Supplément grec 1203-1211

THESAURUS

GRAECAE LINGUAE

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE.

ΘΗΣΑΥΡΌΣ ΤΗ͂Σ ἙΛΛΗΝΙΚΗ͂Σ ΓΛΏΣΣΗΣ.

THESAURUS GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSOR, IN BIBLIOTHECÆ REGIÆ PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR, ETC., ETC.,

GUILIELMUS DINDORFIUS,

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

Volumen Sextum.

PARISIIS,

EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES,

VIA JACOB, N° 56.

1842—1847.

THESAURUS LINGUAE GRÆCAE

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

Thomæ Rehdigeri Vratislaviensis heredes argenteum vas inauratum mittunt HENRICO STEPHANO, testatoris amicum et ipsi honorare cupientes.

Π, nota decimæsextæ apud Græcos literæ, quam vocant πῖ. [Callias apud Athen. 10, p. 453, D: Νῦ, ξῦ, τὸ οὖ, πῖ, ῥῶ. Plato Crat. p. 403, A : Προσκεῖται τὸ πῖ.] Affinis ea est literæ φ, in eamque mutatur sæpenumero, ut quum ἐφ' ᾧ dicitur pro ἐπὶ ᾧ, et ἐφοράω pro ἐποράω. [Literam tenuem ante spiritum asperum servant Iones, ἐπ' ᾧ, ἀπ' ὧν et alia hujusmodi dicentes. Iidem π in κ mutant in ὁκοῖος ὁκόσος ὅκου ὅκως et interrogativis κοῖος κόσος κοῦ κῶς et reliquis hujus stirpis voculis, ὁκοῖος κοῖος et sic porro dicentes. Sed de his aliisque literarum per varias dialectos mutationibus adeundi qui de dialectis exposuerunt veteres et recentiores grammatici.] Est etiam numeralis nota, significans Octoginta, hoc modo, π'. Acuti vero accentus apice præfixum π, denotat Octoginta millia, hoc modo, ͵π. [Π. in codd. margine scholiis explicationibusque præfixum significat Πάντες, i. e. Omnes interpretes. Hase.] Majusculum etiam Π numeralis nota est, eum numerum, cujus initialis litera est, notans, πέντε, Quinque. Et reperiuntur interdum etiam aliæ numerales literæ ejus ventri inclusæ, quas quinquies efferendas indicat : ut ΠΔ significat πεντάκις δέκα, i. e. πεντήκοντα, Quinquaginta : ΠΗ, πεντάκις ἑκατόν, i. e. πεντακόσια, Quingenta : ΠΧ, πεντακισχίλια, Quinque millia : ΠΜ, πεντάκις μύρια, Quinquaginta millia : quemadmodum fusius docui in Appendice de Numeris. [Ubi v. quæ dicentur.]

[Πᾶ, i. q. πατήρ. V. Πᾶς.]
[Πᾶ. V. Πᾶς.]
[Πᾶν, i. q. πᾶσα. V. Πᾶς.]

[Πάαμύλης, Paamyles. Deus Ægyptiacus sec. Cratinum ap. Hesych. : Παμμύλης, Αἰγύπτιος θεὸς Πριαπώδης. (Hæc etiam Phot. p. 375, 40, ubi Παμμύλης. Alia corruptela ap. Hesych. infra, Παλμύτης, Αἰγύπτιος θεός. G. D.) Κρατῖνος ὁ νεώτερος Γίγαντι, ὡς σφοδρῶς ἡ Αἰγυπτιώδης Σόχαρις, Παμμύλης. Ex verbis his admodum corruptis id saltem intelligimus, Paamylen habitum fuisse pro numine Ægyptio Priapeio et phallico. (Cratini versum emendavit Meinekius vol. 3, p. 375 : Ὡς σφοδρῶς Αἰγυπτιώδης, Σόχαρις, Παμμύλης. G. D.) Ap. Plut. vero eorum refertur sententia, qui affirmabant, Paamylen non esse deum, verum nom. alicujus templi Thebæi in Ægypto superiore, et rerum sacrarum ministri, in cujus tamen honorem Paamylia, festum solemne, celebrari consueverit. V. eum in lib. De Is. et Os. p. 355. Ego rationibus non minimi momenti inductus arbitror Paamyles nomen fuisse Festi in honorem Osiridis, et quidem inventionis illius, aut renascentiæ, quotannis celebrari soliti. Plura videri possunt in Panth. l. 5, c. 7, § 2 et seqq. Ibid. voc. hanc Paamyles interpretatus sum *Paamehols*, quasi Diem annuntiationis boni. Tale nomen idem nempe re ipsa significans, hodieque Christiani imponunt diei 25 mensis Phamenoth, i. e., d. 21 Martii, a quo die olim permulti in Ægypto incrementa Nilotica numerare incipiebant. Jablonsk.

Opusc. vol. 1, p. 192. Conf. Wilkins. Diss. de ling. Copt. p. 106. Albert.] Παμύλια, τὰ, Pamylia : Sacra quædam Ægyptiaca, denominata a Pamyle, Osiridis nutrice. Plut. De Is. et Os. p. 633 [355, E] : Παμύλην λέγουσι θρέψαι τὸν Ὄσιριν, ἐγχειρήσαντος αὐτῇ [recte nunc αὐτῷ] τοῦ Κρόνου· καὶ τὴν τῶν Παμυλίων ἑορτὴν αὐτῷ (forsan scribendum αὐτῇ) τελεῖσθαι, φαλληφορίοις ἐοικυῖαν. [Αὐτῷ male in αὐτῇ mutat superiore vitio deceptus. Ceterum Plutarcho Παμμύλης et Παμμυλίων restituendum esse arbitror. G. Dind.]

[Παάπις, ιδος, ὁ, Paapis. Antonius Diogenes ap. Phot. Bibl. p. 109, 30 : Παάπις τις ἱερεὺς Αἰγύπτιος. Hesych. : Παάπης (scr. Παάπις)· οὗτος ποτέ τινα τοῖς Ἀθηναίοις ἔπεμψε δῶρα· addito Leuconis comici fragmento, in quo genitivus legitur Παάπιδος in fine trimetri positus. Ex quo manifestum est apud Photium correcto accentu Παάπις τις esse scribendum.]

[Παβῶϊς, n. pr. in Charta Borgiana 11, 18.]

[Παγά. V. Πηγή.]

[Παγαί, nomen loci. V. Πηγαί.]

[Παγαίη, κύων. Σκυθιστί, Hesych. Parthice Pagga Catulus est, κυνίδιον, Pullus. Bernard.]

[Πάγαικος vitiose pro Πάταικος ap. Arcad. p. 51, 20.]

Παγανάλια, τὰ, [festi nomen ab Servio Tullio instituti] quod in VV. LL. habetur, est Latinum voc. Græcis literis scriptum. [Ex Dionys. A. R. 4, 15.]

[Παγανός, ὁ.] Ap. Suidam tantum reperi Παγανοί, quod mere Latinum est. Nam Pagani Latinis dicuntur Qui in pagis habitant. [De hoc vocabulo ejusque derivatis v. Ducang. Per ἰδιώτης, ἄγροικος exp. Hesych.] Ipse tamen Suid. exp. ἀστράτευτοι, hunc l. afferens : Συνῄεσαν δὲ γυναῖκά τε καὶ ἡ στρατεία καὶ παγανοί.

[Πάγαρχος, ὁ, Pagi præpositus. Isid. Pelus. Epist. 2, 91 fin. Boiss. Alia exx. v. ap. Ducang. Idem Παγαρχία, ἡ, Munus παγάρχου, ex Edicto Justiniani memoravit.]

Παγάς, i. q. πηγάς. Hesych. ita vocari scribit Terram quandam ab agricolis. Quæ vero ea sit, vide ex Eod. in Πηγάς. In Suidæ autem codice pro Παγάς, quod dicit esse ἐπίνειον Φερραίων ap. Demosth. in Philippicis, repone Παγασαὶ ex Harpocr. et Demosth. ipso. [V. p. 11, 18; 15, 18; 392, 21. Herodot. 7, 193 : Τὸν κόλπον τὸν ἐπὶ Παγασέων φέροντα. Apoll. Rh. 1, 238 : Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ubi schol. : Ἀκρωτήριον Μαγνησίας (Θεσσαλίας codex Paris.). Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. (Comparanda gl. corrupta Hesychii Πάγανα σφόρα καὶ ἡ Ἀργὼ ἐπάγη.) Ὁ δὲ Σκήψιος ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιρρεῖσθαι τοὺς τόπους.] Unde Παγασαῖος, Ex oppido isto oriundus. [Ἥρως Παγασαῖος (Iason) Agathias Anth. Pal. 4, 3, 66.] Epith. Apollinis ap. Hesiod. Sc. [70], quod ibi coleretur. [Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ap. schol. Apoll. l. c. Alia forma ap. Hesych. : Παγασίτης Ἀπόλλων παρὰ Ἀχαιοῖς ἐν Παγασαῖς (παγάσαις codex)· καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς. Παγασίτης κόλπος Demosth. p. 159, 26. Qui Παγασητικὸς vocatur ab Strab. p. 330, 436, 438, Scylace p. 24, 25, schol. Aristoph. Nub. 133, ubi codd. Rav. et Ven. Παγασιτικόν, ut ap. Suidam s. Παγασιτικός. || Παγασήιος, i. q. Παγασαῖος. Λιμὴν Π. Apoll. Rh. 1, 524. || Παγασηίς, ίδος, ἡ, i. q. Παγασαία. Id. 1, 318 : Ἀκτὴν δ' ἵκανεν Παγασηίδα.]

[Παγασίς. Πάγασος. V. Πηγ—.]

[Πάγασος, ὁ, Pagasus, Hyperboreus. Boeo ap. Pausan. 10, 5, 8.]

[Πάγγαιον, τὸ, Pangæum, ὄνομα ὄρους Suidæ. Est mons Thraciæ. Herodot. 5, 16; 7, 112; Pind. Pyth. 4, 320; Eurip. Rhes. 408, 922, 972; Xenoph. Hell. 5, 2, 17 (ubi var. lect. Παγκαίῳ), Cyneg. 11, 1; Theophr. H. Pl. 6, 6, 4; Athen. 2, p. 42, B; Lucian. Icarom. c. 18, substantivo ὄρος modo addito modo omisso. Properispomenon Παγγαῖον ὄρος ap. Æsch. Pers. 494 (ubi var. lect. Παγαῖον Πάγγιον Παγκαῖον Πάγκαιον) et Strab. 7, p. 331; 14, p. 680.]

[Παγγάληνος, ὁ, ἡ, Omnino serenus, Serenissimus. Epigr. ante Cocchi Chirurg. vett. p. 36; Theod. Diac. Expugn. Cretæ Acroas. 5, 47. Boiss. 2]

[Παγγέλαστος, ὁ, ἡ, Omnibus risum movens. Epiphan. t. 1, p. 480, D : Διὰ τῆς π. χλεύης. Hase.]

Παγγέλοιος, ὁ, ἡ, Omnino ridiculus. [Plato Rep. 7, p. 522, C : Παγγέλοιον στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῳδίαις ... ἀποφαίνει· Phædr. p. 260, C : Παγγέλοιόν γ' ἂν ἤδη εἴη. Eubul. ap. Athen. 13, p. 567 : Παγγέλοιός τ' ἐστ' ἰδεῖν.] Lucian. [Merc. cond. c. 34, D. mort. 27, 1. Plut. Mor. p. 418, B; Julian. Misop. p. 363, D.]

[Παγγενεί. V. Παγγενής.]

[Παγγενέτειρα, ἡ, Omnium genitrix. Π. φύσις Antip. Sidon. Anth. Pal. 12, 97. G. D. Epitheton Cereris. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 357. Hase.]

Παγγενέτης, ὁ, Omnium genitor, Omnium pater. [Orph. H. 19, 5; 72, 2.] Nonn. [Joann. c. 1, 106, aliisque ll. et Procl. Hymn. 1, 34 : Παγγενέταο θεοῦ.]

[Παγγενέτωρ, ορος, ὁ, idem. Orph. H. 3, 1; 11, 6; 12, 5, fr. 7, 28.]

Παγγενής, ὁ, ἡ, Qui omnium generum est. [Manuel Phil. in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 43, 20 : Ἀρχὴν ἑαυτῷ παγγενῆ θησαυρίσας· nisi παγγενῆ adverbium esse voluit. G. D. Œcumen. In Apocal. ed. Cram. p. 292, 23. Παγγενὲς πλῆθος. Hase.] || Unde adverb. Παγγενῆ, Per omnia genera, Generaliter, [Cum universo genere. « Παγγενῆ, quod ap. Polluc. 9, 143, Hemsterhusius, ap. Hesychium s. Κρίσαμι; alii in παγγενεὶ mutatum volunt, satis contestatum est : v. Euseb. H. E. 6, 9, p. 267; 7, 23, p. 348; 5, 21, p. 239, Cyrill. C. Julian. p. 184, E, Nicet. Annal. 4, 6, p. 82; 15, 7, p. 306; quo accedit testis luculentus Etym. M. p. 647 : Παγγενῆ, ἐπίρρημα μεσότητος· μετεβλήθη δὲ ἐξ αἰτιατικῆς πτώσεως εἰς ἐπίρρημα· et exemplum gemini παμμιγῆ ap. Euseb. H. E. 8, 8, p. 412 : Τοὺς παμμιγῆ περιεστῶτας. » Lobeck. ad Phryn. p. 515. Παγγενεὶ et παγγενῆ in codd. Polluc. 6, 163; 9, 143. Πανδημεί τε καὶ παγγενῆ (libri quidam παγγενεί) Ælian. N. A. 17, 27. Παγγενεί τε καὶ πανδημεὶ Xanthus ap. Suid. s. v. Ξάνθος. Παγγενεὶ ex Origen. C. Cels. 7, p. 343, et ex Actis S. Theodotæ p. 247 ed. Combef. indicant Seager. et Boisson., ex inscr. Attica ap. Murator. Anecd. p. 8, et Juliani Epist. ad Arsacium p. 335, Schneider.]

[Παγγενῶς, i. q. παγγενεί. Nicet. Eugen. 8, 66.]

[Πάγγειος, ὁ, ἡ, Universam terram complectens. Orph. H. 58, 8 : Πάγγειον ἔρυμα δοκεῖ δόξα, i. e. Universum genus humanum opinio regit.]

[Παγγέραστος, ὁ, ἡ, Ab omnibus honoratus. Poeta chemicus post Palladium De febribus, p. 150 med. Boiss. Cedrenus p. 30, A. G. D. Constant. De transl. Euphem. Actt. SS. Sept. t. 5, p. 283, 1 : Εὐφημία παγγέραστε. Hase.]

[Παγγέωργος, ὁ, Omnis terræ cultor. Figurate Joseph. De Maccab. c. 2, p. 499, 6, ubi corpus et animum cum plantis comparat : Ὁ π. λογισμὸς περικαθαίρων τε καὶ ἀποκνίζων κτλ. Boiss. Josephi verba sua fecit Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 28, 24. G. Dindorf.]

[Παγγέρως, ὁ, ἡ, Valde vetus. Tzetz. ad Lycophr. 826 : Παγγήρων γραῶν. Id. Exeg. Il. p. 14, 6 : Ὁ π. χρόνος.]

Παγγλάδια, festum apud Rhodios celebrari solitum, quando vineæ putabantur. Ita VV. LL.; sed absque auctoris nomine. Fortasse rectius Παγκλάδια.

[Παγγλυκερός, ά, όν, Prædulcis. Aristoph. Lys. 970 : Φίλη καὶ παγγλυκερά.]

Παγγλωσσία, ἡ, Clamores. Cam. ex Pind. Ol. 2, [157 : Λάβροι παγγλωσσίᾳ.]

[Πάγγλωττος, ὁ, ἡ, Omni vocum genere repletus. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 65 : Πάγγλωττος ἦν ὁ παράδεισος. Boiss. Ipse HSt. præf. ad edit. Aul. Gell. Paris. 1585, p. 13 : « Decemviratum quendam literarium, ut πανσοφόν, ita etiam πάγγλωσσον. » Hase.]

[Πάγγυμνος, ὁ, ἡ, Omni ex parte nudus. Eust. p. 1398, 59 : Παγγύμνους νύκτωρ καθεύδειν.]

[Παγγύναικι, Cum omnibus uxoribus. Dio Cass. 41, 9 : Παμπαιδὶ καὶ π. παρῆσαν.]

Παγγώνιος, ὁ, ἡ, q. d. Omniangulus, i. e. Ab omni parte angulos habens; παγγώνιος, Lapis ab angulorum multitudine, VV. LL.

Παγιδὲς [?], Pedis talus, VV. LL. ἀμαρτύρως [ex Hesych.]

Παγερός, ά, όν, Glacialis : vide Πηγάς. [Dio Chrys. vol. 1, p. 550 : Ψυχρόν τε καὶ παγερόν. Wakef. || Aretæus p. 98, 27 : Ξὺν γὰρ τῷ λείῳ καὶ τὸ παγερὸν ἴσχει, Simul cum lævandi, glutinandi etiam facultatem habet. Id. p. 14, 34 : Αἷμα μελάντερον καὶ παγετώτερον. Concretior, Int. Leg. παγερώτερον. Schneid.]

Παγετός, ὁ, [vel Πάγετος. Arcad. p. 81, 14 : Προπαροξύνεται πάγετος, ὅπερ ὀξύνει ἡ συνήθεια. Distinguit Eranius Philo p. 172 : Πάγετος μὲν τὸ κρύος, παγετὸς δὲ ὁ χειμών. Phrynich. Bekk. p. 61, 9 : Πάγος καὶ πάγετος· ἑκατέρῳ χρῶ], i. q. πάγος significante Glacies, Gelu. Xen. Cyn. [5, 1] : Ὅταν πάχνη ᾖ, ἢ παγετός. [Scythica frigora et παγετοὶ Diodor. 3, 34. Ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν Heraclit. Alleg. p. 498. Valck.] Hesych. παγετὸς exp. non solum κρύσταλλος, sed etiam ψύχος, itidemque Παγετῷ, ψύχει, κρυμῷ. [Παγετοῦ καὶ πάχνης Eustath. Opusc. p. 154, 23.] Exp. etiam κρημνός, σκόπελος, ut πάγος.

Παγετώδης, ὁ, ἡ, Glacialis, Gelidus, Glaciei instar concretus, Glacie s. Gelu astrictus. Aristot. De mundo [c. 5 fin.] : Ἀὴρ ὑπακέχυται ζοφώδης ὢν καὶ π. τὴν φύσιν, Aer suapte natura caligine et gelu permistus s. concretus. [Galen. vol. 6, p. 187, 14 : Ἔστω δὲ μήτε γλισχρὸν τὸ ὕδωρ, μήτε ἀτέραμνόν τε καὶ παγετῶδες. Achill. Tat. In Arat. p. 128, C, Empedoclem ait putasse τὸν οὐρανὸν ἐκ τοῦ παγετώδους συλλεγέντα. Hase. Παγετῶδες inter epitheta locorum ap. Polluc. 5, 109, et Phrynich. Bekk. p. 58, 15 : Παγετῶδες, καὶ ψυχρόν, fort. ex Soph. Phil. 1083 : Πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες. Polyæn. 4, 6, 11 : Παγετώδους νυκτὸς γενομένης.]

Πάγη, ἡ, Laqueus depactus ad irretienda animalia; etiam Decipulum, ut Apul. [Photius p. 367, 22 : Π., θηρατικὸν ὄργανον· καὶ ἔστι τετράγωνον. Similiter Lex. rhet. p. 294, 29. Per παγίς exp. Hesych. Plato Leg. 7, p. 824, A : Ἀρκυσί τε καὶ πάγαις.] Xen. Cyrop. 1, p. 21 [6, 39] : Καὶ πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας ἐπεποίηντό σοι ἐπὶ τούτῳ αἱ πάγαι αὐταῖς. Philo V. M. 1 : Ἅτε σαγηνευθεὶς πάγαις πολυειδέσι, Multiplicibus laqueis implicatus. Theophylact. Ep. 65 : Αἱ μὲν γὰρ εἱρκταὶ καὶ πάγαι τοὺς λαγωοὺς ἀπειλοῦνται, δι' ὧν καὶ ἁλίσκονται. Et ap. Herodot. [2, 121, 2], πάγας ἐργάσασθαι, Laqueos fabricatum esse. Ap. Eund. [ibid.], πάγαις [πάγῃ] ἐνέχεσθαι, Laqueis irretitum teneri. [Id. 2, 21 : Τοῦ ἀδελφοῦ ὑπὸ πάγης ἁλόντος. Metaph. de dolo s. fallacia. Aristides vol. 1, p. 259 : Ποίας Ναυπλίου πάγας ὑποπύρους (ignes dicit quibus Nauplius Græcos illexerat in scopulos), ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν. De insidiis scriptor ap. Suidam s. v. Πάγας (Ælianus, ut videtur) : Ἐνσχεθεὶς ταῖς πάγαις ἃς ἄλλοις ὤρθωσε, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαίως ἔπαθε.] Non incommode redditur etiam Tendicula; sicut enim Tendiculæ dicuntur a Tendo, quod tendantur ad capiendas feras, sic πάγαι a πήγνυμαι, quod humi in eundem usum figantur : παρὰ τὸ πρὸς θήραν πεπηγέναι, Eust. [p. 742, 39.] || Πάγην, Hesych. exp. etiam ὑψηλὸν τόπον, ut πάγον.

[Πάγης (?) inter vocativos proparoxytonos in ες ap. Theognost. p. 131, 29 : Κυνόσαργες, π., ὅμαργες, πώκαις, ῥώπαις, δονάκαις.]

Παγηνός, ὁ, Pulvis ex itinere aut cursu, VV. LL.; sed verba Hesychii sunt, ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμοῦ κονιορτός. [Schneidero leg. videtur παλῃνός a πάλη.]

Παγητὸς πολιός, Barba cana, ex interpr. Gazæ, Theophr. H. Pl. 7, 7. Sed pro παγητὸς reponitur πάγων. [Alii πάππον conjecerunt. V. Schneid. vol. 3, p. 596.]

[Παγίδευμα, τὸ, Illaqueatio. Clement. Epist. ad Jacob. § 7. Kall. Παγιδεύματα, tanquam a verbo παγιδεύω, ap. Eustath. Opusc. p. 109, 18, nisi παγιδεύματα scripsit. G. Dindorf.]

[Παγιδευτήριον, τὸ, i. q. præced. Vita Bacchi jun. p. 73, 5. Hase.]

[Παγιδευτικός, ή, όν, Insidiosus. Pseudo-Chrysost. Serm. 8, vol. 7, p. 259 : Τί μοι καρπὸν παγιδευτικὸν προσήγαγες;]

Παγιδεύω, Illaqueo, Tendiculis irretio. Matth. 22, [15] : Συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν. Et in Eccles., l. in Παγίς citando, itidem, Ὡς αὐτὰ παγιδεύονται υἱοὶ ἀνθρώπου. [Euseb. Dem. ev. p. 468, A : Παγιδεύσουσιν. Epiphan. t. 2, p. 214, C : Παγιδεῦσαι. Id. t. 1, p. 85, A : Παγιδευθέντων. Clem. Constit. apost. 1, 3 : Τῇ ἐπὶ σοὶ πεπαγιδευμένῃ, Amore captæ. Hase.] Legitur et 1 Reg. [28, 9. Hesych. : Πτερναί, παγιδεῦσαι.]

[Παγίδωμα. V. Παγίδευμα.]

Πάγιος, ία, ιον, Fixus, Firmus, Stabilis, πεπηγμένος καὶ ἑδραῖος, ut exp. in Lex. meo vet. : Greg. Naz. : Γῆ παγία, Terra fixa et stabilis. Ap. Eund., πάγιος λόγος : quod exp. Certa ratio. Magis ad verbum, Firma. [Plato Epinom. p. 984, D : Πάγιον ἐχέτω τοῦτον τὸν λόγον. Dio Cass. 65 init. : Οὐδὲν π. ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων. Philo vol. 1, p. 248, 26 : Οὐδὲν βέβαιον ἢ π. « Andr. Cret. p. 155, C : Ἵν' ἀμφοτέρωθεν, ἐκ πράξεως δὲ λέγω καὶ θεωρίας, ἄρτιος εἴης καὶ πάγιος. » Kall. Τὸ εἰκὸς et τὸ πάγιον opposita ap. Sext. Emp. p. 392, 26; 291, 13; 493, 19. Hemst.] Compar. Παγιώτερος, Firmior, Stabilior. Ex cod. Greg. Naz., Παγιώτεροι πρὸς τὸ καλόν, pro Stabiliores in bono. [Cum infin. Dio Cass. 76, 12 : Δραμεῖν ὀξύτατοι καὶ συστῆναι παγιώτατοι.] || Παῖον, Tutum, Firmum. Hesych. [Corruptum ex πάγιον esse vidit Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 287. 4]

Παγιότης, ητος, ἡ, Soliditas. [Voc. Greg. Nysseno usitatissimum, velut t. 1, p. 47, D; 230, D; 380, C; t. 2, p. 313, D; 391, D; 1060, B. Id. t. 1, p. 39, B : Ἐν ἀμετωθέτῳ τῇ παγιότητι. Hase. Hesych. s. v. Εὐστάθεια.]

Παγιόω, Firmum et fixum statuo, Firmo, Stabilio : unde παγιωθῆναι, et partic. παγιωθείς, quod in Lex. meo vet. exp. ἑδρασθείς. [V. Etym. M. p. 645, 45. Hesych. : Βεβόηκε, ... ἥδρασται, πεπάγιωται. Menand. Hist. Exc. p. 362, 5 : Ἐπαγιώθη τὸν ἄρχοντα διατιθέναι τὸ πλημμεληθέν, Statutum est.]

Παγίς, ίδος, ἡ, i. q. πάγη, Laqueus qui tenditur, in terram depangitur, ad capiendas feras. Vide in Νεφέλη, quod pro Reti capitur. Bud. interpr. Decipula avium, afferens ex Eccles. 9, [12] : Ὥσπερ ὄρνεα θηρευόμενα ἐν παγίδι. Metaph. autem [Aristoph. ap. Phrynich. Bekk. p. 18, 22 : Αἱ τῶν γυναικῶν παγίδες· τοὺς κόσμους καὶ τὰς ἐσθῆτας, αἷς χρῶνται αἱ γυναῖκες καλλωπιζόμεναι, παγίδας εἶπεν Ἀριστ.] ap. Athen. 13. [p. 567, F] Amphis comicus meretrices appellat παγίδας τοῦ βίου. Sunt enim velut amatorum laquei. [Similiter Lucian. D. meretr. 11 : Τὴν ἑτέραν (ἑταίραν), ἣν παγίδα ἐπικαλοῦσιν. Eumath. 9, p. 400, de puella : Δέλεαρ ἐρωτικὸν καὶ παγίδα ἔρωτος ἄρρηκτον. Dioscor. Anth. Pal. 5, 56 : Γλῆναι (puellæ) ... σπλάγχνων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες. Aliter Alexis ap. Athen. 3, p. 109, B : Τοὺς ἄρτους ὅσας ἱστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί. Δουρατέαν παγίδα equum Trojanum appellat Agathias Anth. Pal. 9, 152. Idem domum cujus ruinæ par adulterum obruerant ξυνὴν ἀμφοτέρων παγίδα dixit ib. 7, 572.] Citatur ex Aristoph. pro Pedica [Av. 527 : Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους] : at ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 5 : Ἀγκυρόν τε νεῶν πλαζομένων παγίδα], pro Retinaculum. [De muscipula Hom. Batrach. 115 : Ξύλινον δόλον ἐξευρόντες, ἣν παγίδα καλέουσι. || Ap. Theoph. Protosp. est παγίδες τῶν πλευρῶν, pro Costis s. Compagibus laterum.]

Παγίως, Cum firmitudine, sicut ea quæ fixa sunt, Firme s. Firmiter. Plato Theæt. [p. 157, A : Νοῆσαι ... οὐκ εἶναι π. Rep. 5, p. 479, C : Οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι· Tim. p. 49, D : Π. διισχυριζόμενος. Sext. Emp. p. 493, 1], Philo. At Aristot. παγίως λέγειν dicit pro Asseverare, Constanter affirmare : Rhet. 2, [13] : Καὶ ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα· καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δ' οὐδέν. Compar. Παγιώτερον, Firmius, Constantius.

[Παγίωσις, εως, ἡ, Solidatio. Olympiodor. In Plat. Phæd. ap. Bekk. Anecd. p. 1408. G. D. Jo. Climac. p. 143, 5. Hase.]

[Παγκαλῶς lectio vitiosa pro παγκάλως ap. Theodoret. Therap. 9, p. 131, 27, nunc ex codd. correcta.]

[Παγκαίνιστος, ὁ, ἡ, Qui semper recentari potest. Æsch. Ag. 968 : Πορφύρας ... κηκῖδα παγκαίνιστον, i. e. Purpuram, cujus tanta copia est ut semper recenti uti liceat. Sic Blomf.]

Πάγκακος, ὁ, ἡ, Omnino malus, Pessimus, Improbissimus, Deterrimus, ut in hoc proverbiali versu, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. [Theogn. 149 : Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν. Plato Leg. 11, p. 928, E : Ἐν παγκάκοισιν ἤθεσιν ἀνθρώπων.] Item πάγκακον, Res omnino mala, pessima, ut vicissim πανάγαθον, Res optima. Plato Epist. 8, [p. 354, E] : Δουλεία δὲ καὶ ἐλευθερία, ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα, πάγκακον· ἔμμετρος δὲ οὖσα πανάγαθον. [Protag. p. 334,

B : Ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φυτοῖς ἅπασίν ἐστι πάγκακον. Πάγκακοι παῖδες Aristot. Eth. Nic. 1, 9.] Superl. Παγκάκιστος, q. d. Omnino pessimus s. improbissimus. Sed videri possit vacare particula πᾶν cum hoc superl.; nisi potius reddatur Omnibus modis improbissimus s. pessimus. Soph. Ant. p. 244 meæ ed. [742] : Ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί. [Eurip. Med. 465, Herc. F. 731. Παγκακίστη Hipp. 682.] || Hinc adv. Παγκάκως, quod redditur [Pessime. Æsch. Choeph. 740 : Δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει· Sept. 552 : Ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο. Eur. Med. 1135 : Εἰ τεθνᾶσι π.] Improbissime.

[Παγκάκουργος, ὁ, ἡ, Omnino improbus. Hesych. : Πανταίγυλος, πανκακοῦργος. Παγκάκουργος HSt. s. v. Πανταίγυλος.]

[Παγκάκως. V. Πάγκακος.]

Πάγκαλος, [ὁ, ἡ et ε, ον], q. d. Omnino pulcer, Pulcerrimus, Perpulcer, Honestissimus. Aristoph. Pl. [1018] : Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. Ubi observa fem. Dicitur tamen et παγκάλη in fem. [Phot. et Suid. : Παγκάλης, πάνυ καλῆς], ut a Philone παγκάλη ὑπηρεσία, quod exp. Honestissima muneris functio. [Plato Symp. p. 204, B : Πάγκαλος ἐφαίνετο ὁ Ἔρως. Θεῖα καὶ πάγκαλα ἀγάλματα ib. p. 216, E. Rep. 7, p. 540, C : Παγκάλους, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς ἀπείργασαι. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ' ἐγώ. Πάγκαλαι ἵπποι Hipp. maj. p. 288, C. Παγκάλη ἀνάπαυλα Leg. 4, p. 722, C. Phædr. p. 276, D : Παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδιάν. Πάγκαλος λόγος Hipp. maj. p. 286, A. Superl. Παγκάλλιστος. Scriptor Christi Pat. 597 : Πάγκλυτε, παγκάλλιστα (fort. παγκάλλιστε) κούρη, παρθένε. Ib. 1166 : Ὦ χρῆμα παγκαλλέστατον tanquam a παγκαλής (vel si duplici λ scripsit, παγκαλλής), quod lectum olim ap. Plat. Min. p. 319, C : Ἡ τέχνη αὕτη παγκαλής ἐστι, in παγκάλη mutatum est ex cod. Leid. || Πάγκαλος, cantilenæ nomen. V. Πάκαλος.

[Πάγκαλος, ὁ, Pancalus, n. pueri formosi ap. Diog. L. 5, 93. Hase.]

Παγκάλως, Perpulcre, Honestissime : π. ἔχει, Dem. [Plat. Phædr. p. 230, C : Ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν π. ἔχειν.] Ap. Plat. autem De rep. [1, p. 331, C] : Π. λέγεις. Cui affine est, Π. ἀπεκρίνου, ap. Eundem in Euthyphr. [p. 7, A] : Π., ὦ Εὐθύφρον, καὶ ὡς ἐγὼ ἐζήτουν, ἀπεκρίνω, Honestissime s. Optime respondisti, Bud. [Phædr. p. 271, C : Εἰδότες ψυχῆς πέρι π. Eurip. Belleroph. fr. 20 : Π. δ' ἀλγύνεται ὄλβου δυσίγνων θάλαμον ἥδιστον χερί. G. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 740, 15 : Π. μὲν τοῖσι δεσμοῖσιν ἐσκευάσθαι. Plat. Euthyd. p. 303, B : Π. ἐθορύβουν μόνοι οἱ τοῦ Εὐθυδήμου ἐρασταί. Synes. p. 120, C : Π. εἰρῆσθαι. Hase.]

[Παγκαρπία, ἡ, HSt. s. v. Πάγκαρπος :] Παγκάρπιος, ὁ, ἡ, i. q. πάγκαρπος. Sed παγκαρπία μελιττοῦτα, Placenta ex melle et omni frugum genere. Theophr. H. Pl. 9, [8, 7] de religiosis ceremoniis in herbarum et radicum collectione : Τὸ δ' ἐπευχόμενον τέμνειν, οὐδὲν ἴσως ἄτοπον· ἀλλ' εἴ τι καὶ ἄλλο προστιθέασιν, οἷον ὅταν τὸ πάνακες τὸ Ἀσκληπίειον καλούμενον· ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιττοῦταν. Unde Plin. 25, 4, de radice panacis Asclepii : Hac evulsa scrobem repleri vario genere frugum religio est ac terræ piamentum. Et Harpocr. Mendesius ἐν τῷ περὶ Πλακούντων, ap. Athen. 14, [p. 648, B] τὴν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένην παγκαρπίαν commemorat : quo in l. videri potest subaudiendum relinqui μελιττοῦτα. Et Anticlides ap. Eund. [11, p. 473, C] et ap. Eust. p. 1633 : Ἔλαιον, παγκαρπίαν· ἅπερ ἐμβαλε. Ubi παγκαρπία accipi etiam potest pro Omni fructuum genere, non pro Placenta simili superiori. [In inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 482, n. 523, 15 : Πανκαρπίαν (sic) νηφάλιον. Porphyr. De abst. p. 135, 1 Rhoer. Clem. Al. Strom. 4, 2, 6 et 5, 10, 71, ubi παγκάρπεια. Hase. Soph. fr. 464 : Ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὁλαῖς παγκαρπία. Per diphthongum metri causa Eurip. fr. inc. 103 : Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας δέξαι. || Figurate Eustath. Opusc. p. 166, 12 : Καρποὶ ψυχοτρόφοι, ἀρετῶν παγκαρπίαι. Sensu proprio id. p. 154, 46 : Ἐνεφόρει τὰ ὡραῖα ἡμῶν παγκαρπίας ἁπάσης. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 610, C; 611, D; idemque ib. p. 614, C, ait delapso Amaltheæ cornu βρύειν ἐκ τοῦ κοίλου τὴν π. Hæc παγκαρπία insigne est Priapi : Cornut. De nat. deor. p. 204 Gal.; conf. Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 89, et Le Bas *Inscr. de Morée*, Argol. n. 59, p. 199. Hase.]

[Πάγκαρπος, ὁ, Chamæleo niger. Diosc. 3, 11.]

Πάγκαρπος, ὁ, ἡ, Fructus omnis generis habens. Soph. El. [634] : Ἔπαιρε δὴ σὺ θῦμαθ', ἡ παροῦσά μοι, Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδε, Fructus omnis generis, quos huic regi offerre volo, Sacrificia ex omni fructuum genere. [Id. OEd. T. 82 : Οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης.] Et in Axiocho [p. 371, C] : Ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς, Ubi anni tempora abundant fructuum omnis generis fœtu.

[Παγκάστη, ἡ, Pancasta. Ælian. V. H. 12, 34 : Ἀπελλῆς δὲ (ἤρα) καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ᾗπερ ὄνομα ἦν Παγκάστη, τὸ δὲ γένος Λαρισαία ἦν. Nomen in Πακάτη corruptum ap. Lucian. Imag. c. 7; in *Campaspe* ap. Plin. H. N. 35, 10.]

[Παγκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, Plane ridiculus. Nicet. Chon. Annal. p. 158, A : Τὸ ἐκείνου π.]

[Παγκαταπύγων, ὁ, ἡ, Valde libidinosus. Aristoph. Lys. 137 : Ὦ παγκατάπυγον θἡμέτερον ἅπαν γένος. Libri πᾶν καταπύγον. Correxit Reiskius. G.]

[Παγκατάρατος, ὁ, ἡ, Omnino exsecrandus. Aristoph. Lys. 588.]

Παγκέλτιον, τὸ, voc. a Budæo fictum ex πᾶς et Κελτοί, ad formam vocabulorum Πανιώνιον et Παναιτώλιον. V. Prior. Annott. in Pand.

[Παγκευθής, ὁ, ἡ, Omnia recondens. Soph. OEd. C. 1652 : Τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα.]

[Παγκλάδια. V. Παγγλάδια.]

Πάγκλαυστος [s. Πάγκλαυτος], ὁ, ἡ, Omnino lamentabilis. [Æsch. Sept. 368 : Παγκλαύτων ἀλγέων· Pers. 822 : Πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος. Soph. El. 1085 : Πάγκλαυτον (sic cod. Laur. A et Tricliniani : alii πάγκλαυστον) αἰῶνα κοινὸν εἵλου.] At in VV. LL. redditur et active, Semper lugens. [Soph. Antig. 842 : Ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις (alii libri παγκλαύστοις.) Tr. 652 : Πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο. Apparet ex his πάγκλαυτος alteri esse scripturæ πάγκλαυστος præferendum.]

[Πανκλειδῶν (sic) in inscr. n. phratriæ Neapolitanæ Panclidarum, quod Ignarra De phratr. p. 171 mutandum ait in Πανηλείδων (sic), Universæ Elidis municipum. Sed horum nomen esset vel Πανηλείων vel antiquitus Ἐπειῶν. Hase.]

[Παγκλέϊστος, ὁ, ἡ, Valde celebratus, Inclytus. Nicet. Chon. Ann. p. 358, C : Τῇ μεγαλοπρεπεῖ καὶ π. τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας.]

[Πάγκλειτος, ὁ, ἡ, Valde celeber, Inclytus. Castorion Athenæi 10, p. 455, A : Πάγκλειτ' ἔπη. Sic Porsonus. Πάγκλητ' codex. Male πάγκλυτ' Casaub. Πάγκλυτε κούρη producta syllaba media scriptor Chr. Pat. 597, cui ipsi quoque πάγκλειτε restituendum videtur. G. D.]

[Παγκλέπτης, ὁ, q. d. Omnifur. Tzetz. Hist. 13, 371 : Ἐλθὲ καὶ σὺ, ὦ πάγκλεπτε. Fort. παγκλέπτα.]

[Παγκλέων, ωνος, ὁ, Pancleo, n. pr. Lysiæ oratio κατὰ Παγκλέωνος p. 166 sqq.]

Παγκληρία, ἡ, Tota s. Universa hæreditas. [Soph. fr. 774 : Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.] Eur. Suppl. init., de septem principibus, qui Thebarum oppugnationis socii erant : Οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ Ἄδραστος ἤγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων Γαμβρῷ, Obtinere volens genero suo partem ex universa hæreditate ab OEdipode relicta, i. e. partem regni, quod OEdipus filiis et hæredibus suis reliquerat. [Ion. 814 : Σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν. Lycophr. 592 : Δαυνίων π. 983, 1474.]

[Πάγκληρος, ὁ, ἡ. Eur. Ion. 1542 : Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχες... παγκλήρους δόμους, i. e. Universam hereditatem. Ancl. Adv. Παγκλήρως OEcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 387, 16. Hase.]

[Παγκλῆς, έους, ὁ, Pancles, n. viri in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 630, ubi Πανκλῆς scriptum. Usitatior nominis forma Πανταλῆς est. G. Dind.]

[Πάγκλυτος. V. Πάγκλειτος.]

Πάγκοινος, ὁ, ἡ, Omnibus communis. [Æsch. Sept. 608 : Πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμῃ.] Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας, Soph. El. p. 87 [137], jungendo παγκοίνου cum λίμνας, εἰς ἣν ἅπαντας ἀφικέσθαι δεῖ, schol. [Ant. 1119 : Παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Ib. 1049 : Ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; quod πᾶσι κοινὸν καὶ παγκοίνου exp. schol. Eur. Tro. 425 : Ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς. Hippocr. p. 291, 14 : Ἂν μὴ ἀνάγκη καταλάβῃ παγκοίνου στρατείης. Pollux 4, 43 : Εἴποις δ' ἄν... πανδήμους, παγκοίνους σοφιστάς.]

[Παγκοίνως, Omnibus communiter. Manetho 4, 506.]

[Παγκοίρανος, ἡ, Omnium domina. Oppian. Cyn. 4, 21 : Πότνα θεὰ παγκοίρανε θήρης.]

[Παγκοίτης, ὁ, Omnes sopiens. Soph. Ant. 810 : Ὁ παγκοίτας Ἅιδας. Ib. 804 : Τὸν παγκοίταν θάλαμον (Orci.)]

[Παγκόνιτος, ὁ, ἡ, Pulverulentus. Soph. Trach. 505 : Παμπλήκτα παγκόνιτά (παγκόνιστά var. lect.) τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων.]

[Παγκόσμιος, ὁ, ἡ, Ad totum orbem terrarum pertinens. Pseudo-Chrys. Serm. 5, vol. 7, p. 238, π. κατακλυσμός. Seager. Orph. H. 33, 20; schol. Soph. Ant. 622. Voc. scriptoribus Christianis usitatissimum, quod ex Method. p. 417, Andrea Cret. p. 12, 58, 96, 175, Const. Manass. Chron. p. 5, Agap. Sched. p. 28, Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 348, 8 a fin.; 353, 3, aliisque indicant Kall. et Boiss.]

[Παγκράδη· ἀπὸ τῆς κράδης τῶν συκῶν, Hesych.]

[Πάγκρανον, τὸ, synonymum Thapsiæ. Diosc. 4, 157. Boiss.]

[Παγκράτειρα, ἡ, i. q. παγκρατής. Niceph. Bryenn. Comment. p. 40, B : Γήμας τὴν παγκράτειαν τοῦ Ἰβήρων κατάρχοντος θυγατέρα Μαρίαν. Qui παγκράτειρα scribere potuisset, ut παντοκράτειρα dicitur. G. Dind.]

[Παγκρατευτής, ὁ, i. q. παγκρατιαστής. Pseudo-Callisthenes in cod. Paris. n. 113 Suppl. : Μᾶλλον παλαιστὴς ἢ παγκρατευτὴς ἢ ἱμαντομάχος. Berger de Xivr.]

Παγκρατής, ὁ, Omnipotens. Dicitur de Deo [τὸν π. κύριον Maccab. 2, 3, 22], sicut et παντοκράτωρ. [Hesych. : Παγκρατής· Ζεὺς· Ἀθηναῖοι. Æsch. Sept. 255, Suppl. 816 : Ὦ παγκρατὲς Ζεῦ. Soph. Ph. 680; Aristoph. Thesm. 369. De eodem Æsch. Prom. 389 : Τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας. Παγκρατὴς κόρα (Minerva) Aristoph. Thesm. 317. Apollo ap. Eur. Rhes. 231.] Sophocli autem epith. est etiam ὕπνου, i. e. Somni, quum scribit [Aj. 675] : Παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας· et [OEd. C. 609], χρόνου, i. e. Temporis. [Id. Ph. 986 : Τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον· ubi schol. : Ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια. Π. πῦρ Pind. Nem. 4, 101. G. D. Clem. Al. Pæd. 8, 8, 75; Strom. 5, 1, 6 : Δύναμις π. Euseb. Vita Const. 3, 17. Georg. Pis. Hexaem. v. 1050 : Παγκρατὲς κράτος. Bacchylid. ap. Stob. Floril. tit. 11, 7 : Ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια· conf. coticulam ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 5, tab. 50, in qua scriptum : ... τ' ἐλέγχει ἀλάθεια. Hase. || Plane superans. Æsch. Ag. 1648 : Ὅπως... ἀμφοῖν γένηται τοὔνδε παγκρατὴς φονεύς.]

[Παγκράτης, ους, ὁ, Pancrates, Rhodiorum legatus. Polyb. 28, 14, 6. || Regulus Cibyræ, oppidi Phrygiæ. Id. 30, 9, 14. || Magus Ægyptius. Lucian. Philops. c. 34. Alii partim Πανκράτης scripti in numis ap. Mionnet. *Descr. de méd.* vol. 3, p. 261 et *Suppl.* vol. 3, p. 343, 344; 6, p. 386.]

[Παγκρατησία, ἡ, HSt. s. v. Ἀκρατησία :] Sed Παγκρατησία, quod alioqui ejusd. omnino est formæ, ap. Philon. invenitur, si mendo carent ejus exempll., V. M. 1, p. 33 [129, § 55] : Πρὸς δὲ τῇ εἰρήνῃ καὶ παγκρατησίαν ἱερωσύνης αὐτῷ (ἔδωκεν), Pacemque cumulat perpetua propriaque sacerdotii possessione, Turneb.

Παγκρατιάζω, Certo pancratio; quod certaminis genus quale fuerit, satis multis declaramus in Παγκράτιον : ubi simul et quidam ll. afferuntur, in quibus extat hoc verbum. [Plato Gorg. p. 456, D; Isocr. De antid. p. 482 ed. Bekk.; Philo J. p. 869; Plut. Mor. p. 753, B; Lucian. Hermot. c. 39, Demon. c. 49. Gell. 13, 27.] Παγκρατιάζειν quid proprie significet, declaratum modo fuit; sed sciendum est Synes. a proprio usu deflectentem, usum esse hoc verbo pro In omnibus certaminibus victorem esse, Victoriam ex omnibus certaminibus reportare, κατὰ πάντας ἀγῶνας κρατεῖν καὶ νικᾶν, si Niceph. Gregoræ credimus. [Philostr. Heroic. p. 48, 20 Boiss. Pausan. 5, 9, 3 : Παγκρατιάζοντες. Id. ib. Παγκρατιάσαντας· et 5, 2, 4 : Τὸν μὲν παγκρατιάσοντα ἐν παισί. Galen. vol. 14, p. 640, 11. Id. vol. 6, p. 487, 17 : Δι' ὅλης ἡμέρας παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν. Hase.]

[Παγκρατιάροι, ὁ. Παγκρατιάροι, Pancratiarii, Gl.]

Παγκρατιαστής, ὁ, a verbo παγκρατιάζω factum, Athleta, qui pancratio certare solet, peritus certandi pancratio. [Hesychius : Π., ἀθληταί, πύκται. Quibus Suidas s. v. Παγκρατιασταῖς addit τοῖς χερσὶ καὶ ποσὶ παντομαχοῦσι.] At Bud. sicut vocem παγκράτιον, sic et παγκρατιαστὴς generalius exposuit. Inter athletas etiam erant, inquit, qui ἀκροχειρισταὶ dicebantur, Summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes ut palæstritæ. Erant et παγκρατιασταί, Qui manibus pedibusque, quasi omni ope, omnibusque, ut dicitur, ungulis connixi certabant. Hæc ille, distinguens ἀκροχειριστὰς a Pancratiastis, quos tamen Pollux [3, 150] distinxisse non videtur, ut paulo post docebo. At Herm. Barbarus et Volaterranus dici παγκρατιαστὴν putarunt Qui vicisset quinque illis certaminibus, quæ paulo post enumerabuntur. Plato De rep. 1, [p. 338, C] : Πουλυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ π. [Leg. 8, p. 830, A : Πύκτας ἢ παγκρατιαστάς. Καλλίας ὁ π. Polyb. 28, 16, 4.] Plut. [Mor. p. 486, B] : Πύκται δὲ παγκρατιασταῖς φίλιοι, καὶ δολιχοδρόμοι παλαισταῖς εὐμενεῖς εἰσί, καὶ συναγωνιῶσι, καὶ σπουδάζουσιν ὑπὲρ ἀλλήλων. Pollux autem videtur intellexisse dici Παμμάχοι quoque de pancratiastis; nam postquam de iis loquens, et eorum describens ἔργα, dixit σκιαμαχεῖν, et ἀκροχειρίζεσθαι, ἀκροχειρισμός, item ἄγχειν, et ἀποπνίγειν, et λὰξ ἐνάλλεσθαι, et λακτίζειν, subjungit, Ἐπὶ δὲ τούτων εἴποις ἂν ὡς εἰσὶ πάμμαχοι, et affert ex Plat. [Euthyd. p. 271, C] : Τοῦτο ἀτεχνῶς κομιδῇ παμμάχω [Τούτω γὰρ ἐστὸν κ. παμμάχω] κατὰ τοὺς Ἀκαρνᾶνας παγκρατιαστάς. Observandum est autem in illo Poll. l. non solum tribui pancratiastis τὸ ἄγχειν, etc., sicut a Luciano et Philostr., sed et ἀκροχειρίζεσθαι : quum tamen Bud. in l., quem modo protuli, ἀκροχειριστὰς distinguat a Pancratiastis. [Παγκρατιαστὴς Alexidis, Philemonis et Theophili comœdiæ inscriptæ fuerunt.]

Παγκρατιαστικός, ή, όν, Ad pancratiasten pertinens. [Plato Euthyd. p. 272, A : Παγκρατιαστικῇ τέχνῃ. Aristot. Rhet. 1, 5 : Ὁ θλίβειν καὶ κατέχειν (δυνάμενος) παλαιστικός, ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ πυκτικός, ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις παγκρατιαστικός. G. D. Galen. vol. 6, p. 158, 4 : Εἴτ' ὀρχηστικὸς ἦν ὁ ἄνθρωπος, εἴθ' ὁπλομαχικός, εἴτε π., εἴτε παλαιστρικός. Hase.]

Παγκρατιαστικῶς, Pancratiastice, More pancratiastarum : quod adverbium ab Polluce [3, 150] nomini illi παγκρατιαστικῶς subjungitur. Suspicor autem ex hoc παγκρατιαστικῶς reponendum esse Pancratiastice ap. Plaut. Bacchidibus [2, 3, 14], ubi legimus Valere pancratice, pro Firmissima esse valetudine. [Schol. Pind. Nem. 3, 23.]

[Παγκρατίδης, ὁ, Pancratides, n. virile in numis imperatoriis ap. Mionnet. *Descr. de méd.* vol. 2, p. 431; 3, p. 51; 4, p. 189, 193; *Suppl.* vol. 7, p. 474, 479. Παγκρατίδαν Ἑλλανίκου in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 661.]

Παγκράτιον, τὸ, Athletici certaminis genus; sed quo respicientes Græci id nominis illi imposuerint, controversum est, ut declarabunt sequentia : nam quid sit παγκράτιον, ita docet Bud. Prior. Annott. in Pand. p. 217 : Est igitur παγκράτιον Certaminis genus, ex eo dictum, ut videtur, quod advocatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione transigitur. Calcibus enim etiam et cubitis, non modo pugnis pancratiastæ utebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Lucian. De gymn., Anacharsin Scythen his propemodum verbis Solonem de institutis Atheniensium rogitantem ut admirabundum inducit, Quam tandem ob rem, o Solon, juvenes vestri hæc faciunt? Quidam enim eorum mutuo se supplantant, quidam obstricta gula strangulant, nonnulli inter se vi flectuntur, et in cœno more suum volutati, mutuo se conspergunt. Jam primum positis vestimentis pingui alter alterum affricantes placidissime, mox nescio qua vi impulsi obtrudunt invicem sese, mutatu obversario, frontesque oblidunt, pecudum more inter se obarietantes : et ecce tibi cruribus hic illum tollens, humi allidens, mox in eum sese librans erigi ultra non sinit in cœno proculcatum, cruribusque comprehensum, cubitis in ventrem connixus fœdissime miserum angit, et reliqua, quæ ille de exercitamentis

Græcorum luculentissime prosequitur. Ex quibus apparet, hujusmodi colluctationes in cœno et arena exerceri nudis corporibus solitas esse. Et paulo inferius in persona Solonis, Hujusmodi autem, inquit, exercitamentorum id, quod in cœno exercetur, πάλη, i. e. Lucta, vocatur; qui vero in pulvere exercentur, ipsi quoque luctantur: quum vero feriunt vicissim concertatione arrectaria, παγκράτιον dicitur [c. 8]. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, παγκρατιάζειν λέγομεν. Et rursus [c. 3]: Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσι. Qui autem, inquit, arrecti pulvere obsiti sunt, feriunt et ipsi alter alterum petentes procursu calcitratuque. Quintil. 2, [8, 13]: Si vero liberalior natura contigerit, et in qua merito ad spem oratoris simus aggressi, nulla dicendi virtus omittenda est: sicut ille exercendi corpora peritus, non, si docendum pancratiasten susceperit, pugno ferire vel calce tantum, aut nexus modo, atque in iis certos aliquos docebit, sed omnia; quæ sunt ejus certaminis. Sunt qui Pancratiastas pro Pentathlis intelligi velint, i. e. iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt et vicerunt, παγκρατιάζοντας πάντων κρατοῦντας intelligi volentes, Omnium victores: idque Hermolaus Emendd. 34 scripsit. Quod unde acceptum sit, nescio. Suidas certe Pancratiasten manibus pedibusque pugnantem interpr. Plin. 34, [8, 19, 3]: Fecit et Satyrum admirantem tibias, et Minervam, Delphicos pentathlos, pancratiastas. Gellius 12 [13, 27], Panætii sententiam quandam referens: Vita autem, inquit, hominum, qui ætatem in medio rerum agunt, ac sibi suisque esse usui volunt, pericula negotiaque ex improviso assidua et prope quotidiana fert. Ad ea cavenda atque declinanda perinde esse oportet animo semper prompto atque intento, ut sunt athletarum, qui pancratiastæ vocantur; nam sicut illi ad certandum vocati, projectis ante brachiis consistunt, caputque et os suum manibus oppositis, quasi vallo, præmuniunt, membraque eorum omnia, priusquam pugna mota est, aut ad vitandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, consilia cogitationesque contra fortunæ verbera, contraque insidias iniquorum, quasi manus et brachia prætendens. Aliqui tamen apud Græcos παγκράτιον, πένταθλον interpr., Pancratium, Pentathlum, nempe πυγμήν, Pugillatum, δρόμον, Cursum, ἅλμα, Saltum, δίσκον, Discum, πάλην, Luctam: quos Hermolaus secutus est.

Hæc Bud.: quorum ego nihil omittere hic volui, ut quid illis a me adderetur, lector cognosceret. Dico igitur παγκράτιον esse Certamen mixtum ex pugillatu et lucta; idque testari quum alios, tum Plut. Symp. l. 2, cap. 4, quo quærit εἰ πρεσβύτατον ἡ πάλη τῶν ἀγωνισμάτων: ita enim ibi legitur [p. 638, D]: Οὔτε γὰρ δρόμον οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὰ περὶ τὰς κυλίσεις· quibus subjungit, Ὅτι γὰρ μέμικται τὸ π. ἔκ τε πυγμῆς καὶ πάλης, δῆλον. [V. l. Aristot. s. v. Παγκρατιαστικός allatum. Schol. Plat. p. 397: Π., ἀγών τις ἐξ ἀτελοῦς πάλης καὶ ἀτελοῦς πυγμῆς συγκείμενος. Minus accurate Phot. et Suid. exp. πυγμή, ἀγών, ἄθλησις.] Sed et Niceph. Greg. quendam l. enarrans libelli Synesii De insomniis, postquam quinque certamina enumeravit, πυγμήν, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον et δίσκον, subjungit, παγκράτιον aliud quiddam fuisse, compositum sc. ex pugillatu et lucta, σύνθετον ἐκ πυγμῆς καὶ πάλης: siquidem ei, qui παγκρατιάζειν vellet, et iis artibus quæ in lucta et iis quæ in pugillatu receptæ essent, licuisse uti. Artemidor. autem scribit 1, 64: Παγκράτιον τὰ αὐτὰ τῇ πυγμῇ σημαίνει πλὴν τῆς βλάβης. Pulcre autem totum hujusmodi certaminis artificium describitur et a Philostr. Icon. 2, [6] in Arrichione (juverit autem hæc cum iis, quæ ex Luciano antea fuerunt allata, conferre): Οἱ παγκρατιάζοντες, inquit, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἳ μή εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ οἷον πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης ἐς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι. Ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Quibus subjungit hæc, Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νο-

A μίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες, οἶμαι, ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἠλεῖοι δὲ ἀγῶνες ταυτὶ μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦσι. Sed quod hic dicitur de Lacedæmoniis, non convenit cum iis, quæ a Plutarcho scribuntur [Mor. p. 189, E]: Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν (ὁ Λυκοῦργος), ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾷν ἐθίζωνται. Pro eo autem, quod scribit περὶ τοῦ δάκνειν, de mordendo, facit Lucian. Demonacte [c. 49]: hunc enim refert, quum videret multos athletas κακομαχοῦντας, et præter legem certaminis, non παγκρατιάζειν, sed δάκνειν, dixisse, Non immerito hujus temporis athletæ vocantur leones ab iis, qui eos comitantur. Ceterum ut in illo Plut. l., quem modo protuli, πυγμή et παγκράτιον [et πάλη τε καὶ παγκράτιον ap. Philostr. p. 679] separantur, sic et in isto l. Plat. παγκράτιον distinguitur et a πυγμή et a πάλη, Leg. [7, p. 795, B]: Π. ἀσκηκώς, ἢ πυγμήν, ἢ πάλην, Qui in pugili certamine, aut lucta, aut utroque se exercuit, Ficin. Sed melius vertisset, si dixisset, Aut utroque simul. [Παγκράτιον ap. Pind. Ol. 8, 77, Nem. 2, 24; 3, 27; 5, 9, al. Aristoph. Vesp. B 1191, Pac. 898. Figurate Τὸ π. τῶν λόγων Eunap. Hist. Exc. p. 89, 21.] || Παγκράτιον est et nomen herbæ, VV. LL. ex Diosc. [2, 203. Scilla maritima radice rubra Linnæi.]

[Παγκράτιος, ὁ, Pancratius, rhetor, cujus commentarium in Minuciani Artem memorat Suidas. Idem de Pancratio, Ὀψαρτυτικῶν scriptore, dixit. Alii in nummo Hadriani ap. Mionnet. *Descr. de méd.* vol. 2, p. 431, *Suppl.* vol. 5, p. 50, ap. Liban. Epist. 26, 259, 1440.]

[Παγκράτιστος, η, ον, Omnino optimus. Paul. Sil. Descr. S. Soph. 22. Boiss. Pallad. Hist. Laus. p. 894, B. Hase.]

[Παγκρατορικός, ή, όν, Præpotens. Dionys. Areop. p. 243, A: Τὴν παγκρατορικὴν ἀσφάλειαν καὶ περιοχὴν τῆς θείας δυνάμεως. Kall.]

[Παγκράτωρ, ορος, ὁ, Omnipotens. Παγκράτορος παῖ scriptor Christi Pat. 1346.]

Πάγκρεας, τὸ, Corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones confirmans, Gorr. C Defin. Ruf. Ephes. [p. 39 Cl.]: Ἡ δὲ παρὰ τὴν πρόσθεν τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν κειμένη σὰρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης, πάγκρεας. Meminit et Aristot. H. A. 3, 4. De usu autem ejus tradit Gorr. post Oribas. Collect. 24, 23. [Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 729, D. Galen. vol. 2, p. 782, 8. Id. ib. p. 781, 5: Τὸ π., ὅπερ ἔνιοι καλλίκρεας ὀνομάζουσιν. Hase. Diog. L. 4, 33.]

[Παγκρέων, οντος, ὁ, Pancreon, n. viri in testamento Theophrasti ap. Diog. L. 5, 51.]

[Παγκρότως, Cum magno strepitu. Æsch. Suppl. 723: Στείλασα λαῖφος (navis) παγκρότως ἐρέσσεται.]

Πάγκρυφος, ὁ, ἡ, Omnino occultus. [Justin. M. Cohort. ad Græc. § 38, p. 35, C ed. Bened.: Ἄμμωνα δὲ ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις πάγκρυφον τὸν θεὸν ὀνομάζοντος, Ἑρμοῦ δὲ ... λέγοντος, θεὸν νοῆσαι μέν ἐστι χαλεπόν, φράσαι δὲ ἀδύνατον.]

[Παγκτήμων, ὁ, ἡ, Qui omnia possidet. Clem. Al. Pæd. 3, p. 275, 28: Πῶς οὗτος οὐ πολυκτήμων καὶ π.; Seag.]

[Παγκτησία, ἡ, Possessio amplissima, s. omnimoda. D Aq. Levit. 25, 23, sec. cod. 130 Holm. Schleusn. Dionys. Areop. p. 264, 265. Kall. Pollux 10, 12: Κάλλιον δὲ τὴν ἐνδομενίαν παγκτησίαν ἢ παμπησίαν ὀνομάσαι. Παμπησία per παγκτησία exp. Phot. p. 375, 12, et Eustath. p. 1502, 48.]

[Παγκύνιον, τὸ, Algæ marinæ species, cujus venenum canibus marinis mortiferum est. Ælian. N. A. 14, 24, ubi παγκυνικὸν legebatur, quod ex codd. correctum.]

[Πάγκυφος, ὁ, ἡ, Prorsus curvus. Π. ἐλάα ex Aristoph. (fr. 664) Pollux 6, 163. Ἐλαίας εἶδός τι κατακεκυφὸς καὶ ταπεινὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει exp. Hesych., ἡ κατακεκαμμένη Phot. Lex. p. 368, 2. Eadem ἀστὴ ἐλαία dicta fuit: v. Hesych. v. Ἀστή. G. D. Conf. C. O. Müller. in Bœttigeri Amalthea vol. 3, p. 51; *Handb. der Arch.* § 109, 4 et 371, 3. Hase.]

[Πάγξενος, ὁ, ἡ, Hospitibus communis. Πάγξενα adverbialiter Sophocl. ap. Athen. 11, p. 466, B (fr. 68): Ἠλὶν δ' ἀγῶνα πάγξεν' ἀγκηρύσσεται. Codex πάνξενα κηρύσσεται.]

[Παγόλυτος, ὁ, ἡ. Π. ὕδωρ, Aqua e glacie soluta, Herodotus Oribasii p. 77. Schneid.]

Παγοπληξία, ἡ, Veterinorum morbus, quum nimirum gelu percelluntur, ut ap. Virg. Georg. 3: Ubi frigidus imber Altius ad vivum persedit, et horrida cano Bruma gelu. Qui morbus peculiariter in bobus a Colum. vocatur Coriago. Apsyrtus: Χειμῶνος ὥρᾳ πάγοι λυποῦσι περὶ τὰς ὁδοιπορίας ἵππους τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑποζυγίων, ὡς ἂν ἔτυχε· παῖδες δὲ ἰατρῶν τὸ πάθος ἐκάλεσαν παγοπληξίαν.

Πάγος, ὁ, Collis, Tumulus, Terra in tumulum coagmentata. [Hesych.: Πάγοι, αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν.] Hom. Od. E, 405: Ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε· paulo post, Ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ubi schol. exp. πετρώδεις ἐξοχαί, vel ὀξεῖαι πέτραι, vel εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι: quam expos. Eust. quoque sequitur: alibi πάγον esse dicens ὀξύτητα ὀρεινήν. Secundum vero alteram expos. πάγοι fuerint Petræ s. Saxa in acumen desinentia, quæ depacta in terram videntur. Pro Colle s. Tumulo usus est Hesiod. Sc. [439], loquens de Saxo quod ex loco B declivi devolvitur: Πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλός, τῷ δὴ συνενείκεται ἔνθα μιν ἴσχει. [Pind. Ol. 10, 59: Πάγον Κρόνου· Isthm. 2, 47: Οὐ γὰρ πάγος οὐδὲ προσάντης κέλευθος. Æsch. Prom. 20: Προσπασσαλεύσω (σε) τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ· Suppl. 189: Πάγον τόνδ' ἀγωνίων θεῶν. Soph. Tr. 634: Πάγους Οἴτας. Eur. Ion. 1480: Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον. Αἰπὺν π. Lycophr. 1348. Ὀχθηρὸν π. 1361. « Ælian. N. A. 3, 26: Ἐν τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. Polyæn. 4, 6, p. 375: Ἐπὶ ὀρθιουμάγου διέτριβεν ἀποσκοπῶν. Corrig. ὀρθίου πάγου. » Valck.] Item Lucian. [Tim. c. 45]: Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς, ἀπολεύω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Sic Ἄρειος πάγος ap. [Æsch. Eum. 689: Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος·], Aristot. Polit. 2, 10, Collis Martius: alii vero minus recte Vicus Martius, πάγος ea signif. accipientes, qua Lat. vocab. Pagus. [Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ Plato Axioch. p. 367, A, et sæpissime oratores. Ἄρεος εὔβουλον πάγον Soph. Œd. C. 947.] Eur. plu- C rali etiam dixit [Iph. T. 1470], ἐν Ἀρείοις πάγοις, pro ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, teste Eust., ubi πάγος exp. ὄχθος. [Id. Orest. 1651. || Πάγος, n. pr. montis prope Smyrnam. Orac. ap. Pausan. 7, 5, 2.] || Humor frigore astrictus s. concretus, Glacies. [Æsch. Ag. 335: Τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. Soph. Ph. 293: Πάγου χυθέντος, οἷα χείματι· fr. 162: Πάγου φανέντος αἰθρίου. Plat. Tim. p. 74, C: Τὸν προσπεσόμενον (τῷ πυρὶ) καὶ περιστάμενον πάγον.] Plut. De prim. frig. [p. 953, F]: Ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅσων τὸ θερμὸν ἐξέλιπε καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγῆναι· διὸ καὶ πάγοι καλοῦνται, i. e. Turn. interpr., Quum potius appareat, quorum calor expressus evolarit, ea prorsus omnia a frigore concrescere: ex quo etiam πάγοι Græce vocantur. Aristot. De mundo [c. 4]: Ἀπὸ τῆς ἀτμώδους ἀναθυμιάσεως γίνονται δρόσοι καὶ ὁμίχλαι καὶ πάγων ἰδέαι, ubi Bud. vertit Gelu species, Gelu omne genus. Itidem in Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 221], πάγος κρυόεις, Gelida glacies. Theophr. C. Pl. 5, πάγος ἰσχυρός, Solida et firma glacies: pro quo et στερρὸς πάγος, ut Plut. [Mor. p. 969, A]: Ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος· ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ οὖς, et quæ sequuntur. Sic Plin. 8, 28: Observatum, eam aure ad glaciem apposita conjectare crassitudinem gelu. Rursum Aristot. Probl. [12, 5] dicit ἐν πάγεσι, pro In glacie, a Πάγος neutro genere posito. [Galen. Lex. Hippocr. (p. 420): Ἄκριτον πάγος (aut πάγον), τὸ οἷον ἀδιάκριτον. Εἴρηται δὲ ἐν τῷ περὶ ἑβδομάδος ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸν κόσμον ἤτοι ἀπείρου ἢ οἷον ἀδιατυπώτου κενοῦ. *Gelu concretum* intelligit Foes. Sed secundum Etym. M. p. 196, 24, quidam βηλὸν esse dixerunt τὸν ἀνωτάτω πάγον καὶ περιέχοντα τὸν πάντα ἀέρα κτλ., quomodo haud scio an ap. Galenum quoque sumendum sit. Hemst.] Pro Gelu, i. e. Glaciali frigore [Per ψῦχος exp. Hesych.], usus est Plato Symp. [p. 220, B]: Καί ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. [Πάγων ὑπερβολαὶ Polyb. 9, 15, 3.] || Πάγος dicitur etiam Sal;

A nam et ipse est ex humore salso concretus: qua signif. πάγος quoque usurpat Comicus quidam. Lycophr. [134]: Αἰγαιῶνος ἁγνίτην πάγον, quasi Lustrale Neptuni concrementum. [De lacte concreto schol. Nicandri Al. 91: Γραῦς ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γιγνόμενος πάγος. Comparandum compositum ἐπίπαγος.]

[Παγούαιρ, μάρμαρος, ἢ μυχαλός, glossa Laconica corrupta Hesychii.]

[Παγουράδαι, οἱ, Paguradæ, gens ficta ab Luciano V. H. 1, 35, nomine a πάγουρος ducto, ut Ψηττόποδες a ψῆττα et alia ibidem a piscium nominibus.]

[Παγούριον, τὸ, i. q. seq. Medic. Const. Pogon. p. 247, 6 ed. Ermer. Hase.]

Πάγουρος, ὁ, dicitur Cancri quoddam genus, παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, i. e. κρημνώδεσι τόποις, ut in Lex. meo vet. traditur. [Conf. schol. Nicandri Th. 788.] Omnes tamen generaliter cancri sub πάγοις fluminum latere solent, i. e. sub ripis præruptis. V. Aristot. [H. A. 4, 2] et Ælian. [N. A. 6, 31; 9, 43. Oppian. Hal. 1, 285]: Plin. quoque Pagurum B appellat. [Aristoph. Eq. 606: Ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους. Ex Timocle Athen. 7, p. 319, A. HSt. in Ms. Vindob.: « Geopon. 2, p. 53 [18, 3]: Καρκίνους ποταμίους, τουτέστι παγούρους, εἰς ὕδωρ βαλών. » Artemid. Onir. p. 166, 5. Galen. vol. 6, p. 735, 17. Id. vol. 2, p. 879, 18: Οἷς οὐκ ἔστι βλέφαρα, καράβοις, καὶ ἀστακοῖς, καὶ παγούροις, καὶ καρκίνοις. Porphyr. De abstin. p. 269, 19 Rhoer. Hippiatr. p. 93, 14: Π. κεκαυμένων. Hase.] || Lycophr. aliter etiam usurpat, Eust. p. 762: Καὶ ὅρα τὸ, Γῆρας ἀποξύσας, προσφυῶς ῥηθὲν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι· δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα που καλεῖ. Loquitur autem de Phœnice Achillis pædagogo. [Κουροτρόφον πάγουρον est ap. Lycophr. 419.]

[Παγῶν, Gelo. Jo. Chrys. In Ep. ad Philipp. serm. 9, vol. 4, p. 57, 6. Seager. Tractat. eccles. De 70 Domini discipul. in Cave Hist. liter. p. 108. Schneid.]

[Πάγραι, αἱ, Pagræ, mansio Syriæ. Sozom. H. E. 8, 2: Ἧκεν εἰς Πάγρας, σταθμὸν οὕτω καλούμενον. *Mansio Pangrios* in Itin. Hieros. p. 581. *Pagris* in Itin. C Anton. Aug. p. 146. Ubi τὰ Παγρὰς, unde natum est Arabum *Bagras*, ex Cedreni Comp. p. 540, indicat Wessel. Παγρὰν (scr. Πάγραν) gigantem, qui in illis regionibus fulmine ictus perierit, memorat Jo. Malal. p. 202, 11: unde nomen loco impositum esse conjicit Wessel.]

[Παγρεύς, ὁ, n. aquilonis apud Mallotas Ciliciæ. Aristot. p. 973, 1: Π.· πνεῖ γὰρ ἀπὸ κρημνῶν μεγάλων καὶ ὀρῶν διπλῶν παρ' ἄλληλα κειμένων, ἃ καλεῖται Παγρικά. Hase.]

[Πάγρος, i. q. φάγρος. Utrumque ap. Arcad. p. 73, 17.]

[Παγχαία, ἡ, Panchæa, Arabiæ felicis pars, aut insula ei adjecta. Polyb. 34, 5, 9 (ap. Strab. 2, p. 104): Ὁ μέντοι γε (Euemerus) εἰς μίαν χώραν, τὴν Παγχαίαν, λέγει πλεῦσαι. De ea multa mira narraverat Euemerus: v. Cellar. Orb. ant. 3, 14, et quos ille citat Strabon. 7, p. 299, et Euseb. Præp. ev. 2, 2, p. 60. Schweigh. Latinorum scriptorum, qui adjectivis quoque utuntur *Panchæus* et *Panchaicus*, locos v. ap. Forcellinum. Παγχαία, ἡ, et Παγχαῖοι, οἱ, ap. Diodor. D 5, 42 et 46. (Vitioso accentu Πάγχαιαν ex eodem ap. Euseb. l. c.) Ex Euemero Plut. quoque Mor. p. 360, A, ubi corrupte ἐν Πάγχοντι et Παγχόους pro ἐν Παγχαίᾳ et Παγχαίους. Παγχαῖος Ζεύς Callim. fr. 86 ex emend. Bentleji (nam ap. Plut. Mor. p. 880, E, scriptum οὐ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα), unde correcta est Hesychii gl. Πάγχαρος Ζεύς. Παγχαῖος ap. Theognost. p. 52, 13. Παγχαΐτις χώρα Diodor. 5, 45, ubi var. lect. Παγχαΐτιν et Παγχαϊκὴν χώραν.]

Παγχάλεπος, ὁ, ἡ, Omnino difficilis, Perdifficilis, χαλεπώτατος. [Plato Sophist. p. 236, D: Κατιδεῖν παγχάλεπος (ἀνήρ)· Phæd. p. 85, C: Ἢ ἀδύνατον εἶναι ἢ π. τι. « Theodoret. H. E. 5, 39; Julian. Misop. p. 339. » Boiss. Marcell. V. Thuc. p. 8. Schæf. Phot. Epist. p. 169, 26; 206, 7. Philostr. Vit. soph. p. 55, 11 Kays.: Τῶν παγχαλέπων τε καὶ δυσκόλων. Voc. alibi quoque Theodoreto usitatissimum, velut Græc. aff. cur. p. 10, 7; 49, 2; 309, 1; 370, 11; 466, 7 ed. Gaisf. Hase. Lectum olim ap. Xenoph. Anab. 5, 2, 20, ubi nunc πάνυ χαλεπὸν ex aliis codd. scriptum. Non mi-

nus incertum adverbii exemplum est ib. 5, 7 extr. : Πρὸς τὸν Ξενοφῶντα οἵ τε στρατιῶται παγχαλέπως εἶχον ..., ubi alii libri πάντας χαλεπῶς.]

[Παγχάλκεος, ὁ, ἡ, i. q. πάγχαλκος. Hom. Il. Υ, 102 : Εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι. Ἄορ π. Od. Θ, 403. Ῥόπαλον Λ, 575. Δέμας Apoll. Rh. 4, 1655. Οὐδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν, Quint. Sm. 8, 216. || Παγχάλκειος ap. Apollinar. Psalm. 17, 75. G. Dindorf.]

[Παγχαλκεύς, έως, ὁ.] Παγχαλκεύς, ap. Hesych. πολύτεχνος : perperam pro παγχαλκεύς, Qui omnia fabricari novit.

Πάγχαλκος, ὁ, ἡ, Solidus ex ære, Totus æreus. Π. γένυς pro Ærea s. Ferrea securis, ex Soph. [El. 195] affertur, qui et in Antig. p. 220 [141] ait : Ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, schol. ἔλιπον Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη exp. τὰ ὅπλ' ἀπέβαλον. [Æsch. Sept. 591 : Ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων πάγχαλκον. Π. αἰχμή Eur. Heracl. 277. Παγχάλκοις ὅπλοις Or. 444. G. D. Theodos. De exp. Cretæ 5, 52 : Πάγχαλκα κράνη. Hase.]

[Παγχαρής, ὁ, ἡ, Omnes exhilarans, Quo omnes B gaudent. Hermapio ap. Ammian. Marc. 17, 4, 22 : Βασιλεὺς παγχαρὴς Ἡλίου παῖς. || Omnino lætus, Lætissimus. Astramps. Onirocr. 5 : Κλαίων καθ' ὕπνους παγχαρὴς πάντως ἔσῃ.]

[Πάγχαρος vitiose pro Παγχαῖος. V. Παγχαία.]

[Παγχεῖτις (?), ὄνομα χώρας, Suidas. Non minus vitiose, ut videtur, quam Παγχερνίτης ap. Zonaram p. 1505.]

[Πάγχη vitiose pro πάγχυ, quod v.]

[Παγχόρτος, ὁ, ἡ, Ad cibum cujusque generis pertinens. Soph. Athenæi 3, p. 99, F : Σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν, Omni ciborum genere hospitem excepimus. Schweigh.]

[Παγχρησίμως, Euseb. in Maii Coll. nov. Vat. t. 1, p. 3. Osann.]

Πάγχρηστος, ὁ, ἡ, Ad omnia utilis, s. usum præbens, Qui est usui ad omnia, Omnino utilis, s. commodus. [Aristoph. Ach. 936 : Πάγχρηστον ἄγγος ἔσται. Νικίας πάγχρηστος ap. Polluc. 4, 135, 136, 137, ubi προσώπων τραγικῶν nomina exponit.] Xen. [Mem. 2, 4, 5] : C Ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρηστον. [*Medicamentum panchrestum* ap. Cicer. Verr. 3, 65, Plin. H. N. 36, 38, qui feminina forma *panchrestos* utitur 23, 71. Πάγχρηστα de scitamentis dictum ex Salvian. De gubern. 6 extr. p. 236 indicant lexicographi Latini. Hinc *panchristarii* (scr. *panchrestarii*), Scitamentorum venditores, ap. Arnob. 2, p. 88. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 102 : Τὸν διὰ σπερμάτων τροχίσκον, ἢ τὸν πάγχρηστον· 332 : Διάχριε δὲ καὶ τοῦ Φίλωνος, ἢ τὸν πάγχρηστον· et vol. 2, p. 32. G. D. Leo med. p. 175, 10 ed. Ermerins. : Τὸν π., τὸν χρυσώδη. Hase.]

[Πάγχριστος, ὁ, ἡ, Perunctus. Soph. Tr. 661 : Ὅθεν μόλοι πανάμερος, τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς (Hercules) ἐπὶ προφάνσει θηρός· ubi de peplo agitur quem sanguine Nessi venenatum Herculi miserat Dejanira. Sed lectio suspecta est : neque enim παγχρίστῳ sine substantivo dici potuisse videtur, quod supplevit scholiasta, qui πέπλῳ intellexit. Fortasse ad hunc l. referenda glossa, quamvis et ipsa corrupta, Hesychii Παγχρισμός (παγχρισμός?), πολυσύγκριτος. G. Dindorf.]

D [Πάγχροος, ὁ, ἡ, Omnicolor. Synes. p. 16, A : Ἀπετελέσθητε θέαμα ποικιλώτατον καὶ πάγχροον ὥσπερ οἱ ταῶ. || Πάγχρους, idem. Ib. p. 114, B : Οὕτως ἐν ἐλαχίστῳ πάγχρους ἐγένετο.]

Παγχρύσεος, ὁ, ἡ, Totus aureus, In totum et in solidum aureus, Omni ex parte aureus. Hom. Il. B, [448] : Θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Hesiod. [Th. 335] : Παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

[Παγχρυσόλογος, ὁ, Catal. Clarkii Gaisf. p. 21. Boiss.]

Πάγχρυσος, ὁ, ἡ, Totus aureus, Solidus ex auro, s. In solidum aureus. Aristoph. [Nub. 598] : Πάγχρυσον ἔχεις οἶκον. Itemque πάγχρυσον [νάκος Pind. Pyth. 4, 120,] δέρας, Eur. [Med. 5. Δέπας π. Hec. 528. Τεῦχος Iph. T. 167. Παγχρύσων ἐκ δίφρων Soph. El. 510. Παγχρύσους λαφύρους Aj. 92. Πάγχρυσος ἐρεττρίς Agathias Anth. Pal. 9, 153.]

[Πάγχρως. V. Πάγχροος.]

Πάγχυ, adv. poet. [per παντελῶς ab Hesychio aliisque exp.], Omnino, Penitus. Hom. Il. [E, 24 : Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη· Ξ, 95 : Νῦν δέ σευ ὠνοσάA μην πάγχυ φρένας· 143 : Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·] Τ, [343] : Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς· Od. Ο, [326] : Πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι. [Et alibi sæpe ap. Hom. Pind. Pyth. 2, 151 : Π. διαπλέκει. De poetis scenicis duo allata sunt exempla, alterum Æschyli Sept. 641 : Θεοὺς γενεθλίους καλεῖ ... ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βίᾳ· alterum Aristophanis in versu heroico Ran. 1531 : Πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως. Πάγχη vitiose ap. Macrob. Saturn. 5, 22, in versu Alexandri Ætoli : Πευθόμενος πάγχη Γραικοῖσι μέλεσθαι Τιμόθεον· quod correxit Brunckius. Hoc adverbio prosæ quoque orationis scriptores usi sunt Ionici, ut Herodot. 1, 31 : Δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι· 3, 157 : Πάγχυ περιχαρέες ἐόντες· 4, 35; 7, 12, al.; eorumque exemplo Appian. Syr. c. 24 : Π. πιστεύσας· Civ. 2, 2 : Πάγχυ (sic duo codd. pro vulgato πάνυ) δ' ἐλπίσας αἱρεθήσεσθαι.]

Παγώδης, ὁ, ἡ, Glacialis, Gelidus, i. q. παγετώδης. [Theophr. C. Pl. 2, 4, 12 : Πέτρα καὶ μὴ παγώδης γῆ. B Geopon. 1, 12, p. 50 : Τὸ θέρος χειματῶδες, τὸ φθινόπωρον παγῶδες.]

[Παγώνδας, ὁ, Pagondas, Bœotarchus Thebanus. Thucyd. 4, 91; 6, 96. || Thebanus, victor olympicus ol. 25 ap. Pausan. 5, 8, 7. || Pindari pater secundum grammaticos quosdam : v. Eustath. Opusc. p. 57, 80.]

[Παδαῖοι, οἱ, Padæi, gens Indica. Herodot. 3, 99, ubi Valckenarius idem nomen Nicolao restituendum esse conjecit ap. Stob. Flor. 9, 82 : Ἐν Παδαίοις, Ἰνδικῷ ἔθνει, pro vulgato Πανδαλίοις, quod Πηδαλίοις scriptum in cod. Paris.]

Πάδος, ὁ, Lat. Padus, qui Græce Ἠριδανός, Eridanus. [Polyb. 2, 16; Strabo 4, p. 203 seqq.] Suid. et alii. Plut. Symp. 5, [p. 676, C] : Καὶ τῶν Ἰταλικῶν οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες. [Παδόα alterum fluvii ostium ap. Polyb. 2, 16, 11, quod *Padusam* appellant scriptores Latini : unde Πάδοσα ap. Polybium corrigendum videbatur Cluverio, Παδοῦσα Cellario.]

[Πάζιον, τὸ, i. q. τοπάζιον. Hesych. : Π., λίθος πολύτιμος. Cyrill. λίθος ὑποχλωρίζων.]

C Παθαίνομαι, Afficior vehementer et concitor, et ita quidem, ut etiam affectus, qui πάθη dicuntur, commoveam. Lucian. [Amor. c. 29] : Σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο, Mirum in modum affectus est et exarsit inter disceptandum, et ita ut πάθος concitaret. In VV. LL. redditur Affectus commoveo, Indignor, Afficior. Hesych. exp. δεινοπαθῶ. [Suidas : Ἐπαθαίνατο, πάσχειν ᾤετο δεινά. Dionys. A. R. 3, 73 : Κεκραγότες καὶ παθαινόμενοι τὸν ἄγριον τρόπον. Dio Cass. 51, 12 : Ὁ Καῖσαρ συνίει αὐτῆς παθαινομένης. Clem. Al. p. 627 : Ὥστε μηδὲ ὄναρ ἡμῶν παθαίνεσθαί ποτε τὴν ψυχήν. Eustath. Opusc. p. 364, 7 : Οἷς παθαίνεται (ἡ ψυχή) ... Λίθος γὰρ ἐνταῦθα οὐκ ἂν παθήνατο. De oratorio affectu Plut. Mor. p. 447, E : Τοὺς ῥήτορας ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις οἱ ἄρχοντες οὐκ ἐῶσι παθαίνεσθαι. Dionys. H. Jud. de Lys. c. 9 : Αὔξοντι δὲ καὶ παθαινομένῳ (Lysiæ) σεμνὴ καὶ ἀληθινὴ (ἡ λέξις). Idem activo usus est Jud. de Thucyd. c. 23, p. 866, Affectus concito : Ἐν τῷ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα τὴν ἀλκὴν ἔχει. D Aor. med. Eustath. Opusc. p. 268, 45 : Οὐδὲν λέγων πρὸς πάθος· ἐχρῆν γὰρ ἄλλοις ὀνόμασιν ἐνταῦθα παθήνασθαι.] Afficior morbis animi, Bud. ap. Synes. [p. 199, C] : Ἀλλ' ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι. [Id. Synes. p. 50, A : Τὸ πρὸς μηδὲν τῶν ἐν ὕλῃ π. Porphyr. De abstin. p. 70, 6 Rhoer. Id. ib. p. 76, 7 : Οὐδ' ἐπιτρέπει τῇ ἀλογίᾳ π. Hase.]

[Παθεινός, ἡ, όν, Tristis, Lugens. LXX sec. Hex. Job. 29, 25 : Ὃν τρόπον παθεινοὺς παρακαλῶν· ubi in cod. Alex. συμπαθεῖς legitur. Schleusn.]

[Πάθη, ἡ. HSt. s. v. Πάθος :] Dicitur etiam Πάθη, fem. gen., sicut et alia quædam neutro pariter et fem. genere efferuntur. [Affectio. Hippocr. p. 604, 45 : Θνήσκουσι δὲ ἄλλαι ἄλλῳ χρόνῳ ὅκως τὰ τοῦ σώματος ἔχουσι καὶ τὰ τῆς πάθης.] Sed ex signiff. nominis πάθος, itemque nominis πάθημα, retinuit eam potissimum, qua ponitur pro Eo quod cuipiam accidit, Casus, Calamitas, Clades. Herodot. 1, [122] : Κατ' ὁδὸν δὲ πυθέσθαι πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην. [Ib. 123 : Τὰς πάθας τὰς

Κύρου· 2, 111 : Τὴν πάθην τῶν ὀφθαλμῶν. Pind. Ol. 6, A 65 : Ἀτλάτου πάθας· Pyth. 3, 174 : Ὀξείαισι πάθαις.] Suid. ex Soph. citat pro συμφοραί, Calamitates : ap. Eund. Aj. [295] : Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας, ubi exp. Quæ illic acciderint. [Antig. 978 : Μελέαν πάθαν κλαῖον· OEd. C. 7 : Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει. Appian. Mithr. c. 77 : Μνῆμα τῆς ἐκείνου (Philoctetæ) πάθης. Dionys. Art. rhet. c. 14 extr. : Τὰς ἐν τῇ νεότητι πάθας. Leonid. Alex. Anth. Pal. 6, 221 : Πάθης ἔργον τόδ' ... ἀνέθεντο.] Gregor., inter ea quæ iambico versu scripsit : Ἐγὼ γὰρ ὡς μὲν ἔσχον ἐν ξένῃ πόλει Πάθας. Item πάθη pro κάκωσις, Bud. ex Plat. Philebo [p. 32, A] : Ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη. Ab Eodem pro Cæde poni tradit, Leg. 9, [p. 865, E : Διὰ τὴν βίαιον πάθην] : sicut πάθος ac πάθημα. [De poena ib. 5, p. 728, C : Τιμωρία δέ, ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. « Cruciatus, Euseb. H. E. p. 306, 330. » Kall. Eund. p. 392, 21, addit Hemst.] Aliquot autem exempla usus nominis hujus [ex Æliano, ut videbatur Valckenario] habes et ap. Suidam. [a]

[Παθηζίτης, ὄνομα κύριον, Suidas.]

Πάθημα, τό, significat, sicut et de πάθος magis usitato dicetur, Quod quis passus est, s. patitur, Quod cuipiam accidit, Casus, etc. [Ποιήματα et παθήματα oppos. ap. Plat. Rep. 4, p. 437, B, Leg. 10, p. 894, C.] Redditur et Passio. [Hesych. : Παθήματα, συμφοραί. Herodot. 8, 138 : Τὰ συντυχόντα σφι παθήματα· 1, 207 : Τὰ δέ μοι παθήματα ... μαθήματα γεγόνεε. (Hoc proverbii simile est, de quo v. Blomf. in Gloss. ad Æsch. Agam. 170. Dionys. A. R. 8, 33 : Τἀμὰ παθήματα παιδεύματα γενήσεται τοῖς ἄλλοις.) Soph. Phil. 338 : Τὸ σὸν πάθημ' ἀρκοῦν ἔλεγχον πρῶτον· OEd. T. 1240 : Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα· OEd. Col. 361 : Τὰ μὲν παθήμαθ' ἅπαθον. Eurip. Hipp. 570, Iph. T. 670. Aristoph. Thesm. 199 : Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασιν φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν· cui alter sensu obsceno respondet, Εὐρύπρωκτος εἶ οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.] Thuc. 4, p. 137 meæ edit. [c. 48] : Ἐπεγένετο γὰρ νὺξ τῷ παθήματι· 1, p. 8 [c. 23] : Παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα, ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Deinde παθήματα illa esse dicit πόλεις ληφθείσας καὶ ἐρημωθείσας, et φυγὰς ἀνθρώπων, item φόνον, necnon σεισμούς, etc. [Plato Leg. 3, p. 695, E : Τοῖς Καμβύσου παθήμασι.] Plut. [Mor. p. 535, C] : Δεινὸν γὰρ ἂν ἀληθῶς φανείη τούτους μὲν ἐν νοσήμασι καὶ π. ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἐχυροὺς καὶ δυσμεταθέτους. Ap. Paulum Apost. autem παθημάτων appellatione plerisque in ll. intelliguntur Quæcunque fideles pietatis causa perpetiuntur : ubi παθήματα redditur Afflictiones, Ærumnæ. [Ad Rom. 8, 18 : Τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ· Ad Timoth. 2, 3, 11 : Τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασι.] || Morbus. [Galen. vol. 10, p. 32 : Διοίσει δ' οὐδὲν ἢ νόσον ἢ νόσημα λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ πάθος ἢ πάθημα.] Nam quamvis Plut. in l. quem modo protuli παθήματα distinguat ἀπὸ τῶν νοσημάτων, interdum tamen et νοσήματα, Morbos corporis, vocari παθήματα constat, et quidem ex ipso etiam Galeno [l. c. Utrumque conjungit Plato Rep. 4, p. 439, D : Διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων. «Sunt et παθήματα ap. Hippocr. Ea quæ morbis accidunt, velut symptomata. Sic p. 1016, F : Ἦν δὲ τῶν κυναγχικῶν τὰ παθήματα τάδε. Ib. p. 951, E. » Foes.] Sed et Animi morbi s. ægritudines ita vocantur ab auctore Axiochi. Ac generalius etiam, Omnes illi animi morbi qui Perturbationes dicti sunt, παθήματα interdum, sicut et πάθη, dicuntur. Possumus vero παθήματα interpretari Motus, Tullium sequendo; is enim hæc Plat. Timæo [p. 42, A] verba : Πρῶτον μὲν αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκ βιαίων παθημάτων ξύμφυτον γίγνεσθαι· δεύτερον δέ, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα· πρὸς δὲ τούτοις, φόβον καὶ θυμόν, ὅσα τε ἑπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίως πέφυκε διεστῶτα, sic vertit, Necesse erat sensum existere unum communemque omnium, vehementiore motu excitatum, conjunctumque naturæ : deinde voluptate et molestia mixtum amorem : post, iram et metum, et reliquos motus animi, comites superiorum, et his etiam contrario dissidentes. In qua interpr. animadverte priore quidem loco dici simpliciter Motum, at posteriore Motus animi : quod itidem respondet nomini παθήματα : nam hoc ap. Plat. cum ὅσα et sequen-

tibus subaudiendum est. Paulus quoque παθήματα ἁμαρτιῶν vocavit Motus qui nos velut rapiunt transversos, ita ut ad peccandum solicitent, atque adeo impellant. Sed et sine gen. illo παθήματα dicit eadem signif., ubi redditur Affectus, et Affectiones, Ad Gal. 5, [24] : Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Ubi vet. Interpr. παθήμασι reddidit Vitiis, alii Affectibus; ego vero lubenter ex duabus hisce interprr. unam faciens, verterem Vitiosis affectibus : licet alioqui non ignorem Perturbationes potius vocari, sequendo Cic., aut Morbos animi. Ceterum παθημάτων nomen quomodo ap. Paul. latius pateat quam ap. philosophos, docent scriptæ in illis Annotationes. Xen. [Hier. 1, 36] : Τὸ δὲ φιλοῦντα μισεῖσθαι καὶ ἅπτεσθαι ἀχθομένου, πῶς οὐχὶ τοῦτο δυσχερὲς πάθημα καὶ οἰκτρόν; ubi Bud. vertit Affectus. Affertque ex eod. Xen. [Cyrop. 3, 1, 17] : Πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα. At in VV. LL. παθήματα τῆς ψυχῆς, Perceptiones et notiones rerum. Item παθήματα ἐν τῇ B ψυχῇ, Sensa animi. Ibid., Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, pro Exprimere sensa dicendo. Sed hæc ibi ἁμαρτύρως traduntur. || Πάθημα, sicut πάθος et πάθη, pro Cæde, ap. Plat. Leg. 9, [p. 866, B : Ἐὰν δ' ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὑτὸν περιελήλυθος τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην πέντε ἔτη ἀποχέσθαι τῆς αὑτοῦ πατρίδος ἀναγκαζέτω]. Bud. || Dat. Παθημάτοις pro παθήμασι, Æolice : de quo lege Eust. [p. 279, 42; 1761, 36.]

[Παθηματικός, ή, όν, Qui perturbationibus afficitur. Τὸ παθηματικὸν τῆς ψυχῆς μόριον Julian. p. 199, C.]

[Παθηματικῶς, Passibiliter. Sext. Emp. p. 68 : Ἀπὸ τῶν π. ὑποπιπτόντων. Quæ infra dicuntur τὰ κατὰ φαντασίαν παθητικὴν ὑποπίπτοντα.]

[Πάθησις, εως, ἡ, Passio. Aristot. De anima 3, 2 : Ἡ ποίησις καὶ ἡ π. ἐν τῷ πάσχοντι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ ποιοῦντι· similiterque Ausc. phys. 3, 3. Eumath. p. 137, de amore : Τὴν πικρὰν ταύτην καὶ γλυκυτάτην μοι πάθησιν. G. D. Hesych. Centur. p. 1016, D : Ἡ π. καὶ ἡ πεῖρα, C Perpessio et experientia. Hase.]

Παθητικός, ή, όν, itidem [ut παθητός] Patibilis, Qui pati s. affici potest. Παθητικόν, inquit Bud., Quod afficitur et affici potest, opponiturque τῷ ἀπαθεῖ et τῷ ποιητικῷ, in libro [Aristot.] qui De generat. et corrupt. inscribitur [1, 7] : Διό, καθάπερ εἴρηται, τὰ μὲν τῶν ποιητικῶν, ἀπαθῆ, τὰ δέ, παθητικά, ὥσπερ ἐπὶ κινήσεως. [Categ. c. 6. Eth. Nic. 2, 4 : Λέγω δὲ ... δυνάμεις καθ' ἃς παθητικοὶ τούτων (τῶν παθῶν) λεγόμεθα.] Id. : Ἡ δὲ ὕλη, ᾗ ὕλη, παθητικόν. [Παθητικὴ φαντασία Sext. Emp. p. 68 extr.] Synes. παθητικὸν vocavit Partem animi patibilem, s. perturbationibus obnoxiam : qui et νοῦν alicubi opposuit huic παθητικῷ. [V. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 7, p. 432, 457. Timæus Locr. p. 102, E : Παθητικᾶς (ψυχᾶς) ἄγρια πάθεα.] At simplicius ap. Plut. : Καὶ γὰρ ἄλλως τῶν αἰσθητηρίων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατόν ἐστι, Maxime afficitur. || Παθητικὸς λόγος, s. παθητικὴ λέξις ap. Rhetores, atque adeo ap. ipsum Aristot., cui insunt πάθη, Affectus illi de quibus dicetur in ea nominis πάθος signif. quæ Rhetoribus est usitata. [V. D Aristot. Rhet. 3, 7.] Sunt qui παθητικὸς λόγος exponant Oratio in qua fervet affectus, ad inducendum auditorem in affectus accommodata, in qua commoventur affectus. At ego non dicerem simpliciter Affectus, sed adderem Concitati, cum Fabio, aut certe aliquid hujusmodi, sequendo ea quæ infra dicam, de πάθος et ἦθος agens [p. 24, C]. Cic. Or. ad Brut. [c. 37] : Duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciunt : quorum alterum est quod Græci ἠθικὸν vocant, ad naturam et ad mores et ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum; alterum quod iidem παθητικὸν nominant, quo perturbantur animi et concitantur. De orat. 2 : Illa autem, quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis, vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, ut odio benevolentia, ut misericordia invidia tollatur. || Παθητικὸν ῥῆμα apud grammaticos, Passivum verbum, ut τύπτομαι : sicut ἐνεργητικὸν activum, ut τύπτω. [Παθητικὰ generaliter, comprehenso etiam τῶν μέσων genere, Etym. M. p. 237, 16. Sic παθητικοῦ

τύπου ἠκροασάμην καὶ κατηρξάμην p. 754, 22. Ὁ παθητικὸς ἐτυχόμην p. 755, 16; itemque π. ἀόριστος pro μέσος p. 799, 22, et παθητικὴ μετοχὴ pro μέση p. 641, 24. Similiter παθητικὸν μέσου ἀορίστου δευτέρου p. 466, 6. Ὁ μέσος παθητικὸς conjuncta p. 304, 9; 499, 20. Μέσος δεύτερος ἀόριστος παθητικὸς p. 367, 40. SYLBURG.] || [Adverb. Παθητικῶς, Passive, Passiva ratione. Plut. Mor. p. 1111, E: Σώματα κινούμενα παθητικῶς ὑπ' ἀλλήλων. Sic Reisk. Vulgo παθητικοῖς ἀπ' ἀλλήλων. G. D. Similiter Sext. Emp. p. 48, 20: Τοῖς γὰρ κινοῦσιν ἡμᾶς π. καὶ ἀναγκαστικῶς. Euseb. Contra Marc. p. 73, A. Epiphan. t. 1, p. 953, B et C. Ptolem. Tetrab. p. 62, 8: Π. διατίθεσθαι. HASE.] Hinc Παθητικῶς λέγειν ap. Aristot. [Rhet. 3, 7], Uti oratione perturbante animos et concitante: sequendo eum quem modo ex Cic. protuli locum. Item Παθητικῶς, Passive, pro Per passivum verbum, Passivo verbo, Passiva voce [apud grammaticos quosvis]: ut quum dicit Eust., Παθητικῶς εἶπε βάλλεο, οὐχὶ βάλλε. [Π. de verbo medio Etym. M. p. 353, 46.]

[Παθητολάτρης. V. Παθητός.]

Παθητός, ή, όν, Patibilis, Qui pati potest, Passioni obnoxius s. potius Patiendi necessitati. Affertur παθητὸς ex Aristot. Præd. Utitur et Plut. quum alibi [V. Num. c. 8: Αἰσθητὸν ἢ π. Pelop. c. 16: Τὸ θνητὸν καὶ π. ἀποβαλόντες· Mor. p. 887, D: Ἀριστοτέλης πρῶτον μὲν ἀέρα ἀπαθῆ, πέμπτον δέ τι σῶμα· μεθ' ὃ παθητά, πῦρ, ἀέρα, ὕδωρ], tum in Erotico [p. 765, B. Theodoret. H. E. 4, 26: Ἐν παθητοῖς σώμασι τὴν ἀπαθῆ βιοτὴν διάγειν.] Cic. De N. D. 3, [12]: Quumque omne animal patibilem naturam habeat, nullum est eorum quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus, idque ferendi et patiendi necessitatem. Ubi Patibilem naturam vocat, quam Græci dicerent παθητὴν φύσιν. Legitur autem hoc verbum et Act. 26, [23]: Εἰ παθητὸς ὁ Χριστός, ubi v. Annot. [Phot. Bibl. p. 106, 15: Παρατίθησι (Eusebius episcopus) πάλιν φωνὰς πατρικὰς καὶ παρίστησι παθητὸν καὶ θνητὸν καὶ κατὰ τοῦτο φθαρτὸν τὸ κυριακὸν σῶμα ἕως τῆς αὐτοῦ ἐνδόξου ἀναστάσεως. Ib. l. 14, Παθητολάτρης, Christi patibilis cultor, vocatur Andreas quidam, de quo Euseb.: Οὐκ ἐρυθριῶν μετὰ νίκην παθῶν καὶ θανάτου καὶ φθορᾶς ἀναίρεσιν παθητὸν τὸ κυριακὸν τερατεύεσθαι σῶμα, καὶ ὁ φθαρτολάτρας ἐνυβρίζων τοὺς ὀρθοδόξους λέληθεν αὐτὸν δι' ὧν λέγει παθητολάτρης ἀληθῶς ἀπελεγχόμενος. || Qui (mala) passus est. Menand. Monost. 457: Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος.]

[Παθικεύομαι, Coitum appeto. Nicarchus Anth. Pal. 11, 73: Κολλᾶται (γραῖα), κνίζει, παθικεύεται.]

[Παθικός, ή, όν, Morbosus, Gl. Quod sensu venereo accipiendum, quo sensu *pathicos* Juvenalis et Martialis dixerunt.]

[Πάθιλον, τὸ, Pastillus. Hieracosoph. p. 99, B. HASE.]

[Πάθνη, ἡ, i. q. φάτνη in dialecto vulgari (ἰδιωτικῶς) sec. Mœrin p. 391, Eustath. p. 1259, 38; 1784, 44. Sic in Geopon. 15, 4, 1: Τὰ στόμια τῶν παθνῶν.]

[Παθογνωμικός et Παθογνωμονικός, ή, όν.] Παθογνωμικὸν vocatur, Quod proprie affectionis speciem significat. Proprie quidem de signo dicitur, improprie de symptomate, et quatenus tantum morbi naturam indicare potest. Hæc Gorr. inter alia. In VV. LL. παθογνωμικὸν σημεῖον, Signum quod una cum morbo invadit, nec ab eo separari potest: ut in pleuritide difficultas anhelitus et febris: ex Galeno De diff. morb. [Galen. Definitt. vol. 2, p. 252: Παθογνωμονικόν ἐστι τῶν τε ἐντὸς καὶ ἐκτὸς σημείωσις· ἢ παθογνωμονικόν ἐστιν ἐξ οὗ γινώσκεται τὸ πάθος· ἢ παθογνωμονικόν ἐστι τὸ τῆς τοῦ πάθους ἰδέας δηλωτικόν. G. D. Idem vol. 19, p. 351, 16 ed. Kühn.: Παθογνωμικὸν δὲ τὸ περὶ τὴν διάγνωσιν τοῦ παρὰ φύσιν ὄν. Id. ib. p. 396, 16: Παρόντα σημεῖα ἐστι πάντα τὰ π. Leo Consp. med. p. 165, 5 Ermerins.: Τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν δογματικῶν π. τέσσαρα κτλ. HASE.]

[Παθοκράτεια, ἡ, Imperium in passiones. Maccab. 4, 13. 5, ubi in aliis libris legitur Παθοκρατορία, qua forma utitur Joseph. De Maccab. vol. 2, p. 513. ǎ]

[Παθοκρατέομαι, Imperium habeo in perturbationes animi. Macc. 4, 7, 20.]

[Παθοκρατορία. V. Παθοκράτεια.]

[Παθοκτόνος, ὁ, ἡ, Perturbationes animi interficiens, s. cohibens. Eustath. p. 635 init.: Βελλεροφόντης

ἠθικῶς ὁ σπουδαῖος ἀνὴρ ὁ τὴν τοιαύτην Χίμαιραν κτείνων, καὶ ὡς εἰπεῖν παθοκτόνος ... ἤτοι φονεὺς κακίας. SEAGER. Germ. CPol. In ador. cruc. p. 255, D: Π. γάρ ἐστιν ὁ ζωοποιός. HASE.]

[Παθολογέω, In caussas affectuum inquiro. Marc. Anton. 8, 13. SCHNEID. Galen. vol. 14, p. 691, 1: Τὸ δὲ αἰτιολογεῖν καὶ παθολογεῖν καὶ αὐτὰ ἀναγκαῖα. || Passionem tribuo. Anast. Sin. Hodeg. p. 222, 16: Παθολογεῖται ὁ θεός. HASE.]

[Παθολογικός, ή, όν, Ad affectuum tractationem pertinens. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 52: Ὁ δὲ περὶ τῶν ἀποτρεπόντων (λόγος) καλεῖται παραμυθητικός, ὃς ὁ καλούμενός ἐστι πρὸς ἐνίων παθολογικός. G. D. Galen. vol. 19, p. 458, 4: Οὕτω καὶ Μνησίθεος βούλεται ἐν τῷ παθολογικῷ. Id. vol. 14, p. 689, 5: Μέρη ἰατρικῆς ... καὶ τὸ αἰτιολογικόν, ἢ π. Ejus definitio vol. 19, p. 458, 12: Ἐν τῷ παθολογικῷ τῆς ἰατρικῆς μέρει περιέχεται τί τε καὶ ὁποῖόν ἐστι καθόλου καὶ τί τὸ κατὰ μέρος πάθος καὶ νόσημα κτλ. HASE.]

Παθοποιΐα, ἡ, Affectuum commotio, Schema quo vel odium vel iracundiam vel misericordiam commovemus, inquit Jul. Rufinianus [Fig. 36].

[Παθοποιός, ὁ, ἡ, Affectiones commovens. De corporis affectione Galen. vol. 13, p. 275: Τῶν θανασίμων φαρμάκων ἢ τῶν ὡς αὐτοὶ καλοῦσι παθοποιῶν. Proclus Paraphr. Ptolem. p. 28: Δύο δ' ἐστὶ τὰ φθαρτικὰ καὶ παθοποιά, τὸ ξηρὸν καὶ τὸ ψυχρόν. G. D. Pseudochrys. t. 11, p. 899, B ed. Paris. alt.: Πράγματα π., παροξυντικὰ καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. HASE. De animi affectione Phot. Bibl. p. 292, 11: Διὰ δὴ τούτων ἁπασῶν τῶν ἱερολογιῶν τὸ μὲν π. καὶ ψυχοφθόρον πάσης ἐκκλησιαστικῆς χοροστασίας ἀπελαύνων ἀνεδείχθη μυθολόγημα.]

Πάθος, τὸ, q. d. Passio, Quod quis passus est, patitur, Quod cuipiam accidit, Casus. [Aristot. Metaphys. 4, 21: Πάθος λέγεται ἕνα μὲν τρόπον ποιότης καθ' ἣν ἀλλοιοῦσθαι ἐνδέχεται, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν, καὶ γλυκὺ καὶ πικρόν, καὶ βαρύτης καὶ κουφότης, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα· ἕνα δὲ αἱ τούτων ἐνέργειαι καὶ ἀλλοιώσεις ἤδη. Ἔτι τούτων μᾶλλον αἱ βλαβεραὶ ἀλλοιώσεις καὶ κινήσεις, καὶ μάλιστα αἱ λυπηραὶ βλάβαι. Ἔτι τὰ μεγέθη τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν πάθη λέγεται. Ποίημα et πάθος oppos. Plat. Soph. p. 248, D, δρᾶμα et πάθος Æsch. Ag. 533. Herodot. 2, 133: Μετὰ τὸ τῆς θυγατρὸς πάθος (i. e. mortem). 5, 4: Τὰ ἀνθρωπήϊα πάντα πάθεα.] Æsch. [Prom. 703: Οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα· Pers. 254: Ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος, i. e. stragem Persarum a Græcis victorum.] Ag. p. 182 meæ ed. [185]: Τῷ πάθει μαθών, alludens ad Hesiodi dictum, Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. [Æschyli verba sunt: Τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν· ubi v. Blomf. in Glossario.] Soph. Aj. [313]: Πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος ἂν ἴσως οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοις [Verba ἂν ... πάθοι ibi non reperiuntur. ANGL. Id. OEd. T. 732: Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος; Ant. 541: Ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη. Eurip. Phœn. 1545: Οἴμοι ἐμῶν παθέων· Or. 1455: Φονίων παθέων. Aristoph. Ach. 1191: Στυγερὰ τάδε κρυερὰ πάθεα· Lys. 479: Βασανιστέον τόδε σοι τὸ π. μετ' ἐμοῦ ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὰν κατέλαβον. Plato Rep. 2, p. 380, A: Τὰ τῆς Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν. Similiter Περσεφόνης πάθος ap. Appian. Civ. 4, 105. Ἴνοῦς πάθη Aristid. vol. 1, p. 324. Διονύσου πάθη Dionys. A. R. 2, 19, quæ comparavit Lobeck. Aglaoph. p. 1103.] Plato Phædro [p. 238, C]: Ἀτάρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοί, ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι; addo autem θεῖον ex vet. codice. Ap. Herodot. itidem cum suo verbo [3, 147], Πάθος πεπονθότες, pro Qui cladem accepere. [Æsch. Eum. 145: Ἐπάθομεν πάθος δυσαχές. Soph. El. 210: Οἷς θεὸς ... ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Plato Hipp. min. p. 363, D: Μακάριόν γε π. πέπονθας εἰ ... Πάθος ἔρδειν Herodot. 1, 137: Μήτε τῶν ἄλλων Περσέων μηδένα ... ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν.] Ap. Eurip. πάθος et ξυμφορὰ copulantur, præcedente et nomine δεινόν, initio Orestis: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος, ubi schol. ait δεινὸν esse nomen generale, quod dividitur in πάθος et συμφοράν: ac πάθος quidem vocari τὰ νοσήματα, συμφορὰν autem τὰς δυστυχίας et περιπετείας. [Æsch. Pers. 436: Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους.] Dem. Pro Ctes. [p. 239, 24]: Οὗτός ἐστιν ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν

πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. Ut autem hic πάθη οἰκτρά, sic πάθη ἐλεεινὰ legitur ap. Aristot.: Plut. autem dixit πάθη δεινά, subjungens et συμφορὰς ἀνηκέστους, in Solone p. 172 meæ ed. [c. 28]: Αἱ μεταβολαὶ δέ μοι αὐτῆς εἰς πάθη δεινὰ καὶ συμφορὰς ἀνηκέστους ἔργῳ τελευτῶσι· Popl. p. 177 [c. 1], τὸ Λουκρητίας πάθος. Ap. Eund. habemus ἀπάθειαν et πάθος in eadem periodo ibid. p. 181 [c. 7]: Ἡ γὰρ ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν, ἢ πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν. Idem πάθος ἀνθρώπινον appellavit non Humanæ vitæ fragilitatem, ut quidam interpr., sed Quod humanæ fragilitati accidit, s. potius, Quod accidit homini ut pote fragili. Ap. Eund. in Romulo [c. 28] sunt qui πάθος δαιμόνιον de divino furore exp. [Dio Cass. 36, 32: Δεινῶς ἐκπλαγῆναι, ὡς καὶ δαιμονίῳ τινὶ πάθει περιπεπτωκότας. De dolore id. 62, 18: Πολλῶν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πάθους ἐμπηδώντων. De cæde 73, 11: Διαγγελλομένου τοῦ κατὰ τὸν Περτίνακα πάθους.] Ut autem dicimur πάσχειν ὑπό τινος, ita invenitur dictum et πάθος ὑπό τινος: Plato Rep. 2, [p. 378, A]: Τὰ δὲ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος. Ap. Aristot. De mundo [c. 4]: Ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν, Bud. vertit, Naturæ facinus: sunt vero qui Eventum reddere malint. [Philostorg. Hist. eccl. 12, p. 166: Αὐχμὸς τούτῳ τῷ πάθει (defectui solis) συνάπτετο. SUIC. Τὰ τοῦ οὐρανοῦ πάθη καὶ μέρη Aristot. Metaphys. 1, 5, p. 986, 5. De æstu maris Appian. Gall. 1, § 5, vol. 1, p. 77: Ἄρτι γὰρ τὸ π. ἤπτετο τῆς θαλάσσης.] Idem, πάθος, sicut πάθημα ac πάθην, a Plat. Leg. 9, [p. 879, B: Βίαια μὲν δὴ πάνθ' ἡμῖν τὰ προειρημένα πάθη, βίαιον δὲ καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος] pro Cæde poni testatur. || Πάθος, Morbus, Affectio corporis, ut dicitur Affectum corpus, ejus qui ægrotat, vel, Infirma corporis affectio: ut vicissim Firmam corporis affectionem dicit Cic. de eo qui valet. Celsus Affectus quoque dixit pro Morbis. Si tamen verbum verbo exprimendum sit, potius διάθεσις respondet Latinæ voci Affectio, quod non liceat Dispositionem usurpare eo modo quo Gallice dicimus *La disposition du corps*, et *Mal disposé*, *Bien disposé*, at πάθος, Passio: δυσεντερικὰ πάθη Cic. in Epicuri Epist. vertit Viscerum morbi; ista enim illius verba [ap. Diog. L. 10, 22]: Στραγγουρία τέ τις παρηκολούθει καὶ δυσεντερικὰ πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα, ita interpr.: Tanti autem morbi aderant vesicæ et viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Sunt vero qui πάθη verterint etiam Cruciatus, ut κωλικὰ πάθη ap. Galen., itidemque δυσεντερικά. Ex Pand. Gr. affertur hæc inter πάθος et νόσον distinctio: ut πάθος sit Longum et continuum corporis impedimentum, at νόσος Infirmitas corporis temporaria. Inter πάθος autem et σίνος ac βλάβος sunt qui hoc discrimen statuerint, ut βλάβος quidem et σίνος sit Exterior alicujus in corpore partis læsio; at Interior totius corporis læsio, πάθος. At vero de πάθους ac διαθέσεως differentia, itemque de aliis ad explicationem vocis hujus πάθος pertinentibus, ita Gorr. ex Galeno [quem v. vol. 10, p. 31; 7, p. 30], et aliis: ... Prisci, Motus omnes, etiam qui naturaliter se habent, nisi activi sint, πάθη nominant: sicuti ipsos etiam activos motus, Actiones. Eo pacto et Plato Sensuum alterationes πάθη et παθήματα appellavit, in visu quidem eas quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido: humido, sicco: molli, duro, ceterisque id genus: atque ad eundem modum in singulis reliquorum sensuum. Sed et voluptatem Passionem vocat. Et paulo post, Quamdiu enim aliquid movetur, patitur: quum desiit moveri, non amplius pati, sed affectum esse dicitur. Differt enim πάθος ἀπὸ τῆς διαθέσεως, h. e. Passio ab Affectione s. Dispositione, solo motu. Quippe cessante eo quod alterabat, alteratio quæ in passo jam remanet, διάθεσις, h. e. Affectio, ejus est. Jam ergo non in ipso fieri, ut πάθος, sed in eo quod manet, et in subjecto corpore post motum reservatur, διάθεσις constat. Hæc quum a veteribus ita distincta fuerint, nunc tamen per abusum, etiam ipsæ διαθέσεις quæ ex passione jam provenere, nec amplius in motu sunt, πάθη appellantur. Quum autem omnem, etiam qui naturaliter se habet, motum, πάθος veteres dixerint, postea tamen quidam id nomen ad eos tantum motus contraxerunt,

qui præter naturam accidunt. Alii vero ne de iis quidem omnibus dici voluerunt. Eas enim præter naturam affectiones quæ morbum præcedunt causæque rationem obtinent, causas tantum dicimus, non πάθη: quæ vero illum sequuntur, si actionum offensæ sunt, et συμπτώματα et πάθη vocamus, sicut et immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Si vero affectiones sint, h. e., si in corporum affectu consistant, veluti vitiosus color, supra πάθους et συμπτώματος appellationem, etiam διαθέσεις, h. e. Affectus s. Affectiones, vocamus, ita sc. ut sunt. Itaque proprie πάθη, et morbi et eorum symptomata a Medicis appellantur, h. e. omnis διάθεσις contraria naturali corporis nostri constitutioni, non tantum ubi aliquid alicui parti præter naturam accidit, sed ubi etiam deest quod secundum naturam influere consuevit, etc.

|| Πάθος, Morbus, sed Morbus animi. Cic. tamen πάθος de animo dictum, mavult interpretari Perturbationem: pro quo dicit etiam Turbatum motum animi, et Turbidum in animo motum, et Motum concitati animi: item Motum animi rationi non obtemperantem. Sed et Permotiones animi vocat πάθη, in Academ. scribens, Atque illi quidem etiam utiliter a natura dicebant permotiones istas animis nostris datas: metum, cavendi causa: misericordiam, ægritudinemque, clementiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant. Atque ut hic metum inter permotiones animi numerat, sic Permoveri metu interdum dicit. Aliquando porro et Permotio sine adjectione ab eo ponitur pro πάθος: cujus usus exemplum protuli in Μετριοπάθεια. Existimat tamen πάθος in hac signif. sonare ad verbum i. q. Morbus. Ita enim scribit Tusc. 3, [4]: Num reliquæ quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracundiæ? hæc enim fere sunt ejusmodi quæ Græci πάθη appellant. Ego poteram Morbos, et id, verbum esset ex verbo; sed in consuetudinem nostram non caderet. Nam misereri, invidere, gestire, lætari, hæc omnia Morbos Græci appellant, motus animi rationi non obtemperantes: nos autem hos eosdem motus concitati animi recte, ut opinor, Perturbationes dixerimus, Morbos autem non satis usitate. Quum autem dicit, Hæc omnia Morbos Græci appellant, intellige vocari ab illis πάθη, quod ad verbum sonet Morbos. Idem De fin. 3, [20]: Nec vero perturbationes animorum, quæ vitam insipientium miseram acerbamque reddunt, quas Græci πάθη appellant: poteram ego, verbum ipsum interpretans, Morbos appellare, sed non conveniret ad omnia; quis enim misericordiam, aut ipsam iracundiam Morbum solet dicere? at illi dicunt πάθος. Sit igitur Perturbatio, quæ nomine ipso declarari vitiosa videtur: nec hæ igitur perturbationes vi aliqua naturali moventur; omnesque hæ sunt genere quatuor, partibus plures: ægritudo, formido, libido, quamque Stoici communi nomine corporis et animi ἡδονὴν appellant. Idem Tusc. 4, [5]: Quoniam quæ Græci πάθη vocant, nobis Perturbationes appellari magis placet quam Morbos. Paulo post, Est igitur Zenonis hæc definitio, ut Perturbatio sit quod πάθος ille dicit, aversa a recta ratione, contra naturam, animi commotio. Quibus verbis hæc Zenonis interpretatur, Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις. Subjungit autem, Quidam brevius, Perturbationem esse appetitum vehementiorem dicunt: ubi Appetitum vehementiorem vocat, quod Græci dixerunt ὁρμὴν πλεονάζουσαν. Sed vehementiorem eum volunt esse, qui longius discesserit a naturæ constantia. Earum autem perturbationum nomina esse dicit hic quoque libidinem et lætitiam, metum et ægritudinem: et esse illas ex duobus opinatis bonis, sicut has ex duobus opinatis malis. Idem tamen Tusc. πάθος interpr. Morbum, sed ita ut statim expositionem subjungat quæ interpretationem illam veluti molliat. Dixerat autem verbis proxime præcedentibus, Ægritudinem id esse propemodum verbum, quo Græci Omnem animi perturbationem appellent. Sed totum locum proferre præstat, utpote in quo censeat Latinos Ægritudinis nomine recte usos esse, ab Ægris corporibus id sumentes; at non tamen de omni perturbatione itidem dici posse. His igitur verbis, Ita-

que præclare nostri, ut alia multa, molestiam, solicitudinem, angorem, propter similitudinem corporum ægrorum Ægritudinem nominarunt; his inquam subjungit: Hoc propemodum verbo Græci Omnem animi perturbationem appellant: vocant enim πάθος, i. e. Morbum, quicunque est motus in animo turbidus. Nos melius; ægris enim corporibus simillima est animi ægritudo: at non similis ægrotationis est libido, non immoderata lætitia, quæ est voluptas animi elata et gestiens. Ipse etiam metus, non est morbi admodum similis, quanquam ægritudini est finitimus. Sed proprie, ut ægrotatio in corpore, sic ægritudo in animo nomen habet non sejunctum a dolore. Et paulo post, Est igitur causa omnis in opinione; nec vero ægritudinis solum, sed etiam reliquarum omnium perturbationum. Libuit autem totos hosce locos afferre, ut sub unum aspectum, ut ita dicam, eos lector habens, inter se conferre posset. Ad me quod attinet, a Cic. hic omnino dissentio, in eo quod πάθη Morbos quidem significare, nec tamen ita licere interpretari dicit: præsertim vero quum eam quam Ægritudinem Latini vocant, quæ vox nihil aliud sonat quam Morbum, inter perturbationes numeret. Quid enim obstat quominus ceteræ ut communem cum illa appellationem Perturbationum habent, sic et communem Morborum habeant? At Ægritudo, inquit, in animo nomen habet non sejunctum a dolore. Hoc certe si spectemus, metui saltem tribui Morbi appellatio poterit; quis enim metum doloris expertem fingere sibi possit? Ut autem alia omittam, quibus Cic. refelli posse videtur, ipsemet Tuscul. 3, hæc scribit: Quia nomen Insaniæ significat mentis ægrotationem et morbum, i. e. insanitatem, et ægritudinem animi, quam appellarunt Insaniam. Omnes autem perturbationes, Animi morbos philosophi appellant; negantque stultum quenquam his morbis vacare. Qui autem in morbo sunt, sani non sunt; et omnium insipientium animi in morbo sunt; omnes insipientes igitur insaniunt. Sanitatem enim animorum, positam in tranquillitate quadam constantiaque censebant. His rebus mentem vacuam appellarunt Insaniam: propterea quod in perturbato animo, sicut in corpore, sanitas esse non possit. Et paulo post, Qui enim animus est in aliquo morbo, Morbos autem, hos perturbatos motus, ut modo dixi, philosophi appellant, non magis est sanus quam id corpus quod in morbo est. Et paucis interjectis, Eos enim sanos intelligi necesse est quorum mens motu, quasi morbo, perturbata nullo sit. Hæc si vera sunt, Cicero, merito dixerit quispiam, cur Perturbationes appellare Morbos non audes? Cur tantopere Latina ista Insaniæ appellatio tibi placet, Græca autem τῶν παθῶν non item? quum utraque de perturbato animo dicatur? Præterea si hoc verum est, animum qui est in aliquo morbo, i. e. perturbato motu, non magis esse sanum quam id corpus quod in morbo est, cur libidinem, immoderatam lætitiam, similem ægrotationis esse negas? Sed de his tamen, quæ a me properante de istius nominis interpretatione disceptantur, alii per otium judicent. Idem Cic. certe primo libro De inv. Affectionem appellavit, quod Græci πάθος: Affectio, est animi aut corporis ex tempore aliqua de causa commutatio: ut lætitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, et alia quæ in eodem genere reperiuntur. Sed et Gellius librum 1 verbis hisce claudit: Nam ut aliorum omnium quos Latini philosophi Affectus, vel Affectiones, Græci πάθη appellant, ita hujus quoque motus animi, qui quum est ulciscendi causa sævior, Ira dicitur: non privationem esse utilem censuit, quam Græci στέρησιν dicunt, sed mediocritatem, quam μετριότητα illi appellant. Hæc ille: cujus alium l. huc pertinentem protuli in Ἀπαθής. Mihi certe in quodam Pauli l., ubi παθήματα, quod nihil aliud est quam πάθη, cum ἐπιθυμίαις copulat, magis placere, reddere Vitiosos affectus quam simpliciter Affectus, aut Vitia, cum vet. Interpr., docui supra. [Clem. Al. Strom. 2, p. 386: Πάθος ἐστὶ πλεονάζουσα ὁρμή, ἢ ὑπερτείνουσα τὰ κατὰ τὸν λόγον μέτρα, ἢ ὁρμὴ ἐκφερομένη καὶ ἀπειθὴς λόγῳ· παρὰ φύσιν οὖν κίνησις ψυχῆς κατὰ τὴν πρὸς τὸν λόγον ἀπείθειαν, τὰ πάθη. Huc pertinent πάθη ἐπιθυμίας in Ep. ad Thessal. 1, 4, 5, de quibus Theophyl.: Μὴ ἐν ἐπιθυμίᾳ πάθος ἐχούσῃ· ἔστι γὰρ καὶ ἐπιθυμία ἀπαθὴς ἡ τῶν θείων πραγμάτων· ἢ καὶ ὅτι πάντα τὰ ἐκκαίοντα τὴν ἐπιθυμίαν πάθη ἐπιθυμίας ὀνομάζει, οἷον τρυφή, πλοῦτος, ἀργία, ῥᾳθυμία, τούτων ἕκαστον πάθος ἐπιθυμίας λεχθείη. Suicer. Aristot. Eth. Nic. 2, 4: Τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενα τρία ἐστί, πάθη, δυνάμεις, ἕξεις· ... λέγω δὲ πάθη μὲν ἐπιθυμίαν, ὀργήν, φόβον, θράσος, φθόνον, χαράν, φιλίαν, μῖσος, πόθον, ζῆλον, ἔλεον, ὅλως οἷς ἕπεται ἡδονὴ ἢ λύπη. Epictet. Diss. 2, 18, 11: Τοιοῦτόν τι καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν γίνεται· ἴχνη τινὰ καὶ μώλωπες ἐν αὐτῇ ἀπολείπονται· 1, 27, 10: Αὕτη γένεσις πάθους, θέλειν τι καὶ μὴ γενέσθαι. Dio Cass. 60, 3: Ὁπότε ἔξω τῶν παθῶν ἐγίγνετο καὶ ἑαυτοῦ ἐκράτει. De amore ap. Plat. Phædr. p. 251, E; 252, A, et sæpissime ap. scriptores eroticos. Πάθη βακχικά, Impetus bacchantium, Appian. Pun. c. 92, Plut. V. Bruti c. 15.]

|| Πάθος, Morbus; sed in ea signif. qua dixit Horat. Od. 1, 37: Contaminato cum grege turpium Morbo virorum. Paul. Ad Coloss. 3, 5: Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν κτλ. Nam de hoc l. plane Erasmo assentior, et cum eo existimo πάθος hoc esse ex quo Pathici dicti sint, ac reddi debere Mollitiem: posse vero et Morbum Latine dici, ex isto Horatii l. Non ignoro tamen exponi hic et de Morbo animi, sicut et in isto ejusd. Horatii loco, Sat. 1, 6: Ut si qui ægrotet quo morbo Barrus: ubi tamen fortasse itidem notatus videri possit Barrus tanquam pathicus, hac Morbi appellatione. Esse alioqui multos apud hunc etiam poetam locos, ubi Morbus de Animi morbo intelligatur, in ejus lectione versatis ignotum esse non potest.

|| Πάθος habet et eam Affectus signif. quæ Rhetoribus frequens est. Fab. 6, 2, simul nominis πάθος et nominis ἦθος significationem declarans: Horum autem (affectuum), sicut antiquitus traditum accepimus, duæ sunt species; alteram Græci πάθος vocant, quam nos recte vertentes ac proprie, Affectum dicimus: alteram ἦθος, cujus nomine, ut ego quidem sentio, caret sermo Romanus, Mores appellantur: atque etc. Paulo post, Affectus igitur hos concitatos, πάθος: illos mites atque compositos, ἦθος esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes; denique hos imperare, illos persuadere; hos ad perturbationem, illos ad benevolentiam prævalere. Aliquanto post, Quin illud adhuc adjicio, πάθος atque ἦθος esse interim ex eadem natura: ita ut illud majus sit, hoc minus: ut amor, πάθος: caritas, ἦθος. Interdum diversa inter se, sicut in epilogis: namque πάθος concitat, ἦθος solet mitigare. Idem Fab. 5, 12: His quidam probationes adjiciunt, quas παθητικὰς vocant, ductas ex affectibus. Hæc ille. [Plut. Mor. p. 711, E: Πραγμάτων ὑποκρίσεις (in tragœdia) πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον· 813, E: Τοὺς ὑποκριτὰς πάθος μὲν ἴδιον καὶ ἦθος καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντας. Longin. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 594: Τὸ πάθος πολὺ μὲν ἐν ποιήσει τραγικῇ κτλ.] Hinc autem dicitur et παθητικὸς λόγος, Oratio in qua commoventur affectus: quod Aristot. vocavit πάθος ποιεῖν, Rhet. 3, [17, 2]: Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα. V. autem et Cic. locos quos protuli in Παθητικός. Ideo autem hæc a præcedentibus sejunxi, in quibus πάθη ex Gellio et aliis dicebant itidem esse Affectus s. Affectiones, quod ibi agatur περὶ τῶν παθῶν non Rhetorum, sed Philosophorum, apud quos Morbi potius signif. retinere videri potest hæc vox, ut ibi docui.

|| Πάθη præterea vocare consuevit Aristot. Quæcunque alicui rei adesse dicuntur extra tamen ipsius essentiam. [Π. ἀριθμοῦ Aristot. Metaphys. 1, 2, p. 1004, 10: Ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἀριθμοῦ ᾗ ἀριθμὸς ἴδια πάθη, οἷον περιττότης ἀρτιότης, συμμετρία ἰσότης, ὑπεροχὴ ἔλλειψις.] Sic dixit Rhet. 1, [2]: Καὶ γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι. Ita VV. LL., ubi annotatur etiam πάθη in hac signif. recte dici posse Passiones, cum Macrobio et Seneca, scribente Quæst. Nat. 2, 48: Quæ inspicienda sunt in fulgure, passim et vage dicunt: et sic passiones eorum debere dividi, quemadmodum ab Attalo philosopho, qui se huic disciplinæ dederat, divisæ sunt: ut inspiciatur ubi factum sit,

quando, cui, in qua re, quale, quantum. V. et Bud. p. 162. [Πάθη λέξεως a grammaticis dicuntur Affectiones s. Mutationes, quas primitivæ subeunt vocabulorum formæ. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 565: Τὰ τῆς λέξεως πάθη ἢ ἀπὸ πλεονασμοῦ γίνονται, ἢ ἀπὸ ἐνδείας· καὶ ἀπὸ μὲν πλεονασμοῦ εἰσιν εἴδη ἐννέα, πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, παρένθεσις, διπλασιασμός, παρέμπτωσις, προσχηματισμός· τῆς δὲ ἐνδείας πάλιν εἴδη ἐννέα ἀντικείμενα τούτοις, ἤγουν ἀφαίρεσις, ἆρσις, συστολή, συγκοπή, συναίρεσις, ἔλλειψις, παράλειψις, ἔκθλιψις, ἀποκοπή. Etym. M. p. 637, 37: Εἰ δὲ ἐνεστώς ἐστι (τὸ ἔα), ὃς ἀεὶ παρατίθεται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, δῆλον ὅτι πολλὰ πάθη, συστολὴ τοῦ α καὶ ἐκβολὴ τοῦ ι καὶ μεταβολὴ τοῦ τόνου. Ab eodem sæpissime citatur Herodiani liber περὶ παθῶν.]

[Παθυρίτης, ὁ, n. nomi Ægyptii in quo Thebæ s. Diospolis magna, vel pars provinciæ Thebarum sita ex adverso huic urbi, ad Nili ripam occidentalem. Conf. Peyron. Pap. græc. Taurin. part. 1, p. 51; part. 2, p. 27-30; et in *Journ. des Sav.* Saint-Martin. 1821, p. 540; 1822, p. 558; Letronn. ib. 1824, p. 691 seq.; 1827, p. 617. Ap. Plin. 5, 9, 49 scribitur Phaturites; ap. Jerem. 44, 1: Ἐν γῇ Παθούρης. Conf. Michael. Spicileg. geogr. Hebr. ext. t. 1, p. 271 seq. Hase.]

Παιάν, ᾶνος, ὁ, Hymnus in laudem Apollinis, necnon Dianæ, secundum alios, qui canebatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, ac præsertim pestis, sive belli. Sed et parta victoria, aut in prælii congressu, canebatur: a verbo παίω, quasi παυάν. [Hæc ex Etym. M. p. 657, 4, quocum consentit Procl. ap. Phot. Bibl. p. 320, 21. Conf. etiam Lex. rhet. p. 295 sq. Soph. Œd. T. 5: Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων· Tr. 210: Ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν' ἀνάγετ', ὦ παρθένοι.] Thuc. schol. [1, 50] annotat, ante bellum quidem, Marti, post bellum autem Apollini pæana cani solitum. Atque illum pæana quidam ἐνάλιον [ἐνυάλιος recte ap. Suidam s. v. Παιᾶνες] appellatum perhibent. Xen. Hell. 7, [4, 36]: Ἐδειπνοποιοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιοῦντο· 2, [4, 17]: Ἐξάρξομαι παιᾶνα. Plut. Rom. [c. 16]: Ἐπινίκιον παιᾶνας ἐξάρχων Lyc. [c. 22]: Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος, de Pæane qui ante congressum canitur. Generalius autem παιὰν de Hymno qui canebatur et alii cuilibet deo, adeo ut diis quoque inferis tribueretur. Xen. Hell. 4, [7, 4]: Ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. [Æsch. Ag. 654: Πρέπει λέγειν Παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων· Sept. 867: Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν Ἀΐδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν· Choeph. 149: Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας· ubi schol.: Ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος παιᾶνα εἶπε κακῶς· καὶ (εἶπεν ὡς καὶ Blomf. ad Sept. p. 181) Εὐριπίδης (Alc. 424), Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Hesych.: Παιᾶνι στυγνῷ (gl. ex Eurip. Tro. 126 sumta), θρηνητικῷ ὕμνῳ. Eur. ib. 578: Ὤμοι. — Τί παιᾶν' ἐμὸν στενάζεις;] Quinetiam plur. numero Παιᾶνες generaliter Cantilenæ, et Hymni deorum [Προσόδια sec. Proclum ap. Phot. Bibl. p. 320, 18: Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσόδιά τινες παιᾶνας λέγουσι], necnon εὐφημίαι, et κῶμοι, ut Hesych. [et Suid.] exp. [Eur. Iph. T. 1404: Ναῦται δ' ἐπηυφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης παιᾶνα· Cycl. 660: Ὤμοι, κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας. — Καλός γ' ὁ παιάν· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κύκλωψ. Θρῆνοι et παιὰν opposita ap. Æsch. Choeph. 340: Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις.] Ap. Eund. [Hesych.] Παιᾶναι sunt οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες. [Fort. Παιανισταί. Erant Pæanistæ Serapidis et deorum aliorum. V. Smetii Inscrr. fol. 41, 2. Sopinc.] || Ipse Apollo, ut testatur inter alios Macrob. [Æsch. Ag. 144: Ἰήιον δὲ καλῶ Παιᾶνα. Soph. Œd. T. 154 (et similiter Aristoph. Vesp. 874): Ἰήιε Δάλιε Παιάν· Tr. 221 et Aristoph. Ach. 1212: Ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν. Eur. Alc. 220: Ὦναξ Παιάν (ubi Παιὼν legit Hesychius, si ejus gl. ad hunc l. referenda, Ὦναξ Παιάν· ὦ βασιλεῦ· ὁ κακῶν παύων Ἀπόλλων)· Ion. 125, al. Plato Critia p. 108, C: Τὸν Παιᾶνά τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον, et Leg. 2, p. 664, C. || Juppiter. Hesych.: Παιὰν Ζεὺς τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ.] Interdum vero Quicunque medetur, remedium affert. Eur. [Hipp. 1373]: Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. [Æsch. fr. 229: Ὦ Θάνατε Παιάν. Ceterum conf. Παιών.] || Metricus pes, qui est duplex; nam aut a longa oritur, quam tres breves consequuntur, aut a brevibus deinceps tribus, extrema producta atque longa: ut scribit Cic. ex Aristot. V. meum Lex. Cic. [V. Παιών.]

[Παιανία, ἡ, Pæania.] Παιανιεύς, έως, ὁ, Qui est ex tribu Pæaniensi: ut Demosthenes Παιανιεύς. V. [Phot. p. 368, 9, et] Suidam [qui Harpocrationis verba excerpserunt sic scribentis: Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (p. 60 extr.) Δημομέλη τὸν Παιανιέα. Δίδυμος γραπτέον εἶναί φησι Παιανιέα χωρὶς τοῦ ι. (Παιανιέα Bekkerus. Παιανιεὺς a Pocockio et Muratorio male lectum pro Παιανιεῖς in duabus inscriptt. notavit Bœckh. vol. 1, p. 481, 511. Mirum vero formam, ut videtur, inauditam a Didymo commendatam dici. Παιανιᾶ vel Παιανιᾶ ap. Demosth. p. 243, 15, 17; 253, 25; 266, 26. Παιανιέων δημηγόρος σάλπιγξ, i. e. Demosthenes, Christodor. Anth. Pal. 2, 22.) Εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανιέων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παιανίαν καθύπερθεν, καὶ Παιανίαν ὑπένερθεν. (Παιανιαίαν Suidas utrobique, Παιανίαν Photius. Aut hoc verum, aut scribendum Παιανιᾶ, quod Herodoti exemplo defendi potest 1, 60: Ἐν τῷ δήμῳ τῷ Παιανιεῖ. De situ horum pagorum v. Lud. Rossius in Annal. Inst. archæol. a. 1837, vol. 9, 2, p. 5 seqq. G. D.) Ὁμοίως δ' ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα. (A Παιανία adverbium ductum est Παιανιᾶζε, de quo Phot. p. 368, 17: Παιανιᾶζε (παιανίζε codex) ἐπορεύετο, μὴ Παιανιοῖ· τὸ γὰρ Παιανιοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημαίνει δύναμιν. Παιανιοῖ ap. Theognost. p. 157, 30.) Διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν, ὡς Ἴστρος ἐν Ἀτάκτῳ ὑποσημαίνει. Μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου περὶ τοῦ ὀχετοῦ. Δῆμος δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος, ὡς ὁ αὐτὸς Διόδωρος δηλοῖ.]

[Παιανίας, ὁ, Pæanias, ὄνομα κύριον, Suidas.]

Παιανίζω, Pæanem s. Pæanas cano. [Phot. p. 368, 15, et Suidas: Παιανίσαι, τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. Ἦν δὲ ἔθος καὶ ἔργου ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν. Æsch. Sept. 268: Ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον.] Xen. [Symp. 2, 1]: Ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἔσπεισαν καὶ ἐπαιάνισαν. [Plato Axioch. p. 364, B: Ὅτι δεῖ ... εὐθύμως μόνον οὐχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Polyb. 3, 43, 8: Τῶν κατὰ πρόσωπον βαρβάρων παιανιζόντων. Eumath. p. 395: Παιανίζουσι χαριστήρια. Id. p. 401. G. D. Synes. p. 120, B: Ἐπινίκιον π. Joseph. B. Jud. 6, 8, 5: Μετὰ κρότου καὶ χαρᾶς ἐπαιάνιζον ἐπὶ τῇ νίκῃ. Achill. Tat. Leuc. 7, 11: Ἀνεκρότησε παιανίσας. Hase. || Forma media Dio Cass. 43, 37: Οὔτε ἐπαιανίζετό τις αὐτῶν οὔτε ἔστενεν· nisi ἐπαιάνιζε scripsit. In uno cod. ἐπαιωνίζετο. Ceterum usitatior forma Παιωνίζω est, quod v.]

[Παιανικός, ή, όν, Pæanicus. Athen. 15, p. 696, E: Παιανικὸν (sic epitome: παιωνικὸν cod. Ven.) ἴδισμα, et mox Π. ἐπίρρημα. Παιανικὴ ᾠδὴ Eustath. p. 137, 39.]

[Παιάνιον, τό, Pæanium, oppidum Ætolicum. Polyb. 4, 65, 3.]

[Παιάνιος, ὁ, Pæanius, Eleus, victor Olympicus. Pausan. 6, 15, 10, et 16, 9. || Alius ap. Liban. Epist. 1077, 1180, 1221, al.]

[Παιᾶνις, ὁ, Pæanis, n. pr. in monumento Dolichistes insulæ, in quo: Σιδάριος Παιάνιος υἱός. Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 108. Hase.]

Παιανισμός, ὁ, Pæanis s. Pæanum cantatio. [Vociferatio, Gl. Suidas: Π., ᾠδὴ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ κακῶν. Strabo 9, p. 422: Ἀφ' οὗ τὸν π. οὕτως ἐξ ἔθους παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν. Dionys. A. R. 2, 41: Ἐπικέλευσί τε καὶ παιανισμῷ πολλὴν ἐποίουν τὴν εἰς τὸ εὔψυχον ἐπίδοσιν. G. D. Achill. Tat. Leuc. 2, 32: Π. ἦν καὶ πολλή τις εὐχή. Hase. Conf. Παιωνισμός.]

[Παιανιστής, ὁ, Pæanum cantator. Inscr. Gruteri p. 314, 2: Ἡ ἱερὰ τάξις τῶν παιανιστῶν τῶν ἐν Ῥώμῃ Διὸς Ἡλίου μεγάλου Σαράπιδος. Kall. Hesychio pro Παιᾶναι restitutum ab Sopingio memoravimus s. v. Παιάν.]

[Παιανογράφος, ὁ, Pæanum scriptor. Apollon. Dysc. Hist. c. 40, p. 87.]

[Παίας, α, Pæas. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1183: Ἰστέον ὅτι μοναστήρειόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι καὶ λέγεται τοῦ Παία ὡς ἀπὸ τοῦ Παίας.]

[Παιάων. V. Παιών.]

A Παῖγμα, τὸ, Lusus, VV. LL., quod ἀναλογώτερον formatur quam παίγνιον : quippe quod dicatur quasi παίγμιον, ut docebo paulo post. Nullum autem ibi exemplum affertur usus nominis illius. [Eur. Bacch. 160 : Ἱερὰ παίγματα. Παιδιὰ per παῖγμα exp. Phot. p. 370, 2.]

[Παιγμονή, ἡ, Ludibrium. Panaret. Chron. Trapezunt. p. 364, 42 : Ἡ μήτηρ ... παρεδόθη τῇ παιγμονῇ, i. e. Ludibrio plebis. G. D. Nilus Epist. p. 125, 3 : Μετὰ παιγμονῆς πλύνοντι, Ludibunde. Hase.]

[Παιγμός, ὁ, i. q. παιδιά. Schol. Hom. Il. Φ, 575, ubi de compos. ἐμπαιγμός agitur.]

[Παιγμοσύνη, ἡ, Lusus. Stesichorus ap. Plut. Mor. p. 394, B : Παιγμοσύνας φιλεῖ μολπάς τ' Ἀπόλλων.]

[Παιγνημόνως. Παιγνήμων. V. Παιγνιήμων.]

Παιγνία, ἡ, i. q. παίγνιον, sed rarum. Utitur tamen Xen. [Cyrop. 2, 3, 18, ubi libri παιδιᾷ] ap. Suid. : item Plut. [Mor. p. 30, D. Apollod. 1, 9, 26, 3 : Τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας. Demetr. De eloc. § 173 : Παιγνίας ἢ ἀκολασίας. Hemst.] Affertur autem ex Herodoto [1, 94 ; 2, 173] itidem Παιγνίη. Sed παιγνία exp. et ἑορτή a Suida [ex Aristoph. Lys. 700 : Ὥστε B κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγώ.]

[Παιγνιαγράφος, ὁ, Ludicrorum scriptor. Athen. 14, p. 638, D : Γνησίππου τινὸς παιγνιαγράφου· ubi Casaub. παιγνιογράφου scripsit.]

[Παιγνιάζω, Ludo. Leges Homerit. in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 99 : Τοὺς παῖδας συναθροίζεσθαι καὶ παιγνιάζειν.]

[Παιγνίδιον, τὸ, i. q. παίγνιον. De ludis scenicis Jo. Malal. p. 314, 16 : Ἦν μῖμος δεύτερος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παιγνίδιον πανδήμου ἀγομένου. Zonar. p. 1316 : Ἀνδραποδιστής· ὁ ἄρχων τῶν παιγνιδίων. Nicet. Chon. Ann. in cod. græcobarbaro ap. Bekker. p. 297, 25. G. D. Zachar. Papa Dial. 1, 9 ; 4, 18. Leont. Neap. Vita Sim. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 154, 30 : Ἐν τάξει παιγνιδίου, Per modum ludi. Id. ib. p. 165, 59 : Ὅλα διὰ παιγνιδίων. Hase.]

Παιγνιήμων, seu Παιγνήμων, aut Παιγνιήμων, ὁ, ἡ, (nam hæ tres scripturæ inveniuntur,) Jocosus, Qui jocosis s. jocularibus dictis gaudet, ap. Athen. 6, [p. 261, C, ex Herodoto 2, 178, ubi παιγνιήμων memoratur fuisse Amasis rex Ægypti : quæ vera vocabuli scriptura C est] (ita enim ap. eum scriptum est), exp. τοῖς παιγνίοις ἐπιστήμων. [Superl. ap. Suid. : Παιγνιημονέστατος, τῶν παιγνίων ἐπιστήμων. Nam sic ex codd. correctum est vulgatum παιγνημονέστατος, in quo consentit Zonaras p. 1496. Ὁ παιγνιήμων Lucianus ab schol. vocatur ad Ver. Hist. 2, 41, ubi var. lect. παιγνήμων, et ad Lexiph. c. 4, ubi var. lect. παιγνιάμων et, quod utrobique restituendum, παιγνιήμων. Eustath. Opusc. p. 202, 10 : Μηδὲ εἰς παιγνιήμονα θεῖεν τὴν οὕτω σεμνοτάτην ἀρχήν. Sed παιγνιήμονι θυμέλῃ ib. p. 95, 80. Μὴ παιγνιήμων δοκῶ p. 119, 1. Παιγνιήμονες p. 302, 10. Παιγνιήμων, ὁ παικτικός ap. Herodian. Epimer. p. 106. || Adverb. Παιγνιημόνως scriptum ap. Eustath. p. 772, 38 : Ὦ (τῷ πηλῷ) δοκεῖ παρωνομάσθαι π. ὁ Πηλεύς.]

[Παιγνικός, ἡ, όν, Ludicrus. Greg. Naz. Carm. p. 14. Kall. || Adverb. Παιγνικῶς, Ludicro modo, ap. Leont. Neap. Vita Sim. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 152, 12. Hase.]

[Παιγνίμων vitiose pro παιγνιήμων, quod v.]

Παίγνιον, τὸ, a futuro παίξω, inquit Eustath. [p. 1594 extr.], intelligens, ut opinor, a πέπαιγμαι, quod in formatione sequitur analogiam futuri in ξ, sc. παίξω : ut nimirum dicatur παίγνιον quasi παίγμιον. Est autem παίγνιον, Ludus s. Lusus, et quidem proprie puerilis, Oblectamentum puerile. Sed generalius interdum, Ludus s. Lusus, Ludicrum, ἄθυρμα. Plut. [Mor. p. 469, D] : Ἀλλ' ὥσπερ τὰ μικρὰ παιδάρια, ἀπὸ πολλῶν παιγνίων ἂν ἕν τις ἀφέληταί τι, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα προσρίψαντα κλαίει καὶ βοᾷ. V. Plat. Pol. p. 174 [288, C. Id. Leg. 7, p. 796, B : Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια.] || Ap. Theophyl. Epist., παίγνιον ποιεῖσθαι, pro Ludibrio habere. [Plato Leg. 7, p. 803, C : Ἄνθρωπον ... θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον· 1, p. 644, D : Θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων τὸ θεῖον, εἴτε ὡς π. ἐκείνων εἴτε ὡς σπουδῇ τινι ξυνεστηκός. Ad quos ll. respiciunt Aristid. vol. 2, p. 259, et Synes. p. 120, C : Καί μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρῆσθαι θεοῦ παίγνιον ἄνθρωπον εἶναι, παίζοντος ἀεὶ τοῖς πράγμασι καὶ πεττεύοντος. Plut. Mor. p. 98, E : Τί μεῖζον ἐλέφαντος ἢ φοβερώτερον ἰδεῖν ;

A Ἀλλὰ καὶ τοῦτο παίγνιον γέγονεν ἀνθρώπου.] || Παίγνια plur. Deliciæ, Plutarcho interprete in Antonio [c. 59] : Ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δηλίκια καλοῦσιν. Sic puer Alexis a Virg. vocatur, Deliciæ domini. At vero Plaut. secus est usus genitivo cum hoc nomine, dicens sc. Delicias pueri pro Delicato puero. Utitur autem et hac voce Græca παίγνιον Idem, sed tanquam nomine proprio ; ita enim in Persa [2, 2] : Pægnion, deliciæ pueri, salve. Sic Delicias hominum pro Delicatis hominibus dixit Juvenal. [Plut. Mor. p. 609, E : Τὰς δὲ πολλὰς ὁρῶμεν μητέρας, ὅταν ὑπ' ἄλλων τὰ παιδία καθαρθῇ καὶ γανωθῇ, καθάπερ παίγνια λαμβανούσας εἰς χεῖρας. De juvene ab vetula expetito Aristoph. Eccl. 921 : Ἀλλ' οὐκ ἂν ποθ' ὑφαρπάσαιο τἀμὰ παίγνια. Cum Pægnio Plautino comparandum quod in Lex. rhet. p. 293, 13, annotatum ex Comico, ut videtur, Π., ὄνομα κύριόν ἐστι δούλης τινός.] Παίγνια vocata fuerunt et Poemata aut alia scripta ludicra. [Plerumque de carminibus dicitur minoribus, quos Latini quoque (velut Plin. Epist. 7, B 9, 10) lusus vocare solent. Polyb. 16, 21, 12 : Τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ᾀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν. Strato Anth. Pal. 12, 258 : Τάχα τις μετόπισθε κλύων ἐμὰ παίγνια ταῦτα (i. e. epigrammata amatoria). Philetæ Παίγνια citantur ab Stob. Flor. 81, 4. De Simiæ carminibus figuratis Hephæst. p. 114 : Τὸ ᾠὸν τοῦ Σιμίου καὶ ἄλλα παίγνια. De bucolicis Theocriti Ælian. N. A. 15, 19 : Θεόκριτος ὁ τῶν νομευτικῶν παιγνίων συνθέτης. De comœdia Plato Leg. 7, p. 816, E : Ὅσα περὶ γέλωτά ἐστι παίγνια, ἃ δὴ κωμῳδίαν πάντες λέγομεν. Comicus ignotus, cujus verbis Augustus moriens utitur ap. Sueton. c. 99 : Τῷ παιγνίῳ δότε κρότον, i. e. Fabulæ ab nobis actæ. De mimo Plut. Mor. p. 712, E : Μῖμοί τινές εἰσιν, ὧν τοὺς μὲν ὑποθέσεις, τοὺς δὲ παίγνια καλοῦσιν. Ἁρμόζειν δὲ οὐδέτερον οἶμαι συμποσίῳ γένος, τὰς μὲν ὑποθέσεις διὰ τὰ μήκη τῶν δραμάτων καὶ τὸ δυσχορήγητον· τὰ δὲ παίγνια, πολλῆς γέμοντα βωμολοχίας καὶ σπερμολογίας οὐδὲ τοῖς τὰ ὑποδήματα κομίζουσι παιδαρίοις ... θεάσασθαι προσήκει. || Παίγνια homines furaces dixit Theocr. 15, 50 : Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια. Simi- C liter παιδιὰ et παίζειν de furtis dicuntur.]

[Παίγνιος, ὁ, ἡ, Ludicrus, Jocosus. Strato Anth. Pal. 12, 212 : Καρδίαν παίγνιος εὐστοχίη.]

Παιγνιώδης, ὁ, ἡ, Ludicer, Ludicrus. Et τὸ παιγνιῶδες, Quod est ludicrum, Res ludicra, s. Jocularis. Utitur autem hoc nomine et Xen. [Hell. 2, 3, 56 : Τοῦ θανάτου παρεστηκότος μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παιγνιῶδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς· Symp. 2, 26 : Ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀναπειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιξόμεθα. Τὰ παιγνιώδη e Xenoph. Pollux 2, 20. Plut. Mor. p. 799, C : Τῶν λόγων τοὺς παιγνιώδεις καὶ γελοίους. Ib. p. 854, D, V. Ages. c. 2.]

Παιγνιωδῶς, Ludicre, Ludibunde, Joculariter, Joco, Per jocum : cui opp. ἐσπουδασμένως. Bud. [Schol. Aristoph. Pl. 590 : Π. διττολογεῖται. Eustath. p. 1398, 44 : Τοῦ Ἀντινόου π. ἀφαμένου τῆς τοῦ Τηλεμάχου δεξιᾶς. G. D. Per ludibrium. Pallad. Vita Chrys. p. 24, A. Georg. Alex. p. 225, 33 : Κρίσις ἐπὶ τοῖς π. γεγενημένοις. Hase.]

D [Παιγνιώτης, ὁ, Ludius. Coteler. Const. Apost. 8, 32. Kall. Παιγνιῶται hippodromi ap. anon. Antiq. Cpol. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 32, B. G. Dind.]

[Παιδαγρέτης, ὁ, i. q. ἱππαγρέτης. Ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse ex Hesychio, sed castigato, intelligimus, Παιδαγρέται (legitur παλαγρέται), ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Nam ἱππεῖς a Lacedæmoniis, sicut erant, ἔφηβοι, κόροι, παῖδες vocabantur, ut equites Romanos juvenes appellat Livius 2, 20. Ruhnk. ad Tim. p. 150.]

Παιδαγωγεῖον, τὸ, q. d. Locus in quo pædagogus puerum instituit. [Pollux 4, 19, 41.] Sed ap. Dem. [p. 313, 12] pro Ludo literario. Ap. Plin. autem in Epistt. [7, 27, 13] legimus, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. [Plut. V. Pomp. c. 6. Ingenuorum pædagogia, Suet. Nerone c. 28.]

Παιδαγωγέω, Instituo pueros, Instituo tanquam pueros. [Plato Theæt. p. 167, C : Ὁ σοφιστὴς τοὺς παιδευομένους οὕτως δυνάμενος παιδαγωγεῖν.] Plut. [Mor. p. 439, F] : Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλά, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν. [Soph. fr. 623, et iisdem

A verbis] Eur. Bacch. [193] : Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Ubi allusisse videtur ad proverb., Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. [Id. Heracl. 729 : Ἡ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὀκλάτην χρεών ;] Quidam interpr. Erudire, in hoc Luciani l., ubi metaphorice μακέλλῃ tribuitur [Tim. c. 13] : Πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν. A Bud. p. 809 pro Moderor et Rego affertur ex Greg. [De convivio moderando Plut. V. Cleom. c. 14 : Ἀκρόαμα δ' οὔτ' ἦν οὔτ' ἐπεζητεῖτο· ἐπαιδαγώγει γὰρ αὐτὸς ὁμιλίᾳ τὸν πότον, τὰ μὲν ἐρωτῶν, τὰ δὲ διηγούμενος. Plato Leg. 1, p. 641, B : Συμποσίου ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος. De civitate 6, p. 752, C : Ἀσφάλειαν ... τοῦ μεῖναι τὴν παιδαγωγηθεῖσαν οὕτω πόλιν· quod per ἀχθεῖσαν exp. Photius p. 368, 19. Frequentius de animo regendo affectibusve moderandis dicitur. « Plut. Mor. p. 443, D : Ἂν καλῶς ὑπὸ τοῦ λόγου παιδαγωγηθῇ τὸ πάθος. Muson. ap. Stob. Flor. 29, 75, vol. 2, p. 13 : Ἵνα παιδαγωγήσῃ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἑαυτοῦ· similiterque 6, 61, vol. 1, p. 195. Themist. Or. 32, p. 434, 25 : Οὕτω σοι αὐτὰ (τὰ μαθήματα) παιδαγωγοῦντι. Philo vol. 2, p. B 372, 15 : Σκληρὰ ἤθη ... τρόπον τινὰ παιδαγωγῆσαι καὶ διαπλάσαι πρὸς βελτίονας τύπους. » Valck. Lucian. De salt. c. 72 : Τὸ θέατρον παιδαγωγοῦν τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων.] Item pro Freno : quam interpret. adjuvare videtur hic Luciani locus p. 127 [Hermot. c. 82] : Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. Proxime enim præcesserant ista, Ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς. || Idem affert ex Plat. pro Ex vestigio sequi sectarique, De rep. 10, [p. 600, E] : Ἤ, εἰ μὴ ἔπειθον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ᾖεσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν. [Alcib. 1 p. 135, D : Παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγήσει.] Sed non esse accipiendum simpliciter pro Ex vestigio sequor, sector, apparebit ex iis quæ in Παιδαγωγός dicam. Παιδαγωγέομαι, Ego puer instituor, Instituor ut puer : item generalius pro instituor, Erudior ad rem aliquam. [Plato Leg. 1, p. 641, B : Παιδὸς ἑνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος.] Ap. Plut. cum infin. Anto- C nio [c. 10] : Πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν. In hoc autem Galeni l. : Ὅταν ἡ τῆς ἐμφράξεως διάθεσις καλῶς παιδαγωγηθῇ. Bud. exp. διαιτηθῇ.

[Παιδαγώγημα, τό, Instituendi s. erudiendi ratio. Clem. Al. Pæd. 1, p. 145 : Τούτῳ τῷ παιδαγωγήματι διὰ Δαβὶδ κέχρηται.]

[Παιδαγώγησις, εως, ἡ, Institutio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 198 : Τίνες αἱ τῶν ἀλοτθηρῶν ὀφθαλμῶν παιδαγωγήσεις ; Wakef. Pseudo-Chrysost. Serm. 5, vol. 7, p. 238, 22. Seager.]

[Παιδαγωγητέον, Instituendum. Nilus Epist. p. 215, 9. Hase.]

Παιδαγωγία, ἡ, Institutio puerilis, quæ, apud Fabium 1, 1, proficiscitur a pædagogo. Ipsa actio instituendi pueros, aut magis etiam adultos, et mores eorum formandi. [Plato Rep. 6, p. 491, E : Ψυχὰς κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας.] Plut. [Mor. p. 15, A] : Εὖ μάλα παραφυλάττωμεν αὐτοὺς ὡς ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δεομένους· Alex. [c. 5] : Φεύγων τὸ παιδαγωγίας ὄνομα, καλὸν ἔργον ἐχούσης καὶ λαμπρόν, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειό- D τητα, τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Et generalius etiam Institutio : unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. Numa [c. 15 init. Clem. Al. Pædag. 1, 5, p. 87 : Παιδαγωγίαν ὁμολογοῦμεν εἶναι ἀγωγὴν ἀγαθὴν ἐκ παίδων πρὸς ἀρετήν. V. eund. c. 7, ubi quid παιδαγωγία sit fuse explicat. Ἡ τῆς παλαιᾶς διαθήκης π. γαλακτοτροφίᾳ ἐοικέναι dicitur ab Jo. Chrys. vol. 5, p. 377. Suicer.] Idem certe ad plantas etiam transtulit hoc nomen, sicut παιδείαν ad eas transtulisse Theophrastum, suo dicetur loco, p. 3 meæ ed. [Mor. p. 2, E] : Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ, ἀλιγωρηθέντα μέν, στρεβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνεται καὶ τελεσφόρα ; [De cura ægrotis adhibenda Eur. Or. 883 : Τὸν δ' ὥστ' ἀδελφὸν ἶσα φίλῳ λυπούμενον, νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ. Similiter adjectivo παιδαγωγικὸς usus est Plato Rep. 3, p. 406, A : Ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο.]

Παιδαγωγικός, ἡ, όν, Ad pædagogum s. pædagogiam

A pertinens : π. λόγος, Oratio qualis esse solet pædagorum. Plut. [Mor. p. 124, D] : Ταῦτα ἡμῖν ὁ Γλαῦκος ἐν γέλωτι προὔφερεν ὡς παιδαγωγικά. [Antonin. Ad se ips. 11, 6 : Ἡ ἀρχαία κωμῳδία, παιδαγωγικὴν παρρησίαν ἔχουσα. Tit. libri ap. Diog. L. 6, 75 : Φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Παιδαγωγικῷ. Hase. V. Παιδαγωγία.]

Παιδαγωγικῶς, Pædagogorum more. Greg. Naz. [Plut. Mor. p. 73, A : Ἂν μὴ φιλικῶς, ἀλλὰ π. προσφέρηται τοῖς συνήθεσιν. Schneid. Clem. Al. Pæd. 3, 3, 16 : Π. ἐπιπλήττων. Id. ib. 1, 7, 56 : Παιδαγωγικώτατα. Hase.] In VV. LL. exp. etiam Imperiose. [Fortasse ex ipso illo l. Plutarchi.]

Παιδαγωγός, ὁ, Pædagogus, Pueri institutor, Qui educationis pueri curam gerit, et est ejus quasi Educator : intellige autem et de iis qui magis sunt adulti ; nam ἀγωγὸς in hoc comp. sequitur signif. nominis ἀγωγή, quam habet quum alibi, tum ap. [Pseudo-] Plutarchum inscribentem quendam suum libellum Περὶ παίδων ἀγωγῆς. Male igitur nonnulli παιδαγωγὸν interpretati sunt Ductorem pueri s. puerorum ; et in B VV. LL. παιδαγωγῶ, Sequor pueros : at contra recte quidam Pueri morum formator. [Hesych. : Π., παιδευτής, καὶ τὰ ὅμοια.] Nec tamen inficior solitos esse eos, qui pædagogi dicebantur, sequi s. comitari pueros, unde ap. Virg. Æn. 5, [546] per custodem comitemque impubis Iuli intelligere possumus παιδαγωγόν, sed hoc fiebat ut in ipsa etiam via morum formandorum curam gererent : quod apparet quum ex aliis plerisque ll., tum vero ex quodam Plut. l., quem in Παιδαγωγία protuli, et ex hoc Ejusd. [Mor. p. 439, F] : Καὶ αὐτοὶ διδάσκουσιν οἱ παιδαγωγοὶ κεκυφότας ἐν ταῖς ὁδοῖς περιπατεῖν. (Aristoph. autem in Nub. [964] dixit de iisdem loquens, Εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ.) Ibid. vero Plut. subjungit multa ad eam quam vulgo appellamus Civilitatem morum pertinentia, quæ itidem a pædagogis tradebantur. Addit enim, Ἑνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅπτεσθαι (nisi potius pro ἅπτεσθαι aliud scripsisse putandus est), δυσὶ τὸν ἰχθύν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. Ceterum possumus nomen hoc παιδαγωγὸς C uno verbo Lat. et quidem Terentiano [Andr. 1, 1, 27] reddere, Magister : nam a Terentio ita restringi alicubi hujus nominis significationem, ex Donato discimus. Plut. De virt. mor. [in fine] : Ὥστε μὴ κακῶς εἰπεῖν τὸν Λάκωνα παιδαγωγόν, ὅτι ποιήσει τὸν παῖδα τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς. Quod dictum alibi [p. 439, F] commemorans idem Plut. utitur verbo παιδαγωγεῖν, scribens : Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλά, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν. Ap. Lucian. Vit. auct. [c. 15] quum dixisset Socrates, Παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, respondet emptor, Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε ; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. Ap. Eund. Hermotimo : Εἰ δὲ ἤ, τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ ; οὐ γάρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. A Plut. [Mor. p. 439, D] narratur Diogenes inflixisse colaphum παιδαγωγῷ cujusdam pueri ὀψοφαγοῦντος : et merito, utpote οὐ τοῦ μὴ μανθάνοντος, ἀλλὰ τοῦ μὴ διδάξαντος τὸ ἁμάρτημα ποιήσας. [Herodot. 8, 75 : Οἰκέτης δὲ καὶ π. ἦν (ὁ Σίκιννος) τῶν Θεμιστοκλέος παίδων. D Eur. El. 287 : Πατρός γε π. ἀρχαῖος γέρων· Ion. 725 : Ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως. Plato Rep. 3, p. 390, E : Τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοίνικα· Leg. 7, p. 808, D : Οὐδὲ παῖδας ἄνευ τινῶν παιδαγωγῶν βιωτέον. Ἡγεμόνες et παιδαγωγοὶ conjuncti Rep. 5, p. 467, D. Βασιλείους παιδαγωγοὺς apud Persas filios regis exacto decimo quarto ætatis anno in disciplinam traditos esse refert id. Alcib. 1 p. 121 extr.] Interdum conjunguntur παιδαγωγοὶ et διδάσκαλοι quum ab aliis, tum ab eod. Plut. Sic ap. Xen. Rep. Lac. [3, 2] : Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων· ἄρχουσι δὲ οὐδένες ἔτι αὐτῶν, ἀλλ' αὐτονόμους ἀφιᾶσι· quem l. integrum attuli, ut obiter etiam animadverteretur in eo, ad quam ætatem usque pædagogi darentur. [Accurate hæc distinguuntur ap. Platon. Lys. p. 208, C : Ἀλλ' ἄρχει τίς σου ; Ὅδε παιδαγωγός, ἔφη. Μῶν δοῦλος ὤν ; Ἀλλὰ τί μήν ; ἡμέτερός γε, ἔφη ... Τί δὲ ποιῶν αὖ οὗτος ὁ π. σου ἄρχει ; Ἄγων δήπου, ἔφη, εἰς διδασκάλου. Conf. ib. p. 223, A. Τὸν π. καὶ τὸν

διδάσκαλον Leg. 7, p. 808, E.] Aliquando autem adduntur et τροφεῖς, et ita quidem ut præcedant, veluti a Plut. Alex. [c. 5]: Πολλοὶ μὲν οὖν περὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὡς εἰκός, ἦσαν αὐτοῦ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. [Plato Rep. 2, p. 373, C: Παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν.] Invenitur et additus gen. παίδων ap. Athen. Ut autem παιδαγωγὸς παίδων, vel παιδός, sic et παιδαγωγία παιδὸς et παιδαγωγεῖν παῖδα invenitur, et tum verbum comp. pro simplici accipitur. || Παιδαγωγὸς metaphorice interdum, ut quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur, Plutarcho etiam teste, in ipsius Fabii Vita [c. 5. || Moderator, Rector. Plut. V. Arati c. 48: Ἐδόκει τε πᾶσιν ὁ Ἄρατος οὐ μόνον δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ βασιλείας ἀγαθὸς εἶναι παιδαγωγός. Τὸν διδάσκαλον καὶ παιδαγωγὸν τῆς τυραννίδος id. V. Galbæ c. 17. Rationem cum pædagogo comparat Heraclid. Alleg. Hom. p. 487: Ὥσπερεὶ π. καὶ πατὴρ ὁ λογισμὸς αὐτοῦ τὸ μαθηματικὸν τῶν φροντίδων ἀνήγειρεν. Valck.]

Παιδάκιον, τό, in VV. LL. redditur Puellulus, sicut et παιδάριον. At Hesych. non παιδάκια, sed Παιδάκιμα exp. μειράκια, quod παιδάκιμα magis etiam suspectum est.

[Παιδάρητος. V. Πεδάριτος.]

[Παιδαρίδιον, τό, Puerculus, Gl.]

[Παιδαριεύομαι, Pueriliter me gero. Hesych. s. v. Βλαττοί, Νηπιαχεύων, Παίσδη. Hemst. Stob. Serm. 141. Schneid. Nilus Epist. p. 140.]

[Παιδαριεύματα, παιδάρια, Hesych. Glossa suspecta, fort. ex παιδαριεύματα corrupta.]

[Παιδαρικός, ή, όν, Puerilis. Epiphan. t. 1, p. 442, C. Hase.]

[Παιδαριογέρων, οντος, ὁ, Infans senex. Sozom. H. Eccl. 3, 14; Cyrill. Scythop. V. Sabæ c. 10. Pro παιδογέροντι præbet cod. græcobarb. ap. Nicet. Chon. Ann. p. 578, 8 ed. Bekk.]

Παιδάριον, τό, Puellulus; aut etiam Puerulus, sicut παιδίον. Aristoph. gramm. ap. Eust. [p. 1788, 53, et Ammon. p. 35, Eran. Philo p. 165, ad quos v. Valck. in Anim. p. 50] hanc seriem istorum nominum facit, et quidem a βρέφος usque repetens: ut Βρέφος sit τὸ ἄρτι γεγονός, Qui modo natus est: Παιδίον dicatur, ὃ ἡ τιθὴ τρέφει, Quem nutrix alit: Παιδάριον appelletur, τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον, Qui ambulat et loquendi facultatem jam acquirit; nisi malis, Qui loquendi facultatem jam sibi vindicat: Παιδίσκος nominetur, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, Qui ætatis est illi proximæ: Παῖς denique nuncupetur ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι, Qui jam per disciplinas ἐγκυκλίους peragere cursum potest. At qui est ea ætate quæ παιδὸς ætatem excipit, is dicatur esse Πάλλαξ, s. Πάλληξ, et Βούπαις, et Ἀντίπαις, et Μελλέφηβος. Aristoph. comicus in Nub. [1382, ubi de infante quidem agitur, sed ipsum παιδαρίου nomen non legitur] dicit παιδάρια vocare βρῦν, τὸ πιεῖν, et μαμμᾶν, τὸν ἄρτον, et κακκᾶν, τὸ χέζειν. [Id. Av. 494: Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθείς.] Plut. autem puerum qui jam quadriennis esset, παιδάριον appellavit, in Polit. præc. [De hac fere ætate intelligendum ap. Aristoph. Nub. 878: Παιδάριον ὂν τυννουτοὶ ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν.] Ibid. παιδάρια dicit de iis qui jam loqui possent, atque adeo apte ad interrogata respondere: si tamen locus mendo caret. [De puero poetarum versus recitante Aristoph. Pac. 1288: Κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις· οὐδὲν γὰρ ᾄδεις πλὴν πολέμους. Similiter Eccl. 674: Ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισιν τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Hesych.: Παιδάρια, τὰ μείζονα καὶ τὰ ἀρτίως γεγονότα.] Ap. Eund. Π. εὐθυμίας legimus τὰ μικρὰ cum παιδάρια. [Dicuntur autem παιδάρια nullo sexus discrimine, ut ap. Aristoph. Vesp. 568: Τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει, τὰς θηλείας καὶ τοὺς υἱεῖς· Thesm. 447: Ἀπέθανεν... παιδάρια πέντε καταλιπών· Pl. 536: Παιδαρίων ὑποπεινώντων. Lex. rhet. p. 298, 10: Παιδάριον καὶ ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐπὶ θηλειῶν. Ἐκ παιδαρίου, Inde ab infantia. Plato Symp. p. 207, D: Ἐκ π. ὁ αὐτὸς λέγεται ἕως ἂν πρεσβύτης γένηται. Ἐκ μικροῦ παιδαρίου Demosth. p. 1252. || De homine pueriliter stulto Aristoph. Nub. 821: Ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά. || Servulus. Callixen. ap. Athen. 5, p. 200, F: Ἐπὶ δὲ πάντων τούτων (τῶν ὀχημάτων) ἀνεβεβήκει

παιδάρια χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικούς. Et sic fortasse accipiendum ap. Aristoph. Pl. 823, 843, et παιδάρια μικρὰ τῶν ἐμπόρων Xenoph. Ages. 1, 21. De calonibus Theophyl. Sim. Hist. 1, p. 42, D: Δέκα παιδάρια τῶν παρεπομένων τὴν ἀποσκευὴν τοῦ χάρακος.] || Puella, Puellula. [Aristoph. Thesm. 1203: Ἀπότρεχε παιδάριον τουτὶ λαβών. Mœris p. 321: Παιδάριον καὶ τὸ θυγάτριον Ἀττικοί· παιδάριον μόνως τὸ ἄρρεν Ἕλληνες· ubi Hudson. Clementis Al. locum attulit Pædag. 1, 4, p. 84, et Suidæ s. v. Παιδάριον, ex quibus nihil amplius efficitur quam παιδαρίων nomine utriusque sexus liberos comprehendi: cujus usus exempla nos supra attulimus.] Bud. enim παιδάριον et παιδισκάριον pro eod. poni existimat in Diog. L. loco [7, 13], quem proferam in Παιδισκάριον. [In l. Diog. L. παιδάριον Puerum significat, παιδισκάριον Puellam: nam leg. videtur, Παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως· καὶ ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινί, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. Opposita sunt supra: Ἐρωτηθεὶς εἰ παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχοι, ἔφη, Οὔ. Seager. Abest vulgo καί. Ἅπαξ δ' Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 21. Παιδάριον Platonis et Philemonis comœdiæ.]

[Παιδαρίσκος, ὁ, Puerulus. Heliodor. 5, 14, p. 224: Π. ἐπινέμοντα πρόβατα. Schol. Aristoph. Thesm. 298, Ducas Hist. Byz. p. 43, D. Const. Man. Chron. p. 82, C, ubi al. μειρακίσκοι. G. D. Pallad. Hist. Laus. p. 931, A. Hase.]

[Παιδάριτος. V. Πεδάριτος.]

Παιδαριώδης, ὁ, ἡ, Puerilis, Puerulum, aut etiam Puerum decens, Simplicitati puerili s. stultitiæ conveniens. [Ex Nicochare comico Pollux 2, 19. Plato Phileb. p. 14, D: Παιδαριώδη καὶ ῥᾴδια. Polyb. 12, 3, 1: Τὸν δὲ Τίμαιον εἴποι τις ἂν οὐ μόνον ἀνιστόρητον γεγονέναι περὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην, ἀλλὰ καὶ παιδαριώδη, Diodor. Exc. p. 598, 41: Ταῖς ὁμιλίαις παιδαριώδης. Herodian. 3, [10, 5]: Ὑπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας· 5, [4, 3]: Ὁ δὲ Μακρῖνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς παιδαριώδους. [Plut. V. Ages. c. 26, Cat. min. c. 7. «Superl. παιδαριωδέστατος Polyb. Exc. Vat. p. 381.» Cramer.]

[Παιδαριωδῶς, Pueriliter. Polyb. 27, 2, 10. Schweigh. Galen. vol. 14, p. 224, 11: Ὁ μὲν Ἀσκληπιάδης π. τῇ ἀνάγκῃ τοῦ δόγματος δουλεύων. Hase.]

[Παιδαρίων. V. Πέδων.]

[Παιδαρτάω. Παιδάρτησις. V. Πελαργάω.]

[Παιδαρύλλιον, τό, Puerulus. Acta Synodi Ephes. ap Casaub. ad Sueton. Tib. c. 61. Boiss.]

[Παιδέας, ὁ, Pædeas, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. in Actis Acad. Boruss. a. 1836, p. 94.]

Παιδεία, ἡ, Institutio, Instituendi ratio, Doctrina, Disciplina. [Hesych.: Π., ἀγωγή, ὠφέλιμος διδαχή et infra, ubi series Παιδία postulat, παίγνια, νεολαία. De educatione puerili Æsch. Sept. 18: Ἡ γὰρ (Γῆ) νέους ἕρποντας ... ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας (var. lect. παιδίας) ὄτλον ἐθρέψατο· ubi male schol. τῆς παιδικῆς ἡλικίας. De disciplina Aristoph. Nub. 968: Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο.] Extant Xenophontis libri octo inscripti Κύρου Παιδείας, Institutionis Cyri, Disciplinæ Cyri, vel Institutionis ac disciplinæ: ut Cic. ista duo alicubi conjunxit. Philelphus tamen, miror quo consilio, librum illum vertens vocem Græcam retinuit, inflexionemque Latinam ei dans, et libros de Pædia Cyri vocans. In Lat. autem Dictionariis perperam annotatur Pædiam hic vocari a Xen. Pueritiam; nam ut omittam Κύρου Παιδείας scribi, non Παιδίας, quod Pueritiam quidem significat, sed rarum tamen est, Xenophon ipse vocem illam in aliquot libri locis retinet de institutione loquens et disciplina ad quam eruditus fuerat Cyrus: ut Cyrop. p. 2 in fine præf. [1, 1, 5]: Καὶ ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων καὶ ποίᾳ τινὶ παιδείᾳ παιδευθείς· p. 13 [1, 5, 1]: Ἐπεὶ δὲ διελθὼν τὴν παιδείαν ταύτην ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Itidem vero et de aliis, ut p. 129 [8, 3, 37]: Ἐμὲ γάρ τοι ὁ πατὴρ τὴν μὲν τῶν παίδων παιδείαν γλίσχρως αὐτὸς ἐργαζόμενος καὶ τρέφων ἐπαίδευεν, Puerilem disciplinam. Ubi observa παιδείαν παιδεύειν: pro quo etiam dicitur παιδείᾳ παιδεύειν, sicut in pass. ποίᾳ τινὶ παιδείᾳ παιδευθείς, in l. quem paulo ante protuli. [Plato Leg. 5, p. 741, A: Νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένος.] Thuc. 2, [39]: Καὶ ἐν ταῖς παιδείαις, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι

ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, ubi καὶ ἐν ταῖς π. perinde esse puto ac si dixisset, Jam vero quod ad institutionum differentiam attinet. Aristot. De partt. anim. init. 1, dicit omnem θεωρίαν et μέθοδον habere τὴν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος, et τὴν οἷον παιδείαν τινά, ubi plura vide. Plato Rep. 2, [p. 376, E] dicit esse παιδείαν, τὴν μὲν ἐπὶ σώματι, γυμναστικήν· τὴν δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσικήν. [Id. Leg. 2, p. 659, D: Παιδεία μέν ἐσθ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγωγὴ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον καὶ τοῖς ἐπιεικεστάτοις καὶ πρεσβυτάτοις δι' ἐμπειρίαν ξυνδεδογμένον ὡς ὄντως ὀρθός ἐστιν.] || Peculiari signif. Institutio in bonas artes, Eruditio, Doctrina. Gellius 13, 15: Qui verba Latina fecerunt, quique iis probe usi sunt, Humanitatem non id solum esse voluerunt, quod vulgus existimat, quodque a Græcis φιλανθρωπία dicitur, et significat Dexteritatem quandam benevolentiamque erga omnes homines promiscuam; sed humanitatem appellarunt id propemodum, quod Græci παιδείαν vocant, nos Eruditionem institutionemque in bonas artes dicimus: quas qui sinceriter cupiunt appetuntque, ii sunt vel maxime humanissimi. Plato Gorgia [p. 470, E]: Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, Ignoro quanta sit ejus doctrina et quanta justitia: vel, ut Cic. vertit, Quam sit doctus. Aristot. Pol. 8, [5]: Νῦν δὲ τῆς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς· οἱ δ' ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, i. e., Bud. interpr., In doctrinarum numerum redegerunt. Idem Aristot. de ead. re [ibid. 3]: Διὸ τὴν μουσικὴν οἱ πρότερον εἰς παιδείαν ἔταξαν. Quod convenit cum l. quem paulo ante ex Platone protuli, De rep. 2. Polit. apud Herodian. vertit etiam Literas, quo modo et ipsi Græci γράμματα dicunt, ut 5, [7, 9]: Παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter et Latinis literis instituens. Ap. Eund. 5, [5, 1]: Διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, reddit πάσης π., Omnium disciplinarum. Ceterum ut in illo priore l. dicit Herodian. παιδείαν Ἑλλήνων, sic Lucian. παιδείαν Ἑλληνικήν, in Scytha [init.]: ubi fortasse Græcas artes non male quis interpretetur. [Plato Protag. p. 343, A: Μαθηταὶ τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας.] Animadvertendum est autem παιδείαν non tam late accipi in hujusmodi ll., quam quum sine adjectione ponitur. At quum dicitur ἡ ἔξωθεν παιδεία a Greg. et Basilio ceterisque Theologis, sicut et ὁ [οἱ HSt. in Ms. Vindob.] ἔξωθεν λόγοι, intelliguntur Literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta Evangelica pertinentes. [Οἱ ἀπὸ παιδείας, Eruditi. Philo vol. 1, p. 4, 19: Παρελθὼν ἔστιν ὅτι τις τῶν ἀπὸ παιδείας ἀνὴρ ἀρχιτεκτονικός. || Παιδεία, ἡ, i. q. οἱ πεπαιδευμένοι, Docti. Lucian. Amor. c. 6: Ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος.] || Metaph. de plantis, quæ et ἀναγωγή, Exactior cultus conformatioque plantarum, ap. Theophr. [C. Pl. 3, 7, 4], cujus verba citat Bud. p. 372, in Ἀναγωγή. Gaza vertit Eruditio plantarum. Alii malunt Institutio, sicut Suet. De claris gramm. dixit Vitem manu ejus institutam. V. in Παιδαγωγία eand. metaphoram. [|| Πλεκτὴ Αἰγύπτου παιδεία, i. e. Vela ab Ægyptiis ex papyro confecta, Eurip. Tro. 128. De funibus intellexit scholiasta: Αἰγύπτου δὲ παιδείαν τὰ σχοινία, καθὸ ἡ Αἴγυπτος τὴν βύβλον τρέφει.]

|| Castigatio. Ad Hebr. 12, [7]: Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός, Si castigationem sustinetis, patimini; potius quam Disciplinam, ut Bud. vertit: quum præcedat itemque sequatur παιδεύειν aperte positum pro Castigare. Sic παιδευταὶ ibid. vocantur Castigatores. [Ib. v. 5: Μὴ ὀλιγώρει παιδείας κυρίου. De partus doloribus Eur. Iph. T. 205: Νυκτὸς κείνας ἐξ ἧς λοχίαν στερρὰν παίδων Μοῖραι συντείνουσιν θεαί (Clytæmnestræ)· quocum Elmslejus comparavit Med. 1031: Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.]

[Παιδεία, ἡ, Pueritia. V. Παιδία.]

[Παιδειονής, ὁ, ἡ, Puerilis. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1408: Γαληνής, σαρκηνής, παιδειονής παιδειονοῦς ὁ παιδικός.]

Παιδεῖος, [εία, εῖον, et ὁ, ἡ. Scribendum autem Παιδεῖος sec. Arcadium p. 44, 18: Τὸ δὲ παιδεῖος ὁ παιδικὸς προπερισπᾶται], Puerilis. [Æsch. Ag. 1242, de liberis Thyestæ ab Atreo mactatis: Τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα

παιδείων κρεῶν ξυνῆκα καὶ πέφρικα· et δαῖτα παιδείων κρεῶν ib. 1593. Π. τροφή, Liberorum suboles et educatio. Soph. Ant. 918: Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς. Π. ὕμνος, Hymnus in puerum (amatum), Pind. Isthm. 2, 5: Παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους. Π. ἀγλαΐα, Decus pueri, de coma Euphor. Anth. Pal. 6, 279: Πρώτας ὁππότ' ἔκειρε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην. Ἀγωγῆς παιδείου, Institutionis puerilis, Phanias ib. 6, 294.] Παίδειον μάθημα, Plato Leg. 5 fin. [p. 747, B.] Ap. Eund. in Epist. [Leg. 1, p. 643, B]: Παιδείων οἰκοδομημάτων. Sed in quodam l. Ejusd. [ib. 7, p. 810, A] παιδείων τιμῶν Ficinus vertit Honorum qui disciplina præditis dantur, [male intellectis Platonis verbis: Ἄτιμος τῶν π. ἔστω τ.] VV. LL. V. Suidam. || Παιδήϊος, Poetice per dialysin, itidem pro Puerilis. [Nonn. Dion. 13, 90 et Joann. c. 9, 108: Παιδήϊον ἥβην.]

Παιδεραστέω, Sum puerorum amator more pædiconum. [Plato Symp. p. 192, A: Ἐπειδὰν δὲ ἀνδρωθῶσι, παιδεραστοῦσι· Phædr. p. 249, A.] Athen. [13, p. 602, F]: Τοῦ παιδεραστεῖν παρὰ πρώτων Κρητῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας παρελθόντος. [Plut. V. Solon. c. 1, Mor. p. 761, A.] Sed ap. Lucian. [D. deor. 12, 1] Rhea παιδεραστοῦσα pro Amore pueri capta. Atque ut παιδεραστὴν delphinem habemus ap. Athen., sic anserem παιδεραστοῦντα ap. Plut. [Mor. p. 972, F.]

Παιδεραστής, ὁ, Amator puerorum. [Plato Symp. p. 192, B.] Sed fere accipitur in malam partem pro Pædicone, cujus turpis est amor. [Aristoph. Ach. 264: Φαλῆς ... μοιχέ, παιδεραστά.] Ap. Lucian. [Vit. auct. c. 15], quum dixisset Socrates mercatori, se esse παιδεραστὴν et σοφὸν τὰ ἐρωτικά, ad quæ ille respondisset, Πῶς οὖν ἐγώ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι, addit se οὐ τῶν σωμάτων esse ἐραστήν, sed τὴν ψυχὴν ἡγεῖσθαι καλήν. [Παιδεραστὴς Antiphanis, Παιδερασταὶ Diphili comœdia.] Ap. Athen. vero [13, p. 606, E] quidam etiam delphin vocatur παιδεραστής. [Honesti amoris, qualis parentum erga liberos est, significationem habet παίδων ἐραστής: de quo v. Lennep. ad Phalar. Epist. p. 210.]

Παιδεραστία, ἡ, Amor in pueros. Et peculiariter Amor qualis est pædiconum. Plato Symp. [p. 181, C; 184, C. De pæderastia egregia est M. H. E. Meieri commentatio in Erschii et Gruberi Encyclopædia s. hac voce.]

[Παιδεραστικός, ή, όν, Ad puerorum amorem pertinens. Lucian. De domo c. 4: Τὰ παιδεραστικὰ συνειδόμενα.]

[Παιδεράστρια, ἡ, Puerorum amatrix. Athen. 13, p. 601, B: Παιδεράστριάν τινες καλοῦσι τὴν τραγῳδίαν. Codex παιδεραστιν, quod emendavit Schweigh.]

Παιδέρως, ωτος, ὁ, i. q. proxime præcedens παιδεραστής, de pædicone: ut παιδέρως Ζεύς, quod Pollux [3, 7] πεπαῖχθαι dicit ap. Teleclidem. || Παιδέρως a quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, s. ὁ ἄκανθος, ut Diosc. [3, 19; 4, 74] et Plin. [22, 34] testantur. [Adde Galen. vol. 13, p. 152.] Pausan. tamen [2, 10, 5] scribit Genus herbæ Sicyone in uno tantum Veneris septo nasci, quod παιδέρωτα vocent: folium fundens fagino minus, omnino quernis simile: altera parte candidum, altera subatrum, velut albæ populi: eamque ibi tantum spectari. [Nicandri fr. 2, 55.] Genus etiam unguenti παιδέρωτα veteres nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, et vernaculum faciei colorem mentiebantur. Alexis poeta feminas albore nimio decolores uti pæderote solitas, in Comœdia significavit. Dicitur et Ægyptium unguentum. Hæc Gorr. Versus autem Alexidis, cujus meminit, est hic ap. Athen. [13, p. 568, C et Clem. Al. Pæd. 3, 2, 8], ubi agitur περὶ τῶν κομμωτικῶν quibus uti solebant meretriculæ, Λευκόχρως λίαν τίς ἐστι; παιδέρωτ' ἐντρίβεται. [12, p. 542, D: Παιδέρωτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος. Semus Delius ib. 14, p. 622, C: Οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προβόλαιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι καὶ παιδέρωτος ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ· ubi herbæ nomen est. De unguento Ælian. V. H. 9, 9: Ξανθιζομένῳ καὶ ὑπαλειφομένῳ τὸ πρόσωπον παιδέρωτι. Alciphr. 1, 33, p. 136: Εἰς φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔταυτον.]

Quidam tradunt παιδέρωτα esse quæ in officinis vocetur Branca ursina. [Galen. vol. 14, p. 423, 3 : Λιβανωτὸν καὶ π. ἴσα μίξας. Pæderos planta in judicio Paridis apparens, pomi loco, in fictili, De Witte *Vases peints* p. 77, n. 129. Hase. Hesych. : Παιδέρως· οἱ μὲν σφραγῖδος ὄνομα, οἱ δὲ ἀλείμματος (hæc etiam Phot. p. 369, 1)· οἱ δὲ μύρου εἶδος. Gemmam dicit opalum, de quo Plin. H. N. 37, 22 : *Hanc gemmam propter eximiam gratiam plerique appellavere pæderota* : quocum Gesner. comparavit Orphei Lith. 280 : Ὀπάλλιον ... ἀγλαόν, ἱμερτοῦ τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα. G. D. Conf. Millin. *Introd. à l'ét. des pierres gr.* p. 25. Hase.]

Παίδευμα, τὸ, Quod docetur, Id in quo aliquis instituitur. At nomine Documentum non satis apte redditur. Dem. [p. 1393, 25] : Ἐν πᾶσι τοῖς παιδεύμασιν ἦσαν ἐπιφανεῖς, τὰ πρέποντα καθ' ἡλικίαν ἀσκοῦντες ἑκάστην. [Soph. fr. 779 : Χωροῦμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα. Plato Leg. 5, p. 747, C : Καλὰ τὰ παιδεύματα καὶ προσήκοντα γίγνοιτ' ἄν· 8, p. 834, D : Ἐξ αὐτῶν τῶν ἔμπροσθεν παιδευμάτων εἰς ἔθος ἰόντων. Xenoph. Œcon. 7, 6 : Ἀμφὶ γαστέρα καλῶς πεπαιδευμένη· ὅπερ μέγιστον ἔμοιγε δοκεῖ παίδευμα εἶναι. Τὸ π. τῶν βοῶν (vaccarum fistulæ auscultantium) Longus p. 27. || Alumnus. Eurip. El. 891 : Ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου παίδευμα, Πυλάδη· Hipp. 11 : Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα· Andr. 1101 : Μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας παιδεύματα. Hæc et alia Valck. attulit Diatr. Eurip. p. 241. Plato Tim. p. 24, D : Γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας.]

Παίδευσις, εως, ἡ, Institutio, Disciplina, Ipsa actio instituendi s. docendi. [Defin. Plat. p. 416 : Παίδευσις παιδείας παράδοσις (καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα addit Ammon. p. 110, cui pro ἀρετὴ restituendum ἀγωγῆς ex Ascalon. § 177). Aristoph. Nub. 986 : Ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχας ἡμὴ παίδευσις ἔθρεψεν· Thesm. 175 : Ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως. Τροφαὶ καὶ παιδεύσεις Plato Leg. 11, p. 926, E.] Xen. Mem. 2, [1, 34] : Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν, i. e. διηγεῖται πῶς ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλῆς ἐπαιδεύθη. Isocr. [p. 38, E] : Περὶ τὴν παίδευσιν τῆς τοιαύτης ἀρετῆς. Plut. De puer. instit. [p. 4, E] : Πατὴρ τις λεγόμενος πλείω λόγον τῆς τῶν δεομένων ποιεῖται χάριτος, ἢ τῆς τῶν τέκνων παιδεύσεως. Ap. Thuc. autem 2, [41] : Τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι, quidam interpr. Magisterium, alii Disciplinam : sicut et ap. Plut. Lycurgo, παίδευσις Ἑλληνική, Disciplina Græca. Hoc certe constat ut παιδεία pro παίδευσις ponitur, ita vicissim παίδευσις pro παιδεία poni. [Plato Protag. p. 349, A : Παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον· Hipp. maj. p. 284, C : Ξενικὴν παίδευσιν οὐ νόμιμον αὐτοῖς παιδεύειν.]

Παιδευτέον, Docere oportet s. Instituere. [Plato Rep. 3, p. 402, C : Οὓς φαμεν ἡμῖν π. εἶναι τοὺς φύλακας. Anon. Tractatum Plutarchi Ὅτι καὶ γυναῖκα π. memorat Stob. Floril. 120 23. Hase. Παιδευτέος, α, ον, Docendus, Instituendus. Plato Rep. 7, p. 526, C : Ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ.]

Παιδευτήριον, τὸ, Locus in quo pueri instituuntur, Ludus literarius. [Strabo 4, p. 181 : Ἡ πόλις μικρῷ πρότερον τοῖς βαρβάροις ἀνεῖτο παιδευτήριον καὶ φιλέλληνας κατεσκεύαζε τοὺς Γαλάτας. Diodor. 13, 27 : Τοῖς τὴν πατρίδα κοινὸν π. παρεχομένοις πᾶσιν ἀνθρώποις. Julian. Or. 6, p. 182, B; Longus 2, 38; Eustath. Opusc. p. 63, 10. G. D. Evang. Thomæ p. 308, 5 ed. Thil.; Greg. Nyss. t. 3, p. 27, A; 180, A; 181, D; Greg. Thaumaturg. p. 57, B; Jo. Chrys. t. 9, p. 126, A ed. Paris. alt., Pseudochr. t. 6, p. 719, B; t. 8, p. 756, A; et ipse Chrys. t. 5, p. 108, C : Π. ὁ παρὼν βίος ἐστί. De Athenis communi omnium gentium παιδευτηρίῳ Creuz. Or. de Athen. hum. parent. p. 20 et 56. Hase.]

Παιδευτὴς, ὁ, Qui instituit, Doctor, Præceptor, Magister. [Plato Leg. 8, p. 835, A : Τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων· Polit. p. 308, E : Τοῖς κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεῦσι. Polyb. Exc. p. 439 : Παιδευταῖς καὶ (καὶ om. codex) διδασκάλοις.] Plut. [V. Lyc. c. 12 : Παιδευτὰς ἐλευθερίας ἔχειν·] De puer. educ. [p. 4, C] : Ἀνθρώπους τοὺς μηδενὸς τιμίους αἱροῦνται τοῖς τέκνοις παιδευτάς. Sic etiam paulo ante, Τὴν ἐνίων τῶν παιδευτῶν ἀπειρίαν ἅμα καὶ μοχθηρίαν· ita enim in vet. Cod. legitur et hic, non παιδευόντων. [Antig. rex Ep. ad Zenon. ap. Diog. L. 7, 7 : Οὐχ ἑνὸς ἐμοῦ π. ἔσει, πάντων δὲ Μακεδόνων συλλήβδην. Joseph. De Macc. 9 : Ὁ π. ἡμῶν γέρων. Artemid. Onir. 3, 17 : Παιδοτρίβαις καὶ παιδευταῖς. Theophil. Ad. Autol. p. 71, B, de Deo : Π. γάρ ἐστι τῶν θεοσεβῶν. Tatian. Ad Græc. p. 160, D : Κακιῶν π. Hase.] || Παιδευτὴς, Castigator, Ep. ad Hebr. 12, [9].

Παιδευτικὸς, ἡ, ὸν, ut παιδευτικὴ τέχνη, q. d. Ars institutoria, Ars instituendi, ap. Polluc. [4, 42], a quo [ib. 40] et βίος παιδευτικὸς idem esse traditur, qui λογικὸς, sicut πολιτικὸς idem qui πρακτικός. [Π. βασιλεὺς ap. eund. 1, 41. Παιδευτικὴ (sc. τέχνη) ap. Plat. Soph. p. 231, B, ubi præcessit Διακριτικῆς τέχνης. Tim. Locr. p. 103, E : Δυνάμεις ... παιδευτικαὶ τᾶν ψυχᾶν διὰ κολασίων καὶ ἐπιπλαξίων. Τὸ πολιτικὸν καὶ παιδευτικὸν Plut. V. Lyc. c. 4. Id. Mor. p. 1146, A : Τὸν π. τῆς μουσικῆς τρόπον ἐκπονήσας.]

Παιδευτικῶς, ap. Polluc. [4, 42], q. d. Institutorie, More eorum qui instituunt, s. docent. Pro eodem et διδασκαλικῶς ap. Eund. [Clem. Al. Strom. 2, 7, 35. Docte, Salubriter. Philo vol. 2, p. 403, 26 : Ἄγαν π. Id. vol. 1, p. 169, 39 : Δογματικῶς ἅμα καὶ π.· p. 268, 23 : Παγκάλως καὶ σφόδρα π.· vol. 2, p. 346, 24 : Σφόδρα π. Superl. vol. 1, p. 319, 7 : Παιδευτικώτατα οὖν εἴρηται. Hase.]

Παιδευτὸς, ἡ, ὸν, Doctus, Eruditus, VV. LL., sed sine exemplo, quod etiam vix posse reperiri existimo. [Plato Protag. p. 324, B : Παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν, Virtutem institutione comparari posse.]

[Παιδεύτρια, ἡ, Magistra. Georg. Pis. Hexaem. v. 606. Hase.]

Παιδεύω, [Enutrio. Soph. fr. 433 : Λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα. ||] Instituo, Doceo. Proprie Instituo ut puerum, Doceo, Trado convenientem puerili ætati doctrinam. Sed ad quemvis Instituendi s. Docendi modum extenditur. Dicitur autem παιδεύω σε, σε τοῦτο, παιδεύω τοῦτο, πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, etiam περὶ τοῦτο, σε τούτῳ, ἐν τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ : sæpe vero et cum infin. Quarum omnium constructt. exx. eodem ordine subjungam. Igitur Παιδεύω σε [Soph. Tr. 451 : Εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις. Eur. Suppl. 917 : Οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε. Plato Criton. p. 54, A : Ἵνα αὐτοὺς ἐκθρέψῃς καὶ παιδεύσῃς· Hipp. maj. p. 283, D : Μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν παιδεύσειαν τοὺς αὑτῶν παῖδας; Rep. 10, p. 606, E : Ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητής. Et alii quivis], ut ap. Aristot. Eth. 10 [init.] : Διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Herodian. 3, [10, 3] : Τούς τε υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων. Æschin. C. Ctes. : Παιδεύων τὰ πλήθη καὶ συμβουλεύων ταῖς πόλεσι. [Soph. Aj. 595 : Εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.] || Παιδεύω σε τοῦτο : ut apud eundem Æschin. [p. 74, 37] : Ἀείμνηστον παιδείαν αὐτοὺς ἐπαίδευσε. [Plato Rep. 3, p. 414, D : Ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομέν τε καὶ ἐπαιδεύομεν, ὥσπερ ὀνείρατα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν. || Παιδεύω σε τοιοῦτον, Talem te instituo, i. e. Ita te instituo ut talis evadas. Soph. Œd. C. 919 : Καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Eidem Phil. 1361 restituit Dobræus, Οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακούς· ubi vulgo κακά. Eur. Andr. 601 : Εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύσετε.] Et παιδεύω τοῦτο, sine accus. personæ. Aristot. Polit. 8, [3] : Ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι. [Plato Eryx. p. 402, D : Οἵτινες μουσικὴν παιδεύουσιν ἢ γράμματα ἢ ἑτέραν τινὰ ἐπιστήμην.] At παιδεύω πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, περὶ τοῦτο : ut in seqq. locis. Isocr. Areop. : Ἐπαιδεύθησαν οἱ πολῖται πρὸς ἀρετήν· nec enim dubium est, quin itidem dicatur παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Et παιδεύειν εἰς τέχνην, ut Xen. [Mem. 2, 1, 17] : Οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι. Sic παιδεύειν εἰς τὸ ἄρχειν, quod et παιδεύειν ἄρχειν. [Plato Gorg. p. 519, E : Τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετήν.] Ap. eund. Xen. [Apol. 29] : Τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν. Exempla autem constructionis cum dat., vel solo, vel interjecta præp. aliqua, sunt hæc. [Plato Rep. 4, p. 430, A : Ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ· 7, p. 522, A : Ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας.] Isocr. Paneg. [p. 57, A] : Καὶ τοὺς νεωτέρους τοιούτοις ἤθεσι παιδεύοντες. Plut. Apophth. Lac. [p. 216, E] : Καὶ τοῖς ταύτης νόμοις, ἔτι δὲ δικαιοσύνῃ καὶ καλοκαγαθίᾳ ἐπαιδεύσατε. Rursum Isocr. Panath. [p. 261, C] : Οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους [τὸ πλῆθος] ἐν ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ πολλῇ σωφροσύνῃ. Sic Xen. Cyrop. 1, [2, 2] : Ἐπαιδεύθη γε

μὴν ἐν Περσῶν νόμοις. Sed et Plato ita locutus est [Criton. p. 50, D : Ἐν ᾗ (παιδείᾳ) καὶ σὺ ἐπαιδεύθης· Rep. 7, p. 526, B : Ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι], itemque Aristot. At exemplum constructionis cum ἐπὶ nullum in præsentia mihi occurrit. Nam in iis quidem Xen. edd., quæ meam præcesserunt, scio legi Cyrop. 8, [8, 13] παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θύραις· quam sequens lectionem Philelphus verterit, Institutio ad venandum; sed reponendum esse ἐπὶ ταῖς θύραις, ut habet mea ed. ex vett. codd. auctoritate, alii ejusd. Xen. ostendunt loci. Legendo autem θύραις, non significatur res quæ docetur, sicut in præcedentibus exx., sed locus ubi illi docentur, s. instituuntur. Superest constructio cum infin., cujus exx. extant quum ap. alios, tum ap. Xen. Cyrop. 1, [6, 12] παιδεύω σε στρατηγεῖν· et παιδεύω ἄρχειν, Mem. 2, [1, 3]. Sic, Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ῥῖγος, Cyrop. 2, [3, 13]. || Παιδεύω alicubi exp. etiam Castigo, et quidem apte. [Hoseæ 7, 12 : Παιδεύσω αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκοῇ τῆς θλίψεως αὐτῶν.] Luc. 23, 22 : Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic Ad Hebr. 12, [7] : Τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Sic et alibi. [Exx. scriptorum eccles. v. ap. Suicer.] At Herodian. dixit Τοὺς υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, in l. paulo ante citato. || Παιδεύομαι, itidem pro [Educor,] Instituor, Doceor; sequiturque constructiones activæ vocis, quarum et exempla nonnulla cum exemplis illius habes. [Soph. Œd. C. 562 : Καὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος. Eur. Suppl. 891 : Παρθενοπαῖος ... παιδεύεται κατ' Ἄργος· ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ ... Ion. 822 : Ἐν θεοῦ δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται. De eodem Ione, quem infantem ab se expositum perisse credit Creusa, ib. 953 : Ἅιδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται. Frequenter cum τρέφεσθαι conjunctum reperitur, ut ap. Plat. Rep. 4, p. 442, A : Τούτω οὕτω τραφέντε ... καὶ παιδευθέντε· unde τροφὰς παιδευομένας educationem dixit Eurip. Iph. A. 561 : Τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσιν εἰς ἀρετάν. Cum dat. Plato Leg. 11, p. 920, A : Ὅσοι γενέσει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαίδευνται· Rep. 7, p. 521, D : Γυμναστικῇ καὶ μουσικῇ ... ἐπαιδεύοντο· Leg. 5, p. 741, A : Νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους. Addito ἐν Rep. 7, p. 526, B : Ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται. Cum accus. Leg. 3, p. 695, A : Τὴν πατρῴαν οὐ παιδευομένους τέχνην· Menex. p. 236, A : Μουσικὴν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθείς.] Aristot. Polit. 3, [3] : Ὥσπερ οἱ βασιλέων υἱεῖς ἱππικὴν καὶ πολιτικὴν [πολεμικὴν] παιδευόμενοι, i. e. διδασκόμενοι. Basil. de Solomone : Ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος. Sic παιδεύομαι πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, ἐν τούτῳ, etc. : frequentior tamen est illa prima constructio. [Cum περὶ Plato Crat. p. 384, B : Ἦν ἀκούσαντι ὑπάρχει περὶ τούτου πεπαιδεῦσθαι. Aristot. Polit. 4, 11 : Ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην. Cum πρὸς Plato Rep. 6, p. 492, E : Ἦθος πρὸς ἀρετὴν πεπαιδευμένον· Prot. p. 342, D : Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἄριστα πεπαίδευνται. Aristot. Polit. 2, 9 : Πεπαιδευμένων ἱκανῶς πρὸς ἀνδραγαθίαν. « Παιδεύεσθαι πρὸς τὸ μέλλον, quod Gallice dicas *recevoir une bonne leçon pour l'avenir*, Polyb. 2, 9, 6. » Schweigh.] || Sed hoc præterea sciendum est, πεπαιδευμένος dici sæpe et sine adjectione pro Institutus, s. potius pro Bene Institutus : ut ap. Xen. redditur Cyrop. 5, p. 72 meæ ed. [2, 17.] Idem vero p. 51 [3, 3, 70] dicit, Πεπαιδευμένους ὡς δεῖ· vel Doctus, Eruditus, Literis excultus : ut quum Lucian. [De œco c. 2] ἰδιώταις opponit τοὺς πεπαιδευμένους. Bud. πεπαιδευμένοις vertit Doctis, in hoc Aristot. l. Polit. 3, [11] : Ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Judicium tribuimus non minus doctis quam ipsis opificibus. [Ib. 4, 15. Plato Leg. 2, p. 658, D : Αἱ πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν. || Forma media, Plato Rep. 8, p. 546, B : Οὓς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε· Menex. p. 238, B : Τέχνας πρώτους παιδευσάμενοι. Alendi educandive signif. Nausicrates ap. Athen. 7, p. 325, E : Τρίγλας ... ἃς κλύδων Αἰξωνικὸς πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται. || Παιδεύω, Institui curo. Plato Theag. p. 122, E : Οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατὴρ καὶ ἐπαίδευσεν· Men. p. 94, A : Τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ ὅσα μὲν διδασκάλων εἴχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσεν. Et forma med. ib. p. 93, D : Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἰργάζετο, ἃ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο. Hesych. : Ἐπαιδεύσατο τὸν υἱὸν ὁ πατήρ, ἐπαίδευσε δὲ ὁ διδάσκαλος. Eadem ratione διδάσκειν et διδάσκεσθαι distinguuntur.

|| Dionys. Art. rhet. c. 11, p. 356, 4 : Ἡ δὲ Μελανίππη, ἐπαιδεύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία. Lectio vitiosa. Sensus postulat διεπαρθενεύθη vel διεκορεύθη. Παρθένος φθαρεῖσα Melanippe dicitur in versibus Euripidis ibidem appositis. Infelix Valckenarii conjectura est ἐπλήσθη Diatr. in Eurip. p. 184.]

[Παιδεώτης, παιδοκτόνος, Hesych. Glossa vitiosa, fortasse ex Παιδολέτις corrupta. G. Dindorf.]

[Παιδήιος. V. Παίδειος.]

Παιδία, ἡ, Pueritia, Puerilis ætas. De hoc tamen voc. dubitat Bud., quippe qui ita scribit : Παιδία pro Ætate puerili Plato posuisse videtur Leg. 9, [p. 864, D : Ἢ γήρᾳ ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος ἢ παιδίᾳ (alii libri παιδείᾳ), ubi Imprudentiam puerilem significat. De ætate dictum est ib. 7, p. 808, E : Παιδίας (var. lect. παιδιᾶς) καὶ νηπιότητος, et Polit. p. 268, E : Οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας (hic quoque var. lect. παιδιᾶς) ἔτη. Hippocr. p. 113, C : Ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι. Per diphthongum, quam scripturam commendat origo nominis a παίδειος derivandi, ap. Phot. Lex. p. 370, 1 : Παιδείαν, παιδικὴν ἡλικίαν· et ap. Theogn. 1305 : Παιδείας (imo Παιδείης) πολυηράτου ἄνθος ὠκύτερον σταδίου· et 1348 : Παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν· nisi quis utrobique παιδίης scribere velit producta, ut fit in hujusmodi nominibus, propter metrum syllaba media. G. D.]

Παιδιὰ, ἡ, [Παιδία inter paroxytona in ια, qualia sunt σηπία, οἰκία, ταινία, memorat Athen. 7, p. 323, C, ex Philemone grammatico. Quod præceptum ad oxytonum spectare παιδιὰ, quod Ludum significat, diserte testantur schol. Aristoph. Pl. 1057, ab Suida exscriptus, Παιδία· οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως (scrib. βραχυπαραλήκτως cum Schæf. ad Greg. Cor. p. 121) καὶ παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου· et Etym. M. p. 657, 50 : Τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ παίγνιον διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται, οἷον παιδιά, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία. In libris mss. vix ulla hujus accentus vestigia comparent. Nam quod ap. Plat. Epinom. p. 975, D, in cod. Voss. παιδία τις pro παιδιά τις scriptum est, librarii error est, qui παιδεία in mente habuit, quod in aliis libris legitur.] Ludus, Lusus, Relaxatio animi, s. Quicquid fit relaxandi animi gratia. Et quidem proprie Ludus puerilis [Plato Leg. 7, p. 798, C : Τοὺς παῖδας τοὺς ἐν ταῖς παιδιαῖς νεωτερίζοντας] : sed generalius de aliorum etiam lusu. [Aristoph. Pl. 1056 : Βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; — Παιδιὰν τίνα; Plato Leg. 6, p. 769, A : Ἡ πρεσβυτῶν ἔμφρων παιδιά.] Herodian. 1, [10, 12] : Ἀνετός τε πᾶσι δίδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς. Plut. De frat. am. [p. 482, B] : Ἐκ πότου τινὸς ἢ παιδιᾶς ἢ παλαίστρας. Interdum copulant hoc nomen cum γέλως : Xen. Cyrop. 2, [3, 18] : Παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Aristot. Rhet. 2, [3, 3] : Ἐν παιδιᾷ, ἐν γέλωτι, ἐν ἑορτῇ, ἐν εὐημερίᾳ. At ποιεῖσθαί τι γέλωτα καὶ παιδιάν, v. in Παιδιὰ, Jocus. Passim autem opp. σπουδῇ : extatque ap. Athen. [12, p. 519, B] liber Athenodori inscriptus Περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς. Plut. Symp. 1 [p. 621, D] : Οὕτω παραβάλλει τῇ σπουδῇ τὴν παιδιάν. Xen. initio Symposii scribit facta hominum virtute præditorum non solum τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, verumetiam τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Plut. autem dixit eleganter σπουδὴν εἰς τὴν παιδιὰν καταναλίσκοντες. Aristot. Eth. 10, scribit stultum esse σπουδάζειν καὶ πονεῖν παιδιᾶς χάριν. [Plato Rep. 10, p. 602, B : Εἶναι παιδιάν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν· Leg. 1, p. 647, D : Ἔν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς· Epist. 6, p. 323, C : Τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ· Phileb. p. 30, E : Ἀνάπαυμα τῆς σπουδῆς γίγνεται ἐνίοτε ἡ παιδιά. Παιδιὰ οὐδαμῇ σπουδαία Epinom. p. 975, D. Ælian. N. A. 1, 14 : Ὡς ἂν εἴποις σὺν παιδιᾷ σπουδάσας.] Plut. opposuit etiam ἐρρωμένον ἀγῶνα huic nomini παιδιά, De prud. anim. [p. 975, C] : Οὐ παιδιὰ τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐρρωμένος ἀγών. Nonnunquam jungitur hoc nomen verbo παίζειν, diciturque παίζειν παιδιάν, quo utitur Athen., sicut Ludere ludum. [Plato Leg. 6, p. 803, C : Παίζοντα ὅτι καλλίστας παιδιάς.] Item ut dicitur Ludus tesserarum, talorum, calculorum, ita παιδιὰ ψήφων, a Plut. [Mor. p. 427, E], itidemque alia ab aliis. Ap. Aristot. autem Rhet. 1, [11, 3] παιδιαὶ μαχητικαὶ et αὐλητικαὶ et ἐριστικαί. [Ludus, i. e. nullius res laboris, quales ludi sunt puerorum, Æsch. Prom. 314 : Ὥστε

σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. Lucian. Toxar. c. 36 : Ἐγώ σοι διηγήσομαι φόνους καὶ πολέμους καὶ θανάτους, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξεταζόμενα.] || Jocus. [Plato Criton. p. 46, D : Ἦν δὲ π. (ὁ λόγος) καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς· Protag. p. 347, D : Ἄνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων.] Plut. Alex. [c. 1] : Ῥῆμα καὶ παιδιά τις ἔμφασιν ἤθους ἔχουσα. Unde μετὰ παιδιᾶς, Joco, Per jocum. [Plato Phileb. p. 19, D : Ἡμᾶς σοι μετὰ παιδιᾶς ἠπειλήσαμεν. Isocr. p. 284, C : Δυναμένῃ μετὰ π. ὠφελεῖν ἢ τέρπειν τοὺς ἀκούοντας.] Plut. Præc. de sanit. [p. 136, D] : Ὅπερ γάρ φασιν εἰπεῖν τὸν Ἐπαμινώνδαν μετὰ παιδιᾶς. [Παιδιᾷ, Plato Phædr. p. 265, C : Ἐμοὶ μὲν φαίνεται τὰ μὲν ἄλλα τῷ ὄντι παιδιᾷ πεπαῖσθαι. Ἐν παιδιᾷ, Cratyl. p. 406, C : Διόνυσος ἐν π. καλούμενος. Παιδιαῖς, Eur. Tro. 975 : Αἳ παιδιαῖσι καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι ἦλθον πρὸς Ἴδην.] Et sæpe cum σκῶμμα, ut ap. Eund. De non irasc. [p. 454, D] : Ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιά. [Mor. p. 59, B : Σκώμμασι καὶ παιδιαῖς.] Et in Lyc. [c. 14] : Αἱ δὲ μετὰ παιδιᾶς καὶ σκωμμάτων δήξεις. || At vero παιδιὰν ποιεῖσθαί τι, vel τινά, ut Lat. Ludos facere aliquem, Illudere, Irridere. Ap. Plut. vero, Ταῦτα γέλωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο, exp. Hæc risu ac joco prosecuti sunt. [Mor. p. 456, E.] Dicitur etiam ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τίθεσθαι. [Lucian. Tox. c. 22 : Ἐν π. τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο.] Παιδιὰ cur prius esse putem quam παίζω, docebo in Παίζω. [Παιδιὰ de furto εὐφήμως ap. Lucian. Catapl. c. 4 : Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, χρῶ τῇ κλεπτικῇ· ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί. Conf. Παίγνιον et Παίζω. Valck. || Παιδιαὶ Cratetis comici fabula.]

[Παιδεζῆ, lectio vitiosa ap. Pausan. 2, 10, 1, in descriptione Sicyonis : Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρωθι ἱερὸν Ἡρακλέους· τὸν μὲν πάντα ἐνταῦθα περίβολον Παιδιζῆν ὀνομάζουσιν· ubi var. lect. παιδιζῆν, παιδὶ ζῆν, παιδὸς ζῆν.]

[Παιδικώρ, ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης, Hesych. Terminatio vocabuli Laconica.]

Παιδικός, ή, όν, Puerilis, Ad pueros s. pueritiam pertinens, Pueris s. Pueritiæ conveniens. [Aristoph. Lys. 415 : Νεανίαν καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν. Εἰκόνες τοῦ Καρακάλλου παιδικαί, Imagines Caracallæ pueri, Dio Cass. 78, 32. Π. αὐλὸς ap. Aristot. H. A. 7, 1 : Ὁ παρθένιος αὐλὸς τοῦ παιδικοῦ ὀξύτερος. Χορηγὸς παιδικῷ χορῷ Lys. p. 162, 1.] Παιδικὸν ἱμάτιον [Plut. Mor. p. 37, D], Indumentum puerile, quo pueri utuntur. Παιδικὴ ἡλικία, Puerilis ætas, Pueritia, ap. Plut. Π. δυσωπίας [p. 530, A], ubi refert dictum Bruti, dicentis Τὴν κακὴν φρουρὸν παιδικῆς ἡλικίας. Ap. Eund. παιδικὸς ἔρως, Amor puerorum, passive. [Soph. fr. 721 : Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ. Plato Rep. 10, p. 608, A : Εἰς τὸν παιδικόν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα.] Et παιδικαὶ ἀσχολίαι, Aristot. Pol. 8, [6], Pueriles et ludicræ exercitationes. [Π. μαθήματα Polyb. 9, 21, 4.] Item π. ἄθλημα ap. Plat. [Leg. 8, p. 833, C. Παιδικὰ φόβητρα Axioch. p. 367, A. Παιδικὸν πάθος ex Hippocr. Erotianus p. 304, de quo parum probabilis Foesii conjectura est.] Plut. De fort. Alex. [vel V. Alex. c. 5] : Οὐδὲν ἐρῶντα παιδικόν, οἷον ἄλλοι, Nihil puerile, puerilem simplicitatem præ se ferens. Item π. φάρμακον, nomen quoddam cataplasmatis ap. Galen. K. τόπ. 4, quod et φαιὸν a quibusdam nominatur, ad omnem oculorum fluxum et lippitudinem. Gorr. || Παιδικόν, sicut Latine Puerile, Ineptum, Absurdum, Quod puerilem quandam stultitiam præ se fert. Interdum autem ἠλίθιον καὶ π. copulantur, sicut ab Aristot. Eth. 10. Sic a Plut. εὐηθὲς et π. [Phot. p. 369, 22 : Λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, οἷον τὸ ἁρμόζον παιδί.] At Παιδικά, τά, Puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur, Amasius, Catamitus puer. [Soph. fr. 165 : Τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας. Eur. Cycl. 584 : Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι· ... ἥδομαι δέ πως τοῖς παιδικοῖσι μᾶλλον ἢ τοῖς θήλεσι.] Et generalius etiam de Eo qui amatur, licet puerilem ætatem aut juvenilem etiam excesserit. Thuc. 1, [132] : Παιδικά ποτε ὢν αὐτοῦ. Aristoph. Vesp. [1025] : Οὐδ', εἴ τις ἐραστής, κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν, Suum amasium. Possis autem reddere etiam Suos amores. [Plato Symp. p. 178, E : Στρατόπεδον ἐραστῶν τε καὶ παιδικῶν.] At Polit. ap. Plutarchum Amat. narr. : Ὡς ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδικά, vertit Cujus florem ætatis decerpserat. Xen.

Mem. 2, [1, 24] : Σκοπούμενος τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Vocari autem παιδικὰ etiam Amasiam, s. Eam quæ amatur, testatur [Hesych. : Παιδικά ... ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας· et] schol. Aristoph. Vesp. [1021], ubi et alia de ejus usu scribit. [Quæ non scholiastæ annotatio est, sed a Musuro ex Suida illata, qui sua debet Photio p. 369, 4. Is autem παιδικὰ Amasiam quoque dici Eupolidis et Cratini exemplis ostendit. Adde Philostr. Her. p. 679 : Ἐπῳδὰς καὶ τέχνας, αἷς τὰ παιδικὰ θέλξουσι· ubi schol. ap. Boisson. p. 410 : Ταῦτα ἐπὶ τῶν ἀρρένων· ἐνταῦθα δὲ παρεχρήσατο τῇ λέξει.] || Vox hæc παιδικὰ ab amoribus puerorum ad amorem honestum et voluptatem inculpatam translata fuit : ita ut aliquis hominem quemvis aut rem quamlibet vocet sua παιδικά, significans Quem vel Quam habet in deliciis, s. Delicias suas, vel Sibi carissimam. Schol. Aristoph. [immo Photius] de hac voce loquens, Οὐχὶ δὲ μόνον, inquit, οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. [Quibus addit Platonis exemplum ex Phædro p. 236, B.] De hoc autem nominis istius usu, simulque de ejus construct., quæ sæpe ad significatum et sensum, non ad vocem refertur, lege Bud. p. 177. [Plato Parm. p. 127, B : Λέγεσθαι αὐτὸν (τὸν Ζήνωνα) παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγονέναι (ad quem l. Proclus : Δῆλον ὅτι πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν θεὸν ἀμφοτέροις ἡ ἄνοδος ἦν. Similiter Empedocles Παρμενίδου παιδικὰ vocatur a Porphyrio ap. Suid. s. v. Ἐμπεδοκλῆς) · Gorg. p. 482, A : Τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά, παῦσον ταῦτα λέγουσαν.]

Παιδικῶς, Pueriliter, Puerorum more, Ut decet pueros. [Plato Lys. p. 211, A : Μάλα π. καὶ φιλικῶς ... ἔφη. Aristot. De partt. anim. 1, 5 : Π. δυσχεραίνειν τὴν ἐπίσκεψιν. Polyb. 3, 11, 7 : Ἀσμένως κατανεύσαντος καὶ τι καὶ προσαξιώσαντος π. Plut. V. Thesei c. 8.] Plato [Cratyl. p. 406, C] opposuit etiam τῷ σπουδαίως.

[Παιδίνορ (?), παιδίσκη, Hesych.]

[Παιδογέρων, οντος, ὁ, Senex infans. Pallad. Hist. Laus. p. 38. Nicet. Chon. Ann. p. 282, A, ubi codex Monac. παιδαριογέροντι.]

Παιδιόθεν, adv., i. q. ἐκ παιδίου, de quo dicam in Παιδίον. Marc. autem 9, 21, παιδιόθεν, Ab infante, infantia. [Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 82, D : Κατὰ ἀρετὴν π. συνήθης. G. Dindorf.]

Παιδίον, τό, Puerulus, Infans. Παιδίον Aristophani, ὃ ἡ τιτθὴ τρέφει, Quod alitur a nutrice. Cujus grammatici locum de harum appellationum gradibus protuli in Παιδάριον. [Vocabulum a Tragicis non usurpatum.] Plut. De cohib. irac. [p. 459, A] : Ὅπερ οὖν αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι. Itidem vero ap. Aristot. Rhet. 3, [4] : Αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις ... τὰ παιδία παραλείπουσι. [Aristoph. Lys. 18 : Ἡ δὲ παιδίον κατέκλινεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν· Pac. 50 : Ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι ... φράσω. Plato Lys. p. 213, A : Τὰ νεωστὶ γεγονότα π. Leg. 2, p. 658, C : Τὰ πάνυ σμικρὰ παιδία. Et alii quilibet.] Et ἐκ παιδίου, q. d. A puerulo. Pro quo dicitur potius A puero parvulo, A pusillo puero. Xen. Cyrop. 1, [6, 20] : Εὐθὺς τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευες. Et παιδίων πάθος, Hippocr. De aere, locis, et aquis, i. e., Puerulorum morbus, dictus putatur qui Lat. Comitialis, quod a pueritia maxime incipiens, fere semper consenescat. || Puerulus, i. e., Servulus, Aristoph. [Ran. 37 : Παιδίον, παῖ, ἠμί, παῖ· Nub. 132 : Παῖ, παιδίον.] || Filiolus, Filiola, ut παῖς Filius, Filia. Dem. C. Mid. [p. 546, 20] : Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει, Parvos liberos. [Plato Phæd. p. 116, B : Ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας. || Παιδίον Platonis, Apollodori, Menandri et Posidippi comœdiæ.]

[Παιδιότης, ητος, ἡ, Pueritia, Gl. Aq. Psalm. 109, 3. Epiphan. vol. 1, p. 610.]

[Παιδιοτροφέω, Liberos educo. Marc. Anton. 4, 32 : Γαμοῦντας, παιδοτροφοῦντας.]

Παιδισκάριον, τό, ex παιδίσκη per dimin. factum est, et significat Puellula. Diog. L. Zenone p. 317 [7, 13] : Παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως, ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινί, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. [V. Παιδάριον. Clem. Al. Pæd. p. 105 : Θαυμάζεις ἀκούων τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐν ἔθνεσι, παῖδας παρὰ κυρίου; οὐ μοι δοκεῖς Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἔστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὡραίας,

ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεάνιδας, παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας. Hac signif. Philo vol. 2, p. 451, 21 : Εὔμορφα παιδισκάρια ... ὅμως κάλλει καὶ τῇ περὶ λόγους χάριτι πορθοῦντα τοὺς κεκτημένους.] Hesych. quoque [et Phot. p. 369, 26] testatur Atticos ad ἡλικίαν nomen hoc retulisse, ita vocantes κοράσιον. [Strabo part. 1, p. 128, 10 ed. Cor. : Μουσικὰ παιδισκάρια. Lucian. Dial. mort. 27, 7 : Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος π. Heliod. Æth. 1, 11; 8, 9 : Τὸ οἰνοχοῆσαν τῇ Κυβέλῃ π. Anon. De calv. ed. E. Miller. p. 54, 10 : Ὑπὸ παιδισκαρίων εἰς τὴν φαλάκραν παιζόμενοι. Hase.] || Sed addit [Hesych.], esse et nomen Lapidis, quo uterentur textores.

Παιδισκεῖον, τό, est Locus in quo sunt παιδίσκαι, Puellæ : ap. Athen. autem videtur significare Lupanar, Bud., locum tamen non afferens; sed hunc esse puto, ex libro 10, [p. 437, F] : Ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον εἰς ὃ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὠφείλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πάντων ὁρώντων ἀπεδίδου. Sed quod affirmare non ausus est Bud., ut affirmare possimus, faciunt hæc quæ præcedunt verba, de eodem de quo et illa, sc. de Dionysio Heracleota : Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὥς φησι Νικίας ὁ Νικαεὺς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῄει παιδίσκας ἀδιαφόρως· quibus subjungit, Καί ποτε πορευόμενος μετά τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον κτλ.

Παιδίσκος, ὁ, aliud dimin., quod itidem significat Puerulus, Puellus [Hesych. : Παιδίσκοι· οἱ ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας μεταβαίνοντες] : affertur que e Xen. [Hell. 5, 4, 32], rarum alioqui. [Polyb. 31, 4, 9 : Τὸν Φιλομήτορα βασιλέα, παιδίσκον ὄντα. Π. ὀρχούμενος Lucian. Merc. cond. c. 28. Dio Cass. 54, 9 : Μιθριδάτῃ τινὶ τὴν Κομμαγηνὴν ... παιδίσκῳ ἔτ' ὄντι ἐπέτρεψε. De Domitiano annos quidem nato duodeviginti, sed rebus publicis administrandis nondum maturo, id. 65, 22 : Αὐτὸν δημηγορῆσαι ἐποίησε, καίπερ καὶ παιδίσκον ὄντα. Ceterum conf. grammaticos s. v. Παιδάριον citatos.] || Cujus femin. Παιδίσκη, ἡ, usitatius est; sed eo significatur non solum Puella, sed etiam Ancillula, Ancilla, Famula. A Suida exp. θεράπαινα, Ancilla : Pollux autem [3, 76] scribit Lysiam παιδίσκην vocasse τὴν θεραπαινίδα, Ancillulam ; sed addit, ambiguum esse ad ætatemne an ad servilem conditionem referatur hoc nomen : quum ille ita scribat, Καὶ ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι. Sed παιδισκάριον, quod hinc derivatum est, Hesych. ait ab Atticis ad ætatem referri. Pro Ancilla manifeste positum fuit ab LXX Interprr., ex quibus affert Paul. Ad Galat. 4, [30] : Ἔκβαλε τὴν παιδίσκην. [Phrynich. p. 239 : Παιδίσκη· τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης οἱ νῦν τιθέασιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεάνιδος, οἷς ἀκολουθητέον. « Phrynichus minime negat puellam servilis conditionis παιδίσκην appellari, sed hoc breviter dicit, quod Mœris p. 319 et Thomas p. 671 pluribus verbis, ætatis hoc esse proprium κατηγόρημα, non conditionis. Itaque παιδίσκη Ingenua puella dicitur Xenophonti Anab. 4, 3, 11, Menandro ap. Ammon. p. 110, Polyb. 14, 1, 4. Plut. V. Cicer. c. 41, Luciano D. mer. 13, Asin. c. 51. Sed quia παιδίσκη, ut Ammonius scribit, πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἔχουσα dicitur, nulla ratio vetat, etiam servas juvenes hoc nomine insignire, quemadmodum fecerunt Herodot. 1, 93, Lysias p. 92, 40; 136, 8, Demosth. C. Neær. p. 1351, Isæus p. 58, 13. ... Verum Hesychius contra Phrynichi præceptum peccavit, hæc scribens, Σεκίλλαι· αἱ ταμίαι (male ταμίας reponunt) παιδίσκαι, et, quomodo mihi quidem videtur, etiam Hippocr. Epidem. 7, 123, p. 594, D : Τῷ μειρακίῳ τῆς παιδίσκης, cum Theophrasto in testamento Diog. 5, 54, Eumathio p. 252 et 404 ed. Teuch., omnibusque iis, qui quum proprie Servas significare volunt, illo communi servarum et ingenuarum utuntur nomine. » Lobeck. p. 239, 240. Τῶν παιδισκῶν τινι δοὺς ex Menandro affert Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1262, ubi de accentu genitivi agit.] At vero Athen. δημοσίας παιδίσκας, ad verbum Publicas puellas, vocat Puellas publice prostantes, et corpus suum vulgantes, ut vides in Παιδισκεῖον.

[Παιδιστί, Balbutiendo, ut solent pueri. Orig. In Jerem. p. 12, 28 : Οὐ γὰρ ἐπιστάμενος π., ἵν' οὕτως εἴπω, λαλεῖν, βιάζομαι. Hase.]

Παιδιώδης, ὁ, ἡ, Puerilis, Ad puerulum s. puerulos

pertinens, Puerulos decens. [Theophr. ap. Dion. Halic. t. 1, p. 57, 3 ed. Gros. : Τούτων δὲ (τῶν ἀντιθέσεων) τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον, παιδιῶδες. Hase. Tzetz. Exeg. Iliad. p. 125, 21, de Porphyrio aliisque : Πάντας παιδιώδεις καὶ ἀρχαϊκὰς ἀπορίας ἐπέλυσαν.] Sed est παιδιώδης a παιδιὰ etiam.

Παιδιώδης, ὁ, ἡ, Qui ludo s. lusui est deditus, ludo valde gaudet, etiam Jocis deditus, valde gaudens, etiam Qui lusibus simul et jocis valde est deditus. Aristot. Eth. 7, 7 : Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ παιδιώδης, ἀκόλαστος εἶναι· ἔστι δὲ μαλακός· ἡ γὰρ παιδιὰ ἄνεσίς ἐστι. [Sic Ion poeta Sophoclem ait fuisse παιδιώδη παρ' οἶνον, ap. Athen. 13, p. 603, F. Conf. Valck. ad Herodot. 2, 173. Schweigh. Plut. Mor. p. 68, A : Οὔτε τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες.]

Παιδνός, ὁ, Puer, παῖς. Hom. Od. Φ, [21] : Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθ' Ὀδυσσεὺς Παιδνὸς ἐών. [Similiterque Ω, 338.] Ubi ab Eust. παιδνὸς dicitur esse a παίζω, et poni pro παῖς. [De Jove Callim. H. in Jov. 57 : Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια. Agamestor ap. Tzetz. ad Lycophr. 178 : Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσοον. Παιδνός, ἡ, Callimacho Anth. Pal. 6, 269, restituit Dorvill. : Παιδνὸς ἄφωνος ἐοῖσά τ' ἐπ' ἐνίπτω ..., ubi codex παῖδες. Παιδνὴ Christodor. ib. 2, 410 : Μοιρὼ ... ἣν ἔτι παιδνὴν ἔτρεφον εὐεπίης ἡρωίδος ἴδμονα Μοῦσαι.] At vero ab Hesych. dicitur esse Qui excessit ex pueris, ut dicit Terentius Excessit ex ephebis, et qui ab Atticis vocatur ἀντίπαις. Ideoque exp. et Adolescens. Accipi ait et pro ἄφρων, νήπιος, Insipiens, Stultus. [Æsch. Ag. 476 : Τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος; Τὸ κατ' ἀγροικίαν παιδνόν τε καὶ ἀφελὲς Eustath. Opusc. p. 115, 52.] || Παιδνός, ή, όν, adj. Puerilis, unde παιδνὰς χεῖρας legimus in Epigr. [Diodori Anth. Pal. 7, 632, de infante : Παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας.]

[Παιδοβάτιον, εἶδος ἀμπέλου, Hesych.]

[Παιδοβόρος, ὁ, ἡ, Nativorus. Æsch. Cho. 1068 : Παιδοβόροι μόχθοι Θυέστου, ex emend. Stanleji. Libri παιδόμοροι. Nonn. Dion. 21, 120 : Παιδοβόροις γενέεσσι· 44, 269 : Παιδοβόρῳ Τηρῆι.]

Παιδοβοσκός, ὁ, q. d. Puerorum altor, ap. Lucian. [Lexiph. c. 13], ea forma qua dicitur πορνοβοσκός.

[Παιδοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, Pueros devorans. Eustath. p. 86, 13 : Τὸν παιδοβρῶτα πατέρα Κρόνον.]

[Παιδοβρωσία, ἡ, Puerorum devoratio. Damasc. in Galei Opusc. myth. p. 148, ubi perperam — βρωσία.]

[Παιδόβρωτος, ὁ, ἡ, i. q. παιδοβρώς. Lycophro 1199 : Τὰς παιδοβρώτους ἐκφυγοῦσ' ὁμαιμόνων θοίνας ἀτίπτους, i. e. Cœnam liberorum devoratorum. Duo codd. παιδοβρώτους.]

Παιδογονία, ἡ, Liberorum procreatio, ex Plat. Leg. [6, p. 779, D; 8, p. 838, E, Symp. p. 208, E, al. Heliodor. 10, 39; Const. Manass. Chron. p. 95. G. D. Phot. Epist. p. 123, 19; Theodoret. Græc. aff. cur. p. 479, 8 et 12 Gaisf. Hase.]

[Παιδογόνια, τά, Natales liberorum. Π. ἄγειν Diodor. Exc. p. 595, 3.]

Παιδογόνος, ὁ, ἡ, Liberorum procreator, Liberos procreans, Ad liberorum procreationem faciens. [Παιδογόνα μόρια Theodoret. vol. 1, p. 42; 3, p. 1086. Ptolem. Hephæst. p. 307.] Exp. et Prolificus non satis Latine. In VV. LL. affertur pro Genitalis ex Eur. [Suppl. 629 : Τᾶς παλαιομάτορος παιδογόνου], et Phocyl. [175. Κύπρις π. ap. Theocrit. Anth. Pal. 9, 436 : Φάλητι παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν et Dioscor. ib. 5, 54.] Bud. autem vertit Fœcundus in hoc Theophr. l. [H. Pl. 9, 18, 10] : Ἐνιαχοῦ μὲν γὰρ τὸ ὕδωρ παιδογόνον φασὶν εἶναι γυναιξίν, ὥσπερ ἐν Θεσπιαῖς.

[Παιδογραφία, ἡ, Natalium professio s. scriptura. Modestinus in l. 3, § 1 Dig. de Excus. et ex eo Basilic. 38, 1, 3 : Διὰ τῶν παιδογραφιῶν καὶ δι' ἑτέρων ἀποδείξεων· ubi schol. : Ὡς ὅταν οἱ πατέρες ἀπογράφωνται κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐγεννήθη τὰ τέκνα αὐτῶν. Ducang.]

[Παιδοδιδάσκαλος, ὁ, Puerorum magister. Schol. Eurip. Or. 1481 ed. Matth. in codice Flor. uno. G. D.]

[Παιδόεις, εσσα, εν. Παιδόεσσα, ἡ, Gravida. Per ἔγκυμον exp. Photius et Suidas. Apud utrumque παιδοῦσα scriptum : sed παιδόεσσα recte Suidæ codex unus. Schol. Soph. Tr. 308 : Τεκοῦσα (scrib. τεκνόεσσα), τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλίμαχος φησὶ παιδόεσσα. Hippocr.

p. 584, 40 : Εἰ ἔστι παιδοῦσα (ἡ γυνή). Hic quoque παιδοῦσσα scribendum. Callimachum imitari videtur Tzetz. ad Lycophr. 843 : Τῆς γαλῆς τῆς παιδούσης καὶ παῖδας τικτούσης ἐκ τοῦ τραχήλου. Quam δειρόπαιδα γαλῆν dixit Lycophro.]

Παιδόθεν, A puero, A pueritia. [Hesych. : Π., ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας.] Lucian. [Scriptor Philopatr. c. 19; Themist. Or. 25, p. 375, 16; Synes. De prov. p. 91, C; Anna Comn. Hist. p. 12, C; 72, A; Zonar. Annal. 4, p. 184, A.] Sicut παιδόθεν formatur a παιδίον. Sed frequentius dicitur ἐκ παιδός, s. παίδων. [Ἐκ παιδόθεν Basil. M. vol. 3, p. 255, D. S. Clem. fragm. ap. Jacobson. in Patr. Apostol. vol. 1, p. 248.]

[Παιδοθετέω, Adopto. Const. Manass. Chron. 6140 : Ὁ βασιλεὺς τὸν Μιχαὴλ ... τῇ γαμετῇ παιδοθετεῖ.]

[Παιδοθήρα, ἡ, Puerorum venatrix. Nomen navis Atticæ in inscr. navali p. 316 ed. Bœckh.]

Παιδοκομέω, in Epigr. Puerorum curam gero, et illis prospicio. [Æmilian. Anth. Pal. 7, 623 : Τὰ μητρὸς φίλτρα καὶ εἰν Ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν. « Suidas : Παιδοκομοῦντα· παῖδα τρέφοντα. Cyrill. Al. Glaph. in Genes. 2, p. 46 : Παιδοκομεῖ μὲν ὁ νόμος, τελειοῖ δὲ λοιπὸν τὸ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον. Idem C. Julian. p. 322 : Διὰ τοῦ Μωσέως παιδοκομεῖσθαι τὸν Ἰσραήλ. » Suicer.]

[Παιδοκομία, ἡ, Puerorum cura. Per παιδοτροφία exp. Hesych.]

Παιδοκόμος, ὁ, ἡ, Puerorum curam gerens s. Liberorum, Qui curam puerorum suscepit, et illis prospicit. [Per παιδοτρόφος exp. Hesych. Cyrill. Al. In Jes. 49, p. 680 : Παιδοκόμοι ὥσπερ τοῖς ἐξ ἐθνῶν γεγόνασιν οἱ μακάριοι μαθηταί. Id. Dial. 4 de Trinit. p. 514. Suicer. Nonn. Dion. 5, 378. Hesych. Wakef. Const. Manass. Chron. 6348. Boiss.]

[Παιδοκόραξ, κος, ὁ, Puerorum insidiator. Dioscor. Anth. Pal. 12, 42 : Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρει χερί, καὶ τάχα πρήξεις παιδοκόραξ ὧν σοι θυμὸς ὀνειροπολεῖ.]

[Παιδοκόρης (—ος Musurus) Ἑρμῆς τιμᾶται ἐν Μεταποντίοις, Hesych.]

[Παιδοκράτωρ, ορος, ὁ, Qui imperium in pueros exercet, Tutor. Hesych. : Κουράτωρ, τροφεὺς π.]

[Παιδοκτίσει. Erotian. p. 282 : Οὐ παιδοκτίσει· οὐ παιδοποιήσει. Κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι. Verbum vitiosum.]

[Παιδοκτονέω, Liberos interficio. Eur. Herc. F. 1280 : Παιδοκτονήσας. Cyrill. Homil. Pasch. 5, p. 54. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 907, A : Ἀβραὰμ παιδοκτονοῦντα. Jo. Chrys. t. 1, p. 797, B ed. Paris. alt. : Παιδοκτονοῦντες. Pseudochrys. t. 6, p. 649, D : Παιδοκτονούμενον. Hase.]

Παιδοκτονία, ἡ, q. d. Puericidium, ut dixit Tertull. Infanticidium, Puerorum cædes s. Liberorum, q. d. Puericidium. [Philo Jud. vol. 2, p. 27, 38; Theophyl. Sim. Epist. 30, p. 49. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 872, C. Pseudochrys. t. 6, p. 660, B ed. Paris. alt. Macar. Philad. p. 162, A Grets. Niceph. Basil. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 517, 4. Hase. Plural. Procop. Anecd. p. 46 : Παιδοκτονίαι πολλαὶ ἐθελουσίων ἀμβλώσεων.]

Παιδοκτόνος, ὁ, ἡ, q. d. Puericida, ut dicitur Patricida et Matricida, Puerorum interfector, interfectrix, ut Medea παιδοκτόνος [ap. Theophyl. Sim. Epist. 30, p. 48. G. D. Philipp. Anthol. Planud. 137, 5 : Ἔρρε καὶ ἐν κηρῷ, παιδοκτόνε. Hase], Liberorum interfector. [Eur. Herc. F. 835 : Παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμούς· 1381 : Ἡμᾶς ἔχεις παιδοκτόνους σούς. De Creonte qui filium ad mortem sibi consciscendam adegerat, Soph. Ant. 1305 : Σοὶ ... τῷ παιδοκτόνῳ. G. D. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 120, 8 Gaisf. : Θεοὺς καὶ πατραλοίας καὶ π. Hase. Cum παιδοφόνος permutatum notabimus s. h. v.]

Παιδολέτειρα, ἡ, Liberorum perditrix, i. e. interfectrix : Medea παιδολέτειρα [Eur. Med. 849], Epigr. [Anth. Plan. 4, 138. Πρόκνη π. Nonnus Dion. 48, 748.] Significat etiam Puerorum interfectrix.

[Παιδολετήρ, ῆρος, ὁ, Liberorum interfector. Suidas : Παιδολετῆρα, παιδοφόνον. Eadem gl. ap. Photium p. 370, 4 : Παιδολέτειρα (sic), παιδοφόνον· et Hesych. : Παιδολέτειραν (Παιδολέτορα Musurus), παιδοφόνον. Apparet ex his dubitari posse utrum παιδολετῆρα an παιδολέτειραν vera sit glossæ scriptura.]

[Παιδολέτις, ἡ, i. q. παιδολέτειρα. Anth. Pal. 3, 3 : Ἤχθετο κούρῳ, ἧγε δ' ἐς ὀφθαλμοὺς λαμπάδα παιδολέτιν (παιδολέτην codex).]

Παιδολέτρια, ἡ, pro παιδολέτειρα, Hesych. [qui παιδολέτρια explicuit per παιδοφόνος.]

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ [et ἡ], Liberorum perditor s. Puerorum, i. e. interfector, i. q. παιδοκτόνος. [Æsch. Sept. 732 : Π. δ' ἔρις ἅδ' ὀτρύνει. Eur. Med. 1393 : Μυσαρὰ καὶ π. Rhes. 549 : Π. ἀηδονίς.]

Παιδολογία, ἡ, Puerorum delectus, ut ἀνδρολογία, Virorum delectus, VV. LL. eo sensu sc. quo dicitur haberi delectus ad bellum.

[Παιδολύμας, ἡ, Filium perdens. Æsch. Choeph. 605 : Ἁ παιδολύμας τάλαινα Θεστιάς. Lectio suspecta propter terminationem masculino generi propriam ad genus femininum translatam. G. Dindorf.]

Παιδομαθής, ὁ, ἡ, Qui a puero didicit. [Hippocr. p. 2, 17 : Παιδομαθέα γενόμενον ἐν τρόπῳ ὁκοίως εὐφυὴς πρὸς μάθησιν ἔσται.] Exp. ὁ ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων τινὰ τέχνην, ut Plato dixit De rep. 2, [p. 374, C] : Μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος, sed malim ὁ ἐκ παιδὸς μαθών τι. Jungitur interdum genitivo, diciturque παιδομαθὴς τούτου, sicut ἀμαθὴς τούτου. Longin. [44, 3] : Οἱ δὲ νῦν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας. Huic παιδομαθής opp. ὀψιμαθής. [Antidotus ap. Athen. 6, p. 240, C : Παιδομαθὴς πρὸς αὐτὸ (τὸ παρασιτεῖν) τὴν διάνοιαν ἦν. Π. περὶ τὰ πολεμικὰ Polyb. 3, 71, 6. Π. περὶ τὰς ἐν τοῖς ὑπαίθροις χρείας 3, 89, 5.] Vocatur παιδομαθής et Qui in sua quidque arte optime facit : quia sc. major esse solet eorum peritia, qui a pueritia artem aliquam dedicerunt. Fabius 1, 20 [1, 12, 9] : Magis scias si quem jam robustum instituere literis cœperis, non sine causa dici παιδομαθεῖς Eos qui in sua quidque arte optime faciant.

Παιδομανής, ὁ, ἡ, Qui puerorum amore insanit. [Rufin. Anth. Pal. 5, 19 : Οὐκέτι π. ὡς πρίν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι θηλυμανής. Plut. Mor. p. 88, F : Μηδὲ μοιχὸν λοιδορήσῃς, αὐτὸς ὢν π. Π. ἔρως Alex. Ætol. ap. Athen. 15, p. 699, C. Π. κραδία Meleag. Anth. Pal. 5, 208.]

Παιδομανία, ἡ, ap. Plut. [Mor. p. 769, B], Insanus puerorum amor, quo quis tenetur.

[Παιδομήτωρ, ορος, ὁ, Liberorum mater. Τεκνουργὸς π. Const. Manass. Chron. 6228. Boiss.]

[Παιδομιξία, ἡ, Mixtura cum pueris. Pœnitent. Morin. p. 119, E : Ἐφθάρης εἰς κτηνοβάτειαν ἢ π.; Hase.]

[Παιδόμορος; vitiose pro παιδοβόρος, quod v.]

[Παιδονομέω, Puerorum curam gero. Artemid. 2, 30.]

Παιδονομία, ἡ, q. d. Actio ipsa regendi pueros sub certa institutione, disciplina, educatione. Bud. autem vertit Puerorum educatio sub certa lege et ratione victus; et affert ex Aristot. Polit. 7, [16] : Ποίων δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων, μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μὲν μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς περὶ τῆς παιδονομίας. [Id. 6, 8 extr.]

Παιδονόμος, ὁ, q. d. Puerorum rector, i. e. Præfectus disciplinæ s. educationi puerorum, quæ sc. erat sub certa lege et ratione victus, Bud. In VV. LL. παιδονόμοι, Qui educandis instituendisque pueris operam impendunt, ut artes et civiles et bellicas edoceantur. Aristot. Pol. 7, [17] de nutricatione infantium loquens : Καὶ περὶ λόγων δὲ καὶ μύθων, ποίους τινὰς ἀκούειν δεῖ τοὺς τηλικούτους, ἐπιμελὲς ἔστω τοῖς ἄρχουσιν, οὓς καλοῦσι παιδονόμους. [Id. 4, 15.] Meminit et Xen. Rep. Lac. [2, 2 et 11.] Hesychio quoque παιδονόμος est Magistratus quidam Lacedæmoniorum. [Apud Cretenses, de quibus Strabo 10, p. 483 : Καθ' ἕκαστον δὲ ἀνδρεῖον ἐφέστηκε παιδονόμος. G. D. Apud Stratonicenses Cariæ. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 482, n. 2715, 12 : Τῶν παιδοφυλάκων καὶ τοῦ παιδονόμου. Et ib. l. 2 : Τὸν μὲν παιδονόμον ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα. Hase.]

Παιδοπίπης, ου, ὁ, ea forma dictum qua παρθενοπίπης, Puerorum deceptor, Pædico. Alexis ap. Athen. 13, [p. 563, E] : Παιδοπίπαι [—ῖπαι] ὄντες, καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα· ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί. V. Hesych. [Theodoret. Therap. p. 103, 11 : Λαγνιστάτους καὶ παιδοπίπας.]

[Παιδοποιέω.] Παιδοποιοῦμαι, Liberos procreo, Liberis operam do, simpl. Gigno, Genero. [Eur. Or.

1080 : Σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβών.] Xen. [Mem. 2, 2, 4] : Οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις. [Æschin. p. 19, 2. Παιδοποιήσασθαι Plato Leg. 9, p. 868, D. Παιδοποιήσονται Rep. 5, p. 449, D.] Lucian. [De luctu c. 13] : Οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος. Sic in Stoicorum dogmatibus hæc duo conjunguntur, καὶ γαμήσειν καὶ παιδοποιήσεσθαι. Ubi Cic. hoc verbum itidem interpr. Liberos procreare. [Diodor. 16, 6 : Διονύσιος ἐκ δυοῖν γυναικῶν ἦν πεπαιδοποιημένος, ἐκ μὲν τῆς πρώτης ... Διονύσιον κτλ.] Sed dicitur etiam Παιδοποιέω, activa voce. [Soph. El. 589 : Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ ... καὶ παιδοποιεῖς. Eur. Heracl. 524 : Τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ' ἔχειν ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; Aristoph. Eccl. 615.] Lucian. [D. deor. 22, 1] : Τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ, μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς. Et vicissim πεπαιδοποίηται ap. Dem. [p. 794, 2], passiva ut voce, ita etiam signif., pro Susceptus est, Generatus est : quum tamen alioqui et ipse active alibi usurpet.

[Παιδοποιήσιμος, ὁ, ἡ, Ad liberos procreandos idoneus. Schol. Soph. Ant. 569.]

[Παιδοποίησις, εως, ἡ, Liberorum procreatio. Plato Leg. 12, p. 947, D. Pollux 3, 14. Angl. Method. Conviv. virg. p. 173, 15; 282, 5. Hase.]

[Παιδοποιητέον, Liberos procreandum. Arrian. Epict. 3, 7, p. 384; Clem. Al. p. 70. Kall.]

Παιδοποιητής, ὁ, Liberorum procreator, VV. LL.

[Παιδοποιητικός, ἡ, όν.] Παιδοποιητική, VV. LL. : παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, ex Bud. Epist., Operam dare liberis procreandis. [V. Παιδοποιικός.]

Παιδοποιΐα, ἡ, Liberorum procreatio. [Plato Leg. 6, p. 783, E. Γάμοι καὶ παιδοποιΐαι Rep. 4, p. 423, E; 5, p. 459, A, al. Μίξεις καὶ παιδοποιΐας Isocr. p. 257, E.] Plut. De educ. puer. [init.] : Τοὺς ἕνεκα παιδοποιΐας πλησιάζοντας ταῖς γυναιξίν, Ut liberis operam dent. [Polyb. 6, 6, 2. Schw. Galen. vol. 4, p. 515, 15 : Παιδοποιΐας ἐπιθυμητικόν. Philostr. Vit. soph. p. 116, 31 Kays. : Παιδοποιΐαν παρῃτήσατο. De filia speciosissima Phot. Ep. p. 348, 21 : Τὸ ἄνθος τῆς π. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 144, 10 et 12; 213, 3; 225, 15; 360, 7 Gaisf. Herm. Trismeg. p. 19, 53 : Εὐσεβεστάτη τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐστὶν ἡ π. Hase. De animalibus, Geopon. 16, 21, 2 : Ἔστιν αὐτῶν (asinorum) ἡ π. καλλίστη.]

[Παιδοποιικός, ἡ, όν, Valens ad liberos procreandos. Psell. Lect. mirab. p. 144, 13 Westerm. : Π. ἐμπλάστρα· ubi tamen scribendum παιδοποιητικὰ suspicatur E. Miller. *Journ. des Sav.* 1839, p. 719. Hase.]

Παιδοποιός, ὁ, ἡ, Liberos procreans, Liberorum procreator, procreatrix. [Herodot. 6, 68 : Λόγος ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνῆν. Eur. Andr. 4 : Δάμαρ δοθεῖσα π. Ἕκτορι· Phœn. 340 : Π. ἀδονάν· Rhes. 980 : Π. συμφοραί. Plut. V. Æm. Pauli c. 5; Ælian. N. A. 17, 42.]

[Παιδοπολίτης, ὁ. Suid. s. h. v. : Ὀρτιάγοντος ἐγεγόνει Παιδοπολίτης· προβαίνων δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν δικαστὴς ἀπεδείχθη. Eadem leguntur s. v. Ὀρτιάγοντος. Voc. suspectum.]

Παιδοπόρος, ὁ, ἡ, q. d. Liberis transitum præbens : π. γένεσις, Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 9, 311], Vulva, quia per eam transiens fœtus in lucem prodit. Exp. et Genitale arvum, ex Virg.

Παιδοσπορέω, Liberos procreo, gigno; ad verbum, Liberos semino. Affert autem hunc l. [Platon. Phædr. p. 249, E] Bud., non citans auctoris nomen : Ἀλλ' ἡδονῇ παραδοὺς τετράποδος νόμον, βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν. Pollux [5, 92] ait hoc verbum esse κοινὸν ἐπὶ πάντων ζώων : et ita sumetur generaliter pro Gigno, Genero. [Ælian. N. A. 8, 17. Wakef.]

[Παιδοσπορία, ἡ, Liberorum procreatio. Constant. Orat. ap. Euseb. p. 570, D : Γάμοι παιδοσπορίαι τε. Hase.]

[Παιδοσπόρος, ὁ, ἡ, Liberos procreans. Aristoph. fr. 328 : Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους. « Π. φύσις Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 169, 31; 273, 21. » Hemst.]

[Παιδοσύνη, ἡ, Educatio. Manetho 4, 378 : Γονέων ... παιδοσύνησιν ὀνείαρ.]

Παιδοτέκνωσις, εως, ἡ, Liberorum procreatio, VV. LL.

[Παιδοτοκία, ἡ, Partus. Niceph. Gregor. 1, p. 21, 24 ed. Bonn. : Ὥραν παιδοτοκίας.]

Παιδοτόκος, ἡ, Puerpera, Quæ peperit : π. βίος, Vita pueros pariens s. producens, conjugalis s. conjugialis, quæ liberorum est procreatrix. VV. LL. [Nonn. Jo. c. 2, 4 : Παιδοτόκου γάμος ἔσκε βίου ... ἀρχή. Wakef. Orac. Sibyll. ap. Phleg. Macrob. p. 203, 18 Westerm. : Παιδοτόκους. Hase.]

Παιδοτριβεῖον, τό, Locus in quo pueri exercentur. At in VV. LL. male Παιδοτρίβιον.

Παιδοτριβέω, Pueros exerceo, ut qui pædotribæ appellantur. Sed accipitur etiam metaph. pro Instituo, Formo, et generaliter pro Exerceo. [Demosth. p. 771, 26 : Δέδοικα μὴ δόξητε τὸν ἀεὶ βουλόμενον εἶναι πονηρὸν τῶν ἐν τῇ πόλει παιδοτριβεῖν], Bud. p. 961, ubi exp. etiam Educare et Promovere, in quodam Plut. l. [Mor. p. 795, E : Ὁ παιδοτριβῶν νέον ἐν πράγμασι κοινοῖς· Compar. Demosth. c. Cicer. circa fin. : Ἐγκαλῶν ὡς μείζονα καὶ βαρυτέραν πεπαιδοτριβηκότι τυραννίδα τῆς ὑπ' αὐτῶν καταλυθείσης. Philo vol. 1, p. 265, 10 : Ψυχῆς πορνείαν ἀκολασίᾳ συντρόφῳ ... πεπαιδοτριβημένης.] Observandum est autem, Basilium dixisse ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν πρὸς τοὺς ἀγῶνας, quod Gregor. dixerit, Παιδοτριβεῖν καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαῤῥύνειν· nam Basil. Or. π. νηστείας, de ipsius Christi jejunio loquens, scribit : Ἡμᾶς παιδεύων νηστείας ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγῶνας. Greg. autem Or. εἰς Κυπρ., ita : Καὶ περιορῶν τοὺς ἄλλους τῷ καιρῷ κινδυνεύοντας, οὐκ ὄντος τοῦ παιδοτριβοῦντος καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαῤῥύνοντος. Bud. tamen vult hic quoque παιδοτριβεῖν esse Excitare, Animare, Animum addere. [|| Pædico. Strato Anth. Pal. 12, 222 : Παιδοτρίβης, λεῖον προδιδάσκων, εἰς τὸ γόνυ κάμψας, μέσσον ἐπαιδοτρίβει. Similiter in ambigua signif. ludit Automedon ib. 12, 34 : Παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν (τὸν παιδοτρίβην) φημί, Σὺ καὶ νύκτωρ, φίλτατε, παιδοτριβεῖς;]

[Παιδοτριβή, ἡ, Educatio. Ducas Hist. p. 54, B : Τῆς μετὰ τοῦ Ἰωάννου παιδοτριβῆς.]

Παιδοτρίβης, ὁ, et Παιδότριψ, ιβος, ὁ, [Fallitur de Παιδότριψ, quod v.] Qui pueros exercet, Præfectus pueris exercendis (corporis exercitationibus), Gymnasii magister, Cam. : scribens τριβὴν inter alia significare usum et peritiam. Sed ab ipso v. τρίβω, non a nomine τριβή, hoc comp. aliaque similia deduco. A Polit. redditur Palæstræ magister ap. Plut. [Mor. p. 773, F.] Alex. Aphr. Probl. 1, [119] dicit athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri παρὰ τῶν παιδοτριβῶν. Hinc παιδοτρίβης exp. ἀλείπτης, ut mox docebo, rursumque in Παιδοτριβικός. Basil. : Παιδοτρίβαι καὶ γυμνασταὶ ὅταν τοὺς ἀθλοῦντας πρὸς τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις ἀγῶνας προάγωσιν. V. ap. Bud. p. 961, παιδοτρίβου officium ex Plat., ubi etiam docet παιδοτρίβην ab Antiphonte [p. 123, 7; 124, 22] vocatum Qui pueros ad jaculum exercebat. Mirum est autem παιδοτρίβας a Suida pariter et Hesych. exponi non solum ἀλείπτας, sed et γυμναστάς, quum alioqui ab auctoribus hæc duo distinguantur [V. Galen. vol. 6, p. 86, 90] : sicut et γυμναστικὴν ac παιδοτριβικὴν ab Aristot. distingui videmus. [Aristoph. Eq. 1238 : Ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἠμάνθανες· Nub. 973. Plato Gorg. p. 504, A : Οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἰατροί. Demosth. p. 216, 11 : Τὸν παιδοτρίβην εἰς Σικυῶνα κατήγαγεν.] || Παιδοτρίβης, Præceptor, Doctor, Ludimagister, διδάσκαλος. [Plato Protag. p. 312, B : Ἡ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ... καὶ παιδοτρίβου μάθησις.] Bud. ibid. ex Luciano [D. deor. 26, 2]. Theodorit. autem H. E. 4, dixit de quodam, Παιδοτρίβης δὲ ἄριστος ἐγένετο τῶν ἀσκητικῶν συνταγμάτων. [Ι Producto ι a quibusdam pronuntiatum tradere visus est grammaticus Hermanni p. 435. Sed hunc non de nominativo παιδοτρίβης, sed de genitivo παιδότριβος (i. e. πεδότριβος) agere ex Herodiano manifestum fit Περὶ διχρόνων p. 286, 10. G. Dindorf.]

Παιδοτριβία, ἡ, ap. Polluc. [3, 154] ex Archippo comico, videtur quidem esse i. q. παιδοτριβική, sed non perinde usitatum. [Παιδοτριβικὴν conjecit Meinek. Comic. vol. 2, p. 729. Æschini p. 18, 35 : Ἐν παλαίστραις καὶ διατριβαῖς, Valck. restituendum conjicit παιδοτριβίαις.]

Παιδοτριβικός, ἡ, όν, Ad pædotribam s. pædotribas

Παιδολογέω, Liberos procreo. Cod. 3048, 67, r.

pertinens. Et Παιδοτριβική, sub. τέχνη, cujus officium erat pulcros et validos homines facere, Bud. p. 961, ubi affert locum Aristot. [Polit. 8, 3]: in quo ostendit quid παιδοτριβική, item quid γυμναστική præstet. [Adde Isocr. De antid. p. 465 ed. Bekk. Παιδοτριβικὰ ἐργαλεῖα dixit Pollux 10, 181.]

Παιδοτριβικῶς, More pædotribarum, Ut decet pædotribas s. pædotribam. Ap. Aristoph. Eq. [492] quum dixisset Chorus, Ἔχε νῦν ἄλειφον τὸν τράχηλον τουτονί, Ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς, respondet ὁ ἀλλαντοπώλης, Ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί, schol. ἀλειπτικῶς: addens παιδοτρίβας dictos τοὺς ἀλείπτας καὶ χειρομαχιστάς.

[Παιδοτρίβιον, τὸ, Ludus discendi, Schola. Jo. Chrys. t. 1, p. 364, E ed. Paris. alt.: Ἐν παιδοτριβίῳ μὲν γὰρ καὶ παλαίστρᾳ. Ap. Isid. Pelus. p. 95, A, ead. signif. Παιδοτρίβειον, nisi tamen Παιδοτριβεῖον scribendum. Hase.]

Παιδότριψ, pro παιδοτρίβης. Plato Axiocho [p. 366, E] aut quicunque hujus Dialogi est auctor: Καὶ γυμνασταὶ καὶ παιδότριβες. [Non hoc ibi legitur, sed παιδοτρίβαι.] Lucian. [Tim. c. 14]: Ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδότριψ ὑποστὰς λαθραίως ἐμπαροινήσει. [Legendum παιδότριψ, quod v. Idem vitium ap. Arcad. p. 94, 19, Herodian. Π. διχρόνων p. 286, 10.]

Παιδοτροφέω, Pueros educo, Hippocr. [Aristoph. Lys. 956: Πῶς ταύτην παιδοτροφήσω; Schneid. Diog. L. 6, 29. Lucian. Dial. meretr. 2, 1: Παιδοτροφεῖν δεήσει. Jul. Epist. p. 95, 14 ed. Heyl.: Τὴν πόλιν ὑμῶν, ὥσπερ γνησίαν θυγατέρα, παιδοτροφήσαντες. Hase.] Sed et pro Servos alo, quos a Latinis Pueros itidem appellari interdum, dico in Παῖς.

Παιδοτροφία, ἡ, Puerorum educatio. [Plato Leg. 2, p. 666, E: Τῇ π.] Plato plur. numero etiam est usus [Rep. 5, p. 465, C]: Ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίαις [Legitur nunc παιδοτροφίᾳ] καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι. [Xenoph. Œc. 7, 21; Demosth. p. 613, 17; 753, 21; Oppian. Cyneg. 2, 349; Plut. Mor. p. 871, C; schol. Aristoph. Nub. 1419.]

Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ, Puerorum [s. Liberorum] educator, altor. [Eurip. Herc. F. 901: Πατέρα τόν τε παιδοτρόφον. Simonid. ap. Aristot. H. A. 5, 8: Ἀλθάνιμον ὥραν, ἱερὰν παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυόνος. Soph. Œd. C. 701: Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Quod Musgr. explicuit ex Hesych. s. v. Στέφανον ἐκφέρειν: Ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν, ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια, διὰ τὴν ταλασίαν. G. D. Pausan. 4, 34, 6: Ἀρτέμιδος τε καλουμένης παιδοτρόφου. Hase.]

[Παιδότρωτος, ὁ, ἡ, A liberis vulnerantibus inflictus. Æsch. Eum. 499: Πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσι.]

[Παιδουργέω, Liberos procreo. Eur. Ion. 175.]

Παιδουργία, ἡ, Liberorum procreatio, VV. LL. [Soph. Œd. T. 1248: Δύστεκνον π.] Plato Leg. [6, p. 775, C. Pollux 3, 14, Phot., Suid.] Præcedere autem debet Παιδουργὸς, Liberorum procreator. [Const. Manass. Amat. 8, 5. Boiss. Παιδουργὰ ex Olymp. In Plat. Gorg. affert Bekk. Anecd. p. 1408. Τὰ π. μόρια Theophyl. Sim. Hist. p. 185, B, et Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 115, 27. G. Dind.]

Παιδόεσσα, Prægnans, VV. LL. ex Callimacho. Suidas vult scribi vel παίδουσα, vel παιδοῦσα. [Scribendum παιδόεσσα. V. Παιδόεις.]

[Παιδοφαγία, ἡ, Infantium devoratio. Jo. Chrys. In Matth. Hom. 76, vol. 2, p. 474, 42. Seager.]

[Παιδοφάγος, ὁ, ἡ, Infantes devorans. Ἰχθὺν παιδοφάγον Pind. fr. 143, quod in παιδοφύγα corruptum apud Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1232. G. Dind.]

Παιδοφθορέω, Pueros stupro, occido. [Clem. Al. p. 85: Οὐ μοιχεύσεις, οὐ παιδοφθορήσεις. Barnab. Epist. p. 249, 3 ed. Voss. Wakef. Pædico. Justin. Mart. p. 192, B; Tatian. Adv. Græcos p. 250, B. G. Dind.]

Παιδοφθορία, ἡ, Puerorum stupratio. [Clem. Al. Pæd. 2, 10, 88. Theophil. Ad Autol. p. 75, C: Μοιχείας καὶ παιδοφθορίας. Pseudochrys. t. 9, p. 863, B ed. Paris. alt.: Γαστριμαργίαν καὶ π. Hase. Athanas. vol. 1, p. 11, 14, 20.] || Puerorum occisio, cædes.

Παιδοφθόρος, ὁ, Puerorum corruptor: si tamen Corruptor pro Stuprator dici potest. Exp. et uno verbo Pædico, Cinædus. [Barnab. Epist. cath. p. 35, C. Epiphan. t. 2, p. 108, C. Hase.] || Puerorum perditor, i. e. occisor.

Παιδοφιλέω, Puerorum amator sum, Pædico sum. [Ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι π. Solon ap. Plut. Mor. p. 751, C. Seleucus ap. Athen. 15, p. 697, D: Κἠγὼ παιδοφιλήσω· πολύ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν. Callim. fr. 107. Meleag. Anth. Pal. 12, 164: Ἡδὺ δὲ παιδοφιλεῖν καὐτὸν ἐόντα καλόν. Restitutum eid. 12, 137, ubi codex καὶ τὸ φιλεῖν.] Usus est autem pass. voce Παιδοφιλεῖσθαι Plato comicus [ap. Pollux. 3, 70], de puero qui amatur, et quidem a pædicone fortasse.

Παιδόφιλος, vel Παιδοφίλης, ὁ, quod ap. Pollux. [3, 70] habetur, Puerorum amator. [Theogn. 1357: Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται δύσμορον, ἀργαλέον μνῆμα φιλοξενίης.] Pro Pædicone ponitur, sicut et φιλόπαις, necnon παιδεραστής, item παιδέρως, quod tamen infrequentius est. [|| Liberorum amans. Zenob. Prov. 3, 3: Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. ... Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Παιδοφίλη, Orph. H. 39, 13, de Cerere: Εὔτεκνε, π., σεμνή, κουροτρόφε κούρη.]

[Παιδοφονεύς, έως, ὁ, Filiorum interfector. Quint. Sm. 2, 322: Ἀνηλέα παιδοφονῆα. Apollin. Metaphr. p. 285.]

[Παιδοφονέω, Pueros occido.]

Παιδοφονία, ἡ, Puerorum occisio. Π. Ἡρώδου, Gregor. Naz. Interdum vero Liberorum occisio. [Plut. V. Popl. c. 7, Mor. p. 727, D; 871, C.]

Παιδοφόνος, ὁ, ἡ, Puerorum occisor, interfector, etiam Liberorum. [Hom. Il. Ω, 506: Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο. Herodot. 7, 190: Συμφορὴ παιδοφόνος, ubi alii libri παιδοκτόνος, Calamitas qua quis imprudens filium suum interfecit. Schweigh. Gaius ap. Stob. Floril. 104, 22: Π. πατήρ. Porphyr. De abstin. p. 259, 3 ed. Rhoer.: Παιδοφόνους καὶ πατροκτόνους. Hase. Eur. Med. 1407: Παιδοφόνου λεαίνης. (Nonnus Dion. 48, 747.) Αἷμα παιδοφόνον, Cædes liberorum, Herc. F. 1201.]

[Παιδοφόντης, ὁ, Liberorum interfector. Philo vol. 2, p. 581, 4. Wakef.]

[Παιδοφορέω, Puerum aufero s. eripio. Meleager Anth. Pal. 12, 52, de puero amato: Τρισμάκαρες νῆες, τρὶς δ' ὄλβια κύματα πόντου, τετράκι δ' εὐδαίμων παιδοφορῶν ἄνεμος.]

[Παιδοφύλαξ, ὁ, Puerorum custos, minister publicus apud Stratonicenses Cariæ. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 482, n. 2715, 11. Ib. l. 15: Οἱ δὲ δημόσιοι παιδοφύλακες· et l. 8: Μετὰ τῶν δημοσίων π. Hase.]

[Παιδῶναι. V. Πίδων. Post Παιδῶνας ap. Hesych.: Παιδονίκται, οἱ προϊστάμενοι τῆς τῶν παίδων εὐκοσμίας. Παιδόνακτες Heinsius.]

[Παίδωσις, εως, ἡ, Liberorum procreatio. Joseph. A. J. 17, 2 extr.: Παρέξοντος αὐτῷ γάμου τε ἰσχὺν καὶ παιδώσεως τέκνων γνησίων. Corrigendum τεκνώσεως παίδων γνησίων. G. Dind.]

Παίζω, ξω, σω, de quo fut. dicam mox, Ludo, et quidem proprie Ludo pueriliter, s. puerorum more. Hom. Od. [Z, 106: Τῇ δέ θ' ἅμα (Dianæ) Νύμφαι ... ἀγρονόμοι παίζουσι·] H, [291]: Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τῆς ἐνόησα θυγατρὸς Παιζούσας. [Aristoph. Ran. 415: Μετ' αὐτῆς παίζων χορεύειν βούλομαι· 319: Οἱ μεμυημένοι ἐνταῦθά που παίζουσιν. Plato Gorg. p. 485, B: Παιδίον ... ψελλιζόμενον καὶ παῖζον.] Lucian. [Vit. auct. c. 14]: Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. [Idem Philops. c. 22: Ὕλαγμός ἐγένετο κυνῶν, κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν εἰσελθόντα. Similiter de Agamemnone venatu se oblectante Soph. El. 567: Θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν ... ἔλαφον. Plut. V. Alex. c. 23: Παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. G. D.] Interdum vero additur dat. nominis significantis Ludum quo luditur. Hom. Od. Z, [100]: Σφαίρῃ ταὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι. Sic παίζειν ἀστραγάλοις, Plut. Alcib. [c. 2.] At cum accus. παιδιὰν Attico more, apud Aristoph. [Plut. 1057], item Plat. [Alcib. 1 p. 110, B: Ὁπότε ἀστραγαλίζοις ἢ ἄλλην τινὰ παιδιὰν παίζοις. Πόλεις παίζειν, εἶδος πεττευτικῆς παιδιᾶς, ap. schol. Platon. (ad Remp. 4, p. 423, A) p. 158, et Hesych. s. v. Πόλεις.]

Affertur vero et παίζω παλαιστὴν, ex Epicteto [Enchir. c. 29, 3] pro Ago palæstritam, Ludo palæstra. Ceterum παίσω Eust. [p. 1594, 45] vult esse fut. Atticum, qua de re dicam in Συμπαίζω, ut παίξω Doricum: a quo est παῖξαι ap. Herodian. [1, 10, 12.] Sciendum est autem inveniri et παιξοῦνται ap. Xen. Symp. [9, 2. Hesych.: Παίσατε ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τοῦ παίξατε, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔνδοτε. Phrynich. p. 102: Παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι. Καὶ παίσατε καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ σ ἐρεῖς. Ἐπαίσαμεν et Παῖσαι Atticis, Ἐπαίξαμεν et Παῖξαι dialecto vulgari tribuit Mœris p. 148, 293. Παῖσαι Aristoph. Ran. 391 (ubi schol. ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι, similiterque Hesych. et Suidas) et Pl. 1056: Βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι ... λαβοῦσα κάρυα; Παίσωμεν Thesm. 947, ubi schol.: Τὸ παίξωμεν οἱ Ἀττικοὶ παίσωμεν ἔλεγον καὶ τὸ παίσω πάλιν παιξοῦμαι. Nam sic scripturam codicis καὶ τὸ παίσωμεν πάλιν παίξωμεν recte correxisse videtur O. Schneiderus De scholl. Aristoph. p. 6. Πέπαισται pro πέπαικται restitutum eidem Thesm. 1227: Ἀλλὰ π. μετρίως ἡμῖν. Πεπαῖσθαι ex Plat. infra afferetur. Eidem Euthyd. p. 278, C, male ex libris quibusdam pro παῖσαι illatum παῖξαι, quod relinquendum Plutarcho, Philoni, Dioni Chrys., Philostrato aliisque recentioribus, quorum exx. attulit Lobeck. ad Phryn. l. c. Non melioris notæ est πεπαιγμένον et παιχθὲν pro πεπαισμένον et παισθὲν, ap. Plut. Mor. p. 81, E; 123, E.] || Παίζω, Jocor. [Plato Phædr. p. 234, D: Δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι; Euthyphr. p. 3, E: Παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. Aristoph. Ran. 376: Κἀπισκώπτων καὶ παίζων καὶ χλευάζων· 392: Παίσαντα καὶ σκώψαντα.] Ἐν πενθοῦσι παίζειν κατὰ τὴν παροιμίαν, Demetr. Phal. Plutarch. Ad Col. [p. 1119, C]: Ὧν δὲ παίζων καὶ χρώμενος πρὸς τοὺς σοφιστὰς λογαρίοις προὔβαλλε γέλωτα αὐτοῖς. Et εὐμούσως παίζειν, ibid. Ap. Aristot. autem legimus ἐμμελῶς παίζειν, Eth. 4, [8] ubi eos τοὺς παίζοντας ἐμμελῶς ait vocari εὐτραπέλους. Sed Plut. dixit etiam παίζειν διὰ σκωμμάτων, Cam. [c. 33]: Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, quod videtur reddi posse Latin. non incommode, Dicaciter jocantur. Animadverte autem et constructionem in l. illo, παίζειν εἴς τινα. Dicitur autem et παίζειν εἴς τι, pro Jocari de re aliqua. [Plato Phæd. p. 89, B: Εἰώθει γὰρ παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας.] Ap. Plut. [V. Alex. c. 38] legitur et παίζειν πρός τινα, quod exp. etiam Illudere alicui. [Plato Hipp. maj. p. 300, D: Ἐνθυμοῦμαι μὴ παίζῃς πρός με· Gorg. p. 500, B: Μήτε αὐτὸς οἴου δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν.] Greg. Naz. autem dixit παίζειν καθ' ἑαυτοῦ, Sibi illudere. Accus. autem duobus modis habet; dicitur enim παίζω σε, pro Illudo tibi, ut τύχη, Fortuna, dicitur παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, ap. Lucian. [Nigr. c. 20]; et quidam a Gregor. dicuntur παίζειν τὴν ἀλήθειαν. At παίζω τοῦτο, est Hoc ludo, i. e. Hoc ludens dico, s. illudens, aut jocans. Herodian. 4, [9, 6]: Τοιαῦτά τινα παίζειν αὐτῶν δοκούντων. Παίζω sæpe opp. τῷ σπουδάζω, ut παιδιὰ τῇ σπουδῇ, Isocr. in Hel. enc. [p. 210, B]: Ὅσῳ περ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι. Plato Gorgia [p. 481, A]: Σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει; Serione an joco dicit? Vel Serione dicit, an jocatur? Xen. autem [Cyrop. 8, 3, 47] verbo παίζειν opposuit σπουδῇ λέγειν. Plut. dixit etiam [Mor. p. 740, B], Οὐ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Ap. Xen. vero etiam παίζειν σπουδῇ, Uti jocis habentibus aliquid serii, Cyrop. [6, 1, 6]: Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους. || Παίζεσθαι autem dicitur παιδιὰ, sicut παιδιὰ διαπεπαισμένη ap. Plat., i. e. Ludus ludi. Sed usitatius est pro Dici joco: unde τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον, Juxta id quod joco dici solet. [Plut. Mor. p. 1090, E.] Hinc πεπαῖσθαι ap. Plat. Phædro [p. 278, B]: Οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ λόγων. Et in Euthydemo [p. 278, D]: Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ὑμῖν, ubi observa hæc esse a fut. παίσω, quod Atticum esse putatur: unde et ap. Aristoph. παῖσαι. [Herodot. 4, 77: Ὁ λόγος ἄλλως πέπαισται ὑπὸ Ἑλλήνων. Grammatici πεπαῖχθαι dicere solent vocabula a Comicis vel dicta comice vel ficta. Sic Pollux 9, 98: Ὅθεν καὶ Κρατίνῳ πέπαικται « ... Καὶ κύνα καὶ πόλιν ἣν παίζουσιν· » ubi nomina illa non canem et urbem significant, sed latrunculorum nomina sunt. Idem 3, 109: Ὁ Εὐπόλιδος πλουτὰξ πέπαικται. Timarchus ap. Athen. 11, p. 501, E: Πεπαῖχθαί τις ἂν οἰηθείη τὴν λέξιν.] || Παίζεσθαι est etiam Illudi, Irrideri, Ludibrio haberi: unde παιζόμενος νόμος. || Παίζω ex παιδιὰ factum esse puto, παιδιὰ autem ex παῖς, ut sc. ex dat. παιδὶ derivatum sit nomen παιδιὰ, deinde a παιδιὰ pro παιδιάζω dictum sit παίζω per sync.: at contra quidam vett. gramm. [Etym. M. p. 657, 37] παίζω a παῖς pro παιδίζω dictum existimarunt: quod si verum esset, παίζω ante παιδιὰ poni deberet. [|| Forma Dor. Παίσδω Theocr. 15, 42: Τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα (ex quo l. accusativum παῖσδα codicis sui vitio deceptus finxit Gregor. Cor. p. 323). Ib. 49. 101; 14, 8; 18, 14; 20, 6.]

[Παιηόνιος. Παιηονίς. Παιηοσύνη. V. Παιών.]

[Παιητέον, πληκτέον, Hesych.]

[Παιήων. V. Παιών.]

[Παίκτειρα, ἡ, Quæ ludit. Orph. H. 2, 9: Νὺξ ... παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις.]

[Παικτέον, Ludendum. Suidas s. v. Ἐφικτέον. Conf. Παιστέον.]

Παίκτης, ὁ, pro Lusor, quod a πέπαικται formatur, sicut παῖγμα a πέπαιγμαι, ex Epigr. citatur. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 422: Παίκτας ἠβάτις ... πλειστοβόλος. Ψηφάκων παίκτας (codex πίκτας) Manetho 4, 448.]

[Παικτικῶς, Per jocum, Joco. Eustath. p. 1082: Ἀγνεὼν ἐκαλεῖτο π. 1415, 42: Π. ἐρρέθη τοῦτο. Id. Opusc. p. 111, 40; 220, 40.]

[Παικτὸς, ἡ, όν, Jocularis. Niceph. Chumn. in Anecdot. meis vol. 5, p. 280: Τί παίζομεν ἐν οὐ παικτοῖς; Boisson. Similiter Jo. Chrys. (ed. Paris. alt.) t. 9, p. 425, D; 830, B; t. 10, p. 701, E; t. 12, p. 360, C; t. 1, p. 290, C: Τίνος ἕνεκα παίζεις ἐν οὐ παικτοῖς; t. 11, p. 590, E: Οὐ γὰρ ἐν π., ἀλλ' ἐπικινδύνως παίζομεν. Contra, Phot. Epist. p. 330, 40: Ἴσως γὰρ οὐδὲ δεῖ σπουδάζειν ἐν παικτοῖς. Hase.]

[Παίκτωρ, ορος, ὁ, Lusor. Schol. Theocr. 6, 18: Νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα (ἐν τῷ ζατρικίῳ). Recte Scaliger ὁμοπαίκτορα correxisse videtur.]

[Παιλαγρέτης vitiose pro παιδαγρέτης, quod v.]

[Παιλλός· ἀπὸ τοῦ παίσω μέλλοντος παῖλος, καὶ παιλλὸς κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ λ. Ὧρος, Etym. M. p. 657, 30. Παιλλὸς, ἄρρην, νήπιος, Hesych.]

[Παίνομαι barbare pro φαίνομαι Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1114.]

Παιώνιος, male in VV. LL. pro παιώνιος, quod v. Sic παιονία herba et Παιονικὸς, pro Παιωνία, et Παιωνικός. At Παιονία per o est Pannonia: sicut Παίονες, Pannonii, habens nom. sing. Παίων.

[Παιονία, ἡ, Pæonia, regio Macedoniæ. Hom. Il. P, 350: Παιονίης ἐριβώλακος· Φ, 154, Herodot. 5, 13; 7, 124, Strabo 7, p. 331, aliique geographi. || Ejus incolæ Παίονες, οἱ, ap. Hom. Il. B, 848, K, 428, Π, 287, al., Herodot. 5, 13, Æsch. Suppl. 257, Eur. Rhes. 408, 441 (qui numero sing. Παίων στρατὸς utitur ib. 541), Thucyd. 2, 96, 98, Strabo 7, p. 318 seqq. Hesych.: Παίονες· ἔθνος βαρβαρικὸν, δοῦλοι· καὶ ἰατροί. Medici παιῶνες vel παιώνες dicuntur, non παίονες. De accentu et declinatione adj. Παίων, ονος, quod interdum Παιὼν, όνος, ab librariis scriptum est, recte præcipiunt Etym. M. p. 583, 36, et Eustath. p. 138, 10; 1109, 21. || Παιονικὸς, ἡ, όν. Ἔθνη Π. Thucyd. 2, 96, Strabo 7, p. 316, 323. Ὄρη Π. p. 313, 318. Ταῦροι Π. Pausan. 10, 13, 1. Παιονικὴ κύων Poll. 5, 46. Παιονικὴ, ἡ, regionis nomen, ap. Herodot. 7, 124. Τὴν Παιονικὴν καὶ τὴν Μαιδικὴν χώραν Aristot. H. A. 9, 45. || Παιονίς, ίδος, ἡ, id. 4, 33: Τὰς Παιονίδας γυναῖκας. Παιονίδα λόγχην Addæus Anth. Pal. 9, 300. || Ad Pannonios hoc nomen a Græcis male esse translatum notavit Dio Cass. 49, 36: Τῶν δὲ Ἑλλήνων τινὲς τἀληθὲς ἀγνοήσαντες Παίονας σφᾶς προσεῖπον, ἀρχαίου μὲν που τοῦ προσρήματος τούτου ὄντος, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς θαλάσσης, ὅθ' οὕπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ που καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω. Παίονες, Pannonii, ap. Herodian. 2, 9; 3, 10; 7, 8. G. Dind.]

[Παιονίδης, ὁ, Pæonis filius, Trojanus. Ἀγάστροφος Π. Hom. Il. A, 338. || Παιονίδαι, οἱ, Pæonis, Antilochi filii, posteri. Pausan. 2, 18, 9.]

[Παιονίδαι, οἱ, Pæonidæ, tribus Leontidis pagus,

de quo v. Harpocr., cujus verba s. v. Παιανία apposuimus. Παιωνίδης Κινησίας ap. Aristoph. Lys. 852, ubi schol.: Κωμῳδεῖ Κινησίαν ὡς καταφερῆ εἰς συνουσίαν quod Berglerus sic est interpretatus ut ad παίειν, quod de re Venerea usurpetur, respici crederet. Bentlejo vero Πεονίδης, nomine a πέος derivando, scribendum videbatur.]

[Παιόνιος. V. Παιώνιος.]

[Παιόπλαι, οἱ, Pæopliæ, gens Thracica. Herodot. 5, 15; 7, 113.]

[Παῖος, ἡ, Pæus, oppidum Arcadiæ. Herodot. 6, 127: Παίου πόλιος, ubi var. lect. Πάγου. Πάου κώμης ἐρείπια ab Pausan. 8, 23, 9, memorata non diversa ab illo esse oppido conjecit Wesselingius. Παῖος inter nomina propria in αῖος est ap. Arcad. p. 37, 6.]

Παίπαλα, τὰ, Loca prærupta, salebrosa, δύσβατα, schol. Aristoph. [Nub. 260.] V. Παιπαλόεις.

[Παιπαλάω.] Παιπαλᾶν, Circumspicere, Scrutari, περισκοπεῖν, ἐρευνᾶν, Hesych. [Conf. Παμφαλάω.]

[Παιπαλεία. V. Παιπανεία.]

Παιπάλη, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est tenuissimum, Flos farinæ. [Phot. p. 370, 10: Π., ἄλευρον ἀπὸ κριθῶν ἢ ἀπὸ κέγχρου. Similiter Hesych., qui addit ἢ τὸ τυχόν. Aristoph. Nub. 262: Καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.] Redditur et Flos polentæ, Pollen. Affertur et παιπάλη ἀλφίτου, ex Galeno K. τόπ. 2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, ex Diosc. [3, 41], ubi quidam interpr. Cum polenta, Plinium secuti; sed magis probatur, Cum tenuissimo farinæ polline, sequendo Marcellum. [Galen. vol. 14, p. 409, 4: Σὺν παιπάλῃ κριθίνῃ. Theoph. Nonn. t. 1, p. 60, 3. Hase. Παιπάλη ἐν ἀλφίτῳ πεποιημένη Polyæn. 4, 3, 32. Παλάνος per πέμμα ἐκ παιπάλης exp. Harpocr., Photius, quorum libri quidam corrupte πάλης πεπάλης παλῆς, et Suidas. Conf. Πάλη et Πασπάλη.] || Nix minutatim cadens. || Metaph. pro Valde astuto, versuto, vafro, ap. Aristoph., et q. d. eo cujus subtilis est astutia, s. versutia: Nub. [260]: Λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη.

Παιπάλημα, τὸ, i. q. παιπάλη, Farina tenuissima, etc. Ac sicut παιπάλη metaph. ponitur, sic quoque παιπάλημα pro Versutissimo et astutissimo, et qui præ versutia novas subinde vias elabendi excogitat. [Aristoph. Av. 430: Σόφισμα, κύρμα, τρῖμμα, παιπάλημ' ὅλον. Æschrio ap. Athen. 8, p. 335, D: Πολυκράτης ... λόγων τι π. καὶ κακὴ γλῶσσα.] Demosth. Æschinem [immo Demosthenem Æschines p. 33, 25] vocavit παιπάλημα, veluti Hominem acrimonia et subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala, quibus aliis noceret, sibi prodesset, VV. LL. In quibus Lucian. [Pseudolog. c. 32] de perditissimo et spurcissimo homine usus esse traditur, Ὦ παιπάλημα καὶ κίναιδος. V. Suid. [qui Photium exscripsit p. 370, 11: Π., τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίᾳ (hæc interpr. etiam apud Hesych.) καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίᾳ. Π., οἱ μὲν ὁ τραχὺς καὶ ἀνώμαλος ἄνθρωπος· καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰς ἀνωμαλίας τῶν ὀρῶν παιπάλημα (immo παιπαλοέσσας) καλεῖ· οἱ δὲ τὸν εὐτρίπτον καὶ εὐμετάβολον, ἀπὸ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου. Eadem partim in Lex. rhet. p. 295, 18, ubi omisso Homero scriptum, Ἐπεὶ καὶ τῶν ὀρῶν τὰς ἀνωμαλίας παιπαλήματα καλοῦσιν.] Meminit hujus vocis et Bud. in Comm., Erasmus item in Proverb. Cercopum cœtus. [Schol. ad Sophocl. Ajac. v. 381. Synes. p. 108, C., de Typhonis uxore: Τὸ π. τὸ κερκώπειον· ad quem l. conf. Krabinger. p. 275, qui vertit Π., *Ein gar feines, durchtriebenes Ding*. Hase.] VV. LL. annotant esse etiam Inæqualitatem summorum montium, teste Etym. [M. p. 657, 32], sed hunc ipsemet consule. || In iisdem est Παιπάλημος, Asper, Rudis. V. Παιπαλόεις.

[Παιπάλιμος. V. Παιπαλόεις.]

Παιπάλλω, Concutio. In VV. LL. additur etiam Exploro, Indago; sed signiff. duorum verborum, sc. παιπάλλειν et παιπαλᾶν, perperam in unam committi : ut ex Hesych. cognosces [qui παιπάλλειν per σείειν explicat].

Παιπαλόεις, εσσα, εν, Præruptus, Salebrosus, Asper. [Ἀταρπὸς π. Il. P, 743. Βῆσσαι π. Hesiod. Theog. 860; ὄρος Il. N, 17; Ἴμβρος ib. 33, Ω, 78; Ἰθάκη Od. Δ, 845, Λ, 480, O, 29; Μίμας H. in Apoll. 39. Κύνθος ib. 141. Κάρπαθος π. Apoll. Rh. 4, 1635.] Σάμοιο παιπαλοέσσης, Hom. Od. Δ, [671] ubi exp. τραχείας. Sic παιπαλόεντος ap. Eund. Hesych. exp. τραχέος. Sed παιπαλόεσσα ὁδὸς [Il. M, 168] exp. etiam Pulverulenta, et velut παιπάλην ἀποτελοῦσα. V. Eust. [p. 898, 6.] Sciendum est porro auctorem brevium scholiorum in Od. K, [97]: Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, annotare, παιπαλόεσσαν esse τραχεῖαν. Unde, inquit, ἐν τῇ συνηθείᾳ appellamus Παιπάλιμον eum qui est τραχὺς, non autem ἁπλοῦς. Ubi observa scribi παιπάλιμον cum ι, non cum η, ut VV. LL. habent: afferentia alioqui et illam scripturam. [Theognost. p. 10, 31: Τὸ παίω ῥῆμα ... παρ' ὃ καὶ παῦμα (παιπάλημα?) καὶ παιπάλιμος ὁ ποικίλος καὶ ἔντραχυς ἐπὶ κακίᾳ.] Illud porro παιπαλόεσσαν quosdam et σκολιὰν exponere testatur Hesych. [Grammaticorum de etymologia opiniones exponit Etym. M. p. 658, 2.]

[Παιπαλώδης, ὁ, ἡ, Astutus, Vafer, Maleficus. Etym. M. p. 515, 8: Τὰς παιπαλώδεις (male παιπαλώσας ap. Suidam s. v. Κίρκη) γυναῖκας ἀπ' ἐκείνης (τῆς Κίρκης) Κίρκας καλοῦμεν, ἐπεὶ φαρμακὶς ἦν ἐκείνη.]

Παιπανεία, ἡ, Inanis gloria, VV. LL. sine ullo testimonio. [Suidæ et Etym. Gud. p. 446, 52, ubi παιπάνεια, ἡ κενοδοξία. Παιπαλεία conjecit Schneider. vix recte.]

[Παιριχὸς, n. pr. scriptum in fictili, *Catal. del princ. di Canino* p. 88, n. 585. Lectio suspecta. Hase.]

Παῖς, δὸς, [Plural. παῖδες, παίδων (ap. Dorienses παιδῶν sec. Gregorium Cor. p. 317 et Gramm. in Append. p. 658), παισὶ (παίδεσσι ap. Epicos),] et Πάϊς, ϊδος, ὁ, ἡ, ap. poetas per dialysin. [Πάϊς ap. poetas epicos (velut Hom. Il. B, 609, Od. Δ, 32, et alibi non raro, ut apud Nonnum Dion. 13, 259; 38, 212), elegiacos, lyricos (ut Anacr. apud Athen. 12, p. 534, A: Πάϊς Κύκης· Sappho ap. Hephæst. p. 55: Ἔστι μοι καλὰ πάϊς), eamque scripturam Homero locis plurimis esse restituendam, ubi quæ vulgo legatur monosyllaba metri elegantiæ officiat, conjecit Hermannus ad Orph. p. xv, velut Il. I, 57: Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης. Quocum Spitznerus in Excursu ad Il. B, 713, consentit, nisi quod παῖς monosyllabum in quarto hexametri pede, dactylo et præcedente et sequente, formæ solitæ præferendum esse arbitratur, ut Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, non πάϊς. Rectius Wolfius in præfat. ad Hom. p. LXV dialysin ab veteribus Epicis non admissam esse judicavit nisi metro postulante, quam legem Apollonio quoque Rhodio recte adhibuit Wellauerus, quem v. ad 1, 202. Nonnus vero (v. c. Dion. 39, 279: Ἐμὸς πάϊς ἵκετο Κόλχῳ) aliique recentiores poetæ ab usu spondeorum alieniores non dubitandum quin formam solutam monosyllabæ prætulerint: de quo monuit Wernick. ad Tryphiodor. p. 185. Vocativi παῖ unum est exemplum Odyss. Ω, 192: Ὄλβιε Λαέρταο πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. Sed genitivi, dativi et accusativi apud veteres Epicos nulla, nec frequentia apud alios exempla reperiuntur. Παΐδος in epigr. Luciani Sympos. c. 41: Κρέσσων Νιρῆος καὶ Θέτιδος παΐδος. Παΐδ' Anacreon ap. Hephæst. p. 59: Τῇ φίλῃ κωμάζων παΐδ' ἁβρῇ, si hæc vera lectio est. Accus., quem per παῖδα exp. Hesych., ap. Apoll. Rh. 4, 697: Αἱὲν ταο πάϊν κτάνεν. Epigr. Anth. Pal. 9, 125: Πρὶν πάϊν ἀθρήσωσι λελουμένον· et 3, 8: Ὑπέδεξο πάϊν. Significationes voc. una gl. complexus est Hesych.: Παῖς· πᾶς ὁ φύσει υἱὸς ὤν τινος, καὶ ὁ τῇ ἡλικίᾳ νέος, καὶ ἀντὶ τοῦ παρθένος. Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δούλου. Ἄρτι ἀκμάζων], Puer, Puella. Hom. Od. Σ, [215]: Παῖς ἔτ' ἐὼν, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, Dum puer adhuc esses, magis etiam prudentia consilia in mente versabas. Il. H, [235]: Μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε, Ἠὲ γυναικός. Atque ut hic παῖδα et γυναῖκα conjungit, sic et alibi: Λ, [389]: Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς [παῖς cum aliis libris Wolfius] ἄφρων. Accus. autem est πάϊν. Sæpe vero ap. Hom. legitur νήπιος, interdum et νηπίαχος additum huic nomini παῖς s. πάϊς. Quinetiam, Παῖδα νέον γεγαῶτα, dixit Od. T, [400] i. e. Puerulum recens natum: qui uno verbo βρέφος appellatur; nam βρέφος proprie esse τὸ ἄρτι γεγονὸς, docebo ex Aristoph. gramm. v. Παιδάριον. [Omittimus alia Epicorum et quorumlibet poetarum exem-

pla.] In soluta quoque oratione frequentissimus est hujus usus pro Puer [De choro puerorum Andocid. p. 31, 36: Ἀντιχορηγὸς ἦν Ἀλκιβιάδου παισί]: adeoque in plerisque proverbialibus dictis hanc signif. habet [Diogenian. 4, 18, ubi v. Leutsch.]: Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes; et pro eod., Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, Rursum pueri senes: unde lingua hæc, ut est in nominum compositione felix, finxit etiam παλίμπαιδες: appellans παλίμπαιδες γέροντας, Repuerascentes. Et [Diogenian. 6, 46], Μὴ παιδὶ μάχαιραν, Ne puero gladium: subaudiendo Tradas, Committas. Et, Καὶ παιδὶ δῆλον, Vel puero perspicuum est, proverbiale dictum [ap. Platon. Symp. p. 204, B: Δῆλον ... τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί· Euthyd. p. 279, D: Τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη]: quod Plut. [Mor. p. 331, F] Dionysio tyranno ascribit: Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾶν, Dionysius autem tyrannus jubebat pueros quidem talis, at viros jurejurando fallere. Huc vero pertinet atque adeo ad dicti hujus expositionem facit, quod ap. Max. Tyr. legitur p. 118 meæ ed., Παῖδες περὶ ἀστραγάλους σπουδάζοντες· p. 130 [Diss. 9, 6 init.]: Πῶς οὖν οὐκ ἂν ἦν καταγέλαστος γέρων ἀνὴρ καὶ φιλόσοφος, συναστραγαλίζων τοῖς παισίν; [Puerilis imperitiæ significationem habet ap. Lucian. Alex. c. 4: Εἰ κατὰ τοῦτον ὁ Πυθαγόρας ἐγιγνέτο, παῖς ἂν ... πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· De mort. Peregr. c. 11: Ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνε· Dion. Cass. 44, 44: Παῖδα ἂν ἀποδείξειε (Cæsar) τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον Πομπήϊον· οὕτως ἐν πᾶσιν αὐτοῖς (artibus imperatoriis) κατεστρατηγήθη. Ὁ ἐν ἡμῖν παῖς, Puer in animo nostro abditus, i. e. animi pars puerilis et irrationalis, ap. Platon. Phæd. p. 77, C, a quo sumserunt Porphyr. De abst. 1, 41, p. 69: Πανταχοῦ γὰρ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ἦν ταῦτα τὰ πάθη· aliique ab Wyttenb. in annot. p. 192 indicati.] Ceterum in quodam Platonis l. Cicero παῖδα Pusionem maluit quam Puerum interpretari, p. 129 mei Lex. Cic. Ut porro Latini dicunt, A puero, pueris, pro Ab ætate puerili, ita et Græci ἐκ παιδὸς, παίδων. [Plato Rep. 7, p. 519, A: Ἐκ παιδὸς εὐθύς· 9, p. 582, B: Ἐκ παιδὸς ἀρξαμένῳ· 10, p. 608, C: Ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος. Plural. 3, p. 386, A: Εὐθὺς ἐκ παίδων· Leg. 3, p. 694, D: Ἐκ τῶν παίδων εὐθύς· 12, p. 942, C.] Affertur vero et ἐκ νέων παίδων, ex Plat. [Leg. 10, p. 887, C.] Invenitur certe et ἐκ μικρῶν παίδων, ap. [Platon. Protag. p. 325, C.] Aristot. Pol. 6: quo Latini modo dixerunt, A puero parvo, s. potius Parvulo, aut etiam brevius A parvulo. Dixerunt pro eod. et A puero pusillo. Utroque est usus Plaut. Herodian. vero dixit etiam ἐν παιδὶ, ad verbum, In puero, pro In puerili ætate, In pueritia: 6, [8, 2]: Πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ ἡλικίας γενόμενος κτλ. [Dio Cass. 56, 36, de Hercule: Ἐκεῖνος ἔν τε παισὶν ὄφεις καὶ ἐν ἀνδράσιν ἔλαφον ... ἀπέκτεινεν.] Ap. Xenoph. autem legitur etiam ἐκ παίδων ἐξελθεῖν, item ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὁρμᾶσθαι: Mem. 2, [1, 21] de Hercule Prodici: Ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Cic. Quum primum pubesceret. Ap. Eund. habemus Hell. 5, [4, 25]: Ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων· Cyneg. [2, 2]: Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Apud Plut. autem, Ἐκ παίδων γεγονότας ἔτος δεύτερον. [Ἐκ παίδων Dio Cass. 40, 15; 60, 2. Ἐκ τῶν παίδων ἐξεληλυθὼς 56, 36. Philostr. Her. p. 679: Ὅτ' ἀνὴρ ἐκ παίδων (γενόμενος supplet schol. ap. Boiss. p. 408) ἐνίκα πάλην.] Ceterum excipi ἡλικίαν, Ætatem, παιδὸς ab ætate μειρακίου constat quum ex aliis ll., tum ex his: Xen. Symp. [4, 17]: Ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Plut. Alcib. [c. 1]: Καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθήσαν τῇ ἡλικίᾳ. In alio autem Xen. l. παίδων ætati proxima est ἡ τῶν νεανίσκων: Cyrop. 8, [7, 6]: Ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Ubi observa obiter et hoc, tribui ἥβην iis qui inter παῖδας censeri desinunt, sicut in quodam, quem ex eo protuli paulo ante, loco. Quos ideo te considerare jubeo, ut non mireris ap. Eund. alicubi παίδων ἡλικίαν excipi ab ætate τῶν ἐφήβων. Cyrop. 1, [2, 4]: Ἓν μὲν παισὶν, ἓν δὲ ἐφήβοις, ἄλλο τελείοις ἀνδράσιν, ἄλλο τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι. [Παῖδες τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας, et τῆς τρίτης (i. e. robustissimi et ætati virili proximi) ἡλικίας in monum. gymn. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 355.] At de Puella dictum παῖς [Soph. Ant. 561: Τὼ παῖδε τώδε· Tr. 557: Παῖς ἔτ' οὖσα (i. e. nondum nupta). Et alii poetæ quivis.] Xenoph. Hell. 4, p. 298 meæ ed. [1, 8]: Κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα· paulo ante [14], Τὴν παῖδα πεζῇ ἀγαγεῖν, ubi animadverte παῖδα vocari Eam quæ nubit. Sic enim et Lat. Puella plures interdum nata est annos quam is qui vocatur, Puer. In VV. LL. ex Æschin. Epist. affertur παῖς ὑπέρωρος, pro Puella jam grandi atque Exoleta virgine, Plaut., sed pro Filia ibi sumitur fortasse. In iisd. ex Demosth. [p. 540, 4] παῖς κόρη. [Aristoph. Lys. 595: Κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε.] Dicam autem de hoc nomine et in Ἄππα post Πάππας.

|| Παῖς, Puer, i. e. Servus s. Servulus, Pedisequus. [Hesych.: Παῖδες τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι.] Aristoph. [Nub. 18]: Ἅπτε, παῖ, λύχνον. [Adde exx. s. v. Παιδίον citata, et Epicrat. ap. Athen. 6, p. 262, D: Τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον;] Plato Charmide [p. 155, A]: Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Sic Propert. 3, 22: I, puer, et citus hæc aliqua propone columna, Et dominum Exquiliis scribe habitare tuum. Et ap. Horat.: Demetri, (puer hic non læve jussa Philippi Accipiebat,) abi, quære et refer, etc. Cui similis omnino est usus nominis παῖς ap. Athen. 10, ubi dicitur, Τρέχε δὴ, παῖ. Demosth.: Ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Rursus ap. Athen. [4, p. 148, B] quidam, Ἦσαν δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε, Asseclas, Bud.: pro qua interpret. facit locus Plat., quem modo protuli, ubi qui dictus fuerat ἀκόλουθος, vocatur παῖς. Et Aristot. Polit. l. 6 [extremo] dicit inopes cogi uti uxoribus et παισὶ tanquam ἀκολούθοις, ibi accipiens παισὶ pro Liberis qui obeant ministeria convenientia παισὶν, i. e. ἀκολούθοις. Possit tamen aliquantum improprie hoc quidem loco videri assecIarum appellatio, i. e. ἀκολούθων, quum eos, qui λαμπτηροφόροι essent, i. e. face prælucerent, ut Idem vertit, præire, non sequi oporteret, i. e. προηγεῖσθαι, non ἀκολουθεῖν. Hanc autem nominis παῖς signif. habet Gall. vocab., primas Græci literas retinens, *Paie*; sed in eo litera *i* est consonans, ideoque vulgus scribit etiam *Page*. Hoc præterea sciendum est, magis strictam habere signif. nostrum hoc sive *Paie* sive *Page*, quam παῖς: quod dicatur quidem de puero qui famulatur cuipiam, sed peculiariter, proprie quidem certe, de iis qui et nobili genere sunt orti, et iis qui ex nobiliorum numero sunt, famulantur: adeo quidem ut et regi famulantes pueri nomine isto vocentur; dicimus enim *Les Paies du roi*, quos Bud. Latine appellavit Prætextatos regis asseclas. At ego malim cum Liv., et brevius et nomine magis respondente Græco pariter et Gallico, appellare Pueros regios. Ceterum non dubito quin παῖς a Græcis itidemque a Latinis dictum sit pro Servo s. Famulo, respiciendo ad ætatem aptam obeundis illis ministeriis quæ requiri solent ab hujusmodi famulis. Et uno quidem in l. mihi assentitur Eust., scribens, Ὅθεν καὶ παῖδας οἱ δοῦλοι, καὶ παιδίσκαι, διὰ τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν· at in alio scribit παῖδας et παιδίσκας appellari τὰ τῶν ἀνδραπόδων χρηστότερα, quod heri paterno quodam amore illos prosequantur. Locus hic est, p. 1907, quem ex multis verbis in pauca contraho, ille autem p. 438. Quod si illum, non hunc, sequi voluissem, huic nominis παῖς significationi tertium locum dedissem, sc. post παῖς significans Filium.

|| Παῖς, Puer, i. e. Filius. Retineo autem pro hac quoque signif. nomen Puer, quod hunc ejus usum ap. poetas observasse me meminerim; et nominatim ap. Ovid. in hoc versu Elegiæ qua mortem Tibulli deflet, Ecce, puer Veneris fert eversamque pharetram, etc., ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς. Sed propric, ut opinor, παῖς, Filius qui adhuc puer est, perinde ac si Gallice dicas *Son petit fils*, i. e. Filius parvus: ut Tibullus dixit Filia parva, *Sa petite fille*: itidemque Puer Latinis. Sic tamen ut et generaliter παῖς pro Filio cujus-

vis ætatis, et παῖδες pro Filiis s. Liberis accipiatur. Hom. Il. Ψ, [222] : Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου· Od. Λ, [308] : Ὥστε πατὴρ ᾧ παιδί, aliisque locis quamplurimis : ex quibus est hic Il. Υ, [308] : Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται· quem ita reddidit Virg., Et nati natorum, et qui nascentur ab illis : quæ verba mutuatus Plato scripsit Rep. 2, [p. 363, D] : Παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου. [Polyb. 4, 35, 15 : Οὐ παῖδες παίδων, ἀλλ' αὐτοὶ πρῶτοι.] Sed et ap. alios παῖδες παίδων generalius pro Posteris. Lucian. De cal. : Ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον. Plut. De frat. car. : Οὐ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν. Thuc. 1, [81] : Δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν, ubi παισί non solum pro Liberis, sed et Posteris reddi fortasse potest, ut sit pro παισὶ παίδων, sicut in ll. paulo ante citt. [Plut. Mor. p. 549, A. Π. ἐκ π. Eur. Phœn. 288 : Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων ...] Accipitur vero παῖς et pro Filia, Nata, Gnata : ut quum hunc Arati versum [653], Ἡ δὲ καὶ αὐτὴ παιδὸς ἐπείγεται εἰδώλοιο Δειλὴ Κασσιέπεια, ita Cic. reddit, Labitur illa simul gnatam lacrymosa requirens Cassiepea. Sappho in quadam Ode ad Venerem, Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Pausan. [2, 19, 1] : Καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα. Et ap. Diog. L. ex Aristotele τῇ παιδί et τὴν παῖδα. [Ὦ παῖ, O fili s. O filia, blanda compellandi formula, usitatissima Tragicis, qua non solum liberi a parentibus, sed etiam juniores quivis ab hominibus ætate provectioribus compellantur.] Ut autem Liberi ap. Lat. tam de filiis, quam de filiabus dicitur, sic et παῖδες ap. Græcos : qui παῖδας ἄρρενας ideo dicebant, quum distinguere sexum volebant, ut Plut. [Mor. p. 174, F] : Σκίλουρος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών· unde et παῖδας ποιεῖσθαι ap. Plat. Rep. 2, et voce composita παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. At παῖδα ποιεῖσθαι, sicut et παῖδα θέσθαι, est Adoptare : cujus generis loquendi auctor est Hom. Il. I, 490 : Ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Ποιεύμην, i. e. ἐτιθέμην, inquit Eust. Hinc autem ποιητός, vel potius εἰσποίητος, et pro eod. θετός, Adoptatus, et ἐκποίητος, In adoptionem datus : de quibus suo loco. Et παῖδες γνήσιοι, Liberi legitimi justique, s. natura, s. adoptione, Bud., ap. quem v. et hoc genus loquendi κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum jurare, Comm. p. 115. [Παῖς, Filius s. Filia, Παῖδες, Liberi, de animalium quoque progenie dixerunt poetæ. Æsch. Agam. 50 : Τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται· Pers. 578 : Κναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου. Et de rebus, Chæremon ap. Athen. 13, p. 608, E : Χορῶν ἐραστὴς κισσὸς, ἐνιαυτοῦ (Εὔιου Valcken.) δὲ παῖς. Eumath. p. 427 : Αἰδὼς παῖς ἐλέγχων, i. e. Pudor ex reprehensione nascitur.]

‖ Utuntur Græci nomine παῖδες et in quodam loquendi genere periphrastico, quod ab Hebræis usurpatum jam fuerat, ut mox docebo; quum sc. παῖδες ἰατρῶν [Philo Jud. p. 267; Lucian. De Dips. c. 5; Philostr. p. 838], s. παῖδες Ἀσκληπιαδῶν dicunt pro ἰατροί, perinde ac si dicas Filii medicorum, pro Medici : itidemque παῖδας φιλοσόφων pro φιλόσοφοι, Philosophi : et [Lucian. De gymn. c. 19] παῖδας ῥητόρων, pro ῥήτορες, etc. Athen., vel potius Ulpianus ap. Athen. : Ὅσα εἰρήκασι περὶ ἄρτων ἢ πεμμάτων ἔτι τε ἀλφίτων Ἀσκληπιαδῶν παῖδες. Sic φιλοσόφων παῖδες ap. Lucian. [Amor. c. 49], necnon ap. Julian., ubi scribit Jul. Imp. de medicina loquens : Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. Itidem vero ποιητῶν παῖδες pro Poëtis ap. Synes. : Καθείρξας εἰς ἀνεπιχείρητον φρούριον ἐν ᾧ τοὺς Τιτᾶνας δεδέσθαι ποιητῶν παῖδες φαντάζονται. [Add. Ælian. N. A. 14, 16.] Sed et γραφέων παῖδες pro Pictoribus, ap. Lucian. [Zeux. c. 5] : nisi quis malit φιλοσόφων παῖδες, quod ad verbum sonat Philosophorum filii, reddere Philosophorum natio, itidemque [apud Lucian. Imag. c. 9 : Πλαστῶν παῖδες· Platonem Leg. 6, p. 769, B : Οἱ ζωγράφων παῖδες· schol. Aristoph. Pl. 913 : Οἱ τῶν ἁλιέων παῖδες], ῥητόρων παῖδες, Rhetorum s. Oratorum natio : et γραφέων παῖδες, Pictorum natio. Sed et nominum ἐθνικῶν genitivi junguntur nomini παῖδες

[Λυδῶν παῖδες Herodot. 1, 27. Αἰθιόπων 3, 21. Ἰώνων 5, 49. Ἀθηναίων Pind. fr. 196. Ἑλλήνων Isthm. 4, 62. De colonis Græcorum Herodot. 7, 9 : Ἔχομεν δὲ αὐτέων παῖδας καταστρεψάμενοι, τούτους ἐν τῇ ἡμετέρῃ κατοικημένοι Ἴωνες ... καλέονται] : ut quum dicit Athen. Ῥωμαίων παῖδας, scribens p. 275 [14, p. 639, B] : Ἐν αἷς Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶ ἑστιᾶν τοὺς οἰκέτας. Sic παῖδες Ἰνδῶν, ap. Theophyl. Epist. [13.] Dixerat autem ante hos ipse Hom. ead. forma, et quidem plurimis in Il., υἷας Ἀχαιῶν, Filii Achivorum, pro Achivi. Nam υἷες i. est q. παῖδες. Sed et παῖδες δυστήνων pro δύστηνοι ap. eum legitur, Il. Φ, [151] ubi dicit Achilles, Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι. Fuisse autem hoc loquendi genus et ab Hebræis olim usurpatum, pene innumeri Bibliorum testantur ll. : in quibus בני אדם, Filii hominis, dicitur pro hominibus : itidemque בני הנביאים, Filii prophetarum, pro Prophetis. Est autem illud Filii hominis pro Hominibus, in N. etiam T. frequens : ubi tamen Filius hominis peculiariter de Christo dicitur, nec inveniri alia in signif. existimatur, præterquam in Apocalypsi.

[Παιωὰ, πλακούντια παρὰ Κώοις, ὥς φησιν Ἰατροκλῆς. Athen. 14, p. 646, F.]

Παιοάρευμα, Quod circumquaque scissum est, VV. LL. Hesych. παιοαρεύματα exp. περισχίσματα. [Nisi leg. Περισαρώματα· περικορήματα. Angl. Sequitur gl. non minus corrupta Παιρεύς, παιρέτης. Quod Is. Vossio, qui de præcedentis gl. integritate non dubitaret, scribendum videbatur Παισαρεύς, περιαιρέτης.]

[Παισίκαι, οἱ, Pæsicæ, populus ad mare Caspium, cujus nomen ap. Pomp. Melam 3, 5, 4, aliosque multiplices corruptelas expertum est, de quibus v. annot. interpr. Pro Πανσίκαι Herodoto 3, 92, restituendum videbatur Is. Vossio.]

Παῖσμα, τὸ, Ingressus, VV. LL. ex schol. Hom. [Il. E, 98], qui exp. ποδῶν βάσιν. Postquam enim ἐπαΐσσοντα esse dixit ἐφορμῶντα, addit, παῖσμα γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις : si modo ipse ita scripsit.

Παισός, ἡ, urbs quædam inter Parium et Lampsacum [ap. Hom. Il. E, 612, Herodot. 5, 117, Strab. 13, p. 589, Arcad. p. 75, 16, Theognost. p. 72, 23], quæ et Ἀπαισός dicta fuit. [‖ Παισηνός, ὁ πολίτης ap. Suidam. Παισηνοί, οἱ, ap. Strabon. l. c.] Est Παισός et fluvii nomen. V. [Strab. l. c. et] Eust. [p. 356, 4; 587, 15.]

[Παιστέον, Ludendum, Plut. Angl. Theognost. p. 10, 32, et Zonar. p. 1515 : Παιστέον· τὸ πρακτέον. Gl. corrupta, quæ Lobeckio ad Phryn. p. 241 sic corrigenda videbatur, Παιστέον· οὐ πακτέον.]

Παιστικός, ή, όν, Lusorius, ut π. βόλος. Fit autem a fut. παίσω. [Legebatur ap. Athen. 10, p. 448, C : Γρῖφος πρόβλημά ἐστι παιστικόν, cui ex codd. πρόβλημα ἐπιπαιστικὸν restitutum.]

[Παίστρια, ἡ, Jocularia. Const. Manass. Chron. 2028 : Ἔχαιρε δὲ κιθαρῳδοῖς καὶ γυναιξὶ παιστρίαις. Lemma epigr. Anth. Pal. 7, 643. Boiss.]

[Παιτέτης. Arcad. p. 35, 11 : Τὰ εἰς δύο τε σπάνια ὄντα τὰ μὲν βαρύνεται, οἷον Παιτέτης (?) ...]

[Παῖτοι, οἱ, Pæti, populus Thracicus. Herodot. 7, 110. Quod Παιτοί scribendum ex Arcad. p. 78, 12, ubi τὸ Παιτός ἐθνικόν, licet Λαῖτος et Παῖτος barytona agnoscat Theognost. p. 74, 11. Παιτική, ἡ, nomen regionis ap. Arrian. Anab. 1, 11, 7.]

Παιφάσσω, quasi πάντῃ τὰ φάη ἀΐσσω, Oculos circumquaque verto, Oculos quoquoversum circumduco. Suidas vult esse φανεροποιῶ, Manifesto. Unde redditur et Illustro. Sed addit idem lexicographus, ἢ ὁρμῶ. Alii vero non simpliciter ὁρμῶ exp., sed ἐκφανῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶ [Hesych. : Παιφάσσειν· πυκνὰ δι' ἄλλου ἐπ' ἄλλον ὁρμᾶν, ἐνθουσιαστικῶς ἔχειν, σπεύδειν, θορυβεῖν, πηδᾶν] : a φῶ, unde fit φάσσω, deinde παφάσσω et παιφάσσω. Hom. Il. B, [450] : Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀτρύνουσ' ἰέναι. [Παντὶ φαινομένη exp. Hesych.] Ubi quidam interpr. Emicans. In VV. LL. redditur non solum Impetum facio, in qua interpret. respicitur ad illud ὁρμῶ, sed etiam Volito, Festino. Vide [qui diversas de etymologia opiniones grammaticorum exponunt] Eustath. [p. 253, 3] et Etym. [M. p. 658, 8. Apoll. Rh. 4, 1442 : Παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον ὕδωρ ἐξερέων· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ

ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο. Maxim. Καταρχ. 101 : Ἢ γὰρ ἂν ἅλικα ἐκπροφύγοι μεγάρων ἄλογος ... ὥσπερ ἐπισφαλέουσα καὶ ἄκριτα παιφάσσουσα. Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 136 : Θεώμενοι ... τὰ εἴδωλα τῶν πραγμάτων παιφάσσουσι περὶ αὐτὰ καὶ ποθοῦσι μὲν ἃ εἶδον, ἀντιπαρέχονται δὲ εἰς ἃ μὴ εἶδον. Transit. Joann. Gaz. Ecphr. 525 : Λαμπάδα παιφάσσουσα. ‖ Palpito. Oppian. Cyn. 2, 250 : Λείψανα παιφάσσοντα καὶ ἀσπαίροντα φόνοισι· Hal. 2, 288 : Ἄλλα δέ τ' ἀσπαίρει καὶ ἑλίσσεται ἡμιδάϊκτα εἰσέτι παιφάσσοντα καὶ ἐκφυγέειν ἐθέλοντα.]

Παίω, παίσω, παικα, [Bœot. Πήω ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 27], Percutio, Ferio, Pulso, [Verbero, Cædo. Eur. Rhes. 685 : Παῖε πᾶς. Aristoph. Ach. 282 : Παῖε πᾶς τὸν μιαρόν. Plato Leg. 9, p. 872, C : Μαστιγώσας ..., ὁπόσας ἂν βούληται παιόμενος ὁ φονεὺς, θανατούσθω. Æsch. Ag. 1387 : Παίω δέ νιν δίς. Soph. Œd. T. 1270, de Œdipo oculorum lumine se privante : Ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων. De fratrum cæde mutua Æsch. Sept. 961 : Παισθεὶς ἔπαισας· et Soph. Ant. 171 : Ὤλοντο παίσαντές τε καὶ πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι.] Xen. Cyrop. 1, [3, 16] : Ἐν δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, Percussit me magister. [Æsch. Pers. 396 : Κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον. Eur. Iph. T. 1391 : Οἱ δὲ ... ἔπαισαν ἅλμην. De rota columnæ illisa Soph. El. 745 : Λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας.] Et cum dat. instrumenti [Soph. Aj. 242 : Τὸν δὲ ... παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ. Æsch. Choeph. 184 : Ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. Eur. Rhes. 794 : Καί με ... παίει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει. Soph. Ant. 1309 : Τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; ubi ἀνταίαν intellecto πληγὴν dictum est, ut in El. 1415 : Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.] Aristoph. Av. [497] : Παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. Idem vero dixit Nub. [549] : Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα. [Eur. El. 841 : Τοῦ δὲ νεύοντος κάτω ... κασίγνητος σέθεν ἐς σφονδύλους ἔπαισε· Bacch. 703 : Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν. Cum ὑπὸ Soph. Ant. 1315 : Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν. Cum πρὸς Eur. Or. 1063 : Παίσας (ἐμαυτὸν) πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ. Alia constr. ib. 1472 : Παίειν (i. e. παίοντα ὠθεῖν) λαιμῶν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος.] Sed et Παίειν κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας, dixit Plut. Theseo [c. 11]; at Herodian. 7, [7, 8] : Ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου. Xen. aor. medio utitur Cyrop. [7, 3, 6] : Ἐπαίσατο τὸν μηρόν, pro ἔπαισε. [Non simpliciter pro ἔπαισε, sed ἔπαισε τὸν ἑαυτοῦ μηρόν. Plut. V. Pomp. c. 24 : Τοὺς μηροὺς ἐπαίοντο. ‖ Intransit. Allidor, Impingo. Xen. Anab. 4, 2, 3 : Τηνικαῦτα ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ... λίθους, οἳ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο. Figurate Æsch. Prom. 885 : Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.] ‖ Παίειν ἀπ' οἰκίας, pro Abigere percutiendo, ex Aristoph. [Vesp. 456 : Παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας. ‖ Π. εἰς γῆν, Humum prosternere, Herodot. 9, 107 : Ἁρπάζει μέσον καὶ ἐξάρας παίει εἰς τὴν γῆν. Cum πρὸς Eurip. Cycl. 401 : Τὸν δ' αὖ ... παίων πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου ἐγκέφαλον ἐξέρρανε. ‖ « Παίειν undæ maris dicuntur. Dio Chrys. p. 99, A : Ἔλαφος ὑπὸ τῶν κυμάτων παιόμενος. » Hemst. Plut. V. Pyrrhi c. 15 : Τὰς ναῦς ... πολλὴ καὶ χαλεπὴ θάλασσα παίουσα πρὸς χωρία δύσορμα καὶ τυφλὰ πάσας διέφθειρε. De fulmine id. Mor. p. 665, D : Τὰ παιόμενα τοῖς κεραυνοῖς. ‖ Metaph. de calamitate s. dolore quo quis affligitur. Soph. Ant. 1274 : Ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς ... μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς· Œd. Col. 544 : Δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον (revocata in memoriam cæde patris).] ‖ Affertur autem παίειν ex Eod. pro Expedite aliquid facere, quia schol. in Ach. [685] : Ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, Ἐς τάχος παίει, annotat, Παίειν dicunt, (de Atticis intelligens, ut opinor,) τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως [συντόνως] ποιεῖν. ‖ Παίειν pro Subagitare, ex eodem Com. [Pac. 874 : Θεωρία ... ἣν ἡμεῖς ποτε ἐπαίομεν ... ὑποπεπωκότες.] ‖ Pro Comedere, ex Eod. in Ach. [835] : Παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάζαν. Sed malim Raptim comedere. [Παίει inter alia per ἐσθίει exp. Hesych.] ‖ Παιήσομαι [Παιήσω] tanquam a them. circumfl. ap. Aristoph. Nub. [1125] : Τοιαύταις σφενδόναις παιήσομαι [παιήσομεν].

Παιών, ῶνος, ὁ, et Παιήων, i. q. παιάν, de quo dictum fuit supra. [Æsch. Choeph. 343 : Ἀντὶ δὲ θρήνων ... παιών· nisi παιὰν scribendum cum Blomfieldo,

quem v. ad Sept. 254.] Plato Epist. 7, [p. 348, B] : Ἐφέροντο εὐθὺς πρὸς τὰ τείχη, παιῶνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. [Hic quoque ex aliquot codd. παιᾶνα restituendum. Eadem librorum discrepantia Leg. 3, p. 700, B et D, Rep. 2, p. 383, B, Ion. p. 534, D, Symp. p. 177, A.] Est etiam Apollinis epith., sicut παιάν. Pausan. [1, 34, 3] : Ὁ δὲ βωμὸς, Ἡρακλέους, καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι παίωνος. [Scribendum Παιῶνος. Commentitium est quod Suidas tradit accentus discrimen, Παιῶνος τοῦ ὕμνου, παίωνος δὲ τοῦ ἰατροῦ· nisi hæc ex antiquioris grammatici observatione sunt detorta, Παιᾶνος τοῦ ὕμνου, Παιῶνος δὲ τοῦ ἰατροῦ.] Interdum et de Medico dicitur. [Æsch. Agam. 199 : Παιὼν τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης· 1248 : Ἀλλ' οὔ τι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ. Soph. Phil. 170 : Παιῶνα κακῶν ἐπινωμῶν.] Aristoph. Pl. [636] : Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.] Est quoque Metrici pedis nomen, de quo in Παιάν dictum fuit. At in VV. LL. dicitur esse Metri genus, perperam, et scribitur Παίων paroxytone [Hoc accentu ap. Dracon. p. 130, 6 (Οἱ τέσσαρες παίωνες παρὰ τὸ εἰς τὸν Παίωνα, τουτέστι, τὸν Ἀπόλλωνα, τοιαῦτα μέτρα ᾄδεσθαι), Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 237, 30, aliosque non raro] : quam scripturam constat huic nomini convenire, quum significat Pannonem, i. e., eum qui est ex Pannonia. [Pæones a metricis veteribus quattuor numerantur ex tribus syllabis brevibus longaque una compositi, quæ vel primum vel secundum vel tertium vel quartum locum tenet. Nomen a Pæone poeta quodam, horum scilicet pedum inventore, repetunt Isidorus Orig. 1, 16 et Plotius p. 2626, 32 ed. Putsch. : rectius ab hymnis in Apollinem hoc metro scriptis derivant schol. Hermogenis p. 394 et schol. Hephæst. p. 12, 1. Nomen pedis apud grammaticos Græcos plerosque παιών (vitioso tamen interdum accentu παίων), apud Latinos *Pæon* scribitur : v. scriptores ab Santeno indicatos ad Terentian. Maur. p. 121. Παιάν apud Aristot. Rhet. 3, 8, aliosque nonnullos, quibus omnibus παιών recte restitui videtur ab Santeno l. c. p. 122. Παιωνεπίτριτον ap. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 305, 30; 306, 5, 27, al. ‖ Hinc ductum adject. Παιωνικός, ή, όν. Demetr. De eloc. § 41 : Οὐ γὰρ ἐκ παιώνων ἀκριβῶς, ἀλλὰ παιωνικόν τί ἐστι. Schol. Aristoph. Eq. 303 : Τὸ πρῶτον κῶλον παιωνικὸν δίρρυθμον. Et alibi non raro.] Illud autem Παιήων [de hymno dictum ab Hom. Il. A, 473 : Καλὸν ἀείδοντες παιήονα· X, 391. De cantoribus ipsis H. in Apoll. 518 : Ἰηπαιήον' ἄειδον, οἷοί τε Κρητῶν παιήονες, οἷσί τε Μοῦσα ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν ἀοιδήν] est potius poeticum, quo Medicus etiam significatur. [Hom. Il. E, 401 : Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων· Od. Δ, 232. Lucian. D. deor. 13, 2 : Ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα. Utramque signif. annotavit Hesych. s. v. Παιήονα, addito etiam ἢ ἔθνος, quod ad Παίονας spectat.] Unde et παιήονι μύθῳ adjective ap. Nonn. [Jo. c. 3, 13], Salutari, Salutifero. In Epigr. [Magni Anth. Plan. 4, 270] παιηονὶς χείρ, Medica manus. In iisd. παιήονα βουλὴν legimus. ‖ Hinc Παιηοσύνη, ἡ, Ars medica, Medicina, Medicatio, ἰατρεία, apud Hesych. [Corrupte idem infra Παρηγοσύνη, θεραπεία, quod notavit Pierson. præf. ad Mœr. p. xxi.] Invenitur etiam Παιηονὶς σοφίη ex Epigr. pro παιήων. [Παιηονίδος σοφίης Agath. Anth. Pal. 11, 382, secundum lectionem Planudis. Sed recte cod. Palat. παιωνιάδος.] Ceterum hoc Παιήων est etiam nomen proprium ejus qui medicus deorum est, alius ab Apolline, secundum Hesiodum. V. Eust. [p. 1494, 11. Παιήων pro Παιάων dictum esse τροπῇ τοῦ α εἰς η tradit idem p. 1275, 40. Conf. etiam p. 137 seq.]

[Παίων, ονος, ὁ, Pæon, Antilochi filius. Pausan. 2, 18, 8. ‖ Endymionis filius, a quo nomen inditum Pæoniæ terræ, ib. 5, 1, 4 et 5.]

[Παίων, ονος, ὁ, Pæon, i. e. ex Pæonia oriundus. ‖ Pannonius. De utroque v. Παιονία.]

[Παιωναῖος, ὁ, Pæonæus, Cures, Herculis frater. Pausan. 5, 7, 6. Παιοναῖος scriptum ib. 14, 7.]

[Παιωνεῖον. V. Παιώνιον.]

[Παιώνειος. V. Παιώνιος.]

Παιωνία, ἡ, herba Pæonia : quam et γλυκυσίδην vocat Theophr. H. Pl. 9, 9 [Galen. vol. 14, p. 478,

4 ed. Kühn. : Παιωνίας ῥίζαν· et ib. 5 : Π. σπέρματος κόκκους ιε'. Hase. Id. Galen. vol. 13, p. 167 ed. Chart., ubi παιονία, qua forma metri caussa, ut videtur, usus est Orph. Arg. 916 : Στοιχὰς παιονίη τε], ut annotant VV. LL., in quibus additur esse et Festum Apollini sacrum; sed non sine errore. Potius enim παιώνια hac in signif. scrib. fuerit, accentu in antepen. [Aristoph. Ach. 1213 : Α. Ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν. Δ. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια. Ubi schol. : Ἔστιν ἑορτὴ Ἀθήνησιν, Ἀπόλλωνι ἴσως ἀνακειμένη.] || Παιωνία est etiam Antidoti nomen, necnon Catapotii : de quibus lege Gorr., sed scribendum et hic in herbæ nomine παιονία per ο : quum tamen hæc scriptura potius conveniat illi significationi, qua dicitur de Pannonia. [Ἀνδρέου τὸ παιόνιον ap. Galen. vol. 13, p. 600, A.] Meminit et Ἀθηνᾶς Παιωνίας Pausan. [1, 34, 3], scribens : Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης, καὶ Πανακείας, καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγιείας, καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας. [Add. 1, 2, 5. G. D. De Minerva Παιωνίᾳ conf. Ross. *Monum. d'Eubulid.* p. 10. Hase.] || Est item Παιωνία fem. a Παιώνιος : quod vide. [|| Παιωνία (?), τόπος ἐν ᾧ θέατρον ἦν, ὅπου ἀγῶνα ἐπετέλουν, Lex. rhet. p. 299, 14.]

B

[Παιωνιάς. V. Παιών].

Παιωνίζω, i. q. παιανίζω [Pæanem cano, Herodot. 5, 1 : Ἐπαιώνιζον κεχαρηκότες· et ib. : Παιωνίσασι ἐπιχειρέουσι. Aristoph. Eq. 1318 : Ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.] Thucyd. 2, [91] : Ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενικηκότες. [Ubi libri nonnulli ἐπαιάνιζον, quæ perpetua hoc in verbo codicum inconstantia est, cujus exx. v. ap. Duk. ad Thucyd. 1, 50, Wessel. ad Diodor. 13, 16, Davis. ad Max. Tyr. Diss. 35, p. 622, et in ll. Xenophonteis ab Sturzio collectis. In universum tamen tenendum formam per ω scriptam majorem ab libris optimis apud antiquiores certe scriptores commendationem habere quam quæ per α scribitur, quemadmodum e contrario hymnum παιᾶνα potius quam παιῶνα dixerunt veteres, de quo comparanda exx. s. v. Παιών allata. Passivum Παιωνίζομαι est ap. Æschyl. fr. 147 : Οὐ βωμός ἐστιν (Θανάτου) οὐδὲ παιωνίζεται. Thucyd. 1, 50 : Ἤδη δὲ ἦν ὀψὲ καὶ ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐς ἐπίπλουν. G. D. Med. Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 328, 18 : Τὸν θάνατον μόνον ἀνθρώπων παιωνίζονται. Hase.]

C

[Παιωνικός. V. Παιανικός et Παιών. || Vitiose pro Παιώνιος, quod v.]

[Παιώνιον, τὸ, Locus ubi ægroti curantur, Valetudinarium. Suidas : Παιώνιον (vulgo Παιώνειον, quod correctum ex cod. Leid. et gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 326, 3. Παιωνεῖον ap. Phot. p. 370, 22), ἰατρεῖον, θεραπευτήριον. Suidæ glossam, cujus partem reliquam s. v. Παιώνιος afferemus, Musurus intulit scholio ad Aristoph. Ach. 1211, ubi delenda verba Καὶ παιώνιον ... θεραπευτικοῖς, quæ adjectis de suo καὶ παρακατιὼν ἐρεῖ παιωνίαισι χερσὶ loco Aristophaneo applicuit Musurus. Vocabulum ipsum ex uno cognitum loco Cratetis ap. Athen. 6, p. 268, A : Τὰ θερμὰ λουτρὰ ... ἄξω ... ἐπὶ κιόνων ὥσπερ διὰ τοῦ παιωνίου ἐπὶ τῆς θαλάττης. Scripturam per ι diserte agnoscit Theognost. p. 124, 15. G. Dind.]

Παιώνιος, ὁ, ἡ [immo ία, ιον], Ad medicinam valens, Ad medendum idoneus, Medicatorius, Medicator. D [Æsch. Ag. 848 : Φαρμάκων π. (et impropr. ib. 1199 : Καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; Pers. 605 : Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος (ἀλλὰ φθαρτικὸς supplet schol.)· τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας· fr. 135 : Εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.) Epist. Abderit. ad Hippocr. vol. 1, p. 23 C ed. Chart. : Ἴθι νῦν παιώνια νούσου φέρων ἄκη. Joseph. B. J. 7, 6, 3 : Λουτρὸν παιώνιον νοσημάτων. Porphyr. V. Pyth. p. 64 : Μέλη πρὸς νόσους σωμάτων παιώνια. Julian. Or. 8, p. 240, B : Κοινὸν εὑρέσθαι χρὴ τῶν παρόντων παιωνικὸν ἄκος. Corrigendum παιώνιον. G. D. Idem Jul. Epist. p. 20, 15 ed. Heyl. : Ὥσπερ παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις. Orig. Contra Cels. p. 444, F : Ὡς παιώνιον φάρμ. Hase. Substantivi signif. ap. Soph. Tr. 1208 : Ἀλλ' ὃν ἔχω παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.] Epigr. [Antipatri Anthol. Pal. 9, 420] : Χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος, Aurum ad medendum amori valet, Aurum est amoris remedium. Item παιωνία χείρ, Medicatoria manus s. Medica-

A trix. [Æsch. Suppl. 1067 : Ζεύς, ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών. Soph. Phil. 1345 : Παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν.] Sic παιωνίαις χερσὶν, Aristoph. [Ach. 1223.] Ap. Hesych. legimus Παιώνια, φάρμακα ἰατρικά, ἢ θεραπεῖαι : item Παιώνιον, ἴασιν, θεραπείαν [Suidas : Παιώνιον ... σωτήριον φάρμακον. Καὶ « παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις » (ap. Julian. l. infra citando), σωτηρίοις, ἰατρικοῖς, θεραπευτικοῖς. Παιώνιος ἰατρὸς ἀνθρωπίνων ἀρρωστημάτων dicitur Jesus, Clem. Alex. p. 81. Π. φάρμακον dicitur Baptismus p. 95. Orig. C. Cels. p. 112. Kall.] : necnon Παιώνιος, Διόνυσος. [Παιωνία Ἀθηνᾶ. V. Παιωνία. || Παιώνειος per diphthongum scribitur ap. Philostr. p. 551 : Κολυμβήθρας τοῖς νοσοῦσι παιωνείους· Plut. Mor. p. 118, C : Παιωνείοις λόγου φαρμάκοις· ubi Wyttenb. comparavit Longin. De subl. 16, 2 : Παιώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον· et Julian. Epist. 15, p. 383, A : Ἡμεῖς δὲ σοῦ ταῖς ἐπιστολαῖς ὥσπερ παιωνείοις τισὶ φαρμάκοις συγκαθεύδομεν. Nisi huic παιωνίοις restituendum ex Suida supra cit. Marin. V. Procli c. 32, B p. 25 : Ἦν μὲν οὖν καὶ ὁ σύμβολος θεῖος καὶ ὄντως παιώνειος. || Παιόνιος metri caussa pro παιώνιος Anth. Pal. 14, 53 : Φιλεῖ δέ με παιονίη χείρ.]

[Παιώνιος, ὁ, Pæonius, Mendæus, statuarius. Pausan. 5, 10, 8 et 26, 1. || Παιώνειος, philosophus sectæ Megaricæ addictus, ap. Diog. L. 2, 113, ubi Παιώνιος scribendum ex codd.]

[Παιωνίς, ίδος, ἡ, Ad medendum idonea, Salutaris. Sext. Emp. p. 226, 31 : Ἰατρικὴ παιωνὶς οὖσα καὶ λυσίπονος τέχνη. Hemst. || Παιωνίδες inter epitheta nympharum est ap. Orph. H. 50, 14.]

Παιωνισμός, ὁ, i. q. παιανισμός. [Thucyd. 7, 44, ubi alii libri παιανισμός. Hesych. s. v. Παίων : Ὁ δὲ ἀλαλαγμὸς παιωνισμός· γράφεται δὲ καὶ παιανισμός.]

[Πάκαλος, ὁ, cantilenæ nomen in epigr. Hedyli ap. Athen. 4, p. 176, D : Ηὔλει ... Κότταλον ἢ καὶ Πάκαλον. Lectio suspecta. Πάγκαλον Casaubonus.]

[Πακάτη vitiose pro Παγκάστη, quod v.]

[Πακόρεια (?), πόλις, Zonar. Lex. p. 1506.]

[Πάκορος, ὁ, Pacorus, princeps Parthicus, ap. Dion. C Cassium, Plut., Suidam, scriptoresque Latinos.]

Πάκος. Theophr. ait in Syria nasci χαλβάνην, Galbanum, ἐκ τοῦ πάκου καλουμένου, Ex paco dicto. Sic Gaza, Hist. Pl. 9, 7, [2] ubi tamen ἐκ τοῦ πάκους legitur. VV. LL. [Vera scriptura πανάκους in cod. Urb.]

[Πακτίων, ωνος, ὁ, Paction, Pythagoreus Tarentinus, Iambl. De V. Pyth. p. 526. Cod. Ciz. Βακτίων.]

[Πακτός. V. Πηκτός.]

Πακτόω, Compingo, Coagmento. || Πακτῶσαι θύρας, Obserare fores, Claudere januam, Obdere pessulum januæ, Obice obfirmare ostium : κλεῖσαι, ut Pollux [10, 27, coll. 7, 113] exp., ex Archilocho ejus usus afferens : itidemque ex Aristoph. προπύλαια πακτοῦν, Vestibuli fores claudere : et synonymus ex Eod. [Eccl. 361] : Οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν. Idem Aristoph. ὑδρορρόας et ὀπὰς πακτοῦν dicit pro Obstruere : itidemque τετρημένα πακτοῦν, Vesp. [128] : Ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν, schol. ἐφράξαμεν, ἐπληρώσαμεν : eo quod πακτῶσαι significet σφηνῶσαι. Suid. quoque πακτοῦν exp. κλείειν, D ἀσφαλίζεσθαι, ex Aristoph. Lys. [265] : Μοχλοῖς ... τὰ προπύλαια πακτοῦν, Pessulis obfirmare vestibula : cujus l. ex Polluce quoque mentionem ante feci. Sic Eust. p. 1532, δῶμα πάκτου, ex Soph. [Aj. 579] : itemque ex Aristoph. : Κἀπακτώσαμέν γε τὰς θύρας. In hoc vero Herodoti l., quem ibid. affert [2, 96], Πακτοῦσι τὰς ἁρμονίας βύβλῳ, exponens καταστεγάζονται, malim in prima signif. interpretari Compingunt, Coagmentant. [Ap. Herodot. ἐπάκτωσαν : quod Hesych. fort. ex hoc ipso l. exp. ἔκλεισαν, ἔφραξαν.] || Pro Distendere et compactius reddere, ex Aristoph. affertur : quæ tamen, sc. Distendere et Compactius reddere, contraria sibi sunt. Pro Distendere usurpatum videtur in hoc Epigr. [Automedontis Anth. Pal. 10, 23] de vento vela implente : Ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατὰ θ' ἱστία πάντα φέρηται, Λαίφεα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη. [Recte Jacobs. : Antennis malo firmiter alligatis, quod vento fortius flante fieri solet.]

[Πακτύας, ὁ, Pactyas, inter nomina pr. in υας ap. Theognost. p. 42, 29.]

A

[Πάκτυες. V. Πακτυϊκή.]

[Πακτύη, ἡ, Pactya, oppidum Chersonesi Thraciæ. Herodot. 6, 36; Strabo 7, p. 332; Pausan. 1, 10, 5. || Simile nomen urbis est ab Suida memoratæ, Πακτυηνή (sic ed. Med. : Πακτυικὴ codd.), ὄνομα πόλεως. Quod mutato accentu Πακτυήνη scribendum esse ex Arcadio cognoscitur p. 111, 21, et Theognosto p. 113, 24. G. D.]

[Πακτύης, ὁ, Pactyas, Lydus. Herodot. 1, 153 seqq.; Pausan. 4, 35, 10. || Mons Ioniæ. Strabo 14, p. 636, 647.]

[Πακτυϊκή, ἡ, Pactyica, regio Indiæ finitima. Herodot. 3, 93, 102; 4, 44. Σκευὴ Πακτυϊκὴ id. 7, 85. Πάκτυες, οἱ, incolæ hujus regionis, 7, 67.]

Πακτωλός, ὁ, Pactolus, aurifer ille fluvius Lydiæ. [Herodot. 5, 101. Soph. Ph. 393 : Ἃ τὸν μέγαν Π. εὔχρυσον νέμεις. Eupolis ap. schol. Aristoph. Av. 1555; Strabo 12, p. 554; 13, p. 591. 625. Lucian. Pro merc. cond. c. 1 : Πόσοι Μίδαι καὶ Κροῖσοι καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι τὴν ἐλευθερίαν; || Πακτώλιος, α, ον, Pactolius. Lycophr. 272 : Πακτώλιον ... μύδρον. B Schol. : Τὸν χρυσοῦν, διὰ τὸ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν ψήγματα χρυσοῦ ἔχειν καὶ καταφέρειν. Nonn. Dion. 13, 472; 37, 115. || Fem. Πακτωλίς, ίδος, ἡ, ap. Arcad. p. 31, 25. Π. ὄχθη Nonn. Dion. 37, 129.]

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditius transportaretur, iterumque, ubi opus esset, compingi. De quo Diod. S. 20 [2, 16] : Διεσκευάσατο κατασκευάζων ποτάμια πλοῖα διαιρετά, διὰ τὴν μετακόμισιν διακεκομμένα, καὶ πάλιν ἁρμοζόμενα. Strabo 17, p. 353 [818] : Διέβημεν δ' εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος· ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστε ἐοικέναι διαπλοκίῳ. Hæc ex Baylio, qui πάκτωνα scribit ab Eod. vocari πορθμεῖον. Erat igitur Navigium ex vitilibus virgultisque contextum, ut ex Strab. patet, et vel corio obtegebatur vel bitumine oblinebatur, ne aquam transmitteret. [Pacton scapha est e pluribus composita fustibus, vel lignis inter se alligatis. Πακτὼν i. q. πηκτών : πακτὰ et πηκτά, τὰ ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένα : unde πακτῶσαι, et πηκτὰ δωμάτων, Fores e pluribus asseribus compactæ. Hyginus C ap. Charisium (p. 108 ed. Putsch.) : « Ab Actio navigantes stadia xl. veniunt ad Isthmum Leucadiensium; ibi solent iteris minuendi gratia remulco, quem Græci πακτῶνα dicunt, navem traducere. » Hæc corrupta sunt. Nec enim remulcus i. q. Græcum πακτών. Navis trahitur remulco, at πακτών, genus naviculæ, vel scaphæ. Omnino scribendum, « Remulco, quam Græci πακτῶνα dicunt navem, traducere, » i. e. navem quam Græci πακτῶνα dicunt, remulco traducere. Salmas. Exerc. Plin. p. 785, qui ὀξυτόνως scripsit suo arbitrio. Πάκτων, Remulcus, Gl.]

[Πάκτωσις, εως, ἡ, Coagmentatio. Pollux 1, 84, inter vocabula ναυπηγικά.]

[Πάλα (?), ζώνη, Hesych.]

[Παλαγμός, ὁ, Contaminatio. Æschyl. fr. 329 : Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν.]

Παλάθη, ἡ, Massa ficorum et pinguium caricarum [aliorumve fructuum, velut nucum, Herodot. 4, 23], quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt [Hesych. : Π., ἡ D τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις. Παλάθαι, σύκων μαζία] : Hieron. In c. 1 Oseæ. Meminit et In c. 6 Ezech. [Alciphro 3, 51 : Ὀλύνθους ἢ παλάθας ἀποσμῶσθαι τῶν Αττικῶν. Σῦκα καὶ παλάθας id. 3, 20.] Ap. Lucian. παλάθη ἰσχάδων, necnon παλάθη καρυκῶν legitur : Pisc. [c. 41] : Καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται· Vit. auct. [c. 19 extr.] : Ὠνήσομαι γάρ σοι τὸ παλάθας τῶν καρυκῶν. Apud Esaiam παλάθη σύκων. [Ὕοντος μέλιτος ἑκατὸν παλάθαι τετράγωνοι Polyæn. 4, 3, p. 359. Ἀερόμελι εἰς παλάθας Συριακῆς τρόπῳ πλάττειν Amyntas ap. Athen. 11, p. 500, D. Hemst.] Gaza παλάθας vertit Offas, ubi Theophr. ex prunis nucleo dempto contusis fieri παλάθας scribit : H. Pl. 4, 3. Et quod Plin. dicit, Purgatum enim tundunt, servantque ejus offas, Theophr. παλάθας vocarat. Ap. Diosc. [1, 80], de bdellio : Ἀδρόβωλον παλαθῶδες, Plin. explicat Et in offas convolutum hadrobolon : ut annotant VV. LL. [22]

[Παλάθιον, τὸ, dimin. a παλάθη. Polemo ap. Athen. 11, p. 478, C : Παλάθιον, μέλι, ἔλαιον. Schol. Dionys.

A Thr. in Bekk. Anecd. p. 794, 21. || Παλάσιον, idem. Phot. p. 371, 20 : Παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα· παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα· εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Hesych. : Π., τὰ σ. σ. καὶ διὰ τοῦ θ παλάθια καὶ παλάθη. Aristoph. Pac. 574 : Τῶν τε παλασίων ἐκείνων.]

Παλαθίς, ίδος, ἡ, i. q. παλάθη. Strabo [2, p. 99] : Ἐξοικειοῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους μεταδόσει παλαθίδων. [Philo Belop. p. 89, 28 : Τὰ σῦκα μετὰ τῶν γιγάρτων τῆς σταφίδος κοπέντα καὶ εἰς παλαθίδα διαμερισθέντα. Hase.]

[Παλαθώδης. V. Παλάθη.]

Πάλαι, Olim, Quondam. [Antiquitus.] Hom. Il. Ι, [105 : Οἷον ἐγὼ νοέω] ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. [Hic aptius redditur per *antea*, ut in ll. infra indicandis.] Ψ, [331] : Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος. [Hic quoque aptior alia interpretatio est, Pridem. Æsch. Suppl. 260 : Χώρας Ἀπίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν. Soph. OEd. C. 760 : Οὖσα σὴ πάλαι τροφός· Tr. 1141 : Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν.] Demosth. ad Phil. Epist. [p. 152, 7] : Τῷ B μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ, νῦν ὁμολογεῖ· Pro cor. : Καὶ πάλαι γεγονυίας, καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν. Lucian. [Vit. auct. c. 5] : Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι. [Plato Tim. p. 19, D : Περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν· Protag. p. 342, E : Καὶ τῶν νῦν ... καὶ τῶν πάλαι.] Dicitur et πάλαι ποτέ, vacante ποτέ, ut in proverb., Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· quod habetur quum alibi, tum ap. Aristoph. Pl. [1002. Plato Critia p. 110, A : Τῶν πάλαι ποτὲ γεγονότων ἠμέλουν. Dionys. A. R. 2, 1 : Μηνύοντα τὴν πάλαι ποτὲ αὐτῶν ἐνοίκησιν.] Item cum articulo, τὸ πάλαι s. τοπάλαι : utitur autem [Herodot. 1, 5; 4, 180; 7, 94 et] Thuc. [1, 5.] Affertur et κατὰ τὸ πάλαι pro Olim, Jam inde a priscis temporibus. Ap. Lucian. autem [Amor. c. 34] : Τῶν πάλαι [παλαιῶν] ῥιζῶν αὖθι κολούματα, Bud. τῶν πάλαι esse ait pro τῶν παλαιῶν, dictum ea forma qua sî ἄγαν σπουδαί. [Πάλαι cum articulo sæpissime adjectivi παλαιός, ά, όν, significationem habet. Pind. Isthm. 2, 1 : Οἱ μὲν πάλαι ... φῶτες. Soph. OEd. T. 1 : Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή· 268 : C Τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος· 916 : Τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται· Tr. 1165 : Μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα. Plato Leg. 8, p. 848, D : Τὰς τῶν πάλαι τιμὰς ἀνθρώπων. Philo vol. 2, p. 484, 12 : Ὕμνοι ἀρχαῖοι τῶν πάλαι ποιητῶν.]

|| Pridem, Jampridem, Jamdudum, [Inde a longo tempore. Hom. Il. Π, 441 : Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ· Χ, 301 : Ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν Ζηνί· Od. Ξ, 240 : Δένδρεα ... αὖα πάλαι· Υ, 282 : Καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς ἦεν. Herodot. 1, 45 : Θεῶν τις, ὅς μοι καὶ πάλαι προεσήμαινε τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι· ubi καὶ πάλαι dictum ut ap. Pind. Nem. 8, 54 : Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι· et ap. Platon. Rep. 6, p. 506, B. Æsch. Prom. 998 : Ἔπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Soph. Ph. 589 : Σκοπῶ κἀγὼ πάλαι· El. 1049 : Πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι· Ant. 181 : Ἐμοὶ γὰρ ὅστις ... ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει, κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ. Plato Phædr. p. 257, C : Τὸν λόγον δέ σου πάλαι θαυμάσας ἔχω. Et alii quivis.] Demosthenes Pro corona [p. 242, 9] : Ἐπεὶ διά D γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπωλώλατε [recte nunc ἀπολώλατε legitur]. Aristoph. Pl. [642] : Τοῦτο γὰρ κεῖθόσ' ἐγὼ πάλαι Ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί. Sic Lucian. : Πάλαι περιμένει. [Catapl. c. 1 : Πάλαι παρεῖναι δέον.] Et οὐ πάλαι, Non pridem. Æschin. [p. 4, 33] : Οὗτοσὶ δὲ οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρώην γυμνὸς ἐπαγκρατίαζεν. [Antea. Æsch. Prom. 845 : Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν ... φράσω ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος, i. e. orationis paullo ante inchoatæ. Ag. 587 : Ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο, ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός.] Sed πάλαι dicitur aliquando de Eo quod paulo ante factum fuit, et valde brevi tempore, pro ἄρτι, inquit Bud. afferens e Xen. [OEc. 17, 19] : Ἀλλ' ἐγώ σοι πάλαι ἔλεγον ὅτι γεωργία κτλ. At ego vix ausim cum Bud. πάλαι exponere ἄρτι, quod opponantur a Plat. Crit. p. 72 [immo Theæt. init.] : Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; Cui interrogationi respondetur, Ἐπιεικῶς πάλαι.

[Παλαιὰ πόλις, ἡ, Vetus urbs, Inter urbes Asiaticas nominatur ab Hierocle p. 660, ubi Wessel. : « Eandem esse volunt ac Παλαιὰν κατοικίαν, de qua 130 stadiis

ab Anderis remota Strabo 13, p. 614, dubia tamen conjectura : nam Παλαιῶν præsul in Nicæno 2, p. 51, inter Hellespontios subscribit et a Palæopolitano distinguitur. Ejus episcopi in Conciliorum Actis sæpe obvii sunt. V. Nicænum 2, p. 153 et Ephesinum p. 437. » || Π. π. Pamphyliæ ap. Hierocl. p. 680. || Πολίχνη Παλαιὰ καλουμένη Cypri insulæ ap. Strabon. 14, p. 683. || Π. π. oppidum Iberiæ ap. Strabon. 3, p. 160 : Ὤικουν οἱ Ἐμπορῖται πρότερον νησίον τι προκείμενον, ὃ νῦν καλεῖται Π. πόλις. || Pro Παλαιὰ πόλις etiam Παλαίπολις dictum est, quod v.]

[Παλαιὰ κώμη, ἡ, Vetus pagus, nomen loci apud Pausan. 3, 22, 6 : Κατὰ τὴν ἐξ Ἀκριῶν ἐς Γερόνθρας ὁδὸν ἔστι Παλαιὰ καλουμένη κώμη.]

[Παλαία (?), ἀλφιτισμός, οἱ δὲ πόσιν σίτου (ποσσίτου codex), Hesych.]

Παλαιάγχη, Jamdudum, VV. LL. ἁμαρτύρως. [Vox nihili, fortasse ex παλαί' ἄγχη conflata.]

[Παλαίβιος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Epigr. p. 36.]

[Παλαιβίωσις, εως, ἡ, Vita quæ prius fuit. Pseudo-Chrys. Serm. 27, vol. 7, p. 325 : Δὸς τοῦ παιδὸς τὴν παλαιβίωσιν, καὶ κινῶ τὴν γλῶτταν πρὸς ὑμβροδοσίαν. Seager.]

[Παλαιβλαστὴς perperam pro παλιβλαστὴς codd. ap. Athen. 2, p. 69, D.]

[Παλαιγάμβριον. V. Γαμβρεῖον.]

Παλαιγενής, ὁ, ἡ, q. d. Olim genitus : unde ponitur pro Prisco s. Vetusto : ut [Æsch. Prom. 220 : Τὸν π. Κρόνον. Eur. Phœn. 344 : Λαίῳ π. Med. 421 : Μοῦσαι παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδῶν.] Apoll. Arg. 1, 1 : Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. [Agathias Anth. Pal. 4, 3, 113 : Παλαιγενέεσσιν ἐρίζων. « Compar. παλαιγενέστερος Planud. Ovid. Metam. 14, 434. » Boiss.] Item pro Annoso s. Sene [Hom. Il. Γ, 386 (et H. Cer. 101) : Γρηὶ παλαιγενέϊ· Ρ, 561 : Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές. Γρηὺ παλαιγενὲς Od. Χ, 395], ex Aristoph. [Nub. 358] affertur, Χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενές. [Vera scriptura παλαιογενές. V. Παλαιογενής.] Additurque legi et παλαιγενὲς in vocat. ap. Eund. Videtur autem ludendo adjectum esse hoc vocab. post πρεσβῦτα. Ab Hesych. παλαιγενὲς exp. πρεσβῦτα. [De vino veteri Antiphan. ap. Athen. 11, p. 781, F : Βακχίου παλαιγενοῦς. || Æsch. Ag. 1620 : Ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής, Vetus inimicus, i. e. ex longo tempore.]

[Παλαίγλωσσος, ὁ, ἡ, Antiquitus nobilis, celebratus, reponebat Valckenaer. Sophocl. Trachin., ubi ed. Brunck. v. 1168 : Τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός. Valck. conjecturam probabat Clavier *Sur les oracles des anciens* p. 29 et 30. Hase.]

Παλαιγόνος, Antiquus, Grandis natu. Ex VV. LL. sunt hæc, erroris suspicione non carentia. [Vitiose pro παλαίγονος.]

[Παλαίγονος. V. Παλαιόγονος.]

[Παλαιδέτης. V. Παλαιετής.]

[Παλαιένδοξος, ὁ, ἡ, Olim nobilis. Philo J. vol. 2, p. 437 : Παλαιοπλούτων καὶ παλαιενδόξων. Wakef.]

[Παλαιετής, ὁ, ἡ, Vetus, Grandævus. Hesych. (post Παλαιοθέτης) : Παλαιδέτης, πρεσβύτης, ὁ συνήθης ὁ παλαιετής. Glossa corrupta, cujus corrigendæ rationes plures sunt, quarum facillima, sed non vera, ut arbitror, ὁ συνήθως παλαιετής. Παλαιδέτης ex παλαιοετὴς corruptum videbatur Casaubono. G. Dind.]

[Παλαίθεος, ἡ, Prisca dea. Hesych. et Phot. : Παλαιθέου, παλαιᾶς θεοῦ. Nisi divisim scribendum πάλαι θεοῦ.]

Παλαίθετος, ὁ, ἡ, A longo tempore asservatus et reconditus, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθείς. [Sic κῆλα παλαίθετα ex Callimacho (fr. 469) interpretatur Suidas s. v. Κῆλα. Παλαιθετῶν ὕμνων ἀοιδοὶ Ion ap. Athen. 14, p. 634, F, quod παλαιθέτων scribendum videbatur Schweighæusero. Cui præferendum esset παλαιθετῶν, si satis certa hujus adjectivi fides esset, de quo v. Παλαιετής. Ceterum comparandum παλαιγενέων ἀοιδῶν, quod dixit Eurip. Med. 421. G. Dind.]

Παλαιμήτωρ, Antiqua parens, Prisca mater, Eur. [Suppl. 628, ubi recte legitur παλαιομάτορος.]

[Παλαιμ. V. Παλαιόω.]

[Παλαιμονέω.] Παλαιμονεῖν ex Pind. Pyth. [2, 112] affertur pro Contendere : Χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.

[Παλαιμόνια, τὰ, Portunalia, Gl.]

[Παλαιμόνιον, τὸ, templum Palæmonis s. Portumni in isthmo Corinthi. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 573, n. 1104, 8 : Ὁ αὐτὸς καὶ τὸ Π. σὺν τοῖς προσκοσμήμασιν ... ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησε. Conf. Pausan. 2, 2, 1 et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 252, 3. Hase.]

[Παλαιμόνιος, ὁ, Palæmonius, Lerni s. Vulcani filius, Argonauta. Apoll. Rh. 1, 202 ; Orph. Arg. 208.]

[Παλαιμοσύνη. V. Παλαισμοσύνη.]

Παλαίμων, ονος, ὁ, Palæmon, deus marinus, filius Leucotheæ : prius Melicerta, a Latinis Portumnus dictus. [Eurip. Iph. T. 271 : Ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ, δέσποτα Παλαῖμον. Lycophr. 228. Pausan. 1, 44, 7 ; 2, 2, 1 ; 8, 48, 2. || Παλαίμων Ἡφαίστου ἢ Αἰτωλοῦ (υἱός) ap. Apollod. 1, 9, 16, 8. Conf. Παλαιμόνιος. || Herculis ex Autonoe filius. Apollod. 2, 7 extr. || Παλαίμων, ὁ Ἡρακλῆς ap. Hesych., fort. ex Lycophr. 663 : Τοῦ Κηραμύντου Πεναίου Παλαίμονος· ubi schol. : Τοῦ Ἡρακλέους διὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν τῷ Διί. G. D. De Hercule Παλαίμονι Creuzer. *Symbol.* part. 2, p. 80 sq. Hase.]

[Παλαιογενής, ὁ, ἡ, Grandævus. Aristoph. Nub. 358 : Πρεσβῦτα παλαιογενὲς θηρατὰ λόγων ... ubi cod. Ven. παλαιγενές· unde in aliis quibusdam interpolatum παλαιγενές, ὦ θ.]

Παλαιόγονος, ὁ, ἡ, Priscus : ut Κεκροπιδῶν παλαιογόνων, Epigr. [Anth. Plan. 4, 295.] Dicitur etiam Παλαίγονος ead. signif. [Pind. Ol. 14, 5 : Παλαιγόνων Μινυᾶν. Μῆτιν παλαιγόνων, Prudentiam majorum, Ol. 13, 70.]

[Παλαιόδουλος, ὁ, Ab antiquo servus, Philo J. vol. 2, p. 468, 31. Wakef. Adde p. 446, 47.]

[Παλαιόθερμος, ὁ, ἡ, Vetus et fervidus. Const. Manass. Amat. 5, 27, οἶνος.]

Παλαιοθέτης, ὁ, ab Hesych. [et Phot. p. 371, 4] exp. παλαιοπράγμων, et δρακτήριος.

[Παλαιολογέω, De rebus antiquis dissero. Appian. Hisp. c. 2.]

[Παλαιομάγαδις, ὁ, i. q. μάγαδις. Athen. 4, p. 182, D. V. Μάγαδις.]

[Παλαιομήτωρ, ορος, ἡ, Prisca mater. Eur. Suppl. 628 : Τᾶς παλαιομάτορος προγόνου.]

[Παλαιοπανοῦργος, ὁ, Veterator, Gl.]

[Παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ, Priscis instructus divitiis. Thucyd. 8, 28 ; Philo vol. 2, p. 437 ; Malchus Hist. Exc. p. 252, 2. Π. ἱερὸν Pollux 1, 23. Π. πόλις 9, 18.]

[Παλαιοπράγμων, ὁ, ἡ, Longo usu versatus. V. Παλαιοθέτης.]

[Παλαιορ. V. Παλαιός.]

[Παλαιοράφιον, τὸ, Subtriballum, Gl.]

[Παλαιοράφος, ὁ, Veteramentarius, Veterivallus, Veterarius, Gl.]

Παλαιός, ά, όν, [ap. Bœotos Πάληος : v. Etym. M. p. 32, 6, ubi πάληός, quod πάληος scribendum ex Arcad. p. 39, 10. Æolicum Πάλαιος memorat Eustath. p. 28, 33, quod cum formis hodiernæ Græcitatis παλαιὸς et παλιὸς comparat Coraes ad Isocr. p. 61], q. d. Qui fuit πάλαι, Olim, Antiquus, Vetus, Priscus : οἱ παλαιοί, Prisci, Homines qui olim fuerunt, Prisci temporis homines, s. Prisci seculi. Quo utuntur modo quum alii, tum Aristot. [Hom. Il. Λ, 166 : Παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ. Plato Crat. p. 411, B : Οἱ πάνυ παλαιοὶ ἄνθρωποι. Isocr. p. 83, D : Μηδόκῳ τῷ παλαιῷ. De locis Æsch. Pers. 17 : Τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος. Soph. fr. 655 : Φοίβου παλαιὸν κῆπον· El. (4 et Eur. El. 1) : Π. Ἄργος. Ant. 999 : Παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον. Eurip. Rhes. 360 : Ὦ π. Τροία.] Et παλαιὰ s. τὰ παλαιά, Res priscæ, olim gestæ, Quæ olim contigerunt, Res antiquæ memoriæ, ut quidam interpr. Isocr. Ad Phil. [p. 90, E] : Καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους ; [Τὰ παλαιὰ καινῶς διελθεῖν id. p. 42, D.] Et quidam poeta ap. Athen. : Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά· καινὰ γὰρ κρείσσω. [Plato Rep. 2, p. 382, D : Διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιά. Παλαιὰ κωμῳδία, Vetusta comœdia, apud Polluc. 4, 143, aliosque grammaticos, comœdiæ ætates distinguentes : quæ frequentius ἀρχαία dicitur. Utroque utitur gramm. in Proleg. ad Aristoph. vol. 1, p. 27, 5 : Τῆς κωμῳδίας τὸ μὲν ἐστιν ἀρχαῖον, τὸ δὲ νέον, τὸ δὲ μέσον. Τῆς δὲ νέας διαφέρει ἡ παλαιὰ κωμῳδία κτλ. Παλαιὰ τραγῳδία, Veteris poetæ tragœdia, in

inscr. Thespiensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 767 : Τραγῳδὸς παλαιᾶς τραγῳδίας. Παλαιὰ Ἀτθίς, Vetus dialectus Attica, ap. Strabon. 8, p. 333, aliosque. Οἱ παλαιοὶ a grammaticis non raro dicuntur vel scriptores veteres universi vel certa quædam scriptorum genera, velut Attici veteres, aut grammatici antiqui, quos τῶν παλαιῶν nomine sæpe designat Eustathius.] Sic [Isocr. p. 333, A : Τὰ παλαιὰ τῶν ἔργων διεξιόντες·] Xen. [Mem. 2, 1, 33], παλαιαὶ πράξεις. Ibid. dicitur παλαιὸς χρόνος, Tempus quod jam olim fuit, Tempus longinquæ antiquitatis, Longinqua antiquitas, vetustas. Plut. De Rom. fort. [p. 323, E] : Ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ὥσπερ εἰς τόπον ἀμαυρὸν, τὸν παλαιὸν χρόνον, ἐκ τῶν λαμπρῶν καὶ ἐναργῶν τεκμηρίων φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. Soph. [Aj. 600] : Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος ... μίμνω. [OEd. T. 561 : Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι. Eur. Hipp. 908 : Φάος τόδε οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο. Plato Tim. p. 23, B : Ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις. Diodor. 19, 67 : Ἐκ παλαιῶν χρόνων.] Sæpe autem subauditur χρόνος cum hoc nomine : ἐκ παλαιοῦ, pro Olim, Jam olim. [Pausan. 4, 5, 2.] Synes. : Ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. [Non est subaudiendum χρόνος : nam παλαιοῦ genere neutro dictum est, ut παλαιὸν ap. Soph. Ph. 493 : Ὃν δὴ παλαιὸν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ. Nam sic recte scriptum in libris Triclinianis : ceteri παλαιὸν vel παλαί' ἄν. G. D.] Sic in superlat., Ἀγαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου, Pausan. in Cor., Ab omni vetustate. [Plut. V. Demetr. c. 44 : Ἐκ τοῦ παλαιοτάτου.] V. Παλαίτατος paulo post. Thuc. jungit etiam cum ἀπό, dicens [1, 2], Ἀπὸ παλαιοῦ. [Eodem referenda exx. quale Homericum Il. Ζ, 215 : Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός, i. e. Inde ab antiquo tempore. Od. Ψ, 296 : Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. Soph. Tr. 263 : Ξένον παλαιὸν ὄντα. Eur. Alc. 212 : Σὺ δ' εἶ παλαιὸς δεσπόταις ἐμοῖς φίλος.] || Dicebant vero et τὸ παλαιὸν pro Olim [Herodot. 1, 171 ; 4, 12, al. Plato Crat. p. 420, B] : quo utitur Plut. [V. Fabii c. 1] post Isocr. [p. 119, A : Δωριεῖς τὸ π. ὄντες· 207 : Γεγονὼς τὸ μὲν π. ἐκ Διός. Aristot. H. A. 6, 36 : Νῦν μὲν ... τὸ παλαιὸν δὲ ... Polyb. 6, 7, 4 : Τὸ μὲν οὖν π. ἐνεγήρασκον ταῖς βασιλείαις· et ib. 20, 9 ; 25, 3.] Atque ut παλαιὸς χρόνος, sic παλαιὰ ἡμέρα ap. Eur. : ut [Rhes. 389], Παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσεννέπω· quod exp. Post longum tempus. [Alio sensu π. ἡμέρα ap. Soph. l. infra citando.] Dicitur etiam res quælibet παλαιά, Antiqua : ut παλαιὸς μῦθος [ap. Plat. Leg. 7, p. 804, E], Antiqua fabula s. Prisca. Et π. λόγος [ap. Plat. Phæd. p. 70, C, Phædr. p. 240, C], Plut. [V. Camill. c. 4.] Et π. χάρις, Soph. [Aj. 808] ; παλαιὰ ὕβρις, Athen. [et Æsch. Ag. 764. Παλαιᾶς δόμων ἁμαρτίας ib. 1197. Π. διανομαὶ Eum. 727. Π. νόμοι 778. Eur. Suppl. 563 ; Plato Leg. 2, p. 659, B. Παλαιὸς et ἀρχαῖος conjuncta ap. Lysiam p. 107, 41 : Κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον· ubi Reisk. : « Potest aliquid παλαιὸν esse, quod ἀρχαῖον ideo non item sit ; et rursus ἀρχαῖον, quod non sit παλαιόν. Est autem παλαιὸν Antiquum, et solummodo rationem habet temporis : ἀρχαῖον autem est, Quod ab initio rerum, aut reipublicæ cujusdam, semper ita fuit actitatum, ut semel antiquo ritu fuit institutum. Jam si respublica quædam est non admodum vetusta, potest institutum aliquod esse quidem ἀρχαῖον, quod non ideo statim est παλαιόν. In republica contra pervetusta potest aliquid esse παλαιὸν quidem, at non idem ἀρχαῖον, si sc. alia instituta præcesserunt antiquiora, per hoc abrogata. Conjungit quoque duo hæc voc. Liban. Or. 2, p. 17, 12 ed. Bongiov. ; Philostrat. p. 246 ; Euseb. H. E. p. 16, 22 ; Themist. p. 232, 5. Ita quoque Plin. Paneg. : *Vident ducem Romanorum unum ex ulterioribus illis et priscis.* » Demosth. p. 597, 18 : Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἀρχαῖα καὶ παλαιά. Plut. Mor. p. 115, C. Eadem alio modo conjunxit Soph. Tr. 555 : Ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός. Ex scriptoribus Latinis aptiora Reiskius afferre potuerat exx. conjunctorum adjj. *priscus* et *vetus*, *vetus* et *antiquus*, de quibus v. Ruhnk. ad Vellejum p. 64.] Ap. Hom. autem aliquoties [Od. Β, 188, Η, 157, al.] legitur, Παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. [De rebus antiquitate venerabilibus Antiphon p. 141, 33 : Εἴργεσθαι πόλεως, ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἅπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις· quod τιμιώτατα scribendum videbatur Valck.

Diatr. Eurip. p. 293.] Sed et de rebus quas sensibus corporis usurpamus, et corporeæ sunt, ut ita dicam : velut παλαιαὶ naves ap. Hom. [Od. Β, 293], quibus opponuntur νέαι ab Eod. Affert autem hoc ex. Suidas, postquam dixit παλαιὸν significare τὸ διερρυηκός. [Lysias p. 179, 37 : Τριήρεις παλαιὰς ἀντὶ καινῶν παραδώσειν.] Sic τὰ παλαιὰ τῶν ἀγαλμάτων, Plut. Quæst. Rom. Sed et π. οἰκία ex eod. Plut. affertur pro Vetus domus. Citatur alioqui et pro Antiqua familia. Tale est π. ἱμάτιον. [Παλίμπηγα καττύματα per παλαιὰ exp. Pollux 6, 164 ; 7, 82. Οἱ τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ ap. Platon. Menon. p. 91, D.] Ex Soph. autem et pro σαθρός, Putris, Rancidus. [OEd. T. 290 : Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη· ubi gl. σαθρά.] Sed et οἶνος π., Vinum vetus, quum ap. alios [Hom. Od. Β, 340], tum ap. Pind. [Pyth. 5, 73.] Quinetiam π. γέρων ap. Hom. [Od. Ν, 432] : quod imitari voluisse puto [Plutarchum Mor. p. 795, C.] Tibullum quum dixit, Veteres senes, Eleg. 1, 8 : In veteres esto dura puella senes. Ibid., Vetus caput, de sene : paucis ante versibus, Quum vetus infecit cana senecta caput. At Prisci senes ap. Ovid. Metam. 10 non est quod dicit Tibullus, Veteres senes, et diceretur ex Hom. παλαιοὶ γέροντες, sed Prisci temporis senes. [Od. Τ, 346 : Γρηῦς ... παλαιή, κέδν' εἰδυῖα· Α, 395 : Βασιλῆες Ἀχαιῶν ... νέοι ἠδὲ παλαιοί· Δ, 720 : Δμῳαὶ νέαι ἠδὲ παλαιαί. Æsch. Sept. 327 : Νέας τε καὶ παλαιάς· Choeph. 171 : Πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω ; Soph. OEd. T. 961 : Παλαιὰ σώματα· OEd. C. 112 : Οὗτοι δή τινες χρόνῳ παλαιοί. Exquisitius id. Aj. 622 : Παλαιᾷ ἔντροφος ἁμέρᾳ μάτηρ.] Alioqui παλαιοὶ sæpe dicitur in prosa sine adjectione pro γέροντες, et παλαιὸς pro γέρων, Senex. [Plato Symp. p. 182, B : Οὔτε νέος οὔτε π.] Isocr. Paneg. [p. 79, D] : Τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥάθυμός ἐστιν ὅστις κτλ. Sic usurpatur et in festivis hisce Alexidis senariis [ap. Athen. 1, p. 25, F] : Ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ Παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ Μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον. [Ἀνὴρ π. καὶ πολὺς τῷ χρόνῳ, Ælian. ap. Suid. Ἀπῳκος. Hemst. Cum genit. Dionys. Areop. De div. nom. 10, 2 : Ἡμερῶν δὲ παλαιὸς ὁ θεὸς ὑμνεῖται, διὰ τὸ πάντων αὐτὸν εἶναι καὶ αἰῶνα καὶ χρόνον, ex Dan. 7, 9, 13, 22.] Ap. Hom. autem Il. Ξ, [136] παλαιὸς φὼς a vett. gramm. expositum fuit non simpliciter γέρων, sed λίαν γέρων. Hesychio autem est etiam ἄφρων : quem vide. [Hesychii glossam infra afferemus. Comparandus similis adjectivi ἀρχαῖος usus.] || Παλαιὰ sine adjectione ap. Eccles. scriptt., pro π. διαθήκη, Vetus Testamentum. Quod quum ap. alios, tum Chrysost. legitur. Sic et OEcum. : Νόμον δὲ λέγει πᾶσαν τὴν παλαιάν. Quod certe ignorans Gregorii Naz. Int., ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης vertit, Veterum et novorum mediator. Opp. autem huic et καινή. || Pristinus : παλαιὰ χάρις, ex [Pind. Isthm. 7, 23, et] Soph. [Aj. 808 : Τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη], Pristina gratia. [Id. OEd. T. 1395 : Ὁ πρὶν π. δόμος. Æsch. Pers. 158 : Εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ.] Sic autem ἀρχαῖος pro Pristinus usurpari docui suo loco. [Παλαιὸς ἄνθρωπος, sensu Christiano, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 54. Boiss.] || Παλαιὸν quidam significare etiam putant i. q. τὸ ἀρχαῖον. V. Suid. [et Phot. p. 370, 26 : Οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαιὸν ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου. Οὕτως Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον « Καίτοι εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτησικλεῖ τὰς ν' παλαιάς. »]

|| Παλαίτερος pro παλαιότερος, Antiquior, Vetustior. Et Παλαίτατος pro παλαιότατος, Antiquissimus, Vetustissimus. [Pind. Nem. 7, 65 : Ἄλσει παλαιτάτῳ.] Thuc. 1, [4] : Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. [Adde 1, 13 : Ναυμαχία παλαιτάτη. Ælian. N. A. 2, 1 et 17, 28, ubi libri partim παλαιοτ—, Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 335, 22. Jacobs.] Sic [ἐκ παλαιτέρου ap. Herodot. 1, 60, et] ἐκ παλαιτάτου ap. Eund. [Thucyd.], Jam olim. [Ἐν παλαιτέροισι, Inter seniores, Pind. Nem. 3, 127. Νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς Æsch. Eum. 721. Eur. Med. 68 : Ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι. Παλαιότερος et παλαιότατος ap. Platonem aliosque.] Sed παλαίτερον Bud. affert etiam pro Prius, ex Synesio. [Π. ἔτι Dionys. A. R. 1, 40 : Εὐάνδρος παλαίτερον ἔτι τῆς Θέμιδος ἀκηκοὼς διεξιούσης κτλ. Similiter 1, 88 ; 2, 47 ; 3, 61, 8, 16 (ex cod. Vat. : nam vulgo πάλαι πρότερον ἔτι) ; 10, 48 ; 11,

36. Παλαίτερον μὲν ... τότε δὲ ... 4, 64. Παλαίτερον ... νῦν Callim. Epigr. 5, 1, ex emend. Bentleii : nam vulgo παλαίτερος.] Scio autem mirum videri posse cuipiam quod παλαίτερος esse dicatur pro παλαιότερος, itidemque παλαίτατος pro παλαιότατος, quum a πάλαι possit esse regularis formatio : sed μεσαίτερος et μεσαίτατος, itidemque ἰδιαίτερος et ἰδιαίτατος, aliaque multa hujusmodi, mirum illud videri non sinent. [Phot. p. 371, 6 : Παλαιότερον καὶ ἄνευ τοῦ ο λέγουσι· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν παλαίτατον.]

[|| Παλαιὸς correpta syllaba media tanquam παλιὸς pronunciandum ap. Eurip. El. 497 : Παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε· Apollonid. Anth. Pal. 9, 281 : Θρηϊκίης φάτνης παλαιὸς (παλαιὸς Jacobsius scripsit) λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα ... et in senariis Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 821, 862, 863, a verbis παλαιοῦ τ' (s. δ') ἐλαίου incipientibus. Eadem ratio Laconicæ formæ παλαιὸρ in senario Aristoph. Lys. 988 : Ὑπὸ τῆς ὁδοῦ. Παλαιόρ γα ναὶ τὸν Κάστορα· ex quo l. Hesych. : Παλαιόρ, μωρός· quod rectius παλαὸρ scribitur, cujus formam vulgarem παλαὸς, quam codd. quidam Aristoph. præbent, annotavit Herodian. Π. μον. λέξ. p. 4, 18, ubi vocabula enumerat oxytona in αλαος terminata, γαλαὸς, ἀλαὸς, παλαός. Accedit Suidas cum Theognosto p. 50, 3 : Παλαός· ὁ σκώπτης. Τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος. Cui interpretationi similis est quam ex Hesychio supra attulit HSt., Παλαιὸς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ὁ καὶ (scr. ὁ ἄφρων καὶ) ἠλίθιος. Diversum a παλαιὸς adjectivum esse visum est grammaticis quibusdam, etymologiam ineptam commentis, quam exponit schol. ad l. Aristoph. : Ὥσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π, ἠλεὸς, ἀλεὸς, παλεὸς, τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος. Quæ novitii grammatici annotatio est, qua caret codex Ravennas, ex eodem fonte petita unde hausit Eustathius p. 1443 extr. : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν καὶ παλεὸς ὁ μάταιος πλεονασμῷ τοῦ π ὁμοίως τῷ ἤγανον πήγανον. G. D.] Παλαιὸρ, Stultus : μωρὸς Hesych. [Rectam scripturam παλαὸρ supra posuimus.]

[Παλαῖος, ὁ, Palæus. Arcad. p. 43, 28 : Παλαῖος τὸ κύριον, παλαιὸς δὲ τὸ ἐπίθετον. Nominis pr. exemplum est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 257 : Ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίου. G. Dind.]

Παλαιότης, ητος, ἡ, Vetustas, Antiquitas. [Eur. Hel. 1061 : Π. γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἐνεστί τις. Æschin. p. 33, 34 : Κτησιφῶντος, ὥσπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολήν τινα ἑαυτοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος. Plato Crat. p. 421, D : Ὑπὸ παλαιότητος· Rep. 10, p. 609, F : Εἴτε π. εἴτε σαπρότης οὖσα. Paulus Ep. ad Rom. 7, 6 : Ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος. Π. ἄρτου Dio Cass. 72, 8. Ulpian. ad Demosth. Ol. 2, p. 23 : Ὅταν (τοῖχος) ὑπὸ παλαιότητος διαβιβρώσκηται. Asterius p. 197, E ed. Combef. : Δέρμα νεκρὸν καὶ φαῦλον ἐκ π. G. Dind.]

[Παλαιοτόκος, ἡ, Quæ pridem peperit. Ὄνος π. ap. Aretæum p. 103, 42, ubi oppos. γυναικὸς νεοτόκου.]

[Παλαιοτροπία, ἡ. Mos antiquus. Eustath. p. 531, 40 : Αὐτὰ δέ γε (vocc. τροπαῖον, ἑτοῖμον, ἐρῆμον properispomena) παλαιοτροπίαν τινὰ ἔχουσιν.]

[Παλαιότροπος, ὁ, ἡ, Morem antiquum tenens sive referens. Iambl. V. Pyth. c. 23, p. 222 : Χαρακτὴρ (τῆς διδασκαλίας) π. ὤν. Βωμοὶ παλαιότροποι, Antiquæ formæ aræ, Nicomach. Theol. arithm. 2, p. 129 ed. Ast.]

[Παλαιουργέω.] Παλαιουργούμενος, Veteramentarius, VV. LL.

[Παλαιουργὸς, ὁ, Veteramentarius. Pollux 7, 82 : Οἱ δὲ παλαιὰ (καττύματα) ἐπιρράπτοντες παλαιουργοί.]

[Παλαιοφανὴς, ὁ, ἡ, Qui vetus videtur. Οἴνους π. καὶ μονίμους Geopon. 7, 24, 1. Wakef.]

[Παλαιόφρων, ὁ, ἡ, Antiqua sapiens, Vetus. Æsch. Eum. 874 : Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν· Suppl. 601 : Γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων.]

[Παλαιόχρονος, ὁ, ἡ, Longævus. Const. Manass. Chron. 6047 : Π. πέμπελος ὢν τριγέρων· Amator. 7, 23. Boisson.]

[Παλαιοχωρίον, τὸ, Vetus vicus. Anna Comn. p. 442 : Περὶ π. δέ τι γενομένῳ. Ebebeling.]

[Παλαιόω, Veterem facio. Arcad. p. 163, 19. lxx Job. 9, 5 : Ὁ παλαιῶν ὄρη. Thren. 3, 4 : Ἐπαλαίωσε

σάρκα μου. Antiquo, Abrogo. Paul. Ep. ad Hebr. 8, 13 : Ἐν τῷ λέγειν Καινὴν πεπαλαίωκεν τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.] Παλαιοῦμαι, Veterasco, Vetus fio. [Κηρὸς παλαιούμενος Aristot. H. A. 5, 32.] Unde οἶνος παλαιούμενος ap. Galen., et οἶνος πεπαλαιωμένος ap. Athen., Vinum quod ad vetustatem pervenit; quidam vero vertere ausi sunt, Vinum vetustate affectum, Vinum vetus. [Athen. 1, p. 27, B : Οἶνος παλαιωθεὶς πολὺ χρησιμώτερος. Schw. Galen. vol. 14, p. 15, 13, de vino Signino : Π. κάλλιστος γίνεται. Hippiatr. p. 120, 9 : Παλαιούμενον δὲ τοῦτο βέλτιον τὸ φάρμακον. Hase. Παλαιούμεναι κριθαὶ Geopon. 2, 30, 4.] Alicubi πεπαλαιωμένον exp. etiam Inveteratum. Celsus dixit et Veterarunt, pro Veteres factæ sunt. Cam. ex Plat. Symp. [p. 208, B. Adde Tim. p. 59, C] affert τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον, Quod abit et veterascit, antiquatur. [Epist. Socr. p. 18, 18 : Κακὰ παλαιούμενα νέα γίνεται. Valck. lxx Deut. 29, 15 : Οὐκ ἐπαλαιώθη τὰ ἱμάτια ὑμῶν. Psalm. 101, 27 et Paul. Ep. ad Hebr. 1, 11 : Πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται. Luc. 12, 33 : Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλλάντια μὴ παλαιούμενα, i. e. divitias non veterascentes.]

[Παλαίπαρος. V. Πάρος.]

[Παλαιπερκώσιος. Παλαιπερκώτη. V. Περκώτη.]

[Παλαιπλούσιος, ὁ, ἡ, i. q. παλαιόπλουτος. Philo vol. 1, p. 233, 46 : Οὐκ ἐκ παλαιπλουσίων, ἀλλ' ἐκ φιλαρέτων φύντες. G. Dind.]

[Παλαίπολις, εως, ἡ, Vetus urbs, ὄνομα τόπου apud Suidam. Divisim Hesych. : Πάλαι πόλις, τὸ παλαιὸν Ἄργος. Appellativum est ap. Eustath. Opusc. p. 237, 92 : Ἡ ἐμὴ παλαίπολις.]

[Πάλαιρος, ἡ, Palærus, urbs Acarnaniæ. Strabo 10, p. 450, 459; Theognost. p. 71, 1. Male Πάλαιρον, τόπος, ap. Zonar. p. 1511. || Adject. Παλαιρεὺς, έως, ὁ. Παλαιρεῦσιν Thucyd. 2, 30, ubi aliquot libri Πηλιρεῦσιν.]

[Παλαίσκηψις. V. Σκῆψις.]

Πάλαισμα, τὸ, q. d. Luctamentum. Apud Xenoph. Rep. Lac. [9, 4 : Παραλαβεῖν ἐν παλαίσματι συγγυμναστήν] pro Luctatio, Lucta, [Luctæ certamen. Pind. Ol. 9, 20 : Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων· Nem. 10, 40 : Ἔγειρε λύραν καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδα. Plut. V. Eumen. c. 1 : Παγκράτια μειρακίων καὶ παλαίσματα παίδων.] || Artificium luctationis ad supplantandum adversarium, luctandi s. eluctandi, Artificiosa luctatio [Plato Alc. 1 p. 107, A : Οὐδὲ περὶ παλαισμάτων γε εἰώθασι βουλεύεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Herodot. 9, 33 : Ἀσκέων πεντάεθλον παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν τὰ Ὀλύμπια. Plato Phædr. p. 256, B : Τελευτήσαντες δὲ δὴ ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες τῶν τριῶν παλαισμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἓν νενικήκασιν. Similiter Æsch. Eum. 592 de Oreste matris cædem confitente : Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων· ubi schol. : Ἡ μεταφορὰ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν· quod copiosius explicuit Victorius Var. Lect. 21, 2. Rursus Plato Euthyd. p. 277, C : Ἔτι δὴ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν ὥσπερ πάλαισμα ὥρμα ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον] : his enim modis exp. Bud. in Æschine p. 78 [83, 19] : Μηδ' ἀγνοεῖθ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἐστι δικαστηρίου, ubi videmus metaphorice poni. Quidam interpr. Astuta luctatio fori. [Dionys. Art. rhet. c. 12, p. 307, 2 : Σόφισμα δὲ τοῦτό ἐστι καὶ π. τῶν ἀκουόντων.] Sic et ap. alios scriptores pro Artificio, pro Callido consilio, s. Techna. A Suida exp. στρατήγημα, in Aristoph. [Ran. 689] : Φρυνίχου παλαίσμασιν, ab Hesych. κακοτεχνία. Xen. Mem. 2, [1, 14] : Τοῦτο μέν τοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. [Eur. Hipp. 815 de morte, quam suspendio sibi consciverat Phædra : Σῆς χερὸς πάλαισμα μελέας. Schol. : Τὸ παράπτωμα τῆς ἀγχόνης ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἳ οἰονεὶ πνίγουσιν ἑαυτοὺς ἐν τῷ τραχήλῳ παλαίοντες.] Et Soph. OEd. T. [879] : Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα [μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι], ubi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse judicabimus Hesych. expos. [Recte schol. exp. τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. || Latiori signif. πάλαισμα de certamine quovis dicitur ad quod subeundum majore quadam virium contentione opus est, qualis est luctantium. Sic de hostibus vincendis Æsch. Eum. 776 : Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον· Ag. 63 : Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ.

Eur. Med. 1214 : Δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα· ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ, ἡ δ' ἀντελάζυτο· Suppl. 550 : Παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος.]

[Παλαισμὸς, ὁ, i. q. πάλαισμα. Greg. Naz. Od. 2, 45, p. 107. Boiss.]

Παλαισμοσύνη, ἡ, Lucta, πάλη. Hom. Od. Θ, [126] : Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο· sicut ibid. παρηθέντα cum dat. πάλη, ut dicetur in Πάλη. [Il. Ψ, 701. Locos Homericos imitatur scriptor carminis in Pindarum ap. Eustath. Opusc. p. 59, 55. Simonides Anth. Plan. 1, 2 : Παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον. || Eustath. p. 1543, 32 : Ἡ παλαισμοσύνη παλαιμοσύνη γραφομένη εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.]

[Παλαιστάγὴς, ὁ, ἡ. Παλαισταγέος οἴνοιο, Stillantis veteris vini, Nicand. Ther. 591.]

[Παλαισταῖος vitiose pro παλαιστιαῖος. V. Παλαιστή.]

[Παλαιστέον. V. Παλαίω.]

[Παλαιστέω, Manu injecta impello. Scriptor Philopatr. c. 1 : Τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις; Hom. Od. Α, 252 : Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη· ubi Eustath. p. 1415, 21 : Τινὲς δὲ γράφουσι παλαστήσασα (παλαιστήσασα frustra Ernest.), τουτέστι τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθήσασα. Similiter schol. παλαστήσασα, τῷ παλαιστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς, νύξασα. Hesych. : Παλαστῶσαι (—ῆσαι Jensius), χειροτονῆσαι. Conf. Παλαιστή.]

Παλαιστή, ἡ, Mensura quatuor digitorum, s. quaternum digitorum. [Hesych. : Π., παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον, καὶ ἡ σπιθαμή.] Vocatam παλαιστὴν Etym. tradit quasi παλαστὴν, nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστᾶ, i. e. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους. Fuit vero dicta Παλαιστὴς quoque, si Polluci et post eum Eustathio credimus. Sed ap. illum [2, 157] habemus tantum Παλαιστὶς, per ι, et hoc παλαιστίς. Ita enim legitur, Τὸ δ' αὐτὸ (idem sc. quod δοχμὴ, s. δακτυλοδόχμη : quibus significari ait συγκλεισθέντας τοὺς τέσσαρας δακτύλους) καὶ παλαιστὶς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστὴ ἢ παλαιστὶς θηλυκῶς κτλ. [Vera scriptio παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς ex codd. restituta.] Eust. certe [p. 1401, 23] contra hujus παλαιστὶς mentionem nullam facit, sed ceterorum duorum duntaxat : scribens δῶρον esse tertiam partem σπιθαμῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fem. genere, et παλαιστὴς masculino : his enim significari διάστημα τετραδάκτυλον. Quibus consentanea sunt quæ alibi tradit, σπιθαμὴν esse διάστημα δωδεκαδάκτυλον : afferens etiam voc. hujus etymum, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, i. e. ἐκτείνεσθαι. Ceterum ut ad παλαιστὴ revertar, sciendum est, pro eo quod legimus ap. Plin., Quaternum digitorum magnitudine, habere Geopon. παλαιστιαῖα μεγέθη, subjungentem τουτέστι τετραδακτυλιαίους τὰς ῥίζας. Uno verbo redditur Palmus : siquidem Hieronymus παλαιστὴν, Palmum, ut σπιθαμὴν, Palmam, appellari tradit. Annotant tamen quidam, Plin. hanc vocem σπιθαμὴ vertisse Dodrantem, i. e. Quantum est spatii inter expassos summum pollicem et extremum minimum digitum. Sed et 21, 7, inquiunt, palmum alto caule ait quod Diosc. dicit καυλὸν σπιθαμιαῖον, Dodrantalem : et de anthyllide 21, 29. Addunt denique, Græcos unum pro altero usurpare. Aetius enim, quum 13, 21, dicit viperam esse magnitudine cubiti, longissimam autem παλαιστῶν τριῶν, loco σπιθαμῆς posuit παλαιστήν : alioqui minus scripsisset. Nam cubitus valet sesquipedem, i. e. palmos sex. Rursum Diosc. 3, 94, chamædryn θαμνίσκον σπιθαμιαῖον vocat : Hermolaus Barbarus vertit Fruticem quatuor digitorum altitudine : non male : quoniam eorum quæ plurimum usu veniunt, rationem habuit. Reliqui Interpretes Plinium sequuntur, qui σπιθαμὴν Dodrantem reddidit. Libro enim 21, c. 17, ornithogalum, et 27, 13, thlaspi dicit esse caule semipedali : quem διασπιθαμιαῖον Diosc. dixerat. Et 25, 8, radicem longæ aristolochiæ dixit esse longam quatuor digitorum longitudine, quam Diosc. σπιθαμιαίαν. Aliqui ramulos σπιθαμιαίους in tithymalo helioscopio, 26, 8, et in elatine, 27, 9, vertit, Semipedali altitudine, et Semipedales. Denique et hoc ab iisd. annotatur, Plinium, quum Palmum dicit, fere dodrantem intelligere : ut 20, 11; in oreoselino, 21, 8; in chrysocome, 24, 15, et in aliis

pluribus ll. Esse alioqui duplicem palmum : minorem, digitorum quatuor, qui non solum παλαιστὴ s. παλαιστὶς, sed etiam δῶρον et δοχμὴ, et δακτυλοδόχμη dicatur, et majorem, duodecim digitorum, a Græcis σπιθαμὴν vocatum. Hæc sunt quæ ab illis annotantur. Quæ quum ita sint, sunt qui σπιθαμὴν esse velint Palmum magnum. Esse autem σπιθαμὴν appellatam hanc mensuram, παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τοὺς δακτύλους, Quod diducantur digiti. Sed quamvis hæc ab iis dicantur, sciendum est Plin. pro σπιθαμὴ non Palmum magnum, sed simpliciter Palmum dixisse, quum alibi, tum ubi de anthemide scribit, Genera anthemidis tria tantum flore distant, palmum non excedentia : ex hoc Diosc. l. : Ταύτης εἴδη τρία, ἄνθεσι μόνον διαφέροντα, σπιθαμιαῖα. Alicubi vero σπιθαμιαῖον una voce Palmeum interpr. : veluti quum scribit, Orchis herba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo : ex Diosc. : Ὄρχις, ὃν σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι, φύλλα ἔχει ἐοικότα πράσῳ, καυλία σπιθαμιαῖα. In VV. LL. σπιθαμιαῖος redditur Qui palmæ aut semipedis habet longitudinem, Palmaris, Unius palmi, magni aut parvi, altitudine : item Dodrantalis. V. et Marc. in Diosc. Ceterum non solum Παλαιστιαῖος, sed etiam Παλαισταῖος in VV. LL. legi sciendum est; sed ex librarii alicujus errore ortum mihi videri. || Παλαιστὸν, τὸ, in VV. LL. affertur, tanquam i. significans q. παλαιστὴ s. παλαιστίς. Additurque in exemplum hic l. ex Exodo 25, [25] : Ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ κύκλῳ, Facies coronam quatuor digitis per circuitum. Sed quum nominativi παλαιστὸν in superioribus, ubi de παλαιστὴ dictum fuit, nulla mentio facta fuerit, contra vero παλαιστὴς ex Hesych. et Eust. habueris, cur non inde potius gen. παλαιστοῦ deduces? Nisi forte ap. eosd. lxx παλαιστὸν inveniatur. || Παλαστὴ a schol. Homeri, i. e. ab auctore brevium scholiorum, exp. ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός. Siquidem in Od. Α, [252] : Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη, annotat, si legatur παλαστήσασα, significaturum, τῷ παλαστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς, νύξασα. At Eust. scribit παλαιστῇ, cum αι. In VV. LL. traditur poni et pro παλαιστὴ, quod Palmum declarat. [Photius p. 371, 23 : Παλαστὴ· θηλυκῶς. Κρατῖνος Νόμοις « Μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς » (scribendum πέος cum Ruhnk. ap. Albert. ad Hesych. et παλαστῆς). Φιλήμων Ἐφεδρίταις « Σκιμπόδιον ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιάθιον ἔτους παλαστῆς. » Hanc formam diserte præcipit Phrynich. p. 295 : Παλαστὴ τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνευ τοῦ ι· ἀμαθεῖς δ' οἱ λέγοντες σὺν τῷ ι καὶ σὺν τῷ σ παλαιστὴς ὁμωνύμως τῷ ἀθλητῇ· ὁ μέντοι ἀθλητὴς παλαιστὴς ἀρσενικῶς καλεῖται· ad quem Lobeck. : « Hœschelius ὁ παλαιστὴς Exod. 25, Reg. 3, 7, 2, Paral. 4, idemque ap. Philon. p. 340 in Ms. pro παλαιστὴ legi notat; adde Apollon. Lex. s. Δῶρον, schol. Ven. Il. Δ, 109, Sext. Emp. p. 369, 610, 613, et glossographos. Usitatius est femininum. (Utrumque agnoscit Pollux 2, 157 : Τὸ δ' αὐτὸ καὶ παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. De genere cum Phrynicho consentit Herodian. p. 450 ed. Piers. : Ἡ παλαιστὴ θηλυκῶς· ὁ γὰρ παλαιστὴς ἐστιν ὁ παλαίων. G. D.) Μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς Cratinus ap. Phot. Ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος Synes. Ep. p. 272, A. (Similiter Argentar. Anth. Pal. 11, 320 : Ἦν δὲ παλαισταῖς ὁ τλήμων Ἴρου πέντε παχυζότερος. G. D.) Παλαιστὴ Ctesias Exc. ap. Phot. 25, p. 832, Aristot. H. A. 9, 27, Diodor. 1, 55, Polyb. 1, 22, Ælian. N. A. 17, 6, Dio Cass. 66, 8, Geopon. 9, 11, p. 601. Alterius tamen formæ, quam Phrynichus præfert, vestigia ita obliterata sunt, ut Perizonius ad Ælian. V. H. 13, 3, neminem reperiret ei obsecundantem. Sed translucet adhuc in Homerico παλαστήσασα, ut nonnullis scribere placuit Od. Α, 252, et in scriptura Medicei Herodot. 1, 50 ἑξαπάλαστα, τριπάλαστα καὶ παλαστιαῖα, quæ et hic in ceteris codd. et 2, 149, in omnibus cum iota scribuntur; denique in monumento Attico Chandleri p. 38, παλαστὴ et πεντεπάλαστον. » V. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 262, 263. Non dubitandum quin παλαστὴ ejusque derivata scriptoribus probatis ubique sint restituenda. G. Dind.]

Παλαιστὴς, ὁ, Luctator, Adversarius in lucta. Hom. Od. Θ, [246] : Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί. Plut. De tranq. animi [p. 472, E] : Οὐδὲ γὰρ οἱ

36. Παλαίτερον μὲν ... τότε δὲ ... 4, 64. Παλαίτερον ... νῦν Callim. Epigr. 5, 1, ex emend. Bentleii : nam vulgo παλαίτερος.] Scio autem mirum videri posse cuipiam quod παλαίτερος esse dicatur pro παλαιότερος, itidemque παλαίτατος pro παλαιότατος, quum a πάλαι possit esse regularis formatio : sed μεσαίτερος et μεσαίτατος, itidemque ἰδιαίτερος et ἰδιαίτατος, aliaque multa hujusmodi, mirum illud videri non sinent. [Phot. p. 371, 6 : Παλαιότερον καὶ ἄνευ τοῦ ο λέγουσι· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν παλαίτατον.]

[|| Παλαιός correpta syllaba media tanquam παλιός pronunciandum ap. Eurip. El. 497 : Παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε· Apollonid. Anth. Pal. 9, 281 : Θρηϊκίης φάτνης παλαιός (παλαιός Jacobsius scripsit) λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα ... et in senariis Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 821, 862, 863, a verbis παλαιοῦ τ' (s. δ') ἐλαίου incipientibus. Eadem ratio Laconicæ formæ παλαιόρ in senario Aristoph. Lys. 988 : Ὑπὸ τῆς ὁδοῦ. Παλαιόρ γα ναὶ τὸν Κάστορα· ex quo l. Hesych. : Παλαιόρ, μωρός· quod rectius παλαιόρ scribitur, cujus formam vulgarem παλαιός, quam codd. quidam Aristoph. præbent, annotavit Herodian. Π. μον. λέξ. p. 4, 18, ubi vocabula enumerat oxytona in αλαος terminata, γαλαιός, ἀλαός, παλαιός. Accedit Suidas cum Theognosto p. 50, 3 : Παλαιός· ὁ σκώπτης. Τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος. Cui interpretationi similis est quam ex Hesychio supra attulit HSt., Παλαιός, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ὁ καὶ (scr. ὁ ἄφρων καὶ) ἠλίθιος. Diversum a παλαιός adjectivum esse visum est grammaticis quibusdam, etymologiam ineptam commentis, quam exponit schol. ad l. Aristoph. : Ὥσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π, ἠλαιός, ἀλαιός, παλαιός, τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος. Quæ novitii grammatici annotatio est, qua caret codex Ravennas, ex eodem fonte petita unde hausit Eustathius p. 1443 extr. : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν καὶ παλαιός ὁ μάταιος πλεονασμῷ τοῦ π ὁμοίως τῷ ἤγανον πήγανον. G. D.] Παλαίορ, Stultus : μωρός Hesych. [Rectam scripturam παλαιόρ supra posuimus.]

[Παλαῖος, ὁ, Palæus. Arcad. p. 43, 28 : Παλαῖος τὸ κύριον, παλαιός δὲ τὸ ἐπίθετον. Nominis pr. exemplum est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 257 : Ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίου. G. Dind.]

Παλαιότης, ητος, ἡ, Vetustas, Antiquitas. [Eur. Hel. 1061 : Π. γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἐνεστί τις. Æschin. p. 33, 34 : Κτησιφῶντος, ὅσπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολήν τινα ἑαυτοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος. Plato Crat. p. 421, D : Ὑπὸ παλαιότητος· Rep. 10, p. 609, E : Εἴτε π. εἴτε σαπρότης οὖσα. Paulus Ep. ad Rom. 7, 6 : Ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος. Π. ἄρτου Dio Cass. 72, 8. Ulpian. ad Demosth. Ol. 2, p. 23 : Ὅταν (τοῖχος) ὑπὸ παλαιότητος διαβεβρωσκηται. Asterius p. 197, E ed. Combef. : Δέρμα νεκρὸν καὶ φαῦλον ἐκ π. G. Dind.]

[Παλαιοτόκος, ἡ, Quæ pridem peperit. Ὄνος π. ap. Aretæum p. 103, 42, ubi oppos. γυναικὸς νεοτόκου.]

[Παλαιοτροπία, ἡ, Mos antiquus. Eustath. p. 531, 40 : Αὐτὰ δέ γε (vocc. τροπαῖον, ἑτοῖμον, ἐρῆμον properispomena) παλαιοτροπίαν τινὰ ἔχουσιν.]

[Παλαιότροπος, ὁ, ἡ, Morem antiquum tenens sive referens. Iambl. V. Pyth. c. 23, p. 222 : Χαρακτὴρ (τῆς διδασκαλίας) π. ὤν. Βωμοὶ παλαιότροποι, Antiquæ formæ aræ, Nicomach. Theol. arithm. 2, p. 129 ed. Ast.]

[Παλαιουργέω.] Παλαιουργούμενος, Veteramentarius, VV. LL.

[Παλαιουργός, ὁ, Veteramentarius. Pollux 7, 82 : Οἱ δὲ παλαιὰ (καττύματα) ἐπιρράπτοντες παλαιουργοί.]

[Παλαιοφανής, ὁ, ἡ, Qui vetus videtur. Οἴνους π. καὶ μονίμους Geopon. 7, 24, 1. Wakef.]

[Παλαιόφρων, ὁ, ἡ, Antiqua sapiens, Vetus. Æsch. Eum. 874 : Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν· Suppl. 601 : Γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων.]

Παλαιόφυτος, 249, 30, 2.

[Παλαιόχρονος, ὁ, ἡ, Longævus. Const. Manass. Chron. 6047 : Π. πέμπελος ὢν τριγέρων· Amator. 7, 23. Boisson.]

[Παλαιοχωρίον, τό, Vetus vicus. Anna Comn. p. 442 : Περὶ π. δέ τι γενομένῳ. Elberling.]

[Παλαιόω, Veterem facio. Arcad. p. 163, 19. lxx Job. 9, 5 : Ὁ παλαιῶν ὄρη. Thren. 3, 4 : Ἐπαλαίωσε σάρκα μου. Antiquo, Abrogo. Paul. Ep. ad Hebr. 8, 13 : Ἐν τῷ λέγειν Καινὴν πεπαλαίωκεν τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.] Παλαιόομαι, Veterasco, Vetus fio. [Κηρὸς παλαιούμενος Aristot. H. A. 5, 32.] Unde οἶνος παλαιούμενος ap. Galen., et οἶνος πεπαλαιωμένος ap. Athen., Vinum quod ad vetustatem pervenit; quidam vero vertere ausi sunt, Vinum vetustate affectum, Vinum vetus. [Athen. 1, p. 27, B : Οἶνος παλαιωθεὶς πολὺ χρηστεύεται. Schw. Galen. vol. 14, p. 15, 13, de vino Signino : Π. κάλλιστος γίνεται. Hippiatr. p. 120, 9 : Παλαιούμενον δὲ τοῦτο βέλτιον τὸ φάρμακον. Hase. Παλαιούμεναι κριθαὶ Geopon. 2, 30, 4.] Alicubi πεπαλαιωμένον exp. etiam Inveteratum. Celsus dixit et Veterarunt, pro Veteres factæ sunt. Cam. ex Plat. Symp. [p. 208, B. Adde Tim. p. 59, C] affert τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον, Quod abit et veterascit, antiquatur. [Epist. Socr. p. 18, 18 : Καινὰ παλαιούμενα νέα γίνεται. Valck. lxx Deut. 29, 5 : Οὐκ ἐπαλαιώθη τὰ ἱμάτια ὑμῶν. Psalm. 101, 27 et Paul. Ep. ad Hebr. 1, 11 : Πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται. Luc. 12, 33 : Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλλάντια μὴ παλαιούμενα, i. e. divitias non veterascentes.]

[Παλαίπαρος. V. Πάρος.]

[Παλαιπερκώσιος. Παλαιπερκώτη. V. Περκώτη.]

[Παλαιπλούσιος, ὁ, ἡ, i. q. παλαιόπλουτος. Philo vol. 1, p. 233, 46 : Οὐκ ἐκ παλαιπλουσίων, ἀλλ' ἐκ φιλαρέτων φύντες. G. Dind.]

[Παλαίπολις, εως, ἡ, Vetus urbs, ὄνομα τόπου apud Suidam. Divisim Hesych. : Πάλαι πόλις, τὸ παλαιὸν Ἄργος. Appellativum est ap. Eustath. Opusc. p. 237, 92 : Ἡ ἐμὴ παλαίπολις.]

[Πάλαιρος, ἡ, Palærus, urbs Acarnaniæ. Strabo 10, p. 450, 459; Theognost. p. 71, 1. Male Πάλαιρον, τόπος, ap. Zonar. p. 1511. || Adject. Παλαιρεύς, έως, ὁ. Παλαιρεῦσιν Thucyd. 2, 30, ubi aliquot libri Πηλαρεῦσιν.]

[Παλαίσκηψις. V. Σκῆψις.]

Πάλαισμα, τό, q. d. Luctamentum. Apud Xenoph. Rep. Lac. [9, 4 : Παραλαβεῖν ἐν παλαίσματι συγγυμναστήν] pro Luctatio, Lucta, [Luctæ certamen. Pind. Ol. 9, 20 : Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων· Nem. 10, 40 : Ἔγειρε λύραν καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδα. Plut. V. Eumen. c. 1 : Παγκράτια μειρακίων καὶ παλαίσματα παίδων.] || Artificium luctationis ad supplantandum adversarium, luctandi s. eluctandi, Artificiosa luctatio [Plato Alc. 1 p. 107, A : Οὐδὲ περὶ παλαισμάτων γε εἰώθασι βουλεύεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Herodot. 9, 33 : Ἀσκέων πεντάεθλον παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν τὰ Ὀλύμπια. Plato Phædr. p. 256, B : Τελευτήσαντες δὲ δὴ ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες τῶν τριῶν παλαισμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἓν νενικήκασιν. Similiter Æsch. Eum. 592 de Oreste matris cædem confitente : Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων· ubi schol. : Ἡ μεταφορὰ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν· quod copiosius explicuit Victorius Var. Lect. 21, 2. Rursus Plato Euthyd. p. 277, C : Ἔτι δὴ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν ὥσπερ πάλαισμα ὥρμα ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον] : his enim modis exp. Bud. in Æschine p. 78 [83, 19] : Μηδ' ἀγνοεῖθ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου, ubi videmus metaphorice poni. Quidam interpr. Astuta luctatio fori. [Dionys. Art. rhet. c. 12, p. 307, 2 : Σόφισμα δὲ τοῦτό ἐστι καὶ π. τῶν ἀκουόντων.] Sic et ap. alios scriptores pro Artificio, pro Callido consilio, s. Techna. A Suida exp. στρατήγημα, in Aristoph. [Ran. 689] : Φρυνίχου παλαίσμασιν, ab Hesych. κακοτεχνία. Xen. Mem. 2, [1, 14] : Τοῦτο μέν τοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. [Eur. Hipp. 815 de morte, quam suspendio sibi consciverat Phædra : Σῆς χερὸς πάλαισμα μελέας. Schol. : Τὸ παράπτωμα τῆς ἀγχόνης ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἳ οἱονεὶ πνίγουσιν ἑαυτοὺς ἐν τῷ τραχήλῳ παλαίοντες.] Et Soph. OEd. T. [879] : Τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα [μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι], ubi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse judicabimus Hesych. expos. [Recte schol. exp. τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. || Latiori signif. πάλαισμα de certamine quovis dicitur ad quod subeundum majore quadam virium contentione opus est, qualis est luctantium. Sic de hostibus vincendis Æsch. Eum. 776 : Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον· Ag. 63 : Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ.

Greg. Naz. 2, 548.

Eur. Med. 1214 : Δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα· ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ, ἡ δ' ἀντελάζυτο· Suppl. 550 : Παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος.]

[Παλαισμός, ὁ, i. q. πάλαισμα. Greg. Naz. Od. 2, 45, p. 107. Boiss.]

Παλαισμοσύνη, ἡ, Lucta, πάλη. Hom. Od. Θ, [126] : Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο· sicut ibid. πειρηθῆναι cum dat. πάλῃ, ut dicetur in Πάλη. [Il. Ψ, 701. Locos Homericos imitatur scriptor carminis in Pindarum ap. Eustath. Opusc. p. 59, 55. Simonides Anth. Plan. 1, 2 : Παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον. || Eustath. p. 1543, 32 : Ἡ παλαισμοσύνη παλαιμοσύνη γραφομένη εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.]

[Παλαιοσταγής, ὁ, ἡ. Παλαιοσταγέος οἴνοιο, Stillantis veteris vini, Nicand. Ther. 591.]

[Παλαιστιαῖος vitiose pro παλαιστιαῖος. V. Παλαιστή.]

[Παλαιστέον. V. Παλαίω.]

[Παλαιστέω, Manu injecta impello. Scriptor Philopatr. c. 1 : Τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις; Hom. Od. Λ, 252 : Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη· ubi Eustath. p. 1415, 21 : Τινὲς δὲ γράφουσι παλαστήσασα (παλαιστήσασα frustra Ernest.), τουτέστι τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθήσασα. Similiter schol. παλαστήσασα, τῷ παλαιστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρός, νύξασα. Hesych. : Παλαστῆσαι (—ῆσαι Jensius), χειροτονῆσαι. Conf. Παλαιστή.]

Παλαιστή, ἡ, Mensura quatuor digitorum, s. quaternum digitorum. [Hesych. : Π., παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον, καὶ ἡ σπιθαμή.] Vocatam παλαιστὴν Etym. tradit quasi πελαστήν, nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστᾶ, i. e. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους. Fuit vero dicta Παλαιστής quoque, si Polluci et post eum Eustathio credimus. Sed ap. illum [2, 157] habemus tantum Παλαιστίς, per ι, et hoc παλαιστής. Ita enim legitur, Τὸ δ' αὐτὸ (idem sc. quod δοχμή, s. δακτυλοδόχμη : quibus significari ait συγκλεισθέντας τοὺς τέσσαρας δακτύλους) καὶ παλαιστὶς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστὴ ἢ παλαιστὶς θηλυκῶς κτλ. [Vera scriptio παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς ex codd. restituta.] Eust. certe [p. 1401, 23] contra hujus παλαιστὶς mentionem nullam facit, sed ceterorum duorum duntaxat : scribens δῶρον esse tertiam partem σπιθαμῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fem. genere, et παλαιστὴς masculino : his enim significari διάστημα τετραδάκτυλον. Quibus consentanea sunt quæ alibi tradit, σπιθαμὴν esse διάστημα δωδεκαδάκτυλον : afferens etiam voc. hujus etymum, παρὰ τὸ θαμὰ σπιζεσθαι τοὺς δακτύλους, i. e. ἐκτείνεσθαι. Ceterum ut ad παλαιστὴ revertar, sciendum est, pro eo quod legimus ap. Plin., Quaternum digitorum magnitudine, habere Geopon. παλαιστιαῖα μεγέθη, subjungentem τουτέστι τετραδακτυλιαίους τῆς ῥίζας. Uno verbo redditur Palmus : siquidem Hieronymus παλαιστήν, Palmum, ut σπιθαμήν, Palmam, appellari tradit. Annotant tamen quidam, Plin. hanc vocem σπιθαμὴ vertisse Dodrantem, i. e. Quantum est spatii inter expassos summum pollicem et extremum minimum digitum. Sed et 21, 7, inquiunt, palmum alto caule ait quod Diosc. dicit καυλὸν σπιθαμιαῖον, Dodrantalem : et de anthyllide 21, 29. Addunt denique, Græcos unum pro altero usurpare. Aetius enim, quum 13, 21, dicit viperam esse magnitudine cubiti, longissimam autem παλαιστῶν τριῶν, loco σπιθαμῆς posuit παλαιστήν : alioqui minus scripsisset. Nam cubitus valet sesquipedem, i. e. palmos sex. Rursum Diosc. 3, 94, chamædryn θαμνίσκον σπιθαμιαῖον vocat : Hermolaus Barbarus vertit Fruticem quatuor digitorum altitudine : non male : quoniam eorum quæ plurimum usu veniunt, rationem habuit. Reliqui Interpretes Plinium sequuntur, qui σπιθαμὴν Dodrantem reddidit. Libro enim 21, c. 17, ornithogalum, et 27, 13, thlaspi dicit esse caule semipedali : quem διασπιθαμιαῖον Diosc. dixerat. Et 25, 8, radicem longæ aristolochiæ dixit esse longam quatuor digitorum longitudine, quam Diosc. σπιθαμιαίαν. Alii qui ramulos σπιθαμιαίους in tithymalo helioscopio, 26, 8, et in elatine, 27, 9, vertit, Semipedali altitudine, et Semipedales. Denique et hoc ab iisd. annotatur, Plinium, quum Palmum dicit, fere dodrantem intelligere : ut 20, 11; in oreoselino, 21, 8; in chrysocome, 24, 15, et in aliis pluribus ll. Esse alioqui duplicem palmum : minorem, digitorum quatuor, qui non solum παλαιστὴ s. παλαιστής, sed etiam δῶρον et δοχμή, et δακτυλοδόχμη dicatur, et majorem, duodecim digitorum, a Græcis σπιθαμὴν vocatum. Hæc sunt quæ ab illis annotantur. Quæ quum ita sint, sunt qui σπιθαμὴν esse velint Palmum magnum. Esse autem σπιθαμὴν appellatam hanc mensuram, παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τοὺς δακτύλους, Quod diducantur digiti. Sed quamvis hæc ab iis dicantur, sciendum est Plin. pro σπιθαμὴ non Palmum magnum, sed simpliciter Palmum dixisse, quum alibi, tum ubi de anthemide scribit, Genera anthemidis tria tantum flore distant, palmum non excedentia : ex hoc Diosc. l. : Ταύτης εἴδη τρία, ἄνθεσι μόνον διαφέροντα, σπιθαμιαῖα. Alicubi vero σπιθαμιαῖον una voce Palmorum interpr. : veluti quum scribit, Orchis herba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo : ex Diosc. : Ὄρχις, ὃν σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι, φύλλα ἔχει ἐοικότα πράσῳ, καυλὸν σπιθαμιαῖον. In VV. LL. σπιθαμιαῖος redditur Qui palmæ aut semipedis habet longitudinem, Palmaris, Unius palmi, magni aut parvi, altitudine : item Dodrantalis. V. et Marc. in Diosc. Ceterum non solum Παλαιστιαῖος, sed etiam Παλαισταῖος in VV. LL. legi sciendum est; sed ex librarii alicujus errore ortum mihi videri. || Παλαιστόν, τό, in VV. LL. affertur, tanquam i. significans q. παλαιστὴ s. παλαιστίς. Additurque in exemplum hic l. ex Exodo 25, [25] : Ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ κύκλῳ, Facies coronam quatuor digitis per circuitum. Sed quum nominativi παλαιστὸν in superioribus, ubi de παλαιστὴ dictum fuit, nulla mentio facta fuerit, contra vero παλαιστὴς ex Hesych. et Eust. habueris, cur non inde potius gen. παλαιστοῦ deduces? Nisi forte ap. eosd. lxx παλαιστὸν inveniatur. || Παλαστὴ a schol. Homeri, i. e. ab auctore brevium scholiorum, exp. ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός. Siquidem in Od. Λ, [252] : Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη, annotat, si legatur παλαστήσασα, significaturum, τῷ παλαστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρός, νύξασα. At Eust. scribit παλαιστῇ, cum αι. In VV. LL. traditur poni et pro παλαιστή, quod Palmum declarat. [Photius p. 371, 23 : Παλαστή· θηλυκῶς. Κρατῖνος Νόμοις « Μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς » (scribendum πέος cum Ruhnk. ap. Albert. ad Hesych. et παλαστῆς). Φιλήμων Ἐφεβίταις « Σκιμπόδιον ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιάθιον ἴσως παλαστῆς. » Hanc formam diserte præcipit Phrynich. p. 295 : Παλαστὴ τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνευ τοῦ ι· ἀμαθεῖς δ' οἱ λέγοντες σὺν τῷ ι καὶ σὺν τῷ σ παλαιστὴς ὁμωνύμως τῷ ἀθλητῇ· ὁ μέντοι ἀθλητὴς παλαιστὴς ἀρσενικῶς καλεῖται· ad quem Lobeck. : « Hœschelius ὁ παλαιστὴς Exod. 25, Reg. 3, 7, 2, Paral. 4, idemque ap. Philon. p. 340 in Ms. pro παλαιστὴ legi notat; adde Apollon. Lex. s. Δῶρον, schol. Ven. Il. Δ, 109, Sext. Emp. p. 369, 610, 613, et glossographos. Usitatius est femininum. (Utrumque agnoscit Pollux 2, 157 : Τὸ δ' αὐτὸ καὶ παλαιστὴ θηλυκῶς καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. De genere cum Phrynicho consentit Herodian. p. 450 ed. Piers. : Ἡ παλαιστὴ θηλυκῶς· ὁ γὰρ παλαιστὴς ἐστιν ὁ παλαίων. G. D.) Μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς Cratinus ap. Phot. Ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος Synes. Ep. p. 272, A. (Similiter Argentar. Anth. Pal. 11, 320 : Ἦν δὲ παλαισταῖς ὁ τλήμων Ἴρου πέντε παχυχρότερος. G. D.) Παλαιστὴ Ctesias Exc. ap. Phot. 25, p. 832, Aristot. H. A. 9, 27, Diodor. 1, 55, Polyb. 1, 22, Ælian. N. A. 17, 6, Dio Cass. 66, 8, Geopon. 9, 11, p. 601. Alterius tamen formæ, quam Phrynichus præfert, vestigia ita obliterata sunt, ut Perizonius ad Ælian. V. H. 13, 3, neminem reperiret ei obsecundantem. Sed translucet adhuc in Homerico παλαστήσασα, ut nonnullis scribere placuit Od. Λ, 252, et in scriptura Medicei Herodot. 1, 50 ἐξαπάλαστα, τριπάλαστα καὶ παλαστιαῖα, quæ et hic in ceteris codd. et 2, 149, in omnibus cum iota scribuntur; denique in monumento Attico Chandleri p. 38, παλαστὴ et πενταπάλαστον. » V. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 262, 263. Non dubitandum quin παλαστὴ ejusque derivata scriptoribus probatis ubique sint restituenda. G. Dind.]

Παλαιστής, ὁ, Luctator, Adversarius in lucta. Hom. Od. Θ, [246] : Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί. Plut. De tranq. animi [p. 472, E] : Οὐδὲ γὰρ οἱ

δρομεῖς ὅτι μὴ τοὺς τῶν παλαιστῶν φέρονται στεφάνους ἀθυμοῦσιν. [Aristoph. Lys. 1083 : Ὥσπερ παλαισταὶ ἄνδρες. Plato Leg. 7, p. 819, B : Πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρείας. Lycophr. 41, 958. G. D. Galen. vol. 6, p. 487, 14 : Οἵ γε βαρεῖς· ὀνομάζουσι δ' οὕτω μάλιστα μὲν τοὺς παλαιστάς. Inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 54, n. 1969, 6 : Παῖδας παλαιστάς. Jo. Glyc. De synt. ed. Alb. Jahn. p. 11, 32 : Ἐκράτησεν ὁ π. τῶν ἀντιπάλων. Hase. || Pugnator, Adversarius in pugna. Æsch. Prom. 918 : Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Eur. Suppl. 704 : Λόγχας δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος δεινὸς παλαιστὴς ἦν. Soph. fr. 738 : Τρῶας ... σὺν σάκει κωδωνοκρότῳ παλαιστάς. « Βασιλήων παλαιστὰς ap. Alcæum Strabon. 13, p. 617, videtur significare Regum propugnatorem. » Hemst. Metaph. de homine versuto malis artibus utente Soph. Ph. 431 : Σοφὸς π. κεῖνος.]

[Παλαιστής, i. q. παλαιστή, quod v.]

[Παλαιστιαῖος, αία, αῖον, Unius palmæ mensuram habens. Herodot. 1, 50, cui παλαστιαῖος restituendum esse s. v. Παλαστὴ diximus. Ex Josephi A. J. 8, 3, Diosc. 4, 150, indicat Lobeck., ex Pselli Opusc. p. 132, 10, Boisson. Π. ἔριον Geopon. 2, 4, 2; μέγεθος 11, 18, 2; ὕψος 5, 44, 4. G. D. Π. ξύλοις Apollod. Poliorc. p. 24, 3; ὀπὴ π. Athen. De mach. p. 6, 45. Hase.]

Παλαιστικός, ή, όν, Ad luctatorem s. luctatores pertinens, s. Ad luctationem aut palæstram, Palæstricus. Et π. τέχνη, Pausan. Atticis [1, 19, 3], Ars luctatorum, palæstrica, Palæstra. || Artis luctatorum peritus; brevius, Luctæ : item Studiosus luctæ. Utitur Aristot. V. Παλαιστρικός. [Phrynich. p. 242. Παλαιστρικὸς Ἄλεξίν φασιν εἰρηκέναι· ὁ δὲ ἀρχαῖος παλαιστικὸν λέγει. Thomæ M., ejusdem sententiæ auctori p. 675, Sallierius frustra opposuit αὐλίδιον παλαιστρικὸν ex Theophr. Char. c. 5 (cujus libri optimi παλαιστριαῖον). Nam aut xystum aut pulverem palæstræ παλαιστικὸν dicere ne ipsi quidem Atticistæ sustinuerint. Verum homines ex verbo παλαιστικοὶ denominantur Aristot. Rhet. 1, 5, Lucian. D. deor. 20, 14, Diog. L. 6, 4, Poll. 3, 149, schol. ad Lucian. Jov. trag. c. 21; (Galen. vol. 4, p. 451, 13; 6, p. 61, 3. Hase) et ars ipsa ἡ παλαιστικὴ Pausan. l. c., schol. in Dionys. Gramm. p. 652. Π. μηχανὴ Eustath. p. 1327, 8. Ἰσχὺς Plutarch. Mor. p. 130, A. Quæ quid differant non satis considerasse videtur Hemst. ad Luc. l. c. Attamen ars et locus, in quo exercetur, tam sunt sibi prope conjuncta, ut non mirandum sit, si vocabula ex utroque derivata ab hebetioribus nonnunquam inter se confundantur : ita οἱ παλαιστρικοὶ Plut. Mor. p. 639, F, Suid. s. Τραχηλίζεσθαι, Antiatt. Bekk. p. 115. Σχῆμα παλαιστρικὸν ib. p. 327. Lobeck. ad Phryn. Plutarcho equidem non dubito quin παλαιστικῶν sit restituendum. || Adv. Παλαιστικῶς. Pollux 3, 149. G. Dind.]

Παλαιστίνη, ἡ, Palæstina, Syriæ pars. [Herodot. 1, 105 et 2, 106 : Ἐν τῇ Παλαιστίνῃ Συρίῃ· 7, 89 : Τῆς Συρίης τοῦτο τὸ χωρίον... Παλαιστίνη καλέεται· et ib. : Συρίοισι τοῖσι ἐν τῇ Παλαιστίνῃ. Strabo 16, p. 776 : Τὴν Παλαιστίνην χώραν. Diodor. 3, 43 : Τὴν Π. τῆς Ἀραβίας. Omittimus Josephi aliorumque scriptorum testimonia. || Adject. Παλαιστινοί, οἱ. Herodot. 3, 5 : Σύρων τῶν Παλαιστινῶν καλεομένων. Apud Joseph. A. J. 5, 8 et al. Παλαιστῖνοι, sed codd. alii Παλαιστῖνοι, alii Παλαιστηνοί· quocum comparandum quod inter oxytona in ηνη posuit Arcad. p. 111, 20, Παλαιστηνή, et Herodian. Epimer. p. 226 : Διὰ τοῦ ι ... Παλαιστίνη· Παλαιστηνὸς δὲ η· unde in gl. Suidæ Παλαιστηνός· Παλαιστῖνος δέ, Bernhardyus recte correxit Παλαιστίνη δέ. Apud eund. : Παλαιστίνη, ὄνομα χώρας· καὶ Παλαιστῖνος ὁ ἀπὸ Παλαιστίνης· ubi cod. Paris. A Παλαιστήνη, δ. χ. in margine, reliquis omissis.]

[Παλαιστός. Παλαιστόν. V. Παλαιστή.]

Παλαιστόριον, τό, Locus ubi palæstra exercetur, VV. LL. [Vox nihili.]

Παλαίστρα, ἡ, Palæstra, Lucta, Luctæ locus. Theocr. 2, [50] : Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας, ubi plane dicitur λιπαρὰ παλαίστρα sicut ab Ovidio Uncta palæstra. [Hesych. : Π., ὅπου οἱ παῖδες ἀλείφονται.]

Xen. Rep. Lac. [2, 1] : Εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ. Herodian. 5, [7, 9] : Παλαίστραις τε καὶ ταῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις εἴθιζε. Itidem vero Plut. hæc copulavit in Quæst. Rom. Idem Symp. 2, 4 [p. 638, C] de hujus nominis signif. ita scribit : Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταί, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὔνομα κτησαμένης τοιοῦτον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης· sic enim leg. puto, non ἐμπαρασχεῖν. Ita igitur παλαίστρα generalius etiam usurpatur pro Loco in quo certant ii qui athletæ vocantur. [Eur. Andr. 600 : Δρόμους παλαίστρας τε· El. 528 : Χαίτης πλόκος παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς. Aristoph. Nub. 79; Plato Theæt. p. 181, A, Lys. p. 204, A. Plut. V. Demetr. c. 24 : Φεύγων τὰς παλαίστρας καὶ τὸ γυμνάσιον· Mor. p. 751, F : Παραδὺς εἰς τὰ γυμνάσια... εἶτα ἐν ταῖς παλαίστραις πτεροφυήσας... Γερόντειαι παλαίστραι Aristoph. fr. 603. Παιδικὴ π. Themist. Or. 20, p. 292, 20. || Metaphor. de disciplina s. institutione. Longin. De subl. 4, 4 : Ξενοφῶν καὶ Πλάτων ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας. Plut. V. Demetr. c. 5 : Ἀνδρὶ συμπεσὼν ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου παλαίστρας, ἠθληκότι πολλοὺς... ἀγῶνας· Anton. c. 9 : Σέργιος ὁ μῖμος καὶ Κύθηρις ἀπὸ τῆς αὐτῆς παλαίστρας.] || Decentia illa, qua status, motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporemque præ se ferunt : quam qui non didicerunt, ii ἀπάλαιστροι ab antiquis dicti sunt. Hæc Bud. Ann. postt. in Pand., afferens ex Cic. Or. [68] : Ut enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere caute, nec petendo, vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam : ut quicquid in his rebus fiat viriliter apud pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum : sic oratio nec plagam gravem facit, nisi petitio fuit apta : nec satis recte declinat impetum, nisi etiam in cedendo quid deceat intelligit. Alioqui certe Palæstra ap. Latinos quoque vel pro Lucta, i. e. Luctatorum certamine, ut exp. Bud. in hoc ejusd. Oratoris l. [c. 9] in Bruto, scribentis de Phalereo, Sed non tam armis institutus quam palæstra, vel pro Loco certaminis ponitur. || Παλαίστρα, mulieris nom. propr. [Etym. M. p. 647 extr. : Πάλη ἀπὸ τῆς Παλαίστρας θυγατρὸς Πανδόκου οἰκοῦντος ἐν τριόδῳ καὶ τοὺς καταγομένους παρ' αὐτῷ ἀναιροῦντος. [Serva Hipparchi] ap. Lucian. [Asin. c. 2 seqq. || Παλαίστρα Alcæi comici fabula inscripta fuit.]

[Παλαιστρατιώτης, ὁ, Veteranus, Gl. Quod divisim scribendum πάλαι στρατιώτης, ut ap. Themist. Or. 14 ab Ducang. citatum : Ὁ καὶ τοὔνομα καὶ τὴν τύχην πάλαι στρατιώτης. Idem Παλαιοστρατιώτης ex Modestino attulit. Id παλαιὸς στρατιώτης scriptum in Gl.]

Παλαιστρικός, ή, όν, i. q. παλαιστικός, de quo supra [Hæc quid differant s. v. Παλαιστικὸς expositum est] : παλαιστρικὴ ἄσκησις, quod Plauto Palæstricum exercitium : π. ἐπιστήμη, Aristot., quæ Palæstrica ars Fabio. Interdum vero Palæstræ peritus, sicut et παλαιστικός, Plut. Symp. 2, 5 in fine [p. 639, F], quum dixisset, Δεύτερον δὲ συμπεσόντας ἤδη καὶ γενομένους ἐν χερσίν, ὠθισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων, subjungit : Ὧ δὴ μάλιστά φασιν ἐν Λεύκτροις τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαιστρικῶν ὄντων καταβιβασθῆναι. [Παλαιστικῶν scribendum videri s. v. Παλαιστικὸς diximus. Ibid. Παλαιστρικοὶ ex Suida s. v. Τραχηλίζεσθαι indicatum, quod παλαιστρητικοὶ scriptum ap. Phot. p. 600, 1.] || Palæstricus ap. Fabium Palæstræ magister : ut Bud. in hoc ejus l. exp., 2, 8 : Sic discernet hæc dicendi magister, quomodo palæstricus cursorem faciet, aut pugilem, aut luctatorem, aliudve quid ex iis quæ sunt sacrorum certaminum. Sed ego nequaquam assentior Budæo, exponenti Palæstræ magister, existimoque potius accipi generaliter pro Palæstræ peritus. Imo vero id affirmari etiam potest ex præcedentibus hisce Fabii verbis : Ut si quis palæstræ peritus, quum in aliquod plenum pueris gymnasium venerit, expertus eorum omni modo corpus animumque discernat, cui quisque certamini præparandus sit : ita præceptorem eloquentiæ etc. Quem igitur vocat hic Palæstræ peritum, non dubium est quin idem sit cum eo quem paulo post Palæstricum appellat; præsertim quum in quibusdam

exempll. legatur Palæstricus ille. Scribit alioqui idem Fab. 2, 11 : Ne illos quidem reprehendendos putem, qui paulum etiam palæstricis vacarint. Non de his loquor, quibus pars vitæ in oleo, pars in vino consumitur, qui corporis cura mentem obruerunt (hos enim abesse ab eo quem instituimus quamlongissime velim), sed nomen est idem iis a quibus gestus motusque formantur : ut recta sint brachia, nec indoctæ rusticæve manus, ne status indecorus, ne qua in proferendis pedibus inscitia, ne caput oculique ab alia corporis inclinatione dissideant.

[Παλαιστρικῶς, Palæstrice. Γυμναστικῶς per π. exp. schol. Aristoph. Vesp. 1206. Afranius ap. Non. Marc. p. 154 : *Etiam depellis mihi manum* παλαιστρικῶς. Quod Nonius interpretatur *ex usu palæstræ*. G. Dind.]

[Παλαιστρίς, ίδος, ἡ, inter oxytona in ρις ap. Arcad. p. 33, 22.]

Παλαιστρίτης, ὁ, idem qui et παλαιστὴς supra, Palæstrita [ap. Cicer. aliosque]. Plut. [Mor. p. 274, D] : Ὑφ' ὧν ἔλαθον ἀκμάζοντες τῶν ὅπλων, καὶ ἀγαπήσαντες, ἀνθ' ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων ἀγαθῶν, εὐτράπελοι καὶ παλαιστρῖται καὶ καλοὶ λέγεσθαι· nisi forte leg. καλοὶ καὶ ἀγαθοί, ut certe suspicor. Observandum autem hic obiter ὁπλίτας opponi παλαιστρίταις, aut certe ab illis distingui, sicut in l. Cic., quem modo protuli in Παλαίστρα, Armis et Palæstra. Quinetiam illud ἀκμάζοντες τῶν ὅπλων itidem ap. Plut. dicitur propter γυμνάσια et παλαίστρας, ut ibi videbis. [Strato Anth. Pal. 12, 192 : Παλαιστρίτου παιδός.] Ceterum si antiquum non esse παλαιστρικός, sed pro eo in usu fuisse παλαιστικός, vere a Phrynicho scribitur, idem et de παλαιστρίτης judicandum esse crediderim.

[Παλαιστροφύλαξ, κος, ὁ, Custos palæstræ. Hippocr. p. 1201. Inscript. Patarensis ap. Walpol. *Travels* p. 542 : Τόνδ' ὁ π. Ἀμμώνιος εἵσατο βωμόν. ῦ]

[Παλαίστωμα, τό, Palmus. Aq. Reg. 1, 7, 9 : Παλαιστωμάτων. Schleusn.]

[Παλαίτατος. V. Παλαιός.]

[Παλαίτυρος, ἡ. V. Τύρος.]

[Παλαιφάγος, ὁ, Olim esus. Hesych. : Παλαιφάγου, πάλαι ἐσθιομένης. Glossa e loco Homerico sumta Od. T, 163, ubi παλαιφάγου a quibusdam lectum fuit pro παλαιφάτου. V. Παλαίφατος.]

[Παλαιφάμενος. V. Παλαίφατος.]

Παλαίφατος, ὁ, ἡ, Jam olim dictus ceu celebratus : unde redditur Priscus, s. Antiquus : παλαίφατα θέσφατα, Antiqua oracula. Hom. Od. [I, 507,] N, [172. Hesych. : Παλαίφατα, ἐκ παλαιοῦ χρόνου περατισμένα, ὅ ἐστι μεμαντευμένα. Οἱ δέ, πάλαι τέλος ἔχοντα. Pind. Ol. 2, 72 : Χρησθὲν παλαίφατον. Æsch. Ag. 759 : Παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Παλαίφατοι ἀραὶ Sept. 772. Soph. OEd. C. 454 : Παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε· Tr. 823 : Τᾶς παλαιφάτου προνοίας. Π. Δίκη OEd. C. 1381 : Εἴπερ ἐστὶν ἡ π. Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. Quod Neuius interpretatur *tanquam oraculis prodita*, de quo vix cogitasse credam Sophoclem. Παλαίφατον ἁμέτερον γένος, Antiquum genus nostrum, Æsch. Suppl. 532.] Legimus et δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr. [immo Od. T, 163, ubi schol. : Παλαιᾶ φατιζομένης (περὶ ἧς παλαιὰ μυθεύεται add. schol. vulg.). Οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι... Τινὲς δὲ παλαιφάγου, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ βαλανηφάγουν. Ad hanc scripturam refertur interpretatio Apollonii Lex. p. 127, 1, ὁ Ἀπίων πάλαι ἐσθιομένης, et Hesychii gl. Παλαιφάγου cum eadem interpr. Alii παλαιφύτου legerunt, de quo Hesych. s. v. Οὐ γὰρ ἀπὸ παλαιφάτου δρυός, τινὲς δὲ γράφουσι παλαιφύτου (scrib. παλαιφύτου cum Palmerio), ἐπειδὴ παλαιὸν ἐστι φυτὸν ἡ δρῦς. Vulgatæ scripturæ explicationes duas proponit Etym. M. p. 647, 13 : Παλαιφάτου· παλαιφημένης, ἀντὶ τοῦ τῆς πάλαι τετιμημένης δρυός· ἢ τῆς ἐκ παλαιῶν χρόνων πεφημισμένης ὡς ἀνθρώπων γεννητικῆς. Voc. παλαιφάμενος exemplum est in versu poetæ ib. p. 595, 33 : Μόρσον ἐς ὠτώεντα παλαιφαμένης τ' ἄγνοιο.]

Παλαίφατος, ὁ, est et nomen viri proprium, qui multa volumina τῶν Ἀπίστων scripsisse fertur. Extant vero et Παλαιφάτου sive hujus sive alius quædam de Fabulis poeticis. [De quattuor Palæphatis, Atheniensi, Pario, Abydeno, Ægyptio, v. Suidas. Eustath. p. 1859, 4 : Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος (Athenio comicus ap. Athen. 14, p. 661, B), ἔνθα μαγείρου σεμνυνομένου καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος ἔφη τὸ « Καινὸς οὑτοσὶ Παλαίφατος » ὃ δὴ καὶ παροιμιάζεται εἰς τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἷά τι ὄντα προσοχὴν ἔχειν.]

[Παλαίφυτος. V. Παλαίφατος, ὁ, ἡ.]

Παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ, Antiquam terram habens : ut παλαίχθων δῆμος ab Æschylo [non ab Æschylo, sed in epigr. ap. Æschinem p. 81, 13] vocatur Atheniensis populus, quod ex omni hominum memoria ejusdem terræ s. regionis esset incola ; utpote qui alio nomine dictus sit αὐτόχθων. Fortassis autem παλαίχθων reddi etiam possit Antiquus terræ possessor, s. priscus. [Ἄρης παλαίχθων Æsch. Sept. 100, quod schol. exp. ὁ ἐκ παλαιοῦ κληρωσάμενος τήνδε τὴν γῆν· τιμᾶται γὰρ παρὰ Θηβαίοις ὁ Ἄρης. || Παλαίχθων, Palæchthon, Pelasgi pater. Æsch. Suppl. 258 : Τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος Ἶνις. Παλαίχθονος τέκος ib. 352.]

[Παλαίχρονος, ὁ, ἡ, Senilis. Tzetz. Hom. 385 : Γυῖα ὑποτρομέοντα παλαίχρονα.]

Παλαίω [Æol. Παλαίμι Herodian. Π. μ. λέξ. p. 23, 26. Bœot. Παλέω ib. p. 43, 28], Luctor. Hom. Il. Ψ, [621] : Οὐ γὰρ πὺξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι. [Ib. 733, Od. Δ, 343 : Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς. Eur. Autol. fr. 1, 16 : Ἀνὴρ παλαίσας εὖ. Plato Men. p. 94, C : Ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων.] Lucian. [Hermot. c. 39] : Πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν. Sic autem et alibi hæc duo conjungit. [Pind. Pyth. 9, 46 : Παῖδα... λέοντι... ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν. Figur. de amore Soph. fr. 678 : Τίν' οὐ παλαίουσ' (ἡ Κύπρις) ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; || I. q. καταπαλαίω, Luctando vinco. Eur. El. 686 : Εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσεῖ· et figur. Cycl. 674 : Δεινὸς γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρύς. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 216, 15 : Λόγον λόγῳ παλαιστέον κατὰ τὴν παροιμίαν.] Metaphorice interdum ponitur : ut quum dicit Hesiod. Op. [411] : Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει, Luctatur cum damnis, Certat cum damnis, i. e. Multum laborat in damnis a se prohibendis s. arcendis, Damna varia illum velut oppugnant, a quibus vix se potest defendere. Sic et ap. Xen. [OEc. 17, 2] metaph. παλαίσαντες ζημίαις, ubi redditur Mulctati damnis. Ap. Chrysost. item πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, Cum extrema paupertate luctari, Summa inopia conflictari. [Pind. Nem. 8, 47 : Αἴας φόνῳ πάλαισεν. Eur. Rhes. 509 : Κακῷ δὲ μερμήρῳ παλαίομεν. « Παλαίειν φυγαῖς καὶ ἀναδασμοῖς Polyb. 4, 81, 13. Π. συμφοραῖς, συμπτώμασι et quæ sunt similia, 2, 56, 6; 57, 8; 4, 32, 2; 45, 6; 5, 56, 2. » Schweigh. Π. λογισμοῖς ἐξ ἀθυμίας schol. Philostr. p. 332 ed. Boiss. Cum infin., Achill. Tat. p. 107 Bip. : Ἐπαλαίομεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίρροπον καθελεῖν.] Τὰ παλαιόμενα tanquam a pass. Παλαίομαι pro Luctæ conatus et labores, Bud. p. 1074, affert ex Gregor.

[Παλαίωμα, τό, Antiquitas, Vetustas. LXX Job. 36, 28; 37, 18, 21. Schleusn.]

[Παλαιόω. V. Παλαιός.]

Παλαίωσις, εως, ἡ, Inveteratio. Plut. [Mor. p. 702, C] : Οἴνῳ μὲν γὰρ ὠφέλιμον, ἐλαίῳ ἀσύμφορον παλαίωσις ἦν. [Adde p. 656, B. Strabo 5, p. 243 : Παλαίωσιν δέχεται ὁ οἶνος. Οἶνος χαριέστατος εἰς π. Athen. 1, p. 33, B. Π. τῶν οἴνων Geopon. 5, 9, 3. Διελθεῖν εἰς παλαίωσιν LXX Nahum. 1, 15. Μῆνις, ὀργὴ εἰς παλαίωσιν ἀποτιθεμένη schol. Aristoph. Ran. 868. G. D. Nemes. De nat. hom. p. 234, 11 : Μῆνις δέ, χολὴ εἰς π. ἀγομένη. Epiphan. t. 1, p. 1033, A. Id. t. 2, p. 279, C : Τὴν τοῦ νόμου διάβασιν καὶ π. Achmes Oniroer. p. 132, 13 : Ἡ π. τῶν ἱματίων. Hase.]

Παλακίζω, Injuria s. Contumelia afficio. Et Παλακισμός, Injuria, Contumelia, Illusio. VV. LL. ex Etym. : ap. quem tamen nondum invenire potui. [V. Παλακισμός.]

Παλακῖνος, Bellicosus, Ad bellum aptus, aut Ad usus bellicos, πολεμιστήριος, Hesych. [Signif. diversæ est Παλλακῖνος, quod v.]

Παλαμάομαι, Struo, Molior, Machinor. [Hesych. : Παλαμήσασθαι, τεχνώσασθαι (scr. τεχνάσασθαι) καὶ τὰ ὅμοια.] Aristoph. [Pac. 93 : Τόλμημα νέον παλαμησάμενος·] Nub. [176] : Τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο; Idem [Ach. 659] : Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,

Καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ· quem l. habet et Cic. in quadam ad Att. Epist. [6, 1, 8, ex Euripide, cujus verbis leviter mutatis utitur Aristoph.] Philostr. autem dixit [p. 86], Μηχανάς τε παλαμήσασθαι καὶ τοῦ χωρίου ἀποπειρᾶσθαι. [Clem. Al. Strom. 6, 13, 113 : Παλαμᾶσθαι. Vita Nicetæ Gothi Actt. SS. Sept. t. 5, p. 41, 41 : Ἐπαλαμᾶτο. Phot. Epist. p. 19, 10 : Ἐπαλαμήσατο. Hase.] || Παλαμᾶσθαι extra metaph. etiam ponitur interdum pro Administro, Efficio, Gero, quibus verbis redditur a Bud. afferente e Xen. Cyrop. 4, [3, 17] de Centauris : Ὥστε προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι, ἵππου δὲ τάχος ἔχειν καὶ ἰσχύν. [Phot. et Suidas : Παλαμωμένων, χερσὶν ἐργαζομένων. || Activæ formæ Παλαμάω unus testis est Hesych., qui παλαμήσας per formas non magis usitatas τεχνώσας (scr. τεχνάσας) et ἐργάσας est interpretatus. Activi tamen vestigium superest in compositis πυρπαλαμάω et διαπυρπαλαμάω, quæ v.]

[Παλαμάων, ὁ, Palamaon, Dædali pater, quem alii Eupalamum appellant. Schol. ad Pind. Ol. 7, 66 : Οἱ μὲν Παλαμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλήν. Conf. Sillig. Catal. artif. p. 170. Hase.]

Παλάμη, ἡ, Palma, Manus, secundum quosdam. Unde et hoc ipsum Lat. vocab. Palma ortum esse putatur, ut dicta sit Palma quasi Palama. Sed in exemplis quæ afferuntur, hoc nomine significatur generaliter Manus : nec aliam esse ejus signif. quidam censent. Est autem poeticum et quidem quum ap. alios poetas, tum ap. Hom. frequens : Od. A, [104] : Παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος· Il. Γ, [338] : Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, schol. τῇ χειρί, addens esse λέξιν παράγωγον Αἰολικῶς. Affertur vero et pro ἐκ τῆς χειρός. Utitur autem sæpius in plur., ut Il. A, [238] : Ἐν παλάμῃς φορέουσι· O, [411] : Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Item παλαμάων aliquot locis. [Il. Γ, 128, Od. P, 231. Pind. Pyth. 4, 360 : Τραχειᾶν ἐκ παλαμᾶν (remigantium). Eur. Or. 818 : Τοκέων πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ χρόα.] Subjungo autem Παλάμη verbo Πάλλω, quod Etym. ab hoc verbo deductum esse velit illud nomen : cui tamen alioqui hac in re vix assentiri possum. || Παλάμη, metaph. Ars s. Via aut Ratio qua aliquid efficimus. [Hesych. : Παλάμαι, αἱ χεῖρες, καὶ αἱ τέχναι, ἐπεὶ δι' αὐτῶν πολλὰ μανθάνομεν. Παλαμάων, τεχνῶν.] Pro Commento et astutia excogitata atque machina Bud. ab Aristoph. accipi ait, afferens Vesp. [644] : Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Ubi παλάμας reddere possis et Fabricas. Ap. Theogn. quoque παλάμαι exp. Rationes excogitatæ, s. Adminicula et subsidia inventa [624] : Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι. A Cam. autem Rationes et artes. [Sic Suidas, citans Herodot. 8, 19, τὴν παλάμην commode interpr. τέχνην, nempe Rationem atque viam efficiendi aliquid : Ἔχειν τινὰ π. τῇ ἐλπίζει ἀποστήσειν τοὺς ἀρίστους. Schweigh. Scol. ap. Athen. 15, p. 695, E : Εἴτις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι. Empedocl. ap. Sext. Emp. p. 397, a Bergkio emendatus : Ἀλλ' ἄγ' ἄθρει πάσῃ (πᾶ, vulgo) παλάμῃ. Idem ib. p. 396 de intelligentiæ facultatibus : Στεινωποὶ μὲν γὰρ παλάμαι (*angustæ sensuum semitæ* Lactant. 3, 28) κατὰ γυῖα κέχυνται.] Idem ap. Pind. Ol. 10, [25] : Θεοῦ σὺν παλάμᾳ, interpr. Ope divina. [Id. Pyth. 1, 94 : Θεῶν παλάμαις· Ol. 13, 73, de Sisypho : Πυκνότατον παλάμαις. Æsch. Prom. 165 : Παλάμῃ τινί. Eur. Andr. 1027 : Βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις. Παλάμαι θνητῶν Soph. Phil. 177. Ib. 1206 : Ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; recte per πρᾶξιν ἢ ἔργον exp. schol.]

[Παλαμήδειος, ὁ, ἡ, Palamedeus. Π. ἀδίκιον Etym. M. p. 666, 21, Eustath. p. 1396 extr. Π. βούλευμα Alciphro 3, 4. Π. ἔπος ap. Zonar. p. 1511. Π. λόγος ap. Suidam. Μηχάνημα Anna Comn. p. 7; σκέμμα p. 47.]

[Παλαμήδης, ους, ὁ, Palamedes, Nauplii Euboeæ regis filius (Apollod. 2, 1 extr., 3, 2, 2; Pausan. 2, 20, 3; 10, 31, 1, schol. Eur. Or. 433 (422, Hygin. Fab. 105, Philostr. Her. p. 708 seqq.), propter multarum artium inventionem ab veteribus celebratus : unde ap. Aristoph. Ran. 1451, Dionysus sollers quoddam laudans Euripidis inventum, Εὖ γ', inquit, ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις. Similiter Plato Phædr.

p. 261, D, Zenonem Eleaticum Ἐλεατικὸν Παλαμήδην appellat, ὅτι δὴ (ut verbis utamur scholiastæ p. 66) πανεπιστήμων σχεδὸν ἦν ὁ ἀνὴρ ὡς καὶ Παλαμήδης. Euripidis tragœdia fuit Palamedes. G. D. Conf. de ea R. Rochett. *Lettr. arch.* p. 177. Lucian. De salt. c. 46 : Ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλή. Id. De calumn. c. 28 : Ὁ περὶ τοῦ Π. λόγος. Hase. De rebus Palamedis peculiaris Jahnii dissertatio est Hamburgi edita a. 1837. || Palamedes grammaticus, κωμικῆς καὶ τραγικῆς λέξεως scholiorumque in Pindarum scriptor : de quo v. Suidas s. h. v. cum annot. Bernhardyi.]

[Παλαμηδικός, ἡ, όν, Palamedicus. Π. ἐξεύρημα, Dignum Palamede inventum, Eupolis ap. Athen. 1, p. 17, E. Unde Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 5 : Π. τοὐξεύρημα· οἷον σοφὸν καὶ εὐμήχανον.]

[Παλάμημα, τὸ, Artificium, Machina. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 28 : Π. καὶ τόρευμα· χρῶ. Ælian. N. A. 1, 32 : Ἔστι γὰρ δεινὴ (ἡ μύραινα) συνιδεῖν τὸ παλάμημα (polypodis colorem mutantis).]

[Παλαμηφορέω. V. Παλαμοφορέω.]

[Παλαμίς, ίδος, ἡ, Talpa. Alex. Trall. 11, p. 652 : Ἀσπάλακος (ἀσπάλακος) τοῦ ζώου, ὃ τινες παλαμίδα καλοῦσι. Struv.]

Παλαμίς, ίδος, ἡ, [vitiose pro πηλαμίς] Amaria [Limaria], piscis, VV. LL. ex Gaza ap. Aristot.

[Παλαμίς, τεχνίτης, Phot. p. 371, 12. Eadem gl. ap. Hesych. additis verbis παρὰ τοῖς παλαμνίοις, quæ Guyeto sic corrigenda videtur, Παλαμητής, τεχνίτης παρὰ τοῖς παλαιοῖς.]

Παλαμναίομαι [vitiose] pro παλαμάομαι, Compono fraudes, VV. LL.; sed significatio vocabuli παλαμναῖος dissentit.

Παλαμναῖος, ὁ, [et Παλαμναία, ἡ,] Cujus manus cæde contaminata est, Cæde contaminatus, Sicarius. [Harpocratio : Παλαμναῖος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Τοὺς αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀναλόντας τῇ παλάμῃ, παλαμναίους ἐκάλουν, ὡς καὶ Ἀντικλείδης ἐν ἐξηγητικῷ ὑποσημαίνει. Similiter Hesych., Etym. M. p. 648, 49, Phot., Suidas, schol. Soph. El. 587. Æsch. Eum. 448 : Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος. Soph. Tr. 1207 : Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.] Soph. El. [587] : Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας. [Polyb. ap. Suidam s. v. Ἀλάστωρ : Ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους.] Plut. Pomp. [c. 80] : Τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀποστραφῆ. [Ælian. ap. Suidam : Προστάττει τὴν παρθένον δίχα τεμεῖν ὁ παλαμναῖος. || Femin. Babrias ap. eund. : Οὐχὶ τὸν μῦν, εἶπεν ἡ παλαμναία, δέδοικα ... Eustath. Opusc. p. 138, 18 : Κατὰ πάσης παλαμναίας φάλαγγος.] || Synes. autem dixit [p. 193, C] τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον, pro Pestem et perniciem regionis. Sed et παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα ap. Eund. [p. 224, C], Dira et conscelerata mens et lingua. [Τὸ π. βαλάντιον ib. p. 163, B. = Eumath. p. 139 : Καί μοι περὶ τὴν ψυχὴν ἐβλάστησαν ἔρωτες καὶ γιγάντων παλαμναιότεροι, Perniciosiores. = Koenig. Etym. M. p. 647, 48 : Καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲ καὶ πολέμιος παλαμναῖος καλεῖται ὁ διὰ χειρῶν κατανωνιζόμενος τὴν μάχην.] || Παλαμναιότατοι ἀραί, Diræ ultimique exempli imprecationes, Synes. [p. 161, A.] V. Bud. p. 207, 208, 214. [Anna Comn. 13, p. 377, C : Ποιναῖς καθυποβάλλων παλαμναιοτάταις, Pœnis atrocissimis. Kall.] || Παλαμναῖος Jupiter, Qui est vindex et ultor eorum qui manus cæde contaminarunt. Apud Aristot. redditur Sanguinarius a Bud., cujus et Comm. p. 721 vide; necnon Eust. [p. 586, 2] et Etym. [M. p. 647, 43 : Ὁ τοὺς αὐτοχειρὶ φονεύσαντας τιμωρούμενος Ζεὺς π. Λέγεται καὶ ἐν Χαλκίδι παλαμναῖος. Phot. p. 371, 15, et Suid. Παλαμναῖοι θεοὶ ap. Polluc. 1, 24, quos Lex. rhet. p. 297, 13, exp. τοὺς δεσπότας τῶν ἀδικημάτων. Δαίμονες παλαμναῖοι Pollux 5, 131, Timæus Locr. p. 105, Procop. Anecd. c. 12, Eustath. Opusc. p. 232, 64, et sine hujusmodi subst. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 18 : Τὰς δὲ τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; Male gramm. in Bekk. Anecd. p. 193, 10, Averrunci signif. huic voc. tribuit : Π. ὁ δαίμων ὁ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων. Quæ interpretatio originem debere videtur male intellecto adjectivo ἀποτρόπαιος, quo alii grammatici utuntur

ad explicandum παλαμναῖος. V. Hesych.] Item παλαμναῖαι ἱκεσίαι, Supplicationes ob cædem commissam, in VV. LL. [ex Apoll. Rh. 4, 709 : Ζῆνα παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων. || = Παλαμναῖον, τὸ, Contagium sceleris, ap. Eurip. Iph. T. 1218 : Θ. Τί χρή με δρᾶν; Ἰφ. Πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. Θ. Μὴ παλαμναῖον λάβω; = Schneid. Παλαμναῖον si recte legitur, non videtur aliter accipi posse quam in l. Xenophontis supra allato.] || Παλαμναία dicebatur etiam ἀσπίς τις κατὰ [τις τῶν Etym.] θηρίων, Eust. [l. c. Orph. Lith. 506, ubi de viribus coralii agitur : Δύνασθαι ... παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.] V. et Etym. [M. l. c.]

[Πάλαμνος propter etymologiam adject. παλαμναῖος fictum ap. Etym. M. p. 648, 51.]

[Παλαμοσκόποι, οἱ, Qui inspectione manus futura prædicant, χειρομάντεις. V. Balsamon. ad canon. 61 Synodi Trullanæ. Ducang.]

[Παλαμοφορέω, In palma manus gesto. Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 741, 45, ubi excusum, Ἣν αὐτὸς ὁ Θεὸς παλαμηφορεῖ. Hase.]

[Πάλαμος vitiose pro Πάλμυς, quod v.]

[Πάλαξις, εως, ἡ, Contaminatio. Porphyr. Ad Marcellam p. 19 ed. Mai. Osann.]

[Πάλαξος, ὁ, Palaxus, Cures. Etym. M. p. 389, 57.]

[Παλάσιον. V. Παλάθιον.]

[Παλαστέω. Παλαστή. Παλαστιαῖος. V. Παλαιστ—.]

[Παλάσσω. HSt. s. v. Πάλος :] Hinc verbum Παλάσσω pro κληροῦμαι et λαγχάνω. Sciendum est, inquit Eust. p. 674, παλάσσειν significare non solum μολύνειν, i. e. Inquinare, Fœdare, Contaminare, sed etiam κληροῦσθαι et λαγχάνειν, ut apparet ex κλήρῳ πεπάλαχθε. Sed addit derivari a πάλλω, ex quo esse et πάλος pro κλῆρος. At ego dixerim potius atque adeo dicere malui παλάσσω, hanc signif. habens, esse a πάλος. Habentur autem ap. Hom. Il. H, [171] illa verba κλήρῳ πεπάλαχθε : Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὃς κε λάχῃσι, ubi tamen alii hunc imper. πεπάλαχθε a Πάλλομαι formare maluerunt. Sic autem et πεπαλάχθαι, Od. I, [331] : Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. [Apoll. Rh. 1, 358 : Ὅπλα τε πάντα ἐνθέμενοι πεπάλαχθε κατὰ κληΐδας ἐρετμά.] || At παλάσσω in altera illa signif., quæcunque in ea sit origo hujus verbi [ab eadem est origine, qua παλύνω], non est infrequens [Hesych. : Παλάξαι, βρέξαι· ἔνθεν καὶ πηλὸς ἡ βεβρεγμένη γῆ· ἢ μαλάξαι, συνθραῦσαι. Παλλάσσειν (sic), ταράσσειν, βρέχειν, μολύνειν. Hom. Od. N, 395 : Καί τιν' ὀΐω αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας] : præsertim vero passiva vox [Hesych. : Παλάσσετο, διεβρέχετο, ἐφύρετο, ἐμολύνετο, ἀνεπίμπλατο, ἐμαλάσσετο] : Il. E, [100] : Παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. Et A, [169] : Λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους· Od. X, [402] : Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Alibi [Il. A, 97] : Ἐγκέφαλος πεπάλακτο. [Ubi v. schol.] Utitur et Hesiod. Op. [735] : Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. [Apoll. Rh. 3, 1046 : Σάκος πεπαλαγμένον ἔστω καὶ ξίφος. Homericum λύθρῳ πεπαλαγμένος ap. Callim. Lav. Pal. 7, Orph. Argon. 1233. De aqua cum nivibus commixta Quint. Smyrn. 12, 410 : Εἴβεται ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ. Asopum fluvium fulmine turbatum κεραυνῷ πεπαλαγμένον dicit Callim. Del. 78.]

[Παλάτιον. V. Παλλάντιον.]

[Πάλαυθρα, τὰ, Palauthra, urbs Magnesiæ. Lycophr. 899. Ξ.]

Παλαχή, ἡ, Sors. Alia significata vide ap. Hesych. [ἀρχή, λῆξις, μοῖρα, γενεά], qui habet etiam Παλαχῆθεν, quod exp. ἐκ γενεᾶς, et ἐκ παλαιοῦ. [Nicand. Th. 449 : Ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται· schol. ἐξ ἀρχῆς.]

[Πάλεια, ἡ, Palea, urbs Achæorum, postea Dyme vocata. Pausan. 7, 17, 6.]

[Παλεῖς. V. Παλῆ.]

[Παλεός. V. Παλαιός.]

[Πάλευμα, τὸ, Illecebra. Παλεύμασιν ἐθέλχθης ex scriptore ignoto grammat. Ms. Darmstad. Bast. ad Greg. Cor. p. 1017.]

Παλευτής, ὁ, ex Hesych. exp. Qui tendit retia, ut aves allectas illis irretiat. Redditur et uno verbo Illex. [Hesychii verba sunt : Παλευταί, οἱ τὰ λίνα ἱστῶντες, οἷς τὰ θηρία παλεύεται· unde Photii gl. corrigenda p. 372, 1. Παλευτά, τὰ λίνα οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται. Scrib. Παλευταί, οἱ τὰ λίνα ἱστῶντες, οἷς...]

[Παλευτικός, ή, όν.] Πατευτικὸν [vitiose] Hesychio θηρευτικόν : quod et παλευτικόν.

[Παλεύτρια, ἡ, Illex. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 59, 6 : Π., ἡ ἐξαπατῶσα. Τίθεται ἐπὶ τῶν ὀρνίθων τῶν ἐξαπατώντων τὰ ἄλλα ὄρνεα, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν περιστερῶν. Per περιστερὰ πλάνος exp. Phot. p. 372, 4. Hesych. s. v. Παλεύσας. Meretrices φειδωλοὺς κερμάτων παλευτρίας vocavit Eubul. ap. Athen. 13, p. 568, E.]

[Παλευτρίς, ίδος, ἡ, i. q. παλεύτρια. Phot. p. 372, 2 : Παλευτρίδες αἱ περιστεραί.]

[Παλεύω.] Παλεύειν, Allicere, Alliciendo fallere. Bud. vertit, Allicere, Fallere per allectores : ducta sc. metaph. a columba illice, quæ παλεύτρια vocatur; hæc enim excæcata, deinde reti imposita, subsultans ceteras allicit. [Per θηρεύειν et ἀγρεύειν exp. Hesych. Idem : Παλεύσας τὰ αὐτά, καὶ ὑπαγαγόμενος· = Παράνομον γάμον παλεύσας. = Μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιστερῶν· λέγονται γὰρ παλεύτριαι αὗται, αἱ ἐξαπατῶσαι καὶ ὑπάγουσαι πρὸς ἑαυτάς, ἤγουν ἐνεδρεύουσαι.] Gaza ap. Aristot. παλευτρίας vertit Allectrices, Allectatrices, ut quædam edd. habent. Legimus autem H. A. 9, 7 : Αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς. Idem : Τεκμαιρόμενοι ἐκ τῶν κατ' οἰκίαν τρεφομένων παλευτριῶν. Hinc παλεύειν redditur etiam Pertrahere in retia, In laqueum allicere. V. Erasm. Prov. Sedens columba, ἡμένη πελειάς : pro quo ἡμένη tamen non male suspicari videtur debere reponi ἐμπεμένη. Aristoph. Av. [1083] : Κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Plut. Sulla [c. 28] metaphorice utitur, simulque metaphoricæ signif. rationem ostendit, quum scribit : Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας. [Adde Mor. p. 52, B : Ὁ κόλαξ αὐτὸς ἑτέροις ἐπάγεται καὶ παλεύει· 638, D : Ἡ πάλη μοι δοκεῖ τοῦ παλεύειν, ὅπερ ἐστὶ δι' ἀπάτης καὶ δόλου καταβάλλειν ... Philoni De somn. 1, p. 598, C, ex cod. Med. restitutum : Τερατοσκόπων δεινὸν παλεῦσαι καὶ κατεπᾷσαι· ubi vulgo παλαῖσαι. Lycophro 405 : Ἡ (Ἀφροδίτη) μιν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις. Phot. p. 372, 5 : Παλεῦσαι, ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγέσθαι· ἀπὸ τῆς πάλης ἢ τοῦ παλεύειν· οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἐξαπατῆσαι.]

[Παλέω, Luxor, Excido. Hesych. : Παλήσει, διαφθείρει. Ἐπάλησεν, ἐφθάρη. Πεπαληκέναι, ἐκπεσεῖν. Πεπαληκέναι, βεβλαφέναι. Πεπαλημένος (Πεπαληκμένος Salmas.), βεβλαμμένος, ἔξαρθρος γεγονώς. Phot. p. 411, 20 : Πεπαλημένος, βεβλαμμένος· καὶ πεπαληκέναι λέγεται, τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα. Herodot. 1, 25 : Εἰ παλήσειε (παλαίσειε codex unus) ὁ ναυτικὸς στόλος, i. q. ἐκπίπτοι. Conf. Ἀποπαλέω et Ἐκπαλέω. Schneid. In primo Hesychii gl. διαφθείρει in διαφθαρείη mutandum. G. Dind.]

Πάλη, ἡ, Lucta. Hom. [Il. Ψ, 635 : Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα ... Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ·] Od. Θ, [206] : Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην, Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν. [Pind. Ol. 8, 27 : Κρατέων πάλᾳ. Plato Leg. 7, p. 795, B : Ὁ τελέως παγκράτιον ἠσκηκὼς ἢ πυγμὴν ἢ πάλην. Aristoph. Eq. 1238 : Ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες ; — Κλέπτων ἐπιορκεῖν καὶ βλέπειν ἐναντία. Palæstras γυμνάδας πάλης κονίστρας vocat Lycophro. 867.] Plut. Symp. 2, [p. 638, D] : Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Ibid. vocatur πρεσβύτατον τῶν ἀγωνισμάτων. Dicitur [ἅπτειν πάλην. Æsch. Choeph. 866, de Oreste Ægisthum et Clytæmnestram occisuro : Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν. Et] καταστῆναι εἰς πάλην, sicut καταστῆναι εἰς μάχην. Pausan. Att. [39, 3] : Λέγεται δὲ ὁ Κερκύων τοὺς καταστάντας εἰς πάλην διαφθεῖραι, πλὴν Θησέως. Item νικῆσαι πάλην, [Eur. Alc. 1031 : Νικῶσι πυγμὴν καὶ π.] Lucian. [Tim. c. 50] : Νενίκηκα δὲ πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷ ἡμέρᾳ. Chrysost. autem dixit metaph., Ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσασθαι τὰς ἥττας. [Charito 5, 8 : Ἔδοξας ἂν ἐν θεάτρῳ παρεῖναι μυρίων παθῶν πλήρει· πάντα ἦν ὁμοῦ, δάκρυα, χαρά, θάμβος, ἔλεος, ἀπιστία, εὐχαί. Πάλαι dici possunt Miseriæ, calamitates, quibuscum luctamur. Dorvill.] Usus est numero plurali Paus. in Att. : Πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μόνον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας. Usus est et Herodian., et quidem pueris etiam tribuens πάλας, 3, [10, 5] ubi Polit. πάλας παίδων vertit Collutationes puerorum. || Contentio. Πάλη δορὸς Eur. He-

racl. 160 : Ἐς πάλην καθίσταται δορὸς τὸ πρᾶγμα. Quæ alibi μάχη δορὸς dicitur. Similiter Lycophr. 1358 : Λόγχαις ἐν ὁσμίναισι μίξαντες πάλην. Τόκνων πάλαι ξενοκτόνων ib. 124. Ἀνδρῶν ἐν γαίᾳ πάλας 1436.] Quod autem ad derivationem attinet, sunt qui a πάλλω deducant, quia sc. ibi corpus πάλλεται, i. e. agitatur, s. quatitur. Afferuntur autem aliæ deductiones a Plut. Symp. [l. c.], quibus non assentior.

[Πάλη, ἡ, Pollen, Flos farinæ, i. q. παιπάλη. || Cinis. De utraque signif. Hesych. : Π., ἄλευρα καὶ σποδός, τὸ λεπτότερον (scr. λεπτότατον) τοῦ ἀλεύρου. Eustath. p. 898, 7 : Π. κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. Φερεκράτης Ἰπνῷ · « Ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ. » Πάλη ἀλφίτου, quod Erotian. p. 314 exp. τὸ λειότατον καὶ λεπτότατον τοῦ ἀλφίτου, ap. Hippocr. p. 614, 54 ; 638, 4 ; 667, 33. Π. σεσῖλιος p. 620, 55. Παλή oxytonum ap. schol. Hom. Il. K, 7 : Ἐπάλυνεν · ἐλεύκανεν ὡς παλῇ καταπασθεῖσα · οὕτως γὰρ ὀξυτόνως καλεῖται τὸ ἐκπασσόμενον λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου · ex grammaticorum quorundam, ut videtur, opinione, nomen hoc a πάλη, quod Luctam significat, distinguentium, non probata Herodiano, quantum ex Arcadio colligi potest, solum paroxytonum πάλη memorante p. 108, 4.]

[Παλή, ἡ, Pale. Schol. Thucyd. 1, 27 : Παλῆ, πόλις τῆς Κεφαλληνίας. Παλοῦς, οῦντος, ὁ, Polyb. 5, 5, 10, ubi accus. τὸν Παλοῦντα. || Παλεῖς (Ion. Παλέες, Att. Παλῆς), οἱ, Palenses. Herodot. 9, 28; Thucyd. 1, 27; 2, 30; Strabo 10, p. 456; Pausan. 6, 15, 3; Etym. M. p. 507, 31; Tzetz. ad Lycophr. 791, quibus in ll. codd. partim duplici λ Παλλεῖς, sed πόλις Παλέων τῆς Κεφαλληνίας in inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 415, et per diphthongum ὁ δῆμος Παλαιέων in alia vol. 2, p. 71. Παλαιεῖς ap. Polyb. 5, 16, 6 et 17, 5. Παλαιέων 5, 3, 4 (ubi duo codd. Παλαιῶν) et 5, 1 : unde Παλαιεὺς ὁ πολίτης dicitur in schol. cod. Vat. ad 5, 3, 4. Quæ non dubitandum quin librariorum sint peccata adjectivi παλαιός similitudine deceptorum. Itaque Παλεῖς et Παλέων scribendum. *Palenses* ap. Livium 38, 28, 6. Nominis originem Etym. M. ab Cephali filio repetit, quem Παλαιέων vocat, cujus nominis corruptelam manifestam Schleusnerus reposito Παλέα corrigendam esse censebat, adjuvante Steph. Byz., qui Πηλέως nomine appellat s. v. Κράνιοι, quod in Κηλεὺς corruptum esse ap. Eustath. p. 307, 5, notavit Tzschuck. ad Strabon. vol. 3, p. 87. Aliæ corruptelæ sunt τοῦ Κιλλέως in schol. Il. B, 173, Κιλλεὺς ib. 631. G. Dind.]

[Πάλημα, τό, Pollen. Nicand. Al. 551 : Μυλοεργέϊ ... ὀροβοιο παλήματι. Duo codd. παλήατι. Pollux 7, 21.]

Παλημάτιον, τό, Pulticula, Pulmentarium, Pollux [6, 62]. VV. LL. ex Aristoph. [fr. 548] cum hac expos. Græca : [Ἴσως δ' ἂν εἴη] ῥόφημα ἐκ παιπάλης, [ὅ ἐστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου]. Hesych. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

[Πάλιμος. V. Παλαιός.]

[Παλθάνωρ, ορος, ὁ, Palthanor, n. virile. Nonnus Dion. 26, 666.]

Πάλθος, Arcus, Funda, Hesych. : quod et παλτόν. [Hes. gl. est : Πάλθοις, τόξοις, σφενδόναις.]

[Παλι. V. Πάλιν.]

[Παλίβλαστος. Παλίβοθρα. Παλίβολος. V. Παλίμβ —.]

[Παλιγγέλως, ωτος, ὁ, Mutua irrisio. Philo vol. 1, p. 528 : Παλιγγέλωτος καὶ κωμικῆς χλεύης. Schneid.]

Παλιγγενεσία, ἡ, q. d. Renascentia, Secundus ortus, Instauratio. [Hesych. : Π., τὸ ἐκ δευτέρου ἀναγεννηθῆναι, ἢ ἀνακαινισθῆναι. Marc. Anton. 11, 1 : Τὴν περιοδικὴν π. τῶν ὅλων. Lucian. Musc. enc. c. 7 : Ἀποθανοῦσα μυῖα ... ἀνίσταται καὶ π. τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται. Longus 3, 4 : Ἐκ θανάτου π. Schol. Soph. El. 62 : Πυθαγόρας περὶ παλιγγενεσίας τινὰ ἐτερατεύετο.] Philo De mundo : Μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν ἀναιρεῖν, Sed etiam natalem ejus instaurationem tollere. Ibid. : Ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuo mundus nasci non potest. Idem De V. M. 2 : Ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἐγένοντο ἡγεμόνες καὶ δευτέρας ἀρχηγέται περιόδου, Sed et reficiendi recreandique generis duces et principes extitere. [V. Mangei. vol. 2, p. 593.] Plut. [Mor. p. 998, C] : Ὅτι χρῶνται κοινοῖς αἱ ψυχαὶ σώμασιν ἐν ταῖς παλιγγενεσίαις. [De resurrectione Ev. Matth. 19, 28, ubi per ἀνάστασις νεκρῶν exp. ab Origene, et Philo

vol. 1, p. 159, 45, ubi v. Mang.] Sic etiam, ut Bud. annotat, Cic. Ad Att. [6, 6] appellat Fortunæ suæ instaurationem post exilium. || Est quoque, eod. Bud. teste, ap. Dionys. Areop. θεογενεσία, Baptismus : et interdum ἀνάστασις τῶν ἁπάντων, Universalis resurrectio. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας, Greg. Naz., Lavacrum quo antiqua nostra origo instauratur. [Ex Ep. ad Titum 3, 5. Ceterum de usu hujus voc. ap. scriptores eccles. v. quæ Suicerus et Ducang. collegerunt. || Instauratio, Restitutio, ut in l. Cicer. ab HSt. supra allato. Παλιγγενεσίαν τῆς πατρίδος ἑορτάζειν Joseph. A. J. 11, 3, 9. Τὰ Ἰουδαϊκὰ πράγματα π. οὐχ ἕξει Isidor. Pelus. Epist. 4, 17, p. 420. G. D. Galen. vol. 14, p. 305, 10 : Π. ὥσπερ τοῖς λαβοῦσιν ἐπεδωρήσατο. Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1834, p. 488 : Παλιγγενεσία τῆς γνώσεώς ἐστιν ἡ ἀνάμνησις. Hermetis Trism. Περὶ παλιγγενεσίας liber est in ed. Patr. p. 15 sqq. Hase.]

[Παλιγγενέσιος, ὁ, ἡ, Ad regenerationem pertinens. Clem. Al. p. 219 : Τῆς παλιγγενεσίου οἰκονομίας ἐξήγησις. Kall.]

Παλιγγενής, ὁ, ἡ, Renatus, Nonn. [Jo. c. 5, 95 : Μαῖα παλιγγενέων μερόπων · Dion. 2, 650 : Παλιγγενέος φύσις ὕλης.]

Παλίγγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui est abhorrente lingua, i. e. sermone. Pind. Isthm. 6, [35] : Οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος, οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Sed Nem. 1, [88 : Ῥῆσιν παλίγγλωσσον ἀγγέλων] Diversum et contrarium notat, i. e. ἐναντιόφημον. Cam. Idem ex Polluce [2, 109; 6, 164] interpr. Male ominans, Levis, Maledicus. [Hesych. : Παλιγλώσσῳ, βλασφήμῳ.]

Παλίγγναμπτος, ὁ, ἡ, Retrorsum curvus, Recurvus. [Παλίγναμπτος, Tryphiod. 523 : Παλιγνάμπτοισι κελεύθοις. Oppian. Hal. 1, 54 : Παλιγνάμπτοιό τε χαλκοῦ · 527 : Παλιγνάμπτοισί τ' ὀδοῦσιν · Cyn. 2, 305 : Παλιγνάμπτοισιν ἀκωκαῖς. In πολυγνάμπτοισι corruptum in codd. quibusdam ap. Tryph. et in Cyneg. Ad scripturam quod attinet, Tryphiodoro παλιγγνάμπτοισι recte restituit Wernick. p. 416, alterum Oppiano relinquit, a quo non aliena sunt decurtatum πάλι ejusque composita.]

[Παλίγγνωστος, Recognitus. Hesych. v. Παλινδαλῆ, quod mutandum in Παλινδαλῆς cum Is. Vossio. Schneid.]

[Παλιγκαπηλεύω. V. Παλιγκάπηλος.]

Παλιγκάπηλος, ὁ, ἡ, Qui a caupone emit, deinde vendit. Ita malo : quia sequendo vulgatas expos., nihil differret παλιγκάπηλος a κάπηλος. [Hesych. : Π., ὁ μεταβόλος ὁ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν. Similiter Etym. M. p. 648, 49, et schol. Aristoph. Pl. 1156, ubi Ἑρμῆς π. G. D. Ad quem l. Aristoph. conf. Le Bas *Inscr. de Morée* Argol. n. 59, p. 195. Phot. Epist. p. 329, 25. Id. ib. p. 283, 40 : Π. καὶ μεταβολέων. Evagr. Hist. eccl. p. 279, 15 : Παρὰ καπήλοις καὶ π. Jo. Chrys. In Matth. p. 453, E. Hase.] Est enim κάπηλος Qui a mercatore emit quod postea vendat. [Figurate] Dem. [p. 784, 8] : Εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος. [Π. ῥήτωρ Pollux 4, 36. Π. τοῦ κάλλους inter epitheta cinædi ib. 6, 126. G. D. Theophil. Simoc. Hist. p. 116, 15 ed. Bonn. : Βασιλέα π. Agath. Hist. p. 254, 12 Bonn. : Μεταβολεὺς καὶ π. Menand. Hist. p. 294, 18 : Ὥς μ. τε καὶ π. Hase.] V. et Παλιγκαπηλεύω, post Καπηλεύω. [Ubi afferre voluit, sed non attulit l. Demosth. p. 1285, 6 : Παλιγκαπηλεύων καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου.]

[Παλιγκινής, ὁ, ἡ, Retro motus. Schol. Apoll. Rh. 4, 1315 : Παλιμπετὲς) παλιγκινές, εἰς τοὐπίσω παλικαμπές. Recte Wernick. ad Tryphiod. p. 416, aut παλιγκινὲς in παλικινὲς aut, quod probabilius, παλικαμπὲς in παλιγκαμπὲς mutandum esse judicat.]

Παλίγκλαστος, ὁ, ἡ, Refractus, Reflexus, Recurvus : Παλίγκλαστον, σκολιόν, ἀνάστροφον, δύστροπον, Hesych.

[Παλιγκοταίνω, Recrudesco, Excandesco. Hippocr. p. 760, B : Ἢν μὴ μέλλῃ παλιγκοταίνειν τὰ ἐκχυμώματα. Ib. C; 663, 18. Per πάλιν κακοηθεύεσθαι exp. Galen. ad Hippocr. De fract. p. 760, A (vol. 12, p. 204). Foes.]

[Παλιγκοτέω, i. q. παλιγκοταίνω. Hippocr. p. 806, C : Πάντων τῶν παλιγκοτησάντων · 1128, F : Ἐπαλιγκότησεν, de morbo qui recruduit et exasperatus est. Foes.]

[Παλιγκότησις, εως, ἡ, Offensio, Recrudescentia. Hippocr. p. 772, G : Τὰς παλιγκοτήσιας τῶν τρωμάτων.]

Παλιγκοτία, ἡ, Simultas. Affertur et pro Offensione, ex Hippocr. [p. 422, 3] : Ὑπὸ πάντων τὰς π. παρέχει. [Id. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 711, 9 : Τῇσι παλιγκοτίῃσι. Hase.]

Παλίγκοτος, ὁ, ἡ, Qui simultatem cum aliquo gerit, Qui alicui est infestus. [Per ὀργίλος, στυγνός, φοβερός, ἐναντίος exp. Suidas.] Aristoph. [Pac. 390, in versu interpolato] : Μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, Ne per iram mutes consilium de juvandis nobis, Bud. V. schol. [qui exp. μὴ ἐξ ὑποστροφῆς ὀργισθῇς πάλιν.] Redditur et Iracundus. [Theocr. 22, 58 : Πρὸς πάντα παλίγκοτος ἠδ' ὑπερόπτης. Adversarius, Inimicus, Pind. Nem. 4, 156 : Τραχὺς παλιγκότοις ἔφεδρος. Æsch. Suppl. 376 : Ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις. Τύχη π., Fortuna adversa, Æsch. Ag. 571. Πῆμα π. Pind. Ol. 2, 36, et Maxim. Καταρχ. 255. Μὴ τὰ π. λέγωμεν Antiphon ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 29. Ὄψις π., Visio infesta, Mosch. 4, 92. || Παθήματα παλίγκοτα, Affectus recrudescentes, Ad pristinam malignitatem redeuntes, Galen. vol. 12, p. 204. Superl. Παλιγκοτώτατος ap. Hippocr. p. 796, E; 1017, A.]

Παλιγκότως, Per simultatem, Animo infenso, et simultatem gerente. Redditur et Iracunde. Herodot. [4, 156], π. συνεφέρετο. [Eurip. Œnom. fr. 3, 2 : Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ π.]

[Παλίγκραιπνος, ὁ, ἡ, Velox. Π. πούς Simias Anth. Pal. 15, 27.]

[Παλίγκτιστος, ὁ, ἡ, Redivivus, Gl.]

[Παλίγκυρτος, ὁ, Nassa piscatoria, idem fere ac simplex κύρτος, ἀγγεῖον ἁλιευτικόν, Suid. ex Polybio. Schw.]

[Παλίγλωσσος. V. Παλίγγλωσσος.]

[Παλίγναμπτος. V. Παλίγγναμπτος.]

Παλίγξεστος, et Παλίγξυστος, ex verbis ξέω et ξύω, idem cum ψάω significantibus, sc. Rado, Erado, Derado : sonatque παλίγξεστος s. παλίγξυστος, Iterum rasus, Denuo rasus et pumice æquatus; nam ξύειν et ψῆν ita significant Radere s. Eradere, ut simul τοῦ ὁμαλίζειν et Æquandi s. Complanandi habeant signif. aliquam, et præsertim si tabellam scriptoriam ψῆν s. ξύειν dicamur. Bud. scribit Παλίνξυστος, ut et Παλίνξεστος alii.

[Παλιδερκής lectio vitiosa pro πανδερκής ex codd. correcta ap. Orph. H. 61, 1.]

Παλίδρομος, i. q. παλίνδρομος.

[Παλίζομαι.] Παλίζεσθαι, Pila ludere, Hesych. σφαιρίζειν. [Scribendum παλλίζεσθαι. V. Πάλλα.]

[Παλικάμπης, ὁ, n. pr. in epigr. Lucilli Anth. Pal. 11, 107 : Κεῖται δ' ἢ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἢ Παλικάμπῃ. Lectio suspecta.]

[Παλικαμπής, ὁ, ἡ, Retro cedens. V. Παλιγκινής.]

[Παλική, ἡ, Palice, urbs Siciliæ, hoc accentu scripta ap. Steph. Byz., Παλίκη ap. Diodor. 11, 88 et 90, cui oxytonum restituit L. Dindorf. Adject. gentile Παλικηνός Παλικηνή (nam sic vulgata Παλικῖνος et Παλικίνη ex codd. sunt corrigenda) memorat Steph. Byz. Id legitur in fr. Polemonis ap. Macrob. Saturn. 5, 19 (p. 127 ed. Preller.) : Ὤικησαν Παλικηνοὶ πόλιν ἐπώνυμον τούτων τῶν δαιμόνων (Palicorum) Παλικήν. Nam sic vulgatæ scripturæ vitia Παλικινοὶ et Παλικινὴν correxit Hermann. Opusc. vol. 7, p. 322. || Παλικοί, οἱ, Palici, fratres gemini, Jovis ex Thalia filii, de quibus Macrob. l. c. : « In Sicilia Symæthus fluvius est. Juxta hunc nympha Thalia, compressu Jovis gravida, metu Junonis optavit ut sibi terra dehisceret, quod et factum est. Sed ubi venit tempus maturitatis infantum, quos alvo illa gestaverat, reclusa terra est, et duo infantes de alvo Thaliæ progressi emerserunt, appellatique sunt Palici ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quoniam prius in terram mersi, denuo inde reversi sunt. Nec longe inde lacus breves sunt, sed immensum profundi, aquarum scaturigine semper ebullientes, quos incolæ crateras vocant et nomine Dellos appellant, fratresque eos Palicorum æstimant, et habentur in cultu maximo. » Nominis rationem Æschylus in Ætnæis reddiderat his verbis : Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν ... πάλιν γὰρ ἥκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Quos versus cum Calliæ, Polemonis et Xenagoræ historicorum testimoniis attulit Macrobius, aliis aliorum auxit Prellerus ad Polem. p. 127. Numerum singularem Παλικός, quo Virgilius usus est Æn. 9, 585 : *Placabilis ira Palici*,

inter oxytona in ικος rettulit Arcad. p. 52, 3, ad urbem, quam Παλικὴν vocatam esse supra dicebamus, transtulit Theognost. p. 60, 4. De lacubus Palicis v. Diodor. 11, 89, Strabo 6, p. 275, ubi nomen in Ἰταλικοὶ corruptum restituit Casaub., et Hesych. G. D.]

[Παλίλια, ἀγὼν οἱ μὲν τῷ Πάλει · ἔνιοι δὲ τῷ Πανί, Hesych. ante v. Παθήματα, iterumque post Παλληνίς. Est nomen Latinum, de quo v. Hesychii interpretes et lexicographi Latini. Παρίλια ap. Dionys. H., Dion. Cass. aliosque.]

[Παλιλλήγρετος, ὁ, ἡ, i. q. παλινάγρετος. Hesych. et Apoll. Soph. s. v. Παλινάγρετος, quod v.]

Παλιλογέω, s. Παλιλλογέω, Idem iterum dico, Ingemino et itero quæ dixi, Ante dicta repeto et itero. Hermog. : Πάλιν ὥσπερ ἐνὶ κώλῳ πάντα ἐπαλιλλόγησε. [Παλιλλογεῖν καὶ τὴν παλιλλογίαν σύντομον ποιεῖσθαι, Aristot. Rhet. ad Alex. 1, 21 extr., 36 bis. Hemst. Theophil. Corydal. Rhet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 702. Cramer.] Herodot. 1, [118] : Μετὰ δὲ ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, κατέβαινε, Postquam iterum ab ipso idem dictum est Harpago, i. e. confirmatum, Bud. p. 803. [Appian. Mithr. c. 14. « Philo Jud. p. 738, D. » Hemst. Sæpissime utitur hoc verbo Origenes, velut Contra Cels. t. 1, p. 502, E : Ἵνα μὴ παλιλλογῶμεν · 703, C et 742, A : Παλιλλογεῖν · adde 772, E : Ἵνα μὴ δοκῶμεν π. Id. p. 578, D : Παλιλλογοῦντι τῷ Κέλσῳ · et 627, A : Οὐ παλιλλογήσομεν. Pass. p. 440, B : Τὸ ἑξῆς παλιλλογούμενον ὑπὸ τοῦ Κέλσου. Hase.]

Παλιλογία, vel Παλιλλογία, ἡ, Verbi ejusdem iteratio. [Per ταυτολογία exp. Phot. p. 372, 9.] Παλιλογία, inquit Aquila Rom. [§ 24, p. 111], Iteratio : quæ figura repetito eodem verbo aut nomine non diversa vult intelligi, sed id quod significatur, efficere vehementius, ut, Ferrum, ferrum; et, Tu, tu Antoni. Julius autem Rufin. [p. 38 Capp.] παλιλογίαν esse dicit, quum verbum, quod in prima sententia est ultimum, in sequente fit primum : ut, Pierides vos hæc facietis maxima Gallo : Gallo, cujus amor tantum mihi crescit in horas. [Sed ap. Theophr. Char. II. εἰρωνείας, τὰς παλιλλογίας Casaub. interpr. Recantata dicta, prioribus contraria, particulam πάλιν eadem notione accipiens, qua in v. παλινῳδία. Schweigh. Greg. Nyss. t. 1, p. 547, B. Id. ib. 700, D : Παλιλλογίας ὄχλον. Actt. Conc. t. 3, col. 817, 29 : Τὴν περιττὴν ἀδολεσχίαν καὶ π., Verborum repetitionem. Interpr. male, Altercationem. Hase.]

Παλίλλογος, ὁ, ἡ, Iterum collectus s. congestus, ὁ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενος, Eust. in Hom. Il. A, [126] : Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται · Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν [Per παλινσύλλεκτα exp. Hesych. et Phot. p. 372, 8], Populum autem non est æquum ea iterum congesta et coacervata conferre. Quæ signif. pertinet ad id λέγω de quo primo loco dictum est.

Παλίλλυτος, ὁ, ἡ, Resolutus, Rescissus. [Rursus solutus. Ἧλοι παλίλυτοι, Clavi rursus soluti, i. e. extracti, in inscr. navali p. 408.] Nonn. [Joann. c. 8, 97 : Ἀμπλακίης ῥῆξητε παλίλλυτα δεσμὰ λεπάδνων · 11, 177 : Μυγάδος ῥήξαντο π. δεσμὰ κορείης · 20, 44 : Θανάτοιο παλίλλυτα δεσμὰ πατήσας. Ζωστῆρα π. ib. 29. Denique 10, 127 : Γραφικῆς βίβλοιο παλίλλυτος ἔμμεναι ὀμφὴ οὐ δύναται · Dion. 12, 144 : Παλίλλυτα νήματα Μοίρης. Id. 35, 250; 38, 243; 45, 276. Photio et Timæo restituetur s. v. Παλινσίρετος.]

[Παλιμβακχειακός, ἡ, όν. Π. μέτρον, Metrum antibacchiacum (- - ᴗ). Draco Strat. p. 166; Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 314, 13.]

Παλιμβάκχειος, ὁ, Palimbacchius, qui et Antibacchius : pes metricus, ex prima et secunda longis, tertia brevi. Fab. 9, 4. [Draco p. 128, schol. Aristoph. Nub. 802, schol. Hephæst. p. 82 et 95, aliique : v. Santen. ad Terent. Maur. p. 88. De accentu ambigit Eustath. p. 1551, 54 : Ἔστι δὲ παλιμβακχεῖος, ἢ προπαροξυτόνως παλιμβάκχειος, πεντάχρονος ποὺς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. Παλιμβάκχοις ap. schol. Aristoph. Vesp. 1003, nisi παλιμβακχείοις corrigendum.]

[Παλιμβαλής, ὁ ἀνάπαιρα πεσών, Phot. p. 372, 10, et gramm. Bachm. vol. 1, p. 326, 17, i. e. In dorsum cadens. Ὁ ὕπτιος addit Suidas, cujus tamen gl. abest a cod. Paris. A.]

[Παλιμβάμος, ὁ, ἡ, Retrogradus. Ἰστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς Pind. Pyth. 9, 33.]

Παλίμβιος, ὁ, ἡ, Redivivus. [Hesych., Phot. et Suidas : Π., ὡς ἐξ ἀναβιώσεως.]

Παλιμβλαστής, et Παλιμβλαστος, ὁ, ἡ, Iterum germinans. [Restibilis Gl.] Theophr. C. Pl. 10 [immo 4, 8, 5] : Στάχυες καὶ μικροὶ καὶ ἀτελεῖς, ἅτε παλιμβλαστεῖς ὄντες. Ubi Gaza, Utpote quæ secunda emerserint. [Idem pro πολυβλαστῆ codex Urb. ib. 3, 19, 2.] Quod vero quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστής, non omnibus probatur, quum Restibilis ager dicatur, qui tulit segetem, ac rursus seritur. [Eur. Herc. F. 1274 : Παλιμβλαστῆ κύνα ὕδραν.] || Παλίβλαστος, affertur tanquam significans i. q. παλίμβλαστος. [Παλιβλάστους καυλοὺς ap. Theophr. H. Pl. 7, 2, 4, cui παλιβλαστεῖς ex Athenæo substituit Schneid. Sed recte cod. Urb. παλιμβλαστεῖς.]

[Παλίμβοθρα, τὰ, Palimbothra, urbs Indica, ap. Steph. Byz., qui adject. quoque memorat Παλιμβοθρηνός. Παλίβοθρα ap. Diodor. 2, 39, Strabon. 2, p. 70 (ubi codd. nonnulli Παλίμβοθρα); 14, p. 689, 690, 698, 702.]

Παλιμβολία, ἡ, Dolus, Inconstantia, Fluctuatio animi : εὐμετάβλητος γνώμη, ut Suid. exp. in hoc l. Agathiæ [2, 6, p. 41] : Πολλαὶ δὲ φρουραὶ καὶ ἀγρυπνίαι, καὶ ἀνὰ τὰ πλήθη περινοστήσεις, ἐλπίς καὶ δέος καὶ παλιμβολία. [Ubi ex cod. correctum quod olim legebatur παλιμβουλία, cujus non certior testis est Polemo Physiogn. p. 250, iisdemque verbis Adamant. p. 398 : Δειλίας καὶ παλιμβουλίας σημεῖον, cui ipsi quoque παλιμβολίας restituendum videtur, pariterque ap. Georg. Pach. Andr. p. 184, E. Conf. Παλίμβουλος. G. D. Cornel. ap. Euseb. Hist. eccl. p. 243, A : Τὴν ἐν αὐτῷ πανουργίαν τε καὶ παλιμβολίαν Hase.]

Παλίμβολος, ὁ, ἡ, Veteratorius : τρίπρατος καὶ πολλάκις ἀπεμπολημένος, ἴσως ἐκεῖθεν γεγονώς, ὅθεν καὶ ὁ μεταβολεὺς (i. e. Mercator), ἵνα ᾖ δοῦλος, ὃν πολλάκις οἱ μεταβολεῖς ἤλλαξαν, q. d. In nundinis sæpe permutatus et addictus, Divendicatus, Emptitatus, Dinundinationibus contritus veterator, Veteratorius. [Ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος, exp. Harpocr. ex Dinarcho et Menandro comico, quem Eustath. quoque significare videtur, qui π. ex *comico*, sed nomine omisso, memoravit p. 725, 32. Idem hoc voc. rursus attigit p. 1405, 8. V. etiam Lex. rhet. p. 291, 30, ubi exp. ὁ δοῦλος ὁ διὰ πονηρίαν πιπρασκόμενος καὶ ἄλλοτε ἄλλους δεσπότας κεκτημένος.] Plut. Themist. [V. Crassi c. 21] : Δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ, Veterator. Plato Leg. 4, [p. 705, A] : Ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτήν, ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. [Ex quo l. Timæus Lex. p. 204 exp. ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε καὶ ἐπὶ μιᾶς γνώμης μὴ μένων.] Hæc Bud. Exp. etiam Inconstans, Mutabilis, Qui facile in diversum resolvitur. Erasm. Chil. putat sumptum ab instrumentis sic arte confectis, ut facile recurrant in diversum, atque hinc detortum in hominem lubricæ fidei : sic παλίμβολος καὶ παλίντροπος γνώμη. Et ap. Suid. [ex Menandri Exc. p. 297 ed. Nieb.] : Τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Idem Suid. ait posse exponi etiam ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. [Addit Suidas, ὡς καὶ παλίνδης ὄνομα, quod ap. Phot. p. 372, 15, παλίνδης ὄνος scriptum. Hesych. : Π., ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος, ἀπερίστατος, τρίπρατος, ὁ πολλάκις ἐπὶ μεταβολῇ ἀπεμπολημένος, κοῦφός τε καὶ οὐ βέβαιος, ἀκατάλληλος, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μεταβαίνων. Et alia gl. ἀδόκιμος, ἀνελεύθερος. Παλίμβολον κέρμα · τινὲς τὸ ἐναντία βουλευόμενον · οὐκ εὐγνώμονα γὰρ δηλοῖ. Æschin. p. 33, 25 : Τὸ καλούμενον παιπάλημα ἢ τὸ παλίμβολον. « Dio Chr. Or. 31, p. 321, A : Μηδὲν π. ἔχοντας μηδὲ δυσχερές, ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλλαγμένους. Ibid. D conjunxit παλίμβολα et παλίμπρατα. Aristid. vol. 1, p. 444 : Αἰσχρὸν καὶ π. ἦν ἀποδράντας κτλ. Liban. vol. 3, p. 304, 11 ; Themist. Or. 21, p. 247, B ; Aristæn. 1, 28. Albin. ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 44. Πάλιν in his compositis *contrarium* vel *vitium* denotare, docent Valck. ad Eur. Phœn. 1346 et Toup. Emend. vol. 2, p. 16. » Ruhnk. ad Tim. p. 205. Fortunæ σφαῖρα ἄπιστος καὶ π. (versatilis) Plut. Mor. p. 318, A. Valck. || Πέδιλα π., Calcei interpolati, Nicand. ap. Athen. 9, p. 370, A : Πίλημασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν. Similis adjectivi παλιναίρετος usus est. Ruhnk. l. c. p. 204. II. Ἱστὸς Πηνελόπης, Tela texta et retexta, Aristæn. 1, 29.] Παλίβολος, ut ab Hesych. exp. [ἄστατος, εὐμετάβολος, ἢ εὐμετάβλητος], significatione convenit cum παλίμβολος. [|| Adverb. Παλιμβόλως ap. Polluc. 3, 132 ; 4, 51. Angl. Et ap. Epiphan. t. 1, p. 592, A ; 939, D ; 975, C. Hase.]

[Παλιμβορέας, ὁ, Aquilo recurrens. Theophr. De ventis § 28, p. 768 : Ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἐτησίας ἀντίπνοιαι γίνονται τῷ βορέᾳ διὰ τὴν περίκλασιν, ὥστε καὶ ἐναντιοδρομεῖν τὰ πλοῖα, καθάπερ καὶ περὶ τὸν πόρον τὸν ἐκ Χαλκίδος εἰς Ὠρωπόν, οὓς δὴ καλοῦσι παλιμβορέας.]

[Παλιμβουλία. V. Παλιμβολία.]

[Παλίμβουλος, ὁ, ἡ, Qui est varii et secum ipso pugnantis animi. Theodoret vol. 1, p. 397 : Σκολιὸς π. καὶ παμπόνηρος. Thucydidis verba 3, 37 : Εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδέν, schol. exp. ἐὰν ὦμεν παλίμβουλοι. Eustath. p. 375, 1 : Ποικίλος καὶ π. Nihil tamen his similibusque exemplis tribuendum, quibus omnibus aptissimum est παλίμβολος, quod schol. Eurip. Hipp. 179 ex codd. restituendum pro vulgato τὸ παλίμβουλον καὶ δυσάρεστον τῆς νόσου, Adamantio Physiogn. 2, 41, ex cod. reddidit Sylburgius, ap. Annam Comn. Hist. p. 312, C : Τὸ παλίμβουλον τῆς Λατίνων γνώμης, præbuit cod. Coislin., cujus ad exemplum idem corrigendum vitium est p. 303, D, et 304, B. G. Dindorf.]

[Παλιμμήκης, ὁ, ἡ, Duplo longior. Π. χρόνος, Æsch. Ag. 204.]

[Παλιμπαγγηδὸν vitiose pro παλιμπυγηδόν, quod v.]

Παλίμπαις, παιδος, ὁ, pro πάλιν παῖς, Iterum puer, i. e. Repuerascens senex. Lucian. [Saturn. c. 9] : Οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι παλιμπαῖδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. Præbuit autem occasionem compositioni hujus voc. proverbium, Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, Iterum pueri senes. Pro quibus usitatius est, Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes.

[Παλίμπεμπτος, ὁ, ἡ, Retro missus. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 147. Elberling.]

[Παλιμπέτεια, ἡ, i. q. παλινῳδία. Theolog. arithm. p. 58.]

Παλιμπετής, ὁ, ἡ, Retro relapsus. Hesych. enim παλιμπετὲς exp. εἰς τοὐπίσω πεπτωκός. Eidem [ac Photio et Suidæ] παλιμπετὴς est ὑποστρόφος : item ἐναντιοπετής. [Nonn. Joann. c. 7, 128 : Καί με παλιμπετέας μαστεύσατε.] Adverbialiter autem capitur Παλιμπετὲς pro Retrorsum, Retro, i. q. ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω. Hom. Il. Π, 395 : Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, schol. εἰς τὰ ὀπίσω πεπτωκότας. Sic Od. Ε, [27] : Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέωνται, Idem, ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω, Retro redeunt. [In ll. Homericis fuerunt qui παλιμπετὲς per syncopen dictum acciperent pro παλιμπετέας vel κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς pro παλιμπετεῖς : quod commentum exponit Eustath. p. 1066, 40 ; 1520, 50. Recte pro adverbio accepit Callimachus, qui ipse in H. in Dian. 256 scripsit : Οὐ γὰρ ἔμελλεν οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς ... νοστήσειν. Cum plurali id. In Del. 294.] Apoll. Arg. 2, [1252] : Αἰετὸν ἔπαστι φέρβα παλιμπετὲς ἀΐσσοντα, Identidem redeuntem, Sæpius revertentem, Iterum atque iterum irruentem. [Id. 4, 1315 : Π. ὄμματ' ἔνεικεν. Const. Manass. Chron. 3420 : Παλιμπετῆ παλίνστροφον ἐπιβιβάζει κτήνους. || Adverb. Παλιμπετῶς, schol. Hom. Il. Π, 395.]

[Παλίμπηγος, ὁ, ἡ. HSt. post voc Πρωτοπαγής :] Cui aliquatenus simile est Παλιμπηγὴς [scr. Παλίμπηγος], Iterum compactus : quod a πήγνυμι derivatur. Unde παλίμπηγα Comici appellant τὰ παλαιὰ καττύματα, teste Polluce [6, 164], i. e. Calceamenta vetera ; alii Veteramenta sæpius suppacta. [|| Hinc ductum subst. Παλιμπηξις, εως, ἡ, ap. Theophr. Char. 22 : Ὑποδήματα παλιμπήξῃ κακαττυμένα, i. e. παλίμπηγα. Schneid. Fossius ἧλον ἐμπῆξαι.]

Παλίμπισσα, ἡ, Pix recocta, ut satis patebit ex iis quæ in Πίσσα afferam ex Diosc., itemque ex Gorr. Quibus hic addo quæ Plin. scribit 24, 7 : Liquida pix, oleumque quod πισσέλαιον vocant, quemadmodum fieret diximus. Quidam iterum decoquunt, et vocant Palimpissam. [Hesych. : Παλίνπιττα, ἑφθὴ πίττα.]

[Παλίμπλαγκτος, ὁ, ἡ, Retro errans. Æsch. Prom. 837 : Παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Per ὀπισθορμήτους exp. Hesych. « Orpheus ap. Clem. Al. p. 64 : Μὴ ... βροτοὶ ποικιλόμητι, βράδυνε, ἀλλὰ παλίμπλαγκτος στρέψας θεὸν ἱλάσκου. » Kall.]

Παλιμπλάζομαι, Errabundus revertor, unde exivi, Vagis erroribus retro agitor, Iterum dispalor, oberro. Unde partic. παλιμπλαγχθείς, Hom. Il. Α, [59] : Νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Ubi annotat Eust., quosdam respicientes ad historiam, exponere, ἐκ δευτέρου πλανηθέντας, quoniam sc. in prima adversus Trojam expeditione aberrarant ab ipsa Troja et in Mysiam devenerant : alios rectius, ὀπίσω μάτην ἀπονοστήσαντας. Brevium scholl. auctor exp. εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας, ὀπισθορμήτους γενομένους. [Similiter Hesych. Alterum exemplum in Od. est Ν, 5 : Οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν.]

[Παλιμπλανής, ὁ, ἡ, Retro errans. Antipater Anth. Pal. 6, 287 : Λοξὰ Μαιάνδρου ῥεῖθρα παλιμπλανέος. « Παλίμπλανος, ὁ, ἡ, Pachymeres in Villoisoni Anecd. Gr. vol. 2, p. 77. » Osann.]

[Παλιμπλεκής, ὁ, ἡ, Reflexus. Oppian. Hal. 4, 47 : Κύρτοισι παλιμπλεκέεσσιν. Sic Schneider. ex cod. Mosq. qui παλιμπλέκεσσιν. Vulgo παλιμπλακέεσσιν.]

[Παλίμπλους, ὁ, Qui retro navigat. Ælian. N. A. 3, 14. Wakef.]

[Παλίμπλυτος, ὁ, ἡ, Relotus, veluti vestimentum sæpius politum et lotum a fullonibus : sic Casaub. ad Athen. 6, p. 242, A. Sed in epigr. ibi allato activa notione ponitur κηφὴν παλίμπλυτος, Relavans fucus, diciturque Plagiarius. Schweigh.]

[Παλίμπλωτος, ὁ, ἡ, Renavigans. Φυγῆς παλιμπλώτοιο Lycophr. 1431.]

[Παλιμπνόη, ἡ, (debebat saltem παλιμπνοή) Contrarius flatus, Reciprocatio, Theophr. De vent. § 26, p. 768, intulit Schneiderus. Vulgo divisim : Ἡ γὰρ τροπὴ καθάπερ πάλιν πνοή τις ἐστι πνεύματος.]

[Παλίμπνοια, ἡ, Contrarius flatus. Apoll. Rh. 1, 586 : Ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν · ubi libri alii παλιμπνοίῃσιν vel παλινπνοίῃσιν, edd. vett. πάλιν πνοίῃσι. || Figur. de vitæ humanæ vicissitudine Const. Manass. Chron. 5526 : Ἡ πάντα στρέφουσα παλίμπνοια (var. lect. παλίμπλοια) τοῦ βίου προσώκειλε τὸν Ῥωμανὸν πολλαῖς ταῖς τῶν ἀνάκτων. Nicet. Chon. Annal. p. 317, B : Τῇ παλιμπνοίᾳ τῶν πράξεων.]

[Παλίμπνοος, ὁ, ἡ, Respirans. Nonn. Dion. 37, 295, de equo Trojano : Διχθαδίῳ μυκτῆρι παλίμπνοον ἆσθμα τιταίνων.]

[Παλίμποινον, τὸ, Retributio. Æsch. Choeph. 791 : Δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει. || Παλιμποίνῃσι δίκῃσι Maximus Καταρχ. 17. Schneid. Scribendum παλιμποίνοισι.]

[Παλιμπόρευτος, ὁ, ἡ, Retrogradus. Lycophr. 180, 628. Schol. Pind. Pyth. 9, 33, bis ; Const. Manass. Chron. 4060, 4133 ; Anna Comn. Hist. p. 382, A ; 392, C ; 410, B.]

[Παλίμπορος, ὁ, ἡ, Qui iter repetit. Nonn. Dion. 2, 247, 692 ; 4, 207 ; 5, 487. Qui e contrario iter facit, Oppian. Hal. 4, 529. Wakef. Hesych. : Παλιμπόρους βάκχους, glossa sine interpret. posita.]

[Παλίμποτον, τὸ, poculi species quædam, ap. Chishull. Antiq. As. p. 70, 5, 6. Schneid. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 697. Hase.]

Παλίμπους, ὁ, ἡ, Pedem reflectens, Repedans, Retro pedem referens, Retrogradus [Παλίμπους στεῖχε, Recede, Meleager Anth. Pal. 5, 163. Στῆσαι παλίμπουν εἰς πάτραν Lycophr. 126. Παλίμπουν δῶρον (ἐκ δευτέρου καὶ ἐξοπίσω, ἀντίστροφον schol.) ib. 893] : παλίντροπος et ὀπισθόρμητος Homero : a quo sicut Ἄρης dicitur ἀλλοπρόσαλλος, quod mutabilis et inconstans modo his, modo illis victoriam concedat, ita et τύχη παλίμπους, Quæ eum, quem evexerat, destituit et retro relabi sinit. Joseph. De capt. Jud. [B. J. 4, 1, 6] : Οὐδαμοῦ τὸ νικᾶν ἀναιμωτὶ περιγίγνεται · ἡ γὰρ παλίμπους τύχη περιίσταται. Item ap. Virg., Multa dies variusque labor mutabilis ævi Rettulit in melius : multos alterna revisens Lusit et in solido rursus fortuna locavit. [Π. δίκη Georg. Pachym. Andron. p. 46, D.]

[Παλιμπράτης, ὁ, q. d. Revenditor. Epist. Socr. 1 init. : Τοὺς σοφιστὰς καὶ Σωκράτην φαίνῃ ὑπονοεῖν παλιμπράτην τινὰ εἶναι παιδείας. Similiter παλιγκάπηλοι dicuntur.]

Παλίμπρατος, ὁ, ἡ, Qui iterum venditus est, se sæpius vendi sivit, sæpe commutata servitute vafer evasit, priore hero relicto subinde alii se addixit, Veterator. Pollux [3, 125] : Ὁ δὲ πολλάκις πραθείς, ὃν εἴποι τις ἂν παλίμπρατον, παλίμβολος ἂν λέγοιτο. Et παλίμπρατα, Iterum s. Sæpius vendita. Idem Poll. [7, 12] : Καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα, ἀναπωλούμενα, ἀντιπιπρασκόμενα, παλίμπρατα, παλίμβολα. [Π. τὴν ὥραν inter convicia cinædi ib. 6, 127. Παλίμπρατος ῥήτωρ 4, 36 ; 6, 190. Similiter Philo p. 971, A : Φλαύκων τιμῶν ἄθλιον ἐωνημένοι, ὡς ὁ δοξομανὴς καὶ παλίμπρατος ὠλίσθανεν.]

[Παλιμπροδοσία, ἡ, Proditio qua fallimus eum qui de proditione nobiscum egit, Proditio proditione punita. Polyb. 5, 96, 4, ubi divisim in libris scriptum πάλιν προδοσία conjunxit Casaubonus. Schweigh. Diodor. 15, 91 ; Dionys. A. R. 8, 32 ; Plut. V. Alc. c. 25, Mor. p. 327, C ; quibus in ll. partim πάλιν πρ. olim scriptum ferebatur, ut πάλιν προδοσίαις legitur ap. Philon. in Mathem. vett. p. 94.] || Hinc [a προδότης] Παλιμπροδότης [quod ex Dinarcho affert Pollux 6, 164], Appian. [Civ. 5, 96] : Ὢν φύσει παλιμπροδότης. [Diodor. 15, 91.]

[Παλιμπρυμνηδόν. Hesych. : Π., οἷον παλίμπρυμνον χώρησιν προβάλλειν εἰς τοὔμπροσθεν, ἀνακάμπτουσα, ὡς ἐπὶ πρύμναν κροῦσαι. Navem dicit, quæ procedit quidem, sed puppi, non prora ante eunte. Euripidi Iph. T. 1395 restituendum esse conjecit Hermannus : Ὤθει παλιμπρυμνηδόν · ubi libri πάλιν πρυμνήσι'.]

[Παλιμπυγηδόν.] Παλιμπαγγηδόν, Tergiversando, VV. LL. : at Hesych. τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν. [Leg. Παλιμπυγηδὸν cum Is. Vossio. Πάλιν πυγηδὸν olim scriptum ap. Aristot. Partt. anim. 2, 16.]

[Παλιμπώλης, i. q. παλιμπράτης. V. Παλίμπωλος.]

Παλίμπωλος, ὁ, ἡ, Qui revendit aliquid, ὁ ἀναπωλῶν s. ἀναπιπράσκων, Qui vendit τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα. Idem cum παλιγκάπηλος. Pollux [7, 12 : Τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα ... παλίμπρατα, παλίμπωλα, καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν παλίμπωλος (scribendum Παλιμπώλης cum Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 446), παλιγκάπηλος. Itaque παλίμπωλος nihil aliud significat quam, Iterum venditus.]

Παλίμφημος, ὁ, ἡ, i. q. κακόφημος, si Hesychio credimus, quippe qui παλίμφημα exp. κακόφημα : sed addit etiam δύσφημα et βλάσφημα. [Similiter Phot. p. 372, 17. Παλιμφήμων λαβροπόνων Tryphiod. 423. « Cyrill. Al. In Jes. p. 730 : Οὐδὲ τὴν ἐμαυτοῦ δόξαν παλιμφήμοις ἐάσω βάλλεσθαι φωναῖς. Ib. p. 739, 771 ; In Amos. p. 320. » Suic. Idem Adv. Jul. 1, p. 6. Boiss. Diodor. Tarsensis ap. Phot. Bibl. p. 218, 36 Bekk. : Τὸ τῆς εἱμαρμένης ἀσεβὲς τε καὶ π. (Iobius ibid. p. 194, 22.) Philo p. 644, 778, 783, 990. Hemst. || Formam Dor. Eurip. Ion. 1096 restituit HSt. : Παλίμφαμος (παλίμφαμος libri) ἀοιδὰ καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων, i. e. Reprehensio vicissim in viros cadat.] Παλίφημος pro παλίμφημος.

[Παλίμφοιτος, ὁ, ἡ, Revertens. Maxim. Καταρχ. 332, 570. Schneid.]

[Παλίμφρων, ὁ, ἡ, Sententiam mutans. Lycophr. 1349, ubi v. Tzetz.]

Παλιμφυής, ὁ, ἡ, Iterum natus, Renatus. Exp. etiam Renascens, Redivivus. Ex Nonno [Jo. c. 7, 148] : Παλιμφυὲς ἔμπεδον [ἔνθεον] ὕδωρ. [Lucian. Amor. c. 2 : Κάρηνα Λερναῖς τῆς παλιμφυοῦς.]

Παλίμψηστος, ὁ, ἡ, Iterum derasus, Deradendo tersus. Pro quo et Παλίψηστος scriptum reperitur, omisso μ. Dicunturque Tabellæ vel Chartæ aut Membranæ παλίμψηστοι s. παλίψηστοι, quæ secundo rasæ et detersæ sunt, ut deleta priore scriptura, nova possit inarari : quas Latini Deletitias chartas et membranas vocant, opponentes ei Novam : ut quum Ulpianus ait, Chartæ appellatio et ad novam chartam refertur et ad deletitiam. Plut. in fine libelli quem conscripsit Περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τὸν φιλόσοφον διαλέγεσθαι, de Platone loquens in Siciliam ad erudiendum Dionysium profecto [p. 779, C] : Εὗρε Διονύσιον ὥσπερ βιβλίον παλίψηστον, ἤδη μολυσμῶν ἀνάπλεων, καὶ τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν. Idem in l. Περὶ ἀδολεσχίας, non ita procul ab initio [p. 504, D] : Οἱ δὲ ἀποκναίουσι δήπου τὰ ὦτα ταῖς ταυτολογίαις, ὥσπερ παλίψηστα διαμολύνοντες

τες. Latini etiam Palimpsesti voce utuntur, ut Cic. Ad Trebat. 7, 18 : Nam quod in palimpsesto (literas dederis), laudo equidem parsimoniam : sed miror quid in illa chartula fuerit quod delere malueris, nisi forte tuas formulas ; non enim puto te meas epistolas delere ut reponas tuas. An hoc significas, nihil fieri, frigere te, ne chartam quidem tibi suppeditare? Ubi satis aperte ostendit, Palimpsesti nomine se accipere chartam deletitiam : h. e., in qua, deleta priore scriptura, reponitur alia. Sic Catullus Epigr. 19, ad Varum, de Suffeno quodam : Idemque longe plurimos facit versus : Puto esse ego illi millia aut decem aut plura Perscripta, nec sic ut fit, in palimpsesto Relata : chartæ regiæ, novi libri, Novi umbilici, lora rubra, membrana Directa plumbo, et pumice omnia æquata. Sed notandum est, in posteriore Plut. l. veterem cod. pro παλίψηστα habere Παλίμψαιστα, a ψαίω : ap. Catullum, quibusdam in exemplaribus legi Palinxysto, s. Palinxesto, ut quidam scribere malunt. [V. Montef. Palæogr. p. 9. Kall.]

Παλίμψυχος, ὁ, ἡ, Qui resumsit animam, ut Seneca loquitur, i. e. Redivivus, Qui revixit, παλίμβιος, ὁ ἐξ ἀναβιώσεως.

Πάλιν, [Prima, qua Homerus plerumque et Hesiodus sola utuntur, significatio est Retro, Retrorsum, quod intellexit Aristarchus, cujus ad observationem spectant scholiastarum annotationes ad Il. E, 257, 836, Z, 189, I, 56 : Τὸ πάλιν οὐκ ἔστιν ἐκ δευτέρου ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως· ad K, 281, 356, Λ, 326, et Hesychii : Πάλιν, εἰς τοὐπίσω. Ἀρίσταρχος τὸ πλέον τῷ πάλιν τοπικῶς χρῆσθαί φησι τὸν ποιητὴν καὶ οὐχ ὡς ἡμεῖς χρονικῶς. Exempla quædam Homerica infra attulit HSt. Hesiod. Op. 671 : Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι· Theog. 181 : Φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι ἐξοπίσω. Prudenter tamen Aristarchus non ἀεὶ dixit, sed τὸ πλέον, quum plura ap. Homerum exempla reperiantur, quæ πάλιν non loci solum, sed etiam actionis vel contrariæ vel iteratæ significationem habere testentur, quibus nihil caussæ est cur artificiosæ adhibeantur interpretationes, qualibus usi quidam sunt ut primam illam Retroversi significationem inferrent, velut Od. Π, 456, ubi de Minerva, quæ Ulixem senem juvenili forma induerat, dictum est : Λαερτιάδην Ὀδυσῆα ῥάβδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα, Rursus senem facit, Senilem speciem restituit. G. D.] Iterum, Rursus, Denuo. In qua signif. Hom. jungit aliquando adverbio αὖτις, ponens sc. ista duo ἐκ παραλλήλου : Il. B, [276] : Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν κτλ. [Schol. : Τὸ δὲ πάλιν, εἰς τοὐπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικόν, ἐξ ὑστέρου. Phot. p. 373, 19 : Πάλιν, καὶ αὖθις, καὶ αὖτις· ταῦτα τὰ τρία ταυτὸν σημαίνει· ὥστε καὶ ἐκ παραλλήλου χρῶνται ἀμφοῖν, αὖτις πάλιν, πάλιν αὖτις λέγοντες.] Sic Od. Ξ, [356] : Τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς, quum antea dixisset de iisdem, Αὐτοὶ δ' ἀποβάντες. Sed utitur adverbio πάλιν et cum verbo simplici, circumloquens, ut ita dicam, ejus compositum : ut quum πάλιν ἐλθεῖν, ἰέναι, Iterum ire, ponit pro ἐπανελθεῖν s. ἐπανιέναι, Redire. [Il. A, 326 : Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἰμ' Ἀχιλῆϊ· Od. A, 149 : Ὅδε τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω· Il. O, 149 : Ὣς εἰποῦσα πάλιν κίε· Σ, 280 : Ἂψ πάλιν εἶσι. Similiter cum ἄψορρος conjunctum ap. Soph. Œd. T. 430 : Οὐ πάλιν ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει.] Quo dixit modo et δόμεναι πάλιν, Rursus dare, pro Reddere. [Il. H, 79 et X, 342 : Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν· X, 259 : Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν.] Ad quos ego locos Tibullum respexisse existimo, eosque imitari voluisse, quum dixit [2, 6, 6] : Atque iterum erronem sub tua signa voca. Nec enim dubium cuiquam esse potest, quin hic Iterum voca sit pro Revoca. Sed quamvis πάλιν ἐλθεῖν, sicut πάλιν ἰέναι, poni soleat pro Redire, ut modo dixi, est tamen et ubi πάλιν ἐλθεῖν accipiatur pro ἀνάπαλιν ἐλθεῖν : Od. T, [533] : Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο· de quo dicam et infra, in Πάλιν sumpto pro ἀνάπαλιν. [Hoc loco, nisi quis πάλιν pro *contra* accipere et cum ἀρᾶται conjungi velit, πάλιν ἐλθέμεν nihil aliud significat quam Retro ire : agitur enim de reditu ex domo mariti in domum paternam. Hesiod. Th. 774 : Κύων ... ἐς μὲν ἰόντας σαί-

νει ..., ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν.] Est autem usitatum pariter [et aliis poetis quibusvis] et solutæ orationis scriptoribus adv. πάλιν, [Iterum, Rursus, Denuo,] et quemadmodum dicitur πάλιν αὖτις ab Hom. ceterisque poetis ἐκ παραλλήλου, sic et ab illis, scribentibus tamen potius αὖθις cum θ, necnon πάλιν αὖ : ut a Dem. Pro cor. : Σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Ap. Eund., Εἰ μή τις τέχνη πάλιν αὖ γενήσεται. [De his v. quæ s. v. Αὖ et Αὖθις dicentur. Πάλιν ἐξ ἀρχῆς Aristoph. Pac. 997, Pl. 867; Epicrates ap. Athen. 2, p. 59, F; Mnesimach. ib. 9, p. 403, A; Plato Gorg. p. 489, D; Xenoph. Cyrop. 1, 4, 13; Iambl. V. Pyth. p. 374. Πάλιν καὶ πάλιν, Iterum iterumque, Identidem. Strabo 17, p. 787 : Ἀναμετρεῖσθαι π. καὶ π. Ælian. V. H. 1, 4 : Πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι, πάλιν καὶ π. N. A. 5, 33 : Πάλιν ταῦτα καὶ π. Eustath. Opusc. p. 118, 8 : Τοῦτο κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν συχνὰ ζωπυρούμενον πυρὰν ἀνῆψε πολέμου. Nicet. Chon. Annal. p. 271, A : Π. καὶ π. ἐπανέστησαν· 19, A : Οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ κατὰ τὸ π. καὶ π. ἐπικαδρομὰς θέμενοι. Πάλιν πάλιν sine copula repetitum Menandro ap. Athen. 10, p. 446, D, restituit L. Dindorfius s. v. Ἐλλέβορος vol. 3, p. 761, D. Triplex habet Meleager Anth. Pal. 5, 136 : Ἔγχει καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν πάλιν, Ἡλιοδώρας.] Item sicut πάλιν cum verbo ἐλθεῖν aut simili ap. poetas pro Redire legitur, sic et ap. illos, ac nominatim [ap. Herodot. 5, 72 : Πάλιν χώρεε μηδ' ἔσιθι ἐς τὸ ἱρόν. Æschyl. fr. 5 : Πάλιν γὰρ ἥκουσ' ἐκ σκότους τοῦδ' ἐς φάος· Prom. 854 : Πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται.], ap. Thuc. et Xen. Nam ap. Thuc. habetur πάλιν ἔρχεσθαι pro ἐπανέρχεσθαι, et πάλιν ἀφίκετο pro ἐπανῆλθεν, ut et ipse schol. testatur. [Plut. V. Lysandri c. 9. Π. ἥκειν Demosth. p. 346, 19.] Sed et πάλιν ἀπῆλθεν dixit itidem Isocr. [Π. κατελθεῖν Soph. Œd. C. 601. Addito οἴκαδε Aristoph. Lys. 792 : Κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδε. Pind. Nem. 3, 110 : Μὴ κοίρανος ὀπίσω πάλιν οἴκαδε ... μόλοι. Soph. Œd. T. 114 : Πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο· El. 53 : Ἄψορρον ἥξομεν πάλιν. Eurip. Or. 126 : Τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.] Invenitur et πάλιν κομίζεσθαι ap. Dem. pro Recuperare, et πάλιν ἀποπέμπων ap. Plut. pro Remittens. [Π. ἀπόδοτε Andocid. p. 22, 34.] Jungitur porro et verbis cum ἀνὰ compositis, ut πάλιν ἀναλαμβάνειν, Dem. [p. 42, 14; 1365, 13], et πάλιν ἀναβλέπειν ap. Aristoph. [Pl. 95 : Εἰ πάλιν ἀναβλέψειας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Ib. 866 : Εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς.] Item πάλιν ἐπάνειμι, Xen. [Hell. 6, 1, 7. Et aliis verbis quibusvis, ut ap. Æsch. Prom. 387 : Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν· 962 : Κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν· Ag. 1020 : Θανάσιμον ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; Soph. Phil. 125 : Τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. Plato Theæt. p. 142, C : Ἀπιὼν πάλιν.] || Versa vice, Ex diverso, Ex contrario, ἀνάπαλιν. [Æsch. Prom. 25 : Πάχνην ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. Soph. Œd. T. 849 : Κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν· Ph. 358 : Βλέπειν τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν· Ant. 163 : Τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν. Plato Gorg. p. 482, D : Νῦν δὲ π. αὐτὸς ταυτὸν τοῦτο ἔπαθε. Lysias p. 99, 8.] Dem. : Ἀλλ' οἱ δόντες μέν, πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Idem, Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν. Quibus in locis πάλιν non iteratum, sed contrarium actum significare annotat Bud., existimans et Latinum Rursus, locum hic habere. [Hom. Il. Δ, 357, de Agamemnone quæ dixerat retractante in contrariam sententiam : Πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον. De oratore contraria eorum quæ sentit dicente Od. N, 254 : Οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον.] Accipit vero πάλιν signif. contrarietatis et in alio genere loquendi ap. Hom. [Il. I, 56], ubi dicit, Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· nam hic πάλιν ἐρέει exp. Contradicet, Repugnabit. Ubi non satis apte πάλιν reddi possit ἀνάπαλιν. [Æsch. Sept. 1040 : Μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν.] At in versu illo Od. T, quem protuli supra, Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, pro ἀνάπαλιν ἐλθεῖν, inquit Eust., quibus subjungit, ὅ ἐστιν, ἔξω τοῦ μεγάρου ὅθεν ἦλθον. Certe πάλιν ἐλθεῖν hic nihil aliud est quam ἐξελθεῖν, ut et schol. exp. [Τὸ πάλιν νεότατος, Ætas juventuti contraria, i. e. Senectus, Pind. Ol. 10, 104 : Ἥκοντι νεότατος τὸ π. ἤδη. Eur. Herc. F. 777 : Χρόνου γὰρ οὐδεὶς ἔτλα τὸ πάλιν εἰσορᾶν, i. e. Temporum vicissitudines, quæ for-

tunam præsentem in contrariam mutant, ut exp. Matthiæ.] || Accipitur autem πάλιν, interdum et pro Ὀπίσω, Retro, Retrorsum : ut in πάλιν ἐρύειν. Et, Ὄσσε πάλιν κλίνασα, Hom. Il. Γ, [427], Retrorsum flectens oculos. Sic Il. N, [3] de Jove : Αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ, Νόσφιν, ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, ubi tamen Eust. exp. ἀλλαχόσε, Alio. [Il. Θ, 432 : Πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους· K, 356 : Πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος, Hectore retro (verti) jubente. Addito genit. personæ Σ, 138 : Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο· Y, 439 : Δόρυ ... Ἀχιλλῆος πάλιν ἐτράπετ'· Φ, 504 : Πάλιν κίε θυγατέρος ἧς.] Itidem vero πάλιν et πρόσω Eur. inter se opponit pro πρόσω καὶ ὀπίσω, ut loquitur Hom., i. e. Antrorsum ac retrorsum : in hoc l. [Hec. 958] : Φύρουσι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω, verum idem sonare hic ac si dixisset ἄνω κάτω, Sursum deorsum, scribit Erasm., cui subscribo. [Conf. Med. 412 : Δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.] Sed et in πάλιν ἐλθεῖν pro ἐπανελθεῖν dixerit forsitan aliquis πάλιν esse Retro : quoniam ejus qui revertitur, velut retrogradum est iter; sed non idem de δόμεναι πάλιν dici queat. [|| Πάλιν producta in arsi syllaba altera, Diophant. Anth. Pal. App. 19 : Καὶ ποιοῦντα πάλιν ἕτερόν σε φέρειν τετράγωνον.]

|| Πάλι pro πάλιν, ap. poetas, Rursum. [Hac forma primi usi sunt recentiores quidam poetæ epici epigrammatumque scriptores. Callimachus nusquam in Hymnis, semel in epigr. Anth. Pal. 7, 520 : Ἦ πάλι πῶς ἔσεαι. Hedylus ap. Athen. 11, p. 473, A, ex emend. Dobræi : Ἦ πάλι Σωκλῆς· ubi codex πασισωκλῆς. Orph. H. 2, 10 : Καὶ πάλι φεύγεις. Orph. fr. ap. Procl. ad Plat. Remp. p. 380 : Ἦ πάλι γυμνόν. Meleager 5, 182 : Ἰδοὺ πάλι (codex πάλιν) δεύτερον· anon. 12, 156 : Ἦ πάλι (hic quoque πάλιν codex) μίσους. Pseudo-Phocyl. 80, scriptor Cynegeticorum 1, 140; 3, 101, Manetho 3, 145, 163; 4, 109, 606; 5, 210. Eadem compositi ἔμπαλι ratio, de quo diximus vol. 3, p. 853, D. Nonnum ejusque sectatores ab hoc vitio ita sibi cavisse ut non admitterent nisi in compositis quibusdam cum πάλι adjectivis ab Wernickio observatum est ad Tryphiod. p. 416 : quam legem Oppianum quoque sibi fecisse videri, qui licet nusquam πάλι dixerit, tamen παλινόστιμος admiserit Hal. 1, 615, quo post eum Nonnus quoque usus est Dion. 11, 414 et Paraphr. Joann. 1, 74. Ceterum non poetis proprium hoc vitium fuisse, sed ad prosæ quoque orationis scriptores pertinuisse ex Phrynichi intelligitur admonitione p. 284 ed. Lob. : Πάλι· οὕτω λέγουσιν οἱ νῦν ῥήτορες καὶ ποιηταί, δέον μετὰ τοῦ ν πάλιν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. Itaque nihil caussæ est cur composita cum πάλι, qualia non pauca in grammaticorum potissimum libris reperiuntur, ab inferiorum temporum scriptoribus abjudicentur.]

Παλινάγγελος, ὁ, Nuntius, qui, postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum, a quo missus est, redit. V. Hesych. [Π., ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινί, ἀπὸ τούτου ἑτέρῳ ἃ φησιν ἐπιφέρῃ. Suid. et Phot. : Π., ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος.]

Παλινάγρετος, ὁ, ἡ. Dicitur παλινάγρετον, q. d. Quod vice versa recolligitur, Quod revocatur s. retractatur, vel, Quod revocari s. retractari potest. Hom. Il. A, 526 : Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Eust. [p. 144, 11] : Π., ὁ ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος. [Per εὐμετάτρεπτον exp. schol. Ven., per παλισύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτόν, ἐξ οὗ ψευδὲς ἢ μεταμελητὸν schol. rec., per παλίλληπτον, μεταμελητὸν Hesych. et Apoll. Lex. Hom., per πάλιν καὶ αὖθις ὑστερόληπτον Phot. p. 372, 19. Hesiod. Sc. 92 : Ἦν ἄτην ἀγέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν. Nonnus Dion. 12, 144 : Ἀτρέπτου παλινάγρετα νήματα Μοίρης· 25, 544 : Νέκυς ἀμφιέπων βιοτῆς παλινάγρετον ἀρχήν· Jo. c. 10, 61 : Ψυχὴν εἰς ἐμὲ νεισομένην παλινάγρετον· 5, 82 : Ζωγρήσας φθιμένων παλινάγρετα σώματα φωτῶν. Aliter ib. 6, 112 : Πόθος δέ τις ὑμέας ἕλκει ἀρτιτον θεσπεσίων παλινάγρετος· ubi adject. cum πόθος est constructum, quum metrum non ferret παλιναγρέτους, Vos rursus congregatos. De elementis quæ exstincta rursus oriuntur Numen. ap. Euseb. Præp. ev. 15, p. 819, A : Στοιχεῖα ... καὶ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα. De homine inconstante eadem modo probante modo re-

tractante idem ib. 14, p. 730, A : Ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν ... παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ παλίμβολός τε ἅμα κτλ. Hesych. : Παλινάγρετα, εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα· quocum Albert. confert Ep. ad Rom. 11, 29, ubi τὰ χαρίσματα τοῦ θεοῦ dicuntur ἀμεταμέλητα.]

Παλιναίρετος, ὁ, ἡ, Rursum creatus, eo sensu quo dicitur creari magistratus; Qui, post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Ap. Harpocr., qui et alias expos. affert, legitur πάλιν αἱρετὸς divisim, sed ap. Suid., qui ex illo descripsit, habemus παλιναίρετος, quam lectionem meliorem esse puto. In VV. LL., ex ipso Harpocr. sic annotatur illa expos., πάλιν αἱρετοὺς dici qui initio per suffragia rejecti essent, ac postea per eadem probati. Sed pro ἀρχήν, quod Harpocr. habet, legitur ap. Suid. ἀρχήν τινα ἄρχειν. In iisdem LL. ita referuntur reliquæ duæ Harpocr. expositiones, ut πάλιν αἱρετὸς dicatur Is qui muneribus corruptus defendendos suscipit eos, quos antea calumniatus est, aut Qui in manifesta calumnia deprehensus mulctatur, nec ad dicendum admittitur priusquam impositam illi mulctam exolverit. Tu Harpocr. et Suid. vide. [Harpocr. : Π. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. Μήποτε παλιναίρετον λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολύευκτον, ἐπειδήπερ συκοφαντῶν τινας, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυται· ἢ ὅτι συκοφάντης ἁλοὺς ἐζημιοῦτο καὶ διὰ τοῦτο ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν ἣν ὤφειλεν, ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. Ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ καὶ Ἄρχιππος ἐν τοῖς Ἰχθύσι λέγων « Αἱρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας | ἀποδοκιμάζειν, εἶτα δοκιμάζειν πάλιν. | Ἦν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν | ἅπαξάπαντας γενομένους παλιναιρέτους. » Nicostratus comicus ap. Phot. Lex. p. 348, 7 : Ῥήτορες | ἐξωρμενικότες δυσχερεῖς παλιναίρετοι· ubi codex πάλιν αἱρετοί, quod correxit Meinek. vol. 3, p. 289.] Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, i. e. παλιναίρετα ædificia, Quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dithyr., inquit idem Harpocr. [Quo fortasse etiam referendum illud Phrynichi (in Bekk. Anecd. p. 59, 14) : Παλιναίρετα τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα. Hesych. : Π., ἐπεσκευασμένον καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον, παλισύρραπτον (vulgo παλινσύγγραπτον). Suidas (ex Photio), Π., τὰ ἐπεσκευασμένα καὶ οἷον ἐπίγναπα, οὐ καινὰ δὲ οὐδὲ ὑγιῆ. Ruhnk. ad Tim. p. 204.] In VV. LL. citatur et ex Plat. Tim. [p. 82, E] : Παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα. [De quo l. Timæus p. 203 et Photius p. 372, 22 : Παλιναίρετα· φαυλά, ἔκβλητα (sic Ruhnk. : ἐκλητα Timæus, ἔκλητα Photius), τὸ ἐναντίον αὐτῇ τῇ (πρὸς αὐτῇ τῇ Timæus : unde Dobræus p. 705 προσάντη, τὸ ἐναντίον τῇ) αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. Σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτά (« codex Photii πάλι πά ex ejusdem, ut videtur emendatione. E prima scriptura restat παλι'α', i. e. πάλιναυ, ut puto. » Dobr.) ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα καὶ διεφθαρμένα. Πάλιν αὐτά, ex quo Porsonus præeunte Toupio παλαιά fecit, Dobræus autem Advers. vol. 1, p. 583, παλαιά· Πλάτων conjecit, in παλίνσυτα s. παλίσσυτα mutabat Hemsterh. ap. Ruhnk., una ille litera ab vero aberrans. Restituendum enim παλίλλυτα, quod παλίνλυτα scriptum in πάλιν αὐτά abiit. G. Dind.]

Παλιναυξής, ὁ, ἡ, Recrescens, Renascens. Nonn., π. τιμή. Epigr. [Theæteti Anth. Pl. 4, 221] : Παλιναυξέος ἐκ περιωπῆς, Ex specula s. rupe renascente : nam sunt qui saxa dicant crescere. VV. LL. [Nonn. Dion. 25, 541 : Ἔμπνοον ὑψώσειε δέμας παλιναυξέϊ νεκρῷ· 28, 295 : Ζηνὸς ὑποκλέπτων παλιναυξέος ἔγκυρον ἥβην· Jo. c. 5, 155 : Χρόνου παλιναυξέϊ κύκλῳ.]

Παλιναυτόμολος, ὁ, Qui ad eam partem, a qua prius ad hostes transierat, redit, Qui ab hostibus, ad quos desciverat, ad adversam partem redit. Citatur e Xen. [Hell. 7, 3, 10.]

[Παλινδαής. V. Παλίγγνωστος.]

Παλινδικέω, Controversiam judicatam refero. Bud.

[Hesych., Phot., Suid. : Παλινδικεῖ, ἐπισυνάπτει δίκην.]

Παλινδικία, ἡ, Actio restituta. [Ἡ ἐξ ἀρχῆς δίκη exp. Hesych. Idem infra Παλινδικία (codex παλινδία, male Musur. παλινδίκη), ἡ ἐξ ὑποστροφῆς λεγομένη δίκη. G. D.] Herodian. [7, 6, 7] : Παλινδικίας διδοὺς τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι, Iterum dans actionem, Referendi judicii potestatem faciens. Plut. Demosth. [c. 6] pro Versutia hominis litigiosi nunquam satis condemnati : Πολλὰς διαδόσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας, Lites s. Controversias recidivas ex damnatis causis et mortuis exsuscitantes. [Tab. Heracl. p. 240 : Μὴ εἶναι μήτε ἄρνησιν μήτε π. Schneid. Vita Chrysost. t. 8, p. 353, 21 : Οὐδεμίαν παλινδικίας εὑρίσκον ἀφορμήν. Hase.] Hæc in Lex. Bud., scribens in Comm. παλινδικίαν διδόναι, ἀναδικασίαν ἀποκαταστῆσαι, esse Restituere actiones iis, quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis, quorum præscriptiones exceptionesque rejectæ sunt et pro nihilo habitæ ab judicibus.

Παλίνδικος, ὁ, ἡ, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud.; ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Pollux [6, 164, et ex Cratete comico 8, 26] : Dem. vero παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, Eod. teste [8, 26].

Παλινδίνητος, ὁ, ἡ, Qui reciproco vortice revolvitur; ut [Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητα] θάλασσα, Mare reciprocum, Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 73. De vento Nonn. Joann. c. 3, 41 : Πνεῦμα π. Idem αἰθέρος παλινδίνητον ἀνάγκην dixit Dion. 2, 265. Κόσμοιο π. ἀνάγκη Claudian. Anth. Pal. 1, 19. Ἀστρῴη π. ἀνάγκη anon. ib. 9, 507, 14. || Reversus. Nonn. Joann. c. 14, 109 : Π. ὡς πόλον ὑψιμέλαθρον ἐλεύσομαι. Χρόνος π. ib. 13, 151. Παλινδίνητον per συνεχὲς exp. Hesych. I]

Παλινδινία, ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, Hesych. [In cod. παλινδανία.]

[Παλινδίωξις, εως, ἡ, Insecutio quæ vicissim fit, i. e. quando fugientes convertuntur et persequuntur eos quos antea fugerant. Appian. Pun. c. 46 : Ἐλπίσας ἐργάσασθαί τινα παλινδίωξιν· ubi cod. Vat. παλιδίωξιν, edd. vett. divisim πάλιν δίωξιν. Forma Homerica Παλίωξις eadem in locutione legitur Mithrid. c. 49, quæ non scriptoris, sed librariorum inconstantia esse videtur. Itaque alter locus ex altero corrigendus. Eadem Agathias utitur Hist. p. 61, 22; 151, 15. G. D.]

[Παλινδορία, ἡ.] Παλινδόρια, τά, fit a δορά, Pellis. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis suppinguntur. V. Polluc. [7, 82, ubi correcto accentu παλινδορία scribendum, ut legitur 6, 164, posthabita Theognosti auctoritate, qui παλινδόριον, τὸ εἰργασμένον δέρμα, inter substt. in ιον posuit p. 126, 6.] Ap. Hesych. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exp. simpl. σκύτος. [Sic etiam Photius p. 373, 14. Platonis comici testimonium addit Hesych. : Σὺ μὲν, ὦ μοχθηρά, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.]

Παλινδρομέω, Recurro, Cursu reciproco redeo, Retro recurro. [Hesych. : Παλινδρομεῖ, ἀνατρέχει, ὑποστρέφει. Diodor. 20, 74 : Τὰ πλοῖα ἐπαλινδρόμησεν εἰς τὴν Γάζαν. Ἐναντίου γενομένου ἀνέμου παλινδρομῆσαι Herodot. V. Hom. c. 19. Ibid. præter. est πεπαλινδρομηκότας.] Plut. [V. Cic. c. 22] : Ἀντιπνεύσαντος πελαγίου ἐπαλινδρόμησε. [De erysipelate intro recurrente Hippocr. p. 1034, A : Τῷ ... παιδίῳ τὸ ἐρυσίπελας ἐπαλινδρόμησε. Id. p. 43, 27 : Ἢν παλινδρομέωσιν αἱ ἀποστάσιες. || Improprie Polyb. 7, 3, 8 : Παλινδρομήσαντα πρὸς τὰς τῶν Καρχηδονίων ἐλπίδας. Plut. Mor. p. 88, D : Οὐδὲν αἴσχιόν ἐστι βλασφημίας παλινδρομούσης (in auctorem recidente) · 718, F : Διαφθείρεσθαι τὸ γεωμετρίας ἀγαθὸν αὖθις ἐπὶ τὰ αἰσθητὰ παλινδρομούσης. Phot. Epist. p. 296 : Πρὸς τὰ τῆς δυσσεβείας μετ᾽ ὀλίγον ἐπαλινδρόμησε.]

[Παλινδρομή, ἡ, Recursus. Hippocr. p. 1136, D : Πολλαὶ παλινδρομαὶ (dolorum per intervalla redeuntium) ἐγένοντο. Galen. vol. 9, p. 182 : Ἐκ τῆς εἴσω παλινδρομῆς τῆς φλεγμονῆς. Demetr. Pepag. De podagra p. 80 : Παλινδρομαὶ καὶ ἐπιβολαὶ τοῦ νοσήματος.]

[Παλινδρομής, ὁ, ἡ, Recurrens. Aretæus p. 22, 38 de ægrotis in eosdem cruciatus relabentibus : Ἐς τὰ αὐτὰ παλινδρομέες.]

[Παλινδρόμησις, εως, ἡ, Recursus. Π. κυμάτων Eust. p. 244, 28. Μεταχύσεως καὶ π. (rerum humanarum) ap. Nicet. Chon. Ann. p. 289, D.]

[Παλινδρομητέον, Recurrendum, Clem. Al. p. 268.]

Παλινδρομία, ἡ, Recursus, Cursus reciprocus. [Phanias Anth. Pal. 6, 307, de tonsore ad tonstrinam, quam reliquerat, redeunte : Ὤλετο δ᾽ ἄν που λιμώσσων, εἰ μὴ στέρξε παλινδρομίαν. Hippocr. p. 91, C : Π. ἀποστάσιος, Reversio abscessus. Aretæus p. 118, 35. G. D. Diog. L. 7, 152 : Μετόπωρον δὲ τῇ π. τοῦ ἡλίου ἀφ᾽ ἡμῶν γίνεσθαι. Artemid. Onir. p. 43, 10 Reiff. Iambl. In Nicom. Ar. p. 107, D : Τὴν ἀνάκρουσιν τῆς π. Id. ib. p. 109, B : Π. καὶ ἐπανόδου. Hase.]

[Παλινδρομικός, ή, όν, Reciprocus. Strabo 1, p. 53 : Θάλαττα ... παλινδρομικήν τινα κινουμένη κίνησιν.]

Παλίνδρομος, ὁ, ἡ, Recurrens, Reciprocus. Π. ἄπιθι [ap. Lucian. Timon. c. 37], Qua venisti viam remetiens, recurre. [Inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 210, n. 2240, 7 : Παλίνδρομον ἔλλαβε πένθος. Georg. Pisid. Hexaem. v. 1230. Sext. Empir. p. 112, 12 : Οὐκ ἔχοντες πόθεν ἀρξόμεθα τῆς πίστεως, διὰ τὸ π., Quod hæc ita sint reciproca. Hase. Diog. L. 2, 65, improprie de pecunia reddita; quem l. excerpsit Suidas : Π., ὀπισθόρμητος. « Πέμψας αὐτῷ μνᾶς εἴκοσι, παλινδρόμους ἀπέλαβε. » || Adverb. Παλινδρόμως, Theod. Prodr. p. 218 : Τὰ δ᾽ ὅπλα ῥίψαι καὶ δραμεῖν π.]

[Παλινδομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Reædificans. Paul. Sil. Descr. Soph. 218 (83) : Πρὸς δὲ πόνους ἦξε παλινδομήτορας οἴκου. G. Dind.]

[Παλινέμπορος, ὁ, i. q. παλιγκάπηλος. Phot. p. 373, 17 : Παλιγκάπηλος ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν. Λέγουσι δὲ καὶ παλινέμπορος.]

[Παλινζωΐα, ἡ. Isidor. Pelus. Epist. 1, 54, p. 17 : Τεθνεῶτας πρὸς παλινζωΐαν ἐκάλεσε, Ad vitam revocavit. Cæsar. Dial. 1, interrog. 30. Suicer. Euthym. Zig. 1, p. 9. Boiss. Macar. Chrysoc. t. 2, p. 153, C Grets. Εἰς πρόσκαιρον π. Œcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 205, 7; 220, 29; 350, 25; 365, 18. Id. ib. p. 186, 26 : Τῆς ἀτελεύτου καὶ αἰωνίου παλινζωΐας. Hase.]

Παλίνζωος, ὁ, ἡ, Redivivus, Nonn. [Jo. c. 2, 105. Παλινζώῳ τινὶ πότμῳ.] Potest autem et ex ζωὸς [ζῶον HSt. in Manuscript. Vindob.] compositum existimari. [Παλίνζωοι libri quidam Oppiani Hal. 1, 319, ubi recte alii συμφυέες τε πάλιν ζωοί τε νέμονται. Similiter παλινζώοντας ap. Nonn. Dion. 29, 141 olim lectum nunc πάλιν ζώοντας scribitur, ut 11, 306; 30, 178.]

[Παλίνη, ἡ, fictum ab Etym. M. p. 650, 3 : Παλύνω ... παρὰ τὴν πάλην ἢ παλίνην, ἣν οἱ Ἀττικοὶ παιπάλην λέγουσι. In Etym. Gud. p. 449, 37 παρὰ τὴν παλίνην. Recta fortasse scriptura παρὰ τὴν πάλην ἢ πάλυν est, quod legitur ap. schol. Theocr. 4, 28, qui de eodem verbo agens, Πάλυν γάρ, inquit, ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. Quod dubitari potest an Hemsterhusius non recte mutaverit in πάλην. G. Dind.]

[Παλινηνεμία, ἡ. Bassus Anth. Pal. 10, 102 : Οὐδὲ γαλήνης ἀργῆς ἠσπασάμην τὴν παλινηνεμίην. Recte fort. Planud. πολυνηνεμίην, Multam s. nimiam tranquillitatem.]

[Παλινίδρυσις, εως, ἡ, Rursum subsidentia s. depressio. Hippocr. p. 47, 27, ubi oppos. μετεωρισμός.]

[Παλίννοσος, ὁ, ἡ, Denuo in morbos incidens. Achmes Onir. p. 56, 3 : Π. καὶ ὀλιγόζωος. Hase.]

[Παλιννοστέω. V. Παλινοστέω.]

[Παλιννόστησις, εως, ἡ, Reditus. Is. Porphyr. De præterm. in Allatii Exc. p. 299. Boiss. Παλινόστησις Niceph. Bryenn. Comm. p. 78, C.]

[Παλίννοστος. V. Παλίνοστος.]

[Παλίνξεστος. Παλίνξυστος. V. Παλίγξεστος.]

[Παλινοδέω, Viam repeto, Redeo. V. Stephani jun. in Anal. Benedict. p. 436 : Ὀπισθόρμητοι ἐπαλινοδοῦσαν οἴκαδε. Ib. p. 522, pro πάλιν νοστήσας alius codex παλινοδήσας, i. e. παλινοδήσας. G. D. || Παλινοδέομαι, Iterum venio, Repetor. De numeris in infinitum repetitis Theol. arithm. p. 22 : Πάντες ἀριθμοὶ δευτεροδούμενοι καὶ ἐπ᾽ ἄπειρον παλινοδούμενοι. Conf. Δευτεροδέομαι et Τριοδέομαι. || Παλινοδέω vitiose pro παλινῳδέω, quod v.]

Παλινοδία, ἡ, Iter reciprocum, ἐναντία ὁδὸς, παλινῳδία vero ἐναντία ᾠδή, Suid. [Theol. arithm. p. 59, 32 : Κατὰ π. ἐπ᾽ αὐτὸν πως ἀνακυκλεῖται. Ib. 57, 8 : Ἐκ τῶν λεγομένων παλινοδιῶν· ad quem l. conf. Ast. p. 197. Hase.]

[Παλινοιωνία, ἡ, Repetitum augurium. Hesych. : Παλινοιωνίαι, ἐκ δευτέρου μαντεῖαι. Codex divisim πάλιν οἰωνίαι. G. Dind.]

Παλίνοπτος, ὁ, ἡ, A sole aversus; nam Galen. [Lex. p. 538] ap. Hippocr. παλίνοπτα exp. τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα.

Παλινόρμενος, et Παλίνορσος, item Παλίνορος, Qui retrogressu concitatus redit, citato gradu retrocedit. Hom. Il. Λ, [324] : Ὡς ὅτε κάπρω Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον, Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω. Sic enim ibi Aristarchum legere, sc. ὑφ᾽ ἕν, annotatur in Hom. exemplari Ms. quod apud me est : sicut παλίνορσος, εὐρυκρείων. [V. schol. Ven. et Etym. M. p. 648, 33.] In contextu autem Homeri scribitur πάλιν ὁρμένω, sicut et ap. Eust. : exponiturque ὑποστρέψαντες. Alterius vero παλίνορσος hoc exemplum extat Il. Γ, [33] : Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, i. e., παλινόρμητος ὑπεχώρησεν. [Coluth. 47 : Παλλάδι δ᾽ ... ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα (Ἔρις) ἵστατο καὶ παλίνορσος ἐρίζετο. G. D. Empedocl. ap. Aristot. p. 474, 4 : Ὁππότε μὲν παλίνορσον ἐπαΐξειε μυχόνδε. Theophyl. Simoc. p. 90, 15 ed. Bonn. : Παλίνορσος οὖν ἐπανῄει. Epiphan. t. 1, p. 7, A : Ἐμερίσθησαν οἱ μὲν παλίνορσοι ὅθεν ἐκδεδήκασιν. Hase. De hostibus in fugam versis Anna Comn. p. 116, A : Παλίνορσοι γεγόνασι. De redeundo ad argumentum prius tractatum Empedocl. ap. Simplic. p. 27 ed. Peyr. : Αὐτὰρ ἐγὼ παλίνορσος ἐλεύσομαι ἐς πόρον ὕμνων.] Pro Redux citatur ex Apollonio [1, 416 : Ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις κεῖσέ τε καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα· 2, 576 : Ὄφρα μὲν αὖτις πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένασσεν εἴσω πετράων. Æschylo Ag. 155 restituit Schützius : Μίμνει γὰρ φοβερὰ παλίνορσος (Agamemnonem) οἰκονόμος δολία · ubi Turnebus παλίνορσος, libri vero παλίνορτος, quam scripturam, cum ὄρορτος comparandam, etymologiæ caussa fingit Etym. M. p. 648, 28 : Παρὰ τὸ ὄρος γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτός, καὶ παλίνορτος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ, ἵν᾽ ᾖ ὁ πάλιν ὡρμημένος. Σημαίνει δὲ τὸ ὀπισθόρμητος ἐκ τοῦ πάλιν τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοὐπίσω καὶ ὄρσω Αἰολικοῦ μέλλοντος. De reducendo famulo fugitivo, ut videtur, poeta ap. Suidam s. v. Λάτρον, Λάτριν ἄγειν παλίνορσον ἀεικέα τῷ κεραμῆϊ] : pro Pristinus ex Nonno [Jo. c. 5, 80 : Παλίνορσον ἀκινήτων δέμας ἀνδρῶν (mortuorum)], sicut Pacatus, Ultra omnes retro principes : C de tempore præterito.

Παλίνορος ex Aristoph. [Ach. 1179 : Τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισεν] affertur etiam pro Motus loco suo, Luxatus. [Hic quoque nihil aliud significat quam Retro versus, recteque ab schol. exp. παλινόρμητον. Παλίνορον autem quod Elmslejus recte in παλίνορρον mutabat, pro παλίνορσον dictum est forma epica dialecto Atticæ accommodata. Παλίνορον ap. Hesych. (qui exp. εἰς τοὐπίσω ἐξέλασεν καὶ ἐξέβαλεν) et Suidam, idque postulante literarum serie, sed non minus vitiose quam Ἀμπαλίνορον ap. Hesych., quod Ἀμπαλίνορον scriptum ap. Suidam, recte in ἀμπαλίνορρον mutavit Meinekius Comic. vol. 3, p. 295. G. D. || Pro simplici πάλιν ap. Eutolm. Anth. Pal. 7, 608 : Κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν· οὐδ᾽ ἔσχεν παλίνορσον ἀναπνεύσασα γεῦσαι· ubi παλίνορσον dictum est ratione habita πνεύματος οὐ παλινόρσου. Anon. ib. 15, 44 : Ἔλες παλίνορσον ἱμάσθλην, de athleta ad certamina redeunte diu intermissa.]

D [Παλινόρμητος, ὁ, ἡ, Retro ruens, Recedens. Sic παλίσσυτον exp. schol. Soph. Œd. T. 202, παλίνορον schol. Aristoph. Ach. 1178, ex eoque Suidas. G. D. Vita Chrysost. t. 8, p. 361, 1 : Αὐτοὺς παλινορμήτους ἀπέπεμψε. Hase.]

Παλινοστέω, Redeo, Revertor, i. q. νοστέω, adeo ut πάλιν supervacuum sit in hoc comp., nisi esse dicatur a νοστέω, significat simpliciter Eo, Venio : ut sit quasi Rursum eo, Revenio : quo utitur Cic. post Plautum. Sed et Redeo dicitur quasi Reeo : ap. Suid. παλινοστήσας, [εἰς τοὐπίσω add. Hesych.] ἐπανελθών. [Theophyl. Sim. Hist. p. 71, B : Εἰς τοὐπίσω παλινοστεῖ. Anna Comn. p. 400, C : Εἰς τὴν οἰκείαν παλινοστῆσαι παρεμβολήν. Interdum duplici ν scriptum, ut ap. Eust. Op. p. 135, 80; 159, 10; 252, 70 : simplici ib. p. 80, 10.]

[Παλινόστησις. V. Παλιννόστησις.]

Παλινόστιμος, ὁ, ἡ, Iterum rediturus, Reversurus, Qui reversurus est, reverti potest, i. q. νόστιμος, nam πάλιν abundat. [Oppian. Hal. 1, 616. Nonn. Jo. 1, 72, Dion. 11, 413. Wakef.]

Παλίνοστος [s. Παλίννοστος], ὁ, ἡ, Qui redit s. revertitur, Recurrens, Reciprocus : ut παλίννοστος πορεία, Nonn. [Jo. c. 1, 214], Reciproca via s. Iterata. Et παλίννοστος τοκετός [c. 3, 24], Partus iteratus : Id. [c. 2, 42], Παλιννόστοισι κυπέλλοις, Reciprocantibus poculis. [Idem Dion. 6, 62 : Παλιννόστοιο μετήλυδα κύκλον ἀριθμοῦ. G. D. Jo. Gaza Tab. M. 1, 23. Cramer.]

Παλίνουρος, ὁ, Qui iterum meiit, Qui rursum mingit. Item nomen proprium gubernatoris Æneæ, qui dormiens una cum gubernaculo in mare decidit, ut pluribus narrat Virg. Æn. 5. Pro Iterum meiens usus est Martialis, alludens tamen et ad illum Virgilianum Palinurum, l. 3, [78] : Minxisti currente semel Pauline carina : Meiere vis iterum, jam palinurus eris. [Inter nomina in ουρος ap. Arcad. p. 72, 27.]

[Παλίνουρος, ὁ, Palinurus, promontorium Lucaniæ. Strabo 6, p. 252. Τὸ ἀκρωτήριον τὸ Παλίνουρον ὀνομαζόμενον Dio Cass. 49, 1.]

[Παλινρόμη. V. Παλιρρύμη.]

[Παλινσάγης (?), χήρα γυνή, Hesych.]

B Παλίνσκιος, s. Παλίσκιος, ὁ, ἡ, Umbrosus, Opacus, Qui inumbratur ab alio : ut in Lex. meo vet., παλίσκιον exp. τὸ ὑποσκιαζόμενον ὑπ᾽ ἄλλου. [Sic Lex. rhet. p. 294, 6.] Hesych. autem dicens πάλιν significare interdum ἐπίτασιν [de qua non cogitandum], ut in παλιγκάπηλος et παλίμπρατος, exp. σύσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης, Umbrosus, Tenebrosus, Caliginosus. Soph. [fr. 272] : Χειμῶνι παλινσκίῳ· quod [Harpocr.,] Suid. exp. ζοφερῷ [et Phot. p. 373, 25, σκοτεινῷ], ut Virg., Atra hyems; Val. Flacc., Cæca hyems; dies enim hyemales raro sunt serenæ : itidemque et Archilochus pro σκοτεινὸς usurpasse traditur ab Harpocr., citante hæc ejus verba : Πρὸς τοῖχον ἐκλινήθησαν [ἐκλίνθησαν Toup.] ἐν παλινσκίῳ, et exponente ἐν σκοτεινῷ : quemadmodum et Plut. Numa [c. 10], Ἐν παλισκίῳ, In obscuro abditoque loco. [Id. V. Arati c. 22 : Πρός τινι παλινσκίῳ λαγόνι τοῦ κρημνοῦ.] Isæus autem, Eod. teste, παλίνσκιος accepit pro σύσκιος, Umbrosus, Opacus : ut quum ἐν τῷ Πρὸς ὀργεῶνας dicit, Μήτε παλίνσκιον γίνεσθαι τὸ χωρίον. Itidemque Suidæ παλίνσκια πεδία dicuntur τὰ μὴ C ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενα : nam quæ sol radiis suis non calefacit, umbrosa et opaca utique sunt. [Aristot. H. A. 5, 30 : Οὐ γὰρ γίνονται παλίνσκιοι (αἱ ἐλαῖαι).] Theophrast. H. Pl. 1, 12 : Ἐν παλινσκίοις καὶ νηνέμοις καὶ ἐφύδροις, In umbrosis et a vento silentibus locis. [Χωρία παλίνσκια ib. 9, 13, 6. || Nomen loci Arcadiæ. Pausan. 8, 36, 7 : Τριάκοντα δὲ ἐστιν ἀπωτέρω σταδίοις Παλίνσκιος ὀνομαζομένη χώρα. Ἐκ Παλινσκίου δὲ ... κτλ.]

[Παλινσκοπιά, ἡ. Eur. Or. 1264 : Κόρας διάφερ᾽ ὀμμάτων ἐκεῖθεν ἐνθάδ᾽, εἶτα παλινσκοπιάν, Dispicite illinc huc, deinde in contrariam partem. Sic Porsonus. Libri εἶτ᾽ ἀπ᾽ (vel ἐπ᾽) ἄλλην σκοπιάν.]

[Παλίνσοος, ὁ, ἡ, Rursus incolumis, s. integer. Nonn. Dion. 25, 534 : Ψυχραῖς γινώσκει παλίνσοον ἆσθμα τιταίνων οἰγομένῳ κατὰ βαιὸν ἐθήμονι βόμβεε λαιμῷ. Quem l. imitatur scriptor epigr. in Anth. Pal. 1, 49, ubi Lazarus in vitam revocatus dicitur Αὐαλέῳ μυκτῆρι παλίνσοον ἆσθμα κομίζων· ubi Jacobsio vol. 3, p. 1048, πάλιν σόον divisim scribere placebat. Sed similiter dicitur παλίμπνοον et παλίρροον ἆσθμα, quæ v.]

D [Παλινστομέω, Oggannio. Æsch. Sept. 244 : Παλινστομεῖς αὖ;]

[Παλίνστρεπτος, ὁ, ἡ, Retro versus, Rediens. Nicand. Th. 679 : Ὑπερικόεσσα παλινστρέπτοιο (scribitur παλιστρέπτοιο) κελεύθους. Maximus Καταρχ. 80 : Ἐνὶ κριοῖο παλινστρέπτοιο κελεύθῳ· sed παλιστρέπτοιο Σελήνης 594.]

[Παλινστροβήτος, ὁ, ἡ, Retrogradus. Lycophr. 739 : Παλινστροβήτοις πημοναῖς ἀλώμενος. Per ὀπισθορμήτοις, παλινπλάνοις exp. schol.]

[Παλίνστροφος, ὁ, ἡ, Retro versus, Retortus. Παλίστροφος ap. Oppian. Cyn. 2, 99 : Κέρας π. ἠέρτηται. Schol. Aristoph. Nub. 298 : Γνώμην παλίστροφον, sec. cod. Ven. : nam vulgo παλίστρ. Παλιμπετῆ παλίνστροφον Const. Manass. Chron. 3420. De vitæ humanæ vicissitudine ib. 4377 : Τί τοῦτο τὸ παλίνστροφον, ἄστατε τροχὲ βίου; ubi var. lect. παλίντροπον et παλίντροχον. Τῆς παλινστρόφου τύχης ib. 4141 in cod. Allatii : παλιντρόπου vulgo. G. D. Euseb. De laud. Const. p. 606, A : Παλίνστροφοί τε ἀνέμων ῥιπαί. Jo. Chrys. Cat. in Jerem. t. 1, p. 171, A. Pseudochrys. t. 8, p. 665, D

ed. Par. alt. : Παλιντρόπων πνευμάτων. Inserto ν Georg. Pis. De van. vitæ 41 : Ἡ π. χόνις. Ones. Strateg. c. 27, ubi cod. παλίνστρ. τὴν δίωξιν, Coraes p. 94, 15, edidit παλίντροπον. Hase.]

[Παλινσύλλεκτος, ὁ, ἡ, Iterum collectus. Hesych. s. v. Παλλόλογα. Παλισύλλεκτα ap. Phot. p. 372, 8.]

[Παλινσύρραπτος, ὁ, ἡ, Resartus. Hesychio s. v. Παλιναίρετον restituit Valesius pro παλινσύγγραπτον.]

Παλίντιτος, ὁ, ἡ, Qui rependitur, Vicissim punitus. Hom. Od. A, [379, B, 144] : Ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας, Αἴκε ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, Si forte Jupiter det, ut hæc vobis facinora rependi possint : sc. ut possim ὑμᾶς τίσασθαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, ut Γ, [206] loquitur. Eust. παλίντιτον dici scribit οὗ ἡ τίσις πάλιν, ἤγουν ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι γίνεται. Et ead. signif. ab Eod. dici ἀντίποινον, et ἀντιτον pro ἀντίτιτον. [Hesych. : Π., ὀπισθέκτιτα, ὃ ἐστιν ἐξ ὑποστροφῆς τιμωρίαν δώσοντα. De ventis lenioribus vehementiorum vim compescentibus Empedocles apud Diog. L. 8, 59, et Clem. Al. p. 754 : Παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵ τ' ἐπὶ γαῖαν ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἀρούρας, καὶ πάλιν, ἣν κ' ἐθέλῃσθα, παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις· quod παλίντονα scriptum ap. Suidam s. v. Ἄπνους.]

Παλιντοκία, ἡ, Mutua fœneratio, Fœnoris dati repetitio : ut Megarenses, expulso tyranno τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλιντοκίαν τὸ γινόμενον προσαγορεύοντες· insultabant sc. ditioribus restituta democratia, et a fœneratoribus fœnus datum reposcebant. Refert Plut. Hellen. p. 526, 527 meæ edit. [p. 295, C.]

[Παλιντοκία, ἡ, Regeneratio. Ap. Isidor. Pelus. Ep. 1, 102, p. 60, Christus dicitur τὴν ἀπ' αἰῶνος ἀνθρωπότητα εἰς π. ἀνακαινίσαι· 1, 68, p. 21 : Ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν π. Suicer.]

[Παλίντοκος, ὁ, ἡ, Contrarius s. dissimilis (parentibus) natus. Const. Manass. Chron. 2231 : Θαυμάζω τὸ παλίντοκον τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, καὶ πῶς οὐκ ἐξεικάζονται παῖδες τοῖς σφῶν πατράσιν. Ἀεὶ μὲν λεοντόθυμον σκύμνον ὁ λέων τίκτει ..., παρὰ δ' ἀνθρώποις ἄνισοι παῖδες πρὸς τοὺς τοκέας.]

Παλίντονος, ὁ, ἡ, i. q. ἀντίτονος, i. e. In aversum tendens, Renitens : ut arcus παλίντονος dicitur Qui, quum tenditur, renititur, et in aversum redire conatur : εἰς τοὐπίσω τεινόμενος s. ἑλκόμενος, ut schol. Hom. exp. Il. Θ, [266, O, 443] ubi poeta dicit παλίντονα τόξα τιταίνων [Il. τ. τινάσσων Soph. Tr. 509]· et Hesychio quoque παλίντονα sunt ὀπισθότονα ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα. Vel etiam, Qui retrorsum tenduntur, in aversum tenduntur; sic enim arcus tendi solent. [De arcu remisso τόξον παλίντονον Od. Φ, 11, 59, et plural. Il. K, 459. Apoll. Rh. 1, 993 : Παλίντονον αἶψα τανύσσας τόξον. Arcus utramque in partem flexilis apud Herodot. 7, 69 : Ἀράβιοι δὲ ... τόξα παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιά, μακρά· de quibus Eustath. p. 712, 21 : Παλίντονα δοκεῖ μὲν ἅπαντα εἶναι τὰ τόξα· Ἡρόδοτος δὲ ... ὑπέβαλε νοεῖν μὴ πᾶν τόξον εἶναι παλίντονον ἁπλῶς, ἀλλὰ κυρίως καὶ μάλιστα τὸ κατ' ἐπίτασιν ἔμπαλιν τεινόμενον, ὡς καὶ οὕτω κυκλοτερὲς γίνεσθαι, ἢ καὶ ἄλλως φράσαι, τὸ ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Conf. eund. p. 375, 9. Scythica βέλη παλίντονα ap. Æsch. Choeph. 160. || Ad corporis mundani contentionem et remissionem transtulit Heraclit. ap. Plut. Mor. p. 369, A : Παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου, ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου· et ap. Porphyr. De antro nymph. 29, p. 27. Pro quo παλίντροπος posuit Plutarchus ubi philosophi sententiam iterum affert p. 1026, A, de qua v. Schleiermacherus in Wolfii et Buttmanni Museo vol. 1, p. 413 seqq.] Item Instrumenta quædam palintona sunt, quæ lapides jaculantur, ut ballistæ : quæ et ipsa eodem modo tenduntur. [Hero Belop. p. 122 : Τὰ μὲν εὐθύτονα (ὄργανα) οἰστοὺς μόνους ἀφίησι, τὰ δὲ παλίντονα ἔνιοι καὶ λιθοβόλα καλοῦσι, διὰ τὸ λίθους ἐξαποστέλλειν, ἢ καὶ οἰστοὺς πέμπειν, ἢ καὶ συναμφότερα. Πετροβόλοις παλιντονίοις Philo De tel. constr. p. 91, quod παλιντόνοις scribendum. || De habenis retro adductis Aristoph. Av. 1739 : Ἔρως ... ἡνίας ηὔθυνε παλιντόνους Ζηνὸς πάροχος γάμων. G. Dind.]

[Παλιντραπελία, ἡ, Conversio retro facta. Pollux 3, 132. Fortasse eodem sensu dictum quo παλιντροπία.]

[Παλιντράπελος, ὁ, ἡ, Retro versus. Suidas : Π., ἀντίστροφον, ἐναντίον, ἀντεστραμμένον. De calamitate iterum iterumque redeunte Pind. Ol. 2, 69 : Μοῖρα ... θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ· quod per ἀντεστραμμένον exp. schol. || Adverb. Παλιντραπέλως, Philostorg. Hist. eccl. 2, 7, p. 481 ed. Read. : Ἐπὶ τὸ ὁμοούσιον π. ἐπανέστρεφεν, Ad consubstantialem fidem denuo reversus est.]

[Παλιντριβής, ὁ, ἡ, Versutus.] Παλιντριβεῖ, Hesych. κακεντρεχεῖ. [Παλιντριβῆ, κακεντρεχῆ Soping. glossa ad l. Sophoclis relata]. At VV. LL. habent παλιντριβῆ καὶ πανοῦργα, ex Soph. [Phil. 448, ubi opposita sunt τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστά. Τετριμμένα τοῖς κακοῖς exp. schol. Ὄνος π. ap. Simonid. De mulier. v. 43, ubi Pertinacem et contumacem, qui ad pabulum, unde aspellitur, usque et usque redit, intelligit Hermann. ad Soph. l. c., collata descriptione asini Homerica Il. A, 558 seqq.]

[Παλίντριψ, ὁ, Veterator, Gl.]

[Παλιντροπάω. HSt. post ea quæ de formis παρατροπέω et περιτροπέω pro -τροπάω positis s. v. Παρατροπάω dixit :] Sic vero et Παλιντροπᾶσθαι dici pro πάλιν τραπέσθαι, tradit Eust. pluribus in Il., ap. quem παλιντροπᾶσθαι una voce comp. scribitur, at disjunctim πάλιν τροπᾶσθαι. Est autem παλιντροπᾶσθαι i. q. πάλιν τρέπεσθαι Homero, i. e. Retro se convertere, ἐπιστρέφεσθαι. [Eustath. p. 719, 57 : Δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ πάλιν τρέπειν ὁ παλίντροπος σύγκειται καὶ τὸ παλιντροπάασθαι, ὃ καινότερον διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀνάπαλιν τοῦ τροπᾶσθαι, ἴσως διὰ τὴν σύνθεσιν, καθὰ καὶ τὸ « Γαστρὶ δὲ πάντας ἐπιτροπόωσι κάλωας » (de hoc v. s. Ἐπιτροπάω), quæ observatio, repetita p. 1047, 32; 1639, 40, ad unum pertinet locum Homeri Il. Π, 95 : Ἀλλὰ πάλιν τροπᾶσθαι, ἐπὴν ... ubi schol. : Νικίας ὑφ' ἓν ἀνέγνω παλιντροπάασθαι, Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ διάλυσιν. (Hoc est πάλιν τροπᾶσθαι. Nam quod in codd. quibusdam legitur πάλιν τροπάασθαι ne quis probatum Apollodoro esse credat Eustathii impedit observatio.) Ἔφαμεν δὲ περὶ τῆς τοῦ πάλιν συνθέσεως, ὁπότε καὶ περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντας (Il. A, 59) διελαμβάνομεν, ὡς ὅτι τὸ πάλιν ἀεὶ τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεσθαι. Non videtur ad liquidum perduci posse utra præferenda sit scriptura. In τροπᾶσθαι consentit Etym. M. p. 770 extr. : alteram scripturam secutus videtur Apoll. Rh. 4, 165 : Ἔλν ἐπὶ νῆα παλιντροπάασθαι Ἰήσων ἤνωγεν· et 643 : Ἄψ δὲ παλιντροπόωντο, ubi codex Guelf. παλιντροπόωντο.] Ap. Hesych. vero per ω scriptum legitur Παλιντροπάασθαι [ex interpolatione Musuri : nam codex παλιντροπάσασθαι, id est παλιντροπάασθαι], quod et ipse exp. εἰς τοὐπίσω τρέπεσθαι : sed id in metro heroico ferri nequit, nisi illa duo α in unam syllabam coeant.

[Παλιντροπής, ὁ, ἡ, Retroversus. Nicand. Th. 403 : Φύξη δὲ παλιντροπέες φορέονται.]

[Παλιντροπία, ἡ, Reversio. Apoll. Rh. 3, 1157 : Παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος, Motibus animi incerti et fluctuantis. Brunck. Schol. : Τῇ ὑποστροφῇ ἐν ἀπόρῳ κατεστῶσα.]

Παλίντροπος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ πάλιν τρεπόμενος, s. ὀπισθόρμητος, Retro convertens gressum, reflectens gradum. [Soph. Ph. 1222 : Ἤντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις. Revolutus, Eur. Herc. F. 1069 : Π. ἐξανεγειρόμενος στρέφεται.] Exp. et Reversus, Redux. [Anth. Pal. 9, 61 : Παλίντροπον ἐκ πολέμοιο παῖδα. || Aversus. Æsch. Suppl. 173 : Ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσι. Παλιντρόποις ὄμμασι Ag. 777. || In contrarium versus, Contrarius. Soph. fr. 14 : Ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν μάστιγ' (πλάστιγγ' Lobeck.) ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον ... Polyb. 5, 16, 9 : Ἡ πρᾶξις παλίντροπον λαμβάνουσα τὴν προκοπὴν ταῖς αὐτῶν ἐλπίσιν· 14, 6, 6 : Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολάς. Conf. Παλίντροφος. De mutata prœlii fortuna Dionys. A. R. 8, 88 : Γίνεταί τ' αὐτῶν παλίντροπος ἡ μάχη· οἱ μὲν γὰρ διώκοντες ἔφευγον, οἱ δὲ φεύγοντες ἐδίωκον. Ibid. c. 67, p. 1668, 10, et ap. Diodor. 15, 85; 17, 27; 19, 109. Νίκη π. Plut. V. Sertor. c. 21. G. D. Ones. Strateg. p. 94, 15 ed. Cor. : Π. τὴν δίωξιν. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 550, B : Ἐς ἀμοιβὴν π. Pseudochrys. t. 9, p. 963, B ed. Paris. alt. : Π. πνευμάτων. Parmenid. fragm. ed. Fr. Riaux. p. 212,

51 : Πάντων δὲ π. ἐστι κέλευθος. Hase. || Mutabilis, Inconstans. Orator vel demagogus π. ap. Polluc. 4, 36. G. D. Onesand. Strateg. p. 114, 6 : Τὸ παλίντροπον τοῦ δαιμονίου. Hase. Similiter παλίμβολος dicitur. || Π. ἁρμονία. V. Παλίντονος. || « Adv. Παλιντρόπως, Polyb. Exc. Maii p. 375 (9, 45, 6 ed. Paris.). » Cramer.]

[Παλιντυπής, ὁ, ἡ, Repercussus. Apoll. Rh. 3, 125 : Ἄλτο δ' ἀκωκὴ βαιστὴρ ἄκμονος ὥστε παλιντυπές. Ubi adverbialiter dictum est ut παλιμπετές.]

[Παλιντυχής, ὁ, ἡ, Adversam fortunam afferens. Æsch. Agam. 465 : Ἐρινύες τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν.]

Παλινῳδέω, Recanto, ut Horat. Pro quo dicitur proverbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδεῖν, inquit Erasm., Palinodiam canere, Diversum ab iis, quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. [Plato Alc. 2 p. 142, D : Ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλινῳδοῦσιν ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὔξωνται. Similiter ib. p. 148, B. Lucian. Eun. c. 10 : Νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα· Alex. c. 28 : Χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν, Oraculum quo prius editum retractatur. Longin. fr. 5, 8, de Porphyrio quæ contra Plotinum scripserat retractante : Οὐκ εὖ παλινῳδήσαντα.] Translatum est a Stesichori lyrici poetæ facto, qui quum Helenam carmine vituperasset, et inde oculis orbatus esset, palinodiam cecinit, Helenamque prius vituperatam laudavit, atque ita visum recepit. Hactenus Erasm. Quibus addo ex Isocr., ipsum Stesichori poema Παλινῳδίαν vocatum fuisse. [V. Παλινῳδία.] Cicero, inquit Bud., Retexere orationem in eodem ferme sensu dixit in Philipp. [2, 13], quo Græci παλινῳδεῖν dicunt. || Lucian. metaphorice usus est, Καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis, qui a virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis sese dedendo. [Apol. pro merc. cond. c. 1 : Πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων· ubi schol., qui per ἐναντίας ὁδεύειν exp., παλινοδεῖν legisse videtur : quam scripturam vel Helenæ exemplum convellit, quo Lucianus utitur ad Stesichori respiciens palinodiam. || « Iterum decanto, Repeto. Philo vol. 1, p. 586 : Τὸν δὲ περὶ διαθηκῶν σύμπαντα λόγον ἐν δυσὶν ἀναγέγραφα πράξεσι, καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ παλινῳδεῖν ἑκὼν ὑπερβαίνω, καὶ ἅμα μὴ βουλόμενος ἀπαρτᾶν τὸ συμφυὲς τῆς πραγματείας. Wakef.]

Παλινῳδία, ἡ, Recantatio. Vel Cantus priori contrarius, inquit Hesych., vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphorica significatio. Suid. autem dicit, ἐναντία ᾠδή, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. [Ex Phot. p. 374, 1.] Sed quum Hesych. dicit Sententia priori contraria, possunt et Dicta prioribus contraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiam nostram aperire soliti sumus. Ponit Suidas et proverbium Ἄδων παλινῳδίαν, Canens palinodiam. Quod Græcum loquendi genus non ascripsit Erasmus illi Latino. Plut. Alex. [c. 53] : Οὕτω δὴ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν παλινῳδίαν τραπόμενον, πολλὰ παῤῥησιάσασθαι κατὰ τῶν Μακεδόνων. [Plato Phædr. p. 257, A : Αὕτη σοι, ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλλίστη καὶ ἀρίστη δέδοταί τε καὶ ἐκτέτεισται παλινῳδία, τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἠναγκασμένη ποιητικοῖς τισὶ διὰ Φαῖδρον εἰρῆσθαι. Cic. Ad Att. 2, 9 : *Quarum exspecta divinam* παλινῳδίαν· 4, 5 : *Quid? etiam, dudum enim circumrodo, quod devorandum est, subturpicula mihi videbatur esse* παλινῳδία. 7, 7 : *Mihi autem nulla de eo* παλινῳδία *datur propter superioris epistolæ testimonium*. Παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον Lucian. Pisc. c. 35, constructione eadem qua παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον ab Luciano dictum supra memoravimus.] Plato in fine Epist. tertiæ, quæ ad Dionysium [p. 319, E] : Εἰ δ' ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ τοῦτο ἡγησάμενος εἶναι σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστήσῃ. Ubi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel ejus Recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus Liber quo illa continebatur, ab Isocrate ita voca-

tus, ut modo dictum est : malo tamen in priore illo sensu accipere. Isocr. locus est in Hel. Enc. [p. 218, E], ubi de Stesichoro loquens, et narrans historiam paulo ante memoratam, cujus et Plato meminit, scribit, Ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε. [Aristid. ap. Phot. Bibl. p. 422, 15 : Οὐδὲν δεῖ τῆς Στησιχόρου παλινῳδίας. Vita Metroph. ib. p. 471, 15 : Τῶν ἄλλων παλινῳδίαν ἐνδειξαμένων. Jo. Chrys. t. 3, p. 530, B ed. Par. alt. : Π. ᾄσονται. Hase. Carmen a multis memoratum scriptoribus, quorum locos collegit Kleinius ad Stes. fragm. p. 96 seqq.]

[Παλινῳδικός, ἡ, όν. Carmina παλινῳδικὰ a grammaticis dicta sunt, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά ἐστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι, ut verbis utamur Hephæstionis p. 123. Idem p. 114 : Παλινῳδικά, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσιν.]

[Παλίνωξις. V. Παλίωξις.]

[Παλίνορος, ὁ, ἡ, Suis horis rediens. Aratus 452 : Ταῦτά κε θηήσαιο (τὰ ἄστρα) παρερχομένων ἐνιαυτῶν ἑξείης παλίνορα· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ πάλιν τὰς ὥρας ἔχοντα τὰς αὐτάς, ἢ πάλιν κατὰ τὰς ὥρας τὰς ἰδίας ἀνατέλλοντα καὶ δύνοντα, ἢ πάλιν τὴν οἰκείαν κίνησιν καὶ τάξιν διὰ τῆς τῶν αὐτῶν ὡρῶν συμπληρώσεως ἀποφαίνοντα κατὰ περίοδον χρονικήν. Sed recte fortasse Schneiderus παλίνορσα corrigit, quo adject. utitur poeta v. 54. Aliud hujus corruptelæ exemplum ex Hesychio annotavimus s. v. Παλίνορσος.]

[Παλιούρινος, η, ον, Ex paliuro factus. Strabo 16, p. 776 : Ῥάβδοις παλιουρίνοις (scrib. παλιουρίναις ex aliquot codd.) δήσαντες τὸν αὐχένα τῶν νεκρῶν πρὸς τὰ σκέλη.]

Παλίουρος, [ὁ et ἡ,] Paliurus, spinosus frutex, ut Virg. quoque testatus est, canens [Ecl. 5, 39], Carduus et spinis surgit paliurus acutis : v. Theophr. [H. Pl. 1, 3, 1; 5, 3; 10, 6; 3, 3, 1. Libycus 4, 3, 1], et Dioscor. [1, 121. Καρπὸς παλιούρου Theophr. H. Pl. 3, 18, 3; 4, 3, 4, Nicand. Ther. 868, Geopon. 5, 44, 1. Ἀπόβρεγμα παλιούρου, Troglodytarum potus, ap. Strab. 16, p. 776. Παλιούρου κλάδοι Eur. Cycl. 393. Ξύλα παλιούρου Theocr. 24, 87. Παλίουροι, sepium vivarum materies, ap. Artemid. 4, 59, p. 235. G. D. Galen. vol. 14, p. 346, 16. Id. ib. p. 354, 5 : Ξύλῳ κελευομένῳ παλιούρῳ· et vol. 19, p. 695, 8 : Τὸ τῶν π. σπέρμα· quod est Hippiatr. p. 72, 34 : Τοῦ π. τὸ σπ. Τὸν καρπὸν τοῦ π. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 449, 23. Ταῖς ἐκ τῶν π. λόγχαις id. ib. p. 454, 36. Memoratur inter propugnacula oppidorum Philoni Belop. p. 84, 50; 100, 23; et 85, 30 : Ὀρυκτέον καὶ τέλματα, περὶ ἃ παλίουρον δεῖ φυτεύειν. Hase. Masculinum παλίουρος, ὁ, est ap. Theophr. H. Pl. 1, 3, 2; 4, 3, 1; 12, 4, al. Femin. ap. Geminum Anth. Pal. 9, 414 : Ἡ παλίουρος ἐγὼ τρηχὺ ξύλον. || Vas, Dolium. Hesych. : Π., κάδος, ἀντλητήρ· καὶ τὸ θαμνῶδες δένδρον.]

[Παλιουρόφορος, ὁ, ἡ, Epitheton ventilabri ap. Antiphil. Anth. Pal. 6, 95 : Καὶ παλιουρόφορον, χεῖρα θέρευς, θρίνακα. Lectio suspecta, quam utcunque explicat Jacobs. vol. 3, p. 145, « Derivandum videtur a πάλιν et οὖρος, quod qui frumentum ventilant, id adversus ventum jactant, » præeunte Toupio, qui παλινουρόφορον scripserat. Ap. Suidam s. v. Θρίναξ edd. vet. παλιουροφόρον, quod trium codd. auctoritate in —φόρον mutatum.]

[Παλίπνοια. V. Παλίμπνοια.]

[Παλιρεῖς. V. Παλιρρεῖς.]

[Παλίρρευσις, εως, ἡ, Refluxus. Schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 709. Boiss. Schol. Lycophr. 757 : Παλιρροίας) παλιρρεύσεως.]

[Παλιρροέω, Refluo. De maris recessu et accessu Strabo 3, p. 153 : Παλιρροεῖν γὰρ φάναι τὴν θάλατταν. De aere Theophr. De vent. § 10 : Καθάπερ παλιρροοῦντος τοῦ ἀέρος.]

Παλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ, Refluentes s. Reciprocantes habens fluctus. At quum dicitur κῦμα παλιῤῥόθιον ab Hom., est παλιῤῥόθιον simpliciter Refluens, s. Refluum. Bud. interpr. Reflua unda, item Refusa unda, ut Virg. dixit Ponto sonat unda refuso. Et Ovid., Æquorque refundit in æquor. [Hesych. : Π., παλίρροον, ἐκ τοῦ ὀπι-

σθεν ὁρμηκός, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον.] Extat autem locus Homeri Od. E, [430] : Παλιῤῥόθιον δέ μιν αὖτις Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, ubi Eustath. παλιῤῥόθιον κῦμα esse tradit τὸ ῥοθοῦν καὶ κατὰ τὴν παλίῤῥοιαν· ἣν μὲν γὰρ κτλ., quæ vide p. 1541. Dicit autem κῦμα παλιῤῥόθιον, repetens κῦμα ex versu proxime præcedente. Quod fieri debere quum non animadverterent vulgarium Lexx. consarcinatores, annotant παλιῤῥόθιον Hom. hic posuisse substantive pro Refluente fluctu, s. Æstus reciprocatione, aut Mari refluo vel refugo. [Sic Apoll. Rh. 1, 1170 : Ἄλλο δὲ (τρόφος) κλόξε παλιρροθίοισι φέρον. Addito κῦμα, figurate, Lucian. Anth. Pal. 9, 367, 12 : Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν οὐλομένης πενίης κῦμα π.] Sed ap. Arat. [347] de nave, Παλιῤῥοθίη δὲ καθάπτεται ἠπείροιο, schol. exp. τῇ εἰς τοὐναντίον κωπηλασίᾳ καθορμίζεται τῇ ἠπείρῳ : dixerat autem ante idem schol., Εἰς τοὐπίσω οὖν ἠρέμα κωπηλατοῦντες, κατ' ὀλίγον προσορμίσαι ποιοῦσι· διὸ καὶ αὐτός φησι, παλιῤῥοθίη κτλ. Incidi autem aliquando in vetus quoddam exemplar, habens scholia quæ vulgo vocamus interlinearia : in eo παλιῤῥοθίη expositum erat παλινδρομοῦσα. Cic. autem ita vertit, Adversamque trahunt optata ad littora puppim. [De gruibus cum clangore revolantibus ib. 1014 : Οὐδὲ παλιῤῥόθιαί κεν ὑπεύδιοι φορέοντο.]

[Παλίρροθος, ὁ, ἡ, Refluis undis percussus. Æsch. Ag. 198 : Παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις.]

Παλίῤῥοια, ἡ, Bud. affert pro Refluxus, Reciprocatio aquæ. [Soph. fr. 716 : Στυγνοῦς Ἅιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ· ubi accentus propter metri necessitatem in syllabam penultimam est promotus. Callim. Del. 193 : Παλιρροίῃ ἐπινήχεται. Lycophr. 757 : Βύνης ἐκ παλιρροίας κακῆς. « Αἱ παλίρροιαι, Æstus maris, adfluxus et refluxus maris, Polyb. 34, 9, 5. » Schweigh. Ἡ π. τοῦ κύματος Long. Past. 2, 14. Παλιρροίας γιγνομένης Heliod. Æth. 5, 17. Παλιρροίην Herodot. 2, 28. Ἰσχυρᾶς παλιρροίας Pausan. 5, 25, 3. Hase. Π. τοῦ ὠκεανοῦ Dio Cass. 39, 40. Plutarch. Mor. p. 897, B. Δίνας καὶ παλιρροίας τοῦ ποταμοῦ Aristid. vol. 2, p. 345, 9. Π. τῆς ὑγρότητος Aristot. De partt. anim. 3, 7. Ἡ τοῦ θερμοῦ π. De insomn. c. 3. ‖ Figur. de fortunæ conversione, ἡ π. τῶν πραγμάτων Polyb. 1, 82, 3. Diodor. Exc. p. 564, 63. Τὴν ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς τύχης π. idem 18, 59. G. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 130, 20 ed. Bonn. : Τῇ τῆς π. ἀνωμάλῳ κινήσει. Heliod. Æth. 6, 7 : Ὅσην π. κακῶν. Œcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 427, 9. Id. ib. p. 370, 15 : Παλιρροίαις τῶν κοσμικῶν περιστάσεων. Hase.]

[Παλιρροιβδος, ὁ, ἡ, Qui cum strepitu refunditur. Lycophr. 380 : Δίναις παλιρροίβδοισιν, ubi libri παλιρροίαισιν, παλιρροίαισιν, παλιρροίησιν, unus etiam παλιρόοισιν. Recte Scaliger παλιρροίβδησιν, nisi quod παλιρροίβδοισιν scribere debebat, quod Oppiano Hal. 5, 220 restituit Schneiderus, Ἑλκομένη δίνῃσι παλιρροίβδοισι Χάρυβδις, ex codice uno, reliquis παλιρροίζησι, παλιρροίζουσι, παλιρροίῃσι præbentibus.]

Παλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Retrograda fluenta habens, Cujus fluenta retrogrediuntur, s. reciprocant, Refluens, Refluus. Bud. affert et Παλίῤῥους pro Refluens. [Eur. Iph. T. 1397 : Ἐς γῆν δ' ἔμπαλιν κλύδων παλίρρους ἦγε ναῦν. Hesych. s. v. Παλιρρόθιον. ‖ Figur. de fortuna conversa, Eur. Herc. F. 739 : Ἰὼ ἰὼ δίκα καὶ θεῶν παλίρρους πότμος· El. 1157 : Παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα. ‖ De respiratione Oppian. Hal. 2, 398 : Καὶ γὰρ καὶ νεπόδεσσι παλίρροος ἕλκεται ἀήρ. Tryphiod. 76 : Ἀνδράσι κευθομένοισι (in equo Trojano) παλίρροον ἆσθμα φυλάσσων. Similiter παλίμπνοον et παλίνσοον ἆσθμα dicitur.]

[Παλίρροπος, ὁ, ἡ, Reflexus. Eur. El. 492 : Π. γόνυ.]

[Παλιρρύμη, ἡ, Conversio. Ἡ τῆς τύχης π. ap. Polyb. 15, 17, 1, ubi παλινρύμη scriptum. Divisim scriptum ap. Diodor. 3, 50 : Ἕλκεσθαι γὰρ αὐτὸ (τὸ συνεστηκὸς ἐν τῷ ἀέρι εἴδωλον) καὶ προσπίπτειν εἰς τὸ πρόσθεν ἀθρόον ὑπὸ τῆς πάλιν ῥύμης, Reciproco attractionis impetu. Sed recte cod. Coislin. παλιρρύμης. Idem Plut. V. Flamin. c. 10, restituit Bryan. : Τοῦ ἀέρος οἷον ἑλιγμὸν ἐν πελάγει καὶ παλιρρύμην (vulgo πάλιν ῥύμην) τοῦ σάλου διὰ μέγεθος λαμβάνοντος. ∪]

Παλίῤῥυτος, ὁ, ἡ, Retro s. Retrorsum tractus, Retractus, vel Qui retro trahitur : εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενος, Hesych. [‖ Vicissim fluens. De sanguine qui vindictæ sumendæ caussa fluit Soph. El. 1420 : Παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες. Nam sic Bothius correxit librorum scripturam πολύρρυτον. ‖ Παλίνρυτα κύμβαλα gl. sine interpr. posita ap. Phot. p. 374, 3.]

[Παλίσκιος. V. Παλίνσκιος.]

Παλισσυτέω, Retrogradus feror, Retrogredior. [Diodor. 1, 32 : Κρημνοῖς, οἷς ἐμπῖπτον τὸ ῥεῦμα παλισσυτεῖ διὰ τῆς πεδιάδος· 3, 22 : Κλύδων φερόμενος μὲν εἰς τὴν γῆν κατὰ τὸν τῆς πλημμυρίδος καιρὸν ..., παλισσυτῶν δὲ κατὰ τὴν ἄμπωτιν. Ib. c. 44.]

Παλίσσυτος, ὁ, ἡ, q. d. Ad retrogradum gressum incitatus. Sed redditur simpliciter Retrogradus, Retrocedens, Retrogrediens, Cessim iens. [Hesych. : Παλίσσυτοι, ἀναχωρήσαντες. Παλίσσυτον, ἐξ ὑποστροφῆς. Eur. Suppl. 388 : Π. στεῖχε. Soph. Œd. T. 193 : Ἄρεα τὸν μαλερὸν ... παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον. Lycophr. 1461 : Παλίσσυτος ποσὶν ἔβαινεν εἱρκτῆς ἐντός. Nicand. Th. 571. Apoll. Rh. 1, 1206 : Π. ὦρτο νέεσθαι· 3, 112, 306, al. Polyb. 15, 12, 2 : Παλίσσυτα ὥρμησε τὰ θηρία. G. D. Philo vol. 1, p. 312, 8 : Τὸ δὲ ὄχημα ἐξαλλόμενον μετὰ βίας, ὅταν ἐπὶ γῆν παλίσσυτον ἐνεχθῇ, ῥᾷστα κατάγνυται. Ap. Galen. vol. 19, p. 79, 14, Ἀνάρροον exponitur, τὸ διὰ τῶν ῥινῶν παλίσσυτον ἰόν. V. Παλίσυρτος. Hase.]

[Παλίστρεπτος. Παλίστροφος. Παλισύλλεκτος. V. Παλιν —.]

[Παλίσυρτος, ὁ, ἡ, Retractus. Euseb. De laud. Const. p. 511 ed. Amst. : Παλίσυρτοι διὰ τῶν αὐτῶν καμπτήρων μακροὺς δολιχεύουσι διαύλους. Bast. Malim παλίσσυτοι. G. D. Itemque fort. legend. παλίσσυτος de anima malorum in reptantia revertente ap. Herm. Trismeg., ubi ed. Patrit. p. 10, 48 : Παλίσυρτος δὲ τὴν ὁδὸν ὑποστρέφει. Hase.]

[Παλίφημος. V. Παλίμφημος.]

[Παλιφράδμων vitiose pro πολυφράδμων, quod v.]

[Παλίψηστος. V. Παλίμψηστος.]

[Παλίωξις, εως, ἡ, i. q. παλινδίωξις. Attigit HSt. s. v. Προίωξις. Hesych. : Π., ἡ ἐξ ὑποστροφῆς δίωξις ὅταν οἱ πρότερον φεύγοντες ἔσχατον διώκται γένωνται. Accuratius Phot. p. 374, 13, ὅταν οἱ φεύγοντες μεταβαλλόμενοι διώκωσιν. Hom. Il. M, 71 : Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι (Græci), παλίωξις δὲ (Trojanorum) γένηται ἐκ νηῶν. O (quæ rhapsodia inscribitur Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν), 69, 601. Hesiod. Sc. 154. Appiani et Agathiæ exx. attulimus s. v. Παλινδίωξις. G. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 50, 22 ed. Bonn. : Οἱ δὲ Πέρσαι τῇ π. χρησάμενοι. Hase. ‖ Παλίνωξις, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς δίωξις, ap. Hesych. (ante Παλινώρους) male pro παλίωξις.]

[Παλίωρος, ὁ, in gl. obscura Photii p. 374, 15 : Παλιώρους, ἀκοντιστάς, quod ap. Hesych. : Παλινώρους, ἄκοντας, scriptum. ‖ Παλιώρας in l. corrupto Æliani N. A. 15, 19, ubi var. lect. πάλιν ὥρας et παλιώρους.]

Πάλλα, ἡ, [Pila,] pro σφαῖρα ap. Eustath. p. 1554, tanquam a πάλλομαι. [Ad Od. Z, 115 : Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· de quo Eust. : Διονυσόδωρος λέγεται γράφειν, Πάλλαν ἔπειτ' ἔρριψεν, ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλλαν ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι. Hesych. : Πάλλα, σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. ‖ Hinc ductum verbum Παλλίζεσθαι, quod Hesych. per σφαιρίζειν exp., male παλίζεσθαι scriptum.]

[Παλλάδας, ὁ, Palladas, Atheniensis, mechanicus. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 381. ‖ Scriptor epigrammatum seculi quarti, de quo v. Jacobs. ad Anthol. vol. 13, p. 927.]

[Παλλάδιον, τό.] A nomine Παλλὰς formatum Παλλάδιον, Simulacrum Palladis. [Herodot. 4, 189 : Ἡ στολὴ τῶν Παλλαδίων. Plut. V. Nic. c. 13 : Π. χρυσοῦν. Aristoph. Ach. 546 : Παλλαδίων χρυσουμένων· ubi schol. : Παλλάδια ἐν ταῖς πρῴραις τῶν τριήρων ἦν ἀγάλματα ξύλινα τῆς Ἀθηνᾶς καθιδρυμένα, ὧν ἐπεμελοῦντο μέλλοντες πλεῖν. Celebratum præ ceteris Palladium fuit Trojanum, de quo v. fabulosas narrationes veterum ap. Apollod. 3, 12, 3, aliosque scriptores indicatos ab Heynio vol. 2, p. 295. Etymologia inepta in Etym. M. p. 649, 50 : Παλλάδια ἐκάλουν, ὡς λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν γὰρ τὸ βάλλειν.] Quod fuit etiam nomen δικαστηρίου Athenis. V. plura ap. Plut. Theseo [c. 27], item Herodian. et Suid., necnon schol. Aristoph. et Etym. [Nomen

loci fuit Παλλάδιον (v. Plut. l. c., Pollucem 8, 119) : dicasterium vero dictum fuit τὸ ἐπὶ Παλλαδίῳ : v. Aristoph. fr. 533 ap. Eustath. p. 1419, 52, Isocr. p. 381, B, Demosth. p. 643, 20; 1350, 11. Harpocr. : Ἐπὶ Παλλαδίῳ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἐν ᾧ δικάζουσιν ἀκουσίου φόνου καὶ βουλεύσεως οἱ ἐφέται. (Conf. Harpocr. s. v. Βουλεύσεως.) Ἔσχε δὲ τὸ δικαστήριον τὴν τοῦ Παλλαδίου ἐπωνυμίαν καὶ οἱ δικασταὶ τὴν τῶν ἐφετῶν ἐντεῦθεν· Ἀγαμέμνονος μετὰ τῶν Ἀργείων σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναις ἐξ Ἰλίου, Δημοφῶν ἁρπάζει τὸ Παλλάδιον καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀναιρεῖ· Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας δίκην τὸν ἁρπάσαντα ἀπαιτεῖ, καὶ συνίσταται τὸ κριτήριον ἐπὶ πεντήκοντα μὲν Ἀθηναίων, πεντήκοντα δὲ Ἀργείων, οὓς ἐφέτας ἐκάλεσαν παρὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς κρίσεως. Ab his nonnihil discrepant narrationes Pausaniæ 1, 28 et Pollucis 8, 118.]

[Παλλάδιος, ὁ, Palladius, n. virile medii ævi temporibus frequentissimum. Palladios plus quam quinquaginta enumerat Fabricius Bibl. Gr. vol. 10, p. 110 seqq. ed. Harl.]

Παλλακεία, ἡ, Concubinatus. [Strabo 17, p. 816 : Μετὰ τὸν τῆς π. καιρόν.] Dem. [C. Neær. p. 1386, 21] : Τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. Ubi complectitur domestica ministeria quibus παλλακαὶ funguntur. [Ap. Dem. recte legitur τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος. Παλλακείας HSt. ex Eustathio p. 1758, 7, posuit, Eustathius autem ex Athenæo 13, p. 573, B, memoriæ errore decepto. Παλλακία, Pellicatus, Concubinatus, Gl.]

[Παλλακεύω s.] Παλλακεύομαι, Sum pallaca, concubina. [Act. Strabo 17, p. 816 : Αὕτη δὲ (puella) παλλακεύει καὶ σύνεστιν οἷς βούλεται. Med. Plut. Mor. p. 753, D : Θεράπαινα παλλακευομένη· V. Themist. c. 26 : Οὐ μόνον τὰς γαμετάς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀργυρωνήτους καὶ παλλακευομένας.] Synes. Epist. 3 : Καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic Plut. [V. Fab. Max. c. 21] : Τῷ Φαβίῳ παλλακεύεται. [V. Artox. c. 26.] Ab Herodoto [4, 155 : Φρονίμην παραλαβὼν ... ἐπαλλακεύετο] poni pro In concubinatum accipere quidam annotant. [Recte Hesych. : Ἐπ., παλλακῇ ἐχρῆτο.]

Παλλακή, ἡ, vel Παλλακίς, ίδος, ἡ, Pallace, s. Pallaca, Concubina. At Pellex differre existimatur. [Herodot. 1, 135 : Πολλὰς κουριδίας γυναῖκας, πολλῷ δὲ πλεῦνας παλλακάς. Ib. 84. Plato Leg. 8, p. 841, D : Ἄθυτα ... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν. Diodor. 2, 10 : Χάριν γυναικὸς παλλακῆς· ubi cod. unus παλλακίδος. ‖ Παλλακίς. Per κόρη exp. Phot. p. 374, 21.] Hom. [Il. I, 449 : Παλλακίδος ... καλλικόμοιο, τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν·] Od. Ξ, [202] : Ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ παλλακίς. [Anth. Pal. 3, 3 : Παλλακίδος δούλης. Adde quæ s. v. Πάλλαξ dicentur.] Aristoph. [Vesp. 1353] : Ἕξω σε παλλακήν. Ap. Plut. et παλλακή [Mor. p. 92, E, al.] et παλλακίς [Mor. p. 26, E; 61, A, al. G. D. Sopat. In Hermog. Walz. vol. 5, p. 140, 21 : Αἰχμάλωτον π. Parthen. Narr. am. p. 114, 3 : Τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. Cleomed. Doctr. circ. p. 113, 4 ed. Bak. : Ἐπὶ τοὺς κρουστοὺς καὶ τὰς π. Eunap. ap. Suid. v. Αἰών : Πλείους ἔχειν π. τῶν στρατιωτῶν. Basil. Prochir. ed. Zachar. p. 33, 17, interdicitur παλλακίδα ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ κατέχειν. Hase. ‖ Παλλακὴ inscriptæ Alexidis, Diphili et Menandri comœdiæ.]

[Παλλακία male pro παλλακεία, quod v.]

[Παλλακίδιον, τό, Pellex, Concubina. Π. ἀντὶ γαμετῆς ἐπισπάσασθαι Plut. Mor. p. 789, B.]

[Παλλακίζω. Παλλακίζουσα lectio inepta pro πᾶν λακίζουσα ap. Lycophr. 1113 ab Tzetza memorata et utcunque explicita.]

[Παλλακῖνος· παρὰ τῷ Σώφρονι τὸ ὄνομα, δηλοῖ δὲ τὸν πάλλικα (scr. πάλληκα), ἢ τὸν τῆς παλλακῆς υἱόν, Etym. Gud. p. 450, 18. Παλλακῖνος, ὁ ἀπὸ παλλακῆς Etym. M. p. 793, 50.]

Παλλάκιον, τό, ex πάλλαξ, per dimin. : unde et Hesych. exp. μειράκιον, Adolescentulus. [Παλλάκια ex Platone comico Pollux 2, 9. Eustath. p. 1419, 51 : Παλλάκια κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οἱ παλλήκια, οἱ παῖδες, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.] At VV. LL. interpr. etiam Scortillum.

Παλλακός, ὁ, Hesychio est ἐρώμενος, Amasius. [Phot. p. 374, 22 : Παλλακόν· τὸν παλλακευόμενον.]

[Παλλακόπας, ὁ, Pallacopas, fluvius vel fossa ex Euphrate ducta. Arrian. Anab. 7, 21, 1 : Ἔκπλει ἐκ Βαβυλῶνος κατὰ τὸν Εὐφράτην ὡς ἐπὶ τὸν Παλλακόπαν ποταμόν. Παλλάκοτταν, Παλλακότταν, Παλακότταν in codicibus Appiani Civ. 2, 153.]

[Παλλαντία, ἡ, Pallantia, urbs Iberiæ, ap. Strabon. 3, p. 162, Appian. Hisp. c. 80, Ptolem. 2, 6, aliosque, ab Tzschuckio indicatos ad Pomp. Mel. vol. 2, 2, p. 418, et 3, 2, p. 514. Nomen in codd. non raro simplici λ scriptum. ‖ Adject. Παλλάντιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz.]

Παλλαντιάς, άδος, ἡ, pro epith. Palladis, VV. LL. ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 247 : Φιλέριθε κούρη Παλλαντιάς. Π. autem appellatur ut Pallantis filia. Clem. Al. p. 24 : Εἰσὶ δὲ οἱ πέντε Ἀθηνᾶς ὑποτίθενται· et enumeratis quattuor, Ἐπὶ πᾶσι τὴν Πάλλαντος καὶ Τιτανίδος τῆς Ὠκεανοῦ. Jacobs.]

[Παλλαντίδαι, οἱ, Pallantidæ, Pallantis, qui Pandionis filius fuit, posteri. Eurip. Hipp. 35; Philochorus ap. schol. Eurip.; Plut. V. Thes. c. 3 et 13.]

[Παλλαντικός. V. Παλλάντιον.]

[Παλλάντιον, τό, Pallantium, urbs Arcadiæ, a Pallante condita, Lycaonis filio. Xenoph. Hell. 6, 5, 9; Dionys. A. R. 1, 31, 45, 60, al., Pausan. 5, 1, 8; 8, 3, 1, et 27, 3; 43, 1; 44, 5. Vitiose τὴν Παλάντιον ap. Diodor. 15, 59, quod scribendum τὸ Παλλάντιον. Scriptura per simplex λ, quam in hoc nomine ejusque derivatis non raro præbent codices, Pausaniæ testimonio convellitur infra afferendo. ‖ De adject. gentili Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Παλλάντιος. (Τῶν Παλαντίων, quod Παλλαντίων scribendum, ap. Diodor. l. c., ubi tres codd. τῶν Παλαντίνων.) Τινὲς δὲ Παλλαντιάδα καλοῦσιν, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἑστιαίας εἴρηται (ubi nihil de hoc nomine nunc legitur). Παλλαντιὰς non nomen urbis, sed femininum gentile esse videtur. Mascul. Παλλαντιεῖς, οἱ, est ap. Pausan. 8, 43, 2 et 44, 5, restituendum Xenophonti Hell. 7, 5, 5 (ubi libri Παλαντεῖς vel Παλλαντεῖς) cum Palmerio, qui Παλλαντιεῖς scripsit. ‖ Παλλαντικός, ή, όν, Pallanticus. Π. πεδίον Pausan. 8, 44, 5.] ‖ Παλλάντιον, τό, Palatium [unus ex septem collibus Romæ, *Pallanteum*, tanquam a Græco Παλλάντιον, dictus ab Virgilio Æn. 8, 54. Παλλάντιος λόφος ap. Ælian. V. H. 12, 11]. V. Plut. Rom. [c. 20. De origine et scriptura nominis insignis est Pausaniæ locus 8, 43, 1 : Ἀπαιτεῖ δὲ ἡμᾶς τὸ μετὰ τοῦτο ὁ λόγος τό τε Παλλάντιον, εἰ δή τι αὐτόθι ἐστὶν ἐς μνήμην, καὶ καθ' ἥντινα βασιλεὺς αἰτίαν Ἀντωνῖνος ὁ πρότερος πόλιν τε ἀντὶ κώμης ἐποίησε Παλλάντιον (Arcadicum), καὶ σφισιν ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν ἔδωκεν εἶναι φόρων. Φασὶ δὴ γενέσθαι καὶ γνώμην καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἄριστον τῶν Ἀρκάδων ὄνομα Εὔανδρον, παῖδα δὲ αὐτὸν νύμφης τε εἶναι, θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος καὶ Ἑρμοῦ· σταλέντα δὲ ἐς ἀποικίαν, καὶ ἄγοντα Ἀρκάδων τῶν ἐκ Παλλαντίου στρατιάν, παρὰ τῷ ποταμῷ πόλιν τῷ Θύμβριδι οἰκίσαι· καὶ Ῥωμαίων μέρος τῆς καθ' ἡμᾶς πόλεως, ὅπερ ᾤκεῖτο ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου καὶ Ἀρκάδων τῶν συνακολουθησάντων, ὄνομα ἔσχε Παλλάντιον κατὰ μνήμην τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ· χρόνῳ δὲ ὕστερον μετέπεσε τὸ ὄνομα ἐν ἀναιρέσει γραμμάτων τοῦ τε λ καὶ τοῦ ν. (Idem docet Eustath. ad Dion. P. 347.) Τούτων μὲν τῶν λελεγμένων εἵνεκα Παλλαντιεῦσιν ἐκ βασιλέως ἐγένοντο δωρεαί. Παλάτιον, more Latino, ap. Diodor. 4, 21, Strabon. 5, p. 234. De colonis ab Euandro ex Arcadia ad Tiberim deductis conditoque in monte, quem Παλλάντιον vocaverant, oppidulo cognomine v. Dionys. A. R. 1, 31, cujus satis habemus postrema apposuisse verba : Ὄνομα δὲ τῷ πολίσματι τούτῳ τίθενται Παλάντιον (scrib. Παλλάντιον ex cod. Vat.) ὡς ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ σφῶν μητροπόλεως. Νῦν μέντοι Παλάτιον ὑπὸ Ῥωμαίων λέγεται συγχέαντος τοῦ χρόνου τὴν ἀκρίβειαν, καὶ παρέχει πολλοῖς ἀτόπων ἐτυμολογιῶν ἀφορμάς. Ὡς δὲ τινες ἱστοροῦσιν, ὧν ἐστι καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης ἀπό τινος μειρακίου Πάλαντος (scr. Πάλλαντος) αὐτόθι τελευτήσαντος. Τοῦτον δὲ Ἡρακλέους εἶναι παῖδα καὶ Δύνας (scr. Λαύνας ex c. 43) τῆς Εὐάνδρου θυγατρός· χώσαντα δ' αὐτῷ τὸν μητροπάτορα τάφον ἐπὶ τῷ λόφῳ, Παλάντιον (scr. Παλλ—) ἀπὸ τοῦ μειρακίου τὸν τόπον ὀνομάσαι. ‖ Παλάτιον, τό, Palatium, i. e. ædes imperatoris, quas in monte Palatino conditas imperatores inde ab Augusto habitare sole-

bant : unde factum ut quorumvis principum domus Palatia vocarentur. Dio Cass. 53, 16 : Καλεῖται δὲ τὰ βασίλεια παλάτιον, οὐχ ὅτι καὶ ἔδοξέ ποτε οὕτως αὐτὰ ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι ἔν τε τῷ Παλατίῳ ὁ Καῖσαρ (Cæsarem Octavianum dicit) ᾤκει καὶ ἐκεῖ τὸ στρατήγιον εἶχε, καί τινα καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ῥωμύλου προενοίκησιν φήμην ἡ οἰκία αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παντὸς ὄρους ἔλαβε καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἄλλοθί που ὁ αὐτοκράτωρ καταλύῃ, τὴν τοῦ παλατίου ἐπίκλησιν ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ ἴσχει. Eadem fere Procop. Hist. p. 225, B. Novitii vocabuli usum reprehendit Thom. M. p. 145 : Βασίλεια κρεῖττον ἢ ἀνάκτορα· τὸ δὲ παλάτια ἀδόκιμον· ubi Plutarchi (V. Sertor. c. 24, Galbæ c. 1, 3, 24), Joannis Chrys. (vol. 5, p. 765), Epiphanii vol. 1, p. 721, exx. (adde Josephi A. J. 19, 4, 5) indicavit Sallier. Alia Ducangius attulit, qui Παλάτιον de curia quoque s. tribunali (in porticibus domus imperatoriæ) dictum ex Procopio annotavit. Idem atque Suicerus de multiplici apud medii ævi scriptores usu adjectivi Παλατῖνος exposuerunt. Παλάτιον per ὁσπήτιον, Hospitium, exp. schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 794, 31.]

[Παλλάντιος, ία, ιον. V. Παλλάντιον. || Παλλάντιος, Ζεὺς ἐν Τραπεζοῦντι, Hesych.]

[Παλλαντίς, ἡ Τριτωνὶς λίμνη, Hesych.]

[Πάλλαξ, ακος, Πάλληξ, ηκος, Πάλλας, αντος, ὁ, Puer pubertati proximus. Ammon. p. 35 : Παῖς ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν οἱ μὲν πάλληκα (πάλλικα edd. vett.), οἱ δὲ βούπαιδα, οἱ δ' ἀντίπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον καλοῦσιν. Eustath. p. 1419, 50 : Πόθεν δὲ ἡ Παλλὰς καὶ ὅτι οὐ μόνον πάλλας ὁ νέος (πάλλαντας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν Συγγενικοῖς, Eustath. p. 84, 42), ἀλλὰ καὶ πάλλαξ, ἐξ οὗ καὶ παλλακή, καὶ παλλάκια δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οὐ παλλήκια, οἱ παῖδες, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Id. p. 1742, 37 : Ἕλλησι ... οἳ καὶ τὸν νέον οὐ μόνον πάλλαντα καλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ πάλλακα ... Ἴσως δὲ καὶ οἱ νῦν Ἀττικοὶ πάλληκας (scr. πάλληκες) ἐντεῦθεν καλεῖσθαι διεδέξαντο. » Melior Eustathii scriptura videtur πάλλαξ : vulgatior forma πάλληξ, qua Ammonius utitur, apud grammaticos fere obtinuit. Cyrilli Glossar. : Πάλληξ, *Pupa*, *Pupula*, *Catulaster*. Postremum Græcæ vocis originem patefacit; sicuti enim a *catuliendo*, *catulaster*, ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν primum πάλλος, mox forma intensiva πάλλαξ. Eam vocem Doribus acceptam refert Etym. M. p. 649, 57 : Παλλακίς, ἡ παῖς· κατὰ Δωριεῖς πάλλαξ λέγεται. Forsan scribendum : Παλλακίς, ἡ νέα· ὁ παῖς κ. Δ. Primum scriptus codex Etym. legit παλλακίς, ὁ παῖς κ., deinde Cyrillus, Παλλακίς, ἡ νέα καθ' ἡλικίαν. Veram denominationis rationem novit Cornutus De nat. deor. c. 20, p. 187 : Ἀφ' οὗ καὶ πάλληκες καὶ παλλακαὶ (l. παλλάκια) προσαγορεύονται· σκιρτητικὸν δὲ καὶ παλλόμενον τὸ νέον. » Valck. Anim. ad Ammon. p. 52. || Puellas παλλάδας vocatas esse solus grammaticorum tradit Eustath. p. 1742, 36 : Λέγουσι γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰς εὐειδεστάτας καὶ εὐγενεῖς παρθένους ἱερᾶσθαι καὶ καλεῖσθαι παρ' Ἕλλησι παλλάδας. Cujus opinionis auctorem habuit Strabonem, qui de institutis explicans Ægyptiorum 17, p. 816, Τῷ δὲ Διΐ, inquit, ὃν μάλιστα τιμῶσιν, εὐειδεστάτη καὶ γένους λαμπροτάτου παρθένος ἱερᾶται, ἃς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες παλλάδας· αὕτη δὲ καὶ παλλακεύει καὶ σύνεστιν οἷς βούλεται, μέχρις ἂν ἡ φυσικὴ γένηται τοῦ σώματος κάθαρσις· μετὰ δὲ τὴν κάθαρσιν δίδοται πρὸς ἄνδρας· πρὶν δὲ δοθῆναι, πένθος αὐτῆς ἄγεται μετὰ τὸν τῆς παλλακείας καιρόν. Quo loco de scripturæ veritate primus dubitavit Xylander, cui παλλακὰς corrigendum videbatur, recte, nisi quod παλλακίδας potius scribere debebat, collato Diodoro 1, 47, qui Διὸς παλλακίδας nominat. Ceterum ex verbis Strabonis cognoscitur παλλακίδας nomen eidem ætatis gradui significando proprie adhiberi, quem πάλληξι pueris ab Ammonio assignari supra vidimus. G. Dind. Πάλλικες, οἱ, et Παλληκάριον s. Παλικάριον, τὸ, de calonibus dicta ap. medii ævi scriptores, quorum exx. attulit Ducangius. : unde hodie vulgari Græcorum sermone τὸ Παλληκάρι, Juvenis : Παλληκάρια, Bellatores, Commilitones. Hase.]

Παλλὰς, [άδος, ἡ, Minerva, ap. poetas] tanquam a præsenti πάλλω : dicitur enim παλλὰς quasi Vibratrix dea : et quidem Hastæ vibratrix, utpote bellicosa. Alii tamen aliunde deducunt, ut te docebit Eust. [p. 84,

A 35; 1742, 35] atque alii scholiastæ. [Grammaticorum commenta breviter exposuit Etym. M. p. 649, 52 : Π. ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ παρὰ τὸ ἀναπεπάλθαι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός· ἢ ὅτι Πάλλαντα, ἕνα τῶν γιγάντων, ἀπέκτεινεν· ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ πάλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ (πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός)· ἢ διὰ τὸ παλλομένην τὴν καρδίαν τοῦ Διονύσου προσκομίσαι τῷ Διΐ. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 559. Ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως, quæ verbo πάλλεσθαι significetur, Παλλάδα vocatum esse Plato opinatur Cratyli p. 406 extr.] Dicitur autem sæpe quidem Παλλὰς Ἀθήνη, et tum epith. est Παλλάς : interdum vero et Παλλὰς sine adjectione, ut et Latini utuntur, ac tum proprii nominis vice fungitur. Eadem est ratio et in Φοῖβος Ἀπόλλων ac Φοῖβος : itidemque Latine Phœbus Apollo, et Phœbus. [Simplici Παλλάδος nomine nusquam usus est Homerus, sæpissime conjunctis Παλλὰς Ἀθήνη s. Π. Ἀθηναίη. Poetæ post Homerum alterutro nomine deam frequentius appellarunt quam utroque conjuncto, ut Παλλὰς Ἀθάνα ap. Pind. Pyth. 12, 13 (ubi verba plura interposita, Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων οὔ-
B λιον θρῆνον διαπλέξαισ' Ἀθάνα), Soph. Œd. C. 1090. Ceterum Παλλάδος nominis exx. plurima ap. Tragicos reperiuntur in quibusvis tragœdiarum partibus, pauca in diverbiis Comicorum, velut ap. Aristophanem in versibus ad tragicæ dictionis similitudinem compositis, Nub. 1265 : Ὦ τύχαι θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας· Pl. 772 : Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον. || Pallas, Tritonis filia. Apollod. 3, 12, 3 : Φασὶ γεννηθεῖσαν τὴν Ἀθηνᾶν παρὰ Τρίτωνι τρέφεσθαι, ᾧ θυγάτηρ ἦν Παλλάς κτλ. ubi v. Heyn. vol. 2, p. 297. || Παλλάδες, αἱ, Numi Minervæ imagine signati. Eubulus ap. Polluc. 9, 76. Hesych. : Παλλάδος πρόσωπον· στατήρ, ἐπὶ μὲν ἑνὸς μέρους Ἀθηνᾶς πρόσωπον, ἐπὶ δὲ θατέρου τὴν γλαῦκα. Phot. p. 374, 9 : Π. πρόσωπον· τοὺς στατῆρας, ἀπὸ τοῦ σεσημασμένου· ἐκ θατέρου γὰρ Ἀθηνᾶς πρόσωπον ἦν.]

[Παλλάς, άδος, ἡ, Pallas, n. pr. in inscr. Chæronensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 784 : Π. Κράτωνος.]

[Πάλλας, αντος, ὁ, Pallas. HSt. post verba s. v. Παλ-
C λὰς posita :] Eustath. habet etiam Πάλλας paroxytone, quod accipi ait pro νέος : in qua signif. dici Πάλλαξ quoque, unde sint παλλακὴ et παλλάκια. [V. quæ s. v. Πάλλαξ diximus.] Est autem Πάλλας, αντος, et nomen proprium, et quidem non uni tributum. [Frequens in historia fabulari nomen, cujus exx. v. ap. Hom. H. in Merc. 100, Hesiod. Theog. 376, 383, Apollod. 1, 2, 2; 3, 8, 1; 15, 5, Pausan. 1, 22, 2; 7, 26, 12; 8, 3, 1, al.] Ab uno autem eorum dicti sunt Παλλαντίδαι, qui a Theseo ejecti fuisse dicuntur. [V. Παλλαντίδαι.]

[Παλλατίδες, αἱ, rupium quarundam nomen, de quibus Callim. Lavacr. Pall. 42 : Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾤχετο, Κρεῖον ὄρος· σὺ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγας(?) ἔθηκαν ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες. Schol. : Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τῆς Παλλάδος. Παλλατίδας autem legitimæ formæ Παλλαντίδας propter metri necessitatem substituit.]

[Παλλάγχνον· κρόμμυον. Ἀσκαλωνῖται, Hesych. An pro πανλάγχνον? Guyet.]

Πάλλευκος, ὁ, ἡ, Omni ex parte albus, Candidissimus. [Æsch. Eum. 352 : Παλλεύκων πέπλων.] Eur. [Med.
D 30] : Πάλλευκον δέρην. [1164 : Π. ποδί· Hec. 500. Nonni exx., in quibus πάνλευκος scriptum, ex Dion. 7, 218; 11, 4; 16, 55; 32, 11; 29, 249; (adde 39, 259;) 41, 157, indicavit Wernick. ad Tryphiod. p. 375, et πάλλευκον ex Paraphr. Joann. 19, 27. Adde Dion. 5, 163. G. D. Orac. Sib. ap. Phleg. Trall. Mir. p. 135, 15 : Αἰγῶν παλλεύκων. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 201, C : Εἵμασι παλλεύκοις. Hase. Hesych. : Πάλλευκον, ἀνήμερον (?).]

[Παλληνάδε. Παλληναῖος. V. Παλλήνη.]

[Παλλήνη, ἡ, Pallene, Sithonis filia. Conon ap. Phot. Bibl. p. 132, 7.]

[Παλλήνη, ἡ, Pallene, peninsula ad sinum Thermaicum et Toronæum sita cum oppido cognomine, antiquo nomine Φλέγρα appellata, ubi dii cum gigantibus pugnasse narrabantur. Herodot. 7, 123, Thucyd. 4, 120, Steph. Byz. aliique scriptores ab Tzschuckio indicati ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 149—151. In codd. interdum simplici λ scripta : duplex præcipit Eustath. p. 311, 39, postulantque versus poetarum. Macedo-

nica forma Βαλλήνη, per B, annotata ab Eustath. p. 1618, 45. || Adjectiva gentilia Steph. Byz. s. v. Παλλήνη memorat quattuor, Παλληνεύς Παλλήνιος Παλληναῖος Παλληνίτης : quorum duo tantum, Παλληναῖος et Παλλήνιος, exemplis comprobata vidimus. Κλῖτα Παλληναία ap. Apoll. Rh. 1, 599. Suidas : Παλληναῖος· ὁ ἀπὸ Παλλήνης χώρας. Δαίμονα Παλληναῖον Nonn. Dion. 43, 334. Παλληνία ἄρουρα Lycophr. 1407, et simplex Παλληνία pro Παλλήνη 127 : Παλληνίαν ἐπῆλθε γηγενῶν τροφόν. Παλλήνιοι, οἱ, Eustath. p. 1618 extr. || Παλληνικός, ἡ, όν. Hegesippi Παλληνιακά, i. e. commentarii de rebus Pallenæorum, memorantur ab Steph. Byz. s. v. Παλλήνη et schol. Eurip. Rhes. 29. || Pagus Atticus, de quo Harpocr. : Παλληνεύς, Ὑπερίδης ἐν τῇ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογίᾳ. Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. Τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλληνηθέν φησιν, ὁ δὲ δημότης Παλληνεύς. G. D. Testam. Theophrasti ap. Diog. L. 5, 57 : Κάλλιππος Π. Inscr. Deliaca Massiliam allata, l. 10 : Αὖλος Διονύσιος Π., de quo conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1820, p. 184. Hase. Male Παλλῆναι ap. schol. Hom. Il. B, 574. Qualem formam in mente habuisse videtur schol. Aristoph. Ach. 233, qui adverb. Παλλήναδε ex Παλληνάδα contractum dicat. Idem de locutione Παλληνικὸν βλέπειν exposuit. Totum scholion s. v. Βαλλήναδε attulimus vol. 2, p. 82 sq. Eodem referenda videbatur Kustero Photii p. 591, 25 et Suidæ gl. : Τὸ ἀπὸ τῆς Παλλαντίδος (Παλληνίδος Suidæ ed. Med.)· τὸ φοβερόν, ἀπὸ τῆς ἐπὶ Παλλαντίδι (Παλληνίδι ap. Suid.) μάχης, ἐν ᾗ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι. Ἐπὶ Παλληνίῳ (i. e. templo Minervæ Παλληνίδος. Frustra Παλληνίδος Valckenar.) ap. Andocid. p. 14, 23. || Adv. Παλλήνηθεν Phot. Lex. p. 374, 26. Παλληνόθεν Zonar. p. 1525. || Femin. Παλληνίς, ίδος, ἡ. Π. Ἀθηνᾶς ἱρὸν ap. Herodot. 1, 62. Παλληνίδος πότνι' Ἀθάνα Eur. Heracl. 849. Δίας παρθένου Παλληνίδος ib. 1031, quo referenda Hesychii gl. Παρθένου Π., ἱέρεια (hoc voc. recte delet Elmslejus) Ἀθηνᾶς· ἔστι γὰρ ἱερὰ Ἀθηνᾶς ἐν Παλλαντίδι (Παλληνίδι correxit Musurus). Μυνδίᾳ (i. e. Ἀθηνᾷ) Παλληνίδι Lycophr. 1261. || Θεμίσων ἐν Παλληνίδι citatur ab Athen. 6, p. 234, F; 235, A, i. e. in Histo-
C ria templi Minervæ Pallenensis, ut exp. Schweigh. || Hesych. : Παλληνίς (codex παλληνίας, quod Musurus in Παλληνία mutavit, quum Παλληνὶς vel saltem Παλληνιάς deberet), ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Χαλκίτῃ. Corruptum est Χαλκίτῃ, quod Χαλκίδι scribendum esse judicabat Palmerius, Χαλκιδικῇ Is. Vossius : qui si recte conjecit, nomen hoc ad Pallenen Macedonicam referendum erit, non Atticam. Sed vere, ut opinor, Palmerius. || Παλληνὶς n. navis Atticæ in inscr. navali p. 546 ed. Bœckh. G. Dindorf.]

[Πάλληξ. V. Πάλλαξ.]

[Παλλίδης, ὁ, Pallides. Sic Harpalum vocavit scriptor Agenis ap. Athen. 13, p. 595, F.]

[Παλλιχίαρ (?), πεμμάτιόν τι παρὰ Λάκωσι, Hesych.]

[Παλλόγιον, τὸ, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 102, n. 2554 : Τὸ παλ. τῶν ὁρμητικῶν σωμάτων. Chish. Ant. Asiat. p. 135, 26 dedit πανδόκιον, vertitque Receptaculum. Hase.]

[Παλλόσεις (?), ὄργανον βασανιστήριον, Hesych.]

Πάλλω, αλῶ, Vibro, Quatio, Agito. [Plato Crat. p. 407, A : Τὸ ... ἢ αὐτὸν ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν ... πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι ... καλοῦμεν. Hesych. : Πάλλειν, κινεῖν, πηδᾶν, κληροῦν, κραδαίνειν, στρέφειν.] Hom. Il. Γ, [19] : Αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, Vibrans : pro quo et Crispans dici posset poetice, ac fortassis etiam Coruscans. Item [HSt. in Indice : « Πῆλαι, Vibrare, Concutere, κραδᾶναι [—ῆναι], σεῖσαι. »] Π, [142] περὶ ἔγχους loquens : Τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν· ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς. [Il. E, 304, de lapide : Ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος. Lycophr. 559 : Ἄγαλμα πῆλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων, de lapide sepulcrali a Lynceo in Castorem conjecto. Ἄκοντα πάλλειν Pind. Nem. 3, 79. Eur. Rhes. 374; δόρυ Andr. 698; ἴτυν Ion. 210; λόγχην Iph. T. 824; πέλτας Bacch. 782; τόξα fr. inc. fab. 21. Idem Phœn. 1306, de Eteocle et Polynice : Δίδυμοι θῆρες, δίδυμαι ψυχαί, δορὶ παλλόμεναι πέσεα πέσεα δαΐ' αὐτίχ' αἱμάξετον. Inepta in codd. quibusdam interpretatio adscripta πολέμῳ ἐνθουσιῶσαι. Rectius schol. : Ἀντὶ τοῦ τὸ δόρυ κατ' ἀλλήλων πάλλουσαι,

A ἢ ἐπὶ πόλεμον κινηθεῖσαι· unde fortasse erunt qui δόρυ π. restitui volent. Sed vera haud dubie Musgravii emendatio est δορὶ βαλλόμεναι. G. D.] Dicitur vero et de leviori s. minus vehementi agitatione, Il. Z, [474] de Hectore : Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσί. Ubi quidam interpr. Libravit, quod expositio Græca sit ὑψώσαντα διακινεῖν. [Eur. Hec. 1158 : Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χερῶν. || De curru agitando Eur. Ion. 1151 : Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς ὄχημ' ἔπαλλεν, i. q. ἤλαυνεν. De fulmine vibrando Aristoph. Av. 1714 : Πάλλων κεραυνόν, πτεροφόρον Διὸς βέλος.] Ap. eund. poetam frequens est πάλλειν κλήρους, Movere s. Quatere sortes. [Od. K, 206 : Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ ... πάλλομεν ὦκα· et in l. Iliadis Γ, 316 infra ab HSt. allato, de quo Hesych. : Πάλλος (scr. Πάλος), κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρνησιν (scrib. ἄρσιν ex Apollon. Lex. p. 126, 20) τοῦ λαγχάνοντος (ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὴν καρδίαν τῶν κληρουμένων addit Apoll.), καὶ (fort. κατὰ) τὸ « Κλήρους ... ἑλόντες. » Cui gl. quod
B adjectum in fine legitur πάλλος (scr. πάλος) ἔζευξεν, non animadverterunt editores novam esse, cujus interpretatio excidit, glossam ad Eurip. Tro. 263 referendam. G. D.] At Bud. solum etiam πάλλειν putat accipi pro Sortes movere, Sortiri, in Il. Γ, [324] : Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ Ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν· sed ego a Bud. dissentiens, subaudiri dico accusativum κλήρους, ex præcedentibus, ubi legitur, Αὐτὰρ ἔπειτα Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Sic autem et Il. H, [181, Ψ, 353] et in aliis hujusmodi Il. subaudiendum hunc accus. esse puto. At vero ap. Soph. idem ille αὐτοὺς κλήρους ἔπηλαν interpr., Sortibus collocarunt [El. 709] : Στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς Κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους. [Scribendum κλήρους cum Wundero.] || Πάλλω in soluta etiam oratione legitur. [De piscibus palpitantibus Herodot. 1, 141 : Ἄνδρα αὐλητὴν ... πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων (ἀμφιβλήστρῳ ἐκ τῆς θαλάσσης) ἐξειρύσαι, ἰδόντα δὲ παλλομένους εἰπεῖν ..., Παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι, κτλ.
C 9, 120 : Οἱ τάριχοι ἐπάλλοντό τε καὶ ἤσπαιρον ὅκως περ ἰχθύες νεάλωτοι. De senibus exsultantibus Aristoph. Ran. 345 : Γόνυ πάλλεται γερόντων.] || Affert enim Idem ex Philostr. p. 23, πάλλειν ἀφροδισίους τινὰ, pro Commovere. [Intransitive Eur. El. 435 : Ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς· 477 : Ἐν δὲ δόρει φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἔπαλλον. De saltantibus Aristoph. Lys. 1304 : Εἶα μάλ' ἔμβη, ὢ εἶα, κοῦφα πάλλων. Quod Eurip. Tro. 325 dixit Πάλλε πόδ' αἰθέριον. Hesych. : Πάλλει, κινεῖται, ἅλλεται. Per κινεῖ, σείεται, ἅλλεται exp. Photius et Suidas, quibus fort. κινεῖται restituendum.] Et ex Themist. De anima 3, πάλλειν neutraliter positum pro Palpitare formidine : ubi de homine territo et pavente dicit, Ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες. At vero ap. Soph. cum dat. φόβῳ [Œd. T. 153 : Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων], Πάλλων φόβῳ, ubi exponitur παλλόμενος. Quod pass. partic. Bud. exp. itidem Contremiscens in Plut. de Cicerone [Vitæ c. 35], Καὶ μόλις ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων. [Hom. Il. X, 452 : Ἐν δ'
D ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. Ib. 461, et Mosch. 2, 16 : Παλλομένη κραδίην. Orac. ap. Herodot. 7, 140 : Δείματι παλλόμενοι. Æsch. Suppl. 566 : Χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο· 785 : Μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία· Choeph. 410 : Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ. Xenoph. Ephes. 1, 9 : Ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Χαρὰ φλεγμονῆς δίκην παλλομένη, Gaudium furunculi instar micans, i. e. cum ærumnis conjunctum, Plato Axioch. p. 368, C. Locos quosdam medicorum, qui πάλλεσθαι de palpitantibus corporis partibus arteriarumque motu dicere solent, s. v. Παλμὸς afferemus.] || Sed et pro Sortiri ab Herodoto [3, 128 : Κελεύων πάλλεσθαι· παλλομένων δὲ λαγχάνει ...] accipi hanc passivam [mediam] vocem testatur ; idem Hesych. certe παλλόμενον exp. κληρούμενον. [Ap. Hesych. : Παλλομένων (et loco inferiore Παλλουμένων vitiose), κληρουμένων, ex Il. O, 191. « Idem restituendum in Gl. : Βαλλομένων, Ductis sortibus, de quo dixi s. v. Βάλλω vol. 2, p. 94, B. » L. D. Aor. ap. Callim. Jov. 64 : Ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε πῆλασθαι.

Schol. : Ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσον πραγμάτων χωρεῖ.] || At Πάλτο, quod est sine incremento pro ἔπαλτο, Eust. [p. 1035, 59] exp. προσέκρουσε et προσέπταισε, [ἔλατο et ἀπέδη Hesych., apud quem πάλτο scriptum errore librarii cui ἐπάλτο obversatum videtur, quod ab ἐφάλλομαι est derivandum,] in Il. O, [645] : Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. [Et in compositis ἀνέπαλτο, ἔκπαλτο et κατέπαλτο, de quibus s. v. Ἀναπάλλω, Ἐκπάλλομαι, Ἐφάλλομαι et Καταπάλλομαι. || Aor. sec. activi ἀμπεπαλών, passivi ἀναπαλῆναι : de quibus v. s. Ἀναπάλλω. || Præteriti medii unicum est exemplum, ab Scaligero restitutum Nonno Dion. 14, 152 : Ἐνὶ σκοτίῳ δὲ μελάθρῳ πολλάκι πηχύνοντο πεπηλότι (πεπηγότι vulgo) κοῦρον ἀγοστῷ, Concutiente s. agitante manu : nisi aut γεγηθότι, ut in locis similibus 3, 340; 46, 246, aut μεμηλότι legendum cum Lobeckio ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 263. Πεπηλότι defendit Lehrs. Quæst. epic. p. 291.]

[Πάλμα. V. Παλμός.]

[Παλμαστικὸς vitiose pro παλματικός, quod v.]

[Παλματίας, ὁ, (sc. σεισμός.) Tremor terræ, Aristot. De mundo c. 4. Schneid. || Παλματίαν οἶνον Alex. Trall. 7, p. 372, quod παλματιανὸν rectius, ut videtur, scriptum ib. p. 374. Non satisfacit Struvii conjectura, qui vinum palmeum intelligebat, quod φοινίκινον Græce dicitur. Mihi non dubitandum videtur quin nomen a loco ductum sit, sive is *Palma* sive *Palmaria* (de quibus v. Pomp. Mela 2, 7, 18 et 20 cum annot. Tzschuckii) sive alius fuit. G. Dindorf.]

[Παλματικός, ή, όν. HSt. s. v. Παλμός :] Παλμικὸν οἰώνισμα, Augurium quod inde [ex palpitatione] captatur. V. Suid. [s. v. Οἰώνισμα : Παλμικὸν δὲ τὸ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον, οἷον εἰ ἐπάλθη ὁ δεξιὸς ἢ ἀριστερὸς ὀφθαλμός (Hoc est quod Theocr. 3, 38 dixit, Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· et Plaut. Pseud. 1, 1, 105 : *Ita supercilium salit.* Schneid.), ἢ ὦμος, ἢ μηρός, ἢ κνησμὸς ἐν τῷ ποδί, ἢ πρὸς τὸ οὖς ἦχος ἐγένετο, τόδε συμβαίνει· ὁ συνέγραψε Ποσειδώνιος. Eadem ap. Nonnum leguntur in Greg. Naz. Stelit. p. 151, ubi παλμαστικὸν legitur, quod in παλματικὸν mutandum ex Eudocia p. 41. In ἀλματικὸν corruptum ap. chronogr. Ms. a Müllero memoratum ad Reines. Annott. in Suidam p. 182. In παλμωτικὸν ap. Cedren. p. 36, A.]

[Πάλμη, γέρρον, Hesych. Est Latinum Parma, quod in codd. interdum *palma* scribitur.]

Παλμός, ὁ, item Πάλμα, τό, Vibratio, Agitatio. [Παλμὸς τῆς πυγῆς Alciphr. 1, 39, p. 192. « I. q. ῥιπή, de vento, Nonn. Jo. 3, 41 : Πνεῦμα παλινδίνητον ἀθέσφατον τινὶ παλμῷ οἶδε περιπνείειν. De fulgure id. Dion. 1, 193 : Κυβιστητῆρι δὲ παλμῷ ... ἀστεροπὴ σκίρτησεν. De luce 21, 329: Οὔπω μέσσοθι θάμνων ἥλιος περόρητο κατάσκιος ὀξέϊ παλμῷ. » Wakef. De ebullitione musti Heracl. Alleg. Hom. p. 456 : Τὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ νεοθλιβοῦς γλεύκους π. Valck.] Exp. autem πάλμα et nomine πῆδημα a schol. Soph., at παλμὸς frequens est ap. Medicos et quidem pro Palpitatione : ut παλμὸς καρδίας ap. Ægin. [Galen. in libro Περὶ τρόμου καὶ παλμοῦ vol. 7, p. 201 : Ἀλλὰ καὶ παλμός, ἴσως φήσει τις, ὡσαύτως τῷ τρόμῳ κίνησίς ἐστιν ἀβούλητός τε καὶ ἀκούσιος ἐπαιρομένων τε καὶ καταφερομένων τῶν παλλομένων μορίων. Πῇ ποτ' οὖν διοίσει τρόμος παλμοῦ; Μέχρι μὲν τοῦδε φαίνονται μηδὲν ἀλλήλων διαφέροντες, διενηνόχασι δέ· οὔτε γὰρ τόπον πάσχοντα τὸν αὐτόν φημι εἶναι τοῖς παλλομένοις οὔτ' αἰτίαν οὔτε σύμπτωμα. Τρέμει μὲν γὰρ μὴ προελόμενος κινεῖν τὸ κῶλον οὐδείς, πάλλεται δὲ τὰ παλλόμενα, κἂν ἀποκείμενα τύχῃ κἂν μηδεμίαν κίνησιν αὐτοῖς ἐπάγῃς. Id. De causs. sympt. ib. p. 67 : Ὁ π. ἐστι διαστολὴ παρὰ φύσιν, ἐν ἅπασι δὲ γίγνεται τοῖς μορίοις, ὅσα γε διαστέλλεσθαι πέφυκεν. Defin. med. vol. 2, p. 256 : Π. ἐστιν ἔπαρσις καὶ ὄρουσις σώματος εἴκοντος καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος, ὑπὸ πνεύματος γινόμενος, οὐκ ἀεὶ παρακολουθῶν, ἀλλὰ κατὰ χρόνους τινὰς γινόμενος. Sic π. ὑποχονδρίου, π. περὶ ὀμφαλὸν διὰ τέλεος, παλμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος, et π. καρδίης ap. Hippocr. sæpius. Hæc fere Foes. Per τρόμος et σεισμὸς exp. Hesych. et Suidas. Nicand. Th. 744 : Μετὰ γούνασιν ἄλλοτε παλμός, ἄλλοτε δ' ἀδρανίη. Aristot. De respir. c. 20 : Ἐν τῇ νόσῳ τῇ καλουμένῃ παλμῷ.] In VV. LL. annotatur ex Greg. Naz. παλμὸς dictum de Radio solis in aqua reflexo : item ex Galeno De pulsibus, παλμὸν dici etiam de arteriarum motu. [Οἱ κατὰ κοιλίην παλμοὶ ap. Hippocr. p. 80, B, et 167, A, de vehementi arteriæ magnæ, quæ ad spinam adjacet, motu. Quod legitur in Progn. p. 38, 34 : Σφυγμὸς ... ἐν τῷ ὑποχονδρίῳ, in multis exemplaribus παλμὸς scriptum esse testatur Galenus. Παλμὸς ἰσχυρὸς φλεβῶν σφαγιτίδων Hippocr. p. 161, E. Foes. Galen. vol. 8, p. 87 : Αἰγυπτίου τὸ περὶ παλμῶν βιβλίον, ὃ νῦν ἡμεῖς καλοῦμεν σφυγμῶν. V. ib. p. 98.] Gorr. autem de hac voce ita : Π., Palpitatio. Est diastole præter naturam in aliqua parte facta. Fit in omnibus corporis partibus quæ distendi dilatarique possunt, h. e. naturaliter mollibus, ut extendi et rursus in se sidere possint, ut cute et subjectis musculis, sed præsertim ventriculo, vesica, utero, intestinis, jecinore, liene, et septo transverso : adhæc in arteriis etiam et corde, in quibus palpitationem diversum multum a pulsu motum esse, manifesto apparet. Palpitatio namque non iis modo partibus, sed aliis etiam omnibus quibus incidere potest, solius morbi opus est, neque ad ejus generationem quicquam natura confert. Sed neque passio est voluntariæ virtutis propria, aut instrumentorum ad eam spectantium, sed, ceu modo dictum est, omnibus corporis partibus quæ dilatari possunt, incidit, eas exaltans inflansque ad eum modum quo arteriæ dilatantur. Incidit autem etiam una cum palpitatione partis quodammodo huc atque illuc concussio, eodem quidem modo quo etiam in tremore, sed majoribus intervallis. Palpitans namque musculus, si magnus est, dum dilatatur, totum membrum sæpenumero secum attolit : dum vero contrahitur, deorsum ferri ceu rei cuidam inanimatæ permittit, ita ut totus motus præter naturam sit, non autem, sicut in tremore, mistus quodammodo et compositus. Ejus causa est etc.

Παλμοσκόπος, ὁ, Qui παλμὸν contemplatur et ex eo divinat. [Conf. Παλματικός.]

[Πάλμυρα, ἡ, Palmyra, urbs Syriæ. Ex Uranii Arabicis memorat Steph. Byz., qui φρούριον Συρίας vocat. Ab Solomone conditam Syrorumque lingua Θαδάμορα, a Græcis autem Πάλμυραν (libri vitiose Παλμυράν, ut *Palmira* ap. Plin. H. N. 5, 25) appellatam esse tradit Joseph. A. J. 8, 6, 1. Παλμύρας πόλεως Procop. Hist. p. 88. Πάλμυραν πόλιν Appian. Civ. 5, 9 (ubi duo codd. male Πάλμυρα), Zosim. 1, 54. || De adjectivo Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀδριανοπολῖται μετωνομάσθησαν, ἐπικτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Παλμυρηνοί, οἱ, in numo Elagabali a Berkelio memorato, ap. Appian. l. c., Zosim. 1, 44, 50, aliosque. Παλμυρηνή, ἡ, regionis nomen, ap. Strabon. Chrestom. vol. 3, p. 405, 409 ed. Cor. *Palmirenæ solitudines* ap. Plin. H. N. 5, 24. G. Dindorf.]

[Πάλμυρον (?) inter nomina in υρον ap. Theognost. p. 131, 23.]

[Πάλμυς, ὁ, Palmys, Trojanus. Hom. Il. N, 792, ubi accus. Πάλμυν.]

[Πάλμυς, υος et υδος, ὁ, Rex. Πάλμυς ἀρβέτων (Juppiter) ap. Lycophr. 691, ubi var. lect. πάλμος et πάλμης, et Dosiad. Anth. Pal. 15, 25, 17. Voc. Ionicum esse idemque significare quod βασιλεὺς annotavit Tzetza ad Lycophr. allato Hipponactis versu, Ὦ Ζεῦ πάτερ θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ. Cui addatur alter ejusdem poetæ versus ap. Tzetz. ad v. 219 : Ἔβωσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν. Idem Hist. 5, 456 : Τοῖς δὲ Λυδοῖς καὶ Ἴωσι τοῖς ἐν Ἐφέσου τόποις πρὶν πάλμυς βασιλεὺς ὁ σύμπας ἐκαλεῖτο. Per πατὴρ ἢ βασιλεὺς exp. schol. cod. Paris. Lycophr., quas interpretationes Hesych. quoque conjunxit in gl. corrupta Παλμυός· βασιλεύς, πατήρ· οἱ δὲ πάλμυς, quæ sic est emendanda, Πάλμυς· βασιλεύς· οἱ δὲ πατήρ. Genitivi formam legitimam fuisse πάλμυος ex Chœrobosci verbis colligi potest a Bekkero editis in Anecd. p. 1408 : Πάλμυς πάλμυος· τὸ γὰρ παλμύδος διὰ τοῦ δος κλιθὲν παρ' Αἰσχύλῳ ἡμάρτηται. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον βασιλέως· ubi corrigendum Πάλμυς πάλμυος et πάλμυδος. G. Dindorf.]

[Παλμύτης. V. Πεμμώδης.]

[Παλμώδης, ὁ, ἡ, Palpitationem excitans, Cum palpitatione conjunctus. Diodor. 3, 50 : Αἱ κατὰ τὸν ἀέρα συστάσεις ... ἐπιδιδόασιν τοῖς ἀνθρώποις ... περιχέονται τοῖς σώμασι ψυχραὶ καὶ παλμώδεις· quod c. 51 ἀέρα dixit παλμοὺς ποιοῦντα. Philo vol. 1, p. 166, 29 : Ἡ τῶν παθῶν παλμώδης νόσος· 211, 36 : Ὅταν παλμῶδες ἐν

ψυχῇ πάθος ὡμὸν γένηται· 698, 26 : Τὸ π. καὶ παφλάζον τοῦ νοσήματος. Παλμώδεις πόνοι Hippocr. p. 70, A. Passive p. 69, F : Οἱ παλμώδεις δι' ὅλου, Quos palpitationes totos occupant.]

[Πάλμων lectio vitiosa. V. Ἐπάμων.]

Πάλος, ὁ, Vibratio, Concussio, Agitatio. Eur. [Iph. A. 1151] : Βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσούδισας [προσούρισας libri] πάλῳ, Infantem meum vibrando illisisti solo, s. vibratum. [Lectio vitiosa. Σῷ (ζῶν Musgravius) προσούδισας πέδῳ Scaliger.] || Sortitio, Sors. [Herodot. 3, 80 : Πάλῳ ἀρχὰς ἄρχει. Æsch. Sept. 458 : Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Soph. Ant. 275; Eur. Tro. 263. Idem Ion. 416 : Οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.] Apoll. Arg. 1, [395] : Κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο. Et πάλῳ λαχὼν ex Herodoto [4, 153, Æsch. Sept. 55, 126, al.] pro Sorte delectus. [Τύχης πάλος Æsch. Ag. 333.]

[Παλοῦς. V. Παλῆς.]

[Πάλσις, εως, ἡ, Vibratio. Etym. M. p. 394, 56 : Ἀπὸ τῆς τῶν δοράτων πάλσεως. Angl. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 112, B : Ἀπόλλωνα προσεῖπον ἀπὸ τῆς τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ πάλσεως. Hase. Alia exx. v. s. Παλματικός.]

[Παλτάζω, Jaculo peto. Hesych. : Ἐπάλταξα, παλτῷ ἔβαλον. Dahler. Videndum ne grammatico fraudem fecerit scriptura ex ἐπάταξα corrupta. G. Dindorf.]

Παλτάρια [?], Siligo, Simila, σεμίδαλις, [Phot. p. 375, 6 et] Suidas.

[Παλτηνός. V. Πάλτος.]

[Πάλτο. V. Πάλλω.]

[Παλτόν. V. Παλτός.]

Παλτός, ή, όν, Vibratus, q. d. Vibratilis, ut παλτὸν πῦρ, ap. Soph. [Ant. 131], pro Fulmine; παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον, Eust. : tanquam sc. ἄνωθεν παλλόμενον, ut habet schol. Soph. Item παλτὸν pro κληρωτὸν, Hesych., ut πάλλεσθαι pro κληροῦσθαι. || At Παλτὸν substantive Jaculi s. Teli quoddam genus. Quidam interpr. Tragula : quidam et Pilum. Hesychio est ἀκόντιον. [Pollux 1, 138 : Π. Μηδικόν, τὸ ἀκόντιον.] Xen. De re eq. [12, 13] : Ἀκόντισμά γε μὴν τὸ μακρότατον ἐπαινοῦμεν· καὶ γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ. Ubi tamen Cam. vertit, Telum, ita hunc l. interpretans : Jaculum autem ejici longissimo spatio optimum putamus; ita enim quum avertere, tum mutare telum, tempus magis permittet. Præcedit autem ibid. : Ἀντί γε μὴν δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα εὔπαλτα [recte Leuncl. δύο παλτὰ] μᾶλλον ἐπαινοῦμεν· quæ Idem ille ita vertit : Camacinarum hastarum loco, h. e. hastatarum perticarum, quæ et fragiles et graves, probatur nobis, si gestentur corneæ, quæ vibratiles magis sunt. Existimavit enim Cam. εὔπαλτα esse a nomine adj. Εὔπαλτος, quod significet Vibratilis, i. e. Vibratu facilis, Qui facile vibrari potest. Ac certe non video quæ alia lectionis hujus interpret. afferri possit; sed eam ego suspectam habeo, et pro εὔπαλτα reponi debere παλτὰ existimo, tum quod sequatur alter ille περὶ παλτοῦ locus, tum quod inveniam itidem Hell. 3, [4, 14] κρανέϊνα παλτά, p. 292 meæ ed. : Ὡς δ' ἐς χεῖρας ἦλθον, ὅσοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἔπαισάν τινας, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα· οἱ δὲ Πέρσαι κρανέϊνα παλτὰ ἔχοντες, ταχὺ δώδεκα μὲν ἱππέας, δύο δ' ἵππους ἀπέκτειναν. De κρανέϊνα autem quod hic vides, quin reponendum sit pro κρανέϊνα in illo opusculi Π. ἱππικῆς loco, minime dubitandum esse putans, ita scripsi : quamvis mea quoque editio ceteras sequens κρανέϊνα habeat. Idem Cyrop. 6, [2, 16] παλτὸν esse aptum iis qui volunt τὴν μάχην ποιεῖσθαι ἐκ χειρός, ostendit ita scribens : Παλτὸν δὲ ἓν ἰσχυρότερον ἕκαστος λαβών, προσελαύνειν διανενόηται, ὡς ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιησόμενος. Ib. 8, [8, 22] : Καὶ ἓν παλτὸν ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. Sed Idem alibi [1, 2, 9] non hunc solum, sed et alterum usum παλτοῖς tribuit, scribens de Persis : Καὶ ἐν κολεῷ κοπίδα, ἢ σάγαριν· ἔτι δὲ γέρρον, ἢ παλτὰ δύο· ὥστε τὸ μὲν ἀφεῖναι, τῷ δ', ἂν δέῃ, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι. [Æschyl. fr. 14 : Καὶ παλτὰ κάγκυλητὰ καὶ χλιδῶν βαλών.]

[Πάλτος, ἡ, Paltus. Steph. Byz. : Π., πόλις Συρίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ (cujus verba apposuit Steph. s. v. Κάρνη. Ἡ τῶν Ἀραδίων παλαιὰ Πάλτος ap. Strabon.

16, p. 753). Ὁ πολίτης Παλτηνός, ὡς Δαμασκηνός. Episcopum Παλτηνῶν ex Actis Concilii Chalcedon. memorat Berkelius.]

Παλύνω, Aspergo, Conspergo. [Plut. Mor. p. 638, E : Τὸ συμπάσσειν τῶν ποιητῶν καὶ καταπάσσειν παλύνειν λεγόντων.] Hom. Od. Ξ, [429] : Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Sed et ἄλφιτα παλύνειν ap. eund. poetam significat quoddam ἐπίπασμα. [Il. Σ, 560 : Γυναῖκες λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον· Od. Ξ, 77. Hippocr. p. 623, 52, qui ἄλφιτα ἐπιβαλὼν eodem sensu dixit p. 572, 12.] Redditur etiam Misceo, Humecto, Albefacio [Candido Gl.], λευκαίνω. [Hom. Il. K, 7 : Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Apoll. Rh. 3, 69 : Νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα.] Quæ signif. et huic Oppiani l. [Cyn. 3, 171] quadrare potest, Χιὼν δ' ὅτε πάντα παλύνει· sed reddi etiam potest Nix omnia conspergit. [Menand. Hist. Exc. p. 297, 13 : Ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης.] V. Eustath. [p. 786, 18] et Etym. [M. p. 650 : Παλύνειν, ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν, ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν], nec non Hesych. [Ἐπάλυνεν, ἐλεύκανεν, ὕγρανεν, ἀνέδευσεν, ἢ ἐπίπασεν· ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ἐλεύκανε χιόνι. Παλύνας, τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν, τὴν λεγομένην χυτήν· εἴρηκε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλεύρου. Quæ gl. recte refertur ad Soph. Ant. 247 : Κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας. Conspergendi signif. ap. Apoll. Rh. 3, 1256 : Καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο (medicamentis Medeæ). Dionys. P. 1049 : Πρὶν ... κάρην ἱδρῶτι παλύναι. Theocr. 4, 28 : Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται. Schol. λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος· πάλην γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου· cujus in verbis πάλην pro usitato πάλης etymologiæ caussa fictum videri s. v. Παλύνω diximus. G. D. In numo s. forma ænea Bibl. Regiæ Viscont. *Journ. des Sav.* 1817, p. 173 legit ac vertit : Κηρία διοσόδη, πρὸς παλύνειν ῥῖνας, Favi dupliciter odori, ad aspersionem narium. Hase.]

[Πάλων, ὁ, n. pr., nisi mendum subest, legitur in fictili *Catal. di scelte ant. del princ. di Canino* p. 104, n. 1182. In alio, De Witte *Descr. des ant. de Durand* p. 141, n. 392 : ΡΑΛΟΝ. Hase.]

[Πᾶμα, τό.] Πάμμα, τό, Possessio : ut a κτῶμαι dicitur κτῆμα, hanc ipsam signif. habens. [Vera scriptura πᾶμα est. Schol. cod. Lips. ad Hom. Il. Δ, 433 : Πάμματα παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα ἀπὸ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ πηός. Ἴσως δὲ καὶ Αἰολικόν ἐστι διὰ τὰ δύο μ. Idem Eustathii commentum est, qui quum in codd. πάμματα et πολυπάμμων scriptum reperisset, librariorum hos errores Æolicæ dialecto imputavit p. 494, 1. Recte schol. Ven. : Πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ α. Substantivi πᾶμα duo supersunt exempla, de quibus dixit Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 179, alterum Theocriti in Fistula v. 12 : Πᾶμα Πάρις θέτο· alterum Dosiadæ Anth. Pal. 15, 25, 5 : Παμάτων (codex παμμάτων) φθόντο μηδέν· quod schol. per θρεμμάτων exp.]

[Παμάριος, ὁ, n. pr. scriptum in fictili. Ed. Gerhard. *Denkmäl. des Mus. zu Berlin*, p. 34, n. 1607. Hase.]

[Παμβαχίς. V. Βαμβακίς.]

Παμβασίλεια, ἡ, Omnium regina, Summa regina. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 353, n. 2415, 15 : Ἀλλὰ σύ, π. θεά, πολυώνυμε Κούρα. Hase. Aristoph. Nub. 1150 : Παμβασίλει' Ἀπαιόλη. Nubes παμβασίλειαι ib. 356. Π. Διὸς ἄκοιτις Apoll. Rh. 4, 382. Frequens in Hymnis Orph. 9, 16; 10, 2; 13, 6; 15, 2, al.]

Παμβασιλεία, ἡ, Regia potestas plenissima aut summa, Merum s. Summum imperium : αὐτοκρατορία, κράτος ἀνυπεύθυνον. Citatur ex Aristot. Pol. 3, 11, 12. [Themist. Or. 18, p. 267, 29.]

Παμβασιλεύς, έως, ὁ, Omnium rex, Summus rex. Aristot. Polit. 1, 3. [Sirac. 50, 18 : Ὑψίστῳ παμβασιλεῖ. Agathias Anth. Plan. 4, 41 : Θεουδέα, παμβασιλῆος ἀμεμφέα κηδεμονῆα. Παμβασιλῆα Orph. H. 72, 3. Ὁ π. θεὸς ap. Eustath. Opusc. p. 127, 7; 192, 26, et alii, « ut Nilus Epist. 226, Mich. Syncell. Laud. Dionysii Ar. p. 346, 4 a fine, ed. Paris. 1562. » Boiss. Julia Balbilla in inscr. ap. Letronn. *Statue vocale de Memn.* p. 152, 3, et *Journ. des Sav.* 1831, p. 368 : Ἀδριανὸν δ' ἐπιδὼν τὸν π. De Deo Clem. Al. Strom. 7, 3, 16 : Τοῦ π. καὶ παντοκράτορος· et Euseb. qui sæpissime h. v. utitur, velut Dem. ev. p. 11, D; 91, B; 103, C; 106, D; 107, A; 127, B; 133, D; 144, B; 155, D. Hase.]

[Παμβδελυρός, ά, όν, Omnino abominandus, Impurissimus. Aristoph. Lys. 969 : Ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά· et Eccl. 1043.]

[Παμβέβηλος, ὁ, ἡ, Impurissimus, Sceleratissimus. Cyrill. Al. In Es. 61, p. 860 : Ὁ π. Σατανᾶς. Suicer. Suid. s. v. Κωνσταντῖνος. Basil. in Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 9, part. 2, p. 100; Psellus p. 107 ed. meæ; Barthol. Edess. in Le Moyne Var. sacris vol. 1, p. 306. Boiss. Jo. Xiphil. p. 271, C Grets. : Ἀκάθαρτος καὶ π. Hase. Joseph. Genes. p. 39, B.]

[Παμβίας, ὁ, Omnia vi sua superans. Pind. Nem. 9, 58 : Παμβίᾳ κεραυνῷ.]

[Παμβλαβής, ὁ, ἡ, Omnino nocens. || Passive Manetho 4, 31 : Παμβλαβέας ῥέζει καὶ ἀκτεάνους. Similiter ib. 76.]

[Παμβόητος, ὁ, ἡ, Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis p. 298. Boiss.]

[Παμβοιώτια, τά, Pambœotia, commune Bœtorum omnium festum (Eustath. p. 247, 27; 268, 24; Pollux 6, 163; Polyb. 4, 3, 5; 9, 34, 11), Coroneæ celebratum : v. Strabon. 9, p. 411, Plut. Mor. p. 774, E.]

[Παμβοιωτοί, οἱ, Universi Bœoti. Τὸ κοινὸν Παμβοιωτῶν συνέδριον in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 788, 30.]

Πάμβορος, ὁ, ἡ, Omnivorus, παμφάγος. [Ælian. N. A. 1, 27; Joseph. A. J. 5, 8, 6. Superl. Παμβορώτατον ap. Suidam.]

[Παμβότανον, τό, Omnis herba, Omnis generis herbæ. Τὸ π. τοῦ ἀγροῦ Job. 5, 25. Nicetæ et Germani Cpol. exx. addit Ducang.]

[Πάμβοτος, ὁ, ἡ, Omnes nutriens. Æsch. Suppl. 565 : Δῖον π. ἄλσος.]

[Παμβωτάδης, ὁ, Pambotades. Steph. Byz. : Π., δῆμος Ἀττικῆς, Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης Παμβωτάδης. (Ex Demosth. p. 1250, 20, Ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ citat Harpocr.) Τὰ τοπικὰ εἰς (ἐκ cod. Vratisl.) Παμβωτάδων, ἐν Παμβωτάδων (scr. — αδῶν)· Ἀριστοφάνης. Vitiose ap. Suid. : Παμβωτάδες· Παμβῶται δῆμος κτλ.]

Παμβῶτις, ἡ, Omnes pascens, Omnium altrix : simile Homerico πουλυβότειρα. Soph. Phil. [391] : Ὀρεστέρα παμβῶτι γᾶ, i. e. πάντας τρέφουσα, πολυτρόφε. [|| Metaph. Παμβῶτις τύχη, ἐλπὶς παντοτρόφος ap. Hesych., ex tragico aliquo poeta, ut videtur.]

[Παμβώτωρ, ορος, ὁ, i. q. παμβῶτις. Stasinus ap. Schol. Hom. Il. A, 5 : Π. γαῖαν.]

[Παμένης. V. Παμμένης.]

[Πάμιλλος, ὁ, Pamillus, Megarensis. Thucyd. 6, 4, ubi alii libri Πάμιλον et Πάμμιλον. Quæ vera habenda scriptura erit, si huc referendum πάμμιλος, quod inter vocabula in ιλος ponitur ab Arcad. p. 56, 1, ubi vitiose codex alter πάμμιδος.]

[Πάμισος, ὁ, Pamisus, commune pluribus Peloponnesi fluviis nomen. Herodot. 7, 129; Strabo 8, p. 336, 339, 361, 366, ubi Euripidis ex Cresphonte versus affertur, Πάμισον ἐς θάλασσαν ἐξορμώμενον. Pausan. 4, 31, 4 et 34, 1. Παμισὸς oxyton, contra regulam Theognosti p. 73, 16, ap. Polluc. 6, 148. Παλμισός, πόλις ap. Zonar. p. 1507, fort. pro Παμισός, ποταμός.]

[Πάμμα vitiose pro πᾶμα, quod v.]

Παμμάκαρ, [ὁ, et femin. Παμμάκαιρα, ἡ], Omni ex parte beatus. [Hesych. : Π., κατὰ πάντα μακαριστός. Orph. H. 18, 3. « Troparion Allatii de Methodiis s. 13. » Boiss. Vit. Maximi Confess. vol. 1, p. xciii. Eustath. Opusc. p. 166, 34. G. D. Vita Chrys. t. 8, p. 307, 44. Mart. CPol. Act. SS. Aug. t. 2, p. 441, 5 : Τοῦ π. φωστῆρος. Hase.]

[Παμμακάριος, ὁ, ἡ, idem. Euseb. H. E. p. 512.]

[Παμμακάριστος, ὁ, ἡ, Omnino felix prædicandus. Hesych. v. Πανόλβιος. V. Stephani jun. in Anal. Bened. p. 530 : Π. Στέφανε. G. D. Mich. Syncell. Laud. Dionysii Ar. p. 347; 348, 5 a fine; Acta Theophili p. 28, 2 ed. Sinner. Boiss.]

[Παμμάταιος, ὁ, ἡ, Prorsus irritus. Æsch. Ag. 387 : Ἄκος δὲ παμμάταιον, ubi recte corrigi videtur πᾶν μάταιον. || « Vanus. Theod. Prodr. Rhod. p. 126 : Ὦ παμμάταιος καὶ παράφρων καρδία. » Boiss.]

[Παμμαχί, Omnibus pugnantibus. Inter adverbia quæ ι longum habeant memoratur ab Apollon. in Bekk. Anecd. p. 500, 30.]

[Παμμαχία, ἡ, i. q. seq. Euseb. De laud. Const. p. 620, D : Ἀσωμάτοις π. Hase.]

Παμμάχιον, τό, q. d. Certatio omni pugnæ genere. [Photio p. 375, 4, et] Suida exp. παγκράτιον. Lege quæ huc pertinentia scripsi in Παγκρατιαστής. [Restituendum Dioni Chrys. vol. 2, p. 107, ubi Hercules vicisse dicitur πάμμαχον, et fortasse Hesychio, Κυπρία πάλη· ἣν ἔνιοι πάμμαχον καλοῦσιν. G. Dindorf.]

Παμμάχος, ὁ, ἡ, Qui omni pugnæ genere certat. [Æsch. Ag. 177 : Παμμάχῳ θράσει βρύων. Ex glossemate, ut videtur, illatum Aristoph. Lys. in ipso fine fabulæ : Καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν χαλκίοικον ὕμνη τὰν παμμάχον· neque enim simplex dipodia iambica aptam clausulam præbet. De pancratiastis Plato Euthyd. p. 271, C, Theocr. 24, 112, Dio Chr. vol. 1, p. 282, Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 692, Philipp. Anth. Plan. 4, 52, ubi πάμμαχον proparoxytonum. Figur. Plut. Mor. p. 804, B : Πάμμαχον ἀγῶνα τῆς πολιτείας ἠθληκότα. Π. ψυχή Hippocr. p. 28, 22. || Adverb. Παμμάχως, Justin. Mart. Apol. 2, p. 132, 14. G. D. Clem. Al. Pædag. 3, 2, 9 : Π. σώζειν. Hase.]

[Πάμμεγας, άλη, α, Omnino magnus, Permagnus, Maximus. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 270, 7 : Ὁ μέγας οὗτος καὶ π. ἱερόσυλος. Boiss.] Πάμμεγα, Omnino magnum, Valde magnum. [Plato Phædr. p. 273, A : Δοκεῖ τοῦτο π. εἶναι· Tim. p. 26, E. Lucian. Icarom. c. 15 : Φῶς π. « Adverb. Zachar. Mityl. Dial. p. 216, 4. » Boiss. Psellus Lect. mir. p. 145, 17 ed. Westerm. : Γελᾷν π. Hase.]

|| Παμμέγιστος, Omnino maximus, Omnibus modis maximus. [Paulus Sil. Descr. S. Soph. 83, 101, 111. Boiss. OEcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 173, 11 : Ἀθανασίῳ τῷ παμμεγίστῳ. Inscr. ap. Tournef. *Voy. du Lev.* t. 2, p. 176 : Πανμέγιστον (sic) τόνδε πύργον. Hase. Ælian. V. H. 10, 2 : Παμμέγιστον ἀνδριάντα. Sed duo codd. μέγιστον. Theodos. De exp. Cretæ Acroas. 3, 186 : Ὦ παμμέγιστε Ῥωμανέ.]

Παμμεγέθης, ὁ, ἡ, q. d. Omnino magnus. [Hesych. : Π., λίαν μέγα. Π. ὄρος Polyb. 5, 59, 4. Plato Parm. p. 164, D : Ἀντὶ σμικροτάτου παμμέγεθες· Leg. 11, p. 913, D : Πλῆθος θησαυροῦ παμμέγεθες. Τεκμήρια πάμπολλα καὶ παμμεγέθη Parm. p. 128, B. Polyb. 7, 8, 8 : Π. σημεῖον βίου σώφρονος. Π. πρόβλημα 28, 11, 9.] Apud Xenoph. Prægrandis. [Mem. 3, 6, 13 : Λέγεις π. πρᾶγμα. Lucian. Catapl. c. 12.] Et παμμέγεθες φθέγγεσθαι, VV. LL. Immani voce intonare. Item παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι, Immodice cachinnari. [Superl. Παμμεγεθέστατος Suidas s. v. Γολιάθης. « Sym. Sethi supra in Γρύψ, p. 797, B; Stephan. et Ichnel. p. 382. » Boiss. Schol. Plat. Tim. p. 17, 15. Cramer.]

Παμμεδέων, οντος, ὁ, poetice, Omnibus regnans, Omnium regnator s. rector, Omnibus imperans, Omnipotens. [Nonn. Joann. c. 5, 102 : Παμμεδέοντι υἱέϊ· c. 6, 98 : Π. γενετῆρι.] Sic Παμμεδέουσα, fem. gen. [Π. μορφή Nonn. Jo. c. 12, 71. « Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 164. » Boiss.]

[Παμμείλιχος, ὁ, ἡ, Valde mitis. Jo. Gazæus Ecphr. 1, 75.]

[Παμμέλας, αινα, αν, Totus niger. Hom. Od. Γ, 6 : Ταύρους παμμέλανας· K, 525. Λ, 33 : Ὄϊν παμμέλανα. Orph. Arg. 570. G. D. Lucian. Prom. in verb. c. 4 : Κάμηλον Βακτριανὴν παμμέλαιναν. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 168, C : Οἴνου παμμέλανος. Theodoret. Græc. aff. cur. ed. Gaisf. p. 378, 11 : Οἶνον π. Hase.]

[Παμμελής, ὁ, ἡ, q. d. Omnimembris, Qui membris integris est. Παμμελῆ ἱερεῖα ap. Polluc. 1, 29.] || Παμμελέσι, dat. plur., Hesych. exp. ἐμμελέσι et γλυκεροῖς : at παμμελέσιν ὕμνοις ex 3 Macc. [7, 16] affertur pro Hymnis ex omni carminum genere.

[Παμμερόπη, ἡ, Pammerope, Celei filia. Pausan. 1, 38, 3.]

[Παμμένης, ους, ὁ, Pammenes, n. viri ap. Demosth. p. 521 extr. Alii ap. Lucian. Symp. c. 22, Georg. Sync. p. 248, C, Dion. Cass. 63, 8, et ap. scriptores ab Wessel. indicatos ad Diodor. 16, 34. Παμμένης Thebanus ap. Pausan. 8, 27, 2, ubi nunc Παμένης ex codd. positum : sed Παμμένης est in inscr. Attica ab L. Rossio edita, *Hall. L. Z. Int.-Bl.* 1838, p. 353, et in nummo ap. Mionnet. *Descr. de méd.* vol. 2, p. 118, 3, p. 155, al. G. Dindorf.]

[Πάμμεστος, ὁ, ἡ, Omnino plenus. Ὄρος π. τερμίνθων Theophr. H. Pl. 3, 15, 3, ubi edd. vett. παμμέγιστον.]

Πάμμετρος, ὁ, ἡ, Omnia metrorum genera habens. [Diogen. L. 7, 31 : Εἴπομεν ... καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ παμμέτρῳ· ubi βίβλῳ vel ποιήσει intelligendum.]

Παμμήκης, ὁ, ἡ, Omnino longus, Valde longus. [Joseph. Ant. J. 12, 4, 11 : Παραδείσοις παμμήκεσιν. Hase. Soph. OEd. C. 1609 : Παμμήκεις γόους.] Ex Plat. Leg. [1, p. 642, A : Παμμήκη λόγον· Polit. p. 286, E] affertur pro Prolixo. [Phædr. p. 268, C : Περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις ποιεῖν. Παμμήκεσι χρόνοις Aristot. Meteor. 1, 14. G. D. Galen. vol. 19, p. 63, 8 : Λόγου μὲν παμμήκους. Hase.]

[Πάμμηνις, ιδος, ἡ. Νυκτὶ παμμήνιδι, Nocti qua plena luna lucet, Arat. 189.]

Πάμμηνος, ὁ, ἡ, [a μήν] Per omnes menses durans, Qui perpetuis volvitur mensibus. Soph. El. [851] : Κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν δεινῶν τε στυγνῶν τ' ἀχέων [πολλῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι], ubi παμμήνῳ schol. exp. πολυχρονίῳ καὶ πολυετεῖ. Vide autem de toto hoc l. meam annot. cum aliis editam. [|| Πάμμηνος, ὁ, ἡ, a μήνη, i. q. πάμμηνις. Π. σελήνη, Plenilunium, Plut. Mor. p. 936, A. Maneth. 4, 545 : Ἦν δὲ σεληναίη κατέχῃ πάμμηνα κέλευθα.]

Παμμήστωρ, ορος, ὁ, Omnium excogitator : πάντων τεχνίτης, Hesych., [Phot. et Suid.] i. e. Omnium artifex. [Restitui poetæ ap. Diodor. Exc. Vat. p. 123 : Π. Ἄρης, ubi editio Rom. παμνήστωρ. L. D. Lycophr. 490 : Μοῖρα π. βροτῶν· ubi alii libri παμμήτωρ.]

[Παμμήτειρα, ἡ, Omnium mater. Hom. H. 30, 1 : Γαῖαν π. Meleager Anth. Pal. 5, 165; Oppian. Hal. 1, 414; Orph. Arg. 545.]

[Παμμήτις, ὁ, Omnium rerum prudens. Θεὸς π. Simonides ap. Theoph. Ad Autol. 2, p. 74 (108 Wolf.).]

Παμμήτωρ, ορος, ἡ, Omnium mater, parens, Omniparens : Virg., Terræ omniparentis alumnum. Sic et Græce γῆ παμμήτωρ. [Æsch. Prom. 90 : Παμμῆτόρ τε γῆ.] Nonn. [Jo. c. 5, 100] : Παμμήτορα κόσμου ζωήν. [Philo vol. 1, p. 32, 3, de Terra dea : Π. καὶ καρποφόρον. Euseb. Præp. ev. p. 314, D : Τὴν π. τῶν ὅλων φύσιν· et Clem. Al. Pæd. 2, 10, 85 : Τῆς π. καὶ γενεσιουργοῦ φύσεως· conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 357. Hase. Eust. Op. p. 154, 36 : Ἡ παμμήτωρ ... ὥρα, ἧς ἡμεῖς τρόφιμοι. || Honorifica matris appellatio ap. Soph. Ant. 1282 : Γυνὴ τέθνηκε τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ, comparanda cum παντελὴς δάμαρ similibusque epithetis. Schol. : Ἡ κατὰ πάντα μήτηρ· ἐμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ μέχρι θανάτου μήτηρ ἐδείχθη, μὴ ἑλομένη ζῆν μετὰ τὸν παιδὸς θάνατον.]

[Παμμηχανία, ἡ, Omnia machinandi facultas. Jo. Climac. Scala p. 204. Boiss.]

Παμμήχανος, vide s. v. Πολυμήχανος. [Adde Nil. Epist. p. 330, 331. Angl. Jo. Climac. Scala p. 204, 12 : Μηχανῇ πρὸς τὴν π. χρησόμεθα. Hase.]

Παμμίαρος, ὁ, ἡ, Omnino scelestus, Scelestissimus. Recensetur a Polluce [6, 162; 8, 134. Et π. πρᾶγμα 1, 33. Aristoph. Pac. 182 et Ran. 466 : Ὦ μιαρὲ καὶ παμμίαρε. Liban. vol. 4, p. 630, 9; Eustath. Opusc. p. 262, 50; 278, 60. Παμμιαρώτατος Maccab. 4, 10, 17. « Greg. Naz. Stelit. 1, p. 58; Suid. v. Ἀμαλουντὶς Σάμιος. » Boiss.]

Παμμιγής, ὁ, ἡ, Ex omni genere mistus [Æschylus Pers. 269 : Τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ, i. e. Tela exercitus ex pluribus populis compositi] : ut π. ὄχλος, Athen., Ex omni hominum genere mista turba, Miscellanea turba. [Παμμιγέσιν ἔθνεσιν Maccab. 2, 3, 21 et 12, 13. Συμμάχοις παμμιγέσιν Diodor. Exc. p. 576, 67, ex emendatione L. Dindorfii, ubi παμμεγέθεσιν legebatur. Π. βοή Lycophr. 5. Κραυγαῖς παμμιγέσι Plut. Mor. p. 866, E.] Nam παμμιγὴς redditur etiam Miscellaneus, item Confusaneus, item Confusanea atque miscellanea mistura constans, ex Gellio. [Marc. Anton. 7, 48 : Τὸ π. καὶ τὸ ἐκ τῶν ἐναντίων συγκοσμούμενον. Τροφὴ π. καὶ ποικίλη Plut. Mor. p. 662, D. Σῶμα π. p. 663, B. Παρασκευὴ π. Lucian. De salt. c. 68. || Παμμιγῆ adverbialiter ap. Euseb. H. E. 8, 8, p. 412 : Τοὺς π. παριστῶντας· quod cum παγγενῆ comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 515.]

Πάμμικρος, ὁ, ἡ, Omnino parvus, Pusillus. [Pollux 4, 170; 6, 163. Aristot. De partt. anim. 3, 4 et 7; Galen. vol. 12, p. 47 extr. G. D. De voc. Πάμμικρον,

i. e. Πάνσμικρον, Koen. ad Greg. Corinth. ed. Schæf. p. 282. Hase.]

[Πάμμικτος, ὁ, ἡ, i. q. παμμιγής. Π. ὄχλος Æsch. Pers. 52 (et Justin. M. Apol. 1, p. 86, B ed. Bened.). Π. ἐπίκουροι 905. Aq. Ps. 104, 31.]

[Πάμμιλλος. V. Πάμιλλος.]

[Παμμίσητος, ὁ, ἡ, Omnibus exosus. Eustath. Opusc. p. 160, 5.]

[Πάμμορος, ὁ, ἡ, Infelix. Soph. OEd. C. 161 : Ὦ ξένε πάμμορε.]

[Πάμμορφος, ὁ, ἡ, Omniformis. Theolog. arithm. p. 7 : Πρωτεὺς π. Cyrill. C. Jul. p. 194, A : Πάμμορφον εἰδώλων ἑσμόν. Georg. Pisid. Opif. p. 425.]

[Πάμμουσος, ὁ, ἡ, i. q. πάνυ εὔμουσος. Orac. Sibyll. 5, p. 573 : Παμμούσῳ φθόγγῳ μελιηδέας ὕμνους θεσπροκοπῶν. Angl. Philo vol. 1, p. 511, 33 : Τέχνης παμμούσου· 475, 7 : Τῷ π. φωνῆς ὀργάνῳ· 625, 43 : Τὴν π. ἁρμονίαν· 411, 17 : Τὴν π. συμφωνίαν· 526, 30 : Π. χορείαν· 348, 31 : Πάμμουσον καὶ ὑμνῳδὸν γένος· 447, 28 : Πάμμουσοι αἱ διέξοδοι. Hase.]

[Παμμόχθηρος, ὁ, ἡ, Deterrimus. Theodor. Metoch. Miscell. p. 583 : Οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ τῶν παντάπασιν ἠλιθίων καὶ παμμοχθήρων. « Cyrillus in Maii Anott. class. vol. 10, p. 194. » Osann.]

[Παμμύριος, α, ον, Plane innumerabilis. Anna Comn. 14, p. 445, C : Ὅλαις ἁμάξαις παμμυρίαις. Elberl. Philo vol. 1, p. 329, 19 : Οὐ τὰ ἐν μέρει φυτά, ἀλλὰ π. Hase.]

[Παμμυσαρός, ά, όν, Plane abominandus. Aristoph. Lys. 969 : Ὦ παμμυσαρά.]

[Πάμμων, ονος, ὁ, Pammon, Priami ex Hecuba filius. Hom. Il. Ω, 250. || P. Scyrius, ap. Herodot. 7, 183.]

[Παμπαθής, ὁ, ἡ, Omnia patiens. Sensu obsceno Manetho 4, 311.]

Παμπαιδί, Cum omnibus liberis, ex Dione [Cass. 41, 9 : Π. καὶ πανγυναικί].

Παμπάλαιος, ὁ, ἡ, Omnino vetustus, Vetustissimus [Plato Theæt. p. 181, B : Παμπαλαίους ἄνδρας. Π. πόλις Poll. 9, 18], Bud. ap. Aristot. [Metaphys. 1, 3 : Τοὺς π. καὶ... πρώτους θεολογήσαντας. Ib. 11, 8 : Παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ παμπαλαίων.] Athen. [Themist. ap. Stob. Floril. 120, 28 : Ἡ δόξα τῆς ἀφθαρσίας παμπάλαιός ἐστιν. Hase. Plut. Mor. p. 577, F : Γράμματα θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια. Synes. Epist. 133 : Ἐπιστολὴν παμπάλαιον ... ἐρριπίδεστον.]

[Πάμπαλιν lectio vitiosa pro τάμπαλιν vel τοὔμπαλιν in versu Cratetis ap. Athen. 6, p. 268, A.]

[Πάμπαν. HSt. s. v. Πᾶς :] Πᾶν geminatur etiam per compositionem, quum sc. dicitur Πάμπαν, ubi mutatur ν in μ, ob sequentem literam π. Itidem certe geminatur Gall. vocabulum *Tout*, i. e. πᾶν, quum dicitur *Du tout en tout*. [Hesych. : Π., παντελῶς, ὁλοτελῶς, ὁμοίως, ὄντως. Photius p. 375, 9 : Π., παντελῶς· Δράκων δὲ ὁ Στρατονικεὺς συναλιφὴν εἶναί φησιν ἐκ τοῦ παντάπασι, ubi ultima vox ex Suida est suppleta.] Significat autem Πάμπαν, Omnino, estque ap. poetas potius in usu. Hom. Il. A, [422] : Πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. [I, 435 : Οὐδέ τι π. ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν πῦρ ἐθέλεις· 462 : Οὐκέτι π. ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός· N, 7 : Ἐς Τρώων δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ·] Φ, [338] : Μηδέ σε πάμπαν Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ· Od. B, [49] : Βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. [A, 528 : Κεῖνον δ' οὔποτε π. ἐγὼν ἴδον.] Ξ, [149] : Πάμπαν ἀναίνεαι. [Et ap. recentiores Epicos, ut Apoll. Rh. 1, 480, 662; 3, 119, 460, Oppian. Cyn. 2, 348, Maneth. 2, 416, al. Pind. Ol. 2, 125 : Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν· Nem. 10, 108 : Π. θεὸς ἔμμεναι. Eur. Med. 1091 : Π. ἄπειροι. Cum articulo Antiop. fr. 44 : Οὔτ' εὐτυχεῖ (θνητῶν βίος) τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ, ut ap. Platon. Polit. p. 270, E : Κομιδῇ τὸ π. ἐξηφανίζετο. Sine eo ib. p. 308, E : Π. διώλεσαν. Aristot. H. A. 3, 1 : Λεπτοῖς π. φλεβίοις· et al.] Usus est autem et Herodian. [3, 3, 2. Cum πάνυ conjunxit Aristoph. Pac. 121 : Μηδὲ ψακὰς ᾖ πάνυ πάμπαν.] Annotat porro Eust. in illum Od. B l., minime mirum esse, si πάμπαν posteriorem correptam habeat, quum et ἅπαν corripiatur ab hoc poeta, Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. Verum id Ionico more fieri, quum alioqui Attici, teste Ælio Dionysio, producant posteriorem hujus nominis syllabam. [Ἐς

πάμπαν, In omne tempus, Omni tempore. Manetho 6, 271 : Εὐνοῦχοι ... γονῆς ἐς π. ἄμοιροι· 3, 159 : Πατέρες παίδων ἐς (ἢ codex) π. ἄπαιδες γίνονται. Lucian. De Syr. dea c. 30 et 55.]

[Πάμπανον, ἡ Δημήτηρ ἐν Ἡρακλείᾳ, gl. corrupta Hesychii. Παμπάμων, Omnia possidens, Dives, conjecit Ruhnk. ad Tim. p. 309.]

[Πάμπανυ. Dio Cass. 56, 30 : Πάμπανυ (πάνυ ap. Xiphilinum) πάντα τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον διέσκωψε. Lectio vitiosa.]

[Παμπειθής, ὁ, ἡ, Omnia persuadens. Π. πόθος Pind. Pyth. 4, 327.]

[Πάμπειρος, ὁ, Pampirus, n. viri in inscr. Apolloniæ Illyricæ ap. Mionnet. *Descr. de méd. Suppl.* vol. 3, p. 315.]

Παμπήδην, Omnino, Funditus, Nihil faciendo reliquum. [Per ὁλοσχερῶς, παντελῶς exp. Hesych.] In usu est ap. poetas quum alios [Theogn. 615 : Οὐδένα π. ἀγαθὸν ... ἄνδρα ... ἥλιος καθορᾷ], tum tragicos. [Æsch. Pers. 728 : Ὧδε π. δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί· fr. 151 : Θεὸς ... ὅταν κακῶσαι δῶμα π. θέλῃ.] Soph. Aj. [916] : Ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, schol. παντελῶς et ὅλον τὸ σῶμα. Ap. Nicandr. [Al. 526] schol. exp. πανταχοῦ, ἢ καθολικῶς.

[Παμπηδὸν et Παμπηδονίς, i. q. παμπήδην. Theognost. p. 163, 15 : Παμπηδονίς· λέγεται δὲ καὶ πάμπαν καὶ παμπήδην καὶ παμπηδόν.]

Παμπησία, ἡ, Universalis possessio aut Universa, s. Universorum bonorum possessio. [Per παγκτησία exp. Phot. p. 375, 12 et Eustath. p. 1502, 48. Πᾶσα ἡ ὕπαρξις, Hesych.] Æsch. Sept. [818] κτημάτων παμπησίαν dixit. Usus est [Eur. Ion. 1305,] Aristoph. Eccl. [868] : Αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.

[Πάμπλειστος. V. Πάμπολυς.]

[Παμπλειστοσυστροβητος, ὁ, ἡ, Maximopere concitatus. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 339, 6 : Οἱ πρὸς τὸν Διόνυσον γράφοντες λόγους π. ἔγγραφον μέλος. G. Dind.]

[Πάμπλεως, ὁ, ἡ, Undique plenus. Pamphil. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 82, 2 : Πλοῦς κινδύνων πλείστων τε καὶ μεγίστων π. Hase.]

[Παμπλήγδην gl. sine interpr. posita ap. Suidam. Simile adverbium est ἐμπλήγδην.]

Παμπληθεὶ, ut πανδημεὶ, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, Confertim, Per totam multitudinem. Luc. 23, [18] : Π. ἀνέκραξαν, λέγοντες, Αἶρε τοῦτον, Per totam multitudinem clamarunt omnes, Tota multitudo exclamavit, Universa turba simul exclamavit. [Suidas : Π. καὶ πάμπληθες ἀντὶ τοῦ πολύ. Inter adv. in ει ap. Herodian. Epimer. p. 255. Πανσυδὶ per παμπληθεὶ exp. Etym. M. p. 650, 54. Dio Cass. 75, 9 : Π. στρατεύσαντες. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 30, B. Legebatur ap. Plat. Critia p. 111, A, cui nunc παμπληθῆ ex codd. restitutum.]

[Παμπληθία, ἡ, Tota multitudo. Soph. fr. 342 : Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν.]

Παμπληθὴς, ὁ, ἡ, Confertus. Plut. Pomp. p. 1164 meæ edit. [c. 34] : Περιιδὼν διαβάντας καθ' ἡσυχίαν εἶτα ἐπαγαγὼν ἐτρέψατο, καὶ διέφθειρε παμπληθεῖς· nisi malis Totam multitudinem, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, σὺν παντὶ τῷ ὄχλῳ, ut Xen. Hell. 6, [5, 26] : Οἱ δὲ ἀνέθεσαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες. || Exp. etiam Permultus, Quamplurimus. [Plato Alcib. 2 p. 140, B : Ἑτέρους παμπληθεῖς· Leg. 6, p. 782, B : Π. μεταβολάς. Demosth. p. 386, 5 : Κτήματα καὶ γεωργίαι π. 496, 25 : Ἀθρόοι π. ἄνθρωποι.] Dem. [Diodor. 14, 13], π. χρόνος, Plurimum tempus. [Aristot. H. A. 6, 13 : Εἰ γὰρ πάντα ἐσώζετο, παμπληθὲς ἂν τὸ γένος ἦν ἑκάστων.] Et ex Gregor., Παμπληθέσιν ὀνόμασι, Quamplurimis nominibus. Ex Eod. παμπληθὲς ῥεῦμα. Suid. quoque παμπληθεῖς exp. πάνυ πολλοί, Valde multi. [Sext. Emp. p. 41 : Ὀρφέα καὶ ἑτέρους παμπληθεῖς. Cum genit. Isocr. p. 268, C : Παμπληθεῖς Ἀργείων ἀπώλεσεν.] Interdum ponitur adverbialiter Παμπληθὲς, Cum tota multitudine : σὺν παντὶ τῷ πλήθει. Exp. etiam Quamplurimum, necnon Plenissime. Ap. Suidam proparoxytonws scriptum Πάμπληθες, quod exp. πολύ. [Demosth. p. 347 : 8 : Πάμπληθες ἀπέσχεν, ubi alii codd. παμπληθές. Dio Cass. 55, 20 : Π. ἀπ' αὐτῶν ἀφεστηκότων. Aristid. vol. 1, p. 108, 8 : Παμπληθὲς ὑπερέχουσα. Restituendum Gregorio Nyss. vol. 3, p. 196, C : Παμπληθὲς ἀπέχει οὐσία θεοῦ, ex duobus codd. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 326. Vulgo παμπλήθως.]

[Πάμπληκτος, ὁ, ἡ, Multis ictibus plenus. Soph. Tr. 505 : Πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἀέθλ' ἀγώνων. Schol. : Ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά.]

[Παμπλήρης, ὁ, ἡ, Omnino plenus. Damascius ap. Bekk. Anecd. p. 1408. Theodor. Metoch. Miscell. p. 15, 177, 244.]

Παμπλούσιος, ὁ, ἡ, Omnibus divitiis affluens, Omnium ditissimus atque opulentissimus, Nullis non divitiis auctus, Omnibus modis opulentus, Prædives, ὁ πάντων πλουσιώτατος. Pollux [3, 109; 6, 163] ex Plat. Leg. [5, p. 743, C. Dio Cass. 40, 12; 72, 5. Eustath. Opusc. p. 129, 10; 152, 40. Π. πόλις Ælian. ap. Suidam s. v. Ἀρχίας, ex quo Suidæ loco et Eustathio ad Dionys. P. 369 scholion compositum est ad Aristoph. Eq. 1089 ab grammatico seculi quinti decimi. G. Dind.]

[Πάμπλουτος, ὁ, ἡ, i. q. παμπλούσιος. Soph. fr. 572 : Π. ὄλβον. Galen. vol. 6, p. 534 : Πάμπλουτον ἐν πλούτῳ γενέσθαι σε σπεύδοντα. Philo vol. 1, p. 455, 2; Manetho 4, 85; Tzetz. Hist. 1, 203.]

[Παμπόθητος, ὁ, ἡ, Valde expetitus. Basil. Megalom. in Anecd. meis vol. 3, p. 438. Boiss. Jo. Thessal. Or. in cruc. Grets. p. 87, C : Τριπόθητε καὶ π. Jo. Camen. De exc. Thess. p. 353, D : Τὰ π. μέλη. Hase.]

Παμποίκιλος, ὁ, ἡ, Omnibus modis varius, variegatus, ὁ πάντῃ πεποικιλμένος, Eust. Hom. [Il. Z, 289, et] Od. O, [105] : Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι. Alii simpliciter exp. Varii, Versicolores, Picti : sed aliquid amplius significat quam ποικίλος. [Ἔρκεσιν π. Pind. Nem. 10, 68. Νεβρῶν παμποίκιλοι στολίδες Eurip. Hel. 1375. De peplo Minervæ schol. Aristoph. Av. 828. Χιτὼν π. Dio Cass. 72, 2. Πανοίολος per π. exp. Hesych. || Admodum varius s. multiplex. Plato Tim. p. 82, B : Ἀλλοιότητας παμποικίλας (scribendum παμποικίλους ex aliquot codd., nisi Plato πάνυ ποικίλας scripsit) καὶ νόσους ... παρέξεται.] Accipitur etiam pro πολύτροπος, ut Hesych. exp., quo nonnulli intelligunt non solum Qui varios mores cognovit, sed etiam Versutus, Versipellis, Callidus.

[Παμπόλη (?), ὄνομα πόλεως, Suid. Glossam omittit cod. Par. A.]

[Πάμπολις, ὁ, ἡ, Omnibus urbibus communis. Soph. Ant. 614.]

Πάμπολυς, [παμπόλλη s. πάμπολλος, πάμπολυ], q. d. Omnino multus, Permultus. [Aristoph. Eq. 320 : Γέλων πάμπολυν ... παρασχεθεὶν (similiterque Plato Leg. 6, p. 778, E) Pac. 694 : Ἀναπλάσθαι ... πάμπολλα.] Πάμπολυ πλῆθος, Lucian. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plato [Rep. 2, p. 373, D. Ὄχλος π. Leg. 7, p. 819, A. Χρόνος π. 3, p. 678, D : Ἐν παμπόλλῳ τινὶ χρόνῳ. Πλῆθος π. p. 677, E. Femin. Suidas, Παμπόλλη· ἡ πολλὴ καὶ ποικίλη. Τύχη παμπόλλη Plato Leg. 1, p. 640, D. Π. ταραχή 9, p. 861, A. Φυγὰς παμπόλλας 3, p. 682, F. Γενεαῖς παμπόλλαις τισὶ p. 678, D. Πόλεις πάμπολλαι Rep. 4, p. 422, E. Feminini παμπόλλη usus displicuisse videtur Apollonio Dyscolo : unde factum ut constanter dixerit Πάμπολλος, ἡ, Permulta, Perfrequens, De synt. p. 42, 9; 108, 29; 122, 25; 157, 14; 308, 12, quorum locorum comparatione idem libro De pronom. p. 374, B, ubi in codice πολλος sine accentu scriptum est, restituit Bekkerus. Genit. παμπόλλου διαφορᾶς De synt. p. 265, 22. Plural. p. 11, 15 : Παραθέσεις πάμπολλοι οὖσαι. Nam sic vulgatum πάμπολλαι ex cod. Paris. correxit Bekkerus p. 5, 14. Eadem de caussa Ælian. V. H. 4, 8, p. 346, παμπόλλους μυριάδας, et Lucian. Cyn. c. 1, ἄσιν πάμπολλον dixerunt. || Late patens. Plato Leg. 7, p. 823, B : Θήρα πάμπολύ τι πρᾶγμά ἐστιν· Soph. p. 255, D : Πάμπολυ εἶδος καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον.] Et adv. Πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ap. Eund., Permultum præstas ipsis. Item, Πάμπολυ κυριώτεροι κριταὶ, Multo majoris auctoritatis. Vel potius, Permulto. [Plato Leg. 1, p. 630, A : Ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίγνεσθαι· Soph. p. 255, D : Π. διαφερέτην. || Superl. Πάμπλειστος. Herodian. Epimer. p. 264 : Πλεῖστος καὶ πάμπλειστος. Dio Cass. 76, 16 : Πάμπλειστα δαπανήσας. Ælian. N. A. 10, 50 : Ἀργύριον π. Diog. L. 6, 99 : Πάμπλειστα χρήματα. Tzetz. Hist. 2, 975 : Πλῆθος πάμπλειστον. Cum πάνυ conjunctum ap. Ælian. N. A. 4, 2 : Περιστερῶν πλῆθός ἐστιν ἐνταῦθα πάνυ πάμπλειστον· nisi delendum πάνυ, quod abest a cod. Paris. uno et fortasse afuit ab Vaticano.]

[Παμπολυτελής, quod legitur ap. Joseph. A. J. 17, 8, 1, in πάνυ π. mutandum e libris quibusdam.]

[Παμπονηρία, ἡ, codex unus Demosth. p. 521, 7, pro πονηρία.]

Παμπόνηρος, ὁ, ἡ, Omnino improbus, Improbissimus, [Pravissimus,] Perversissimus. [Pollux 6, 38. Frequens in comœdia convicium, ut ap. Aristoph. Ach. 854 : Παύσων ὁ π. Eq. 415 : Ὦ παμπόνηρε. Ὁ π. ἄνθρωπος ap. Demosth. p. 267, 7; 794, 23. Plato Rep. 6, p. 489, D : Παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτὴν (τὴν φιλοσοφίαν). G. D. Julian. Epist. p. 79, 3 ed. Heyl. : Παμπονήρων βίος ἀνθρώπων. Ap. Christianos epith. malorum dæmonum, qui sunt gentilium dii. Theodoret. Græc. aff. cur. ed. Gaisf. p. 149, 6; 270, 5; 277, 15; 370, 16; 372, 6. Id. ib. p. 130, 4 : Τοὺς παμπονήρους ἐθεοποίησαν δαίμονας. Hase. || Adv. Παμπονήρως, Omnino male, Pessime. Lucian Abdic. c. 14 : Γυνὴ ἐν ἐσχάτοις οὖσα καὶ π. ἔχουσα.]

[Παμπόρνη, ἡ, Plane meritrix. Vita ms. S. Theodoræ in cod. Reg. 1454, f. 38 verso : Π. καὶ μοιχαλίς. Hase.]

[Παμπόρφυρος, ὁ, ἡ, Totus purpureus. Pind. Ol. 6, 91 : Παμπορφύροις ἀκτῖσι.]

Πάμποτε, Semper.

[Παμπότνια, ἡ, Reverendissima. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 281.]

Παμπρασία, ἡ, Omnium rerum venditio, s. rerum omnis generis. Dicitur ἐπὶ τῶν πάντα πωλούντων : necnon ita vocatur ἡ πρᾶσις τῶν ἐπίπλων, quæ fit per præconem. Pollux [7, 196. Id. 6, 163; 10, 18].

[Παμπρέπιος, ὁ, Pamprepius. Duos hujus nominis viros memorat Suidas s. h. v., utrumque Zenonis imperatoris æqualem.]

[Πάμπρεπτος, ὁ, ἡ, Omnibus conspicuus, Splendidissimus. Παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν Æsch. Ag. 117.]

[Παμπρόσθη lectio vitiosa ap. Æsch. Ag. 714, in qua critici quidam πάμπροσθε, quod idem sit ac πάντως πρόσθε, agnoscere sibi visi sunt.]

[Παμπρύτανις, ὁ, Omnium rector. Philo vol. 1, p. 642. Wasef.]

Πάμπρωτος, ὁ, ἡ, Omnium primus, πάντων πρῶτος. Hom. Il. I, [93] : Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ. [Pind. Pyth. 4, 197 : Ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος· Isthm. 6, 70 : Θηρός, ὃν πάμπρωτον ἄεθλον κτεῖνε. Apoll. Rh. 1, 1257 : Ἄχος πάμπρωτος ἐνίψε. Nicom. Harmon. p. 9 : Πυθαγόρας πάμπρωτος παρέθεμεν ὀγδόου τινα φθόγγον.] Habetur autem in VV. LL. etiam Πάμπρωτον et Πάμπρωτα : quæ adverbialiter poni tradunt pro In primis, Præcipue, Potissimum. [Od. Δ, 577 : Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν. Ib. 780. K, 403, 423. Apoll. Rh. 1, 368, al. Πάμπρωτα Il. P, 568, Apoll. Rh. 3, 1203. Παμπρώτιστα id. 4, 1693. G. D. Oratione soluta Greg. Cypr. ap. Bandur. Imp. Orient. ed. Venet. t. 2, p. 668, 2 : Οἱ πάμπρωτα ἀντικαθιστάμενοι. Hase.]

[Πάμπυος, ὁ, ἡ, Omnino s. Valde purulentus. Hippocr. p. 177.]

[Πάμπυστος, ὁ, ἡ, Orac. Sibyll. 7, p. 672 : Οἵ τε θεὸν πάμπυστα διὰ φρενὸς ἱλάσκονται. Lectio et significatio incerta. Stauv. Πάμπιστα ab aliis legi annotavit Opsopœus.]

[Παμύλης. Παμύλια. V. Παμμύλης.]

[Παμφαγέω, Omnia devoro. Eustath. Opusc. p. 263, 86. De vita mœrore absumta ib. p. 343, 13 : Μὴ παμφαγήσῃ (τὴν ζωὴν) τὸ λυποῦν.]

Παμφάγος, ὁ, ἡ, Qui omnia devorat, Comedo, Edo, Helluo : Omnivorus ex Plinio interpretari possumus. [Hesych. : Π., πάντα δαπανῶν. Aristoph. Av. 1065 ex emend. Dobræi : Γένυσι παμφάγοις, ubi libri πολυφάγοις.] Eur. Med. [1187] : Παμφάγου πυρὸς· a Latinis quoque Edax ignis dicitur. Item nomen canis ap. Ovid. Met. 3, [210]. Pamphagi sunt etiam populi quidam. Plin. 6, 30 : Agriophagi, pantherarum et leonum carnibus maxime viventes : Pamphagi, omnia mandentes : Anthropophagi, humana carne vescentes. Ubi παμφάγοι non in malam partem accipitur, ut quum Alcman se παμφάγον vocat, i. e. Comedonem et helluonem · sed simpliciter pro Omnibus vescentes, sicut et ζῷα παμφάγα, Quæ obvia quæque comedunt. Aristot. Polit. 1, [8] : Διὰ τὸ τὰ μὲν ζῳοφάγα, τὰ δὲ, καρποφάγα, τὰ δὲ, παμφάγα αὐτῶν εἶναι. [Et alibi ap. eund. non raro.] Plut. [Mor. p. 662, E] : Παμφάγα τε ὄντα καὶ πάσης ἁπτόμενα τροφῆς, ut corvi, cornices. [Superl. Theophr. H. Pl. 9, 15, 4 : Παμφαγώτατον ὁ βοῦς. Figur. de amore Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 239 : Μετὰ σάρκα δ' ὀστέα καὶ φρένας ἕρπει παμφάγον ἀσθμαίνων οὗτος ὁ πικρὸς Ἔρως. || = Παμφαγής Theodor. Prod. Tetrast. p. 60, 10. = Boiss.]

Παμφαὴς, ὁ, ἡ, In omnem partem mittens suam lucem, Omnia sua luce illustrans, Omnibus lucens. [Hesych. : Παμφαής, φαιδρότατον, πάντα φωτίζον. Παμφαοῦς, πάντα φωτιζούσης. Æsch. Pers. 612 : Τῆς ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι· quod per λαμπρὸν, καθαρὸν exp. schol. Soph. Phil. 728 : Θείῳ πυρὶ παμφαὴς (Hercules ad deos evectus)] : ut ἀκτὶς [ἀελίου] ap. Eurip. [Med. 1251, et παμφαὲς σέλας πυρὸς Tro. 548.] Et παμφαὴς ἥλιος ap. [Clem. Al. p. 61, 714, et Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 20, Xenophontis l. quendam suis verbis reddentes,] Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Πορεύεται δὲ διττὰς πορείας ὁ παμφαὴς ἥλιος, Geminis autem itineribus sol ingreditur, lumine suo cuncta quoquoversus illustrans. [Et Euseb. Dem. ev. p. 154, D.] Affertur et παμφαὴς ἀστὴρ ex Aristoph. [Av. 1706. Poeta ap. Suidam s. v. Ἀνειμένοι, Ἀνειμένων πόλεσι παμφαῶν πτυχῶν. Παμφαέος Χριστοῖο Nonn. Jo. c. 13, 144.]

[Παμφάης, ους, ὁ, Pamphaes, n. viri ap. Pind. Nem. 10, 92 : Κάστορος ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν πὰρ Παμφάη· ubi libri plerique Παμφάη. || Prienensis, Crœsi amicus. Nicol. Damasc. Exc. p. 454 (56 Or.) et, ubi Παμφαὴς oxytonum est, Ælian. V. H. 4, 27.]

Παμφαίνω, quidam interpr. Omnia collustro, πάντα φαίνω : sed neutraliter potius exponendum Colluceo, Fulgeo, Totus fulgeo : ut Hesych. quoque παμφαίνειν exp. λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν. [Hom. Il. A, 30 : Ἥλοι χρύσειοι πάμφαινον· 63 : Ἀστὴρ παμφαίνων· E, 6 : Ἀστέρι ... ὅστε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι, quod pro παμφαίνῃ dictum σχήματι quod grammatici vocant Ἰβύκειον : v. schol. et Lesbon. p. 179 ed. Valck. Alii grammatici παμφαίνῃσι modi esse voluerunt indicativi (tanquam a παμφαίνημι) ex dialecto Rheginorum : v. Eustath. p. 1576 extr. et, qui in hoc quoque iota subscriptum diserte agnoscit, Etym. M. p. 650, 11. Conjunctivum recte defendit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 516.] Hesiod. Op. [565], de arcturo : Προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο Πρῶτος παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος. [Apoll. Rh. 1, 732; 4, 1310.] Hom. cum dat. Il. T, [398] : Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. [Ξ, 11 : Σάκος ... χαλκῷ παμφαῖνον· Λ, 100 : Στήθεσι παμφαίνοντας. Locum Homericum Il. E, 6 imitantur Themist. Or. 9, p. 128, C : Λαμπρὸν παμφαίνοντα ὥσπερ ἀστέρα ἐν οὐρανῷ· Anna Comn. 12, p. 355, B : Κομήτην παμφαίνοντα· Nicet. Annal. 3, 5, p. 53, D : Δίκην ἀκτινώδους λίθου ἐπέμφαινε. Quos ll. indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 632.] Pro eod. dicitur Παμφανάω. [Hesych. : Παμφανάᾳ, λάμπει. Παμφανόωντα, λαμπρὸν, πάντοθεν λάμποντα.] Il. B, [458] : Ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο· Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε· Σ, [144] : Κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα. Sic Il. E, [295] : Τεύχεα αἰόλα παμφανόωντα. Et alibi [Od. N, 29], ἠέλιον παμφανόωντα, quod dixit Ionica dialysi pro παμφανῶντα, metri causa. [Apoll. Rh. 1, 788 : Κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι· 3, 1280 : Παμφανόωσαν πήληκα. Arat. 434 : Παμφανόωντι θυτηρίῳ. Oppian. Cyn. 3, 74 : Χροιῇ παμφανόωσῃ, aliique inferiorum temporum poetæ sæpissime. Ἐνώτια παμφανόωντα ex Nicetæ Annal. 15, 8, p. 307, memoravit Lobeck. l. c. Οἶκον παμφανόωντα in epigr. ap. Jo. Malal. p. 326, 2, recte emendavit Chilmeadus παμφανόωντα.]

Παμφαλάω, Attonitus et veluti numine afflatus aspicio s. circumspicio. Schol. enim Apoll. [Rh. 2, 127] παμφαλᾷν esse dicit τὸ μετὰ πτοήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν : in qua signif. verbum hoc usurpasse Hipponactem et Anacreontem. Dicere vero et Eurycinum, Πάντοσε παμφαλόωντες ὀνήσαντο πόδεσσι. Nec admittendum Irenæum, qui ἀφρανόωντες scribit, et interpretatur κταίνοντες : nam nec poetam ita scripsisse, nec alium quempiam eo verbo sic usum esse. Hæc ille. [Hesych. ab Ruhnk. emendatus Ep. crit. p. 138 :

Ἐπαμφάλησεν (—ἤησεν codex), ἐθαύμασε, περιεβλέψατο. Passiv. παμφαλώμενος ap. Lycophr. 1433, quod schol. exp. πανταχόθεν περιβλεπόμενος.]

[Παμφαλύζω.] Παμφαλύζει, Hesychio τρέμει, Tremit. [Supra Βαμβαλύζει, τρέμει.]

[Παμφανάω. V. Παμφαίνω.]

[Παμφανής vitiose pro παμφαής in loco Stobæi s. v. Παμφαής citato, cui παμφαής ex Clemente Alex. restituendum. G. Dindorf.]

[Παμφανής nomen Ægyptiacum ἀειζώου, Sempervivi, ap. Diosc. 4, 89: de quo v. conjecturas Jablonskii Opusc. vol. 1, p. 194.]

[Παμφανῶς, voc. suspectum ap. Synes. Ep. p. 287, B, ubi de lyra: Οὐδὲ ἀρετὴν ἔχει π. ἡρμόσθαι. Corrigendum videtur παμφώνως. Hase.]

[Παμφανεστάταις ἐξουσίαις ex Methodio p. 410, D, indicavit Kallius, positivum fingens πάμφανος. Mihi παμφαεστάταις emendandum videtur. G. Dind.]

[Παμφαρμάκος, ὁ, ἡ, Omnium medicaminum gnarus. Παμφαρμάκου ξείνας (Medeæ) Pind. Pyth. 4, 414.]

[Πάμφαυλος, ὁ, ἡ, Omnino vilis, pravus. Nilus Epist. p. 348, 408, 486. G. D. Thalass. Centur. p. 1192, E. Greg. Nyss. t. 2, p. 871, B: Οἱ ἀλάστορες, οἱ π. Hase.]

Παμφεγγής, ὁ, ἡ, Totus lucidus, Illustris, Fulgidus. [Soph. El. 105: Παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς. Hermapio ap. Ammian. Marcell. 17, 4, 20: Ἄπολλων κρατερὸς Ἡλίου παῖς παμφεγγής.]

[Παμφερής, ὁ, ἡ, Omnia complectens. Galen. vol. 19, p. 469, 15: Παμφερὲς τὸ σχῆμα. Hase.]

[Πάμφημος, ὁ, ἡ. Sic Zonaras p. 1498 exp. πανφημαῖος, quod v.]

[Πάμφθαρτος, ὁ, ἡ, Plane exitiosus. Π. μόρῳ Æsch. Cho. 293.]

[Πάμφθερσις, ἡ, Omnium corruptrix. Bacchyl. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 166: Πάμφθερσις (πάνφθερσις codex Escur.) στάσις. De πάμφυρσις cogitabat Valckenarius.]

Πάμφθογγος, ὁ, ἡ, Omnisonus, Omnis generis sonos reddens, Hesych. [Παμφθόγγῳ, παμφθόνῳ (scrib. παμφώνῳ cum Is. Vossio).]

Πάμφι, Hesych. affert pro παντάπασι, Omnino.

[Παμφίδες. V. Πάμφως.]

[Παμφίλειος, ὁ, ἡ, Pamphileus. Παμφίλειον, τὸ, emplastri species ap. Galen. vol. 13, p. 667.]

[Παμφίλη, ἡ, Pamphila, n. muliebre. Παμφίλη Πλάτεω θυγάτηρ ἐν Κῷ ap. Aristot. H. A. 5, 19. || Meretrix Attica ap. Athen. 13, p. 591, D. Theopompi et Alexidis comœdiæ fuerunt Παμφίλη inscriptæ. || Epidauria, Soteridis filia, de qua Suidas.]

[Παμφίλητος, ὁ, ἡ, Ab omnibus amatus. Eustath. Opusc. p. 158, 70; 226, 40.]

[Παμφιλία, ἡ, Pamphilia, n. pr. ap. Liban. Epist. 238, p. 114.]

[Παμφιλιανός, ὁ, Pamphilianus, n. viri ap. Galen. vol. 13, p. 960.]

[Παμφιλίδας, ὁ, Pamphilidas, Rhodiorum navarchus. Suidas ex Polyb. 21, 5, 5. Adde ib. 8, 4.]

[Παμφίλιον, ἡ, Pamphilium, n. pr. puellæ ap. Pallad. Anth. Pal. 6, 60 et 61.]

[Πάμφιλος, ὁ, Omnium amicus. Athanas. vol. 1, p. 496 ed. Comm. Kall. Παμφίλτατος, Dilectissimus. Notaras in Anecd. meis vol. 5, p. 127: Υἱὲ περιπόθητε καὶ παμφίλτατε. Boiss.]

[Πάμφιλος, ὁ, Pamphilus, n. virile, cujus exx. sunt ap. Aristoph. Pl. 174, 385, Xenoph. Hell. 5, 1, 2, Demosth. p. 995, 1014, 1047, 1282; Athen. 1, p. 4, D, Suidam, Cicer. De N. D. 1, 26. Eo in fabulis suis usi sunt Menander et Philemo eorumque exemplo Terentius. Eubuli etiam comœdia fuit Πάμφιλος inscripta. || Πάνφιλος in inscr. Attica ab L. Rossio edita *Hall. L. Z. Int.-Bl.* 1838, p. 353. G. Dind.]

[Πάμφιον, τὸ, Pamphium, vicus Ætoliæ. Polyb. 5, 13, 8. Alia forma ib. 8, 1: Τὴν καλουμένην κώμην Παμφίαν. Nisi Πάμφιον corrigendum. G. Dind.]

Παμφλεκτος, ὁ, ἡ, Omnia comburens s. inflammans, Soph. [immo, Omni ex parte accensus s. incensus, Ardens. Soph. El. 1139: Παμφλέκτου πυρός Ant. 1006: Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν.] Sic [Axionicus] ap. Athen. 8, [p. 342, B]: Πυρὶ παμφλέκτῳ παραδώσω.

[Παμφόβερος, Torvus, Gl.]

[Παμφολιδωτὸν libri quidam Diodori 1, 35, ubi recte in aliis τῶν φολιδωτῶν.]

[Πάμφορβος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Πολύφορβος:] Observa autem obiter et comp. Πάμφορβος, quo utitur Eust. [p. 978, 4] (sive a se ficto ad aliorum exemplum, sive alicubi lecto) significans itidem Omnibus pabulum suppeditans, aut generaliter escam. [Femin. παμφόρβην παλάμην, de homine ultra modum liberali et benefico, Christodor. Anth. Pal. 7, 698.]

[Παμφορία, ἡ, Omnis generis fructus. Theodor. Metoch. Misc. p. 738, ubi de utilitate agit ex historiarum studio capienda: Ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἐργασίας πορισμοὶ γίγνονται καὶ παμφορία πρὸς τὰ ξυμπίπτονθ' ἑκάστοτε.]

Πάμφορος, ὁ, ἡ, Omnia ferens, Omnium ferax, in qua signif. Omniferos terræ vultus dixit Ovid. pro Omnis generis fructus ferentes, παντοῖα φέροντας, Suid. [Herodot. 7, 8, 1: Χώρη παμφορωτέρη. Æsch. Pers. 618: Ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα. Plato Leg. 4, p. 704, C, Critia p. 110, E. Polyb. 3, 17, 3; 9, 41, 11.] Xen. Hell. 3, [2, 10]: Χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην οὖσαν. Idem [Mem. 2, 4, 7] τὸν φίλον vocat παμφορώτατον κτῆμα. [Longus p. 76: Τὸ τῆς ὥρας πάμφορον.] In Epigr. vero [Theodoridæ Anth. Pal. 7, 479] legitur, Ἐν ἁμάξῃ παμφόρῳ. [Παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενοι Pind. Pyth. 6, 13, i. e. τῷ κοπρώδει φορυτῷ, ut exp. schol.]

[Πάμφρικτος, ὁ, ἡ, Omnino tremendus. Pseudochrys. t. 11, p. 911, A ed. Paris. alt. Anon. De ador. cruc. ap. Greis. p. 146, C. Hase.]

[Παμφρόνιμος, ὁ, ἡ, Prudentissimus. Tzetz. Hist. 6, 596: Οὗτος παμφρονιμώτατος ὢν γέρων ὁ Μαργίτης. Boiss.]

[Παμφρόνιος, ὁ, Pamphronius, patricius Romanus. Menand. Exc. Hist. p. 328, 1; 345, 19.]

[Παμφύγδην. Oppian. Hal. 2, 548: Πάντ' ἄμυδις κλονέουσιν ἀθέσφατα πώεα λίμνης, παμφύγδην ἐλόωντες], Universos in fugam agentes. Schol. cod. Pal.: Ἀπὸ τοῦ φεύγω φύγδην καὶ φυκτικῶς. Sed præstat fortasse, quod in cod. Sylb. legitur, παμφύρδην, quod schol. exp. συγκεχυμένως.]

[Παμφυλία, ἡ, Omne genus populorum. Symm. Gen. 14, 1. Schleusn.]

[Παμφυλία, ἡ, Pamphylia, regio Asiæ minoris, descripta ab Strabone 14, p. 667 seqq. Nomen a Pamphyle quadam derivat Steph. Byz. Similiter Eustath. ad Dionys. P. 854: Ἡ χώρα ἡ ἀπὸ γυναικὸς Παμφύλης, ἢ ἀπὸ Παμφύλου τινός, οὗ καὶ Λυκόφρων (442) μέμνηται. || Adject. Πάμφυλοι, s. Παμφύλιοι, οἱ: de quibus formis dixit Eustath. ad Dionys. P. 846. Prioris exx. sunt ap. Herodot. 1, 28; 3, 90; 7, 91, Æsch. Suppl. 552, Theocr. 17, 88, Dionys. P. 850. Altera eaque usitatior forma est ap. eundem 127, Strabonem p. 664, 668, al. Παμφύλιον πέλαγος p. 666, 681. Π. παράπλους p. 667. Παμφυλίου... κόλπου Dionys. P. 508. || Παμφυλιακός, ἡ, όν, ab Steph. Byz. memoratum, legitur in inscriptione a Beaufortio edita, *Karamania*, p. 162: Θέμιν Παμφυλιακήν. || Παμφυλικός, ἡ, όν. Π. πόλις Eustath. ad Dionys. P. 852. || Παμφυλίς, ίδος, ἡ, quod non proparoxytonum esse, sed oxytonum, ut Αἰτωλίς et similia, docet Steph. Byz., ap. Dionys. P. 46: Παμφυλίδος αἴης. Id. 639 et Παμφυλίδες πόληες 854. || Πάμφυλοι, οἱ, Pamphyli, Sicyoniorum tribus ap. Herodot. 5, 68. Quo referenda Steph. Byz. notatio, Ὁ φυλέτης Πάμφυλος, ἀλλὰ καὶ Παμφύλιος. G. D. It. Argis; Le Bas *Inscr. de Morée*, Argol. p. 227, n. 62. De Pamphylorum tribu in omnibus civitatibus Doricis Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 579, n. 1123. Hase. || Παμφυλία, ἡ, urbs Macedoniæ, ab Steph. Byz. memorata.]

Πάμφυλος, ὁ, ἡ, Omnis generis gentes habens, Ex omni gentium genere mixtus. [Π. πόλις Pollux 9, 21. G. D. Orac. Sib. ap. Phleg. Trall. Mirab. p. 134, 8: Παμφύλων πόλεων. Hase.] Dicitur etiam πάμφυλον ἔθνος, Gens s. Populus ex omni alio populorum gentiumque genere mixtus. [Macc. 2, 8, 9.] Aristoph. [Av. 1063] metaph. παμφύλων θηρῶν, Omnis generis ferarum. [Plato Polit. p. 291, A: Πάμφυλόν τι γένος αὐτῶν· ... πολλοὶ γὰρ λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξασι καὶ κενταύροις ... πάμπολλοι δὲ σατύροις κτλ. Πάμφυλον ἱεροῦ περίβολον, Porticum omnigenis advenis patentem, Joseph. De Maccab. c. 4, vol. 2, p. 502. « Meleager Anth. Pal.

12, 157: Παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει. Ad mare Pamphylium respici, ita tamen ut πάμφυλος appellative sit positum, *in mari omnis generis puerorum*, notavit Schneiderus. » Jacobs.]

[Πάμφυλος, ὁ, Pamphylus, Ægimii filius, Heraclida. Pind. Pyth. 1, 121 (ubi v. schol.); Apollod. 2, 8, 3; Pausan. 2, 28, 6. Ab eo nomen habuerunt Πάμφυλοι, οἱ, tribus Sicyoniorum, quam s. v. Παμφυλία memoravimus. Ib. de alio diximus Pamphylo, a quo Pamphyliæ terræ nomen derivant grammatici. || Πάμφυλοι, οἱ. V. Παμφυλία.]

[Παμφύρδην. V. Παμφύγδην.]

Πάμφυρτος, ὁ, ἡ, Mixtus ex omnibus. [Philo vol. 1, p. 148, 40: Γέννημα π. Id. vol. 2, p. 53, 47: Π. καὶ παμμίαρον κακόν· Hase. Oppian. Hal. 1, 779: Π. ἀρυστετός. Longin. De subl. 9, 7: Πάθη πάμφυρτα.]

Πάμφωνος, ὁ, ἡ, Omnis generis voces reddens. [Hesych.: Παμφθόγγῳ, παμφώνῳ (παμφθόνῳ codex). Αὐλῶν πάμφωνον μέλος Pind. Pyth. 12, 34. Π. ὑμεναίων 3, 29. Παμφώνοις ἰαχαῖσι orac. ap. Porph. V. Plotini c. 22.] Epigr. [Antip. Thessal. Anth. Plan. 4, 290, in laudem pantomimi scripto: Οὗτος ὁ (Βάκχος) παμφώνοις χερσὶ λοχευόμενος· ubi v. Jacobs. vol. 8, p. 309. Οἶνος π., Clamosum vinum, Athen. 2, p. 35, E, ex Philoxeno Cytherio. G. D. Synes. p. 10, 9: Ὄχλον παμμιγῆ τε καὶ π. Pseudochrys. t. 10, p. 877, B ed. Paris. alt.: Παμφώνοις στόμασιν. Adv. Παμφώνως restituendum videtur Synesio Ep. p. 287, B, ubi de lyra non temperata ad omne genus vocis: Οὐδὲ ἀρετὴν ἔχει π. ἡρμόσθαι. Ed. Petav. παμφανῶς. Hase.]

[Πάμφως, ω, ὁ, Pamphos, hymnographus Atheniensis, Homero antiquior, frequenter memoratus a Pausania, 1, 28, 3; 39, 1; 7, 21, 9; 8, 35, 8; 37, 9; 9, 27, 2; 29, 8; 31, 9. Quibus in ll. plura sunt genitivi exx. Πάμφω, qui Πάμφου est in gl. Hesychii, Παμφίδες, γυναῖκες Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πάμφου τὸ γένος ἔχουσαι· si recte judicavit Sopingius ejusdem hoc viri nomen esse: de quo dubitare licet. Mire Zonar. p. 1510: Παμφίδων, κεράτων.]

[Παμφώτιστος, ὁ, ἡ, Omnino illustratus. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 499, 20: Χαίροις, παμφώτιστε σταυρέ, ἀπειροτάτων ἀντιλήπτωρ. Seager. Anon. De ador. cruc. ap. Grets. p. 146, D. Hase.]

[Πάμφωτος, ὁ, ἡ, idem. Nicet. Paphl. p. 377; Anna Comn. p. 506; Nicet. Chon. Ann. p. 260, A. G. Dind. Epiphan. t. 2, p. 293, D: Π. ἀστραπήν. Maxim. Mart. Comp. p. 337, 27: Τὸ π. αὐτοῦ (Christi) καὶ ὑπέρφωτον ῥάπτισμα. Vita Eliæ jun. p. 194, 10. Combef. Hase.]

[Πάμψεκτος, ὁ, ἡ, Reprehensione omnino dignus. Manetho 4, 316.]

[Παμψέκτωρ, ορος, ὁ, Qui omnia reprehendit. Manetho 4, 58.]

Παμψηφεί, Omnium calculis, suffragiis. [Herodian. Epimer. p. 257. Lucill. Anth. Pal. 11, 239; Athanas. vol. 1, p. 125, 595; schol. Aristoph. Eq. 525. Παμψηφί ap. gramm. in Bekk. Anecd. p. 1318: Τὰ διὰ τοῦ ... ι ... διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται ... λέγεται δὲ καί ... παμψηφί· τοῦτο γὰρ Ἀρκάδος διὰ τοῦ ι γράφει. Dor. Παμψαφί Polus ap. Stob. Flor. 9, 54.]

[Πάμψογος, ὁ, ἡ, Omnia vituperans. Ptol. Tetrab. p. 160, 8. Hase.]

Πάμψυχος ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσει, dicit Soph. El. [841] de Amphiarao. Schol. exponi posse annotat vel πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, vel διὰ παντὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν σώζων, ideoque ἀθάνατος. [Veram priorem esse explicationem recentiores interpretes ostenderunt.]

[Πάμψυχρος, ὁ, ἡ, Gelidissimus. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 4: Ποταμοὶ π. Hase.]

[Παμωχέω et Παμωχέω, Dominus sum, Possideo. Hesych.: Παμωχιῶν (παμμωχιῶν codex contra seriem), κεκτημένος. Παμωχέω in Tab. Heracleensi 1, 120, p. 243: Τὰ Φιντίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ. Inde præclare a Mazochio erutum in ejusdem Tabulæ fragmento Britannico v. 14, p. 155: Τὸν Κονέας ὁ Δίωνος ἐπαμώχη. Korn. ad Greg. Cor. p. 240. || Ejusdem stirpis adjectivum annotavit Hesych. Πάμωχος, ὁ κύριος· Ἰταλοί. Quæ verba sequitur alia ab hac, ut videtur, aliena gl., Καὶ ἡ δεξιὰ καὶ τὸ φιλεῖν τῷ στόματι τὰ παιδία καὶ (καὶ fort. delendum) τὸν πατέρα.]

Πᾶν, ανός, ὁ, Pan, pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper s. capripes, et hirci modo libidinosus. [V. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 270. Celebratur hymnis Homerico 19, Orphico 10, scolio ap. Athen. 15, p. 694, D. Deus est Ἀρκάδων ἐπιχώριος sec. Pausaniam 8, 26, 2, aliosque, quibus omissis nos satis habemus insignem de natalibus ejus cultuque apposuisse locum Herodoti 2, 145: Ἐν Ἕλλησι νεώτατοι τῶν θεῶν νομίζονται εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διόνυσος καὶ Πάν, παρ' Αἰγυπτίοισι δὲ Πὰν ἀρχαιότατος καὶ τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν ... Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης (ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Ἑρμέω λέγεται γενέσθαι ὑπὸ Ἑλλήνων ὁ Πάν) ἐλάσσω ἔτεά ἐστι τῶν Τρωικῶν, κατὰ τὰ ὀκτακόσια μάλιστα ἐς ἐμέ. Quibuscum comparanda quæ de sacello sacrisque Pani ab Atheniensibus dicatis traduntur 6, 105 et 106, et de parentibus ejus ap. schol. Eurip. Rhes. 36. Nominis dei frequentia ap. tragicos aliosque poetas exempla sunt. Quater deinceps positum ab Soph. Aj. 694: Ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν, ὦ Πὰν Πὰν ἁλίπλαγκτε. Πανὸς αὔλιον, Panis antrum in arce Athenarum, ap. Aristoph. Lys. 721, ubi v. Brunckii annotatio. || Πᾶνες, Panes, numero plurali, ut Latini Panem et Panes, Faunum et Faunos dixerunt, Theocr. 4, 63: Ἢ Σατυρίσκοις ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν. Diodor. 3, 28: Σατύροις καὶ Πασίν. Aristoph. Eccl. 1069: Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες. Myrinus Anth. Pal. 6, 108: Κεραοὶ χοροπαῖκται Πᾶνες.] Unde πᾶνας dixere τοὺς σπουδάζοντας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας, Hesych. Iracundus etiam atque ὀξύχολος: ut Theocr. testatur 1, [17] de eo canens, Ἐντὶ γε πικρός, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται· quamobrem caprarius ibi dicit non licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν συρίσδεν Panis metu, quia ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. Si forte irritetur, terrores hominibus immittit subitos et quorum causa ignoratur, tumultusque repentinos, qui πανικοὶ ab ipso denominantur. [Eurip. Rhes. 36: Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβεῖ. Alia attulit Lobeck. Aglaoph. p. 641.] Ita igitur Herodot. 7, dicit πανικὸν φόβον exercitum Xerxis invasisse. [Aliis hoc verbis dixit Herodot. 7, 43: Νυκτὸς φόβος ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπεσε. Ab Romanis Fauno adscribi τὰ πανικὰ docet Dionys. A. R. 5, 16.] Et Diod. S.: Πανικῷ θορύβῳ συνεχομένων. [V. 14, 32; 20, 69.] Et Joseph. [B. J. 5, 2, 5; 7, 1]: Ὡς πανικῷ δείματι κατασχεθέντες. Et ap. Plut. [Mor. p. 193, C] Epaminonda duce, οὐδέποτε πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. [Πανικαὶ ταραχαὶ ib. p. 356, D. Id. V. Cæs. c. 43, Pomp. c. 68. Phurnut. De N. D. c. 27.] Item Cic. Ad Att. [14, 3]: De Ventidio πανικὸν puto. Et alibi [16, 1]: Πανικὸν certe: scripsisses enim. [Ib. 5, 20: Scis enim dici quædam πανικά, dici item τὰ κενὰ τοῦ πολέμου.] Liv. id Lymphaticum pavorem vocare videtur, 10, [28]: Victorem equitatum velut lymphaticus pavor dissipat. [De appellationis origine v. Eratosth. Catast. c. 27. Polyæn. 1, 2. Valck. Adde schol. Eurip. Rhes. 36, ubi Πανικὰ κινήματα. Omisso substantivo Polyb. 5, 10, 1: Ἐμπίπτει πανικόν· 20, 6, 12. Appian. Civ. 2, 68. Et πανικῷ περιπεσεῖν Polyb. 5, 96, 3. Similiter Galli interdum *une panique* dicunt omisso subst. *terreur*. G. Dind.]

[Πάν, ὁς, ὁ, Pan, piscis. Suidas s. h. v.: Ὅτι Αἴσωπος ὁ Μιθριδάτου ἀναγνώστης ἔγραψε περὶ Ἑλένης, ἐν ᾧ φησι Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. Ἐν τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὑρίσκεσθαι, ὃς ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα. Eadem fere Phot. Bibl. p. 153, 22, ex Ptolem. Hephæst.]

[Πὰν urbis Creticæ nomen ap. Scylac. Peripl. p. 18 Huds. Nomen suspectum. Πὰν Lobeck. Paralip. p. 71.]

Πάναβρος, ὁ, ἡ, Omnino delicatus, Omnibus modis mollis. [Lucian. Rhet. præc. c. 11: Πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλλον, ἢ Κινύραν.]

[Παναγαθία, ἡ, Perfecta bonitas. Theages ap. Stob. Flor. 1, 67, p. 32: Τέκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ π. περὶ ὅλαν τὰν ψυχάν.]

Πανάγαθος, ὁ, ἡ, Omnino bonus, seu Omnium optimus. Plato Epist. 8, [p. 354, E: Δουλεία ... ἔμμετρος ... πανάγαθον. « Dionys. Areop. De div. nom. 3, 1, p. 449: Μυεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα. Deus πανάγαθος Euseb. H. E. 10, 4, p. 373. » Suicer. Isidor. Pelus. Epist. 1, 83. Nicet. Paphl. Laud. S. Eustath. p. 68. Boiss. Eustath. Opusc. p. 152, 30; 310, 1. « Venus θεὸς πανάγαθος in inscr. ap. Gruter. p. 59, 1. » Angl.

Evagr. Hist. eccl. p. 274, 14. Max. Mart. Comp. p. 335, 24 : Ἄφθορος καὶ π. γέννησις. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 12, 26 : Ὁ π. καὶ ὑπεράγ. κύριος. Hase.] Ap. Polluc. [6, 163] et παναγάθη [παναγαθῆ codex Jungerm.] fem. genere [ex Cratino].

[Παναγάπητος, ὁ, ἡ, Omnino dilectus, voc. fort. restituendum Athanasio Opp. t. 1, part. 2, p. 922, A, ibique legendum : Σωτηρ σέβειν, ὦ παναγάπητε. Ed. Benedictt. Σ. σέβειν τὸ πᾶν, ἀγαπητέ. Hase.]

[Πανάγαστος, ὁ, ἡ, Omni dignus admiratione. Vita Bacchi jun. p. 91, 12 Combef. Athanas. CPol. ap. Band. Imp. Or. ed. Venet. t. 2, p. 673, 8. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 856, 49 et 57; 863, 38; 864, 13; 866, 42. Hase.]

[Παναγένητος, ὁ, ἡ, Omnino ingenitus. Dionys. Areop. p. 249, C. Kall.]

Παναγής, έος, ὁ, ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hesych. [Παναγῆ, καθαρά, ἅγια. Παναγής, καθαρός, κατὰ πᾶν ἁγνός. Similiter Phot. p. 375, 19. Idem ib. : Παναγές, καθαρόν. Ἄγος γὰρ καὶ ἁγνεία καὶ μύσος κατὰ ἀντίφρασιν. Dionys. A. R. 6, 89 : Τὰ τῶν δημάρχων σώματα ἱερὰ εἶναι καὶ παναγῆ· 8, 87 : Ἀρχῇ δήμου παναγεῖ. Maxim. Tyr. 30, 4 : Ἱερὸς καὶ π. Ælian. ap. Suidam s. v. Βδελυρός : Τὸν παναγέστατον παρθενῶνα. Julian. p. 160 : Τὴν παναγεστάτην ἱερωσύνην.] Ap. Suidam [s. v. Παναγεῖς], Παναγεῖς γυναῖκες. [« Pollux 1, 135 : Ἱέρειαι παναγεῖς. Hesych. : Παναιεῖς, Ἀθήνησιν ἱέρειαι. Lege Παναγεῖς. Idem : Πανεία, ἱέρεια ἥτις οὐ μίσγεται ἀνδρί. Lege Παναγία. (Sic Lobeck. ad Phryn. p. 106. G. D.) Lexic. in Bekk. Anecd. p. 212, 31 : Ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι ἀναγεῖς. Hic etiam scribere malim παναγεῖς. Singularem hujus nominis formam servavit Arcad. p. 105, 8 : Ἀλλάγη δὲ κύριον, ὥσπερ... καὶ πανάγη (leg. πανάγη) ἡ ἁγνὴ ἱέρεια. Quæ forma non videtur aliter explicari posse nisi ut ex πανάγεια contracta esse existimetur ... Etiam sacerdotes mares hoc nomen tenuisse docet Theodorus ὁ παναγὴς commemoratus ap. Phot. Lex. p. 68, 22, et Etym. M. p. 429, 46. » Meinek. ad Fragm. Com. vol. 2, 1, p. 421. Τὸ παναγέστατον σιτίον, ἄρτος ἐζυμωμένος, Philo vol. 2, p. 484, 22. || Exsecrabilis, Detestandus. Philonid. ap. Polluc. 9, 29 : Παναγεῖς γονέων· ubi Meinek. recte intelligere videtur homines quorum patres Cyloneo scelere se inquinarunt. Manetho 4, 120 : Ψευστῆρας ἀθέσμους καὶ παναγεῖς.]

[Παναγία, ἡ, vocatur Panis sacer, a sacerdotibus consecratus. Et Παναγιάριον, τὸ, Arcula in qua panis ille repositus. Pentecostarium : Ὁ κελλαρίτης ἅμα τῷ καθίσαι τοὺς ἀδελφοὺς τὸν δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος ὑψούμενον ἄρτον ἀντὶ τῆς παναγίας κατακλῶν, διαδίδωσι τούτοις πρὸ τῆς εἰθισμένης αὐτῶν τροφῆς φαγεῖν. Ἐν τῇ Παναγίᾳ λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἅπαξ. Εἶτα ὑψοῦται εἰς τὸ Παναγιάριον. Codinus c. 7 : Τὸ δέ γε Παναγιάριον ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης λαβὼν, ἐπάνω τίθησι τῆς τραπέζης, καὶ ὑψῶν Παναγίαν δίδωσι ταύτην τῷ δομεστίκῳ, ὁ δὲ τῷ μεγάλῳ δομεστίκῳ, οὗτος δὲ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἅμα τῷ Παναγίαν λαβεῖν ἐν τῷ στόματι πάντες βοῶσι πολυχρόνιον. Suicer. Alia attulit Ducang.]

[Παναγιόριστος, ὁ, ἡ, Sanctissime definiendus. Anon. De ador. cruc. ap. Grets. p. 143, B. Pseudochrys. t. 11, p. 908, B ed. alt. Paris. Hase.]

Πανάγιος, ὁ, [ἡ et ία, ιον,] Omnino sanctus, [Sanctissimus], ut et dicitur παναγής. [Dionys. Areop. p. 291 : Ὁ παναγιώτατος Ἰησοῦς. Suicer. Τὸ πανάγιον Πνεῦμα Theodoret. Græc. aff. cur. ed. Gaisf. p. 86, 1; 97, 15; 101, 14; 152, 5; 349, 14. Hase. Adde Eustath. Opusc. p. 338, 50; 341, 10. Maximus schol. in Dionys. Areop. p. 132 : Τὴν παναγίαν Τριάδα.]

Παναγίς, ίδος, ἡ, Dies sacra, VV. LL. Et Παναγιστίας Hesych. exp. παναγίας.

[Παναγιστεία, ἡ, Sanctitas, appellatio honorifica Pontif. maximi ac patriarcharum. Zachar. Dial. Greg. M. 1, 4. Actt. Conc. t. 3, col. 724, 35; 720, 42 : Τῇ ὑμετέρᾳ παναγιστείᾳ. Sic enim plerumque edd., simplici ι. Hase.]

Πάναγνος, ὁ, ἡ, Omnino castus, Castissimus, Purissimus. Hesych. παναγὴς exp. κατὰ πᾶν ἁγνός. [Maximi schol. in Dionys. Areop. p. 91 : Ἐν πανάγνῳ τοῦ θεοειδοῦς· 110 : Ἀλλὰ πάναγνοί εἰσι δηλονότι καὶ ἀτόματοι

A νόες, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐκτίσθησαν· 111, 125. Angl. Eustath. Opusc. p. 303, 20 : Τὸν ὕψιστον υἱὸν τῆς πανάγνου μητρός. De sacerdotibus, qui alibi παναγεῖς dicuntur, schol. Paris. Æschinis In Tim. p. 723, 9 Reisk. : Κηρύκων ἐστὶν ἐν Ἀθήναις γένη τέτταρα, πρῶτον τῶν πανάγνων, οἳ εἰσιν ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πανδρόσου τῆς Κέκροπος. || Adverb. Πανάγνως Nicet. Paphl in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 364, A. G. Dind.]

[Πανάγρειος. V. Πανάγριος.]

[Πανάγρευς, έως, ὁ, Qui omnia capit. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 219 : Ἠὲ λαθεῖν (amantes) φυλάκων τε πανάγρεα κανθὸν ἀλύξαι, i. e. curiosos et emissitios custodum oculos. Πανάγρεος (πανάγρεοις codex) ἐλπίδα Μοίρης idem ib. 7, 609; quocum μόρσιμα ἀγρεύματα ap. Æsch. Ag. 1040 compararunt interpretes. Cum subst. generis neutrius Τόξοιο πανάγρεος ἴσχε νευρὰ Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 75, ex emend. Brunckii : nam codex πανάγρειος.]

Πανάγριος, ὁ, ἡ, Omnino ferus. Exp. et Præferox, in Phocyl. [190] : Ἀτὰρ σκυλάκων παναγρίους. [Πανα-

B γρείους ex cod. correxit Brunckius. « Oppian. Cyn. 2, 45 : Καὶ μυρίον ἔξοχα νεῖκος οἷον ὑπὲρ θαλάμοιο πανάγρια δηρίσαντο. » Boiss.]

[Παναγρίς vitiose pro Τανάγρις, quod v.]

Πάναγρον, τὸ, Retis genus sic dictum, ut opinor, quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, Omne genus prædæ capiens; nam πάναγρον ex ἄγρα fit, non ex ἀγρεύω, licet Hesych. πανάγρου exponat τοῦ πάντα ἀγρεύοντος. [Idem : Πάναγρα (codex πανάγρια addit, quod delevit Hemst.)· ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἁδρὰ θηρεύεται. Zonar. p. 1512 : Πάναγρα, τὰ δίκτυα, ἀπὸ τοῦ τὰ πάντα ἀγρεύειν.] Sic et πάνθηρον, Rete quod omnis generis feras concludit. Hom. Il. E, 487 : Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Ubi animadvertendum est πάναγρον adjectivi modo junctum esse cum λίνον. Non dubium est autem, quin illa expos. Hesychii ad hunc l. pertineat. [Adde Poll. 1, 97; 9, 12; 10, 132. Oppian. Hal. 3, 83 : Σκολιόν τε π. 95 : Λαγόνας τε πανάγρων· Cyn. 1, 151 : Τανάον τε π. Tryphiod. 665 : Ἀλλ' οἱ μὲν δέδμηντο λίνῳ θανάτοιο πανάγρῳ, ἰχθύες ὡς ἄλεγον ἐνὶ ψαμάθοισι χυθέντες.]

C || Quidam πάναγρον aliunde deducendum putaverunt, sc. ex ἄγρω inusitato pro ἀγείρω, aut ex passivo ἄγρομαι, ut sc. sit τὸ πάνυ ἄγρον, i. e. ἀγεῖρον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quod undique contrahatur ad comprehendendam prædam. [Seqq. ex Indice.] Πάναγρα, Plut. ex Hom. pro Reti s. Verriculo, De solert. anim. [p. 977, F] : Γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες· διὸ τῶν δικτύων τὸ γένος ὀρθῶς Ὅμηρος πανάγραν προσεῖπεν. Sed scrib. πάναγρον, ut ap. Hom. l. c., Ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Ubi sicut λίνον πάναγρον dicitur, ita δίκτυον πάναγρον, Rete omnia trahens et capiens, Lat. Verriculum, a verrendo. Athen. 1, [p. 25, B] : Ὁμοιῶν τὴν ἅλωσιν πανάγρου δικτύου θήρᾳ, ad Hom. l. et ipse respiciens. Alioqui et substantive πάναγρον dicitur. Idem Athen. eod. lib. [p. 22, D : Ὅτι τὸ Μουσεῖον (Alexandrinum dicit) ὁ Φλιάσιος Τίμων τάλαρόν που φησιν, ἐπισκώπτων τοὺς ἐν αὐτῷ τρεφομένους φιλοσόφους,] ὅτι ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτοῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες.

Πανάγρυπνος, ὁ, ἡ, Omnino insomnis, ut π. μερίμνη

D [μέριμνα] Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 7, 195. Joann. Geom. Hymn. 2, 49 : Παναγρύπνοισιν ἐπ' ὄμμασιν.]

[Πανάδηλος, ὁ, ἡ, Omnibus occultus. Anast. Hodeg. p. 78, 21 : Ταῖς π. θεοδουλίαις. Hase.]

[Παναένναος, ὁ, ἡ, Acta Theophili p. 29, 6 Sinner.]

Παναεργής, ὁ, ἡ, Omnino non confectus, Adhuc prorsus incoctus et crudus : πάντως ἀκατέργαστος sive ἀδιάπεπτος. Nicand. Al. [66] : Εὖτ' ἂν ὑπ' ἐκ φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον. Schol. ibi exp. etiam ἀργόν, ut significet et Prorsus inefficax. Terminatio tamen hanc signif. non videtur admittere.

[Πανάθέμιτος, ὁ, ἡ, Plane illicitus, Nefandus. Nicet. Annal. p. 169, B : Διαπράττεσθαι ὅσα φιλητὰ Ἀνδρονίκῳ, κἂν εἴησαν παναθέμιτα. Id. p. 368, D. || Adverb. apud eund. De signis Cpol. c. 2 (p. 855, 18 ed. Bekk.) : Π. ἐγκολπίζονται εἴ τις χρύσεος κόσμος ... ἀνέκειτο. Constant. De them. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 107, A.]

[Πανάθεος, ὁ, ἡ, Omnino impius, Scelestus. Chron. Pasch. vol. 1, p. 716, 19 : Τὴν τοῦ παναθέου Χαγάνου τῶν Ἀβάρων ἐπέλευσιν.]

Πανάθεσμος, ὁ, ἡ, Omnino injustus, Sceleratissimus. Oppian. [Cyn. 2, 438 : Αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ὀλίγων ξείνης φιλίης πανάθεσμος· 3, 224] : Σκίμνον πανάθεσμον ἀρειπλάγκτοιο λεαίνης. [Manetho 6, 158 : Ἐαῖς πανάθεσμοι θυγατράσιν πατέρες ξυνὸν λέχος εἰσανέβησαν. || Πανάθέσμιος, ὁ, ἡ, idem. Ib. 4, 56 : Ἔσσεται ἀλλοτρίων λεχέων πανάθέσμιος ἀνήρ.]

[Πανάθεστος, ὁ, ἡ, Plane inexorabilis. Hesych. : Παναίθετος, πάντα ἀπαραίτητος. Ex πανάθεστος depravatum esse animadvertit Ruhnkenius.]

Παναθήναια, τὰ, Panathenæa : festum et sacra Athenis olim ab Erichthonio Vulcani filio instituta [et Ἀθήναια vocata], postea a Theseo renovata [et Παναθήναια appellata]. Is enim, ut in Vita ipsius [c. 24] Plutarchus refert, postquam Atticæ incolas εἰς ἐν ἄστυ συνῴκισε, καὶ μιᾶς πόλεως ἕνα δῆμον ἀπέφηνε τέως σποράδας ὄντας καὶ δυσανακλήτους πρὸς τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον, κατέλυσέ τε τὰ παρ' ἑκάστοις πρυτανεῖα καὶ βουλευτήρια καὶ ἀρχὰς, ἓν δὲ ποιήσας ἅπασι κοινὸν πρυτανεῖον καὶ βουλευτήριον· τὸ ἄστυ τήν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, καὶ Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Id enim festum et ea sacra communiter celebrabant illi Atticæ incolæ, qui ex diversis oppidis municipiisque in unam urbem unamque civitatem a Theseo fuerant coacti. Ante vero nominata fuisse Ἀθήναια, Ister tradidit Atticorum l. 3, i. e. Minervæ sacra, Minervalia, ut quæ in honorem Minervæ agitarentur : Παναθήναια autem, διὰ τὴν τῶν πάντων τῆς Ἀττικῆς οἰκητόρων εἰς ἐν Ἀθηνῶν ἄστυ συνοίκισιν, ut jam dictum est : Suida quoque cum [Photio p. 375, 20, schol. Platonis p. 329 et] schol. Aristoph. [Vesp. 542] scribente fuisse ἑορτὴν ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ : eum enim συναγαγεῖν τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. [Panathenæa ab Orpheo Athenis esse instituta fabulatur Theodoret. Therap. p. 7, 10 Garn. : Καὶ τῶν Διονυσίων καὶ τῶν Παναθηναίων, καὶ μέντοι καὶ τῶν Θεσμοφορίων καὶ τῶν Ἐλευσινίων τὰς τελετὰς Ὀρφεὺς, ἀνὴρ Ὀδρύσης, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκόμισεν. Angl. Παναθηναίοις, In festo Panathenæorum, Simonid. Anth. Pal. 13, 19, Aristoph. Nub. 386, 988, al.] Porro duplicia fuere Παναθήναια : alia annua, alia quinquennalia, annuis celebriora : quamobrem et μεγάλα Παναθήναια vocabantur : ut ap. Isocr. [p. 236, C] : Μικρὸν πρὸ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. Item in argumento orat. Demosth. in Mid. annotatur, Παναθήναια fuisse μικρά τε καὶ μεγάλα : quorum hæc quidem solita fuisse τελεῖσθαι κατὰ πενταετηρίδα, at τὰ μικρὰ κατὰ τριετηρίδα. Ibidem subjungitur, ἐν τοῖς μεγάλοις consuevisse fieri γυμνάσιά τινα, καὶ προβάλλεσθαι ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἕνα γυμνασίαρχον, λαμβάνοντα χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν ἑορτὴν, καὶ δώσοντας τούτων δαπάνας τοῖς τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς. Inde igitur est quod Xen. in Symp. [1, 2] dicit, ἦν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία. Et Demosth. Pro cor. [p. 265 extr.] : Ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. Eum qui his ludis vicisset, præmium asportasse ferunt olei amphoram et coronam oleaginam plexam. Sunt qui Quinquatria seu Quinquatrus interpretentur, ut quæ et ipsa in Minervæ honorem agitarentur : videntur tamen ea Romæ fuisse anniversaria. V. Fastos Ovid. [3, 809. Παναθήναια μεγάλα Lysias p. 161, 37; μικρὰ 16, 39; 162, 3. Menand. ap. Phot. et Suidam s. v. Πέμπειν. De Panathenæis utrisque v. Meursii liber singularis, in Operum ejus vol. 2 repetitus, et H. A. Mülleri Panathenaicorum libellus, Bonnæ editus a. 1837.] Porro παρὰ τὰ Παναθήναια dicitur Παναθηναϊκός, Panathenaicus : ut Παναθηναϊκὴ πομπὴ ap. Thuc. [1, 20], Pompa Panathenæis ducta vel duci solita. Et Παναθηναϊκὰ ποτήρια, Pocula quibus Panathenæorum festo utebantur : quorum quæ maxima erant, erant ὄγκοι, et his majora, ut est ap. Athen. 11, [p. 494 seq. Id. 5, p. 199, D, ex Callixeno : Ἀμφορεῖς Παναθηναϊκοὶ δεκαέξ· 15, p. 688, F, ex Apollonio de unguentis : Τὸ δὲ Παναθηναϊκὸν λεγόμενον ἐν Ἀθήναις. Plin. H. N. 13, 1 : *Panathenaicum suum* (oleum) *Athenæ perseveranter obtinuere.* Angl. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 399 et 684; 1837, p. 742; et Bœttig. *Amalth.* vol. 3, p. 269. Hase.] Item Λόγοι Παναθηναϊκοὶ extant, Isocratis et Aristidis, habiti eo festo.

Πανάθλιος, ία, ιον, Omnino miser, Omnibus modis miser, Miserrimus. [Æsch. Sept. 976 : Σὺ δ' αὖτε καὶ

A πανάθλιε· Choeph. 428 : Π. χέρα.] Soph. Phil. [1026.] Sic πανάθλία in femin. [Æsch. Choeph. 695 : Τὴν π.] Eurip. [Andr. 67, Hec. 658, et ap. Aristoph. Thesm. 1107. Τὴν πανάθλίαν ψυχὴν Philo vol. 1, p. 212, 28. || Adverb. Phot. p. 376, 27 : Πανδείνως· ... λέγεται ὡς πανάθλίως. « Ephræmius Cæs. 6590, p. 158. » Osann.]

Παναιγλήεις, εσσα, εν, Omnino lucidus splendidusque. Eurip. [Non legitur ap. Euripidem. Anth. Pal. 9, 806 : Κῆπον παναιγλήεντα. Jo. Geom. Hymn. 2, 11 : Π. χορὸν οὐρανιώνων· 53 : Π. υἱός. Boiss.]

[Παναίγυλος vitiose pro παναίσυλος, quod v.]

[Παναίθετος vitiose pro πανάθεστος, quod v.]

Πάναιθος, ὁ, ἡ, significat ὅλος λαμπρός, Totus lucidus splendidusque, ut παναίθῃσι κορύθεσσι [ex Hom. Il. Ξ, 372. In libris plerisque παναιθῆσι, secundum normam adjectivi simplicis αἰθὸς scriptum esse, sed præstare Euphranoris scripturam παναίθῃσι, docuit schol.] Hesych.

[Πάναινος, ὁ, Panænus, pictor, Phidiæ frater. Pausan. 5, 11, 5 et 6, Strabon. 8, p. 354, Plin. H. N. 35,

B 34, ubi var. lect. *Panæus*. G. D. || In gemma Bibl. Reg. inscriptum n. sculptoris Παναίου. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 6, p. 137; Clarac. *Descr. des ant.* p. 421. Hase.]

[Παναῖοι, οἱ, Panæi, gens Thracia. Thucyd. 2, 101. Ap. Steph. Byz. ἔθνος Ἠδωνικόν, οὐ πόρρω Ἀμφιπόλεως. Vitiose ap. Hesych. : Πάναινοι, ἔθνος Θρᾴκιον.]

Παναίολος, ὁ, ἡ, Omnino varius, Multum variegatus, Ornatu multum vario insignitus [Ζωστὴρ π. Hom. Il. Δ, 186, 215, K, 77, Λ, 236. Θώρηξ Λ, 374] : ut σάκος παναίολον ap. [Hom. Il. N, 552, et] Hesiod. [Sc. 139.] Ab Hesych. παναίολος exp. παμποίκιλος. [Orph. Arg. 582 : Ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον. Inter Cœli epitheta est in Hymno Orph. 3, 7. || Varius, Multiplex. Æsch. Pers. 641 : Παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα. Schol. τὰ ποικίλα τῷ θρήνῳ. Temporis epith. ap. Eustath. Opusc. p. 98, 60 : Ἐθαύμασα ὅπως ὁ π. χρόνος παράγει καὶ τὰ καινοφανῆ. G. D. Isidis in inscr. ap. Gruter. p. 126, 10 : Φύσις π., πάντων μήτηρ. Hase.] De accentu autem hujus παναίολος vide [Arcad. p. 86, 4 et] quæ annotavi in Κορυθαίολος.

C [Παναιοῦρα, πόλις Ἰνδικὴ περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν Παναιουρεὺς καθ' ὁμοιότητα τοῦ Κίνουρα Κινουρεὺς Κυνόσουρα Κυνοσουρεὺς, καὶ ὡς Βοῦρα Βουραῖος, Παναιοῦρα Παναιουραῖος, καὶ ὡς Ἄργουρα Ἀργούριος, Παναιούριος, Steph. Byz.]

Παναίρετος, ὁ, ἡ, affertur pro Eximius, sed ἀμαρτύρως.

[Πάναιρος, ὁ, Panærus, Thessalus. Thucyd. 4, 78.]

[Παναίσιος, ὁ, ἡ, Omnino faustus. Cyrill. Hieros. Catech. p. 554, B. Id. Ep. ad Constant. p. 413, A Grets. Anon. De inv. cap. S. Joann. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 738, 24 : Τελετὴ π. Hase.]

[Παναίσυλος, ὁ, ἡ.] Παναίγυλος, ap. Hesych. παγκάκουργος, Omnino improbus et maleficus, sed suspectum. [Corruptum ex παναίσυλος. Ruhnk.]

Παναισχής, ὁ, ἡ, Omnino fœdus, s. turpis. Vel, Penitus turpis, Turpissimus. [Pollux 6, 163. Aristot. Eth. Nic. 1, 9 : Ὁ τὴν ἰδέαν παναισχής.] Et superl. Παναισχιστος [Theod. Abuc. Opusc. p. 402, 5 : Τὸ π. παρακολούθημα. Hase], unde παναισχίστην τέρψιν legi-

D mus [ap. Meleagrum] in Anthol. [Pal. 6, 163.]

[Παναισχρομορφία, ἡ, Turpissima deformitas. Tzetz. Hist. 3, 216 : Ὁ βδέλος, ὁ μυσαρός, ἡ π. Boiss.]

[Πάναισχρος, ὁ, ἡ, Turpissimus. Phrynich. Bekk. p. 60, 15 : Π. ἔργα καὶ π. λόγοι. Dio Chr. vol. 1, p. 584 : Ὥστε π. (τὸ πρᾶγμα) δοκεῖν ἐξεταζόμενον. Cyrill. C. Jul. p. 188 : Καίτοι πῶς οὐ πάναισχρον ἂν εἴη ... τὸ ἀδίκων ἡττᾶσθαι κερδῶν;]

[Παναίσχρως, Turpissime. Tzetz. Hist. 6, 45. Boiss. Sic ap. Polyb. 4, 58, 11, duo codd. pro vulgato πάνυ αἰσχρῶς.]

[Παναιτιασταί, οἱ, Panætiastæ, Panætii sectatores. Athen. 5, p. 186, A.]

[Παναίτιος, ὁ, ἡ, Totius rei auctor, Omnium caussa et auctor. Æsch. Ag. 1496, Eum. 200. Phurnut. N. D. c. 22, p. 192 extr. Wakef. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 5, p. 421 : Ἡ τῆς παναιτίου θεότητος ἀμέθεξία.]

[Παναίτιος, ὁ, Panætius, Tenius. Herodot. 8, 82. || Atheniensis. Aristoph. Eq. 243. Alius fr. 347. || Rhodius, philosophus Stoicus ab Strabone, Plutarcho,

Cicerone aliisque memoratus : v. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 107, et van *Lynden* Disput. de Panætio, Lugd. B. 1802. G. D. || Alii, quorum nomen scriptum in fictilibus. De Witte *Vases de l'Étr.* p. 101, n. 163. Id. *Vases de M. de M****, p. 17, n. 20. Lenormant *Cab. de Durand* p. 23, n. 61; conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 590, annot. 3. Hase.]

Παναιτώλιον, τὸ, Universum Ætoliæ concilium, Bud. Pand. [Panætolium s. Panætolicum ap. Livium 31, 29; 35, 32. Παναιτώλια, τὰ, festi nomen, ap. Polluc. 6, 163. || *Panætolium*, montis nomen ap. Plin. H. N. 4, 3. Ergo Græce Παναιτώλιον ὄρος.]

[Παναίτωλος, ὁ, Panætolus, n. viri ap. Polyb. 5, 61, 5; 62, 2; 10, 49, 11.]

Πανακαρπής, ὁ, ἡ, Omnino infrugifer et sterilis. Nicander Ther. [612] : Μυρίκης πανακαρπέα θάμνον.

Πανάκεια, ἡ, Medela, Medicina. Ap. Hesych. autem legitur πανακεία, accentu in penult. At vero ap. Suid., sicut et alibi passim [recte] πανάκεια : qui non solum exponit θεραπεία, ut Hesych. : sed et nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia *Æsculapii*, ut ex Aristoph. Pl. [702, 730, Aristid. vol. 1, p. 46] annotatur. Sed et Plin. id testatur 25, 4. [Glossæ : Πανάκεια, Pagamater, Pora mater; Πανάκεια θεὸς, Cana. Βωμὸς Πανακείας, Pausan. 1, 34, 3.] Callimachi autem schol. in H. in Apoll. [39] : Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exp. τὴν ἴασιν, quod idem est cum θεραπείαν, quod ex Hesych. et Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, quum significet Omnem morborum curationem. [Manetho 4, 159 : Μάλα καινὰ καὶ εἰς πανάκειαν ἕτοιμα. Improprie Longin. De subl. 38, 5 : Ἔστι γὰρ ... παντὸς τολμήματος λεκτικοῦ λύσις καὶ πανάκειά τις.]

Πανάκεια, Panacea herba, quæ et Πάνακες, et Πάναξ a Galeno Ad Glauc. 2, ita dicta quasi Omnia sanans, unde Plin. 25, 4 : Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc a Lucano vocatur Potens [9, 921] : Et panacea potens et Thessala centaurea. Schol. Nic. Ther. [500] : Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, i. e. θεραπευτικὴν, vocari τὴν Χειρωνείαν, quæ et κενταυρεία et πανάκεια vocetur. [Πανάκειος, ἡ, ib. 508 : Παντὶ γὰρ ἀρκιός ἐστι τὸ μὲν πανάκειον ἔπουσιν.] Πάνακες, inquit Hesych., Herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. [V. schol. Nic. Th. 565.] Diosc. πάνακες Ἡράκλειον, et πάνακες Ἀσκληπιοῦ, et πάνακες Χειρώνειον describit, 3, c. 55, 56, 57. Πανάκεια, inquit Gorr., a quibusdam Levisticum, a quibusdam etiam Centaureum majus dictum fuit, quod succurrat omnibus vitiis, plurimisque polleat remediis. Idem subjungit, varia medicamenta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticum autem hoc vocabulum appellatum fuisse testatur Diosc. ejusdem lib. c. 58, et Theophr. H. Pl. 9, 7. Nicandri schol. in Ther., ubi ipse poeta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταύρειον, quod et Χειρώνειον, vel τὸ Ἀσκληπίειον : multa enim esse πανάκη. Idem schol. ibid. [685] : Ἄγρει καὶ πάνακες Φλεγυήϊον, ὄφρα τε πρῶτος Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἀμέρσεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ πανακικὸν, εἶδος φυτοῦ. In VV. LL. habetur Lucretium salem etiam hoc nomine adoptare consuevisse. [Galen. vol. 14, p. 156, 18 : Πανακείας ῥίζης. Hippiatr. p. 25, 25; 129, 22; 138, 6. Hase. || HSt. infra :] Πάναξ etiam vocatur illa herba, uti dixi, unde succus ejus ὀποπάναξ, sed peculiariter Succus s. Liquor panacis Heraclei. Ita enim Diosc. 3, 55 : Πάνακες Ἡράκλειον, ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται. [Theophan. Nonn. vol. 1, p. 180 : Πάνακος ὀπὸν· vol. 2, p. 50 : Πάνακα μεθ' ὕδατος.]

[Πανάκεια, ἡ, Panacea, n. navis Atticæ in inscr. navali p. 321, 322, 323 ed. Bœckh.]

[Πανακείτην νάρθηκα lectio vitiosa ap. Suidam s. v. Νάρθηξ in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 294, ubi cod. Palat. παρακείτην, non minus vitiose.]

[Πάνακες. V. Πανάκεια.]

Πανάκη, ἡ, pro πανάκεια herba, et filia Æsculapii, in VV. LL. citatur ex Epigr. [Priore signif. Crinagoras Anth. Plan. 4, 273 : Πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος. Cum formis similibus, ut βασίλη pro βασίλεια, comparavit Hemsterh. ad Callim. vol. 1, p. 489.]

Πανακήρατος, ὁ, ἡ, Qui nulla ex parte fato obnoxius est, Plane immortalis. [Nonn. Jo. c. 6, 216, et alibi. Wakef. Nicet. Paphl. Laud. Eustath. p. 74, 27; 81, 23 Combef. Hase.]

Πανάκης, ὁ, ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis medens. [Omnimorbus, Gl. Callim. Epigr. 14 : Ἡ πανακὴς πάντων φάρμακον ἡ σοφίη.] In VV. LL. ex Strab. 6, [p. 284 : Ῥεῖ δ' ἐξ αὐτοῦ (e sacello Podalirii) ποτάμιον πάνακες (scr. πανακὲς) πρὸς τὰς τῶν θρεμμάτων νόσους.] Ap. Polluc. quoque [4, 177] hac signif. πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακῆ male scriptum, ut opinor. [Philo vol. 1, p. 445 : Τὸ πανακέστατον φάρμακον.]

Πανακίς, ίδος, ἡ, ap. schol. Nic. [Ther. 627 : Διπλῆς τὴν κονίλην φησὶν ἀφ' ὧν μὲν ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρείγανον, ἀφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρείγανον καὶ πανακίδα. Recte Salmas. Exerc. Plin. p. 902, πανακτίδα corrigere videtur. Πανάκτειον dixit Nicander.]

Πανακίτης οἶνος, ὁ, Panacites vinum, i. e. Ex panace herba confectum. Diosc. [5, 72.]

* Πανακρίς, ίδος, ἡ, ap. Callim. dicitur Apis esse epitheton, ut quæ omnia florum fastigia pervolitet [et delibet. Sed Πανακρὶς est femininum gentile a Πάνακρα, montibus Cretæ. H. in Jov. 50 : Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα. Steph. B. : Πάνακρα, ὄρη Κρήτης. Καλλίμαχος « Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα. » Τὸ ἐθνικὸν Πανακραῖος, τὸ θηλυκὸν Πανακρίς. Angl.]

[Πανάκτειος, ὁ, ἡ.] Πάνακτος Hesychio est ἡ ὀρίγανος, Origanum herba : item locus quidam Atticæ, unde forsan Nicand. [Th. 626] πανάκτειον κονίλην nominavit [Fallitur] : licet alii vocatum velint quasi πανάκειον a vi omnium medicatrice. [Schol. Nic. : Τὴν ὁμοίαν πακτείῳ (πανάκει Salmas. Exerc. Plin. p. 902). Τινὲς δὲ πανάκειον τὴν πάντας ἰωμένην καὶ ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον πανάκτειον. (Sequuntur verba s. v. Πανακὶς ab nobis posita.) Καὶ πανάκτειος οὖν καὶ κονίλη ταὐτόν ἐστι· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἡράκλειον καὶ ὀρείγανον. Probabilior Eutecnii explicatio est τῆς κατὰ τὰς ἀκτὰς κονίλης που λεγομένης φύεσθαι. Altera nominis forma πάνακτος ex uno cognita est loco Hesychii, in quo Πανάκτειος et Πάνακτος confusa videntur Schneidero ad Nicandr. p. 151.]

[Πανακτίς. V. Πανακίς.]

[Πάνακτον, τὸ, et Πάνακτος, ὁ, ἡ, Panactum s. Panactus. Harpocr. : Πάνακτος· Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος (p. 1257, 4. Adde p. 446, 3)· πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ἧς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ μνημονεύει. Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον ἔν τε ἄλλοις κἀν τῇ πέμπτῃ, ἀρρενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν Ψοφοδεεῖ. Τὸ Πάνακτον ap. Thucyd. 5, 39, 40 et 42, ex quo colligimus casus obliquos ib. c. 3, et ap. Demosthenem positos ipsos quoque genere neutro esse accipiendos. Et sic Πάνακτον, φρούριον Ἀττικὸν, ex Androtione memorat Steph. Byz. Πάνακτον τεῖχος ἐν τῇ Ἀττικῇ Pausan. 1, 5, 26. Femininum placuit Plutarcho, qui Πάνακτον ἑστῶσαν dixit V. Alcib. c. 14, Niciæ c. 10, et Πάνακτον sine generis indicio V. Demetr. c. 23. G. D.]

[Πανάκτωρ, ὁ, Sibylla 12, 65 ed. Mai. Osann.]

Παναλάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui prorsus ἄλαστα perpetravit; Genius malus, Ultrix conscientia, VV. LL. [Antipat. Thess. Anth. Pal. 9, 269 : Ἡ παναλάστωρ Κηρῶν.] V. Ἀλάστωρ.

Παναληθής, ὁ, ἡ, Omnino verus. [Æsch. Sept. 724 : Παναληθῆ κακόμαντιν ... Ἐρινύν.] Plato Rep. 9, [p. 583, B] : Ὅτι οὐ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου.

[Παναληθῶς, Omnino vere, Verissime. Æsch. Suppl. 85. Ælian. ap. Suid. s. v. Ἀτρέπτως. G. D. Phot. Epist. p. 314, 37 : Π. καὶ θεοπρεπῶς. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 12, 30. Hase. Dor. Παναλαθέως Archyt. ap. Stob. Flor. 1, 73.]

[Παναλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Semper errabundus. Procl. Hymn. 2, 15 : Ἕλκετ' ἐμὴν (Musas invocat) ψυχὴν πανελήμονα πρὸς φάος ἁγνόν.]

[Παναλθής, ὁ, ἡ, Omnia sanans. Nicand. Th. 939.]

[Παναλίγκιος vitiose pro προσαλίγκιος in vett. edd. Nicand. Th. 739.]

Παναλκής, ὁ, ἡ, Omnipotens. Παναλκὲς, ἰσχυρὸν [ἰσχυρότατον Suid.], παντοδύναμον, Hesychius. [Æsch. Sept. 172 : Παναλκεῖς θεοί. Euseb. Dem. ev. p. 154, C :

Παναλκῆ καὶ πανάρετον δύναμιν. Cyrill. C. Julian. p. 108 : Π. τὸ θεῖον. Plura v. ap. Suicer. Ducas Hist. Byz. p. 159, D : Δούλοις νέοις καὶ παναλκέσιν. G. D. Adv. Παναλκῶς, Omni vi, Actt. Conc. t. 3, col. 916, 51 : Ταῦτα π. καταργῆσαι. Hase.]

* [Πανάλουργής, ὁ, ἡ, Purpureus, Totus purpureus. Xenophanes ap. Athen. 12, p. 526, B : Πανάλουργέα φάρε' ἔχοντες.]

[Πανάλωτος, ὁ, ἡ, Omnia capiens. Æsch. Agam. 361 : Μέγα δουλείας γάγγαμον ἄτης παναλώτου.]

[Πανάμαρος, i. q. πανημέριος, epith. Jovis ap. Stratonicenses Cariæ. Bœckh. Corp. inscr. vol. 2, p. 486, n. 2719, 14; 2720, 3; p. 487, n. 2721, 14. Hase.]

[Πανομειδήτος, ὁ, ἡ, Nunquam ridens, Tristis, Severus. Oppian. Cyn. 3, 141 : Πανομειδήτοισι προσώποις.]

[Πανομείλικτος, ὁ, ἡ, Qui placari plane non potest, Immitissimus. Oppian. Cyn. 3, 223 : Πανομειλίκτοιο δρακαίνης.]

[Πανομείλιχος, ὁ, ἡ, idem. Oppian. Cyn. 2, 203 : Π. ἦτορ ἔχουσα.]

[Παγχαμερίῳ. Πανάμερος. V. Πανημ—.]

[Πανάμμορος, ὁ, ἡ, Plane exsors. Anth. Pal. 14, 25 : Ἠελίοιο πανάμμοροι ἠδὲ καὶ αὐδῆς.]

* [Πανάμορος, ὁ, Panamorus, Cures. Etym. M. p. 389, 56.]

[Πανομωμήτως, Sine ulla reprehensione. Psellus In Cantic. Cant. 6, 7. Boiss.]

Πανάμωμος, ὁ, ἡ, Qui est omnino ἄμωμος : quod ἄμωμος in Ind. explicari dixi. In VV. LL. redditur Omni culpa et reprehensione vacans. [Per ἄριστος exp. Hesych. Πανάμωμον ἄνθρωπον Simon. ap. Plat. Protag. p. 345, C et 346, D. « Cyrill. Al. In Jer. c. 53, p. 750 : Ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πανάμωμος. » Suic. Marc. Eugen. Imag. ed. Kayser. p. 135, 9 : Ἡ π. νύμφη. Epiphan. t. 1, p. 549. C. Antioch. Pand. p. 1060, B. Anast. Sin. Hodeg. p. 314, 23. Hase. Planud. Hymno Ms. in Diomedem. Deipara Virgo, Theodor. Studit. Testam. p. 178. Boiss. || Adv. Πανομώμως, Nicephorus Chumnus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 295. Osann.]

[Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ. Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις, Universorum hominum resurrectio, Cæsar. Dial. 4 interrog. 186. Suic.]

Πανάνυτος, ὁ, ἡ, Qui omnino effici potest, πάντῃ [πάντα codd. duo et gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 327] δυνατός, Suid. [Per παντοδύναμον exp. Phot. p. 376, 5.]

[Πάναξ. V. Πανάκεια.]

[Πανάξιος, ὁ, ἡ, Omnino dignus. Oppian. Cyn. 3, 407 : Ἰχνεύμων βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοῖος μάρνασθαι θήρεσσι πανάξιος. Angl. Inscr. Attica sec. conj. Bœckhii vol. 1, p. 360, n. 246, 31 : Τοῦ δὲ π. ὧν Ἀσκληπιάδης στεφανοῦτο. Hase.]

Πανάοιδιμος, ὁ, ἡ, Decantatissimus, Celeberrimus. [Πανάοίδιμον κῦδος Anth. Plan. 4, 71. « Anth. Pal. 1, 9, ἔργον. Mich. Syncell. Laud. Dionysii Ar. p. 347 med., ἄστυ, de Athenis. » Boiss. Epitheton SS. ac Martyrum, velut Evagr. Hist. eccl. p. 271, 37; Basil. Isaur. Laud. Steph. p. 295, 17; 296, 24, et similiter alibi multis ll. Hase.]

Πανάπαλος, ὁ, ἡ, Tenerrimus. Hom. Od. N, [223] : Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι. [Philo vol. 2, p. 432, 37 : Γυναῖκες ἁβροδίαιτοι καὶ πανάπαλοι. Wakef. Eustath. Opusc. p. 156, 60 : Διὰ τὸ κατὰ τὴν ἡλικίαν π. Ib. p. 198, 22.]

[Πανάπαστος, ὁ, ἡ, Plane jejunus. Nicand. Al. 605.]

[Παναπευθής, ὁ, ἡ, Plane incredibilis, Plane falsus. Parmenides ap. Proclum ad Plat. Tim. p. 105 : Τὴν δή τοι φράζω παναπευθέα (παναπευθέα ap. Simplic. Phys. 1, fol. 25, a) ἔμμεν ἀταρπόν· cui opposita est πειθοῦς κέλευθος. G. D. Conf. Fr. Riaux. *Essai sur Parm.* p. 210, 38. Hase.]

[Παναπείρατος, ὁ, ἡ, Plane infinitus. Didym. De Trin. 2, 16. Routh.]

[Παναπειρέσιος, ὁ, ἡ, Immensus. Oppian. Cyn. 2, 517. Wakef.]

[Παναπήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem. Orph. H. 58, 10.]

[Παναπενθέα lectio vitiosa in Anth. Plan. 4, 265. Sensus ταλαπενθέα poscit, quod conjecit Huetius.]

Παναπήμων, ονος, ὁ, ἡ, Prorsus innocuus Omnino

innoxius Hesiod. [Op. 809] : Εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισι, i. e. ἀγαθὴ ἐπὶ πάντα. Alicubi etiam pro Prorsus illæsus, Salvus et incolumis, accipi potest, ut ἀπήμων.

Παναπηρής, ὁ, ἡ, Omnis prorsus mutilationis et læsionis expers. Callim. H. in Cer. [126] : Ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.

[Πανάπιστος, ὁ, ἡ, Plane incredibilis. Paul. Sil. Ecphr. 447 : Θάμβος ὅπῃ πανάπιστον ἰδεῖν, πανάπιστον ἀκοῦσαι.]

[Παναπόπληκτος, ὁ, ἡ, Plane attonitus. Π. ἐγένου Epist. Socr. p. 75, 5. Valck.]

[Πανάπορος, ὁ, ἡ, Omnino inops. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 726. Conf. Πανήπορος.]

Πανάποτμος, ὁ, ἡ, Omnino infortunatus, Infelicissimus. Priamus ap. Hom. Il. Ω, [255] de filiis suis fortissimis interfectis : Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος. [Ib. 493. Hesych. : Π., ἀθλιώτατος, κατὰ πάντα κακόποτμος, ὅ ἐστι παντελῶς κακόμοιρος.]

Πανάπυστος, ὁ, ἡ, Prorsus inauditus, De quo nihil prorsus cognosci potest fama et auditione, etiam Qui nihil prorsus audivit et cognovit, Omnino ἄπυστος, [Photio et] Suidæ ἀνήκοος.

[Παναργάλεος, ὁ, ἡ, Plane molestus. Basil. Isaur. Laud. Steph. p. 290, 3 : Τὴν π. καὶ δυσήνιον τῶν Ἰουδαίων κακίαν. Hase.]

Πανάργυρος, ὁ, ἡ, Totus argenteus, ap. Hesych., Ex solido argento constans. [Κρητῆρα π. Hom. Od. I, 203, Ω, 275. Ἐκπώματα π. Soph. fr. 68.]

[Πανάρεια glossa sine interpretatione posita apud Suidam in cod. Paris. A. Fort. pro πανάριον, de quo v. Ducangius.]

[Πανάρετος, ὁ, ἡ, Omni virtutum genere ornatissimus. Lucian. Philops. c. 6 : Ἄνδρας πανσόφους καὶ πανάρετους. Philo vol. 1, p. 451, 12 : Τῆς π. Ἀσίας. « Dio Cassius in Excerptis Maii p. 545. » Cramer. Absoluta virtute perfectus. Jo. Chrys. In Gen. serm. 67, vol. 1, p. 518 : Ὁ θαυμαστὸς οὗτος καὶ πανάρετος ... πρὸς τὰ ῥήματα αὐτῶν συνεχύθη. » Seager. || Πανάρετος vocatur liber qui geminum ap. Græcos titulum habet, modo Σοφία Σειράχ, modo plenius Σοφία Ἰησοῦ τοῦ Σειράχ appellatus. Ita ap. Isid. Pelus. Epist. 3, 66, p. 281 : Τοῦ τῆς Πανάρετου συγγραφέως. Chron. Pasch. p. 175, C : Ἰησοῦς ὁ Σειρὰχ τὴν καλουμένην Πανάρετον σοφίαν συντάξας. Cedren. p. 159. Eodem nomine ψευδεπίγραφος Solomonis Sapientia vocatur ab Epiphanio De mensur. et pond. p. 534. Joann. Damasc. Orth. fid. 4, 18, p. 348, et Athanas. vol. 2, p. 116. Ipsa etiam Proverbia Solomonis vocantur π. σοφία, ut testatur Euseb. H. E. 4, 22 : Οὐ μόνον δὲ οὗτος (Hegesippus), ἀλλὰ καὶ Εἰρηναῖος καὶ πᾶς ὁ τῶν ἀρχαίων χορὸς πανάρετον σοφίαν τὰς Σολομῶνος παροιμίας ἐκάλουν. Suic.]

[Πανάρετος, ὁ, Panaretus, Arcesilai discipulus. Athenæus 12, p. 552, C; Ælian. V. H. 10, 6.]

[Πανάρης, ὁ, Panares, Cretensis, ap. Appian. Sic. c. 6, et Dion. Cass. 36, 2, ubi accus. Πανάρη et Λασθένη.]

[Πανάριον, τὸ, vox latina Panarium, jam trita sermone Græcorum sæc. altero post Chr. n. Sext. Empir. p. 265, 20 : Στοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς, καὶ τοῦ μὴ γελᾶσθαι ..., πανάριον ἐροῦμεν, καὶ εἰ βάρβαρόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἀρτοφορίδα. Titulus operis Epiphanii adversus octaginta hæreses. Ipse Ep. ad Acac. t. 1, p. 4, A, Π. interpretatur, Κιβώτιον ἰατρικόν. Hase.]

[Παναριστίδης. V. Πανάριστος.]

Πανάριστος, q. d. Omnino optimus, præstantissimus. Pro quo dicitur potius Longe optimus, præstantissimus, Quamoptimus. Hesiod. [Op. 291] : Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ. Sunt autem et alia multa hujusmodi compp., quæ suis vide locis. [Ποιητὴς π. Lucill. Anth. Pal. 11, 394. Πανάριστα καλοῦσιν Lucian. Fugit. c. 30, in parodia versus Homerici. G. D. Anthol. Palat. 7, 181, 3 : Μῆτιν πανάριστε. Phot. Epist. p. 14, 25 : Π. ἀνήρ. Marc. Eugen. Ecphr. p. 175, 18 ed. Kays. : Τῇ πανάριστῃ Κορινθίων πόλει. Theoph. Simoc. p. 25, 12 ed. Bonn. : Π. λόγοι. In drachma Arsacis xxi, secundum quosdam : Ἀ. πανάριστου δικαίου· subdubitat tamen de lectione Eckhel. Doctr. num. vol. 3, p. 535. Hase. || A πανάριστος derivatum tanquam patronymicum Παναριστί-

ἐνὸς memoratur ab Etym. M. p. 165, 42. Ὄνομα κύριον dixit Suidas.]

[Πανάρκεια, ἡ, in censu nominum numeri senarii Theol. arithm. p. 38, 15. Hase.]

[Παναρκέτας νόσου legitur in l. corrupto Æschyli Choeph. 69.]

Παναρκής, ὁ, ἡ, Undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. [Cyrill. Al. Hom. Pasch. 22, p. 271 : Παναρκὲς τὸ θεῖον, Omnium bonorum copia suppetit deo. Jo. Chrys. Hom. in Psalm. 45 : Ἐνεῖχεν πνεύματος χάριν πῶς ἐστι παναρκής. Seager.] Suid. autem παναρκέος exp. [τοῦ μεγάλου καὶ δυνατοῦ] Magni et potentis : et ἡλίου παναρκέος vult esse τοῦ πανταχῇ λάμποντος, quæ expos. vim afferre verbo ἀρκῶ mihi videtur. [Ex Hecale Callimachi, cujus fragmentum servavit schol. Pind. Nem. 1, 4 : Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο χῶρι διατμήγουσι. Παναυγέος conjecit Wakefieldus. Παναρκέος si recte legitur, prior Suidæ explicatio præstabit alteri, de qua recte judicat HSt.]

[Πανάρκης, ους, ὁ, Panarces, n. pr. Ænigma Πανάρκους ap. Athen. 10, p. 452, C. Codex Ven. πανάρκους. Recto accentu Epitome.]

Παναρμόνιος, ὁ, ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus, πάντοθεν ἡρμοσμένος, [Phot. et] Suidas. [Plato Phædr. p. 277, C : Ποικίλῃ μὲν ποικίλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδοὺς λόγους, ἁπλοῦς δὲ ἁπλῇ. Lucian. De salt. c. 72 : Ἡ ὄρχησις ἔοικεν ... γεγενῆσθαι ποικίλον τι καὶ παναρμόνιον καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Παναρμονίοισιν ἐρωαῖς Orac. ap. Porph. V. Plotini c. 22.] Παναρμόνιον autem Hesychio [et Suidæ] est εἶδος ὀργάνου ἐξ ὅλου τεταγμένον· ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία. [Plato Rep. 3, p. 399, C : Οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν· et p. 404, D : Μελοποιίᾳ καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ. Π. ὄργανον Dio Cass. 74, 3. Julian. Cæs. p. 315, C : Τῷ π. τετραχόρδῳ. G. D. Jo. Chrys. t. 9, p. 215, B ed. Par. alt. : Ἐν λύρᾳ παναρμονίῳ. De Homeri Platonisque animabus παναρμονίοις, secundum Olympiodorum, Cousin. *Journ. des Sav.* 1827, p. 420. Hase. || Adv. Παναρμονίως, Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 384 pen. Boiss.]

[Παναρρεπής, ὁ, ἡ, Omnino immobilis. Dionys. Areop. p. 28, A : Πρὸς τὸ πανάγιον καὶ παναρρεπὲς ἱδρύονται. Kall.]

[Πανάρρητος, ὁ, ἡ, Plane non dicendus, Arcanus. Synes. Hymn. 2, 91 : Περὶ σᾶς ὄργια βλάστας τὰ πανάρρητα χορεύσω. Angl. Epiphan. t. 2, p. 292, C : Πανάρρητον μυστήριον. Hase.]

[Παναρχαῖος, αία, αῖον, Omnino antiquus, Perantiquus. Pollux 5, 150.]

[Πάναρχος, ὁ, ἡ, Omnibus imperans, Regius. Soph. Œd. C. 1293 : Πανάρχοις ἐνθακεῖν θρόνοις.]

[Πανάρχων, οντος, ὁ, Omnium rector. Philo vol. 2, p. 452, 7 : Πανάρχοντές τε καὶ βασιλέων βασιλῆες. Wakef.]

[Πανασελγῶς, Libidinosissime. Methodius in Maii Collect. nov. Vat. vol. 3, p. 256. Osann.]

Πανασθενής, ὁ, ἡ, Omnino imbecillis, Prorsus invalidus et viribus fractus.

[Πανασιτία, ἡ. Pollux 1, 52, ubi de vocabulis agit quibus infecunditas agrorum designatur, Σίτου σπάνις, πανασιτία, σπανοσιτία· ubi πανασιτία delendum videbatur Salmasio. Si recte legitur, significat Summam frumenti inopiam.]

Πανασκηθής, ὁ, ἡ, Omnino illæsus, Salvus et incolumis, Hesych.

[Πανασπαστότατα (superlat. adverbii Πανασπασίως), Animo lubentissimo. Tzetz. Hist. 9, 10 : Τοῦτο π. δεξάμενος ὁ Καῖσαρ.]

[Πανάστερος, ὁ, ἡ, Stellis omni ex parte ornatus. Tzetz. Posth. 58 : Θώρηκα πανάστερον ἐνδεδυκυῖα.]

[Πανάσωτος, ὁ, ἡ, Plane prodigus s. luxuriosus. Auctor Vitæ Mariæ Ægyptiæ ap. Jo. Damasc. Pro imaginibus serm. 3, p. 220 med. ed. Major.; Vita Nili junioris p. 95. Boisson.]

Πανατρεκής, ὁ, ἡ, Omnino verus, Verissimus, Certissimus, Epigr. [Juliani Ægypt. Anth. Pal. 7, 594 : Μνῆμα πανατρεκές] : eadem omnino forma et signif. qua dicitur παναληθής. [Πανατρεκές adverb. Apoll. Rh. 4, 1332 : Τήνδε π. ἔκλυον ὀμφήν.] Πανατρεκῶς, vel Πανατρεκέως, Omnino vere, Verissime, Certissime.

[Πανταύγεια, ἡ, Universalis lux. Philo vol. 1, p. 7, 3 : Πανταύγειαν, ἀφ' ἧς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἀρύονται.]

Παναυγής, ὁ, ἡ, Omni ex parte splendidus. [Phot. et Suid. : Παναυγής, πάνυ λαμπρόν. Orph. H. 9, 3 : Πανδαμάτωρ (Φύσις) ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής.]

[Πανάϋλος, ὁ, ἡ, Omnis materiæ expers, Purus. Jo. Geom. H. 2, 89; 3, 5. Boiss.]

[Πανάϋπνος, ὁ, ἡ, Omnino insomnis. Oppian. Hal. 2, 659. Wakef.]

[Παναφανής, ὁ, ἡ, Qui conspici plane non potest. Eratosth. Catast. c. 23.]

Παναφῆλιξ, κος, ὁ, ἡ, Qui caret æqualibus et sociis, Bud. Hom. Il. X, [490] : Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, i. e., inquit Eust., τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλλαγμένον [ἀπεληλαμένον Hesych.], vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem, i. e. ἀφηλικιότητα, ut ipse loquitur, accedat etiam orbitatis calamitas. [Idem hoc v. utitur Opusc. p. 271, 61.]

[Πανάφθιτος, ὁ, ἡ, Plane indelebilis. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 14, ἦμαρ.]

[Πανάφθορος, ὁ, ἡ, Plane incorruptibilis. Athanas. vol. 2, p. 423.]

[Παναφραδής, ὁ, ἡ, Plane inconsultus, Temerarius. Tzetz. Anteh. 333 : Τίπτε λίλαιοι μάχην παναφραδέα τήνδε φορεῖτε;]

Πανάφυκτος, ὁ, ἡ, Omnino inevitabilis, Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 9, 396, βρόχος.]

[Πανάφυλλος, ὁ, ἡ, Foliis omnibus privatus. Hom. H. in Cer. 452.]

[Παναχαιά, ἡ, Ab omnibus Achæis culta, epitheton Cereris ap. Pausan. 7, 24, 3. Eadem Ἀθηνᾶς Παναχαΐδος significatio est ib. 20, 2.]

[Παναχαιΐς, ΐδος, ἡ.] Παναχαιῒς γῆ, Universa s. Tota Achaia, Tota Græcia. [Apoll. Rh. 1, 242; 3, 347.]

[Παναχαϊκός, ή, όν. Τὸ Π. καλούμενον ὄρος, imminens Patrensium urbi, ap. Polyb. 5, 30, 4. Schweigh.]

Παναχαιοί, οἱ, Omnes Achivi, Universi Græci. Hom. [Il. I, 301 : Ἄλλους Παναχαιούς·] Od. Ξ, [369] : Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. Et ibid. [Il. B, 404, et alibi.]

[Παναχαΐς. V. Παναχαιά.]

[Πανάχραντος, ὁ, ἡ, Plane incontaminatus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 125. Epitheton Deiparæ ap. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 239. Boiss. It. ap. Phot. Ep. p. 8, 35. Anast. Sin. Hodeg. p. 316, 5; Jo. Phocas Descr. Pal. p. 4, 55; 9, 10; 14, 24 ed. Ven. Hase. Jo. Chrys. Liturg. vol. 6, p. 1002, 31. Seager. || Adv. Παναχράντως, Niceph. Chumnus in Boiss. An. vol. 1, p. 295. Osann.]

Πανάωρος, ὁ, ἡ, Omnino intempestivus. Hom. πανάωρον vocat Eum qui præcoci fato et immatura morte periturus est. Sic enim Il. Ω, [540] Achilles de patre suo et sese loquens, ait, Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, i. e., inquit schol., παντελῶς ἄωρον ἀποθανούμενον καὶ νέον κομιδῇ, δύσμορον, Omnino intempestiva et præmatura morte moriturum, et ætate admodum juvenili, ideoque infelicem. Itidem Hesych. παναώριον exp. πάντων ἀωρότατον καὶ ἄμοιρον, vel κατὰ πάντα ἄωρον. Et Suidas eod. modo παναώριος pro πρὸ τῆς ὥρας accipit in loco quodam quem ex Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 264 : Καὶ γάρ που λαγόνεσσι ῥυτὶς π. ἔδυ] affert.

Πανάωρος, ὁ, ἡ, Quem omnino nulla dignamur cura, Prorsus neglectus et incustoditus. Ex Æsch. Pr. [371] : Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ πανάωρον δέμας, Prorsus neglectum et abjectum. [Lectio vitiosa pro παράορον. V. Παράορος.]

[Πανδαής, ὁ, ἡ, Omniscius, Doctissimus. Tzetz. Hist. 4, 529 : Δημόκριτος ὁ π. ἐκεῖνος.]

[Πάνδαι, ἔθνος Ἰνδικόν, κατὰ Διονύσου μετὰ Δηριάδου στρατευσάμενον, καθὰ Διονύσιος, Steph. Byz.]

[Πανδαίδαλος, ὁ, ἡ, Artificiose ornatus. Π. ἀγορὰ Pind. fr. 45, 5. Angl. Pseudochrys. t. 8, p. 956, B ed. Par. alt. : Τὸ π. ἄγαλμα. Hase.]

Πανδαισία, ἡ, Epulum [Hesych. : Π., ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία, ἡ πολυτελὴς τράπεζα. Πανδαισίαν, τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν τράπεζαν. Harpocr. : Π. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. Ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

Πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. Ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περίεργος] : ἀφθόνως καὶ παντοία εὐωχία, s. ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχία, quum unusquisque sua obsonia secum portans in medium conferebat : aut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, schol. Aristoph. Pac. [565] : addens aliis πανδαισίαν esse λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. Ap. Herodot. 5, p. 73 [c. 20], pro Convivio opiparo et veluti saliari Bud. poni scribit : Ὦ Πέρσαι, οἴκατε πανδαισίῃ τελέῃ εἱστιῆσθαι· quod paulo ante vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Gregor. : Ἐπειδή σοι πάντα προὔθηκεν ἡ φύσις ὡς ἐν πανδαισίᾳ κοινῇ. [Id. vol. 1, p. 403, C.] Synes. : Εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν. [Plut. Mor. p. 1102, A : Ἑστιάσεις καὶ πανδαισίαι. Demetr. De eloc. 303 : Κρεανομίαις καὶ πανδαισίαις. Theophyl. Sim. Hist. p. 127, A; 140, D.]

[Πανδαίσιον, τό, Mensa sumtuosa. Phot. p. 376, 12 et Suidas : Π., πολυτελὴς τράπεζα.]

[Πανδαίτης, ὁ, Pandætes, n. viri in inscr. Attica ab L. Rossio edita, *Kunstblatt* 1840, fol. 32. Πανδαίτου γυνὴ ib. G. Dindorf.]

Πανδακέτης, ὁ, Omnia mordicans, Mordax, Plut. Catone [maj. c. 1, et de eodem Anth. Pal. App. 309.]

Πανδάκρυτος, ὁ, ἡ, Omnino lacrymabilis, [Omnino deflendus. Æsch. Sept. 661 : Ὦ π. ἀμὸν Οἰδίπου γένος. Eur. Or. 974 : Π. ἐφαμέρων ἔθνη· Iph. T. 553 : Π. ἡ κτανοῦσα] : s. active, Ad omnia lacrymans. Soph. [Phil. 691], π. βιοτὴν, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Trach. [50], ὀδύρματα.

[Πανδάλητος, ὁ, ἡ. Hipponax ap. Tzetzam ad Lycophr. 425, 741 et Exeg. Iliad. p. 76, 8 : Κύκων ὁ πανδάλητος ἀμμορος κνίσῃ. In schol. Lycophr. codd. quidam πανδαύλητος et πανδάληκτος. Pro πανδήλητος, ἐκ τοῦ πάντα δηλεῖσθαι, dictum videbatur Hemsterh. ad Aristoph. Pl. p. 313. Παντάλητος, ἀπὸ τοῦ πάντη ἀλᾶσθαι, conjecerat Salmas. Exerc. Plin. p. 65.]

[Πανδαμάτειρα, Omnium domitrix. Hymn. Orph. 9, 26.]

Πανδαμάτωρ, ὁ, ἡ, Omnia domans, epith. somni ap. Hom. [Il. Ω, 5, Od. I, 373], et fulminis, Lucian. [Tim. c. 2. Soph. Ph. 1467 : Π. δαίμων. Alia exx. v. ap. Apoll. Rh. 4, 475, et in Hymn. Orph. 4, 3; 9, 3; 26, 12; 65, 5, ubi partim cum nominibus femininis conjunctum est. Πανδαμάτορας ἔρωτας Agapet. Sched. reg. p. 170, A ed. Band. 44.]

Πανδαμικοί, Hesychio παιδικοὶ χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς.

[Πανδάρεος, ὁ, Pandareus, Meropis filius. Hom. Od. T, 518, Υ, 66. Πανδάρης ἢ Πανδάρεος Eustath. p. 1875, 35. Πανδάρεως, ω, ap. Pausan. 10, 30, 1.]

[Πάνδαρος, ὁ, Pandarus, Lycaonis filius. Hom. Il. B, 827, Δ, 88, E, 171, al. || Πάνδαρος Anaxandridis et Nicostrati comœdiæ.]

[Πάνδεια. V. Πάνδια.]

Πάνδειλος, ὁ, ἡ, Omnium timidissimus, miserrimus. [Oppian. Cyn. 3, 230.]

[Πανδείμαντος, ὁ, ἡ, Qui ab omnibus timetur. Poeta lyricus ignotus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 174 : Ὦ πανδείμαντοι (Parcæ). Schneid. Πανδείματοι lectio vitiosa in fr. Pindari ap. schol. Aristoph. Vesp. 306, ubi Musurus πανδείματι ediderat.]

Πάνδεινος, ὁ, ἡ, Omnino s. Omnibus modis gravis, Gravissimus, ut [ap. Lucian. Prom. c. 8] πάνδεινα πεπονθέναι, Gravissimis injuriis affectum esse, vel Atrocissimis. [Plato Rep. 10, p. 610, D : Πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία. Demosth. p. 1267, 17 : Π. ἔσται πρᾶγμα. Maccab. 4, 3, 15. Dio Cass. 55, 15. || Admodum versatus, Callidus. Plato Polit. p. 290, B : Ἕτερα ... διαπονεῖσθαί τινας ἑτέρου πανδείνους. Demosth. p. 378, 8 : Δῆλον ὅτι π. τις εἶ. G. D. Galen. vol. 4, p. 739, 3 : Περὶ ὀνομάτων π., Circa nomina disertus. Lucian. Rhet. præc. c. 20 : Πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. Hase. || Adverb. ap. Phot. p. 376 extr. : Πανδείνως, εὐφήμως (?)· λέγεται δὲ ὡς πανδίκως.]

[Πάνδιος, ὁ, Pandius, statuarius. Theophr. H. Pl. 9, 13, 4, ubi edd. vett. Πάντιος, quod ex codd. correctum. Παντίας dubitanter conjecit Schneiderus.]

[Πανδέκτειρα, ἡ, Omnia recipiens. Κοιλία π. Hippocr. p. 535, 40.]

Πανδέκται, οἱ, Omnia continentes s. complectentes libri, q. d. Qui receperunt omne, quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringendam puto hujus voc. significationem. Sed Gellius 13, 9, de libris Tullii Tironis loquens, scribit : In iis præcipui esse videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continentes. Hæc ille. Pervenerunt certe ad nostra hæc tempora et libri legum Pandectæ inscripti. [Πανδέκτης, Liber Pandectarum, ὡς πάντων δεκτικὸν νόμων, ap. Harmenop. lib. 1 tit. 1, § 6, et Mich. Psellum in Synopsi legum sub init. V. HSt. De abusu linguæ Græcæ p. 12 seqq. Ducange. Versio gr. legum Roth. ed. Zachar. p. 20, 7 : Τὰ Δίγεστα, ὅπερ ἐστὶν ἑλληνικῶς Πανδέκτης. Alia quoque scripta sic vocata, velut Antiochi monachi Cod. Reg. hodie n. 1081, fol. 268 : Ἐπληρώθη τὸ παρὸν βιβλίον τοῦ λεγομένου Πανδέκτου· ubi Montefalc. Palæogr. gr. p. 72 perperam edidit, Πανδέκτους, vertitque : Liber Pandectis. Clem. Al. Strom. 1, 21, 133 : Δωρόθεος ἐν τῷ πρώτῳ Πανδέκτῃ. Hase.] Ceterum quomodo Græci πανδέκται βίβλοι dixerint, vel potius an dixerint, quum βίβλοι fem. sit, at πανδέκται masc. a nom. sing. πανδέκτης, lectoribus disquirendum relinquo. Unum addam Synesii l., in quo Bud. πανδέκτας vocari suspicatur (ita enim dicit) eos, qui literas intercipiunt et deinde adulterant : p. 53 [p. 240, D] : Ἐπιστολὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι καί τοι προθυμηθεὶς κατενάρκησα, ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσυλῶσι τὰ συγγράμματα. [|| A Stoicis Adverbium nominabatur Πανδέκτης. Charis. Inst. gramm. 2, p. 171; ad quem l. cf. Classen. De gramm. gr. prim. p. 77. Hase. || Αὖλα (Lat. *aula*) per πανδέκτης exp. Hesych.]

Πανδελέτειος, ὁ, ἡ, Improbus, Veteratorius, a Pandeleto quodam psephismatum scriptore διαβοήτῳ ἐπὶ πανουργίᾳ, ut qui ex pauperum deceptione ditesceret. Aristoph. Nub. [921] : Καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδελετείους· alludens ad Euripidis Telephum, qui ab eo fingitur πήραν ἔχων καὶ προσαιτῶν.

Πανδέξιος, ὁ, ἡ, Omnibus modis s. In omnibus dexter, Dexterrimus. [Theodor. Metoch. Miscell. p. 220 : Πανδέξιοί τινές εἰσι καὶ πάνσοφοι. Id. p. 278, 360. G. D. || Faustus ad omnia, de ominibus, Synes. p. 132, B. Hase.]

[Πανδερκέτης, ὁ, Omnia videns. Eur. El. 1177 : Ζεῦ βροτῶν πανδερκέτα.]

Πανδερκής, ὁ, ἡ, Omnia videns s. intuens. [Hesych. : Πανδερκέες, πάντα ὁρῶντες.] Lasc. [Manetho 2, 342; 3, 359; Quint. Sm. 2, 443; 13, 229; poeta De vir. herb. 19, Nonnus locis non paucis, Proclus H. in Min. 17; Paul. Sil. Ecphr. Soph. 196; Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 6, p. 547, aliique recentiores plurimi.]

Πανδεχής, ὁ, ἡ, Omnes s. Omnia accipiens, recipiens. Plato [Tim. p. 51, A], πανδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix s. receptatrix. Plut. [Mor. p. 1014, E] : Τὸ πανδεχὲς ἐκεῖνο, Illa universorum capacitas. [Athenag. p. 14, D : Ἡ π. ὕλη. Philo vol. 1, p. 55, 19 : Τὸ ἡγεμονικὸν ἡμῶν πανδεχές ἐστι· 278, 50 : Μέγιστον ταμεῖον καὶ π. 386, 24 : Τοῦ πανδεχοῦς ἀέρος· 190, 5 : Τὴν πανδεχῆ διάνοιαν. Hase.] Bud. πανδεχὲς pro Prima materia affert ex Aristot. De gen. [et corrupt.] 2, [1 med.].

Πάνδηλος, ὁ, ἡ, Omnibus manifestus, Manifestissimus.

Πανδῆμαρ, Toto die, pro πανῆμαρ. Apoll. [Rh. 2, 530] : Ξεινήια δ' ἄσπετα Θῦνοι Πανδῆμαρ προΐαλλον. [Recte Dorvill. πᾶν ἦμαρ.]

Πανδημεί, adv. Cum universi populi multitudine, Cum totius populi frequentia. [Herodot. 6, 108 : Ἐπελθόντων βοηθέοντες π. 9, 37 : Λακεδαιμονίων π. διξημένων. Æsch. Sept. 296 : Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους π. (πανδημεὶ aliquot libri) πανομιλεὶ στείχουσιν. Dor. idem Eum. 992 : Εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμεί (var. lect. πανδαμί).] Thuc. 3 : Ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, Cum universa multitudine. 4 : Ἐσβεβλήκεσαν π. ἐς τὴν γῆν αὐτῶν· 1, [90] : Πάντας π. τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. [Id. 1, 73; 6, 64; 4, 42 Plato Leg. 7, p. 814, A : Π. πάσῃ τῇ δυνάμει ... ἔξω στρατεύεσθαι. Π. στρατεύειν Polyb. 2, 2, 7; διακινδυνεύειν 2, 51, 3; ἀθροίζειν τοὺς Αἰτωλούς 4, 16, 11.] Plut.

ὀης memoratur ab Etym. M. p. 165, 42. Ὄνομα κύριον dixit Suidas.] A

[Πανάρκεια, ἡ, in censu nominum numeri senarii Theol. arithm. p. 38, 15. Hase.]

[Παναρκέτας νόσου legitur in l. corrupto Æschyli Choeph. 69.]

Παναρκής, ὁ, ἡ, Undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. [Cyrill. Al. Hom. Pasch. 22, p. 271 : Παναρκὲς τὸ θεῖον, Omnium bonorum copia suppetit deo. Jo. Chrys. Hom. in Psalm. 45 : Ἐννόησον πνεύματος χάριν πῶς ἐστι παναρκής. Suicer.] Suid. autem παναρκέος exp. [τοῦ μεγάλου καὶ δυνατοῦ] Magni et potentis : et ἡλίου παναρκέος vult esse τοῦ πανταχῆ λάμποντος, quæ expos. vim afferre verbo ἀρκῶ mihi videtur. [Ex Hecale Callimachi, cujus fragmentum servavit schol. Pind. Nem. 1, 4 : Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο χῶρι διατμήγουσι. Παναυγέος conjecit Wakefieldus. Παναρκέος si recte legitur, prior Suidæ explicatio præstabit alteri, de qua recte judicat HSt.]

[Πανάρκης, ους, ὁ, Panarces, n. pr. Ænigma Πανάρκους ap. Athen. 10, p. 452, C. Codex Ven. παναρκοῦς. Recto accentu Epitome.] B

Παναρμόνιος, ὁ, ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus, πάντοθεν ἡρμοσμένος, [Phot. et] Suidas. [Plato Phædr. p. 277, C : Ποικίλῃ μὲν ποικίλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδοὺς λόγους, ἁπλοῦς δὲ ἁπλῇ. Lucian. De salt. c. 72 : Ἡ ὄρχησις ἔοικεν … γεγενῆσθαι ποικίλον τι καὶ παναρμόνιον καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Παναρμονίοισιν ἐρωαῖς Orac. ap. Porph. V. Plotini c. 22.] Παναρμόνιον autem Hesychio [et Suidæ] est εἶδος ὀργάνου ἐξ ὅλου τεταγμένον· ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία. [Plato Rep. 3, p. 399, C : Οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν· et p. 404, D : Μελοποιίᾳ καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ. Π. ὄργανον Dio Cass. 74, 3. Julian. Cæs. p. 315, C : Τῷ π. τετραχόρδῳ. G. D. Jo. Chrys. t. 9, p. 215, B ed. Par. alt. : Ἐν λύρᾳ παναρμονίῳ. De Homeri Platonisque animabus παναρμονίως, secundum Olympiodorum, Cousin. *Journ. des Sav.* 1827, p. 420. Hase. || Adv. Παναρμονίως, Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 384 pen. Boiss.]

[Παναρρεπής, ὁ, ἡ, Omnino immobilis. Dionys. Areop. p. 28, A : Πρὸς τὸ πανάγιον καὶ παναρρεπὲς ἱδρύονται. Kall.] C

[Πανάρρητος, ὁ, ἡ, Plane non dicendus, Arcanus. Synes. Hymn. 2, 91 : Περὶ σᾶς ὄργια βλάστας τὰ πανάρρητα χορεύσω. Angl. Epiphan. t. 2, p. 292, C : Πανάρρητον μυστήριον. Hase.]

[Παναρχαῖος, αία, αῖον, Omnino antiquus, Perantiquus. Pollux 5, 150.]

[Πάναρχος, ὁ, ἡ, Omnibus imperans, Regius. Soph. Œd. C. 1293 : Πανάρχοις ἐνθακεῖν θρόνοις.]

[Πανάρχων, οντος, ὁ, Omnium rector. Philo vol. 2, p. 452, 7 : Πανάρχοντός τε καὶ βασιλέων βασιλέως. Wakef.]

[Πανασελγῶς, Libidinosissime. Methodius in Maii Collect. nov. Vat. vol. 3, p. 256. Osann.]

Πανασθενής, ὁ, ἡ, Omnino imbecillis, Prorsus invalidus et viribus fractus.

[Πανασιτία, ἡ. Pollux 1, 52, ubi de vocabulis agit quibus infecunditas agrorum designatur, Σίτου σπάνις, πανασιτία, σπανοσιτία· ubi πανασιτία delendum videbatur Salmasio. Si recte legitur, significat Summam frumenti inopiam.] D

Πανασκηθής, ὁ, ἡ, Omnino illæsus, Salvus et incolumis, Hesych.

[Πανασμενέστατα (superlat. adverbii Πανασμένως), Animo lubentissimo. Tzetz. Hist. 9, 10 : Τοῦτο π. δεξάμενος ὁ Καῖσαρ.]

[Πανάστερος, ὁ, ἡ, Stellis omni ex parte ornatus. Tzetz. Posth. 58 : Θώρηκα πανάστερον ἐνδεδυκυῖα.]

[Πανάσωτος, ὁ, ἡ, Plane prodigus s. luxuriosus. Auctor Vitæ Mariæ Ægyptiæ ap. Jo. Damasc. Pro imaginibus serm. 3, p. 220 med. ed. Major.; Vita Nili junioris p. 95. Boisson.]

Πανατρεκής, ὁ, ἡ, Omnino verus, Verissimus, Certissimus, Epigr. [Juliani Ægypt. Anth. Pal. 7, 594 : Μνῆμα πανατρεκές] : eadem omnino forma et signif. qua dicitur πανaληθής. [Πανατρεκὲς adverb. Apoll. Rh. 4, 1332 : Τήνδε π. ἔκλυον ὀμφήν.] Πανατρεκέως, vel Πανατρεκέως, Omnino vere, Verissime, Certissime.

[Πανaύγεια, ἡ, Universalis lux. Philo vol. 1, p. 7, 3 : Πανaύγειαν, ἀφ᾽ ἧς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἀρύονται.] A

Πανaυγής, ὁ, ἡ, Omni ex parte splendidus. [Phot. et Suid. : Πανaυγές, πάνυ λαμπρόν. Orph. H. 9, 3 : Πανδαμάτωρ (Φύσις) ἀδάμαστα, κυβερνήτειρα, πανaυγές.]

[Πανάϋλος, ὁ, ἡ, Omnis materiæ expers, Purus. Jo. Geom. H. 2, 89; 3, 5. Boiss.]

[Πανάϋπνος, ὁ, ἡ, Omnino insomnis. Oppian. Hal. 2, 659. Wakef.]

[Πανaφανής, ὁ, ἡ, Qui conspici plane non potest. Eratosth. Catast. c. 23.]

Πανaφῆλιξ, κος, ὁ, ἡ, Qui caret æqualibus et sociis, Bud. Hom. Il. X, [490] : Ἦμαρ δ᾽ ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, i. e., inquit Eust., τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλασμένον [ἀπηλλαγμένον Hesych.], vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem, i. e. ἀφηλικιότητα, ut ipse loquitur, accedat etiam orbitatis calamitas. [Idem hoc v. utitur Opusc. p. 271, 61.]

[Πανaφθιτος, ὁ, ἡ, Plane indelebilis. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 14, ἦμαρ.]

[Πανάφθορος, ὁ, ἡ, Plane incorruptibilis. Athanas. vol. 2, p. 423.] B

[Πανaφραδής, ὁ, ἡ, Plane inconsultus, Temerarius. Tzetz. Anteh. 333 : Τίπτε λίαισι μάχην παναφραδέα τήνδε φορεῖτε;]

Πανάφυκτος, ὁ, ἡ, Omnino inevitabilis, Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 9, 396, βρόχος.]

[Πανάφυλλος, ὁ, ἡ, Foliis omnibus privatus. Hom. H. in Cer. 452.]

[Παναχαιά, ἡ, Ab omnibus Achæis culta, epitheton Cereris ap. Pausan. 7, 24, 3. Eadem Ἀθηνᾶς Παναχαΐδος significatio est ib. 20, 2.]

[Παναχαιΐς, ίδος, ἡ.] Παναχαιῒς γῆ, Universa s. Tota Achaia, Tota Græcia. [Apoll. Rh. 1, 242; 3, 347.]

[Παναχαϊκός, ή, όν. Τὸ Π. καλούμενον ὄρος, imminens Patrensium urbi, ap. Polyb. 5, 30, 4. Schweigh.]

Παναχαιοί, οἱ, Omnes Achivi, Universi Græci. Hom. [Il. I, 301 : Ἄλλους Παναχαιούς·] Od. Ξ, [369] : Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. Et ibid. [Il. B, 404, et alibi.]

[Παναχαιΐς. V. Παναχαιά.] C

[Πανάχραντος, ὁ, ἡ, Plane incontaminatus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 125. Epitheton Deiparæ ap. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 239. Boiss. It. ap. Phot. Ep. p. 8, 35. Anast. Sin. Hodeg. p. 316, 5; Jo. Phocas Descr. Pal. p. 4, 55; 9, 10; 14, 24 ed. Ven. Hase. Jo. Chrys. Liturg. vol. 6, p. 1002, 31. Seager. || Adv. Παναχράντως, Niceph. Chumnus in Boiss. An. vol. 1, p. 295. Osann.]

Πανaώριος, ὁ, ἡ, Omnino intempestivus. Hom. πανaώριον vocat Eum qui præcoci fato et immatura morte periturus est. Sic enim Il. Ω, [540] Achilles de patre suo et sese loquens, ait, Ἀλλ᾽ ἕνα παῖδα τέκεν πανaώριον· οὐδέ νυ τόνγε Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, i. e., inquit schol., παντελῶς ἄωρον ἀποθανούμενον καὶ νέον κομιδῇ, δύσμορον, Omnino intempestiva et præmatura morte moriturum, et ætate admodum juvenili, ideoque infelicem. Itidem Hesych. πανaώριον exp. πάντων ἀωρότατον καὶ ἄμοιρον, vel κατὰ πάντα ἄωρον. Et Suidas eod. modo πανaώριος pro πρὸ τῆς ὥρας accipit in loco quodam quem ex Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 264 : Καὶ γάρ που λαγόνεσσι ῥυτὶς π. ἤδη] affert. D

Πανάωρος, ὁ, ἡ, Quem omnino nulla dignamur cura, Prorsus neglectus et incustoditus. Ex Æsch. Pr. [371] : Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ πανάωρον δέμας, Prorsus neglectum et abjectum. [Lectio vitiosa pro παράορον. V. Παρήορος.]

[Πανδαής, ὁ, ἡ, Omniscius, Doctissimus. Tzetz. Hist. 4, 529 : Δημόκριτος ὁ π. ἐκεῖνος.]

[Πάνδαι, ἔθνος Ἰνδικόν, κατὰ Διονύσου μετὰ Δηριάδου στρατευσάμενον, καθὰ Διονύσιος, Steph. Byz.]

[Πανδαίδαλος, ὁ, ἡ, Artificiose ornatus. Π. ἀγορὰ Pind. fr. 45, 5. Angl. Pseudochrys. t. 8, p. 956, B ed. Par. alt. : Τὸ π. ἄγαλμα. Hase.]

Πανδαισία, ἡ, Epulum [Hesych. : Π., ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία, ἡ πολυτελὴς τράπεζα. Πανδαισίαν, τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν τράπεζαν. Harpocr. : Π. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. Ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

Πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. Ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περίεργος] : δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία, s. ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχία, quum unusquisque sua obsonia secum portans in medium conferebat : aut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, schol. Aristoph. Pac. [565] : addens aliis πανδαισίαν esse λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. Ap. Herodot. 5, p. 73 [c. 20], pro Convivio opiparo et veluti saliari Bud. poni scribit : Ὦ Πέρσαι, οἴκατε πανδαισίῃ τελέῃ εἱστιῆσθαι· quod paulo ante vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Gregor. : Ἐπειδή σοι πάντα προὔθηκεν ἡ φύσις ὡς ἐν πανδαισίᾳ κοινῇ. [Id. vol. 1, p. 403, C.] Synes. : Εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν. [Plut. Mor. p. 1102, A : Ἑστιάσεις καὶ πανδαισίαι. Demetr. De eloc. 303 : Κρεανομίαις καὶ πανδαισίαις. Theophyl. Sim. Hist. p. 127, A; 140, D.] A

[Πανδαίσιον, τό, Mensa sumtuosa. Phot. p. 376, 12 et Suidas : Π., πολυτελὴς τράπεζα.]

[Πανδαίτης, ὁ, Pandætes, n. viri in inscr. Attica ab L. Rossio edita, *Kunstblatt* 1840, fol. 32. Πανδαίτου γυνὴ ib. G. Dindorf.] B

Πανδακέτης, ὁ, Omnia mordicans, Mordax, Plut. Catone [maj. c. 1, et de eodem Anth. Pal. App. 309.]

Πανδάκρυτος, ὁ, ἡ, Omnino lacrymabilis, [Omnino deflendus. Æsch. Sept. 661 : Ὦ π. ἁμὸν Οἰδίπου γένος. Eur. Or. 974 : Π. ἐφαμέρων ἔθνη· Iph. T. 553 : Π. ἡ κτανοῦσα] : s. active, Ad omnia lacrymans. Soph. [Phil. 691], π. βιοτάν, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Trach. [50], ὀδύρματα.

[Πανδάλητος, ὁ, ἡ. Hipponax ap. Tzetzam ad Lycophr. 425, 741 et Exeg. Iliad. p. 76, 8 : Κίκων ὁ πανδάλητος ἄμμορος κνώψ. In schol. Lycophr. codd. quidam πανδαύλητος et πανδάληκτος. Pro πανδήλητος, ἐκ τοῦ πάντα δηλεῖσθαι, dictum videbatur Hemsterh. ad Aristoph. Pl. p. 313. Παντάλητος, ἀπὸ τοῦ πάντη ἀλᾶσθαι, conjecerat Salmas. Exerc. Plin. p. 65.]

[Πανδαμάτειρα, Omnium domitrix. Hymn. Orph. 9, 26.]

Πανδαμάτωρ, ὁ, ἡ, Omnia domans, epith. somni ap. Hom. [Il. Ω, 5, Od. I, 373], et fulminis, Lucian. [Tim. c. 2. Soph. Ph. 1467 : Π. δαίμων. Alia exx. v. ap. Apoll. Rh. 4, 475, et in Hymn. Orph. 4, 3; 9, 3; 26, 12; 65, 5, ubi partim cum nominibus femininis conjunctum est. Πανδαμάτορας ἔρωτας Agapet. Sched. reg. p. 170, A ed. Band. aa] C

Πανδημικοί, Hesychio πανδικοὶ χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς.

[Πανδάρειος, ὁ, Pandareus, Meropis filius. Hom. Od. T, 518, Y, 66. Πανδάρης ἢ Πανδάρεος Eustath. p. 1875, 35. Πανδάρεως, ω, ap. Pausan. 10, 30, 1.]

[Πάνδαρος, ὁ, Pandarus, Lycaonis filius. Hom. Il. B, 827, Δ, 88, E, 171, al. || Πάνδαρος Anaxandridis et Nicostrati comœdiæ.]

[Πάνδεια. V. Πάνδια.]

Πάνδειλος, ὁ, ἡ, Omnium timidissimus, miserrimus. [Oppian. Cyn. 3, 230.]

[Πανδείμαντος, ὁ, ἡ, Qui ab omnibus timetur. Poeta lyricus ignotus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 174 : Ὦ πανδείμαντοι (Parcæ). Schneid. Πανδείματοι lectio vitiosa in fr. Pindari ap. schol. Aristoph. Vesp. 306, ubi Musurus πανδείματι ediderat.] D

Πάνδεινος, ὁ, ἡ, Omnino s. Omnibus modis gravis, Gravissimus, ut [ap. Lucian. Prom. c. 8] πάνδεινα πεπονθέναι, Gravissimis injuriis affectum esse, vel Atrocissimis. [Plato Rep. 10, p. 610, D : Πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία. Demosth. p. 1267, 17 : Π. ἐστι πρᾶγμα. Maccab. 4, 3, 15. Dio Cass. 55, 15. || Admodum versatus, Callidus. Plato Polit. p. 290, B : Ἕτερα … διαπονεῖσθαί τινας ἑτέρους πανδείνους. Demosth. p. 378, 8 : Δῆλον ὅτι π. τις εἶ. G. D. Galen. vol. 4, p. 739, 3 : Περὶ ὀνομάτων π., Circa nomina disertus. Lucian. Rhet. præc. c. 20 : Πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. Hase. || Adverb. ap. Phot. p. 376 extr. : Πανδείνως, εὐφυῶς (?)· λέγεται δὲ ὡς πανδείνως.]

[Πάνδειος, ὁ, Pandius, statuarius. Theophr. H. Pl. 9, 13, 4, ubi edd. vett. Πάντιος, quod ex codd. correctum. Παντίας dubitanter conjecit Schneiderus.]

[Πανδέκτειρα, ἡ, Omnia recipiens. Κοιλία π. Hippocr. p. 535, 40.]

Πανδέκται, οἱ, Omnia continentes s. complectentes libri, q. d. Qui receperunt omne, quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringendam puto hujus voc. significationem. Sed Gellius 13, 9, de libris Tullii Tironis loquens, scribit : In iis præcipui esse videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continentes. Hæc ille. Pervenerunt certe ad nostra hæc tempora et libri legum Pandectæ inscripti. [Πανδέκτης, Liber Pandectarum, ὡς πάντων δεκτικὸν νόμων, ap. Harmenop. lib. 1 tit. 1, § 6, et Mich. Psellum in Synopsi legum sub init. V. HSt. De abusu linguæ Græcæ p. 12 seqq. Ducang. Versio gr. legum Roth. ed. Zachar. p. 20, 7 : Τὰ Δίγεστα, ὅπερ ἐστὶν ἑλληνικῶς Πανδέκτης. Alia quoque scripta sic vocata, velut Antiochi monachi Cod. Reg. hodie n. 1081, fol. 268 : Ἐπληρώθη τὸ παρὸν βιβλίον τοῦ λεγομένου Πανδέκτου· ubi Montefalc. Palæogr. gr. p. 72 perperam edidit, Πανδέκτους, vertitque : Liber Pandectis. Clem. Al. Strom. 1, 21, 133 : Δωρόθεος ἐν τῷ πρώτῳ Πανδέκτῃ. Hase.] Ceterum quomodo Græci πανδέκται βίβλοι dixerint, vel potius an dixerint, quum βίβλος fem. sit, at πανδέκται masc. a nom. sing. πανδέκτης, lectoribus disquirendum relinquo. Unum addam Synesii l., in quo Bud. πανδέκτας vocari suspicatur (ita enim dicit) eos, qui literas intercipiunt et deinde adulterant : p. 53 [p. 240, D] : Ἐπιστολὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι καί τοι προθυμηθεὶς κατενάρκησα, ἵνα μὴ αὖθις ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσυλῶσι τὰ συγγράμματα. [|| A Stoicis Adverbium nominabatur Πανδέκτης. Charis. Inst. gramm. 2, p. 171; ad quem l. cf. Classen. De gramm. gr. prim. p. 77. Hase. || Αὐλὰ (Lat. *aula*) per πανδέκτης exp. Hesych.] A B

Πανδελέτειος, ὁ, ἡ, Improbus, Veteratorius, a Pandeleto quodam psephismatum scriptore διαβοήτῳ ἐπὶ πανουργίᾳ, ut qui ex pauperum deceptione ditesceret. Aristoph. Nub. [921] : Καίτοι πρότερόν γ᾽ ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδελετείους· alludens ad Euripidis Telephum, qui ab eo fingitur πήραν ἔχων καὶ προσαιτῶν.

Πανδέξιος, ὁ, ἡ, Omnibus modis s. In omnibus dexter, Dexterrimus. [Theodor. Metoch. Miscell. p. 220 : Πανδέξιοί τινές εἰσι καὶ πάνσοφοι. Id. p. 278, 360. G. D. || Faustus ad omnia, de ominibus, Synes. p. 132, B. Hase.] C

[Πανδερκέτης, ὁ, Omnia videns. Eur. El. 1177 : Ζεῦ βροτῶν πανδερκέτα.]

Πανδερκής, ὁ, ἡ, Omnia videns s. intuens. [Hesych. : Πανδερκές, πάντα ὁρῶντες.] Lasc. [Manetho 2, 342; 3, 359; Quint. Sm. 2, 443; 13, 229; poeta De vir. herb. 19, Nonnus locis non paucis, Proclus H. in Min. 17; Paul. Sil. Ecphr. Soph. 196; Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 6, p. 547, aliique recentiores plurimi.]

Πανδεχής, ὁ, ἡ, Omnes s. Omnia accipiens, recipiens. Plato [Tim. p. 51, A], πανδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix s. receptatrix. Plut. [Mor. p. 1014, E] : Τὸ πανδεχὲς ἐκεῖνο, Illa universorum capacitas. [Athenag. p. 14, D : Ἡ π. ὕλη. Philo vol. 1, p. 55, 19 : Τὸ ἡγεμονικὸν ἡμῶν πανδεχές ἐστι· 278, 50 : Μέγιστον ταμιεῖον καὶ π. 386, 24 : Τοῦ πανδεχοῦς ἀέρος· 190, 5 : Τὴν πανδεχῆ διάνοιαν. Hase.] Bud. πανδεχὲς pro Prima materia affert ex Aristot. De gen. [et corrupt.] 2, [1 med.]. D

Πάνδηλος, ὁ, ἡ, Omnibus manifestus, Manifestissimus.

Πανδῆμαρ, Toto die, pro πανῆμαρ. Apoll. [Rh. 2, 530] : Ξεινήια δ᾽ ἄσπετα Θυνοὶ Πανδῆμαρ προΐαλλον. [Recte Dorvill. πᾶν ἦμαρ.]

Πανδημεί, adv. Cum universi populi multitudine, Cum totius populi frequentia. [Herodot. 6, 108 : Ἐπελθόντων βοηθέοντας π. 9, 37 : Λακεδαιμονίων π. διζημένων. Æsch. Sept. 296 : Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους π. (πανδημεὶ aliquot libri) πανομιλεὶ στείχουσιν. Dor. idem Eum. 992 : Εὐφραίνετε δὲ πανδαμεί (var. lect. πανδαμί).] Thuc. 3 : Ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, Cum universa multitudine. 4 : Ἐσβεβλήκασιν π. ἐς τὴν γῆν αὐτῶν· 1, [90] : Πάντας π. τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. [Id. 1, 73; 6, 64; 4, 42 Plato Leg. 7, p. 814, A : Π. πάσῃ τῇ δυνάμει … ἐξιστρατεύεσθαι. Π. στρατεύειν Polyb. 2, 2, 7; διακινδυνεύειν 2, 51, 3; ἀθροίζειν τοὺς Αἰτωλούς 4, 16, 11.] Plus.

Apophth., π. κρατηθέντες, Universi superati. [V. Cleom. c. 14. G. D. Tit. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 578, n. 1122, 6, et Le Bas *Inscr. de Morée* 3, p. 189, 6 : Ἐστιάσαντά τε π. πάντας ἐλευθέρους. Julian. Ep. p. 93, 2 ed. Heyl. : Π. ἱκέτας γενέσθαι. Synes. p. 80, B : Π. τοὺς Μακεδόνας ἐξώρμησαν· et 79, B : Π. ξυράμενοι. Hase.] || In universum; ut Thuc. 6 : Ὁπλίτας ὄντας π. Συρακουσίων. [In libris non raro πανδημὶ scriptum, ut ap. Dion. Cass. 51, 20; 54, 33, al. Qua forma metri caussa utitur Nicarch. Anth. Pal. 5, 44 : Ἀλλά, νέοι, πανδημὶ τὰ λῃστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγετε.]

Πανδημία, ἡ, Universus populus, Universa populi multitudo. [Plato Leg. 8, p. 829, B : Ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δόξῃ. Πόλις πανδημίας ὑπόπλεως ap. Polluc. 9, 21. Πανδημία, i. q. πανδημεί, Pollux 9, 10. Æsch. Suppl. 607 : Πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ.]

Πανδήμιος, ὁ, ἡ, Publicus, ut π. ἦμαρ ap. Nonn. [Jo. c. 10, 77] exp. Dies publicus et festus. [Id. c. 9, 36 : Σιλωάμ πηγῆς ... πανδήμιον ὕδωρ.] Item, Qui per totum populum versatur. [Hesych. ex] Hom. Od. Σ, [1] : Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος· pro quo paraphrasten Demosthenem Eust. refert dixisse, Κακόν τι πάνδημον, οἷος ἐσθίειν βαγῆναι δι' ἡμέρας, καὶ πολὺν ἄκρατον ἐκπιεῖν. [Πτωχοὶ π. Manetho 3, 249.] At πανδήμιος ἄγρη in Epigr. [Anth. Pal. 9, 383] redditur Universalis piscatio. || Eust. tradit posse aliquando ἐγκαίρως αἰνίξασθαι τὸν κοινὸν ζημιωτήν, deducendo a δήμιος pro Carnifice.

Πάνδημον adv. pro πανδημεὶ dicitur; ut Isocr. Hel. enc. [p. 213, C] : Πάνδημον προπεμπομένους ἐπὶ θάνατον ἄνομον. [Recte nunc πανδημεὶ ex codd. legitur.]

Πάνδημος, ὁ, ἡ, Ad universum populum pertinens, Qui universi populi est, Publicus [Hesych. : Πανδήμου, δημοσίας, κοινῆς] : ut π. μύλη, Apoll. [Rh. 1, 1077.] Ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοὸς ἀγελαίας, pro πανδήμους, Dor. ap. Soph. Aj. [175.] Et πάνδημος ἀγών, Eur. Alc. [1029. Π. στέγη Bacch. 227, 444.] Π. νόσοι, Ægin. Π. ἑορτὴ ap. Plut., ἐκκλησία, ap. Eund. [V. Coriol. c. 26; πομπὴ Mor. p. 242, A.] Aristot. Rhet. 3, [3, 3] : Οὐ χάριτας, ἀλλὰ πανδήμου χάριτος δημιουργός, Non gratiæ, sed gratiæ universi populi. [Π. δόξα, Gloria apud omnes, Polyb. 32, 11, 8. Π. ἱκετεία Maccab. 2, 3, 18. Θυσία π. Symm. Sam. 1, 20, 29. Σοφισταὶ π. Pollux 4, 43.] Ἔρως etiam dicitur, ut Plut. [Mor. p. 764, B] : Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλήσιον ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. [Plato Symp. p. 180, E : Ἔρωτα τὸν μὲν πάνδημον ὀρθῶς καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον. Π. ἐραστὴς ib. p. 181, E; 183, E.] Sic et Ἀφροδίτη πάνδημος dicitur, cui fanum Solon instituit. Bud. ex Athen. p. 390 [13, p. 569, D] et Plut. Symp. p. 243 [Plat. Symp. p. 181, A.] Quæ et πάνδημος simpliciter dicitur. Lucian. [D. mer. 7, 1] : Καὶ θύσαι μὲν τῇ πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις, δάμαλιν ἑκατέρᾳ. Sic autem vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀγορᾷ, quod illic universus populus olim conveniret, Suid. [Νὴ τὴν πάνδημον, omisso Veneris nomine, Lucian. Rhet. præc. c. 25. || Ζεὺς π. in numo Synnadensium ap. Eckhel. Doctr. Num. vol. 3, p. 173.] || Universus; ut Soph. Aj. [844] : Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, Delibate universum exercitum. [Π. πόλις Antig. 7, 1141, El. 982.] || Vulgaris, Plebejus. Π. λαλιὰ Polyb. 3, 20, 5; 14, 7, 8. Synes. Epist. 1 : Ἀπὸ τῆς π. ῥητορικῆς. Sic π. μουσική, Athen. [14, p. 632, B]; ποιητική, Plut. [Mor. p. 748, D.] Πάνδημον etiam τίτλον ab Athen. 9, [p. 370, F] ponitur inter quatuor τῶν τεύτλων species.

[Πανδήμως, i. q. πανδημεί. Clem. Al. p. 617. Kall. Achmes Oniroer. p. 50, 21 : Π. ἐπαιρόξεσθαι. Hase.]

[Πάνδια, τά.] Διάσια, et Πάνδια, et Διπόλια, Jovialia, Festum quoddam in honorem Jovis. [Et in Indice :] Πάνδεια, τά, Suidæ Festum quoddam Athenis post Bacchanalia agitari solitum. [Transcripsit Suidas Photii glossam p. 376, 26 : Πάνδια, ἑορτή τις Ἀθήνησι μετὰ τὰ Διονύσια ἀγομένη, sumtam ex Demosth. p. 517, 10, ab interpolatore illatam Harpocrationi, cujus ab libris optimis abest. Festi nomen, quod male per diphthongum scripsit Suidas, Demostheni in legis formula l. c. restituit Palmerius : Τῇ ὑστεραίᾳ τῶν Πανδίων, pro vulgato τ. ὑ. ἐν Πανδίονι. De origine nominis diversæ fuerunt grammaticorum opiniones. Lex. rhet. p. 292, 10 : Πάνδια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἤτοι ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης· (hujus nomen restitutum Hymno Homerico in Lunam 32, 15 : Τῇ ῥά ποτε (Lunæ) Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ· ἡ δ' ὑποκυσαμένη Πανδίην (vulgo Πανδείην) γείνατο κούρην·) ἢ ἀπὸ Πανδίονος, οὗ καὶ ἡ φυλὴ ἐπώνυμος. Eadem Phot. p. 376, 23, qui hæc adjunxit, Ἄγεται δὲ αὕτη τῷ Διί, ἐπονομασθεῖσα ἴσως οὕτως ἀπὸ τοῦ πάντα δεῖν θύειν (πάντα δινεύειν Etym. M. p. 651, 23) τῷ Διί. A Diasiis distinxit Theodoret. Therap. p. 104, 3; 122, 49 ed. Garn. De tempore festi tantum constat quantum ex Demosthene colligi potuit : v. Bœckh. in Commentt. Acad. Berol. a. 1818, p. 65. Ceterum nomen rectius scribi videtur Πανδῖα, ut Δῖα scribitur. Πανδῖα perpetuum lunæ epitheton est ap. Maximum Π. καταρχῶν, ut v. 22 : Δειελίου δ' ἐνὶ τῇδε φάος πανδῖα Σελήνη· 146 : Πασιφαὴς εἴδοιτο βροτοῖς π. Σελήνη· 208, 281, et πανδῖα, omisso Σελήνης nomine, 123. || Πανδῖα, ἡ, n. navis Atticæ in inscr. navali p. 330, 374 ed. Bœckh, ubi accus. τὴν Πανδίαν. G. Dindorf.]

Πανδίκος, ὁ, ἡ, Justissimus, Omnino justus. [Soph. Tr. 294 : Πανδίκῳ φρενί. Πανδίκους ap. Æsch. Sept. 171, ubi recte alii libri πανδίκως.]

Πανδίκως, Omnino juste. [Omnino, Prorsus.] Eur. [Rhes. 720 : Ὄλοιτ' ὄλοιτο π. Æsch. Sept. 670 : Ἦ δῆτ' ἂν εἴη π. ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας· Choeph. 241 : Ἡ δὲ π. ἐχθαίρεται· 681 : Π. μεμνημένος τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ.] Ap. Soph. autem Trach. [610] : Οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους Ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, schol. exp. ἀνενδοιάστως.

[Πανδιονίδης, ὁ, Pandionis filius (Ægeus). Dionys. P. 1024 : Γόνῳ Πανδιονίδαο. Πανδιονίδαι, οἱ, Pandionis filii, Strab. 9, p. 392. Πανδιονίδα πόλεος βασιλεῦ (sic Bentl. correxit vulgatum βασιλέως) τῆς ἐριβώλακος quo sensu dixerit Cratinus ex fragmento a Polluce 9, 98 allato non perspicitur. De Pericle dictum videtur Meinekio Comic. vol. 2, p. 45.]

[Πανδιονίς, ίδος, ἡ, Pandionis filia (Procne). Hesiod. Op. 568 : Π. ὦρτο χελιδών. Mnasalc. Anth. Pal. 9, 70 : Πανδιονὶ παρθένε. || Nomen tribus Atticæ. Harpocr. : Π. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἐστί, κληθεῖσα ἀπὸ Πανδίονος τοῦ Ἐρεχθέως, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμισίου. Æschin. p. 50, 42 : Ταξίαρχος τῆς Πανδιονίδος· et alibi non raro apud oratores et in inscriptionibus Atticis.]

[Πανδῖος, cujus femin. Πανδῖα. V. Πάνδια.]

[Πάνδιος ῥίζα, ἡ, synonymum chelidonii majoris apud Diosc. 2, 211.]

[Πανδίων, ονος, ὁ, Pandion, Erichthonii filius, Erechthei pater, rex Athenarum. Thucyd. 2, 29; Pausan. 1, 5, 3; Apollod. 3, 14, 7. Ἀνδριὰς Πανδίονος Aristoph. Pac. 1183. || Cecropis filius, Ægei pater, avus Thesei. Herodot. 1, 173; Eur. Med. 665, Suppl. 6; Apollod. 3, 15, 1. De utroque Pandione v. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 59-61. Alii Pandiones ap. Hom. Il. M. 372, Apollod. 2, 1, 5; 3, 15, 3.]

[Πανδόκεια, ἡ, i. q. πανδοκεύτρια. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 190, 10 : Βασιλεὺς βασίλεια, πανδοκεὺς πανδόκεια, λέγεται δὲ καὶ πανδοκεύτρια. Arcad. p. 174, 27.]

[Πανδοκεία, ἡ.] Πανδοκία, ἡ, Promiscua omnium exceptio. [Ex Plat. Leg. 11, p. 918, D : Τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορείαν καὶ πανδοκείαν γένη· cui nunc πανδοκείαν ex codd. restitutum. Recte scriptum apud Polluc. 7, 16.]

Πανδοκεῖον, s. Πανδοχεῖον, τό, Taberna deversoria, [Cauponium, Deversorium, Stabulum, Gl. Phot. p. 377, 10 : Πανδοκεῖον· καταγώγιον, τὸ διδόμενον μισθοῦ στεγανόμιον· λέγεται καὶ διὰ τοῦ χι διὰ τὴν τῶν στοιχείων συγγένειαν. Phrynich. p. 307 : Πανδοχεῖον, οἱ διὰ τοῦ χ λέγοντες ἁμαρτάνουσιν· διὰ γὰρ τοῦ κ χρὴ λέγειν πανδοκεῖον (ut ap. Aristoph. Ran. 550, Æschin. p. 41, 4, ubi var. lect. πανδοχεῖον) καὶ πανδοκεὺς καὶ πανδοκεύτρια· ubi Lobeck. πανδοκεῖον indicavit ex Plut. V. Crassi c. 22, Strabone 5, p. 237, Palæph. c. 46, Polyæn. 4, 2, 3; πανδοχεῖον ex Theophr. De lap. § 52, (adde Polyb. 2, 15, 5,) Philone p. 491, C, Plut. Mor. p. 130, E, Philostr. p. 180, Achille Tat. 7, 3, Galeno De antidot. 3, p. 870, D. Qui scriptores quum partim ipsi recta alibi forma utantur, ut Plutarchus ll. pluribus, facile intelligitur non multum illis similibusque exemplis esse tribuendum. Itaque Theophrasto, Plutarcho, Galeno, Dioni Chr. vol. 2, p. 404 et si qui sunt similes scriptores veterum Atticorum lectioni assueti πανδοκεῖον, et quæ sunt reliquæ hujus stirpis vocabula, restituendum videtur, relinquendum vero scriptoribus Atticismi ignaris, ut Lucæ Ev. 10, 34, Patribus ecclesiæ, scriptori Philopatridis c. 9, aliisque. G. D.] Plut. : Ἐν φαύλῳ πανδοχείῳ καταλύειν. Idem [Mor. p. 94, A] : Ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας καὶ ἀγορᾶς φιλίας συλλέγουσι· De fuga [p. 604, A] : Τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθμίοις ἀναλίσκοντα. [Vitam præsentem cum πανδοχείῳ comparat Joann. Chrys. Hom. 79 in Joann. p. 887. Idem vol. 6, p. 115, hominem esse dicit πάσης λύπης εὐπαράδεκτον πανδοχεῖον. Suicer.]

Πανδοχεὺς et Πανδοκεύς, Ion. έως, ὁ, Qui quemlibet hospitio excipit, Hospes meritorius. [Deversoriarius, Stabularius, Caupo, Gl. Hesych. : Πανδοχεύς, ἐπιδέξιος, ὁ πάντας δεχόμενος. Plato Leg. 11, p. 918, B : Μισθωτὰς καὶ πανδοκεύς. De Orco omnes excipiente Lycophr. 655 : Πρόπαντας Ἅδης π. ἀγρεύσεται.] Plut. [Mor. p. 130, E] : Πανδοχεῦσι καὶ ναύταις καὶ θριαμβόμοις μεθύουσι. [Scrib. πανδοκεῦσι, quæ forma servata in libris est p. 234, E. G. Dind. Evang. Marc. p. 435, 1 ed. Hahn. : Δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ. Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 536, 19 : Πανδοχεία. Verum ap. Galen. vol. 6, p. 663, 7 videtur legendum : Ὑπὸ πονηρῶν πανδοκέων. Hase.] Metaph. etiam capitur, ap. Plat. Rep. 9, [p. 580, A] : Πάσης κακίας πανδοχεῖ τι καὶ τροφεῖ. [Πανδοκεῖ e libris restitutum. Conf. quæ s. v. Πανδοκεῖον diximus. Πανδοχεὺς ap. Polyb. 2, 15, 6.]

Πανδόκευσις, εως, ἡ, Promiscua hospitum exceptio. Plato Leg. 8, [p. 842, D] : Περὶ ἐμπορικῶν, καὶ καπηλευτικῶν, καὶ πανδοκεύσεων, καὶ τελωνικῶν.

Πανδοκεύτρια, ἡ, Quæ promiscue quoslibet hospitio excipit, καπηλίς. Aristoph. Vesp. [35] : Τούτοις τοῖς προβατίοισί μου δοκεῖ Δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια, Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός. || Caupona, apud Aristoph. [Pl. 426. Id.] Ran. [114] : Πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου Κόρεις ὀλίγιστοι. [Dio Cass. 46, 6. Πανδοχεύτρια ex Jo. Chrys. vol. 6, p. 774, citat Seager.]

Πανδοκεύω, Promiscue hospitio excipio. [Herodot. 4, 95 : Πανδοκεύοντα τῶν ἀστῶν τοὺς πρώτους καὶ εὐωχέοντα.] Plato Leg. 11, [p. 918, E] : Εἴ τις προσαναγκάσειε πανδοκεῦσαι τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἄνδρας ἐπί τινα χρόνον, ἢ καπηλεύειν. Pollux [7, 16, qui non ex Theophrasto] ex Theophr. [Char. 6] : Δεινὸς πανδοκεῦσαι καὶ πορνοβοσκῆσαι. [Joseph. Ant. J. 3, 12, 2 : Τὰς ἐκ τοῦ πανδοκεύειν πεπορισμένας τὸν βίον. Per χ Greg. Nyss. figurate, t. 2, p. 642, A : Ἐν αὐτῷ τὰς ψυχὰς π., et t. 1, p. 689, B : Πανδοχεύει ἐν ἑαυτῷ τὸν ἀχώρητον, Illum qui comprehendi nequit. Hase. Dionys. H. A. R. 4, 53 : Ὅσα μέρη πανδοκεύεται.]

[Πανδοκέω, Totum in me recipio. Æsch. Sept. 18 : Ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον.]

[Πανδοκία vitiose pro πανδοκεία, quod v.]

Πανδοκίον, τό, Publicum deversorium, Ubi unusquisque hospitio excipitur, Taberna deversoria, Plauto. V. Πανδοκεῖον [quæ vera scriptura est. Formam vitiosam HSt. sumsit ex Hesychio, Πανδοκίον, πανδοχίον· cui diphthongi restituendæ].

[Πανδόκισσα, ἡ, i. q. πανδοκεύτρια. Memoratum ab Steph. Byz. s. v. Καππαδοκία.]

Πάνδοχος et Πάνδοκος, Ion. [forma non magis Ionibus propria quam πανδοκεύς, ubi eundem errorem admisit HSt., vulgaris dialecti formis, de quibus s. v. Πανδοκεῖον diximus, Ionicoque δέκεσθαι in errorem inductus], ὁ, ἡ, Qui quemlibet hospitio excipit, s. adj. Omnes capiens. [Pind. Ol. 3, 30 : Διὸς πανδόκῳ ἄλσει· 4, 26 : Ξενίαις πανδόκοις· Pyth. 8, 88 : Πάνδοκον ναόν. Æsch. Sept. 860 de Orco : Πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον· Choeph. 662 : Δόμοισι πανδόκοις ξένων. Similiter πάνδοκος ξενόστασις Soph. fr. 258, quod per πανδοκεῖον exp. Pollux 9, 50. || Πάνδοχος schol. Lycophr. 655, aliique scriptores recentiores. « Ἀμετάδοτον et πάνδοχον opposita ap. Basil. M. vol. 3, p. 208, B. » Hemst. Euseb. De laud. Const. p. 636, C. Ib. p. 615, D : Τὴν ἄμορφον ὕλην, ὥσπερ τινὰ π. οὐσίαν. Hase.]

[Πάνδοκος, ὁ, Pandocus, Trojanus. Hom. Il. Λ, 490. || Alium s. v. Παλαίστρα memoravimus.]

Πάνδοξ, οκος, ὁ, Qui publico hospitio excipit, vel ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν, Hesych.

[Πανδοξία, ἡ, Omnis gloria. Pind. Nem. 1, 14.]

[Πανδοσία, ἡ, Pandosia, oppidum Cassopiæ. Dem. p. 84, 22; Strabo 7, p. 324. Gentile Πανδοσιεὺς apud Steph. Byz. || Oppidum Bruttiorum, ap. Strabon. 6, p. 256, Georg. Syncell. p. 212, C, Alexandr. Ætol. ap. Steph. Byz. et in Tabulis Heracleensibus. Gentile Πανδοσῖνος et Πανδοσιανὸς ap. Steph. Byz.]

[Πανδοσία, ἡ, Quæ cuivis sui potestatem facit, Meretrix. Eustath. p. 862, 45 : Εἰ δὲ καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη (γυνὴ αἰσχροποιὸς) ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας ... ἄλλου τοῦτο λόγου. Γυναῖκας σποδησιλαύρας καὶ πανδοσίας καὶ λεωφόρους ib. p. 1082, 40.]

Πάνδουλος, ὁ, ἡ, Omnium servus, Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 22. Manetho 4, 602 : Πανδούλους ... ὁμόζυγα λατρεύοντας.]

Πανδοῦρα, s. Πανδουρίς, ἡ, Hesychio Musicum instrumentum : Πάνδουρος autem, ὁ μεταχειριζόμενος αὐτό, Qui ipsum tractat, s. Qui eo ludit. Pollux [4, 60] πανδοῦραν Assyrios nominasse scribit Instrumentum musicum τρίχορδον, tribus intentum chordis. Pythagoras qui de Rubro Mari scripsit, dicit τοὺς Τρωγλοδύτας κατασκευάζειν τὴν πανδοῦραν ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης, teste Athen. [4, p. 183, F.] Ibid. dicitur τοῦ καλουμένου πανδούρου [legitur πανδούρου. Τῆς πανδούρας Epitome] meminisse Protagoridas l. 2 περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων. [Φάνδουρος librarii, ut videtur, errore ap. Nicom. Man. p. 8 : Τὰ μονόχορδα, ἃ δὴ φανδούρους καλοῦσιν οἱ πολλοί.] || Suidæ πανδοῦρα est etiam μάχαιρα κρεωκόπος, forsan παρὰ τὸ ἐκδέρειν [in gl. ex v. Πηκτίς illata, quod Suidas exp. πανδοῦρα, μ. κ. : nam sic vulgatum πανδουρομάχαιρα emendavit Kusterus. Per πανδούριον explicuerunt Hesych. et Phot. p. 427, 26. Quibus in ll. omnibus πανδοῦρα et πανδούριον instrumentum musicum significat : quod non animadvertit qui diversas vocabuli πηκτίς interpretationes ab Suida propositas ita accepit ut πανδοῦρα per μάχαιρα explicari crederet. In eodem errore versatur Zonar. p. 1512 : Πανδούριον· μάχαιρα σφακτική· ἢ εἶδος μουσικόν, εἶδος κιθάρας. De fistula ap. Hesych. : Σύριγγες, ἐκ καλάμων πανδοῦρα, ut *Pandura* ap. Martian. Cap. De nupt. Philol. 9, p. 313. G. D. Cassiodor. ad Ps. 146, 1 : Organum musicum, sicut cithara, pandurium. Alios ll. v. in Lexx. latinis. Hase. Πανδοῦροι, οἱ, Tibicines, ap. Joann. Mal. p. 179, 16.] || Porro isto instrumento ludere dicitur Πανδουρίζειν, Pandurizare, Lamprid. Heliog. [32.]

[Πανδουρίζω. Πανδουρίς. V. Πανδοῦρα.]

Πανδουριστής, ὁ, Pandurista, Qui pandura ludit. Athen. [4, p. 182 E, ex Euphorione] : Ναβλισταί, καὶ πανδουρισταί, καὶ σαμβυκισταί.

[Πάνδουρος. V. Πανδοῦρα.]

[Πανδοχεῖον. V. Πανδοκεῖον. Πανδόχιον ap. Theodoret. Therap. p. 115, 9, in πανδοκεῖον ex codd. mutatum a Gaisf. p. 312.]

[Πανδοχεύς. V. Πανδοκεύς.]

[Πανδοχής, ὁ, ἡ, vitiose pro πανδεχής ap. Nicet. Eugen. 8, 205, π. σφαίρωμα.]

[Πανδοχίης in epigr. Diosc. Anth. Pal. 7, 31. Ubi vera scriptura παννυχίδος notata in margine codicis.]

Πανδοχίς, ίδος, ἡ, Luna a Plat. [?] dicitur, quod totius generationis susceptrix sit, VV. LL.

[Πάνδοχος. V. Πάνδοκος.]

[Πανδρόσειον, τό, Pandroseum, Templum Pandrosi. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 277. Πανδρόσιον Philochor. ap. Dionys. H. Jud. de Dinarcho c. 3, Apollodor. 3, 14, 1. Πανδρόσου νεὼς Pausan. 1, 27, 2.]

[Πάνδροσος, ἡ, Pandrosus, ὄνομα γυναικός, Phot. et Suid. Fuit Cecropis et Agrauli filia. Pausan. 1, 2, 6; 18, 2 et 27, 2; 9, 35, 2; Apollod. 3, 14, 6. Jusjurandum Νὴ τὴν Πάνδροσον ap. Aristoph. Lys. 440. G. D. Pandrosus picta in fictili, De Witte *Vases de l'Etr.* p. 58, n. 105. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 489. Hase. || Π. Nicostrati et Clearchi comœdiæ.]

[Πάνδυρτος. V. Πανόδυρτος.]

[Πανδυσία, ἡ.] Πανδῦσίη, ex Epigr. [Argentarii Anth. Pal. 7, 395 : Συρμὸς ὅτ' Ὠρίωνος ἀναστρέψησι θαλάσσης

βένθος ὑπὸ στυγερῆς οἴδματα πανδυσίης· Leonidæ ib. 273: Δυσφερῆς κύματα πανδυσίης ἔδλαψ' Ὠρίωνος] affertur pro Occasus. Sonat potius Universalis s. Totalis occasus, quo sc. astrum sidusve aliquod prorsus occidit et occultitur. Meminit et Procl. ap. Hesiod.

Πανδώρα, ἡ, virginis nom., quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt: dicta, ut tradit Hesiod. Op. [81], Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. [Theog. 571. Apollod. 1, 7, 2; Pausan. 1, 24, 7. Sophoclis drama fuit satyricum Πανδώρα ἢ Σφυροκόποι.] || Accipitur et pro Terra, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Aristoph. Av. [971]: Πρῶτον πανδώρᾳ θῦσαι, i. e. τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, schol.; unde et ζείδωρος, ἀνησιδώρα ἄρουρα dicitur. [Quæ comparavit Hesych. s. v. Πανδώρα. G. D. De eadem Philo vol. 2, p. 494, 1: Δοκοῦσιν οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ποιηταὶ πανδώραν αὐτὴν ὀνομάσαι, πάντα δωρουμένην· et vol. 1, p. 32, 3: Παμμήτορα, καὶ καρποφόρον, καὶ π. Hase. Male Πανδωρία, ἡ γῆ ap. Phot. p. 377, 15. Πάνδωρος ἄρουρα Oppian. Cyn. 1, 12. Ζεὺς πάνδωρος Cleanth. H. in Jov. 31. || Πανδώρα, ἡ, n. navis Atticæ in inscr. navali p. 317, 319, 546 ed. Bœckh. || Πανδώρα Nicophontis comœdia.]

[Πάνδωρος. V. Πανδώρα.]

[Πάνδωρος, ὁ, Pandorus, Erechthei filius. Apollod. 3, 15, 1; Scymn. O. D. 572. P. Cilix ap. Liban. Epist. 655 et 1452.]

[Πανδώτειρα, ἡ, Omnia largiens. Epitheton Naturæ in Hymno Orph. 9, 16. Terræ ib. 25, 2.]

[Πανεάς, άδος, ἡ, Paneas, πολίχνιον Φοινίκης. (Καισάρεια πρὸς τῇ Πανεάδι Steph. s. v. Καισάρεια.) Ὁ πολίτης Πανεάτης, Steph. Byz. Antiquum nomen urbis Δὰν fuisse, ab Dan Jacobi filio impositum, in Πανεὰς mutatum a gentilibus, qui Panis simulacrum in ea posuissent, ab Philostorgio traditur Hist. Eccl. 7, 3. Ἀπὸ τοῦ καλουμένου Πανείου ὄρους, cujus in vicinia oppidum conditum fuit, derivant Euseb. H. E. 12, 7, quod Πανίου scriptum est in Actis Procopii c. 3. A fonte Paneade derivat Plinius H. N. 5, 15. Nomen ipsum Πανίας scriptum est vitiose ap. Ptolem. Geogr. 5, 15. Πανιάς ap. Hierocl. p. 716. Σπανιὰς in Vita Sabæ p. 252 ed. Cotel., quod correxit Wessel. ad Hierocl.]

[Πανεγγύησις, ἡ, Sponsio de omnibus. Œnom. ap. Euseb. Pr. ev. p. 223, B: Π. θεία. Hase.]

[Πανεθνεί, Cum tota gente. Strabo 5, p. 213: Πολεμοῦντες πρὸς Δάκας, ἕως ἀπώλοντο π. Angl. Absque diphth. Sap. Salom. 19, 8: Δι' οὗ πανεθνὶ διῆλθον· conf. Schleusn. Thes. s. h. v. Hase.]

Πανεῖα, τὰ, affertur pro Lupercalia. At Πανεία, Hesychio κεχορτασμένη: de quo vide et in Πανός.

[Πανείδατος, ὁ, ἡ, Opiparus. Δόρπος π., i. q. πανδαισία, Quint. Sm. 1, 88.]

[Πανείδεος, ὁ, ἡ, Omniformis, Omnis speciei. Dionys. Areop. De div. nom. 5, 8, p. 729 ed. Cord.: Ὡς εἶναι τὸν αὐτὸν πάνσχημον καὶ ἄμορφον, καὶ π. καὶ ἀκαλλῆ. Πανειδής, ὁ, ἡ, ex Theol. arithm. p. 4, 28, citat Schneid.: Μονὰς ... ἀρρήτῳ τινι φύσει πανειδὴς οὖσα.]

[Πανεικέλιος, ὁ, ἡ, i. q. πανείκελος. Manetho 2, 494.]

Πανείκελος, ὁ, ἡ, Omni ex parte similis [Orph. Lith. 201], in Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 6, 261. Γάλακτι πανείκελα ῥεύματα πηγῆς ib. 9, 699.] Oppian. Cyn. [1, 433]: Τὸν μὲν γάρ τε κύνεσσι πανείκελον ὠπάσσαιο Μαίζοσι ποιμενικοῖς. [Tit. ap. Jo. Malal. Chron. p. 7, B, ex emendat. C. O. Mülleri Ant. Antioch. p. 104, (18): Οἰκία ... οὐρανίαις ἁψῖσι π. Hase. Manetho 1, 190.]

[Πάνειον. V. Πανεία.]

[Πανεῖον, τὸ, in Attica fuit sacellum Pani sacratum (v. Strab. 9, p. 398), sed Alexandriæ non solum hoc, verum etiam ὕψος τι χειροποίητον, στροβιλοειδὲς, ἐμφερὲς ὄχθῳ πετρώδει, διὰ κοχλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχον· ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς ἔστιν ἀπιδεῖν ὅλην τὴν πόλιν ὑποκειμένην αὐτῷ πανταχόθεν, quæ sunt verba Strabonis 17, p. 795. Sturz. Schol. Aristoph. Lys. 910: Πλησίον τοῦ Πανείου.]

[Πάνειος, ὁ, ἡ, i. q. Πανικός. Æneas Tact. c. 27: Τοὺς περὶ τὴν πόλιν ἢ στρατόπεδα ἐξαίφνης θορύβους καὶ φόβους γενομένους νυκτὸς ἢ μεθ' ἡμέραν, ἅπερ ὑπό τινων καλεῖται πάνεια, ἔστι δὲ τὸ ὄνομα Πελοποννήσιον, καὶ μάλιστα Ἀρκαδικόν ... et paullo post, Γνώσονται δὲ ὅτι ἐστὶ πάνειον. Πανικὰ hæc ab aliis vocantur: v. s. Πάν.

Quod nomen Peloponnesium esse addidit Æneas, Casaubono ad veterem Peloponnesi appellationem alludere videbatur ab Hesychio memoratam, Πανία, ἡ Πελοπόννησος. Id vero alii ex Ἀπία depravatum esse censent.]

Πανείτας, Hesychio est ἀναιδής, Impudens. [Lege Πανίτας. Hesych.: Ἴτας, ... ἀναιδής. Ruhnk.]

[Πανεκλελεγμένος, η, ον, Electissimus. V. Πανεξῃρημένος.]

[Πανεκλελεγμένως, Electissime. Jo. Diac. in Bandini Anecd. p. 201. Boiss.]

[Πανελεήμων, ὁ, ἡ, Absolute misericors. Jo. Chrysost. In 2 Ad Cor. serm. 2, vol. 3, p. 553. Seager.]

Πανελεύθερος, ὁ, ἡ, Prorsus liber, Liberrimus. Epigr. [Γενέθλη π. Anth. Plan. 5, 338.]

Πανέλληνες, οἱ, Omnes Græci, Universi Græci: πάντες οἱ Ἕλληνες. Hom. Il. B, [530, versu ab Aristarcho damnato]: Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας, Supra omnes Græcos, [eo sensu quo Homerus Ἕλληνας dicit, i. e. μόνους τοὺς ἐν τῇ Θετταλίᾳ, ut observavit Apollodor. ap. Strabon. 8, p. 370, universos Græcos ab Hesiodo demum et Archilocho Πανέλληνας vocari monens. Conf. Müller. Ægin. p. 19.] Hesiod. Op. [530]: Βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει. [Eur. Suppl. 526, 671, Tro. 413, 716, Iph. A. 350. Aristoph. Pac. 302.] Sic [Ion] ap. Athen. 10, [p. 447, D]: Αἵ τε πανελλήνων ἀγοραὶ, θαλίαι τε ἀνάκτων. Ap. Eund. 13, [p. 590, F] Phryne meretrix τῇ τῶν Ἐλευσινίων πανηγύρει καὶ τῇ τῶν Ποσειδωνίων ἐν ὄψει τῶν πανελλήνων πάντων ἀποτιθεμένη θοιμάτια ἐνέβαινε τῇ θαλάσσῃ. Poetæ dicunt παναχαιοὶ pro eodem. [Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς conjunxit Homerus l. c. « Πανέλληνες Sext. Empir. p. 702, 3. Κοινόν τι τῶν Π. θέατρον id. p. 701, 18. Synes. p. 131, B: Ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν Π. » Hase. || Πανελλήνων συνέδριον ἐν Ἄργει in inscr. Bœotica post Hadriani tempora posita ap. Bœckh. vol. 1, p. 788, 20. || Dignitatis nomen. V. Πανελλήνιος.]

Πανελλήνιος, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum præses. [Ζεὺς Π., de quo v. Pausan. 1, 18, 9; 44, 9; 3, 19, 7. Hadrianus Cæsar Ὀλύμπιος Πύθιος Πανελλήνιος in inscr. Megarensi appellatur ap. Clark. Itiner. vol. 2, 2, p. 768: instituerat enim sollemnia quæ Πανελλήνια vocantur, memorata ab Philostr. p. 549, et schol. Pind. Ol. 7, 151, qui temere ad antiquiora tempora transtulit, notatus ab Müllero p. 158. Præsides horum certaminum Πανέλληνες sunt appellati: v. inscr. Sponii vol. 3, 2, p. 122. Numero singulari in inscr. ap. Walpol. *Travels* p. 508: Δαμάσιππον ... ἀμφικτύονα, θεηκόλον, Πανέλληνα· et alibi: v. Müller. l. c. p. 158. Πανελλήνιον ὄρος Pausan. 2, 30, 4: Τὸ δὲ Πανελλήνιον, ὅτι μὴ τοῦ Διὸς τὸ ἱερὸν, ἄλλο τὸ ὄρος ἀξιόλογον ἔχει οὐδέν· quod ib. § 3, dixerat τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἐν Αἰγίνῃ. Π., τὸ, templum Jovis ab Hadriano conditum, ap. Dion. Cass. 69, 16. || Πανελλήνιον, τὸ, Universi Græci. Eust. p. 18, 14: Θεράποντας τὸ Π. ἥρωας αὐτοὺς καλεῖ ὁμοῦ πάντας· 827, 41: Ἐν τῇ Δήλῳ ξενίσας τὸ Π. 1414, 36. Scott. In titulo Puteolano in Schornii *Kunstblatt* 1823, n. 85, p. 338. Osann.]

[Πάνελος, ὁ, Panelus. Steph. Byz.: Π. ἀρσενικῶς, πόλις περὶ τὸν Πόντον. Ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος τῶν Ἡρακλειδῶν, ὃς ἀφίκετο ἐκ Βοιωτίας, ἀπόγονος ὢν Πηνελέω τοῦ στρατηγήσαντος ἐπὶ Τροίαν.]

Πάνεμος, Panemus, a Bœotiis dicitur ὁ μεταγειτνιών, teste Plut. Camillo [c. 19]. Ap. Dem. vero [p. 280, 14] πάνεμος a Corinthiis vocari dicitur, qui ab Atheniensibus βοηδρομιὼν nominatur, ut vidisti in Λῷος. Rufinus Julium interpretatus esse perhibetur: ut Suid. quoque Romanorum Julium a Macedonibus πάνεμον vocari scribit. [Pseudohippocrat. Ep. ad Ptol. p. 295, 15 ed. Ermerins.: Ἕως Πανέμου, τουτέστιν Ἰουλίου. Panemus fort. memoratus in nummo, Visc. *Icon. gr.* t. 3, p. 102 (1). Hase. Aliorum scriptorum locos v. ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 359. Πάνεμος ap. Callim. Epigr. 48: Εἶπα Πανήμου | εἰκάδι· et μηνὶ Πανήμου in inscr. ap. Noris. De epoch. Syro-Mac. p. 379. Πάναμος in Tabulis Heracleens. p. 207: Πανάμω μηνός.]

[Πανέμου τεῖχος, τὸ, nomen loci Pamphyliæ ap. Hierocl. p. 681. « Ἀνεμοτεῖχος mendose Constant. Them. 1, 14, ut Πανεμοτειχιτῶν numi monstrant. Τεῖχος au-

tem in hac compositione arcem notat. » Wessel. V. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 12.]

[Πανεμφανής, ὁ, ἡ, Omnibus lucens, Clarissimus. Jo. Geom. 3, 59.]

[Πανεμφερής, ὁ, ἡ, Admodum similis. Tzetz. Hist. 8, 420; 9, 126. Elberling. Theodor. Prodr. Ep. f. 38.]

[Πανέμφρων, ὁ, ἡ, Admodum prudens. Heliod. De chrysopœia 1 et 32. Schleusn.]

[Πανέμφυτος, ὁ, ἡ, Omnino insitus. Epiphan. t. 2, p. 162, D. Hase.]

[Πανένδικος, ὁ, ἡ, Omnino justus. Greg. Naz. vol. 2, p. 207.]

[Πανένδοξος, ὁ, ἡ, Omnino gloriosus, in Fabr. Bibl. Gr. vol. 10, p. 334, 2 (?). Boiss. De sancto, Actt. Philor. p. 147, 22 Combef.; SS. Aug. t. 2, p. 445, 24; Sept. t. 5, p. 282, 66: Χαίροις, Εὐφημία πανένδοξε. De Maria virgine Max. Mart. Comp. p. 337, B: Τῆς π. καὶ ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν. It. Antioch. Pand. p. 1060, B; Anast. Sin. Hod. p. 88, 9. Hase.]

[Πανεντελής, ὁ, ἡ, Omnino perfectus. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 322, 19: Πόδας τετραπαλλάδους ἀνελλιπεῖς, πανεντελεῖς. G. Dindorf.]

[Πανέντιμος, ὁ, ἡ, Valde honoratus. Modestus ap. Lequien. ad Joann. Damasc. vol. 2, p. 857. Boiss. Πανεντιμότατος Anna Comn. p. 84. Eustath. Opusc. p. 336, 70; 337, 80; 339, 10.]

[Πανέξαλλος, ὁ, ἡ.] Πανέξαλλον affertur pro Omnino alienum. Hesych. exp. ἐν πᾶσιν ἀλλότριον.

[Πανεξῃρημένος, η, ον, Selectissimus, Eximius. Jo. Diacon. Adrianop. Carm. polit. v. 200 in Bandinii Anecd. p. 174: Ἠγάσθη σου τῆς καλλονῆς τὸ πάντερπνον καὶ ξένον, Ἠγάσθη σου τῆς φύσεως τὸ πανεκλελεγμένον, Ἠγάσθη σου τῆς γνώσεως τὸ πανεξῃρημένον.]

[Πανέξοχος, ὁ, ἡ, Excellentissimus. Orph. Arg. 80: Εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύησι πανέξοχον αἷμα λελογχώς. Maneth. 2, 30: Πανέξοχοι ... πάντων.]

[Πανέορτος, Omnino festus, Festissimus Philo vol. 2, p. 477, 2: Τὴν ἑβδόμην (ἡμέραν) πανέορτόν τινα καὶ πανέορτον νομίζοντες εἶναι. G. D. Alex. De cruce p. 115, A. Pseudochrys. t. 12, p. 1053, D ed. Paris. alt.: Ἡμέρα πανηγυρικὴ καὶ π. Hase.]

[Πανεπάρκιος, ὁ, ἡ, Sufficiens ad omnia. Epigr. ap. Suidam v. Παλαμήδης.]

[Πανεπαφροδισία, ἡ, Summa venustas s. gratia. Eustath. p. 1598, 6: Πανεπαφροδισίας καὶ χάριτος μεστόν.]

[Πανεπήρατος, ὁ, ἡ, Valde amabilis. Π. εἶδος Anth. Pal. App. 237.]

Πανεπήτριμος, ὁ, ἡ, Densissimus. Oppian. Cyn. 3, [172]: Ἑσπερίου ζεφύρου πανεπήτριμα χευαμένοιο, Densissime fundente ac spargente.

[Πανεπίκλοπος, ὁ, ἡ, Admodum fallax. Oppian. Hal. 2, 28.]

Πανεπίσκοπος, Omnium rerum inspector, Omnia oculis suis lustrans, i. q. πανσκόπος et παντόπτης, epitheton Dei ap. [Clem. Al. p. 837 et] Dionys. Areop. [p. 100], itemque in Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 7, 245. Manetho 4, 95: Ἐπὴν ... γονίμην ὥρην πανεπίσκοπα φέγγεα βάλλῃ Τοξότεω. Πανεπίσκοπα φέγγεα Μήνης ib. 110. Ὥρη π. 30, ut ἐπίσκοπος βίου ὥρη 17.]

[Πανεπιστήμων, ὁ, ἡ, Omnia intelligens, Peritissimus. Schol. Plat. ad Phædr. p. 66=70, 14. Cramer. Euseb. Dem. ev. p. 227, C: Ὑπὸ τεχνικωτάτου καὶ π. ζωγράφου. Hase.]

[Πανεπίφρων, ὁ, ἡ, Admodum prudens. Oppianus. Cyn. 1, 328.]

[Πανεπόπτης. V. Παντεπόπτης.]

[Πανεπόρφνιος, ὁ, ἡ, Per totam noctem. Leonid. Tar. Anth. Pal. 5, 206.]

[Πανεπόψιος, ὁ, ἡ, Omnia inspiciens. Nonn. Dion. 9, 133; 32, 19.]

[Πανεράσμιος, ὁ, ἡ, Omnino amabilis, Mich. Syncellus Laudat. Dionysii Ar. p. 386, 7 a fine. Boiss.]

[Πανεργέτης, ὁ, Qui omnia efficit s. effecit. Æsch. Ag. 1462: Διὸς παναιτίου πανεργέτα. Schneid. Alia forma ap. Georg. Pis. Hex. v. 1248: Τοῦ πανεργάτου λόγου. Hase.]

Πανέρημος, ὁ, ἡ, Omnino desertus. [Strabo 17, p. 805: Π. ἡ πόλις. Lucian. D. mort. 27, 2: Χωρία π. ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων.] Synes. Epist. 4: Ἐν ἐσχατιᾷ

τινὶ πανερήμῳ. [Pallad. H. L. 30. Boiss. Hephæst. Apotel. p. 17, 7: Κιμμέριοί τε καὶ ἡ π. Tit. Neap. Isauriæ ex emendat. Letronnii *Journ. des Sav.* 1819, p. 390, 6: Τὸν τόπον π. ὄντα. Hase.]

[Πανέσθλος, ὁ, ἡ, Admodum utilis. Constant. Tian. De transl. corp. Euph. Actt. SS. Sept. t. 5, p. 274, C: Ταῖς σαῖς θαρρήσας π. εὐχαῖς. Hase.]

[Πανέσπερος, ὁ, ἡ, Per totam vesperam durans. Π. ὕμνος Mnasalc. Anth. Pal. 7, 194. Epiphan. vol. 2, p. 268, D: Π. παννυχία. G. D. Idem ibid. p. 260, B: Σκότος π. Hase.]

Πανέστιος, ὁ, ἡ. Π. Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, Plut. Sol. [c. 24], Cum tota domo, i. e. familia, Athenas commigrans. [Basil. Epist. 229, p. 352, C. Hemst. Synes. p. 201, B: Πάσης ἐκκλησίας ἀπελήλασθαι π. Chrys. t. 1, p. 99, D ed. Paris. alt.: Πανέστιον ἀνατρέψας. Hase.]

[Πανέσχατος, η, ον, Omnium ultimus. Apoll. Rh. 4, 308.]

[Πανέτης, ὁ, ἡ, Qui per omnem annum est. Πάνετες χιόνος τιθήνα (Ætna mons) Pind. Pyth. 1, 38.]

Πανετήτυμος, ὁ, ἡ, Omni ex parte verus. [Orph. Arg. 538.] Nonn. [Jo. c. 8, 98: Ἦμαρ ἐλευθερίης πανετήτυμον.]

[Πανετώσιος, ὁ, ἡ, Inanissimus, Improbissimus. Orph. Arg. 1226.]

[Πανευαγής, ὁ, ἡ, Sanctissimus. Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 363 pen.: Αἱ πανευαγεῖς ἐκκλησίαι. || Adv. Πανευαγῶς, Nicetas Paphlag. p. 40 in Martyrum Triade edita a Combef. Par. 1666. Boiss.]

[Πανευγενής, ὁ, ἡ, Nobilissimus. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 657; Tzetz. Hist. 1, 198. Πανευγενέστατος 1, 190 et Anna Comn. p. 93, C.]

Πανευδαίμων, ὁ, ἡ, Omni ex parte beatus, Felicissimus. [Plut. Mor. p. 1063, C.] Lucian. [Contempl. c. 14, Hermot. c. 2, Gall. c. 5, al. « Orph. Arg. 1226; orac. ap. Steph. Byz. v. Σύβαρις. Joseph. p. 187 Huds. » Wakef. Const. Manass. Chron. p. 51; Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 129 Combef. Boiss. Euseb. Vita Const. 1, 6: Εὐσεβῆ καὶ π. Hase.]

[Πανεύδιος, ὁ, ἡ, Plane serenus s. tranquillus. Eumath. p. 242: Ὦ Πόσειδον ... μὴ πρὸς πνεῦμα πανεύδιον ἀντιπνεύσειας Διός. Figur. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 15, p. 815, B: Τῆς ὄντως ἀληθείας ἐποπτεῦσαι τὸ πανεύδιον, Sincerissimam veritatis lucem.]

[Πανεύδοξος, Perillustris. Germanus In Dormit. B. Mar. p. 110; Acta Theophili p. 28, 18 ed. Sinner. Boiss.]

[Πανευειδής, ὁ, ἡ, Valde formosus. Πανευειδέστατος. Psell. In Cant. Cantic. ad 2, 14. Boiss.]

[Πανευεργέτης, ὁ, Beneficentissimus. Euseb. H. E. 10, 4, p. 312.]

[Πανεύεφοδος, ὁ, ἡ, Accessu facillimus. Polyb. 56, 6.]

[Πανευθαλέστοκος, ὁ, ἡ, Florentissimo genere natus. Holobolus in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 160: Σὺν Ἀνδρονίκῳ βασιλεῖ καὶ τῷ πορφύρας γόνῳ· pro quo in alio codice legitur: Σὺν τοῖς βλαστήμασι τοῖς σοῖς πανευθαλεστόκοις. Quod, si melioris notæ scriptor hic esset, ex πανευθαλεστάτοις corruptum esse judicarem. G. Dind.]

[Πανεύκηλος, ὁ, ἡ, Quietissimus. Apoll. Rh. 3, 1195.]

[Πανευκλεής, ὁ, ἡ, Celeberrimus. Scriptor Chr. Pat. 1592: Πανευκλεεῖς λιπὼν πόλεις. Georg. Pachym. Andron. p. 429, A: Τοῦ π. Κωνσταντίνου.]

[Πανευλαβῶς, Admodum reverenter, Piissime. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 375. G. D. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 356, 21. Hase.]

[Πανευμαρής, ὁ, ἡ, Euripidis fr. in Orionis Anthol. ap. Schneidewin. Conjectan. crit. p. 47. Osann.]

[Πανευμήχανος, ὁ, ἡ, Ad machinandum aptissimus, Sollertissimus. Tzetz. Hist. 9, 530.]

[Πανεύμορφος, ὁ, ἡ, Formosissimus. Κλεοπάτρα πανευμορφοτάτη Tzetz. Hist. 2, 17; 8, 997.]

[Πανεύνοος, ὁ, ἡ, Omnino benevolus. Menand. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 229, 4: Φίλοι πάνευνοι.]

[Πανεύοσμον, ap. Theophr. De odor. 66, vitiose pro πᾶν εὔοσμον. V. annot. Schneideri.]

[Πανευπρεπής, ὁ, ἡ, Valde decorus, formosus. Dio Chr. vol. 1, p. 368: Π. κόρην· nisi πάνυ εὐπρεπῆ scripsit Dio, quod probabilius. Scriptor Chr. Pat. 2063. Jo. Malal. p. 232, 19. Restituendum Nicetæ in Boiss.

Anecd. vol. 3, p. 327, 100 : Πανευπρεπεῖς (codex πανευτρεπεῖς) τίκτοντα παῖδας τοὺς λόγους. G. D. Jo. Camen. De exc. Thessalon. c. 4 : Κύκλον π., ad quem l. conf. Tafel. *Rhein. Mus.* vol. 5, p. 6. Hase. Πανευπρεπέστατος ὄρνις Tzetz. Hist. 8, 518.]

[Πανευρύχωρος, ὁ, ἡ, Drummond *Travels* p. 265. Angl.]

[Πανευσεβής, ὁ, ἡ, Religiosissimus. Theod. Prodr. Ep. p. 85. Cyrill. Hier. p. 248. Πανευσεβέστατος, ib. 247.]

[Πανευσεβῶς, Religiosissime. Jo. Damasc. p. 142, A. Hase.]

[Πανεύσημος, ὁ, ἡ, Valde insignis. Nicet. Chon. Ann. p. 27, C : Ἐπιστάσης τῆς πανευσήμου ἡμέρας τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως· nisi πανευφήμου scripsit. G. D. Germ. CPol. Hom. in cruc. p. 244, A Grets. : Βασιλικὴ σημαία π. Hase.]

[Πανευσθενής, ὁ, ἡ, Robustissimus. Π. πυγμάχος Tzetz. Hist. 2, 569. Boiss.]

[Πανευτελής, ὁ, ἡ, Omnino vilis homo. Suid. v. Ἀγοραῖος νοῦς. Kall. Constant. protopr. ap. Zachar. Hist. juris græcorum. p. 120, 15 : Ὁ ἀνάξιος καὶ π. δοῦλος. Hase.]

[Πανεύτονος, ὁ, ἡ, Optime intentus, Intentissimus. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 425 : Τόξα μὲν (cippo insculpta) αὐδάσει με πανεύτονον (τὰν εὔτονον cod. Palat.) ἀγέταν οἴκου.]

[Πανευτυχής, ὁ, ἡ, Omnino felix, Felicissimus. Anna Comn. p. 94, B, et Man. Pal. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 328, ubi superl. πανευτυχέστατος. G. D. Id. superl. ap. Jo. Docian. ed. Tafel. p. 5, 3 et 11, 21. Hase.]

Πανεύφημος et Ὑπερεύφημος, ὁ, ἡ, Eximia et præstanti laude prædicandus [Π. Ἰὼβ Theodoret. vol. 4, p. 414], Bud. ex Dionys. Areop. [Cœl. Hier. 7, 4. Kall. Maximus Conf. vol. 1, p. 70, B : Ἡ πάνσεπτος καὶ ... π. τριὰς τῶν ὑποστάσεων. G. D. Cyrillus Presbyter ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 9, p. 450. Boiss. Tit. Bœot. ap. Ross. *Abh. der Bayer. Ak. der Wiss.* vol. 2, p. 157 : Ὁ π. βασιλικὸς πρωτοσπαθάριος. Maxim. Mart. Comp. p. 313, 1 : Τῷ π. πατρικίῳ. Anon. De pasch. p. 401, 21 : Τῶν π. διδασκάλων. Hase.]

Πανεύφρων, ὁ, ἡ, Cratinus dixit pro πανεύχος, Pernox, Pollux [6, 163] : nam εὐφρόνη vocatur ἡ νύξ, Nox.

[Πανευφυής, ὁ, ἡ, Eximie pulcher. Unde superl. Πανευφυέστατος, Tzetz. Hist. 4, 454. Elberl. Georg. Acropol. p. 188, D ed. Bonn. G. D. || Adverb. Πανευφυῶς, Eumath. p. 46; Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 260-1; Cocchii Chirurg. vett. p. 40. Boiss.]

[Πανεύω, Facio quod Panes faciunt. Heraclit. Incred. c. 25 : Ἐν ὄρεσι καταγινόμενοι (Panes et Satyri) καὶ γυναικῶν ἄπειροι ὄντες, ὅτε τις παρεφάνη γυνή, κοινῶς αὐτῇ ἐχρῶντο. Καὶ νῦν δὲ ἔτι τὰς εἰς πλῆθος γυναῖκας λέγομεν ὅτι ἐπανεύομεν αὐτάς.]

[Πανευώδης, ὁ, ἡ, Fragrantissimus. Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 383 med. Boiss.]

[Πανευώνυμος, ὁ, ἡ, Valde sinister, Infaustus. Chron. Pasch. vol. 1, p. 294, 2 : Ἀλλὰν ἔχουσιν ἐβδυτάτην καὶ πανευώνυμον.]

Πάνεφθος, ὁ, ἡ, Omni ex parte coctus, Percoctus, Probe coctus. Hesiod. [Sc. 208] : Πανέφθου κασσιτέροιο. [Etym. M. p. 650, 34.] Pro quo habetur et Πάνεφος, in VV. LL.

[Πανέφορος, ὁ, Omnium inspector. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 358, 34. V. Παντέφορος. Hase.]

[Πανέφυσις, ἡ, Panephysis, metropolis nomi Ægyptiaci Neut ap. Ptolem., Πανέφυσος ἐπαρχίας Αὐγουσταμνικῆς in Ephes. Concilio p. 478, Πανέφεσος p. 440. Cassianus Collat. 11, c. 3, *oppidum Panephisin* appellat. Hæc Wessel. ad Hierocl. p. 727, ubi Πανέφυσος urbs memoratur, quam eandem cum illa esse conjecit Holsten.]

[Πανεχθής, ὁ, ἡ, Valde invisus, Odiosus. Orph. H. 60, 11 : Παύουσα πανεχθεῖς γνώμας, οὐχ ὁσίας. || Πανέχθιστος Lycophr. 1057 : Φάος γοερὸν καὶ π. φανέν.]

[Πάνζοφος, ὁ, ἡ, Plane tenebrosus. Λίθος πανζόφου στέγη ap. scriptor. Chr. Pat. 1515.]

[Πανηβηδόν, Omnes puberes. Tzetz. Hist. 7, 996 : Κεφαλὰς ἐκείραντο π. οἱ πάντες.]

[Πανηγεμών, όνος, ὁ Omnium princeps, Summus moderator. Philo vol. 1, p. 227, 49 : Τῆς ἀπὸ τοῦ πανηγεμόνος ἐξόδου. G. D. Euseb. V. Const. 1, 39 : Τῷ πανηγεμόνι (deo) καὶ τῆς νίκης αἰτίῳ. Boiss. Idem H. E. 1, 2, p. 6 : Πανηγεμόνα βασιλικῷ νεύματι προστάττοντα. Suicer.]

[Πανήγορος, ὁ, Panegorus, n. viri ap. Arrian. Anab. 1, 12, 13.]

[Πανηγυριαρχέω, Dux s. præses panegyris (festorum ludorumve) sum. Inscr. ap. Gruter. p. 1195, 4 : Πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων. Π. τοῖς ἑορτάζουσιν Cyrill. Al. Hom. Pasch. 9, p. 108. G. D. Inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, p. 197, n. 2190 : Πανηγυριαρχήσαντα ἐνδόξως καὶ φιλοτίμως. Alia Cnid. ib. p. 448, n. 2653 : Πανηγυριαρχήσασαν φ. καὶ ἐπιφανῶς. Hase.]

Πανηγυριάρχης, ὁ, Qui præest πανηγύρει, Cui commissa est cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. Symp. 5, [p. 679, B] : Ἀμίκτων γὰρ αὕτη καὶ ἀφίλων δείπνων ἡ παρασκευή, καὶ πανηγυριάρχου μᾶλλον ἢ συμποσιάρχου δεομένων. [Cyrill. Al. In Amos, p. 353 : Καθηγητὴν καὶ πανηγυριάρχην αὐτὸν ἔχοντες τὸν Χριστόν· In Jo. 4, p. 285 : Πανηγυριάρχης τῶν ἐπ' αὐτῷ πιστευόντων ἐστὶν ὁ Χριστός. Suicer. Inscr. ap. Paciaud. Monum. Pelop. 1, 86—7. Boiss. In numo Apam. Cibot. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 141, et 4, p. 215 : Παρὰ Αὐρ. Ἕρμου πανηγυριάρχου. Hase.]

Πανηγυρίζω, i. q. πανήγυριν ἄγω s. συντελῶ, Festam panegyrin agito, Festum ludosve panegyricos celebro, Ferior. [Herodot. 2, 59 : Πανηγυρίζουσι πανηγύριας ἐς Βούβαστιν πόλιν.] Philo V. Mos. : Θεσμοῖς φύσεως ἑπομένους πανηγυρίζειν. Herodian. 1, [9] : Ὡς εἰς βασιλίδα πόλιν πανηγυρίζουσαν. Et rursum [1, 10] : Καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Gregor. [Naz. Or. 40 init.] : Τῇ λαμπρᾷ τῶν φώτων ἡμέρᾳ πανηγυρίσαντες. Pollux [4, 31] πανηγυρίσαι esse dicit τὸ πανηγυρικοὺς λόγους ἐξενεγκεῖν, πανδήμους λόγους εἰπεῖν, Panegyricos recitare, Panegyricas orationes habere. [Id. 1, 34. Isocr. p. 85, A : Τοὺς ἄλλους ἐᾶν πανηγυρίζειν.] Gregor. transitive quoque usurpavit pro Panegyrica oratione laudare, In celebri cœtu prædicare : Πανηγυρισθήτω τὸ δῶρον. [Lucian. Amor. c. 53 : Οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως, κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ. Plut. Mor. p. 46, A : Τὰς τῶν παιζόντων καὶ πανηγυριζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους μετακομίζοντες. Heraclid. Alleg. Hom. c. 9 : Οὐδ' ἂν αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ στρατεύματος ἐπανηγυρίζετο. Nundino, Gl. Appian. Pun. c. 116 : Πανηγυρίζουσιν ὑπὸ τῶν κερδῶν, οὐ πολιορκοῦσιν, ἐοίκατε. || Oblecto me. Ælian. V. H. 13, 1 : Καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. V. Πανήγυρις. Angl. || Πανηγυριστέον ex Andr. Cret. citavit Kallius, ex Greg. Naz. Or. 16, p. 264, C, Boissonadius.]

Πανηγυρικός, οῦ, ὁ [immo ἡ, όν], Panegyricus, Panegyri proprius, Panegyri conveniens, Qualis in πανηγύρεσιν est, ideoque Celebris, Festus, item Theatralis, Pompaticus, Splendidus, ut πανηγυρικὴ θέα ap. Plut. Rom. [c. 14], et π. κόσμος ap. Eund. Camillo [c. 8] : Ναῶν μακρὰν κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντας· Consol. ad ux. [p. 608, F] : Οὐδὲ ἦν παρασκευὴ πολυτελείας πανηγυρικῆς περὶ τὴν ταφήν. [V. Marcell. c. 14 : Τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἀπόλεμον καὶ πανηγυρικὸν βιώσας.] Ap. Eund. [Mor. p. 42, A] : Καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δραματικὰ καὶ πανηγυρικά, Res theatrales et panegyricæ, Convenientes panegyribus et theatris. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ [Poll. 4, 25, Isocr. p. 84, B; 99, B; 319, C], Pertinentes ad genus orationis demonstrativum, laudem nimirum personæ reive alicujus in panegyri aliqua et cœtu celebri decantantes, qualis est Plinii junioris, novum consulatum inituri, Panegyricus Trajano dictus. Plut. [Mor. p. 79, B] : Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἁπτόμενον ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσιν. Quintil. 2, 10 : In iis actionibus quæ in aliqua sine dubio veritate versantur, sed sunt ad popularem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos. Pertinent interdum et ad genus orationis deliberativum. Cic. Orat. [c. 11, § 37] : Laudationum, historiarum, et talium suasionum, qualem Isocrates fecit Panegyricum. Itidem dicunt rhetores πανηγυρικὴν λόγου ἰδέαν. [Timæus ap. Longin. De subl. 4 : Τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς Πέρσας πολέμου Πανηγυ-

ρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν. «Π. λόγος, si opponitur τῷ δικανικῷ, est Oratio conventibus publicis magis, quam foro apta. Ita judicat elocutionem Isocrateam Dionys. in Censura scriptt. 5, 2 : Ὁ Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον ἢ δικανικώτερος. Quod Quintil. 10, 1, 79, ita expressit : Palæstræ magis, quam pugnæ accommodatus; auditoribus se, non judicibus, compararat. Cic. De orat. 1, 18 : Nitidum quoddam genus est verborum et lætum, sed palæstræ magis et olei, quam hujus civilis turbæ et fori. Conf. Hermog. Π. ἰδ. p. 342. Idem et ἐπιδεικτικὸν dicitur, de quo supra diximus. Πανηγυρικὴ λέξις, Dictio ornata, artificio oratorio composita, cui contraria est ἡ ἀληθινή, naturalem quandam veritatem et simplicitatem habens ex negligentia artis. Dionys. De vi Demosth. 8, p. 975, et De compos. 23, p. 185. Hinc et 22, p. 165, χάριν πανηγυρικὴν et θεατρικὴν conjungit, ut Sermonem elegantem, suavem, atque arte factum designet; nam ei opponitur κάλλος ἀρχαϊκὸν καὶ αὐθαδές. Philostr. Soph. 1, p. 486, de Philostrato Ægyptio : Λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἥρμοστο καὶ ποικίλην. Sic et Camariota Συνοπτ. παραδ. p. 4 : Τὸ πανηγυρικὸν καὶ τέλειον προοίμιον, Perfectum omnibusque numeris absolutum, quo in concione totius civitatis splendidissimoque ordine uti valemus, ut ait Scheffer. ad hunc l. Conf. omnino Cresoll. Theatr. Rhet. 3, 6 et 7. Ernest. Lex. rhet. Plut. De educ. puer. p. 6, A : Πανηγυρικῶν λόγων. Significantur institutiones eæ, quibus proposita est quum eloquentiæ civilis ea pars, quæ ad concionem et plebem ducendam pertinet, tum etiam sophisticæ orationes ac declamationes ad ostentationem habendæ. Hinc per tralationem πανηγυρικὸν dicitur in malam partem, quidquid colluvione multarum variarumque partium constitit, item studium placendi et inserviendi concionibus popularibus et pervulgatis seculi moribus. Sic Plutarch. Mor. p. 63, C, adulatoris in conferendis officiis τὸ π. καὶ ἐπιδεικτικόν· similiterque p. 71, A; 79, B; 80, E. Et p. 142, B : Τὸ ἑταιρικὸν καὶ π. 29, C : Π. μάντις· V. Luculli c. 6 : Γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ π., Ad ostentationem proclivi. V. Niciæ c. 4 : Πρὸς δόξαν καὶ φιλοτιμίαν π. καὶ ἀγοραῖον. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 103. Π., Nundinarius, Gl. Pollux, 6, 27 : Π. τὸ ἦθος.] Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος, Turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus. Isocr. Panath. [p. 288, B] : Ἐν τοῖς ὄχλοις τοῖς πανηγυρικοῖς, ἐν οἷς πλείους εἶναι συμβαίνει τοὺς καθεύδοντας τῶν ἀκροωμένων. Metaphor. vero et catachrestice Plut. Symp. 4, [p. 663, B] : Τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν, Quod ex multis diversisque mixtum et conflatum sit, ut πανήγυρις ex omnigena hominum colluvie. [|| Πανηγυρικὸν vocatur Liber ecclesiasticus ap. Græcos, qui diversorum auctorum orationes laudativas, s. demonstrativas, exornativas etiam in varias Christi et Sanctorum solennitates continet. Quemadmodum enim apud antiquos in nundinis et conventibus publicis, ubi infinita hominum multitudo ludorum spectandorum causa confluebat, simile genus orationum habebatur, sic et in diebus festis Sanctorum, concurrente universo populo ad eorum res gestas celebrandas, hæ orationes veterum sanctorum Patrum et scriptorum celebrium leguntur. Liber manuscriptus passim in Ecclesiis Græcorum reperitur : non idem tamen omnibus est, sed varius pro varietate Ecclesiarum et collectoris studio, nec uno tantum volumine continetur : sunt quibus 12 voluminibus, iisque satis magnis, pro mensium numero, disponuntur. Scriptorum illorum catalogum exhibet L. Allatius Diss. 1 de libris Eccles. Gr. Huc etiam refero γράμματα πανηγυρικά, quorum semel atque iterum meminit Synes. Epist. 8, p. 10 : Οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων· 13, p. 12 : Τὸν διακομιστὴν τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων, ἃ καταγγέλλει τὴν κυρίαν τῆς ἑορτῆς ἡμέραν ἐννεακαιδεκάτην τοῦ Φαρμουθὶ μηνός. Hic π. γρ. sunt Literæ solennes, alias Paschales dictæ, quibus indicabatur quando Paschale festum esset celebrandum. || Πανηγυρικὸν χωρίον, Locus in quo sacri cœtus habentur. Sic enim Dionys. scribit : Πᾶς ὁ τῆς καθ' ἕκαστον θλίψεως τόπος, πανηγυρικὸν γέγονε χωρίον· ἀγρός, ἐρημία, ναῦς, πανδοχεῖον, δεσμωτήριον. Euseb. 7, 22, p. 268. Suic.]

Πανηγυρικῶς, Panegyrice [Plutarch. Mor. p. 393, B : Οὐ πολλὰ τὸ θεῖόν ἐστιν, ὡς ἡμῶν ἕκαστος ἐκ μυρίων διαφορῶν ἐν πάθεσι γιγνομένων, ἄθροισμα παντοδαπὸν καὶ π. μεμιγμένον, i. e. Congeries mixta quemadmodum conventus publici ex omnis generis hominibus conflati esse solent], Pompose, Splendide. [Poll. 4, 26.] Gregor. : Μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς ἑορτάζωμεν. Polyb. [5, 34, 3] : Πανηγυρικώτερον ἦγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν. Athen. 5, [p. 215, F] : Πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ στρατιωτικῶς ἀναστρεφόμενος. Plut. Camillo [c. 16] : Πόλις πρὸς δίαιταν π. κατεσκευασμένη. [V. Anton. c. 61 : Ὀκτήρεις πολλαὶ καὶ δεκήρεις κεκοσμημέναι σοβαρῶς καὶ π. V. c. 42 : Διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστησάμενος, οὕτως ἤδη πανηγυρικώτερον ἐχρῆτο τῇ πορείᾳ. Δράμα γεγραμμένον π. καὶ περιττῶς Mor. p. 756, C. Angl.]

[Πανηγύριον, τό, Conventiculum. Œcum. Comm. in Apocal. p. 449, 3 ed. Gaisf. : Τὸ ἐπὶ γῆς τοῦτο ἐλεεινὸν π. Hase.]

[Πανηγύριος, ὁ, Panegyrius, sophista. Liban. Epist. 874 et 875.]

Πανήγυρις [Πανάγυρις Dor.], εως, ἡ, Publicus cœtus s. conventus, Publica celebritas, ut quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens unum in locum convenit. [Etym. M. p. 650 : Π., ἑορτή, συνάθροισις, ἀπὸ τοῦ ἄγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται. Zonar. p. 1507 : Π., θέατρον, ἑορτή, συνάθροισις, ἀγείρω, ἄγορις, καὶ ἄγυρις, καὶ πανήγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται.] Velut in Græcia Ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeacis : festo item Sacrorum Eleusiniorum, Panathenæorum et similium. [Pind. Ol. 9, 145 : Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν· Isthm. 4, 47 : Παναγυρίων ξυνῶν ἀπείχον. Πανηγύρις πανηγυρίζειν Herodot. 2, 59. Πανηγύρις καὶ πομπὰς ποιέεσθαι ib. 58. Θυσίας ἀνάγειν καὶ π. 7, 111. Aristoph. Pac. 341 : Ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν. Plato Leg. 12, p. 947, A : Ἐν ταῖς πανηγύρεσι πάσαις. Isocr. p. 17, A; 41, A; 84, E, Xenoph. Hell. 6, 4, 30, et alii quivis.] Ap. Demosth. Pro cor. in psephismate Byzantiorum [p. 256, 16] : Ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Itidem Νέμεα Athen., et Demosth. Διονύσια, appellant πανήγυριν. Ap. eund. Athen. 10, [p. 463, D] Alexis dicit : Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ Τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα Ἀφιγμένους [ἀφειμένους. Pythagoræ dictum τὸν βίον ἐοικέναι πανηγύρει ap. Diog. L. 8, 8. Menand. ap. Stob. Flor. 121, 7 : Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, ὅν φημι, τοῦτον ἢ 'πιδημίαν. Conf. Longin. De subl. c. 35. Clem. Al. Strom. 7, p. 728 : Ἅπας ὁ βίος αὐτοῦ π. ἁγία]· quo fere modo et ap. Cic. Tusc. [5, 3] : Pythagoram autem respondisse similem sibi videri vitam hominum, ac mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. Ubi nota πανήγυριν reddi Mercatum, qui habetur maximo ludorum apparatu totius alicujus gentis celebritate : ut ap. Gregor. quoque, Δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, Miserum est præteriisse celebrem mercatum et postea negotiationem requirere. Sic rursum Cic. Ad Att. 1, 9 [14, 1] : Erat in eo ipso loco illo die nundinarum πανήγυρις. [Mercatus, Nundina, Commercium, Gl.] Pompas etiam, Spectacula, aut Convivia, quæ publice a regibus principibusve exhibentur, πανηγύρεις nominant. Athen. 5, [p. 194, C, ex Polybio] de Antiocho : Ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν, οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian. 3, [10] : Θυσίας τε καὶ ἑορτάς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε. Et ap. Xen. Cyrop. 6, p. 89 [c. 1, 9] Cyro hostium bona epulanti cum militibus, et quasi festum agitanti, Οὐ δοκεῖ διαλύειν τὴν πανήγυριν, Dissolvere festum illum celebremque cœtum ac publicum epulum. [Antea militiam vocaverat ἑορτήν.] Sicut vero dicitur διαλύειν πανήγυριν, ita contra συνάγειν, et συγκροτεῖν : necnon ἄγειν et συντελεῖν. Isocr. Paneg. [init.] : Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων. Herodian. 5, [6] : Πανηγύρεις τε παντοδαπὰς συνεκρότει. Philo V. Mos. 2 : Ἀνὰ πᾶν ἔτος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἄγεται κατὰ τὴν Φάρον. Herodian. 8, [8] : Πάντων τε περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τὰς θέας ἀσχολουμένων. Gregor. In Athanas. : Ἵνα τῇ πανηγύρει τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν. Athen. 14, [p. 640, A, e Batone Sinopensi] de Pelasgis Peloria s. Saturnalia agitantibus : Οὕτως φιλάνθρωπον τὴν πανήγυριν συντελεῖν,

ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοίνην παραλαμβάνειν. Notandum etiam in præcedd. locis quibus cum nominibus copuletur. Philo dicit ἑορτὴ καὶ πανήγυρις: Herodian. θέας καὶ πανηγύρεις· item [7, 3], θεάτροις ἢ πανηγύρεσι· Gregor., πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι· Plut. [et Herodian. 5, 6], θυσία καὶ π. Epitheta etiam sua habet. Thuc. 1, [25]: Ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς. [Et Xen. Hier. 1, 11.] Greg. in Maccab. Encom.: Πανηγύρεις πατρικαὶ καὶ μυστήρια. Idem: Ταῖς ἐτησίαις ταύταις τιμᾶσθαι πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι. Lucian. [Herod. c. 1]: Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Synes.: Ἐν πανηγύρει σεμνῇ. [Figur. Eunapius ap. Suidam s. v. Φῆστος: Πέμπεται δὲ ὅμως (Festus, proconsul Asiæ crudelissimus) τὸν ποιητικὸν Ἔχετον ... χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, i. e. Demonstraturus Echetum, quantumvis atrocem, tamen cum Festo comparatum aurum ludumque esse. || Cœtus quivis numerosior, Congregatio. Æsch. Sept. 219: Μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν ἅδε πανάγυρις. Eurip. Heracl. 239: Νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν· Herc. F. 1283: Π. φίλων. Π. μαθητῶν Poll. 4, 44.] || Hesychio πανήγυρις est non solum ἑορτή, θέατρον, Festum, Spectacula, sed etiam ἔπαινος, Laus, Encomium. Sed intelligendum id de laude encomiove alicujus in publico conventu celebrique cœtu, i. e. πανηγύρει, decantato, pro πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δάφνῃ [Δάφνῃ] πανηγύρεις ap. Athen. 4, [p. 176, A; 183, F. || Oblectatio. Ælian. V. H. 3, 1: Πολλὴ δὲ μίλαξ ... καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. « Similiter 13, 1: Ἀνθέων εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, Festivitatem, Lætitiam aspectus. Nempe πανήγυρις proprie est Festivus et solennis populi totius conventus, qui ludis et omni genere lætitiæ publicæ celebrari solebat. Ea jam caussa est, quare hoc vocab. etiam pro Oblectatione et voluptate sæpe fuerit positum, imo reperiatur conjunctum cum τρυφῇ. Julian. Or. 2, p. 38: Ἀναλαβὼν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν πλησίον πόλιν τρυφῶσαν καὶ πολυτελῆ, ἐν πανηγύρεσι καὶ τρυφαῖς ἔτριβε τὸν χρόνον. Perizon. » Τέρψιν, πανήγυριν, ἐνδειξιν inter vocc. de saltatoribus dicta memorat Pollux 4, 97. || Πανήγυρις, nomen navis Atticæ in inscr. navali p. 317, et dativ. Πανηγύρει p. 318 ed. Bœckh. || Πανήγυρις Philemonis comœdia.]

[Πανηγύρισμα, τὸ, i. q. seq. Pseudochrys. t. 8, p. 963, D ed. Par. alt.: Κοσμικὸν π. Hase.]

Πανηγυρισμός, οῦ, ὁ, Festi panegyrici celebratio, Panegyrica pompa vel ostentatio. [Dionys. A. R. 7, 71: Κατά τε πανηγυρισμοὺς καὶ ξένων ὑποδοχάς.] Plut. [Mor. p. 674, D: Ποικιλίαν ἔσχεν οὐκ ἀηδῆ καὶ π. ὁ ἀγών. Id. ib. p. 791, B]: Τῆς δὲ πρεσβυτικῆς πολιτείας οὐ τῷ λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς πράξεσιν ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξοκοπίας. [Id. ib. p. 56, E: Τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς καὶ ἀκολασίας καὶ πανηγυρισμούς. Et similiter V. Cleom. c. 12. LXX Sap. 15, 12: Ἐλογίσαντο τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ, Mercatum lucrosum. Quocum comparentur similia dicta s. v. Πανήγυρις allata.]

[Πανηγυριστέον. V. Πανηγυρίζω.]

Πανηγυριστής, οῦ, ὁ, Qui panegyrin agitat, Qui panegyricum festum ludosve celebrat. [Poll. 1, 34. Nundinator, Gl.] Lucian. Herodoto [c. 2]: Ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν, de Herodoto, qui historiam suam in Panathenæorum panegyri recitavit. Et mox [c. 8]: Οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες. [Id. Pseudol. c. 4, De m. Peregr. c. 19. Gregor. Naz. Stel. 2, p. 107: Εἰ καὶ ὀρχήσασθαι δεῖ σε ὡς πανηγυριστὴν καὶ φιλέορτον. Πανηγυρισταὶ Batonis et Diodori comicorum fabulæ.]

[Πανήκοος, ὁ, ἡ, Omnia audiens. Niceph. Greg. in Anecd. meis vol. 3, p. 198: Ἔγωγε ἐμαυτὸν ἀγλωττον μέν, πανήκοον δέ σοι καθίστημι σήμερον. Boiss. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 206, D: Ὅτι μὴ πανηκόους τινὰς ὡς εἰπεῖν ἀνέδειξεν ἡ φύσις, ὥσπερ οὖν τοὺς πανόπτας οἱ μῦθοι.]

[Πανήλιος, ὁ, ἡ.] Πανήλιος ἡμέρα, Dies quam totam serenat sol, Ælian.

[Πανημαδὸν, Per totam diem. Oppian. Hal. 3, 360 in ed. Sylb.; sed codd. recte πανήμαροι. Maximus Καταρχ. 182: Τηκόμενος διερῇσι π. εἰλυφόωσιν. G. D. Œnom. ap. Euseb. Pr. ev. p. 214, A: Δρεπόμενος π. Hase. || Per totam vitam. Hesych.: Π., διὰ βίου.]

[Πάνημαρ.] Legitur et Πανῆμαρ et Παντῆμαρ. [Et alibi:] Παντῆμαρ, Per totum diem. Apoll. Arg. 2, [529]: Ξεινήια δ' ἄσπετα Θυνοὶ Παντῆμαρ [alii libri πανῆμαρ vel πᾶν δ' ἦμαρ. Recte Dorvill. πᾶν ἦμαρ] προΐαλλον. Et Πανῆμαρ pro eodem ap. Hom. [Od. N, 31], teste Eustath. [Just. Mart. p. 317, D: Ὑποβάσταζον αὐτὰς πανῆμαρ. Hase.]

[Πανημάτιος, ία, ιον, i. q. πανημέριος. Oppian. Hal. 1, 696: Παῖδα δ' ἐν ἀγκοίνῃσι πανηματίη φορέουσα. Eustath. p. 1110, 59: Πανημάτιον οὐ λέγει Ὅμηρος, ἀλλὰ πανημέριον.]

[Πανημερεύω, Per totum diem celebro. Eurip. Rhes. 360: Ἆρά ποτ' αὖθις ἁ παλαιὰ Τροία τοὺς προπότας παναμερεύσει θιάσους ἐρώτων ψαλμοῖσι ... Schol.: Δι' ὅλης ἡμέρας ἕξει καὶ τελέσει.]

Πανημέριος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] Perdius, ut Gellius loquitur, ut πάννυχος, Pernox. Hom. Il. [A, 472: Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο· B, 385, al.] T, [168]: Πανημέριος πολεμίζει, Per totum diem. [Od. M, 24: Ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὖθι πανημέριοι. Femin. Δ, 356: Πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς, et A, 11. Orph. Arg. 1057: Πανημερίῃσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσιν.] Hesiod. Sc. [396]: Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδήν. Utitur et Herodot. 1: Οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ. [Eurip. Hipp. 369: Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει; Ion. 122: Σαίρω δάπεδον θεοῦ παναμέριος. Nicol. Dam. Exc. p. 429: Πανημέριος θηρῶν. Archestr. ap. Athen. 3, p. 101, C.] Polluci [1, 64] est πανημέριον sive πανήμερον, τὸ δι' ὅλης ἡμέρας πραττόμενον. [Hesych.: Πανημέριος, οὐχ ὁ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἀφ' οὗ τις ἂν ἄρξηται μέρους· ἢ καὶ δι' ὅλης ἡμέρας, καταχρηστικῶς. || Adv. Πανημερίως ap. Tzetz. ad Lycophr. 818, p. 801.]

[Πανημερὸν, adv., Tota die. Herodot. 7, 183: Π. δὲ πλέοντες οἱ βάρβαροι. Schweigh. Lucian. Amor. c. 15: Π. ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ. Hase.]

[Πανήμερος, ὁ, ἡ, i. q. πανημέριος, Quotidianus. Æsch. Prom. 1024: Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος. Eustath. p. 1477, 60.] Πανάμερος Dor. [quod Hesych. exp. δι' ὅλης ἡμέρας· et πανάμερον cum eadem expos. Phot. p. 376, 4.] Soph. Trach. p. 354 [662. Corruptum ex πανάμερος, quod v.]

[Πανήμερος, ὁ, ἡ, Mansuetissimus. Actt. Conc. t. 3, col. 1164, 6 et 51: Τὸ π. ὑμῶν κράτος. Hase.]

* Πανήπορος, affertur [ex Hesych.] pro Inops, ἐνδεής. Quod si mendo caret, Ionice s. poetice pro πανάπορος positum est.

[Πανθαῖος, ὁ, Panthæus, n. pictoris scriptum in fictili. *Catal. del pr. di Can.* p. 127, n. 1513. De Witte *Ant. de M. le vic. Beugnot*, n. 37, p. 37. Id. *Cab. de Dur.* p. 32, n. 91; p. 40, n. 117; *Vases de l'Etr.* p. 11, n. 17; conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 344. Hase.]

Πανάρης, ὁ, ἡ, Omnibus placens. Hesych. enim πανάρεα exp. πᾶσιν ἀρέσκοντα. Eid. πανάρης est non solum πᾶσιν ἀρέσκων, sed etiam παμμήχανον, ποικίλον.

Πανηρίκις [?] Hesych. affert pro κατὰ πάντα ἡρμοσμένοις.

[Πάνης, ὁ, Satrapa Pæoniæ, ap. Polluc. 5, 46. Sed libri optimi Δαπάνης.]

[Πάνηστος, ὁ, ἡ, Perjucundus, Perdulcis. Orac. Sibyll. 14, 145 ed. Mai: Ὃν πάντες πίνουσι πάνηστον Ἀρμένιοι κρύσταλλον ἄγαν ῥείοντος Ἀράξεω. Leg. πάνηστον. Simplex ἡστὸς annotarunt Suidas et Hesych. Boiss. ad Herodian. Epimer. p. 153.]

[Πανθαλίς, ίδος, ἡ, Panthalis, Helenæ famula. Pausan. 10, 25, 4. De accentu v. Arcad. p. 31, 7.]

[Πανθάνω, forma Græcobarbara pro πάσχω. Schol. Eur. Hec. 1131. Kall. Ἐπάνθανον Joseph. Genes. p. 20, A. G. Dind. V. l. pro πάσχειν in Vita Barlaami in Anecd. meis vol. 4, p. 291. Boiss. Etymologiæ caussa fictum a grammaticis veteribus: v. Etym. M. p. 98, 46; 450, 13; 566, 26.]

[Πανθαρσής, ὁ, ἡ, Prorsus audax. Manetho 2, 171.]

[Πανθαύμαστος, ὁ, ἡ, Maxime admirandus. Ὁ π. ἀπόγονος Suid. s. v. Ἀβραάμ. Θέα π. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 351, B. G. Dind. Vita Nili jun. p. 85, 1. Ib. p. 59, 25: Τὰ π. κάλλη. Hase.]

[Πανθέατος, ὁ, ἡ, Ab omnibus visus. Suid. s. v. Πάνθους.]

[Πάνθεια, ἡ, Panthea, Agrigentina. Diog. L. 1, 69. || Abradatæ uxor. Xenoph. Cyrop. 4, 6, 11, 5, 1, 1, al. Tzetz. Antehom. 240: Ἀβραδάτου καλὴν ἄλοχον Πανθείην. || Marci Antonini uxor: v. Anton. Comm. 8, 37. Utramque memorat quamvis non nominatas Lucian. Imag. c. 10, ubi ap. schol. Πανθία scriptum. || Πάνθεα, Drusillæ, M. Lepidi uxoris, cognomen. Dio Cass. 59, 11: Πάνθεά τε ὠνομάζετο καὶ τιμῶν δαιμονίων ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ἠξιοῦτο. G. D. De figuris Pantheis Visconti. Iconogr. gr. t. 2, p. 129, et Creuz. *Symbol.*, *Deutsche Schr.* part. 1, vol. 2, p. 224. De amuletis hodie Panthea vocatis Cayl. *Rec. d'ant.* t. 5, p. 161, tab. 57. Hase.]

[Πανθείδης, ὁ, Panthides, Chius. Plut. V. Themist. c. 32. Simile nomen Πανθοίδης est. G. Dind.]

Πάνθειον, τὸ, Pantheum: Suida auctore, Romæ fuit ναὸς κοινὸς πάντων τῶν θεῶν, Templum omnibus diis commune. [Aristot. ap. schol. Aristoph. Pl. 586: Ἐν τῷ Πανθείῳ (Olympiæ) ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ καλλιστέφανος. Conf. schol. Pind. Ol. 3, 60 et 8, 12, ubi var. lect. Πάνθεον.] Dio 53, [27] Πάνθειον scribit nominatum ex eo videri, quod in simulacris Martis et Veneris multas deum imagines acciperet: vel potius quod forma convexa fastigiatum, cœli similitudinem ostenderet: ut et Amm. Marcell. [16, 11]: Pantheon velut regionem teretem speciosa celsitudine fornicatum. Plinius [36, 15, 24] id Jovi ultori ab Agrippa factum auctor est, itemque Dio l. c. Bonifacius vero summus Pontifex a Phoca imperatore acceptum dono in templum Omnium sanctorum convertit. [Πάνθεον Cpolitanum memoratur ab Constant. Cærim. p. 6, 23, de quo v. Reisk. vol. 2, p. 41. Ἄρχων τοῦ πανθέου ap. Scylitzem p. 733; et Πανθεῶται, οἱ, genus, ut conjicit Reiskius, militum palatinorum, in loco Tactici anonymi, quem Ducangius attulit p. 1092. G. D. De Πανθέῳ Antiochiæ Jo. Malal. Chron. p. 242, C ed. Bonn. Hase.]

[Πάνθειος, ὁ, ἡ, i. q. πάνυ θεῖος. Π. τελετὴ Orph. H. 34, 7; 52, 9; 53, 7.]

Πανθελγής, ὁ, ἡ, Omnes demulcens, deliniens, oblectans: π. φωνή, Nonn. [Jo. c. 1, 114. Ἐπητυμίης πανθελγέος c. 18, 177. Πανθελγέα μέτρην Dion. 31, 271.]

[Πανθέλκτειρα, ἡ.] Πανθέλκτειρα ἡμερίς, Epigr. [Simon. Anth. Pal. 7, 24], Vitis omnium oblectatrix, recreatrix.

[Πάνθεον. V. Πάνθειον.]

[Πάνθεος, ὁ, Omnium deus, Gl.]

[Πανθέψης, ὁ, genus vasis coquinarii, Sartago in glossario ap. Salmas. ad Hist. Aug. p. 185, B. Hase.]

[Πανθέωρος, ὁ, ἡ, Omnia videns. Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 375, B. G. Dind.]

[Πανθεώτης. V. Πάνθειον.]

[Πάνθηκτος, ὁ, ἡ, Valde acutus. Πανθήκτῳ ξίφει Theod. Prodr. Amor. p. 5.]

[Πανθηλής, ὁ, ἡ, Omnis generis frondes habens. Ὕλη π., de loco omnis generis arboribus consito, Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 282.]

[Πάνθηλυς, ὁ, ἡ, Omnino effeminatus. Etym. M. p. 277, 3: Διονῦς ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς. Ap. Hesych. s. h. v. παράθηλυς.]

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, [Hunc accentum præcipiunt Arcad. p. 20, 13, Draco p. 42, 18, Theodos. p. 123. Πανθὴρ ap. Aristot. H. A. 6, 35, p. 580, 25. Cui πάνθηρ ex cod. Vat. restituendum monet Lobeck. Paralip. p. 211.] Panthera, qui Latinus nominat. ex accusat. Græco factus est, mutato etiam genere masc. in fem. Xen. Cyn. [11, 1]: Λέοντες δέ, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι, καὶ τἆλλα ὅσα ἐστὶ τοιαῦτα θηρία. [Herodot. 4, 192.] Existimo autem nomen hoc accepisse feram istam ex versicoloribus maculis, tanquam hæ ceterarum omnium colores imitentur. Huc certe facit, quod scribit Plin. 8, 17: Panthera et tigris macularum varietate, prope solæ bestiarum spectantur: ceteris unus ac suus cujusque generis color est. [Πάνθηροι ἑκκαίδεκα Callixen. ap. Athen. 5, p. 201, C, ubi nunc ex epitome πάνθηρας restitutum.]

[Πάνθηρ, ὁ, Panther, n. viri. Πάνθηρ Δημονίκου Λακιάδης in inscr. navali ap. Bœckh. p. 439, 496.]

[Πανθήρα, ἡ, Panthera nomen navis ap. Bœckh. l. c. p. 290, 315.]

[Πανθηρία. V. Πάνθηρον.]

[Πανθήριον, Lynx, Gl.]

[Πανθηρίσκος, ὁ, Parvus panther. Hero Autom. p. 247.]

[Πάνθηρος, ὁ, ἡ. Joann. Lyd. De mens. p. 200 ed. Rœth., ubi de Dionyso agitur qui idem sit ac sol: Καὶ πάνθηρον δὲ παρ' αὐτοῦ τοὔνομα ποιοῦσιν ἀποδεχόμενον, οἱονεὶ τὴν πάνθηρον γῆν ἐξ αὐτοῦ λαμβάνουσαν τὴν ζωοποιὸν καὶ εὐφραντικὴν τροφήν. Hæc non intelligo. Neque enim apparet quomodo πάνθηρος explicationi conveniat ab Joanne adjectæ. G. Dind.]

Πάνθηρον δίκτυον, Rete ad capiendas omnis generis feras, sicut πάναγρον dicitur quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, πρὸς πᾶσαν ἄγραν ἐπιτήδειον. [Varro De l. L. 5, 20: « Ferarum vocabula item partim peregrina ut panthera, leo, utraque Græca, a quo etiam et rete quoddam panther (scr. panthera cum Salmasio ad Polluc. 1, 97. Italicum *Pantera* comparat Forcell.), et muliercula Pantheris et Leæna. » Seqq. « At — versantur » ex Indice.] At πάνθηρον δάπεδον Aristoph. [Ran. 352] dicit pro παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν, ut schol. exp. Solum omnium ferarum capax, seu In quo omnis generis animalia versantur. [Recta scriptura ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ... δάπεδον restituta ex codd. Utramque lectionem memorat scholiasta.] Ap. Suidam, inquit Bud., legitur πάνθηρα [scr. πανθήρα cum Bernh.], sed non expositum: fortasse autem illud est, quod Panthera dicitur ab Ulpiano, tit. De action. empt. et vendit. l. Emptorem, in fine. Nisi potius πανθηρία scrib. est ap. Suid., et πανθηρίαν ap. Ulp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta est illa scriptura ap. Ulp.; legitur enim ibi, Veluti quum futurum jactum retis eminus a piscatore; aut indaginem, plagis positis, a venatore; vel pantheram ab aucupe. Ubi exp. Totam capturam. [Seqq. ex Indice.] Πανθήρα, Universa s. Tota captura, πᾶσα ἡ θήρα. Ulpian. De action. empt. et vendit. l. Emptorem [Dig. l. 19, tit. 1, 11 sub fin.]: Veluti quum futurum jactum retis eminus a piscatore, aut indaginem plagis positis a venatore, vel pantheram ab aucupe. Nam etiamsi nihil capit, nihilo minus emptor pretium præstare necesse habebit. [De panthera rete in Anthol. Pal. 9, 24, ænigma quod emendat et explicat Rossignol *Journ. des Sav.* 1834, p. 561. Hase.]

[Πανθιαλαῖοι, οἱ, Persarum genus. Herodot. 1, 125, ubi var. lect. Πανθήλαιοι.]

[Πάνθιππος. V. Πάντιππος.]

[Πανθοίδας, ὁ, Panthœdas, harmosta Lacedæmonius. Plut. V. Pelop. c. 15, Mor. p. 230, C. || Πανθοίδης, Panthœdes, Lyconis philosophi magister. Diog. L. 5, 68, ubi genit. Πανθοίδου.]

[Πανθοΐδης, ὁ, Panthoi filius. Hom. Il. N, 756, Ξ, 450, Π, 808, al. Πανθοΐδαο Ξ, 454, P, 70. Πανθοΐδας cum diæresi Eur. Rhes. 28.]

Πανθοινεί, In tota cœna, Per totam cœnam, universum epulum, Solemni epulo, ad quod omnes conveniunt. [Πανθοινὶ: longo probant Apollon. in Bekk. Anecd. p. 500, 30, Draco p. 96, 10; Πανθοινεί Theodos. p. 75, 8; 78, 1, Herodian. Epim. p. 255, Suidas et Zonar. p. 1526.]

Πανθοινέω, Solemne convivium agito, Epulor. [Favorin. s. v. Πανθοινεί: Καὶ πανθοινεῖν τὸ κατευωχεῖσθαι.]

[Πανθοινί. V. Πανθοινεί.]

Πανθοινία, ἡ, i. q. πανδαισία, Solemne epulum, Cœna, ad quam omnes conveniunt. [Schol. Aristoph. Vesp. 999: Πανθοινίαν ἔλεγον, ὥς φησιν Εὐφρόνιος, ὁπότε εἰς κοινὸν κατατιθέντες τὰ κομισθέντα δεῖπνα πάντες ἀπέλαυον. Pollux 6, 163 (πανθοινίαι id. 1, 34), Ælian. N. A. 2, 57; 5, 54. Scriptor ignotus] ap. Suidam [s. v. Ἑστιῶν et Πανθοίνη]: Βούλομαι ἑστιάσαι [ἑστιᾶσαι] σε πανθοινίαν. [Cels. ap. Orig. t. 1, p. 760, A: Τί δεινὸν κοινωνῆσαι τῆς π.; Hase.]

Πάνθοινος, ὁ, ἡ, Qui totius cœnæ est. Babrius ap. Suid.: Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε πανθοίνην δαῖτα Ἐγκαταλειφθεῖσαν, Totius cœnæ dapes, Universi epuli dapes. [Oppian. Hal. 2, 221: Πανθοίνοισι ... τραπέζαις.]

[Πάνθοος, contr. Πάνθους, ὁ, Panthous, Trojanus. Πάνθοον Hom. Il. Γ, 146. Πάνθου P, 23. Πάνθῳ ib. 40. Πάνθους Lucian. Gall. c. 13 et 17. V. Lobeck. Aglaoph. p. 267.]

[Πάνθους. V. Πάνθρους.]

Πάνθρους, ὁ, ἡ, Omnia susurrans, susurrando divulgans: πάνθρῳ δήμῳ, Hesych., quem vide. [Πανθρόῳ (nam sic ex serie literarum correxit Is. Vossius) δήμῳ· παρρησίαν ἄγοντι δήμῳ, πάντα θροοῦντι, ὥστε μηδὲν ὑποστέλλεσθαι.] At vero ap. Suidam habetur πάνθους [quasi πάνθεος pro πανθείατος dictum sit] expositum πανθείατος: sed hoc πάνθους omnino mendi suspectum habeo, quum ab θρῶ non possit deduci πάνθους, sed nec πάνθρους, ut quidam reposuerunt.

Πανθρύλλιον, Omnia vulgans, VV. LL. non citato auctore; sed ap. Hesych. legitur, πανθρύλλιον [πανθρόλιον codex. Fort. πάνθρυλον] τὸ πάντα θρυλλοῦν. [Sequitur ap. Hesych. Πανθύλην, μονογενῆ τοῖς τόξοις ἢ σφενδόναις. Glossæ obscuræ nihil lucis affert Cyrillus, Πανθυιδῆ, μονογενῆ.]

Πανθυμαδὸν, Toto animo, pectore, ὁλοψύχως. [Hesych. exp. πάσῃ τῇ ψυχῇ, ἢ παντὶ τῷ θυμῷ.] Hom. Od. Σ, 33: Οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ π. ὀκριόωντο, Toto animi robore, Tota animi contentione, de Ulysse et Iro luctaturis. [Unanimiter, Joseph. Genes. p. 18, D: Π. ἀναπλέουσι.]

Πανθύτος, ὁ, ἡ, Sacratissimius, Omni veneratione prosequendus, πάνσεπτος, schol. Soph. Aj. [711]: Θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ σέβων μέγιστα.

[Πανθωίς, ἴδος, ἡ, Panthois, nomen tribus Ilii novi. Inscr. ap. Walpol. *Memoirs* p. 104.]

[Πανία. V. Πανός.]

[Πανία, ἡ, Pania. Steph. Byz.: Π., ἐπίνειον Κιλικίας περὶ τὸ Ἀλήιον πεδίον. Τὸ ἐθνικὸν Πανιεύς καὶ Πανιάς. Ἔστι καὶ Πάνιον σπήλαιον Παλαιστίνης (ap. Polyb. 16, 18, 2, Joseph. B. J. 1, 21, 3; 3, 10, 7, A. J. 15, 10, 3, quibus in ll. libri partim Πάνιον partim Πάνειον, quam veram scripturam esse ostendit Haverc. ad l. postremum), ἀφ' οὗ ἐκρεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης. Ὁ τοπίτης Πανιεύς. || Πανία, ἡ Πελοπόννησος, Hesych. Notum nomen est Ἀπία.]

[Πανιὰς, άδος, ἡ, Panias, Panica. Π. σῦριγξ Nonn. Dion. 7, 49; 18, 104; 23, 212; 24, 40; 29, 287. Π. ἱμάσθλη 10, 13. G. D. || Καισάρεια Πανιὰς, hodieque Banias appellata, memoratur in inscr. ap. d'Orville ad Chariton. p. 525: K. Πανιάδος· conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 612, et 1823, p. 620. Hase.]

[Πανιασταί, οἱ, Panis cultores. Τὸ κοινὸν τῶν Πανιαστᾶν in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392, d. Alii inscr. Rhodiæ, ubi literæ ΠΑΝ et ΙΑ supersunt, restituit Bœckh. ibid. p. 392, e. G. Dind.]

[Πανίερος, ὁ, ἡ, Sacrosanctus. Philo vol. 2, p. 472, 2: Τὴν ἑβδόμην π. καὶ πανέορτον. Id. vol. 1, p. 483, 24: Τῶν π. τεμενῶν· et vol. 2, p. 574, 5: Τῷ λιμένι τοῦ πανιέρου. Hase. Phot. Erotem. 2. Boiss. Πανιερώτατος epitheton quo Græci compellant Metropolitas, ut est in Liturgia Chrysostomi. V. Goar. ad Eucholog. p. 144, 625, et ad Codin. p. 409, ex Notit. Episcopor. Ducang. Adde Eustath. Opusc. p. 308, 1; 338, 18, Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 327, C. G. Dind. Mich. Syncellus Laud. Dionysii Ar. p. 345 pen. Πανιερώτατοι ἄγγελοι Dionys. Areop. Ep. 9, p. 471, 7 a fin. Boiss. || Adverb. Πανιέρως, Dionys. Areop. De cœl. hier. p. 96.]

[Πανιεύς. V. Πανία.]

[Πανίθυσος. V. Πανέρυσις.]

[Πανικός, ή, όν, Panicus. Π. σῦριγξ Liban. vol. 4, p. 189, 16. Π. δεῖμα, θόρυβος, φόβος et similia v. s. Πάν.]

[Πανικτός, ή, όν. Πανικτὸν (πάνικτον codex) Hesych., nulla addita interpretatione, ex Hermippi comici Στρατιώταις, Ὥρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν τὸν κωπητῆρα λαβόντα καὶ προσκεφάλαιον (pulvinar quo remiges utuntur), ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάζῃς. B. Ἀλλ' οὐ δέομαι πανικτὸν (πάνικτον codex) ἔχων τὸν πρωκτόν (προσκεφαλαίου recte addit Blomf. in Gloss. ad Æsch. Pers. 402).]

[Πανιλαδὸν, Omnes catervatim, Turmatim. Tzetz. Hom. 433: Οἱ δ' ἄλλοι ἔχζοντο π. ἔξω τείχους.]

Πανίλαος, Admodum propitius et clemens, Valde hilaris, quo modo exp. ap. Nonn. [Jo. c. 6, 160]: Πανίλαον ὄμμα τιταίνων. [Oppian. Hal. 2, 40: Π. ἦτορ. « Joannes Geometra ineditus. » Boiss.]

Πανίλαρος, ὁ, ἡ, Omnino lætus et hilaris. Nonn., π. ὄμμα. [Conf. Πανίλαος.]

Πανίμερος, ὁ, ἡ, ex Epigr. affertur pro Gratissimus. [Christodor. Ecphr. in Anth. Pal. 2, 169, de imagine Helenæ: Χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πανίμερον. Soph. Trach. 660 restituit Wakefield.: Ὅθεν μόλοι πανίμερος (Hercules). Libri πανάμερος. In πανείμερος et πανήμερος corruptum ap. Maneth. 5, 78 correxit Axtius: Πᾶς ἀστὴρ πέλετ' ἢ π. ἠὲ πονηρὸς ἐν γενεῇ.]

[Πάνιον, τὸ, Lupercal, Gl. Id est antrum Panis. || Loci nomen. V. Πανία.]

[Πανίον, i. q. πηνίον. HSt. s. v. Πάν:] Quin et Πανίον s. Πηνίον Eust. [p. 1328, 48; 1435, 56] derivatum vult παρὰ τὸν Πᾶνα [Πᾶνα], ut qui perhibeatur κατάρξαι τῆς ὑφαντικῆς. [Idem altero loco addit, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πανίον, ἡ ἀγοραία λέξις, i. e. Pannus. « Joannes Mosch. in Limon. 107: Καλῶς περικαθαρίσας τὸ θραῦμα καὶ δήσας τὸν πόδα πανίῳ ἀπέλυσεν. Orneosoph. c. 31, 34, 45. Moschio De morbis mul. c. 55 et 115, aliique. » Ducang.]

Πάνιον, Hesychio αὐτόχρουν, ὁμόχρουν, λευκὸν, καθαρόν: ut πάνιος etiam exp. ὁ λευκὸς πάντῃ καὶ καθαρὸς, nec non ὁ μέλας καθαρός: ut sit Unicolor, Unius ejusdemque in totum coloris, vel Mere albus, vel Mere niger.

[Πάνιος, ία, ιον. HSt. s. v. Πάν:] Item a Πὰν deriv. Πάνιος. Æschylus enim Καλλιστοῖ dixit Πανίας βήσσας, ἀπὸ Πανὸς [ὡς ἐπὶ τοῦ Πανός codex], Hesychio teste, ut qui amat βήσσας et montes. [Corrupte Phot. p. 377, 17: Πανίας αἶγα· ἀπὸ τοῦ Πανός.] Idem Hesych. affert Πανίῳ δαίμονι pro μανιώδει δαίμονι, ob panicos et lymphaticos furores.

[Πανισκίων, ὁ, Paniscion, n. pr. in inscr. Phil. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 212. Hase.]

Πανίσκος, ὁ, Parvulus Pan. Panisci, dæmones sylvestres et montani, ut Fauni. Cic. [De nat. deor. 3, 17]: Si nymphæ deæ sunt, ergo et panisci et satyri. [Caput Panisci idem De divinat. 1, 13.] Sunt qui πανίσκους interpr. Asseclas Panis: et præterea Paniscos, personas theatricas a Pane dictas. [Hero Spirit. p. 183, 11 et 21; p. 184, 6. Clem. Al. Protr. 4, 61: Πανίσκοι τινὲς καὶ γυμναὶ κόραι. Paniscus cum nympha ap. Visc. Mus. Piocl. t. 1, p. 88, tab. 50. Hase.]

[Πανίσκος, ὁ, Paniscus, n. pr. Suidas: Χριστόδωρος Πανίσκου, ἀπὸ Κοπτοῦ πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐποποιός. Inscr. ap. Letronn., *Recherches pour servir à l'hist. de l'Égypte* p. 344, 27. G. D. Alius in pap. gr. ap. Peyr. 1, p. 24, 7; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 616. Hase.]

[Πανισμός, ὁ. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1152, D: Πρὸς π. ἔθηκεν. Scribendum πανισμόν. G. Dind.]

[Πάνιστος. V. Πάνυστος.]

[Πανισχύρος, ὁ, ἡ, Robustissimus. Schol. Æsch. Sept. 261. Boiss.]

[Πανίτης, ὁ, Panites, Messenius. Herodot. 6, 52.]

[Πανίχνιον, τὸ, Omne genus vestigii. Oppian. Cyn. 1, 454: Μυζωντῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο.]

[Πανίων, ὁ, Panion, n. pr. in inscr. Memn. ex conj. Letronn. *Statue vocale de Memnon* p. 209; *Journ. des Sav.* 1831, p. 376. Hase.]

Πανιώνιον, τὸ, Panionium: fanum a duodecim Ioniæ civitatibus exstructum et denominatum [Hesych.: Π., ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν Ἰωνίᾳ], ut Herodot. tradit 1, p. 38, qui itidem p. 45 dicit, Κεκακωμένων δὲ Ἰώνων, καὶ συλλεγομένων οὐδὲν ἧσσον ἐς τὸ Πανιώνιον. [V. 1, 141, 142, 148, 170; 6, 7. Pausan. 7, 4, 10: Συνόδοις ἐς Π. 5, 1: Τοῦ ἐν Π. συλλόγου. Schol. Platon. ad Theæt. p. 153, C. Maximus Tyr. Diss. 27, 2: Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ, ἐν Πανιωνίῳ. Diog. L. 1, 40.] Affertur et Πανιώνιον συνέδριον pro Conventus duodecim oppidorum Ioniæ, Commune Ioniæ concilium: ex Eodem. V. Bud. Annott. in Pand. [Steph. Byz.: Π., τέμενος καὶ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. Ὁ πολίτης Πανιώνιος, οὗ τὸ οὐδέτερον τὰ Πανιώνια ... Τὸ κτητικὸν Πανιωνικός. Πανιώνια, τὰ, Dies festi ad quos celebrandos conveniebant Iones, ap. Herodot. 1, 148, Strabon. 8, p. 384, Diodor. 15, 49, et Philostr. V. Apoll. 4, 5, ad quos ll. v. Wessel. et Olear. Eustath. p. 268, 25. In Πανιώνια corruptum ap. Polluc. 6, 163 correxit Sylb. Πανιώνιος κρατήρ, Crater in sacris illis

conventibus in medio positus, ex quo diis libaretur, Hyperides ap. Athen. 10, p. 424, C, Philostr. l. c. c. 6, p. 144 et Vit. Soph. 2, 25, p. 612. Πανιωνικὴ θυσία Strabo l. c. Πανίωνες, οἱ, ap. Eust. p. 1414, 35, ubi de nominibus Πανάχαιοὶ et Πανελλήνιον agit: Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ Πανίωνες καὶ Πανιώνιον, ἤτοι πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰώνων.]

[Πανιώνιος, ὁ, Panionius, Chius. Herodot. 8, 105, 106.]

[Πάνλευκος. V. Πάλλευκος.]

[Πάνλογον, τὸ, Summa summarum. Pap. gr. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 111. Hase.]

[Πανλώβητος, ὁ, ἡ, Valde deformatus, Turpissimus. Lucian. Toxar. c. 24: Πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολυκεῖον.]

[Παννέφελος, ὁ, ἡ, Valde nubilus. Orph. H. 18, 4; 79, 3.]

[Παννόας (?), ὁ ἀπόπληκτος καὶ ἀδολέσχης, Hesych.]

[Παννόητος, ὁ, ἡ, Qui omni ex parte intelligitur. Dionys. Areop. De div. nom. c. 2, p. 262 med. (170, A): Divinitas est simul ἡ ἀγνωσία et τὸ παννόητον. Boiss.]

[Παννόνιοι, οἱ, Pannonii. Strabo 7, p. 313 seqq. aliique geographi. Ab Græcis Παίονας esse vocatos s. v. Παιονία dictum est. Παννονία, ἡ, nomen terræ Pannoniorum ap. Dion. Cass. 49, 36, Ptolem., aliosque. De origine nominis Dio l. c.: Ὀνομάζονται δὲ οὕτως ὅτι τοὺς χιτῶνας τοὺς χειριδωτοὺς ἐξ ἱματίων τινῶν ἐς πάννους ἐπιχωρίως πως καὶ κατατέμνοντες καὶ προσαγορεύοντες συρράπτουσι.]

[Παννυξία, ἡ, Pervigilium. Epiphan. vol. 2, p. 268, D: Ζοφερᾶς καὶ πανεσπέρου παννυξίας.]

[Παννυχεύω, Nocturnas vigilias ago. De vigiliis ecclesiasticis Theophan. Copron. a. 26: Τοὺς σταυροὺς τῶν ἐκκλησιῶν ἀφεῖλεν καὶ παννυχεύειν ἐκώλυσεν. Et a. 27: Παννυχεύων ἐφωράθη. Ducang.]

[Παννυχί, Tota nocte. Jo. Clim. p. 116, 2; 422, 6. Hase.]

[Παννυχία, ἡ, nomen fontis. V. Πάννυχος.]

Παννυχίζω, Pernocto, Totam noctem transigo, Totam noctem duco. Aristoph. Nub. [1069]: Οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς, Οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν. [Athen. 6, p. 250, A, ex Timæo: Περὶ τὰ ἀγάλματα παννυχίζειν.] Item Pervigilium celebro. Herodian. 4, [9, 1]: Ὁ δῆμος ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, Læti supramodum noctibus ac diebus totis festum celebrabant, Polit. Id. 5, [6, 14]: Εὐωχούμενον τὸν δῆμον καὶ παννυχίζοντα εὐφραίνειν ᾤετο, Epulis ac pervigiliis populum a se oblectari arbitrabatur. Et cum accus. 1, [17, 13]: Ποίαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτὴν, Cujusmodi simus hac nocte festum celebraturi, Polit. [Pind. Isthm. 4, 112: Φλὸξ παννυχίζει, Per totam noctem ardet.]

[Παννυχικός, ή, όν. Κορώνην παννυχικὴν Posidipp. ap. Athen. 10, p. 414, E. Cornicem νυκτίνομον, quæ noctu vescitur, intelligebat Toupius. G. D. || Adverb. Παννυχικῶς, Constant. Tian. Transl. Euph. Actt. SS. Sept. t. 5, p. 277, 49: Π. διανυκτερεύσας. Hase.]

[Παννύχιος. V. Πάννυχος.]

Παννυχίς, ίδος, ἡ, sc. ἑορτὴ, Festum pernox, quod per totam noctem celebratur, ἑορτὴ νυκτερινὴ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, Hesych. [Verba σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ ad glossam quæ excidit πανοικὶ vel πανοικησίᾳ referenda esse viderunt critici.] Latini Pervigilium appellant, ut Liv., Tac., Suet., Gellius. [Herodot. 4, 76: Παννυχίδα ἐπέθει (matri deorum). Παννυχίδες θεᾶς Eurip. Hel. 1381.] Plato Rep. 1, [p. 328, A]: Παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι. [Et ib.: Τὴν παννυχίδα θεασόμεθα.] Plut. [Mor. p. 77, E]: Συνουσίας μετ' ἀλλήλων ἔχοντες ἐχρῶντο κώμοις καὶ παννυχίσιν. Idem De curiositate [p. 517, A]: Βακχεῖα καὶ χοροὺς καὶ παννυχίδας ἐξετάζων καὶ συκοφαντῶν, ubi sicut βακχεῖα et παννυχίδας conjunxit, ita Tacitus, Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta, pervigiliis ac bacchanalibus quam disciplinæ et castris promptiora. Athen. 15, [p. 668, C]: Ἐγένετο δὲ καὶ πεμμάτιά τινα ἐν ταῖς παννυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουν χορεύοντες· 13, [p. 600, E] ex Critia: Παννυχίδας δ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπουσιν. [Aristoph. Ran. 372.] Rursum Plut. [Mor. p. 160, F]: Τῇ τελευταίᾳ παννυχίδος οὔσης καὶ χορείας τινὸς καὶ παιδιᾶς πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, Quum pervigilium

esset. Herodian. 3, [8, 17]: Παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον, Pervigilia ad formam Cereris initiorum, Polit. [De pervigiliis lugentis Soph. El. 92: Τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων, ὅσα ... θρηνῶ. || Παννυχίς inscriptæ fuerunt Pherecratis, Eubuli, Hipparchi et Alexidis fabulæ. || « De vigiliis ecclesiasticis Euseb. H. E. 6, 34: Ἐν ἡμέρᾳ τῆς ὑστάτης τοῦ Πάσχα παννυχίδος. Auctor ignotus post Theophan. p. 438: Ἐποίησαν παννυχίδα ὁλονυκτί. De vigiliis defunctorum in Triodio domin. tyrophagi: Ποιοῦμεν ἐν τῷ νάρθηκι παννυχίδα εἰς τοὺς κοιμηθέντας. Παννυχίδες νεκρώσιμοι in Typico ms. » Ducang.]

[Παννυχίς, ίδος, ἡ, Pannychis, n. meretricis. Lucian. D. mer. 9. Vocat. ὦ Παννυχί c. 4 et 5. G. D. || N. nymphæ scriptum in fictili. R. Rochett. *Lettres archéol.* part. 1, p. 132. Hase.]

[Παννύχισμα, τὸ, i. q. παννυχισμός. Secund. Sent. 22. Wakef.]

Παννυχισμὸς, ὁ, Pervigilatio: ut Cic., Novos deos, et in his colendis nocturnas pervigilationes. [Pervigilium, Pernoctatio, Emansio, Gl.]

Παννυχιστὴς, ὁ, Qui per totam noctem aliquid facit, totas noctes pervigilat, in excubiis pervigilat: ut Liv., Pervigilando in armis. [Excubitor, Gl.]

[Παννυχίως, Per totam noctem. Etym. M. p. 650, 48.]

Πάννυχος, ὁ, ἡ, sive Παννύχιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] Pernox, Per totam noctem durans. Hom. Il. [K, 159]: Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Et πάννυχος στάσις, Greg. Naz. Item πάννυχος λύχνος ap. Polluc. [6, 109, ex Herodoto 2, 130], Pernox lumen, ut dicitur Pernox luna, quæ per totam noctem lucet. Et in VV. LL. Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον, Per totam noctem ardet. [Πάννυχος σελάνα Eurip. Alc. 453. Χοροὶ παννύχιοι Soph. Ant. 152. Νήχρετος et Παννυχία, duorum fontium nomina ap. Lucian. V. H. 2, 33.] Dicitur etiam aliquis facere quid πάννυχος s. παννύχιος, pro Per totam noctem. Hom. Od. Ξ, [458]: Ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος· Il. P, [660]: Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· B, [2]: Εὗδον παννύχιοι, Dormiebant perpetem noctem. [H, 478: Παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο ... Ζεύς. Femin. forma Ψ, 105: Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος ... ψυχὴ ἐφεστήκει· et Od. B, 434.] Hesiod. Sc. [46]: Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. [Æsch. Pers. 382: Καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν. Soph. Ant. 1152: (Βάκχαι) αἵ σε ... πάννυχοι χορεύουσι.] Sicut vero paulo ante dictum est ἔννυχον sive ἔννυχα, et ἐννύχιον adverbialiter accipi pro Per noctem, Noctu, sic etiam Πάννυχον sive Πάννυχα, et Παννύχιον, Per totam noctem. Il. B, [24]: Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, Per totam noctem; ubi potest etiam esse accus. masc. generis. [Est adjectivum, ut in exx. nominativi supra allatis.] Soph. Aj. [930]: Τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, Ita noctem totam ac diem ingemiscebas, κατὰ πᾶσαν τὴν νύκτα καὶ ἡμέραν.

[Παννύχως, Per totam noctem. Nicet. Eugen. 2, 296; Philes Propr. anim. 39, 33. Boiss. Epiphan. t. 1, p. 215, D: Ἄυπνον π. διατετελεκότα. Hase.]

Πανόδυρτος, ὁ, ἡ, Omnino flebilis, Plane lamentabilis, ut πανδάκρυτος. 3 Macc. [4, 2], π. βοή, Vox prorsus lamentabilis, ut Cic. Lamentabili voce deplorare. [Ib. 6, 32.] Apud Eund., Flebiles voces refert, Flebiles gemitus. Pro Omnino lugendus affertur ex Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 7, 476.] At Sophocli [El. 1077], πανόδυρτος ἀηδὼν, Luscinia omnino flebili voce canens, lamentabili gemitu cantans. [Πάνδυρτος postulante metro restituit Porsonus. Eadem forma vel ex libris vel ex conjectura restituta Æschylo Pers. 940, 944. Euripidi Hec. 212. Æschylo Sept. 968 reddidit Ritschelius: Ἰὼ ἰὼ πάνδυρτα σύ· ubi libri ex glossemate πολυδάκρυτα.]

[Πανοίδιμος, ὁ, ἡ, Omnino decantatus, Celebratissimus. Laurent. Rut. Mart. Diomed. Actt. SS. Aug. t. 3, p. 270, 10. Hase.]

[Πάνοιζυς, ὁ, ἡ, Omnino ærumnosus. Æsch. Choeph. 49: Ἰὼ πάνοιζυς ἑστία.]

Πανοικὶ, Cum tota domo, familia, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. [Plato Eryx. p. 392, C: Ἕως τις αὐτὸς ... πανοικὶ ἐξέλῃ.] Ap. Suidam πανοικὶ scriptum, simplici ι [quod pro-

bant Theodos. Gramm. p. 74, 22, Herodian. Epim. p. 255], ut et Act. 16, [34]: Ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ, Exultavit quod cum tota domo credidisset Deo. [Adde LXX Exod. 1, 1, Macc. 3, 3, 27, ubi var. lect. πανοικίᾳ. Joseph. A. J. 4, 4, 4, aliique recentiores, libris inter terminationem in ει et ι fluctuantibus. « Philo Vita Mos. 1, § 2, p. 81. » Boiss.] Eadem significatione dicitur Πανοικίᾳ, et Ionice Πανοικίῃ. Herodot. [8, 106]: Πανοικίῃ μιν περιέλαβε, Eum cum tota domo adeptus est, vel Cum tota familia, re familiari. Et rursum [7, 39]: Τὸν χρῆν πανοικίῃ αὐτῇ γυναικὶ ξυνέπεσθαι, Cum universa familia et uxore me sequi s. comitari. [Id. 9, 109.] Necnon Πανοικεσίᾳ dicitur pro Cum universa familia. [Dionys. A. R. 7, 18: Οἱ ἀπαναστάντες π. Ex Antiphonte Pollux 6, 163.] Greg. in Macc. Enc. [Or. 22, p. 404, A] de matre septem illorum filiorum [Hæc verba HSt. properanti exciderunt. Boiss.]: Ἡμῖν δὲ τοῦτο ἐμπεπέχθω πᾶσιν ὁμοίως, πανοικεσίᾳ στεφανωθῆναι. [Adde Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 65. Boiss.] Pro eo ap. Thuc. scriptum est Πανοικησίᾳ, 2, p. 54 [c. 16] de Atheniensibus: Π. γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες ἐν τοῖς ἀγροῖς, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, Quum cum tota familia fuissent et habitassent in agris, ægre demigrabant. 3, [57]: Ὑμᾶς δὲ ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ π. διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, Cum universis familiis et penatibus delere: nisi malis Cum universis habitationibus habitatoribusque. [Dio Cass. 41, 7: Πανοικησίᾳ ἀναστάμενοι. Aristid. vol. 1, p. 111, 20 (ubi olim per ε scriptum), vol. 2, p. 71. Πανοικησίᾳ Atticæ, πανοικὶ vulgari dialecto tribuit Mœris. Thom. M. p. 676: Πανοικὶ οὐδεὶς τῶν δοκίμων, πανοικεσίᾳ δὲ καὶ πανοικησίᾳ. Inter postremas has duas formas ubique fere fluctuant codices: v. Duker. ad Thucyd. 3, 57.] Item πάνοικος ἀπολλύεται [ἀπόλλυται], Qui cum tota domo s. familia perit. [Fort. pro πανοίκιος, cujus formæ frequens usus est, alterius nullus.]

[Πανοικεσία. Πανοικησία. V. Πανοικεί.]

[Πανοικία, ἡ, Tota domus. Nominativi unum est exemplum ap. Philon. vol. 1, p. 461, 10, sed corruptum ex παροικία, quod restituendum ex LXX Genes. 50, 8. Dativi Πανοικίᾳ, qui adverbii πανοικὶ significationem habet, exempla Herodotea attulit HSt. s. v. Πανοικεί. Ex Philemone ἀντὶ τοῦ πανοικὶ dictum memoravit Antiatt. Bekk. p. 112, 15. Adde Athen. 6, p. 252, E.]

[Πανοίκιος, ὁ, ἡ, Cum tota domo s. familia. Diodor. 5, 20: Ἀπᾶραι πανοικίους εἰς … νῆσον. Idem 14, 115 (ubi var. lect. πανοικί); 17, 11; 18, 25, Exc. p. 601, 17. Strabo 4, p. 193, 196; 14, p. 671, Philo p. 967, C; 1000, E; 1010, C. Hemst. Diog. L. 4, 46. || Cochlea. Gl. mss. botan. ex cod. Reg. 2690: Πανοίκιος ὁ κόχλιος. Ducang.]

[Πάνοικος. V. Πανοικεί.]

[Πανοικτίρμων, ὁ, ἡ, Valde misericors. Andr. Cret. p. 335. Kall. Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 218, 357. Boiss.]

[Πανοίκτιστος, ὁ, ἡ, Valde miserandus. Nicet. Eugen. 6, 322. Scriptor epigr. in cod. Flor. Æschyli ap. Bandin. Catal. vol. 2, p. 45: Οἰδίπoδος … πανοικτίστου γόνοι. Boiss. Ad calc. Bibl. Photii p. 545, 23: Θεῷ τῷ π. Paralip. de Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 60, 20. Hase.]

[Πανοίμοι, Omnino eheu. Æsch. Choeph. 875: Οἴμοι πανοίμοι δεσπότου τελουμένου.]

Πανόλβιος, ὁ, ἡ, Omni ex parte beatus, Plane beatus, Beatissimus, παμμακάριστος, [ut exp. Hesych. Hom. H. in Dionys. 54: Καί μιν ἔθηκε πανόλβιον. Theogn. 441: Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. || Adverb. Πανολβίως Dionys. Areop. p. 16, 54. Kall.]

[Πανόλβιος, ὁ, Panolbius, nomen poetæ, quem Zenonis ætate vixisse colligitur ex Suida s. v. Ἐρίθριος et Πανόλβιος.]

[Πάνολβος, ὁ, ἡ, Omnino beatus, fortunatus. Æschyl. Suppl. 590: Δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον. || « Superl. πανολβιστος Orac. Sibyll. 3, p. 40. » Schneid.]

[Πανολέθριος, ὁ, ἡ, Plane perditus, (Internecinus, Gl.). Clem. Epist. de gestis Petri 5, 76. Kall. Acta Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 13. Boiss. Schol. rec. Soph. Aj. 839, ubi Brunck. πανολεθρίους.]

[Πανόλεθρος. V. Πανώλεθρος.]

[Πανόληπτος, ὁ, ἡ, A Pane correptus. Hermias In Pl. Phædr. p. 105, 17. Boiss.]

[Πανομιλεί, Cum tota turba, Confertim. Æsch. Sept. 296: Ποτὶ πύργους πανδημεὶ πανομιλεὶ στείχουσιν.]

[Πανόμματος, ὁ, ἡ, Oculatissimus. Epigr. Anth. Pal. 1, 117: Ἔβλεψε τυφλὸς ἐκ τόκου μεμυσμένος· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν ἡ πανόμματος χάρις. Georg. Pisid. Hexaem. 1492: Τῇ πανομμάτῳ καὶ τῇ πτερωτῇ τοῦ τάχους ἐπεκτάσει.]

Πανόμοιος, ὁ, ἡ, Omni ex parte similis, Persimilis. Pro quo poetice dicitur Πανομοίιος [ab Agathia Anth. Pal. 9, 482, 18, Juliano Ægypt. ib. 7, 599, Nonno Dion. 16, 161; 19, 327], sicut pro ὅμοιος eosdem poetas usurpare ὁμοίιος, in Ὅμοιος dictum est. [|| Adv. Πανομοίως, Hippocr. p. 21, 28.]

[Πανομφαῖος (Πανόμφαιος proparoxytonum probat schol. Aristoph. Ach. 142), ὁ, cognomen Jovis ap. Hom. Il. Θ, 250: Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν, ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί· ubi schol.: Ὁ κληδόνιος καὶ πάσης κληδόνος παραίτιος. (Similiter Etym. M. p. 650, 48.) Alius: Τοῖς τῷ ὑπὸ πάντων φωνουμένῳ. Rectius Eustath. p. 711, 52: Εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται· et Hesych.: Π., ᾧ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφέρεται, τουτέστι κληδών. Similiter Apollon. Lex. Hom., Photius, Suidas, schol. ad Clem. Alex. Protr. p. 31. Jovi hoc epitheton post Homerum tribuerunt Simonides Anth. Pal. 6, 52, Orph. Arg. 658, 1296. Ovid. Metam. 11, 198: *Ara Panomphæo vetus est sacrata tonanti.* Ἠελίοιο πανομφαίοιο Quint. Sm. 5, 626. Ἥρα πανομφαία memoratur ab Etym. M. p. 768, 54. In gl. Hesychii Πανομφαῖον, πεφημισμένον· ἢ ὁ τὰ κακὰ ἀποστρέφων alteram interpretationem ad aliam quæ exciderit glossam esse referendam vidit Vigerus.]

[Πανομφής, ὁ, ἡ. Poeta ap. Euseb. Præp. ev. 5, 8, p. 194, A: Πανομφέας ὥσπερ ὀνείρους, Somnia omni ex parte fatidica.]

[Πανόπαια. V. Ἀνόπαια.]

[Πανόπεια. V. Πανόπη.]

[Πανοπεύς, έως (ῆος ap. Epicos), ὁ, Panopeus, urbs Phocidis. Hom. Il. B, 520, P, 307, Od. Λ, 580. Strabo 9, p. 423: Πανοπεὺς ὁ νῦν Φανοτεὺς ὅμορος τοῖς περὶ Λεβάδειαν τόποις, ἡ τοῦ Ἐπειοῦ πατρίς. Phot. p. 639, 5: Φανοτεὺς ἡ πόλις, οὐχὶ Πανοπεύς. Pausan. 10, 3 et 4. Πανόπη, πόλις Φωκίδος, ap. Hesych.; cujus formæ testes habemus Ovidium Metam. 3, 19 et Stat. Theb. 7, 344. Nihil vero tribuendum Stephani Byz. verbis ut nunc leguntur, Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Κέκληται δὲ ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός. Τὸ ἐθνικὸν Πανοπεὺς ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ. Nam hunc Πανοπεὺς scripsisse postrema ejus verba arguunt, nisi aliquid turbavit epitomes auctor. G. D. Conf. Miller. *Journ. des Sav.* 1838, p. 704 et 705. Hase. Adject. Πανοπεῖς, οἱ, ap. Herodot. 8, 34, 35, Pausan. 10, 4, 1-4. Πανοπηίς, ίδος, ἡ, Nonn. Dion. 9, 272; 38, 56: Πανοπηίδα δάφνην.]

[Πανοπεύς, έως, ὁ, Panopeus, Phoci filius, Epei pater. Hom. Il. Ψ, 665; Plato Rep. 10, p. 620, B; Pausan. 2, 29, 4; Quint. Sm. 4, 324.]

[Πανόπη, ἡ, Panope, Nereis. Hom. Il. Σ, 45; Apollod. 1, 2, 7; Hygin. Fab. p. 8; Lucian. D. mar. 5. Πανόπεια ap. Hesiod. Theog. 250. || Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8. || I. q. Πανοπεύς, quod v.]

[Πανοπηιάδης, ὁ, Panopei filius. Simonid. ap. Athen. 10, p. 456, F: Τῷ Πανοπηιάδῃ … Ἐπειῷ. Quint. Sm. 4, 337. In Πανοπιάδης corruptum ap. Suidam s. v. Πανόπη in edd. vett.]

[Πανοπηίς, ίδος, ἡ, Panopei filia. Hesiod. ap. Plut. V. Thesei c. 20: Πανοπηίδος Αἴγλης.]

Πανοπλία, ἡ, Armatura quæ totum militis corpus tegit, Omnia armorum genera quibus militem instrui decet. [Herodot. 1, 60: Τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ. Aristoph. Av. 434, 830, Pl. 951. Plato Leg. 7, p. 796, B: Πανοπλίᾳ … παντελεῖ κοσμηθείσα. Polyb. 3, 62, 5; 4, 56, 3.] Herodian. 2, [6, 19]: Ἀναλαβόντες οὖν τὰς π. καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, Induti armaturas, Polit.; sicut et 3, [4, 19]: Φράσσοντες πανοπλίᾳ αὐτούς, Idem reddidit, Armatura muniti. Apud Athenæum identidem, Τὰς προσηκούσας ἔχοντες πανοπλίας. Utitur et Isocrates et Aristid. [Isocr. p. 352, D: Ὥστε στεφανωθῆναι καὶ πανοπλίαν λαβεῖν

παρὰ τοῦ στρατηγοῦ. Diodor. 20, 84: Τοὺς υἱοὺς … ἐν τῷ θεάτρῳ στεφανῶσαι τοῖς Διονυσίοις πανοπλίᾳ. Ad hujusmodi πανοπλίαν Eckhel. D. N. vol. 1, p. 243 rettulit nummum Syracusanum, in quo conspiciuntur thorax, binæ ocreæ, clypeus, hasta, galea, subscripto ἆθλα.] At metaph. Paulus Ad Ephes. 6, [11]: Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, Universam illam armaturam Dei, sc. τὸ τῆς ἀληθείας περίζωμα, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου.

[Πανοπλία, ἡ, Panoplia, nomen navis in inscr. navali p. 574 ed. Bœckh.]

[Πανοπλίτης, ὁ, Qui omni ex parte armatus est. Tyrtæus ap. Stob. Flor. 50, 7, v. ult.: Τοῖσι πανοπλίταις πλησίον ἱστάμενοι. Sic cod. Paris. B et margo Gesneri. Codex A et Trincav. πανοπλίοισι. Nihil tribuendum codici isti B, sed scribendum potius τοῖσι πανόπλοισιν. G. Dindorf.]

Πάνοπλος, ὁ, ἡ, Omni ex parte armatus, Cujus corpus omni ex parte arma tegunt. Sin de re aliqua dicatur, significabit, Omni ex parte armans et tegens corpus. In priori signif., sc. pro Omnino armatus, affertur ex Eur.; et ex Eod., πάνοπλα ὁπλίζοντα, Quæ ita armant, ut totum corpus armis tectum et munitum sit. [Æsch. Sept. 59: Πάνοπλος Ἀργείων στρατός. Eurip. Rhes. 22: Νυχίαν κοίταν πανόπλους κατέχοντας. Minerva ἔγχει καὶ γοργοῖ πάνοπλος Helen. 1332. Ὄχλος π. Phœn. 151. Π. ὄψις (σπαρτῶν ἀνδρῶν) 675. Πάνοπλα ἀμφιβλήματα 786, quod schol. exp. κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημῖδας καὶ τἄλλα, ἤγουν τὰς πάντα τὸν ἄνθρωπον ὁπλιζούσας περιβολάς.]

[Πανοπλότατος, η, ον, Natu minimus. Apoll. Rh. 3, 244: Εἰδυῖαν … Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγυῖαν.]

[Πανόπολις. Πανοπολίτης. V. Πανὸς πόλις.]

Πανόπτης, ὁ, Qui omnia cernit, seu, ut Bud. interpretatur, Qui oculis omnia lustrare potest. [Æsch. Prom. 91: Τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Hesych.: Π., πολυόφθαλμος· Ζεύς. Ἀχαιοί. Ζεὺς πανόπτας ap. Æsch. Eum. 1045. Ποσειδῶν π. ap. Philostr. p. 835.] Argi epitheton ap. [Æsch. Suppl. 304: Πανόπτην οἰοβουκόλον· Eurip. Phœn. 1122, Aristoph. Eccl. 80,] Aristid. in Encomio Romæ [vol. 1, p. 198]: Περὶ ἧς πόλεως μὴ ὅτι εἰπεῖν κατ' ἀξίαν ἐστὶν, ἀλλ' οὐδ' ἰδεῖν ἀξίως αὐτήν· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς Ἄργου τινὸς πανόπτου, μᾶλλον δὲ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν πανόπτου θεοῦ δεῖ. [Eodem referenda Hesychii, Photii Suidæque explicatio πολυόφθαλμος. Nam quod apud Photium legitur p. 377, 23, Ζεύς. πανόπτης. πολυόφθαλμος, non transponendum est cum Porsono Πανόπτης Ζεύς· πολ., sed indicio est duas has esse glossas, cujus prioris lemma excidit, Πανόπτης· Ζεύς. Πανόπτης· πολυόφθαλμος. Quam emendationem confirmat qui hæc una glossa complexus est Hesychius. || Πανόπται inscriptæ fuerunt Cratini et Eubuli comœdiæ, de quibus v. Meinek. Com. vol. 2, p. 103. G. D.] || At Πάνοπτος, ὁ, ἡ, Qui ab omnibus videtur, Omnibus conspicuus, Omnium oculis expositus, Qui omnium oculis cernitur: quomodo et πανόψιος exponi infra dicetur. [Ὁ πανταχόθεν φαινόμενος exp. Hesych.] Quod vero attinet ad præcedens Πανόπτης, videtur id Aristides ab Euripide mutuatus esse, quippe qui ante ipsum πανόπτην Argum nominarit, Totum oculeum, ut Plaut., Quos si Argus servet, qui totus oculeus fuit. [Argus pictus in fictili, ascriptis literis πανόπ… De Witte *Cab. de Durand* p. 111, n. 318. Hase.]

Πανόπτρια, ἡ, Quæ omnia videt, [Phot. p. 377, 23, et] Suid. [Theodor. Prodr. Amor. p. 153: Τὸ τῆς δίκης γὰρ ὄμμα τῆς πανοπτρίας. Const. Manass. Chron. 4103: Τὰς κόρας … θεοῦ τῆς πανοπτρίας. Id. Amat. 2, 74.]

[Πανόργιλος, ὁ, ἡ, Omnino iratus. Nilus Epist. p. 155: Ἀπηγριωμένους καὶ πανοργίλους· nisi πάνυ ὀργίλους scripsit. G. Dind.]

[Πανόρατος, ὁ, ἡ, i. q. πάνοπτος. Schneid.]

[Πανορκία, ἡ, Quidlibet jurandi facilitas. Greg. Naz. vol. 2, p. 228, D.]

Πανορμί, Omni impetu, Totis viribus. [Hesych.: Πανορμίης· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. Πανορμίης interpolavit Favorinus. Fortasse supplendum Πανορμί· πάσῃ τῇ ὁρμῇ, verbis ἢ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος ad aliam glossam cum Alberto relatis. G. Dind.]

Πάνορμος, ὁ, ἡ, Stationem navibus omnibus et omni tempore commodam habens, ut gramm. exp. Hom. Od. N, [195]: Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι, i. e. ἀγχιβαθεῖς. || Panhormus ap. Plin. portus nomen est. [Τῆς δὲ Κεφαλληνίας ἀπὸ Πανόρμου λιμένος, Artemid. ap. Porphyr. De antro nymph. p. 5, 6 ed. Goens. Hase.] At Panhormum, Siciliæ et Cretæ oppidum: unde Πανορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui ex Panhormo est: et Πανορμῖτις fem. ap. Athen. sub. γῆ, Ager Panhormitanus: ut Σπαρτιᾶτις.

[Πάνορμος, ὁ, Panormus, portus et urbs Siciliæ (hodie *Palermo*). Thucyd. 6, 2; Polyb. 1, 21, 6; 24, 9; 38, 7, Strabo 6, p. 266, alii. Τὴν Πάνορμον Diodor. Exc. p. 505, 94, nisi τὸν scribendum. Adject. gentile Πανορμῖται, οἱ, ap. Diodor. Exc. p. 498. Πανορμιτᾶν in numis ap. Eckhel. vol. 1, p. 231. *Panormitani* apud Latinos. Πανορμεύς, ὁ, forma ab Steph. Byz. annotata. Πανορμῖτις, ιδος, ἡ, regionis nomen, ap. Polyb. 1, 40, 2 et 4. || Alios ejusdem nominis portus et urbes Græcas memorant Herodot. 1, 157, Thucyd. 2, 86; 8, 24, Polyb. 5, 102, 9, Strabo 7, p. 316, 324, 639. Πάνορμος λιμὴν sinus Arabii memoratur ab Diodoro 3, 38. Adjectivum gentile Πανορμηνοί, οἱ, ap. Steph. Byz., ubi verba præcedentia exciderunt, ad Panormum portum Cyzici, memoratum ab schol. Apoll. Rh. 1, 954, refert Holstenius.

[Πανός. V. Φανός.]

Πανός, ὁ, Messapii dicunt pro ἄρτος, Panis; et τὴν πλησμονήν, Plenitudinem s. Repletionem. Πανίαν, et Πάνια τὰ πλήσματα [πλήσμια ex codd. correctum], Athen. 3, [p. 111, C. Cum Hesychii gl. Πάνια, κεχορτασμένη comparavit Sopingius, κεχορτασμένα corrigens.]

[Πάνος (?), ὁ δίφρος, Arcad. p. 63, 10.]

[Πανόσιος, ὁ, ἡ, Valde sanctus, religiosus, pius. Coteler. Patr. Apost. vol. 1, p. 812, 815. Kall. Jo. Climac. p. 48. Boiss. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 303, 39; 308, 28; 313, 37; 316, 22. Hase. Πανοσιωτάτου ἀρχιεράρχου in cod. ap. Montef. Palæogr. p. 92. V. Franck. ad Inscrr. Richteri p. 153.]

[Πανὸς κώμη, ἡ, Panis pagus. Steph. Byz.: Κώμη περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἥτις καὶ Πανῶν (Πανὸς Holsten.) λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν Πανοκωμίτης.]

[Πανόσμιος, ὁ, flos quidam coronarius. Nicander Athenæi 15, p. 684, C, ubi cod. Ven. πανόσμιον.]

[Πανὸς πόλις, ἡ, Panopolis, urbs Ægypti. Diodor. 1, 18: Πόλιν καλουμένην μὲν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Χεμμώ, μεθερμηνευομένην δὲ Πανὸς πόλιν. Πανόπολις ap. Ptolem. 4, 5. Πανῶν πόλις ap. Strabon. 17, p. 813. G. D. Εἰς Πανὸς τὴν πόλιν Pallad. Hist. Laus. p. 957, A. Hodie Akmym; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1840, p. 608. Hase. Gentile Πανοπολίτης, ὁ, ap. Steph. Byz. Nonnus Πανοπολίτης.]

[Πανοσπρία, ἡ.] Πανόσπρια, ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μῖξις, Omnis generis legumina mixta, Suid.; σύνοδος, συμμιγὲς πλῆθος, Hesych.: quæ signif. metaphorica erit. Apud utrumque proparoxytonos scriptum est: quidam censent παροξυντέον. [Sic recte ap. Polluc. 1, 248, Photium p. 378, 3. G. D. It. ap. Isid. Pelus. Epist. p. 559: Πανοσπρίαν, τὸ τοῦ λόγου, ποιεῖν. Hase.]

Πανουλεύς, Hesychio est ἐξώλης, s. potius ὁ πάντως ἐξώλης. [Fort. Πανώλης. G. Dind.]

Πανούργευμα, τό, pro πανούργημα. [Sirac. 1, 6; 42, 24; schol. Aristoph. Eq. 414. Restituendum ib. 800, ex cod. Ven. pro vulgato πανουργήματα.]

Πανουργεύομαι, pro πανουργῶ. [LXX Reg. 1, 23, 22: Μήποτε πανουργευσάμενος οὗτος πανουργεύσηται. Eustath. Opusc. p. 163, 1; 224, 30; 278, 30. G. D. Forma act. Pseudochrys. t. 10, p. 895, D ed. Paris. alt.: Συγχέει πανουργεύεις τὸν παρεστῶτά σοι. Hase.]

Πανουργέω, Callide s. Vafre scelus aliquod admitto [Eurip. Med. 583: Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν τολμᾷ πανουργεῖν. Aristoph. Ach. 658; Isocr. p. 364, B]: ut πεπανουργηκότι τι, et ἃ πεπανούργηκας, Aristoph. Pl. [368, 876.] Bud. p. 126. [Adde Eq. 803. Πανουργεῖν πανουργίας περὶ τὰ ναυτικὰ συμβόλαια Demosth. p. 943, 1. Cum oxymoro Soph. Ant. 74: Ὅσια πανουργήσασα. De oratore verborum lenociniis decipiente Longin. De subl. 17, 1: Τὸ διὰ σχημάτων πανουργεῖν· 2: Ἡ τοῦ πανουργεῖν τέχνη.]

Πανούργημα, τὸ, q. d. Vaframentum, Vafrum aliquod factum, Scelus aliquod vafre admissum. [Soph. El. 1387 : Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων. Judith. 11, 8. G. D. Philo vol. 2, p. 203, 37 : Τὸ μέντοι π. φθάνει καὶ πρὸς ἀσέβειαν. Theoph. Simoc. Hist. p. 85, 1 ed. Bonn. Joseph. Bell. J. 6, 4, 2; 6, 2, 2 : Ἤνυστο αὐτοῖς τὸ π. et 1, 31, 5 : Παρέχω σοι καιρὸν πανουργήμασιν, Ad versutias colligendas. Hase.]

Πανουργία, ἡ, Calliditas, Vafrities. [Æsch. Sept. 603. Soph. Phil. 408 : Παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας· Antig. 300 : Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν (ὁ ἄργυρος). Aristoph. Eq. 681 : Πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον. Plato Leg. 5, p. 747, C : Τὴν καλουμένην ἄν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος λάθοι· Menex. p. 247, A. Isocr. p. 382, A. Θυμοὶ καὶ πανουργίαι Aristot. H. A. 8 init.] Μετὰ πανουργίας ἢ δόλου, Herodian. [2, 9, 15.] Et πανουργία laudabilis ap. Basil. [In Prov. 15, 5, ubi ἐπαινετὴ et καλὴ π.], de qua Bud. p. 126. [De oratorum calliditate Sext. Empir. p. 304, 1 : Διὰ τὴν τοῦ ῥήτορος π. et p. 297, 8 : Οὗτος οἱ ῥήτορες, διὰ π., τὰς τῶν δικαστῶν διανοίας ἀμαυρώσαντες, τῷ νόμῳ συγκλέπτουσι τὰς ψήφους. Hase.]

[Πανουργικὸς, ἡ, ὸν, Veteratorius. Jo. Chrys. Hom. 98, vol. 5, p. 646. Seager. Theoph. Sim. Hist. p. 150, 11 ed. Bonn. : Πανουργικωτάτῳ σοφίσματι. Hase. || Adverb. Πανουργικῶς, schol. Aristoph. Pl. 1064.]

[Πανουργιππαρχίδης, ὁ, Homo vafer qualis Hipparchides. Aristoph. Ach. 603.]

Πανοῦργος, ὁ, ἡ [De accentu v. Arcad. p. 87, 20], q. d. Ad quodlibet opus promptus, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. Sed usus obtinuit, ut hoc nomine declaretur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Eth. 6, [12] : Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι. Sic et πανουργία ab eo dicitur δεινότης, sed οὐκ ἐπαινετή. [Phot. p. 378, 5 : Πανοῦργος ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος· λέγεται δὲ καὶ ὁ πάνυ φρόνιμος καὶ ὁ πάντα ἐπιστάμενος. Schol. Aristoph. Ran. 35 : Τὸ δὲ πανοῦργε ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φαμὲν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς βλασφημίας.] Dem. [p. 10, 2] dixit πανοῦργος et δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι. [In malam partem Æsch. Choeph. 383 : Βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρί. Τὸ πανοῦργον Soph. El. 1507. Τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ Ph. 448. Πανοῦργον κλῶπα Eur. Alc. 769. Κύπρις π. Hipp. 1401. Ὦ πανοῦργε Heracl. 947. Aristoph. Ach. 311. Δοῦλον πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα Eq. 45. Et sic sæpissime apud Comicos. Plato Rep. 3, p. 409, C : Ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργός τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Δεινοὶ καὶ πανοῦργοι Theæt. p. 177, A. Πανούργους καὶ πονηροὺς De lucri cupid. p. 225, A. De animalibus Aristot. H. A. 1, 1 extr. : Τὰ μὲν πανοῦργα καὶ κακοῦργα, οἷον ἀλώπηξ. Ælian. V. H. 1, 5.] || At in bonam partem pro Solerti, ex Solom. Prov. [15, 5 : Ὁ δὲ φυλάσσων τὰς ἐντολὰς πανουργότερος. Polyb. 5, 75, 2 : Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων εὐπαραλογιστότατον ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον· 31, 20, 3 : Πανοῦργος ὢν καὶ κατασκευαστικὸς ἐπιμελῶς τὰ κατὰ τὴν Συρίαν. || Comparativi forma irregularis Πανουργέστερος ap. Plut. Mor. p. 395, B.]

Πανούργως, Callide, Vafre. [Aristoph. Eq. 317 : Ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως. Plato Soph. p. 239, C, Eryx. p. 398, B. Athen. 9, p. 407, A. G. Dind. Galen. vol. 14, p. 54, 16 : Πέπερι π. κατασκευαζόμενον. Id. vol. 2, p. 141, 17 : Π. ἀντιλέγοντες. Artemid. Oniroc. 3, 56. Id. 3, 25 : Π. τι πρᾶξαι. Synes. p. 66, A : Π. ἑαυτὸν παρήγαγεν, ad quem l. v. Krabing. p. 102. Hase. Superl. Πανουργότατα Aristoph. Eq. 56.]

Πανούριος, ὁ, ἡ, πάντα οὔριος, Omnino secundus, Hesych.

[Πανούσιος, ὁ, ἡ, Qui mera substantia constat. Damasc. De princip. p. 40. Osann.]

[Πανόφθαλμος, « Photius Lex. Ms. » teste Blomfieldo Gloss. in Prometh. v. 91 : sed in edito Photio est πολυόφθαλμος s. Πανόπτης p. 377, 23. Boiss.]

[Πάνοψ, πος, ὁ, Panops. Phot. p. 378, 4 : Π. ἥρως Ἀττικός. Καὶ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. Hesych. : Π. ἡ. λ. Ἔστι δὲ αὐτοῦ καὶ νεὼς καὶ ἄγαλμα καὶ κρήνη. Πάνοπος κρήνη ap. Platon. Lys. init.]

[Πανοψία. V. Πανοψία.]

[Πανόψιος, ὁ, ἡ, Omnia videns. Nonn. Dion. 14, 169 : Πάντοθι δινεύουσα πανόψιον ὄμμα προσώπου. ||] Πανόψιον, Quod omnium oculis cernitur, Omnibus conspicuum : πᾶσιν ὁρατὸν, ut Eust. exp. [p. 1243, 38.] Hom. Il. [Φ, 397], ubi Mars ad Palladem dicit, Αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. Annotat tamen idem gramm., posse accipi vel pro πᾶσιν ὁρατὸν, vel τὸ πάντων τελευταῖον καὶ ἔσχατον, ut sit ab ὀψὲ vel ὀψία, quibus nominibus denotatur ἔσχατός τις καιρός. [Hesych. : Π., πάντων ὁρώντων, πᾶσι σύνοπτον, λαμπρόν. In Πανόψιον corruptum ap. eundem.]

[Πανόρυτος, ὁ, ἡ, Omnia perfluens. Inter epitheta Φύσεως in Orph. H. 9, 23.]

[Πανρώμαιον, τὸ, Omnes Romani. Nicet. Chon. Hist. p. 5, A; 217, B.]

Πανσαγία, ἡ, ab Etym. [M. p. 650, 52] et Lex. meo vet. exp. πανοπλία, derivarique dicitur a σάκος, teste Seleuco. Schol. Aristoph. [Ach. 573] σάγην esse dicit τὸ ὅπλον : et inde πανσαγίαν τὴν πανοπλίαν [Sic exp. Hesych.], Omnibus armis munitum esse. [Soph. Ant. 107 : Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα πανσαγίᾳ.]

[Πανσεβάσμιος, ὁ, ἡ, Omnino venerandus. Amphiloch. p. 2; Andreas Cret. p. 265. Kall. Vita Germ. Heg. Actt. SS. Maii t. 3, p. 10, 39 : Σεπτοί π. Epiphan. t. 1, p. 827, A. Hase.]

[Πανσέβαστος, ὁ, ἡ, Omnino venerandus, Reverendissimus. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 631 (ubi titulus est protostratori datus). Augustissimus, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 5, 48 : Ὁ π. καὶ δεσπότης Συρίας. Boiss. Frequens ap. Eustath. in epistolis ad imperatorem, p. 308, 60; 320, 80; 321, 50. Idem femin. utitur πανσεβάστῃ, ut p. 320, 10 : Τῇ πανσεβάστῳ ὑπεροχῇ· 323, 50 : Πανσεβάστη μοι κεφαλή. Πάνθυτα per πανσέβαστα exp. Suidas.]

[Πανσεβής, ὁ, ἡ, Omnino venerandus. Theodor. Prodr. Ep. 84.]

[Πανσεληνιάζω. Σελήνη πανσεληνιάζουσα, Luna quæ in plenilunio est, Procl. Paraphr. Ptolem. p. 237.]

[Πανσεληνιακὸς, ἡ, ὸν, Plenilunaris. Proclus l. c. « Theodor. Melit. Astron. in Fabric. B. Gr. vol. 9, p. 213. » Cramer. Πανσεληνιακὴ ἡμέρα Isaac mon. Comp. p. 371, 7; 379, 12 et 15; 381, 22 et 42. Π. συζυγία ib. p. 375, 31; 379, 21. Π. σύνδεσμος Paul. Alex. Apotel. p. 27, 28. Hase.]

[Πανσέληνος, ὁ, ἡ. De accentu Arcad. p. 65, 7.] Πανσέληνος σελήνη, q. d. Plenilunis luna, Luna quum est in plenilunio. [Phot. p. 378, 8 : Πανσέληνον λεκτέον, οὐ πληροσέληνον.] Sed addi non solet σελήνης appellatio. [Dio Cass. 40, 25 : Προδοθεὶς ὑπὸ τῆς σελήνης πανσελήνου οὔσης. Plut. Mor. p. 367, E : Ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) μάλιστα γίγνεται πληρουμένη κατάδηλος ἡ πανσέληνος. Herodot. 6, 106 : Οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου ἔμενον τὴν πανσέληνον. Æsch. Sept. 395 : Λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει. Soph. Œd. T. 1090 : Τὰν ἐπιοῦσαν πανσέληνον. Plato Epinom. p. 990, B : Ἄγουσα μῆνα καὶ πανσέληνον πρώτην.] Æschin. [p. 67, 35] : Πάντας ἥκειν συνεδρεύσοντας Ἀθήναζε εἰς τὴν π., ubi annotantur quatuor lunæ facies, s. vultus, ἀρτίτοκος, μηνοειδὴς, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος. Et Τῇ πανσελήνῳ Aristoph. [Ach. 84], Plenilunio. [Ἐν τῇ πανσελήνῳ Herodot. 2, 47. Ἐν ταῖς πανσελήνοις Aristot. H. A. 5, 23; 9, 15. Dio Cass. 60, 26. Κατὰ τὸ πανσέληνον Apollon. Hist. mir. c. 36. Κύκλος πανσέληνος Eur. Ion. 1155. Νὺξ π. Aristot. H. A. 10, 38, Polyæn. 6, 18.] Πανσέληνον σχῆμα, Quum luna omnino plena apparet, ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 66. Hermipp. ap. Athen. 11, p. 502, B : Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο. Quod recte intelligi videtur de poculo rotundo ut luna plena.]

[Πάνσεμνος, ὁ, ἡ, Valde venerandus, magnificus, gravis. Lucian. Vitt. auct. c. 26 : Πάνσεμνα φῂς καὶ ὀνησίφορα τὰ μαθήματα· De gymnas. c. 9 : Πάνσεμνα κατέλεξας τὰ ἆθλα. Angl. Dionys. Areop. Eccl. hier. p. 292 : Τὴν π. ταύτην ἱερουργίαν. Andr. Cret. p. 253, B : Ἄνω πάνσεμνε. Kall. Const. Manass. Chron. p. 97; Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 73. Boiss. Theophyl. Sim. Hist. p. 231, 20 ed. Bonn. : Τοῦ π. σου ὀνόματος. Hase.]

[Πανσεμνοστομέω, Valde graviter loquor. Tzetz. Hist. 6, 48 : Δημοσθένους τοῦ πανσεμνοστομοῦντος. Boiss.]

[Πάνσεπτος, ὁ, ἡ, Omnino venerandus, Augustissimus. Euseb. V. Const. 4, 64 : Τῆς πανσέπτου καὶ παναγίας πεντηκοστῆς. Amphiloch. p. 39 extr. : Τὸ π. μνημόσυνον· 181, B : Τῆς θεοτόκου ὁ π. ναός. Id. p. 212, 810. Athanas. vol. 1, p. 334; Const. Porph. De imag. Edess. p. 98. Kall. et Boiss. Τῇ π. μονῇ in cod. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 63, 24. Τὸν π. ναὸν ap. eund. Palæogr. p. 63, 24, estque ap. Christianos epith. usitatissimum ædium sacrarum. Hase. Πάνθυτα per πάνσεμνα exp. schol. Soph. Aj. 712. G. D. Adv. Πανσέπτως Sym. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Jun. t. 5, p. 270, 38 : Π. ἐγκατατίθεται. Hase.]

[Πανσθενεί, Omnibus viribus. Greg. Naz. Carm. p. 22, B; Acta S. Theodotæ p. 250 Combef. Boiss.]

Πανσθενὴς, ὁ, ἡ, Omnino robustus, Viribus omnes superans, Robore præpotens : unde ap. Hesych. : Πανσθενεστάτῳ, ἰσχυροτάτῳ. [Et accusat. ap. Phot. et Suidam. Πανσθενὴς δύναμις Clem. Al. p. 857. De deo Cyrill. Al. In Jes. c. 52, p. 730 : Πανσθενεστάτην ἔχει τὴν δεξιάν. Ib. p. 736, 778, 828. Hæc Suicer. Πανσθενέστατος, Theod. Prodr. Galeomyom. 91. G. D. Adv. Πανσθενῶς Macar. Chrysoc. In cruc. p. 153, C Grets. : Π. αὐτουργηθεῖσα, Omnipotenti virtute peracta. Hase.]

[Πανσθενουργὸς, ὁ, Omnia efficere valens. Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 474, 10 : Τῆς πανσθενουργοῦ καὶ σοφῆς παντατείας. G. D. David in Bandini Anecd. v. 238.]

[Πανσθενῶς, Robustissime, Firmissime. S. Joann. Damasc. Hymn. in Theogon. p. 7 ed. Paris. 1570.]

[Πανσκάφεια, ἡ, Pastinatio. Geopon. 5, 9, p. 341 : Καλλίων ἡ διὰ πανσκαφείας (alii libri πανσκαφίας) φυτεία τῆς διὰ παττάλου φυτείας.]

[Πάνσκιος, ὁ, ἡ, Penitus umbrosus. Γῇ π. Geopon. 3, 11, p. 252.]

Πάνσκοπος, ὁ, ἡ, Omnia speculans, cernens. Epigr. [Juliani Ægypt. Anth. Pal. 7, 580] : Πάνσκοπον ὄμμα δίκης. Hesiod. [Op. 265] : Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας. Rursum in Epigr., πάνσκοπος Πὰν, qui et σκοπιήτης : nam montivagus ex scopulis speculatur omnia.

Πάνσμικρος, ὁ, ἡ, Omnino parvus, Minutulus, Pollux [4, 163. Μόριον π. Plato Leg. 10, p. 903, C.]

[Πανσόβητος, ὁ, ἡ, Qui quovis impulsu movetur s. concitatur. Joann. Lydus De mens. p. 48 ed. Roeth. : Π. ἡ ὕλη καὶ ἄστατος καὶ πολυμετάβολος.]

Πάνσοφος, ὁ, ἡ, [Hæc forma libris consentientibus legitur in locis Tragicorum infra indicandis et apud alios scriptores quosvis. Platoni altera scriptura Πάσσοφος locis non paucis ex codicibus et plurimis et optimis est restituta], Sapientissimus, Omnifaria sapientia præditus. [Soph. fr. 784 : Τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος· ubi in malam partem dictum est. Eurip. Herc. F. 188 : Τὸ π. εὕρημα, τοξήρη σάγην· Palam. fr. 8 : Τὰν πάνσοφον ... τὰν οὐδὲν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν. Plato Lys. p. 216, A : Οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες· Prot. p. 315, E : Πάσσοφος γάρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι καὶ θεῖος. Πάσσοφοι οὖσαι Theæt. p. 149, D. Πάσσοφόν τι ἀνευρηκέναι Soph. p. 251, C. Λόγος π. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 17.] Dei epitheton, ap. Philon. De mundo. Quod vero Julian. Imp. in Epist. ad Iambl. [41, p. 420, B] dicit, Τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι, Bud. vertit, Cienti concentum doctissimum.

[Πανσόφως, Omnino sapienter, Sapientissime. Pollux 4, 23. Philostr. p. 243 : Λόγον ὃν θεσπεσίως καὶ π. ... ἀνεφθέγξατο. Joann. Chrys. Hom. 142, vol. 5, p. 892 : Ἐπιστημόνως καὶ π. ἔπηξε πλευράν. « Greg. Naz. p. 15; Amphiloch. p. 43, 118; Andr. Cret. p. 123, 277. » Kall. Tzetz. ad Lycophr. 17, 275. Scott. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 187, 4 ed. Gaisf. Phot. Epist. p. 14, 43; 176, 21; 249, 35. Actt. Conc. t. 3, col. 781, 31; 788, 3 : Π. εἴρηκεν. Hase.]

[Πανσπερμηδὸν, Ex omni genere seminum. Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, F : Ἔνθα τε μάτρῳ ὄσπρια π. ἐπεγχεύοντα ἀλετρίς. Πανσπερμαδὸν ed. Ald.]

Πανσπερμία, ἡ, Omnifaria seminum mixtio. Aristot. De gener. anim. 4, 3 : Εἰσὶ γάρ τινες οἵ φασι τὴν γονὴν, μίαν οὖσαν, οἷον πανσπερμίαν εἶναί τινα πολλῶν. Idem De anima 1, 2. Et π. χυμῶν De sensu c. 4. De tritico, fabis, hordeo similibusque Lucian. Hermot. c. 61. Χύτραν πανσπερμίας schol. Aristoph. Ach. 1075. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 91, 1 : Ἐν τῷ λιμῷ Ἀθηναῖοις ἡ π. ἀλήθεται.] Apud Plat. autem in Tim. [p. 73, C : Πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γένει μηχανώμενος] Ficinus interpr. Sementis fomes. Plut. cum genit. etiam [Mor. p. 462, F] : Οὕτως ἔοικε τῶν παθῶν πανσπερμία τις ὁ θυμὸς εἶναι, Videtur fomes esse et suscitabulum unde reliqui omnes affectus accenduntur. Item, Semina omnis generis permixta, Miscella omnis generis seminum, [ib. p. 348, A] de Pindaro : Συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων, εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν. Quamobrem Corinna σκώπτουσα eum dicebat ὅλῳ τῷ θυλάκῳ σπείρειν, non τῇ χειρί : manu enim spargi et disseri solent semina, non toto sacco effundi. Item πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἑψημένη, Omnis generis semina s. legumina musto incocta, quod Alcman uno verbo πάνιον nominat, teste Sosibio ap. Athen. 14, [p. 648, B] ubi etiam memoratur quædam παγκαρπία.

[Πάνσπερμος, ὁ, ἡ, Ex omnis generis seminibus mixtus. Ὄσπρια πάνσπερμα Zonas Anth. Pal. 6, 98.]

Πανστρατιᾷ, Cum universo exercitu, omnibus copiis, μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος. [Phot. p. 378, 13 : Πανστρατεία (scr. Πανστρατιᾷ)· οὕτως λέγει καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ ἄλλοι.] Thuc. 2, p. 58 [c. 31] : Ὡς ᾔσθοντο τοὺς ἐκ τῆς πόλεως πανστρατιᾷ ἐν Μεγάροις ὄντας, schol. τοὺς συμπολίτας αὐτῶν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος. Sic πανδημεὶ eadem pag. dicit, et alibi παμπληθεί. [Lysias p. 100, 24; Strabo 4, p. 196; Philostr. p. 723; Joseph. A. J. 5, 1.] Ionice Πανστρατιῇ pro πανστρατιᾷ dicitur. [Herodot. 1, 62; 7, 103, al.] Ap. Suidam legitur et Πανστρατί, ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ, quod ex στρατὸς potius compositum est. [Πανστρατί scholl. Hom. Il. B, 12, Oppiani Hal. 1, 462. Ex Nicetæ Ann. 21, 8, p. 406, Anna Comn. 4, p. 109, D; 5, p. 139, D, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 515, quibus adde Joann. Cinnam. p. 5, C; 6, B; 76, C. Πανστρατί ex Menandro Prot. p. 101, B (?) Schneider.]

Πανσυδίῃ, sive, ut alii scribunt, etiam Πασσυδίῃ, quo usus est Hom. Il. : neque enim exp. duntaxat πανστρατιᾷ, Universo agmine, Omnibus copiis : sed et πάσῃ ὁρμῇ. [Seqq. Πανσυδίῃ — Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ ex Indice.] Πανσυδίῃ, a quibusdam exp. παντελῶς, ab aliis πανστρατιᾷ, sed rectius πάσῃ τῇ ὁρμῇ, Festinantissime. Hom. Il. B, [12] : Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ. [Ib. 29, 66, A, 708, 725 : quibus in Il. libri partim πασσυδίῃ : sed πανσυδίῃ probasse Aristarchum annotarunt scholl. ad B, 12. Eadem scripturæ diversitas ap. Callim. Del. 159, Aratum 649, Oppian. Hal. 1, 462, aliosque. Sed recentioribus his poetis magis placuisse videtur πασσυδίῃ, quod ap. Apoll. Rh. 1, 323, 634; 2, 759, 1063, 1160, 1169; 4, 859, Tryphiod. 142, libri plerique omnes præbent, restituendumque est Photio p. 401, 12, ubi contra literarum seriem legitur Πανσυδίῃ, μετὰ πάσης ὁρμῆς, πανστρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν. Πανσυδίᾳ Eurip. Tro. 792 : Τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; Tzetz. Exeg. Iliad. p. 136, 8 : Μελλόντων πανσυδίᾳ τῶν πολεμίων φθαρῆναι. Πασσυδίᾳ e libris optimis restitutum Xenoph. Hell. 4, 4, 9, et Ages. 2, 19, pro vulgato πασσυδί, quo utitur Cyrop. 1, 4, 18, nisi hic quoque πασσυδίᾳ scribendum. Accusat. Πανσυδίην eadem signif. dictum annotavit Suidas s. v. Πανσυδί, ubi edd. vett. πανσυδίῃ, et explicatius Etym. M. p. 650 extr. : Πανσυδίῃ ἐπίρρημά ἐστιν ἀθρόως, παμπληθεί. Ἔστι δὲ καὶ πανσυδίην μετὰ τοῦ ν παντὶ τῷ πλήθει, πανστρατιᾷ, παρὰ τὸ ὁμοῦ τάττεσθαι καὶ σεύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾶν καὶ ἐπακολουθεῖν. Hanc formam, cum ἀμαδίην et ἀμαδίῃ comparandam, Apollonio Rh. 3, 195 probabiliter restituit Brunckius, ubi πανσυδίῃ οὐδ' cum hiatu legitur, et πασσυδίην vel πανσυδίην ex aliquot codd. Arato 714, ubi vulgo πανσυδίῃ ἀναλίσσεται. Ad hæc alia accedunt exx., Joannis Gazæi v. 550, ubi πασσυδίην scriptum, et πανσυδίην Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 212, D, pro quo πασσυδίην p. 334, D. Vitiosum vero est πανσυδίην ap. Tzetz. ad Lycophr. 818, p. 801, lectum, ubi nunc πανσυδί ex duobus codd. legitur. Πασσυδὶν ap. Nonn. Dion. 27, 243 : Π. ἠγερέθοντο πολυχρύσων ἐπὶ θώκων. G. D.] Apud Thuc. vero legitur Πασσυδεὶ initio l. 8 : Μὴ οὕτω γε ἂν πασσυδεὶ διαφθάρθαι, Funditus interiisse, Omnino, παντελῶς. Sed alii scribunt Πανσυδεὶ, et quidem in hoc ipso l. : et

exponentes itidem παντελῶς. V. Eust. [p. 166, 18], qui tradit Ælium Dionys. illud quoque Homericum πανσυδίῃ isto adverbio παντελῶς exposuisse. [De loco Thucydidis, cui antiquior scriptura πανσυδὶ e libris optimis est restituenda, Photius p. 401, 14 : Πασσυδί· παντελῶς. Ὁ Θουκυδίδης η' « μὴ οὕτως τι (fort. τι) πασσυδὶ διεφθάρθαι· » ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πασσυδί. Ἔστι καὶ ἐν Αὐτομόλοις Φερεκράτους. Quæ sic emendanda esse censeo, ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πανσυδίῃ. Alia adverbii exx., libris inter πανσυδὶ πανσυδεὶ et πασσυδὶ πασσυδεὶ plerumque fluctuantibus, v. ap. Dionys. A. R. 1, 54; 5, 39; 8, 85, Philostr. p. 775. Verbum hinc derivatum Πασσυδιάζω v. suo loco. G. Dindorf.]

[Πανσυρεί. Πανσυρί. V. Πασσυρεί.]

Πάνσυρτος, ὁ, ἡ, affertur pro πάντα σύρων, Omnia trahens : ex Soph. El. p. 119 [851], ubi schol. quoque πανσύρτῳ πολλῶν δεινῶν τ' ἀχέων [addendum αἰῶνι] exp. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά, et τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ.

[Πάνσχημος, ὁ, ἡ, Qui omnis figuræ est. Dionys. Areop. De div. nom. 5, 8, p. 569, ubi deus dicitur πάνσχημος, πανείδεος. Suicer. Alia forma Πανσχήμων, ὁ, ἡ, Theol. ar. p. 8, 6; Iamblich. In Nicom. p. 81, C; 86, B, de unitate. Hase.]

[Πάνσωμος, ὁ, ἡ. Nicet. Chon. Hist. p. 340, C : Κτείνουσί τε ὡς βόσκημα πανσώμους ἐπεναγκόντες πληγάς, Verbera toti corpori infligentes.]

[Πανσώμως, Omni corpore. Dionys. Areop. De eccles. Hierarch. p. 217 : Τὸν ἄνδρα χρίσαι π. παραδούς. Suicer.]

[Πανσώτειρ, ὁ, ἡ, Qui omnia servat. Subscr. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 41, 49 : Αἰταῖς τῆς πανσώτειρος κοσμοσώστου Παρθένου. Hase.]

[Παντῆ. V. Πάντη.]

[Πανταγάθιος, ὁ, ἡ. Galen. vol. 13, p. 734 : Πρώτην ἁπασῶν ἔγραψεν (Ἀσκληπιάδης) ἣν αὐτὸς ὀνομάζει Πανταγάθιον (ἔμπλαστρον). *Ad omnia valentem* intellexit interpres Latinus. Hoc vero πανταγάθον est. Vulgata scriptura si recte habet, adjectivum ab nomine viri Παντάγαθος derivandum erit. G. Dind.]

[Παντάγαθος, ὁ, i. q. πανάγαθος, Omnino bonus. *Pantagathi* aves quædam faustum omen præbentes ap. Lamprid. V. Anton. Diadum. c. 4. G. D. Epanag. Basil. ed. Zachar. p. 67, 7 : Τῶν π. καὶ εἰρηνοποιῶν βασιλέων. Hase. || Pantagathus, herba quædam, e. q. pulegium. Appul. De herb. c. 92. || N. pr. ap. Pallad. Anth. Pal. 11, 340 : Παφλαγόνος ... Πανταγάθου. Tonsoris ap. Martial. 6, 52. || Adverb. Πανταγάθως. Gennad. De prædest. p. 6 ed. Hœsch., a Boiss. cit.]

[Πανταγνωτος, ὁ, Pantagnotus, Polycratis frater. Herodot. 3, 39, ubi var. lect. Πανταγνωστος. Παντόγνωστος ap. Georg. Syncell. p. 238, A; sed *Pantagnotus* ap. Euseb. Can. chron. p. 334 ed. Mai. || Παντάκνωτος, Abydenus, legatus ad Philippum, Polyb. 16, 30, 7. Hic quoque Πανταγνωτος scribendum puto. G. D.]

[Παντάδικος, ὁ, ἡ, Omnino injustus. Greg. Naz. vol. 2, p. 266.]

Πανταίδουσα, ἡ, ap. Theophr. H. Pl. 6, 4 [5, 1] legitur in numero eorum, quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχουσι φύλλον, ut sunt ὄνωνις et τρίβολος, ac similia. Gaza omisit, procul dubio quod suspectum judicaret, ut sane suspectum est.

Πάνταθλος, ὁ, ἡ, Omnium certaminum peritus vel expertus.

[Πανταίνετος, ὁ, Pantænetus, n. pr. ap. Demosth. in oratione contra Pantænetum p. 1062 seqq. Alius ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 311.]

[Πάνταινος, ὁ, Pantænus, Clementis Alexandrini magister. V. Phot. Bibl. p. 89, 39; 92, 30.]

[Παντααιτία, ἡ, Omnium rerum caussa. Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 474, 10 : Τῆς πανσθενουργοῦ καὶ σοφῆς πανταιτίας. Suidas : Αἰτία καὶ πανταιτία· quod Bernhardyo πάντ' αἰτία scribendum videbatur.]

[Πανταίτιος, ὁ, ἡ, i. q. παναίτιος. Procop. in Maii Auctt. class. vol. 6, p. 348. Osann. Πανταίτιος Τριὰς Mich. Syncellus p. 355 med. Boiss.]

[Πανταίτιος, ὁ, Pantætius, n. pr. scriptum in fictili. *Catal. del princ. di Canino* p. 151, n. 1725. Hase.]

[Πανταχῇ vitiose pro Πανταχῇ, quod v.]

[Πανταλῆς, έους, ὁ, Pantacles, Atheniensis : victor Olympicus olymp. 21 ap. Euseb. Chron. p. 144 ed. Mai. Alii ap. Aristoph. Ran. 1036, Andocid. p. 3, 19. || Poeta ab Harpocr. memoratus s. v. Διδάσκαλος, de quo v. Meinek. Hist. com. p. 6. || Spartanus. Xenoph. Hell. 1, 3, 1; 2, 3, 7.]

[Παντάκνωτος. V. Πανταγνωτος.]

[Παντακύης, ὁ, Pantacyes, fl. Siciliæ. Thucyd. 6, 4, ubi vulgo Παντακίου, nunc ex codd. optimis Παντακύου.]

[Πανταλας, αινα, αν, Omnino miser, Miserrimus. Πανταλαινα Eur. Andr. 140, Hecub. 667. Πανταλαν' ἄχη Æsch. Pers. 640.]

[Πανταλέων, οντος, ὁ, Pantaleo, Alyattis filius. Herodot. 1, 92. Alii ap. Lysiam p. 116, 31 (cujus etiam oratio fuit κατὰ Πανταλέοντος, memorata a Polluce 4, 23, et Antiatt. Bekk. p. 100, 16), Æschin. p. 22, 20, Strabon. 7, p. 362, Pausan. 6, 21, 1 et 22, 3, Arrian. Anab. 3, 5, 4, Polyb. 4, 57, 4; 20, 9, 2, Athen. 1, p. 20, B, et 14, p. 616, ex Theognete comico. Theopompi comici fabula Π. fuit : v. Polluc. 10, 41. Πανταλέων pontifex Synadensis ap. Mich. Glycam Ann. p. 299, D. Apud Æschinem libri multi Πανταλέων, quod ex Athenæo quoque posuit Eustath. p. 1382, 40. Utramque nominis formam annotavit Etym. M. p. 102, 23. Priore utuntur Hermog. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 15, 22 et Quintil. Instit. 7, 9, ubi de ambigua syllabarum distinctione agunt : nam in testamenti formula ἐχέτω τὰ ἐμὰ Πανταλέων, dubium est utrum sic an πάντα Λέων legendum sit. || Simile Πανταλέων nomen est in numo Cariæ ap. Mionnet. *Descr.* Suppl. vol. 6, p. 483, quod ΠΑΝΤΑΛΕ., omissis literis reliquis scriptum in duobus aliis vol. 3, p. 34. G. Dindorf.]

[Πανταμάρτητος, ὁ, ἡ, Per omnia peccator. Barnabæ Epist. p. 68, 15 ed. Men. (50 Lemoyn.) : Πενήτων ἄνομοι κριταί, πανθαμάρτητοι. Boiss.]

[Παντάμορφος vitiose pro Παντόμορφος, quod v.]

[Παντανάθεμα, τὸ, Consummata exsecratio. Theodor. Studit. in Tollii Itiner. p. 180 : Ἀνάθεμα αὐτοῖς καὶ κατανάθεμα καὶ παντανάθεμα ἀπὸ πατρός, υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος. Schleusn. Athan. patr. Abdic. p. 671, 18 : Ἀνάθεμά μοι, καὶ π., καὶ κατανάθεμα. Hase.]

[Παντάναξ, κτος, ὁ, Omnium rex. Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 236; Nicet. Eugen. 2, 135; Const. Manass. Chron. 2548; Acta jun. Bacchi p. 64 Combef.; Jo. Damasc. H. in Theog. p. 6 ed. Par. 1570; Holobol. in Anecd. meis vol. 5, p. 175, 176. Boiss.]

[Παντάνασσα, ἡ, Omnium regina. Greg. Naz. vol. 2, p. 298; Nicet. Chon. Hist. p. 281, A. Angl. Germ. CPol. In cruc. p. 122, C Grets. : Τριὰς π. Hase.]

[Παντάπαν, Omnino. Ephræm. Cæsar. 10219 : Συνθεὶς προφάσεις π. ἀναλόγους. Boiss.]

Παντάπασι, seu Παντάπασιν, Omnino, Prorsus. Plato Leg. 1, [p. 631, B] : Παντάπασιν ἄγαμαι, Prorsus miror. Ib. [p. 637, E] : Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, ubi tamen quidam [minus recte] παντάπασι cum χρώμενοι jungendo interpr. Fusissime, et Largissime. [Π. ἀπόλλυσθαι Phæd. p. 88, A. Π. ὀλίγοι Polit. p. 293, A.] Apud Eund. in Charmide [p. 155, E] παντάπασιν illam habere videtur necessitatis signif., quam et adverbio πάντως subesse docebo : Ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη, ἣν εἰ μέν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χρῷτο αὐτῷ, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον, q. d. Necesse est ut ille incolumis evadat. Potest tamen et pro Omnino accipi, jungendo cum ὑγιᾶ. [Π. φλαῦξ Xenoph. Cyrop. 1, 4, 12. Π. ἀκριβῶς 1, 3, 14. Π. ἀνοήτως Isocr. p. 281, A. Π. νέος Parthen. c. 16, Polyb. 5, 34, 2. Π. θαυμάζειν τὴν ἀτοπίαν Polyb. 8, 11, 5. Π. καταλλαγέσθαι Dio Cass. 56, 30.] Ceterum pro Omnino, superlativo etiam junctum adverbium παντάπασι, affertur ex Plat. Legg. : Τινὰ τρόπον παντάπασι χαλεπωτάτην. [Cum articulo Thucyd. 3, 87 : Ἐξέλιπεν (ἡ νόσος) οὐδένα χρόνον τὸ π.] || Παντάπασι in responsione affirmativa pro Etiam, Ita, Maxime etc. sicut πάνυ, et μάλα, et σφόδρα, et κομιδῇ. Ex Plat. Epist. 7 : Κἀγώ, παντάπασιν, ἔφην. Sed multo frequentius addunt particulam γε, aut particulas μὲν οὖν : ut idem Plato Sophiste [p. 236, A] : Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον, οὐδὲ δίκαιον, εἰκός γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε. Et in Phædro [p.

271, A] : Δῆλον ἄρα ὅτι ὁ Θρασύμαχος ... Παντάπασι μὲν οὖν. Sed et quod de πάνυ μὲν οὖν infra dicam, idem et de παντάπασι μὲν οὖν hic dico, sc. interdum non per se positas in responsione has voculas inveniri, sed aliis conjunctas verbis : ut in Phædro circa finem [p. 277, C] : Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε οὕτω πως ἐφάνη. Et non multo post [p. 278, B] : Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε καὶ εὔχομαι ἃ λέγεις. [Xenoph. Mem. 4, 5, 3 : Ἀνελεύθερον νομίζεις; Παντάπασί γε, ἔφη.]

[Παντασπάλαξ, ἡ, Internecio. Anast. Sin. Hodeg. p. 114, 14. Hase.]

[Παντοπώλης pro παντοπώλης scriptum ap. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 13, 11. Osann.]

[Παντάρβη, ἡ, lapidis cujusdam nomen ap. Ctesiam Phot. Bibl. p. 45, 28 (ubi παντάρβας τῆς σφραγῖδος a nomin. παντάρβα), de quo miraculosæ sunt narrationes Philostrati p. 133, Heliod. 4, 8; 8, 11. Τὸν παντάρβην λίθον Eustath. Opusc. p. 212, 40. Lapis esse creditur quem hodie hydrophanem appellant. V. Bæhr. ad Ctes. p. 265. De forma nominis v. Lobeck. Paralip. p. 463.]

[Παντερβής, ὁ, ἡ, Omnia horrens. Manetho 2, 167; 3, 377.]

[Πανταρης, ους, ὁ, Pantares, Hippocratis Gelæ tyranni pater, ap. Herodot. 7, 154, ubi genit. Πανταρεος, aliis libris Πατάρεος s. Παταρέος, vel Πανδάρεος præbentibus. De accentu v. Arcad. p. 26, 10.]

[Παντάριστος, ὁ, ἡ, Omnium optimus. Inscr. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 661, n. 1355, 8 : Δεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ πανταρίστου Μ. Αὐρηλ. Ἀριστοκράτους. Hase.]

[Παντορίστη, ἡ, (i. e. πάντ' ἀρίστη, Præstantissima), nomen navis in inscr. navali p. 319 ed. Bœckh.]

Πανταρκής, ὁ, ἡ, Omnibus sufficiens s. Omnes juvans, Hesych. [Πανταρκέα, πᾶσι βοηθόν. Πανταρκής, ὁ πᾶσιν αὐταρκῶν. Æsch. Pers. 855 : Πανταρκής ... βασιλεὺς ... Δαρεῖος.]

[Πανταρκης, ους, ὁ, Pantarces, n. pr. Clem. Al. p. 47 : Ὁ Ἀθηναῖος Φειδίας ἐπὶ τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐπιγράψας « Παντάρκης καλός· » οὐ γὰρ καλὸς αὐτῷ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ ἐρώμενος ἦν. Nomen in Αὐτάρκης Ἀτάρκης Αὐτάρχης corruptum ap. Photium et Suidam s. v. Ῥαμνουσία Νέμεσις, recte scriptum ap. Pausan. 5, 11, 3; 6, 10, 6; 15, 2.]

[Πανταρχέω, Omnibus impero. Athanas. vol. 1, p. 692 : Πανταρχοῦντος καθόλου πάντων. Kall.]

[Παντάρχης, et Dorice] Παντάρχας, ὁ, Omnibus imperans, Omnium dominus. Aristoph. [Av. 1058 : Τῷ παντόπτᾳ καὶ παντάρχᾳ. G. D. Clem. Const. apost. 6, 11 : Παντάρχην, παντεξούσιον. Pseudochrys. t. 5, p. 762, D ed. Paris. alt. Id. t. 6, p. 640, C : Τὸν π. κατέστησας προσαίτην. Hase.]

[Παναρχία, ἡ, Imperium in omnes. Suidas s. v. Παντοκρατορία.]

[Πάνταρχος, ὁ, i. q. παντάρχης. Soph. OEd. C. 1085 : Ἰὼ πάνταρχε θεῶν, παντόπτα Ζεῦ. « Const. Manass. Chron. 1764 : Π. αὐτοκράτωρ (dictator). Theodor. Prodr. in Anecd. meis vol. 4, p. 440. » Boiss.]

Παντάσκιος, ὁ, ἡ, Omnino carens umbra, Nulla ex parte umbrosus, ὁ πάντοθεν σκιὰν οὐκ ἔχων, Hesych.

[Πανταυγής, ὁ, ἡ, Omnia adspiciens. Manetho 1, 287 et 4, 122 : Ὄμμα βάλῃ πανταυγὲς ἐν ἡμερινῇσι λοχείαις.]

[Πανταυχιανός, ὁ, Pantauchianus, n. pr. in tit. Cypr. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 174. Hase.]

[Πάνταυχος, ὁ, Pantauchus, Macedo. Polyb. 27, 8, 5; 29, 2 et 3; Plut. V. Pyrrhi c. 7, et al.]

[Πανταφόβος, vitiose pro παντοφόβος, quod v.]

Πανταχῇ, Ubique. Opp. τῷ μηδαμῇ, Bud., qui accipi etiam ait pro Quoquomodo, i. e. πάντα τρόπον [ut exp. Photius p. 379, 6, s. Usquequaque. Herodot. 5, 78 : Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μόνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον 3, 38 : Πανταχῇ μοι δῆλά ἐστι ὅτι ἐμάνη μεγάλως ὁ Καμβύσης. Æsch. Prom. 198 : Πανταχῇ δὲ δύσποτμα· Pers. 225 : Εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. Soph. Ant. 634 : Ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Eur. Med. 368 : Κακῶς πέπρακται π. Andr. 903 : Τὰ μὲν πρὸς ἡμῶν, τὰ δὲ πρὸς ἀνδρός, ὅς μ' ἔχει, τὰ δ' ἐκ θεῶν του, πανταχῇ δ' ὀλώλαμεν. Aristoph. Eq. 695 : Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμι ..., διαπέσοιμι πανταχῇ. Plato Protag. p. 322, B : Διὰ τὸ π. αὐτῶν

ἀσθενέστεροι εἶναι· Crat. p. 395, C : Π. ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται· Leg. 11, p. 918, E : Τοὺς π. ἀρίστους ἄνδρας. Cum πάντως conjunctum Epist. 7, p. 335, C : Ἀθλίαν πάντως π.] || Ex Plat. affertur pro Quoquoversus. [Theæt. p. 173, E : Π. φέρεται· Crat. p. 414, C : Π. στρεφόντων et π. στρέφεσθαι ib. p. 421, D.] Apud quem Cicero vertit etiam Undique, p. 20 mei Cic. Lex. : quæ tamen est potius τοῦ πανταχόθεν significatio. [Ubique, Undique, Omni ex parte, Herodot. 2, 124 : Τῆς ἐστι π. τὸ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρων. Soph. OEd. C. 122 : Λεῦσσέ νιν, προσδέρκου πανταχῇ. Aristoph. Ach. 435 : Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα π. 621 : Ταράξω (τοὺς Πελοποννησίους) π. Av. 165 : Μὴ περιπέτεσθε π. κεχηνότες· 1160 : Π. φυλακαὶ καθεστήκασι. Plato Phæd. p. 109, B : Εἶναι π. περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα· Rep. 10, p. 596, D : Περιφέρειν π. κάτοπτρον. Xenoph. Anab. 2, 5, 8 : Πάντη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα καὶ π. πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσι. Cum genit. Herodot. 7, 106 : Ὕπαρχοι ἐν τῇ Θρηίκῃ καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Eurip. Ion. 1107 : Π. γὰρ ἄστεως ζητοῦσά νιν ἐξέπλησα. In codd. non raro πανταχῇ scribitur cum iota subscripto ut alia hujusmodi adverbia, quæ origine sua dativi casus formæ sunt. Forma vitiosa Πανταχῆ ap. Herodot. 2, 124, vulgo lecta, nunc in πανταχῇ ex codd. quibusdam mutata.]

Πανταχόθεν, Undique. [Aristoph. Lys. 1007 : Τουτὶ τὸ πρᾶγμα π. ξυνομώμοται. Plato Symp. p. 190, E : Συνέλκων π. τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα. Diodor. 14, 103 : Τὰς π. δυνάμεις ἀθροίσαντες· similiterque 17, 18.] Herodian. 1, [15, 9] : Τά τε πανταχόθεν ζῷα ἠθροίζετο αὐτῷ. Ib. [12, 1] : Ἅτε πολυανθρώπῳ τε οὔσῃ καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένῃ. [Galen. vol. 2, p. 37, 2 : Θλίβειν π. p. 147, 18 : Περιέχειν π. 134, 15 : Πιέζειν π. 152, 17 : Σφίγγειν π. Hase.]

[Πανταχόθι, i. q. πανταχοῦ. Phot. p. 379, 7. Angl. Lucian. Dial. deor. 9, 1 : Κυοφορεῖ π. τοῦ σώματος. Hase.]

Πανταχόσε et Πανταχοῖ, In omnes partes, Quovis, Quoquoversus. [Phot. l. c. : Πανταχοῖ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον. Πανταχοῖ, quod librarii vix usquam intactum reliquerunt, e libris quibusdam restitutum pro πανταχοῦ ap. Demosth. p. 46, 28; 109, 2; ex conjectura Brunckii ap. Aristoph. Vesp. 1004, Lys. 1230; restituendumque Eurip. Iph. T. 68, ubi nunc legitur : Ὄμμα πανταχοῦ στρέφειν. Legitur ap. Liban. vol. 1, p. 280, 20; vol. 2, p. 303, 7. G. D. || Πανταχόσε. Plato Rep. 7, p. 539, E : Ἑλκόμενον π. Leg. 3, p. 698, D : Πρεσβευομένοις αὐτοῖς π. Dionys. A. R. 8, 9 : Ἀρχὰς ἐξεῖναι π. μετιέναι· ubi pro πανταχοῦ positum est, quia cogitatur πανταχόσε ἰόντα μετιέναι. Παράδειγμα τοῖς π. δήμοις γίγνεσθαι Plut. V. Agid. c. 14.] Cum genit. ap. Alex. Aphr. præf. l. 1 Probl. : Ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος. V. Ἁπανταχόσε.

Πανταχοῦ, itidem pro Ubique; et ut opposita reperiuntur πανταχῇ et μηδαμῇ, sic πανταχοῦ et μηδαμοῦ ap. Athen. [Eur. Iph. T. 568 : Κοὐδαμοῦ καὶ π.] Magis est autem usitatum. Dem. C. Phil. 4, [p. 132, 1] : Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν. [Soph. Aj. 1252 : Οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι π. Plato Rep. 1, p. 343, D : Δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου π. ἔλαττον ἔχει· Leg. 2, p. 667, A : Ἀεὶ καὶ π. Hipp. maj. p. 291, D : Ἀεὶ καὶ παντὶ καὶ π. κάλλιστον εἶναι ἀνδρί. Ἄλλοθι π. Charmid. p. 160, C. Id. Phædr. p. 275, E : Κυλινδεῖται π. πᾶς λόγος. « Οἱ πανταχοῦ πάντες Ἰουδαῖοι Philo p. 1043, C, et ap. Euseb. Præp. ev. p. 387, D. » Hemst.] Jungitur et genitivo, ut πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, et πανταχοῦ γῆς [Plato Phæd. p. 111, A], Chrysost. [Π. τῆς θαλάσσης Alciphro 1, 1, p. 4.] Sic Latine Ubique terrarum, et Ubique gentium. Sed et pro Quovis accipitur, significans sc. motum ad locum : ut in hoc ejusdem Dem. l. C. Phil. 1, [p. 46, 28] : Πρὸς Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῦ μᾶλλον οἴχεται πλέοντα. [Vitiose pro πανταχοῖ, quod v.]

[Πανταχραντος, ὁ, ἡ, i. q. πανάχραντος. Amphiloch. p. 44.]

[Παντάχρηστος, ὁ, ἡ, Omnino nequam. Doroth. Doctr. p. 786, D : Θυμελικὴ π. Hase.]

[Πανταχῶς, Omni modo, Omnino. Hesych. : Π., πάντα τρόπον. Plato Parmen. p. 143, C : Οὐκοῦν ... καὶ οὕτω π. ἐφ' ἑκάστου ἄμφω λέγω; Isocr. De antid. p. 442, 11 Bekk. : Πρὸς τὸ παρὸν π. ἔξει μοι καλῶς. Menand. ap. Athen. 6, p. 243 : Τὰ τῆς θεοῦ γὰρ π. ἔχειν καλῶς.

Demosth. p. 450, 19, similiterque in Prooem. p. 1457, 23 : Π. συμφέρει· ubi libri deteriores πανταχοῦ. G. D. Dionys. Areop. p. 227. Kall. Sext. Empir. p. 328, 36, de puncto : Πάντη π. ἀδιάστατον. Hase.]

[Παντείχιον, τὸ, Pantichium, n. loci ap. Antonin. Itin. p. 139, Procop. Hist. p. 548, B, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 709, D, aliosque. V. Gyll. De Bosporo Thrac. p. 320.]

[Παντελεήμων, ονος, ὁ, Qui omnium miseretur. Templum dei παντελεήμονος in Antiq. Cpol. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 39, 47, 57. « Christophorus poeta ap. Boiss. ad Eunap. p. 278. » Osann.]

Παντέλεια, ἡ, Perfectio, Perfectionis summa, ap. Philon. [Polyb. 1, 48, 9 : Ἡ τῆς κατασκευῆς π. Π. τῶν ἀγαθῶν ap. Plut. Mor. p. 1061, E. Et Clem. Al. Strom. 2, p. 498 : Τὴν π. τῶν ἀγαθῶν, ἣν εὐεστὼ προσαγορεύεσθαι τέλος ἀπέφηνεν (Διότιμος). Τριετηρικὴν παντέλειαν, i. e. mysteria magna, ap. Plut. Mor. p. 671, D. || Cognomen numeri denarii apud Pythagoricos. Theolog. arithm. p. 63 : Καλεῖται δὲ κράτος καὶ π., ἐπεὶ πάντα περαίνει τὸν ἀριθμὸν, περιέχουσα πᾶσαν φύσιν ἐντὸς ἑαυτῆς ἀρτίου τε καὶ περισσοῦ, κινουμένου τε καὶ ἀκινήτου, ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ. Conf. Stob. Ecl. vol. 1, p. 22 ed. Heer. et Joann. Lyd. p. 16 ed. Rœth. Philo vol. 2, p. 183, 25.]

[Παντέλειος, ὁ, ἡ.] Ex Παντελής deductum Παντέλειος, quod itidem exp. Integer, et Perfectus. [Phot. et] Suidas παντέλειον exp. ὁλόκληρον. [Cyrill. Al. In Joann. 1, 16, p. 100 : Σημειωτέον ὅτι πλήρη, τουτέστιν ἐν πᾶσι παντέλειον εἶναί φησι τὸν υἱόν, In omnibus perfectissimum. Suicer. Theophyl. Bulg. In cruc. p. 293, D Grets. : Τῷ παντελείῳ πατρί. Phot. Ep. p. 54, 31 : Ἐν τῇ ζωαρχικῇ καὶ π. Τριάδι. Hase. Τὸ π. Eustath. Opusc. p. 208, 60. « Τοῖς παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων, Præcipuo die Thesmophoriorum, Heraclid. ap. Athen. 14, p. 647, A. » Schweigh.]

[Παντελήιος, ex Erotian. Gloss. citat Schneid.]

[Παντελῶς. V. Παντελῶς.]

Παντελής, ὁ, ἡ, [Omnia perficiens. Æsch. Sept. 118 : Ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές· Choeph. 965 : Π. χρόνος. || Signif. passiva, Absolutus, Perfectus, Plenus, Consummatus. Æsch. Choeph. 560 : Παντελῆ σάγην ἔχων. Δήμου παντελῆ ψηφίσματα, Populi scita perlata, Suppl. 601. Παντελὴς δάμαρ, Consummata, i. e. summa dignitate fruens, uxor, ap. Soph. Œd. T. 930, honorifica appellatio, quacum comparanda mater παμμήτωρ ap. eund. poetam Ant. 1282. Π. μοναρχία, Summum imperium, ib. 1163. Ἐσχάραι vero παντελεῖς ib. 1016 nihil amplius videtur significare quam ἐσχάραι πᾶσαι. HSt. s. v. Πᾶν :] At comp. Παντελὴς locum habere hic potest, quod significat Universus, s. potius Universalis : quod auctor Rhetorices ad Herenn. cum Absolutus copulat : atque hoc usus est Cic. ad interpretationem illius vocabuli, p. 16 mei Lex. Cic. Alicubi vero exp. et Integer, item Plenus, necnon Perfectus, sicut Absolutus. [Per ὁλοτελὴς exp. Hesych. Plato Tim. p. 31, B : Τῷ παντελεῖ ζώῳ· Leg. 3, p. 698, A : Π. ἐλευθερία· 7, p. 796, B, πανοπλία· Menex. p. 244, B, εἰρήνη· Rep. 3, p. 414, B : Φύλακας παντελεῖς τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων. Dio Chr. vol. 2, p. 137 : Μανία π. Dio Cass. 79, 24 : Τῆς μάχης, ἐν ᾗ τὸ π. κράτος ἔσχεν.] Plut. Amat. narr. : Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, Polit. sensum recte exprimens vertit, Fusi igitur cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. [Π. νίκη id. V. Caton. min. c. 44.] Philo De mundo : Παντελὲς γε μὴν εὐήθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι. Ubi Bud. παντελὲς vertit Summa, hunc locum ita reddens, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Aristides παντελὲς cum μέγα copulavit, Μέγα καὶ παντελὲς εἰς ἀρετὴν εἶναι λόγον. Interdum vero dicitur εἰς τὸ παντελὲς pro παντελῶς, Omnino, Prorsus : Luc. 13, 11 : Καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Sic Ad Hebr. 7, 25 : Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ θεῷ, ubi itidem redditur Prorsus. [Ælian. N. A. 17, 27; schol. Hom. Il. K, 435. Κατὰ τὸ π. Philo Jud. p. 732, C; 967, D. Hemst.] A quibusdam autem Ad plenum, pro Plene, at vero a vet. Interpr. In perpetuum.

[Παντελίδας, ὁ, Pantelidas, Laco. Ælian. N. A. 11, 19. Nam sic librorum vitia παντελίδας παντέλας παντίλας παντάκλας παντέκλας probabiliter emendavit Valck. ad Herodot. 4, 150.]

[Παντελικός, ή, όν, Communis, Universalis. Π. πρόνοια Method. p. 307. Kall. It. π. πρόνοιαν Epiphan. t. 1, p. 544, A; π. ἀναίρεσις id. ib. p. 551, C. Hase. Athenag. Apol. 24.]

Παντελῶς, exp. Omnino, Prorsus, et Plene, Absolute. [Per ὁλοτελῶς exp. Hesych.] Accipitur certe pro Omnino, quum ap. alios, tum ap. Xen. Cyrop. 1, [5, 7] : Ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχόμενος. [Æsch. Prom. 440 : Θεοῖς... γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ π. διώρισεν; 911 : Ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη π. κρανθήσεται. Soph. Œd. T. 669 : Κεἰ χρή με π. θανεῖν. Plato Phæd. p. 82, B : Π. καθαρῷ ἀπιόντι· Rep. 3, p. 398, B : Π. διαπεπεράνθαι· 5, p. 477, A : Τὸ μὲν π. ὂν π. γνωστόν· Polit. p. 299, E : Πᾶσαι αἱ τέχναι π. ἂν ἀπόλοινθ' ἡμῖν. Π. ὀλίγοι Polyb. 14, 8, 13. Π. βραχύ τι 1, 4, 10. Et alii quivis.] Est præterea παντελῶς Platoni et assentientis adverbium, sicut πάντως et παντάπασι, ac similia, Bud. [Π. γε Plato Rep. 2, p. 379, B; 6, p. 485, D. Π. μὲν οὖν Parm. p. 155, C, Rep. 3, p. 401, A. Ib. 9, p. 572, B : Π. μὲν οὖν ... οἶμαι οὕτως.] At poetice Παντελέως. [Hæc Ionica forma est, qua Herodot. utitur, velut 7, 37 : Ἡ διώρυξ π. πεποιημένη· 8, 54 : Σχὼν π. τὰς Ἀθήνας ὁ Ξέρξης· 4, 95 : Ὡς οἱ π. εἶχε τὸ οἴκημα. || Παντελῶς αὐτὴν ἔθαψαν ap. Eudociam p. 284, corruptum ex πολυτελῶς. G. Dindorf.]

[Παντενέργητος, ὁ, ἡ, In omnibus operans. Porphyr. Sent. p. 95, 28 : Τὸ μὲν ἄρα ἕν, π. Hase.]

[Παντεξάλειπτος, ὁ, ἡ, Omnino delebilis, deletus. Timotheus Hierosol. De Symeone in Maii Auct. class. vol. 10, p. 586. Osann.]

[Παντεξουσία, ἡ, Omnipotentia. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 30, A.]

[Παντεξούσιος, ὁ, ἡ, Omnipotens. Origen. C. Marcion. 3, p. 79 Wetst. Struv. Clem. Const. apost. 6, 11, de Deo : Παντάρχην, π. Hase.]

[Παντεπίσκεπτος, ὁ, ἡ, Omnia inspiciens. Basil. Quæst. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 101. Cramer.]

[Παντεπίσκοπος, ὁ, ἡ.] Παντεπίσκοπον dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα a Greg. Or. 2, quod Omnia inspiciat et moderetur. [Œcumen. In Apoc. ed. Cramer. p. 247, 4 : Τὸ δὲ, κυκλόθεν, διὰ τὸ π. παρείληπται. Pamphil. Epist. p. 26, 6. Hase. Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 105 : Ἐνώπιον τοῦ πανταφόρου καὶ παντεπισκόπου τῆς δίκης ὀφθαλμοῦ.]

[Παντεπόπτης, ὁ, Omnia lustrans, Omnia cernens, i. q. πανεπόπτης. Ὁ πάντα καθορῶν exp. Hesych. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 55, p. 767 : Τῷ π. Χριστῷ. Suicer. Marc. Erem. p. 76; Const. Manass. Chron. p. 92; Nilus Ep. 308; S. Joann. Damasc. Hymn. in Theog. p. 3 ed. Par. 1570. Boiss. Clem. Alex. p. 280; Clem. Rom. Ep. 1 ad Cor. § 58. (Adde § 55, ubi interpolatum in editt. quibusdam παντοποιητήν. G. D.) Polycarp. Ep. ad Philipp. 59. V. Th. Smith. Epist. Ignat. not. p. 111 ed. Oxon. 1709. Kall. Schol. Aristoph. Ach. 434 : Καὶ ὁ Ζεὺς δὲ παντεπόπτης λέγεται.]

[Παντεποπτικός, ή, όν, i. q. præc. Germ. CPol. In cruc. p. 256, D Grets. : Ὄμμασι π. Acta Phileæ p. 173, 12 Combef. : Τῆς παντεποπτικῆς ἐνεργείας. Hase.]

[Παντεργάτης, ὁ, Omnium effector, s. opifex. Psellus In Cantic. Cant. 1, 6 : Σύμπαντες ἐπλάσθημεν ἐκ θεοῦ παντεργάτου. Const. Manass. Chron. 63. Boiss. Georg. Pis. Hexaem v. 1612 : Ὕμνησε τὸν π. Hase. Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 474, 12; 476, 24.]

[Παντερπής, ὁ, ἡ, Omnes oblectans. Poeta ap. Plut. Mor. p. 1104, E : Ἰαχῆς παντερπέος αὐλῶν. Oppian. Cyneg. 3, 149 : Γαμίης παντερπέος εὐνῆς. Tzetz. Hom. 208 : Παντερπέα κεστόν (Veneris).]

[Πάντερπνος, ὁ, ἡ, Omnino jucundus, Jucundissimus. Joann. Diac. in Bandini Anecd. v. 200 : Τῆς καλλονῆς τὸ π. Id. v. 62, 233. Boiss. Vita Nili jun. p. 145, 4 : Π. ναός. Anon. De cruce, p. 289, A Grets. : Δένδρον τοῖς φύλλοις π. Hase.]

[Παντευεργέτης, ὁ, Omnium benefactor. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 256.]

[Παντευλόγητος, ὁ, ἡ, Omnino benedictus. Mariale Acit. SS. Jun. t. 3, p. 96, 39 : Παντευλόγητε κόρη. Hase.]

[Παντεύμορφος, ὁ, ἡ, Omnino formosus, Formosissimus. Tzetz. Hist. 5, 949. Boiss.]

[Παντεύς, έως, ὁ, Panteus, Laco. Polyb. 5, 37, 8; Plut. V. Cleom. c. 23, 37.]

Παντευχία, ἡ, i. q. πανοπλία, teste Hesychio, sicut τεύχεα et ὅπλα synonymως ponuntur. [Æsch. Sept. 31 : Σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ· fr. 291 : Θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ. Eur. Heracl. 720, 787, Suppl. 1191. Joseph. De Maccab. p. 501 ed. Havere.]

[Πάντευχος, ὁ, ἡ, Omnibus armis instructus. Orac. ap. Damasc. De princip. p. 196 : Πάντευχον ἀκμὴν φωτὸς κελάδοντας. Osann.]

[Παντέφορος, ὁ, Omnium inspector. Athanas. vol. 1, p. 599; Photius in Wolfii Anecd. vol. 2, p. 105; Pallad. Hist. Laus. c. 102, p. 161; Joann. monach. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 333; Eustath. Opusc. p. 142, 40; 248, 1. V. Πανέφορος.]

[Παντεχνήμων, ὁ, Rerum omnium artifex. Joann. Damasc. vol. 2, p. 843, B : Ὁ π. λόγος. Boiss. Maxim. Margun. H. 1. Kall.]

[Παντεχνής, ὁ, ἡ, idem. Eustath. Opusc. p. 272, 20 : Ἦν γὰρ ὁ παντεχνὴς ἀληθῶς παντεχνές.]

[Παντεχνίτης, ὁ, Quilibet artifex. Nomocanon Cotel. n. 475 : Ῥάπτου ἢ παντεχνίτου. Ducang.]

[Πάντεχνος, ὁ, In omni arte peritus, epith. s. cognomen medici in cod. Vatic. 1020, f. 139 : Παρὰ Μιχαὴλ τοῦ π. Hase.]

Πάντη [in codd. non raro πάντῃ cum iota subscripto], Ex omni parte, [Ubique,] Quoquoversum. [Hom. Il. A, 384 : Ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντῃ ἀνὰ στρατόν· M, 177 : Π. γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ· Ψ, 34 : Π. δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα· Od. M, 233 : Ἔκαμον δέ μοι ὄσσε π. παπταίνοντι.] Hesiod. Op. [124] : Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, Quoquoversum. [Herodot. 1, 181 : Διὸς ἱρὸν ... δύο σταδίων π., i. e. in quadratum. 2, 168 : Ἄρουρα ἑκατόν ἐστι πηχέων π. Eurip. Iph. A. 144 : Π. δὲ πόρον σχιστὸν ἀμείβων ... Aristoph. Vesp. 246 : Π. διασκοπῶμεν μή που λαθών τις ... κακόν τι δράσῃ. Plato Critia p. 113, D : Π. ἴσον ἀφεστῶτας· Leg. 9, p. 872, D : Φόνων τῶν π. ἀνοσιωτάτων.] Bud. autem pro illarum duarum signiff. exemplis affert ex Aristot. l. 1 De cœlo [c. 1] : Τριχῇ δ' ὂν διαιρετόν, πάντῃ διαιρετόν ἐστι. Item [ibid.] : Οὐχ οἷόν τε γὰρ τὸ τέλειον ἐλλείπειν· πάντῃ γάρ ἐστι. Ex Eod. De gener. [et corr. 1, 8 in fine] addit : Διαιρετῶν δ' ὄντων πάντῃ τῶν σωμάτων, πόρους ποιεῖν γελοῖον. Ex eod. Aristot. De mundo [c. 2] affertur in VV. LL., πάντῃ πεπερατωμένον, Omnem in partem finitum. Et ex Luciano [De sacrif. c. 9], Πάντῃ περιβλέπουσι, pro Undique circumspiciunt. Sed πάντῃ malim et hic Quoquoversus, Circumquaque interpretari. Ibid. et πάντῃ κύκλῳ pro Circumcirca, Quavis parte. Cum πάντως autem junctum πάντῃ Bud. exp. Quoquoversus ap. Polyb. [6, 23, 14] : Πάντῃ πάντως σπουδαιοῖον. Et Usquequaque, ac Plane, in hoc Aristot. l., Eth. 1, [10] : Καὶ τὰς τύχας οἴσει μάλιστα καὶ πάντῃ πάντως ἐμμελῶς, Usquequaque concinne et decenter perferet, Plane concinne. Atque his πάντῃ πάντως opp. μηδαμῇ μηδαμῶς. Sed exponi πάντῃ πάντως, et Prorsus, docebo infra. [Plato Parmen. p. 160, B : Τοῦ ἑνός γε πάντῃ πάντως στερομένου· Tim. p. 29, C : Π. πάντως ... αὐτοὺς ὁμολογουμένους λόγους· et al. Plut. Mor. p. 223, E. Πάντως καὶ πάντῃ Plato Phileb. p. 60, C : Ὦ παριὼν τοῦτ' ἀεὶ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντῃ. Πάντῃ καὶ πάντως Artemidor. 4, 15 et 20, Julian. Or. p. 107. Πάντῃ τε καὶ πάντως Sext. Emp. 8, 203.] Profertur præterea et genitivo junctum, ex Galeno Ad Glauc. : Πάντῃ τοῦ σώματος ἀντισπᾶν, pro Retrahere et revellere in universum corpus. Πάντῃ redditur etiam Passim, ut in hoc proverbio, Οὔτε πάντα, οὔτε πάντῃ, οὔτε παρὰ πάντων· de quo Erasm. consule in his proverbialibus verbis, Nec omnia, nec passim, nec ab omnibus. Scribitur autem Dorice Παντᾷ pro πάντῃ. [De accentu Apollon. in Bekk. Anecd. p. 586, 32 : Διχῇ τε καὶ τριχῇ, ὅτι καὶ διχῶς καὶ τριχῶς. Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς παντᾷ φασιν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίρρημα παντῶς. Theocr. 15, 6. ΠΑΝΤΑΙ cum iota adscripto in Tabula Heracl. 1, 93. Aristophani Lys. 169, 180, 1013, 1081, in verbis Laconum restitutum, ubi vulgo falso accentu πάντα, quem Tragicis quoque interdum intulerunt li-

brarii. Æsch. Eum. 967 : Παντᾷ τιμιώτατοι θεῶν. Soph. Tr. 648; Eur. Or. 1267, 1269. In anapæstis Dorice scriptis ap. Aristoph. Av. 345.] || Πάντῃ, Omnino, Prorsus, Penitus. Aristot. 1 De gener. et corruptione [c. 9] : Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὐ πάσχειν, ἀλλὰ πάντῃ, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον. Memini autem, in duobus duorum auctorum locis quædam exempll. habere πάντῃ, quum in aliis sit πάνυ. Unus est in Plat. Philebo p. 229 [50, B] : Ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα, ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις φιλονεικοῖ πάντῃ πρὸς τἀναντία· nam in vet. cod. pro πάντῃ legitur πάνυ. [Quod nunc recte ex aliis quoque codd. legitur.] Alter est ap. Xen. initio Pædiæ : Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν κατανενοηκέναι, καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντῃ δυναμένους χρῆσθαι· hic enim pro πάντῃ legi in quibusdam vett. codd. πάνυ τι admonet edit. meæ margo. Sciendum est porro πάντῃ junctum cum illo πάντως hanc quoque interpret. admittere : atque ita exp. a Bud. in hoc Aristot. l. De gener. : Πάντῃ πάντως ἀδιάφορον. Sed huic interpret. valde vicinæ sunt eæ quibus utitur in illo Aristot. l. Eth. 1.

[Παντήκοος, ὁ, ἡ, Omnia audiens. Cyrill. Al. Adv. Julian. 5, p. 173, οὕτω deo tributa significare ait τὸ παντήκοον. Suicer.]

[Πανθῆμαρ vitiose pro πὰν ἦμαρ. V. Πανῆμαρ.]

[Παντιδερκής. V. Παντοδερκής.]

[Παντίκα, ἡ, Pantica, n. pr. mulieris Cypriæ. Phylarch. ap. Athen. 13, p. 609, B.]

[Παντικάπαιον, τὸ, Panticapæum. Steph. Byz. : Π., πόλις μεγίστη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. (Demosth. p. 933, 12; Theophr. H. Pl. 4, 5, 3; Appian. Mithr. c. 107, 120; Strabo 7, p. 309; 10, p. 454; 11, p. 495.) Ὠκίσθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδὸς ... καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Παντικάπου (παντικάπης cod. Palat.). Ὁ πολίτης Παντικαπαιεύς. Λέγεται καὶ Παντικαπαιάτης. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Παντικάπης Παντικαπαιεύς. (Παντικαπαιεὺς ap. Strabon. 2, p. 74. Παντικαπαίων γῆς 11, p. 494, ubi recte corrigitur Παντικαπαιέων.) Τὸ δὲ Παντικαπαιάτης (Παντικάπης codd. Vratisl. et Salmasiani) κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ. Παντικάπη et Παντικάπαια, ἡ, in Epitome Strabon. 7, p. 89 Huds. p. 367 Cor. Παντικάπαια ap. Ptolem. 3, 6.]

[Παντικάπης, ὁ, Panticapes, fl. Scythiæ. Herodot. 4, 18; 47, 54; Dion. Per. 314; Pomp. Mela 2, 1, 5. Conf. Παντικάπαιον. &]

[Παντίμαθοι, οἱ, Pantimathi, populus Persis subjectus. Herodot. 3, 92.]

[Πάντιμος, ὁ, ἡ, Omnino s. valde honoratus.] Πάντιμον γέρας [νίκης], Honoratissimum munus, Soph. [El. 688. Orph. H. 13, 4; 62, 3; 63, 12; 68, 1; 78, 7. « Const. Porphyr. De imag. Edess. p. 100; Acta S. Petri Archiep. p. 216 Combef. » Boiss. Acta Lugd. ap. Euseb. Hist. eccl. p. 160, D : Πάντιμον προσηγορίαν. Tit. Argol. christian. ap. Le Bas *Inscr. de Morée* 3, p. 230 : Ὁ θεῖος καὶ π. ναός. Hase.]

[Πάντιππος, ὁ, Pantippus s. Panthippus, n. scriptum in fictili. Kramer. *Styl der gr. Thongef.* p. 51. Hase.]

[Πάντισος, ὁ, Pantisus, n. viri in nummo Achaiæ ap. Mionnet. *Descr.* Suppl. vol. 4, p. 12.]

[Παντίτης, ὁ, Pantites, Spartanus. Herodot. 7, 232.]

Παντλήμων [Philippus Anth. Pal. 7, 383], et Dor. Παντλάμων, ὁ, ἡ, ap. Soph. El. p. 87 [v. 150], Omnino miser, infelix, Omnibus modis miser, Miserrimus, Infelicissimus. [Œd. T. 1393. Eur. Hec. 198.]

[Παντοβίας, ὁ, i. q. παμβίας, Omnibus vim inferens, Omnes vincens. Παντοβίης Ἀχέρων Theodorid. Anth. Pal. 7, 732.]

[Παντογένεθλος, ὁ, ἡ, Omnia gignens. Orph. H. 14, 7; 15, 4; 57, 6.]

[Παντογήρως, ὁ, ἡ, Omnibus quasi senium afferens. De somno omnes vincente, qui πανδαμάτωρ ab Homero vocatur, Soph. Ant. 602 : Τὰν (Ζηνὸς δύνασιν) οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως οὔτ' ἄκοποι θεῶν νυ μῆνες.]

[Παντόγνωστος. V. Παντάγνωστος.]

[Παντογόνος, ὁ, ἡ, Omnes generans s. procreans. Joann. Geom. Hymn. 3, 50 : Μῆτερ παντογόνου, θρέπτειρα παντοτρόφου. Boiss. Παντογόνοις Μοίραις orac. Sibyll. ap. Zosim. Hist. 2, 6. Schneid. It. ap. Phleg. Trall. Macrob. p. 203, 16 ed. Westerm. Hase.]

Παντοδαής, ὁ, ἡ, q. d. Omniscius, Qui omnia didicit, Democriti epith. [in epigr.] ap. Diog. L. [9, 44.]

[Παντοδαπάνητος, ὁ, ἡ, Ab omnibus consumtus. Eustath. Opusc. p. 71, 20.]

[Παντοδαπής. V. Παντοδαπός.]

[Παντοδαπία, ἡ, Omnimoda abundantia. Aq. Jes. 66, 11. Schleusn. Παντοδαπίας Nilus Epist. p. 390. G. D.]

Παντοδαπός, ἡ, όν, q. d. Qui est ex omni solo: sequendo interpr. quæ aliis compp. datur. Sed Latine redditur, Omnifarius, Omnigenus, Omnis generis. [Hom. H. in Cer. 402: Ἄνθεσι ... εἰαρινοῖσιν παντοδαποῖς. Æsch. Sept. 357: Π. καρπός. Eurip. Hel. 532: Παντοδαπῆς ἐπὶ γῆς πόδα χρωματιζόμενος. Π. ἄνθρωποι Plato Hipp. maj. p. 282, C. Themist. Or. 26, p. 313, D. Θέατρον παντοδαπῶν ἀνθρώπων Julian. Or. p. 111, B, eodemque sensu θέατρα παντοδαπὰ p. 2, A. Πολλὰ καὶ π. ῥεύματα Plato Phæd. p. 112, E. Τὸ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος Soph. p. 228, E. Ὄψεις παντοδαπαὶ Theæt. p. 156, B. Παντοδαπὰ πολλὰ Xen. De vect. 5, 12, ubi Orellio corrigendum videbatur π. καὶ πολλά. Παντοδαπὰ inscriptus liber Asclepiadis p. 276, 26.] Interdum Varius, Multiplex. Quas duas posteriores interpr. ei dat Bud. ap. Plat.: Παντοδαπός, inquit, Varius, Multiplex: ut π. χρήματα, et similia, ap. Plat. Rep. [9, p. 588, E, π. θηρίον.] Sic παντοδαπώτατος vertit Valde multiplex, in isto Theophrasti l., Ἄπιοι δὲ καὶ μηλέαι ἐν τῷ Πόντῳ καὶ παντοδαπώταται καὶ χρησταί. Apud Aristoph. Ran. [289] θηρίον quoddam, cui nomen datur ἔμπουσα, dicitur fieri παντοδαπόν: sc. τοτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, τοτὲ δ' αὖ γυνή· quin etiam κύων. Ubi παντοδαπὸν γίνεται quidam interpret. Aliud atque aliud fit, In omnes formas se commutat. [De hominibus Plato Rep. 3, p. 398, A: Ἄνδρα δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα. Dio Chr. vol. 1, p. 164: Π. ἦν ἑκάστοτε.] Ap. Synes. παντοδαπὴ ἀρετή, Omnifaria virtus s. Omnigena, s. Omnis generis. Sæpe autem in plur. usurpatur: ut παντοδαπὰ ζῷα ap. [Plat. Epin. p. 981, E, et] Aristot., Animalia omnis generis, s. omne genus, ut etiam Lat. loquuntur interdum. Sic [παντοδαπὰς νόσους ap. Plat. Tim. p. 91, C, et] παντοδαπὰ νοσήματα, ap. Aristoph. [Pl. 667], Morbi omnis generis; vel, mutata structura orationis, Omne morborum genus. Ex Theophr. [Aristoph. Nub. 309] affertur et Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις. [|| Compar. annotavit Phot. p. 379, 14: Παντοδαπώτερον· συγκρίνοντες λέγουσιν. Aristot. H. A. 4, 2: Τῶν δὲ καρκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος. Superlat. Hippocr. p. 288, 7: Ὕδατα παντοδαπώτατα· et fort. eidem p. 365, 29, restituendum: Ὡς πλεῖστα παντοδαπώτατα (vulgo παντοδαπὰ) σιτία. Isocr. De antid. p. 493 ed. Bekk.: Γυμνάσια πλεῖστα καὶ παντοδαπώτατα. Superlativum pro positivo eidem ex cod. Urb. restituit Bekkerus p. 49, D, ego ejusdem codicis ductu p. 223, D, et ex conjectura Pseudo-Demosth. p. 1408, 26. Dio Chrys. vol. 2, p. 364: Τὸ τῆς δόξης ἔοικεν εἶναι παντοδαπώτατον.] || Affertur etiam Παντοδαπής, ex Aristot. Θαυμ. ἀκουσμ. [c. 84 et 94: Ὕλην παντοδαπήν, ubi libri quidam παντοδαπῆ. Idem vitium in cod. uno Bekkeri H. A. 9, 49, p. 632, 24. G. D.] Sed addit Bud., a quo affertur, Nisi sit menda. Quibus verbis, suspectum sibi fuisse, aperte ostendit. Verum suspicionem eam si non tollunt, at certe minuunt Dionys. Areop. et Herodianus, ap. quos etiam reperitur. Locus Herodiani est 5, p. 511 meæ ed. [c. 6, 19]: Ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαποῦς δᾳδουχίας. Possit tamen aliquis rursum suspicari ab ipso auctore παντοδαπῆς [quod nunc ex codd. restitutum], non παντοδαποῦς scriptum fuisse, præsertim quum in eadem pag. declinationem illam, non hanc usurpet, scribens, Ἐσθῆτάς τε καὶ ὀθόνας παντοδαπάς. Alioqui pro illo παντοδαποῦς facere posset [ἀλλοδαπής et] ὁμοδαπής, quod supra ex VV. LL. attuli, si aliquo testimonio confirmatum ibi esset. [Favorini liber περὶ παντοδαποῦς ὕλης, memoratus ab Etym. M. p. 712, 48, si sic inscriptus fuit ab ipso, non mirandum in hujus scriptoris barbarie, toties notata ab Phrynicho. Παντοδαπῆ κόπρον dixit Etym. M. p. 204, 23. Παντοδαποῦς φύσεως Severus in Allatii Exc. p. 232, sec. codicem Vat. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 892: nam Allatius παντοδαπῆς edidit. Φυτοῖς παντοδαποῖσι Asterius p. 28, B ed. Combef.; sed παντοδαπὰ p. 165, E. Παντοδαπῇ Jo. Cinnam. p. 55, D: sed παντοδαπὰ p. 86, C. Παντοδαπεῖ ξίφει Joseph. Genes. p. 57, D; sed idem alibi παντοδαπαῖς. G. Dind.]

Παντοδαπῶς, Omnifariam, Omnibus modis, Omni modo. Uno verbo, Omnimode, quo Lucr. utitur. Extat ap. Aristot. Eth. 2, 6, pentameter, sine auctoris nomine, in quo ἁπλῶς et παντοδαπῶς inter se opp. Ejus enim pentametri verba hæc sunt, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Ubi quidam παντοδαπῶς interpr. Multis modis; ego malim, magis ad verbum, Omnibus modis. [Plato Parm. p. 129, E, Leg. 8, p. 842, C. Aristot. Eth. Nic. 1, 11: Πρὸς τοὺς γονεῖς π. ἔχειν αὐτοὺς ἐνδέχεται. G. D. Julian. Contra Christ. p. 143, 24: Φθαρτά, καὶ μετάβλητα, καὶ π. τρεπόμενα. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 331, 9 ed. Gaisf.: Π. πεποικιλμένοι. Synes. p. 43, 33: Ὁ π. ἔχων τοῦ λόγου, Omnimoda eruditione refertissimus. Id. p. 10, 16: Τὰ π. ἀντικείμενα. Hase.]

[Παντοδερκής, ὁ, ἡ, Omnia cernens. Const. Manass. Amat. 2, 74: Οὐ τὰς θεοῦ παντοδερκεῖς (legitur παντιδερκεῖς) καὶ πανοπτρίας κόρας. Anon.]

[Παντοδεχής, ὁ, ἡ, Omnes s. Omnia recipiens. Const. Manass. Amat. 4, 6, πανδοχὲς φρούριον, de Orco. Boiss.]

[Παντοδήλητος, ὁ, ἡ, Omnibus nocens. Nicet. Annal. 8, 7. Schneid.]

[Παντοδίαιτος, ὁ, ἡ, Omnia absumens. Orph. H. in Vulc. 65, 5: Παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε.]

[Παντοδίδακτος, ὁ, ἡ, In rebus omnibus eruditus. Orac. Sibyll. ap. Lactant. Inst. 1, 7, 9: Πάντοφε, παντοδίδακτε ... δαῖμον. Struv. Eadem ap. Phleg. Trall. Mirab. p. 134, 23 ed. West.: Σεμνὴν Πλουτωνίδα π. Hase.]

[Παντοδότειρα, ἡ, Omnium largitrix. Orph. H. 39, 3; 58, 18.]

[Παντοδόχος, ὁ, ἡ, Omnes excipiens. Const. Manass. Chron. 4308: Γῇ τῇ π. Boiss.]

Παντοδύναμος, ὁ, ἡ, Omnipotens. Greg. [lxx Sap. 7, 23; 11, 18; 18, 15. Const. Manass. Chron. 1025. » Schol. Æsch. Sept. 172. Proclus Eptanus p. 17. Παντοδυνάμενος ἰατρὸς Joann. Hierosol. Vita Joann. Damasc. p. 253, 7 ed. Major. » Boisson. Vitiose pro παντοδύναμος.]

[Παντοδυνάστης, ὁ, Omnipotens, Gl. Hymn. Orph. 11, 4; 44, 2.]

[Παντοεθνής, ὁ, ἡ, Ex omnibus nationibus conflatus; vox, ut videtur, ab ipso HSt. formata præf. in ed. A. Gellii, Paris. 1585, in-8°, p. 13. Hase.]

[Παντοειδής, ὁ, ἡ, Omnigenus, Omniformis. Œcum. In Apoc. ed. Cramer. p. 240, 8: Ποικίλην δὲ καὶ π. φαντασίαν. Hase.]

[Παντοεπής, ὁ, ἡ, Omniloquus, Multiloquus. Adamant. Physiogn. 2, 27, p. 428. Quod παντολόγος dixit Polemo p. 245.]

[Παντοεργός, ὁ, ἡ, Omnia perficiens. Philolaus ap. Stob. Eclog. phys. vol. 1, p. 8: Παντελὴς καὶ π. δύναμις. Const. Manass. Chron. 232: Ἔπλασε καὶ τὸν ἄνθρωπον παντοεργοῖς παλάμαις. Conf. Παντουργός.]

[Παντοθαλής, ὁ, ἡ, Omni parte florens. Orph. H. 33, 16.]

Πάντοθεν [De accentu v. Eustath. p. 174, 17. A quibusdam παντόθεν scriptum παροξυτόνως, propter accentum genitivi παντός: v. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 605, 16], Undique, Undiquaque. Hom. [Il. N, 28: Π. ἐκ κευθμῶν· O, 623: Ὁ λαμπόμενος πυρὶ π.] Od. Ξ, [270]: Περὶ γὰρ κακὰ π. ἔστη. [Herodot. 7, 225; Pind. Pyth. 3, 94; Æsch. Ag. 1370; Soph. Œd. Col. 1240; Eurip. Inon. fr. 13 ed. Matth.; Plato Critia p. 117, E; Diodor. 18, 28.] Apud Epicurum, Π. εἰσπληροῦσθαι τῶν ἡδονῶν, Cic. vertit Undique compleri voluptatibus, p. 55 mei Cic. Lex. [Cum genit. Arat. 455: Πάντ' ἀστέρες... πάντοθεν εἰδώλων δυωκαίδεκα δινεύονται. || Πάντοθε Theocr. 17, 97, Lucill. Anth. Pal. 11, 85, et var. lect. ap. Herodot. 7, 225.]

Πάντοθι, Ubique. [Per πανταχοῦ exp. Hesych. Aratus 743: Ἐκ Διὸς ἤδη πάντα πεφασμένα π. κεῖται. Meleag. Anth. Pal. 4, 1, 47; Nonn. Dion. 14, 169. De accentu Apollon. in Bekk. Anecd. p. 607, 30.]

[Παντοθρέπτειρα, ἡ, Omnium altrix. Const. Manass Chron. 30.]

[Παντόθυρος, ὁ, ἡ, Undique foribus munitus. Epiphan. t. 2, p. 270, C: Π. δεσμωτήριον. Hase.]

Παντοῖος, οία, οῖον, Omnigenus, Omnifarius, Omnimodus: quibus utor, quod ab Omnis sint derivata; sed hæc composita sunt, quum παντοῖος sit quidem itidem a πᾶν significante Omne, sed compositione careat. Vel Varius, Multiplex. Hom. Il. [B, 397: Κύματα παντοίων ἀνέμων·] Γ, [202]: Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά. [X, 268: Παντοίης ἀρετῆς· Od. Z, 234: Τέχνην π. O, 246: Π. φιλότητα. Pind. Nem. 8, 71: Π. χρεῖαι. Soph. El. 134: Παντοίας φιλότητος... χάριν· Œd. T. 915: Λύπαισι παντοίαισι. Eur. Alc. 750: Π. χθονός· Med. 845: Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς. Aristoph. Thesm. 388: Πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.] Usus ejus est et in prosa, ut παντοῖα σιτία, Cibaria omnis generis. [Plato Leg. 8, p. 833, B: Δι' ὀρῶν τε καὶ παντοίας χώρας· 2, p. 665, E: Ἐν παντοίοις ἀνθρώποις· Phileb. p. 15, D: Πολλῆς καὶ παντοίας μάχης· 30, B: Πᾶσαν καὶ π. σοφίαν.] Gregor. autem dixit aliquem esse παντοῖον ταῖς ἐπινοίαις, p. 113: Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψει, οὐδ' ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις, Ne si quidem sese in omnes verterit facies, Bud. Quæ expos. fortasse convenire possit isti Herodoti l. [8, 10]: Παντοῖοι ἐγένοντο δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. [9, 109: Π. ἐγίνετο, οὐ βουλόμενος δοῦναι. Seq. infin. 3, 124: Παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτεα, i. e. δεομένη μή... Similis breviloquentiæ exx. indicavi in annot. ad Aristoph. Eq. 1273. Cum ὑπὲρ Plut. V. Marii c. 30: Παντοῖος γενόμενος ὑπὲρ τοῦ σῶσαι τοὺς ἄνδρας. G. D.] Lucian. item sæpe dicit παντοῖον γίγνεσθαι, item παντοῖον εἶναι: Nigr. [c. 4]: Αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην. [Aristid. vol. 1, p. 342: Ἀναγινώσκων δῆλος ἦν π. γενόμενος ἱστάμενός τε πολλαχοῦ τῶν γραμμάτων καὶ στρεφόμενος.] Usurpatur equidem hoc genus loquendi ad exprimendam ἀπορίαν: ut apparet ex quodam Ejusd. l., in quo dicit παντοῖος ὑπ' ἀπορίας, Pro lapsu in sal. [c. 1]: Ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἴδιόν τε καὶ ἠρυθρίων, καὶ π. ἦν ὑπ' ἀπορίας.

[Παντοιοτρόπως, Omnimode. Saracen. Sylburg. p. 34. Boiss. Vita Nili jun. p. 66, 14: Ἠγωνίζετο π. Hieracosoph. p. 98, c. 94. Hase.]

Παντοίως, Omnifarie, Omnibus modis. [Herodot. 7, 211; Plato Rep. 8, p. 559, D, Leg. 4, p. 709, A; Dio Cass. 50, 22.] Herodian. 4, [8, 2]: Καὶ τήν τε μνήμην αὐτοῦ π. ἀνενεώσατο, Omnibus modis, Polit. [Galen. vol. 4, p. 87, 9: Χώρα π. ἀσφαλής ἐστιν. Id. ib. p. 680, 3: Διαφέρουσα π. 17, 17: Π. αὐτὸ παρασκευάζουσα (natura)· vol. 19, p. 34, 3: Π. ἐξειργασμένην. Theophil. protosp. p. 17, 23 Ermerins.: Π. ὑπαλλαττομένων. Theod. Scythop. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 94, 21: Π. ἐκβάλλοντας. Hase.]

[Παντοκατάλληλος, ὁ, ἡ, Omni ex parte sibi æqualis. Nicet. Eugen. 6, 49: Τὴν π. εὐαρμοστίαν.]

[Παντοκράτειρα, ἡ, Omnium imperatrix, Omnipotens. Orph. H. 9, 4; 28, 10.]

[Παντοκρατής, ὁ, ἡ, Omnipotens. Anon. Hymn. in Virg. 17.]

[Παντοκράτητος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Jo. Jejun. Confess. p. 85, D: Π. καὶ δυσαπόστατον πάθος. Jo. monach. ib. p. 105, C et 116, E. Hase.]

Παντοκρατορία, ἡ, q. d. Omnipotentia. [Sirac. 19, 18. Scriptor ignotus in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 2, p. 55. Boiss. Pseudochrys. t. 10, p. 876, D ed. Par. alt. Actt. Concc. t. 3, col. 1092, 23. Ib. col. 1113, 28: Τῆς αὐτοῦ π. συνεργούσης. Hase.]

Παντοκρατορικός, ἡ, όν, Ad omnipotentem Deum pertinens, Ad divinam omnipotentiam, Ab omnipotente Deo proficiscens: ἕδρα, ῥίζα, Dionys. Areop. [Clem. Alex. Strom. p. 564, 17. In παντοκρατορινοῖ corruptum ap. Eustath. Opusc. p. 322, 80. G. D. Epith. Trinitatis ap. Areth. in Apocal. ed. Cramer. p. 176, 15; 185, 21. Adv. Παντοκρατορικῶς Epanag. Basil. ed. Zachar. p. 70, 13: Αὐτοκρατορικῶς τε καὶ π., Ex potestate et plenipotentia nostra. Hase.]

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, Omnipotens. Solius Dei epitheton. Extat ap. lxx [Sam. 2, 5, 10; 7, 8; Job. 5, 17]; item in N. T. [Ep. ad Corinth. 2, 6, 18, et in Apocalypsi septies. Hesych.: Π., ὁ θεός, πάντων κρατῶν. De hac voce pluribus agunt Gregor. Nyss. vol. 2, p. 467, Theophil. Ad Autol. p. 246, Dionys. Areop. De div. nom. p. 658, 659, ad eumque Pachymeres p. 665. Suicer. Philo vol. 1, p. 271, 43. Vocativum ὦ παντοκράτωρ ponit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1244.]

[Παντοκτίστης, ὁ, Omnium conditor. Just. Mart. Epist. p. 237, A; Andr. Cret. p. 4, 145. Kall.]

[Παντοκτίστωρ, ορος, ὁ, idem. Const. Manass. Chron. 27. Boiss. Sic ed. Meursii. Nunc κοσμοκτίστωρ ex codd. legitur.]

[Παντοκώκη vitiose pro ποντοκώκη, quod v.]

Παντολάβος, ὁ, Qui omnia accipit, s. potius ex omnibus accipit: Gall. *Qui prend à toutes mains.* Pantolabus, Horatio [Sat. 1, 8, 11; 2, 1, 22] nomen est scurræ.

[Παντόλεθρος, ὁ, ἡ, i. q. πανόλεθρος. Παντολέθρου φθόρου Const. Manass. Chron. 278.]

[Παντολέτειρα, ἡ, Omnium perditrix. Orph. H. 25, 2.]

[Παντολέτης, ὁ, Omnium perditor. Greg. Naz. Kall.]

Παντολέτωρ, ορος, ὁ, Exitium omnibus afferens, Omnia perdens et labefactans. [Antiphanes Anth. Pal. 11, 348.]

[Παντολέων. V. Πανταλέων.]

Παντολιγοχρόνιος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ παντελῶς ὀλιγοχρόνιος [ut exp. Suidas, ex Dioscor. Anth. Pal. 7, 167], Qui omnino s. admodum exigui brevisque temporis est.

[Παντόλμης, ὁ, Omnia audens. Const. Manass. Chron. 3550: Τύραννε παντόλμα δολοπλόκε. Boiss. Scribendum πάντολμε ex altero codice. G. Dind.]

[Παντολμία, ἡ, Audacia ad omne facinus. Georg. Al. Vita Crys. t. 8, p. 212, 44: Ἡ π. καὶ τυραννία. Hase.]

[Παντολμίας, ὁ, i. q. πάντολμος. Παντολμίαι ap. Adamant. Physiogn. 1, 10, p. 351, nisi πάντολμοι corrigendum. Schneid. Œcum. In Apoc. ed. Cramer. p. 307, 25: Τὸν π. ἀστέρα. Hase.]

[Πάντολμος, ὁ, ἡ.] Παντότολμος s. Πάντολμος, Omnia audens, Omnibus in rebus audax, Audacissimus. Priore utitur [Æsch. Ag. 221: Τὸ π. 1237: Ἡ π.] Greg. Naz. in Tragœdia quæ inscribitur Christus Patiens; posteriore autem [Æsch. Sept. 671: Φωτὶ παντόλμου φρένας· Choeph. 430: Δαΐα πάντολμε μᾶτερ· Eurip. [Suppl. 1075, Iph. A. 913.] Sic et Epigr. [Anth. Plan. 1, 15]: Δεινὴ πάντολμος ἀνάγκη. [Dionys. A. R. 4, 2?: Π. γαμετή. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 248: Ὦ παλάμη π. » Pro παντότολμος Niceph. Greg. 7, 5, p. 145, E, F, margo πάντολμος exhibet, quod legitur 14, 10, p. 463, F. » Lobeck. ad Phryn. p. 673.]

[Παντόλογον, τό, Summa summarum. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 111. Hase.]

[Παντολόγος, ὁ, ἡ, Omniloquus, Multiloquus. V. Παντοεπής.]

Παντολουτρίδια, vasa medicorum supellectilis, teste Polluce 10, c. 10 [§ 46], afferente ex Antiphanis Τραυματίᾳ, Κατεσκευασμένος λαμπρότατον ἰατρὸν, οὐ χαλκοῖς παντολουτριδίοις. [Recta scriptura ἰατρεῖον ὑάλοις πάνυ λουτηρίοισιν restituta ex 4, 183.]

[Παντομάντειραι Μοῖραι Hesych. Ex πανδαμάτειραι aut, ut aliis placeat, παντοκράντειραι corruptum videtur Lobeckio Aglaoph. p. 816.]

[Παντομάτριον, τό, Pantomatrium. Steph. Byz.: Π., πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Παντομάτριος ... ἢ Παντοματριεύς.]

[Παντομετάβολος, ὁ, Dardanarius, Gl.]

[Παντομήτωρ, ἡ, Omnium mater. Const. Manass. Chron. 282: Ἕδας τῆς παντομήτορος· ubi duo codd. πρωτομήτορος.]

[Παντομιγής, ὁ, ἡ.] Παντομιγής, Ex omnibus mixtum: Suidæ πολυειδές, in exemplum afferenti [ex Eunapio]: Εἴ που τι χωρίον παντομιγές τε καὶ εὔκαρπον ὑπάρχοι, ὁ δεσπότης εὐθὺς συνέρραπτο κατηγορίας πεπλασμένης· ubi παντομιγὲς χωρίον est In quo omnis generis plantæ fructusque sunt veluti mixti. [Eunap. t. 1, p. 513, 10 ed. Boisson. Id. ib. p. 10, 22: Παντομιγὲς πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆμά τι γέγονεν. Hase.]

Παντόμιμος, ὁ, ἡ, Omnium personarum imitator effictorque, Bud.; Omnis generis gestis imitans et exprimens, ut παντόμιμος ὀρχηστής [Zosim. 1, 6], ὀρχηστής, ap. Suid. [s. v. Ἀθηνόδωρος Στωϊκὸς et Ὀρχηστής.] Peculiariter de saltatore dicitur Qui omnes gestus imitatur, ut ex Luciano patet, ap. quem quidam

quum vidisset quinque personas uni saltatori præparari, et ex astantibus rogans qui saltaturi essent, cognovisset eum unicum personas illas acturum, ait [De saltat. c. 66] : Ἐλελήθεις, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων· quibus verbis subjicit Lucian. : Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. Huc pertinet quod supra in Μιμητικὸς dicit de Proteo. Pro ejusmodi saltatore a Quint. quoque capitur 6, 3 : Nam et finitione usus est Augustus de pantomimis duobus, qui alternis gestibus contendebant, quum eorum alterum saltatorem dixit, alterum interpellatorem.

[Παντομισής, ὁ, ἡ, Omnibus exosus. Æsch. Eum. 647 : Ὦ παντομισῆ κνώδαλα. Joseph. Genesius p. 41, A : Τῆς παντομισοῦς ἀποστάσεως. G. Dind.]

[Παντόμορφος, ὁ, ἡ, Omniformis, Multiformis. Soph. fr. 548 : Τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι. Hippocr. Epist. p. 1289, 54 : Παντόμορφα σπλάγχνων γένη. Lycophro 1393 : Τῆς π. βασσάρας. G. D. Herm. Trismeg. p. 22, 46 : Π. ὁ κόσμος. Id. p. 16, 39 : Παντομόρφου ἰδέας. Hase.]

[Παντόμωρος, ὁ, ἡ, ap. Polemon. Phys. 1, 11, p. 250. Lectio vitiosa. Apud Adamant. p. 398 πάνυ βορόν. Fortasse igitur παντόβορον scribendum.]

[Παντόνια, παντοδαπά, gl. vitiosa Hesychii. Παντοῖα contra seriem Albert.]

[Παντονίκης, ὁ, Omnium certaminum victor. Dio Cass. 63, 10.]

[Παντοπάθεια, ἡ, Imbecillitas qua ad omnia patienda sumus expositi. Œcum. In Apoc. ed. Cramer. p. 305, 30. Hase.]

[Παντοπαθής, ὁ, ἡ, Omnia patiens. Clem. Hom. 4, 15, et alibi. Kall. Sensu obsceno Manetho 5, 283 : Μοιχοὺς καὶ λάγνους καὶ παντοπαθεῖς ἐποίησεν. Conf. Παμπαθής. Statyll. Flaccus Anth. Pal. 5, 5 : Τῆς ἐπιόρκου παντοπαθῆ κούρης αἴσχεα δερκόμενος.]

[Παντοπλανής, ὁ, Omnivagus, Gl.]

[Παντοποιός, ὁ, ἡ, Omnia efficiens. Poeta chemicus post Pallad. De febr. p. 149 : Φύσιν ... τὴν π. Boiss. De homine vecordis nequitiæ Theophr. Char. c. 6. Hemst. Ptol. Tetrab. p. 160, 17. Georg. Pis. Hex. v. 279 : Π. ἐξουσία. Hase.]

[Παντόπομπος, ὁ, ἡ, Quoquoversum missus. Theodos. Diac. Acr. 1, 34 : Τὰς παντοπόμπους καὶ σοφὰς στρατηγίας. Boiss.]

[Παντοπόρος, ὁ, ἡ, Ad omnia callidus. Soph. Antig. 369.]

[Παντοπράκτης, ὁ, Omnia faciens. Ptol. Tetrab. p. 166, 22. Hase.]

Παντόπτης s. Παντόπτας, ὁ, Dorice, i. q. πανόπτης [Qui omnia cernit. Æsch. Suppl. 145 : Πατὴρ ὁ παντόπτης· fr. 178 : Παντόπτας Ἥλιος. Soph. Œd. C. 1086 : Παντόπτα Ζεῦ. Aristoph. Av. 1058].

Παντοπωλεῖον, τό, Locus ubi omnis generis res veneunt, Forum publicum, Pollux [7, 16. Plato Rep. 8, p. 557, D : Ὥσπερ εἰς παντοπωλεῖον ἀφικομένῳ πολιτειῶν. Ad quem l. respicit Plut. V. Dion. c. 53. G. D. Jo. Chrys. t. 9, p. 91, B ed. Paris. alt. : Ἀπὸ τῶν π., ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐργαστηρίων. Evagr. Hist. eccl. 2, 13 : Ἀέχνον πρὸς παντοπωλεῖον ἐνεγκεῖν. Hase.]

[Παντοπωλέω, Omnis generis res vendo. Favorin. s. v. Γελγοπωλεῖν.]

Παντοπώλης, ὁ, Qui omnis generis res venales vendit. [Etym. M. p. 786, 7.] Pollux [7, 16] : Οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι. [Anthippus Athenæi 9, p. 404, A. Male παντοπώλης ap. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 13, 11.]

Παντοπωλία, ἡ, Omnis generis rerum venditio, Pollux [7, 16] ex Archippo comico, i. q. παμπρασία.

[Παντοπῶλις, ιδος, ἡ, Quæ omnis generis res venales vendit. Jo. Chrys. in Ep. ad Coloss. serm. 12, vol. 4, p. 155, 42 : Παντοπώλιδος καὶ λαχανοπώλιδος καὶ δημιουργοῦ ταῦτα. Seager. Favorin. p. 570, 3.]

[Παντόρδανος, ὁ, Pantordanus, Cleandri filius. Arrian. Anab. 2, 9, 4.]

[Παντορέκτης, ὁ, Omnia perpetrans, Quidvis facere audax. Anacreont. 10, 11 : Ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν Ἔρωτι παντορέκτῃ. Porphyr. De abstin. 1, 42 : Τοῦτο καὶ τῶν κυνικῶν τινας παντορέκτας ἐποίησε. Unde corrigendus Julian. Or. 6, p. 197, B : Τοῦτο γὰρ πολλοὶ τοῦ Διογένους ζηλώσαντες ἐγένοντο παντορέκται (legitur

παντοραῖκται), καὶ μιαροὶ καὶ τῶν θηρίων οὐδὲ ἑνὸς κρείττους· de quo monuit Wyttenb. Ep. crit. p. 239. Euseb. Dem. ev. p. 117, C, discipulos Jesu negat παντορέκτας γεγονέναι. Quibus in locis omnibus derivandum est ab verbo ῥέζω, unde substantivum factum est ῥέκτης, quod suo loco annotabimus. Παντορέκται Adamant. Physiogn. 1, 13, p. 355, ubi Polemo 1, 6, πάντων ἐπιθυμοῦντας habet; item 2, 7, p. 428, παντορέκται, παντοεπεῖς, ubi alter 1, 7, p. 245, παντεπίθυμοι, παντολόγοι· ut παντορέκτης apud Adamantium ab ὀρέκτειν derivandum videri possit, quod per ἐπιθυμεῖν exp. Hesych.]

[Παντόρευστος in glossis chymicis mss. ἐστὶν αἰθάλη ἡ ἀπὸ πάντων ῥέουσα, τουτέστι τὸ ὕδωρ τὸ ἄθικτον. Du.]

Πάντοσε, Quoquoversum, In omnem partem. Hom. Il. [E, 108 : Πάντοσ' ἐποιχόμενος· N, 649 : Π. παπταίνων·] M, [266] : Πάντοσε φοιτήτην. Idem [Il. Γ, 347, E, 300, al.] dicit ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, s. πάντοσε ἴσην, ut in quibusdam exempll. [male] scriptum est. Exp. autem Undique æqualem, Undiquaque, ob rotunditatem sc. Hesych. quoque πάντοσ' ἐΐσης exp. πανταχόσε στρογγύλης, cui alioqui πάντοσε est εἰς πάντα τόπον, et πανταχοῦ. [Od. P, 209 : Ἄλσος π. κυκλοτερές· A, 606 : Οἰωνῶν πάντοσ' ἀτυζομένων. Xenoph. Anab. 7, 2, 23 : Ἐπρέσβευσεν αὐτῷ π. Hell. 7, 4, 4 : Πέμψαντες φρουρὰς πάντοσε ὅποι ... Ages. 2, 13 : Τραύματα ἔχων π.] Bud. πάντοσε exp. etiam Quoquo gentium.

[Παντόσεμνος, ὁ, ἡ, Omnibus venerabilis. Ἀνὴρ Æsch. Eum. 639.]

[Παντόσοφος, ὁ, ἡ, i. q. πάνσοφος. Plato com. ap. Hephæst. 15, p. 91 : Θεατῶν ξύλλογε παντοσόφων.]

[Παντοστεγής, ὁ, ἡ, Omnes tegens. Const. Manass. Chron. 40 : Παντοστεγῆ δημιουργήσας στέγην.]

[Παντόστικτος, ὁ, ἡ, Totus variegatus. Const. Manass. Chron. 253 : Π. παρδάλεις.]

Παντόσυνος, compositum non est : significans i. q. παντοῖος, Omnigenus, Varius; nam ex Eur. [Iph. A. 761] affertur παντόσυνοι θεοῦ ἀνάγκαι, pro Sortes dei variæ omnis generis. [Vitiose pro μαντόσυνοι.]

[Παντοταρβητος, ὁ, ἡ, Omnibus extimendus. Nicet. Eugen. 5, 343 : Ὡς μὴ ... τὸ σὺν κινηθῇ π. κράτος. Boiss.]

Πάντοτε, temporis adverbium, Omni tempore, Semper : sicut et διαπαντὸς eam signif. interdum habere videmus. Phrynichus tamen [p. 103, Mœris p. 319, Suidas s. v. Ἑκάστοτε, Zonaras p. 1526, et Thom. M. p. 678] hoc vocabulo nos uti vetat, usum alioqui τοῦ διαπαντός, sicut et τοῦ ἑκάστοτε, permittens. Sæpe occurrit in N. T. [Matth. 26, 11; Marc. 14, 7; Luc. 15, 31. Herodiani, Plutarchi, Athenæi locos attulit Trillerus ad Thom. M., Dionysii Hal., Josephi, Achillis Tatii et Diogenis Laertii Kypkius Obs. in N. T. vol. 1, p. 303. Quibus addenda exx. Ptolemæi Tetrabiblo p. 46, 48, 58, 102, 104, 129, 132, 174, Clementis Al. Pæd. 2, 10, p. 194, C; 3, 5, p. 232, B, Strom. 2, p. 421, A; 5, p. 590, B; 6, p. 693, B; 7, p. 702, B; 729, D; 732, A; 746, B, Palladæ Alexandrini Anth. Pal. 9, 167; 10, 87, Apollonii De syntaxi p. 28, 4; 43, 30; 130, 20; 143, 17; 153, 2; 173, 2; 316, 8; 326, 2, (qui idem sæpe habet ἀπάντοτε), aliorumque grammaticorum, ut schol. Apoll. Rh. 1, 855, 1351; 2, 276; 3, 40; 4, 57. Sturz. De dial. Maced. p. 187.]

[Παντοτέκτων, ὁ, Omnium opifex. Τεχνίτης π. Const. Manass. Chron. 50. Boiss.]

Παντοτελής, ὁ, ἡ, i. q. ὁλοτελής.

[Παντοτεχνής, ὁ, ἡ, Omnium artium peritus. Hymn. Orph. 9, 20 inter epitheta Naturæ : Παντοτεχνής, πλάστειρα, πολύκτιτε.]

[Παντότης, ητος, ἡ, Id quod omne dicimus. Damasc. De princip. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 196 : Ὅρος γάρ τις ἡ π. καὶ ἤδη περίληψις. Kall.]

[Παντοτινάκτης, ὁ, Omnia quatiens s. concutiens, movens. Epith. Jovis παντοτινάκτα in Hymno Orph. 14, 8.]

Παντοτόκος, ἡ, Omnia pariens, Quæ parit quidvis. Quod epith. terræ convenit : sicut et παμμήτωρ, quod est Omnium mater, Omniparens [Gl.]

[Παντότολμος. V. Πάντολμος.]

Παντότροφος [immo Παντοτρόφος, quod Omniparens exp. Gl. Hesych. : Παμβώτις τύχη, ἐλπὶς παντοτρόφος. Orac. Sibyll. ap. Theophil. Ad Autol. 2, 52, p. 234 :

Θεὸν παντοτρόφον, quod male παντατρόφον scriptum ap. Lactant. Inst. 4, 6, 5. In fr. Æschyli 178 (ap. Strabon. 1, p. 33) : Λίμναν παντοτρόφον Αἰθιόπων, recte Lobeckius correxisse videtur πάντων τροφόν], sive Πάντροφος, ὁ, Omnium nutritor et altor, Omnibus alimentum præbens, epitheton, dei vel terræ παμμήτορος. [Terræ ap. Meleagrum Anth. Pal. 7, 476, 9 : Γᾶ παντρόφε· et recto accentu πάντροφε in Hymno Orph. 25, 2. Ib. 9, 12 : Πάντροφε κούρη (Natura). Π. αἰὼν Nonn. Joann. c. 9, 154. Πάντροφος πελειάς, Columba ubique nutrimenta inveniens, ap. Æsch. Sept. 294; ubi tamen præferenda videtur codicis Medicei scriptura πάντρομος, licet πάντροφος suis in libris legerint Eustath. p. 1602, 6 et Tzetz. ad Lycophr. 86.]

[Παντουργία, ἡ, i. q. πανουργία. Georg. Pisid. Hex. v. 46 et 1880.]

[Παντουργικός, ἡ, όν. Τὸ παντουργικόν, Vis omnia efficiendi. Cyrill. Al. In Jo. p. 493 : Ἔχει ... Ἰησοῦς ... ἀπὸ θείας φύσεως τὸ π. ὡς θεός. Suicer. Passio Martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 447, 28 : Τῇ π. Τριάδι, Omnium rerum effectrici. Hase.]

[Παντουργός, ὁ, ἡ, Omnia audens. Soph. Aj. 445 : Φωτὶ παντουργῷ φρένας. Schol. πάντα πράττοντι καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ, πανούργῳ καὶ ἀναιδεῖ. Eustath. p. 524, 37 : Τὸ πανοῦργος καὶ παντουργός, εἰ καὶ λέξις ἡ αὐτὴ ἀμφοῖν ἔγκειται, τὸ ἔργον δηλαδή, ἀλλ' ἔχουσι διαφορὰν παρὰ τοῖς ὕστερον, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἄνδρα παντουργὸν τὸν Ὀδυσσέα εἰπὼν, εἰς ταυτὸν ἄγειν δοκεῖ ἑκάτερα. De deo rerum omnium creatore dici annotavit idem p. 29, 30; 647, 31; 1357, 1. Hoc sensu Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 520, 16 : Θάλασσα, τὸ μέγα κτίσμα τοῦ παντουργοῦ.]

[Παντοῦχος, ὁ, ἡ, Omnia habens s. continens. Damasc. De princip. p. 184, 364 ed. Kopp., Herennius philos. ibidem editus p. 403 et in Maii Auct. class. vol. 9, p. 585 et 591. Osann.]

[Παντοφαγία, ἡ, Rerum omnium esus, Voracitas. Joseph. De Macc. 2 : Π., λαιμαργία· ex eoque Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 28, 13. G. D. Ant. Melissa p. 110, 30 : Τὸ ἄπληστον τῆς π. Hase.]

[Παντοφάγος, ὁ, ἡ, i. q. παμφάγος, Omnia devorans, Vorax. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 213 : Δέμας ... περὶ δέρματι παντοφάγῳ. Const. Manass. Chron. 3659 : Φάρυγξ ἡ π. 6023 : Ἅδης ὁ π.]

[Παντοφανής, ὁ, ἡ, Totus lucens, Lucidissimus. Const. Manass. Chron. 4483 de luna : Π. ὁ λύχνος. Boiss. Alex. De inv. cruc. p. 29, C Grets. : Ἀειφανὴς καὶ π. Hase.]

[Παντοφάρυγξ, ap. Eustath. p. 1837, 39, vitiose pro παντοφάρυγξ, quod v.]

[Παντόφθαλμος, ὁ, ἡ, Omni ex parte oculatus. Aristoph. fr. 525 : Ἴκτινα παντόφθαλμον ἁρπαγῆς τρέφων.]

[Παντοφόβος, ὁ, ἡ, Omnia timens. Cœl. Aurel. Acut. morb. 3, 12 : Andreæ sectatores memorant esse pantaphobos (scribendum pantophobos), quos nos omnipavos dicere poterimus, siquidem omnia timere dicantur.]

[Παντοφόρος, ὁ, ἡ, Omnia ferens, Fertilissimus. Π. χώρα Aristot. Pol. 7, 5.]

[Παντοφυής, ὁ, ἡ, Omnia producens, Feracissimus. Diog. L. 6, 18 : Ὁ Τίμων διὰ τὸ πλῆθος (τῶν συγγραμμάτων) ἐπιτιμῶν αὐτῷ (Antistheni) παντοφυῆ φλέδονά φησιν αὐτόν. De Pane Hymn. Orph. 10, 10 : Παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον.]

[Παντόφυρτος, ὁ, ἡ, i. q. πάμφυρτος, Mixtus ex omnibus. Æsch. Eum. 554 : Τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄγοντ' ἄνευ δίκας.]

[Παντόχροος (contr. Παντόχρους), ὁ, ἡ, Omnicolor. Hymn. Orph. 42, 4, ubi est epitheton Horarum. Const. Manass. Chron. 122 : Ὁ πέπλος οὐρανοῦ παντόχρους ἐκράτει.]

[Παντόχυτος, ὁ, ἡ, In omnes partes diffusus. Const. Manass. Chron. 43 : Τὴν π. φύσιν τὴν ὑδατίαν.]

[Πάντρητος, ὁ, ἡ, Plane perforatus. Plut. Mor. p. 853, E : Αὐλοῦ πάντρητον ἀνασπάσας, Omnibus tibiæ apertis foraminibus. Angl. Partem quandam tibiæ, qua sublata tibia clarius sonet, intelligit Schneider.]

[Πάντρομος, ὁ, ἡ, Valde trepidans, Quidvis timens. Π. πελειὰς Æsch. Sept. 294 ex cod. Med., ubi vulgo πάντροφος.]

[Πάντροπος, ὁ, ἡ, Penitus in fugam versus. Æsch. Sept. 955 : Τετραμμένου παντρόπῳ φυγῇ γένους.]

[Πάντροφος. V. Παντοτρόφος.]

[Παντώνυμος, ὁ, Ab omnibus nominatus, celebratus. Epigr. ap. Letronn. in *Journ. des Sav.* 1830, m. August. p. 503 : Φοίβου καὶ Μουσῶν ὁ θέραψ παντώνυμος ἦκεν. Osann.]

Πάντως, Omnino, Omnibus modis, Prorsus. [Hom. Il. Θ, 450 : Πάντως ... οὐκ ἄν με τρέψειαν· Od. T, 91 : Π. ... οὔτι με λήθεις. Herodot. 9, 35 : Π. συνεχώρεόν οἱ· 7, 157 : Π. κου πυνθάνεαι· 5, 34 : Οὐδὲν π. προσεδέκοντο ἐπὶ σφέας τὸν στόλον ὁρμήσεσθαι· 65 : Οὐδέν τι π. ἂν ἐξεῖλον αὐτούς. Æsch. Prom. 16 : Π. δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν· 1053 : Π. ἐμέ γ' οὐ θανατώσει. Soph. Aj. 1068 : Π. θανόντος γ' ἄρξομεν. Eur. Med. 854 : Μή, πρὸς γονάτων σε πάντως π. ἱκετεύομεν, μὴ τέκνα φονεύσῃς. Or. 1300 : Ἔλθ' ἐπίκουρος ἐμοῖς φίλοισι πάντως. Ἄλλως τε π. ap. Æsch. Prom. 636 : Ἄλλως τε π. καὶ κασιγνήταις πατρός· Pers. 689. Eum. 726 : Ἄλλως τε π. χὤτε δεόμενος τύχοι. Plato Apol. p. 35, C : Ἄλλως τε π. ... μάλιστα μέντοι κτλ.] Plato Charmide : Πάντως γάρ που τηλικοῦτος ὢν ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι. [Leg. 5, p. 727, D : Ἡ τῆς ψυχῆς ὄντως καὶ π. ἀτιμία· Critia p. 107, D : Τῷ μὴ πάσας π. τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι· Rep. 10, p. 611, D : Π. λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Cum πάντη conjunctum v. s. Πάντη.] A Plut. non semel refertur hoc Agesilai elegantissimum epistolium [Vitæ c. 13] : Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμὶν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες· ubi πάντως redditur itidem Omnino. [Plato Symp. p. 175, B : Π. παρατίθετε ὅ τι ἂν βούλησθε.] Esse autem videtur quod Gallice diceretur, *Quoy qu'il en soit*. Philo De mundo : Ἃ τὴν ἑτέραν οἴεται ὑπομένειν, δεκτικὰ καὶ τῆς ἑτέρας ἐστὶ πάντως, Quæcunque unam earum ferre possunt, ea alteram etiam admittere prorsus apta sunt, Bud.; qui itidem interpr. Omnino in isto Aristot. l., simul addens, i. valere q. ἁπλῶς : Metaphys. 6, [c. 11] : Οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χείρ, ἀλλ' ἡ δυναμένη τὸ ἔργον ἀποτελεῖν. In hoc autem Galeni l. Ad Glauc. 1 : Καὶ μὴν δὴ καὶ τὰ οὖρα τῶν τοιούτων, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν, ἢ πάντως γε τῇ τετάρτῃ, φέρει τι σημεῖον πέψεως, ait significare Ad summum : addens, cum alibi dixisse τὸ πλεῖστον pro eodem. Ab Aristot. poni tradit et pro Continuo (intellige autem de ea adverbii Continuo signif., qua dicit Cic., Non continuo, si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius), Probl. sect. 10 : Ὅσα μὲν ἥμερα τῶν ζώων, ἔστι πάντως καὶ ἄγρια· ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ πάντως ἥμερα. Possunt autem huic Aristotelis l. addi et alii, ubi eand. signif. habet πάντως. Affert insuper ex Gregor. : Εἰ μὲν γὰρ τὴν σὴν γινώσκεις γέννησιν, οὐ πάντως καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ. Ex Eod., Οὐκοῦν θελήσεως τὸ θεληθέν· οὐδὲ γὰρ ἕπεται πάντως. Item, Εἰ δὲ πέπαυται, πάντως καὶ ἤρξατο. Sed hoc sciendum est, οὐ πάντως quidem reddi posse apte et loquendi genere valde usitato, Non continuo; at πάντως sine negatione, non item Continuo, nisi interrogativa sit oratio. De qua voce et hoc dicam obiter, non assentiri me iis qui Non continuo in hujusmodi ll. exp. Non ideo; existimo enim potius Continuo hic significatum suum retinere, et sonare quod Gallice dicimus *S'ensuit-il incontinent que* etc. Quare si quis illud ut minus usitatum refugit, auctor ei fuerim ut illic vertat ἔστι πάντως, Omnino necesse est ut sint : itidemque in ceteris ll. : deinde Οὐκ ἔστι πάντως, Non itidem omnino necesse est ut sint. At in VV. LL. nullum hujus signif., qua ponitur pro Continuo, exemplum affertur; sed in hoc Luciani l. [D. mort. 15, 3] : Ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας, exp. πάντως Velis nolis : quæ expositio nimium remota mihi videtur; ac malim certe et hic adverbio πάντως, eam cujus modo memini interpret. tribuere : ut sc. sit πάντως ἀποθνήσκειν, Omnino esse necesse ut moriantur, q. d. Placuit naturæ moriendi necessitatem hominibus imponere. Eadem annotant πάντως esse adverbium confirmandi. Lucæ 4, [23] : Π. ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· et tamen reddunt, Omnino dicetis mihi; quum vetus Interpres verterit, Utique dicetis mihi. Ego certe reddere non dubitarim Nimirum : existimans alioqui, πάντως ἐρεῖτέ μοι, id esse quod Gallice diceremus, *Il n'y aura point de faute que vous me*

dives : perinde ac si dicas Latine, Omnino certum est vos mihi dicturos. [Plato Theæt. p. 146, C : Π. γάρ, ἄν τι καὶ ἁμάρτω, ἐπανορθώσετε· Polit. p. 268, E : Π. οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας ἔτη· Rep. 6, p. 504, E : Πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας· Theæt. p. 143, A : Π. ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι, ubi v. Heindorf. p. 284. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 15 : Ἡμῖν δὲ π. ... τούτου τοῦ γέλωτος ἐπιδεῖ(ν)λελοιπ.] Bud. annotat a Plat. in responsione affirmativa usurpari, sicut et παντάπασι, quod alioqui itidem sonat Omnino. [Sic πάντως ap. Platon. Rep. 9, p. 574, B, Leg. 7, p. 819, E, Xen. Cyrop. 8, 4, 10. Π. δήπου Plato Gorg. p. 560, B, Rep. 3, p. 398, C, Xen. Mem. 1, 2, 41. Π. που Plato Crat. p. 416, C, Rep. 1, p. 339, C.] In iisd. et Πανυῶς Dorice. [V. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 581, 21; 586, 32, Greg. Cor. p. 312 et gramm. Meerm. p. 657.]

Πάνυ, adv. Omnino, Prorsus. [Æsch. Pers. 926 : Πάνυ γὰρ φῶτες μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.] Ideo autem primam huic adverbio istam signif. tribuo, quod sicut Omnino ab Omnis, sic πάνυ a πᾶν deductum, et ex eo factum existimem. Non enim debere cuiquam scrupulum afferre syllabam παν hic correptam, satis liquet ex iis quæ de eadem in Πάμπαν docui. Hanc autem adverbii πάνυ signif. quum in aliis ll., tum in hoc Aristoph. manifestam esse puto : Nub. [733] : ΣΩ. Ἔχεις τί; ΣΤΡ. Μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ΣΩ. Οὐδὲν πάνυ; Hic enim οὐδὲν πάνυ non video quomodo aptius reddi possit quam Nihilne omnino? vel, Nihilne prorsus? Nec dubium est quin eand. signif. habeat et in hoc v. [901] : Οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην, Omnino nego. Sic autem et ap. Thuc. [1, 3 : Δοκεῖ δέ μοι ... καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη], et Herodian. observavi positum. [Cum διὰ παντός Æsch. Choeph. 861 : Πάνυ θήσειν ... οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός.] In VV. LL. ex Aristoph. [Ran. 65, 196] affertur et πάνυ μανθάνω, pro Prorsus intelligo. Ibid. πάνυ junctum cum σφόδρα eodem exp. modo : Plato Apol. [p. 25, A] : Π. σφόδρα ταῦτα λέγω, Hæc omnino dico. Sciendum est autem, sicut πάνυ cum σφόδρα hic jungitur, sic Omnino et Prorsus copulata inveniri, in paulum diverso tamen loquendi genere. [Aristoph. Pl. 745 : Ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα. Phot. p. 379, 18 : Πάνυ σφόδρα· ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσι σφόδρα πάνυ. Quam regulam violarunt Æschines p. 33, 4 : Σφόδρα πάνυ σκυθρωπῶς ὁ χρηστός· et Phalar. Epist. 2, p. 7, si scripsit quod nunc ex duobus codd. legitur : Σφόδρα πάνυ (πάνυ om. libri reliqui) γὰρ ... ἐπιζητῶ μαθεῖν. Πάνυ σφοδρῶς Ælian. V. H. 7, 4, qui alibi non raro πάνυ σφόδρα dixit. Π. σπουδῇ Demosth. p. 488 extr. : Πάνυ τοίνυν σπ. τις ἀπήγγειλέ μοι. Thucydidi 8, 89 ex codd. restitutum : Σπουδῇ πάνυ τοὺς ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον· Pausaniæ 4, 2, 1 : Πυθέσθαι δὲ σπ. π. (που δὴ libri) ἐθελήσας, ex conjectura Valckenarii, quem v. ad Phalar. p. XVII.] Possis autem πάνυ ita interpretari et ubi concedentis est cum affirmatione : qui frequens est ejus usus. Aristoph. Pl. [393] : ΒΛ. Πῶς φῄς σύ. ΧΡ. Πάνυ. Sed additam ut plurimum habet particulam γε, aut particulas μὲν et οὖν : dicitur enim πάνυγε vel πάνυ μὲν οὖν, ab eo qui respondet, concedens aliquid cum affirmatione. Plato Alcib. [1 p. 107, F] : Καὶ τότε ὁπότε βέλτιον; Πάνυγε. Paulo post, Οὐκοῦν καὶ τότε ὅτε βέλτιον; Πάνυγε. Ibid. vai eadem signif. dicit. Idem in Euthyphr. : Ἄρ' οὐχ οὕτω; Πάνυγε. Sed et καὶ πάνυ γε ap. eum legitur, ubi observa eundem usum particulæ καί, quem habet ante μάλα, quum dicitur καὶ μάλα, ut in Charmide [p. 154, E] : Τί οὖν, ἔφην, οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο κτλ. Καὶ πάνυ γε, ἔφη ὁ Κριτίας. [Dio Cass. 44, 46 : Ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ποιεῖσθαι καὶ πάνυ ἀνδρὸς ἔργον ἡγεῖτο εἶναι.] Item πάνυ μὲν οὖν ap. Eund. quum in aliis plerisque ll., tum hoc [Euthyphr. p. 13, D] : Ὑπηρετητικὴ [Ὑπηρετικὴ] μὲν ἄν, ὡς ἔοικεν, εἴη θεοῖς. Πάνυ μὲν οὖν. Hoc Cicero, inquit Bud., in 2 Tusc. et in Partitionibus, Sane quidem dixit, et Prorsus. Sæpe autem hæc ap. Xen. quoque sunt obvia. Sed hoc addo iis quæ ille de πάνυ μὲν οὖν scribit, inveniri interdum has voculas non per se positas in responsione, sed aliis verbis conjunctas, ut ap. eund. Plat. Phædro [p. 238, C], quum dixisset Socrates, Ἀτάρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τί σοι ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι; (addo autem θεῖον ex vet. cod.) respondet Phædrus, Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τίς σε εἴληφε. Sic πάνυ μὲν ap. Lucian. [Halcyon. extr.], ubi dicenti Socrati, Οὐκοῦν ἀπιτέον· ἤδη γὰρ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ, respondet Chærephon, Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως. Ubi etiam observa πάνυ μὲν responderi, quamvis præcedens sermo interrogativus non sit. [Nunc πάνυ μὲν οὖν ex cod. restitutum.] His porro locis aptius fuerit Omnino s. Prorsus, quam Admodum : quo alioqui possumus in illis prioribus ll. uti, et quidem alteram hujus adverbii signif. exprimendo : quum enim πάνυ significet etiam Admodum, et Valde, quemadmodum Latini suum illud adv. Admodum responsioni concedentis simul et affirmantis adhibent, ita dicere possumus Græcos in ll. illis hanc suo πάνυ signif. dare. Quod si dicamus, pro nobis faciet μάλα, necnon σφόδρα, quæ quum proprie Valde s. Admodum significent, illum itidem usum habent; legimus enim sæpe quum ap. alios, tum ap. Plat., in responsione concedentis cum affirmatione, Καὶ μάλα, et Καὶ σφόδρα γε, et Κομιδῇ μὲν οὖν. Sin vero πάνυ in ll. illis sonare Omnino et Prorsus, malimus, id particulis παντάπασι et πάντως, necnon παντελῶς confirmabimus, quæ eund. illum usum habent, quum alioqui proprie sonent Omnino, Prorsus. Ceterum quantum attinet ad πάνυ, quod est concedentis cum affirmatione, sciendum est annotari etiam contra, πάνυ junctum cum adv. καλῶς, esse renuentis, ap. Aristoph. [Ran. 512.] Sed in hoc loquendi genere rationem adverbii καλῶς duntaxat habendam existimo, ut πάνυ duntaxat augeat, et πάνυ καλῶς perinde sit ac si diceretur κάλλιστα : idque ironice, eodem plane modo quo vulgus nostrate dicit, *Et de belles*. Sed VV. LL. in Πάνυ magno errore scriptum habent πάνυ κακῶς, pro πάνυ καλῶς.

‖ Πάνυ sonat etiam, ut modo dixi, Valde, Admodum, Magnopere : ut πάνυ χαίρω, Valde gaudeo : et πάνυ ἄχθομαι, Valde mœstus sum. Sæpe vero cum πολύς, et πολλάκις : et cum μακρός : itidemque cum μικρός, et ὀλίγος, ac similibus : ut, Π. πολλῆς τοῦτο δεῖται δαπάνης. [Æsch. Ag. 1456 : Μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ'. Aristoph. Eq. 1134 : Εἴ σοι πυκνότης ἔνεστι ... π. πολλή. Lysias p. 153, 18 : Πολλὴν ἐξὸν π. προῖκα λαβεῖν. Dionys. A. R. 6, 59 : Πολλοὺς πάνυ τὰ ἐμαυτοῦ προέμενος.] Xen. autem usus est et cum πολὺ posito adverbialiter cum compar., Cyrop. 2, [4, 27] : Ἐὰν μὴ πάνυ πολὺ ἐλάσσων ἡ ὁδὸς ᾖ. Invenitur alioqui πάνυ cum compar., etiam non interjecta particula : ut ap. Aristot. : Οὐ πάνυ πιστότερα ἐρεῖ. [Cum superl. Thucyd. 8, 50 : Π. ἐν τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ ὤν. Valck. Plato Charm. p. 157, D : Ὅτι π. πολὺ δοκεῖ σωφρονέστατος εἶναι τῶν νυνί. Athen. 1, p. 22, D : Ζήνων ὁ π. Ἀρταξέρξῃ προσφιλέστατος. Aristid. De mus. p. 21 : Οἱ π. παλαιότατοι. Schol. Aristoph. Ran. 1363 : Πάνυ φαυλότατον· Ach. 331 : Π. κωμικώτατα.] Plato Phædro [p. 258, A] : Π. μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. Aristoph. Pl. [377] : Ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι. Xen. in principio Pædiæ, Καὶ πάνυ ὀλίγους. [Π. πολλὰ χαίρειν φράσας Plut. Mor. p. 25, C.] Et cum adv. : ut πάνυ πολλάκις, Plut. Π. δυσωπίας [p. 533, C.] Et ταχὺ πάνυ in eadem illa Aristoph. comœdia [57] : Λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ. Thuc. 8, [38] : Καὶ ἄλλως ἐν σφίσιν αὐτοῖς οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι. Observa autem in duobus illis ll. Aristoph. postponi : itidemque ap. Plat. Apol. [p. 21, B] : Ἔπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ ἐτραπόμην. Sic autem et ap. alios frequenter. [Plato Hipp. maj. p. 282, E : Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ. Alibi præpositionibus præponitur. Plato Euthyd. p. 305, C : Δοκεῖν π. παρὰ πολλοῖς. Ib. D : Πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου. Xenoph. Hell. 4, 5, 4 : Διὰ τὸ π. ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι· Cyrop. 1, 6, 39 : Τὰς μηχανάς, ἃς καὶ π. ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ.] Invenitur vero et procul sejunctum a suo adverbio : ut in hoc Aristoph. versu in eadem illa comœdia [198] : Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ, pro εὖ πάνυ. Sæpe autem jungitur negativæ particulæ οὐ, interdum et μή. Οὐ πάνυ προσίεμαι, Xen. [Mem. 2, 8, 5. Soph. Œd. C. 144 : Οὐ π. μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης.] Interdum vero οὐ [vel μή] πάνυ et οὐ [vel μή] πάνυ τι sic dicitur, ut a Cic. Non magnopere, illic vacante propemodum particula πάνυ, sicut hic particula

Magnopere. Tale est autem adv. ὀλίγον, et quidem conveniens cum Latino Parum pro Non : Ovid., Quodque parum novit, nemo docere potest. Sic quum dico ὀλίγον μοι μέλει, perinde est ac si dicerem οὐ πάνυ μέλει μοι, pro οὐ μέλει μοι : et Lat. Parum curo, perinde ac si dicerem Non magnopere curo, pro Non curo. [Plato Phileb. p. 51, A : Οὐ π. πως πείθομαι· Phæd. p. 57, A : Οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε· Theæt. p. 150, C : Οὐ π. τι σοφός· Rep. 4, p. 419, A : Μὴ π. τι εὐδαίμονας ποιεῖν τούτους τοὺς ἄνδρας· 5, p. 474, D : Οὐ γὰρ π. γε ἐννοῶ. Dionys. Art. rhet. c. 2 : Οὐ π. τι ἀναγκαῖος ὁ λόγος. « Hippocr. Aphor. 5, 70 : Ὑπὸ σπασμοῦ οὐ π. τι ἁλίσκονται. Ib. 72 : Οὐ π. τι πνευματώδεές εἰσιν· ad quem l. Galenus : Προσέθηκα τὸ οὐ π. τι, τὸ μὲν διηνεκὲς τῆς ἀποφάσεως κωλύων, ἐνδεικνύμενος δὲ ὡς τὸ πολὺ γίνεσθαι τὸ προειρημένον. Ib. 6, 33 : Οὐ π. τι πλευριτικοὶ γίνονται· ubi Galen. : Τὸ οὐ π. τι τῶν σπανίως γιγνομένων δηλωτικόν ἐστι. » Foes.] Xen. Cyrop. 1, p. 19 meæ ed. [6, 21] : Οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι· ita enim scrib. ibi existimo potius quam πάνυ τοι : sicut dixi in principio Annotationum quas editioni illi subjunxi : afferens ex Eod. etiam Μηδέν τι πάνυ, Hell. 5, [4, 45] : Ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι, ubi quin τι scriptum ab auctore fuerit, μηδέν τι πάνυ dicente pro οὐ πάνυ τι, dubitare fas non est. Sed οὐδέν τι πάνυ quædam exempll. habere, ibid. admonui : nihil autem esse inter hanc et illam lectionem discriminis satis constat. Dem. : Οὐ πάνυ τι ἠνώχλουν αὐτῷ. Scribitur et conjunctim Πάνυτι, sicut Πάνυτοι. Herodian. 5, [2, 11] : Ἅπερ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται οὐ πάνυ τι ἀπεδέχοντο. [Οὐ πάνυ τοι δεινά ἐστιν legebatur ap. Platon. Lys. p. 204, D, ubi nunc ex codd. τι correctum. Galeno vol. 13, p. 12 : Τοὔλαιον ... οὐ πάνυ τοι ταχέως οὐδ' ἐναργῶς ἡμᾶς θερμαίνει, τι restitui in ed. Lips. vol. 11, p. 408. Schol. Apoll. Rh. 4, 321 : Μὴ πάνυ τοι ὑπ' ἀνθρώπων οἰκεῖσθαι. Hic quoque τοι librariis deberi videtur, ut alibi non raro : v. Boiss. ad Anecd. vol. 3, p. 194; vol. 5, p. 157, 322. Οὐ πάνυ ... τι interjecto ἔφη ap. Plat. Lys. p. 204, D : Οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τι αὐτοῦ τοὔνομα λέγουσιν.] ‖ Sed οὐ πάνυ τι a Bud. exp. etiam Non ferme, in Dem. [p. 1347, 15] : Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν. [Plut. V. Fab. M. c. 14 : Τῆς οἴκοθεν δυνάμεως οὐδ' ἡ τρίτη μοῖρα π. περίεστι.] Observavi certe et ap. Aristot. pro Non ferme, Haud ferme, ea sc. signif. qua dixit Cic., Sapientis cogitatio non ferme ad investigandum adhibet advocatos. Apud Terent. autem, Fidelem haud ferme mulieri invenias virum, Ferme a Donato exp. Facile. [Πάνυ τι cum adjectivo vel adverbio quod præcessit repetito, Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 381 : Χαλεποῦ δήπουθεν ὄντος καὶ πάνυ τι χαλεποῦ τοῦ τολμήματος· 399 : Ἀρίστως καὶ πάνυ τι ἀρίστως. Ib. vol. 5, p. 189 : Θαυμαστῶν ὄντων καὶ πάνυ τι θαυμαστῶν. Cum verbo p. 213 : Πιστεύοντας καὶ πάνυ τι πιστεύοντας.]

‖ Πάνυ articulo jungitur interdum, eadem forma qua jungi videmus ἄγαν : et dicitur ὁ πάνυ, significando emphasin et celebritatem nominis, Bud. afferens e Xen. Mem. 3, [5, 1] : Περικλεῖ δέ ποτε τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ διαλεγόμενος. Exp. certe ὁ πάνυ, Celebris, Illustris, Nobilis; sed malim, Celebris vel Illustris ille etc. [Phot. p. 596, 24, et Suidas : Τοῦ πάνυ, τοῦ πανυμνήτου.] Lucian. [Vitt. auct. c. 22] : Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος. Gregor. de Joanne, Ἰωάννην τὸν πάνυ. Athen. p. 222 [12, p. 537, D] : Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς, ubi τοῦ πάνυ Bud. aliud non esse dicit quam τοῦ μεγάλου. [Suidas : Τηλαύγης ... Πυθαγόρου τοῦ π. υἱός.] Eodemque modo Gregor. dixisse non solum Ἀλέξανδρον τὸν πάνυ, sed et Κωνσταντῖνον τὸν πάνυ, scribentem, Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πάνυ, pro Tempore magni Constantini. Ap. Lucian. autem redditur Summus, in Icaromenippo [c. 2] : Ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον. Sed quamvis in VV. LL. et alibi afferantur exempla harum vocum ὁ πάνυ junctarum cum nomine proprio, sciendum est tamen et aliis junctas inveniri, et quidem non solum nominibus appellativis personarum, i. e. nominibus quæ personis tribuuntur, sive illarum artem, aut aliquam scientiam, sive munus et functionem declarantia, sed et nominibus rerum. Athen. p. 132 [8, p. 347, E] : Φιλόσοφος δὲ ἦν τῶν πάνυ Αἰσχύλος. Sic ap. Thuc. legimus, Τῶν πάνυ στρατηγῶν, 8, [89]. Ibidem, Τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν, initio libri, ubi existimo τοὺς πάνυ στρατιώτας vocari Primarios, Præcipuos, Præcipui nominis. [Dio Cass. 34, 2 : Τὸ σῶμα ἴσα τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν ἔρρωτο. Τῶν πάνυ ἰατρῶν, Præstantissimorum s. peritissimorum medicorum, 38, 18.] ‖ Bud. certe ἐν τοῖς πάνυ, sicut ἐν τοῖς μάλιστα, pro In primis poni tradit, in Vita Isocratis. [Dionys. A. R. 1, 19 : Ἦν τοῦτο τὸ ἔθνος ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον· 66 : Τὸ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τε καὶ ὑψηλόν ἐστι.] Exemplum autem tertii usus habes ap. Athen. p. 215 [12, p. 522, A] : Οἱ καὶ τῶν Ὀλυμπίων τὸν πάνυ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐθελήσαντες, ubi reddere potes Celebrem illum, vel Nobilem illum. [V. Leopard. Misc. 17, 16. Valck.]

[Πανυάς s. Πανυᾶς, ὁ, Panyas, rex Assyriorum. Euseb. Chron. p. 42, 45 ed. Mai.; Georg. Syncell. p. 151, A.]

[Πανύασις, ιδος, ὁ, Panyasis, Halicarnasensis, poeta epicus, cujus de ætate, genere et scriptis v. Suidas, cujus narrationes examinatæ sunt in duabus de vita et carminibus Panyasidis commentationibus, altera F. Ph. Funckii, quæ Bonnæ prodiit a. 1827, altera P. Tzschirneri, quæ Vratislaviæ edita est a. 1836. ‖ Alterum ejusdem nominis scriptorem, aliquoties citatum ab Artemidoro, memorat Suidas, Π. Ἁλικαρνασεύς, νεώτερος, φιλόσοφος. Περὶ ὀνείρων βιβλία β'. ‖ Multiplices hujus nominis corruptelas ab librariis commissas notavit Tzschirnerus p. 7, Πανύασις Πανίασσις Πάνυσις Πανύασσις et in casibus obliquis Πανυασσίδου Πανυασσίδη. Syllabam primam brevem, tertiam longam esse probabiliter conjecit Tzschirnerus p. 10 : nihil enim tribuendum videri Avieno, qui Arat. Phæn. 175 mensuram inverterit, *Panyasi sed nota tamen, cui longior ætas*, quemadmodum idem Hellanici nomen syllaba penultima correpta extulerit. Sed secundam syllabam, quam produci jubet Tzschirnerus, ego brevem esse puto. G. Dind.]

[Πάνυγρος, ὁ, ἡ, Plane madidus. V. Πάρυγρος.]

[Πανύμνητος, ὁ, ἡ, Ab omnibus celebratus, Laudatissimus. Amphiloch. p. 3, A : Τὴν π. ἑορτασάντων πανήγυριν. Ἡ π. παρθένος (Maria) ib. p. 43, D, et omisso παρθένος Joannes Hieros. V. Joann. Damasc. p. 264 ed. Maj. Method. p. 400, C : Τὴν π. πορείαν· 429, C : Τὴν π. ἐνανθρώπησιν. Hæc et alia (Athanas. vol. 1, p. 329, Joann. Clim. Scala p. 422) indicarunt Kall. et Boiss. Phot. et Suidas : Τοῦ πάνυ, τοῦ πανυμνήτου.]

Πανυπείροχος, ὁ, ἡ, Omnes excellens, In omnibus eminens, Qui omnes superat. [Oppian. Cyn. 2, 63; 3, 170. Hesych. : Πανυπείροχον, πάντων μέγιστον.]

[Πανυπέραγνος, ὁ, ἡ, Omnes castimonia superans, Castissimus. Epitheton Deiparæ ap. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 2, p. 67, 68, 80; vol. 5, p. 239, 297, 350. Boiss. Id. ib. vol. 1, p. 298, 302, 305. Osann. Ducas Hist. Byz. p. 18, A; 153, C. G. Dind. ‖ Adv. Πανυπεράγνως, Chumnus l. c. vol. 1, p. 295. Osann.]

[Πανυπεράμωμος, ὁ, ἡ, Supra omnes immaculatus. Germ. CPol. In cruc. p. 122, B Grets. : Τῆς π. δεσποίνης. Hase.]

[Πανυπέρλαμπρος, ὁ, ἡ, Longe splendidissimus. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 650. Joann. Diac. in Bandini Anecd. v. 399. ‖ Adverb. Πανυπερλάμπρως Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 2, p. 30. Boiss.]

[Πανυπερσέβαστος, ὁ, ἡ, Longe augustissimus. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 677. Angl. Est nomen dignitatis in aula Byzantina inventæ ab Alexio Comneno : v. locos scriptorum ab Ducangio collectos p. 1341, 42.]

Πανυπέρτατος, [η, ον et ὁ, ἡ] q. d. Omnino supremus, summus, altissimus. [Hom. Od. I, 25 : Αὐτὴ δὲ (ἡ νῆσος) χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται, quod Hesych. exp. πασῶν ὑπερκειμένη τῶν παρακειμένων νήσων.] Talem autem Aristot. De mundo dicit esse οὐρανόν, scribens, Καὶ μὴν μεγέθει μὲν ὁ αὐτὸς πανυπέρτατος, κινήσει δὲ ὀξύτατος, Ac magnitudine quidem ambitum longe summum complexus, motu pernicissimo circumagitur, Bud. Sic Jovis dicuntur a poeta quodam πανυπέρτατα δώματα, quæ et ὑπέρτατα, sed et ipse vocatur πανυπέρτατος. [Πανυπέρτατε frequens in hymnis Orphicis deorum 3, 8; 7, 17; 11, 6; 65, 5,

et dearum πανυπέρτατε δαῖμον 9, 4; 60, 9. Ἄναξ π. poeta ap. Didym. De Trinit. 3, 2, p. 322. Στεροπῆς πανυπέρτατον αἴγλην H. Orph. 18, 2. « Anth. Pal. 1, 90. » Boiss. HSt. s. v. Ὑπέρ] : Πανυπέρτατος, ὁ, Omnium supremus, excelsissimus s. eminentissimus, ut Aristot. De mundo [c. 5] τὸν οὐρανὸν vocat πανυπέρτατον, Omnium supremum; nec enim quidquam eo est excelsius. Ubi Apul. nimium generaliter interpretatus est Immensum, pro Immensæ sublimitatis. Nonnunquam ponitur pro Præstantissimus.

[Πανυπέρφρων, ὁ, ἡ, Valde arrogans. Orph. H. 60, 12 : Γνώμας οὐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας.]

[Πανυποτάττω, Omnino subigo, si sana est lectio, Vis. Constant. p. 426, A Grets. : Τοὺς δὲ λοιποὺς πανυποτάξας. Hase.]

[Πάνυσος, ὁ, Panysus, fl. Mœsiæ inferioris. Ptolem. 3, 4.]

Πάνυσσα, ἡ, Hesychio τροφός, Nutrix. Item ἀναδέσμη, s. κειρία, ᾗ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι, Ligamen s. Fascia qua crines revinciunt. [Voc. suspectum.]

[Πανυστάτιος, α, ον, i. q. πανύστατος. Callim. Lav. Pall. 54 : Τὤργος ἀνυβεῖται τοῦτο πανυστάτιον. Epigr. Anth. Pal. Append. 339 : Πανυστατίην ... μαρτυρίην.]

[Πανύστατος, η, ον.] Πᾶν per comp. jungitur etiam superlativis : ut quum dicitur Πανύστατος, q. d. Omnino ultimus, Omnino postremus. Gallice ad verbum plane, *Tout le dernier*. Exp. tamen simpl. Ultimus, Postremus. [Hom. Il. Ψ, 547 : Οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Ib. 532, Od. I, 452. Soph. Tr. 878 : Τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν. Eur. Or. 1021 : Πανυστάτην πρόσοψιν· Hec. 611 : Λουτροῖς τοῖς π. Τὴν πανυστάτην βαλβῖδα βίου Lycophr. 286. Τὸ π. μέτρον, Ultimus versus, schol. Anthol. ap. Jacobs. vol. 7, p. 8.] Πανύστατον [adverbialiter], Postremum. Soph. [Aj. 857] : Ἥλιον προσεννέπω πανύστατον. [Eur. Alc. 162 : Πανύστατόν σε προσπίτνουσ' αἰτήσομαι. « Cum articulo τὸ π. Euseb. H. E. p. 329. » Kall. Plural. Eurip. Herc. F. 457 : Οὓς πανύσταθ' ὄμμασιν προσδέρκομαι. HSt. alibi :] Πανύστατος, Omnium postremus s. ultimus, ὁ πάντων ὕστατος, ut πανάριστος dicitur ὁ πάντων ἄριστος. Item πανύστατον adverbialiter pro Ultimo et postremo loco, Omnium postremum. Soph. Aj. : Ἥλιον προσεννέπω πανύστατον, Omnium postremum alloquor.

[Πανύψηλος, ὁ, ἡ, Summus. Ephræm. Chron. 10130 : Τῷ πανυψήλῳ θρόνῳ· et 9639. Πανύζηλον θρόνον ibid. 2054, librarii typothetæve culpa.]

[Πανύψιστος, η, ον, Altissimus. Π. Χριστός, Nilus Epist. 1, p. 4, et Ep. 8, ed. 1657. Boiss. Paralip. de Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 52, 23 : Ὁ π. καὶ λίαν ὑπερμεγέθης. Hase.]

[Πάνω βαρύνεται ὡς ἴδιον Αἰολέων, Arcad. p. 160, 7, ubi de verbis in ωω macroparalectis agit. Fort. Πάνω, quod pro πίνω dixisse Æoles infra ostendetur. G. D.]

[Πανώδυνος, ὁ, ἡ, Prorsus acerbus. Appian. Civ. 5, p. 710 (?). Angl. Epiphan. t. 2, p. 268, 2 : Τῆς π. ἐκείνης πανυοξίας. Hase.]

Πανωλεθρία, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua prorsus perit. [Dio Cass. 56, 4 : Τὴν αἰτίαν τῆς πανωλεθρίας.] Herodot. : Πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, Qui prorsus perierunt, funditus eversi sunt. Thuc. 7 [fine] p. 264 : Πανωλεθρίᾳ δὴ (τὸ λεγόμενον) καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἀπώλετο. Aristid. [vol. 1, p. 118, 5 et Dio Cass. 74, 6] : Πανωλεθρίᾳ διέφθειραν. [Id. ib. p. 530, 2. Suidas s. vv. Αὐταῖς ἁμάξαις et Κλαύδιος ὁ βασιλεύς.] In VV. LL. scribitur etiam Πανολεθρία per ο [quod male legitur ap. Joseph. A. J. 10, 1, 4, Æliani Suidæ v. Σοβαρός, Joseph. Genes. p. 29, C; 57, C, (recte per ω p. 44, B) et in cod. uno Pollucis 6, 162], sicut πανόλεθρος.

[Πανωλέθριος vitiose pro πανώλεθρος, quod v.]

Πανώλεθρος, sive [vitiose] Πανόλεθρος, ὁ, ἡ, Plane perditus, Qui prorsus periit, etiam Prorsus exitiabilis et perniciosus : unde Hesych., Πανώλεθρον, ἐξώλης, πανώλης. Priori signif. utitur Soph. [Aj. 839, in versibus spuriis] : Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν, Penitus perditos. El. [1009] : Πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος. Æsch. Sept. 70 : Μή μοι πόλιν ... πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε· 934 : Ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι· Eum. 552 : Πανώλεθρος δ' οὔποτ' ἂν γένοιτο. Eur. Andr. 1226; Aristoph. Av. 1239. Polyb. 15, 20, 8 : Τοὺς μὲν ἄρδην ἀναστάτους ἐποίησε καὶ πανωλέθρους. Perditissimus, i. e. dignus qui pessime pereat, ap. Soph. Phil. 322 : Τοὺς πανωλέθρους ... Ἀτρείδας. Eur. El. 86 : Ἡ π. μήτηρ. Aristoph. Lys. 1039 : Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.] Posteriori signif. dicitur πανώλεθρον κακὸν et πανώλεθρος πόλεμος. [Æsch. Pers. 562 : Πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς· Suppl. 414 : Τὸν π. θεόν. Lycophr. 165 : Πανώλεθρον κηλῖδα θωῦξας γένει. G. D. Theoph. Simoc. Hist. p. 192, 22 ed. Bonn. : Π. θάνατον. Philo vol. 2, p. 315, 49 : Πανώλεθρα σιτία. Hase.] Quod vero ad scripturam attinet, πανώλεθρος potius quam πανόλεθρος : quod tamen et ap. Hesych. legitur in Πανώλης.

Πανωλέθρως, Cum internecione, universali exitio. [Herodot. 6, 37 :] Π. ἐξαπόλλυται, Prorsus interit et emoritur [ubi nunc πανώλεθρος legitur ex aliquot codd. Apollodor. 3 fine : Π. ἀπώλλυντο.]

[Πανώλεια, ἡ.] Πανωλία in VV. LL. Pernicies, qua res aliqua prorsus interit, ut πανωλεθρία. Scrib. tamen potius Πανώλεια, ut ἀπώλεια. [Sic Etym. Gud. p. 71, 12.] At pro πανώλεια, quod ap. Polluc. legitur 6, c. 36, inter composita a Πᾶν, scrib. existimo Πανωπώλια [immo Παντοπώλια, quod v.], sicut ib. pro Πανώνια reposuerim Πανώνια : id enim colligitur ex iis, quæ præcedunt et sequuntur, Παναθήναια, Παμβοιώτια [Παμβοιώτια].

Πανώλης, ὁ, ἡ, Qui prorsus periit, Omnino exitiabilis, ut πανώλεθρος. [Æsch. Sept. 552 : Ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο· Pers. 734, Suppl. 102. Soph. OEd. C. 1019 : Αἱ δὲ ξυμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις. Eur. Med. 277 : Π. ἀπόλλυμαι. Perditissimus, i. e. dignus qui pessime pereat, Soph. Ph. 1357 : Τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου· El. 544 : Τῷ πανώλει πατρί· OEd. C. 1264 : Ἀγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω. Eur. El. 60 : Ἡ π. Τυνδαρίς.] Ap. Hesych. πανώλης, πανώλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλύμενος. Formatur autem hoc πανώλης a præt. med. ὦλα. [Tit. Halicarn. sec. conj. Bœckhii Inscr. vol. 2, p. 458, n. 2667 : Ἐξώλης καὶ π. ὁ ἐξελών. Ib. p. 457, n. 2664, 5 : Ἀλλὰ εἶναι ἐξώλη, πανώλη. Hase. De accentu v. Arcad. p. 27, 7; 117, 20.]

[Πανωλία. V. Πανώλεια.]

[Πανωνία, ἡ, Rerum omnium venditio. Zosim. 2, 38 : Τοῖς ἐν ταῖς πόλεσι πανωνίαν προτιθεῖσι.]

[Πανώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Omninominis. Greg. Naz. vol. 2, p. 252, C : Πανώνυμε, πῶς σε (deum) καλέσσω;]

[Πανωπήεις, εσσα, εν, Omnibus conspicuus.] Πανωπήεσσα, Perspicua, ex Epigr. [Eueni Anth. Plan. 4, 166 : Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπήεσσαν ἔθηκε.]

[Πανώραιος, ὁ, ἡ, Ætate maxime florens. Nicet. Paphl. p. 30 in Martyrum Triade edita a Combef. Par. 1666. Boiss. || Adv. Πανωραίως, Amphiloch. p. 100 : Τῶν ἐν τῇ ἀσκήσει π. διαπρεψάντων φαιδρότατα.]

[Πάνωρος, ὁ, ἡ, Omni anni tempore proveniens. Æsch. Suppl. 696 : Φέρματι πανώρῳ.]

[Πάνωψ, ὁ, Panops, nomen Argi centoculi in fictilibus. Brœndsted. *Painted vases* p. 6. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1834, p. 709; *Atlas* p. 58. V. Πανόπτης. Hase.]

Πάξ, Hesychio ὑπόδημα εὐτελέστατον. [Latinum *baxea* comparat Sopingius. || Addit Hesych. : Ἡ τέλος ἔχει (scrib. ἔχει ex Cyrillo). Quod referendum ad interjectionem Pax, qua rem confectam esse significatur, ab Hesychio jam supra memoratam s. v. Κόγξ, de qua gl. diximus vol. 4, p. 1699, C. Diphilus ap. Athen. 2, p. 67, D : Δειπνεῖ τε καταδὺς πῶς δοκεῖς Λακωνικῶς, ὄξους δὲ κοτύλην. B. Πάξ. A. Τί πάξ; G. D. Conf. Ouvaroff. *Myst. d'Eleusis* p. 108 seqq. Hase.]

Παξαμᾶς, Suidæ ὁ δίπυρος ἄρτος, Panis ignem bis expertus, Bis coctus panis; quale est Buccellatum ap. Ammian. Marcell. [17, 17 (Vales. 8).] Sed addit Suid. esse voc. Rom. [De hac aliisque hujus nominis formis v. Ducang. p. 1095. Galen. vol. 14, p. 537, 1 : Παξαμάδιον καθαρτικά. Id. ib. p. 554, 13 : Ἄρτῳ καὶ παξαμαδίῳ. Hase.] Πάξαμος autem nomen proprium ap. eundem Suidam et Athen.

[Πάξαμος, ὁ, Paxamus, artis culinariæ scriptor, memoratus ab Athenæo 9, p. 376, D aliisque : v. Bernhard. ad Suidam s. h. v. « Ἀπ' ἐκείνου (Paxamo illo), οἶμαι, ἐκλήθησαν τὰ Παξαμάτια, anon. ap. Boiss. An. vol. 1, p. 413. » Osann. V. Ducang. p. 1095.]

[Παξοί, οἱ, Paxi, duæ insulæ haud procul Corcyra. Polyb. 2, 10, 1. Schweigh. Hesych. et Phot. p. 379, 22 : Πάξοι· νῆσοι κατ' Ἰταλίαν. Quo accentu etiam ap. Dion. Cass. 50, 12, Πάξοις. *Paxæ* Plin. H. N. 4, 12, 19, qui singulari quoque numero utitur *Paxos*, ubi de alterutra agit.]

[Παός. V. Πηός.]

[Παπαδίσκιον, τό, Sacerdotulus. Vita Eliæ p. 199, 15 Combef. Hase.]

[Παπαπαῖ, exclamatio Cyclopis ebrii ap. Eurip. Cycl. 503 : Παπαπαῖ (παῖ παῖ παῖ libri), πλέως μὲν οἴνου, γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβῃ. Recte, ut videtur, Lentingius παπαπαῖ.]

[Παπαῖ, Papæ. HSt. post verba s. v. Βαβαίαξ apposita] : Addo Παπαὶ [sic non raro in codd. scriptum : sed rectus accentus est Παπαῖ, quem præcipiunt Herodian. Π. μον. λέξ. p. 27, 13, Etym. Gud. p. 451, 19, et, qui τὴν συνήθειαν ἔξοιναν τὸ παπαὶ addit, Arcad. p. 183, 18,] synon. τῷ βαβαί, quo et Latini utuntur, uti dixi. [*Papæ* ap. Plautum et Terentium. HSt. in Indice :] Παπαὶ Hesych. dicit esse adv. σχετλιαστικόν. [Interjectio dolentis modo simplex modo duplicata, ap. Æsch. Pers. 1031 : ΧΟ. Παπαῖ παπαῖ. Ξ. Καὶ πλεῖον ἢ παπαῖ μὲν οὖν· Ag. 1114, 1256, 1262; Soph. El. 867, OEd. Col. 543, Phil. 745; Eur. Herc. F. 1120, Cycl. 110; Aristoph. Ach. 1214, Lys. 215, Pl. 220. Παπαῖ φεῦ Soph. Phil. 785. Φεῦ παπαῖ 792. Παπαῖ μάλ' αὖθις 793. Forma propter ingravescentem dolorem productior Soph. Phil. 746 : Βρύκομαι, τέκνον, παπαῖ, ἀπαππαπαῖ, παπαππαππαππαππαππαπαῖ· et v. 754 : Πῶς οὐκ οἶσθα; πάππαπαππαπαῖ· ubi libri multum variant, nec de terminatione consentiunt, quæ in nonnullis non αι est, sed ᾶ, ut in l. Euripidis s. v. Παπαπᾶ citato. Gaudentis est ap. Aristoph. Thesm. 1191 : ΕΥ. Πάνυ γε φίλησον αὐτόν. ΤΟ. Ὁ ὂ ὄ, παπαπαπαῖ· quæ sic corrigenda esse arbitror, ὢ ὢ παπαπαπαῖ. Mirantis est ap. Herodot. 8, 26 : Παπαῖ, Μαρδόνιε, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἤγαγες μαχησομένους ἡμέας, οἳ οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. Eur. Cycl. 572 : Παπαῖ, σοφόν γε τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου. Plat. Leg. 4, p. 704, B : Παπαῖ, οἷον λέγεις. Plut. V. Demetr. c. 11 : Παπαῖ, τοσαῦτά γ' ὠφρόνηκας, οἷς σφαιρίζομεν οἱ πολιτευόμενοι· Mor. p. 988, E : Παπαῖ, δεινός μοι δοκεῖς γεγονέναι σοφιστής.] Lucian. [Contempl. c. 23] cum genit. : Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε· quæ verba sunt admirantis laudes, quibus Homerus utitur. Ex Eodem autem [Fugitiv. c. 33] affertur, Παπαιπαὶξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαὶ [παπαῖ] παπαιάξ scripsit Lucian. [ut nunc recte legitur], imitans Aristophanis illud βαβαὶ βαβαιάξ, de quo in Βαβαιάξ dictum fuit. [Ἀππαπαῖ παπαιάξ Aristoph. Vesp. 235. Admirantis et gaudentis est Lysistr. 924, et ap. Eurip. Cycl. 153 : Παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει, in dramate satyrico : nam ab tragœdia aliena hæc interjectionum forma est. G. Dindorf.]

[Παπαίδην, παντελῶς, Hesych. Corruptum ex Παμπήδην.]

[Παπαῖος, ὁ, Juppiter apud Scythas vocatus est. Herodot. 4, 59 : Οὐνομάζεται δὲ Σκυθιστὶ Ἱστίη μὲν Ταβιτί, Ζεὺς δὲ ὀρθότατα κατὰ γνώμην γε τὴν ἐμὴν καλεύμενος Παπαῖος. Παππαῖος ap. Origen. C. Cels. 5, p. 609; sed in Παπαῖος consentit Eustath., cujus verba apponimus s. v. Πάπας. Ὀρθότατα autem Herodotus dixisse quod παπαῖον apud Scythas quoque *patris* significationem habuisse crediderit, quemadmodum Juppiter a Græcis πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε dicatur, monuit Valck.]

[Παπαπαπαπαιάξ. V. Παππαιάξ.]

[Πάπαρ (?) inter substantiva in αρ ap. Dracon. p. 95, 9.]

[Πάπας, ὁ, nomen Jovis apud Bithynos. Eustath. p. 565, 4 : Ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ Ἀρριανοῦ εἰπόντος ἐν Βιθυνιακοῖς ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν Βιθυνοὶ ἐκάλουν Πάπαν τὸν Δία καὶ Ἄττιν τὸν αὐτόν· ὁμοίως καὶ Ἡροδότου τό, καλεῖται Ζεὺς ὑπὸ Σκυθῶν ὀρθότατα Παπαῖος· ἐξ ὧν συνάγεται θείαν εἶναί τινα λέξιν τὸ Πάπας καὶ Πάππος καὶ τὰ τοιαῦτα. Conf. eund. Opusc. p. 39, 50. De Atti Diodor. 3, 57 : Τὴν Κυβέλην εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἐλθοῦσαν ἀγαπῆσαι τῶν ἐγχωρίων τινὰ νεανίσκον τὸν προσαγορευόμενον μὲν Ἄττιν, ὕστερον δὲ κληθέντα Πάπαν (Πᾶνα cod. Coislin.). V. Παππίας. || Πάπας et Παπᾶς apud scriptores Christianos, de quibus hæc inter alia Ducang. : « Observat Goarus ad Euchol. p. 298, vocem παπας dupliciter efferri, ac πάπαν quidem dici summum pontificem, vel singulari quadam appellatione ac privilegio patriarcham Alexandrinum, παπᾶν vero sacerdotem vel clericum secularem, ut ἱερομόναχον monachum sacerdotem. Nilus Doxopatr. De quinque patriarchalibus sedibus : Ἔχει ἐξ ἔθους παλαιοῦ ὁ μὲν Ῥώμης ἰδικῶς καλεῖσθαι πάπας, ὁμοίως καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας πάπας· et paullo supra : Πάπας γὰρ ἑρμηνεύεται ὁ πατήρ. Duplici π πάππας Ῥώμης apud Theophanem ll. pluribus. Πάπας de patriarcha Alexandrino ap. Athanas. De Ariminensi synodo p. 885, aliosque. Παπᾶς (interdum παππᾶς) de clerico vel presbytero in Concil. Calchedon. Act. 1 : Περιμένω τὸν παπᾶν Ἀβραάμιον, ap. Theophanem, Cedrenum, Nicephorum Cpol. aliosque. » Eustath. Opusc. p. 38, 58 : Ὁ παπᾶς, ὃν ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐτόνωσε λόγῳ περισπασμοῦ, εἰς ταυτὸν ἄγειν φέρεται τῷ πάπᾳ, οὗ τόνος βαρὺς εὐθύνει τοὔνομα· πάπας δὲ ἅπας, ὡς οἱ ἐξ ἀρχῆς νομοθέται τῶν ὀνομάτων βούλονται, θεία κλῆσις ἔλαχεν εἶναι· διὸ καὶ θεῷ ἐπίκειται τοὔνομα. Conf. ib. p. 40, 90.]

[Παπάω, Contrecto. Etym. M. p. 651, 1 : Παπῶ παπᾷς, δευτέρας συζυγίας. « Τὸν ἁπαλῇ χειρὶ παπήσαντα. » Ἀπὸ τοῦ ἀφῶ τὸ ψηλαφῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν φαφῶ, καὶ τροπῇ τῶν δασέων εἰς τὰ ψιλὰ παπῶ.]

[Πάπειρος. V. Πάπυρος.]

[Παπίας vitiose pro παππίας, quod v.]

[Παπίας, ὁ, Papias, dux Pompeianus, ap. Appian. Civ. 5, 104, 106. || Παπίας Ἀμμωνίου in inscr. ap. Letronn. *Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte* p. 344. || Episcopus Hierapolitanus, ap. Euseb. H. E. 3, 36, 39. Phot. Bibl. p. 291, 20, Chron. Pasch. p. 258, B, aliosque et in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 301, male Παππίας scriptus ap. Georg. Syncell. p. 348, C. De eo aliisque ejusdem nominis viris v. Fabric. B. Gr. 5, 1, 24, p. 185, 186 ed. vet. Genit. Παπίου ponit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1185. Ejus exemplum est in inscr. ap. Letronn. l. c. et in numo Cariæ ap. Mionnet. *Descr.* Suppl. vol. 6, p. 543. G. D. It. genit. τοῦ Παπίου Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 40, n. 156. Παπίας Διογνήτου tit. Cyzic. ap. Caylus *Rec. d'ant.* t. 2, tab. 55. Hase.]

[Παπίτιον, τό, Papitium. Steph. Byz. : Π., πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ. Ergo Παπίτιος.]

[Παπίων, ωνος, ὁ, Papio, Dioshierita, in numo Augusti ap. Mionnet. *Descr. de méd.* Suppl. vol. 7, p. 343. || Hypæpenus, ib. p. 356.]

[Πάπορος, ὁ, Paporus. Suidas : Π., ὄνομα κύριον. Inter nomina in ορος est ap. Arcad. p. 71, 28. Simile est Πάκορος. G. Dind.]

Παππάζω, Pappa dico, Compello patrem hac voce, Adblandior patri vocando pappam. [Pappare. Gl. Hesych. : Παππάζουσιν, πατέρα καλοῦσιν. Παππάζουσι, πατέρα προσαγορεύουσι. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν παιδίων ἃ τοῖς πατράσι λέγει πάππα.] Hom. Il. E, [408] : Οὐδέ τί μιν [μιν] παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο, ubi Eust. ait esse τὸ βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. Alludens autem ad ista verba Callimachus, Ποτὶ γούνασι παππάζουσι, dixit [H. in Dian. 6] : Πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν. [Aristoph. Vesp. 609 : Θυγάτηρ ... παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται· ubi παππίζουσ' edidi ex cod. Ven. et Suida. Quint. Sm. 3, 474 : Σὺ δ' ἀμοῖσι περὶ στέρνοισι γεγηθὼς πολλάκι παππάζεσκες. Nonn. Dion. 9, 110, 309; 10, 72; 48, 860, 954.] Legimus Pappare et ap. Pers. Sat. 3, [16] ubi quidam hanc τοῦ παππάζειν signif. ei tribuunt; alii, quibus potius assentior, infinitivum pro nomine positum existimantes, ut in aliquot aliis hujus poetæ ll., exp. Cibum : quum ex Plauto Pappare afferatur itidem pro Cibum sumere, edere : et extent hæc Varronis verba, ex l. De liberis educandis : Quum cibum ac potionem, Buas ac Papas vocent, et matrem Mammam, patrem Tatam : vel potius, ut alii legunt, Quum cibum ac potionem Papas atque Buas vocent, et matrem etc. Mirum autem videri nobis non debet, quod dicat puerulos cibum appellasse Papas, quum id alioqui non Cibum, sed Patrem significarit non solum Græcis puerulis olim, sed significet hodieque

Gallis, compellantibus patrem voce ista *Papa*, sicut matrem, *Maman*; nec solum Gallis, sed et aliis nonnullis, si bene memini, nihilo sc. magis quam quod ap. Aristoph. videmus vocem Μαμμᾶν puerulo non Matrem, sed Cibum, et quidem nominatim Panem significare: Nub. [1382]: *Εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον· Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·* Κακκᾶν [Κακκᾶν] δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζ' Ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε. In hujus itaque vocis Μαμμᾶν signif. non convenit Gallis puerulis cum Græcis, sed cum Romanis: ut vicissim in signif. vocabuli Pappa consentiunt illi non cum Romanis, sed cum Græcis. Atque ut Græci pueruli vocabulo Matrem significante abusi sunt ad significandum Panem, sic Romanos appellatione patris ad significandum vel Panem, vel alium quemlibet cibum abusos esse, nequaquam mirum nobis videri debet. Quod autem ad illud Κακκᾶν attinet, retinuerunt et hanc vocem nostrates pueruli, sed abjecta ultima litera, dicentes *Caca*: ap. Romanos autem atque adeo Latinos viri quoque utebantur verbo Cacare, ut nemini non notum esse potest. Sed libet et de prima illa vocula Βρῦν quid sentiam dicere. [Sequuntur verba « In ea certe non parum miror — vocula Brin, » quæ s. v. Βρύλλω vol. 2, p. 439, apposuimus.] Ab illo autem παππάζω est verbale Παππασμός, Compellatio patris, vocando illum πάππα: ut παππάζουσιν Suid. exp. πάππα καλοῦσιν. Eid. παππασμός est προσφώνησις παρὰ παιδὸς εἰς πατέρα γινομένη. || Παππάζουσιν et Anseres, Pollux [5, 90.] At Latine Gratitant. [Glocido, Gl. Leg. Glocito, s. Glocio, qua voce utitur Columella de gallinis; Anglice *To cluck*. Angl.]

[Παππαῖος. V. Παππῷος.]

Παππάξ, ap. Aristoph. vox est imitans crepitantem alvum, Nub. [389]: *Χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν, Ἀτρέμας πρῶτον παππάξ, κᾆτ' ἐπάγει παπαπαππάξ.* Quibus subjungit, quum χέζει, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππάξ.

Πάππας, ὁ, Pater, vox puerorum ad patrem qui cum patris nomine compellare volunt. [Hesych.: Πάππας, πατρὸς ὑποκόρισμα. Πάππα, προσφώνησις παιδὸς πρὸς πατέρα.] Sed solius vocativi Πάππα exempla invenio. [Accus. πάππαν ap. Aristoph. Pac. 120, Eccl. 645.] Apud Hom. Od. Ζ, [57] dicit Nausicaa patri, Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλήν, εὔκυκλον κτλ., ubi animadverte vocativo πάππα compellari patrem a puella etiam, quæ jam ea erat ætate ut matura viro esse putaretur. Philemon comicus ap. Athen. [8, p. 340, E]: Ἀργύριος [Ἀγύρριος] δέ, παρατεθέντος καράβου, Ὡς εἶδεν αὐτόν, χαῖρε πάππα φίλτατε, εἶπας. Sunt qui scribant nomin. hunc πάππα esse Vocem liberorum ad patres reverentiæ causa, vel illis blandientium; at ego dixerim potius, balbutientium, non aliud. Eust. [p. 565, 17] ex veterum auctoritate, πάππας ex vocula infantium Πᾶ; factum esse tradit, per reduplicationem nomen Πάπας (ita enim scribit unico π), sicut Μαμμία ex monosyllabo Μᾶ, addit, secundum quosdam, Syracusanam vocem esse Πάπας, ex qua per ἀναδιπλασιασμόν, Reduplicationem, factum sit Πάππας. Sed plane mendosum esse videtur prius illud Πάπας, quum ex eo Πάππας cum ulla reduplicatione factum dici non possit. Videndum igitur, an non potius reponi debeat πᾶς, quod ap. eund. Eust. [p. 565, 2] legitur pro voce infantium. Loquens enim de παππάζειν, dicit esse βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα: unde esse πάππος, necnon πάππας, significans Patrem: pro quo πάππας, dici Πᾶς monosyllabe κατὰ βρέφους προσφώνησιν. [In πᾶς Eustathius consentientes quidem habet alios grammaticos, ut Orionem p. 136, Zonaram p. 1498, Etym. M. p. 651: Οὕτω λέγεται παρὰ Συρακουσίοις ὁ πατὴρ πᾶς καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ π πάππα· tamen dubium videri nequit quin pro πᾶς recte πᾶ reposuerit Valcken. ad Herodot. 4, 59, quod vel e verbis Etym. M. conficitur et Eustathii, qui addit ὥσπερ καὶ μᾶ μήτηρ: idemque plene confirmat Festus, qui haud dubie scripsit, *Pa pro patre, et Po pro populo positum est in Saliari carmine.* Husche. De Annio Cimbro p. 53. Apud Festum vulgo *pro parte*, quod correxit Valck. ad

A Theocr. Adon. p. 382.] Testatur etiam scripsisse quosdam ex antiquioribus, Πάπας Romana lingua significare Patrem; et in hac quidem barytone, at in Græca circumflexe proferri. [Hoc tradit Etym. M. p. 655, 14.] Invenitur certe Pappas ap. Juven. Sat. 6, [632]: Mordeat ante aliquis quicquid porrexerit illa Quæ peperit; timidus prægustet pocula pappas: sed hic non dubium est quin pro Nutricio accipiatur, qui etiam patris quodammodo locum obtinet, unde nostrates nutricis quoque maritum vocant *Pere nourricier*. Fuerunt tamen qui Custodem pueri s. Pædagogum significare dixerint. Quod autem ad hunc usum nominis πάππας attinet, pro Nutricio sc., sciendum est legi ap. Eust. ex Rhet. Lex., τὸν δὲ τροφέα, πάππαν οὐδεὶς Ἑλλὴν καλεῖ.

[Παππασμός. V. Παππάζω.]

Παππεπίπαππος, ὁ, Avi pater. Sed vocab. illud Pollux [3, 18] improbat ut δεινῶς ἰδιωτικόν: licet Philonides comicus eo sit usus [de sene capulari: Νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαππος νενόμισται].

B Παππίας, ὁ, et Παππίδιον, τό, forma dimin. utrumque, pro Paterculus. [Etym. M. p. 651, 16: Παππίας παρὰ τὸ πάπα, ὃ σημαίνει τῇ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ τὸν πατέρα. Genit. παππία ib. p. 552, 54.] Sunt autem blandientis hæc diminutiva, ap. Aristoph. Vesp. [297, ubi παππία ex conjectura, et 655, ubi παππίδιον ex aliquot libris repositum. Recte scriptum παππία Pac. 128, et παππίδιον Eq. 1215.] Sed unico π ea scribi sciendum est in vulg. edd.: quum Eust. [p. 565, 20] ex Rhet. Lex. afferat παππίας, in quo ait scribi Atticos hoc nomine ὑποκορίζεσθαι τὸν πατέρα. [Vocat. Παππία, in codicibus plerumque simplici π scriptus, ap. Ephipp. Athen. 8, p. 358, F, et Machon. 13, p. 583, B, Pallad. Hist. Laus. c. 28, aliosque. Ὦ παππίδιον Silenum compellat Bacchus ap. Julian. p. 309, 314, 331. G. D. Παππίᾳ Διὶ inscr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1820, p. 626 (1), ubi tamen in lapide videtur esse Παπίᾳ. V. Πάπας. Hase.]

[Παππίας s. Παπίας, ὁ, Pappias, dignitas in Palatio Cpolitano: penes quem erat custodia Palatii, ut

C apud nos *le concierge du Palais*. Const. Manass. Chron. 4697: Πρὸς τὸν τῶν οἴκων φύλακα τῶν ἐν τοῖς ἀνακτόροις παππίαν λέγομεν αὐτὸν κατὰ Ῥωμαίων γλῶτταν. Ducang. Idem Theophanis, Nicephori Gregoræ aliorumque locos attulit. || « Παπίας instrumenti musici nomen. V. quæ ex Hagiopolite ms. afferemus s. v. Πτερόν. » Ducang.]

[Παππίδιον. V. Παππίας.]

Παππίζω, Paterculum appello, Patri blandior, vocando eum Paterculum. Habet tamen Eust. [p. 565, 32] ex eod. illo Lexico, παππίζειν esse etiam Vocare πάππαν, quod non probo. Nisi forte hæc verba, παππίζειν, τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παππίαν, ita debent accipi, πάππαν vocare etiam παππίαν, i. e. pro πάππα dicere etiam παππία, compellando patrem. [Παππίζειν λέγειν διὰ τοῦ ι κωμῳδίας ἴδιον vocat Eustathius. Hoc pro παππάζειν Aristophani ex libris quibusdam restitutum memoravimus s. v. Παππάζω.]

Παππικός, ή, όν, Ad avum pertinens, Avum respiciens: ut a πρόπαππος Poll. [3, 18] affert προπαππικός.

D [|| Adv. Παππικῶς. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 37, B: Πρὸς τὸν βασιλέα συγγενῶς ἔχειν καὶ π. G. Dind.]

[Παππόθεν, Ab avo. Theod. Prodr. Ep. p. 38.]

[Παπποκτόνος, ὁ, Avi interfector. Lycophro 1034.]

[Παπποπατρικός, ή, όν, Avitus et paternus. Const. Manass. Chron. 5030: Π. ἀρχῆς.]

[Παπποπατρόθεν, Ab avo et patre. Constant. Manass. Chron. 4509.]

[Παππόπατρος, ὁ, ἡ, Avitus et paternus. Const. Manass. Chron. 5915: Τὴν π. βασιλείαν.]

[Παπποπατρῷος, ῴα, ῷον, idem. Const. Manass. Chron. 5575: Τῆς ἀρχῆς τῆς παπποπατρῴας.]

Πάππος, ὁ, Avus; et quidem sive paternus, sive maternus. Sed ad discernendum, vocatur πάππος ὁ πρὸς πατρός, Avus paternus: ut πάππος ὁ πρὸς μητρός, Avus maternus. [Plato Leg. 9, p. 856, D: Πάππος ὁ πρὸς πατρὸς ἢ μητρός.] Æsch. C. Ctes.: Τὰ δ' ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρός. At Pollux [3, 16 et 18] habet πάππος ἐκ πατρὸς καὶ μητρός· addens dici etiam, πάππος ἀπ' ἀνδρῶν, et πάππος ἐκ γυναικῶν.

In eo autem quod subjungit, sc. hinc esse verb. Παππάζειν ap. poetas, eum hallucinari liquet ex iis quæ dixi supra de hac v. Dicitur tamen et sine adjectione πάππος, ac tum censetur de Avo paterno potius dictum, ut ap. [Aristoph. Eq. 447, Nub. 65, Av. 765,] Menandr. [fr. inc. 3]: Τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς; ita enim leg. esse, non autem τιτθή, admonui in libello quem edidi habente Græcorum Comicorum Γνώμας: est autem τήθη, Avia: at τιτθή, Nutrix. Athen. [14, p. 658, E]: Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, μάγειρος ἦν. Sed in illo Menandri l. nihil vetat quominus πάππος de utroque intelligamus. Ὁ πάππου πατήρ, Plato Leg. [9, p. 856, D], Avi pater: qui et una voce πρόπαππος, sicut Lat. Proavus. Ex Aristot. autem [Polit. 3, 2] δύο πάπποι, ἢ τρεῖς, ad verbum, Duo avi aut tres: pro Avus, Proavus, Abavus. [Dionys. A. R. 4, 47: Ὃς οὔτε εἰς τρίτον πάππον ἀνενεγκεῖν ἔχει τὸ γένος. Plato Theæt. p. 175, A: Ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἑκάστῳ γεγόνασιν ἀναρίθμητοι.] Ceterum pro πάππος Hom. dixit etiam πατρὸς πατήρ, ut videbis in Πρόπαππος. [|| Figurate Galen. Method. med. l. 1: Ὁ πάππος τῆς διδασκαλίας, Primus doctrinæ auctor. Quo sensu frequentius πατὴρ dicitur.]

[Πάππος, avis cujusdam nomen est ap. Ælian. N. A. 3, 30, et Hesych. Vanum vero Euphronii commentum est πάππους Aves intelligentis ap. Aristoph. Av. 765, ubi hoc vocabulum nihil aliud significat quam Avos s. majores.]

Πάππος, ὁ, Lanugo carduorum, Flos qui lanuginosus est, Lanugo helxines herbæ. Πάππος, ἀκάνθης λευκὸν ἐξάνθημα, Eust. [p. 565 extr., 1343, 19] qui et aliis verbis exp. τὸ ἀκανθῶδες ἐν ξηρότητι πάλλευμα: quod postremum vocab. originem metaphoræ indicare videtur, sicut et Hesychii verba. [Πάππος· ἄκανθα ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει· quæ gl. refertur ad versum Sophoclis (fr. 748) ap. Plut. Mor. p. 1100, C: Γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος. Ænigma, quo πάππος ἐπ' ἀκάνθης significetur, ex Eubuli comœdia apposuit Athen. 10, p. 450, B. Theophr. fr. 6, 2, 12, p. 793: Ἐὰν ἐν τῇ θαλάσσῃ πάπποι φέρωνται πολλοὶ οἱ γινόμενοι ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν.] Dicit vero et Aratus [921]: Ἤδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, ubi v. schol. Et Nicand. [Al. 126]: Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππου, ubi itidem schol. consule. Pappi Latine quoque carduorum flores, ut scribit Festus, afferens ex Lucretio [3, 387]: Vestem, nec plumas avium, papposque volantes. [Antiattic. Bekk. p. 111, 23: Πάππος· εἰς τὰ φερόμενα μετέωρα ὅμοια πτίλοις διὰ τοῦ ἀέρος.] Sed et de helxine scribens Plin. [19, 7]: Semen ei lanuginis, inquit, quem Pappum vocant. Idem de herba quæ Græcis ἠριγέρων, Latinis Senecio: Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callim. ἀκανθίδα appellat, alii πάππον. [Diosc. Alexiph. 33: Οἱ νεαροὶ πάπποι· ἄνθη δέ ἐστιν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου.] || Hinc Παπποσπέρματα, vel Παππώδη σπέρματα, Lanuginosa semina. In illo autem Plinii loco habes Semen lanuginis, vel Quæ pappo lanugine semen habent obductum. VV. LL. ex Theophr. [H. Pl. 7, 3, 2; 6, 4, 11.] Πάππος dicitur et de Lanugine barbæ, quæ sc. inferiori labro adnascitur, ut μύσταξ vel μάσταξ de ea quæ superiori. Pollux [2, 80], Hesych., [Phot. p. 379, 25,] Suidas, Eust. [p. 1353, 57; 1496, 53.] || Sed Πάππος, nomen quoque erat personæ comicæ, necnon satyricæ, quæ etiam Παπποσίληνος: eratque efferatior specie. Plura autem v. ap. Polluc. [4, 142]; qui et [ib. 143] tradit fuisse in comœdia πρῶτον πάππον, et τὸν ἕτερον πάππον. [Pollucis verba hæc sunt in ed. Aldina: Σατυρικὰ δὲ πρόσωπα σάτυρος πολιός, σάτυρος γενειῶν, σάτυρος ἀγένειος, Σειληνὸς πάππος, τὰ δ' ἄλλα ὅμοια τὰ πρόσωπα πλὴν ὅσοις ἐκ τῶν ὀνομάτων αἱ παραλλαγαὶ δηλοῦνται, ὥσπερ καὶ ὁ παπποσίληνος τὴν ἰδέαν ἐστὶ θηριωδέστερος· ubi ex codd. scribendum ὥσπερ καὶ ὁ πάππος Σειληνός. Hoc enim dicit, Silenum omnium vetustissimum, quando plures erant, πάππον dictum esse: v. Casaub. De satyr. poesi 1, 4, p. 104. Πάππος δοῦλος ib. 148: Τὰ δὲ δούλων πρόσωπα κωμικὰ πάππος, ἡγεμὼν κτλ. ... Ὁ μὲν πάππος μόνος τῶν θεραπόντων πολιός ἐστι καὶ δηλοῖ

A ἀπελεύθερον.] Sunt porro et alia nominis πάππος significata, de quibus dicam post compp. ex hoc nomine habente primam suam signif.

[Πάππος, ὁ, Pappus, philosophus et mathematicus Alexandrinus, quem Theodosio regnante, i. e. seculo quarto exeunte, vixisse Suidas annotavit. Ejus scripta quædam supersunt. V. Fabr. Bibl. Gr. vol. 9, p. 170 seqq. ed. Harl. G. D. || Πάππῳ Θεογνώστῳ (sic) in inscr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1824, p. 694. Hase.]

[Παπποσπέρματος. V. Πάππος.]

[Παπποφόνος, ὁ, Avi interfector, s. interfectrix. Schneider.]

Παππυλιάζω, pro ποππυλιάζω: unde ap. Theocr. [5, 89] pro ποππυλιάσδει scribi etiam παππυλιάσδει testatur Eust. [p. 565, 12], de qua scriptura dicendum erit in Ποππύζω.

[Παππωνυμικός, ή, όν.] Παππωνυμικὸν nomen, ead. forma qua πατρωνυμικόν, Ab avi nomine deductum: ut Alcides est nomen παππωνυμικόν. Unde etiam dicitur a quibusdam gramm. [ab Suida s. v. Ἀλκείδης]

B παππωνυμικῶς vocari Alcides. || Ubi observa adv. Παππωνυμικῶς, Nomine deducto ab avo, et q. d. Denominaliter ab avo.

[Παππῷος, ῴα, ῷον.] Est a Πάππος deductum adj. Παππῷος, sicut Πατρῷος a πατήρ, significans Avitus: ut παππῷα ἀγαθά, Avita bona. [Aristoph. Av. 1452: Παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι· Lys. 653: Τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν. Plato Lach. p. 179, A: Π. ὄνομα.] Et παππῴα δόξα ap. Dem. Avita gloria [p. 150, 26]: Ἀλλὰ νὴ Δία παππῴα καὶ πατρῴα δόξα σοὶ ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι. [Joseph. B. Jud. 1, 26, 2: Τὴν παππῴαν βασιλείαν. Hase.]

[Πάπραξ, κος, ὁ, piscium genus in Prasiade lacu. Herodot. 5, 16: Τῶν δὲ ἰχθύων ἐστὶ γένεα δύο τοὺς καλέουσι πάπρακάς τε καὶ τίλωνας.]

[Πάπρημις, ιος, ἡ, Papremis, oppidum Ægypti. Herodot. 2, 59. Dativ. Παπρήμι ib. 63 et 3, 12. Νομὸς Παπρημίτης 2, 71 et 165. Male ap. Steph. Byz. Πάπρημις et adject. gentile Παπρημίτης. Similes apud

C Herodotum librorum quorundam corruptelæ sunt.]

Παπταίνω, Circumspicio, Oculis lustro vel vestigo, περιβλέπω, περισκοπῶ, Hesych. Hom. Od. Ρ, [330]: Ὁ δὲ παπτήνας ἴδε δίφρον. [Iota subscriptum recte omittunt edd. recentiores.] Il. Χ, [463]: Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχει· Ρ, [603]: Τρέσσε δὲ παπτήνας. Item sequente ὅπη φύγοι, Π, [283]: Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Præmittit ei interdum πάντῃ, interdum πάντοσε. Ψ, [464]: Πάντῃ δέ μοι ὄσσε Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι· Od. Μ, [233]: Ἔκαμον δέ μοι ὄσσε Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην. Cum πάντοσε, Il. Ρ, [674]: Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετός· Ν, [649]: Πάντοσε παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Præmittit ei et ἀμφὶ ἕ: Il. Δ, [497] et Ο, [574]: Ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Ἀμφὶ ἓ παπτήνας. Item Oculis vestigo, Circumspectans quæro: Δ, [200]: Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· Ρ, [115]: Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. Interdum simpliciter ponitur pro Specto, Respecto, Oculos converto, Intueor, sequente præp. μετά, εἰς, πρός. Hesiod. Op. [442]: Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, Respectans æquales, Oculos convertens ad

D æquales. [Omittimus Apollonii Rh. aliorumque Epicorum exempla. Pind. Pyth. 3, 39: Παπταίνει τὰ πόρσω. Παπτάναις Dor. pro παπτήνας ib. 4, 168. Rarum ap. Tragicos, ut Soph. Aj. 11: Εἴσω τήνδε παπταίνειν πύλης· Ant. 1231: Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.] Plut. Themist. [c. 12]: Παπταίνω πρὸς τὸν Ἰσθμόν, Ad Isthmum specto. [Id. V. Philop. c. 12: Πρὸς ἐκεῖνον ἐπάπταινε· Pompeji c. 71: Παπταίνων ἐπὶ θάτερα.] Lucian. [scriptor Philopatr. c. 19]: Παπτήνας ἐς ἅπαντας, Omnes intuitus. [Circumspicio, Caveo mihi. Æsch. Prom. 334: Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ· 1034: Σὺ δὲ πάπταινε καὶ φρόντιζε.]

[Παπταλάομαι, Circumspicio. Lycophr. 1162: Ἀνθραῖα κἀκκέλευθα παπταλώμεναι· ubi libri nonnulli πεπταλώμεναι, unus παπαλώμεναι. Simile est Παπταλᾶν, quod Hesych. exp. περισκοπεῖν, ἐρευνᾶν, corruptum fort. ex παπταίνειν.]

[Πάπτασις ὀφθαλμῶν ἱέρακος, Orneosoph. p. 201, A. Sed vertit Gyll. p. 137, A, Ictus oculorum, videtur-

que scrib. Πάταξιν. Certe paulo post p. 202, B, legitur: A Ἐὰν δὲ τὸν ὀφθαλμὸν παταχθῇ. Hase.]

[Παπυλεὼν, ῶνος, ὁ, Papilio, (Gall. *le pavillon*), Tentorium. Voc. Latinum, de quo v. Ducang. Male per diphthongum scriptum ap. Suidam Παπυλαιῶνος.]

[Παπυρεὼν, ῶνος, ὁ, Papyreon, locus in amni papyris consitus. Aq. Exod. 2, 3, 5. Schleusn. V. Παπυρών.]

[Παπύρινος, η, ον, Ex papyro factus. Plut. Mor. p. 358, A: Τὴν δὲ Ἶσιν πυθομένην ἀναζητεῖν ἐν βάριδι παπυρίνῃ, τὰ ἕλη διεκπλέουσαν· ὅθεν οὐκ ἀδικεῖσθαι τοὺς ἐν παπυρίνοις σκάφεσι πλέοντας ὑπὸ τῶν κροκοδείλων, ἢ φοβουμένων, ἢ σεβομένων διὰ τὴν θεόν. Symm. Jes. 18, 2. Angl. Cod. græc. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 78: Πλοῖον π. ὃ καλεῖται αἰγυπτιστεὶ (sic) βάρι. Hase.]

[Παπύριον, τὸ, Papyrus. Geopon. 4, 7, 1: Παπυρίῳ ὑγρῷ περιδήσαντες. Sed scribendum haud dubie παπύρῳ, ut in locis similibus legitur 4, 8, 2; 14, 2; 10, 14, 2; 11, 18, 12. G. Dind.]

Πάπυρος, ὁ vel ἡ, Papyrus seu Papyrum: planta nascens in palustribus Ægypti, aut quiescentibus Nili aquis, ubi evagatæ stagnant: ex ejus libro texunt B vela tegetesque, necnon et vestem, etiam stragulam, ac funes, teste Theophr. H. Pl. 4, 9, et Plin. 13, 11. Præparantur ex eo et chartæ, diviso acu in prætenues, sed quam latissimas, philuras, inquit Plin. ibid., qui et cap. seq. docet fusius quomodo chartæ fiant. Quin et edule est papyrum crudum coctumve aut assum, ita tamen ut succus devoretur tantummodo. [De planta et multiplici ejus usu v. Caylus in Comment. Acad. reg. inscr. vol. 26, p. 267—326, Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 197 seqq., Schow. præf. ad Chartam papyr. p. 4—22. Sturz. Est Cyperus papyrus Linn. spec. 133, *le Souchet papyrier*; conf. Fortia d'Urban *Orig. de l'écrit.* p. 174 et 184; Caylus *Rec. d'ant.* t. 1, p. 255; Géraud *Livres dans l'ant.* p. 244 seqq. et Cyrilli Monographia papyri, Parmæ edita a. 1796. De paludibus gignentibus papyrum Epiphan. t. 1, p. 913, A: Τὰ ἕλη τὰ τῆς παπύρου καὶ τοῦ καλάμου· et Achill. Tat. Leuc. 4, 12: Νῆσοι οἰκοδομημάτων ἔρημοι, παπύροις πεφυτευμέναι. In ectypo papyrum plantam agnoscit C Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 75, tab. 38. Hase. De usu medico Galen. vol. 13, p. 217.] Non tantum vero planta πάπυρος nominatur, sed etiam ἡ βίβλος, liber ejus, ex quo τὰ βιβλία: ut in Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 6, 249]: Λαμπάδα κηροχίτωνα Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. Necnon αὐτὸς ὁ χάρτης qui inde conficitur, παπύρου nomine appellatur, apud Latinos item Papyrus vel Papyrum. [Phrynich. p. 303: Πάπειρος (scrib. Πάπυρος) τοιάσιαν ἄν τις Αἰγύπτιον εἶναι τοὔνομα· πολὺ γὰρ κατ' Αἴγυπτον πλάζεται· ἡμεῖς δὲ βίβλον ἐροῦμεν· ubi Philonis, Plutarchi, Strabonis, Dioscoridis aliorumque locos indicarunt editores. « Ἐξυφασμένην πάπυρον εἰς βίβλους Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 98, A. » Valck. Nil. Epist. p. 253, 4: Ἐκ παπύρου καὶ κόλλης χάρτης κατασκευασθείς. De funiculo papyraceo Nemes. p. 129, 1 ed. Matth.: Σπόγγος γοῦν ἐλκυσθεὶς ἀνιμᾶται καθαρὸν τὸ ὕδωρ, καὶ πάπυρος. De arundine Philo vol. 2, p. 522, 37: Βραχύ τι παπύρου τμῆμα τῆς ἐγχωρίου. Hase. De mensura Mœris p. 311: Πάπυρος μακρῶς Ἀττικοί· βραχέως Ἕλληνες. D Longum est in Anacreont. 4, 5: Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ· breve in versu Antipatri supra allato.]

[Παπυροφάγος, ὁ, ἡ, Papyrum edens, pro cibo utens. Schol. Æschyli Suppl. 768: Ἐπεὶ παπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι.]

[Παπυρώδης, ὁ, ἡ, Papyro similis. Schol. Eurip. Or. 147: Λεπτόν τινα κάλαμον παπυρώδη. Scott. Galen. vol. 19, p. 152, 3: Παπυρῶδες φυτόν. Hase.]

[Παπυρὼν, ὁ, Papyron, n. loci. Joseph. B. Jud. 1, 6, 3: Περὶ τὸν καλούμενον Παπυρῶνα συμβαλὼν αὐτοῖς. Scribitur Παπυρῶνα ap. eund. A. Jud. 14, 2, 3. V. Παπυρεών. Hase.]

[Πὰρ. V. Παρὰ in fine.]

[Πὰς, ὁ, Par. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1408. Πὰρ Παρός· τόπος δέ ἐστιν ἐν τῷ περὶ Θυρέαν, ἐν ᾧ ἐμαχέσαντο οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Inter oxytona est ap. Arcad. p. 125, 10. Literam α produci annotavit Draco Straton. p. 76, 14.]

A Παρὰ, præp., quæ vel gen., vel dat., vel accusativo jungitur. Cum genit. A, Ab, Ex. [Hom. Il. B, 596: Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος· Z, 177: Σῆμα ... ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο· Δ, 500: Δημοκόωντα, ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων· Λ, 190: Φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Similiterque Π, 473, Od. I, 300, al.] Sunt qui velint Hom. [Il. M, 114 et alibi non raro] καταχρηστικῶς dixisse παρὰ νηῶν pro ἀπὸ νηῶν, quum παρὰ significet proprie κίνησιν ἀπὸ ἐμψύχων, Eust. [p. 895, 35. Od. X, 197: Παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ... ἐπερχομένη. Eur. Bacch. 118: Ὄχλος ... ἀφ' ἱστῶν παρὰ κερκίδων τ' οἰστρηθεὶς Διονύσῳ.] Plato Leg. 4, [p. 716, E]: Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. [Soph. Ant. 1020: Κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν.] Sic Xen. Cyrop. 7, p. 111 in princ. [4, 5]: Διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων. [Soph. OEd. T. 1039: Ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες; Αἰτεῖσθαι Soph. fr. 723: Τὰ δ' εἰκότα παρὰ θεῶν ἠτησάμην. Μετατρέχειν Aristoph. Pac. 261: Οὔκουν παρ' B Ἀθηναίων γε μεταθρέξει ταχύ (ἀλετρίβανον);] Dicitur item aliquis ἔρχεσθαι παρά τινος s. παραγίνεσθαι aut πορεύεσθαι, Venire ab aliquo. Thuc. 4, [50]: Ἀρταφέρνην ἄνδρα Πέρσην παρὰ βασιλέως πορευόμενον ἐς Λακεδαίμονα. [Soph. El. 45: Παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων. Æsch. Pers. 406: Παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε· Ag. 917: Παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. Ἐμοὶ ἀγγελίη ἥκει παρὰ βασιλέος Herodot. 8, 140.] Item ἄγειν τι παρά τινος, ut ἄγειν δῶρα. Xen. autem addidit articulum, quum dixit in OEc. [4, 20]: Ὅτι ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα· sed interpr. Cic. ac si nullus esset articulus, Eique dona a sociis attulisset. [Cum verbo ἔχειν Æsch. Ag. 1046: Ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται. Cum φέρειν Choeph. 89: Χοὰς ... παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί. Cum εἶναι Soph. El. 469: Σιγὴ παρ' ὑμῶν ... ἔστω. Cum γίγνεσθαι Soph. OEd. T. 714: Παιδὸς ... ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.] Dicitur etiam ἀγγέλλειν παρά τινος, s. ἐξαγγέλλειν, a Xen. [Cyrop. 8, 3, 2.] Necnon, λέγειν ταῦτα παρ' ἐμοῦ, ab Eod. [ib. 3, 2, 30, de quo l. C HSt. paullo post.] Item, Πρόσειπε παρ' ἐμοῦ, Eum a me salutato, i. e. Meis verbis salutem illi dicito. [Cum ἀκούειν Soph. OEd. T. 6: Παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν· 95: Οἷ' ἔχουσα τοῦ θεοῦ πάρα. Εἰδέναι Ant. 230: Κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων ἄλλου παρ' ἀνδρός. Μανθάνειν Herodot. 2, 104: Παρ' Αἰγυπτίων μεμαθήκασι. Æsch. Ag. 859: Οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσα. Soph. OEd. T. 285: Παρ' οὗ τις ἂν τάδ' ἐκμάθοι σαφέστατα. Et sic cum aliis verbis quibusvis, quæ enumerare omnia nihil attinet. Rarior cum genitivo rei constructio est ap. Herodot. 7, 182: Ταῦτα πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν ἐκ Σκιάθου, Ab ignibus, i. e. Per ignes, quod substituit librarius codicis Sancroft., qui διὰ π. scripsit.] Lucian. autem [Timone c. 49] dixit παρ' ἐμοῦ ἐκτίσας, ut Cic., A me solvere. De quibus loquendi generibus lege Bud. p. 1038. Et Isæus [p. 73, 25]: Παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσας, Meis sumptibus, Pecunia privata. [Herodot. 8, 5: Μεταδιδοῖ πέντε τάλαντα ὡς παρ' ἑωυτοῦ διδούς, De suo (ære) dans. 29: Παρ' ἡμέων σφι δοὺς τὰς ἑπτὰ χιλιάδας (τῶν στατήρων).] Affertur vero et, Παρ' αὐτῶν τὸν ἄρχοντα γενέσθαι, ex D Plut. Numa [c. 2], pro Ex eorum corpore creari. At vero ap. Marcum 3, 21, Οἱ παρ' αὐτοῦ, quod sonat ad verbum Qui (erant) ab eo, redditur Qui eum sanguine attingebant, Propinqui ejus: vet. Interpr., Sui: Erasm., Qui ad eum attinebant. [V. Valcken. ad hunc l. in Scholl. p. 352 seq.] Affertur etiam τὰ παρ' αὐτοῦ ex Chrysost., pro Quæ ad eum attinent.

‖ Παρὰ, præcedente articulo, non video quomodo Latine reddi commode possit nisi addito partic., non quidem in ll. qui similes sunt illi Xenophontis quem modo protuli (ibi enim potius vacat artic.: unde et Cic. nullam ejus rationem in sua interpret. habuit), sed in aliis, quos subjungam: et quidem incipiens ab iis in quibus partic. præteritum aut præsens, a v. πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι, i. e. Mittor, commodius quam aliud subaudiri potest. [De legatis Aristoph. Ach. 61: Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως· 134: Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους. Hæc et alia exx. attulit Valck. l. c. p. 352.] Thuc. 7, [10]: Ἧκοντες ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου. Xen. Cyrop. 3, [2, 30]: Ταῦτα μὲν ὁ

παρ' ἐμοῦ λέξει, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς αὖ ἐπιστέλλετε A ὅ, τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Ut enim in illo Thuc. l. cum οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, apte subauditur πεμφθέντες, vel ἀποσταλμένοι, sic in isto Xen. subaudiri commode potest πεμφθεὶς aut etiam πεμπόμενος, vel ἀποσταλμένος s. ἀποστελλόμενος, cum ὁ παρ' ἐμοῦ (dixerat enim, Εἴ τινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν Ἰνδὸν, συμπέμψαιτ' ἄν μοι κτλ.), itidemque πεμφθεῖσι, πεμπομένοις, ἀποσταλμένοις, ἀποστελλομένοις, cum τοῖς παρ' ὑμῶν: sed præsens hic malim, quia dicit ἐπιστέλλετε, non ἐπιστείλατε. Possit autem ὁ παρ' ἐμοῦ exponi etiam Nuntius meus; itidemque τοῖς παρ' ὑμῶν, Nuntiis vestris. At Philelphus in sua interpret. non animadvertens hunc articuli usum, junxit παρ' ἐμοῦ cum λέξει, tanquam sc. uteretur Xen. eo loquendi genere, quod ex eo paulo ante protuli; vertit enim Et hæc sane verbis meis exponet. Illis autem exemplis addere et hoc potes, ex Synes.: Ὁμοῦ γὰρ ἐγώ τε τὰ παρὰ σοῦ γράμματα ἀνεγίνωσκον, καὶ ἕτερός τις τὰ παρ' αὐτοῦ, i. e. Literas a te missas, et Literas ab illo missas: subaudiendo sc. πεμφθέντα utrobique. Sed in Parisina edit. B non habetur artic. τὰ ante παρὰ, quem alioqui habet Aldina, et quo esse opus, vel is, qui sequitur, satis ostendit. At vero in isto ejusd. Synesii l., Τῶν οὖν παρ' ἐκείνου πολλῶν καὶ ἐλθόντων εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσομεν, aliud subaudiendum est partic.; significat enim Multorum ab illo profectorum, i. e. Multorum ejus officiorum. Sed et alia alibi pro loco subaudienda sunt.

‖ Παρὰ junctum genitivo omittitur interdum in interpretatione: Isocr., αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, Illorum preces. Sic, αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, ap. Eund., ubi tamen potest etiam addi aliquod verbum subauditum, sicut in ll. quos in præcedente tmemate protuli. [Αἱ παρὰ τῶν θεῶν ἐπικουρίαι Lycurg. p. 166, 11. Ἡ παρὰ τῶν θεῶν εὔνοια idem p. 194. Τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας Demosth. p. 2, 6, 26.] Sic ἡ παρὰ τούτων εὔνοια, ap. Xen. [Hier. 6, 3], Horum benevolentia. [Isæus p. 12 ed. Bekk.: Ταῦτα ἡ παρ' ὑμῶν αἰσχύνη ποιεῖν ἠνάγκαζεν ἄν, Pudor quo nos perfunditis: ubi Schœmann. p. 193 comparavit Lycurg. p. 166, 20: Ὁ παρὰ τῶν πολιτῶν C φόβος· Plut. V. Agid. c. 2: Τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν. Τὴν παρὰ τῶν πλειόνων φιλίαν Dio Cass. 36, 12. ‖ Παρὰ cum genitivo interdum sensu eo construi videtur qui proprius est dativi, Apud. Manifesta tamen his quoque in locis propria præpositionis significatio est, quam plerumque participio aliquo supplendo declarare licet, quo proficisci aliquid ab aliqua parte indicetur. Sic in exemplis a Matthia allatis, Hom. Il. Δ, 468: Πλευρὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, οὔτησε, Latera quæ a clypeo nudata conspiciebantur. Quod sententia aliter conformata παρ' ἀσπίδα, Juxta clypeum, dixit Il. Π, 312, 408: Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Cum genit. Æschylus Sept. 624: Χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ, A clypeo, i. e. a læva manu. Πὰρ ποδὸς, A pede, i. e. Ante pedes. Pind. Pyth. 10, 97: Ἀρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός. Soph. Ant. 966: Παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι, Ab Cyaneis æquoribus sunt littera Bosporia, i. e. Juxta æquora. Ib. 1123: Βακχᾶν ὁ ματρόπολιν Θήβαν ναιετῶν παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων. Minus certa exempla quædam D Diodori sunt de genitivo παρ' ἀμφοτέρων vel παρ' ἑκατέρων, quem etsi facillime sic interpretari licet ut *ab utraque parte* aliquid evenisse intelligatur, librorum tamen dissensus, qui partim dativum præbent ἀμφοτέροις, Wesselingium movit ut dativum ubique præferendum judicaret. Genitivum vero defendit Schæferus, cujus hæc est annotatio ad Dionys. De comp. verb. p. 118: « Diodor. 19, 42 extr.: Πολλοὶ παρ' ἀμφοτέρων ἔπιπτον· ubi Wessel. παρ' ἀμφοτέροις conjecit, quæ confusa in libris sunt 18, 44; 19, 76. Utroque l. Wess. dativum ascivit: haud scio an invito scriptore, qui genitivum videtur prætulisse. Sic 16, 7: Πολλῶν ἀνθρώπων παρ' ἀμφοτέρων διαφθαρέντων, ubi nihil varietatis ex libris enotatum. (Adde 11, 13: Γενομένης ναυμαχίας ἰσχυρᾶς πολλαὶ νῆες παρ' ἀμφοτέρων διεφθάρησαν· 13, 7: Πολλῶν δὲ παρ' ἀμφοτέρων ἀναιρεθέντων ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι. G. D.) 14, 52: Ἐπειδὴ παρ' ἑκατέρων οἱ κινδυνεύοντες ἀπέθνον. Id. 13, 17: Ὁ δὲ λιμὴν πλήρης ἦν A ὅπλων τε καὶ ναυαγίων, ὡς ἂν Ἀττικῶν μὲν νεῶν ἀπολομένων ἑξήκοντα, παρὰ δὲ τῶν Συρακοσίων ὀκτὼ μὲν τελέως διεφθαρμένων, ἑκκαίδεκα δὲ συντετριμμένων· ubi Wessel. offensus, ut videtur, hac structura, « Porro παρὰ ... τοῖς Συρακουσίοις scribere alias solet. » 19, 53 extr.: Τὸ μὲν πρῶτον τῶν Θηβαίων τοῦ παρ' αὐτῶν ἔθνους προστάντων· Exc. p. 584, 73: Τῶν νεανίσκων ἑκάτερον τὸν παρ' ἑαυτοῦ διαχειρισάμενον. Pausan. 4, 16, 2: Καὶ ἦν μὲν καὶ τὰ τῶν ἄλλων πρόθυμα ... μάλιστα δὲ Ἀνάξανδρός τε ... καὶ οἱ περὶ αὐτὸν τῶν Σπαρτιατῶν· παρὰ Μεσσηνίων δὲ (i. e. A parte Messeniorum, De Messeniis. G. Dind.) οἱ Ἀνδροκλέους ἀπόγονοι ... ἐπειρῶντο ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνεσθαι. Suidas s. v. Ἀνηρτημένοι: Τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν. Desumta hæc ex Diodoro, cujus v. Exc. p. 631, 28, ubi minus recte, opinor, παρὰ Ῥωμαίοις. »]

‖ Παρὰ cum dativo, Apud. Hom. [Il. Z, 246: Παῖδες κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν· Ω, 212: Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ· Od. Γ, 37: Ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτί·] Od. E, [155]: Ἀλλ' ἤτοι νύκτας B μὲν ἴαυεσκεν καὶ ἀνάγκῃ Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Etiam παρὰ νηυσὶ, Θ, [5]: Φοινίκων ἀγορὴνδ' ἢ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. [Il. Θ, 544: Δῆσαν δ' (equos) ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος. Παρὰ κλισίῃ Α, 329. Παρὰ θύρῃσιν Η, 346. Παρὰ σήματι Κ, 415. Πὰρ ποσὶν Ν, 617, Ξ, 411, et quæ sunt alia hujusmodi ap. Homerum, Tragicos et alios scriptores quosvis. Παρ' ἑωυτοῖσι, Apud se, i. e. in sua terra, Herodot. 1, 105.] Demosth. [p. 252, 25]: Πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη. Tale est, Παρ' ἐμοὶ διατρίβειν. Et ap. Theophyl. Ep.: Οὐ γὰρ σὺ, ἀλλὰ παρὰ σοὶ ὁ πλοῦτος εἶναι πεπίστευται. [Cum παρεῖναι Soph. Phil. 1057: Ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν. Plato Phædr. p. 243, E: Οὗτος παρὰ σοὶ μάλα πλησίον ἀεὶ πάρεστιν.] Exp. vero παρ' ἑαυτῷ, Apud se, Intra se: ut παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. [Æsch. Prom. 186: Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. Aristoph. Pl. 589: Ζεὺς ... λῆρος ἀναδῶν τοὺς νικῶντας τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ. Herodot. 3, 74: Ἕξειν παρ' ἑωυτῷ (Clam habiturum esse) καὶ μηδενὶ ἐξοίσειν τὴν ἀπάτην. Τὸν C παρ' αὐτῷ βίοτον, i. q. τὸν ἑαυτοῦ βίον, Soph. OEd. T. 612.] Et, Ἕκαστον εἰδότα καὶ γινώσκοντα παρ' αὑτῷ, ap. Dem. Philipp. 4, [p. 136, 2]. Item pro Apud, in ea signif. qua dicitur aliquis Apud se esse: unde παρ' ἑαυτῷ γενέσθαι Bud. ex Plut. [V. Alex. c. 51] pro Resipiscere. [Ex animi deliquio ad se redire, id. Mor. p. 563, D: Οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε καὶ τριταῖος ἤδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε· ταχὺ δὲ ῥωσθεὶς καὶ παρ' αὑτῷ γενόμενος ... V. Bruti c. 15: Ἀναλαμφθεῖσαν ἐν βραχεῖ καὶ παρ' ἑαυτῇ γενομένην αἱ γυναῖκες ἐθεράπευον. Mentis compotem fieri, Mor. p. 564, B: Οὔτε ἔχουσιν οὔτε ἦσαν παρ' ἑαυταῖς, ἀλλ' ἔκφρονες ...] Idem dixit in Or. pro cor. [p. 318, 13]: Εἰ δ' οὖν ἐστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ubi dicere poterat ἐν ἐμοί. [His addimus alia ejusdem generis. Soph. OEd. T. 382: Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται, i. e. Quam invidiosi estis. Phil. 139: Παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται, Penes quem regnum est. Cum verbo κρύπτειν ib. 743: Κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι παρ' ὑμῖν· quemadmodum κρύψαι πρὸς ἡμᾶς in ea- D dem fabula dixit v. 588. Cum δοκεῖν Herodot. 1, 86: Τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖσι δοκέοντας ὀλβίους εἶναι. Soph. Tr. 589: Δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς. Alia collegit Schœmann. ad Isæum p. 359. Similiter παρ' ἐμοὶ, Apud me, i. e. Meo judicio. Herodot. 1, 33: Οὗτος παρ' ἐμοὶ τὸ οὔνομα τοῦτο δικαιός ἐστι φέρεσθαι. Eurip. Bacch. 395: Μαινομένων οἵδε τρόποι ... παρ' ἔμοιγε φωτῶν. Παρ' ἡμῖν id. Heracl. 881, El. 1015. Herodot. 3, 160: Παρὰ Δαρείῳ κριτῇ. Αἰτεῖσθαί τι παρά τινι, Dio Cass. Exc. p. 19, 4: Οἱ Ῥηγῖνοι φρουρὰν ᾐτήσαντο παρὰ Ῥωμαίοις. Idem ib. p. 66, 34: Ὁ Περσεὺς σπονδῶν ἐδεήθη παρὰ Ῥωμαίοις. « Sæpe eadem fere notione usurpatur qua ὑπὸ cum genitivo. Sic Polyb. 2, 30, 5: Τὸ τῶν Γαισατῶν φρόνημα παρὰ τοῖς ἀκοντισταῖς (παρὰ τῶν ἀκοντιστῶν cod. unus) κατελύθη, Apud jaculatores, i. e. Dum adhuc penes jaculatores res erat. 2, 36, 2: Ὁ δεύτερος πόλεμος, προσαγορευθεὶς παρὰ τοῖς πλείστοις Ἀννιβιακός. » Schweigh. Dio Cass. 38, 41: Μήτε ἐξήτασται περὶ τοῦ πολέμου τούτου παρὰ τῇ βουλῇ καὶ παρὰ τῷ δήμῳ μὴ ἐψήφισται.] Sed et cum alio ge-

nere dativi pro ἐν ex Plut. Othone [c. 14]: Παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν. [Παρὰ τυραννίδι, In tyrannide, Pind. Pyth. 2, 159: Π. τυραννίδι χὡπόταν ὁ λάβρος στρατὸς χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. Παρ' οἴνῳ, Apud vinum, Inter pocula, Damaget. Anth. Pal. 7, 355. Παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ, Apoll. Rh. 1, 458. Παρ' αὐλῷ fortasse restituendum Archilocho ap. Athen. 10, p. 447, B, ubi præpositio excidit.]

‖ Παρὰ affertur et pro ἐγγύς, Prope, Juxta, ex Hom. Sunt tamen qui potius ejus posteris hunc usum tribuant cum ista constr., at Hom. cum accus. V. Eustath. [p. 403, 13, ad Il. Γ, 187, ubi ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας, ad quæ Eust.: Ἀντὶ τοῦ κατὰ ὄχθας. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον παρ' ὄχθαις φασίν. ‖ Παρὰ, Ad. Dio Cass. Exc. p. 15, 97: Ὡς φίλον παρὰ φίλοις ἰόντων· nisi φίλους scribendum cum Reimaro. Sic Xenoph. Anab. 2, 5, 27, nunc ex codd. restitutum ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει pro vulgato Τισσαφέρνην pro

‖ Παρὰ cum accusat., de motu ad locum, sicut cum gen. de motu a loco, unde redditur præpositione Ad. [Hom. Il. Γ, 187: Ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο· Od. A, 285: Ἐλθὲ ... παρὰ ξανθὸν Μενέλαον. Herodot. 1, 36: Ἀπικόμενοι παρὰ Κροῖσον. Aristoph. Av. 46: Ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ (alii libri πρὸς) τὸν Τηρέα. Et alii quivis.] Xen. Hell. 1, [1, 9]: Ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Sic παρὰ σε ἔρχομαι, ap. Eund. [De re eq. 10, 4.] Itidem ap. Plat. Rep., Παρὰ σε ἦμεν. Item, Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα. [Euthyd. p. 295, D, Theæt. p. 144, D, Criton. p. 53, D, Phæd. p. 85, A, Charm. p. 158, A. Κομίζεσθαι παρὰ Ἀλυάττεα Herodot. 1, 73. Thucyd. 7, 39: Τὴν ἀγορὰν τῶν πωλουμένων παρὰ τὴν θάλασσαν μεταστῆσαι κομίσαντας.]

‖ Παρὰ ap. Hom. pro ἐγγύς, Prope, Propter, Juxta: ut apud Hom. [Il. Γ, 187, Od. I, 132], παρ' ὄχθας. Sic παρ' αὐτόν, Od. [Γ, 460: Νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν·] Ξ, [524]: Οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Ἄνδρες κοιμήσαντο. V. Eust. [p. 1771, 32. Od. M, 32: Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Herodot. 1, 86: Ἀνεβίβασε ἐπὶ τὴν πυρὴν τὸν Κροῖσον καὶ δὶς ἑπτὰ παρ' αὐτὸν παῖδας. Id. 4, 87: Οὗτος κατελείφθη παρὰ τοῦ Διονύσου τὸν νηόν· 9, 15: Στρατόπεδον παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν τεταγμένον. Æsch. Choeph. 366: Παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι. Eurip. Alc. 835: Ὀρθὴν παρ' οἶμον ... τύμβον κατόψει. Aristoph. Ach. 72: Παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος. C Cum ἐγγύς conjunctum Av. 390: Παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν ἄκραν ὁρῶντας ἐγγύς.] Sic παρ' κεφαλὴν Cic. ap. Aratum [51, 75] vertit Propter caput. Ap. Plut. tale quid significabit, si sequamur eos qui in ejus Romulo [c. 21] αἱ παρ' [περὶ ex codd. restitutum] Εὐάνδρον Ἀρκάδας exponunt, Arcades Evandri comites. Sed et ap. Lucam Act. 4, [35]: Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων· et in fine cap.: Καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, redditur Ad pedes, quod nihil aliud est quam Juxta pedes. At vet. Interpres vertit utrobique Ante pedes. [De situ locorum, Juxta, Secundum. Polyb. 1, 56, 5: Τὸ μέρος τοῦ ὄρους τὸ παρὰ τὴν μεσόγαιον παρῆκον. Ib. 55, 6: Ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἰταλίαν κειμένῃ πλευρᾷ τῆς Σικελίας. Παρὰ θάλατταν ib. Παρὰ πλάγια 5, 7, 11. Schweigh. ‖ Παρὰ cum accus. i. q. cum dativo, Apud. Herodot. 8, 140: Πυνθάνεσθε τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἐοῦσαν δύναμιν· ubi pauci libri παρεοῦσάν μοι vel παρ' ἐμοὶ ἐοῦσαν. Soph. El. 183: D Ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων. Aristoph. Ach. 759: Παρ' ἁμὲ πολυτίματος (ὁ σῖτος). Aliud ejusdem exemplum annotavit Priscian. vol. 2, p. 202: « Attici παρὰ σὲ pro παρὰ σοί, quomodo et nos apud te. Aristophanes Ποιήσει (fr. 388): Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες ἐνθάδ' ἥκομεν, ἥν φασιν εἶναι παρὰ σέ. » Thucyd. 7, 39: Ὅπως αὐτοῖς ἐκβιβάσαντες τοὺς ναύτας εὐθὺς παρὰ τὰς ναῦς ἀριστοποιήσονται. Timocles ap. Athen. 6, p. 241, A: Ὠψώνει παρ' αὐτὸν οἴκαδε. Παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ pro παρ' ἡμῖν dictum ex Alexide attulit Antiatt. Bekk. p. 111, 13. Utroque casu conjuncto Demetrius ap. Athen. 9, p. 405, F: Ἀθυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην· παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ ... φακῆν. Plerisque tamen hujusmodi ll. motus quædam significatio inest, ut in versibus Demetrii, ubi παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην idem est quod παρὰ Σέλευκον ἰὼν ἐγενόμην· aut ap. Thucyd. 3, 3: Τριήρεις βοηθοὶ παρὰ σφᾶς παροῦσαι, ubi ἀφιγμέναι cogitatur. V. Schœmann. ad Isæum p. 418.]

A ‖ Παρὰ, pro Ab, sed in certo quodam loquendi genere, quo utuntur [sæpissime] grammatici [ut Etym. M. quavis fere pagina. Vitiosus est genitivus in l. Etym. quem ex cod. Paris. attulit Ruhnk. ad Vellej. p. 15: Ἀχαιά ... εἴρηται παρὰ τοῦ ἄχους, quod παρὰ τὸ ἄχος scribendum ex Etym. Gud. p. 98, 38. Genitivo si uti voluisset, ἀπὸ dixisset, ut Orion dixit p. 18, 23. G. D.], veluti quum tradunt Δημοσθένης esse dictum παρὰ τὸ σθένος: sic Μενέσθης dici παρὰ τὸ μένος: et Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ ὀδύσσεσθαι. [V. Bast. ad Greg. Cor. p. 830.] Bud. παραγωγὴν denotare tradit. [Sic jam Moschopulus Eclog. s. v. Παρά: Μετὰ δὲ αἰτιατικῆς δηλοῖ ... καὶ παραγωγήν τινος ἀπό τινος καὶ ἐξάλασιν, οἷον παρὰ τὸ πορίζεσθαι ὁ ἔμπορος καὶ παρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ σθένος Δημοσθένης. Plato Crat. p. 398, D, de voc. ἥρως: Παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα ... σμικρὸν παρηγμένον ἐστίν. Apollon. De synt. p. 200, 22: Παρὰ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἕνδεκα ... παραγωγή τις ἐγένετο ἡ τοῦ ἑνδέκατος. Id. p. 334, 18: Παρὰ τὸ ἀφανὲς ὄνομα ἀπετελεῖτό τι θηλυκὸν κατὰ παρώνυμον σχηματισμὸν σπανία. Cum verbo ὀνομάζειν B Plato Crat. p. 399, A: Παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, Undecumque volumus, rerum nomina ducentes. « Cum συγκεῖσθαι Herodian. p. 454: Ὅσα τῶν ὀνομάτων παρὰ οὐδέτερον ὄνομα σύγκειται. Porphyr. Quæst. Hom. § 15: Εἰ παρὰ τὴν κόρυν συνέκειτο (τὸ ἱπποκορυστής). Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 15, 9; Etym. M. p. 94, 32. ‖ Παρὰ accusativo junctum sæpe significat imitationem. Schol. Aristoph. Nub. 583: Παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους· ad Av. 1240: Τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφοκλεῖον. Ib. ad v. 336: Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. » Schæf.]

‖ Παρὰ pro Per, ea signif. qua dicitur Per eos dies, id tempus. Dem.: Παρὰ πάντα τὸν χρόνον, Per omne id tempus. Ita enim reddendum puto, non Circa, ut habent VV. LL. [Παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν Demosth. p. 514, 8. Π. ταύτην τὴν ἀποδημίαν p. 395, 11.] Sic παρ' ὅλον τὸν βίον, Per totam vitam. [Plato Eryx. p. 396, B; Polyb. 5, 10, 5; Plut. Mor. p. 112, B. Παρὰ πάντα τὸν βίον ib. p. 159, D, et Plato Rep. 3, p. 412, D. Παρὰ τὸν βίον Lucian. Nigrin. c. 31. Παρὰ τὴν ζόην Herodot. 7, 46.] Ibid. e Xen. [Mem. 2, 1, 2], Παρὰ τὴν ἐκείνου C ἀρχήν, Interim dum ille præest. [Appian. Civ. 2, 21: Παρὰ τήνδε τὴν ἀναρχίαν· 4, 117: Οὐδὲν ἔστι παρὰ τὸν ἐχθὲς ἀγῶνα ἐν ᾧ μὴ κρείσσους ἐγένεσθε τῶν πολεμίων· Gall. c. 3: Πόᾳ ἐχρῶντο παρὰ (sic Schweigh.: περὶ libri) τὰς ἀπορίας τροφῇ.] Et παρὰ τὴν μῆνιν, ex Philostrat. Her. [p. 702], Dum iratus esset. Alicubi potest etiam reddi et præp. Inter: ut παρὰ τὸ δεῖπνον, Inter cœnam, Cœnæ tempore. [Plut. Mor. p. 133, B, ubi paullo post ἐν δείπνῳ. Παρὰ τὸ δειπνεῖν p. 150, B. Παρὰ τὰ δεῖπνα Diodor. Exc. p. 526 extr. Παρὰ τὴν πόσιν Herodot. 2, 134. Παρὰ τὸν πότον Æschin. p. 49, 14, Plut. Mor. p. 176, A; 177, A. Παρ' οἶνον Alexander Ætol. ap. Gellium 15, 20.] Sic [Plut. V. Niciæ c. 1, al.] παρὰ τὸν πόλεμον, Belli tempore, Militiæ. [Alia plura hujusmodi contulit Boiss. ad Philostr. Her. p. 314, 315.] Unde illa locutio [Demosth. p. 229, 19; 230, 4; 966 extr.] παρ' αὐτὰ τἀδικήματα, Protinus admissis delictis, Bud. p. 242, ubi et παρ' αὐτὸ τὸ τόλμημα, ex Thuc., pro In ipso facinore. [Demosth. p. 303, 14: Τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους φυγών.] Idem vero D p. 247, παρὰ τὸν πλοῦν exp. Inter navigandum, et παρὰ τὸ συμπόσιον, Inter et super convivium. [Π. τὰ συμπόσια Pausan. 7, 7, 5.] Unde etiam [Plut. Mor. p. 804, A] παρὰ τὸν καιρόν, et παρὰ τὰς χρείας, p. 242. Sed et παρ' ἑκάστην ἡμέραν, [Plato Leg. 4, p. 705, A: Τὸ παρ' ἑκ. ἡμ. ἐᾶν] Xen. [Hell. 1, 4, 15], pro Quotidie: Κινδυνεύειν ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπολέσθαι. [Lycophr. 565: Τοὺς δ' ὀλύμπιοι πλάκες παρ' ἦμαρ ἀεὶ δεξιώσονται ξένους. Ἡ παρ' ἡμέραν χάρις, Gratia diurna, quæ unius diei momento stat caditve, ut exp. Reisk. ap. Demosth. p. 107, 8.] Sæpe etiam commode redditur præp. In: Παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, In via: Παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ, Aphthon., In senectute. Παρὰ τοὺς κινδύνους ὑπὸ τῶν ἔργων διδαχθέντες, In periculis, ipsis periculis. Tale est, Παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους, pro ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ τοῖς πολέμοις. Alicubi autem possumus vel præpositione In, vel præp. Per uti. Sed habet et alium usum præpositionis Per hæc præp. παρά: ut παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα ap. Thuc., Per totum exercitum. [Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδὸν Isocr. p. 71, C.] Et παρὰ

τὰς ἐπάλξεις ἑστῶτες, ap. Plut. [Mor. p. 245, E: Παρ' ἔπαλξιν ἱστάμεναι κύκλῳ.] Item παρὰ βάσιν ἑκάστην, ap. Aristot. Probl. 5, [10] Per singulos gradus. ‖ Παρὰ, ut in nonnullis eorum quos paulo ante protuli ll., aliisque ejusmodi, redditur et præp. Inter, et Intra, sic etiam alicubi habet et aliam signif. particulæ Intra: ut in hoc Xenoph. l. Œc. [20, 18]: Ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια, ἔστιν ὅτε τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες. Ita enim Bud. reddit hunc l.: Quemadmodum in itineribus faciundis nonnunquam intra stadia ducenta alter alteri centum stadiis antevertit, quum æquales sint amboque valentes.

‖ Παρὰ, Præter, Contra. Plut. Sol. [c. 20]: Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, Ut nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret, Bud. Et Thuc. 4, [19]: Καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, Præter expectationem: sic quum dicitur παρὰ προσδοκίαν [Παρὰ τὴν πρ. Polyb. 3, 68, 9], et παρ' ὑπόνοιαν [His locutionibus sæpe utuntur scholiastæ Aristophanis], item B παρὰ γνώμην, et παρὰ τὸ πρέπον. [Παρὰ γνώμην Æsch. Ag. 931, Suppl. 454, Antiphon p. 121, 24. Παρ' ἐλπίδα Æsch. Ag. 899, Soph. Phil. 882. Παρ' ἐλπίδας Soph. Ant. 392. Παρὰ τὴν ἐλπίδα Plato Polit. p. 295, D. Παρὰ δόξαν ib. C. Ἡ κατὰ γράμματα ἢ παρὰ γράμματα ib. 296, D. Παρὰ λόγον Polyb. 2, 38, 5.] Xen. [Hell. 1, 5, 5]: Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν. Idem [Œc. 7, 31]: Εἰ δέ τις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀτακτῶν οὐ θεοὺς λήθει, Contra quam, ut Bud. utrobique reddit, qui alibi et Extra quam. Potest tamen commode verti Præter, in illo priore loco; at in hoc posteriore, Παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, Contra quam natura fert. Sic παρ' ὃ πέφυκε, Contra quam natura comparatum est. Item παρὰ φύσιν a Cic. quoque redditur Contra naturam. [Plato Rep. 5, p. 466, D.] Plutarch. Π. σαρκοφαγίας libro 1 in fine: Ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς ἔοικε, τῶν παρὰ συνήθειαν ἢ τῶν παρὰ φύσιν αἰσθανόμεθα. Itidem vero παρὰ νόμον legitur passim pro Contra legem. [Æsch. Eum. 172; Plato Leg. 11, p. 941, A. Παρ' ὅλον τοῦτον C τὸν νόμον Demosth. p. 648, 11. Παρὰ τοὺς νόμους p. 734, 8. Παρ' αἶσαν Æsch. Suppl. 79.] Hanc autem signif. habet et cum nomine μέλος, atque aliis. Cum utroque nomine, sc. cum φύσιν et cum νόμον, legitur in isto Plut. l. [Mor. p. 534, E]: Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Σιμωνίδην, ἀξιοῦντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὔτ' ἂν σὺ ποιητὴς ἀγαθὸς εἴης, ἔφη, παρὰ μέλος ᾄδων, οὔτ' ἂν ἐγὼ χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων. Invenitur autem παρὰ μέλος alicubi redditum et adverbio Inepte; itidemque aliis nonnullis nominibus juncta præp. παρὰ in hac signif., redditur adverbio, una cum nomine cui jungitur, ut παρ' ὥραν [ap. Plut. Mor. p. 784, B; 786, A], Intempestive: παρ' ἀξίαν [ib. p. 1041, C], Indigne. ‖ Παρὰ alicubi pro Præter, i. e. Ultra: ut παρ' ὀλίγους, Dem., Præter paucos, Paucis exceptis. Theophr. C. Pl. 6, 1: Εἴ τις ἄλλος τρόπος ἐστὶ παρὰ τούτους. [Aristoph. Nub. 698, Vesp. 1166, et Pac. 110: Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Plato Leg. 3, p. 693, A: Τί παρὰ ταῦτα δεῖ πράττειν ἄλλο; Phileb. p. 32, E: Ἔστι τις τρίτη διάθεσις παρά τε τὴν τοῦ χαίροντος καὶ παρὰ τὴν D τοῦ λυπουμένου· Phædr. p. 235, C: Αἰσθάνομαι παρὰ ταῦτα ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἕτερα μὴ χείρω· Leg. 7, p. 788, B: Ἕτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου ξυμβουλὰς παραγενόμενα. Dionys. A. R. 3, 8: Εἰ δέ τινας ἔχεις παρὰ ταύτας λέγειν ἑτέρας ... διαλλαγάς.] Alicubi vel Ultra, vel Supra: ut παρὰ δύναμιν, Thuc. 1 [Plut. Mor. p. 794, D], Supra vires. Et παρ' ὃ δεῖ, Supra modum. Plut. [Mor. p. 83, F]: Θαυμαστοὶ παρ' ὃ δεῖ λόγων ἢ ἀνθρώπων καταφρονητοί. Sunt vero qui παρὰ significare velint Supra in isto etiam Xen. l., ubi jungitur verbo διαφέρειν, Œc. [20, 16]: Ῥᾳδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. Bud. quoque l. valere ait q. ὑπέρ. Contra autem sunt qui velint παρὰ significare Infra in hoc l., qui in Ep. ad Hebr. 2, [7] affertur ex Davide [Ps. 8, 6]: Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους. [Potest etiam aliis modis reddi, qui tamen ad unam omnes redeunt comparandi significationem, quæ scriptoribus quibusvis frequentata est. Herodot. 7, 103: Γενοίατ' ἂν καὶ παρὰ τὴν ἑωυτῶν φύσιν ἀμείνονες· i. e.

A ἢ κατὰ τὴν ἑ. φ. Thucyd. 1, 23: Ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν. Xenoph. Mem. 1, 4, 14: Παρὰ τὰ ἄλλα ζῷα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, Cum reliquis animantibus comparati. » Pausan. 5, 12, 3: Ὁ ἐλέφας παρὰ τὰ λοιπὰ ζῷα διάφορον τὴν ἔκφυσιν τῶν κεράτων παρέχεται. Dionys. A. R. 2, 74: Τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἑνὸς ἀλλαγῇ γράμματος παρὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον ἐκφέροντες τέρμινας προσαγορεύουσιν, i. e. una litera mutata, qua τέρμινες et τέρμονες differunt. » Schæf.] ‖ Accipitur vero et pro Ultra significante Trans. Pro cujus signif. exemplis affertur ex Hom. [Od. O, 298], Παρ' Ἦλιδα· ex Plut. Camillo [c. 21]: Παρὰ τὸν ποταμὸν φυγῇ ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν. Et Popl. [c. 21]: Παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμὸν χώραν ἀπένειμε.

‖ Παρὰ, Propter, Ob. Antipho: Οὐ μανία δήπου τοῦτο λέγειν, ὡς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον. Idem [Lysias p. 155, 46 coll. 156, 5], παρ' ἕνα ἄνθρωπον, Propter unum hominem. Et ap. Dem. [immo Dinarchum C. Demosth.: Ὦ Ἀθηναῖοι, παρὰ τί οἴεσθε τὰς πόλεις τοτὲ B μὲν εὖ, τοτὲ δὲ φαύλως πράττειν; οὐδὲν εὑρήσετε ἄλλο πλὴν παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας], παρὰ τί, Quamobrem. Unde et in eadem periodo, Παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας, A consulibus s. senatus principibus manare causam mali. Et Isocr. in Arch. [p. 126, E]: Παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν, Ab hoc manare salutem, vel Per hunc et propter hunc esse salutem. Quæ exx. proferuntur latius a Bud. p. 241, ubi et οὐ παρὰ τοῦτ' ἐστὶν ex Isocr. [p. 36, E], pro Non in his positum est rerum momentum, Non hæc ad rem magnopere pertinent. Et ex Dem. [p. 305, 3]: Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὡς, γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ, ubi παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα vertes, In eo positæ sunt fortunæ Græciæ, sequendo Cic., p. 138 mei Cic. Lex. Ego certe hic παρὰ τοῦτο existimo id posse sonare, quod Gall. dicimus *A cela pres*: perinde sc. ac si quis nostras ita loqueretur, *Mais pensez que voire, que les affaires de la Grece se portent bien, a cela pres*: vel, *Les affaires vont bien, a cela pres*. Di- C cam autem de hac signif. et infra. [Plut. Mor. p. 222, F: Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας, Salus Spartæ non in uno homine posita est.] Ceterum idem Bud. inter exempla significati hujus præp. παρὰ, quo sc. ponitur pro Propter, affert et quendam Theophrasti l.: quem tamen aliter potius interpretandum puto, ut docebo in Παρὰ, Pro et Prout. In VV. LL. ex Dem.: Παρ' οὐδὲν οὕτως ὡς τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλαστε, pro Non tam ulla alia de causa quam etc. Nunc autem superioribus exemplis addam et alia. Thuc. 1, [141]: Καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν, Propter suam negligentiam. [Demosth. p. 43, 15: Οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται ὅσον παρὰ τὴν ὑμετέραν ἀμέλειαν. Polyb. 3, 103, 2: Τὴν ἀπραγίαν τῶν στρατοπέδων μὴ παρὰ ... ἀποδειλίασιν, ἀλλὰ παρὰ ... εὐλάβειαν γεγονέναι.] Et in Axiocho, qui vulgo Platoni ascribitur [p. 365, D]: Συνάπτεις γάρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν. Aristot. Eth. 3, 6, in fine περὶ τῶν θαλαττίων loquens: Οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Sic D παρὰ τὰ χωρία, ap. Synes., Propter loca: Ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τι γίνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. [Παρ' αὐτό, Παρὰ τοῦτο, Eapropter. Appian. Hannib. c. 44, Pun. c. 113. Schweigh.] Hinc est Παρ' ὃ pro Propter quod, Quoniam, Quocirca. Pro quo scribitur etiam Παρό. Aristot. De mir. aud. [c. 58]: Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν ὀρύττοντες, ὀξυδερκέστατοι γίνονται· παρὸ καὶ οἱ ἰατροὶ τῷ ἄνθει τοῦ χαλκοῦ καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ Φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Et cum infin. Synes.: Ἐπεὶ γὰρ εἰς συμμαχίαν παρακεκλῆσθαι· παρὸ καὶ σεσῶσθαι τοὺς παρακαλεσαμένους, Quare et servatos esse. [Similiter Plut. Mor. p. 895, E.] Poni autem παρ' ὃ et pro Contraquam s. Extraquam, docui paulo ante: docet vero et Bud. p. 246. Sed animadvertendum est, quod attinet ad hæc quæ addidi exempla significationis hujus præp. παρά, qua sc. ponitur pro Propter, Ob, in iis posse hanc præp. et aliter reddi, eod. alioqui manente sensu. Ac primum quidem in illo Thuc. l. pro παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν possis dicere per ablativum, Sua negligentia,

perinde ac si esset τῇ ἑαυτοῦ ἀμελείᾳ. [Polyb. 3, 16, 6: Παρὰ τοῦτο συνέβη τὸν πόλεμον ... κατὰ πᾶσαν γενέσθαι τὴν Ἰταλίαν, Quo factum est ut ... Schweigh.] In illo autem Platonis, si modo Platonis est Axiochus, παρὰ τὴν ἀναπιστασίαν, reddi etiam potest Per imprudentiam, ignorantiam: necnon Ex ignorantia: itidemque παρ' ὃ in Synesii l., Ex quo. Sed et ap. Diosc. l. 1 præf.: Ἔνια παρὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι ἄνθη τε καὶ φύλλα φέρει, non reddideris Propter suam proprietatem, sed Ex sua proprietate, Ex vi quadam sibi propria et peculiari: nisi quis malit Vi quadam etc. sine præpositione. At in Aristotelico illo παρὰ videtur posse sumi et pro Præ, cujus signif. exx. videbis infra. Denique in eo quem ex Synes. protuli, παρὰ τὰ χωρία crediderim posse reddi vel Ex locorum differentia s. diversitate, de quo usu præp. παρὰ dicam paulo post, vel Ex vi locorum: sicut Bud. ap. Philon. De mundo, παρ' οὓς vertit Eorum vi. Sunt autem et alii ll., in quibus quum παρὰ possit accipi pro Propter, alia tamen orationis forma in interpret. uti possumus: ut quod Plato dicit, Ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τε τῇ πόλει, καὶ τοὐναντίον, **B** apte redditur, Omnium maxime in hoc civitatis salutem aut contra damnum verti puto. Vel, Hinc maxime civitatis sive salus sive contra damnum pendet. Hunc autem Herodiani l. 6, [6, 10]: Παρὰ τοῦτο δὲ ἀπολόμενοι παρ' ὅσον πλήθει ἐλάττους εὑρέθησαν, Polit. vertit, Nullaque adeo re magis perierunt, quam quoniam pauciores deprehensi. [Plut. Mor. p. 1041, D: Πᾶς ἁμαρτάνων παρ' ἑαυτὸν ἁμαρτάνει, Sua culpa peccat. Nicostrat. ap. Stob. Flor. 74, 64, p. 446, 45 (vol. 3, p. 89 extr.): Καὶ τοῦτο συμβαίνει παρ' αὐτάς τε τὰς νέας καὶ παρὰ τὰς πρεσβύτιδας, Culpa juniorum mulierum. Restituendum Hierocli ib. 67, 24, p. 416, 26 (ib. p. 15): Συχνοῖς δὴ τισιν ἀφόρητος ἐγένετο ὁ γάμος, ἀλλ' οὐχὶ παρ' ἑαυτόν (ἑαυτῷ vulgo). Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 1059.]

‖ Παρὰ, Præ [De hac signif. v. quæ supra diximus, ubi de παρὰ comparationi inserviente expositum est]: quo utuntur modo et præp. πρός. Aristot. Metaph. 1, [3]: Οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας τοὺς προτέρον, Is sobrius et prudens fuisse videtur præ illis **C** antiquioribus. Sic ap. Plat. Leg. 7, [p. 806, B] ubi loquens de Sauromatis scribit, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν, Præ aliarum gentium mulieribus Sarmatarum mulieres viri videri possent: quæ Budæi interpret. mihi longe probatur magis quam eorum qui reddunt Apud ipsas mulieres, Inter ipsas mulieres. [Plato Theag. p. 128, B: Τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὁντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι, i. e. δεινὸς ὡς οὐδείς. Cui loco simillimus est] Dionys. H. Archæol. 6: Ἀνὴρ παρ' ὁντινοῦν ἐπιτήδειος ταύτης τυχεῖν τῆς τιμῆς, Vir præ quovis alio idoneus. [Et Plut. Mor. p. 67, D: Ἀνὴρ τῷ ἤθει παρ' ὁντινοῦν τῶν Σωκράτους ἑταίρων ἐπιεικής. Diog. L. 5, 80: Εὐπαίδευτος καὶ πολύπειρος παρ' ὁντινοῦν. Plato Lach. p. 183, C: Οὗτοι ... παρὰ τοὺς ἄλλους ... δεδυστυχήκασιν, Præ ceteris. Ammon. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 93: Περὶ τὴν Κυρήνην μόνην ἵστασθαι νέφος παρὰ τὴν ἄλλην Λιβύην. Hemst.] Paulus Ad Rom. 14, [5]: Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Æstimat diem præ die: de quo l. dicam et paulo post. Reddit autem Bud. et Præut, ap. **D** Aristot., ut videbis p. 246. In isto quoque Plat. l. in Apol. [p. 28, C] et aliis similibus, Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, ὥστε κτλ., videri possit παρὰ aliquam hujus præp. Præ signif. habere; sed quam tamen ut huic l. accommodes, mutanda quodammodo fuerit orationis forma: ut si, verbi gratia, ita dicas, Leve existimavit esse periculum præ turpitudine quam perferre oportuisset. At hæc interpret., Adeo periculum contempsit, ne turpe quippiam in se admitteret, nullo modo vim præpositionis παρὰ exprimit: quam ego contra illo interpretatus modo, declarare mihi videor. Sic tamen ut fatear magis placere mihi reddere hic παρὰ Potius quam: quam signif. alioqui novam visum iri scio, sed nullam certe præsenti loco aptiorem inventum iri existimo, siquidem is ad verbum interpretandus sit. ‖ Quod autem ad illum Plat. l. attinet, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς κτλ., addit Idem, Παρὰ γυναῖκας ἂν φα-

A νεῖεν ἄνδρες, posse exponi παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι: ut ap. Eund., Ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδὰς, pro Vestra cantica cum nostris contendenda componendaque. Ut autem ibi dicit παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι, sic ap. Synes. legitur ἐξετάζειν παρὰ, sequente itidem infin., Ep. 104: Καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξέταζον σύριγγας, ubi παρὰ cogimur reddere Cum; nec enim aliud est ἐξέταζον παρὰ τὰς Αἰγυπτίας, quam Comparabant cum Ægyptiacis. [Aristid. vol. 2, p. 164, 176.] Sic et ap. Plat. in simili loquendi genere, Rep. 1, [p. 348, A]: Λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν. His omnino similem usum habet παρὰ in isto proverbio, Πορφύρα παρὰ πορφύραν κριτέα· sonant enim hæc verba, Purpura dijudicari debet comparata cum purpura. I. e. Ad dijudicandam purpuram, comparanda est cum alia. Erasm. tamen vertit, eodem alioqui sensu, Purpura juxta purpuram dijudicanda, s. ad purpuram. Idem in Annot. in Epist. ad Rom. c. 14, dicens παρὰ nonnunquam relationem habere, hæc proverbialia verba **B** profert. Sic autem et ap. Paul. παρὰ exponit Juxta: Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, addens hunc esse sensum, Hic quidem existimat aliquid interesse inter diem et diem. Sed longe magis mihi probatur altera illa interpr., cujus supra memini, Æstimat diem præ die. Quo sensu et Hieron., Judicat diem plusquam diem. Sed comparationis signif. tribuitur alicubi huic præp. per se etiam positæ, i. e. nullum verbum adjunctum habenti, ut ap. Aristid. [vol. 1, p. 224, 11]: Ἐπιδεδωκυῖα αὐτὴ παρ' αὑτήν, Augescens ipsa sibimet comparata.

‖ Παρὰ, Pro, Prout. Nam et hanc posteriorem particulam alicubi aptissimam esse existimo ad exprimendam vim præpositionis παρά. At priore illa redditur in hoc Philonis l. De mundo: Παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρηγνυμένων θραυσμάτων αἵ τε καταφοραὶ γίγνονται βιαιότεραι, Pro fragmentorum magnitudine. Item in hoc Aristotelis, qui est itidem in l. De mundo [c. 4]: Παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη. Possis autem, ut opinor, in illo Philonis l. **C** παρὰ τὰ μεγέθη, reddere, Pro differentia magnitudinis, s. diversitate, si ita loqui licet, vel Prout major minorve est magnitudo. Sic ap. Theophr. H. Pl. 6, [6, 5] de rosis: Τὸ δὲ ὅλον, ὥσπερ ἐλέχθη, ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὐχροια παρὰ τοὺς τόπους ἐστί, Pro locorum differentia, discrimine, Prout talis vel talis est locus, ita etc. Hic enim dissentio a Budæi interpret., quam habes p. 241. [Theophr. ib. 7, 4, 11: Ἡ εὐωδία καὶ ἡ ἁδρότης σχεδὸν παρὰ τὰς χώρας γίνεται καὶ τὰς θεραπείας.] Itidem vero in illo Synesii l., quem paulo ante protuli, παρὰ τὰ χωρία dixi mihi videri posse verti, Ex locorum differentia, diversitate: Ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τι γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς θεοῦ. Nec vero mihi refragari videtur Bud., quum illa verba ita reddit, Neque in hoc illoque loco perinde mortalibus evenit, ut Deo aut præsente aut adverso utantur. Idem hunc ejusd. Synesii l., ubi similis vel potius idem est hujus præp. usus, Ἀλλ' ἐστὶν εὐτυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐτυχεστέρα, interpr., Refert autem quo quidque in loco feliciter **D** cedat. Item, At vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Hunc etiam Dioscoridis [Præf. l. 1, p. 5]: Πρὸ πάντων δὲ φροντίζειν τῆς ἀποθέσεως καὶ συλλογῆς ἑκάστου κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς προσήκει· παρὰ γὰρ δὴ τούτους ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, interpr., Adeo enim in colligendis et reponendis tempus interest, ut inde vel strenuam vim vel inertem accipiant. Ubi existimo reddi etiam posse apte, Ex horum enim differentia pendet vel efficacia etc. Nec alium esse hujus præp. usum existimo in illo Diogenis apophthegmate [ap. Diog. L. 6, 35], quo dixit homines μαίνεσθαι, Insanire, παρὰ δάκτυλον: adeo ut nullo modo Erasmi interpret. probare possim, reddentis Præter digitum.

‖ Παρὰ interdum adhibetur ad significandum interjectum temporis spatium, s. ad significandam temporis intermissionem, Bud. afferens ex Aristot. [H. A. 7, 2] παρὰ μῆνα τρίτον, pro Tertio quoque mense. Sic παρὰ τετάρτην ἡμέραν ap. Polyb., Quarto quoque die. Sed et alia forma, sc. παρ' ἡμέρας πέντε, et παρ'

ἡμέρας ἑπτὰ, Quinto vel Septimo quoque die. [Simili modo παρ' ὀλίγας ἡμέρας fieri dicitur quod paucis diebus elapsis repetitur. Plut. De educ. puer. p. 9, D: Αὐτοὺς γὰρ παρ' ὀλίγας ἡμέρας δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. Schæf.] Idem ἡμέραν παρ' ἡμέραν reddit Alternis diebus, in isto Dem. l. [p. 1360, 20]: Τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, ... συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν [Antiphon p. 137, 44. Dio Cass. Exc. p. 23, 82: Ἡμέραν ἠξίου παρ' ἡμέραν ἢ καὶ πλείους ἐναλλὰξ μόνος ἄρχειν]· vultque sic accipi et ap. Paul. ad Rom. 14, quum tamen aliter potius exponi debere docuerim antea, ubi de ejus signif. disserui qua ponitur pro Præ. [Soph. Aj. 475: Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, Dies cum die alternans.] Dicitur vero et παρ' ἡμέραν, s. παρὰ μίαν ἡμέραν, aut etiam παρὰ μίαν, subaudito subst. ἡμέραν, pro Alternis diebus. [Polyb. 3, 110, 4: Τῆς ἡγεμονίας τῷ Γαΐῳ καθηκούσης εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν διὰ τὸ παρὰ μίαν ἐκ τῶν ἐθισμῶν μεταλαμβάνειν τὴν ἀρχὴν τοὺς ὑπάτους· 6, 40, 9: Παρὰ μ. ἡμ. τὰ μὲν ἡγεῖται τῶν στρατοπέδων ... τὰ δ' ... ἕπεται. Hinc **B** lucem accipit 7, 13, 6: Παρὰ μ. ἡμ. Δημητρίου μὲν παρόντος, Ἀράτου δὲ καθυστερήσαντος, i. e. Quum unus dies interjectus esset quo aderat Demetrius et nondum advenerat Aratus. Schweigh. Lucian. D. deor. 24, 2: Τὰ τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ἅιδου εἰσί. Longus p. 15, 6: Παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὴν νομὴν ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς. Plenius Plut. Mor. p. 132, F: Τοὺς Λυδοὺς ἐν τῷ λιμῷ λέγουσι διαγαγεῖν ἡμέραν παρ' ἡμέραν τρεφομένους. Μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες schol. Hom. Od. Λ, 303, et schol. Luciani Dial. mort. 1, 1. Schæf. ad Long. p. 339.] Sic παρ' ἐνιαυτόν, Alternis annis. [Diodor. 4, 65: Παρ' ἐν. ἄρχειν. Plut. V. Cleom. c. 15: Εἰωθὼς παρ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ στρατηγεῖν.] Neque de tempore tantum, inquit, hoc modo loquendi utuntur, sed etiam aliis de rebus interjectis: πληγὴν παρὰ πληγήν, Aristoph. [Ran. 643], pro Alternas plagas incutiens. [Plato Rep. 1, p. 348, A: Λόγον παρὰ λόγον. Ἕτερος παρ' ἕτερον, Alius post alium, Per vices. Appian. Civ. 1, 98: **C** Ὁπότε τις αὐτῶν (regum) ἀποθάνοι, βουλευτὴς ἕτερος παρ' ἕτερον ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἦρχεν· Pun. c. 100: Ἡγεῖτο δ' ἀεὶ τῶν προνομευόντων χιλίαρχος ἕτερος παρ' ἕτερον. Sic Reiskius: παρ' ἑτέρῳ libri. Mithrid. c. 36: Τῶν δὲ θεμελίων ἄλλο παρ' ἄλλο κατέπιπτε.] Et ap. Lucian. [De saltat. c. 12]: Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentium virginumque serie constat, per manus reste ducta alternantium. Sed hæc verba παρ' ἕνα docet accipi aliquando et pro Uno minus, Uno dempto, et quidem quum a Luciano [Catapl. c. 4: Σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων], tum a Plut. [Παρὰ μίαν Ep. ad Cor. 2, 11, 24: Πεντάκις τεσσαράκοντα (πληγὰς) παρὰ μίαν]: sic παρὰ γράμμα affertur ex Epigr. [Numenii Anth. Pal. 12, 28: Κῦρος κύριός ἐστι· τί μοι μέλει, εἰ παρὰ γρ.;], pro Dempta litera. Antiphonti vero παρ' ἕνα ἄνθρωπον significare etiam Propter unum hominem. V. plura p. 239, 240, 241. Item p. 242, ubi habes ex Plut. [Mor. p. 106, F]: Ἐν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, pro Diem vicissim atque noctem faciens. [Παρ' ἡμέραν, Intra diem, Uno die. **D** Aristot. H. A. 6, 17: Παρ' ἡμέραν γὰρ καὶ αἱ ὧραι πολὺ ἐπιδήλως αὔξονται.]

‖ Παρὰ alios præterea usus habet, sed qui proponi soleant in ipsis loquendi generibus considerandi, non indicando quam in his, quam in illis signif. habeat: ut certe vix indicari seorsum potest. Sunt tamen ex illis nonnulla in quibus significationem hujus præp. παρὰ ad aliquam ex præcedentibus reduci posse existimo. Verbi gratia, quum dicitur Παρ' ὀλίγον, item Παρὰ πολὺ, quod illi est oppositum: quorum utroque simul utitur Plato Apol. Socr. [p. 36, A]: Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ· νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀποπεφεύγειν ἄν. Quem l. ita Bud. vertit, Multo vero ego magis sententiarum numerum in utramque partem miror. Neque enim existimabam parum abfore quo minus damnantium atque absolventium calculi adæquarent, sed multum vel pluseulum abfuturum quin ego absolverer. Nunc vero, ut

A video, si tres tantum sententiæ in contrarium mutatæ fuissent, ego absolutus essem. Quibus subjungit, posse ita intelligi παρὰ πολὺ et in isto Gregorii l.: Εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἐγγύς, σὴ τοῦτο χάρις· σοὶ γὰρ θαρρῶν τὸν περὶ σοῦ λόγον ἐνεστησάμην· εἰ δὲ πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρὴ παθεῖν, καὶ γήρᾳ καὶ νόσῳ καὶ τῷ σῷ πόθῳ τετρυχωμένους; ut sit, inquit, Et tantulum ab eo, quod speravimus, abfuimus: quam tamen interpret. loci Gregorii nullo probare modo possum, ut mox docebo. Dixerat vero antea, de hac præp. agens, Est autem hujus præp. usus multiplex ap. præcipuos scriptores, et interdum pene contrarius, ut in παρὰ πολὺ, quod κατὰ πολὺ significat ap. Pausan. et Thuc. et Plut.: ut, Παρὰ πολὺ μὲν τῶν Θηβαίων χειρόνων, παρὰ πολὺ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀμεινόνων φανέντων. Gregor.: Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Valde immutato ordine. Interdum ex contrario τὸ ἐπ' ἔλαττον significat, τῆς παρὰ ἐλάττωσιν δηλούσης, h. e. ἐκτὸς πολλοῦ, quasi Minuscule: ut ap. Eund., Εἰ δὲ πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος κτλ., i. e. Sin longe a meritis tuis dicendo ab- **B** fuimus, et minus quam pro spe nostra successit oratio. Hæc ille: cui in eo non assentior, quod dicit παρὰ πολὺ significare non solum κατὰ πολὺ, sed etiam τὸ ἐπ' ἔλαττον, Minuscule, Tantulum, ut in illo Greg. l. interpr., quum secundo mentionem ejus facit. Existimo enim contra, Tantulum respondere non τῷ παρὰ πολὺ, sed τῷ παρ' ὀλίγον. Imo etiam non esset consentanea ceteris Gregorii verbis hæc interpret.; quomodo enim, ut cetera omittam, cum πόῤῥω hoc Tantulum convenire posset? Denique de παρὰ πολὺ ita sentio, minime duas contrarias signiff. habere, ut ille putavit, sed unicum significationis genus; at contrariam ei signif. habere παρ' ὀλίγον, quod sc. πολὺ et ὀλίγον soleant et alias opponi: παρὰ autem utrobique eandem vim obtinere, et quidem quæ sit ejusdem generis cum una ex illis de quibus supra disserui; exceptionem enim significare: sic tamen ut fatear, in omnibus exx. non æque evidentem hanc signif. esse, atque adeo in nonnullis duriusculam videri posse: nisi παρὰ πολὺ et παρ' ὀλίγον in alia verba **C** resolvantur. Exempli gratia, si ita loquar, παρ' ὀλίγον ἠτιμώθη, significabit, Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ubi exceptionis signif. obscura est: at si ita loquar, παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, ut dixit Dem. [p. 743, 21]: Παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώσατε, evidens vel potius evidentissima est: ita sc. interpretando, Paucis suffragiis exceptis infamia notatus est. Et q. d. Omnibus suffragiis præterquam paucis infamia notatus est. Denique si verbo Abesse uti libet, permittamus nobis, sicut παρ' ὀλίγον ἠτιμώθη reddimus Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ita παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, reddere Paucis suffragiis abfuit ab eo, ut ignominia notaretur: ut dicitur Paucorum mensium spatio abesse. Non dubium est autem, quin et ita loqui possit aliquis, οὐ παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, ἀλλὰ παρὰ πολλάς, vel κατεδικάσθη, Non paucis, sed multis suffragiis a damnatione abfuit: quod idem fuerit cum οὐ παρ' ὀλίγον, ἀλλὰ παρὰ πολὺ κατεδικάσθη. Sed durius tamen merito censeatur hic παρὰ πολὺ quam παρ' ὀλίγον. Sicut etiam minime novum videri **D** potest παρ' ὀλίγον ἦλθε καταδικασθῆναι, quod de παρὰ πολὺ ἦλθε καταδικασθῆναι haud itidem dici potest. At in illo Plat. l. eadem est τοῦ παρ' ὀλίγον, quæ τοῦ παρὰ πολὺ ratio, eodemque modo resolvi utrumque potest: ut sc. censeamus, Οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι (τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων), ἀλλὰ παρὰ πολύ, perinde esse ac si dixisset, οὐ γὰρ ᾤμην ἑκατέρας τὰς ψήφους ἰσαρίθμους ἔσεσθαι παρ' ὀλίγας, ἀλλὰ παρὰ πολλάς. Hæc in præsentia habui, quæ dicerem de vi præp. παρὰ cum ὀλίγον et cum πολύ: ex quibus etiam manifestum lectori fore puto non injuria me a Budæi interpr. in loco illo discessisse. [Eadem præpositionis ratio cum numero finito conjunctæ. Herodot. 9, 33: Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν ὀλυμπιάδα, i. e. Una lucta excepta vicit. Ubi Valck. comparavit Isæi verba p. 41, 36: Παρὰ τέτταρας ψήφους μετέσχε τῆς πόλεως. Demosth. p. 688, 26: Κίμωνα παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι· quod p. 676, 12 dixerat τρεῖς δὲ μόναι ψῆφοι διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι. Παρὰ τρίμηνον ἔχουσι τὸ διαφέρον, Differunt inter

se tribus mensibus, Polyb. 12, 12, 1.] Perpendat autem lector et quæ in Παρὰ τοσοῦτο ac Παρὰ μικρὸν de vi hujus præp. dixi, ac videat num malit quæ illic est, eandem et hic esse. Jungitur porro παρ' ὀλίγον interdum verbo ἐλθεῖν, cujus generis loquendi mentionem paulo ante feci, diciturque παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, pro Parum abfuit quin moreretur, Parum a morte abfuit. Sic, Παρ' ὀλίγον ἐλθὼν ἐκπεσεῖν ap. Plat. Epist. Cujus omnino formæ est etiam Παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν: Plut. Pericle [c. 28]: Παρ' ἐλάχιστον ἦλθε Σαμίων ἡ πόλις ἀφελέσθαι τῆς θαλάττης τὸ κράτος Ἀθηναίους, ubi videri possit ad hunc Thuc. l. respexisse, non solum illud loquendi genus, sed et cetera habentem verba, 8, p. 286 [c. 76]: Πόλιν τε γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον οὐκ ἀσθενῆ, ἀλλ' ἣ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπολέμησεν, ἀφελέσθαι, Quæ parum abfuit quin eriperet, Quæ propemodum eripuit. Nam utroque modo interpretari possumus eod. sensu. Interdum sequente infin. pass., ut ap. Lucian. [Ver. H. 2, 43]: Παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. Nihil autem est aliud παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι quam παρ' ὀλίγον κατενεχθεῖσα, sicut παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, nihil aliud quam παρ' ὀλίγον ἀπέθανεν. || Sed est ubi παρ' ὀλίγον neutram harum interprett. admittit, siquidem sequentia ad verbum interpretari velis, non autem orationis formam mutare: ut quum dicit Eur., Παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον· nam si reddas, Propemodum evitasti interitum, Parum abfuit quin vitaris interitum, sensus plane fuerit contrarius: quum παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, nihil aliud sit quam παρ' ὀλίγον ἦλθες ὀλέσθαι, Propemodum interiisti, Parum abfuit quin interires. Sic autem et Thuc. junxit verbo διαφεύγειν, quod idem valet: 8, p. 258 [c. 71]: Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυντο, Assidue namque exiguum intra spatium aut fugiebant, aut trucidabantur, Valla. Quæ ego ita reddi ut antea non probavi, quum illam ejus interpret. edidi, ita nec in præsentia probare queo, imo aperte mendosam esse dico. Sic tamen ut non omnino stem iis quæ in margine annotavi e regione illius loci, repetens sc. παρ' ὀλίγον cum ἀπώλλυντο: sed plane existimem παρ' ὀλίγον trajectum esse, atque ad διέφευγον pertinere, perinde ac si dictum fuisset, ἀεὶ γὰρ ἢ διέφευγον παρ' ὀλίγον, ἢ ἀπώλλυντο: nihilque aliud significare διαφεύγειν παρ' ὀλίγον, quam quod dicit Eur. παρ' ὀλίγον ἀποφεύγειν ὄλεθρον. Est igitur hic sensus, Aut parum aberant a morte, extremum adeuntes vitæ periculum, aut etiam moriebantur. Quod Gallice dixeris, *Ou ils demouroyent en la place, ou ils l'eschappoyent belle.* At vero is qui Gallice reddidit, quem Lascaris juvisse fertur, ita vertit, *Pour bien petite occasion se sauvoyent, ou estoyent deffaits.* Sed παρ' ὀλίγον accipiendo pro Levi occasione, id enim sonat *Pour bien petite occasion*, nec sensum idoneum haberemus, nec signif. daremus illis verbis, quam ullo posse confirmari exemplo putem. Sed quid tandem significabit hic παρ' ὀλίγον διέφευγον, si ad verbum interpretari oporteat? aut saltem si verbi διέφευγον signif. exprimenda sit? Crediderim ita posse reddi, Evadebant quum alioqui parum a morte abfuissent. Et hæc quidem hactenus, quæ fortassis improbanda non fuerint, dum alius meliora excogitarit. Ceterum invenitur etiam scriptum Παρολίγον, una voce. Quod et de altero intelligendum est, quod huic oppositum esse dixi: nam alicubi legitur Παραπολὺ conjunctim. [Nunc hæc ubique fere disjunctim scripta leguntur.] Habetur certe utraque scriptura et in VV. LL. Ibi enim affertur παραπολὺ χείρων, pro Multo deterior, s. Longe deterior; sed et disjunctim παρὰ πολὺ ex Diosc., cum comparativo itidem, Παρὰ πολὺ ἐλάττων. Et παραπολὺ δεινότατον, ex Aristoph. Pl. [445]: Δεινότατον ἔργον παραπολὺ Ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθα. Item cum gen. ex Philostr. Her. pro Longe, i. e. Procul: Οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ταυτί φησιν εἰρῆσθαι, Non procul a veritate.

|| Ut vero dicitur παρὰ πολὺ s. παραπολὺ conjunctim pro Multo, itidem Παρὰ τοσοῦτον sive παρατοσοῦτον pro Tanto, Usqueadeo. Gregor.: Οὐκ αἰσχυνόμεθα, βασιλεῦ, παρὰ τοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν; Non pudet nos tanto Christianis esse inferiores? Usqueadeo esse inferiores. Plut. in Cic. [c. 12 extr.]: Παρὰ τοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθέντες ὑπ' αὐτοῦ, Usqueadeo dicendo ab eo victos se intelligebant. || Sed aliam etiam habet signif. παρὰ τοσοῦτον, obtinente se præp. παρὰ eundem usum quem et in Παρὰ μικρόν: quod quidem παρὰ μικρὸν persuasum habeo respondere ad verbum nostro *A peu pres*, significanti itidem Propemodum. Eadem autem ratione παρὰ τοσοῦτον significabit *A cela pres.* Sic et supra παρὰ τοῦτο ap. Dem. dixi mihi videre sonare, *A cela pres.* Quum enim loquimur *Ils estoyent les plus forts à cela pres*, significamus *Il ne s'en falloit que cela qu'ils ne fussent les plus forts.* Adjungitur autem et hic verbum ἐλθεῖν, Thuc. 3, [49]: Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Tantulum abfuit quin Mitylene everteretur, Bud. Ego vero ut Gallice ad verbum reddi posse existimo, *Elle vint à cela pres du danger*, vel *à tant pres du danger*, aut alia constr., *Elle vint en danger à cela pres*, sic Latine ita potius verterim, Tam prope a periculo abfuit Mitylene. Est autem eodem usus loquendi genere Thuc. 7: Παρὰ τοσοῦτον μὲν οἱ Συρακοῦσαι ἦλθον κινδύνου. Ideo autem hanc vim præpositioni παρὰ inesse hic adducor ut credam, non solum quod παρὰ nonnunquam ἐγγύτητα declaret, sed et quod adv. Ἐγγύς, Prope, sic usurpari videam: ut et tibi manifestum fiet exemplis quæ suo loco protuli [vol. 3, p. 38, B]: quibus exemplis addere et hoc potes ex Synesio, Ἡ δὲ ναῦς ἐγγὺς ἦλθεν ἐπὶ πρύμναν ἀνατετράφθαι. Non ignoro interim, fore aliquos qui unum idemque valere παρὰ non solum in his ac nonnullis sequentibus formulis, sed et in superioribus illis παρ' ὀλίγον et παρὰ πολὺ, existimaturi sint: quibus ego non valde repugnabo, sic tamen ut facilius illa, quam hic tribuo præpositioni παρὰ, signif. accommodari posse videatur superioribus exemplis, quam superior illa istis. Sed hac de re non vacat pluribus disserere; ac certe ad sternendam aliis viam hæc possunt esse satis. Usum igitur horum loquendi generum exemplis declarare contentus, pergam primum de παρὰ τοσοῦτον agere. Affertur et hoc exemplum ejusdem construct. ex Greg. Naz.: Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, pro Ne tantum absit quin accedamus ad æqualitatem divinam, Ne minus accedamus ad æqualitatem divinam. Alia autem forma dicitur ab Herodiano, Παρὰ τοσοῦτον μὲν δὴ Μακρῖνος οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας· quod Polit. vertit, Tantum igitur abfuit Macrinus, quo minus persecutores effugeret. Bud. autem, Tantulum modo abfuit, quin evaderet eos qui eum petebant. H. e. Pene evasit. Observa autem addi hic negationem, quum Lucian. [Catapl. c. 4] dixerit absque negatione, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugerit, s. παρατοσοῦτον: nam et hoc modo scribitur. Ex Thuc. autem citatur, Παρατοσοῦτον αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, pro Parum abfuit quin incideret in Athenienses. Nisi potius reddi debet, Tantum abfuit, Tantulum modo abfuit, ut in illo Herodiani l. Huic respondet Παρ' ὅσον seu Παρόσον [de quo s. v. Ὅσος]. Greg. Naz.: Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτερος οὐκ ἔχων τὰ πρῶτα τῶν ἐπὶ γῆς, παρ' ὅσον ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο, Quum interim uterque a prima sorte terrenæ beatitatis tantum abesset, quantum uterque utrique obstabat quominus primas partes ferret. Et in alio Ejusd. l.: Καὶ ὄμβροις καὶ ταραχαῖς ἀνέμων ταλαιπωρούμενοι, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατούμενοι παρ' ὅσον καὶ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, Nihilque propius fit quam ut a nobis pedibus conculcentur, nisi quatenus eorum contagionem formidamus, Bud. At vero ap. Aristidem: Παρὰ τοσοῦτον οὐ πάσας ναῦς λαμβάνουσι παρ' ὅσας διέφθειραν, redditur, ut antea docui, Omnes naves accipiunt præterquam quas destruxerunt. Apud Herodian. autem legitur παρ' ὅσον præcedente παρὰ τοῦτο, ut ostendi supra, quum agerem de παρὰ, Propter. Ceterum ut in posteriore illo Gregor. l. παρ' ὅσον redditur a Bud. Quatenus, ita et alibi reddi sciendum est, ubi illud παρὰ τοσοῦτον minime præcedit, ut ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 19]: Ἐν δὲ πλέον οἶδεν, παρ' ὅσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Sic et ap. Plut. Quinetiam pro Quoniam et Propterea quod: sicut et Quatenus ap. Lat.: qua de re consule Bud. p. 245 [et Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 1059].

|| Legitur etiam Παρ' οὐδὲν ἦλθεν, ut παρ' ὀλίγον ἦλθεν, et παρὰ τοσοῦτον ἦλθεν: sed signif. eadem quam habet illud, non hoc: nisi quod παρ' οὐδὲν ἦλθεν aliquid amplius significat quam παρ' ὀλίγον ἦλθεν: ideoque redditur Nihil propius factum est quam ut. V. Bud. p. 244, ex Æschine [p. 90, 24: Παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι], et Plut. [V. Pyrrhi c. 14: Καρχηδόνος ἐν ἀφυκτῷ γενομένης, ἣν Ἀγαθοκλῆς ... περάσας ναυσὶν ὀλίγαις λαβεῖν παρ' οὐδὲν ἦλθεν.] Habet autem et alium usum παρ' οὐδὲν, de quo dixi in Παρὰ, Propter. Antequam autem ad tertium usum hujus παρ' οὐδὲν veniam, dicam et de Παρὰ μικρὸν, sive Παραμικρὸν, quod et ipsum eidem verbo jungitur, ac potius synonymum est τῷ παρ' ὀλίγον, quam præcedens illud παρ' οὐδέν. Isocr.: Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Parum abfuit quin interierim; sed scribitur et παραμικρὸν conjunctim. Sic Chrysost. De sacerdotio: Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ προστασία ἔλυσε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν. [Plutarch. V. Ti. Gracch. c. 21; Malchus Hist. Exc. p. 254, 3.] Et cum infin. pass. apud Isocr. Areop. [p. 141, B] rursum, Παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι. Jungit vero et verbo ἐδέησα, quod observandum est, ut [p. 367, B]: Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος· quod nihil aliud est quam παρὰ μικρὸν ἦλθον. [Quod ipsum ex cod. Urb. restitutum.] Sed ut dicitur, Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, vel ἐδέησα, sic etiam παρὰ μικρὸν ἀπέθανον, brevius: alioqui ead. signif., quum hic παρὰ μικρὸν, s. παραμικρὸν sit illud cujus et antea mentionem feci, docens significare Propemodum, ac plane videri respondere Gallico *A peu pres.* Lucian.: Καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Et me propemodum totum detinebat, vel Ferme totum. Ubi fortasse non æque aptum locum habere possit illa per verbum ἐλθεῖν periphrasis. Significat vero παρὰ μικρὸν et Paulo: sicut παρὰ τοσοῦτον Tanto, ut ap. Lucian. [Pro merc. cond. c. 4]: Οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, Haud paulo absurdius. Alii tamen, Haud paulo minus absurdum. Et ex Aristide, Οὐ παρὰ μικρὸν ἐνίκων, pro Haud paulo superiores erant, Multo superiores erant. At Bud. παρὰ μικρὸν exp. Perpaulo, in Plut. Demetrio [c. 25]: Ὧν ἐκεῖνος οὐ παρὰ μικρὸν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εἶναι βελτίονα, Non perpaulo meliorem, sed plane meliorem. In quodam vero Isocr. l. [p. 52, D]: Οὐ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν, reddit, Non perparum profecerunt, dicens παρὰ μικρὸν, esse minus quam μικρόν. V. p. 245. Sciendum est porro in multis hujusmodi ll. inveniri conjunctim scriptum: quæ scriptura mihi non displicet, at vero quum additur ἦλθον s. ἐδέησα, tum malim disjunctim scribere, [ut nunc ubique scribitur].

|| Alius est autem præp. παρὰ usus, quum dicunt παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεσθαι s. ποιεῖσθαι, etc.; itidemque παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι, et παρὰ φαῦλον: quæ significant Pro nihilo ducere, Nihili æstimare, Floccipendere, Parum esse ducere. Quæ postrema Bud. interpret. pro me facit, existimante παρὰ in hujusmodi ll. otiosum esse; nam Parum esse ducere, non est aliud quam μικρὸν ἡγεῖσθαι. Scribit alioqui Bud. παρὰ μικρὸν esse minus quam μικρὸν, etc. perinde ac si dicamus πάνυ μικρόν. Ut autem ad exempla veniam, primum est Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, seu Παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι. [Æsch. Ag. 229: Λιτὰς δὲ ... παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ' ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς. Dio Cass. Exc. p. 11, 49: Ὅτι ἀποσφάξων αὐτὴν εἶπε παρ' οὐδὲν ἔθετο. Unde eidem 38, 29 recte restituitur: Παρ' οὐδὲν (libri οὐδενὶ) πάντα τἄλλα πρὸς τὸ τυχεῖν ὧν βούλονται τίθενται.] Item Παρ' οὐδὲν εἶναι. Dem.: Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. At pro παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, dicitur et παρ' οὐδὲν τιθέναι, quod affertur ex Eur.: Plut. [V. Cat. maj. c. 3] παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι dixit [sequente infin. διάφορος γενέσθαι Σκηπίωνι]. Soph. autem Παρ' οὐδέν ἐστι ταῦτα, pro Flocci penduntur hæc, Bud. p. 244. [Œd. T. 983: Ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι. Idem Ant. 466: Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος. Eurip. Or. 569: Παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Rhintho ap. Cicer. Ad Att. 1, 20: Οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσι, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει.] Dixit autem Soph. [El. 1327] παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, pro οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, manifeste vacante præp., Nullam vitæ rationem habere. [Æsch. Eum. 213: Ἦ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω (ἠδέσω Wellauer.) Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα· 846: Ἀπὸ γάρ με τιμᾶν ... δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. || Παρ' οὐδὲν ἄγειν Soph. Ant. 35: Τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν. Dio Cass. 36, 28: Κρήτην ... παρ' οὐδὲν ἔτ' ἦγεν.] Secundum, Παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι etc. Isocr. [p. 98, A]: Χρὴ δὲ οὐ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι. [Alciphro 1, 29: Ἐγὼ δ' οὐ παρὰ μικρὸν ἡγοῦμαι Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐραστοῦ. Plato Rep. 8, p. 546, D: Παρ' ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς.] Tertium, Παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, vel ποιεῖσθαι, etc. Synes. Theophilo: Ἣν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, i. e. inquit Bud., Quam hoc credere et persuaderi non leviter cupiebat, et magnopere conducere rebus suis existimabat, Magno emptum voluisset. Sed dixerim, ut ille παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι vertit Parum esse ducere, ita hic παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, quum ποιεῖσθαι et ἡγεῖσθαι in his loquendi generibus idem valeant, posse reddi, Vile esse ducere. [Dexippus Exc. p. 18, 11: Πᾶσαν πίστεως βεβαιότητα παρὰ φαῦλον τιθεμένων. Παρ' ὀλίγον ποιεῖσθαι. Dio Cass. Exc. p. 18, 69: Παρ' ὀλίγον τὴν ἰδίαν ἔχθραν πρὸς τὰ κοινῇ συμφέροντα ἐποιήσατο.] Legitur autem et παραφαῦλον in VV. LL., quod non placet, in hujusmodi præsertim loco. [|| Οὐδὲν παρὰ τοῦτο ποιεῖσθαι, Nullum discrimen facere, Non distinguere. Strabo 6, p. 254: Ἐροῦμεν δὲ κοινῶς ἃ παρειλήφαμεν, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ποιούμενοι τοὺς τὴν μεσόγαιον οἰκοῦντας Λευκανούς τε καὶ τοὺς προσεχεῖς αὐτοῖς Σαυνίτας. 14, p. 673: Τὴν ἐκ τῆς Ῥοδίας γραμμήν, ἣν μέχρι τοῦ Κύδνου κατηγάγομεν, τὴν αὐτὴν ἀποφαινόμενοι τῇ μέχρι Ἰσσοῦ, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ποιούμενοι. Plut. Mor. p. 24, D: Οὐ παρὰ τοῦτο ποιοῦνται καὶ τὴν εὐδοξίαν καὶ δύναμιν ἀρετὴν ὀνομάζοντες. Schneid.]

|| Πὰρ, poetica apocope pro παρὰ dicitur [Doricæ dialecto tribuit Greg. Cor. p. 208], ac, ut ipsum, construitur vel cum gen., vel cum dat., vel cum accus. Hom. Il. B, [787]: Πὰρ Διὸς, Ab Jove, Ex Jove. Et alibi [ap. Homerum et Apoll. Rh. 4, 223, Theocr. 1, 33], Πὰρ δέ οἱ, Apud ipsum vero. Et Od. [N, 414]: Πὰρ Μενέλαον ὤχετο, Ad Menelaum abiit. Il. B, [522]: Πὰρ ποταμὸν, Ad fluvium. [Πὰρ βωμὸν Pind. Nem. 5, 18. Π. δίκαν Isthm. 7, 67. Π. μέλος Nem. 7, 101. Πὰρ τὸν Εὐρώταν Laco ap. Aristoph. Lys. 1309. Πὰρ πολέμω inscr. Elea ap. Boeckh. vol. 1, p. 26. Πὰρ τᾷ πόλει inscr. Teia ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 116, 15. Πὰρ Τηΐων p. 121, 4. Πὰρ τὸν Archytas ap. Diog. L. 3, 22, ubi libri partim παρά. Rara sunt Tragicorum exempla. Æsch. Suppl. 553: Πὰρ ποταμοὺς ἀενάους. Soph. Tr. 636 recte Triclinius: Μηλίδα πὰρ λίμναν· ubi libri reliqui παρά. Sed in trimetro Æschyli Eum. 229, ubi Ald.: Μέγας γὰρ ἔμπας πὰρ Διὸς θρόνοις λέγει, recte Porsonus παρὰ prætulisse videtur. Eadem apocope in vocabulis cum παρὰ compositis non Dorici solum scriptores, sed epici quoque et tragici poetæ interdum usi sunt, παρβαίνειν παρβασία παρτέμνειν et alia hujusmodi dicentes, quæ suis locis memorabimus.]

|| Παραί, poetica ectasi pro παρὰ dicitur. Hom. [Il. O, 280]: Παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Idem B, [711]: Παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, Juxta Bœbeidem paludem s. Ad. [Apoll. Rh. 1, 1279; 2, 505, 619, al. Et in compositis παραιβασία, παραίφασις aliisque.]

[Πάρα, i. q. πάρεστι vel πάρεισι. V. Πάρειμι.]

Παραβαίνω, [Juxta eo s. incedo, et præter. Παραβέβηκα, Juxta s. a latere sto. De pugnatore qui juxta alium in curru consistit Hom. Il. Λ, 522: Ἕκτορι παρβεβαώς· N, 708: Ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν. Παρέβασκε eodem sensu ab Hom. dictum v. s. Παραβάσκω. (Cum tmesi Il. Γ, 262: Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον· E, 365: Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε· Λ, 518: Πὰρ δὲ Μαχάων βαινέ· et 513.) Herodot. 7, 40: Ξέρξης ἐπ' ἅρματος ἵππων Νησαίων· παραβεβήκεε δέ οἱ ἡνίοχος. || Procedo, Proficiscor. Polyb. 4, 73, 7: Οὕτω στέργουσι τὸν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν βίον, ὥστε τινὰς ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς γενεὰς ... μὴ παραβεβηκέναι τὸ παράπαν εἰς Ἦλιν. Improprie 38, 4, 3: Χάριν τοῦ μὴ παραβῆναι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς ὁλοσχερεστέραν ἀπέχθειαν· nisi προβῆναι legendum cum Schweigh. ||] Transgredior, Transcendo. Qua in signif. metaph. usurpari solet; ut παραβαίνειν τοὺς νόμους, et παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, Lat. Violare leges, Violare jusjurandum, i. e. Pejerare.

[Æsch. Ag. 789 : Δίκην παραβάντες. Eur. Ion. 231 : Θεοῦ δὲ νόμον οὐ παραβαίνομεν. Aristoph. Thesm. 358 : Παραβαίνουσιν ὅρκους τοὺς νενομισμένους. Plato Leg. 4, p. 714, D : Ὃς ἂν ταῦτα τὰ τεθέντα παραβαίνῃ· Criton. p. 53, E : Νόμους τοὺς μεγίστους παραβάς· Critia p. 120, A : Μηδὲν τῶν γραμμάτων ... παραβήσεσθαι. Tymnes in] Anthol. [Pal. 7, 433] : Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ. Sic Demosth. C. Mid. : Καὶ εἰ μὲν παραβὰς τοὺς νόμους ἔλαβέ τε πεντήκοντα δραχμάς. Quæ Bud. interpr., Quod si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animum induxisset. Antipho [p. 147, 21] : Τίνας ὅρκους οὐκ ἂν τολμήσειαν παραβαίνειν; Sic Thuc. 5 : Παραβήσεσθαί τε ἔφασαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους. [Idem 1, 78. Π. τὰ κοινὰ δίκαια Polyb. 2, 58, 7; τὰς συνθήκας 7, 5, 1.] Apud Demosth. Pro cor. p. 167 [401, 3] : Παραβαίνειν τοὺς ἅλας καὶ τὰς σπονδάς, Bud. interpr. Aliquid contra sodalitatem et fœderum communionem admittere. [Hesych. : Παραβαίνοντας, ἀρνητικούς· ἢ μὴ εὐθέως βαίνοντας. De numine læso Herodot. 6, 12 : Τίνα δαιμόνων παραβάντες τάδε ἀναπίμπλαμεν; ubi Wessel. Heliodori locum aliqua ex parte similem comparavit l. 7 extr. : Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὅρκοις καὶ θεοῖς τοῖς παραβαθεῖσι· quum simillimo uti posset Dionysii A. R. 1, 23 : Μαντευομένοις δ' αὐτοῖς τίνα θεῶν ἢ δαιμόνων παραβάντες τάδε πάσχουσι. Παραβάτης θεῶν ex Polemone afferemus s. v. Παραβάτης.] Habet et pass. Παραβαίνομαι hanc signif. Thuc. 3, [45] : Παραβαινομένων δὲ τῷ χρόνῳ. Idem : Ἅς γε (sc. σπονδάς) καὶ ὁ θεὸς κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβάσθαι. Sic παραβαθεὶς νόμος [Thuc. 3, 67 : Τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὸ τῶνδε παραβαθέντι], Demosth. [p. 592, ubi παραβιβάσθαι et παραβαθῆναι. Philo vol. 2, p. 539, 15 : Ὑπὲρ τοῦ μὴ παραβασθῆναι ... τὸν νόμον. Sic Mang. ex cod. Med. edidit pro vulgato παραβιασθῆναι. Scribendum παραβαθῆναι. Παραβεβάσθαι τὰς σπονδὰς ex Thucydide 1, 123, annotarunt Photius p. 380, 13 et Suidas. Παραβεβασμένοι ὅρκοι Demosth. p. 214 extr.] Synesius autem, Ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαρρησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι, quod Bud. interpr., Sed necesse est remitti multum de exacta justitia. || Παραβαίνειν exp. etiam Præterire; ut Aristot. Œcon. 2 : Παρέβη τρεῖς ἡμέρας. [Prætereo silentio. Soph. Tr. 499 : Τὰ μὲν θεῶν παρέβαν. Alio sensu Eurip. Hec. 704 : Οὐδέ παρέβα με φάσμα μελανόπτερον, Non me præteriit, i. e. non me fugit. || Prætermitto, Negligo. Dinarch. p. 94, 42 : Εἶθ' οὕτως εἰς τοὺς μέλλοντας ὑμῖν καιροὺς ἔσται χρήσιμος, παραβεβηκὼς ἅπαντας τοὺς παρεληλυθότας; Cui l. aliqua ex parte similis est Æschin. p. 83, 10 : Οὐ τοὺς νόμους μόνον παραβέβηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν τῆς ἀναρρήσεως καὶ τὸν τόπον.] Ap. Aristoph. autem Vesp. [1525] : Στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, Camer. reddit, Verte et circumquaque procede. Alii reddunt Versa te, s. Volve, et prodi in orbem. [Παραβῆναι τὰ τέτταρα inter σχήματα τῆς τραγικῆς ὀρχήσεως memorat Pollux 4, 105, incertum quo sensu dictum. || Παραβαίνειν πρὸς τὸ θέατρον in comœdia coryphæus dicitur qui parabasin recitat (de qua dicetur s. v. Παράβασις) poetæ personam sustinens. Aristoph. Ach. 629 : Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός ἐστιν. Similiter Eq. 508, Pac. 735. Plato com. ap. schol. ad Pac. 733 : Οὐκ ἂν παρέβην ἐς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν. Μικρόν τι περὶ αὑτῶν (i. e. περὶ αὑτῶν λέγοντας) παραβῆναι Comicos dicit Aristid. vol. 2, p. 388, 3.]

[Παράβακτρος, ὁ, ἡ, Baculo innitens. Eurip. Phœn. 1548 : Ἄλοχος, παραβάκτροις ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει.]

Παράβακχος, ὁ, ἡ, affertur pro Furore correptus, Debacchans. [Plut. V. Demosth. c. 9. « Eunap. p. 143. » Wakef. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 34, D : Παράβακχόν τι καὶ μανικόν. G. Dind.] *Mich. Ac. 1, 5.*

Παραβαλλέταιρος, ὁ, Qui sodali s. sodalibus imponit. Eustath. [p. 1406, 24.]

Παραβάλλω, Objicio, eo sensu, quo dicitur Objicere edendum brutis. Hom. [Il. E, 369 : Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ (ἵπποις)· Θ, 504 : Παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν] Od. Δ, [41] : Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. [Ib. K, 242 : Τοῖσι δὲ Κίρκη παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν· ubi παρ' in arsi productum.] Plato Phædro [p. 247, E] : Παρέβαλε (τοῖς ἵπποις) τὴν ἀμβροσίαν. [Dio Cass. 59, 14 : Ἐν χρυσῷ αὐτῷ (τῷ ἵππῳ) κριθὰς παρέβαλλε.] Et παραβληθεὶς ζώοις, Athen. [3, p. 84, E], ut Lat. Objectus bestiis. [Dio Cass. 59, 10 : Παραβληθῆναι τοῖς θηρίοις. Polyb. 40, 4, 2 : Παρέβαλε τοὺς ἀνθρώπους τοῖς ὄχλοις, ὥστε μετὰ πάσης ὕβρεως συλληφθέντας ἀναχθῆναι δεδεμένους. Τὰς ἵππους παραβαλεῖν (ad coitum) τοῖς ὄνοις Dio Chr. vol. 2, p. 67.] Item Παραβάλλομαι, Objicio et Ostento, quasi προβάλλομαι, ut apud Dionem [non ap. Dionem, sed ap. Plut. V. Dion. c. 4 : Δαίμων τις] πόῤῥωθεν ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. Bud. p. 450, 451. [Βαλλόμενος Coraes, collato ad quem Plut. respicit Plat. Epist. 7, p. 326, E : Μηχανωμένῳ τινὶ τῶν κρειττόνων ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων.] || Projicio, vel Conjicio; ut exp. in Thuc. 2, [77] : Φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλλους παρέβαλον ἀπὸ τοῦ χώματος ἐς τὸ μεταξὺ πρῶτον τοῦ τείχους καὶ τῆς προσχώσεως· 6, [99] : Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον κτλ. Ceterum quod verbi Jacio compositum aptius horum ll. interpretationi esse, quam illa duo possit, non perspicio; sed nec ea tamen mihi satisfaciunt : cui visus est alioqui hic verbi παραβάλλω usus inter maxime proprios collocandus, licet a Bud. prætermissus. Sciendum est autem et pass. παραβεβλημένους λίθους ap. Thuc. legi, quod exp. παρεῤῥιμμένους. [Strabo 13, p. 616 : Οἱ γραμματικοὶ μυθάρια παραβάλλοντες εὑρεσιλογοῦσι μᾶλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα. Videtur exponendum, Proferentes. Hemst.] || Flecto, Detorqueo : ut παραβάλλω s. παραβάλλομαι τὸν ὀφθαλμόν, Oculos intorqueo, vel, Limis oculis torvisque aspicio, Bud. ex Luciano et Aristoph. [Nub. 362 : Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλεις, ubi vulgata olim scriptura παραβάλλει, unde formam mediam παραβάλλομαι sumsit HSt., nunc ex libris optimis est correcta et ex Platone, qui ad hunc versum respiciens Symp. p. 221, B, participium posuit παραβάλλων.] Sed addo, παραβάλλειν videri hic dici quasi Per transversum jacere. Qui autem per transversum oculos jacit, transversim aspicit. Quæ signif. apertior est in Aristoph. Eq. [173] : Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν Τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα [Καλχηδόνα. Æschyl. ap. Athen. 7, p. 303, C : Τὸ σκπιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.] Quinetiam illam meam expos. adjuvat hic l. Xen. [Cyneg. 5, 32] : Παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, pro In latus convertere. A Plat. [Phæd. p. 103, A] dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλήν, de eo, qui auscultandi gratia convertit caput et admovet. Bud. tamen simpl. interpr. Admovere, quem vide p. 451. Ad illum autem Plat. l. pertinet hic ex Prov. Solom. 5, [1] : Ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. [Plato Rep. 7, p. 531, A : Παραβάλλοντες τὰ ὦτα. Eustath. p. 1406, 22 : Παραβαλεῖν οὖς ἤγουν πλαγιάσαι, ὑποκλῖναι, ὑποθέσθαι εἰς μεμεριμνημένην ἀκοήν. De dentibus Aristoph. Pac. 34 : Ὥσπερ παλαιστὴς παραβαλὼν τοὺς γομφίους· quod schol. exp. χαλάσας τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας.] Pro Admovere legitur item in hoc l. [Arriani], quem ex Suida affert : Ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθυσίρου ἵππῳ [quod per πλησίον, συνοδεύσας exp. Suidas]. Eod. certe modo Plut. [V. Cic. c. 47] dixit τὰ φορεῖα παραβάλλοντες. [Strabo 9, p. 399 : Εὔβοια ... κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, In longum juxta continentem porrecta. Hemst.] Et Theophr., Ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν dixit Radicibus fimum admovere. Bud. p. 449. [Forma media Plato Prot. p. 334, B : Ἡ κόπρος πάντων τῶν φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη. Eurip. Iph. T. 1094 : Ἐγώ σοι παραβάλλομαι θρήνους, quod Seidlerus exp., ἐγὼ παραβάλλομαι θρήνους ἐμοὺς σοῖ, i. e. τοῖς σοῖς θρήνοις.] Sed et in hoc l., quem idem Suid. [s. v. Παραβαλεῖν] habet, Τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, pro Admovere accipi posse ait : tradens tamen et aliam expos., sc. Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego vero quid de hoc l. sentiam, mox dicam. [|| Soph. OEd. Col. 231 : Ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν, Fraus fraudibus admota, i. e. fraus fraudibus repensa, Dolus dolo compensatus. Per ἀντισωμένη exp. schol. || Παραβάλλω παρά, Applico ad. Euclid. Elem. 1, 44 : Παρὰ τὴν δοθεῖσαν εὐθεῖαν τῷ δοθέντι τριγώνῳ ἴσον παραλληλόγραμμον παραβαλεῖν.

Idem Datorum probl. 57 : Ἐὰν δοθὲν χωρίον παρὰ δοθεῖσαν εὐθεῖαν παραβληθῇ ἐν δεδομένῃ γωνίᾳ ... Ib. 58, 59.] || Committo, ut Aristid. : Παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πόλιν· de quo l. vide et in Παραβάλλομαι, pro Audacia præcipiti periculum adeo. [Diodor. 12, 14 : Κρεῖττον εἶναι δὶς ἑαυτὸν θαλάττῃ παραβάλλειν ἢ γυναικί. Aristoph. Pl. 243 : Πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος. Thucyd. 5, 113 : Λακεδαιμονίοις καὶ τύχῃ καὶ ἐλπίσι πλεῖστον δὴ παραβεβλημένοι καὶ πιστεύσαντες πλεῖστον καὶ σφαλήσεσθε.] Sic et in hoc l. [Herodoti 2, 154], quem VV. LL. afferunt, Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. Sed cum παραβάλλοντες, quod in illo Aristidis l. legimus, non male convenire videtur παραβαλεῖν, quod modo ex Suida protulimus, sc. ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, ut sit Viro ignoto seipsam committere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exponi etiam possit Liberos deposuit apud eos; ut Herodot. [7, 10] : Ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, redditur, Deponente utroque liberos suos. Sic et Plut. Catone p. 114 [Cat. min. c. 44 : Ἕνα τῶν παραβαλομένων ἀπέφηνε κακουργοῦντα], Deponere, i. e. Depositum dare, παρακαταβάλλειν. [Hesych. : Παραβαλόμεναι, ... παρακατατιθέμεναι (παρακατθέμεναι codex).] Ponitur et pro Apud sequestrem deponere. || Accedo et appropinquo, Ad aliquem me applico. [Plato Lys. p. 203, B : Οὐ παραβάλλεις; Artemid. 2, 66 : Ὅταν τὸ ἔαρ παραβάλῃ. Hemst. Antiatt. Bekk. p. 112, 32 : Παραβάλλεις εἰς τὸν τόπον· ἀντὶ τοῦ φοιτᾷς συνεχῶς. Dio Cass. Exc. p. 28, 51 : Ἐς παλαίστραν παρέβαλλεν.] Plut. [V. Demetrii c. 39] : Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβαλόντος εἰς τὰς Θήβας. [Polyb. 12, 5, 1 : Ἐμοὶ δὲ συμβαίνει καὶ παραβεβληκέναι πλεονάκις εἰς τὴν τῶν Λοκρῶν πόλιν· 16, 37, 7 : Ἅμα τῷ παραβάλλειν εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἐνέδραν τόπους· 21, 8, 14 : Παραβεβληκὼς εἰς χώραν εὐδαίμονα. Cum ἐν in Exc. 28, 15, 7 : Τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων ἐν Μακεδονίᾳ παραβεβληκότων. Quod Polybius haud dubie εἰς Μακεδονίαν dixerat, quod conjecit Schweigh.] Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονάς, Aristot. [Eth. Nic. 7, 14], Applicare se ad voluptates. Bud. p. 450. [Diodor. 1, 46 : Καθ' οὓς χρόνους παρεβάλομεν ἡμεῖς εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους. Similiter mox iterum et 3, 11, ubi var. lect. ἐνεβάλομεν. Scriptor ap. Suidam s. h. v. : Παραβάλλειν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν τύραννον. Quod per ἀπέρχεσθαι exp. Suid. « Cum dat. Diog. L. 6, 21 : Γενόμενος Ἀθήνησιν Ἀντισθένει παρέβαλε. » Hemst. Occurro, Plato Rep. 8, p. 556, C : Ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις. Accido, Plat. Rep. 6, p. 499, B : Πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις ... ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλῃ. || « In pugna navali παραβάλλειν ναῦν est Navem cum navi conferre, Navem navi hostili admovere a latere. Polyb. 1, 22, 9 : Εἰ μὲν πλάγιαι παραβάλοιεν ἀλλήλαις (αἱ νῆες), πανταχόθεν ἐπεπήδων· 15, 2, 12 : Παραβαλόντες τῇ Ῥωμαϊκῇ πεντήρει. » Schweigh. ||] Sed et παραβαλοῦ pro Accede, p. seq. ex Aristoph. [Ran. 180] affert, [ubi Charon remigem jubet cymbam ripæ applicare, Ὠόπ, παραβαλοῦ. Schol. : Ἀντὶ τοῦ ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν· et alius : Πλησίασον τὸ σκάφος τῷ λιμένι. Ibid. 269 Charon rursus : Ὦ παῦε παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ· ubi recte gl. Victor. : Πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι διὰ τοῦ κωπίου. Metaph. ap. Phot. p. 380, 5 (et Suidam) : Παραβαλέσθαι, τὸ παύσασθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· et mox, Παραβαλοῦ· παῦσαι. Κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας. Hesych. : Παραβαλοῦ, ἀνάπαυσαι· ἀπὸ δὲ τῶν νεῶν ἡ μεταφορά. Alio sensu τὴν ἄκατον παραβάλλεσθαι dixit Aristoph. Eq. 762 : Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου, ubi *Navem impellere in navem hostilem* interpretatur Brunckius, longe ab vero aberrans. Recte schol. : Ἑτοίμην ποίει ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, εἰς αὐτὴν ἐμβησόμενος. Nam hoc dicit chorus, cymbam paratam habendam esse isiciario, in quam confugere ex nave possit si quid ei adversi accidat.] || Παραβάλλω, Transmitto, Trajicio. Thuc. : Ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Trajecturas esse, vel potius, Appulsum iri. Aristot. De anim. 8, [12] : Ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσιν, Quum illinc huc appelluntur [ubi oppositum est ἀπαίρειν]. Hæc Bud. Et, Ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν, ap. Demosth. [p. 163, 4.] Sic in VV. LL. ex Herodoto [7, 179] : Παρέβαλε νηυσὶ ... δέκα ἰθὺ Σκιάθου. [Aristot. De gen. anim. 3 extr. : Παραβαλόντος ναυτικοῦ στόλου.] At ex alio Thuc. l. [3, 32] : Ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, pro Appellere naves. Et παραβαλοῦ quoque in Aristoph. l. c., non solum pro Accede, verumetiam pro Appelle navem, sequendo schol. accipi posse tradit Bud. || Confero, Comparo : quæ signif. non male præcedenti subjungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admovere plerumque soleamus. [Hesych. : Παραβαλῶ, συγκρινῶ.] Dicitur autem παραβάλλω τούτῳ et πρὸς τοῦτο [et παρὰ τοῦτο]. Lucian. [De hist. scr. c. 2] : Ὡς οὖν ἕν, φασίν, ἑνὶ παραβαλεῖν. Isocr. Evag. [p. 195, C] : Εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλλοιμεν. [Id. p. 152, C. Plato Eryx. p. 405, C : Εἴ τις αὐτὸν πρὸς αὑτὸν τὸν ἄνθρωπον παραβάλλων σκοποῖτο.] Et pass. Παραβάλλομαι, Conferor. [Hesych. : Παραβληθησόμενος, συγκριθησόμενος.] Xen. [Mem. 2, 4, 5] : Πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. [Herodot. 4, 198, Libya non potest τῇ Εὐρώπῃ παραβληθῆναι, Cum Europa conferri. Schweigh. Plato Gorg. p. 475, E : Ὁ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος.] || Παραβαλλόμενοι ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα, ex Plat. Rep. 2, [p. 372, B] affertur pro Collocantes : ex Herodoto autem Οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι, pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse [ex 4, 46, sed ibi nunc rectius προβαλέσθαι. Schweigh.]. || Παραβάλλομαι significat Audacia projecta periculum adeo, et ῥιψοκινδυνῶ (ubi meminisse oportet ejus, quod ex Aristide attuli, Παραβάλλοντες κινδύνοις), ex Hom. Il. I, [322] manavit : Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, pro Discrimini intrepide objiciens, ut Bud. interpr. [Hesych. : Π., ἐναποκινδυνεύων, ὅ ἐστι παράβολος μαχόμενος.] Sic autem et Thuc. 2, [44] : Οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσιν. Idem 3, [14] : Παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον. [Idem 3, 65 : Πολῖται δὲ ὄντες καὶ πλεῖω παραβαλλόμενοι, quod schol. exp. ῥιψοκινδυνοῦντες. « Polyb. 1, 41, 6 : Περὶ τὸ βοηθεῖν ἐγίγνοντο καὶ παραβάλλεσθαι καὶ πᾶν ὑπομένειν· 1, 70, 2 : Παρεβάλλετο καὶ προσεκαρτέρει. Π. καὶ τολμᾶν 18, 36, 2. Sæpissime de prælii alea et periculo, ut 1, 54, 5; 1, 60, 7, al. Π. τοῖς ὅλοις, Rei summam aleæ prælii committere, 2, 26, 6; 3, 94, 4. » Schweigh.] Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο, ut [Polyb. 1, 37, 9 : Πρὸς τὴν θάλατταν καὶ πρὸς τὸ περιέχον ὅταν παραβάλλωνται καὶ βιαιομαχῶσι] Plut. [V. Luculli c. 2 : Πρὸς μέγα πέλαγος καὶ ναῦς πολεμίας ... παραβαλλόμενος] De virtt. mul. [p. 250, C] : Παρεβάλοντο πρὸς ῥεῦμα πολύ. Sic dixit Synes. : Καὶ πρὸς κῦμα παραβαλλόμενος. Quod non male reddetur, Cum fluctu dimicans : quum verbum Dimicare inclusam habeat periculi signif. [Cum infin. Plut. V. Pelop. c. 8 : Ἔδοξε ... ὀλίγους τῶν νεωτάτων παραβαλέσθαι προεισελθεῖν εἰς τὴν πόλιν.] Sæpe etiam sine adjectione ponitur, ut Plut. Pericle [c. 18] : Στρατηγὸς τοὺς ἐκ τοῦ παραβάλλεσθαι χρησαμένους τύχῃ λαμπρᾷ. [Joseph. B. J. 5, 13, 5 : Οὐδὲν δ' οὕτω πάθος ὡς πλεονεξία παραβάλλεται. Diodor. 3, 36 : Συστραφέντες ἔκριναν παραβαλέσθαι ταῖς ψυχαῖς καὶ τῶν μεγάλων ὄφεων ἕνα θηρεύσαντες ἀνακομίσαι. Suidas : Παραβέβληται, παραβόλως κέχρηται. « Καὶ παραβέβληται τῷ βίῳ διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν, οὐδεμιᾶς ἀνάγκης σοι προκειμένης. »] Unde autem manasse hanc τοῦ παραβάλλομαι signif. existimem, dicam in Παράβολος. || Decipio. [Phot. p. 380, 5 et] Suidas [collato Homerico παραβλήδην ἀγορεύων] ex Thuc., cujus tamen locum non profert, sed hic esse creditur [1, 133] : Ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Sed ego hic Suidæ nequaquam assentior, et pro Conjicere in discrimen, accipere malo; quum et exempla ejusdem cum eadem constructione significationis ap. illum script. habeamus et optime huic ejus l. conveniat. [Frustra HSt. grammaticis repugnat. Herodot. 1, 108 : Μηδὲ ἐμὲ παραβάλῃ. Hesych. : Παραβαλλόμεναι, ἐξαπατῶσαι, quam gl. Albert. recte retulit ad Eurip. Andr. 289 : Ὑπερβολαῖς λόγων δ' εὐφρόνων παραβαλλόμεναι. Eadem signif. διαβάλλεσθαι dici suo loco ostendimus. De utroque dixit schol. Aristoph. Av. 1647 adjecto Alcæi (comici) testimonio : Παραβάλλεταί σε. Forma activa ap. Hesych. : Παραβαλεῖς, ἀπατήσεις,

παραθήσεις, παραδόσεις· nisi prima interpretatio ad formam mediam refertur παραβαλεῖ.] Sed et Παραβαλέταιρος [Παραβαλλ—] a παραβαλέσθαι factum esse significante Decipere, ap. Eust. legimus p. 1406, pro Eo qui sodales suos decipit.

|| Παραβάλλω, pro Laxo, Suid. ex Aristoph. [Pac. 34, de quo l. supra diximus.] || Idem [ex Harpocr. et Photio p. 380, 8] παραβάλοιτο ex Æschine In Ctes. citat [et per παραπέμψαιτο exp.].

[Παραβάλλων, οντος, ὁ, Paraballon, Eleus, victor Olympicus. Pausan. 6, 6, 3.]

[Παραβάπτισμα, τὸ, Baptismus adulterinus, i. e. contra canones ecclesiasticos impertitus. Balsamo in Nomoc. Photii tit. 12, c. 2, p. 174, ex Basil. l. 1, c. 27, tit. 1 : Πάντες γυναῖκες οἱ αἱρετικοὶ μήτε παρασυνάξεις ἢ παραβαπτίσματα ποιείτωσαν. Suicer.]

[Παραβαπτιστής, ὁ. Epictet. Diss. 2, 9, 21 : Ὅταν τινὰ ἐπαμφοτερίζοντα ἴδωμεν, εἰώθαμεν λέγειν, Οὐκ ἔστιν Ἰουδαῖος, ἀλλ' ὑποκρίνεται· ὅταν δ' ἀναλάβῃ τὸ πάθος τὸ τοῦ βεβαμμένου καὶ ᾑρημένου, τότε καὶ ἔστι τῷ ὄντι καὶ καλεῖται Ἰουδαῖος. Οὕτω καὶ ἡμεῖς παραβαπτισταί, λόγῳ μὲν Ἰουδαῖοι, ἔργῳ δ' ἄλλο τι. « Qui falso nomine se Stoicos jactant, παραβαπτιστὰς vocat Epictetus, metaph. a baptismo eorum, qui sacris Christianæ religionis initiantur. Sed tamen Christianos cum Judæis confundit. » Upton. In Concilio Cpol. sub Mena παραβάπτισμα appellatur Baptismus qui in privatorum ædibus fiebat, unde acclamationes Synodi in Act. 4 : Τὸν παραβαπτιστὴν ἄρτι ἀναθεμάτισον, τοὺς παραβαπτιστὰς ἔξω βάλε, et τοὺς κατ' οἶκον βαπτίζοντας ἔξω βάλε. Ducang.]

[Παράβαπτος, ὁ, ἡ, Colore saturus, Tinctus. Ezech. 23, 15, juxta ed. Paris. a. 1839, ubi alii : Τιάραι βαπταί· de qua varietate lect. v. Schleusn. Hase.]

[Παραβάπτω, Simul vel Juxta tingo. Plut. Phoc. c. 28 : Περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας αἱ ταινίαι μὲν, αἷς περιελίττουσι τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμεναι, θάψινον ἀντὶ φοινικοῦ χρῶμα καὶ νεκρῶδες ἀνήνεγκαν· ὃ δὲ μεῖζον ἦν, τὰ παραβαπτόμενα τῶν ἰδιωτικῶν πάντα τὸ προσῆκον ἄνθος ἔσχεν.]

[Παραβαρβαρίζω, Sermonem barbarum imitor. Hesych. : Ἀσαλγάνας, φοβερός. Εὕρηκα δὲ οὕτως παραβαρβαρίζων. Wakef. Sic Musurus. Codex οὕτως π βαρβαρίζων.]

[Παραβασία. V. Παραιβασία.]

[Παραβασιλεύω, Imperii socius sum. Eunap. p. 93, 26 (53 Boiss.) : Ὡς παραβασιλεύων· ubi vulgo παραβασιλεὺς ὤν. Valck. Imperio abutor. Maccab. 3, 6, 24 : Παραβασιλεύετε καὶ τυράννους ὑπερβεβήκατε ὠμότητι. Biel. *Contra regem agite* exp. Schleusn. propter verba proxima : Καὶ ἐμὲ αὐτὸν τὸν ὑμῶν εὐεργέτην ἐπιχειρεῖτε τῆς ἀρχῆς ἤδη καὶ τοῦ πνεύματος μεθιστᾶν, μηχανώμενοι τὰ μὴ συμφέροντα τῇ βασιλείᾳ.]

Παράβασις, εως, ἡ, Transgressio [Plut. Mor. p. 122, D : Οὐ παράβασιν ὅρων ἐγκαλεῖν δεῖ τοῖς περὶ ὑγιεινῶν διαλεγομένοις φιλοσόφοις], ut παράβασις τοῦ νόμου. [Metaph. sumta a viatoribus, qui aberrant a via, et prætergrediuntur iter institutum. Scalig. ad Theophr. 4, 6.] Interdum autem παράβασις sine adjectione pro παράβασις τοῦ νόμου, s. τῶν νόμων, ponitur, quæ et παρανομία. [Prævaricatio, Gl.] Atque ita illo nomine utitur Paulus, qui et παραβάσεις plur. numero dicit Epist. ad Gal. 3, [19]. Auctor autem Epist. ad Hebr. 2, [2] παράβασιν et παρακοὴν copulavit. [Ὑπερβασίαι ap. Hom. Il. Ψ, 589, schol. exp. παραβάσεις τοῦ δέοντος. Παραβάσεως συνθηκῶν δίκη ap. Polluc. 8, 31. Αἱ περὶ τὰ πολιτικὰ τῶν δικαίων παραβάσεις Plut. Comp. Ages. c. Pomp. c. 1. || Digressio. Longin. De subl. 12, 5 : Ἐπιλόγους καὶ παραβάσεις. Ἐκβολὰς τῶν λόγων ap. Philostr. Her. p. 740 schol. ap. Boiss. p. 624 exp. παραβάσεις. Strabo 1, p. 15 : Παράβασίν τινα ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων. || Progessus, Incessus. Plut. V. Philop. c. 6 : Τῇ παραβάσει καὶ τῇ παραλλάξει τῶν σκελῶν διὰ μέσου κλάσας τὸ ἀκόντισμα.] || Παραβάσει χρῶμαι in VV. LL. exp. Prodeo in medium, ex Aristoph. Quum tamen in iisdem ex illius schol. annotetur παράβασιν in comœdiis appellatam, quum chorus ad populum conversus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur; quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀναπαίστους nominatam fuisse [V. schol. Pac. 734]; esse autem παράβασιν τελείαν, quæ quasdam versuum cæsuras haberet; at ejus partem nomen habuisse κομμάτιον. Bud. annotat duntaxat παράβασιν esse comœdiæ partem, remittens ad hunc schol. [ad Nub. 518 : Ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι, εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής. Παράβασις δέ ἐστιν ὅταν ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβὰς οὕτως ἀπαγγέλλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. Εἴδη δὲ παραβάσεων ἑπτά, ἁπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα. Τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστὶ ταῦτα, κομμάτιον, παράβασις ὁμωνύμως, ἣ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται, πνῖγος, ὃ καὶ μακρόν· τὰ δὲ κατὰ σχέσιν στροφή, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. Ἡ μὲν οὖν στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνεμπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα· πάλιν τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. Τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδήν· ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἄλληλα. Ἡ μὲν οὖν παράβασις ἡ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεία ἐστίν· εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς παραβάσεις, ὧν ἐστι καὶ αὕτη (Nubium). Comparanda cum his quæ de consilio partibusque parabasis tradiderunt schol. Pac. 733, Pollux 4, 111, 112, et Platonius in Proleg. de comœdia vol. 1, p. 20, 21 ed. Oxon., copiosius tractata ab G. H. Kolstero in libello de Parabasi, Altonæ edito a. 1829, et H. Kœstero in commentat. de Græcæ comœdiæ Parabasi, Sundiæ a. 1835. G. D. De circulis in luna sese intersecantibus Cleomed. Doctr. circ. p. 134, 6 ed. Bak. : Ἡ τῶν κύκλων τῶνδε εἰς τομὴν π. Hase. || Παραβάσεις lectio, ut videtur, vitiosa ap. Plut. Mor. p. 649, B : Ἀλλὰ καὶ τὰ ξύλα διαστρέφεται, τοῦ πυρὸς τὸ ὑγρὸν ἕλκοντος ἐξ αὐτοῦ βίᾳ, κυρτότητας ἴσχοντα καὶ παραβάσεις. Scribendum παρατάσεις. G. D. || Παραίβασις forma poet., Transgressio, Effugium. Apoll. Rh. 4, 832 : Ἔχε νῆα κεῖσ' ὅθι περ τυτθή γε παραίβασις ἔσσετ' ὀλέθρου.]

Παραβάσκω, ap. Hom. [Il. Λ, 103 : Ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός], pro παραβάτης εἰμί : nam παρέβασκε [Hesych. exp. παρεβάτει] Bud. exp. παραβάτης ἦν, Dominus currus : cui subservit ἡνίοχος. [Adsto, Apoll. Rh. 4, 209 : Ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι Ἀγκαίῳ παρέβασκεν.]

[Παραβατέω, i. q. παραβάτης εἰμί. De auriga qui pugnatori adstat Philostr. p. 882 : Ἐξαματτομένων (τῶν ἵππων) ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου· παραβατεῖν γὰρ τοῦτον φασι τῷ Αἰήτῃ. Hesych. : Παρέβασκε, παρεβάτει. || « Παραιβατέω, Eodem curru cum aliquo et a latere illius vehor. Athen. 13, p. 609, D : Ἐξέδωκεν Ἱππάρχῳ τὴν παραιβατήσασαν αὐτῷ γυναῖκα Φύην. » Schweigh.]

Παραβάτης, ὁ, Transgressor, Violator legis. [Prævaricator, Temerator, Gl. Παρβάτης ap. Æsch. Eum. 553 : Τὸν ἀντίτολμον ... παρβάταν. Nam sic metri indicio correcta est scriptura librorum παραιβάδαν vel παραιβάδαν, quod in παραιβάταν mutaverat Turnebus.] Hoc autem nom. Eccles. scriptt. peculiariter dederunt Juliano Imp., παραβάτην eod. sensu, quo et ἀποστάτην, vocantes. [V. Suidas s. v. Ἰουλιανός. Παραβάτης θεῶν a Polemone ap. Macrob. Saturn. 5, 19, vocatur qui jurisjurandi fidem violaverat. Similiter dictum παραβαίνειν θεούς, de quo v. s. Παραβαίνω.] || Παραβάτης, pro quo ap. Hom. Παραιβάτης, Qui ex curru pugnat, Dominus currus, Bud., citans e Xen. Cyrop. 7, [1, 29] : Τὰ μὲν (ἅρματα) καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. [Diodor. 5, 29 : Ἐν δὲ ταῖς ὁδοιπορίαις καὶ ταῖς μάχαις χρῶνται συνωρίσιν, ἔχοντος τοῦ ἅρματος ἡνίοχον καὶ παραβάτην· et similiter 12, 70; 20, 42. Strabo 15, p. 709 : Δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἅρματι παραβάται πρὸς τῷ ἡνιόχῳ. Ælian. V. H. 18, 18.] Ap. Polluc. [1, 141] legitur παραιβάτης [scribendum παραβάτης ex codd.], quem a Plat. ἀναβάτην μικράσπιδα nominari tradit. [Seqq. ex Indice.] Παραιβάτης, poet. pro παραβάτης. [Formam poeticam παραιβάτην prosæ orationis scriptoribus interdum male illatam ab librariis notavit Wessel. ad Diodor. 12, 70.] Est autem παραβάτης Is qui præter aurigam currum conscendit et ex eo pugnat. Hom. Il. Ψ, [132] : Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε, Currus conscenderunt propugnatores et aurigæ. Nam et Porphyr. in Hom. Quæst. [init.] annotat τῶν ἐπὶ τοῖς ἅρμασι τοὺς μὲν μαχομένους, a poeta vocari παραβάτας : ἡνιόχους autem, τοὺς τὰς ἡνίας ἔχοντας. [Adde Thom. M. p. 348.] Et Dionys. H. 7

fin. certamina priscorum Latinorum cum Græcis comparans : Ὅταν τέλος αἱ τῶν ἱππίων ἅμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραιβάτας [legitur παραβάτας], Ἀθηναῖοι δὲ ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Eod. modo Eur. Suppl. [677] : Ποιμένες δ' ὄχων Τετρωρίων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης, Πέραν δὲ διαλλάσσοντες ἀλλήλων ὄχους, Παραιβάτας ἔστησαν ἐς μάχην [τάξιν] δορός. Χοἱ μὲν σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δ' ἔστρεφον Πώλους ἐς ἀλκὴν αὖθις ἐς παραιβάτας. [Eratosth. Catast. p. 11, 8 Schaub., de Erichthonio : Ἅμα Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην, ἀσπίδιον ἔχοντα. Hase.] Apoll. Arg. 1, [753] simpl. pro Assessore aurigæ usurpavit, fem. genere : Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια. [Alio sensu Theocr. 3, 32, de muliere quæ pone messores spicas legit : Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις. Eust. p. 412, 42.] Plut. τὸ παραβάτης aliter etiam usurpat, ita nimirum appellans Peditem, qui equiti permistus, re ita ferente equitis vicem supplet : Paul. Æmil. p. 475 [c. 12] : Ἧκον μὲν γὰρ αὐτῷ δεηθέντι Βαστέρναι, μύριοι μὲν ἱππεῖς, μύριοι δὲ παραβάται. Hunc enim sensum esse ejus l., ex Liv. patet, qui de hac eadem re 44, [26] : Veniebant x millia equitum, par numerus peditum, et ipsorum jungentium cursum equis, et in vicem prolapsorum equitum vacuos capientium equos. Sunt qui Velites equestres nominari posse existiment, quod ii equitatui immisceri solerent a Romanis.

[Παραβατικός, ή, όν. HSt. s. v. Παράβασις :] Hinc Παραβατικὰ μελύδρια, pro Versiculis, quibus hæc parabasis constat, citatur ex schol. Aristoph. Vesp. [1257. || Alienum, Contrarium. Orig. Contra Cels. p. 582, D : Οὐκ Ἰουδαϊκὸν μὲν τὸ τοιοῦτο, π. δὲ Ἰουδαϊσμοῦ. Hase. || Adverb. Παραβατικῶς. Schneid.]

[Παραβάτις. V. Παραβάτης.]

[Παραβατός, ὁ, ἡ, Qui migrari, violari potest. Soph. Antig. 874 : Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις· κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει. || Forma poet. Παρβατὸς restituta Æschylo Suppl. 1049 : Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος· ubi libri παραβάτας.]

[Παραβάφης, ὁ, ἡ, Purpuram attextam habens. V. Hesychii gl. s. v. Παραλουργὴς afferendam. Ap. Phot. p. 387, 22 : Παραλουργής· παράβαφος.]

[Παραβαβλημένως, i. q. παραβολάδην, quod v. || Cum projecta audacia, Temere. Pollux 3, 136.]

[Παραβεβυσμένως, Confertim. Βύζην per π. exp. schol. Luciani Lexiph. c. 2. Kall.]

[Παράβημα, τὸ, Locus βήματι adnexus. V. Allatium De recentiorum Græcorum templis p. 136. Ducang. De loco templi βῆμα dicto v. s. h. v.]

Παραβιάζομαι, [Vim infero. II. τὸν χάρακα τῶν πολεμίων, Vi perrumpere vallum, Polyb. 22, 10, 7. II. περὶ πράγματος, Vim adhibere ad aliquid perficiendum, 26, 1, 3. Schweigh. Argum. Aristoph. Lys. : Προβούλου τινὸς ... παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος.] Vi detorqueo. Plut. [Mor. p. 19, E] : Μύθων, οὓς ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Idem Lyc. [c. 6] : Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων, καὶ παραβιαζομένων. Est etiam Urgeo, Cogo. Plut. II. ψυχογον. [p. 1013, E] : Πάντα μηχανῶνται, καὶ παραβιάζονται, καὶ στρέφουσιν, Turnebo interpr. Omnia moliuntur, urgent, [interpretando] torquent. [Alia exx. Plutarchi, in quibus παραβιάζεσθαι de vi vel hominibus vel rebus illata dictum est, attulit Wyttenb. vol. 6, p. 270. Activam formam Παραβιάζω, αἰτιατικῇ, posuit Suidas.] Act. 16, [15] : Παρεβιάσατο ἡμᾶς. [Luc. 24, 29 : Παρεβιάσαντο αὐτόν. Activ. Germ. CPol. De rest. imag. p. 438, A Grets. : Τὰ σώματα παραβιάζειν πρὸς ἕνωσιν. Hase.]

[Παραβιασμός, ὁ, Factum violentum, Vis. Παραβιασμοὺς de lætitia coacta ap. Plut. Mor. p. 1097, F.]

[Παραβιβάζω.] Παραβιβάζεσθαι, Suidæ παραβαίνεσθαι. [Παραβιβάζω, Aufero, Removeo. Sam. 2, 12, 13 : Παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά μου, Remisit mihi peccatum meum. Inc. ibi habet ἀφεῖλε. Ib. 24, 10 : Παραβίβασον τὴν ἀνομίαν τοῦ δούλου σου. Schleusn. || I. q. διατρίζω, Traduco. Nicet. Chon. p. 785, 27 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro : Ἐγίλων μᾶλλον καὶ παραβίβαζον ἡμᾶς τοὺς ἀπὸ τῆς πόλεως· ubi Nicetas ἐπικερτόμουν dixerat. || Lectio vitiosa ap. Plut. V. Crassi c. 31 : Ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη ... οἵ τ' ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι παρεβίβασαν (male recentiores edd. παραβιβάσαντες ex cod. Bodl.) καὶ παρείποντο κτλ. Recte Solanus ἀνεβίβασαν. G. D.]

[Παραβιβασμός, ὁ, Admissio s. Productio (in certamen). Nicet. Chon. p. 142, 20 Bekk. in cod. Græcobarbaro : Ἡμέραν μίαν πρὸς παραβιβασμὸν ποιῆσαι συντίθεται μετὰ κονταρίων ἀσιδηρώτων. Ibid. p. 363, 27 : Παραβιβασμοὺς ἀλόγων· ubi Nicetas ἁμίλλαις dixit.]

[Παραβίη, ἡ, potionis species ap. Athen. 10, p. 447, D : Ἑκαταῖος Παίονάς φησι πίνειν βρῦτον ἀπὸ τῶν κριθῶν καὶ παραβίην ἀπὸ κέγχρου καὶ κονύζης. Lectio suspecta.]

Παραβλάπτω, Oblædo. Jo. Chrys. : Τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; Quid hominum generi nocet? [Xenoph. Eph. 4, 2, p. 78 : Τῶν θηρίων παραβλαπτόντων. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 210, B : Ἀλλ' οὐδὲν μᾶλλον τὸ δόγμα διὰ τῆς ὑπονοίας ταύτης παραβλαβήσεται. V. Stephani jun. in Anal. Bened. p. 515 : Εἰς μηδοτιοῦν τὸν ἅγιον παραβλάψαντες. G. D. Galen. vol. 2, p. 223, 2 : Παραβλάπτει τὴν ὀρθότητα. Id. vol. 4, p. 386, 3 : Παραβλάψεις τοσοῦτον, ὅσον ἐνέτεμες. Jo. Glyc. De synt. ed. Alb. Jahn. p. 46, 10 : Τῆς γενικῆς τρεπούσης καὶ παραβλαπτούσης τὸν νοῦν τοῦ λεγομένου. Athenag. p. 66, D : Παραβλάψαι τὴν ὑπόθεσιν. Eunap. p. 512, 8 : Πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι. Nemes. De nat. hom. p. 143, 9 : Παραβλαπτομένης τῆς θεωτέρας ἐκ τῆς ὑποδεεστέρας. Hase. Φρένες παραβεβλαμμέναι Etym. M. p. 322, 23.]

Παραβλαστάνω, Circumpullulo et renascor, seu, ut alii exp., Annata emitto. [Hippocr. p. 401, 8 : Βλέφαρον τὸ ἕτερον παρὰ τὸ ἕτερον παραβλαστάνει. Aristot. De gen. anim. 3, 11 med.] Theophr. H. Pl. 5, 8 : Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους τὰ μὲν ἄλλα πάνθ', ὡς εἰπεῖν, παραβλαστάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τύχωσι πεπονηκυῖαι. Ubi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes pene recrescunt. [Geopon. 3, 6, 2 : Ἂν τι παραβλαστάνῃ. Themist. Or. 32, p. 360, B : Καθάπερ φυτὰ ἀπαγριοῦται εὐθὺς καὶ ἐξυβρίζει καὶ παραβλαστάνει τὰς κακίας. Improprie Plato Rep. 9, p. 573, D : Πολλαὶ καὶ δειναὶ παραβλαστάνουσιν ἐπιθυμίαι. G. D. Philo vol. 2, p. 402, 5 : Ἵνα μηδὲν τῶν ἐπὶ ζημίᾳ παραβλαστάνῃ. Id. vol. 1, p. 344, 39 : Τὰ παραβλαστάνοντα τεμεῖν καὶ ἀποκόψαι. Synes. p. 57, B : Ἀλδαίνει τοὺς προσπεφυκόσιν αὐτῷ καὶ παραβλαστάνουσι πάθεσιν. Id. p. 24, D : Παραβλαστάνει λόγος τῷ γνησίῳ τε καὶ γνησίῳ σπέρματι· et p. 221, B : Ὅσα δὲ ἄλλα παραβλαστάνει κακά. Hase.]

Παραβλάστη, ἡ, Ramulus nepos, Gaza. Quibusdam vero παραβλάσται sunt Annata, aliis Annascentia, s. Appendices, atque ramuli, qui justo germini annascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia, ex caule sponte pullulant : quos, si ab radice pullulent, Stolones potius Lat. dici iidem scribunt, quæ ipsi Plin. inutilis sit fruticatio. Theophr. H. Pl. 1, 4 [2, 6 Schn.] : Αὗται δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶν ὅμοιαι τῇ ἴϊ, μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλάστας ἔχουσαι καὶ ὑγρότητας, Et ramulos humoremque habentes, Gaza. Quo in l. quidam pro ἀπαράβλαστον paulo ante præcedente, reponunt ἀπαράβλαστον, licet ap. Athen. quoque legi illud confiteantur.

Παραβλάστημα, τὸ, Quod ita [respicit HSt. ad ea quæ s. v. Παραβλαστάνω dixit] circumpullulat et renascitur. Pollux 7, [145] : Ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου, τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τῶν δένδρων, αἱ παραφύσεις, ἃς εἴποις ἂν παραβλαστήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναβλαστήματα, αὐτομολίαι καλοῦνται. [Theophrast. H. Pl. 4, 9, 2.] Quidam τὰ παραβλαστήματα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ex Plin. 17, 10 interpr. Radicibus pullulantem sobolem : et ex Colum. 4, 24, Sobolem repullulascentem : et ex Catone 51, Pullos, qui ab arbore ex terra nascuntur. [De propaginibus nervorum quæ toto corpore diffunduntur Galen. vol. 4, p. 268, 3 : Παραβλαστήματα τῷ πρέμνῳ κατὰ μίαν μόνην τὴν τῶν νεύρων ἀρχὴν γεγονέναι. Hase.]

Παραβλάστησις, εως, ἡ, Circumpullulatio illa [de qua s. v. Παραβλάστημα dixit]. Theophr. [H. Pl. 5, 1, 8] : Αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, καὶ ὄζος οὐδείς, οὔτε παραβλάστησις, οὐδὲ πάχος γίνεται.

[Παραβλαστητικός. V. Παραβλαστικός.]

Παραβλαστικός, ή, όν, Qui sic annascitur et circum-

pullulat. Παραβλαστικὰ Bud. exp. Quorum germine caulis brachiatur, et, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant et renascuntur. Theophr. H. Pl. 1, 5 [3, 3 Schn.] : Ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulant, vel Sobolescunt a radice et fruticantur, ut quidam ex Virg. et Cic. interpr. [Recte παραβλαστητικὰ in cod. Urb., quæ forma legitur C. Pl. 5, 6, 3, et e libris restituenda est H. Pl. 1, 3, 3; 1, 5, 1; 1, 6, 5; 4, 2, 4; ex conjectura 7, 8, 2, et C. Pl. 1, 1, 4. G. Dindorf.]

[Παράβλαψις, εως, ἡ, Læsio. Grammat. in Anecdot. meis vol. 2, p. 391, v. 1027. Boiss.]

[Παράβλεμμα. V. Παράβλεψις.]

[Παραβλεπτέον, Negligendum. Actt. Conc. t. 1, p. 398, C : Οὐ π. τὰ αὐτὰ πάλιν διαγορεῦσαι. Hase.]

Παραβλέπω, Limis aspicio, straborum more. Vel, Obliquis oculis aspicio. Quidam et Obliquare oculos ex Ovidio exp., et Transversa tueri, ex illo Virg. [Ecl. 3, 8], Transversa tuentibus hircis. [Aristoph. Ran. 409 : Παραβλέψας τι μειρακίσκης νῦν δὴ κατεῖδον ... τιτθίον προκύψαν. Παραβλέπων θατέρῳ (sc. ὀφθαλμῷ) Vesp. 497, Eccl. 498.] Aristot. Meteor. 1 παραβλέπειν opp. τῷ ἀτενίζειν, quod est Fixis oculis et irretortis ac immotis aspicere, s. Acrioribus oculis intueri, ut Fabius loquitur : Ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτόν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, Intuitu leviter limo aspicientibus, Bud. || Idem exp. etiam Male video, Negligenter aspicio. [Lucian. Menipp. c. 1 : Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν; οὐμενοῦν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Per Hallucinor exp. in Gl. || Prætervideo, ut in illo poetæ veteris dicto τἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν. Hemst. Polyb. 6, 46, 6 : Χωρὶς τοῦ παραβλέπειν τὰς τοιαύτας διαφοράς. || Sperno, Contemno. Hesych. : Ὑπεροφᾷ, καταφρονεῖ, παραβλέπει. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 314, A : Πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος.] Item pro ὑποβλέπω, Torve aspicio, ex Aristoph. [in l. Vesparum supra citato, ubi schol. παραβλέψατε θατέρῳ exp. τῷ ἑτέρῳ ὀφθαλμῷ χαλεπῶς ὑποβλεψαμένη. Quocum comparari potest Nicostr. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 41 : Εἰ δέ τις πανοῦργος καὶ κρυψίνους, εὐθὺς μὲν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ παραβλέπει καὶ δεινὸν δέδορκε.]

Παράβλεψις, εως, ἡ, et Παράβλεμμα, τὸ, pro Aspectu, qualis est straborum : unde στραβισμὸς etiam exp. [Plut. Mor. p. 521, B : Ἡ συνδιαστρέφουσα τὴν ψυχὴν παράβλεψις. G. D. || Jo. Jejun. p. 93, C Morin. : Π. ἐνδεοῦς, Despectio, Contemptio pauperis. Hase. || Παράβλεμμα ap. Pollux. 2, 56.]

Παραβλήδην, Per comparationem, ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς : ut Eust. exp. Nonn. [Jo. c. 16, 92] : Νῦν σκολιοῖς ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύω. Apoll. Arg. 2, [448] : Ὥς τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον· 3, [107] : Ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν, schol. exp. παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις ἐξ ἀποκρίσεως· Palamedem vero scribit exponere ἐξ ἐπιβολῆς ἢ παραλογιστικῶς. || Item Simulate, Dolose, Oblique, VV. LL. ἀπατητικῶς ἢ παραλογιστικῶς, Eust. [et Thom. M. p. 680.] Quomodo accipiunt [schol. Aristoph. Av. 1647, Phot. et Suidas] illud Hom. Il. [Δ, 6] : Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. [Conf. Παράβολος.] Quanquam Eust. in prima signif. hujus voc. capit, dicens, Λόγον τῆς παραβολῆς, ἤγουν συγκρίσεως, ibi esse, Ὅ τι δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Schol. vero aliter etiam exp., παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου πρὶν ἕτερον ἀποσιωπῆσαι. [Oppian. Hal. 2, 113 : Αἰόλα βουλεύουσα παραβλήδην τετάνυσται. || I. q. παραλλήλως. Aratus 533 : Καὶ τὰ μὲν ἀντέλλει καὶ αὐτίκα νειόθι δύνει πάντα παραβλήδην. Manetho 2, 34 : Κύκλοι ... ἀλλήλοις τε π. στρωφώμενοι αἰεί.]

Παράβλημα, τὸ, Quod animantibus comedendum objicitur; τὸ ζώοις εἰς τροφὴν παρατιθέμενον, ut Eust. [p. 1406, 25, coll. p. 557, 45; 1657, 16] exp., Pabulum. [Hesych. : Κάππητον, παράβλημα ἀλόγων.] At Xen. Hell. [2, 1, 22] : Πάντα δὲ παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλών, Pluteis objectis. [Inscr. nav. ap. Bœckh. p. 285 : Παραβλήματα κατηλῶσαι. V. Bœckh. p. 159.]

[Παραβλὴς, ὁ, ἡ, Temerarius. Π. νόου, Mente captus, Manetho 6, 560 : Αυστήρας πινυτοῦ τε νόου παραβλῆτας ἔτευξαν.]

[Παραβλητέον, Objiciendum. Geopon. 17, 19 : Ὀλίγην αὐτῷ (bovi) τροφὴν παραβλητέον. || Comparandum. Method. p. 382, D : Τὸ γὰρ ἔλαιον τῇ δικαιοσύνῃ π. Orig. C. Cels. p. 224. Kall. Euseb. Præp. ev. p. 168, A : Πάλιν γὰρ ἀνθρώποις τοῦτον π. || Dividendum. Nicom. Geras. p. 150, 18; ad q. l. v. Ast. p. 322. Hase. || Adject. Plut. Cim. c. 3 : Ὁ Λούκουλλος ἐδόκει σκοποῦσιν ἡμῖν τῷ Κίμωνι παραβλητέος εἶναι. Boiss.]

Παράβλητος [Hoc recto accentu Παραβλητὸς scribitur ap. Galen. vol. 5, p. 61 : Μὴ γὰρ οὐδὲ παραβλητὸν εἴη τὸ τῆς ὑπερβολῆς. Plut. V. Æm. Pauli c. 7 : Ὦ βασιλεὺς οὐδεὶς π. εἰς τόλμαν· et alibi ap. eundem. V. Lobeck. Paralip. p. 486], et Παραβλητικός, ή, όν, Adjectitius, Comparabilis. [Hesych. : Παραβλητικός, παραβάλλων. Porphyr. Quæst. Hom. 16 (ad Il. Δ, 6 : Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων) : Ὀρθῶς προεῖπεν ὅτι ἐρεθιστικὸς ὁ λόγος ἔσται καὶ παραβλητικός. || Adv. Παραβλητικῶς schol. Arati 525, cujus verba s. v. Παραβολάδην afferentur.]

Παραβλύζω, Scaturiginis instar refundo et rejicio, Evomo; ut ap. Suid. [ex Æliano, ut videbatur Valckenario] : Εἴ ποτε ἡττηθεὶς οἴνου καὶ παραβλύσας τὸ περιττὸν, εἶτα ὕπνου μέτοχος γένοιτο, i. e., ut ipse exp., παραβάλλων [παραβαλὼν], ἀποπτύσας. [Philostr. Imag. p. 796 : Παραβλύζων τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ· ubi Jacobs. comparavit l. Homeri Il. I, 487 : Οἴνου ἀποβλύζων· et Eunap. p. 22 : Παραβλυζόντων κραιπάλης ἀνθρώπων· ubi v. Boisson. p. 208.]

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Strabus, Limis aspiciens. Hom. Il. I, [499] : Παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, Strabæ oculis; abundat autem ὀφθαλμώ. [Verba Homerica de Ἄταις ad mulos transtulit Automedon Anth. Pal. 11, 361.] Et παραβλῶπες ὀφθαλμοί, Strabi oculi, ap. Lucian. [Adv. indoct. c. 7 : Δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς. Adamant. Phys. p. 340 : Εἰ δὲ παραβλῶπες ὄντες εἰς τὸ ἐντὸς ὡς ἐπὶ τὴν ῥῖνα νεύοιεν ... ἐρωτικοί εἰσι φίλοι (ὀφθαλμοί), ubi Polemo p. 212 corrupte περίβλεπτοι ὄντες. Hesych. : Παραβλῶπας, παρορῶντας. Παραβλῶπες, ὁμοίως διάστροφοι, τὰς ὄψεις διαστρέφοντες καὶ παραβλέποντες.]

Παραβοάω, Acclamo, VV. LL. [Pollux 2, 126. Dem. p. 1359, 16 : Οὐ γάρ που ἦν ῥήτωρ, ἀλλ' ἔτι συκοφάντης τῶν παραβοώντων παρὰ τὸ βῆμα καὶ γραφομένων μισθοῦ. Aristid. vol. 2, p. 114, 16 : Εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν φέρουσι.]

Παραβοήθεια, ἡ, Suppetiæ, Auxilia, Bud. [Plato Leg. 6, p. 778, A : Ἐπιτηδειότητι πρὸς ἑκάστας τὰς τῶν ἔργων παραβοηθείας.] Polyb. 5, [66, 1] : Περαίνειν οὐδὲν δυνάμενος διά τε τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου, καὶ τὰς περὶ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας. [2, 5, 2. Schw. Philo Belop. p. 85, 42 : Δώσους ἀσφαλεῖς ἐπὶ τὰς π. τοῦ χάρακος. Ones. p. 27, 6 : Συμβαίνει δὲ καὶ τὰς π. δυσχερεῖς καὶ ἀπράκτους γίγνεσθαι. Hase.]

Παραβοηθέω, Suppetias fero, [Adminiculo, Gl. Aristoph. Eq. 257 : Παραβοηθεῖθ'· ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν. Plato Rep. 9, p. 572, E : Βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας. Παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις Antiphan. ap. Athen. 1, p. 3, F.] Thuc. 1, [47] : Ἦσαν δὲ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. 5, [69, 6] : Πάντα βουλόμενος ἐποπτεύειν, καὶ παντὶ τῷ δεομένῳ παραβοηθεῖν· 16, [4, 6] : Παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι. [Π. πρός τινα Polyb. 2, 54, 10; πρὸς τὸ δεόμενον 1, 45, 7; 3, 84, 2; εἰς πόλιν, Cum auxiliis advenire, Occupare præsidio urbem, Conjicere se in urbem defendendi causa, 2, 6, 1; 5, 71, 2; 20, 10, 5. Π. τοῖς ἄκροις, Ad summa juga accurrere (transitus prohibendi caussa), 3, 94, 1, et 93, 9. Schweigh. Polyæn. 6, 19, 3 : Τῶν Λακεδαιμονίων ἔξωθεν ἐπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον παραβοηθούντων. Arrian. Exp. 1, 20, 11 et 14; 2, 27, 2. Wakef.]

[Παραβοήθημα, τὸ, Subsidium. Philo in Mathem. vett. p. 57 : Ἀσθενοῦς ὄντος τοῦ σχήματος ... πειρῶνται ... συνηλοῦν ... καὶ τοιούτοις τισὶν ἀνασώζειν παραβοηθήμασι.]

Παραβολάδην [ap. schol. Hom. Il. Δ, 6], et per sync. metri causa Παρβολάδην, Hom. scholiastæ est i. q. παραβλήδην. Sed ap. Apoll. Arg. 4, [936] : Ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ἐρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ἄλλοτε παρβολάδην, schol. exp. παραβεβλημένως οἱονεὶ παραπλέοντας [i. e. a latere]. Quod autem Aratus [317] dixit, Τὰ δέ οἱ περὶ τέσσαρα κεῖται Γλήνεα, παρβολάδην δύο, πὰρ δύο, πεπτηῶτα, Cic. vertit, Præter quadruplices stellas in fronte locatas, Quas intervallum binas disterminat unum. Et pro illo Arati [525], Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων, Cic., Hosce æquo spatio devinctos sustinet axis : ubi schol. ὡσπεὶ παραβλητικῶς καὶ παραλλήλως, s. ἐν παραλλήλῳ.

[Παραβολεύω, Per similitudinem exprimo, secundum conject. Petav. Epiph. t. 1, p. 603, B : Εἰς ἀλληγορίαν τῆς τότε παραβολευθείσης ἀληθείας. Edit., παραβολευθείσης. Hase.]

[Παραβολεύομαι, Periculo me expono. Παραβολεύεσθαι, Periculum facere, Gl. Παραβολευσάμενος Ep. ad Philipp. 2, 30, ubi libri plerique παραβουλευσάμενος, quod Hesych. ex hoc ipso haud dubie loco exp. εἰς θάνατον ἑαυτὸν ἐκδούς.]

Παραβολή, ἡ, Comparatio, Collatio. [Plato Phil. p. 33, B : Ἐν τῇ παραβολῇ τῶν βίων. Polyb. 1, 2, 2 : Εἰσὶ δ' αἱ τῆς παραβολῆς ἄξιαι καὶ συγκρίσεως (δυναστεῖαι) αὗται. Συγκρίνειν ἐκ παραβολῆς 12, 28, 9. Isocr. p. 280, A : Εἰ δέ τισι δοκῶ τὴν παραβολὴν ἀτερπῆ πεποιῆσθαι πρὸς τὴν ἐκείνων δόξαν.] Fabius 5, 11 : Parabola, quam Cic. Collationem vocat, longius res, quæ comparantur, repetere solet. Volunt autem gramm. quatuor ejus esse genera : fieri enim collationem vel similitudine πάθους, vel διαθέσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura ap. eos de hac figura, et exempla passim ap. auctores vide. [Π. Aristoteli Rhet. 2, 20, species est Exempli, et quidem Ficti. Παραδειγμάτων, inquit, εἴδη δύο ἐστίν, ἓν μέν, τὸ λέγειν πράγματα προγεγενημένα, ἓν δέ, τὸ αὐτὸν ποιεῖν. Τούτου δὲ ἓν μὲν παραβολή, ἓν δὲ λόγοι. Minucian. Π. ἐπιχειρ. p. 731 : Διαφέρουσιν αἱ παραβολαὶ τῶν παραδειγμάτων, ὅτι τὰ μὲν παραδείγματα ἐξ ἱστορίας λαμβάνεται, αἱ παραβολαὶ δὲ ἄνευ ἱστορίας καὶ ἀορίστως ἐκ τῶν γιγνομένων. (Similiter Ammon. p. 109.) Schol. ad Hermog. l. 3, p. 362 : Π. ἐστι πράγματος οἷόν τε γενέσθαι ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ γινομένου. Hanc definitionem paucis verbis mutatis habet etiam anonymus De rhetor. ed. Fisch. p. 200; conf. Apsines p. 701 Ald. Eustath. p. 176 ita definit : Ἔστι παραβολὴ νόημα πιστούμενον ἐκ τῶν καθεκάστην γινομένων τὰ λεγόμενα, ἢ λόγος διδάσκων καὶ πιστούμενος τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν εἰωθότων ἀεὶ γίνεσθαι. Λέγεται δὲ παραβολή, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τουτέστι συγκρίνει καὶ παρατίθησι πρᾶγμά τι γνώριμον εἰωθὸς ἀεὶ γίνεσθαι κτλ. Alio l. p. 861, notat triplici de caussa παραβολὰς adhiberi, αὐξήσεως, ἐνεργείας et σαφηνείας ἕνεκεν. Senecæ de parabolis judicium hoc est Epist. 59 : « Illi qui simpliciter, et demonstrandæ rei caussa eloquebantur, parabolis referti sunt : quas existimo necessarias, non ex eadem caussa qua poetis, sed ut imbecillitatis nostræ adminicula sint, et ut discentem et audientem in rem præsentem adducant. » Dionysio Art. rhet. c. 9, p. 298, π. simpliciter dicitur pro Collatione, Comparatione, qua uti in laudationibus solent oratores, τὸ παρεξετάζειν τοὺς ἐπαίνους ἑτέροις τοῖς εὐδοκιμοῦσιν. Quintilianus 5, 11, p. 237, quum λόγων μυθικῶν, et Apologationis mentionem fecisset, ita pergit : « Cui confine est παροιμίας genus illud, quod est velut fabella brevior, et per allegoriam accipitur. Proximas exemplo vires habet Similitudo, præcipueque illa, quæ ducitur citra ullam translationum mixturam ex rebus pæne paribus. Nam παραβολή, quam Cicero Collationem vocat, longius res, quæ comparentur, repetere solet. » Π. ποιητική, Comparatio poetica, quæ ab εἰκασίᾳ distinguitur ap. Demetr. De eloc. § 89. Ap. Dionysium autem in Ep. ad Pomp. p. 787, παραβολαὶ videntur esse Narrationes adscititiæ, a re alienæ, et episodia quædam, quæ παρεμβολαὶ usitatius dici solent. Ibi de Theopompo : Ἔστι δὲ ἃ καὶ κατὰ τὸν πραγματικὸν τόπον ἁμαρτάνει, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παραβολάς. Οὔτε γὰρ ἀναγκαῖαί τινες αὐτῶν οὔτ' ἐν καιρῷ γινόμεναι, πολὺ δὲ τὸ παιδιῶδες ἐμφαίνουσαι· ἐν οἷς ἐστι καὶ περὶ Σειληνοῦ τοῦ φανέντος ἐν Μακεδονίᾳ κτλ. Ernest. Lex. rhet. Longin. De subl. 37 : Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες.] Sed hoc sciendum est, quod Beza non prætermisit, παραβολῆς nomine in Evangelio passim non tam Comparationem aut

Collationem, quam Allegoriam et ænigma intelligi. [Suidas : Π., λόγος αἰνιγματώδης καὶ κεκρυμμένος πρὸς ὠφέλειαν φέρων (quæ Theodoreti verba sunt In Ps. 77, 2). Π., διήγημα. « Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου » (ex Ps. l. c.), ἀντὶ τοῦ ἐν διηγήσει ἀρχαίων λόγων. Καὶ ἡ ὁμοίωσις καὶ τὸ λάλημα καὶ ὑπόδειγμα. « Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι » (Ps. 43, 16). Cyrill. : Π. ἐστὶν ὅταν ἀνόμοιον ἀνομοίῳ ἀπεικάσω, οἷον λέοντι ἄνθρωπον ἢ φυτῷ. Ps. 49, 2 : Ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν. Sap. 5, 3 : Ὃν ἔσχομέν ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμοῦ. Ev. Matthæi 13, 3 : Ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς. Ib. 24 : Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείροντι· et alibi non raro. V. Wetsten. vol. 1, p. 398. Hæc et alia plurima ex scriptoribus eccles. collegerunt Suicerus et in utroque Lexico Schleusnerus, multas illi comminiscentes significationes quæ omnes ad unam illam recidunt Comparationis vel Allegoriæ.] || Concursio. Plato Tim. [p. 40, C] : Χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, Lusiones autem deorum, et inter eos ipsos concursiones. Ubi Lusiones scribens, non dubito lectionem a me olim ex conjectura repositam sequi, quod eam a VV. DD. comprobatam esse videam. Quamvis autem hæc τοῦ παραβολὴ signif. ad unam earum, quæ τῷ παραβάλλω dantur, accedere videri possit, vereor tamen ne aliter legerit Cic. [Ἐκ παραβολῆς προσμαχόμενοι in pugna navali est, Collatis inter se a latere navibus, i. e. cominus, e propinquo commissa pugna, ap. Polyb. 15, 2, 13. Diodor. 14, 60 : Τῶν κυβερνητῶν ἐκ π. τὸν ἀγῶνα συνισταμένων ὅμοιος ὁ κίνδυνος ταῖς ἐπὶ τῆς γῆς παρατάξεσιν ἐγίνετο. Οὐ γὰρ ἐκ διαστήματος τοῖς ἐμβόλοις εἰς τὰς τῶν πολεμίων ναῦς ἐνέσειον, ἀλλὰ συμπλεκομένων τῶν σκαφῶν ἐκ χειρὸς ἠγωνίζοντο. Schweigh. || Injectus, Immissio. Maxim. Tyr. 17, 9 : Ὁ μὲν θεῖος νοῦς κατὰ τὴν παραβολὴν τοῦ ἡλίου πάντα ἐφορᾷ τὸν ἐν τῇ γῇ τόπον ἀθρόως. || Projecta audacia. Hac signif. legitur apud Thucyd. 1, 131, in libris nonnullis : Πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν παραβολήν. Sed recte libri plerique διαβολήν. Utramque lectionem interpretatur schol. : Τὴν κατηγορίαν· τὸν κίνδυνον, τὸ γεγονὸς ὑπ' αὐτοῦ παράβολον. || Plut. V. Arati c. 22 : Διὰ ὀλιγαῶν καὶ παραβολῶν (παραβόλων Vulcob.) περαίνοντες πρὸς τὸ τεῖχος, ubi παραβολαὶ eodem sensu dictæ videntur quo ὁδοὶ παράβολοι, Viæ periculosæ, in loco Heracliti s. v. Παράβολος afferendo.] || Est etiam Sectionis conicæ appellatio. Item παραβολὴ apud Arithmeticos et Geometras, qui et μερισμὸς dicitur, Partitio s. Divisio, contraria ratio multiplicationi. Camer.

Παραβολικός, ή, όν, Comparativus; ut παραβολικὰ ἐπιρρήματα, ap. gramm. [Eustath. p. 117, 39; 176, 38], Adverbia comparativa, i. e. Quibus in comparatione utimur, et ap. Eust. [Non ap. Eustath., sed ap. Devarium in Indice s. v. Παραβολικός], παραβολικαὶ καὶ τροπικαὶ ἔννοιαι. [Παραβολικὸς λόγος schol. Hom. Il. N, 62. Π. εἶδος τῆς γραφῆς, Scribendi genus comparativum vel allegoricum, Clem. Al. Strom. 6, p. 804. || Adverb. Παραβολικῶς, Comparative. Eustath. p. 79, 34 : Τὸ ὅπως ... π. ἀντὶ τοῦ καθάπερ. || Per parabolam, i. e. comparationem vel allegoriam. Method. p. 378, A : Τὸ ἐν τοῖς εὐαγγελίοις εἰρημένον π. κτλ. Clem. Al. De div. serv. p. 946 : Καλῶς ἤκουσαν καὶ ὡς μαθηταὶ τοῦ π. καὶ ἀσαφῶς λεχθέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου. » Athanas. vol. 2, p. 280; Amphiloch. p. 260 (?). » Kall. Theodoret. Hist. rel. p. 816, B. Greg. Nyss. t. 1, p. 392, B : Αἰνίγματα τῶν ὑπὲρ κατάληψιν πραγμάτων π. τοῖς ἀκούουσιν ὑποδεικνύουσι. Pseudochrys. t. 8, p. 650, B ed. Paris. alt. : Π., οὐ δογματικῶς. Vita Nili jun. p. 113, 12 : Π. ἔφησεν. Hase.]

Παραβόλιον, τὸ, tempore Pollucis, Παράβολον ab Aristot., dictum fuit τὸ παρακαταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, Sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponitur. Poll. [8, 63. Improbat Phryn. p. 238 : Παραβόλιον· ἀδόκιμον τοῦτο. Τῷ μὲν οὖν ὀνόματι οὐ χρῶνται οἱ παλαιοί, τῷ δὲ ῥήματι· φασὶ γὰρ οὕτω παραβάλλομαι τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ. Ἐχρῆν οὖν κἀπὶ τούτων λέγειν παραβάλλομαι ἀργυρίῳ. » Παραβόλιον proprie significat Pignus, in quod sponsio fit, ut non solum ex istis Phrynichi colligitur, sed etiam ex veteri libro Astrampsychi, in quo crebro hoc iteratur, πα-

ραβόλιον θὲς, Depone pignus, in quod sponsio fit. » Scaliger.]

[Παραβολοειδής, ὁ, ἡ, Comparativus. Ἐπίρρημα π. schol. Hom. Il. Ν, 152. Wakef.]

Παράβολος, ὁ, ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 16: Παράβολος ὁ ἐπ' οὐδενὶ δικαίῳ παραβαλλόμενος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐπιτιμίαν.] Ita Bud., qui tamen exx. affert, in quibus hoc nomen rei s. personæ tribuitur. Plut. Cæsare [imo Apophth. p. 206, B]: Τῶν τολμημάτων τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔφη δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι. Cui l. subjungit, Et παράβολον ἔργον dicitur Audax facinus in bonam quoque partem. [Herodot. 9, 45: Ὃς Ἑλλήνων εἵνεκα οὕτω ἔργον παράβολον ἔργασμαι ὑπὸ προθυμίης. Isocr. p. 126, A: Χαλεπῷ καὶ π. πράγματι.] Polyb. [18, 36, 1]: Τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοί, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν. [Π. τόλμα, Mira, inusitata audacia, id. 1, 69, 4; 8, 17, 2. Ἡ τόλμα καὶ τὸ παράβολον τἀνδρός 3, 61, 6. Τὸ π. τῆς αἱρέσεως 1, 20, 11. Τὰ παραβολώτατα τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, Fortissima ejus facta, 10, 2, 4. Schweigh. Φιλοκίνδυνος καὶ π. ἐν ταῖς μάχαις Diodor. 19, 3. Τὸ π. τῆς τόλμης 14, 22. Παραβολωτάτη πρᾶξις 20, 3. Παραβολώτατος πρὸς κινδύνους Appian. Civ. 2, 149. Plutarchi exx. collegit Wyttenb. ad Mor. vol. 6, p. 516.] Synes. pro hoc τόλμαν ῥιψοκίνδυνον dixit: et paucis interjectis, Pro hoc Cic. Projectum dicere solet: ut Pro Cluentio [c. 65]: Quorum eminet audacia atque projecta est. Hactenus Bud. At ego illas interprett. Confidens et Temerarius periclitator, exemplo, quod subjungit, minime convenire dico: sed iis ll., in quibus παράβολος personæ tribuitur; ut Aristoph. Vesp. [192]: Πονηρὸς εἶ, πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος. Cui l. et similibus utcunque accommodari posse illam Bud. interpr. non nego, sed hanc multo aptiorem ex Cic. affero, Ad audendum projectus, vel Ad audaciam projectus. Sed multo frequentius de re dicitur, ut in prioribus illis exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, Projectæ audaciæ facinus interpretari, quam simpl. Audax facinus, cum Bud.; nam παράβολον esse multo plus, quam θρασὺ, ostendit παράβολος θρασύτης apud Plut. Numa [c. 8]; i. e., ut Cic. loquitur, Eminens et projecta audacia. [Τὰ παράβολα, Audaciores metaphoræ, Longin. De subl. 32, 4.] Sed παράβολον sæpe etiam redditur Periculosum; ut παραβολώτερον ἀγώνισμα, Polyb. [1, 58, 1.] Et παράβολον φάρμακον, Plut. Publ. Sed παράβολον plus esse quam Periculosum, ostendit hic l. Plin. Ep. [9, 26]: Sunt enim mirabilia, quæ maxime inspectata, maxime periculosa, ut quæ Græci magis exponunt παράβολα. [Ὀδὸς π. Heraclit. in Galei Mythogr. p. 76. Εἰς τόπους ἑαυτὸν δεδωκέναι παραβόλους Polyb. 4, 13, 9. Ἐπισφαλὲς καὶ παράβολον 11, 20, 6.] Ceterum παράβολος a παραβάλλομαι deduci constat, quod malui interpretari Audacia projecta periculum adeo, quam cum Bud. Audacia præcipiti; παραβάλλομαι autem inde hanc signif. accepisse credo, quod qui eminente et projecta quadam audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac si quis ultra metas omnes jaculetur. Quod autem Latini dicunt Aleam jacere, aliam originem habet. Fortasse tamen malit quispiam παραβάλλομαι dici quasi παραβάλλω ἐμαυτὸν κινδύνῳ.

Παραβόλως, Cum projecta quadam audacia. [Menander ap. Stob. Flor. 59, 14: Τοὺς π. πλέοντας. Valck. Temerario ausu, Cum magno periculo. Polyb. 1, 11, 9; 1, 20, 14; 1, 39, 6. Π. διδοὺς αὑτὸν εἰς τοὺς κινδύνους 3, 17, 8. Π. κινδυνεύειν τῇ τόλμῃ 16, 5, 6. Magno ausu, Confidenter. Π. καὶ τεθαῤῥηκότως 1, 44, 6. Π. χρῆσθαι τῷ πολέμῳ 2, 47, 3. Schweigh.] Plut. Galba [init.]: Παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι. Sed in VV. LL. παραβόλως exp. Temere et periculose, item Insperato, in hoc l. Polyb. [1, 58, 1]: Ὥσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς ἡ τύχη μεταβιβάσασα παραβόλως. [Id. 1, 23, 7: Ἀνελπίστως καὶ π. διέφυγε. || De metaphoris audacioribus Phot. Bibl. p. 6, 6: Ἐνίοτε ταῖς μεταφοραῖς π. καὶ ὥσπερ ἀπειροκάλως ἐχρήσατο.]

[Παραβομβέω, Adstrepo. Synes. p. 62, D: Ὥσπερ ἡ ὑπάτη χορδὴ τὸν ῥυθμὸν αὐτὴ μένουσα παραβομβεῖ κινουμένῳ τῷ μέλει. Agathias Hist. p. 29, B: Τοῖς τοιούτοις δεινοῖς πανταχόθεν παραβομβούμενοι.]

Παράβοῤῥος, ὁ, ἡ, Qui transverso Borea perflatur, Qui a latere aut in orbem perflatur a Borea, Bud. [p. 75] ap. Theophr. [Πρόσβοῤῥος ex Theophrasto attulit Budæus: παράβοῤῥος unde sumserit non dixit.]

[Παραβόσκω, Insuper alo. Ephippus ap. Athen. 14, p. 642, E: Καὶ γὰρ παραμασῶντας τινὰς παραβόσκομεν.]

[Παραβουκολέω, Seduco, Fallo. Œnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 211, C. Παρβουκολίζει, tanquam a verbo Παραβουκολίζω, lectio vitiosa librorum quorundam ap. Lycophr. 1094, ubi recte alii παραιολίζει.]

Παραβουλεύομαι, exp. Perperam consulo. Utitur Paul. Ad Phil. 2, [30]: Μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, pro Non habita vitæ ratione. [Malum s. temerarium consilium capio. Jo. Chrys. t. 11, p. 308, B ed. Par. alt.: Παρεβουλεύσατο καὶ ἐξέδωκεν ἑαυτόν. Id. t. 2, p. 655, C: Πρὸς ἕτερα πολλῷ τούτων παραβουλεύσαντο μοχθηρότερα. Id. t. 11, p. 564, C: Ζήσεται μὲν μὴ παραβουλευσάμενος, aliisque multis ll. Hase. V. Παραβολεύομαι.]

Παραβραβεύω, idem esse [quod καταβραβεύω] Hesychio scribit Erasmus, quum tamen ille secus exponat. [Παραβραβευθείς, καταῤῥαγείς, παραμεληθείς. Παραβραβεύων, παρακρίνων.] Ego certe eundem esse hujus verbi sensum crediderim, sed sonare perinde ac si quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire. [Παραβεβραβευμένα κρίματα, Iniqua judicia, corruptis pecunia judicibus, Polyb. 24, 1, 12. Similiter Plut. Mor. p. 535, C: Παραβραβεύοντες ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ χαριζόμενοι περὶ τὰς χειροτονίας. Παραβραβεύσαι τὴν ἀλήθειαν, Veritatem adulterare, Isidor. Pelus. Epist. 3, 119. Tatian. Adv. Græcos p. 135, 18. Figurate de locorum iniquitate Theophyl. Sim. Hist. 2, 8. Τοῦ δὲ Περσικοῦ τὴν ἐπιφορὰν ἀποκλίνοντος διὰ τὴν παραβραβεύουσαν φάραγγα τέως ἀνακωχὴν ὁ φόνος ἐλάμβανε. Quod Suidas per διακρίνοντα, διορίζοντα exp.]

[Παράβροχος. Παράβροχον. Salamen, Gl.]

[Παραβρύκω, Deglutio, Parasitor. Unde Παραβρύκων, οντος, ὁ, fictum nomen parasiti ap. Athen. 1, p. 4, C: Καλλιφάνης ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθείς.]

Παράβυσμα, τὸ, dicitur Id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur: ut, Τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα [ap. Harpocr. s. v. Παράβυστον], Ea quæ magnis sarcinis infercinntur: παραπληρώματα.

[Παράβυστος, ὁ, ἡ. HSt. post verba modo apposita:] Sic Παράβυστος κλίνη Hesychio auctore dicitur μικρὸν κλινίδιον παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ, quoniam majori lecto velut inculcatur. Meminit ejus Pollux quoque [3, 43], scribens præter τὴν γαμικὴν κλίνην fuisse καὶ ἑτέραν παράβυστον, ἣ καὶ αὐτὴ ἐστρώννυτο ἐν δωματίῳ, ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι, auctorem citans Hyperidem. Meminerunt iidem et δικαστηρίου τινὸς παραβύστου, ἐν ᾧ οἱ ἕνδεκα ἐδίκαζον. Itemque Harpocr. ac Suid., qui et τῆς παραβύστου κλίνης mentionem faciunt, vocatam nimirum fuisse et κλίνην τινὰ παράβυστον ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις: videri autem hæc dici metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, q. e. παραπληρωμάτων. [De dicasterio Harpocr.: Οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἕνδεκα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων. Μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταυτοκλείδῃ. Ex Lysia memorat Pollux 8, 121, cujus verba ex codd. emendenda sunt. Quod in Lex. rhet. p. 292, 25, et Etym. M. p. 651 extr. traditur δικαστήριον fuisse ὃ λάθρα ἔκρινεν, grammatici sunt commenti etymologia decepti. Rectam nominis rationem reddidit] Pausanias Att. p. 20 [1, 28, 8, qui] τὸ παράβυστον et τρίγωνον numerat inter ignobiliora Atheniensium δικαστήρια, addens, τὸ παράβυστον fuisse ἐν ἀφανεῖ πόλεως, In obscuro urbis loco, et in id convenire solitos ἐπ' ἐλαχίστοις, Ob res minimas: unde factum fortassis, ut παράβυστον exp. etiam ἀπόκρυφον, ἀποκεκρυμμένον, λαθραῖον, Occultum, Latens: quomodo Synes. De insomn. [p. 144, 12]: Εἴ τι τεράστιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεταί τε καὶ τρέφεται, In occulto terræ marisve loco, In terræ marisve latebris. [Demosth. p. 751, 21: Οὐκ εἰς τὴν βουλήν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδὲν, ἐν παραβύστῳ. Seager. Menand. Hist. p. 326, 12 ed. Bonn.: Ἐν π. εἶναι τὰ βεβουλευμένα. Jo. Chrys. t. 9, p. 75, D ed. Par. alt.: Οὐκ ἐν π., ἢ καὶ λανθανόντως. Theodoret. Græc. aff. cur.

p. 311, 6 ed. Gaisf., de secreto Æsculapii cultu: Πάλαι μὲν προφανῶς, νῦν δὲ ἴσως ἐν π. γεραίρετε. Œcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 189, 11: Ἐν π. καὶ συνεσκιασμένως. Hase.] Proprie vero in convivio παράβυστος sedere vel ἐκ παραβύστου, dicitur is qui aliis convivis velut inculcatur a convivatore, aut qui superveniens se ipsum intrudit, ut οἱ παράσιτοι et οἱ γελωτοποιοὶ, interdum etiam familiares. Plutarch. Symp. 1, 2 [p. 617, E]: Ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος. Timoth. com. ap. Athen. 6, [p. 243, E]: Εἰς ἑπτάκλινον δ' ἐστὶν ὡς ἔφρασέ μοι, Ἂν μὴ παράβυστός που γένηται Χαιρεφῶν· de Chærephonte parasito. Et aliquanto post [p. 257, A] quidam parasitus ἐπὶ κλίνης πρὸ ποδῶν τοῦ παιδίου καθήμενος nominatur παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων ὅμως τεχνικώτατα κολακεύων παρεμπίπτειν εἰς τὰς ὁμιλίας. [Lucian. Necyom. c. 18: Οὕτω ταπεινῶς ἔῤῥιπτο ἐν παραβύστῳ που. Anon. ap. Suid. v. Ἀρκος: Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύστῳ. Aristot. Top. 8, 1, 22: Λανθάνουσιν ἐνίοτε οἱ ἐρωτῶντες ἐν παραβύστῳ προτιθέντες, ἃ καθ' αὑτὰ προτεινόμενα οὐκ ἂν τιθείη. « Plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve quæ conscientiam aliorum et lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Σκοτίως καὶ ἐν π. junxit Euagr. H. E. 3, 1. Epistola quæ Justini Martyris dicitur ad Zen. et Seren. p. 391, 48; p. 396, 39, τὰς ἐν π. κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. » Hemst. ad l. Luciani. Eunap. p. 79: Χειροτονεῖται … Σώπολις ἐκ τῆς παραβύστου καὶ παρημεληθείσης ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐνδείας. Scriptoris mens est, Sopolin electum fuisse, hominem ignotum et fere neglectum, ut numerum expleret eique infercíretur, quemadmodum qui in conviviis ἐκ παραβύστου sedere dicuntur. Boiss. Tribunal τὸ παράβυστον item μεῖζον, καινόν, βατραχιοῦν vocatum esse auctor est Fr. V. Fritzsche De sort. jud. ap. Athen. p. 44 sqq. Aliter tamen Letronn. *Journ. des Sav.* 1837, p. 302. Hase.]

Παραβύω, Inculco, Infercio, et quidem juxta s. præter alia. Lucian. Lexiph. [c. 24]: Ζημίαν ἐγὼ ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τὸ λεγόμενον μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ. Sic Idem rursus [Pisc. c. 20]: Κἀκεῖνό που παράβυσον. [Id est, Orationi inferci. Eustath. Opusc. p. 161, 60: Τί δὲ παραβύεις τῷ στόματι βλασφήμους πικρίας; Lucian. Symp. c. 20: Παραβύσας ἑαυτὸν πλησίον τοῦ Ἰστιαίου. G. D. Œcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 424, 1: Ὡς ἐπεισόδιον παραβυσθῆναι τῷ λόγῳ. Hase.] Et inter comedendum παραβύεται τὰς ἐνθέσεις, qui buccéas inculcat ori. Idem [D. meretr. 6, 3]: Σοφῶς δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, Composite bucceas in alteram tantum buccam infercit. Quo signif. Eubul. com. dicit, Τῶν πράσων ποιούμενοι τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. [Lucian. ib. 13, p. 312: Ἡ δὲ φιλήσασα (τὸ μῆλον) μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. Lucill. Anth. Pal. 11, 210: Ἄνθρακα καὶ δάφνην παραβύεται ὁ στρατιώτης Αὖλος.] Rursum ex Luciano affertur, Παραβυσθεὶς εἰς οὐρανόν, pro Ingressus in cœlum: sonat tamen potius Intrusus, s. Qui se intrusit. [Eustath. Opusc. p. 283, 40: Εἰς φυλακὴν τοῦ φρουρίου παραβυσθείς. Lucian. Imag. c. 13: Τόνος παραβυόμενος πρᾳέως ἐς τὴν ἀκοήν. De gladio in latus adigendo Toxar. c. 58: Παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου. || Obturo. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 50, p. 15: Παραβύσαντες (sic Fabric.: vulgo παραβήσαντες) τὰ ὦτα.]

Παραβώμιος, ὁ, ἡ, Qui apud aram est, Qui ab latere aræ est. Soph. Œd. T. [184]: Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες, ἀκτὰν παραβώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσι· i. e. ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχήν, schol. Lucian. [De dea Syr. c. 42]: Παραβώμιοι ἱερέες. [Philo vol. 2, p. 484, 14: Ὕμνων παρασπονδείων, π., στασίμων, χορικῶν. Hase. Eustath. p. 1372, 30: Παραβώμιον τὸν αὐλὸν ἐποίησε Μίδας.]

[Παραβῶτιν λίμνην τῆς Ἠπείρου ap. schol. Hom. Od. Γ, 188, ubi alius codex παμβῶ τήν. Recte Eustath. p. 1463, 37, Παμβῶτιν. De quo s. h. v. dicere omisimus.]

[Παραγάγγης vitiose pro Παρασάγγης ap. Hesych.]

[Παραγγαρεία. V. Ἀγγαρεία.]

[Παραγγελεύς, έως, ὁ, Denunciator, Gl.]

Παραγγελία, ἡ, idem [quod παράγγελσις], Præceptum, Mandatum, vel, Ipse præcipiendi sive im-

perandi actus. Dicitur autem non solum de præcepto s. mandato jubentis, sed etiam de consilio monitove amice suadentis]. Aristot. Eth. 2, [2]: Οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνην, οὔθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει, Neque sub artem, neque præceptionem ullam cadit. Camer. [Lucas Act. 5, 28: Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν; Nonne interdictione interdiximus vobis? h. e. Nonne graviter vobis interdiximus? 16, 24: Παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς, Mandatum tale. Thess. 1, 4, 2: Οἴδατε γὰρ τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ κυρίου Ἰησοῦ. Tim. 1, 1, 5: Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας, Summa omnium præceptorum doctrinæ Christianæ. Ib. v. 18. Schleusn. Consilium, Diodor. 15, 10: Κατὰ συμβουλὰς οὕτως εὐστοχεῖν φασὶν αὐτὸν, ὥστε τὸν βασιλέα χρώμενον ταῖς ἐκείνου παραγγελίαις μηδέποτε διαμαρτεῖν. Monitum, 4, 36: Κατὰ τὴν γενομένην τοῦ Νέσσου παραγγελίαν. Præceptum, id. Exc. p. 512, 39: Οὔτε ποιητὴς οὔτε συγγραφεὺς οὔτε ἄλλος τεχνίτης οὐδεὶς παραγγελίας τινὰς λογικῆς δύναται πᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι κατὰ πᾶν εὐαρεστῆσαι. De edicto militari Xenoph. Hell. 2, 1, 3: Θορύβου δὲ γενομένου καὶ ἐρωτώντων τινῶν διὰ τί ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος, παραγγέλλειν ἐκέλευεν ὁ Ἐτεόνικος ὅτι τὸν κάλαμον εἶχε. Κατὰ δὲ τὴν παραγγελίαν ἐῤῥίπτουν πάντες ὅσοι εἶχον τοὺς καλάμους, ἀεὶ ὁ ἀκούων δεδιὼς μὴ ὀφθείη ἔχων. Polyb. 6, 27, 1: Τόπος ἐπιτηδειότατος πρὸς σύνοψιν καὶ παραγγελίαν, de loco castrorum ubi prætorium est, Commodissimus ad dandum imperium militibus. Angl. || Interdictum, Gl. V. Basil. l. 58, tit. 14, Περὶ παραγγελιῶν, De interdictis, et vol. 1, p. 417. Ducang. || Citatio. Harpocr., Photius et Suidas: Κλῆσις, ἡ πρόσκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν. Suidas: Κλητεύει, εἰς δικαστήριον καλεῖ, ἅμα μάρτυσι τῆς παραγγελίας, οὓς κλήτορας ὠνόμαζον.] || Ambitus, Prehensatio, Petitio magistratus cum prehensatione. Gall. *Brigue*. Appian. [Civ. 2, 8] de Cæsare loquens consulatum petente antequam urbem intraret, Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι. [Similiter de petitione muneris ap. Plut. Mor. p. 535, B, V. Æm. Paul. c. 10, Cat. maj. c. 16, Crassi c. 15, Cat. min. c. 41, 44. Eodem sensu non raro verbum ponitur παραγγέλλω.] Item, Ambitus vel Preces amicorum pro reis causam dicentibus. Demosth. De falsa leg. [p. 432, 11]: Οὐδέν ἐστιν ὄφελος πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσιν. Sic in principio ejusdem σπουδὴν περὶ τὸν ἀγῶνα et παραγγελίαν conjungit. [In priore l. Reisk. exp., Invitatio, Cohortatio ad præstandam sibi in judicio advocationem, aut ad dandam secundum se litem. In posteriore autem, Studium partium, quum factio quædam reis sibi deditis in judiciis præsto est, eosque auctoritate, gratia, potentia sua pœnis eripit meritis. Dinarchus ap. Harpocr. s. h. v.: Καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας καὶ τὰς δεήσεις. Angl.]

Παραγγέλλω, ex παρὰ et ἀγγέλλω, [Nuntio, Gl.] Denuntio, Condico, ut constituentes solent. Plato Phæd. [p. 59, E]: Παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν. Bud. [Antiphon p. 142, 40: Ἐτύγχανε γάρ μοι πράγματα ὄντα πρὸς Ἀρίστωνα καὶ Φιλῖνον, ἃ ἐγὼ περὶ πολλοῦ ἐποιούμην, ἐπειδὴ παρήγγειλα ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀποδεῖξαι τῇ βουλῇ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις, Permagni faciebam multumque mea referebat, senatum populumque Atheniensem de rebus Aristonis atque Philini vera diligenterque a me doceri, qui me id facturum promisissem. Reisk.] || Cui signif. affinis est hæc, παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Invito ad cœnam, Condico cœnam, q. d. Denuntio alicui ut adsit ad cœnam. [Invito, Gl.] Lucian. [Nigr. c. 24]: Καὶ τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κονιορτούμενον. || Item παραγγέλλω in Pand. Græcis, Denuntio, ut quum mulier prægnans, post divortium marito denuntiat sese prægnantem esse ex eo, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur; et maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. Bud. V. Ἀντιπαραγγέλλειν. Huc pertinet et παραγγέλλειν εἰς δίκην, Denuntiare judicium; significat enim Diem dicere in judiciis publicis. Bud. [Harpocr.: Πρόσκλησις ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην.] || Denuntio alicui ut hoc faciat, vel Denuntio hoc esse faciendum, Jubeo, Impero. Herodot. 3, [25]: Οὔτε παρασκευὴν σίτου οὐδεμίαν παραγγείλας [8,

70 : Ἐπειδὴ παρήγγελλον ἀναπλέειν· 9, 53 : Παρήγγελλε Λακεδαιμονίοισι ἰέναι κατὰ τοὺς ἄλλους. Æsch. Pers. 469 : Πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι Ἵησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. Eurip. Heracl. 824 : Ἀθηναίων δ' ἄναξ στρατῷ παρήγγειλ' οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ. Soph. Phil. 1178 : Φίλα μοι φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι τε πράσσειν. Eur. Heracl. 901, de deo voluntatem suam significante : Ἐπίσχμα γάρ τοι θεὸς παραγγέλλει, τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος ἀεί.] Lysias [p. 121, 32] : Παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς. Xenoph. Cyrop. 6, [3, 27] : Παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτόν. Demosth. : Ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγειλεν ἀνάγεσθαι. Ubi Bud. παρήγγειλεν esse ait Edixit, i. e. Edicto præcepit. Et παραγγέλλειν Denuntiare dicitur, quum milites per manus dant præceptum imperatoris; unde παράγγελσις, ap. Xenoph., v. infra. [De ducibus minoribus mandata imperatoris communicantibus cum aliis Cyrop. 2, 4, 2 : Τῷ δευτέρῳ (ταξιάρχῳ) ἐκέλευσε ταὐτὰ τοῦτον παραγγεῖλαι· 3 : Οἱ δὲ πειθόμενοι ταχὺ παρήγγελλον 4, 2, 27, et alibi. || De facibus nuntios transmittentibus, ut apud Anglos *Telegraph*, Æsch. Ag. 288 : Ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος ... πεύκης τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος, σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς· et 294 : Οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. Angl.] Idem Xen. dicit etiam παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, pro Edicere suis ut arma capiant. [Anab. 1, 5, 13 : Ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ αὑτοῦ στράτευμα, καὶ εὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, Ad arma vocat.] Quod autem legitur ap. eund. : Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων (i. e. Citans milites ad nomina, Delectum habens, ut inquit Bud.). Suidas exponit καταλέγων [Conscribens. Lucian. Paras. c. 40 : Τὸν στρατηγὸν δεῖ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. De iis qui nomen suum inter milites profitentur ex Appiani Pun. c. 75 annotavit Suid. : Παρήγγελλον, ἐτάσσοντο, συνηριθμοῦντο. Ἀππιανός « Πᾶς τις αὐτῶν καὶ συμμάχων ὥρμα, καὶ ἐθελονταὶ παρήγγελλον εἰς τὸν κατάλογον. » Angl. Παραγγέλλειν στρατείαν, Indicere expeditionem militarem. Æschin. p. 63, 7 : Παρηγγέλλετο δὲ ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατεία· similiterque p. 66, 28.] || Item pro Denuntio, i. e. Significando jubeo, ut quidam ap. Suidam : Ὁ δὲ ἀνεχώρησεν, οὐδὲ τὸ ἀνακλητικὸν παραγγείλας, i. e. σημήνας, inquit Suidas. Ponitur autem non solum pro Edico, sed et pro Interdico [ut exp. in Gl.], ut Act. Apost. 5, [28] : Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; Nonne conceptis verbis interdiximus vobis? Bud. Videtur tamen et hic et similibus locis posse etiam significatio τοῦ κελεύω, s. προστάττω, retineri, ut sit, Imperavimus vobis ut desineretis docere, Vel, Denuntiavimus vobis ne doceretis, ut Beza vertit. Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. [Marc. 6, 8 : Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν κτλ., Et interdixit iis ne quid etc. 8, 6. Luc. 5, 14 : Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν.] || Significat etiam Denuntio, i. e. Accerso amicos. Lysias Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθ. φόνου : Καίτοιγε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοὺς ἐπιτηδείους μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν. [Duos confundit Lysiæ locos, quorum alter est p. 95, 28 : Οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν, τοὺς ἐπιτηδείους μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς συλλεγῆναι εἰς οἰκίαν τῶν φίλων τῶν ἐγγυτάτω· alter ib. l. 34 : Καίτοιγε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν καὶ θεράποντας παρασκευάσασθαι καὶ τοῖς φίλοις παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν κτλ.] Ex quo factum mea sententia, inquit Bud., ut παραγγέλλειν Petere significet, i. e. Ambire magistratum, καὶ ἀξιοῦσθαι. [Π. τὴν ἀρχὴν Dionys. A. R. 11, 61.] Denuntiabant enim amicis et eos accersebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. Plut. [V. Crassi c. 21] : Οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐκείνῳ χρώμενοι χορηγῷ. Idem παραγγέλλειν ἀρχὴν et μετέρχεσθαι pro eodem dixit [V. Marii c. 5] : Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγειλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῆλθε. [Ib. c. 8. V. Pomp. c. 52 : Τῶν ἄλλων ἀποστάντων τοῦ παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν.] Idem alicubi præpos. εἰς addidit : ut in Cæs. [c. 13] : Αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων. [V. Cat. min. c. 8 : Νόμου γραφέντος ὅπως τοῖς παραγγέλλουσιν εἰς ἀρχὴν ὀνοματολόγοι μὴ παρῶσι. Ap-

A pian. Civ. 1, 2 : Στρατηγῶν ἢ ὑπάτων ἢ τῶν ἐς ταῦτα παραγγελλόντων. Εἰς ἱερωσύνην π. scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Παραγγέλλοντας, Τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, quod Suidas per τελοῦντας exp.] Alicubi etiam ap. Eund. [V. Phoc. c. 8] παραγγέλλειν dicitur absolute Qui ambit et est candidatus. [Demosth. p. 515, 19 : Ἃ δ' ἐν ὑμῖν μετὰ ταῦτά ἐστιν ὑπόλοιπα, ὅσῳ πλείοσιν οὗτος ἠνώχληκε καὶ παρήγγειλεν· ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἄρτι πρὸ τῶν δικαστηρίων οὐκ ἐποίει· 1461, 3 : Οἵ τε χρηστοὶ μὲν ὑμῶν καὶ δικαίως ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ' οἷοί τ' ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπηλαύνοντο τῶν τιμῶν. Appian. Hisp. c. 18 : Προύγραφον ἡμέραν ἐν ᾗ χειροτονήσουσι στρατηγόν ... καὶ οὐδενὸς παραγγέλλοντος ἔτι πλείων ἐγίγνετο φόβος.] || Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, Refero me, vel Referor in virorum numerum, Latine Virilem togam sumo, Ad virilem ætatem perveni : quod et τελῶ εἰς ἄνδρας dicitur. Bud. Synes. Adv. Andron. : Καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα. [Locutionem εἰς ἄνδρας παραγγεῖλαι annotavit Pollux 2, 10. Adde Georg. Pachym. in B Walzii Rhett. vol. 1, p. 566, 15, et V. Mich. Pal. p. 267, D. Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ μείρακος παραγγείλας Georg. Acrop. Annal. p. 45, D. « Sic fere capiendum ap. Synes. De prov. p. 128, B : Παραγγεῖλαι γὰρ αὐτὸν (τὸν σοφὸν) εἰς τὸν κόσμον ὥσπερ εἰς ἀγῶνα ἱερόν. Male Davis. ad Cic. Disp. Tusc. 5, 3. » Hemst. Pro ἀφικέσθαι similiter posuit Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 422, C : Πρὶν αὐτοὺς ἐκεῖ παραγγεῖλαι· 423, D : Τῶν τοῦ βασιλέως πρέσβεων ἐς πόλιν παραγγειλάντων. Cum simplici accus. Georg. Acrop. Annal. p. 31, D : Εἰς τὸ Ὀστρίκιον ἀφίκοντο καὶ τὴν Οὐγγρίαν παραγγείλαντες (per Ungariam migrantes) διαπερῶσι τὸν Ἴστρον.] || Παραγγέλλω τινί, sec. Suidam, est etiam Versor cum aliquo, Congredior alicui quotidiana consuetudine, in hoc quem affert l. : Ὁ δέ, παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς, ποτὲ δὲ τοῖς, ἥρπαζε μετ' αὐτῶν καὶ διεδίδου. Id est, inquit, συνδιερχόμενος, συνδιατρίβων, συναναστρεφόμενος. Vel est ἀντὶ τοῦ ἀπροόπτως ἐρχόμενος.

|| Παραγγέλλομαι, pass. : unde τὸ παραγγελλόμενον, Quod imperatur, ut τὰ παραγγελλόμενα ποιεῖν, ap. Xen. C [Cyrop. 1, 2, 5 : Οἳ ἂν δοκῶσι παρέχειν αὑτοὺς μάλιστα τὰ τεταγμένα ποιοῦντας καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς.] Thuc. 1, [121] : Ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας. [Et 3, 55.] Id. 2, [11] : Καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. Ubi Bud. παραγγελλόμενα non exp. simpliciter Imperata, sed Quæ imperata sint tradito per manus imperio. V. Παράγγελσις. [Plato Symp. p. 180, C : Τὸ ἁπλῶς οὕτως παρηγγέλθαι ἐγκωμιάζειν Ἔρωτα· Tim. p. 90, E : Τὰ νῦν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς παραγγελθέντα διεξελθεῖν.]

Παράγγελμα, τό, [Nuntius. De facibus nuntios transmittentibus Æsch. Ag. 480 : Φλογὸς παραγγέλμασι νέοις πυρωθέντα καρδίαν. Angl. ||] Præceptum, [Edictum, Mandatum, Imperium]. Lysias [p. 121, 32] : Παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς, [πίνειν κώνειον. Lucian. Pro lapsu inter sal. c. 12 : Τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγιείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Pseudo-Plut. De educ. puer. p. 8, E : Περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς ὑποσχόμενος παραγγέλματα δώσειν.] Xenoph. Cyneg. [13, 19] : Τὰ μὲν οὖν τῶν σοD φιστῶν παραγγέλματα παραινῶ φυλάττεσθαι. [Τὸ τῆς φιλοσοφίας π. Zenob. Proverb. 5, 54. Marin. Vita Procli c. 15 : Τὸ λάθε βιώσας παράγγελμα τοῦ καθηγεμόνος. Τεχνικὰ π., Artis præcepta, Longin. De subl. 2, 1. Τὰ π. τῶν τεχνῶν Dionys. De comp. verb. c. 25 p. 416. || Sæpissime de edictis militaribus dicitur Thucyd. 8, 99 : Ὁ Μίνδαρος πολλῷ κόσμῳ καὶ ἀπὸ παραγγέλματος αἰφνιδίου ... ἄρας. « Διδόναι τὸ π., Imperium dare, Imperare, Polyb. 10, 21, 9; 3, 86, 11. Συμπεριφέρεσθαι τοῖς παραγγέλμασι, Intelligere imperium ducis et exsequi nosse, 10, 21, 9. Τὸ τοῦ κελευστοῦ π. 1, 21, 2. Ἐκ παραγγέλματος 1, 27, 8. » Schweigh. Ἐκ παραγγέλματος Arrian. Anab. 4, 5; 5, 17. Plut. V. Pompeji c. 4 : Ὥσπερ ἐκ π. ὁ δῆμος ἐπεφώνησε τοῦτο δὴ τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπιφωνούμενον ἐξ ἔθους παλαιοῦ. Ἀφ' ἑνὸς π. Diodor. 13, 45.] Est etiam Interdictum [ut exp. in Gl.] vetitumque. Demosth. : Καὶ τῶν τριηράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, Quum edicta interdictoria proposuissent. Et Interdicta prætoria παραγγέλματα dicuntur in Pandectis. Bud. [Item est

Mandatum, quod datur his qui extra ordinem in A provincias mittuntur, ut est ap. Cujac. ad Nov. 17. Glossæ : Π., Præceptum. Leo Tactic. 7, 28 : Καθὼς προϋπεθέμεθα πλατυτέρως τὰς τῶν ἀρχαίων κινήσεις, καὶ τὰ λεγόμενα παραγγέλματα. Ducang.] Π. non solum pro Præcepto, sed et pro Hortamento consilioque. Isocr. Ad Demon. [p. 11, D] : Καὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν.

Παραγγελματικός, ή, όν, Præceptivus, Denuntiativus, Bud.; qui etiam affert ex Aphrod. In Top. παραγγελματικὸς τόπος. [Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 302 Schæf. : Σύνταγμα ... σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν. Nam sic ex duobus codd. correctum quod legebatur παραγγελτικόν. G. D. Et sic quoque scrib. fort. ap. Euseb. Contra Marc. p. 143, C, ubi adhuc : Λόγον τὸν τῶν πρακτέων παραγγελτικόν. It. Ib. p. 130, A et 142, D, ubi : Λόγους τοὺς τῶν πρ. παραγγελτικούς. Hase.]

Παραγγελματικῶς, Præceptive, Denuntiative, Tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exp. etiam Adhortative, sicut et παραγγελματικός, Adhortativus. B [Sextus Emp. Pyrrh. p. 51, 22 : Ἀξιοῦντες π. τοῦτο, Velut imperative enuntiantes. Hase.]

Παράγγελσις, εως, ἡ, Præceptum, Mandatum, vel Ipse præcipiendi s. imperandi actus. Xenoph. Anab. 4, [1, 5] : Τηνικαῦτα ἀναστάντες, ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι. Est autem ἀπὸ π. aliquid fieri in castris, vel in acie, quum classico non edicitur, sed per manus imperium traditur et accipitur. Bud. [Id. Mag. eq. 4, 9 : Ἐξαγωγὰς ... ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ π. γίγνοιντο μᾶλλον ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Ἀγαθὸν οὖν καὶ τὸ πρὸς τῷ διὰ π. ἐξάγειν τὸ δεκαδάρχους καθιστάναι.] Plato Leg. 12, [p. 942, B] : Καὶ ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις.

Παραγγελτικός, ή, όν, Præceptorius, Prohibitorius, Bud. [V. Παραγγελματικός.]

[Παράγειος, ὁ, ἡ, Terræ propinquus. Aristot. H. A. 8, 19 : Παράγεια ἢ πελάγια.]

[Παραγεμιστή, ἡ, Torpedo piscis, κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας ap. Eustath. p. 261.]

[Παραγένησις, εως, ἡ, Præsentia. Eustath. p. 111, C 25 : Τοιοῦτον Ἐπικούρου τὸ οὐ παραγένησις, ἤτοι ἀποδημία, Absentia.]

Παραγεύω, Gustum aliquem præbeo, q. d. Obiter gustare facio, ut quidam exp., afferentes ex Plut. Lyc. [c. 14] : Παρέγευε τοῦ φρονήματος. Ego interpretari malim Leviter degustare facio. [Παραγεύομαι, Degusto. Dio Cass. 64, 1 : Φήσας ὅτι καὶ αὐτὸς τῆς ἡγεμονίας παραγεύσεται. « Antiphanes ap. Athen. 2, p. 45, A : Διάμεστον ὄντα παραγεύσασθαί τινος καινοῦ, Obiter, s. per occasionem, novum aliquid gustare. » Schweigh. V. Euthymii in Monum. Coteler. vol. 2, p. 248. Boiss. Joseph. A. J. 4, 8, 2 : Παραγευσάμενοι τῆς ἐκείνων ἐπιτηδεύσεως. Germ. CPol. In ad. cruc. p. 253, A Grets. : Παραγευσαμένῳ τῆς σαρκός. Hase.]

Παραγέρωμα, τό, Deliramentum, VV. LL. [Delerus, Silicernium, Cadaver, Gl.]

Παραγηράω, Deliro præ senectute, item Senectute conficior, VV. LL. : non addito harum signiff. exemplo. At Bud. istum l. [Æschinis p. 89, 28] affert, sed signif. non adjungens : Ὁ δὲ δῆμος ... ὥσπερ παραγεγηD ρακὼς, ἢ παρανοίας ἑαλωκώς. [Diodor. Exc. Vat. p. 16 : Τινῶν παραγηρᾶν αὐτὸν ἀποφαινομένων. Joseph. B. J. 1, 30, 3 : Καὶ κατὰ τοῦτό γε παντάπασι παραγηρᾶν (αὐτόν). Παραγεγηρακὼς inter convicia comica est ap. Polluc. 2, 16.]

Παραγίνομαι [s. Παραγίγνομαι], Adsum, Intersum [Hom. Od. P, 173 : Καί σφιν παρεγίγνετο δαιτί. Herodot. 8, 109 : Πολλοῖσι παραγενόμενος, Multis (hujusmodi rebus) interfui] : ut ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι, Æschin. [Plato Charm. p. 153, C : Παρεγένου ... τῇ μάχῃ· Symp. p. 172, B : Σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ. Aristoph. Eq. 410 : Ἢ μήποτ' ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.] Et cum dat. personæ, Plato [Phæd. p. 60, B : Παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ· Lach. p. 183, C : Οὐ πάνυ ὀλίγοις ἐγὼ τούτων παραγέγονα ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ·] Rep. [1, p. 329, B] : Σοφοκλεῖ ποτε παραγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adfui Sophocli, quum interrogaretur, pro Adfui, quum Sophocles interrogaretur. Vel, Interfui interrogationi propositæ Sophocli. Vel, Me

A præsente interrogatus fuit. Bud. ap. eund. Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Interesse judicio, sed Sisti judicio. Addidit ἐν Isocr. [p. 243, B] : Τοὺς ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις [ἀγῶσι cod. Urb.] παραγενομένους. [Plato Symp. p. 172, B : Τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων· 173, B : Παραγεγόνει δ' ἐν τῇ συνουσίᾳ· Rep. 9, p. 577, A : Παραγεγονότος ἐν ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν. Cum εἰς Polyb. 3, 8, 11 : Εἰς τὸν περὶ τῆς πατρίδος κίνδυνον παραγένοιτο.] || Dicuntur autem παραγίνεσθαι et qui adsunt alicui in judicio, ut advocati. Plato Rep. 2, [p. 368, B] : Παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ. [Æsch. Eum. 318 : Μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσι παραγιγνόμεναι.] A Bud. exp. et Præsidio esse, ap. eund. Plat. Rep. 10, p. 132 [604, C : Ὅτι δεῖ ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα παραγίγνεσθαι ἡμῖν]. || Supervenio. Xen. [Mem. 4, 4, 5] : Παραγένετο ὁ Ἱππίας τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. [Παραγένομαι, Supervenero, Gl.] || Sed magis nove ap. Synes. De insomn. pro Evenio : Τό τε ἡσθῆναι πρὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τῷ παραγενομένοις ἐπισταμένως χρήσασθαι. || Advenio, B Venio, Accedo, Eo [Herodot. 6, 95 : Παρεγένοντο αἱ νῆες· 2, 4 : Καί σφι ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τὠυτὸ περιιὼν παραγίνεται. Aristoph. Eq. 242 : Ἄνδρες ἱππῆς παραγένεσθε] : ut Xen. Cyrop. 8, [1, 1] : Ταχὺ μὲν ὅποι δεῖ παραγιγνόμεθα. Et, Παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Æschin. [Id. p. 87, 22 : Οὐδ' ἐπὶ τὰς ταφὰς καὶ ἐκφορὰς τῶν τελευτησάντων εἴων τοὺς προσήκοντας παραγίγνεσθαι (alii libri παραγενέσθαι).] Rursus Xen. [Cyrop. 4, 1, 14] : Ἡ εὐτυχία νῦν ἡμῖν παραγεγένηται. [Ubi verti potest, Accidit, Contigit. Plato Menon. p. 99, E : Ἀρετὴ ... θείᾳ μοίρᾳ παραγιγνομένη ἄνευ νοῦ· 86, D : Παραγιγνομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς· Leg. 5, p. 732, D : Ἀεὶ πάνθ' αὐτοῖς παραγενέσθαι μετ' ἀγαθῆς τύχης. Longin. De subl. 2, 1 : Γεννᾶται γὰρ τὰ μεγαλοφυῆ καὶ οὐ διδακτὰ παραγίνεται. Æschin. p. 77, 1 : Τρεῖς αὐτῷ καιροὶ κάλλιστοι παραγεγόνασιν, ὧν οὐδενὶ φαίνεται κεχρημένος.] A Thuc. autem ferrum etiam dicitur παραγίνεσθαι, ut Gall. *Il leur vint du fer*, pro *On leur apporta du fer*. || Παραγίνεσθαι præterea dicuntur Sata, quæ ex terra erumpunt et germinant, i. e. τὰ ἐκφυόμενα καὶ ἐκβλαC στάνοντα, Bud. afferens ex Theophr. C. Pl. 4 : Διὸ ταχύ τε παραγίνεται καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum uti scribit. [H. Pl. 2, 5, 5 : Ἡ συκῆ δέ, ἐὰν ἐν σκίλλῃ φυτευθῇ, θᾶττον παραγίνεται· 6, 6, 6; 7, 1; 7, 1, 6.] Galli certe eandem metaph. suo *Venir* tribuunt. [|| Παραγινομένη, ἤτοι ἡ διδομένη παρὰ ἐξωτικοῦ προίξ, Adventitia dos; Παραγενηθέντα, Genita s. Nata præter alia, Gl.]

Παραγινώσκω, Præter jus et æquum statuo, Perperam statuo et judico. [Phot. et Suidas : Παραγνούς, παρανοήσας.] Bud. e Xen. Mem. 1, [1, 17] de judicio Socratis : Ὅσα μὲν οὖν μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίνωσκεν, οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς· ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; i. e. παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Apud Philostr. autem [p. 616, 17] cum gen. παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου pro Inique statuentes, quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες. [Hunc l. citavit Thom. M. p. 680.] Sed inter hunc l. Philostrati et illum Xenophontis interserit istum Isocratis Panath. [p. 236, C] : D Ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραναγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοὺς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. Sed debuerat potius illis duobus locis tertium hunc subjungere, quum hic alia prorsus sit verbi signif., sc. Perperam prælegere et recitare, ut ipsemet testatur : addens tamen, scribi etiam posse παραναγινώσκοντες. [Quod nunc ex codd. legitur.] Quam ego lectionem longe alteri præfero, imo vero hanc, non illam esse genuinam existimo. Ap. Synes. tamen putet aliquis fortasse in παραγνοὺς aliquam Legendi signif. includi : Ep. 67 fin. : Καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα· ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολήν, ἔχοις παραγνοὺς αἰτῆσαί τι καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. Sed existimo παραγινώσκειν hic habere potius Intelligendi signif., ut sit, Re utcunque intellecta : quasi sc. res ea non plene ex illis quæ ἀντίτυπα vocat, intelligi posset, sicut ex ea quam miserat epistola. Quæ tamen a me obiter et ex tempore

dicuntur, donec quis aliquam certiorem interpret. afferat. [Epiphan. t. 2, p. 57, C : Μὴ παραγίνωσκε, Ne forte perperam judices. Greg. Nyss. t. 1, p. 918, B : Οὐ παραγινώσκουσα τὸ τέλειον. Apoll. Alex. De constr. p. 332, 7 ed. Bekk. : Ἀναγινώσκοντα, παραγινώσκοντα. Hase.]

Παραγὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Dies sacra, sed ἀμαρτύρως. [Corruptum ex πανάγὶς, quod supra memoravit HSt. Quanquam hujus quoque incerta fides est.]

Παραγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι sive ἐναγκαλίζομαι. V. Παραγκαλίζομαι post Ἀγκαλιδοφόρος. [Ubi HSt. :] Παραγκαλίζομαι. Dicuntur ἀγκαλιδοφόροι παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt (ita enim hæc Pollucis verba interpretatur Camer.) [2, 139] : Παραγκαλίσασθαι δὲ τὸ τοὺς ἀγκαλιδηφόρους αὐτούς [ἑαυτοῖς addunt codd.] τι παραφορτίσασθαι. [|| Amplexor. Nicet. Chon. in Andronico : Παραγκαλιζόμενος ὁ πέπων τὴν ὀμφακίζουσαν, ὁ ὑπέρωρος τὴν ἡλικίαν τὴν ὀρθότιτθον νεάνιδα. Schaef.] Ceterum hoc compositum post Ἀγκαλὶς posui, quod Fasciculum declarat, non post Ἀγκάλη, ut reliqua, significationis rationem habens.

Παραγκάλισμα, τὸ, Res quam amplexamur, ut ap. Soph. Antig. [650] γυνὴ κακὴ [ξύνευνος ἐν δόμοις] vocatur ψυχρὸν παραγκάλισμα. [Schol. ἀηδὲς φίλημα, στέρνηθρον, κοινώνημα, παρακοίμημα, περιπλοκή. Hunc l. imitatus est Lycophr. 113 : Τὴν δευτέραν ἔωλον οὐκ ἔχει κύπριν, ψ. π. Angl.]

[Παραγκιστρόω, Hamo. Τριόδοντας παρηγκιστρωμένους Diodor. 17, 43. Βέλη παρηγκιστρωμένα Plut. Mor. p. 631, D. Παραγκιστροί, καὶ εἰς τὸ οὖλον συντίθησιν τὴν κόμην, Calamistrat, Gl.]

[Παραγκωνίζω.] Παραγκωνίζομαι, Cubito repello s. submoveo, aut arceo. [Hesych. : Παραγκωνίσασθαι (codex παραγκονήσασθαι), ἀποστρέψαι. Per ἀπώσασθαι exp. Zonar. p. 1521. Activ. ap. Phot. p. 381, 6 et Suidam : Παραγκωνίσας, ἀποστρέψας, ἐκ τῶν ἀγκώνων ὤσας. Ejus exemplum affertur s. v. Παραγκωνιστής.] Bud. interpr. Importune cubito propellere, et obvios vel admotos protrudere, citans hunc Luciani l. in Tim. [c. 54], ubi de quodam helluone dicitur : Προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. [Id. Piscat. c. 34, Jov. trag. c. 16, Calumn. c. 10, Scriptor Philopatr. c. 19.] Alciphr. Epist. [1, 6] : Παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, χρυσίον πέμπεις, id est, Summovere ab amica et longe amoliri, inquit Bud. [V. ibi Bergl. Agathias 3, 27, p. 104 : Ἀπάντων ὠθούντων ἀλλήλους καὶ παραγκωνιζομένων.] Capitur et generalius pro Repudio, ut et διακρούομαι. [Strabo 5, p. 229 : Παραγκωνισάμενος ὁ νεώτερος τὸν πρεσβύτερον ἦρχεν ὁ Ἀμούλιος. Heliodor. 7, 10, p. 272 : Ἑταιρίδιον παραγκωνισάμενος. G. D. Euseb. De laud. Const. p. 664, B : Πάντας θεούς τε καὶ ἥρωας Ἑλληνικοὺς π. Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 755, 7 : Τοὺς λοιποὺς π., τὴν ἡγεμονίαν αὐτὸς ἐκληρώσατο. Hase.]

[Παραγκωνιστέον, Cubito repellendum, Summovendum. Theodor. Prodr. Amor. p. 86 : Τὸν γὰρ ξενιστὴν οὐ π.]

[Παραγκωνιστής, οῦ, ὁ, Qui obvios cubito repellit. Athen. 6, p. 258, A, ex Clearcho : Πρὸς γὰρ τῷ τοιούτῳ κολακεύειν καὶ τὸ σχῆμα τῶν κολακευομένων ἐπακολουθῶν ἀποπλάττεται, παραγκωνίζων καὶ συναγκωνῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωναρίοις· ὅθεν αὐτὸν οἱ μὲν παραγκωνιστὴν, οἱ δὲ σχηματοθήκην καλοῦσι.]

[Παράγλουτος, ὁ, ἡ, Qui substrictis est clunibus. Hippiatr. p. 54, 25 : Μὴ π., μηδὲ ἀδύνατον. Hase.]

[Παραγλύφω, Scalpro limo. Hippocr. p. 773, D : Παραγλύφαντα χρὴ τοῦ ὀστέου ἐνέδρην τῷ μόχλῳ ἀσφαλέα ποιῆσαι. Schneid. Galen. vol. 2, p. 461, 17 : Κατὰ τοῦ πρώτου σπονδύλου βραχεῖάν τινα παραγλύψαντα κοιλότητα, de natura vertebram leviter excavante. Hase. || Transculpo. De sigillis adulterinis Diodor. 1, 78 : Τῶν νόμισμα παρακοπτόντων ... ἢ τῶν παραγλυφόντων τὰς σφραγίδας.]

[Παραγναθίδιον, τὸ, Ornamentum quod maxillis appenditur. Eustath. p. 67 extr. : Παρήιον τὸ τῶν ἵππων παραγναθίδιον. Adject. Κόσμος ἵππου παραγναθίδιος p. 1324, 39.]

[Παραγναθὶς, ίδος, ἡ, idem. (Buccula, Gl.) Schol. Hom. Il. E, 743 et Eustath. p. 601, 10 : Φάλαρα δὲ χρίκοι τινὲς τῆς περικεφαλαίας ἐν ταῖς παραγναθίσι. De tiaræ partibus dependentibus Strabo 15, p. 733 : Τιάρας περικείμενοι πιλωτὰς καθεικυίας ἑκατέρωθεν μέχρι τοῦ καλύπτειν τὰ χείλη τὰς παραγναθίδας. || Vitiose pro παρακανθὶς, quod v.]

[Παραγνάμπτω, Alio deflecto. Παραγνάμψας Coluth. 239. Angl. Ad quem l. v. E. Miller. *Éloge de la chev.* p. 17, qui ex cod. explet sic : Ἔνθα δὲ Καρνείοιο φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος Οἶκον Ἀμυκλαίοιο π. Ὑακίνθου. Hase.]

[Παράγνυμι, Frango. Hippocr. Mochl. p. 866 init. : Καὶ οἷσιν ἡ κοτύλη παραάγῃ καὶ οἷσι νευρίον ἀποσπάσθῃ καὶ οἷσιν ἐπίφυσις ἀπαάγῃ.]

[Παραγνωρίζω, Parum intelligendo in malam partem interpretor. Thalass. Cent. p. 1183, D : Τὰς ἀρετὰς οἱ πονηροὶ εἰς κακίας παραγνωρίζουσιν. Id. ib. C : Τὰ κατορθώματα παραγνωρίζει. Hase.]

[Παραγονάτιον, τὸ, Internodium. Synes. Ep. 132, p. 270, A.]

Παραγοράζω, Alexis dicit, quod Cratinus παροψωνέω, Opsonia coemo ; nam ἀγοραστὴς dicitur ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος, ὀψώνης, Opsonator, Qui opsonia emit. Athen. 4, [p. 171, B : Παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως ... παραγοράζειν δ' Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ.]

Παραγόρευσις, εως, ἡ, Hesych. ἄρνησις, Negatio. [Joseph. A. J. 18, 9, 2, de Judæis ex legis patriæ interdicto necessitate adactis ad quiescendum : Διὰ τὸ κατείργεσθαι παραγορεύσει τῶν πατρίων εἰς τὸ ἐργεῖν. Hase.]

[Παραγορέω. V. Παρηγορέω.]

Παράγραμμα, τὸ, Quod ascribitur ultra solitum et justum, Bud. ex Dem. [p. 997, 10 : Προσπαραγράφουσι νὴ Δία τὸν ἐκ Πλαγγόνος, ἂν σὲ ἐγγράφωσιν, ἐὰν δ' ἐμὲ, τῆς ἐμῆς μητρὸς τοὔνομα. Καὶ τίς ἔχουσα πώποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαραγράφοιτ' ἂν τοῦτο τὸ παράγραμμα ἢ ἄλλο τι πλὴν ὁ πατὴρ καὶ ὁ δῆμος ; Aristid. vol. 1, p. 85, 6 : Ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρίς. De singulis literis Æneas Tact. c. 31, p. 97 : Ἀρξάμενος ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀστραγάλου, ἐν ᾗ τὸ ἄλφα ἐστὶ, παραλλάσσων τὰ ἐχόμενα τούτου παραγράμματα.] || Παράγραμμα, et Παραγραμματισμὸς, a παραγραμματίζω, Scripturæ inversio, q. d. Alliteratio. Bud. autem παράγραμμα vult esse Scripturæ inversionem, cujus exempla affert ex Aristot. Rhet. 3, [11] ubi tamen et παρὰ γράμμα divisim alii legunt. [Recta scriptura ex codd. restituta : Ὅπερ δύναται καὶ τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα· ἐξαπατᾷ γάρ· et infra, Τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ οὐχ ὃ λέγει λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα, κτλ.] V. præter Bud. p. 652, 653, Victorium quoque in eum l. Dicitur et τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Cic. [Ep. ad fam. 7, 32, 4 ;] De orat. 2, [c. 63] : At utrumque genus continet verbi ad literam immutati similitudo. Ubi Turn., Ad literam imitati, inquit, libri veteres habent : quod etsi non damno, quum in paronomasia, quæ Annominatio dicitur, et in eo, quod παρὰ γράμμα vocatur, similitudinem et imitationem esse oporteat : ac verbum ad literam imitatum παρὰ γράμμα perspicue exponere licet : quo etiam pertinet παραγραμματισμὸς, ut [ap. Diog. L. 3, 26 : Καὶ Τίμων οὑτωσὶ (ἔσκωψε) παραγραμματίζων αὐτόν (Platonem) :] Ὡς ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα θαύματ' [θαύματα] εἰδώς· quumque Alliterationem appellet Pontanus, et sæpe in Virg. observet : Immutati tamen cur potius retineam, facit, quod hanc figuram verborumque conformationem in Oratore appellet Immutatione literæ quæsitam venustatem, et De orat. 3 : Paulum immutatum verbum atque deflexum : et paulo post, Parvam verbi immutationem in litera positam, παρονομασίαν esse scribat. Hæc ille. Suid. παραγραμματισμὸν esse dicit, quum γράμμα loco γράμματος ponitur, ut μυρσίνη pro βυρσίνη, et Κιλλοπιδῶν pro Κοπροπιδῶν [imo Κλωπιδῶν pro Κρωπιδῶν]. V. et Aristoph. schol. [Eq. 79.] Docet autem Bud. ex Eust. [p. 1764, 39], παραγραμματισμὸν dici et Vitium literas perverso pronuntiantium, ut si quis κόλακος pro κόρακος dicat. [Exemplo hoc ex Aristoph. Vesp. 45 sumto utitur etiam anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 661, 18 : Ὁ μὲν π. καλεῖται παρῳδία, ὡς ὅταν ἀντὶ κόρακος κόλακος εἴπῃς παίζων.] Sic in VV. LL. annotatur, παράγραμμα vocasse Hieron. Literam pro litera mendose positam, Ep. ad Lucin.

Παραγραμματίζω, unde ille παραγραμματισμὸς, Pa-

ragrammate utor, s. alliteratione, cujus exempla modo fuerunt prolata. [Diogenes L. 3, 26, s. v. Παράγραμμα cit.] Schol. Aristoph. [Nub. 31] : Παρέτρεψε τὸ ι εἰς υ, καὶ παραγραμμάτισε γελοίως, ἀμυνίαν λέγων ἀντὶ τοῦ ἀμινίαν. [Schol. Ran. 432 : Παραγραμμάτισε (τὸ Ἱπποβίνου ἀντὶ τοῦ Ἱππονίκου). Idem restituendum schol. Pac. 867, ubi editum παραγραμμίσαι, Aliud vitium παραγραμμάτευσε est in schol. cod. Rav. Eq. 79. G. D. Eustath. p. 130, 14 : Ἀστείως παραγραμματισθεὶς πολυπενθὴς ἀντὶ πολυβενθέος κληθήσεται. Schol. Thucyd. 1, 24 : Δυρράχιον (πόλις), ἥντινα παραγραμματίζοντες Δοράχιον καλοῦσι.] Ap. Suidam autem male legitur, παραγραμματίζων, ὅπερ παρήχημα [παράχημα cod. unus] λέγεται. [Apparet quidem ex Hermogenis De invent. 4, 7, ejusque interpretum atque Eustathii locis aliquid inter παραγραμματισμὸν et παρήχησιν interesse ; sed ad Suidæ usum arbitramur non multum referre. Bernhardy. || Alia signif. ap. Strabon. 1, p. 41, de versu quodam Homeri in quo Zeno scripturam librorum καὶ Ἐρεμβοὺς in Ἄραβάς τε mutaverat : Τὴν μὲν οὖν γραφὴν οὐκ ἀνάγκη κινεῖν παλαιὰν οὖσαν, αἰτιᾶσθαι δὲ βέλτιον τὴν τοῦ ὀνόματος μετάπτωσιν, πολλὴν καὶ ἐπιπολαίαν οὖσαν ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν. Ἄμεινον δὲ καὶ ποιοῦσι τινὲς παραγραμματίζοντες, i. e. ex nominum quorundam, de quibus infra dicit Strabo, literis inter se comparatis conjiciunt qui sint isti Erembi.]

[Παραγραμμάτισις, εως, ἡ, i. q. παραγραμματισμός. Tzetz. Hist. 8, 126 : Ἑνὸς δὲ μόνου γράμματος τῆς παραγραμματίσεως· addito exemplo κόρακος et κόλακος, de quo s. v. Παράγραμμα.]

[Παραγραμματισμὸς, ὁ, Literarum permutatio. Steph. Byz. s. v. Τύανα : Θόανα καὶ κατὰ π. Τύανα. Eustath. ad Dionys. 829. Conf. Παράγραμμα.]

[Παραγραμματίστρια, ἡ, Literarum permutatrix. Nicet. Annal. p. 315, D : Ἀμφιπόλους βαρβάρους ἔχουσα, παραγραμματιστρίας καὶ ταύτας τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς.]

[Παραγράμμως lectio vitiosa ap. Stob. Flor. 7, 61, pro παρ' Ἄμμωνος, quod restitutum ex cod. Paris.]

[Παράγραπτος, ὁ, ἡ, lectio vitiosa.] Παραγράπτους et Παρεγγράπτους Suidas exp. νόθους, ξένους, Spurios, Peregrinos, perperam sc. inscriptos. [Gl. illata ex Zonara p. 1499. Recta scriptura παρεγγράπτους est, qua sola utitur Suid. s. v. Παρέγγραπτοι. Παρέγραπτος (sic) et παραγραπτὸς in Etym. Gud. p. 453, 1, 3, vitiose.]

Παραγραφὴ, ἡ, Ascriptio et annotatio in margine, Scholium et annotationis signum in margine ascriptum. Isocr. Π. ἀντιδόσ. [p. 322, A] : Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας. [Harpocr. : Π. οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ γνωρίμου τίθεται παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεώς φησιν « Λέγε ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς », ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραφῆς ἣν μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον, ἀφ' οὗ παρέγραψα· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἐφ' οὗ παρεθέμην. Ὁ δ' Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους « Οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς » φησὶν ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ἀφωρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου.] Inde Paragraphi vel Paragraphæ JJ. CC. Hæc Bud. [Athen. 10, p. 453, C : Πρόλογος μὲν αὐτῆς ἐστιν ἐκ τῶν στοιχείων, ὃν χρὴ λέγειν ἐκ τῶν στοιχείων διαιροῦντα κατὰ τὰς παραγραφάς. Intelligitur signum quoddam s. nota, qua in vetustis libris distinguebatur oratio, ubi ab uno argumento ad aliud, ab una re ad aliam transitur. Conf. Montefalc. Palæogr. Gr. p. 372. Schweigh. Aristot. Rhet. 3, 8 : Δεῖ δῆλην εἶναι τὴν τελευτὴν μὴ διὰ τὸν γραφέα μηδὲ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. Quod Latine dixit Cicero Orat. c. 68, *interducta librarii*. Ernest. Lex. rhet. Phot. Lex. p. 506, 2 : Ἐν τοῖς βιβλίοις τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν διαστήματα. De obelis qui versibus spuriis adscribebantur Lucian. Pro imag. c. 24 : Ὁ τὰ νόθα ἐπισημαινόμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. De signo quo diversarum personarum sermones apud poetas scenicos distinguuntur, i. e. duobus punctis, schol. Aristoph. Pac. 443 : Ὥστε καὶ παραγραφὴν εἶναι, ὥστε ἐκείνου προειπόντος κατάραν ὁ ἕτερος τὸν λόγον ἐκδεξάμενος ἐπιφέρει· 1333 : Ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας παραγραφαί, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ. Idem duobus aliis scholiorum locis restituit Dobræus, Nub. 653 : Τὴν παραγραφὴν (παρατροπὴν libri) ἀστείον μεταξὺ τῶν δυοῖν· Ran. 1479 : Ἐν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παραγραφή· ubi libri παρήγαγε γράψας vel παρήνεγκε γράμμα.] || Schema quoddam, quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus ; cujus exx. v. ap. Eust. p. 107, 108. Schol. Hom. Il. Π, 1 : Ὡς μέλλων δὲ ἑτέρων μεγάλων ἐνάρχεσθαι πραγμάτων, παραγραφὴν ἐνέβαλε τὸν στίχον.] || Præscriptio, Præscribendi jus, Exceptio. V. Bud. p. 54 [et Meier. et Schœmann. De lite Attica p. 644, 647, 697]. Idem p. 51 παραγραφὴν Exceptionem rejectricem aut judicii declinatricem interpr. Dem. [p. 1103, 11] : Προλαβὼν δέ μου ὥστε πρότερον λέγειν, διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Ubi Bud. παραγραφὴν Exceptionem et translationem interpr., sicut et παραγράφεσθαι, Transferre : ut habes p. 55. [Adde Demosth. p. 541, 24 ; 912, 15 : Παραγραφὴν δόντας τῆς δίκης· 939, 11 : Παραγραφὴν ἐτόλμησε παραγράψασθαι· 1117, 4. Isocr. p. 371, A ; 375, B. « Παραγραφὴ ex disciplina Hermogenis est vel τελεία, perfecta, quæ ex scripto nascitur, lege et consuetudine nititur, ut, *Potes agere, sed non in judicio, non hac lege* : vel ἀτελὴς, imperfecta, quando judicium recusari non potest, sed fit vituperatio in modo agendi : quæ res, etsi caussam non sustinet, tamen valet ad benevolentiam conciliandam, ut quum Cicero in Quintiana conqueritur, sibi priore loco dicendum esse, adversarium posteriore dicere. Syrianus ad Hermog. Π. στάσ. p. 115 Ald. : Τῆς παραγραφῆς ἡ μὲν τελεία ἐστὶν, ἡ δὲ ἀτελής· τελεία μὲν, ὅτε τοῦ πράγματός ἐστι παραγραφή· λέγεται γὰρ, ὅτι σοὶ οὔτ' ἄλλῳ τινὶ δικάζομαι περὶ τούτου· ἀτελὴς δὲ γίνεται, ὅτε προσώπου μόνον γίνεται παραγραφή· λέγεται γὰρ, ὅτι σοὶ μὲν οὐ δικάζομαι, ἑτέρῳ δὲ βουλομένῳ. Hæc Sopater Διαιρ. p. 344 ita enunciat : Διαφέρει τὸ παραγραφικὸν τοῦ ὁρικοῦ παραγραφικοῦ, ὅτι τὸ παραγραφικὸν τῷ προσώπῳ μόνῳ ἐπισχυρίζεται, τὸ δὲ ὁρικὸν παρ. μόνοις τοῖς πράγμασιν. Formula παραγραφῆς est, quæ semper fere locum habet : οὐκ ὀφείλω κρίνεσθαι, Non est quod ego in judicium vocer propter hanc vel illam rem : ea res non ad me pertinet, neque solus in ea versor, alius majorem culpam habet etc. Conf. Sopatr. Διαιρ. p. 289 et 319, et Wernsdorf. ad Himer. Eclog. 4, p. 91. Exemplum perspicuum παραγραφῆς, vel παραγραφικοῦ, ut scholiastes appellat, est in oratione Periclis apud Thucyd. 2, 59, ubi Pericles accusatus ita se defendit, ut merita sua in rempublicam exponat, et sic accusationis suæ crimen veluti in cives convertat, seque eximat ut accusatione indignum, his verbis : Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθαι etc., ubi schol. hanc formam dicendi vocat παραγραφικὸν ἐν δεινότητι. Conf. Quintil. 3, 6, p. 141. Ulpian. ad Demosth. Π. παραπρεσβ. p. 227 : Διαφέρει δὲ (ἡ μετάληψις) παραγραφῆς, ἐν τῷ δοκεῖν ἑκατέρας ἐκβάλλειν τὰς κρίσεις, καθὸ ἡ μὲν παραγραφὴ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι· ἡ δὲ μετάληψις οὐ πάντως ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μεταλαμβάνει, ὅτι ἄλλως ἔδει αὐτὴν γενέσθαι. Isocratis est Oratio contra Callimachum, quæ inscribitur παραγραφὴ, in qua ostenditur, Callimacho non esse actionem istam dandam in se, quam intenderet. Inde igitur hoc genus cognoscendum inprimis. Huic παραγραφῇ contraria est ἡ εὐθυδικία, h. e. Recta intentionis depulsio, justa et plena recusatio, quæ fit, quum is, qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori, aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Ernest. Lex. rhet. || Παραγραφὴ κακῶν, Sublatio malorum, v. s. Παραγράφω.]

Παραγραφικὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀγὼν, Litis contestatio super exceptione et translatione, quam Cic. Translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 2 [De inv. 1, 8]. Hujusmodi est Controversia ap. Dem. In Pantæn., et In Phorm., et aliquot aliæ. Bud. [Latine item dici potest Præscriptiva quæstio ; conf. Fortunatian. p. 56. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 18, 3 : Τὸ παραγραφικὸν γίνεται κατὰ τρόπους τέσσαρας, ἤτοι ἀπὸ τοῦ λείποντος κτλ. It. Sopat. ib. vol. 5, p. 163, 4 ; 164, 13 et 25 ; 165, 2, 11 ; 173, 1 sqq. ; 192, 23. Hase. Alia exx. v. s. Παραγραφή. || Adv. Παραγραφικῶς. Scriptor argum. Antiphontis Orat. de cæde Herodis p. 129 : Τὸ μὲν τῆς κακουργίας ἔγκλημα ἀπολύεται π. G. Dind.]

[Παραγραφὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum quo aliquid adscribitur. Pollux 4, 18 : Τῷ γραφείῳ παραγράφειν, τῇ παραγραφίδι. Idem 10, 59. Aq. Jes. 44, 13.]

Παράγραφος, ἡ, [Praeductal, Gl.] figura quaedam, cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur : de qua lege Hephaest. et schol. Aristoph. [Nub. 514, ex Hephaest. p. 135. Idem p. 133 : Παρὰ μὲν οὖν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ π., εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος ἡ κορωνίς· ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν καὶ ἀντίστροφον καὶ ἐπῳδόν, ἡ π. μὲν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου κεῖται, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ ἡ κορωνίς· καὶ οὕτως ἡ π., ἡ διορίζει τά τε ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια. Exx. ex scholiis metricis Tragicorum et Aristophanis collegit Villoison. Proleg. ad Homer. p. XIII.] Sunt qui contra Bud., cujus sententiam in Παραγραφή retuli, Paragraphos JJ. CC. nomen hinc accepisse putent. [Παράγραφος i. q. παραγραφή, quod v.]

Παραγράφω, Ascribo, Juxta scribo. Synes. [p. 202, A]: Τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Sic redditur ap. Aristoph. Vesp. [99] : Ἰδὼν παραγέγραφε πλησίον· ubi tamen vacabit adv. πλησίον, si παραγράφειν vertatur Scribere juxta. [Plato Leg. 6, p. 785, A : Παραγεγράφθω δ' (ὁ πρῶτος ἐνιαυτὸς) ἐν τοίχῳ λελευκωμένῳ.] Est etiam Annoto in margine ; de qua signif. v. in Παραγραφή. [Demosth. p. 1237, 1 : Πρῶτον τοῦ θέντος τοὔνομα γράφειν καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀργυρίου, ἔπειτα παραγράφειν, τῷ δεῖνι ἀποδοῦναι δεῖ.] || Appingo, Bud. p. 590. Praescribo, Exceptione summoveo : pro quo dicitur et Παραγράφομαι, quod v. || Perperam scribo, Demosth. De cor. [Haec interpretatio loco nititur a Budaeo male intellecto p. 263, 20 : Τῶν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων· ubi Reisk. recte intellexit Leges in tabula coram judicibus proposita scriptas. Æschin. p. 82, 27 : Ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου τουτὶ τὸ σανίδιον καὶ τὸ ψήφισμα καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι.] Item παραγράφω νόμον, Legi jam latae et rogatae aliam legem obrogo et oppono. V. Bud. ibid. [Qui Demosth. l. attulit p. 487, 10 : Ἐφη ἐξαπάτης ἕνεκα παραγεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον· quem paullo post παρεισενεχθέντα νόμον dixit Dem.] || Pro ἐγγράφω, Inscribo et Me esse profiteor, VV. LL. V. Bud. ibid. [Ex Demosth. p. 1003 extr. : Ἀξιῶ σε ἢ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν, ἢ τοὔνομ' ἔχειν ὃ ἐκεῖνος ἔδωκέ σοι. || Juxta scribo, i. e. ea quae alius scripsit aliis verbis circumscribo, s. imitor, idem fere quod παραφράζω. Schol. Apoll. Rh. 1, 1026 : Σὺν δ' ἔλασαν· τὸ Ὁμηρικὸν παραγράφει, Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς κτλ. Id. ad 3, 158 : Διὰ τούτων τῶν στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου· et ad 3, 876. Eodem sensu non raro παραποιεῖν dicitur.] || Παραγράφειν in VV. LL. exp. etiam Praetexere, ap. Polyb. [9, 31, 5] : Τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, Negotium vestrum humanitatis specie praetexitur. Sed aliter locum interpungendum et intelligendum crediderim. [Recte Reisk. : « *Circumscripta*, h. e. *finita, intercisa, exstincta sunt.* Sic Aristid. vol. 2, p. 246, 16 : Οὐ γὰρ τὸ προσκρούσαι τοῖς ἔμπροσθεν ἀπεσκότησεν, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι μετὰ τοῦτο πᾶσαν παρεγράψατο (συνεκρύψατο codex unus, annotato γρ. διεγράψατο, quod est in alio cod. G. D.) τὴν συμφοράν, *Calamitates ex hominum memoria delevit.* Alia exx. hujus usus dedi ad Diodor. 1, 41. (De his dicetur s. v. Περιγράφω.) Sic Polybius infra 16, 12, 10, (adde 17, 13, 3. G. D.) δυσπαράγραφον ποσότητα et ἀπαράγραφον dixit eam quantitatem quae aut aegre aut plane nullo modo potest definiri et circumscribi. » Παραγραφὴ κακῶν, Sublatio malorum, Liberatio a malis, ap. Joseph. A. J. 16, 11, 5, comparavit Ernestus. Ad eundem verbi usum spectant gll. Hesychii, Παραγράφεται, ἐκβάλλεται. Παραγράφεται, οὐ παραδέξεται. Forma media Callistr. Stat. c. 13, p. 905 : Ὁ δὲ θυμός, τῇ ῥώμῃ τῆς ὀργῆς παραγραφόμενος τὴν φύσιν, πρὸς τὸ ἔργον ἤγειρε, Ira maternum amorem circumscribens.] || Aliam etiam signif. vide ap. Hesych. [Παραγράψαι, ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα διὰ γραμμάτων τοῦ τραπεζίτου (an τῷ τραπεζίτῃ? Salmas.) πιστώσασθαι. De quo dictum s. v. Διαγράφω vol. 2, p. 1131, A. || Forma media Παραγράφομαι, Adscribi s. annotari curo. Demosth. p. 636, 13 : Ὁ μὲν νόμος οὐτός ἐστι Δράκοντος καὶ οἱ ἄλλοι δέ, οὓς ἐκ τῶν φονικῶν νόμων παρεγραψάμην, Quas ex jure criminali excerptas curavi a commentariensi in tabula publice coram vobis proposita exarandas. Id. p. 640, 20 : Οὐ τούτους μόνον τοὺς νόμους παραδέδεκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλούς, οὓς οὐ παραγεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος· 1013, 4 : Παραγραψάμενοι Σόλωνα Ἐργίαν διαιτητήν, τούτῳ ἐπετρέψαμεν δικάσαι, περὶ ὧν ἐνεκαλοῦμεν ἀλλήλοις, Quum Solonem in tabulis pacti curassemus arbitrum scribendum. Reisk.] || Παραγράφομαι, Praescribo, Excipio, Exceptione summoveo petitionem. Dem. Ad Pantaen. [p. 985, 1] : Παρεγραψάμεθα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. [Et iisdem verbis p. 882, 1, ubi perf. παραγεγραμμένοι. Παραγραφὴν παραγράφεσθαι p. 939, 11. Isocr. p. 371, B : Ἐξεῖναι τῷ φεύγοντι παραγράψασθαι.] || Idem In Mid. [p. 549 extr.] : Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, Accusationem transcribere et transferre, vel, Demosthenem praeterea accusare, et in eum, praeterito alio, accusationem crimenque intendere, Bud. p. 54, 55. [Operam dare ut in libello accusatorio de caede commissa nomen Demosthenis tanquam homicidae ab actuario annotaretur, tametsi actoribus ipsis constaret hanc criminationem falsam esse. Sic recte exp. Reisk.] || Praescribere finem, ut, Αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον, ap. Joseph. [A. J. 15, 3, 4], Sua manu vitae finem sibi praescribere, i. e. Sibi mortem consciscere. [Περιγράψασθαι Wesseling. V. Περιγράφω.] || Pro Spernere et rejicere ex Nonno affertur [Jo. c. 12, 188] : Ὅς με παραγράψαιτο. [Ita sumendum videtur ap. Hesych. : Παρέγραψε, παρεγράψατο, ἠπάτησε. Hemst. Schol. Soph. OEd. T. 908 : Τὰ γὰρ ἐπὶ Λαΐῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης καὶ παραγράφεται καὶ ψευδῆ νομίζεται. Schaef. Phot. p. 381, 22 : Παραγράφεται, ἐξουδενοῖ, παραιτεῖται, ἀποβάλλεται. || Defraudo. Synes. Ep. 4, p. 162, C : Ἐθύμας ἦν ὡς αὐτίκα ἂν παραγράψων τοὺς δανειστάς.]

[Παραγράψιμος, ὁ, ἡ, Rejiculus. Sext. Emp. p. 406, 1 : Τούτων τῶν φαντασιῶν ἡ μὲν φανερῶς ψευδὴς καὶ μὴ φαινομένη ἀληθὴς παραγράψιμός ἐστι καὶ οὐ κριτήριον.]

[Παραγρυπνέω, Invigilo, Diligenter observo. Greg. Nyss. t. 2, p. 734, D : Χρὴ οὖν τὸν ἄνθρωπον τὸ μὲν ἔξωθεν παραγρυπνεῖν. Passiv. Onos. Strateg. p. 141, 7 : Ἥκιστα φροντίδι παραγρυπνεῖσθαι στρατιωτῶν. Hase.]

[Παράγυιος, ὁ, ἡ, Membra distorta s. luxata habens. Anon. ap. Walz. Rhett. vol. 3, p. 663 : Εἰ δὲ τὸ νεῖκος συνέλθοι τοῖς στοιχείοις, γίνονται παράγυια καὶ ἀσυντελῆ καὶ βουγενῆ καὶ ἀνδρόπρῳρα· quibus oppositae sunt εὐμέλεια καὶ εὐαρμοστία τῶν σωμάτων.]

[Παραγυμνάζω, Leviter exerceo. Greg. Nyss. t. 2, p. 777, A : Τοῖς ἐλάττοσι θαύμασι παραγυμνάζει τῶν ἀπίστων τὴν συγκατάθεσιν. Hase.]

[Παράγυμνος, ὁ, ἡ, Fere nudus. Diog. L. 2, 132 : Τὸ δὲ μέγεθος σύμμετρος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἰκονίου τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν τῷ ἀρχαίῳ σταδίῳ· ἔστι γάρ, ὡς ἐπίτηδες, παράγυμνον, τὰ πλεῖστα μέρη φαῖνον τοῦ σώματος. Boiss.]

Παραγυμνόω, Nudo, Denudo. [Etym. M. p. 293, 1 : Τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος τὰς γυναῖκας. Dio Cass. 49, 6 : Ἐς τὰ καίρια παραγυμνουμένους ἔπαιον.] Metaph. Patefacio, Revelo, [Greg.] Naz. [Or. 3, p. 61, C : Παρεγύμνου τὸ τῆς γνώμης ἀπόρρητον. Herodot. 1, 126 : Παραγυμνοῖ τὸν πάντα λόγον· 8, 19 : Ταῦτα ἐς τοσοῦτο παραγύμνου· 9, 45 : Ἄλλο οὐδὲν παραγυμνοῖ ἔπος. Polyb. 1, 80, 9 : Ἐπεὶ παρεγυμνώθη διότι τὴν τιμωρίαν παραιτοῦνται. Idem ap. Suidam s. v. Προσκέψιον : Ἡ τύχη παρεγύμνωσε τὰς ἀληθεῖς ἐπινοίας. Hesych. : Παραγυμνῶσαι, φανεροποιῆσαι. Explico, Plotin. p. 162, B : Περὶ τῆς ἐν τοῖς νοητοῖς ὕλης πλείω τῶν προσηκόντων παραγυμνωθέντα ταύτῃ. G. D. Eunap. p. 486, 12 : Παρεγυμνοῦτο τὰ τῆς φιλονεικίας. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 335, 27 : Παραγυμνοῦται κατὰ βραχύ. Theoph. Simoc. Hist. p. 81, 4 ed. Bonn. : Παρεγυμνοῦτο τὸ σόφισμα. Id. ib. p. 28, 7 : Παραγυμνοῦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ οἰκεῖ. Hase.]

[Παραγύμνωσις, εως, ἡ, Nudatio, Denudatio. Clem. Al. Paed. 2, 6, 51 : Ἐν ἀποδείξεσι καὶ π. μερῶν τινῶν τοῦ σώματος. Hase.]

[Παραγύρως. Hesych. : Δισμπερὲς, δεῦλον, π. Alteram interpretationem mihi persuasi referendam esse ad Hom. Od. Ξ, 11. Erit autem π., quum res quaecunque ea ratione movetur ut circulum interius aut exterius rotatione proxima radat. Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 376.]

Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. [Herodot. 5, 20 : Ἄνδρας ... ἐγχειρίδια δοὺς παρῆγε ἔσω, παράγων δὲ τούτους ἔλεγε ... τάδε. Soph. El. 1391 de Oreste in domum paternam reducto : Παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας ... πατρὸς εἰς ἑδώλια.] Dem. [p. 285, 5] : Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλή, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον, In medium produxerunt, Bud. [Id. p. 805, 14 : Τίνα γὰρ παραγαγὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὧν ᾐτιᾶτο, τούτων ἔρημος κατηγορῶν; Polyb. 25, 8, 7 : Τὸν Χαίρωνα παρήγαγεν εἰς κρίσιν· 24, 1, 8 : Παρῆγον κατὰ μίαν πρεσβείαν· 8, 20, 9 : Παράγει πρὸς τὸν Ἀντίοχον τὸν Βῶλιν.] Lucian Caucas. [c. 11] : Τοὺς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν. Idem [scriptor Philopatr. c. 13] : Ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε. [Dionys. Areop. in libro Περὶ ὄντος καὶ παραδειγμάτων : Ὁ ὑπερούσιος τὰ ὄντα πάντα καὶ προώρισε καὶ παρήγαγεν. Idem De div. nom. : Ἐπειδὴ πάντα πρὸς τὸ εἶναι παρήχθη διὰ τῆς αὐτῆς οὐσιοποιοῦ ἀγαθότητος. Damasc. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως : Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει, ἀλλ' ὅπερ ποιεῖ ἐκ τῆς προϋποκειμένης ὕλης ποιεῖ· ὁ δὲ θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγεν. Philoponus 1 Contra Proclum : Ὁ γὰρ τὸν χρόνον αὐτὸν παράγων (θεὸς) οὐκ ἂν δήπου χρονικῆς παρατάσεως εἰς τὸ ποιεῖν τὰ ὄντα δέοιτο, i. e. ὁ δημιουργός. Haec Budaeus Comm. p. 385. Adde Procl. Inst. theol. p. 10 et 88, et conf. Παρακτικός et Παραγωγή. Geopon. 9, 1, ubi de oleae origine fabulosa agitur : Τὴν ἐλαίαν παραχθῆναί φασιν οὕτω.] Plato εἰς τὸ μέσον addidit, Leg. 4, [p. 713, B] : Διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias [p. 132, 37] : Τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in medium. [Id. p. 115, 37 : Παραγαγόντες δὲ πάλιν (εἰς τὸ δικαστήριον) περὶ τῶν αὐτῶν ἠδικηκότα με οὐδὲν ἐπιδεικνύουσι. De introducendis personis scenicis Athen. 3, p. 117, D ; 6, p. 230, B ; 7, p. 294, B ; 9, p. 383, C ; 13, p. 571, F ; 572, C ; 15, p. 688, A, Diog. L. 2, 28. Quae exx. indicavit Meinek. Hist. Com. p. 536. || Παράγω θρίαμβον, Triumphum duco. Appian. Civ. 2, 101 : Παρήγαγε δέ τινα καὶ τῆς ἀνὰ τὸν Νεῖλον ναυμαχίας θρίαμβον Αἰγύπτιον· Mithrid. c. 117.] || Item παράγω in altera significatione verbi Produco, ut παράγει χρόνον, in VV. LL. Producit tempus, i. e. Cunctatur. [Plut. V. Fabii M. c. 5 : Οὕτω δὲ παράγων τὸν χρόνον ὑπὸ πάντων κατεφρονεῖτο. Diodor. 11, 3 : Ὧν οἱ μὲν εἵλοντο γνησίως τὴν συμμαχίαν, οἱ δὲ παρῆγον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, ἀντεχόμενοι τῆς ἰδίας μόνον ἀσφαλείας καὶ καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Differebant. 18, 65 : Ἀεὶ δὲ προφάσεις τινὰς ποιούμενος παρῆγε τὴν πρᾶξιν, Negotium protraxit. Plut. V. Rom. c. 23 : Ὁ μὲν Ῥωμύλος εὐθὺς δεῖν ᾤετο κολάζεσθαι τοὺς ἀδικήσαντας, ὁ δὲ Τάτιος ἐξέκρουε καὶ παρῆγε. Anacreont. 23, 1 : Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς.] || Παράγω, Deduco. Plut. [V. Pomp. c. 75], de Cratippo loquens, qui cum Pompejo jam victo Mitylenae disserebat : Ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Verbis et consolatione deducente ad meliorem spem, ut Bud. interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quam Deducente. [Id. Mor. p. 21, C : Ἡ τοιαύτη κατανόησις ... παράξει πρὸς τὸ βέλτιον.] Affertur ex eodem Plut. Lycurgo [c. 3] : Παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, Quum ad partum usque mulierem deduxisset. [Adduco, Adveho. Polyb. 1, 18, 5 : Τὰ χορήγια ... παρῆγον εἰς Ἐρβησσόν· 3, 75, 6 : Παρῆγον τὰς ἀγορὰς τὰς μὲν εἰς Ἀρίμινον, τὰς δὲ ... In παράγων corruptum 5, 68, 2. Schweigh.] Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, i. e. Derivare, ut ap. Plut. Camillo [c. 4] : Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, Aquam fossis in planitiem derivare. [|| Pollux 4, 69 : Ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἂν παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος καὶ παραφέρειν καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα.] Item Deducere s. Derivare, ea signif. qua usurpant grammatici : unde παράγωγα nomina et verba. [Etym. M. p. 61, 26 : Τὸ ἁπανταχοῦ ἐκ τοῦ ἅπας παραχθέν. Παρηγμένος παρὰ ἐνεστῶτα p. 144, 3. Παράγεται παρὰ τὸ ... 664, 56. Παραχθέντα εἰς δε, Derivata in δε desinentia, p. 341, 35. Sylb.] Quint. 8, 6, [32] : Vix illa quae παραγόμενα vocant, quae ex vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, nobis permittimus, qualia sunt Sullaturit et Proscriturit, atque etc. [|| Παρῆχθαι vocabulum compositum dicitur cujus pars aliqua abundat. V. Παράγωγος. || De figura quam παρηγμένον vocant rhetores HSt. in Indice :] Παρηγμένον, Deductum, Derivatum, a παράγω. Jul. Rufin. παρηγμένον Figuram esse dicit, quum videlicet ex supra dicto verbo aliud derivatur, ut, Ultro ipse gravis, graviterque ad terram pondere vasto concidit. Latine Derivationem dici tradit. [Παρηγμένον, quasi Derivatum, s. Declinatio, quum unum verbum varie mutatum et flexum in una periodo usurpatur, ut, Justus, quod justum est, juste persequitur. V. Turneb. et Capperon. ad Quintil. 9, 2, p. 542. Jul. Rufin. p. 32 explicat, Quum e supra dicto verbo aliquid derivatur. Latine Derivatio dicitur. Conf. Voss. Inst. rhett. 5, p. 308. Ernest. Lex. rhet.]

|| Παράγειν, Promovere, Provehere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, Chrysost. [Leg. προάγειν. Vide infra. Angl.]

|| Παράγειν, Disserendo et disputando fallere, Alex. 1 Top. Item παράγειν, Verba dare, et a proposito subdola oratione abducere, quo sensu ponitur παραγωγή a Demosth. Est etiam Oratione blanda vel muneribus [vel alio quocunque modo] perducere quo quis velit, h. e. Persuasione subdola obrepere. [Pind. Pyth. 11, 39 : Ἑτέρῳ λέχει δαμαζομέναν ἔννυχοι πάραγον κοῖται.] Sic Plato [Phaedr. p. 262, D?] παράγειν ἀναπείθοντας dixit quod Hom. [Il. I, 496] παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Hactenus Bud. Sic Thuc. 2, [38] : Τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται. Plutarch. in Amat. narratt. [p. 775, B] : Οἱ τοὺς ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Sic in pass. voce, idem Thuc. 2, [64] : Ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. [Demosth. p. 487, 9 : Ταῦτ' ἴσως λέγων παράγειν ὑμᾶς ζητήσει· 684, 10 : Λόγοις δι' οὗ προσδοκῶσιν ὑμᾶς παράξειν· 987, 14 : Τοῦτο γὰρ πλάττουσιν οὗτοι καὶ παράγουσιν. De rhetoribus dictum annotavit Pollux 4, 21, παράγεσθαι de judicibus 8, 14 et 150.] Et cum dat. λόγοις, ut in praeced. exemplo, 1, [91] : Γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. In alio ejusdem libri l. [c. 34] dativum ἀπάτῃ addit, Ὥστε ἀπάτῃ τε μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. In his autem ll. sub παράγειν latere puto significationem Abducendi, ut sit παράγειν, Extra rectam viam ducere, et ita in errorem abducere. [Pindar. Nem. 7, 34 : Σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις. Heliodor. ap. Galen. vol. 13, p. 909 : Οὔτε μέ τις δώροισι παρήγαγεν. Soph. Ant. 294 : Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε· OEd. T. 974 : Ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην. Plato Rep. 2, p. 383, B : Μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ.] Citatur et ex Plut. Galba [c. 18] ἐλπὶς παρῆγεν pro Spes decipiebat, vel, Suspensos tenebat : Τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν ἀποδώσοντος. || At vero in Philostr. Epist. 19 [p. 921] : Οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν, παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ ψευσμάτων, puto παράγειν esse Depravare, vel potius Pervertere. Ut autem hic expono παράγειν Pervertere, sic et Bud. ap. Antiphontem [immo Lycurg. p. 159, 20] τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. Pervertere et transversum agere, ubi ille dicit, Οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιοῦσιν, ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι. [Παρηγμένος τῇ διανοίᾳ Hesych. s. v. Τυμβογέρων, pro quo παρηλλαγμένος ap. Etym. M. p. 771, 42. Hemst. Appian. Civ. 2, 71 : Αὐτὸν ... θεοβλάβειαν δοκεῖ παραγαγεῖν. Ib. 62 : Εἰ μὴ Λαβιηνὸς αὐτόν, θεοῦ παράγοντος, ἐπὶ τοὺς φεύγοντας ἔπεισε τραπῆναι· Hannib. c. 12 : Ἀννίβας δέ, θεοῦ παραγαγόντος αὐτόν, ἐπὶ τὸν Ἰόνιον αὖθις ἐτράπη. Ib. c. 40.] Sic Demosth. : Οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅποι ἂν βούληται. Sic 1 Ad Cor. 7, [31] : Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Bud. interpr. Transversos enim agit species hujus mundi. [Imitatur Leo Diac. Hist. p. 4, 21.] V. paulo post in Παράγω significante Praetereo. [De cursu fatorum mutando Herodot. 1, 91 : Προθυμεομένου δὲ Λοξίεω ὅκως ἂν κατὰ τοὺς παῖδας ... γένοιτο τὸ ... πάθος καὶ μὴ κατ' αὐτὸν Κροῖσον, οὐκ οἷός τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας.] Accipitur παράγειν et pro Pervertere, propriam servante significationem, unde παραγωγή, Perversio. [Isaeus p. 87, 33 : Τοὺς νόμους παράγων καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ παρὰ τὸ δίκαιον περιγενέσθαι ζητῶν, Detorquens,

vitians prava sive recitatione sive interpretatione et applicatione. Reisk. Dinarch. ap. Harpocr. s. v. Κλιμάξῃ : « Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάξῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους » ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ. || Παράγω, Adduco. De ossibus adducendis s. coaptandis Hippocr. De artic. p. 793 : Τὸν δὲ ἀγκῶνα πρὸς τὸ στῆθος παράγειν· 797 : Ἐκπέσοι δ' ἂν ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου σχήματος ἢ ἀπὸ τοῦ μεγάλα χανόντα παραγαγεῖν τὴν γένυν ἐπὶ θάτερα· Mochl. p. 848 med. : Αἴρειν γὰρ οὐ δύνανται, οὐδὲ παράγειν ἔνθα καὶ ἔνθα. Conf. Παραγωγή.]

|| Παράγειν, verbum militare, Porro agere et promovere ordines ab altitudine in longitudinem, i. e. ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγά, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem et circumveniendos hostes. Xenoph. [Cyrop. 2, 3, 31, ubi bis] : Ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. [Anab. 3, 4, 21 : Παρῆγον ἔξωθεν τῶν κεράτων· Hell. 7, 5, 22 : Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους ἐπὶ μέτωπον.] || Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenoph. citatur in VV. LL. [Maxim. Tyr. p. 283, 23 : Ἡ τέχνη τὸ ἐνοχλοῦν παραγαγοῦσα, Removens. Hemst. Hierocli p. 116 : Πᾶν τὸ τῆς ὁμοιώσεως παράγον μεγίστην ἤγοιο ζημίαν, restituendum ἀπάγον ex cod. Med. Angl. Soph. El. 855 : Μή μέ νυν μηκέτι παραγάγῃς ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι... ἀρωγαί, Noli me illuc abducere ubi spes nulla est, i. e. noli me vana spe consolari. Eurip. Iph. T. 478 : Ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' ἐς τὸ δυσμαθές.]

|| Παράγειν, neutrali signif., Transire, Præterire, ut προάγειν, Præire, et προσάγειν, Accedere. [Neutraliter et reciproce, in re militari, Prætereo, de agmine. Οἱ Λακεδαιμόνιοι θεωροῦντες ἐκ τῆς πόλεως παράγουσαν τὴν δύναμιν, Polyb. 5, 18, 4. In re nautica, Παρῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, Romam advectus est, appulit, 23, 14, 1. Παράγουσιν ἐπὶ τὴν Βοῦν, 4, 44, 3. De quo l. Ernestus : « Nautæ dicuntur παράγειν, quum non recta cursum faciunt, sed per anfractus, cedentes ventis, fluctibus. » Immo vero nil aliud est παράγειν, nisi Navem admovere terræ. Conf. Παραγωγή. Schweigh. Hesych. : Παράγει, παρέρχεται, παραπέμπεται, φυλάσσεται, εἰσπορεύεται.] Matth. 9, 9 : Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, Inde transiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27 : Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ. Et 20, 30 : Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει et alibi. Sic autem et in illo l. 1 Ad Cor. 7, [31] : Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. παράγει, Præterit, cum vetere Interpr., non cum Budæo, Transversos agit, aut cum Fabro Stapulensi et Alciato, Decipit, blanda nimirum specie homines alliciens. Ego prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo παράγει vel Budæum, vel ex ceteris duobus alterutrum posse nos sequi existimo. [Theophyl. exp. ἀντὶ τοῦ παρέρχεται καὶ διαλύεται. « Vere Grotius observavit, formam loquendi a theatro sumtam. Scena inversa quum aliam faciem ostendebat, dicebatur παράγειν τὸ σχῆμα τῆς σκηνῆς. Transtulit Paul. ad significandam inconstantem humanarum rerum speciem, quam in rem insignis est l. Eurip. Ion. 166 : Πάραγε πτέρυγας λίμνας τ' ἐπίδα τᾶς Δηλιάδος, Alio confer alas. » Valck. Scholl. vol. 2, p. 219.] In Epist. Joannis 2, 8, Παράγομαι etiam usurpatur ut παράγω pro Prætereo : Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, Quia tenebræ prætereunt. Et v. 17 : Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quem passivæ vocis usum apud receptos linguæ Græcæ auctores extare non puto.

[Παραγαυδίς, χιτὼν παρὰ Πάρθοις, Hesych. Παραγαύδας Scaliger et Salmas. ad Scriptt. H. A. vol. 2, p. 406, quem v.]

[Παραγωγεύς, έως, ὁ, Productor, Procreator. Maximi scholia in Dionys. Areop. p. 280 : Ἐκ τῶν ὄντων τούτων ... λέγεται ὁ θεὸς τῆς αὐτοζωῆς, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τοῦ εἴδους αὐτῆς, ὑποστάτης καὶ παραγωγεύς. Georg. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 573, 3 : Ὅσον ἔσχον οἱ παραγωγεῖς θεοὶ τὸ παρόμοιον τῆς γενέσεως, τοσοῦτον καὶ τὰ παραχθέντα ταὐτὸν ἔχουσι. G. D. Pseudochrys. t. 3, p. 945, A ed. Paris. alt. : Ὁ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως π. Nic. Paphl. Laud. Hyac. p. 17, 21 Combef. : Τὸν τῶν ἁπάντων παραγωγέα τε καὶ συνοχέα. Hase. Conf. Παράγω, Παραγωγή et Παρακτικός.]

Παραγωγή, ἡ, [Productio, i. e. τὸ παράγειν εἰς τὸ μέσον. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 411, 29 :

Παραγωγαὶ χρήσιμοι τῶν παίδων καὶ γυναικῶν καὶ φίλων, ubi agitur de methodo oratoria qua in epilogo maxime ante oculos judicum producuntur et collocantur liberi, uxores, affines etc. rei, ut animi ad miserationem et benevolentiam commoveantur. Οἰκτοὺς πραγματικοὺς ἐπιλογικοὺς appellat Eustath. p. 1049. Ernest. Lex. rhet. ||] Productio, eo sensu quo παράγειν ponitur pro Producere, s. Producere in medium, s. Producere in rerum naturam. V. Philoponi verba in Procl. [De mundi æternitate l. 9], ap. Bud. p. 385 [Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ κόσμου μονὴν ψιλὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν. || Productio, i. e. dilatio, procrastinatio. Plut. V. Sullæ c. 28 : Ἀεί τινα παραγωγὴν καὶ πρόφασιν ἐμβάλλων. Similiter verbo παράγειν utitur Plutarchus, quod v. || Deductio. Xenoph. Anab. 5, 1, 16 : Τὰ μὲν ἀγώγιμα ἐξαιρούμενοι (τῶν πλοίων) φύλακας καθίστασαν ..., τοῖς δὲ πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγήν. || Deductio argumenti. Philo vol. 1, p. 356 : Τὴν παραγωγὴν τοῦ λόγου μιμησάμενος, ἐφαρμόσει τὸν τρόπον τοῦτον τῷ μελαγχολῶντι, ἢ κορυβαντιῶντι, ἢ ἀποθνήσκοντι. Wakef.] || Item, Deductio, Derivatio, apud grammaticos, sicut et παράγωγα dicuntur Vocabula derivativa, s. deductiva. Volunt item nonnulli παραγωγὴν ab iisdem appellari, quum aliquid fini vocabuli adjicitur, ut quum usurpatur Dicier pro Dici. [« Quæ et προσπαράληψις » HSt. in Ms. Vindob.] V. Προσχηματισμός. [Apollon. Dysc. De synt. p. 200, 24 : Παρὰ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἕνδεκα ... παραγωγή τις ἐγένετο ἡ τοῦ ἑνδέκατος. Κατὰ παραγωγὴν γεγονός, Etym. M. p. 92, 30. Παραγωγὴ ἀντωνυμίας οὑτοσί, p. 643, 29. Π. Ἀττική, p. 8, 23 ; ποιητική, ut ἔμεναι pro εἶν, p. 21, 16. Π. ἐσα τοῦ δε, p. 416, 21. Π. ἡ κατὰ γένη καὶ ἀριθμοὺς προϊοῦσα, p. 762, 52 ; 763, 1. Sylb. Eustath. p. 20, 26 : Τοῦ ἐτελείετο ἡ π. ἐκ τοῦ τελῶ· 1403, 28 : Τοῦ ἐδητύς ἡ π. ἀπὸ τοῦ ἐδῶ ἐδήσω γίνεται. Gell. N. A. 11, 15 : « Hoc enim fuit potius requirendum in istiusmodi figuræ tractatu, sicut requiri solet in Vinolento et Lutulento et Turbulento, vacuane et inanis sit ista hæc productio, cujusmodi sunt quæ παραγωγὰς Græci dicunt, an extrema illa particula habeat aliquid suæ propriæ significationis. » || « Deflexio, In diversum itio, Varietas. Herodot. 1, 142 : Οἱ Ἴωνες ... γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων, i. e. quattuor dialectos. » Schw. || Transgressio, i. e. Delictum, Peccatum. Plato Leg. 5, p. 741, D : Ἵν' αἱ παρὰ ταῦτα ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς.]

|| Deceptio. [Pollux 4, 50 ; 9, 132. Hesych. : Παραγωγαί, ἀπάται (ἀπάτου codex), χρήσεις. Herodot. 6, 162 : Ἀναγκαζόμενος τῆς ἀπάτης τῇ παραγωγῇ.] Demosth. [p. 871, 7] : Ὅτι λόγος ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστιν. [Id. p. 693, 2 : Παραγωγὰς ὡς οὗτοι ποιήσονται.] Et alibi [p. 1014 extr.] : Ψευδόμενος δὲ καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. p. 385. Hinc εὐπαράγωγος. [Iamblich. ap. Stob. Flor. 46, 77 : Παραγωγαῖς ἢ φενακισμοῖς ἐξαπατᾶσθαι δι' ἄγνοιαν. Σοφίσμασι καὶ παραγωγαῖς ἐκκρούειν Procop. Goth. 3, 16, p. 280, quod per ἀπάταις exp. Suidas. De persuasione quæ blanda oratione precibusve fit, Plato Rep. 2, p. 364, D : Τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς. Plut. V. Cat. min. c. 63 : Ἀνδράσιν οὐκέτι σκήψεις οὐδὲ παραγωγὰς πλασσομένοις ὑπ' αἰδοῦς πρὸς αὐτόν, ἄντικρυς δὲ χαλεπαίνουσιν· Fab. Max. c. 4 : Οὐ περιπλοκὰς οὐδὲ παραγωγάς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών ...] || Productio et traductio ordinum ab altitudine aciei, i. e. ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως, εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza Deductionem vertit. V. Bud. [Arrian. Tact. p. 66 : Π. δ' ἐστίν, ἐπειδὰν ἡ φάλαγξ πᾶσα παράγηται, τοὺς ἡγεμόνας ἤτοι ἐκ τῶν εὐωνύμων, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν ποιησάμενοι· κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ποιῆσηται, εὐώνυμος παραγωγὴ καλεῖται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιά. Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίγνηται, εἴτε κατ' ἐπαγωγήν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἤτοι ἐν μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἡ στρατιὰ βαδίζει, ἢ ἐν διπλεύρῳ, ἢ ἐν τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ· μονοπλεύρῳ μέν, ἐπειδὰν ἕνα τόπον ὕποπτον ἔχῃ ὁ στρατηγός, διπλεύρῳ δέ, ἐπειδὰν δύο, τριπλεύρῳ δέ, ἐπειδὰν τρεῖς, τετραπλεύρῳ δέ, ἐπειδὰν πανταχόθεν οἱ πολέμιοι ἐπιστήσεσθαι πιθανοὶ δοκῶσι. Conf. Ælian. Tact. c. 37. Suidas et gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 512. Εὐώνυμος π. Julius Afric. Cest. p. 312. « Fit autem παραγωγὴ hoc modo. Postquam manipuli sive turmæ omnes versus illud latus, quod frontem fieri volunt

aciei, converterunt vultus, primus manipulus sive prima turma, quæ est in eo latere, immota stat, reliquæ vero omnes obliqua profectione et obliquis lineis parallelis (brevioribus longioribusve, prout sunt propiores illi lateri aut remotiores) in idem latus tendunt, ita ut remotiores post terga priorum prætereant et eo usque progrediantur, donec in eodem latere omnes æquata fronte consistant. » Schweigh. ad Polyb. 10, 21, 5 : Ἐκτάξεις ἐφ' ἑκατέρων τῶν κεράτων, ἢ διὰ παρεμβολῆς ἢ διὰ παραγωγῆς τῆς παρὰ τοὺς οὐραγούς. Xenoph. Rep. Lac. 11, 9 : Αἱ παραγωγαὶ ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου λόγῳ δηλοῦνται, εἷς ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται. || De saltantibus incertum quo significatu dictum annotavit Pollux 4, 97 : Λυγισμόν, παραγωγήν, κάμψιν, παραφοράν· et παραγαγεῖν ib. 95. || « In re nautica ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν est Naves admovere terræ, ap. Polyb. 8, 7, 4. » Schweigh. Conf. Παράγω. || « Π. τῶν κωπῶν, Lenis impulsus remorum, ap. Xenoph. Hell. 5, 1, 8 : Μὴ φανερὸς εἴη μηδ' αἴσθησιν παρέχοι (ne hostes sentirent se eos subsequi navigando), λίθοις τε ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῇ τῶν κωπῶν. » Valck. Schneiderus quod sonum quendam a κελευσταῖς remis in aquæ superficiem illidendis editum intelligebat, is lapidibus potius edebatur. L. D.] || Παραγωγή, Perversio : v. in Ἐκβολή [ubi nihil de hoc v. dictum est. || Παραγωγαὶ ap. medicos Adductiones, ut ossium παραγωγαί, quum ossa adducuntur et coaptantur. Hippocr. p. 795, B : Αἱ παραγωγαὶ τοῖς θέναρσιν, quum volis manuum ossa adducuntur, coaptantur, quod repetitur p. 350. Sic p. 763, G : Παραγωγότερα τὰ ὀστέα, Ossa facilius adducuntur, tractantur, Ossa repositu faciliora. Quæ verba ibid. explicare videtur Hipp. quum dicit, Ἐνακούοντα δὲ τῆς κατατάσιος μᾶλλον, Intensioni magis cedentia. Foes. In altero Hippocratis l. quod legitur ἔτι δὲ αὖ παραγωγότερα, emendandum ἔτι δὲ εὐπαραγωγότερα, de quo s. v. Εὐπαράγωγος monitum. G. Dind. Soranus in Cocchii Chirurg. p. 48 : Γινομένης δὲ περιοχῆς ἢ κοιλότητος κἂν ταῖς ἐξαρθρήσεσι, διακριτέον τὸ πρὸς τοῖς χειρουργοῖς φανερῶς γινόμενον κάταγμα, διὰ τοῦ κινεῖσθαι κατὰ τὴν διὰ τῶν δακτύλων παραγωγήν, Dum ope digitorum adducitur. Ib. paullo post et p. 51. Oribas. p. 57 : Διὰ ταῦτα μὲν οὖν χρὴ τῶν ὀστῶν τὴν παραγωγὴν ποιεῖσθαι διαστάντων, αὐτὸ δὲ δὴ τοῦτο πάλιν οὐχ οἷόν τε καλῶς ἐργάσασθαι χωρὶς ἀνατάσεως· ubi margo codicis : Παραγωγή ἐστιν ὀστοῦ ἢ ὀστῶν μεταγωγή, διεστραμμένου ὀστοῦ κατὰ ἀνάκλασιν, εἰς τὸν τόπον τὸν κατὰ φύσιν.]

[Παραγωγιάζω.] Παραγωγιάζειν, Portorium exigere, Vectigal poscere. Polyb. [3, 2, 5] : Ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, Desistere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii jus ipsis ademerunt. Et rursum [4, 44, 4] : Ἐπεβάλλοντο τοὺς πλέοντας παραγωγιάζειν, Navigantes vectigal poscere, s. vectigales habere. [Ibid. 46, 6.]

Παραγώγιον, τό, Vectigal, Portorium, s. Portorium circumvectionis. Polyb. [4, 47, 3] : Ἀξιοῦντες καταλύσειν αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Pollux quoque [9, 30] τέλους ὄνομα esse dicit, addens, non solum suo tempore communem usum ita usurpasse, sed Philippidem etiam in Συνεκπλεούσῃ sua, Ὅταν ἐξῆς παραγώγιον ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι.

[Παραγωγίς, ίδος, ἡ, pars quædam catapultæ, apud Philon. in Mathem. vett. p. 76. Schneid.]

Παράγωγος, ὁ, ἡ, [signif. passiva] Derivativus, Deductivus. Vox est familiaris grammaticis, quam interdum genitivo jungunt, ut quum dicit Eustath. [p. 1553, 35] τρωγάλια esse παράγωγον τοῦ τρώγειν. [Apoll. Dysc. De synt. p. 192, 8 : Τὸ ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ μέλλω) παράγωγον, λέγω τὸ μελλητή· 200, 27 : Ὅτι ἐκ παραθέσεων δύο ἓν γίνεται παράγωγον. Παράγωγος χαρακτὴρ Etym. M. p. 14, 6. Ἐκ τούτου παράγωγον ἀναλίσκω p. 97, 33. Παράγωγον ἀπὸ τῆς αἴσης p. 39, 9. Sic p. 65, 39 ; 137, 32 ; 281, 45. Εἴδους παραγώγου ῥηματικὸν p. 553, 9. Τὸ Ἀττικῶς παράγωγον ἔθεν p. 638, 6. Παράγωγον εἰς μι p. 56, 49. Sylb. De voc. composito cujus pars aliqua non significat, sed abundat, Trypho in Walzii Rhett. vol. 8, p. 744, ubi πλεονασμοῦ species explicat, παράγωγον (var. lect. παραγωγή) μὲν οὖν ἐστι λέξις ἐν αὐτῇ τὸ πλεονάζον ἔχουσα, οἷον κελαινεφὲς αἷμα· οὐ γὰρ ἔγκειται

τὸ νέφος· ὁμοίως καὶ τὸ χθονὸς εὐρυοδείης παρῆκται· οὐ γὰρ ἔγκειται ἡ ὁδός. De hoc vocabulo schol. Hom. Il. Π, 635 : Παραγωγὸν (hoc accentu) ἡγοῦνται, τουτέστι παρολκὴν τῆς ἐπὶ τέλους λέξεως. Eodem sensu de v. ξυρηκὶς schol. Eurip. Phœn. 375 παραγώγως dixit, si vulgatum παραλόγως recte correxit Lehrs. Quæst. epic. p. 153. G. D. || Signif. activa Παραγωγός, ὁ, Charito 1, 1, p. 3, 20 ed. Lips. : Ἡ πόλις μνηστεύεται τοὺς γάμους σήμερον ἀλλήλων ἀξίους τίς ἀνὴρ μηνύσειε τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην, ἧς ὁ Ἔρως ἦν ὁ παραγωγός. Coactor concionis, Int. Eustath. Opusc. p. 38, 70 : Πατέρας ... θεοὺς οἷον ... λογιζομένους τοῖς τέκνοις διὰ τὸ παραγωγὸν αὐτῶν ἐς βίον, Propterea quod liberos in vitam produxerunt, genuerunt. Similem verbi παράγω usum annotavimus supra. || Παραγωγός, ἡ, Deceptrix. Poeta ignotus (comicus, ut videtur) ap. Phot. et Suidam s. v. Μύραινα : Ὦ προδότι καὶ παραγωγὶ (παραγωγαὶ codex Photii) καὶ μύραινα σύ. Ap. Suidam et illo loco et s. v. Προδότης. G. D. In fragm. Enchir. Epict. ap. Stob. Floril. tit. 17, 20 Beving. *Rem. crit. sur l'Anth. de Stobée*, p. 19 ex cod. legit, τὸ προσηνὲς αὐτοῦ καὶ παραγωγόν, ubi edd., τὸ πρ. α. καὶ ἀγωγόν. Hase.]

[Παραγώγως, Deducendo, ut alterum vocab. ex altero oriatur. Athen. 11, p. 480, F : Ἀγκυλὶς δὲ ... ἀντὶ τοῦ κύλικας π. κυλιχνίδας εἴρηκε. Schol. Apoll. Rh. 3, 1390 : Ἐς ὡραίην π. εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς ὥραν. (Similiter ἀρχαίαν pro ἀρχὴν π. factum esse notat schol. Pind. Pyth. 4, 188.) Schol. Aristoph. Nub. 294 : Τρέμω π. τετρεμαίνω. Scott. Euseb. Dem. ev. p. 349, D : Π. ἀπὸ τοῦ Ναζὶρ ἐκαλοῦντο Ναζιραῖοι. Hase. Etym. M. p. 77, 22 : Ἁμαρία· παρὰ τὸ ἅμα ἄγω π. τὸ αὐτὸ σημαινόμενον (τῷ ἁμάρᾳ). Schol. Hom. Il. Α, 141 : Τὸ εἶναι καὶ ἔμεναι π. γέγονεν ἔμεναι· schol. Od. Ο, 473 : Ὠκύαλος, ὠκεῖα, ταχεῖα, ταχύπλους· π. De vocabulo una ab initio litera aucto Pseudo-Plut. De fluv. c. 16, 3, p. 1029 ed. Wytt. : Πανίαν ... ἣν οἱ μεταγενέστεροι π. Σπανίαν προσηγόρευσαν, καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης. De vocabulo unius literæ accessione a primitiva forma deflexo Plut. Mor. p. 316, A : Ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνεστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι π. Πραίνεστον καλοῦσιν.]

[Παραγωνίζω vitiose pro παρακανθίζω, quod v.]

[Παραδαίνυμαι, Cœno apud. Tzetz. Hist. 7, 144 : Τοῖς παραδαίσατο Περσεύς.]

[Παράδακρυ, τό, synonymum bunii, quod prophetis tribuitur ap. Diosc. 4, 124. Boss.]

Παραδακρύω, Adfleo. Π. τινι Lucian. [Navig. c. 2 : Οἷς καὶ παραδακρῦσαι οὐκ ἀγεννές.]

[Παραδαρθάνω, Dormio apud. Clem. Al. Pæd. 3, p. 284 : Παραδαρθεῖν φίλῳ νοσοῦντι. Aoristi forma epica Παρέδραθον, de qua HSt. s. v. Δαρθάνω :] Παραδραθεῖν, vel ob metrum Παραδραθέειν, Juxta dormire, [παρακοιμηθῆναι exp. Hesych.] Concumbere, Hom. [Il. Ξ, 163 Εἴ πως ἱμείραιτο π. φιλότητι.] In qua posteriore signif. et παρέδραθεν ap. Hom. [Od. Υ, 88] legitur [Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ π.]. Quod vero ad etym. hujus verbi [δαρθάνω] attinet, convenit quidem Etymologo [M. p. 285 extr.] cum schol. Aristoph. [Nub. 38] de uno, sc. a δέρμα derivari δαρθεῖν, s. δραθεῖν (quum enim dicit et hic καταδαρθεῖν esse proprie ἐν δέρματι κοιμηθῆναι, vel ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι, ut alibi, non dubium est, quin et ipse a δέρμα derivet ; pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας, tanquam faciliore futura formatione) : in ceteris autem, quæ et multo longius petita videntur, dissentit aliquantum Eust. ab eod. Etym.

Παράδειγμα, τό, Exemplar, Cic. interpr. ap. Plat. Tim. [p. 28, C] : Πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάσατο. [Ib. p. 29, B : Περί τε εἰκόνος καὶ τοῦ παραδείγματος· Rep. 6, p. 500, E : Οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. Herodot. 5, 62 : Νηὸν ἐξεργάσαντο τοῦ παραδείγματος κάλλιον. Polyb. 1, 59, 8 : Ἐποιήσαντο τὴν ναυπηγίαν τῶν νεῶν πρὸς παράδειγμα τὴν τοῦ Ῥοδίου ναῦν.] At vel Exemplar vel Exemplum verti potest in hoc l. Thuc. [3, 57] : Προσκέψασθε καὶ ὅτι νῦν μὲν παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδραγαθίας νομιζόμεθα. [Lysias p. 450, 13 : Π. ποιήσετε τοῖς ἄλλοις δικαίους εἶναι. Valck. Dinarch. p. 92, 6. Plato Leg. 9, p. 876, E : Δοῦναι τὰ παραδείγματα τοῖς δικασταῖς τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω δίκης· Rep. 8, p. 561 E : Παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλεῖστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα· 10, p. 617, D : Βίων παραδείγματα. Æschin.

p. 88 extr. : Πρὸς ποῖον π. χρὴ αὐτοὺς τὸν βίον ποιεῖσθαι.] Ead. forma loquendi usurpatur in vituperationem, ut Isocr. Paragr. [p. 381, D] : Τίς ἂν εὕροιεν ἔχοι παράδειγμα μεῖζον ἀδικίας, καὶ συκοφαντίας, καὶ πονηρίας; ubi Exemplum improbitatis vocari scribit Bud. Summam improbitatem. Alicubi autem παράδειγμα non solum Exemplum, sed et Documentum [Argumentum, Monstrum, Exemplum, Gl.] reddi potest : ut [Soph. Œd. T. 1193 : Τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων δαίμονα. Eur. El. 1085 : Τὰ γὰρ κακὰ παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἰσορᾶν τ' ἔχει. Aristoph. Pac. 64 : Τὸ γὰρ π. τῶν μανιῶν ἀκούετε.] Thuc. 3 : Παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὔτε αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, Exemplo, Documento non fuerunt. Sic alibi [ap. Demosth. p. 1450, 17] παραδείγμασι χρώμενοι. [Plut. V. Marii c. 40 : Τὴν τῆς πόλεως τύχην καὶ τὴν ἑαυτοῦ μεταβολὴν ἐν παραδείγματος λόγῳ θέμενος.] Dicitur et is qui punitur, statui aliis παράδειγμα, Exemplum : quo et pertinet Lat. phrasis Exempla edere, ut quidam eam exp. et Gall. *Peine exemplaire.* Thuc. 3 : Κολάσατε δὲ ἀξίως τούτους τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὃς ἂν ἀφιστῆται, θανάτῳ ζημιωσόμενον. Dem. [p. 373, 20 : Ζῶντα τοῖς λοιποῖς] παράδειγμα ποιήσατε. [Adde p. 451, 10. Polyb. 4, 23, 8 et 53, 4.] V. et Platon. ap. Gell. 6, 14. [Xenoph. Ephes. 2, 6 : Τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι π. Aristoph. Thesm. 670 : Δώσει τε δίκην καὶ πρὸς τούτῳ τοῖς ἄλλοις ἔσται ἅπασιν παράδειγμ' ὕβρεως ἀδίκων τ' ἔργων.] || Exemplum, Id quod adhibetur ad probandum, vel illustrandum, quod dicimus; quo sensu dicitur Exempli causa, Exempli gratia. [Æschin. p. 25, 16 : Ἔσται δ' ὁ λόγος ἐπὶ παραδείγματος. Dionys. H. De comp. vv. p. 44, 10 R. : Ὃ δὲ λέγω, σαφέστερον ἔσται εἴ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματος ἴδοι. Similiter p. 46, 11, et ἐπὶ (vel ἐπὶ τῶν) παραδειγμάτων p. 86, 170, 180, 181. Παραδείγματος ἕνεκα, Exempli gratia, p. 101, 6. Æneas Tact. c. 4 : Ἵνα ἐπὶ παραδείγματος καὶ μαρτυρίου παραλέγηται. Antonin. 1, 8 : Τὸ ἐπὶ π. ζῶντος ἰδεῖν ἐναργῶς.] Plut. [Mor. p. 416, D] : Παράδειγμα δὲ τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. Duo παραδείγματος genera v. ap. Aristot. Rhet.; v. et Quintil. [ll. infra citatis.] Sunt qui et παραβολὴν sub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint : differentiam tamen docet Ammon. [p. 109 : Παραβολὴ μέν ἐστιν ἡ οἷα τε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος, οἷον « Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών. » Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις, « Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν. » Π., Inductio oratoria, quæ fit exemplis, etiam ἐπαγωγὴ dicta, et contraria τῷ ἐνθυμήματι : v. Aristot. Rhet. 2, 22, et Suidas in Ἐπαγωγή. Unde ῥητορεῖαι παραδειγματώδεις Arist. Rhet. 1, 2, h. e. Tractationes et modi dicendi qui fiunt exemplorum inductione. Et Ulpianus ad Demosth. Olynth. 3, p. 23, παραδειγματικὴν πίστιν commemorat, Demonstrationem quæ fit exemplis, quam ait esse πιθανωτέραν πασῶν τῶν πίστεων. Ceterum quomodo veteres rhetores παραδείγματος vim et indolem varie definierint, e sequentibus planum erit. Itaque Aristot. in Rhet. ad Alexandr. p. 246 Ald. (c. 37) : Παράδειγμά ἐστι, πράξεις ὁμοίαι γεγενημέναι καὶ ἐναντίαι ταῖς νῦν ὑφ' ἡμῶν λεγομέναις. Schol. anon. ad Hermog. Π. εὑρ. l. 3, p. 362 : Π. δέ ἐστιν, ὡς Ζήνων φησὶ, γενομένου πράγματος ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου. Copiose de eodem exposuit Apsines Art. rhet. p. 701. Conf. anonymus de Rhet. ed. Fisch. et interpp. ad Ammon., qui utrumque a παραβολῇ distinguit : v. quæ de eo discrimine ad voce. Εἰκὼν et Παραβολὴ dicta sunt. Quintilianus 5, 11, p. 234 : « Παραδείγματος nomine Græci et generaliter usi sunt in omni similium appositione, et specialiter in iis, quæ rerum gestarum auctoritate nituntur. Nostri fere Similitudinem vocare maluerunt, quod ab aliis παραβολὴ dicitur, hoc alterum Exemplum, quanquam et hoc, simile est, et illud, exemplum. Nos, quo facilius propositum explicemus, utrumque παράδειγμα esse credamus, et ipsi appellemus Exemplum », etc. Conf. Jul. Rufin. Fig. 23. Ernest. Lex. rhet.]

Παραδειγματίζω, Exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando, Exemplum ignominiosum in aliquem edo. Polyb. 2, [60, 7] : Περιαγόμενον δ' εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ τιμωρίας παραδειγματιζόμενον, οὕτως ἐκλιπεῖν τὸ ζῆν. [29, 7, 5 : Ἡ σύγκλητος βουλομένη παραδειγματίζειν τοὺς Ῥοδίους · 39, 2, 11 : Διὰ τῆς ἰδίας εὐεξίας παραδειγματίζει τὴν ἐκείνων ἀτυχίαν.] Exp. παραδ. et uno verbo Traducere, Traducere palam; ut Matth. 1, 19 : Καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ubi tamen Bud. vertit, Exemplari traductione infamare. [Basil. t. 2, p. 659, A : Εἴ τις ὀνειδίζοι ὡς παραδειγματίζων. Protevang. Jac. min. p. 250, 9 : Μὴ παραδειγματίσῃς με τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ. Theophyl Bulg. In ador. Cruc. p. 296, D Grets. : Παραδειγματίσας. Œcum. In Apocal. ed. Cram. p. 342, 8 : Τὸν δὲ πλάνον παραδειγματίσοντας. Passiv. Pantaleon Byz. In exalt. Cruc. p. 107, D Grets. : Παραδειγματίζεται τῆς κακίας ὁ ἀρχηγός. Hase.] Quidam Ignominiæ exponere. [Per φανερώσας, θριαμβεύσας exp. Hesych.] Sunt et qui reddi posse existiment, In eam exemplum statuere, pro quo Augustin. ad verbum dixit Exemplare, ut παραδειγματίζειν Num. 25, [4] Græcus interpres de capitali supplicio usurpat. Gregor. autem dixit, Παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plut. [Mor. p. 520, B] simpliciter pro Infamare usus est hoc verbo, quum dixit Archilochum obscœnis versibus seipsum παραδειγματίζειν, Infamem reddere, s. Infamiæ aut Ignominiæ exponere. [Eustath. p. 1008 extr. : Εἰ μὴ ὤκνησε καὶ φανερῶς παραδειγματίσαι τὸ τοῦ Ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον.] Habetur hoc v. et Ep. ad Hebr. 6, [6] : Ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας, ubi Vet. Interpr. vertit Ostentui habentes. Sic autem et δειγματίζειν in Ep. ad Col. 2, [15] vertitur Traducere. [|| Exemplis ostendo. Eustath. p. 153, 18 : Ἐπὶ τριῶν χρόνων τὸ ἤδη λαμβάνεται ... ὡς παραδειγματίσθη ἐκεῖ. Valck.]

[Παραδειγματικός, ἡ, όν.] Π. συλλογισμός, Ab exemplis ductus syllogismus : et παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, ex schol. Hermog. Ap. Phil. autem παραδειγματικαὶ ἰδέαι exp. Exemplares formæ. [Biograph. Plat. p. 17, 11, in *Bibl. der alten Liter.* vol. 5; schol. Dem. vol. 2, p. 119. Boiss. Seqq. ex Indice :] Παραδειγματικός, Exemplaris, Exemplis constans, ut π. συλλογισμός et π. ἐνθύμημα, Hermog. [Π. ἀρεταὶ Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1835, p. 116, 5. Π. λόγοι tit. Fabellarum Syntipæ, quas edidit Ch. Fr. Matthæi Lipsiæ 1781. Hase. Comp. παραδειγματικώτερος Hermias In Pl. Phædr. p. 95. || Adverb. Παραδειγματικῶς. Aristot. Metaph. 1 extr. : Ἂν μὴ π. λέγῃ τις. G. D. Sext. Empir. p. 167, 19 : Τῷ λόγῳ π. νῦν ἐπὶ τῆς μονάδος ἠρωτημένῳ. Theod. Abuc. p. 438, 21 : Π. εἰπεῖν. Actt. Conc. t. 3, col. 888, 42 : Ἀποδεικτικῶς, καὶ ἀγωνιστικῶς, καὶ π. Hase.]

[Παραδειγμάτιον, τὸ, Minusculum exemplar. Philo Belop. p. 56, 7. Id. ib. p. 55, 20 : Ἀπὸ παραδειγματίου μικροῦ. Hase.]

Παραδειγματισμός, ὁ, Traductio, qua nimirum aliquis παραδειγματίζεται et exemplo statuitur ceteris. [Clem. Al. p. 231, 4, ex Sir. 19, 3 : Ξηρανθήσεται ἐν π. μείζονι. Theophylact. In Matth. p. 170. « Polyb. 15, 20, 5 : Τὸν τῶν βασιλέων π. (τὸν παρὰ τῆς τύχης). Casus quo quis ludibrio hominum exponitur, ignominiosa pœna, 30, 8, 8 : Θαυμάζειν ἦν τίνι ποτὲ λογισμῷ χρώμενος ... προσανείχετο ζῆν καὶ τὸν π. ὑπέμενε τοῦτον. Ignominiosa notatio, quæ est in pœnis militaribus, 6, 38, 4 : Τοῦ π. μετὰ τῆς κριθοφαγίας ὁμοίως συμβαίνοντος περὶ πάντας. » Schweigh.]

[Παραδειγματιστέον, Exemplum statuendum, Puniendum. Polyb. 35, 2, 10 : Π. ἐστὶ τὴν ἐπανάστασιν τούτων.]

[Παραδειγματιστής, ὁ, Qui infamat, Calumniator. Jo. Chil. Ep. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 949, 26 : Περιφανὴς π. Hase.]

Παραδειγματώδης, ὁ, ἡ, Exemplaris, VV. LL. [Aristot. l. s. v. Παράδειγμα citato et Rhet. 2, 25.]

[Παραδειγμάτωσις, εως, ἡ, i. q. παραδειγματισμός. Schneid. Hujusmodi substantivum si exstitit, παραδειγμάτισις esse debuit. Nam usitata verbi forma παραδειγματίζω est, non παραδειγματόω.]

Παραδείκνυμι, q. d. Juxta ostendo : ut id, quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud, i. e. illi admotum : unde et Confero exp. Isocr. p. 91 [240, D] : Ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν, καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. Synes. Ep. 154 : Καὶ παραδεικνύντα τι τῆς ἀρχαίας χειρός · ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων λέγειν εἰώθαμεν. [Philostr. p. 279 : Διελθεῖν ὁπόσα εὗρον ἀφηγήσεως ἄξια ... ἔργα παραδεικνύειν τε αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου. Repræsento, de pictore, ut videtur, Meleager Anth. Pal. 5, 149 : Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλίαν παρέδειξεν ἑταίραν; Repræsento sermone, Plato Leg. 8, p. 829, E : Χρὴ δὲ ἀναφέρειν παραδεικνύντα ἑκάστῳ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ · φέρε τίνας ποτὲ τρέφω τὴν πόλιν ὅλην παρασκευάσας; Demonstro, Ostendo, Expono. Polyb. 3, 21, 5 : Ζακανθαίους παραδείκνυσιν οὐκ ὄντας τότε Ῥωμαίων συμμάχους · 4, 28, 4 : Παραδείξαντες πότε καὶ πῶς καὶ δι' ἃς αἰτίας γέγονε (ἡ συμπλοκή) · 24, 2, 6 : Ἀτρεὺς τοῦ ἡλίου τὸν ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ δρόμον παραδείξας. Aristid. vol. 2, p. 225 : Τοὺς γραμματιστὰς τοὺς παραδείξαντας τοῖς παισὶ τὰ γράμματα. Plut. Mor. p. 1039, D : Παραδεικνύων ὅτι κράτιστόν ἐστι τὸ μὴ ζῆν. LXX Ezech. 22, 2 : Παράδειξον αὐτῇ πάσας τὰς ἁμαρτίας. Exod. 27, 8 : Κατὰ τὸ παραδειχθέν σοι ἐν τῷ ὄρει οὕτω ποιήσεις · quo referenda Hesychii gl., Π., φανερωθέν. Corrupte idem Παραδειχθῶ, οὐ φαίνομαι, quod Tollio ὑποφαίνομαι corrigendum videbatur. In malam partem, fere ut παραδειγματίζω, ap. Plut. V. Lys. c. 30 : Παραδεικνύναι τὸν Λύσανδρον οἷος ὢν πολίτης διελάθοι.] || Παραδεικνύω in VV. LL. simpl. Indico, ex Epigr. || At Xen. Hell. 2, [1, 14] nove pro Assignare s. attribuere usus est, ut scribit Bud. : Ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Et [ib. 2, 3, 8] : Τῶν φόρων, οὓς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν. [|| Forma med. Παραδείκνυμαι, Ostendo, Profero. Demosth. p. 178, 11 (et 1423, 10) : Μείζω τῶν ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων οὐδένες ἄλλοι παραδείξασθαι δεδύνηνται.]

[Παραδεικνυτέον forma vitiosa pro παραδεικτέον ap. Alex. Aphr. In Anal. Pr. p. 116, a. V. Lobeck. Paralip. p. 479.]

[Παραδεικτέον, Ostendendum. Orig. C. Cels. p. 423. Kall.]

[Παράδειξις, εως, ἡ, Comparatio, Contentio. Method. p. 297, A : Τῆς λέξεως αὐτὴν τὴν παράδειξιν δηλούσης σαφῶς τοῦ συμβαίνοντος. Schol. Luciani De domo c. 12 : Ὡς κοιναί σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ. Per ὁμοιότης, δήλωσις exp. Phot. p. 383, 1.]

Παραδειπνέω, Immodice cœno, Misere cœno, Vivo more pauperum, ut VV. LL. exp. Athen. 10, [p. 423, A, ubi Amphidis verba afferuntur Παραδεδειπνημένοι παῖδες πάλαι quæ Casaubonus de pueris intellexit qui cœnam perdiderunt vel absentibus ipsis vel præsentibus quidem, sed non attendentibus, ab aliis consumtam, collato Theophr. Char. 8, 4 : Εἰσὶ δὲ οἵ καὶ πόλεις λόγῳ κατὰ κράτος αἱροῦντες παρεδειπνήθησαν. G. D. Ad l. Athen. v. Cobet. Obs. in Plat. com. rel. p. 96, ubi π. dicitur esse i. q. τὸ δεῖπνον ἐξαπατᾶσθαι. Hase.]

[Παραδείπνιον, τὸ, Cœna secundaria. Porphyr. De abst. 3, 20 : Ζωμοῦ καὶ παραδειπνίων ἀφθονίαν.]

[Παραδείπνις, ιδος, ὁ, i. q. παράσιτος. Eubulus ap. Athen. 3, p. 113, F : Ἀλλοτρίων κτεάνων παραδείπνιδας, ubi παραδειπνίδας scriptum. Accentum correxit Lobeck. ad Phryn. p. 326.]

[Παραδεισάριος, ὁ, Horti cultor, Hortulanus. Hesych. : Ἐργοκόμων, παραδεισαρίων. Wakef.]

[Παραδεισιακός, ή, όν, Hortensis. Λειμωνίδος ἄνθεσι γαίης Dionys. Per. 756 reddit paraphrastes (p. 390, 19 Bernh.) τῆς παραδεισιακῆς γῆς τοῖς ἄνθεσι. Cramer.]

Παράδεισος, ὁ, Hortus, Viridarium : s. Ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plantis Quod enim Xen. dicit in Œcon. [4, 20] : Τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύναι, id Cic. [De senect. § 17], Conseptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. [Theophr. H. Pl. 5, 8, 1 : Ἐν δὲ τοῖς παραδείσοις ἔτι μείζω καὶ καλλίω (γίνεται τὰ δένδρα τῆς κέδρου). Clearchus ap. Athen. 12, p. 515, E : Λυδοὶ διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες.] Sic Plut. Symp. 3, [p. 648, C] : Ἀλεξάνδρου κελεύσαντος Ἑλληνικὰ δένδρα τοῖς ἐν Βαβυλῶνι παραδείσοις ἐμβαλεῖν Ἅρπαλον. Et Artox. [c. 25] : Ἐπεὶ δὲ εἰς σταθμὸν κατέβη βασιλικὸν παραδείσους ἔχοντα θαυμαστοὺς καὶ κεκοσμημένους διαπρεπῶς ἐν τῷ πέριξ ἀδένδρῳ καὶ ψιλῷ χωρίῳ, κρύους ὄντος ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι, τὰ δένδρα κόπτοντας, μήτε πεύκης μήτε κυπαρίττου φειδομένους. Ubi indicat Paradisos proprie fuisse agros clausos et exquisitis arboribus plantisque consitos ad delectationem principum. Clausi ii erant, et in ipsis alebantur feræ, quarum venatu se delectarent : unde redditur etiam, Septum ferarum, Vivarium. Gellius 2, 19 : Vivaria quæ nunc dicuntur, septa quædam loca, in quibus feræ vivæ pascuntur. Et mox, Vivaria autem quæ nunc vulgus dicit, sunt quos παραδείσους Græci appellant. Xen. Hell. 4, [1, 15] : Παραδείσους μεστοὺς δένδρων καὶ θηρίων. Et aliquanto ante, Καὶ θῆραι, αἱ μὲν, ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις, πάγκαλαι. Sic Cyrop. 1, [4, 11] : Περιμεμετρημένα θηρία τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ. Talis fuit etiam Paradisus ille in quo Deus Adamum collocarat, et arboribus plantisque omnigenis consitus et refertus omne genus animantibus. [LXX Gen. 2, 10 : Ποταμὸς δὲ ἐκπορεύεται ἐξ Ἐδὲμ ποτίζειν τὸν παράδεισον. Et alibi sæpius. Philostorg. H. E. 3, 11, p. 44, 45, et Basil. M. Homil. 30, quæ est de Paradiso, citat Suicerus. Locum terrestrem intelligendum esse etsi ex Mosis narratione clarissime apparet, fuerunt tamen qui allegorice dictum acciperent. Sic Manichæi, quorum commenta refert Epiphan. Hær. 66, p. 278 : Ἔστι τὰ φυτὰ ἐν αὐτῷ ἐπιθυμία καὶ ἄλλαι ἀπάται διαφθείρουσαι τοὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων · τὸ δὲ ἐν παραδείσῳ φυτὸν, ἐξ οὗ γνωρίζουσι τὸ καλὸν, αὐτός ἐστιν ὁ Ἰησοῦς. Origenem testatur idem in Ancorato docuisse Paradisum non esse in terra. Eadem fuit opinio Philonis, qui in Allegoriis p. 33 παράδεισον τροπικῶς εἰρῆσθαι τὴν ἀρετὴν prodit. Hæc fere Suicer. || Metaph. usurpatur de sede Dei, angelorum et beatorum, seu cœlo tertio, ut a Judæis vocabatur. Lucas 23, 43 : Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. Cor. 2, 12, 4 : Ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον · qui v. 3 dicitur ἁρπαγεὶς ἕως τρίτου οὐρανοῦ. Schleusn. Greg. Nyss. vol. 3, p. 393 : Ὁ ἐν π. Macar. Hom. 25, p. 331 : Εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν ... ἔνθα καὶ ὁ παράδεισος. De sacra scriptura, quæ frequenter Paradiso confertur, Jo. Chrys. vol. 6, p. 448 : Οὐχὶ λειμὼν μόνον, ἀλλὰ καὶ παράδεισός ἐστι τῶν θείων γραφῶν ἡ ἀνάγνωσις · οὐ γὰρ εὐωδίαν ψιλὴν ἔχει ταῦτα τὰ ἄνθη μόνον, ἀλλὰ καὶ καρπὸν ψυχὴν τρέφειν δυνάμενον. V. eund. vol. 8, p. 111; vol. 5, p. 100. Suicer.] Pollux [9, 13] dicit esse voc. barbaricum a Græcis usurpatum, ut multa alia Persica. [Etymologias ineptas comminiscuntur grammatici in Etym. Gud. p. 452, 4 : Παράδεισος διὰ δύο σσ ἐκ τῆς παρὰ προθέσεως καὶ τοῦ δεῖσσα ἡ ὑγρασία. Simplici σ in Etym. M. p. 651, 45 : Παρὰ τὸν δεύσειν μέλλοντα, ὡς δηλοῖ τὸ βρέχω, ῥηματικὸν ὄνομα δεῦσος καὶ παράδεισος κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. Οἱ δέ φασι παρὰ τὸ δεῖσαι ποιεῖσθαι, ὅ ἐστι τὴν τῶν βοτανῶν συλλογήν. Persicam originem agnoscit Photius, qui singularem quendam vocabuli usum annotavit Lex. p. 383, 2 : Παράδεισος · τὸ ἀναστάς · σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένος διὰ τὴν ἀναισθησίαν · ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. Καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ, τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Ἔστι δὲ τοὔνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαιδί. « Hodie ap. Persas scribitur فردوس *Ferdews* : v. Hammer. Schrœder. in Diss. præmissa Thesauro L. Armen. p. 56, non Persicam, sed Armenicam esse vocem contendit. » Dahler. Scribendum φαρδαισί. Glossæ ipsi emendandæ etsi me imparem esse sentio, hoc tamen intelligere mihi videor τὴν ἀναισθησίαν et τῶν ἀναισθήτων ad longe aliam ac primo adspectu videri possit sententiam revocanda esse. Nimirum res ad veteres Christianæ ecclesiæ doctores spectat, quorum alii paradisum sensuum perceptioni subjectum (αἰσθητὸν), alii nonnisi mente et cogitatione comprehensibilem esse statuebant : v., ut alios omittam, Jo. Damasc. De fide orthod. 11, 11 : Τινὲς μὲν οὖν τὸν παράδεισον αἰσθητὸν ἐφαντάσθησαν, ἕτεροι δὲ νοητόν · πλὴν ἔμοιγε δοκεῖ, ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος αἰσθητὸς καὶ νοητὸς ἅμα δεδημιούργηται, οὕτω καὶ τὸ τούτου αἰσθητὸν ἅμα καὶ νοητὸν καὶ διπλῆν ἔχον τὴν ἔμφασιν. Hujus igitur doctrinæ, qua paradisus non αἰσθητὸς sed νοητὸς esse credebatur, vestigia in Photii glossa deprehendisse mihi videor. Quæ si vera est conjectura, apertum est ineptissime comicorum testimonium advocari, quorum in locum quodnam scriptorum genus substituendum sit, historiæ eccle-

siasticæ periti viderint. Priorem glossæ partem forsan ita refingas, Π. τὸ ἐνεστώς· σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐν περιπάτοις. In quo ἐνεστὼς de vita post mortem interpretor. Quæ proxime sequuntur, θαι τεθειμένως τὴν ἀναισθησίαν, non expedio. Meinek. præf. ad Comic. vol. 4, p. viii sq. Ingeniosæ quidem hæ sunt conjecturæ: sed, ut alias omittam dubitationes, parum probabile mihi videtur Photium ἀναίσθητον eo dixisse sensu quo νοητὸν constanter dixerunt scriptores ecclesiastici. Consentit in eo Hesychius in glossa ab initio truncata, Π. τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἷός ἐστιν ἐν περιπάτοις. Ἢ τόπος ἔνυδρος ἤτοι εὔυδρος (Hæc præcedentis ἔνυδρος correctio esse videtur. Omisit Cyrillus. Albert.), ἐν ᾧ περίπατοι. Καὶ ἡ βασιλέως κατάλυσις. Regem dicit Persarum. Diodor. 16, 41: Τὸν βασιλικὸν π., ἐν ᾧ τὰς καταλύσεις οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς εἰώθεισαν ποιεῖσθαι, δενδροτομήσαντες διέφθειραν. V. Brisson. De regno Pers. p. 52. Ab scriptoribus recentioribus non raro de hortis quibusvis dicitur cultioribus. Aristæn. Ep. 1, 3: Τῷ Λειμώνῃ χαριέντως ἐν ἐρωτικῷ συνέστημεν παραδείσῳ καὶ μάλα πρέποντι τῷ κάλλει τῆς ἐρωμένης, ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφὴς κτλ. « Julian. Or. 3, p. 113, A: Κήπων τινῶν καὶ παραδείσων ἐν αὐτοῖς πεφυτευμένων μάλα ἀμφιλαφέσι καὶ κατασκίοις τοῖς δένδρεσιν. Lucian. V. H. 2, 23: Καλὸς καὶ μέγας π. ἐν τῷ προαστείῳ· ubi schol.: Τινὲς τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπίπτουσι τὸ π. ὄνομα. » Boiss. A κῆπος ita distinguit Thom. M. p. 572, ut κ. sit ὁ τῶν λαχάνων καὶ τῶν δένδρων, π. vero ὁ δένδρα ἥμερα ἔχων.]

[Παράδεισος, πόλις Συρίας. (V. Strabon. 16, p. 756.) Ἔστι καὶ κώμη Σικελίας τοιῶσδε λεγομένη, Steph. Byz.]

[Παραδεκτέος, α, ον, Recipiendus, Admittendus. Plato Rep. 8, p. 595, A: Παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παραδεκτέα νῦν (ποίησις μιμητική). Apollon. De synt. p. 301, 8: Οὐ π. ἐκεῖνος ὁ λόγος. « Cyrill. Hierosol. p. 92. » Kall. Παραδεκτέον, Plato Rep. 2, p. 378, D: Θεομαχίας οὐ π. εἰς τὴν πόλιν. Alcinous Isag. Plat. c. 29: Π. δὲ καὶ μεταξύ τινα διάθεσιν μήτε φαύλην μήτε σπουδαίαν. Boiss. Clem. Al. Pæd. 2, 4, 44: Καὶ γὰρ ἁρμονίας π. τὰς σώφρονας. Euseb. Dem. ev. p. 18, B. Epiphan. t. 1, p. 532, A: Οὐ π. δὲ ἐπὶ Θεοῦ λέγειν. Theon ap. Galen. vol. 6, p. 210, 10: Τὸ πρὸς τῶν ἀποτελεσμάτων ἐπιμαρτυρούμενον οὐ π. At Œcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 368, 5: Τὸ καταπιεῖν τὴν γῆν τὸν ποταμὸν εἰκότως π. εἰς τὸν τοῦ Κυρίου θάνατον, Accipiendum, Intelligendum de. Hase.]

[Παραδεκτικός, ή, όν, Qui excipit. Clem. Al. Strom. 7, 3, 18: Παραδεκτικὸς τῶν ἐπαγγελλομένων. Id. ib. 2, 4, 17: Οὐκ ἄνευ προλήψεως, τῆς τῶν λεγομένων παραδεκτικῆς, Non absque anticipatione, quæ potest ea quæ dicuntur suspicere. Hase.]

[Παράδεκτος, ὁ, ἡ, Qui admittitur, vel admitti potest. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 65, p. 899: Τοῖς ἅπαξ ἐξειλεγμένοις οὐδεὶς τὸ τῶν δεισιδαιμόνων ὄνομα ποιεῖται παράδεκτον. Suic. Ὀξυτόνως ap. Julian. Epist. 62, p. 451, C: Εἰ παραδεκτὸς εἴης ἡμῖν.]

[Παραδέρω, Excorio. Hippocr. p. 914, D: Παραδεῖραι τὸν βραχίονα.]

Παραδέχομαι, [Ion. Παραδέκομαι, Excipio, i. e. in me recipio. Eur. ap. Sext. Emp. p. 360: Ἡ δ' (ἡ γῆ) ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους παραδεξαμένη τίκτει θνατούς, τίκτει δὲ βοράν.] Excipio, [Recipio,] Admitto. Plato [Rep. 3, p. 399, D: Αὐλοποιοὺς... παραδέξει εἰς τὴν πόλιν; 8, p. 552, A: Ὅρα δὴ τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγιστον αὕτη πρώτη παραδέχεται. Idem ib. 2, p. 378, D:] Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrysost.: Παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Plato Ep. [2, p. 310, E]: Τοιοῦτοι οἱ παραδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτήν. [Παραδέχεσθαι εἰς οἰκίαν Demosth. p. 1008 extr. Recipio (in amicitiam), Polyb. 38, 1, 8: Παραδεδεγμένοι τὸ ἔθνος. || Excipio (succedendo in locum alius). Herodot. 9, 40: Προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον καὶ ἀεὶ κατηγέοντο μέχρι μάχης, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου παραδεκόμενοι Πέρσαι... ἀπεδείκνυντο ἀρετάς. || Accipio (de rebus quæ per manus traduntur). Xenoph. Cyrop. 7, 3, 1: Τοὺς μὲν ἔταξε τοὺς θησαυροὺς παραλαμβάνειν, τοὺς δ' ἐκέλευσεν... παραδεχομένους... κομίζειν ὅποιπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται· 8, 6, 17: Ἄνδρα... ἐπιτήδειον παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα· De re eq. 7, 1: Ὅταν παραδέξηται τὸν ἵππον ὡς ἀναβησόμενος.] || Παραδέχομαι, inquit Bud., Accipio a majoribus, Fama referente accipio. Plato Leg. 4, [p. 713, C]: Φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. [Percipio. Plato Tim. p. 23, D: Ὁπόσων ἡμεῖς ἀκοῇ παρεδεξάμεθα. || Recipio in me, i. e. fidem meam obstringo. Demosth. p. 1334, 16: Τοῦτον τὸν μισθὸν παραδεξάμενον Χαρίνῳ τῷ προδότῃ ταῦτα πράττειν.] || Suscipio, Incepto, Bud. p. 565, ex Demosth. [p. 178, 11, ubi nunc παραδέξασθαι restitutum e libris.] || Παραδεχθῇ, pass. signif. ex Gregor.: Ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, Ut medicina recipiatur. [Παραδεχθείς, Receptus, Gl.]

Παραδηλόω, affertur pro Subindico, Repræsento. [Demosth. p. 348, 7: Ὑπηνίττετο δ' οὕτω καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπόν. Hippocr. Epist. p. 1275, 28: Ὡς ἐν τῇ γραφῇ παραδεδήλωται. Pausan. 5, 3, 4: Ἃ δὴ καὶ Ὅμηρος παρεδήλωσεν ἐν καταλόγῳ τῶν Ἠλείων. Plut. V. Crassi c. 18: Ἡσυχῇ δὲ παρεδήλουν καὶ οἱ μάντεις ὡς ἀεὶ πονηρὰ σημεῖα... προφαίνοιτο· Alex. c. 49: Πρῶτον μὲν τὰ τοῦ Λιμνου κατεῖπον, ἔπειτα παρεδήλωσαν ἡσυχῇ τὸν Φιλώταν. Schol. Hom. Il. N, 12: Τὴν Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι· aliique grammatici non raro, velut Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 10, 2, Eran. Philo p. 174, scholl. Pind. Nem. 4, 51, Theocr. 7, 34, Eustath. Il. p. 15, 28; 113, 24. Alia aliorum exx. indicarunt Boiss. et Angli ex Plut. Mor. p. 9, D; 625, C, Clem. Al. p. 664, Joanne Chrys. Hom. 22, vol. 2, p. 643, Basil. schol. Greg. Naz. Stel. 1, p. 82 Montac. Idem in schol. inedito ap. Boiss. ad Herodiani Epim. p. 125; schol. Lucian. Jov. trag. c. 43.]

[Παραδήλωσις, εως, ἡ, q. d. Subindicatio. Schneid.]

[Παραδιάβασις, εως, ἡ, Trajectio. Th. Abucara Op. p. 380, 23. Boiss.]

Παραδιαζευγνύω, Vitiose et perperam disjungo. Unde παραδιεζευγμένον πρόβλημα. Gellius 16, 8, quum διεζευγμένον πρόβλημα dixisset constare ex pugnantibus inter se et oppositis, addit, Quod si aut nihil omnium verum, aut omnia plurave quam unum vera erunt, aut quæ disjuncta sunt, non pugnabunt, aut quæ opposita eorum sunt, contraria inter se non erunt; tunc id disjunctum mendacium est, et appellatur παραδιεζευγμένον. Cujus exx. ibi ponuntur.

Παραδιαζευκτικός, ή, όν. Π. σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium est; qualem esse vult præp. ἢ Porphyr. in Hom. Il. A, [117]: Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 109, 12: Τινὰ δὲ (τῶν ἀντιγράφων) τὸν π. ὀνομαζόμενον ἔχει, τὸ ἤ. Hase. Adde Galen. vol. 8, p. 90, Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 485, 18; 486, 21, Etym. M. p. 415, 49. || Adv. Παραδιαζευκτικῶς. Galen. vol. 7, p. 331: Εἰδότας ὅτι κατὰ τοὺς τοιούτους ἅπαντας λόγους οἱ σύνδεσμοι οὐ διαζευκτικῶς, ἀλλὰ π. (excidisse videtur εἰρημένοι) εἰσίν. G. Dindorf.]

[Παραδιάζευξις, εως, ἡ, Prava et vitiosa disjunctio. Voc. dubium. Schneid.]

[Παραδιαιτάομαι.] Παραδιαιτᾶσθαι, Convivere alicui, Versari apud aliquem, παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι [ap. Phot. p. 383, 8 et Suidam].

Παραδιακονέω, Administro, ex Aristoph. [Av. 838: Τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει.]

Παραδιαστέλλω, Disjungo, Separo, Sejungo, i. q. διαστέλλω.

Παραδιαστολή, ἡ, Disjunctio, Sejunctio, Separatio, Distinctio. Est nomen figuræ oratoriæ ap. Quintil. 9, 3: Συνοικείωσιν vocant Quæ duas res diversas colligat: Tam deest avaro quod non habet, quam quod habet. Huic diversam volunt esse distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολήν, qua similia discernuntur: Quum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem. Quod totum pendet ex finitione; ideoque an figura sit dubito. Hoc schema, inquit Rutil. Lup. 1, [4, p. 15], plures aut duas res, quæ videntur unam vim habere, disjungit et quantum distent, docet, suam cuique propriam sententiam subjungendo. Hyperides, Nam quum ceterorum opinionem fallere conaris, tu tete frustraris: non enim probas te pro astuto sapientem intelligi; pro confidente, fortem; pro illiberali, diligentem rei familiaris; pro malevolo, severum: nullum est enim vitium quo virtutis laude gloriari possis. Hoc idem schema solet illustrius fieri, quum ratio proposito subjungitur. Id est hujusmodi, Quapropter nolo te sæpius parcum appellare, quum sis avarus. Nam qui parcus est, utitur eo quod satis est: tu contra, propter avaritiam, quo plus habes, magis eges. Ita non tam diligentiæ fructus quam inopiæ miseria te consequitur. Julio autem Rufiniano παραδιαστολή est, Quum similes res discernuntur, contrariis redditis, ut Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres, Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et, Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis, Lenta salix fœto pecori: mihi solus Amyntas. Latine dicitur Discriminatio. Hæc ille.

[Παραδιατάσσομαι. Hierocles ap. Stob. Flor. 39, 36: Εἰ μὴ μάλα σφόδρα λυσιτελὲς τῷ κοινῷ παραδιατάττοιτο τὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς πολιτείας κατάστασιν· ubi quum de legibus permutandis agatur, aptius videtur quod conjecit Bentlejus παραδιαλλάττοιτο.]

[Παραδιατριβή. V. Διαπαρατριβή.]

* [Παραδιδάσκω, Perperam doceo, Falsa doceo. Irenæus p. 3: Τὴν γνώμην αὐτῶν τῶν νῦν παραδιδασκόντων. Kall. Pseudochrys. t. 8, p. 936, A ed. Par. alt.: Τοὺς νῦν παραδιδάσκοντας καὶ τὴν ἀλήθειαν παραχαράττοντας. Ipse Chrys. t. 11, p. 656, E: Οἱ παραδιδάσκοντες, οἱ πολυπραγμονοῦντες. Constant. De transl. S. Euphemiæ Actt. SS. Septembr. t. 5, p. 275, 8. Epiphan. t. 1, p. 174, B: Τῶν νῦν παραδιδασκόντων, Eorum qui erroris hodie magistri sunt. Hase.]

[Παραδιδαχή, ἡ, Falsa doctrina. Actt. Conc. t. 3, col. 724, 34: Εἰς εἰσήγησιν ὀχληρὰν καὶ π. Vetus interpres: Falsiloquium. Hase.]

[Παραδιδράσκω, Prætercurro, Elabor. Jo Philop. De mundi creat. p. 67, 2, de igni: Τῇ εὐκινησίᾳ παραδιδράσκει τὰ κατέχοντα. Hase.]

Παραδίδωμι, Trado, Dedo. [De rebus, Soph. Phil. 399: Τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν... τῷ Λαρτίου· et Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν de iisdem ib. 64. Eur. Bacch. 495: Θύρσον τόνδε παράδος ἐκ χεροῖν. Aristoph. Pac. 729: Τάδε τὰ σκεύη παραδόντες τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν. Plato Leg. 12, p. 958, B: Τῷ νικῶντι τὰ τοῦ ὀφλόντος παραδιδότω χρήματα. Xenoph. De re eq. 6, 16: Ἐπειδὰν ὁ ἱπποκόμος τὸν ἵππον παραδῷ τῷ ἀναβάτῃ· Cyrop. 8, 6, 17: Παραδέχεσθαι τὰ γράμματα καὶ παραδιδόναι· Hell. 2, 1, 7: Οὐ νόμος αὐτοῖς δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν· τὰς μέντοι ναῦς παρέδοσαν Λυσάνδρῳ, Regendas tradebant. Mem. 4, 7, 2: Γῆν μέτρῳ ὀρθῶς παραλαβεῖν ἢ παραδοῦναι. De rebus emtori tradendis Xenoph. Œc. 20, 28: Ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον, ... τούτοις αὐτὸν ἄγοντες παραδιδόασιν. De tutore pupillo puberi facto patrimonium tradente Demosth. p. 841, 16: Τῶν νῦν παραδοθέντων (πατρῴων) ἀπεστερημένους. Παραδοῦναι τὰ ὀνόματα, Tradere nomina, i. e. tabulas in quibus nomina perscripta sunt, Demosth. p. 1337, 26: Ὧν οὐδεὶς παραδέδωκε τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα. Eodem sensu p. 1145 extr.: Ἡ μὲν ἀρχὴ ἐπεκλήρωσε καὶ παρέδωκε τοὺς ὀφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει. Adjecto infinitivo Plato Leg. 7, p. 805, E: Πάντα χρήματα παρέδομεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Παραδοῦναι frequentissimum est in tabulis magistratuum rationes reddentium rerum quas successoribus muneris sui tradunt ab decessoribus olim suis acceptas, quod verbo παραλαβεῖν vel παραδέξασθαι significatur. Sic in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 184: Τάδε παρέδοσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδοσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια· et ib. p. 189, 194, 198, 200, 238. Ib. p. 231: Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων ... παρέδοσαν τοῖς ταμίαις τοῖς ἐπὶ Σουνιάδου ἄρχοντος ... παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν τῶν ἐπὶ Ἀριστοκράτους ἄρχοντος. Inscr. navalis p. 339 ed. Bœckh.: Τάδε ἀπελάβομεν σκεύη κρεμαστὰ ... καὶ παρέδομεν. Et p. 311: Τριήρων ... τῶν ἐκπεπλευκυιῶν παραδοθεισῶν. Ab hoc verbo ἀποδοῦναι respondensque ei ἀπολαβεῖν sic differunt, ut de rebus dicantur quas magistratus non a decessoribus suis, sed aliunde acceperunt dum muneri suo præfuere: quo sensu raro dicitur παραδοῦναι, ut in inscr. navali p. 286, 39. V. Bœckh. in Proleg. ad inscr. nav. p. 3-7. || De hominibus tradendis in potestatem, captivitatem, custodiam, disciplinam, vel alio quocunque consilio.] Herodot. 5: Παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. [9, 87: Μὴ πρότερον ... ἢ ἡμέας αὐτοῖσι παραδῶτε. Polyb. 1, 21, 7: Παρέδωκαν αὐτὸν τοῖς πολεμίοις· 4, 75, 5: Ταχέως παρέδοσαν αὐτούς. Eur. Alc. 874: Τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας Ἅιδῃ Θάνατος παρέδωκεν. Plato Euthyd. p. 285, C: Παραδίδωμι ἐμαυτὸν Διονυσοδώρῳ. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 20: Σὺ γάρ με ... τοῖς διδασκάλοις παρέδωκας· Symp. 4, 24: Ὁ πατὴρ παρέδωκέ μοι αὐτόν, εἴ τι δυναίμην ὠφελῆσαι· Anab. 4, 2, 1: Τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς· et alia structura Hell. 1, 7, 3: Εἰπόντος ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους χρὴ δεθέντας εἰς τὸν δῆμον παραδοθῆναι. Demosth. p. 515, 6: Παρεκελεύοντο ἐπεξελθεῖν καὶ παραδοῦναι τοῦτον εἰς ὑμᾶς· 1187, 5: Ἐπὶ κρίσει παρεδέδοτο εἰς τὸν δῆμον· 1230, 18: Τοὺς μεμισθωκότας παραδώκατε εἰς τὸ δικαστήριον. Dio Cass. 58, 18: Ἐς φυλακὴν τοῖς ἄρχουσιν παραδοῦναι· 42, 34: Φοβηθέντες μὴ τῇ Κλεοπάτρᾳ παραδοθῶσιν. Κατηγορηθεὶς παρεδόθη 58, 25. (Forma media Theophyl. Hist. p. 155, D: Ὁ πολέμαρχος ἀναιρέσει τούτους παρέδοτο.) Cum infinit. Eur. Or. 64: Ἣν ... παρθένον ἐμῇ ... μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν. Plato Leg. 3, p. 694, D: Ταῖς γυναιξὶ παραδοὺς τοὺς παῖδας τρέφειν· 7, p. 811, E: Τοὺς νέους αὐτοῖς παραδιδόναι διδάσκειν τε καὶ παιδεύειν· 9, p. 871, E: Τοῖς ἄρχουσι ... κτεῖναι παραδότω. Dio Cass. 42, 44: Γυναικὶ ἄρχειν παραδοθέντες· et cum verbo δουλεύειν ib. c. 3.] Plut. de Pompejo loquens [Mor. p. 204, E]: Ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν. [Dio Cass. 37, 14: Ἑαυτὸν τήν τε ἀρχὴν παρέδωκε.] Item παραδιδόναι τὸν δοῦλον s. τὸν παῖδα, ut ἐκδιδόναι, Tradere vel Dedere ad quæstionem et offerre. [Demosth. p. 1120, 7: Οὐκ ἠθέλησε παραδοῦναι Στέφανον· 1140 extr. Isocr. p. 361, E: Οἱ βασανισταὶ ... ἔγνωσαν Πασίωνα ἐμοὶ παραδοῦναι τὸν παῖδα.] Sic Act. Apost. c. 15, [26]: Παραδεδωκὼς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradidit animam suam, Qui exposuit. [Plato Prot. p. 312, C: Οὐδὲ ὅτῳ παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα. « Polyb. 5, 22, 7: Δυσπαραβοηθήτους αὑτοὺς παραδιδόναι τοῖς πολεμίοις, Hostibus se exponere minime ad succurrendum sibi mutuo paratos. » Schweigh. || De locis vel rebus in potestatem tradendis, Herodot. 3, 149: Τὴν Σάμον οἱ Πέρσαι παρέδοσαν Συλοσῶντι. Eur. Phœn. 1238: Τήνδε παραδώσω πόλιν. Plato Rep. 10, p. 605, B: Ὅταν τις μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν. Lycurg. p. 148, 39: Τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις παραδόντα. Xenoph. Cyrop. 3, 2, 22: Οὐδετέροις τὰ ἄκρα παραδώσω· 3, 3, 44: Εἰ ἡττηθήσεσθε, παραδώσετε ταῦτα πάντα τοῖς πολεμίοις· 5, 1, 28: Τῶν πολεμίων ὅπλα παραδιδόντων. De proditoribus 5, 4, 51. Δύο φρούρια ... ἔπεισε παραδοῦναι τοὺς φυλάττοντας· Hell. 7, 3, 2: Παραδίδωσι τὸν λιμένα τοῖς Λακεδαιμονίοις.] Sed in propria Exponendi signif. accipitur: unde part. pass. παραδιδόμενος ἡλίῳ ap. Theophr., Soli expositus. [Eurip. Phœn. 1402: Πληγὴν σιδήρου παραδοθεῖσαν εἰσιδών, quod exp. schol.: Ἰδὼν τὸν πόδα πρὸς τὸ πλήσσεσθαι ἐπιτεῖνον, ὅ ἐστιν κυρτωσάμενον τὸ σκέλος πρὸς τὸ τρωθῆναι ἰδών.] At vero ap. Chrysost., Νόσῳ παρεδόθης χαλεπῇ, potius Traditus es morbo, quam Expositus es, q. d. Traditus es potestati morbi. [Dio Cass. 62, 27: Θαυμαστῷ τινι ἐγκλήματι παρεδόθη.] Jungitur et dat. in Tradendi signif., ut λήθῃ παραδιδόναι, Lucian., Oblivioni tradere. [Disp. c. Hesiod. c. 1: Τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, i. e. In carmine tuo prætermisisti. Dionys. H. Ep. ad Pomp. c. 3, p. 768, 2: Πόλεμος, ὃς ὤφειλε σιωπῇ καὶ λήθῃ παραδοθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιγιγνομένων ἠγνοῆσθαι.] Item γραφῇ παραδοῦναι Gregor. p. 292, ut Lat. Tradere literis, monumentis [Dio Cass. 57, 20: Δόγματι παραδοθῆναι ἐκέλευσε μὴ ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τὸν καταψηφισθέντα, In senatus consultum referri jussit]; et Παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Synes., ut Tradere posteritati: quod et Prodere memoriæ; pro quo Gaza ap. Cic., Παραδιδόναι εἰς μνήμην. [Ὄνομα παραδίδοται, Nomen traditur s. celebratur. Philostr. Her. p. 709: Ὄνομα ἤδη αὐτοῦ (Ulixis) παραδεδόσθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ δεινότητι. Strabo 16, p. 756: Πόλις ... ἐκ πολλῶν μύθων παραδεδομένη, Multis fabulis celebrata.] Sed παραδίδωμι per se quoque significat Per successionem s. manus posteris trado: Plato Rep. 2, [p. 372, D]: Γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. [Leg. 6, p. 776, B: Καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντες ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Isocr. p.

178, A : Τὴν πόλιν εὐδαιμονεστάτην τοῖς ἐπιγιγνομένοις παρέδοσαν. Jusjurandum ephehorum ap. Pollue. 8, 106, et Stob. Flor. 43, 48 : Τὴν πατρίδα οὐκ ἐλάσσω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρείω ὅσην ἂν παραδέξωμαι. De more ad posteros propagando Dio Cass. 51, 20 : Ὅπερ ἐξ ἐκείνου παραδοθὲν εἰς ἀόριστον ἐπηυξήθη· 54, 16 : Ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ μὲν ἀναγκαιότατα διώρισται, τὰ δὲ λοιπὰ ἀδύνατόν ἐστιν ὁμοίως παραδοθῆναι.] Sic παραδεδομένος μῦθος ap. Eund. in Epist. [12, p. 359, D.] Et ap. Aristot. quoque Phys. 4, p. 37, παραδεδομένον, A majoribus traditum, Proditum. [Demosth. p. 641, 19 : Τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαστήριον, ὑπὲρ οὗ τοσαῦτ' ἐστιν εἰπεῖν καλὰ παραδεδομένα καὶ μυθώδη· et paulo post, adjecto infinitivo, Ὡς ἡμῖν ἀκούειν παραδέδοται. « Polyb. 10, 28, 3 : Περὶ τούτων ἀληθὴς παραδίδοται λόγος, Traditur, Narratur. 7, 1, 1 : Ἡ περὶ τούτων παραδεδομένη φήμη· 6, 43, 1 : Οἱ συγγραφεῖς περὶ τούτων ἡμῖν τῶν πολιτευμάτων παραδεδώκασι τὴν ἐπ' ἀρετῇ φήμην. Τόποι γνωριζόμενοι καὶ παραδεδομένοι, Loca cognita et in historiis commemorata, 5, 21, 5. » Schweigh. Xenoph. De re eq. 1, 1 de arte equitandi quæ scripto traditur : Ὅσους ἐνετύχομεν ταὐτὰ γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ πολὺ ἥδιον παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις. Dio Cass. 40, 54 : Τοιόνδε τι περὶ αὐτοῦ παραδίδοται· 51, 22 : Οὐκ οἶδ' ὅθεν ἐς τοῦτο προαχθέντες· οὐ γὰρ παραδέδοται· 56, 2 : Οὐδὲ ἐκ τινῶν γεγεννῆσθαι παραδέδονται. De grammaticis, schol. Hom. Il. E, 389 : Ἀντίμαχος τὴν Ἠερίβοιαν μητρυιὰν Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου παραδέδωκεν, Novercam esse tradit, s. perhibet, docet. ‖ Trado, i. e. Cedo, Concedo, Permitto, Copiam facio, Facultatem do. « Herodot. 5, 67 : Ἐπεὶ ὁ θεὸς τοῦτό γε οὐ παρεδίδου· 7, 18 : Τοῦ θεοῦ παραδιδόντος, Quum deus tibi hanc faciat potestatem, has tibi res peragendas committat. » Schweigh. Isocr. p. 106, C : Ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν. Pseudo-Demosth. p. 1394, 23 : Τὸ κρατεῖν ἐν τοῖς ζῶσιν, ὡς ἂν ὁ δαίμων παραδῷ, κρίνεται, Quamcunque fortunam deus tribuerit. « Polyb. 22, 24, 9 : Τῆς ὥρας παραδιδούσης ... ἀνέζευξεν, i. e. Simulac per anni tempus licuit. » Schweigh. Pind. Nem. 10, 155 : Τῶνδέ τοι αἵρεσιν παραδίδωμι. Plato Critia p. 106, B : Προσευξάμενοι δὲ παραδίδομεν κατὰ τὰς ὁμολογίας Κριτίᾳ τὸν ἑξῆς λόγον · Phædr. p. 273, C : Τάχ' ἂν ἔλεγχόν τῃ παραδοίη τῷ ἀντιδίκῳ, i. e. Argumenta suppeditabit alteri, quibus ipse refutetur. Polyb. 2, 52, 3 : Παρεδόθη τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφορμὴ καὶ πρόφασις εὔλογος. Cum infinit. « Herodot. 6, 103 : Νικῶν παραδιδοῖ Πεισιστράτῳ ἀνακηρυχθῆναι · ubi mox eadem notione τὴν νίκην παρεὶς τούτῳ · 9, 78 : Τοί θεὸς παρέδωκε ... κλέος καταθέσθαι μέγιστον. » Schweigh. Phalar. Ep. 4, p. 12 : Οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρὸς μέμψασθαι ὑμᾶς.] Talem autem παρὰ signif. et in παραλαμβάνω aliisque nonnullis verbis habet. Ap. Evangelistas de Juda Iscariote dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι, Prodere. [Matth. 10, 4 : Ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν · 26, 15 : Κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν · 27, 4 : Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον.] At Marc. 4, 29 : Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπός, multo magis novum est, pro Quum exeruerit se fructus, vel, ut quidam, Prodiderit se fructus. Possumus fortasse et verbo neutro reddere, ut neutrius vicem et ipsum ibi obtinet, Emerserit, aut alio hujusmodi. Erasmus vertit pass. Productus fuerit. Non abs re certe suspecta fuisse videtur hæc scriptura παραδῷ.

Παραδιηγέομαι, Obiter narro exponoque. [Dionys. H. De Thuc. jud. 13, p. 840, 14 : Πράξεις τινὰς ἑτέρας παραδιηγησάμενος.] Plut. Vita Hom. : Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσατο. Idem, Παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἁμαρτίας αὐτοῦ. [Philo vol. 1, p. 548, 17 : Τὰς αἰτίας τοῦ μίσους παραδιηγούμενοι. Hase. Aristot. Rhet. 3, 16 : Παραδιηγεῖσθαι ὅσα εἰς τὴν σὴν ἀρετὴν φέρει.]

[Παραδιήγημα, τό, Narratio obiter facta. Philo vol. 1, p. 533, 40 : Ἐν εἴδει παραδιηγήματος. Hase.]

Παραδιήγησις, εως, ἡ, Narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. 9, 2 fin., de figuris sententiarum : Inveni qui aggregent iis διασκευάς, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγήσεις. [Est Narratio rerum, quæ extra caussam sunt, sed tamen ad caussam faciunt. Anonym. De rhetor. ed. Fisch. p. 191 (vol. 3, p. 453 ed. Walz.), ἡ πρὸς τὸ χρήσιμον τοῦ ὑποκειμένου λόγου ἔξωθεν προστιθεμένη καὶ παραλαμβανομένη διήγησις ἐν τρόπῳ ἀφηγήσεως. Fortunatiano Rhet. p. 82 Pith. est Species διηγήσεως, quum aliquas res gestas extra caussam positas inducimus, quibus judicum animum ad id, quod caussa desiderat, confirmamus. Ernest. Lex. rhet. Philo vol. 1, p. 149, 22 : Παραδιηγήσεως μᾶλλον ἢ θέσεως ὀνομάτων τύπῳ χρησάμενος. Hase.]

[Παραδικάζω, Male s. injuste judico. Chron. Pasch. vol. 1, p. 558, 1 : Ἀδικοῦντας καὶ κλέπτοντας καὶ παραδικάζοντας.]

[Παραδικέω, Injuriam facio. Παραδικηθέντες Philodem. De ira in Voll. Hercul. Oxon. 1, p. 51. Passov.]

Παραδίκη, ἡ, affertur pro Iniquitas; forsan ex Hesych., ap. quem legitur παραδίκη, παρὰ τὸ δίκαιον ; sed pro eo non dubito, quin reponendum sit παρὰ δίκην, ut [Photius et] Suidas habet.

[Παραδινέω, Perverto. Galen. Lex. Hipp. p. 452 : Γλοιάζειν, τὸ ἐπιμύοντας παραδινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. Quocum παραστρέφειν de oculis dictum comparavit Hemst., non satis apte. Recte, ut videtur, HSt. παραδονεῖν correxit.]

[Παραδιοικέω.] Παραδιοικεῖν, Perperam s. Male administrare. Synes. In Andron. [Ep. 57] : Ὡς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖ. Et alibi [Ep. 103], Μὴ παραδιοικεῖν μηδ' ἀσχημονεῖν. [Plut. Mor. p. 817, D : Ὡς οὐ προσῆκον ἄρχοντος ἑτέρου πολυπραγμονεῖν καὶ παραδιοικεῖν.]

[Παραδιορθόω, Correctione corrumpo. Euseb. Præp. ev. 10, p. 467, A : Ὁ Ἀντίμαχος τὰ Ὁμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ. Angl. Phot. Epist. p. 26, 19 : Παραδιορθοῦν ἐνίοτε μεγάλα. Hase.]

[Παραδιόρθωμα, τό, Prava correctio. Porphyr. Quæst. Hom. c. 8 : Ἁμαρτημάτων γραφικῶν καὶ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγροίκων.]

[Παραδιόρθωσις, εως, ἡ, Correctio. Plut. Mor. p. 33, B : Ὅθεν οὐδ' αἱ παραδιορθώσεις φαύλως ἔχουσιν, αἷς Κλεάνθης ἐχρήσατο.]

[Παραδιώκω. Dionys. De comp. verb. p. 143 R. 284 Schæf. : Οἱ δ' ἄλλοι πάντες (pedes) εἰσὶ δάκτυλοι, καὶ οὗτοί γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες τὰς ἀλόγους, ὥστε μὴ πολὺ διαφέρειν ἐνίους τῶν τροχαίων. Interpretor, Veloci cursu prætervectas. Schæf.]

[Παραδογματίζω, Falsum dogma profiteor. Georg. Pach. V. Andron. p. 63, B : Ὁποῖα τὰ ἐπιτίμια ἐπάξεις τῷ παραδογματίσαντι. ‖ Perperam pro παραδειγματίζω olim lectum ap. Polyb. 27, 1, 5.]

[Παραδοκέω lectio vitiosa ap. Xen. Rep. Ath. 3, 1, in edd. vett. : Ἐπειδὴ δὲ παρέδοξεν, ubi nunc ex codd. legitur ἐπειδήπερ δ' ἔδοξεν.]

Παραδοκιμάω, affertur pro εἰς δόξαν ὑπερβαίνω. [Vitiose pro Παρευδοκιμέω.]

[Παραδολεσχέω, Deblatero, Garrio. Plut. Mor. p. 639, C : Τὸν πρεσβύτην ἐν τῷ ἀποκρίνεσθαι παραδολεσχοῦντα (πεποίηκεν) ὅτι κτλ. Iambl. In Nicom. p. 96, C : Ταῦτα οὐκ ἀσκόπως παρηδολεσχήσθω.]

Παραδοξάζω, [Mirificum reddo,] Inhonoro, Dehonesto, Infamo. In VV. LL. affertur ex Deut. 28, [59 : Καὶ παραδοξάσει κύριος τὰς πληγάς σου, Dominus miras plagas vobis infliget, h. e. novas et extraordinarias. Exod. 8, 22 : Παραδοξάσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν γῆν· 9, 4 : Παραδοξάσω ἐγὼ ἀνὰ μέσον τῶν κτηνῶν · 11, 7 : Ὅπως εἰδῇς ὅσα παραδοξάσει κύριος. Adde Symm. Psalm. 16, 7; 30, 22. Schleusn.] et Eccles. 10, [14 : Παρεδόξασε κύριος τὰς ἐπαγωγάς, h. e. Multis et inusitatis calamitatibus affecit. Schleusn.] ‖ Item in contraria signif. Valde honoro, Illustro, Mirabile reddo, a παράδοξος, ex 2 Macc. 3, [30] : Οἱ δὲ τὸν Κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον. ‖ Falsam opinionem concipio, VV. LL.

[Παραδοξασμός, ὁ, q. d. Admirabilitas, Res mirabilis, stupenda, insolita. Symm. Jes. 9, 6. Præterea legitur ap. eund. Psalm. 45, 4, pro Sublimitas, Potentia, ubi tamen Montef. pro παραδοξασμῷ, quod legitur ap. Euseb. et in duobus codd., mavult reponere ἐνδοξασμῷ. Schleusn.]

[Παραδοξία, ἡ. Strabo 1, p. 36 : Ἃ καὶ παραδοξίαν ἔχει τινὰ καὶ ἐν τῷ φανερῷ πᾶσίν ἐστι, Quæ inopinati s. miri aliquid habent. Id. 11, p. 518 : Τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ τὴν παραδοξίαν.]

[Παραδοξογράφος, ὁ, Rerum mirabilium scriptor. Sic dicitur Anthemius, qui περὶ παραδόξων μηχανημάτων scripsit, ap. Tzetz. Hist. 2, 151. Elberl.]

Παραδοξολογέω, Paradoxe loquor, Dico præter s. contra opinionem omnium. [Strabo 13, p. 626 : Οὐκ οἶδ' ὅπως ποτὲ παραδοξολογοῦντες μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες· 5, p. 248 : Καὶ Τίμαιος δὲ περὶ τῶν Πιθηκουσσῶν φησὶν ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλὰ παραδοξολογεῖσθαι. Diodor. 1, 42 : Τῶν περὶ τὸν Νεῖλον παραδοξολογουμένων · 1, 69 : Προκρίναντες τῆς ἀληθείας τὸ παραδοξολογεῖν.] Sic Hermog., de poetis loquens : Ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἤ τινων ἄλλων ζώων παραδοξολογοῦσιν. Bud. ex Euseb. affert, interpr. etiam Paradoxe jacto. [Contra Hierocl. p. 511, A, et 533, C : Παραδοξολογῶν ὁ μυθολόγος. Gemin. Astron. p. 54, A : Κράτης μὲν οὖν π. Philo vol. 2, p. 501, 30 : Τοῦτο δὲ παραδοξολογοῦντος μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθεύοντος. Id. vol. 1, p. 340, 5 : Παραδοξολογεῖν φήθησαν. Passiv. Τῶν παραδοξολογουμένων Theoph. Sim. Hist. p. 294, 4 ed. Bonn. Hase.]

[Παραδοξολόγημα, τό, Oratio mirabilis. Sic ap. Tzetz. ad Lycophr. 385 duo codd. pro vulgato παραδοξολογία. Boiss.]

Παραδοξολογία, ἡ, Oratio paradoxa, Quod præter s. contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictum. Æschin. [p. 72, 24] : Εἰς παραδοξολογίαν τινὰ ἐσομένους [μεθ' ἡμᾶς] ἔφυμεν. [Polyb. 3, 7, 6 : Τοὺς ἀναγινώσκοντας ἐκπλήττειν τῇ περὶ τῶν προειρημένων τόπων π. Ib. 58, 9. Diodor. 2, 44 : Τὰ διὰ τὴν π. μύθοις ὅμοια διαληφθέντα. Plut. Mor. p. 1046, E : Τῆς ἀτοπίας καὶ π. τοῦ δόγματος. Schol. Hom. Il. N, 20 : Περὶ ἣν (νῆσον) καὶ π. τις εἶναι μυθεύεται.]

Παραδοξολόγος, ὁ, Qui paradoxa dicit. [Galen. vol. 2, p. 356 : Γόητά τε καὶ π. Diog. L. 8, 72. Hemst. Galen. vol. 14, p. 461, 11 refert ἐν ὄντως θαυμάσιον πραχθέν, ὃ οὐ μόνον με παραδοξολόγον, ὡς ἔμπροσθεν οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ὠνόμαζον, ἀλλὰ καὶ παραδοξοποιὸν ἐποίησε κληθῆναι. Hase. Παραδοξολόγῳ lectio vitiosa ex παραδόξῳ et παραλόγῳ conflata in cod. uno Diodori 17, 59.]

[Παραδοξονίκης, ὁ, Præter opinionem victor. Plut. Comp. Cim. c. Lucullo c. 2 : Ὥσπερ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ στεφανουμένους ἔθει τινὶ παραδοξονίκας καλοῦσιν. Hanc vocem in inscr. magni ducis Etruriæ et in Farnesianis inscriptionibus reperiri Salvinius Dacerio scripsit. Reisk. V. Ignarra De pal. Neap. p. 35, et conf. quæ s. v. Παράδοξος dicentur.]

Παραδοξοποιέω, Paradoxas res facio, Miranda facio. [Jo. Chrys. In Ps. 135 : Τὰ γινόμενά ἐστι τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς παραδοξοποιούσης τὰ θαύματα. Idem Epist. 1 ad Olympiad., de Deo : Τότε θαυματουργεῖ καὶ παραδοξοποιεῖ. Suic. Mich. Syncellus Laudat. Dionysii Areop. p. 380 med. Boiss. Euseb. De laud. Const. p. 651, D, et Dem. ev. p. 165, D : Μεγαλουργῶν καὶ παραδοξοποιῶν ὡς θεός. Id. ib. p. 455, A : Παραδοξοποιοῦντα ἐν αὐτοῖς. Hase.]

Παραδοξοποιΐα, ἡ, Factum paradoxum, Pro miraculo in Vita Lucæ. [Est Vita Lucæ edita a Sim. Metaphr. p. 78, A. Jo. Chrys. t. 5, p. 387, C ed. Paris. alt. : Ἡ τοῦ Δεσπότου π. Id. ib. p. 19, B : Μετὰ πολλοῦ τοῦ θαύματος, μετὰ πολλῆς τῆς π. et p. 388, A : Εἶδες τὴν π. Cyrill. Catech. p. 529, B. Euseb. Dem. ev. p. 116, B; 133, A; 137, C; 91, C : Θαυμασίοις ἔργοις καὶ παραδοξοποιΐαις. Hase. Nilus Epist. p. 285. G. Dind.]

Παραδοξοποιός, ὁ, [ἡ,] Qui facit quæ sunt præter opinionem omnium, Qui mirabilia et incredibilia facit. Sic autem a quibusdam dictus fuit Galenus sicut et παραδοξολόγος. [Quam v. vocem. Jo. Chrys. t. 3, p. 636, B ed. Par. alt. Id. In Matth. p. 99, D : Παραδοξοποιὸς δύναμις, Mirifica. Jo. Camen. De exc. Thess. p. 352, E : Μεθ' οἵας παραδοξοποιοῦ δυνάμεως. Hase. Euseb. H. E. 1, 13. Vita Stephani jun. in Anal. Bened. p. 487 : Τὰ τοῦ παραδοξοποιοῦ θεοῦ. G. Dind.]

Παράδοξος, ὁ, ἡ, Qui est præter s. contra omnium opinionem, Inopinatus. [Hesych., Phot. et Suidas : Π., ἀπροσδόκητον, θαυμαστόν. Hesych. : Π., ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος. Plato Rep. 5, p. 471, A : Οὕτω παράδοξον λόγον λέγεις · Leg. 7, p. 821, A : Π. τὸ λεγόμενον · Polit. p. 221, A : Π. τε καὶ ψεῦδος ὄνομα λέγει. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 16 : Πάνυ παράδοξα λέγεις. Demosth. p. 1395, 16 : Π. καὶ χαλεπὴ δόξη κατωρθωκέναι. Ἐπιφανεῖς καὶ παράδοξοι πράξεις Polyb. 1, 36, 3. Τὸ π. τῆς ἐλπίδος 1, 44, 5. Diodor. 4, 43 : Ἅπαντας ἐκπλαγῆναι τὸ π. Sirac. 43, 30 :

Τὰ παράδοξα καὶ θαυμάσια ἔργα. Sap. 16, 17 : Τὸ παραδοξότατον. Ἐκ τοῦ π. Demosth. p. 780, 4 : Ἐκ τοῦ π. καὶ τοῦ παραλόγου, ἐὰν ἄρα σωθῇ, σώζεται.] Unde et Admirabilis, Incredibilis, ex consequente redditur; ut π. ἀκούσματα, Lucian. De calumn. [c. 21.] Et παράδοξοι βίοι τυράννων καὶ βασιλέων, Herodian. [1, 1, 5.] Aristot. Rhet. 2 : Τὸ λέγειν τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου. Cic. quoque quendam libellum Παράδοξα Stoicorum inscripsit. ‖ Παράδοξον schema Rufiniano [§ 34], Quum aliud præter expectationem auditoris profertur. [Curius Fortunatian. p. 326 ed. Caperonn. : « Παράδοξον ... tametsi quidam parum diligenter Græce loquentes paradoxe pro his quæ sunt bonæ opinionis accipiunt : unde vulgo etiam olympionicas et ceteros victores sacrorum certaminum paradoxos vocant, magis consuetudine quam ratione ducti. » Hac signif. Epictet. Diss. 2, 18, 23 : Χαῖρε, παράδοξε, οὐχὶ τοὺς σαπροὺς τούτους παίκτας καὶ παγκρατιαστὰς νικήσας (ubi Upton. comparat inscr. Gruteri p. CCCXIII, 10 : Περιοδονίκην, παράδοξον, παλαιστήν. Adde inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 365 : Αὔλιος Θεοφίλου παράδοξος Σουνιεύς. Ad eundem vocabuli usum Dio Chr. Or. 9, p. 135 alludere videbatur Casaubono : Τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα ... καρτερὸν ὄντα καὶ παράδοξον. G. D.). Hinc Euseb. H. E. 8, 7, martyres παραδόξους vocat τῆς εὐσεβείας ἀθλητάς. In l. Plutarchi s. v. Παραδοξονίκης allato non παραδοξονίκας, sed simplex παραδόξους legendum esse conjiciebat Clavierius. Schneid.]

[Παραδοξότης, ητος, ἡ, i. q. τὸ παράδοξον, Inopinatum, Mirabile. Themist. Or. 29, p. 344, C : Τῆς π. τῶν ἐμῶν ῥημάτων.]

Παραδόξως, Præter omnium opinionem, Incredibiliter. [Galen. vol. 14, p. 305, 8, de medicamento, Π. κατορθοῖ. Id. ib. p. 473, 2 : Π. ποιεῖ. Philostr. Vit. soph. p. 21, 5 ed. Kays. : Π. μὲν ἐνθυμηθῆναι, π. δ' ἀπαγγεῖλαι. Achill. Tat. Leuc. 2, 18 : Διαλυθέντων μοι τῶν γάμων π. Nicet. Dav. In Greg. Naz. ed. Dronk. p. 27, 15 : Ἡ θεότης π. τῇ ἀνθρωπότητι συγκιρναμένη. Hase. Polyb. 1, 21, 11 : Ἀνελπίστως καὶ π. διέφυγεν. Diodor. 1, 10 : Τινὰ τῶν ἐμψύχων π. ζωογονούμενα. Dio Cass. 77, 11 : Παραδοξότατα ἐσώθη.]

Παραδόσιμος, ὁ, ἡ, [Qui dedi s. tradi potest. Diodor. 16, 92 : Ἄν τις ἐπιβουλεύσας Φιλίππῳ καταφύγῃ πρὸς Ἀθηναίους, παραδόσιμον εἶναι τοῦτον, Eum deditum iri. ‖] Qui velut per manus tradi potest. Polyb. [6, 54, 2] : Γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα. [Id. 12, 5, 5 : Π. αὐτοῖς ἐστιν ἡ φήμη παρὰ πατέρων. Π. στήλη, Columna in qua aliquid memoriæ proditur, 12, 11, 9. Schweigh. Diodor. 4, 56 : Παραδόσιμον ἔχειν αὐτοὺς ἐκ παλαιῶν χρόνων τὴν τούτων τῶν θεῶν παρουσίαν · 5, 77 : Παραδόσιμον γενέσθαι τὸ τοὺς πλείω τῶν ἱκανῶν κτησαμένους ἔχειν πλοῦτον. Iambl. V. Pyth. p. 94 : Ὡς μέλλουσι τὴν πίστιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν.]

Παράδοσις, εως, ἡ, [Traditio. De re vendita vel dono data Plato Leg. 11, p. 915, D : Ξενικὴν π. Aristot. Polit. 5, 8 : Τοῦ μὴ κλέπτεσθαι τὰ κοινὰ ἡ π. γιγνέσθω τῶν χρημάτων παρόντων πάντων τῶν πολιτῶν.] Deditio, Traditio. Thuc. 3 : Τὴν μὲν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα. [Polyb. 9, 25, 5 : Πολλὰς πόλεις εἰληφότας τὰς μὲν κατὰ κράτος, τὰς δὲ ἐκ παραδόσεως. Dionys. A. R. 7, 36 : Ἀνδρὸς ἐπιφανεστάτου παράδοσιν ἐπὶ θανάτῳ, καὶ ταῦτα ἀκρίτου. Traditio quæ scripto vel fama ad posteros propagata fuit, Polyb. 2, 35, 5 : Οἰκεῖον ἱστορίας τὰ τοιαῦτα ἐπεισόδια τῆς τύχης εἰς μνήμην ἄγειν καὶ παράδοσιν τοῖς ἐπιγινομένοις · et ib. 7, quocum comparandus l. similis s. v. Παραδόσιμος allatus. 12, 6, 1 : Συνθῆκαι πρὸς μὲν τοὺς Λοκροὺς οὐκ ἦσαν ... πρὸς μέντοι Σικελοὺς πάντες εἶχον ἐν παραδόσει, A majoribus traditas habebant. Diodor. 1, 2 : Τῆς αἰωνίου παραδόσεως (τῆς ἱστορίας) τοῖς ἐπιγινομένοις. ‖ Π. παιδείας, Traditio doctrinæ, Institutio. Definitt. Plat. p. 416 : Παίδευσις παιδείας παράδοσις.] ‖ Traditio, ut Gellius vocat, h. e. Doctrina quæ ore traditur. [Hesych. : Π., ἄγραφος διδασκαλία. Παραδόσεων, διδασκαλιῶν. Ἡ παρὰ τῶν ἐμπείρων π. Polyb. 11, 8, 2.] Lat. Institutum quidam exp. : Erasm. in N. T. vertit Ritum traditum, Constitutionem. Marc. 7, [3] : Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ᾗ παρεδώκατε. Ad Gal. 1, [14] : Ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. 1 Cor. 11, [2] : Καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις, κατέ-

χειν. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι ap. Porphyr., Tradere: sicut διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, et διδαχὴν ποιεῖσθαι ap. Thuc., Docere. [Præscriptio. Plato Leg. 7, p. 803, A: Τούτων δὲ αὐτῶν διδασκαλία καὶ π. λεγέσθω τὸ μετὰ τοῦτο, τίνα τρόπον χρὴ καὶ οἷστισι καὶ πότε πράττειν ἕκαστα αὐτῶν. [|| II. ap. grammaticos Lectio per libros propagata, Lectio vulgata, Textus vulgatus. Schol. Hom. Il. Δ, 138 de lectione (ἀναγνώσει) Aristarchea in libros recepta: Ἐπείσθη ἡ π. Ἀριστάρχῳ. Ib. Λ, 129, Γ, 344, Υ, 357, Φ, 162, aliisque ll., quos Bekkerus indicavit in Indice p. 826, a. Ἡ Ἀριστοφάνους π. schol. Il. I, 73. Ἡ πλείων π. Π, 47: Δοκεῖ δέ μοι ἡ πλείων π. παροξύνειν (τὸ λισσέσθαι) οὐκ ἀπιθάνως. Etym. M. p. 417, 8: Τῆς παραδόσεως ἐχούσης τὸ ι δίκαιον ἡγημαι ... τῇ παραδόσει μόνῃ ἕπεσθαι. Ἀπὸ παραδόσεως Etym. Gud. p. 500, 33. Κατὰ παράδοσιν 499, 30. Apollon. De synt. p. 42, 19: Ἤδη μέντοι καί τινα τῶν κατὰ π. οὐ διεσταλμένην ἔχει τὴν προφοράν, τῶν μὲν διστασζόντων εἰ τὸ εἴρηκας Ἑλληνικὸν ἤπερ τὸ εἴρηκες διὰ τοῦ ε. Χρῆσις et παράδοσις quomodo differant exp. Etym. M. p. 815, 18: Διαφέρει χρῆσις παραδόσεως· χρῆσις μὲν γὰρ λέγεται ἡ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων μαρτυρία, π. δὲ ἡ τῶν γραμματικῶν· οἷον, τὰ μὲν Ὁμήρου καλεῖται χρῆσις, τὰ δὲ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ π. II. ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀποστολικὴ Etym. Gud. p. 545, 14.]

Παραδοτέος, α, ον, Tradendus. [Plato Leg. 4, p. 715, A: Ποτέροις τισὶν ἡ πόλις ἡμῖν ἐστὶ παραδοτέα· 7, p. 802, E: Τὸ πρὸς τὸ κόσμιον ... ἀποκλῖνον θηλυγενέστερον ὡς ὂν παραδοτέον ἔν τε τῷ νόμῳ καὶ λόγῳ· Alc. 1 p. 132, C: Σωμάτων καὶ χρημάτων ἐπιμέλειαν ἑτέροις παραδοτέον.] Prodendus. Thuc. [1, 86]: Παραδοτέα αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι, Atheniensibus prodendi non sunt. [Ad hunc l. spectat Phot. p. 438, 25. G. D. Adriani Sententt. p. 3, 13 ed. Bœcking.: Ἀναγνωστέα καὶ μνήμη π. Lucian. Catapl. c. 28: Παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ. Moschion. De mul. pass. p. 48, 3: Παραδοτέον ἐστὶ (τὸ νήπιον) τῇ τροφῷ. Hase.]

[Παραδότης, ὁ, Proditor. Andr. Cret. p. 33. Kall.]

[Παραδοτός, ἡ, όν, Qui tradi s. doceri potest. Plato Men. p. 93, B: Ἡ οὐ π. τοῦτο ἀνθρώπῳ. Diogen. L. 4, 12.]

Παραδοχή, ἡ, Acceptio, Receptio. Suid. v. Εἰσβολή [ubi nunc προσοχὴ legitur. || I. q. ἀποδοχή, Studium, Gratia, Benevolentia qua aliquis vel res aliqua a nobis excipitur; Probare, studiose excipere vel accipere. Ἡ αἵρεσις καὶ π. τῶν τοιούτων ὑπομνημάτων Polyb. 1, 1, 1. Παραδοχῆς ἀξιωθῆναι καὶ πίστεως 1, 5, 5. Εἰς τοῦτ' ἦλθε παραδοχῆς 6, 2, 14. Hinc correxi παραδοχῆς ἀξιωθήσεσθαι pro vulgato παροχῆς 8, 13, 2. Schweigh. || Quod acceptum ab aliis est, Mos, Potestas, Doctrina majorum. Eurip. Bacch. 201: Πατρίους παραδοχὰς ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος. Dionys. A. R. 4, 36: Τὴν ἐξουσίαν, ἣν ὑμεῖς ἐδώκατέ μοι πατέρων φυλάττοντες παραδοχάς, οὐχ ἅπασαν ἐβουλόμην ἔχειν. Doctrina, Hippodam. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 127: Ἃ τοιαύτα παραδοχὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀφροσύναν καὶ ἀδικίαν ἐντίκτει. G. D. Sext. Empir. p. 37, 26: Ἔθος δὲ ἡ συνήθεια πολλῶν ἀνθρώπων κοινὴ πράγματός τινος παραδοχή. Id. p. 375, 5: Ἀκίνδυνος γὰρ ἡ π. ταύτης· et 457, 41: Τὰ παραδοχῆς ἠξιωμένα, Quæ digna visa sunt ut admitterentur. Hase. De usu loquendi Apollon. De synt. p. 275, 10: Τῶν κατὰ φωνὴν μὲν δυναμένων συνεμπίπτειν, οὐ μὴν ἐν παραδοχῇ λόγου.]

[Παραδραθεῖν. V. Παραδαρθάνω.]

Παραδράω, unde παραδρώωσι ap. Hom., quod alibi dicit ὑποδρώωσι. Nam ut ὑποδρᾷν respondet τῷ Subministrare, sic παραδρᾷν τῷ Administrare. Hom. Od. O, [323]: Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, ubi tamen est potius παραδιακονοῦσι.

[Παραδριμύττω, Exacerbo. Theophyl. Sim. Hist. p. 33, B: Ὡς τὰ τοῦ λόγου περιεβόμβει τρανέστερον, παρεδριμύττετο τὸ πολέμιον· 98, B: Κυνοφθαλμιζόμενοι παρεδριμύττοντο· et alibi. Boiss.]

[Παραδρομάδην, In transcursu. Orph. Arg. 856: Π. ἀγοραάσθω οἷά περ ... Μινύαι πάθον.]

Παραδρομή, ἡ, Cursus quo alicui a latere currimus. Athen. 12, [p. 542, B] ex Callia [immo Posidonio], de Damophilo Siculo, belli servilis auctore: Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν. Ubi παραδρομὴν κολάκων καὶ παίδων στρατιωτικῶν vocat κόλακας καὶ παῖδας στρατιωτικοὺς αὐτῷ παρατρέχοντας, Qui ei ad latus currebant, eum stipabant et comitabantur: ut Lat. Comitatus etiam vocantur ipsi comites. || Παραδρομὴ significat etiam Transcursus, s. Cursus qui fit prætereundo. [Plut. V. Alex. c. 17: Ἡ τῆς Παμφυλίας π. πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἔκπληξιν.] Ac quod Plin. dicit In transcursu, id Græci ἐν παραδρομῇ et ἐκ παραδρομῆς. Aristot. Polit. 7, [17]: Νῦν μὲν οὖν τούτων ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, ὕστερον δ' ἐπιστήσαντα δεῖ διορίσαι μᾶλλον. [Polyb. 22, 17, 2: Οὐκ ἄξιός ἐστιν ἐκ π., ἀλλὰ μετ' ἐπιστάσεως τυχεῖν τῆς ἁρμοζούσης μνήμης.] Plut. Symp. 2, 2 [p. 631, C]: Ὥσπερ οἱ ἐν ὀλισθηρῷ τόπῳ κἂν θίγωσιν ἐκ παραδρομῆς μόνον, ἀνατρέπουσιν. [Pseudo-Plut. De puer. educ. p. 7, C: Ἐκ π. μαθεῖν. Achill. Tat. 6, 6: Ἰδὼν τὸ κάλλος ἐκ π.] Præterea ut tempus dicitur παρατρέχειν pro Prætercurrere, i. e. Præterire et Elabi, ita et παραδρομή, in Pand.: Μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομήν, Post elapsum decennium, Postquam decennium præteriit.

Παράδρομος, ὁ, Qui potest παρατρέχεσθαι. Pollux 5, c. 4 [§ 35]: Ἱστάσθω δὲ τὰ δίκτυα ἐν πᾶσι τόποις, διαστήματα λιπὼν πρὸς τὰς διαδρομάς· ὃ καλεῖται παράδρομα. [E Xenoph. Cyn. 6, 10. || Cursor a latere. Clem. Alex. p. 270: Εἰς γλώττης ἐπικαλούμενοι πορνείας παράδρομον. Angl. Et ead. fere signif. Stadiasm. in Geogr. min. ed. Gail. vol. 2, p. 448, 12: Π. ὄρει θῖνα λευκήν, Littus prætentum. Achill. Tat. Leuc. 3, 2: Τὸ π. καὶ χθαμαλὸν τοῦ κύματος, Præterlabens. Hase.] || Παράδρομος exp. etiam Ambulatio. Pro quo forte scrib. Παραδρομίς. Nam Bud. Pand. ex Vitruvio [5, 11; 6, 10] tradit παραδρομίδας vocari Hypæthras ambulationes. Pro quo tamen παραδρομίδας, quidam Vitruvii codd. habent περιδρομίδας, ut infra docebo. [Conf. Salm. ad Tertull. De pallio p. 230. Hase.]

[Παραδρύπτω, A latere lacero. Liban. vol. 4, p. 154, 5: Μικροῦ μὲν τὰ λαιὰ παρεδρύφθην τοῦ σώματος.]

[Παραδυναστεία. Παραδυνάστευσις. V. Παραδυναστεύω.]

Παραδυναστεύω, Simul regno; ut Bud. interpr. ap. Synes.: Ὁ Ναρσῆ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, Qui simul et post eum regnavit. Παραδυναστεύοντες, Proceres, quasi imperii participes, Bud. p. 651, ex Thuc. [2, 97. Dio Cass. 53, 19: Τῶν ἀεὶ κρατούντων τῶν τε παραδυναστευόντων· et alibi ap. eund. Thom. M. p. 253: Π. τὸ τοῖς δυνάσταις παρεδρεύειν. « Παραδυναστεύοντες, Viri potentes qui in principum aulis primas tenent, Rerum ministri. Eunap. Exc. (p. 49, 11 Nieb.): Οἱ παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον. Basil. Epist. 57, Philostorg. H. E. 3, 12, Synes. Epist. 111, aliique plurimi. » Ducang. Substantivis hinc ductis utitur Nicet. Chon. Παραδυναστεία, ἡ, p. 150, A; 162, A; 203, A. Παραδυνάστευσις, εως, ἡ, p. 7, C.]

[Παραδύνω. V. Παραδύω.]

Παράδυσις, εως, ἡ, Irreptio, Obreptio. [Pseudo-Demosth. p. 219, 7: Ὅτι γε τοῦτο π. ἦν κατὰ μικρὸν καὶ ἐθισμὸς τοῦ ἀνέχεσθαι ἡμᾶς τοὺς τοιούτους εἴσπλους, κἀκεῖθεν δῆλον. Plurali utitur Joseph. B. J. 3, B. J. 3, 7, 9 extr.]

Παραδύω [Quam huic formæ significationem tribuit HSt., propria est aoristi παρέδυν, cujus conjunct. παραδύω est in l. Athenæi infra citando, infinitivi παραδῦναι forma epica ap. Hom. Il. Ψ, 416: Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι,] et Παραδύομαι, ap. Platon. et Demosth., i. q. παρεισδύομαι, Irrepo, Obrepo, Introeo me insinuando, Bud. p. 159. [Aristoph. Eccl. 55: Καὶ πάνυ ταλαιπώρως ... ὄρθρια παρέδυν. Plato Rep. 4, p. 421, E: Εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. Demosth. p. 608, 3: Ἐπὶ τὴν εἴσπραξιν παρέδυ.] Sed affert tantum exempla passivi [medii. Plato Rep. 4, p. 424, D: Ἡ παρανομία ... ῥᾳδίως λανθάνει παραδυομένη. Demosth. p. 252, 2: Ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον παρεδύετο. Restituendum ex codd. Josepho B. J. 1, 24, 1: Πλείους τῶν φίλων παρεδύοντο (παρεδύνοντο vulgo) κατάσκοποι]: ergo hoc act. ex Athenæo addo p. 257 [13, p. 607, C]: Ἐὰν ὅταν παραδύῃς [codex παραδυνῇ] τὸ οἰνάριον.

[Παράδω, Intercino. Gl. Forma poetica Παραείδω, quod v.]

Παραδωσείω, q. d. Traditurio, i. e. Tradere cupio, s. Dedere cupio. Thuc. 4, [28]: Γνοὺς δὲ τῷ ὄντι παραδωσείοντα, ἀνεχώρει.

Παραείδω, ut παραείδω σοί, Cano apud te. Hom. Od. X, [348]: Ἔοικα δέ τοι παραείδειν Ὥστε θεῷ. Sed et dividi etiam possit fortasse et scribi πάρ' ἀείδειν.

[Παραείρω, Ad latus suspendo. HSt. s. v. Ἀερέθομαι:] Ab hoc ἀερέθομαι fit Παραερέθομαι, aut Παρηερέθομαι ab ἠερέθομαι, ut Hom. Il. Π, [341]: Παρηέρθη δὲ κάρη, i. e. παρεκρεμάσθη, inquit Eust. [Per παρηνέχθη exp. Apollon. Lex. H. et Hesych. Eodem referendam esse Hesychii gl. Παρέθραι, παρηωρεῖτο, conjecit Albert., cujus probabilior conjectura est quam Valckenarii ad Theocr. Adon. p. 242. Sine iota subscripto scribendum esse recte præcipit Etym. M. p. 437, 24. || Perverto. Archiloch. ap. Hephæst. p. 129: Τίς σὰς παρήειρεν φρένας; Oppian. Hal. 4, 19: Ὅσσε τε κολλῆναι παρά τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι μαινομένην.]

[Παραέξω, Insuper augeo. Forma med. Παραέξομαι, Insuper cresco. Nicand. Th. 61: Πολλὴ γὰρ λιβάσιν παραέξεται (ἡ καλάμινθος).]

Παραζάω, Vivo secus quam decet. Anaxandrides ap. Athen. 14, [p. 642, B]: sed versus, in quo hoc verbum legitur, mendosus est. [Οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ (scrib. Χρηστί, κοὐκ cum Dobræo) ἔζων τότε. « H. e. sic antea non vivebam, sed advivebam. Nam παραζῆν est, vitam non suam, sed alienam agere, quæ veluti appendix sit vitæ hominis alterius. Diserte rem declarat Plut. Mor. p. 672, D, reprehendens opinionem eorum qui putant οὐδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν οὐδὲ χαρτὸν οὐδὲ αἱρετὸν ὅλως, ἀλλ' ἀτεχνῶς τῷ σώματι παραζῶσαν ... τοῖς ἐκείνου συνεπιμειδιᾶν πάθεσι καὶ πάλιν αὖ συνεπισκυθρωπάζειν. Pseudo-Plut. De educ. puer. p. 13, A: Ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει, Oportet vivere, non alienæ interesse vitæ, ut Seneca dixit Epist. 123 in plane simili argumento admonitionis adulatoriæ. » Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 144.] In quodam Philemonis versu [ap. Stob. Flor. 95, 6] memini me παραζῆν legere, dictum de eo, qui non rectam vitæ viam tenet et innoxiam. [Lectio a Gesnero interpolata. Libri Ὅστις πένης ὢν ζῆν παρ' ὃ ζῆν βούλεται· unde recte Bentlejus Πᾶς τις πένης ὢν ζῇ παρ' ὃ ζῆν βούλεται.] At in VV. LL. παραζῆν est Victitare.

Παραζευγνύω, vel Παραζεύγνυμι, q. d. Juxta jungo; Budæo Adjungo, Conjungo [Eurip. Ion. 22: Φρουρὼ παραζεύξασα φύλακε σώματος. Dionys. A. R. 4, 62: Δημοσίους αὐτοῖς δύο θεράποντας παραζεύξας. Demosth. p. 1460 extr.: Οἱ συνεχῶς οὐδὲ παραζευγνύμενοι σφίσιν], in Plut. [Mor. p. 238, B]: Ὁ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν. [Ib. p. 789, E: Τὴν ἐν Λακεδαίμονι παραζευχθεῖσαν ἀριστοκρατίαν τοῖς βασιλεῦσιν ὁ Πύθιος πρεσβυγενέας ... ὠνόμασεν. Aristid. vol. 1, p. 114: Αἰὼν οἴκοθεν παραζευγνῦσα. Judith 10, 18: Παρέζευξαν αὐτῇ, Comites dederunt ei.] Idem affert hæc adespota [ex Diog. L. 5, 65]: Λύκων ἔφασκε δεῖν παραζεῦχθαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν. [De conjugio Eurip. apud Stob. Flor. 67, 8: Γυνὴ παραζευχθεῖσα (ἀνδρὶ οἰκοφθόρῳ)· et 72, 12: Εἰ παραζεύξαιτό τις χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον.]

[Παράζευξις, εως, ἡ, Adjunctio. Plut. Mor. p. 1110, A: Ἑτέρων (ἀτόμων) συμμίξεις καὶ παραζεύξεις. Schneid. Pseudochrys. t. 9, p. 925, D ed. Par. alt.: Τῆς τῶν δογμάτων π. Hase.]

[Παραζέω, Iterum fervefacio, Int. Galen. vol. 14, p. 464, 15: Παραζέων τὸ ὄξος. Hase.]

Παραζηλόω, Æmulatione afficio et excito, Ad æmulationem provoco, Zelo afficio, Bud. Invidentia quadam et zelotypia extimulo, ut in rivalitate fit, apposito æmulo et rivali, ut VV. LL. exp. [Deuteron. 32, 2: Παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ θεῷ, παρώξυνάν με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν, Ad zelum me provocarunt illo qui non est deus. Ad quem l. spectant Cyrilli et Zonaræ Lex. p. 1517 explicationes ἐρεθίζειν καὶ παραθήγειν καὶ κινεῖν εἰς ζηλοτυπίαν.] 3 Reg. 14, [22] de Hieroboam: Καὶ παρεζήλωσε (Κύριον) ἐν πᾶσιν οἷς παρεζήλωσαν [ἐποίησαν] οἱ πατέρες αὐτῶν. Ad Rom. bis legitur [11, 11 et 14]. Εἴπως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν, Judæos cognatam mihi gentem ad Christianismum adducam. [Photius et] Suidas exp. παροξύνω, ζηλοτυπῶ, παροτρύνω. Bud. Idem pro παρακνίζω poni ab Œcum. Ad Rom. p. 335 annotat. [Suidas: Παραζήλου, παρερεθίζου, παροξύνου εἰς μίμησιν τῶν κακίᾳ συζώντων. Δαβὶδ (Ps. 36, 1)· Μὴ π. ἐν τῷ κατευοδουμένῳ· ubi Theodoret.: Τὸ δὲ μὴ π. ὁ μὲν Σύμμαχος, μὴ φιλονείκει· ὁ δὲ Θεοδοτίων, μὴ παρεραθίζου ἡρμήνευσεν· ἀντὶ τοῦ μὴ παροξύνου εἰς μίμησιν τῶν παρανομίᾳ συζώντων. Hesych.: Μὴ π., μὴ ὁμοιοπαθῇς, quod rectius ὁμοιωθῇς scriptum ap. Cyrill. et in Gl. Ps. || Æmulor, Imitor. Suidas: Ἀστυάνασσα ... ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη.]

[Παραζήλωσις, εως, ἡ, Æmulatio. Symm. Ezech. 8, 3: Ἐκτύπωμα παραζηλώσεως. Maximus Conf. vol. 1, p. 9. G. D. Philo vol. 2, p. 422, 35: Τοῦ χειροήθους ἅμα καὶ φιλοδεσπότου τῇ π. Œcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 410, 17. Id. ib. p. 425, 2: Τῇ τῶν συνοίκων π. Epiphan. t. 1, p. 70, C. Jo. Chrys. t. 1, p. 693, D ed. Par. alt.: Τὴν ἐκ παραζηλώσεως γενησομένην αὐτοῖς διόρθωσιν. Hase.]

[Παραζητέω, Quæro, Indago. Marc. Anton. 12, 5: Τοῦτο παραζητεῖν δικαιολογῇ πρὸς τὸν θεόν. Angl. Marc. Erem. Opp. p. 875, A, C; 893, C; 898, B. Macar. Hom. p. 450, 10. Hase.]

[Παραζήτησις, ἡ, Amplior inquisitio. Marc. Erem. Opp. p. 873, A: Καὶ τῷ παραζητοῦντι, παραζήτησιν. Hase.]

[Παράζυξ, υγος, ὁ, ἡ.] Παράζυγες ap Aristot. Polit. 2, [3, 6] exp. Adjunctitii, Qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles et proletarii, ac velut Supernumerariii. Redditur et Adjectitii.

[Παραζωγραφέω, Juxta pingo. Appian. Mithr. c. 117: Αἱ παρθένοι αἱ συναποθανεῖν αὐτῷ ἑλόμεναι παρεζωγράφηντο. Tzetz. Hist. 12, 561: Τρίχας παραζωγράφησον ταῖς κάτω βλεφαρίσι. Eustath. Opusc. p. 84, 20: Κόλακος ῥυπαρῶς παραζωγραφοῦντος οὐ μόνον τὸν ἔξω ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐντός.]

Παραζώνη, ἡ, pro Balteo, VV. LL. ex 2 Reg. 18, [11].

Παραζωνίδιον, τό, quod idem esse cum παραζώνιον videtur, Athen. 4, [p. 176, B] ex Posidonio de bello Apameorum contra Larissæos: Παραζωνίδια καὶ λογχάρια ἀνειληφότες ἰῷ καὶ ῥύπῳ κεχρωσμένα, Gladiolos lateri accinctos et lanceolas ærugine ac sordibus obsitas.

Παραζώνιον, τό, Cingulum cum ense, in Vita Trajani, Bud. In VV. LL. Ensis, quo præcingimur. Alii dicunt Gladii genus esse, quod ad zonam accingebatur. Deque eo Martialem 14 intellexisse, Arma tribunitium cingere digna latus. [Pugio, Cinctorium. Παραζώνιος μάχαιρα, Sica, Gl. Hesychio s. v. Ξίφος et Timæo Lex. Plat. s. v. Ἀκινάκης p. 18 restituit Struvius. Ex Martyrio S. Euphemiæ citat Ducang. G. D. De parazoniis quæ in protypis conspiciuntur, Le Bas *Monum. de Morée* p. 116, 142, 143, 184, 189. Parazonii hodie conservati imago ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 2, tab. 93, 1. Hase.]

Παραζώννυμι, s. Παραζωννύω, Accingo. Plato Rep. 8, [p. 553, C]: Καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα. [Dio Chrys. p. 439, A: Παρέζωστο μάχαιραν μεγάλην. Lucian. Anach. c. 6: Παραζωσάμεθα (var. lect. διεζωσάμεθα) τὸν ἀκινάκην. Ξίφος παραζώννυσθαι vel παρεζῶσθαι Dionys. A. R. 2, 70, Dio Cass. 45, 29; 48, 10, al. Cum dat. 42, 27: Τῷ ξίφει, ᾧ παρέζωστο· ubi Sturzius recte ὃ correxit. Improprie Theophr. De sign. 4, 2, p. 798: Ὅταν τὰ νέφη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὰ (τὰ ὄρη) παραζωννύῃ, Cingat, Circumdet.]

Παραζωστρίς, ίδος, ἡ, Parvus gladius, Pugio, μικρὰ μάχαιρα, Hesych.

Παραθαλάσσιος [s. Παραθαλάττιος, ία, ιον et ὁ, ἡ], Παραθαλασσίδιος, Maritimus. Et τὸ παραθαλάσσιον substantive interdum Maritima ora. Thucyd. 6, [62] παραθαλασσίδιον eadem signif. dicit. [Herodot. 7, 109: Τὰς πόλις τὰς παραθαλασσίας· 8, 23: Τὰς παραθαλασσίας κώμας· 5, 25: Παραθαλάσσιοι ἄνδρες, Maris accolæ. Τὰ παραθαλάσσια 4, 191 (?). Πόλεων παραθαλαττίων Polyb. 1, 20, 6; 23, 11, 4. Schweigh. Harpocr. sub v. Ἀλίπεδον· Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι τὸ π. πεδίον οὕτω λέγεται. Scymn. Orbis descr. v. 304: Ἑλληνικὰς γοῦν παραθαλαττίους ἔχει Πόλεις· ad quem l. v. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 268. Hase. Xenoph. Hell. 1, 1, 24: Τῆς παραθαλαττίας γῆς· et omisso subst. 4, 8, 7:

Ἄλλοσε ἀποβαίνων τῆς παραθαλαττίας. Diodor. 3, 55 : Τὴν παραθαλάττιον (var. lect. ἐπιθαλάττιον) χώραν. Dio Cass. 48, 49 : Τῇ παραθαλασσίῳ Ἰταλίᾳ. Terminat. feminina ib. 48 : Τῆς ἠπείρου τῆς παραθαλασσίας· et alibi. Τὰ παραθαλάσσια, Ora maritima, 41, 44. || Παραθαλασσίδιος. Πλὴν π. τινῶν Dio Cass. 54, 9. Ib. 24 libri aliquot αἱ Ἄλπεις αἱ παραθαλασσίδιοι. Χωρίον π. legebatur 38, 28, ubi nunc παραθαλάσσιον ex aliis libris.]

[Παραθάλλω. V. Παραθάλπω.]

Παραθάλπω, pro simplici θάλπω, [Calefacio, Foveo. Schol. Pind. Isthm. 5, 15, duæ res ποιμαίνουσι καὶ παραθάλπουσι τὸν ἀνέλπιστον τῆς ζωῆς ἄωτον.] Et pass. Παραθαλπόμενος, παραθερμαινόμενος, Hesych. [Eur. Med. 143 : Παραθαλπομένα φρένα μύθοις. Sequitur ap. Hesych. παρακμάζων, παραμυθούμενος, quorum verborum alterum ad glossam παραθαλπόμενος referendum esse animadvertit Albert., collata ejusdem grammatici gl., qua θάλπω per θερμαίνω et παραμυθοῦμαι explicatur. Restat igitur παρακμάζων, quod ad glossam referendum videtur ab librario omissam παραθάλλων, quocum verbo comparandum ἀποθάλλω. G. Dind.]

Παραθαῤῥύνω [libris plerumque inter hanc scripturam et παραθαρσύνω fluctuantibus], Fiduciam addo, etc., ut in Θαῤῥύνω dictum fuit. [Plato Rep. 5, p. 450, D : Ἢ που βουλόμενός με παραθαῤῥύνειν λέγεις; Critia p. 108, C : Παραμυθουμένῳ καὶ παραθαῤῥύνοντι. Xenoph. Anab. 3, 1, 39 : Τοὺς στρατιώτας π. Cyrop. 7, 1, 18 : Τῷ προσώπῳ π. Hell. 6, 4, 7 : Παραθαῤῥυνέ τι αὐτοὺς ὁ χρησμός.] Plut. Socr. Dem. [p. 595, D] : Δεξιούμενος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθαῤῥύνων. [Et alibi sæpe ap. Plut.] Et cum infin. ap. Eund. Fabio [c. 14] : Παραθαῤῥύνων ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans et erigens eorum animos ad cohibendum etc. Vel Alacres reddens. [Theoph. Sim. Hist. p. 96, 9 ed. Bonn. : Παραθαῤῥύνει τοὺς τραυματίας. Joseph. A. J. 15, 11, 2 : Παραθάῤῥυνεν ὁ βασιλεύς· et ib. 15, 5, 2 : Προδιακινήσας δὲ καὶ παραθαῤῥύνας. Jo. Anagn. De exc. Thess. c. 13 : Π. τοίνυν ἐκεῖνος πάντας. Hase.] *coll. 94, 133, v.*

Παραθαρσύνω itidem pro Fiduciam addo, Confirmo. Thucyd. [4, 115], Herodian. [3, 12, 10. Recte hæc forma habet apud Thucydidem, aliena vero est a dialecto vulgari qua utitur Herodianus. Nec ferendum Παραθαρσύνοντες τὰ πλήθη ap. Diodor. 14, 115, ubi παραθαῤῥύνοντες restituit L. Dindorfius, codex unus παραθρασύνοντες præbet, quam formam librarii intulerunt 13, 98 : Παραθρασύνας τὰ πλήθη τοῖς οἰκείοις λόγοις. Quæ forma relinquenda Procopio Anecd. p. 39, B : Πολλὰ παρηγορεῖν τε καὶ παραθρασύνειν τὴν ἄνθρωπον.]

Παραθεάομαι, Altrinsecus spectando confero. Plato Epist. [2, p. 313, C] : Αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, Ea comparans cum iis, quæ ab aliis traduntur. [Philo vol. 2, p. 585, 44 : Τοὺς ἐν κύκλῳ παρεθεᾶτο. Hase. Theophr. Proœm. Charact. : Παρατεθεαμένος τούς τε ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς φαύλους, Simul considerans et inter se conferens. Schweigh.]

[Παραθέλγω, Demulceo. Æsch. Ag. 71 : Ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.]

Παράθεμα, τό, Id ipsum quod apponitur [Eustath. Opusc. p. 312, 30 : Ὡς εἶναι τὸ π. πάνθ' ὁμοῦ χρήματα, χύτραν, πινακίσκον, ἄρτον, προσόψημα], adjicitur; ἐπίθεμα, Hesych. [Idem ἐπηχανίδες inter alia exp. per παραθέματα. Depositorium, Repositorium, Pluteum, Pluteus; Παράθεμα ἐγγώνιον τρικλίνου, Pluteum, Gl.]

[Παραθεμίδας, ὁ, Parathemidas, Lacedæmonius. Pausan. 9, 13, 5.]

[Παραθεμιστεύω, Legem violando lædo. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 984 : Ψυχαὶ ... ἐπὶ μικρῷ τινι παραθεμιστεύσασαι τὸν ἔνθεον γνώμονα.]

Παραθερίζω, Demeto, Amputo. [Schol. Apoll. Rh. 2, 603 : Παρέθρισαν, ἀντὶ τοῦ παρεθέρισαν κατὰ συγκοπήν.] *Obl. 1, 159.*

Παραθερμαίνω, Calefacio, Bud. ex Athen. 5, [p. 185, E] : Οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. [Hesych. : Παραθαλπόμενος, παραθερμαινόμενος. Improprie etiam LXX Deut. 19, 6 : Παρατεθέρμανται τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.]

Παράθερμος, ὁ, ἡ, Qui, ubi non opus est, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel, ut Bud. exp. [ex Suida], παρὰ τὸ προσῆκον ἐργαζόμενος, adducens

hunc sine auctoris nomine l. [Diodori Exc. p. 556] : Ὧν δὲ φύσει π. καὶ παρακεκινηκώς, πολλὰ ὤφθαι μανίᾳ προσεμφερῆ. [Hierocles Stob. Flor. 39, 36 : Τῆς παραθέρμου ταύτης καινουργίας. Plut. Comp. Pelop. c. Marc. c. 3 : Πελοπίδαν ἅμα τῷ τῆς μάχης καιρῷ παράθερμον ὄντα. « Simplic. ad Epict. cap. 30, p. 202 6 : Εὐκίνητα καὶ π. » Hemst.]

[Παραθεσία, pro quo poet. Παρθεσία, quod v.]

Παράθεσις, εως, ἡ, Appositio. [Adjectio, Admotio. Dio Chr. vol. 2, p. 3 : Ὀστέων συνθέσεις καὶ παραθέσεις. Diog. L. 7, 151, ex Chrysippo : Τὰς κράσεις διόλου γίνεσθαι ... καὶ μὴ κατὰ περιγραφὴν καὶ παράθεσιν. Antipater ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 17 : Αἱ μὲν ἄλλαι φιλίαι ... ἐοίκασι ταῖς τῶν ὀσπρίων ... κατὰ τὰς παραθέσεις μίξεσιν, αἱ δ' ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ταῖς δι' ὅλων κράσεσιν. Synes. p. 100, B : Ἡ δαίμονος φύσις ἐμπαθὴς οὖσα ... πλάσασα ψυχῇ τὸ ἐν αὐτῇ πάθος κινεῖ καὶ προάγει τὴν δύναμιν εἰς ἐνέργειαν· παραθέσει γὰρ ἕκαστον δρᾷ.] Nec non Id ipsum quod apponitur, τὸ παρατιθέμενον, Dapes et epulæ quæ apponuntur convivis. Polyb. [31, 4, 5] ap. Athen. 5, [p. 195, E] : Καὶ τοὺς διακόνους δὲ τοὺς τὰς παραθέσεις φέροντας αὐτὸς εἰσῆγεν. [Athen. 14, p. 664, C : Τρίτης (post ἄριστον et δεῖπνον) μνησθεὶς παραθέσεως. || Appositio, i. e. Commemoratio. Polyb. 3, 36, 3 : Μεγάλα συμβάλλεσθαι πέφυκε πρὸς ἀνάμνησιν ἡ τῶν ὀνομάτων παράθεσις. Diog. L. 7, 180 : Πλείστῃ τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος (Chrysippus). Ammon. p. 69 ed. Valck. : Διαστέλλει τοῦτο (θαυμάζειν et θεάσασθαι) ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης ... καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται. Apollon. De synt. p. 203, 4 : Περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσει χρῆσθαι· 310, 24 : Πλείστην ἐστὶν εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσιν ποιήσασθαι· 181, 31 : Τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ ταύτης πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν. ||« Aristides II. λογ. πολ. p. 651, περιβολὴν λόγου, h. e. Amplam et circumductam orationem etiam fieri docet ἐκ παραθέσεως, i. e. ἀπὸ τοῦ ἐκ παραθέσεως ἐξάγειν τὰ νοήματα, quum non simpliciter dicis aliquid factum esse, sed ita sub oculos ponis res gestas, quasi te audiente vel vidente gerantur aut gestæ sint. Alio in l. II. ἀφελ. p. 664 ait, Κάλλη ἐν λέξει, ἡ παράθεσις λέξεων ποιεῖ, οἷον ἱπποφορβός, ἵππων· συοφορβός, συῶν. » Ernest. Lex. rhet. || Appositio ap. grammaticos de vocabulis dicitur juxta se positis, non secundum compositionis (συνθέσεως) leges connexis : v. Etym. M. p. 649, 14 sqq., ubi disceptatur utrum παλιμπλαγχθέντας scribendum sit ἐν συνθέσει, an πάλιν πλαγχθέντας ἐν παραθέσει. Ib. 81, 18 : Χρὴ γινώσκειν ὅτι διὰ τοῦ μ γράφει Ἀρίσταρχος, κἂν παράθεσις ᾖ, τὸ ἂμ φόνον· 190, 33 : Βάσκ' ἴθι τινὲς ὡς ἄπιθι, καὶ οὐκ ἐν παραθέσει· 215, 25 : Τὸ ὀνομάκλυτος (συντεθὲν προπαροξύνεται), τὸ δὲ δουρικλυτὸς (ὀξύνεται) ἐν παραθέσει. Schol. Hom. Od. P, 231, ubi a quibusdam ἀμφικαρῇ scriptum erat : Ἄμεινον δὲ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν ἀμφὶ κάρῃ. Apollon. De pronom. p. 363, A : Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη ἔμ' αὔτῳ (non ἐμαύτῳ ἐν συνθέσει)· 359, A : Οὔτε τὰ σύνθετα τὴν αὐτὴν κλίσιν ἀναδέχεται τοῖς κατὰ παράθεσιν, ἐπεὶ ἰδοὺ τὸ λεοντοφόνος ἐκ γενικῆς συνεστὼς εἰς αἰτιατικὴν ἀναλύεται. Idem De synt. p. 179, 16, et alibi non raro. Numero plurali p. 200, 27 : Ὅτι ἐκ παραθέσεων δύο ἓν γίνεται παράγωγον διὰ πλειόνων ἐδείξαμεν τὸ αὐτὸ ταυτότης. Κατὰ μόνας et κατὰ παράθεσιν opposita ap. Eustath. p. 211, 19, ubi de adject. δριμὺς agit, quod modo simpliciter modo addito ἐλαία dicatur. || « Positio in vicinia, Vicinitas. Polyb. 24, 5 : Δοκεῖν ἐν ἀσφαλεῖ στρατοπεδεύειν διὰ τὴν π. τῆς πόλεως· 2, 17, 3 : Οἷς ἐπιμιγνύμενοι κατὰ τὴν π. Κελτοί. Ἡ ἁπάντων πρὸς ἄλληλα συμπλοκὴ καὶ π., Connexio et conjunctio, positio alterius juxta alterum, 1, 4, 11. Περὶ τούτων ἐναλλὰξ καὶ κατὰ π. τοῖς Ἰβηρικοῖς ποιεῖσθαι τὴν ἐξήγησιν, Hæc alternatim et conjunctim cum rebus Hispanicis commemorare, juxta se invicem ponendo res hasce et Hispanienses, 4, 28, 2. Ὅταν ἐκ π. τὸν ὑπὲρ ἐκείνων ποιησώμεθα λόγον, 39, 2, 15. Rursus junguntur ἐναλλὰξ et ἐκ π. 1, 86, 7. » Schweigh. De vocalibus juxta se positis Dionys. H. De adm. vi Dem. § 38, p. 1069, 7 : Αἱ τῶν φωνηέντων γραμμάτων παραθέσεις, ὅταν ἥ τε προηγουμένη λέξις εἰς ἓν τούτων λήγῃ καὶ ἡ συνάπτουσα ταύτῃ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τούτων τινὸς λαμβάνῃ. Id. De comp. vv. p. 107, 7. Φωνηέντων παραλλήλους θέσεις dixit De Isocr. jud. § 2,

p. 538, 15.] || Compositio, i. e. Comparatio, Contentio, Collatio, ἡ παρ' ἄλληλα θέσις, s. παραθεώρησις, quum aliquid juxta aliud ponitur, et cum eo confertur. [Per σύγκρισις exp. Suidas, allatis exemplis Polybii.] Polyb. [29, 9, 15 : Ἅτε τῆς παραθέσεως ὁλοσχερῆ τὴν διαφορὰν ἐχούσης· 16, 29, 5 : Ἐκ π. καὶ συγκρίσεως·] 3, [62, 11] : Ἐκ παραθέσεως γὰρ θεωρουμένης τῆς τῶν ἀγομένων καὶ ζώντων ταλαιπωρίας. [35, 4, 14 : Ἐντρεπόμενοι τὸν ἐκ π. ἔλεγχον. Hinc et Ex contrario, Ex diverso, interdum verti potest formula ἐκ π., velut 4, 30, 6; 7, 12, 3; 16, 22, 1. Schweigh.] || Depositio s. Repositio : qua sc. aliquid in penu deponitur, s. reponitur et reconditur, i. q. ἀπόθεσις. Polyb. eod. l. [17, 11] : Αὐτός τε πολλὰ τῶν χρημάτων κατειργάσατο διὰ τῆς τῶν χορηγιῶν παραθέσεως· et [69, 2] : Γενόμενος δὲ κύριος τῆς τε φρουρᾶς καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως. Quo sensu verbum παρατίθεσθαι etiam usurpavit Idem [17, 10] : Κύριος δὲ γενόμενος χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων, τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, τὰ δὲ σώματα διένειμε. Ibi enim παρέθετο est Reposuit, Recondidit. [Αἱ εἰς τὰ στρατόπεδα παραθέσεις, Apparatus in usum exercituum, Horrea militaria, 2, 15, 3; 3, 102, 10. Θέλοντες ἐκλαπανῆσθαι τὰς παραθέσεις τῶν Ῥοδίων καὶ τοὺς θησαυρούς, 26, 7, 7. Sic in re medica ἡ τῶν ὑγρῶν π., Depositio, Collectio aquæ intercutis in homine hydropico, 13, 2, 6. Schweigh. Diodor. 3, 73 : Τὴν χρῆσιν καὶ τὴν π. τοῦ τε οἴνου καὶ τῶν ἀκροδρύων καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Ib. 56 : Τὰς τῶν ἡμέρων καρπῶν χρείας καὶ παραθέσεις. || « Suggestio. Αἱ τῶν φίλων παραθέσεις Polyb. 9, 22, 10, et in sing. 9, 26, 1 : Τὴν Ἀννίβου φύσιν οὐ μόνον ἡ τῶν φίλων π., ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ τῶν πραγμάτων περίστασις ἐβιάζετο· et 10. Quas alibi ὑποθέσεις et ὑποβολὰς dicit. » Schweigh. || Παραθέσεις, Commendationes, Orationes quæ populum domino commendant. Zonar. In Can. 117 Concilii Carthagin., precum differentiam referens : Αἱ μὲν παρὰ τῶν ἱερέων λεγόμεναι ἐν ταῖς πρὸς θεὸν ὑμνῳδίαις διάφοροί εἰσιν· αἱ μὲν γὰρ προλέγονται, ἃς καὶ προοίμια εἶπον, αἱ δὲ ἐπιλέγονται μετὰ τὴν ὑμνῳδίαν, ἃς ὑποθέσεις ἐκάλεσαν ὡς ὑποτιθεμένας τοῖς ὕμνοις, καὶ μετ' αὐτοὺς λεγομένας, τὰς δὲ παραθέσεις ὠνόμασαν, ὡς παρατιθεμένας τὸν λαὸν κυρίῳ. Παραθέσεων formulam describit Nicolaus Cabasilas. Hæc et alia attulit Ducang. Vita Euthym. in Anal. Benedict. p. 37 : Ὑπεχώρησαι χωρὶς τῆς τοῦ ἁγίου παραθέσεως, Sine sancti Patris benedictione. Ib. p. 42 : Π. χωρὶς ἀπῆλθεν εἰς Ἀντιόχειαν. Euseb. H. E. 5, 4 : Τὸν ἀδελφὸν ... παρακαλοῦμεν ἔχειν σε αὐτὸν ἐν παραθέσει, ζηλωτὴν ὄντα τῆς διαθήκης Χριστοῦ, Commendatum te habere.] || Apud Plut. est species ἀγωνίσματος, Symp. 2, 4 [p. 638, F] de palæstrico certamine : Μόνους δὲ τοὺς παλαιστὰς ὁρῶμεν ἀλλήλους ἀγκαλιζομένους καὶ περιλαμβάνοντας· καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀγωνισμάτων, ἐμβολαί, παρεμβολαί, συστάσεις, παραθέσεις, συνάγουσιν αὐτοὺς καὶ ἀναμιγνύουσιν ἀλλήλοις.

[Παραθετέον, Apponendum. Geopon. 14, 6, 3 : Π. ἑκάστῳ σκεῦος σανίδας· 14, 19, 1 : Ὑδρόμελι ἢ οἶνον π. 19, 1, 9, al. Dionys. H. Art. rhet. c. 5 : Ἤδη π. καὶ μνηστείων καὶ ἐνδόξων γάμων. Porphyr. De abst. 1, 13 init. « Orig. C. Cels. p. 42; Clem. Al. p. 260. » Kall. Galen. vol. 19, p. 216, 12 : Τοῖς σώμασι π. τροφήν. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 192, 10 ed. Gaisford. : Ταῦτα μόνα τῇ τῆς ἀληθείας π. διδασκαλίᾳ. Hase. || Παραθετέος, α, ον, Apponendus. Restituendum Clem. Al. p. 278 : Ἃ ἁρμόδια πρὸς παιδαγωγίαν, ταῦτα ἡμῖν νῦν παραθετέα μόνα. Legitur παραθετά. Wakef.]

[Παραθέτης, ὁ, Structor, Infertor, Gl.]

[Παραθετικός, ή, όν, Commendatitius. Vox dubia. Schneid.]

Παραθέω, Accurro, et q. d. Juxta curro, Assequor, h. e. Cominus sequor, Non longe relinquor. Gregor. de pullo equam sectante, quasi προσκαίρω, παρασκαίρω, Bud. [Per παρατρέχειν exp. Hesych., Phot. et Suidas. Plato Lach. p. 183, E : Τέως ... παρέθει ἐν τῇ νηὶ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος, Currendo sequebatur, Comitabatur. Xenoph. Hell. 7, 1, 21 : Ἱππεῖς ἄλλος ἄλλῃ παραθέοντες ἠκόντιζον προσελαύνοντες· Cyneg. 6, 16 : Ἐπειδὰν περὶ τὸν λαγὼ ὦσιν (αἱ κύνες), δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ ... φιλονείκως παραθέουσαι, συντρέχουσαι φιλοπόνως. Ib. 19, de venatore : Πυνθάνεσθαι παραθέοντα.] Herodian. 8, [1, 5] : Ἑκατέρωθεν δὲ παρέθεον

αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι, καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταί, Ab utroque latere eorum, qui in medio erant, discurrebant cataphractorum equitum alæ. [|| Prætercurro. Xenoph. Hell. 4, 2, 22 : Παραθέοντας παίοντες· Cyrop. 4, 3, 16 : Θηρίον παραθέον. || Cum dativo. Polyæn. 1, 47 : Ναῦν ... τῇ θεούσῃ παραθέουσαν, Juxta currentem. Plut. V. Luculli c. 21 : Ἱππότῃ ἐλαύνοντι πεζοὺς παραθέοντας. || Cum accus.] Idem Bud. ap. Ælian. [N. A. 6, 53], loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, Παραθέουσι τὴν ὄχθην interpr. Cursim litus, ripam legunt. Prætercurro. Plato Theæt. [p. 171, C] : Ἄγαν, ὦ Σώκρατες, τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν· ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν, Nimis insultamus, o Socrates, amicum meum; atque, o amice, quis scit an cursu præter veritatem feramur? VV. LL. Ap. Lucian. [De conscr. hist. c. 57] : Καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Τιτυόν, καὶ τοὺς ἄλλους, verti posse videtur, Leviter attingit quasi prætercurrendo, In transcursu attingit, ut Plin. [|| Cursu anteverto. Xen. Anab. 4, 7, 12 : Ἐν τούτῳ παρέθει αὐτοὺς Ἀριστώνυμος. Pausan. 6, 1, 5 : Δεινόλοχος τοὺς παῖδας παρέθει τρέχων.]

Παραθεωρέω, q. d. Juxta specto, contemplor, Unum alteri admotum contemplor et inspicio : unde pro Comparo ponitur. Xen. [Mem. 4, 8, 7] : Καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτόν, οὕτω διατετέλεκα περὶ ἐμαυτοῦ γιγνώσκων, Me comparans aliis, Me ad observationem aliorum examinans, Bud. [Dio Cass. 56, 36 : Πρὸς μόνον τὸν Ἡρακλέα καὶ τὰ ἐκείνου ἔργα παραθεωρῶν αὐτόν. V. Thom. M. p. 680.] Lucian. [Herodot. fine] : Ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με· Nigrin. [c. 20] : Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν. Ead. signif. παράλληλα θεωρεῖν. [Plut. Mor. p. 33, A : Κἀνταῦθα δεῖ παραθεωρεῖν τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἐγκράτειαν.] || Obiter commentor, Bud. in Gregor. : Ἵνα τι παραθεωρήσω μικρόν. [Negligenter scribo. Hero in Mathem. vett. p. 263 extr. : Ὅταν (adde τὰ) μὲν καλῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰρημένα παρατιθῆται αὐτοῖς, τὰ δὲ παραθεωρηθέντα ἢ (dele ἢ) διορθώσεως τύχοντα καταχωρίζηται.] || Despicio, Aspernor. Act. Ap. 6, [1] : Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic et Hesych. παρεθεωροῦντο exp. κατεφρονοῦντο. Existimo autem non aliunde quam ex l. illo sumpsisse Hesych. hoc παρεθεωροῦντο. Rarissimam certe esse hanc signif., et in ea præp. παρὰ i. q. in παραβλέπω sonare existimo. [Diodor. Exc. p. 607, 95 : Ὑπὸ τῶν στρατηγῶν παραθεωρεῖτο. Sic Vales. emendavit cod. scripturam παρετηρεῖτο. Ib. paullo post : Ἐν ταῖς εἰς δόξαν προαγωγαῖς παραθεωρεῖτο. Dionys. H. De Isæo jud. § 18 : Εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα.]

[Παραθεώρησις, εως, ἡ, Contemplatio. Plut. Mor. p. 820, A : Παραθεωρήσει τῶν πεπραγμένων. « Apsin. De memor. p. 7 Morell. » Boiss.]

Παραθήγω, Acuo, Exacuo. [Hesych., Phot. et Suid. : Παραθήγειν, ἀκονᾷν, παροξύνειν. Suidas : Παραθήξονται, παρακονήσονται. Hermipp. ap. Plut. V. Pericl. c. 33 : Ἐγχειριδίου ἀκόνῃ σκληρᾷ παραθηγομένου. Plut. V. Demetr. c. 20 : Τὰς ἀκίδας τῶν βελῶν χαράττοντες αὐτοὶ καὶ παραθήγοντες. Lucian. De dips. c. 2 : Ἥλιος ... ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβάλλων ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· Navig. c. 9 : Ἀπόξυροι πέτραι ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι. Improprie Lucian. De gymn. c. 35 : Τὸ πῦρ ... παραθήγων τῷ πνεύματι· Galli c. 23 : Οἱ πόνοι σε παραθήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι. Aristæn. 1, 14 : Παρατέθηγμαι τὸν νοῦν καὶ γέγονα ξυρὸν εἰς ἀκόνην. De animo exasperato Philo vol. 2, p. 575, 14 : Παρατέθηκται δὲ νῦν μᾶλλον ἢ πρότερον ἐξ ἐπιστολῆς ἣν ἔπεμψε Καπίτων. Dionys. A. R. 8, 57 : Ἦν δὲ Τύλλος Ἄττιος ὁ τὰς ὀργὰς αὐτοῦ παραθήξας.] Sed παραθήγω metaph. etiam, sicut θήγω, pro Incito, Instigo : παρατέθηγμαι, παρωξύνθην, Hesych. [Plut. Mor. p. 1145, F : Τὴν ψυχὴν τοῖς καλλίστοις τῶν μελῶν παραθήγειν. Schol. Pind. Isthm. 1, 1 : Τοῦτο τὸ δίκαιον καὶ τὸν ἐν χερσὶν ἀρξάμενον παρέθηξε τῆς τοῦ ἐπινίκου γραφῆς φροντίσαι. Cum præp. εἰς Georg. Pachym. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 367, 3 : Παρεθηγόμην εἰς ἀνδρίαν καί τι καὶ ἐνυάλιον ἔμελλον.]

Παραθήκη, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον, idque duobus modis; vel enim pro Reposita re et recondita, vel pro Re deposita. Priore in signif. 2 Macc. 3, [15]: Τοῦ δὲ ἀρχιερέως ὑποδείξαντος παραθήκας [cod. Alex. παρακαταθήκας] εἶναι χηρῶν τε καὶ ὀρφανῶν, τινὰ δὲ Ὑρκανοῦ τοῦ Τωβίου, Reposita esse ad alendas viduas et orphanos, nonnulla etiam deposita ab Hircano filio Tobiæ. Ambas enim ibi signif. habere potest, et Repositi sc. et Depositi. At solam Depositi ap. Phocyl. [127]: Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην, Furum deposita ne recipias, Ne accipias si qua fures apud te deponere velint. Itidemque ap. Herodot. [9, 45]: Παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι, Hæc vobis verba trado veluti depositum. [De hominibus id. 6, 73: Παραθήκην αὐτοὺς παρατίθενται ἐς τοὺς ἐχθίστους.] Phrynich. tamen [p. 312 Lob.] hoc vocab. rejicit et pro eo usurpandum esse ait παρακαταθήκη. [Phryn.: Παραθήκην Ἱππίαν καὶ Ἴωνα τινὰ συγγραφέα (Herodotum notat) φασὶν εἰρηκέναι· ἡμεῖς δὲ τοῦτο παρακαταθήκην ἐροῦμεν, ὡς Πλάτων καὶ Θουκυδίδης καὶ Δημοσθένης. Mœris p. 313: Παρακαταθήκην Ἀττικοί, παραθήκην Ἕλληνες. Utrumque probat Thom. M. p. 682. Παραθήκη ex Platonis comici Συμμαχίᾳ citavit Phot. p. 383, 14. Ex Sext. Emp. Hyp. 3, 25, p. 189. Phot. Bibl. 59, p. 57, Tzetz. Hist. 4, 243, indicavit Lobeck. Papyr. ap. Forshall. 1, p. 41: Δούσης μοι αὐτῆς παραθήκην. Pro παρακαταθήκη præbent libri quidam Herodoti 6, 86 bis et Phalaridis Epist. 53, p. 179.] Plut. pro Additamento s. Appendice usus esse videtur, De Herod. malign. init. [p. 855, D]: Ὁ δὲ παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν ποιούμενος, ἔοικεν εἰς τὴν τραγικὴν ἐμπίπτειν κατάραν, θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς.

[Παραθηκοφύλαξ, κος, ὁ, Opum depositarum custos. Euseb. V. Const. 1, 14: Πιστοῖς παραθηκοφύλαξι. Mendham. Id. Euseb. Contra Marc. p. 89, A: Οἷα πιστὸς π. τὴν δόσιν ἐπαίγετο. Hase.]

[Παράθηλυς. V. Πάνθηλυς.]

Παράθηξις, εως, ἡ, Exacutio, Incitatio, Instigatio. [Proprie Jo. Camen. De exc. Thess. c. 45: Τῇ παραθήξει τῶν ὀδόντων. Figurate Greg. Presb. Vita Greg. Naz. p. 9, D: Τὴν ἀρετὴν τῇ π. συναυξάνοντες, Æmulatione. Encom. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 765, 45: Τὸν ζῆλον διὰ τῆς π. πλεονάζοντες. Hase.]

[Παραθησαυρίζω, Locupleto. Longin. fr. 5 (ex Porphyr. Vit. Plot. p. 13 Bas.), p. 192 Toup.: Ἀφέντας σπουδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν παραθησαυρίσαι διάνοιαν. Wakef.]

[Παραθητεύω, Servio apud. Poeta ap. Plut. Mor. p. 761, E: Ἀδμήτῳ παραθητεῦσαι. Nisi πάρα θητεῦσαι scribendum. G. Dind.]

[Παραθιγγάνω.] Παραθίγω, Attingo. [Hic aoristi secundi subjunctivus est. Himer. Or. 23, 12, p. 786: Εἰ ἄρα ποτὲ καὶ ἀγνοίᾳ τινὸς παραθίγεις. Philostr. V. Apoll. 2, 13, p. 62: Ἰόβας τοὺς ὀδόντας (τοῦ ἐλέφαντος) κέρατα ἡγεῖται, τῷ φύεσθαι μὲν αὐτοὺς ὅθεν περ οἱ κρόταφοι, παραθίγεσθαι δὲ μηδενὶ ἑτέρῳ. Lectio non minus vitiosa quam quod olim ap. Plut. V. Demetr. c. 20 legebatur παραθίγοντας pro παραθήγοντες.] Παραθίγω σοι τὴν ἀρετήν, Virtute te attingo, VV. LL.: sed suspecta [vitiosa] sunt.

[Παραθλίβω, A latere premo, Comprimo. Sext. Emp. p. 14: Ὅταν παραθλίβωμεν τὸν ὀφθαλμόν, ἐπιμήκη καὶ στενὰ φαίνεται τὰ εἴδη καὶ τὰ σχήματα. Angl. Figurate Theoph. Sim. Hist. p. 83, 10 ed. Bonn.: Τοῦ λιμοῦ εἰς τὸ ἰσχυρὸν τὸ βάρβαρον παραθλίβοντος. Id. ib. p. 58, 1: Παραθλιβομένων. De tibicine Ones. Strateg. p. 41, 1 ed. Cor.: Παραθλίβει τῆς ἀναπνοῆς. Hase.]

[Παράθλιψις, ἡ, Pressio a latere. Galen. vol. 18, part. 1, p. 69, 3: Στενοχωρίαν ἔν τισι τῶν ἐντέρων ἐκ τῆς π. γινομένην. Hase.]

[Πάραθλον, τὸ, Labor præter constitutum laborum numerum susceptus, τὸ πάρεργον τῶν ἄθλων. Τὰ πάραθλα de laboribus Herculis ultra numerum duodecim susceptis schol. Pind. Nem. 3, 42.]

[Παραθολόω, Inquino. Athenag. Legat. p. 128, 20 Dech. Hemst.]

Παραθράνος, ἡ, dicitur ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδός, quæ et πάροδος, Pollux, [1, 88, ubi var. lect. παράθρονος.] At Hesych. innuit esse κώπην τινὰ [ἐν ταῖς παραθράνοις. Quæ probabiliter correxit Tollius, Παραθράνιος, κώπη τις ἐν ταῖς παραθράνοις].

[Παραθρασύνω. V. Παραθαρρύνω.]

[Παράθραυσις, εως, ἡ, Fractio. Hesych. s. v. Ἀγμοὶς et Ἀγμοί, quod περίθραυσις scriptum in Etym. M. p. 11, 48. Eustath. Opusc. p. 231, 80: Ἐπιείκεια π. ἐστιν ἰδίου δικαίου ἐθελούσιος ἐπὶ εἰρήνῃ.]

[Παράθραυσμα, τὸ, Fragmentum. Aristoph. fr. 335 (ap. Pollux. 9, 126): Πεντελιθοῖσί θ' ἅμα λεκάνης παραθραύσμασι. Sic Jungerm.: vulgo παραθραύμασι.]

Παραθραύω, quidam e Statio interpr. Affringo. [Plato Leg. 6, p. 757, E: Τὸ ἐπιεικὲς καὶ ξύγγνωμον τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς παρὰ δίκην τὴν ὀρθήν ἐστι παρατεθραυσμένον (duo codd. παρατεθραυμένον), ὅταν γίγνηται, Infractio juris et recti violatio. Schneid. Galen. vol. 8, p. 504: Παραθραύεσθαί τι τοῦ τῆς ἑβδομάδος ἀριθμοῦ. Eleganter Aristid. Quintil. 2, p. 65, 19: Τῆς κατὰ τὸ πάθος ἀκρότητος τῇ μελῳδίᾳ παραθραύουσι, quod perperam mutare tentat Meibomius. Hemst. Basil. t. 1, p. 777, A: Παραθραύσῃ τινὰς τῶν φυσικῶν χαρακτήρων. Porphyr. De abst. p. 214, 15 ed. Rhoer.: Μή πῃ τοῦτο (jus erga homines) παραθραύσωμεν. Galen. vol. 4, p. 623, 13: Αὐτοῖς ὀλίγον τι παραθραύσασι τοῦ λόγου, Modice castigato sermone. Hase. Joseph. Genes. p. 7, B: Μηδὲν παραθραύων τῆς ἐνούσης αὐτῷ αὐστηρίας βασκανίας τε καὶ ἰταμότητος, Nihil remittens. G. D.] Suidas vero παραθραύοντες neutraliter ταλαιπωροῦντες, ἀδυνατοῦντες.

[Παραθρέω, Prætervideo, Despicio. Phot. p. 383, 20: Παραθρέψειας (rectius Suidas παραθρέσῃς), παρίδῃς. Corrupte Hesych. Παρέθρει, παρημέλει. Quam interpretationem Homerico παρηέρθη (de quo diximus s. v. Παραείρω) convenire animadvertit Albert.]

[Παραθρηνέω, Lamentor. Basil. vol. 2, p. 31, A: Ὠδαῖς τισι πρὸς τὸ κατηφὲς πεποιημέναις παραθρηνεῖς.]

Παραθριγκίζω, Lorico, Obsepio. Theophr. H. Pl. 3, [18, 12] de smilace s. hedera Cilicia: Ἴδιον δὲ τῶν βοτρύων, ὅτι ἐκ πλαγίων τε τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι, καὶ κατ' ἄκρον ὁ μέγιστος βότρυς τοῦ καυλοῦ, Per latera caulem sepiunt.

Παραθρίζω, Demeto, Amputo. Apoll. Arg. 2, [601]: Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, ἀπέκοψαν schol., syncopen esse dicens pro παρεθέρισαν.

[Παραθρύπτω, Affringo (mollitie). Gregor. Nyss. vol. 2, p. 287, D: Τερετίσματα τὰ βλακώδη ταῦτα καὶ παρατεθρυμμένα Σωτάδεια, Mollia et lasciva Sotadea. Hemst.]

[Παραθρώσκω, Juxta curro. Dionys. P. 286: Βρεττανοὶ ... Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους. Schol.: Παρατρέχοντες, οἷον ἐπεκτεινόμενοι, τὴν οἴκησιν ἔχοντες μέχρι τοῦ Ἑρκυνίου δρυμοῦ.]

[Παραθυμιάω, Suffio juxta, Adoleo. Diodor. 3, 47: Τοῖς τοιούτοις ἄσφαλτον παραθυμιῶσι. Schneid. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 458, 33: Ἀσφάλτου παραθυμιῶντες βραχύ. Salmas. ad Solin. p. 541, A. Hase.]

[Παραθύρα, Hoc posticum, Gl. In iisdem alio accentu Παράθυρα κατόπιν τοῦ οἴκου, Postica. Παράθυρα, Posticium. Sed nec παραθύρα, ἡ, nec παράθυρον, τὸ, a quoquam testatum est.]

[Παραθύριον, τὸ, Posticium, Gl. Schedæ Regiæ mss.: Θύριον, τὸ κοινῶς λεγόμενον παραθύριον. Libri Basilic.: Παραθύρια τὰ μοναστήρια μὴ ἐχέτωσαν. Ducang. in Append. p. 150.]

[Παράθυρος, ἡ, (intellecto πύλη) Postica (Gl.), Postica janua. Plut. Mor. p. 617, A: Μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Clem. Al. p. 897: Οὐ τὴν αὔλειον ἀναπετάσαντες ... παράθυρον δὲ ἀνατεμόντες. «Scholiastes Harmenopuli lib. 1 tit. 9, 823: Εἰ παράθυρον ἔχω ἐξάγουσαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ γείτονος.» Ducang. Macar. Hom. p. 475, 7: Διὰ δὲ τῆς παραθύρου εἰσελθών. Hase. || Παραθυρίς, ίδος, ἡ, memoravit Ducang. ex Actis Concilii Florent. p. 13 ed. Labb.: Παραθυρίδας τετορνευμένας ... καὶ ἄνωθεν τούτων πρόκυψις ὡραιοτάτη.]

[Παραί. V. Παρά.]

[Παραιβαδόν. V. Παραίβατον.]

Παραιβασία, ἡ, poetice i. q. παράβασις, unde παραιβασίαι. Hesiod. Theog. [220] pro Delictis, ad verbum, Transgressionibus: Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσι. [Æsch. Sept. 742: Παραιβασίαν ὠκύποινον· ubi metrum παρβασίαν postulat, quod restituit Porsonus. Quint. Sm. 13, 382: Παραιβασίῃσι νόοιο. Forma vulgari Παραβασία utitur Suidas s. v. Ἀθεσίαν.]

[Παραιβάσιον, τὸ, Paræbasium, locus Arcadiæ. Pausan. 8, 28, 7: Τὸ δὲ μνῆμα τοῦτο ὀνομάζουσιν οἱ Μεγαλοπολῖται Παραιβάσιον, ὅτι ἐς αὐτοὺς (τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῇ πρὸς Κλεομένην μάχῃ) παρεσπόνδησεν ὁ Κλεομένης.]

[Παραίβασις. Παραιβατέω. Παραιβάτης. Παραιβάτις. V. Παραβ—.]

[Παραιβάτης, ὁ, Paræbates, Spartanus. Herodot. 5, 46, ubi duo codd. Παραβάτης. || Philosophus Cyrenaicus. Diogen. L. 2, 86.]

Παραίβατον ἀτραπιτοῖο, A semita s. Extra callem digressum. Oppian. Cyn. 1, [483: Ἑρπύζει δὲ πάροιθε π. ἀτρ. Lectio vitiosa. Παραιβαδὸν conjecit Rittersh. Alii παραὶ πάτον.]

[Παραίβιος, ὁ, Paræbius, Phinei comes. Apoll. Rh. 2, 456, 463.]

[Παραίβολος. V. Παράβολος.]

[Παραιγιάλιος, ὁ, ἡ, Litoreus, Litoralis. Xenocr. De aquat. p. 7 (ubi Coraes παραιγίαλοι substituit); Const. Manass. Chron. p. 89; Georg. Pach. V. Andron. p. 367, C.]

Παραιγιαλίτης, ὁ, pro eodem, ut quidem exp. Athen. [8, p. 332, C]: Κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις καστρινίσκοις. [Steph. Byz.: Παραιγιαλῖται, ἰχθύες περὶ τὸν αἰγιαλὸν εὑρισκόμενοι, ὥσπερ Παραχελωῖται καὶ Παρωκεανῖται.]

[Παραιγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litorea, Litoralis. Eust. p. 116, 7: Ὡς ἀεὶ τῆς παραιγιαλίτιδος (θαλάσσης) λευκοτέρας οὔσης τοῦ πόντου. Const. Manass. Chron. p. 50, C, ψάμμον.]

[Παραιγίαλος, ὁ, ἡ, Litoreus, Litoralis. Eustath. Opusc. p. 195, 4; Tzetz. ad Lycophr. 243.]

[Παραιετίς, ἡ. ΠΑΡΑΙΕΤΙΔΕΣ in titulo Attico ap. Schornium *Kunstbl.* 1836, n. 78, p. 322, quibus explicandis Rossius operam dedit, sunt partes architectonicæ τῷ αἰετῷ templi proximæ. Osann.]

[Παραίθεναρ, τό.] Παραιθέματα, Hesychio τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ, i. e. ἐπὶ τὸν καρπόν. Sed suspecta hæc. [Leg. Παραιθένατα. Bruno.]

[Παραιθύσσω. HSt. s. v. Ἀναιθύσσω:] Suidas, uti dixi in Αἴθυγμα, postquam tradidit αἰθύσσω significare Calefacio, item Extendo, subjungit hunc l., in quo παραιθύσσων legitur, non αἰθύσσων, ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 7, 204]: Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερώπιδος ἠριγενείης Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων. At vero ap. Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν ponitur, Movere, Commovere s. excitare, ut quum dicit [Ol. 10, 88]: Θόρυβον παραίθυξε μέγαν, Tumultum magnum excitavit. [Pyth. 1, 169: Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται πὰρ σέθεν· quod exp. schol.: Ἐὰν γάρ τι καὶ εὐτελὲς παρὰ σοῦ λεχθῇ καὶ ὁρμήσῃ, τοῦτο μέγα καὶ διὰ πάντων φέρεται. Apoll. Rh. 2, 1253: Αἰψηρὰ πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσι. Schol.: Παραπνεύσας, τοῦτ' ἔστι πνοὴν ποιήσας τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία.]

[Παραικάτια (?), αἱ ἐπὶ τοῖς ζεύγεσι τῶν ὁπλιτῶν τάξεις, Hesych.]

[Παραίλιος, ὄρος ἐγγὺς Μαραθῶνος (μρθν codex), Hesych.]

Παραίνεσις, εως, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Consilium quod datur. [Monitus, Monitio, Monitum, Gl. Per συμβουλή, νουθεσία, σωφρονισμὸς exp. Hesych. Ab συμβουλῇ distinguit Ammon. p. 132: Π. ἐστι συμβουλὴ ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχομένη διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθόν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν, ὅπερ ἐστὶν ὁμολογημένον ἀγαθόν. Definitt. Plat. p. 413, C: Συμβούλευσις παραίνεσις ἑτέρῳ ... τίνα δεῖ τρόπον πράττειν. Αἶνος per παραίνεσις exp. Eran. Philo p. 162. Æsch. Eum. 707: Ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν. Eurip. Hel. 323: Ἐς ποῖον ἕρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν;] Thuc. [2, 88]: Θαρσῦναί τε καὶ παραίνεσιν ἐν τῷ παρόντι ποιήσασθαι (ἐβούλετο), Eos confirmare et officii monere. Xenopho Cyrop. 3, p. 50 [c. 3, 50]: Οὐδεμία γὰρ οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς, αὐθημερὸν ἀκούσαντας, ἀγαθοὺς ποιήσει, quum antea παρακελεῦσαι eadem de re dixisset. Hæc tanquam synonyma poni solent, νουθεσία, παρακέλευσις, συμβουλή, παράκλησις. Ex quibus παρακέλευσιν quidem synonymum esse, ille Xenophontis l. satis probat. Quinetiam Thuc. 4, p. 161 [c. 95] ὑπόμνημα et παραίνεσιν appellat quod διδαχὴν et παρακέλευσιν dixerat. At inter συμβουλὴν et παραίνεσιν differentiam statuit Ammon.; sed quam confundi videmus in hoc Isocratis l. [p. 3, A], ubi παραίνεσιν γράφειν et συμβουλεύειν de re eadem dicit: [Διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ] παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. At vero παράκλησιν et παραίνεσιν ab eo distingui dicetur in Παράκλησις. Sed tamen quin παράκλησις aliquando παραίνεσιν significet, minime dubium est. Παραινέσεις et δεήσεις copulantur a Plut. in Fabio [c. 8]: Παραινέσεις καὶ δεήσεις πολλὰς αὐτοῦ ποιησάμενος. [Ὑποθέσεις καὶ παραινέσεις Polyb. 3, 14, 10.] Ap. Thuc. 2, [45] παραίνεσιν quidam Sententiam interpr.: Βραχείᾳ παραινέσει ἅπαν σημανῶ. Idem vero genitivum γνώμης addidit cum παραίνεσις, 1, [92]: Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Ubi ἐπὶ γνώμης παραινέσει exp. Ut consilio monerent. Fortasse autem ita etiam verti potest, Ut consilium suum exponerent: id quidem sequendo quod Eust. scribit, Εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοιον τό, τε παραινῶ καὶ τὸ παράφημι. At vero παραίνεσιν ἀσκήσεως ap. Aphthon. redditur, Sapientiæ præcepta complexus. || Παραίνεσιν Gellius ad castigationem et emendationem pertinere vult, ita ordiens 6, 14: Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Una est, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur, quum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque: altera est, quam ii, qui vocabula ista curiosius diviserunt, τιμωρίαν appellant.

[Παραινετέον, Præcipiendum, Gl.]

[Παραινετήρ, ῆρος, ὁ, παραινέτης. Athen. 1, p. 14, B: Φυλακαὶ καὶ π.]

[Παραινετήριος, ία, ιον, Adhortatorius, Suasorius. Substantive Const. Manass. Chron. p. 104: Οὐκ ἐφρόντιζε τῶν παραινετηρίων. Boiss.]

Παραινέτης, ὁ, Adhortator, Suasor, [et in Gl.] Admonitor. [Theod. Diac. De exp. Cretæ 3, 95: Ἱππασμάτων π. ἦς. Hase. Οἱ π. Eustath. Opusc. p. 242, 60.]

Παραινετικός, ή, όν, Adhortatorius, Suasorius, [et in Gl.] Monitorius. Παραινετικὸς λόγος, Oratio ad bonos mores hortatrix, vel Oratio præcepta ad vitam bene instituendam complectens; nam παραινετικὸς exp. etiam Præceptivus, quo utitur Seneca, προτρεπτικὴ ἢ παραινετικὴ στάσις interpr. ex Quint., Status exhortativus. [Euseb. Cat. in Ps. t. 1, p. 764, 34: Λόγον π. φιλανθρωπίας. Cod. Gr. Sangerm. fol. 168, a: Γνῶμαι κατὰ στοιχεῖον παραινετικαί. Sext. Emp. p. 372, 20: Τόν τε π. καὶ τὸν ὑποθετικὸν τόπον. Id. p. 276, 29: Τὰ γνωμικὰ καὶ παραινετικά, Quæ pertinent ad exhortationes. Hase.]

Παραινετικῶς, Exhortative, Exhortatorie, More exhortantis, vel, Cum exhortatione. [Sext. Empir. p. 274, 25: Τοὺς φιλοσόφους, εἴ ποτε π. τι λέγοιεν. Eclog. Leon. ed. Zachar. p. 29, 12: Π. ἅμα καὶ προμαρτυρικῶς. Acta synod. ed. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 103, 47: Παρακλητικῶς τε ὁμοῦ καὶ π. ἐξεφώνησεν· et ib. p. 106, 51: Πατρικῶς ἅμα καὶ π. Hase. Eust. p. 98, 13: Π. ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον.]

Παραινέω, [Futur. παραινέσειν ap. Aristoph. Ran. 1420, παραινέσεται ap. Plat. Menex. p. 236, E], Suadeo, Hortor. Item Admoneo. [Æsch. Prom. 264: Παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα. Soph. El. 1472: Ἀλλ' εὖ παραινεῖς κἀπιπείσομαι· OEd. T. 918: Ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ ... OEd. Col. 1181: Πιθοῦ μοι καὶ νέῳ παραινέσαι. Eur. Alc. 1081: Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.] Dicitur [παραινῶ σοι et] παραινῶ σοι τοῦτο, vel [παραινῶ τοῦτο et] παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο. [Herodot. 8, 19: Παραίνεέ τε προειπεῖν ἑκάστους· 66: Ταῦτα παραινέειν· 83: Παραινέσας τὰ κρέσσω αἱρέεσθαι· 9, 122: Οὕτω δὲ αὐτοῖσι παραίνεε κελεύων παρασκευάζεσθαι. Schweigh. Æsch. Pers. 224: Ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρῄνεσα. Soph. OEd. Col. 464: Παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα· Ant. 1326: Κέρδη παραινεῖς. Eur. Phœn. 460: Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν. Aristoph. Nub. 89: Μάνθαν' ἅττ' ἂν ἐγὼ παραινέσω. Plato Leg. 7, p. 811, B: Τί παραινοῖς ἂν τῷ νομοφύλακι; 6, p. 773, A: Οἵ σοι παραινοῖεν ἂν μὴ φεύγειν τὸν τῶν πενήτων ... γάμον. Xenoph. Hell. 2, 1, 5: Παραθάρρυνέ τε καὶ παρῄνει πολλά.] Plat. Epist. 7, [p. 330, D]: Ἐθέλοντι πείθεσθαι καὶ τἆλλα ἤδη παραινεῖν. Xenopho [Hipparch. 6, 4]: Ὁπότε ἐκείνοις παραινεῖς,

ταῦτα φαίνοιτο ποιεῖν. Thuc. 1, [139 extr.] : Παρῄνει τοιάδε, Suadebat hæc, Hortabatur ad hæc. [Eur. Herc. F. 89 : Οὗτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.] Plut. Publ. [c. 3] : Παραινῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾷν, ubi παραινῶν non solum potest exponi Suadens vel Hortans, verum etiam Admonens. Παραινεῖν interdum cum solo dat. personæ, pro Consilium dare alicui. [Cum adverb. Æsch. Choeph. 903 : Παραινεῖς μοι καλῶς. Plato Menex. p. 236, E : Τοῖς δὲ ζῶσιν εὐμενῶς παραινέσεται.] Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, Consilium tibi do quomodo faciendum sit, vel Admoneo quomodo, etc. Xenopho Cyrop. 3, [3, 35] : Ἐγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν· οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους. Passiva autem voce dicitur παραινεῖσθαί τι ap. Thuc. pro Suaderi. || Παραινεῖν, interdum pro Admonere simul et præcipere, vel Præcepta dare, ut Bud. exp. in hoc l. Isocr. Ad Phil. [p. 407, A] : Εἰ μὴ πρότερόν σοι ἐτύγχανον παρῃνεκὼς ἐξ ὧν ἐδόκεις μοι μάλιστα τὰ πρέποντα σαυτῷ πράττειν. Idem hæc Galeni Ad Glaucon. 1 : Παρῄνηται μὲν οὖν, ὡς ἄν τινι δόξῃ, τὸ πᾶν, interpr. Cuipiam igitur videri possit omnia de hac re esse dicta et præcepta, vel commonefacta. Ap. Eund. παρῃνημένον accipi ait pro Probatum et fieri jussum, et citat, Παρῄνηται γὰρ ὑπὸ πάντων, Jubetur fieri et probatur. Hactenus Bud. Quibus addo, παραινεῖν interdum etiam videri esse jubentis pro imperio, s. imperantis aliquid fieri, ut ap. Aristoph. Ran. [1132] : Παραινῶ σοι σιωπᾶν. [Nicet. Dav. In Greg. Naz. ed. Dronk. p. 143, 10 : Ὁ νομαθέτης παραινεῖ. Sext. Empir. p. 296, 26 : Παραινοῦσι, τῷ ῥητῷ καὶ ταῖς φωναῖς τοῦ νομοθέτου προσέχειν. Hase.]

Παραινίττομαι, Obiter declaro, et quidem non aperte, sed velut per ænigma, Tacite et obscure innuo. [Athen. 13, p. 604, F : Τὸ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος. Schæf.] Basil. [vol. 1, p. 8, A] : Ἐκ δύο τῶν ἀρχῶν τοῦ παντὸς τὴν ὕπαρξιν παρῃνίξατο. Fortasse παρῃνίξατο et pro ὑπῃνίξατο accipere possimus, de quo mox dicam. [Παραινίσσεται Pseudo-Justin. p. 426, A.] Plut. αἰνίττεσθαι et παραδηλοῦν copulavit, ut et in quodam Demosth. l. ὑπαινίττεσθαι et παραδηλοῦν conjunguntur. [Jo. Chrys. In Matth. p. 693, A. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 701, 5 : Αὐτὸ παραινίττεται τὸ εἶδος. Confess. Cyprian. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 224, 17 : Τὴν σπουδὴν τῆς ἀσεβείας μου ὑμῖν παραινίττομαι. Hase.]

Παραίνυται, Hesych. ὀλίγῳ ἀφαιρεῖται. [Musuri interpolatio. Codex παραινεῖται, quod in παραιρεῖται recte mutavit Schowius, favente etiam literarum serie. Hesych. infra (post Παρέργως) Παραινεῖται, ὀλίγα (non ὀλίγῳ, ut supra) ἀφαιρεῖται. Hic quoque Musurus παραίνυται, Schowius παραιρεῖται, quod quum παρῃρεῖται scriptum esset, post παρέργως est collocatum.]

[Παραιολίζω.] Παραιολίξαι, quidam dixit τὸ ἀπατῆσαι, ab αἰόλος significante Varius, Versutus, vel potius a vafra et dolosa Æolum gente. Eust. [p. 1644, 30.] V. Αἰολίζω in Αἴολος. [Lycophro 1094 : Παραιολίξει (libri aliquot παρθενολίξει) τὰς ἀλεκτόρων πικρὰς στεγανόμους ὄρνιθας· quod schol. exp. ἀπατήσει, πλανήσει, παραλογίσεται. Id. 1380 : Τὴν ... παρθένον ... παραιολίξας.]

Παραίπαιμα, τὸ, Hesychio παρακοπή [πακοπή codex], Deliratio s. Delirium : Ionice s. poetice pro παράπαισμα.

[Παραίρεμα. V. Παραίρημα.]

Παραίρεσις, εως, ἡ, [Improbat Thom. M. p. 683, probat ἀφαίρεσις.] Ademptio, Detractio. Aristot. Pol. 5, [10 med.] : Καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, pro παραιροῦνται τὰ ὅπλα, Adimunt arma vel detrahunt. [Et 11 extr.] Plato [Rep. 9, p. 573, E] : Καὶ μετὰ δὴ τοῦτο δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις, Fortunarumque ademptio ob æs alienum. Bud. [Dio Cass. 51, 2 : Τῆς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐξουσίας παραιρέσει.] Ap. Thuc. autem παραίρεσις exp. Deminutio, 1, [122] : Ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων αἷς ἰσχύουσι.

[Παραίρετος, ὁ, ἡ, Exemtus. Herm. Trismeg. ap. Paul. Al. Apotelesm. p. 70, 21. Hase.]

Παραιρέω, licet Bud. scribat voce tantum passiva dici, Theophr. H. Pl. 5, [5, 5] : Διὸ δὲ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, Itaque architecti hoc addunt in syngrapha, ac nominatim cavent, ut eximatur medulla, ut vertit ipsemet Bud. Comm. p. 594. || Ap. Thuc. autem παραιρεῖν pro Diruere, ut Valla interpr., 3, p. 113 [c. 89] : Καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε (ἡ ἐπίκλυσις). Schol. exp. μέρος περιέκοψε, si mendo caret hæc scriptura. [Xenoph. Cyrop. 6, 1, 15 : Τῶν ἐκείνων ὀχυρῶν ὡς πλεῖστα παραιρεῖν.] Invenitur et ap. Eurip. παρεῖλες pro Detraxisti. [Aufero, E medio tollo. Eurip. Hec. 591 : Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες. Hipp. 1316 : Πατρὸς τρεῖς ἀρὰς ἔχων σαφεῖς, ὧν τὴν μίαν παρεῖλες. Polyb. 1, 9, 6 : Παρῃρηκὼς πᾶν τὸ στασιῶδες τῆς δυνάμεως. De legibus tollendis s. violandis Soph. Ant. 368 : Νόμους παραιρῶν χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν· nam sic correxi quod in libris est παρείρων. Cum genit. Eur. Hipp. 1104 : Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήματα ... λύπας παραιρεῖ· Heracl. 908 : Θεὸς ... τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος ἀεί. Hyperides ap. Stob. Flor. 124, 36 : Τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον. Similiter λύπας ἀφαιρεῖν Pseudo-Eurip. Iph. A. 1609.] Παραιροῦμαι, Adimo, Aufero, [E medio tollo. Hesych. et Phot. : Παραιροῦνται, ἀφαιροῦνται. Phot. : Παραιρήσεται, ἀφαιρήσεται. Demosth. p. 247, 13 : Πᾶν ὅ τι ἂν ἡ τύχη μέρος τοῦ σώματος βουληθῇ παρελέσθαι· 1482, 4 : Τοὺς μὲν ἡ καθήκουσα μοῖρα καὶ ἡ τύχη καὶ ὁ χρόνος παραιρεῖται, De medio tollit.] Aristot. Pol. 3, [c. 3] : Εὐποροῦντες δ' ὄχλου, παραιροῦνται κατὰ μικρὸν τοὺς ἐκ δούλου καὶ δούλης, Bud. interpr., Quum autem abundat ipsis multitudo, auferunt ex numero civium ex servo ancillaque natos. [Id. ib. 5, 10 : Διὰ τὸ τὴν γυναῖκα παρελέσθαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπέκτεινεν ὡς ὑβρισμένος.] Demosth. [p. 289, 5 : Πόλεις παρῄρηται οὐδὲν αὐτῷ προσηκούσας. Ib. 18 :] Ἕως πόλεις ἑώρα παραιρούμενον αὐτὸν βαρβάρους καὶ ἰδίας. Idem De F. Leg. [p. 399, 10] : Οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἴσον ἐστ' ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ἡμῶν, Rerum gerendarum occasiones eximere. [Polyb. 2, 46, 2 : Κλεομένους παρῃρημένου Τεγέαν· 10, 42, 5 : Τὸν σῖτον φθείρας καὶ παρελόμενος τῶν ... κατοικούντων. Τὰ ὅπλα παραιρεῖσθαι Xenoph. Hell. 2, 3, 20, Demosth. p. 366 extr. (ubi passiv. παρῃρημένοι), Polyæn. 4, 2, 19.] Et cum duobus accus. Aristid. Panath. : Καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτούς, Xerxi spem suam expectationemque abstulerunt. Item cum accus. et genit. [Eurip. Iph. A. 25 : Καί μ' Ὀδυσσέως τέχναι μητρὸς παρείλοντο.] Xenopho [Mem. 1, 6, 1] : Βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι, ubi παρελέσθαι sonat quod Gallice dicitur *Soustraire*. In VV. LL. exp. Avertere. [Adimendi s. Auferendi signif. idem Symp. 4, 40 : Εἴ μου τις καὶ τὰ νῦν ὄντα παρέλοιτο. Polyb. 5, 3, 7 : Ἵνα Αἰτωλῶν παρέληται τὴν ἀναγκαιοτάτην ὑπηρεσίαν. Dio Cass. 38, 22 : Αὐτὸς ἑαυτοῦ ... παρῄρησαί τι τοῦ σφόδρα ἀνδρείου· 40, 14 : Μήτε τῶν Ῥωμαίων τι παρῃρημένοι ... Cum accus. rei et dativo personæ Polyb. 1, 18, 9 : Παρείλετο τὰς ἀγορὰς καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χορηγίαν τοῖς τῶν ὑπεναντίων στρατοπέδοις· 15, 1, 1 : Μὴ μόνον σφίσι παρῃρῆσθαι τὴν χορηγίαν.] Dicitur et παραιροῦμαί σε τούτου, pro Privo te hac re, Adimo tibi hanc rem. Herodian. 6, [5, 11] : Καὶ παρελόμενος πάσης τῆς παρακειμένης σκευῆς. Idem 5, [6, 1] : Καὶ τῶν τιμῶν παρελόμενος. [Joseph. A. J. 15, 1 : Παρελόμενον τῆς τριβῆς ἄγειν ἐπὶ τοὺς Ἄραβας.] Hoc etiam scribit Bud., Demosthenem verbis παραιροῦμαι et περιαιροῦμαι in eundem fere sensum uti.

Παραίρημα, τὸ, Quod adimitur aut detrahitur. In VV. LL. exp. Recisio, ex Bud. Epistt. post. Thuc. 4, [48] : Καὶ ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι κτλ., ubi παραιρήματα Pollux ait vocari a Thuc. [7, 64] τὰ πρὸς ταῖς ὤαις, ἃς παραιρεῖσθαί φησιν ὡς ἰσχυρὰς εἰς ἀγχόνην. Schol. autem dicit, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τελαμῶνάς τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων. [Per ἀφαιρήματα exp. Suidas s. v. Παραιρήσεται.] Hesych. exp. παραρράμματα ἱματίων. Ego existimo ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες esse dictum pro παραιρούμενοι μέρη τινὰ τῶν ἱματίων, ut quum Gall. dicitur, *Faire des pieces de quelque chose* pro *Despecer*. Valla interpr. Restes. Quidam autem παραιωρήματα perperam ibi legerunt, ut in hac voce docebo. [Phot. p. 383, 15 : Παραιρημάτων, τῶν ἱματίων· Θουκυδίδης. Παραιρήματα τῶν ἱματίων ex Thucydide Antiatt. p. 112, 12, παραιρέματα Mœris p. 299. Παράμματα ap. Hippocr. p. 745, C : Παράμματος περιβολαὶ τοσαῦται ὥστε μὴ πιέζειν· D : Παράμμασι δὲ ἐρμάζειν, μὴ πιέζειν. Quod παράμματα scriptum invenisse videtur Galen. vol. 12, p. 345, ubi de v. κατάδλημα agens, Τὸ κατὰ πάντων, inquit, ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον οὕτως ὀνομάζει, εἴτε τῶν καλουμένων παραμμάτων εἴτε τῶν ὁμοίων εἴη τι· καλεῖ δ' αὐτός, ὥσπερ νῦν ἔτι συνήθως ὀνομάζεται, παράμματα παραιρούμενα ὑπὸ (scr. ἀπὸ) τῶν ἀμφιεσμάτων ὑπὸ τῶν ῥαπτόντων αὐτά. Μάλιστα γὰρ ἐπιτήδεια διὰ μαλακότητα ταῦτά ἐστιν εἰς τὴν προκειμένην χρείαν. Quum παράμματα dialecto vulgari tribuat Galenus, non dubitandum quin Hesychio restituendum sit παράμματα ἱματίων, rejecto quod scripturæ codicis παράμματα substituit Musurus παραρράμματα. G. Dindorf.]

[Παραισαβάζω. V. Παρασαβάζω.]

Παραισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud., afferens ex Plat. Theæt. [p. 157, E] : Ὅσα τι παρακούειν ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. [Aretæus p. 32, 26 : Παραισθάνονται καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δῆθεν ὡς παρεόντα· 124, 29 : Παραισθάνονται παραφορῇ τῆς αἰσθήσιος. Iambl. Protr. p. 20 Kiessl.] || In VV. LL. παραισθάνομαι exp. etiam Percipio, Certior fio, cum gen., ex Xenoph. [Cyrop. 4, 2, 30 : Ὡς παρῄσθοντο τῶν φευγόντων ... πυθόμενοι τὸ γιγνόμενον ἔφευγον δὴ καὶ αὐτοὶ ἀνὰ κράτος. Sine casu Theocr. 5, 120 : Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ; quod schol. exp. οὐκ ἐνόησας, οὐ κατὰ τί ᾐσθάνθης;]

Παραίσιμος, ὁ, ἡ. Dicitur παραίσιμον Quod fit contra quam decet, s. præter officium, si sequamur Hesychium, qui παραίσιμα exp. ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. [Scribendum παραίσια e l. Homeri statim afferendo.]

Παραίσιος, ὁ, ἡ, et Παραίσιμος ap. Hesych., Infaustus, Inauspicatus, Dirus, i. q. ἀπαίσιος, ut Hom. Il. Δ, [381], παραίσια σήματα, quæ postea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Eust. || Ap. Hesych. : Παραίσιμα, ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων.

[Παραισσός vitiose pro Πραισός, quod v.]

Παραΐσσω, Prætereo, Pertranseo. Proprie autem Cum impetu pertranseo. [Hom. Il. Υ, 414 : Βάλε ... νῶτα παραΐσσοντος. Παραΐσσοντα per παρατρέχοντα exp. Hesych. et Cyrill.] Exp. etiam Proripio me raptim, Prorumpo. Hom. Il. Ε, 690 : Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, ubi exp. παρέδραμε, παρῆλθε. Citatur et ex Il. Θ, [98] : Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, cum eadem expos. [Λ, 615 : Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν. Παρήϊξαν per ἐκώλυον, παρῆξαν per ἐκώλυσαν exp. Hesych. Apoll. Rh. 2, 276 : Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας αἰέν. Orph. Lith. 598 : Κρονίδαο παραΐσσουσι κεραυνοί. Quint. Sm. 12, 57 : Παραΐσσουσι δὲ λαοὺς δεξιοὶ ὄρνιθες. Manetho 6, 94 : Μήνη μέχρι θέουσα παραΐξῃ Φαέθοντα. Nonn. Joann. c. 10, 2 : Ὅς κε παραΐξειε θύρην εὐερκέος αὐλῆς. Plut. Mor. p. 774, E : Ἀπέκρυψαν αὐτὴν ἐν τῷ σίτῳ καὶ οὕτω παρῆξαν μὲν οἱ διώκοντες.]

[Παραιτάκα, τὰ, Parætaca. Steph. Byz. : Π., πόλις Μηδική. (Strabo 15, p. 729 : Ῥεῖ δ' ὁ Ἀράξης ἐκ τῶν Παραιτάκων. Diodor. 19, 34.) Τὸ ἐθνικὸν Παραιτακηνός, ὡς Γέρασα Γερασηνός, Ζόαρα Ζοαρηνός· καὶ ἀπὸ τοῦ Παραιτάκη θηλυκοῦ Παραιτακηνός, ὡς τοῦ Ἀρτάκη Ἀρτακηνός. Παραιτακηνή, ἡ, nomen regionis ap. Strab. 15, p. 723; 16, p. 744, Ptol. 6, 4, Diod. 2, 11. Παραιτακηνοί, οἱ, ap. Strab. 11, p. 522, 524; 16, p. 732, 744. Παρητακηνοί ap. Herodot. 1, 101, ubi duo codd. Παρηκοντακηνοί : cui fort. Παραιτακηνοί restituendum, ut Arriano Anab. 4, 22, 1 Παραιτακηνῶν est restitutum pro Παρειτακηνῶν. Alia forma Παραιτάκαι, οἱ, ap. Arrian. Anab. 3, 19, 5; 4, 21, 1, ubi edd. vett. Παρειτάκας et Παρητάκας. G. Dind.]

Παραιτέομαι, Deprecor. Exp. etiam Recuso, Aversor, Repudio. [Plato Prot. p. 358, A : Τὴν Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι.] Plut. Cor. [c. 20] : Καὶ μηδένα τρόπον κρίσεως, μηδέ, ἂν ἁλῷ, κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplum primum pono, quod eodem plane modo et sensu dicatur Lat. Deprecari pœnam, quo hic παραιτεῖσθαι κόλασιν. Cic. autem etiam Deprecari et Recusare copulavit in eodem genere loquendi, Tusc. 2 : Nullum genus supplicii deprecatus est neque recusavit. Sic ap. Eund. Pro C. Rab. Et ut idem Cic. Deprecari invidiam, et Deprecari odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristides et Plut. [V. Pomp. c. 56]; παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, ap. eund. Plut. Pericle [c. 23]. Herodian. 4, [14, 4] : Ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, Bud. interpr., Ipse autem, senectutem excusans, repudiavit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Herodian. 7, [5, 18] : Παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊσχόμενος, ubi Pol. vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis et l. 2, [3, 7] usus est, Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον γῆράς τε προϊσχόμενος, Polit. interpr., At ille recusare instituit, tanquam rem invidiosam, nomen imperii. Sic idem Herodian. [1, 14, 15], de Commodo, Τὴν πατρῴαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ut repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. [Τὸν πλοῦν μακρὸν ὄντα παραιτήσασθαι Philo p. 968, E. Et p. 699, D. Valck.] Ap. Plut. Themist. [c. 5], παραιτεῖσθαι πότους συνήθεις, Repudiare assueta convivia, vel Aversari. Potest etiam exponi Vitare. Bud. παραιτεῖσθαι pro Vitare et cavere ex Diosc. citat : a Laertio quoque identidem sic accipi tradens. [Philostr. Her. p. 701 : Τὸν ἵππον τὸν κοῖλον παρῃτεῖτο ... οὐ τειχομαχίαν τοῦτο εἶναι φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν τῆς μάχης· 717 : Ἐπαλείφειν κηρὸν τοῖς ὠσὶ καὶ παραιτεῖσθαι αὐτά, Renuere, Audire nolle. Clem. Al. p. 52, 26 : Μοιχείαν διδάσκει· πορνεύειν δὲ ἡμεῖς καὶ τὰ ὦτα παρῃτήμεθα.] Idem παραιτεῖται interpr. Vitat vel Refugit, in hoc Dionys. H. l., de Isocrate [Jud. c. 3, p. 538, 17] loquentis, Τῶν τε φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις παραιτεῖται. [Apollon. De synt. p. 109, 31 : Ἔνθεν τοὺς πολλοὺς χαρακτῆρας παρῃτημέναι εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι· ἑκάστη γὰρ αὐτῶν καθ' ἑκάστην πτῶσιν ἀντὶ πάντων ὀνομάτων παραλαμβάνεται.] Idem [Plut.] in Augusti Apophth. [p. 206, E] : Ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, Ita ut prandium recusarit, vel commodius per infin., Prandere recusarit. Bud. interpr. liberius, Prandio abstinuerit. [|| Polyb. 5, 27, 3 : Τοὺς μὲν ἄρχοντας παρῃτήσατο, πρὸς δὲ τὸν Ἄρατον καταλύσας ..., Magistratuum invitationem deprecatus est s. declinavit. Schw. Id. 5, 33, 2 : Παραιτησάμενος Ἔφορον, Ephorum deprecatus, i. e. excepto, quem mihi opponi nolim, Ephoro.] || Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα ap. Plut. Apophth. [p. 206, A], Uxorem repudiare, Uxori nuntium remittere, in VV. LL. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι significante Repudiare, Vitare, Aversari. [Diog. L. 6, 82 : Μανίαν προσποιηθεὶς ... διερρίπτει τὸ ... ἀργύριον, ἕως αὐτὸν ὁ δεσπότης παρῃτήσατο, Donec eum dominus repudiaret s. ejiceret. Cum genit. loci Lucian. Abdic. c. 19 : Εὐεργέτην ἀποθεῖσθαι καὶ τῆς οἰκίας παραιτεῖσθαι· et ib. c. 13. Valck.] Affertur præterea ex Diosc. [« l. 1, cap. ultimo »] παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorum amoliri, vel discutere. || Παραιτοῦμαι cum infin. Herodian. 3, [5, 6] : Φανερὰν ἔχθραν δρᾶσθαι καὶ πόλεμον ἐγείρειν παρῃτήσατο, Minime inimicitiis apertis ac manifesto bello agendum putavit, Polit. interpr. Ego malim, ad retinendam vim verbi Græci, Ab apertis inimicitiis abstinuit. Citatur et ex Porphyrio παραιτήσομαι λέγειν pro Supersedebo dicere.

|| Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν ap. Herodot., ea itidem signif. qua Deprecari vitam dixit Cic. Ita enim ille in Clione [1, 24], de Arione loquens : Τὸν δέ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, A. Gell. interpr., Tum illum ibi pernicie intellecta, pecuniam ceteraque sua ut haberent dedisse, vitam modo sibi ut parcerent orasse. Cic. dixit Vitam alicujus ab aliquo deprecari. [Eur. Herc. F. 302 : Εἰ παραιτησαίμεθα φυγὰς τέκνων τῶνδε. Addito genitivo personæ quæ exoratur, Med. 1154 : Παραιτήσει πατρὸς φυγὰς ἀφεῖναι παισί. Polyb. 1, 80, 8 : Βουλομένων αὐτὴν παραιτεῖσθαι τὴν αἰτίαν· et 9 : Τὴν τιμωρίαν παραιτοῦνται· 4, 18, 11 : Παρῃτήσαντο τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἀσέβειαν καὶ τὸ μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον, Averterunt. 10, 40, 6.] Sic παραιτοῦμαί τινα, cujus constructionis exemplum affert Suidas, postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, Veniam petere, puto reddi posse eadem plane constr., Deprecor aliquem : ex hoc Cic. l., De lege agr. c. Rull., Sic, si quid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. [Eur. Iph. A. 685 : Σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε, ... εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν.] Utitur autem τῷ παραιτεῖσθαι in hac constr. et signif. quidam ἀνώνυμος ap. Suidam, ita scribens, Ὁ δέ,

ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorsus historiam continent, quam habemus initio τῆς Ἀναβάσεως Xenophontis, sed utentis verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. Scribit enim, Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Plut. tamen, sicut et ille qui a Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda uti maluit, V. Artox. [c. 3] : Ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη, (μήτηρ Παρύσατις) παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Idem Plut. Demetrio [c. 9] ita locutus est, sed addens πολλῇ δεήσει, ubi scribit, Παρῃτήσαντο πολλῇ δεήσει τοὺς Μεγαρεῖς. Sunt qui παραιτοῦμαι τοῦτον reddant Deprecor pro hoc; sed mihi longe aptior videtur illa mea interpretatio ad verbum, præsertim quum et Ciceronem ita loqui observarim. Nam videtur posse aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. [Polyb. 4, 51, 1 : Ἐπεβάλοντο πρεσβεύειν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον καὶ παραιτεῖσθαι τὸν Ἀνδρόμαχον, Petere ut Andromachus ipsis redderetur, qui captivus detinebatur.] At in VV. LL. ex Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam orans civitati. Et ex Eodem in Theseo [c. 19], Παραιτούμενος τὸν ἀνεψιὸν, Liberandum patruelem impetrans. || Dicitur etiam, et quidem frequentius, παραιτοῦμαί σε, A te veniam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniam impetro, Te exoro. [Eur. Heracl. 1026 : Κτεῖν'· οὐ παραιτοῦμαί σε.] Sic ap. Aristoph. Vesp. [1257] : Ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα, Eum exorarunt qui læsus est, Ab eo veniam impetrarunt. [Dio Chrys. vol. 1, p. 332 : Τὸν μὲν Τυνδάρεων παρῃτήσατο καὶ συγγνώμην ἔχειν ἐκέλευσε.] Sic ap. Herodot. [3, 132; 6, 24. LXX Esth. 4, 7], παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et ap. Plat. [Leg. 5, p. 742, B], Παραιτούμενος [imo παραιτησάμενος, quod ipsum ex glossemate illatum nunc cessit meliorum librorum scripturæ παρέμενος, de qua v. s. Παρίεμαι] τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, exp., Quum bona magistratuum venia peregre proficiscatur. [Polyb. ap. Suidam s. v. Ἀπολογούμενος : Παρῃτεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπολογούμενος τὴν ὀργὴν, i. e. Excusavit se apud Achæos. Schw.] Et ut dicitur παραιτεῖσθαί τινα, sic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργήν τινος ap. [Polyb. 22, 8, 10,] Plut. Themist. [c. 28], παραιτεῖσθαι μνησικακοῦντος ὀργήν. Utitur et in Romulo, et alibi [V. Cim. c. 6, C. Gracchi c. 16, Bruti c. 26 extr.]. Observandum est autem, παραιτεῖσθαι tam in his loquendi generibus, quam in proxime præcedentibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν, quæ tamen expositio ita distinguenda est, ut quum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecor hunc, i. e. Deprecatione mea periculo libero, sit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου : at quum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecando exoro, sit συγγνώμην αἰτῶ τοῦτον, ut dicitur αἰτῶ σε τοῦτο. Sed non satis mihi placet hæc expos., quum aliud sit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suidas tamen hanc expos. utrique loquendi generi accommodat; nam postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, et posuit exemplum, in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam alicui impetrare, subjungit aliud, in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit et παρακαλεῖν, de qua expos. paulo post dicam. || Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος [Pro aliquo. Xen. Anab. 6, 4, 29 : Πέμψαι ἄνδρας πρὸς Κλέανδρον παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν], Aliqua de re, quod itidem exp. συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι, ut ap. Aristid. [vol. 2, p. 116] : Παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι hoc l. exponitur a Thoma M. [p. 684] et a Moschopulo; ac certe eam hic admitto libentius, quam in præcedentibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

|| Παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, inquit Thom. Mag., i. e. ἀπολύω καὶ ἐλευθερῶ, ut sit Libero te crimine. Ego autem melius expressum iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere, ut quemadmodum dicitur a Cic. aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere s. Removere quasi deprecando. Simile autem esse puto ap. Synes., Παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc a te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile ap. Plut. De Herod. [p. 868, D] : Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondebit constructio Latina Græcæ, si παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας interpretemur Excusabam te de dissimulatione; eodemque modo Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de Medismo excusare, i. e. De eo quod Medis faverint. Sunt autem affinia Excusare et Veniam alicui impetrare; atque ita affine erit hoc loquendi genus, excepta constructione, illi præcedenti παραιτοῦμαι τοῦτον, Deprecor hunc, i. e. Deprecando veniam illi impetro. [Philostr. p. 11 : Τὸ πρὶν εὑρέσθαι τι παρὰ τοῦ θεοῦ πολυτελῶς θύειν οὐ θύοντός ἐστιν, ἀλλ' ἑαυτὸν παραιτουμένου σχετλίων τε καὶ χαλεπῶν ἔργων.] In VV. LL. citatur ex Philostr. Her. [p. 697] παραιτοῦμαί σε τοῦ πατρὸς pro Apud patrem te excuso. [Per συγγνώμην αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ πατρὸς exp. schol. apud Boiss. p. 483.] Item ex eod. libr. [p. 750 : Τὰ ποιηταῖς εἰρημένα] παραιτοῦμαι τοῦ λόγου, pro A sermone abdico. Quæ duo exx. tamen in illis LL. non simul ponuntur. [Philostr. ib. p. 711 : Τὰ στρατιωτικὰ τῶν σιτίων ἐκέλευσε παραιτήσασθαι, Cibos renuere jussit.] || Post quæ tot exempla non debet nova videri significatio verbi παραιτεῖσθαι, quæ est ap. Lucam 14, 18 : Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, Se excusare. Ita tamen ut fatear quod ibidem subjungitur his, ἔχε με παρῃτημένον, pro Habe me excusatum, minus usitato loquendi genere esse dictum. Jam vero et ap. Plut. παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, ut videlicet παραιτεῖσθαι sit ejus qui invitatus ad cœnam, non it, et παραιτεῖσθαι dicatur vel Recusare, vel Excusare se [V. Cæs. c. 68] : Ἐδόκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δὲ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ, μὴ βουλόμενος.

|| Παραιτοῦμαι pro simplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo, ut Deprecor interdum pro simplici Precor, vel pro Postulo aut Posco, ut docet Bud. p. 1035. Nisi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpos. παρὰ, in Deprecor præpos. De, significationem augere. [Herodot. 4, 146 : Παραιτήσαντο αἱ γυναῖκες ἐσελθεῖν ἐς τὴν ἑρκτήν. Ib. 158 : Ἑβδόμῳ δέ σφεας (colonos) ἔτεϊ παραιτησάμενοι οἱ Λίβυες ὡς ἐς ἀμείνονα χῶρον ἄξουσι ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν· ubi signif. prægnanti dictum pro π. καὶ λέγοντες ὡς ... Schw. Æsch. Suppl. 520 : Θεοὺς ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν· Choeph. 783 : Νῦν παραιτουμένῃ μοι, Ζεῦ ..., δὸς τύχας. Plato Critia p. 107, A : Παραίτησιν ... παραιτεῖσθαι. Παραιτεῖται χάριν, Gratiam a te petit, Pind. Nem. 10, 56.] Aristoph. Eq. [37] : Ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Unum hoc eos rogemus. Sic Plato Apol. [p. 27, A] : Ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. [Soph. p. 242, A : Τρίτον ... ἔτι σε σμικρόν τι παραιτήσομαι. Polyb. 1, 66, 5 : Πεπεισμένοι παραιτήσασθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων.] Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, ap. Menandrum. Dicitur et cum infin., παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, et παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν [quod ex Menandro affert Etym. M. p. 652, 22, et Zonar. Lex. p. 1521, habet Plut. V. Demetr. c. 36], vel συγγνώμονα εἶναι. Herodot. [6, 86] : Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων. Sic ap. Suid. nescio quis, Παραιτοῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. Cui exemplo apta est expos. per verbum παρακαλεῖν, non autem illi, cujus supra memini. Sed huic expos. rursum adjungit aliam minime convenientem, videlicet ἀπαγορεύει : at tertium illud usurpat Xenopho, quum scribit [Mem. 2, 2, 14] : Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι. [Quod utitur Zonaras Lex. p. 1520.] Nec tantum dicitur παραιτοῦμαί σε ποιεῖν, sed etiam παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν. Thuc. 5, p. 186 [c. 63] : Ὁ δὲ παρῃτεῖτο μηδὲν τούτων δρᾶν. Sic Demosth. [p. 533, 3] : Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. [Plato Rep. 3, p. 387, B : Παραιτησόμεθα Ὅμηρον μὴ χαλεπαίνειν. Philostr. Her. p. 751 : Παραιτεῖται τὴν δυναστεύουσαν μὴ ἀποδόσθαι τοὺς ξένους.] Quamvis autem apud vett. scriptores παραιτοῦμαι in hac postrema signif. sæpius observarim, primum tamen ei locum non dedi, quod viderentur illa exx., in quibus præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam

amittit. || Παραιτοῦμαι in pass. signif., ut, Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τούτων ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, quod exemplum a Suida citatur, et παραιτηθεὶς exp. παρακληθείς. Sic autem παρῃτημένος pass. pro Excusatus, in Lucæ l., quem supra citavi.

[Παραιτέω, activum est in Gl. cum expos. Suppeto. Angl. Galen. vol. 6, p. 279, 4, nisi vitium subest : Τοὺς δ' ἐμέτους παραιτήσομεν. Hase.]

Παραίτησις, εως, ἡ, Deprecatio, et quidem accipiendo hoc nomen in utraque signif. [De repudio Dio Cass. 78, 22 : Τὴν παραίτησιν ἣ (scr. ἣν cum Reimaro) παρὰ τῷ Καρακάλλῳ παρῄτητο (τὸ ἔθνος) ... οὐκ ἐδέξατο Μακρῖνος· ubi de Proconsule agitur repudiato.] Sed frequentius pro Deprecatione, i. e. Vehementi precatione, ut ap. Plat. Gorg. [?] : Οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν οὔσης τῆς κρίσεως, χρήσιμα, Amicorum preces supplices et deprecatio, apud populum multum valent. [Παραίτησιν οὐ μάλα φιλότιμον παραιτεῖσθαι id. Critia p. 107, A.] Item Veniæ petitio. Thuc. 1, [73] : Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου. Nam hic exp. schol. οὐχὶ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. [Polyb. 40, 6, 5 : Θαυμάζειν ἔφη πρὸς τίνα λόγον ποιεῖται τοιαύτην παραίτησιν· ubi præcedit παρεκάλει συγγνώμην ἔχειν. Diodor. 1, 83 : Οὔτε οἱ πεμφθέντες ἄρχοντες ἐπὶ τὴν π. οὔτε ὁ κοινὸς ... φόβος ἴσχυσεν ἐξελέσθαι τῆς τιμωρίας τὸν ἄνθρωπον. Παραίτησιν per παράκλησιν exp. Hesych.] Sunt et qui pro Deprecatione, in Recusandi signif., accipiant. Ap. Plut. Numa [c. 9] : Πρὸς θεῶν τιμὴν ἢ παραίτησιν, exp. Ad postulandam a diis veniam. Est παραίτησις ejus etiam, qui veniam dat, sequendo Bud., qui παραίτησιν ait esse etiam Veniam, i. e. Gratiam et indulgentem concessionem, in hoc Plat. l., Leg. 11, [p. 915, C] : Καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri, et quidem rectius, meo judicio, cui venia indulgetur, ut dicat Nullo pacto veniam moræ impetret ab judicibus. [Dio Cass. 52, 42 : Δέδοται τοῖς γέ τι κεκτημένοις αὐτόθι καὶ ἄνευ παραιτήσεως, ὁσάκις ἂν ἐθελήσωσιν, ἀπιέναι.] || Π., Excusatio, de qua signif. dixi et in verbo. Synes. : Ἀνθρώπῳ δὲ παραίτησις γίνεται, διευλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic et apud Basil. Epist. ad Leontium. Affinia autem sunt Excusare et Purgare, quo posteriori verbo Vallam dixi in interpretando Thuc. loco usum. [|| Π. in Conciliorum Canonibus est quum quis abdicato episcopatu honorem nihilominus retinere cupit. De hac παραιτήσει agit epistola synodi Ephesinæ ad synodum in Pamphylia de Eustathio Metropolitano : Παραιτήσεως οὐκ ἴσμεν ὅπως προσεκόμισε βιβλίον. Tales autem παραιτήσεις non fuisse licitas docet Zonaras ad hanc epistolam et ex eo Balsamon p. 323. Suicer.]

[Παραιτητέον, Fugiendum, Deprecandum. Athen. 10, p. 421, A : Π. ἐστὶ τὸ γαστρίζεσθαι· 464, A : Π. δ' ἡμῖν τὰ κεράμεα ποτήρια. Etym. M. p. 567, 51 : Π. τὸν Ἀσκαλωνίτην οἰόμενον κτλ. G. D. Schol. Arati Uranol. p. 275, A : Τὰ λεπτὰ προοίμια π. Tatian. Contra Gr. p. 143, C : Ἡρακλέα π. Philo vol. 2, p. 370, 7 : Οὐ π. Hase. || Παραιτητέος Iambl. V. Pyth. p. 22 : Παραιτητέοι Ἐπιμενίδης καὶ Εὔδοξος ὑπονοοῦντες κτλ. G. D. Galen. vol. 19, p. 526, 10 : Ἡ κίνησις παραιτητέα. Philo vol. 1, p. 275, 19 : Παραιτητέοι πάντες οἱ γεννῶντες αὐτούς. Hase.]

Παραιτητὴς, ὁ, Deprecator. [Philo vol. 2, p. 248, 45 : Ἁμαρτησάντων π.· p. 160, 19 : Ὁ κηδεμὼν καὶ π.· 274, 42 : Οὐ γὰρ ἔχουσι (viduæ) τοὺς παραιτητάς· vol. 1, p. 598, 7 : Π. ἔχειν τοὺς ἐντευξομένους ὑπὲρ αὐτῶν. Hase. Per παρακλήτωρ, ἢ ἀπολογούμενος exp. Suidas. Plut. V. Sullæ c. 26 : Οὐ μετὰ φαύλων ... ἔχοντας παραιτητῶν.]

[Παραιτητικὸς, ἡ, ὸν, Deprecatorius, Ad deprecandum aptus. Dionys. H. De Thuc. jud. § 45, p. 928, 4 : Παραιτητικοὺς τῆς ὀργῆς ἀποδοῦναι λόγους. Ex Stobæo citat Wakef. loco non indicato.]

Παραιτητὸς, ἡ, ὸν, q. d. Deprecabilis, ut Gellius Indeprecabilis, Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato Leg. 10, [p. 905, D] : Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα, etc. [Ib. p. 906, D; 908, E; 909, A. Clem. Al. p. 837 : Παραιτητοὺς εἶναι θυσίαις τοὺς θεούς. G. D. Philo vol. 2, p. 319, 50 : Ὃ παραιτητὸν καὶ συγγνωστόν ἐστι, Quod veniam debet impetrare. Hase. || Deprecandus, Aversandus. Plut. Mor. p. 23, A : Τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι.]

Παραίτιος, [ὁ, ἡ et ία, ιον,] Qui ex parte in causa est, vel, Qui in causa est, Auctor, sumendo pro simplici αἴτιος. Exp. etiam ὁ αἰτίαν παρέχων. [Æsch. fr. 38 : Τῶνδ' ἐγὼ παραίτιος· Choeph. 910 : Ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία· ubi notanda terminatio feminina, qua utuntur Polyb. 5, 88, 3 : Τῆς περιπετείας ἐπανορθώσεως γίγνεσθαι παραιτίας (nisi παραιτίους scripsit, quod conjecit Schweigh.)· Teles ap. Stob. Flor. 40, 8, p. 81 : Φυγὴ ... τίνος κακοῦ παραιτία ἐστί; Manetho 2, 502 : Καί τε κλέους ὄλβου τε παραιτίη ἐστὶ βροτοῖσι. Eur. ap. Stob. Flor. 108, 3 : Καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον. « Polyb. 18, 24, 3 : Τοῖς πλείστοις κακῶν παραιτίους πέφυκε γενέσθαι· 23, 3, 6 : Παραίτιοι γεγόνασιν αὐτοῖς ἐλευθερίας. Παραίτιον, Caussa. 4, 57, 10 : Ὃ καὶ π. ἐγένετο τοῖς Αἰγειράταις τῆς σωτηρίας· 5, 75, 2. » Schweigh. Diodor. 18, 66 : Παραίτιοι γεγένηνται τῆς δουλείας τῇ πατρίδι. Heliodor. 7, 2, p. 299 : Θυάμιδι παραιτία τῆς φυγῆς ἐγεγόνει.] Democr. in Epist. : Καὶ σὺ τέχνην κατεμέμψαντο ὡς παραίτιον παρακοπῆς γεγενημένην. Plut. [Mor. p. 1049, E, ex Chrysippo] : Τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ εὔλογον. Sic et alibi. Philo De V. M. 1 : Παραίτιοι γενόμενοι τοῖς ὑπαχθεῖσι χαλεπῆς ἀπωλείας. Athen. : Κακοστόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ νοσοποιά, καὶ φρίκης παραίτια. In VV. LL. citantur ex Phalar. Epist. hæc verba, quæ trimetrum iambicum efficiunt [Sent. monost. 449], Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. [Pausan. 4, 3, 5 : Ὅσοι τοῦ φόνου παραίτιοι καθεστήκεσαν. Galen. vol. 4, p. 777, 3 : Τὰ ψυκτικὰ παραίτια ληθάργους. Julian. Contra Christ. p. 75, A, de Eva : Γενομένην παραιτίαν αὐτῷ τε ἐκείνῳ (Adamo) καὶ ἑαυτῇ, τοῦ πεσεῖν ἔξω τῆς τοῦ παραδείσου τρυφῆς. Hase.] Bud. παραίτιον in Hippiatria [p. 32, 4] poni ait pro συναίτιον.

[Παραιτόνιον, τὸ, Parætonium, πόλις πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣν Ἀμμωνίαν καλοῦσι, Steph. Byz. « Παραιτόνιον vocat Polyæn. 2, 28, 2, item Strabo 17, p. 799, 809, etsi ο habent libri quidam et editiones ap. Diodor. 1, 31, Plut. V. Anton. c. 70 (adde Dion. Cass. 51, 9 et 10), Ptolem. 4, 5, Hieroclem Synecd. p. 733, et sic levi immutatione Procop. De ædif. 6, 2, Chron. Pasch. p. 35, A, Παρατόνιον, Lucian. V. Hist. 1, 62, Παραιτονία. Sic et poetæ antepenultimam corripiunt, ut Ovid. Amor. 2, 13, 7, Metam. 9, 772, Lucan. 3, 295, aliique. Παραιτονίων tamen producit ex numis Rasch. in Lex. num. vol. 3, 2, p. 596, quam vere, equidem non dixerim. || Adject. Παραιτωνίου (ο superscr. in cod. Vratisl.) Λιβύης Steph. Byz. s. v. Ἀρσινόη, si vera est lectio. Parætonium Nilum Statius dixit Theb. 5, 12. Parætonias Syrtes Lucan. l. c. » Tzschuck. Not. exeg. ad Pomp. Mel. 1, 8, 2, ubi masc. Parætonius.]

[Παραιρόμενος. V. Παραίρημι.]

[Παραιφασία. Παραίφασις. Παραιφάσκω. V. Παρηφ-.]

[Παραιφάσσω.] Παραιφάσσει, Hesychio τινάσσει, παρακινεῖ, πηδᾷ, [καὶ τὰ ὅμοια].

[Παραιφατικός. Παραιφηλόω. Παραιφρονέω. V. Παρηφ-.]

Παραιωρέω, Suspendo, eo quidem sensu, quo dicitur Collo vel ex collo suspendere, aut ex cervice. Item Luxo, ἐκχωρῶ ἄρθρον, in VV. LL. Pass. Παραιωρεῖσθαι, Suspendi. Herodot. Polymnia [7, 61] : Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης. Herodian. autem non solum dixit παρῃώρητο αὐτῷ ξίφος, sed et aliquos παρῃωρῆσθαι ξιφίδια. Nam l. 3, [11, 4] scribit, Παρῃώρητό τε αὐτῷ ξίφος, Ensem gestabat, ut vertit Politian., sed mihi aptior videtur Budæi interpretatio, Ense accinctus erat. Idem 2, [13, 19] : Τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν, ἃ παρῃώρηντο, Politiano interpr., Quos suspensos habebant. Plut. Anton. [c. 77] : Πεφυρμένος γὰρ αἵματι καὶ δυσθανατῶν εἵλκετο τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνην καὶ παραιωρούμενος, Suspensus et manus porrigens, inquit Bud. Rursum Herodian., de militibus barbaris loquens, qui ex equo arcu utebantur, eis παρῃωρημένας ἐσθῆτας tribuit, l. 3, [4] i. e. Pendulas, Politiano interpr. [Achæus apud Athen. 10, p. 451, D : Αἰθάργυρος δ' ὄλπη παρῃωρεῖτο (παρῃώρητο?) χρίσματος πλέα. Lucian. Jov. trag. c. 33 : Θώραξ ... πλασθεὶς παρῃώρητο μωμηλῇ τέχνῃ. Nonn.

Dion. 1, 43 : Μαρσύας ... δέρμα παρηώρησε φυτῷ· 43, 198. Quint. Sm. 10, 200 : Μέγας παῖς Ἰαπετοῖο Καυκάσου ἠλιβάτοιο παρηώρητο κολώνῃ. De equo funali Dionys. A. R. 7, 73 : Σειραῖος ἵππος ... ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ μὴ συνεζεῦχθαι παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί.] Item παρηωρῆσθαι τὰ μέλη de senibus dici scribit Pollux [2, 21. Παρηωρῆσθαι ἄρθρον 4, 187].

Παρακαώρημα, τὸ, Id quod suspenditur, Id quo aliquis cinctus est. Item, Laqueus suspendio aptus, ex Polluce p. 270 [7, 64] citat Bud. : et sic quoque in VV. LL. exp. Restis et Laqueus ad strangulandum, sed ex errore utrobique. Nam et Pollux παραιρήματα habet, non παρακαωρήματα, et ipse quoque Thuc., ex quo Pollux affert hanc vocem, ut videre potes p. 137, necnon ipse schol. eam agnoscit, ut supra docui in ejus expositione. [V. Παραίρημα.]

[Παρακαώρησις, εως, ἡ, Elevatio juxta aliud quid, Suspensio. Schneid. Theophr. Metaph. p. 321, 7 ed. Brand. : Κινήσει τε καὶ παρακαωρήσει.]

[Παρακαββάλλω. V. Παρακαταβάλλω.]

[Παρακαθάπτω, Annecto. Pollux 1, 252 : Ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος.]

[Παρακαθέζομαι. V. Παρακαθίζω.]

Παρακαθεκτικός, ἡ, ὀν, Tenax, VV. LL. [Et in Indice :] Παρακατεκτικός Ion. pro παρακαθεκτικός.

[Παρακαθεύδω, Juxta dormio. Ælian. V. H. 1, 13 : Ὁ κύων ὥσπερ αὐτῷ παρεκάθευδεν. « Jo. Chrys. In 2 Ad Cor. serm. 2, vol. 3, p. 552. » Seager. Id. Chrys. t. 1, p. 192, E ed. Paris. alt. : Τὸν παρακαθεύδοντα ὑπὸ τῆς ὀργῆς ταραχθέντα. Jo. Jejun. De poen. t. 7. p. 655, 7 : Οἱ κύνες παρακαθεύδουσι, κἂν μὴ παρῇ τὰ θηρία. Hase.]

Παρακάθημαι, Assideo, A latere assideo, i. q. παρακαθέζομαι. Plato [Crit. p. 43, A : Πῶς σίγα παρακάθησαι; Rep. 1, p. 336, B] : Ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο, Ab assessoribus. [Prot. p. 315, D : Παρεκάθηντο ... αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίναις.] Aristoph. Ran. [1491] : Σωκράτει παρακαθήμενον. [De exercitu alicubi locato Polyb. 9, 44, 2 : Κατὰ πάντα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης στρατόπεδα παρακαθήμενα.] Ap. Synes. Ep. 4. accusativo jungitur : Ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἐκλαιον, Ego autem assidens. [Anaxandr. ap. Athen. p. 39, A : Ἥρᾳ λαλῶν καὶ Κύπριδι π. Marc. Eugen. Ep. ed. Kayser. p. 177, 22 : Τῶν μὲν βαρβάρων ἔξω τῶν τειχῶν παρακαθημένων. Hase.]

Παρακαθίζω, Juxta me colloco, Assidere jubeo. [Plato Rep. 8, p. 553, D : Τὸ ... λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνῳ. Dio Cass. 73, 3 : Καὶ αὐτὸν ὁ Περτίναξ ... ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐν τῷ συνεδρίῳ παρεκάθιζε. Palæphat. c. 41 : Στρατιὰν παρακαθίσας ἐπὶ τὴν πόλιν.] || Neutr. pro Juxta assideo. [Diodor. Ecl. p. 503, 86 : Ἓξ δὲ μῆνας παρακαθίσαντες οὕτως παρέλαβον Ἀκράγαντα.] Unde παρακαθίζειν, Assidere consolandi amici gratia. Bud. ex Synes. || Παρακαθίζομαι, voce med., signif. activa, Juxta me colloco. Antipho [Lycurg. p. 167, 42] : Οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστάς, δικάζειν, Juxta se sedere jubentes. Bud. || Arbitrum ex compromisso eligo. Bud. ex Dem. [p. 897, 3] : Εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται· ἕνα δὲ ἑκάτερος παρεκαθίσατο. Neutr. pro Juxta assideo. Plato [Euthyd. p. 273, B, ubi παρεκαθιζ.], Παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. || Παρακαθίζομαι [immo Παρακαθέζομαι, cujus aor. secundus est Παρεκαθεζόμην], Assideo, A latere consideo. [Plato Theæt. p. 144, D : Καί μοι κάλει αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 7 : Καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος εἶπεν ὧδε. Aor. sec.] Plato Charm. [p. 153, C] : Παρεκαθεζόμενος οὖν ἠσπαζόμην τόν τε Κριτίαν. [« Aristoph. Pluto (727) : Τῷ Πλούτωνι παρεκαθίζετο. » HSt. in Ms. Vindob. Xenoph. Mem. 4, 2, 8 : Παρακαθεζομένου αὐτῷ Εὐθυδήμου. Futur. ap. Plat. Lys. p. 207, B : Ἧει παρακαθιζησόμενος. G. D. Aor. pass. Galen. vol. 14, p. 637, 1 : Τῇ γυναικὶ παρακαθεσθείς. Cat. in Ps. t. 1, p. 323, 35 : Τῇ τοῦ γράμματος παχύτητι παρακαθεσθέντες. Joseph. A. J. 6, 11, 9 : Παρακαθεσθέντων αὐτῷ. Hase. || Παρακαθίσωσι θυμῷ lectio vitiosa ap. Suidam s. v. Παραστρῶσι, ubi Bernhardyus παραστάθῶσι θυμῷ conjecit.]

Παρακαθίημι, [Juxta demitto. Eurip. Hel. 1551 : Πηδάλιά τε ζεύγλαισι παρακαθεῖτο.] Utrimque demitto. Aristot. H. A. 9, 38, de nautilo : Ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συνυφές, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τοῦ μεταξὺ τῶν δακτύλων· χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεῦμά τι ᾖ, ἱστίῳ· ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, Cirrorum suorum partem utrimque ad remigandum demittit, Bud.; cui tamen l. iste mutilatus esse videtur, quum παρακαθιέναι significet Utrimque demitto, id autem non conveniat cum gubernaculo. De eod. sic Athen. scribit 7, [p. 318, A, ex Aristotele] : Ἐπαναστραφεὶς δ' ἐπιπλεῖ, ἄνω ποιήσας δύο τῶν πλεκτανῶν, αἳ μεταξὺ αὐτῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχουσι διαπεφυκότα, ὡς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες· ἄλλας δὲ δύο πλεκτάνας καθίησιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀντὶ πηδαλίων. Et Plin. : Duo prima brachia retorquens membranam inter illa miræ tenuitatis extendit : qua velificante in auras, ceteris subremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo dirigit. Qui tres de ead. re ll. parum inter se consentiunt. Sunt vero qui nodum, quem Bud. non potuit, ita dissolvant, Cirrum utrimque unum demittit, hisque retortis pro gubernaculo utitur. Veruntamen ne sic quidem dissolvi videtur, nisi duobus eum gubernaculis uti dicamus. [V. eadem fere de nautilo ap. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 75, 9-15. Plutarch Mor. p. 63, E : Ὁ μὲν ἠρεμῇ παρακαθῆκε (τὸν δακτύλιον), Sensim in terram demisit. Hase. || Remitto. Polyb. 35, 1, 4 : Τῶν ἀνδρῶν οὔτ' εἰκόντων τῇ ψυχῇ οὔτε παρακαθιέναι τοῖς σώμασι βουλομένων διὰ τὸν κόπον, Corporum contentionem remittere. Schweigh.]

Παρακαθίστημι, Juxta colloco s. appono. Dem. : Παρακαταστήσας τινὰ τῶν οἰκετῶν φυλάττειν, Apponens custodem, asservatorem. Idem [et Plut. V. Fab. M. c. 7] : Παρακατέστησε φυλακήν. [Id. p. 47, 5 : Στρατιώτας οἰκείους ὥσπερ ἐπόπτας τῶν ἐστρατηγημένων παρακαταστήσαντες. Diodor. 16, 38 : Παρακατέστησε δ' αὐτῷ ἐπίτροπον ... Μνασέαν. Dionys. A. R. 4, 62 : Δημοσίους αὐτοῖς παρακαθίστησιν.] Lucian. [De sacrif. c. 6] : Τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Plut. [Apophth. p. 197, D] : Ὃν ἀνθ' ἑαυτοῦ τῷ ἀδελφῷ Λευκίῳ παρακατέστησεν, Consiliarium et quasi consortem imperii apposuit, h. e. sub persona legati, quasi custodem et moderatorem, Bud. [Joseph. A. J. 14, 15, 14 : Παρακαταστήσας δὲ τοῖς ἔργοις τοὺς ἐπιτηδείους. Id. In Matth. p. 791, C. Sev. Ant. Conc. Ev. ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 73, 20 : Τὴν τῶν στρατιωτῶν παρακαταστησάντων φρουράν. Hase.] Altrinsecus colloco, ἐξ ἐναντίας καὶ παρακειμένως καθίστημι, Bud. p. 683, ex Isocr. [p. 62, B.]

[Παρακαινοτομέω, Innovo. Greg. Nyss. t. 2, p. 536, A : Ἄλλην τινὰ παρακαινοτόμησε τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει τὴν σύστασιν. Hase.]

[Παρακαινωτής, ὁ, Novator. Chron. Paschale p. 337, C : Ἔσυρον αὐτοὺς καὶ ἔβαλλον εἰς θάλασσαν ὡς παρακαινωτάς. Scribendum παρακαινοτάς. Coraes.]

Παρακαίριος, ὁ, ἡ, Intempestivus, ut παράκαιρος. [Eustath. Opusc. p. 260, 80 : Π. τι λαλεῖσθαι.] || Hesiodus autem παρακαίρια ῥέζων dixit Op. [327], pro Scelesta patrans, vel, secundum alios, τὰ ἀπρεπῆ, Inhonesta. [Per παράκαιρα exp. Hesych.] Sic fere Latine, quum Importunum tempus dicatur, minime commodum, dicitur et Importunum scelus, et Importunitas pro Maximo scelere, sicut et pro Tempore alieno et incommodo.

Παράκαιρος, ὁ, ἡ, Intempestivus, ἄκαιρος. [Antiatt. Bekk. p. 112, 26 : Παράκαιρος ἀντὶ τοῦ ἄκαιρος Ἐπίχαρμος Πολίταις.] Pro quo sæpius dicitur παρακαίριος, præsertim ap. poetas. [Menander Sent. monost. 217 : Ἡ γὰρ παράκαιρος (var. lect. παρὰ καιρὸν) ἡδονὴ τίκτει βλάβην. Lucian. Nigr. c. 31 : Τὸ σπάνιον αὐτῶν (τῶν ῥόδων) καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας· nisi præferenda meliorum codicum scriptura παρὰ καιρόν. Παρακαίρια per παράκαιρα exp. Hesych.] || Immodicus, ut ἄκαιρος sumi ap. Isocr. vidimus.

Παρακαίρως, Intempestive, Immodice, ap. eund. Isocr. [p. 2, E] : Τὸν πλοῦτον π. ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

Παρακαίω, [Aduro. Hippocr. p. 688, 34 : Ὅταν φλέβα παρακαύσῃς ἢ διακαύσῃς. Plut. Mor. p. 383, D : Πῦρ παρακαίειν τοῖς νοσοῦσι, Ignem pone ægrotantes incendere.] Unde παρακαίεται, A latere uritur, Juxta ardet. [Herodot. 2, 130 : Νύκτα δὲ ἑκάστην πάννυχος λύχνος παρακαίεται (var. lect. παρακέεται). G. D. Apoll. Hist. mir. p. 114, 10 : Διὰ νυκτὸς λύχνους παρακαίεσθαι. Hippiatr. p. 188, 16 : Πῦρ παράκαιε· 112, 27 : Π. παρακαίειν· 254, 30 : Παρακαιέσθω χειμῶνος πυρί. Hase.]

Παρακαλέω, Evoco, Accerso, Advoco. [Herodot. 7, 158 : Ἐμὲ σύμμαχον παρακαλέοντες. Æsch. Pers. 380 : Τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς. Eur. Hec. 587 : Ἢν γὰρ θίγωμαί τινος, τόδ' οὐκ ἐᾷ με, παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς. Plato Phæd. p. 89, C : Τὸν Ἰόλεων παρακάλει.] Xenoph. Cyrop. 8, [7, 27] : Πέρσας μέν τοι πάντας, καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρακαλεῖτε. Aristoph. Vesp. [214] : Ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον Οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονί. Æschin. [De falsa leg. in fine] : Παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. Thuc. 5 : Παρεκάλεσαν δὲ αὐτοὺς αὐτοὶ πρότερον. Citatur et ex Platone hac signif., Ἰατροὺς παρακαλῶ ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. V. alia exx. hujus signif. in voce etiam pass. ap. Bud. p. 803. Interdum per se i. valet q. παρακαλῶ συνήγορον, in l. modo prolato ex Æschine; nam Bud. ap. Æschin., Δημοσθένη παρακαλῇ interpr., Demosthenem advocet, i. e. Advocatum accersat et imploret, Postulet patronum, Fidem ejus imploret et patrocinium. [Sic Isæus p. 40 et alibi.] V. Comm. p. 803. Huic affine est παρακαλεῖν σύμβουλον, εἰς συμβουλήν, Advocare in consilium; Latinius, Adhibere in consilium. [Plato Lach. p. 186, A : Ἐπειδὴ εἰς συμβουλὴν παρακαλεσάτην ἡμᾶς περὶ τοῖν υἱέοιν. Ib. 187, C, Prot. p. 313, A, al. Xenoph. Anab. 1, 6, 5 : Κλέαρχον δὲ καὶ παρεκάλεσε σύμβουλον.] || Invoco. Xen. Hell. 2, [4, 17] : Ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, Ubi Martem invocaverimus. || Hortor, Invito. [Cum εἰς Plato Rep. 7, p. 523, A : Τὰ οὐ παρακαλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν. Cum ἐπὶ Prot. p. 349, A : Παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν.] Xen. Œc. [3, 7] : Παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον· Cyrop. 4, [6, 3], παρακαλῶ ἐπὶ θήραν, Invito ad venandum. Plut. Numa [c. 5] : Παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Hortantes ad imperium, i. e. ad suscipiendum imperium. Isocr. cum πρὸς habente infin., interjecto articulo, Archid. [p. 128, A] : Οὕτω δὲ προθύμως παρακαλοῦσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ παραδοῦναι τὴν Μεσσήνην. [Nunc ἐπάγουσιν legitur ex cod. Urbin.] Alibi, cum infin. jungens sine præp., παρακαλῶ et προτρέπω, ead. in periodo tanquam idem significantia ponit, Ad Nicocl. [p. 35, D] : Πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις, οὐχ ἥκιστά με κἀκεῖνο παρακαλεῖ. Interdum vero hæc copulat, ut in ead. orat. [p. 29, A] : Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι πρὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα. [Cum infin. Plato Lysid. p. 223, A : Οἱ παιδαγωγοί... παρεκάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἴκαδ' ἀπιέναι. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 59 : Παρεκάλουν ἀλλήλους ἕπεσθαι· Memor. 1, 2, 55 : Παρακαλεῖ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ὡς φρονιμώτατον εἶναι.] Ap. Thuc. 3, παρακαλοῦντες exp. etiam Solicitantes : Τοὺς δούλους παρακαλοῦντές τε καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνούμενοι. [Cohortor, Moneo. Polyb. 1, 60, 5 : Παρακαλέσας τὰ πρέποντα τῷ καιρῷ τὰς δυνάμεις· 2, 64, 1 : Συναγαγὼν τοὺς στρατιώτας καὶ παρακαλέσας τὰ πρέποντα τοῖς καιροῖς· 1, 61, 1 : Παρακαλέσαντες κατὰ ναῦν σφᾶς αὐτοὺς συνέβαλον τοῖς ὑπεναντίοις· 3, 19, 4 : Συναθροίσαντες σφᾶς αὐτοὺς καὶ παρακαλέσαντες ὥρμησαν. Schweigh.] Capitur et pro Impello, quæ affinis est signif., ap. Eur. [Iph. A. 497] : Κἀμὲ παρακαλῶν ἐς δάκρυα. [Or. 1583 : Παρακαλεῖς γὰρ ἐς φόβον.] Invenio præterea ap. Xen. in signif. rara, quæ tamen et ipsa his affinis est, pro Elicio, Cyrop. 7, [5, 23] : Πολλὴν δὲ πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα· q. d. Pice flammam invitare et quasi stimulare, pro Elicere. || Oro, Rogo, Obsecro. Gregor. : Τοῦτο δὴ καὶ παρακαλοῦμεν, δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ. Sic sæpe Plut., qui interdum duobus accus. jungit, Apophth. : Παρακαλεῖ με δίκαια. Interdum cum infin. : Παρακαλῶ σε τοῦτο ποιεῖν, Rogo te ut hoc facias. [Cum præp. περὶ Appian. Pun. c. 136 : Τῶν ἀπόρων αὐτὸν ἐς Ῥώμην ἐπανελθόντα περὶ γῆς παρακαλούντων, Quum pauperes ab eo agros flagitarent.] Nonnunquam sic interponitur sententiæ, ut Lat. Obsecro, Amabo te. Gregor. : Epist. : Ἡμῖν τε, παρακαλῶ, πᾶσα σπουδὴ γενέσθω νῦν γοῦν συμφωνῆσαι. Observavi et in fine sententiæ positum itidem pro Amabo te, ap. Synes. Ep. : Καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἱπποτοξότην πρόσειπε, παρακαλῶ. [Postulo. Polyb. 4, 29, 3 : Ῥᾳδίως ἔπεισε συγχωρεῖν τοῖς παρακαλουμένοις· 15, 5, 10 : Συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις. Schweigh.] || Pro alio precator intervenio, ut advocatus et patronus. Chrysost. : Ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Citatur præterea παρακαλεῖν εὐχήν, ex Plat. Leg. [10, p. 887, C] pro Preces adhibere. Sic pass. Παρακαλοῦμαι, Rogor. Plut. : Ἔσεσθαι δὲ σύμβουλος ἰδίᾳ παρακαλούμενος· ἐὰν δὲ μὴ παρακληθῇ. Et παρακεκλημένοι μάρτυρες, Testes rogati, Bud. Comm. p. 803. Et p. 802, παρακέκλησο ap. Basil. exp. Sinito te exorari. || Consolor : unde παράκλησις, Consolatio.

[Παρακαλλύνω, Converro. Hesych. : Παρακόρησον, παρακάλλυνον.]

[Παρακαλπάζω, Permulceo. Plut. V. Alex. c. 6 : Παρακαλπάσας (τὸν ἵππον) καὶ καταψήσας. Eustath. Opusc. p. 283, 10.]

Παρακάλυμμα, τὸ, Quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam, occultandam. Exp. Velum, Aulæum a nonnullis, quod Hesych. παραπετάσματα exp. παρακαλύμματα. Plut. Alex. [c. 51] : Καὶ παράγοντα τὸ πρὸ τῆς θύρας π. διελαύνει. Athen. 4, [p. 145, C, ex Heraclide Cumano] : Ὁ βασιλεὺς ἐκείνους ὁρᾷ διὰ τοῦ π. τοῦ ἐπὶ τῇ θύρᾳ, ἐκεῖνοι δ' αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. In horum autem ll. utroque π. foribus esse appositum, observandum est. || Metaph., ut Lat. Obtentus, Prætextus, in qua tamen signif. usitatius est προκάλυμμα, de quo infra. [Ap. Plutarch. translata Obtentus s. Speciei notione legitur Mor. p. 27, E : Ἐχρήσατο τῆς ἀπορίας παρακαλύμματι, κοιμωμένῳ ποιήσας ὅμοιον ἑαυτόν· 654, D : Π. τῆς ἡδονῆς τὸ σκότος, Tenebræ velum voluptatis venereæ. V. Numæ c. 3 : Π. τὴν ἐγγύην ἐφελκομένη. Public. c. 3 : Τῇ ἀβελτερίᾳ προσποιήματι καὶ παρακαλύμματι πολὺν χρόνον χρησάμενος· Pericl. c. 4 : Ὁ Δάμων τῇ λύρᾳ παρακαλύμματι χρώμενος (pro quo Plato Protag. p. 317, A, unde Plutarchi is l. adumbratus est, dixit πρόσχημα et παραπέτασμα)· Marii c. 29. Ages. c. 37, Galbæ c. 20. Antiphan. ap. Stob. Flor. 97, 8 : Ὁ πλοῦτός ἐστι π. τῶν κακῶν. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 254 sq. Philo vol. 2, p. 186, 41 : Τὸν ὄχλον ἀφηνιασμοῦ π. ποιούμενος· et 272, 14 : Σοὶ χρῶμαι τοῦ ἀδικεῖν παρακαλύμματι. Joseph. B. J. 7, 8, 1 : Πρόφασις εἰς παρακάλυμμα τῆς ὠμότητος. Id. A. J. 16, 8, 1 : Τὸ γῆρας π. τοῦ χρόνου ποιούμενον. Clem. Al. Strom. 5, 9, 57 : Διὰ τῶν π. Id. ib. 59 : Ὑπὸ παρακαλύμματι. Jo. Chrys. t. 1, p. 907, A ed. Par. alt. : Σαθρὰ ταῦτα, καὶ προφάσεις, καὶ νοθείας παρακαλύμματα. Hase. Πρόσχημα in loco Platonico per παρακάλυμμα τοῦ ἤθους ἢ πρόφασις exp. Timæus p. 221.]

[Παρακαλύπτρα, ἡ, Redimiculum. Vox dubia. Schn.]

Παρακαλύπτω, q. d. Advelo, cum Virg. Sed ut Advelo pro simpl. Velo ponitur ab illo, sic παρακαλύπτω pro simpl. καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω usurpatur. Vel potius Παρακαλύπτομαι pro ἐγκαλύπτομαι, Velo, Obnubo, Obtego aut Obvolvo me, i. e. faciem meam. [Improprie Eunap. ap. Suidam s. v. Σουβαρμάχιος : Τὴν μέθην παρεκάλυπτε σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσί, Dissimulabat, Celabat. || Occulto, Ignotum reddo, Facio ut aliquid lateat. Lucas Ev. 9, 45 : Καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἴσθωνται αὐτό.] Verum παρακαλύπτεσθαι dicitur potius [forma media], Qui oculos contegit, caput obvolvit, horrendi alicujus spectaculi metu, quam qui id præ verecundia facit. [Figurate de sermone Plato Rep. 6, p. 503, A : Παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν.] Plut. Pomp. [c. 60], de Cæsare loquens in transitu Rubiconis : Μύσας τῷ λογισμῷ καὶ παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινόν, ... διεβίβαζε τὸν στρατόν. Plut. [Mor. p. 161, D] : Ἰδὼν ξίφη γεγυμνωμένα, καὶ παρακαλυπτόμενον ἤδη τὸν κυβερνήτην. Cic., Caput obducere et obvolvere hoc appellat, in Or. pro Rab. perduellionis reo (ad damnatos alludens quibus hoc fiebat, quum carnifex jamjam sumpturus esset de illis supplicium, ne id exhorrescerent) : Carnifex vero et obductio capitis, et nomen ipsum crucis absit. Et in Orat., Obvolvendum caput Agamemnonis esse. Idem De nat. deor. 2, imperatores velato capite pro rep. sese devovisse dicit. [Aristæn. Ep. 2, 2 : Ἐμὲ θεωροῦντά σε κατιδοῦσα, τοῦτο δὴ

τὸ σύνηθες ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις, ἠρέμα παρακαλύψαι.] ‖ Accus. junxit Plut., ita fere utens, ut Lucian. participio ἐπικαλύπτων cum accus. οἰμωγὰς usus est in l. illic allato (locus est Demetr. [c. 52]), de ipsomet loquens, qui, quum apud Seleucum in custodia detineretur, ejus tædium et calamitatis reputationem abigere cupiebat perpotationibus : Καὶ παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, Ebrietate mentem suam obruens, et consulto contegens. Bud. Comm. p. 762. Fortasse autem hic verti etiam possit, secundum alios, Mentem obvolvens, obducens. Malim tamen, Menti tenebras obducens. [Synes. De prov. p. 58, 22 ed. Krabing. : Παρακαλύπτοντες τὰ ἀβέβηλα. Tatian. Contra Gr. p. 173, B : Διά τινος ἐπιπλάστου ῥητολογίας π. Pass. Ev. Marcionis p. 429, 19 : Ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν. Plut. ap. Euseb. Pr. ev. p. 187, C : Ὅσα τε μυστικοῖς ἱεροῖς παρακαλυπτόμενα. Nicet. Dav. In Greg. Naz. ed. Dronk. p. 41, 11 : Κακουργίᾳ παρακαλυπτόμενος. Hase.]

[Παρακάλυψις, εως, ἡ, i. q. παρακάλυμμα, Indumentum. Erotian. p. 304, ubi nunc legitur παρακατάληψις. V. Παραμπέχω. G. Dind.]

[Παρακαμμύω, Conniveo. Phot. Lex. p. 283, 16 : Μυοπιζόμενος· μυωπάζων, παρακαμμύων. Demetr. Hieracosoph. p. 121 : Παρακαμμύοντα. G. Dind.]

[Παρακάμπτω, Declino. Π. τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἀνθρώπων Diodor. 5, 60.]

Παρακανθίζω, Aliquantum spinosus s. aculeatus sum. Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 6], de foliorum differentiis : Τὰ δὲ καὶ παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ πλαγίων· cujusmodi esse dicit quum aliorum, tum τῆς πρίνου, τῆς βάτου καὶ παλιούρου. Reponendum enim ita esse pro παρακανθίζοντα, hæc sequentia ostendunt, Ἀκανθώδεις δὲ ἐκ τῶν ἄκρων καὶ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου. [Παρακανθίζειν ib. § 8.] Sic Plin. 16, 24 : Aculeata aquifolio et ilicum generi : pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Alibi Theophr. ἐπακανθίζειν dicit, ut 3, 16 : Ὁ δὲ πρῖνος φύλλον ἔχει ἐπακανθίζον. [HSt. supra :] Παραγωνίζω, Angulosum esse, Angulum facere : vel Ad anguli figuram accedere : ut Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 5] scribit folia differre τοῖς σχήμασι : quædam enim esse περιφερῆ, Rotunda, ut piri : quædam προμηκέστερα, Oblongiora, ut mali : quædam εἰς ὀξὺ προήκοντα καὶ παραγωνίζοντα, ut smilacis. Unde Plin. 16, 32 : Circinata piro, mucronata malo, angulosa hederæ. Dicit autem Hederæ synecdochicῶs, quoniam smilax est species hederæ : respiciens simul et præcedentia Theophr. verba. Dixerat enim paulo ante, Κιττοῦ τὰ φύλλα νέου μὲν ὄντος, esse ἐγγωνιώτερα· πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα : paulo ante γωνιοειδῆ vocans, quæ hic ἐγγωνιώτερα. Itaque 3, c. ult., ubi τῆς σμίλακος τὸ φύλλον dicitur esse κιττῶδες, μακρὸν, ἀγώνιον, reponendum videtur ἐγγώνιον : licet et ap. Plin. 16, 35, smilax legatur folio hederaceo, parvo, non anguloso : præsertim quum 16, 23, hæc Theophrasti, 1, 16 [10, 1] : Τῆς δὲ λεύκης καὶ τοῦ καλουμένου κρότωνος τὰ φύλλα νέα μὲν, περιφερῆ, παλαιότερα δὲ, γωνιοειδῆ· τοῦ δὲ κιττοῦ ἀνάπαλιν, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, sic interpr., Populo albæ, ut crotoni, folia in juventa circinatæ rotunditatis sunt, vetustiora in angulos exeunt : ex contrario hederæ angulosa rotundantur. Notandum porro, quasdam Theophr. edd. [duosque codices] in illo supra citato l. perperam scriptum habere παραγωνίζοντα pro παραγωνίζοντα, quod legitur in posteriore ed. Ald. [Rectam scripturam παρακανθίζοντα restituit Palmerius.]

[Παρακανθίς, ίδος, ἡ, i. q. ἐγκανθίς. Hippiatrica p. 119, in equo vocant ἐπικανθίδας τὰς ἐκ τῶν παρὰ τοὺς μυκτῆρας τόπων. Sed Hierocles ib. p. 121 male nominat παραγκαθίδας τὰς παρὰ τοὺς μυκτῆρας. Quod παρακανθίδας scribendum. Schneid. s. v. Ἐγκανθίς.]

[Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Juxta spinam folia habens. Vox suspecta. Schneid.]

[Παρακαρής, ὀλίγον, Photius p. 383, 21. Παράκρης, ὀλίγον, ap. Suidam in libris deterioribus post gl. Παραβαψώοντες. Ex παρ' ἀκαρῆ corruptum esse conjicit Bernhardyus. Rursus ap. Suidam (post gl. Παρακαλεῖν) Παρακαρηνός, ὄνομα ποταμοῦ· quæ gl., in cod. Par. A in margine posita, nihil commune habet cum altera. Nomen fluvii non Παρακαρηνός fuit, sed Καρηνός.]

[Παρακαταβαίνω, Descendo. Polyb. 3, 65, 9 : Ὁμοῦ γὰρ ἦν ἱππομαχία καὶ πεζομαχία διὰ τὸ πλῆθος τῶν παρακαταβαινόντων ἀνδρῶν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ· 3, 115, 3 : Π. ἀπὸ τῶν ἵππων. Diodor. 3, 40 : Οἱ δὲ ναῦται παρακαταβῆναι ἀδυνατοῦσι διὰ τὸ πλεῖον εἶναι τὸ βάθος ἀνδρομήκους. G. D. Athen. De mach. p. 4, 47 : Τοὐλάχιστον πήχεις δύο παρακαταβαίνων ἐπὶ τὴν στέγην. Hase.]

Παρακαταβάλλω, Depono aut Abjicio aliquid prope suum locum : Κατατίθημι ἢ καταῤῥίπτω, inquit Eust., ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου : ut Hom. Il. Ψ, [127] : Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. Sed ib. [683] : Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, exp. περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. [Cum tmesi Θ, 249 : Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν. Diog. L. 2, 77 : Εἰς θάλατταν ὡς μὴ θέλων παρακατέβαλε (τὸ χρυσίον) καὶ ἀνῴμωξεν. Wakef. Παρακαταβάλλεσθαι ψήφισμα, In medium proponere decretum, Polyb. 4, 25, 6.] ‖ Est etiam vocab. forense. [V. Παρακαταβολή.] Παρακαταβάλλειν enim dicebantur ii qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, quum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is, qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret : quæ erat decima pars rei controversæ in causis privatis, in publicis autem quinta, ut tradit Pollux [8, 32. Isæus p. 85, 12 : Ἐμοὶ γὰρ λαχόντι τοῦ κλήρου τὴν δίκην οὕτω οὗτος ὁ νῦν ἐμὲ εἰσαγγέλλων ᾤετο δεῖν παρακαταβάλλειν ὑπὲρ τοῦ παιδός ... 47, 25 : Τὴν μὲν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσεν, ἑαυτῷ δὲ κατὰ δόσιν παρακατέβαλεν, Deposuit sacramentum ut jure certaturus de hoc, sibi hereditatem competere ex titulo donationis testamentariæ, ut exp. Reisk.], ut παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod Bud. ex Isæo interpr. Sacramento vel Sponsione tecum de hæreditate contendo. [Hoc non ap. Isæum legitur, sed ap. Demosth. p. 1051, 22 : Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ π. βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου· ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν· 1092, 20 : Τὸν παρακαταβεβληκότα τοῦ κλήρου· 1093, 6 : Παρακατέβαλε τοῦ κλήρου.] Scribunt VV. LL. Lat. id dicendum potius Sacramento, quam Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantum stipulatione et satisdato de pecunia mulctatitia cavisse : in sacramento vero ipsam utrimque deponere necesse fuisse : ut ex Varr. De L. L. 2 ostendunt : sicque Cic. dixisse Sacramento contendere, et Justo sacramento contendere. Exx. vero hujus signif. habes ap. Bud. Comm. p. 17, 18.

[Παρακατάβασις, εως, ἡ. Plato Leg. 12, p. 956, E : Διαψηφίσεων πέρι καὶ ἀναβολῶν καὶ πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτα ἀναγκαῖα περὶ δίκας γίγνεσθαι, προτέρων τε καὶ ὑστέρων λήξεις, ἀποκρίσεών τε ἀνάγκας καὶ παρακαταβάσεων. Παρακαταβολῶν Gronius : sed defendi, ni fallor, potest παρακαταβάσεων, prægresso ἀποκρίσεων (i. e. ἀπολογιῶν, v. Harpocr. et Petiti Leg. Att. p. 418) : παρακαταβαίνειν enim potest esse, Juxta vel contra adversarium in certamen (ad judicium) descendere, h. e. se defendere, adversario quasi se opponere; sic enim καταβαίνειν 8, p. 833, D, et 834, C. Ast. Non satisfaciunt hæc. Recte corrigi videtur παρακαταβολῶν. Παρακαταβολὴ, nusquam hodie ap. Platonem lectum, in Timæi Lex. relatum est p. 205.]

Παρακαταβολή, ἡ, Actio hæc, qua, inquit Bud. p. Comm. p. 17, qui experiri volebant, h. e. tam actor, quam reus, apud acta decimam partem æstimationis litis deponebant, mulctam sc. futuram temere litigantis : ita dicta, ut alibi docet, propter pignoris intercessionem, quemadmodum Sponsio Lat., quod solenni verborum conceptione et satisdato fieret. [Sic exp. in Gl.] Huic enim ap. Athenienses παρακαταβολῇ similem fuisse sponsionem ap. Romanos, idem Bud. in Pand. annotat : quanquam sponsio fieret interposita tantum stipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is, qui sponsione vinceretur, παρακαταβολή vero paratæ pecuniæ depositione. Aristoph. schol. [Nub. 1134] συνωνύμως πρυτανεῖα etiam vocari scribit; et Lat. quidam [male] Sportulam vocant, accipiuntque παρακαταβολὴν pro ipsa depositia et mulctatitia pecunia, ut quæ in translatione atque provocatione ad aliud judicium, ab appellatore tantum deponeretur. [Harpocr. s. h. v. : Οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς

ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριόν τι κατετίθεσαν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττηθεῖεν. (Eadem fere Lex. rhet. p. 290, 13.) Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατετίθετο. Περὶ μὲν οὖν τῶν δημοσίων πολλαχοῦ εἴρηται τῷ Λυσίᾳ, ὥσπερ ἔν τε τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπόδωρον περὶ οἰκίας (Adde Demosth. p. 1198, 5)· περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασι ῥήτορες καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ Ἱππέως κλήρου δευτέρῳ. Δημοσθένης μέντοι ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ (p. 978, 19) περὶ ἰδίας τινὸς δίκης φησὶ, Καὶ μετὰ ταῦτα κτλ.] Dem. : Καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς, Post hæc provocat et lacessit me judicio rursus, simulatque deposita pignora in sponsione sustulit. [De π. in caussis hereditariis Pollux 8, 32 : Π., ὅστις ἀντιλέγει, ὡς αὐτὸς δικαιότερος ὢν ἔχειν τὸν κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας ἢ διαθηκῶν. Παρακατέβαλε δὲ τῆς οὐσίας τὸ δέκατον ὡς προσποιοῖτο, ἂν ἡττηθῇ. Timæus Lex. Pl. p. 205, Phot. et Suidas per πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος exp. De utraque v. Meier. De bonis damn. p. 223 et Schœmann. Process. Att. p. 617 seqq. Steigerthalii dissertationem de vi et usu παρακαταβολῆς Cellæ editam a. 1832 non vidimus. De usu παρακαταβολῆς quem ex Demosthenis oratione contra Pantænetum, ubi de δίκῃ βλάβης agitur, memoravit Harpocr., nihil aliunde constat. V. Schœmann. l. c. p. 620.]

[Παρακαταγωγή, ἡ, luctæ species quædam ubi luctator adversarium juxta se dejicit. Schol. Hom. Il. Ψ, 730 (et similibus verbis Eustath. p. 1327, 12) : Τῷ βάρει (Ajacis) κομψὸν (Ulixes) συναπεκύλισεν ἑαυτῷ τὸν ἀντίπαλον. Εἰ δὲ εἰς ὕβρος ἦγεν, ἐδαπάνησεν ἂν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. Τὸ μέντοι σχῆμα οἱ μὲν παράπλαστον (μεταπλασμὸν Eustath., παραπλαγιασμὸν Heynius), οἱ δὲ παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσιν.]

[Παρακαταθετέον, Deponendum apud, Fidei committendum. Anon. ap. Stob. Flor. 3, 43 : Μόνῳ τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπιτρόπῳ σώφρονι, π. τὸν βίον καὶ τὴν νεότητα.]

[Παρακαταθέω lectio vitiosa ap. Etym. M. p. 654, 40, cui παραθέειν restituendum ex Etym. Gud. p. 454, 17. G. Dind.]

Παρακαταθήκη, ἡ, Depositum, Fideicommissum. [Δόμα μετὰ πίστεως definitur in Definitt. Plat. p. 415, D. Per ἐνέχυρον exp. Hesych., Phot. et Suidas. Παραθήκην improbant, παρακαταθήκην probant grammatici s. v. Παραθήκη indicati. Παρακαταθήκη inscriptæ fuerunt Aristophontis, Menandri, Sophili, Sosicratis, Timostrati et Timothei comicorum fabulæ.] Dicitur aliquis παρακαταθήκην primum λαμβάνειν [s. δέχεσθαι], deinde ἔχειν, et τηρεῖν s. φυλάσσειν, demum ἀποδοῦναι, quum ἀπαιτεῖται : ut sequentia docebunt exx. [Herodot. 2, 156 : Αὐτὸ Ἀπόλλωνα παρὰ Ἴσιος παρακαταθήκην δεξαμένη. Conf. Παραθήκη.] Athen. 12, [p. 537, B] : Τοῦ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος. Æschin. : Παρακαταθήκην τὴν Ἑλένην λαβὼν, Ut apud se depositam Helenam servaret. [Plato Leg. 11, p. 927, C : Π. εἶναι μεγίστην ἡγούμενοι καὶ ἱερωτάτην ὀρφανούς.] Thuc. 2, [72] : Μέχρι τοῦδε ἕξομεν παρακαταθήκην, Interim habebimus velut depositum. Sic Dem. C. Mid. : Ταῦτ' ἔχεθ' ὑμεῖς οἱ δικάζοντες ἀεὶ παρὰ τῶν ἄλλων ὥσπερεὶ παρακαταθήκην. Isocr. Ad Demon. [p. 6, D] : Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας. Ubi etiam nota gen. rei quæ deponitur apud aliquem et ejus fidei committitur. [Plato Rep. 4, p. 442, E : Π. χρυσίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος. Æschin. p. 26, 33 : Π. τῶν νόμων ἔχοντες. Lysias p. 114, 1 : Π. ἔχων ὑμῶν παρ' ἑκάστου λόγους πονηροὺς περὶ ἀλλήλων.] Ex Greg. Naz. : Φύλασσέ μοι καλὴν παρακαταθήκην. Aristot. Ethic. 5, 8 : Ἂν τὴν παρακαταθήκην ἀποδοίη τις ἄκων καὶ διὰ φόβον. Sæpe enim solet negari depositum, interdum etiam interverti : unde ap. eundem Aristot. Rhetor. 2, [8] : Ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην. Ipsa autem παρακαταθήκη dicitur δίδοσθαι, Dari, vel δεδόσθαι, Data esse. Paus. Corinth. [2, 18, 6] : Παρακαταθήκην Νέστορος δοθῆναι τὴν Μεσσηνίαν ὑπὸ Ἡρακλέους ἑλόντος Πύλον, Fidei ejus commissam esse, Fide ab eo accepta traditam ei esse, Fiduciariam datam esse. [Dionys. A. R. 2, 9 : Παρακαταθήκας δὲ ἔδωκε τοῖς πατρικίοις τοὺς δημοτικούς.] At Polyb. 5, [74, 5] : Δοθείσης ἐν παρακαταθήκῃ τῆς Λαοδίκης αὐτῷ,

Quum ejus fidei commissa esset Laodice, veluti depositum, Quum apud eum deposita esset Laodice. [Sext. Empir. p. 726, 22 : Παρακαταθήκην ἀποδιδόναι τοῖς πιστεύσασι. Prochir. Bas. ed. Zachar. p. 111, 3 : Π. ἐστὶ τὸ ἐπὶ παραφυλακῇ τινὶ διδόμενον. Ib. 12 : Ὁ τὴν π. δεξάμενος, Depositarius; et p. 122, 3 : Περὶ παρακαταθήκης διαλάβατο, Transegit de d. Περὶ π. παντοίου εἴδους καὶ πράγματος agitur Legg. Rotharis ed. Zach. p. 11, 11. Hase. De arcanis Anaxandr. ap. Stob. Flor. 41, 2 : Ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβὼν ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν· et Porphyr. l. s. Παρακατατίθημι indicando. ‖ Apud scriptores Christianos frequenter de fide servanda dicitur. Apostolus his hac voce utitur, Ep. ad Timoth. 1, 6, 20 et 2, 1, 14, ubi Timotheum suum vult τὴν π. φυλάσσειν, Depositum custodire, i. e. diligenter servare fidem quam ut depositum ipsi commendaverit. Clem. Al. p. 676 : Π. ἀποδιδομένη θεῷ, ἡ κατὰ τὴν τοῦ κυρίου διδασκαλίαν, διὰ τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ τῆς θεοσεβοῦς παραδόσεως σύνεσίς τε καὶ συνάσκησις. Hæc et alia Suicer.]

Παρακαταθνήσκω, Juxta morior, VV. LL. ex Epigr. [Dioscor. Anth. Pal. 9, 735 : Παρακάτθανε.]

Παρακατάκειμαι, Juxta decumbo, discumbo, accumbo. [Plato Epist. 13, p. 360, B.] Xen. [Cyrop. 2, 2, 28], παρακατάκειμαί σοι. [Pausan. 2, 27, 2 : Καί οἱ καὶ κύων παρακατακείμενος πεποίηται. « Athen. 8, p. 351, E; Joseph. A. J. 5, p. 305, 3; 19, p. 935, 23 Huds. » Scott. Epictet. Diss. 1, 26, 9. Restituendum ex cod. ib. 2, 4, 8, ubi male nunc legitur παρακειμένου. G. D.]

Παρακατακλίνω, A latere reclino, Juxta reclino, Budæo Juxta statuo in lecto, subjungens ex incerto auctore [Lucian. D. deor. 6, 4] : Ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ. [Æschin. p. 48, 10 : Οὐ Κνωσίωνι τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα παρακατακλίνων. Athen. 8, p. 351, E : Δελφῖνα καί τινας τῶν ἰχθύων παρακατακλινομένους ἀγρεύειν. G. D. Joseph. A. J. 1, 19, 7 : Παρακατακλίνει τὴν ἑτέραν τῶν θυγατέρων· 5, 9, 3 : Παρακατακλίναι τὴν Ῥούθην αὐτῷ· 17, 13, 4 : Σαυτῇ π. νυμφίον. Diog. L. 4, 2, 7 : Λαΐδα φασὶ π. αὐτῷ (Xenocrati) τοὺς μαθητάς. Hase.] Item Juxta accumbere facio : sequendo signif. verbi κατακλίνω.

Παρακαταλέγομαι, Cubo apud : unde παρακατέλεκτο [sic], quod Hesych. exp. παρακατέκειτο : poetice παρακατέλεκτο, Eid. παρεκοιμᾶτο, Cubabat apud. [Hom. Il. I, 561, 660.]

[Παρακαταλείπω, Relinquo apud. Dio Cass. 46, 37 : Ἐκεῖνο Λούκιον τὸν ἀδελφὸν παρακατέλειπεν· 48, 13 : Τοῖς Σεντινάταις Ῥοῦφον παρακατέλιπεν.]

[Παρακατάληψις vitiose pro παρακάλυψις, quod v.]

[Παρακαταλογή, ἡ.] Π. ἐν ταῖς ᾠδαῖς ex Aristot. Probl. [9, 6] affertur pro Immutatio et varietas in cantando : sed suspectum. [Nihil suspecti in verbis omni ex parte sanissimis : Διὰ τί ἡ π. ἐν ταῖς ᾠδαῖς τραγικόν; ἢ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν; παθητικὸν γὰρ τὸ ἀνώμαλον καὶ ἐν μεγέθει τύχης ἢ λύπης· τὸ δὲ ὁμαλὲς ἔλαττον γοῶδες. Inventoris nomen prodidit Plut. De musica p. 1140, F : Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀρχίλοχος τὴν τῶν τριμέτρων ῥυθμοποιίαν προσεξεῦρε καὶ τὴν εἰς τοὺς οὐχ ὁμογενεῖς ῥυθμοὺς ἔντασιν καὶ τὴν παρακαταλογὴν καὶ τὴν περὶ ταῦτα κροῦσιν. « Opportune accidit ut Hesychius quid καταλογή sit tradiderit : Καταλογή· τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλη (μέλει recte Schneiderus) λέγειν. Quodsi καταλογή est Recitatio absque modulatione, unde dictum est καταλογάδην, παρακαταλογή erit similis ratio in canendo. Eam autem quam aliam esse putabimus quam quæ hodie quoque ab eadem re simili nomine genus canendi recitativum dicitur? » Herm. Elem. doctr. metr. p. 286. Ad paracatalogen referendus est usus instrumenti musici, quod κλεψίαμβος vocabatur ... quem declarat Phillis Delius ap. Athen. 14, p. 636, B : Ἐν οἷς γὰρ τοὺς ἰάμβους ᾖδον ἰαμβύκας ἐκάλουν· ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλεψιάμβους. Videndum ne scripserit ille παρακατελογίζοντο. De sensu certe dubitationem eximit oppositum ᾖδον. Idem in Add. p. 811.]

Παρακαταπήγνυμι, Depango juxta, Defigo apud. [Thucyd. 4, 90 : Σταυροὺς παρακαταπηγνύντες. Theophrast. H. Pl. 8, 3, 2 : Παρακαταπήξῃ ξύλα μακρά. G. D. Locum Theophrasti transcripsit Galenus vol. 6, p. 542, 15. Basil. t. 1, p. 62, B : Οἱονεὶ χάρακας ἡμῖν παρακατέπηξεν. Hase.]

Παρακαταρτύομαι, Compono, Ex multis unum facio, VV. LL.

[Παρακατασκευάζω, Instruo, Adorno. Etym. M. p. 637, 29 : Ὀτρύνω ... σημαίνει καὶ τὸ παρακατασκευάζω, ὡς τὸ (Hom. Od. H, 151), Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε. Schol. Pind. Ol. 6, 1 : Τὸν λόγον π.]

Παρακατάστασις, εως, ἡ, affertur pro παρακαταβολή, Depositum. [Photius p. 384, 19 : Π., ἀργύριον ἐν μιᾷ δραχμῇ ὑπὸ τῶν ἰδίας δικαζομένων δίκας τοῖς διαιτηταῖς καταβαλλόμενον· ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῶν ὑπομνημένων αὐτάς· κατεβάλλετο δὲ καὶ τοῖς θεσμοθέταις ἐπί τισι γραφαῖς. Similiter, sed omissis thesmothetis, Lex. rhet. p. 290, 19, Etym. M. p. 653, 3.]

Παρακατάσχεσις, εως, ἡ, Retentio, Bud. ex Pand.

[Παρακατατείνω, Porrigo. Clem. Al. p. 498, π. τύπτοντι σιαγόνα. Kall.]

Παρακατατίθημι s. Παρακατατίθεμαι, Depono apud, Custodiendum trado, Fidei alicujus committo, concredo. Plato Rep. 1, [p. 331, E] : Τινὸς παρακαταθεμένου τι ὁτιοῦν, μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι, ἀποδιδόναι. Et mox [p. 332, A] : Καί τοι γε ὀφειλόμενόν που τοῦτό ἐστιν ὃ παρακατέθετο. [Leg. 5, p. 742, C : Μηδὲ νόμισμα παρακατατίθεσθαι ὅτῳ μή τις πιστεύει. Isocr. p. 400, D : Παρακατατιθεμένῳ τὰ χρήματα. Plut. Mor. p. 116, B : Ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν ὥσπερ παρακαταθεμένης θεοῖς (ἀποδώσοντας supplet Wyttenb.). De corpore terræ patriæ committendo Lucian. Patr. enc. c. 8 : Ἵν' ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθηται τῇ γῇ θρεψαμένῃ.] Itidem alicui dicimur liberos nostros, urbem, regionem, leges, et hujusmodi alia παρακατατίθεσθαι, pro Fidei ejus committere, commendare et concredere. Æschin. [p. 2, 12] : Τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Aristides [vol. 1, p. 139] diversa constr., eodem tamen sensu : Παρακαταθέσθαι παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς Τροιζῆνα, pro Τροιζηνίοις, Apud Trœzenios deponere, Trœzeniorum fidei committere, s. concredere. Et Herm. : Παρακατέθετο τῷ στρατηγῷ τὴν θυγατέρα, Imperatori exercitus filiam suam tradidit custodiendam, Apud eum deposuit, Fidei ejus concredidit. Xen. [De re eq. 4, 1] : Ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, Quasi fidei ejus committit creditque. [Demosth. p. 1480 extr. : Τῷ δήμῳ παρακαταθέσθαι ἑαυτόν.] Æschin. [p. 54, 39] : Ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. Ubi nota affinis significationis verba, παρακατατίθεσθαι et διαπιστεύειν. Idem [p. 2, 3] : Τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν φύλακας. [Isocr. Epist. p. 411 : Καλόν ἐστι τὴν βασιλείαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ὑμῖν παρακαταθέσθαι τῇ τῶν Ἑλλήνων εὐνοίᾳ. Dio Cass. 56, 26 : Τὴν βουλὴν τῷ Τιβερίῳ παρακατέθετο· 59, 3 : Ἑαυτὸν αὐτῷ (Augusto) παρακαταθέμενος.] Itidem Plut. Themist. [c. 10] : Τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ, Minervæ fidei urbem committere, urbem custodiendam et tutandam tradere, urbem commendare. Sed notandum est hoc discriminis in præcedentibus ll., quod in quibusdam significat Accepta fide trado, Fiduciarium do, Ita trado et committo ut is, qui custodiendum accipit, simul fidem mihi det se salvum et incolume id restituturum : ut et Bud. παρακατατίθεσθαι interpr. Dare fiducia contracta, ap. Paus. Corinth. [2, 18, 6] : Ἡρακλέα δὲ ἔφασαν παρακαταθέσθαι Τυνδάρεῳ τὴν χώραν. [Herodot. 3, 59 : Τὴν νῆσον Τροιζηνίοις παρακατέθεντο.] Et ap. Isocr. Archid. [p. 119, D] : Νέστορι δὲ παρακατίθεται τὴν πόλιν. Qui et in Pand. annotat Fiduciariam possessionem et hæreditatem dici eam, quam aliquis alicui παρακατέθετο. Idem παρακατατίθεμαι interpr. Depono tanquam apud sequestrem, ap. Xen. Hell. 6, [1, 2] : Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει οὕτως ἐδόκει καλός τε κἀγαθὸς εἶναι, ὥστε στασιάσαντες οἱ Φαρσάλιοι παρακατέθεντο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τὰς προσόδους ἐπέτρεψαν, Apud eum, tanquam apud sequestrem, deposuerunt. [Epist. Socr. p. 3, 4 (4 Orell.) : Τὰ εἰς παρουσίαν πρῶτον μὲν οἷς ἂν παρακαταθοίμην οὐχ εὑρίσκω οὐδένα ... πιστότερον. Valck. || De arcanis Porphyr. V. Pyth. 39, p. 70 : Παρακαταθήκην μὴ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ λόγων πιστῶς τῷ παρακαταθεμένῳ φυλάσσειν.] Significat etiam Fortunæ committo, inquit Idem, afferens in exemplum Æschin. [p. 79, 28] : Διὰ τὸ σπάνιον καὶ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον ἐκ τῆς νίκης, ἐθέλουσί τινες τὰ σώματα παρακαταθέμενοι διακινδυνεύειν. Ubi tamen alii παρακαταθέμενοι τὰ σώματα maluerunt interpretari Exponentes et proferentes corpora sua, more athletarum, qui in arenam descendentes sua ibi corpora proferunt et exponunt, s. deponunt ab adversariis oppugnanda. || Verum ut in aor. 2 verbi κατατίθημι s. κατατίθεμαι dixi a poetis fieri syncopen metri causa, ita eam et in hoc bicomp. fieri sciendum est. Apollonius enim dixit Παρακάτθετο pro παρακατέθετο, ut Arg. 2, [504] : Παρκάτθετο νύμφαις, Nympharum fidei concredidit s. commisit, Nymphis commendavit. [Unde Nonn. Dionys. 48, 958 : Καί μιν Ἐλευσινίῃσι θεὰ παρακάτθετο Βάκχαις. Imperf. Sext. Empir. p. 361, 31 : Οἱ ἥρωες τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ᾠδοῖς τισιν, ὡς σώφροσι φύλαξι, παρακατετίθεντο. Hase.]

Παρακαταχράομαι, Abutor, ut in VV. LL. redditur ex Aristot. [De part. anim. 2, 16], ubi de manu elephantis dicit, Παρακαταχρῆται ἐπὶ πλείονα τοῖς αὐτοῖς μορίοις. Sed additur posse hic accipi etiam pro Uti. Videndum autem an Cic. ita de eodem animali loquens, Nos elephantorum acutissimis sensibus ad utilitatem nostram abutimur, ad illum Aristot. l. respexerit. [Aristot. l. c. 4, 10 : Τῶν χήρκων διαφοραί τ' εἰσὶ πλείους καὶ ἡ φύσις παρακαταχρῆται καὶ ἐπὶ τούτων οὐ μόνον πρὸς φυλακὴν καὶ σκέπην τῆς ἕδρας κτλ.

[Παρακατάχρησις, εως, ἡ, Abusus. Greg. Pal. p. 16.]

[Παρακάτειμι, Descendo. Παρακατιὼν λέγει, Infra dicit, formula grammaticis usitata. Schol. Æsch. Pers. 2 : Ἡμᾶς κατέλιπεν φύλακα, ὥσπερ καὶ π. λ. Ib. 47 : Π. τὴν ἁρματηλασίαν ... ἐδήλωσεν. Schol. Theocr. 1, 4 : Τὸ α ἐξέτεινεν, ὃ καὶ π. συνέστειλε. Schol. Eur. Hec. 524, 529 (519, 524 Matth.). Boiss. Œcum. In Apoc. ed. Cramer. p. 466, 17 : Ὃ καὶ π. ἑσαφήνισεν εἰπών. Sopat. ad Hermog. in Rhett. Walz. vol. 5, p. 144, 19 : Ὁ δὲ π. φησίν. Hase. Schol. Hom. Od. A. 90 : Ὡς π. ὁ λόγος δηλώσει.]

[Παρακατεσθίω, Comedo cum alio. Sotades apud Athen. 9, p. 368, A : Παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ· τούτων μασῶται, παρακατεσθίει δέ με.]

Παρακατέχω, Retineo [s. Contineo], Complector. [Thucyd. 8, 93 : Ἐπειδὼν ... αὐτούς τε ἡσυχάζειν καὶ τοὺς ἄλλους παρακατέχειν. Polyb. 1, 66, 55 : Παρακατεῖχον ἐκεῖ τοὺς καταπλέοντας διὰ ταύτην τὴν ἐλπίδα καὶ συνεῖχον ἐν τῇ πόλει· 4, 51, 3 : Ἐβουλεύετο παρακατέχειν τὸν Ἀνδρόμαχον, ἐλπίζων αὐτῷ χρήσεσθαι πρὸς καιρόν· 5, 26, 10 : Βουλομένου ... εἰσιέναι, παρακατέσχε τις τῶν ῥαβδούχων. Diodor. 4, 9 : Τῆς Ἀλκμήνης παρακατασχεῖν τὰς ὠδῖνας, Suspendisse. 4, 79 : Κώκαλος παρακατασχὼν πλείω χρόνον ἐν τῷ θερμῷ τὸν Μίνωα διέφθειρε. De cibo in ventre retinendo Heraclid. ap. Athen. 2, p. 64, F : Ἐπιμένει τῇ κοιλίᾳ πλείονας χρόνους καὶ ἐμπλεκόμενα παρακατέχει τὰ ὑγρά.] Pand. : Ὁ μὴ ποιήσας καταγραφήν, οὐ παρακαθέξει Φαλκίδιον, Non retinebit Falcidium. Basil. ad Diod., παρακατέχειν τῇ μνήμῃ, Bud. Et in VV. LL. παρακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν, Retinere usum fructuum. [Prochir. Basil. ed. Zachar. p. 43, 17 : Οὐδὲ τὴν χρ. παρακατέχουσα. Ib. p. 169, 11 : Ταύτης τὸ τρίτον παρακατέχεται· et 203, 8 : Ἐφ' οἷς παρακατέσχε πράγμασιν, In rebus quas retinuit. Philo vol. 2, p. 532, 4 : Τὸ φέρνισμα παρ' ἑαυτῷ π. Jo. Schol. Coll. can. ed. Tafel. p. 9, 5 : Τὸ τέταρτον τῆς ἰδίας περιουσίας ἑαυτῷ παρακατασχεῖν. Hase. De impetu reprimendo Polyb. 5, 67, 11 : Παρακατασχεῖν καὶ κωλῦσαι τὴν τοῦ δοκοῦντος ἀδικεῖν ὁρμήν. De ira 15, 25, 3 : Τὸ πολὺ τῆς τοῦ πλήθους ὀργῆς παρακατέσχε τῇ τῶν ὅρκων ἀποδόσει. Π. τὸν ἴδιον θυμὸν 15, 4, 11. Π. ἑαυτὸν 38, 5, 2. Λογισμῷ τὸ πάθος π. Plut. Mor. p. 119, A.] || Frustror, Moror, χρονοτριβῶ. Hujus exemplum est ap. Suidam : Οἱ δὲ τοῖς πρέσβεσι δολίως προσενεγκάμενοι παρακατεῖχον ὡς συνάξοντες τὸν δῆμον. Bud.

Παρακατηγόρημα, τό, vox est dialectica. Scribit Ammon., si quid ὀνόματος κατηγορηθὲν ἀπόφανσιν ποιεῖ, id a Stoicis nominari κατηγόρημα et σύμβαμα, ut Σωκράτης περιπατεῖ, at si πτώσεως, appellari παρασύμβαμα, ὥσπερεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὂν οἷον παρακατηγόρημα, ut Σωκράτει μεταμέλει. [V. schol. Luciani Vit. auct. c. 21, et quæ s. v. Παρασύμπτωμα dicentur. Schol. Aphthonii in Walzii Rhett. vol. 2, p. 612, 24 : Τοῖς ὀνομαζομένοις παρακατηγορήμασιν ἐν ταῖς τελείαις ὑποθέσεσιν.]

[Παρακατοικῶ, Juxta habito, Habito apud. Παρακατοικοῦντες ap. Polluc. 6, 113. Lectio vitiosa in l. Isocratis statim afferendo.]

Παρακατοικίζω, Juxta colloco, Habitatores juxta colloco. Isocr. p. 146 [121, C] : Νῦν δὲ τοὺς εἵλωτας ἡμῖν παρακατοικίζουσι, Habitatores juxta collocant, Bud. [Forma media p. 134, A : Ἢν γὰρ παρακατοικισώμεθα τοὺς Εἵλωτας καὶ τὴν πόλιν ταύτην περιίδωμεν αὐξηθεῖσαν. Sic cod. Urb. : vulgo παρακατοικήσομεν ταύτην αὐξηθεῖσαν.] Affertur vero ex eodem Isocr. παρακατοικίζειν τὴν πόλιν. Item ex Plut. Pericle [c. 11] : Φρουράν, τοῦ μὴ νεωτερίζειν τι, παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις. [Aristid. vol. 1, p. 24, 4 : Ἀποτετάσθαι αὐτὴν (τὴν πόλιν) εἰς ἁπάσας θαλάττας καὶ συνῳκίσθαι τε αὐταῖς καὶ παρακατῳκίσθαι.]

[Παρακατορύσσω s.] Παρακατορύττω, Juxta defodio. [Hippocr. p. 813.]

Παρακαττύω, Assuo vel Consuo. Item Paro : ut ap. Aristoph. Pl. [663] : Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, schol. exp. ηὐτρέπιζε, Parabat.

Παρακαυλίζω, Caules emitto juxta, et quasi ad latus. Theophr. H. Pl. 6, 2, [8] de ferula : Ἔχει δὲ καὶ ἄνθος καὶ καρπὸν καὶ ἐν τοῖς παρακαυλίζουσι διόλου καθάπερ τὸ ἄνηθον.

Παράκειμαι, Adjaceo, Vicinus sum et quasi juxta s. a latere situs, [Juxta positus, appositus, propositus sum. Hesych. : Παρακείμεθα, ἐγκείμενοι ἐσμέν. Hom. Il. K, 75 : Παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο· 77 : Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο· Ω, 476 : Ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα· Od. Φ, 416 : Ὀϊστὸν ὅς οἱ παρέκειτο. Imperf. iterativum Od. Ξ, 521 : Χλαῖναν ... ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς· ubi alii libri παρεχέσκετ'. Pind. Ol. 13, 103 : Παρκείμενον συλλαβὼν τέρας (habenam, quam per somnum visam expergefactus juxta se positam invenerat). Plato Tim. p. 72, C : Ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Æschin. p. 82, 27 : Ἐν ταῖς γραφαῖς ταῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου τουτὶ τὸ σανίδιον καὶ τὸ ψήφισμα. De locis] Philo De mundo : Γεγενῆσθαι τῆς παρακειμένης χώρας μοίρας οὐ λυπρῶς σπειρομένους καὶ φυτευομένους, Tractus adjacentes. Herodian. 4, [3, 15] : Τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύας τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι. [Παρακειμένη πύλη, Vicina, proxima porta, Polyb. 7, 16, 5 ; 18, 6 ; 8, 31, 4. De hominibus finitimis, vicinis, 2, 48, 1 : Διὰ τὸ παρακειμένους τῇ Λακεδαίμονι προπολεμεῖν· 4, 30, 3 : Διὰ τὸ παρακεῖσθαι συντερμονοῦντας τῇ τῶν Αἰτωλῶν χώρᾳ· 4, 38, 7 : Τὸ παρακείμενον πλῆθος τῶν βαρβάρων. Οἱ παρακείμενοι ταῖς ἀναβολαῖς, Qui juxta viam habitant qua adscenduntur Alpes, 3, 51, 13 ; 66, 7. Οἱ π. φίλοι, Amici qui alicui assident, Familiares, 40, 11, 5. Qui in concilio proxime assident regi, 4, 24, 2 : Τῶν συνόντων καὶ μάλιστα τῶν παρακειμένων εἰκός ἐστιν εἶναι τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις. Schweigh.]. Unde παρακεῖσθαι dicuntur Quæ vicina sunt, Quæ affinitatem et similitudinem aliquam habent, Quæ proxime accedunt : qua metaph. et γειτνιᾶν dicitur. Galen. : Τρία εἴδη κατόχου· ὁ μὲν γὰρ ὑπνώδης, ὃς παράκειται ληθάργῳ, Instar est et æquipollet, Bud. Idem Bud., quum παρακείμενα interpretatus esset Vicina, Prope accedentia, Paulum differentia, subjungit ex Plut. p. 649 [Mor. p. 572, E] : Ἥ τε τύχη καὶ τὸ αὐτόματον, τά τε παρακείμενα αὐτοῖς, ὧν καὶ τὸ τάχα καὶ τὸ ἴσως. Sic accipi etiam ab Alex. in Top. p. 56 idem Bud. annotat. [|| Τὸ παρακείμενόν τινι, Quod simile alicui est et consequens. Plut. Mor. p. 36, D : Τὸ μὲν εἴρηκεν ὁ Αἰσχύλος ἐναργῶς, τὸ δὲ τῷ εἰρημένῳ παρακείμενόν ἐστιν. Sensu grammatico, Quod formatum sive derivatum ab alia vocabuli forma eique affine est. Schol. Hom. Il. I, 567 : Τὰ εἰς ις παρώνυμα θηλυκὰ παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς (ut προθέτις et πολῖτις a masc. προθέτης et πολίτης). Thom. M. 253 : Παράκειται αὐτοῖς (masculino et feminino τρεῖς) οὐδέτερον τὸ τρία.] || Παρακεῖσθαι dicitur etiam is qui A latere accumbit, Accubare. [|| Jaceo apud. Soph. Phil. 861 : Ὥς τις τ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος. Sed hoc παρα κείμενος potius scribendum. Sic OEd. T. 972 : Κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος. G. D.] Παρακεῖσθαι dicuntur etiam Quæ adjuncta alicui rei sunt. Plut. [Mor. p. 172, D] : Ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα αἱ προφάσεις τῶν ἀνδρῶν τὰς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, Illic enim acta et res gestæ, quum adjunctas sententias eorumque dicta habeant, feriatas aures poscunt. Bud. [Plato Phileb. p. 41, D : Ἅμα παρακεῖσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς. || De rebus in memoria repositis Plato Phil. p. 19, D : Ἵν' ἐν μνήμῃ παρακείμενα ἑκάτερα βασανίζηται. || De rebus præsentibus, Pind. Nem. 3, 131 : Φρονεῖν τὸ παρκείμενον· quod schol. exp. περὶ τοῦ παρόντος φροντίζειν. Aristoph. Lys. 1048 : Ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα.] || Unde παρακείμενον χρόνον ap. gramm. dictam volunt temporis præteriti, quod et παρεληλυθὼς ac παρῳχημένος χρόνος dicitur, speciem quandam, quæ est eorum, quæ nuper præterierunt et facta sunt, ac paulo ante completa : dictam, inquam, inde, quoniam ejus perfectio adjaceat præsenti, h. e. nuper perfecta sit : tale autem est τέτυφα, γέγραφα, πεποίηκα, πέπληγα, et quæ ejusmodi sunt. [Apollon. De synt. p. 205, 23 : Ἐντεῦθεν δὲ πειθόμεθα ὅτι οὐ παρῳχημένου συντέλειαν σημαίνει ὁ παρακείμενος, τήν γε μὴν ἐνεστῶσαν.] || Diosc. 5, 26, de vino scillino : Ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ἀπεψίας καὶ διαφθορὰς τροφῆς, καὶ τοὺς ἐπεμοῦντας ταύτην, ἐφ' ὧν τε πάχος κοιλίᾳ παράκειται ἢ στομάχῳ, Ruell. Et si pituita in ventre aut stomacho coierit. Alii Hæserit, quod melius exprimit. [Est idem fere quod πάρεστι. Theogn. 685 : Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται. Cum infin. Hom. Od. X, 65 : Νῦν ὑμῖν παράκειται ... ἠὲ μάχεσθαι, ἢ φεύγειν.] || Apponor [immo Appositus sum]. Lucian. [De merc. cond. c. 26] : Ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθεικα, Fercula tibi apposita. [Polyb. 3, 57, 8 : Πάντων ἀπογευόμενοι τῶν παρακειμένων. Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 157, A. Plut. Mor. p. 42, F ; 123, B ; 124, A, al. Ælian. V. H. 2, 17. || De testimonio scriptoris ad probandum apposito, schol. Aristoph. Pl. 720 : Ἐν τοῖς ἑξῆς παράκειται καὶ ἐκ τῶν Θεοφράστου. || Ἀντίφρασιν διὰ τοῦ παρακειμένου, Antiphrasin ex adjecto vocant rhetores, velut quum Erinyes Εὐμενίδες appellantur : v. Tryphon in Walzii Rhett. vol. 8, p. 755, Cocondr. ib. p. 786, Pseudo-Plut. De vita Hom. 2, 25. || Παρακείμενα vocabula dicuntur non per σύνθεσιν, sed per παράθεσιν nexa, ap. Apoll. De synt. p. 316, 19 : Τὰ ὁπωσδήποτε συντεθέντα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, καθ' ὃ μέρος ἥνωται ἀμετάθετά ἐστι· τά γε μὴν παρακείμενα διάφορον ἔσθ' ὅτε τὴν παράθεσιν ποιεῖται. Conf. Παράθεσις.]

[Παρακειμένως, Apposite, Juxta. Athen. 11, p. 489, B : Προμαθίδας ... φησὶ σκύφον εἶναι π. ἔχοντα τὰ ὦτα. || Proxime. Plut. Mor. p. 882, B : Π. τῷ περὶ θεῶν λόγῳ τὸν περὶ δαιμόνων ἱστορητέον. Per consequentiam, Similiter, id. p. 904, A : Π. διὰ τὴν δευτέραν ὄρεξιν ἐπ' αὐτὸν ὁ θώραξ τὸ πνεῦμα μετογεύων. G. D. Sext. Empir. p. 315, 35 : Ἴδωμεν δὲ π. Id. p. 426, 44 : Π. καὶ περὶ ταύτης λέγωμεν· 426, 32 : Π. δὲ λεκτέον ὅτι· 385, 32 et 407, 36 : Π. ὑποδεικτέον, Deinceps. Hase. || Apposite, i. e. Commode, Promte. Epictet. Diss. 3, 22, 90 : Ἵνα ἑτοίμως δύνηται καὶ π. πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾶν (respondere).]

[Παρακεκαλυμμένως, Tecte. Justin. M. Dial. p. 302, 9 ; 303, 12 ed. Thirlb. : Εἰ διὰ τῶν προφητῶν π. κεκήρυκτο παθητὸς γενησόμενος ὁ Χριστός. Scott. Clem. Al. Strom. 1, 1, 13 : Τῷ π. τὰ παραδιδόμενα οἵῳ τε παραλαμβάνειν. Apollin. Cat. in Jerem. t. 2, p. 633, F. Hase.]

[Παρακεκινδυνευμένως, Periculose, Cum temeraria periclitatione, Audacter. Plato Leg. 6, p. 752, B : Ὡς ἀνδρείως καὶ π. ἐν τῷ νῦν ἡ πόλις ἡμῖν ἔσται κατῳκισμένη. Orig. C. Cels. 5, p. 264 Spenc. Georg. Pach. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 565, 26 : Π. ἔπραττε τὰ πολλά. Ib. p. 594, 12. || De audacia dictionis schol. Soph. El. 158 : Εἰ καὶ « τῶν ἔνδον » π. εἴρηκεν.]

[Παρακεκλιμένως, i. q. παρακλιδόν, quod v.]

[Παρακέκλομαι, Hortor, Jubeo. Apoll. Rh. 4, 1668 : Τὰς γουναζομένη τρὶς μὲν παρεκέκλετ' ἀοιδαῖς.]

[Παρακεκομμένως, Concise, Per compendium. Schol. Lucian. Lexiph. c. 4, p. 325. Osann.]

[Παρακέλευμα. V. Παρακέλευσμα.]

Παρακέλευσις, εως, ἡ, Adhortatio, [Mandatum]. Thuc. 4, [126] : Οὐκ ἂν ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ π. ἐποιούμην· statim post autem ὑπόμνημα et παραίνεσιν pro duobus illis dicit. Idem 5 : Ὧν ἠπίσταντο τὴν π. τῆς μνήμης ἐποιοῦντο. [Plato Apol. p. 36, D : Ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ π.

Tim. p. 70, B : Τῶν παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 50 : Αἱ τοῦ Ἀσσυρίου παρακελεύσεις. Dionys. A. R. 1, 79 : Ταύτην γὰρ εἶχον ἐκ τῶν δεσποτῶν τὴν π., ζῶντας τοὺς νεανίσκους ἀποκομίσαι. Plut. V. Rom. c. 15 : Παράκλησιν καὶ π. εἰς φιλεργίαν. Thuc. 7, 70 : Πολλὴ π. καὶ βοὴ ἀφ' ἑκατέρων τοῖς κελευσταῖς. G. D. Galen. vol. 2, p. 17, 7 : Ἔστι πάντα ταῦτα τὰ ῥήματα π. Procl. Diad. Hypot. p. 65, 25 ed. Halm. : Πρὸς τὰς τοῦ Πλάτωνος ἐκείνας π. Julian. Epist. p. 143, 12 ed. Heyler. : Θέοντα τῇ π. τὸν ἵππον εἰς πεδίον ἄξεις. Œcum. In Apoc. p. 426, 4 ed. Cramer. : Τῶν κατὰ παρακέλευσιν εἰσαγομένων. Hase.] In VV. LL., ἐκ παρακελεύσεως ex Eod. affertur pro Dato signo. [Dio Cass. 53, 21 : Ἐπεμελεῖτο ὅπως μήτ' ἀνεπιτήδειοι μήτ' ἐκ π. ἢ καὶ δεκασμοῦ ἀποδεικνύωνται, Per coitiones aut ambitum. De incitatione equi Plut. V. Rom. c. 18 : Ἄχρι μέν τινος ἐπαιρόμενος πληγῇ καὶ παρακελεύσει χρώμενος ἐξελαύνειν. Παρακελεύσεως ἐπίρρημα Etym. M. p. 186, 37.]

Παρακέλευσμα, τὸ, Adhortamentum, Quod adhortandi gratia dicitur, Adhortatio. [Eurip. Suppl. 1154 : Λόγων π. σῶν · Iph. T. 320 : Οὗ δὴ τὸ δεινὸν π. ἠκούσαμεν · Hel. 1618 : Π. δ' ἦν πρύμνηθεν Ἑλένης, ποῦ τὸ Τρωικὸν κλέος ; Diodor. 15, 32 : Ἀφ' ἑνὸς παρακελεύσματος. Iambl. V. Pyth. p. 388 : Δικαιοσύνης π.] Plato Epist. [7, p. 328, A] : Τὰ μὲν δὴ παρακελεύσματα ἦν ταῦτα [ubi nunc ex aliis libris παρακελεύματα restitutum, pariterque aliis ll., ut Rep. 3, p. 407, B : Τὸ Φωκυλίδου παρακέλευμα · Leg. 3, p. 688, A ; 5, p. 729, B. Dionys. A. R. 6, 9 : Τοῦ μήτ' ὀρρωδεῖν μήτ' ἐκτρέπεσθαι τὰ δεινὰ μέγιστον π. 47 : Ὡς ἐξ ἑνὸς παρακελεύματος. Dio Cass. 50, 32 : Πολλὰ π. ... τῆς τέχνης καὶ τῆς προθυμίας ποιούμενοι.]

Παρακελευσματικός, ή, όν, Adhortatorius. [Schol. Theocr. 1, 127 ; Eust. p. 1393, 4 ; 1416, 42. Schol. rec. Aristoph. Pl. 222. || Adverb. Παρακελευσματικῶς, Eust. p. 1416, 40.]

Παρακελευσμός, ὁ, est tantum Adhortatio. Thuc. [4, 11] : Προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι καὶ π. [Xen. Cyrop. 3, 3, 59 : Μεστὸν τὸ στράτευμα παρακελευσμοῦ. Π. ἐναγώνιος Polyb. 10, 12, 5. Diodor. 19, 41 : Π. καὶ βοή · 20 : Π. ἐγίνετο τοῖς πληρώμασι. Dio Cass. 36, 21 : Συστάσεις καὶ π. παμπληθεῖς. G. D. Joseph. A. J. 19, 1, C 14 : Π. τε πρὸς ἀλλήλους, Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις, ἦν. Hase.]

[Παρακελευστής, ὁ, Hortator, Gl.]

Παρακελευστικός, ή, όν, Adhortatorius, Adhortandi vim habens. [Plato Euthyd. p. 283, B : Ὅτι π. ὁ λόγος ἦν ἐπ' ἀρετήν.] II. ἐπίφθεγμα, σάλπισμα, Classicum, τὸ κατὰ τὴν τῆς μάχης συμβολήν : ut ἀνακλητικόν, quum receptui canitur. Pollux [4, 86. || Adverb. Παρακελευστικῶς, schol. Hom. Od. Θ, 11 : Ἀμφότερα (δεῦτ' ἄγε) π. παρ' Ὁμήρῳ κεῖται. Wakef.]

Παρακελευστός, ὁ, Hortatus, pass. signif. Persuasus, Qui est advocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit, Bud. ap. Thuc. 6, [13] : Οὓς ὁρῶν ἐγὼ νῦν ἐνθάδε τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ παρακελευστοὺς [al. παρασκευαστοὺς] καθημένους, φοβοῦμαι, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἀντιπαρακελεύομαι, μὴ καταισχυνθῆναι εἰ κτλ. Quidam Corrogatos interpr. : schol., παρακεκλημένους. Ego vero non simpliciter παρακεκλημένους esse dixerim, sed παρακεκλημένους μετὰ παρακελεύσεως. [Dio Cass. 39, 18 : Πρὸς τὴν ἀπόδρασιν τῆς δίκης παρακελευστὸς ᾑρέθη (Clodius ædilis), i. e. Commendatus s. per factionem vel conspirationem electus.]

[Παρακελεύω.] Παρακελεύομαι, Hortor, Adhortor, Suadeo. [Herodot. 9, 102 : Παρακελευσάμενοι ἔργου εἴχοντο προθυμότερον, Invicem se cohortantes.] Plato Apol. Socr. [p. 29, D] : Ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ μὴ παύσωμαι · Rep. 2, [p. 362, E] : Λέγουσι δέ που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἱ τινῶν κηδόμενοι. Itidem ap. Xen. Hell. 1, [1, 4] : Παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις · Cyrop. 7, [1, 35] : Πολλὴ δὲ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων, τῶν δὲ θεοὺς ἐπικαλουμένων. Isocr. quoque dixit Evag. [p. 207] : Παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. At vero ap. Thuc. 2, [88] : Τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, Hac adhortatione apud milites usi sunt, His milites adhortati sunt. Possit etiam reddi, Hæc militibus ad eos adhortandos locuti sunt, Hæc adhortando locuti sunt, dixerunt adhortantes, ταῦτα παρακελευόμενοι ἔλεξαν. [Herodot. 1, 120 : Καὶ σοὶ ἕτερα

A τοιαῦτα παρακελευόμεθα.] Quo resolvendum modo censeo ap. Xen. sequente ὅτι, item infin. : sc. Hell. 1, [1, 14] : Παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν. Ib. [§ 24] : Παρακελευσάμενος τοῖς Συρακοσίοις μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα ξύλων. [Plato Gorg. p. 487, C : Εὐλαβεῖσθαι παρεκελεύεσθε ἀλλήλοις. Isocr. p. 138, C : Παρακελευόμενοι μὴ καταισχῦναι τὸ τῆς Σπάρτης ὄνομα. Seq. ὅπως Herodot. 8, 15 : Παρεκελεύοντο ὅκως μὴ παρήσουσι τοὺς βαρβάρους. Plato Menex. p. 248, D : Τῇ δὲ πόλει παρακελευοίμεθ' ἂν ὅπως ἡμῖν καὶ πατέρων καὶ υἱέων ἐπιμελήσονται.] Dicitur item aliquis παρακελεύεσθαι ἑαυτῷ ποιεῖν τι, Qui in animum inducit aliquid facere, seipsum velut adhortando. [Plato Leg. 8, p. 837, C : Ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται ἑαυτῷ.] Lys. [p. 181, 2] : Ὥστε ἄξιον ὑμᾶς παρακελευσαμένους ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τούτων νυνὶ τὴν μεγίστην δίκην λαβεῖν. Ita enim hunc l. accipio potius quam ut Bud. pro Vos invicem hortari : eodemque sensu, licet diversa constr., dixisse Aristoph. existimo Vesp. [537] : Ἢν ταῦτα παρακελεύῃ, sc. μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τονδὶ λέγειν. Quinetiam
B huc pertinere ista Thuc. [4, 25] : Θαρσήσαντες καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς · ut sc. ἐν ἑαυτοῖς significet Intra seipsos, potius quam Invicem : nisi forte expungendam quis suspicetur præp. ἐν. Sæpe vero παρακελεύομαί σοι τοῦτο, est Hoc tibi suadeo, Hujus rei tibi sum auctor. Lys. [p. 181, 4] : Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦθ' ὑμῖν παρακελεύομαι. Plato Epist. 7 : Ὁ δὴ καὶ νῦν ὁ ἐμὸς λόγος πᾶσι παρακελεύεται. Sed et partic. παρακελευόμενα pass. signif. ex Eod. [Epist. 7, p. 333, A] affertur, Ταῦτα ἦν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν, Hæc dicebantur et suadebantur a nobis. [Adde Polyb. 10, 39, 2. Παρακελευσθὲν pro παραγγελθὲν ex glossemate ap. eund. 10, 39, 2, codex Dorvillii, quem v. ad Chariton. p. 578.] || Παρακελεύω etiam invenitur ap. Plut., si non mentiuntur exemplaria. [Hesych. : Παρακελεύουσιν, ἐπιτρέπουσιν.] Affertur et ex schol. Thuc. [Appian. Civ. 5, 89 : Παρακελευόντων ἀλλήλοις εἰς ἀνήκοον. Polyb. 7, 16, 2 : Θεόδοτον αὐτῷ τὸν Αἰτωλὸν καὶ Διονύσιον τὸν ἡγεμόνα τῶν ὑπασπιστῶν παρακελεύσαντα συστῆσαι. Plut. Mor. p. 195, A : Τὸν μέγιστον ἐλέφαντα
C τοῦ Πύρρου παρακελεύσαντος ... τῷ Φαβρικίῳ ... ἐπιφανῆναι. Cum accus. Polyb. 16, 20, 8 : Ὃ δὴ κἂν ἐγὼ παρακελεύσαιμι περὶ αὑτοῦ τοὺς καθ' ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐπιγινομένους.]

Παρακελητίζω, Celete equo alicui a latere equito, i. q. παριππάζομαι, s. παριππεύω. [Aristoph. Pac. 900 : Ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ.]

[Παρακενόω, Evacuo, Exhaurio. Plut. Mor. p. 903, D : Πρὸς τὸ παρακενοῦν (τῆς ὑγρασίας) et ib. p. 907, C.]

Παρακεντέω, Pungo, A latere pungo, [Perpungo, Gl. Theophr. H. Pl. 5, 9, 4 : Ὅταν δὲ περιαλείψωσι τὴν κάμινον, ἐξάπτουσι, παρακεντοῦντες ὀβελίσκοις. Eustath. p. 1308 extr. : Ῥαπτὸς κέντρων ὅπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροιαὶ ὑφασμάτων, γραπτὸς δὲ ᾧ παρατίθενται τοιούτου παρακεντήματος δίκην μέρη ποιημάτων καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα. De oculis compunctione s. incisione aperiendis Theophil. Ad Autol. p. 30 : Ἐπίδος σεαυτὸν τῷ ἰατρῷ καὶ παρακεντήσει σου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. G. D. Galen. vol. 14, p. 784, 8 : Παρακεντοῦντες περὶ τὴν ἶριν. Id ib.
D p. 675, 11 : Παρακεντεῖν τοὺς ὑποκεχυμένους. Hippiatr. p. 135, 26 : Παρακέντει αὐτὸν παρὰ τὸν ὀμφαλόν · et 137, 8 : Ἐπὶ τὸ πλευρὸν παρακέντησον. Hase. De abdomine Galen. vol. 2, p. 396 : Τοὺς δὲ ὑδεριῶντας παρακεντοῦμεν μικρὸν ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν. || Mire Bato ap. Stob. Flor. 6, 29 : Πεπληγμένος τὸ πρᾶγμα παρακεντοῦσι οὐκ ἀληθινῶς, de quo v. conjecturas Meinekii Com. vol. 4, p. 504.]

[Παρακέντημα, τὸ, Punctio, Compunctio. Eustath. l. c.]

Παρακέντησις, εως, ἡ, Punctio, Paracentesis ; utroque enim Plin. utitur. Alii Compunctionem interpr. Est autem Incisionis ratio, qua hydropicis aqua eximitur : quæ scalpello fit aut aculeo intra peritonæum adacto, deinde in foramen immissa ænea fistula, per eam humor sensim effunditur. Gorr. Ejus tres ab Ægineta ponuntur species. Ita vocatur etiam curationis in ὑποχύσει, Suffusione, genus per punctionem acu trajecta. [V. Veget. Mulom. 3, 17, 2, p. 106 Schneid. Galen. vol. 4, p. 536 : Ἐν ταῖς τῶν ὑποκε-

χυμένων παρακεντήσεσιν. G. D.] Fit autem ad latus A bulbi in oculo : ideo non κέντησις, sed παρακέντησις vocatur. Plin. 25, 13, de anagallide : Pupillam dilatat, et ideo hoc inunguntur ante quibus paracentesis fit. Ibid., de mandragora : Bibitur et contra serpentes, et ante sectiones punctionesque, ne sentiantur. VV. LL. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 39, 10 : Ἐπὶ δὲ τῶν ὑδρωπικῶν αἱ παρακεντήσεις ὀνομαζόμεναι. Id. ib. p. 376, 9 : Τοῖς εἰς τὰς π. ἐπιτηδείοις ὀργάνοις. Leo Consp. med. ed. Ermerins p. 147, 10 : Θεραπεύεται δὲ (suffusio) διὰ παρακεντήσεως. Id. ib. p. 185, 6 : Ἐφ' οὗ (Ad hydropem) παρακέντησιν παραλαμβάνομεν. Hase. Paracentesis peritonæi ap. Veget. 2, 16, 3, p. 62.]

[Παρακεντητήριον, τὸ, Instrumentum quo pungitur s. inciditur. Id *paracenterium* scriptum ap. Veget. Mulom. 3, 17, 2, p. 106. Rectam voc. Græci formam Schneiderus posuit in Lexico, commendatam substantivi simplicis κεντητήριον exemplis quæ suo loco attulimus. Eadem Galeno fortasse restituenda vol. 12, p. 16, ubi nunc legitur : Δεῖ γὰρ μετὰ τὸ καταχυθῆναι κρατῆσαι τὸ παρακέντριον. G. Dind.]

[Παρακεντητής, ὁ, Percussor, Gl.]

[Παρακενωτής vitiose pro παρακανωτής, quod v.]

Παρακερδαίνω, Perperam lucror, s. potius Amplius justo lucror, et præter alios ; Eadem opera lucror, Obiter compendium facio, Bud. p. 646, ex Greg. [Naz. p. 34, D ed. Bened. « Hesych. » Angl. Παρακερδήσας, tanquam a παρακερδέω, Eustath. Opusc. p. 213, 70.]

[Παρακερκίς, ίδος, ἡ.] Παρακερκίδες, περόναι et στήριγγες, dicuntur τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον, μικρὰ ὀστάρια, teste Polluce [2, 191], Parva illa ossa quæ ab utroque latere τῆς κερκίδος sunt, h. e. Ossis majoris quo crus sustinetur. [|| Collectio circa radium in pede equi. Hippiatr. p. 157, 14. Ib. p. 158, 2 : Ἄχρις οὗ καταβῇ κάτω καὶ π. γένηται. Hase.]

* [Παρακιβδηλεύω, Adultero. Moschopulus Π. σχεδῶν p. 58, 7. Boiss.]

[Παρακίναιδος, ὁ, Insuper cinædus, impudicus. Diog. L. 4, 34 : Ἐπεὶ δὲ καὶ παρακίναιδος ὤν, ὡς εἰς C βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔφη. Seager. V. Corais Ἄτακτα vol. 3, p. 198. Boiss.]

[Παρακινδύνευμα, τὸ, Periclitatio temeraria. Hesych. : Ἐκ παραβολῆς, ἐκ παρακινδυνεύματος.]

Παρακινδύνευσις, εως, ἡ, Periclitatio temeraria. In VV. LL. affertur ex Thuc. [5, 100] παρακινδύνευσιν ποιῶ cum infin. ἀπαλλαγῆναι, pro Discrimen adeo ut liberer : quæ expos. non satis exprimit vim præp. παρά, quam declaro in Παρακινδυνεύω. [Dionys. A. R. 1, 57 : Τῆς αἰτίας π. Georg. Pach. V. Andron. p. 19, A : Δῆλην εἶναι τὴν π. ὁ]

[Παρακινδυνευτέον, Periclitandum. Dionys. A. R. 9, 57 med.]

[Παρακινδυνευτικός, ή, όν, Periculosus, Audacter susceptus. Plato Soph. p. 242, B : Τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἄρξαιτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου ; Demosth. p. 783, 11 : Π. τινος ἅψασθαι λόγου. In pericula præceps, Appian. Annib. c. 50 : Θυμικὸς ὢν ἐς μάχας καὶ π. « Superl. παρακινδυνευτικώτατος, Damasc. De princip. p. 11. » Osann.]

D Παρακινδυνευτικῶς, Cum temeraria quadam periclitatione, Temerarie periclitando, Nimia cum audacia periculum adeundo. [Pollux 3, 136. Plato Rep. 6, p. 497, E : Ὡς προθύμως καὶ π. μέλλω λέγειν.] At Longin. [32, 3] : Εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, pro Audacius quam ut periculo careat, reprehensionis sc. Ita enim intelligendum puto.

Παρακινδυνεύω, Temere periclitor, Audacius periclitor. Quam signif. habet præp. παρὰ et in παράτολμος, itidem in παραβάλλομαι et παράβολος, Bud., qui etiam pro exemplo illius signif. verbi παρακινδυνεύω, affert hunc l. Plut. [V. Cæs. c. 10 fin.] : Ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν ἐν τοῖς πολλοῖς, καταψηφισάμενοι · sed tamen paulo aliam expos. ei subjungit, hanc sc., Ne periculum adirent a populo, si damnassent. At hic ejusd. Plut. l. habet verbum παρακινδυνεύειν non in alia quam in prima illa signif., sed cum infin., De deo Socr. [p. 597, E] : Ἀλλ' ἐκείνους μὲν οἱ περὶ τὸν Σαμίδαν ἀνεῖργον, οὐ παρακινδυνεύοντας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀν-

A δράσιν ἐπιφανεστάτοις τῶν πολιτῶν, καὶ κατὰ ἀλκὴν διαφέρουσιν. Sic autem infinitivo jungitur a Plat. Epist. 7, [p. 325, A] de Socrate loquente, Πᾶν δὲ παρακινδυνεῦσαι παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνός · VV. LL., Omnia pati potius constituit, nullo modo reddita hujus verbi signif. : quam ego apte redditum iri puto, sic interpretando, Periculum quidvis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Quum enim hic in bonam partem accipiatur, nolim vertere, Temere vel Audacius adiit. [Aristoph. Ach. 645 : Ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια. Xenoph. Hell. 3, 5, 16 : Ὅτι παρακινδυνεύσοιεν χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι.] Alioqui exponerim etiam alicubi Periculo se quasi præcipitem objicere. Thuc. 4, [26] : Ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Usus est item Aristoph. Vesp. initio sine adjectione infinitivi [v. 6 : Σὺ δ' οὖν παρακινδύνευε. Plato Theæt. p. 204, B : Παρακινδυνεύων λέγω ὅτι ἕτερον · Leg. 7, p. 810, E : Παρακινδυνεύοντά τι καὶ θαρροῦντα τὴν ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι. Polyb. 3, 90, 6 : Αὐτὸς δὲ πρόB θυμος ἦν παραβάλλεσθαι καὶ παρακινδυνεύειν. Cum accus. Aristoph. Eq. 1054 : Τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρακινδύνευσε μαθοῦσα. Plato Leg. 12, p. 967, B : Καί τινες ἐτόλμων τοῦτό γε αὐτὸ παρακινδυνεύειν καὶ τότε · Alcib. 2 p. 151, A : Παρακινδυνεύειν τοσοῦτον κίνδυνον.] Thuc. autem [3, 36] non cum infin. usus est, sed cum præp. ἐς, sc. παρακινδυνεῦσαι ἐς Ἰωνίαν, pro μετὰ κινδύνου ἐλθεῖν ἐς Ἰωνίαν, ut et ipse schol. exp. ; sed ego nolim simpliciter μετὰ κινδύνου exponere, cum illo, sed μετὰ προύπτου κινδύνου, aut addito aliquo hujusmodi adjectivo, quod vim præpos. παρὰ aliquo modo exprimat. || Παρακινδυνεύεσθαι autem dicitur Quod periculose suscipitur, Quod periculosum est tractatu, Bud. Comm. p. 759, afferens ex Plut. [V. Cæs. c. 9] : Χαλεπὴν καὶ παρακεκινδυνευμένην αὐτοῖς ἐποίει τὴν ἔντευξιν. Et ex Luciano [Alex. c. 32] : Ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον. [Ἔργον π. Plut. V. Arati c. 4.] Addens etiam, Demosthenem et Gregor. ita usos esse. [Παρακεκινδυνευμένας μάχας ποιήσασθαι Dionys. A. R. 9, 30.] Alibi tamen παρακεκινδυνευμένον ab hisce duobus C accipi tradit pro Ex periculo petitum. [Apollon. De synt. p. 214, 27 : Μᾶλλον παρακινδυνεύεται ἡ σὺ ἀντωνυμία κατὰ τὴν τῆς κλητικῆς σύνταξιν ὡς οὐ δεόντως παρειλημμένη ἤπερ κατὰ τὴν τῆς εὐθείας, Periclitatur, Verendum est ne ... Ib. p. 236 : Τὸ παρακινδυνευόμενον εἶναι ἐπίρρημα ἔνδειξιν ἱκανὴν τοῦ εἶναι ῥῆμα παρίστησι, τὸ δὲ γράφειν παρακινδυνεύετο εἰ ῥῆμα ἦν. || Παρακεκινδυνευμένον, in usu verborum et compositione est, Quicquid audacius et cum periculo vitii ponitur, unde et idem dicitur θρασύ. Dionys. De comp. vv. c. 23, p. 111. Conf. Jud. Lys. c. 13, ubi opponitur λέξις ἀφελής, Dictio simplex. It. Jud. Isæi c. 13, et Ep. ad Pomp. 2, p. 765, ubi junguntur λέξις ὑψηλή, μεγαλοπρεπής, et παρακεκινδυνευμένη, nimirum quod, qui sublimius et grandius loqui instituunt, facilius periclitantur, ne tumidi fiant aut vitiose obscuri, quam qui tenuem castigatamque dicendi rationem sequuntur. Ap. Synes. in Dione p. 40, τὸ παρακεκινδ. et τὸ νεανικὸν jungitur. Longinus c. 8 et 32 dixit conjunctim παρατολμᾶν et παρακινδυνεύειν. Quintilianus hæc *ex*
D *ancipiti diserta* vocat 8, 2, 20 ; item verba *ex periculo petita* 10, 121. Conf. 2, 11, 3, et voc. Παράβολος. Legenda est epistola Plinii 9, 26, ubi ista *ancipitia, periculosa*, παράβολα oratori commendat : ubi v. Gesner. Ernest. Lex. rhet. Aristoph. Ran. 99 : Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον, αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα.]

[Παρακινδύνως, Cum periculo. Strabo 5, p. 231 : Π. ὁρμίζονται μετέωρα ἐν τῷ σάλῳ τὰ ναυκλήρια.]

Παρακινέω, Perperam moveor, Indecore moveor et instabiliter ; accipitur enim significatione pass. Aristoph. Ran. [645] : Ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. [Vera lectio nunc ex codd. pluribus restituta ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Lucian. Necyom. c. 10 : Ὁ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν τι καὶ παρεκίνησε, quod παρεκινήθη scribendum videbatur Wakefieldo Silv. cr. vol. 2, p. 141.] || Emoveor mente, In furorem vertor : unde παρακινῶν et παρακεκινηκὼς ap. Plat. [Phædr. p. 249, D : Νουθετεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν] et Xen. [Mem. 4, 2, 35 : Τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακε-

κινηκότων], In furorem versus, Furibundus, Bud. p. 613 et 750. [Παρακεκινηκὼς ὑφ' ἡλικίας ap. Polluc. 2, 16. Plut. V. Cat. min. c. 46 : Ἐμπαθὴς καὶ παρακεκινηκὼς πρὸς τὸν λόγον. « Athen. 12, p. 531, B, ex Theopompo : Τοσούτῳ μᾶλλον παρακεκινήκει πρὸς τὰς ἡδονάς· 13, p. 586, F : Ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσι. Lucian. Quom. hist. scr. c. 45 : Παρακινῆσαι καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. (Idem ib. c. 1 : Ἅπαντες ἐς τραγῳδίαν παρακινοῦντα, ubi libri quidam παρακίνουν. G. D.) Diodor. Exc. p. 556, 6 : Φύσει μανικὸς καὶ παρακεκινηκὼς τοῖς λογισμοῖς. Ib. p. 565 : Ὢν φύσει παράθερμος καὶ τῇ διανοίᾳ παρακεκινηκώς. Valck.] Usus vero est et pass. παρακεκινημένος [Permotus mente] Lucian. [De calumn. c. 5 : Γύναιον ὑπόθερμον καὶ π. Eidem Navig. c. 36, ubi nunc legitur Ἐγὼ δὲ νήφειν φόμην καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, Valcken. restituendum judicabat παρακεκινῆσθαι, σὺ haud dubie in οὐ mutato], ut ibid. docet. [Argum. Soph. Aj. : Παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην. Argum. Eurip. Iph. T. : Ὀρέστης παρακινηθείς.] Idem Bud. alibi παρακινεῖν vult esse itidem Emoveri mente, Exire ex potestate, Transversum agi; et affert ex Plat. Rep. 7, [p. 540, A] : Καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι καὶ παρακινήσουσι. Quem l. sic quoque exp., Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti, in eo constabunt : an etiam exorbitaturi sint, nec eo staturi quod susceperint. Addit et ex l. 9 fin. : Φυλάττων μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ, i. e., inquit, Ne quid perperam intus emoveatur. H. e., Ne in se aliquid secus admittat, aut de se consulat. Addit vero παρακινεῖν interdum etiam active accipi, in ead. alioqui signif., sc. pro Emoveo mente, Mente alieno, In furorem verto s. ago. Theophr. [H. Pl. 9, 19, 1] : Τὸν μὲν στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι quum antea dixisset, Τῶν μὲν γὰρ στρύχνων ὁ μὲν, ὑπνώδης, ὁ δὲ, μανικός. || At vero Theophr. C. Pl. 6, [7, 6] παρακινεῖν dixit de vino, quod sub sidere motu turbido vitiatur : Καὶ μάλιστ' ὅταν θαλαττωθῇ, ἢ περὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιτολῆς παρακινήσῃ, Bud. || Perverto, Inverto. Dionys. Areop. : Θεῖα λόγια παρακινοῦντες. [Muto. Porphyr. In Ptolem. p. 209 : Ἡμεῖς δὲ τὰ παρ' ἀμφοῖν ἀναγράψομεν ὀλίγα τῆς λέξεως συντομίας ἕνεκα παρακινοῦντες. Valck. Scrib. ὀλίγ' ἄττα. G. D.] || Labefacto. Gregor. In Jul. : Νῦν δὲ τὸ πειρᾶσθαι τὰ Χριστιανῶν μετατιθέναι καὶ παρακινεῖν, Bud. [De statu rei publicæ movendo s. labefactando παρακινεῖν τὴν πολιτείαν ap. Polluc. 4, 36. Dionys. A. R. 2, 54 : Ὡς μηδὲν ἔτι παρακινῆσαι τοὺς ἔνδον· 3, 10 : Τῆς Ἀλβανῶν πόλεως οὐδὲν ἔτι παρακινεῖ μέρος τοῦ πολιτεύματος· 7, 55 : Τὸ παρακινοῦν μέρος ἀεὶ καὶ ἐκβαῖνον ἐκ τοῦ συνήθους κόσμου. Eodem sensu τὰ παρακινοῦντα ib. c. 35 : Κινεῖν τι ἢ μετεωρίζειν 6, 24, ubi ex cod. Vat. παρακινεῖν restituendum, μ. autem in νεωτερίζειν mutandum cum Porto, collato 7, 13 : Οἷς ἂν νεωτερίζειν ἢ παρακινεῖν τι βουλομένοις ᾖ· et Appian. Civ. 5, 112 : Μαικήναν ἐς Ῥώμην ἔπεμπε διὰ τοὺς νεωτερίζοντας· καί τινες παρακινοῦντες ἐκολάσθησαν. G. Dind.]

Παρακίνημα, τὸ, Perversio, Distortio. Π. τοῦ τραχήλου, in Hippiatria [p. 82, 11], Colli perversio et distortio. Dicitur et παραγωγή. Bud. [E sede propria motio, quam a παραγωγῇ distinguit Galen. vol. 14, p. 780, 22. Hase. Motio, sensu grammatico, ap. Eustath. p. 1405, 32, ubi de vocabulis a βάλλω derivatis agit : Τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ βάλλειν παρακινήματα.]

[Παρακινησείω, Movere s. incitare cupio. Georg. Pach. V. Andron. p. 18, C : Πλήθη ... παρακινησείοντα τὰς ὁρμὰς καθ' ὧν ἄρα τοῦ ὀρθοῦ παρακινησάντων σφᾶς ὑποπτεύσειαν. Passiv. ib. p. 380, D : Ὡς παρακινησειομένων ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως.]

[Παρακίνησις, εως, ἡ, Incitatio, Exhortatio. Παρακελευσμῷ per παρακινήσει exp. schol. Thuc. 4, 11. Πᾶσα π. καὶ διέγερσις Eustath. p. 10, 40. Τὴν τοῦ πλήθους παρακίνησιν καταστεῖλαι Georg. Pachym. V. Andron. p. 19, B.]

Παρακινητικός, ή, όν, Emotus mente. [Π. τι καὶ μανιῶδες Philo Jud. p. 895, C. Hemst. Plut. ap. Euseb. Præp. ev. p. 563, D : Ἄλλο μὲν οὐδὲν οὔτ' ἔπραξεν οὔτ' εἶπε π., Quod insaniam argueret. Hase. Hierocles p. 182. Permovendi vim habens, schol. Theocr. 11, 40 : Τοῦτο ἐρεθιστικὸν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς τὸν ἔρωτα. Wakef.]

Παρακινητικῶς ἔχειν, Emotum mente esse. Plut. Solone [c. 8. Immo est Ad furorem inclinare, Prima signa furoris adventantis prodere, quasi dicas παρακινησείειν. Schæf. ad schol. Apoll. Rh. p. 624.]

Παρακιρνάω, Admisceo. [Hesych. : Παρακίρνα, παράμισγε. Joseph. B. J. 4, 3, 7 : Παρεκίρνατο τοῖς δεινοῖς εἰρωνεία. G. D. Basil. t. 1, p. 153, A : Ὕδωρ αὐτῷ (vino) παρακίρνασθαι. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 259, 11. Hase. Euthym. Zig. p. 31 ed. Matth.]

[Παρακλαίω, Affleo. Κνυζόμενα per παρακλαίοντα exp. schol. Aristoph. Vesp. 971.]

[Παράκλασις, εως, ἡ, Deflexio. Eustath. p. 25, 35 : Ἤδη γὰρ ἐν αὐτῇ (τῇ κράσει) ἐνέργηται διὰ τῆς ὀλιγοσυλλαβίας ἡ συνίζησις, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνόδῳ τῆς ὀξείας καὶ τῆς βαρείας εἰς παράκλασιν περισπωμένου τόνου. Seager.]

Παρακλαυσίθυρον, τὸ, carmen dicebatur quod amasii tantum non flentes ad amasiarum fores canebant : s. Flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plut. [Mor. p. 753, A] : Ἐπὶ θύρας ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον, ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια. [Exempla hujusmodi carminis v. ap. Aristoph. Eccl. 945, Theocr. 3, 23, Tibull. 2, 2, 9. Schneid.]

[Παρακλάω, Confringo. Schol. Arati 785 : Ὅταν (ἡ σελήνη) μήτε παρακεκλασμένας ἔχῃ τὰς κεραίας μήτε ὑπτιάζηται. Wakef.]

[Παρακλείδιον, τὸ, Clavis adulterina. Plato com. ap. Polluc. 10, 24 : Σημεῖα παρασημεῖα, κλεῖν παρακλείδιον.]

Παρακλείω affertur pro Includo : necnon pro Excludo. [Hac signif. Herodot. 6, 60 : Ἄλλοι σφέας παρακληΐουσι. || Suspectum est quod ap. Polyb. 5, 39, 3 legitur : Τοῦτον μὲν κατασπάσαντες ἀπὸ τοῦ τεθρίππου παρέκλεισαν, quod Casaub. interpr. Incluserunt s. in carcerem conjecerunt. Ἀπέκτειναν in eadem narratione dixit Plut. V. Cleom. c. 37.]

Παρακλέπτω, Suffuror, Furtim carpo, In transcursu furor. Greg. Naz. : Ἔστι δὲ καὶ τῶν πρὸς ἡδονὴν παρακλέψαντες. Ælian. [V. H. 1, 4], de canibus Indicis in Nilo bibentibus : Παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρακλέπτοντες ὅσον ἁρπάσαι [Furtim bibentes], καὶ πάλιν οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν. [Lucian. Jud. voc. c. 4 : Τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ καὶ μάλιστα παρακλέπτον. Figurate Theoph. Simoc. p. 79, 7 ed. Bonn. : Πρὸς τι βραχὺ τὴν αἴσθησιν παρακλέψαντες. Id. ib. p. 82, 14 : Τὴν θέαν νυκτὶ π. et p. 99, 10 : Παρακλεψάντων τὴν δόκησιν, Quum opinione citius adessent. Hase.] Item, Interverto, Isæus p. 80 [88, 33] : Ἀλλ' ὕστερον περὶ τῶν παρακλεπτομένων, ὑπὸ τούτων ποιήσομαι τοὺς λόγους, de expilata hæreditate loquens, Bud. [Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 357, D : Ἐὰν βέβηλα, ἐὰν ἱερὰ παρακλέπτῃς. Hase. Cum genit. Aristoph. Pac. 414 : Ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην, i. e. De diebus detraxerunt clanculum.]

[Παρακληΐω. V. Παρακλείω.]

Παράκληρος, ὁ, Simul serviens, Servus ascriptitius, VV. LL.

Παράκλησις, εως, ἡ, Evocatio, Advocatio. Οἱ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι, Advocati et corrogati ut faveant concionanti vel causam dicenti. Bud. ex Dem. [p. 275, 20.] V. Comm. p. 803. Et, Τῆς σωφροσύνης παράκλησιν παρακέκληκα, Æschin. [p. 52, 22], pro Patrocinium suscepi temperantiæ, Bud. Comm. p. 802. || Adhortatio. Pollux 5, : Πλείστην καὶ σπουδὴν καὶ παράκλησιν ἐποιοῦντο περὶ ταύτης τῆς τάξεως, Bud. ibid. Π. εἰς ἀρετὴν, Gregor. [Æschin. p. 16, 33 : Π. τῶν πολιτῶν πρὸς ἀρετήν. Definitt. Plat. p. 415, E : Ὀργὴ π. τοῦ θυμικοῦ εἰς τὸ τιμωρεῖσθαι. Aristot. Eth. Nic. 1 extr. : Πᾶσα ἐπιτίμησίς τε καὶ π. « Polyb. 1, 72, 4 : Οὐχ οἷον παρακλήσεως πρὸς τὴν ἀπόστασιν, ἀλλ' ἀγγέλου μόνον ἐδεήθησαν. Ποιεῖσθαι τὰς ἀξιώσεις καὶ παρακλήσεις 1, 67, 10. Μετ' ἀξιώσεως καὶ π. ποιησάμενοι τοὺς λόγους 22, 7, 2. » Schweigh. Exx. Plutarchea v. ap. Wyttenb. vol. 7, p. 14. Hierocl. ap. Stob. Flor. 79, 53, p. 128 : Οὐ μετ' ἐπιπλήξεως ... ἀλλὰ μετὰ παρακλήσεως.] || Precatio, Deprecatio. [Strabo 13, p. 581 : Συγγνώμης δεῖ καὶ π. Hemst.] Plut. De Pyth. orac. [p. 404, A] : Καὶ περὶ τῆς ἁμαρτίας ἠρώτα τὸν θεὸν εἴ τις εἴη π. ἢ λύσις. Bud. οὐ παρακλήσει, exp. Non precario, in hoc l., Οὐ βίᾳ, οὐ λάθρᾳ, οὐ π. Deprecationem significat et Lycurgo ap. [Harpocr., Phot. et] Suid., Ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν καὶ χωρὶς τῆς ἐμῆς π. Sic intelligendum putat Bud. hoc Isocr. Ad Dem. [p. 2, A] : Διόπερ ἡμεῖς, οὐ π. εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν. Vel certe pro Evocatione, ut sit sensus, Malui ad te orationem exhortatoriam scribere quam evocandi tui vel mei occasionem comminisci, ut coram te docerem. [Hunc l. attulit Harpocr. recte per προτροπὴν interpretatus. Tum pergit, Τίθεται μέντοι σπανίως καὶ ἀντὶ τῆς δεήσεως, quod exemplo probat Lycurgi, apud quem præcesserint verba : Εἰ μὲν ὑπὲρ ἰδίου τινὸς ἦν ὁ ἀγὼν, ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου. || Supplicatio, Processio ecclesiastica : v. exx. ab Ducangio allata.] || Consolatio. Basil. : Ἀγαθὸς Θεὸς ὁ ἀεὶ ταῖς θλίψεσι παραζευγνὺς τὰς π. Chrysost. : Πολλήν μοι παρέσχες τὴν π. Pro eod. παραμυθίαν dicit. [Phalaris Ep. 96, p. 278 : Τοῦ πένθους τίνα ἄν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως;]

[Παρακλητέον, Evocandum, Advocandum. Plato Tim. p. 27, D : Τὸ δ' ἡμέτερον π. Leg. 10, p. 893, B : Θεὸν εἴ ποτε π. ἡμῖν. Aristot. Eth. Nic. 9, 11 : Π. τοὺς φίλους. Mascul. Lucian. Pseudol. c. 4 : Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς. « Isocr.; Clem. Al. » Wakef. Locus Clem. Al. est Pæd. 3, 10, 49, de mulieribus : Οὐκ ἐπὶ πάλην καὶ δρόμους παρακλητέον αὐτάς. Hase.]

[Παρακλητεύω, Deprecator sum. Philo vol. 2, p. 520, 30 : Παρακλητεύσει (ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων πόλις), τυχοῦσά τινος παρὰ σοῦ δωρεᾶς. Wakef. I. q. παρακαλῶ, Eust. p. 142, 27 : Ἁρμόσει προσώπῳ παρακλητεύοντι εὐεργετημένον τινά. Id. Opusc. p. 134, 10 : Τὸ στόμα ἐκείνου γέμει θεοῦ μνήμης καὶ παρακλητεύει πρὸς ἄνεσιν· 299, 60 : Παρακλητεύσομεν τὸν ῥῆγα· 302, 40 : Ἐφ' οἷς ἐγὼ πολλὰ καὶ παρακλητεύσας καὶ παρρησιασάμενος ἄπρακτος ἔμεινα. Passiv. p. 288, 30 : Παρακλητευόμενος ἀνοίγεσθαι τὰς πολιτικὰς πύλας ἐπὶ πολέμῳ καὶ μὴ ὑπακούων.]

[Παρακλητήριος, ία, ιον, Consolatorius. Georg. Pach. V. Andron. p. 383, D : Ἐπαλγήσας τῇ συμφορᾷ ... τῷ βασιλεῖ τοὺς παρακλητηρίους (intell. λόγους) ὡς εἶχεν ἐνεσχεδίαζε.]

Παρακλήτης, ὁ, Invitatus, VV. LL. : quod suspectum est.

Παρακλητικός, ή, όν, Exhortativus, Exhortatorius. [Plato Rep. 7, p. 524, D : Ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐστὶ, τὰ δ' οὔ. Ib. p. 523, D : Ἐντεύξις ἀσπαστικὴ καὶ π. Polyb. 28, 3, 10.] Π. λόγος, Exhortativa oratio. [Dionys. A. R. 4, 26 : Λόγον διεξῆλθε παρακλητικὸν ὁμονοίας. Polyb. 24, 2, 9. Omisso subst. 9, 39 : Ἀναβοήσαντες τὰ παρακλητικὰ τῆς ἀλλήλων ὀργῆς. Aristid. vol. 1, p. 406, 2 : Τίσιν οἱ παρ' ἡμῶν παρακλητικοὶ μᾶλλον καιρὸν ἕξουσιν; De classico Dionys. A. R. 4, 17 : Τὰ π. τοῦ πολέμου· 6, 10 : Τὰ παρακλητικὰ τῆς μάχης αἱ σάλπιγγες ἐνεκελεύσαντο.] Interdum etiam Consolatorius. [Schol. Æsch. Pr. 379. Wakef. || Παρακλητική, ἡ, Liber ecclesiasticus Græcorum, sub octaechi nomine compositus ab Joanne Damasc., auctus deinde a Græculis, quibus Ὀκτώηχος νέα etiam dicitur, cujus Joseph. Melodus auctor putatur. Appellatur autem παρακλητικὴ, quod tota sit in Deo sanctisque exorandis divinoque auxilio impetrando. Edit. Venet. a. 1625. V. Allat. De libris eccl. Græc. dissert. 2, p. 283. || Παρακλητικὴ, unus e tribus hemitoniis in Musica Græcanica. V. Φωνή. || Παρακλητικὴ idem fere quod παρακλητικὸς κανών. Anthologium p. 288 : Ἀκολουθία τῆς ὅλης ἑβδομάδος ψαλλομένη ἀντὶ τῆς παρακλητικῆς. Synod. Hierosol. a. 1672, c. 4, de sanctorum invocatione : Ἡ παρ' αὐτοῖς ᾀδομένη ὁσημέραι π. Et p. 326. || Π. ἐλευθερία, Precaria libertas, s. fidei commissaria, in libris Basilic. V. Theophil. Antec. 1, 14, 1. Ducang. || Adverb. Παρακλητικῶς. Clem. Al. p. 869 : Προτρεπτικῶς καὶ π. Wakef. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. p. 143 Combef. Boiss. Decret. Synod. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 105, 47 : Π. τι ἐμοῦ καὶ παραινετικῶς. Basil. t. 1, p. 660, B : Τὰ π. εἰρημένα. Pseudochrys. t. 10, p. 900, D ed. Par. alt. : Π. προσενέγκαι τὰ ῥήματα, Rogantis more. Hase.]

Παράκλητος, ὁ, ἡ, [Evocatus. Dio Cass. 46, 20 : Τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ Καπιτώλιον ... δούλων παρακλήτων πληρώσας.] Accersitus et rogatus, ut faveat alicui in judicio. Dem. [p. 343, 10] : Αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αὗται δεήσεις. || Deprecator, Intercessor exp. in Philone V. M. 3 : Ἀναγκαῖον γὰρ ἦν τὸν ἱερωμένον τῷ τοῦ κόσμου πατρὶ, παρακλήτῳ χρῆσθαι τελειοτάτῳ τὴν ἀρετὴν υἱῷ. [Id. vol. 2, p. 520, 25 : Παράκλητον δυνατώτατον, ὑφ' οὗ Γάϊος ἐξευμενισθήσεται. Phot. p. 385, 9 : Παράκλητος ὡς ἡμεῖς εἰρήκαμεν Λυκοῦργος. Diog. L. 4, 50 : Ἐὰν παρακλήτους πέμψῃς καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς. Τῆς ἱκεσίας παράκλητος Heraclid. Alleg. p. 59.] Ap. Jo. 14 et 15, itidem Deprecator exp. a nonnullis, ab aliis Consolator, a quibusdam etiam Exhortator, Bud. Lex. V. et ejus Comm. p. 802. Receptior est tamen illorum interpr., qui Consolatorem interpretantur. [Voc. tribuitur 1. Deo patri : v. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 486. 2. Filio Dei. Epist. Joann. 1, 2, 1 : Ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα Ἰησοῦν Χριστόν· ad quem l. Œcumen. p. 191 : Παράκλητον τὸν ὑπὲρ ἡμῶν φησι τὸν πατέρα παρακαλοῦντα, ἤτοι προτρεπόμενον. 3. Spiritui sancto, ap. Joann. Ev. 14, 16; 15, 26; 16, 7. Eo respexit Hesych. : Παράκλητον πνεῦμα λέγεται ὡς τὰς παρακλήσεις τῶν ὅλων δεχόμενον. Eadem habet Jo. Damasc. Orthod. fidei 1, 10, p. 34. 4. Hoc nomen Manes hæreticus sibi ipsi impio ausu tribuit : de quo v. Theodoret. Hæret. fab. lib. c. ult. p. 214, Socrat. H. E. 1, 22, Epiphan. Hær. 65, Jo. Chrys. Homil. 72, vol. 6. Hæc et alia Suicer.]

[Παρακλήτρια, ἡ, Deprecatrix. Paraphr. Eur. Hec. 147 : Κάθησο π. τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τῶν γονάτων αὐτοῦ. Wakef. Gl. : Πρέσβειρα, ἐντιμοτάτη π., πρεσβεύτρια.]

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, Exhortator, Deprecator. [Παραιτητὴς per π. exp. Suidas, Πρέσβυς ὁ π. Cyrill. Lex. et Thom. M. p. 736. Παρακλήτορες οἱ διὰ λόγων διεγείροντες τὸν στρατὸν πρὸς τοὺς ἀγῶνας Leo Tact. c. 4, n. 6, ab Ducang. cit.] Consolator. Hesych. παρακλήτορες, quod ex aliquo, ut opinor, poeta [immo LXX Job. 16, 2] affert, exp. παραμυθηταί. [Pseudochrys. t. 9, p. 848, A ed. Par. alt. : Τῶν ὀλιγοψύχων οἱ π. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 42, 40 : Ἦν παρακλήτωρ ψυχῶν. Const. Acropol. Orat. in Jo. Damasc. ib. t. 2, p. 751, 53 : Παρακλήτορας οὐ προσίετο. Hase. || De spiritu sancto Nomoc. Coteler. n. 91 : Εἰς τρεῖς πατέρας καὶ εἰς τρεῖς υἱοὺς καὶ εἰς τρεῖς παρακλήτορας.]

Παρακλιδὸν, Declinando et deflectendo in latus. Apoll. Arg. 1, [757] : Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο πῖπτεν, i. e. παρακεκλιμένως ἔπιπτεν, schol., Cecidit in latus declinando. 2, [1266] : Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν. Declinando a vero. Hom. Od. Δ, [347], P, [138] : Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, i. e. παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, Eust. Sic autem derivatur a παρακλίνω, ut διακριδὸν a διακρίνω. [Hesych. : Π., ἕνα παρ' ἕνα.]

Παρακλίντωρ, Qui a latere accubat, acclinatus est, Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 9, 257 : Παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας.]

Παρακλίνω, Juxta s. A latere recumbere facio, Juxta reclino, i. q. παρακατακλίνω, Juxta cubantem statuo, Bud. ap. Athen. 10, [p. 435, A] : Ὀλυμπιάδος παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξεῖναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν περικαλλεστάτην, qua signif. paulo ante habuimus παρακατακλίνομεν αὐτῷ. Idem Bud. in eodem l. interpr. etiam Juxta collocans in accubitu; sed prior expos. videtur commodior, ut sc. intelligamus de decubitu in lecto. [Schol. Hom. Il. A, 268 : Νεφέλην ἀπεικάσας Ἥρᾳ παρέκλινεν αὐτῷ· quod παρακοιμίζειν dixit schol. Apoll. Rh. 3, 62.] Et Παρακλίνομαι, Ad latus accumbere jubeor, Juxta accumbo s. discumbo. [Aristot. H. A. 5, 2 : Αἱ ἄρκτοι παρακεκλιμέναι τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ τἄλλα ἐπὶ τῶν ποδῶν ποιούμεναι τὴν ὀχείαν.] Plut. Symp. 1 : Δυοῖν κλινῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρακεκλιμένοις, Accubantibus, A latere accubantibus. [Theocr. 11, 44 : Εἴτα γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται. Agath. Anth. Pal. 5, 294 : Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κούρῃ.] Et A latere jaceo, Adjaceo. [Callim. Del. 72 : Πελοπηΐς ὅσῃ παρακέκλιται Ἰσθμῷ· et] Dionys. P. [386], παρακέκλιται, Adjacet. || Παρακλίνομαι, Incumbo, ut interpr. ap. Aristot. Eth. 10, 4 : Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον παρακέκλιται ἡ διάνοια, καὶ διατεταμένως περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖ, Incumbit in ea cogitatio. Quidam tamen libri habent etiam παρακέκληται, Excitata et provocata quodam-

modo est : quam lectionem Argyropylus agnoscit. Ex ejusd. Aristot. Rhet. ad Alex. παρακεκλημένος affertur pro Incitatus sua sponte. || Παρακλίνω, Declino, h. e. Deflecto, Averto. Hom. Od. Υ, [300] : Ὁ δ᾽ ἀλεύατ᾽ Ὀδυσσεὺς Ἦκα παρακλίνας κεφαλήν. Sic Apoll. Arg. 2, [93] : Κρᾶτα παρακλίνας, Ad latus declinans, Avertens. [Theocr. 25, 161 : Παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Aristoph. Pac. 157 : Ποῖ παρακλίνεις τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας; Aristot. De gen. an. 2, 6 : Ἐπὶ τῶν παρακλινόντων ὀδόντων τὴν ἀρχὴν τὴν ἀλλήλων.] Accipitur etiam neutraliter pro Declino, Deflecto. [Hom. Il. Ψ, 424 : Παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.] Æschin. p. 28 [25, 9] : Ὑμέτερον δ᾽ ἐστὶν ἔργον ... πανταχῇ παρακολουθοῦντας, μηδαμῇ παρακλίνειν [παρεκκλίνειν nunc ex codd. legitur] αὐτὸν ἐᾶν, μηδὲ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις διϊσχυρίζεσθαι. Ubi Bud. Aberrare, Devitare, ut qui de via digreditur, ut vitet occursum alicujus. [|| Deflecto, Immuto. Plato Cratyl. p. 400, B, de vocabulo σῶμα in σῆμα mutando : Ἂν μὲν καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ καὶ πάνυ. De voc. πῦρ ib. p. 410, A : Σμικρόν τι παρακλίνοντες. In pejorem partem deflecto, Æsch. Ag. 744 : Παρακλίνασ᾽ ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς ... Ἐρινύς.] || Παρακλίνω, ut ἀνακλίνω supra, exp. etiam Aperio, Adaperio, παρανοίγω. [Herodot. 3, 156 : Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἐπίρρην πύλην.] Aristoph. Pac. [979] : Καὶ μὴ ποίει γ᾽, ἅπερ αἱ μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. Καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσι. || Pro παρακλίνω autem poetice dicitur etiam Παρκλίνω, per sync., ut ἀγκλίνω pro ἀνακλίνω. Hesiod. Op. [259] : Οἳ λυγρὰ νοεῦντες Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες, Alio deflectunt s. detorquent, A recto tramite declinant.

Παρακλίτης, idem [quod παρακλίντωρ]. Xen. Cyrop. 2, [2, 28] : Τινὰ τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον καὶ π. πεποιημένον. [Pollux 6, 12.] V. Συγκλίτης.

[Παρακλύζω, Inundo. Παρέκλυσεν inc. Ps. 123, 4. Παρακλυζόμενος apud Tzetz. ad Lycophr. 1290 olim lectum, ubi nunc ex codd. περικλυζόμενος.]

Παρακλυτός [?], ὁ, Infamis, Famosus : opp. τῷ κλυτός.

Παρακλύω, ut παρακούω, Non audio, Non pareo : in Epigr. cum gen. [Anth. Plan. 4, 255 : Ἢν δέ μευ παρακλύῃς, γνώσῃ τὸν Ἑρμῆν ὡς κακοὺς ἀμείβομαι.]

[Παρακλώθω, Neo. Ducas Hist. Byz. p. 11, A : Παρακλώθουσα καὶ παρατρακτοῦσα τὴν ἁλουργίδα.]

Παρακμάζω, Vigorem languidiorem habeo, Vigor meus elanguescit, aut jacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. [Exoleo, Gl.] Hoc autem quia fit in senectute præcipue, exponitur παρακμάζω et Consenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ ex tribus interpretatio magis mihi placet : qui verti etiam posse existimo, Ad effœtam ætatem vergo, quia quum effœta ætas ducitur, vigor amissus declaratur. At vero Marcescere ætate, et Marcere ab annis, ut dixit Ovid. de Tithono, est decrepiti, ideoque longe ulterius progreditur quam τὸ παρακμάζειν. In quo verbo, sicut et in nomine παρακμή, præpos. παρὰ tempus elapsum denotare arbitror, ut παρακμάζειν proprie dicatur is, cujus vigoris tempus elapsum est, s. cujus vigor aut vegeta ætas præteriit, s. desiit : ut παρακμάζων sit is, cujus vigor præterit, s. desinit : παρηκμακὼς autem, cujus vigor jam præteriit s. desiit; eandemque vim habeat præpos. παρὰ in παρηκμακὼς quam habet in παρηβηκώς, pro quo et ἀφηβηκὼς dicitur, et in παρηβηκώς. Denique παρηκμακὼς proprie sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut Vegetam ætatem, sicut παρηβηκώς, Pubertatem egressus. [Aristot. Rhet. 2, 13 : Οἱ πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες. Id. Polit. 3, 1 : Τοὺς μὲν ἀτελεῖς, τοὺς δὲ παρηκμακότας.] Sed παρηκμακὼς exponitur etiam Emeritus, Qui consenuit. [Athen. 5, p. 187, E : Τὸν Ἀλκιβιάδην παρακμάσαντα. Cornut. c. 9, p. 151 : Ἐπεὶ οὔτε τὸ παρηκμακὸς οὔτε τὸ ἐλλιπὲς ἐμφαίνει. Valck. Xenoph. Mem. 4, 4, 23 : Δοκεῖ σοι ὅμοια τὰ σπέρματα εἶναι τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἢ τῶν παρηκμακότων;] || Transfertur autem et ad alia, ut apud Xenoph. Symp. [8, 14] : Τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, Marcescit. [Ib. 4, 17 : Τὸ κάλλος ταχὺ παρακμάζει. De re publica Polyb. 6, 51, 5 : Ἡ μὲν Καρχηδὼν ἤδη τότε παρήκμαζεν, ἡ δὲ Ῥώμη μάλιστα τότ᾽ εἶχε τὴν ἀκμὴν κατά γε τὴν τῆς πολιτείας σύστασιν.] In qua signif. de flore itidem dictum μαραίνεσθαι observavi. Cui exemplo apte adjungi puto hoc ex Plut., in quo παρακμάζειν et παρανθεῖν copulat, ut Xen. ἄνθος παρακμάζειν dicit. Habetur autem ap. eum in Bruto [c. 21] : Ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Bud. interpr., Quum consenuerit ira et deferbuerit. [De oleo Theophr. De odor. § 20 : Τὸ δ᾽ ἀμυγδάλινον παρακμάζει ταχὺ καὶ ὀλιγοχρονιώτατον. De fluctibus defervescentibus id. De ventis § 35 : Συμβαίνει δὴ καὶ ὑστερεῖν τὰ κύματα τῶν πνευμάτων· ὕστερον δὲ διαλύονται καὶ παρακμάζουσι.] In VV. LL. citatur ex Diosc. 5, 27, παρακμάζοντα μύρτα, pro Quam maturissimæ baccæ myrti, Marcello interpr.; Ruellius autem vertit, Quæ maturitatem excesserunt; ego lubenter verterim Flaccescentes : contra ex Plut. Cæsare [c. 69 : Καρποὺς ἐμπίπτους καὶ ἀτελεῖς ἀπανθῆσαι καὶ παρακμάσαι διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ περιέχοντος], παρακμάζειν pro Non pervenire ad maturitatem s. vigorem. Et παρακμακὸς φθινόπωρος, Præceps autumnus, Bud. interpr. Item παρακμάζοντος κινδύνου ex Diosc. citatur pro Inclinato decedenteque periculo. Quum autem de homine dicitur παρακμάζω, interdum additum habet accus. ἡλικίαν, et dicitur παρακμάζειν τὴν ἡλικίαν, ut ap. Greg. Naz., pro παρακμάζειν simpliciter. [Cum genit. schol. Hom. Il. Ψ, 142 : Μετὰ τὸ παρακμάζειν (s. παρακμάσαι) τῆς νεότητος. Quod corruptum videtur Hemsterhusio.]

Παράκμασις, ἡ, Vigoris amissio, et secundum quosdam Effœtatio, ficto nomine, in hoc Theophr. l. C. Pl. 1, [16, 3] : Ὅταν δ᾽ ἐλλίπῃ σπέρμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ παράκμασιν, ἐξασθενεῖ τὸ γεννᾶν. [Nunc ex libro uno legitur ἢ παρακμάσῃ διὰ τὸ γῆρας, ἐξὸ.]

Παρακμαστικός, ή, όν, Cujus remissus est vigor, ut παρακμαστικὴ ἡλικία, ap. Galen., Ætas cujus remissus s. remissior est vigor, Ætas jam vergens et inclinata, Bud. Eam Galenus a tricesimoquinto anno incipere tradit, et usque ad quadragesimumnonum durare, a quo senectus capiat initium. Et παρακμαστικὸς πυρετὸς [ap. Theophan. Nonn. c. 137, p. 430], Febris quæ sensim levior fit et languidior, eodem Bud. interpr. Gorræus παρακμαστικὸν πυρετὸν esse dicit Febrem decrescentem, ut ἐπακμαστικὸν Increscentem, et speciem esse unam febris continentis, quæ σύνοχος vocatur, quæ a primo die ad postremum usque semper de sua magnitudine remittit aliquid, donec prorsus desinat. [Galen. vol. 6, p. 386, 12. Id. ib. p. 312, 14 : Καθ᾽ ἑκάστην τῶν ἡλικιῶν, πλὴν τῆς π. καλουμένης, ἧς τὸ τελευταῖον μέρος ἰδίως ὀνομάζεται γῆρας. Paul. Alex. Apotel. p. 47, 18 : Τὴν π. ἡλικίαν. Ap. Leon. philos. Consp. med. ed. Ermerins. p. 91, 14, π. πυρετός est ὁ ἀεὶ μειουμένην ἔχων τὴν θερμασίαν. Hase.]

Παρακμή, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit Bud. Plut. De cohib. irac. [p. 453, C] : Διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν οὐ παρακμῇ τινι δι᾽ ἡλικίαν τὸ θυμοειδὲς οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, quem l. Erasm. sic reddidit non male, meo judicio : Unde liquet et illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte sponte velut emarcescere. Ap. Galen. [et Theoph. Nonn. c. 137, p. 430] παροξυσμῶν παρακμαί, Accessionum remissiones, quas vulgo Declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ ap. Eund. [et Theophil. De urin. p. 88, 96], Remissio febris. Et παρακμὴ cujusvis morbi, Tempus quo se remittit et mitescere incipit. Latini Morbum inclinatum dixerunt. [Schol. Philostr. Her. p. 557 : Ἀκμὴ καὶ π. ἐπὶ νόσου λέγεται. Sext. Emp. p. 121 : Ὁ ἰατρὸς διαλύεται τὸ σύρμα, εἰδὼς ὅτι παρακμὴ λέγεται ἀρχῆς, ἥ τε τοῦ ὅλου νοσήματος καὶ ἡ ἑκάστης ἐπιτάσεως μερικῆς ἀπὸ τῆς ἀκμῆς ῥοπὴ πρὸς τὸ κρεῖσσον. Τῆς νόσου π. Plut. V. Marcelli c. 24.] || Π., Senilis ætas et flaccescens, quando jam robur consenescit, Bud. p. 605. Ad quam signif. pertinet exemplum ex Plut. modo allatum. [Hesych. : Καταμεγγίς, π. σώματος. Hemst.] De vi autem præpositionis in hoc nomine, dixi in verbo Παρακμάζω.

[Παρακνάω, Affrico. Philostr. p. 803 : Τοῖς δὲ ἐμπίπτων, τοῖς δὲ παρακνώμενος.]

[Παρακνημίδιον, τό. Παρακνημῖδες, Arma quibus crura equorum teguntur s. muniuntur, ap. Polluc. 1, 140.]

Παρακνήμιον, et Προκνήμιον, τό. Κνήμη, Interior pars est τοῦ σκέλους, eaque δίοστεος, ut tradit Aristot. et Pollux, i. e. duobus ossibus constans, æque quidem longis, sed non æque crassis : quorum quod exterius situm est, et minus, vocatur παρακνήμιον : quod vero interius et majus, προκνήμιον, ut docet Pollux [2, 190], qui majus os, quod Galen. κνήμην vocat, et Tibiam Latini, appellat κερκίδα, Radium : et processus illius, περόνας, Fibulas, et παρακερκίδας, dictas a quibusdam στήριγγας, Fulcra. Cam. Παρακνήμιον tradunt VV. LL. brevius esse, supraque tenuis, ad ipsos autem talos intumescere : ab Anatomicis appellari Focile minus, distinctionisque gratia Fibulam : a Celso vero Suram quoque nominari, licet et γαστροκνημία pro Sura accipiatur : at προκνήμιον longius esse, et in superiori parte plenius, solumque cum femoris inferiori capite committi, sicut cum humero cubitum : ab Anatomicis vocari Focile majus.

[Παρακνημίς, ἡ, i. q. παρακνήμιον. Phot. Epist. p. 364, 15 : Εἰώθασι γὰρ καλεῖν κνήμην καὶ τὸ ἔμπροσθεν μὲν τοῦ σκέλους εἰς μῦν ἐπηρμένον, ὥσπερ τὸ ὄπισθεν ἀντικνήμιον· καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ συγκείμενον ἔκ τε τοῦ προκνημίου καὶ τῆς παρακνημίδος. Hase.]

[Παρακνημόομαι. Tzetz. Exeg. Il. p. 79, 20 : Κνήμη δὲ εἴρηται οἱονεὶ κινήμη τις οὖσα ἡ τοῦ κινεῖσθαι τὸ ζῷον αἰτία· ὅθεν καὶ Ἱππῶναξ παρακνημοῦντο φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. Accuratius Hesychius, Παρεκνημοῦντο, παρεπορεύοντο (sic enim corrigenda scriptura codicis παρεκναμενοῦντο, παρεπιπορεύοντο) ἐπιπόνως. Nam difficilis incessus significationem inesse aliorum hujus verbi compositorum exempla docent s. v. Κνημόω allata. G. Dindorf.]

Παρακνίζω, Vellico, Irrito, ex Chrysost. De sac.; Uro pectus alicujus : specialiter ἐρωτικῶς λυπῶ, ut quum amica fingit se amantem aversari, quomodo et κνίζειν usurpari supra dictum est. Chrysost. enarrans hunc l. Pauli 1 Cor. 10, [22], Μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; p. 176 : Τουτέστι πειράζομεν αὐτὸν εἰ δύναται κολάσαι ἡμᾶς, καὶ παρακνίζομεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποχωροῦντες· ita παραζηλοῦν et παρακνίζειν eodem referuntur, ponunturque pro Ad zelotypiam provocare, Zelotypiam ciere. [Phot. Ep. p. 37, 41 : Καὶ τούτους παρακνιζόμενοι τὴν εἰρήνην εἰς ἀχαριστίαν ἔτρεψαν, Irritati. Activ. Jo. Chrys. t. 1, p. 382, B ed. Par. alt. : Κέντρου παντὸς χαλεπώτερον παρακνίζον καὶ ἐρεθίζον αὐτοῦ τὴν ψυχήν. Hase.]

[Παρακοάω.] Παρακοᾶν, Desipere, Delirare, παρανοεῖν, παραφρονεῖν : nam κοᾶν et κοεῖν [καὶ κοννεῖν ap. Phot. et Suidam] dicitur τὸ νοεῖν. [Phot.,] Suid., [et qui simpliciter per παρανοεῖν explicuit] Hesych.

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea signif., quæ ibi exponitur. [Auditio.] Plato Epist. 7, [p. 341, B] : Διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοῆς. Bud. C. p. 649. [|| I. q. τὸ παρακούειν, Non recte audire, Auribus falli. Galen. vol. 6, p. 51 : Ἐπὶ δὲ τῆς ἀκουστικῆς (δυνάμεως ὀνόματα ἔχομεν), βαρυηκοΐας τε καὶ κωφότητας, ἔτι τε παρακούσεις ἢ παρακοὰς ἢ παρακούσματα· διαφέρει γὰρ οὐδὲν εἴς γε τὰ παρόντα χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ὅπως ἂν θέλῃ τις.] || Παρακοή, usitatiore signif., Inobedientia, Inobsequentia, quæ tamen vix satis Latina sunt. [De errore rem non intelligentis Galen. vol. 8, p. 59 : Ἐν ᾧ καὶ ἡ π. τῶν ψευδοδιδασκαλικῶν ἐστι. Hemst.] Exp. et Contumacia. Synes. Epist. 67 : Ἀκοὴ γὰρ ζωή, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. [Œcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 454, 7 : Τὸ διὰ τὴν π. ἐπιτίμιον. Aster. ap. Phot. Bibl. p. 503, 5 : Τὴν ἐκ τῆς π. τιμωρίαν. In frequenti usu est ap. hagiographos, velut Vita Æliæ Spel. Actt. SS. Septembr. t. 3, p. 867, 64 : Πᾶσα παράβασις καὶ π.· ib. p. 868, 38 : Τοὺς καρποὺς τῆς π. ἐνδίκως ἐτρύγησε. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 419, 50 : Ἐν π. γεγονώς· et alibi. Hase.] V. in Ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ et ὑπακοή.

Παρακοιμάομαι, Juxta dormio, cubo, Accubo. [Παραβρίζειν per παρακοιμηθῆναι exp. Hesych.] At in VV. LL. redditur Excubo. [Athen. 5, p. 189, E : Τῷ παρευλίζεσθαι ἢ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλεῦσι. Παρακοιμώμενος, Cubicularius principis, et Παρακοιμώμενος τῆς σφενδόνης (penes quem fuit annuli regii signatorii custodia), dignitatum nomina apud scriptores Byz., quorum exx. v. ap. Ducang. p. 1109.]

[Παρακοίμημα, τό, i. q. παράκοιτις. Παραγκάλισμα per π. exp. schol. Soph. Ant. 651.]

Παρακοίμησις, εως, ἡ, Accubatio. [Excubitum, Gl.]

Παρακοιμητής, ὁ, Qui accubat. At in VV. LL. redduntur et Excubiæ et Excubitor. [Παρακοιμητής, Excubitor, Gl.]

[Παρακοιμίζω, Accubare facio. De concubitu schol. Apoll. Rh. 3, 62. s. v. Παρακλίνω citatus. Amphiloch. p. 89, D : Μὴ παρακοιμίσῃς τὸν ὄχλον τῷ μνήματι. Kall. Alex. Polyhist. ap. Euseb. Præp. ev. p. 423, A : Παρακοιμίσαι τῷ Ἰακὼβ τὴν ἑαυτῆς παιδίσκην. Hase. Dormienti appono, Geopon. 12, 19, 10 : Ἐὰν παιδίῳ ... σικύους ἰσομήκεις παρακοιμίσῃς.]

[Παρακοιμιστής, ὁ, i. q. παρακοιμητής. Paul. Alex. Apotel. p. 54, 2.]

[Παρακοινάομαι, Communico. Pind. Pyth. 4, 236 : Συγγενέσιν παρακοινᾶτο (τὸν λόγον).]

[Παρακοιτάζω, Accubare s. concumbere facio. Hesych. : Παρευνάζων, παρακοιτάζων.]

Παρακοιτέω, Juxta cubo, Accubo : ut dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item παρακοιτῶ, sicut προκοιτῶ, pro Excubo, Vigilias ago, Bud. afferens ex Polyb. [6, 33, 12] : Μία δ᾽ ἐξ ἁπασῶν καθ᾽ ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ, ἥτις ἅμα μὲν ἀσφάλειαν παρασκευάζει τῷ στρατηγῷ. Id. [ib. 35, 1] : Τὸν μὲν στρατηγὸν ... ἡ παρακοιτοῦσα σημαία φυλάττει. [Teles ap. Stob. Flor. 98, 72 : Παρακοιτεῖν ὅπου δεῖ, οὗτοι παρακοιτοῦσι.]

Παρακοίτης, ὁ, Maritus, i. q. ἀκοίτης supra. [Hesych. et Phot. : Π. ὁ ἀνήρ. Hom. Il. Ζ, 430 : Θαλερὸς π. Θ, 156 : Θαλεροὺς παρακοίτας.]

Παρακοιτία, ἡ, Accubitus, VV. LL. Accipitur et pro Excubiis, Bud.

Παράκοιτις, ἡ, Uxor, ead. quæ ἄκοιτις supra. [Hom. Il. Γ, 53 : Θαλερὴν παράκοιτιν. Ἐΰζωνος π. Ι, 590; κυδρὴ Σ, 184; ἰφθίμη Od. Ψ, 92; αἰδοίη Il. Φ, 479, et al. Dat. αἰδοίῃ παρακοίτι Od. Γ, 381 et in inscr. App. Anth. Pal. 244, 7.] Hesiod. [Scut. 46] : Ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. Sed Hesychio est etiam παλλακίς. [Antipater Anth. Plan. 4, 176, Venerem τὰν παράκοιτιν Θρηκὸς Ἐνυαλίου.]

Παράκοιτος, ἡ, Concubina, VV. LL. [Diodor. 5, 32 : Παρακοίτοις συγκυλίεσθαι· Exc. p. 609. LXX Dan. 5, 2, 3, 23. Nomocanon Photii 13, 5, ab Ducang. cit. G. D. Jo. Chrys. In Daniel. ed. Cotel. p. 141, 28 : Παλλακίσι καὶ παρακοίτοις. || Ὁ π., Concubitor. Pseudochrys. t. 5, p. 763, C ed. Par. alt., de Eva : Ῥεμβομένη ποῦ παράκοιτον εὕρῃ. Hase.]

Παρακολλάω, Agglutino, A latere glutino. Paul. Ægin. 3, de strabismo : Ὅταν πρὸς τὴν ῥῖνα συννεύωσι τοὺς ὀφθαλμούς, κροκίδας φοινικίνας παρακολλᾶν καὶ τοῖς πρὸς τοὺς κροτάφους κανθοῖς. [Hippocr. p. 846, D : Θείῳ παρακολλᾶν. Dioscor. p. 305, B : Τὰς περὶ νεῦρα διακοπὰς παρακολλᾷ. Hemst. Galen. vol. 14, p. 578, 14 : Τὰ τραύματα π. Id. ib. p. 519, 7 : Πρὸς τραῦμα παρακολλᾶν, Ad conglutinandum. Hase.]

Παρακόλλημα, τό, Id quod agglutinatur; Conglutinamentum, Gaza vertit ap. Theophr. H. Pl. 5, [7, 6] : Μῆλος δὲ (χρησίμη) εἰς τὰ π. κιβωτοῖς καὶ ὑποβάθροις, καὶ ὅλως τοῖς τοιούτοις. Ubi, inquit Bud., videtur significare Clavos et cardines, quibus compingimus, Ea quæ glutinum admittunt. [Hero Autom. p. 268 : Ἔστι δὲ κεκολλημένον τοῦτο π.]

[Παρακόλλησις, εως, ἡ, Agglutinatio. Hippocr. p. 745, A : Ὑποδέσει, παρακολλήσει.]

Παρακολλητικός, ή, όν, Glutinandi vim habens, Bud. ex Celso : Cels. 4, 19 : Præterea (emplastrum) est, quod παρακολλητικὸν a glutinando vocant. [Leo phil. Consp. med. ed. Ermer. p. 207, 24 : Π. χρῆσθαι φαρμάκῳ. Hase.]

[Παράκολλος, ὁ, ἡ, Agglutinatus. Χαμεύνη π., Lectus cui ex altera tantum parte junctus glutine est pluteus, ex δημιοπράτοις memoratur a Polluce 10, 36, ubi edd. vet. παράκωλος. Conf. Ἀμφίκολλος.]

Παρακολουθέω, Sequor, Assector, Comitor. Plut. Pericle [c. 5] : Ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et ap. Dem. Pro cor. [p. 281, 22] : Οὓς σὺ ζῶντας μέν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις. [Aristoph. Eccl. 725 : Φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον.] Nec tantum persona, sed et res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. [Plato Soph. p. 266, C : Αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἴδωλον ἑκάστῳ· Theæt. p. 158, C : Πάντα

γὰρ ὥσπερ ἀντίστροφα τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ. Demosth. p. 1045, 7 : Μὴ τῆς αὐτῆς τύχης ἡμῖν παρακολουθησάσης· 1260, 20 : Πυρετοί μοι παρηκολούθουν συνεχεῖς καὶ ἀλγήματα· 1378, 14 : Παρακολουθεῖ αὐτοῖς ἡ ἔχθρα παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων. Æschin. p. 49, 30 : Παρακολουθεῖ πολλὰ καὶ χαλεπὰ τῷ κρινομένῳ.] Aristot. Ethic. 3, 2 : Εἰ δὲ προγίνεται δόξα τῆς προαιρέσεως, ἢ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Lucian. Alcyone [c. 6] : Ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δή που πάντων καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Idem in Anacharside [c. 10] : Ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι. Herodian. 4, [5, 4] : Τοῖς μὲν δυστυχήσασιν ἔλεος, τοῖς δὲ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibid. [6] : Τῇ μὲν συμφορᾷ τοῦ πεσόντος, καὶ ἀνανδρίας ψόγος παρακολουθεῖ. Apud Diosc. in præf. lib. 6 : Τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστου τῶν φαρμάκων. Et ibid., duabus pagellis post, Ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἑνὶ παρακολουθῆσαι. Idem vero, quod initio 1 cap. libri ejusdem dixerat παρέπεσθαι, paulo post dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermog. autem [Διαιρ. p. 34 ed. Sturm.] citatur τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, pro Personæ attributa. Ab Aristot. Rhet. 1, παρακολουθοῦντα vocantur, quæ alicui adjuncta sunt, adeo ut posito illo, et ipsa consequantur. || Παρακολουθέω, ad animum translatum, Animadversione et intelligentia assequor dicentem, ut inquit Bud. p. 665, qui affert ex Æschine [p. 16, 29] : Ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν ἀκοῦσαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν εὐμαθῶς. Sic ex Galeno citat παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, pro Intelligentia consequi. Demosth. De falsa leg. [p. 423, 24] : Καὶ ὁ τὰ τούτου πονηρεύματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ, Ut qui omnium arbiter fuerim et spectator, ut comes legationis, interpr. Bud. ibid. [Id. p. 1083, 2 : Ἂν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ ἀγῶνος σαφῶς παρακολουθήσητε.] Hæc autem Demosth. verba [p. 285, 21] : Ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξαρχῆς, interpretatur, Qui ab initio, ut quæque res nata esset, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animoque comprehensum. [Similiter p. 1178, 20. Theophr. Char. proœm. : Σὸν δὲ παρακολουθῆσαί τε καὶ εἰδῆσαι.] Idem ap. Lucam c. 1 init. : Παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, exp. πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπεισμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότα πᾶσιν in hoc Lucæ et in illo Demosth. l., sicut et παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ap. eund. Demosth., tum in l. modo citato, tum in hoc, quem habemus in Epist. ad Athenienses, quam in exilio scripsit [p. 1463 extr.] : Ὅσα τυγχάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν εἰδὼς, puto dici qui rerum illarum cognitionem studiose persecutus est, ita ut eam sit consecutus. Sic autem interpretando, signif. metaphoricam hujus verbi, a prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel, eodem sensu, ἐγὼ παρηκολούθηκα ἅπασιν, Omnia sum ita perscrutatus, ut nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiose omnia persequitur, eum nihil fugere verisimile est. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα dici, quem Demosthenes dicat ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, persuasum habeo. V. Ἐπακολουθέω. [Polyb. 1, 67, 12 : Τὸν μηδενὶ τούτων παρηκολουθηκότα· 3, 32, 2 : Παρακολουθῆσαι σαφῶς ταῖς ... πράξεσιν. Epicteti exempla plurima collegit Schweigh. in Indice, ubi vel cum dativo rei est constructum, velut λόγῳ, ἀποδείξει, σοφίσματι, βουλεύματι, διοικήσει, aut personæ, ut 2, 16, 33, π. τῷ διοικοῦντι τὰ ὅλα· 3, 5, 14 : Χαίρω παρακολουθῶν ἐμαυτῷ βελτίονι γινομένῳ· vel sine casu positum, ut 4, 5, 21 : Οὗτος οὐκ ἀκούει λόγου, οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος. Strabo 1, p. 8 : Εἰ μὴ δυνατὸν ... ἅπαντα ἀκριβοῦν ..., τό γε ἐπὶ τοσοῦτον ἐφ' ὅσον καὶ τῷ πολιτικῷ παρακολουθεῖν δυνατὸν, προσήκοι ἂν εἰκότως. Cum ὅτι Galen. vol. 13, p. 63 : Οὐ παρακολουθῶν ὅτι τὸ οὖρον ... γλισχρόν ἐστι· quam structuram interposito τούτῳ vitavit Epictet. Diss. 2, 26, 3 : Μέχρι ἂν μὴ παρακολουθῇ τούτῳ ὅτι ἐν μάχῃ ἐστί.]

[Παρακολούθημα, τὸ, Quod sequitur, Consequentia, Consecutio. Plotin. 3, 7, p. 334, F : Τὸ δὲ (τὸν χρόνον) παρακολούθημα λέγειν τῆς κινήσεως τί ποτε τοῦτό ἐστιν οὐκ ἔστι διδάσκοντος οὐδὲ εἰρηκέναι, πρὶν εἰπεῖν τί ἐστι τὸ παρακολουθοῦν· ἐκεῖνο γὰρ ἂν ἴσως εἴη χρόνος. Nicom. Arithm. 2, p. 143 ed. Ast. : Ἐπιμνησθῆναι παρακολουθήματος χρησιμεύοντος ἡμῖν εἰς Πλατωνικόν τι θεώρημα. Plut. Mor. p. 885, C : Κατὰ συμβεβηκὸς καὶ π. Apollon. De synt. p. 228, 17 : Ἀριθμῷ, ὃς οὐ φύσει παρέπεται τῷ ῥήματι, π. δὲ γίγνεται τῶν προσώπων τῶν μετειληφότων τοῦ πράγματος. « Stob. p. 71. Hierocles p. 172. » Wakef. Diog. Epist. 21; Zachar. Mityl. p. 187, 7. Boiss. Eustath. p. 71, 42 : Π. τῆς ποιήσεως 80, 25 : Τὸ φονεύειν οὐ π. ἐστι τὸ σκυλεύειν· 317 : Τὸ « ἄλγεα πάσχων » ὡς π. εἴρηκε τῶν πλανωμένων· 1391, 18 : Καπνοῦ παράγωγον τὸ καπνίζειν ὅ ἐστι θύειν ὡς ἐκ π. Ἑφολκὰ per τὰ παρακολουθήματα, Quæ pone sequuntur, exp. Thom. M. p. 398.]

[Παρακολουθησία, ἡ, mendose videtur scribi ap. Epiphan. t. 1, p. 1013, A, pro Ἀπαρακολουθησία, quod v. Hase.]

Παρακολούθησις, εως, ἡ, Sequela. Gellius 6, 1 : Non per naturam, sed per sequelas quasdam necessarias facta dicit; quod ipse appellat παρακολούθησιν : de Chrysippo. Cap. seq. Consequentias vocat has Sequelas. [Intelligentia, Perceptio, Animadversio. Π. τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν Epict. Diss. 2, 8, 6. Ἄλλο ἐστὶ χρῆσις, ἄλλο π. 1, 6, 13; 2, 14, 15. Θεωρία καὶ π. 1, 6, 21. Schweigh. Plotin. 3, 9, p. 358, F : Τί οὖν; ἡ π. αὐτῷ ἀγαθοῦ ὄντος ἢ οὔ; Εἰ μὲν γὰρ ὄντος, ἤδη ἐστὶ πρὸ τῆς παρακολουθήσεως τἀγαθόν· εἰ δ' ἡ π. ποιεῖ, οὐκ ἂν εἴη πρὸ ταύτης τἀγαθόν. Hierocles p. 208. Wakef. Sext. Empir. Hypotyp. p. 121, 1 : Οἱ δὲ ἐν ἑκάστῃ τέχνῃ τὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων π. ἐσχηκότες, Rerum cognitionem. Hase. Jo. Chrys. Hom. 137, vol. 5, p. 873 : Τὰ νοήματα τῆς πνευματικῆς παρακολουθήσεως πλεῖστον ὅσον ἀπέχουσι νοῆσαι. Seager.]

Παρακολουθητικός, ή, όν, Assequendi et intelligendi vi præditus. [Ἡ π. δύναμις τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν Epictet. Dissert. 1, 6, 14 et 17. Ib. 16, 18. Marc. Anton. 5, 9 : Τῆς π. καὶ ἐπιστημονικῆς δυνάμεως. Clem. Al. p. 785 : Π. δ' ὡς ἔνι μάλιστα τὴν ψυχὴν καὶ τοῦτο παρασκευάζει. || Adv. Παρακολουθητικῶς, Intelligenter. Marc. Anton. 6, 42 : Εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μὲν εἰδότως καὶ π., οἱ δὲ ἀνεπιστάτως.]

[Παρακολουθία, ἡ, Intelligentia. Epiphan. t. 1, p. 415, A : Ἡ τῆς π. καὶ διδασκαλίας γνῶσις. Id. ib. p. 405, D : Παρακολουθίαν λόγου ἔχοντες. Hase.]

[Παρακόλουθος, ὁ, ἡ, Qui insequitur. Rufus medicus ap. Oribas 44, 7, citatus ab Osann. Disp. de peste Libyca p. 2 : Παρακόλουθον δὲ ἔρασαν αὐτῷ πυρετὸν ὀξύν. Hase.]

[Παρακολυμβάω, Nato juxta. Hero Autom. p. 265, 9 : Παρακολυμβῶν δὲ καὶ δελφῖνες. Hase.]

Παρακομιδή, ἡ, Prætervectio, si ita loqui liceret. [Thucyd. 5, 5 : Ἐν τῇ π. τῇ ἐς τὴν Σικελίαν, Dum in Siciliam pervehitur. Quod per προσπλεῦσαι exp. Thom. M. p. 685.] Item Advectio et Adventus, VV. LL. Et Comportatio, i. q. εἰσκομιδή et κατακομιδή. Polyb. : Αἱ γὰρ τῶν ἐπιτηδείων π. κωλυθήσονται, Commeatuum comportatio in castra, Bud. Eod. sensu accipit hoc v. schol. Thuc. supra in Κομιδή. [Polyb. 10, 10, 13 : Ποιεῖσθαι τὴν π. τῶν ἐκ τῆς χώρας ἀναγκαίων. Gestatio vallorum quos humeris gestant milites, 18, 1, 4. ‖ Trajectio (per flumen vel mare), active, id. 3, 44, 1 : Ἐγίγνετο πρὸς τῇ π. τῶν πέραν ἀπολειπομένων ἀνδρῶν. Neutraliter 3, 43, 3 : Ἵνα ἀσφαλεστέρα γίγνοιτο τοῖς μονοξύλοις ἡ π. διὰ τοῦ πόρου. Τὴν π. ἐκ τῆς Κεφαλληνίας εἰς τὴν Μεσσηνίαν ποιήσασθαι, 5, 5, 3. Id. 6, 49, 7. Schweigh. Galen. vol. 4, p. 466, 7 : Π. τοῦ πνεύματος, Vectio spiritus. Hase.]

Παρακομίζω, Præterveho. Et Παρακομίζομαι, Prætervehor. Thuc. 6, [44] : Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, Prætervehebantur, παραπλέοντες ἐκομίζοντο, schol. [Dio Cass. 48, 27 : Παρὰ τὴν ἤπειρον μέχρι τῆς Ἀσίας παρακομισθείς.] || Bud. interpr. etiam Transveho, Transporto [Diodor. 2, 17 : Καμήλους τὰς πεζῇ παρακομιζούσας τὰ σκάφη], ut ea quæ in triumpho transvehuntur. [Plut. V. Luc. c. 37 : Ἐν τῇ πομπῇ ... νῆες ἑκατὸν καὶ δέκα ἅμα παρεκομίσθησαν. Dio Cass. 51, 21 : Κλεοπάτρα ἐπὶ κλίνης ἐν τῷ τοῦ θανάτου μιμήματι παρεκομίσθη.] || Deduco, Comitor, ex Aristot. [Eur. Herc. F. 126 : Γέρων γέροντα παρακόμιζε. Xen. Hell. 1, 4, 3 : Πέμψαντες Ἀριοβαρζάνει παρακομίσαι αὐτοὺς ἐκέλευον, ὁ δὲ ἀπήγαγεν ἐς Κίον.] || Seduco, λεληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης

ὁδοῦ ἄγω. || Deporto, Importo, Conveho. [Demosth. p. 933, 26 : Τὸ τάριχος ἀνθρώπῳ τινὶ γεωργῷ παρεκομίζετο ἐν τῷ πλοίῳ.] Xen. Hell. [5, 4, 61 : Σῖτος τοῖς Ἀθηναίοις παρεκομίσθη· et forma media] 5, [4, 57] : Εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο. [Diodor. 13, 55 : Τὰς τροφὰς καὶ τὰ βέλη τοῖς ... ἀγωνιζομένοις παρεκομίζοντο. Polyb. 1, 52, 5 : Τὰς σιταρχίας παρακομίζοντα τοῖς τὸ Λιλύβαιον πολιορκοῦσι· 3, 60, 4; 8, 36, 3.] Pro Deportare accipi potest in Plut. [Mor. p. 201, C] : Λαβὼν ὑποζύγια ψυκτῆρας διαλίθους παρακομίζοντα. || Παρακομίζομαι, Appellor, Applico, παραγίνομαι [ut Thom. M. p. 685 exp.], Bud. [Polyb. 1, 52, 6 : Παρεκομίσθη εἰς τὰς Συρακούσας. Activ. π. τὰς ναῦς ἐπὶ τὸ χῶμα, Naves adducere s. adigere ad aggerem. Trajicio (per flumen vel mare), Polyb. 3, 46, 5 : Ἔμελλον οἱ λέμβοι ... παρακομιεῖν καὶ περαιώσειν... τὰ θηρία· 5, 109, 2 : Παρακομίζειν στρατιώτας. Dio Cass. 39, 51 : Ἄκραν τινὰ περιπλεύσας ἑτέρωσε παρεκομίσθη· 41, 50 : Οἱ πλείους παρακομισθέντες. || Παρακομίζω, Affero. Plut. [Mor. p. 518, B] : Τὰ τῶν πολυπραγμόνων ὦτα χρηστὸν οὐδὲν, οὐδ' ἀστεῖον, ἀλλ' οἱ φονικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ τρίβουσιν, ἐκθέσιμα καὶ μιαρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. [Polyb. 18, 1, 1 : Ἕνεκα τοῦ παρακομίζειν (χάρακας) μεθ' ἑαυτῶν. Papyr. ap. Forshall. 1, p. 47, 25 : Ὥρου τοῦ τὴν ἐπιστολὴν παρακεκομικότος.] || Pro simplici Porto, Fero, Plut. Othone [c. 3] : Τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, οὐ Καίσαρι παρακομίζεσθαι, Arma contra Cæsarem ferre, non pro Cæsare.

[Παρακομιστής, ὁ, Tractator, Gl.]

[Παράκομμα, τὸ, Quod male cusum est, Numus adulterinus. Figurate Philo de eunucho (vol. 1, p. 683, 18) : Ἀνθρωπείου π. νομίσματος. Ex eodem p. 233 (vol. 1, p. 353, 30) τὸ π. τῶν Ὁμηρικῶν citat Hemst. notato interpretis Latini errore. Idem vol. 1, p. 307 : Ὀχλοκρατία π. τῆς ἀρίστης δημοκρατίας. G. D. Id. Philo vol. 2, p. 316, 25; et 1, p. 479, 16 : Φιλίας π. Id. 2, p. 561, 33 : Οὐ γὰρ ὥσπερ τὸ νόμισμα π., καὶ θεοῦ μορφὴ γίνεται. Hase.]

[Παράκομος, ὁ, ἡ.] Παρακόμους vocabant Comici τοὺς κομῶντας, auctore Polluce [2, 33], h. e. Comantes, Comatos s. Comatulos.

Παρακονάω, v. cum simplici Ἀκονάω [ubi Xenoph. et Theophr. exx. attulit. Aristoph. Ran. 1146 : Αἱ φύσεις ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρῃκόνηνται· quod schol. exp. παροξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταί. Schol. Pind. Ol. 6, 141 : Ἀκόνης τινὸς δόκησιν ἔχω ἐπὶ τῆς γλώσσης, ὅ ἐστι παρακονῶμαι. Παραθήξονται per παρακονήσονται exp. Phot. et Suid. Forma med. Philostr. p. 865 : Τῶν βαρβάρων τὴν ἀκμὴν τῆς μαχαίρας παρακονώμενον ἐς αὐτόν. || Hesych. : Παρακονᾶν, τὸ ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς. Phot. p. 385, 13 et Suid. : Π. τὸ ἐν τῷ φιλεῖν διατρίβειν.]

[Παρακονή, ἡ, Montf. Palæogr. p. 6. Kall.]

[Παρακοντίζω, Adjaculor. Lucian. Parasit. c. 61. Angl. Pamphil. Epist. ed. Grets. p. 24, A. Hase.]

Παρακοπή, ἡ, Delirium, Mentis error, ut Horat. Diosc. 4, 69, de foliis quarti generis hyoscyami : Ἐψηθέντα δὲ ὡς λάχανα, καὶ βρωθέντα τρυβλίου πλῆθος, μετρίαν π. ἐργάζεται· Plin. 25, 4 : Quippe etiam foliis constat mentem corrumpi, si plura quam quatuor bibantur. Ibid. scribit oleo quoque auribus infuso tentari mentem. Eund. hyoscyamum paulo ante dicit vini natura esse, ideoque mentem caputque infestare. Diosc. quoque paulo ante de aliis duobus hyoscyami generibus tradit, utrumque μανιῶδες ὑπάρχειν καὶ καρωτικὸν, sicut Plin. omnia insaniam gignere capitisque vertiginem. Item ap. Suidam παρακοπὴ φρενῶν, ἡ φρενίτισις : at Galen. in Παρακόπτω dicit παρακοπὴν esse levius quiddam quam φρενῖτιν. Unde et Plut. diversa hæc facit [Mor. p. 81, F] : Οἱ δ' εἰς μελαγχολίαν, ἢ φρενῖτιν, ἢ π. ἔχοντες, οὐδὲ φοιτῶντας ἐνιαχοῦ πρὸς αὐτοὺς ἀνέχονται (τοὺς θεραπεύοντας), ἀλλ' ἐξελαύνουσιν, ἢ φεύγουσιν, ὑπὸ τοῦ σφόδρα νοσεῖν, μηδ', ὅτι νοσοῦσιν, αἰσθανόμενοι. [Ib. p. 1123, B. Æsch. Ag. 225 : Τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων· Eum. 330 : Παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλής. Polyb. 40, 3, 2 : Τῇ τοῦ προεστῶτος ἀνοίᾳ καὶ παρακοπῇ. « Cornut. De N. D. c. 30, p. 217 : Εἰς ὕβρεις ἐνίων καὶ παρακοπὰς ἐμπιπτόντων. » Hemst.]

[Παράκοπος, ὁ, ἡ, Delirus, Vesanus. Æschyl. Pr. 582. Eur. Bacch. 33 : Παράκοποι φρενῶν· 998 : Παρακόπῳ λήματι. Aristoph. Thesm. 668 : Λύσσῃ παράκοπος. « Hesych. s. v. Μαινόλης. Philo p. 1005, A. » Hemst. Const. Acrop. Encom. Theodosiæ Act. SS. Maii t. 7, p. 84, 25 : Τὰς φρένας διὰ βίου π. Hase. In παράκοπος corruptum ap. Hesych. s. v. Ἀνδεργμα notavit Albert.]

Παρακοπτικός, ή, όν, Mentis errori obnoxius, Cujus mens tentari solet, Delirans, Demens, Mentis errorem inducens, Mentem tentans, Insaniam gignens. Galen. [vol. 19, p. 415, 7 ed. Kühn.] : Λήθαργος π., ἡ παρακοπὴ ληθαργική, ἡ φρενιτική.

Παρακόπτω, Perperam cudo, Falsum numum percutio, Monetam non bonam cudo, i. q. παραχαράττω : unde παρακεκομμένον νόμισμα, Numus non bonus, sed adulterinus, ut Cic. loquitur, Numus subæratus, οὐκ ὀρθῶς κοπὲν, κοπὲν τῷ κακίστῳ κόμματι, καὶ κεκιβδηλευμένον, ut Aristoph. loquitur; seu, νόμισμα πονηροῦ κόμματος : quod et παράτυπον et παράσημον : necnon παρακεχαραγμένον καὶ κίβδηλον. In qua signif. VV. LL. ex Luciano [Adv. ind. c. 2] afferunt, Κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, Moneta adulterina et falso percussa. [Diodor. 1, 78 : Τῶν νόμισμα παρακοπτόντων. Philo p. 335, E : Τὸ παράσημον καὶ παρακεκομμένον ἐν νομίσμασι.] Sed metaph. plerumque capitur. Lucian. [Lexiph. c. 40] : Διαστρέφων τὴν γλῶτταν καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι, Adulteraret, κιβδηλεύοι. Idem Lucian. [Hermot. c. 68] : Κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγινώσκειν ἅ,τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· et [De hist. conscr. c. 10] : Ἀργυραμοιβικῶς ... ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. [Παρακόψας τὸ τῆς εὐγενείας νόμισμα Philo p. 934, E. Et similia p. 1071, D; 1077, B. Valck. Adde p. 804, D; 895, D.] Ead. metaph. dicitur etiam παρακεκομμένος ἀνὴρ, ut supra ὁ πονηροῦ κόμματος, i. e. Improbus et pravus, qui et παράτυπος et παράσημος, Bud. citans ex Aristoph. Ach. [517] : Ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα, καὶ παράξενα, Quasi moneta male et falso percussa. [Hesych. : Παρακεκομμένον, ἀνισάζον.] || Fraudo, Damno afficio, Bud. ex Aristoph. Nub. [639] : Ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, i. e. ἐζημιώθην, schol. [Cum genit. Eq. 804 : Οἷον ἀγαθὸν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρακόπτεις. Malchus ap. Suid. s. v. Σύνταξις : Παρακοπτόμενοι τῆς τροφῆς τῆς συνήθους.] Itidem pro Damnum do, ut Terent., citant VV. LL. ex ejusd. Aristoph. Eq. [858] : Ὦ πονηρὲ, Ὅσον με παρακέκοπας χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν. Videtur autem παρακόπτω pro Defraudo, manasse ab illis, qui monetam subæratam et adulterinam bonæ permutant, et ita homines fraudant ac decipiunt. || Π. φρένας, Mentem perverto, Delirare facio. Eur. Hipp. 238 : Ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας. Pass. Παρακεκομμένος τὸν νοῦν schol. Æsch. Prom. 582 et Nicet. Annal. 12, 2. Παρακέκοπται, παρανοεῖ ap. Hesych. Photius p. 384, 25 : Παρακεκομμένος, ἐξεστηκὼς, παράφρων, μαινόμενος.] || Παρακόπτω τὴν διάνοιαν, Deliro, et veluti in scopulos impingo : pro quo dicitur etiam παρακόπτω τῇ διανοίᾳ. Aristot. De auditu mirabilibus [c. 31, p. 832, 17] : Λέγεται δέ τινα ἐν Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι· καὶ ὡς κατέστη τῆς παρακοπῆς, ἔφησεν ἐκεῖνον αὐτῷ τὸν χρόνον ἥδιστα βεβιῶσθαι. Similiter ap. Horat. Epist. 2, 2 : Fuit haud ignobilis Argis Qui se credebat miros audire tragœdos, In vacuo lætus sessor plausorque theatro; Cetera qui vitæ servaret munia recto More, et qui posset ... signo læso non insanire lagenæ. Qui postquam rediit ad se, ... Pol me occidistis, amici, Non servastis, ait, cui sic extorta voluptas, Et demptus per vim mentis gratissimus error. Est itaque παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, Mente errare, captum esse, Mentis suæ non esse. Pro eod. dicitur et παρακόπτω simpliciter. Plut. [Mor. p. 1123, F] : Οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες καὶ γράφοντες περὶ ἀληθείας καὶ κανόνων καὶ κριτηρίων, ἐν τοῖς ἐναργεστάτοις πάθεσι καὶ κινήμασι τῆς αἰσθήσεως. Similiter ap. Diog. L. Arcesilao [4, 32] :

Τοῦτον καὶ παρακόψαντα ἀναλαβὼν οἴκοι, ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν ἐς ὅσον ἀποκαταστῆσαι, de Hipponico Geometra, quem Arcesilaus solebat σκώπτειν νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη. Et ap. Suid. [ex Diog. L. 4, 44]: Ἐτελεύτησε δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθεὶς, καὶ παρακόψας, i. e. τὸν νοῦν παρατραπεὶς, ut ipse exp. [Adde Diog. 2, 43, Diodor. 5, 50. Per μαίνεσθαι et παραφρονεῖν exp. Hesych.] Similiter et Bud. παρακόπτειν pro μαίνεσθαι affert ex Alexandro Π. Ψ. 2. Παρακόπτειν, inquit Gorr., Delirare, Dementem esse: verbum ap. Medicos ambiguum. Nam Galen. init. Comm. 3 in 3 τῶν Ἐπιδ., scribit Hippocr. eo verbo uti solitum, quum vult indicare τῆς παραφροσύνης magnitudinem, quemadmodum et verbis ἐκστῆναι, μανῆναι, et ἐκμανῆναι. Idem autem De locis aff. 3, scribit, eos, qui in febribus delirant, ab omnibus non solum medicis, sed etiam idiotis vocari παραφρονοῦντας, παραπαίσαντας, παρακόψαντας: non autem φρενιτικοὺς, quasi levius quid τῆς παρακοπῆς nomine, quam τῆς φρενίτιδος designetur. [|| Concido. Τῶν ζῴων μέλη παρακεκομμένα Polyb. 10, 15, 5. Schweigh.]

Παρακορέω, Converro, Verro. Pollux 6, [94]: Παῖς ἐκκορείτω, παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω, κορύτρῳ ἢ καλλύντρῳ. A Phrynicho exp. παρακαλλύνω. [Immo Hesych., qui Παρακόρησον exp. παρακάλλυνον. Παρακορῆσαι Philyll. ap. Athen. 9, p. 408, E. Παρακορήσων Plato com. ib. 15, p. 665, B.]

Παρακόσμως, Indecore, Indecenter. Joseph. [A. J. 1, 6, 3]: Μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταφέρεται, καὶ γεγυμνωμένος παρακ. ἔκειτο.

[Παρακοτέω, Succenseo. Phot. p. 395, 4: Παρακότει, ὠργίζετο.]

[Παράκοτος vitiose pro παράκοπος, quod v.]

[Παρακουρεύω, Male tondeo. Pseudochrys. t. 8, p. 787, B ed. Par. alt.: Πρῶτον γὰρ παρακούρευσαν. Hase.]

Παράκουσις, εως, ἡ, [i. q. τὸ παρακούειν, Non recte audire. V. Παρακοή. ||] Ap. Hesych. ἀπάτη, quod potius παράκρουσις.

Παράκουσμα, τὸ, [i. q. τὸ παρακούειν, Non recte audire (propter auditus gravitatem). V. Παρακοή. ||] Prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, quum quis male audiendo, mala opinione imbutus est. Plato Epist. ad Dionis propinquos [p. 340, B]: Ἀλλ' ὄντως τυράννους πρέπον, ἄλλως τε καὶ τοὺς τῶν παρακουσμάτων μεστούς. Et alibi [p. 338, D]: Ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. V. Bud. Comm. p. 649. [Julian. p. 330, C: Γέμων Περιπατητικῶν παρακουσμάτων.] Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari Doctrinam s. Documentum. Certe si παρακούω in bonam etiam partem aliquando accipiatur, ut in l. cit. accipi videtur, itidem et παράκουσμα accipi poterit. [In malam partem Strabo 7, p. 317: Τοιαῦτα δὲ καὶ τοῦ Ἐρατοσθένους ἔνια παρακούσματά ἐστι. Orig. C. Cels. 3, p. 120, 45 ed. Spenc.: Τὰ τοῦ παλαιοῦ λόγου παρακούσματα συμπλάττοντες, Priscas fabulas secus intellectas. Hemst.] In VV. LL. ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur ex Diosc. Præf. l. 1, [p. 3 ed. Speng.] pro Narratione ex aliis auditu accepta: idque turpi et crasso errore, quum manifestum sit leg. esse παρ' ἀκουσμάτων, non παρακουσμάτων. [Fallitur. Recte legitur: Οὐκ αὐτοψίας, ἀλλὰ τῆς ἐκ παρακουσμάτων ἱστορίας. » Dionys. A. R. 9, 22: Οὔτ' ἀληθὲς ὂν οὔτε πιθανὸν, ἐκ παρακούσματος δέ τινος πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ πλήθους. Joseph. C. Apion. 1, 8: Ἐκ παρακουσμάτων ὀλίγα συνθέντες τῷ τῆς ἱστορίας ὀνόματι λίαν ἀναιδῶς ἐνεπαροίνησαν. Synes. p. 51. » Wakef. Diminut., si sana est lectio, Orig. Contra Cels. t. 1, p. 638, D: Ἐκ παρακουσματίων φήσαντος, Licet ex prave detortis loquatur. Hase.]

[Παρακουστέον ex Stobæo citat Wakef. G. D. Est locus Muson. Floril. 79, 51: Χρὴ πάντα πείθεσθαι τοῖς γονεῦσιν; ἢ ἔστιν ἃ καὶ π. αὐτῶν; Hase.]

Παρακούω, Perperam audio, vel Non recte audio, Fallitur meus auditus, s. Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio in hoc verbo, quam in παρορῶ, et aliis multis. Plato Theæteto [p. 195, A]: Παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, Camer. interpr. In plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. Ego malim, sequendo interpretationem,

A quam modo huic verbo dedi, reddere, Eorum oculi, aures et mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leve est discrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non recte audio, eundem Platonem sequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν et παρακούειν inter se opponit, Protag. [p. 330, E]: Εἴποιμ' ἂν ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας· ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. [Aristot. Π. ἐνυπν. c. 1: Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν ὁρῶντος ἀληθές τι καὶ ἀκούοντος, οὐ μέντοι τοῦτο ὃ οἴεται.] Lucian. Anacharside [c. 31]: Τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Nisi quis hic malit pro Perperam intelligo, ut Bud. p. 649, ap. Galen.: Παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων, exp. κακῶς συνεὶς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Quæ expos. potius sequenda est, quam quæ ap. eum præcedit, Perperam audio, Temere exaudio. Porro ideo dicit Bud. se ita intelligere ap. Galen., tanquam non plane affirmans, quod vidisset Linacrum, cui multum tribuebat, secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos, qui illius B interpretationem confirment, ut omittam minime novum videri debere, παρακούειν sumi pro Perperam intelligere, ut ἀκούειν sumitur passim pro Intelligere. Sic igitur Synes. De insomn. dixit, Ὅτι τοῦ πανσυδὶ παρήκουσεν. Sic et Plut. Utra anim. prudent. [p. 976, F]: Παρακούοντες ἔνιοι βοείας θριξὶν οἴονται πρὸς τὰς ὁρμιὰς χρῆσθαι τοὺς παλαιούς. [Porphyr. V. Pyth. c. 53: Δόγματα νόθα καὶ παρηκουσμένα, Male percepta. Hemst. Philostr. Her. p. 674: Παρακηκοὼς τοῦ Ὁμήρου· quod per παρανοήσας exp. schol. ap. Boiss. p. 386. Athen. 13, p. 565, D: Οἱ παρακούσαντες αὐτοῦ τῶν λόγων καὶ μὴ συνέντες. Clem. Al. p. 514: Δοκεῖ μοι καὶ τοῦ Πλάτωνος παρακηκοέναι φαμένου κτλ.] Exp. etiam, Oscitanter et negligenter audio, ap. Polyb. [7, 11, 9]: Παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et [5, 35, 6]: Εὐήθως καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Quæ expos. in altera quodammodo inclusa est, quia qui negligenter audit, perperam audire solet. [Lucian. Navig. c. 14: Παρήκουες βοώντων. Cebes Tab. c. 3: Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε.] ||Bud. παρακούω interpr. C Audiens sic transmitto quasi non audierim, in hoc Synesii l., Epist. 5: Ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Ubi ego παρήκουσεν existimo verti etiam posse Se audisse dissimulavit, ut videlicet sit παρήκουσεν, Audiit quasi in transitu. Qui enim aliquid quasi in transitu et tanquam aliud agens audiit, id a se auditum dissimulare facile potest. Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani l. aptissima videtur, initio Orat. quæ inscribitur Judicium Vocalium: Καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire. || Παρακούω, Audire nolo, ap. Polyb., inquit Bud. [Polyb. 3, 15, 2: Ῥωμαῖοι πλεονάκις αὐτῶν παρακηκοότες τότε πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλαν. Similiter 2, 8, 3; 4, 3, 11.] Hinc et pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. [Polyb. 26, 2, 1: Τοῦ μὴ πειθαρχεῖν, ἀλλὰ παρακούειν καὶ τῶν γραφομένων καὶ τῶν παραγγελλομένων. Schol. Eur. Phœn. 878: Ἵνα πᾶσι δειχθῇ μὴ παρακούειν θεῶν· quod alius schol. dixit μὴ παραβῆναι τὸ θεῖον.] Lucian. Cau-D caso [c. 2]: Ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18, 17: Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Ubi alii vertunt, Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commode reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακουόμενος citatur ex Polybio [5, 35, 5], pro Inauditus et repulsam passus. [Cum περὶ 30, 18, 2: Παρακουόμενοι περὶ τούτου τοῦ μέρους.]

|| Παρακούω, Clam et quasi furtim audio. Παρακούειν, inquit Cam., Aristophani, Clam sermonem sublegere significat, Ran. [750]: Ἅττ' ἂν καὶ παρακούω δεσποτῶν, λαλῶσι. Et in Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 75]: Παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτεις. Sic Plato in Euthyd. [p. 300, D]: Ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, Hæc clanculum audiendo cognorat. Hactenus Camer. In VV. autem LL. Παρακούω, λάθρα ἐπακροῶμαι, Subauscultando voces aliquorum excipio, et procul quid narrent attendo, ut Cic. dixit De orat. 2. Et Plautus, Clam sublegere sermonem aliquorum.

Quo sensu dictum a poeta Ecl. 9: Vel quæ sublegi A tacitus tibi carmina nuper. Aristoph. Ran. [l. c.], Καὶ παρακούων, Et corycæum agens, quum loquuntur domini. [Ælian. V. H. 5, 9: Παρεισφοιτῶν εἰς τὸν περίπατον καὶ παρακούων τῶν λόγων.] Bud. vult παρακούειν in hoc Luciani l. esse itidem Furtim audire et Subauscultare, De merc. cond. p. 102 [c. 37]: Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου. Sed et Erasm. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu et non plene. Quod nonnulli verbo Inaudire significari putant; quum alii contrariam illi significationem tribuant: nonnulli autem verbo Obaudire sic usi sunt, sed nescio quam Latine. Sic autem fortasse et in illo Epigr. l. accipi debet. Ap. Aristot. certe Ethic. 7, 6, παρακούειν significationem habet, quæ ad istam quam dico, proxime accedit, imo vero eadem videri potest. Existimo enim παρακούειν in illo Aristot. loco esse quod Gall. dicimus, *N'entendre qu'à demi*. Verba Aristotelis sunt: Ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, B οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς προστάξεως. Quæ in postrema interpret. ita fuerunt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorum præproperorum more, negligenter et confuse audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliunt, deinde ab actione aberrant. At vero quidam ex superiorum temporum interpretibus παρακούειν verterunt Non perfecte audire. Videat autem lector num aptius sit Non plene audire, i. e. partem duntaxat eorum, quæ dicuntur. Quod certe Aristot. non videtur negligentiæ tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeundum ministerium alacritati. Alioqui παρακούειν non male etiam reddi potest alicubi Negligenter et oscitanter audire.

|| Παρακούω et pro ἀκούω ex Herodoto citatur, Παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, Audio de illius artificio. [Παρακούω ap. Her. 3, 129, non prorsus idem valet ac ἀκούειν, sed Obiter (per occasionem narratum) audire. Παρακούσας τις αὐτοῦ τὴν τέχνην, Qui obiter (forte, aliud agendo) audiverat de illius arte, audive-C rat artem illius laudari. Schweigh. Joseph. A. J. 15, 4, 5: Ὅτι καὶ πάλαι παρακηκοὼς ὑπὲρ τῆς εὐμορφίας ἐτύγχανεν, Quod olim aliquid de ejus pulchritudine inaudiisset. Wakef.] Item ex Plat. Epist. 7, [p. 339, E]: Οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, εὐμαθῆ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. V. Παράκουσμα.

[Παρακρανίς. V. Παρεγκρανίς.]

Παρακρατέω affertur pro Contineo, Retineo, Firmor. [Appian. Hisp. c. 35: Αἰδούμενοι ἔτι τοσοῦντα τὸν στρατηγὸν σφῶν παρακρατεῖν· ubi HSteph. comparavit Diosc. verba, Τρίχας ῥεούσας παρακρατεῖ. Marc. Anton. 11, 20: Τὸ πνευμάτιόν σου καὶ τὸ πυρῶδες πᾶν ... παρακρατεῖται ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ συγκρίματος. Joseph. A. J. 15, 3, 4: Τὸ πλέον ἐντεῦθεν αὐτῇ παρακρατεῖ τὸν βίον. Epictet. Diss. 3, 7, 28: Ἵν' ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῇ, Nos contineat. Hesych.: Παραλόγως, παρακρατηθεὶς, συσχεθείς. G. D. Basil. Prochir. ed. Zachar. p. 61, 1: Παρακρατεῖν τὸν ἀγρὸν ἢ μέρος αὐτοῦ. Imper. passiv. Apollod. Poliorc. p. 37, 7: Σχοινίοις παρακρατείσθω. Hase. || Teneo, Porrigo. Epictet. Diss. 1, 2, 8: Τὸ ἀμίδα παρακρατεῖν.] *Phil. Ju. an. 1574. 1618.*

Παρακρεμάω et Παρακρεμαννύω s. Παρακρεμάννυμι, Suspendo juxta s. a latere. Hom. Il. N, [596]: Ἀψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων, Χεῖρα παρακρεμάσας, de quodam, qui sagitta manus trajecta fuerat. [Μέρη παρακρεμάμενα καὶ μακρὰν ἀπεσπασμένα τῆς βασιλείας, Partes quæ sunt velut appendices regni et longius remotæ, Polyb. 5, 35, 10. Schweigh.]

Παράκρημνος, ὁ, ἡ, Præceps, Præcipitia et loca prærupta imitans. [Diodor. 11, 8: Ἀτραποῦ στενῆς καὶ π. Strabo 9, p. 391: Ὁδὸς π. Plut. Mor. p. 964, D.]

Παράκρης, Suidæ ὀλίγον. [Vitiose. V. Παρακαρής.]

Παρακρίνω, itidem ut συγκρίνω, Comparo; Judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans; Juxta loco, et ita prope ut σύγκρισις fieri possit, i. e. Comparatio; Perperam judico, Bud. p. 650. [Achmes Onirocr. p. 11, 4: Παρακρινεῖ τὰς κρίσεις αὐτοῦ. Hase.

A Sic utitur hoc v. Hesychius quoque v. Παραβραβεύων. Est vero etiam tacticum verbum in re militari usurpatum, idem fere sonans ac παρατάσσω, Discerno, Unum juxta alterum colloco, Aciem instruo s. explico. Herodot. 9, 98: Πολλὸν πεζὸν παρακεκριμένον παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, Frequentem peditatum secundum litus in acie stantem. 8, 70: Παρεκρίθησαν διαταχθέντες, Explicuerunt aciem. Schweigh. Ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1817, p. 48, et Leake *Demen von Attika* vers. a Westerm. p. 199, 445. Hase. Plutarch. V. Anton. c. 30: Πομπηΐῳ μὲν τοῦ στόλου παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι τῶν πεζῶν παρακεκριμένων· 39: Τοῖς Πάρθοις παρακεκριμένοις λόγου κρείττων ἡ τάξις ἐφαίνετο τῶν Ῥωμαίων· Cat. min. c. 13: Εἶδε περὶ τὰς πύλας ἔξω πλῆθος ἀνθρώπων ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ παρακεκριμένων.]

[Παρακριτής, ὁ, inter composita cum κριτής memoratur ab Etym. M. p. 435, 44.]

[Παρακρόαμα, τὸ, Auditio. Const. Apost. 8, 8, p. 332: Ἐπιφωνήσεων ἢ παρακροαμάτων συμβολικῶν. B Kall.]

[Παρακροάομαι, Dicto audiens non sum, Non obtempero. Joseph. A. J. 18, 8, 5: Οὐ γνώμης ἀπέχρη τῆς αὐτοῦ, τοῦ δὲ αὐτοκράτορος τῶν προσταγμάτων, τὴν ὀργὴν οὐδὲν εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ' ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐπιφέρεσθαι τοῖς πράγμασι τοῖς παρακροᾶσθαι θάρσος εἰσφερομένοις. Angl. || Subausculto, Furtim sermones capto. Dorogh. Doctr. p. 802, C: Παρατηρεῖτο καὶ παρακροᾶτο. Id. ib. p. 801, C: Καταλαλιαὶ, τὸ παρακροᾶσθαι. Eod. sensu barbare aor. passiv. Pœnitent. Morin. p. 119, E: Ἐπαρακροάσθης (sic); pro, Παρεκροάσθης; Interpr.: Clam audita in alterius perniciem retulisti? V. Παρακροατής. Hase.]

Παρακρόασις, εως, ἡ, Inobedientia, Contumacia, ἀπείθεια. Joseph. [A. J. 18, 8, 2]: Παρακρόασις [εἰς] ζημίαν φέρει.

Παρακροατὴς, ex Cyrillo [Al. De ex. anim. p. 20, A] affertur pro Eo qui audita aliter interpretatur quam dicta sunt, et falso defert. Ita ut παρακροᾶσθαι, synonymum verbi παρακούειν, sit et Perperam audire, C Male auribus percipere, s. Sinistre, et Non audire, Non obedire.

Παρακροκίζω, Aliqua ex parte crocum refero, Proxime ad croci colorem accedo, Crocum mentior, ut Plin. Luteam chrysocollam mentitur. Παρακροκίζων τῇ χρόᾳ, Colorem croci imitari, ex Diosc. 5, 137 [144 ed. Spreng., de schisto lapide. Hase].

Παρακροτέω, Applaudo, Adhortor, Inhortor, Incito, Plausu manuum adhortor, inhortor, incito ad aliquid faciendum. Lucian. [Anachars. c. 1]: Ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη, exp. Plausu ad humerum facto exhortatur. Suid. παρακροτοῦντες exp. παραθαρσύνοντες, παρορμῶντες. Similiter Hesychio quoque παρακροτῶν est παροξύνων, [Παρακρότει, παρώξυνεν,] et παρακροτήσαντες, παραθαρσύναντες. [Joseph. B. J. 1, 19, 5: Τούτοις παρακροτήσας τὸν στρατόν· 1, 31, 5: Τῇ τόλμῃ παρακροτήσας ἑαυτόν (ubi alii libri vitiose παρακρατήσας)· 4, 1, 4; 3, 9 et 11. Pass. 3, 10, 2 extr.: Μὴ λείπεσθε δ' ὑμεῖς ἐμοῦ πεπεισμένοι τὴν ἐμὴν ὁρμὴν παρακροτεῖσθαι θεοῦ συμμάχῳ. D Heraclid. Alleg. c. 63: Ὥσπερεὶ παρακροτῶν ἑαυτόν.] *Παράκρουσμα. Phil. Par. 1, 62.*

Παράκρουσις, εως, ἡ, [Pulsatio vitiosa (instrumenti musici). Plut. Mor. p. 645, D: Τὰς ἐν τοῖς μέλεσι παρακρούσεις· 826, E: Ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς διαγράμμασι τῶν πρώτων τρόπων ἀνιεμένων ἢ ἐπιτεινομένων συμβέβηκε παρακρούσεις καὶ διαφθορὰς κατ' ἔλλειψιν ἢ ὑπερβολὴν εἶναι. ||] Repulsio. Aristot. Probl. 3, 13: Ἡ π. τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ, Caloris ad superficiem evecti depulsio atque suppressio. Sic enim potius reddendum esse quam Depressio, cum Gaza, VV. LL. annotant. || Fraus, Impostura, ea, qua in lucta adversarium supplantamus, s. in cursu depellimus, qua mentientes aut appetentes aliquid, alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellimus digito, ut in alteram partem vergat. A Suida exp. ἐξαπάτη, ἐμπαιγμός, in hoc l. [Dionis Cassii]: Ἀπιστοί τε γὰρ δόξαντες εἶναι οἱ Σαυνῖται, καὶ πρὸς τὰς συμφορὰς ἐς π. τοῦ ἀεὶ κρατοῦντος σφῶν σπένδεσθαι, Ad circumveniendum eum, a quo semper vincebantur. [Dem. p. 679, 3: Μετὰ τὴν παράκρουσιν τὴν διὰ τῶν ... συνθηκῶν· 760 extr.:

Φενακισμοῦ καὶ π. ἕνεκα ῥηθησόμενα. Sext. Emp. p. 293, 7 : Ὡς δολεροὺς λόγους ἐπὶ παρακρούσει τῆς Σπάρτης ἐμελέτησε. Annotavit Pollux 4, 50, qui βίαιον dixit 9, 134. Conf. Παράκουσις.] || Error, ejus sc., qui fallitur et decipitur (Falli enim et decipi dicimur, quum erramus), s. qui opinione fallitur. Aristot. Pol. 2, 3 : Αἴτιον δὲ τῷ Σωκράτει τῆς π. χρὴ νομίζειν τὴν ὑπόθεσιν οὐκ οὖσαν ὀρθήν· paulo ante dicit, Ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. [Π. ὀμμάτων Liban. vol. 4, p. 167, 17. Jacobs.] || Mentis concussus atque emotio, Delirium, VV. LL. ex Galeno [et Hippocr. p. 68, H; 131, D]. Sic et παρακοπὴ supra.

Παρακρουσιχοίνικος, ὁ, ἡ, Qui chœnice aliquem decipit, Qui falsa mensura alicui imponit; nam in mensuris quoque, ἐν τοῖς μέτροις, παρακρούεσθαι dicimur, ut gramm. annotant, non tantum in ponderibus. Hesychio est ὁ παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ : propterea quod soleant κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. Est autem vocab. comicum, ut docet Pollux [4, 169, Hesych. et Phot. p. 385 extr.].

[Παρακρουσμός, ὁ, i. q. παράκρουσις. Moschion De pass. mulierum ed. Dewez. p. 65, 4 : Π. τῆς διανοίας, Mentis alienatio. Hase.]

Παρακρουστικός, ή, όν, Mentem concutiendi et emovendi vim habens, In delirium impellens : π. πάθος Galen. Ad Glauc. Sic supra Παρακοπτικός [quo ad interpretandum illud utitur Erotian. p. 288. Hippocr. p. 1165, G : Ὄμματος θράσος παρακρουστικόν, Oculus ferox delirium portendit. Id. p. 68, B; 69, C; 139, C, al. || Fraudem faciens, Decipiens. Ῥήτωρ π. Pollux 4, 21. || Adverb. Παρακρουστικῶς, Fraudulenter, Per fraudem. Pollux 4, 51.]

Παράκρουστος, ὁ, ap. Hesych. μωρός, Stultus, Mente captus, Cui mens concussa aut excussa est.

Παρακρούω, Repello, Rejicio : Παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας, Refutare et refellere testes, h. e. παραγράφεσθαι et διελέγχειν, Rejicere et repudiare, ut διακρούεσθαι. Hæc Bud., qui ex Greg. affert, Τοῖς διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης παρακρουομένοις τὴν ἀκατάσκευον πίστιν, Qui philosophia et nugis ejus capti, fidem simplicem repudiant, argutiis non utentem dicendique facultate; ex Basil. in Apol. ad Neoc. : Ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν, Refellere et repudiare. Ubi sunt qui etiam Eludere interpr. et Ludificari. || Significat etiam Deprecor et A me summoveo : quæ signif. vicina est refutationi. Plutarch. [Apophth. p. 198, B] : Τοῦ δὲ Περσέως αἰχμαλώτου γενομένου, καὶ παρακρουομένου τὸν θρίαμβον, de Æmylio loquens, h. e. παραιτουμένου τὸ εἰς θρίαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπευχομένου, ut ex eod. auctore liquet in Æmylio [c. 34], Bud. || Circumvenio fraudulenter, Decipio. Sumpta metaphora vel ab iis, qui concussu callidoque luctæ artificio adversarium supplantant, non vero dejiciunt, sublimemque arreptum sternunt, ut Ulysses succusso Ajacis poplite, ipsum evertit, quemadmodum docet Hom. Il. Ψ, [725] : Ἀνάειρε, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς· Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. Est enim παρακρούεσθαι, ut quidam gramm. [Etym. M. p. 652, 49] tradiderunt, τῶν παλαιστῶν τῶν οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ κρουόντων [ἀλλ' ἐξ ἐνέδρας παρακρουόντων Phot. p. 385, 22], ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ καὶ οὐ ῥιπτόντων, quod in cursu est manu depellere, itidem παρακρούειν : vel ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, ut in alteram partem vergat, id, quod ex Phocyl. intelligitur [13] : Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν. Testantur hoc ipsum Aristoph. schol. [Eq. 855] et Suid. : nam παρακρούεται exponentes ἐξαπατᾷ, subjungunt translatum esse ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστῶντάς τι ἢ μετροῦντας, κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. [Sic Suidas ex Photio et Harpocratio, qui πολὺ δ' ἐστί, inquit, παρά τε τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.] A luctatoribus translatum putatur Plato Critone [p. 47, A] : Καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούσῃ ἡ παροῦσα ξυμφορά, Nequaquam hæc præsens calamitas te supplantabit et evertet; Non aberrare faciet, Nequaquam te in errorem impulsura est, Bud.; quemadmodum Hesych. quoque παρακρούει exp. πλανᾷ. [Παρακροῦσαι οἷος ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 21. Παρακρούομαι, A certa via abduco, Averto, Detorqueo.

De sarissis avertendis Plut. V. Sullæ c. 18 : Σπασαμένων τὰς μαχαίρας καὶ παρακρουομένων τὰς σαρίσσας· Luculli c. 28 : Παρακρούεσθαι ταῖς μαχαίραις τοὺς κοντούς. Passiv. Hesych. : Παρεπλάγχθη (ex Hom. Il. O, 465 : Π. δέ οἱ ἰός), παρεκρούσθη.] Pro Circumscribere vero et Fucum facere frequentissime accipitur non tam med. vox, quam etiam pass. [Significationis quoddam discrimen inter παρακέκρουσται et παρακέκρουται comminiscitur Ammon. p. 109 : Τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ ἐνεργητικόν ἐστι καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκα· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ παθητικὸν καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.] Lucian. [Timon. c. 57] : Μῶν παρακέκρουσμαί σε; Num ego te circumveni et fefelli? Alia exx. habes ap. Bud. p. 224, ex Dinarcho [p. 103, 13; 95, 22], Dem. [p. 318, 1], et Aristot. [Œcon. 2 : Οἱ ἡγεμόνες οὐ παρεκρούοντο αὐτόν], ac inter alia unum [Demosth. p. 1062, 17 : Παρακρουόμενοι τηλικοῦτον πρᾶγμα τοὺς δικαστάς], in quo construitur cum accus. duplici rei et personæ. [Hesych. : Παρακρούσατο, ἐγλεύασε, παρεψηφίσατο, διεσκέδασεν. Plato Crat. p. 393, C : Φύλαττε γάρ με μή πῃ παρακρούσωμαί σε.] Ibi παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς [ex Demosth. p. 1047, 12] exp. etiam Obrepere judicibus, et per imposturam aut calumniam vincere. Dem. Pro cor. : Ῥᾷον ἤλπιζε τὰ μὲν παρακρούσεσθαι, τὰ δὲ πείσειν· Philipp. 2, [p. 71, 17] : Ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθε ἰδεῖν, ubi sicut copulatur cum ἐξαπατᾷν [adde p. 725, 26, et inverso ordine Aristid. vol. 2, p. 112, 1], ita ab Isocr. cum παραλογίζεσθαι, Panath. [p. 283, D] : Τοὺς μὲν γὰρ ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια, καὶ παρακρουομένους, καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους, ἀλλὰ πλεονεκτικούς. [Aristot. Polit. 4, 12 : Π. τὸν δῆμον.] Item ap. Suid., Παῖδας τῶν εὐγενεστάτων οἴκων παρακρουσάμενος ἐξῆγεν ἐκ τῆς πόλεως, i. e. ἐξαπατήσας, παραπείσας, ut ipse exp., Callida persuasione eis imponens. Sic vero πείθειν supra cum παρακρούσεσθαι copulatum a Dem. fuit. [Id. p. 605, 24 : Παρακρουομένοις ὑπὲρ αὐτῶν, Argumenta pro se afferentibus captiosa et falsa. Τὰς δόξας τῶν ἀκροωμένων παρακρούεσθαι Isocr. Paneg. extr. Π. τὸν δῆμον Aristot. Pol. 4, 12. De fraudibus amantium, Diodor. 3, 63 : Τὴν Ἥραν παρακρούσασθαι τὴν Σαμέλην. Et 4, 9. De oculis fallendis Dionys. De adm. vi Dem. c. 8 : Πρωτεὺς ... παρακρουόμενος τὰς ὄψεις τὰς ἀνθρωπίνας. Τὸ ψευδογραφοῦν καὶ παρακρουόμενον τοὺς εἰκῇ θεωροῦντας Diodor. Exc. p. 522, 49. De arena recedente et ingressos supplantante Diodor. 1, 30 : Ἡ ἄμμος ... τοὺς ἐπιβάλλοντας ὥσπερ προνοίᾳ τινὶ πονηρᾷ παρακρούεται.] Ceterum παρακρούομαι passive quoque usurpatum reperitur. [Hesych. : Παρακρουσθέντες, παραλογισθέντες. Plato Theæt. p. 168, A : Τὰ σφάλματα ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων συνουσιῶν παρακέκρουστο.] Dem. : Μὴ παρακρουσθῆτε, Videte ne decipiamini. [Id. p. 656, 5 : Ἐφενακίσθητε καὶ παρεκρούσθητε.] Idem : Ἀλλὰ γράφεσθαι νὴ Δί' ἕκαστόν ἐστιν, ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα· κἂν ἐνταῦθ' ἀπαλλάξῃ τοὺς τὸν ἐπιστάντα, ἡ πόλις παρακέκρουσται, Quod si ipsi legis promulgatori summovere licuerit accusatorem, a seque dimittere, id profecto non sine circumventione fit civitatis, cui hoc facto obreptum est, Bud. [Polyb. 34, 5, 2 : Ὑφ' οὗ (Ἐρατοσθένους) παρακρουσθῆναι πολλούς, ὅλην τὴν Βρεττανικὴν ... ἐπελθεῖν φάσκοντος. Cum περὶ constr. 24, 3, 3 : Οὐκ ἔτι δυνήσεται ... καρτερεῖν (ἡ σύγκλητος) παρακρουομένη περὶ τούτων.] Theodorit. H. E. 4 : Καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς θέοντες, Χριστιανοί τε εἶναι ἐβόων, καὶ βασιλικοῖς παρακεκροῦσθαι τεχνάσμασι, Quod nefaria arte Juliani Christianismum abjurarant, victi ejus calliditate, Bud. Παρακρούσασθαι a Suid. exp. ἀνατρέψαι, citante hunc l., Ὁ δὲ ὅσα διχαρισθεὶς τὸν οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι, ubi dubium est an pro Evertere, an Eludere, an Refellere accipiatur. [Athenag. p. 7 : Μὴ παρακρουσθῇ ἐξ ἀκοῆς. Valck. Dionys. A. R. 1, 53 : Τοῖς Ὁμήρου ἔπεσιν οὐκ ὀρθῶς λαμβανομένοις παρακρουσθέντες. || Παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν, Mente dejectum esse. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 59, 27 : Π. τῶν φρενῶν ἢ τοῦ νοῦ· οἷον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκρουμένων μέτρων καὶ δεδολωμένων. Παρακρούειν signif. neutrali, Delirare, ap. Hippocr. p. 966, E : Πάντα παρέκρουσε. Erotian. p. 288 : Παρακρούειν κυρίως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐπ' ὀλίγον παραφρονεῖν. || Lucian. Catapl. c. 1 : Ὁ ἱστὸς

ὤρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται. Male vertunt : schol. C. V. τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν· quam interpretationem probo. Belgæ dicimus : *Het zeil aenslaen* : nam quæ præcedit explicatio εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον ὑφάνθῃ ferri non videtur posse, licet addiderit, eum usum verbi παρακρούειν τοῖς νῦν ναύταις obtinere. Hemst.]

[Παρακρύπτω, Occulto. Diodor. 18, 9 : Παρήγγειλε μηκέτι παρακρύπτειν (duo codd. παρακύπτειν), ἀλλὰ φανερῶς πράττειν τι τῶν συμφερόντων. « Schol. Luc. Necyom. c. 17 : Ἐν παραβύστῳ· ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ. » Boiss. Forma media Diog. L. 2, 131 : Ὁ δὲ εἴ τινα ἴδοι ἐρχόμενον, παρεκρύπτετο. G. D. Theoph. Simoc. p. 91, 12 ed. Bonn. : Πρὸς τὰ τέμπη παρεκρύπτοντο. Forma passiv. Epiphan. t. 1, p. 871, A : Παρεκρύβησαν δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. Hase.]

[Παρακρώζω, Juxta crocito. Anonymus Περὶ ὀρνίθων in Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 25, 30 : Οὐ μίγνυνται (οἱ κόρακες) πρὶν τινα ταῖς θηλείαις ᾠδὴν παρακρώξαι ὥσπερ γαμήλιον. G. Dind.]

[Παρακταίνω, Extollo. Lex. Ms. Sangerm. apud Ruhnk. ad Tim. p. 21 : Παρακταίνων· παραμετεωρίζων.]

Παρακταῖος, αία, αῖον, Litoralis, ut παράκτιος, in Epigr. [Mæcii Anth. Pal. 6, 33, ubi nunc legitur : Ἔθηκαν δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' ἐπωφελίης. Oppian. Hal. 4, 316 : Βληχήν τε παρακταίην ἀΐοντες.]

Παρακτάομαι, Insuper acquiro; Ascisco, VV. LL. [Sic Herodot. 4, 80 : Τοῖσι παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι, Hanc mercedem solvunt his, qui externos ritus asciscunt. Schweigh.] Prope possideo, Theophil. Institut. l. 2.

Παράκτης, ὁ, [Prædæ cupidus. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 289, 23 : Τῶν παρακτῶν καὶ θηριωδῶν. Id. ib. p. 284, 22 : Τοῖς παράκταις ἐκείνοις θηρσίν. Hase. ||] Qui canes venatorum ducit venatum, Hesych. [Π., ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων.]

[Παράκτησις, εως, ἡ, Clem. Al. fragm. p. 1000.]

Παρακτίδιος, ὁ, ἡ, pro παράκτιος, eodem modo quo παραθαλασσίδιος dicitur pro παραθαλάσσιος, ut παρακτίδιον κῦμα in Anthol. Epigr. [Pal. 9, 371], Litoreus fluctus, i. e. Qui ferit litus, ut loquitur Virg.

Παρακτικός, ή, όν, q. d. Productivus, Qui vim habet producendi in lucem s. proferendi. A Budæo exp., Qui vim habet substantias creandi, in hoc Philoponi l., de Deo loquentis : Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἡ τῶν ζώντων ζωή, καὶ τῶν ὄντων οὐσία, πάσης ζωῆς καὶ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ συνοχικὴν ἀγαθότητα. V. Comm. p. 385 [ubi ex cod. Philop., de lumine et umbra loquente, affertur, Πῶς ἄν οὖν τις νοῦν ἔχων εἴποι, τὸ ἐν φωτὶ σῶμα τοῦ καθ' αὑτὸ μὴ ὄντος αἴτιόν τε καὶ παρακτικὸν εἶναι. Vertit Budæus : Corpus soli expositum causam esse productricem umbræ et genitricem. Ceterum in priore l. sermo non est de deo, ut tradit HSt., ad alium ejusdem Philoponi l. aberrans, qui in Budæi Comm. proxime præcedit, et in quo de deo loquitur philosophus. Angl. Philop. De mundi cr. p. 37, 21 ed. Cord. : Διὸ καὶ ὑπερούσιος ὑμνεῖται, ὡς πάσης οὐσίας π. Hase. Procl. Inst. theol. p. 10 : Πᾶν τὸ παρακτικὸν ἄλλου κρεῖττόν ἐστι τῆς τοῦ παραγομένου φύσεως. Δύναμιν παρακτικὴν ib. p. 12.]

Παράκτιος, ὁ, ἡ [et ία, ιον], i. q. ἐπάκτιος, Litoreus, Litoralis, Maritimus. Æsch. Prom. p. 51 [861] : Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν κέλευθον. Sic Soph. [Aj. 654] παρακτίους λειμῶνας dixit. [Παρακτίαν ὁδὸν idem fr. 233. Παρακτίαν ψάμαθον Eur. Iph. A. 164. Παράκτιοι δρομαῖσθε Iph. T. 1424. Παράκτιον πλάκα Phrynich. trag. ap. Tzetz. ad Lycophr. 433. Παράκτιοι ὄψεις Lycophr. 243. Κρόκαισι παρακτίαις 728. Παράκτιον ἐς περιωπὰν Agath. Anth. Pal. 6, 167.]

[Παρακτός, ή, όν, Insertus, si quidem vera est scriptura ap. Heron. Autom. p. 255, 19 : Λεπίδιον ἔστω τὸ ζ η παρακτόν. Hase.]

Παρακτῶσαι [?] pro Introducere, affertur ex Herodoto.

[Παράκυκλος, ὁ. Παρακύκλους et παράκυκλα, Orbes rotarum, memorat Pollux 10, 53.]

[Παρακυλίω vitiose pro περικυλίω ap. schol. Aristoph. Pac. 7 in ed. Ald.]

[Παρακυμάτιος, ὁ, ἡ, Undulatus, Gall. *ondé, moiré*.

Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 249 : Χιτωνίσκος π.]

[Παρακυνάγχη. V. Συνάγχη.]

[Παρακυπαρίσσιος, ία, ιον, Prope Cyparissiam situs. Pausan. 3, 22, 9 : Καὶ Ἀθηνᾶς ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ ἀκροπόλει Κυπαρισσίας ἐπίκλησιν· τῆς δὲ ἀκροπόλεως πρὸς τοῖς ποσὶ πόλεως ἐρείπια καλουμένης Ἀχαιῶν τῶν παρακυπαρισσίων.]

[Παρακυπτικός, ή, όν. Θυρίδες παρακυπτικαί, Fenestræ ex quibus in vicinas ædes prospicitur. Basilic. 58, 21, et ap. Harmenop. 2, 4, 42, 43, 44, 45. Ducang. Basil. Prochir. ed. Zachar. p. 2..., 15; 212, 9, 14, Fenestræ prospectivæ. Hase. Georg. Pach. V. Andron. p. 344, C : Τὰς τῶν οἰκοδομημάτων παρακυπτικάς.]

Παρακύπτω, Inclinato vel Proclinato capite, in obliquum aspicio, VV. LL. ex Plin. interpr., quemadmodum qui ex fenestra transversis oculis venientes euntesque curiose observant. [Hippocr. p. 884, E : Ὁκόταν παρακύψῃ ἐς τὸν ἀρχόν, Ubi (allii caulis) se in anum inclinaverit, i. e. anum interiorem penetraverit. Foes.] Quidam etiam interpr. Obiter et quasi prætereundo limis oculis aspicio. Παρακύπτειν, inquit Bud., Transversim aspicere, quasique limis oculis, vel in transitu, et quasi per transennam. Basil. in quadam Epist. ad Greg. : Παρακύψαι πρὸς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, Inspicere paulisper vitam Christianorum, Aliquantulum explorare. Lucian. [Pisc. c. 30] : Παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, Ad ista vestra aspicienda, quasi per transitum, incubui. [Epictet. Diss. 1, 1, 16 : Παρακύπτομεν συνεχῶς τίς ἄνεμος πνεῖ, Capite inclinato prospicimus s. exploramus.] Inde proverb. Ἐξ ὄνου παρακύψεως, de asino, qui quum ab agasone neglectim ageretur, in transitu caput in tabernam vel officinam inseruit, et vasa evertit. Quibus subjungit ex Basil., Μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, Ne foras caput exerat, et ad alios respiciat. Sed quidam pro Respiciat ad alios, maluerunt, Aspiciat alios oculo retorto. Pro qua signif. affertur et Aristoph. Pac. [983], ubi περὶ τῶν μοιχευομένων γυναικῶν scribit, Κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, ἀναχωροῦσιν· κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν. [Eadem verba sibi opposita Thesm. 797, 799.] Præcedit autem ibid., Παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν· sed fortasse hic pro παρακύπτουσι verbum aliud reponendum fuerit. [Fallitur. Eccl. 924 : Παράκυψ' ὥσπερ γαλῆ· 202 : Σωτηρία παρέκυψεν· Vesp. 178 : Ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν, Ne caput exserat, i. e. ne exeat. Ach. 16 : Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον, i. e. Quum Chæris prodiit. Lucian. Timon. c. 13 : Κατακεκλεῖσθαι λέγων (τὸν Πλοῦτον) ... ὡς μηδὲ παρακύψαί οἱ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. Dio Cass. 62, 3 : Ἐξ οὗπερ ἐς τὴν Βρεττανίαν οὗτοι παρέκυψαν. Achill. Tat. 2, 35 : Παρακύψαν μόνον (τὸ τῶν παίδων κάλλος) οἴχεται καὶ οὐκ ἀπολαῦσαι δίδωσι τῷ φιλοῦντι.] Affertur vero et ex Dem. [p. 46, 27, de copiis conductitiis bellum leviter attingentibus] : Καὶ παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. [Dio Cass. 52, 10 : Ἀδύνατόν ἐστι παρακύψαντά τινα ἅπαξ ἐς αὐτὰ (pericula et molestias imperii) ἀναδῦναι· similiter 66, 17.] || Mutata signif. præpositionis παρά, Inclinans me introspicio, Prono capite et propenso collo, accurate introspicio : vel brevius, Introspicio. Jacob. 1, 25 : Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, Qui autem introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Ita enim multo rectius redditur, quam Qui perspexerit in legem, cum vet. Int. Et bene ibi annotatur, sumptam esse metaph. ab iis, qui prono etiam corpore oculos admovent, ut rem omnem propius cognoscant. Sed hoc sciendum est, inveniri etiam Παρακύψας εἶδε, ap. Luc. 24, 12, Jo. 20, 5, ubi παρακύψας reddi etiam potest Quum se inclinasset, incurvasset. Quidam tamen ibi quoque vertunt, Quum introspexisset. In eod. cap. Jo. v. 11 legitur, Παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, ubi vet. Int., Inclinavit se et prospexit; quum potius dicere debuisset Introspexit. Παρακύπτειν εἴσω etiam dicitur, vacante εἴσω, sicut et in κύπτειν κάτω vacat κάτω. Greg. Naz. : Εἴσω παρακύπτοντες. || Παρκύπτω pro παρακύπτω, Theocr. [3, 17 : Τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον;]

[Παρακυρόω, Irritum facio, Abrogo. Symm. Job. 40, 3.]

[Παρακύρω, Offeror, Occurro. Quint. Sm. 11, 423 : Πᾶν δ' τι οἱ παρέκυρσεν ἐπειγομένῳ ποτὶ μᾶλλον.]

Παράκυψις, εως, ἡ, Introspectio. Aut Actio illa aspiciendi transversim, juxta priorem signif. verbi παρακύπτω, ut in proverb. Ἐξ ὄνου παρακύψεως [ap. Menandr., ex quo affert Zenob. 5, 39, et Lucian. Asin. c. 45], de quo in Παρακύπτω. [Œcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 275, 14 : Διὰ τῆς π. τί ἂν ἄλλο ζητήσαντος αὐτοῦ; Hase. Dio Cass. 76, 9 : Μαρκελλῖνος ἔθλω φαλακροῦ παρακύψεως. Fenestella, Symm. Reg. 3, 7, 4.]

[Παρακωμῳδέω.] Παρακωμῳδεῖν, Obiter perstringere et taxare : s. Aliquomodo taxare et perstringere, idque comico more. [Athen. 12, p. 525, A : Ἀριστοφάνης Τριφάλητι παρακωμῳδῶν πολλοὺς τῶν Ἰώνων. Schol. Aristoph. Av. 843 : Παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδου Παλαμήδην.] Basil. in Epist. ad Diodor. [t. 2, p. 952, A = vol. 3, p. 226, D] : Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λόγου ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρόσωπα. Ita enim accipiendum esse, sequentia hæc verba docent, Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἰταμὸν διαβάλλων· Ἱππίου δὲ τὸ χοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον.

Παράκωφος, Aliquantum surdus, Surdaster : at ap. Athen. l. 10 : Οὐ μέν τοι παρακωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, pro Quod ægre et pæne surda aure audiatur. [Non legitur hic versus apud Athenæum. Παρακωφὸν vitiose, ut videtur, pro παρὰ κωφόν.]

[Παρακωχή. V. Παροκωχή.]

[Παραλαγχάνω. Schol. Aristoph. Av. 569 : Ἐπεὶ καταφερὴς ὁ Ζεὺς καὶ μοιχός, διὰ τοῦτο ὄρχιλον παρέλαχεν διὰ τοὺς ὄρχεις. Sic codd. Rav. et Ven. : παρέλαβε Ald. Scribendum παρείληφεν, Assumsit. Προσοικειοῦν et προσανάπτειν est in schol. v. 563, 568. G. Dind.]

Παραλαλέω, Nugor, Obloquor, VV. LL. At Gall. *Parler*, Loqui. [Hesych. : Παραλαλεῖ, φλυαρεῖ, μὴ γινώσκει ἃ λαλεῖ. Menander ap. Athen. 2, p. 277 ed. Schw. (162 ed. Dind.) : Εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις. Dio Cass. 69, 4 : Ἀδριανῷ παραλαλήσαντί τι. G. D. || Nugis decipio. Pantal. In exalt. cruc. p. 108, D Grets. : Εὕα παραλαλουμένη καὶ παραλαλοῦσα τὸν ἄνδρα. Hase.]

[Παραλαλιά, ἡ, i. q. παραμυθία, Solamen. Secundus in Galei Opusc. myth. p. 639 : Θάνατος ... πλουσίων φόβος, πενήτων π.]

Παραλαμβάνω, Accipio quasi per manus traditum, ut qui accipit aliquid a majoribus sibi relictum, succedit alicui in imperio [vel possessione bonorum, aut qui bonis potitur viventis], dicitur id παραλαμβάνειν. [Eurip. Ion. 814 : Ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν καὶ δῶμα καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν.] Plato Rep. [1, p. 330, A] : Πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; [Isocr. p. 183, A : Θετταλοὶ μεγίστους πλούτους παραλαβόντες. De rebus quas quis administrandas accipit a decessoribus muneris dictum est in tabulis magistratuum, ut παραδέχεσθαι. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 210, 5 : Ὧν (χρημάτων) παρελάβομεν. Alia exx. v. ap. Bœckh. in Prolegom. ad inscr. nav. p. 4. || De moribus, ritibus, institutis a majoribus vel aliunde acceptis, Herodot. 2, 51 : Παρὰ τούτων (τῶν Πελασγῶν) Σαμοθρήικες τὰ ὄργια παραλαμβάνουσι. Isocr. p. 180, A : Οὓς (νόμους) παρὰ τῶν προγόνων παρέλαβον. || « De facultatibus ab natura acceptis, Epictet. Diss. 1, 6, 25 : Οὐκ αἰσθήσεσθε ... τί τοῦτ' ἔστιν ἐφ' ὃ τὴν θέαν παρειλήφατε; Quid sit propter quod spectandi facultatem accepistis. Passiv. 1, 20, 5 : Ὁ λόγος πρὸς τί ποτε ὑπὸ τῆς φύσεως παρείληπται; Ratio a natura assumta et hominibus data est. 1, 1, 4 : Μόνη γὰρ αὕτη (ἡ δύναμις ἡ λογική) καὶ αὑτὴν κατανοήσασα παρείληπται ... καὶ τὰς ἄλλας ἁπάσας, Accessit nobis s. data nobis est. » Schweigh.] Interdum vero pro, Auditu s. Audiendo accipere a majoribus : quod et simpl. Accipere a majoribus dicitur; Fando accipere. [Polyb. 12, 22, 5 : Παραλαμβάνοντες περὶ αὐτοῦ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐμπειρίαν, Quum de eo (Alexandro) acceperimus, fuisse usu imbutum rerum bellicarum. 6, 5, 5 : Τοιαύτας αἰτίας ... οἵας ἤδη γεγονέναι παρειλήφαμεν. Qua notione verbum παραλ. respondet verbo παραδιδόναι, Memoriæ tradere. Schweigh. Diodor. 1, 5 : Διὰ τὸ μηδὲν παράπηγμα παρειληφέναι περὶ τούτων (τῶν χρόνων) πιστευόμενον.] Aristides Panath. : Τὰς πράξεις μὴ παρελθεῖν, πλείους μὲν ἢ τὰς τῶν ἄλλων συμπάντων, μείζους δὲ ἁπασῶν οὔσας, ἃς παρειλήφαμεν. [Id. vol. 1, p. 547 : Διηγεῖσθαι δεῖ τοῖς ἐπιγιγνομένοις τοὺς παρ' ἡμῶν παραλαμβάνοντας.] Thuc. autem dixit eadem in re, λεγόμενα παρελάβομεν, 2, [102] : Τὰ μὲν οὖν περὶ Ἀλκμαίωνα, τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. [Dio Cass. 44, 20 : Αὐτὰ ταῦτα μόνον βοῶντες, φεῦγε, κλεῖε, καὶ αὐτὰ καὶ οἱ λοιποὶ παραλαμβάνοντες παρ' ἀλλήλων ὡς ἕκαστος διεβόων.] Sic autem et pass. παρειλημμένα, Auditu accepta, Tradita literarum monumentis, Prodita. Aristot. [De responso accipiendo Herodot. 1, 126 : Παραλαβὼν τοῦτο τὸ ἔπος. De mandato excipiendo Diodor. 19, 17 : Διῃρημένων τῶν τόπων εἰς ἀκοὴν φωνῆς, οἱ παραλαμβάνοντες τὸ παραγγελθὲν ὁμοίως ἑτέροις παρεδίδοσαν. De discendo, Plato Lach. p. 197, D : Καὶ γάρ μοι δοκεῖς οὐδὲ μὴ ᾐσθῆσθαι ὅτι ὅδε ταύτην τὴν σοφίαν παρὰ Δάμωνος ... παρείληφεν· Euthyd. p. 304, C : Οὐδὲν εἴργειν ... μὴ οὐ παραλαβεῖν ὁντινοῦν εὐπετῶς τὴν σφετέραν σοφίαν. Epictet. Enchir. 51, 1 : Παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν. Plut. V. Alex. c. 7 : Ἔοικε δ' Ἀλέξανδρος οὐ μόνον τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν παραλαβεῖν λόγον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων ... διδασκαλιῶν ... μετασχεῖν· Mor. p. 1034, F : Τὴν διαλεκτικὴν ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς· V. Sertor. c. 3 : Τὰ κοινότατα τῆς (Κελτικῆς) διαλέκτου πρὸς ἔντευξιν ἐπὶ καιροῦ παραλαβών. Pauli Epist. ad Philipp. 4, 9 : Ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε· Epist. ad Corinth. 1, 11, 23 : Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ κυρίου. Παραλαμβάνειν τὰ μυστήρια schol. Aristoph. Ran. 757. Hesych. : Παρέλαβες, ἐπαιδεύθης. Ptolem. Geogr. 1, 7 extr. : Ἐπιφέρει δὲ καὶ αὐτός, παρειληφέναι διὰ τῶν μαθηματικῶν λόγων ὅτι ὁ μὲν Ὠρίων ὅλος φαίνεται κτλ., Mathematicis rationibus se didicisse s. repperisse.] Sed additur frequentius præp. παρὰ cum suo gen., in utroque usu verbi παραλαμβάνω pro Accipio; diciturque etiam generaliter παραλαμβάνειν τι παρά τινος, Accipere aliquid a quopiam, quod sc. nobis tradit : ac tum videri possit otiosa, quæ adjuncta est verbo præpositio. [Eurip. Or. 552 : Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.] Isocr. Trapezit. [p. 359, B] : Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν. [Alia exx. vide inter ll. supra indicatos.] || Quod autem attinet ad παραλαμβάνειν ἀρχήν, Accipere imperium, pro Succedere imperio, vel cum aliis hujusmodi accuss., frequens est ap. Historicos. Herodian. [7, 1, 2] : Ὁ δὲ Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχήν. Philo : Τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, Tertius ab Alexandro successor Ægyptum tenuit. [Herodot. 2, 120 : Ἔμελλε αὐτὴν (τὴν βασιληίην) παραλάμψεσθαι (Ion. pro παραλήψεσθαι). Apollod. 2, 1, 2 : Ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν. Id. 3, 5, 8, p. 273, 275; 3, 7, 1. Plato Leg. 3, p. 698, E : Νέος — ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρειληφέναι τὴν ἀρχὴν ἐλέγετο. Polyb. 1, 8, 4 : Παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν καὶ παρεισελθὼν εἰς τὴν πόλιν. Aristoph. Eccl. 106 : Ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα δυνώμεθα· 466 : Παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας. Plut. V. Alcib. c. 26 : Ἐπεὶ δ' ἴσχυσαν καὶ παρέλαβον τὰ πράγματα οἱ πεντακισχίλιοι. Æschin. p. 20, 12 : Ὡς δ' ἔρωτα τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ παρέλαβεν. Epist. ad Coloss. 4, 17 : Τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες. || Accipio in deditionem s. potestatem, Potior. Herodot. 7, 211 : Οὐδὲν ἐδυνέατο παραλαβεῖν τῆς ἐσόδου. Isocr. p. 153, C : Ψηφίσματι παραλαβόντες τὴν πόλιν. Polyb. 2, 54, 13 : Παραλαβὼν καὶ ταύτας τὰς πόλεις ἐθελοντὶ προσχωρησάντων αὐτῷ τῶν κατοικούντων· 4, 78, 13 : Παρέλαβεν καὶ ταύτην (τὴν πόλιν) καθ' ὁμολογίαν. Plut. V. Timol. c. 14 : Οἱ στρατιῶται παρέλαβον τὴν ἀκρόπολιν. Ib. c. 16 : Θουρίων τὴν πόλιν παραλαβόντες.] Aliquando autem commode in similibus ll. redditur Excipio : Ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, Nox diei succedit, diem excipit; Liv., Nec tranquillior nox diem tam fœde actam excepit. Bud. p. 564. [Herodot. 4, 203 : Παραλαβόντες τὸ ἐνθεῦτεν (sc. dum relicta Cyrene in Ægyptum revertuntur) αὐτοὺς Λίβυες ... ἐφόνευον. Schweigh. || Π. τὸν λόγον, Excipio s. suscipio sermonem. Polyb. 33, 16, 9 : Παραλαβὼν τὸν λ. καὶ πολλήν τινα ποιησάμενος Ἀντιόχου μνείαν. Diodor. fr. vol. 2, p. 638, 67 : Παραλαβὼν ἐν μέρει τὸν λόγον, Θαυμάζω, φησίν, κτλ. Dio Cass. 60, 14 : Αὐτός τε ... τὸ ὄναρ ὑπότρομος διηγήσατο καὶ ἡ Μεσσαλῖνα παραλαβοῦσα ἐδείνωσε. || Resumo. Polyb. 6, 58, 1 : Τῶν συναπτόντων μερῶν τῆς ἱστορίας τοῖς καιροῖς, ἀφ' ὧν

παρεξέβημεν, παραλαβόντες ἐπὶ βραχύ ... || « Sensu dubio ap. Herodot. 1, 38 : Τόν τε γάμον τοι τοῦτον ἐσπευσα καὶ ἐπὶ τὰ παραλαμβανόμενα οὐκ ἀποπέμπω. » Valck. Ad negotia suspicienda interpr. Schweigh., præeunte Valla. Duo codd. παραβαλλόμενα. Π. πρᾶγμα, Caussam agendam suscipio. Aristoph. Eq. 344 : Καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς. Æschin. p. 9, 32 : Ἐπέτρεψαν διαγνῶναι τὸ πρ. Διοπείθει· ... παραλαβὼν δὲ τὸ πρ. Διοπείθης. || Cum accusat. personæ de hominibus quos quis in disciplinam, deditionem vel alio quocumque consilio traditos accipit, Plato Alcib. 1 p. 121, E : Τὸν παῖδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν· Rep. 5, p. 460, B : Τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαί· 7, p. 541, A : Τοὺς παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες. Lucian. Somn. c. 2 : Παραλαβὼν δίδασκε εἶναι ἐργάτην λίθων. Polyb. 3, 69, 2 : Τοὺς παραληφθέντας ἄνδρας (captivos) ἀβλαβεῖς μεθ' ἑαυτοῦ προῆγε. || Assumo, i. e. In manus sumo. Plato Phædr. p. 228, B : Τῷ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἦν ἱκανά, ἀλλὰ τελευτῶν παραλαβὼν τὸ βιβλίον ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει. « Assumo, i. e. Adhibeo, Utor. Epictet. Ench. 33, 7 : Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε, οἷον τροφάς ... τὸ δὲ πρὸς δόξαν ἢ τρυφὴν ἅπαν περίγραφε. Id. Dissert. 3, 22, 67 : Γάμος καὶ παῖδες προηγουμένως παραληφθήσονται ὑπὸ τοῦ Κυνικοῦ. » Schweigh. De prætextu quo quis utitur Dio Cass. fr. p. 51, 8 : Παραλαβὼν τοῦτο ὁ Φιβρίας χρήματα αὐτὸν εἰληφέναι κατηγόρει.] || Assumo, ea signif. qua dicitur Assumere aliquem [Herodot. 4, 155 : Ταύτην παραλαβὼν ἐπαλλακεύετο· 9, 1 : Ὅκου ἑκάστοτε γίνοιτο (Xerxes), τούτους παρελάμβανε. De sociis armorum 7, 106 : Τούτους σπουδὴν ἐποιήσατο παραλαβεῖν· 168 : Ἡμεῖς, παραλαμβανόντων τῶν Ἑλλήνων ἡμέας ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον ... οὐκ ἐθελήσαμεν· et al. Schweigh. Plato Soph. p. 218, B : Τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη, ... ᾧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ τὰ πολλὰ οὐκ ἀηθες. Aristid. vol. 1, p. 469, 14 : Χρεία ὑμᾶς, οὐκ εὐνοίᾳ παραλαβόντες. Plut. V. Cleom. c. 20 : Τοὺς πολίτας παραλαβὼν προσεμάχετο τοῖς φρουροῦσι τὴν ἀκρόπολιν. Aristid. vol. 2, p. 385, 5 : Ἢ παραλαβεῖν ἂν αὐτούς φησιν ἢ ὑπ' ἐκείνων παραληφθῆναι· ubi non opus est Valckenarii conjectura παραληφθῆναι. Demosth. p. 1159, 27 : Πάλιν ἑτέρους μάρτυρας παραλαβών.] Herodian. 5, [8, 13] : Παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Plut. Symp. sept. sap. [p. 149, C] : Κελεύει σε Περίανδρος, ἔφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον. Idem in l. Π. ἀοργησ. [p. 461, D] addidit præp. ἐκ cum suo genit. : Τοῦ δὲ Σωκράτους ἐκ παλαίστρας παραλαβόντος τὸν Εὐθύδημον. At vero ap. Matth. cum præp. εἰς, 4, 5 : Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Itidem v. 8 : Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν· quibus in ll. vet. Int. verbum illud retinuit; vertit enim Assumpsit : alii interpr. Transfert. At ego malim Assumptum eum transfert, vel sumptum; Ducit secum. Sic autem alibi [27, 27] : Παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, videtur commodius redditum iri, Secum ducere, quam Abducere, Suscipere. [Plut. V. Lyc. c. 20 et Mor. p. 218, B : Παραληφθεὶς εἰς τὸ συσσίτιον. Ælian. V. H. 1, 18 : Παραληφθεὶς ὑπὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον. Παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν, In consilium vocari, Epictet. Ench. 25, 1, quod συμβούλους παραλαβεῖν dixit 32, 2. « Cum ἐπὶ Herodot. 4, 154 : Τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, Hospitio acceptum, Ad hospitium invitatum. Epictet. Ench. 24, 1 : Παραληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν. » Schweigh. Plut. Mor. p. 40, B : Ἐφ' ἑστίασιν καὶ θυσίας ἀπαρχὴν παρειλημμένον. Cum πρὸς Diodor. 2, 24 : Πρὸς τὰς ἑστιάσεις ... ἅπαντας παρελάμβανε. Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 156, E : Διονυσίων ὄντων Ἀθήνησι παρελήφθην πρὸς αὐτόν. Ev. Joann. 14, 3 : Πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν.]

[|| Παραλαμβάνομαι, forma media, Prehendo, Apprehendo. Pausan. 6, 4, 1 : Παραλαμβανόμενος ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶν χειρῶν· pro quo apud Suidam duobus locis λαμβανόμενος, tertio ἐπιλαμβανόμενος scriptum est : quorum alterutrum verum videtur. Nihilo certior testis est Dionys. A. R. 10, 26, ubi de urbe capienda dictum est : Στρατεύσαντες ἐπὶ πόλιν Βιρτῶνα ἐξ ἐφόδου παραλαμβάνονται· ubi cod. Vat. καταλαμβάνονται· de quo s. illo verbo monere debebam. G. D.]

Παραλάμπω, A latere splendeo; Parum fulgeo. [Plut. Mor. p. 889, D : Τοὺς ἐπὶ τῶν πλοίων φαινομένους οἷον ἀστέρας νεφέλια εἶναι κατὰ τὴν ποιὰν κίνησιν παραλάμποντα. G. D. Transcripta ab Euseb. Pr. ev. p. 847, C. Hase.]

Παράλαμψις, εως, ἡ, Cicatrix in nigro oculi resplendens, eo quod aliquanto crassior sit ægide, ut Gorr. interpr. hæc verba Galeni in Lex. Hipp. [p. 538] : Ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα οὐλή, διὰ τὸ ἠρεμῇ παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος. [Respici videtur ad p. 102, H, ubi nunc vitiose legitur : Ἢν δὲ παράληψις γένηται, ἀπολευκαίνει τοῦ μέλανος μόριόν τι. Foes.]

Παραλανθάνω, Lateo. Herodian. 4, [15, 7] de tribulis et ferramentis quibusdam acutis quæ ad hostium exitium dispergebantur : Παραλανθάνοντα δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, καὶ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν, ὀλέθρια ἦν αὐτοῖς, Sub arenis latentia, et quæ non conspiciebantur. Dicitur etiam aliquid παραλανθάνειν τινά, ut λανθάνειν et διαλανθάνειν, et Lat. Latere. [Plato Hipp. maj. p. 298, B : Ταῦτα δ' ἴσως ... κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον.] Isocr. Hel. encom. [p. 210, D] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτον μικρόν τι παρέλαθε· Busir. [p. 230, D] : Ὡς οὐδέ σε τοῦτο παρέλαθε· Panath. [p. 275, A] : Ὡς εἴ τι παρέλαθεν ἡμᾶς ψευδῶς εἰρημένον, ἐκεῖνος κατιδὼν δηλώσειεν ἡμῖν. [Galen. vol. 6, p. 131, 3 : Εἰ γάρ τι καὶ παρέλαθε κατὰ τὴν ἀρχήν, ἀκριβωθήσεται. Basil. M. Epist. t. 2, p. 1099, C. Id. t. 1, p. 99, D : Εἶδος γὰρ ὅλον, καὶ οὐκ ἐλάχιστον τοῦτο, παρέλαθεν ἡμᾶς. Hase.]

[Παραλάται, οἱ, Paralatæ, gens Scythica. Herod. 4, 6.]

[Παραλαύριον, τό, Ædicula lauræ (angustæ monachorum cellæ) adjuncta. Germanus in Sanctis : Κἂν προάστειον ἢ μοναστηρίου, κἂν π. Suicer.]

[Παραλαχανίζω. Phot. p. 395, 8 : Παραλαχάνιζες, παρέπρασσές τι καὶ μετεῖχες, gl. ex Comico aliquo sumta, Euripidem, ut videtur, carpente, cui matrem olera vendentem exprobrabant. G. Dind.]

[Παραλεαίνω, Lævigo. Clearch. ap. Athen. 12, p. 522, D : Εἰς τοσοῦτον τρυφῆς προελθεῖν ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα παραλεαίνεσθαι καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι.]

[Παραλεαντικός, ή, όν, Lævigandi s. leniendi vim habens. Athen. 2, p. 62, C : Δίφιλος δύσπεπτά φησιν εἶναι τὰ ὄθνα, εὔχυλα δὲ καὶ παραλεαντικά. Schweig.]

[Παραλέγω, Deligo, Detraho, Eximo. Hesych., Phot. p. 386, 3 : Παραλέγειν· τὸ τὰς ὑπερεχούσας ἐν ταῖς ὀφρύσι τρίχας (τρίχας excidit ap. Hesych.) ἐκλέγειν· 395, 11 : Παρέλεξας· τὰς ὑπερεχούσας τρίχας ἐν ταῖς ὀφρύσιν εἰώθασιν ἐκλέγειν· ἔνιοι δὲ ἐκτίλλουσι τὴν τοιαύτην θεραπείαν γίνεσθαι. Passiv. ap. Polluc. 2, 35 : Παραλελέχθαι τὰς τρίχας, τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι. Παρατίλλεσθαι et παραλέγεσθαι ap. eund. 7, 65. Aristoph. Eccl. 904 : Σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι, τῷ θανάτῳ μέλημα. ||] Παραλέγω pro Deliro, ap. Hippocr. [p. 976], vide in altera classe compositorum a λέγω. [Sed ibi nihil amplius legitur. Angl. Galen. Comm. in Hippocr. Epidem. p. 371, 40, τὸ παραλέγειν exponit, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὰ κατὰ φύσιν λέγειν, τουτέστι παραφρονεῖν. Id. De diff. spir. p. 197, 25, ex lib. 4 Epid. παραλέγειν de brevi desipientia Hippocrati dici testatur his verbis : Δηλοῖ δ' οὐχ ἥκιστα τῆς παραφροσύνης τὸ βραχύ, καὶ ἡ λέξις αὐτοῦ τοῦ παλαιοῦ Παραλέγειν γοῦν αὐτὸν εἶπεν εἰωθεν δὲ τῷ τοιούτῳ ῥήματι χρῆσθαι, μικρὰν ἐνδείξασθαι βλάβην βουλόμενος, ὡς καὶ τοῦτ' ἀποδέδεικται πολλάκις. Porro Comm. 3 in Epid. l. 1, in Metone παρέλεγε per παρελάλει exponit, Erotianus παρέκοπτε per παρέλεγε. Foes.] || Παραλέγομαι, Cubo ad latus (alicujus), Cubo juxta (quempiam); Concumbo, ut Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 353] : Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρελέκτο πιθήκῳ. [Seqq. ex Indice :] Παραλέγομαι, affertur pro Cubo apud, Concumbo : deduciturque inde aor. 1 παρελέξατο. Sed id a παραλέγομαι potius derivandum est, cum Eust. [Il. B, 515 : Ὁ δὲ οἱ (Astyochæ) παρελέξατο λάθρῃ· Z, 198, Π, 184, Y, 224 : Τάων (equarum Erichthonii) καὶ Βορέης ἠράσσατο ...· Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ· de quo l. Suidas, Π., παρεκοιμήθη· ἐχρήσατο δὲ Ὅμηρος τούτῳ ἐπὶ ἵππου καταχρηστικῶς· οὐ γὰρ παρακλίνεται ἵππος, ἀλλ' ἐπαναβαίνει. Od. Λ, 242. Fut. Il. Ξ, 237 : Ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι. Cum tmesi Od. Δ, 305 : Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο. Pind. Pyth. 2, 67 : Νεφέλᾳ παρελέξατο.

Pseudo-Hesiod. Chrysippi ap. Galen. De Hippocr. et Plat. dogm. 3, p. 273 : Ἔνθα θεὰ παρέλεκτο Θέμις.] || Παραλέγομαι, Lego litus : Παρελέγοντο τὴν Κρήτην, Act. [27, 8, 13.] Exp. et Oram litoris lego, ut Virg. Vet. Interpr. in illo Actorum l. παρελέγοντο τὴν Κρήτην, vertit, Legebant Cretam : sonat tamen ad verbum Præterlegebant. [Diod. 13, 3 : Κἀκεῖθεν ἤδη παρελέγοντο τὴν Ἰταλίαν · 14, 55 : Αἱ δὲ τριήρεις παρελέγοντο τὴν γῆν.]

[Παράλειμμα, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ. Liban. vol. 4, p. 624, 24 : Τοῖς παραλείμμασι τῶν ἄρτων παρατρεφομένη. Jacobs.]

[Παραλειπτέον, Prætermittendum. Xenoph. Ages. 8, 3 : Τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς εὐκαίροις ἐχρῆτο οὐ π. Isocrat. p. 409, C. Diodor. 20, 2 : Οὐ π. τὰ μνήμης ἄξια. Lucian. Quom. hist. scr. c. 2. G. D. Galen. vol. 6, p. 251, 13 : Οὐ π. δὲ οὐδὲ τὰ ἐναιωρούμενα, οὐδὲ τὰ ὑφιστάμενα ἀνεπίσκεπτα. Greg. Nyss. t. 1, p. 945, B. Id. ib. p. 940, C : Ὥστε τοῦτο μὲν ἀρκούντως ἔχον π. Hase. Cum περὶ, ut λεκτέον, constr. ap. Diodor. 5, 83 : Οὐ π. δ' ἡμῖν περὶ τῶν παρὰ τοῖς Τενεδίοις μυθολογουμένων. Conf. Παραλείπω.]

[Παραλειπτικός, ή, όν, Ad prætermittendum pertinens. Μέθοδος π., Præteritio, schema rhetoricum. Hermog. De form. orat. p. 268, 11 ed. Sturm. : Καὶ πάλιν, παραλείπω τὰ πολλὰ διὰ τόδε, φησί, καὶ τόδε. Ἤτοι οὖν οὕτως, ἢ τῇ μεθόδῳ χρῆται παραλειπτικῇ, τὰ πράγματα δὲ οὐδὲν ἧττον λέγει. Scott. Περὶ σχήματος παραλειπτικοῦ Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 657.]

[Παραλειπτός, ὁ, ἡ, Prætermittendus. Chrysipp. ap. Athen. 1, p. 8, D : Κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτός. Bast.]

Παραλείπω, Prætermitto, Omitto, [Relinquo, Negligo. Plato Euthyd. p. 279, C : Μή τι παραλείπομεν τῶν ἀγαθῶν · Leg. 6, p. 769, C : Εἰ μή τινα καταλείψει διάδοχον τοῦ ἐπανορθοῦν τε, ἐὰν σφάλληται τὸ ζῷον (τὸ γεγραμμένον) ὑπὸ χρόνων, καὶ τοῦ παραλειφθὲν ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς ἑαυτοῦ πρὸς τὴν τέχνην οἷός τε εἰς τὸ πρόσθεν ἔσται φαιδρύνων ποιεῖν ἐπιδιδόναι ... 12, p. 951, C : Τὰ δ' ἐπανορθούμενον, εἴ τι παραλείπεται · Rep. 3, p. 401, E : Τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων. Aristoph. Eccl. 1145 : Καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως καλεῖν γέροντα, μειράκιον · Ran. 1494 : Ἀποβαλόντα μουσικὴν τά τε μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγῳδικῆς τέχνης · Av. 456 : Δύναμίν τινα μείζω παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου. Eurip. Tro. 43 : Τὸ τοῦ θεοῦ τε παραλιπὼν τό τ' εὐσεβές. De tempore Demosth. p. 24, 25 : Μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείπων · 1322, 9 : Παραλιπὼν τὸν καιρόν. || Relinquo, Copiam facio. Æschin. p. 63 extr. : Προκαταλαμβάνων Δημοσθένης τὸ βῆμα οὐδενὶ τῶν ἄλλων παραλιπὼν λόγον ...] Sæpe vero pro eo quod dicitur Omittere, i. e. Silentio præterire. [Eurip. Hel. 773 : Ἓν δ' εἰπὲ πάντα παραλιπών · 976 : Ἃ σοι παρῆλιπεν ἥδε τῶν λόγων φράσω. Plato Menon. p. 97, B : Ὃ νῦν δὴ παραλείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει · Symp. p. 188, E : Ἴσως ἐγὼ τὸν Ἔρωτα ἐπαινῶν πολλὰ παραλείπω. Antiphan. ap. Athen. 6, p. 223, A : Ἂν ἕν τι τούτων παραλίπῃ ..., ἐκστρέφεται.] Dem. Pro cor. [p. 315, 1] : Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, παραλείψω. Idem ibid. : Ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παραλείπω. Isocr. Symm. [p. 175, B] : Τὰ μὲν πικρότατα παραλείψω, μνησθήσομαι δὲ τούτων μόνων κτλ. [Παραλιπεῖν pro καταλιπεῖν restitutum p. 193, A.] Sic usus est Xen. quoque [Cyrop. 5, 3, 56], et ante hos omnes Thuc. [2, 51. Polyb. 1, 1, 1 : Παραλελεῖφθαι συνέβαινε τὸν ὑπὲρ τῆς ἱστορίας ἔπαινον. Philostr. p. 677 : Ὁπόσα Σθενέλου καὶ τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν παραλέλειπται. Aor. primus ap. Basil. Sel. V. Theclæ p. 289, A : Μηδὲ ἐκεῖνο παραλείψομεν. Futuri formam mediam Artemidoro 2, 34, p. 202, restituit Reiffius : Οὐ παραλείψομαι (vulgo παραλήψομαι) τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον · ubi παραλείψομεν potius scribendum. Cum περὶ constr. Diodor. 5, 26 : Ἴδιον δέ τι καὶ παράδοξον συμβαίνει, περὶ οὗ παραλιπεῖν οὐκ ἄξιον ἡγούμεθα. Conf. Παραλειπτέον.] Dicitur etiam aliquis nihil παραλείπειν in aliqua re agenda, i. e. nihil prætermittere, qui modis omnibus eam efficere studet. Sic autem et pass. voce usus est Herodian. 3, [9, 8] : Καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκίας. [Athen. 6, p. 234, A : Ληιζόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν (χώραν) καὶ ἀδικοῦντες οὐ παραλείπουσι. Valck.] || Παραλείπω ἐν ταῖς διαθήκαις, Prætereo, inquit Bud., cui opp. καταλείπω. Quod tamen καταλείπω alibi sine adjectione etiam exp. Instituo hæredem.

Παραλείφω, Illino, ex Aristoph. citatur in VV. LL. [Eccl. 406 : Σαυτοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα. Aristot. Rhet. 3, 4 : Ταῖς τίτθαις αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσιν. G. D. Galen. vol. 4, p. 376, 8 : Ὀστοῦ πέρας παραλειμμένον χόνδρῳ. Hase.]

Παράλειψις, εως, ἡ, Prætermissio, Omissio, Præteritio. [Plut. Mor. p. 33, A : Ἀπραξίᾳ καὶ παραλείψει τῶν καθηκόντων. Athen. 11, p. 490, F : Ὀρίας ... ἐν ἴσῳ τῷ οὐρίας κατὰ παράλειψιν τοῦ υ. Scott. Lesbon. De fig. p. 181 : Κατὰ π. τῆς παρὰ προθέσεως. Etym. M. p. 4, 31 : Ἀβρότη κατὰ παράλειψιν τοῦ μ. Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 567 : Π. ἐστιν ἑνὸς τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐκβολή ... οἷον κάλλιον κάλιον.] Peculiariter autem sic appellatur Figura quædam, cui convenit definitio hæc, quam auctor Rhetorices ad Herennium tribuit ei, quæ ab eo dicitur Occupatio, scribens, Occupatio est quum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere id quod tunc maxime dicimus, hoc modo : Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneum putarem ; nunc consulto relinquo, et illud prætereo, quod te etc. Sic Terent. Phorm. act. 1, sc. 3, [16] Donatus παράλειψιν esse scribit in his verbis, Ut ne addam quod sine sumptu ingenuam, liberalem nactus est : Quod habes, ita ut voluisti, uxorem sine mala fama : palam Beatus : ni unum hoc desit etc. Sed addit idem gramm., in ea velut ex abundanti enumerari adjecta. Quod non intellexerunt vulg. Lexicorum consarcinatores, a quibus ex ipso Donato παράλειψις ita definitur, Figura in qua velut ex abundanti enumerantur adjecta. Quum enim addit ille, In qua velut ex abundanti etc., ad hunc locum peculiariter respicit. [Π., Præteritio, methodus oratoria, qua quis verecunde ea præterit et tacet, quæ in adversarium aut pro se dicere possit. Hermog. Π. ἰδ. 2, p. 266 ; Tiber. Rhet. § 5. Alia ejusdem nominis forma est, quum dicimus aliquid nos præterire, et tacere, quod tamen ipsum nominamus, valde illa usitata oratoribus : v. (Hermog. vol. 3, p. 408,) Alexand. Π. σχημ. p. 580 (vol. 8, p. 452 ed. Walz., Phœbamm. ib. p. 507,) Aristid. Π. λόγ. πολ. p. 650, Gregor. ad Hermog. cap. 7, id. Π. μεθ. δεινότ. p. 12, et Demetr. De eloc. § 263, qui δεινότητι aptam dicit. Auct. ad Herenn. 4, 27, *occupatio* ea forma dicitur, et *præcisio* apud Cic. De orat. 3, 52. Conf. Aquila Rom. § 8. Ernest. Lex. rhet.]

[Παραλελογισμένως, Contra rationem, Absurde. Achmes Onirocr. p. 239, 40 : Π. καταφρονεῖ. Hase.]

[Παραλεξείδιον, τὸ, in Bekk. Anecd. p. 404, 9, vitiose pro παρ' Ἀλεξίδι, quod restituendum ex Suida s. v. Ἀνθρακιά.]

[Παράλευκος, ὁ, ἡ, Albicans. Pollux 4, 134 : Παράλευκος τὸ χρῶμα. Aristot. H. A. 4, 1 : Πλεκτάνη π. Athen. 7, p. 319, F : Καρδίαν τρίγωνον, π.]

[Παραλέγομαι vitiose pro παραλέγομαι, quod v.]

[Παραλεώτης. V. Παραλιώτης.]

Παραλήγω, Penultimus sum : unde ἡ παραλήγουσα, Penultima syllaba. [Apollon. De synt. p. 252, 32 : Τῶν δευτέρων πληθυντικῶν ἡ π., et alii grammatici quivis. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 20, 20 : Τὰ εἰς κος λήγοντα ... ὁπότε τῷ ι παραλήγει, Ubi penultima syllaba literam ι continet. Sic ib. p. 30, 18 ; 43, 21 ; 46, 16 et 28. Passiv. ib. p. 8, 10 : Οὐδὲν εἰς ρα λῆγον δισύλλαβον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγεται · et sic quavis fere pagina. Etym. M. p. 32, 4 : Τὰ εἰς ος λήγοντα ... τῷ ἦτα παραληγόμενα · 172, 11 : Τὰ εἰς κα ἐπιρρήματα ἔχουσι τὸ ι παραληγόμενον.]

[Παράληξις, εως, ἡ, Penultima syllaba. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 25 : Ἡ δὲ τοιαύτη π. ἡ περισπωμένη ἐστί. Etym. M. p. 397, 28 : Οὐ τῷ λόγῳ τῆς παραλήξεως ἔμεινεν ἡ μακρά. De syllaba antepenultima Eustath. p. 30 extr. : Τὸ μικρὸν ο (voc. ἀντιόων) πλεονάζει διὰ τὴν πρὸ αὐτοῦ βραχεῖαν παράληξιν εἰς δακτύλου ἀναγκαῖον ἀπαρτισμόν.]

[Παραληπτέον, Accipiendum, Assumendum. Demosth. p. 916, 4 : Πῶς οὐχὶ πολλοὺς ἦν π. μάρτυρας ; Antipater ap. Stob. Flor. 67, 25 extr. : Τὴν διαδεξομένην τὴν διοίκησιν (γυναῖκα) παραληπτέον. G. D. Galen. vol. 19, p. 720, 3 : Καὶ τὰ ἄλλα π., Et cetera adhibenda. Philostr. De gymn. ed. Kays. p. 16, 20 : Π. δὲ (halteras) καὶ κώρυκι ὁμοίως καὶ βαρέσιν ἐς πάντα γυμνάσια. Leo phil. Consp. med. ed. Ermerins. p. 177, 1 : Π. ἐπὶ τοῦ ἥπατος. Mascul. Greg. Nyss. t. 2, p. 226, A : Μέχρι τούτου παραληπτέος ἡμῖν ὁ τῶν ἐναντίων λόγος. Hase. Eustath. p. 92, 6 : Εἰς ὅρκον παραληπτέον αὐτὸ (τὸ σκῆπτρον). Schol. Il. Θ, 18 : Συστολὰς (εἰς vel πρὸς addit Heynius) τοιαῦτα (velut εἴδετε pro εἰδῆτε, λέξεται pro λέξηται) π. ἢ ἐναλλαγὰς κλίσεων.]

[Παραλήπτης, ὁ, Qui accipit, Cui solvitur. Arrian. Peripl. mar. erythræi ap. Huds. vol. 1, p. 11, 29 : Εἰς αὐτὴν π. τῆς τετάρτης τῶν εἰσφερομένων φορτίων ἀποστέλλεται. || Centurio vel optio, qui accipit cibaria militibus distribuenda. Testæ litteratæ ap. Gau, *Ant. de la Nubie* p. 19 : Ἀσκληπιάδης παραλήμπτης (sic) σίτου. Quæ omnia indicavit Letronn. *Journ. des Sav.* 1825, p. 263. Hase.]

[Παραληπτικῶς. Schol. Lycophr. 424 ad verba Κερκάφου νάπαι, Π. ἡ Κολοφών. Boiss. Scribendum περιληπτικῶς. G. Dind.]

[Παραληπτός, ή, όν, Qui accipi s. percipi potest. Plato Menon. p. 93, B : Ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου. Qui adhibetur, Plut. Mor. p. 1035, D : Οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκεν τῆς φυσικῆς θεωρίας παραληπτῆς οὔσης ἢ πρὸς ...]

[Παραλήπτωρ, ορος, ὁ, Acceptor. Hermes ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 932 : Ἦν αὐτῷ διάδοχος ὁ Τὰτ, υἱὸς ὁμοῦ καὶ π. τῶν μαθημάτων τούτων.]

Παραληρέω, Deliro. [Hesych. : Παραληρούντων, μωρολογούντων. Hippocr. p. 401, 23 : Ὁκόταν ... ἡ γλῶσσα ἐκτεταραγμένα διαλέγηται, φιλέει παραληρεῖν ὁ τοιόσδε.] Aristoph. Ran. [594] : Ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς. Sed malim præp. ita in hoc verbo accipere, ut in nomine παράληρος, de quo infra. [Adde Eq. 531 : Αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε. Plato Theæt. p. 169, A : Ἐγὼ ἄρτι παραλήρησα φάσκων κτλ. Crat. p. 422, C. Demosth. p. 1421, 10 : Μετὰ σιγῆς ἀκοῦσαι ... κἂν δοκῇ τις παραληρεῖν. « Basil. Hom. 6 in Hexaem. p. 73. » Boiss. Themist. Or. 3, p. 45, C : Τὸ βῆμα ἐφ' οὗ δημηγορῶν αἰχμάλωτον εἶλες τὸν παραληρήσαντα εἰς τὴν ἀλουργίδα. Passiv. Galen. vol. 5, p. 450 : Διὰ τί εἰς ἔσχατον ἀφικνούμενοι γῆρας παρεληρήθησαν οὐκ ὀλίγοι ; nisi παρελήρησαν scripsit. G. D. Et sic act. id. vol. 19, p. 2, 9 : Παραληρεῖν προσεποιήσαντο. Philo vol. 2, p. 367, 42 : Μηδὲν τοῦ παραπαίειν καὶ π. φάρμακον. Marc. Anton. Ad seips. 3, 1 : Ἐὰν γὰρ π. ἄρξηται. Partic. Const. Acrop. Encom. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 84, 24 : Μὴ μείνῃ διὰ παντὸς οὕτω παραληρῶν. Hase.]

[Παραλήρημα, τὸ, Deliramentum. Dio Cass. 59, 26 : Μέγα π. « Simplic. ad Aristot. De cœlo p. 18, a. » Hemst. Eustath. p. 84 extr. : Μύθου ἐστὶ παραλήρημα. Scott. Georg. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 586, 21.]

[Παραλήρησις, εως, ἡ, Delirium. Hippocr. p. 1210, G : Ὀδύνη καὶ π. Scott. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 638, 17 : Τέλος τῆς Πυθικῆς π. ἰδεῖν βουλόμενος.]

Παράληρος, ὁ, ἡ, Qui leviter desipit, ut dictum est supra in Λῆρος. [Philo vol. 1, p. 387, 16 : Τίς οὕτως ἄφρων ἐστὶ καὶ π. 376, 33 : Γνώμῃ τὸ μὲν νηφάλιον ἐκτέμνουσι τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ παράληρον αἱροῦνται.] At Suidæ παράληρος non est adj., sed subst. et significat Desipientia levis, ut videbis in Λῆρος [ubi Suidas, Ἡ μέση βλάβη τοῦ νοῦ λῆρος, ἡ δὲ ὑφειμένη παράληρος].

Παράληψις, εως, ἡ, Exceptio, in ea Accipiendi signif., quæ data fuit verbo παραλαμβάνω. Item παράληψις ἀρχῆς, Polyb. [2, 3, 1, Diodor. 13, 93. Π. τῆς βασιλείας 15, 95, Plut. Compar. Lyc. c. Numa c. 1], Acceptio imperii, ab eo sc., cui succedimus. [Athen. 5, p. 218, C : Πρόσφατον τινα τοῦ Καλλίου τὴν π. τῆς οὐσίας ἐμφαίνει τὸ ῥῆμα.] Item ipsa Assumendi actio, in ea signif. Assumendi, quam dedi verbo παραλαμβάνειν. [Athen. 14, p. 630, A : Ξύλου π. Scott. Π. τῆς πόλεως, Abstractio, Ablatio urbis, et per metonym. Possessio, Polyb. 2, 46, 2. (De urbibus in fidem accipiendis Dio Cass. 36, 1 : Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πολέμῳ τινὶ, ἀλλ' ἐπὶ παραλήψει τῶν πόλεων ἐπέμπετο.) || Traditio qua aliquid accipimus, Doctrina, Institutio. Epictet. Diss. 2, 11, 2 : Ἐκ τινος τεχνικῆς π. διδασκόμεθα. Schweigh. Procl. Hypotyp. p. 77, 10 ed. Halm. : Αἴτιον δὲ τοῖς ἀστρονόμοις τῆς ἀμφοτέρων τῶν ὑποθέσεων παραλήψεως. Porphyr. De abstin. p. 114, 8 : Ἡ τῶν δεινοτάτων θυμάτων π. · quæ inde transcripserunt Euseb. Pr. ev. p. 151, A, et Theodoret. Gr. aff. cur. p. 293, 30 ed. Gaisf. Hase. || Apprehensio, Perceptio. Iambl. V. Pyth. p. 56 : Καθ' ἑκάστου σχήματος παράληψιν τριώβολον ἐπιδιδούς (discipulo).]

[Παραλία, ἡ. V. Πάραλος.]

Παραλιθάζω, Lapidesco, ut exp. ap. Theophr. H. Pl. 3, 9, de fago et haliphlœo : Ἀμφότεραι γὰρ παραλιθάζουσιν ἐν τοῖς ἄρρεσι καλουμένοις, ἐξ ἄκρων τῶν βαλάνων ἑκατέρωθεν.

Παράλιμνος, ὁ, ἡ, Qui est juxta paludem, Adjacens paludi. Plut. [Mor. p. 951, E] : Αὐτῶν τε τῶν μέσῳ τόπων τὰ παράλιμνα καὶ ἑλώδη ψῦχος ἔχει μάλιστα.

Παραλιμπάνω, Prætermitto, i. q. παραλείπω. [Chrysippus Athenæi 1, p. 8, D : Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε. Angl. Joseph. Vita c. 67 : Τρόπον οὐδένα πορθήσεως κατὰ τῶν ὁμοφύλων παρελίμπανον. Idem B. J. 2, 14, 9 : Τρόπος δὲ ἁρπαγῆς οὐδεὶς παρελιμπάνετο. Hase. Themist. Or. 1, p. 22, D : Μηδὲν ἀβασάνιστον παραλιμπάνω. Basil. Sel. V. Theclæ p. 280, C. Herodian. Epimer. p. 159.]

[Παράλιον, τό. Lex. rhet. p. 294, 1 et Phot. p. 386, 22 : Π. ἡρῷον Παράλου τινὸς ἥρωος, ἀφ' οὗ (τάχα addit Phot.) καὶ ἡ ἱερὰ ναῦς πάραλος ναῦς καλεῖται. Demosth. p. 1191, 25 : Μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν εἰς τὸ Πάραλον · ubi duo codd. παραλεῖον. De heroe v. infra.]

[Παράλιος. V. Πάραλος.]

Παραλίσκω, Capio. Παραλούς, Hesychio παρακρατηθείς, συσχεθείς.

[Παραλιταίνω.] Παραλιτέω, Offendo, Pecco s. Delinquo in. Ex Apoll. Arg. 2, [246] : Ἢ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι, Deos offendisti. [Id. 3, 891. Quint. Sm. 13, 400 : Ὅσσα οἱ ἐν λεχέεσσι παρήλιτε κουριδίοισι.]

Παραλίτης, ὁ, Hesychio ὁ ἀπὸ τῆς παράλου, quæ erat navis sacra. Itidem Pollux [8, 116] dicit nautarum quosdam fuisse παράλους s. παραλίτας, quosdam Σαλαμινίους, dictos nimirum a paralo et Salaminia navibus. Sed perperam apud eum scriptum est παραλεῖται.

[Παραλιώτης, ὁ, Oræ maritimæ accola. Epiphan. ap. Wetsten. ad Pseudo-Orig. Contra Marcion. p. 56. Stauv. Conf. Epiphan. t. 1, p. 164, B. Basil. t. 2, p. 885, A : Τοῖς παραλιώταις · quos ib. p. 887, B et 1095, D, vocat : Τοὺς τὴν παραλίαν κατοικοῦσι. Perperam Pallad. Vita Chrys. p. 56, 11 : Παραλειώτης · et Georg. Alex. Vita ejusd. t. 8, p. 210, 20 : Παραλλειώτης. Hase.]

Παραλλαγή, ἡ, et Παράλλαξις, Differentia. [Theophr. C. Pl. 5, 2, 2 : Αἱ τοιαῦται παραλλαγαὶ τῶν τόπων ἐλάττους εἰσίν.] Theophr. [H. Pl. 6, 6, 5], de rosis loquens : Ποιεῖ παραλλαγήν τινα εὐοσμίας καὶ δυσοσμίας, Nonnullam diversitatem habent. [Ἡ ἐξ ἀμφοῖν παραλλαγή, Differentia quæ est inter utrosque, Polyb. 6, 7, 3 : Περὶ τὴν ἐσθῆτα μεγάλας ποιεῖσθαι τὰς παραλλαγάς, Longe diverso a ceteris et præstantiore vestitu uti. Schweigh. Diodor. 3, 18 : Ἰχθὺν ἔγχυλον μακρὰν ἔχοντα τῶν ὁμοίων τὴν π. 5, 37 : Μεγάλην δ' ἔχει π. τὰ μέταλλα ταῦτα συγκρινόμενα τοῖς κατὰ τὴν Ἀττικήν. Dionys. Hal. De comp. vv. p. 87, 4 R. : Ἕξει τινὰ π. ἀκαρῆ παρὰ τὴν προτέραν. Iambl. V. Pyth. p. 32 : Θαυμάσας τὴν πρὸς ἄλλους νέους π. Epictet. Diss. 2, 8, 3 : Ἡ π. τοῦ ἀνθρώπου ἡ πρὸς τὰ ἄλογα. Π. κάλλους πρὸς αἶσχος 2, 23, 32. Pollux 4, 142 : Πλὴν ὅσοις ἐκ τῶν ὀνομάτων αἱ π. δηλοῦνται.] Sic ap. Plat. Politico παράλλαξις, Differentia. Et ap. Basil. παραλλαγαὶ et διαφοραὶ pro eodem. In VV. LL. exp. etiam Alternatio, i. e. Per vices mutatio. [Æsch. Ag. 490 : Φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς, Ignes invicem se excipientes.] || Παραλλαγὴν Plato pro Hallucinatione etiam et Aberratione dixit, ut scribit Bud. [Permutatio, Theæt. p. 196, C : Διανοίας πρὸς αἴσθησιν παραλλαγήν. Perturbatio, Iambl. V. Pyth. p. 238 : Πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ πρὸς πᾶσαν π. τῆς ψυχῆς. || « Hippocr. p. 797, F : Μυῶν παραλλαγαὶ καὶ νεύρων, Alternationes et immutationes aut emotiones, quum a priore situ et naturali in alium traducuntur. » Foes. Παραλλαγῆς Hesych. exp. ἐναλλαγῆς, ἀλλοιώσεως. De permutatione casuum ap. Apollon. De synt. p. 213, 25, ubi de forma vocativi in nominativum mutati Θυέστα agit : Τὴν π. τῆς πτώσεως.]

Παράλλαγμα, τὸ, idem. [Manuel Bryenn. Harm. 2, 6 : Τὰς αἰσθήσεις μὴ δύνασθαι τὴν τῶν μικρῶν παραλλα-

γμάτων ποιεῖσθαι ἀντιλήψεν. In πραγμάτων corruptum ap. Bacch. sen. Introd. p. 103, pariterque παραλλάγμασιν in πράγμασιν ibid. p. 101, quod emendavit Bellermannus. G. D.] Ex Plut. Numa [c. 18] affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, pro Vicissitudo inæqualitatis. [Gemin. Elem. astron. p. 33, E: Ἐν δὲ τοῖς ρκ΄ ἔτεσι μηνιαῖον ἔσται τὸ π., Variatio, Differentia. Id. p. 34, A: Ἐν ἔτεσι δὲ τέσσαρσι μιᾶς ἡμέρας ἐγένετο π. Strabo p. 87, D: Καὶ παρὰ τετρακοσίους σταδίους αἰσθητὰ ἀποφαίνεσθαι τὰ παραλλάγματα. Hase. || Ap. Hippocr. p. 792, G, παραλλάγματα vocantur partes juguli fracti quæ inter se cesserunt, ubi altera super alteram effertur: etsi meliores codices illic παρηλλαγμένων, non παραλλαγμάτων habent. P. 866, A, παραλλάγματα sunt Alternata et partium inter se alternationes, immutationes aut perversiones, ubi alia super aliam effertur. Foes.]

[Παραλλακτέον, Prætereundum. Strabo 13, p. 591: Τοῖς δ' ἐξ Ἀβύδου περαιουμένοις π. ἐστὶν εἰς τἀναντία.]

[Παραλλακτικός, ή, όν, Ad parallaxes pertinens. Procl. Hypotyp. p. 105, 13 ed. Halm.: Ὁ π. κανών. De instrumento id. ib. p. 102, 30: Ἐντεῦθεν ὀνομάζεται παραλλακτικὸν ὄργανον, οὗ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν χρῆσιν περίεργον ἐκτίθεσθαι· conf. ib. p. 105, 7 et 116, 17. Hase.]

Παραλλακτός, ὁ, ἡ, Mutabilis. [Παραλλακτὸν legitur ap. Plut. Mor. p. 1045, B, ubi sensus postulat ἀπαράλλακτον, quod restituit Reiskius et legitur in cod. Paris. A.]

Παραλλάξ, quod et ἐναλλάξ, Alternis [Gl.], Alternatim. [Hesych.: Παραλλάξας, ἐνηλλαγμένως, παρελθών· ubi recte J. F. Gronov. Παραλλάξ, ἐνηλλαγμένως. Παραλλάξας, παρελθών.] Item Alternante, s. Alternata serie, ut loquitur Seneca. Ap. Thuc. [2, 102]: Νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, Non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aj. [1098]: Ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα, Hæc vicissitudinem habent. V. Bud. Comm. p. 604, 605. [Appian. Mithrid. c. 56: Π. παρ' ἐμοῦ τε καὶ παρ' ἐκείνων (χρήματα) λαμβάνοντες. Timæus Locr. p. 95, C; Aristot. De respir. c. 2, Meteor. 4, 9; Aristid. vol. 2, p. 166, 6.]

[Παραλλαξία, ἡ, Aberratio, Perturbatio. Callinic. Vita Hypat. Act. SS. Junii t. 3, p. 338, 32: Ὅθεν καὶ παραλλαξίαν εἶχεν ἀσυμφανῶς εἰς τὰς φρένας. Hase.]

[Παράλλαξις, εως, ἡ, Mutatio. Plut. Mor. p. 882, A: Πνεῦμα διῆκον δι' ὅλου τοῦ κόσμου, τὰς δὲ προσηγορίας μεταλαμβάνον κατὰ τὰς τῆς ὕλης δι' ἧς κεχώρηκε παραλλάξεις. || Declinatio. Plato Tim. p. 22, D: Τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων π. Polit. p. 269, E: Ὅτι σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν. Theophr. Π. αἰσθήσ. § 66, p. 674: Βούλεται δὲ σκαληνὰ λέγειν ὅσαπερ παράλλαξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκήν. Plut. Mor. p. 939, A: Τὰς κατὰ πλάτος παραλλάξεις (lunæ). De præteritione solis in horizonte Dio Cassius 76, 13: Ὅπου (ἐν τῷ ἐσχάτῳ τῆς νήσου) τήν τε τοῦ ἡλίου παράλλαξιν ... ἀκριβέστατα κατεφώρασε· ubi vid. annot. Reimari. G. D. De parallaxibus lunæ Proclus Hypotyp. p. 102, 24 ed. Halm.; 104, 8; 105, 2 et alibi sæpissime, velut 103, 21: Ἔστι γὰρ ἡ π. ἡ διαφορὰ τῶν ὡς πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς θεωρουμένων αὐτῆς ἐποχῶν. Herm. Trismeg. Iatromath. p. 38, 14. Ptol. Almag. t. 1, p. 113, 16 ed. Halm.: Τὰ περὶ τὰς π. τῆς σελήνης ἐπιζητούμενα. Hase. || Alternatio. Plutarch. V. Philop. c. 6: Τῇ παραβάσει καὶ τῇ παραλλάξει τῶν σκελῶν διὰ μέσου κλάσας τὸ ἀκόντισμα. De capite huc illuc agitato Mor. p. 977, B: Τῇ δεῦρο κἀκεῖ παραλλάξει τῆς κεφαλῆς. « Παραλλάξεις ὀστέων ap. Hippocr. p. 762, E, Ossium alternationes, alternatim permutationes et emotiones, ubi aliud super aliud effertur, aut Ossa inter se cesserunt (ut loquitur Celsus), aut pars ossis super alteram excedit, aut ossis partes fractæ alternatim variant. Id. p. 775, C; 845, F. || Παράλλαξις φρενῶν, Mentis emotio, aberratio et desipientia, p. 396, 16. » Foes.]

Παραλλάττω, Alterno, Alternatim s. Permutatim vario, Alternis hoc et illo modo facio; ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας ap. Aristot. [Theophrast. H. Pl. 5, 6, 3], Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc et illinc prominentes faciunt. Ubi observa jungi accusativo. Habet autem rursus παραλ-

λάττω et aliam verbi Alterno signif., neutraliter positum, ap. Isocr. Evag. [p. 193, D: Τοσοῦτον τῆς δόξης παραλλαττούσης], ubi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Idem autem usus verbi ἐπαλλάττειν supra ostensus fuit. V. Bud. p. 603-4. || Accusativo itidem junctum, Prætereo, locum aliquem videlicet, Pertranseo. [Demosth. p. 1276, 13: Ὅταν (τὸ ὕδωρ) τὸ τούτου παραλλάξῃ χωρίον.] Quibus verbis subest et aliqua mutationis signif., ut in Διαλλάττειν antea dictum est, et in Μεταλλάττειν pro Migrare; quum enim prætereuntes locum unum venimus in alium, tunc a nobis loca velut commutantur. Xen. Hell. 5, [1, 12]: Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic ap. Synes.: Καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Præteriimus, vel Superavimus. [Polyb. 3, 60, 12: Παρηλλαχότων τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων ἤδη τοὺς πλείστους αὐτῶν καὶ διακεκλεικότων. Π. τὴν πόλιν, Præter urbem præterire, 5, 14, 3; τὸν ποταμὸν 15, 2, 8. Schw. Diodor. 3, 26: Ἅμα τῷ παραλλάττειν τὸν τόπον· 4, 42: Παραλλάξαντες τὸν Ἄθω. Cyrill., Phot. et Suidas: Παράλλαξον, πάρελθε, fort. ex LXX Proverb. 4, 15, unde correcta gl. Hesychii, qui παραλλάξαι per διαβῆθι, πάρελθε exp. Idem: Παραλλάξας, ... παρελθών. Frigus aeris τὰ μὲν παραλλάττειν, τοῖς δὲ ἐπιμένειν dicitur ab Theophr. C. Pl. 4, 12, 6. || De ætate, Heliodor. 10, 23: Μειράκιον, ἀξιοπρεπὲς τι νεανίου χρῆμα, τὴν μὲν ἡλικίαν ἄρτι τὸ μειράκιον παραλλάττων, δεκάδα ἐτῶν πρὸς ἑβδομάδι πληρῶν, Ætatem puerilem modo egressus.] Sed et pro Superare, i. e. Vincere. Aristot. Meteor. 1, [4]: Πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε, καὶ σελήνην, καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ signif. a Prætereundi signif. non recedit: quum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longe a tergo relinquere. In VV. LL. affertur ex Cebete Theb. [p. 98 Cor.]: Τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Prævertunt, Antevertunt. Et ex Plut. Themist.: Παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, i. e. Avertit se ab eo, et mutat. Et ex Eod. Cam. [c. 25]: Παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος, pro Vigiles fugiens. [Sine casu Æsch. Ag. 424: Παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις, Præteriens, Elabens.] Ibid. citatur ex Plut. Romulo [c. 26]: Παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, pro Demutavit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. Lex., Degenerabat in monarchiam. Cui verbo et Transeundi signif. inest; nam quum degeneramus, ex uno in alterum transimus. [Philostr. p. 601: Παραλλάττει δὲ ὅμως (ὁ λόγος) ἐς ῥυθμοὺς ἐμμέτρους τε καὶ ἀναπαίοντας. || Prætereo, Migro. De legibus migrandis Æschin. p. 81, 29: Οὐκ εἰ πάντας παρεπηδήσαμεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνον συλλαβὴν παραλλάξαιμεν.] || Aberro, Per errorem in aliud incurro quam constitueram. Herodot.: Ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrarunt. [Plato Rep. 7, p. 530, B: Οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν· Theæt. p. 194, A: Παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν. « Παραλλάξας τῆς τρίβου Apollon. Hist. mir. c. 1. » Hemst. Epictet. Diss. 2, 21, 23: Οὐδ' ὅλως ἐν χρήσει φαντασιῶν παρήλλαχά τι ἀπὸ τῆς προτέρου καταστάσεως, A veteri statu recessi.] Plato in hac etiam signif. junxit accus. [Theæt. p. 194, D]: Εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, Non aliud pro alio offendunt et nanciscuntur. [Permutant. Conon Narr. 1, p. 244: Φρύγας ἀντὶ Βρίγων, βραχύ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως μετονομασθέντας. || « Ὀστέα παρηλλαγμένα, Ossa emota, ap. Hippocr. p. 773, D; 774, H. » Foes. Conf. Παράλλαξις. || Desipio, Mente permoveor. Plato Tim. p. 27, C: Εἰ μὴ παντάπασι παραλλάττομεν· 71, E: Διὰ νόσον ἤ τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας. Παραλλάττων ὑφ' ἡλικίας, Pollux 2, 16. Παραλλάττειν et ἐξεστηκέναι ib. 21. Παραλλάττων ἐκ θεοῦ 1, 15. Παραλλάττων ἐπὶ νοσήματι 4, 52. Λόγου παραλλάσσοντες, ἔξεδροι φρενῶν Eurip. Hipp. 935. Sophocl. Ant. 298: Τόδ' (ἄργυρος) ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάττει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἵστασθαι βροτῶν, Pervertit mentes.] || Παραλλάττω, neutraliter positum pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. [Herodot. 7, 73: Φρύγες ἀγχοτάτω τῆς Παφλαγονικῆς σκευὴν εἶχον ὀλίγον παραλλάσσοντες. Aristot. Polit. 1, 5: Καὶ ἡ χρεία δὲ παραλλάττει μικρόν. Dionys. H. Art. rh. p. 335, 11 R.: Τί οὖν ἐστι τὸ παραλλάττον; Cum genit. Plato Leg. 12, p. 957, B: Ὅσα παραλλάττει τῶν ... ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι δικαίων. Differo, Superior sum. Epigr. ap. Diog. L. 8, 78: Εἴ τι παραλλάσσει φαέθων μέγας ἅλιος ἄστρων.] Item Vario. Theophr. H. Pl. 6 [immo 4, 10, 5]: Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarch. Dione [c. 55]: Εἶδε γυναῖκα μηδὲν Ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει sine casu pro [Interest,] Refert [Plato Theæt. p. 169, E: Οὐ γάρ τι σμικρὸν παραλλάττει οὕτως ἔχον ἢ ἄλλως], i. e. Differentiam facit, et ad rem pertinet, ap. Theophr. V. Bud. p. 604, ubi addit παραλλάττειν significare etiam κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν, i. e. Ex parte simile esse, ex parte differre, vel Aliquatenus simile esse, etc. Nam κατά τι utroque modo posse reddi existimo. Idem vero in Theophr. 6: Πλεῖστον γὰρ οὗτος δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, et nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque 7: Τὸ δὲ τεῦτλον ... παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, v. παραλλάττει est Variat, i. e. Varie enascitur, pro varietate temporum. [Differo, i. e. Excello, Præsto. Polyb. 18, 8, 2: Τῇ διαφορᾷ τοῦ καθοπλισμοῦ πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν χρείαν πολὺ παραλλάττειν. Schweigh.]

|| Παραλλάττομαι passivum, a quo particip. præt. παρηλλαγμένος pro Differens, cum gen. [Παρηλλαγμένον τῆς συνηθείας Polyb. 7, 17, 7]; sed frequentius absque casu pro Insolitus, sicut et de ἐξηλλαγμένος supra dictum fuit. [Polyb. 5, 56, 11: Διὰ τὸ παρηλλάχθαι τὴν ἔξοδον πρὸς τὸν εἰθισμένον καιρόν, Quoniam ille exitus insoliti aliquid habebat, collatus cum consueto tempore. Ἴδιόν τι καὶ παρηλλαγμένον 3, 55, 1. Ξένη καὶ π. ἐπιφάνεια 2, 29, 1. Τὸ π. τοῦ ἐπιχειρήματος 4, 15, 11. Schw.] Diod. S. [17, 90]: Παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo post ἐξηλλαγμένους dixit. [3, 8: Παρηλλαγμένοις ἔθεσι χρῶνται· 45: Παρηλλαγμένον ἐκ τῶν ἀρίστων μίγμα.] Lucian. [D. deor. 10, 2]: Ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν. Ap. Gregor. autem, Τό, τε τῆς διαίτης σώμασιν εὖ γεγονόσι στενόν τε καὶ παρηλλαγμένον, pro Alienum, Abhorrens, et incommodum, Bud.

[Παραλληλεπίπεδον, τὸ, Figura sex parallelogrammis terminata, quorum bina opposita inter se æqualia sunt. Euclid. Elem. 11, 25-40; Plut. Mor. p. 1080, B. G. D. Pappus Al. Præf. in math. p. 16, 7 ed. Halley.: Στερεοῦ π. ὀρθογωνίου. Nicom. Geras. Arithm. p. 127, 17 ed. Ast. Adject. ib. p. 129, 10: Ἀριθμοὶ οἱ λεγόμενοι παραλληλεπίπεδοι· et Iamblich. In eund. p. 131, B. Id. ib. p. 134, A: Παραλληλεπιπέδων πλινθίδων. Hase.]

Παραλληλία, ἡ, ap. grammaticos, Literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias, ut, quum dicunt in δέδοικα esse παραλληλίαν τῶν δ, ideoque dici δείδοικα. [V. Eustath. p. 149, 8. || De vocabulis idem significantibus juxta se collocatis Eustath. p. 961, 32: Τὸ δὲ ἀλεεινά τε περθομένη τε ταυτὸν κατὰ π. δηλοῦν ...]

Παραλληλίζω, Compono inter se et comparo. [Encom. Leontii Act. SS. Junii t. 3, p. 565, 24: Εὐτυχοῦς ἂν προσεικάσειε, καὶ μάλα γε καθηκόντως παραλληλίσειεν. Anon. *Eloge de la chevel*. ed. Em. Miller. p. 45, 10: Σεληναίᾳ τὴν φαλάκραν σου παραλληλίσας. Hase.] Eust. [p. 505, 43], Παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, quod est ap. Hom. Il. [Δ, 536], postquam exposuit ἐγγὺς ἀλλήλων, subjungit: Unde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως. Sed p. 437, παραλληλίζει et ἀλλήλαις ἐπισυνάζει pro eodem ponit. [Id. p. 1539, 58: Ἡ Πυθία χρήσασα τὸ, Καὶ κωφοῦ ξυνίημι καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω, παραλληλίσασα διεσάφησε, i. e. vocabula idem significantia ἐκ παραλλήλου ponens.]

Παραλληλισμός, ὁ, ap. Eund. [Eust.] paulo post [p. 437, 25], qui et ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμὸς ab eo appellatur; qui vel sententias similes, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλοι aut σύγκεινται, inquit, aut παράκεινται, quæ vel per ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμός, q. d. Per identitatem, i. e. ejusdem vocis repetitionem, is quidem, qui est ἐν συνθέσει, i. e. Compositione, ut πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, Appositione, ut πάνυ πάνυ, et πάλαι πάλαι, ap. Comicum, i. e. Ari-

stoph. [Eq. 1155, 1157], quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet Comicum; quod quidam non intelligentes παρὰ τῷ κωμικῷ interpretati sunt Apud comicos. Per ὁμοιότητα autem, Similitudinem, fit παραλληλισμός, ἐν συνθέσει quidem, i. e. In compositione, ut γήπεδον, μυθολογεύειν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, i. e. In appositione, ut λίαν πάνυ, et τυχὸν ἴσως. Plura v. p. 437.

Παραλληλιστέον. Mich. Ac. 1, 83.

Παραλληλόγραμμον, τὸ, Spatium quod lineis parallelis continetur, Bud. ex Boethio. Idem ex Eodem, Παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex adverso anguli et latera constituta sunt inter se æqualia. [Figura quadrilatera, cujus latera opposita sunt parallela. Euclid. Elem. 2, 1: Πᾶν π. ὀρθογώνιον περιέχεσθαι λέγεται ὑπὸ δύο τῶν τὴν ὀρθὴν γωνίαν περιεχουσῶν εὐθειῶν· et alibi sæpissime. Plut. Mor. p. 1003, E; 1018, A; 1080, B.] Affert et παραλληλόγραμμον σχῆμα ex Strabone, qui de Narbonensi Gallia loquens, scribit [4, p. 178]: Ταύτης δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πώς ἐστι. Et ex Eodem, παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo [Geogr. p. 59, 30 ed. Halm.] autem παραλληλόγραμμος πίναξ Tabula est oblonga forma, ut idem Bud. scribit. [Sext. Empir. p. 223, 27: Οὐ καταμετρήσει τὸ π. ἐπίπεδον τοῦ τετραγώνου. Hipparch. Ad Phæn. Arat. p. 233, E; 241, A. Pappus Al. Præf. in math. p. 2, 30 ed. Halley.; 3, 2. Ptol. Almag. t. 2, p. 384, 15 ed. Halm. Adv. Παραλληλογράμμως Iamblich. In Nicom. p. 37, B. Hase.]

Παραλληλόπλευρος. Suppl. 387, 73, v.

[Παραλληλοποιία, ἡ, voc. incertæ lectionis ap. Ammon. Herm. In Aristot. De interpr., ubi ed. Venet. a. 1545, fol. 12, 11, de particulis: Καί εἰσι χρήσιμα πρὸς τὴν παραλληλαποιίαν (sic), σύνθεσίν τε καὶ σύνταξιν τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Hase.]

Παράλληλος, ὁ, ἡ, de quo v. infra. [Hujus adjectivi nulla apud scriptores antiquiores exempla exstant præterquam de accusativo παραλλήλους et παράλληλα, quem hoc ipso indicio pridem cognitum est librariorum deberi errori conjunctim scribentium quod divisim erat scribendum παρ' ἀλλήλους et παρ' ἄλληλα, quæ ab recentioribus editoribus nunc fere ubique sunt restituta, velut ap. Demosth. p. 315, 4, ἐξετάσωμεν παρ' ἄλληλα, et p. 395, 24, παρ' ἄλληλα ἔσται φανερώτερα. Neque Hesych. scripserat Παραλλήλους, ἐγγὺς ἀλλήλων, sed παρ' ἀλλήλους. Recte igitur adjectivi παράλληλος usum inter recentioris linguæ vitia numerat Zonaras Lex. p. 1501, cujus locum insignem ex schedis Ruhnkenii apposuit Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. vol. 1, p. XLII: Παραλλήλους μὲν βίους λέγομεν καὶ ἄνδρας παραλλήλους (hoc est quod nos divisim scribimus παρ' ἀλλήλους), οὐκέτι δὲ κατὰ τὰς ἄλλας πτώσεις, οἷον βίον παράλληλον ἤ, ἐν τοῖς παραλλήλοις βίοις· ἔτι δὲ ἧττον ἑνικῶς λεκτέον παράλληλον βίον· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἄλληλον. Μᾶλλον οὖν λεκτέον, ἐν τοῖς βίοις τοῖς παρ' ἀλλήλους τεθεωρημένοις, καί, τῶν ἀνδρῶν τῶν παρ' ἀλλήλους ἐξητασμένων, καί, Ἑλλάνικος τοῦτο ἱστορεῖ ἐν τοῖς κατ' ἄλληλα, οὐκ ἐν τοῖς καταλλήλοις. Ἐν μέντοι γεωμετρίαις συνήθως ἤδη λέγεται παράλληλος εὐθεῖα καὶ κύκλοι παράλληλοι. Ἐπισκέψασθαι δὲ χρὴ εἰ τὸ ἐκ παραλλήλου εἴρηται ὑπό τινος τῶν δοκίμων· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶμαι. Hesych.: Παράλληλον, ἀκόλουθον, ὅμοιον τῷ (τὸ codex) μεταξὺ ὄν. Phot. p. 387, 21: Παράλληλον, ὅμοιον, ἀκόλουθον, ἐγγὺς ἀλλήλων, ἐξ ἴσου· quod ap. Suidam scriptum est Παράλληλον· ὁμοίων, ἀκολούθων κτλ.] Παράλληλοι et Παράλληλα, Inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant. Aristot. De cœlo 1 [immo 2, 6]: Εὐαισθητότερα γὰρ τὰ παράλληλα τιθέμενα, Exactior sensus est rerum, quum inter se componuntur; ut θᾶττον παρὰ τὸ βραδύτερον. Isocr.: Περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus, quæ de rebus utrorumque gestis bellisque susceptis diceremus, horum res gestas cum illorum componendo. Ex cujus imitatione Plutarchus Παράλληλα sua vocavit, h. e., Vitas illustrium Virorum, quos binos quasi paria componit. Hactenus Bud. Qui paucis interjectis addit, animadvertendum esse auctores fere aut adverbialiter uti hac voce, ut fecit Isocr., aut dictionem compositam solvere, et per accusativum loqui, quem poscit præpositio; ut in exemplo Aristot. superius citato. Ex quibus Budæi verbis colligimus eum in hoc l. Aristot. scripsisse τὰ παρ' ἄλληλα τιθέμενα. Sic autem ap. eund. Aristot.

Probl. 17, παρ' ἀλλήλους dicit, Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὑτοὺς μόνους. [Aristid. vol. 1, p. 73, 6 : Τίς ἂν ἡμῖν ἐκ τῆς ἄλλης τῶν παίδων συμμορίας τούτῳ παράλληλος, ᾧ γε ἵππων μὲν ἅμιλλαι καὶ κυνῶν ἀσκήσεις ἀφεῖνται κτλ., Quis huic par...] Ceterum quæ vocat Bud. Plutarchi Παράλληλα, sciendum est ab ipso Plut. Παραλλήλους Βίους etiam appellari, in Pelopida [c. 2 extr.] : Διόπερ ἡμεῖς ἑπόμενοι ταῖς ὁμοιότησι, Παραλλήλους ἀνεγράψαμεν αὐτῶν τοὺς Βίους. [« Et initio Thesei. » HSt. Ms. Vindob.] Non male autem, meo judicio, παραλλήλους hic esse diximus, τοὺς παραλλήλως ἐξεταζομένους. Est autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere solet Contendere, ut Rhet. 2 : Primum igitur oportebit leges contendere, considerando utra lex ad majores, h. e. ad utiliores et honestiores, ac magis necessarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Isocr. [p. 30, B : Εἰ τὰς μεγίστας τῶν πράξεων παρ' ἀλλήλας τιθέντες ἐξετάζειν ἐπιχειρήσαιμεν αὐτάς. || Terminationis femininæ παραλλήλαις exemplum suspectum ex Hesychio supra attulimus. Aliud est ap. schol. Aristoph. Vesp. 708 : Ἔθος τοῖς ποιηταῖς παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι· qui παραλλήλοις vel παραλλήλως scripserat. G. D.] Quod autem ad παράλληλα attinet adverbaliter positum, idem Bud. alibi scribit παράλληλα significare etiam Alternis, Vicissim, ut in hoc l. Aristot. De juvent. et senect. [c. 5, p. 470, 10] : Ἐὰν δὲ παράλληλά τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν. In VV. LL. ex ejusd. Plut. Lycurgo [Apophth. Lac. p. 226, B] citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro Acervis similibus et æqualibus. Et ex Thuc. παράλληλοι τοῖχοι, pro Parietibus ex regione inter se collocatis. Item ex Diosc. παράλληλα ἄνθη, Flores paribus inter se spatiis surgentes. [|| Τῶν φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις, Vocales juxta se positæ, Vocalium concursus, Dionys. De Isocr. jud. c. 2.]

|| Παράλληλοι, Circuli. Plinius 6, 33 : Plura sunt autem hæc segmenta mundi, quæ nostri Circulos, Græci παραλλήλους appellavere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli sphæræ, qui ad eundem polum constituti finiuntur. Vulgo autem παράλληλοι κύκλοι exp. Circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. [Diog. L. 7, 155, ubi Stoicorum placita exponit : Κύκλους εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε· ὧν πρῶτον ἀρκτικὸν, ἀεὶ φαινόμενον· δεύτερον, τροπικὸν θερινόν· τρίτον, ἰσημερινόν· τέταρτον, χειμερινὸν τροπικόν· πέμπτον, ἀνταρκτικὸν, ἀφανῆ. Λέγονται δὲ παράλληλοι, καθότι οὐ συμβάλλουσιν (συννεύουσιν Suidas s. v. Κύκλοι) εἰς ἀλλήλους. Nonnus Dion. 38, 258 : Πέντε παραλλήλων δεδοκημένος ἄντυγα κύκλων. Omisso κύκλος Strabo 1, p. 63 : Τὸν διὰ τοῦ Βορυσθένους παράλληλον· 64 : Διὰ τοῦ αὐτοῦ παραλλήλου· 2, p. 68, 71, 77, 86, 87, 88, al. Ptol. Geogr. 1, 4 : Τὰ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς κείμενα παραλλήλους· 1, 7 : Ὁ διὰ Ὠκήλεως π., et al. Addito id. 1, 2 : Οἱ γραφόμενοι διὰ τῶν ὑποκειμένων τόπων κύκλοι παράλληλοί τε καὶ μεσημβρινοί· et 1, 24.] Itidem παράλληλα in sphæra, Lineæ recta paribusque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallelæ, inquit vetus quidam scriptor excusus cum iis, qui de limitibus scripserunt, i. e. Alternæ rectæ lineæ nuncupantur, quæ in eadem plana superficie collocatæ, atque utrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At vero ap. Diosc. παράλληλοι γραμμαὶ quidam Lineas inter se æquales, quidam Discurrentes lineas interpr. [Π. usitata apud mathematicos notione, Linea vel superficies æquis undique intervallis ab alia distans, cum dat. Polyb. 8, 34, 3 : Προθέσθαι χάρακα παράλληλον τῷ τείχει· 7, 6, 6 : Οἰκίαι παράλληλοι τῷ ποταμῷ· 22, 11, 6 : Προεβάλλοντο στοὰν παράλληλον τῷ τείχει. Cum genit. 9, 21, 10 : Ἐπίπεδον ἴσον καὶ π. τῶν τοῖς λόφοις ὑποκειμένων ἐπιπέδων. Hinc substantive ἡ π., sc. γραμμή, Linea parallela, cum genit., 6, 41, 3. Schweigh.] || Παράλληλος Æquidistans exp. a Bud. in hoc l. Polybii [6, 40, 11] : Ἄγουσι γὰρ τριφαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀστάτων καὶ τῶν πριγκίπων καὶ τριαρίων, [i. e. non alii post alios, sed juxta se invicem eadem linea incedentes, ut primus manipulus hastatorum a suo latere habeat primum manipulum principum et primum manipulum triariorum, et sic deinceps. Eodem modo 11, 11, 3 : Τοὺς μισθοφόρους ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρωτοπορείας παραλλήλους ἦγον. Ναῦς παραλλήλους τάττειν, In eadem linea alteram juxta alteram locare naves, 1, 26, 11. Ἔργα διεστῶτα μὲν ἀπ' ἀλλήλων, παράλληλα δὲ, Secundum eandem lineam disposita, 22, 10, 2. Schw.] Ibid. affertur ex Strabone [4, p. 177] : Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ, ubi tamen aliter accipitur. [Id. 17, p. 838 : Ὅλη σχεδόν τι τῇ παραλίᾳ ταύτῃ ἀντίκειται παράλληλος ἡ Κρήτη στενὴ καὶ μακρά. || « De rebus uno eodemque tempore gestis Polyb. 14, 12, 1 : Πῶς ἡμεῖς τὰς ἄλλας πράξεις ἁπάσας κατ' ἐνιαυτὸν γράφοντες τὰς παραλλήλους ..., quas alibi καταλλήλους dicit. » Schweigh. Quod non dubitandum quin illi quoque l. pro παραλλήλους sit restituendum. G. Dind.]

|| Ἐκ παραλλήλου [Hesych. exp. ἐξ ἰσότητος. Idem : Ἐκ παράλλου, ἐξ ὁμοίου. Quod ipsum quoque ex παραλλήλου corruptum videtur. G. D. ||] ap. Syn. exp. Ex altera parte, vel Altrinsecus, Epist. 139 : Εὐθὺς ἔχει κεντοῦσαν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ἐκ παραλλήλου grammatici poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur, ut τυχὼν ἴσως, et ap. Hom. [Il. B, 8, al.] βάσκ' ἴθι. [Herodian. Π. σχημ. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 607 : Ἐκ π. δὲ ὅταν δύο λέξεις ἐπάλληλοι τεθῶσι τὸ αὐτὸ σημαίνουσαι, ὡς « δηθά τε καὶ δολιχόν. » Eustath. p. 98, 34; 437, 25; 1005, 33. Omittimus aliorum grammaticorum et scholiastarum ll. plurimos.]

[Παραλληλότης, ητος, ἡ. Ἐν παραλληλότητι, i. q. ἐκ παραλλήλου, Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 550, 27 : Ὅπου γε καὶ ἄλλα πλεῖστά ἐστιν ἐν π. κείμενα, ὡς τὸ « Ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. » Ibid. p. 552, 33. Κατὰ π., Æque, idem De synt. p. 313, 12 : Τὸ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου νοούμενον, ὃ δὴ ἀπ' ἀρσενικῆς πτώσεως συντάξεως κατὰ παραλληλότητα, λέγω τῆς ὅς τις.]

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exp. etiam Composite, Comparate. Aristot. De mundo [c. 7] : Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem et Δία et Ζῆνα, coram compositis nominibus altrinsecusque sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῇν ἐστί. Si enim ex regione quasi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quasi δι' ὃν ζῇν ἔξεστι. [Hipparch. Ad Phænom. p. 180, B : Ὡσανεὶ π. κειμένων. Id. ib. p. 212, B : Δύνειν π. ἑαυτοῖς. Ach. Tat. Isag. p. 167, 41 : Κεῖνται γὰρ π. ἐφεξῆς. Galen. vol. 2, p. 390, 2 : Π. ἐκτεταμέναι, Æquali invicem spatio distantes. Hase. De vocibus synonymis juxta se positis, i. q. ἐκ παραλλήλου, Apollon. De synt. p. 245, 12 : Πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα π. τίθεται εἰς πλείονα ἔμφασιν. Schol. Hom. Il. A, 60 : Π. τηλόθεν ἐξ ἀπίης· Γ, 205 : Ἡ διπλῆ ὅτι π. τὸ δὴ τῷ ποτέ. Ammon. p. 86 : Κωφοῦ ... καὶ οὐ λαλοῦντος ... π. ἔταξε. Timæus Lex. Pl. p. 55 : Αὖον καὶ ξηρὸν π. εἶπεν. Schæf.]

[Πάραλλος. Πάραλλα lectio vitiosa in oraculo ap. Pausan. 4, 12, 4, ubi Lobeck. παραλλάξαντα conjecit. Hesychii gl. Ἐκ παράλλου ex παραλλήλου corruptam videri s. v. Παράλληλος diximus.]

[Παραλογαὶ lectio vitiosa ap. Plut. V. Timol. c. 9, ubi libri παραγωγαί.]

Παραλογία, ἡ, opp. τῇ ἀναλογίᾳ, Bud. [Euseb. Hierocl. p. 517, A : Δίκην ἀποίσεις παραλογίας. Greg. Nyss. t. 2, p. 200, A : Τῇ π. τῶν προσηγοριῶν, Appellationum fallaciis. Hase. Etym. M. p. 807 extr. : Τὴν π. τοῦ δευτέρου ἀορίστου. Eustath. p. 154 init. : Ἐπενοήθη συναίρεσις ... πρὸς ἀποφυγὴν παραλογίας. || Schol. Hom. Il. Ψ, 388 : Μετὰ παραλογίας βλάψας, i. q. παραλόγως, Inopinato, quo alius schol. utitur.]

Παραλογίζομαι, Subdola supputatione fallo, Falsis ratiociniis decipio, Falsa argumentatione utens decipio : ut sit metaph. non tantum a calculatoribus, sed etiam a sophistis; utrorumque enim sunt παραλογισμοί : unde interdum exponi potest Fallo more eorum, qui falsis supputationibus et falsis rationibus argumentisque aliquem decipiunt. [Hesych. : Παραλογίσασθαι, ἠπατήσατε, ἐψεύσασθε, ἐγλευάσατε. Demosth. p. 822, 25 : Ἄρα μικρόν τι καὶ ἐξ ἀφανοῦς ποθὲν καὶ παραλογίσασθαι ῥᾴδιον, ἀλλ' οὐ ... τρία τάλαντα ... ἀνηρπάκασιν; Schol. Aristoph. Eq. 855 : Τῶν τοῖς μέτροις

παραλογιζομένων.] Lucian. [D. mort. 4, 2] : Ἐνίσταί ποτε ἀποκερδάναι παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. Isocr. Panath. [p. 283, D] : Τοὺς ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται ἀδίκους, ἀλλὰ πλεονεκτικούς· Epist. ad Ias. [p. 420, C] : Σκοποῦσι γὰρ οὐ πανταχῇ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic Æschin. [p. 85, 24] : Ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. [Id. p. 16, 32 : Ἀπάτῃ τινὶ παραλογισάμενος ὑμᾶς· 45, 9 : Δῆλον ὅτι μεγάλα τὴν πόλιν παραλογίζεται. Polyb. 1, 11, 4 : Τὸν στρατηγὸν ἐξέβαλον, τὰ μὲν καταπληξάμενοι, τὰ δὲ παραλογισάμενοι. Epictet. Diss. 2, 20, 7 : Οἱ δὲ τὰ ἕτερα λέγοντες ἐξαπατῶσιν ὑμᾶς καὶ παραλογίζονται. Paulus Epist. ad Coloss. 2, 4 : Μή τις παραλογίζηται ὑμᾶς. Cum accus. duplici Aristot. Rhet. 1, 14 : Ἀδίκημα ... ὃ Μελανώπου Καλλίστρατος κατηγόρει, ὅτι παρελογίσατο τρία ἡμιωβόλια ἱερὰ τοὺς ναοποιούς, Quod tribus semiobolis fraudasset templi constructores.] Pass. quoque accipitur pro Falsis rationibus decipior. Aristot. Polit. 5, 8 : Παραλογίζεται γὰρ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, ὥσπερ ὁ σοφιστικὸς λόγος. Sic et Rhet. 2 : Ὁ κριτὴς παραλογιζόμενος. [Inscr. Oas. magnæ ed. a Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 672, 15 : Δαπάνας ἀδίκους καὶ παραλογισθείσας. Anon. Tract. de impiis ed. Westerm. p. 220, 9 : Ὡς παραλελογισμένων. Hase. Polyb. 16, 10, 3 : Παραλογιζόμενοι τοῖς λογισμοῖς. Diodor. 20, 8 : Ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας παραλογισθέντες. Plut. Compar. Ages. c. Pomp. c. 4 : Ῥᾳδίως οὕτω παραλογισθείς. Schol. Apoll. Rh. 4, 57 : Εἴδωλον παραλογισθῆναι τὸν Ἔρωτα νεφέλης. || Παραλογίζεσθαι τὰ ἐν τοῖς μέτροις v. s. Παρακαταλογή.]

Παραλογισμός, ὁ, Falsa ratiocinatio, Fallax ratio, Impostura et captio quæ fit fallacibus rationibus, Deceptio per fallaces ratiocinationes. [Ἀπάτη λογισμοῦ exp. Hesych., Phot., Suid.] Aristot. De poet. [24, 9] : Δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ· ἔστι δὲ τοῦτο παραλογισμός. [Ib. 16, 7.] Et in eod. l. : Διὰ τούτου ποιῆσαι παραλογισμόν. [Polit. 2, 3 : Ὅτι π. τίς ἐστι τὸ λέγειν πάντας φανερόν.] Ap. Eund. De Sophist. elench. [c. 1] παραλογισμοὶ dicuntur Captiosæ conclusiones ex rationibus fallacibus. [Sopat. In Hermog. ap. Walz. vol. 5, p. 150, 5. Doroth. Doctr. p. 792, B. || Imbecillitas rationis et consilii. Aristeas Transl. leg. p. 126, 21 : Μεταπίπτουσιν εἰκότως διὰ παραλογισμοῦ. Hase. || Deceptio, Fraus. Polyb. 1, 81, 8 : Ἐπιβουλὴν καὶ π. ἡγούμενοι τὸ συμβαῖνον. Maccab. 2, 1, 13 : Παραλογισμῷ χρησαμένων.]

Παραλογιστής, ὁ, Fallax ratiocinator, Qui fallacibus rationibus decipit, Deceptor, Impostor. [Marc. Anton. Ad seips. 6, 13 : Δεινὸς γὰρ ὁ τῦφος π. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 225, 25 : Τερατοποιούς, παραλογιστάς. Hase. Per ἀπατεών exp. Hesych., Phot., Suid. Artemidor. 4, 57 : Ζυγοκρούσταις καὶ παραλογισταῖς ἀνθρώποις. Greg. Naz. vol. 1, p. 407, D ed. Bened. Etym. M. p. 360, 28 : Ἐπίκλοπος ... τὸν π. σημαίνει.]

Παραλογιστικός, ή, όν, Peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, Aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. Rhet. : Ὅλος δὲ ὁ τόπος π. [Ib. 1, 9 : Δόξει τε γὰρ τοῖς πολλοῖς καὶ ἅμα παραλογιστικὸν ἐκ τῆς αἰτίας.] Et π. ἐρωτήματα, Fallaces et captiosæ interrogationes. [Pollux 9, 135. Βιαστικὸν opponit Julian. Or. 7, p. 216, A. Ἐπίκλοπος per π. exp. Etym. M. p. 360, 26; αἱμυλίοισι per π. schol. Hom. Od. A, 56. Τὸ π. τῶν λόγων Etym. Gud. p. 317, 21.]

[Παραλογιστικῶς, Fallaciter. Pollux 9, 135. Origen. C. Cels. 7, p. 340; schol. Apoll. Rh. 3, 107; 4, 1563.]

Παραλογιστός, Qui fallacibus rationibus capi potest, εὐεπάτητος. Polyb. 5, [75, 2] : Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων παραλογιστότατον ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον. [Vera scriptura εὐπαραλογιστότατον ex codd. restituta. Ed. princeps ἐν παραλογιστότατον.]

Παράλογος, ὁ, ἡ, Qui præter rationem accidit, Rationi non consentaneus, Absurdus, opp. τῷ εὐλόγως : sicut παρὰ λόγον supra Præter quam rationi consentaneum est. Plut. [Mor. p. 626, E] : Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τῶν παραλόγων ἀτόπων, qualia esse dicit, τὸ νηστεύσαντας ἀργότερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας, et alia similia. Bud. quoque παράλογον dici scribit τὸ ἀλόγως γινόμενον, Temere et præter rationem. Herodian. autem 1, [16, 10] : Μαθοῦσα τὴν παράλογον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, Intellecto tam absurdo turpique consilio, Polit. [Epictet. Diss. 4, 1, 175 : Παράδοξα μὲν, οὐ μὴν παράλογα. Appian. Civ. 2, 146 : Ἐν παραλόγῳ ποιούμενος ... τοὺς σφαγέας ... ἀντὶ κολάσεων ἐπὶ ἀρχὰς ... προαχθῆναι.] || Frequentius accipitur pro Inopinatus, Inexpectatus, Qui præter opinionem et expectationem evenit, ὁ παρὰ λόγον συμβαίνων : nam divisim quoque παρὰ λόγον interdum pro Præter opinionem s. expectationem, capitur. [Eurip. Or. 391 : Ὦ παράλογόν μοι σῆ φανεῖσ' ἀμορφία. Scrib. παρὰ λόγον. G. D.] Thuc. 4, [65] : Αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Sic autem interpretor non solum quod schol. quoque exponat παρὰ προσδοκίαν, sed quod ipse scriptor in simili sententia, s. potius eadem, usus sit adverbio ἀδοκήτως, sc. p. 127 [4, 17] : Αἰεὶ γὰρ τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι. Thuc. 1, [65] : Ἐλπίδα οὐδεμίαν σωτηρίας ἔχων, ἢν μή τι παράλογον γίγνηται, Nisi quid præter opinionem accidat. [Aristot. H. A. 8, 15 : Ἂν ἁλιευτικὸς ᾖ ὁ τόπος καὶ ἐπιγίνονται εὐδίαι παράλογοι. « Polyb. 2, 35, 6 : Αἱ π. τῶν βαρβάρων ἔφοδοι. Τὰ π. τῶν ἔργων, Immania facta (a rebellibus in bello Africo patrata), 2, 1, 3. » Schweigh.] Plut. Fab. [c. 16] : Τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων σύμπτωμα παράλογον γενέσθαι· Coriol. [c. 29] : Ἐκ δὲ τούτου θαυμαστὴ μὲν ἔσχε καὶ ἀθρόα μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄτοπος δὲ κομιδῇ καὶ π. τοὺς πατρικίους· Romulo, π. εὐτυχίαν. Et τὸ παράλογον, Inopinatus eventus, Id quod præter opinionem evenit. Thuc. 2, [91] : Γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκήτου τε καὶ παραλόγου, φόβος ἐμπίπτει, Quum id præter expectationem et opinionem accidisset. Philo V. M. 1 : Ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἀπροσδοκήτῳ καταπλαγέντες, Malo necopinato consternati. Plut. De aud. poem. [p. 25, D] : Τὸ π. καὶ ἀπροσδόκητον, ᾧ πλείστη μὲν ἔκπληξις ἕπεται· Coriol. [c. 32] : Ἐν τοῖς ἀπὸ τύχης παραλόγοις τιθεμένους τὰς ἐλπίδας. Diod. S. [17, 66] de thesauris Susianis : Πρὸς τὰ π. τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὑτοῖς καταφυγάς, Ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibimet ipsis relinquentes : ut Liv., Ad incerta belli, et Incerta casuum. Παράλογος substantive quoque capitur pro τὸ π., Necopinatus eventus, Id quod præter opinionem evenit, Bud. p. 646, ex Thuc. [7, 28 : Τὸν παράλογον τοσοῦτον ποιῆσαι τοῖς Ἕλλησι τῆς δυνάμεως καὶ τόλμης.] Quibus addo ex eod. Thuc. 2, [85] : Ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πειρασαμένοις, πολὺς ὁ παράλογος εἶναι. [Phot. p. 386, 17 : Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παράδοξον καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, οἷον (1, 78), Τοῦ πολέμου τὸν π., καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ π. Procopii exemplum Vandal. 2, 13, adjecit Suidas.] Sequentes autem ll. tam ad τὸ π., quam ad ὁ π. referri possunt : Thuc. 2, [61] : Δουλοῖ δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τὸ πλείστῳ π. ξυμβαῖνον, Frangit feroces spiritus id quod repente et præter expectationem, longeque aliter quam erat opinio, accidit. 7 : Μνησθητε τῶν ἐν τοῖς πολέμοις παραλόγων· 8, [24] : Εἴ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν. Philo V. M. 1 : Ἐκ τοῦ π. συμβεβηκότων πραγμάτων παρὰ τὸ καθεστώς, Præter solitum. || Παράλογον, Quod præter proportionem est, h. e. τὸ μὴ ἀνάλογον, Bud. Comm.

[Παραλογότης, ητος, ἡ, Perversitas. Nicet. Chon. Annal. p. 209, D : Τὴν τοῦ ἔθους τούτου παῦσαι παραλογότητα.]

Παραλόγως, Secus quam rationi consentaneum est, παρὰ λόγον. [Polyb. 1, 74, 14 : Εἰκῇ καὶ π. 40, 3, 5 : Ἐκ τοῦ ζῆν π. ἑαυτοὺς ἐξῆγον. Schweigh. Galen. vol. 19, p. 220, 3 : Π. ἐκείνῳ ἀντιλέγουσιν. Inscr. Oas. magnæ ed. a Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 672, 33 : Εἴ τινα εἰσπέπρακται π. Just. Mart. p. 501, C : Οὐ ξένα ὁμιλῶ, οὐδὲ π. ζητῶ. Hase. Apud grammaticos oppositum adv. ἀναλόγως, ut ap. Hellad. in Photii Bibl. p. 530, 1 : Τὸ μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται ... οἱ γὰρ Ἴωνες ... π. διὰ τοῦ λ ... ἐκφέρουσι.] || Præter opinionem, expectationem, Inopinato s. Inopinate, ut Liv. [Hippocr. p. 71, G : Δίψα π. λυθεῖσα, Temere et præter rationem soluta. P. 1034, B : Τὰ οἰδήματα π. ῥηγνύντα· 211, E : Οὖρα ἐξαίφνης π. πεπαινόμενα. Foes.] Thuc. 1, [140] : Διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν π. ξυμβῇ,

εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, Quæ præter opinionem evenire solent. [Aristot. Eth. Nic. 5, 10 : Ὅταν π. ἡ βλάβη γένηται, ἀτύχημα. Polyb. 1, 71, 2 : Πάντων ἐστερημένοι π. 10, 2, 5 : Π. καὶ ταὐτομάτῳ κατορθῶν τὰς ἐπιβολάς. Plut. V. Marii c. 5 : Π. ἀπέφυγεν ἴσων τῶν ψήφων γενομένων. G. D. Pausan. 4, 12, 7 : Ἀναβλέψαι π. δὴ μάλιστα ἀνθρώπων. Joseph. B. J. 4, 1, 7 : Κατορθώματι π. συμβάντι. Id. ib. 2, 19, 7 : Παραλογώτατα ἀπὸ τῆς πόλεως ἀνέζευξεν. Hase.]

[Παράλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. Aristot. Analyt. post. 2, 8 : Ἐκ τῶν παραλοίπων λόγων· nisi περιλοίπων scripsit, de quo cogitavit Schneiderus.]

[Παράλοκος (?), n. pr. in numo Eubœæ ap. Mionnet. Suppl. vol. 4, p. 359.]

[Παραλοξαίνω, Obliquo. Hippocr. p. 578, 22 et 655, 20 : Ἢν παραλοξαίνωνται αἱ μῆτραι.]

Πάραλος, ὁ, ἡ, et Παράλιος, Maritimus. Sophocles Ajace [412] : Ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι, πάραλά τ' ἄντρα. [Eur. Ion. 1584 : Χέρσους τε παράλους.] Sic πάραλος γῆ ap. Thuc., cujus locum proferam infra, παραθαλάσσιος, ut schol. exp. At πάραλος στρατὸς ex Herodoto [7, 161] citatur pro Classe. [Τευθὶς πάραλος ap. Aristoph. Ach. 1158, quod schol. exp. ἡ παραθαλασσία, ἢ ἡ παρὰ τοὺς ἅλας κειμένη. Manetho 4, 534 : Παράλοιο διαίτης. Παράλιος, ία, ιον. Æsch. Prom. 573 : Ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν. Eur. Rhes. 700 : Παραλίαν Λοκρῶν πόλιν· Ion. 159 : Γῆς παραλίας.] Παράλιος in soluta oratione usitatius est ; unde et illud per hoc explicari solet. Plut. De prud. anim. [p. 965, C] : Τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo De mundo : Οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη Theophr. [H. Pl. 3, 9, 1], Maritima pinus. Et παραλία, subaudito χώρα, Maritima ora. [Herodot. 7, 185 : Ὅσοι τῆς Θρηΐκης τὴν παραλίην νέμονται. Παραλία, ἡ, ap. Polyb. 1, 37, 2 ; 2, 5, 2 ; 6, 7 ; 14, 11, al. Terminatione masculina 3, 39, 3 : Τὸ μῆκος τῆς παραλίου. Schweigh.] Plut. Pericle [c. 19] : Αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Aristot. Rhet. 3, [c. 10, 3] : Σπιεσαμένων πρὸς τὴν παραλίαν. Et παραλία, sub. χώρα, Maritima ora. Thuc. 2, [56] : Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet, quod annotavit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam : παραλία, inquit Hesych., ἡ Ἀττική· ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. [Adde Steph. Byz. s. v. Ἀκτὴ et Πάραλος et schol. Aristoph. Lys. 58.] Eodem modo πάραλοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen ap. [Phot. p. 386, 5, quem exscripsit] Suid. legi πάραλοι, et ita eum scripsisse manifestum est ; quum tradat παράλους appellatos fuisse non eos solum, qui nave paralo dicta vehebantur, verum etiam eos, qui maritimam Atticæ oram incolebant ; ceteros autem, πεδιασίους et διακρίους. [Herodot. 1, 59 : Τῶν παράλων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων. Eurip. Suppl. 659 : Λαὸν δὲ Πάραλον. Aristoph. Lys. 58 : Ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.] Sed ap. Hesych. habemus πάραλοι : itidemque a Plut. [Mor. p. 805, D] eadem de re loquente παραλίων fit mentio, sicut et πεδιέων, non πεδιακῶν : Διὸ βελτίονα Σόλων ἔλαβεν ἀρχήν, διαστάσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων, καὶ τὸ τῶν παραλίων. Sunt autem qui πεδιακῶν hic scribant, ut et alibi mihi legisse videor ; habet tamen πεδιέων et Aristoph. schol. idem describens. Idem vero Plut. Erotico [p. 763, D] παράλους, ἐπακρίους, et πεδιέους vocat, appellans τρεῖς στάσεις. Sed non dubito quin pro πεδιέων, vel πεδιέων vel πεδιακῶν ap. eum reponendum sit. Thuc. autem πεδίον ea signif. dixit, et τὴν πάραλον γῆν, 2, [55] : Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην. || Pro παραλία autem, Maritima regio, dicitur interdum a poetis Παρραλία metri causa, seu παρραλίη. [Callim. Dian. 238 : Ἔν κοτε παρραλίῃ· quod rectius παραλίῃ scribetur, quæ scriptura ex libris pluribus restituta Apollonio Rh. 4, 1560, Dionysio Per. 253, 380, 729, 799, 827.] || Παράλια [vitiose pro Πάραλια], τὰ, festi nomen, Athen. [8, p. 361, F, in apogr. Flor. et epitome] et Eustathio [p. 1501, 33, qui a πάραλος derivat]. || Παράλιοι ὄρνιθες, Soph. [Aj. 1076], Marinæ aves, potius quam maritimi. [In Ind. :] Παράλιος τιθύμαλος, Paralius tithymalus, sic dictus quoniam φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, Quoniam provenit in locis mari vicinis, teste Diosc. 4, 165. [Galen. Lex. Hipp. p. 538 : Παράλιον, εἶδος τιθυμάλλου. Καλεῖται δὲ καί τι κράμβιον παράλιον.] Alio nomine τιθυμαλὶς dicitur et μήκων, teste Eodem, necnon Plin. [26, 8.] Meminit et Theophr. H. Pl. 9, 2. [Ἀμμότροφον πάραλον, Meleager Anth. Pal. 4, 1, 20.]

Πάραλος, ἡ, navis apud Athenienses, quam, sicut et altera cui Salaminiæ nomen erat, ad certos tantum usus adhibebant. [Παραλία vocatur in inscr. navali locis quattuor : v. Bœckh. p. 78.] Quod testatur Plut. [Mor. p. 811, C] : Ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις. [Lex. rhet. p. 293, 3.] Hinc et Pitholaus ap. Aristot. Rhet. 3, [10] τὴν πάραλον appellavit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Hesych. vocatur πάραλος navis sacra, sicut et alibi Σαλαμίνιος (ita enim ap. eum scriptum est), dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suid. hasce duas, triremes fuisse dicit, addens itidem sacras, quæ celeritate præstarent, atque adeo velut celeres quædam ministræ essent. [Adde Alciphr. 1, 11.] Schol. Demosth. [ad p. 570] duabus hisce sacris triremibus, nam et ipse ita vocat, tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantum recensentur quæ illis accesserint, Antigonis et Demetrias. Idem schol. πάραλον a Paralo quodam heroe nomen accepisse tradit ; quod et ap. [Harpocr., qui Paralum heroem ex Phylarchi historia memorat, Photium p. 386, 22 ; 387, 15, et] Suidam legimus. At Hesych. vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiam voluisse puto ipsum Demosth. schol., quum post etymologiam a Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, cui ille ὁμώνυμος, subjungit, Διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, εἴ τι βούλοιντο σημαίνειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disjunctiva particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν, ut dicat nomen invenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, ostendunt quæ sequuntur, αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο κτλ. Ceterum nave paralo uti solitos Athenienses tradit Suid. ad publica negotia : Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικά, i. e. in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contra hoc parali navis officium fuisse putent ; et ap. ipsummet Suidam in alio l. hæ nominibus tantum differre putantur [opinione perversa, cujus participes sunt schol. Bav. Demosthenis vol. 2, p. 51 ed. Reisk. et qui ap. Aristoph. Av. 1204 pro Πάραλος ἢ Σαλαμινία legerunt Π. ἡ Σ., de quo schol. : Ἐὰν δὲ δασέως ἐν ἄρθρου μέρει, ἔσται ἡ αὐτὴ Π. καὶ Σ.], illis autem Aristoph. schol. [Av. 147] subscribit. Sed παράλου varios fuisse usus, prout varia occurrebant publica negotia, ex multis auctorum ll. colligere possumus. Demosth. schol. [Lexicon rhet. in Dobræi Append. ad Phot. p. 676, 3] et Suidas volunt ea uti solitos ad revocandos domum ex peregrina regione duces, ut ad revocandum ex Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad revocandos aut evocandos eos duces, quibus dicenda causa esset ; quod sane convenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem et Aristoph. schol. [l. c.] testatur, scribens, Ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν. Ap. Xen. [Hell. 2, 1, 29] πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα [ἀπαγγελοῦσα] τὰ γεγονότα. Ap. Demosth. autem [p. 570, 15] legimus, Τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον, ἢ πέντε τάλαντα. [V. Meieri dissertatio de Paralo in Erschii et Gruberi Encyclop. sect. 3, vol. 11, et Bœckh. ad inscr. nav. p. 78.] || Fuerunt autem dicti πάραλοι et Qui in paralo nave remigabant, s. propugnabant. Sec. Suidam autem [et Lex. rh. l. c.] generaliter Parali navis vectores. Pollux [8, 116] ναύτας navis parali vult appellatos, παράλους s. παραλίτας, sicut Salaminiæ navis, Σαλαμινίους. Hesych. autem παραλίτης exp. ὁ ἀπὸ τῆς παράλου. Sic et schol. Thuc. παράλους esse dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου. Legitur autem hæc vox ap. Thuc. 8, [74] : Τῶν μὲν παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδησαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεμβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὔβοιαν. Bayfius ap. eund. Thuc. 6,

Ἀφίκοντο δὲ τότε οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpr. παράλους Propugnatores, qui in nave paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum παράλων signif. pro Quibusvis remigibus. Aristoph. Ran. [1071] : Καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν Ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι. Ubi schol. per παράλους scribit intelligi κωπηλάτας. Ejus verba sunt : Παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία, τριήρεις εἰρηναρχικαί. Κοινῶς δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας. Οὐ γὰρ ἴδιόν τι λέγοι ἂν περὶ τῆς παράλου τριήρους νεώς· ἄτιμοι δὲ οὗτοι ἦσαν. || Πάραλος et pro Quodam tribuum judicio, in VV. LL.

[Πάραλος, ἡ, Paralus. Steph. Byz. : Π. ἐν Θετταλίᾳ πόλις τῶν Μηλιέων, ἧς οἱ πολῖται Παράλιοι.]

[Πάραλος, ὁ, Paralus, heros, de quo v. s. Πάραλον. || Periclis filius. Plato Protag. p. 314, E ; 328, C, Menon. p. 94, B ; Plutarch. V. Pericl. c. 24. || Demodoci filius. Plato Apol. p. 34, A. || Minoæ, urbis Agrigentinæ, præfectus. Diodor. 16, 9.]

Παραλουργής, ὁ, ἡ, Attextam habens purpuram. Παραλουργές, inquit Pollux [7, 53], τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἔχον πορφύραν. Quod et πάρυφες, et Ion. πηχυαλές, ut Idem scribit. [Clearch. ap. Athen. 6, p. 255, E : Προσκεφάλαια παραλουργῆ. Scott. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, n. 155, 29 : Ἱμάτιον λευκὸν παραλουργές· conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 69, p. 48. Hase. || Παραλουργὸν χιτώνιον Plut. Mor. p. 583, E.] Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio, q. d. παραβαρεῖς, inquit Hesych.

[Παραλουργός, ὁ, ἡ, i. q. παραλουργής, quod v.]

Παραλουργίς, ἡ, muliebris vestis, sicut ἁλουργὶς virilis, ap. Eund. [Polluc. 7, 56], ea nimirum quæ, ut credibile est, ita attextam habebat purpuram. [Per παράβαρος exp. Phot. p. 387, 22.]

Παραλούω, Juxta lavo : unde παραλοῦσθαι, Juxta lavari, Aristoph., Attice pro παραλούεσθαι. [Pollux 7, 168 : Καὶ παραλοῦται (quod ex παραλόεται contractum) Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς. Phot. p. 387, 7 et Suidas : Παραλοῦμαι, παροιμιακῶς· εἰώθεισαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ « Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν· » οἷον συνεισιέναι τοῖς πλουσίοις, ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι. Παροιμιακῶς et quæ sequuntur oportuit Aristophaneis subjungi, quibus illustrandis ea inserviebant. Hinc emendandus Hesychius, Παραλύομαι, παροιμιωδῶς· ἐπεὶ ὑπὸ τῶν πλουσίων οἱ πένητες παραλύονται· ubi παραλοῦνται, reliquis servatis, Prov. Bodl. 758. Bernhardy. Veram scripturam Hesychio restituerat Heinsius.]

Παραλοφία, ἡ, Gibbus pertingens ad τέφρα : τὸ μέχρι τέφρων κύρτωμα, Pollux [11, 134] : nam λοφίαν κατὰ νώτου vocari scribit τὴν προβολήν. [Scribendum ex codd. Παραλοφία, collata quam Jungerm. adhibuit glossa Hesychii, Παράλοφα, τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη.]

[Παραλογίζω. Παραλογίσαντες lectio vitiosa ap. Dionys. A. R. 1, 79, ubi προλογίσαντες scribendum ex cod. Vat., quod recte legitur ib. c. 76.]

Παράλπιος, ὁ, Alpium incola, Ad Alpes habitans. Plut. [V. Æm. Pauli c. 6 : Τοὺς π. Λίγυας.]

Παραλυγίζω, Obtorqueo : vel Aliquantum torqueo : modo nimirum vitilium, s. viticis, τῆς λύγου. Theophr. H. Pl. 5, 2 [1, 11] : Ὅσα δὲ παράβοῤῥα (γράφεται et ὑπόβοῤῥα [ὑποπαραβ.]), ἢ ἐν περίπνῳ (s. δένδρα s. φυτά), ταῦτα στρέφει καὶ παραλυγίζει παρὰ μικρὸν ὁ βορέας. Ita enim reponendum esse pro παραλύγει, hæc seqq. ostendunt, Ὥστε εἶναι παρεστραμμένην αὐτῶν τὴν μήτραν· quidam παραλλάγει reposuerunt, sed inepte. [Codex Urbinas παραλλάγει, quo confirmatur Dalecampii conjectura παραλλάττει, ducta e verbis proxime sequentibus διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς.]

[Παραλυκίζω. Plut. Mor. p. 897, A : Τὸ περιληφθὲν ... τῷ καθεψηθῆναι παρακαλίσασα. Libri aliquot et Eusebius παραλυκίσασα : ex quo Wyttenbachius fecit παραλυκίσαν, vertitque In salsuginem conversum.]

[Παραλυμαίνομαι, Officio, Noceo. Basil. t. 1, p. 590, B : Εἰ καὶ μηδὲ τῷ τῆς εὐσεβείας παραλυμαίνεται λόγῳ. Hase.]

Παραλυπέω, Molesto, Tristitia afficio. [Plato Phæd. p. 65, C : Ὅταν μηδὲν τούτων αὐτὴν παραλυπῇ, μήτε ἀκοὴ μήτε ὄψις. Dionys. De comp. vv. p. 136, 6 : Ὅταν

μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ μηδὲ παραλυπῇ. Xenoph. Anab. 2, 5, 29 : Ἠβούλετο ... τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην καὶ τοὺς παραλυποῦντας ἐκποδὼν εἶναι, i. e. Qui militum animos avertere studerent. De vectig. 4, 32 : Ὡς τὸ δημόσιον παραλυπήσῃ τοὺς ἰδιώτας, ἢ οἱ ἰδιῶται τὸ δημόσιον, i. e. Lucro privet. Cyneg. 5, 5 : Οὐ παραλυποῦσι τῶν καρπῶν αἱ ὀσμαὶ εἰς ταὐτὰ φερόμεναι, i. e. Canum odori non nocent frugum odores. Theophrast. C. Pl. 1, 6, 7 : Ὅπως μήθ' ἥλιος μήθ' ὕδωρ μήτε ψῦχος παραλυπῇ. Plut. V. Pericl. c. 35 : Ταῦτα βουλόμενος ἰᾶσθαι καί τι παραλυπεῖν τοὺς πολεμίους. Lucian. Jup. trag. c. 3 : Ὅτι μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ. Eunap. p. 78, 4 ed. Boisson : Ἡ τε ἔνδεια παρελύπει τῶν χρημάτων. Theoph. Simoc. Hist. p. 146, 13 ed. Bonn. : Π. γὰρ αὐτοὺς ἐς τὰ μάλιστα ἡ τοῦ πολέμου τριβή. Epist. synod. Nicæn. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 96, 39 : Τῇ τοῦ ἀέρος ἐπὶ τὸ κρυμῶδες παραλυπούσῃ μεταβολῇ. Hase.] Plut. [Mor. p. 1013, E] : Φοβούμενοι καὶ παραλυπούμενοι, Animi ægritudine et molestia afficiuntur ; Anguntur, Turn. [Strabo 9, p. 397 : Ὑπὸ τῶν Μακεδόνων βασιλέων παραλυπηθῆναι.]

[Παραλύπησις, εως, ἡ, Contristatio. Nicet. Chon. Annal. p. 201, D : Βραχεῖά τις π. Niceph. Greg. Hist. Byz. 10, p. 300, B : Διὰ τὴν π., ἣν τῷ βασιλεῖ ... ἐν τῷ γήρᾳ ἐπήνεγκε. Georg. Pachym. V. Andron. p. 453, A. G. D. Nov. Andron. Palæol. ap. Zachar. Del. juris Græcorom. p. 136, 23 : Ἐπάγειν εἰς αὐτὸν κάκωσιν ἢ π. τινα καὶ διενόχλησιν. Hase.]

[Παράλυπρος, ὁ, ἡ, Sterilis, Asper. Strabo 3, p. 142 : Τὰ οὖν τὰς μεταλλείας ἔχοντα χωρία ἀνάγκη τραχέα τε εἶναι καὶ παράλυπρα· 162 : Χώραν π. 9, p. 393 ; 14, p. 658 ; 17, p. 838. Scott.]

Παράλυσις, εως, ἡ, Resolutio, Laxatio, Remissio : ut in VV. LL. exp. [Schol. Aristoph. Ran. 1065 : Οὗτος δὲ (Musæus) παραλύσεις (παραλύσεις codices) καὶ τελετὰς καὶ καθαρμοὺς συνέθηκεν· ubi de veneficiis solvendis dictum est, quæ λύεσθαι et ἀναλύεσθαι dici solent. || I. q. διάλυσις, sensu grammatico. Eustath. ad Dionys. Per. 384 : Διὰ τοῦ εἶος κατὰ παράλυσιν (var. lect. παράληψιν et παράληξιν) τῆς ει διφθόγγου· nisi διάλυσιν scripsit.] Adduntur autem ibi et ista de hoc nomine παράλυσις habente peculiariter certi Morbi signif. : Scrib. Largum παράλυσιν reddidisse Siderationem, scribentem in compos. Hieræ : Facit ad tremulos et sideratione tentatos utralibet. Una enim ex contractione, altera cum remissione nervorum conspicitur : παράλυσιν hoc utrumque vitium vocant. Itidem vero pro γλῶττα παρειμένη affertur ex Marc. Emp., Lingua siderata ; quum alioqui πάρεσις interdum pro παράλυσις ponatur. Cels. 3, 27 : At resolutio nervorum frequens ubique morbus est. Sed interdum tota corpora, interdum partes infestat. Veteres auctores illud ἀποπληξίαν, hoc paralysin nominarunt : nunc utrumque παράλυσιν appellari video. || Π., inquit Gorr., Nervorum resolutio. Est privatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Talis quidem exquisitissima παράλυσις est, in qua nervi sensum et motum amiserunt : imperfecta vero est, in qua motus perit, servato tamen sensu : multoque etiam imperfectior, minimeque digna παραλύσεως nomine in qua motu incolumi sensus aboletur. Est enim π. motus potius quam tactus affectio. Ergo in exquisita paralysi, quum utrumque pereat, perspicuum est quo ea differat a stupore. In eo namque motus sensusque nervorum debilis est ; in paralysi autem penitus sublatum abolitumque esse oportet. Id quod dupliciter potest contingere ; nam aut in toto corpore, aut in parte fit. Sed in toto quidem corpore omnibusque nervis si motus et sensus abolentur, acutissima παράλυσις est, et mortem citissime affert, propter sublatum respirationis usum : eo tantum a vehementi apoplexia differens, quod in paralysi sensus et motus tantum pereant, in apoplexia vero præterea accedat principium [« principum » corr. HSt. in Ms. Vindob.] facultatum veluti resolutio. [Π. ψυχῆς, Demissio s. fractio animi, Polyb. 31, 8, 10. Diodor. 4, 3, de vino cum aqua mixto : Τὸ δὲ τῆς μανίας καὶ παραλύσεως βλάπτον διορθοῦσθαι.] || Π. interdum cum adjectione genitivi significantis aliquam corporis partem, ut παράλυσις χειρός, ὀφθαλμῶν. Cels. 6, 7 : Ac ne resolutio quidem oculorum,

quam παράλυσιν Græci nominant, alio victus modo, vel aliis medicamentis curanda est. Gorr. [Proprie dicitur Motus privatio, ut scribit Galen. De loc. aff. 3, 10, et Aret. Π. χρον. 1, 7 : Π. δὲ ὡς ἐπίπαν κινήσιος μοῦνον ἐναργέης τε πήρωσις. Foes. Theophrasti ἐκ τοῦ περὶ παραλύσεως fragmentum est ap. Phot. Bibl. p. 525, 22. || Synonymum delphinii ap. Diosc. 3, 84. Boiss.]

[Παραλυτέον, Solvendum, Removendum. Plato Leg. 7, p. 793, E : Τρυφῆς δ' ἤδη π. κολάζοντα μὴ ἀτίμως.]

Παραλυτικός, ή, όν, Paralyticus, quo utitur Plin., Qui paralysi laborat. [Evang. Nicodem. p. 502, 8 ed. Thil. : Χωλοὺς καὶ π. Rel. Pilati ib. p. 806, 4 : Π. ἰάσατο. Moschion De pass. mul. ed. Dewez. p. 69, 25 : Παραλυτικαὶ γίνονται. Hase.] Extat hoc nomen παραλυτικός ap. Matth. quoque, locis aliquot [4, 24; 8, 6; 9, 2, 6], necnon ap. Luc. [Marc. 2, 3, 4, 5, 9, 10. Βλαισὸς per π. exp. Etym. M. p. 199, 23.]

[Παράλυτος, ὁ, ἡ, Qui paralysi laborat. Jo. Chrys. In Matth. hom. 43, vol. 2, p. 284, 18. Seager. Id. Chrys. t. 9, p. 38, A ed. Paris. alt. : Ἀπολοίμην, εἰ μὴ τοῖς παραλύτοις ἔοικα. Artemid. Oniroer. 4, 67 : Καὶ γὰρ ὁ δράκων τῷ παντὶ σώματι εἰς τὴν πορείαν προσχρῆται, ὡς καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ π. Hase. Theodoret. vol. 3, p. 1276. Παράλυτον Diodoro 3, 26, ex gl. illatum pro πάρετον notabimus s. v. Πάρετος.]

[Παραλυτρόω. Παραλυτρούμενος titulus fabulæ Sotadis comici ap. Athen. 9, p. 368, A. Iniquius redemtus, interprete Dalecampio. Hemst.]

Παραλύω, Resolvo [Herodot. 3, 136 : Τὰ πηδάλια παρέλυσε τῶν Μηδικῶν νεῶν. Polyb. 8, 6, 9 : Τὰ πλάγια τῶν γέῤῥων παραλύσαντες, Solutis ab utroque latere cratibus. 16, 4, 5 : Τοὺς ταρσοὺς παρέλυον, Remorum ordines infringebant. Πεντήρεις παραλελυμέναι τοὺς ταρσούς, Quibus demti erant remi, 8, 6, 2. Schweigh. Aristoph. fr. 312 : Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου. Plut. V. Cic. c. 14 : Τοῦ δὲ θώρακος ἐπίτηδες ὑπέφαινέ τι παραλύσας ἐκ τῶν ὤμων τοῦ χιτῶνος· V. Anton. c. 76 : Τὸν θώρακα παραλύων καὶ διαστέλλων. Forma media Plut. V. Cleom. c. 37 : Ἐνδυσάμενος τὸν χιτῶνα καὶ τὴν ῥαφὴν ἐκ τοῦ δεξιοῦ παραλυσάμενος ὤμου· Mor. p. 646, A : Ἡσυχῇ παρελύοντο τοὺς στεφάνους, i. e. Deponebant coronas] : unde παράλυσις, Resolutio nervorum. A cujus pass. Παραλύομαι est παραλελυμένος, unde παραλελυμένα μόρια, Aristot. Eth. 1, 13 : Ἀτεχνῶς γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια, εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως, exp. Resolutæ corporis partes. Et in VV. LL. παραλυθέντα, Dissoluta corporis membra paralysi, ex Vitruv. [Herodot. 3, 105 : Τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων ... παραλύεσθαι ἐπελκομένους, Remittere a velocitate, Deficere. Παρελύοντο, Languore membra eorum solvebantur, Viribus deficiebant, Polyb. 11, 24, 5. Σωματικῇ δυνάμει παραλελυμένος, Corpore infirmus, 32, 22, 1. Σωματικῇ δυνάμει παραλυόμενος ὑπὸ τραυμάτων, 16, 5, 7. Οἱονεὶ παραλελυμένοι καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς, 20, 10, 9. Hinc Casaub. 36, 5, 3, οἱονεὶ παρελύθησαν correxit pro παρεληλύθεισαν. Simul et corporis et animi vires et facultates fortunæ intelliguntur 1, 58, 9 : Τὴν δύναμιν παρελέλυντο. Schweigh. Diodor. 20, 72 : Ἐσχατογήρους καὶ ταῖς ὅλαις αἰσθήσεσι διὰ τὸν χρόνον ἤδη παραλελυμένους. » Id. 19, 4 : Ἑπτὰ τραύμασι περιέπεσε καὶ διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ῥυέντος αἵματος τὸ σῶμα παρελύετο. Aristot. De mir. ausc. c. 6. » Hemst. Plut. V. Pyrrhi c. 28 : Ὡς ἤσθετο τραυμάτων πλήθει παραλυόμενον ἑαυτόν· Demetrii c. 38 : Παραλύεται ἀτρέμα ... τροφῆς ἀποχῇ τὸ σῶμα. Teles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 270 : Οἱ παραλελυμένοι τὰς χεῖρας. Suidas s. v. Κατάσχῃ : Παρελύθησαν τοὺς τόνους ἀθρόον τοῦ σώματος. Hesych. : Παρελύθησαν, ἠσθένησαν, fort. ex LXX Jerem. 6, 24; 50, 15 et 43 : Παρελύθησαν αἱ χεῖρες.] Item παραλύειν, Resolvere, ex Seneca; pro Enervare, Effeminare. Plato autem in Axiocho [p. 367, B] aut quicunque hujus Dialogi est auctor, tria hæc conjunxit, Παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρησεν. In VV. LL. affertur ex Diosc., Παραλύει σκορπίον, pro In torporem resolvit scorpium. || Dimoveo, Averto. [Cum accus. rei Eurip. Andr. 304 : Παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινοὺς πόνους. Forma media Dionys. A. R. 6, 28 : Ὅταν τὸν παρόντα κίνδυνον ... παραλύσωνται.] Thuc. 2, [65] de Pericle : Ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, Ab ira in se concepta conabatur Athenienses dimovere. At Bud. exp. παύειν τῆς ὀργῆς, non exprimens vim Græci vocabuli. [Dio Cass. Exc. p. 17, 47 : Τῆς ὀργῆς σφᾶς παρέλυσεν· p. 43, 8 : Πολὺ τοῦ θυμοῦ παρελύθησαν. Lucian. V. H. 1, 19 : Οὐδὲν παρέλυσε τῆς ὀργῆς. Ælian. N. A. 1, 38 : Παραλύεται τοῦ θυμοῦ ἐκκαρφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος.] Alibi vero Amovere : ut dicitur Amovere magistratu, a magistratu. [Herodot. 6, 94 : Μαρδόνιον παραλύει τῆς στρατηγίης.] Thuc. 8, [54] Παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην nisi quis magis proprium esse putet, Abdicavit magistratu. [Aristid. vol. 1, p. 363 : Τοῦ παραλύειν ἢ μὴ Νικίαν τῆς ἀρχῆς.] Herodian. cum eod. gen. usus est [6, 2, 3] : Τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀρχῆς παραλῦσαι. [Hesych. : Παρέλυσε, καθεῖλεν, ἐξέβαλεν. Quæ gl. refertur ad LXX Jerem. 46, 15 : Κύριος παρέλυσεν αὐτόν.] Sic et pass. Παραλυθέντα τῆς ἀρχῆς, 6, [2, 18] : Μετὰ γὰρ Δαρεῖον τὸν ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τῆς ἀρχῆς παραλυθέντα, ubi Polit. active vertit, Cui regnum Alexander abstulerat. [Dio Cass. 40, 59 : Τὸν Καίσαρα τῆς ἡγεμονίας παραλυθῆναι : 49, 12 : Τῆς ἐξουσίας πάσης παρελύθη. Suidas : Παραλύσας, ἀντὶ τοῦ διαδεξάμενος. « Παραλύσας αὐτὸν τῆς ἀρχῆς. » Ubi διαδεξάμενος Exauctorandi significatione dictum est, de quo usu verbi v. Reisk. ad Const. Cerim. vol. 2, p. 288, a Bernh. citatus.] Dixit vero et παραλῦσαι τῆς τιμῆς, quod Bud. vertit Cæsaris appellatione evertere. Animadverte autem verbum καταλύειν, cui usitatior est hæc Evertendi signif., hunc eund. usum interdum cum eod. constr. habere, ut docui, quum de illo agerem. [Scriptor ap. Suid. s. v. Ἀνίει : Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης παρελύθησαν, Multum de audacia remiserunt. Nam sic Portus correxit vulgatum παρεληλύθεισαν.] Sed tamen παραλύειν τῆς δυνάμεως idem Bud. ap. Aristot. [Polit. 5, 11. Adde Dion. Cass. 76, 2] vertit Evertere alicujus potentiam, non Evertere aliquem potentia. Quibus subjungit, Παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτόν, pro Consciscere sibi mortem [Strab. 8, p. 374 : Ἔφθη φαρμάκῳ παραλύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν], ex Plut. [V. Anton. c. 83] de Cleopatra : Καὶ παραλύσουσα τοῦ ζῆν ἀκωλύτως ἑαυτήν. Sed animadvertendum est παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτόν, sonare, Amovere seipsum vita. [|| Dimoveo, i. e. Disjungo, Separo. Herodot. 1, 149 : Σμύρνη παρελύθη σφέων ὑπὸ Ἰώνων. Eurip. Alc. 931 : Πολλοὺς ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος. Scribendum πολλοῖς cum Cantero.] || Eximo, Immunem facio, Bud. [Herodot. 7, 38 : Τῶν μοι παίδων ἕνα παράλυσον τῆς στρατηίης, Dimitte a militia. 5, 75 : Παραλυομένου (sc. τῆς στρατηίης) τοῦ ἑτέρου, Vacante altero a militia], afferens ex Luciano [Necyom. c. 13] : Παρέλυσε τῆς καταδίκης, pro Pœnæ exemit. [Polyb. 26, 5, 3 : Παρέλυσε τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ τῶν βασιλικῶν ὀφειλημάτων· 20, 13, 3 : Τῶν φόρων ἐπηγγείλατο παραλύσειν (ubi legebatur παράλυσιν). Παρέλυσεν αὐτὸν τῆς δικαιολογίας, Remisit ei necessitatem ad singula respondendi, 24, 2, 4; τῆς δαπάνης 28, 11, 5. Passiv. Τῆς στρατείας παραλυθῆναι, Eximi militia, i. e. militandi necessitate, 12, 5, 2. Schweigh.] Ex Polyb. autem [6, 33, 10] : Αἱ δὲ τῶν Τριαρίων σημαῖαι τῆς μὲν τῶν χιλιάρχων παραλύονται λειτουργίας, pro Immunes sunt. [Παραλελύσθαι φόβου 30, 4, 7. Τοῦ φόβου παρελύθησαν Diodor. Ecl. p. 515, 17. Σπάνιος καὶ ἐνδεὴς παραλύειν Teles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 267 et 270. Pindar. Ol. 2, 95 : Τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν (nam sic corrigendum esse vulgatum δυσφρόνων ostendimus s. v. Δυσφρόνη). Intellecto genitivo Eurip. Alc. 117 : Οὐδὲ ... ἐφ' ὅποι τις αἴας στείλας ... δυστάνου παραλύσαι ψυχάν· quod schol. exp. τῆς δυστήνου τὴν ψυχὴν σῶσαι καὶ παῦσαι τῶν κακῶν.] || Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Judicium intentatum destituere, cœptamque instantiam aut remittere aut quovis modo antiquare, Bud. afferens ex Isæo [p. 47, 24] : Τὴν μὲν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσε, ubi tamen exp. παραλύειν verbo Derelinquere, vertens, Petitionem quidem hæreditatis, pueri nomine institutam, dereliquit. || Παραλύειν τοὺς νόμους, ex Synes., pro Solvere leges, i. e. Violare : quod frequentius dicitur καταλύειν. || Παραλύειν pro Solvere, i. e. Aperire, Reserare. Plut. [De educ. puer. p. 10, B] : Τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας. [Et iisdem verbis Diodor. 13, 106. || De mensura syllabæ tertiæ v. quæ s. Λύω dicta sunt. Παραλύει correpto υ dixit Pindarus Ol. 2, 95.]

[Παράλυμα, τό.] Παραλύματα Hesychio sunt τὰ ἔξωθεν [Hæc verba e proximis repetita recte delet Tollius], et [rursus Παραλύματα,] τὰ ἔξωθεν τῶν μητέρων (quæ vox suspecta est) σκεπάσματα, a λῶμα. Sonat quasi τὰ παρακείμενα τοῖς λώμασι. [In cod. scriptum μηρῶν κεπασμάτων. Ἱματίων, μηρῶν, μηλωτῶν σκεπάσματα conjecerunt critici. Fimbrias s. institas significari simplicis λῶμα comparatio docet, quod v.]

[Παραμαίνομαι, Insanio, Desipio. Παρασαβάζειν Photius p. 383, 16, exp. παραμαίνεσθαι, Παρασαβάζειν Hesychius παραμεμηνέναι (-μένας codex).]

[Παραμάνδυον, τό, Scapulare monachorum. Theodorus Prodr. in Boiss. An. vol. 1, p. 433. V. de hac pallii specie Ducang. s. v. Μανδύας, qui παράμανδυ tantummodo habet. Osann.]

[Παραμαρμαίρω, Resplendeo, Vibranti splendore corusco. Ones. Strateg. c. 29 : Πρὸς ἄλληλα παραμαρμαίροντα πρὸς ἀνταύγειαν ἡλίου. Hase.]

Παραμαρτάνω, Aberro : unde παραμαρτών Hesychio ἀποτυχών. [Plut. Mor. p. 89, D : Μή τι λανθάνωμεν .. παραμαρτάνοντες. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 128 : Κἂν εἴ τί που γένοιντο παραμαρτάνοντες.]

Παραμαρτυρία, ἡ, Præscriptio, Exceptio, i. q. παραγραφή, ut ait Pollux [8, 57], sc., ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην.

Παραμασήτης, ὁ, q. d. Qui ad latus alicujus mandit, Qui a latere sedens mandit. Accipitur pro Parasito, ut tradit Athen. 6, [p. 242, C] ex Alexide citans, Μοσχίων ὁ παραμασήτης. [Timocles ib. p. 243, C. || Παραμασύντης, ὁ, idem. Alexis ib. 4, p. 134, A : Τὸν παραμασύντην ... τὸν ἀνόσιον. Ephipp. 14, p. 642, E : Καὶ γὰρ παραμασύντας (παραμασύλτας codex) τινὰς παραδόσκομεν. Nisi his quoque locis παραμασήτην et παραμασήτας restituendum. G. Dind.]

[Παραμαχαιρίδιον, τό, Gladiolus ad zonam accinctus. Lexicon cod. Paris. 2562 et Favorin. s. v. Ἀκινάκης : Ἔστι δὲ ἐγχειρίδιον βαρβαρικόν, ὃ φασιν οἱ Ἕλληνες π. Gl. cod. Paris. 1761 ad Philostr. Imag. 2, 9 : Ἀκινάκην, εἶδος ξίφους μικροῦ, ὃ κοινῶς π. λέγεται. Osann. Παραμάχαιρον, τό, ap. Eustath. p. 413, 39 : Καὶ ἡ ταπεινὴ δὲ γλῶσσα ἐκ τούτων (ex Homerico ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν) τὸ π. ἐσοφίσατο. Παραμάχαιρα, τά, ap. Nicet. Chon. Hist. p. 779, 26 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro, ubi Nicetas μαχαίρας dixit. Παραζώνιον eodem sensu dictum annotavimus supra.]

[Παραμβλύνω, Hebeto, Deminuo. Plut. Mor. p. 788, E : Ὧν (vitiorum) τὰ μὲν ἀνίησι καὶ παραμβλύνει, τὰ δὲ ὅλως ἀποσβέννυσι καὶ καταψύχει τὸ γῆρας· 653, E.]

[Παραμεθίημι. Παραμεθιέναι τὸ τῆς αὔξης τοῦ ἐμβρύου, Fœtus augmentum dimittere, negligere, prætermittere, detrectare aut missum facere uteri dicuntur ap. Hippocr. p. 600, 11, quum hiante uteri osculo, sanguinem qui ad fœtum alendum ex toto corpore defertur, singulis mensibus effundunt et demittunt. Sic παραμεθιέναι τοῦ αἵματος κατὰ μῆνα uteri dicuntur, ibid. 15, Sanguinem singulis mensibus demittere. Foes. Adde p. 616, 43.]

Παραμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. Arg. 2, [94] : Παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. V. supra Ἀμείβω. [Alciphro 3, 40 : Χόλος ... δαιμόνιον ... ὅλον παρήμειψε (τὸν παῖδα) καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε. Hemst.] [Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Prætervehor, Transeo, ut κάλπιν παράμειβον, ap. Apollon. [2, 660. Heliodor. 6, 1 : Τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου παραμείβοντες. Liban. vol. 4, p. 992 : Οἱ πλωτῆρες, ἐπειδὰν λύσαντες παραμείψωσι τῶν λιμένων τὰ στόματα. Xenoph. Ephes. 1, 11 : Ἡ ναῦς Κῶ παραμείβει καὶ Κνίδον.] Et ap. Nonn., Παραμείβειν δρόμον. [Et sine subst. id. Jo. c. 8, 190 : Οὕτω μὲν παράμειβε.] Synes. παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας. [Pind. Pyth. 2, 93 : Θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα, Prævertit celeritate. || Metaph. Præverto, Supero. Soph. Œd. T. 504 : Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ. Per νικήσειεν exp. schol.] Sæpe etiam in passiva [media] voce παραμείβεσθαι eadem signif. [Hom. Od. Ζ, 310 : Πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ... τὸν παραμειψάμενος ... H. in Apoll. 409 : Πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν. « Herodot. 7, 109 : Πόλις τάσδε παραμείβετο· 30 : Λίμνην παραμείψατο· 1, 104 : Τοῦτο (τὸ ἔθνος) παραμειβομένοισι εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ· 8, 34 : Παραποταμίους παραμειβόμενοι. Prætervehor navibus, 1, 94 : Ἔθνεα πολλὰ παραμειψάμενοι· 6, 41. Fluvius dicitur παραμείβεσθαι τὸ στρατόπεδον, Præterlabi præter castra, 1, 75. Halys παραμειβόμενος τούτους (hos populos), 1, 72. » Schweigh. Soph. Œd. Col. 127 : Ἃς (Furias) τρέμομεν λέγειν καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως. Eurip. Iph. A. 146 : Ἀπήνη τροχαλοῖσιν ὄχοις παραμειψαμένη. Plato Lach. p. 183, E : Ἐπεὶ ... παρημείβετο ἡ ναῦς τὴν ναῦν. Apoll. Rh. 1, 450 : Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ] : ut Xen. Cyrop. 5, [4, 50] : Παραμειβομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plut. [V. Pomp. c. 73] : Παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν. Apoll. Arg. 2, [383] : Τοὺς παραμειβόμενοι. [Cum præp. πρὸς Pind. Nem. 3, 47 : Θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι; Navigationem meam s. cursum deflectis.] Interdum autem sine casu [Xenoph. Anab. 1, 10, 10 : Βασιλεὺς παραμειψάμενος εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα], ut παραμειβόμενοι ποταμοί, ap. Lucian. [De histor. conscr. c. 25.] Sic ap. Hesiod. [Op. 407] : Ἡ δὲ ὥρα παραμείβεται, μινύθει δέ τοι ἔργον· ut dicitur Tempus præterire, elabi : interdum et Fugere. Eadem est autem ratio hujus signif. verbi παραμείβω, quæ et de verbo παραλλάσσω a me supra fuit reddita; quia enim unum locum prætereuntes et in alium venientes, locum loco commutamus s. permutamus, ideo hæc verba utrumque significant.

[Παράμειψις, εως, ἡ, Permutatio. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 3, p. 388 : Τὴν πανσέληνον καὶ τὰς κατὰ μικρὸν παραμείψεις ταύτης καί γε μειώσεις τοῦ φωτισμοῦ. Boiss.]

Παραμελέω, q. d. Subnegligo, Subaspernor. Dissentio enim in hujus verbi interpretatione a Bud., qui putat παρὰ in eo esse ἐπιτατικόν : exp. enim, λίαν ἀμελῶ. [Herodot. 1, 85 : Ὁρέων ἐπιόντα ... παρημέλησε.] Idem certe exp. simpliciter Negligo, Sperno, in Lys. [p. 114, 20] : Τοῦ μὲν πράγματος παρημέλησαν, τὸν δὲ τρόπον μου ἐπεχείρησαν διαβάλλειν. Thuc. 1, [25] : Ἅμα δὲ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. In VV. LL. e Xen. [Mem. 2, 2, 14] : Εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός. Et ex Plut. Camillo [Pericle c. 1] : Παραμελοῦντες τῶν καλῶν, Res honestas contemnentes. [V. Camill. c. 13 extr. Pseudo-Demosth. p. 1412, 3 : Τὸ παραμελῆσαί τινος τῶν καλλίστων αἰσχύνην φέρει. Π. τοῦ βίου, Negligere s. nihili facere vitam, Dionys. A. R. 7, 58 : Εἰ μέλλει θάνατος ἐλεεῖσθαι αὐτῷ παρημεληκότι τοῦ βίου.] A cujus pass. Παραμελοῦμαι est παρημελοῦντο ap. eund. Plut. Theseo [c. 6] pro Negligebantur, Contemptui erant. [Isocr. De antid. p. 461 ed. Bekk. : Ἐφοβούμην μὴ τὰ ἴδιά μου παραμεληθῇ. Schol. Pind. Ol. 2, 4 : Ἦν γὰρ κατά τινας παραμεληθεὶς (ὁ Ὀλυμπικὸς ἀγών).] Et partic. præt. παρημελημένος, Neglectus, Contemptus. [Æsch. Eum. 300 : Οὔτοι σ' Ἀπόλλων ... ῥύσαιτ' ἂν ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν· Sept. 702 : Θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα. Eurip. ap. Stob. Flor. 74, 17 : Γυναικῶν ... τῶν παρημελημένων (ubi oppositæ αἱ εὖ τεθραμμέναι). Plato Rep. 10, p. 620, C : Παρημελημένοι (βίοι) ὑπὸ τῶν ἄλλων. Aristot. Eth. Nic. 10, 4 : Μετέπειτα δ' οὐ τοιαύτη ἡ ἐνέργεια, ἀλλὰ παρημελημένη, Negligentior, Remissior.] Plut. De virt. mor. [p. 862, B] : Ἀνὴρ Ἀθηναῖος, οὐ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ. Idem [V. Cæs. c. 38] : Καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, Ut unum neglectorum et despicabilium, Bud. Ego certe existimo, ut dixi, in hoc verbo præpositionem παραμελῶ, minuere, non augere, ut tradit idem Bud. : nec tamen infitior aliquando otiosam videri posse, adeo ut παραμελεῖν accipiatur pro ἀμελεῖν : ideoque hanc illius interpretationem minime improbo. || Παραμελῶ in Pand. Prætereo in testamento, ἀμνημόνευτον ποιῶ, Bud.

[Παραμέμνημαι. V. Παραμιμνήσκομαι.]

[Παραμένιος, ὁ, ἡ, Durans, Manens. Etymologiæ caussa finxit Athen. 1, p. 30, B : Πράμνιον οἶνον, τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον, οἱονεὶ παραμένιον ὄντα. Quod παραμένειον scriptum ap. Eustath. p. 871, 24.]

Παραμένω, Maneo apud. Xenoph.: Παραμένω σοι. [Cyrop. 4, 2, 43: Διὰ τὰ κέρδη ἥδιον ἡμῖν παραμενοῦσι (socii).] Plato Apol. [p. 39, E]: Ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, Apud me tandiu manete. [Phæd. p. 115, D. Aristoph. Pac. 1108: Ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν. Demosth. p. 155, 22: Πιστοὺς ἤδη πολὺν χρόνον αὐτῷ παραμένουσιν.] Xen. Cyrop. 4, [2, 40]: Ἔτι δ' οἱ ἱππεῖς ἡμῖν ἄπεισι, φροντίδα παρέχοντες ὅπου εἰσί, κἂν ἔλθωσιν, εἰ παραμενοῦσιν. [Id. Œc. 4, 19: Ὦ ἂν (ἄρχοντι) ἑκόντες ἕπωνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν ἐθέλωσιν. Aristoph. Pl. 440: Ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, οὐ παραμενεῖς; Polyb. 2, 30, 7: Διακοπτόμενοι παρέμενον ἐπ' ἴσον ταῖς ψυχαῖς. Herodot. 1, 82: Τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ ἀπαλλάσσεσθαι ... μηδὲ παραμένειν ἀγωνιζομένων (ἐκείνων)· 8, 100: Εἴ τοι δέδοκται μὴ παραμένειν. De liberis in vita manentibus 1, 30: Εἶδε ἅπασι τέκνα ἐκγενόμενα καὶ πάντα παραμείναντα. De servis fidelibus Xenoph. Œc. 3, 9: Οἰκέτας ἔνθα μὲν ἀποδιδράσκοντας, ἔνθα δὲ ἐθέλοντας παραμένειν. Dio Chr. vol. 1, p. 588: Ἀνδράποδον ... εἴ ποτε ἀπέδρα ... καὶ εἰ μὴ παρέμενε τῷ πρώτῳ δεσπότῃ. Similiter ἀποδιδράσκειν καὶ δραπετεύειν oppos. ap. Plat. Menon. p. 97, D: Ὅτι καὶ ταῦτα (τὰ Δαιδάλου ἀγάλματα) ἐὰν μὲν μὴ δεδεμένα ᾖ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει, ἐὰν δὲ δεδεμένα, παραμένει. || «Παραμένοντες στρατιῶται, Stationarii milites, ap. schol. Basilic. ad l. 60, p. 450.» Ducang. Jo. Malal. p. 50, 3: Ἐκέλευσε τοῖς παραμένουσιν αὐτῷ στρατιώταις λαβεῖν τὸν Οἰδίποδα. Conf. Παραμονή. || De militibus qui speculatum missi considerent, Leo Diac. p. 144, A: Τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ παραμεῖναι σταλεῖσι τοῖς πολεμίοις· D: Εἰ ἀποστέλλονται παρὰ σοῦ οἱ ὀφείλοντες παραμένειν τῷ τῶν πολεμίων φοσσάτῳ 145, B, D.] Res etiam aliquæ dicuntur παραμένειν ei, apud quem constanter permanent, et cujus veluti latus nunquam destituunt, sed semper comitantur et adsunt. [Eur. El. 942: Ἡ μὲν γὰρ (φύσις) ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κάρα. Plato Leg. 6, p. 769, C: Σμικρόν τινα χρόνον αὐτῷ πόνος παραμενεῖ πάμπολυς· Menex. p. 235, B: Καί μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς.] Isocr. Ad Dem. [p. 5, E]: Τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει, ubi nota opponi sibi mutuo παραλείπειν et παραμένειν. [Id. p. 142, C: Τὰς εὐπραγίας καὶ παραγιγνομένας καὶ παραμενούσας.] Id. in Hel. encom. [p. 216, E]: Ἠπίστατο γὰρ τὰς μὲν ἄλλας εὐτυχίας ταχέως μεταπιπτούσας, τὴν δὲ εὐγένειαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν, ubi itidem observa μεταπίπτειν et παραμένειν sibi ἀντικεῖσθαι, sicut μένειν et μεταπίπτειν ap. Plat. Cratylo, ut supra indicatum est. Xen. Cyrop. 1, [6, 17]: Οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι, Sanitas in corpore permanere, et robur accedere posse. Galen. Ad Glauc. 2: Παραμένει χρόνῳ πλείονι. Herodian. 6, [2, 20]: Τοῖς ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους ἐπὶ πλεῖστον παρέμενεν ἡ ἀρχή, Apud eos permansit. [Isocr. p. 45, A: Τὰς δυναστείας οὐδέποτε τοῖς αὐτοῖς παραμένειν.] Plut. Sol.: Παρέμεινε τὰ δίκαια ταῖς ψυχαῖς, In animis permanserunt. Idem in Rom. [c. 15]: Παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, Mos ille in nuptiis permanet, remanet, et adhuc durat. [Plato Leg. 6, p. 782, C: Τὸ θύειν ἀνθρώπους ἀλλήλους ἔτι καὶ νῦν παραμένον ὁρῶμεν πολλοῖς. Eurip. Or. 1249: Πότνια παραμένει γὰρ ἔτι σοι τοῦτ' (i. e. hæc appellatio) ἐν Δαναϊδῶν πόλει. De vino quod perdurat non mutatum, Strabo 11, p. 516: Εἰς τριγονίαν παραμένει (ὁ οἶνος) ἐν ἀπιττώτοις ἄγγεσι. Plut. Mor. p. 655, F: Ὁ τοῦτον (τὸν ζέφυρον) διαφυγὼν (οἶνος) ἤδη δοκεῖ παραμένειν βεβαίως.] Item παραμένειν πρός τι, pro Incumbere perseveranter alicui rei, Urgere et persequi rem aliquam: qua signif. dicitur et προσκαθίζεσθαι et προσεδρεύειν. Thuc. 3, [10]: Ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, παραμεινάντων δὲ ἐκείνων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων, Quum permansissent et perseverassent. Ubi rursus nota sibi opponi ἀπολείπειν et παραμένειν. [Cum ἐν Diodor. 2, 29: Ὀλίγοι ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀποδύντες ἐργολαβίας ἕνεκεν παραμένουσιν ἐν τῷ μαθήματι.] At ex Plut. Lycurgo [c. 11] affertur, Παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, pro Assistens Lycurgo. [Π. εἴς τι, Dio Chr. vol. 1, p. 139: Εἰ μέλλουσιν (οἱ ἰδιῶται) ὑγιαίνειν καὶ παραμένειν εἰς γῆρας.] || Παρμένω poetice pro παραμένω, Permaneo apud. Hom. Il. O, [400]: Οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης Ἐνθάδε παρμενέμεν. VV. LL. exp. etiam Adsum. [Pind. Pyth. 1, 173: Ἐν ὀργᾷ παρμένων· 8, 58: Παρμένοντας αἰχμᾷ, Constanter pugnantes. Similiter μάχαις παρέμεινε ib. 1, 93.]

[Παραμερεύω. V. Παρημερεύω.]

[Παραμεσάζω, Mediator sum, Intercedo. Tzetz. Hist. 3, 217: Τούτοις παραμεσάζοντος τοῦ Γότθου τῆς Γοτθίας.]

Παράμεσος, ὁ, Qui est juxta medium. Sic dicitur Digitus medio proximus, qui sc. μικρὸν sequitur. V. Polluc. [2, 145, et Melampod. De palpit. p. 483. Wakef. Oribas p. 128 ed. Matth. G. D. De numeris Iamblich. In Nicom. p. 28, B: Μέχρι τῶν π., Usque ad medio proximos. De digito Galen. vol. 19, p. 521, 17: Μεταξὺ τοῦ τε μέσου καὶ π. δακτύλου. Id. vol. 2, p. 318, 4; 381, 3, 8; 264, 12: Καὶ οἱ μύες εἰσὶν οἵδε μικροῦ καὶ π. καὶ μέσου καὶ λιχανοῦ δακτύλου. Pseudohippocr. De hom. fabr. ed. Ermerins. p. 289, 4: Μέσος, ὃς καὶ σφάκελος, π., ὃς καὶ ἐπιβάτης, καὶ μικρός, ὃς καὶ μύωψ. Hase. || Παραμέση, ἡ, (sc. χορδή) Chorda mediæ proxima. Plut. Mor. p. 1018, D (ubi Wytt. ex codd. restituit pro vulgato μέσην), 1029, B; 1134, F; 1136, E; 1137, C; 1139, A, C, E; 1140, A. Euclid. Introd. Harm. p. 4 sqq., Alypius p. 3 et sqq. Vitruv. 5, 4, 5. Obiter memoratum ab HSt. s. v. Παρυπάτη. G. D. De sono, anon. De musica ed. Bellerm. p. 10, 17: Τῷ τόπῳ τῆς παραμέσης. Ib. p. 8: Ὀξεῖα παράμεσος. Sonus π. ib. p. 3, et Bellerm. *Hymn. des Dionys.* p. 5. Hase.]

[Παραμετεωρίζω, Attollo. Lexicon Sangerm. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 21: Παρακταίνων, μετεωρίζων.]

Παραμετρέω, Juxta alterum admetior, i. e. Habita ratione alterius, Bud. ex Greg. et Œcum. p. 38 In Acta Apost. [Plut. Mor. p. 78, F: Τοὺς λόγους παραριθμοῦντες καὶ παραμετροῦντες.] Idem in Comm. p. 650, παραμετρεῖν exp. παράλληλα μετρεῖν, annotans παρὰ ibi accipi ut in παραθεωρεῖν, παρεξετάζειν, παρακτείνειν, et aliis quæ Contendere significant. Lucian. [Prometh. c. 15]: Οὕτω γὰρ ἂν [δὴ] καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. [Plut. Mor. p. 1042, D: Οὔτε μόνην ἐν τῷ βίῳ τοῖς ἀγαθοῖς οὔτ' ἐξαγωγὴν τοῖς κακοῖς παραμετρεῖν, Annumerare.] Et VV. LL. ex Greg. Naz. παραμετρούμενον, Ex collatione s. comparatione æqua mensura examinatum. Ex Eod., Τῇ τῶν δεχομένων δυνάμει παραμετρούμενον, pro Se eorum, qui receperant, captui attemperans. [Galen. vol. 14, p. 169, 6: Δεῖ γὰρ παραμετρεῖν ταῖς ἡλικίαις καὶ τὴν δύναμιν τῶν δηχθέντων. Id. vol. 18, part. 1, p. 234, 9: Τῷ τῆς οὐσίας ὄγκῳ παραμετρῶν ὁ Ἱπποκράτης· et vol. 6, p. 828, 2: Πρὸς τὸ ἔθος παραμετρεῖσθαι, Juxta ægrotantis consuetudinem mensuretur. Lucian. Pro imag. c. 21: Ὡς παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον. Hase. Epict. Diss. 1, 2, 10: Εἰ τούτοις παραμετρεῖς τὰ σαυτοῦ, Si hisce res tuas metiris. Forma media Plato Theæt. p. 154, A: Ὃ παραμετρούμεθα ἢ οὗ ἐφαπτόμεθα, Id quod metimur; et paullo post: Τὸ παραμετρούμενον ἢ ἐφαπτόμενον.] || Παραμετρεῖν pro Compensare affertur ex Epicteto, Polit. [Ap. Epict. in Enchir. reperiri non puto nisi c. 37 (c. 30 ed. Schw.), ubi tamen potestas est diversa: Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, Officia maxime relationibus definiuntur. Hemst.] || Παραμετρεῖν, Prætervehi, Præterire, q. d. Inter emetiendum iter aliquod, prætervehi. De maritimo itinere ap. Apoll. [Rh. 1, 595, 1166, al. Et cum tmesi 4, 1779: Γαῖαν Κεκροπίην παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες], de terrestri ap. Nonn. [Jo. c. 11, 219: Παραμέτρεε κόλπον ἀρούρης.] Sic μετρεῖν, et Latina verba Metiri et Emetiri. [Nonn. Dion. 14, 271: Ἀεινάης Νιόβης παραμέτρεε πενθάδα πέτρην. G. D. De pecunia admetienda Lucian. Navig. c. 25: Εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου παραμετρῆσαι. Hase.]

[Παραμέτρησις, εως, ἡ. Basil. M. vol. 1, p. 191, C: Τὸ δὲ ἰσάζειν τῷ γεγεννηκότι κατὰ τὴν φύσιν νοεῖται, οὐ κατὰ μεγέθους σωματικοῦ παραμέτρησιν, Non secundum corporeæ magnitudinis comparationem. Hierocl. p. 138 ed. Cant.: Μετὰ πλείστης δὲ προσοχῆς ποιεῖσθαί σε δεῖ τὴν π. τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος. G. D. Nicet. David Paraphr. Greg. Naz. ed. Dronk. p. 153, 26: Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς ἥττους ἑαυτοῦ π. καὶ ἀντεξέτασις τὸ φρόνημα πάντως μετεωρίζει. Hase.]

[Παραμετρητέον, Metiendum, Comparandum. Eustath. Opusc. p. 171, 3: Πρὸς τὸν θεῖον φόβον σταθμητέον τὸ θαῦμα καὶ πρὸς ἐκεῖνον π. καὶ γνωστέον τὸ παρατολμηθέν.]

[Παραμιάω.] Παραμιᾶσαι, Hesychio παραλλάξαι, ἐκτραπῆναι. [Παραμεύομαι, i. q. παραμείβομαι, Prætereo, et metaph. Supero, Antecello. Pind. Nem. 11, 17: Μορφὰν (sic Bœckh.: μορφᾷ libri) παραμεύσεται ἄλλων.]

Παραμήκης, ὁ, ἡ, Oblongus. Bud. in suo Lex. nomini Προμήκης ascripsit, καὶ πρόμακρος καὶ παραμήκης. [Polyb. 1, 22, 6: Παράμηκες τρῆμα. Strabo 9, p. 399: Νῆσος π. ὅσον ἑξήκοντα σταδίους τὸ μῆκος. Id. 17, p. 791, 839. Diodor. 1, 31: Αἴγυπτος τῷ σχήματι παραμήκης οὖσα· 5, 39: Π. θυρεός. Π. ἔντερον Aretæus p. 23, 17. Geopon. 19, 6, 1: Τὰς θηλείας χοίρους δοκιμάζουσι τὰς παραμηκεστέρας. G. D. Onos. Strateg. p. 27, 19 ed. Cor.: Ἡ πάνυ π. πορεία. Id. ib. p. 52, 19: Χάρακα π. Galen. vol. 19, p. 87, 15: Κοιλότης π., et 14, p. 771, 5: Ὑπότυπον π. Gemin. Elem. astron. p. 50, D: Ἐν πίναξι γράφουσι παραμήκεσιν. Hase. || Adverb. Παραμηκῶς, Hippocr. p. 790, F: Κλεὶς κατεαγεῖσα π., Jugulum per longitudinem fractum.]

[Παραμηκύνω, Longum facio, In longum traho rem s. sermonem. Scriptor ignotus ap. Athen. 11, p. 502, D: Παραμηκύνειν ἐγχειροῦντος τοῦ Ἀρχεβούλου. Scott.]

[Παρμήνας (?), παρανεγνώς, Hesych.]

[Παραμήνη (?), ἡ τῶν θεῶν μήρα (μοῖρα correxit Musurus)· Λυδοί, Hesych.]

[Παραμηνύω, Subindico, si modo id latine dici potest. Conf. Cyprian. Actt. SS. Septembr. t. 7, p. 224, 29: Παραμηνύοντα τὴν βουλὴν τοῖς κινήμασιν. Hase.]

Παραμήρια, τὰ, Internæ femoris partes, Femina, τὰ ἐντὸς τῶν μηρῶν, teste Polluce [2, 187, 188. Hesych.: Κίκκαβος, ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων.] Cam. autem tradit et voce Παραμηρίδια idem significari, eundem testem [l. c.] producens: ap. quem tamen hujus posterioris vocabuli expositionem nullam reperio. At vero Παραμηρίδια, sub. ὅπλα, ap. Xen. Cyrop. 6, p. 100 meæ ed. [c. 4, 1] sunt Arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendam hanc partem: Ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους, inquit, προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις· καὶ τοὺς μὲν μονίππους, παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, παραπλευριδίοις. [Pollux 1, 140. A Xenophonte sumsit Adrian. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 531, 28.] At in VV. LL. generalius, Femorum s. Feminum tegumenta et arma; item Feminalia s. Femoralia, ex Suet. Augusto. In primis autem Græco-Lat. LL. παραμηρίδιον dicitur etiam esse genus Gladii.

[Παραμήριος, ὁ, ἡ, Ad femur pendens, Femoralis. Hesych.: Κλινιστήρ, παραμήριος μάχαιρα, παρίσχιον. Gl.: Μάχαιρα, παραμήριον. «Παραμήριον, τὸ, Pugio, Sica. Justinian. Nov. 85, c. 4: Σπάθας τε καὶ ξίφη, ὅπερ καλεῖν εἰώθασι παραμήρια. Leo in Tact. c. 6, 2: Καὶ ἕτερα παραμήρια, ἤτοι μαχαίρας. Id. 5, 3, 31, 35, Cedrenus p. 448, aliique. V. Scheffer. ad Arriani Tact. p. 89.» Ducang. Παραμήριον, ut opinabatur, imaginem vulgavit Caylus *Rec. d'ant.* t. 2, p. 323, tab. 93, 1. Hase.]

[Παραμηχανάομαι, Per imitationem vel æmulationem machinor. Orig. C. Cels. 2, p. 423, 427.]

Παραμίγνυμι, vel Παραμιγνύω, Admisceo, Immisceo. [Hippocr. p. 266, 7: Κράδης παραμιγνύναι φλοιόν· 660, 48: Παραμιγνύειν σμύρνην ἄκρητον.] Aristoph.: Παραμίξαντες τὸ ὕδωρ. [Vesp. 878: Ἀντὶ σιραίου μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας. Plato Rep. 3, p. 415, C: Ὅτι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται. Aristot. Eth. Nic. 10, 7: Ἡδονὴν παραμεμῖχθαι τῇ εὐδαιμονίᾳ. Plut. V. Anton. c. 24: Τὴν παρρησίαν ὡς ὑπόστυφον ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ παραμιγνύντες· Mor. p. 59, B: Ψόγον καὶ νουθεσίαν παραμιγνύουσι· 72, B: Ὁ παραμιγνύμενος ἐλαφρὸς ἔπαινος. Lucian. Necyom. c. 9: Παραμιγνὺς βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα.] Ab ejus pass. Παραμίγνυμαι est παραμιγεὶς, Admixtus. Παραμίσγω, pro eod. [Herodot. 1, 203: Παραμίσγοντας ὕδωρ. Hippocr. p. 475, 46: Μέλι παραμίσγων· 465, 4; 526, 26; 604, 3. Athen. 10, p. 458, F: Ἅλμην παραμισγομένην τῷ ποτῷ.]

[Παραμιλλάομαι, Contendo, Æmulor. Polyb. 12, 11, 4: Ταύτῃ παραμιλλῆται τοὺς ἄλλους, i. e. Hac parte alios omnes superare studuit. Schweigh. Phot. Epist. p. 378, 8: Φιλοτιμίας, τῷ μεγέθει τοῦ κράτους παραμιλλωμένης. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 228, n. 2271, 33: Ὅπως ἂν μιμῶνται καὶ παραμιλλῶνται. Hase. Joseph. B. J. 7, 8, 1: Παρημιλλήσατο δὲ καὶ τὴν τούτων ἀπόνοιαν ἡ τῶν Ἰδουμαίων. Vita Barlaami in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 104: Εὐχαῖς τε καὶ ἀγρυπνίαις μικροῦ πρὸς τὸν τῶν ἀγγέλων παρημιλλήθησαν βίον.]

Παράμιλλος, ὁ, ἡ, affertur pro Citra certamen victor. [Astydamas ap. Suidam s. v. Σαυτὴν ἐπαινεῖς: Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος, Superior evaderem, omnes pone me reliquisse judicarer. Jacobs.]

[Παραμιμέομαι, Imitor. Dionys. H. De adm. vi Demosth. c. 23, p. 1027, 8: Ἐν ᾧ (διαλόγῳ) τὸν ἐπιτάφιον διεξέρχεται λόγον ... Θουκυδίδην παραμιμούμενος.]

[Παραμιμνήσκομαι, Obiter memoro. Schol. Pind. Nem. 11, in Proœmio: Εἰ δὲ παραμιμνήσκεται ὅτι περιχώρους ἀγῶνας ἐνίκα παῖς ὤν ...] Παραμέμνημαι affertur pro Memoro, Mentionem facio. [Herodot. 7, 96: Τῶν οὐ π., et ib. 99. Soph. Tr. 1124: Καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός.]

Παραμίμνω, Maneo apud, i. q. παραμένω. Hom. Od. B, [297]: Οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. [Γ, 115: Ἐξάετες παραμίμνων.]

[Παραμινύθέω, Imminuo, Diminuo. Hippocr. p. 599, 14: Ἢν παραμινυθέωσι τῆς αὐξήσιος τοῦ ἐμβρύου αἱ μῆτραι, Ubi uteri fœtus augmentum imminuerint, hoc est de augmento detraxerint, et fœtus magnitudinem capere non possint. Παραμινυθεῖναι τῆς αὔξης τοῦ ἐμβρύου, Fœtus augmentum dimittere, ibid. dicuntur, p. 600, 11. Foes.]

[Παραμίξ, Mixtim. Iambl. V. P. p. 258: Ἐπήκουσε ῥαιστήρων σίδηρον ἐπ' ἄκμονι ῥαιόντων καὶ τοὺς ἤχους π. πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων.]

[Παραμιξολυδιάζω.] Παραμιξολυδιάσαι redditur Ad mixolydium tonum alludere, ap. Plut. De musica [p. 1144, F]: Ζημιῶσαί τε τὸν ἐπιχειρήσαντα πρῶτον τοῖς πλείοσι τῶν ἑπτὰ χρῆσθαι παρ' αὐτοῖς χορδῶν, καὶ παραμιξολυδιάζειν ἐπιχειρήσαντα. Alii interpr. Transcendere mixolydium cantum.

[Παραμίσγω. V. Παραμίγνυμι.]

[Παραμιτόω, Exordi. Theodoret. vol. 5, p. 141: Μηδὲν παραμιτώσας τῆς φύσεως πλὴν τῆς ἁμαρτίας.]

[Παράμμων, ωνος, ὁ. Pausan. 5, 15, 11: Θεοῖς οὐ τοῖς Ἑλληνικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐν Λιβύῃ σπένδουσι (Ἠλεῖοι) καὶ Ἥρᾳ τε Ἀμμωνίᾳ καὶ Παράμμωνι· Ἑρμοῦ δὲ ἐπίκλησίς ἐστιν ὁ Παράμμων.]

[Παραμονάριος, ὁ, Qui constanter apud aliquem manet. Jo. Chrys. Serm. 105, vol. 6, p. 912, 17: Τῶν κακοπαθούντων οἱ παραμονάριοι, τῶν πενθούντων οἱ παραμυθήτορες. Seager. Mansionarius, Custos ecclesiæ. V. exx. ex Actis Concil. et aliunde ab Ducangio collecta.]

Παραμονή, ἡ, Constans permansio apud aliquem. [De vino quod immutatum perdurat Athen. 1, p. 30, B: Οἶνον τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. De constantia in virtute tenenda, Iambl. Protrept. p. 16: Περὶ κοινωνίας βίου καὶ παραμονῆς. || Custodia, vel Statio militaris ad custodiam Palatii. Anon. Ms. De castrametatione: Αἱ π. τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων. Stephanus Comment. in Aristot. Rhet. Ms.: Τυραννίδος δὲ τέλος φυλακή, ἤγουν αἱ λεγόμεναι παραμοναί. Codin. De offic. Palat. c. 5, n. 46: Ἐν αὐλῇ τοῦ παλατίου στρατιῶται οὕτως ὀνομαζόμενοι παραμοναί. Ducang. Nicet. Chon. Hist. in cod. Græco-barbaro p. 224, 27; 235, 26 ed. Bekk. et alibi. || Statio ad hostes observandos. Leo Diac. p. 141, D: Τοὺς τὴν π. πεπιστευμένους ἄρχοντας. Ib.: Τοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς παραμονὴν ἀποστελλομένους· et p. 142, A. || Vigilia s. Profestum. Acta Maximi Conf. p. 63: Τῇ παραμονῇ τῆς ὑψώσεως τοῦ ... σταυροῦ. Isaac. Invect. 2 in Armenios: Ἐν τῇ π. τῶν φώτων. Hæc et alia exx. attulit Ducang.]

Παραμόνιμος, ὁ, ἡ [et η, ον], Qui constanter manere apud aliquem solet nec ab ejus quasi latere discedere, Budæo Constans, Stabilis, in hoc l. Xen. [Mem. 2, 4, 5]: Ποῖον δ' ἀνδράποδον οὕτως εὔνουν καὶ παραμόνιμον, ὡς φίλος χρηστός; Sic paulo ante Idem παράμονον ὑπηρέτην dicit. [Plato Theag. p. 130, A: Βέβαιον ἔχουσι καὶ π. τὴν ὠφέλειαν. Alex. Aphr. Probl. 2, 47.] Et παραμονιμώτερον ex Alex. Aphr., Permanentior, Stabilior, Qui diutius perdurat. [Galen. vol. 6, p. 292, 1: Καλλίστην τε καὶ παραμόνιμον ἀλοιφήν. Hase. Schol.

Pind. Pyth. 7, 21: Οὕτω γίνεσθαι παρμονίμους τὰς εὐτυχίας, ad verba poetæ παρμονίμαν εὐδαιμονίαν. || Παραμόνιμον, τὸ, Mansio militum. Constant. De adm. imp. c. 29: Τοὺς ἀποστρεφομένους ἀπὸ τοῦ π. Ducang.]

[Παραμονίμως, Permanenter, Constanter. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 8: Γλίσχρως προθυμεῖσθαι οἷον λιπαρῶς καὶ π.]

Παράμονος [poet. Πάρμονος], ὁ, ἡ, Constanter apud aliquem manens. Xen. [Mem. 2, 10, 3]: Ὑπηρέτην εὔνουν καὶ παράμονον, Non fugitivum, Bud. Item, Qui constanter et fortiter in re suscepta permanet, nec facile ab ea dimovetur. At in malam partem παράμονον πένθος, Luctus constanter in pectore alicujus permanens. [Compar. Pind. Nem. 8, 29: Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος. G. D. || Nomen pr. in inscr. Amorg. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 482, 6: Γαληνοῦ τοῦ Παραμόνου. It. servi, inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 782, n. 1608, d, 9. Hase. || Adv. Παραμόνως. Ἀσφαλῶς per π. exp. schol. br. Hom. Il. N, 141. G. D. Euseb. De mart. Pal. p. 339, A: Π. καταξιοῦσθαι. Interpr., Absque ullis induciis. Hase.]

[Παραμορφόω, Transformo, Formam muto. Theophyl. Sim. Hist. p. 36, B: Θειά τινα μελετήματα εἰς οἰκείαν παραμορφῶσαι ἀγχίνοιαν. Forma media p. 209, A: Τὰς δὲ αἰτίας (τῆς νόσου) οὐ δέειμι, ἵνα μὴ τὴν ἱστορίαν παραμορφώσωμαι. Boiss. Id. ib. p. 84, 19 ed. Bonn.: Παραμορφοῦται γὰρ ἡ ῥώμη. Hase.]

[Παράμουσος, ὁ, ἡ, Musis non conveniens, Dissonus, Abhorrens. Æsch. Choeph. 467: Ὦ πόνος ἐγγενὴς καὶ παράμουσος ἄτας αἱματόεσσα πλαγά. Eurip. Phœn. 792: Ἄρης ... Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς· quod schol. exp. ἀσύμφωνος, οὐ συνῳδὸς, ἀλλότριος. Eustath. Opusc. p. 244, 22: Ἡ τῶν ἐξωτερικῶν ... μοναχῶν πρακτικὴ, ἡ καὶ π. καὶ ἀπῳδὸς καὶ ἀρρύθμιστος.]

[Παραμπέχω s. Παραμπίσχω, Obvelo, Obtego, Involvo. Eurip. Med. 285: Οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους, ubi nunc παραμπίσχειν ex aliquot codd. legitur. Per κρύπτειν exp. schol. Aristot. Rhet. 3, 3, ubi de frigidis agitur Alcidamantis locutionibus: Οὐ τὸ σῶμα παρήμπισχεν, ἀλλὰ τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην. Passiv. Chion Epist. 7, p. 28: Τὸν ἐμὸν νοῦν ὑπὸ μηδενὸς παραμπεχόμενον λόγου. Med. Hippocr. p. 301, 40: Παραμπεχόμενοι καὶ προβαλλόμενοι τὸ θεῖον τῆς ἀμηχανίης, Consilii inopiæ divinitatem prætendentes. Per παρακαλυπτόμενοι exp. Erotianus p. 304: Εἴρηται δὲ παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, ἥτις ἐστὶ παρακατάληψις· ubi corrig. παρακάλυψις. G. Dind.]

[Παραμπυκίζω. HSt. s. v. Ἄμπυξ:] Verum et compositi παραμπυκίζειν ibi meminit [Eustath. p. 1280, 57]. Apud antiquos enim inveniri ait verbum παραμπυκίζεται, significans τὸ παραπλέκεται τὰς τρίχας, Crines implicat: quin et vulgarem linguam Παραμπύκια solere dicere ἐπὶ τριχῶν. Forsan intelligens τὰ γυναικεῖα κεφαλοδέσμια, οἷς παραμπυκίζονται αἱ τρίχες, quæ ἄμπυκες etiam simplici voce nominantur. Suid. etiam [et Phot. p. 387, 25] meminit [Παραμπυκίζεται, παραπλέκεται τὰς τρίχας. Forma Laconica Aristoph. Lys. 1316: Ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε· nam sic correcta est scriptura librorum παραμπυκίδδετε, quam exp. schol. παραπλέκετε, ποικίλλετε. Rectam scripturam interpretatur alius, σκέπασον τῇ ἄμπυκι. G. D. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 363, 5. Hase.]

Παραμυθέομαι, Hortor, Adhortor, Auctor sum, Suadeo. [Hesych.: Παραμυθήσασθαι, συμβουλεῦσαι. Phot., Suidas et Lex. Bachm. An. vol. 1, p. 330: Παραμυθῆσαι, συμβουλεῦσαι. Καὶ παραμυθήσασθαι ὡσαύτως. Activum παραμυθεῖ, sed corruptum, ut videtur, ex παραθεῖται, infra memorabimus.] Hom. Il. I, [417]: Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν, i. e. συμβουλεύσαιμι, Consuluerim. O, [45]: Αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην Τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύῃς. [Æsch. Prom. 1063: Ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις. Soph. Ant. 935: Θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι.] Bud. interpr. Hortari in hoc quoque Plut. l. in Cicerone [c. 37]: Πραΰνων ἑκάτερον καὶ παραμυθούμενος, de Cæsare et Pompeio in principio belli civilis. Et ap. Plat. Euthyd. [p. 288, C]: Δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα, Exhortemur, Agamus cum eis precibus et exhortatione. [Id. Leg. 2, p. 666, A: Πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ᾠδάς;]

Item Commonefacio, Verbis flecto. Aristoph. Vesp. [115]: Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος, Verbis commonefaciens. [Plato Leg. 1, p. 625, B: Λόγους ἀλλήλους παραμυθουμένους τὴν ὁδὸν ... μετὰ ῥᾳστώνης διαπερᾶναι.] || Ap. Homeri autem posteros accipitur pro Consolor. Thuc. 2, [44] in orat. funebri: Τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, Non deploro magis quam consolabor. Æschin. [p. 88, 24]: Γυναῖκα μὲν ἀλλοτρίαν πενθοῦσαν δύνασαι παραμυθεῖσθαι. [Aristoph. fr. 140: Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε. Eurip. Or. 298: Ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχναινε παραμυθοῦ τε. Lucian. Toxar. c. 33: Παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες. Cum genit. Dio Cass. 47, 46: Ὁ Καῖσαρ παραμυθεῖτο ἑαυτὸν τῆς ἥττης.] Et παραμυθεῖσθαι πόλιν τινὰ, Thuc. et Xen. [Hell. 4, 8, 2], Consolari, sc. in calamitate aut clade aliqua. Herodian. 3, [9, 13]: Παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Idem cum dat. instrum. 6, [6, 5]: Ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, Consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Synes. Ep. 44 [p. 270, C]: Καὶ παραμυθησάμην δυσχερίαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν, Consolatus sum incommodum fortunæ: ut Cic. quoque dicit Consolari incommodum, dolorem. [Lucian. D. mort. 28, 3: Ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με (Tiresiam), ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 603, 10: Παραμυθεῖ τὴν τύχην τῷ κτήματι, quod παραμυθεῖται scribendum. G. D.] Plut. Alcib. [c. 13]: Παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, Invidiæ solatium quærentes. [Scriptor inter Mechan. vett. p. 317: Οὐδὲ νῆσοι παράκεινται δυνάμεναι τὴν ἔνδειαν παραμυθεῖσθαι, Inopiam invecto frumento aliquatenus levare. Theophr. ap. Athen. 11, p. 463, C: Παραμυθεῖται ὁ οἶνος τὴν τοῦ γήρως δυσθυμίαν. Hemst. Lucian. De domo c. 7: Τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ προσθεῖσι τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. Dio Chr. vol. 1, p. 47: Φθέγγονταί τε καὶ ᾄδουσιν ἡσυχῇ τὸ ἔργον παραμυθούμενοι, Canendo opus levantes. Alciphro 1, 1, p. 6: Πῦρ ἀνάψαντες τὸ παρὸν τοῦ κρυμοῦ παραμυθούμεθα. Clem. Al. p. 281, 14: Ἐξὸν καὶ ἄλλως παραμυθεῖσθαι τὸ κατεσκληκὸς ὑπὸ κρύους. Θάλπος corpora παραμυθεῖσθαι dicitur a Maximo Tyr. p. 421 extr. Valck. Geopon. 3, 5, 4: Παραμυθεῖται ὁ σκάφος τὴν διψῶσαν ἄμπελον· 12, 13, 11: Θρίδακες κόρυζαν παραμυθοῦνται.] Παραμυθεῖσθαι ap. Herm. est Artificio emollire quæ asperius dicta sunt, τῶν λεχθέντων λεαίνειν τὴν τραχύτητα τῇ μεθόδῳ: nam significat etiam verbis Mulcere, Sedare. [Quæ significatio fluit a propria verbi potestate, Mitioribus verbis flectere. Hemst.] Plut. [Mor. p. 779, A] loquens de lyristis et Amphione: Τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπᾴδων καὶ παραμυθούμενος. Chrysost. 18: Παραμυθούμενος τὸ ἐπαχθὲς τοῦ λόγου, Mulcens, Bud.: sed malim et hic Emolliens. [Plut. Mor. p. 248, B: Τοῦ λόγου τούτου παραμυθούμενοι τὸ μυθῶδες (Rem incredibilem interpretatione lenientes eique fidem conciliantes, ut exp. Wytt.). Strabo 13, p. 613: Παραμυθοῦνται δὲ τὴν ἀπὸ μικρῶν ἐπίκλησιν τοιούτοις τισί. Theo Progymn. p. 32: Ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἀναφέρουσιν, ἵνα παραμυθήσωνται τὸ δοκεῖν ἀδύνατα λέγειν. Xenoph. Ephes. 1, 7: Ἔδοξε παραμυθήσασθαι τὸν χρησμὸν καὶ συζεῦξαι γάμῳ τοὺς παῖδας, Duras oraculi prædictiones mollius interpretari. Lucian. Prometh. c. 3: Καίτοι φαίη τις ἂν παραμυθούμενος ..., Mollius, in meliorem partem interpretatus. Ulpian. ad Demosth. p. 477: Παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα, Calamitates opportuna voce mollit tegitque. Hemst. Eustath. p. 1484, 45: Ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος παραμυθούμενος καὶ τὰς ἐν τούτοις ἀμφιβολίας· 371, 3: Ἀκύρως εἰπὼν ... παρεμυθήσατο τὴν τόλμαν. Strabo 1, p. 37: Ἐπεὶ γνώριμον ἦν τὸ πάθος τοῦ ποταμοῦ τῷ ποιητῇ, ὡς παρεμυθησάμεθα (alii libri παραμεμυθούμεθα vel πεπαραμυθούμεθα), i. e. Quemadmodum supra ostendimus, silentium poetæ rectius quam Eratosthenes interpretati. Ib. p. 64: Παραμυθούμενος ἐπὶ πλέον ὅτι κατὰ φύσιν ἐστὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ δύσιν διάστημα μεῖζον λέγειν, i. e. Persuadere conans.] Idem Bud. παραμυθοῦμαι interpr. Medeor, Compenso, Sarcio, ap. Basil. p. 75, 92, et alibi sæpe. Itidemque Bud. ap. Hermog. Περὶ γλυκύτητος [p. 228

ed. Sturm.]: Διὰ τῶν τῆς γοργότητος ἰδίων τὸ λίαν ὕπτιον ὁ ῥήτωρ παρεμυθήσατο, τιμῶν τὰ πράγματα, reddit, Iis, quæ celeritatis propria sunt, compensavit: pro quo ibi dicit προδιορθοῦν et ἐπιδιορθοῦν. Idem in pass. quoque signif. usus est, in tomo 2 Περὶ ἀφελείας loquens [p. 218], ubi quum citasset l. quendam Demosth., addit, Εὐτελές ἐστι· παραμεμύθηται δὲ τῷ κτλ., Sordidum et tanto judicio indignum, excusabile redditum est et tolerabile ex eo quod addidit, Bud. p. 681. Idem Bud. ibid. interpr. Oblectare et ψυχαγωγεῖν, in hoc Hermog. l. de Comœdia, Τῶν μὲν πικρῶν, σωφρονιζόντων, τῶν δὲ γελοίων, παραμυθουμένων. Ap. Plut. vero De animi gener. [p. 1014, A]: Πιστούμενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον, Probabilibus rerum argumentis confirmans, et ex veræ rationis insolentia et admirabilitate deonerans, Turn.

[Παραμύθημα, τὸ, Consolatio. Phot. p. 388, 24, et Suidas (et similiter schol. Hom. Il. N, 726): Παραρρητοῖς· παρηγορικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις· οἱ δὲ συμβούλοις (συμβουλαῖς male Lex. Bachm. vol. 1, p. 330, de quo dicetur s. v. Παραρρητός). « Planud. Ovid. Metam. 8, 773. » Boiss. Pallad. Hist. Laus. p. 1004, D: Ἔχων τὰ βρώματα ἐκεῖνα παραμύθημα. Hase.]

[Παραμυθητέον, Adhortandum, Suadendum. Plato Leg. 10, p. 899, D: Τὸν δὲ ἡγούμενον μὲν θεοὺς εἶναι, μὴ φροντίζειν δὲ αὐτοὺς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, π. || Consolandum, Leniendum. Sopater apud Stob. Flor. 46, 52: Πειθοῖ ἐμμελεῖ τὸ φαινόμενον ἐπαχθὲς π. « Heliodor. 5, 1 extr.: Τὴν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ... κάκωσιν ὕπνῳ βραχεῖ γοῦν ἐστι π. Joann. Geom. Parad. 78, in lemmate. » Boiss.]

Παραμυθητὴς, ὁ, Consolator, παρακλήτωρ Hesychio [s. v. Παρακλήτορας. Eidem alibi restituendum esse s. v. Παραμυθητὸς ostendam. G. Dind.]

Παραμυθητικὸς, ἡ, ὸν, Qui consolari potest, solet. Aristot. Eth. 9, 11: Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, ἐὰν ᾖ ἐπιδέξιος. Et π. λόγος, Oratio consolatoria: quales Plutarchi ad uxorem et ad Apollonium in luctu. [V. p. 102, B; 121, B, et Menandr. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 281.] Cic., Consolatorias literas. [Sext. Empir. Pyrrhon. p. 20, 16: Τῶν ἑαυτοῦ παθῶν ἀντιληπτικὸν καὶ π., de eo qui remedia scit adhibere, quibus passiones mitiget. Clem. Al. Pædag. 1, 1, 1: Τὰ δὲ πάθη ὁ π. ἰᾶται. Epistola π. Phot. Ep. p. 347, 29 et 372, 26. Λόγους π. Chrysost. t. 2, p. 100, E ed. Par. alt. Oratio π. Jo. Docian. ed. Tafel. p. 12, 2. Hase. Π. τράπεζα Theodoret. vol. 2, p. 881. Dionys. H. Art. rhet. c. 4: Τὸ π. τῶν πατέρων, Solamen parentum. Γνώμην παραμυθικὴν (scr. παραμυθητικὴν) Etym. Gud. p. 19, 42, quod γνώμης παραμύθιον scriptum in Etym. M. p. 36, 27.]

[Παραμυθητικῶς, Consolatorie. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Timoth. serm. 15, vol. 4, p. 311, 38. Eustath. p. 225, 42: Ἐπιτέμνων π. τὸν καιρόν. Seager. Schol. Apoll. Rh. 2, 624: Παρηγορέεις ἀντὶ τοῦ π. λέγεις.]

[Παραμυθητὸς, ἡ, ὸν, Qui verbis flecti potest. Hesych.: Παραρρητοί, παραινετικοί, σύμβουλοι, παραμυθητοί. (Sic Musurus: codex παραμυθητικοί.) Παραρρητοῖσι, παραμυθητοῖς. Sic iterum Musurus: nam codex παραμυθηταῖς. Priorem gl. recte emendasse Musurum apparet ex schol. Hom. Il. I, 526: Παραρρητοί· ὡς παραμυθητοί καὶ νοητοί κατ' ὀξεῖαν τάσιν. Sed de altera gl., quæ ad Il. N, 726 referenda, fallitur: nam scribendum παραμυθηταῖς, quemadmodum grammatici s. v. Παραμύθημα indicati παραρρητοῖς per συμβούλοις explicant. G. Dind.]

[Παραμυθήτωρ, ορος, ὁ, Consolator. V. Jo. Chrys. s. v. Παραμονάριος citatum.]

[Παραμυθὶ, Cum solatio. Inscr. Vatic. in Syllog. inscr. p. 432: ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΖΗΣΑΙΣ ΕΝ ΘΕΩ. Osann.]

Παραμυθία, ἡ, Exhortatio et demulcentia, Bud. ex Plat. Phædone p. 36 [70, B: Τοῦτο δὴ ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἐστὶ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου· Euthyd. [p. 290, A]: Ἡ δὲ τῶν λογοποιῶν (τέχνη, quam opp. τῇ τῶν ἐπῳδῶν) δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησις καὶ παραμυθία. [Rep. 5, p. 450, D: Καλῶς εἶχεν ἡ π. Oblectatio, Soph. p. 224, A: Τὰ μὲν παραμυθίας, τὰ δὲ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα

καὶ πωλούμενα. Ammon. p. 8: Αἶνος ... παροιμία μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων.] Alex. Aphr. Περὶ ψυχῆς p. 123, pro Persuasione et Demonstratione ponere videtur, h. e. Ratiocinatione Sermocinationeve. Hæc Bud. Est etiam παραμυθία, Figura orationis molliens quod τραχέως dictum est, quæ et προδιόρθωσις et ἐπιδιόρθωσις. Bud. p. 680, ubi Herm. l. quendam citat [p. 148: Σφοδρότητος ... οὐ καθαρᾶς, ἀλλὰ μετά τινος παραμυθίας]. Unde ἀπαραμύθητον, Quod hujusmodi demulsione caret, Hermog. Π. ἰδεῶν tom. 1 in cap. Περὶ τραχύτητος [p. 86 ed. Sturm.]: Παράδειγμα δὲ τῆς ἀπαραμυθήτου τραχύτητος, παρὰ μὲν τῷ ῥήτορι πάνυ ἐστὶ σπανία. Rei quoque dubiæ esse dicitur παραμυθία, quod ei confirmationis et subsidii loco adhibetur. Plut. De anim. gen. [p. 1012, B]: Δεόμενον παραμυθίας λόγον, Subsidii firmamentique indigentem, Turn. Idem De oraculo Pyth. [p. 395, F]: Οὐ παντάπασιν ἀπορήσομεν ἐπῳδῆς καὶ π. πρὸς τὴν ἀπορίαν. Item Consolatio, interdum etiam Solatium, Solamen. [Plato Axioch. p. 365, A: Πάνυ ἐνδεὴ παραμυθίας.] Synes. Ep. 8: Ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με παραμυθίας ἀφῄρησθε, Hac quoque me consolatione privastis. Idem Ep. 57, 79: Καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν· 138: Δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώντων οὐκ εὐτυχούντων εἶναι παραμυθίαν. Et παραμυθία τῆς ἀμορφίας, Plut., Solamen deformitatis. [Id. Mor. p. 291, B: Δίφρον ἡγεμονικὸν ἐπὶ παραμυθίᾳ τοῦ μὴ ἄρχειν ἔχουσι. Clearch. ap. Athen. 12, p. 554, A: Τὴν τούτων (τῶν ἀνθῶν) ὥραν παραψυχὴν καὶ π. τῆς ἐπὶ τῶν ἐρωμένων ὥρας ἔχουσιν. Valck.] Chrysost. De off. Episc.: Ἔφερε δέ μοι π. οὐ μικρὰν τῶν δεινῶν ἐκείνων. Lat. quoque Afferre solatium dicunt. Item Afficere solatio, Dare solatia, Præbere solatium, Solatio esse. [Lucian. Pro lapsu c. 1: Παραμυθίαν τινὰ συγγράψαι ἐμαυτῷ, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῴμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. || De stomachi refectione s. confirmatione Aretæus p. 74, 30: Θερμῷ ὕδατι ἕκαστον ἐκλύειν, ἣν ἐς μούνην τὴν τοῦ στομάχου παραμυθίην διδῷς.]

Παραμύθιον, τὸ, Mulcimentum, Placamentum, Piaculum. Plato Leg. 11, p. 321 [885, B]: Ὅσα δὲ λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων, τὸ π. ὑποθεμένῳ ῥητέον ἃ δεῖ πάσχειν, ubi παραμύθιον appellavit Piaculare sacrificium, Supplicium ob impietatem. Item παραμύθια ἡδονῆς, Delinimenta vel Blandimenta quibus voluptati satisfit. Plato ap. Athen. 14, [p. 640, E]: Καὶ τὸν ἡμέτερον δὲ καρπὸν πλεῖστον ἔφερε, καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. Item Solatium, Solamen. [Soph. El. 130: Ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον. Orph. H. 84, 6: Πάσης λύπης π. ἐρώων. Theocr. 23, 7: Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν (amoris) π.] Thuc. 5, p. 194 [c. 103]: Ἐλπὶς δὲ κινδύνῳ παραμύθιον οὖσα. Plut. Cor. [c. 35]: Ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας παραμύθιον. Plato De rep. 1, [p. 329, E]: Τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθιά φασιν εἶναι. Et ex Plat. [Leg. 1, p. 632, E]: Παραμύθια τῆς ὁδοῦ ποιεῖσθαι, Levamen itineris afferre. [Euthyd. p. 272, B: Ἱκανὸν τεκμήριον ἔχω καὶ παραμύθιον τοῦ μὴ φοβεῖσθαι. Dionys. A. R. 2, 3: Σχολῆς ... ταῦτα καὶ ῥᾳστώνης βίου εὑρῆσθαι παραμύθια· ubi codex Vat. minus bene παραμυθίαν. Lucian. D. mar. 9, 1: Ἐκεῖνο δὲ π. οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι ... Themist. Or. 23, p. 297, D: Ἄλλο τι ψυχῆς ὠφέλημα ἢ π.]

[Παραμυκάομαι, Admugio. Æsch. Pr. 1081: Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς.]

[Παράμυρος. V. Μειόρρων, ubi exemplum ab HSt. ex Hesychio allatum altero ejusdem grammatici augendum est s. v. Ἀκκός.]

[Παραναβαίνω, Juxta alterum conscendo currum, et præt. παραναβέβηκα, Juxta alterum in curru sedeo. Athen. 5, p. 200, F. Schweigh. Divisim Hom. Od. Γ, 482: Πὰρ δ' ἄρα ... Πεισίστρατος ... ἐς δίφρον ἀνέβαινε.]

[Παραναβλάπτω, Ad noxam inferendam surgo. Philo vol. 1, p. 667, 29: Παρανέβλαψεν ὁ τετυφωμένος. Nisi scrib. παρανεβλάστησε s. παρανεβλ. Hase.]

[Παραναβλαστάνω, Juxta progermino. Philo vol. 1, p. 438, 46. Hase.]

Παραναγινώσκω, q. d. Juxta lego [i. e. lego et confero cum alio exemplari. Longin. fr. 6, 2: Πάνυ βουλοίμην ἂν ἐλθεῖν μοι παρὰ σοῦ τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα, τοῦ παραναγνῶναι μόνον· ubi v. Toup. « Eutocii

commentariorum libris in Archimed. De sphæra et cylindro subjicitur Εὐτοκίου ὑπόμνημα ... ἐκδόσεως παραναγνωσθείσης τῷ Μιλησίῳ μηχανικῷ Ἰσιδώρῳ ἡμετέρῳ διδασκάλῳ, p. 11, 48 et 55. » VALCK.] Ex adverso et altrinsecus lego, ut ap. Dem., quum duæ leges a duobus leguntur, ut fiat contentio legum et παρεξετασμός [p. 712, 9] : Καὶ νόμον εἰσήνεγκεν ἅπασιν ἐναντίον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐ παραναγνούς, οὐ λύσας, οὐ δοὺς αἵρεσιν, οὐκ ἄλλο ποιήσας οὐδὲν τῶν προσηκόντων. Alibi παρανάγνωθι, Lege alteram legem vicissim. Æschin. [p. 82, 35] : Ὑπομνῆσαι αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι. [Isocr. p. 65, D : Μάλιστα δ' ἂν τις συνίδοι τὸ μέγεθος τῆς μεταβολῆς, εἰ παραναγνοίη τὰς συνθήκας τάς τ' ἐφ' ἡμῶν γενομένας καὶ τὰς νῦν ἀναγεγραμμένας· 236, C : Τοὺς λόγους μου ... παραναγιγνώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν. Plato Theæt. p. 172, E : Ὑπογραφὴν παραναγιγνωσκομένην. Cum præp. παρά Demosth. p. 315, 21 : Παρ' ἃς (μαρτυρίας) παρανάγνωθι καὶ σύ μοι τὰς ῥήσεις, ἃς ἐλυμήνω. G. D. Peyron Pap. gr. Taur. part. 1, p. 30, 20 : Παραναγινωσκομένων αὐτοῖς ἐξ ὧν παρέκειντο δικαιωμάτων. Basil. t. 2, p. 984, A : Ἐὰν δέ μοι παραναγινώσκῃ τὸ, Αὐξάνεσθε. HASE. || Prælego. Polyb. 2, 12, 4 : Τὰ πεπραγμένα διεξῆλθον καὶ τὰς συνθήκας παρανέγνωσαν ἃς ἐπεποίηντο πρὸς τοὺς Ἰλλυριούς. Id est ἀνέγνωσαν παρ' αὐτοῖς, apud ipsos, coram ipsis recitarunt, ut interpr. Reisk. Sic rursus 3, 21, 5 : Ζακανθαίους δὲ παρεδείκνυον οὐκ ὄντας τότε Ῥωμαίων συμμάχους καὶ παρανεγίνωσκον πρὸς τοῦτο πλεονάκις τὰς συνθήκας. Diodor. 1, 70 : Ὁ ἱερογραμματεὺς παρανεγίνωσκε τινὰς συμβουλίας· 73 : Ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις ἀναγεγραμμένων πράξεων τὰς ὠφελῆσαι δυναμένας παραναγιγνώσκοντες. Apollod. 2, 4, 9 : Δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος. || « Παραναγνωσθῆναι dicuntur quorum mentio fit in contextu qui prælegitur. Timoth. Hierosol. in Orat. de Simeone, Bibl. Patr. vol. 13, p. 844 : Ὁ ἀρτίως ἡμῖν παραναγνωσθεὶς ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγελίῳ, τοὔνομα Συμεών· et paullo post iterum. Amphilochius ib. p. 439 : Ἡ ἀρτίως ἡμῖν παραναγνωσθεῖσα Ἄννα. » SUICER. In ed. Combef. p. 27, D, παραγνωσθεῖσα : cujus vitii alia exx. notavimus s. illo verbo.]

[Παραναγκάζω, Cogo. Hippocr. p. 800, B : Εἰ ἐγχρίπτων τις ἐς ἄλληλα τὰ ὀστέα παραναγκάζειν πειρῷτο. || Dionys. De Lysia jud. c. 13 : Οὐδ' ὡς ἥδοναι καὶ πεῖσαι ... δύναται (ἡ Λυσίου λέξις), οὕτω βιάσασθαί τε καὶ παραναγκάσαι. Suidas : Διαβιασάμενος, παραναγκασθείς.]

[Παρανάγνωσις, εως, ἡ, Allectio, Gl.]

[Παραναγνωστικόν, τὸ, Quod legitur, Epistola. Phot. Bibl. p. 105, 20 : Οὗτος γὰρ (Andreas) ἔγραψεν ἐπιστολὴν Εὐσεβίῳ (παραναγνωστικὸν δὲ καλεῖ τὴν ἐπιστολήν), ὅρκοις αὐτὸν εἰς τὴν ταύτης ἀνάγνωσιν ἐκκαλούμενος. Palladius V. Jo. Chrys. p. 69 : Π. ἔχομεν μόνον. Concil. Ephes. Act. 1 : Ἐπιφερόμενον π. τῆς ἁγίας συνόδου. Hæc Ducang. s. v. Ἀναγνωστικόν. Mascul. ap. Georg. Al. V. Jo. Chrys. vol. 8, p. 195, 25 ed. Sav. : Π. περιέχοντα τάδε. Ubi scribendum περιέχον. G. DIND.]

[Παραναδύομαι, Juxta emergo, s. erumpo. Plut. V. Alex. c. 2 : Θίασοι ... πολλάκις ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραναδυόμενοι. SCHNEID. Phot. Ep. ed. Combef. p. 529, C. HASE.]

[Παραναιτέω. V. Παραιναιτέω.]

[Παρανακλίνω, Acclino, Reclino ad. Sirac. 47, 20 : Παρανέκλινας τὰς λαγόνας σου γυναιξί. Παρανακλινάσης pro παρακλινάσης ap. Athen. 10, p. 435, A, scriptum in apogr. Florentino.]

[Παραναλέγομαι, i. q. παραλέγομαι, Lego litus. Nicet. Chon. Annal. p. 105, A : Τὰ ἱστία διαπετάσας τὴν ἐς Κύπρον παρανελέγετο κέλευθον. Ibid. p. 170, C : Τὸ Κρητικὸν διαπλωΐζοντα πέλαγος : ubi codex Monac. παραναλέγονται.]

Παραναλίσκω, Obiter et præter destinatum impendo, Perperam consumo. Gregor. De bapt. : Ἡ πόλεμος παρανάλωσεν. Idem In Julian. 2 : Καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παρανάλωσε. Bud. [Demosth. p. 167, 14 : Ἃ νῦν ἐκ τῶν ἰδίων παραναλίσκετε εἰς οὐδὲν δέον· 1432, 16 : Παραναλώσετε πάντα ὅσα ἂν δαπανήσητε, Incassum prodegeritis, ut exp. Reisk. Dio Cass. 52, 29 : Μηδὲν μάτην παραναλίσκοντα. Dio Chrys. vol. 2, p. 245 : Βέλτιον νομίζουσι παραναλίσκειν τοῦ μέλιτος ἢ πάσας θεραπεῦσαι τὰς μελίττας. Diodor. 17, 59 : Ὡς ... τὰ ῥιπτούμενα βέλη παρανάλωσε. De tempore perdendo, χρόνον π. Liban. vol. 2, p. 99, 5. De hominibus Lucian. De gymnas. c. 38 : Οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῆ παραναλίσκειν. Plut. V. Lysandri c. 28 : Οὗτοι ... σφῶν αὐτῶν ἀφειδοῦντες ἐν τῇ διώξει παρανηλώθησαν. Joseph. B. J. 4, 2, 5 : Ἀδιόρθωτον τὴν ἐπὶ τοῖς παραναλωθεῖσι τιμωρίαν εἶναι· quem l. Wessel. comparavit cum Diod. 14, 5 : Τῶν ταπεινῶν ἕκαστοι τὴν Θηραμένους ἀρετὴν θεωροῦντες οὕτω προπηλακιζομένην τὴν περὶ αὐτοὺς ἀσθένειαν οὐδενὶ λόγῳ παραναλωθήσεσθαι διειλήφασι.]

Παράνάλωμα, τὸ, Sumptus supervacaneus et inutilis, quique frustra fit, τὸ ἀνωφελὲς ἢ περιττῶς ἀναλωθὲν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plut. [V. Pyrrhi c. 30] : Παρανάλωμα γέγονε τῷ θατέρου κριτῇ δόξαν, Impensa supervacua ; quia alter duorum satis corruptus erat, quod verbum hominis erat leges et judicia ludibrio habentis. Ælian. [V. H. 1, 17], de quadrigis tam pusillis factis, ut a musca tegerentur, et opere simili opificio ad admirationem tantum facto : Τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα ; Quam frustra tempus conterere ? Synes. : Τοῦ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα, Obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim παρανάλωμα, Additamentum, et velut appendix impensæ destinatæ, ut Basil. : Τάχος ποδῶν καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παραναλώματα, i. e., inquit idem Bud., Quæ obiter a morbis consumuntur, qui alios effectus habent ; febris enim hominem torrens, una etiam decorem et colorem delet. || Παρανάλωμα Suidas exp. προσθήκημα in quodam l. [Joannis Antiocheni in Exc. Vales. p. 834], ubi Macrinus [Carinus] dicitur cædes innocentium hominum facere solitus παρανάλωμα τῆς τρυφῆς. [Π. dicitur de eo qui cæsis aliis tanquam res vilis in cumulum, atque obiter quidem, additur. Demades p. 178, 35 : Ἐγὼ δ' ἀποθανὼν μὲν ἢ ζῶν οὐδέν εἰμι· τί γὰρ Ἀθηναίοις ἢ π. Δημάδης ; Philo p. 967, A, de Tiberio Imp. nepoti suo, ne a Caio occideretur, metuente : Ἐδεδίει γὰρ μὴ π. γένηται τελευτήσαντος αὐτοῦ. Id. p. 1043, B. Eumath. p. 282, de senibus imbellibus : Ξίφους γεγόνασι π. (Vita Artemii Ms. ap. Menag. ad Diog. L. 8, 50 : Καταφράττεται καὶ τῶν ἐχθρῶν γίνεται π. VALCK.) Joseph. B. J. 4, 5, 2 : Τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος αὐτοῖς ἐδόκει π., τοὺς δ' ἀρχιερεῖς ἀνεζήτουν. Æliano N. A. 4, 13, perdices pugnaces sunt arbitranturque ὅτι μὴ εἶεν ἄξιοι π. γενέσθαι τεθηραμένοι. WESSEL. ad Diodor. 14, 5. Hierocl. Comm. in Aur. carm. p. 30 ed. Lond. : Ὁ ἄλλας τιμῶν τὸ θεῖον προαιρούμενος, καὶ μὴ δι' ἑαυτοῦ, π. τῆς ἔξωθεν εὐπορίας ποιεῖται τὴν τιμήν. ⏑⏑--⏑]

[Παρανάπιπτω, Recido. Artemidor. 1, 79, p. 74 (121 Reiff.) : Τὰ μὲν (τῶν ζῴων) παρανάπιπτει (ἐν τῇ συνουσίᾳ) ..., τὰ δὲ ἄνωθεν ἐπιβαίνει.]

[Παρανασσάμην aor. formæ mediæ tanquam a παρανάω, Domicilium cepi juxta. Callim. fr. 143 : Ὅς ῥ' ἔργυιν μὲν Ἀρκαδίην, ἧμιν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων. || Signif. transitiva Dionys. P. 776 : Καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ.]

[Παραναστατέω.] Παραναστατεῖν, A resurrectione aberrare, ex Gaza De mens.

[Παραναστέλλω, Reduco. Euseb. H. E. 7, 15 : Μικρὸν παραναστείλας αὐτοῦ τῆς χλανίδος. WAKEF.]

[Παρανατείνω, Protendor, Dilator. Arrian. Peripl. mar. Er. vol. 1, p. 21, 11 Huds. : Οὗ κατὰ μέσον εἰς τὸν κόλπον παρανατείνει. HASE.]

Παρανατέλλω, s. Παρανατέλλομαι, Juxta exorior, Juxta orior : vox Astronomis usitata [Diodorus De fato in Photii Bibl. p. 215, 27 : Νικᾷ τῶν ἀλόγων ζῴων ἡ κατ' εἶδος φύσις τήν τε γένεσιν καὶ τοὺς παρανατέλλοντας καὶ πάντα τὸν μακρὸν ἐκεῖνον λῆρον. JACOBS.], ex quibus affertur et [vox nihili] Παρανατέλλον, τὸ, Sidus oriens juxta aliud sidus. Nisi forte scrib. potius est παρανατέλλον. [Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 92, B : Ὅσοι τούτοις παρανατέλλουσι. Ptolem. Carp. p. 228, 8 : Τὰ παρανατέλλοντα ἑκάστῳ. Id. Tetrab. p. 77, 22 : Τῶν ἄλλων παρανατελλόντων. Jo. Philop. De cr. mundi p. 116, 16 : Τῶν νοτιωτέρων π. Psell. Lect. mir. p. 147, 24 ed. Westerm. : Τῶν π. ἑκάστῳ τούτων. HASE. De die exoriente Synes. p. 267, D : Παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας. || In altum tollo. Παρανίσχον ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλοὺς ap. Thucyd. 3, 22, schol. exp. παρανατέλλον, ubi signif. transitiva dictum est, nisi nominativum

φρυκτοὶ intelligere placeat. || De ædificio juxta aliud exorto Leontius Anth. Pal. 9, 614 : Μὴ νεμέσα, Ζεύξιππε, παραντέλλοντι λοετρῷ· καὶ μεγάλην παρ' ἄμαξαν ἐρωτύλος ἔδω φαείνει.]

[Παραναφύω, Adnascor. Philo vol. 1, p. 345, 15 : Παραναπέφυκε κακόν ubi tamen cod. Med., παραπέφυκεν. HASE.]

[Παρανδρόομαι. Παρανδρούμεναι ὧραι τοῦ γάμου, Nubiles anni, et instans nubendi tempus, et virilitatem prope attingens. Hippocr. p. 562, 35 : Αἱ δὲ παρθένοι ὅσῃσιν ὧραι γάμου παρανδρούμεναι. FOES.]

[Παρανεάτη. V. Παρανήτη.]

[Παρανέμω, Juxta pasco. Ælian. N. A. 1, 20. ANGL. || Tribuo, Distribuo. Leo Chaz. ap. Zachar. Hist. jur. græcorum. p. 114, 7 : Αἱ λοιπαὶ ... τούτοις παρανεμηθήσονται. HASE.]

Παρανέομαι, Prætereo, Prætervehor. Apoll. Arg. 2, [357] : Πολλὰς παρανεῖσθε κολωνούς, ubi exp. παραπλεῖτε, Præternavigate : adeo ut ad νέω hoc referri possit.

[Παρανευρίζω, E nervis male contorqueo. Aristot. H. A. 7, 1 : Ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς· Probl. 11, 31 : Παρανενευρισμένων χορδῶν.]

[Παρανεύω, Declino, Delabor. Hippiatr. p. 111, 23 : Οὐδέποτε παρανεύει. HASE.]

Παρανέχω, Altrinsecus attollo s. elevo : ut παρανίσχω. Exp. etiam Emineo.

Παρανέω, Ad latus nato, Juxta nato, Præternato, Præterfluo. [Lucian. D. mar. 8, 2 : Παρανέων τῷ σκάφει. Παρανεῖν et παρανέοντες Pollux 7, 138.]

Παρανέω, s. Παρανήθω, Juxta aggero et acervo, Ad latus accumulo : unde παρένησαν, quod simpliciter exp. Coacervarunt, Congesserunt, Acervum fecerunt.

Παρανηνέω, Juxta cumulo s. acervatim aggero. Hom. Od. A, [147] : Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι, ubi exprimit τὸν πληθυσμὸν τοῦ σίτου, Acervatim apponebant. Sic Π, [51] : Σῖτόν τ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισι, pro παρετίθει συνάγων, Eust. [Apoll. Rh. 1, 1123 : Βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον.]

[Παρανήτη, ἡ, Imæ proxima (chorda). Aristot. Metaph. 4, 11 ; Plut. De mus. p. 1137, C ; 1145, C, D. Παρανῆται Euclid. p. 554, 555 ; Alypius p. 2 ; Gaudent. p. 18. Παρανητῶν ib. Attigit HSt. s. v. Νήτη et Ὕπατος. G. D. Anon. De musica ed. Bellerm. p. 73, 6 ; 75, 2 ; 76, 5 et 9. Id. Bellerm. *Hymn. des Dionys.* p. 5. HASE. Forma Attica Παρανεάτη ap. Phot. p. 291, 14 : Νεάτην, οὐχὶ νήτην λέγουσιν· καὶ παρανεάτην καὶ τριτνέατον· Κρατῖνος Νόμοις.]

Παρανήχομαι, [ap. Polluc. 7, 138,] Nato juxta s. ad latus [Hom. Od. E, 417 : Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι. Plut. Mor. p. 162, F : Παρανήχεται τοῖς διασωζομένοις· V. Timol. c. 19 : Τοὺς ἵππους παρὰ τὰ πλοῖα παρανηχομένους], aut etiam Præternato, Natando prætervehor. Plut. Them. [c. 10], παρανήχομαι τῇ τριήρει, Natando triremem assequor. [Hic quoque, pariterque in V. Cat. maj. c. 5 : Κύνα τὸν εἰς Σαλαμῖνα τῇ τριήρει παρανηξάμενον, Juxta s. ad latus natandi significationem habet. Agitur enim de cane navem per fluctus maris comitato. De Præternatando vero dictum est Mor. p. 90, D : Λισσάδα πέτραν παρανηχομένους. G. D. Priore signif. etiam Lucian. Dial. mar. 6, 2 : Σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. Psell. Lect. mirab. p. 146, 18 ed. Westerm. : Τὰ παρανηχόμενα ἰχθύδια. HASE. Figur. Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 296 : Τὸ πλεῖον τῆς ἥβης π.]

[Παρανήω. V. Παρανέω.]

Παρανθέω, i. q. ἀπανθῶ [ap. Polluc. 2, 21], Defloresco. Theophr. [H. Pl. 7, 11, 3] : Συμβαίνει δὲ καὶ παρανθεῖν αὐτοῦ μέρος ἄλλο καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο ἄχρι τοῦ μετοπώρου. Idem [ib. 4] : Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὕτη τοῦ ἦρος ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Bud., qui et alium affert ejusd. Theophr. H. Pl. 8, [2, 5] locum, addens deceptum esse in hoc vocab. Theodorum : Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι πλὴν ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι· κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν· in quo voc., inquit, Theodorus deceptus est, qui Florere interpretatur semper. [Clem. Al. Pæd. 2, 7, 54 : Σφαλερὰ ἡ ἐλευθερία παρανθεῖν δυναμένη. HASE. In VV. LL. Παρανθῶ exp. Afflorco. Sciendum est autem eod. modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρηβηκὼς pro ἀφηβηκώς. || Παρανθεῖν metaph. ap. Plut. [V. Bruti c. 21] : Ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Quum consenuerit ira et deferbuerit. Bud. [Recte μαρανθῇ correctum ex codd.]

[Παρανίημι, Remitto. Plut. De mus. p. 1145, D : Ἤδη δὲ καὶ τῶν ἐντόνων τινὰς παρανίασι φθόγγων.]

[Παρανικάω, Devinco. Æsch. Choeph. 600 : Θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.]

[Παρανίσσομαι, Prætereo. Hom. H. in Apoll. 430 : Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν. Apoll. Rh. 2, 1030 : Τοὺς παρανισσόμενοι.]

[Παρανίστημι, Erigo. Athen. 4, p. 156, C : Μετέωρον αὐτὸν παραναστήσας. || Παρανίσταμαι, Erigor, Surgo, Insurgo. Joseph. B. J. 2, 21 : Διοικοῦντι τῷ Ἰωσήπῳ τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν παρανίσταταί τις ἐπίβουλος ἀνήρ. Aor. Plut. V. Demosth. c. 9 : Λαμάχου ... ἐγκώμιον ... ἀναγινώσκοντος ... παραναστάς.]

Παρανίσχω, Ex adverso tollo (i. e. attollo) vel altrinsecus, Bud. p. 646, ex Thuc. [3, 22, cujus verba (citata ab Phot. et Suida s. v. Προσίσχε) s. v. Παρανατέλλω attulimus.] V. Ἀνίσχω. [|| Emineo. Plut. V. Æmil. P. c. 32 : Ξίφη γυμνὰ διὰ τούτων (τῶν χαλινῶν) παρανίσχοντα. || Exorior. Theophyl. Sim. Hist. p. 27, C : Ἦρος παρανίσχοντος, Vere incipiente. BOISS.]

Παρανοέω, q. d. Extra mentem sum. [Lysias apud Suid. s. v. Διάθεσις : Ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς.] Sæpe redditur Deliro. Aristoph. Nub. [1480] : Ἐμοῦ παρανοήσαντος. [Galen. vol. 14, p. 278, 4 : Γνώμῃ παρανοεῖ. Philostr. Vit. Soph. p. 25, 23 Kays. : Καθήπτοντο τῶν Ἀθηναίων ὡς παρανοούντων. Lucian. Abdic. c. 30 : Οὐ γὰρ ταὐτὸν παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ λυττᾶν καὶ μεμηνέναι. HASE. Passiv. Suidas : Ἔκνοον, παρανενοημένον, ἔξω τοῦ νοός.] Ex Eur. autem [Iph. A. 837] pro Perperam intelligo [Εἰ μή τι παρανοοῦσα καινουργεῖς λόγον. Philostr. Her. p. 674 : Παρακηκοὼς τοῦ Ὁμήρου, schol. ap. Boisson. p. 386 exp. ἤγουν παρανοήσας. Falso cogito, Plato Theæt. p. 195, A : Παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα.]

[Παρανοητέον. Plotin. p. 747, A (1367 Creuzer.) : Καί τι παρανοητέον (libri partim παρὰ νοητέον) ἐν τοῖς λόγοις. Int., A severa intelligentiæ norma in loquendo aliquantulum declinandum.]

[Παρανόθευμα, τὸ, Adulteratio. Amphiloch. p. 44, C : Ἀπρόσβλεπτον τοῖς σαρκικοῖς παρανοθεύμασι.]

[Παρανοθεύω, Adultero. Theophyl. Sim. Hist. p. 212, A : Τὸν φόνον παρανοθεύεσθαι τῇ ὑποκλοπῇ τοῦ υἱοῦ. BOISS.]

Παράνοια, ἡ, Dementia, Delirium. [Æsch. Sept. 756 : Π. συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις. Eur. Or. 822 : Κακοφρόνων ἀνδρῶν π.] Aristoph. Nub. [1476 : Οἴμοι παρανοίας. Demosth. p. 189, 8 : Εὔχεσθε τὴν αὐτὴν π. λαβεῖν ἐκείνον], et Plato [Phædr. p. 266, A : Τὸ τῆς π. εἶδος·] Leg. [11, p. 928, E : Παρανοίας γράφεσθαι· 929, D :] Τὴν τῆς π. γράφεσθαι δίκην. [Aristoph. Nub. 847 : Πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω. Longin. 36, 3 : Οὐ δυναμένους ὑπὸ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι. V. de γραφῇ παρανοίας Polluc. 8, 89, Lex. rhet. p. 310, 3, schol. Aristoph. Nub. l. c., Meier. De lite Attica p. 296. || Παρανοία, accentu propter metri anapæstici necessitatem in syllabam penultimam promoto, dixit Aristoph. ap. Eustath. p. 1579, 30, ubi bis in προνοία corruptum correxi ad fragmentum comici 29. Similes productiones vocabulorum sunt ἀνοία, ἀγνοία aliorumque. G. DIND.]

[Παρανοίγω, Paullulum aperio. Demosth. p. 778, 12 : Κεκλειμένης σοι τῆς παρανοίας οὐ κιγκλίσιν οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἄν τις. Alciphr. 3, 30 : Παρανοίξας τὸ θύριον. « Jo. Chrys. In Es. c. 2, vol. 1, p. 1032, 30. » SEAGER. Conf. Matthæi Anim. in 4 Homilias Jo. Chrys. a. 1795, p. 19. BOISS. Galen. vol. 4, p. 491, 16 : Κάμινον παρανοιχθεῖσαν. Id. vol. 19, p. 317, 2 : Τὰ παρανοιχθέντα τῶν ἀγγείων. Lucian. Bis accus. c. 31 : Παρανοίγουσα τὰς θύρας. Figurate Nicet. Dav. In Greg. Naz. ed. Dronk. p. 46, 23 : Εἴπερ κἂν ἐπὶ βραχὺ τὰς τῆς κακίας πύλας παρανοίξειεν. HASE. || Παρανοίγνυμι. Philostr. p. 104 : Παρανοιγνύντες τὸν πίθον, ἕνα τῶν ἀνέμων ἀνιέασιν ἐμπνεῖν. « Jo. Chrys. In Genes. p. 152. » KALL. Theodor. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 5, p. 731. ELBERLING. || Metaph. Aperio, Declaro. *Dionys.* Art.

rhet. c. 13, p. 386, 8 : Δεῖ ἐν τῷ προοιμίῳ καὶ παρανοί- γειν τὸ πρᾶγμα ἐπὶ κεφαλαίων.]

Παρανομέω, (Aliquid) contra leges facio, Contra jus et æquum (aliquid) perpetro. Aristot. : Ἐν μὲν οὖν ταῖς εὖ κεκραμέναις πολιτείαις ὥσπερ ἄλλο τι δεῖ τηρεῖν, ὅπως μηδὲν παρανομῶσι, ubi significat simpliciter Contra leges facere. [Plato Rep. 1, p. 338, E : Ὡς παρανομοῦντα τε καὶ ἀδικοῦντα · Leg. 9, p. 856, B : Ὃς ἂν στάσιν ἐγείρων παρανομῇ.] Lucas autem sine casu usus est Act. 23, 3 : Καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι; ubi παρανομῶν est Legem transgrediens, violans. Possit autem cuipiam videri aptius παρὰ νόμον, quum præcedat κατὰ νόμον, sed memini in collatione vett. exemplarium, lectionem hanc omnium testimonio fuisse comprobatam; ac certe plus vehementiæ habet παρανομῶν quam παρὰ νόμον, meo quidem judicio. Dicitur autem non solum παρανομῶ τοῦτο, sed etiam παρανομῶ εἴς τινα, παρανομῶ τοῦτο εἴς τινα (ut dicitur Pecco aliquid in quempiam), aut etiam cum εἰς habente accus. rei. [Herodot. 7, 238 : Ἐς τὸν νεκρὸν ταῦτα παρενόμησε.] Thuc. 3, [82, 6] : Ἡ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι. Antipho : Πολίτου γὰρ ἐστι δικαίου τοὺς εἰς τὴν πατρίδα τι παρανομοῦντας, ἰδίους ἐχθροὺς εἶναι νομίζειν. [Conf. Lysias p. 98, 2.] Idem [immo Lycurg. p. 148, 7] : Ἁπάντων τούτων ἀπαραιτήτους δικαστὰς, μὴ παρέχοντας συγγνώμην τοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα παρανομοῦσι. [Diodor. 16, 61 : Τὴν ἐκ θεῶν γενομένην τοῖς εἰς τὸ μαντεῖον παρηνομηκόσι κόλασιν. Cum περὶ Thucyd. 8, 108 : Μήποτε καὶ περὶ σφᾶς τι παρανομήσῃ· ubi περὶ abest ab cod. uno.] Thuc. dixit etiam, Τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν, 2, p. 60 [c. 37], pro Non peccamus in publica, i. e. in remp. Pro quibus habet vulg. interpretatio, Non prævaricamur in iis quæ ad remp. spectant. Isocr. autem παρανομεῖν dixit et pro Pejerare, Perfide agere [p. 71, C : Εἰ τοῦτο παρανομήσειε], ut tradit Bud. || Pass. autem Παρανομεῖσθαι, Contra leges et jura malis affici, Inique et contra jus violari, vel Suo jure privari, Bud., afferens ex Dem. C. Mid. : Δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι. Ex Eod. : Εἶτ' ἐὰν ἠδικῆσθαι καὶ παρανενομῆσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια δέομαι. [Id. p. 1090, 6 : Οἴομαι περὶ κλήρου ἀγῶνα μηδένας ἄλλους παρανενομῆσθαι τοιαῦτα οἷα ἡμᾶς. Diodor. Exc. p. 561, 58 : Τὰς τῶν παρανομηθέντων γυναῖκας γήμαντες. Plut. V. Timol. c. 13 : Εἰς τὸ σῶμα ταῖς ἀσελγεστάταις ὑπὸ τῶν πολεμίων ἡδοναῖς παρανομηθεῖσα. Athen. 7, p. 283, C : Ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται (ὁ πομπίλος).] || Παρανομῶ, Legem legibus contrariam fero, Bud. ex Dem. C. Lept. [p. 486, 16] : Νῦν δὲ μαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ καταλείπων ὅτι παρανομεῖ, τουτονὶ τὸν νόμον ὅμως ἐνομοθέτει. [|| Contra consuetudinem facio. Lucian. Timon. c. 45 : Ἡ τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες. Liban. vol. 4, p. 628, 14 : Ὁ ἐλπιζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. Hemst. || Temporum præteritorum formæ legitimæ sunt παρενόμουν παρενόμησα παρανενόμηκα : illegitimæ, παρηνόμουν παρηνόμησα παρηνόμηκα, quasi verbum non a παρὰ et νόμος derivatum, sed ex παρὰ et ἀνομεῖν compositum sit, quarum exempla quidem reperiuntur non pauca, sed quorum pleraque apud antiquiores certe scriptores valde sunt incerta. Nam apud Thucyd. 3, 67, Demosth. p. 217, 28, Æschin. p. 64, 39 (adde Lucian. Apolog. c. 7), quibus auctoribus utitur Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 345, libri alii παρενόμησα et παρενόμουν præbent, quod commendatur perfecti formis legitimis παρανενομηκέναι et παρανενομῆσθαι ap. Xenoph. Hell. 2, 3, 36, Demosth. p. 1090, 6, Lucian. Gall. c. 4, Phalar. Epist. 117 : unde eidem Epist. 40 παρανενομηκότα restituit Lennepius. Itaque Diodoro quoque 16, 61, παρανενομηκόσι restituendum arbitror pro παρηνομηκόσι, nec παρηνόμουν relinquendum Dioni Cassio 63, 13; 77, 18, 21; 78, 2. Παρηνομημένον vero apud Hesych. s. v. Παρεσπονδημένοι et Eustath. Opusc. p. 114, 42, similesque scriptores nihil dubitationis habere puto. G. Dind.]

Παρανόμημα, τὸ, Quod contra leges s. contra jus factum est, Peccatum, Delictum, Scelus, Flagitium. Thuc. 7, [18] : Τότε δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι, νομίσαντες τὸ π. ὅπερ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ περιεστάναι. [Polyb. 24, 8, 2. Plut. Mor. p. 858, B : Ἐπὶ τούτῳ τῷ π. σχετλιάσαντας · V. Cat. min. c. 47 : Τῷ μετριωτάτῳ τῶν παρανομημάτων χρησάμενος. Dio Cass. 79, 11; Themist. Or. p. 348, 2. G. D. Pausan. 5, 11, 5 : Τὸ ἐς Κασσάνδραν π. Αἴαντος. Heliod. Æthiop. 1, 11 : Θάνατον τὸ τέλος τοῦ π. γιγνώσκουσα. Lucian. Deor. conc. c. 7 : Τὴν ἀρχὴν τῶν τοιούτων π. Hase.] Habere autem nomen παρανομία aliquando eandem signif. quam habet παρανόμημα, aliquando generaliorem, docebo paulo post.

[Παρανόμησις, εως, ἡ, Legum violatio, Perfidia. Appian. Hispan. c. 61 : Ὅσοι διέφυγον ἐκ τῆς Λουκούλλου καὶ Γάλβα παρανομήσεως.]

[Παρανομητικὸς, ἡ, ὸν, Ad leges violandas propensus. Hierocl. p. 88 ed. Cant. : Δύο γένη, τὸ μὲν κριτικὸν, ὡς νομοφυλακικὸν, τοῦ ἑτέρου προτάξας · τὸ δὲ ἁμαρτάνειν καὶ κρίνεσθαι πεφυκὸς, ὡς παρανομητικὸν, τῷ ἀμείνονι παραδοὺς γένει.]

Παρανομία, ἡ, Insolentia legibus repugnans, Modus qui exceditur aliqua in re contra leges, contraque fas et æquum. Quibus interpretationibus utor, ut aliqua in illis vestigia originis hujus compositi supersint. Alioqui vel Insolentia simpliciter, reddere alicubi non dubitarim. Scio autem solere verti, Nequitia, Improbitas, Iniquitas. Sed videntur hæc minus significantia esse, quum παρανομία respondeat ei quod dicimus *Meschanceté*. Rursum vero non satis apte ubique vertitur Scelus, Flagitium, quum non de uno quopiam scelere dicatur, sed de pluribus, sitque velut habitus quidam, ut ita loquar, [leges violandi,] committendi scelera, perinde sc. ac si dixeris Scelerositas, Flagitiositas. [Hæc graviora vocabula sunt quam Græcum παρανομία.] Isocr. Areop. [p. 143, E] : Ὥσθ' ἡγεῖσθαι τὴν μὲν ἀκολασίαν, δημοκρατίαν · τὴν δὲ παρανομίαν, ἐλευθερίαν · τὴν δὲ παῤῥησίαν, ἰσονομίαν. [Plato Rep. 7, p. 537, E : Παρανομίας ἐμπίπλανται · Leg. 3, p. 700, D : Ἄρχοντες τῆς ἀμούσου π. ποιηταὶ ἐγίγνοντο φύσει μὲν ποιητικοὶ, ἀγνώμονες δὲ περὶ τὸ δίκαιον τῆς Μούσης καὶ τὸ νόμιμον. Demosth. p. 808, 7 : Τὰ ἐκ τῶν νόμων ἀγαθὰ καὶ τὰ διὰ τῆς παρανομίας συμβαίνοντα. Παρανομία dea ap. Polyb. 18, 37, 10 : Οὐ γὰρ ὥρμησε τὰς ναῦς, δύο κατεσκεύαζε βωμοὺς, τὸν μὲν Ἀσεβείας, τὸν δὲ Παρανομίας, καὶ ἐπὶ τούτοις ἔθυε, καὶ τούτους προσεκύνει καθαπερανεὶ δαίμονας.] Alicubi tamen et pro Scelus s. Flagitium, quod potius dicitur παρανόμημα, sicut Gallicum illud vocab. significationem utranque habet, ut quum dicit Isocr. Busir. [p. 222, C], de ipso Busiride loquens : Ἀλλὰ καὶ τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας ἧς οὐκ ἔσθ' ὅπως ἄν τις δεινοτέραν ἐξευρεῖν δυνηθείη. [Idem Isocr. p. 168, C : Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς καὶ βίας καὶ π. (sic cod. Urb. : vulgo πλεονεξίας) μελλόντων τῶν ἐγκλημάτων ἐφ' ἡμᾶς ἥξειν. Polyb. 1, 7, 4 : Παρ' αὐτὸν τὸν τῆς π. καιρόν · 3, 6, 13 : Ὅτι σπεύδει μεταλθεῖν τὴν Περσῶν π. εἰς τοὺς Ἕλληνας, Persarum contra Græcos injurias. De fœdere violato Dionys. A. R. 8, 4 : Ὡς Ῥωμαίων ἀρξάντων τῆς περὶ (παρὰ cod. Vat.) τὰς σπονδὰς π. Π. ἔννομος per oxymoron Themist. Or. p. 16, 30 : Ἐννομόν τινα οὐκ οἶδ' ὅπως π. παρανομῶν. Ἡ ἐς τὴν δίαιταν παρανομία, Vita sceleste transacta, usitata Procopio locutio, quem v. Histor. p. 42, 95, 332, quos ll. citat Toupius ad Suid. s. v. Ἰωάννης.] A Thuc. autem ponitur pro Insolentia qua quis a moribus et institutis discedit; dicitque etiam [6, 15] παρανομίαν ἐς τοῦτο, item κατὰ τοῦτο : i. e. cum his præposs. habentibus accus. rei. || Lex male et non rite lata, Bud. ex schol. Dem.

Παράνομος, ὁ, ἡ, Contra leges faciens vel factus [Per ἄνομος, ἄδικος, ἄθεσμος exp. Hesych.], Bud., qui etiam tradit παράνομον vocari a Dem. p. 100, Quod contra interdictum legis factum est. Possumus autem παρὰ hic reddere etiam Præter. Sed exemplum hujus vocis παράνομος de persona dictæ nullum ab illo affertur [Plato Rep. 7, p. 539, A : Παράνομος δόξα γεγονέναι ἐκ νομίμου. Π. δικαστὴς ap. Polluc. 8, 12; ῥήτωρ 4, 35. Plut. V. Titi c. 13 : Ἐξωλέστατον καὶ παρανομώτατον τύραννον. Eurip. Tro. 284 : Φωτὶ ... πολεμίῳ δίκας, παρανόμῳ δάκει. Athen. 5, p. 220, C : Ἀντισθένης ... Ἀλκιβιάδην καὶ παράνομον εἶναι λέγει καὶ εἰς γυναῖκας καὶ εἰς τὴν ἄλλην δίαιταν] : at de re dictum sæpe reperitur. [Eurip. Med. 1121 : Δεινὸν ἔργον παράνομόν τ' εἰργασμένη · Bacch. 995 : Ἀδίκῳ γνώμᾳ παρανόμῳ τ' ὀργᾷ.

Aristoph. Thesm. 684 : Τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια · Pl. 968 : Πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομα · 415 : Ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ π. τολμῶντε δρᾶν. Isocr. p. 420, D : Οἱ τοῖς αἰσχίστοις καὶ παρανομωτάτοις τῶν ἔργων ἐπιχειροῦντες. Plut. Mor. p. 807, F : Ἔργῳ π. καὶ δεινῷ. Plato Rep. 8, p. 538, B : Παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν. Π. βίος 9, p. 572, D. Π. ὅρασις ib. Τὸ π. καὶ ἔννομον Polit. p. 302, E. Π. τι πράττειν καὶ παράσπονδον Polyb. 1, 70, 5. Π. ἐνοίκησις, Impia (contra oraculi jussum) habitatio, Thucyd. 2, 17.] Plut. Alcib. [c. 16] : Καὶ τούτοις ἐδυσχέραινον ὡς τυραννικοῖς καὶ παρανόμοις. Ubi παράνομα vocantur Quæ contra leges, s. contra jus et æquum fiunt. Idem Ad Col. [p. 1123, D] : Τοῖς μανικοῖς καὶ ἀτόποις καὶ π. φάσμασι. Item π. πολιτεία [ap. Plat. Polit. p. 303, A], ψήφισμα, γνώμαι, VV. LL. Et in plur. παράνομα γράφειν : item παρανόμων γράφεσθαι : unde παρανόμων γραφή : quæ passim ap. Oratores obvia sunt. [Pollux 8, 44 : Παρανόμων δὲ (ἣν γραφή) εἴ τις ψήφισμα γράφοι ἢ νόμον παράνομον. (Similiter Harpocr. s. v. Γραφή.) De utroque genere copiose dixerunt Schœmann. De comit. p. 159 et 272 seqq., Meier. De lite Att. p. 282 seqq. Παρανόμων, non παρανομίας γραφὴν dici observavit Thom. M. s. v. Παρανόμων p. 686.] Exp. autem παράνομα γράφω, Rogationem ad populum fero legibus contrariam, contra legum interdicta aliquid promulgantem, Bud. in Dem. : Εἰ δὲ γράφοντα παράνομα, παρανόμων γραφόμενον. Addit vero, παράνομα γράφεσθαι esse κατηγορεῖν τοῦ παράνομα γράφοντος. Utens autem Dem. hoc genere loquendi παρανόμων γράφεσθαι, et quidem cum accus. rei, velut opposuit τὸ παράνομον τῷ ἐννόμῳ : ita enim Pro cor. [p. 267, 6] : Τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι, τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων γράφῃ; Et παρανόμων γραφὴν ἀποφέρειν, ap. Eund. ibid. [p. 243, 11] : Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, Diem dixit Ctesiphonti, vel Reum postulavit, quod legem perperam tulisse diceret. Vel, Ob rogationem adversus legum interdicta promulgatam. Et hæc Ejusd. [p. 260, 20] : Καὶ γραφεὶς, τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων [παρανόμων recte abest a codd. optimis] εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, καὶ ἀπέφυγον, vertit, Et postulatus, causam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, et tandem absolutus sum. [Π. κατηγορεῖν Demosth. p. 515, 27. Id. p. 790, 19 : Ὅτι παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε.] Denique et hæc Aristotelis Polit. 1, [4] : Τοῦτο δὴ τὸ δίκαιον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις, ὥσπερ ῥήτορα, γράφονται παρανόμων, reddit, Hoc jus quidam legislatorum iniquæ rogationis, quasi oratorem et rogatorem, accusant. Hæc Bud. in diversis suorum Comment. ll. At Cic. pro his Demosthenis verbis, quorum initium habes paulo ante, Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, ὅτι ἔγραψε παράνομον ψήφισμα, ὡς ἄρα δεῖ ὑπεύθυνον στεφανοῦσαι Δημοσθένην κτλ. habet, Ctesiphontem in judicium adduxit Æschines, quod contra leges scripsisset, ut et rationibus non relatis corona donaretur, etc. [Antiphan. ap. Athen. 10, p. 451, A : Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν ... ῥήτωρ ἄφωνος, ἂν μὴ ἁλῷ τρὶς παρανόμων. Diodor. 18, 18 : Ἦν τρὶς ἡλωκὼς π. Plut. V. Phocion. c. 26 : Ἡλώκει ἑπτὰ γραφὰς π.] Sciendum est porro τὸ παράνομον interdum vocari crimen ipsum τῶν παρανόμων. Æschin. [p. 82, 15; add. p. 83, 18] : Ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει, Si eum judices non absolverint, sed reum esse παρανόμων suffragiis suis declararint, Bud. || Παρανόμων κρίσιν ποιεῖν, Litem suam facere : ἀπατηλῶς ψηφίζεσθαι. Bud. ex Pand.

Παρανόμως, Contra leges, Præter jus et æquum. [Plato Polit. p. 302, E : Τὸ κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ π. Apol. p. 32, B : Ἀθρόους κρίνειν π. Plut. Mor. p. 576, A : Ἄρχοντες π. καὶ βιαίως · 1126, B : Ἀδίκως ἀποθανεῖν εἵλετο μᾶλλον ἢ σωθῆναι π. Comparativum Andocidi p. 32, 8 restituit Reiskius : Υἱὸν δὲ τοσούτῳ παρανομωτέρως Αἰγίσθου γέγονεν ..., ubi edd. vet. παρανομώτερος, codices παρανομώτατος.] Exp. etiam παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἔθος ap. Thucyd. [4, 132] a schol. [Heliod. Æth. 7, 25 : Ἄλλης ὁμιλίᾳ π. μιανθῆναι. Phot. Ep. p. 390, 22 : Π. τι καὶ ἀκανονίστως. Hase. Contra leges naturæ, Absurde, Plut. Mor. p. 731, D : Τὴν ἐκ μὴ ὄντος π. ἐπισπώμενοι γένεσιν.]

[Παρανοσφίζομαι, Subduco, Surripio. Eustath. p. 754, 44 : Εἴ γε μηδέν τι τῶν τοσούτων καὶ τοσούτων ὁ ἥρως παρανοσφίζετο. Valck. Idem Opusc. p. 169, 78 : Ἀλλοτρίων παρανοσφίσασθαι. Pseudo-Xenoph. ap. grammat. Ms. cod. Paris. 2562 fol. 208, ab Osanno cit. : Ἀριαίου πολλὰ τὸν Κῦρον παρανοσφισαμένου. Nicet. Chon. Annal. p. 133, D; 146, B.]

[Παράνοος et contr. Παράνους, ὁ, ἡ, Demens, Delirus. Æsch. Ag. 1455 : Ἰὼ ἰὼ παράνους Ἑλένα.]

Πάραντα, τὰ, poeticum pro παράντη [Est adverbium, quod significat Obliqua via, A latere], et, ut Hesych. exp., τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷον πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ. [Ex Hom. Il. Ψ, 116 : Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. Τὰ πρόμαλα (scr. πρόβολα) καὶ γήλοφα exp. Etym. M. p. 98, 28, εὐθύτομα schol. Homeri.]

[Παραντέλλω. V. Παραναντέλλω.]

Παράντης, ὁ, ἡ, Acclivis pariter et Declivis, Obliquus, ut habent VV. LL. V. Πάραντα. [Adjectivum propter etymologiam adverbii πάραντα fictum.]

Παρανυκτερεύω, Pernocto apud, Circum excubo. Plut. Graccho [min. c. 14] : Ἧκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ παρανυκτέρευον ἐπὶ τῶν θυρῶν, Excubias agebant, Excubabant, Bud. [V. Arati c. 8, Eumen. c. 8.]

Παρανυμφίος, ὁ, Qui sponso assidens et sponsæ, eos domum sponsi deducit, s. potius Qui sponsum in ducenda domum sponsa comitatur, qui et πάροχος, diversus a superioribus duobus νυμφοστόλος et νυμφαγωγός, ut ex Hesychio, Eust. et Polluce etiam docui, i. q. νυμφευτής, teste Polluce [3, 40 : Ὁ δὲ καλούμενος παρανύμφιος νυμφευτὴς ὀνομάζεται · ubi nunc παράνυμφος ex codd. legitur]. Eustath. p. 652, [42] : Ὁ παράνυμφος εἰκαιότερον οὕτω λέγεται · ὀρθότερον γάρ ἐστι παρανυμφίον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, ἢ πεζῇ ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις · ὃς δ' ἂν πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν, καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Unde intelligitur eum rejicere παράνυμφος masc. genere usurpatum, licet eo utatur Hesych. : Καλεῖται πάροχος τῶν φίλων τις ὁ ἐπὶ τοῦ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος, οἷον παράνυμφος. [Etym. M. p. 145, 31 : Παρόχους τοὺς παρανύμφους ἐκάλουν. Scrib. τοὺς. G. D. Macar. Homil. p. 385, 40 : Παρανύμφους νυμφευόντας ψυχάς. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 744, E ed. Paris. alt. : Νυμφοστόλος ἢ, ὡς ἔθος ἐστὶ λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, παράνυμφος. Hase.] Sed rectius alibi παράνυμφον exp. νυμφεύτριαν. Ceterum notandum ap. Eust. paroxytonws scribi παρανυμφίος, ap. Polluc. autem proparoxytonws, ap. quem itidem μελλονύμφιος.

Παράνυμφος, ἡ, Pronuba, νυμφεύτρια, Hesych. [Mœris p. 269 : Νυμφεύτριαν Ἀττικοί · παράνυμφον Ἕλληνες. Thom. M. s. v. Νυμφεύτρια p. 633.] At ὁ παράνυμφος minus recte Is dicitur, qui παρανυμφίος. [Quod v.]

[Παρανύσσω s.] Παρανύττω, Extimulo, Pervello, Astringo, VV. LL. [Pseudo-Luc. Philopatr. c. 22 : Πειθόμενός τε καὶ παρανυττόμενος.]

[Παραξενίζω, Hospitio accipio. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 31, 43 : Εἰς τὸ μοναστήριον παραξενιζομένη. Hase.]

Παράξενος, Peregrinus, s. Aliquantum peregrinus. [Etym. M. p. 656, 51, in additamento Turrisani : Π. ὁ ἡμίξενος, οὐκ ἀληθινὸς πολίτης.] Exp. etiam Ignobilis, Illegitimus : sed sine exemplo. [Aristoph. Ach. 518 : Ἀνδράρια ... ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα. Quem l. imitatur Themist. Or. p. 311, 17 : Οἱ παράξενοι οὗτοι καὶ παράσημοι. De colore novo et inusitato Palæph. c. 52, 2 : Βάμματος παραξένου ἀρετήν · 5 : Τῆς θαυμαστῆς καὶ π. φορεσίας. G. D. Alexand. De inv. cruc. p. 28, B Grets. : Δι' ὀνομάτων π. Hase.]

[Παραξενόω, Hospitio excipio. Schol. Hephæst. p. 81 extr. (157 Gaisf.) : Πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Καλαῷ.]

Παραξέω, Adrado, VV. LL. ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 478 : Μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἀμαξεύοντος ὁδίταο ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξέεται. De lateribus radendis Pollux 7, 145 : Ὑπαγωγεὺς (ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν) ᾧ παραξέουσι. Conf. Παράξυστον. G. D. Heliod. Æth. 5, 32 : Τὸν ὦμον παραξέσας. Procl. Hypotyp. p. 150, 13 Halm., de ursa sidere : Παραξέειν τὸν ὁρίζοντα. Hase. || Adfrico, Adjungo. Eunap. p. 97 Boiss. :

Προσταρτῶν ἑαυτὸν καὶ παραξέων ἡγεμόσιν ἀρίστοις τοῖς ἀρχαίοις. || Presse sequor, Imitor. Euseb. Præp. ev. 11, p. 524, B : Οὐ μόνον τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς καὶ τὰ ῥήματα τῆς Ἑβραίων γραφῆς παραξέσας ὁ Πλάτων ἐξοικειοῦται τὸ δόγμα. Eustath. p. 1097, 24 : Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα κτλ. 633, 54 : Ἐκ τούτων δὲ καὶ παροιμία παραξέσεται ὕστερον. Similiter p. 1560, 12. Id. p. 1653, 27 : Χρόνου πόδα, ὅπερ δοκεῖ παραξεσθῆναι ἀπὸ τοῦ κτλ.]

[Παραξηραίνω, Desicco, Ariditate conficio. Hippiatr. p. 37, 27; 40, 1; 68, 29; 121, 11; 85, 1, ubi : Ἀτροφεῖ τὸ ἰσχίον καὶ παραξηραίνεται. Hase.]

[Παράξηρος, ὁ, ἡ, Aridus. Strabo 17, p. 839 : Γῆ π.]

Παραξίαν affertur pro Indigne : sed divisim potius scribendum παρ' ἀξίαν.

[Παραξιφίδιον, τὸ, Pugio, Gl. Κολοίδιον per π. exp. Hesych. Παραξιφίδια ταῖς ζώναις ἐνιέμενα Nicet. Chon. Annal. p. 379, B.]

Παραξιφίς, ίδος, ἡ, Gladiolus, Pugio, quasi Ensi adjunctus : ut παραζώνιον s. παραζωνίδιον, Gladiolus quo aliquis accingitur : μάχαιρα, Hesych. Hieron. In c. 5 Micheæ : Rursum in eo ubi ego et Aquila transtulimus, In lanceis ejus, ut subaudiatur, Terræ Nemroth : Symmachus vertit, ἐντὸς πυλῶν αὐτῆς, Intra portas ejus : Theodotio, In portis eorum : quinta Editio, ἐν παραξιφίσιν αὐτῶν, quod nos possumus dicere, In sicis eorum. LXX Interpr. habent ἐν ῥομφαίᾳ αὐτῶν. Sed perperam ap. Hieron. scribitur παραξίφεσιν. [Sam. 2, 5, 8 : Ἀπτέσθω ἐν παραξιφίδι. Diodor. 5, 33 : Ξίφη ἀμφίστομα ... φοροῦσιν, ἔχοντες σπιθαμιαίας παραξιφίδας. Strabo 3, p. 154; Eustath. p. 413, 29.]

[Παραξόνιον, τό.] Παραξόνιος v. in Ἐπίβολος. [Ubi nihil de hoc v. dictum est. Pollux 1, 145 : Τὸ δὲ κωλῦον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον, ἤ, ὡς Γοργίας, ἐπίβολος, ἤ, ὡς Ἐρατοσθένης, ἔμβολος. Παραξόνια 10, 53. Ἁμαξηδόνια ap. schol. Eurip. Hipp. 1235 (1225 Matth.), ex eoque ap. Eustath. p. 598, 30, quod ex παραξόνια corruptum videbatur Valckenario ad Hippol. p. 297, scribendum ἀξονίδια ex Phryn. in Bekk. Anecd. p. 58, 11 : Παραξόνια· τὰ τῷ ἄξονι ἐμπηγνύμενα ὑπὲρ τοῦ κατέχειν τὸν τροχόν, ἃ οἱ πολλοὶ παραξονίτας ἢ ἀξονίδια καλοῦσιν. Παραξονίτιδας ap. schol. Æsch. Sept. 153 : Χνόαι δέ εἰσι τὰ ἀκραξόνια, περὶ ἃ αἱ γοινικίδες, αἳ καὶ παραξονίτιδες λέγονται· ubi ex cod. Med. scribendum οἱ παραξονῖται λεγόμενοι. G. D. || Figurate Aristoph. Ran. 818 : Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, σκινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων. Schol. : Παραξόνια, οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκόμενα. Alius, κινδυνώδη, ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ἀεὶ γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει.]

[Παραξονίτης, ὁ. V. Παραξόνιον.]

[Παραξόνευσις et alia hujusmodi composita v. s. Παραξον—.]

[Παραξυράω, Juxta rado. Hippocr. p. 469, 40 : Παραξυρήσας ἐν τῇ κεφαλῇ παρὰ τὸ οὖς τιθέναι ἔνθεν καὶ ἔνθεν (σικύας).]

Παράξυσμα, τὸ, Quod in scalptura supervacaneum quasi appendix additur. Dem. Phal. [55, ex eoque Gregor. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1213] : Τοῖς δὲ παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον οὐχ ὡς προσθήκαις κεναῖς καὶ οἷον προσφύμασι καὶ παραξύσμασι.

Παράξυστον, τὸ, a quibusdam vocatur ὁ ὑπαγωγεύς, quod est ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ut tradit schol. Aristoph. [Av. 1150, ex eoque Suidas s. v. Ὑπαγωγεύς. Conf. Παραξύω.] Dictum igitur ex eo, quoniam servit lateribus in structura radendis.

Παραξύω, Adrado, VV. LL. [De plumbo regulam, dum eam sequitur, radente Paulus Sil. Anth. Pal. 6, 65 : Τὸν τροχόεντα μόλιβδον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν ὀρθὰ παραξύων ἰθυτενῆ κανόνα. G. D. De Judæis in pugna navali rates Romanorum radentibus Jos. B. J. 3, 10, 9 : Παραξύοντες ἐγγύθεν ἔπαιον. Sic enim corrigenda videtur lectio ed. Haverc. παραξύνοντες. Interpr. conjecit παροξύνοντες, vertens : Cominus irritando. Hase. || Proxime attingo. Longin. De subl. 31, 2 : Ταῦτα ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ. G.]

[Παράορος. V. Παρήορος.]

Παραὸς, ὁ, Macedonibus dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila, teste Hesychio.

Παράπαγος, ὁ, Hesychio est μάνδαλος θύρας [Pessulus januæ. Idem infra : Πάρπαγος, ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος.]

[Παραπαίγνιον, τὸ, Ludibrium, Ludus. Euseb. Pr. ev. p. 300, A : Δαιμόνων γενόμενοι παραπαίγνια. Hase.]

Παραπαιδαγωγέω, In diversum instituo, Bud. ap. Lucian. [Nigrin. c. 13] : Μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσι. Utitur et Plut. [Mor. p. 321, B, ubi fabulosum esse affirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse Numæ et παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν· aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata et hactenus infante usurpatur. Clem. Alex. Pædag. 3, p. 247, D : Πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖν μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐέλεγκτον. Hemst. ad l. Luciani.]

[Παραπαιδεύω, Insuper doceo. Greg. Nyss. t. 2, p. 331, B : Τῶν ὀνομάτων τὴν χρῆσιν παραπεπαιδευμένων. Hase.]

[Παραπαίζω, Adludo. Schol. Aristoph. Pl. 811 : Παραπαίζει πρὸς τὴν ἐναντίαν τῆς τύχης μεταβολήν. Etym. M. p. 463, 44 : Μέμνηται Δημοσθένης ... τάχα καὶ παραπαίζων εἰς τὸν Αἰσχίνην. Παραπαίσῃ per παραπαίξῃ exp. Hesych., ubi παραπαίσῃ recte, quamvis contra seriem, in παραπαίξῃ mutari videtur. Sic παίσατε per παίξατε exp. idem grammaticus, προσέπαισε per προσέπαιξε Timæus Lex. Plat. p. 222. || Deludo, Gl.]

Παραπαιόντως, Desipienter, Delire. Hesych. [Qui post gl. Παραπαίει infra afferendam posuit : Παραπαιόντως· ὁμοίως. Quod et adverbium esse potest et corruptela genitivi παραπαίοντος vel παραπαιόντων.]

[Παράπαισμα. V. Παραίπαισμα. Restituendum fortasse Œnomao ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 219, C, pro παράπταισμα, quod v.]

Παράπαιστος, ὁ, ἡ, Hesychio παραπλὴξ, Desipiens, Delirus, a παραπαίω. Item παρειμένος.

Παραπαίω, [Male plecto. Æschyl. ap. Athen. 14, p. 632, C : Σοφιστὴς ... παραπαίων χέλυν. Valck. ||] Deliro, Desipio. [Hesych. : Παραπαίει, παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ.] Aristoph. [Pac. 90 : Ὦ; παραπαίεις;] Pl. [508] : Δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Itidem de sene ap. Lucian. [D. mort. 27, 9] : Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ· De luctu [c. 16] : Ταῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. Plato μαίνομαι et παραπαίω copulavit in Symp. [p. 173, E.] Hanc autem signif. habet et v. παρακόπτω, cujus alioqui simplex affinem habet simplici παίω signif. [Athen. 15, p. 675, A : Μανιωδῶς ἐκτρεπόμενοι (ὑπὸ τοῦ οἴνου) παρέπαιον. Plut. Mor. p. 963, E : Παραπαίον ἢ παραφρονοῦν. Philostrati aliorumque exx. v. ap. Jacobs. ad Ph. Imag. p. 375. « Polyb. 12, 9, 1 : Ἀγνοεῖν καὶ παραπαίειν. || Aberro, c. genit., idem, π. τῆς ἀληθείας 3, 21, 9 (ubi libri partim παραπταίουσι); 10, 2, 3. Πολὺ π. τῆς ἀληθείας 17, 14, 11 ; τοῦ δέοντος 4, 31, 2; τοῦ καθήκοντος 30, 6, 3 ; τοῦ σφετέρου συμφέροντος 21, 12, 6. Id. 15, 19, 4 : Εἴ τι παραπέπαικε τῆς συνηθείας, Si quid adversus morem consuetum peccasset. » Schw.]

[Παραπάλλω, Juxta vibro s. moveo. Pseudo-Eurip. Iph. A. 225 : Οἷς παρεπάλλετο Πηλείδας σὺν ὅπλοισι πανέντυα.]

[Παράπαν. HSt. post verba s. v. Ἐπίπαν apposita :] Alterum illud Παράπαν [quod per παντελῶς, καθόλου exp. Hesych.] vel Τὸ παράπαν est itidem In universum, vel, ut Cic. loquitur, Genere toto, ap. Platon. itidentidem, Bud. [Apol. p. 26, C : Οὐκ εἰμὶ τὸ π. ἄθεος· Theæt. p. 189, A : Ὅ γε μηδὲν δοξάζων τὸ π. οὐδὲ δοξάζει· et alibi sæpissime.] Affert vero ex Thuc. et pro In summa. Exp. præterea Omnino, Prorsus, Penitus : ut accipitur quum ab aliis, tum ab Aristoph. Pl. [17] : Καὶ ταῦτ', ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ. [Herodot. 1, 32 : Τὸ π. οὐδὲν ὅμοιον· 61 : Ἀπαλλάσσετο ἐκ τῆς χώρης τὸ π. 193 : Ἐπὶ διηκόσια τὸ π. ἀποδιδοῖ, Omnino ducena, i. e. ad minimum d. Et alibi ap. eund. Schweigh. Thuc. 6, 80 : Τὸ π. ἀμαθεῖς τὰ πολεμικά. Isocr. p. 365, E : Πείθων ὡς τὸ π. οὐδ' ἦν ἐνθάδε μοι χρήματα. Demosth. p. 1279, 22 : Οὐδὲ πεντήκοντα δραχμῶν τὸ π. Dionys. A. R. 7, 34. Et alii quivis.] Exp. vero et Ullo modo, in hoc Polybii l. [4, 81, 12] : Γνόντες ὡς οὐχ

οἷόν τε κατὰ τὴν Λυκούργου νομοθεσίαν, οὐχ ὅτι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας, ἀλλ' οὐδὲ πραγμάτων ἀντιποιεῖσθαι τὸ παράπαν, Sed ne rerum quidem ullo modo potiri. [Οὐ τὸ π., Omnino non, Nullo modo, 1, 15, 6; 5, 66, 7 et 85, 1. Schweigh. Philostr. Her. p. 52, 4 Boiss. : Οὐδ' ἐπιμνησθῆναι τὸ π. Galen. vol. 4, p. 398, 6 : Οὐδὲ κινεῖται τὸ π. Pausan. 5, 12, 1 : Οὐ φύει τὸ π. Julian. Contra Christ. p. 306, 14 : Τὸ π. οὐδαμῶς. Hase.] Verum scribitur etiam Τοπαράπαν. [Sine articulo Dio Cass. fr. p. 40, 6 : Τῆς τύχης, ᾗ παράπαν τὰ πρῶτα ἀγαθὰ ἐγκέχρητο· ubi παρὰ πάντα scribendum videtur cum Reimaro. 75, 4 : Μηδὲν μηδένα παράπαν ἐπαινέσαντες· ubi τὸ π. scribendum, quo alibi sæpissime usus est Dio. Idem omissi articuli vitium partim e libris partim ex conjectura correxit Schweigh. apud Polyb. 3, 26, 4; 8, 11, 1; 5, 60, 7; 11, 12, 3 et 13, 4.]

Παραπαντάω, Obvio, Occurro.

Παραπάσσω, [Adspergo,] Inspergo. [Theophr. C. Pl. 5, 6, 10 : Τέφραν παραπεπαττομένην. Sic cod. Urb. : vulgo παττομένην.] Plut. [Mor. p. 954, A] : Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀναπτομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι. [Hesych. : Παραπασσόμενος (codex παραπασθόμενος), ἐπιβαλλόμενος.]

[Παραπαστὸς, ἡ, όν. Παραπαστὸν, Collyrium quod inspergitur. Hippocr. p. 636, 26.]

[Παραπατάω, Defraudo. Æsch. Eum. 728 : Οἴνῳ παραπατήσας ἀρχαίας θεάς.]

[Παραπαφίσκω.] Παραπαφέω, sive Παραπαφάω, i. q. præcedens [ἐξαπαφέω s. ἐξαπαφάω, Decipio, Fallo. Hom. Il. Ξ, 360 : Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (Jovem) εὐνηθῆναι. Per ἠπάτησεν, ἐξέστησεν exp. Hesych. : per παρέπεισεν schol., quod ap. Hesych. quoque legitur s. v. Παρέπαφεν per ε scripto.] Apoll. Arg. 2, [952] : Ἀπόλλωνα παρήπαφε. [Orph. Arg. 702 : Αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἠματόεσσαν πέτρας ἠλιβάτους.] Apud Hom. per dialysin [Od. Ξ, 488] : Παρά μ' ἤπαφε δαίμων.

[Παραπεζεύω, Juxta ambulo. Epiphan. t. 2, p. 193, C. Hase.]

Παραπείθω, Persuadeo, Persuadendo flecto et permoveo. Hom. Il. [H, 120 et] N, [788] : Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. [Ψ, 606 : Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν.] At Il. Ψ, [37] : Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, schol. exp. μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας πείσαντες, ubi etiam nota Παρπεπιθόντες Ionica anadiplosi usurpatum pro παραπιθόντες, sicut κεκαμὼν pro καμών. [Od. Ω, 119 : Σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα· Il. Ψ, 40 : Κεῖνοι γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα· Od. X, 213 : Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεύς. Eurip. Suppl. 60 : Παράπεισον δὲ σὸν, ὦ λισσόμεθ', ἐλθεῖν τέκνον Ἰσμηνόν. « Cum genit. Hesych. : Παρατρεποῦσι, παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς. » Hemst. Verba τῆς ὀργῆς ad παρατρέπουσι sunt referenda. G. D.] Ap. Aristot. vero Eth. 4, 3 : Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παραπείσαντι, ubi Argyropylus παραπείσας interpr. Pericula aggressus; Aretinus, Lacessens; vet. Int., Commovens; Victorius legit παρασείσαντι, et subaudit χεῖρας. Quam lectionem secutus Lambinus, istum l. sic interpr. : Neque porro magnanimo conveniat dimissis manibus fugere : ut Plautus, Imo si audias meas pugnas, fugias dimissis manibus domum. Græco autem verbo παρασείειν utitur idem Aristot. De ingressu anim. : Οἱ θέοντες, θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας. Utitur et in Probl. περὶ κόπου. || Παραπείθω exp. etiam Falsum persuadeo, Falsa persuasione decipio. Hom. Od. Ξ, [290] : Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσί, dictum existimatur pro παραλογισάμενος. [Hesych. : Παρπεπιθόντες, παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. Plato Leg. 10, p. 892, D : Μή πῃ πρεσβύτας ἡμᾶς ὄντας ... παραπείσῃ (ὁ λόγος). Theophr. C. Pl. 4, 4, 7 : Τοῖς τοιούτοις παραπεπεισμένοι τινὲς ὡς ἀλόγοις. G. D. Prisc. Hist. p. 218, 12 Bekk. : Παραπείθειν χρήμασι. Pausan. 4, 4, 6 : Ἕως δὲ οὗτος παρέπειθε. Lucian. Catapl. c. 7 : Δέδια μή σε παραπείσῃ δεόμενος. Theodos. Melit. Chron. ed. Tafel. p. 16, 4 : Παραπείσαντες τοῦτον. Lucian. Pisc. c. 18 : Παραπείσει αὐτήν. Hase.]

[Παραπειλέω. Παραπειλήσωσι Theodoret. H. E. 1, 4, cui ἐπαπειλήσωσιν ex aliis libris restituendum.]

Παραπειράω, et Παραπειρῶμαι, Adnitor, Tento,

Hermog. De invent. cum infin. [Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. Act. SS. Maii t. 5, p. 312, 17 : Παραπειρᾶσθαι ὅπως ἂν ἀνέλοι τοῦτον. Hase. Cum genit. personæ, Exploro, Pind. Ol. 8, 4 : Ἵνα μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ..., εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι.]

[Παραπείρω, Perforo. Georg. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 558, 6 : Ταῖς μὲν ἀκάνθαις τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς παραπείρεται.]

[Παράπεισις, εως, ἡ, Persuasio. Πάρφασις per π. exp. schol. Homeri Il. Ξ, 217 et Pindari Nem. 8, 54.]

[Παραπειστέον, Persuadendum. Sext. Emp. p. 290.]

[Παραπειστικὸς, ή, όν, Persuasorius. Ῥήτωρ π. Polluci 4, 21 pro παραπιστικὸς recte restituit Jungerm.]

[Παραπελάζω, Appropinquo, Prope accedo. Gloss. Herodot. ex 2, 60 : Ἐγχρίψαι· ἐμπεσεῖν, παραπελάσαι. In παραπελαῦσαι corruptum ap. Suidam s. v. Ἐγχριμφθεῖσα. In cod. Goldasti προσπελάσαι, quo verbo alii grammatici utuntur.]

Παραπελεκάω, Circumdolo, Dedolo. [Theophr. H. Pl. 4, 16, 2 : Παραπεπελεκημένη ἐτύγχανεν (ἡ πλάτανος) ἐκ τῶν δύο μερῶν. Παραπελεκηθῇ C. Pl. 5, 4, 7.] Greg. Naz.

[Παραπεμπτέον, Prætermittendum, Missum faciendum. Apollon. De pronom. p. 306, A : Π. τοὺς ὑπολαμβάνοντας κτλ. Clem. Al. p. 202 : Σιωπητέον ἡμῖν καὶ π. τοὺς λόγους τοὺς περιττούς· 281 : Ἡδονῆς ἕνεκα λούεσθαι π. Apollon. l. c. p. 298, C : Εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου π. G. D. Gregor. Cypr. ap. Band. Imp. or. p. 656, 50 : Κατεργαστέον, καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι π. Hase. Παραπεμπτέα Clem. p. 188 : Πλεονεκτήματα π. ἅπαντα.]

Παραπέμπω, Prætermitto, Transmitto. [Hom. Od. M, 72 : Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας, ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, Prætermisit, i. e. fecit ut incolumis præteriret. Transmitto, Xenoph. Ephes. 3, 4 : Εἰσῄει παρ' ἕκαστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, ἀεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἔφεσον παραπεμφθῆναι.] Item in metaph. signif. pro Transmitto, ut negligens : qua signif. Dimitto quoque usurpatur; nam Cæsar dicit Dimittere occasionem et facultatem rei gerendæ : quod Liv. Occasionem prætermittere. Possumus etiam reddere Missum facio. [Hesych. : Παραπέμποντες, ἀποδυόμενοι.] Dem. [p. 283, 24] : Τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες. [Polyb. 30, 17, 17 : Ἅπασιν οἰκείως ἀπήντησε ... πλὴν τῶν Ῥοδίων· τούτους δὲ παρέπεμπε· 32, 10, 3 : Οὐδὲ γὰρ καταγινώσκων οὐδὲ παραπέμπων σε ποιῶ τοῦτο· 10, 5, 9 : Ἵνα μὴ συγκαταφερόμενοι ψευδῶς τῇ καθωμιλημένῃ δόξῃ περὶ αὐτοῦ παραπέμπωσι τὰ σεμνότατα καὶ κάλλιστα τἀνδρός· 38, 2, 5 : Τὸ περὶ τοὺς πρεσβευτὰς ἔγκλημα παραπεμπόντων. Παραπεμφθῇ 23, 7, 7. Schweigh. Diodor. 17, 79 : Τὸν Φιλώταν παρέπεμψε· 13, 1 : Τὸν πολὺν λόγον τῶν προοιμίων παραπέμψαντες· 4, 34 : Ὅτι ξένην γυναῖκα προετίμησεν ... παραπέμψας τὴν οἰκειότητα. Dio Chr. vol. 1, p. 207 : Οὐ παρέπεμπεν οὐδὲν αὐτῶν· 620 : Ὅταν ἀξιῶσι παραπέμπειν τὸ πρᾶγμα. Omittimus recentiorum scriptorum exx. plurima. De uxore dimittenda Apollodor. 1, 9, 28 : Παραπεμψάμενος Ἰάσων Μήδειαν ἔγημε (Γλαύκην).] In qua signif., sc. pro Transmitto, Prætermitto, Dimitto, Missum facio, Negligo, Non admitto, Bud. accipit et hoc l. Chrysost. In Ep. ad Thess. 5 : Οὐκ ἐπικαμπτόμεθα, ἀλλὰ παραπεμπόμεθα τὰς αὐτῶν ἱκετηρίας, ubi nota vocem pass. in activa signif. usurpatam. Et παραπέμψασθαι σιωπῇ ap. Gregor. quod Latine dicitur Prætermittere s. Præterire s. Transmittere silentio : quo Tac. utitur. Silius vero dicit Tacitus transmitto, itidem pro Silentio transmitto. At Ἐμοὶ τὴν μάχην παράπεμψον, Prætermitte mecum pugnare, i. e. Ne mecum in certamen descendas, ex Chrysost. Pro Negligo, Sperno, Non curo, accipitur in libro Esther [3, 13] : Παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, Spernentes regum edicta. || Contra παραπέμπειν se alicui rei dicitur aliquis pro Dedere se ei aut Permittere se, Indulgere. Plut. Solone [c. 29] : Παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, Compotationibus et musicæ indulgens. || Mando, ut dicitur Memoriæ mandare. Hermog. De invent. : Σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς θεωρίας, Animo mentique tuæ manda præcepta. || Παραπέμπεσθαι πόνον, Fallere laborem. Aristoph. schol.

in v. Κάχρυς [Nub. 1360] : Ἄδουσι δὲ ἀλήθουσαι ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον. Affinem signif. habet Transmitto ap. Plin. Ep. p. 183 : Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos jucundissima quiete transmisi. [|| Transigo, Tracto. Plut. V. Cat. min. c. 46 : Διδάσκων ὅτι παίζοντα δεῖ τῇ παιδιᾷ χρῆσθαι καὶ χάριτι παραπέμπειν ἀτύφῳ μᾶλλον ἢ παρασκευαῖς καὶ πολυτελείαις. Dio Chr. vol. 1, p. 271 : Παρ' οἷς καὶ τὰ τῶν μοιχειῶν μεγαλοπρεπέστερόν πως παραπέμπεται, De vita transigenda Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 449, 15 : Φθῶν εἰκῇ πλανώμενον, ὃ σαρκὶ καὶ γέλωτι παραπέμπει τὸν βίον. Παραπέμψαι τὴν νύκτα ἔς τε πρὸς ἥλιον, Pernoctare usque dum sol oriatur, locutio ab Polluce annotata 6, 109.] || Παραπέμπειν ὄμματα, Oculos avertere, ex Lascari, ubi παραπέμπειν est quasi Ad latus mittere. || Lateri alicujus adjunctus eum deduco, simpliciter Deduco, Comitor, Prosequor. [Aristoph. Eq. 546 : Αἴρεσθ' αὐτῷ (τῷ ποιητῇ) πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις.] Plut. Cam. [c. 42] : Τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον, Plausu et clamore domum deducebant. Pericle [c. 5] : Προσέταξέ τινι τῶν οἰκετῶν, φῶς λαβόντι παραπέμψαι καὶ καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον. Et Greg. Naz. [Or. 34, p. 554, 2. Boiss.], de cicadis : Ὅταν καταφωνῶσι τὰ ἄλση καὶ ὁδοιπόρον ταῖς φωναῖς παραπέμπωσι. Herodian. 3, [12, 17] : Ὀλίγων αὐτὸν παραπεμπόντων, Paucis eum deducentibus. 1, [10, 16] : Παρέπεμπε τὴν θεὸν χαίρων 4, [1, 7] : Ἐκείνην παραπέμψαντες καὶ προπομπεύσαντες αὐτῆς, Comitati magna pompa. Polit. 6, [4, 4] : Οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἦν τις ὃς ἀδακρυτὶ παρέπεμπεν αὐτόν, Nec popularium quisquam erat, qui eum lacrymis non prosequeretur, sine lacrymis eum deduceret, non cum lacrymis eum comitaretur abeuntem. [Antonin. 2, 17 : Ὁ δὲ βίος πόλεμος καὶ ξένου ἐπιδημία, ἡ ὑστεροφημία δὲ λήθη. Τί οὖν τὸ παραπέμψαι δυνάμενον; Ἓν καὶ μόνον φιλοσοφία. Metaphora vel a deductione honorifica vel a funebris pompæ et exsequiarum solennitate traducta. Gatak.] Ap. Eund. in pass. signif., cod. in l., Παραπεμφθεὶς τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν, Deducente senatu populoque, Comitatus senatu ac populo. Sic Diog. L. Platone [3, 41] : Ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐτόθι. Ubi nota etiam παραπέμπειν τὸν τεθνεῶτα, pro Prosequi et funus ejus deducere : sicut et ap. Athen. 13, [p. 594, E] de Harpalo, qui amicam funerabat : Ἐκφέρων τε αὐτὴν ἐπὶ τὰς ταφάς, τεχνιτῶν τῶν ἐπισημοτάτων χορῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφημίαις [—φωνίαις] παρέπεμπε τὸ σῶμα, Deducebat, Prosequebatur, Pompatice comitabatur, Bud. Ubi sicut εὐφημίαις παραπέμπειν dicitur, sic Lucian. [Somn. c. 15 extr.] : Ἐπῄνουν καὶ μετ' εὐφημίας παρέπεμπον, Laudibus prosequebantur. [Deduco s. Comitor præsidii caussa. Xenoph. Hell. 7, 2, 18 : Χάριτα διεπράξαντο παραπέμψαι σφίσι τὴν παραπομπήν. Demosth. p. 96, 10 : Παραπέμπεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν· 1213, 1 : Δεομένων αὐτοῖς τὰ πλοῖα παραπέμψαι τὰ σιτηγά. || De vento secundo, ἀνέμου παραπέμποντος ap. Polluc. 1, 105.] || Παραπέμπειν τὴν φήμην in aliquem locum dicitur, qui illam velut eo euntem deducit, aut illam eo perfert : quem qui prævertit, φθάνειν dicitur. Synes. Ep. 94 : Κἀγὼ μὲν διενοούμην ἢ τάχος ἐπὶ τὰ Τεύχειρα παραπέμψαι τὴν φήμην. Sed ἔφθακεν eum alius, qui eam jam pertulerat, ut ibi legitur. [Soph. Phil. 1459 : Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον. Dio Cass. 74, 14 : Ἐν τῷ μέρει πάντες, παρὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἕτερος, τήν τε ἠχὴν καὶ τὴν φωνὴν διεδέχοντό τε καὶ παρέπεμπον. De literis perferendis idem 78, 4 : Συνέβη ταῦτα τὰ γράμματα ἐς τὴν Ἀντιόχειαν πρὸς τὴν Ἰουλίαν παραπεμφθῆναι.] || Παραπέμπω, Adveho, Importo, i. q. παρακομίζω. Ex Demosth. [p. 251, 6] : Τὸν σῖτον παραπέμποντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, Frumentum importantem ex Hellesponto in Lemnum. [Id. p. 1224, 22 : Παρέπεμψα τῷ δήμῳ τὸν σῖτον.] Sic Herodian. 8, [4, 10] : Οἷς ἐχρῶντο πρότερον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, Ad vinum importandum, Polit. V. Παραπομπή. [Affero, Apporto. Aristoph. fr. 427 : Φέρε παῖ ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον. || Mitto ad opitulandum. Xenoph. Ages. 2, 3 : Παραπέμπει τοὺς ἀμφ' αὐτὸν μάλα εὐρώστους ἱπ-

πέας Hellen. 4, 3, 4 : Παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος ἱππικόν Anab. 6, 3, 15. Schol. Aristoph. Ach. 144 : Τοῦ πατρὸς στρατιὰν αὐτοῖς παραπέμποντος. || « De bonis quas quis heredibus transmittit s. relinquit per testamentum, Argum. Isæi Orat. 9, p. 79 : Ἃ γὰρ μὴ δικαίως ἐκτήσατο, πῶς ἄλλῳ παραπέμπειν ἐδύνατο; » Valck.]

[Παράπεμψις, εως, ἡ, Transmissio. Diodor. Exc. p. 631, 12 : Τῇ πρὸς τὴν π. ἐκπεμφθέντι.]

Παραπεπλεγμένως, Hesychio συμπεπλεγμένως. [Nisi —ος—ος scrib. cum Alberto.]

[Παραπεποιημένως, Perverse. Epiphan. vol. 1, p. 829, D : Π. νοούμενα· 884, C : Ἃ φρονεῖς π. διδάσκων.]

[Παραπεριπατέω, Juxta incedo. Joseph. A. Jud. 18, 6, 6, p. 891 : Παραπεριπατοῦσα τῷ φορείῳ. Hase.]

[Παραπετάζω. V. Παραπετάννυμι.]

Παραπέταλος, ὁ, ἡ, Foliis obtectus, obtentus et opertus. Ap. Suidam [ex scriptore ignoto] : Αἱ δὲ τριήρεις ἦσαν κόσμῳ διαπρεπεῖς, ἀργύρῳ τε τὰ ἔμβολα καὶ χρυσῷ τὰς πρύμνας παραπέταλοι, ubi ipse Suid. exp., πετάλοις ἐσκεπασμέναι. Videtur certe reddi debere Bracteis s. Laminis aureis obductæ.

[Παραπέταμαι. V. Παραπέτομαι.]

[Παραπετάννυμι s. Παραπεταννύω.] Παραπετάζω, vel Παραπεταννύω, i. q. καταπετάζω s. καταπεταννύω, Obtendo, Obtego, Obvelo. [Polyb. 33, 3, 2 : Τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας.] || Videtur etiam accipi pro Expando, Explico. Unde Παραπέπταται, Expansus s. Explicatus est, etiam Se expandit et explicat. Arat. [312] : Ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀσσότερον βορέω quæ verba Festus Avienus sic vertit, de olore loquens : Threicio conterminus axi Cana pruinosas extendit colla sub arctos ; Cic. vero ita, Et clinata magis paulo est aquilonis ad auras. [Dionys. Per. 98 : Σκαιῇ δ' Αὐσονίων παραπέπταται ἄσπετος ἰσθμός· 146 : Ἐκ δὲ τοῦ εἰργόμενος π. ἀνδράσι Πόντος· 186 : Τοῖσι δ' ἔπι Νομάδων π. ἄσπετα φῦλα· 339, 820, 1107.]

Παραπέτασμα, τὸ, Velum quo aliquid obtenditur et obtegitur, quod alicui rei obtenditur, i. q. καταπέτασμα, παρακάλυμμα, παράπλωμα, ut [ex Photio p. 388, 8] Suidas exp. : qui etiam addit, καὶ τὸ λεγόμενον βῆλον, i. e. Velum. [Τὸ διακονικὸν Zonar. p. 1513.] Plut. Artox. [c. 5], de Statiræ curru loquens : Γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων, q. d. Nuda velis quæ obtendi curribus solent, Nullis obtecta velis. [Diodor. 11, 56 : Παρασκευασάμενος τὴν ἀπήνην πολυτελέσι παραπετάσμασι κατεσκευασμένην. Dio Cass. 54, 28 : Π. τι πρὸ τοῦ νεκροῦ παρατείνας· 35 : Παραπετάσματι καὶ τότε ἐπὶ τοῦ νεκροῦ χρησάμενος.] Peculiariter autem hoc nomine vocatum traditur, Quiddam quod obtendere solebant meretrices, ne ab amatoribus, qui ad eas accedebant, conspicerentur. Dicitur enim et in Lex. meo vet. proprie esse τὸ προκάλυμμα τῶν πορνῶν, ὃ προβάλλονται διὰ τὸ μὴ [ὑπὲρ τοῦ μὴ Phot. p. 388, 3] ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσιόντας. [Ἔχει δὲ καὶ ἄλλα σημαινόμενα ἡ λέξις, addit Phot.] At Diphilus ap. Athen. 6, [p. 225, B] de quodam piscatore comam alente : Ἐστιγμένος, Πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει, Ideo comam alit, ut stigmata, quæ in fronte gerit, ea obtendat et obtegat. [De meretrice vestes exuente Alciphr. 1, 39 : Οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ, φησίν, ἀγωνίσομαι οὐδὲ ἀκκιζομένη, ἀλλ' οἷον ἐν γυμνικῷ· ... ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον.] At Plut. [Mor. p. 41, D] loquens de disputationibus et declamationibus sophistarum : Τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων. [Id. p. 471, A : Ἀνακαλύψας καὶ διαστείλας, ὥσπερ ἀνθηρὸν π., τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν. Iamblich. ap. Stob. Flor. 46, 75, liberalitatem laudans in magistratu, εὐγενῶς τε τὰς χάριτας ὀρέγουσι ... γυμνὰς δὲ καὶ ἀπαρακαλύπτους καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπετασμάτων. Alexis ibid. 93, 1 : Τὰ δὲ χρήματα ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, π. τοῦ βίου. Menand. ib. 96, 20 : Εἶχεν δὲ π. τὴν ἐρημίαν. Nobile est Platonis dictum in Protag. p. 316, E, de sophistis : Ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο· quo respexit Themist. Or. 23, p. 290, A. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 363. Demosth. p. 1107, 1 : Παραπετάσματι χρησάμενοι τῇ προκλήσει. Joannis Chrys. exx. collegit Suicer.] Aulæa quoque, quæ parietibus obtenduntur, παραπετάσματα nominantur. [Herodot. 9, 82 : Π. ποικίλα (in tentorio Mardonii). Pollux 10, 32 : Πρὸ τοῦ

κοιτῶνος ἐπὶ ταῖς θύραις παραπετασμάτων σοι δεῖ εἴτε ἁπλοῦν εἴη τὸ π. ... εἴτε πολύχρουν, ἐφ' οὗ Ἀριστοφάνης (fr. 513) ἂν εἴποι « Τὸ π. τὸ Κύπριον τὸ ποικίλον. »] Aristoph. [Ran. 938], παραπετάσματα Μηδικά, Aulæa Medica, etiam Medica tapetia. Plaut. [Stich. 2, 2, 54] dicit Babylonica tapetia. Synes. Ep. 4 : Παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, Aulæum nos separabat, sc. a mulieribus quæ in navi erant, νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις. [Pausan. 5, 12, 2 : Π. ἐρεοῦν κεκοσμημένον ὑφάσμασιν Ἀσσυρίοις. Prisc. Hist. p. 203, 11 ed. Bonn. : Εὐνὴν καλυπτομένην ποικίλοις π., κόσμου χάριν. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 113, 1 ; Viscont. Mus. Piocl. t. 2, p. 53 ; R. Rochett. *Lettres archéol.* p. 155. De judicum suffragia ferentium consessu occluso παραπετάσμασι, quæ diducebantur ad pronuntiandam sententiam, Thilo Cod. apocr. N. T. t. 1, p. 576. Hase.] V. et Περιπέτασμα. Exp. etiam σκηνή, et Umbraculum.

Παραπέτομαι et Παραπετάομαι, Advolo, si modo accipi hoc potest pro Juxta volo, A latere volo, Prætervolo. [Aristot. H. A. 6, 6 : Κορώνη ... ἤδη πετομένων (τῶν νεοττῶν) σιτίζει παραπετομένη. Lucian. D. mar. 15, 3 : Ἔρωτες παραπετόμενοι (-ώμενοι libri plures) μικρὸν ἐκ τῆς θαλάττης. || Metaph. Prætervolo, Prætervehor. Soph. OEd. C. 717 : Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρῴσκει· nisi hoc a verbo παράπτω potius derivandum. Aristoph. Thesm. 1014 : Δῆλον οὖν ἔτ' ἐσθ' ὅτι ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο. Παρπέταμαι Callim. Epigr. 33 : Τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.]

[Παράπετρος, ὁ, q. d. Alter Petrus. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 338, 32 : Ὃς καὶ Π. ἐπονομάζετο, ὅτι Πέτρῳ τῷ κορυφαίῳ παρεβίου τὸν βίον. Hase.]

[Παράπεψις, εως, ἡ, Concoctio. Clem. Al. p. 491 : Τῆς π. τῆς τροφῆς χάριν. Kall.]

Παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum, quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur : inde dictum, ut putant nonnulli, quod ex multis variisque concinnatum esset. Vitruv. 9, 7 : Quorum inventa secuti, siderum et occasus et ortus, tempestatumque significatus, Hipparchus, Aratus, ceterique ex astrologia parapegmatum disciplinis invenerunt, et eas posteris explicatas tradiderunt. Ap. [Photium p. 388, 9 et] Suidam ita legitur, Παράπηγμα, κανών, καὶ εἶδός τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ. Quibus verbis [Suidas] hunc l. [Marci Antonini 9, 3] subjungit : Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπηγμα [Remedium s. Adminiculum exp. Casaub. et Gatak. ; παράστημα conjicit Schneid.] ἀψικάρδιον· ἔθελε πρὸς τὸν θάνατον, εἴπω. [In παράπληγμα corruptum apud eund. s. v. Ἀψικάρδιος.] Diog. L. l. 8 [immo 9, 48] tradit Democritum astronomica scripsisse παραπήγματα. [Democriti liber inscriptus fuit Μέγας ἐνιαυτὸς ἢ Ἀστρονομίη παράπηγμα· nam sic vulgatum ἀστρονομίης correxit Menagius. Cicero Ep. ad Att. 5, 14 : « Ex ea die π. ἐνιαύσιον commoveto. » G. D. Gemin. El. astr. p. 57, D : Τὸ γὰρ αὐτὸ π. οὐ δύναται συμφωνεῖν. Id. p. 61, A : Τοῖς παραπήγμασι παράκειται σημεῖον· 56, B : Εἰς τὸ π. κατεχώρισαν· et ib. E : Οἱ συνταξάμενοι τὰ π., Tabulas. Hase. || De adminiculo canonis chronologici s., ut Salmas. Exerc. Plin. p. 694 exp., de serie historiarum vel fabularum secundum ordinem temporis digesta, Diodor. 1, 5 : Τοὺς πρὸ τῶν Τρωικῶν (χρόνους) οὐ διοριζόμεθα βεβαίως διὰ τὸ μηδὲν π. παρειληφέναι περὶ τούτων πιστευόμενον. In παράδειγμα corruptum in Exc. Vat. p. 130 extr. correxit L. Dindorfius. || Præceptum fixum s. stabile. Sext. Emp. p. 263 : Καθολικὸν εἶναι τὸ π. 265 : Δεήσει καὶ τὴν ἀναλογίαν μὴ ἔχειν ἑστῶτα παραπήγματα. Ib. p. 266, 273. || Quod affixum est s. adhæret. Eustath. Opusc. p. 74, 4 : Ἔχων τι ὅμως ὡς ἄνθρωπος καὶ π. κακίας· 117, 18 : Οὐδὲ εἰς μνησικακίας αὐτὸ θήσει π.]

Παραπήγνυμι [s. Παραπηγνύω], A latere figo, Juxta defigo s. depango. [Plut. Mor. p. 640, F : Τὴν χώραν δεῖ θήλειαν ἔχειν καὶ γόνιμον· ὅθεν τὰ πολυκαρπότατα τῶν φυτῶν ἐκλεγόμενοι παραπηγνύουσιν, ὥσπερ γυναιξὶ γαλακτούσαις ἕτερα βρέφη προσβάλλοντες. Metaph. De educ. puer. p. 4, C : Καθάπερ τοὺς χάρακας οἱ γεωργοὶ τοῖς φυτοῖς παρατιθέασιν, οὕτως ... ὑποθήκας καὶ παραινέσεις παραπηγνύουσι τοῖς νέοις. Forma media παραπήξασθαι

χάρακα ταῖς ἀμπέλοις ap. Polluc. 1, 224.] Unde Παραπέπηγα, Defixus s. Depactus sum. Hom. Il. Γ, [135] : Παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, Juxta vero eos (milites sc. a belli labore respirantes, et scutis acclinatos) defixæ sunt hastæ : ut ibi tmesis sit pro παραπέπηγε. [Plut. V. Æm. Pauli c. 32 : Σάρισσαι παραπεπηγυῖαι.] Item metaph. Isocr. [p. 12, B] : Αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, pro Doloribus adjunctæ sunt voluptates. Vel, Nulla voluptas est, cui non affixa adjunctaque sit aliqua molestia. [Sext. Emp. p. 175, 33 : Πάσῃ ἡδονῇ παραπέπηγεν ἀλγηδών. Greg. Nyss. vol. 2, p. 210, A ; vol. 3, p. 430, B. Hemst. Aristid. Quintil. p. 4 : Τῷ πόνῳ καὶ τὰ τῆς ῥᾳστώνης παραπέπηγεν.] Itidem Gregor. : Παραπεπήγασι ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, καὶ εἰσί πως ἀγχίθυροι· nisi potius ibi significet Posita sunt juxta virtutes vitia ; nam fere una quælibet virtus habet sua a latere vitia : unde et in medio consistere dicitur. Vera tamen est et altera expos., sc., nullam in quopiam homine virtutem esse, cui non vitiosi aliquid admixtum sit. Bud. ibi interpr. In vicino collocatæ sunt, Adhærent. Itaque παραπήγνυμι significat Juxta defigo, colloco, pono : item Affigo : qua signif. Παραπήγνυμαι quoque accipi tradunt. At ex Alex. Aphr. Præf. l. 2 Probl. affertur, Οἰκείαν ἀρχὴν παραπήξατο, pro Constituit. [Plato Axioch. p. 370, C : Τὰ τοῦ κόσμου παθήματα παραπήξασθαι, Mundi eventa tabulis fixis consignata æternitati tradere, ut exp. Salmas. Exerc. Plin. p. 521. || Adjungo, Affero. De observationibus grammaticorum Eustath. p. 190, 33 : Παραπηγνύουσι δὲ σημείωσιν καὶ περὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὕβρεως· 279, 39 : Ὡς ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης παρέπηξεν οἷς ἔγραψε περὶ καινοτέρων λέξεων· 300, 21 : Ὁ Ἡρωδιανὸς τοὺς εἰρημένους παραπηγνὺς καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Μαρικᾷ· 1297, 18 : Παραπεπήχθω τοῖς ἀλλαχοῦ προγεγραμμένοις καὶ ταῦτα. Valck.]

Παραπηδάω, [Assilio, Proruo. Xenoph. Cyneg. 6, 22 : Κύνες παραπηδῶσαι. Sext. Emp. p. 701 : Πρῶτον ὁ Πλοῦτος παραπηδήσας ἐρεῖ. Zonar. in Epist. Petri canon. p. 19, A : Τοὺς παραπηδῶντας εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἤγουν τοὺς μὴ εὐτάκτως, ἀλλὰ θρασέως καὶ ἀπεριφλέπτως εἰσωθοῦντας ἑαυτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα.] Saltu prætergredior. [Pseudochrys. t. 10, p. 972, D ed. Paris. alt. : Τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐλθόντας ἀκόπως δρομῶν παραπήδησεν. Hase.] Dicitur παραπηδῆσαι τὸν νόμον, ut παραβαίνειν, quod Latine redditur potius Transgredior : ut παραπηδᾶν idem fere sit cum ὑπερπηδᾶν. Æschin. [p. 81, 28] : Οὐκ εἰ πάντας παραπηδήσαιμεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνην συλλαβὴν παραλλάξαιεν.

[Παραπηκτέον, Adjungendum. Eustath. p. 827, 39 : Π. τῇ εἰρημένῃ Κυπριακῇ ξενίᾳ καὶ τὴν Δηλιακήν· 1163, 28 ; 1535, 60.]

[Παραπήλωτος, ἡ, ὀν, Luto oblitus. Geopon. 12, 1, 6.]

[Παραπηρόω, Mutilo, Trunco. Pass. Philo vol. 2, p. 230, 41 : Ἐάν τις μέλος παραπηρωθῇ τοῦ σώματος. Hase.]

Παραπήχιον, τὸ, et Προπήχιον. Cubitus duo habens ossa, quorum minus appellatur κερκίς, i. e. radius, et παραπήχιον, i. e. cubito additum. Nam alterum os majus, Cubiti nomen habet : quod et προπήχιον quidam nominarunt, ante illud alterum, sc. παραπήχιον, collocatum. Cam. ex Polluce [2, 142].

Παράπηχυς, [ὁ, ἡ,] Cubito adjunctus, appositus. At παράπηχυ Pollux 7, [53] fuisse scribit ἱμάτιον λευκὸν πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον. L. 4 autem [§ 118 et 120] refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur. [Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 339, 2. Hase.] Ap. Hesych. vero sic legitur, Παραπήχυν, ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν. [Corrigendum παράπηχυ ex Photio p. 388, 12, qui addit : Τοῦτο δὲ καὶ πάρυφες καλοῦσι· τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον, ἔγκυκλον. Macho ap. Athen. 13, p. 582, D : Κορίνθιον παράπηχυ καινὸν λήδιον.]

[Παραπιέζω, Comprimo. Oribas. p. 101, 25 Cocch. : Ἑκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν παραπιέζειν τὴν κεφαλήν. Id. p. 154 ed. Matth. G. D. Sext. Emp. p. 410, 10 : Ὁ δὲ παραπιέσας τὸν ὀφθαλμόν. Hase.]

[Παραπιεσμός, ὁ, Compressio. Oribas. l. c. p. 101, 7.]

[Παραπικράζω, Exacerbo. Jo. Climac. p. 8. Boiss.]

Παραπικραίνω, Ad amaram iram concito, Amara

Παραπικράναντες, Cod. ...

Παραπίκρασμα. Prodr. Vom. 45, v. 82, r.

Fid. Anal. 3, 478.

Παραπικρία. Prodr. Vom. 73, r.

ira succendo et exaspero, Exacerbo, i. q. παροξύνω et παροργίζω, i. e. Ad iram incito, Irrito. Ad Hebr. 3, [16]: Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, Exacerbarunt Dominum. [Ps. 77, 8: Γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα. Παραπικράναντα Eustath. Opusc. p. 225, 6.]

Παραπικρασμός, Exacerbatio. Ad Hebr. [3, 8, ex Ps. 94, 8]: Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ π., κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ne obdurate corda vestra, sicut in exacerbatione. [Clem. Alex. p. 149. Kall. Achmes Oniroer. p. 104, 11. Id. ib. p. 271, 8: Εὑρήσει μέριμναν καὶ π. Hase.] Id. 278, 15, r.

[Παράπικρος, ὁ, ἡ, Ad amaritudinem vergens, Subamarus. Schol. Aristoph. Vesp. 873: Σίραιον ... βραχὺ ἔχον παράπικρον, ὅταν καθεψηθῇ.]

[Παραπίμπραμαι, Inflammor. Xenoph. De re eq. 1, 4: Παραπίμπραται μᾶλλον τὰ τοιαῦτα σκέλη. Ubi de intertrigine agitur, quum femina atteruntur et aduruntur equitatu. « Sic Gal. 4, 14: Ἐν οἷς παραπίμπραται βραχίονές τε καὶ κνῆμαι καὶ πήχεις, et rei veter. variæ actiones. Gal. iterum titul. 4, p. 16 bis, ubi etiam simplex. Πίμπρασθαι hoc sensu in Apsyrto frequens verbum. » Casaub. ad Strabon. 15, p. 715. Theophrast. De sudor. § 15, p. 815: Ἔστι δὲ οἷς καὶ αἱ κνῆμαι παραπίμπρανται. V. Παραμπίμπραμαι.]

Παραπίπτω, [Cado s. Concido juxta. Plut. V. Lysandri c. 29: Ὁρῶν ... ἐγγὺς τῶν τειχῶν τὸ σῶμα τοῦ Λυσάνδρου παραπεπτωκός, ὥστε χαλεπὴν ἄνευ σπονδῶν ... εἶναι τὴν ἀναίρεσιν. || Succido, Submitto me. Harpocr. et Phot. p. 388, 6: Παραπεπτωκός· ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτωκός. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου (p. 1127, 2: Ὅταν π. θαυμάζῃ τούτους ὑφ' ὧν αὐτῷ θαυμάζεσθαι προσῆκεν). ||] Incido, Accido, Evenio, [Occurro. Herodot. 8, 87: Κατὰ τύχην παραπεσοῦσα νηΐς. Lysias p. 179, 9: Ἐτιμωρεῖσθε ὅπου παραπίπτοιμεν (ὑμῖν). Plato Phæd. p. 66, D: Τὸ σῶμα ... ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὖ πανταχοῦ παραπῖπτον θόρυβον παρέχει· Rep. 8, p. 561, B: Τῇ παραπιπτούσῃ ἀεὶ (ἡδονῇ) τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς. Xen. Cyrop. 1, 2, 10: Θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ. Polyb. 3, 51, 5: Ἐξωθοῦντες πᾶν τὸ παραπῖπτον ἐν ταῖς δυσχωρίαις· 11, 5, 5: Ποιεῖ δὲ φέρεται (ὁ πόλεμος) φθείρων ἀδίκως πᾶν τὸ παραπεσὸν οἱ.] Xen. [Hipparch. 7, 4]: Ὁπότε καιρὸς παραπέσοι, Quum occasio et tempus inciderit. [Isocr. p. 406, B: Πῶς ἂν παραπέσοι καλλίων καιρὸς τοῦ νῦν σοι παρόντος; Id. p. 360, A. Plato Leg. 8, p. 842, A: Ὁπόταν γε δή μοι δόξῃ τις παραπεπτωκέναι καιρός. Π. καιρὸν ἀφεῖναι Demosth. p. 11, 8. Bato ap. Athen. 14, p. 639, F: Καθότι ἑκάστῳ ὁ καιρὸς παραπίπτει. « Καιροῦ παραπεσόντος Polyb. 1, 75, 9; 11, 16, 1. Πᾶν τὸ παραπῖπτον ἐκ τῶν καιρῶν 9, 2, 5; et nude πᾶν τὸ π., Quidquid inciderit, Quidquid tempus postulaverit, 3, 12, 6. Παραπεσούσης αὐτῷ βραχείας ἀφορμῆς, Incidente, oblata levi occasione. » Schweigh.] Cui signif. vicina est ea, qua ponitur παραπίπτων pro Occurrens, Obvius; nam occasio, quæ incidit, velut occurrit nobis, estque obvia. Atque ita παραπιπτούσης ap. Aristidem reddiderim Occurrentis, Obviæ, potius quam ut Bud. p. 535. [Qui: Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρήνεγκε, τῆς ἀεὶ παραπιπτούσης ἀκολουθίας ἐχόμενος, Verum huc usque ut digrederemur a proposito orationis ratio fecit, quæ seriem ipsa rerum secuta est, quæ se intermedias obtulerunt.] Qui alioqui p. 534 ap. Plut. [V. Galbæ c. 8], Τὸν παραπίπτοντα τῶν Νέρωνος, vertit Obvium quemque Neronianorum. Affert tamen hunc l., postquam dixit παραπίπτω significare Impingo, Offenso: addens, H. e. Incurro, et Obviam fio. Subjungit autem ex Polyb. [2, 53, 6]: Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, quod reddit Quum vi irrumpere tentasset. [Adde 6, 55, 1; 3, 117, 8. Εἰς πόλιν π., In urbem (amicam) se conjicere, 4, 80, 9. Id. 15, 28, 4: Ἀνελπίστως παρέπεσεν εἰς τινα σκηνήν, Forte devenit in aliquod tabernaculum. 8, 36, 1: Παραπεσούσης ἐκ Μεταποντίου βοηθείας εἰς τὴν ἄκραν, Quum accidisset, præter spem advenisset in arcem auxilium. Π. κατὰ βοήθειαν, Auxiliatum accurrere, 31, 17, 2. Schweigh.] || At pro Accido, Evenio, Contingo, ex Plat. affert ibid. [Leg. 4, p. 709, C: Τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖν· 3, p. 686, D: Θαυμαστὸν κτῆμα παραπεσεῖν τοῖς Ἕλλησι. Eurip. Or. 1173: Εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία. Dionys. A. R. 6, 44: Εἰ ἀκμάζοντί μοι τὸ σῶμα

ταῦτα παρέπεσεν, ut nunc legitur: sed recte cod. Vat. προσέπεσεν. Cum part. ὥστε Xenoph. De vectig. 5, 8: Νῦν ... παραπεπτωκέναι μοι δοκεῖ τῇ πόλει ὥστε ... ἀνακτᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας.] Quinetiam aliam verbi Accido signif. ei dat ex Aristot. [H. A. 5, 5: Οἱ δ' ἰχθύες ... παραπίπτοντες τὰ ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν· i. e. Mutuo attritu supinarum partium coeunt; incurrunt enim mutuo atterentes inferiores partes, h. e. attritu accidunt. Bud. Ibid.: Τὰ κητώδη ... παραπίπτοντα ὀχεύει παρὰ τὸ θῆλυ τὸ ἄρρεν et in fine cap.: Διὰ τὸ ταχέως ἀπολύεσθαι παραπεσόντας. || « Prætervehor, Prætercurro. Polyb. 11, 15, 2: Ἅμα τῷ παραπεσεῖν τοὺς διώκοντας καὶ τὸν τόπον γενέσθαι ἔρημον. || Aberro a vestigio, a via. Id. 3, 54, 5: Πᾶν τὸ παραπεσὸν τῆς ὁδοῦ. » Schweigh. Metaph. Xenoph. Hell. 1, 6, 4: Διαθροούντων ἐν ταῖς πόλεσιν ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους. Polyb. 18, 19, 6: Τοῖς δ' ὅλοις πράγμασιν ἀγνοεῖν ἔφη καὶ παραπίπτειν αὐτόν. Cum genit. 12, 7, 2: Ὅταν δὲ ταύτης (τῆς ἀληθείας) παραπίπτῃ, μηκέτι καλεῖσθαι δεῖν ἱστορίαν· 8, 13, 8: Πολύ τι παρέπεσε τοῦ καθήκοντος.] || Παραπίπτειν ait esse præterea quasi παρεμβάλλειν ἑαυτόν, Intercalare, Interserere, Interlabi. [Hoc παρεμπίπτειν dicitur.]

[Παραπιστεύω, Confido. Heliodor. 6, 8: Πρὸς οὐδενὸς ὀχλεῖσθαι παραπιστεύουσα. Recte, ut videtur, Coraes καταπιστεύουσα correxit, quo verbo utitur Heliodorus ib. c. 4 et c. 7 extr.]

[Παραπιστικός vitiose pro παραπειστικός, quod v.]

[Παραπίτα, ἡ, Parapita, uxor Pharnabazi. Xenoph. Hell. 4, 1, 39.]

[Παραπλαγιάζω.] Παραπλαγιάσας, Hesychio πλαγιασάμενος [πλασάμενος ap. Phot., Suid. et in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 330], Obliquans. [Παραπλαγίασαν Reg. 1, 23, 26. Schol. Hom. Od. E, 440 (ad verba ἠϊόνας παραπλῆγας): Παραπλαγιαζομένας ταῖς πληγαῖς.]

[Παραπλαγιασμός Heynii conjectura s. v. Παρακαταγωγή memorata.]

Παραπλάγιος, ὁ, ἡ, Aliquantum obliquus, Paulum obliquus. [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2: Π. στρογγυλότητας.]

Παραπλάζω, A vera via seductum in errorem impello, Vagabundum duco secus viam rectam, aut etiam simpliciter Seduco. Ex Philostr. Her. [p. 748], Παρέπλαγξε τοῦ λόγου, Ab orationis serie abduxit. [Πλανηθῆναι ἐποίησεν exp. schol. ap. Boisson. p. 647. Pind. Ol. 7, 56: Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Nonn. Dion. 29, 55: Μή σε παραπλάγξειεν Ὀλύμπιον οὔνομα φήμης· 38, 260. Παρέπλαγξε νόημα ap. Maneth. 1, 94; ἀνθρώποις νόον 6, 597.] Usus est et Hom., idque in propria signif., ut Od. [I, 81: Ἀλλά με ... βορέης ... παρέπλαγξεν ... Κυθήρων] T, [187]: Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν, schol. ἀποπλανήσασα. Possis etiam sic reddere, Errabundum prætervehens Maleam. Vagabundum agens vel ducens præter Maleam. Pass. voce [Il. O, 464: Παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ἰός. Pind. Nem. 10, 10: Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, quod schol. exp. τοῦ δέοντος ἀπεπλανήθη λογισμοῦ. G. D. Nonn. Dionys. 1, 110: Ταῦρε, παρεπλάγχθης μετανάστιος. Hase.] Παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς, Eurip. [Hipp. 240], Aberravi, Seductus sum. [Dionys. A. R. 11, 13: Ἐξέδης τῶν χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ παραπλάγχθης τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ. || Παραπλάζω signif. intransitiva Nicand. Ther. 757: Κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηνε.]

[Παραπλανάω, Aberrare facio, Decipio. Schol. Æsch. Eum. 104: Ἐν τῷ καθεύδειν ὁ νοῦς ἀκριβέστερον ὁρᾷ, μὴ παραπλανώμενος τῇ θέᾳ· nisi περιπλανώμενος scribendum cum Abreschio vol. 2, p. 12. « Schol. Hom. Il. B, 396 (?). » Boiss. Παρέπλαγξε νόημα ap. Hom. Eustath. p. 1894, 28, exp. παρεπλάνησεν ἐκείνοις τὸν νοῦν. Παραπλανηθέντες, In errorem inducti, schol. Aristoph. Pl. 538 in ed. Ald., ubi nunc πλανηθέντες ex codd. legitur. || Signif. intransit. schol. Aristoph. Eq. 806, ubi ὀνειροπολεῖς exp. παρακρούῃ, παραλογίζῃ καὶ παραπλανᾷς.]

Παραπλάσιοι τῶν πολεμίων, pro Multo plures hostibus. [Scriptura vitiosa (fort. pro τετραπλάσιοι) e lexicis antiquioribus ab HSt. petita. Verbum ap. Hermiam In Pl. Phædr. p. 134 med.: Numerus 12 ἐκ τῶν ἀρι-

θμῶν (3 et 4) ... παραπλασιασθέντων καὶ συγκερασθέντων ἀποκυΐσκεται. Hic quoque τετραπλασιασθέντων vel πολλαπλασιασθέντων scribendum. G. Dind.]

[Παράπλασις, εως, ἡ, Fictio, Formatio. Theodor. Prodr. Rhod. p. 125: Τὰς ἀνάνδρους καρδίας φιλεῖ ταράττειν τῇ ξένῃ παραπλάσει. Boiss. Georg. Pisid. De van. vitæ v. 71: Ἀμειφθεὶς τῇ κακῇ π. || V. Παράπλαστος.] Id. Fid. 782. pro πήρωσ.

[Παράπλασμα, τό, Figmentum, Monstrum in quo fingendo natura aberravit. Suidas: Τέρας, παράπλασμα παρὰ φύσιν τεχθέν. Nisi πλάσμα scribendum. G. D. || De alia signif. v. s. Παραπλασμός.]

Παραπλασμός, ὁ, Sordes in tibiarum foraminibus, ex Hesychio, quum alioqui supra καταπεπλασμένον in longe alia signif. habuerimus ex Fabio [Quintil. Instit. 1, 11, 6], de cantu tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. Ap. eund. Hesych. est Παραπλάσματα expositum τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις: ubi quidam significari putant Ceram qua in libris quæstiones aut quidpiam aliud notamus: quales ap. Cic. [Ad Att. 15, 14; 16, 11] Ceræ miniatulæ, et Cerulæ miniatæ. [Conf. Salmas. ad Solin. p. 1100, D, et H. Géraud *Des livres chez les Romains* p. 52 (3). Hase.] Sed ita exponendo, non videtur posse retineri, quæ habetur in vulg. Hesychii edd., lectio. [Hesych.: Παρακρουσμένα βιβλία, οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα. V. de hoc more Villoiss. Proleg. ad Hom. p. xxii, Schneider. ad Vitruv. vol. 3, p. 169. || Effictio. Sext. Emp. p. 254, ubi de duabus agit Hellenismi speciebus: Ὃς δὲ κατὰ τὴν ἑκάστου τῶν Ἑλλήνων συνήθειαν ἐκ παραπλασμοῦ καὶ τῆς ἐν ταῖς ὁμιλίαις παρατηρήσεως ἀναγόμενος.]

[Παραπλάσσω s. Παραπλάττω, Transformo. Theodor. Prodr. Rhod. p. 125: Ὁποῖα πολλὰ νὺξ παραπλάττειν θέλει. De aqua quæ cum terra commiscetur Hero in Mathem. vett. p. 148: Εἰ λέγοι τις ὅτι οὐ παραπλάσσεται οὐδὲ ἀναπίνεται ὑπὸ τῆς γῆς· 149: Ὁ μὲν ἀὴρ ἐκχωρεῖ ἐκ τοῦ ἀγγείου, κατακρατηθεὶς δὲ ἐκ τοῦ πολλοῦ ὕδατος πάλιν κεράννυται καὶ παραπλάσσεται, ὥστε ὕδωρ γενέσθαι. De carmine ad alius carminis imitationem composito Argum. Theocr. 15: Παρέπλασε τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ Ἴσθμια. De formatione vocabuli Etym. M. p. 76, 33: Εἰσὶ δ' οἵ φασι παραπεπλάσθαι τὸ (τῆς Ἀμαλθείας) ὄνομα· εἶναι γὰρ αὐτὴν ἀμαλακιστίαν. || « Παραπλάττομαι, Affingo. Sext. Emp. p. 349, 24: Τῆς τοῦ κόσμου κινήσεως ἀλήκτῳ τάχει περιφερομένης, πρὶν τηρητικῶς παραπλάσασθαι τῇ τοῦ γεννηθέντος ὥρᾳ τὰ κατ' οὐρανὸν βλεπόμενα. » Hemst.]

Παραπλάσσω, vel potius Παραπλάττω, Illino, VV. LL., sed absque ullo exemplo. [Vitiose scriptum pro περιπλάσσω notabimus s. hoc v.]

[Παράπλαστος, ὁ, ἡ, Fictus, Subditicius. Sositheus ap. Tzetz. Hist. 2, 596: Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς παράπλαστος (περίπλαστος gramm. ap. Heeren. Bibl. vet. lit. fasc. 7, p. 11) νόθος. Similiter Soph. Œd. T. 780: Πλαστὸς ὡς εἴην πατρί. || Παράπλαστον, τό, luctæ species quædam ap. schol. Hom. Il. Ψ, 730, ubi cod. Victor. παράπλασιν, Eustath. μεταπλασμόν. V. Παρακαταγωγή.]

[Παράπλεγμα, τό, Quod attextum s. contextum est. Corbis, quales plaustris imponi solent, ap. Hesych.: Θέργυνον, τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν π. Hemst.]

[Παραπλεῖον, Muson. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 369, quod παρὰ πλεῖον divisim scribendum ex Arsenio.]

Παράπλειος, ὁ, Plenus, Pene plenus. [Plato Rep. 3, p. 390, A: Ὅταν παράπλειαι (παραπλεῖαι libri multi, nonnulli περιπλεῖαι) ὦσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν. Hoc est quod Homerus dixit Od. I, 8: Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι.]

Παραπλέκω, Attexo, Admisceo, Contexo, Consero [Hesych. et Phot.: Παραπλέξαι, ἐμπλέξαι. Hippocr. p. 345, 36: Οἱ γναφέες ... κείροντες τὰ ὑπερέχοντα καὶ παραπλέκοντες καλλίω ποιέουσι]: cujus signif. exx. duo affert Bud. p. 617, unum ex Galeno, alterum ex Basilio. [Galen. Ad Glaucon. 2: Παραπλέκειν δ' ὅμως τι ὄμεινον κἂν τούτοις ἢ ὄξους ἢ οἴνου· et alibi identidem. Basil. Epist. ad Diodor.: Χρή τινα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου ποιότητος παραπλέκειν τῷ λόγῳ. Bud. Strabo 1, p. 33: Ὅλῃ τῇ δραματουργίᾳ τοῦτο παραπλέκεται· 43:

Φαίνεται γὰρ εὐθὺς ὅτι μύθους παραπλέκουσιν. Eustath. p. 1379, 15: Τοῖς ἱστορουμένοις ὁμολογῶν παραπλέκει καὶ μύθους. Scott. Galen. vol. 14, p. 398, 12: Ἐλαίῳ παράπλεκε. Id. ib. p. 367, 17: Παραπλέκειν τι τῶν στυφόντων· 168, 5: Ἱερᾶς βοτάνης μικρόν τι παραπλέκειν· vol. 4, p. 474, 12: Παραπεπλέχθαι. Hase. Plut. Mor. p. 951, D: Ἐναλλὰξ τινα θέσιν καὶ τάξιν ... παραπλεκομένην ἔχουσι.] Aliter tamen videtur accipiendum ap. Plut. [Mor. p. 785, E]: Τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν, ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν. Ibi enim παραπλέκειν accipi videtur pro Calamistrare, Capillos intorquere, etiam Implicare aut Replicare comam. Pollux 2, [35]: Παραπλέκειν τὰς τρίχας, τὸ ἀναπλέκειν· καὶ παραπεπλεγμένη λόχμη, ἡ ἀναπεπλεγμένη. [Ælian. N. A. 16, 11, ubi de pilis agitur poephagi, animalis Indici: Παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν (mulieres Indicæ) καὶ κοσμοῦνται μάλα ὡραίως, ταῖς πλοκαμῖσι ταῖς συμφύτοις καὶ ταύτας ὑποζέουσαι. Παραμπυκίζεται per παραπλέκεται τὰς τρίχας exp. Phot. et Suidas. Phot. p. 396, 4: Παρεπλεξάμην, παρέπλεξα τῶν τριχῶν, ἀπὸ τοῦ ἐμπλέκειν. Qui παρενεπλεξάμην et παρενέπλεξα scripsisse videtur. G. D.] Bud. παραπλέκω interpr. etiam Per parodiam dico, ap. Hermog. p. 211: Οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινά, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε. V. et Comm. p. 617, in Παραπλοκή.

[Παραπλευρίδιος, ία, ιον.] Παραπλευρίδια, Arma quæ tegunt equorum latera, q. d. Lateraria s. Lateralia arma, τὰ παρὰ ταῖς τῶν ἵππων πλευραῖς ὅπλα, Pollux 2, [167]. Xen. Cyrop. 6, [4, 1]: Ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις· καὶ τοὺς μὲν μονίππους, παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, παραπλευριδίοις. Sic l. 7 init.: Οἱ δὲ ἵπποι (ὡπλισμένοι ἦσαν) προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς. [Arrian. Tact. p. 79: Ἵπποι ... προμετωπιδίοις πεφραγμένοι αἰεί, παραπλευριδίων δὲ οὐδὲ δέονται. G. Dind.]

[Παραπλεύριος, ὁ, ἡ, i. q. παράπλευρος. Tzetz. Hist. 5, 843, de tauro Perilai: Θύραν δὲ παραπλεύριον ἐνθέμενον τῷ ταύρῳ.]

Παράπλευρος, ὁ, ἡ, Qui ad latus s. costas est.

[Παραπλευρόω, Latera (navis) construo. Philostr. p. 126: Σοφίζονται πλοῖον Αἰγύπτιοι ... παραπλευρώσαντες αὐτὸ ἁρμονίαις ὁπόσαι ναῦν ξυνιστᾶσι.]

[Παραπλευστέος, α, ον, Præternavigandus. Strabo 8, p. 351: Αὕτη δὲ ἡ Ἠλεία παραπλευστέα ἦν.]

Παραπλέω, Præternavigo, Prætervehor, Oram lego. Interdum sine adjectione [Ammon. p. 113: Παραπλεῖν τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι. Ἐν χρῷ τῆς γῆς παραπλέοντες Pollux 1, 113. Xenoph. Anab. 6, 2, 1: Ἔπλεον παρὰ γῆν καὶ παραπλέοντες ἐθεώρουν τὴν ἀκτήν· Hell. 4, 5, 17: Ἐσβάντες ἐς πλοιάρια παρέπλεον, ἕως ἐγένοντο κατὰ τὸν γήλοφον· 1, 6, 2: Ἐξ Ἐφέσου ἐν ἀριστερᾷ Σάμου παραπλεύσαντα. Polyb. 1, 25, 1: Συνθεασάμενος ἀτάκτως παραπλέοντα τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον· 5, 3, 4: Παρέπλει τῷ στόλῳ (i. e. ulterius provehebatur) καὶ καθωρμίσθη πρὸς τὴν τῶν Παλαιέων πόλιν. Adnavigandi et appellendi signif. Xenoph. De rep. Athen. 2, 4: Παραπλεῖν γὰρ ἔξεστιν ὅπου ἂν μηδεὶς ᾖ πολέμιος ἢ ὅπου ἂν ὀλίγοι· ἐὰν δὲ προσίωσιν, ἀναβάντα ἀποπλεῖν. « Cum dat. personæ Polyb. 31, 26, 15: Παραπλεόντων δ' αὐτῷ καὶ τῶν ἐπὶ Μοσχυρίνου, Quum navibus advenissent. » Schweigh.], interdum cum accus. [Xenoph. De vectig. 1, 6: Ὥσπερ κύκλου τόρνον τὰς Ἀθήνας ἢ παραπλέουσιν ἢ παρέρχονται], ut Παραπλέων τὴν χώραν, Plut. Et cum accus. τὰς πόλεις ap. Thuc. [Isocr. De antid. p. 450 ed. Bekk.: Ὁπότε μέλλοι τινα παραπλεῖν τῶν μὴ τὰς συντάξεις διδουσῶν πόλεων. Themist. Or. 27, p. 340, B: Οὐ παραπλεύσεις τὴν νῆσον ἐκείνην. Cum præp. παρὰ Xenoph. Hell. 1, 5, 12: Παρ' αὐτὰς τὰς πρῴρας τῶν Λυσάνδρου νεῶν παρέπλει.] A quo [Thucyd. 1, 61] et ipsæ νῆες dicuntur παραπλέουσαι. [Demosth. p. 933, 11: Ναυαγῆσαι ἔφη τὸ πλοῖον παραπλέον ἐκ Παντικαπαίου εἰς Θευδοσίαν. Xenoph. Hell. 1, 3, 2: Ναῦς παραπλεῖν κελεύσας.] In VV. LL. redditur et Obeo, a Bud. Trajicio. Thuc. [1, 111]: Παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα. [Hic quoque non aliam quam Navigandi signif. habet. Xenoph. Anab. 5, 6, 10: Ἐνθένδε μὲν εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι, ἐκ Σινώπης δὲ εἰς Ἡράκλειαν· Hellen. 4, 5, 19: Οὐκέτι πεζῇ παριόντες ἐκ Σικυῶνος ..., ἀλλὰ παραπλέοντες· 5, 4, 61: Τὰ πλοῖα ἐπὶ μὲν τὸν Γεραιστὸν ἀφίκετο, ἐκεῖθεν δ' οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν. ||

Metaph. Præternavigo, Prætereo. Plato Phædr. p. 259, A : Ἐὰν δὲ ὁρῶσι διαλεγομένους καὶ παραπλέοντάς σφᾶς, ὥσπερ Σειρῆνας, ἀκηλήτους. « Athen. 9, p. 386, E : Οἱ φασιανικοὶ παραπεπλεύκασιν (sc. in περιφορᾷ), ὑπεριδόντες ἡμᾶς διὰ τὴν ἄκαιρόν σου γλωσσαργίαν. Philostr. p. 717 : Τὴν νῆσον τὴν Ὠγυγίαν καὶ τὴν Αἰαίαν καὶ ὡς ἥρων αὐτοῦ αἱ θεαὶ, παραπλεῖν κελεύει καὶ μὴ προσορμίζεσθαι τοῖς μύθοις. » Valck. Amphis ap. Stob. Flor. 60, 1 : Παραπλέων τὰς συμφοράς.] || Παραπλώω, Ionice i. q. παραπλέω, Præternavigo, Navi prætervehor : unde [Herodot. 4, 99], Παραπέπλωκε ταῦτα, et partic. aor. 1 παραπλώσας. [Orph. Arg. 731 : Ἄκρην προβλῆτα παραπλώσαντες. Aor. sec. Hom. Od. M, 69 : Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. Παραπλώσεσθαι Orph. Arg. 1269.]

[Παραπληγία. V. Παραπληξία.]

[Παραπληγικός, ή, όν, Leviter sideratus. Hippocr. p. 81, G : Τὰ παρ' ὦτα φλαῦρα τοῖσι παραπληγικοῖσι· 425, 8. Rufus p. 152 ed. Matth. || Adverb. Παραπληγικῶς, Hippocr. p. 1012, D : Παρελύθη π., ubi v. Galen. vol. 9, p. 130.]

[Παράπληγμα vitiose pro παράπηγμα, quod v.]

[Παραπληθής, Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, in Ms. Coll. D. Joann. Oxon. Boiss. Pag. 778, B, ni fallor, ubi recte vulgo παμπληθεῖς. G. Dind.]

[Παραπλήθω, Plenus s. Refertus sum. Hom. Od. I, 8 : Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν. Conf. Παράπλειος.]

[Παραπληκτεύομαι, Mente percellor, Insanio. Aquila Sam. 1, 21, 14 et 15.]

[Παραπληκτίζω, i. q. παραπληκτεύομαι. Greg. Naz. vol. 1, p. 597, B : Παραπληκτίσομεν (παραπληκτίσομεν ap. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 191) ἄμφω εἰς θεοῦ μυστήρια παρακύπτοντες. Boiss. Eadem verba ap. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 253, E., nisi quod παραπληκτίζειν. G. Dind.]

[Παραπληκτικός, ή, όν, Leviter sideratus. Hippocr. p. 77, E : Τὰ παραπληκτικὸν τρόπον παραλύσαντα, Quæ levis siderationis modo resolutionis sensum inferunt. Id. p. 990, C : Δεξιὴν χεῖρα παρελύθη μετὰ σπασμοῦ π. τρόπον. Auctor Definitt. med. p. 397, 40 ed. Bas. : Παραπληκτικοὶ οἷς εἰς μόνα τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ αἱ παρέσεις γίνονται. Foes. || Adverb. Παραπληκτικῶς, Hippocr. p. 125, D : Ἐς πλευρὴν ὀδύνη ἐπελθοῦσα π. κτείνει· 176, G : Κάθαρσις πολλὴ κάτω τοὺς τοιούτους π. ἀπόλλυσιν.]

Παραπληκτισμός. Cod. 891, 244, v.

[Παράπληκτος, ὁ, ἡ, Leviter sideratus. Hippocr. p. 287, 40 : Τοὺς δὲ παραπλήκτους γίνεσθαι τὰ δεξιά. Galen. vol. 7, p. 208 : Τὸ τρομῶδες καὶ τὸ π. || Mente motus, Vesanus. Π. χεὶρ Soph. s. v. Παραπλὴξ citatus. Melanippides ap. Athen. 10, p. 429, C : Τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν. LXX Deuteron. 28, 34 : Ἔσῃ παράπληκτος διὰ τὰ ὁράματα. G. D. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 724, 7 : Μανιώδεις ἄττουσι καὶ π., Insane. Hase.]

Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, [Παραπλῆγες ab Hippocr. p. 397, 18, dicuntur qui partium resolutione ex fluxione laborabant, defixis in aliquam partem ex apoplexia aut epilepsia humoribus. Foes.], item Παράπληκτος, q. d. ὁ παραπεπληγμένην διάνοιαν ἔχων, Cui mentis vel sensuum harmonia, ut ita dicam, depravata est. Unde redditur Vecors, Vesanus, Insanus, Mente captus. [Vacerra, Delirus, Gl. Herodot. 5, 92 : Ἄνδρα παραπλῆγα.] Aristoph. Pl. [242] : Ἢν δ' εἰς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω. Galen. [vol. 10, p. 17] Salmonea illum, Qui strepitum Jovis et flammas imitatur Olympi (ap. Virg.), vocat παραπλῆγα. [Xenoph. Œc. 1, 13 : Οἱ φαγόντες τὸν ὑοσκύαμον παραπλῆγες γίγνονται. Demosth. p. 426, 23 : Ἔκφρονας καὶ παραπλῆγας. Plut. V. Pompeji c. 72 : Παράφρονι καὶ π. Strabo 11, p. 572 : Ἐξοίνους καὶ π. Nicand. Al. 160, Ther. 777. Clem. Al. p. 92. Cum genit. Parthen. c. 18 : Νοῦ τε καὶ φρενῶν π.] Ap. Soph. autem [Aj. 229], παραπλήκτῳ χερί, exp. μανικῇ. At vero παραπλῆγες ἠϊόνες, Homero [Od. E, 418] αἱ ἐκ τῶν πλαγίων πλησσόμεναι τοῖς κύμασι. [Hesych. : Παραπλῆγας, τοὺς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλοὺς ἢ πέτρας.] V. Eustath. et schol. Aristoph. [qui ad Pl. 242 παραπλῆγα exp. ἄφρονα, μωρόν· ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων καὶ ἀναρμονίου λυρισμοῦ. Hesych. : Παραπλῆγων, μαινομένων. Παραπλήξ, (μαινόμενος add. Phot. p. 388, 16,) παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμμένος, μανιώδης, παρακόπτων, παραφρονῶν. Dat. παραπλῆξι in Combef. Auct. Patr. vol. 2, p. 1254, A.]

Παραπληξία, ἡ, Vesania, Insania. [Per μανία exp. Hesych., Phot., Suidas. LXX Deuteron. 28, 28; Aq. Reg. 2, 9, 20. Œnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 213, D. « Theodoret. Græc. aff. cur. p. 45, 33; Aristænet. p. 110, 11. » Hemst. Παραπληξίαι in Dialogo de anima adv. Platon. p. 41 cod. Vatic. 112. Creuzer. Παραπληγία ap. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 14, 31, ubi cum ὀργὴ et μανία conjunctum est.] Ab Hippocr. autem παραπληξία, sicut et παραπληγία, dicitur de Paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso. Is enim quum ibi impactus fuerit, sensum motumque subjectis partibus aufert, quæ inde eum accipiunt. Galen. tamen [vol. 8, p. 785] videtur hæc duo nomina distinguere, scribens, παραπληγίαν talem affectionem unius partis corporis dici, qualis est παραπληξία totius : adeo ut videatur hæc universalis, illa vero particularis esse paralysis, quam peculiari nomine ἡμιπληξίαν appellant. Gorr. [Παραπληξία librarii errore scriptum esse pro ἀποπληξία animadvertit Foesius, cujus emendationem planissime confirmat Galenus ipse ib. p. 752, 804, et vol. 9, p. 62, 130. Auctor Definitt. med. vol. 2, p. 261 : Διαφέρει ἀποπληξία παραπληξίας ὡς ὅλον μέρους· οἱ μὲν γὰρ ἀποπληκτικοὶ πάντως εἰσὶ καὶ παραπληκτικοὶ, οἱ δὲ παραπληκτικοὶ οὐ πάντως καὶ ἀποπληκτικοί. Διαφέρει καὶ ὅτι οἱ μὲν ὑγιαίνοντες τὴν διάνοιαν παραπληκτικοὶ παρειμένοι εἰσὶ τοῦ σώματος μέρος ἢ μέρη, οἱ δὲ ἀποπληκτικοὶ καὶ ταῦτα καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ὅλον. Παραπληκτικοὶ λέγονται οἷς εἰς μόνα τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ αἱ παρέσεις γίνονται. Παραπληγία et παραπληγίαι Hippocr. p. 950, A; 1020, F, et Galen. vol. 10, p. 400, et ll. aliis non paucis. Παραπληξία Galen. vol. 10, p. 214; 11, p. 134.]

Παραπληρόω, Justo completoque oneri infarcio. [De particula expletiva schol. Mosq. Hom. Il. Ω, 42 : Ὁ ἐπεὶ παραπληροῖ ἐνταῦθα, quod παρέλκειν dicere solent grammatici.]

Παραπλήρωμα, τὸ, idem esse volunt q. παράβυσμα ap. Suidam, Quod infarcitur atque inculcatur justo completoque oneri, Cento et omne redundans atque superfluum, τὸ πλεονάζον : aliud autem Lat. Complementum aut Supplementum; potius Explementum, ut Seneca in Epist. quadam Ventris explementum vocat τὸ πλεονάζον. [Παραβυσμάτων per παραπληρωμάτων exp. Harpocr. s. v. Παράβυστον.] Bud. tamen interpr. Complementum, Expletio, ap. Dionys. H. De Isocrate [c. 3] : Παραπληρώμασι λέξεων οὐδὲν ὠφελουσῶν χρῆσθαι καὶ ἀποτεχνᾶν παρὰ τοῦ μετρίου τὸν λόγον. [Id. De comp. verb. c. 16 : Οὕτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖνος συνύφανε καὶ π. εὐφώνοις διείληφεν. Ib. c. 9; De admir. vi Demosth. c. 19. Schol. Eurip. Med. 665 : Ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει. Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 721 : Π. ἐστι λέξις ἐκ περισσοῦ κειμένη κόσμου χάριν ἢ μέτρου. Trypho ib. p. 744. Greg. Cor. p. 771, Chœrob. p. 810. Βλίτυρι ... παραπλήρωμα λόγων λόγον μὴ ἐχόντων, Suidas s. h. v. G. D. Clem. Al. Protrept. § 108. Jo. Glyc. De syntax. ed. Jahn. p. 5, 26 : Παραπληρώμασί τισι προσχρώμενα. De differentia inter π. et πλεονασμὸς, quod est vitium orationis, Gros *Rhet. chez les Grecs* p. 127 (6). Hase.]

Παραπληρωματικός, ή, όν, Expletivus, i. q. πλεονάζων, teste Apollonio gramm. : ut π. σύνδεσμοι apud Demetr. Phal. [§ 55] et alios : quales esse dicit δὴ, νὺ, πότερον : v. Παράζυσμα : quæ et παραπληρωματικὰ μόρια vocantur : quoniam sc. orationi per se plenæ perfectæque, numeri explendi s. complendi gratia, adduntur. Tales ap. poetas sunt ῥα, τοι, τε, et aliæ multæ. [Apollon. De synt. p. 264, 5 : Οἱ καλούμενοι π. σύνδεσμοι οὐκ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν θέσιν ἔσχον· οὐ γὰρ ἀληθές ἐστιν, ὥς τινες ὑπέλαβον, μόνως αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας καὶ διὰ τοῦτο εἰρῆσθαι παραπληρωματικούς. Id. p. 11, 5; Etym. M. p. 382, 7; scholl. Soph. El. 498, Eurip. Hec. 996, Pind. Ol. 3, 67; Eustath. p. 52, 22, et alii grammatici quivis.]

[Παραπληρωματικῶς, Expletive. Eustath. p. 72, 32 : Εἰ μὴ π. ἁπλῶς οὕτω τίθενται (οἱ σύνδεσμοι). Scott.

Apollon. De synt. p. 307, 17 : Παρατίθεται π. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 4 : Ἂν δὲ (παραλάβωσι) π. Hase.]

[Παραπλήρωσις, εως, ἡ, Expletio. Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 721 : Ἡ αὐτὸς ἀντωνυμία (κεῖται) εἰς π. κόσμου χάριν. Eustath. p. 467, 13 : Τὸ δὲ μή πώ τι ἀργὴν ἔχει τὴν π.· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ μή τι, περιττοῦ κειμένου τοῦ πω· 1393, 15.]

[Παραπλησιάζω, Propinquus sum. Æsop. Fab. 270. Schneid. Jo. Chrysost. Hom. 117, vol. 5, p. 757, 43 : Ἅπτεται ἡ συμφορὰ τῶν παραπλησιαζόντων τῷ γένει. Seager. Galen. vol. 12, p. 200 : Τῆς ἐπιδόσεως ἐκ τῆς πτέρνης παραπλησιάζοντα χωρία τὸ αἷμα διαδυομένης· ubi sensus ἐπὶ τὰ πλησιάζοντα postulat, quod expressit interpres Latinus. Nihilo certius est exemplum est Aristot. H. A. 10, 3 : Περὶ αὐτὴν δὲ τὴν ὑστέραν δεῖ συμβαίνειν τοιαῦτα μετὰ τὴν κάθαρσιν, πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὕπνοις ὡς συγγινομένην τῷ ἀνδρὶ καὶ προϊεμένην, ὡς ἂν εἰ παραπλησιάζῃ, ῥᾳδίως· ubi εἴπερ ἐπλησίαζε corrigendum : quo verbo alibi non raro de coitu utitur Aristoteles. G. Dind.]

[Παραπλησιαστέον, Comparandum. Nil. Epist. p. 144, 24 : Π. τοὺς τοιούτους νηπιόφρονας ἄνδρας παιδίοις. Hase.]

Παραπλήσιος, [ία, ον et ὁ, ἡ,] metaphoricam habet signif., et ponitur pro Proxime ad aliquid accedens (quo sensu et πλησιάσαι usurpatur), s. Affinis, Similis. [Per ἐμφερὴς, ὅμοιος exp. Hesych. Herodot. 4, 78 : Ἐπεάν παραπλήσια τούτῳ· 172 : Τρόπῳ π. τῷ καὶ Μασσαγέται· 128 : Ἐπεποίευν δὲ καὶ τὰς νύκτας παραπλησίας προσβολὰς οἱ Σκύθαι. Plato Gorg. p. 520, A : Ταὐτὸν ... ἐστὶ σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ π. Hipp. min. p. 370, E : Ἀμφοτέρω καὶ κατὰ τοῦτο παραπλησίω ἐστόν· Crat. p. 437, B : Ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀκολασία παραπλησία τούτοις φαίνεται· Alcib. 2 p. 149, C : Ἕτερα π. τούτοις εἰρηκέναι. Xenoph. Anab. 1, 5, 2 : Τὰ κρέα τῶν ἁλισκομένων ἦν π. τοῖς ἐλαφείοις, ἁπαλώτερα δέ.] Dem. Pro cor., Παραπλήσια τούτοις ἐστὶ, Similia his sunt : pro quo παρακείμενα quoque diceres. Aristot. De gener. et corrupt. 1 : Μανίᾳ παραπλήσιόν ἐστι. [Polyb. 1, 4, 8 : Παραπλήσιοι τοῖς ὀνειρώττουσιν ἦσαν· 1, 14, 2 : Πεπονθέναι τι π. τοῖς ἐρῶσι· 5, 100, 10 : Παραπλησίους ἀποκρίσεις δοὺς ταῖς πρότερον· 6, 7, 5 : Παραπλήσιον βιοτεύειν τοῖς ἄλλοις. Cum genit. 1, 23, 6 : Παραπλήσιον πεζομαχίας συνέβαινε τὸν κίνδυνον ἀποτελεῖσθαι· sed scribendum πεζομαχίᾳ cum Ursino. Cum ὅμοιος conjunctum] Thuc. 1, [140] : Ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα μοι ὄντα, ubi etiam nota copulari ὅμοια et παραπλήσια, sicut paulo post ὁμοίως et παραπλησίως, ap. Dem. : ac παραπλήσια ibi interpretari etiam queas Eadem fere. [Isocr. p. 156, A : Τὰς πράξεις ὁμοίας ἀεὶ καὶ παραπλησίας ἀποβαίνειν. Παρόμοια καὶ π. Dionys. De Isocr. c. ... Τοιαῦτα καὶ π. Thucyd. 1, 143. Π. sequente ὡς vel ὥσπερ, Herodot. 4, 99 : Παραπλήσια ... νέμονται ... ὡς εἰ τῆς Ἀττικῆς ἄλλο ἔθνος καὶ μὴ Ἀθηναῖοι νεμοίατο τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν. Isocr. p. 8, A : Παραπλήσιον οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν, ὥσπερ ἂν εἰ ... Polyb. 1, 4, 7 : Π. τι πάσχειν ὡς ἂν εἰ ... 11, 28, 8 : Ἔστι γὰρ παραπλήσιον ὡς ἂν εἴ τις ... Superlat. ap. Herodot. 5, 87 : Ἐσθῆτα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην.] Item de corporis et formæ similitudine. Diosc. 3, 9 : Πόα ὑπερικῷ παραπλήσιος, Herba similis hyperico. Galen. Ad Glauc. 1 : Τὰ πάντα παραπλήσιος, Omni ex parte similis, ubi nota πάντα pro κατὰ πάντα : cujus ellipsis exx. habes et in Ὅμοιος. [De ætate π. ἡλικίᾳ ap. Plat. Rep. 1, p. 329, A. Παραπλήσιοι καθ' ἡλικίαν Plut. V. Crassi c. 25.] Alicubi reddas Talis fere, Ejusmodi fere, etiam His similis, Idem propemodum cum his : Thuc. 4, p. 157 [c. 114] : Ἔλεξε τοῖς ἐν τῇ Ἀκάνθῳ παραπλήσια, ὅτι οὐ δίκαιον εἴη κτλ. Interdum τῆς ποσότητος δηλωτικόν est, quum sc. παραπλήσιος s. παραπλήσιαι ponitur pro Totidem [Non simpliciter pro Totidem, sed pro Totidem fere : nam παραπλήσιος non paritatis significationem habet, quæ propria adjectivi ἴσος est, sed similitudinis. Et sic intelligendum est in ll. omnibus infra afferendis ubi de numero s. magnitudine fere pari dictum est. G. D.] : sicut pro Tantundem accipitur παραπλήσιον in Thuc. 7, p. 238 [c. 19] : Ἀπέχει δὲ ἡ Δεκέλεια σταδίους μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατόν· παραπλήσιον δὲ, οὐ πολλῷ πλέον, καὶ ἀπὸ (sic enim Valla legit non ἐπὶ,

ut vulgatæ habent edd.) τῆς Βοιωτίας. Pro Totidem usurpavit Idem παραπλήσιαι, dicens παραπλήσιαι νῆες, Naves totidem numero. [Thucyd. 7, 70 : Ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμόν. Diodor. 13, 80 : Οἱ Συρακόσιοι κατὰ τάχος ταῖς παραπλησίαις ναυσὶν ἐπεφάνησαν· 16, 47 : Λίθους παραπλησίους τούτοις. Xenoph. Hell. 4, 3, 15 : Παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος· Hipparch. 8, 17 : Ἀγωνίζεσθαι πρὸς παραπλησίους ἱππέας. Plut. V. Crassi c. 20 : Ψιλοὺς τοῖς ἱππεῦσι παραπλησίους. De magnitudine Herodot. 1, 202 : Νήσους Λέσβῳ μεγάθεα παραπλησίας. Xenoph. De re eq. 4, 3 : Λίθους ... παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος. || « Παραπλήσιον adverbialiter i. q. παραπλησίως, aut pro τὸ π. cum articulo, Polyb. 4, 40, 10 : Ἔσται δὲ καὶ περὶ τὸν Πόντον παραπλήσιον καὶ γίγνεται νῦν· 3, 33, 17 : Εἰ πεποιήκαμεν π. τοῖς ἀξιοπίστως ψευδομένοις. » Schweigh. Cum artic. Diodor. 19, 43 : Τὸ π. οἱ σατράπαι ... τὸν στρατηγὸν ἐγκαταλιπόντες.]

Παραπλησίως, Similiter, Eodem prope modo. [Herodot. 1, 77 : Ἀγωνισάμενος οὕτω π. (æquo Marte)· 7, 119 : Ὡς δὲ π. καὶ ἐν τῇσι ἄλλῃσι πόλισι. Plato Gorg. p. 498, C : Π. χαίρουσι καὶ λυποῦνται οἱ ἀγαθοὶ καὶ οἱ κακοί. Cum dat. Phædr. p. 255, E : Ἐπιθυμεῖ ἐκείνῳ π. μὲν, ἀσθενεστέρως δὲ ὁρᾶν. Π. τοῖς εἰρημένοις Isocr. p. 92, C; 145, E. Seq. καθάπερ vel ὥσπερ Plato Ep. 4, p. 321, A : Τὰ δ' ἐνθάδε π. ἔχει καθάπερ καὶ ὑμῶν παρόντων· Apol. p. 37, A : Π. λέγειν ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκου ...] Dem. [p. 36, 1] : Νυνὶ δὲ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα ἔχει; ἆρά γε ὁμοίως καὶ παραπλησίως; Ubi etiam nota copulari ὁμοίως et παραπλησίως, sicut ὅμοια et παραπλήσια in Thuc. l. c. [Comparat. ap. Plat. Polit. p. 275, C : Παραπλησιαίτερον παιδείας μετειληφέναι.]

Παραπλήσσω s. Παραπλήττω, Perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum. [Philostr. Imag. p. 779, 14 : Τῷ μὲν ποδὶ κρούων ξυμμελὲς, τῇ δεξιᾷ δὲ παραπλήττων τὰς νευρὰς ψάλλει· ubi pro simplici πλήττων dictum est, quod ipsum posuit librarius codicis Guelf. ap. Jacobs. p. 269.] || Παραπλήττομαι, Mente percellor : unde παραπεπληγμένος, Insanus. [Aristoph. Lys. 831 : Ἄνδρα ... παραπεπληγμένον, τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον· Eccl. 139 : Βουλεύματα ... ὥσπερ μεθυόντων ἐστὶ παραπεπληγμένα. Plut. V. Æmil. Pauli c. 34 : Πάντα θαμβοῦντι καὶ παραπεπληγμένῳ μάλιστα τὸν λογισμὸν ἐοικώς. Γέλωτι παραπεπληγμένῳ Eurip. Herc. F. 935.] || Παραπλῆγον, Hesychio ἀπόπληκτον. [Vitiose pro Παράπληκτον.]

Παραπλόκαμος, ὁ, ἡ, quod quidam interpr. Calamistratos capillos habens, Qui est crinibus implicitis. Hesychio παραπλόκαμος est ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας.

Παραπλοκή, ἡ, q. d. Attextio, Insertio [De stamine Etym. M. p. 498, 9 : Καλεῖται καῖρος καὶ καίρωμα ἡ π. τοῦ στήμονος, ἡ διαπλεκομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι αὐτόν.] : ut quum orationi versus aliquis aut hemistichium ex poeta aliquo attexitur inseriturque; aitque Hermog. [in Walzii Rhett. vol. 3, p. 320], τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, velut ap. Plat., Σὺν δὲ δύ' ἐρχομένω βουλευσόμεθ' ὅ,ττι ἐρῶμεν. [Hermog. ib. p. 321.] V. plura ap. Bud. p. 617. [Χυμῶν π., Humorum admixtio, Sext. Emp. p. 28. Clem. Al. p. 5 : Τὴν ἀέρος ἀπηνῆ ψυχρότητα τῇ π. τοῦ πυρὸς ἐνθάλπουσι. G. D. Galen. vol. 14, p. 367, 9 : Δέονται τῆς τῶν στυφόντων π. Κενοῦ π. id. vol. 4, p. 475, 8 et 785, 6. Epiphan. t. 1, p. 778, C : Οὐδὲ θανάτου περιπλοκῆς ἔχον εἶδος, Nihil mortiferum habens admixtum. Sext. Emp. p. 236, 29 : Οὐ δίχα τῆς τῶν ἄλλων π. De conjunctione corporum in generatione Epiphan. t. 1, p. 750, B : Συνδυασμὸς καὶ π. Hase.]

[Παραπλόμενος, ὁ.] Παραπλομένοισι, Hesychio παροῦσι, Præsentibus. [Non opus Ruhnkenii conjectura παριοῦσι. Verbum ipsum ex παραπελόμενος contractum est : de quo v. s. Πέλω.]

Παράπλοος, et Παράπλους, ὁ, Præternavigatio, Trajectus : ut παραπλέω a Bud. redditur etiam Trajicio. Thuc. 2, [33] : Σχόντες δὲ ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς κτλ. Idem 1, [44] cum genit. : Ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι, Simul autem videbatur eis insula commode sita esse in trajectu

Italiæ et Siciliæ. [Xenoph. Hell. 6, 2, 9 : Κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ... ἐν καλλίστῳ τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου. Polyb. 2, 11, 13 : Εἷλον καὶ πόλεις τινὰς Ἰλλυρίδας ἐν τῷ παράπλῳ 3, 97, 8 : Τὸν στόλον ποιεῖσθαι τὸν π. Aristid. vol. 1, p. 237, 11 : Παράπλοι καὶ περίπλοι καὶ εἴσπλοι ναυτῶν. || Ora quæ præternavigatur. Strabo 14, p. 669 : Εἰς τὸ Ἀνεμούριον ἀπὸ τῶν ὅρων τῆς Παμφυλίας ὁ Κιλίκιος π. σταδίων ἐστὶν ὀκτακοσίων εἴκοσι· 682 : Κολπώδης καὶ τραχὺς π. ὁ πλείων εἰς Κίτιον. Τραχὺς καὶ χαλεπὸς π. ib. p. 664. Diodor. 3, 38 : Ὁ π. κατὰ πολλοὺς τόπους ἔχει νήσους μακράς. G. D. Arrian. Peripl. mar. Er. p. 12, 16 ed. Hudson. : Π. ἐπισφαλής. Id. ib. p. 24, 21; 29, 33. Stadiasm. mar. magni p. 466, 1 Gail. : Π. κρημνώδης. Hase. || Adjective Π. ναῦς, Navis quæ aliam comitatur. Polyb. ap. Suidam s. v. Παρώναι : Ὁ δὲ ἔπλει παράπλους (nam sic corrigendum pro παρόπλους) ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶνας. Similiter πρόπλους ναῦς dicitur pro προπλέουσα. Schweigh.]

[Παραπλόω, Explico. Jo. Malal. p. 402, 9 : Εἰς σανίδα παραπλωθεὶς προσηλώθη.]

[Παραπλουτήρια vitiose pro πλυντήρια. V. Ἡγήτειρα.]

Παραπλώζειν [?] ap. Hesych. παρὰ τὴν ὁδὸν ἵστασθαι ἢ ἰέναι.

[Παράπλωμα, τὸ, Velum quo quid obtegitur. Παραπέτασμα per παρακάλυμμα et παράπλωμα exp. Phot. et Suidas. Ἄπλωμα mappa altaris appellatur ab scriptoribus ecclesiasticis.]

[Παραπλώω. V. Παραπλέω.]

Παραπνέω, [Præterflo. Hom. Od. K, 24 : Ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ (ex utre Æoli). G. D. Galen. vol. 4, p. 504, 16 : Ὡς μηδαμῇ παραπνεῖσθαι. Id. vol. 6, p. 577, 4 : Ὡς μηδαμόθι π. Activ. Hero Spir. p. 228, 10 : Ὥστε ἀέρα μὴ παραπνεῖν, Ut non possit ingredi. Contra, de cucurbitula aera admittente, id. ib. p. 149, 19 : Παραπνευσάσης δὲ τῆς σικύας. Hase.] A latere flo, spiro, Leviter spiro. Diosc. 1, 18, de xylobalsamo : Μετρίως παραπνέοντα τοῦ ὀποβαλσάμου, Modice balsamum, s. balsami odorem, spirans. Paulo ante, Βραχὺ πνέον ὀποβαλσάμου. [Geopon. 1, 11, 4 : Παραπνέοντας ἀνέμους.]

[Παραπνοή, ἡ, Perspiratio. Hippocr. p. 244, 17 : Εἴ τις ἐν ἀσκῷ ὕδωρ ἔνδον ἀποπιέσειεν ἰσχυρῶς καὶ παραπνοὴν τῷ ὕδατι ποιήσειεν. Geopon. 10, 56, 6 : Περιπλάττοντες κηρῷ, παραπνοὴν μὴ ἀπολείποντες.]

Παραποδίζω, Impedio, i. q. ἐμποδίζω et παραμποδίζω, Præpedio, Impedimento et obstaculo sum. Suidas exp. ἐμποδὼν γίνομαι : subjungens ex Polyb. [2, 28, 8] : Βατώδεις ὄντας τοὺς τόπους ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐρύμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν. Sic Idem et passivo utitur, 16, [4, 10] : Ὥστε παραποδίζεσθαι καὶ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ τὴν τῶν ἐρετῶν χρείαν, Ut gubernatorum remigumque ministerium impediretur. Plato Epist. [7, p. 330, B] : Μή πῃ παραποδισθείς, Ne forte impediretur; Leg. 2, [p. 652, B] : Μή πῃ παραποδισθῶμεν, quod Pollux [2, 194; 9, 134] accipi posse ait pro παρατραπῶμεν, ἢ ἐξαπατηθῶμεν : ut activum παραποδίζειν sit Pedes a recto tramitte avertere. [Sext. Empir. p. 253, 18 : Παραποδίζεσθαι εἰς ἃ ἂν δέῃ γράφειν. Id. p. 257, 33 : Μὴ π. πρὸς τὰς χρείας. Galen. vol. 14, p. 680, 10 : Ἔκκρισιν π. Heliod. Æth. 10, 30 : Τὴν ῥύμην τοῦ δρόμου παραποδιζόμενος. Joseph. A. J. 16, 4, 6 : Μήτε γῆρα παραποδιζόμενον. Hase. Δυσκολίαις παραποδίζεσθαι Iambl. V. Pyth. p. 14. Ἀρχμένον per κατειλημμένον, παραπεποδισμένον exp. Etym. M. p. 141, 20. Cum genit. Clem. Al. p. 172 : Ἡ γλῶσσα ... τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παραποδισθεῖσα.]

[Παραπόδιος, ὁ, ἡ, Qui ante pedes est, Præsens. Forma poet. ap. Pind. Nem. 9, 90 : Φόνου παρποδίου νεφέλαν.]

[Παραποδισμός, ὁ, Impeditio, Interturbatio. Galen. vol. 19, p. 177, 7. Id. ib. p. 386, 15 : Πάθος ἐστὶ π. τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας νοσῶδες. Artemid. Oniroer. p. 286, 9, de ebrietate : Ἀφροσύνην καὶ π. τῶν χρειῶν σημαίνει. Hase.]

[Παραποδιστός, ἡ, όν, Præpeditus. Epictet. Diss. 1, 25, 3 : Τὰ μὲν σὰ ἀκώλυτα καὶ ἀπαραπόδιστα, τὰ δὲ μὴ σὰ κωλυτὰ καὶ παραποδιστά.]

Παραποδύομαι, Altrinsecus me exuo. Bud. accipit pro συναποδ. in hoc l. Plat. [Theæt. p. 162, B] : Ἆρα

κἂν ἐς Λακεδαίμονα ἐλθὼν πρὸς τὰς παλαίστρας, ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνούς, ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος, παραποδυόμενος.

Παραποιέω, [per παραπράττειν exp. ab Hesych.] q. d. Facio ad similitudinem alicujus, ementiens sc. id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est, Falso assimulo, Adultero : ut παραποιεῖν σφραγῖδα, quod et παραποιήσασθαι. Thuc. 1, [132] : Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνός μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. [Conf. Παρασημαίνω.] Et παραποιηθεῖσα σφραγίς, a pass. Παραποιοῦμαι, Signum adulteratum et falsum, Bud. dicens Falsum pro Falso assimulatum, in hoc Basilii l. [vol. 2, p. 61, A] : Μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα, δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες ἄδικοι ὅλον ἂν κλῆρον ἐφ' ἑτέρους μετήνεγκαν. [Hesych. : Παραποιήσασθαι, παρασφραγίσαι. Diodor. 1, 78 : Τῶν μέτρα καὶ σταθμὰ παραποιούντων ἢ τῶν παραγλυφόντων τὰς σφραγῖδας. Τὸ παραπεποιημένον Παλλάδιον Polyæn. 1, 5, p. 23. De facie fucata Synes. p. 17, A : Τὰ πρόσωπα τέχνῃ παραποιήσαντες.] Παραποιῶ, Ad dissimulationem veritatis, et ne res agnoscatur, corrumpo et perverto : ut Idem interpr., afferens ex Athen. [12, p. 513, A] : Πολλὰ δὲ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην, Immutavit, ne furtum agnosceretur. [De dictis scriptisve ad aliorum imitationem compositis, Dio Chr. vol. 1, p. 693, de parodia versuum quorundam Homericorum : Τοιγαροῦν οὐ κακῶς τις παρεποίησε τῶν σαπρῶν τούτων ποιητῶν. Argum. Persarum Æschyli : Γλαῦκος ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησι Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. Euseb. Pr. ev. 10, p. 466, B, de Herodoto Hecatæi scripta compilante : Βραχέα παραποιήσας, i. e. Levibus factis mutationibus. Harpocr. s. v. Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς : Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. Schol. Aristoph. Pl. 782 : Τὸ βάλλ' ἐς κόρακας παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν. Eustath. p. 1349, 4.] Addit, Παραποιῶ, Inverto, Perverto, quasi παρατρέπω : ex Pausan. Eliac. 1 [5, 10, 1] : Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διός, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι. [Demetr. De eloc. 98 : Ξενοφῶν ἠλέλιξέ φησιν ... τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν ... παραποιήσας. « Παραπεποιημένα, Quæ novo modo conformantur, ut in ridiculis et cavillationibus, quæ fiunt mutatis literis. Aristot. Rhet. 3, 11, ubi eadem τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα dicuntur. » Ernest. Lex. rhet. || Perverto, Corrumpo. Philostr. p. 83, 9, de magistratu ψευσαμένῳ τι ἢ ψευσθέντι : Μὴ ἄρξαι αὐτὸν ἔτι ... ὡς παραποιήσαντα βίον ἀνθρώπου. Epiphan. vol. 1, p. 712, B : Πρὸς ἀντίθεσιν τῆς αὐτοῦ (τοῦ νοῦ) πολλῆς παραπεποιημένης διανοίας· D : Ἡ παραπεποιημένη αὐτῶν (τῶν θείων λόγων) ἔννοια. Basil. M. vol. 1, p. 416, E : Μή που κίβδηλος ἢ δραχμή, τοῦτ' ἔστι μή που δόγμα παραπεποιημένον. Hemst.]

Παραποίημα, τὸ, Quod factum est ad similitudinem alicujus etc., sequendo ea quæ dicta sunt in Παραποιῶ. Vel, Adulteratum. Ab Aristot. autem vocatur Verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum : quod plerumque fit facete, vel scommatice. Ita Bud., sed afferens tamen locum ejus Rhet. 3, in quo non παραποιήματα habetur, sed παραπεποιημένα. [V. Παραποιέω. || Vitiose pro παραπόημα, quod v.]

Παραποίησις, ἡ, Assimulatio qua ementimur aliquid, Adulteratio. [Galen. vol. 14, p. 62, 14 : Ἔμαθον δὲ παραποιήσεις αὐτοῦ (opobalsami) πολλάς. Id. ib. p. 68, 14; 75, 13. Figurate Jo. Chrys. ed. Par. alt. t. 11, p. 669ª, F; 809, D; 638, C : Τὰς π. καὶ τὰ παραχαράγματα. Epiphan. t. 1, p. 198, D : Ἡ τῆς ἐξηγήσεως π. et 948, B : Ἐλέγχεσθαι τὰ τῆς π. μέρη. Hase.] Et παραποιήσεως γραφή, Falsi accusatio. Bud. [|| De dicto leviter immutato Eustath. p. 1403, 61 : Τὸ τὴν μολπὴν ἀνάθημα δαιτὸς εἶναι παραποιήσεως λόγῳ ταυτόν ἐστι τῷ φόρμιγξ δαιτὶ ἑταίρη καθ' Ὅμηρον. Id. Opusc. p. 116, 86; 248, 17. Plur. p. 56, 36 : Ἐκ παραποιήσεων καὶ ὁμοιωμάτων. Et adject. hinc derivatum p. 57, 41, de Pindaro locos Homericos imitante : Ὁ ποικιλίαν παραποιητικὴν ἐν αὐτῷ ἐργάζεται.]

[Παραποιητεύομαι, Adultero, Male procudo. Epiphan. vol. 1, p. 406, B : Εἰ θελήσουσι ... ἑαυτοῖς ἐπισωρεύειν λόγους δι' ὧν παραποιητεύονται τὴν ἑαυτῶν πλάνην.]

[Παραποιητικός, ἡ, όν. V. Παραποίησις.]

Παραπολαύω, Obiter fructum percipio. Gregor., de Basilio loquens : Καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ κἀνταῦθα τῆς ἐκείνου φιλίας τι παραπέλαυσα, Si obiter hunc fructum percepi ab ejus amicitia, Bud. p. 651, ubi fusiorem expos. vide : necnon locum Synesii [Τῆς δ' ἐμῆς φύσεώς τε καὶ προαιρέσεως παραπολαυέτω καὶ ὅστις ἔχθιστος], in quo pro ἀπολαύω positum esse tradit. In VV. LL. exp. etiam In transcursu fruor, et præter destinatum institutum. [Leo Chaz. Imp. ap. Zachar. Hist. juris p. 110, 13 : Τῆς θείας εὐμενείας παραπολαύσει. Hase.] || Capitur et in malam partem, sicut ἀπολαύω et συναπολαύω, pro Obiter damnum accipio. Lucian. [De calumn. c. 3] : Καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. [Idem Alex. c. 45 : Τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; Vita Max. Confess. vol. 1, p. xxii : Μὴ δόξωμεν κακόν τι τῆς τούτων συνουσίας παραπολαύειν.]

Παραπόλλυμι, Male perdo, Pessundo contra meritum s. debitum. [Dio Cass. 74, 2 : Ἡλικίαν τὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας παραπώλεσεν.] Et Παραπόλλυμαι, Male pereo, Immerenter et indigne pereo. [Aristoph. Vesp. 1228 : Παραπολεῖ βοώμενος. Demosth. p. 543 extr. : Ὁ μὲν ἠτίμωται καὶ παραπόλωλεν. Dio Cass. 75, 10 : Ἡμεῖς ἐν οὐδενὶ λόγῳ παραπολλύμεθα. « Athen. 1, p. 11, A : Μικροῦ παραπολλύμενον. Epicur. ap. Stob. Flor. 16, 28 : Ὁ βίος ... παραπόλλυται. » Hemst. Evagr. Hist. eccl. 2, 14 : Κατακλυσθείσης δὲ κώμης παραπολέσθαι. Basil. Prochir. p. 176, 15 Zachar. : Μηδὲν ἐκ τῆς αὐτοῦ περιουσίας παραπολέσθαι. Heliod. Æth. p. 74, 15 Cor. : Οὐκ ἂν φθάνοιμεν παραπολλύμενοι. Phot. Ep. p. 55, 11 : Τῶν γεννημάτων παραπολλυμένων. Hase.] Lucian. [Nigrin. c. 13 : Μὴ παραπόληται μεταξὺ λουόμενος· Hermot. c. 1 et 21. Dionys. com. ap. Athen. 9, p. 405, C : Παραπόλωλεν ἡ τέχνη. Eustath. Il. p. 42, 9 : Παραπόλλυνται λοιμῷ.]

[Παραπολύς, Plusculus, Gl. Fictum ex Παρὰ πολύ, Plusculum.]

[Παραπομένω, Permaneo. Jo. Laur. De mag. 1, 12, p. 28 : Παρὰ μόνοις τοῖς τοῦ παλατίου φύλαξι ... τὸ τοιοῦτον παραπέμεινε σχῆμα. Osann.]

[Παραπόμπειον. V. Πομπεῖον.]

Παραπομπή, ἡ, Deductio, Comitatio : qua lateri alicujus adjuncti eum deducimus. [Per μετακομιδή exp. Hesych.] Aristot. Œc. 2, [30] : Παραπομπὴν διδόναι, Comitatum præbere, Adjungere qui deducant [præsidii vel honoris caussa. Diodor. 20, 45 : Ἔτυχε παραπομπῆς. Polyb. 15, 5, 7 : Δοὺς ἐφόδια καὶ παραπομπὴν ἐξαπέστειλε· 30, 9, 13 : Πέμψαι παραπομπήν. De deductione captivi ibid. 18 : Φροντίζειν τῆς κατὰ θάλατταν π. Schweigh. Xenoph. Ephes. 3, 5, p. 62 : Καὶ ἀργύριον δώσω καὶ τὴν π. ἐπισκευάσω. Plut. Mor. p. 870, A : Εἰ γυναικείας ἐδέοντο π. οἱ παῖδες.] Bud. interpr. Præsidium deducens aliquem, in Dem. p. 103 [249, 16] : Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντα σκάφη ἐπὶ τὴν π. τοῦ σίτου εἰς Ἑλλήσποντον. [Adde p. 1212, 25.] Sed addit exponi tamen posse Trajectio, quemadmodum ab Hesych. quoque exp. μετακομιδή, Transvectio. Alii vero interpr. Advectio, Importatio, sicut παραπέμπω pro Adveho, Importo, accipi paulo ante docui. Sic ap. Aristot. Polit. 7, [5] : Πρὸς τὰς τῶν γιγνομένων καρπῶν π., Fructuum importationes, s. vectationes. Itidem Xen. Hell. 7, p. 367 [c. 2, 23] : Ἑκάστης ἡμέρας παραπομπαὶ ἐγίνοντο, Advehebantur s. Importabantur commeatus : paulo ante, Κηρύξαντες τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια πάντα, καὶ σίτου γεμίσαντες, εἰς τὸν Φλιοῦντα παρήγαγον. Sed παραπομπή, sicut κομιδή, dicuntur etiam Ea ipsa quæ advehuntur s. importantur, Commeatus : ut initio ejusd. pag. [§ 18] : Ἤδη δὲ παντάπασιν ἀποροῦντες, Χάρητα διεπράξαντο σφίσι παραπέμψαι τὴν παραπομπήν, Commeatus advehere. Sic accipiendum videtur et in Æschine [p. 50, 35] : Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην, καὶ συμπαραπέμπων μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν καὶ τῶν Ἀλκιβιάδου ξένων τὴν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν· ut significet, Una cum aliis deducens commeatus qui in Phliuntem importabantur, Una cum aliis commeatus Phliuntem advehens. Nam de re ead. loqui ibi Æschin. videtur et Xen. l. c., ut patebit iis qui conferre volent. [Antiphan. ap. Athen. 8, p. 343, A : Π. ποιεῖν τῶν ἰχθύων.

Dio Cass. 56, 19 : Παραπομπαῖς τισι τῶν ἐπιτηδείων.]

[Παραπόμπιμος, ὁ, ἡ, Qui deducit. Epith. Mercurii ap. schol. Eur. Med. 759. Scott.]

Παραπομπός, ὁ, ἡ, Qui lateri alicujus adjunctus eum deducit, Comes, s. Deductor, ut Cic. dicit, Salutatores, Deductores, Assectatores, i. q. πομπός. Hesych. in Πάροχος, ait, Πάροχοι, παραβάται, παραπομποί [ap. Hes. παράπομποι], καὶ οἱ συμπορεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους· qui et παράνυμφοι. In ead. signif. fem. gen. usus est Polyb. 1, [52, 5] : Τὸν ἕτερον τῶν ὑπάτων ἐξέπεμπον Λεύκιον Ἰούνιον, τάς τε σιταρχίας παρακομίζοντα τοῖς τὸ Λιλύβαιον πολιορκοῦσι, καὶ τὰς ἄλλας χορηγίας τῷ στρατοπέδῳ· πρὸς δὲ καὶ παραπομποὺς τούτοις ἑξήκοντα ναῦς, Sexaginta naves, quæ eos deducerent : potius quam Quæ eis commeatum adveherent. Ubi etiam obiter nota, παρακομίζω poni synonymos pro παραπέμπω, Adveho : et σιταρχίαν ac χορηγίαν nominari quod παραπομπὴν Xenoph. paulo ante appellat. [Idem Polyb. 15, 2, 6 : Ἡτοίμαζον δύο τριήρεις παραπομπούς· ubi vulgo παραπόμπους. Schweigh. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 80, 37 : Π. γὰρ εὑρήκει καὶ προπομπούς. Figurate Jo. Chrys. In Matth. p. 656, A : Παραπομποὶ τῶν κτημάτων τε καὶ χρημάτων, ἀλλ' οὐ δεσπόται· ubi Interpr., Transmissores, non domini. Procop. Hist. arc. p. 2 : Ἀξιόχρεω π. ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον. Hase. Clem. Al. p. 90 : Ἡ τῆς ἀληθείας προτροπή ... π. ἀγαθὴ ... τοῖς εἰς οὐρανὸν ἀπαίρουσι γενομένη.]

[Παραπόναμαι, Fruor, Fructum capio ex. Anon. Vita Crys. t. 8, p. 339, 43 : Τῆς τοιαύτης προνοίας εἰς δύναμιν παραπόνασθαι. Hase.]

[Παραπονέω, Affligo. Anon. De Persica capt. p. 355, 26 Combef. : Οἱ τῶν παραπονουμένων στεναγμοί. Hase.]

[Παραπόντιος, ὁ, ἡ.] Παραπόντιον σῆμα, Ad mare situm s. positum, Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 7, 71.]

Παραπορεύομαι, Ad latus incedo, A latere eo, Adambulo. [Aristot. H. A. 6, 24 : Συνυπηρετῶν καὶ παραπορευόμενος παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον. Polyb. 2, 27, 5 : Λόφον ἐφ' ὃν ἔδει παραπορευθῆναι· 10, 29, 4.] Bud. ex Polyb. [6, 40, 7] : Παρὰ τὰ ὑποζύγια πλάγιοι παραπορεύονται, τὴν ἀσφάλειαν τούτοις παρασκευάζοντες. [Id. 3, 14, 6 : Παραπορευομένων τῶν θηρίων παρὰ τὸ χεῖλος· 10, 30, 9.] Sic Ælian. quoque. [Cum accus. Polyb. 3, 99, 5 : Παραπορευθεὶς τὸν χάρακα τῶν πολεμίων, Castra hostium prætergressus. Comitor, Dionys. A. R. 7, 9 : Ἠκολούθουν αὐτοῖς εἰς διδασκαλεῖα ... παραπορευόμεναι παιδαγωγοὶ γυναῖκες.] Et Gregor. : Τῷ στρατῷ παραπορευόμενος, Comitans, Ad latus incedens et deducens : pro quo alibi παραπομπεύων. Marc. 11, [20] : Καὶ πρωῒ παραπορευόμενοι εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην, Adambulantes ficui, Juxta ipsam ficum iter facientes; erat enim in via, ut dicit Matth. : sicque παρὰ i. valebit q. Latinum Ad, i. e. Juxta. Erasm. Prætereuntes. Idem Marc. 9, [30] dicit, Ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, pro Una iter faciebant, seu quasi incedentes alter ad alterius latus. Erasm. simpliciter vertit, Iter fecerunt : qui tamen existimat ex præp. παρὰ intelligendum eos clam aut celeriter per Galilæam iter fecisse. Sed rectius exp. vel Una iter faciebant, simpliciter Iter faciebant, ut et 2, [23] : Παραπορεύεσθαι αὐτὸν τοῖς σάββασιν διὰ τῶν σπορίμων. Item Prætereo, Iter facio, Transeo. Matth. 27, [39], Marc. 15, [29] : Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν. [Diodor. 18, 67 : Παρεπορεύοντό τινες τῶν φίλων συνηγορήσοντες τῷ Φωκίωνι. Plut. V. Camilli c. 32 : Κατὰ τύχην ἔξωθεν ἑκατοντάρχης ... παρεπορεύετο· Sullæ c. 35 : Περὶ (παρὰ Schæfer.) τὸν Σύλλαν ἔξωθεν παραπορευομένη τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἀπηρείσατο. Arrian. Tact. p. 59 : Οἱ ὄπισθεν ἐκ δόρατος παραπορευόμενοι ἐφεξῆς ἀλλήλων ἵστανται. || « Improprie, Phylarch. ap. Athen. 4, p. 142, F, in descriptione convivii : Ἀκρόαμα οὐδὲν οὐδέποτε παρεπορεύετο, Nullum acroama cœnam comitabatur. » Valck.]

[Παραπορίζω. Anna Comn. 11, p. 327, B : Κἂν τῷ φεύγειν παραπορίσαντες οἱ πλεῖστοι τῶν βαρβάρων ταῖς δίναις τῶν ποταμίων συσχεθέντες ῥευμάτων ἀπεπνίγησαν. Elberl. Verbum corruptum, cujus facillima, sed fortasse non vera correctio est παραπορήσαντες.]

[Παραπορρίπτω, Juxta abjicio, Excutio. Theophyl.

Sim. Hist. p. 52, B : Ἔν τι τῶν ὑποζυγίων τὸν ἐπικείμενον παραπέρριψε φόρτον. G. Dind.]

[Παραπόρφυρος, ὁ, ἡ, Purpuram prætextam habens. Χλαμὺς π. ap. Polluc. 7, 46. Στρωμνὴ π. 10, 42. Στολὰς π. olim lectum ap. Diodor. 17, 77, cui nunc περιπορφύρους ex duobus codd. restitutum.]

Παραποτάμιος, ὁ, ἡ, Qui ad fluvium est, Ad fluvium situs : π. πόλις, Herodot. : π. ὄχθη, exp. Fluminea ripa. [Π. τόπους Diodor. 2, 11. Π. ὕδατα 18, 6. Π. μάχη Plut. V. Marii c. 19. Ζῶον π., οὐ ποτάμιον, Aristot. H. A. 9, 46. Ὄρνιθες π. Plut. Mor. p. 980, D. Εἶδος κώνωπος παραποτάμιον schol. Aristoph. Nub. 158.] Homines παραποτάμιοι dicuntur Flumen accolentes, Fluminis accolæ, Amnicolæ, Ovid. [Metam. 10, 96. || Παραποτάμιοι, οἱ, n. pr. urbis Phocidis. Herodot. 8, 33; Strabo 9, p. 407, 416; Pausan. 10, 3, 1 et 33, 7, 8; Plut. V. Sullæ c. 16. Παραποταμία, ἡ, ap. Steph. Byz., qui adject. gentile posuit Παραποτάμιος. Strabo p. 424 : Τὰ στενὰ τὰ περὶ τοὺς Παραποταμίους ἢ τὴν Παραποταμίαν · λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. || Παραποταμία, ἡ, Tractus Syriæ ad Euphratem. Polyb. 5, 69, 5; Strabo 16, p. 750, 753, 765. Eodem nomine appellata est proxima Tigri regio, ap. Polyb. 5, 48, 16, Plin. H. N. 6, 27, 31.]

Παραπράσσω, vel Παραπράττω, Secus facio quam deceat, aut Præter jussa facio : qua signif. Herodot. dixit Παραπρήσσω [immo —πρήσσω, 5, 45 : Παρὰ τὰ μεμαντευμένα πρήσσων διεφθάρη · ... εἰ γὰρ μὴ παρέπρηξε μηδὲν ... Dio Cass. 53, 24 : Πολλὰ καὶ ἐπαίτια παρέπραττε · 76, 7 : Οὔτε πολυπραγμονῶν τι οὔτε παραπράσσων]. At vero ap. Soph. [Aj. 261] : Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, schol. exp., μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἁμαρτημάτων. Addit vero supervacaneam esse præp. Qua in re illi non assentior, sed existimo dici παραπράξαντα qui aliquid perperam egit, s. gessit, unde mali quidpiam ortum sit. [Παρελκγχάνιζες per παρέπραξάς τι καὶ μετεῖχες exp. Phot. p. 395, 8. || Censum indebitum exigo, Plut. V. Agid. c. 16 : Μῆνα τρισκαιδέκατον ... ἐνέβαλε τοῖς τέλεσι καὶ παρέπραττε.]

Παραπρεσβεία, ἡ, Male gesta legatio. V. in sequenti verbo. Quintil. 7, 5 : Male gestæ legationis, apud Græcos et veris causis frequens : ubi juris loco quæri solet an omnino aliter agere quam mandatum sit, liceat; et quousque sit legatus; quoniam alii in renuntiando sunt : ut is qui testimonium in Verrem dixerat post perlatam legationem. Cic. dicit Legationem male obitam. Ex Eod. redditur Falsa legatio; itidemque παραπρεσβεύσασθαι, Falsam obire legationem. Exp. etiam Ementita legatio. [Demosthenis et Æschinis orationes supersunt περὶ παραπρεσβείας. Π. γραφὴ ap. Polluc. 8, 40, 46; δίκη 6, 154; 8, 137, Tzetz. Histor. 6, 51. V. Meier. De lite Att. p. 362. Demosth. p. 515, 27 : Εἰ παρανόμων ἢ π. αὐτοῦ ἔμελλον κατηγορεῖν.]

[Παραπρεσβευτής, ὁ, Qui legationem male gessit. Schol. Aristoph. Nub. 691 : Εὔπολις ὡς παραπρεσβευτὴν (κωμῳδεῖ τὸν Ἀμυνίαν) · nam sic ex cod. correcta est scriptura Aldina παραπρεσβύτην.]

Παραπρεσβεύω, Legationem male gero, s. perperam, Aliter in legatione ago quam mandatum est, Pollux 8, [137. Demosth. p. 401, 4 : Οἱ παραπρεσβεύοντες. Æschin. p. 40, 35. Lucian. D. deor. 20, 4 : Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος.] Item cum accus. Æschin. : Παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως. Sic infra πρεσβεύειν τι pro In legatione agere s. transigere. || Παραπρεσβεύομαι, i. q. παραπρεσβεύω : quo frequentius uti Dem. testatur Pollux 8, [137]. Demosth. [p. 740, 17] : Παραπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον. Plato, inquit Bud. p. 714, in principio 12 Legum, περὶ παραπρεσβείας loquens, παραπρεσβευομένους voce passiva vocat Qui perperam legati officio funguntur in exponenda legatione sua peregre : ἀποπρεσβεύοντας μὴ ὀρθῶς, qui in reditu perperam renuntiant quæ responsa sunt. Sic Liban., exponens argumentum Orationis Dem. quam Περὶ παραπρεσβείας habuit, dicit Æschinem πρεσβεύσαντα ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, ψευδῆ πρὸς Ἀθηναίους ἀπαγγεῖλαι. Afferam ipsius Platonis verba, quibus clare exponit quid sit παραπρεσβεύεσθαι : sic igitur ille initio libri 12 Legum [p. 941

A] : Ἐὰν ὡς πρεσβευτής τις ἢ κῆρυξ καταψευδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύηται πρός τινα πόλιν, ἢ πεμπόμενος μὴ τὰς οὔσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται, ἀπαγγέλλῃ, ἢ πάλιν αὖ παρὰ τῶν πολεμίων ἢ καὶ φίλων μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρεσβεύσας γένηται φανερὸς ἢ κηρυκεύσας. [Isocr. p. 375, D : Ἐνδειχθεὶς παραπρεσβεύεσθαι. G. D. Figurate Tatian. Contra Gr. p. 173, B : Ὅπως ταῖς μυθολογίαις τὴν ἀλήθειαν παραπρεσβεύουσιν, Ut vitient. Hase.]

[Παραπρήσσω. V. Παραπράσσω.]

Παράπρισμα, τὸ, Scobs quam serræ dentes egerunt ex ligno quod dissecatur. [Figurate Aristoph. Ran. 881 : Παραπρίσματ' ἐπῶν, i. e. λεπτολογίας.] At Hierocles, veterinarius medicus [p. 205, 22], παραπρίσματα vocat Concretos humores in suris equorum : Παραπρίσματα, inquit, λέγεται ἢ μελικηρίδες, ὑπὸ τινῶν δὲ ὑδατίδες, ἅτινα γίνεται ἐν τοῖς κυνόποσιν ἢ σουροῖς λεγομένοις. [Crebra alibi quoque horum tumorum mentio in Hippiatr., velut p. 208, 17 et 24; 209, 4; 228, 26; 229, 4 et 34. Hase.]

Παραπρίω, Serra seco, s. Juxta seco.

[Παραπροθεσμέω, Tempus præfinitum negligo. Eustath. ad Dionys. P. 222 : Εἱρμῷ τινι καὶ τάξει φέρεται (ὁ Νεῖλος) καὶ οὐ παραπροθεσμεῖ τὴν ἀνάβασιν · Opusc. p. 206, 10 : Οὐ παραπροθεσμήσας τὴν πρόγνωσιν.]

[Παραπροθεσμία, ἡ, Temporis præfiniti neglectio. Schol. Luciani Toxar. c. 44 : Ὑπερήμεροι ἐπὶ πάσης π. λέγεται.]

[Παραπρονοέω.] Παραπρονοῆσαι, Hesychio ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι, Cogitare.

[Παραπροπέμπω libri quidam Xenoph. Anab. 4, 5, 20, confusis duabus lectionibus παραπέμπων et προπέμπων.]

[Παραπροσδέχομαι, Temere admitto. Epictet. Diss. 1, 20, 11 : Χάσκοντες πᾶσαν φαντασίαν παραπροσδεχόμεθα.]

[Παραπροσποιοῦμαι, Dissimulo, Cohibeo, Gl. Παραπροσποιηθέντα, Dissimulata, ibid.]

[Παραπροσποίησις, εως, ἡ, Dissimulatio, Simulatio, Gl.]

[Παραπροσωπίς, ίδος, ἡ, Persona quæ faciei apponitur. Eustath. p. 1281, 2 : Ἡ περίθετος κεφαλὴ καὶ περικεφαλαία, φασὶν, ἐλέγετο, καθὰ καὶ παραπροσωπὶς ἡ παρὰ τῷ προσώπῳ τιθεμένη.]

[Παραπροχέω, Profundo apud. Nonn. Dion. 48, 599 : Κούρη δ' ἀσμένος εἶδε, παραπροχυθεῖσα δὲ πηγῇ, χείλεσιν εἰγομένοισιν ἀνήροτον ἰκμάδα Βάκχου. Quod Falkenb. παρὰ προχυθεῖσα scripsit.]

[Παραπρυτανεύω, Male administro. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 608, 1 : Τὰ τῆς δικαιοσύνης ζυγὰ παραπρυτανεύουσι.]

[Παράπταισμα, τὸ, Offensio, Lapsus, Error. Τὰ καθύπνια π., Vanæ imagines somniantibus oblatæ, Œnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 219, C : nisi παραπαίσματα corrigendum. G. Dind.]

Παραπταίω, Offendo, Impingo, Labor, Erro, Vacillo, Cespito. [Plut. Mor. p. 909, A : Προσφερῶς αὐτὰ εἰκάζεσθαι τοῖς μεμηνόσι, παρεπταικότος τοῦ ἡγεμονικοῦ.] Alicubi et pro παραπαίω, s. παρακόπτω. [Vitiose lectum pro παραπαίειν et pro περιπταίειν notamus s. his vv.]

[Παράπτερον, τὸ, Ala ecclesiæ. Mich. Attal. Hist. ined. [p. 215, b : Ναὸς παραπτέροις κεκοσμημένος καὶ κίοσι. V. Ducang. s. v. Πτερόν. Hase.]

[Παραπτερύγιζω, Alas explico. Figurate dictum de adulatoribus circumvolantibus annotavit Phot. p. 388, 23, fortasse ex Comico aliquo : Παραπτερυγίζειν · κολακεύειν · ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων.]

Παράπτομαι, Obiter et in transversu tango. [Menander ap. Steph. Byz. s. v. Δωδώνη : Χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παράψηθ' ὁ παριών. Plut. V. Cleom. c. 37 : Ἤδη κειμένων ... τῷ ξιφιδίῳ παραπτόμενος καθ' ἕκαστον. Epiphan. vol. 1, p. 523, C : Ἑαυτοὺς ἐμόλυναν ... παραπτόμενοι μυσαρῶν. Geopon. 10, 4, 6 : Παραπτόμενοι φοινίκων παλλῶν. Oribas. p. 145 ed. Matth. : Πληθώραν ... παραπτομένην τῆς εἰς τὸ νοσῶδες παρατροπῆς. G. D. || Leviter humecto, Inungo. Galen. vol. 14, p. 316, 16 : Ὀποβαλσάμῳ παραπτόμενος ἐν τῷ ἀναπλάττειν. Id. ib. p. 263, 4; 267, 9; 268, 11; 358, 4; 417, 9, aliisque multis ll. Hase.] Item, Perperam tango, quum tangendum non sit, Aberrante manu attingo. In Hip-

piatr. : Πρόσκαυσον, φυλασσόμενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. [P. 97, 17. Ib. p. 155, 14 : Φυλασσομένων μὴ τῶν ὀρχέων παράψωνται. Hase.] Exp. etiam Demulcendo decipio.

[Παραπτύω, Despuo. Philostr. p. 148 : Κύνες παραπτύουσιν ἀφρὸν ὥσπερ οἱ λυττῶντες · 809 : Σῖκα παραπτύοντα τοῦ μέλιτος. « Niceph. Call. Or. in S. Magd. p. 47. » Boiss. De voce edenda Philes De anim. propr. 18, 9 : Τὸν φθόγγον ἁπλοῦν καὶ βραχὺν παραπτύει. || Metaph. de scriptione festinata et negligenti, Eunap. p. 3 : Φιλόστρατος ... τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, φιλοσόφων δὲ οὐδεὶς ἀκριβῶς ἀνέγραψεν · quocum Boisson. comparavit Philostr. p. 585 : Πλείους ἑτέρας ὑποθέσεις οἶδα εὐπαιδευσίαν ἐνδεικνυμένας τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ ἰσχὺν καὶ ἦθος, ἐφ' ὧν μᾶλλον αὐτὸν θεωρητέον, ἢ εἴ που τι καὶ παρέπτυσέ ἐς φιλοτιμίαν ἐκπεσών · ubi Salmasio παρέπταισε scribendum videbatur. G. D. Ad quem l. conf. Alb. Jahn. Symb. ad Philostr. p. 63 et Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 398. Hase. || Respuo. Eustath. Opusc. p. 279, 2 : Ὅσοι τῆς καλῆς συγκλήτου βουλῆς παραπτυσθέντες ἐξεβράσθησαν. G. D. Philo vol. 1, p. 488, 15 : Ὡς παρορᾶν καὶ παρακούειν, καὶ ὅσα ἂν ἐπ' ὠφελείᾳ διεξέρχωνται, παραπτύειν. Hase.]

[Παράπτω, Applico. Hippol. Homil. in Theophania p. 262 ed. Fabr. : Ἐγὼ τὸν νόμον παράπτω, αὐτὸς δὲ τὴν χάριν φωταγωγεῖ. Routh. Affligo, Tzetz. ad Lycophr. 309 : Οἱ δέ φασιν ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσαντες, παράπτουσι τῷ τροχῷ.]

Παράπτωμα, τὸ, Lapsus, Offensa, Erratum, Peccatum, ab ea verbi παραπίπτω signif. qua ponitur pro Offenso, Impingo. [Polyb. 9, 10, 6 : Ὁμολογούμενον εἶναι τῶν πραττόντων π.] Ad Gal. 6, [1] : Ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι π. [Greg. Nyss. t. 3, p. 168, C. Ezech. 14, 13 : Παραπεσεῖν παράπτωμα. Julian. Contra Christ. p. 94, 4 : Αἰτία τοῦ π. Hase. De peccato s. errore scriptoris, Longin. De subl. 36, 2 : Εἴ τις Ὁμήρου, Δημοσθένους ... παραπτώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν. || Clades. Diodor. 19, 100 : Οἱ Ἄραβες ... ἅπαντας κατεκόψαντο · ἐξ οὗ δὴ συνέβη τὸν Ἀντίγονον ἀπογνῶναι τὰς προσόδους ταύτας, διὰ τὸ γεγονὸς π.]

Παράπτωσις, εως, ἡ, Lapsus, Offensa, s. potius Ipsa labendi actio, s. offendendi. [Polyb. 16, 20, 5 : Περὶ τῆς τῶν τόπων ἀγνοίας ... διὰ τὸ μεγάλην εἶναι τὴν π., οὐκ ὤκνησα γράψαι. Aberratio ab officio, Violatio officii. Id. 15, 23, 5 : Εἰς τοιαύτην ἄγνοιαν ἢ καὶ π. τοῦ καθήκοντος ἥκειν. Schweigh. Similiter παραπίπτειν cum genitivo construitur. G. D. Sext. Emp. p. 260, 28 : Βαρβαρισμός ἐστι π. ἐν ἁπλῇ λέξει παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν · καὶ σολοικισμός ἐστι π. ἀσυνήθης κατὰ τὴν ὅλην σύνταξιν · conf. id. p. 264, 32. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 264, 28 : Τὸ πλῆθος τῶν π. Hase.] Item Incursus partium et attritio. Bud. p. 534, ex Aristot. [De generat. anim. 1, 7 : Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις (ὀχευόμενοι) διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς π. || « Irruptio, Persecutio. Polyb. 3, 115, 11 : Συνέβη ... μέσους ἀπολειφθῆναι τοὺς Ῥωμαίους ... κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Κελτοὺς π. 11, 17, 3 : Εἶδος αὐτὸν κατὰ τὴν τοῦ διώγματος π. ἀποτετμημένον ἐν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν μέρεσι. || Situs extra viam, id. 4, 32, 5 : Διὰ τὴν τοῦ τόπου π. » Schweigh.] || Figura quædam, qua casus pro casu ponitur, VV. LL. ex schol. Hom. Hac autem in signif. fiet a πτῶσις, quo utuntur gramm. Græci pro eo, quod Latini vocant Casum : sicut ab eodem fit ἀντίπτωσις.

[Παραπύημα, τὸ, Suppuratio. Hippocr. p. 848, C : Τὰ παραπυήματα τὰ κατ' ἄρθρον. Scribendum παραπυήματα cum Foesio.]

[Παραπύθια, τὰ, Impedimentum quo victoria Pythica impeditur. V. epigr. Cerealii s. v. Παρίσθμια appomendum.]

[Παραπυΐσκω, Pus colligo. Hippocr. p. 1122, F : Παρὰ τὸ οὖς ἰδόκει παραπυΐσκειν.]

[Παραπύλιον, τὸ, Portella, Gl. Const. Porph. De admin. imp. p. 150, F : Πυλεῶνας μεγάλους ... σὺν ... παραπυλίοις · et p. 154, B. Jo. Malal. p. 159, 22. G. D. Inscr. Lacon. ap. Boeckh. vol. 1, p. 651, n. 1330, 18 : Παραπύλια ὑπό τε τοῦ χρόνου καὶ τῶν τοῦ ποταμοῦ ῥευμάτων κατερηρειμμένα. Hase.]

[Παραπυλίς, ίδος, ἡ, Portula quæ juxta portam est. Heliodor. 8, 12 : Κατά τινα παραπυλίδα τοῖς πολλοῖς

ἀγνοουμένην. Schol. Victor. Hom. Il. Ω, 446; Nicet. Chon. Annal. p. 282, A.]

[Παράπυξος, ὁ, ἡ.] Παράπυξος καὶ ἀμφίκολλος κλίνη, legitur ap. Polluc. 10, [34] ex Cratino, cui subjungit ex Plat. comico, Κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην [conf. 7, 159], ut inde conjicere sit παράπυξον κλίνην esse vel eandem ac τὴν πυξίνην, Buxeam, vel Buxeæ assimilem.

Παραπωμάζω, Operculo, Obstruo operculo et obturo. Aristot. De juvent. et senect. [c. 3], loquens de carbonibus : Ἂν ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνιγεῖ. V. Πνῖγος.

[Παραραίνω, Παραρέω et alia hujusmodi v. s. Παραρρ-.]

Παραρθρέω, ήσω, Ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum et detortus, Paululum luxatus sum. Galen. De usu partt. 12, de spina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuisse, si fabricata hanc esset natura de uno continuo osse, Οὔτε ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτε παραρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς. [Id. Galen. vol. 4, p. 247, 14 : Πληγῆναί τι μέλος ἢ π. κῶλον. Id. vol. 2, p. 734, 15 : Τὰ παραρθρήσαντα ἢ ἐξαρθρήσαντα. Hase. Hippocr. De artic. p. 794 pr. : Ἀγκῶνος ἄρθρον παράξαν μὲν, ἢ παραρθρῆσαν πρὸς πλευρήν. Signif. transit. Luxo, Plato Axioch. p. 367, B : Ἡ φύσις ... παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρησεν. Nam sic ex codd. correctum est vulgatum παρήρθρωσεν.]

Παράρθρημα, τὸ, Parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum a suo loco naturali excessit : in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectaque luxatio est. Dicitur et alio nomine διακίνημα. Gorr. Galen. De comp. med. 2 : Ποιεῖ καὶ πρὸς παραρθρήματα καὶ λυγίσματα · quæ tantum παρακινήσεις sunt. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 666, 2 : Τὸ καλούμενον π. Id. ib. p. 515, 13 : Τὰ κατὰ ῥάχιν π. Id. vol. 14, p. 780, 13 : Ἐξαρθρήματα, π. Definitio παραρθρήματος ap. eund. vol. 19, p. 460, 15. Ermerins ad Leon. Comp. med. p. 216, 13, vertit, Subexarticulatio. Alii, Deluxatio. Hase. Pallad. in Hippocr. p. 917. Wakef.]

Παράρθρησις, εως, ἡ, idem. [Apollon. Cit. ap. Osann. Disp. de peste Lib. p. 4, (10) : Τῶν ἄρθρων ἐκπτώσιν τε καὶ π. Galen. vol. 6, p. 870, 6 : Ἐν ταῖς ἐξαρθρήσεσί τε καὶ π. Hase. Plut. Compar. Cimonis c. Lucullo c. 2 : Οἱ τῶν ἰατρῶν δεσμοὶ ... εἰς τὰ κατὰ φύσιν ἄγοντες τὰς παραρθρήσεις.]

[Παραρθρόω. V. Παραρθρέω.]

Παραριθμέω, pro Annumero, ex Phalar. [Philo vol. 1, p. 613, 23 : Ἵνα ... ἡ μέση παιδεία παραληφθῇ δεκάδι παραριθμουμένη. De eloquentia quæstus causa docenda Plut. Mor. p. 78, F : Τοὺς λόγους παραριθμοῦντας καὶ παραμετροῦντας. || Numerando decipio. Παραλελόγισται ap. Lucian. Catapl. c. 4, schol. exp. παρηρίθμηκε. Stob. Ecl. vol. 2, p. 232 Heer. : Τὸν σοφὸν ... οὔτε παραριθμεῖν οὔτε ὑφ' ἑτέρου παραριθμεῖσθαι.]

[Παραρκέω vitiose pro ἀρκέω lectum olim ap. Lucian. Cyn. c. 5.]

[Πάραρμα. V. Παραίρημα.]

[Παραρμόζω, Coapto, Juxta accommodo. Basil. t. 1, p. 749, B : Ἑκάστῃ γὰρ ἀρετῆς θύρα τὴν κακίαν, ὁμοιοῦσα τὴν ἰδέαν, ἑκατέρωθεν παρήρμοσεν. Hase.]

[Πάραρος. V. Πάρηρος.]

[Παραρπάζω, Abripio, Rapio. Lucill. Anth. Pal. 11, 153 : Ἂν δὲ παραρπάξῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς. Angl. Cyrill. Hieros. Catech. p. 238, B. Euseb. Hist. eccl. 8, 13 : Παραρπάσας ἑαυτῷ τὴν ἀξίαν. Hase.]

[Παραρρᾳθυμέω, Negligenter ago. Cum genit. Diodor. 14, 116 : Περὶ μέσας νύκτας οἱ φύλακες παρερρᾳθυμηκότες ἦσαν τῆς φυλακῆς.]

[Παραρραίνω, Leviter aspergo. Posidon. ap. Athen. 15, p. 692, D : Τοὺς στεφάνους ... δροσίζουσι τοῖς μύροις, ἄλλο μηδὲν ἔξωθεν παραρραίνοντες.]

[Παράρρημμα lectio vitiosa. V. Παραίρημα.]

Παραῤῥάπτω, q. d. Juxta suo. Exp. et Assuo, sicut προσράπτω, VV. LL. Item Consuo, in hoc l., cujus auctor non nominatur : Παραῤῥάπτουσι δέρματα περὶ τὰς σισύρας [ex Herodoto 4, 109].

[Παραρρέγχω, Juxta sterto. Festus s. v. Non omnibus dormio p. 173 Müll. : « Cipius qui Pararhenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitius uxor ejus mœcharetur. Ejus meminit Lucilius. »]

Παραῤῥέω, Præterfluo; ea signif. qua dicitur fluvius aut aqua quæpiam præterfluere locum aliquem. Xen.

Cyrop. 4, [5, 2] : Πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. [Anab. 5, 3, 8 : Παρὰ τὸν ναὸν ... ποταμὸς παραῤῥεῖ.] Sic Herodian. 8, [5, 17] : Ὁ γὰρ ἦν μόνον ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ἐπίνετο. Sic 1, [11, 7] : Ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ παραῤῥέοντι. Itidemque παραῤῥέον ὑδάτιον dixit Synes. [Defluo. (Destillo, Gl.) Xenoph. Anab. 4, 4, 11 : Κατακειμένων ἀλεεινὸν ἦν ἡ χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη. Decido, Excido. Soph. Phil. 652 : Εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρεῤῥύηκεν. Τὸ παραῤῥέουσαν (τῆς τροφῆς) Ælian. N. A. 3, 25, de micis quæ, dum cibus sumitur, defluunt.] Et quemadmodum Lat. Præterfluo usum quoque metaphoricum habet, sic Græcum παραῤῥέω. [Dilabor. Plato Leg. 6, p. 781, A : Διὰ τούτου (τοῦ θήλεος) μεθειμένου πολλὰ ὑμῖν παρέῤῥει.] Legimus enim ap. Greg. Naz. : Ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ, λήθης βυθοῖς ἀμαυρούμενα. [Geopon. Proœm. p. 4 : Φιλοσοφίαν καὶ ῥητορικὴν ἤδη παρεῤῥυηκυίας.] In VV. LL. exp. παραῤῥέω, Præterfluo, Præceps feror, Obrepo; sed absque exemplis. Apud auctorem Epistolæ ad Hebr. c. 2 init., Μήποτε παραῤῥυῶμεν, quidam Præterfluamus, alii Perfluamus interpr., ut perfluere dicantur, qui auditum sermonem non continent (sicut Terentianus ille Parmeno se plenum rimarum esse dicit, qui hac et illac perfluat) : atque ita opponatur τῷ προσέχειν, quod præcedit. At Chrysost. accipit pro Pereamus, sc. instar aquæ dilabentis. [Et in Indice :] Παραῤῥυῆναι, Præterfluxisse vel Præterfluere et elabi : unde Παραῤῥυεὶς, Qui præterfluxit, Præterlapsus. Greg. Naz. Παραρρυόμενον, Hesych. affert pro παραπεσόμενον, παραρρυέν. [Scribendum Παραρρυῶμεν, παραπέσωμεν, ex Photio p. 389, 4. G. D.] Et παραρρυῇς pro παραπέσῃς. [LXX Prov. 3, 21 : Υἱὲ, μὴ παραρρυῇς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν· unde Hesych. : Μὴ π., μὴ ἐκπέσῃς· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑδάτων. Παραρρυῇς, μετωρισθῇς, παραπέσῃς. Lucian. Diss. cum Hesiodo c. 5 : Εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρυὲν λάθῃ. Excido, c. genit. Eupolis ap. Stob. Flor. 4, 33 : Μαίνεταί τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν· ex quo l. Hesychius, ut videtur, παραρρεῖν (codex παραρεῖν) per φλυαρεῖν explicuit. Clem. Al. p. C 288 : Μὴ παραρρυῶσι τῆς ἀληθείας. Cum accus. personæ Clem. Al. p. 324 : Πολλὰ παρεῤῥύηκεν ἡμᾶς χρόνου μήκει ἀγράφως διαπεσόντα, Multa nos fugiunt, Ex memoria hominum excidunt.] || Παραῤῥέω, [Influo. Aristot. De partt. anim. 3, 3 : Ὅπως ἂν παραρρυῇ τι τῆς τροφῆς (εἰς τὴν ἀρτηρίαν)· quod paullo ante παρεισρυῇ dixerat. Ib. : Ὁ φάρυγξ ... τῆς τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπτυσσόμενος, ἵνα μηδὲν παραρρυῇ παρὰ τὴν ἀρτηρίαν.] Interfluo, ut humor penetrans male astrictam rimam, Bud. ex Theophr. C. Pl. 1, [6, 6] : Τὸ δ' ὕδωρ τῷ μὲν ἐνοφθαλμισμῷ πολέμιον· ἐκσήπει γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον διὰ τὴν ἀσθένειαν. [Ὕδωρ παραρρεῖ proverbium de quo v. Zenob. 6, 24, Phot. et Suid. || Affluo. Metaph. de sermonibus Ælian. V. H. 3, 30 : Ἐν συμποσίῳ εἴ τις ἀφροδίσιος λόγος παρεῤῥύη, Si quis incideret. Demosth. p. 170, 25 : Ἕτεροι λόγοι παρεῤῥυήκασι πρὸς ὑμᾶς ψευδεῖς, Falsæ orationes affluxerunt s. invectæ sunt. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 219, 20 : Ὅθεν παρεῤῥύηκεν ὁ τοιοῦτος λόγος ἀποφαίνειν. De hominibus furtim ingredientibus Plut. Mor. p. 94, C : Τῶν δὲ ἀνεξετάστων παραρρυέντων (φίλων) ὥσπερ νομισμάτων ἀδοκίμων ἐλεγχομένων· 969, E : Παραρρυεὶς ἄνθρωπος εἰς τὸν D νεὼν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· qua signif. alibi παρεισρεῖν dixit Plutarchus. De malo irrumpente Iambl. V. Pyth. p. 360 : Τὸ πρῶτον τῶν κακῶν παραρρεῖν εἴωθεν εἴς τε τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις ἡ καλουμένη τρυφή. || Forma poet. Παρὰ ... ῥέω, Præterfluo, per tmesin ap. Dionys. P. 1074 : Παρά τε ῥεῖον χθόνα Σούσων (Χόασπις).]

Παραῤῥήγνυμι, v. Παραῤῥηγνύω, Disrumpo, Diffringo, VV. LL. Παραῤῥαγεὶς, Disruptus. Et παρεῤῥωγὼς, idem. [Pollux 8, 77 : Παρερρωγὼς τὰς γνάθους. Soph. Phil. 824 : Μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. Aristoph. Ran. 412 : Χιτωνίου παραρραγέντος τιτθίον προκύψαν. Plut. V. Luculli c. 10 : Ὑποφαίνουσάν τι τοῦ πέπλου παρερρωγός. De rupibus abruptis Plut. V. Alex. c. 17 : Ὑπὸ τὰ κρημνώδη καὶ παρερρωγότα τῆς ὀρεινῆς. || De acie perrumpenda, παραρρῆξαί τι τῆς φάλαγγος Pollux 1, 166. Thucyd. 6, 70 : Ὠσαμένων τῶν Ἀργείων ... παρερρήγνυτο ἤδη καὶ τὸ

A ἄλλο στράτευμα τῶν Συρακοσίων. Dionys. A. R. 3, 24 : Τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ῥωμαίων ... παρερρήγνυτό τε καὶ σφόδρα ἐπόνει· 52 : Τῆς Ῥωμαϊκῆς φάλαγγος παραρρηγνυμένης. Similia ap. Diodor. 13, 51, Plut. V. Philop. c. 10, Fab. Max. c. 19 (ubi παρερρηγνύετο scriptum), Bruti c. 42, Arrian. Anab. 2, 10, 7; 3, 14, 7. Idem 2, 11, 1 : Τὸ παρερρωγὸς τοῦ στρατεύματος. De muris perfractis 2, 22 : Καί τι καὶ κατηρείφθη αὐτοῦ (τοῦ τείχους) παρερρωγός· 4, 26, 9. Joseph. A. J. 14, 4; Polyæn. 2, 27. || Παραρρήγνυμαι, Disrumpor ira. Plut. V. Ti. Gracchi c. 2 : Ὁπηνίκα τραχυνόμενον αἴσθοιτο τῇ φωνῇ καὶ παραρρηγνύμενον δι' ὀργήν. De voce fracta Theophr. Char. c. 6 : Μεγάλῃ τῇ φωνῇ καὶ παρερρωγυίᾳ διαλεγομένων πρὸς αὐτοὺς καὶ λοιδορουμένων. || De legibus violandis Themist. Or. p. 234, 8 : Ὅπου βασιλικώτερον παραρρῆξαι τὸν νόμον ἢ ἐμπεδῶσαι. Id. p. 259, 2. Eunap. p. 53 : Ὁ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραρραγεὶς νόμος.]

[Παράῤῥηξις, εως, ἡ, Impetus, Incursus in hostem. Arrian. Exp. 2, 11, 9 : Ἐν τῇ πρώτῃ π. τῆς φάλαγγος.]

B [Παράῤῥησις, εως, ἡ, Dictum s. vocabulum male prolatum. Plut. Mor. p. 994, D : Παραρρήσεις ἀλόγων. || Πάρρησις ap. Eustath. p. 760, 28, ubi de adjectivo Παραρρητὸς agit : Ἐτόλμησε δέ τις ἐντεῦθεν ἐκδοῦναι καὶ πάρρησιν τὴν παράρρησιν.]

Παραῤῥητὸς, [ἡ, ὄν], Qui verbis flecti potest : παραπειστός. Hom. Il. I, [522] de priscis heroibus : Ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, Δωρητοί τε πέλοντο παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, Muneribus verbisque flecti poterant. [V. Eustath. p. 152, 41; 769, 56. Παραρρήτους pravo accentu ap. Themist. Or. 7, p. 117, 23, ad l. Homeri respicientem.] || Adhortatorius, Monitorius : παραινετικὸς, ut exp. ap. Hom. Il. N, [726] : Ἕκτορ, ἀμήχανος ἐσσὶ παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι. [Scholiasta, Photius p. 388, 24,] Suid. id exp. παρηγορικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις : item συμβούλοις [Οἱ δὲ συμβούλοις dixerunt grammatici illi] : ut et Hesych. [cujus duæ sunt glossæ, Παραρρητοὶ, παραινετικοὶ, σύμβουλοι, παραμυθητικοί. Παραρρητοῖσι, παραμυθέταις (scr. παραμυθηταῖς). Duæ in his glossis continentur interpretationes diver- C sæ : alii enim παραρρητοὺς λόγους s. παραρρητὰ ἔπη, alii παραρρητοὺς homines intellexerunt, de quo Eustath. p. 957, 34 : Τὸ δὲ παραρρητοῖσι ἢ κατὰ γένος ἀρσενικὸν νοητέον, ἵνα λέγῃ ὡς οὐ θέλεις πείθεσθαι τοῖς παραινοῦσιν, ἢ κατὰ οὐδέτερον ἀντὶ τοῦ οὐ πείθῃ παραμυθήμασιν, παραιφάσεσιν· ὃ καὶ κάλλιον.] || Παραρρητὸς, ex Cyrillo affertur pro Cui supplicatur.

[Παραρριγέω.] Παραρριγόω, Rigeo, Aliquantum rigeo, Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 43 : Καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύροις.]

[Παραρριπίζω, Huc illuc impello. Joseph. Genes. p. 47, C : Διὰ τὸ ... ἡλικίᾳ νεαζούσῃ παραρριπίζεσθαι. G. D. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 100, 9 Dronk. : Παραρριπίζει μὲν αὐτὸν τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Hase.]

[Παραρριπισμὸς, ὁ, Ventilatio, quod est genus s. gradus tentationis. Marc. Erem. Præc. p. 947, C : Ἐνθύμησιν, ἐν π. νοὸς ἀνεργουμένην. Jo. Clim. Scala p. 233, 26; 250, 1; 414, 14, ubi vertitur Insinuatio s. Subreptio. Hase.]

D Παραῤῥίπτω, s. Παραῤῥιπτέω, Abjicio, Rejicio. [Et alibi :] Παραρίπτω, Abjicio, Projicio, Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 174, 6 : Τὸν πικρὸν χάρτην, τὸν παραριπτόμενον· ib. 441 : Τὸν Διὸς ἐν τριόδοισιν ἐθαύμασα χάλκεον υἷα τὸν πρὶν ἐν εὐχωλαῖς, νῦν παραρριπτόμενον. || Projicio. Maccab. 2, 1, 16 : Κεφαλὰς ἀφελόντες τοῖς ἔξω παρέρριψαν. Alciphr. 3, 51 : Κύβοι τε καὶ ἀστραγάλους καθάπερ τοῖς κυσὶ παραρριπτοῦντας. Objicio periculis, Diodor. 13, 79 : Ἁπάντων ἀφειδῶς τὰ σώματα τοῖς κινδύνοις παραρριπτόντων. De mercimoniis periclitandis Sophocl. fr. 499 : Λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντας. Idem Œd. T. 1493 : Τίς παραρρίψει, τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων ...; quod Brunck. exp. Quis adeo projecta erit audacia? Aliter schol. : Τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας παρόψεται τοιαῦτ' ὀνείδη; || Adjicio. Schol. Pind. Pyth. 1, 1 : Οὐ μάτην αὐτῷ παρέρριπται τὸ Ἀπόλλωνος κτῆμα εἰπεῖν τὴν κιθάραν. || Admitto. LXX Sam. 1, 2, 38 : Παράρριψόν με ἐπὶ μίαν τῶν ἱερατειῶν σου.]

[Παραῤῥοὴ, ἡ, Affluentia. Pollux 4, 203 : Στεάτωμα πιμελῆς παραρροὴ ὑπὸ τῷ δέρματι. || De tempore præ-

terfluente s. effluente, Eustath. Opusc. p. 46, 32 : Ὡς ὅτε τις τὴν χρονικὴν π. χρόνου πόδα εἴπῃ μεταφέρων. || Παράρροια, ἡ, De fluvio præterfluente Georgius Acrop. Annal. p. 12, D : Τὸν λαὸν ... περὶ τὰς παραρροίας καθίζει τοῦ Ἴστρου.]

[Παραρροιζέομαι, Cum stridore prætervolo. Joseph. B. J. 5, 2, 2 : Κενὰ ὥσπερ ἐπίτηδες ἀστοχούντων, παρερροιζεῖτο πάντα (τὰ βέλη). Ubi aliquot libri παρερροίζετο.]

[Παράρρυθμος, ὁ, ἡ. Παράρυθμοι (correpta syllaba secunda) inter epitheta Curetum est in H. Orph. 30, 3. Secundum numeros saltantes exp. Schneid. Corrupte ap. Aristoph. Thesm. 121 : Παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων Χαρίτων δινεύματα· ubi sensus παρ' εὔρυθμα postulare videtur. G. D. || Pulsum π. Galen. vol. 19, p. 409, 15 esse ait τὸν ῥυθμὸν μὲν ἔχοντα, μὴ παντάπασι δὲ ὄντα κατ' ἐκεῖνον. Hase.]

[Παραρρυΐσκομαι, Interfluo. Eustath. p. 1074, 3 : Δοτέον δὲ καὶ τοῦτο τῇ μακρῇ χύσει καὶ αὐτοσχεδίῳ τῆς ποιήσεως, καθ' ἣν ἀνάγκη καὶ τοιαῦτά τινα τῇ φράσει παραρρυΐσκεσθαι. Wakef.]

B [Παράρρυμα, τό.] Παραῤῥύματα, Suidæ δέῤῥεις, σκεπάσματα, Pelles, Tegumenta. [Male παραρρύμματα ap. Phot. p. 389, 3.] Hesych. unico ρ habet Παραρύματα, exponens itidem δέῤῥεις. [Xenoph. Hell. 1, 6, 19 : Τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας καὶ τὰ παραρρύματα παραβαλών· quæ παραβλήματα dixit 2, 1, 22. LXX Exod. 35, 11 : Τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παραρύματα, sec. cod. Vat.; alii libri παραρτήματα. Moschioni ap. Athen. 5, p. 208, C restituit Casaub. : Παραρρύματα (vulgo παραρτήματα) ἐκ τρόπων παχέων συγκείμενα δι' ἁλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα, Storeæ ex funibus ancorariis factæ, quales describit Cæsar. B. Civ. 2, 3.] Idem [Hesych.] scribit Soph. in Polyxena dixisse παράρυμα ποδὸς, tanquam κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος [εἵματος Tollius] πρὸς κάλλος. [Phot. p. 389, 1 : Παράρυμα ποδὸς τὰ ὑποδήματα τὰ ῥυόμενα τοὺς πόδας.] His addit quosdam παράρυμα exponere σχοινίον ἐν ταῖς ναυσὶν, Funem in navibus : alios ὑπόδημα, Calceamentum. Quidam interpr. Funis tractorius quo navis adducitur remulco. [Παρ. τρίχινα et λευκὰ, quorum crebra mentio in tit. Piræeis nuper repertis, Tegumenta con- C strati navium cilicia et, ut videtur, lintea fuisse docet Bœckh. *Urk. üb. das Seew. des Att. St.* p. 159; conf. ib. p. 315, 324, 399, 434, 475, 541. It. ib. p. 411, 155 : Παραρύματα (sic) κεχρημένα λευκὰ οὐ δόκιμα. Hase.]

[Παραρρυμὶς, ίδος, ἡ.] Παραρυμὶς, Hesychio τὸ παρὰ τὸν ῥυμόν.

[Παραρρυπόω, Allino. Hesych. : Παραρρυπούμενα (παρρυπ— codex) βιβλία· οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα. Conf. Παράπλασμα.]

[Παράρρυσις, εως, ἡ, Storea. Æsch. Suppl. 715 : Στολμοί τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεῶν.]

Παραρτάω, Suspendo ex cingulo, vel Succingo, ut ensem. [Ælian. N. A. 1, 2 : Κύρτον τις τῶν ἐν τῇ πορθμίδι παραρτήσας. Plut. Mor. p. 844, E : Παραρτήσαντα ὀβελίσκον ἢ ξιφίδιον ἐκ τῆς ὀροφῆς. Id. V. Anton. c. 4 : Χιτῶνα εἰς μηρὸν ἔζωστο καὶ μάχαιρα μεγάλη παρήρτητο· nisi μάχαιραν μεγάλην scripsit, quæ usitata constructio est.] Lucian. [Herc. c. 1] : Καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται. [De morte Peregr. c. 15 : Πήραν παρήρτητο. Μάχαιραν παρηρτῆσθαι Ælian. N. A. 5, 3, Longus 1, p. 25. Ξίφος D παρηρτημένον γυμνοῦ σώματος, Herodian. 3, 14, 8. G. D. De brachiis Galenus vol. 14, p. 704, 1 : Αἱ χεῖρες παρηρτημέναι ἑκατέρα τῇ καθ' αὐτὴν πλευρᾷ. De crinibus Synes. p. 67 B : Τοῖς ζῶσιν οὐ ζῶντα μέρη παρήρτηνται. Figurate id. p. 100, A, de animæ parte irrationali, quam vel sapiens quasi appensam gerit : Παρήρτηται δὲ ὁ σοφός· ad q. l. cf. Krabinger. p. 216. Hase. Forma med. Pollux 10, 18 : Τῶν κούφων σκευῶν, ἃ ἔστι παραρτήσασθαι. || Πάραρος ap. Theocr. 15, 8 schol. exp. ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήστος καὶ μάταιος, ratione habita ἵππων παρηόρων, quod nomen per παρηρτημένος explicant grammatici.]

Παραρτέομαι [Ion. pro Παραρτάομαι], Præparo, Struo. Herodot. [Ταῦτα (vel πάντα) παραρτέεσθαι (vel παραρτέοντα), 7, 142; 8, 76; 9, 42.] Et παρηρτέετο στρατιὴν [καὶ τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ 7, 20], Comparabat exercitum. [Arrian. Hist. Ind. c. 27, p. 342 : Τὰς νέας κελεύει παραρτέεσθαι ὡς ἐς πλόον καὶ ὁ Ἀρχίης αὐτῷ ἐξήρτυε τὰ ἐς τὸν πλόον. Wakef. Passive aut

A reciproce, Πᾶς τις παρήρτητο ὡς ἐς πόλεμον, Instructus erat ad bellum, Herodot. 9, 29. Παραρτέεσθαι συνεβούλευε ὡς ἀλεξησομένους, Comparare sese ad propulsandum hostem, 8, 81. Schweigh.]

Παράρτημα, τὸ, Quicquid ita suspensum gestatur, Quicquid ab alio dependet et annexum est ut appendix, Quicquid applicatur et admotum suspenditur. Lucian. [Philops. c. 8] : Οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαοιδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι. [Figurate, Appendix, Additamentum. Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. ev. p. 783, B : Ἄσημον ἐπιφθεγγόμενος τοῖς λόγοις αὐτοῦ π. Hase.]

[Παραρτίζομαι.] Παραρτίζεσθαι, Hesychio παρασκευάζεσθαι, Apparari.

[Παραρτισάμενος vitiose pro Παραρτυσ— lectum v. s. Παραρτύω.]

[Παράρτυμα, τὸ, Condimentum. Philo vol. 1, p. 441, 39 : Τὸ τέλειον ἀγαθὸν ... ἡδυσμάτων συμπάντων π. κάλλιστον. Wakef. Id. Philo ib. p. 679, 25 : Μυρίων ὅσων ἡδυσμάτων καὶ π. χρεία. Hase. Jo. Chrys. Hom. 10, 5, B p. 42 : Σὺ, καθάπερ ἅλας φιλανθρωπίας, γέγονας πονηροῦ βίου παράρτυμα. Seager. Eustath. Opusc. p. 312, 17.]

[Παράρτυσις, εως, ἡ, Condimentum. Philo vol. 1, p. 389, 22 : Ὄψων περιέργους παραρτύσεσι· vol. 2, p. 479, 31. Hemst. Id. Philo ib. p. 63, 21 et 399, 25 : Ἥδυσμα καὶ παράρτυσιν· vol. 1, p. 604, 48 : Ταῖς περιέργοις π. || Apparatus. Anton. philos. Imp. Epist. ap. Justin. Mart. p. 101, D : Βελῶν π., ubi ed. Morell. mendose, παράρτησιν. Hase.]

Παραρτύω, [Condio, Condimentum addo. Philo vol. 2, p. 477, 8 : Ὄψον ἅλες, οὓς οἱ ἁβροδίαιτοι παραρτύουσιν ὑοσώπῳ· 245, 14 : Κρέων ἰδίων εὐσηπτος ἡ φύσις, κἂν ἡδύσμασι παραρτυθῇ· vol. 1, p. 665, 28 : Οἴνων ... κράσεις, πρὸς ἀπόλαυσιν ἡδονῆς μᾶλλον ἢ πρὸς μετουσίαν τροφῆς παραρτυομένας· 698, 42 : Ἐγὼ τὰ τοιαῦτα ἡδυσμάτων τρόπον παραρτύεσθαι ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς ... ὑπολαμβάνω. Metaphor. Eustath. p. 100, 30 : Προγενεστέραις ἱστορίαις παραρτύων τὴν ποίησιν. Id. Opusc. p. 314, 64. ||] Compono, Accommodo, Basil. Epist. [Παραρτύομαι, Apparo, Instruo. Plut. V. Luculli c. 7 : Ναῦς C ... ὅπλων καὶ βελῶν γεμούσας παραρτυσάμενος ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν. Edd. vett. παραρτισάμενος, quod nunc correctum ex codd. G.]

[Παραρυμίς. V. Παραρρυμίς.]

[Παραρυτεῖν (?), παρέχειν, Hesych.]

[Παρασαβάζω, Bacchor. Forma poet. ap. Hesych. : Παραισαβάζειν, παραμεμηνέναι (παραμεμηκέναι codex)· ἀπὸ τοῦ Σάβου. Phot. p. 383, 16 : Παραισαβάζειν, παραμαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ Σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν.]

Παρασάγγας, s. Παρασάγγης, ὁ, Parasanga : ap. Persas est μέτρον ὁδοῦ τριάκοντα σταδίους ἔχον, auctore Hesych., [Photio et Suida, schol. Luciani Icarom. c. 1, aliisque gramm., quibus addendi Agath. 2, p. 59, B, Hero in Anal. Benedict. p. 315] : quemadmodum Herodoto quoque ὁ παρασάγγης δύναται τριήκοντα στάδια, 2, p. 57 [c. 6] et 5, p. 193 [c. 53], ubi etiam dicit τρεῖς σταθμοὺς conficere παρασάγγας πεντεκαίδεκα καὶ ἥμισυ. Sic Idem 6, p. 219 [c. 42] : Τὰς χώρας σφέων μετρήσας κατὰ παρασάγγας, τοὺς καλέουσι οἱ Πέρσαι τὰ D τριήκοντα στάδια. Recte itaque Philelphus ap. Xen. [Cyrop. 2, 4, 22] δύο παρασάγγας ἀπέχειν vertit Distare sexaginta stadia. [Legitur sæpissime apud eund. in Exped. Cyri. Cum genit. 1, 10, 1 : Τέτταρες παρασάγγαι τῆς ὁδοῦ.] Proverb. ap. Athen. 3, [p. 98, C] : Πολλοὺς παρασάγγας ὑπερδραμόντες. Plin. 6, 26, scribit Persas schœnos et parasangas alios alia mensura determinare : unde apud auctores esse diversitatem. [|| Lex. rhet. in Append. ad Phot. Lex. p. 674 extr. : Σαγγάδαι (in lingua Persarum) οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται· Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαις παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήκασιν· ἐχρῆν δὲ εἰπεῖν σαγγάδας· ὁ γὰρ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ οὕτω κτλ. Etym. M. p. 652, 12 : Παρασάγγαι· τὰ τριάκοντα στάδια παρὰ Πέρσαις, παρ' Αἰγυπτίοις δ' ἑξήκοντα (Hæc non parasangæ, sed σχοίνου mensura est)· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ (errat in nomine fabulæ) ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. G. D. Ad quem l. conf. Creuz. *Griech. Thongef.* p. 117, annot. 250. Hase. Eodem referenda videtur corrupta gl. Hesychii Πα-

ρασαγγιλόγιο· οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι.]

Παρασαλεύω, Concutio, s. potius Aliquantum concutio. In VV. LL. Labefacto. [Demoveo, Gl. Philo ap. Euseb. Præp. ev. 8, p. 380, D: Γυνὴ ... δεινὸν ἀνδρὸς ἤθη παρασαλεῦσαι· 387, B: Παρασαλεῦσαι καὶ παραγαγεῖν ἀνερματίστους ψυχάς. Hemst. Ipse Philo vol. 2, p. 69, 52: Παρασαλεύειν παλαιοὺς νόμους. Basil. Prochir. p. 110, 10 Zachar.: Ἐὰν τὸ γενόμενον ἔργον ἀπὸ σεισμοῦ παρασαλευθῇ. Nilus Epist. p. 266. De vasis non commovendis Pseudomoschion De pass. mul. p. 239, 30: Μηδ' ὅλως παρασαλευθῆναι. Hase. Cum genit. Eustath. Opusc. p. 195, 23: Οὐ παρασαλευόμενοι τῆς ὀρθῆς βάσεως. De pactis violandis Priscus Exc. p. 169, 22: Παρασαλεύοντα τὰς σπονδάς. De imperio labefactando Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 467, 31: Οὗτός μου τὴν ἀρχὴν παρασαλεύσει.]

Παρασαρόω, Verro. [Hesych. s. v. Παρασαρῶσαι.]

Παρασάττω, Refercio [Herodot. 6, 125: Παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι, Circa crura, quantum auri capiebant cothurni, infersit. Schweigh.]

B

[Παράσειον, τό. Lucian. Navig. c. 5: Τοῦ ἱστοῦ τὸ παράσειον (alii libri παράσιον) πυρσωπές. Supparum interpretatur Gesnerus. Athen. 5, p. 206, C, ex Callixeno: Ὁ δὲ ἱστὸς ἦν αὐτῆς (τῆς νεὼς) ἑβδομήκοντα πηχῶν, βύσσινον ἔχων ἱστίον ἁλουργεῖ παρασείρῳ κεκοσμημένον. Scribendum παρασείῳ. Comparandum ἐπίσειον. Schneid.]

Παράσειρος, ὁ, ἡ, equus [Funalis]. V. Σειραφόρος: vide item in Παρήορος. [Pollux 1, 141. Themist. Or. p. 60, 12: Ἡμιόνων ζυγίων τε καὶ παρασείρων. Schol. Soph. Ant. 140: Τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασείρων. Metaphor. de homine assidue comitante Eurip. Or. 1017: Πυλάδης ... ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος (Oresti). Transfertur etiam ad alia. De lineis quæ hamis armatæ ad utramque navis partem demittuntur, Ælian. N. A. 15, 10: Κάθηται εἷς ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ ἐντεῦθέν τε καὶ ἐκεῖθεν παρασείρους καθίησιν ὁρμιάς. De cauda leporis macula longa secundum latera utrinque varia Xenoph. De venat. 5, 25: Τὴν δὲ οὐρὰν οἱ μὲν κύκλῳ

C

περιποίκιλον, οἱ δὲ παράσειρον (ἔχουσι). Nam sic codicum vitia παράσηρον et παράσυρον recte emendavit Schneiderus.] || Παράσυρα, et Χηράμους, quidam vocant τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας, Cavitates quæ ab utraque linguæ parte sunt, auctore Polluce [2, 107, cui παράσειρα restituendum ex codd. Eadem παρασείρας, quæ Hesych. exp. τὰ πλάγια τῆς γλώττης. Non minus vitiose παρασύρας ap. Ruf. p. 49 ed. Clinch., et παράσυρα p. 27. G. D.] At pro παράσυροι ἵπποι ap. eum [1, 141] reponendum παράσειροι, ut vel sequentia docent; quum enim dixisset παρηόρους et παρασείρους ἵππους nominari τοὺς ἑκατέρωθεν, subjungit, eosdem σειραφόρους et σειραίους nominari: sc. παρὰ τὴν σειράν. [|| Costæ postremæ veræ π. ap. eund. 2, 182: Αἱ δὲ ἐπὶ τοὺς χόνδρους καταλήγουσαι δύο (πλευραὶ) παράσειροι.]

[Παράσεισμα, τό, Concussio. Hippocr. p. 363 extr.]

Παρασείω, Utrinque quatio, Obquatio, Bud. ex Gaza: addens, usurpari ab Aristot. Probl. [5, 8] de currente et manus utrinque jactante, aeremque everberante. [Phot. p. 389, 20: Παρασεῖσαι τὰς χεῖρας· τὸ ἐν τῷ τρέχειν γινόμενον.] In VV. LL. παρασείω, Ad latus

D

quatio atque agito: ut qui currit, demissas manus admotasque lateribus agitat. Aristot. [De ingressu anim. c. 3]: Καὶ οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, Et qui currunt, celerius currunt, quum demissas utrinque manus agitant. Sic autem Plautus dixit, Fugere demissis manibus. Sed hunc accus. χεῖρας omittit alibi Aristot., ut in Probl. sect. 5, quum scribit, Ὁ δὲ θᾶττον θεῖ παρασείων ἢ μὴ παρασείων. Paulo ante, Καὶ ὁ θέων παρασείων, πρὸς τὰς χεῖρας. Nam hic πρὸς τὰς χεῖρας non jungitur cum παρασείων, sed cum ἀπερείδεται, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ est repetendum: ideoque debet interpungi post παρασείων. Hæc enim præcedunt, Οὐ γὰρ ἀπερείδεται πρὸς οὐδέν, ὥσπερ ὁ βάλλων, πρὸς τὸ ἐν χειρὶ βέλος· ὁμοίως δὲ τούτου καὶ ὁ πένταθλος, πρὸς τοὺς ἁλτῆρας· καὶ ὁ θέων κτλ. Ceterum ut a Plauto dicitur Fugere demissis manibus, sic ab Aristot. dicitur aliquis φεύγειν παρασείσας, exprimendo gestum effusi cursus et concitati, s. effusæ fugæ, 4 De mor.

A

ad Nic. [c. 7]: Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι. [Theophr. Char. c. 4: Παρασείσαντα δὲ χρὴ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων φεύγειν· ubi Casaub. Machonis verba attulit ex Athen. 6, p. 243, F: Εἰς τὰς ἑαυτοῦ σιαγόνας ἔγκοψον ἥλους ἑκατέρᾳ γε τέτταρας, ἵνα μὴ παρασείων καὶ μακρὰν ἑκάστοτε ὁδὸν βαδίζων τὰς γνάθους διαστρέψῃς· quod exp. Ne vehementi per longam viam cursu luxentur distorqueanturque maxillæ.]

[Παράσημνον lectio vitiosa ap. Suid. s. v. Παραχορδεῖς, cui παρὰ ῥυθμὸν restituendum ex schol. Aristoph. Eccles. 295.]

[Παρασεσιωπημένως, Tacite. Origen. vol. 2, p. 582.]

[Παρασεσυρμένως, Irrisorie. Philo vol. 2, p. 599, 10. Wakef.]

[Παρασεύω, Incito. Hesych.: Παρέσσευα (παρέσσυα codex), παρώρμησα. (Καὶ παρεσσυμένη adjecit Musurus, hoc certe recte animadverso, glossam excidisse cujus interpretatio sit quod sequitur παραγινομένη, referendum illud, ni fallor, ad παραστελλομένη, ut παρεστέλλετο per παρεγίνετο exp. Hesych.) Participio

B

παρεσσύμενος bis usus est Quint. 2, 214: Προφρονέως ἐρέποντο παρεσσύμενοι βασιλῆι, Citato cursu accurrentes. Et 8, 44, ubi de prætereuntibus dictum est: Περὶ στένος ὁρμαίνοντες τεύχουσιν μέγα πῆμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν. Sequitur ap. Hesych. gl. ab Musuro omissa, Παρέσσεται, παρέσχεται, probabiliter correcta ab Schowio, Παρέσσυται, παρέρχεται. G. Dind.]

Παρασημαίνω, Perperam signo, Falsum signum notamve imprimo: ut qui adulterina numismata cudunt: quem usum habet et παρακόπτω, ac παραχαράττω: ac sicut παρακεκομμένα et παρακεχαραγμένα νομίσματα dicuntur, ita et παρασεσημασμένα: quæ et παράσημα, πονηροῦ κόμματος, κίβδηλα: Latinis Adulterina, item et Subærata. [Ἀργύριον παρασεσημασμένον Pollux 3, 86. Figurate de vocabulo ab Atticistis reprobato Phrynich. p. 440, ex eoque Thom. M. p. 541: Τὸ μὲν νόμισμα κολλυβος δόκιμον, ὁ δὲ κολλυβιστὴς παρασεσημασμένον. Nam sic in edd. vett. legitur: in recentioribus interpolatum ὁ μὲν κ. δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστὴ ἀδόκιμον, non animadverso alterius lectionis acumine.]

C

|| Insignio: unde παρασεσημασμένος τι μέρος, i. e. ὁ βεβλαμμένος τι μέρος καὶ ἀνάπηρος, Membro aliquo mutilato insignitus, Bud. p. 653. || Obsigno, ἐπισφραγίζομαι, τὴν σφραγῖδα ἐπιτίθημι. Qua signif. vox media usurpatur, ut et κατασημαίνομαι. [Mœris p. 313: Παρασημαίνεσθαι Ἀττικοί· παρασφραγίζεσθαι Ἕλληνες. Plato Leg. 12, p. 954, B: Τὰ ... σεσημασμένα παρασημηνάσθω.] Dem. [p. 1039, 11]: Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἰδεῖν τῶν οἰκημάτων, ἃ παρεσημηνάμην, ᾤχετο εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε, Bud. p. 653. [Id. p. 1046 extr.: Ἀνοῖξαι τὰ παρασεσημασμένα τῶν οἰκημάτων. Pollux 8, 27: Τὸ παρασημηνάμενος ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τοῦ παραποιήσασθαι τὴν σφραγῖδα λέγει. Non hoc, sed παραποιησάμενος dixit Thucyd. 1, 132, quem l. in mente habuisse Pollucem vidit Jungerm.] Exp. etiam Annoto, Ascribo, ap. Aristot. Rhet. 2, [22]: Καὶ λέγομεν παρασημαινόμενοι τοὺς ἐλεγκτικοὺς καὶ ἀποδεικτικούς, Annotantes vel Ascribentes. Idem Aristot. 1 Top. [c. 12]: Παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ἑκάστων δόξας· quem l. Alexander exponens, ait, Δεῖ δέ, φησίν, ἐν ταῖς ἐκλογαῖς παρασημαίνε-

D

σθαι καὶ παραγράφειν. [Ælian. V. H. 14, 43: Τὰς καταδίκας προσεπιδίδωσι, ἵνα ἐκεῖνος παρασημήνηται τοὺς ἀξίους θανάτου, i. e. Ut nomina damnationi subscriberet.] Itidemque Παράσημα pro Notis ac indiciis accipiunt ap. eund. Aristot. Soph. elench. [2, 3]: Κἀκεῖ δὲ παράσημα ποιοῦνται. [Polyb. 16, 22, 1: Ἐφ' οἷς οἱ περὶ τὴν αὐλὴν ἀσχάλλοντες πάντα παρεσημαίνοντο, i. e. Omnia ejus facta dictaque observabant, sc. ut ea in deteriorem partem interpretarentur et carperent. || Ex aliqua re tanquam e signo colligo s. intelligo. Id. 3, 90, 14: Ἐξ ὧν καὶ παρασημήναιτ' ἄν τις τὴν κατάπληξιν κτλ. Schweigh.] || Pariter et eadem opera significo, Simul significo. Basil. Hexaem.: Ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμνησθείς, καὶ τὰ τὴν μέσην τούτοις ἐκπληροῦντα χώραν συνεκδοχικῶς παρεσήμανε, Simul et una comprehensione significavit, Bud. p. 651.

[Παρασήμανσις, εως, ἡ, Significatio. Eustath. Opusc. p. 229, 82: Κεκώλυται τοῖς μονάζουσιν οὐ δίχα παρασημάνσεως τὸ ἢ κεῖσθαι ἢ προσεπικεῖσθαι.]

[Παρασημαντέον, Annotandum. Eustath. p. 1451

extr.: Ἐνταῦθα π. εὐκαιρείας χάριν ὡς τὸ λεγόμενον γλαυκίον οὐκ αὐτόχρημα γλαὺξ ἐστιν.]

[Παρασημαντικός, ἡ, όν. In musica ἡ Παρασημαντική, Ars notandi, h. e. notis certis tonorum discrimina consignandi. Aristox. Harm. 2, p. 39 Meib. Osann.]

[Παρασημασία, ἡ, Observatio cum approbatione conjuncta, Laus, Commemoratio honorifica. Polyb. 23, 18, 1: Γυνὴ ἀξία μνήμης καὶ παρασημασίας. Schw. Hoc sensu Polybius alibi ἐπισημασίαν dicere solet. G. D. || Notatio. Ptol. Tetrab. p. 93, 8: Τὰς π. ἀνέμων. Id. Geogr. p. 100, 37 ed. Wilberg.: Εἰ μή πού τι συντόμου τε καὶ ἀξιολόγου δέοιτο παρασημασίας. Hase. || Παρασημασίης ap. Hippocr. p. 27, 31, ubi περὶ σημασίης corrigendum ex aliis libris.]

[Παρασημεῖον, τό, Sigillum adulterinum. Plato com. ap. Polluc. 10, 24.]

Παρασημειόω [immo Παρασημειόομαι], Annoto, [Notam appono, usitatum inprimis grammaticis verbum. Sext. Emp. p. 349: Ἐπεί τινες καὶ μεθ' ἡμέραν γενῶνται, ὅτι οὐδὲν τῶν προειρημένων δυνατόν ἐστι παρασημειοῦσθαι, μόνας δὲ εἰ καὶ ἄρα τὰς τοῦ ἡλίου κινήσεις ...

B

Schol. Hom. Il. K, 398: Ἀμμώνιος ... πρῶτον στιγμαῖς φησὶ τὸν Ἀρίσταρχον παρασημειώσασθαι αὐτούς (τοὺς στίχους). Eustath. p. 419, 6: Εὐριπίδης μαντικάς τινας ψήφους κλήρους καλεῖ, ἃς δέλτοις παρασημειοῦντο ἐν πτήσεσιν ὀρνίθων· 190, 32: Παρασημειοῦνται ὅτι Ἴλιον τὴν Τροίαν λέγει· 72, 36: Τὸν τόνον τοῦ ἀτάρ καὶ αὐτάρ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὡς μὴ ἀναλόγως ἔχοντα. Et alibi sæpissime. G. D. Ptol. Geogr. ed. Wilberg. p. 68, 25 et 81, 17: Παρασημειωσόμεθα τοὺς ἀριθμούς, Numerorum notas juxta ponemus. Sext. Emp. p. 342, 39: Παρεσημειοῦτο τὸ ἀνίσχον ζώδιον. Interpr., Observabat. Hase.]

Παρασημείωσις, εως, ἡ, Annotatio. [Eustath. p. 1512, 3: Κατὰ παλαιὰν π. Παρασημειώσεις in inscriptione Eclogæ Thomæ M. secundum cod. Paris. B ap. Sterberum. G. D. Cod. Aristotelis Vatic. 115, fol. 101: Π. ἐκ τῶν μετὰ τὰ φυσικά. Esse interdum notationem temporis actui instrumentove ascriptam, *la date*, docet Vales. ad Socrat. Hist. eccl. 1, 13. || Ptol. Geogr. p. 81, 8 ed. Wilberg.: Τῆς τῶν κατατασσομέ-

C

νων τόπων π. Id. ib. p. 5, 5: Διὰ ψιλῶν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν παρασημειώσεων δεικνύναι τὰς θέσεις, Vel nudis lineis signisque appositis. Hase. || Π., Præcipua litis capita brevibus comprehensa. Schol. Basilic.: Π., τουτέστι τὰ κυριώτερα τῶν λαλουμένων, περιλαμβάνουσα καὶ γράφουσα ταῦτα ὡς ἐν συνόψει καὶ δι' ὀλίγων. Justiniani Novell. 82, 5: Ἀκροάσονται δὲ πάντες (οἱ διαιτηταί) τῆς μὲν δίκης ἄχρι τριακοσίων οὔσης νομισμάτων, ἐν σχήματι παρασημειώσεως. Ducang. Adde 86, 3: Κατὰ π. ἔγγραφον. || Alio sensu in edicto imperatorio seculi quarti ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 429: Ἀπάσας τὰς παρασημειώσεις τὰς εἰς τὴν προειρημένην ἡμέραν ἐν ταῖς τοῦ ταμιείου τάξεσιν ἀπομεμενηκυίας, ubi de Annotatione dictum esse, quæ locum habet in reis requirendis, quorum bona, nisi copiam sui præstiterint, fisco vindicantur (Digest. 48, 17), intellexit Bœckhius.]

Παρασημειωτέον, Annotandum. [Clem. Al. p. 141: Π. ἐνταῦθα ὅτι ... Ib. p. 452, 488.]

Παράσημος, ὁ, ἡ, Perperam signatus: ut παράσημα νομίσματα, quæ et κίβδηλα, Hesych.; qui metaphorice

D

quoque παράσημον pro ἀδόκιμον et κίβδηλον usurpari annotat. Ejusmodi numismata dicuntur etiam παρακεκομμένα s. παρακεχαραγμένα, et πονηροῦ κόμματος. Lat. Adulterina vocant. [Ἀργύριον π. Pollux 3, 86. Νόμισμα π. Plut. Mor. p. 65, A. Τὸ ἐν τοῖς νομίσμασι παράσημον Philo vol. 2, p. 376, 17.] Metaphorice Aristoph. Ach. [518]: Ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα. [Quem l. imitatur Themist. Or. p. 311, 17.] Et ap. [Polluc. 4, 35, ex] Demosth. [p. 307, 26], Παράσημος ῥήτωρ, itidem metaphorice a numismatis παρασήμοις: vel quoniam ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημεῖόν τινι, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴ παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται, Harpocr. [Phot., Suid. et Lex. rhet. p. 292, 15. Pseudo-Plut. De educ. puer. p. 4, C: Ἀνθρώποις ἀδοκίμοις καὶ π. Π. αὐτοκράτωρ Themist. Or. p. 109, 13. De infantibus male natis Greg. Naz. vol. 2, p. 54, A: Ἠλιτόμηνα καὶ ἔκφρονα καὶ παράσημα.] || Obscurus, Ignobilis, i. q. ἄσημος s. ἄδοξος, ex Eur. [Hipp. 1116], δόξα παράσημος, Obscura s. In-

A

gloria fama. || Τὰ παράσημα affertur etiam pro Monstrosa, Prodigiosa, oppos. τῷ εὔσημα. [Sic Brodæus intellexerat in epigr. Cerealii Anth. Pal. 11, 144: Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε· ubi Jacobs. recte interpretatur, Voces insigniores et ob usum rariorem quasi nota quadam insignitæ.] || Παράσημος, Insignis et inter alios conspicuus. [Æsch. Ag. 780: Δύναμιν ... πλούτου παράσημον αἴνῳ.] Bud. p. 653, ex Plut. Polit. [p. 823, B: Οὐδὲ τοῖς εἰς τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν ἐπιφθόνοις παράσημος.] Sic Idem in Coriol. [c. 23]: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκείνων ἐκτησάμην ἔπαθλον ἢ τὸ παράσημον ὄνομα τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. [Galen. vol. 13, p. 339: Γυναῖκες σεμνότεραι καὶ τὸ παράσημον φεύγουσαι.] Affertur et παράσημος Διοσκούροις, pro, Cui insigne est Dioscuri: veluti navis aliqua Dioscurorum effigiebus insignita. [|| Notatus. Plut. V. Bruti c. 2: Τὴν Λακωνικὴν ἐπιτηδεύων βραχυλογίαν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημός ἐστιν. Ibid.: Τὸ τῶν παρασήμων γένος ἐπιστολίων· Mor. p. 1010, D: Ὅμηρος ... ὀλίγοις τῶν ὀνομάτων ἄρθρα ...

B

ἐπιτίθησι· ... διὸ καὶ παράσημα τῶν ἐπῶν ἐν οἷς ταῦτα πολὺ γέγονεν.] Item Παράσημον, Insigne, ut ἐπίσημον, Plut. [V. Anton. c. 33]: Τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα καταλιπὼν [οἴκοι]· alibi, Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα. Athen. [14, p. 514, A]: Τὸ π., ὃ ἐπετίθεντο τῇ κεφαλῇ τῶν Περσῶν οἱ βασιλεῖς. Ab aliis dicuntur γνωρίσματα τῆς βασιλείας, Insignia imperii: ut κόσμια στρατηγικά, Præturæ insignia, h. e. gestamina et specimina. Talia sunt nobilium familiarum insignia. Sueton.: Vetera familiarum insignia nobilissimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem. [Appian. Syr. c. 15: Τὸ ἥμισυ τῆς ἀξιώσεώς ἐστι ... τοῖς στρατηγοῖς καὶ τὰ ἡμίσεα παράσημα. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 1, p. 39, A: Ἐπενόησε τῷ Κρόνῳ παράσημα βασιλείας. Plut. Mor. p. 118, B: Τὰ τοῦ πένθους π. μεθήσειν· V. Marcii c. 20: Οὐδὲν ἰδία ... πρὸς διάγνωσιν ἐσθῆτος ἢ παρασήμου ἑτέρου.] Itidem παράσημον τῆς νεώς, Insigne navis proræ impositum: cujusmodi erat effigies dei alicujus aut animantis: a quo insigni navis aliquando denominabatur, ut ap. Virg. Centaurus, Pistris: et ap. Græcos τράγοι,

C

κριοί. Tale παράσημον est et ὁ χρυσοῦς χηνίσκος, Aureus anserculus ap. Lucian. in Πλοίῳ, ubi multa alia ejusmodi leguntur, sicut et ap. Plut. in Convivio septem Sap. V. et Bayfium. Talis existimatur fuisse et Tutela navis ap. Ovid. et Senecam ac Sil. Ital. Plut. [Mor. p. 162, A]: Πυθόμενος τῆς νεὼς τὸ παράσημον. Tacit., Sive id (sc. aries) animal, sive navis insigne fuit. Ap. Athen. vero [14, p. 652, D] comicus quidam [Alexis] ἰσχάδας appellat παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, quod et ob eas celebrarentur Athenæ. [Plut. Mor. p. 399, F: Οὔτε Κορινθίοις τι βάτραχοι προσήκουσιν ὥστε σύμβολον ἢ π. εἶναι τῆς πόλεως.] Item Signum, Tessera: ut ap. Plut. De deo Socr. p. 1061 [598, B] carceris custos Phyllidæ petenti manumitti δεσμώτην, polemarchi jussu, respondet, Τί δὲ κομίζεις παράσημον;

Παρασήμως, adv. [Perperam. Etym. M. p. 191, 34: Ἐπεστραμμένως φθεγγομένους καὶ π. ||] Insignite et cum additamento, Bud. ap. Theophr. [H. Pl. 3, 12, 3]: Ἄμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμως κέδρον ὀξύκεδρον.

[Παράσηρος vitiose pro παράσειρος, quod v.]

D

[Παρασιγάω, Silentio prætereo. Strabo 12, p. 553: Οὐδ' ἂν ... μνησθεὶς τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ αὐτὸν (τὸν ποταμὸν) παρεσίγησε. G. D. Theod. Gaz. De mens. p. 278, B: Τοὺς μῆνας δ' αὐτοὺς παρασιγῶν ἀπολείπει. Hase. Theophyl. Ad Autol. 2, 46, p. 218: Οἱ λοιποὶ βασιλεῖς παρασιγηθήσαν τοῦ ἀναγραφῆναι. Kall.]

[Παράσιοι. V. Παρράσιοι.]

[Παράσιον. V. Παράσειον.]

[Παρασίτειον, τό, Curia parasitorum.] Παρασίτειον dicitur τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεσαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι, ut [ab Cratete] ap. Athen. [6, p. 235, D, ubi παρασιτίου et παρασίτιον scribebatur, quorum alterum ex duobus apographis, alterum ipse correxi. G. D.] exp., ubi inter alia ex Lege quadam, Εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ παρασιτείου καὶ τῆς οἰκίας τῆς ἱερᾶς. Intellige autem de iis, qui ἱερέων et θυτῶν παράσιτοι nominabantur. [Pollux 6, 35: Καὶ ἀρχεῖόν τι Ἀθήνησι παρασίτιον (scr. -ειον) καλούμενον, ὡς ἐν τῷ νόμῳ τοῦ βασιλέως ἔστιν εὑρεῖν. T.]

[Παρασιτεύω, Ago vitam juxta. Pseudochrys. t. 10,

p. 1008, A ed. Par. alt. de ægroto Bethesdæ : Τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη παρασιτεύω τῇ κολυμβήθρᾳ. Id. ib. p. 1005, A : Τῇ κ. τῇ παρ' ὑμῖν παρασιτεύων. Hase.]

Παρασιτέω, Cibum apud aliquem sumo, Sum παράσιτος. Athen. 6, [p. 234, F] : Τούτους δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ Δηλίῳ ἐνιαυτόν. Solon autem παρασιτεῖν vocabat τὸ ἐν δημοσίῳ σιτεῖσθαι, teste Plut. Sol. [c. 24. Eundem adjectivi παράσιτος usum annotavit Mœris p. 322 : Παρασίτους τοὺς τὰ δημόσια σιτουμένους ἐν τῷ πρυτανείῳ, Ἀττικοί· τοὺς κόλακας Ἕλληνες. Similiter Thom. M. p. 689.] || Sum parasitus et assentator, Sector et adulor ventris causa, ut faciunt οἱ τραπεζολοιχοί, s. κοσοτράπεζοι : sic enim vocari etiam solent οἱ παράσιτοι κόλακες. [Pollux 3, 111; 6, 34.] Diphilus ap. Athen. 6, [p. 247, D] : Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεστον σφόδρα. [Axionic. ib. p. 239, F : Ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθην.] Et paulo ante ex Plat. Lachete [p. 179, C] : Καὶ ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ. Simili constr. ap. Athen. 13, [p. 591, D] : Παρασίτει δὲ τῇ Φρύνῃ Γρυλλίων. [Lucian. Paras. c. 25 : Παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν ἢ πονηρός. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 101, 10 Dronk. : Τὸ π. αἴσχιστον. Hase.] Latini quoque Parasitari dicunt. Plaut. [Pers. 1, 2, 41] : Quin parasitando paverint ventres suos. [Plut. Mor. p. 220, C : Τὸν παρασιτοῦντα τῷ βασιλεῖ. Lucian. Paras. c. 4 : Ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος. « Cum genit. Epist. Socr. 1, p. 4, 10 : Ἀλλοτρίων παρασιτοῦντα ἀγαθῶν. » Valck. Passiv. Eustath. Opusc. p. 310, 11 : Εἰ μή τις παρασιτεῖσθαι μεμάθηκε.]

[Παρασιτία lectio vitiosa pro παρασιτεῖν in edd. vett. ap. Lucian. Paras. c. 37. G. D. Pseudochrys. t. 9, p. 898, B ed. Par. alt. : Ποῦ ἡ π. καὶ τὰ θέατρα; Hase.]

Παρασιτικός, ή, όν, Ad parasitum pertinens. Athen. [6, p. 240, B] : Περὶ παρασιτικῆς τέχνης. [Lucian. Paras. c. 3, 9, 13, 14, 30, 31, subst. τέχνη modo addito modo omisso.]

[Παρασίτιον. V. Παρασίτειον.]

Παράσιτος, ὁ, ἡ, Qui cibum apud aliquem sumit : idem prope cum ὁμόσιτος, s. σύνδειπνος. Olim παράσιτοι dicebantur οἱ ἐπὶ τὴν ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν [ἐκδοχὴν Hesych.] αἱρούμενοι, ut Pollux [6, 35, Phot. p. 389, 17,] et Crates ap. Athen. 6, [p. 234, E] docent, ubi ex psephismate quodam hæc afferuntur : Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Item [ib. F] : Θύειν τῷ Ἀπόλλωνι τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους. Et ex Clidemo [p. 235, A] : Παράσιτοι ᾑρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ. [Apponuntur etiam alia aliorum scriptorum testimonia, quorum pleraque ex Polemonis epistola περὶ ἀδόξων ὀνομάτων sumta videntur : v. Preller. ad Pol. fragm. p. 116 seqq.] Fuerunt igitur παράσιτοι Qui una cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant : ut patet et ex quodam l. ibid. citato : Τοῖν δὲ βοοῖν τὸ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. Sed et ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς solebant συγκαταλέγεσθαι παράσιτοι, ut ibid. Athen. testatur, et confirmat locus Aristot. de Methonæorum [Ἀθηναίων correxit Grasshofius] Rep. qui ibi citatur : Παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς. Qualis propemodum ap. Hom. Il. P, [577] qui Hectori ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής, ut qui familiari quadam consuetudine ei conjunctus, apud ipsum solebat capere cibum. Postea autem παράσιτοι dici cœperunt οἱ κόλακες, Assentatores s. Adulatores, Qui ut apud ditiores cœnarent, eis assentabantur : a Latinis quoque Parasiti dicti : ex quibus Cic., Parasitorum assentatio; Horat., Edaces parasiti. Idem etiam fem. gen. dicit [Sat. 1, 2, 98] Parasitæ. De quo hominum genere eleganter Eupolis ap. Athen. 6, [p. 236, E : Οἱ δ' ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν, ἀφ' ὧν καὶ Εὔπολις τῷ δράματι τὴν ἐπιγραφὴν ἐποιήσατο κτλ.], Ἐκεῖ δ' (in foro nimirum) ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρ' ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμι. Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ, καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. Εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν, μάζαν ἐπ' ἀλλόφυλον· οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε. [Primum qui parasitum introduxerit Epicharmum fuisse Athenæus annotavit ib. p. 235, E : Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ περὶ διδασκαλιῶν εὑρεθῆναί φησιν ὑπὸ

πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ παρὰ πότον αὐτὸν εἰσήγαγεν οὑτωσὶ λέγων κτλ., ubi de persona agi, non de nomine, recte monuit Casaubonus : nam nominis παρασίτου nullus dum antiquior auctor innotuit Ararote, de quo Athen. ib. p. 237, A : Τοῦ δὲ ὀνόματος τοῦ παρασίτου μνημονεύει Ἀραρὼς ἐν Ὑμεναίῳ διὰ τούτων « Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ π., φίλτατε ... » Πολὺ δ' ἐστὶ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς νεωτέροις. Recte igitur Phrynich. p. 139 ed. Lob. : Παρασίτους οὐκ ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνείδους ὡς νῦν, ἀλλὰ κόλακας· καὶ δρᾶμα ἔστι Κόλακες τοιούτων ἀνθρώπων. Eodem redit Mœridis et Thomæ M. præceptum s. v. Παρασιτεῖν memoratum. Apparet ex his errasse schol. Hom. Il. P, 577, pariterque Pollucem, qui vocabuli auctorem nominaverint Epicharmum 6, 35 : Ἐπὶ μέντοι τοῦ παρασιτεῖν ἐπὶ λιχνείᾳ ἢ κολακείᾳ πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασεν, εἶτα Ἄλεξις. Conf. Meinek. Com. vol. 1, p. 377. Alexidis, Antiphanis et Diphili comœdiæ fuerunt Παράσιτος inscriptæ. Luciani superest dialogus Περὶ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.] Itidem ap. Terent. quidam alieni cibi causa dicit se consectari hominum genus, qui esse primos se omnium rerum volunt, se illis arridere, eos admirari : addens, Quicquid dicunt, laudo : id rursum si negant, laudo id quoque. Negat quis? nego : ait? aio : postremo imperavi egomet mihi Omnia assentari. Et rursum [Diodor. Sinop.] ap. Athen. [p. 239, E] : Τῶν εὐπόρων παρασίτους, τοὺς κολακεύειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν. Ibid. [p. 237, B] Alexis duo genera parasitorum facit : unum, τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον, alterum, Σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς· ii autem regum præpotentum parasiti sunt, et a Comico isto vocantur Σεμνοπαράσιτοι, Graves parasiti, Adulatores qui superciliosa quadam gravitate parasiticam assentationem tegunt. [Nicolaus com. ap. Stob. Flor. 14, 7 : Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος Διὸς περιφανῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος. Automedon Anth. Pal. 11, 346 : Κενῆς παράσιτε τραπέζης. Figur. Οἱ τῆς δυσσεβείας τοῦ Νεστορίου παράσιτοι, Impietatis æmuli, Theodoret. vol. 5, p. 56.] || Παράσιτος, adject., Qui præter panem comeditur, ad panem obsonii loco adhibetur. Lucian Lexiph. [c. 6] : Καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος, ubi ἰχθὺς παράσιτος significat ὄψον s. παρόψημα aut παροψίδα.

Παρασιωπάω, Reticeo, Silentio prætereo. [Polyb. 2, 13, 7 : Συνθήκας, ἐν αἷς τὴν ... Ἰβηρίαν παρασιωπῶν· 3, 15, 11 : Τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν παρασιωπῶν· Exc. p. 371 ed. Mai. : Κατ' ἄγνοιαν παρασιωπᾶν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ συνέχοντα τῶν πραγμάτων. Plut. Mor. p. 869, B : Παραλιπεῖν ὅλως καὶ παρασιωπῆσαι τὸ Δημοκρίτου κατόρθωμα.] Philo V. M. 3, de veste summi pontificis : Ὃν δ' ἔχει λόγον, οὐ παρασιωπητέον, Silentio prætermittendum non est. [Cum præp. περὶ Polyb. 20, 11, 1 : Περὶ τῆς ... περιπετείας οὐκ ἄξιον παρασιωπῆσαι· 10, 27, 7 : Περὶ ὧν καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ π. ἔχει τινὰ ἀπορίαν.] At ex 1 Reg. [7, 8] affertur, Μὴ παρασιωπήσῃς ἀφ' ἡμῶν τοῦ βοᾶν Σαμουὴλ πρὸς Κύριον τὸν θεόν σου, pro, Samuel ne cesses pro nobis clamare ad dominum Deum tuum. [Pass. Anon. Laud. calv. ed. Ed. Miller. p. 46, 24 : Τοῦτο μὲν ὅπως καὶ παρασιωπηθῇ, οὐκ ἔγνων. Actt. Concc. t. 3, col. 317, 6 : Δεῖν παρασιωπηθῆναι τὰ δώδεκα κεφάλαια. Hase.] Hesych. παρασιωπῶν, μακροθυμῶν. [Id. : Δεκάλλιον· ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητής, παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ, i. e. choro tacito adstante. De schemate rhetorico Clem. Alex. p. 144, κατὰ τὸ παρασιωπώμενον, i. q. κατὰ παρασιώπησιν.]

Παρασιώπησις, εως, ἡ, Reticentia. Hoc schema est, inquit Rutil. Lup. [2, 11], Quum aliquid nos reticere dicimus, et tamen tacitum intelligitur. Et hoc utendum est, quum aut notam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspicionem excitare majorem reticendo possumus. Exempla hujus figuræ ap. eum reperies duo. [Conf. Quintil. Instit. 9, 3, p. 457. Ernest. Eustath. p. 112, 12. Τὸ κατὰ παρασιώπησιν εἰρημένον Clem. Alex. p. 220. G. D. || Silentium. Gregent. Disput. p. 193, 7 : Εἰς μέγιστον νῖκος ἔξουσι τὴν αὐτοῦ π. Hase.]

[Παρασιωπητέον, Reticendum. Basil. M. vol. 3, p. 619. Philo s. v. Παρασιωπάω citatus.]

Παρασκαίρω, A latere salto, Assulto. [Greg. Naz.

vol. 1, p. 324, D : Μόσχους ὁμοῦ τῇ γενέσει ταῖς μητράσιν ἑαυτῶν παρασκαίροντας. Nonn. Dion. 36, 172 : Δράκοντας ... λοξὰ παρασκαίροντας.]

[Παρασκέλιον, τό, Pars machinæ cujusdam ap. Heliodor. ms. Περὶ καταρτισμῶν. Schneid.]

[Παρασκέπασμα, τό, Velamen, Amictus. Clem. Al. p. 238 : Ἁλουργῷ π., ubi var. lect. παραπετάσματι. Παρασκεπάσματα Pollux 7, 208.]

[Παρασκεπάστρα, ἡ, Fascia universum caput tegens. Galen. vol. 18, part. 1, p. 785, 4 : Ἐφ' ὧν ὅλην κεφαλὴν σκεπάσαι θέλομεν, π. ἐκλήθη. Hase.]

[Παρασκέπτομαι, Circumspicio. Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων ap. Hom. Il. Π, 361, schol. exp. παρασκέπτετο· qui fortasse περισκέπτετο scripserat. G. Dind.]

[Παρασκέπω, Operio. Apollodor. in Mathem. vett. p. 29 : Τὰ ἐφ' ἑκάτερα πλευρὰ ... παρασκέπεται.]

Παρασκευάζω, Apparo, Præparo, Comparo, Paro. [Δεῖπνον π. Herodot. 9, 82. Passiv. 9, 110 : Τοῦτο τὸ δεῖπνον παρασκευάζεται. Med. 9, 15 : Παρασκευασάμενος μεγάλως ἐκάλει ἐπὶ ξείνια Μαρδόνιον. Aristoph. Ach. 1176 : Ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε.] Thuc. 3, [49] : Παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηὶ οἶνον καὶ ἄλφιτα. [Plato Rep. 2, p. 369, E : Τὸν γεωργὸν ἕνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταρσι. Polyb. 1, 18, 5 : Αὐτοὶ δαψιλῆ τἀναγκαῖα σφίσι παρεσκεύαζον.] Plut. in Polit. præc. [immo De educ. puer. p. 8, C] : Καθάπερ ἐν εὐδίᾳ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα προσήκει παρασκευάζειν. Herodian. 8, [6, 13] : Παρασκευάζοντι οὖν αὐτῷ τὴν δύναμιν ὡς πολεμήσουσαν τῷ Μαξιμίνου στρατῷ· 3, [14, 7] : Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Pro quo apud Thuc. παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια, 1, p. 7 [c. 18] : nisi quis leg. potius existimet πολεμικά. Ap. Eund. παρεσκευάζετο activa itidem signif. 2, [56] : Ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο, schol., ἡτοίμαζε. [Hesych. : Παρασκευάζεται, εὐτρεπίζεται, ἑτοιμάζεται. Herodot. 7, 25 : Παρεσκευάζετο ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας. Æsch. Prom. 920 : Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ.] Itidem voce pass. [med.] παρασκευάζεσθαι usus est Xen. pro Apparare, Cyrop. 7, [2, 1] : Κλίμακας παρεσκευάζετο. [Lysias p. 94, 6 : Ἀνεῳγμένης τῆς θύρας καὶ ὑπὸ τῆς ἀνθρώπου παρεσκευασμένης. Παρεσκεύασμαι signif. activa Polyb. 8, 7, 2 : Παρεσκευασμένος ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβολῆς διάστημα· 10, 37, 4 : Π. τὰ δυνατά.] Active et ap. Epicurum, Ὧν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα· quæ Cic. vertit, Omnium rerum quas ad beate vivendum sapientia compararit, ut videbis in meo Lex. Cic. Idem dixit Comparare exercitum, quod Thuc. [4, 70] στρατιὰν παρασκευάζεσθαι. Aliquando autem παρασκευάζεσθαι sine adjectione ap. Eund., pro Expeditionem parare. Vel, Se ad bellum accingere, s. comparare. Alioqui addi solet præp. πρὸς cum suo accus., ut ap. Eund. [3, 69] : Καὶ παρεσκευάζοντο ὅ, τε Βρασίδας καὶ ὁ Ἀλκίδας πρὸς ταῦτα. [Polyb. 4, 61, 4 : Παρασκευάσθαι πρὸς τὸ μέλλον.] Et, Παρασκευαζόμενοι ὡς εἰς μάχην, Idem dixit [et Xenoph. Anab. 1, 8, 1]; item, Παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. [Herodot. 9, 96 : Παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην. Ἐς μάχην π. ib. 99.] Nonnunquam sequente etiam accus. sine præp. παρασκευάζομαι redditur Me accingo : ut παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, Thuc., Ad navigationem s. Ad navigandum me accingo, quum sonet ad verbum, Navigationem paro, apparo. Generalius etiam ponitur παρασκευάζομαι pro Me accingo, Me comparo, vel cum adjectione vel absque illa. [Hæc signif., Ad actionem me compono, peculiaris Stoicis est. Epictet. Diss. 1, 4, 14 : Πῶς ἐπιβάλλεις καὶ προτίθεσαι καὶ παρασκευάζῃ· 4, 11, 6 : Ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, ... παρασκευάζεσθαι. Schweigh. Seq. infin. Æsch. Ag. 353 : Θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι. Thucyd. 3, 110 : Παρεσκευάζετο βοηθεῖν ἐπ' αὐτούς. Addito ὥστε Eur. Herc. F. 1241 : Παρεσκευάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν. Aristoph. Nub. 607 : Ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα· Av. 227 : Μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται. Et alii quivis.] Sed interdum in interpretatione possumus adjectione aliqua uti, licet in Græcis verbis non habeatur : ut ap. Xen. [Cyrop. 3, 2, 8] : Καὶ ὁ Κῦρος εἰπών, ὅτι ἤδη τοῦτο, παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις, παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν, Accingere se iti-

neri, Comparare se ad iter, ut loquitur et Livius. [Plato Crat. p. 440, E : Νῦν δ', ὥσπερ παρεσκεύασαι, πορεύου εἰς ἀγρόν.] Qui autem se accinxit ad aliquid, dicitur παρεσκευασμένος, Accinctus. [Δορὶ παρεσκευασμένος Æsch. Sept. 440, Eurip. Heracl. 691.] Sed plerisque in ll. commodius redditur Instructus. [Xenoph. Anab. 5, 2, 13 : Ἐπεὶ πάντα παρεσκεύαστο.] Quinetiam παρεσκεύαστο tanquam impersonaliter positum. Thuc. [1, 46] : Ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο.

|| Παρασκευάζω alium quoque verbi Comparo usum habet; dicitur enim ab Isocrate [p. 10, D : Ἡ δὲ δικαιοσύνη καὶ] τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει, Gloriam comparat, acquirit. Et παρασκευάζειν τινὶ εὐπορίαν, ap. Eund. [Ἐπικουρίαν p. 216, B. Plato Symp. p. 188, D : Πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει· Rep. 2, p. 361, A : Τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευακέναι εἰς δικαιοσύνην.] Sed cum nonnullis accusativis junctum, reddi potius debet verbo Præbeo, Exhibeo, Præsto. Plato Leg. [5, p. 738, D], παρασκευάζω εὐμάρειαν. [Isocr. p. 230, B : Τοῖς πονηροῖς πολλὴν ἐξουσίαν παρασκευάσαιμεν.] Plut. Lyc. [c. 29, ubi paullo aliter] : Ἃ παρεσκεύακε τοῖς πολίταις. [Eurip. Herc. F. 1369 : Οὐδ' ὤνασθε τῶν ἐμῶν καλῶν, ἁγὼ παρεσκεύαζον, ἐκμοχθῶν βίᾳ εὔκλειαν ὑμῖν. Lysias p. 94, 23 : Ὀργὰς τοῖς ἀκούουσι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρασκευάζουσι.] Interdum autem Efficio, Facio : Παρασκευάζειν τοιούτους ὥστε, Aristot. Probl., Tales efficere ut, etc. Interdum παρασκευάζειν ὅπως, Facere s. Efficere ut, Dare operam ut, etc. [Plato Gorg. p. 503, A : Τὸ παρασκευάζειν ὅπως ὡς βέλτισται ἔσονται αἱ... ψυχαί· 510, D : Ἐθίζειν αὐτὸν... καὶ π. ὅπως ... Et media forma Thucyd. 2, 99 : Παρεσκευάζοντο ὅπως κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσιν.] Cum nonnullis etiam accuss. reddi potest verbo Facio : ut παρασκευάζω σοι ἱδρῶτα, Efficio tibi sudorem, Facio ut sudes. Alioqui pro Efficio reperiri possunt alia verba illi accusativo aptiora : quod et in aliis hujusmodi ll. observari debet. [Antipho p. 114, 25 : Τοὺς θανάτους τοῖς πέλας μηχανῶνταί τε καὶ παρασκευάζουσιν.] Et cum infin. [Plato Rep. 3, p. 405, C : Τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὑτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ.] Aristot. Ethic. 8 : Διὸ τὰς τοιαύτας τέχνας ὅσαι παρασκευάζουσι τὸ σῶμα χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν. [Polyb. 30, 9, 21 : Ἵνα φανερὰν ποιήσῃ τὴν ἐκείνων ἀβουλίαν βέλτιον παρεσκεύασε βουλεύεσθαι.] Synes. : Καὶ τὸν Τρωΐλον ἑταῖρον παρασκεύασον ἐπιστεῖλαί μοι, ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, Fac ut ad me scribat. At cum solo accus. pro Efficio, Reddo, ut παρασκευάζω σε εὐσεβῆ, Efficio s. Reddo te pium. Xen. [Mem. 4, 3, 17] : Τοιαῦτα μέντοι λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν, εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν. Idem [OEc. 5, 15] : Τὸν οὖν μέλλοντα καλῶς γεωργήσειν, δεῖ τοὺς ἐργαστῆρας προθύμους παρασκευάζειν καὶ πείθεσθαι θέλοντας. [Plato Leg. 7, p. 803, E : Ὥστε τοὺς ... θεοὺς ἵλεως αὑτῷ παρασκευάζειν δυνατὸν εἶναι. Polyb. 1, 46, 13 : Τοὺς πολιορκουμένους εὐθαρσεῖς παρεσκεύαζον.] At vero quum dicit idem Xen. [OEc. 7, 22], Παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν τῆς γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, non possis reddere παρεσκεύασεν simpliciter Effecit vel Reddidit, quum sonet potius Aptam effecit, vel Effecit ut comparata esset. Apud Colum. autem verso activo verbo in passivum, habetur tanquam ex Cic. : A natura comparata est opera mulieris ad domesticam diligentiam. Fortasse autem παρεσκεύασεν reddi queat Ita comparatam reddidit ut apta esset etc. Eodem certe sensu, licet simplicius, redderetur, Talem effecit ut apta esset etc. At quum dicitur, Οὕτως ἐμαυτὸν παρεσκεύασα, in hoc certe aliisque hujusmodi ll. commodissime possumus verbo Comparare uti, eo modo quo dicitur Latine, Ita me comparavi : et ut Cicero dixit, Sed te illud admoneo, ut te ante compares, quotidieque meditere, resistendum esse iracundiæ. Plut. in Cor. [c. 35] : Οὕτω διανοοῦ καὶ παρασκεύαζε σεαυτόν, ὡς τῇ πατρίδι μὴ προσμῖξαι δυνάμενος πρὶν ἢ κτλ. [Epictet. Enchir. c. 22 : Παρασκεύαζε αὐτόθεν ὡς καταγελασθησόμενος.] Plato Apol. [p. 39, D] : Αὐτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Sed Isocr. Paneg. dixit etiam, Τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσαιεν ὥστε κτλ. Quinetiam dicitur aliquis τὴν ψυχὴν vel τὴν γνώμην alterius παρασκευάζειν a Xen., pro Ita comparatum eum reddere, vel animatum, ut censeat hoc

vel illud esse faciendum. [Cyrop. 2, 1, 21 : Εὐθὺς αὐτῶν παρασκεύασαι τὰς γνώμας ὡς ὁμόσε ἰτέον εἴη τοῖς πολεμίοις. « Cum præpos. πρὸς Epictet. Diss. 1, 30, 7 : Ταῦτα (οἱ λόγοι) οὐδὲν ἦν· ἐγὼ δ' ὡς πρὸς μεγάλα παρεσκευαζόμην· 3, 10, 6 : Τὸ δὲ φιλοσοφῆσαι τί ἐστιν; Οὐχὶ παρασκευάσασθαι πρὸς τὰ συμβαίνοντα; Parare se ad omnem eventum. Cum ἐν 2, 6, 3 : Καλὸν τὸ εἰδέναι τὴν αὐτοῦ παρασκευὴν καὶ δύναμιν, ἵν' ἐν οἷς μὴ παρεσκεύασαι ἡσυχίαν ἄγῃς. » Schweigh.] Hanc autem signif. sequitur et passiva vox, ut ap. Plat. Menex. [p. 248, A] : Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, Huic optime vivendi ratio comparata est, p. 7 mei Cic. Lex. Sed et ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένοι, e Xen. [Cyrop. 2, 1, 11 : Ταῖς ψ. π. ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντες τοῖς πολεμίοις. Ib. 6, 2, 25 : Αἱ ψυχαὶ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ ὅπλα ἡμῖν παρεσκεύασται. Cum accus. Œcon. 5, 13 : Εὖ παρεσκευασμένοι καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· Hell. 3, 4, 20 : Ὅπως οὕτω τὰ σώματα καὶ τὴν γνώμην παρασκευάζοιντο ὡς ἀγωνιούμενοι. Epictet. Diss. 4, 1, 81 : Ταύτην τὴν παρασκευὴν παρασκευασάμενος, In hunc modum præparatus.]

|| Παρασκευάζω et Παρασκευάζομαι, Struo, Conspiratione et coitione fingo et comminiscor, [Suborno]. V. plura ap. Bud. p. 520 et 578, ex Dem. et Isæo. [Demosth. p. 852 extr. : Μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκεύασται περὶ τούτων· 1141, 23 : Παρεσκευασμένους ὑπ' ἐμοῦ εἶναι τοὺς μάρτυρας· 1177, 13 : Οἱ ῥήτορες, οὓς οὑτοσὶ παρεσκεύασται ἐπ' ἐμέ. Isæus p. 79, 7 : Λέγειν δεινοὶ καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί· 69, 1 : Οὗτός ἐστιν ὁ τοῦτον παρασκευάσας πρᾶγμαθ' ἡμῖν παρέχειν· 71, 30 : Ὑπὸ τούτου παρασκευασθεὶς ἀμφισβητεῖ.]

|| Παρασκευάζεσθαι pro Ventrem purgare, VV. LL. ex 1 Reg. 24, [4 : Εἰσῆλθε παρασκευάσασθαι]. Sed vide ne sit reponendum ἀποσκευάζεσθαι. [Eadem Bocharti aliorumque sententia fuit. Sed scripturam vulgatam defendit Epiphan. vol. 1, p. 735, A : Τοῦ Ἀρείου προελθεῖν κατὰ τὰς νύκτας ἐπειχθέντος ἐπὶ τὸ παρασκευασθῆναι, διέρχεται μέχρι τοῦ ἀφεδρῶνος. G. Dind.]

|| Pass. Παρασκευάζομαι interdum quidem activa signif. pro παρασκευάζω, ut antea ostendi : interdum vero Accingor, Me accingo : de quo etiam usu dictum a me fuit in Παρασκευάζω : ubi habuisti etiam non solum παρασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην, (dicitur vero et παρασκευάζεσθαι εἰς μάχην, sine ὡς,) sed et παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι. Sic autem et ap. [Herodot. 2, 162 : Παρεσκευάζετο ὡς ἐλῶν ἐπὶ τὸν Ἀπρίην·] Xen. non semel habetur cum ὡς, sequente participio futuri temporis. [Cyrop. 5, 4, 42 : Ὅτι παρεσκευάζοιτο ὡς μαχούμενός σοι· 7, 5, 45 : Οὕτω παρεσκευασμένοι εἰσὶν ὡς ... διαπραξόμενοι· Hell. 4, 2, 18 : Παρεσκευάζεσθαι ὡς μάχης ἐσομένης. Omisso ὡς 4, 1, 41 : Παρεσκευάζετο πορευσόμενος ὡς δύναιτο ἀσφαλέστατα. Thucyd. 6, 54 : Παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν.] Jungitur alioqui sæpe infinitivo, ut παρασκευάζομαι ποιεῖν ap. Xen., ubi redditur Do operam ut faciam. [Cyrop. 4, 2, 13 : Οὕτω δοκοῦμεν παρεσκευάσθαι ὡς ... ἱκανοὶ εἶναι ὑμᾶς εὖ ποιεῖν.] Alicubi autem et Conor. [Epictet. Diss. 4, 6, 3 : Πότερον παρεσκεύασαι πείθειν τοὺς πολλούς;] At vero ap. Aristoph. [Pl. 77] : Παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, exp. ἐγνωκὼς ἦν, Decreram. Ap. Eund. [410] : Ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, exp. ἐμελέτων, Meditabar, Studebam. [Πείθεσθαι παρεσκευασμένος, Ad obtemperandum paratus, Epictet. Diss. 2, 21, 10.] At vero, Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, docui paulo ante quomodo Cic. vertat ap. Plat. Secus certe ex eod. Plat. Rep. 1, [p. 341, E] : Ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη, Ars ad id comparata est. Παρεσκευασμένον etiam dicitur Quicquid ex composito factum est, et meditata fraude, Bud. p. 578, ex Lysia [p. 132, 12]. || Παρεσκευάσθαι pro Instructum esse : Πόλις παρεσκευασμένη πάντα εἰς πόλεμον, Plut. Cam. [c. 9, ubi alii κατεσκ.], Urbs instructa rebus omnibus ad bellum necessariis, VV. LL. || Παρεσκευάδατο, Ionice ap. Herodot. pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, Instructi erant. [3, 150 : Ἐς τὴν πολιορκίην π. 5, 34; 7, 218, 219; 9, 100, libris partim παρεσκευάδατο præbentibus sine augmento.]

[Παρασκεύασις, εως, ἡ, Apparatus. Diodor. Exc. p. 491, 7 : Μεγάλην ἐπεποίητο παρασκεύασιν ναυτικῶν δυνάμεων.]

Παρασκεύασμα, τὸ, Apparatus, Præparatio, Provisio, Instructio, VV. LL., sed absque ullo exemplo.

[Exercitatio, Xen. Œc. 11, 19 : Τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην ... π. καὶ τοῖς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι.]

[Παρασκευαστέον, Apparandum, Præparandum, Comparandum. Plato Gorg. p. 510, A : Ἐπὶ τούτῳ ... π. ἐστὶ δύναμίν τινα καὶ τέχνην ὅπως ... 507, D : Π. μάλιστα μὲν μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι. Xenoph. Mem. 1, 7, 2 : Τούτῳ πολλοὺς ἐπαινέτας π. Epictet. Diss. 1, 27, in lemmate capitis : Τίνα πρὸς αὐτὰς βοηθήματα π. Efficiendum, Xenoph. Hipparch. 1, 7 : Π. ὅπως εὐπειθεῖς ὦσιν. G. D. Galen. vol. 6, p. 288, 13 : Μὴ παρόντος δὲ τοῦ Σαβίνου, τῶν ὁμοίων τι π. ἐλαίων. Synes. p. 44, B : Π. οὖν ἀντὶ λόγου λόγον. Nicostrat. ap. Stob. Floril. tit. 74, 62 init. : Ὁ λόγος ἐνταῦθά σοι παρασκευαστέος. Hase.]

[Παρασκευαστής, ὁ, Qui parat. Plato Gorg. p. 518, C : Ἐπιθυμιῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους. « Jo. Chrys. In Ep. ad Hebr. serm. 23, vol. 4, p. 548, 44 : Ὧν γὰρ ἑτοιμαστὴς καὶ παρασκευαστὴς ὁ θεὸς ἀγαθῶν, ποῖα εἰκὸς εἶναι ταῦτα; » Seager. Greg. Nyss. t. 1, p. 563, D : Οἱ φίλοι τοῦ νυμφίου καὶ π. τοῦ θαλάμου. Id. ib. p. 511, A : Οἱ π. καὶ θεράποντες. Hase.]

Παρασκευαστικός, ή, όν, q. d. Præparativus. In VV. LL. Qui præparare novit. [Xenoph. Mem. 3, 1, 6, de imperatore : Π. τῶν εἰς τὸν πόλεμον. Ἐντευξίς τις ἠδονῆς π. Theophr. Char. 5, 1. Π. ὕπνου Oribas. p. 114 Matth. G. D. Παρασκευαστικὸν γυμνάσιον, Exercitatio præparatoria, Galen. vol. 6, p. 222, 2; 223, 14 et 16. De frictione præparatoria id. ib. p. 122, 25 et 117, 2 : Π. τρίψεως, ἣν ὀλίγην τε ἅμα καὶ μέσην σκληρᾶς καὶ μαλακῆς ἐδείξαμεν ὑπάρχειν. Hase.] Et, Παρασκευαστικὸς εὐχροίας, ex Diosc., Colorem commendabilem reddens. Sed verti potest simplicius, et melius, meo quidem judicio, Boni coloris efficiens. [Athen. p. 336, C, de instrumentis musicis : Ἕτερα ψόφου μόνον π., καθάπερ τὰ κρέμβαλα. Alcmæon ap. Stob. Floril. tit. 101, 2 : Νόσου παρασκευαστική. Hase. Longin. De subl. 15, 1 : Ὄγκου ... αἱ φαντασίαι παρασκευαστικώταται. || Τὸ π., Classicum, quo milites prælio se parare jubentur. Dio Cass. 47, 43 : Οἱ τό τε σύνθημα καὶ τὸ π. ... διὰ σαλπίγγων μελῳδοῦντες.]

[Παρασκευαστός, ή, όν, Qui parari s. comparari potest. Plato Protag. p. 319, B : Μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις· 324, A : Παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετήν. Ib. C.]

Παρασκευή, ἡ, Apparatus, Præparatio. Ap. Thuc. aliosque Historicos sæpe de Apparatu bellico : 2, [100] : Καὶ τἆλλα διεκόσμησε, τά τε κατὰ τὸν πόλεμον, ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ κτλ. 3 : Ἵππους τε παρέχοντας καὶ παρασκευὴν ὅσην οὐκ ἄλλοι τῶν ξυμμάχων. Sic Herodian. [6, 4, 7] dixit ἵππων καὶ τόξων παρασκευήν. [Ἡ περὶ τὰ πολεμικὰ π. Polyb. 4, 7, 7. Plut. Isocr. p. 217, D : Τηλικοῦτον ... πόλεμον τῷ μήκει τοῦ χρόνου καὶ τῷ πλήθει τῶν παρασκευῶν· 186, C : Πολεμικοὶ ὄντες ταῖς μελέταις καὶ ταῖς π. Polyb. 1, 13, 11, al. Παρασκευῆς νεῶν Aristoph. Ach. 190.] Rursum Thuc. [2, 80] dixit, Τὸ ναυτικὸν ἐν παρασκευῇ ἦν, pro Classis apparabatur, comparabatur. At in VV. LL. ex eo affertur, Ἐν παρασκευῇ ἦν, non addito nominativo, pro Instruebatur, Erat in procinctu. Subjungiturque, Ἐν παρασκευῇ ἦσαν, pro In armis erant. Dicitur etiam μάχη ἐκ παρασκευῆς, quod ibi redditur Justum prælium. Thuc. 5, p. 184 [c. 56] : Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ π., i. e. ἐκ φανερᾶς παρατάξεως. Interdum vero ἐκ παρασκευῆς alium usum habet, de quo postea dicetur. Affertur et σίτου παρασκευὴ ex Plat. Rep. 2, [p. 369, E]. Usurpatur generalius et de aliis rebus. [Ib. 6, p. 495, A : Πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη π. Leg. 12, p. 962, A : Ὑγιείας σώματι παρασκευή. || Apparatus, sensu forensi. Cratinus ap. Clem. Al. p. 748 : Τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γιγνώσκετε· quocum Cl. comparat Andocid. De myster. init., et iisdem prope verbis Lysias p. 152, 10 : Τὴν μὲν π. καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν ... ἐπίστασθε. Æschin. p. 53, 1 : Τὴν π. καὶ τὴν παράταξιν. Lycurg. p. 150, 20 : Τὰς π. τῶν κρινομένων.] || Π., Coitio hominum qui apparatu et ambitu in litibus uti optime possunt, Factio et coitio hujusmodi hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem juris legumque interdicta. Dem. [p. 1059, 26] : Καὶ αὕτη ἐνίκησε τοὺς ἀμφισβητοῦντας οὐδεμιᾷ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Æschin. quoque est usus in exordio Or. c. Ctes. [Anti-

phon p. 138, 36 : Χρημάτων ἕνεκα ἡ πᾶσα π. γεγένηται ἐπ' ἐμοί. Isæus p. 46, 43 : Ἔστι μὲν οὖν ἅπαντα ταῦτα ἐπιβουλὴ καὶ π. 69, 10 : Πρὸς παρασκευὰς λόγων καὶ μάρτυρας οὐ τἀληθῆ μαρτυροῦντας· 106, 23. Lysias p. 131, 37 : Εἰ μὴ ἐκ παρασκευῆς ἐμηνύετο. Æschin. p. 64, 13 : Βουλευτὴς ὢν ἐκ π.] || Π. pro [« Facultate et »] Instructione affertur ex Isocr. in VV. LL. Et pro Institutione, ex isto Plat. l. [Ep. 7, p. 326, A] : Τὰ γὰρ τῶν νομίμων αὐταῖς σχεδὸν ἀνιάτως ἔχοντά ἐστιν ἄνευ παρασκευῆς θαυμαστῆς. [Præparatio, Prævia exercitatio. Epictet. Diss. 2, 2, 10 : Παρασκεύαζου τὴν δυνατὴν π. πᾶσαν· 4, 1, 81 : Ταύτην τὴν π. παρασκευασάμενος καὶ τὴν ἄσκησιν ἀσκήσας. || Naturalis constitutio, vires, subsidia quibus a natura instructi sumus, habilitas naturalis. Epictet. Diss. 1, 2, 30 : Ταῦρος λέοντος ἐπελθόντος αἰσθάνεται τῆς ἑαυτοῦ π. 4, 8, 42 : Τὴν ἑαυτοῦ φύσιν καὶ π. 1, 6, 37 : Ἔχω π. ἐκ σοῦ (τοῦ θεοῦ) μοι δεδομένην. || Comparatio ad agendum, institutum, via ac ratio qua utimur ad aliquid efficiendum (usu Stoicorum proprio), id. 2, 19, 30 : Ἂν ἐγὼ πρὸς τῇ ἐπιβολῇ καὶ π. ἔχω οἵαν δεῖ· 4, 6, 18. Definiebant autem Stoici ἐπιβολήν, ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς, παρασκευὴν vero, πρᾶξιν πρὸ πράξεως, ut docet Stob. Ecl. eth. p. 175 (et Plut. Mor. p. 961, C). Schweigh. Institutum, Via, Ratio. Plato Gorg. p. 513, D : Δύ' ἔφαμεν εἶναι τὰς π. ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχήν· 510, E : Ἡ π. ἔσται αὐτῷ ἐπὶ τὸ οἷόν τε εἶναι ὡς πλεῖστα ἀδικεῖν· Polit. p. 307, E : Περὶ ὅλην ... τὴν τοῦ ζῆν π.] || Π., Præmunitio, figura ap. Rhetores, VV. LL. ex Julio Firmico. [Π., Artificiosior orationis tractatio, ut μετασκευὴ et διασκευή, opposita τῷ αὐτοσχεδιασμῷ, ut ap. Alex. Π. σχημ. p. 576, adeoque etiam Meditatio, Præparatio et μελέτη in universum, ut Plut. Demosth. c. 8 et 9, ubi σκέψεις et παρασκευὰς opponit τῷ σχεδιασμῷ Demadis rhetoris, qui dicebatur τῇ φύσει χρώμενος, Non arte, sed natura eloquens : conf. Sext. Emp. Antirrh. 2, p. 291, Quintil. 2, 17. Deinde παρασκευαὶ dicuntur Præparationes quibus in narrationibus inprimis locus est, ad causæ utilitatem augendam. Dionys. Jud. Isæi c. 15 : Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις πρὸς τὸ συμφέρον ᾠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, etc. Unde idem Art. rhet. 10, 13, simpliciter ait παρασκευάζειν τὸν ἀκροατὴν ἐν προοιμίῳ, Auditoris animum in prooemio præparare. Et Jul. Rufin. Fig. 32, παρασκευὴ vel προεπεργασία est Præmunitio qua ante utimur, ut confirmet id quod subjecturi sumus : ut, si testem producturi sumus, ante est, ei fidem habendam esse, doceamus. Ernest. Lex. rhet.] || Παρασκευὴ πυρετῶν in iisdem ex Diosc. 5, 29, vel 27, ut alii numerant, Indicia febrium adventantium : Ποιοῦσι καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευήν, Contra febrium adventantium indicia valent, Ruell. Febris enim adventans velut se parat et accingit. || Π., Dies quæ sabbatum antegreditur, velut expectat sabbatum adventans et se accingens, [Dies Veneris]. Hanc enim istius appellationis vim esse, fas est fortasse suspicari; atque ita significationis hujus ratio, proxime præcedenti similis fuerit. At in VV. LL. ideo dicitur significare Diem quæ sabbatum præcedit, quod ea die præparabant victui necessaria pro sabbato. Quam rationem magis verisimilem visum iri non ignoro. Marc. 15, 42 : Ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον. [Synes. Epist. 4 : Ἡμέρα ἦν ἥντινα ἄγουσιν οἱ Ἰουδαῖοι παρασκευήν. Clem. Al. Strom. 7, p. 744 : Οἶδεν αὐτὸς καὶ τῆς νηστείας τὰ αἰνίγματα τῶν ἡμερῶν τούτων, τῆς τετράδος καὶ τῆς παρασκευῆς λέγω· ἐπιφημίζονται γὰρ ἡ μὲν Ἑρμοῦ, ἡ δὲ Ἀφροδίτης. Dies crucifixionis Christi vocatur μεγάλη π. Codin. De offic. : Τῇ μεγάλῃ π. ψάλλονται αἱ ὧραι μετὰ τροπαρίων. Vel ἁγία π. Theodor. Anagn. Eclog. 2 : Ἐν τῇ ἁγίᾳ π. τοῦ θείου πάθους. Suicer. Alia exx. v. ap. eund. s. v. Νηστεία et ap. Ducang. s. h. v.] || Ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit Consulto, et Ex composito, s. De industria, et quasi Præmeditate. [Antiphon p. 143, 33 : Μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ π. γενέσθαι τὸν θάνατον. Aristot. H. A. 6, 18 : Ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ π.] Plut. [Mor. p. 803, D] περὶ σκώμματος καὶ γελοίου verba faciens : Μάλιστα δὲ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις· τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Sed hic τὸ ἐκ παρασκευῆς opp. proprie ei quod

est extemporaneum. [Lysias p. 189, 34 : Ἵν' ἀγαθοὶ προθυμῶνται γίνεσθαι ἐκ π.] Affertur autem et ex Æschine, Ἐκ παρασκευῆς καθιζόμενοι, pro Ex composito ad id allegati adornatique ut leges ferentibus perniciosas astipulentur et subserviant. Sed hoc genus loquendi isto in l. referendum est potius ad eam nominis π. signif., de qua in secundo tmematio dictum est. Et vicissim ἄνευ παρασκευῆς ex Plat. Epist. [7, p. 326, A] pro Non de industria. [Ἀπὸ π. οὐδεμιᾶς Antipho p. 132, 5. Lysias p. 162, 23 : Ταῦτα οὐκ ἀπὸ τύχης ἐγίγνετο, ἀλλ' ἀπὸ π. τῆς ἐμῆς. Εἰς παρασκευήν, Eurip. Bacch. 457 : Λευκὴν χροιὰν ἐς π. ἔχεις, οὐχ ἡλίου βολαῖσιν, ἀλλ' ὑπὸ σκιᾶς.]

[Παρασκευή, ἡ, Parasceue, n. pr. martyris virginis in Litaniis Græcorum. V. Anthol. Arcudii p. 143. Duc.]

[Παράσκευος, ὁ, ἡ, Paratus, si sana lectio ap. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 409, 32 : Παράσκευοι γεγονότες, περιμένων. Hase.]

Παρασκηνάω, s. Παρασκηνέω, Tentorium s. Tabernaculum habeo juxta, Juxta metor tabernacula s. castra. Unde παρασκηνῆσαι ap. Xen. Anab. [3, 1, 28 : Παρεσκηνήσαμεν αὐτῷ. Duo codd. παρεσκηνώσαμεν.]

Παρασκήνια, τὰ [inter partes theatri memorata a Polluce 4, 123], Aditus ad scenam ferentes, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι, ut in meo vet. Lex. exp. [et a Photio p. 389, 21. Eadem gl. in Lex. rhet. transiit p. 292, 12, et Etym. M. p. 653, 7, adjecto, Σκηνὴ δ' ἐστὶν ἡ νῦν λεγομένη θυμέλη, ubi θυμέλη, ut alibi apud grammaticos non raro, de proscenio s. pulpito dictum esse monuit Meinek. Com. vol. 4, p. 723], itidemque Didymus ap. Harpocr. παρασκήνια esse ait τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους : Suidas τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας, i. e. τῆς σκηνῆς. Harpocrationi παρασκήνια dici videtur ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς : aliis Locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Utitur Demosth. Pro Ctesiph. [immo C. Mid. p. 520, 18 : Τὰ παρασκήνια φράττων, προσηλῶν ἰδιώτης ὢν τὰ δημόσια· ubi Ulpian. exp. τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδους, ἵνα ὁ χορὸς ἀναγκάζηται περιμένειν διὰ τῆς ἔξωθεν εἰσόδου, καὶ οὕτω βραδύνοντος ἐκείνου συμβαίνει καταγελᾶσθαι τὸν Δημοσθένην. Collatis inter se his grammaticorum testimoniis apparet παρασκήνια conclavia esse scenæ circumducta et vestibus reliquoque ornatui seponendo destinata, ut præeunte Theophrasto accepit Harpocr., aut aditus ex ipsis illis conclavibus in scenam patentes, fallique Didymum qui magnos illos in orchestram aditus intellexerit inter spectantium sedilia et pulpitum sitos, nisi forte ὀρχήστρας nomine ipsam scenam designavit, quam significationem vocabulo illi tribuunt Etym. M. p. 743, 33 et Gudian. p. 504, 30. Hæc fere sunt quæ contra Groddeckium de parasceniis disserentem in Wolfii Anal. fasc. 3, p. 113 seqq. disputavit Meinek. l. c. Σκηνὴ et π. opposita ap. Aristid. vol. 2, p. 397, 3 : Καὶ σὺ τὴν σκηνὴν θαυμάζων τὰ π. ἠτιμάσω καὶ τοὺς λόγους ἀφεὶς ἐτέρπου τὰ παραδείγματα. Alciphroni 2, 4 restituendum esse conjecit Meinek. : Τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, κἀν τοῖς παρασκηνίοις ἕστηκα, τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα, ἕως ἂν κροτήσῃ τὸ θέατρον. Ubi nunc προσκηνίοις legitur. In παρασκήνια depravatum in Etym. M. p. 743, 30, loco valde perturbato, qui ex Suida s. v. Σκηνὴ est emendandus.] || Παρασκήνιον vero Pollux [4, 109] dictum fuisse scribit ὁπότε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ. [Ad quem l. conf. C. F. Hermann. Disp. de distrib. personar. in trag. græcis, edita Marburgi 1840, p. 39, 40, 64, 66. Παρασκήνια latine Versuras procurrentes dici opinatur C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 289, 5. Hase.]

Παρασκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum colloco juxta, Tentorium juxta fixum habeo, Tabernaculum vicinum habeo : ut παροικῶ significat Juxta habito. Xen. Cyrop. 4, [5, 8] : Αὐτός τε ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου, Ad ebrietatem usque potabat cum iis quibus vicinum tentorium habebat. [Conf. Παρασκηνάω.] Item Habitare apud, Sedem et domicilium suum figere apud, ut παρασιτεῖν, Cibum sumere apud : qua signif., sed metaphorica, usus est Plut. [Mor. p. 51, E] : Ταύτῃ

πρῶτον ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, pro Familiaritatem cum eo contrahere. Idem usus est pro Vicinus et proximus sum [Mor. p. 735, D] : Οἱ φωλεύοντες μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες [|| Expandendi signif. dictum acceperunt interpretes Æsch. Eum. 634 : Φᾶρος παρασκήνωσεν (—ησεν Turn. et Steph.). Ubi mira est annotatio scholiastæ, qui παρεσκήνωσεν legisse videatur : Πρὸς τὴν συναλοιφὴν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος.]

Παρασκήπτω, Juxta s. A latere ingruo et irruo. Bud. interpr. Decumbendo et ingruendo aberro : afferens hunc Luciani l. [Tim. c. 10] : Ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. Idem, Παρασκήψας εἰς τὸ Ἀνάκειον, interpr. Detortum et obliquans.

[Παρασκιάζω, Obumbro. Metaph. Anna Comn. p. 5, B : Νῦν μὲν ἐμὰ παρασκιάζων διὰ τῆς σῆς δυνάμεως. Ἀποσκευάζων, Amoliens, conjecit Schopenus.]

Παρασκιρτάω, A latere salto, Ad latus alicujus exilio, exultim ludo, Juxta aliquem saltu lascivio : ut hœdi, agni, vituli, pulli equini suis matribus παρασκιρτᾶν dicuntur. [Ælian. N. A. 13, 2 : Πολλοὶ ταργοὶ παρασκιρτῶσιν ἐκ τῶν συντρόφων φωλεῶν ἀναθορόντες. Callistr. Imag. p. 906 : Παρασκίρτων εἰνάλιοι δελφῖνες. G. D. De terræ motu Theophyl. Simoc. Hist. p. 58, 13 ed. Bonn. : Τῆς γῆς παρασκιρτώσης ἐκ πυθμένων αὐτῶν. Hase.] Exp. etiam Lætitia exulto, Gestio. [Plut. V. Marii c. 38 : Παρασκίρτησε παρ' αὐτὸν ὑπὸ γαυρότητος. Nonn. Dion. 43, 312 : Λιβάνοιο παρεσκίρτησεν ἐρίπνη.]

[Παρασκοπέω, Perperam intelligo, A vero aberro. Æsch. Ag. 1252 : Ἦ κάρτα χρησμῶν ὄρον ἐμῶν παρεσκόπεις. || Oculos conjicio in. Plato Symp. p. 221, C : Ἠρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους.]

[Παρασκοτόω, Tenebris involvo. Jo. Chrys. Hom. 122. vol. 6, p. 974, 32 : Ἄγγελον τὸν παρασκοτοῦντα τοὺς ἵππους τοῦ ἐχθροῦ σου. Seager.]

[Παρασκυθρωπάζω, Vultu tetrico sum. Figurate de tempore brumali Nicet. Chon. Annal. p. 103, D : Αἱ χειμεριναὶ τροπαὶ ἤδη παρασκυθρώπαζον.]

[Παρασκυλεύω, Prædam capio, Prædor. Athanas. vol. 1, p. 217 (?). Kall.]

Παρασκώπτω, Cavillor, Scommatis et dicteriis incesso. [Hom. H. in Cer. 203 : Χλεύης μιν Ἰάμβη... πολλὰ παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο. Plut. V. Demetr. c. 28 : Τῷ παρασκῶψαί τι καὶ γελοῖον εἰπεῖν· Demosth. c. 9, al.]

[Παρασμήχω, Infrio, Suffrico. Hippiatr. p. 61, 14 : Παράσμηχε ἁλσὶ λεπτοῖς. Ib. p. 60, 29 et 67, 21 : Παρασμήχειν ἁ. λ. Hase.]

Παρασοβέω, Insolenter et fastuose prætereo; vel, ut Bud. interpr. p. 700, Feroci et superbo aspectu transmitto et prætereo. Plut. Catone [c. 24] : Τοῦ γυναίου θρασύτερον παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον δόξαντος, i. e., inquit, Improbe et contemptim, et spreto juvene, in Catonis senis cubiculum irrumpente muliercula, et sese inferente audacius. [Aristot. Mirab. c. 128.]

Παρασοφίζομαι, Non dextre s. perperam σοφίζομαι, ut quum aliquis scite et ingeniose parare aliquid tentans, perperam id facit. Athen. [4, p. 137, F] : Τὸν δ' ἐν τῷ Λυκείῳ κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς. Ex Aristot. autem Rhet. 1, [15] affertur, Παρασοφίζεσθαι παρὰ [παρὰ recte omittunt codd. plures] τὸν ἰατρόν, pro σοφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ, Videri velle sapere supra medicum. [Greg. Nyss. t. 1, p. 174, A; 337, C; t. 2, p. 655, A. Agatharch. De rubro mari vol. 1, p. 36, 7 Huds. : Τῇ θείᾳ ὁδῷ, οὐ τῇ παρασοφιζομένῃ ταῖς δόξαις τὴν φύσιν. Hase. || Hinc ductum subst. Παρασόφισμα, τό, annotatum ab Phryn. in Bekk. Anecd. p. 59, 31, qui παρασοφίσματα per παρεξυρήματα exp.]

[Παρασπαίρω, Palpito. Greg. Naz. vol. 2, p. 192, B (sive Amphiloch. p. 124) : Μέλη... ἡμισπάρακτα... ἔτι παρασπαίροντα. Kall. Theodor. Prodr. p. 274 : Πνέεις τι μικρὸν καὶ παρασπαίρεις ἔτι. Elberl.]

Παρασπὰς, άδος, ἡ, Frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur, i. e. Stolo (i. q. παραφυὰς, Hesych.), ut in Παρασπάω dicam. [Hesych. : Π., φυτὸν ἀποσπασμένον.] Theophr. H. Pl. 2 init. : Αἱ γενέσεις τῶν δένδρων καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, ἢ αὐτόματοι, ἢ ἀπὸ

σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνός, ἢ ἀπ' αὐτοῦ στελέχους εἰσί. [Id. 2, 2, 4.] Unde Plin. 17, 10 : Aut enim semine proveniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut avulsione, aut surculo, aut insito et consecto arboris trunco. [Geopon. 10, 3, 4; 57, 5; 63, 3; 64, 1.]

[Παράσπασις, εως, ἡ, Abstractio, Detractio. Π. (τῆς κοινωνίας) Porphyr. De abstin. 1, 10, p. 17. Παραίρεσις τῶν προσόδων ap. Thucyd. 1, 122, schol. exp. per παράσπασις. G. Dind.]

[Παρασπασμὸς, ὁ, Devulsio. Π. τῆς μήτρας Plut. Mor. p. 906, F. Angl. Figurate Actt. Conc. t. 3, col. 1045, 25 : Παρασπασμὸν ἢ σχίσμα τῇ ἁγίᾳ περιποιῆσαι πίστει. Interpr., Divisionem. Hase.]

Παρασπάω, A latere alicujus abstraho, s. avello. Et proprie παρασπᾶν dicitur pro Fruticem adnascentem, i. e. Stolonem, ex arboris imo trunco avellere. Theophr. H. Pl. 2 init. : Δεῖ δὲ ὑπόῤῥιζον μάλιστα τὸ παρασπώμενον ἢ ὑπόσπαρμενον εἶναι, quod sc. ἀπὸ παρασπάδος φυτεύειν velis. Quo pertinet, quod Plin. scribit 17, 10 : Avulsi etiam arboribus stolones vixere. Quo in genere et cum perna sua avelluntur, partemque aliquam ex matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Itidem usurpat Soph. El. [732 : Ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ, Deflectit equos s. quadrigam. De abducendo Œd. Col. 1185 : Οὐ γάρ σε... πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης. Improprie de animo ad pravas cupiditates deflectendo Antig. 792 : Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ.] Sed et generaliter accipitur pro Abstraho, Avello. [Hesych. : Παρασπάσησθαι, ἀφελέσθαι. Scrib. Παρασπάσησθε, ἀφέλησθε. Id. : Παρασπῶν, συλῶν. G. D.] Xen. Hell. 4, [8, 33] : Τῶν Αἰολίδων πόλεων παρεσπάκεσαν τινας τοῦ Φαρναβάζου, A Pharnabazi fide abstraxit. Qua in signif. media quoque vox usurpatur. Dem. Olynth. 1 init. [p. 10, 7] : Παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. [Polyb. 18, 34, 5 : Πτολεμαῖον παρασπασάμενον σφετερίσασθαι τοὺς τόπους τούτους. Aristid. vol. 1, p. 429, 5 : Δεινοὶ κλέπτειν τῆς ἐλευθερίας, ὅταν τι παρασπάσασθαι βούλωνται· 459, 11 : Θηβαῖοι δὲ κἂν αὐτοί μοι σύμβουλοι γενέσθαι δοκοῦσιν ὡς οὐ χρὴ τῶν ἡμετέρων οὐδὲν παρασπᾶν.] Philo V. M. 3 : Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουληθέντων, Et eorum honores intercipere conantibus, Turn. [Id. vol. 2, p. 202, 5 : Οἱ μοιχίδιοι τὴν τῶν γνησίων παρασπασάμενοι τάξιν, Legitimorum locum sibi vindicantes. || Decerpo. De fructu ex philosophia capiendo, Iambl. V. P. p. 14 : Μόνον ἄν τις τῶν θεῶν εὐμενῶς ἐξηγουμένων κατὰ βραχὺ προσιὼν ἠρέμα ἂν αὐτῆς παρασπάσασθαί τι δυνηθείη. Omisso τι Plato Soph. p. 241, C : Ἀγαπήσεις ἐάν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου.] || In latus traho, deflecto : quo sensu παραγκλίνω a Galeno Ad Glauc. dictum annotatur.

[Παρασπειράω, Juxta in spiras contraho. Apollodor. 3, 14, 6, p. 359 : Θεῶνται τῷ βρέφει παρεσπειραμένον δράκοντα. « Prorsus quod Ovid. Metam. 2, 561 : Adporrectumque draconem. Alioqui conjecarem περιεσπειραμένον. » Heyn.]

Παρασπείρω, Semino juxta s. apud. [Theophr. C. Pl. 3, 10, 3 : Τὰ παραφυτευόμενα καὶ τὰ παρασπειρόμενα quæ alibi ἐπισπειρόμενα sunt. Schneid.] Παρασπειρόμενον est etiam quasi συσπειρόμενον, Consitum et intersitum : cujus signif. duo exx. ex Alex. Aphr. habes ap. Bud. p. 652. [Alex. In 2 Περὶ ψυχῆς : Ἔστι δὲ τὸ μὴ ὂν ἐν τοῖς ἐν γενέσει παρεσπαρμένον καὶ μεμιγμένον· pro quo paulo post dicit ἐγκατεσπαρμένον. Idem : Εἰ δεηθείη τὸ μὴ ὂν παρεσπαρμένον αὐτοῖς καὶ συνεδεῖον. Bud. Plato Axioch. p. 366, A : Ἅτε παρεσπαρμένη (ἡ ψυχὴ) τοῖς πόροις. Schol. Hom. Il. N, 386 : Δοκεῖ αὐτῷ καὶ τοῖς ὀστοῖς τὸ ψυχικὸν παρεσπάρθαι. G. D. De vacuo Galen. vol. 2, p. 99, 12 : Ὁ κατὰ βραχὺ παρέσπαρται τοῖς σώμασιν. Id. ib. p. 108, 1 : Ἐν τοῖς σιτίοις π.· 194, 12 : Τὴν αὐτῷ παρεσπαρμένην ὑγρότητα. Ap. Joseph. B. J. 2, 16, 4, legitur hodie ex conj. Huds : Παρασπείροντα αὐτοῖς τὴν τῆς οἰκουμένης ἡγεμονίαν, vertiturque, Promittentem. Olim erat in edd., Παρασπαίρουσιν. Hase. De locis interjectis Strabo 17, p. 829 : Τὰ μὲν οὖν ἐν βάθει τῆς χώρας ὀρεινὰ καὶ ἔρημα (τινὰ δὲ καὶ οἰκήσιμα addit Grosskurd.) ἔσθ' ὅτε παρέσπαρται ἃ κατέχουσιν οἱ Γαιτοῦλοι.]

Παράσπερμα. Phil. de an. 1493.

Παρασπίζω, ίσω, A latere stans clypeo munitus pugno : παρασπίζειν, inquit Bud., dicitur qui quasi παραστάτης et socius est certaminis et periculi in prælio, a latere non discedens. Plut. Pelop. p. 92 [c. 18 : Λέγεται Ἰόλαον ... κοινωνεῖν τῶν ἄθλων (Ἡρακλεῖ) καὶ παρασπίζειν. Eurip. Ion. 1528 : Τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε Νίκην Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι. Dionys. A. R. 3, 19 : Ὁ παρασπίζων τῷ πεσόντι Ῥωμαῖος. Appian. Civ. 3, 70 : Ἱππεῖς ὅσοι παρήσπιζον αὐτῷ. Diogen. ap. Stob. Flor. 75, 1 : Μακάριος ὅστις αὐτὸς ἰσχύων ἔτι παῖδας παρασπίζοντας ἀλκίμους ἔχει. || Metaph. Comes sum, Comitor. Hesych. : Παρασπίζουσα, συνοῦσα, συνεισιοῦσα. Eurip. Herc. F. 1099 : Τόξα τ' ἔσπασται πέδῳ, ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν ἔσωζε πλευράς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο· Phœn. 1444 : Ἔθρηνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον στένουσ' ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ. || Παρασπίζεσθαι de numeris juxta se positis Iambl. In Nicom. p. 54 et 55.]

Παρασπιστὴς, ὁ, Qui a latere stans clypeo munitus pugnat; παραστὰς ὁπλίτης, Hesych. [et Phot. Aristid. vol. 2, p. 292 : Μὴ οὖν ἔμοιγε κατ' Αἰσχύλον μήτε π. μήτ' ἐγγὺς εἴη ὅστις ... Eurip. Cycl. 6 : Ἐνδέξιος σῷ ποδὶ π. γεγώς· El. 886 : Ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου παίδευμα· Phœn. 1172. Dionys. A. R. 1, 13 et 14.]

[Παρασπόνδειος, ὁ, ἡ, Inter libandum cantatus. Philo vol. 2, p. 484, 13 : Ὕμνον π. || Nicolaus Damasc. Exc. p. 150 ed. Or. : Πισίδαι δειπνοῦντες ἀπάρχονται τοῖς γονεῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς παρασπονδίοις. Deos fœderum præsides intelligunt interpretes, errore manifesto. Mihi apertum videtur sententiam finiri verbis ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς, illud autem παρασπονδίοις ex alio irrepsisse excerpto, corruptum fortasse ex παρασπόνδοις. G. Dind.]

Παρασπονδέω, Violo pacta, Contra fœdus facio, Fœderis conditiones transgredior, τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας παραβαίνω. [Sic fere παρασπονδήσας exp. Hesych. et Phot. Porro Hesych. : Παρασπονδοῦντες, ἐχθραίνοντες, πολεμοῦντες.] Dionys. H. 2, p. 98 : Ἀρξάντων δὲ παρασπονδεῖν εἰς αὐτοὺς ἑτέρων. Sic Herodian. 4, [14, 13] : Ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν προὐκαλεσάμεθα παρασπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ πόλεμον ἠγείραμεν, Violato fœdere. Et Idem [p. 248, 20] : Ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην. [Id. p. 85, 22. Dio Cass. 55, 28; schol. Aristoph. Av. 461.] Aliquando transitivum est, significatque Contra fidem fœderis violo. [Polyb. 1, 7, 8 : Παρεσπόνδησαν τοὺς Ῥηγίνους· et alibi non raro.] Plut. Sulla [c. 3] : Κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι τὸν ἕτερον, Perfide prodendi. [Δεξιὰς παρασπονδεῖν Dionys. A. R. 7, 46. Πίστεις ὁμηρειῶν μὴ π. 6, 30.] Et παρασπονδημένος dicitur Qui perfide violatur, et Qui fiducia fœderis violatus est. [Hesych. : Παρασπονδημένοι, ἔκθεσμοι, παρηνομημένοι. Polyb. 2, 46, 3 : Συνορῶν ἑκουσίως παρασπονδουμένους. Παρασπονδημένους 3, 15, 7. Φυλαὶ παρασπονδημέναι Dionys. A. R. 6, 80.] Idem Plut. [Mor. p. 194, D] : Παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φεραίων τυράννου καὶ δεθείς. Bud. p. 594. [Philo vol. 2, p. 201, 40 : Τοῦ παρασπονδουμένου ἀνδρός. Prisc. Exc. p. 221, 19 ed. Bonn. : Ὑπὸ τῶν ἄρχων Ῥωμαίων παρασπονδούμενον. Hase. Phot. p. 390, 26 : Παρασπονδοῦμαι, παραβαίνομαι.]

[Παρασπονδή. V. Παρασπόνδησις.]

[Παρασπονδηθὲν, Contra fidem datam. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 206; quod Hasio ex παρασπονδηθεὶς corruptum videtur. Elberling.]

Παρασπόνδημα, τὸ, Facinus violato fœdere perpetratum, Fœdus violatum. Plut. Cæs. [c. 22] : Ἀφοσιουμένους τὸ παρασπόνδημα, Ut expiarent fœdus violatum, Bud. [Comp. Niciæ c. Crasso c. 4. Polyb. 2, 58, 4; 3, 67, 8; 5, 67, 9.] Appian. IV, 18.

Παρασπόνδησις, εως, ἡ, Violatio s. transgressio fœderis. [Polyb. 2, 7, 5; 9, 30, 2. Georg. Pach. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 567, 1. Idem V. Andron. p. 238, B. Παρασπονδὴς vitiose dixit Ducas Hist. Byz. p. 128, B, pro παρασπονδήσεις, nisi hoc ipsum restituendum. G. D. Diog. L. 2, 51 : Μετὰ τὰς παρασπονδήσεις τὰς Σεύθου. Hase.] Nicet. Ven. 96, v.

[Παρασπονδητὴς, ὁ, Violator fœderis. Eustath. p. 1400, 39 : Παρασπονδητὰς καὶ ὑπερβαίνοντας τὰς ἱερὰς τῶν ὅρκων φιάλας.]

[Παρασπονδίοις lectio vitiosa. V. Παρασπόνδειος.]

Παράσπονδος, ὁ, ἡ, Fœdus et pacta transgrediens, Qui fit contra fœdus et pacta. [Fœdifragus, Gl.] Thuc. 4, [23] : Ἐπιδρομὴν τῷ τειχίσματι παράσπονδον, Incursionem in munitionem contra fœderis jura factam. Schol. exp. παρὰ τὰ ἐν ταῖς σπονδαῖς συγκείμενα. Idem Thuc. alibi [Xenoph. Hell. 2, 4, 29] : Μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντας, Nihil contra pacta et fœdera. [Μηδὲν π. παθεῖν Xenoph. Ages. 3, 5. Isocr. p. 305, B : Ἤν τι π. αὐτοῖς προστάττωσιν. Polyb. 1, 70, 5 : Εἴ παράνομόν τι πράξειαν καὶ π. Θηριώδης καὶ π. βίος Athenio ap. Athen. 14, p. 660, E. G. D. Eunap. Hist. p. 50, 12 ed. Bonn. : Εὐθὺς πολύ τι βάρβαρον ἐν τῷ π. καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Joseph. A. J. 10, 8, 2 : Ἀσεβῆ καὶ π. ἀποκαλῶν. Hase.]

[Παρασπόνδυλος, ὁ, Paraspondylus, n. viri ap. Cantacuzen. Hist. p. 647, A; 649, A; 665, C, al.]

Παρασπόνδως, Contra fœdus et pacta, Violato fœdere, Perfide, Bud.

[Παρασπορὰ, ἡ, Satio quæ juxta aliquid fit, Admixtio. Sext. Emp. Pyrrh. hypot. p. 14, 8. Schneid. Greg. Nyss. t. 1, p. 746, C : Τῶν ζιζανίων π. Hase. || Dispersio. Galeni Definitt. vol. 2, p. 272 : Πνευματικῆς ὕλης π. ὑπὸ τῆς σαρκὸς κατὰ διαπνόησιν ἀναδιδομένης.]

[Παρασποράδην, Sparsim. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 4, 20 : Π. καὶ περιπετάδην περὶ τούτων ... ἐξηγήσαντο. Schæfer.]

[Παρασσον, Statim, Repente. Apoll. Rh. 1, 383 : Τοὶ δὲ π. ... ἐξ στυφέλιξαν ἐρωῇ νειόθεν ἐξ ἕδρης· 2, 961; 3, 17, 125, 969, quibus in ll. omnibus libri partim παρ' ἄσσον divisim scriptum exhibent.]

[Παραστάδιος, Postis, Gl. Angl. Neutr. Hero Autom. p. 270, 2 : Τὸ παραστάδιον τοῦ πίνακος. Hase.]

Παρασταδὸν, Astando, Stando a latere, Prope stando. Hom. [Il. O, 22 : Αὖται δ' οὐκ ἐδύναντο π.] Od. K, [172] : Ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον, i. e. παραστὰς πλησίον, schol. [Adde ib. 547; M, 207. Hesych. : Π., ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἢ παραστάντες, ἢ παραστατικοί, ἢ κατὰ τρόπον, ἢ κατὰ τὸ δέον. Postremas interpretationes tres Photius quoque p. 391, 2, et Suidas posuerunt, ex quibus παραστατικῶς restituendum Hesychio. Æsch. Choeph. 983 : Κύκλῳ π. στέγαστρον ἀνδρὸς δείξατε. G. D. Greg. Naz. Carm. 4, 257 : Βασιλῆϊ π. ἑστηκυῖαι. Hase. Cum ἐγγὺς conjunxit Theocr. 25, 103 : Π. ἐγγὺς ἀμέλγων. In παστάδων corruptum ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 25, 16.]

[Παραστάζω, Instillo. Hippocr. p. 624, 8 : Ὕδωρ π. 631, 28; 660, 48. Diodor. 2, 4. Angl. Galen. vol. 14, p. 309, 6 : Παραστάζειν μέλι· 531, 9 : Παράσταζον οἴνου μυρτίνου· 86, 6 : Παρασταζομένου βραχυτάτου μέλιτος. Hase. Παρασταχθέντος Oribas. p. 150 ed. Matth.]

Παρασταθμίζω, Præpondero, VV. LL. [Perpendo, Interado, Gl.]

[Παρασταθμὶς, ίδος, ἡ.] Παρασταθμίδες, Postes cardinum, Antæ, VV. LL.; τῆς θύρας τὰ πρὸς τῷ στρόφιγγι, Hesych. A σταθμὸς, quod et ipsum, Postem significat.

[« Παράσταθμος, ὁ, Qui non est justi ponderis. Pand. » Lex. Gr.-Lat. Angl.]

[Παράστανον (?), λόγχη, Hesych.]

Παραστὰς, ἡ, Postis, Lignum aut Lapis ab utroque januæ latere stans : unde et nomen habet : i. q. σταθμὸς ap. Hom. : Pollux 1, [76] : Σταθμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ Παραστάδας φασίν. [Ex παραστάτης contractum habuisse videntur infimæ ætatis grammatici, Thomas, qui p. 690 scripserit, Παραστάδες Ἀττικοί, οὐ παραστάτιδες, adjecto Eurip. Phœn. v. 426, et Moschopulus ap. Bast. Epist. crit. p. 117, qui σταθμὸς per παραστάτιδες explicet : quod παράστιδες scriptum attulit Ducang. Glossar. p. 1430, in quo vitio consentit Thomæ M. codex unus. G. D.] Gregor. : Αἱ τῶν ἡμετέρων θυρῶν παραστάδες. Latini vocant etiam Antas, i. e., ut Fest. exp., Latera ostiorum. Citat et Pollux [7, 122; 10, 25] ex Cratini Dionysalex. : Παραστάδας βούλει καὶ πρόθυρα ποικίλα. Vitruv. quoque 6, 9, ubi de Græcorum ædificiorum eorumque partium dispositione atque nominibus disserit, quæ ab Italicis moribus et usibus discrepant, hoc vocabulo utitur : at in diversa signif. Locus, inquit, inter duas januas, Græce θυρωρεῖον appellatur : deinde est introitus in περίστυλον : id περίστυλον in

tribus partibus habet porticus : in ea parte quæ spectat ad meridiem, duas antas inter se spatio amplo distantes, in quibus trabes invehuntur : et quantum inter antas distat, ex eo tertia dempta, spatium datur introrsus. Hic locus ap. nonnullos προστὰς, ap. alios παραστὰς nominatur. Sic ille. || Porticus. Eur. Phœn. [426] : Νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας, Nox erat, Adrasti accesseramque ad porticus, Cam. Ex eod. Eur. Eust. [p. 531, 19] παραστὰς citat in priori signif. sumptum : locum tamen non ascribit. Quod si de hoc l. intellexit, synecdochice caperetur pro Tota domo, Ostio, Limine. [Hæc vera interpretatio est, confirmata loco simili Iph. T. 1159 : Ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν. « In Chandleri Inscr. part. 2, n. 1 (ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 262, sq. coll. 279, § 6) sæpiuscule nominantur πρόστασις et παραστάς. Sic est p. 23, τῇ παραστάδι τῇ πρὸ τοῦ ἀρχείου, ubi π. Porticum significare videtur. Ap. Sext. Emp. p. 29 est : Καὶ ἡ τοῦ βαλανείου παραστὰς τοὺς μὲν ἔξωθεν εἰσιόντας θερμαίνει, ψύχει δὲ τοὺς ἐξιόντας, εἰ ἐν αὐτῇ διατρίβοιεν. (Adde ib. p. 79. G. D.) In balneo porticum nullam equidem novi ; certe Vitruvius 5, 10, non nominat, sed *scholam* habet inter labrum et alveum interjectum spatium, ubi circumstantes morari possint. Eam puto Græce παραστάδα dictam fuisse ; nam schola in porticibus Octaviæ est ap. Plin. 35, 10, non ipsa porticus. Templa ἐν παραστάσιν pluries nominavit Vitruvius (3, 2), ubi παραστάδες dicuntur eo sensu, quem Hesychius interpretatur, Παραστάδες· οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετραμμένοι κίονες. Locum Heronis Autom. p. 269 addo : Ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν θυρῶν παρὰ τοὺς στροφεῖς τόπους κενοὺς καταπεφραγμένους, ἐκ τοῦ κατὰ πρόσθεν ἰδέαν ἀπεργαζομένους οἷον παραστάδων. Alium Heronis l. p. 185 posuit Hemsterh. ad Polluc. 10, 25 : Ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς πρὸς ταῖς παραστάσι τροχοὶ χάλκεοι ἐπιστρεπτοὶ γίνονται πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτούς· (et paullo post : Ἔστω ὄπισθεν τῆς παραστάδος κρυπτὸν ἀγγεῖον ὕδατος. G. D.) alterumque Callixeni ap. Athen. 5, p. 196, E : Διέκειτο δ' ἐπὶ μὲν τῶν τῆς σκηνῆς παραστάδων ζῷα μαρμάρινα ἑκατόν, ἐν δὲ ταῖς ἀνὰ μέσον χώραις κτλ., ubi sunt columnæ secundum parietem positæ. Denique Cratinus junxit πρόθυρα καὶ παραστάδας. Diversæ igitur videntur esse παραστάδες plurali numero dictæ a παραστάδι, illæque ad ostia pertinuisse, hæc vero spatium amplius complexa videtur, seu porticus seu schola aliove nomine appellanda. Fortasse ex Euripidis l. Andr. 1121 : Παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθήρπασεν, suspiceris παραστάδα dictum fuisse Parietem porticus, in quo suspensa et dedicata fuerunt spolia et arma. » Schneid. ad Vitruv. vol. 3, p. 477 sq.] Xen. Hier. [11, 2] : Τὴν πόλιν τείχεσί τε, καὶ ναοῖς, καὶ π., καὶ ἀγοραῖς, καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην, Urbis præclare facta mœnia, templa, porticus, forum multiplex, portus, Cam. Quidam tamen hic interpr. Exhedras, qui hunc l. ab Polluce innui putant 7, c. 27 [§ 122], ubi scribit, Παραστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. Sic enim leg. ibi existimant pro παστάδας : propterea quod quum mentionem fecisset τῶν τῆς θύρας ξύλων, locumque ex Cratino citasset de παραστάς, statim quasi de diversa signif. subjiciat, παραστάδας δέ. [Probabilior Schneideri sententia est, παστάσι Xenophonti esse restituendum ex Polluce. G. D. Inscr. Auranit. explic. a Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 685 et *Rech. pour servir à l'hist. de l'Ég.* p. 426 : Τὰς παραστάδας καὶ κίονα καὶ τὰ ἐπάνω αὐτῶν ἐπιστύλια καὶ βάσεις, ubi sunt Parastaticæ, *les Pilastres* ; conf. id. *Lettres d'un ant.* p. 343. In tit. Aphrodis. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 517, n. 2782, 29, Τὰς λευκολίθους π. R. Rochett. *Lettres arch.* p. 193 vertit : *Des chambranles de marbre blanc.* Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 278, 3 ; 288, 4 ; 293, 4. Hase.]

[Παραστάσιμος, ὁ, ἡ, Qui judicio se sistit. Jo. Malal. p. 256, 22 : Πεμφθεὶς ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας χώρας παραστάσιμος. « Liber περὶ τῶν ῥοπῶν p. 133, 135 ed. Zachariæ. » Osann. Alexand. De inv. cruc. p. 11, C Grets. : Παραστάσιμος ἀνηνέχθη εἰς Ῥώμην. Hase.]

Παράστασις, ἡ, Exhibitio ejus, pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo, Bud. p. 222, ubi locum ex Pand. et Ulp. confert. [In Pandect. : Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς

A οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ ad verbum translata sunt ex Ulpiano : Fidejussor in judicio sistendi caussa locuples jubetur dari, etc. Bud.] In Lex. autem παράστασιν esse dicit, Quum quis sistit se judicio : citans ex Pand., Ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραστάσει. Et, Ἐπερωτηθεὶς παράστασιν ἐπὶ τῷ αὐτὸν δικάζεσθαι. V. Comm. p. 22, in Παρακαταβολή, Πρυτανεῖα, locum ex schol. Aristoph. || Drachma, quam litigatores in exordio litis dependebant in causis privatis : nomine inde tracto, quod hæc merces erat apparitorum, qui sistebant homines in judicio, h. e. evocabant, Bud. p. 222 ex Andoc. [p. 16, 5 : Εὐθὺς ἔθηκα π. Isæo p. 42, 31 : Οὔτε πρυτανεῖα οὔτε π. οὐδεμία τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν.] At Dem. Phal. ap. Harpocr. [Phot. p. 390, 13] et Suidam scribit, τοὺς διαιτητὰς λαμβάνειν τὰς δραχμάς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράστασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην. Apud Eosd. habes locos ex Menandro et Aristot. De polit. Athen. [Comici ignoti versum Ἄνδρες Ἑλλήνων ἄριστοι καταβαλεῖν παράστασιν adjecit Phot. p. 390, B 33.] Præmium judiciorum interpr. Cam. || Repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. e. repræsentatur. Porphyr. : Πρὸς τῆς κοινωνίας παράστασιν, Ad communionis repræsentationem. [Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 98, C : Ἀπετέλουν τοὺς θεοὺς ... τοὺς μὲν ἄρρενας, τὰς δὲ θηλείας ... εἰς παράστασιν αὐτῶν τῆς διαφορᾶς.] Unde π. de iis dicitur, quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant. 1 Macc. 15, [32] : Καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων, καὶ π. ἱκανήν, Splendoris atque magnificentiæ sumptuosum apparatum, VV. LL. || Exp. etiam Documentum, Demonstratio, Bud. p. 223, ubi exemplum habes ex Alex. Aphr. In 5 Topic. : [Πρὸς π. καὶ γνῶσιν τοῦ ὁριστοῦ. Epictet. Diss. 2, 19, 1 : Πρὸς π. τοῦ μηδὲν εἶναι δυνατὸν κτλ. « Soran. V. Hippocr. p. 1298, 53 : Πρὸς π. τοῦ δεῖν κἂν τῷ ὑγιαίνειν φυλάσσεσθαι τὰ βλάπτοντα. Phurnut. c. 19, p. 182 : Πρὸς π. πολὺ τὸ παρῶδες εἶναι κτλ. » Hemst. Hesych. Præf. ad Eulog. p. 3 : Ἑκάστης διαφόρου διανοίας τὴν π. Probatio, Theophil. C Institt. vol. 1, p. 140 : Πρὸς τελειοτάτην τούτων π.] || Significatio, ut Bud. ap. Eund. In 6 Topic. [Εἰ τὸ ὁριστὸν ἔχει τὴν π. ἀΐδιον καὶ ἀθάνατον] interpretatur. || Impetus animi fiducia sui præditi, Animi præsentia, ut παράστημα, Bud. ibid. ex Polyb. 4 [immo 3, 63, 14 : Τῶν πολλῶν ... λαμβανόντων ὁρμὴν καὶ π. οἵαν ὁ παρακαλῶν ἐσπούδαζε· 16, 33, 2 : Ἠγωνίζοντο μετὰ παραστάσεως. De impetu animi insano 5, 48, 7 : Κατὰ τὴν π. καὶ τὴν ὁρμὴν τὴν πρὸς σωτηρίαν ἔρριπτουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν ποταμόν· 3, 84, 9 : Διὰ τὴν π. τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νήχεσθαι σὺν τοῖς ὅπλοις ἀπεπνίγοντο. De lætitia 8, 23, 4 : Τοιοῦτος ἐνθουσιασμὸς ἐγένετο καὶ π. τοῦ στρατοπέδου· 10, 5, 4 : Μετὰ παραστάσεως ἠσπάζετο τοὺς νεανίσκους. Ex quo loco HSt. in Indice :] Παράστησις pro παράστασις poni dicitur, q. e. Alacritas, προθυμία : afferturque ex Polyb. : Τῇ δὲ μητρὶ τοῦ πράγματος ἄρτι προσπεσόντος, περιχαρὴς οὖσα πρὸς τὰς θύρας ἀπήντα, καὶ μετὰ παραστήσεως ἠσπάζετο, Alacriter salutabat : vel Cum fiducia. Ita quidam : ego locum habeo suspectum. [De mœrore Antiphan. ap. Stob. Flor. 108, D 28 : Ὁ μὲν κακῶς πράττων τὸ λυποῦν ἤγαγ' ἐς π. · ὁ δ' ἐμφρόνως δεξάμενος ἤνεγκεν καλῶς.] Et ap. Suid. : Καὶ λαβόντες παράστασιν εἰς τὸ γενναίως ἀποθνεῖν, i. e. ὁρμήν, τόλμαν, ut ipse exp. Unde Παραστατικός, quod vide. [Diodor. Exc. p. 629, 19 : Π. ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν ἐνέπεσε τοῖς πλήθεσι. Ἀξίως per π. τῆς ψυχῆς exp. Herodian. p. 470 ed. Piers. Ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβὴς π. Menand. ap. Stob. Flor. 38, 29.] At Polyb. alibi [5, 9, 6] pro Fiducia posuit et Persuasione : Καὶ μεγίστη δὴ π. ἐπὶ τούτοις εἶχε τόν τε βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν φίλους, ὡς δικαίως ταῦτα πράττοντας, Animi inductio et credulitas, VV. LL. || Vehementia, Cam. || Exilium et Fuga ejus, qui extorris esse jussus est. [Hesych. : Π., φυγή· καὶ τὸ φυγαδεῦσαι παραστήσασθαι.] Aristot. Polit. 5, [8] : Εἰ δὲ μή, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν, Alioquin eos quoquo modo civitate procul summovere : significans simile quippiam ὀστρακισμοῦ et relegationis, ut Budæo videtur. [Plato Leg. 9, p. 855, D : Παραστάσεις ... ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα. Phot. p. 390, Suid. et Tim. Lex. p. 206 :

Π., στάσις παρά τινα (τινος Suid.) ἄτιμος· γίνεται δὲ (καὶ addit Phot.) ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν. Etym. M. p. 653, 1 comparavit Kuster. : Παρέστησαν· ἐπειδὴ οἱ ἡττώμενοι παρίστανται τοῖς νενικηκόσιν ὡς δοῦλοι δεσπόταις.] || Vilis ac stataria quædam negotiatio, Pars una mercaturæ. Aristot. Polit. 1, 7 : Τῆς δὲ μεταβλητικῆς, μέγιστον μὲν ἐμπορία· καὶ ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις, VV. LL. [|| Π. ap. scriptores Byzant. est Publicus imperatoris in throno sedentis in Palatio consessus, adstante toto comitatu, quum sese subditis videndum παρίστησι. V. Codin. De offic. Palat. c. 5, n. 21, 30, 44, al. Π. præterea fiebat in ecclesiis, quum imperator cum toto comitatu sacræ liturgiæ intererat. V. German. Patr. Cpol. Homil. in tertiam jejunior. dominicam. Hæc et alia Ducang.]

[Παραστατέον, Apponendum. Geopon. 5, 22, 4 : Ἡμιχάρακα π. Angl. Hippiatr. p. 114, 23 : Π. αὐτῇ ἄρρενα ἵππον. Hase. || Repræsentandum, Explicandum. Philo vol. 2, p. 19, 24 : Γνωριμώτερον δὲ τὸ δηλούμενον π. Clem. Alex. Strom. 5, 14, 90 : Σαφέστερον ἤδη π. Wakef.]

Παραστατέω, A latere sto, Adsisto, Sto apud s. juxta. [Æsch. Ag. 877 : Παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ.] B Soph. Œd. T. [399] : Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. [Eurip. Phœn. 163 : Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ. Ἐν πόνοις π. Rhes. 638.] Et metaph. Adsum, Auxilior, Opitulor. [Æsch. Ag. 1079 : Τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. Soph. El. 917 : Τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.] Aristoph. Thesm. [370] : Ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν, Deos nobis auxilio affuturos. [Hesych. : Παραστάτησον, παραστάτης γενοῦ, νίκησον.]

Παραστάτης, ὁ, [Qui adstat. Eurip. Rhes. 506 : Κτανὼν δὲ φρουροὺς καὶ παραστάτας πυλῶν, i. e. Custodes portarum. ||] Qui juxta aliquem stat, a latere stat : vocab. militare, quo significatur is, qui latus alicujus cingit, ὁ παρ' ἕκαστον τεττόμενος, Adstes, Gaza. Exx. habes ap. Bud. p. 216, ex Herodoto [6, 117. Pind. Nem. 3, 63 ; Æsch. Pers. 956 ; Soph. Ant. 671 ; Eurip. Heracl. 90], Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 59 ; 8, 1, 10 : Ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας ληπτέον], C Chrysost. [Ad Hebr. 5 : Ὁ γὰρ ἰσχυρὸς στρατιώτης οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀρκέσαι δύναται, ἀλλὰ καὶ τὸν παραστάτην διαφυλάξαι. Polyæn. 2, 10, 4 : Παρήγγειλε τοὺς ἐπιστάτας μεταβαίνειν εἰς παραστάτην· ubi v. Casaub.] Aristot. Eth. 5, 2 : Εἰ ἐγκαταλίποι τὸν π. [Jusjur. epheb. ap. Polluc. 8, 105 : Οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν π. ᾧ ἂν στοιχῶ. Lycurg. p. 157, 28 : Τὸν π. καὶ τὴν τάξιν λέλοιπεν. Polyb. 18, 12, 5.] Arrian. [Ind. 24, 6] ap. Suid. : Ἐν τῷ ὕδατι προσμένειν τὸν π. οἱ ἐσόμενον. Quidam, ut tradit Cam., interpr. Manipularem. In lib. Περὶ τάξεως τακτικῆς, παραστάται esse dicuntur, οἱ ὁμόλοχοι, Alarii milites, ut VV. LL. interpr., numero 64, eorumque dux, τετράρχης. [Suidas et gramm. in Bibl. Coisl. p. 506 : Π. οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται διὰ τὸ παρ' ἀλλήλους ἵστασθαι. Etym. M. p. 729, 12 : Ὁ ἡγούμενος πρωτοστάτης, οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τεττόμενοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ παραστάται.] Ap. Xen. [Cyrop. 4, 5, 47] sunt etiam Pedites, qui equitibus auxiliares dantur, Bud. Inde παραστάτης metaphorice pro Socio, Auxiliario et Opitulatore, D ponitur, Qui alicujus latus veluti stipat. Cujus signif. exx. e Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 21 : Ἠτεῖτο (θεοὺς) ἡγεμόνας γίγνεσθαι τῇ στρατιᾷ καὶ παραστάτας ἀγαθοὺς καὶ συμμάχους· Hell. 6, 5, 43. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 126 : Φίλοι καὶ π. (liberis parentes) διηνεκεῖς καὶ ἀνυπόληπτοι], et Gregor. habes ap. Bud. p. 216. Sic ap. Plut. Alcib. [c. 7] de illo Potidæam bello petente : Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ π. ἐν τοῖς ἀγῶσι. Plut. [Mor. p. 492, C] : Ἀλλὰ καὶ νῦν πολλαχοῦ σύμβωμός ἐστιν Ἰόλαος αὐτῷ, καὶ συγκατεύχονται, π. Ἡρακλέους ὀνομάζοντες. Eod. modo ap. Synes. : Θεοῦ δὲ ἔδει δήπου καὶ Ἡρακλέους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἰόλαου, συμμάχου καὶ παραστάτου. [Διόσκουροι ... σωτῆρες κἀγαθοὶ π. in versu poetæ ap. Ælian. V. H. 1, 30. Epictet. Diss. 2, 18, 29 : Ἐκεῖνον ἐπικαλοῦ βοηθὸν καὶ π., ὡς τοὺς Διοσκόρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες. Δίκης παραστάται, Juris vindices, Eurip. ap. Stob. Flor. 38, 19. Παραστάτην per προστάτην exp. Hesych., incertum quo sensu. De canibus Procop. B. Gotth. p. 618, D : Τοὺς κύνας παραστάτας τε καὶ

A σωτῆρας τοῖς προβατίοις καθισταμένους.] || In choreis etiam dicitur Qui præsultori secundus est : qui præsultor, etiam κορυφαῖος dicitur, ἐξάρχων, κατάρχων, χοροστάτης. Est enim hic ordo, ut præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, et huic deinceps proximus sit ὁ τριτοστάτης. Exx. ex Aristot. [Metaphys. 4, 11 : Παραστάτην τριτοστάτου πρότερον· Polit. 3, 4 : Τῶν χορευτῶν κορυφαίου καὶ π.] et [de v. κατάρχων] ex Basil. habes ap. Bud. p. 217. Cam. interpr. Adjunctum. || Est etiam voc. architectonicum. Apud eos enim Parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus : prominentibus ipsis columnis partibus duabus, aut secundum alios, tantum sui medietate. De quibus v. Vitruv. 5, 1. A quorum similitudine, alterum cruris os, Parastates nominatur in jumentis a Vegetio, quod et παρακνήμιον appellat Pollux. In catapulta autem παραστάται vocantur Arrectariæ tabulæ, dextra ac sinistra, Turn. Advers. 2, 4, ubi catapultæ descriptionem, quæ est ap. Vitruv. 10, 15, [p. 290 ed. Schneid.] exp. [Hero in Mathem. B vett. p. 131 : Τῶν μὲν ὀρθῶν τοίχων ὁ μὲν καλεῖται παραστάτης, ᾧ προσαναπίπτει ὁ ἀγκών, ὁ δ' ἕτερος ἀντιστάτης, πρὸς ὃν ἐστιν ἡ τοῦ ἀγκῶνος πτέρνα. Schneid. || Παραστάται, οἱ, Stipites quibus arbor mali in navibus alligatur. Inscr. nav. p. 271, 3 ; 312, 40, aliisque ll. : v. Bœckh. p. 126, qui Isidorum citavit Orig. 19, 2, 11 : « Parastatæ stipites sunt pares stantes, quibus arbor continetur ; » et Caton. : « Malum deligatum, parastatæ vinctæ (al. junctæ). » || Παραστάτης (παραστάτις codex), ἀγγεῖον θερμαντικόν, Hesych. V. Παραστάτης.] || Apud Anatomicos autem duo testium sunt παραστάται, i. e., ut Cam. ex Polluce [2, 174. Adde Ruf. p. 63 ed. Cl.] tradit, Meatus, quibus de testiculis ad canalem virgæ semen derivatur, quorum alter κιρσοειδὴς dicitur, h. e. Varicosus : corpus id quod utrique testi antestat in modum pyramidis efformatum, incipiens paulo supra testem, qua venæ et arteriæ spermaticæ coeunt et commiscentur, deinde post multos gyros et circumvolutiones, varicum in modum paulum latescens, et in superiorem testis C partem insertum : alter ἀδενοειδής, Glandulosus : corpus s. glandula meatui urinario supraposita, vasorum semen deferentium insertionem excipiens. Est autem ad humillimam vesicæ partem sita, media quodammodo inter vesicæ corpus et ejus cervicem. Verum hanc aliqui non παραστάτην, sed προστάτην appellant, quo vitent ambiguitatem. Galen. ἐν ταῖς Γλώσσαις annotavit παραστάτας ab Hippocr. ἐν τῷ Περὶ φλεβῶν vocari τὰς ἐπιδιδυμίδας. [Hippocr. p. 278, 36 : Τὴν κύστιν καὶ τοὺς ὄρχεις καὶ τοὺς παραστάτας. Etym. M. p. 652, 15 : Π. ὑπ' ἐνίων καλοῦνται αἱ γόνιμοι φλέβες αἱ τῇ γενέσει παρεστῶσαι. Hesych. exp. τὰ ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἀγγεῖα.] Hæc inter alia Gorr., improbans παραστατῶν definitionem ap. Paul. Ægin. [6, 61 : Οἱ δὲ π. καὶ κρεμαστῆρες ὀνομαζόμενοι ἐκφύσεις εἰσὶ τῆς τοῦ νωτιαίου μυελοῦ μήνιγγος σὺν φλεψὶν ἀρτηριώδεσιν ἐν τοῖς διδύμοις καθήκουσι, δι' ὧν ἡ τοῦ σπέρματος εἰς τὸ αἰδοῖον γίνεται πρόεσις.] Quos intellexit Athen. [9, p. 395, F] : Παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται· de quibus paulo post, Εἰσὶ δ' οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. D Eorundem fit mentio [10, p. 441, E] ex Platone comico, ubi et πλακοῦντος ἐνόρχου meminit. || Ossiculum laryngis, quod a similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδές, Os gutturis tonsillis subjectum, ταῖς ἀντιάσιν ὑποκείμενον ὀστοῦν, περιειληφὸς τὴν τοῦ βρόγχου κεφαλήν, Pollux [2, 202] ; Herophilus autem, ut Idem annotat, παραστάτην appellavit διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσι. || Παραστάται, Hesychio οἱ πρὸς τὰς ὥας στήμονες : at Etymologico [M. p. 652, 17 et Lex. rhet. p. 296, 32] οἱ ὑπηρετοῦντες βασανισταί. [Explicatius Phot. p. 391, 5 : Π. οἷον οἱ παριστάμενοι ἢ ὑπηρετοῦντες τοῖς ἕνδεκα, τουτέστι τοῖς βασανισταῖς. Qui οἱ βασανισταὶ scribere debebat.]

Παραστατικός, ή, όν, q. d. Exhibitivus, Repræsentativus. [Euseb. H. E. 3, 7 : Ἃ γένοιτ' ἂν παραστατικὰ φιλανθρωπίας τῆς πανἀγάθου προνοίας.] Synes. De insomn. [p. 135, B] : Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἡμῖν παρειλήφθω, π. τῆς ἀξίας τῆς κατὰ τὴν ἐν φαντασίᾳ ζωήν, Istud quidem nobis ademptum sit [Immo, Hæc hactenus a nobis proposita sunt] ad ostendendam dignitatem. [Sext.

Emp. p. 387, 14 : Ὁ λόγος τοῦ ἐκτὸς π. ἐστιν. Id. ib. p. 404, 27; 496, 16 : Πλειόνων παραστατικόν· 498, 13 : Π. εἶναι τὸ αἰσθητόν, Sensile se ipsum ostendere. Phot. Epist. p. 207, 20 : Αἰτίας μάλιστα π. Hase.] Δίκη π., Actio ad exhibendum, quam intendit is, qui rem præsentem vindicaturus est, Bud. [Π. ἀγωγή Theophil. Institt. vol. 1, p. 237. ‖ Significativus. Vocabulum καιροῦ παραστατικόν, Temporis significationem habens, Etym. M. p. 646, 13; 692, 4. Suid. s. v. Διαθέτης. Ῥήματα προσώπων τῶν κατ' εὐθεῖαν νοουμένων π., Personas... indicantia, Apollon. De synt. p. 20, 1. Ἐπιρρήματα εὐχῆς π. p. 246, 5.] ‖ Παραστατικοὶ ἄνδρες, Qui præsentia animi præditi sunt : quæ dictio non solum Robur animi καὶ τὸ τεθαρρηκὸς τοῦ φρονήματος significat, sed etiam Extemporalem exprompt amque solertiam, ac nusquam deprehensam, sed ubique instructam et consultam. Sunt igitur παραστατικοί, οἱ πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόθυμοι καὶ σκεπτικοί, καὶ ἐν τῷ παραχρῆμα βουλευτικοί, Qui nusquam sibi desunt, aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habent, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ διανοητικοί, οἱ ἐπὶ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ἐπινοητικοί, οἱ ἐν τῷ παραυτίκα ἐνθυμηματικοί, Bud. [Polyb. 16, 5, 7 : Τῆς ψυχῆς γενναιότητι λαμπρότερος καὶ παραστατικώτερος ἢ πρόσθεν, Audacior, Ferocior. Schweigh.] Et π. διάθεσις, Præsentis animi affectio, quævis pericula subire parata. [De impetuosa et feroci contentione Polyb. ap. Suidam s. v. Διαστατικώτερον : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ π. διαθέσεσι παραγίγνεσθαι τῶν ἐναντίων. Schweigh.] At in malam partem accipi videtur ap. Polyb. [1, 67, 6] : Ἀλλ' ἀποθηριωθῆναι τὸ τελευταῖον καὶ π. λαμβάνειν διάθεσιν, Efferari tandem, et induere animum immanem, Cam. [18, 29, 10 : Παραστατικοὶ τῆς διανοίας ἦσαν. Ὁρμὴ π., Furiosus impetus, 33, 8, 5.] ‖ Excitandi vim habens et irritandi, i. q. διεγερτικός, παροξυντικός, παρορμητικός. Plut. Lyc. [c. 21] : Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ π. ὁρμῆς ἐνθουσιώδους. Idem [Mor. p. 238, A] ead. de re : Κέντρον δ' εἶχε ταῦτα ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ π. ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πρακτικῆς. Ubi possit etiam exponi Addens animo impetum, ut Addere animum Latini dicunt, aut Excitans in animo impetum : sicut res παριστάνουσα θάρσος πρὸς τὸν κίνδυνον, ap. Polyb. [3, 96, 3. Id. 3, 43, 8 : Ἦν τὸ γιγνόμενον ἐκπληκτικὸν καὶ π. ἀγωνίας. G. D. Sext. Emp. p. 285, 15 : Π. πρὸς συνουσίαν ἐστὶ τὸ τῆς σχοίνου σπέρμα. Hase.]

Παραστατικῶς, [Adstando, Prope stando. Phot. et Suid. s. v. Παραστάδην. ‖] Præsenti animo, Prompto animo, Intrepido et fidenti animo. Polyb. [16, 28, 8] : Π. καὶ δαιμονίως ἐνήρμοσεν [ἐνάρμοσεν] εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς, Præsenti animo atque admirando sese præsentibus temporibus accommodabat. Et ap. Suid. [ex scriptore ignoto, cujus verba inter Polybii fragmenta sunt relata, errore manifesto. G. D.] : Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ π. ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς. Ap. Eund. [ex Diodori Exc. p. 627, 55] : Διελέχθη π. ἅμα καὶ παρρησιαζομένως. Item [ex Diodoro 20, 11] : Παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν. Vehementer, Cam. [Adde 18, 22. « Clem. Al. Strom. 7, 8, 50 : Ὀμνύειν γάρ ἐστι τὸ ὅρκον προσφέρεσθαι π., Audacter. » Hase.]

Παραστάτις, ἡ, [Adstans. Soph. Tr. 891 : Κατεῖδον ὡς δὴ πλησία π. ‖] quod metaphorice accipitur pro Socia et auxiliatrice, Opitulatrice. Gregor. in Epitaph. patris : Ὀρφανῶν καὶ χηρῶν παραστάτις, Bud. Et ap. Xen. Mem. 2, [1, 32] virtus est εὐμενὴς παραστάτις οἰκέταις, Benigne illis adest. Cam. [Comes, Soph. Œd. C. 559 : Ἡ σὴ δύσμορος π. G. D. Philo vol. 2, p. 532, 24 : Ἡ ὑπέρμαχος μὲν καὶ π. ἀδικουμένων δίκη. Id. ib. p. 561, 45 : Δύναμιν βοηθὸν καὶ π. ἀδικ. Muson. ap. Stob. Floril. p. 416, 43 : Ἐν νόσοις π. Hase. ‖ I. q. παραστάς, quod v.]

Παρασταυρόω, Palos s. Vallos depango, Juxta s. A latere palos figo. [Suidas : Παρασταυροῦντες, ὀρθὰ ξύλα πηγνύντες, addito scriptoris ignoti loco : Οἱ δὲ π. ξύλα τῇ καταβάσει κτλ.]

Παραστείχω, Prope accedo, [Prætereo. Epigr. Anth. Pal. 9, 679 : Ἄλλο γὰρ ἄλλης (πόλεως) πῆμα παραστείχων ... ἠλάσατο · Plan. 254 : Παραστείχοντες ἔχευαν ἄνθρωποι λίθινον σωρόν.] Epigr. : Παραστείχοντες ἐμὰν στονα-

χήσατε μοῖραν. [Intro. Soph. Ant. 1255 : Δόμους παραστείχοντες. Cum dat. Æsch. Choeph. 568 : Δόμοις παραστείχοντα · nisi δόμους scribendum cum Boissonadio.] Soph. cum gen. in Œd. T. [808] : Ὥς μ' ὁρᾷ ὄχου παραστείχοντα, Accedentem ad currum. [Nonn. Jo. c. 9, 1 : Παραστείχων δὲ κελεύθου ἤμενον ἀνδρ' ἐνόησε.] Sed videndum ne in illo priore l., qui ex Epigramm. affertur, παραστείχοντες significet Prætereuntes, quo sensu ap. Nonn. [c. 4, 191] : Παρέστιχε δίζυγος ἠὼς δρόμος, pro Duo dies præterierant. [Id. Dion. 46, 142 : Παρέστιχε νάματα Δίρκης.]

Παραστέλλω, i. q. ἀναστέλλω [Attollo]. Hesych. enim Παραστέλλων exp. ἀναστέλλων, itidemque Παραστέλλεται, ἀναστέλλεται. [Oribas. p. 137 ed. Matth. : Ἡ ἀφαιρεῖν τὸ ἀναδραμὸν ἢ παραστέλλειν χρή. De velo ad latus dimoto Heliodor. 10, 27, p. 428 : Τὸ καταπέτασμα μικρὸν παραστειλάσαι θεωροὶ τῶν δρωμένων ἐγίγνοντο. G. D. Galen. vol. 2, p. 523, 17 : Ἀνατείνων τε ἅμα καὶ π. τὴν γαστέρα, Retrahens. Id. ib. p. 225, 7 : Παραστέλλοντες καὶ παρατρέποντες τοὺς μῦς · vol. 4, p. 381, 17 : Παραστείλας τὰ σπλάγχνα, aliisque multis ll. Hase. ‖ « Cohibeo, Sisto. Hippocr. p. 1157, C : Στυπτηρίη ἐν ἀρχῇ παραστέλλει. » Foes. Cum genit. Eust. Opusc. p. 280, 20 : Ἄνδρα βασιλέα προϊάπτει κάτω, παραστείλας τοῦ ζῆν. Georg. Acrop. Annal. p. 32, C : Παραστείλη τῆς ἡγεμονίας καὶ Ἰσφρὲ αὐτὴν διαδέξατο, Imperio exutus est. ‖ Παραστέλλομαι, Advenio, Accedo. Hesych. : Παραστέλλετο, παρεγίνετο. Conf. Παραστείω.]

[Παραστενάχομαι, Gemo prope. Apoll. Rh. 4, 1297 : Νόσφι δὲ κοῦραι ἀθρόαι Αἰήταο παραστενάχοντο θυγατρί.]

Παράστημα, τό, Præfidentia et robur animi, Bud. p. 222. Latine Præsens animus et animi præsentia dicitur, Terent. Eun. At Cic. dicit Animus acer et præsens. Idem De officiis, dicit, Præsentis animi uti consilio, quod Bud. ibid. reddit, Σύμβουλον ποιεῖσθαι τοῦ θυμοῦ τὸ παράστημα. Synonymum vocab. est λῆμα. Idem Bud. interpr. Animi præstantia, Honesta generosaque fiducia. Diod. Hist. Alex. [17, 11] : Οὗτοι δὲ τῷ π. τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς, Animi fortitudine et præstantia præditi et excellentes, Bud. [Id. Exc. p. 568, 87 : Εὐγενῆ παραστήματα λαβόντες. Longin. De subl. 9, 1 : Τὰς ψυχὰς ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου π. Et sic non raro π. τῆς ψυχῆς, Animi impetus, robur, fortitudo. Dionys. De admi vi Dem. c. 22; Sext. Emp. p. 348, 21; Joseph. B. J. 2, 18, 4; 4, 3, 11, al. Ammon. s. v. Λῆμα p. 89; schol. Hom. Il. E, 2. Εὐτολμία καὶ π. Philo vol. 2, p. 177, 16. Τὸ π. μεῖζον ἢ κατ' ἰδιώτην Joseph. B. J. 1, 3, 2. Τοῦ πρὸς θάνατον ἑτοίμου π. 2, 10, 4. Ἀτρέπτῳ τῷ π. Clem. Al. p. 589. Π. μανιῶδες schol. Aristoph. Vesp. 379. ‖ Instinctus. Dionys. A. R. 8, 39 : Θείῳ τινὶ π. κινηθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω κρηπῖδος ἔστη τοῦ ναοῦ. ‖ Præceptum, Monitum. Marc. Anton. 3, 11 : Τοῖς εἰρημένοις παραστήμασιν ἓν ἔτι προσέστω.]

[Παράστησις, Commeatus, Gl. Vitiose pro Παράστασις.]

Παραστίζω, Puncto noto, Nota signo. Hesych. in Καταστίζω [Παρ' ὅσον τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημίουν. Quæ verba lucem accipiunt a Polluce 8, 115 : Οἱ ταξίαρχοι γεγραμμένους ἔχοντες τοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου παρεσημαίνοντο τὰ τῶν ἀφιστηκότων ὀνόματα. Eadem de re agitur in gl. Hesychii corruptissima Παραστιχθείς, ex duabus, ut videtur, glossis conflata, quarum ad alteram referenda sunt verba Σώφρων δὲ κέντημά φησιν, comparata alia ejusdem gl. Καταστικτον, ποικίλον. Καὶ Σώφρων κέντημά φησιν. G. D. Jamblich. In Arithm. Nicom. p. 55, C : Εἰ δὲ καὶ τοὺς ἑτερομήκεις γνωμονικῶς παραστίζοιμεν, Instar litteræ Γ signemus. Hase.] Fortasse significat etiam Perperam distinguo punctis et notis.

[Παραστίλβω, Juxta splendeo, Refulgeo. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 590 : Θαλάσσης, ἥτις σχιζομένη ταῖς κώπαις παραστίλβει. Clem. Alex. p. 252 : Χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ἠλέκτρῳ παραστίλβουσιν οἱ ναοί.]

Παραστιχίδιον, τό, diminutivum, quo Diog. L. utitur in Vita Epicharmi p. 336 meæ edit. [8, 78] : Ὑπομνήματα καταλέλοιπεν, ἐν οἷς φυσιολογεῖ, γνωμολογεῖ, ἰατρολογεῖ · καὶ παραστιχίδιά γε ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὑπομνημάτων πεποίηκεν, ἐν οἷς διασαφεῖ ὅτι αὐτοῦ ἐστι τὰ συγγράμματα. Ubi si παραστιχίδας s. παραστιχίδια i. significant

q. ἀκροστιχίδας, innuit eum ex primis versuum literis nomen suum connexuisse, ita ut de auctore nihil dubitari posset.

Παραστιχίς, ίδος, ἡ, Continuus ordo, Continuata series, Capita et primæ versuum literæ, VV. LL. Item et Budæo videtur παραστιχίς esse i. q. ἀκροστιχίς, ap. Diog. L. p. 259 edit. Germ., 198 meæ edit. [5, 93, ubi v. Menag.] Legitur ap. Gellium quoque 13, 6, teste eod. Bud.

[Παραστομόω, Exacuo. Theodos. Exp. Cret. Acroas. 4, 28 : Παραστόμου ξίφος.]

[Παραστορέννυμι.] Παραστορέω, Juxta sterno. Pro Sterno, Extendo, affertur ex Aristoph. [Eq. 481, ubi futuri παραστορέσω forma contracta legitur : Ἐγώ σε νὴ τὸν Ἡρακλέα παραστορῶ. Schol. : Ἐκτενῶ · ἅμα δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. Pollux 9, 154 : Ἡρόδοτος (8, 53) ἔφη ... κατέστρωντο ἐπὶ τοῦ ἀνήρηντο · ὅθεν οὕτως ἀκούουσι καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ... παραστορῶ. ‖ Hesych. : Παραστόρνυται · καὶ τὸ λεῖον ποιῆσαι ξίφος καὶ τὸ παράστροτον (? παράστρωτον Musur.).]

[Παραστοχάζομαι, Ad scopum tendo, Studeo. Sext. Emp. p. 183, 19 : Τῆς συντομίας παραστοχαζόμενος. Hemst. Oribas. p. 78 ed. Matth. : Παραστοχάσθαι μέντοι δεῖ τοῦτο (scr. τοῦ τὸ) προειλημμένον ὑγρὸν ἀνῆφθαι. G. D. ‖ Aberro. Cat. in Job. p. 405, A. Basil. t. 1, p. 1025, B : Τοῦ θελήματος παραστοχαζόμενος. Id. ib. p. 802, D : Μὴ παραστοχάζεσθαι τῆς διανοίας τῶν λεγομένων. Greg. Nyss. t. 1, p. 97, A et 500, C : Τῆς ἀληθείας π. · t. 2, p. 275, C : Τῆς διανοίας τοῦ λόγου · 145, B : Τοῦ εἰκότος · 97, C : Τοῦ σκοποῦ. Hase. Theoph. Bulg. In Latinos p. 278 ed. Mingar. Boiss.]

[Παράστραβος, ὁ, ἡ, Strabus. Ἴλλος per π. exp. Eustath. p. 206, 29.]

[Παραστρατεύομαι, Exercitum sequor, Lixa sum. Suid. s. v. Λεῖξαι : Τὸ γένος τῶν ἐργαστικῶν καὶ παραστρατευομένων ἀνθρώπων. ‖ Περιχλανίζεται Hesych. inter alia exp. παραστρατεύεται. Lectio vitii suspecta.]

Παραστρατηγέω, Imperatoris exercitus assessor sum et collega, Præter summum imperatorem, etiam ipse dux sum exercitus, i. q. συστρατηγῶ. [Dionys. A. R. 10, 45 : Χώρει διὰ ταχέων καὶ μὴ παραστρατήγει.] Plut. Alex. [c. 39] : Οὐκ εἴα δὲ πολυπραγμονεῖν οὐδὲ παραστρατηγεῖν, Eodem militaris imperii jure fungi. [Eadem verba conjuncta Mor. p. 198, A.] Phoc. [c. 7] : Οἷον ἐπανορθουμένου καὶ παραστρατηγοῦντος. [Στρατηγεῖν παρὰ τὸν στρατηγὸν dixit Aristid. vol. 2, p. 396, 15.] Affertur παραστρατηγοῦντες etiam pro Qui adhærent imperatoribus exercitus. Aliam signif. vide in Ὀξυπειθής.

Παραστρατοπεδεύω, Castra metor juxta, loco apud, mea admoveo castris aliis, aut urbi alicui. Bud. interpr. non solum Castra castris admoveo, sed etiam Ex adverso castra loco (qua signif. dicitur ἀντιστρατοπεδεύω), afferens ex Polyb. 2, [6, 3] : Παραγενόμενοι πρὸς τὸ χωρίον, παραστρατοπεδεύουσι τοῖς βεβοηθηκόσι, βουλόμενοι συμβαλεῖν. [Π. πόλει id. 3, 17, 4; ἀλλήλοις 3, 112, 6. Dionys. A. R. 9, 64 : Παραστρατοπεδευκότων τῷ χάρακι τῶν πολεμίων.] Dicitur et Παραστρατοπεδεύομαι eadem signif. Chion Epist. [3, p. 25 princ. ed. Aurel. 1606] : Ἑκάστης ἡμέρας τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς παραστρατοπεδευόμενος. Rursum activa voce Plut. Camill. [c. 37] : Παραστρατοπεδεύσας τοῖς πολεμίοις, Quum non longe ab hostibus castra locasset. [Id. V. Pompeii c. 67, Mor. p. 202, C, et alibi.]

[Παράστρεμμα, τό, Perversio, Distortio. Hippocr. p. 111, G : Τὰ ἐν τοῖσι προσώποισι π.]

Παραστρέφω, Perverto, Depravo, i. q. διαστρέφω : siquidem Theophr. [H. Pl. 4, 2, 6] ead. signif. dicit δένδρον διεστραμμένον et παρεστραμμένον, Tortum. [Id. 5, 5, 3 : Ἡ μήτρα κινεῖ καὶ παραστρέφει (τὰ ξύλα). De oculis distortis Nicand. Ther. 758 : Παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε. G. D. Galen. vol. 2, p. 898, 5 : Ἐκκλίνεται ἢ παραστρέφεται. Id. vol. 18, part. 1, p. 464, 12 : Ἐφ' ἑκάτερα παραστραφῆναι · et 442, 7 : Παραγαγεῖν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν τὴν παρεστραμμένην γένυν. Hase.] Itidem Aristot., sed metaphorice, Polit. 8, [7] : Εἰσὶ δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, Perversæ, Depravatæ, διεστραμμέναι. [Eurip. ap. Stob. Flor. 76, 10 : Ἄτεκνος ὢν ... παῖδας θυραίους ... ἐκτήσατο, τὴν μοῖραν ἐς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφων. ‖ De vocabulis leviter mutatis Plato Crat. p. 418, A : Σμικρὰ πάνυ

παραστρέφοντες ἐνίοτε τἀναντία ποιεῖν σημαίνειν. ‖ Incerta signif. ap. Theophr. Char. c. 22, 4, ubi inter ἀνελευθερίας indicia numeratur si quis soleat καθεζόμενος παραστρέψαι τὸν τρίβωνα, ὃν αὐτὸς φορεῖ. Recte fortasse intelligitur vestis quam quis inversam complicat sibique substernit sedenti.]

[Παραστρόγγυλος, ὁ, ἡ, Subrotundus. Apollod. Poliorc. p. 19 : Σχίδαξι π.]

[Παραστροφή, ἡ, Redimentum, Revimentum, Gl. Fronto p. 255 ed. Berolin. : « Ut in veste tenui oris detexta et revimentis sint cincta. » Schneid. Hesych. : Λάγνη, τὸ παρυφαινόμενον τῇ π., ad quem l. Jo. Chr. Wernsdorf. De antiquitt. Balear. p. 85 παραστροφὴν secund. Salmas. in Vopisc. p. 405, D, interpretatur Extremitatem vestis in se replicatæ et corrotundatæ sutura, *l'Ourlet*. ‖ Inversio. Greg. Nyss. t. 1, p. 869, A : Τῶν ὀμμάτων π. Hase. ‖ Παραστροφίς, ίδος, ἡ. Hesych. : Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου.]

[Παραστρώννυμι, Juxta prosterno. Joseph. B. J. 7, 9, 1 : Καὶ γυναικί τις αὐτῶν καὶ παισὶ κειμένοις παραστρώσας. V. Παραστορέννυμι. Hase.]

[Παράστρωτον. V. Παραστορέννυμι.]

Παραστρωφάω, Perverto, Detorqueo, Distorqueo, In latus s. Oblique detorqueo. Apoll. Arg. 2, [665] : Ὄμματα δέ σφι λοξὰ παραστρωφῶνται.

[Παραστυφέω, i. q. seq. Nilus Epist. p. 271, 6 : Παραστυφοῦσθαι. Boiss.]

Παραστύφω, exp. Astringo, tanquam vacante omnino præp., quæ tamen videri possit signif. aliquo modo minuere. [Diphil. Siphn. ap. Athen. 3, p. 73, A : Κύαμος δυσέκκριτος διὰ τὸ παραστύφειν · 7, p. 355, E. Μικρῶς π. Hicesius p. 313, D. G. Dind. Greg. Nyss. t. 1, p. 898, D : Εἰ τὸ θερμὸν φάρμακον ἀνακραθείη τῷ παραστύφοντι. Id. ib. p. 789, D : Τοῖς παραστύφουσιν ἥδεται · et t. 2, p. 766, A : Τοῖς δριμυτέροις ἢ π. Hase.]

Παρασυγγραφέω, Contra syngraphæ conventa facio, et fidem promissam in satisdando fallo, Bud. p. 594, ex Dem. [p. 1291, 17 : Ἡμᾶς, ὡς παρασυγγεγράφηκας · 1293, 7. Pollux 8, 140 : Παρασυγγραφὴ (scrib. παρασυγγραφεῖν cum Jungerm.) παρὰ Δημοσθένει τὸ ἔξωθέν τι ποιῆσαι τῶν ἐν τῇ συγγραφῇ συμβαθέντων. G. D. Peyron Pap. gr. mus. Taurin. part. 2, p. 46, 34 : Καὶ προσαποτεῖσαι τὸν παρασυγγραφοῦντα (sic) τῷ ἐμμένοντι τάλαντα λ'. Ib. p. 61, 12 : Τῷ παρασυγγραφοῦντι. Hase.]

[Παρασυγγραφή, ἡ, Violatio conventorum syngraphæ. Peyron. Pap. gr. mus. Taur. part. 2, p. 46, 35 : Καθ' ὃ ἂν μέρος ἢ εἶδος παρασυγγραφῆς (sic) ᾖ. Hase.]

[Παρασυγχέω, Confundo. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 505, 15 : Ἐπίμεμπτοι οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες.]

[Παρασυζεύγνυμι, Adjungo, Conjungo. Schol. Eur. Or. 1016 : Κατὰ παραίαν χειμονικὴν παρασυνεζευγμένος.]

[Παρασυκοφαντέω, Calumnior. Philo vol. 1, p. 340, 15 : Οἱ τὸ πρόχειρον τοῦ λόγου παρασυκοφαντοῦσι. Plut. Mor. p. 73, B : Ἑταίρου μικρολογουμένου περὶ πάντα καὶ παρασυκοφαντοῦντος.]

[Παρασυλάω, Spolio, Eripio. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 232, A : Παρεσύλα τὰς ἀπ' ἐκείνων εὐνοίας φιλοφρονούμενος.]

[Παρασυλλέγω, Congrego cum aliis. Andoc. p. 17, 24 : Οἱ παρασυλλεγέντες ὑπὸ τὴν λέσχην.]

[Παρασυλλογιστικός, ἡ, όν, Syllogismis s. ratiocinationibus decipiens. Αἱμύλος per π. exp. Etym. M. p. 35, 28.]

[Παρασυμβάλλω, Comparo, Assimilo. LXX Psalm. 48, 13, 21 : Παρασυνεβλήθη (per ὡμοιώθη exp. Hesych.) τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς.]

Παρασύμπτωμα, et Σύμπτωμα ita differunt, ut σύμβαμα, et παρασύμβαμα, κατηγόρημα et παρακατηγόρημα. Synonyma autem sunt σύμβαμα et σύμπτωμα, παρασύμβαμα et παρασύμπτωμα, quæ sic declarat Chrysippus Stoicus ap. Lucian. Vit. auct. [c. 21] : Ἢν γάρ τις χωλὸς ὤν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χωλείαν · τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν, ut παρασύμβαμα et παρασύμπτωμα sit Id quod accidit præter τὸ σύμβαμα, quasi Secundarium accidens, s. Id quod accidens comitatur. [Ludit in detorquenda signif. vocum, quæ ad grammaticam vel dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollon.

Synt. 1, p. 36; 3, p. 295. (Adde Suid. s. v. Σύμβαμα.) Verbo, σύμβαμα est Prædicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρέφων περιπατεῖ. Sed παρασύμβαμα, Prædicatum casui obliquo additum, ut in hac, Μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα Congruitatem notat, quomodo vertit et jam Priscian. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, quum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucian. ad verbum σύμβαμα vocat Accidens, et παρασύμβαμα, Novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum Una ire, Congruere, significat, tum Accidere et contingere. Gesner. Conf. Menag. ad Diog. L. 7, 64. Eustath. Opusc. p. 112, 79 : Εἴ τί που καλὸν ἢ σύμβαμα ἢ π. προΐδοι.]

[Παρασυνάγχη. V. Συνάγχη.]

[Παρασυνάγω, Illicitos conventus agito. Zonar. ad Can. 31 in Trullo p. 155 : Ὁ ἐν εὐκτηρίῳ λειτουργῶν ἢ βαπτίζων ἐντὸς οἰκίας παρὰ γνώμην τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως ἐκείνης, παρασυνάγει. Idem ad Can. 10 Carthag. p. 400 : Ὁ ς' τῆς ἐν Γάγγρᾳ συνόδου κανὼν ὑπὸ ἀνάθεμα τοὺς παρασυνάγοντας ἐποιήσατο, Qui seorsim congregationes instituunt. Eodem verbo ad eund. Can. usus est Balsamo. Quod his est παρασυνάγειν, id Can. Apostol. 31 est χωρὶς συνάγειν, Seorsim congregationes agitare, quod Alexius Aristinus in Synopsi Canonum exprimit ἐξ ἀναιτίου σχίζεσθαι, Sine causa se ab aliis segregare : Can. 6 Gangr. : Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζειν, Extra Ecclesiam privatim ecclesiasticos conventus habere : Can. 10 Gangr., κεχωρισμένως ἅγια τῷ θεῷ προσφέρειν, Separatim Deo sancta offerre. Suic.]

[Παρασυναγωγή, ἡ, Productio. Alexand. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 456 : Διατύπωσίς ἐστιν ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνεργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα. || « Falsa synagoga, Illicitus conventus. Id docet Basil. Cæs. Epist. Can. 1 ad Amphilochium p. 758, quando dicit τοὺς παλαιοὺς nominasse παρασυναγωγὰς, τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων πρεσβυτέρων, ἢ ἐπισκόπων, καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδεύτων λαῶν γινομένας. Pergit : Οἷον εἴ τις ἐν πταίσματι ἐξετασθεὶς, ἐπεσχέθη τῆς λειτουργίας, καὶ μὴ ὑπέκυψε τοῖς κανόσιν, ἀλλ' ἑαυτῷ ἐξεδίκησε τὴν προεδρίαν καὶ τὴν λειτουργίαν, καὶ συναπῆλθον τούτῳ τινὲς καταλιπόντες τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν, παρασυναγωγὴ τὸ τοιοῦτον. Nicetas De fide orthodoxa 5, interprete Morello : Id consecutus est, ut et martyrii corona exciderit, et a divis Patribus, qui Nicæam convenerant, eo nomine condemnatus sit, quia seorsum parasynagogas convocaret. Sufficisset dixisse, Parasynagogas, vel, Seorsum synagogas. » Suicer.]

[Παρασύναξις, εως, ἡ, idem significat. Balsamo in Nomoc. Photii t. 12, c. 2, p. 174, ex c. 27, t. 1, lib. 1 Basil. : Πάντες γενικῶς οἱ αἱρετικοὶ μήτε παρασυνάξεις ἢ παραβαπτίσματα ποιείτωσαν, Omnes generaliter hæretici nec illegitimas congregationes, nec adulterata baptismata faciant. Act. 5 Conc. sub Menna p. 698 : Τολμήσας καὶ παρασυνάξεις καὶ παραβαπτίσματα πληρῶσαι, Qui ausus fuerit illegitimas congregationes et adulteratos baptismos celebrare. Suicer. Theodoret. vol. 4, p. 1281; Typic. Irenes in Anal. Bened. p. 279; Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 187, A.]

[Παρασυναπτικός, ή, όν, Subcontinuativus. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 643, 1 : Σύνδεσμοι συναπτικοί εἰσιν ὅσοι ὕπαρξιν μὲν οὐ δηλοῦσι, σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν· εἰσὶ δὲ οἵδε, εἰ, εἴπερ, εἰδή, εἰδήπερ· παρασυναπτικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν· εἰσὶ δὲ οἵδε, ἐπεί, ἐπείπερ, ἐπειδή, ἐπειδήπερ. Apollon. ib. p. 486, 20; 501, 4, De synt. p. 136, 26; Joann. Alex. Τον. π. p. 40, 17; Basil. Grammat. p. 38 et 39; schol. Eurip. Hec. 779 ed. Matth.]

Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto, Hermog. Vel, Connecto præter aliud. [Diog. L. 7, 71 : Ἀξίωμα, ὃ ὑπὸ τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου παρασυνῆπται. Philo J. Wakef. Apoll. De synt. p. 14, 9 : Οἱ συνδεόμενοι λόγοι ἐκ συνημμένων ἢ παρασυνημμένων ἢ καὶ ἔτι συμπεπλεγμένων. Παρασυνημμένα, Subdisjunctiva, Gl.]

Παρασύνεσις, εως, ἡ, ap. Hippocr. [p. 787, C : Παρασύνεσιν ἔχει πάνυ πολλὴν διὰ τὰ τοιαῦτα. Ib. D · 819,

A] Error non quilibet, sed is, qui vero proximus est, et ea de causa probabilis, Gorr. ex Galen. Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [vol. 12, p. 399. G. D. Id. Galen. vol. 18, part. 1, p. 370, 9 : Οὐχ ἁπλῶς πᾶσαν ἄγνοιαν ὀνομάζει π., ἀλλὰ τὴν παρακειμένην τε καὶ τὴν πλησιάζουσαν τῇ γνώσει· conf. id. ib. p. 371, 11 et 373, 6. Hase.]

[Παρασυνήθης, ὁ, ἡ, Insolitus. Neutr. Achmes Oniroer. p. 190, 37 : Διὰ τὸ παρασύνηθες. Hase.]

[Παρασύνθεσις, εως, ἡ, Adjunctio s. compositio præpositionis, abjecta ultima ejus litera, ut in verbo κάθημαι : σύνθεσις vero, servata litera ultima, ut in καταγράφω. V. Favorin. s. v. Πρόθεσις, Apollon. De synt. p. 323, 9.]

Παρασύνθετος, ὁ, ἡ, Decompositus, Derivatus ex composito : ut παρασύνθετον ὄνομα dicitur τὸ ἀπὸ συνθέτου παραγινόμενον : veluti est τρισκατάπτυστος, τρισκακοδαίμων : et δυστυχία : illa enim, composita sunt ex κατάπτυστος et κακοδαίμων : hoc autem, derivatum ex δυστυχής. [Apollon. De synt. p. 324, 20 : Πᾶν μέρος λόγου συντεθὲν καὶ εἰς ἕτερον σχῆμα μεταπεσὸν ἔχει τὸ μεταπεπτωκὸς οὐκέτι σύνθετον, παρασύνθετον δέ. Ἔνθεν οὖν καὶ αἱ τάσεις τῶν τε ἁπλῶν καὶ τῶν δοκούντων συνθέτων εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπέχουσι τόνον, ἐπεὶ τὰ ἁπλᾶ καὶ παρασύνθετα μιᾶς ἔχεται ἀναλογίας, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων. Σύνθετον γοῦν φαμὲν τὸ ἐξ ὀξυτόνου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετειληλυθὸς, ἐπὶ τῶν εἰς ος, πάνσοφος, νεόσοος· παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον, καθὸ οὐδὲ συνετίθετο, συνθέτῳ δὲ ῥήματι παρέκειτο, τῷ ἐπακούω τὸ « ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. » Ejusdem generis παρασύνθετα v. ap. Etym. M. p. 155 extr., 269, 4; 474, 20; 643, 10. G. D. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4, p. 329, 16 : Τὸ καρβὰν π., καρβᾶνος, καρβανῶν καὶ καρβάν. Hase. De verbo quod ab nomine composito est derivatum, Etym. M. p. 493, 18 : Αὐτοκασίγνητος (ex αὐτός κάσις et γνής compositum) σχηματός ἐστι συνθέτου· τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς συντεθέμενον μένει ὡσαύτως σύνθετον· τὸ δὲ κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον λέγεται παρασύνθετον, ὡς τὸ Φίλιππος φιλιππίζω. Id. p. 131, 42 : Χρὴ γινώσκειν ὅτι τὰ ἀπὸ συνθέτων ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα οὐκέτι μένουσι ῥήματα, ἀλλὰ γίνονται παρασύνθετα, οἷον ἄπιστος ἀπιστῶ. || Adverb. Παρασυνθέτως. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 182, 26 : Δρακοντόζωνον, ἣν καὶ σπειροδρακοντόζωνον ἄλλοι π. προσαγορεύουσι. G. Dind.]

[Παρασύνθημα, τὸ, Tessera duplicata, Signum duplicatum. Polyb. 9, 13, 9 : Συνθημάτων καὶ π. Ib. 17, 9 : Τῆς τῶν διπλῶν συνθημάτων καὶ π. ἀκριβείας ἄπειρον. Differunt hæc sic ut σύνθημα signum vocale, παρασύνθημα autem, quod ab aliis ὑποσύνθημα appellatur, signum mutum significet. Onosand. c. 26 : Τὸ δὲ π. μὴ διὰ φωνῆς λεγέσθω, ἀλλὰ διὰ σώματος γιγνέσθω, ἢ νεύματι χειρὸς, ἢ ὅπλων συγκρούσει, ἢ ἐγκλίσει δορατίου, ἢ παραφορᾷ ξίφους, ἵνα μὴ μόνον, γενομένης ποτὲ ταραχῆς, πιστεύωσι τῷ λεγομένῳ συνθήματι (τοῦτο γὰρ δύνανται καὶ πολέμιοι καταλαβέσθαι πολλάκις ἀκούοντες), ἀλλὰ καὶ τῷ παρασυνθήματι. Minus accurate Æneas Poliorc. c. 25, ubi v. Casaub. G. D. Conf. quoque ad hunc l. Æneæ Otto Jahn. Palamed. p. 53. Hase.]

[Παρασυρίζω, Syringe cano juxta. Nonn. Dion. 1, 521 : Γίγαντι νόθος παρασύρισε ποιμήν.]

[Παράσυρος vitiose pro παράσειρος, quod v.]

[Παρασυρτός, ή, όν, Ductilis. Constant. Cerim. p. 279, D : Παρασυρτὰ βασιλικὰ ἱππάρια. Qui equi παρασύρεσθαι dicuntur ib. p. 266, D; 267, A. V. Hasii annot. ad Leon. Diac. p. 514 sq.]

Παρασύρω, i. q. παραφέρω et παρατρέπω, s. παραστρέφω, Præpostere traho, Traho in latus in quod trahere non decet, Perverto, Distorqueo. [Hesych. : Παρασύρει, χαυνοῖ, παρατρέπει. Παρασυρέντες, παρατραπέντες. Παρασύρω (scrib. παρασυρῶ), παρατρέψω (παρατρέπω Musur.), καὶ τὰ ὅμοια.] Greg. Naz. Εἰς Ἀθανάσ., de quodam scelerato loquens : Παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν· quo sensu Plut. dicit παραστρέφειν τὴν ἀλήθειαν. Idem in Ep. ad Basil. : Δέος παρασυρῆναι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, Periculum est ne veritas ab hæreticis pervertatur et depravetur, seu, Ne hæretici perperam et perverse interpretentur verbum veritatis, Bud. Similis locus est hic ejusd. Greg. In Jul. : Ὑπὸ τοῦ πιθανωτέρου παρασύρῃ, Transversus trahebatur. Sic Idem, Μηδὲ πιθανότητος λόγοις παρασυρόμενος, de Eo qui speciosis ac probabilibus argumentis transversus

rapitur ac seducitur. Et rursum, Ἀπλότητι παρασυρόμενον, Propria stoliditate atque imperitia seductum, et in diversum a commoda vita abductum. Et Lucian. [Nigrin. c. 16], de voluptate loquens : Ὑφ' ἧς δὴ βιούσης ἀεννάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι παρασύρεται, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδώς τε καὶ ἀρετή. Ubi metaphoricus hujus verbi usus est : proprius vero ap. Basil. Or. ad divites : Ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατον λαβόντες τὴν αὔξησιν, τῷ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἐνιστάμενον παρασύρουσι, Omnia obstantia, transversa auferunt. [Id. vol. 2, p. 126, E : Παρασυρόμενον ἀεὶ καὶ κατακλυζόμενον. Anna Comn. Præfat. p. 1 : Ῥέων ὁ χρόνος ... παρασύρει πάντα καὶ παραφέρει πάντα τὰ ἐν γενέσει. De navi παρασύρεσθαι dictum annotavit Pollux 1, 114. Ῥοῦ μαχομένου ἢ παρασύροντος πλεῖν ibid. 111.] Hæc fere Bud. p. 727. [Diodor. 17, 55 : Τοῦ ῥεύματος ἡ ὀξύτης πολλοὺς τῶν διαβαινόντων παρέσυρε καὶ τὴν βάσιν τῶν σκελῶν παρῃρεῖτο. Aristoph. Eq. 527 : Κρατίνου ... ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ ... τῆς στάσεως παρασύρων ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους. Epictet. Diss. 4, 9, 14 : Ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρεσθαι. De fervidiore genere scribendi vel dicendi, παρασύρει οἷος ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 21. Longin. 32, 4 : Τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν. Ib. 33, 5 : Ἀρχιλόχου πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύροντος, κἀκεῖνα τῇ ἐμβολῇ τοῦ δαιμονίου πνεύματος· quocum comparari potest Æsch. Prom. 1065 : Οὐ γὰρ δή που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος· quod schol. exp. παρέρριψας καὶ παρήγαγες, Projecisti, Adduxisti.] Idem ibid. παρασύρειν ait significare etiam i. q. Abstraho et avello [Sic accipi potest in fr. Sophoclis 890 : Ἰκτῖνος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας], afferens ex Diod. S. in historia Alexandri [17, 58] : Ὥστε πολλῶν μὲν βραχίονας σὺν αὐταῖς ταῖς ἀσπίσιν ἀποκόπτεσθαι, οὐκ ὀλίγων δὲ τραχήλους παρασύρεσθαι, ubi tamen possit παρασύρεσθαι accipi et pro παραστρέφεσθαι, Perverti et depravari. Bayf. certe, quod Diod. S. [11, 18 et] 20 dicit, Παρέσυρον ἀλλήλων τοὺς ταρσοὺς, sic vertit, Inter se remos detreserunt. [Polyb. 16, 4, 14 : Κατὰ τοὺς διέκπλους παρασύροντες τῶν πολεμίων νεῶν τοὺς ταρσούς· quod παραλύειν alibi dixit Polybius. Λείαν παρασύραντα, Prædam secum ducebant, Hyperid. ap. Polluc. 1, 162. « Τὰ πλάγιον τοῦ ὀστέου παρασύραντα βέλεα ap. Hippocr. p. 902, G, Tela quæ in obliquum distrahunt, i. e. quæ a latere os feriunt et in latus ducuntur. Περισύραντα tamen malim, ut sit quæ in obliquum distrahunt. » Foes.] In Hippiatr., inquit Bud. ibid., legimus de equo torminoso, Παρασύρεται τὴν κοιλίαν τῷ ἐδάφει, Ventrem humi apprimit distorquendo. Hesych. παρασύρει exp. non solum παρατρέπει, sed etiam χαυνοῖ. [Id. : Παρασεσυρμένοι, παρελκυσμένοι, ὑποσκελισμένοι. || De rebus quæ memoria excidunt Tzetz. Hist. 9, 751 : Τίνος τυγχάνει τὸ ῥητὸν ἐκ λήθης παρασύρην. || « Παρέρπων, Clam adrepens, ap. Theocr. 15, 48, schol. exp. παρασυρόμενος. » Wakef.]

Παρασφαγίς, ίδος, ἡ, Pars jugulo vicina. Pollux 2, [133] : Κλειδῶν δὲ, τὸ μὲν πρὸς ὠμοπλάτας, ἐπωμίς· τὸ δὲ πρὸς τράχηλον, παρασφαγίς· Clavicularum ea pars, quæ collo vicina est, παρασφαγίς nuncupatur.

[Παρασφάζω (Præcido, Gl.) s. Παρασφάττω, Percutio. Scriptor ap. Suid. s. v. Πνεύσας : Ὑπὸ τὴν μασχάλην παρέσφαξε.]

Παρασφαλής, ὁ, ἡ, i. q. σφαλερός, Lapsans, Lubrico pede incedens, Qui vacillat et titubat, lapsantem firmare gressum non valens. Nicander Al. [416] : Οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες σπέρχονται, ubi exp. ἐσφαλμένοι : malim ego σφαλλόμενοι.

Παρασφαλίζω, Juxta munio, Obiter et leviter munio. [LXX Nehem. 3, 8.]

Παρασφάλλω, Aberrare facio. Proprie παρασφάλλειν dicitur Qui a latere alicui adstans eum aut labefacit aut in errorem impellit. Et sagittarium aliquis παρασφάλλει, Quum ei adstans avertit ictum, ut quum brachio impellens impedit quominus ad scopum propositum recta perveniat : ut Hom. Il. Θ, [311] : Ἀλλ' ὅγε καὶ τοῦ ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, Ejus ictum alio avertit, σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν αὐτὸν ποιήσας [ut exp. Hesych., et Παρέσφαλεν, ὁμοίως. Phot. p. 396, 12 : Παρέσφηλεν, παρεσφάλη, ἀπερρύη. Pind. Nem.

11, 41 : Οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν. Oppian. Hal. 3, 200 : Πολλοὺς δὲ παρασφήλασα νόοιο εἰς ἄτην ἐνέηκε. Passiv. Critias ap. Athen. 10, p. 432, F : Νοῦς δὲ παρέσφαλται (ebrii). Plato Epinom. p. 976, B : Ἀληθείας τῶν ὄντως δικαίων ἐκτὸς παρεσφαλμένος. Greg. Nyss. vol. 3, p. 207, C : Μηδαμοῦ παρασφαλῆναι τῆς ἀληθείας. G. D. Phot. Epist. p. 27, 25 : Παρασφαλείς. Id. ib. p. 31, 2 : Τοῦ πολλάκις παρασφαλέντος ὁρμῆς. Eulog. ap. eund. Bibl. p. 542, 8 : Μικρόν τι παρασφαλέντας. Hase.]

[Παρασφάττω. V. Παρασφάζω.]

[Παρασφηκόω vitiose pro παρασφηνόω, quod v.]

[Παρασφηνόω, Cuneum adigo. De lapidibus quibus fissuræ obturantur, Hesych. s. v. Ἀραρινοί (Ἀρμοί Ruhnk.), ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας.]

Παρασφίγγω, Astringo, s. Adductum ad me stringo, et arcte complector atque agglutino mihi. Alex. Aphr. Probl. [1, 43, ubi περισφίγγειν ex vet. cod. legitur] : Ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιὲς, Ad se astringit quod sanum est, Ad se adductum id quod sanum est, arcte stringit et sibi applicat.

Παρασφραγίζω, Adulterato signo noto, Adulteratum signum imprimo, i. q. παρασημαίνω. [Præsigno, Falsifico, Gl.] Exp. etiam παρακόπτω, παραχαράττω, κιβδηλεύω : quæ de moneta proprie dicuntur, ut Lat. Adulterare. [Παραποιήσασθαι per παρασφραγίσαι exp. Hesych. || Παρασφραγίζομαι, Obsigno. Teles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 270 : Ὃν τρόπον ὅταν βασιλεὺς ἢ δυνάστης τὰ ὄντα παρασφραγίσηται, οὐκ ἔστιν ἅψασθαι, οὕτως ἐνίων ἡ ἀνελευθερία καὶ δυσελπιστία τὰ ὑπάρχοντα παρασφράγισται, οὐκ ἐῶσα ἅψασθαι. Παρασημαίνεσθαι Atticis, παρασφραγίζεσθαι dialecto vulgari tribuit Mœris p. 313.]

[Παρασφραγισμὸς, ὁ, Adulteratio signi. Hephæst. Theb. Apotelesm. p. 10, 27 Camerar. Hase.]

[Παρασφύριος, ὁ, ἡ, Cruribus adjunctus. Π. τένοντες Oppian. Hal. 3, 307.]

[Παράσφυρος, ὁ, ἡ, Tali inflammatione laborans, de equo, Hippiatr. p. 229, 3 : Γίνεσθαι ἐκ τούτου παράσφυρον. Ib. p. 163, 31; 164, 15; 230, 13 : Καλοῦσι δὲ τὰ τοιαῦτα ζῷα π. Hase.]

Παρασχάζω, Inhibeo, Sisto, Regredi facio. Unde παράσχασον, quod Hesych. exp. ἀναχώρισον [ἀναχώρησον Albert. Ceterum codex παράχασον. V. Παραχάζω].

[Παρασχαρίτης. V. Παρεσχαρίτης.]

Παρασχεδιάζω, Perperam et inconsulte interpretor, Bud. p. 885, ex Greg. Naz. [Stelit. 1, p. 29 Montac. Boiss. Hesych. : Παρασχεδιαζομένη, παραχαραττομένη, Male cusa.]

[Παρασχεδόν. HSt. s. v. Αὐτοσχεδόν :] Dicitur etiam Αὐτοσχεδὸν et Παρασχεδὸν pro σχεδὸν, Prope, Cominus. —Item pro Illico, Mox, ponitur interdum utrumque. [Per παραυτίκα exp. Phot. et Suidas. Hac signif. accipiendum ap. Nicand. Th. 799 : Νηπιάχοις δὲ π. ἤγαγεν αἶσαν· ubi per εὐθὺς exp. schol., et in Il. Apoll. Rh. 1, 354 : Δαῖτ' ἐντυνώμεσθα π. 698 : Μετὰ τήν γε π. αὖτις ἀνῶρτο· 1091. 2, 10 : Τοῖον δ' ἐν πάντεσσι π. ἔκραγε μῦθον· ubi pro ἐγγὺς accepit schol. 859 : Τόνδε π. ἐκτερέιξαν αὐτοῦ· ubi schol. ἐγγὺς, ἢ ἐν τῷ μεταξύ. 3, 440, 667; 4, 99, 250, 1331. Theodoret. vol. 1, p. 1129; Eustath. Opusc. p. 203, 92.]

[Παρασχεθεῖν. V. Παρέχω.]

[Παράσχεσις, εως, ἡ, Præbitio. Dio Cass. vol. 3, p. 356, 13 ed. Sturz. (post 55, 10) : Τὴν π. τῶν ἵππων.]

[Παρασχετέον, Præbendum, Impertiendum. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 127 : Ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν π. τὴν εὐθυμίαν. Παρασχετέα, Perhibenda, Impertienda, Gl.]

[Παρασχηματικὸν (?) εἶναι, Deferendum esse, Gl. Fort. Παρασχετέον.]

Παρασχηματίζω, Formo, Figuro. VV. LL. Videtur tamen præpositio significationem simplicis mutare. [Diog. L. 6, 9 : Τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάστῃ μειράκιον, ubi Casaub. conj. ἑαυτὸ, Qui se fictori fingendum curabat. De spiritu insidiatore Anast. Sin. Quæst. p. 20, 21 : Παρασχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Σωτῆρα. Hase. Diotog. ap. Stob. Flor. 48, 61 extr. : Ὁ βασιλεὺς ... αὐτὸς ὢν νόμος ἔμψυχος, θεὸς ἐν ἀνθρώποις παρασχημάτισται. A grammaticis παρασχηματίσθαι dicuntur vocabula ex aliis vocabulis cum mutatione quadam formata, Etym. M. p. 67, 34 : Τὰ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων παρασχηματισμένα ἀπὸ ἀρσενικῶν· 571, 55 : Οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα παρασχηματίζει συγ-

κρητικὸν καὶ ὑπερθετικόν. Παρασχηματίζεσθαι τοῖς γένεσι p. 675, 16. Schol. Aristoph. Ach. 424 : Συνήθως αὐτὸ (τὸ πτωχίστερος) παρεσχημάτισεν. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 105, B; 259, A; 87, D : Ἀκίνδυνον τὸ παρασχηματίζειν ἔκ τινος εἴς τι τὰς σημαντικὰς λέξεις. Jo. Glyc. De synt. rat. ed. Alb. Jahn. p. 37, 27 : Παρασχηματίσαι δέ τινα καὶ λώβης ἔοικε μετέχειν. Hase.] Παρασχηματίζειν Suidæ [s. v. Σχηματιζόμενος] est τὸ διεστραμμένα λέγειν, [Perversa loqui. G. D. Œcumen. In Apocal. p. 423, 13 Cramer. : Τῶν ἀληθῶν καὶ τῶν παρασχηματισμένων. Hase. De falsa specie quam quis præ se fert, scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Παρασχηματίζειν : Τοὺς τοῦ βασιλέως στρατιώτας διέβαλε, φάσκων τούτους μὲν παρασχηματίζειν ... || Παρασχηματισμένος lectio vitiosa pro παρασχημένος ap. Pausan. 10, 5, 9, correcta ab Sylburgio.]

[Παρασχηματισμός, ὁ, Formatio vocabuli ex alio vocabulo. Apollon. De synt. p. 56, 14 : Ὁ π. τῶν εἰς ος λεγόντων ἀρσενικῶν· 274, 3. Etym. p. 262 extr. : Οἱ Αἰολεῖς ἔἀρρη λέγουσι καὶ κατὰ π. ἔἀρρις· 591, 25 : Π. θηλυκοῦ γένους. Eustath. p. 1424, 25 : Θηλυκὸς π.]

Παρασχίζω, Juxta findo, A latere findo. Alii Incido Diffindo. [Herodot. 2, 86 : Λίθῳ Αἰθιοπικῷ ὀξέϊ παρασχίσαντες παρὰ τὴν λαπάρην. Diodor. 1, 91 : Πρὸς θεραπείαν τοῦ παρασχισμένου σώματος. De piscibus discindendis Epicharm. ap. Athen. 7, p. 309, F : Κόκκυγες, οὓς παρσχίζομες πάντες· et Alexis ib. p. 322, D : Σαῦρον ... παράσχισον χρηστῶς. Ælian N. A. 17, 31 : Τῶν ὄνων ... παρασχίσαντες τὴν πλευρὰν εἰς ὅσον καθεῖναι τὴν χεῖρα. Ξύλα π. Arrian. Ind. c. 24. Ἱμάτια κατὰ μῆκος παρασχιζόμενα Polyæn. 6, 49. G. D. Galen. t. 2, p. 723, 15, de discissa cordis tunica : Τῷ παρασχιζομένῳ χιτῶνι. Hase.]

[Παρασχίς, ίδος, ἡ. Παρασχίδες ὀστέων, Ossium fragmenta, Fissorum ossium segmenta, Hippocr. p. 766, F, bis. Foes.]

[Παρασχιστεία, ἡ, Cadaverum incisio. Peyron. Pap. gr. Taurin. part. 2, p. 45, 14 et 20. Hase.]

[Παρασχίστης, ὁ, Incisor, Prosector. Diodor. 1, 91, ubi de condiendis cadaveribus apud Ægyptios agitur : Ὁ λεγόμενος π. λίθον ἔχων Αἰθιοπικὸν καὶ διατεμὼν ὅσα νόμος κελεύει, τὴν σάρκα ... G. D. Genit. παρασχίστου Peyron. Pap. gr. Taurin. part. 2, p. 45, 3 et 5; 61, 6; 75, 3. Conf. Creuz. *Symbolik* ed. tert. part. 2, p. 138, et Letronn. *Journ. des Sav.* 1824, p. 690. Hase. || Effractor (januarum). Polyb. 13, 6, 4 : Παρασχίσται, λωποδύται· ubi libri παρασχεῖται vel παρασχῖται, quod emendavit Scaliger. Παρασχίστης signif. incerta ap. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 250.]

[Παρασχιστικός, ή, όν, Ad paraschistas spectans. Peyron. Pap. gr. Taur. part. 2, p. 61, 12 : Τὴν π. θεραπείαν. Hase.]

[Παρασχοινίζω, Circumscribo funibus. Strabo 15, p. 710 : Παρασχοινίσται δ' ἡ ὁδός. Wakef.]

[Παρασχοίνισμα, τό, Textum e funibus. Pollux 7, 160.]

[Παρασχολέομαι, Perperam occupatus sum. Symeon in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 471 : Βραχείᾳ ἡδονῇ βίου ματαίου παρασχολούμενος. G. D. Active, Immoror. Greg. Nyss. t. 2, p. 535, A : Προσῆκει παρασχολῆσαι τὸν λόγον. Hase.]

[Παρασώζω, Servo, Conservo. Epiphan. t. 2, p. 246, A : Δι' αὐτὸν παρεσώζετο. Hase.]

[Παρασωπία, ἡ, Parasopia, regio Bœotiæ ad Asopum sita. Strabo 9, p. 404, 408. Ejus incolæ Παρασώπιοι, οἱ, ib. p. 408, 409.]

[Παρασωπιάς, ιάδος, ἡ, Parasopias, regio Thessaliæ. Strabo 9, p. 434 : Τῆς δ' Οἰταίας καὶ ὁ Ἀχύρας ἐστὶ καὶ Π.]

[Παρασωρεύω, Accumulo. Schol. Hom. Od. A, 147, Π, 51. Wakef.]

[Παραταγή, ἡ, Acies, Prœlium. Ducas Hist. Byz. p. 95 : Τὰς παραταγὰς τῶν πολέμων· 149, C : Π. καὶ συνασπισμοὺς τῶν π. G. D. Tact. ap. Salm. De re mil. Rom. p. 119, 7 : Ἔχουσα καθ' ἕκαστον μέρος ἀνὰ π. τριῶν. Hase.]

[Παραταιναρίζω. Steph. Byz. s. v. Ταίναρος : Λέγεται καὶ Ταιναρίζειν, ὡς Ἕρμιππος Θεοῖς : « Καί σε τί χρὴ παραταιναρίζειν. » Hesych. : Ταιναρίας· παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος· ubi lege Ταινάρια, nisi forte ex poeta aliquo sumptum est Ταιναρὶς vel Ταιναρὶς ἑορτή. Hinc Ταιναρίζειν, *Tænaria celebrare*. Sed παρὰ quid in hoc verbo significet nescire me fateor. Numeri sunt logaœdici, nisi παραταιναριάζειν scribendum. Meineke. Com. vol. 2, p. 391.]

[Παρατάνυσμα, τό, Tentorium. Aq. Symm. Exod. 27, 16; Aq. Symm. Num. 4, 26; inc. Exod. 36, 35, ubi var. lect. παρατανυσμός, qua forma utitur inc. (haud dubie Aquila) Num. 4, 65. Schleusn.]

[Παρατανύω, Porrigo. Hippocr. p. 808, H : Τὰς χεῖρας παρατανύσαντα πρὸς τὸ σῶμα προσθῆσαι. Juxta extendo. Hom. Od. A, 138 : Παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. Ib. H, 174; K, 370; O, 137; P, 93.]

Παράταξις, εως, ἡ, Instructio aciei [Polyb. 6, 26, 11 : Τοῦ κατὰ τὰς πορείας ... καὶ παρατάξεις χειρισμοῦ τῶν δυνάμεων] : aut etiam Acies instructa. Vel sine adjectione, Acies, Prælium, Conflictus. [Isocr. p. 216, D : Δεινοτέραν ἐποιήσαντο π. τῆς πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένης.] Plut. Camillo [c. 29] : Χωρίοις παράταξιν μὴ δεχομένοις, Locis non satis ad instruendam aciem spatiosis. Quidam vero interpret. Locis ordinati agminis non capacibus. [Τὸ μεταξὺ χωρίον τῶν παρατάξεων, Spatium inter duas acies, Polyb. 15, 12, 3.] Ap. Thuc. [Dion. Cass. 47, 37 et 47, aliosque], ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη, Prælium quod acie instructa committitur. Ubi interpr. reddidit Justum prælium. [Demosth. p. 123, 24 : Οὐδὲν ἐκ π. οὐδὲ μάχης γιγνόμενον. Plut. V. Pelop. c. 15.] Tale est apud [Dionys. A. R. 3, 32 : Γίνεται αὐτῶν ἐκ π. ἀγών] Herodian. [5, 4, 9] : Ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι. [Διαγωνίζεσθαι Plut. V. Marcelli c. 12.] Eodemque modo dixit Plut. Apophth. [p. 231, E] : Ἐκ παρατάξεως κρατηθέντες· quod redditur Acie superati. [Æschin. p. 66, 15 : Ἐκ π. μάχῃ κρατήσαντες. Ἐκ π. συμβάλλειν, διακινδυνεύειν, αἱρεῖσθαι, νικᾶν, περιγίγνεσθαι, ἡττᾶσθαι et similia ap. Polyb. 2, 21, 5; 26, 8; 70, 6, Diodor. 19, 73, Plut. V. Timol. c. 34, Pelop. c. 17, Dio Cass. 40, 40; 54, 30; 56, 38, aliosque. Ælian. V. H. 3, 5 : Τὸν υἱὸν ἐκ τῆς π. ἐκόμισαν νεκρόν. Hesych. : Ἐπὶ παρατάξεως, ἐν πολέμῳ.] Bud., παράταξις interpretans Acies instructa et prælium, hunc Polyb. l. profert, Ἐὰν ἐν τῇ παρατάξει τρόπῃ τινά, ἢ πόλεως καταλήψει. [Id. 1, 40, 1 : Ὁρῶν ἀποδειλιῶντας τοὺς Ῥωμαίους ἐν ταῖς προγεγενημέναις παρατάξεσι. || Metaph. Concertatio, Contentio. Plut. V. Cimon. c. 8 : Φιλονεικίας οὔσης καὶ π. τῶν θεατῶν κριτὰς οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος. Obfirmatio (animi), Aristid. vol. 1, p. 349, 6 : Ἀπονοίᾳ τινὶ καὶ π.] Metaphorice autem ab Æschine accipi ait in prœmio Orationis c. Ctes., sicut et παρατάττεσθαι [p. 53, 1 : Τὴν παρασκευὴν ὁρᾶτε καὶ τὴν π. ὅση γεγένηται. Demosth. p. 1081, 12 : Πένητας ἀνθρώπους καὶ ἀσθενεῖς καταστασιασθέντας ὑπὸ π. ἀδίκου. || Παράταξις nomen navis in inscr. navali p. 342 ex Boeckhii conjectura. Apographum lapidis.. ΡΑΤΑΞΙΣ. Nomen Π. memorat Hesych., si recte apud eum scriptum est, Π., πόλεμος, φάλαγξ· καὶ ὄνομα. G. D.]

Παραταράττω, i. q. ἐπιταράττω. Affertur enim Παραταράττομαι pro Perturbor. [Epiphan. t. 1, p. 757, A : Ἐὰν δὲ καὶ παραταραχθῇ τὰ νήπια. Hase. Παραταραχθέντα ap. Epictet. Diss. 3, 22, 25, ubi nunc παραχθέντα legitur ex cod.]

Παράτασις, εως, ἡ, Extensio, Porrectio, Productio. [Χρονικὴ π., Temporis continuatio, Procl. Inst. theol. p. 80, 86 (ubi var. lect. παράστασις). Apollon. De synt. p. 77, 13 : Εἰς μὲν π., σκαπτέτω τὰς ἀμπέλους, εἰς δὲ συντέλειαν, σκαψάτω τὰς ἀμπέλους· 250, 6 : Τὸ ἐξαπτούμενον ἐκ τοῦ εὐκτικοῦ ... εἰς π. τοῦ ἐνεστῶτος παραλαμβάνεται, ἵνα ἐν αὐτῷ διαγίνηται, ὡς εἴ τις φαίη, ζώοιμι ὦ θεοί· 270, 27 : Τῆς συντάξεως ἐπαγγελλομένης ἐν τῷ ... ἐὰν τρέχω, ἐὰν ἐν παρατάσει γένωμαι τοῦ τρέχειν, i. e. si cursum inceptum extendero s. continuavero. Etym. M. p. 387, 18 : Εἰ εἴπωμεν τρέχοντός τινος, ἔτι δραμεῖν, τοῦτο ἐπίτασις· εἰ δὲ νυκτὸς οὔσης, ἔτι νὺξ, παράτασις. G. D. Sext. Empir. p. 154, 40 : Παρατάσεως γὰρ αὗται φαίνονται χρῄζειν. Id. p. 241, 38 : Φθόγγου ἐν π. προφερομένου. Ptol. Tetrab. p. 75, 12 et 76, 14 : Τῆς π. τὴν ποσότητα. Philop. De creat. mundi p. 201, 28 : Εἴ τι δὲ π. οὐ δεῖται πρὸς τὸ ποιεῖν. Hase. De tempore quod grammatici dicunt Præterito imperfecto, Etym. M. p. 472, 22 : Οὐ γὰρ π. σημαίνει τὸ Οἱ δ' ἴξον, ἀλλὰ συντέλειαν. Eustath. s. v. Παρατατικὸς citandus.]

Παρατάσσω, sive Παρατάττω, In acie colloco, Aciem instruo. [Hesych. : Παρατάσσεται, ἐν πολέμῳ ἀνθίσταται. Cyrill. Lex., πάσῃ δυνάμει πολεμεῖ.] Pausan Messen. [7, 2] : Ἐνταῦθα δὴ τοὺς Μεσσηνίους παρέτασσεν ὁ Εὐφαής. [Dinarch. p. 91, 40 : Ἐγὼ παρέταξα πάντας εἰς Χαιρώνειαν.] Sic [Polyb. 1, 11, 13,] Plut. Cam. : Παρατάξαι τὴν δύναμιν. [Id. V. Sullæ c. 16.] Sed et Xen. ante hos ita usus est, quum alibi, tum Hell. 1, [1, 33] : Ἅπαντας παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον, ὡς μαχούμενος ἂν προσίωσιν. [4, 3, 21 : Τὸν πολέμαρχον παρατάξαι ἐκέλευσε τὸ στράτευμα. Cum infin. 4, 5, 11 : Τοὺς φρουροὺς παρέταξε φυλάττειν τὸ τεῖχος.] Alicubi autem accus. non addit. [Hell. 1, 5, 15 : Ἀνήχθη ταῖς ναυσὶν ... ἐπὶ τὸν λιμένα ... καὶ πρὸ τοῦ στόματος παρέταξεν, εἴ τις βούλοιτο ναυμαχεῖν.] Atque is certe omitti solet, tum præsertim quum usurpatur vox media. [Hesych. : Παρετάξατο, ἐν πολέμῳ τέθνηκεν. Παρετάξαντο, ἐπολέμησαν.] Thuc. 1, [29] : Ἀντιναγαγόμενοι καὶ παραταξάμενοι ἐναυμάχησαν, Instructa acie. [Xenoph. Cyrop. 5, 3, 5 : Ἄγει πρὸς Βαβυλῶνα, παραταξάμενος ὥσπερ ὅτε ἡ μάχη ἦν. Demosth. p. 297, 12 : Οὐ μὰ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους. Polyb. 1, 9, 4 : Παραταξάμενος περὶ τὸν ... ποταμόν. Aristid. vol. 1, p. 11 : Ἐπειδὴ οἱ Γίγαντες παρετάξαντο ἐν Φλέγρᾳ. Cum dat. Isocr. p. 251, D : Παραταξάμενοι τοῖς πολεμίοις· 392, B : Ὅτ' ἠμέλλομεν κινδυνεύειν, αὐτὸς αὐτῷ με παρετάξατο. Xen. Hell. 4, 3, 5 : Ὡς παρετάξαντο ἀλλήλοις, Aciem contra se invicem instruxerant. Παρατάττομαι, Juxta me colloco (in acie), Xenoph. Symp. 8, 34 : Παρατάττεσθαι ἔφη τὰ παιδικά εἰς τὸν ἀγῶνα ... δοκοῦσι δ' ἔμοιγε οἱ παρατεττόμενοι ἀπιστοῦσιν ἐοικέναι. LXX Gen. 14, 8 : Παρετάξαντο αὐτοῖς εἰς πόλεμον. Cum accus. Chron. Pasch. p. 719, 8 : Ἦλθεν παρατασσόμενος πόλεμον. Sed scrib. εἰς πόλεμον. G. D.] Dicitur παρατάξασθαι πρός τινα, inquit Bud., Contra aliquem in acie stare, et ei ex adverso stare, Ad pugnam prodire acie instructa. Dem. : Καὶ τὴν εἰρήνην ἐδόξατε σπουδάζειν εἶναι βεβαίαν, ὑπὲρ ἧς ἐκινδυνεύσασθε καὶ παρετάξασθε. Ap. Eund. : Παραταξόμεθα πρὸς ἐκεῖνον. [Isocr. p. 60, C : Πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα παρατάξασθαι τὰς δυνάμεις. Παρατάξασθαι πρὸς τοὺς πολεμίους Polyb. 2, 1, 8; 2, 20, 4. Cum ἐπὶ Appian. Civ. 5, 22 : Χρήματα συλλέγοντα μὲν ὡς ἐπὶ Πομπήϊον, ἐφ' ὃν οὐδέπω παρατάττεται. LXX Jerem. 50, 14 : Παρατάξασθε ἐπὶ Βαβυλῶνα κύκλῳ πάντες τείνοντες τόξον.] Sic autem et δύναμις dicitur παρατεταγμένη, Instructæ copiæ. Item παρατάττεσθαι sine adjectione, In acie stare, Instructa acie stare, In procinctu stare. Dem. : Πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρεταττόμεθα. [Polyb. 2, 35, 2 : Τῶν ἐν ταῖς μάχαις ἀπολλυμένων καὶ παραταττομένων· 2, 18, 2 : Μάχῃ νικήσαντες Ῥωμαίους καὶ τοὺς μετὰ τούτων παραταξαμένους.] Et partic. præt. παρατεταγμένοι ap. Thuc. [7, 78. Xenoph. Hell. 3, 4, 23 : Τοὺς παρατεταγμένους ἱππέας· Ages. 2, 24 : Ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἕξειν ἔμελλον εὐρώστως παρατεταγμένοι. Diphil. ap. Athen. 6, p. 231, A : Ἀσπίδων παρατεταγμένη φάλαγξ. Polyb. 11, 16, 6 : Ἐκ παρατεταγμένων ἀπολύσει, Instructa jam acie se recipiet.] Sed et παρατάσσομαί σοι affertur ex Plut. [Juxta collocor (in acie). Plato Rep. 8, p. 556, D : Παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ, quod παρ' αὐτὸν ταχθεὶς exp. Timæus p. 206, Phot. et Suid. || In acie collocor (contra quem), Prœlium committo. Polyb. 1, 39, 12 : Πολλάκις παραταττόμενοι τοῖς πολεμίοις· 3, 48, 6 : Παρατετάχθαι Ῥωμαίοις. Polyæn. 1, 28, 2 : Σελινούντιοι Καρχηδονίοις παραταξάμενοι· 4, 9, 1 : Σέλευκος Ἀντιγόνῳ παρετάσσετο. Addito accus. 4, 3, 6 : Ἀλέξανδρος ἐν Ἀρβήλοις τὴν ὑστάτην μάχην Δαρείῳ παρετάσσετο. Isocr. p. 308, C : Θηβαίους τοὺς τἀναντία παραταξαμένους (sic cod. Urb. : vulgo διαπραξαμένους) κρατοῦντας τῆς χώρας.] Interdum vero metaph. παρατάττομαι πρός σε, Oppono me tibi ut repugnaturum, Oppugno te. Greg. Naz. C. Jul. : Καὶ πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρατάσσεται δυσκολίαν, Sese opponit tempestati et turbini tyrannidis. Id. Macc. Enc. : Πρὸς νόμον Θεοῦ παρατάσσῃ, Legem Dei oppugnas. [Plato Prot. p. 333, E : Ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι· Aristid. vol. 1, p. 313, 11 : Παρατετάγμην (edd. vet. παρατετάμην) πρὸς τὸ συμβησόμενον. Cum ἐπὶ LXX Mal. 1, 4 : Λαὸς ἐφ' ὃν παρατέτακται κύριος ἕως αἰῶνος. Per ἡτοίμασται exp. Hesych., fort. ex hoc l. vel Zach. 1, 6 : Καθὼς παρατέτακται κύριος. Cum infin. Epictet. Diss. 1, 5, 3 : Ὅταν τις παρατεταγμένος ᾖ μὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐναργέσι. || Juxta colloco, Accenseo. Isocr. p. 222, E : Πότερα τοῖς περὶ Αἰόλου λεγομένοις αὐτὸν παρατάξωμεν; Sic cod. Urb. : vulgo παραβάλωμεν.]

Παρατατικός, ή, όν, Extendendi s. Protendendi vim habens. [Per ἐκτεταμένος exp. Hesych.] Apud grammaticos vero παρατατικὸς χρόνος dicitur Tempus quod Latini appellant Præteritum imperfectum, quoniam quoddam temporis spatium designat. Alii, quoniam eo significatur Extensum tempus in rem quæ agebatur, nondum perfectam : ut, Quum tu legeres, ego scribebam. [Apollon. De synt. p. 16, 8; 209, 27, et alii quivis. Κατὰ π. προφορὰν p. 259, 29.] Eust. in Il. A, 4, p. 19 : Ἐπὶ μὲν ψυχῶν ἀπελεύσεως τὸ Προΐαψεν εἶπε, τὸ ταχὺ τοῦ θανάτου ἐμφαῖνον· ἐπὶ δὲ τοῦ σπαραγμοῦ τῶν κειμένων Τεῦχεν εἶπεν, ὡς τοῦ πράγματος παράτασίν τινα πλείονα ἔχοντος. Pag. 763, exponens Il. I, 455 : Τὸ δὲ Γούνασιν ἐφέζεσθαι υἱόν, τὸ πατρικὸν ὡς ἐκ μέρους ὑπεμφαίνει φιλότεκνον· οὐ χάριν παρατατικῶς ἔφη τὸ Ἐφέζεσθαι, διὰ τὸ ἐπίμονον τοῦ ἔργου· ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν Γούνασιν ἐφέσσεσθαι, ὅπερ ἦν ἅπαξ ποτὲ ἐπικαθίσαι. Ubi nota παρατατικὸν dici, quoniam τοῦ πράγματος παράτασίν τινα πλείονα ἔχει, s. διὰ τὸ ἐπίμονον τοῦ ἔργου, quoniam longius aliquod temporis spatium designat quam ὁ ἀόριστος χρόνος. Nota ibid. adv. Παρατατικῶς, Cum quodam temporis spatio, significatione productionis temporis, Per præteritum imperfectum tempus; seu, ut Hesych. exp., ἐκτεταμένως, Extense, Non præcise, i. e. οὐκ ἀποτόμως. [Schol. Hom. Od. Δ, 184 : Π. ἔφη κλαῖε.] Quo usus est et Julianus l. 1 D. Unde legit : Hæc verba edicti, Tum, quem ei hæredem esse oporteret, si intestatus mortuus esset, παρατατικῶς et cum quodam temporis spatio accipiuntur. Et Ulpianus l. 2 D. Quibus ex causis in poss. eat. : Hæc verba, Defenderetur, παρατατικῶς scripta sunt : ut neque sufficiat unquam defendisse, si non duret defensio, neque obsit, si nunc offeratur. Iidem JCti pro hoc adverbio παρατατικῶς, dicunt interdum ἐν πλάτει. Labeo l. 28 D. de Probation. : Nec hoc quæritur, num aliquis meminerit quo die aut quo Consule factum sit, sed num hoc aliquo pacto probari possit, quando id opus factum sit : et hoc ita, quod Græci dicere solent ἐν πλάτει. Julian. l. 13 D. de Solut. : Ratum autem dominus habere debet, quum primum certior factus est; sed hoc ἐν πλάτει et cum quodam temporis spatio accipi debet. Quem l. citat Ulpian. l. 12, paragr. 2 D. Ratam rem hab. : Hoc autem, inquit, ἐν πλάτει accipiendum, et cum quodam spatio temporis nec minimo nec maximo, et quod magis intellectu percipi quam elocutione exprimi possit. Idem l. 3 D. de Cond. Tritic. : Verius est, quod Serv. ait, condemnationis tempus spectandum : si vero desierit esse in rebus humanis, mortis tempus, sed ἐν πλάτει secundum Celsum, erit spectandum. Non enim debet novissimum vitæ tempus æstimari.

Παρατείνω, Prætentus sum. Thuc. [4, 8] : Παρατείνουσα τὸν λιμένα, Portui prætenta. Sic et τείνω accipitur interdum pro Extentus et porrectus sum, ut quum dicitur regio aliqua τείνειν εἰς θάλασσαν, Ad mare usque porrigi. Et Joseph. [B. J. 3, 10, 8] : Παρατείνει δὲ τὴν Γεννησὰρ ὁμώνυμος χώρα, Ad lacum Genesar extenditur regio ejusdem nominis. [Aristid. vol. 1, p. 248, 18 : Καθότι (οὗτος ὁ τόπος) ἀμφοτέρας παρατείνει τὰς ἀκτάς.] || Protendo, Extendo. [Diodor. 1, 98 extr. : Ξόανον ... τὰς μὲν χεῖρας ἔχον παρατεταμένας, τὰ δὲ σκέλη διαβεβηκότα.] Produco. [Hesych. : Παρατείνει, παρέλκει, πλατύνει.] Lucian. [De luctu c. 13] : Παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, In longum ducens. [Aristot. Poet. c. 9 : Παρὰ τὴν δύναμιν παρατείναντες μῦθον πολλάκις διαστρέφειν ἀναγκάζονται τὸ ἐφεξῆς. Ib. c. 17 : Ἐπεισοδιοῦν καὶ παρατείνειν.] Et pass. voce ac signif. Aristoph. Nub. [212] : Ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς, ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ, Admodum longe se extendit et porrigit, sc. διὰ τὸ σχῆμα, i. e. τὸ ἐπίμηκες τῆς θέσεως : unde etiam factum est ut Μάκρις vocitata fuerit. [Ut ap. Virgil., Prætenta sinu insula.] At paulo aliter accipit παρατέθη in versu sequenti, ut infra docebo. [|| Παρατείνω inter verba geometris propria memoratur a Plat. Rep. 7, p. 527, A. Figuram aliquam ad vel secundum lineam aliquam rectam

applicare (quod παραβάλλειν dicit Euclides) significat Menon. p. 87, A : Εἰ μέν ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ.] Item aliquis rem aliquam παρατείνειν dicitur, quum procrastinando ac differendo, in longum tempus protrahit. [Pollux 1, 167 : Παρατεῖναι τὸν χρόνον τῆς πολιορκίας.] Greg. Naz. : Οὐδέ τις κίνδυνος ἦν αὐτῷ τὸ βάπτισμα παρατείνοντι, i. e. ὑπερτιθεμένῳ καὶ ἀναβαλλομένῳ, Differenti et proroganti. Et Greg. Naz. passiva voce ac signif. : Ἐπὶ πλεῖστον τὸ τῆς φυγῆς παρετάθη, Exilii tempus longissime protractum est, i. e. Diutissime exilium duravit. Et Lucian. [D. mort. 4, 2]: Εἰ καὶ ἡμῖν ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα παρατείνοιτο, Differatur et protrahatur in longum, Quanquam sic mihi prorogetur dies debiti solvendi a te. Et Synes. Ep. 32 : Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, Quod si navigatio producatur et longior sit. Dicitur præterea aliquis aliquem παρατείνειν, quum eum detinet aut suspensum tenet. Xen. Cyrop. 1, p. 7 [c. 3, 11] : Ἕως παρατείναιμι τοῦτον ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει, ἀπὸ σοῦ κωλύων, quoniam sc. me πολλάκις πρός σε ἐπιθυμοῦντα προσδραμεῖν, ἀποκωλύει, et alio tempore redire jubet : te nunc occupatum esse dicens, aut vacare amicis, aut lavare, aut in gynæceo esse ; similibus enim excusationibus servi admissionales solent frustrari postulatores. Itidem Bud. accipit pro Remoror et detineo cunctando ap. Plut. [Mor. p. 195, D], de Fabio cunctatore : Ἤλπιζεν, εἰ μηδεὶς μάχοιτο, τὴν δύναμιν τοῦ Ἀννίβα παρατεινομένην ἀεὶ, ἀπαγορεύσειν, Sensim cunctando productam et prolatando ductam, tandem defecturam animis. Alii sic, Copias ducendo sustentatas, casuras animis : accipientes Duco pro In longum duco. At Thuc. [3, 46] : Τίνα πόλιν οἴεσθε ἥντινα οὐκ ἄμεινον ἢ νῦν παρασκευάσεσθαι, πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον ; Duraturam et permansuram. Nisi potius legi debeat πολιορκίαν. Bud. p. 698. Sed et seipsum aliquis hoc modo παρατείνει : ut ap. Philon. V. M. 1, de Ægyptiis degentibus in caligine : Οὔτε γὰρ λέγειν τις, οὔτ' ἀκούειν, οὔτε προσενέγκασθαι τροφὴν ὑπέμενεν, ἀλλ' ἡσυχῇ καὶ λιμῷ παρέτεινον αὐτοὺς οὐδεμιᾷ τῶν αἰσθήσεων σχολάζοντες· Turn., Quiete et fame producebantur. Aliquando autem et neutralem s. passivam signif. habet verbum παρατείνειν, ac significat Produci, Prorogari, In longum duci : acceptum sc. pro παρατείνεσθαι. Galen. : Ἐπὶ πλεῖστον δὲ παρατεινάσης τοῦ χειμῶνος, Si longissime protrahatur hyeme, sc. ἡ φθινοπώρου ἀρξαμένη διάθεσις. [Philostr. p. 302 : Ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα ; Quousque hæc metuere perges? 208 : Ποῖ παρατενεῖτε ἀποθνήσκοντες οὐχ ὑπὲρ τέκνων ...;] Item aliquis ζῶν παρατείνει, cujus vita prorogatur et producitur. Synes. Ep. 67 : Ἐπειδὴ παρέτεινε ζῶν, Quia diutius vitam producebat, Nimium vitam producebat. [Appian. Syr. c. 48 : Πόλεμος ... παρατείνας ἐς ἔτη μάλιστα τεσσαράκοντα· Mithr. c. 115 : Ἡ παράδοσις διὰ τὸ πλῆθος ἐς τριάκοντα ἡμέρας παρέτεινε. Plut. Mor. p. 832, E : Ἀντιφῶν ... παρατέτακεν ἕως καταλύσεως τῆς δημοκρατίας. Clem. Al. p. 353 : Παρατετακέναι ἄχρι τῶν Δαρείου χρόνων. Suidas s. v. Φίλων Βίβλιος : Παρέτεινεν εἰς μακρόν.] Itidem Lucian. [Macrob. c. 3] : Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει, Vitam ejus ad sex usque ætates productam fuisse. [Eunap. p. 97 : Κἀκεῖ τὸν πάντα ἰδίᾳ χρόνον, μακρὸν καὶ παρατείνοντα γενόμενον. || Moror. Galen. vol. 13, p. 469 : Παρατείνειν ἐν τῷ βαλανείῳ. Aristid. vol. 1, p. 286 extr. : Παρατείναμεν οὐκ ἔλαττον ἢ εἰς μέσας νύκτας τὰ πλεῖω. || «Juxta extendo, Prætendo. Herodot. 2, 8 : Τῇ μὲν Ἀραβίης ὄρος παρατέταται, nempe Αἰγύπτῳ, Secundum Ægyptum extensus est. » Schweigh. Forma media, Nicand. Al. 575 : Ἀγκῶνας δὲ δύω παρατείνατο πέζαις· quod schol. exp. δύο παρέθηκε πήγματα.] Item et pro Porrigor accipitur. [Aristot. H. A. 4, 4, p. 529, 22 : Ἀπὸ τοῦ ἐντέρου κάτω παρατείνει μέλανα καὶ τραχέα συνεχῆ.] Strabo 8, p. 146 [335] : Ἑξῆς δέ ἐστι τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρὸς ἄρκτους βλέπον, καὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον, Et quod ad Corinthiacum usque sinum porrigitur, Bud. [Polyb. 6, 31, 5 : Δίοδος ... παρατείνουσα παρὰ πάντα τὰ προειρημένα μέρη τοῦ χάρακος. Aristid. vol. 1, p. 234 : Ἡ θάλαττα παρατείνει καθάπερ βάσις.] At pro Permetiri et διϊκνεῖ-

A σθαι, inquit Idem, posuisse videtur Aristid. p. 218 [vol. 1, p. 118], de Amazonum expeditione in Græciam : Τὴν μὲν Ἀσίαν μέχρι Λυκίας καὶ Καρίας καὶ Παμφυλίας παρατείνουσαι, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, τὴν δ' Εὐρώπην ἄχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ πρὸς τὴν πόλιν. [Idem vol. 1, p. 11, 13 : Ἡ μεγίστη τῶν εὐεργεσιῶν καὶ διὰ πάντων τῶν γιγνομένων διήκουσα καὶ παρατείνουσα πάντας χρόνους καὶ τόπους· ubi ἐπὶ πάντας conjecit Canterus. || Deflecto. Herodot. 1, 185 : Κατύπερθε ... Βαβυλῶνος ὤρυσσε (Nitocris regina) ἔλυτρον λίμνῃ, ὀλίγον τι παρατείνουσα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.] || Rursum pro Porrigo in activa signif. affertur ex Plut. Camillo [c. 33] : Παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, pro, Porrigentem vestem post terga. || Ex Eod. in Pericle [c. 8] affertur, Μεγέθει τοῦ φρονήματος ἁρμόζοντα λόγον παρέτεινε, pro, Ad animi magnitudinem rationem idoneam adhibuit. || Παρατείνω, ut κατατείνω, accipitur etiam pro κατεργάζομαι, Conficio, Eneco. [Aristoph. fr. 421 : Ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων· quod per ἐξώγκωμαι exp. Suidas.] Plato Symp. [p. 207, B],
B de brutis loquens : Καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν, Ipsa etiam fame confici ut suos fœtus alant. [Epictet. fr. 16, p. 69 : Σὺ δὲ λιμῷ παρατείνῃ.] Quo genere loquendi in activa voce et signif. usus est Philo V. M. 2 [vol. 2, p. 112] : Μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ, καὶ κενῶν ἐλπίδων τὰ ὦτα πληρώσας, παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας, Fame exercet. [Timæus p. 206, Phot. et Suidas : Παρατενεῖς, ἀπολεῖς (sic Hesych. quoque), ἐπὶ πλέον παρελκύσεις. Plut. Mor. p. 135, D : Τὸ σῶμα παρατείναντας.] Rursum passiva voce ac signif. Plato Lyside [p. 204, C] : Παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ θαμὰ λέγοντος, Conficietur et enecabitur. Euthyd. [p. 303, B] : Γελῶντε ὀλίγου παρετάθησαν [παρελύθησαν cod. Vat.], Risu pene emortui sunt. [Xenoph. Mem. 3, 13, 6 : Παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς. Plut. Mor. p. 117, F : Ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους.] Et ex Plut. Solone [c. 7] : Παρατεινόμενος πόθῳ, pro Qui desiderium ferre nequit.
C Huc referendum est Aristoph. illud cujus supra mentionem feci; ap. eum enim Nub. [212] quum quidam dixisset Eubœam παρατετάσθαι μακρὰ πόῤῥω πάνυ, ad regionis situm oblongum respiciens, subjiciens alter, et in ambiguitate verbi ludens, ait, Οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους· accipiens παρετάθη pro ἐξετρυχώθη καὶ κατεπονήθη, ac intelligens περὶ αὐξήσεως τῶν φόρων : nam Pericles ea subjugata ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπὶ πολύ. Est itaque hic παρατείνειν, i. q. κατατείνειν, Extendere et torquere aliquem, donec viribus concidat et deficiat. [|| De clamore tollendo, schol. Aristoph. Ran. 254 : Τῆς βοῆς, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον παρατενοῦμεν ἐφ' ὅσον οἷοί τε ὦμεν. || « De alvo solvenda, Philistio ap. Athen. 3, p. 115, E : Οὔτε γὰρ ἱστάναι (ὁ κλιβανίτης) κοιλίαν οὔτε παρατείνει. » Hemst. Hoc ταράττειν a medicis dici monet Coraes.]

Παρατειχίζω, Murum excito juxta. [Philostr. Ep. 70, p. 948 : Παρετείχιζε τὰς Ἀθήνας. Boiss.]

[Παρατειχίον, τὸ, Pomœrium. Constant. Cerim. p. 65, A ; 254, A. G. Dind.]

D Παρατείχισμα, τὸ, Munimentum s. Murus juxta aliquem locum excitatus, Adjacens munitio. [Thucyd. 7, 11. Diodor. 11, 20 : Τοῦ ναυτικοῦ π. Appian. Pun. c. 123 : Π. βραχύ.] Lucian. Q. H. scr. [c. 38] : Ἀνατρέψαι τὸ ἐν Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα. 795, 205 v.

Παρατεκταίνω, q. d. Affabrico, Admachinor. Hom. Od. Ξ, [131] : Αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, pro παρατεχνήσαιο παρὰ τὴν ἀλήθειαν, Commentus fueris et affinxeris rei veritati. [Il. Ξ, 54 : Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἕτοιμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο. Παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν exp. Hesych. Eustath. Opusc. p. 288, 11 : Καὶ ἦν ἐπ' αὐτοῖς τὸ τοῦ Παιανιέως ῥήτορος, ὅπερ ἐκεῖνος περὶ κλοπῆς γραμματείων κοιλιακῶς παρεήγαγεν, ὡδί πως παρατεκτήνασθαι.]

[Παρατελευταῖος, αία, αῖον, i. q. παρατέλευτος, Penultimus. De syllaba penultima Athen. 3, p. 106, C : Ταθείσης τῆς παρατελευταίας ἐτάθη καὶ τὸ τέλος. Quod παρατελευτῆς scriptum in cod. epitomes (superscripto παραληγούσης), παρατελεύτου ap. Eustath. p. 1220, 51

Schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 686, 6 : Οὐ μόνον εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ... ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παρατελευταίαν.] Classic. Auct. 6, 294.

[Παρατελευτάω, Penultimus sum. Ammon. p. 125 : Παρατελευτῶντος τοῦ υ. Eustath. p. 1557, 40 : Ἡ συ συλλαβὴ ἐν τούτοις παρατελευτᾷ.]

Παρατέλευτος, ὁ, ἡ, Qui est juxta finem. Apud schol. Aristoph. [Pl. 598] παρατέλευτον pro Penultimo, [ubi de versu systematis penultimo, Μονόμετρον, ὃ καὶ π. ὀνομάζεται. Adde schol. Eq. 439, 496, Nub. 1005, Pac. 570. De syllaba penultima schol. Hom. Il. P, 40, Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 109, Ammon. p. 137, Mœris p. 191 (ubi τὴν π. codex Coisl. pro edito τὴν παρατελευταίαν). Eustath. p. 1618, 49 : Τοιούτοις παρατελεύτοις. I. q. παροξυτόνως ap. schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 686, 1 : Τότε ἡ λέξις λέγεται καὶ προπαροξύτονος καὶ βαρύτονος π. Et infra : Διὰ τοῦτο καὶ ἡ τοιαύτη λέξις βαρύτονος π. ἐκαλεῖτο, ὡς ἐπὶ τῆς παραληγούσης κειμένης τῆς βαρείας.]

Παρατελωνέω, pro Adversus publicanorum jura aliquid committo, ut παρατελωνηκώς τι affertur [ex Diog. L. 4, 46] de eo qui commiserat aliquid in rem publicanorum. Videtur certe Bud. existimasse accipi hoc verbum pro eo, quod vulgo dicimus *Frauder la gabelle*. Coisl. 498, 207 v.

Παρατέμνω, Seco juxta me situm, Perperam seco, Limites transgressus seco [Theophr. H. Pl. 6, 3, 2 : Ἔστι δὲ ὥσπερ μέτρα τῶν ῥιζοτομιῶν αὐτῆς· ... Οὐκ ἔστι γὰρ οὔτε παρατέμνειν (Extra lineam cædere) οὔτε πλεῖον τῶν τεταγμένων] : ut παρατέμνειν γῆν dicitur Qui solum vicini sui ingressus aratro scindit, s. Qui fines suos egressus aratro aliquid ex vicini agro rescindit, et suo adjungit. [Schol. Aristoph. Eq. 525 : Ποταμοὶ παρασύροντες καὶ παρατέμνοντες τὴν γῆν.] Basil. Homil. 7 in Hexaem. : Οὔτε μεταίρομεν ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, παρατεμνόμεθα γῆν, συνάπτομεν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν. Ubi nota passivæ vocis usum in activa signif. Exp. etiam simpliciter Divido, Scindo. [Præcido, Gl. Aristoph. Lys. 132 : Ἐρπέτω σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θέμισυ· et forma Lacon. ib. 116 : Ὥσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ δοῦναν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θέμισυ. Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, A : Ἐὰν ᾖ τι (τῶν κρεῶν) δυσαπόσπαστον, μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνοντες. Agatharch. De mari rubro p. 40 : Τοῦ θηρίου ζῶντος ἔτι παρατέμνοντες ἐκ τῶν ὄπισθεν τὰς σάρκας. Cum genit. Aristid. vol. 1, p. 297, 5 : Δεῖν δὲ καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ παρατέμνειν ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ παντός.]

Παρατεταγμένως, Acie instructa. Π. εἶχον πρὸς τοὺς βαρβάρους, VV. LL. ex Arist. Videndum autem an παρατεταγμένως εἶχον accipi possit pro παρατεταγμένοι ἦσαν. [Improprie Plato Rep. 3, p. 399, B : Ἐν πᾶσι τούτοις π. καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην, Fortiter et obfirmato animo. Quem l. imitatur Iambl. V. Pyth. p. 438. G. D. Basil. t. 2, p. 425, C : Π. πρὸς πάντα κίνδυνον διακεῖσθαι. Hase.]

[Παρατεταμένως, Porrecte. Schol. Hom. Il. P, 748 : Πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς) παρ' ὅλον πεδίον π. διήκων. Wakef. Mendose ap. Jo. Xiphilin. In ador. cruc. p. 264, A : Π. πρὸς πάντα διακεῖσθαι κίνδυνον. Corrigendum, Παρατεταγμένως, quod v. Hase.]

[Παρατετηρημένως, Cum diligenti observatione,
D Caute. Philo vol. 1, p. 221, 47 : Τὴν σκηνὴν ταύτην κεκλῆσθαί φησι μαρτυρίου σφόδρα π. Clem. Al. p. 540 : Π. ἀποκρίνεται ὁ κύριος. Wakef. Greg. Nyss. t. 2, p. 458, B : Τὴν φωνὴν π. κατὰ τὸν ἑνικὸν ἐξαγγέλλει τύπον. Hase. Joann. Chrys. In Genes. 1, p. 85, 4 : Οὐδὲν τῶν τοιούτων π. ... φθέγγεται ἡ θεία γραφή. Eustath. p. 93, 8. Scott.]

[Παρατετραμμένως, Declinando. Παρακλιδὸν Eust. p. 1499, 4, exp. π. καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς.]

[Παρατεχνάομαι, q. d. Affabrico, Admachinor. Παρατεκτήναιο ap. Hom. Od. Ξ, 131, schol. et Eustath. p. 1754, 13 exp. παρατεχνήσαιο.]

[Παρατεχνολογέω, Ab instituta disputatione aberro. Demetr. De eloc. § 178 : Ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογείσθω· ubi libri alii παρατεχνολογείσθω. Scribendum παρατετεχνολογήσθω, quod voluit Toup. ad Longin. 29, 1, sed male scripsit παρατεχνολογήσθω. G. Dind.]

Παρατηρέω, Præter jus et fas observo, Superstitiose observo, ut quidam interpr. ap. Paul. Ad Gal. 4, [10] :

A Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ ἐνιαυτούς· ut παρὰ vitium ibi denotet, sicut in παρακόπτω, παρασημαίνω, παραχαράττω. Alii tamen simpliciter malunt interpretari Observatis, cum veteri etiam Interpr. : quomodo usurpavit Luc. quoque 14, [1] dicens de Pharisæis, Αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτὸν, Eum observabant, sc. astute et insidiose, ut captarent quod in eo reprehenderent. Ubi etiam nota pass. [med.] vocis usum in activa signif. [LXX Psalm. 36, 12 : Παρατηρήσεται ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον. De legibus observandis Dio Cass. 53, 10 : Ὅσα προστάττουσιν οἱ νόμοι ... ἀκριβῶς παρατηρεῖσθε.] Sed et alii multi usurparunt [modo in bonam, modo in deteriorem partem] pro Observo, Animadversione diligenti noto, velut [Isocr. p. 452 ed. Bekk. : Κἀκεῖνο παρατηρεῖν καὶ σκοπεῖν ὅπως ... Xenoph. Mem. 3, 14, 4 : Παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρῆσθαι.] Aristot. [H. A. 9, 34 : Θηρεύει ἀπολαμβάνων καθ' ἕνα παρατηρῶν ἀναδυόμενον ἐκ τῆς θαλάττης·] Rhetor. 2, [6] : Ἐξαγγελτικοὶ δὲ οἵ τε ἠδικημένοι, διὰ τὸ παρατηρεῖν, οἵ
B τε κακολόγοι· nam qui injuriam ab aliquo acceperunt, et ei infensi sunt, solent semper ulciscendi tempus observare ac captare, ut patet ex Stoica quoque definitione in Ἐπιτηρητικὸς allata. Id. 3, [3] : Εὐλαβεῖσθαι δὲ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον, Diligenter animadvertere, Diligenti observatione notare, Attente observare : nisi malis Servare. [Polyb. 1, 29, 4 : Παρετήρουν ταῖς πεζικαῖς καὶ ναυτικαῖς δυνάμεσι τοὺς ... τόπους, Custodiebant. In deteriorem partem de observando velut ex insidiis 17, 3, 2 : Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἐνεδρεύειν καὶ π. 11, 9, 9 : Ἐν ταῖς ... στρατείαις παρετήρουν σφᾶς αὐτούς· 5, 39, 1 : Παρατηρήσας ἔξοδον τοῦ βασιλέως. Schweigh. Dio Cass. 42, 24 : Μήτε ἐκδημῆσαι ἐδύνατο· παρετηρεῖτο γάρ. De auguribus de cœlo servantibus 38, 13 : Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ γιγνόμενα παρατηρεῖν.] Itidem Lucian. De luctu [c. 1] : Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα. Chrysost. De offic. Episc. : Κακουργίας οἰκετῶν παρατηρεῖν, Improbitates famulorum observare et notare. [De observationibus grammaticorum, schol. Aristoph.
C Pac. 71 : Παρατετήρηται τοῦτο πολλάκις τὸ σχῆμα· 251 : Παρατηρήσωμεν ἐν τοῖς προλαβοῦσι τὴν ἐξήγησιν· 258 : Κράτης παρατηρεῖν ἀξιοῖ πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι κτλ.] Præterea Dem. Pro cor. [p. 281, 16] : Ὅπως τοῦτο μὴ γένηται, παρατηρῶν διετέλουν· quo modo Idem διατηρεῖν supra usurpavit. [Dionys. De adm. vi Dem. c. 53 : Τοὺς ἀναγιγνώσκοντας ... χρὴ παρατηρεῖν ἵνα τοῦτον ἕκαστα λέγηται τὸν τρόπον. « Observo et caveo, Polyb. 3, 77, 2 : Ταύτῃ παρατηρήσων τὴν εἰσβολὴν τῶν ὑπεναντίων· 16, 14, 10 : Δεῖ τοῦτο τὸ μέρος παρατηρεῖν. » Schweigh.]

Παρατήρημα, τὸ, et Παρατήρησις, ἡ, Observatio, Notatio, Animadversio. [Hesych., Phot. p. 391, 18,] Suid. παρατηρημάτων exp. non solum ἐπιτηρήσεων, sed etiam κληδονισμῶν, οἰωνοσκοπιῶν, μαντειῶν [hæc duo om. Hesych.], ἀπαντήσεων. [Ἐπιτηρήσεων, παραφυλάξεων infra exp. Hesych. De observatione rhetorica vel grammatica Dionys. H. De propr. Thuc. extr. : Π. ἐκ τῆς κοινῆς ἐξητασμένα πραγματείας. Id. De adm. vi Dem. c. 13. Ammon. p. 127 : Τὸ προκείμενον τοῦ Ἡρακλείδου π. ἰσχυρόν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν· 147 : Ἀντιπίπτει
D τῷ π. (versus Homericus). G. D. Clem. Constit. apost. p. 104, 18 : Τὰ τοιαῦτα π. μωρῶν ἀνθρώπων ἐφευρήματα. Jo. Chrys. t. 11, p. 639, B ed. Paris. alt. : Προκατειλημμένοι τοῖς νομικοῖς π. Hase.]

[Παρατηρήσιμος, ὁ, ἡ, Observandus, Cavendus. Hesych. : Ἀποφράδας, κακὰς, παρατηρησίμους. Sic Musurus: codex πτηρισι.]

[Παρατήρησις, εως, ἡ, Observatio. Diodor. 1, 28 : Τὰς παρατηρήσεις τῶν ἄστρων ποιήσασθαι· 5, 31 : Μάντεις ... παλαιᾷ τινι καὶ πολυχρονίῳ π. περὶ τούτων πεπιστευκότες. Κεραυνῶν π. ap. Suidam v. Πολλῆς Αἰγιεύς. Epictet. Diss. 3, 16, 15 : Οὔτ' ἐπιστροφὴ ἐφ' αὑτὸν καὶ π. Lucas 17, 20 : Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως, i. e. ita ut observari oculis possit. De observatione insidiosa Polyb. 16, 22, 8 : Τῆς τῶν αὐλικῶν π. καὶ κακοπραγμοσύνης. Plut. Mor. p. 266, A : Ἐνέδρᾳ καὶ π. Theano in Galei Opusc. myth. p. 743 : Οὐχ ἡ π. τἀνδρὸς, ἀλλ' ἡ συμπεριφορά. De diligenti ritus observatione Plut. Mor. p. 363, B : Τῶν βοῶν τοὺς πυρροὺς

καθιεριούσιν, οὕτως ἀκριβῆ ποιούμενοι τὴν π., ὥστε κἂν μίαν ἔχῃ τρίχα μέλαιναν ἢ λευκὴν, ἄθυτον ἡγεῖσθαι. De ordinis observatione schol. Hom. Il. B, 494 : Ἦρχοντο ἀπὸ Βοιωτῶν ... οὐκ ἔκ τινος παρατηρήσεως, i. e. non consilio, sed casu. De observatione rhetorica vel grammatica, Longin. De subl. 23, 2 : Ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια ὅτι ἔσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα κτλ. Ammon. p. 127 : Ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται π., καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ. Schol. Aristoph. Ran. 1258 : Ὥστε ματαία ἡ π. τῷ Συμμάχῳ. Restituendum Tzetzæ Exeg. Hom. p. 151, 5, ubi περιτήρησις legitur. G. D.]

[Παρατηρητέον, Observandum. Geopon. 5, 13, 10 : Π. τὴν τοῦ στεφάνου ἐπιτολήν. Cavendum, 5, 15, 5 : Ἀκριβέστερον ἐκεῖνο π. ἵνα μὴ αἱ λευκαὶ (σταφυλαὶ) ταῖς μελαίναις συμπατῶνται. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 188, 1 : Π. τὸ μὴ ὑπερβατοῖς χρῆσθαι. Animadvertendum, Notandum, Athen. 1, p. 18, F : Π. ὅτι ἐν Ὀδυσσείᾳ ἀπονιζομένους τὰς χεῖρας ποιεῖ κτλ. Method. p. 387, D : Π. ὅτι τὸ υἱὸν αὐτοῦ εἶναι ἀορίστως ἀπεκρίνατο. G. D. Jo. Chrys. t. 10, p. 817, A ed. Par. alt. : Ὅπερ καὶ μάλιστα π. Hase. Usitatissimum grammaticis, velut schol. Aristoph. Pac. 32 : Π. ὅτι διαφόρως ἐχρήσατο τῷ τέως καὶ ἕως. Ib. ad 412, 578, 865. (Π. πρὸς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἐξηγουμένους κτλ. ib. 379.) Schol. Hom. Il. Ξ, 392, X, 80.]

[Παρατηρητὴς, ὁ, Observator. Diodor. 1, 16 : Φύσεως τούτων πρῶτον γενέσθαι π. « Basil. M. t. 2, p. 655, B : Τοὺς ἀγγέλους, παρατηρητὰς ἑκάστου. » Hase. Explorator, Dicæarch. p. 9 ed. Huds. : Οἱ Ἀθηναῖοι συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων. Σκοπὸς per π. exp. schol. min. Hom. Il. Ψ, 359. Præfectus, Hesych. : Ἐπισκόκουρος, ὁ π. ἐν σταδίῳ.]

Παρατηρητικὸς, ἡ, ὂν, Observator, Observatorius, Qui observare s. observationibus uti solet. [Procl. Paraphr. in Ptol. p. 94, 13 : Τῶν ἀστέρων παρατηρητικοί. Comparat. id. ib. p. 5, 30 : Οἱ παρατηρητικώτεροι τῶν τε γεωργῶν καὶ τῶν νομέων. Hase. || Adverb. Παρατηρητικῶς. Ptolem. Tetrab. p. 111. Boiss. Id. Ptol. ib. p. 141, 20 : Π. ἔχειν· p. 4, 19 : Π. σκεπτομένους· p. 105, 13 : Ἤτοι συμπτωματικῶς ἢ καὶ π., Seu casu C seu observatione. Hase.]

Παρατίθημι, Appono, s. Juxta pono : ut dapes παρατιθέναι dicitur qui eas convivis in mensa apponit comedendas : ut Cic. quoque dixit, in Ep. ad Att. : Quid te in vasis fictilibus appositurum putem ? Terent. : Cœna dubia apponitur. Horat. : Ne male conditum jus apponatur. Hom. Il. [I, 90 : Παρὰ δέ σφι τίθει ... δαῖτα· Θ, 188 : Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκα·] T, [316] : Αὐτός τ' ἐν κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας· Σ, [408] : Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά. [Od. E, 92 : Θεὰ παρέθηκε τράπεζαν ἀμβροσίης πλήσασα· Z, 214 : Τῷ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν· 248 : Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρῶσίν τε πόσιν τε· Φ, 182 : Πὰρ δὲ φέρων ἔλαρον θῆκεν. Seqq. ex Indice.] « Πάρθεσαν poetica sync. pro παρέθεσαν dicitur. [Od. Δ, 66 : Νῶτα βοὸς ... τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.] Παρτιθεῖ, poet. sync. pro παρατιθεῖ, ap. Hom. Od. [A, 192 : Ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε π.] Sic παρτιθέτω pro παρατιθέτω in Epigr. » [Aristoph. Ach. 85 : Εἶτ' ἐξένιζε παρετίθει θ' ἡμῖν ὅλους ἐκ κριβάνου βοῦς· 789 : D Ὄρνιν ... παρέθηκεν ἡμῖν· Eq. 1223 : Αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.] Sic Plato Rep. 2, [p. 372, D] : Ἀλλὰ καὶ τραγήματά που παραθήσομεν, Apponemus eis bellaria, secundas mensas. [Theæt. p. 157, C : Τούτου ἕνεκα ... παρατίθημι ἑκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι. « Omisso substantivo Xenoph. Cyrop. 8, 8, 20 : Τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ λουτροχόους καὶ παρατιθέντας καὶ ἀναιροῦντας· ubi τραπέζας intelligendum. » Hemst. || Appono, Adjungo. Apollon. De synt. p. 131, 27 : Αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ταῖς ἀντωνυμίαις ... παρ' ἐμοῦ, διὰ σοῦ.] || Exp. etiam Impono. Hesiod. [Th. 577] : Στεφάνους παρέθηκε καρήατι, Capiti serta imposuit. At παρατίθημί σοι δύναμιν ex Hom. Od. [Γ, 205] affertur pro Præbeo tibi vires. Malim Addo s. Indo tibi vires : quas vires idem Hom. multis in Il. dicit παρεῖναι, interdum et ἐνεῖναι, vel disjunctim εἶναι ἐν, ut Od. K, [69] : Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν· subaudiendum enim hic relinquitur ἐστί. || Παραθεῖναι traditur significare etiam Commendare, veluti quum depositum alicujus

A fidei servandum traditur, ac suo reddendum tempore. Quo sensu supra habuimus παρακατατίθεσθαι, Apud aliquem deponere, et ejus fidei committere, Fiduciarium deponere apud aliquem, Fiduciarium tradere alicui. Exx. hujus signif. non sunt rara in N. T. : 2 Ad Tim. 2, 2 : Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, i. e. παρακατάθου, Depone apud fideles homines, Committe fidelibus hominibus : ut præced. cap. dicit, Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον. Quo tamen in l. media usus est voce; activa autem Lucas Act. [20, 32] : Ταννῦν παρατίθημι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ, Deo vos commendo : ut Plut. dicit, Παρακατατίθεσθαι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν πόλιν, Minervæ urbem commendare et custodiendam relinquere. [Herodot. 6, 86 : Τοῦ παραθεμένου τὰ χρήματα οἱ παῖδες· ubi paullo ante, Τὸ ἥμισυ τῆς οὐσίης θέσθαι παρὰ σέ. Schweigh. Xenoph. Rep. Ath. 2, 16 : Τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται. Polyb. 33, 12, 3 : Φάσκοντες οὐδένι προσέσθαι τὰ χρήματα ... πλὴν αὐτῷ τῷ παραθεμένῳ. Apoll. Rh. 4, 346 : Μήδειαν ... παρθέσθαι κούρῃ Λητωΐδι B νόσφιν ὁμίλου. Παρέθετο epitome Athenæi 13, p. 606, F, pro παρακατέθετο.] || Παρατίθημι est etiam παρ' ἄλλο τίθημι, Statuo s. Pono juxta aliquid, ut cum eo comparem, i. e. Compono, Confero, Contendo, Comparo : quod et παραβάλλειν dicitur, et ἀντιπαρατείνειν s. παρατείνειν, item παρεικάζειν. Aphthon. in reprehensione Philippi, Εἶτα τίς αὐτῷ παραθήσει τὸν Ἔχετον ; Ecquis jam Philippo Echetum comparabit ? sc. crudelitate. Sic Isocr. Panath. [p. 255, D] : Παραθέντας τἀκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε. [Ubi cod. Urb. παραβάλλοντας. Plut. V. Demetr. c. 12 : Τοῦτον ἐπίτηδες ἐκείνῳ παραθήσομεν· 45 : Ἦν ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν ... .] Diversa constr. Lucian. [Prometh. c. 15] : Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθέμενοι αὐτὸν, Neque enim cum quo ipsum conferremus, haberemus. || Significat etiam Propono. Matth. 13, [24] : Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, Proposuit ipsis, Ob oculos posuit. [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 14 : Διῆλθές μοι παρατιθεὶς ἕκαστον (singulas partes officii imperatoris). Epist. Socr. 15, p. 23 Or. : Εἰς ἅπαντα τὸν βίον παρα- C τιθέντων ἡμῶν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, i. e. Scripto ad posteritatis memoriam proponentibus. Profero, Memoro, Isæus p. 78, 13 : Οὐ μόνον τὰς διαθήκας λέγοντες, ἀλλὰ καὶ τὸ γένος παρατιθέντες.] Pass. Παρατίθεμαι, Apponor. Unde τὰ παρατιθέμενα dicuntur Fercula s. Dapes et cibi qui apponuntur epulandi : quæ et παρακείμενα et παραφερόμενα : ut Aristot. Polit. 1, [6] Midam dicit ἀπολέσθαι λιμῷ, πάντων γενομένων τῶν παρατιθεμένων αὐτῷ χρυσῶν. Sed παρατίθεσθαι etiam dicitur aliquis epulas s. dapes, ut ap. Xen. Hier. [1, 19] : Ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τῶν μετρίως διαιτωμένων. Dicitur etiam ὁ πολλὰ παρατιθέμενος, Cui multæ apponuntur dapes, Cujus mensa multis oneratur epulis. Idem rursum eod. modo [§ 20] : Μᾶλλον ἥδονται οἱ ταῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων, Quam illi quibus viles apponuntur cibi. Sic Cyrop. 8, [6, 12] : Καὶ μήτε αὐτοί ποτε ἄνευ πόνου σῖτον παράθεσθε, μήτε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε, Nec vobis ipsis apponantur dapes, antequam laboribus vos exercueri- D tis. Thuc. 1, [130] : Τράπεζάν τε Περσικὴν παρετίθετο, Mensam Persicam sibi apponi jubebat. [Polyb. 39, 2, 11 : Δευτέρας τραπέζας παρετίθετο πολυτελεῖς. Eurip. Cycl. 390 : Σκύφος τε κισσοῦ παρέθετο.] Et ex Diosc. 6, 1 : Παρατεθέντα τῷ σώματι, Apposita corpori. Frequentior usus est tam passivæ quam mediæ vocis in signif. activa. Et primum quidem pro Appono itidem, atque eo sensu quo dapes s. epulæ apponi dicuntur. Hom. Od. O, 505 : Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο, Viatorium vobis apponam epulum. [A, 132 : Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο.] Pro Appono s. Juxta pono, et in alia signif., B, 105, de Penelope : Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, Quum faces s. lumina accensa apponeret, lumina accenderet. [|| Impono. Pausan. 2, 14, 4 : Οὗτος ἦν ὁ τῷ χωρίῳ τὸ ὄνομα παραθέμενος Κελεάς.] || Παρατίθεσθαι, et παρατίθεσθαι τῷ λόγῳ, est Citare, Allegare, Afferre, In medium afferre. Cujus signif. exx. affert Bud. Comm. p. 515, tum alia, tum hoc Themistii, ex l. 3 De anima : Ἄμεινον δὲ καὶ τὰ τοῦ Θεο-

φράστου παραθέσθαι περὶ τοῦ νοῦ. Et hoc Alex. Aphr. : A Παρατίθεται δὲ τῆς τοιαύτης δείξεως δεικτικὸν παράδειγμα τοιοῦτο, Affert : nisi malis Profert, Ob oculos ponit, Proponit. Et hoc Plat. Leg. 5, [p. 735, C] : Τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια παραθέσθαι τῷ λόγῳ, cum hac interpret. : Exempli gratia digna tantum quæ recenseantur, non etiam disputentur. Ubi παραθέσθαι τῷ λόγῳ possis etiam interpretari Addere dictis : quemadmodum et ex Timæo Ejusd. [p. 47, E] affertur παραθέσθαι τῷ λόγῳ itidem pro Orationi addere. Similiter Athen. usurpavit [11, p. 479, C] : Ὡς Νίκανδρός φησιν, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, Μηδὲ στέψω κοτυλίσκον, Afferens ex Aristophanis Nubibus, Citans, Allegans. [Sic sæpissime Athenæus, cujus exx. collegit Valck. in Adnot. in loca quædam N. F. p. 393. Harpocr. s. v. Γαμηλία : Οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παρατιθέμενος. Dio Chr. vol. 1, p. 465 : Παρεθέμην τὰ ἰαμβεῖα. Plut. Mor. p. 1033, C : Αὐτὰς δὲ παραθήσομαι τὰς λέξεις· 1052, E : Ὁ Χρύσιππος ἐν οἷς παρεθέμην. Schol. Pind. Ol. 10, 83 : Παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην οὕτω λέγοντα. Eustath. p. 1915, B 18 : Παρατιθέμενοι Ὅμηρον καὶ ἄλλους τινάς. Perfect. Plut. Mor. p. 833, D : Ψήφισμα ... ὃ Καικίλιος παρατέθειται. Longin. De subl. 23, 7 : Τὸ Πλατωνικὸν, ὃ ἑτέρωθι παρατεθείμεθα· 33, 5 : Παρατεθειμένος οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων. Rarior activi usus. Dionys. De admir. vi Demosth. c. 37 : Λέξεις τινὰς παρατιθεὶς τῶν ποιητῶν. Plut. Mor. p. 12, D : Αἰνίγμασιν ἅπερ ἐγὼ παραθεὶς ἐξηγήσομαι. Eustath. p. 378, 28 : Παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος.] || Nec solum exp. Appono, Admoveo, Adjungo, sed etiam Confero, Committo, Compono : qua signif. supra habuimus παρατίθημι. [|| Repono, Reservo mihi. Polyb. 3, 17, 10 : Τὰ χρήματα παρετίθετο εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολάς.] || Depono apud, Fidei alicujus committo, Servandum et custodiendum trado, Commendo. [V. exx. supra s. Παραθεῖναι allata.] 1 Ad Tim. 1, [18] : Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον. Itidemque Petrus 1 Ep. 4, [19] : Ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς, Tanquam fideli conditori commendent animas suas. Itemque Luc. 23, [46] : Εἰς χεῖράς σου παραθήσο- C μαι τὸ πνεῦμά μου. Act. 14, [23] : Παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, Domino illos commendarunt. Sic Synes. De insomn. : Ἑαυτὸν παρατιθέσθω τῷ χρόνῳ, Tempori se committat. Plut. Numa [c. 9] : Παρατιθεμένους [—ου] τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασιν, Impollutis corporibus ignis substantiam committentes [—is]. Quo sensu et παρακατατίθεσθαι usurpari supra docui : nec non activum παρατιθέναι. [De munere committendo Apoll. Rh. 2, 249 : Εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμοσιν νῶϊν.] || Παρατίθεσθαι, ut ἐκτίθεσθαι, est etiam Exponere, Explicare, Enarrare. Areth. In Apoc. c. 4 : Τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς ἐφικτὸν ἡμῖν παρεθέμεθα, Exposuimus, ἐξηγησάμεθα, ἐξεθέμεθα, Bud. p. 514. Itidemque interpretantur Act. 17, [3 : Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν] διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν, Aperiens atque exponens. Novissimus tamen Interpres maluit reddere, Adaperiens et proponens. [Vertendum erat, Locis ex antiqui fœderis volumine testimoniisque prolatis affirmans. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 244.] || Periculo exponere s. objicere, Bud. D ap. Hom. Od. B, [237] de procis : Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος. Esse enim ibi παρατίθεσθαι τὴν κεφαλὴν ait i. q. ἐπὶ κορμοῦ τοῦ μαγειρικοῦ τιθέναι ὡς ἀποκόπτεσθαι, Cervicem abscindendam exponere, et προτείνειν ὑπὲρ ἐπιξήνου : vel etiam Pignori objicere, ut vulgo dicunt, quum omnino ita quippiam futurum esse contendunt. [Plut. Mor. p. 325, A : Τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος.] Eod. modo ψυχὴν παρατίθεσθαι et παραβάλλεσθαι dici ait, ut Od. Γ, [74] : Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται Ψυχὰς παρθέμενοι· nam animas suas prædones et piratæ periculo objiciunt, aut ipsi mortem subituri, si superentur, aut aliis eam allaturi, si superare detur. Ubi etiam nota Παρθέμενοι pro παραθέμενοι : adhibent enim similibus aoristis syncopen, ut quum κάτθετο dicunt pro κατέθετο, et ἄνθετο pro ἀνέθετο. [Tyrtæus ap. Stob. Flor. 51, 5, 4 : Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος.] || Ex Plut. autem Pericle [c. 26] affertur, Παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον, pro Res

A ad Bellum necessarias importabant. V. et Παράθεσις.

Παρατίλλω, Compilo, Depilo, Vulsella pilos extraho. [Pollux 7, 165. Aristoph. Ach. 31 : Ἀπορῶ, ... παρατίλλομαι, i. e. Pilos extraho præ ægritudine.] Cinædi et effeminati solebant olim παρατίλλεσθαι, i. e. Vulsella depilari : ut docet Clem. Alex. quum Pæd. 3, [p. 261] ait, Διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις πιττούντων, ξυρώντων, παρατιλλόντων τοὺς θηλυδρίας τούτους. Et paulo post, Οἳ σφᾶς καταπιττοῦσι, καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσι. Ubi nota eum synonymos accipere παρατίλλειν et τὰς τρίχας ἀνασπᾶν. Nota etiam picis illitu glabros et depiles reddi solitos fuisse istos θηλυδρίας. [Aristoph. Ran. 516 : Ὀρχηστρίδες ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι· Lys. 89 : Τὴν βληχώ γε παρατετιλμένην· et 151. Plato com. ap. Athen. 10, p. 442, A. Menand. ib. 4, p. 166, A : Παρατιλοῦμαι. Lucian. Adv. ind. c. 23.] Sed et iis, qui in adulterio fuissent deprehensi, ex natibus ac pudendis evellebantur pili, ut docet Aristoph. Pl. [168] : Ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται, Per te glabratur et depilatur, B Vulsuram patitur. Cui similem ejusdem l. habes in Τίλλω, una cum verbis scholiastæ.

Παρατιλμὸς, ὁ, Vulsura, Pilorum evulsio, Depilatio : ut schol. Aristoph. in l. paulo ante cit., quum dixisset moris fuisse τὸν ἁλόντα μοιχὸν παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον ποινὴς λυθῇ, subjungit, Αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός· οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπελύοντο. Ubi etiam παρατίλλεται exp. non solum τὰς τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται, sed etiam δασπίεται, Convellitur.

[Παράτιλσις, εως, ἡ, Depilatio. Clem. Al. p. 232 : Παρατιλσεών τε καὶ παραχρωισμῶν. Angl. Id. Pædag. 3, 11, 60 : Ἡ τοῦ γενείου ἐν χρῷ κουρὰ, παρατίλσει γειτνιῶσα. Hase.]

[Παρατιλτέον, Depilandum. Clem. Al. p. 264.]

Παρατίλτρια, ἡ, Depilatrix. [Tricula, Gl. Muliercula scilicet quæ a tricis erat. Glossæ : *Triciæ*, τριχώματα. Toup. Emend. vol. 1, p. 211. Phot. p. 391, 20 : Π., αἱ ἐρωτοπαίκτριαι. Καὶ παρατιλλόμενος, ὁ πιττούμενος.] Πα- C ρατίλτριαι dicebantur olim Feminæ, quæ molles homines vulsellis depilabant et glabrabant, i. e. Quæ vulsellis pilos eis evellebant, ut glabri essent. [Cratin. ap. Athen. 14, p. 638, F. G. Dind. Ad quem l. conf. Jacobs. in Anal. litt. Fr. Aug. Wolf. vol. 2, p. 42. Hase.] Philostr. V. S. de Scopeliano rhetore [p. 567] : Ἐκδεδωκὼς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις. [Id. p. 167.]

[Παρατιμάω, Honorare negligo. Liban. 204 (?). Wakef. Παρατιμάζω. Ducas Hist. Byz. p. 167, D : Τὸν λαὸν ἅπαντα ... ἔξω τῆς πόλεως εὑρόντες παρητιμασμένον, Spretum, Desertum. Sic Bulialdus. Codex παρητισμαμένον.]

[Παρατίμησις, εως, ἡ, Objurgatio. Phot. C. Manich. in Wolfii Anecd. vol. 2, p. 256 : Ταῖς ἴσαις παροινίαις ἴση πάλιν καὶ ἡ π. Schleusn.]

[Παρατιμωρεῖν lectio vitiosa ap. Strabon. 10, p. 484, pro παρῇ τιμωρεῖν, quod restituit Coraes. Πάρα τιμωρεῖν Casaub.]

Παράτιτλα, τὰ, in Pandect. Lemmata et summulæ cuique titulo appositæ. Imp. [in præfat.] De concept. D Dig. : Sed sufficiat per indices tantummodo et titulorum subtilitatem, quæ παράτιτλα nuncupantur, quædam admonitoria ejus facere, nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo. [Schol. Basil. ad lib. 2, p. 53 : Σημείωσαι δὲ τὸ περὶ γάμου παράτιτλον, ὅτι καὶ ἀγράφως συνίσταται γάμος. Adde eund. schol. ad l. 41, p. 521. Ducang. Conf. Car. Ed. Zachariæ Fragm. legg. Rotharis p. 12, 1). Hase.]

[Παρατιτρώσκω, Vulnero. Joan. Clim. p. 75, 4. Boiss. Metaph. Menand. Exc. Hist. p. 420, 10 : Παρατρώσαντι τὴν ἀλήθειαν οὐδαμῶς. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 608, 16 : Τὸ λογιστικὸν τῷ Τελαμωνίῳ παρατιτρώσκεται. G. D. Gregent. Disp. p. 87, 5 : Τὸν νόμον παρατρώσαντα. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 801, 27 : Τῶν νομίμων οὐδὲν παρατρώσαιμεν· et ib. p. 802, 26 : Ἵνα μή τι παραθραύσωμεν τῶν πατρικῶν παρατηρήσεων. Hase.]

[Παρατμήγω, Succido. Hesych. : Παρέτμηξεν, ἐξηράνθη.]

[Παρατμίζω, Suffumigo. Geopon. 11, 18, 13 : Ῥόδα

ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι παρατμίσεις θείῳ, ἕξεις παραχρῆμα λευκά.]

Παρατολμάω, Præcipitanter audeo. [Suidas : Παρατετολμηκότες, ἑαυτῶν ἀφειδήσαντες. Πολύβιος « Π. καὶ τελέως ἀπελπίσαντες τὴν σωτηρίαν. » || Male audeo. Eustath. p. 31, 12 : Γυναικεῖον τὸ ἱστουργεῖν παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐκ ἂν παρ' αὐτῷ ὑφάναι ἀνήρ, εἰ μὴ βουλάς, εἰ καὶ τοῖς ὕστερον μαχθηρῶς παρατολμᾶται κατά τι Αἰγύπτιον ἔθος.] Ex Greg. Naz. autem affertur pro Interim audeo. [Παρατετολμημένα, Quæ audacius dicta sunt, ut in ratione dicendi sublimi et hyperbolica, Longin. 8, 2. Eodem sensu c. 32 παρακινδυνεύειν dixit. Ernest. Lex. rhet.]

[Παρατόλμημα, τό, Audax s. temerarium facinus. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 62, C : Ὁμολογοῦμεν τὸ π.]

Παράτολμος, ὁ, ἡ, Audax, etiam Nimium audax, Temerarius : ut παρὰ vitium hic denotet, quemadmodum εὖ virtutem in superiore εὔτολμος. Plut. Demetr. [c. 11] : Ἦν δὲ καὶ τἄλλα παράτολμος ὁ Στρατοκλῆς, καὶ βιβωμικῶς ἀσελγῶς. Alibi [V. Pompeji c. 32] : Ἀεὶ μὲν ἀνδρώδης οὖσα καὶ παράτολμος. Idem Symp. 4, 1 [p. 661, B] : Οὐδεὶς γέγονεν οὕτω τῶν ἰατρῶν παράτολμος ἐν καινοτομίᾳ καὶ ἀνδρεῖος, ὥστε ποικίλην τροφὴν πυρέττοντι προσενεγκεῖν. Ubi nota παράτολμος hoc copulari cum ἀνδρεῖος, ut in præcedente l. cum ἀνδρώδης : quorum utrumque in laude ponitur.

[Παρατόλμως, Audacter, Temere. Heliodor. 9, 21 : Πρὸς τοσαύτας μυριάδας π. ἀντιταξάμενος.]

Παράτονος, ὁ, ἡ, Protensus. Eur. Alc. [400] dixit παρατόνους χέρας, Deficientes et pendulas, ut in morientibus esse solent. Hoc ferme et ἄτονον notat, debile sc. et infirmum. [|| Dissonus. Hesych. : Βαρβαρισμός, π. διάλεκτος.]

[Παρατόξευσις, εως, ἡ, Jaculatio. De jactatione oculorum Plut. Mor. p. 521, B, ubi curiosa et præpostera omnium locorum et ædium inspectio notatur : Ἡ συνδιαστρέφουσα τὴν ψυχὴν παράβλεψις αὐτῇ καὶ π. αἰσχρά.]

Παράτοπος, ὁ, ἡ, i. prope q. ἄτοπος, Absurdus, Inconveniens. Ap. Suidam [ex scriptore ignoto] : Παράτοπον ὁρμήσαντες [ὁρμίσαντες cod. Paris.] διὰ τὴν ἀπειρίαν, ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ τὰς ἀμπώτεις τῆς θαλάττης. Ubi adverbialiter capitur hoc παράτοπον, et ab eo exp. εἰς κακὸν τόπον, In locum malum et incommodum. [Divisim scribendum παρὰ τόπον. Strabo 10, p. 459, ab Schneid. cit. : Ἡρακλέους ἄθλους, ἔργα Λυσίππου, μετήνεγκεν εἰς Ῥώμην τῶν ἡγεμόνων τις, παρὰ τόπον κειμένους (παρατόπων κειμένως (sic) enotatum ex cod. Vat.) διὰ τὴν ἐρημίαν· ubi adverb. παρατόπως restituit Coraes.]

[Παρατραγικεύομαι, Tragico more ago. Schol. Aristoph. Vesp. 1473 : Ὀρχούμενος ὁ γέρων παρατραγικεύεται.]

[Παρατραγῳδέω. HSt. s. v. Τραγῳδός :] Restant Παρατραγῳδέω et Προστραγῳδέω, idem cum præcedentibus [ἐκτραγῳδέω et ἐπιτραγῳδέω] significantia. Nam παρατραγῳδῶ exp. et ipsum Tragice exaggero s. exclamo, Granditate verborum tragica rem effero. [Pollux 10, 92 : Σπυρίδιον, ὁ καὶ πλέκος εἴρηκε (Aristophanes) παρατραγῳδῶν.] Qua voce pro Latina usus est Plautus Pseudolo [2, 4, 17], dicens, Illic homo est; vide ut paratragoediat [paratragœdat] carnifex.

[Παρατράγῳδος, ὁ, ἡ.] Ex Τραγῳδός comp. Παρατράγῳδος, quod exp. Tragicus, ut idem sit quod τραγικός s. τραγῳδικός. Plut. certe [De puer. educ. p. 7, A] dixit τὴν θεατρικὴν καὶ παρατράγῳδον λέξιν, Theatricam et tragicam; vel etiam Quæ veluti tragica est et apta spectaculis et pompis. [Rectius Wyttenb. vol. 6, p. 107 : « Satis magnum erat vitium in oratione quidem τὸ τραγικόν· nunc id, quod in ipsa tragœdia tumidum, inflatum et vitiosum est, reprehenditur. Longin. De subl. 3, 1 : Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα. »]

[Παρατράπεζον, τό, Mensula quæ sacræ mensæ adjungitur, nostris *Credentia*, ut quidam volunt. Liturgia Jacobi (p. 36, 26) : Ὅτε μέλλει ὁ διάκονος τιθέναι εἰς τὸ π., λέγει ὁ ἱερεύς, εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου. Παρατραπέζιον, τό, idem, in Chron. Pasch. p. 390, D. Ducang. Constant. Cerim. p. 43, A : Παρατράπεζα δύο. Παρατραπεζίοις ib. p. 57, A, et παρατραπεζίῳ p. 343, C. G. Dind.]

Porphyr. 70. 95.

[Παρατραυλίζω, Balbutio. Theophyl. Sim. Epist. 62 : Ἔνιοι (παῖδες) παρατραυλίζουσι.]

[Παρατράχηλος, ὁ, ἡ, Collum in alteram partem inclinatum habens. Tzetz. Hist. 8, 421. Verbum hinc ductum Παρατραχηλάω ib. 11, 100 : Ἦν δὲ καὶ παράτραχηλος (Alexander Macedo) καὶ παρατραχηλῶν δέ, ὥστε δοκεῖν πρὸς οὐρανὸν ἐνατενίζειν τοῦτον.]

[Παρατραχύνω, Durum reddo. Theodor. Metoch. p. 127 : Παρατραχύνεται τὴν ἑρμηνείαν ἐν οἷς ἑκάστοτε σπουδάζει καὶ δυσδιόδευτα πλεῖστα καὶ δυσέντευκτα τῇ τῆς ἀκοῆς ἐθάδι φθέγγεται. Cramer. It. figurate Basil. t. 2, p. 798, D, de flumine repercusso : Βραχύ τι τῇ γείτονι πέτρᾳ παρατραχύνεται. Hase.]

Παρατρέπω, [Præterverto, Prætervcho. Hom. Il. Ψ, 398 : Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους. Ib. 423 : Ἀντίλοχος δὲ π. ἔ. μ. ἵ. ἐκτὸς ὁδοῦ, quod Hesych. exp. παρελάσας. ||] Diverto, Deflecto, A solita vel instituta via averto et avoco. [Pind. Isthm. 8, 22 : Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός.] Thuc. 1, [109] : Ξηράνας τὴν διώρυχα, καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, Aversa et deflexa alio aqua. Quod et ἐκτρέπειν dicitur. [Plato Leg. 5, p. 736, B : Τὰ δὲ ἀποχετεύοντας καὶ παρατρέποντας. Dio Cass. 47, 47 : Τὸν ποταμὸν παρατρέψας. Zenob. Prov. 5, 29 : Χαράδραν παρέτρεψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν.] Plut. C. Colot. [p. 1122, F] : Ὁ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κινήμασιν ἀλλοίωσιν ἐμποιεῖ. [Cum præp. εἰς Palæph. Procem. 5 : Γενόμενά τινα οἱ ποιηταὶ ... παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον.] Plato Epist. 7, [p. 327, E] : Ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, Eum ab honestissima vita ad diversam avocare et avertere. Ubi etiam nota genit. Idem Leg. 10, [p. 885, D] de diis loquens : Βελτίους ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπό τινων δώρων παρατρέπεσθαι κηλούμενοι, Quam ut ab justitia et recto avertantur, sacrificiorum delinimentis. Supra enim dixerat deos esse εὐπαραμυθήτους, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους, i. e. παραπειθομένους, s. παραιτητούς, ut alibi ipse loquitur. Hom. Il. [I, 496] : Στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί. Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Ubi etiam observa, eum, quum dixisset deos esse στρεπτούς, Flexibiles, subjungere probationis loco, eos ab hominibus sacrificiis et precibus παρατρωπᾶσθαι, quasi sc. a vindicta, quam sumere parati erant, ita avertantur et avocentur. Unde et Ovid. : Munera, crede mihi, placant hominesque deosque : Placatur donis Jupiter ipse datis. Nota præterea ibi poeticum verb. Παρατρωπάω pro παρατρέπω usurpatum. [Παρατρέπει per παρηγορεῖ exp. Hesych. De mente flectenda s. mutanda, Hesiod. Theog. 103 : Δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων. Apoll. Rh. 3, 902 : Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει. || Muto, Immuto. De decreto mutando, Herodot. 7, 16 : Εἰ δέ τοι οὕτω δεδόκηται γίνεσθαι καὶ οὐκ οἷά τε αὐτὸ παρατρέψαι ... De munere officio mutato Dio Cass. 43, 48 : Τὸ κατὰ τὴν διοίκησιν ἐξ ἐκείνου δι' ἅπερ εἶπον παρατραπέν. De nomine immutando Appian. Mithr. c. 1 : Τὸ ὄνομα ἀλόγως παρατραπῆναι (Βιθυνίαν ἀντὶ Βεβρυκίας). Dio Chrysost. Or. vol. 1, p. 409 : Βαρβάρων ὀνόματα ... τὰ μὲν μηκύνων, τὰ δὲ συναιρῶν, τὰ δὲ ἄλλως παρατρέπων. || Inverto. Herodot. 3, 2 : Παρατρέπουσι τὸν λόγον, προσποιεύμενοι τῇ Κύρου οἰκίῃ συγγενέες εἶναι. De dictis in alienam sententiam detorquendis Dio Cass. 42, 28 : Διέβαλλον σφᾶς, τὰ μὲν παρατρέποντες, τὰ δὲ καὶ παντάπασι καταψευδόμενοι.] Cum gen. vero Theodorit. H. E. 3 : Τῆς πατρῴας πίστεως παρατραπῆ, Abductus est a fide paterna. Ubi παρατρέπω i. est q. παραπλανῶ, A recta via abduco, et in errorem impello. Accipitur enim interdum in malam partem. [Dio Cass. fr. p. 37, 50 : Ἐπειδὴ ἅπαξ ἔξω τοῦ βελτίστου παρετράπη. Dionys. A. R. 6, 75 : Ἐάν τι παρατρέψω τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀληθοῦς. Pausan. 4, 4, 8 : Παρετράπη ἐκ τοῦ νοῦ. || Depravo. Geopon. 2, 47, 5 : Πήγανον ... κεράσαντες οἶνῳ παρατραπέντι ὑδαρέστερον. || Perverto, Everto. Hesych. : Παρατρέψαι, παρενέγκαι, πορθῆσαι.] Pass. Παρατρέπομαι neutraliter etiam ponitur aliquando pro Digredior, ut ἐκτρέπομαι : itidemque et τρέπομαι significat nonnunquam Viam arripio. Atque ut cum accus. aliquo construitur hoc τρέπομαι, ita et comp. παρατρέπομαι. Xen. Œcon. [12, 17] : Τόδε μοι παρατρεπόμενος τοῦ λόγου, Ab hoc sermone digrediens. Id. Hell. 5, [1, 6] : Παρατρεπόμενος εἰς Τένεδον, Iter Tenedum versus flectens, Obiter digrediens in Tenedum. Utroque enim modo interpr. Bud. p. 679, ubi prolixius hæc habentur.

Nom. 8.

Παρατρέφω, Alo et educo juxta, Nutrio et educo præter, ut dives aliquis paterfamilias suis liberis dicitur παρατρέφειν vernas et pecora ac jumenta. [Harpocr. et schol. Aristoph. Pl. 279 : Μόθωνας καλοῦσι Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους (παρατρεφομένους dixit schol. Eq. 631) τοῖς ἐλευθέροις παῖδας. Ælian. N. A. 3, 1 : Κυνιδίου ἀθλίου φύσει προσεοικὼς ἀγαπᾷ παρατραφῆναι.] Plut. De non fœner. [p. 830, B] : Ἄνθρωποι δὲ περιουσίᾳ συνέσεως διὰ τὸ εὐμήχανον, ἵππους παρατρέφουσι, κύνας, πέρδικας, λαγωούς, κολοιούς. Ubi pro ἵππους fortasse leg. ἵπποις. [Fallitur.] Exp. etiam In transcursu educo; idemque Plut. παρατρέφεσθαι usurpasse dicitur de pauperibus qui misere aluntur. [Ap. Athen. 6, p. 211, F, παρετρέφετο τῷ δεσπότῃ, videtur non solum significare Educabatur in heri domo, sed Commensalis erat heri. Sic quidem p. 243, C, de liberali quodam homine, multos parasitos ad mensam suam admittente : Παρέτρεφε τὸν βουλόμενον. Schweigh.] Item παρατρέφεσθαι alicui dicuntur qui apud eum aluntur. Synes. Ep. 104 : Ἦσαν δὲ οὗτοι τῶν ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ πάλαι παρατρεφομένων αὐτῷ, Qui jampridem apud eum nutriebantur. [Plut. De puer. educ. p. 13, C : Ὑβρίζεσθαι δοκοῦντες ὅτι μὴ μάτην παρατρέφονται· ubi Wyttenb. alia comparavit Plutarchi aliorumque exx. Menander ap. Athen. 6, p. 248, A : Σιτόκουρος ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι· quod ipse Athenæus interpretatur τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην παρατρεφόμενον. Ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος, Qui libenter alieno se cibo alit, Pollux 3, 111, fort. ex Demosth. p. 403, 23. Liban. vol. 4, p. 828, 14 : Ὥσπερ κηφῆνες ζῶντες, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι. Thom. M. p. 690 : Τοὺς ἐν ταῖς τῶν πλουσίων τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας. Plut. V. Artox. c. 27 : Τὴν μὲν Ἄτοσσαν εἶχεν ... γυναῖκα ..., ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο ... παλλακίδες· 4 : Τὸ μισθοφορικὸν πολλαχόθι διὰ τῶν φίλων καὶ ξένων αὐτῷ παρατρεφόμενον· Mor. p. 980, D, de trochilo crocodili parasito : Τοῖς ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος. Philo vol. 2, p. 450, 40 : Βαναύσους ἐπιτηδεύοντες τέχνας ἕνεκα τοῦ παρατρέφεσθαι. Themist. Or. p. 10, B : Ὀδυνηρῶς καὶ μόγις παρατρεφόμενος. Sensu bono Herodian. 3, 15, 11, de Severo, qui duos filios pari cura et cultu educaverat : Μεμνημένοι τοῦ Σεβήρου καὶ ὅτι ἀμφοτέρους ἴσους δὴ ἐκ παίδων παρατρέφειν· nam sic Wyttenb. l. c. correxit vulgatum παραθρέψειεν. Plut. V. Caton. min. c. 4 : Ἤσκει τὸν ὀργανικὸν εἰς πλήθη λόγον, ἀξιῶν ὥσπερ ἐν πόλει μεγάλῃ τῇ πολιτικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ μάχιμον εἶναί τι παρατρεφόμενον. || Metaph. de animo doctrina excolendo Plut. Mor. p. 37, F : Ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενος, quod recte exp. Wyttenb. *Obiter nutritum*, non ex instituto, sed quantum ejus in puerili institutione per oblatam occasionem subinde delibari potest. Ib. p. 138, C : Ὧν οὐκ ἀκηκόατε πολλάκις ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενοι κεφάλαια συντάξας ... κοινὸν ἀμφοτέροις πέμπω δῶρον.]

[Παρατρεχόντως, In transcursu, Obiter. Basil. t. 2, p. 155, B : Ἡμεῖς μὲν οὖν π. τῶν μαρτυριῶν ἐφηψάμεθα. Hase.]

Παρατρέχω, A latere curro, ut παραθέω : unde παρατρέχοντες dicuntur Qui a latere principis alicujus currunt, i. e. Stipatores et Satellites : veluti 3 Reg. 14, [28] : Οἱ ἡγούμενοι τῶν παρατρεχόντων, οἱ φυλάσσοντες πυλῶνα οἴκου τοῦ βασιλέως. Ubi παρατρεχόντων quidam interpr. Præcursorum, Hieron. Ducum scutariorum, si quidem illi tribuenda est vulgaris illa Versio. [Accurro. Plut. V. Artox. c. 11 : Ἀποπίπτει τῆς κεφαλῆς ἡ τιάρα τοῦ Κύρου καὶ παρατρέχων νεανίας Πέρσης ... ἀκοντίῳ βάλλει τὸν κρόταφον. Transcurro. Aristoph. Vesp. 1432 : Παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.] || Frequentius tamen παρατρέχω significat Prætercurro [Hom. Il. K, 350 : Ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσι· X, 157 : Τῇ ῥα παραδραμέτην] : interdum etiam Prætereo [Hesych. : Παρατρέχει, παρέρχεται], Præterlabor, Elabor. Plut. [Mor. p. 520, D] : Ἢ τί δυσχερές, ἐν τοῖς περιπάτοις τὰ κατὰ τῶν τοίχων γράμματα τῇ ὄψει παρατρέχειν; Chrys. In Ep. 1 ad Cor. 14 : Εἰ τοίνυν ἐκεῖνα παραδραμεῖν ἕτοιμος, τί θαυμάζεις εἰ ἀνθρώπων ὑπεροψῇ; Greg. Naz. : Παρατρέχων τὸ σήμερον, ἐπιτηρεῖς τὸ εἰς αὔριον, Hodiernum prætermittens et prætercurrens. [Galen. vol. 7, p. 529 : Προσέχειν χρὴ τῷ λόγῳ μὴ παρατρέχοντα. Ernest. Isocr. p. 55, C : Βούλομαι μακρότερα περὶ τοῖν πολέοιν εἰπεῖν καὶ μὴ ταχὺ λίαν παραδραμεῖν. Dionys. Art. rhet. c. 3 : Μηδὲ τοῦτο παρέργως παρατρέχειν. || Prætereo, i. e. Non animadvertor, Non observor. Polyb. 6, 6, 4 : Οὐ παρατρέχει αὐτοὺς ἡ διαφορά, ἀλλ' ἐπισημαίνονται τὸ γιγνόμενον· 10, 40, 5 : Ἀνεπιστάτως αὐτὸν παρέδραμε τὸ ῥηθέν. De piscibus piscatores decipientibus Oppian. Hal. 3, 96 : Καὶ φύγον ... ἤδη ἐνισχόμενοι, παρὰ δὲ φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν βουλῇ νικήσαντες. || Silentio prætereo. Polyb. 10, 43, 1 : Τὸ μὴ παραδραμεῖν, ἀλλὰ ποιήσασθαι περὶ αὐτοῦ τὴν ἁρμόζουσαν μνήμην. Dio Cass. 79, 12 : Ἵνα ταῦτα παραδράμω. Hesych. Præf. ad Eulog. p. 3 : Τὰς πολυσήμους (λέξεις) μὴ παραδραμεῖν καὶ ἀσαφεῖς παραλιπεῖν. || Cursu supero. Hom. Il. Ψ, 636 : Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον. Philostr. p. 677 : Φησὶ δὲ καὶ παραδραμεῖν ... τὸν Ἀχιλλέα ... καὶ ὑπὲρ τὸ πήδημα τὸ ἐκείνου ἀρθῆναι. Schol. Philostr. Her. p. 624 Boiss. : Τὸ παρατρέχειν λέγεται ἐπὶ δύο ἀνθρώπων, ὅταν τρέχωσι καὶ παρατρέχῃ ὁ εἷς τὸν ἕτερον. || Supero, Vinco. Aristoph. Eq. 1352 : Ὁ τὸν μισθὸν λέγων (ῥήτωρ) τὸν τῆς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο. Polyb. 32, 11, 2 : Παραδραμεῖν ἐν τούτῳ τῷ μέρει (τῇ σωφροσύνῃ) τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὑπάρχοντας· 32, 15, 12 : Ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε τοὺς καθ' αὑτόν ... Eunap. Hist. Exc. p. 53, 3 : Συνθῆκαι βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι.] Pass. voce et signif. Plut. [Mor. p. 50, C] : Καὶ γὰρ ἐν ὑπουργίαις καὶ διακονίαις πολλάκις ἰδεῖν ἐστὶ τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην. [De facinore facinus crudelitate superante Eurip. Herc. F. 1019 : Τὰ δ' ὑπερέβαλε παρέδραμε τὰ τότε κακά.] Tempus quoque et dies παρατρέχειν dicitur, itidem Præterire, Elabi, ut διατρέχειν supra. Herodian. 2, [12, 7] : Δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν· 7, [4, 10] : Ἅμα δὲ τῷ παραδραμεῖν τὸ περιόρθριον, προσελθόντες οἱ νεανίσκοι, Ut autem illuxit, Polit. Nota vero in his ll. aor. 2 ab inus. them. Παραδρέμω. [Theophil. Institt. vol. 1, p. 48 : Ὀλίγου χρόνου παραδραμόντος· 176 : Τῆς δωτίας παραδραμούσης. Percurro. De ætate schol. Philostr. Her. p. 391 ed. Boiss. : Ἑπτά εἰσιν αἱ ἡλικίαι ἃς παρατρέχει ὁ ἄνθρωπος. HSt. in Indice :] Παραθρέξας, Qui prætercurrit [Apoll. Rh. 3, 955 : Δοῦπον ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα], in Epigr. [Posidippi Anth. Plan. 275, 9 : Πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσίν], a παρατρέχω. [Gregor. Naz. vol. 2, p. 55, D : Εἴ τινα παραθρέξειας ἀπόδρομον ἢ κάκιστον. Synes. p. 104, D : Ὕπνου εἴ ποτε παραθρέξαντος.]

Phil. de an. 19.

Παρατρέω, idem quod διατρέω, Tremefactus s. Perterrefactus diffugio. Hom. Il. E, [295] : Παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες. Schol. διὰ δέος ἔφυγον, Pavefacti fugerunt.

[Παράτρημα vitiose pro παράρρυμα, quod v.]

[Παράτρητος, ὁ, ἡ, A latere perforatus. Pollux 4, 81 : Αὐλοὶ παράτρητοι θρήνοις ἥρμοττον, ὀξὺ καὶ νωθὲς πνέοντες. Rufus p. 234 ed. Matth. : Τῶν αὐλίσκων (per quos clysteres immittuntur) οἱ μὲν εἰσιν εὐθύτρητοι, οἱ δὲ παράτρητοι.]

Παρατριβή, ἡ, [Tritus, Fricatio. Sanchuniath. ap. Euseb. Præp. ev. p. 34, D : Ἐκ παρατριβῆς ξύλων εὗρον πῦρ. Athenag. p. 18, B, de ovo : Ἐκ π. εἰς δύο ἐρράγη. Epiphan. t. 1, p. 125, D : Ἐκ π. καὶ σπέρματος ἀνδρός· et sic sæpe ap. eund. de Utriusque sexus copulatione, velut t. 1, p. 162, B; 423, B; 432, C; 746, D. Hase. Attritus, Gl.] Contentio quæ jurgiis fit. A Suida exp. λογομαχία, ἔρις, in hoc l. anonymi cujusdam : Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν. [Basil. t. 2, p. 1117, C : Τὰς ἐξ ἀντιλογιῶν π. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 209, 41 : Ἐκ τούτου παρατριβαὶ γίνονται οὐ μικραί. Hase.] Metaph. ab iis qui se atterunt mutuo, ut alter alteri aliquid deterat. [Polyb. 2, 36, 5; 4, 21, 5; 21, 13, 5; 23, 10, 4; 24, 3, 4; 31, 5, 2.]

Παρατρίβω, Attero, Affrico. [Herodot. 7, 10 : Ἐπεὰν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγι-

ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι παραπμίσας θαίῳ, ἕξεις παραχρῆμα λευκά.] **A**

Παρατολμάω, Præcipitanter audeo. [Suidas : Παρατετολμηκότες, ἑαυτῶν ἀφειδήσαντες. Πολύβιος « Π. καὶ τελέως ἀπελπίσαντες τὴν σωτηρίαν. » || Male audeo. Eustath. p. 31, 12 : Γυναικεῖον τὸ ἱστουργεῖν παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐκ ἂν παρ' αὐτῷ ὑφάναι ἀνὴρ, εἰ μὴ βούλοιτο, εἰ καὶ τοῖς ὕστερον μοχθηρῶς παρατολμᾶται κατά τι Αἰγύπτιον ἔθος.] Ex Greg. Naz. autem affertur pro Interim audeo. [Παρατετολμημένα, Quæ audacius dicta sunt, ut in ratione dicendi sublimi et hyperbolica, Longin. 8, 2. Eodem sensu c. 32 παρακινδυνεύειν dixit. Ernest. Lex. rhet.]

[Παρατόλμημα, τὸ, Audax s. temerarium facinus. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 62, C : Ὁμολογοῦμεν τὸ π.]

Παράτολμος, ὁ, ἡ, Audax, etiam Nimium audax, Temerarius : ut παρὰ vitium hic denotet, quemadmodum εὖ virtutem in superiore εὔτολμος. Plut. Demetr. [c. 11] : Ἦν δὲ καὶ τἄλλα παράτολμος ὁ Στρατοκλῆς, καὶ βεβιωκὼς ἀσελγῶς. Alibi [V. Pompeji c. 32] : Ἀεὶ μὲν ἀνδρώδης οὖσα καὶ παράτολμος. Idem Symp. 4, 1 [p. 661, B] : Οὐδεὶς γέγονεν οὕτω τῶν ἰατρῶν παράτολμος ἐν καινοτομίᾳ καὶ ἀνδρεῖος, ὥστε ποικίλην τροφὴν πυρέττοντι προσενεγκεῖν. Ubi nota παράτολμος hoc copulari cum ἀνδρεῖος, ut in præcedente l. cum ἀνδρώδης : quorum utrumque in laude ponitur.

[Παρατόλμως, Audacter, Temere. Heliodor. 9, 21 : Πρὸς τοσαύτας μυριάδας π. ἀντιταξάμενος.]

Παράτονος, ὁ, ἡ, Protensus. Eur. Alc. [400] dixit παρατόνους χέρας, Deficientes et pendulas, ut in morientibus esse solent. Hoc ferme et ἄτονον notat, debile sc. et infirmum. [|| Dissonus. Hesych. : Βαρβαρισμὸς, π. διάλεκτος.]

[Παρατόξευσις, εως, ἡ, Jaculatio. De jactatione oculorum Plut. Mor. p. 521, B, ubi curiosa et præpostera omnium locorum et ædium inspectio notatur : Ἡ συνδιαστρέφουσα τὴν ψυχὴν παράβλεψις αὕτη καὶ π. αἰσχρά.]

Παράτοπος, ὁ, ἡ, i. prope q. ἄτοπος, Absurdus, Inconveniens. Ap. Suidam [ex scriptore ignoto] : Παράτοπον ὁρμήσαντες [ὁρμίσαντες cod. Paris.] διὰ τὴν ἀπειρίαν, ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ τὰς ἀμπώτεις τῆς θαλάττης. **C** Ubi adverbialiter capitur hoc παράτοπον, et ab eo exp. εἰς κακὸν τόπον, In locum malum et incommodum. [Divisim scribendum παρὰ τόπον. Strabo 10, p. 459, ab Schneid. cit. : Ἡρακλέους ἄθλους, ἔργα Λυσίππου, μετήνεγκεν εἰς Ῥώμην τῶν ἡγεμόνων τις, παρὰ τόπον κειμένους (παρατόπων κειμένους (sic) enotatum ex cod. Vat.) διὰ τὴν ἐρημίαν· ubi adverb. παρατόπως restituit Coraes.]

[Παρατραγικεύομαι, Tragico more ago. Schol. Aristoph. Vesp. 1473 : Ὀρχούμενος ὁ γέρων παρατραγικεύεται.]

[Παρατραγῳδέω. HSt. s. v. Τραγῳδός :] Restant Παρατραγῳδέω et Προστραγῳδέω, idem cum præcedentibus [ἐκτραγῳδέω et ἐπιτραγῳδέω] significantia. Nam παρατραγῳδῶ exp. et ipsum Tragice exaggero s. exclamo, Granditate verborum tragica rem effero. [Pollux 10, 92 : Σπυρίδιον, ὃ καὶ πλέκος εἴρηκε (Aristophanes) παρατραγῳδῶν.] Qua voce pro Latina usus est Plautus Pseudolo [2, 4, 17], dicens, Illic homo est ; vide ut paratragœdiat [paratragœdat] carnifex. **D**

[Παρατράγῳδος, ὁ, ἡ.] Ex Τραγῳδὸς comp. Παρατράγῳδος, quod exp. Tragicus, ut idem sit quod τραγικὸς s. τραγῳδικός. Plut. certe [De puer. educ. p. 7, A] dixit τὴν θεατρικὴν καὶ παρατράγῳδον λέξιν, Theatricam et tragicam ; vel etiam Quæ veluti tragica est et apta spectaculis et pompis. [Rectius Wyttenb. vol. 6, p. 107 : « Satis magnum erat vitium in oratione quidem τὸ τραγικόν· nunc id, quod in ipsa tragœdia tumidum, inflatum et vitiosum est, reprehenditur. Longin. De subl. 3, 1 : Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα. »]

[Παρατράπεζον, τὸ, Mensula quæ sacræ mensæ adjungitur, nostris *Credentia*, ut quidam volunt. Liturgia Jacobi (p. 36, 26) : Ὅτε μέλλει ὁ διάκονος τιθέναι εἰς τὸ π., λέγει ὁ ἱερεὺς, εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου. Παρατραπέζιον, τὸ, idem, in Chron. Pasch. p. 390, D. Ducang. Constant. Cerim. p. 43, A : Παρατράπεζα δύο. Παρατραπεζίοις ib. p. 57, A, et παρατραπεζίῳ p. 343, C. G. Dind.]

Porphyr. 70. 95.

[Παρατραυλίζω, Balbutio. Theophyl. Sim. Epist. 62 : Ἔνιοι (παῖδες) παρατραυλίζουσι.]

[Παρατράχηλος, ὁ, ἡ, Collum in alteram partem inclinatum habens. Tzetz. Hist. 8, 421. Verbum hinc ductum Παρατραχηλάω ib. 11, 100 : Ἦν δὲ καὶ συμτράχηλος (Alexander Macedo) καὶ παρατραχηλῶν δὲ, ὥστε δοκεῖν πρὸς οὐρανὸν ἐνατενίζειν τοῦτον.]

[Παρατραχύνω, Durum reddo. Theodor. Metoch. p. 127 : Παρατραχύνεται τὴν ἑρμηνείαν ἐν οἷς ἑκάστοτε σπουδάζει καὶ δυσδιόδευτα πλεῖστα καὶ δυσέντευκτα τῷ τῆς ἀκοῆς ἐθίμῳ φθέγγεται. Cramer. It. figurate Basil. t. 2, p. 798, D, de flumine repercusso : Βραχύ τι τῇ γείτονι πέτρᾳ παρατραχύνεται. Hase.]

Παρατρέπω, [Præterverto, Præterveho. Hom. Il. Ψ, 398 : Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους. Ib. 423 : Ἀντίλοχος δὲ π. ἔ. μ. ἵ. ἐκτὸς ὁδοῦ, quod Hesych. exp. παρελάσας. ||] Diverto, Deflecto, A solita vel instituta via averto et avoco. [Pind. Isthm. 8, 22 : **B** Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός.] Thuc. 1, [109] : Ξηράνας τὴν διώρυχα, καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, Aversa et deflexa alio aqua. Quod et ἐκτρέπειν dicitur. [Plato Leg. 5, p. 736, B : Τὰ δὲ ἀποχετεύοντας καὶ παρατρέποντας. Dio Cass. 47, 47 : Τὸν ποταμὸν παρατρέψας. Zenob. Prov. 5, 29 : Χαράδραν παρέτρεψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν.] Plut. C. Colot. [p. 1122, F] : Ὁ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κινήμασιν ἀλλοίωσιν ἐμποιεῖ. [Cum præp. εἰς Palæph. Proœm. 5 : Γενόμενά τινα οἱ ποιηταί... παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον.] Plato Epist. 7, [p. 327, E] : Ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, Eum ab honestissima vita ad diversam avocare et avertere. Ubi etiam nota genit. Idem Leg. 10, [p. 885, D] de diis loquens : Βελτίους ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπό τινων δώρων παρατρέπεσθαι κηλούμενοι, Quam ut ab justitia et recto avertantur, sacrificiorum delinimentis. Supra enim dixerat deos esse εὐπαραμυθήτους, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους, i. e. παραπειθομένους, s. παραιτητούς, ut alibi ipse loquitur. Hom. Il. [I, **C** 496] : Στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί. Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Ubi etiam observa, eum, quum dixisset deos esse στρεπτοὺς, Flexibiles, subjungere probationis loco, eos ab hominibus sacrificiis et precibus παρατρωπᾶσθαι, quasi sc. a vindicta, quam sumere parati erant, ita avertantur et avocentur. Unde et Ovid. : Munera, crede mihi, placant hominesque deosque : Placatur donis Jupiter ipse datis. Nota præterea ibi poeticum verb. Παρατρωπάω pro παρατρέπω usurpatum. [Παρατρέπει per παρηγορεῖ exp. Hesych. De mente flectenda s. mutanda, Hesiod. Theog. 103 : Δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων. Apoll. Rh. 3, 902 : Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει. || Muto, Immuto. De decreto mutando, Herodot. 7, 16 : Εἰ δέ τοι οὕτω δεδόκηται γίνεσθαι καὶ οὐκ οἷά τε αὐτὸ παρατρέψαι... De muneris officio mutato Dio Cass. 43, 48 : Τὸ κατὰ τὴν διοίκησιν ἐξ ἐκείνου δι' ὅπερ εἶπον παρατραπέν. De nomine immutando Appian. Mithr. c. 1 : Τὸ ὄνομα ἀλόγως παρα- **D** τραπῆναι (Βιθυνίαν ἀντὶ Βεβρυκίας). Dio Chrysost. Or. vol. 1, p. 409 : Βαρβάρων ὀνόματα ... τὰ μὲν μηκύνων, τὰ δὲ συναιρῶν, τὰ δὲ ἄλλως παρατρέπων. || Inverto. Herodot. 3, 2 : Παρατράπουσι τὸν λόγον, προσποιεύμενοι τῇ Κύρου οἰκίῃ συγγενέες εἶναι. De dictis in alienam sententiam detorquendis Dio Cass. 42, 28 : Διέβαλλον σφᾶς, τὰ μὲν παρατρέποντες, τὰ δὲ καὶ παντάπασι καταψευδόμενοι.] Cum gen. vero Theodorit. H. E. 3 : Τῆς πατρῴας πίστεως παρατραπῇ, Abductus est a fide paterna. Ubi παρατρέπω i. est q. παραπλανῶ, A recta via abduco, et in errorem impello. Accipitur enim interdum in malam partem. [Dio Cass. fr. p. 37, 50 : Ἐπειδὴ ἅπαξ ἔξω τοῦ βελτίστου παρετράπη. Dionys. A. R. 6, 75 : Ἐάν τι παρατρέψῃ τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀληθοῦς. Pausan. 4, 4, 8 : Παρετράπη ἐκ τοῦ νοῦ. || Depravo. Geopon. 2, 47, 5 : Πήγανον... κεράσαντες οἴνῳ παρατραπέντι ὑδαρέστερον. || Perverto, Everto. Hesych. : Παρατρέψαι, παρενέγκαι, πορθῆσαι.] Pass. Παρατρέπομαι neutraliter etiam ponitur aliquando pro Digredior, ut ἐκτρέπομαι : itidemque et τρέπομαι signi-

ficat nonnunquam Viam arripio. Atque ut cum accus. aliquo construitur hoc τρέπομαι, ita et comp. παρατρέπομαι. Xen. Œcon. [12, 17] : Τόδε μοι παρατρεπόμενος τοῦ λόγου, Ab hoc sermone digrediens. Id. Hell. 5, [1, 6] : Παρατρεπόμενος εἰς Τένεδον, Iter Tenedum versus flectens, Obiter digrediens in Tenedum. Utroque enim modo interpr. Bud. p. 679, ubi prolixius hæc habentur. **A**

Παρατρέφω, Alo et educo juxta, Nutrio et educo præter, ut dives aliquis paterfamilias suis liberis dicitur παρατρέφειν vernas et pecora ac jumenta. [Harpocr. et schol. Aristoph. Pl. 279 : Μόθωνας καλοῦσι Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους (παρατομένους dixit schol. Eq. 631) τοῖς ἐλευθέροις παισίν. Ælian. N. A. 3, 1 : Κυνιδίου ἀθλίου φύσει προσοικὼς ἀγαπῆς παρατραφῆναι.] Plut. De non fœner. [p. 830, B] : Ἄνθρωποι δὲ περιουσίᾳ συνέσεως διὰ τὸ εὐμήχανον, ἵππους παρατρέφουσι, κύνας, πέρδικας, λαγωούς, κολοιούς. Ubi pro ἵππους fortasse leg. ἵπποις. [Fallitur.] Exp. etiam In transcursu educo ; idemque Plut. παρατρέφεσθαι usurpasse dicitur de pauperibus qui misere aluntur. [Ap. Athen. 6, **B** p. 211, F, παρετρέφετο τῷ δεσπότῃ, videtur non solum significare Educabatur in heri domo, sed Commensalis erat heri. Sic quidem p. 243, C, de liberali quodam homine, multos parasitos ad mensam suam admittente : Παρέτρεφε τὸν βουλόμενον. Schweigh.] Item παρατρέφεσθαι alicui dicuntur qui apud eum aluntur. Synes. Ep. 104 : Ἦσαν δὲ οὗτοι τῶν ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ πάλαι παρατρεφομένων αὐτῷ, Qui jampridem apud eum nutriebantur. [Plut. De puer. educ. p. 13, C : Ὑβρίζεσθαι δοκοῦντες ὅτι μὴ μάτην παρατρέφονται· ubi Wyttenb. alia comparavit Plutarchi aliorumque exx. Menander ap. Athen. 6, p. 248, A : Σιτόκουρος ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι· quod ipse Athenæus interpretatur τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην παρατρεφόμενον. Ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος, Qui libenter alieno se cibo alit, Pollux 3, 111, fort. ex Demosth. p. 403, 23. Liban. vol. 4, p. 828, 14 : Ὥσπερ κηφῆνες ζῶντες, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι. Thom. M. p. 690 : Τοὺς ἐν ταῖς τῶν πλουσίων τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας. **C** Plut. V. Artox. c. 27 : Τὴν μὲν Ἄτοσσαν εἶχεν... γυναῖκα ..., ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακοσίας παρετρέφοντο ... παλλακίδες· 4 : Τὸ μισθοφορικὸν πολλαχόθι διὰ τῶν φίλων καὶ ξένων αὐτῷ παρατρεφόμενον· Mor. p. 980, D, de trochilo crocodili parasito : Τοῖς ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος. Philo vol. 2, p. 450, 40 : Βαναύσους ἐπιτηδεύοντες τέχνας ἕνεκα τοῦ παρατρέφεσθαι. Themist. Or. p. 10, B : Ὀδυνηρῶς καὶ μόγις παρατρεφόμενος. Sensu bono Herodian. 3, 15, 11, de Severo, qui duos filios pari cura et cultu educaverat : Μεμνημένοι τοῦ Σεβήρου καὶ ὅτι ἀμφοτέρους ἴσους δὴ ἐκ παίδων παρεθρέψατο· nam sic Wyttenb. l. c. correxit vulgatum παραθρέψειαν. Plut. V. Caton. min. c. 4 : Ἤσκει τὸν ὀργανικὸν εἰς πλήθη λόγον, ἀξιῶν ὥσπερ ἐν πόλει μεγάλῃ τῇ πολιτικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ μάχιμον εἶναί τι παρατρεφόμενον. || Metaph. de animo doctrina excolendo Plut. Mor. p. 37, F : Ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενος, quod recte exp. Wyttenb. *Obiter nutritum*, non ex instituto, sed quantum ejus in puerili institutione per oblatam occasionem subinde delibari potest. Ib. p. **D** 138, C : Ὧν οὐκ ἀκηκόατε πολλάκις ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενοι κεφάλαια συντάξας ... κοινὸν ἀμφοτέροις πέμπω δῶρον.]

[Παρατρεχόντως, In transcursu, Obiter. Basil. t. 2, p. 155, B : Ἡμεῖς μὲν οὖν π. τῶν μαρτυριῶν ἐφηψάμεθα. Hase.]

Παρατρέχω, A latere curro, ut παραθέω : unde παρατρέχοντες dicuntur Qui a latere principis alicujus currunt, i. e. Stipatores et Satellites : veluti 3 Reg. 14, [28] : Οἱ ἡγούμενοι τῶν παρατρεχόντων, οἱ φυλάσσοντες πυλῶνα οἴκου τοῦ βασιλέως. Ubi παρατρεχόντων quidam interpr. Præcursorum, Hieron. Ducum scutariorum, si quidem illi tribuenda est vulgaris illa Versio. [Accurro. Plut. V. Artox. c. 11 : Ἀποπίπτει τῆς κεφαλῆς ἡ τιάρα τοῦ Κύρου καὶ παρατρέχων νεανίας Πέρσης ... ἀκοντίῳ βάλλει τὸν κρόταφον. Transcurro. Aristoph. Vesp. 1432 : Παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.] || Frequentius tamen παρατρέχω significat Prætercurro [Hom. Il. K, 350 : Ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσι· X, 157 : Τῇ ῥα παραδραμέτην] : interdum etiam Præ-

A tereo [Hesych. : Παρατρέχει, παρέρχεται], Præterlabor, Elabor. Plut. [Mor. p. 520, D] : Ἢ τί δυσχερὲς, ἐν τοῖς περιπάτοις τὰ κατὰ τῶν τοίχων γράμματα τῇ ὄψει παρατρέχειν; Chrys. In Ep. 1 ad Cor. 14 : Εἰ τοίνυν ἐκεῖνα παραδραμεῖν ἕτοιμος, τί θαυμάζεις εἰ ἀνθρώπων ὑπεροψῇ; Greg. Naz. : Παρατρέχων τὸ σήμερον, ἐπιτηρεῖς τὸ εἰς αὔριον, Hodiernum prætermittens et prætercurrens. [Galen. vol. 7, p. 529 : Προσέχειν χρὴ τῷ λόγῳ μὴ παρατρέχοντα. Hemst. Isocr. p. 55, C : Βούλομαι μακρότερα περὶ τῶν πολέμων εἰπεῖν καὶ μὴ ταχὺ λίαν παραδραμεῖν. Dionys. Art. rhet. c. 3 : Μηδὲ τοῦτο παρέργως παρατρέχειν. || Prætereo, i. e. Non animadvertor, Non observor. Polyb. 6, 6, 4 : Οὐ παρατρέχει αὐτοὺς ἡ διαφορὰ, ἀλλ' ἐπισημαίνονται τὸ γιγνόμενον· 10, 40, 5 : Ἀνεπιστάτως αὐτὸν παρέδραμε τὸ ῥηθέν. De piscibus piscatores decipientibus Oppian. Hal. 3, 96 : Καὶ φύγον ... ἤδη ἐνισχόμενοι, παρὰ δὲ φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν βουλῇ νικήσαντες. || Silentio prætereo. Polyb. 10, 43, 1 : Τὸ μὴ παραδραμεῖν, ἀλλὰ ποιήσασθαι περὶ αὐτοῦ τὴν ἁρμόζουσαν μνήμην. Dio Cass. 79, 12 : Ἵνα ταῦτα παραδράμω. Hesych. Præf. **B** ad Eulog. p. 3 : Τὰς πολυσήμους (λέξεις) μὴ παραδραμεῖν καὶ ἀσαφεῖς παραλιπεῖν. || Cursu supero. Hom. Il. Ψ, 636 : Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον. Philostr. p. 677 : Φησὶ δὲ καὶ παραδραμεῖν ... τὸν Ἀχιλλέα ... καὶ ὑπὲρ τὸ πήδημα τὸ ἐκείνου ἀρθῆναι. Schol. Philostr. Her. p. 624 Boiss. : Τὸ παρατρέχειν λέγεται ἐπὶ δύο ἀνθρώπων, ὅταν τρέχωσι καὶ παρατρέχῃ ὁ εἷς τὸν ἕτερον. || Supero, Vinco. Aristoph. Eq. 1352 : Ὁ τὸν μισθὸν λέγων (ῥήτωρ) τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο. Polyb. 32, 11, 2 : Παραδραμεῖν ἐν τούτῳ τῷ μέρει (τῇ σωφροσύνῃ) τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὑπάρχοντας· 32, 15, 12 : Ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε τοὺς καθ' αὑτόν ... Eunap. Hist. Exc. p. 53, 3 : Συνθῆκαι βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι.] Pass. voce et signif. Plut. [Mor. p. 50, C] : Καὶ γὰρ ἐν ὑπουργίαις καὶ διακονίαις πολλάκις ἰδεῖν ἐστι τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην. [De facinore facinus crudelitate superante Eurip. Herc. F. 1019 : Τὰ δ' ὑπερέβαλε παρέδραμε τὰ τότε κακά.] Tempus quoque et dies παρατρέχειν dicitur, itidem Præterire, Elabi, ut διατρέχειν supra. Herodian. 2, [12, 7] : Δύο **C** δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν· 7, [4, 10] : Ἅμα δὲ τῷ παραδραμεῖν τὸ περιόρθριον, προσελθόντες οἱ νεανίσκοι, Ut autem illuxit, Polit. Nota vero in his II. aor. 2 ab inus. them. Παραδρέμω. [Theophil. Instit. vol. 1, p. 48 : Ὀλίγου χρόνου παραδραμόντος· 176 : Τῆς διετίας παραδραμούσης. Percurro. De ætate schol. Philostr. Her. p. 391 ed. Boiss. : Ἑπτά εἰσιν αἱ ἡλικίαι ἃς παρατρέχει ὁ ἄνθρωπος. HSt. in Indice :] Παραθρέξας, Qui prætercurrit [Apoll. Rh. 3, 955 : Δοῦπον ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα], in Epigr. [Posidippi Anth. Plan. 275, 9 : Πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσίν], a παρατρέχω. [Gregor. Naz. vol. 2, p. 55, D : Εἴ τινα παρθρέξειας ἀπόδρομον ἢ κάκιστον. Synes. p. 104, D : Ὕπνου εἴ ποτε παραθρέξαντος.]

Phil. de an. 19.

Παρατρέω, idem quod διατρέω, Tremefactus s. Perterrefactus diffugio. Hom. Il. E, [295] : Παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες. Schol. διὰ δέος ἔφυγον, Pavefacti fugerunt.

[Παράτρημα vitiose pro παράρρημα, quod v.]

[Παράτρητος, ὁ, ἡ, A latere perforatus. Pollux 4, **D** 81 : Αὐλοὶ παράτρητοι θρήνοις ἥρμοττον, ἐξ ὧν καὶ νεβλίς πνέοντες. Rufus p. 234 ed. Matth. : Τῶν αὐλίσκων (per quos clysteres immittuntur) οἱ μὲν εἰσιν εὐθύτρητοι, οἱ δὲ παράτρητοι.]

Παρατριβὴ, ἡ, [Tritus, Fricatio. Sanchuniath. ap. Euseb. Præp. ev. p. 34, D : Ἐκ παρατριβῆς ξύλων εὗρον πῦρ. Athenag. p. 18, B, de ovo : Ἐκ π. εἰς δύο ἐρράγη. Epiphan. t. 1, p. 125, D : Ἐκ π. καὶ σπέρματος ἀνδρός· et sic sæpe ap. eund. de Utriusque sexus copulatione, velut t. 1, p. 162, B ; 423, B ; 432, C ; 746, D. Hase. Attritus, Gl.] Contentio quæ jurgiis fit. A Suida exp. λογομαχία, ἔρις, in hoc l. anonymi cujusdam : Τὴν γινομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν. [Basil. t. 2, p. 1117, C : Τὰς ἐξ ἀντιλογιῶν π. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 209, 41 : Ἐκ τούτου παρατριβαὶ γίνονται οὐ μικραί. Hase.] Metaph. ab iis qui se atterunt mutuo, ut alter alteri aliquid deterat. [Polyb. 2, 36, 5 ; 4, 21, 5 ; 21, 13, 5 ; 23, 10, 4 ; 24, 3, 4 ; 31, 5, 2.]

Παρατρίβω, Attero, Affrico. [Herodot. 7, 10 : Ἐπεὰν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγι-

νώσκομεν τὸν ἀμείνω. Harpocr. : Βάσανος ... λίθος οὕτω καλεῖται, ᾗ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. Similiter Hesych. s. v. Βασανιστής. Theogn. 417 : Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ χρυσός· et 1105. Ælian. N. A. 17, 44 : Πέτραις τὸ κέρας παρατρίβων. Suid. s. v. Ὅπου αἱ ἔλαφοι : Τὰς ἐλάφους παρατριβούσας τὰ κέρατα ἀποβάλλειν πρὸς θάμνους.] Et pass. Παρατρίβεσθαι, Affricari, Atteri [Theophr. De color. 16, p. 880 : Ἐν τῷ παρατρίβεσθαι πρὸς ὁμαλὰς καὶ λεῖον ἕκαστον τούτων καθάπερ καὶ πρὸς τὰς βασάνους] : ut πυρεῖον πρὸς ἄλλο πυρεῖον παρατρίβεσθαι dicitur, quum hoc illo teritur ad exterendam s. excudendam flammam : quod et προστρίβεσθαι dicitur, ut videbis in Πυρεῖον, et in Συντρίβω. Itidem παρατρίβεσθαι dicuntur ea quæ mutuo attritu supinarum partium coeunt, quemadmodum et παραπίπτειν : quod nonnulli ex Cic. interpr. Applicari et Accidere. Aristot. H. A. [5, 5] : Αἱ δὲ ῥῖναι, καὶ ὅσοις πολὺ τὸ οὐραῖον, παρατριβόμενα μόνον ὀχεύεται τὰ ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια. Nec non medicamentum aliquod dicitur παρατρίβεσθαι pro Affricari s. Infricari. Diosc. : Σὺν ἐλαίῳ σμώμενος, μιχθεὶς σὺν ἐλαίῳ καὶ παρατριφθείς· de cucurbita sylvestri, de qua Plin. : Si cum oleo infricetur. [Κόπρον παρατρίβειν schol. Aristoph. Pl. 313. Οὔρῳ τοὺς ὀδόντας παρατρίβοντες, Diodor. 5, 33.] Quum vero aliquis πρός τινα παρατρίβεσθαι dicitur, significat Infensum esse, et animo infesto ei affricari, ut ipsum vel conterat vel atterat. Polyb. [4, 47, 7] : Ἤδεσαν γὰρ τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἔκ τινων πρὸς τοὺς Βυζαντίους, Byzantiis infestum esse certis de causis. [9, 11, 2 : Πρὸς αὑτοὺς ἐστασίαζον, παρατριβόμενοι διὰ τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν· 16, 22, 6 : Εὐθέως ἐζηλοτύπει καὶ παρετρίβετο πρὸς τὸν Τληπόλεμον. Basil. M. vol. 3, p. 66, B : Τραχεῖα δέ τις κραυγὴ τῶν ἐξ ἀντιλογίας παρατριβομένων ἀλλήλοις. Phalar. Epist. 70 : Πασίωνι παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς.] Dicitur etiam aliquis παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, Perfricare frontem, quum sc. verecundiæ fines transit, et pudorem deponit. Strabo 13, [p. 603] : Ἐχρῆν γὰρ καὶ τοῦτο πλάσαι, παρατριψαμένους τὸ μέτωπον, sc. τοὺς ἅπαξ ἤδη ἀποτετολμηκότας· quem locum Eust. quoque affert p. 363, [30, qui ipse hac locutione utitur Opusc. p. 81, 94]. Quo modo et τρίψαι τὸ μέτωπον dicitur, ut ap. Athen. 5 : Μικρὸν δ' ἐπισχὼν ἐπὶ τούτοις, καὶ ἐάσας τοὺς πολλοὺς συλλαλῆσαι περὶ τῶν παραδόξως παρηγγελμένων, τρίψας τὸ μέτωπον, Τί οὖν, εἶπε, κτλ. Sic Licinius Calvus ap. Quintil. 3, in Vatinium dixit : Perfrica frontem, et dic te digniorem qui prætor fieres, quam Catonem. Et Cic. Tusc. 3 : Quid tergiversamur, Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, quum os perfricuisti, soles dicere?

Παράτριμμα, τὸ, Id quod affrictu s. attritu detritum est. Ex Livio Intertrimentum, ex Scævola JCto Intertrituram reddunt : ut quod in pecunia decedit atque atteritur. Galen. et Diosc. παρατρίμματα vocant, quæ Plin. Attrita et Intertrigines. [Galen. vol. 13, p. 651 : Παρατρίμματα μηρῶν ἐξ ὁδοιπορίας. Ib. p. 816. Oribas. p. 322 ed. Matth. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 319, 11 : Τοσαυταχῶς λεγομένου τοῦ κάλλους τέταρτόν ἐστι τὸ δι' ἐπιμελείας ... ὥσπερ ἐκ παρατριμμάτων τινῶν γινόμενον.]

[Παρατριπτέον, Atterendum. Geopon. 16, 4.]

Παράτριψις, εως, ἡ, Attritus, Affrictus. [Theophr. de lapide Lydio p. 697 : Τῇ π. τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. Plut. Mor. p. 893, F : Τῇ π. καὶ τῇ ῥήξει τὸν ψόφον τῆς βροντῆς γενέσθαι. Plotin. p. 704, A : Οὐ γὰρ ἐκ παρατρίψεως (τὸ πῦρ). Marc. Anton. 5, 13 : Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παράτριψις. Diodor. 3, 36 : Ἐν τῇ διὰ τῆς ὕλης πορείᾳ καὶ παρατρίψει ψόφον ἐξαίσιον κατασκευάζοντα (serpentem). G. D. Galen. vol. 6, p. 76, 18, duritiem fieri ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα τῶν σωμάτων παρατρίψεως. Achill. Tat. Isag. p. 159, A, de cometis : Ἐκ π. αὐτοὺς φωτίζεσθαι. Diog. L. 7, 153 : Βροντὴν δὲ τὸν τούτων (nubium) ψόφον ἐκ π. ἢ ῥήξεως. Sext. Empir. p. 20, 2 : Τῇ τοῦ ποδὸς πρὸς τὴν γῆν π. Diog. L. 10, 101 : Κατὰ παράτριψιν καὶ σύγκρουσιν νεφῶν. Hase. Schol. Hom. Il. Δ, 105, de capris silvestribus : Ἐν ταῖς θήραις κατὰ παράτριψιν (Etym. M. p. 471, 44, ἐν ταῖς παρατρίψεσιν) ἀποβάλλουσι τὰ γεννητικὰ μόρια. Eustath. Opusc. p. 153, 73 : Ἀγάλματα ἀχρειούμενα ταῖς εἰκῇ καὶ μάτην ... παρατρίψεσιν.]

[Παρατροπέων. V. Παρατρωπάω.]

Παρατροπή, ἡ, Deflexio. Plut. De orac. Pyth. [p. 405, E] : Αἷς εὐθὺς ἐπεγίνοντο προθυμίαι καὶ ὁρμαὶ καὶ παρασκευαὶ ψυχῆς ἑτοιμότητα ποιοῦσαι, μικρᾶς ἔξωθεν ἀρχῆς καὶ παρατροπῆς τοῦ φανταστικοῦ δεομένης, ὡς εὐθὺς ἕλκεσθαι πρὸς τὸ οἰκεῖον. [|| Derivatio. De rivis e fonte ductis figurate ap. Longin. De subl. 13, 3 : Ὁ Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὑτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀπεχετευσάμενος. Depulsio, Effugium. Eur. Ion. 1230 : Οὐκ ἔστ' οὐκ ἔστιν θανάτου παρατροπὰ μελέᾳ μοι. Alciphr. 1, 20 : Ἀλλ' ὦ θεοί, ... δοίητε παρατροπὴν τῆς ἀδίκου ταύτης τύχης. Plut. Mor. p. 168, D : Φυγὰς ἑαυτοῖς μηχανώμενοι καὶ παρατροπὰς τῶν ἀβουλήτων. || Declinatio. Apoll. De synt. p. 167, 20 : Κυριωτέρου σχήματος π.] Significat etiam Deflexio, qua sc. ipsi deflectimus et digredimur alicunde, Digressio. [Ὀλίγη π. βραχεῖα Plut. Mor. p. 1106, B.] Theodor. H. E. 3, [2] de Juliano : Τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προθεώμενοι, i. e. μέλλειν αὐτὸν εἰς ἀσέβειαν παρατρέπεσθαι, Fore ut ad impietatem deflecteret et desciseeret, Ejus ad impietatem defectionem. [Idem Græc. aff. cur. p. 150 Gaisf. : Τῇ π. τῆς γνώμης ἀπὸ τῶν ἀμεινόνων εἰς τὰ χείρω μεταπεσεῖν. Oribas. p. 145 Matth. : Τῆς εἰς τὸ νοσῶδες π. Hesych. : Παρατροπαῖς, μεταβολαῖς.] Greg. Naz. : Παρατροπή τε καὶ ἔκστασις ἀπὸ τῆς ἀγγελικῆς ὁμοτιμίας. Quem l. citans Bud. p. 680, παρατροπὴ interpr. Deflexio, Obliquatio, et Depravatio, In errorem impulsio, παράκρουσις. [Dionys. Areop. vol. 1, p. 373, B : Παρατροπὴ οὖν ἐστιν αὐτοῖς τὸ κακὸν καὶ τῶν προσηκόντων αὐτοῖς ἔκβασις. Παρατροπὴ cum nominibus similibus παράκρουσις et παραγωγὴ ap. Pollux. 4, 50; 9, 133. Aberratio. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 704, B ed. 1615 : Πολλὰς ὑποδυόμενος θηρίων ἐν τῷ ἤθει μορφάς· θηρία γὰρ ἄντικρυς ἔστιν ἰδεῖν ταῖς τῆς φύσεως ἡμῶν παρατροπαῖς ἐμμορφούμενα. Schæf. Error s. peccatum dicentis. Plut. Mor. p. 40, B : Τοῖς ἁμαρτανομένοις (ab oratore verba faciente) ἐφιστάναι χρὴ τὴν διάνοιαν, ὑφ' ὧν αἰτιῶν καὶ ὅθεν ἡ π. γέγονεν. De fraude quam quis sibi ipse facit, idem ib. p. 1104, B : Ἐκ τούτου π. γενομένης καὶ ὅπλα καὶ σκεύη ... συνέθη τοῖς τεθνηκόσι ... συνθάπτοντες ἥδιον ἔχουσι. De perversione mentis idem ib. p. 758, E : Ἔπηλυς ἐπίπνοια καὶ π. τοῦ λογιζομένου καὶ φρονοῦντος· 759, A : Λείπεται τῆς ἐξαλλαγῆς ἐν ἀνθρώπῳ καὶ π. οὐκ ἀμαυρὸν ... μόριον.] Rursum pro Digressione ejusmodi accipitur, cujusmodi in oratione interdum fieri solet. Plut. De Herod. [p. 855, C] : Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις. Tales παρατροπαὶ vocantur etiam παρεκβάσεις. [Lucian. Demosth. enc. c. 6 : Αἱ ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπάνοδοι. || Deflexio, signif. grammatica. Plut. Mor. p. 376, A : Σωθὶ Αἰγυπτιστί· σημαίνει δὲ κύησιν ἢ τὸ κύειν. Διὸ καὶ π. γενομένης τοῦ ὀνόματος Ἑλληνιστὶ κύων κέκληται τὸ ἄστρον. De accentu ex alia syllaba in aliam promoto Suidas s. v. Χρεών : Ἀπὸ τοῦ χρῶ ... οὐδέτερον χρέον. Παρατροπὴ δὲ παρηκολούθησε τοῦ τόνου καὶ ... ἐτράπη τὸ ο εἰς ω. || Ex περιτροπὴ corruptum notabimus s. h. v.]

[Παρατροπικός, ἡ, όν, Deflectendi s. avertendi vim habens. Παράτροπον ap. Eur. Andr. 528, schol. exp. παρατροπικόν.]

Παράτροπος, ὁ, ἡ, Deflexus, Aversus. Nonn. [Jo. c. 10, 20] : Τοῖον ἔπος κατέλεξε παράτροπον, exp. παραβολήν, παροιμίαν : quoniam sc. ejusmodi parabolæ a communi sensu deflexæ sunt in allegoricum. [|| Insolitus, Insolitus. Plut. V. Lysandri c. 12 : Π. κινήσεις (οὐρανίων σωμάτων). Oppian. Hal. 1, 515 : Αἰγῶν δὲ παράτροπον εἶδος ἔχουσιν· ubi per παρηλλαγμένην et παρατετραμμένην exp. schol. Mutatus, ib. 4, 18 : Χροιὰς δὲ παράτροπον ἄνθος ἀμείβει. Hic quoque schol. παρηλλαγμένον. Non legitimus, Pind. Pyth. 2, 65 : Εὐναὶ π., ubi schol. : Παρατρόπους εὐνάς φησι τὰς μοιχιδίους καὶ τοῦ δέοντος παρατετραμμένας.] Active etiam accipitur pro Avertens s. Avertendi vim habens. Eur. Andr. [528] : Τί δ' ἐγὼ μόρου παράτροπον μέλος εὕρω; Carmen mortem avertens.

[Παράτροφος, ὁ, ἡ, Alumnus. Servi οἰκογενεῖς καὶ π. ap. Polyb. 40, 2, 3 et 5, i. e., ut Reisk. exp., servi emti quidem nec domi nati, sed admodum pueri emti et domi una cum filiis familias educati et adulti.]

Παρατροχάζω, [Juxta curro. Appian. Civ. 3, 70 : Τοὺς δὲ ... τῆς οὐρᾶς (τῶν ἵππων) ἀντεχομένους παρακάλουν παρατροχάζειν. Cum dat. id. Syr. c. 64 : Λυσίμαχον ... παρατροχάσαι ποτὲ ἐπιπλεῖστον αὐτῷ.] i. q. παρατρέχω (ut τροχάζω quoque idem cum τρέχω significat), Prætercurro, Cursu prætereo. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 163] : Πάντας, ἔφη, νικᾶτε· μόνον μή τις σε παρέλθῃ, Καί σε καταστρέψῃ, καί σε παρατροχάσῃ. [Anth. Pal. 9, 372 : Οὐ μὰν λεπταῖσιν ἐπαΐξοντα ποδίστραις ... παῖδα παρατρόχασα. || Supero. Anth. Plan. 169, de statua Paridis quæ statuam Minervæ pulcritudine superat : Ὡς βούτας ὁ Πάρις τήνδε παρατρόχασε.]

[Παρατροχάω, Prætercurro. Gregor. Naz. vol. 2, p. 34, D : Παρατροχόωντες ὁδῖται. Kall. Id. 4, 215, p. 215 Dronk. : Μέτρα παρατροχόωντες. Hase.]

Παρατρόχια, τὰ, Quæ juxta rotam s. a latere rotæ sunt. Pollux 1, [147] : Τὰ δ' ἐπανεστηκότα δερμάτια περὶ τὸν ἄξονα, κατὰ τὰ παραξόνια, παρατρόχια.

[Παρατρυγάω, Immaturas uvas decerpo. Figurate de puella immatura Aristæn. 2, 7 : Σικελὸς ὀμφακίζει Πεδιαλὰς παρατρυγῶν παιδισκάριον καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθές. Hemst.]

Παρατρύζω, idem propemodum q. ἐπιτρύζω : significat enim Juxta murmuro. Hesych. παρατρύζει exp. παραφωνεῖ, γογγύζει, itidemque Suid. παραφωνεῖ [in παραφωνεῖ corruptum ap. Phot. p. 391, 25] : qui etiam addit, translatum esse ab avibus; eas enim παρατρύζειν dici, ὅταν τοῖς οἰκείοις νεοττοῖς γεραὰ ἐπιφωνῶσι. [Προσφωνοῦσι Zonar. p. 1521. « Jo. Chrys. Hom. in Christi nativ. p. 108, 6 ed. Combefis. » Boiss.]

[Παρατρύπημα, τὸ, Foramen secundarium. Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 197 ed. Creuz. : Ἕκαστον τρύπημα τῶν αὐλῶν τρεῖς φθόγγους, ὥς φασι, τοὐλάχιστον ἀφίησιν· εἰ δὲ καὶ τὰ π. ἀνοιχθείη, πλείους. 0]

Παρατρυφάω, Suidas cum dat. construi annotat, sed non exponit. [Greg. Naz. Or. 20, p. 357, C : Πίθον ᾤκει (Diogenes) καὶ μέσην τὴν ἀγοράν, ὥστε πᾶσι παρατρυφᾶν καινὴν εὐπορίαν τὸ ἀπορεῖν ποιούμενος. Ad quem l. Basilius Cæsar. in Notitt. Mss. vol. 10, p. 292 : Παρατρυφᾶν, ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς τρυφᾶν εἶπε· πένης γὰρ ὢν καὶ μηδενὸς εὐπορῶν εἰς τροφὴν τοῖς εὐπόροις καὶ τρυφῶσι συνετρύφα πλησιάζων καὶ συγγινόμενος· τοῦτο γὰρ τὸ παρατρυφᾶν. Boiss. Cum genit. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 420, 8 : Παρατρυφῆσαι τῶν ταύτης καλῶν. Hase.]

Παρατρώγω, exp. Arrodo, Comedo : affertureque, Παρατρώγει τῆς ἐλάας, pro Olivam comedit. [Ex Aristoph. Ran. 988 : Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν; Pac. 415 : Τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας. Hippocr. p. 1160, C : Παρέτρωγε τοῦ ὄρους. Ælian. N. A. 1, 27 : Τῶν ἑαυτοῦ πλοκάμων παρέτραγεν· 9, 27. Ib. 14, 26 : Τῶν πλακτινῶν τῶν ἰδίων παρατραγόντας. Philostr. p. 595, 17 : Δικῶν τε καὶ δικαστηρίων παρέτραγεν. Eustath. p. 1066, 16 : Οἱ ... προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπῳ, οὓς αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταρρίπτουσι.]

[Παρατρώκτης. V. Παραχαράκτης.]

Παρατρωπάω, Diverto, Averto, i. q. παρατρέπω : ut Hesych. quoque παρατρωπῶσι [ex Hom. Il. I, 496 : Εὐχωλῇς ἀγανῇσιν λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι (θεούς)] exp. παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς. [Hesych. : Παρατρωπᾶται, παρατρέπεται.] Apud quem legitur et particip. Παρατρωπέων, exponiturque παρατρωπῶν, παραλογιζόμενος : desumptum ex Od. Δ, 465 : Οἶσθα, γέρον, τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; ubi Eust. exp. παρατρέπων καὶ οἷον παραπλανῶν, Velut a recta via abducens, et in errorem agens, s. ducens in errorem, ut loquitur Ovid. [Nonn. Jo. c. 16, 112 : Οὐ φθέγγεαι ὄργια μύθων λοξὰ παρατροπέων. Apoll. Rh. 3, 946 : Λίσσοιό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσι, i. q. παραπείθων.]

Παρατυγχάνω, Adsum, Intersum, qua signif. supra ἐντυγχάνω habuimus, et infra habebimus προστυγχάνω. [Hom. Il. Λ, 74 : Οἱ γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισι. Herodot. 6, 108 : Ἐδίδοσαν πρῶτα παρατυχοῦσι ... σφέας αὐτούς· 9, 107 : Παρατυχὼν τῷ πάθεϊ τῷ γεγονότι.] Polyb. [3, 70, 7] : Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, Pugnæ interesse non posse, Non posse adesse in prælio. [12, 27, 8 : Ὁ πλείστοις κινδύνοις παρατετευχώς· 3, 48, 12] : Παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετευχότων τοῖς καιροῖς, Qui illis temporibus fuerunt, æquales eorum temporum fuerunt. [Joseph. A. J. 3,

11, 3 : Παρατετευχὼς τῷ γεγονότι. De forma perfecti v. s. Τυγχάνω. Polyb. 4, 6, 1 : Παρατυχόντες πλοίῳ, Incidentes in navem, Obviam habentes navem.] Plut. Lycurgo [c. 17] : Σκώπτουσιν ἀλλήλους παρατύγχανον οὐ παρέργως, Si qui sese scommatis et dicteriis incesserent, aderant s. intererant. Plato Protag. [p. 340, E] : Εἰς καιρόν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε, Commodum interfuit colloquiis nostris. Nisi malis, Peropportune supervenit, s. intervenit. Nam interdum παρατυγχάνειν dicitur Qui fortefortuna se obtulit, casu aliquo fortuito occurrit, adest. [Polyb. 10, 15, 4 : Παραγγείλας κτείνειν τὸν παρατυγχάνοντα, Obvium quemque.] Xen. [Cyrop. 1, 4, 18] : Ἐκβοηθεῖ εἰς τὰ ὅρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππόταις, Cum equitibus qui tum forte aderant, Cum turma equitum tumultuaria. [Aristot. H. A. 6, 14 : Ὅπως μὴ κατεσθίηται ὁ γόνος ὑπὸ τῶν παρατυχόντων ἰχθυδίων.] Plato Rep. 5, [p. 474, A] : Λαβόντας ὅ, τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, Arripientes obvium quodque telum, Quod primum se obtulisset, In quod primum incidissent, etiam Quæ tum forte aderant. Thuc. 8, [11] : Φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἄν τις παρατύχῃ διαφυγὴ ἐπιτηδεία, Donec se forte offerat. Rursum Xen. Hipparch. [9, 1] : Ποιεῖν δὲ τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ ἀεὶ δεῖ, καὶ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Id quod sors obtulerit exequi, eque re nata consulentem, efficere quod in rem esse videatur. Thuc. 1, [122] : Ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον, Prout res ceciderit, fors tulerit, etiam Ex tempore. Qua signif. dicitur et ἐκ τοῦ παρατυχόντος, cui synonymum est ἐκ τοῦ παριστάμενου. Plut. Symp. sept. sap. [p. 154, A, ubi v. Wyttenb.] : Ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος, Respondit ex tempore. De educ. lib. [p. 6, E] : Οὐδὲν ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀξιοῦ λέγειν, E re nata, Subito, Ex tempore. Thuc. in procemio suæ Historiæ : Οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἠξίωσα γράφειν, Non utcunque audita, ut ex quolibet audivi, Non temere. [Eustath. p. 1634, 12 : Ἐπίτηδες οὕτω γράψας καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος.] Est enim i. fere q. ὅπως ἔτυχεν, ὡς ἂν τύχῃ. Idem Thuc. 3, [82] ἐν παρατυχόντι dicit pro Fortefortuna. At 5, p. 178 [c. 38] potius pro E re nata, Prout occasio se offert, Subito : Ἡ μὴν ἔν τε τῷ παρατυχόντι ἀμύνειν τῷ δεομένῳ. Nisi malis, Quum res ita exigit. Quo modo ἐν τῷ παρατυχόντι χρόνῳ affertur pro Quum opus est. At Παρατυχὸν adverbialiter pro Quum se offerat occasio, s. Quum occasio ita tulit, Quum liceat : quomodo παρασχὸν quoque dicitur, ἐξὸν, et ἐνόν. Thuc. 1, [76] in concione quadam Atheniensium : Παρατυχὸν ἰσχύϊ τι χρήσασθαι, Cui quidem ipsi vi uti liceret, Bud. p. 218. Ex Eod. : Παρατυχὸν ἐν καλῷ νομίζοντες συμβαλεῖν, Opportune existimantes se cum hoste confligere posse, schol. τῆς τύχης δούσης ἐπὶ συμφέροντι συμβαλεῖν, 5, p. 185 [c. 60]. Ex Hermog. autem, Οὔτε γὰρ ἀριθμῷ οὔτε λέξει ὑποπίπτει τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ παρατυχὸν γίνεται, pro Casu quodam, Fortuito : τυχὸν quoque accipitur pro Fortefortuna : item pro Fortasse, Forsan, ut supra docui : adverbialiter et ipsum.

Παράτυπος, ὁ, ἡ, Perperam cusus vel signatus, ὁ πονηροῦ κόμματος, Adulterinus, ut παράτυπον νόμισμα dicitur : quod et παράσημον et παρακεκομμένον s. παρακεχαραγμένον. Bud. ex schol. Aristoph. [Ach. 516.]

Παρατυπόω, Perperam formo s. figuro, Obiter formo et in transitu. [De sigillo adulterando Pollux 8, 27 : Τὸ παρασημηνάμενος ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τοῦ παρατυπώσασθαι τὴν σφραγῖδα λέγει. De nummis adulterinis, ἀργύριον παρατετυπωμένον id. 3, 86. « Figurate Basil. t. 1, p. 854, B : Ὁ τῆς πίστεως λόγος παρατετυπωμένος. » Hase.]

[Παρατύπωσις, εως, ἡ, Effigies. Plut. Mor. p. 404, C : Εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας παρατυπώσεις.]

[Παρατυπωτικός, ἡ, όν, Perperam formo s. exprimo. Sext. Emp. p. 470 : Φαντασίας ... ὁποῖαι προέπιπτον τῷ Ὀρέστῃ ἀπὸ τῶν Ἐρινύων, καὶ ἄλλας παρατυπωτικὰς τὰς ἀπὸ ὑποκειμένων μέν, οὐ κατ' αὐτὰ δὲ τὰ ὑποκείμενα.]

Παρατυπωτικῶς, quod exp. Rudius minusque expresse, Crassiore Minerva, ap. Galen. De causis sympt. 3, ubi ait, Ἀμυδρῶς καὶ π. αἰσθάνεσθαι. [Id. vol. 7, p. 454 : Ἔνιοι ἐν μὲν ταῖς διανοήσεσιν οὐδὲν σφάλλονται, π. δὲ κινοῦνται κατὰ τὰς αἰσθήσεις.] Idem itaque fuerit παρατυπωτικῶς quod infra τύπω et τυπωδῶς.

[Παραυαίνομαι, Interaresco. Theophr. C. Pl. 3, 7, 11 : Λεπτόβλαστα καὶ ταχὺ παραυαινόμενα.]

[Παραυαῖοι, οἱ, Parauæi. Steph. Byz. : Π., ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν δ' Θεσσαλικῶν « Σὺν δὲ Παραυαίους ... » Καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Αὖον ποταμὸν ᾠκίσθαι. In Ταραῦλοι corruptum ap. eund. s. v. Χαονία notavit Holsten. Παραυαίους Thucyd. 2, 80. Plutarcho Mor. p. 293, F, restituit Holsten. : Μολοσσίας τὴν περὶ τὸν Αὖον (libri Ἀραοῦον) χώραν κατίσχον, ὅθεν ὠνομάσθησαν Παραυαῖοι (Παραοῦαι libri) · et nomen regionis Παραυαία, ἡ, Arriano Anab. 1, 7, 6 : Παραυαίας (Παρυαίας libri) ἄκρα. Quod Plutarcho V. Pyrrhi c. 6 pro παραλίαν restituit Niebuhr. Hist. Rom. vol. 3, p. 536.]

Παραυγάζω, Repræsento, s. Imagine repræsento, παρεμφαίνω. Dionys. P. [89] : Προπρηνής, κριοῖο παραυγάζουσα κάρηνον, Τούνεκά μιν καὶ κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον. [Eustath. p. 1405, 47 : Ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος, ὁποῖον καὶ τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόρρωθεν βλέπουσιν. Idem hoc verbo non raro usus est in Opusculis. || Strabo 2, p. 75 : Ἐν ὅλαις ταῖς θεριναῖς νυξὶ παραυγάζεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, Solis lucem affundi. Ib. p. 135 : Ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τόπος ... παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἀντιπεριισταμένου τοῦ φωτός, Solis luce illustratur.]

Παραυδάω, Alloquendo consolor. Hom. Od. O, [53] : Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ. [Π, 279 : Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν · et cum aor. παραυδήσας Quint. Sm. 5, 261. Per παραμυθησάμενος exp. Phot. p. 392, 6.] At A, [487] cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Ubi Eust. nimium generali expos., meo quidem judicio, παραυδᾷν exp. παραμυθεῖσθαι. Sed ut durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem, ut habet vulg. interpr. ad verbum, quo fit ut interpretandum putem, Ne me de morte consoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas, i. e. afferre coneris. [Σ, 178 : Μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ, χρῶν' ἀπονίπτεσθαι. Per παραφωνεῖν et παρηγορεῖν exp. Hesych.]

[Παραῦθι μένον vitiose pro παρ' αὖθι μένον in odd. vet. Hom. Il. Ψ, 163.]

[Παραυλακίζω, Terminos agri dimoveo. Joann. mon. Canon. ap. Morin. De pœnit. p. 120, C : Παρηυλάκισας ; Hase.]

[Παραυλακιστής, ὁ, Qui movet terminos agrorum. Jo. Jejunat. ap. Morin. p. 93, E : Περὶ ἐμπυριστοῦ, περὶ παραυλακιστοῦ. Hase.]

[Παραυλέω, Tibia accino. Pollux 4, 67 : nisi de dissono potius tibiæ sono intelligendum est, quæ Lobeckii sententia est ad Soph. Aj. 892.]

[Παραυλίζω, Juxta cubo, Juxta situs sum. Eur. Ion. 493 : Πανὸς θακήματα καὶ παραυλίζουσα πέτρα μυχώδεσι Μακραῖς.] Παραυλίζομαι, Juxta cubo, vel excubo. Athen. 4, [p. 189, E] : Ἡ διὰ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, Ob id quod excubent ad regias principum.

[Παραύλιον, τό.] Παραύλια, Hesychio τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, aliis Vestibula. [Οἷον πρόσχωρα addit Hesych. Phot. p. 392, 7 : Παραύλια, πρόσχωρα.]

Πάραυλος, ὁ, ἡ, A tibiæ sono discrepans, Absonus, ἀπῳδός, ut Eust. [p. 1157, 55] exp. in hoc l. [Athenæi 4, p. 164, F] : Ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας ἐκπέμπει μέλη πάραυλα. [Est trimeter poetæ, ut videtur, tragici, Μέλη π. κἀκρότητα κύμβαλα.] Quemadmodum et ap. Soph. Aj. [892] : Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους ; exp. ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ διὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ τρανές. Ubi tamen, ut schol. annotat, intelligi etiam potest ἡ παρατεταμένη ἐγγύς, παρὰ τὴν αὐλήν : sicut Œd. C. [785] : Ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς, i. e. ἐν ἀγροῖς, ut itidem schol. ibi exp. [Hæc vera illius loci interpretatio est. His tertium accedit Sophoclis exemplum (fr. 446) ap. Athen. 7, p. 319, B : Ἔνθ' ἡ πάροικος πελαγίας χειμάζεται, πάροικος Ἑλλησποντίς · ubi alterum πάροικος in πάραυλος mutandum ex glossa corrupta Hesychii Πάραυλος, quam ad hunc ipsum locum referendam esse vidit Bergkius.]

[Παραυξάνω. Galen. vol. 7, p. 128 : Τινὲς δὲ (τῶν πυρετῶν) παραυξάνονται κατὰ βραχύ. Scrib. videtur παροξύνονται, quo verbo paulo post utitur Galenus. G. D.]

[Παραύξη, ἡ, Incrementum. Philo vol. 1, p. 359, 34 : Μεγίστη δ' ἡ τελευταία (κατηγορία), παραύξην ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπειθείας λαβοῦσα. Nisi παραύξησιν scripsit. G. Dindorf.]

Παραύξησις, εως, ἡ, Incrementum, Accretio. Diosc. [5, 159] : Ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, In accretione s. incremento lunæ. [Oribas. p. 293 Matth. : Ἡ π. τοῦ χρόνου · 101 : Τῇ τῆς φωνῆς εἰς μέγεθος καὶ πλῆθος π. Clem. Al. p. 457 : Ὁ φόβος τῆς ἀγάπης ἀρχὴ κατὰ παραύξησιν πίστις γενόμενος, εἶτα ἀγάπη. Eustath. Opusc. p. 346, 92 : Κατὰ π. εἰς πολλά.] Quintil. 9, 2, ex Rutilio s. Gorgia παραύξησιν inter Figuras oratorias recenset.

[Παραυξητικῶς, Augendo. Sext. Emp. p. 318 : Ἀπὸ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι, π. μὲν ἐνοήσαμεν Κύκλωπα ... μειωτικῶς δὲ τὸν Πυγμαῖον ἄνθρωπον. Paullo ante αὐξητικῶς. G. D. Id. p. 135, 5 : Π. μὲν λαμβάνεται ὁ Κύκλωψ, Amplificando sumitur. Hase.]

Παραύξω s. Παραυξάνω, Augeo, Obiter augeo, [Adaugeo. Strabo 15, p. 724 : Οὐ πολὺ ἔλαττον τὸ τῆς παραλίας μῆκος, κἂν παραύξωσί τινες αὐτὸ πρὸς τοῖς μυρίοις τὴν Καρμανίαν ἑξακισχιλίων τιθέντες. Paulus Æg. 4, p. 131, 36 : Ἐκ τοῦ πρὸς λόγον τὸ ποσὸν τοῦ φαρμάκου παραύξοντες. Dionys. De comp. vv. c. 15, p. 88, 4 : Συλλαβὴ ... τεττάρων γραμμάτων προσθέσεις παραυξηθεῖσα. G. D. Gemin. Elem. astr. p. 26, C : Ὅσον ἡ ἡμέρα παραύξει, τοσοῦτον καὶ ἡ νὺξ μειοῦται. Sext. Emp. p. 362, 8 : Τὰς ἐλπίδας αὐτῶν ἐλπιδοκοποῦσα καὶ παραύξουσα. Ptol. Almag. t. 1, p. 76, 25 : Τὰς ὑπεροχὰς τῶν ἐγκλίσεων παραυξήσαντες. Hase.]

[Παραύστηρος, ὁ, ἡ, Subausterus. Dicæarch. p. 13 ed. Huds. : Αὐθέκαστός τε καὶ π. μισοπονηρία.]

[Παραυτά. V. Παραυτίκα.]

Παραυτίκα comp., pro αὐτίκα, nisi quod augere videtur simplicis αὐτίκα signif., ut sit non solum In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. [Continuo, Confestim, E vestigio, Jamjam, In continenti, Gl. Phot. p. 392, 8 : Π., ἐγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογυιότερον. Θουκυδίδης (2, 64) · Εἰ δέ τις τὸ π. μὴ ἐθέλοι ξυμμαχεῖν.] Sæpe tamen simpl. pro αὐτίκα ponitur. [Æsch. Suppl. 767 : Οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες π. Eurip. ap. Stob. Flor. 105, 15 : Ἡ καὶ παραυτίκ' ἢ χρόνῳ · Alc. 12 : Ἄδμητον π. ἐκρυγεῖν. Thucyd. 8, 82 : Τὴν π. ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Plato Phædr. p. 239, A : Τοῦ π. ἡδέος.] Sic Xen. Cyrop. 2, [2, 24 ; 8, 1, 32], αἱ παραυτίκα ἡδοναί, et Dem. [p. 72, 16], ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥᾳστώνη, cui opponitur τὸ πολὺ ὕστερον συνοίσειν μέλλον. [Polyb. 4, 32, 1 : Στοχαζόμενοι τοῦ π. κατ' ἰδίαν λυσιτελοῦς · 1, 60, 1 : Π. κατήρτιζον τὰς ναῦς. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 40 : Εἰ τὸ π. τις θεραπεύοι.] Et ἐς τὸ παραυτίκα, et ἐν τῷ παραυτίκα, pro ἐς τὸ αὐτίκα et ἐν τῷ αὐτίκα. [Ἐν τῷ π. Plato Rep. 8, p. 558, A, Phædr. p. 240, B. Τὸ π. adverbialiter Herodot. 1, 19 : Τὸ π. λόγος οὐδεὶς ἐγένετο · 7, 137 : Ἐπαύσατο τὸ π.] Ap. Paulum autem 2 Cor. 4, 17 : Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exp. Momentanea levitas oppressionis nostræ. [Cum εὐθέως conjunctum ap. Polyb. 35, 4, 13 : Π. μὲν εὐθέως συνέβη μεγάλην ἀποδοχὴν γενέσθαι τοῦ Σκηπίωνος · ubi delendum videtur εὐθέως. Cum genit. Euseb. H. E. 1, 1, 2 : Τὰ π. τῆς ... ἐπιβουλῆς ... περιελθόντα.] || Et Παραυτά [quod Hesych., cujus in cod. πάραυτα scriptum, per παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα exp.] pro eodem ap. Polyb., ut scribit Bud. [Polyb. 24, 5, 11 : Παρ' αὐτὰ μὲν ἐσιώπησε, τῇ δ' αὔριον .. Eidem 38, 3, 11 restituit Reisk. : Τῇ παρ' αὐτὰ χάριτι καὶ ῥᾳστώνῃ δελεαζόμενον, ubi vulgo παρ' αὐτοῦ. Pseudo-Lucian. Amor. c. 33 : Τῆς παραυτὰ χρείας · nisi præferendum παραυτίκα ex aliis libris. Alex. Aphrod. Probl. 2 extr., p. 330, 9 : Παρ' αὐτὰ ... τῇ δ' αὔριον. Theo ad Arat. p. 80 ed. Oxon. : Ἄρτεμις θυμωθεῖσα παραυτὰ σκορπίον ἐκ τῆς γῆς ἀνέδωκε. Charito 5, 3 : Πολύγραμμος ... παραυτὰ μὲν οὐκ ὤφθη ἐν τῷ μέσῳ. Ignat. Epist. ad Trall. p. 34 : Καρπὸν ... οὗ ἐὰν γεύσηταί τις παρ' αὐτὰ ἀποθνήσκει. Geopon. 16, 19 : Ἐκπισσοῦνται παραυτά. Αὐτοβοεὶ et Ἐξ ὑπογύου per παρ' αὐτὰ exp. Suidas. Suspectum est Euripidis exemplum ap. Stob. Flor. 113, 5 : Παρ' αὐτὰ δ' ἡδέως ὕστερον στένει διπλᾶ, ubi quum δὲ ferri nequeat, παραυτίχ' ἡδέως correxit Gesnerus. Aliena vero sunt exx. Æschyli Agam. 737

et Demosth. p. 672, 5, non magis huc referenda quam quod Diodorus dixit 12, 20, τὸν παρ' αὐτὰ κακοῦντα.] Interdum autem genitivo jungitur παραυτὰ pro Simulatque ; ut Gregor. : Παραυτὰ τῶν συμβαινόντων, Simulatque miraculum factum fuit. V. Bud. p. 242. [Idem alium addit Greg. Naz. l. ex Epitaph. in patrem : Παρ' αὐτὰ κινδύνους ἐπλήγησαν. Epist. Socr. 21, p. 17 ed. Or. : Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν, i. e. In ipso mortis articulo constituti.] Dubium est autem sitne παραυτὰ ex παραυτίκα per syncop. factum, an eodem modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς, et αὐτόθεν, ac παραυτόθεν.

[Παραυτίκως vitiose pro παραυτίκα ap. Ephræm. Cæsar. 3290, p. 82, ab Osanno cit.]

Παραυτόθεν, Confestim et quasi Jam hinc ex hac ipsa hora. Arrian. : Παραυτόθεν ὡς ἔχομεν ἐπεξιόντες.

[Παραυτόθι, Ibi. Tzetz. Anteh. 193 : Χειμερίοις ἀνέμοισι παραυτόθι (in Aulide) εἰρύκοντο.]

Παραυτόφι, poet. pro παρ' αὐτῷ, Apud ipsum, Hesych. [Divisim scribendum παρ' αὐτόφι, ut ap. Homerum scribitur, cujus exx. v. s. Αὐτός. In codd. interdum in παραυτόθι corruptum : v. Heyn. ad Hom. Il. N, 42. Quod relinquendum Tzetzæ l. c.]

Παραυχενίζω, Cervicem demitto, Propendeo collo devexo, VV. LL. At Hesych. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων [quod παρακρούων scriptum ap. Phot. p. 392, 25].

Παραυχένιος, ία, ιον, Collo impositus et aptatus ; ut παραυχενίη φαρέτρη, Epigr. [Anth. Plan. 253.]

[Παραύχησις, εως, ἡ, Gloriatio. Eustath. Opusc. p. 171, 66.]

Παραφαγεῖν, Comedere, Circumrodere, Adedere, Arrodere. Metaph. Diog. L. Aristippo Cyrenaico [2, 66] : Ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν ὡς θρυπτόμενον, Rosit carpsitque. Sic Terent. Eun. : At ego pro isthoc hunc comedendum et deridendum vobis propino. Horat. Epist. ad Loll. : Dente Theonino quum circumroditur ; Serm. 1, 4 : Absentem qui rodit amicum. Cic., In conviviis rodunt, in circulis vellicant. Itidem et παρατρώγειν usurpatur.

Παραφαίνω, q. d. In transitu et velut præteriens ostendo, tanquam obiter. Quidam exp. ἀμυδρῶς δεικνύω, addentes similem esse præpositionis usum in v. παραφαίνω, quippe quod accipiatur pro μετρίως φαίνω. Item, Ex propinquo ostendo s. monstro, πλησίον ἄγων φαίνω, Prope adducens ostendo, ut præp. παρὰ eam vim habeat, quam in παραβάλλειν et παρατιθέναι. Ap. Hesiod. autem videtur παραφαινέμεν accipi pro simplici φαινέμεν, Ostendere [Op. 736] : Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν. [Aristoph. Eccl. 94 : Ἦν τοῦ σώματος οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει. Suidas : Δωριάζειν · Δωρικὸν ἐστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα. Dio Chr. vol. 1, p. 191 : Παραφαίνοντα (monstra) τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστούς. Philostr. p. 779 : Παραφαίνει τῶν ὀδόντων ὅσον ἀπόχρη τῷ ᾄδοντι · 858 : Αὐτοὶ οἱ μαζοὶ μικρὰ τῆς ὁρμῆς παραφαίνουσιν. || Præluceo. Aristoph. Ran. 1362 : Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας παράφηνον ἐς Γλύκης. Plut. V. Tib. Gracchi c. 14 : Τούτῳ παραφαίνοντι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι.] Et pass. Παραφαίνομαι, q. d. In transitu appareo, In conspectum venio. [Dio Cass. 51, 17 : Ταῦτά τε ἅμα ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξέπιπτε καὶ ἄλλα παρεφαίνετο. Dionys. P. 364 : Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη · 963 : Τῆς δὲ πρὸς ἀντιπέραιαν ... παραφαίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν. Philo vol. 2, p. 294, 43 : Ὁ πρῶτος παραφανὴς (scrib. —εὶς cum Mangeio) καρπός.] Ex Plut. : Παραφανεὶς ἐν καιρῷ [πόλεμος contra Faliscos, V. Camilli c. 9], quod redditur Offerens se opportune ; sed significare existimo, Qui obiter et tanquam prætereundo in conspectum venit, s. conspectus fuit. [Plato Theage p. 122, A : Εἰς καλὸν ἡμῖν παρεφάνης. Aristot. Poet. c. 9 : Παραφανείσης τῆς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας.]

Παραφαίρεσις, εως, ἡ, Ademptio. [Ablatio. Παραίρεσις τῶν προσόδων ap. Thucyd. 1, 122, schol. exp. παραφαίρεσις, παράσπασις.]

[Παραφαιρέω. Παραφηρέθη lectio vitiosa ap. Const. Manass. Chron. 3827, ubi alii libri recte προσαφηρέθη. Boiss.]

[Παραφανίζω, Aboleo, Perdo. Athanas. vol. 1, p. 42, 47 ; vol. 2, p. 58, 167. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 1028, C : Τὴν ἑαυτοῦ μνήμην παραφανίζειν. Epiphan. t. 1, p. 339, C : Ἡ κακοδοξία παραφανισθήσεται. Hase.]

[Παράφασις. V. Παραφάω.]

[Παράφασις, εως, ἡ, Imago pone speculum apparens. Chalcidius p. 336. Schneid.]

Παράφασις, εως, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Suasio, a παράφημι, quod Hesych. exp. παραινῶ, συμβουλεύω. Item Dolosa persuasio, Deceptio quæ fit persuadendo : pro quo infra πάρφασις, poetice. [HSt. post verba s. v. Παράφημι apponenda :] Itidemque verbalia Παραίφασις et Παραιφασία habent interjectum ι. Hom. Il. [A, 792] : Ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, ubi exp. Admonitio, Consilium quod datur. [Ib. O, 404.] A Bud. autem Adhortatio : παρειπὼν quod ibi proxime præcedit, exponens itidem Adhortatus. Sed Hesych. tradit παραίφασιν significare non solum συμβουλίαν, [παρηγορίαν, παραίνεσιν,] sed etiam παραμυθίαν, et ἀπολογίαν, et παραλογισμόν. [Idem (post Παραυνάζων) : Παραίφασις, παραινέσεις.] Accipitur vero παραίφασις et pro Consolatione : quam signif. agnosci videmus et ab Hesych., utpote exponente etiam παραμυθία. [Consolatio s. Lenimen, Anth. Plan. 373 : Ἐών τοῦδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων.] Sed invenitur etiam Πάρφασις, syncopen passum, sc. ut παρφάμενος et παρφάσθαι. Il. Ξ, [217] de cesto Veneris : Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς, Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, ubi scribitur etiam ὀαριστὺς πάρφασις, non interjecta copula. Utriusque lectionis meminit Eustath. p. 979, a quo πάρφασις exp. πειθὼ ἡ ἐξ ὁμιλίας : addente tamen, posse intelligi vel ὀαριστὺν παραιφατικήν, vel παραίφασιν ὀαριστικήν. [Ἐχθρὰ πάρφασις Pind. Nem. 8, 54. Schneid. De Evæ suadela Greg. Naz. 4, 100 Dronk. : Μητρὸς ἀλιτρὴν Πάρφασιν. Hase.] At vero illud Παραιφασία pluralem habet ap. Apoll. Arg. 2, [324] : Ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πιθέσθαι, Nostris monitis parere, vel præceptis. [Id. 3, 554. Hesych. : Παραιφασίῃσι, παραμυθίαις. Singul. Παραιφασίη Musæus ap. Pausan. 10, 9, 11. Solamen, in versu poetæ ignoti de ἀδακρύω Παλαμηδείῳ ap. Orion. Etym. p. 127, 3 : Εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης.]

Παραφάσκω, pro quo poetice Παραιφάσκω inserto ι, i. q. παράφημι, de quo infra.

Παραφάσσω ex eadem officina prodiit, ex qua et ἀλλοφάσσω, de quo lege quæ dicta sunt supra. Equidem si Galeno credimus, significatione quoque conveniunt hæc duo verba Ἀλλοφάσσω et Παραφάσσω, significantia sc. παραφρονῶ, i. e. Desipio ; nam ἀλλοφάσσοντες exp. παραπαίοντες, παραφρονοῦντες : itidemque παραφάσσειν esse ait [vol. 19, p. 128, 7. Hase.] παραφρονεῖν, addens, ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν.

Παραφάω, Admota manu tango, Contrecto. Παραφάσαι, Hippocrati est παράψασθαι μετὰ καθέσεως : ut Ἐσαφάσαι, τὸ εἰσβαλόντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. [Παραφάσαι est Sensim admota manu, ac velut fallente aut aberrante contingere, et leviter contrectare, idque dicitur de contrectatis locis muliebribus, ubi os uteri distortum, aut in ischion prolapsum retorquetur et revellitur. Παραφῆσαι autem non secus ac ἐσαφῆσαι dicitur, quod est Immissa manu aut immisso digito contingere et contrectare. Quæ sane sunt in tota muliebrium morborum tractatione admodum familiaria, verum vitiose corrupta, ut p. 565, 15 : Κελεύειν παραπάσσουσαν ἀφέλκειν τὸ στόμα τῶν ὑστερέων, ubi παραπάσσουσαν pro παραφάσσουσαν aut παραφάσσουσαν legitur, ut p. 578, 30, τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσουσα dicitur, etsi ἐσαφάσασα malim. Sic quoque p. 597, 25, παρασπασσαμένην τῷ δακτύλῳ legitur pro παραφασσαμένην, aut παραφαμένην · quod vitium repetitur p. 647, 51, velut ἀφαμένη τῷ δακτύλῳ ἕλκειν τὸ στόμα τῶν ὑστερέων scribitur p. 653, 1, eadem in re, hoc est, in Utero ad coxam converso, pro eo quod παραπάσσουσαν scripsit libr. Π. γυναικ. φύσ. Rursusque idem vitium subesse videtur p. 655, 28, ubi scribitur, τὸν δάκτυλον παραφράξασα, pro παραφάσασα. Foes.] Unde et τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, nominant Παραφάσιας. Ita Galen. Lex. Hipp. [p. 538], subjungens paulo post, hæc δασέως legenda esse, non autem ψιλῶς, ut ἀλλοφάσ-

σειν : nam ἐγκεῖσθαι istis vocabulum τῆς ἀρῆς. Non male igitur scriberetur Παράφασι, Παράφασις, Ἐνάφασι. Nam et in medio spiritus discriminis causa poni solitos fuisse, ex Eust. discimus. [Παραφάσιας, Hippocr. p. 663, 26, ubi παραφύσιας mendose legitur : quod correxit Foesius.]

[Παράφερνον, τό.] Παράφερνα, τὰ, Bona ap. JCtos dicuntur τὰ ἐξώπροικα, ut Hesych. exp., h. e. Quæ sponsa præter profectitiam dotem secum fert, s. præter dotem a parentibus pactam, ut sunt dotalia dona, quæquæ præter dotem largiuntur vel parentes vel propinqui, ut Scipio Africanus Allucio Hispano principi præter sponsam cum dote donavit etiam τὰ λύτρα a parentibus accepta : Super dotem, inquiens, quam accepturus a socero es, hæc tibi a me dotalia dona accedant; aurumque tollere ac sibi habere jussit. Cic. Philipp. 12 : His, quasi præter dotem, quam in civilibus malis acceperunt, agrum Campanum est largitus Antonius. Ulp. etiam l. 9 De jur. dot. : Dotis autem causa, inquit, accipere debemus ea quæ in dotem dantur. Ceterum si res dentur in ea, quæ Græci παράφερνα dicunt, quæque Galli Peculium appellant, videamus an statim efficiantur mariti. V. et Ἐπιμείλια. [Hesych. : Εἴλιον, παράφερνον.]

Παραφέρω, In medium affero, Profero, ut παράγω, Produco in medium. [Phot. p. 392, 11 : Παραφέρων, παράγων. De persona scenica introducenda schol. Aristoph. Ran. 994 : Ἀπολλώνιός φησιν ὅτι παρήνεγκε (Æschylus) χρωμένους κώδωσί τινας.] Bud. ex Æschine [p. 17, 40] : Ἔπειτα τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σκώμματος μέρει. [Id. p. 18, 37 : Παραφέρων τοὺς εὐεργέτας τοὺς ὑμετέρους. Eunap. Exc. Hist. p. 92, 9 : Πρὸς χλευασίαν καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν. De nuncio tesseram ducibus afferente Eurip. Phœn. 1140 : Ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.] Plut. autem in Cam. [c. 41] dixit παραφέρειν εἰς μέσον. Item Affero cibos in mensam, et in medium prolatos struo, ut quidem tradit Idem, afferens e Xen. Cyrop. [2, 2, 4] : Καὶ ὁ μάγειρος οὐδὲν αὐτὸν ἔτι δεῖσθαι ὄψου οἰόμενος, ᾤχετο παραφέρων πρὶν λαβεῖν αὐτὸν ἕτερον. [Ib. 1, 3, 6 : Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων. Athen. 9, p. 380, D : Ἔδοξεν ἐπ' ἄλλο τι τῶν παραφερομένων τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν. Καὶ ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη... οὐδείς τινος γεύσεται πρὶν λεχθῆναι ποῦ κεῖται τὸ παραφέρειν. ... Καὶ ὁ Μάγνος ἔφη, Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι, « Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια ; » Σώφρων δὲ ... κατὰ κοινότερον κέχρηται λέγων « Παράφερε, Κοικόα, τὸν σκύφον μεστόν. » Πλάτων δ' ἐν Λάκωσιν ἔφη « Πόσας (κύλικας intelligit Meinek.) παραφέρω. » Ἄλεξις Πυραύνῳ « Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παραφέρων ἀγαθῶν ἁμάξας. »] || H. vult esse etiam Affero cum alio, Una vel Obiter affero, ap. Plat. Epist. ad Dionys. [p. 311, A] : Οἷον καὶ περὶ Ἱέρωνος ὅταν διαλέγονται ἄνθρωποι καὶ Παυσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἅ, τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. [Herodot. 9, 26, de argumentis vel exemplis in medium prolatis : Καὶ καινὰ καὶ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα. Schweigh. Eurip. Iph. A. 981 : Αἰσχύνομαι δὲ παραφέρουσ' οἰκτροὺς λόγους, Afferens, Dicens. Soph. Œd. C. 1675 : Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθούσα. Quod schol. minus accurate exp. ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν. Dionys. A. R. 7, 27 : Πίστεις παραφέροντες τοῦ μὴ βεβαίως αὐτοὺς διηλλάχθαι· 32 : Ἀναγκαζόμενοι δ' αὐτὰ παραφέρομεν, Mentionem eorum facimus. Id. Ep. ad Pomp. p. 756, 2 : Ἐῶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς παραφέρειν, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ. Epictet. Diss. 2, 17, 14 : Τί μοι νῦν τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν καὶ ταύτης μεμνῆσθαι ; De verbis scriptorum apponendis Ulpian. ad Demosth. p. 155 : Διόδωρος παραφέρων τὰ Ἑλλανίκου. De lege Antiphon p. 124, 39 : Τὸν δὲ νόμον ὃν παραφέρουσιν ἐπαινεῖν δεῖ. || Præterfero. Plato Rep. 7, p. 515, A : Ὅρα παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀνθρώπους σκεύη... τοὺς μὲν φθεγγομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων· et de iisdem rebus B : Τῶν παραφερομένων. || Præfero. Eurip. Hel. 724 : Λαμπάδων ... ἃς τετραόροις ἵπποις τροχάζων παρέφερον. || Profero. Pollux 4, 69 : Ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἄν, παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος καὶ παραφέρειν καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα.] || Παραφέρω τὴν χεῖρα pro Perperam fero

manum, s. Vitiose, in VV. LL. ex hoc Virg. versu Æn. 3 : Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Est autem sumptum παραφέρειν τὴν χεῖρα ex quodam Dem. l., quem habes p. 138 mei Cic. Lex., una cum Cic. interpretatione vertentis Porrigere. Ac profecto de vitioso quidem gestu loqui Demosthenem liquet; sed quum dicat [p. 305, 5] : Ἡ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνεγκα, et ita παρήνεγκα non solum de vitioso s. pravo gestu dicatur, sed etiam de recto (i. e. non solum de indecoro, sed de decoro quoque : perinde ac si diceret, Usus sim hoc indecoro, non illo decoro manus gestu), non video quomodo παρὰ vitiositatis, ut ita dicam, signif. habere possit, aut temere a Ciceroniana interpretatione discedendum sit. Fateor alioqui παρὰ in malam partem interdum accipi in hoc verbo, s. in vitio poni : unde etiam redditur a Bud. Depravare, Detorquere, ap. Lucian. [D. meretr. 10, 2], ubi dicit παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν quod exp. etiam Limis aspicere. [Ἵπποι παραφέροντες τὸν τράχηλον καὶ πυκνὰ διασείοντες, Pollux 1, 219.] Ex Eod. [Pro lapsu c. 17] affert et hæc, Κἂν εἰς ἄνοιαν ἢ παραφροσύνην παραφέρωσιν, quæ exp., In malam partem atque in amentiam interpretentur quod errore lapsus admisi. [Lectio vitiosa pro ἀναφέρωσι, quod nunc ex codd. restitutum.] Huc autem pertinentia v. in Παραφέρομαι. [|| Alio traduco s. detorqueo. Plut. V. Pelop. c. 9 : Τοῦ Φιλλίδου παραφέροντος τὸν λόγον ὅμως Ἀρχίας ἐπεμψέ τινα τῶν ὑπηρετῶν. De decreto in aliam sententiam mutando Appian. Civ. 3, 61 : Ὁ δὲ τὴν γνώμην παραφέρων συνέγραψεν ὧδε. || De nomine detorquendo s. mutando, Appian. Civ. 2, 68 : Ἐκ γὰρ Αἰνείου καὶ Ἴλου... τὸ τῶν Ἰουλίων γένος παρενεχθέντος τοῦ ὀνόματος ἡγεῖτο εἶναι.] || Subjungit vero παραφέρω, pro Transversum aufero, ex eod. Luciano [Timon. c. 44] : Ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα. [Plut. V. Timol. c. 28 : Πολλοὺς ὁ ποταμὸς... παραφέρων ἀπώλλυε.] Sed dicitur interdum et Transversum fero. Potest vero reddi et Rapio s. Abripio, ut in hoc Plut. loco De def. orac. [p. 432, A] : Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος. [Marc. Anton. 12, 14 : Κἂν παραφέρῃ σε ὁ κλύδων, παραφερέτω τὸ σαρκίδιον, τὸ πνευμάτιον, τἆλλα· τὸν γὰρ νοῦν οὐ παροίσει. Defero, Decutio. Theoph. C. Pl. 2, 9, 9 : Οὔθ' ἡ δρόσος οὔτε τὰ ψακάδια δύναται παραφέρειν (τοὺς καρπούς).] || Interdum παραφέρω ponitur pro Supero, ut quum scribit Aristid. in Panath. [vol. 1, p. 127] : Ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις καὶ μηδὲν κτλ. [Pseudo-Lucian. Charid. c. 19 : Ὡς ἔλαβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ πολλῷ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα...] Cui signif. subjungit Bud. eam qua ponitur pro Prætereo, ex Xen., de lepore currente [Cyneg. 5, 27] : Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν αὐτῷ πολὺ συμβάλλεται· ταχὺ γὰρ ἕκαστον παραφέρει τὴν ὄψιν πρὶν νοῆσαι τί ἐστι· i. e., inquit, Prætergreditur, Prælabitur. Sed ego hanc signif. malim proxime præcedenti præfigere; quippe quam ex hac manare existimem. || Παρενεγκεῖν, Hesych. παραθεῖναι, παραβαλεῖν, ut sit Afferre, Apponere, Adjicere. Sequente ἀπὸ significat etiam Auferre s. Transferre ab, ut Marc. 14, [36] : Παρένεγκε τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. [|| Præterire sino, Negligo. Demosth. p. 531, 16 : Ὅτι τὰς ὥρας παρενέγκατε τῆς θυσίας καὶ τῆς θεωρίας. Plut. V. Arati c. 43 : Τότε μὲν οὖν παρήνεγκε τὸ ῥηθέν, Neglexit verba haruspicis.] Item neutraliter ponitur pro Præterire, Præterlabi, παρελθεῖν, ut παρενεγκουσῶν ἡμερῶν (ὀλίγων) ap. Thuc. [5, 20, ubi per παρελθουσῶν exp. schol. Ib. 26 : Εὑρήσει τις τοσαῦτα ἔτη καὶ ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας. || Differo, Discrepo. Dionys. A. R. 1, 28 : Τούτων ἡ γλῶσσα ὀλίγον παραφέρει. Conon Narrat. c. 26 : Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, i. e. Nomine mutato. Cum præp. παρὰ Dio Cass. 59, 5 : Ὥστε τὰ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον παρὰ τὰ τοῦ Γαΐου ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκεῖνα παρενεγκεῖν. De numeri differentia id. 43, 26 : Ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα ἡμέρας ἐμβαλὼν (τῷ ἔτει), ὅσαπερ ἐς τὴν ἀπαρτιλογίαν παρέφερον. || Παραφέρω πρὸς, Discrepo cum. Eunap. Exc. Hist. p. 75, 18 : Μὴ παραφέρει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος.]

|| Παραφέρομαι, In medium afferor : unde παραφέ-

ρεσθαι dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, s. qui apponuntur. Interdumque τὰ παραφερόμενα sine adjectione appellantur : unde redditur etiam Fercula. Lucian. [De merc. cond. c. 26] : Καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, κτλ. [Athen. 7, p. 325, C : Ἡγήσανδρος τρίγλην παραφέρεσθαί φησιν ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις. || Præterferor, Prætervehor. Plut. V. Sullæ c. 29 : Τοῦ ἱπποκόμου μαστίξαντος τὸν ἵππον ἔφθη παρενεχθεὶς τοσοῦτον ὅσον περὶ τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου τὰς αἰχμὰς συμπεσούσας εἰς τὴν γῆν παγῆναι· Marii c. 35 : Τοὺς διώκοντας ἔλαθε δρόμῳ παρενεχθέντας· Dion. c. 25 : Μικρὸν δεήσαντες... συντριβῆναι περὶ τὰς πέτρας ἐβιάζοντο πρὸς κοντὸν παραφερόμενοι μόλις. Figurate V. Pelop. c. 10 : Ἔτι τοῦ πρώτου παραφερομένου δεύτερον ἐπῆγεν ἡ τύχη χειμῶνα τοῖς ἀνδράσιν.] || Παραφέρομαι, Perperam agor, Perperam moveor. Aristot. Eth. 1, [13] : Ἀτεχνῶς γὰρ, καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως· ἐπὶ τἀναντία γὰρ αἱ ὁρμαὶ τῶν ἀκρατῶν. [Diog. L. 7, 183 : Ἐν ταῖς οἰνώσεσιν ἡσύχαζε (Chrysippus) παραφερόμενος τοῖς σκέλεσιν, ὥστ' εἰπεῖν τὴν δούλην « Χρυσίππου μόνα τὰ σκέλη μεθύει. » Dio Chr. vol. 1, p. 681 : Μᾶλλον δὲ λεπαίτε ἐκείνων κάκιον καὶ παραφέρεσθε καὶ μᾶλλον ἐᾶσατε κραιπαλᾶσι.] || Παραφέρομαι, Transversus auferor, Rapior, Abripior. [Aristot. H. A. 4, 8, de piscibus quibusdam sub saxis degentibus : Τὰ δὲ ἐκπίπτει παραφερόμενα ὡς ἀκούοντα καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ ψόφου.] Herodian. 8, [4, 7] : Ἐπιστηδήσαντες ἅμα τοῖς ἵπποις διανήχεσθαι εἰθισμένοις, παρενεχθέντες ἀπώλοντο, Ausi se et equos natandi peritos alveo credere, vi fluminis ablati perierunt, Polit. In alio ejus l. παραφέρεσθαι vertit Ire pessum. [Ib. 11 : Οἰνοφόρα σκεύη... ὅπερ ὄντα κοῖλα δίκην νεῶν ἀλλήλοις συνδεθέντα ἐποχεῖσθαι μὲν ἔμελλον ὥσπερ σκάφη, μὴ παρενεχθήσεσθαι δέ. Diodor. 18, 35 : Οἱ πλεῖστοι παρενεχθέντες ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ποταμῷ θηρίων κατεβρώθησαν, ubi Wessel. similia exx. comparavit, ut Diod. 14, 115 : Διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ῥεύματος παρεφέροντο. Lucian. Hermot. c. 86 : Ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου... ἀνέσπασας. Schol. Aristoph. Av. 1419 : Πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις. Præceps feror, scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Πρανής : Ἐν δέ τινι στενωπῷ... καὶ ὀλίσθου γέμοντι πολλοὶ παρεφέροντο.] At Bud. postquam παραφέρομαι interpretatus est Erro, Aberro, affert hæc Greg. Naz. De homine : Ἡ γὰρ εἰκὼν εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον ὁμοιότητα, κυρίως τοῦτο κατονομάζεται· εἰ δὲ παρενεχθείη τοῦ προκειμένου ἡ μίμησις, ἄλλο τι καὶ οὐκ εἰκὼν ἐκείνου τὸ τοιοῦτόν ἐστι. [Cum genit. Athen. 13, p. 565, D : Οἱ τῆς Ἀριστίππου παρενεχθέντες αἱρέσεως, Qui ab Ar. placitis aberrarunt, perperam ea acceperunt : quod paullo ante παρακούσαντες dixerat.] Quibus subjungit hæc Platonis Politico [p. 275, A] : Ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρηνέχθημεν. V. Παραφορά. [Id. Phileb. p. 60, D : Εἰ παρηνέχθημέν τι τότε· Phædr. p. 265, B : Ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινος ἐφαπτόμενοι, τάχα δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφερόμενοι. Alio deferor s. abripior, Longin. De subl. 27, 1 : Ὁ συγγραφεὺς ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεθίσταται. « Παραφέρεσθαι et παραφορὰ de Levi desipientia s. delirio dicuntur Hippocrati, et παρενεχθῆναι, παραφρονῆσαι, παραληρῆσαι exp. Galen. Comm. 1 in Epid. l. 3, p. 392, 30. Hippocr. p. 1136, H : Κωματώδης παραφερόμενος ἐξ ὕπνου, Sopore detentus ex somno, perperam mente movebatur. Erot. quoque (p. 288) παρενεχθέντι ap. Hipp. exponit ὑπενεχθέντι εἰς παρακοπήν, Desipientia vexato. Quod legitur p. 79, A, et repetitur p. 217, H. Ut sunt tamen multi ac varii desipientiæ gradus, ita et παραφέρεσθαι majorem quam levis desipientiæ mentis emotionem, et ad insaniam aut furorem gradum quendam aut accessionem significare videtur ap. Hippocr. p. 1112, A, ut illic indicavimus. Quum enim primum παρέλεγε ascripsisset, deinde etiam παρεφέρετο, postremo ἐξεμάνη, βοή, ταραχὴ addidit, quæ sunt magna insaniæ argumenta, et ad furorem aditus amplissimi. » Foes. Œcon. De vultu desipientis Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 65, 1 : Τὸ βλέμμα παρενήνεκται· ἐπὶ τῶν μὴ καθεστώτων τὴν διάνοιαν. Παρεφέρετο per

ἐδαιμονίζετο exp. Hesych. ex LXX Sam. 1, 21, 13 : Π. ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, Insanum se gerebat. Ὑπὸ δαίμονος παραφερόμενος Cyrillus et Suidas s. v. Παράφορος. || Παρηνέχθη Hesych. exp. παρεκρεμάσθη· quæ gl. cum superiore Παρηέρθη, παρηνέχθη, ita coagmentanda videtur, ut sublata verbi παρηνέχθη dittographia scribatur, Παρηέρθη, παρηνέχθη, παρεκρεμάσθη. G. D.] || Item Παρφέρομαι per sync. pro παραφέρομαι, Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 11, 26] : Οὔ σ' οὕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι παρφέρομαι. Ubi reddi potest Titubanter feror. [Παροισθέντι pro παρενεχθέντι dictum annotarunt Hesych., Photius et Suidas.]

[Παραφεύγω, Præterfugio, Prætercurro. Hom. Od. M, 99 : Τῇ δ' οὔ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται παρφυγέειν σὺν νηΐ.]

[Παραφηλόω, Decipio.] Παραιφηλώμεθα, Hesychio παραγόμεθα, sed suspectum.

Παράφημι, Dico aliquid suadendo, Suadeo, Consilium do, Hortor, Admoneo, παραινῶ, [παραμυθοῦμαι,] συμβουλεύω [ut exp. Hesych.]. Hom. Il. A, [577] : Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ. Quemadmodum autem ostendi eundem omnino usum habere præp. μετὰ cum verbo εἰπεῖν, quem habet cum ἔφην, ita eundem habere præp. παρὰ cum εἰπεῖν, quam et cum ἔφην, sciendum est. [Pind. Ol. 7, 120 : Θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. Hoc est Pejerare, ut Latini dicunt *fidem promissam*, *Jovem fallere*. Hesych. : Παρφάμεν, παραβῆναι ἄπαντα (scr., ἀπατᾶν), quod huc pertinet. Boeckh. Per παρειπεῖν exp. schol. Id. Pyth. 9, 77 : Παρφαμεν τοῦτον λόγον, Simulate dicere. Aor. 1 ap. Hesych. : Παρέφησε, παρεγράψατο, ἠπάτησεν.] Itidem enim verb. Παρειπεῖν ponitur pro παραινεῖν, aut etiam πεῖθειν. Particip. autem passivum [med.] interjectum habet ι, metri gratia; nam dicitur Παραιφάμενος, pro Suadens, Admonens. [Hom. Il. Ω, 771 : Σὺ τούσγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος· H. Cer. 336 : Αἴδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσι. Hesiod. Th. 90.] Sic fem. παραιφαμένη ap. Apoll. Arg. 2, [287] : Τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν. [876 ; 3, 14. Orph. Lith. 674 : Ἀλλ' οὔ οἱ μοῦν' ἔσκε παραιφαμένοιο (—οισι Steph.) πιθέσθαι· Arg. 95 : Τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεείνεις ; 758, 769, 1091.] Invenitur autem et Παρφάμενος, per sync. [Per παραπείσας, εἰπὼν, παρηγορήσας exp. ab Hesych.] Et quidem positum etiam pro παραπείσας, παραγαγὼν λόγοις, παραλογισάμενος, ut quidem exp. Eust. Hom. Od. [B, 189] : Αἴκε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν. [Adde Il. M, 249.] Quidam vero per præsens interpr. Decipiens. [Pind. Nem. 5, 58 : Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ παρφαμένα λιτάνευεν. Orph. Arg. 1317 : Μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὃν πόσιν.] Affertur infin. Παρφάσθαι, syncopen itidem passum, ex Od. [Π, 287, T, 6] : et quidem expositum et Decipere et Suadere.

[Παραφθάδην, q. d. Prævenienter, Cum studio prævertendi. Oppian. Hal. 3, 298 : Σπεύδοντες μετὰ δαῖτα π. ἀΐσσουσιν ἀλλήλων.]

Παραφθάνω, pro φθάνω, Prævenio, Præverto, Anteverto, ut παραφθαίησι ex Hom. affertur pro Antevertat. [Il. K, 346 : Εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι· ubi nunc recte jota subscriptum omittitur : neque enim subjunctivi modi est, sed optativi pro παραφθαίη. V. Buttm. Gramm. vol. 1, 537. Per παραδράμοι exp. schol. et Hesych. Particip. Il. X, 197 : Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς πρὸς πεδίον. Et formæ mediæ Ψ, 515 : Οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον. Pausan. 5, 8, 8 : Ἵππος Κρανωνίου Κρατεΐδα παρέφθη. G. D. Heliod. Æthiop. 4, 4 : Τοσοῦτον παρέφθη τὸν Ἀρκάδα ὁρμώντων πλῆθος. Hase.] Ex Nonno, Παραφθάσσας ἐρεείνει, Præveniens rogat.

[Παραφθαρτικός, ή, όν, Qui corrumpendi vim habet. Dionys. Areop. p. 157, D : Τὸ τοῦ θειοειδοῦς παραφθαρτικόν. Kall.]

Παραφθέγγομαι, q. d. Sono præter s. contra rhythmum, aut Vocem edo : τὸ παρὰ ῥυθμὸν φθέγγομαι, ut vox quæ non respondet et congruit. Unde etiam significat Perperam loquor, Non concinne respondeo, Nihil ad rem pertinentia loquor. [Hoc sensu sæpe ap. Aristid. in oratione περὶ τοῦ παραφθέγματος. Valck. Id. vol. 1,

p. 214, 10 : Καὶ τοῦτο ... τοῦ λόγου ὑπενεγκόντος οὕτω παρεφθέγχθη.] Bud., exempla afferens ex Plat. Euthyd. [p. 296, A : Οὐκ αὖ ... παύσει παραφθεγγόμενος], et Isæo [p. 71, 23 : Εὐθὺς οὖν τοῦτο παρεφθέγγετο ὡς οὐδ' ὁτιοῦν εἰς Κίρων καταλελοιπώς] : quæ v. Comm. p. 649. Cam. ex eod. Plat. Philebo [quem memoriæ errore pro Euthydemo nominat] affert παραφθεγγόμενος pro Plura loquens quam debeat. Addit vero esse Effutire, Ciceroni Ep. ad Att. 6, [4] : Ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο. [Polyb. 28, 15, 13 : Τὸν Ἀγέπολιν συνέβη παραφθέγξασθαι πρός τινας τῶν φίλων ὅτι ... κατ' ἰδίαν ἐντολὰς εἴληφε. Joseph. B. J. 2, 14, 8 : Οἱ δὲ τὸν μὲν δῆμον ἀπέφαινον εἰρηνικὰ φρονοῦντα, τοῖς δὲ παραφθεγξαμένοις ᾐτοῦντο συγγνώμην. Quod Soph. Phil. 1194 dixit παρὰ νοῦν θροεῖν, schol. exp. παραφθέγγεσθαι. Aristoph. Eccl. 295 : Μηδὲν παραχορδιεῖς, ubi schol. : Μηδὲν παραφθέγξῃ, ἀλλὰ δεῖ εἰπεῖν ὅπως (corr. ἀλλ' ἃ δεῖ εἰπεῖν εἴπῃς ex Suida s. v. Παραχορδιεῖς). || Clam loquor. Heliodor. 5, 8 : Παρεκελεύετο, ἠρέμα καὶ Ἑλληνιστὶ παραφθεγγόμενος. || Interpello, Obloquor. Plut. V. Alex. c. 6 : Πολλάκις αὐτοῦ παραφθεγγομένου καὶ περιπαθοῦντος· Mor. p. 738, F : Ἔτι δ' αὐτοῦ λέγοντος ... Ζωπυρίων δῆλος ἦν καταγελῶν καὶ παρεφθέγγετο. G. D. Galen. vol. 14, p. 630, 4 : Τῶν παραφθεγξαμένων πάντων ἐλεγχθέντων. Hase.]

Παραφθεγκτήρια, τά, Festa quædam nuptialia, Cam. ex Polluce [2, 118. Festum erat ante nuptias, in quo sponsus alloquebatur sponsam. Kuehn.]

Παράφθεγμα, τὸ, Sonus editus s. Vox edita præter s. contra rhythmum, Incongruum responsum, Inconcinnum responsum, et minime consentaneum, in Bud. Comm. ex Platonis Euthyd. [p. 296, B. Aristidis declamatio est περὶ τοῦ παραφθέγματος vol. 2, p. 365 seqq., qua se excusat quod encomio in deam aliquid de rebus suis admiscuerit. G. D. Epiphan. t. 1, p. 415, D : Τὰ αὐτῆς λόγων τὰ π., Falsos ejus sermones. Hase.]

Παραφθείρω, in quo præpositio minuere potius quam augere signif. videri possit. In VV. LL. tamen exp. simpliciter Corrumpo. [Diomedes in Villois. Anecd. vol. 2, p. 182 : Ὅτι ἔν τινι χρόνῳ τὰ Ὁμήρου ποιήματα παρεφθάρησαν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἢ ὑπὸ σεισμοῦ. Philostr. p. 31 : Λόγος ... ὃν ὑπεραίροντα τοῦ παρεφθορότος χωρίου σπείρουσι. Suidas s. v. Σπάδων p. 3382, B : Τὸν σπερματικὸν τῆς φύσεως λόγον παραφθείροντες καὶ φθειρόμενοι. De ratione corrupta Apoll. De synt. p. 288, 11 : Οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν, ἀλλ' ἤδη παρεφθορότος τὸ λογιστικόν. De voce corrupta s. deficiente, Plut. Mor. p. 848, B : Παραφθαρεὶς τὴν φωνὴν ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ θορυβηθείς. Παρέφθορα Philostr. p. 711 : Ἐδίδασκεν αὐτοὺς ὅτι τῆς γῆς παρεφθορυίας τε καὶ οὕτως ἐχούσης ἐδίαν ἡ θάλαττα· 815 : Παρεφθορὸς ὕδωρ ποταμοῦ, Aqua sanguine polluta. De moribus corruptis p. 501 : Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνῃ ὁμιλίας παρεφθορέναι αὐτόν. A grammaticis dicitur de vocabulorum vel usu vel formis vitiosis. Athen. 9, p. 368, B : Παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα πεποιηκότι ... ἐπὶ ἑβδομάτος ἡ παροψὶς κεῖται καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος ἐν τῷ περὶ παρεφθορυίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγείου. Steph. Byz. s. v. Μέγαρα : Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἀρχαίαν παραφθείροντες. Suidas s. v. Πενέσται : Μενέσται καλούμενοι ὕστερον Πενέσται μετωνομάσθησαν, παραφθαρέντος τοῦ χαρακτῆρος. Eustath. p. 1532, 1 : Τὸ τέρατρον, ὃ δέλετρον ... Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα. Id. Opusc. p. 44, 85 : Μελαντιάδα, ἣν ἡ παρεφθορυῖα γλῶττα Μελιτίδα ἔθελει καλεῖν. Joann. Lyd. De magistr. p. 22 : Βραχύ τι παραφθαρείσης τῆς λέξεως (ἰούδας in τούδας). Tzetz. Exeg. Il. p. 91, 8 : Παρέφθειραν τὸ ὀρθὸν τῆς γραφῆς καὶ τῆς τέχνης. De accentu mutato Apoll. De synt. p. 139, 28 : Τοῦ μὴ παραφθεῖραι τοὺς τόνους.] || Παραφθείρομαι, Furtim irrumpo. HSt. post verba s. v. Παραφθορὰ ponenda :] Idem porro [Bud.] παραφθείρεσθαι tradit a Greg. Naz. [vol. 1, p. 581, D] usurpari ut εἰσφθείρομαι (de quo ante dictum est), ubi scribit, Μηδὲ γὰρ Σαβέλλιοι τῷ ῥητῷ τούτῳ παραφθειρέσθωσαν.

[Παραφθιμένοις lectio vitiosa pro παρὰ φθιμένοις in Orac. Sibyll. 8, p. 711.]

[Παραφθορά, ἡ.] In VV. LL. verbale nomen Παραφθορὰ, Corruptio, et Labes, ex Hermog. Sed Bud. ab hoc scriptore in tractatu Π. δειν. [vol. 3, p. 404] παραφθορὰν vocari tradit Sermonem corruptum et vitiosum, ut si quis ἀμωδεῖν dicat pro αἱμωδεῖν, et pro διάζωμα dicat διαζώστραν. [Conf. Greg. Cor. ib. vol. 7, p. 1135, 1136. Eustath. p. 1936, 23, de pisce ab veteribus ἴκταρ vocato : Ἡ Βυζάντιος π. κτάρας τὰ τοιαῦτα λέγουσα. Ap. eundem non raro κατὰ παραφθοράν. Κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγομένην π. idem ad Dionys. Per. 143. Sopater in Hermog. vol. 5, p. 19, 29 : Συκοφαντίαν παραφθορὰν εἶναι ῥητορικῆς. De veteris musicæ depravatione Plut. Mor. p. 1131, F : Περί τε τῆς ἀρχαίας μουσικῆς καὶ τῆς αὐτῆς π.]

[Παράφθορος, ὁ, ἡ, Corruptus. Greg. Naz. vol. 2, p. 14, A : Δύστηνα ναυτερίδια καὶ παράφθορα. Katz. Margo ed. Bill. γρ. καὶ παράφορα. G. D. Phot. Ep. p. 102, 35 : Τῇ σῇ παραφθόρῳ φύσει. Hase.]

Παραφίημι, Transmitto, vel Dimitto. Aristot. Ethic. 8, [c. 1] : Τὰ μὲν οὖν φυσικὰ τῶν ἀπορημάτων παραφείσθω· οὐ γὰρ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως. [Omitto, Gl.]

[Παραφίμωσις. V. Περιφίμωσις.]

[Παραφλόγισμα, τό, Quod ad ignem coctum, tostumve est. Παραφλογίσματα Achæus ap. Athen. 9, p. 368, A.]

[Παραφλυαρέω, Garrio, Nugor. Galen. vol. 12, p. 465, F. Hemst. Id. Galen. vol. 8, p. 665, 11 : Μὴ τοίνυν παραφλυαρῶμεν, Quare inanes istas nugas mittamus. Hase. Eunap. Exc. Hist. p. 93, 8 : Διελήρουν καὶ παρεφλυάρουν.]

[Παραφλυάρημα, τό, Garritus. Nilus Epist. p. 49. G. Dindorf.]

[Παραφοιβάζω. Παραφοίβασε vitiose pro προφοίβασε in cod. Paris. Const. Manass. Chron. 1557.]

Παραφορὰ, ἡ, ab illo παραφέρεσθαι significante Aberrare, Furoris s. Insaniæ signif. accipit. Magis autem ad verbum ex Horat. interpretabimur Errorem mentis. Fabius autem dixit etiam Mentis alienatæ errorem. [Æsch. Eum. 330 : Παρακοπὰ, π. φρενοδαλής.] Greg. Naz. De homine : Τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρίας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. Sed cum adjectione genitivi frequentius esse puto, ut ap. Plut. [Mor. p. 249, B] : Μάλιστα δ' εἰκάζετο κρᾶσιν ἐκστατικὴν λαβὼν ὁ ἀνὴρ τροπὴν αὐταῖς καὶ τῆς διανοίας παραφορὰν ἐνεργάσασθαι. Eundem gen. addidit Diosc. quum alibi, tum ubi scripsit cicutæ potum διανοίας παραφορὰν afferre. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 45, 14 : Κραιπάλη ... π. διανοίας. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. p. 772, D : Πολλαῖς τῆς διανοίας π. Παραφορὴ αἰσθήσιος Aret. p. 124, 49. Π. φρενῶν Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 473, 27 ; 515, 12.] Παραφορὰ, inquit Gorr. ex Galeno, ut opinor, μικρὰ παραφροσύνη. Siquidem Hippocr. τὸ παρενεχθῆναι usurpat in iis, qui modice delirant, ut et παραληρῆσαι. Hæc ille. [Aret. p. 73, 18 : Ἀγαθὸν πρὸς αὐγὴν σωφρονέειν τε καὶ πρήϋνεσθαι τὴν π.] Ap. Erotian. autem in Lex. Hipp. a me edito [p. 288 Fr.] παρενεχθέντι exp. ὑπενεχθέντι εἰς παρακοπήν. Alicubi autem παραφορὰ possit etiam reddi Titubantia, ut opinor. [Ποδῶν παραφορὰ Adamant. Physiogn. p. 394, in παράχυρα corruptum ap. Polemon. p. 262. || Cursus erraticus. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 726 (447, 22 Bekk.) : Ὁ Νεῖλος πολλὰς ἐκτροπὰς καὶ π. ποιούμενος. Wakef.]

[Παραφορέω.] Affertur et verb. Παραφορέω, sed nihil commune cum hoc nominum παραφορὰ et παράφορος signif. habens. Redditur enim In medium affero ; item Juxta affero. [Aristoph. Eq. 1215 : Οὐχ ὁρᾷς κενὴν (κίστην) ; Ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν· Av. 859 : Τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει, χάλικας παραφόρει.] Et infin. mediæ vocis παραφορήσασθαι ex Plat. Leg. 9, [p. 858, B] pro Congerere, Colligere. Quin etiam passivæ vocis hoc exemplum affertur, Ἀπὸ δείπνου παραφορεῖται οὐδὲν λόγου ἄξιον [ex Herodoto 1, 133, ubi agitur de cibis in mensam illatis vel appositis. Schweigh.]

[Παράφορμα (?), ἀρχή τις τῶν συνεζευγμένων βασιλεῖ, Hesych. Παραφόρημα conjecit Is. Vossius, vocabuli δορυφόρημα similitudine, ut videtur, motus.]

Παράφορος, ὁ, ἡ, sequendo illam verbi παραφέρεσθαι signif., de qua in eo dictum fuit, dicitur de Insano, ut cujus mens a ratione aberret. Videtur tamen alicubi παράφορος minus quiddam significare quam Insanus, veluti si dicas Qui non satis sanæ est mentis. A Cam. redditur, Animi impos ; a Bud. Delirans. [Hesych. : Π., παραφερόμενος, παράμωρος (παράνους Heinsius), ἐξεστηκώς. Phot. p. 392, 12 et Suid. : Π., ὁ παρ' ἑαυτὸν

καὶ ὑπὸ δαίμονος παραφερόμενος. « Παράφοροι, παρανοοῦντες καὶ παραπαίοντες exponuntur Galeno Comm. 2 in Prorrhet. p. 72, F. Παράφοροι ap. Hippocr. p. 1020, A, Leviter mente aberrantes et emoti dicuntur ex somnis cum sopore, ut p. 1136, H, κωματώδης παραφερόμενος ἐξ ὕπνου. Παράφορον γνώμης, Quod mentem emovet, aut mentis alienationem præsagit, indicat, p. 70, A ; 167, C. » Foes. Plut. V. Dion. c. 2 : Παραφόρους δι' ἀσθένειαν ἀνθρώπους ἐν τινι πλάνῃ ψυχῆς ἢ δυσκρασίᾳ σώματος γενομένους δόξας ἐφέλκεσθαι κενὰς καὶ ἀλλοκότους· V. Artox. c. 5 : Ἦν γὰρ ὑπόκουφος καὶ π. Mor. p. 15, B : Ποιητικῇ πολὺ μὲν τὸ ... τρόφιμον νέου ψυχῆς ἔνεστιν, οὐκ ἔλαττον δὲ τὸ ταρακτικὸν καὶ π. Ἐνθουσιασμὸν π. καὶ ἄκαιρον καὶ ταρακτικὸν p. 438, A. Ταραχώδης καὶ π. ἔλιγμὸς p. 404, E. De nimio gloriæ studio V. Themist. c. 3 : Π. πρὸς δόξαν καὶ πράξεων μεγάλων ὑπὸ φιλοτιμίας ἐραστής. Ælianus ap. Suid. : Τῇ παραφόρῳ τῇδε φιλοτιμίᾳ τῇ κακίστῃ δαιμόνων ἐκριπισθέντες. Μῦθοι ἀπίθανοι καὶ π., Fabulæ absurdæ, Plut. V. Artox. c. 1. Καταγέλαστα καὶ π. διαμυθολογεῖσθαι, anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 609, 19.] Ex Luciano autem affertur Παράφορον βλέπων pro Efferatis oculis intuens, item [Fugit. c. 19], Παράφορον δεδορκώς. Quibus in ll. adverbialiter usurpari videri possit, sicut et quum dicitur ab Eod. παράφορον βαδίζειν, de ebrio [Vit. auct. c. 12] : Ὡς σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον, ubi certe παράφορον, sicut et σφαλερὸν, adverbialiter poni videtur, et sonare q. d. Titubanter. [Eurip. Hec. 1050 : Τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί. Philostr. p. 893 : Π. καὶ κωμάζων εἰστήκει. Senes π. ap. Polluc. 2, 15. De ebrio Plato Leg. 6, p. 775, D : Σπείρειν παράφορος ἅμα καὶ κακὸς ὁ μεθύων, ubi cum infin. constructum est, cujus sensum recte declaravit Astius, διὰ παραφορὰν κακός ἐστι πρὸς τὸ σπείρειν. Π. συμπότης, Pollux 6, 29.] At ex Greg. Naz. παράφορος γλῶσσα pro Balbutiente. [Pollux 2, 15, ubi ætatis senilis vitia enumerat : Ὡς συγκεχύσθαι τὸ φθέγμα εἰς ἀσάφειαν, ὡς π. εἶναι τὴν φωνήν.] Sed quum videamus παράφορον de Ebrio dici a Luciano, cujus proprium est titubare, forsitan παράφορος γλῶσσα fuerit itidem quæ Titubans lingua ab Ovidio appellatur. [|| Aberrans. Plato Soph. p. 228, C : Ὅσα ... σκοπόν τινα θέμενα πειρώμενα τούτου τυγχάνειν καθ' ἑκάστην ὁρμὴν παράφορα αὐτοῦ γίγνεται καὶ ἀποτυγχάνει· D : Ψυχῆς, παραφόρου τῆς ξυνέσεως (i. e. ἀπὸ τῆς ξ., Ab intelligentia aberrantis) γενομένης. « Errabundus, Qui huc illuc fertur. Π. ἀπιόδεσις Hippocr. p. 791, D. » Foes. Δρόμοι ὀλέθριοι καὶ π. Plut. Mor. p. 501, D. Παράφορα per παρατετραμμένα exp. Hesych.]

Παραφορότης, ητος, ἡ, ex Plat. Timæo [p. 87, E] affertur pro Efferatione [Διὰ τὴν π. πτώματα παρέχον].

Παραφορτίζομαι, De onere aliquid subduco, ut Cam. interpr. in Pollucis l. [2, 139], quem habes in Παραγκαλίζομαι. In VV. LL. Onus depono, Exonero ; sed absque exemplo. Existimatur poni præterea pro Præter onus impono etiam aliud, Oneri aliud onus addo. [Sic ap. Pollucem quoque est accipiendum, ubi male interpretatus est Camerarius. Pseudo-Plut. De puer. educ. p. 8, E : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παραφορτισάμην· ubi παρενεφορτισάμην conjecit Schneiderus.]

Παραφόρως, q. d. Errabunde, i. e. Errabunda mente, Cum errore mentis, Insane, Non satis sana mente, etiam Titubanter. [Georg. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 552, 17 : Τὸν ἐπίληπτον ὑποκρίνεται καὶ συζεύξας ὄνον βοΐ τέμνειν ὥρμητο π. τὴν αὔλακα.] Νίκαι Vers. 106, v.

Παράφραγμα, τὸ, Sepimentum muro aliive munimento additum s. circumdatum. Thuc. 4, [115] : Ἀπὸ τῆς μηχανῆς πῦρ ἐνήσειν διενοοῦντο ἐς τὰ ξύλινα παραφράγματα. [Tabulatum. Plato Rep. 7, p. 514, B : Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ π. Appian. Civ. 2, 118 : Ἐκ τοῦ θεάτρου διέθεον ἐς τὰ τοῦ βουλευτηρίου π. Dio Cass. 60, 29 : Ξύλινα π. G. D. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 677, C : Μέλλει ποτὲ τὰ μετὰ ταῦτα π. λύεσθαι. Hase.]

Παραφράζω, Eodem sermone utens, aliquid latius et explicatius eloquor, q. d. Juxta eloquor s. loquor, i. e. Loquor juxta ea quæ alius dixit, et velut orationis ejus vestigiis insistendo. Παραφράζω, inquit Bud., Paraphrastice dico et enuntio aliquid. Fabius hoc vocat Vertere et transferre eodem sermone. Plut. in Hom.

Vita : Πολλὰς δὲ γνώμας καὶ παραινέσεις ἀγαθὰς Ὁμήρου ἐξενεγκόντος, παρέφρασαν οὐκ ὀλίγοι τῶν μετ' αὐτόν. Habes hoc verbum et ex Philone in Μεταφράζω. [Eustath. p. 239, 23 : Τὸ κρῖνε κατὰ φῦλα ... ἐξ Ὁμήρου παραφράσας Εὐριπίδης ἔφη τὸ, Χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόγους. Id. p. 154, 33.] Eust. [p. 1406, 19], de Odyssea Homeri loquens, Ὅθεν καὶ ὁ τὸ βιβλίον ὅλον τοῦτο παραφράσας Θρᾷξ Δημοσθένης, μεταβολὰς Ὀδυσσείας τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐκάλεσεν. [Perf. παραπέφρακα Tzetz. ad Lycophr. 751.] Fabius 1, 15 : Condiscant versus primo solvere, mox mutatis verbis interpretari : tum paraphrasi audacius vertere, qua et breviare quædam, et exornare, salvo modo poetæ sensu, licebit. Idem 10, 5 : Neque ego παράφρασιν esse Interpretationem tantum volo, sed circa eosdem sensus certamen atque æmulationem. Ideoque ab illis dissentio, qui vertere orationes Latinas vetant : quia optimis occupatis, quicquid aliter dixerimus, necesse sit esse deterius. V. ap. Hermog. Περὶ τῆς τοῦ παραφράζειν μεθόδου. Quamvis autem dicat Fab. in Paraphrasi quædam breviari etiam, existimo tamen esse παραφράσεως potius addere quam demere ; et eo differre ἀπὸ τῆς μεταφράσεως, quod illa liberior sit quam hæc. Servat autem παράφρασις et ap. Latinos suum hoc nomen, ut vides vel in eo Fabii l. quem modo protuli. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 753, 1 : Οὐκ ὀκνήσω παράφρασιν τὴν αὐτὴν εἰπεῖν. Œcumen. In Apocal. p. 205, 3 Cramer. : Κατὰ μικρὰς παραφράσεις. Παραφράσεις scripsisse recentiores admodum multos, velut Proclum in Tetrabiblon Ptolemæi, Olympiodorum, Themistium, Theodorum Prodromum, Psellum in varia Aristotelis, vulgo notum. Hase.]

[Παραφρακτικός, ή, όν. Xenocr. De aquat. § 49 : Κοχλίαι δύσπεπτοι, παραφρακτικοί. Lectio suspecta. Παρορμητικοὶ ὀρέξεως vel ταρακτικοὶ conjecit Coraes. Schn.]

[Παράφρασις, εως, ἡ. V. Παραφράζω.]

Παραφράττω, Obsepio, Obstruo. [Polyb. 10, 46, 3 : Παραπεφράχθαι τὸν δεξιὸν καὶ τὸν εὐώνυμον τόπον ἐπὶ δέκα πόδας.] Herodian. 4, [1, 9] : Παραφράττοντες πάσας εἰσόδους εἴ τινες ἦσαν λανθάνουσαι. Sic 8, [5, 10] : Πανταχόθεν γὰρ τὰς τῆς Ἰταλίας ὁδοὺς παραφράξαντες ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι τειχῶν τε ἐγέρσεσι καὶ πυλῶν ἀσκήσεσι. Idem pass. voce et signif. 3, [3, 2] : Ὅπερ καὶ αὐτὸ πάμπαν παραπέφρακτο ὑπὸ τοῦ Νίγρου, A Nigro obstructum erat. [Pollux 8, 141 : Περισχοινίσαι τὰ ἱερὰ ἔλεγον ... καὶ τὸ παραφράξαι. G. D. Jul. Afric. Cest. p. 298, 11 : Πλατέσι παράφρακτον (elephantos) θώραξιν. Hase.]

Παραφραστὴς, ὁ, Paraphrastes, Qui paraphrasi utitur, eo interpretandi genere utitur, quod paraphrasis appellatur. [Scribendum Παραφράστης. V. Lobeck. Paralip. p. 448.]

[Παραφραστικός, ή, όν, Paraphrastice dictus, quando ejusdem rei aliis verbis fit vel enuntiatio, vel interpretatio fusior. Aphthon. Progymn. p. 63, 10 Walz. : Ἐργάσαιο δὲ αὐτὴν (τὴν χρείαν) τοῖσδε τοῖς κεφαλαίοις· ἐγκωμιαστικῷ, π. Hase.]

[Παραφραστικῶς, Per paraphrasin. Eustath. p. 55, 32 : Ἑρμηνεύει δέ πως π. τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ῥήτωρ ... Vitiose pro περιφραστικῶς scriptum notabimus s. h. v.]

Παραφρίζω, Spumo. Nicand. Al. [223] : Θήγει λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει τε χαλινοῖς, ut et Virg., Spumantis apri.

Παραφρονέω, Sum demens, Desipio, Deliro. [Herodot. 6, 75 : Παραφρονήσαντα ἔδησαν οἱ προσήκοντες· 12 : Παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. De ebrio 3, 34 : Οἴνῳ προσκείμενον παραφρονέειν. De mente metu perturbata Æsch. Sept. 807 : Παραφρονῶ φόβῳ λόγου. Soph. Ph. 815 : Τί παραφρονεῖς αὖ ; quod schol. exp. τί ἐκτὸς φρενῶν γέγονας ;] Aristoph. Pl. init. : Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου. Ib. [1477] : Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φλήναφα· Vesp. [8] : Ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. [Plato Leg. 10, p. 899, C : Οὐκ ἔστιν ... οὕτω παραφρονῶν οὐδείς. Παραφρονεῖν καὶ μαίνεσθαι Isocr. p. 167, D.] Plut. Pericle [c. 34] : Τῇ νόσῳ παραφρονήσαντες, Qui in delirium s. mentis errorem ex morbo inciderunt. Possumus autem παραφρονῶ reddere et uno verbo Dementio, ex Lucr. [3, 465] : Sæpe animus dementit enim deliraque fatur. Nam quod ad alteram lectionem attinet, Sæpe animus dementia enim deliraque fatur, eam sup-

positicium esse puto, et ab iis ortam, quibus Dementit suspectum erat. Sed supicionem mendi Lactantius adimit, eo verbo non semel utens. [Forma poet. ap. Theocr. 25, 262 : Ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις.]

Παραφρόνησις, εως, ἡ, Deliratio, Insipientia. [LXX Zach. 7, 11 : Ἐν π. Schol. Soph. OEd. T. 118 : Ἐν π. ὄντες. G. D. Vita S. Sym. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 156, 13 : Ἀπὸ π. ἔτυψε τοὺς στύλους. Hase.] Pro quo dicitur etiam παραφροσύνη : sed hoc fit a nomine παράφρων, sicut et nom. Παραφρονία, quod redditur Dementia : verum ejus exemplum desidero. [Ep. Petri 2, 2, 16 : Ἐκώλυσε τὴν τοῦ προφήτου παραφρονίαν· ubi var. lect. παραφροσύνην.]

Παραφρόνιμος, ὁ, ἡ, nomini φρόνιμος ita præfixam præp. habet ut in παραφρονῶ præfixa est verbo φρονῶ. Est autem παραφρόνιμος, sicut παράφρων, Amens, Demens. Affert autem ejus usus exemplum Suidas, quem alioqui rarum esse puto. [Soph. OEd. T. 691.]

[Παραφρόνως, Dementer. Diogenian. 1, 41. Zenob. 1, 43 : Ἐπὶ τῶν π. γελώντων. Athanas. vol. 2, p. 416. Teleti ap. Stob. Flor. 5, 67, p. 158, restituit Gaisford. : Π. δὲ πολλοὶ οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσι. Codex παράφρονοι.]

Παραφροσύνη, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium. Plut. [Mor. p. 649, B] : Ὁ γὰρ ἐμποιεῖ τοῖς πιοῦσι πάθος, οὐ μέθην ἄν τις εἴποι, ταραχὴν δὲ καὶ παραφροσύνην, οἷον κύκηος ἐμποιεῖ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα, κινοῦντα μανικῶς τὴν διάνοιαν. [V. Rom. c. 21.] Ex Plat. Epist. 7, [p. 331, C] : Νόσῳ παραφροσύνης ἔχεσθαι. [Idem Soph. p. 228, D. G. Dind. Leo phil. Consp. med. ed. Ermerins. p. 119, 8 : Π. ἐστίν, ἐπειδὰν ἀλλόκοτα φθέγγωνται καὶ μὴ φρονῶσιν. Id. ib. p. 121, 3 : Μανία ἐστὶ σφοδροτάτη π. Ruf. ap. Oribas. 44, 7, p. 11 : Π. καὶ βουβώνων ἐπανάστασιν. Galen. vol. 2, p. 884, 4 : Παραφροσύναις ἁλίσκεσθαι. Hase. Παραφροσύναι αἱ μετὰ γέλωτος et αἱ μετὰ σπουδῆς Hippocr. p. 1258, D.]

[Παραφρουρέω, Custodio. Strabo 3, p. 166 : Δύο ἔχων τάγματα παραφρουρεῖ τὴν πέραν τοῦ Δουρείου πᾶσαν. Angl. Passiv. Heliod. Æth. p. 313, 15 : Οὐκ εἰδότα παραφρουρούμενον. Hase.]

[Παραφρύγω, Torreo. Eunap. p. 115 : Οἱ μὲν κόλακες παρεφρύγοντο θαυμάζοντες ὅτι καὶ ἀπὸ σχημάτων ἐστὶ μαντικός. Similem verbi ἀποφρύγεσθαι usum, Flagrare, annotavit Suidas s. v. Ἀπεφρύγοντο. Boiss.]

Παραφρυκτωρέω, s. Παραφρυκτωρεύομαι, Ignem ex specula attollo præter jus et æquum, vel contra quam promisi; seu, contra fidem datam, et proditorie, utpote in hostium commodum. Quidam interpr. Facibus in hostium usum abutor. V. Suidam in Παραφρυκτωρευόμενος [ubi Lysiæ locum attulit p. 136, 6, et Lex. rhet. p. 298, 13], nec non in Φρυκτός. [Παραφρυκτωρεῖν eadem signif. dictum ex Dinarcho annotavit Harpocr. et Phot. p. 392, 16.]

Παράφρων, ὁ, ἡ, i. q. ἄφρων, Amens, Demens. [Per ἀνόητος exp. Hesych. Soph. El. 472 : Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς. Eurip. Hipp. 232 : Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Plato Leg. 1, p. 649, D : Ὅσα δ' ἡδονῆς αὖ μεθύσκοντα παράφρονας ποιεῖ. Plut. V. Pompeji c. 72 : Παράφρονι καὶ παραπλῆγι τὴν διάνοιαν. » Basil. Sel. V. Theclæ p. 255 fin. Π. καρδία Theod. Prodr. Amor. p. 126. » Boiss. Phlegon Trall. Mir. p. 127, 7 Westerm. : Ἐμμανὴς γενόμενος καὶ π. Antig. H. mir. p. 95, 17 : Τοὺς ἀπ' αὐτῆς πιόντας π. γίγνεσθαι. Hase.]

[Παραφυάδιον, τό, Fruticatio. Π. δένδρων ἄγρηστα Hesych. s. v. Ἑρμαῖ. In παραφυάδην corruptum in Lexico Ms. Upsal. s. v. Ῥάδαμνος ap. Aurivill. in Glossar. p. 24. G. D. Hippolyt. De Antichr. p. 35, 4 : Δέκα κέρατα, ἐν οἷς ἀναβήσεται ἕτερον π. Hase.]

Παραφυάς, άδος, ἡ, Quod agnascitur arbori, Soboles adfruticans, Bud. Sunt παραφυάδες s. παραφύσεις (quæ et παραβλασταί, nec non παραβλαστήματα) Plinio Adnata, aliisque Adnascentia, s. Appendices, atque in plantis ramuli, qui justo germini agnascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia ex caule sponte pullulant. Quod si ab radice, potius Stolones Latine dicuntur, quæ ipsi Plinio sunt Inutilis fruticatio. Ita VV. LL. Philo De mundo [vol. 1, p. 330, 15] : Τούτου τοῦ ἔρνους παραφυάδες οἱ εἰρημένοι βλαστοί, ubi quidam interpr. Soboles adfruticans. Sing. num. παραφυὰς ap. [Aristot. Eth. Nic. 1, 4 : Παραφυάδι τοῦτ' ἔοικε καὶ συμβεβηκότι τοῦ ὄντος] Theophr. [H. Pl. 2, 2, 4] : Ἁπάντων δὲ ὅσων πλείους αἱ γενέσεις, ἡ ἀπὸ παρασπάδος, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ἀπὸ παραφυάδος. [Δένδρου π. Julian. Epist. p. 384, C. Ζιζανίου παραφυάδι Eustath. Opusc. p. 149, 29.] Sunt qui et ἀποφυάδα nihil aliud esse putent quam παραφυάδα. [De venæ propaginibus et ramulis Hippocr. p. 279, 55 : Τὰς π. ἐναφλεβοτόμησι. Id. p. 277, 21, ἀποφυάδας dixit. Foes. || Figurate Philo ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 44 : Οἱ κατὰ λεπτὸν διαιρούμενοι τόποι (subtiliores divisiones) παραφυάδες εἰσὶ τῶν προκειμένων. Joseph. De Maccab. § 2 : Δυοῖν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς φυτῶν ὄντων, ἡδονῆς τε καὶ πόνου, πολλαὶ τούτων τῶν φυτῶν εἰσι παραφυάδες. Etym. M. p. 784, 28 et Suidas : Ὑποφύσεις· π. φαῦλον λογισμῶν ἔξωθεν φυόμεναι. Phot. Bibl. p. 267, 23 : Τὰς ἑκατέρωθεν αἱρετικὰς π. τῇ μαχαίρᾳ τέμνει τῆς ἀληθείας. || Aristot. H. A. 4, 2, p. 526, 29 : Προτάγεται (ὁ ἀστακὸς) τοὺς δύο πόδας πρὸς τὸ στόμα τοὺς δασεῖς· ἔχουσι δὲ καὶ παραφυάδας λεπτὰς (barbulas exstantes) οἱ πρὸς τῷ στόματι πόδες. || « Aristot. De partt. anim. 3, 10, ubi septi transversi usum explicat : Διότι πρὸς τὴν θερμότητα τὴν κάτωθεν οἷον παραφυάδες εἰσὶ σημεῖον ἐκ τῶν συμβαινόντων· ubi sensus παραφρύματα vel παραβλήματα postulare videtur. » Schneid. Παραφύσεις codex unus Bekkeri. || Nicand. ap. Athen. 2, p. 71, D : Σὺν καὶ φοίνικος παραφυάδας (syllaba tertia propter metrum producta) ἐκκόπτοντες ἐγκέφαλον φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα. « Versio Stolones interpretatur, vereor ut recte. Sunt potius αἱ ῥάβδοι vocatæ, inter quas germinat in cacumine ὁ ἐγκέφαλος vocatus. » Schneid.]

[Παραφύης, ὁ, ἡ, Propago. Aristot. Rhet. 1, 2, 15 : Συμβαίνει τὴν ῥητορικὴν οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς εἶναι. Seager.]

[Παραφυκισμός, Fucatio. Clem. Al. p. 232, 26.]

[Παραφυκτός, ή, όν, Qui effugi potest. Forma poet. ap. Pind. Pyth. 12, 53 : Τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν.]

[Παραφύλαγμα, τό, Observatio, Cautio. Basil. M. vol. 3, p. 426. Acta Arethæ in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 3, 6.]

Παραφυλακή, ἡ, Observatio, Cautio [Theophil. Institt. vol. 1, p. 113 : Μετά τινος π. 346 : Ἐκείνη ἡ π. ἐν ταῖς παγανικαῖς χώραν ἔχει διαθήκαις], ut παραφυλάττειν ἑαυτόν, est Cavere sibi. [Observatio, Observantia, Præsidium, Custodia, Gl. Custodia, Diodor. 17, 71 : Χρημάτων π. Eunap. p. 47 : Εὐνοῦχοι αὐτὸν ἀμφεπόλευον καὶ π. τινες ἦσαν. Charito 8, 3 : Πολλὴ ἦν π. καὶ οὐδενὶ ἐξῆν προσελθεῖν. Π. νυκτερινὴ Etym. M. p. 801, 27. G. D. Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 11, 28 Huds. : Παραφυλακῆς χάριν ἑκατοντάρχης μετὰ στρατεύματος ἀποστέλλεται. Evagr. Hist. eccl. p. 271, D : Π. ἕνεκα τῶν ἔφεων ἐκστρατευμάτων. Hase. De præsidio urbis Polyb. 2, 58, 1; 4, 17, 9. || Observatio, Hippocr. p. 1278, 53 : Ψυχαὶ τῶν θεραπειῶν οἱ καιροί, ὧν ἡ π. τὸ τέλος. G. D. Petr. Al. ap. Petav. Uranol. p. 397, 1 : Εὐκαιριμωτάτη π. συνεφώνουν. Hase.]

Παραφυλακτέον, Observandum est, Observare oportet. [Observandum, Notandum, Herodian. p. 452 ed. Piers. : Π. ὅτι τῷ φθάνω τὸ πολὺ συντάττουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὴν μετοχήν. Eustath. p. 1352, 15 : Π. ἐν τῷ κανόνι τὸ εἰς μος. || Cavendum. « Clem. Al. p. 172 : Π. τὸ φθέγγεσθαι ὁτιοῦν ἐσθίοντα ἅμα· 173 : Παραφυλακτέον τῶν βρωμάτων ἃ μὴ πεινῶντας ἡμᾶς ἐσθίειν ἀναπείθει. » Kall. Marc. Anton. 11, 9 : Τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τοῦ ἡγεμονικοῦ π. διηνεκῶς. Georg. Pach. V. Andron. p. 340, B : Ἐφ' ᾧ παραφυλακτέην σφίσι τὴν προσβολήν. Scribendum παραφυλακτέον. G. Dind.]

[Παραφυλακτικός, ή, όν, Ad custodiendum pertinens. Artemid. 3, 58 : Τὸ εὔνουν καὶ πιστὸν ἀπὸ τοῦ π. ἔστι τεκμαίρεσθαι, Ex custodiendi diligentia.]

Παραφυλακτωρευόμενοι, quod et in meo vetere Lex. [et Etym. M. p. 699, 19] habetur, aut ad formam τοῦ παραφρυκτωρευόμενοι factum est, aut etiam pro eo positum. Eandem enim quam et illud expositionem habet, sc. φρυκτοὺς ἀνατείνοντες ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν πολεμίων. Sed huic expositioni præfigitur ista, οἰκουροῦντες παρὰ τὰς φυλακάς.

[Παραφύλαξ, κος, ὁ, Custos, Triumvir, Gl. Angl. Evang. Nicod. p. 642, 19 Thil. : Τὴν θύραν παραφύλακες ἐτήρουν. Ib. p. 604, 5 : Π. παρέμειναν τῇ θύρᾳ. Hase. Etym. M. p. 256, 19 et Suid. s. v. Δεξιολάβος. Παράουροι per παραφύλακας exp. Zonar. p. 1500.]

[Παραφύλαξις, εως, ἡ, Observantia. Euseb. H. E. 10, 5 : Τινὲς αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοιαύτης π. ἀνεκρούοντο. Kall. Schol. Jo. Climac. p. 366, 26 : Ἀποβάλλει ἡ ψυχὴ τὸν χαλινὸν τῆς π. Jul. Afric. Cest. p. 314, 50 : Πρὸς παραφύλαξιν ἄμετρον. Hase.]

Παραφυλάσσω s. Παραφυλάττω, Observo. [Plato Polit. p. 297, A : Τὸ τῆς νεὼς καὶ ναυτῶν ἀεὶ ξυμφέρον παραφυλάττων· Leg. 1, p. 632, A : Ξυμπάντων ἐρώτων τὰς σπουδὰς ἐπεσκεμμένον καὶ παραπεφυλαχότα. Epictet. Diss. 3, 22, 97 : Ὁ στρατηγὸς τοὺς στρατιώτας ἐπισκοπεῖ, παραφυλάσσει, καὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας κολάζει.] Plut. Amat. narr. [p. 775, B] : Καιρὸν παραφυλάξασα ἐν ᾧ κτλ. [Long. p. 123 Vill.] Sic Herodian. 4, [13, 11] : Ὁ δὲ Μαρτιάλιος τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάττων, Omnes temporum articulos captans, Polit. Alibi dixit non simpliciter καιρὸν παραφυλάττειν, sed καιρὸν ἐπιτήδειον. Sæpe autem, licet hic accus. καιρὸν non addatur, perinde tamen reddi potest aut etiam debet, ac si adderetur : ut ap. Plut. in eod. illo opusculo [p. 773, A] : Παρεφύλασσε τὴν πανήγυριν τοῦ Ἰσθμίου (nisi potius legendum est Ἰσθμοῦ), Observabat celebritatis Isthmicæ tempus, occasionem, opportunitatem : non secus ac si scriptum esset, παρεφύλασσε τὸν τῆς πανηγύρεως καιρόν. Dixi autem, sæpe id contingere, non autem semper. Permulti enim extant loci in quibus accus., qui datur huic verbo παραφυλάττειν, simpliciter reddi debet. Ex quorum numero sunt isti : Plut. De non irascendo [p. 456, D] : Ταῦτα οὖν ὁρῶντί μοι καὶ παραφυλάττοντι· Fabio [c. 8] : Παραφυλάξας τὸν Ἀννίβαν τὸ πολὺ τῆς στρατιᾶς ἐπὶ σιτολογίαν ἀφεικότα. Non me latet tamen posse hæc ita etiam resolvi, παραφυλάξας τὸν καιρὸν ἐν ᾧ ὁ Ἀννίβας ἀφείκει. [Seq. ὥστε, Plato Leg. 1, p. 628, A : Εἴ τις ... νόμοις αὐτοῖς θεὶς πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναιτο ὥστε εἶναι φίλους. Seq. ἐὰν Xenoph. De rep. Lac. 4, 4 : Παραφυλάττουσιν ἀλλήλους, ἐάν τι ... ῥᾳδιουργῶσι.] Sic et in passiva voce Παραφυλάττομαι. Herodian. 7, [8, 4] : Τοσοῦτος γὰρ ἦν ὁ Μαξιμίνου φόβος ὡς μηδὲν αὐτὸν λανθάνειν, παραφυλάττεσθαι δὲ πάντων οὐ μόνον τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ δι' ὄψεως νεύματα. [|| Observo cavendi caussa, Caveo. Plato Polit. p. 284, A : Τὸ τοῦ μετρίου πλέον καὶ ἔλαττον οὐχ ὡς οὐκ ὄν, ἀλλ' ὡς ὂν χαλεπὸν περὶ τὰς πράξεις παραφυλάττουσι. Παραφυλάττειν ὡς πολέμιον Polyb. 7, 3, 9. Id. 7, 16, 7 : Δέον ἐναργῶς τούτους παραφυλάξαι πρὸς τὸ μηνυθέν· 1, 36, 9 : Παρεφύλαττον τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων. Seq. ὅπως μὴ Plato Leg. 4, p. 715, A : Παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν ὅπως μή ποτε εἰς ἀρχὴν ἀφικόμενος ἐπαναστῇ.] Παραφυλάττειν ἑαυτόν, ap. Plut., Cavere sibi, Gallice ad verbum, *Se garder*, *Se donner garde* : De def. orac. [p. 418, D] : Αὐτοὶ δὲ παραφυλάττωμεν αὐτούς, ὦ Φίλιππε, μὴ λάθωμεν ἀτόπους ὑποθέσεις καὶ μεγάλας τῷ λόγῳ διδόντες. Ubi tamen Turn. vertit Operam demus ne. Sed multo melius exprimi vim hujus vocis illa mea interpretatione existimo. [Seq. ἵνα μὴ Geopon. 2, 19 : Δεῖ τὸν σπείροντα παραφυλάττειν ἵνα μὴ ἐμπέσῃ τῷ κέρατι τοῦ βοὸς τὰ σπέρματα. Seq. ὥστε Plut. Mor. p. 226, E : Παρεφύλαξε δ' ὥστε μηδὲ οἴκοι προδειπνήσαντας ἐξεῖναι βαδίζειν ἐπὶ τὰ συσσίτια. « Forma media Polyb. 1, 46, 4 : Διὰ τὸ τοὺς μὲν συγκλείεσθαι, τοὺς δὲ παραφυλάττεσθαι φιλοτίμως, i. e. Quod hi observarent caverentque ne quis in portum intrare posset. 16, 14, 10 : Δι' ὃ δεῖ καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιμελῶς τοὺς μὲν ἀναγινώσκοντας παρατηρεῖν, τοὺς δὲ γράφοντας αὐτοὺς παραφυλάττεσθαι, Observare et ab eo sibi cavere. » Schweigh. Seq. μὴ Geopon. 2, 26, 1 : Παραφυλάττεσθαι δεῖ μὴ κατὰ ἄνεμον τῶν οἰκημάτων ... τάττειν τὴν ἅλω. || Custodio, Tutor. Π. τὴν ἐκείνων ἐλευθερίαν καὶ σωτηρίαν Polyb. 2, 58, 2. Πόλιν, χώραν, Tutari, In præsidio esse, de milite præsidiario, 1, 59, 7; 4, 3, 7; 73, 1. Distinguitur a φρουρεῖν 17, 4, 6, ut hoc sit, præsidio tenere ad compescendos cives et in officio tenendos, παραφυλάττειν vero ad tutandos. Forma media Παραφυλάττεσθαι τὴν χώραν, Præsidio tutari regionem, 5, 92, 8.] Παραφυλάττειν, Excubare. Plut. [V. Galbæ c. 20] : Σπεῖρα παραφυλάττουσα, Cohors quæ ea nocte excubabat, Bud. [Οἱ παραφυλάσσοντες, Custodes (Nili ostiis appositi) ap. Xenoph. Eph. 4, 2, ubi Hemst. comparavit Ælian. N. A. 7, 18 : Οἱ τὴν ὅριον παραφυλάττοντες. Peripl. maris Erythr. p. 10 : Ὑπὸ τῶν βασιλέων ἡ νῆσος ἐκμεμίσθωται καὶ παραφυλάσσεται.] At Suidas παραφυλάσσων exp. etiam προσδοκῶν, in quodam l., quem ap. eum vide. [Ex Vita Josephi vol. 2, p. 21 : Παραφυλάσσω ... Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα.]

[Παραφυλλίς, ίδος, ἡ, Virgultum, Gl. Philes De plantis 130 : Καὶ παραφυλλὶς (hoc accentu) τῆς φυῆς ἀποτρέχει.]

[Παραφυσάω, Flando transversum ago. Clem. Al. p. 108 : Τοὺς παραφυσῶντας εἰς φυσίωσιν φυλαξάμενοι τῶν αἱρέσεων ἀνέμους. || Incito, Inflammo. Æsop. Fab. 348 ed. Fur., a Cramero cit. : Ὅτι γαληνοὺς δεσπότας οἱ χειρόκακοι παραφυσῶντες (legitur παραχυσοῦντες) ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.]

Παράφυσις, εως, ἡ, Agnatio. Et παραφύσεις, quæ Plin. Agnata membra vocat. [Pollux 7, 145 : Τῶν δένδρων αἱ παραφύσεις, ἃς εἴποις ἂν παραβλαστήματα.] Gaza ap. Aristot. Agnationes vertit, VV. LL. Bud. tamen, postquam dixit παραφύεσθαι poni ab Aristot. pro Nasci præter naturam, subjungit verbale παράφυσις, tanquam hanc signif. imitans : ex eod. Aristot. De gener. anim. 4, [4 extr.] : Περὶ μὲν οὖν ὀλιγοτοκίας καὶ πολυτοκίας, καὶ παραφύσεως τῶν πλεοναζόντων ἢ ἐλλειπόντων μορίων, εἴρηται. Et hunc [4, 4 med.] : Τὰ δὲ πλεονάζοντα μόρια, παραφύσεις. Hunc quoque, de androgynis [ibid.] : Διαφέρουσι δ' αἱ μὲν παραφύσεις τῶν κυημάτων τῆς πολυτοκίας τὸν εἰρημένον τρόπον. [Theophr. H. Pl. 7, 2, 5 : Ὅσα παραφύει τὰς ἰσοπαχεῖς ταύτας (ῥίζας) ... ἀπὸ τῆς μέσης πως ἡ π. ἐστι. Schneid. Galen. vol. 4, p. 662, 6 : Τὴν πολυειδῆ διάφυσίν τε καὶ π. ἔσχε· conf. ib. vol. 18, part. 1, p. 545, 3 et vol. 19, p. 113, 14 : Τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων π., Agnatos surculos. Figurate Clem. Al. Strom. 2, 18, 96 : Τὰς π. τῶν ἁμαρτιῶν ἐπικόπτειν. Hase.]

[Παραφύτευσις, εως, ἡ, Plantatio quæ juxta s. prope fit. Geopon. 9, 10, 10 : Τῇ τῶν σκιλλῶν π.]

Παραφυτεύω, Assero, Juxta sero. [Plut. Mor. p. 92, B : Σκόροδα καὶ κρόμμυα παραφυτεύοντες.] Bud. interpr. Utrimque sero, afferens ex Epist. quadam Juliani ad Liban. [27, p. 47 ed. Heyl.] : Καὶ τῷ τρυγίῳ δὲ πολλὰ τοιαῦτα παραπεφυτευμένα δένδρα στίχῳ, καὶ ἐφεξῆς, ἐν μέσῳ δὲ πρασιαί. [Synes. De prov. p. 62, 1 Krabing. : Γλυκέα δρυμάδι παραφυτεύουσι. Porphyr. De antro nymph. p. 29, 1 : Παραπεφύτευται τῇ εἰκόνι τοῦ κόσμου. Id. ib. p. 28, 11 : Παραπεφυτεῦσθαι. Hase. Geopon. 5, 48, 4 : Παραφυτεύσαντες ἀμπέλους.]

Παράφυτος, ὁ, ἡ, Juxta consitus, Bud. afferens ex Theophr. [C. Pl. 3, 10, 7] : Καίτοι συμβαίνει γ' ἐνίοτε, τῶν παραφύτων παραιρουμένου θατέρου, καὶ θάτερον αὐξάνεσθαι. Verum in VV. LL. habetur subst. Παραφυτά, quod exp., Quæ societate quadam consita sunt. At in novissimis exp. Agnatæ arbores.

Παραφύω, q. d. Adgenero, i. e. Genero juxta, s. Gigno, aut Edo, vel Produco. Bud. pro ἐκφύω poni testatur a Theophr. H. Pl. 3 : Πλὴν οὐδ' οὗτός γε ἐκ τοῦ πλαγίου παραφύει· 7 : Πλὴν ἡ μέν, ἀπογηράσαντος τοῦ πρώτου, πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο παραφύει· καὶ τοῦτο ποιεῖ παρ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Vocis autem pass. Παραφύομαι, exemplum extat [ap. Theophr. H. Pl. 3, 17, 3 : Ἀποκοπὲν καὶ ἐπικαυθὲν (τὸ ξύλον) παραφύεται καὶ ἀναβλαστάνει·] ap. Diosc. 4, 83, ubi περὶ μυκήτων scribit, i. e. de fungis : Ἡ γὰρ ἥλοις κατιωμένοις, ἢ ῥάκεσι σεσηπόσιν, ἢ ἑρπετῶν φωλεοῖς παραφύονται, ἢ δένδρεσιν ἰδίως βλαπτικοὺς φέρουσι τοὺς καρπούς, Adnascuntur, Agnascuntur, ut alii scribere maluerunt, aut Nascuntur juxta. [Plut. Mor. p. 15, F : Ὁ μανδραγόρας ταῖς ἀμπέλοις παραφυόμενος.] Interdum vero sine dat. ponitur παραφύομαι, veluti quum dicitur παραφυόμενος δάκτυλος, Qui adnascitur, ut Plin. utitur hoc verbo, ita inchoans cap. 52 l. 11 : Membra animalibus agnata, inutilia sunt, sicut sextus homini semper digitus. Sic ὀδόντες παραφυόμενοι. [De crinibus Aristot. De partt. anim. 2, 14 : Ὑπὸ τοῦτο τὸ βλέφαρον ἐνίοις παραφύονται μανοὶ τρίχες. Perf. medium Ælian. V. H. 3, 1 : Ἡ σκιὰ ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων. Plut. V. Demosth. c. 31 : Παραπέφυκεν οὐ μεγάλη πλάτανος. Aor. 1 pass. Aristot. Π. βραχυβιότ. c. 6 : Οἱ κλάδοι ἀπώλοντο, ἕτεροι δὲ παρεφύησαν. Geopon. 4, 3, 11 : Παραφυῆναι τῇ γῇ.] Sed interdum additur et hic dat., ut quum scribit Galen. : Τινὰ δὲ πλεονάζει, καθάπερ ἕκτος δάκτυλος, αἵ τε ἐξοστώσεις κα-

λούμεναι, καὶ τῶν ὀδόντων οἱ παραφυόμενοι τοῖς κατὰ φύσιν. Sic certe τὸν ἕκτον δάκτυλον dicemus παραφύεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν. Sed παραφύεσθαι dicuntur et quæ præter naturam nascuntur, q. d. παρὰ φύσιν φύεσθαι. V. Παράφυσις.

Παραφωνέω, affertur pro Acclamo. [Plut. Mor. p. 183, B: Τῶν καθημένων ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι παραφωνησάντων. Παραυδᾷ per παραφωνεῖ exp. Hesych.]

[Παραφωνή, ἡ, Vocis quasi imago. Epicurus ap. Porphyr. ad Ptol. Harmon. p. 216: Ἀπὸ τῶν φωνῶν τῆς παραφωνῆς παραγινομένης ἐπὶ τὸ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήριον. Schneid.]

Παραφώνησις, εως, ἡ, affertur pro Acclamatio. ‖ At Παραφωνία, ἡ, pro Vocis absurditas.

[Παράφωνος, ὁ, ἡ. Longin. De subl. 28, 1: Ὡς ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ. « Secundum ea quæ Meibom. ad Gaudent. p. 35 congessit, παράφωνα sunt intervalla signis hodie usitatis ita notanda, C-F, C-G, C-F, C-G. Nam Bryennius 1, 5, de διαστήμασι loquens: Καὶ τὰ παράφωνα, οἷον τὸ διὰ πέντε καὶ τὸ διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε, sive, ut nunc dicunt, *quinta et duodecima*. Et Theo Smyrnæus in cap. de intervallis σύμφωνα dicit etiam esse τὰ κατὰ παράφωνον, οἷον τὸ διὰ πέντε καὶ τὸ διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε, καὶ τὸ διὰ πασῶν καὶ διὰ τεσσάρων, in quo ultimis verbis *undecimam*, ut C-F, significari patet. » Weisk. Aliter Gaudent. p. 11: Παράφωνοι δὲ φθόγγοι οἱ μέσοι μὲν συμφώνου καὶ διαφώνου, ἐν δὲ τῇ κρούσει (κράσει Meibom.) σύμφωνοι, ὥσπερ ἐπὶ τριῶν τόνων φαίνεται, ἀπὸ παρυπάτης μέσων ἐπὶ παραμέσην καὶ ἐπὶ δύο τόνων ἀπὸ μέσων διατόνου ἐπὶ παραμέσην.]

[Παραφώτισμα, τὸ, i. q. παραβάπτισμα, Adulterinus baptismus. Act. 5 Conc. sub Menna p. 698: Τολμήσας καὶ παρασυνάξεις καὶ παραφωτίσματα πληρῶσαι. Suicer.]

[Παραφωτισμός, ὁ, Luminis diffusio. Strabo 3, p. 138, ex Posidonio: Ὅπου εἰς ὄρη δύεται (ὁ ἥλιος), πλείω τὸν μετὰ δύσιν χρόνον τῆς ἡμέρας συμβαίνειν ἐκ τοῦ παραφωτισμοῦ· ubi codd. aliquot περιφωτισμοῦ.]

[Παραχάζω, Cedo, Recedo. Hesych.: Παράχασον, ἀναχώρησον (ubi series literarum Παράσχασον postulat). Forma media id.: Παραχάζετο, παρεχώρησεν.]

[Παραχαλασμάτιον, τὸ, Laxamentum. Heron. Autom. p. 268: Τὸ π. αὐτῶν πρὸς τὸν ἄξονα προσκολλᾶ.]

Παραχαλάω, Relaxo. [Hippocr. p. 606, 33: Ἢν αἱ μῆτραι ... μὴ παραχαλάσωσι τὴν λοχίην κάθαρσιν, Demiserint.] In qua signif. non active solum usurpatur, sed etiam neutraliter, ut et simplex χαλάω: unde Gaza Παραχαλάσαι τῷ γήρᾳ Græce dixit quod Cic. Languescere senectute. [Aristoph. Eq. 434: Κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω, Si quid fatiscat.]

Παραχαλκεύω, Cudo, ex Aphthon. [Progymn. 58.]

[Παραχάραγμα. V. Παραχαράκτης.]

[Παραχαράκτης, ὁ.] Παραχαράκται, Falsi monetarii, in Pand., teste Budæo: ut Aristoph. etiam schol. [Ach. 516] tradit suæ ætatis homines παραχαράκτας dicere solitos τοὺς παρακόπτοντας, Falsæ monetæ percussores, vel Adulterinorum nummorum cusores s. signatores [Hesych. post v. Παρατούριον: Παραχαράκτης, διαστροφεύς, παρατρωκτής (hoc. voc. omittit Cyrilli Lex.) τῶν εὖ τεθέντων νόμων (fort. νομίμων. Νομισμάτων posuit Ducang. Cyrilli verba afferens). Recte, ut videtur, Albertus, Παρατρώκτης, παραχαράκτης, ὁ. τῶν εὖ τ. νόμων. Τρώκτης Hesych. inter alia per πανοῦργος et ἀπατεὼν exp. Paulus Alex. Isag. ad Apotelesmat. Ms. ap. Ducang.: Ἡ παραχαράκτης ἢ φονεύς. Eustath. Opusc. p. 74, 33: Παραχαράκτου δίκην. Figur. Cyrill. ap. Suid. s. v. Σπάδων p. 3382, B: Τῆς φύσεως παραχαράκτας. Eustath. Opusc. p. 38, 14: Παραχαράκται τῆς ἀληθείας]: cujusmodi adulterini nummi dicuntur Παραχαράγματα. Quanquam isto παραχαράγματος vocabulo vocari etiam potest Signum ipsum adulterinum, et Nota falso impressa, sive in nummo ejusmodi, sive in re quapiam alia. [Clem. Al. p. 780: Διακρίναι τὸ ἀκίβδηλον νόμισμα τοῦ παραχαράγματος. Figurate Synes. p. 115, B: Πονηρόν τι κόμμα θρησκεύματος καὶ παραχάραγμα ἁγιστείας. G. D. Method. Conv. virg. p. 34, 14: Δίκην παραχαράγματος. Hippiatr. p. 262, 7: Εἰσὶ π. τῆς φύσεως καὶ τέρατα. Hase. Adulteratio, Adulterium, Gl.]

[Παραχαράξιμος, ὁ, ἡ, Adulterinus. Suidas s. v. Ὑπόχαλκος: Παρακεκομμένον τὸ νόμισμα, π. Figur. Martyrium S. Basilii Episc. Amaseæ n. 25, ap. Ducang.: Τὴν ἀνεμώλιόν τε καὶ π. διδαχὴν βδελυξάμενος.]

[Παραχάραξις, ἡ, Adulteratio. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 244, 44: Ἐπὶ παραχαράξει τῆς ἀληθείας. Epiphan. t. 1, p. 321, D: Οὐ πληρεστάτων, ἀλλὰ ὡς ἐν π., Epistolas non omnino integras, sed depravatas. Hase.]

Παραχαράττω, Perperam signo, Adulterino impresso signo cudo, Adulterina nota signo [Hesych.: Παραχαράσσων, παραλλάσσων, παρασημαίνων], ut ap. Suid.: Γνῶθι σαυτόν, καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξον. Quæ παραγγέλματα esse ait Pythica, et hoc sonare, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε, μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα. [V. Menag. ad Diog. L. 6, 20.] Unde παρακεχαραγμένον νόμισμα, Numisma adulterinum, s. Adulterina moneta: quod et παρασεσημασμένον dicitur, et παρακεκομμένον, item παράσημον et παράτυπον: nec non κίβδηλον et ἀδόκιμον. [Plut. Mor. p. 332, B. Macar. Homil. 12, p. 65, D: Ὥσπερ ἐὰν ᾖ νόμισμα τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως ἔχον καὶ τοῦτο παραχαραχθῇ. G. D.] Metaphorice etiam pro Adulterare, et, ut Modestin. JCtus loquitur, Falsare. Greg. Or. 1 de Filio: Ἆρα γραφὴν ἀποίσεις καθ' ἡμῶν, ὡς παραχαραττόντων τι τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας, Adulterantium et depravantium. [Παρακεχαραγμένα ὀνόματα, Verba adulterina, in deterius mutata ex aliis, Aristid. Π. λόγ. πολ. p. 661. Ernest. Lex. rhet.] At Basil. Hom. 9, p. 75: Τὴν φύσιν παραχαράσσων, Contra naturæ dictum agens. Bud. [Lucian. Demon. c. 5: Οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Philo p. 1008, C: Τὸ εὐγενὲς τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας παραχαράττοντες. (Idem p. 697, de Judæis: Οὐδὲν τῶν πατρίων παραχαράξαι βιασθέντες.) Valck. Παραχαράττειν τὴν πίστιν Socr. H. E. 1, 23, p. 58, τὴν ἀλήθειαν Didymus De Trinit. 2, 11, p. 245; τὴν ἀπὸ τῶν ἀποστόλων εἰσέτι νῦν φυλαττομένην παράδοσιν Sozom. H. E. 6, 26; τοὺς θεσμοὺς Cyrill. Hieros. Catech. 4, 22, p. 66. Lobeck. Aglaoph. p. 603. Socr. H. E. 3, p. 192, 42: Ὡς παραχαράσσων τὰ παρ' αὐτοῖς δαιμόνια κατεκρίθη. Hemst. Τὸ θεῖον δόγμα παραχαράττειν Synes. Epist. 5.] *Methodius. 6.*

[Παραχάσκω, Hio. Eustath. Opusc. p. 341, 84: Εἰ μικρός τις παραχάσκοι βόθυνος.]

[Παραχειμάδιον, τὸ, Hiberna. Leo Tact. 11, 49: Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ παραχειμαδίου. Mauricius Strateg. 1, 2 et 37; 6, 2. Ducang.]

Παραχειμάζω, Hyberno apud, Hyemem transigo apud, Hyeme commoror apud; etiam simpliciter, Hyemo [Demosth. p. 909, 14; 1292, 4; Hyperid. ap. Phot. p. 392, 19]: frequens ap. Polyb. [2, 64, 1; 3, 33, 5. Diodor. 19, 34; Plut. V. Sertor. c. 3. Fut. παραχειμάσων Dio Cass. 40, 4. Passiv. Ducas Hist. Byz. p. 145, D: Ἤσαν τὸν χειμῶνα ὅλον ἐκεῖ παραχειμασθέντα σκῆπτρα εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.]

Παραχειμασία, ἡ, Hyematio, Hybernaculum, Hyberna. Polyb. 3, [34, 6]: Ἐνῆγε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς παραχειμασίας ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν· alibi, Ποιούμενος τὴν παραχειμασίαν ἐν καινῇ πόλει. [3, 35, 1; 78, 1. Diodor. 19, 68. Anna Comn. p. 379, D; Scylitz. in Mich. Paphl. p. 735.]

[Παραχειμαστικός, ἡ, όν, Hiematorius. Lexicon ms. Havn.: Χειμάδιον· εἰς τὸ χειμάζειν, παραχειμαστικόν (παραχειμ— codex). Osann. Anon. Stadiasm. in Geogr. Gr. min. ed. Gail. vol. 2, p. 459, 13 et 499, 6: Λιμὴν π., Portus ubi hiematur. Hase.]

[Παραχείμιος, ὁ, ἡ, Hibernus. Agathang. De Greg. ep. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 326, 57: Ἐν π. τόποις. Hase.]

[Παραχελωῖται, οἱ, Acheloi accolæ, duorum populorum nomen, alterius Thessaliæ, Ætoliæ alterius, ap. Strabon. 8, p. 434. Steph. Byz.: Π. ὡς Παρασωπῖται καὶ Παρασώπιοι, διττὸν ἔθνος· διττὸς γὰρ καὶ Ἀχελῷος, ὁ μὲν Φθιώτης, ὁ δὲ Αἰτωλός, καὶ οἱ παροικοῦντες ὁμοίως Παραχελωῖται. Id. s. v. Παραποταμῖται. Nomen regionis Παραχελωῖτις, ιδος, ἡ, ap. Strabon. 10, p. 458, 459.]

Παραχέω, Affundo: unde ap. Galen. Ad Glauc. particip. παραχέουσαι, Affundentes. [Plato com. ap. Athen. 15, p. 665, B: Λίτρον παραχέων ἔρχομαι. Σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας ... Plut. Mor. p. 235, A: Βαλανέως ἐπὶ πλεῖστον παραχέοντος ὕδωρ.] Pass. Παραχέομαι, Affundor. Diosc. 1, 157: Χυλίζεται δὲ τὰ φύλλα παραχεομένου οἴνου παλαιοῦ ἢ ὕδατος ὀμβρίου, καὶ ἐκθλίβεται, Affuso vino vetere. Idem transitive usurpavit, dicens 2, 95, Μαλαχθεὶς ὡς στέαρ παραχεόμενον ὕδατι, Adipis modo quæ aquæ aspersa subacta est; nam παραχεόμενος ὕδατι significat Aqua affusa rigatus. V. et activæ signif. exemplum in Περιχέω. [Plut. Mor. p. 82, E: Κριθαῖς παρακεχυμέναις.] Ab eod. παραχέομαι est et regulare particip. aor. 1 παραχυθείς, Affusus. [Παραχέω vitiose pro Παραχόω, quod v.] ‖ Παραχέω, i. q. παραχέω, Affundo. [Fictum propter formam præteriti παρακέχυμαι.]

[Παράχηλος, ὁ, ἡ, Qui est circa ungulam equi. Hippiatr. p. 230, 17. Hase.]

[Παραχλιαίνω, Calefacio. Hippocr. p. 574, 17. Id. p. 672, E: Παραχλιαίνειν ἐν πυρὶ μαλθακῷ 660, 9: Ἔλαιον π. παρὰ τὸ πῦρ.]

[Παραχναύω, Deglutio. Ælian. N. A. 1, 47: Τῶν πυρῶν παραχναῦσαι βουλόμενος.]

[Παραχοάθρας, ὁ, Parachoathras, mons Mediæ. Strabo 11, p. 511, 514, 522, 527.]

[Παραχορδίζω.] Παραχορδίζειν, Dissonare a chordis, παρὰ τὰς χορδὰς φωνεῖν (Horat. id vocat Chorda aberrare pro Discrepare et Discordare), [Photio et] Suidæ διαφωνεῖν, ἁμαρτάνειν. Idem παραχορδιῇς exp. παράσημον ποιήσεις, afferens hunc l. sine auctoris nomine: Προσέχων ὅπως Μηδὲν παραχορδιῇς ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι. Sed est is Aristophanis Eccl. [295], ubi schol. παραχορδιῇς exp. παρὰ ῥυθμὸν ποιήσῃς, παραφθέγξῃ: metaphora sumpta vel ab illis Musicis qui chordas perperam tangunt, unam pro alia vel alio in tono pulsantes, vel ab ipsis chordis alterum edentibus sonum. [Antiatt. p. 113, 2 Bekk.: Παραχορδίσαι, ἁμαρτεῖν κιθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης.] Suid. affert et παρακεχόρδηκεν [Sic etiam ap. Phot. p. 385, 19] pro παρημάρτηκεν: quod est a verbo Παραχορδέω. [Recte Kusterus Παρακεχόρδικεν, quod Hesych. exp. παρήλλαχεν, παρήμαρτεν.] Id autem a nomine Παράχορδος, quod Atticum esse testatur idem Lexicographus [et Photius]. Significat vero Aberrans chorda, Absonus.

[Παραχορευομένῳ vitiose pro παρὰ χορευομένῳ in edd. vet. Eurip. Ion. 463.]

Παραχορηγέω, i. q. χορηγέω, Suppedito, Subministro, Præbeo. Athen. 4, [p. 140, E]: Ἢν δ' εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν φειδίτια κομίζουσιν, σκευοποιεῖται ἔκ τινων ζῴων ἡρτημένων, παραχορηγοῦντος αὐτὰ τοῖς φειδίταις ἑνὸς τῶν εὐπορούντων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλειόνων. Paulo ante dixerat παρέχουσι eod. sensu quo hic παραχορηγούντων. [Greg. Nyss. t. 3, p. 181, B. Hase. Præsto, Gl.]

Παραχορήγημα, τὸ, Pollux 4, c. 15 [§ 110] dicit fuisse εἰ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, ut in Æschyli Agamemnone. [Apud Pollucem ἐν Μέμνονι Αἰσχύλου scriptum, ex Agamemnone vero paullo ante παρασκήνιον memoratur. HSt. s. v. Παραχώρησις, quod exponit, Cessio, ipsa Cedendi actio:] Sic etiam Παραχώρημα hanc signif. habere potest, licet significare etiam queat Id quo quis alii cedit. Peculiariter autem in Tragœdiis et Comœdiis, ut annotant VV. LL., est velut ἐκβολὴ et παρέκβασις, Digressio quædam velutque ἐπεισόδιον, in quo vel quarta persona loquitur, vel alia non proprie ex scena, aut choro, ut ap. Aristoph. Pac. [113], ubi in systemate solo inducuntur pueri qui [puellæ quæ] dicunt, ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, etc. In iisd. annotatur, videri ap. Polluc. pro παραχορήγημα reponendum esse hoc παραχώρημα, ubi scribit, Εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα καλεῖται. Sed fortasse malit quis hanc lectionem servare, et contra pro παραχωρήματα reponere hinc παραχορηγήματα, ap. schol. Aristoph., quem v. [Id ipsum nunc ex codd. Rav. et Ven. restitutum. Βατράχων παραχορήγημα in schol. ad Ran. 213. Hesych. (post v. Παραχρῆμα): Παραχορηγημάτων, ἐκβολῶν. Hoc quoque ex παραχορηγημάτων corruptum. Παραχορήγημα autem proprie dicitur ratione habita choregi, qui præter constitutum chori personarum numerum alias quasdam extra ordinem personas præbet apparatuque necessario instruit: quales sunt filiæ Trygæi ap. Aristoph. in Pace aut pueri chorum judicum comitantes in Vespis v. 248 sqq. Alia Ranarum παραχορηγήματος ratio est: cujus fabulæ quum duo esse chori videantur, alter ranarum, initiatorum alter, re vera unus est, quum ranarum partes ab iisdem agantur personis, ex quibus primarius fabulæ chorus est compositus; quod breviter significavit schol. ad v. 319: Μεταβλήθη ὁ χορὸς εἰς μύστας. G. D. H. esse quasi personam supererogatoriam, quam choregus præter solitas tres singulari liberalitate instruebat atque ornabat, docet Car. Fr. Hermann. Disp. de distr. person. in trag. gr., edita Marburgi 1840, p. 38 sqq. Hase. HSt. s. v. Παραχώρημα:] ‖ Παρηγορήματα Cælius Rh. ex schol. Aristoph. Ran. [213] annotat vocata fuisse, quum chorus aliquid intus agebat, quod tamen in theatro exaudiebatur, ut ranarum chorus ap. Aristoph. [Ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, οὐδὲ ὁ χορός, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.] Sed suspecta est ibi hæc vox παρηγορήματα. [Παραχορηγήματα restitutum ex cod. Ven.]

[Παραχόω, Aggero (humum). Herodot. 1, 185: Χῶμα παρέχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τὸ χεῖλος. Quod παραχέειν dixit paullo ante: Τὸν ὀρυσσόμενον χοῦν ἐκ τούτου τοῦ ὀρύγματος ... παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα. G. Dind.]

[Παραχραίνω, Contamino, Inquino. Plut. fr. 26, vol. 14, p. 279 ed. Hutt.: Τῇ οἰκείᾳ στερήσει παραχραινόμενα, τὰ δὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀκραιφνεῖν (ἀκραιφνῆ εἶναι Wytt.). Struv. Titus Bostr. Expos. in Luc. p. 769, D: Οὐδὲν παραχραίνεται ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργός. Hase.]

Παραχράομαι, Abutor. Plut. Π. φιλοπλουτίας [p. 527, A, et V. Pelop. c. 3]: Σὺ δὲ οὐκ ἀκούεις Ἀριστοτέλους λέγοντος ὅτι οἱ μὲν οὐ χρῶνται, οἱ δὲ παραχρῶνται· καθάπερ οὐδετέρου προσήκοντος. [Philo vol. 2, p. 61, 41: Ἴδιον τοῦτο, χρῶ μὴ παραχρώμενος. Dionys. A. R. 2, 9: Πληγὰς ἐντείνοντες καὶ τἆλλα ὥσπερ ἀργυρωνήτοις χρώμενοι· ubi παραχρώμενοι scrib. ex cod. Vat. collato 6, 93: Ὥσπερ ἀνδραπόδοις παραχρώμενοι. De abusu vocabuli Eustath. p. 405, 45: Σοφοκλῆς παραχρῆται τῇ λέξει ποιητικώτερον.] Affertur etiam, sed absque auctoris nomine, Παραχρησάμενος τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ. [De corpore abutendo Polyb. 6, 37, 9: Ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παραχρησάμενος εὑρεθῇ τῷ σώματι· 13, 4, 5: Ἀναφανδὸν τῷ σώματι παρακέχρητο κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν· 40, 1, 1: Κακῶς βεβιωκὼς καὶ δοκῶν ἑαυτῷ παρακεχρῆσθαι τὴν πρώτην ἡλικίαν. Scribendum παρακεχρῆσθαι cum Schweighæusero et addendum κατά. De morte consciscenda Malal. Chron. p. 210, 14: Ἑαυτῷ παραχρησάμενος πιείας ἀπέθανε. G. D.] V. Suid. de signif. hujus verbi. [Phot. p. 392, 21, ex eoque Suidas: Παραχρῆται πολύ· σφοδρῶς συνουσιάζει, ἀκολάστως μίγνυται· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ (περὶ Suid.) ἑκάστου πράγματος ὃ ἐκ περιουσίας γίνεται.] At quod habet Hesych., sc. παραχρῆται esse κακῶς λέγει, mirum videri queat. Sed et ea, quæ illi datur ap. Herodot., cum accus., ut sc. sit Negligo, Aspernor, Floccifacio [1, 108: Πρῆγμα ... μηδαμὰ παραχρήσῃ], veluti in hoc l. [8, 20]: Παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμόν, Aspernati Bacidis oraculum; fortasse non itidem ap. alium. [Pro quo dein ait, τούτοισι οὐδὲν τοῖσι ἔπεσι χρησάμενοι. 4, 159: Οὐ πεπειρημένοι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι καὶ παραχρησάμενοι· 7, 223: Ἐπιστάμενοι τὸν μέλλοντά σφι ἔσεσθαι θάνατον ... ἀπεδείκνυντο ῥώμης ὅσον εἶχον μέγιστον ἐς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες· quod de periculo contemto accipiendum videtur. Cum genit. 2, 141: Τὸν ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων· ubi præeunte Reiskio τὸ τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων γένος scribendum esse censeo. Seq. εἰς 5, 92, 4: Ἀπειροι ἐόντες τυράννων καὶ φυλάσσοντες ... τοῦτο ἐν τῇ Σπάρτῃ μὴ γενέσθαι, παραχρᾶσθε (παραχρῆσθε cod. unus) ἐς τοὺς συμμάχους, i. e. Negligitis si id adversus socios fiat. Schweigh.]

Παραχρῆμα, sonat q. d. In ipsa re, i. e. In ipsius rei actione, Dum ipsa res geritur, Antequam ab una re ad aliam quis digrediatur. Unde redditur In præsentia, vel Ex vestigio, s. Continuo, Statim. Interdum vero Ex tempore. [Per παραυτίκα, ἀθρόως, εὐθέως exp. Hesych. Herodot. 7, 150: Π. μὲν οὐδὲν μεταιτέειν, ἐπεὶ δὲ...] Thuc. 7, [75]: Ἀπηνταμελήκασαν γὰρ πάλαι τε, καὶ οἱ πλεῖστοι π., schol. ἐν τῷ τότε παρόντι. [Isocr. p. 383, B: Εἰ καὶ μὴ π., ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον. Cratin. ap.

Handwritten marginal notes: Παραφυόμενοι. Philo Fl. 167, v. 243, v. Pari. 266, r. Vat. 177, v. — + Orig. 1, 17 — Cod. 2646, 237, v. — 74, 30. — Cod. 1234, 398, r. — 454, 214, v. Spicil. Solesm. 1, 326.

Athen. 4, p. 164, E : Ταχέως ἀπετίσατο καὶ π., ubi cum A ταχέως conjunctum, ut ταχὺ π. ap. Plat. Theag. p. 129, E, et εὐθὺς π. dicitur, cujus exx. v. s. Εὐθύς vol. 3, p. 2291, A. Εὐθὺς καὶ π. schol. Aristoph. Eq. 472. Εὐθέως καὶ π. schol. Platon. p. 343.] Ex Aristoph. affertur, Pl. [782] : Ὡς χαλεπὸν εἶσιν οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ, i. e. κατὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραυτίκα. [Ib. 569 : Πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν ἄδικοι παραχρῆμ' ἐγένοντο. Critias ap. Athen. 10, p. 433, A : Προπόσεις π. τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Producta syllaba secunda Callim. ap. Stob. Flor. 81, 8 : Ἄποα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'... ubi παρὰ χρέος scrib. videtur cum Nækio Chœr. p. 214.] Ex Plut. Lycurgo, Ὡς μήτε π., μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν, pro Ut neque tunc neque postea dicere potuerit. Verum παραχρῆμα nullo modo reddi potest Tunc; sed vel In præsentia, vel Ex tempore potius reddendum fuit. [Αὐτόθεν et εὐθὺ per π. explicant, illud Hesych., hoc idem et Etym. M. Cum genitivo ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 365 : Οἱ δὲ τῶν ἔργων τελευταῖον εἶναι (φασὶ) τὸ ἐν Πλαταιαῖς· καίτοι γε ἐγράφη π. τῶν ἔργων. Ib. p. 359 : Τὸν Μενέλεων μὴ διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν π. τῆς εὐεργεσίας. Similem adv. εὐθὺς, αὐτίκα et παραυτίκα constructionem comparavit Reisk. ib. p. 245. Eunap. Exc. Hist. p. 51, 15 : Ἐξαπιναίως καὶ π. τῆς διαβάσεως. Geopon. 10, 75, 16 : Π. τοῦ λαβεῖν τὰ ἐνθέματα. Seq. genitivo absoluto Demosth. p. 81, 11 : Π. τῶν λόγων εἰρημένων.] Sed hoc sciendum est, apud veteres scriptt. plerumque cum articulo usurpari hoc adverbium : tunc autem posse nos et nomine plerumque in ejus interpretatione uti. Thuc. [2, 17] : Ὑπὸ τῆς π. ἀνάγκης, Ob præsentem necessitatem. Ib. [51] : Τῷ π. περιχαρεῖ, Ob præsentem lætitiam, vel Ex præsente lætitia. 1, [138] : Τῶν τε π. δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, ubi τοῖς παραχρῆμα opp. τὰ μέλλοντα. Ex eod. Thuc. affertur, τὰ παραχρῆμα pro Subiti casus, Res repentinæ : sicut illud quod ex Eod. modo habuisti, ἐκ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, redditur, Ex subita necessitate. [Plato Protag. p. 356, B : Τὰς π. ἡδονάς.] Quin etiam ἐκ τοῦ παραχρῆμα pro Subito, affertur ex Dem.; et εἰς τὸ παραχρῆμα pro eod. ex Plat. [Leg. 1, p. 646, C : Ὡς ἀσθενεῖς εἰς τὸ π. γίγνονται.] Redditurque etiam Ex continenti (quo usus est Justinus). At vero αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ non placet reddi ap. Xen. [Mem. 2, 1, 20], Tumultuariæ voluptates; sed malim Extemporaneæ voluptates. [Ἐκ τοῦ π. λέγειν Plato Crat. p. 399, D, Plut. Mor. p. 6, C. Ἐκ τοῦ π. ἐξαίφνης Plato Leg. 9, p. 867, A.] Sic ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα ap. Eund. [Hell. 1, 1, 21] et ἐκ τοῦ παραχρῆμα [εἰπεῖν] ap. Demosth. [p. 9, 7; 1401, 10], pro Ex tempore, manifeste accipiuntur. Dicitur etiam ἐν τῷ παραχρῆμα, In præsens, In præsentia, Impræsentiarum. [Illico, Subito. Plato Rep. 5, p. 455, A : Ἐν μὲν τῷ π. ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥᾴδιον· Polit. p. 310, C : Τὴν ἐν τῷ π. διώκοντες ῥᾳστώνην. Τὸ ἐν τῷ π. γλυκὺ Aristid. vol. 2, p. 407.] Sed hæc, Ἐν τῷ παραχρῆμα, Ἐκ τοῦ π., Ἀπὸ τοῦ π., nec non Τὸ π., plerumque omnino otiosos articulos habent, quod ad structuram orationis attinet.

Παράχρησις, εως, ἡ, Abusus, Abusio. Π. τοῦ σώματος [sensu obsceno] v. ap. Suidam [s. v. Παραχρῆται D in loco scriptoris ignoti : Αἰθίοπα αὐτῷ παρεσκεύασεν εἰς π. τοῦ σώματος. « Euthym. Zigab. in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 1, p. 10, de unguento frustra profuso : Ἐμέμφοντο διὰ τὴν π. » Boiss. Basil. t. 2, p. 245, A : Τὴν ἐκ περιττοῦ καὶ περιφρονήσεως π. Hase. De abusu vocabuli Eustath. p. 827, 25 : Ἡ σκωπτικὴ π. Schol. Aristoph. Pl. 447 de πεῖ pro πῇ posito : Κατὰ παράχρησίν ἐστιν.]

[Παραχρηστηριάζω, Oraculum mala fide edo. Strabo 9, p. 402 : Εἰ παρεχρηστηρίασε.]

[Παραχρηστικῶς, Abusive, i. q. καταχρηστικῶς. Schol. Rav. in annot. mea ad schol. Aristoph. Pl. 313. G. D. Schol. in Tzetzæ Chil. editum a Dübnero Mus. Rhen. 1835, fasc. 1, p. 10 : Πάντα τὰ πτερωτὰ κυνηγετικὰ π. ἱέρακες λέγονται. Hase.]

[Παραχρίω, Dealbo. Suidas s. v. Κονιᾶται : Οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες.]

[Παράχροος, ὁ, ἡ, Decolor, Pallidus. Παράχρουν μηλὸν Lucian. Quom. hist. conscr. c. 51.]

A Παραχρόω, sive Παραχρωννύω, aut Παραχρώννυμι, Coloro, Colore imbuo, etiam Obiter coloro et tingo. [Aristot. Polit. 8, 7 : Τῶν μελῶν τὰ σύντονα καὶ παρακεχρωσμένα.]

[Παράχρωμος, ὁ, ἡ, i. q. παράχροος. Pollux 4, 139, ubi de personis tragicis agit : Ἡ μὲν πολλὰ κατάκομος... λευκόκομος μετρία τὸν ὄγκον, ὕπωχρος· πάλαι δὲ παράχρωμος ἐκαλεῖτο· ubi codd. παράκωμος vel παράκομος, quod adjectivum comicis tribuit Pollux 2, 33 : Παρακόμους (παρακώμους cod. Jungerm.) δὲ τοὺς κομῶντας ἔλεγον οἱ κωμικοί.]

Παράχρωσις, εως, ἡ, Coloratio, Coloratura. [Simplic. in Epict. p. 47 (21 ed. Paris.) : Σκιάς τινας ἡδονῶν καὶ παραχρώσεις, Umbras et simulacra.] In melodia musica παράχρωσις dicitur perinde ut χρώματα. Plut. Symp. 3, 1 [p. 645, D] : Θαυμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τοῦτον, εἰ τὰς μὲν ἐν τοῖς μέλεσι παραχρώσεις βδελυττόμενος, καὶ κατηγορῶν τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομῖξαι τὸ χρωματικὸν, ὅτε τοὺς Μυσοὺς ἐδίδασκεν, αὐτὸς δὲ ἡμῖν ποικίλων χρω-B μάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπίπλησι· utpote qui convivis dederat roseas coronas et florea serta, quibus redimirent tempora.

[Παράχυμα, τὸ, Quod affunditur. Etym. M. p. 172, 13 : Ὁ χωρὶς παραχύματος οἶνος, οἷον ἄβρεκτος.]

[Παράχυσις vitiose pro παρέκχυσις in edd. vet. Strabon. 3, p. 173.]

[Παραχυτέον, Affundendum. Geopon. 7, 26, 1 : Γάρου κοτύλας δ' π.]

Παραχύτης, ὁ, dicitur Balneatoris minister, qui aquam affundit iis qui lavantur. Plut. [Mor. p. 538, A] : Ἀλλ' ἀναγκάζειν ἐκχεῖν ἐκεῖνο τοὺς παραχύτας ὡς μεμιασμένον, Sed cogere balnearios servos aquam illam velut pollutam effundere. Athen. 12, [p. 518, C] de Sybaritis : Παρ' οἷς πρώτοις εἰσήχθησαν εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχόοι καὶ παραχύται πεπεδημένοι. [Vocabula Βαλανεὺς et Βαλανείτης illud Hesychius, hoc Suidas per παραχύτης explicant, quamquam in codicibus Suidæ περιχύτης scriptum, ut ap. Zonar. p. 369. Porro Hesych. : Ζωπίτης, περιχύτης, et Λουτροχόον... ὃν ἡμεῖς C περιχύτην λέγομεν, quo Eustath. quoque utitur p. 1146, 35 in excerpto e l. Athenæi supra apposito : Συβαρῖται ἱστοροῦνται πρῶτοι λουτροχόους περιχύτας εἰσαγαγεῖν. Idem vero p. 46, 7, inter ἀναγραμματισμοῦ exempla παραχύτης memorat in σαπρὰ τύχη mutatum. Manifestum ex his est probabiliorem nominis scripturam παραχύτης esse quam περιχύτης, licet utrumque in Gl. sit receptum, Παραχύτης, Mestrinus; Περιχύτης, Perfusor, Mediestrinus; et Περιχυτήριον, Perfusorium. G. Dind.]

[Παραχύω. V. Παραχέω.]

[Παράχωμα, τὸ, Agger. Strabo 5, p. 212 : Διώρυξ καὶ π. 7, p. 458; 17, p. 788, 817. « Basilic. 58, 13, 2, 17, et 60, 22, 10. » Ducang.]

[Παράχωσμα vitiose pro παραφορὰ, quod v.]

Παραχωρέω, Cedo : paulo tamen alio usu quam eo quem habet verbum ἐκχωρῶ, de quo supra dictum fuit, sicut etiam videmus hoc soli dativo personæ jungi aut semper, aut certe ut plurimum, at illud cum dativo personæ habere et genitivum rei. [Sine D casu Aristoph. Eccl. 633 : Πρότερος παραχωρεῖ κἆτ' ἐπιτρέψει κτλ. Lys. 1216 : Παραχωρεῖν οὐ θέλεις; Ran. 767. Plato Symp. p. 213, A : Παραχωρῆσαι γὰρ τὸν Σωκράτη, ὡς ἐκεῖνον καθίζειν. Polyb. 4, 72, 6 : Παραχωρεῖν καὶ διδόναι τοῖς Ἀχαιοῖς τὴν πόλιν. De oratore suggestu descendente 28, 4, 9 : Τούτου παραχωρήσαντος Παντελέων ἀναστὰς... Isocr. p. 155, E : Βραχέα διαλεχθεὶς παραχωρῶ (sic cod. Urb. : vulgo παραχωρήσομαι) τοῖς βουλομένοις ἔτι συμβουλεύειν περὶ τούτων. Cum dativo personæ, Xenoph. Hell. 5, 4, 28 : Τῶν θεραπόντων τῷ δεομένῳ παρεχώρει. Epictet. Diss. 4, 1, 107 : Οὐ παραχωρήσεις τῷ κρείσσονι; Cum dativo personæ (vel addito vel intellecto) et genitivo loci vel rei, Isocr. p. 118, D : Ὡς χρὴ τοῖς ἐχθροῖς τῆς ἡμετέρας παραχωρῆσαι. Demosth. p. 981, 11 : Τίς δ' ἂν οἰκέτης παραχωρήσειε πολίτης τῶν ἑαυτοῦ; Futuri forma media p. 655, 17 : Εἰ παραχωρήσονται τῆς ἀρχῆς ἐπὶ καιροῦ τινος αὐτοῖς ἐπιθεμένου τοῦ Κερσοβλέπτου. Pausan. 3, 1, 7 : Τοὺς ἀπογόνους οἱ... παραχωρήσεσθαι τῆς βασιλείας. Polyb. 28, 1, 5 : Οὐχ οἷός τε ἦν ἐκείνῳ παραχωρεῖν τῶν τόπων τούτων

4, 5, 1 : Παρακεχωρήκει τούτῳ τῆς ὅλης ἀρχῆς. Favorin. A ap. Stob. Flor. 64, 26 : Ἐξίσταμαί σου, δαῖμον, παραχωρῶ σοι τῆς μάχης. Dio Cass. fr. p. 9, 41 : Τῶν ἐξόδων τοῖς ἄλλοις παρεχώρει.] Lucian. [Tyrannicid. c. 5] : Ὁ δὲ νεανίας τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος, Cedebat ei honore. Sic ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Ephes. p. 165 : Παραχωρῶ σοι τῆς ἀρχῆς. Et ap. Herodian. 2, [3, 18] : Σοί τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, Cedo tibi imperio, Polit. Idem hæc Ejusd. 4, [11, 13] : Καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι, vertit, Cunctosque illius regionis mortales in suam ditionem concessisse. Ejusd. historici hæc verba, 2, [12, 8] : Παραχωρῆσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ, vertit, Omnem eam potestatem Severo transcribere. Est alioqui valde aptum verbum Cedo interpretationi hujus verbi in hujusmodi ll. : quo etiam Bud. utitur, afferens, παραχωρῶ τῆς οὐσίας, et παραχωρῶ τῶν ὄντων, pro Cedo bonis meis. [Παραχωρῆσαι τῶν χρημάτων, τῶν ὄντων et similia, Pollux 8, 145.] Item ex Dem. [p. 523, 23] : Καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων δικῶν πλεονεξίαν B ἀφείς, τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, pro Cedo civitati ulciscendi jure. Id. [p. 247, 24] : Τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Ex Synes. item, Τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ, Prioribus partibus cedere in pugna Juniori deo. At in VV. LL. illud τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας redditur Supplicium civitati relinquo. Ibid. ex Æschine [p. 77, 22] : Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, Cedo tibi suggestum; quum contra in hoc ejusd. Æschinis l. [p. 54, 21] : Παραχωρῶ σοι τῆς πολιτείας, detur illi ablativus verbo Cedo : hoc modo, Politia tibi cedo. [Id. p. 89, 29 : Αὐτὸ μόνον τοὔνομα τῆς δημοκρατίας περιποιεῖται, τῶν δ' ἔργων ἑτέροις παρακεχώρηκεν.] Ibid. ex Epicteto [Ench. c. 30] : Παραχωρῶ σοι πάντων, Tibi in omnibus cedo. E Xen. cum gen. ὁδοῦ [Mem. 2, 3, 16] : Ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, Via cedere juniorem seniori. Ubi tamen possumus et alio verbo uti. || Cedo, cum accus. et dat. VV. LL. ex Plut. Lyc. [c. 12] : Παραχωρεῖν τοῖς νεανίσκοις κρεάδιον, Carnem cedere C junioribus. [Non hoc dixit Plut., sed, Ὥστε μηδὲ κρεαδίου δεῖσθαι τοὺς πρεσβυτέρους, ἀλλὰ παραχωρεῖν τοῖς νεανίσκοις. Theodoret. vol. 2, p. 653 : Παραχωροῦντι τοῖς δυσμενέσι τὴν νίκην· ubi recte codex unus τῆς νίκης.] Ibid. ex Greg. Naz. : Ὦ τὰ πάντα παραχωρεῖ, Cui omnia refert accepta. [Concedo, Dionys. De adm. vi Dem. c. 35 : Ἀναμφιλόγως αὐτῷ ταύτην παρακεχώρηκα τὴν ἀρετὴν, i. e. Gravitatis laudem ei concessit.] || At vero cum accus. et gen. rei [pretii] ex 2 Macc. 8, [11] : Παραχωρῆσαι [παραχωρήσειν] ταλάντου [ἐνενήκοντα] σώματα, Talento mancipia distrahere. || Cedo, Concedo : ea signif. qua dicitur aliquis cedere alicui quapiam in re, in qua ab eo superatur : cum dat. solo. [Plato Protag. p. 336, B : Σωκράτης ὁμολογεῖ μὴ μετεῖναί οἱ μακρολογίας καὶ παραχωρεῖ Πρωταγόρᾳ· et, Θαυμάζοιμ' ἂν εἴ τῳ ἀνθρώπων παραχωρεῖ.] Synes. : Τῶν μελιττῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον οὐδαμῇ παραχωρῶν μουσικῇ, Nulli musicæ cedens. [|| Concedo, Locum do, Permitto. Plato Apol. p. 34, A : Ἐχρῆν... παραχωρήσεσθαι Μέλητον μάρτυρα· εἰ δὲ τότε ἐπελάθετο, νῦν παρασχέσθω, D ἐγὼ παραχωρῶ. Seq. infinitivo, id. Polit. p. 260, E : Ὄνομα ἕτερον αὐτοῖς παραχωρήσαντες θέσθαι τινά. Plut. Mor. p. 749, E : Παρεχώρησε τῷ Πισίᾳ... βουλεύσασθαι τὸ συμφέρον· ubi edd. vet. παραχωρεῖται. Obsequor, Obedio, Plato Leg. 12, p. 959, E : Τῷ δὲ πολιτικῷ νόμῳ νομοθετοῦντι παραχωρεῖν χρὴ τὰ τοιάδε.] || Neutraliter pro Cedo, ea in signif. qua dicitur aliqua res cedere in commodum s. lucrum nostrum, Bud. afferens ex Pand. : Εἰ δὲ τὸ τίμημα εἰς πρᾶγμα τοῦ δεσπότου παρεχώρησεν, ἀποκαθίσταται τῷ ἀγοραστῇ. || At in VV. LL. ex Plut. [V. Camilli c. 36] : Τοῖς κρίνουσι παρεχώρησεν ἡ μνήμη τῶν γεγονότων, pro Memoria rerum gestarum judicibus excidit animo. Quæ interpr. mihi suspecta est. In iisd. παραχωρεῖν εἰς τὸ γῆρας, sine auctoris nomine, pro Vergere ad senectutem. [Discedo, Excedo, Secedo. Polyb. 15, 28, 3 : Τοῦ Νικοστράτου παραχωρήσαντος ἔστησαν ἀχανεῖς πάντες. De exilio 26, 5, 1 : Τοὺς ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι παρακεχωρηκότας· 27, 1, 12 : Τοὺς περὶ τὸν Νέωνα... ἐξέβαλλον...

A τούτων δὲ παραχωρησάντων.] Pass. Παραχωρέομαι, Mihi ceditur, Bud. ex Plut. [Παραχωρεῖται vitiose lectum pro παρεχώρησε supra notavimus. Id. Mor. 787, D : Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον... ἀξηλοτύπητόν ἐστι καὶ παραχωρούμενον.] Alioqui παραχωρεῖσθαι dici potest id, quo quis alii cedit. [Παρακεχωρῆσθαι corruptum ex παρακεχρῆσθαι notavimus s. v. Παραχράομαι.]

Παραχώρησις, εως, ἡ, Cessio, Ipsa cedendi actio. [Diodor. 13, 43 : Τῇ π. τῆς ἀμφισβητουμένης χώρας. Dionys. A. R. 4, 27 : Μηδεμίαν εἶναι σφίσι πρὸς ἐκεῖνον μήθ' ὑπὲρ ἡγεμονίας παραχώρησιν μήτε περὶ φιλίας... συνθήκην. Plut. V. Cat. min. c. 58 : Παραχωρήσει τῆς ἀρχῆς. Plut. Mor. p. 796, B : Παραχωρήσεσι πολιτευμάτων τιμὴν ἐχόντων. Epimer. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 360, 14 : Π. ἐστιν ἑκούσιος τοῦ θεοῦ θέλησις. Cum dat. personæ Epictet. Diss. 3, 24, 10 : Περίοδόν τινα καὶ π. ἄλλων ἄλλοις. G. D. Procl. Hypotyp. p. 134, 10 : Ἡ ἐπὶ τὸ βόρειον τοῦ Ζ π. vertit Halma : *L'avance de Z vers le nord.* Legitur sæpissime ap. Ptol. Almag., velut t. 1, p. 14, 6 et 23; 23, 22; 47, 26; 78, 20; t. 2, B p. 28, 15, aliisque multis ll. De παραχωρήσει κατὰ μῆκος, Processu secundum longitudinem, Jos. Scalig. De æquinoct. anticip. p. 19, 23. Hase.]

[Παραχωρητέον, Cedendum. Xenoph. Rep. Lac. 9, 5 : Ἐν ὁδοῖς π. αὐτῷ. Strabo 4, p. 177 : Τοῦ δ' ἀκριβοῦς ἄλλοις π., Accurata descriptio aliis concedenda s. relinquenda. G. D. Philo vol. 1, p. 190, 14 : Τὰ τῆς ψυχῆς χαρτὰ πάντα τῷ θεῷ π., Quicquid in anima est gratiosum, id totum debemus Deo cedere. Theoph. Simoc. Hist. p. 301, 18 ed. Bonn. : Περὶ μὲν τοῦ Ἄπιδος Ἡροδότῳ π. τῷ πολυπράγμονι. Hase.]

[Παραχωρητικός, ή, όν, Qui facile cedit. Plut. Mor. p. 485, B : Π. δόξης καὶ δυνάμεως. Τὸ π., Cedendi facilitas, Marc. Anton. 1, 16 : Τὸ π. ἀβασκάνως τοῖς δύναμίν τινα κεκτημένοις.]

[Παραχώριος, ὁ, ἡ, Adsitus, Vicinus. Schol. Soph. Œd. T. 184 : Ἀκτὰν παραβώμιον ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου οἱ βωμοὶ τῶν ναῶν εἰσιν. Scott.]

[Παράψαυσις, εως, ἡ, Levis tactio. Plut. Mor. p. 588, E : Ἄκρᾳ παραψαύσει χειρός.]

C Παραψαλιστής, ὁ. In Pand., inquit Bud., est περὶ παραχαρακτῶν καὶ παραψαλιστῶν. Ubi παραψαλιστὴς fortassis Is est qui circumcidit perperam et dolose, ut qui radit. [Qui forficibus numos circumcidit, in Eclog. 60 Basilic. tit. 44. Hinc ψαλίδιον appellatus a Byzantiis quidam Alexander Logotheta sub Justiniano, de quo Procop. Gotth. 3, 2. Ducang.]

Παραψάλλω, Astans psallo, Fidibus accino, Leviter tango et pulso. [Philostr. p. 811 : Παραψάλλει αὐτοῖς ὁ Ἔρως.] Plut. [Mor. p. 133, A] : Ὁ μὲν Σκύθης ὅταν πίνῃ, πολλάκις ἐφάπτεται τοῦ τόξου, καὶ παραψάλλει τὴν νευρὰν, ἐκλυόμενον ὑπὸ τῆς μέθης ἀνακαλούμενος τὸν θυμόν. Sic Idem in Demetr. [c. 19] : Οἱ μὲν Σκύθαι πίνοντες καὶ μεθυσκόμενοι παραψάλλουσι τὰ νεῦρα τῶν τόξων. [Cum genit. Onosand. c. 10, p. 46 : Παραψάλλειν τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἀνοῖξαι καὶ παραψῆλαι χορδῆς.]

Παραψαύω, Leviter attingo. Aliis μετρίως ψαύω. [Ælian. N. A. 1, 2 : Γενέσθαι πλησίον καὶ παραψαῦσαι. Philostr. p. 803. Plut. Mor. p. 971, C : Ὥστε μηδὲ ἄκοντας αὐτοῦ τῶν φορτίων παραψαῦσαι τὸ ὑγρόν V. Eum. D c. 7 : Ἡ παράψαυσι τοῦ βουβῶνος. Improprie Sext. Emp. p. 395 : Ἔδοξε καὶ αὐτῆς (τῆς δόξης) ἐν τῷ Τιμαίῳ παραψαυκέναι. Similiter παρέψαυσταί μοι ap. Hippocr. p. 504, 40. G. D. Niceph. Greg. vol. 1, p. 380, 14 ed. Schopen. de Scopiorum oppido : Οὗ παραψαύοντα καὶ τὸν Ἀξιὸν τεθεάμεθα ποταμόν. Eunap. p. 68, 7 : Ἑταιροί τινες παραψαύοντες τοῦ καλοῦ. Niceph. Phocas Novell. ad calc. Leon. Diac. ed. Bonn. p. 310, 10 : Τῆς τῶν ἀγγέλων ὥσπερ π. ἀδολίας. Hase.]

[Παραψάω. V. Παράψηστος.]

[Παραψελλίζω, Balbutio. Strabo 2, p. 70 : Τὰ δεύτερα λέγει... Ὀνησίκριτός τε καὶ Νέαρχος καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι παραψελλίζοντες.]

Παραψεύδομαι, Fallo, Frustro : cum accus. personæ. Affertur enim παραψεύδονται pro Fallunt. [Greg. Nyss. t. 2, p. 46, B : Ὅσα παραψεύδεται τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, Quæ fallunt sensus. Id. t. 1, p. 531, D : Μηδὲν παραψεύδεσθαι· et t. 2, p. 46, C : Τῆς παραψευδομένης τὴν ὄψιν. De sopore non alto et tranquillo sed quasi adulterino Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 379, 18 : Οὐ

βεβαίας ἀλλ' οἷον παρεψευσμένης τῆς καταφορᾶς. Præivit Agatharch. De m. rubro p. 41, 8 Huds. : K. τυγχάνειν οὐκ εἰλικρινοῦς ἀλλὰ π. Hase.]

[Παράψησις, ἡ, Intertrigo, Glossar. in Welckeri Mus. Rhen. 5, 2, p. 310, 314. Osann.]

[Παράψηστος, ὁ, ἡ, Detersus.] Παραψηφιστὸν θεραπαινίδιον, ap. Polluc. [4, 151 et 154] inter Personas comicas : fuisse autem dicit discriminato capillo, subsimum, serviisse meretricibus, succinctum tunica coccina. Sed suspectum id vocab. videri queat. [Polluci utrobique παράψηστον restitutum ex codd. Τρίχας ἠτυχῆ παρεψημέναι (nam sic correctum est quod in codd. παρεψησμέναι, in edd. vet. περιεψηγμέναι scribitur) et Διάκρισις παρεψημένων τῶν τριχῶν ib. 152, ubi παρεψημένων rursus ex conjectura positum pro παρεψησμένων vel περιεψηγμένων. Denique § 140 ἡ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄγκου (de quo conf. § 133) ἔχειν dicitur τριχῶν κατεψημένων διάκρισιν, ubi veterum edd. scriptura κατεψηγμένων ex cod. Kuhnii et Mss. Salmasii correcta esse perhibetur. Intelliguntur autem crines detergendo et mulcendo æquati s. complanati. Quales κατεψηγμένους quoque et παρεψηγμένους dici potuisse manifestum est; sed quum adjectivum παράψηστον apud Pollucem scriptum sit, non παράψηκτον, a verbo παραψήχω, in reliquis locis recte correctum videtur κατεψημένος et παρεψημένος a verbis καταψάω (de quo suo loco monere debebam) et παραψάω. G. Dind.]

[Παραψηφίζω, Gl. sine interpretatione. Forma media ap. Hesych., qui Παρεκρούσατο explicat verbis ἐγλεύασεν, παρεψηφίσατο, διεσκέδασεν· ubi Decipiendi significatione dictum videtur.]

[Παραψηφισμός, ὁ, Deceptio. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 329, 32 : Παραλογισμὸς λέγεται καὶ ὁ π.]

Παραψήχω, Derado, Destringo, Detergo : itidem ut καταψήχω. Plut. Symp. 2, 7 [p. 641, E] : Διὸ καὶ παραψήχουσι τοὺς τοίχους (τῆς νεώς), τὰ βρύα καὶ τὰ φυκία τῶν ξύλων ἀποκαθαίροντες. [Ælian. N. A. 9, 16 : Τῷ μαράθῳ προσυποθήγων καὶ παραψήχων τὸ ὄμμα ἑκάτερον. Iamblich. in Δραματικῷ c. 19, p. 46 ed. Pass. : Τὸ τραῦμα τοῦ στήθους παραψήχουσαν. || Permulceo. Callim. Cer. 46 : Φᾶ δὲ παραψήχοισα (παραψύχοισα edd. vet.) κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα· ubi Ernest. παραψήχειν affert ex Theocr. 13, 54, cujus in libris legitur, Νύμφαι ... κλαῖον ἔχοισαι δακρυόεντ' ἀγανοῖσι παραψύχοντ' (vel παραψήχοντ') ἐπέεσσιν, Ernest. vero παραψήχων conjecisse videtur, et recte quidem, nisi quod παραψήχοντ' forma media scribendum videtur.]

[Παραψιθυρίζω, Consusurro, Rumorem spargo. Passiv. Pseudochrys. t. 8, p. 824, D ed. Par. alt. : Εἰ ἄλλως παραψιθυρίσθη, ὅτι ... Hase.]

[Παραψιθυρισμός, ὁ, Insusurratio. Epiphan. vol. 1, p. 101, B : Οὐχ ὑπάγομαι ... παραψιθυρισμῷ τῆς αὐτοῦ (τοῦ ὄφεως) διδασκαλίας. Bast.]

[Παραψίς. V. Παροψίς.]

[Παράψογος, ὁ, Reprehensio subsegiva. Plato Phædr. p. 267, A : Εὐηνὸν ... ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους· οἱ δὲ αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν, μνήμης χάριν.]

Παραψυχή, ἡ, Refectio, Recreatio, vel etiam Consolatio, Solatium, παραμυθία [ut exp. Hesych.]. Eur. Hec. [280] : Ἡ δ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχή. [Or. 62 : Ἔχει τιν' ἀλγέων π. Timocles ap. Athen. 6, p. 223, C : Παραψυχὰς ... φροντίδων.] Utuntur et prosæ scriptores hoc vocab. Dem. [p. 1399, 18] : Εὔκλειαν ἀγήρω καταλείπουσιν ἐν ᾗ καὶ παῖδες οἱ τούτων ὀνομαστοὶ γραφήσονται, καὶ γονεῖς οἱ τούτων περίβλεπτοι γηροτροφήσονται, παραψυχὴν τῷ πένθει τὴν τούτων εὔκλειαν ἔχοντες. [Adde p. 1343, 20. Uterque locus in oratione supposititia. Clearch. ap. Athen. 12, p. 554, A : Π. καὶ παραμυθίαν τῆς ἐπὶ τῶν ἐρωμένων ὥρας. Geopon. 11, 24, 3 : Παραψυχὴν τοῦ πάθους ζητῶν. Eustath. Opusc. p. 340, 3 : Φέρων μοι παραψυχήν, γράμμα δεσπότου· 341, 78 : Ἤκεσε τὸ ἄνθος εἰς π. || N. pr. ap. Arcad. p. 103, 1 : Παραψυχὴ τὸ προσηγορικόν, Παράψυχη δὲ τὸ κύριον.]

Παραψύχω quidem non reperi, forsan tamen significat Ex nimio ardore reficio et recreo. [Verbum nullum esse diserte annotavit Pollux 3, 100 : Παραψυχή, ἀφ' οὗ ῥῆμα οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδ' ἀπ' ἐνίων ῥημάτων ὄνομα.

Legitur tamen ap. Plut. Mor. p. 909, F : Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ παραψυχθὲν θερμόν. Vitiose scriptum pro παραψήχω notavimus s. h. v. G. D. Jo. Xiphil. In ador. cruc. p. 266, B Grets. : Ὁ παραψύχων τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστιν, ἐλαιῶν. Verum hic quoque corrigend. παραψήχων. Hase.]

[Παρβαίνω, Παρβασία et alia hujusmodi composita v. s. Παραβ—.]

Παρδακός, Humidus, Humectus, Uvidus, δίυγρος. Aristoph. Pac. [1148] : Οὐδὲ τυντλάζειν (sc. οἷόν τ' ἐστὶ τήμερον), ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, Quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere non licet. Archiloch. etiam et Simonides [Amorginus] ita hoc vocab. usurparunt, ut tradit schol. [Ubi ipsa Simonidis verba afferuntur Σὺν παρδακοῖσιν εἵμασιν, quod παρδακοῖσιν scriptum ap. Strab. 13, p. 619.] Ap. Hesych. paroxytonos παρδάκων scriptum est, a proparoxytono πάρδακος, expositum itidem δίυγρον.

[Παρδαλᾶς, ᾶ, ὁ, Pardalas, n. pr. Inscr. Attica ap. Osann. p. 311 : Σωσίπατρος Παρδαλᾶ. G. D. || Alius, ὁ σαρδηνὸς Π. ap. Letronn. *Statue vocale de Memn.* p. 210 et 244; conf. id. *Journ. des Sav.* 1831, p. 376. Hase.]

Παρδάλειος, sive [quod Ionibus tribuunt Etym. M. p. 652, 35, et gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 356, 11,] Παρδάλεος, ὁ, ἡ, Pantherinus : ut παρδαλέη δορά, Pantherina pellis : quæ et simpliciter Παρδαλέη s. Παρδαλῆ dicitur, subaudito subst. δορά [Hesych. : Παρδαλέην, παρδάλεως δοράν] : ut fit et in λεοντέη, ἀρκτέη, ὀνέη, et similibus. [Herodian. p. 445 Piers. : Παρδαλῆ τὸ τῆς παρδάλεως δέρμα.] Hom. Il. K, [29] : Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε ποικίλῃ· Γ, [17] : Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, Pantherinam pellem, Pantheræ spolium. [Herodot. 7, 69 : Παρδαλέας καὶ λεοντέας ἐναμμένοι. Pind. Pyth. 4, 143 : Παρδαλέᾳ στέγετο. Παρδαλῇ ὑφασμένῃ ap. Polluc. 4, 118. Phurnut. De N. D. c. 27 : Νεβρίδα ἢ πάρδαλιν αὐτὸν ἐνῆφθαι. Scrib. παρδαλῆν. G. D. Schol. Pind. Pyth. 5, 108 : Παρδαλέαν τῷ ... οἴκῳ παρηώρησαν. Eustath. p. 374, 44 : Παροιμιωδῶς παρὰ τοῖς ὕστερον παρδαλέην ἐνέσθαι λέγεται ὁ ποικίλος τὸν τρόπον καὶ οἷον πολύστικτος τὸ ἦθος.] Et παρδάλειος λίθος, Lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate. Plin. 37, 11 : Sunt et a leonis pelle et pantheræ nominatæ, leontios, pardalios. At 13, 15, quasdam mensas citreas scribit Pantherinas vocari, utpote in vertice varias. [Παρδάλειοι θῆρες Maccab. 4, 9, 28. Valck. Male παρδαλαῖοι scriptum ap. Leontium in Combef. Append. ad Asterium p. 721, C.] Ap. Aristot. Π. θαυμ. ἀκουσμ. [c. 6] est et παρδάλειον φάρμακον, quod in Armenia nasci scribit, et pantheræ, si forte conspiciatur, lanæ illitum objici : eam vero, si tetigerit, quærere excrementa hominis. Idem igitur est atque τὸ παρδαλιαγχὲς ἀκόνιτον, de quo paulo post docebo.

[Παρδαληφόρος, ὁ, ἡ, Qui a pardali s. panthera gestatur. Π. δέρος, Pellis pantherina, Sophocles (fr. 16) ap. schol. Aristoph. Av. 934 et Polluc. 7, 70, quorum in libris παρδαληφόρον scribitur παροξυτόνως, quod correxit Ellendtius in Lexico.]

Παρδαλιαγχές, τό, Pantheras suffocans s. strangulans, aconiti genus. Plin. 18, 27 : Pantheras perfricata carne aconito, venenum id est, barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor : quare Pardalianches id venenum appellavere quidam. At fera contra hæc excrementis hominis sibi medetur. Et 27, 2 : Tangunt carnes aconito, necantque gustatu earum pantheras : ob id quidam Pardalianches appellavere. At illas statim liberari morte, excrementorum hominis gustu, demonstratum. Sic Aristot. H. A. 9, 6 : Ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχές, ζητεῖ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κόπρον· βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. [Ubi v. Schneid. vol. 4, p. 41.] Meminit et Diosc. 4, 77 [et Galen. vol. 13, p. 152. Ap. Ælian. N. A. 4, 49 τοῦ καλουμένου παρδαλιάγχου, ubi codex unus παρδαλιαγχοῦ, quod ad veram ducit scripturam παρδαλιαγχοῦς, ab Gronovio restitutam. G. D. HSt. s. v. Πόρδαλις :] Unde Παρδαλιαγχὲς nominatur Aconitum, quoniam gustatum suffocat τὰς παρδάλεις. Nicander Al. [38] : Οἱ δέ τε παρδαλιαγχὲς (sub. appellant aconitum), ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις Πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες ἔθεντο. Plura de hoc in Πάρδαλις.

[Παρδαλιδεύς s. Πορδαλιδεύς, έως, ὁ, Pullus pantheræ. Altera forma ap. Eustath. p. 1625, 46 : Παρδάλεων τὰ νεογνὰ πορδαλιδεῖς.]

[Παρδαλικτόνος, ὁ, Interfector pardorum. Lemma epigr. Anth. Pal. 7, 578. Boiss.]

[Παρδάλιον, τό, ignotum quoddam animalium genus ap. Aristot. H. A. 2, 11 : Τῆς χροιᾶς ἡ μεταβολὴ ἐμφυσωμένῳ αὐτῷ (τῷ χαμαιλέοντι) γίγνεται· ἔχει δὲ καὶ μέλαιναν ταύτην, οὐ πόρρω τῆς τῶν κροκοδείλων, καὶ ὠχρὰν καθάπερ οἱ σαῦροι, μέλανι ὥσπερ τὰ παρδάλια διαπεποικιλμένην. Πορδάλιον, Pantheram significans, ap. Phot. Bibl. p. 324, 5, ex Philostrato : Ἁλῶναί ποτέ φασιν ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἅμα, ὃν περὶ τῇ δέρῃ ἐφόρει· ubi πάρδαλιν scribendum ex cod. Paris. et Philostrato p. 50, qua forma paullo post utitur Philostratus p. 51, τὴν πάρδαλιν dicens, quod τὴν πόρδαλιν scriptum est in codicibus Photii.]

[Πάρδαλις, ἡ.] Πάρδος, ὁ, Pardus; fera quæ et πάνθηρ. [Ælian. N. A. 1, 31 : Λύκοι καὶ πάρδοι, ubi codex unus πάρδαλοι. Schol. Aristoph. Pl. 699 : Ἀπέπαρδον· διὰ τὴν ἀθρόαν τῶν πνευμάτων ἐκπέδησιν· ὅθεν καὶ πάρδος· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῷον.] Femina dicitur Πάρδαλις, ιος, ἡ, Pardalis, Panthera. [Panthera, Varia, Leopardus, Gl.] Plin. 8, 17 : Quidam pantheras a pardis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibid. : Panthera, inquit, et tigris macularum varietate prope solæ bestiarum spectantur. Ferunt odore ejus mire solicitari quadrupedes cunctas, sed capitis torvitate terreri : quamobrem occultato eo reliqua dulcedine invitatas corripit. Pernicissima est et animositate leonem fere æquans. Hom. Il. P, [20] : Οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος. Plura v. ap. Aristot. H. A. 9, 6, Ælian. [N. A. 5, 40; 6, 2, al.] et Oppian. Cyn. 4 : necnon Theophr. C. Pl. 6, 5. [Pausan. 8, 2, 7 : Ταῖς παρδάλεσιν. Eustath. p. 787, 39 : Εἰς παροιμίαν ἐπὶ πανούργων κεῖται τὸ στικτὸν τῆς παρδάλεως. De Dionyso cum pardali comparato v. s. Παρδαλώδης.] Porro πάρδον et πάνθηρα sunt qui diversa faciant animalia, vel saltem πάρδαλιν et πάνθηρα : Xen. Cyn. [11, 1] : Λέοντες, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι. Et Aristot. τοὺς πάνθηρας dicit parere, quod pardis non convenit; H. A. 6, 35 : Ὁ πάνθηρ δὲ τίκτει τυφλά, ὥσπερ λύκος. Unde et Gaza non interpr. vel Pardalim, vel Pantheram, sed Lupum canarium. Vicissim constat Latinum Panthera esse ex Græco πάνθηρ, πάρδαλιν vero a Plinio reddi Pantheram, necnon Variam, ob macularum varietatem, 8, 17. [Veterum de his feris locos comparavit et discrimen inter eas explicuit F. A. Wiegmann. in Iside Okenii 1831, 3, p. 287 seqq. Latini πάρδαλιν *panthera* solent vertere; Græci has feras distinguunt, duplex παρδάλεων genus statuentes, majus et minus. Πάνθηρ veteribus Græcis est Felis Uncia Gmel. Jacobs. ad Ælian. N. A. vol. 2, p. 632. HSt. infra :] Ceterum ad πάρδαλις ut redeam, vocatur ea etiam Πόρδαλις, mutato α in ο. Hom. Il. Φ, [573] : Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον· N, [103] : Θώων πορδαλίων τε λύκων τ'. Et Oppian. Cyn. 4, [327] : Πορδαλίων γένος ἄγριον· 3, [63] : Πορδάλιες δ' ἀλκοὶ δίδυμον γένος. [Adde 2, 299 : Θηρῶν πορδαλίων, quod Schneid. reposuit pro παρδαλίων.] Idem πορδαλῖς quoque dicit [336] : Πορδαλίδεσσι δαφοιναῖς Εἰς εὐνὴν ἐπέλασσαν· de lupis. [Recte πορδαλίεσσι correxit Schneid., quod legitur 1, 325, 433.] Unde etiam patet, verum non esse discrimen, quod Hesych. facit inter πόρδαλιν et πάρδαλιν, sc. πόρδαλιν dici τὸν ἄρρενα, Marem : πάρδαλιν autem, τὴν θήλειαν : illum, ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, hunc, ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι. [Similia de etymo commenta exponunt Etym. M. p. 652, 32 et Eustath. p. 787, 39; 890, 10; 922, 54; 1092, 40, ex Apoll. Lex. Hom. s. v. Πόρδαλις addens, Ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φαίνεται λέγων (Homerus Il. N, 103) « Θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἦϊα πέλονται », ὥστε ἐπὶ τοῦ ζῴου διὰ τοῦ ο, ἐπὶ δὲ τῆς δορᾶς διὰ τοῦ α. Idem significationis discrimen tradunt Etym. M. p. 652, 29, gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 356, 17, et Eustath. p. 1251, 22. Photius p. 443, 24 : Πόρδαλιν, οἱ ἄλλοι Ἕλληνες· Ἀττικοὶ πάρδαλιν· Ὅμηρος τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ ο, τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α.]

[Πάρδαλις s. Πόρδαλις, ιος, ἡ, Ceti cujusdam nomen. Ælian. N. A. 9, 49 : Κήτη ἐστὶ μέγιστα ὅ τε λέων καὶ ἡ

ζύγαινα καὶ ἡ πάρδαλις· 16, 18 : Ταῦτα (τὰ κήτη) λεόντων ἔχειν κεφαλὰς καὶ παρδάλεων. Oppian. Hal. 1, 368 : Βλοσυρή τε ζύγαινα παρδαλιές τε. Π. piscis, Ælian. N. A. 11, 24 : Πάρδαλις ἰχθὺς ἐν τῇ ἐρυθρᾷ φύεται θαλάττῃ ... καὶ ἔοικε τὴν χρόαν καὶ τὰ στίγματα τὰ περιφερῆ τῇ ὀρείῳ παρδάλει.]

Πάρδαλος, ὁ, Pardalus, avis cinerei coloris, de qua Aristot. H. A. 9, 23. [Ap. Hesych. : Πάρδαλις· ποιὸς ὄρνις.] Est et nomen pr. viri.

Παρδαλώδης, ὁ, ἡ, deriv. a πάρδαλις, Pantherinus, Ad pantherinam naturam accedens, Pantheræ naturam imitans. Athen. 2, [p. 38, E] in sermone de vini meracioris potu : Διὰ δὲ τὸ μάχιμον, καὶ θηριώδεις ἔνιοι γίνονται, ὅθεν καὶ τὸ π. [Οὐ σύμβολόν τι καὶ ἡ παρδαλῆ, ἣν ἡ αἰνιγματικὴ σοφία φόρημα τῷ Διονύσῳ δίδωσιν, addit Eustath. p. 1910, 23.] Ita paulo ante dixerat, Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην καταστήματος τὸν Διόνυσον παρεικάζεσθαι ταύρῳ καὶ παρδάλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας, taurorum sc. ritu et pantherarum.

Παρδαλωτός, ή, όν, affertur pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in modum varius et maculosus. [Lucian. Bis accus. c. 8 : Κατεστιγμένοι καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν.]

[Παρδαμάλη. V. Καρδαμάλη.]

[Παρδίας, ὁ.] A πάρδος putantur denominati Παρδίαι κεστρεῖς, quod ipsi quoque sint pardorum in modum maculosi, sive variis distincti maculis. Meminit autem eorum Plut. [Mor. p. 965, E], scribens eos ἀπὸ τῆς μύξης τρέφεσθαι τῆς ἑαυτῶν. Ap. Aristot. vero H. A. 5, 11, et Athen. 7, [p. 321] σάργοι numerantur in genere τῶν κεστρέων, non παρδίαι : unde forsitan aliquis scripturam istam suspectam habere queat. [Leg. est παρδίαι. Schneid.]

[Πάρδικος (?), ἡ οἰκοδομὴ τῆς καθέδρας, Hesych.]

Πάρδιον, τό, Pardium. Aristot. H. A. 2, 1 ed. Ald. [p. 498, 33 Bekk.] : Τὸ θηρίον τὸ πάρδιον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza habet Hippardium, reddens, Fera, quæ ab equo Hippardium nominata est : nec male forsitan : nam, ut equus, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ἀκρωμίαν habere λεπτὴν ἑκάτερον χαίτην.

[Παρδόκας, ὁ, Pardocas, servus Æaci ap. Aristoph. Ran. 608.]

[Πάρδος. V. Πάρδαλις.]

Παρέασι, Ion. pro πάρεισι, Adsunt. [V. Πάρειμι.]

[Παρεατέον, Omittendum. Tzetz. ad Hesiod. p. 10 Gaisf. (11, 20 Lips.) : Τὰ ἡμαρτημένα τῷ Πρόκλῳ π. μοι. Boiss. Euseb. Vita Const. p. 460, C : Π. δ' οὐδὲ τὸ τῶν οὐσιῶν, Nec de facultatibus silere nos convenit. Hase.]

Παρεάω, Transmitto, VV. LL. [Olympiod. In Plat. Alcib. 1, 13. Creuz. Παρειάκεσαν Tzetz. Exeg. Iliad. p. 5, 18. Schæf. Hesych. : Παρεάσαι (scr. Παρεᾶσαι), πλαγιάσαι. || Permitto. Nicet. Chon. Ann. p. 166, B : Μηδένα παρεῶντας μόνῳ ἐντυγχάνειν αὐτῷ. || Omitto. Psellus De oper. dæm p. 8, 4 ed. Boiss. : Μετρίως φῶ, τὰ αἰσχίω παρεάσας χαίρειν. G. D. Isaac mon. Comput. p. 364, A : Παρεῶντες τὰ ἐλάττονα τῶν δ'. Theod. Abuc. Opusc. p. 384, 20 : Τὸ ἔλεος ἄπρακτον παρεᾶσαι. Gregent. Tephr. Disput. p. 13, 20 : Παρέασον τοὺς προφήτας. Passiv. Sopat. In Hermog. ap. Walz. vol. 5, p. 177, 15 : Συνέβη αὐτὰ παρεαθῆναι. Tzetzes in Crameri Anecd. Oxon. t. 3, p. 347, 9 : Ἄπερ παρειάθησαν Εὐκλείδῃ λόγοις. Hase.]

[Παρέβριος, ὁ, ἡ, Ad Hebrum situs. Georg. Acrop. Annal. p. 22, D : Περί που τὸν παρέβριον τόπον (Κλακοτινίτζαν αὐτὸν ὀνομάζουσι).]

Παρεγγίζω, Propiuscule accedo, Aliquantulum appropinquo. Theophr. H. Pl. 3, c. ult. : Παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν. [Theophil. Simoc. Hist. p. 81, 5 ed. Bonn. : Τῶν πολεμίων παρεγγιζόντων. Hase. Georg. Acrop. Annal. p. 26, D : Μετὰ καὶ ἑτέρων μειρακίων εἰς τὰς τῶν λογικῶν παιδευμάτων θύρας παρήγγισα.]

[Παρεγγλύφω, Juxta insculpo. Galen. vol. 4, p. 89, 17 : Παρενέγλυψεν ἡ φύσις ὥσπερ ἡμικύκλιόν τι. Id. ib. p. 90, 11 : Παρεγγλύψαν· ib. l. 13 et p. 91, 12 : Παρεγγεγλύφθαι. Hase.]

Παρέγγραπτος [Ascriptitius, Factitius, Gl.] et Παρέγγραφος, ὁ, ἡ, Ascriptitius, Non germanus [Suidas : Παρέγγραπτον, νόθον. (Sic etiam Hesych., Etym. M. p. 654, 39 et Phot.) Καὶ παρεγγράπτους, ξένους, νόθους. Harpocr.

s. v. Ποταμός: Ἐκωμῳδοῦντο δὲ (οἱ Ποτάμιοι) ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους (παρεγγράφους Etym. M. p. 288, 17). Æschin. p. 51 extr.: Ἄνθρωποι παρέγγραπτοι γεγενημένοι πολῖται· ubi var. lect. παρέγγραπτοι, quod vitium ap. Suidam notavimus s. v. Παρέγγραπτος], ut Hercules et Bacchus et Ganymedes a Luciano [Jov. trag. c. 21] dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι: a Gregor. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, Qui obrepserunt. [Eustath. p. 1379 extr., de Homero plagii insimulato: Οὐδ' αὐτὸς ἐξέφυγε παρεγγράπτου γραφὴν συγγραφῆς. Metaph. de benevolentia ementita Plut. De educ. puer. p. 3, C: Εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ π.] Et παρέγγραφος πολίτης ap. Athen. [4, p. 180, F; 5, p. 211, F], Factitius civis, et quolibet modo civitatem adeptus.

Παρεγγράφω, [Adscribo, Inscribo. Plato Leg. 6, p. 753, C: Παρεγγράφειν ... καὶ τὸ αὑτοῦ ... ὄνομα. Plut. V. C. Gracchi c. 17: Νυκτὸς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ναοῦ παρενέγραψάν τινες τὸν στίχον τοῦτον ... Mor. p. 1050, A. Tzetz. Hist. 7, 748: Ἅπερ εἰ παρενέγραψεν ὁ Τζέτζης τῷ βιβλίῳ. Lucian. Bis accus. c. 27: Ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς παρενέγραψα καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα. || In malam partem dictum est] Falso inscribo vel ascribo, Subdole intersero interponoque. Plut. [V. Anton. c. 15]: Καὶ τούτοις παρεγγράφων οὓς ἐβούλετο. Bud. [Æschin. p. 64, 15: Ἀποδίδωσι ὁ Φιλοκράτης ἐν ψηφίσματι μετὰ τῶν ἄλλων γραμμάτων παρεγγράψας ... Dio Cass. 45, 25: Οὐδὲ τὸ τοὺς νόμους παρεγγράφειν (ἐψηφίσθη). Æschin. p. 38, 10: Παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Harpocr. s. v. Διαψήφισις: Εἰ παρεγγέγραπται ξένος ὤν. Lucian. Adv. ind. c. 19: Εἰ μὴ σαυτὸν ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας. Philostr. p. 80: Εἰ τὸ νόμισμα παραφθείροι τις ... καὶ παιδίον εἴ τις παρεγγράφοιτο· ubi παρεγγράφοι vel παρεγγράφοιτο corrigendum. G. D.] Unde παρεγγεγραμμένος [quod Phot. et Suid. exp. ὁ μὴ ἀστός, Etym. M. p. 654, 37 et Hesych. ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος], item παρέγγραπτος et παρέγγραφος. [Παρεγγραφέντων per ῥᾳδιουργηθέντων exp. Hesych.]

Παρεγγυάω, Suidæ παρακατατίθεμαι: est item παρέχω. [Grammaticorum interpretationes hæ sunt: Photii et Suidæ, Παρεγγυᾷ, παραδίδωσι, παραγγέλλει, παραινεῖ, παρακατατίθεται (adjectis apud Suidam Xenophontis exx. Anab. 4, 7, 24 et 25)· Hesychii, Photii et Suidæ, Παρεγγυήσαντος, παρεγγυῶντος· Photii, Παρεγγυῶν, παραινῶν, διαβεβαιούμενος· Hesychii, Παρεγγυᾷ, παραγγέλλει, διαδίδωσι. Παρεγγυᾶται, λέγει, παραδίδωσιν, ἐντέλλεται, παραινεῖ, διδάσκει, προλέγει, παραγγέλλει, διαβεβαιοῦται· ἢ πάρεγγυς (scr. ἢ παρεγγυᾷ cum Is. Vossio). Mœris p. 324: Παρηγγύησεν Ἀττικοί· παρήγγειλεν Ἕλληνες.] Bud. vertit Per manus trado. [Herodot. 3, 8: Ὁ τὰς πίστις ποιησάμενος τοῖσι φίλοισι παρεγγυᾷ τὸν ξεῖνον, Sub fide sponsionis tradit s. commendat. Alciphro 1, 29: Οὐδ' ὅπως αὐτὸν παρεγγυήσω (-ήσαι cod. Vindob.) μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔχω, Quomodo commendem. II. εἰς, Dio Chrys. vol. 2, p. 359: Κἀκεῖνος εἰς τοὺς πένητας παρεγγυηθεὶς καὶ τοὺς ἀδοκίμους, Pauperibus traditus, i. e. Ad pauperes amandatus. ||] Plut. [V. Anton. c. 11]: Ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, Ejuratum magistratum tradere, vel Se abdicare et cedere ei magistratu. [Antiphon ap. Stob. Flor. 98, 63: Τὸ μῆκος τοῦ βίου ἔοικεν ἡμέρᾳ μιᾷ ... ᾗ ἀναβλέψαντες πρὸς τὸ φῶς παρεγγυῶμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἑτέροις. Valck.] Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, Dare, [Tradere, Edicere] tesseram, Xenoph. Cyrop. 3, [3, 58 et 7, 1, 10: Σ. παρεγγυήσας «Ζεὺς σωτὴρ καὶ ἡγεμών.»]· Sic Aristot. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit, pro Tesseram in exercitu prodere et proferre: quod dicitur etiam διδόναι σύνθημα a Polyb., Bud. || Est et παρεγγυᾶν Cohortari et adhortari, ut imperator milites hortatur ad prælium, Xen. Cyrop. 3, [2, 6] de Cyro [Ὁ δὲ Κῦρος παρεγγυᾷ, Ἄνδρες Πέρσαι κτλ.], Bud. p. 81. [Anab. 7, 1, 22: Αὐτός τε παρηγγύα ταῦτα καὶ τοὺς ἄλλους ἐκέλευσε παρεγγυᾶν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα.] Plut. Cam. [c. 37]: Παρεγγυῶντες ἀλλήλους μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατοῦ. [Eurip. Suppl. 702: Παρηγγύων κέλευσμα ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ, Θεῖν', ἀντέρειδε κτλ. || Jubeo, [Impero, Edico.] Xen. Cyrop. 4, [1, 3]: Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, Postquam autem ego referre pedem et milites se recipere jussi, h. e. ἐκέλευσα. [Hell. 4, 2, 19: Παρηγγύησαν ἀκολουθεῖν τῷ ἡγουμένῳ· Cyrop. 4,

2, 8: Ὁ Κῦρος ... εὐθὺς παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι· 7, 5, 17: Παρηγγύησεν ὁ Κῦρος Πέρσαις χιλιάρχοις ... εἰς δύο ἄγοντας τὴν χιλιοστὺν παρεῖναι. Hortor, Suadeo, Doceo. Schol. Aristoph. Vesp. 351: Παροιμία παρεγγυῶσα μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.] || Mando, i. fere q. παραγγέλλω, Nuntio et indico. [Epictet. Diss. 4, 1, 155: Πᾶν τὸ γενόμενον ... ὑπὸ τοῦ διοικοῦντος ... παρεγγυᾶται.] Synes.: Τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε, i. e. ἐπαγγείλατε, Indicite, vel etiam παραγγείλατε, Indicite, h. e. Pro potestate imperate, ut imperator militibus edicit et jubet. [Dio Cass. 59, 28: Τῇ Ἀθηνᾷ (τὴν παῖδα) τιθηνεῖσθαι παρηγγύησε.] Ὁ δὲ παρενεγγύα αὐτῷ, Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, Mandabat. Bud. [Verba scriptoris ignoti (Menandri, ut videtur Bernhardyo) ab Suida allata, qui παρενεγγύα per παρήγγελλεν exp. Theophyl. Sim. Hist. p. 99, A: Παρενεγγύα τῇ γυναικὶ ἐς ταυτὸν εὐνῆς τῷ φρουράρχῃ γενέσθαι. Porro Suidas, Παρενεγγύησε· παρῄνεσε, συνεβούλευσε. «Ταύτῃ τοι παρενεγγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ διαφθεῖραι αὐτούς.» Notandum in his locis augmenti vitium, sive librariis sive scriptoribus imputandum: nam παρεγγύα et παρεγγύησε scribi debebat: v. quæ s. v. Ἐγγυάω dicta sunt.] Ponitur et pro Denuntio, Certiorem facio. Synes.: Βοῆς δὲ γενομένης, ἐπειδή τις παρεγγύησεν [scr. παρηγγύησεν vel παρενεγγύησεν] αὐτῇ γῇ πελάσαι, θροῦς ἤρθη πολύς. Bud. [|| Confirmo, Spondeo. Soph. Œd. C. 95: Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα, ἢ σεισμόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.] || Occurro: Σπεύδοντες παρεγγυᾶν ἐπὶ τοὺς εἰσπεπτωκότας, VV. LL. ex Polybii fragm. [7, 18, 4. Si vera scriptura, sententia est: Festinantes acclamabant sibi mutuo imperium, eundum esse adversus eos qui in urbem irrupissent. Id. 1, 76, 2: Νομίσαντες ἐν μέσῳ τοὺς Καρχηδονίους ἀπειληφέναι, σπουδῇ παρεγγυῶντες ἅμα παρακαλοῦντες σφᾶς αὐτοὺς καὶ συνῆπτον τοῖς πολεμίοις, Mutuo se cohortati prœlium commiserunt. Schweigh.] || Παρεγγυῶμαι, Mando, Jubeo. [Xenoph. Rep. Lac. 11, 8: Τῷ ἐνωμοτάρχῃ παρεγγυᾶται εἰς μέτωπον ... καθίστασθαι.] Plut. Othone [c. 16]: Ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, μήτ' ἐπιλαθέσθαι παντάπασι μήτ' ἄγαν μνημονεύειν, ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες, Illud ad extremum tibi præcipio. Suid. e Xen. [Anab. 4, 7, 25]: Ὅπου δὴ παρεγγυήσαντος οἱ στρατιῶται, φέρουσι λίθους, i. e. παραινέσαντος, παραγγείλαντος. At παρεγγυηθέντος ap. Isæum exp. παραλαβόντος, sicut ap. Eund. παρεγγύησεν exp. παρέδωκεν. [Harpocr.: Παρηγγύησε καὶ παρεγγυηθέντος· Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογίᾳ φησὶ «Τὸ μὲν παρόν, τὸ δὲ παρ' ἑτέρων μεταλαβεῖν παρεγγύησεν» ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἑκατέρῳ, τῷ μὲν λαβεῖν, τῷ δὲ δοῦναι. Καὶ πάλιν φησὶ «Τὸ μὲν ἐμοῦ διαλύσαντος, δύο τάλαντα καὶ τριάκοντα μνᾶς, τὰ δὲ τοῦ γεωργοῦ παρεγγυηθέντος» ἀντὶ τοῦ παραλαβόντος.]

Παρεγγυή, ἡ, Adhortatio, [et ut in Gl. exp.] Allegatio, Insinuatio, VV. LL. [Xenoph. Anab. 6, 5, 13: Ἀκούων τὴν παρεγγυὴν ἐλαύνει ᾗ ἐδύνατο τάχιστα. Scribendum autem παροξυτόνως παρεγγύη, ut scriptum est in Gl. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 302.]

[Παρεγγύημα, τό, Mandatum, Edictum (militare). Aristid. Quintil. p. 71, ubi paullo ante παράγγελμα. Wakef. Mandatum quodvis. Œnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 226, A: Τούτου μὲν τοῦ π. ἀφέμεν σε. Timoth. Antioch. In cruc. p. 309, B Greis.: Ξένα τὰ τοῦ διδασκάλου π. Hase.]

[Παρεγγύησις, εως, ἡ, Cohortatio, Edictio. Xenoph. Rep. Lac. 11, 8: Διὰ παρεγγυήσεως καθίστανται τότε μὲν εἰς ἐνωμοτίας .... Eustath. Opusc. p. 215, 18: Μετὰ παρεγγυήσεων.]

Πάρεγγυς, Propiuscule: nam παρὰ hic ἐλάττωσιν significat, ut in multis. Aristot. Pol. 2, [10]: Ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μὲν ἐστι ταύτης, Propiuscule accedit ad hanc. Aliquando plenam habet signif., ut παρὰ πολύ, ap. Eund. 7, [16]: Δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ὑπολείπεσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι. Bud. [De gener. anim. 4, 5: Ἐὰν ἡ ἑτέρα ὀξεῖα τῆς ἑτέρας γένηται π.]

[Παρεγείρω, Excito. Plut. V. Eumen. c. 11: Τῶν ἵππων ἕκαστον ῥυτῆρσι μεγάλοις εἰς τὴν ὀροφὴν ἀναδεδεμένοις, ὑποζώσας ἐκ τῶν περὶ τὸν αὐχένα μερῶν, ἐμετεώριζε καὶ παρήγειρε διὰ τροχιλίας· ubi Bryanus παρῄειρεν con-

jecit, quod alienum ab sermone vulgari; παρῃώρει Solanus.]

Παρεγκάθημαι, Assideo, Inter alios sedeo, VV. LL., quæ tamen expos. ab ἐγκάθημαι recedit.

[Παρεγκάμπτω, Inflecto. Oribas. p. 125 Matth.: Κατὰ σύννευσιν τῆς ῥάχεως ταῖς χερσὶ παρεγκαμπτόντων τῶν γυμναζομένων.]

[Παρεγκάπτω, Devoro. Eubulus ap. Athen. 14, p. 622, F: Παρεγκέκαπταί τ' ἀρτί' ἐννέ' ἢ δέκα.]

Παρέγκειμαι, Interjectus s. Interpositus sum, Interjaceo: παρεντίθεμαι, παρεμβέβλημαι. Themist. Phys. 6: Ἅπτοιντο ἂν ἀλλήλων ἀμερῆ· οὐδὲν γὰρ παρεγκείμενον κωλύσει. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 189, 10: Καὶ οὗτος ὁ ἀφορισμὸς ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων παρέγκειται. Id. ib. p. 178, 8: Παρέγκειται· et 184, 1: Παρεγκεῖσθαι, Perperam esse interpositum. Hase.]

Παρεγκελεύομαι, Hortor obiter, ut quidem exp. in Plut. [Mor. p. 188, E]: Πολλῶν συντρεχόντων πρὸς αὐτὸν καὶ παρεγκελευομένων ἐκεῖνον τὸν λόφον καταλαβεῖν. [Cohortor, Stimulos admoveo. Vita Cyrilli episc. Act. SS. Jul. t. 2, p. 686, 37: Παρεγκελευόμενος τῷ σώματι. Hase.]

[Παρεγκεράννυμι, Admisceo. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 196: Τοῦ παρεγκεκραμένου (τῷ οὔρῳ). Osann. De argento cui æs admixtum, Pollux 3, 86: Ἀργύριον παρεγκεκραμένον. Sic ex codd. correctum est vulgatum olim παρεγγεγραμμένον, quod si revocetur, nummi erunt intelligendi quorum adulterata inscriptio est.]

Παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ, Cerebellum, Pars cerebri posterior, durior, sicciorque, ex multis et parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium, Gorr.; τὸ ὑπὸ τὴν τοῦ ἐγκεφάλου βάσιν [Galeno vol. 4, p. 188,] Rufo [cui p. 36 Cl. ἡ ἀπὸ τῆς βάσεως (τοῦ ἐγκ.) ἔκφυσις· coll. p. 54,] et Polluci [2, 44]. Aristot. H. A. 1, 16: Δυφυὴς δ' ἐν πᾶσίν ἐστιν ὁ ἐγκέφαλος, καὶ ἐπὶ τούτου ἡ καλουμένη π., ἔσχατον δὲ ἑτέραν ἔχουσα τὴν μορφὴν καὶ κατὰ τὴν ἁφὴν καὶ κατὰ τὴν ὄψιν. [Galen. vol. 4, p. 334, 3; 14, p. 720, 14; 19, p. 358, 10. Id. vol. 2, p. 714, 6: Ὀπίσθιον δὲ λέγειν ἐγκέφαλον, ἢ ἐγκράνιον, ἢ παρεγκεφαλίδα, διαφέρει οὐδέν. Nemes. De nat. hom. p. 204, 5: Ὄργανον δὲ καὶ τούτου (τοῦ μνημονευτικοῦ) ἡ ὄπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν καὶ π. καὶ παρεγκρανίδα καλοῦσιν. Hase.]

Παρεγκλίνω, Aliqua ex parte inclino [signif. et transitiva et intransitiva], Aliquantum inclino et devergo. [Hippocr. p. 822, A: Παρ' ὀστέον παρεγκεκλιμένην τὴν φύσιν ἔχον. Plut. V. Phocion. c. 2: Λοξῷ καὶ παρεγκεκλιμένῳ πορείας σχήματι χρώμενον. Aristot. H. A. 2, 1: Τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀμφότερα τὰ σκέλη καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια εἰς τὸ πρόσθεν κάμπτεται, μικρὸν εἰς τὸ πλάγιον παρεγκλίνοντα.] Plut. [Mor. p. 398, B, ubi Epicuri de atomis sententiam exponit]: Πιθανόν ἐστι τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι καὶ παρεγκλῖναι. Exp. etiam In latus inclino s. declino, [et recte quidem. V. Ciceron. De finib. 1, 6, 19. Conf. Παρέγκλισις. Plotin. 6, 6, 3, p. 673, D: Ἄμφω πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον κρίνεται, τό τε μετέωρον, οὐ παρεγκλῖνον πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ τὸ παρεγκλῖνον. || Deprimo. Orph. H. 62, 7: Ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλοπρόσαλλοι, πλάστιγξιν βριαρῇσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως. || Inclino. De vocabulo leviter mutato, Athen. 15, p. 701, D: Παρεγκλίνοντες τὴν λέξιν (τὸ ἴε παῖ) ... λέγουσιν ἰὴ παιών. De imitatione 10, p. 454, B: Ὅθεν ὕστερον ... Μαιάνδριος ... μικρὸν διὰ τῆς ἑρμηνείας τῇ μιμήσει παρεγκλίνας ἐνέγραψεν ... φορτικώτερον. De accentu mutando, schol. Aristoph. Eq. 950, ubi δημὸν βόειον dixit poeta, ad δῆμον alludens Atheniensem: Ὀλίγον δεῖ τῷ τόνῳ παρεγκλίνειν τοῦτο τὸ ὄνομα.]

Παρέγκλισις, εως, ἡ, Deflexus et inclinatio in latus. Galen. Ad Glauc. 1, π. τῆς ὑστέρας, Vulvæ ad latus inclinatio. [Plut. V. C. Gracchi c. 5: Λέγεται ... στραφεὶς ἔξω πρὸς τὴν ἀγορὰν δημηγορῆσαι ... μικρᾷ παρεγκλίσει καὶ μεταθέσει σχήματος μέγα πρᾶγμα κινήσας. Declinatio. De atomis Epicuri Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 346: Κινεῖσθαι τὰ ἄτομα ποτὲ μὲν κατὰ στάθμην, ποτὲ δὲ κατὰ παρέγκλισιν. Plotin. 3, 1, 1, p. 228, C: Παρεγκλίσεσι κεναῖς χώραν διδόντα. (Commenticias declinationes dixit Cicero De fato c. 20.) Plut. Mor. p. 883, A; 1123, E. G. D. Ach. Tat. Isag. p. 131, D: Συμβήσεται τὴν σφαῖραν π. τινὰς ὑπομένειν. Hase.]

[Παρεγκόπτω, Intercido, Intercludo. Plut. De anima 1, 4, p. 698 ed. Wytt.: Παρεγκόπτομεν ἔσθ' ὅτε τὸ πνεῦμα· quem l. Wytt. adhibuit simili Mor. p. 130, B. || Impedimentis interpositis obsto, Jo. Chrys. In Jo. hom. 21, vol. 2, p. 639, 24. Seager.]

[Παρεγκρανίς, ίδος, ἡ, i. q. παρεγκεφαλίς. Nemes. p. 204, ubi alii libri παρακρανίς. Schneider.]

Παρεγκύκλημα, τό, quasi Circulatio, Figura dicendi, VV. LL. ex schol. Aristoph. [Nub. 18: Ἅπτε παῖ λύχνον· ubi schol.: Ταῦτα πάντα παρεγκυκλήματά εἰσι καὶ παρεπιγραφαί· δεῖ γὰρ τὸν οἰκέτην τὸ προσταχθὲν ποιῆσαι. Il. et παρεπιγραφὴ apud scholiastas vocatur quum id quod in scena dicitur, etiam re vera fit. Kust. Adde schol. ib. 22: Καὶ τοῦτο π. ἐρίστησιν· et 132, 218. G. D. || Actus s. Persona qui inseruntur fabulæ. Heliod. Æth. p. 265, 5: Ἕτερον ἐγίγνετο π. τοῦ δράματος, ἡ Χαρίκλεια. Hase.]

[Παρεγκρύπτω, Intus occulo. Theodor. Prodr. Amor. p. 214: Ἀσπαλιεὺς ... τροφὴν προδεικνὺς (piscibus) καὶ παρεγκρύπτων φόνον. Scribendum παρεγκρύπτων. G. D.]

[Παρεγκύπτω, Pronus incumbo. Figurate Theoph. Simoc. Hist. p. 51, 4 ed. Bonn.: Μετοπώρου παρενέκυπτεν ὥρα, Adventabat. Hase.]

Παρεγχειρέω, Aggredior aliquid, Molior, aliqua in re, præter id quod in ea aliquis aggressus est s. molitus, Admolior quidpiam molimini aliorum, Opus aggredior in quo aliquid ad alterius opus s. ad opera aliorum addo. Nec enim videtur commode posse hoc compositum sine longa paraphrasi reddi: cui certe in VV. LL. omnino falsa datur interpr., sc. Adhortor: cui additur Contendo. [Artemidor. 4, 72: Καὶ μηδὲν παρεγχειρεῖν λέγειν εἰς τὰ κρινόμενα καθ' ὕπνους. Omisso λέγειν Plut. Comp. Timol. et Æmilii Pauli c. 1: Εἰ μὴ νὴ Δία βούλοιτό τις παρεγχειρεῖν ὡς ..., Nisi quis interponere velit ... Schol. Pind. Pyth. 2, 39, ex Asclepiade: Προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι ὡς καὶ μανεὶς ὁ Ἰξίων ... καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν, Affinxerunt. Attentandi s. impugnandi signif. habere videtur ib. 78: Εἰσί γε μὴν οἳ τὸν ὅλον μῦθον παρεγκεχειρήκασιν ὡς οὐ διχόθεν γεγονότων· ad 9, 68: Ἔοικε παρεγχειρεῖν ὁ Χείρων τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος κτλ. Philo vol. 2, p. 677: Οἱ τὴν φύσιν παρεγχειρεῖν τολμῶντες καὶ τὰ ἔργα τῆς φύσεως ἐγχειρήμασιν ἰδίοις μεταμορφοῦντες. «Verti quoque posset, Malo consilio et depravandi atque adulterandi caussa manum alicui rei admoveo: quomodo Ἀκίβδηλον ab Hesychio exp. ἀπαρεγχείρητον, Quod fraudulenta manus non corrupit.» Hemst. Glossarium Ms. in Welckeri Museo Rhen. vol. 5, p. 310: Παρεγχειρεῖ (παρεγχιρεῖ codex) ἢ παρέλκει ἢ παραλλάσσει, Obvaricat. G. D. || Trado. Sext. Emp. p. 62, 21: Τοῖς μέντοιγε εὑρέσει τῶν ἑταίρων τὰ Πλάτωνος παρεγχειρεῖν. Hase.]

Παρεγχείρησις, εως, ἡ, Quod aliquis admolitus est molimini aliorum, etc. sequendo formam interpretationum quæ ipsi verbo datæ fuerunt. Themist. Comm. in Anal. Post. init.: Σμικρῶν δὲ ἕνεκεν παρεγχειρήσεων ὁλοκλήρους καταβάλλεσθαι πραγματείας, ὅμοιον τῷ βουλομένῳ τὴν Ἀθηνᾶν μετακινεῖν τὴν Φειδίου, ὅτι τὰ δεσμὰ τῆς κρηπῖδος ᾤετο ἀμείνω ποιήσειν. Ubi certe παρεγχειρήσεων pro παρεγχειρημάτων ponitur, quum alioqui παρεγχείρησις de ipsa actione potius dici debeat. [Ab Cicerone Epist. ad Att. 15, 4, π. dicitur quum argumentum ab alio tractatum alius sibi scribendum sumit. Ernest. Lex. rhet. Clem. Al. p. 896: Δι' ἑτέρων π. || Cavillatio, Gl. Eodem modo in Glossario Ms. ap. Welcker. Mus. Rhen. vol. 5, p. 310, ubi παρεγχίρησις scriptum.]

[Παρεγχέω.] Παρεγχύω, dubium thema [fictum ex aoristo παρεγχυθείς], Præter s. Juxta infundo, Obiter infundo, et velut aliud agendo. [Affundo. Geopon. 8, 23, 2: Παρεγχέομεν ὑδρέματος μέρος.] Unde παρεγχυθείς, quod tamen simpliciter exp. Infusus. [Aristot. Meteor. 1, 3, p. 359, 2: Περιδήσας τὸ στόμα (τοῦ ἀγγείου) τοιούτως ὥστε μὴ παρεγχεῖσθαι (τι addit codex unus) τῆς θαλάττης. Athen. 1, p. 26, B: Ἥδιον γὰρ εἶναι τὸν οἶνον παρεγχεομένης θαλάττης· p. 31 extr. G. D. Hippiatr. p. 46, 30: Μίλι παρεγχέω. Greg. Nyss. t. 1, p. 402, D, de filiabus Lot: Καινὴν φιλοτιμίαν τῷ πατρὶ παρεγχέασαι. Galen. vol. 19, p. 453, 16: Τὸ σπέρμα παρεγχεόμενον ἀνωμάλως ποιεῖ τὰ τέρατα. Hase.]

[Παρεγχρίπτομαι, Appropinquo. Hesych. : Παρεγχρίφεται, ἐγγίσει, προσπελάσει.]

[Παρεγχρώννυμι, Obiter tango. Athen. 5, p. 215, E : Ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτην παρενέχρωσε τοῦ Πλάτωνος στρατιώτην;]

Παρέγχυμα, τὸ, quo nomine dicta fuit ab Erasistrato Propria cujusque visceris substantia. Ejus enim opinio fuit, carnem appellari solum eam quæ musculos constituit; quæ vero in reliquis partibus est, ut hepate, renibus, splene, pulmone, non caro, sed παρέγχυμα ab eo vocabatur. In intestinis autem, ventre, stomacho, atque utero, carnem innominatam relinquebat. Π. autem dictum est ab eo, quod existimaret viscerum eorum molem sanguine ex venis effuso concrescere, ut scribit Galen. initio libri 11 Simpl. Med., qui tamen neglecta Erasistrati opinione, eorum viscerum propriam substantiam, non παρέγχυμα, sed Carnem sæpe appellat. Hæc Gorr. Verba Galeni sunt [vol. 13, p. 295] : Τὴν μὲν ἐν τούτοις (visceribus) σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, διότι τῶν φλεβῶν ἐκχεόμενον τὸ αἷμα περιπήγνυται πᾶσι τοῖς ἀγγείοις, ὡς ἐκεῖνοι νομίζουσι· τὴν δὲ ἐν τοῖς μυσὶ μόνην ὀνομάζουσι σάρκα. [Id. vol. 10, p. 245 : Τὰ ἐν τοῖς σπλάγχνοις, οἷον ἥπατι καὶ νεφροῖς καὶ σπληνὶ καὶ πνεύμονι, παρεγχύματα καλοῦσι.] Ubi tamen Erasistrati nomen non exprimit, sed l. 8 Κατὰ τόπους, hoc modo : Γίνεται δὲ ἡ δυσκρασία κατά γε τὴν ἰδίαν οὐσίαν τοῦ ἥπατος, ἣν Ἐρασίστρατος ἡγεῖται παρέγχυμά τι, καὶ οὐκ αὐτὸ τὸ κυριώτατον εἶναι μόριον τοῦ σπλάγχνου. [Adde vol. 3, p. 60 et 93.] Legitur et ap. Alex. Aphr. Probl. 2, [72 : Ἥπατος καὶ σπληνὸς ἡ στοιβαιώδης σὰρξ, ἡ π. λεγομένη. Rufus p. 64 ed. Clinch. : Πιμελή ἐστι παρέγχυμα λευκὸν, λιπῶδες, ὃ καὶ στέαρ καλοῦσιν. Scrib. παρέγχυμα. G. Dind.]

[Παρεγχυματίζω, Instillo, Infundo. Alex. Trall. 2, p. 153 : Κάλλιον ποιεῖ (τὸ κολλούριον) ὑπαλειφόμενον ἢ παρεγχυματιζόμενον.]

[Παρεγχυμίζω, Sapidum reddo, Condio. Eustath. Opusc. p. 66, 14 : Πικρία παρεγχυμιζομένη μέλιτι· 116, 29 : Καὶ τῇ γεύσει δὲ παρεγχυμίζεταί ποτε τὸ μὴ φιλητόν.]

[Παρέγχυσις, εως, ἡ, Affusio, Instillatio. Aretæus p. 49 : Π. ἔνυγρος. Rufus p. 163 Matth. : Ὑγρῶν π. Alex. Trall. 7, p. 127 ed. Steph. Angl. Galen. vol. 14, p. 746, 6 : Π. ἐστι τῆς ἐξυδαρουμένης τροφῆς, Suffusio; conf. ib. p. 205, 12 et 775, 14. Theophan. Nonn. Epit. t. 1, p. 258, 7. Hase.]

[Παρεγχωρέω, Concedo. Schol. Eur. Med. 900 (889 Matth.) : Οὐκ ἀναγκαῖον ἦν ταῦτα λέγειν, ... ἀλλ᾽ ἕνεκα τῶν κακῶν ἀνθρώπων τὰ τοιαῦτα παρεγχωρεῖ λέγειν· ubi impersonaliter dictum videtur, Locus est, Licet. Cod. Flor. παραχωρεῖ.]

[Παρεδρευτής, ὁ, Assessor. Socr. Hist. eccles. 3, p. 204, 3 : Δαιμόνων μαθητὰ, δαιμόνων παρεδρευτά. Angl. Nicol. Rescript. ap. Marc. Erem. p. 964, A : Ὁ Κύριος ἐπισκέπτεται τὸν π. Hase.]

[Παρεδρευτικός, ή, όν, Assidens, Assiduus. Oribas. p. 329 Matth. : Ἐφ᾽ ὧν προσμόνου καὶ παρεδρευτικῆς λιπάνσεως χρεία.]

Παρεδρεύω, Assideo. [Eurip. Alc. 746 : Ἅιδου νύμφῃ παρεδρεύοις. Athen. 7, p. 283, C : Οἱ ταῖς κητείαις παρεδρεύοντες ἄνδρες. Diodor. 14, 71 : Οἱ τοῖς κάμνουσι παρεδρεύοντες. Polyb. 29, 10, 11 : Παρήδρευσαν ἕως ἀπέπλευσαν αἱ δυνάμεις ἐπὶ Συρίας· 30, 5, 1 : Αὐτόθι μένοντες παρήδρευον χάριν τοῦ μηδὲν αὐτοὺς λανθάνειν. De discipulo qui magistro assidet Suidas s. v. Χοιρίλος ὁ Σάμιος : Ἡροδότῳ τῷ ἱστορικῷ παρεδρεύσαντα λόγων ἐρασθῆναι. G. D. Apollon. Cit. ap. Osann. De peste Lib. p. 5 : Ζωπύρῳ παρηδρευκώς. De astrologo Sext. Emp. p. 342, 36 : Παρήδρευε τῇ ὠδινούσῃ μέχρις ἀποτέξαιτο· conf. p. 348, 35 et 349, 18. De sacerdote Protev. Jac. min. p. 264, 4 : Παρεδρεύω τῷ ναῷ. Hase. De assessore archontis, Demosth. p. 572, 10 : Παρεδρεύοντος ἄρχοντι τῷ υἱεῖ. Conf. Πάρεδρος.] Item Assiduus sum alicui in re. [|| I. q. παραλήγω, Penultimus sum. Apollon. De synt. p. 272, 4 : Κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῦ εἰς τὸ α λήγοντος ἀορίστου· 336, 11 : Ἐν τοῖς εἰς σ λήγουσι μετὰ μακρᾶς τῆς συνούσης κατὰ τὸ παρεδρεῦον. Passiv. Athen. 9, p. 392, A : Τὰ εἰς ξ ἀρσενικὰ ἁπλᾶ δισύλλαβα ὅταν τῷ υ παρεδρεύηται ... διὰ τοῦ κ ἐπὶ γενικῆς κλίνεται, κήρυκος, πέλυκος.]

[Παρεδρήσσω, Assideo. Nonn. Jo. c. 16, 19 : Οὐδέ τις ὑμείων με παρεδρήσσων ἐρεείνει· Dion. 9, 112 : Ὄμμασιν ἀγρύπνοισι παρεδρήσσουσα Λυαίῳ.]

Παρεδρία, ἡ, Assessio, Cic. Dignitas eorum, qui πάρεδροι vocantur, i. e. Assessores. [Demosth. p. 1373, 22 : Στέφανον ἀπελάσαι ἀπὸ τῆς παρεδρίας καὶ οὐκ ἐᾶν ἔτι παρεδρεύειν αὐτῷ.] Quidam ex Ulpiano interpr. Assessuram. [Memno c. 60. || Accessio, Adjunctio. Aristot. De partt. anim. 2, 7 : Ἀεὶ γὰρ ἡ φύσις μηχανᾶται πρὸς τὴν ἑκάστου ὑπερβολὴν βοήθειαν τὴν τοῦ ἐναντίου παρεδρίαν. G. D. || Assidua observantia. Constant. Imp. ap. Euseb. H. eccl. 10, 7 : Τῇ τοῦ νόμου τούτου π. Hase.]

Παρεδριάομαι, Assideo. Item act. παρεδριάω, Apoll. Arg. 2, [1040].

Πάρεδρος, ὁ [et ἡ], Assessor. [Per παρακαθήμενος, παραμένων, σύνθρονος exp. Hesych. Herodot. 8, 138 : Τῷ βασιλεῖ σημαίνει τις τῶν παρέδρων· 5, 18 : Τὰς κουριδίας γυναῖκας ἐσάγεσθαι παρέδρους (mensæ). Pind. Pyth. 4, 7 : Διὸς αἰετῶν πάρεδρος ἱρέα. Eurip. Tro. 572 : Γύναι πάρεδρος χαλκέοις ὅπλοις. Athen. 13, p. 593, C : Πάρεδρος τῆς Ἀνοδίκης Δανάη πιστευομένη ὑπ᾽ αὐτῆς τὰ πάντα. Aristæn. 2, 16 : Ἐμὲ τὴν ἐρῶσαν ὑστέραν ἔχεις καὶ πάρεδρον ἡδονήν.] Ἡ πάρεδρος τοῦ θεοῦ μισοπόνηρος δίκη, Philo De V. M. 2. VV. LL. Πάρεδρος τοῦ Ἀπόλλωνος et πάρεδρος τῆς θεοῦ ex Aristide. [Id. vol. 1, p. 119 : Ἐρεχθεῖ τοῖς ἐν ἀκροπόλει θεοῖς πάρεδρον ἀποδεῖξαι. De diis παρέδροις v. G. Arnaldi commentatio.] At πάρεδροι peculiari signif. Assessores, qui dabantur ἄρχοντι, Bud. ex Dem. C. Mid. p. 238 [572, 10, ubi verbo utitur παρεδρεύειν]. V. Polluc. [8, 92, Lex. rhet. p. 288, 16, Hesych. et Steph. Byz. s. v. Πάρεδρος.] Iidem [ut tradit Ulpian. ad Demosth. l. c. p. 396] postea συγκάθεδροι dicti fuerunt. [Harpocr. (ex eoque Phot. et Suidas) : Πάρεδρος· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Πολύ ἐστι τοὔνομα παρά τε τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ᾽ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ « Λαμβάνουσι δὲ παρέδρους ὅ τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἑκάτερος οὓς ἂν βούληται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν καὶ εὐθύνας διδόασιν, ἐπὰν παρεδρεύσωσιν. » Figurate Soph. Ant. 798 : Νικᾷ δ᾽ ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, τῶν μεγάλων οὐχὶ πάρεδρος θεσμῶν. Eurip. Med. 843 : Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους ἔρωτας.] In VV. LL. redditur et Consiliarius, Auxiliarius, et Assecla. [Subinde ita dicitur ut a notione assessoris, consiliarii, adjutoris ad notionem auctoris, ducis, auspicis traducatur. Sic fere est ap. Plut. Mor. p. 99, A : Τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τὴν Τύχην ἔχουσιν· 779, E : Ὁ ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι π. καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεὶς λόγος· 781, A : Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν δίκην π., ἀλλ᾽ αὐτὸς δίκη καὶ θέμις ἐστί· 402, D : Τὰς Μούσας ἱδρύσαντο παρέδρους τῆς μαντικῆς. V. Pericl. c. 22 : Κλεανδρίδην οἱ ἔφοροι φύλακα καὶ π. αὐτῷ (regi Spartanorum) διὰ τὴν ἡλικίαν συνέπεμψαν. Wytt. ad Plut. Mor. p. 675.] || Πάρεδρον Virtutem dæmoniacam dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. [H. E. 4, 7, ubi v. Vales.] annotat Cæl. Rhod.

Παρέζομαι, Assideo, Juxta s. A latere sedeo. Hom. Il. A, [557] : Ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων. [Παρέζεο ib. 407; quod Hesych. per παρακαθίζου exp. E, 889 : Παρεζόμενός μοι· Od. Δ, 738, Υ, 334, per παρακαθήμενος exp. ab Hesychio. || « Act. aor. Παρεῖσα, cum tmesi Hom. Il. Ψ, 359 : Παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν. » Boiss. Greg. Naz. p. 91, 11 Dronk. : Μέχρι τίνος κόπροισι παρέζομαι; Hase.]

Παρειά, ἡ, [Etym. M. p. 653, 33 : Οἱ Αἰολεῖς παρηὰ λέγουσι.] Mala, Maxilla, Gena, γνάθος. Hom. Od. Θ, [530] : Τῆς δ᾽ ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· Il. Γ, [35] : Ὠχρός τέ μιν εἷλε παρειάς [ubi ab aliis lectum fuit παρειὰ, genere neutro, de quo v. schol. et Etym. M. p. 653, 27]· Od. Θ, [522] : Τήκετο, δάκρυ δ᾽ ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς· Il. Ι, [190] : Καδδὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic ap. Xenoph. Cyrop. 6, [4, 3] : Ἐλείβετο δ᾽ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Rursum Od. A, [334] : Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα· ut et Plut. Hellen. [p. 302, E] : Τὴν ἑτέραν παρακαλύπτεσθαι παρειάν. Rursum Od. B, [153] : Δρυψαμένω δ᾽ ὀνύχεσσι παρειάς. Et Il. Λ, [393] : Τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ᾽ ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί. Ubi ut sunt ἀμφίδρυφοι παρειαὶ, ita ap. Lucian. De luctu [c. 12] : Φοινισσόμεναι παρειαὶ, Cruentatæ malæ. [Æsch. Prom. 400 : Παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. Soph. Ant. 530 : Εὐῶπα παρειάν· 783 : Μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος. Eur. Tro. 270 : Δίπτυχον π. Plato Polit. p. 270, E : Τῶν γενειώντων αἱ π. Πελιδνή, ἰσχνὸς τὰς π. Pollux 4, 141, 143. Τὰς π. ἐμπεπαρμένας ἔχων 4, 148.] Poetæ παρειὰς tribuunt proris etiam navium, ita sc. appellantes αὐτῶν τὰ ἑκατέρωθεν, Pollux [1, 89] : unde μιλτοπάρῃοι νῆες ap. Hom. [Phot. et Suidas : Π., γνάθος καὶ μέρος τῆς νεώς.] Item κατάχρησιν esse dicit Eust., quum παρειαὶ nominantur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι. Ionice pro παρειὰ dicitur Παρηὴ, teste Etym. [|| Ala galeæ. Hom. H. 31, 11 : Χρυσέης ἐκ κόρυθος ... παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον.] || Affertur et Παρειάς, άδος, ἡ, pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγών : sed sine exemplo. [Παρειάσιν lectio vitiosa pro παρεῖσιν in codd. quibusdam Apoll. Rh. 4, 172.]

[Παρεία, ἡ, cognomen Minervæ. Pausan. 3, 20, 8 : Τὴν δ᾽ ἐπ᾽ Ἀρκαδίας ἰοῦσιν ἐκ Σπάρτης, Ἀθηνᾶς ἔστηκεν ἐπίκλησιν Παρείας ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ.]

[Πάρεια, ἡ, Parea, nympha. Apollod. 3, 1, 2 : Μίνως ... ἐκ Παρείας Νύμφης (ἐτέκνωσεν) Εὐρυμέδοντα.]

Παρείας, [genit. παρείου, Chœrobosc. p. 119, 32 ed. Gaisford.] ὁ, dicitur Serpens quidam, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς, s. παρὰ τὸ πεφυσημένας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Fertur is vel non mordere, vel si mordeat, morsu non enecare, sed demorsam partem solum inflammare, nonnunquam et nihil afferre doloris. [Hesych. : Παρεῖαι ὄφεις· ὄφεων εἴδη μεγάλας παρειὰς ἐχόντων. Ταῦτα δὲ ἥκιστα δάκνει ἀνθρώπους. Similia explicatius tradunt Harpocr. et Photius, Cratini et Hyperidis testimonia afferentes.] Vide [Ælian. N. A. 8, 12,] Aet. Tetrab. l. 4, serm. 1, c. 31. Dem. [p. 313, 25] de Æschine : Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ. Aristoph. Pl. [690] : Ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις. [Artemid. Oniroer. t. 1, p. 164, 2 : Δρύιναι δὲ, καὶ παρεῖαι, καὶ φύσαλοι, πονηροὶ πάντες. Hase.]

Παρεῖδον, i. q. παρέβλεψα, Visu præterii, Neglexi. Παριδεῖν, Oculo non attento prætermittere, Negligere : unde ap. Aristot. Rhet., Παριδὼν τὰ αὑτοῦ. Refertur ad παρορῶ. [Demosth. p. 637, 11 : Παρεῖδε ταῦτα πάντα. Polyb. 4, 24, 8 : Ὅτι δεῖ παριδεῖν τὸ γεγονός. Alciphro 3, 42 : Ἐξὸν μοι παριδεῖν ὅσον ἐξημιώθην. Dio Cass. 46, 40 : Οὔτ᾽ ἀτιμάσαι καὶ παριδεῖν πάντας· 56, 4 : Παρορᾶτε ἃ μηδεὶς ἂν ἄλλος παρίδοι. De lege negligenda s. violanda Antiphon p. 114, 6 : Ὅπως ἡ τοὺς νόμους παριδοῦσα μὴ δῷ δίκην ὧν ἠδίκησε. || I. q. ἐπεῖδον, Video s. Observo apud aliquem s. in aliquo. Herodot. 1, 37 : Οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδών· 38 : Οὔτε δειλίην οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι· et 108.]

Παρεικάζω, Assimilo, Comparo, cum accus. et dat. VV. LL. [Plato Rep. 5, p. 473, C : Ὃ τῷ μεγίστῳ παρεικάζομεν (vulgo παρεικάζομεν) κύματι· si hæc vera lectio est : nam alii libri προσεικάζομεν et προσηκάζομεν. Polit. p. 260, E : Ἢ βούλει ... καὶ τοὔνομα παρεικάσωμεν; Aristot. De respir. c. 7 : Παρεικάζων τὸ συμβαῖνον ταῖς κλεψύδραις. Παρείκασται id. Π. αἰσθήσ. c. 5. Athen. 2, p. 38, E : Ταύρῳ παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον· 9, p. 402, B. G. Dind. Galen. vol. 2, p. 890, 15 : Τὰς ἀποφύσεις παρείκασε πλακτάναις. Sext. Emp. p. 423, 41 : Δημόκριτος ὁ (ob certitudinem dictorum) τῇ Διὸς φωνῇ παρεικαζόμενος. Tatian. Contra Gr. p. 169, D, de Eutychide triginta infantes enixa : Τῇ κατὰ Ῥωμαίους συὶ παρεικαζομένῃ. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 102, 29 Dronk. : Ταῦτα καὶ κύμασι θαλάσσης παρεικάσθη. Hase. Eustath. p. 15, 4; Tzetz. ad Lycophr. 87, 395.]

[Παρείκαθον, Cessi. Aoristus verbi αὐθυποτάκτου, cujus infinitivus παρεικαθεῖν, in libris vitiose scriptus παρεικάθειν, ap. Soph. Ant. 1114, Œd. C. 1397. Παρεικάθῃ per παρέλθῃ exp. Phot. p. 394, 5 et Suidas. Glossa spectat ad Plat. Soph. p. 254, C, ubi in παρεικαθῇ corruptum correxit Bœckhius : Ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικάθῃ ... ἀθῴοις ἀπαλλάττειν. « Idem restituatur Hesychio, Παρεῖται ... παρέλθῃ, παρελθεῖν, quorum novissimum irrepsit e glossa proxima. » Bernhardy.]

[Παρεικασμός, ὁ, Comparatio. Marc. Erem. De lege spir. p. 874, A. Macar. Homil. p. 446, 7 : Ἐν π. τῆς προλαβούσης ἀσθενείας. Hase.]

[Παρεικαστέον, Comparandum. Demetr. Cydon. De morte contemn. p. 95; Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 360, 4 a fine. Boiss. Nil. Ep. p. 123, 9 : Τοὺς τοιούτους π. παιδίοις μικροῖς. Hase.]

Παρείκω, Cedo. [Hesych. : Παρεῖξαι, παραχωρῆσαι.] Plut. Camillo [c. 27] : Χωρίοις ἀποτόμοις καὶ χαλεποῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἡ προσδοκήθη πειρωμένων αὐτῶν προσιεμένοις καὶ παρείκουσι, Cedentibus conatui scandentium militum, Bud. [Thucyd. 4, 36 : Κατὰ τὸ ἀεὶ παρεῖκον (libri deteriores παρῆκον) τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου προβαίνων.] Exp. et Concedo, Permitto, Facultatem do, ut, Ὥσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκοι, Plato Theæt. [p. 150, D.] Sic ap. Eund. Leg. 11, [p. 934, C] : Λεκτέον ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί. Et ap. Eund. Rep. 2, [p. 374, E] : Ὅσον γ᾽ ἂν δύναμις παρείκῃ. Sed dicitur et impers. ὅπῃ παρείκοι [quod Suidas exp. ὑποχωροίη, ap. Thucyd. 3, 1, Dion. Cass. 47, 36], Quum daretur occasio. [Plato Symp. p. 187, E : Καθ᾽ ὅσον παρείκει.] Et οὐκέτι παρείκει cum infin. ex Plat. [Leg. 5, p. 734, B], Non jam natura comparatum est, jam facile est et promptum. Et [Ep. 6, p. 323, C] : Ὅσον ἂν δυνώμεθα καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate, quam quisque adeptus fuerit. Bud. p. 550. [Soph. Phil. 1048 : Πόλλ᾽ ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ᾽ ἔπη, εἴ μοι παρείκοι· quod schol. exp. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι.]

[Παρειλίττω. Schol. Eur. Phœn. 146 : Τῶν βοστρύχων παρειλιττόντων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργονῶδες· ubi nunc ex cod. Taur. παραγόντων positum est.]

Παρειμένως, Remisse, Languide. Hesych. exponit non solum παραλελυμένως, sed etiam καταφρονητικῶς, παρεωραμένως, Contemptim, Negligenter. [Ap. Hesychium est, Π., καταφρονητικῶς, ὁμοίως· ubi ὁμοίως refertur ad gl. præcedentem Παρειμένος, quam Hesych. inter alia exp. per παραλελυμένος et παρεωραμένος.]

Πάρειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum, Intersum. Hom. Il. B, 485 : Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. [E, 192 : Ἵπποι δ᾽ οὐ παρέασιν. De qua forma HSt. in Indice « Παρέασι Ion. pro πάρεισι, Adsunt, in Epigr. »] A, [213] : Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται. [De quo HSt. in Indice :] « Παρέσσεται poet. pro παρέσεται, Aderit, vel Dabitur. In prosa pro eo potius dicitur παρέσται per syncopen. [Od. N, 393 : Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι· Il. Σ, 466 : Ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται· K, 217 : Ἐν δαίτῃσι ... παρέσται. Et παρέμμεναι ap. Eund. Od. [Δ, 640] Ion. et poet. pro παρεῖναι, Adesse. » [Cum tmesi Od. Γ, 267 : Πὰρ δ᾽ ἄρ᾽ ἔην καὶ ἀοιδός. Παρῆν Phot. et Suidas exp. per παρῆμεν, formam ab Atticistis improbatam, de qua conf. quæ s. v. simplici dicta sunt. Apud Suidam additum, ἐνικῶς κατ᾽ Ἀττικούς. Forma Attica παρῇ ap. Æsch. Choeph. 523. Imperat. ap. Phot. p. 398, 8 : Πάρισθι, παραγίνου, παρατύγχανε. Ἕρμιππος Δημόταις. De hominibus cum dat. personæ vel rei, Hom. A, 75 : Οἱ δ᾽ ἄλλοι οὔ σφιν πάρεισιν θεοί· Od. Δ, 497 : Μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα· ubi in codice Harl. annotata var. lect. παρῆσθα. De invitato ad cœnam Aristoph. Av. 131 : Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία, Conviva aderis.] Dem. [p. 10, 2] : Παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. : Περὶ πραγμάτων, οἷς οὐ παρῆν πραττομένοις, Quibus non intereram. [Dio Cass. 40, 6 : Οὔτε γὰρ τοῖς γιγνομένοις παρῆν.] Sic autem redditur et Παρεῖναι τῷ στρατεύματι ap. Dem. [p. 10, 12.] Item Πάρεστι τοῖς κινδύνοις. [Eur. Or. 1159 : Πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί.] Et cum dat. pers. πάρειμί σοι μάρτυς, VV. LL. pro κατὰ σοῦ. [Pro te, Æsch. Choeph. 987 : Ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς. Alio sensu Eum. 664 : Πέλας μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός, Patrem sine matre cogitari posse, documento est Minerva. Cum præp. παρὰ Soph. Phil. 1057 : Ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ᾽ ἡμῖν. Plato Phædr. p. 243, E : Οὗτος παρὰ σοὶ μάλα πλησίον ἀεὶ πάρεστιν. Cum ἐν Aristoph. Ach. 513 et Av. 30 : Ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ. Plato Protag. p. 335, B : Παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις.] Xen. autem præp. addidit dativo rei, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι [Cyrop. 4, 5, 44. De rebus quæ adsunt, præsto sunt, in præsentia geruntur, fiunt, Herodot. 6, 100 : Τὰ παρεόντα σφι πρήγματα. Æsch. Prom. 971 : Χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι· 818 : Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Soph. El. 810 : Αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι· Phil. 283 : Ηὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν.] Sed et πράγματα dicuntur

παρεῖναι a Dem. [p. 20, 14] : Πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα· quod vertitur Res in ea sunt temporis conditione. Ut autem Lat. Adesse alicui dicitur pro Patrocinari, sic et παρεῖναι. [Aristoph. Vesp. 732 : Σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος.] Dem. [p. 911, 6] : Τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lysias [p. 167, 19] : Εἰπόν τινες τῶν τούτῳ παρόντων. [De exercitu qui præsto est, Æsch. Pers. 235 : Ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ;] Item πάρειμι pro In promptu sum. Plut. Antonio [c. 28] : Ὦ τοσαῦτα πάρεστι χρυσῷ χαρίσασθαι· ubi tamen magis mihi placet πάρεστι imperson. accipi. Bud. p. 546. Et partic. Παρών, Præsens, Qui adest : ut Aristoph. [Pl. 1127] : Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, Non præsentem : i. e. Absentem. [Herodot. 7, 10, 7 : Ἀδικέει οὐ παρεόντος κατηγορέων. Παρών, Æsch. Prom. 98 : Τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα. Lysias p. 127, 23 : Τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δ' ἀπόντων ἐπιθυμῶν.] Et παρὼν χρόνος, Præsens tempus. [Æschin. p. 13, 19 : Μὴ ἐκ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου· Soph. El. 1254 : Ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος. Addito νῦν Æsch. Pr. 47 : Πόνων ... τῶν νῦν παρόντων· 314 : Τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων. Soph. El. 1293 : Τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ. Plato Leg. 3, p. 683, C : Ἡ νῦν παροῦσα ἡμέρα. Παρὼν εἰμι, Æsch. Choeph. 852 : Εἴτ' αὐτὸς ἦν θνῄσκοντος ἐγγύθεν παρών. Dio Cass. 40, 64 : Παρόντες τότε ἦσαν.] Sed sæpe omittitur subst., et dicitur ἐν τῷ παρόντι [Thuc. 2, 88; 5, 63, al.], cui Thuc. opp. ἐς τὸ ἔπειτα, et ἐπὶ τοῦ παρόντος, pro In præsenti, In præsentia. [Plato Phæd. p. 67, C : Ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα· Theæt. p. 158, B : Νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι. Ἐν τῷ τότε παρόντι Thuc. 1, 95, Dio Cass. 60, 11; 63, 26.] Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi exp. etiam Ex vestigio, Ex tempore. [Ἐπὶ τοῦ παρόντος Apoll. Perg. 14 Conic. p. 217, 7. Hemst.] Dicitur et μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc usque tempus. At quum dicunt, εἰς, πρὸς τὸ παρόν, non potest subaudiri χρόνος. Est autem Thucydidi frequens hoc loquendi genus [3, 40 : Τὸ παρὸν αὐτίκα], ut 2 : Ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας· 3, [40] : Μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρόν. Isocr. autem, Τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον. [Idem De antid. p. 442 : Πρὸς γὰρ τὸ π. πανταχῶς ἔχει μοι καλῶς.] Alicubi redditur etiam Ex tempore, ut et in illo posteriore Thuc. l. accipi potest. Item, Ex præsenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, ut Thuc. 6, [70] : Καὶ ὡς ἐκ τῶν π. συνταξάμενοι, al. Ex præsenti copia. Sunt et qui, Pro re nata. Nonnulli, Ex conditione præsenti, Ex præsenti statu. [Ὡς ἐκ τῶν π. Ælian. ap. Suidam s. v. Ὡς ἐκ τῶν π., Dio Cass. 41, 18; 56, 23. Omisso ὡς Thucyd. 5, 40 : Ἐκ τῶν π. κράτιστα ... σπονδὰς ποιησάμενοι. Arrian. Anab. 3, 19, 4 : Ἥτις ἐκ τῶν π. ξυνείλεκτο αὐτῷ· 6, 2, 1 : Καὶ τοῦτον θάπτει ἐκ τῶν π. μεγαλοπρεπῶς· 4, 6, 8 (ubi ὡς additur in cod. uno); 4, 17, 5; 6, 19, 5. Ἐκ τοῦ παρόντος Plut. V. Camilli c. 27 : Ὡς τις ἕκαστος ὅπλῳ προσετύγχανεν ἐκ τοῦ π. ἐβοήθουν.] Sic vero τὰ παρόντα et sing. interdum τὸ παρὸν appellant Præsentem rerum statum : ut [Herodot. 1, 20 : Πρὸς τὸ παρεὸν βουλεύσηται· 1, 113 : Πρὸς τὰ παρεόντα εὖ λέγειν·] Dem. Phil. 2, [p. 70, 19] : Οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ π. ἀγαπήσειν οἴεται. Interdum vero τὸ παρὸν aliter, eod. tamen sensu, redditur. Thuc. 1, [25] : Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ π., Hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. autem ap. Lucian. [Necyom. c. 21], Τὸ π. εὖ θέμενος interpr. Quum composueris quod instat. [Plato Gorg. p. 499, C : Τὸ π. εὖ ποιεῖν· et Leg. 12, p. 959, C. Soph. Phil. 149 : Πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.] ‖ Πάρειμι motus signif. habens, ut Adsum interdum, cum εἰς, πρός, ἐπί, vel certe adv. ad locum. [Herodot. 1, 9 : Παρέσται ἐς κοῖτον· 6, 24 : Ἐκ ταύτης τῆς πόλιος παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην. Id. 1, 118 : Πάρισθί μοι ἐπὶ δεῖπνον, Adesto mihi ad cœnam, ubi alii πάριθι, minus recte quidem. Schweigh.] Ut Thuc. 3, [8] : Ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον Ὀλυμπίαζε παρεῖναι. [Eurip. Or. 1314 : Ἐς μέσον φόνον ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστιν.] Xen. [Cyrop. 6, 2, 40] : Παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Id. [ib. 8, 3, 1] : Παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας· ubi redditur Adesse. [Plato Theæt. p. 200, D : Πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην πάρεσμεν ἀπορίαν. Lucian. Vit. auct. c. 1 : Τοὺς ὠνητὰς παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Dio Cass. 40, 21 :

Πρὸς τὸν πατέρα ἐκ τῆς Γαλατίας παρῆν.] At παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερά, vertitur Interesse sacrificio. Hinc παρὼν non est solum Præsens, sed et Adveniens, Veniens. Æschin. [De falsa leg. p. 41, 21] : Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα, Venientem, Bud. p. 547. ‖ Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas est. [Phot. et Suidas : Πάρεστιν, ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν. « Herodot. 9, 70 : Παρῆν τοῖσι Ἕλλησι φονεύειν (αὐτούς)· 8, 20 : Παρῆν σφι συμφορῇ χρῆσθαι, Accidit illis ut ... » Schweigh. Æsch. Eum. 867 : Τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ· Pers. 401 : Παρῆν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν.] Aristoph. Pl. [638] : Πάρεστι χαίρειν. Dem. Fals. Leg. : Τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. At vero πάρεστι στένειν, Eur., Flendi occasio adest, vel præbetur. [Eur. Alc. 342 : Στένειν πάρα. Soph. El. 130 : Χαίρειν παρέσται. Plato Gorg. p. 448, A : Πάρεστι τούτου πεῖραν ... λαμβάνειν.] Sed Πάρα sæpe dicitur in hac signif. [Hom. Il. Υ, 98 : Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν· Ι, 227 : Πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι. Herodot. 7, 12 : Οὔτε ὁ συγγνωσόμενός τοι πάρα· 5, 106 : Τῶν πάρα μὲν πάντα ὅσα περ σοί.] Soph. Aj. [904] : Αἰάζειν πάρα. [Eurip. Hec. 34 : Ὅσονπερ (χρόνον) ἐν γῇ τῇδε ... μήτηρ ἐμὴ ... ἐκ Τροίας πάρα.] Ponitur tamen πάρα et pro πάρεισι, ut Hesiod. [Op. 452] : Πάρα δ' ἔργα βόεσσι. Hom. Il. Α, [174] : Πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι. Affertur vero et pro πάρει ex Aristoph. [Ach. 862 : Ὑμὲς, ὅσοι ... Θειβάθεν αὐληταὶ πάρα.] Retinet et partic. παρὸν hanc signif., ut ἐξόν, pro Quum liceret, Facultas adesset, liceat. [Phot. et Suid. : Π., ἐξόν, δυνατόν, δέον. De utroque dixit Apollon. De synt. p. 325, 1. Herodoti exx. v. infra s. Παρεόν.] Dem. : Παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν. Plut. Fabio [c. 11] : Τὸν λόχον ἐκ τοῦ ῥᾴστου κρύφα κατασχεῖν παρόν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας. [Procop. Goth. 2, 29, ab Suida citatus : Παρὸν οὐδενὶ πόνῳ τὸ κράτος ... φέρεσθαι. Seqq. ex Indice.] Πάρει, Ades : interdum redditur etiam Advenisti [Per ἥλθες exp. Hesych.] : ut et ap. Cic., Ex Africa jam affuturi videntur, pro Adventuri : et ap. poetas, Huc ades pro Veni huc. Soph. Aj. [1317] : Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Et in Evang. [Matth. 26, 15] : Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; pro παραγίνου. Regulariter πάρεις dicitur. In imperativo etiam πάρει reperiri ajunt pro πάρισθι. Παρέω [Παρέω], Ion. pro παρῶ, Præsens fuero. Herodot. [4, 98 : Ἢν ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ μὴ παρέω.] Παρεών, Ion. itidem pro παρών, Præsens : ambo a πάρειμι : ut ἐς τὸ παρεόν, et ἐν τῷ παρεόντι, In præsens, In præsentia. Herodot. : Ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν εὖ ἔχει, Bene nobiscum in præsens agitur. Idem : Ἐν τῷ παρεόντι ἄγειν ἡσυχίαν. Ex Eod. affertur παρεὼν τοῦ πάθεος pro Qui cladi adest. [Παρὼν et] Παρεὸν absolute etiam nonnunquam ponitur pro παρεόντος, Quum adesset, h. e. Quum copia et potestas esset, Quum liceret. Herodot. [5, 49] : Παρεὸν [παρέχον ex codd. restitutum] τῆς Ἀσίης ἄρχειν. Item, Παρεὸν εὐπετέως μιν αὐτὸ ἑλεῖν. Et rursum [6, 137] : Παρεὸν σφίσι αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι ἐκείνους. [Adde 7, 24. 164, 229.]

Πάρειμι (sunt tamen qui παρεῖμι malint ad differentiam alterius πάρειμι), Prodeo, Procedo, Progredior. [Herodot. 3, 77 : Βουλομένους ἐς τὰ πρόσω παριέναι. Παριέναι ἐς τὰ βασιλήια ib. 84. Id. 8, 119 : Παρήισαν ἐς τὴν Πελλήνην. Eurip. Hel. 458 : Ἔσω πάρειμι· Ion. 229 : Πάριτ' ἐς θυμέλας. Plato Phæd. p. 59, E : Μὴ πρότερον παριέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ.] Bud. e Xen. Dem. In Mid. : Παρίασι δεησόμενοι, In medium prodibunt pro isto deprecatores, ut Idem interpr. Sic et παρελθεῖν sæpe ponitur. Ita etiam Παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, τὸ πλῆθος, Plut. [Isocr. p. 161, C : Τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα παριόντων· 235, B : Οἱ παριόντες ἐνθάδε (ad concionandum)· 159, A; 160, D. Æschin. p. 76, 18 : Ἡμιθνὴς παριὼν ἐπὶ τὸ βῆμα. Simpliciter Plut. V. Pomp. c. 54 : Παριόντας ἀπολογοῦντα. Dio Cass. 55, 34 : Ἐς τὸν δῆμον οὐκέτι παρῄει· 47, 7 : Ἄρτι ἐς τὰ πράγματα παριών. Plato Alcib. 1 p. 106, C : Διανοεῖ ... παριέναι συμβουλεύσων Ἀθηναίοις ... Leg. 8, p. 830, C : Εἰς τὸν μέγιστον τῶν ἀγώνων ἑκάστοτε τολμήσει παριέναι. Lucian. Prom. c. 2 : Παριόντας εἰς τὰ πλήθη.] Ap. Aristoph. autem, Πάριτε εἰς τὸ μέσον. [Immo Πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν Ach. 43, Eccles. 129.] A Bud. vertitur etiam Advenio ap. Lucian. [Οἱ παριόντες εἰς τὸν νεὼν De sacrif. c. 11. Courier.] V. in Πάρειμι ab εἰμί, quæ dixi de eo signif. motus habente. ‖ Transeo, Aristoph. [Nub. 1075] : Πάρειμ' ἐντεῦθεν

εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες, Lucian., Transeuntes, Prætereuntes. [Hom. Od. Δ, 527 : Μή ἑ λάθοι παριών· Ρ, 233 : Παριὼν λὰξ ἔνθορεν. Pind. Pyth. 1, 50 : Θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι. Plato Rep. 7, p. 515, B : Τὰ τῶν παριόντων· 10, p. 616, A : Τοῖς ἀεὶ παριοῦσι. Cum accus. id. Lach. p. 183, E : Ἡ δὲ ναῦς τὴν ναῦν παρῄει. ‖ Prætermitto. Plato Leg. 6, p. 776, C : Παριὼν τῷ λόγῳ. HSt. in Indice :] Παρῄει, Advenit : item Præteriit, a πάρειμι. Herodot. [7, 109 : Μετὰ δὲ ταύτας τὰς χώρας ἰὼν τὰς ἠπειρώτιδας πόλις παρῄει, Præteriit.]

[Πάρειος. V. Πάριος.]

[Παρεῖπον.] Παρειπεῖν, Monere. [Hom. Il. Λ, 793 : Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ ... θυμὸν ὀρίναις παρειπών.] Interdum cum rei etiam accus., ut, Αἴσιμα παρειπών, Il. Ζ, [62.] Sic Lat. Moneo te hanc rem. Nonnunquam Hortor, Suadeo, Persuadeo. [Phot. et Suidas : Παρείπῃ, παραπείσει. Παρειπὼν, παραινέσας. Hesych. : Παρειπεῖν, παραμυθήσασθαι, παραινέσαι, παραπεῖσαι (-σαιν codex), παραλογίσασθαι.] Sed et Decipio alicubi exp. : Α, [555] : Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. [Per παραλογίσηται exp. Hesych. Ζ, 337 : Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὅρμησ' ἐς πόλεμον.] Sed ego παρειπεῖν admoneo minus generale esse quam Decipio, et esse Malo consilio s. blanditiis in fraudem impellere quempiam. [Æsch. Prom. 131 : Πατρῴας μόγις παρειποῦσα φρένας. Schol. καταπείσασα, i. e. Venia ægre a patre impetrata.]

[Παρείργω, Prohibeo.] Πάρειρξαν [Παρεῖρξαν], Hesych. ἐκώλυσαν, Prohibuerunt : a παρείργω vel παρέργω.

[Παρειρέω. V. Παρερέω.]

[Παρείρω, Insero, Intersero. Æschyl. ap. Longin. De subl. 3, 1 : Παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον. Xenoph. Symp. 6, 2 : Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἄν τις παρείρειε. Polyb. 18, 1, 13 : Οὔτ' ἐπιλαβέσθαι παρείραντα τὴν χεῖρα δυνατόν· quod Suidas per παρεισβαλόντα explicuit. Athen. 5, p. 190, A : Οὐ γὰρ ὡς πρόβλημα προτείνει, ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρείρας ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν εἶναι πλούσιος οὐκ ἀρνεῖται· ubi Musurus παρεινείρας edidit. Παρείρων ex παρειρῶν corruptum notavimus s. v. Παρειρέω.]

[Παρείσα. V. Παρίζω.]

Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in comp., inquit Bud., nonnunquam significat Penitus, ut in παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plut. Galba [c. 21] : Τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν ὁ Οὐίνιος, Insinuavit in aulam et protulit, Comm. p. 573. Idem in Lex. hunc Polybii l. affert [6, 56] : Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας, καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐν Ἅδου διαλήψεις, οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν. [Isocr. p. 175, C : Παρεισῆγον (in theatrum) τοὺς παῖδας τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότων. « Παρεισάγειν, Inducere, Introducere, in urbem, Polyb. 2, 7, 8; in concionem, Producere in medium, 3, 63, 2. Item, Importare in urbem, 1, 18, 3, ni ibi rectius dixeris Agere, Abigere in urbem, et de pecoribus intellexeris, quemadmodum 6, 31, 13, τὰ παρεισαγόμενα θρέμματα in castris. Εἰς τὴν σύγκρισιν, εἰς τὴν ἅμιλλαν παρεισαγαγεῖν, In comparationem, contentionem adducere aliquid cum aliis rebus, 6, 47, 7. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτετραγῴδηται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς εἴς τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολήν, In hominum vitam introductum est, 6, 56, 8. Μουσικὴν ἐπ' ἀπάτῃ παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις, Introductam, Institutam inter homines s. ab hominibus, 4, 20, 5. Τὰ προειρημένα πάντα παρεισήγαγον, Instituerunt, 4, 21, 1 et 3. Item, de poeta vel scriptore inducente personas vel agentes vel loquentes, Τὸν Ἀννίβαν ἀμίμητόν τινα παρεισαγαγόντες στρατηγόν, ... θεοὺς καὶ θεῶν παῖδας εἰς πραγμ. ἱστορίαν παρεισάγουσι, 3, 47, 7. Adde 5, 2, 6; 9, 16, 1; 10, 2, 5. » Schweigh. Diodor. 1, 96 : Τὰς παρὰ τοῖς πολλοῖς εἰδωλοποιίας ἀναπεπλασμένας παρεισαγαγεῖν· 3, 2 : Τοῦτον γὰρ (Homerum) κατὰ τὴν Ἰλιάδα παρεισάγειν τόν τε Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀποδεχομένους. Plut. Mor. p. 328, D : Σωκράτης ξένα παρεισάγων δαιμόνια· et alibi non raro. Suidas : Κωρυκαῖος· θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοί. Epist. Petr. 2, 2, 1 : Παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας.]

[Παρεισαγωγή, ἡ, Introductio. Basil. t. 1, p. 831, D :

Ἡ π. τοῦ κρείττονος. Id. t. 2, p. 1100, A : Τῇ π. τῶν ξενιζόντων. Greg. Cypr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 654, 10 ed. Venet. : Λόγων ἄλλων παρεισαγωγαί. Hase.]

[Παρεισάδης. V. Παρισάδης.]

[Παρεισακούω, Non exaudio. Zacharias Papa Opp. S. Greg. Magni t. 2, p. 163, B : Τὸ στόμα ἡμῶν παρεισακούεται ἐν τῇ αἰτήσει. Hase.]

[Παρεισακτέον, Clam s. Falso introducendum. Euseb. Dem. ev. p. 148, C : Ὁ οὐδαμῶς ἡμῖν ἐν τῇ θεολογίᾳ π. Hase.]

Παρείσακτος, ὁ, ἡ, Irreptitius, Qui se clam insinuavit. Paul. Ad Galat. 2, [4] : Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, etc. Item παρείσακτος, Advena, Adventitius. Bud. ex Suida, a quo σύγκλυδες exp. πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμίκτων, παρεισάκτων. [Per ἀλλότριος exp. Hesych., Phot. et Suid.] Fortasse autem non male et in illo Pauli l. παρεισάκτους interpretemur Adventitios, vel Externos et adventitios, ut hæc a Latinis sæpe copulantur. Ap. Gregor. παρείσακτον, Peregrinum et insolitum : Οὐ ξένον τοῦτο οὐδὲ παρείσακτον, ἀλλὰ τοῖς πάλαι καὶ τοῖς νῦν γνωριζόμενον. [Prol. Sir. : Πρόλογος παρείσακτος ἀδήλου, Præfatio irreptitia ignoti. Schleusn. Vita Epiph. t. 2, p. 349, D : Παρείσακτε τῆς πόλεως ἡμῶν. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 187, 40 : Περὶ τῶν καλουμένων π., de sororibus habitantibus apud clericos aque Chrys. exagitatis. De Ptolemæo π. ap. Strab. p. 794 conf. Viscont. *Icon. gr.* t. 3, p. 252; Letronn. *Trad. fr. de Str.* t. 5, p. 340 (1); Champoll. Fig. *Annal. des Lag.* t. 2, p. 212-224. Hase.]

Παρείσιον, τό, Hesych. κράσπεδον, ἀκρωτήριον, Fimbria, Limbus, Promontorium. In priore signif. dicunt etiam θύσανος.

Παρεισβάλλω, [Injicio, Interjicio. Παρείραντα Suid. exp. παρεισβαλόντα.] Latenter invado, Clam aggredior. [Phot. et Suidas : Παρεισκρίνει, παρεισέρχεται, παρεισβάλλει.] Talem autem signif. τῷ παρὰ dat Bud. in Παρεμβάλλω. [Epiphan. t. 1, p. 285, D. Basil. t. 2, p. 718, A : Τιμὰς ἐλπίσαμεν καὶ ἀτιμίας παρεισβάλλεις. Interpr. : Ex transverso ingeris. Hase.]

[Παρείσβασις, εως, ἡ, Introitus. Π. τῶν ἁγίων νηστειῶν ap. S. Maxim. in Computo eccles. passim, et auctor. inc. post Theophanem p. 440. V. Scalig. De emend. temp. 7, p. 693. Ducang.]

[Παρεισβατικός, ή, όν, i. q. παραβατικός, quod v. Schol. Aristoph. Ach. 970 : Περίοδοι παρεισβατικαὶ πρὸς τὸ θέατρον.]

[Παρεισβιάζομαι, Vi intro, Ingruo. Figurate Iambl. In Ar. Nicom. p. 17, B : Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη παρεισβιάζεται. Hase.]

[Παρεισγραφή, ἡ, Falsa inscriptio. Plut. Mor. p. 756, C : Ὥστε παρεισγραφῆς δίκην φεύγειν καὶ νοθείας τῆς ἐν θεοῖς.]

Παρεισδέχομαι, Præter alios [s. alia] intro recipio s. admitto. [Soph. Tr. 537 : Κόρην γὰρ ... οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεισδέδεγμαι. Aristot. De partt. anim. 3, 1 : Ἀναγκαῖον ἐν ὑγροῖς οὖσι παρεισδέχεσθαι τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ τροφῇ.]

Παρεισδύνω, i. q. εἰσδύνω. [Schol. Apoll. Rh. 1, 645 : Ἐν τῷ μεταλλοιοῦσθαι τὰς ψυχὰς καὶ παρεισδύνειν εἰς ἕτερα σώματα. Παρεισδύω, Apollon. De synt. p. 119, 15 : Ἔνθεν παρεισέδυον αἱ ἀντωνυμίαι, τὸ ἀδύνατον τοῦ ὀνόματος ἀναπληροῦσαι.] Sic et Παρεισδύομαι. [Hippocr. p. 1160, C : Ὄρος ἐς τὸ στόμα παρεισεδύετο. Plut. Mor. p. 216, B : Ἐπειδὴ τὰ ἀρχαῖα νόμιμα ἐκλυόμενα ἑώρα, ἄλλα δὲ παρεισδυόμενα μοχθηρά.] ‖ Sed sæpe est Irrepo, Fallo introeundo et me insinuando, Bud., nullum tamen exemplum afferens; sed ex Herodiano [1, 6, 2] esse possit, Παρεισδύντες δέ τινες τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν. Id. [2, 12, 1] : Παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν. [Epist. Judæ v. 4 : Παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι. Geopon. 17, 23, 2 : Περίπλασσε ῥάκος ἐπιθείς, ἐπιδήσαι δὲ ἐπιμελῶς ὡς μηδὲν παρεισδῦναι. G. D. Œcum. In Apocal. p. 217, 15 Cramer. : Διὰ τὴν τῆς σαρκὸς πρόσληψιν παρεισέδυ. Galen. vol. 14, p. 406, 13 : Σκωλήκια παρεισδυόμενα εἰς τὰς ἀκοάς. Hase. Perf. Apollon. De synt. p. 314, 16 : Μορίων ... ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς διαλέκτου παρεισδεδυκότων.]

Παρείσδυσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, [Irreptio.

Theophr. C. Pl. 1, 7, 2, de semine palmæ : Οὐκ ἔχει ἔξωθεν οὐδεμίαν π. Chrysipp. ap. Athen. 4, p. 137, F : Ὡς οὐκ ἀστείας π. γενομένης, δέοντος ἀπέχεσθαι τούτων τῶν μακρόθεν. Plut. Mor. p. 476, C : Πᾶσαν τὴν τῶν ἀφήγημασι παρείσοδον· 897, E. Clem. Al. p. 489, 22; Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 211. Accessio, Apollon. De synt. p. 87, 19 : Τὴν τοῦ ἑτέρου ἄρθρου π.]

Παρείσειμι, Subeo, Subingredior, Irrepo. Bud. [Antiphan. ap. Athen. 3, p. 118, E : Γαδειρικόν θ' ὑπογάστριον παρεισίτω. Philippid. ib. 6, p. 262, A : Ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεί. Polyb. 5, 75, 8 : Τῶν ἐκ τοῦ στρατοπέδου παρεισιόντων στρατιωτῶν. Aristot. De respir. c. 11 : Παρεισιούσης τῆς τροφῆς... ἐπὶ τὸν πνεύμονα. Plut. Mor. p. 1025, C : Δυνάμεις εἰς θνητὰ καὶ παθητὰ παρεισιοῦσαι ὄργανα.]

[Παρεισερπύζω, Irrepo. Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 391, A : Ἵνα μὴ λάθῃ ποτὲ παρεισερπύσασα. Hase.]

Παρεισέρχομαι, Irrepo, Irrependo ingredior. [Suidas : Παρεισελθεῖν, τὸ μετ' ἄλλου πλαγιάσαντος (sic rursus s. v. Ἐλθεῖν, sed πλαγιάσαντα ap. Zonar. p. 1523 pars codicum) συνεισελθεῖν. Polyb. 1, 7, 3 : Παρεισελθόντες ὡς φίλοι· 2, 55, 3 : Παρεισῆλθε λάθρα νυκτὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν. Plut. V. Poplic. c. 17 : Παρεισῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον· Mor. p. 964, B; 980, B, al. Philo vol. 1, p. 381 : Ἄγνοια μήτε φῶς μήτε λόγον παρεισελθεῖν ἐῶσα· 104 : Μηδενὸς... νοσήματος ἢ πάθους παρεισεληλυθότος. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 332, 9 : Οὐδὲν εἰς ταύτην τὴν χώραν παρεισέρχεται. Antigon. Hist. mir. p. 75, 24 : Ἐὰν λάθωσι παρεισελθόντες. Hase. Paulus Ep. ad Rom. 5, 20, de lege Mosaica : Νόμος δὲ παρεισῆλθεν. Seq. infinitivo Ep. ad Gal. 2, 4 : Οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν.]

[Παρεισκομίζω, Infero. Joseph. B. J. 2, 9, 2 : Νύκτωρ εἰς Ἱεροσόλυμα παρεισκομίζει τὰς Καίσαρος εἰκόνας· 5, 12, 1 : Εἰ δέ τι λάθρα παρεισκομισθήσοιτο. Scott. Euseb. p. 45. Kall.]

[Παρεισκρίνω.] Παρεισκρίνει [Hesychio, apud quem παρεισκρίνεται est, Photio et] Suidæ παρεισβάλλει, παρεισέρχεται. [Injiciendi s. inferendi signif. Eustath. p. 263, 6 : Παρεισκρινομένων τῶν τῆς Βοιωτίας διηγημάτων· 1397, 63 : Τὰ καίρια μόνα προτίθενται καὶ οὐδέν τι τῶν περιέργων τῷ συμποσίῳ παρεισκρίνουσι. Scott. Id. Opusc. p. 139, 5 : Τὰς ὅλας κλείσας τῆς ψυχῆς θύρας, ὡς μηδέν τι τῶν ἔξω παρεισκρίνεσθαι· 152, 21 : Εἰ μὴ παρεισκριθεῖσα φαύλη προαίρεσις... ἀπεκώλυεν.]

Παρεισκυκλέω, Annecto. Eust. [p. 683, 61] de κυκλέω locutus : Ἐξ οὗ παρὰ τοῖς ὕστερον παρεισκυκλεῖν λόγους, τὸ ὡς ἐκ περιόδου τινὸς κυκλικῶς παρεισάγειν, καὶ στρογγύλλειν τὸ φραζόμενον· vel τὸ πολλάκις περὶ τὸ αὐτὸ στρέφεσθαι καὶ οἷον τροχοειδῶς εἱλεῖσθαι. [Id. p. 1161, 8 : Ναυτιλίαν παρεισκυκλήσας τῷ λόγῳ· et p. 7, 33; Opusc. p. 258, 85. = Theodor. Prodr. Amar. p. 429 Gaulm., 111 Dutheil.; et rursus p. 450 Gaulm., 120, 4 Duth. = Boiss. Anon. Laud. comæ p. 46, 25 ed E. Miller. : Τὸν δὲ τὰ κεράμια συντρίβοντα τῇ κεφαλῇ τῷ λόγῳ παρεισκυκλεῖ. Constant. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 25 : Τὸ εὐμενὲς αὐτοῦ παρεισεκύκλει τῷ λογισμῷ, Revocabat in mentem. Hase. De ferculis in mensam illatis Athenio ap. Athen. 14, p. 661, B : Ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν οὐδ' ὀρώμενον λάχανον.]

Παρεισοδεύω, Obiter s. Præter alia ingredior. Exp. etiam simpl. Ingredior et Incedo. [Scriptor Philopatr. c. 12 : Ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεισοδεύσει.]

[Παρεισοδιάζω, Per digressionem insero. Eustath. p. 100, 40 : Ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα τόν τε Πειρίθοον καὶ τὸν Ἐξάδιον παρεισοδιάζει. Quod alibi ἐπεισοδιάζειν dixit Eustath. : unde fuit qui conjiceret παρεπεισοδιάζει.]

[Παρεισπέμπω, Submitto, Immitto. Joseph. B. J. 5, 3, 1 : Διὰ σπουδῆς παρεισπέμπει προκατειλημμένους τὸ ἱερόν. Plut. Mor. p. 760, B.]

Παρεισπίπτω, Irrumpo, Ingredior hostiliter. [Polyb. 1, 18, 3 : Τῶν παρεισάγεσθαι καὶ παρεισπίπτειν εἰωθότων εἰς τὰς πολιορκουμένας πόλεις· 1, 19, 14 : Παρεισπεσόντες διήρπασαν τὴν πόλιν· 4, 57, 10 : Παρεισπεσόντες ἀπερινοήτως. Diodor. 14, 14; Strabo 14, p. 646.] Plut. Demetrio [c. 7] : Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσών, ubi Bud. Ingrediens et irrumpens hostiliter. [Id. V. Rom. c. 7, Arati c. 22.] Sed ita interpretando, supervacanea fuerit præp. παρά : propter quam potius existimo significari hoc verbo Occultam quandam irruptionem,

ac minime apertam : qualis est ejus, qui velut in transitu eam facit. Ac certe non absimilis est hujus præp. usus in παρεισπίπτω posito pro Irrepo, Obrepo, Insinuo me : quas signiff. v. ap. illum p. 535, ex Theophr. [C. Pl. 5, 16, 1 : Ὁ φοίνιξ... παρεισπεσόντος ἀέρος τι καὶ ἀλλοτρίου θερμοῦ διαφθείρεται·] et Luciano [Jud. Voc. c. 11 : Ὁ μὲν ... καλὸν εἰπεῖν βούλεται, τὸ δὲ (ταῦ) παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν ἀναγκάζει. Adde Epist. Sat. 23 : Τὴν κύνα παρεισπεσοῦσαν τὸν ἀλλᾶντα καταφαγεῖν. Eustath. Opusc. p. 334, 29 : Τρυφὴ παρεισπεσοῦσα τῷ βίῳ.]

[Παρεισπλοκή, ἡ, Implicatio. Hero in Mathem. vett. p. 150, 48 : Αὕτη δὲ ἔσται ἡ κατὰ κένωσιν π. Hase.]

[Παρεισπνέω, Afflo. De rumore subito sparso Nicet. Eugen. 5, 168 : Καί τις παρεισέπνευσεν ἀρτίθρους λόγος. Conf. Παρεισρέω. Boiss.]

[Παρεισπορεύομαι, Ingredior. Maccab. 2, 8, 1 : Παρεισπορευόμενοι λεληθότως εἰς τὰς κώμας.]

[Παρεισπράσσω s. Παρεισπράττω, Exigo (pecuniam). Pollux 9, 32.]

Παρεισρέω, exp. Sensim s. Clam influo [Oribas. p. 292 Matth. : Μὴ λανθάνῃ παρεισρέον τὸ ὕδωρ], ingredior [Hesych. : Παρεισρέον, παρεισερχόμενος], ex Plut. Lyc. [c. 17] : Παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια. [Ib. c. 27 : Τοὺς ἀθροιζομένους ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ καὶ παρεισρέοντας εἰς τὴν πόλιν. Nicet. Eugen. 1, 110 : Τὸ πλῆθος τῶν ἀθέσμων βαρβάρων ἄφνω παρεισέρρευσε (var. lect. παρεισέπνευσε) τοῖς ἐγχωρίοις. Eustath. p. 1, 8 : Ἐξ Ὠκεανοῦ ποταμοὶ πάντες... ἐξ Ὁμήρου δὲ... πολλὴ παρεισέρρευσε τοῖς σοφοῖς λόγου ἐπιρροή. Passiv. Aristot. De partt. anim. 3, 3 : Ἐάν τι παρεισρυῇ ξηρὸν ἢ ὑγρὸν εἰς τὴν ἀρτηρίαν. Marc. Anton. 7, 54 : Ἵνα μή τι ἀκατάληπτον παρεισρυῇ. Themist. Or. 22, p. 277, C : Διαβολὴ ... οὐ ἂν παρεισρυῇ. Basil. M. vol. 3, p. 617, D : Πόθεν παρεισρυεὶς ἥψατο τῆς ἀλλοτρίας (γυναικός).]

[Παρειστρέχω, Incurro. Cyrill. Alex. In Michae c. 2, p. 409 : Ἀναιρουμένης ἐν ἡμῖν τῆς ἁμαρτίας ἡ τῆς ἀρετῆς παρειστρέχει γένεσις. Kall. Greg. Naz. vol. 2, p. 219.]

Παρεισφέρω, [Clam infero. Diomedes in Villois. Anecd. vol. 2, p. 183 : Στίχους ἰδίους παρεισέφερε τοὺς νῦν ὀβελιζομένους], ut παρεισφέρω νόμον, quasi παράλληλον φέρω, Legem cum lege et rogationem cum rogatione compono, Bud. afferens ex Dem. [p. 484, 12] : Ἀλλ' ὁ παλαιός, ὃν οὗτος παρέβη, νόμος, οὕτω κελεύει νομοθετεῖν· γράφεσθαι μὲν ἄν τίς τινα τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἡγῆται, παρεισφέρειν δ' αὐτὸς ἄλλον ὃν ἂν τιθῇ, λύων ἐκεῖνον. Id. [ib. 1] : Ἀναγνώσεται ὑμῖν τὸν νόμον, ὃν παρεισφέρομεν, γράψαντες ἀντὶ τοῦδε. Ubi tamen ait posse accipi et pro In medium ferimus. [Ib. p. 485, 26; 487, 21.] Exp. etiam παρεισφέρειν, Legem legi contrariam ferre, Legem legi obrogare, ut et ἀντεισφέρειν. Et, Παρεισενηνεγμένος νόμος s. παρεισενεχθείς [Demosth. p. 487, 13], i. q. et παρεγγεγραμμένος. [Suidas s. v. Ἀναξαγόρας : Καινὴν δόξαν τοῦ θεοῦ παρεισφέρειν. Hemst.] Παρεισενέγκας, Qui intulit s. introtulit præter. At 2 Petri 1, [5] : Σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, Omni collato studio. [Παρεισφέρεσθαι Æneas Gaz. Theophr. p. 17, 12. Boiss.]

[Παρεισφθείρομαι. HSt. post verba s. v. Εἰσφθείρομαι apposita :] Ex eodem Budæo discimus bicomp. Παρεισφθείρομαι esse Perniciose obrepo et fallo, Per obreptionem insinuor, hoc insuper l. Greg. Naz. citato, Τὰ τελευταῖα δὲ καὶ πολιτείᾳ παρεισφθαρέν. [Clam irrepo, Philo J. vol. 2, p. 341, 570. Wakef. Nicet. Dav. In. Greg. Naz. p. 44, 13 Dronk. : Ἐξαπιναίως παρεισφθαρεῖσα κακία. Joseph. B. J. 4, 2, 1 : Παρεισφθαρμένου δ' αὐτοῖς οὐκ ὀλίγου λῃστρικοῦ τάγματος. Hase. Eustath. Opusc. p. 269, 38; Ephræm. Cæs. 10332.]

[Παρεισφορέομαι, Inferor, Ingero me, Irrepo. Tzetz. Educ. fil. 45 : Παρεισφοροῦνται δ' εἰς ἀνάκτορα κρότοις συγκλητικοῖς. Elberl.]

[Παρεισφρέω, Ingredior, Irrumpo. Tzetz. Hist. 8, 493 : Τῇ κέλλῃ τῇ ἐκείνου λαθραίως παρεισφρήσαντες. Angl. Phot. Epist. p. 102, 34 : Εἰς τὰ μυστήρια παρεισέφρησας. Hase.]

[Παρείσφρησις, εως, ἡ, Ingressio, Irruptio. Georg. Pach. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 586, 19.]

[Παρεισχέω, Infundo. Eunap. p. 55, 18.]

[Παρέκ. V. Παρέξ.]

[Παρέκαστα, Ubique, Semper. Per ἑκάστοτε exp.

Phot. et Suidas. Maccab. 2, 10, 13 : Προδότης π. ἀκούων· 3, 3, 23 : Π. ὑφορώμενοι. Schleusn. Socr. Epist. p. 29, 25; 46, 7. Valck. Scribendum divisim παρ' ἕκαστα, ut ap. Photium scriptum est. Polybii exx. v. s. Ἕκαστος vol. 3, p. 355, B.]

Παρεκβαίνω, Digredior, Abscedo, [Excedo. Polyb. 8, 28, 8 : Ἐπιτιμᾶν τοῖς παρεκβαίνουσιν ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως. Antistius in Anth. Planud. 243 : Ἢν δὲ παρεκβαίνῃς ἐς ἃ μὴ θέμις... Cum genit.] Hesiod. Op. [224] : Καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου· ubi exp. etiam Deflectunt. [Π. τοῦ καθήκοντος, Ab officio recedere, Polyb. 12, 8, 1.] Ap. Polyb. 4, [9, 1] pro Digredior, videlicet a proposito : Ἀπὸ τούτων παρεξέβημεν. [Et addito τῆς ἐξηγήσεως 2, 36, 1. Id. 6, 50, 1 : Εἰς ταῦτα παρεξέβην. Aristot. Eth. 1, 3 : Ἡμεῖς δὲ λέγωμεν ὅθεν παρεξέβημεν· De partt. anim. 2, 14 : Περὶ μὲν τούτων παρεκβῆναι συμβέβηκεν. Athen. 10, p. 429, F : Ἐπεὶ παρεξέβην... ἐπαναλήψομαι. Eustath. Opusc. p. 271, 23 : Ἀλλ' οὕτω μὲν ταῦτα παρεκβεβάσθω.] ‖ Item Excedo, ut Cam. interpr. in Plut. [Mor. p. 662, A] : Ἐν ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ θέλξις. Sic autem exp. et ap. Aristot. Eth. 4, [5] : Ὁ μὲν γὰρ μικρὸν [τοῦ εὖ additum 2, 9] παρεκβαίνων, οὐ ψέγεται. Et cum accus. in ead. signif., παρεκβαίνειν τὸ μέσον [οὔτ' ἐπὶ τὸ μᾶλλον οὔτ' ἐπὶ τὸ ἧττον], ap. Eund. [Id. De gener. anim. 4, 4 med. : Τὰ μικρὸν παρεκβαίνοντα τὴν φύσιν ζῆν εἴωθεν.] Cum eod. casu pro Transgredi. [Æsch. Choeph. 645 : Τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντος οὐ θεμιστῶς.] Παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, Plut. Numa [c. 9]. Aristot. Pol. 5, [10] : Αἱ μὲν τῶν τυραννίδων κατέστησαν ἐκ τῶν βασιλέων παρεκβαινόντων τὰ πάτρια. [Cum tmesi Apoll. Rh. 2, 341 : Μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι.] ‖ Degenero, Aristot. Bud. p. 475. [De generat. anim. 4, 3 init. : Παρεκβέβηκεν ἡ φύσις ἐν τούτοις ἐκ τοῦ γένους τρόπον τινά.]

Παρεκβάλλω, [Ejicio, Deturbo. Schol. Eurip. Hipp. 229 (236 Matth.) : Ἵππων τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων. Hesych. : Ἀμβητιῶν, ἐπιτηδείων παρεκβάλλειν τινὰ τῆς αὐτοῦ ἐξουσίας. ‖ Excerpo, Excerptum ac delectum propono. Origen. Philoc. 22, p. 90 : Ταῦτα ἀπὸ τοῦ ζ' λόγου τῆς Εὐσεβίου Εὐαγγελικῆς Προπαρασκευῆς παρεκβέβληται. Eustath. p. 2 : Λέξεις, ἃς εἰ μὴ ἀναπτύξει τις ἐτυμολογικώτερον, οὐκ εὔγνωστον ἔσται τὸ χωρίον, ὃ παρεκβέβληται· 3, 1 : Καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθοδεύεται παρεκβαλοῦσι τὰ εὔχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ. Gregorii Cor. de dialectis liber in codd. quibusdam inscriptus est Περὶ τῶν διαλέκτων τῶν παρὰ τοῦ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν· quod sic potius dicendum fuisse, Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, monuit HSt. in Comment. de Dialectis p. 19.]

Παρέκβασις, εως, ἡ, Digressio. [De digressione orationis Polyb. 3, 9, 6, et 3, 33, 1 : Τὴν π. ἐνταῦθεν ἐποιησάμεθα. Κατὰ π. 3, 2, 7; 32, 16, 4. Παρέκβασις quam dicit 1, 15, 13, videtur esse uberior expositio primi belli Punici quæ fuit digressio a lege quam sibi ipse scripserat; conf. 1, 13, 6 seqq. Schweigh. Diodor. 1, 37 : Ἵνα μὴ μακρὰς ποιώμεθα τὰς π. Dionys. A. R. 1, 53 : Ἔγραψα ταῦτα καὶ τὴν π. ἐποιησάμην τοῦ ἀναγκαίου χάριν. (Plut. V. Alex. c. 35.) Schol. Pind. Pyth. 11, 58. Scott. Evagatio in res a causa præsente alienas, Isæus p. 62, 12 : Διαρρήδην μαρτυρήσας γνησίους τοὺς παῖδας εἶναι οἴεται ἐξαρκέσειν ὑμῖν παρεκβάσεις. Seager.] Item, Transgressio, Excessus. Theophr. [H. Pl. 3, 1, 5] : Ὅταν παρέκβασις γένηται, ποταμοῦ παρεκβάντος τὸ ῥεῖθρον. Aristot. Eth. 8, [12 et Polit. 3, 7; 4, 2] : Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννίς. [Τὴν τοῦ δικαίου π. id. Polit. 5, 7. Τῶν ἁρμονιῶν παρεκβάσεις 8, 7. Plut. V. Philop. c. 3 : Διαφυλαττόντων τὴν ἕξιν ὑπὸ πάσης ῥοπῆς καὶ π. τοῦ συνήθους. Clemens Epist. ad Corinth. 20 : Δίχα πάσης π. ἐξελίσσουσι (sol, luna et sidera) τοὺς ἐπιτεταγμένους ὁρισμούς.] ‖ Hermogeni ac ceteris rhetoribus παρέκβασις Digressio a proposito, et quasi Evagatio. [Dionys. Cens. scriptt. c. 3, 2, p. 429, de Theopompo : Ἀφίμαρτε κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγάς. (Theo vol. 1, p. 185, 10 : Παραιτητέον καὶ τὸ παρεκβάσεις ἐπεμβάλλεσθαι μεταξὺ διηγήσεως μακρᾶς.) Prolegom. ad schol. Hermog. (vol. 4, p. 12 ed. Walz.) παρέκβασιν in recensione partium orationis post ἀγῶνα collocat, et ita definit : ἡνίκα τις πρὸς ἐπικουρίαν τῶν λεγομένων παρ' αὐτοῦ πειρώμενος δεῖξαι ὅτι ἀληθεύει καὶ

τὰ τοῦ πράγματος διηγεῖται. Sic et Sopater ad Hermog. p. 22, partes orationis constituit προοίμιον, προκατάστασιν, κατάστασιν, ἀγῶνα, παρέκβασιν, ἐπίλογον. Quintilian. 4, 3, p. 196, Egressum, Egressionem vocat, et mox, Παρέκβασις est, inquit, alienæ rei, sed ad utilitatem caussæ pertinentis, extra ordinem excurrens tractatio. Tales παρεκβάσεις in oratione sunt, eodem Quintiliano docente, indignatio, miseratio, invidia, convicium, excusatio, conciliatio, maledictorum refutatio. Sed alio sensu etiam παρέκβασις Græcis dicitur pro Digressione narrationi adnexa, quam et διέξοδον vocant, Latini Excessum, ut Fortunatian. V. voc. Παράβασις. Ernest. Lex. rhet. Trypho vol. 8, p. 754 : Π. ἐστι λόγος χάριν ἱστορίας ἢ γενεαλογίας παραλαμβανόμενος, ὥσπερ ἃ φησιν ὁ Φοῖνιξ περὶ Κουρήτων (Hom. Il. I, 527). Thom. M. p. 280 : Ἐκβολὴ λόγου λέγε καὶ μὴ παρέκβασις. ‖ De Parabasi comœdiæ schol. Aristoph. Pac. 734 : Πᾶσαν παρέκβασιν ἀναπαίστους λέγει.]

[Παρεκβατικός, ή, όν.] Παρεκβατικὸς λόγος, Quæ dicuntur per digressionem, q. d. Digressiva oratio. Naz. : Μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo longius per digressionem evagatur nostra oratio. [Alex. Aphrodis. De febr. p. 376, 13 ed. Schin. : Εἰ καὶ παρεκβατικώτερον τὸν λόγον ποιούμεθα. Hase.]

Παρεκβατικῶς, Per digressionem, q. d. Digressive. [Tzetz. ad Lycophr. 653 : Ταῦτα παρεκβατικώτερον εἰρήκαμεν. Restituendum schol. Pind. Ol. 2, 178 : Τοῦτο... διὰ μέσου π. εἴρηται· ubi παρεμβατικώτερον legitur. Per συντόμως, Compendiose, exp. Phot. et Suidas. G. Dind.]

[Παρεκβίαστος ap. Plut. V. Arati c. 50 vitiose pro δυσεκβίαστος, quod nunc ex cod. restitutum.]

[Παρεκβόλαιον, τὸ, i. q. παρεκβολή. Ms. Vatican., Λογγιβάρδου τοῦ σοφοῦ παρεκβόλαιον σχεδογράφος, in Notitt. Mss. vol. 7, p. 251, not. Boiss.]

[Παρεκβολεύομαι, i. q. παρεκβάλλω, Excerpo, Excerptum propono. Schol. Apoll. Rh. 4, 284 : Ὁ Σκύμνος... παρεκβολεύεται ὡς ἄρα ἐλθόντες οἱ Ἀργοναῦται κτλ. Videndum an vitio laboret. Hemst.]

[Παρεκβολεύομαι, Remitto. Athanas. Vit. S. Ant. p. 477. Bast.]

[Παρεκβολή, ἡ, Excerptum. De excerptis s. delectu commentariorum Eustath. ad Dionys. P. p. 70 ed. R. Steph. : Ἡ π. ἐρεῖ περὶ ἑκάστου τούτων ὅσα ἐνδέχεται· Opusc. p. 55, 34 : Ὁ προκεχειρισμένος εἰς παρεκβολὴν μελικός. Idem commentarios Homericos inscripsit Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὁμ. Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν. Marcellini Vita Thucyd. inscripta : Μαρκελλίνου... ἀπὸ τῆς ὅλης ξυγγραφῆς παρεκβολή. G. D. Actt. Conc. t. 3, coll. 1180, 46 : Τὴν αὐτοῦ συνεσκιασμένην π. De Olympiodori in Platonem Παρεκβολαῖς, i. e. Explanationibus ab auditoribus illo docente notis exceptis, Cousin. *Journ. des Sav.* 1834, p. 326 sq. Hase. ‖ Adjectivo hinc ducto utitur Eustath. p. 4 extr. : Κἀκεῖνο προλαβεῖν χρὴ ἐχόμενον ἤδη καὶ προκλητικὸν τοῦ παρεκβολικοῦ· Opusc. p. 60, 87 : Ἡ προκειμένη π. πραγματεία. G. D. De interpretandi genere μεταφραστικῷ, παραφραστικῷ, παρεκβολικῷ inter se confuso Dan. Heins. Aristarch. sac. p. 815, 17. Compar. Theodor. Stud. In ador. cruc. p. 234, B Grets. : Καὶ ταῦτα εἰ καὶ παρεκβολικώτερον, Etsi nonnihil extra propositum. Hase.]

[Παρεκδεκτέον, Præterea recipiendum. Orig. C. Cels. 8, p. 422 : Τῷ προστιμένῳ τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς θυγατέρα πολλοὺς μύθους καὶ πλάσματα παρεκδεκτέον.]

[Παρεκδέχομαι, Male s. secus accipio, intelligo. Marc. Anton. 5, 6 : Ἐὰν τοῦτο παρεκδέχῃ. Euseb. H. E. 3, 39, 6 : Τὰς ἀποστολικὰς παρεκδεξάμενος διηγήσεις.]

[Παρεκδοχή, ἡ, Diversitas interpretationum, Varietas sensuum, quibus verba capiuntur. Orig. C. Cels. 3, p. 118 : Ἀπ' ἀρχῆς γεγόνασί τινες π. Seager. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 1, p. 34, C : Οὐ γὰρ ματαίως αὐτὰ πολλαχῶς διεστειλάμεθα, ἀλλὰ πρὸς τὰς αὖθις παρεκδοχὰς τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ὀνομάτων, ἅπερ οἱ Ἕλληνες ἀγνοήσαντες ἄλλως ἐξεδέξαντο, πλανηθέντες τῇ ἀμφιβολίᾳ τῆς μεταφράσεως.]

[Παρεκδοχικῶς, i. q. συνεκδοχικῶς s. συλληπτικῶς, Per comprehensionem. Schol. Ambros. Hom. Od. Γ, 486. Osann.]

[Παρεκδρομή, ἡ, Excursus. Eustath. Opusc. p. 284,

20 : Ταῦτα ὡς ἐν π. τινι λόγου γεγράφαται. G. D. Epiphan. t. 1, p. 115, C : Ὧδε δὲ ἐν μέρει, ὡς ἐν π., περὶ τῆς τούτων ὑποθέσεως εἴρηται. Hase.]

Παρεκδύω, Excutio, VV. LL. Bud. autem παρεκδὺς interpr. Elapsus, sed exemplum non addens. [Lucian. Jov. trag. c. 41.]

[Παρεκεῖ, Ibi. Ἐπέκεινα per π. exp. Hesych., Suid. et Cyrillus. « Bartholom. Edessenus Confutat. Agareni p. 411 : Καὶ π. ἐστὶν βωμός. » Ducang. Chron. Pasch. p. 724, 12 ed. Bonn.]

[Παρέκθεσις, εως, ἡ, Clausula periodi metricæ ἐκθέσει interjecta. Schol. Aristoph. Ach. 1007, Pac. 458. Ratio horum cognatorumque nominum hæc est, ut εἴσθεσις initium s. partem totius periodi primariam, ἔκθεσις finalem significet, quæ interdum vel adjectam habet ἐπέκθεσιν vel interjectam παρέκθεσιν.]

[Παρεκθέω, Prætercurro, Prætervehor. Apoll. Rh. 1, 592 : Ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν.]

[Παρεκκλήσιον, τὸ, Sacellum majori templo adjunctum, interdum παρακλήσιον scriptum. V. exx. ap. Ducang.]

Παρεκκλίνω, Aliquantum declino, Paulum declino, Cic., Plin. [Aristot. De partt. anim. 3, 4 : Τοῖς ἀνθρώποις (ἡ καρδία ἐστὶ) μικρὸν εἰς τὰ εὐώνυμα παρεκκλίνουσα. Cum accus.] Aristot. [H. A. 6, 29 : Ὅταν ὀργῶσιν (αἱ ἔλαφοι),] παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, [i. e. fugiunt s. vitant. Eustath. Opusc. p. 328, 3 : Παρεκκλίνας τὴν μάχην. Schol. Apoll. Rh. 3, 281 : Τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν. Archigen. ap. Galen. vol. 13, p. 408 : Εἰ ὕδωρ εἰς τὸ οὖς ἐμπέσοι, βοηθεῖ μὲν τὸ ὄξος καὶ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ τῷ κατὰ τὸ πάσχον οὖς ἅλλεσθαι παρεκκλίναντά πως ἑαυτόν. || De forma vocabuli leviter deflexa Aristot.] Eth. 2, 1, de etymo vocabuli ἦθος, ab ἔθος sc. : Ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχηκε, μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους· pro quo mendose in Flor. edit. παρεγκλῖνον. [Dionys. A. R. 5, 47 de ovationis nomine ex verbo Græco εὐάζειν derivando : Παρεκκλίναντες τοὔνομα Ἑλληνικὸν ὑπάρχον εἰς τὸ ἀσαφές.] Accipitur etiam transitive pro Declinare facio, Deflecto, ἐκτρέπω et παρευθύνω, A recta via declino aliquem : Liv., Si quo ego inde agmen declinare voluissem. [Intransit. Deflecto, Eustath. Opusc. p. 57, 66 : Ὅτε εἰς ἡρωικοὺς μύθους παρεκκλίνει κατ' οὐδὲν δέον.]

[Παρεκκοπή, ἡ, Intercisio, Interclusio. Galen. vol. 14, p. 438, 10 : Παρεκκοπὰς καὶ ἐλαττώσεις τῆς φωνῆς. Hase.]

Παρεκλέγω, Furtim exigo, Perperam exigo : quarum signif. exempla Bud. ex Dem. [p. 435, 21 : Κλέπτειν καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά. Aristid. vol. 1, p. 438 : Μείζους εἶναι τοὺς φόρους, ἀδικεῖσθαι, παρεκλέγειν ἰδίᾳ τινὰς αὐτούς. Dio Cass. 54, 21 : Συχνὰ δὲ καὶ ἑαυτῷ παρεξέλεγε· 76, 7 : Χρήματα παρεξέλεγον], et Gregor. [Naz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα : Εἰς τὸ κεφάλαιον ζημιοῖ τὰ μικρὰ παρεκλέγων] affert p. 645. [De avibus pabulum colligentibus Ælian. N. A. 8, 25 : Ὁ τροχίλος... ὅ τι ἂν τύχῃ παρεκλέγων βόσκεται· 17, 16 : Ὡς ἐκείνους (τοὺς κολοιοὺς) τὸν καρπὸν τὸν Δημήτριον μὴ ἀναρρίπτειν καταβληθέντα ἐς τὴν γῆν μηδὲ παρεκλέγειν. Aristid. vol. 2, p. 389 : Μικρὰ καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια ὥσπερ οἱ ὄρνιθες παρεξέλεγες. || Eunap. Exc. Hist. p. 85, 12 Nieb. : Αἱ βασιλεῖαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρονται, τὸ τῆς δόξης ἀθάνατον οὐκ ἐξετάζουσαι καὶ παρεκλέγουσαι, Præoptantes, Int.]

[Παρεκλείπω, Omitto. Aristid. vol. 1, p. 171, 20 : Καὶ γάρ εἰσι (πράξεις) ἃς παρεξέλιπον. || Deficio. Judith. 11, 13 : Ἐπεὶ παρεξέλιπεν αὐτοὺς τὰ βρώματα αὐτῶν.]

Παρεκνέομαι, Prætervehor, Prætereo, Transmitto. Apoll. Arg. 2, [941] : Παρεξενίοντ' Ἐρυθινούς.

[Παρεκνεύω, Divergo, Declino. Const. Porph. De imag. Christi Edess. p. 100 : Τῆς εὐθείας ὁδοῦ μικρὸν πρὸς τὰ λαιὰ παρεκνεύσαντες. Psellus Opusc. p. 165. Boiss. Germ. CPol. In rest. imag. p. 446, C : Ἐὰν πρὸς τὴν εὐρύχωρον παρεκνεύσῃ. Hase. Eustath. p. 891, 11 : Π. ὧδε κἀκεῖ. (Id. p. 1166, 20 : Ὅσοι πρὸς τὸ παλαιὸν ἀνδρώδες παρεκνεύουσι.) Id. ad Dionys. P. 85, 926. Wakef. Id. Opusc. p. 205, 18 : Παρεκνεύσαντες ἐπὶ βραχὺ ὅσον τῆς εἰς ὀρθὸν ὁδοῦ· 215, 25 : Μὴ παρεκνεύειν αὐτοὺς ἧς ἐκύρωσαν πολιτείας.]

Παρέκνοος, affertur pro ἀνόητος, cum hoc exemplo ex Hom. Il. K, [391] : Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρέκνοον ἤγα-

A γεν Ἕκτωρ. Sed aliud afferendum est ad id probandum : in Homerico enim isto l. divisim scrib. παρὲκ νόον, ut et paraphrasis ostendit, exponens ἔξω τοῦ νοῦ.

[Παρεκπέμπω, Deduco. Philo vol. 2, p. 224, 24 : Σύρους τῆς ἐλπίδας ἑκάστων παρεκπέμψοντες. Kall. Theod. Prodr. Rhod. 2, 314. Boiss.]

[Παρεκπεράω, Prætergredior. Æschylus fr. 23 : Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν. Cod. vet. παρ' ἐκ περῶν, quod correxit Scaliger.]

[Παρεκπηδάω, Exsilio, Prosilio. Athanas. vol. 2, p. 421. Angl. Pseudochrys. t. 10, p. 899, D ed. Paris. alt. : Ἀλλ' εὐθέως Ἰουδαῖος παρεκπηδᾷ, λέγων. Hase.]

Παρεκπίπτω, Clam elabor : ut παρὰ eam habeat hic signif. quam et in παρεισπίπτω, quod huic contrarium est, ut παρεκβαίνειν τῷ παρεισβαίνειν, habere dictum est. Sic et in VV. LL. redditur, Clanculum elabor, Furtim excido, et me subduco. [Philo Belop. in Mathem. vett. p. 80, 43 : Οὐ δυνάμενοι εἰς τὴν πόλιν παρεκπεσεῖν. Hase. Dionys. De comp. verb. c. 25, p. 203, 6 : Μέσου
B παρεκπεσόντος τοῦ « Καὶ σκοπῶ », i. e. Exeuntis verbis καὶ σκ. || Prolabor, Declino. Plut. Mor. p. 895, E : Λεύκιππος (φησὶ) παρεκπεσεῖν τὴν γῆν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη.]

[Παρεκπροφεύγω, Effugio e manibus. Hom. Il. Ψ, 314 : Ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.]

[Παρεκπυρόω.] Παρεκπυροῦσθαι, Interim ignescere, ex Aristot. Meteor. [1, 4.]

[Παρεκρέω, Præterfluo. Diosc. Parab. 1, 242 : Πρὸς τὸ μὴ παρεκρυῆναι τὸ ἔλαιον. || Basil. M. vol. 3, p. 642, B : Παρθένος ... ἑστηκέτω ὡς ἀγαθὸν γλύφημα θεοῦ ἀκίνητον πρὸς πᾶσαν φαντασίαν τε καὶ ἐπαφὴν ..., μή τις δι' ὀφθαλμῶν ἢ δι' ἀκοῆς ἢ δι' ἄλλης τινὸς μιᾶς αἰσθήσεως λαθραίως παρεκρυεὶς ἢ παρακινήσῃ τοὺς κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐν ψυχῇ χαρακτῆρας ..., ubi sensus παρεισρυεὶς postulat, quod expressit interpres Latinus, Influens.]

[Παρέκστασις, εως, ἡ, Emotio mentis. Euseb. H. E. 5, 16, 6 : Ἐν κατοχῇ τινι καὶ π. γενόμενον ἐνθουσιᾶν.]

[Παρεκστροφή, ἡ, Conversio. Scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Ἁρμάτος (qui Candidus esse videbatur
C Toupio, Malchus Niebuhrio p. 273, 3) : Ῥέψεις ὁμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκστροφαὶ συνεχεῖς προσώπων.]

Παρέκταμα, τὸ, Immodica extensio, longitudo.

Παρεκτανύω, i. q. παρεκτείνω, Extendo, In longum extendo et produco, Epigr. [Irenæi Anth. Pal. 5, 251 : Χεῖλεα δ' ἀκροβαφῆ λοξὰ παρεκτανύεις. Quint. Sm. 3, 336 : Κενεὴ δὲ παρεκτετάνυστο φαρέτρη· 5, 118 : Τοῖς δὲ π. κατὰ χθονὸς ὄβριμον ἔγχος.] Potest accipi et pro Contendo, Comparo, ut παρατείνω. [Ś]

Παρέκτασις, εως, ἡ, [Extensio. Schol. Aristoph. Pl. 267 : Ψωλὸν, ἀσχήμονα κατὰ π. τοῦ μορίου. G. D. Theol. arithm. p. 20, 11 : Βραχυτάτης διαστάσεως καὶ π. μετέχον. Procl. Paraphr. Ptol. p. 112, 19, de solis defectu : Ὁ χρόνος τῆς π. Sext. Emp. p. 367, 28 : Ἐν γενέσει τε καὶ χρονικῇ π. Epicur. ap. Diog. L. 10, 113 : Παρεκτάσεις ἀέρος εἶναι ὁμαλάς. Hase. ||] Figura grammatica est, qua vox aliqua inserta una syllaba extenditur et longior fit, ut quum ἀδελφειὸς dicitur pro ἀδελφὸς, ἐτήτυμος pro ἔτυμος. [V. Greg. Cor. De dial.
D p. 458. Dionys. De comp. verb. c. 15, p. 90 : Ὅμηρος ἐπὶ προσηνέμου αἰγιαλῶν τῇ π. τῶν συλλαβῶν τὸν ἀπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον. Ποιητικὴ π. schol. Pind. Pyth. 6, 4.]

Παρεκτείνω, Extendo, Produco, Ad comparationem alicujus extendo et produco. [Polyb. 1, 26, 15 : Ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον, τοὺς τριαρίους κληθέντας, ἐπὶ μίαν παρεκτείναντες ναῦν· 11, 12, 4 : Περιέκλα τὴν δύναμιν ἐπὶ δόρυ, καὶ παρεκτείνας ἴσον ἐποίησε τὸ παρ' αὐτοῦ δεξιὸν τῷ τῶν Ἀχαιῶν εὐωνύμῳ· 1, 42, 9 : Παρεκτείνοντες τῶν ἔργων τὰς κατασκευάς, Ulterius proferentes. Diodor. 2, 10 : Τὴν πλευρὰν ἑκάστην παρεκτείνων εἰς τέτταρα πλέθρα· 13, 98 : Σπεύδων ὅτι πλεῖστον παρεκτεῖναι τὰς ναῦς· 3, 9 : Ἕλη θαυμαστὰ παρεκτείνεται τοῖς χείλεσι τοῦ ποταμοῦ. (Quo sensu παρεκτείνειν intransitive quoque dicitur, ut παρατείνειν. Sic Diodor. 1, 30 : Ἡ ἔρημος τῆς Λιβύης ἐπὶ πολὺ παρεκτείνουσα· 14, 22 : Τὸ δεξιὸν κέρας παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν παρεκτεῖνον. Strabo 13, p. 631 : Αἱ χῶραι παρεξέτεινον ἀπὸ Πισιδίας ... ἕως Λυκίας.) Plut. V. Aristid. c. 11 :

τῆς στρατοπεδείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεκτεταμένης. De corpore extendendo Plut. V. Agid. c. 20 : Παρεκτείνασα τοῦ Ἄγιδι τὸ σῶμα (τῆς μητρὸς) περιέστειλε· Mor. p. 976, B : Γραῦν συγκαθεύδουσαν κροκοδείλῳ ἐπὶ σκίμποδος παρεκτεταμένῳ. Et de aliis rebus, ut Geopon. 5, 23, 3 : Παρεκτείναντα τὸ φυτὸν χρὴ προσδεσμεῖν τῇ χάρακι. De mensura versus, Eustath. p. 11, 39 : Οἱ πολλοὶ καὶ εἰς ιζ' ἢ καὶ πλείονας αὐτοὺς (τοὺς στίχους) ποτὲ παρεκτείνουσι συλλαβάς. || De tempore.] Priore modo dixit Bud. παρεκτείνειν λόγον pro Producere [Scriptor Philopatr. c. 23 : Εἰς λόγους ταῦτα παρεκτείνοντες]; posteriore, Greg. Naz. : Παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα, Spatium quod duratione sua æternis respondeat. [Eustath. p. 97, 31 : Τὴν τριακονταετῆ γενεὰν Ἡρόδοτος βραχύ τι παρεκτείνων φησὶν ὡς κτλ. Sch. Soph. Œd. T. 523 : Τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκτεινομένης ζωῆς. Intransit. Theophr. C. Pl. 1, 13, 9 : Τὰ δοκοῦντα διαμενεῖν ἐν τούτοις μάλιστα γίγνεται τοῖς τόποις, ὅτε παρεκτεινούσης ἐπὶ πολὺ τῆς ὥρας· 1, 17, 9 : Ὁ βλαστὸς ἀμφοτέρων μετέχει τῶν ὡρῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκτεί-
B νων. Xenoph. Ephes. 5, 13 : Παρεξέτεινεν ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον. Dionys. De Isæo jud. c. 1 : Μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε, i. e. Vixit usque ad Philippi tempora. Sext. Emp. p. 566, 5 : Αἱ ψευδεῖς δόξαι ... οὐκ ἐπὶ πλεῖον παρεκτείνουσιν, ἀλλὰ συντελευτῶσιν ἐκείνοις ...] Παρεκτείνομαι et Συμπαρεκτείνομαι exp. etiam Simul extendor et cresco, Alterius magnitudinem assequor [vel assequi studeo : qua signif. Democrit. ap. Stob. Flor. 22, 42 : Τελευτᾷ ἐς κακοδοξίην ὁ παρεκτεινόμενος τῷ κρέσσονι. Suidas s. v. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα· μείζοσι μὴ συμπαρεκτείνου. || Vitiose ap. Agath. Anth. Pal. 9, 643 : Εἰ παρὰ δαιτὶ μὴ τοῦ ἀναγκαίου πουλὺ παρεξετάθης. Cod. Pal. πολύ. Scribendum πολλ' ὑπερεξετάθης. G. D.]

[Παρεκτελέω, Præter voluntatem perficio. Mosch. 4, 125 : Μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.]

Παρεκτέον, Præbendum, Suppeditandum. [Xenoph. Cyrop. 2, 2, 15 : Π. σοι ἡμῖν γέλωτα. Angl. Moschion De pass. mul. p. 28, 9 : Π. ἐστὶ τὰ χαλᾶν δυνάμενα. Hase.]

[Παρεκτίθεμαι, Subductum repono s. recondo. Eurip. Andr. 69 : Τὸν παῖδα ... ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου· quod schol. exp. ἐγκλείσασα παρεξέθου. Boiss. || Sup-
C primo. Euseb. H. E. 9, 9, 10 : Μὴ δοκεῖν ἑτέροις εἴξαι βουλόμενος μηδ' αὖ παρεκθέσθαι τὸ κελευσθὲν δέει τῶν προστεταχότων. Kall. Id. Euseb. Contra Hierocl. p. 525, C : Τῆς σοφίας π. τὴν μνήμην· et Pr. ev. p. 183, E : Τὰ μηδ' ἀντιρρήσεως δεόμενα παρεκθεμένους, Prætermissis iis quæ. Hase. Passiv. Παρεκτεθέντα, Posthabita, Postposita, Gl. in Welckeri Mus. Rhen. vol. 5, p. 310.]

Παρεκτικός, ή, όν, Præbere s. Suppeditare amans, Libenter suppeditans, Promptus ad suppeditandum, χορηγητικός. [Præstans, Gl. Hesych. : Π., παρεχόμενον. Clem. Al. p. 929 : Αἴτιον λέγεται τὸ π. τινος ἐνεργητικῶς. « Orig. C. Cels. 7, p. 342 : Τὸ τῶν αὐγῶν π. φῶς. Seager. Aristot. ap. Galen. vol. 4, p. 793, 11 : Θερμότητος γὰρ παρεκτικὸς ὁ θυμός· ubi tamen ipse Aristot. p. 650, 35 : Θ. γὰρ ποιητικὸν ὁ θ. Synes. p. 29, B : Π. ἀγαθῶν. Sext. Empir. p. 412, 28 : Τὸ τῆς ἀλγηδόνος π. Hase. Hesych. : Δώτειραν, παρεκτικήν. Schol. Soph. Œd. T. 24 : Τοῦ θανάτου παρεκτικοῦ λοιμοῦ. Scott. Παρεκτικώ-
D τατος, Præstantissimus, Gl. in Welckeri Museo Rhen. vol. 5, p. 310.]

[Παρέκτισις, ἡ, Satisfactio, Expiatio. Basil. t. 2, p. 835, A : Πρὸς π. τῆς ἐφ' ἡμῖν ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Hase.]

Παρεκτμητόν, Hesychio παρεκτομητόν. [Ap. Hes. Παρεκμητόν. Id autem ex παρὲκ μέτον corruptum glossamque ad Hom. Il. Ψ, 762 referendam esse vidit Arcerius. Alterum vitium correxit Sopingius, παρὲκ τὸν μίτον.]

[Παρεκτομή, ἡ, Excisio. Epiphan. vol. 1, p. 333, B.]

[Παρέκτοπος, Devius, Gl.]

Παρεκτός, Foris, Forinsecus, Extrinsecus. [Ep. ad Cor. 2, 11, 28 : Χωρὶς τῶν παρεκτὸς, Præter ea quæ extrinsecus accidere solent. Etym. M. p. 652, 18 : Παραίσια· ... π. τοῦ αἰσίου.] Item Extra, Præter. Matth. 5, [32] : Παρεκτὸς λόγου πορνείας, Præterquam scortationis causa. [Lucas Act. 24, 29 : Π. τῶν δεσμῶν τούτων, Exceptis his vinculis. Geopon. 13, 15, 7 : Τὸ λοιπὸν τῆς οἰκίας π. τοῦ περιγραφέντος τόπου.]

Παρεκτρέπω, Deverto, Deflecto, Seduco, ut ἐκτρέπω :

A nisi quod præp. aliquantum significationem auget, et interdum aliquid vitiosæ deflexionis notat. [Figur. Eurip. Suppl. 1111 : Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν. || Perverto. Euseb. H. E. 6, 33 : Τὸν ἐκκλησιαστικὸν παρεκτρέπων κανόνα.] Pass. Παρεκτρέπομαι, Deflector, vel etiam Detorqueor. Aristot. De gener. anim. 4, [c. 4] : Συμβαίνει τοὺς μὲν συμπεφυκέναι τῶν πόρων, τοὺς δὲ παρεκτετράφθαι, A recto et naturali situ deflexos esse et depravatos. [Schol. Aristoph. Ach. 81 : Ἀπόπατος λέγεται ... παρὰ τὸ παρεκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ.] Plut. vero [Mor. p. 114, D] dicit, Εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι, A permisso et honesto lugendi ritu deflectere ad luctus quosdam barbaros et vanos, παρεκβαίνειν. [Theon ad Phæn. Arat. v. 137 : Ἐνέμεινε τῷ μυθικῷ καὶ δοκεῖ παρεκτετράφθαι, Videtur a proposito aberrasse; ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1823, p. 485. Hase. Παρεκστῆναι, Stupore attonitum esse, Suidas exp. παρεκτραπῆναι.]

[Παρεκτρέχω.] Παρεκδραμεῖν, In latus excurrere,
B Plut. [V. Titi c. 8 : Τοὺς μαχομένους ... παρεκδραμόντες ἐκ πλαγίων ἔκτεινον. Clem. Al. p. 565 : Τῆς βασιλικῆς ὄντως ἐχόμενος ὁδοῦ καὶ μὴ παρεκτρέχων.]

[Παρεκτρίβιον, τὸ, Diverticulum. Greg. Nyss. t. 2, p. 1030, D : Τὰ π. διαθέοντες. Hase.]

Παρεκτρίβω, Attritu elido. Aristot. De cœlo l. 2, [c. 7] loquens de stellis : Ἡ δὲ θερμότης ἀπ' αὐτῶν καὶ τὸ φῶς γίνεται παρεκτριβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνων φορᾶς. [Philostrato Imag. p. 809 restituendum esse conjecit Jacobs. : Καρύας ὅταν ἔστρωται τοὔδαφος, ὧν τὰ μὲν παρεκτέτριπται τοῦ ἐλύτρου ... Libri παρατέτριπται.]

[Παρεκτροπή, ἡ, Deflexio, Declinatio. De derivatione fluvii Dio Cass. Exc. p. 35, 98 : Οὔτε τοῖς Ῥωμαίοις ὄφελος ἐκ τῆς παρεκτροπῆς γενέσθαι. || Deverticulum. Clem. Al. p. 876 : Αὕτη ἡ ὁδὸς λέγεται βασιλική· ... ὀλισθηραὶ δὲ αἱ ἄλλαι παρεκτροπαὶ καὶ κρημνώδεις. Figurate de deverticulo orationis, Phot. Bibl. p. 73, 1 : Παρεκτροπαῖς ἀκαίροις οὐδὲ παρενθήκαις τὸ συνεχὲς τῆς ἱστορίας οὐδαμοῦ λυμαινόμενος. || « Aberratio, Error. Euseb. H. E. 4, 17 : Τοῦ Μοντανοῦ ἀρχὰς τῆς π. ποιουμένου. » Kall.
C Socr. H. E. 4, 27 (?).]

[Παρεκτροχάζω, Excurro. Tzetz. Hist. 10, 85 : Παρεκτροχάσαντες τοὺς μικροὺς τοσοῦτον ... .]

[Παρεκφαίνω, Eluceseo, Gl.] Παρεκφαίνομαι, Leviter eluceo et appareo. Greg. Naz. : Τῷ κατὰ μικρὸν παραγυμνοῦσθαι καὶ παρεκφαίνεσθαι. [Galen. vol. 19, p. 354, 7 : Λόγος τὸ παρεκφαινόμενον τῆς διανοίας εἰς ἐπίτασιν ἄγων, Quod sensim apparet sententiæ. Activ. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 6, 29 : Τότε μικρὸν παρεκφαίνουσιν αὐτῷ καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς μυστήρια, Submonstrant. Hase.]

[Παρέκφασις. V. Παρέμφασις.]

Παρεκφέρομαι, Præter modum efferor, vel concitor, vel alias afficior. Plut. [Mor. p. 102, C] : Τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ συναύξειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι. Ita Bud.; sed quum hic addat Plut. πέρα τοῦ μέτρου, non dicemus παρεκφέρομαι hoc quidem in l. per se significare Præter modum efferor. In VV. LL. ex Luciano, pro Transversus rapior. [Aristipp. ap. Stob. Flor. p. 157, 12 (17, 18) : Κρατεῖ
D ἡδονῆς οὐχ ὁ ἀπεχόμενος, ἀλλ' ὁ χρώμενος μὲν, μὴ προεκφερόμενος δέ. Emend. παρεκφερόμενος. Valck.]

[Παρεκχέω, Effundo juxta. Sext. Emp. p. 388, 16 : Εἰ δύο λάβοιμεν χρώματα, μέλαν καὶ λευκὸν, εἶτα ἐκ θατέρου εἰς θάτερον κατὰ σταγόνα παρεκχέοιμεν ... Diodor. 5, 47 : Μέχρι ὅτου διὰ τὸ πλῆθος παρεκχυθὲν τὸ ῥεῦμα λάβρως ἐξέπεσεν. Strabo 16, p. 760 : Τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ βάραθρα, ἃ ποιεῖ ὁ παρεκχεόμενος Νεῖλος.]

[Παρέκχυμα vitiose pro παρέγχυμα, quod v.]

Παρέκχυσις, εως, ἡ, [Effusio, Diffusio. Strabo 3, p. 173 : Παρέκχυσιν εἰς τὰ πλάγια μᾶλλον διδόναι τοῖς ὕδασιν· 16, p. 740, C : Τὴν πολλὴν π. ἐμφράξαι κωλύειν· 741 : Αἱ τοῦ Εὐφράτου π. Polyb. ap. Athen. 8, p. 332, A.] Effusio humorum inter cutem. [Galen. vol. 19, p. 124, 6 : Αἱ π. τοῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζει. Hase.] Hippiatr. [p. 135, 9] : Συμβαίνει ποτὲ παρέκχυσις τῷ ζώῳ καὶ ὑδέρωσις. Ibid. [p. 134, 13] : Ὅταν τὸ ζῷον παρέκχυσιν ἔχον ὑδερώσῃ.

[Παρέλασμα, τό. Aristeas De LXX Interpr. p. 255 = 110 Hav. : Ἐφ' ὃν ἐπίκειται τὸ παρέλασμα τοῦ ποδός.

Int., Cui pedi reliqua moles tota incumbebat. Locus corruptus.]

[Παρελαττόω, Imminuo. Joann. Chrys. Περὶ Παρθ. 41, vol. 6, p. 269. Seager.]

Παρελαύνω, Prætervehor, παρατρέχω, Cursu alium supero : unde et simpl. pro Supero s. Vinco ponitur : ut paulò post videbis : proprie autem currus est [Hom. Il. Ψ, 382 : Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκε· 427 : Τάχα ... παρελάσσεις· 638 : Οἰοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε. Aristoph. Av. 1129 : Προξενίδης καὶ Θεογένης ἐναντίω δύ' ἅρματε ... ὑπὸ τοῦ πλάτους (τοῦ τείχους) ἂν παρελασαίτην] : sed Hom. Od. M, [197] de navi etiam dicitur [Ἐπειδὴ τάςγε (Σειρῆνας) παρήλασαν. Cum accus. loci construxisse creditur Hesiod. Scut. 353 : Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω ἐς Κήυκα ἄνακτα, Trachinem vehor s. tendo. Sed scribendum restituto adverbio Τρηχῖνάδε. G. D.] Obequito, Invehor, Irruo in hostes, Bud. e Xen. Hipparch. [8, 21] : Προθύμως ... παρελαύνειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. || Equo provehor ante alios. Xen. Anab. 1, [2, 16] : Παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, Provectus in medium. Et παρήλαυνον, In medium provecti sunt et prodierunt. [Polyb. 11, 17, 7 : Παρήλαυνε παρὰ τὴν τάφρον ἐνεργῶς διάδασιν ζητῶν.] || Dicitur et cum accus. pro Porro ago, Prodire facio. Xen. ib. [17] : Ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλασε. Id. [Cyrop. 5, 3, 54] : Παρελαύνων τὸν ἵππον ἐς τὸ πρόσθεν. || Progredior, Evado. Chrysost. ad Cor. 1 : Εἰς τοῦτο παρήλασαν μανίας, de philosophis loquens. || Supero, Vinco, ὑπερβάλλω [Phot. p. 396, 22 : Παρήλασεν, ὑπερήλασεν, ἤτοι ἐνίκησεν.] Basil. De jejun. 2 : Τοσοῦτον τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ἄλογα παρελαύνεις. Hæc et alia Bud. p. 887. Diog. L. [5, 80] de Phalereo : Πλήθει βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε, Superavit, Præstitit. [Geopon. Proœm. 2 : Πρὸς ἐκεῖνον ἁμιλλήθης ... ὃν καὶ πολλῷ τῷ μέσῳ παρήλασας.]

[Παρελάω, i. q. παρελαύνω, Præterago. Theocr. 5, 89 : Τὰς αἶγας παρελεῦντα· ubi var. lect. παρελαῦντα παρελᾶντα παρελάντα παρελῶντα. (Quem l. imitatur Longus 3, 15 : Ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας.) Eadem fere scripturæ diversitas 8, 73 : Τὰς δαμάλας παρελεῦντα.]

Παρελέγχω, Arguo. [Galen. vol. 2, p. 645, 11 : Ἅπαξ παρελεγχόμενος, Reprehensus. Hase. Maccab. 2, 4, 33.]

[Παρέλευσις, εως, ἡ, Præteritio, Transitus. Παροδεία per π. exp. Suidas.]

Παρελκόντως, Supervacanee. [Dioscor. Præf. Ther. p. 420, 2. Boiss. Schol. Thucyd. 3, 82 : Τὸ φιλέταιρος π. κεῖται. Eustath. p. 26, 7; 432, 35.] Exp. etiam Protrahendo tempus.

Παρέλκυσις, εως, ἡ, Protractio, Prorogatio. [Per ὑπέρθεσις exp. Phot. p. 395, 16, ubi male παρέλκεισις, et Suidas, per βράδος et βραδύτης Hesych. Glossa sumpta ex Job. 25, 3 : Ὅτι ἐστὶ π. πειραταῖς.]

[Παρελκυσμός, ὁ, Protractio, Productio. Eustath. p. 1005, 6 : Οὐ συγκριτικὸς ὁ σχηματισμὸς τοῦ νεώτερον, ἀλλ' ἁπλῶς παραγωγῆς ἐστι παρελκυσμός. Seager. Bacchius sen. Introd. mus. p. 79, 2 Bellerm. : Π. μέλους. Hase. || Prorogatio, Procrastinatio. Petr. Patric. p. 214, 23 ed. Niebuhr. : Ἵνα τῷ π. καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα.]

[Παρελκυστής, ὁ, Prorogator, Procrastinator, Gl.]

[Παρελκύστρια, ἡ, Remoratrix, Gl.]

[Παρελκύτης, ὁ, Remorator, Gl.]

Παρελκύω, Protraho, Prorogo. [Forma ex aoristo παρελκύσαι ficta. Præsens est Παρέλκω, de quo HSt. :] Παρέλκω, Extraho, pro qua signif. affertur ex Plut. [V. Camilli c. 2] : Ἐγκείμενον τῷ τραύματι παρέλκων τὸ ἀκόντισμα. [|| Traho juxta me. De jumento quod alteri junctum ab ejus latere currum trahit, Herodot. 3, 102 : Ζευξάμενος ἕκαστος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν, θήλεαν δὲ ἐς μέσον. Harpocr. s. v. Ἄμιπποι : Ὁ ἐλαύνων τοὺς κέλητας τὸν ἕτερον μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὀχεῖται. || Figurate de oratore, παρασύρων, παρέλκων, παραφέρων ap. Polluc. 6, 147. || Ad me traho, Arripio. Hom. Od. Σ, 282 : Τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο. || Attraho, Protraho. De comœdia in scenam protracta Aristoph. Nub. 553 : Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν. Alio sensu idem Pac. 1305, ubi Trygæus chorum ad dapes sumendas invitat : Ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη ... φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ

σποδεῖν καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν· ubi schol. : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεττόντων μὴ βαπτόντων τὰς κώπας, ἀλλὰ τῷ δοκεῖν κενὰς περιφερόντων. Recte Brunckius γνάθους intelligere videtur. Hoc igitur dicit, non frustra movendas maxillas esse. || « Polyb. 9, 20, 6 : Τὰ ἐκ περιττοῦ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, Quæ ad artium disciplinam forinsecus sine necessitate trahuntur. » Schweigh. Schol. Pind. Nem. 9, 93 : Τοῦτο εἰς ἔπαινον παρέλκυσε τοῦ Χρομίου· ad 7, 1 : Ἔνιοι δέ φασι πρὸς τοὔνομα τοῦ Σωγένους παρελκύσθαι τὴν Ἐλείθυιαν. Eustath. p. 124, 33 : Ἐξ ἀνθρώπων δὲ τῷ μύθῳ καὶ ἡ ἡρωϊσθεῖσα πολυωνυμία παρείλκυσται. Attraho, Advoco, Aristot. Metaph. 1, 4 : Ἀναξαγόρας μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιίαν καὶ ὅταν ἀπορήσῃ διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστί, τότε παρέλκει αὐτόν. || Abstraho. Diog. L. 7, 182 : Πέπαυσο παρέλκων τὸν πρεσβύτερον ἀπὸ τῶν πραγματικωτέρων. Theocr. 16, 63 : Φιλοκερδείη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν. Recte, ut videtur, Hemst. παρέλκειν, i. e. abstrahe a pecuniæ corradendæ cupiditate. Pind. Ol. 7, 184 : Παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδόν. Schol. : Τῶν πραγμάτων τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ἐκτὸς τῶν φρενῶν παρέλκει ἡ Μέθη. || Subtraho, Subduco. Plut. V. Cleom. c. 8 : Παρέλκων ἑαυτὸν ἐκ τοῦ οἰκήματος.] || Protraho, Longius traho, Prorogo et prolato diem. [Hesych. : Παρατείνει, παρέλκει, πλατύνει. Παρέλκον, περισσόν, βραδύ, παρατεῖνον. Παρέλκεται, διατρίβει. Hom. Od. Φ, 111 : Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε. « Polyb. 2, 70, 3 : Εἰ τὰ κατὰ τὸν κίνδυνον παρείλκυσε τελέως ὀλίγας ἡμέρας· 5, 29, 3 : Παρέλκον (τὸ ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην) ὑπερτιθέμενοι τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν· 5, 30, 5 : Τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ καθυστερούντων· 23, 2, 11 : Συνέβαινε τὰ πρὸς τούτους συναλλάγματα παρέλκεσθαι πολὺν ἤδη χρόνον. » Schweigh. Dionys. A. R. 2, 45 : Οὔτε μάχης ἄρχειν τολμῶντες οὔτε περὶ φιλίας διαλεγόμενοι παρεῖλκον τὸν χρόνον· 9, 51 : Τὰ διὰ τῆς μεταξὺ ταραχῆς παρειλκυσμένα· 10, 19 : Δικαστήρια ... ἐκ πολλῶν παρειλκυσμένα χρόνων· 35 : Νόμον ἔτη τριάκοντα παρειλκυσμένον. Lucian. Amor. c. 54 : Ἀφέμενοι τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον. Cum accus. personæ, Detineo, Remoror. Petr. Patric. p. 134, 1 : Τοὺς πρέσβεις παρελκύσας ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας· 135, 1 : Μέχρι τοσούτου τὸν Σικόριον παρείλκυσεν.] || Sed neutr. frequentius ponitur pro Supervacaneus sum, Abundo, Vaco. [Phot. p. 395, 15 : Παρέλκον, περιττόν, παρατεῖνον.] Diosc. 6 : Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο, παρεῖλκεν ἂν ἡ καθ' ἕκαστον φάρμακον διὰ τῶν βοηθημάτων παράδοσις. Bud. p. 394. [Epict. Diss. 1, 7, 29 : Παρέλκει τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα. Sext. Emp. p. 435, 39 : Παρέλκοντος λοιπὸν τοῦ πλήθους αὐτῶν πρὸς πίστιν. Lucian. Amor. c. 25 : Τὸ δ' εὐφραῖνον ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον· 21 : Ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα, i. e. cumulum quendam voluptatis. Passiv. Dionys. A. R. 4, 20 : Ἡ δὲ πέμπτη κλῆσις καὶ ἡ τελευταία παρείλκοντο. Utriusque formæ frequentissima apud grammaticos exempla sunt. Apollon. De synt. p. 11, 7 : Φαμὲν δέ γε καὶ λόγους ποτὲ παρέλκειν πρὸς οὐδὲν συντείνοντας· 179, 8 : Κἂν πάντως παρέλκοντα ἦν τὰ συντιθέμενα τῶν χρημάτων. Schol. Aristoph. Eq. 668 : Παρέλκει δὲ τὸ ὦ μέλε. Ib. 1136, Av. 1513, Eccl. 124, al. Etym. M. p. 759, 22 : Παρέλκον οὖν ἐστί. Seq. infinit. Apollon. De synt. p. 167, 23 : Οὐ παρέλκει καὶ περὶ τούτου διαλαβεῖν· 55, 3 : Οὐ παρέλκον δ' ἐστὶ καὶ διὰ τῆς φωνῆς παραστῆσαι. Clem. Al. p. 807 : Ὅτι μὲν ἱερὰ ἡ δαφνὶς παρέλκει λέγειν τὰ νῦν. Παρέλκεσθαι Apollon. l. c. p. 20, 20 : Ἀντωνυμίαι παρελκόμεναι πλέον τῶν παραπληρωματικῶν συνδέσμων. Schol. Aristoph. Eccl. 848 : Παρέλκεται τὸ ἔχων. Ib. 1143, Ach. 815.]

[Παρελλείπω, Prætermitto, Omitto. Laurent. Rut. Vita Moys. Æth. Actt. SS. Aug. t. 6, p. 210, 24 : Οὐδὲν τῶν εἰργασμένων αὐτῷ παρενέλιπεν. Hase.]

Παρέλλειψις, εως, ἡ, ap. Tryphon. [Dracon. Strat. p. 159, 23], Prætermissio unius ex geminatis consonantibus, ut κάλιον pro κάλλιον, et θᾶτον pro θᾶττον. [Conf. Παρέλλειψις.] At ἔλλειψις est Eid. ut γεραὸν pro γεραιόν.

Παρέλω, inus. thema, a quo παραιρέω mutuatur fut. 2 et aor. 2, unde παρελὼν et παρελόμενος, Qui ademit, et παρέλοιτο, Ademisset, ac similia alia. [V. Παραιρέω.]

[Παρεμβαίνω, Progredior, Ingredior, Invehor. Dionys. A. R. 2, 34 : Ἵνα τὸ βασίλειον ἀξίωμα σώζῃ, τεθρίππῳ παρεμβεβηκώς· 5, 47 : Παρεμβεβηκὼς ἐφ' ἅρματι

δίφρου βασιλικοῦ· 8, 67 : Ἅρματι π. χρυσοχαλίνων ἵππων. Plut. Mor. p. 593, E : Παραθέοντες καὶ παρεμβαίνοντες (in mare). G. D. Hero in Mathem. vett. p. 159, 7 : Ὥστε παρεμβαίνειν εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα. Philo Belop. ib. p. 66, 39 et 76, 6 : Ὅσον δὲ παρεμβαῖνον ἦν, Quicquid subintrabat. Hase.]

Παρεμβάλλω, [Hesych. : Παρεμβαλεῖ (scr. -βάλλει), παρεντίθησιν. Παρεμβαλεῖ (scr. -βάλλει), ἐπισκέπει. Παρεμβάλλοιτο (fort. -βάλοιτο) κλῆρον, συγκληρώσαιτο.] Interjicio latenter, Intersero, Clam immisceo, Bud. subjungens ex Galeno [Therap. l. 14] : Παρεμβάλλοντες τῷ ὀρρῷ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Et ex Theophr. [C. Pl. 6, 11, 16] : Πρὸς ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσί τι. Item Intercalo, unde παρεμβεβλημένον Cic. Ep. Intercalarem transtulit. [De versibus alieno carmini insertis, Plut. Mor. p. 730, F : Ὁ τὸν Κήυκος γάμον εἰς τὰς Ἡσιόδου παρεμβαλών.] Et pro Inculco extra rem : ut Dem. [Æschin.] C. Tim. [p. 24, 6 : Ὅταν ...] αἰσχρὰς ἱστορίας παρεμβάλλῃ. V. Bud. p. 589. [Demosth. p. 1026, 20 : Ἐὰν ... ἑτέρους παρεμβάλλῃ λόγους κακουργῶν. Aristoph. Vesp. 479 : Τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν γιγγραντῶν ἐπῶν. Aristot. Rhet. 3, 14 : Τοῦτο δ' ἐστὶν ὥσπερ ἔφη Πρόδικος, ὅτε νυστάζοιεν οἱ ἀκροαταί, παρεμβάλλειν τῆς πεντηκονταδράχμου αὐτοῖς. Plut. Mor. p. 42, F : Εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα. Aristid. vol. 2, p. 86, 20 : Σαφέστερον ἐπὶ τελευτῆς τοῦ διαλόγου τὸ πᾶν ἐκπέφαγκεν· οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῶν γε ταῦτα παρεμβέβληται. Tiberius in Walzii Rhett. vol. 8, p. 577, 8 : Ἐνταῦθα παρεμβέβληται τὰ τοῦ ποταμοῦ.] Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere. Chrysost. : Οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔρησεν, δεῖ δὲ αὐτὸν μαρτυρίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν παρενέβαλε. || Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand., Intercedere, Fidejubere. Bud. [Interpono, Colloco me. Plut. Mor. p. 615, D : Ἕκαστον ἐκέλευε τῶν εἰσιόντων ὅποι βούλεται παρεμβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι· 618, D : Δέον ἐραστὴν μετὰ ἐρωμένου παρεμβάλλειν, ἵνα ᾖ σύμπνους ἡ φάλαγξ. « Euagr. H. E. 4, p. 414, 20 : Συνήθεις οἷς καὶ παρενέβαλε, Quibuscum versari consueverat, ut vertit Vales. » Hemst.] || Præterea παρεμβάλλειν [quam λέξιν στρατιωτικὴν vocat Eustath. p. 1405, 39] dicitur imperator, quum in acie instruenda milites ordine certo locat : ut Polyb. 2, [27, 7] : Παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς κτλ. Bud. p. 588. At in VV. LL. παρεμβάλλειν hic exp. Diversi generis milites certo ordine intersere et collocare : et additur, id esse, quod Cæs. B. G. 7, dixerit Interjicere : scribens, Galli inter equites, raros sagittarios expeditosque levis armaturæ interjecerant. Ubi tamen simpl. accipi existimo. [Suidas : Παρεμβαλεῖ, παρατάξεται. Παρεμβάλλειν, παρατάσσεσθαι. Cum accus. constructum i. q. τάττειν, Locare, Collocare, sive in acie sive in castris. De acie Polyb. 1, 33, 7 : Τοὺς μὲν ἐπὶ τὸ δεξιὸν κέρας παρενέβαλε· 1, 32, 7 : Τὴν δύναμιν ἐν κόσμῳ παρενέβαλε· 2, 65, 10 : Ἐφ' ἑκάτερα τῆς ὁδοῦ τοὺς ἱππεῖς παρενέβαλεν. Absolute 5, 69, 7 : Παρενέβαλον εἰς ναυμαχίαν· 18, 7, 3 : Ἐξ ἀσπίδος παρενέβαλε (ubi τὴν δύναμιν ex præcedentibus intelligi potest). De castris idem 6, 28, 2 : Τοὺς ἱππεῖς ἀντίους ἑαυτοῖς ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου παρεμβάλλουσι· 6, 29, 6; 30, 1; 41, 2. Schw.] || Tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Ita Bud. ex Polyb. p. 589. Hinc generalius pro Castra locare : quo sæpe LXX [Exod. 18, 5, Numer. 1, 50, Sam. 1, 4, 1, al.] usi sunt. [Polyb. 1, 77, 6 : Τοῦ Ἀμίλκου παρεμβεβληκότος ἔν τινι πεδίῳ ὄρεσι περιεχομένῳ· 3, 110, 1 : Παρενέβαλον περὶ πεντήκοντα σταδίους ἀπέχοντες τῶν πολεμίων. Diodor. 2, 18 : Τῶν παρεμβεβληκότων παρὰ τὸ ῥεῖθρον πεζῶν· 2, 13 : Πᾶσαν στρατιὰν παρεμβεβληκυῖαν ἐν τῷ πεδίῳ· 13, 87 : Καὶ ταύτῃ παρενέβαλεν. || « I. q. ἐμβάλλω, Invado, Hostiliter ingredior regionem cum exercitu. Polyb. 5, 14, 10 : Εἰς οὓς (τόπους) οὐδεὶς ἐτόλμησε πρότερον στρατοπέδῳ παρεμβαλεῖν· 29, 7, 8 : Παρεμβεβληκότων τῶν ἡμετέρων στρατοπέδων εἰς Μακεδονίαν. » Schweigh. Παρεμβαλόντων per κυκλωσάντων exp. Phot. et Suidas.]

[Παρεμβάσις, εως, ἡ. Παρεμβάσεων βιβλία θ', opus a Phylarcho scriptum. Suid. s. v. Φύλαρχος. Hemst.]

[Παρεμβατικώτερον vitiose pro παρεκβατικώτερον. V. Παρεκβατικός.]

[Παρεμβλαστάνω, Juxta germino. Philo vol. 1, p.

p. 573, 36 : Αἱ ὀρθοὶ λόγοι, καθάπερ στελέχη φοινίκων, παρενέβλαστον. Hase.]

[Παρεμβλέπω, Oblique intueor. Eurip. Hel. 1574 : Κυρτῶν τε νῶτα (ταῦρος) κὰς κέρας παρεμβλέπων. Symmach. Cant. 1, 5 : Παρενέβλεψε. Παρελλαίνουσα per παρεμβλέπουσα exp. Hesych. Quod παραβλέπουσα scriptum ap. Photium p. 397, 25.]

[Παρέμβλησις, εως, ἡ, Castrametatio. Aq. Jes. 29, 1. Schleusner.]

Παρεμβολή, ἡ, Interjectus, Interjectio, ut Fab. utitur; Intercalatio. A Bud. exp. etiam Intersitio subdola, et interjectio rei nihil ad rem pertinentis. Dem. C. Ctes. [immo Æschin. p. 83, 21] : Ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων. V. Bud. p. 589. [Æschin. p. 23, 41 : Παρεμβολαὶ λόγων πολλαὶ εὑρέθησαν ὑπὸ Δημοσθένους· ubi schol. p. 744 usum vocabuli ἀπὸ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολεμικῶν derivat, ignarus præcepti quod ex Phrynicho infra memorabimus. « Figura rhetorica, de qua v. Alexand. Π. σχημ. (vol. 8, p. 483, 18, Cæcilius ap. Tiber. ib. p. 576, Plut. V. Homeri 2, 31, p. 1093 Wytt.). Hæc fit inserta aliqua sententia, quæ per se consistit, ut si eam tollas, cetera salva maneant. In eo differt ab ὑπερβάτῳ, quo sublato et ipsa sententia perit. Photius Bibl. (p. 123, 30) in Theodoro Antioch. commemorat παρεμβολὰς ἀλληλαλλήλους, δι' ὧν καὶ εἰς μήκιστον ὁ νοῦς ἀποτείνεται τῶν προκειμένων. » Ernest. Lex. rhet.] || Tentoriorum positus et metatio ordinatione castrensi constans. [Locatio in castris, Locus quo quis tentorium habet in castris. Polyb. 6, 28, 1; 29, 1; 31, 7. Tum ipsa Castra ib. 3, 74, 5 et 9; 5, 20, 4; 6, 41, 9; 10, 35, 7, et sæpe alibi. Schweigh.] || Et Intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei : a qua quomodo παρένταξις et ἔνταξις differant, lege Bud. ibid. et Ælian. [Per παράταξις exp. Suidas. Idem : Παρεμβολὴ παρεντάξεως διαφέρει· παρεμβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν πρὸς (παρὰ hic et infra ter scriptor Tacticorum in Montef. Bibl. Coisl. p. 508) ὁπλίτας ἢ ψιλῶν πρὸς ψιλούς· παρένταξις δὲ ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν πρὸς ψιλοὺς ἢ ψιλῶν πρὸς ὁπλίτας. (Seqq. ex Æliani Tact. c. 31.) Πάλιν παρεμβολὴ λέγεται ὅταν προτεταγμένων τινῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶνται αὐτοῖς ἐπ' εὐθείας.] || Castra, στρατόπεδον. [Polybii exx. v. supra.] Plut. Galba [c. 27] : Εἰς τὴν παρεμβολὴν παράγοντας. [Id. V. Cæs. c. 45. Phrynich. p. 377 : Π. δεινῶς Μακεδονικόν, καίτοι ἐνὴν τῷ στρατοπέδῳ χρῆσθαι, πλείστῳ καὶ δοκίμῳ ὄντι. Pollux 9, 15 : Παίζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξεστι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι παραγόμενόν τινα τῶν νεωτέρων, Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ εἰρηκότα « Εἴ τ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ π. » καὶ Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς « Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἡ π. » Et sic sæpissime apud LXX. Phot. et Suidas : Π., σκηνή, κάστρον, στρατόπεδον. Hesych. : Π., στρατόπεδον, παράταξις, στῖφος στρατιᾶς ἢ πλῆθος, ἢ οἴκησις, ἢ κάστρον. || « Aciei instructio, Aciei ratio. Polyb. 11, 32, 6 : Βουλόμενος ὡς πλείστοις ταύτῃ χρήσασθαι τῇ π. Sigillatim Extensio frontis aciei per interpolationem ordinum, quæ distinguitur a τῇ παραγωγῇ· 10, 21, 5 : Κατέρχοντο ὑπὸ τὴν αὐτῶν π. Ipsa acies instructa 3, 73, 8; 11, 1, 7. » Schw. Sic Ælian. V. H. 14, 16 : Οἱ κύνες προπηδῶντες ἐτάραττον τὴν π. || « In pugna navali distinguuntur αἱ ἐμβολαί, i. e. impetus rostro facti in navem hostilem, et αἱ π. ap. Polyb. 21, 5, 4 : Παρὰ τὰς ἐμβολὰς καὶ π., ubi vix dubitandum quin παραβολὰς corrigi oporteat : conf. exx. s. v. Παραβολή allata. » Schweigh. Ἐμβολαὶ καὶ παρεμβολαὶ καὶ συστάσεις palæstricæ ap. Plut. Mor. p. 638, F.]

Παρεμβολικός, ή, όν, Castrensis [Gl.]; ut Plut. [Mor. p. 643, C] : Ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν δείπνων. || Et Παρεμβολικός, geometricum vocab. affertur ex Capella 6.

[Παρεμβόλιμος, ὁ, ἡ, Injectitius, Intercalaris. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 521. Bast. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 39 : Ὁ νῦν π. Αντίνων ἐπίσκοπος, Intrusus. Hase.]

[Παρεμβόλιον, τό.] Παρεμβόλια, τά, Intercalatio reticulorum : verbum venaticum. Bud. ex Polluce p. 185. [Fictum videtur ex verbis 5, 35 : Ταῦτα δὲ τὰ δίκτυα τῶν κυνηγετικῶν τινες ἐμβόλια κεκλήκασιν, ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν προτέρων στάσει.]

[Παρεμβολοειδής, ὁ, ἡ, Interjectioni similis. Hesych. : Βόμβαξ· τοῦτο π. ἐστί.]

[Παρεμβολοθέτης, ὁ, Metator (i. e. Castrametator), Gl. in Welckeri Mus. Rhen. 5, p. 311. Præcedit, Παρεμβολή, Castra.]

Παρεμβύω, q. d. Interobturo. Item, Interfarcio et per media spatia inculco, ut Bud. interpr. ap. Lucian. [Q. hist. conscr. c. 22] : Εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβύσθοντο.

[Παρεμμαίνομαι, Insanio. Tim. Lex. Plat. p. 163 : Κορυβαντιᾶν· π. καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι.]

[Παρεμμανής, ὁ, ἡ, Cerritus, Gl. Subinsanus addit Gloss. ap. Welcker. l. c.]

[Παρέμμεναι. V. Πάρειμι.]

[Παρεμμίγνυμι, Immisceo, Admisceo. Ælian. N. A. 3, 30 : Ὠῶν ἔνδον ὄντων εἶτα μέντοι τὰ ἑαυτοῦ παρενέμιξεν. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 7 : Περὶ τοῦ πολιτικῶς ἑαυτὸν γνῶναι ποιεῖται τὸν λόγον· παρεμμέμικται δὲ καὶ περὶ τοῦ καθαρτικῶς. Tzetz. Hist. 2, 347 : Ταῦρον ... παρενέμιξεν ἀγέλαις.]

[Παρεμπαίζω, Illudo. Tzetz. Hist. 2, 32 (?).]

Παρεμπάσσω, Præter alia inspergo, [Adspergo]. Diosc. [5, 96] : Οἱ δὲ ψιμμύθιον παρεμπάσσουσιν ἀντὶ τοῦ θείου. [Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 121, 14 : Παρεμπάσσων τε τὰ ξηρὰ πάντα μίγματα. Hase. Geopon. 2, 34, 1. Ib. 3, 9 : Παρεμπάττεται δ' αὐτῇ (τῇ κριθῇ) τὸ λεπτὸν αὐτῆς.]

[Παρεμπεδόω, Insuper confirmo. Hesych. Cat. in Psalm. t. 1, p. 768, 31 : Τὴν ταυτοβουλίαν ἐντεῦθεν ἑκατέρων παρεμπεδῶν. Hase.]

[Παρεμπελάζω, Appropinquo. Genesius p. 59, B : Τῷ φοσάτῳ παρεμπελάσομεν ἐπιτρέχοντες. G. Dind.]

[Παρεμπήγνυμι, Infigo. Theod. Prodr. Amor. p. 213 : Ἄλλου παρεμπήξαντος ἄκρον τὸ ξίφος. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 220, ab Osanno cit. : Τούτοις παρεμπέπηγεν ὁ σφοδρὸς πόνος, Infixus est, Inhæret.]

[Παρεμπίμπλημι s. Παρεμπίπλημι, Adimpleo, Immoderate impleo. Erasistr. ap. Galen. vol. 7, p. 331, de plethora : Ἐπιπλέον δὲ πληρώσεως παρεμπίπλανται βραχίονές τε καὶ κνῆμαι καὶ χεῖρες, ὥσπερ τοῖς ἀπὸ τῶν γυμνασίων εἰς διάτασιν ἐρχομένοις· de quo Galen. p. 334 : Ὥστ' ἐκ τῶν εἰρημένων δῆλον ὡς ἡ τῶν ἐνεργειῶν εὐτονία τοῦ μὲν ἐρρῶσθαι τὴν δύναμιν ἴδιόν τε ἅμα καὶ ἀχώριστόν ἐστι γνώρισμα, τῆς δὲ αὐξήσεως τοῦ αἵματος οὔτε ἴδιον οὔτε ἀχώριστον. Ὁ δὲ ἐφεξῆς εἶπεν Ἐρασίστρατος, ἴδιον μὲν οὐκ ἔστιν, ἀχώριστον δέ ἐστι πληθώρας. Ὀνομάζει δὲ αὐτὸ παρεμπίμπλασθαι, σαφέστερον δ' ἂν ὀνομασθείη τείνεσθαι. Καὶ γάρ τοι τῶν γυμναστῶν οἱ ἀκριβέστεροι τὸν μέν τινα τῶν κόπων ἑλκώδη, τὸν δὲ τονώδη, τὸν δὲ φλεγμονώδη καλοῦντες οὐδὲν ἀλλ' ἐνδείκνυνται τοῦ παρεμπίμπλασθαι τὰ μέλη κατὰ τὸν τονώδη κόπον. Τηνικαῦτα γὰρ ἑαυτῶν παρεμπεπλῆσθαι λέγουσιν ὁτιοῦν μόριον, ἐπειδὰν αἰσθάνωνταί τινος ἐν αὐτῷ τάσεως. Plut. V. Marcelli c. 18 : Τὸ τεῖχος παρεμπλήσας ὅπλων.]

[Παρεμπίμπρημι, Inflammo. Strabo 15, p. 709 : Οἱ ἵπποι ἀπὸ φορβειᾶς ἄγονται τοῦ μὴ παρεμπίμπρασθαι τὰ σκέλη. Intellexit intertriginem, quam verbo παρεμπίμπρασθαι significavit Xenoph. De re eq. 1, 4; nisi huic quoque παρεμπίμπρασθαι restituendum. G. Dind.]

[Παρεμπίνω, Immodice bibo. Hesych. : Π. τὸ ἐκ τοῦ λόγου πίνειν. Scrib ἐκτὸς λ.]

Παρεμπίπτω, Intercido, Interlabor, Interrepo. [Plato Charmid. p. 173, D : Παρεμπίπτουσαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην.] Aristot. De partt. anim. 2, [17] de piscibus loquens : Ταχεῖα δὲ ἡ εἴσοδος εἰς τὴν κοιλίαν τῶν χυμῶν, διὰ τὸ μὴ οἷόν τ' εἶναι διατρίβειν ἐκχυμίζοντας· παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ, Aqua enim interlaberetur. [Polyb. 3, 46, 12, de elephantis Rhodanum transeuntibus : Ἐκφυσῶντες (διὰ τῶν προβοσκίδων) πᾶν τὸ παρεμπῖπτον (ὑγρὸν s. ὕδωρ).] Gregor. Π. θεολ. : Οὕτως ἀμήχανον τοῖς ἐν σώματι, δίχα τῶν σωματικῶν πάντη γενέσθαι μετὰ τῶν νοουμένων· ἀεὶ γάρ τι παρεμπεσεῖται τῶν ἡμετέρων. Idem, Μήτι παρεμπέσῃ μέσον καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Ne interrepat quidpiam quod interpellet desiderium. [Alciphro 1, 13 : Ἔρως με οὐκ ἐᾷ παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι.] Galen. : Παρεμπεσόντος τοιούτου, ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ὅλην ἐπιστρέψαι θεραπείαν. Æschin. [p. 51, 20] : Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετρίων, πάλιν εἰς πόλεμον κατέστημεν, Obrepentibus. Hactenus Bud. [Clearch. ap. Athen. 6, p. 257, A : Παρεμπίπτειν ἐς τὰς ὁμιλίας (καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων).] Sciendum est autem verbum hoc παρεμπίπτειν reddi etiam Intervenire a Cic., ut videbis p. 54 mei Lex. Cic. [De interventu s. accessione vocabuli, Apollon. De synt. p. 26, 5 : Τὸ μὲν ἀνενδοίαστον καὶ ὑγιὲς (quod ποδαπός quærenti respondetur) Ἀλεξανδρεύς, Ἀθηναῖος, τὸ δὲ παρεμπῖπτον ... μέλας ἢ λευκός. Aliter ib. p. 256, 23 : Καὶ ἔτι οὖν τὸ λεγέτω δεύτερον καὶ τρίτον (πρόσωπον) ὑπαγορεύει· ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναι ὡς οὐ ψεῦδος μέν ἐστι τὸ παρεμπίπτειν δισσὸν πρόσωπον ..., Duarum personarum significationem incidere in imper. λεγέτω. Δύο πρόσωπα παρεμφαίνειν dixit ib. l. 17.] Apud Medicos autem παρεμπίπτων σφυγμὸς redditur Intercidens pulsus et coincidens. Est vero pulsus inæqualis systematicus, in quo, expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus sentitur. Contrarius est pulsui τῷ διαλείποντι, Deficienti, in quo sæpe aboletur aut minor apparet pulsus : quum in illo contra inter binos ictus, qui suo ordine pulsant, medius quidam ictus præter legitimum numerum incidat. Gorr.

Παρεμπλάττω, Obstruo meatus, Intego s. Instauro s. Restituo cutem, Bud. p. 777, ex Diosc. [Παρεμπλάσσει δὲ καὶ ξηραίνει καὶ ἰσχναίνει. Et, Γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, τὴν μὲν ἀνωτάτω δύναμιν ἔχει ψύχουσαν καὶ παρεμπλάσσουσαν, κατ' εἶδος δὲ διαφέρει.] Ubi et verb. Ἐμπλάττω affert ex Theophr., positum itidem pro Restituo cutem. Et passive [Diosc. 6 init.] : Παρεμπλασσόμενα τοῖς πόροις, Quæ velut infarciuntur s. obducuntur meatibus, ad illos obstruendos. Unde alicubi redditur etiam Obstruentia meatus, qui pori dicuntur. [Alex. Trall. 2, p. 155 : Παρεμπλάττον τοῖς πόροις. Oribas. p. 179 Matth. : Ἐμπάσμασί τε χρησιμεύει τοῖς τε στύφουσι τοῖς τε παρεμπλάσσουσι· 314 : Τῷ παρεμπλάσσειν· 315 : Εὐαρεστοῦσι τοῖς παρεμπλάσσουσιν.]

Παρεμπλαστικός, ή, όν, Obstruendi vim habens, meatus sc., qui pori dicuntur. Ap. Diosc. 1, 150, Παρεμπλαστικὴν ἔχουσι δύναμιν, reddit Ruellius, Spiracula cutis obductu suo claudunt. [Galen. vol. 19, p. 673, 14 : Τὰ π. ἢ ἄλλως ἐγκαθίζοντα τοῖς σώματι ἐπιμόνως. Hase. Παρεμπλαστικόν et Παρεμπλαστικώτερον, Alex. Trall. 7, p. 289.]

Παρεμπλέκω, Interplico (Statio), Implico. [De crinibus implicandis Photius p. 396, 4 : Παρεπλεξάμην· παρέπλεξα τῶν τριχῶν· ἀπὸ τοῦ ἐμπλέκειν· ubi scribi videtur Παρενεπλεξάμην· παρενέπλεξα. || Interjungo, Intermisceo, Adjungo. « Diphilus medicus ap. Athen. 2, p. 57, C : Strobili pectus purgant διὰ τὸ ἔχειν παρεμπεπλεγμένον τὸ ῥητινῶδες, Propter resinosum, quod continent, et quod intermixtum habent. » Schweigh. Suidas s. v. Διπλασιάσαι : Παρεμπλέκομεν ἄλλους τούτοις ἀριθμούς ... ἢ παρεμπλέκομεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα. Eustath. p. 2 init. : Μύθους τῇ ποιήσει παρεμπλέκων· p. 5 : Ἕτερα πολλὰ παρενέπλεξε· 100, 38.]

Παρεμπλοκή, ἡ, Interplicatio, Interjectus, ut aeris inter duo corpora, Themist. [Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 449, 25 : Τούτου (τοῦ καρποῦ τοῦ παλιούρου) συμμιγέντος κολλῶδες μὲν τὸ πᾶν πολὺ μᾶλλον γίνεται, δοκεῖ δ' οἷον ἡδύσματος ἢ π. τάξιν ἔχειν. G. D. Galen. vol. 19, p. 559, 16 : Ἀπὸ τῆς τῶν ἀστέρων π. Hase. Eust. p. 103, 39 : Ὁ τοῦ Νέστορος ἔπαινος καὶ ἡ ἱστορικὴ π. ἐν τρισκαίδεκα στίχοις ἐκτίθεται.]

Παρεμποδίζω, i. q. ἐμποδίζω : ut παρενοχλῶ i. q. ἐνοχλῶ, i. e. Impedio, Præpedio. Basil. : Εἰς τὸ βραχὺ χωρίον στενοχωρούμεναι, οὐδὲν ἑκάστη παρεμποδίζει τῇ ἐνεργείᾳ τῆς γείτονος. Utitur et Lucian. [Amor. c. 15 : Πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς ἡ τύχη παρεμποδίζει. Amphiloch. p. 27, A : Οὐδὲν τὸ παρεμποδίζον. Eustath. Opusc. p. 328, 7 : Παρενεπόδισε τὸν τῆς σοφίας κρατῆρα. G. D. Œcum. In Apocal. p. 434, 11 Cramer. : Μηδὲν παρεμποδιζούσης τῆς διανοίας τὴν ταυτότητα. Galen. vol. 4, p. 504, 9 : Μηδαμῇ παρεμποδιζόμενον. Hase.]

[Παρεμποδισμός, ὁ, Impedimentum. Erotian. in Κοφωσις. Boiss. Galen. vol. 14, p. 776, 8 : Ὅταν παντελὴς π. ᾖ τοῦ ὁρᾶν. Theoph. Nonn. De cur. morb. t. 1, p. 254, 8 : Ἡ μὲν ἀμαύρωσις παντελής ἐστι τοῦ ὁ. π., χωρίς τινος φανεροῦ πάθους. Hase.]

[Παρεμποδών. Τὸ π., Quod impedit, obstat. Alex.

Trall. 2, p. 157 : Ὁπηνίκα τὰ τῆς γαστρὸς π. γίνοιτο. Id. 7, p. 371; 11, p. 619. Id. 1, p. 26 : Μετὰ τοῦ μηδὲν ὠφελεῖν τὰ προσφερόμενα καὶ παρεμποδεῖν, τῇ φύσει πολλάκις ἐγγίνονται. Scribendum παρεμποδὼν τῇ φ. π. γίνονται. Stauv. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 734, 35 : Ὥστε μηδέν μοι π. γίνεσθαι πρὸς τὴν ἐπάνοδον. Act. Concc. t. 3, col. 1048, 21 : Μὴ γενέσθαι π. τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Hase. Procop. Epist. in Maii Auctt. class. vol. 4, p. 251 : Μή σου π. γένηται (ἡ καλὴ κόμη) τῇ προθυμίᾳ.]

[Παρεμποιέω, Indo, Injicio, Immitto. Plut. Mor. p. 520, E : Βλάπτει λεληθότως τῷ μελέτην παρεμποιεῖν τοῦ ζητεῖν τὰ μὴ προσήκοντα. Forma media Epiphan. vol. 1, p. 56 : Παρεφθαρμένην ὑπόνοιαν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἀπατωμένοις ὁ ἀγύρτης παρενεποιήσατο.]

Παρεμπολάω, Insuper et præter alia emo s. comparo. Metaph. Eur. Med. [910] : Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει, Alias sibi nuptias mercanti s. comparanti præter jam ante contractas. [Πολίτης παρεμπεπολημένος idem fere qui παρεγγεγραμμένος ap. Polluc. 3, 56.]

Παρεμπόρευμα, τὸ, Lucrum obiter ex mercatura factum. [Ῥωπικά Hesych. exp. τὰ παρεμπορεύματα.] Basil. [Epist. 73, p. 873, C] : Ἐμπορικὸν βίον μεταχειριζόμενοι, π. ποιοῦνται τὴν ἡμετέραν διαβολήν, Negotiantes et quæstum in Ecclesiis sectantes, obiter lucrum sese facere censent in obtrectando nobis, Bud. p. 651, qui paulo ante παρεμπόρευμα interpr. Quod accessionis vice tractatur, quasi negotiationis destinatæ πάρεργον. His autem addit hunc Luciani l. [Demosth. enc. c. 22] : Οἶμαί σε ἂν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι (τὸν Ὅμηρον) τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην. Verba sunt ei dicta, qui quum Homerum magnopere laudaret, quasi destinato opere, tamen in mentionem Demosthenis delapsus est, et ex amborum contentione laudes oratoris attexuit, quasi ἐγκωμίου Ὁμηρικοῦ παράρτημα. [Ib. c. 10 : Ἰσοκράτης π. τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέθηκε τὸν Θησέα. Marc. Anton. 3, 12 : Ἐὰν τὸ παρὸν ἐνεργῇς ..., καὶ μηδὲν π., ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ δαίμονα καθαρὸν ἑστῶτα τηρῇς. Clem. Al. p. 283 : Εἰ δὲ καὶ σκαπάνης ἔραιντο, οὐκ ἀγεννὲς τοῦτο π. οἰκονομικὸν γυμνασίου γεωργικοῦ. G. D. Basil. t. 2, p. 1165, C. Id. ib. p. 244, C : Ἔχε π. πολιτείας ἀρίστης, ἵνα εὕρῃς πλοῦτον· t. 1, p. 158, B : Καλὸν π. προσκτώμενος. Jo. Camen. De exc. Thess. c. 64 : Ἵν' ᾖ καὶ τοῦτο αὐτῷ οὐ τὸ τυχὸν π. Hase.]

Παρεμπορεύομαι, Obiter et quasi aliud agens negotior, Præter merces importo. Bud. p. 650, interpr. Obiter tracto, negotior, in Luciano [Quom. hist. scr. c. 9] : Ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο.

Παρέμπτωσις, εως, ἡ, q. d. Intercidentia. [Aristot. De respir. c. 11 : Ἀρτηρίαν οὐκ ἔχουσιν· ὥστε ταύτῃ μὲν οὐδὲν ἂν βλάπτοιντο ὑπὸ τῆς τοῦ ὑγροῦ παρεμπτώσεως. Heliodor. 9, 23, p. 380 : Τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος τῷ πανταχόθεν περιφωτισμῷ τὴν π. τῆς σκιᾶς ἀπελαυνούσης. || « Παρεμπτώσεις, Interjectiones sententiarum, quibus oratio detinetur et protrahitur. Dionys. Ep. 2 ad Amm. c. 2, p. 792 : Ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι, διὰ μακροῦ τὴν ἀκολουθίαν κομίζονται. Conf. p. 804, ubi et παρεμβολὴ τῶν μεταξὺ πραγμάτων dicitur. » Ernest. Lex. rhet. Interjectio, Interpositio, Interventus vocabuli, Apollon. De synt. p. 21, 21 : Ἀλλ' οὐδὲ ἄλλου μορίου δύναιτο ἄν τις π. ποιήσασθαι· 45, 28 : Τὰς τῶν ἄρθρων π. 202, 14 : Πληθυντικὸν πρὸς πληθυντικὸν κατὰ τὴν τοῦ αὐτοῦ προσώπου π. 216, 16 : Π. ἑτέρου ῥήματος. Π. χρόνου p. 203, 32 : Ἐπεὶ τὸ καλῶς οὐ π. χρόνου σημαίνει, ἀδιαφορεῖ τὸ ἐν διαφόροις χρόνοις συντάσσεσθαι, i. e. Quia temporis significationem in se nullam habet.] Grammaticam autem παρέμπτωσιν dicemus esse quasi Interventiam, s. potius Interventionem (ut Cic. alicubi παρεμπίπτειν vertit Intervenire), potius quam Intercidentiam. Volunt enim esse παρέμπτωσιν, quum litera inseritur : ut ξεῖνος pro ξένος, et λεγόμεσθα pro λεγόμεθα, necnon πτόλις et πόλις, ac similia. V. Tryphonem in Appendice, [Etym. M. p. 383 extr., Suidam s. h. v., Dracon. Strat. p. 159, 27, et Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 567, 24]. Dicemus autem hic literam Intervenire, potius quam Intercidere. Sic et in isto Plut. l. [Mor. p. 948, B] : Τὸ γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ πάθους αἴτιον ἂν συνοφθῇ, πυρετοῦ μὲν ἔντασις [recte corrigitur ἔντασις], ἢ παρέμπτωσις. Ita enim reddit Turn. : Nam si proximam affectionis causam pervidere possint, velut febris intensionem, vel interventionem. [Π. et hoc l. et p. 129, C; 502, A, de sanguinis in arterias illapsu dictum est.] Ap. Galen., teste Bud., Παρέμπτωσις αἵματος ἐν ἀρτηρίαις, Sanguis in arterias aberrans et cursum suum flectens. [Galen. vol. 7, p. 332 : Ἡ πληθώρα παρεμπτώσεώς ἐστιν αἰτία κατ' Ἐρασίστρατον, ἐφ' ᾗ φλεγμοναί τε συνίστανται καὶ πυρετὸς ἕπεται· πληθώρας τε γίνεσιν ἐναργῶς ἐδήλωσεν ἐν τῇ προγεγραμμένῃ ῥήσει, καθ' ἣν ἐπισάττεσθαι τὰ ἐν τῷ σώματι ἀγγεῖα καὶ ἐπὶ πλεῖστον διατείνεσθαί φησι· τούτοις γὰρ αὐτὸς ἐχρήσατο τοῖς ῥήμασιν, ὥσπερ καὶ ὅτι διὰ τὸ μηκέτι δύνασθαι τὴν ἐπίταξιν ἐπιδέχεσθαι παρέμπτωσιν εἰς τὰς ἀρτηρίας γίνεσθαι τοῦ περιττοῦ, τὴν ὁρμὴν ἔκαιξε λαβόντων τῶν πληθυνόντων κατὰ τὰς φλέβας.] At in VV. LL. annotatur παρέμπτωσιν esse proprie Medicis, quum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert, vase vel rupto vel aperto, incidit, ac eundem obturat. Et ab Aristot. De mundo [c. 5 circa fin.], Τῶν πνευμάτων παρεμπτώσεις, dici de ventis qui introrsus se insinuarunt.

Παρεμφαίνω, Præterea s. Simul ostendo, significo. [Suidas : Παρεμφῆναι, παραδεῖξαι, παρασημῆναι. Plato Tim. p. 50, E : Τὴν αὑτοῦ παρεμφαῖνον ὄψιν. Παρεμφαίνομαι, Simul s. juxta appareo, Aristot. De anima 3, 4 : Ἀνάγκη (τὸν νοῦν) ἀμιγῆ εἶναι ... παρεμφαινόμενον γὰρ κωλύει τὸ ἀλλότριον καὶ ἀντιφράττει.] Unde Παρεμφαίνομαι, Præterea s. Simul significor. Aristot. [Phys. ausc. 4, 4] : Διά τε τὸ παρεμφαίνεσθαι τὴν ὕλην καὶ τὴν μορφήν, Propterea quod simul significetur materia et forma [Et ib. : Παρὰ γὰρ τὸ μέτρον οὐδὲν ἄλλο παρεμφαίνεται τὸ μετρούμενον ἀλλ' ἢ πλείω μέτρα τὸ ὅλον] : ut sit pro συνεμφαίνεσθαι, quemadmodum παραπολαύω dicitur pro συναπολαύω, et παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω. Vel, Ideo quod præterea significetur materia. Plura de hoc usu Bud. p. 524. [Galen. Therap. præfat. : Ἐπειδὰν ... παρεμφαίνηται τὰ τῶν ἄλλων (πυρετῶν γνωρίσματα). Theages p. 695 ed. Gal. : Δεῖ οὖν τὸ πάθος οὕτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τῇ ἀρετῇ ὥσπερ καὶ τὴν σκιὰν καὶ τὴν γραμμὴν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς.] || Ubi et pro Declaro s. Explano, [Indico] usurpari ab Athen. docet [7, p. 281, D : Ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρίστωνι παρεμφαίνει τὸν διδάσκαλον ὡς ὕστερον ὁρμήσαντα ἐπὶ τρυφήν. Hemst. Polyb. 12, 24, 2 : Λέγων τὸν ποιητὴν ἐκ τοῦ δαιτρεύειν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως ὡσανεὶ γαστρίμαργον παρεμφαίνειν. Dionys. De comp. verb. c. 6, p. 41, 16 : Ῥήματα παρεμφαίνοντα διαφορὰς χρόνων. Apollon. De synt. p. 74, 6 : Τὰ ἑνικὰ ἄρθρα παρεμφαίνει καὶ πλῆθος. Philo vol. 1, p. 485, 14 : Ἀλλὰ μυρία τῶν εἰς εὐδαιμονίαν ... βούλεται παρεμφαίνειν· ubi codd. tres παραπεμφθῆναι, unde παραφῆναι Mangeius. Diog. L. 6, 3 : Φησὶ ... καινοῦ ... τὸν νοῦν παρεμφαίνων (i. e. καὶ νοῦ). Intellecto ἑαυτοὺς Polyb. 28, 3, 4 : Διὰ τῶν λόγων παρενέφαινον ὡς εἰδότες τοὺς ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων κτλ., Se ostendebant s. prodebant.] || Refero, Simulo, Similis sum. Diosc. [1, 57] : Καὶ μὴ λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς πίσσης ὀσμήν. Et de Socrate [schol. Aristoph. Nub. 223] : Τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν. [Hoc dicendum fuisset τῇ ὄψει Σειληνὸν παρεμφαίνειν. Sed legendum arbitror παρεμφέρειν. Hemst. Hoc ipsum ego ex cod. Ven. restitui. Apud Suidam (s. v. Ὦ 'φέμερε) est παρεμφερῆς εἶναι. G. D.] Sed et genitivo junxit Diosc. : Παρεμφαίνων τῆς σμύρνης [sic codex unus 1, 74, quem l. v. in Παρεμφέρω], Smyrnam referens, odore sc., Myrrham redolens, ut habent VV. LL. Verum ego Budæo potius assentior, qui interpr. non Myrrham referens olfactu, sed Aliquid myrrhæ referens olfactu : et Atticum schema esse dicit.

[Παρεμφαντικός. V. Παρεμφατικός.]

[Παρεμφάρακτος, Ceritus, Gl. Hesych. : Παρεμφάρακτος, ἀσελγής, πέρπερος. « Non mutandum in παρέμφρακτος (quod voluerunt Vulcan. et Labbæus) · nam φαράσσειν pro φράσσειν dicebant. Hesych. : Φάραγμα, φραγμός. » Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 767.]

Παρέμφασις, εως, ἡ, Declaratio, Explanatio, Significatio, Repræsentatio. [Per παραίνεσις et συμβουλή exp. Phot. p. 395, 22. Significatio, Phalaris Epist. 110, p. 320 : Τὸ δὲ ἔρρωσθαι ἁπλῆν π. ἔχον, ἀγαθοῦ καὶ κα-

κοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον γέγραπται. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1004 : Τῆς τῶν ὀνομάτων παρεμφάσεως οὐ καταφρονητέον. Sic codd. : vulgo παρεκφάσεως, quod Heynio in παρεμφάσεως mutandum videbatur. Apollon. De synt. p. 74, 13 : Ὅτι τὸ ἄρθρον αἴτιόν ἐστι τῆς π. τοῦ πλήθους· 183, 6. Πληθυντικὴ π. 182, 32. Π. ἑτέρου προσώπου p. 126, 29. Χρονικῆς π. παρεμφατικὰ p. 328, 15, ubi Sylb. recte ἐμφάσεως correxit.]

[Παρεμφατικός, ή, όν.] Παρεμφαντικός, Παρεμφατικός, Declarativus, Explanativus, Significativus, Repræsentativus. [Apollon. De synt. p. 132, 13 : Αἱ πλάγιαι τῶν ἀντωνυμιῶν ... προσώπου δύο παρεμφατικαί (var. lect. παρεμφαντικαί) γινόμεναι· 141, 4 : Ἄρθρα γένους παρεμφατικά· 313, 32; 328, 4. Indicativus, Dionys. De comp. verb. c. 5, p. 37, 14 : Ἵνα τὰ παρεμφατικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων ἡγῆται, Ut modi indicativi infinitivis præeant.]

Παρεμφερής, ὁ, ἡ, in quo præp. παρὰ diminutionis signif. habere existimatur, ut παρεμφερὴς sonet παρ' ὀλίγον ἐμφερής. Bud. tamen eandem hujus, quam et præcedentium ἐμφερὴς et προσεμφερὴς signif. esse existimavit, et poni itidem pro Similis, Assimilis. [Hesych. : Παρεμφερής, ὅμοιον. Aristot. H. A. 4, 1 med. : Πρόλοβον μέγαν καὶ παρεμφερῆ ὄρνιθι. Diodor. 1, 35 : Ὦτα καὶ κέρκον καὶ φωνὴν ἵππῳ παρεμφερῆ ἔχει· 98 : Ξόανον τοῖς Αἰγυπτίοις παρεμφερές· et al. Schol. Aristoph. Nub. 393 : Τὰ ὀνόματά εἰσιν ἀλλήλοις παρεμφερῆ καὶ ὅμοια. || Adverb. Παρεμφερῶς, Zosim. 5, 16 : Τῇ θέσει τοῦ ζῴου π.]

[Παρεμφέρω.] Est autem ab hoc nomine verbum Παρεμφέρω, quod exp. Similis sum, Assimilis sum, Refero. Diosc. 1 : Παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ, Spinæ Ægyptiæ similis est, Spinam Ægyptiam refert. Sic ap. Eund. [1, 74] : Παρεμφέρον τῇ σμύρνῃ κρόκινον μύρον. [Adde 2, 165. Scholiastæ Aristophanis restitutum memoravimus s. v. Παρεμφαίνω. G. D. Galen. vol. 14, p. 168, 16 : Ἄλυσσος βοτάνη τῷ πρασίῳ παρεμφέρουσα. || Passiv. id. vol. 19, p. 616, 2 : Τὰ παρεμφερόμενα ἐν τῷ χύματι, Quæ continentur. Hase.]

[Παρεμφερῶς. V. Παρεμφερής.]

[Πάρεμφις, ιος, ἡ, Parenphis, urbs de qua Steph. Byz. : Π., πόλις Αἰγύπτου· ὁ πολίτης Παρεμφίτης. Παρέμμυφις cod. Vratisl. aliique.]

[Παρεμφράττω, Infarcio. Galen. vol. 6, p. 768, 6, de placenta : Τὰς καθ' ἧπαρ παρεμφράττει διεξόδους. Hase.]

[Παρέμφρουρος, ὁ, ἡ, Qui non est sanæ mentis, Cerritus. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. p. 474, F. Hase.]

Παρεμφύομαι, Juxta s. Præter innascor : unde παρενεφύετο, quod ex Luciano [Fugit. c. 10] affertur pro Juxta pullulavit.

[Παρέμφυσις, εως, ἡ, Concretio. Heliodor. Oribasii p. 40 ed. Mai. Osann.]

[Παρεναλλαγή, ἡ, Prolapsio. Galen. vol. 14, p. 796, 19 : Κατὰ δὲ τὰ σφυρὰ βραχεῖα μὲν π. γινομένη. Hase.]

[Παρεναλλάσσω s. — άττω, Immuto. Passiv. Galen. vol. 19, p. 245, 2 : Παρεναλλάττεται. Hase.]

[Παρενδατῆ, παρατιθῆ, gl. corrupta Hesychii. Apud Phot. p. 395, 23, Παρενδάτη, παραντεθῆ sine accentibus. Παρενδοθῆ, παρεντεθῆ, Albertus, conjectura non probabili.]

Παρενδείκνυμαι, Ostentabunde in medium prodeo, Bud. p. 684. [Pollux 4, 145 : Ὁ Λυκομήδειος ... ἀνατείνει τὴν ἑτέραν ὀφρῦν, πολυπραγμοσύνην παρενδεικνύμενος. Παρενδείξασθαι ib. 113; et de saltantibus 98.]

Παρενδιάω, Versor, Dego, διατρίβω.

Παρενδιδόναι, Remittere, a them. Παρενδίδωμι. [Plut. Mor. p. 813, D : Ὑφίεσθαί τι καὶ παρενδιδόναι. Appian. Civ. 1, 13 : Μηδὲ σπουδῆς τοῦ δήμου τοσῆσδε ἀνατρέψαι, ᾧ τι καὶ παρενδοῦναι προθυμουμένῳ δήμαρχον ὄντα ἥρμοζε.]

[Παρενδύομαι, Obrepo, Irrepo. Plut. Mor. p. 479, A : Κόλαξ παρενδὺς θυραῖος. Παρενδυομένης Athenæo 2, p. 53, C, ex infelici illatum conjectura Musuri.]

[Παρενεγγυάω. V. Παρεγγυάω.]

[Παρενεῖδον, Intuebar. Aristoph. Lys. 156 : Τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πᾳ γυμνᾶς παρενιδών· ubi var. lect. παρεσιδών.]

Παρενείρω, Infibulo. Significat etiam Trajicio et penetro, Intromitto. Bud. ap. Plut. An seni admin. resp. [p. 793, C] : Εἰς πάντα παρενείρων καὶ εἰς πάντα κατα-

μιγνὺς ἑαυτὸν ἀπληστίᾳ δόξης, Omnibus sese inserens et per medios actus intromittens et insinuans. Gregor. De bapt. : Λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρει, κεναῖς ἐλπίσιν ἐξαπατώμενος, Sese intro insinuat, penetrat, ut Plautino more loquar. Bud. || Insero, Intersero, Interjicio. [Phot. et Suidas : Παρενείρει, παρεμβάλλει, ἤγουν λέγει. Per συνεισπλέκειν, συνεισβάλλειν exp. Zonar. p. 1519. Παρενείρω Etym. M. p. 339, 52.] Athen. [4, p. 190, B] : Ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρενείρας ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν πλουσίους εἶναι οὐκ ἀρνεῖται, Venuste sermonem excipiens et interfatus, Bud. : h. e. Sermonem medium intercipiens, et verba sua interserens, et veluti intercalans. [Scribendum παρείρας ex codd. Liban. vol. 4, p. 831, 8 : Ἐστιὰς ἐθελόμην παρενείρας που τοῖς μετοίκοις ἐμαυτὸν ἢ τοῖς ξένοις. Eustath. p. 7, 39 : Καὶ τὰ μέλλοντα δὲ ὕστερον εὐρυθμότατα παρενείρει τῷ λόγῳ· 15, 2 : Τὰ μετὰ τὴν Ἰλιάδα παρενείρων τῷ λόγῳ. Incertum Oppiani exemplum est Hal. 5, 485 : Αὐτῆσι πλευρῇσιν ἀνὰ (ἐὰς Schneid.) πλευρὰς παρενείρων· ubi codd. tres παρὰ πλευρὰς ἀναείρων, alii ἀνὰ πλευρὰς ἀναείρων. Aristot. Poet. c. 17 ex codd. restitutum ἐπεισοδιοῦν καὶ παρατείνειν, ubi pauci libri περιτείνειν vel περιτείρειν, edd. vet. παρενείρειν.]

[Παρενεισαγωγή, ἡ, Subintroductio. Alex. Aphrodis. De febr. ed. Schinæ in Mus. crit. brit. a. 1821, p. 362, 28 : Ὡς παρενεισαγωγῆς τρόπῳ. Hase.]

[Παρενεκτέον, Repudiandum, Cavendum. Epiphan. vol. 1, p. 1029, B : Π. τοίνυν τὸν τοιοῦτον λόγον, μὴ ἔχοντα ἔμφασιν περὶ τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως, καὶ π. τὸ μὴ ὁμολογεῖν πάντα τέλεια ἐν Χριστῷ ἄνευ ἁμαρτίας.]

Παρενήνοθεν, affertur pro παρελήλυθεν, et Venit in mentem. [Apoll. Rh. 1, 664 : Ἡμετέρῃ μὲν νῦν τοίη παρενήνοθε μῆτις· ubi nihil amplius significare videtur quam πάρεστι vel παράκειται, quemadmodum Homericum ἐπενήνοθε per ἐπῆν et ἐπέκειτο exponit Apollon. in Lex. Hom. V. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 268. Cum dativo Orph. Lith. 628 : Εἰ ... χρυσοῖς μάρπτων παρεὸς παρενήνοθε γυίοις.]

Παρένθεσις, εως, ἡ, Interjectio, Interpositio, Insertio. Nomen figuræ ap. gramm. Dicit enim Tryphon παρένθεσιν esse προσθήκην φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν· Quum in medio vocabuli alicujus vocalis aliqua inseritur, quæ tamen syllabam non efficiat, ut quum πνεόντες dicitur pro πνόντες, et νόους pro νόος, et hujusmodi : quod πάθος Ionum proprium esse dicit. [V. Dracon. Strat. p. 159, 4, Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 567, Greg. Cor. De dial. p. 453, 456, et Moschop. ib. p. 680, Etym. M. p. 298, 44. De verbo ὁρῶ in ὁρόω diducto Eustath. p. 30, 43.] Est vero et oratoria figura. De qua sic Rutil. Lupus [1, 17] scribit : Parenthesis, quum in continenti sententia aliquid interponitur, quod neque ejus sit sententiæ, neque omnino alienum ab ea. Et Julian. Rufin. [10] : Parenthesis est, quum ordinata ac legitima sententia interrumpitur per alienam extrinsecus diversamque sententiam : ut, Ipsique suos jam morte sub ægra, (Dii meliora piis, erroremque hostibus illum,) Discissos nudis laniabant dentibus artus. Latine hæc figura dicitur Interruptio s. Interjectio. Et Quintil. 9, 3, [23] : Illa quoque ex eodem genere possunt videri, quam nos Interpositionem s. Interclusionem dicimus, Græci παρένθεσιν vocant, dum continuationi sermonis medius aliquis sensus intervenit. Ego quum te (mecum enim sæpissime loquitur,) patriæ dedidissem. Martian. Capella 5, Digressionem vocat. [Schol. Aristoph. Pac. 894 : Οὐδὲν εὐφυέστερον τῆς π., ἵνα ἐπὶ πλέον χρῆσθαι δυνηθῇ τοῖς μέσοις ῥήμασιν. Eustath. p. 100, 33 : Ἡ μέθοδος τῆς τῶν ἱστοριῶν π. τοιαύτη. G. D. Pseudochrys. t. 8, p. 845, A ed. Par. alt. : Μὴ γένοιτο, π. ἐστίν. || Galen. vol. 19, p. 193, 7 : Φυλάττεσθαι χρὴ τὰς τῆς τροφῆς π., Alimentorum oblationes. Hase.]

Παρένθετος, ὁ, ἡ, Interpositus, Obiter insertus, introductus, παρείσακτος [ut exp. Hesych.], ut π. πρόσωπον, Persona obiter interposita, veluti quum præter primarias personas introducitur obiter aliqua, quæ tamen mox ex colloquio excedat. [Στίχος π. Eustath. p. 67, 29. Idem p. 1379, 10 : Συνεκβάλλουσι τῷ μύθῳ καὶ τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ τοῦ ψεύδους παρένθετον ὑπόστασιν ἔχοντας καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν αὐτήν. Scott. Basil. Prochir. p. 94, 8 ed. Zachar. : Διὰ π. προσώπου. Jo. Pho-

cas Descr. Palæst. p. 15, 7 : Ὁ π. Λατίνων ποιμήν. Hase. || Adverb. Παρενθέτως. Method. p. 423, C : Τοῦτο οὐ π., ἀλλ' ἐνσημάντρως ἀπὸ τῆς τρισαγίας φωνῆς φάσκων ὁ εἰσηγητής. Corrig. ἐνσημάντως, Signate, quod adverbium Thesauro inseratur. G. Dind.]

Παρενθήκη, ἡ, i. q. παρεμβολή, Interjectio (pro quo et Interjectus), Interpositio, Intercalatio [Conon Narrat. 19, p. 16 : Ἀλίνος παντὸς πένθους π. ᾄδεται] : ut quum inter majores mercium sarcinas minutula aliqua interseruntur [Pollux 1, 99. Etym. M. p. 357, 46 : Ἐπιβατικὰ ἐν τοῖς πλοίοις, ἃ ἡμεῖς παρενθήκας λέγομεν. Plut. Mor. p. 151, E : Πλέονος ἀξία τῆς ἐμπορίας ἡ π. || Pollux 6, 56 : Ἡ τις π. ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψημάτιον] : vel ab artifice aliquid παρέργως operi additur. [Insertio literæ, Moschop. in Append. ad Greg. Cor. p. 677 : Ἐν τῷ εὔροειος ... π. τοῦ ι ἐγένετο.] Metaph. plerumque pro Additamentum, Appendix, Id quod obiter et per digressionem ab opere propositio fit, h. e. τὸ πάρεργον. [Hesych. : Παρενθῆκαι· μετενήνεκται ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν τῶν παρεργαζομένων ἔνια λεπτά· ἢ ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων· παρεντιθέασι γὰρ τοῖς φορτικοῖς κοῦφα ἀπὸ τῶν χαμίνων· τοῖς γὰρ πίθοις πινακίσκοι παρεντίθενται καὶ λεπτά. Phot. p. 395, 24 : Π. ἐπὶ τῶν π. τεχνιτῶν. Per προσθήκη exp. Suidas. Herodot. (ex quo usum vocabuli memorat Phrynich. p. 223) 1, 186 : Τοιήνδε ἐξ αὐτῶν π. ἐποιήσατο, His operibus aliud hujusmodi adjecit. Π. oraculi 6, 19 : Ἐχρήσθη χρηστήριον, τὸ μὲν ἐς αὐτοὺς Ἀργείους φέρον, τὴν δὲ π. ἔχρησε ἐς Μιλησίους.] Paus. Attic. [c. 8, 1] : Ἔσται μοι τῶν ἐς Λυσίμαχον παρενθήκη, Dicam inter ea quæ ad Lysimachum pertinent, Obiter interseram iis quæ de Lysimacho commemorabuntur. Synes. Ep. ad Auxent. : Τίς γὰρ παρενθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμενείας; ut Cic. Pro Sextio, Intercessit Ligus iste nescio quis, additamentum inimicorum meorum. [Aristid. vol. 1, p. 121 : Τὸ πρόσχημα ἦν ἀμύνασθαι Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας· παρενθήκην γὰρ τοὺς Ἐρετριέας ἐποιήσατο.] Et Plut. [V. Pomp. c. 41] de Pompeio Mithridatem persequente : Ἐπίρας δὲ τοῦ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο, καὶ τὸν χρόνον εἷλκεν. [Aristid. vol. 1, p. 384 : Ἡ π. τοῦ πολέμου κινδυνεύει μείζων τοῦ κεφαλαίου ἡμῖν καθίστασθαι· vol. 2, p. 124.] In [Marcellini] Vita Thucydidis [§ 76] pro Amœna digressione, Τὰς παρενθήκας, ἃς εἰώθασι ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀποκλίνας. Qui l. non absimilis est ei quem ex Pausan. attuli. V. plura ap. Bud. p. 516, 517. [Herodot. 7, 5 : Τοῦ λόγου π. ποιεέσκετο τήνδε· 7, 171. « Ἐν παρενθήκης μέρει i. q. παρέργως, Olympiod. In Platon. Alcib. p. 210. » Creuz.]

[Παρενθυμέομαι, Animum non adverto. Marc. Anton. 5, 5 : Καὶ τοῦτο δὲ ἀσκητέον μὴ παρενθυμουμένῳ. Philo vol. 1, p. 78, 48 : Ἀκούοντες οὐκ ἀκούομεν, ἐπειδὰν ὁ νοῦς ... ἑτέρῳ νοητῷ προσανέχῃ παρενθυμούμενος· vol. 2, p. 344, 21 : Ἐνδέχεται ἕνα (μάρτυρα) καὶ παριδεῖν τι καθ' ἑκούσιον καὶ παρενθυμηθῆναι καὶ ἀπατηθῆναι. Clem. Al. p. 158 : Μὴ σιωπῶντι μηδὲ παρενθυμουμένῳ τὰς εἰς ἀπώλειαν φερούσας ἀπειλάς. Negligo, Euseb. H. E. 9, 10, 8 : Τινὲς τῶν δικαστῶν παρενεθυμοῦντο τὰς ἡμετέρας κελεύσεις· ubi in libris nonnullis interpolatum παρ' οὐδὲν ἐτίθεντο. || Dissimulo, Gl.]

[Παρενθύμησις, εως, ἡ, Dissimulatio, Gl.]

[Παρένθυρσον, τὸ, vitium orationis, sublimitati veræ contrarium; vox Theodori rhetoris, cujus Longinus 3, 5, mentionem facit. Ergo proprie παρένθυρσος est, Plenus non Bacchico, sed falso et sponte concepto furore. In oratione autem erit vitium ejus, qui non ipsis rebus commovetur, sed affectum aliunde accipit, sponte et ex arbitrio ingenii sui. Ernest. Lex. rhet.]

Παρενιαυτοφόρος, ὁ, ἡ, Alternis annis fructum ferens : cui opp. ἐπετειοφόρος, ap. Theophr. C. Pl. 1, [20, 3] : Π. δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων, ὡς τύπῳ λαβεῖν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη.

[Παρενίπτω.] Παρένιπτε, Apollon. [Rh. 3, 367], Dixit admonendo.

[Παρενοπλίζω. Παρηνόπλισαν in verbis Lycophronis v. 205 pro ἐνοπλίσουσιν posuit Tzetza ad v. 329, ut metri formam servaret, tempus autem verbi suæ ipsius observationi accommodaret : nisi vulgata fallit scriptura. Nam in duobus codd. πανόπλισαν, in aliis duobus ἐνοπλίζουσιν et ἐνοπλίσουσιν scriptum est.]

Παρενοχλέω, Obturbo, Obstrepo, Molestiam exhibeo. Idem cum verbo ἐνοχλέω et ejusdem construct. [Cum dativo et accusativo. Aristot. Π. μνήμης p. 453, 16 : Σημεῖον τὸ (τὴν ἀνάμνησιν) παρενοχλεῖν ἐνίοις, ἐπειδὰν μὴ δύνωνται ἀναμνησθῆναι. Polyb. 1, 8, 1 : Παρηνώχλουν τοῖς Καρχηδονίοις· 16, 37, 3 : Ἐὰν οἱ μισθοφόροι ... παρενοχλῶσιν αὐτούς. Diodor. 14, 27. Papyr. ap. Forshall. 1, p. 32, 34 : Ἵνα μὴ περὶ τῶν αὐτῶν σε παρενοχλῶμεν.] Plut. [locis non paucis, ut] Romulo [c. 21] : Παρενοχλοῦν τοὺς Λουπέρκους, de canibus qui Lupercis per urbem discurrentibus molestiam exhibebant. Act. 15, [19] : Μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν, Non obturbare. [Geopon. 14, 6, 4 : Χωστέον λουτῆρα μείζονα, ἵνα μὴ ... συνεχῶς ἄνθρωπος παρενοχλῇ ταῖς περιστεραῖς. De morbis Hippocr. Epist. p. 1276, 31 : Οὐδὲ πολλαὶ παρενοχλήσουσι νοῦσοι.] Pass. Παρενοχλοῦμαι, Obturbor, Molestia mihi exhibetur. [Demosth. p. 242, 16 : Παρηνώχλησθε δὲ καὶ ὑμεῖς ἴσως. Polyb. 3, 53, 6 : Παρενοχλούμενος ὑπ' αὐτῶν. Diodor. 4, 78 : Μηδὲν παρενοχλουμένους ὑπὸ τῆς θερμότητος· 19, 24 : Μὴ διὰ τὸν θόρυβον καὶ τὴν στενοχωρίαν παρενοχλοῖντο.] Ex Pand. autem παρενοχλοῦμαι affertur pro Controversiam patior. Porro sicut Ἠνώχλουν pro ἐνώχλουν supra in Ἐνοχλέω habuimus, sic etiam Παρηνώχλησάς με, Inquietasti me, legitur 1 Reg. 27 [28, 15], quod augmenti genus Atticum est. [Mich. 6, 3 : Τί παρηνώχλησά σοι; Jud. 16, 17, et al. Apollon. De synt. p. 320, 31 : Παρὰ τὸ ἐνοχλῶ ἐγένετο ἠνώχλουν καὶ μετὰ τὴν κλίσιν ἐπηνέχθη σύνθεσις ἡ τοῦ παρηνώχλουν· ubi Bekk. ἠνώχλουν ex cod. Paris. A, παρηνώχλουν ex conjectura posuit : quam formam non vidi diserte memoratam, sustulique in ed. Parisina Diodori vol. 1, p. 318 (Exc. p. 547, 87 ed. Wess.). Alterius testibus in Ἐνοχλέω (vol. 3, p. 1137, B) citatis add. grammat. in Bekk. An. p. 1285, qui ponit ἠνώχλουν et ἐνώχλουν. L. Dind.]

[Παρενόχλημα, τὸ, Quod molestum est, Impedimentum. Philo vol. 2, p. 519, 30 : Πανοίκιος ... συναναιρεθεὶς ὡς περιττὸν ἄχθος καὶ π. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 637. « Philo V. M. 1 § 6, p. 85. » Boiss. Id. Philo vol. 2, p. 555, 14 : Ὑπολαβὼν καὶ τοῦτον εἶναι π. Hase.]

Παρενόχλησις, εως, ἡ, Interturbatio, Plauto.

[Παρενάω, Adnuo. Theophyl. Sim. Hist. p. 8, A : Αὐλὴν ἥτις παράκειται τῇ οἰκίᾳ.]

[Παρενσάλευσις, εως, ἡ, Concussio. Μαντικὴ π. ποδῶν Nicet. Chon. Annal. 5, 2.]

Παρενσαλεύω, Concutio, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et pro Tripudio, ex Aristoph. [Pl. 291] : Τοῖν ποδοῖν ᾠδῇ παρενσαλεύων. [Philostr. p. 64 : Πρὸς αὐλὸν π.]

[Παρενσπείρω, Insero. Eustath. p. 7, 20 : Εὐμεθόδως καὶ αὐτὰ τῇ τοῦ βιβλίου ὁλότητι παρενσπείρουσιν· 118, 41 : Πράξεις Τρωικάς τε καὶ Ἑλληνικὰς τῇ ποιήσει παρενσπερεῖ· 1154, 4. Scott. Alex. Comnen. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 106, 21 : Ἀλλότριόν τι παρενσπαρῆναι. Greg. Nyss. t. 2, p. 640, B : Παρενεσπάρη τούτοις. Hase.]

[Παρενστάζω, Instillo. Aetius ap. Voss. ad Barnabam p. 313. Boiss.]

Παρένταξις, εως, ἡ, v. in Ἔνταξις [et s. v. Παρεμβολή. || Insertio. Plut. Mor. p. 1022, D : Τὰς τῶν μεσοτήτων π.]

Παρεντάττω, i. q. ἐντάττω, sicut παρένταξις i. esse q. ἔνταξις, testatur Suid. Alioqui παρεντάττω videri posset significare Obiter interjicio, Clam interjicio, insero : ut παρεμβάλλω. [Plut. Mor. p. 1020, A : Δεῖ δ' αὐτὰς (τὰς μεσότητας) ἀεὶ παρεντάξαι. Ib. p. 1022, C. G. Dind. Basil. t. 1, p. 831, B : Τὸ σωματικὸν τοῦ νόμου παρεντάσσει, Memorat. Hase.]

[Παρεντείνω, Insuper intendo. Rufus p. 145 Matth. : Παρεντείνει τὰς ἐντάσεις. Plut. V. Pericl. c. 8 : Τῷ μεγέθει τοῦ φρονήματος ἁρμόζοντα λόγον, ὥσπερ ὄργανον, ἐξαρτυόμενος παρενέτεινε (sic codex unus : vulgo παρέτεινε) πολλαχοῦ τὸν Ἀναξαγόραν· Mor. p. 84, A : Ἑπτὰ χορδαῖς δύο παρεντεινάμενον. « Παρεντείνειν τὸν ἦχον, Intendere vocem, Vehementi sono aliquid enuntiare, ut fit ab indignantibus. Dionys. De vi Demosth. c. 54, p. 1119 : Οὐχὶ ταῦτ' οὖν εἰρωνευόμενον δεῖ λέγειν, καὶ ἅμα ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον; » Ernest. Lex. rh. Παρεντείνοντας τὴν φωνὴν Plut. Mor. p. 623, B.]

[Παρέντευξις. V. Παρεντυχία.]

Παρεντίθημι, Obiter impono s. insero, intersero, simpliciter Impono, ἐντίθημι. [Insero, Interpono. Παρενέθηκας, Interposuisti, Gl. Παρεμβάλλει Hesych. exp. per παρεντίθησι. Oribas. p. 85 ed. Mai. : Ἡ μέση ἀγκύλη μεταξὺ τοῦ στόματος παρεντίθεται ὑπὸ τὴν ἄνω γένυν.] Dem. [p. 916, 26] : Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε. [Legebatur καὶ παρινθέσθαι. Nunc ex codd. καὶ γὰρ ἐνθέσθαι.] Cui similem l. habes in Ἐντίθημι : ubi itidem passiva vox activa signif. capitur, ut hic. [Insero, in l. scriptoris ignoti ap. Suidam s. v. Παρενθέμενος, quod male ille per παραλογισάμενος explicat : Ὁ δὲ Ἀκάκιος παρενθέμενος τὰ τοῖς κανόσι διηγορευμένα ... » Eust. Il. A, 1. » Boiss. Galen. vol. 6, p. 574, 1 : Βραχύ τι παρεντιθέντες ἄρτου. Id. vol. 18, part. 1, p. 403, 7 : Αὐτοὺς (digitos) παρενθείς. || Perperam intersero. Galen. ib. p. 179, 10 : Τὰ δ' ἄλλα παρεντιθέντες· et 184, 14 : Οἱ τούτους τοὺς ἀφορισμοὺς παρενθέντες. Hase.]

[Παρέντιον, τό, Parentium. Steph. Byz. : Π., πόλις καὶ λιμὴν πλησίον Ἰστρίας. Τὸ ἐθνικὸν Παρεντῖνος, τὸ θηλυκὸν Παρεντίνα.]

[Παρεντρίβω, Affrico. Epiphan. vol. 1, p. 131, C : Παρενέτριψεν αὐτοῦ τὴν πλευρὰν τῇ πλευρᾷ τοῦ γυναίου. Kall.]

Παρεντρώγω, In os ingero, Devoro, Deglutio. [Eubulus ap.] Athen. 14, [p. 622, F] : Παρεντέτρωκται τευθὶς ἐξωπτημένη.

[Παρεντυγχάνω, Incido in. De lectoribus in librum aliquem incidentibus Epiphan. vol. 1, p. 417, A : Τὸ δεινὸν ἀποκαλύπτοντες εἰς διόρθωσιν τῶν παρεντυγχανόντων. Bast. Id. Epiph. ib. p. 116, B : Παρεντυχόντες. Hase.]

[Παρεντυχία, ἡ, Interventus, Gl. In iisdem Παρέντευξις, εως, ἡ, sine interpretatione.]

[Παρενυφαίνω, Intexo. Alex. Aphrod. Probl. 2, 52 : Ἡ φύσις τὸ νεῦρον διαξάνασα πανταχόθεν εἰς πολλὰς ἶνας ἐπ' εὐθείας παρενύφανεν οὕτω τὴν σάρκα, ὡς κρόκην στήμονι. Hemst.]

[Παρὲξ et Παρέκ.] Παρὲκ, poeticum adverbium est, compositum ex παρὰ et ἐκ. Ac interdum quidem habet significationem præpos. παρά· ut ap. Apollon. [Rh. 2, 94] : Παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, pro παραμείβων γόνυ γουνός, Alternans genua, id est Progrediens s. Incedens. [Conf. Παρεξαμείβω.] Sic eodem libro [1, 1315 : Τίπτε] παρὲκ [μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε] βουλήν, pro παρὰ βουλήν, Præter. [Hoc ex antiquioribus Lexicis repetivit HSt. loco ipso non inspecto, in quo παρὲκ cum genitivo Διὸς est constructum.] Et ap. Suidam [ex Hom. Il. K, 391, Y, 133] : Παρὲκ νόον ἐλήλουθας, pro παρ' ἐλπίδα, Præter spem. Interdum habet significationem præp. ἐκ seu ἐκτός, Extra. Hom. Il. K, [391] : Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Sic Apollon. Argon. 1, [130] : Παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος ὡρμήθη. Itidem παρὲξ seu πάρεξ. [Apud Homerum aliosque versus heroici poetas (exceptis tamen poetis epicis recentioribus, quos neutra forma uti observavit Wernick. ad Tryphiodor. p. 274) παρὲκ ante consonantes, παρὲξ vero ante vocales poni solet, rarius ante consonantes, ut ap. Hom. Od. M, 276 : Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε· 443 : Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα· Ξ, 168 : Ἀλλὰ παρὲξ μεμνώμεθα· et ante interpunctionem Il. Λ, 486 : Στῆ δὲ παρέξ· Τρῶας δὲ διέτρεσαν. Apoll. Rh. 2, 1010 : Σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν. Παρὲξ λιστραῖον Nicand. Ther. 29, ubi Bentlejus recte, ut videtur, παρὲκ, quum παρὲκ λόφον v. 26 scriptum sit. Παρὲξ φράσσαιτο Antimach. ap. Steph. Byz. s. v. Τευμησσός. Ap. Herodotum et LXX interpretes constanter πάρεξ scriptum ante vocales pariter atque consonantes literas.] Παρὲξ, Extra, Foris : ut παρέκ. Pro quo et πάρεξ scriptum reperitur, paroxytonωs. [Quem accentum solum memorat Joann. Alex. Τον. π. p. 38, 9, ubi in πάραξ corruptum.] Hom. Od. I, [487] : Ἀνδῶν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρέξ. Hesiod. Sc. [352] : Ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, Abhibe s. amove currum extra viam. Item pro Extra accipitur quum casum suum habet. Construitur autem interdum quidem cum genit. Hesiod. Sc. [353] : Κελεύθου ἔδει παρὲξ ἰέναι. Hom. Il. K, [349] : Παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι [κλινθήτην]. Apoll. Arg. 2, [1114] : Παρὲξ ὀλίγον

θανάτοιο Κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον, Parum longe extra mortem, s. Parum longe a morte. Idem [2, 973] : Ἵησι παρὲξ ἔθεν, Mittit extra se, s. ex se. Interdum cum accus. Il. I, [7] : Πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. [Ubi Tyrannionem πάρεξ βαρυτόνως scripsisse in scholiis est annotatum.] Et Od. O, [199] : Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, Extra navem. Hesych. πάρεξ exp. non solum ἐκτός, sed etiam χωρίς, Seorsum, Sine : quemadmodum Extra quoque interdum significat Præter, Sine. In hac signif. accipi potest ap. Hom. Il. Ω, [433] : Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις, Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα πάρεξ Ἀχιλῆος δέχεσθαι [recte ex aliis libris restitutum παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι], utpote qui verear eum συλεύειν. [Apud Homerum nunc ubique παρὲξ legitur.] Exp. etiam Secundum, Post, non solum Præter : sed sine exemplo. Schol. Hesiodi [Sc. 351] discrimen facit inter πάρεξ et παρέξ : nam barytonon πάρεξ significare ait ἐκτός, construique cum gen. et communis linguæ esse : oxytonon vero παρὲξ significare non solum ἐκτός, sed etiam τὸ πλησίον, Prope, ac cum accus. construi : ut παρὲξ ἅλα pro ἐκτός, πλησίον τῆς θαλάσσης : esseque hoc poet. [Herodian. Π. μον. λέξ. p. 25, 10 : Πάρεξ· οὐδὲν εἰς εξ ἐπίρρημα βαρυνόμενον ἐκ δύο προθέσεων συνεστηκὸς ὅπερ καὶ γενικῇ θέλει συντάττεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ πάρεξ. Καὶ γὰρ ἡ συνήθεια οὕτως ἔσθ' ὅτε φησὶ « πάρεξ Ἀπολλωνίου », ὃν τρόπον καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 46) ἔφη « Πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος. » (Hoc exemplo Etym. M. quoque utitur p. 652, 42, præmisso alio Πάρεξ τοῦ κυρίου, quod est ex Psalm. 17, 34.) Παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἕτερόν ἐστι τὸ ὀξυνόμενον (ἰσοδυναμοῦν τῇ παρὰ ἢ τῇ ἐξ προθέσει, ἥτις σημαίνει τὴν ἔξω σχέσιν, ut observat Etym. M. l. c.) « Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε. » « Παρὲξ περιμήκεα δοῦρα. » Εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ. Explicatius Eustath. p. 732, 40 : Ἰστέον ὡς ἡμεῖς μὲν οἱ ὕστερον πάρεξ ἀεὶ φαμὲν βαρυτόνως κατὰ κοινὴν διάλεκτον καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς τὴν λέξιν νοοῦμεν καὶ διὰ τοῦ ξ γράφομεν αὐτὴν καὶ μόνῃ γενικῇ συντάσσομεν, Ὅμηρος δὲ παρὲξ λέγει ὀξυτόνως, ἀκολουθῶν τῷ κανόνι τῶν προθέσεων καὶ ἀντὶ τοῦ « ἔξω μέν, ἐγγὺς δὲ » τὴν λέξιν λαμβάνει, καὶ φωνήεντος μὲν ἐπιφερομένου φυλάσσει τὸ διπλοῦν, συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου τρέπει συνήθως τὸ ξ εἰς ἄφωνον τὸ κ, οἷον « παρὲκ νόον ἤγαγεν· » ἔστι δ' ὅτε καὶ οὕτω φυλάσσει τὸ ξ, ὡς ἐν τῷ « παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνομεν. » Καὶ τὴν σύνταξιν δὲ διφορεῖ· de qua Apionem et Herodorum sic præcepisse addit, genitivum poni ubi præpositio ἐκ, accusativum ubi παρὰ prævaleat. Cum genit. Hom. Il. K, 349 ap. HSt. Od. I, 116 : Νῆσος ... παρὲκ λιμένος τετάνυστο· H. in Merc. 188 : Δέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς. Cum genit. personæ Apoll. Rh. 3, 743 : Τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι, Extra patrem, i. e. inscio et invito patre. Cum accus. loci Præter, Supra, Ultra, Il. I, 7 et Od. O, 199 ap. HSt. supra. Il. Ω, 349 : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν· Od. Π, 165 : Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Cum accus. personæ l. supra citato Il. Ω, 434, ubi παρὲξ Ἀχιλῆα significat Seorsum ab Achille, i. e. inscio Achille, ut exp. Spitznerus in Excursu de præp. παρὲκ ad Iliad. vol. 3, p. LXXIV. || Adverbialiter positi exx. Homerica supra apposuit HSt.; quibus hæc accedant, Od. Δ, 348 et P, 139 : Οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, i. e. ἔξω τῆς ἀληθείας. Il. M, 213 : Οὐδὲ ἔοικεν δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν· Od. Ψ, 16 : Ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα. Quæ in libris nonnullis conjunctim scripta reperiuntur, παρεξείποιμι, παρεξαγορευέμεν, παρεξερέουσα, quam rationem sequitur HSt. s. v. Παρεξειπεῖν. Conf. etiam Παρεξελαύνω. || « Πάρεξ ap. Herodotum i. q. χωρίς, Præter. 1, 14 : Πάρεξ τοῦ ἀργύρου χρυσὸν ἄπλετον ἀνέθηκε. Sic 1, 93; 2, 4, 31, 168; 3, 61, et alibi sæpe. Cum ἢ constructum 1, 130 : Πάρεξ ἢ ὅσον (χρόνον) οἱ Σκύθαι ἦρχον, Demto eo tempore quo Scythæ imperium tenuerunt. » Schweigh. Hoc Pausaniæ restituit Bekkerus 6, 7, 4 : Δωριεῖ πάρεξ ἢ (παρεξὺς libri) Ὀλυμπίασιν Ἰσθμίων γεγόνασιν ὀκτὼ νῖκαι. Sine, ap. Apollon. Rh. 2, 344 : Μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι· ubi schol. τὸ δὲ πάρεξ βαρυτόνως ἀντὶ τοῦ χωρίς· συντάσσεται δὲ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Rara sunt aliorum scriptorum exempla. Hippocr. p. 383, 14 : Πάρεξ ὀστέου καὶ νεύρου, Excepto osse et nervo. De veteribus Atticis unum innotuit Platonis Epinom. p. 976, F : Ἑτέρων (ἐπι-

στήμην) πάρεξ τῶν εἰρημένων εὑρεῖν, Præter dictas. Polyb. 8, 28, 9 : Μηδὲν ἰδιοπραγεῖν πάρεξ τῶν προσταττομένων· 3, 58, 9 : Προτιμῆσαι τὴν ἀλήθειαν καὶ μηδὲν τῶν πάρεξ ὄντων ἡμῖν ἀναγγεῖλαι· quod etsi sic intelligi potest, μηδὲν τῶν πάρεξ τῆς ἀληθείας ὄντων, multo tamen probabilior Casauboni sententia est, qui μηδὲν πάρεξ τῶν ὄντων scripsit. Sine casu 3, 23, 3 : Ταῦτα, πάρεξ δὲ μηδέν, λαμβάνειν, Præterea nihil. Cum genit. aliquoties ap. LXX, Reg. 3, 3, 18 : Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς πάρεξ ἀμφοτέρων ἡμῶν· ib. 12, 20, Esd. 1, 6, Nehem. 7, 67, Ps. 17, 34 : nusquam apud N. T. scriptores. Plutarch. V. Æm. Pauli c. 23 : Οὐδεὶς παρέμεινε πάρεξ Εὐάνδρου· V. Pompeji c. 45 : Δισμύρια τάλαντα πάρεξ τῶν εἰς τοὺς στρατιώτας δεδομένων. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1161, E : Πᾶν ζῷον πάρεξ κόκκυγος.]

[Παρεξάγω, Seduco, Decipio. Hom. H. in Ven. 36 : Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου. Adjecto accusativo personæ Il. K, 391 : Πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. || « Educo. Theoph. Simoc. Hist. p. 77, 5 ed. Bonn. : Τὰ βέλη παρεξάγουσιν. || Antecο, Supero, nisi mendum est ap. Euseb. Dem. ev. p. 372, C : Τοῦ Λευὶ τῷ τῆς ἱερωσύνης τιμήματι τὸν Ἰούδαν παρεξάγοντος. » Hase. || Memoravit hoc verbum HSt. s. v. Ἀντιπαρεξάγω. Herodoto 4, 158, ubi olim παρεξῆγον legebatur, nunc παρῆγον restitutum e libris plurimis.]

[Παρεξαγωγή, ἡ, sine interpretatione positum ap. Suidam. Traductio, Artemid. 5, 13 : Ἔδοξέ τις παλαιστὴς περὶ τῆς κρίσεως πεμποντικῶς τὸν Ἀσκληπιὸν κριτὴν εἶναι, καὶ παρελθεῖν ἅμα τοῖς ἄλλοις παισὶν ἐν παρεξαγωγῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκκεκρίσθαι. || « Eductio, Method. p. 426, A : Θεοσόφως τοιγαροῦν τῇ παρεξαγωγῇ τῆς ἀχαρίστου συναγωγῆς τὴν ἀντεισαγωγὴν ἐποιήσατο τῆς εὐχαρίστου Ἄννης. » Kall.]

[Παρεξαιρέω, Eximo. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 321 : Μίαν μακρὰν (συλλαβὴν) παρεξελών· 18 : Ἄνευ τὴν πρώτην συλλαβὴν ... παρεξέλης. G. Dind.]

[Παρεξαίρω, Attollo. Strabo 11, p. 528 : Βακτηρίας παρεξαίροντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀναπνοῆς τε χάριν καὶ τοῦ διηγηνύειν τοῖς ἐπιοῦσιν. Effero, Scymnus 342 : Παρεξαρθέντες οὐκ ἀνθρωπίνως.]

[Παρεξαλλάττω, Commuto. Παρεξηλλαγμένον, Inusitatum, Insolens, Novum, schol. Soph. Antig. 862. Eustath. Opusc. p. 46, 20 : Ἡ τόλμα ... ἐνέργειά τίς ἐστι παρεξηλλαγμένη τοῦ συνήθους.]

Παρεξαμείβω, Prætereo, Prætervehor. Apollon. [Rh. 1, 581 : Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας. Eodem referri potest 2, 94 : Παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Genua alternans, quem l. HSt. s. v. Παρὲκ memoravit.]

[Παρεξανέστασα var. lect. pro γὰρ ἐξανέστασα in fragm. Orphico ap. Tzetz. ad Hesiodi Op. 763.]

[Παρεξαρκέω, Perduro. Tzetz. Hist. 3, 976 : Ὃς τέρας παρεξήρκεσε μέχρι καὶ Θεοφίλου. Boiss.]

Παρεξαυλέω, i. q. ἐξαυλέω, nisi præpositio aliquid immutare simplicis signif. putanda sit : unde παρεξηυλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eust. [p. 1330, 40] inter scommata in senes hoc etiam refert, addens, Ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων (s. ut schol. Aristoph. habet, διεφθαρμένων) γλωσσίδων αὐλοῦ. Est autem voc. hoc sumptum ex Aristoph. Ach. [681] : Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς, καὶ παρεξηυλημένους. Sic etiam Suidas νῦν παρεξηυλημένων exp. τῶν διεφθαρμένων καὶ ἀμυδρῶν ὑπὸ γήρως [addens, Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ γὰρ κατατετριμμέναι ἐξηυλῆσθαι λέγονται. Similia tradunt Phot. p. 395, 27, Hesych., Zenob. 5, 65, Diogenian. 7, 44, Etym. M. p. 348, 27, Zonar. p. 780. Βίον παρεξηυλημένον Aristophanem imitatus dixit Leo Diac. 5, 5, a Bernhardyo indicatus. Eustath. p. 1597, 26 : Τοὺς παρηύλους, ταυτὸν δ' εἰπεῖν παρεξηυλημένους Φαίαξι. Id. Opusc. p. 14, 1; 104, 1; 165, 50; 262, 80.]

Παρέξειμι, affertur pro Prætereo, Præcurro : unde παρεξῄει, quod exp. Præteriit [Herodot. 5, 12 : Ὡς δὲ π. ἡ γυνή] : et παρεξῄεσαν, Præterirent. Inde et particip. παρεξιών, Præteriens, Prætergrediens. [Eurip. Phœn. 1254 : Παρεξιόντες ἄλλος ἄλλοθεν φίλων. Figur. de sermone prætereunte s. a via digrediente Plato Rep. 6, p. 503, A : Τοιαῦτ' ἄττα ἦν τὰ λεγόμενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου. || Cum accus.] Plut. Camillo [c. 18] de Gallis : Τὰς πόλεις ἐγγὺς παρεξ-

ιόντες ἐβόων ἐπὶ τὴν Ῥώμην πορεύεσθαι, Urbibus vicinis præteritis. [Herodot. 7, 109 : Ταύτας τὰς πόλις παρεξῄιε· 58 : Λίμνην παρεξιών· 113 : Παιόνλας παρεξιὼν ᾔιε πρὸς ἑσπέρην. Aristid. vol. 1, p. 498, 12 : Τὸ ἄστυ παρεξιόντες ἡμῶν. « Παρεξιέναι τὴν οἰκίαν Liban. vol. 4, p. 633, 9. » Hemst. Addito παρὰ Plut. Mor. p. 754, D : Ἔθος εἶχεν ἀπιὼν εἰς παλαίστρας παρὰ τὴν οἰκίαν αὐτῆς παρεξιέναι κοσμίως. || Præterfluo. Pausan. 4, 31, 2 : Τὴν ἐν τῷ πεδίῳ πόλιν ποταμός ... παρέξεισιν. Similiter 7, 22, 1; 8, 25, 3 et 11. Id. 6, 21 : Ποταμὸς παρέξεισι ταύτῃ· 8, 39, 1 : Παρὰ τὴν Λυκόσουραν ... ποταμὸς Πλατανιστὼν παρέξεισιν. De orgiis quæ divulgando violantur Hom. H. in Cer. 478 ex emend. Matthiæ : Ὄργια ... σεμνά, τά τ' οὔπως ἔστι παρεξίμεν οὔτε πυθέσθαι. Codex παρεξίμεν. || Prætereo, Negligo. Epist. Socr. 6, p. 19, 3 (14 Or.) : Οὔκουν δύνανται, οὐδ' εἰ βούλοιντο, κακῶς πράττοντα αὐτὸν παρεξιέναι. || De lege violanda Æsch. Prom. 551 : Οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. Soph. Ant. 60 : Εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν.]

Παρεξειπεῖν, Præter propositum et rei veritatem dicere seu loqui. Hesych. enim παρεξείποιμι exp. παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἴποιμι, desumptum ex Hom. Od. P, [139 vel Δ, 348], ubi Menelaus Telemacho dicit, Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρεξείποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω. [Nunc divisim scribitur παρὲξ εἴποιμι.] Eod. significatu παρεξερέω : ut Ψ init. [16] : Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν Ταῦτα παρεξερέουσα; Hæc contra rei veritatem dicens : illudi enim sibi ab Eurycleа putabat Penelope, quæ cum cachinno conclave ascendebat, Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα· ideoque subjungit, si quæ alia ex ancillis hæc nuntiaret, male se eam acceptam remissuram. [Hic quoque nunc divisim legitur παρὲξ ἐρέουσα. || Forma media Παρεξερέσθαι, Interrogare præterea, ap. Apoll. Rh. 3, 979 : Τῷ μή με λίην ὑπαιδέο ... ἤ τι παρεξερέεσθαι ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.]

Παρεξειρεσία, ἡ, et Παρεξειρέσιον, ap. Hesych., q. d. Pars navis, quæ est extra remigationem, i. e. in qua non remigatur, quasi παρὲξ [παρεξ ap. Hes.] τῆς εἰρεσίας, Hesych., Suid., Thuc. schol. Sed hic uno in l. [ad 7, 34, παρεξειρεσίαν] dicit esse τὸ κατὰ τὴν πρῴραν [πρῷραν] πρὸ τῶν κωπῶν, quod habet Hesych. quoque et Suid., in altero [ad 4, 12] τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρῴρας. [Phot. p. 395, 25 : Π. τὸ ἔξω τῶν ἐρεσσόντων ἐν δ' Θουκυδίδης.] V. p. 125, 244, ibidemque ipsum Thuc. V. et Pollux. [1, 92. Ἀναρρῆξαι τὴν π. ib. 124. Plut. Mor. p. 347, A : Ἀποκλέσαι εἰς τὴν π. Polyæn. 3, 11, 14. Arrian. Peripl. Ponti Eux. p. 4 : Ὡς μὴ κατὰ τὰς κώπας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τὰς π. ἐπεισρεῖν ἡμῖν ἑκατέρωθεν ἀφθόνως τοῦ ὕδατος. Agathias Hist. 5, p. 167, C : Κοντοτῆρας ἐφ' ἑκατέρᾳ πλευρᾷ καὶ οἷον παρεξειρεσίας αὐτομάτους ἐμηχανήσαντο. Apparet ex his formæ παρεξειρέσιον unum relinqui testem Hesychium, cui non dubitandum quin ipsi quoque παρεξειρεσίαν sit restituendum. G. Dind.]

Παρεξελαύνω, Ultra progredior, Bud. παρεξελάσησθα interpr. Progrediaris, Prævertas, Prætereas. [Hom. Il. Ψ, 344 : Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων· ubi Wolfius παρὲξ ἐλάσῃσθα scripsit.] In VV. LL. ex Epigr. [Anth. Plan. 378 : Τῇ καὶ τῇ προθέειν ἢ π.] affertur παρεξελάαν pro eo, quod Horatius dicit Prætergere equum. [Prætergredior, Prætervehor. Herodot. 8, 126 : Ὡς βασιλέος παρεξεληλάκεε. Plut. V. Pyrrhi c. 16 : Τοῖς ἱππεῦσι παρεξελάσαι· Artox. c. 12 : Ἵππῳ παρεξελαύνων· Mor. p. 15, D : Ὡς ἀναγκάζομεν αὐτοὺς τὸ Ἐπικούρειον ἀκάτιον ἀραμένους ποιητικὴν φεύγειν καὶ παρεξελαύνειν· V. Alcib. c. 35 : Παρὰ τὰς πρῴρας τῶν πολεμίων νεῶν ... παρεξελαύνων· Cat. min. c. 39 : Ῥοθίῳ τὴν ὄχθην παρεξελαύνων ἐπὶ νεώς. Cum dat. personæ V. Philop. c. 10 : Τάφρου ... διειργούσης παρεξήλαυνον ἀλλήλοις. || Excedo. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 322, 27 : Τὸ τοὺς τριάκοντα χρόνους παρεξελάσαν εἰς λδ' χρόνους παρεκταθὲν δέ. G. D. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 69, 26 Dronk. : Τοῦ ἀγαθοῦ παρατρέπη καὶ παρεξελαύνῃ. Hase.]

[Παρεξέλεγχος, ὁ, Elenchus sophisticus. Aristot. Soph. elench. 2, 2 et 5 med.]

[Παρεξελέγχω, Male s. sophistice arguo. Aristot. Topic. 2, 2 post med.]

[Παρεξέλκω, Pertraho Jo. Cinnam. Hist. p. 109, C: Ἔργον ποιούμενοι ὅπως Ῥωμαίων τινὰς δόλῳ ἐπὶ τὴν κατὰ νώτου ἐλλοχῶσαν παρεξελκύσωσι στρατιάν.]

[Παρεξερέω. V. Παρεξειπεῖν.]

Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo, Egredior. Ex Hom. [Il. K, 344: Ἐάσομέν μιν πρῶτα] παρεξελθεῖν πεδίοιο [τυτθόν· Od. K, 573: Κίρκη... κατέδησεν ὄιν... ῥεῖα παρεξελθοῦσα. Schol. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως παραδραμοῦσα ἡμᾶς. Herodot. 6, 117: Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἑωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, τὸν δὲ παραστάτην ἀποκτεῖναι.] Et ex Herodoto [1, 197] παρεξελθεῖν τὸν κάμνοντα σιγῇ. [Plut. V. Alex. c. 76: Καθ' ἕνα πάντας παρὰ τὴν κλίνην παρεξελθεῖν. Dio Cass. 74, 5, de pompa funebri: Ὡς δὲ παρεξῆλθε ταῦτα, Postquam hæc transiissent. || Discedo, c. genit. Plato Phileb. p. 66, B: Οὐκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις.] At vero Od. E, [104 et 138] παρεξελθεῖν Διὸς νόον (quod et παρὲξ ἐλθεῖν scribitur), Transgredi. [Soph. Ant. 921: Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;] Item παρεξελθόντος, Thuc. 8, fortasse pro ὑπεξελθόντος.

Παρεξετάζω, [Exigo,] Comparo. [Demosth. p. 741 extr.: Ἀναγκαῖον παρεξετάσαι αὐτοὺς παρὰ τούτους. Aristid. vol. 1, p. 171: Ταῦτ' ἐστὶν ἃ γὼ τοῖς παρεξετάζειν βουλομένοις ἄχθομαι· ib. p. 208, 18. 498, 10: Παρεξετάζοντα τίνες οἱ Φωκεῖς παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους. Cum dat. Dio Cass. 53, 7: Τί γὰρ ἄν τις καὶ παρεξετάσειεν αὐτῷ τὴν Γαλατίας ἅλωσιν;] Chrysost.: Παρεξετάζειν τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ. [Greg. Naz. vol. 1, p. 369, B: Τοῖς ἐνταῦθα εὐδοκίμοις τὰ ἐκείνου παρεξετάσας. G. D. Jo. Docian. ed. Tafel. p. 11, 3: Κολοφῶνι τῶν ἀρετῶν ἐκείνου παρεξετάσαι καὶ τὰ λεγόμενα. Theodoret. Therapeut. p. 5, 16 ed. Gaisford. Id. p. 185, 10: Παρεξετάσατε· 337, 9: Παρεξετάσας· 481, 11: Παρεξετάσαντες. Hase.]

[Παρεξέτασις, εως, ἡ, Contentio, Comparatio. Greg. Naz. vol. 1, p. 369, B: Ταύτην ποιοῦμαι τὴν π. Theodoret. Therap. p. 2, 7.]

[Παρεξεύρημα, τό, Adinventum, vel Perperam inventum. V. Παρασοφίζομαι.]

Παρεξευρίσκω, Obiter invenio. [Insuper s. præterea invenio, Herodot. 3, 31: Παρεξεῦρον ἄλλον νόμον. Schneid. Epiphan. t. 1, p. 254, C: Τὸν ὑπ' αὐτῶν παρεξευρημένον πατέρα. Philo vol. 2, p. 46, 18: Νόμιμα παρεξευρημένα. Hase.]

Παρεξηγέομαι, Sinistre et perperam s. prave interpretor. Gregor.: Παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν. Idem παρερμηνεύω. [Theophyl. Bulg. in Lat. p. 272 Ming. Boiss. Cyrill. Hieros. p. 52, C. Frequens apud Patres Græcos. Hemst.]

[Παρεξήγημα, τό, i. q. seq. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 3, p. 180, F. Hase.]

Παρεξήγησις, εως, ἡ, Obliqua et prava interpretatio. Gregor. [Nilus Epist. p. 262: Τῶν π. ἀφέμενοι.]

Παρεξῆς, ut καθεξῆς, Deinceps, Continua serie nec interrupta. Paus. Eliac. 2, p. 144 [6, 7, 4]: Δωριεῖ δὲ τῷ Διαγόρου παρεξῆς Ὀλυμπιάσιν [Ὀλυμπιάσιν] Ἰσθμίων μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ νῖκαι· Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι μιᾶς ἐς τὰς ὀκτώ. [Recte Bekkerus παρὲξ ἤ, præeunte Porsono qui παρὲξ τῶν (vel τὰς) conjecerat.]

Παρεξίημι, Prætermitto s. Dimitto, Præterire sino. Herodot. [7, 210]: Παρεξῆκε ἡμέρας τέσσερας. [Dio Cass. 40, 2: Ἐκεῖνα παρεξιέντες (τὰ ἅρματα)· 50, 31: Ἐβουλεύσατο παρεξεῖναι αὐτούς, ὅπως φεύγουσι σφίσι κατὰ νώτου ἐπίθηται. Παρεξίμεν vitiose pro παρεξίμεν. V. Παρέξειμι.]

[Πάρεξις, εως, ἡ, Exhibitio, Porrectio. De ægroto qui medico se tractandum præbet, Hippocr. p. 741, H, ubi Galen. exp. ἡνίκα παρέχουσιν οἱ πεπονθότες ἑαυτοὺς τοῖς ἰατροῖς εἰς ἀκριβῆ διάγνωσιν τῶν παθῶν. Ib. p. 746, A.]

[Παρεξισάζω, In æqualitatem redigo. Jo. Chrys. In Act. Apost. serm. 6, vol. 4, p. 646. Seager.]

[Παρεξισόω, Exæquo, Æqualem judico, Eodem loco habeo. Archestr. ap. Athen. 1, p. 29, B: Οὐ μέντοι κείνῳ γε παρεξισῶ αὐτὸν (τὸν οἶνον). Hesych.: Παραζηλῶν, ... παρεξισῶν. Cyrill. Lex.: Παραζηλώσω (LXX Deuteron. 32, 12), ... παρεξισώσω. Eustath. Opusc. p. 241, 84: Θεῷ παρεξισούμενος· 155, 34. Ib. p. 54, 55: Πρὸς χεῖρας δωροφόρους λαλῶν καὶ αὐταῖς τὸ σῶμα παρεξισῶν.]

Παρεξίστημι, i. fere q. ἐξίστημι, De statu suo dimoveo s. emoveo. Plut. Symp. 4 [p. 713, A]: Μηδὲ ἀναισθῶν καὶ παρεξιστὰς βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν. [C. dat. Polyb. 32, 7, 6: Ὁλοσχερῶς παρεξέστη τῇ διανοίᾳ· quod alibi παραστῆναι τῇ δ. dixit Polybius. Suidas: Παρακστῆναι, παρεκτραπῆναι, addito scriptoris ignoti loco, quem Polybio tribuit Ursinus: Ὥστε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις. LXX Hos. 9, 8: Ὥσπερ ὁ προφήτης παρεξεστηκώς. Euseb. H. E. 5, 16, 14: Θεόδοτον ... πολλὰς αἱρεῖ λόγος παρεκστῆναί τε καὶ καταπιστεῦσαι ἑαυτὸν τῷ τῆς ἀπάτης πνεύματι.] Exp. etiam Degenerare facio, Immuto, Corrumpo. [De vino vapido s. vappa, Lycophro Chalc. [ap. Athen. 10, p. 420, C: Κυλίκιον ὑδαρές... ἀτρέμα παρεξεστηκός. Qui ab aliis οἶνος ἐξεστηκὼς dicitur: v. s. Ἐξίστημι vol. 3, p. 1311, D.]

[Παρεξοδεύω, Digredior, Exspatior. Eustath. Opusc. p. 216, 10: Τί μοι παρεξοδεύειν καὶ μὴ ἐπανακάμψαι εἰς τὸ προτεθειμένον τρόχασμα;]

[Πάρεξοδος, ἡ, Exitus. Etym. Gud. p. 178, 45: Τῶν παρεξόδων τοῦ παλατίου φύλακες. || « Digressio, Deviatio. Greg. Naz. Carm. p. 18; Cyrill. Hieros. » Kall. Epiphan. t. 1, p. 141, D. Id. ib. p. 16, D: Ἵνα μὴ ἐν π. γένωμαι. Greg. Nyss. t. 1, p. 267, A, ubi perperam: Ἐν παρεξοδίῳ. Hase. || Ap. Hippocratem p. 24, 20, Πάρεξοδος λιτοτέρη, Apparatus simplicior et frugalior medici, ad peregrinationes comparatus, et quo utatur inter peregrinandum, quando magnus apparatus ad itineris longinquitatem maximo esset incommodo. Foes.]

[Παρεξοκέλλω, Impengo, Incurro. Epiphan. t. 1, p. 503, D: Παρεξώκειλε. Hase.]

[Παρεξουθενέω, Nihili facio, Sperno. Euseb. H. E. 10, 7, 1: Παρεξουθενηθεῖσαν τὴν θρησκείαν.]

Παρεξωθέω, Obiter vel Per errorem expello, Quasi aliud agendo extrudo. [Παρεξωθεῖ, Exturbat, Gloss. in Welckeri Museo Rhen. vol. 5, p. 311.] Aristot. De mundo [c. 4 post med.]: Πολλάκις δὲ καὶ συγγενὲς πνεῦμα εὔκρατον ἐν γῇ, παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, πολλὰ μέρη συνεκράδανε. Quæ verba Bud. sic vertit, Frequenter fit etiam ut congenitus spiritus in terra conditus, quum aberrans insinuarit in abstrusos quosdam ejus atque cæcos meatus, quasi sedibus suis erumpens, multis in locis vibrantem motum cieat. [Asclepiad. Epist. p. 28, 10 Grets.: Διὰ τὸ αὐτὸν παρεξωθεῖσθαι. Hase.]

Παρέοικα, Aliqua ex parte s. aliquantulum similis sum. [Παρεοικώς et παρεοικέναι ap. Polluc. 9, 130, 131.] Et παρέοικε, Aliqua ex parte similis est, Assimilis est, Æmulatur. At παρέοικε impers. sumptum, Aliqua ex parte consentaneum et conveniens est; nam παρὰ hic aliquid de signif. diminuit: ut in παρόμοιος. [Tiberius in Walzii Rhett. vol. 8, p. 544, 1: Καὶ παρέοικε (var. lect. γὰρ ἔοικε) τῇ ἐμφάσει τοῦτο.] Unde Παρεοικώς, Aliqua ex parte similis, Hesychio παρόμοιος, Aliqua ex parte consentaneus s. conveniens. [Schol. Aristoph. Nub. 178: Ἐργαλεῖον τῷ Λ στοιχείῳ παρεοικός. Eustath. Opusc. p. 41, 15: Θεῷ παρεοικώς.]

[Παρεοικότως, Similiter. Pollux 9, 131.]

[Παρέπαινος, ὁ, q. d. Sublaudatio. Plato Phædr. p. 267, A: Τὸν Πάριον Εὐηνὸν εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος ηὗρε καὶ παρεπαίνους; Οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν.]

[Παρεπαίρω, Attollo, Tollo, Aufero. Zachar. Pap. Dial. 3, 7. Anast. Sin. Hodeg. p. 338, 16: Παρεπῆραι τοὺς θρόμβους τοῦ αἵματος. Hase.]

[Παρεπεισοδιάζω. V. Παρεισοδιάζω.]

[Παρεπιβοηθέω, Opem fero, Auxilio venio. Diodor. 2, 6: Π. τοῖς κινδυνεύουσι.]

Παρεπιγραφή, ἡ, figuræ nom. ap. schol. Aristoph. Nub. [3, 10, 226 etc.] Ibi enim παρεπιγραφὴν esse dicit quod συγκεκαλυμμένος καὶ καθεύδων ὑποτίθεται, ἐξεγκεκαλυφάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ παραβλήματος. Sunt qui Descriptionem interpr. Sic mox παρεπιγραφὴν esse dicit quod Comicus ἐμιμήσατο τὸ σχῆμα τοῦ καθεύδοντος νεανίσκου, dicens eum ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλῆσθαι et πέρδεσθαι. [Male interpretati sunt Descriptionem. Est Adscriptio s. annotatio adscripta verbis poetæ, qua indicatur quid ab histrione aliisve personis in theatro occupatis vel agatur vel agendum sit, ut actio verbis respondeat. Sic ap. Aristoph. Eq. 432, ubi isiciarius, Ἐγὼ δὲ συστείλας γε, inquit, τοὺς ἀλλᾶντας εἶτ' ἀφήσω κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, schol. annotavit, Καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· ὃ γὰρ εἶπε καὶ ποιεῖ, τουτέστιν ὁ κατέθετο τῶν ἀλλάντων φθάσας ἐπιών, τοῦτο πάλιν ἀναιρούμενος τῆς θυμέλης ἐξάγει. Ib. ad v. 157, Ἰδού· schol.: Πεποίηκεν ὃ προσέταξε· π. δὲ καλεῖται τὰ τοιαῦτα πάντα· unde redintegrandum quod ad v. 1 annotavit schol.: Π. δὲ λέγεται τὰ τοιαῦτα, (adde ἃ οὐ μόνον λέγεται,) ἀλλὰ καὶ γίνεται τοῖς σχήμασιν. Nisi ἀλλὰ in ἃ mutare satis videatur. In Ran. v. 313, ubi Xanthias quærit Οὐ κατήκουσας ... αὐλῶν πνοῆς; adscriptum in libris fuit αὐλεῖ τις ἔνδοθεν, de quo schol.: Παρεπιγραφή· σημαίνει γὰρ ὅτι ἔσωθεν τις ηὔλησε μὴ ὁρώμενος τοῖς θεαταῖς· quod schol. recentior ad v. 271, κατὰ παρεπιγραφὴν κεῖσθαι dixit. Ad Acharn. 112: Τὸ δὲ «ἀνανεύει» καὶ «ἐπινεύει» παρεπιγραφή, ὑπὲρ τοῦ σαφὲς γενέσθαι ὅτι ἀρνούμενος μὲν ἀνένευσεν, ὁμολογῶν δὲ κατένευσεν. Alia hujusmodi exx. non pauca ex scholiis in Aristophanem collegi in indice vol. 3, p. 464. Paullo aliter hoc nomine Tzetza usus est ad Lycophronis Alexandræ initium, ubi nuncius Cassandræ expositurus vaticinia ita orditur ut ad ea respondeat quæ Priamum interrogasse lectori cogitandum relinquitur, Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς ἅ μ' ἱστορεῖς· de quo Tzetza: Τοῦτο τὸ σχῆμα καὶ ὁ ποιητικὸς τρόπος παρεπιγραφὴ καλεῖται, ὅτι ὃ ἄνωθεν οὐκ ἐμφαίνεται δείκνυται παρεπιγραφόμενον ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς· οἷον ὁ Πρίαμος ἐνταῦθα μὲν οὐ φαίνεται ἐρωτῶν, ἐκ δὲ τοῦ «λέξω» δηλοῦται λοιπὸν ὅτι προηρώτησεν. (Hoc est quod alius grammaticus in argumento carminis dixit κατὰ τὴν ἐκτὸς ὑπόθεσιν τὸν Πρίαμον ἠρωτηκέναι.) || Suspecta adjectivi forma est ap. schol. Eurip. Or. 1387 (1366 Matth.), ubi Phryx audito Helenæ nomine Trojæ excisæ fatum lamentari incipit, Ἴλιον Ἴλιον ... ὥς σ' ὀλόμενον στένω· de quo schol.: Τινὲς δὲ τοῦτο παρεπίγραφον εἶναί φασιν, cui παρεπιγραφὴν restituendum ex schol. v. 1391 (1369): Εἰ δὲ ἦν παρεπιγραφὴ ... G. Dind.]

[Παρεπιγράφω, Adscribo juxta. Strabo 14, p. 675: Ἐκέλευσε παρεπιγράψαι (verbis πορδαὶ δὲ γερόντων) «βρονταὶ δὲ γερόντων.» G. D. Bern. Peyron Pap. gr. Mus. Brit. p. 66, 7 et 67, 12: Παρεπιγεγραφότος σου. Hase. De παρεπιγραφῇ scenica, de qua modo diximus, schol. Aristoph. Av. 222: Τοῦτο (verbum αὐλεῖ) παρεπιγέγραπται δηλοῦν ὅτι μιμεῖταί τις τὴν ἀηδόνα. Tzetz. ad Lycophr. v. 1.]

[Παρεπιδείκνυμι, Ostendo. Maccab. 2, 15, 10: Ἅμα παρεπιδεικνὺς τὴν τῶν ἐθνῶν ἀθεσίαν, Simul ostendens ac probans gentium fallaciam. Schleusn. ||] Παρεπιδείκνυμαι, Ostentabunde profero. Plut. [Mor. p. 129, C]: Ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος. Hic enim quum jungatur accus., non video quomodo possit significare quod scribit Bud. p. 684, hunc l. tamen et ipse afferens. Sed hoc addo, παρὰ fortasse hic significare Obiter. [Ib. p. 43, D: Ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο τρόπον τινὰ παρεπιδεικνυμένου· 71, D: Τὸ μὴ π. μηδὲ δημαγωγεῖν. Philo vol. 2, p. 220, 27: Ἤδη γὰρ παρεπεδείκνυτο δημοσίᾳ τὸ ἀνοσιούργημα· 559, 22: Λογισμὸν ἐν φρενοβλαβείᾳ παρεπιδεικνύμενος· 476, 16: Οὐ δεινότητα λόγων ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἢ οἱ νῦν σοφισταὶ παρεπιδεικνύμενος. Δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως π. Lucian. De hist. scr. c. 57. Galen. vol. 8, p. 50: Οἱ δ' ἐν οἷς οὐ χρὴ παρεπιδείκνυνται αὐτήν (τὴν διαλεκτικήν). Παρεπιδείξασθαι de saltatore artem suam ostentante ap. Polluc. 4, 98.]

Παρεπιδημέω, Peregre advenio, seu, ut Bud. vertit, Hospes et advena sum. [Polyb. 27, 7, 3: Προσέταξεν ... ἐκ τῆς Ῥώμης εὐθὺς ἀπαλλάττεσθαι ... Μακεδόσιν, ὅσοι παρεπιδημοῦντες ἔτυχον. Diodor. 1, 83: Τοὺς παρεπιδημοῦντας τῶν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.] Plut. [Mor. p. 665, B]: Φιλοσόφῳ δὲ παρεπιδημοῦντι Πυθαγορικῷ προσελθόντα, Qui in urbem peregre advenerat. Athen. 12: Συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ τὰς πρεσβείας καὶ τοὺς παρεπιδημοῦντας. [Macho ib. 13, p. 579, A: Ἄνθρωπος ξένος καὶ παρεπιδημήσας Ἀθήνησίν ποτε· 581, A: Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδημήσας· 8, p. 349, D: Ἐν τῇ Κορίνθῳ παρεπεδήμησέν ποτε. G. D. Marmor. Del. ap. Franz. Elem. epigr. gr. p. 220, 4: Οἱ κατοικοῦντες καὶ π. ἐν Δήλῳ. Dicæarch. Vita Gr. p. 10, A Huds.: Σείοντες τοὺς παρεπιδημοῦντας. Diodor. 1, 4: Ἡμῖν παρεπιδημήσασιν ἐν αὐτῇ (Romæ) πλείω χρόνον. Inscr. Phil. edita a Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 657, 4: Οἱ παρεπιδημοῦντες εἰς τὰς Φίλας στρατηγοί· conf. eund. Letronn. ib. p. 661; a. 1820, p. 173, et *Recherch. sur l'Eg.* p. 306. Hase. Forma Dor. παρεπιδαμοῦντες in inscr. ap. Rossium in Diar. Halens. a. 1838, *Intell.-Bl.* p. 324.]

Παρεπιδημία, ἡ, Peregrinatio. Plato Axiocho [p. 365, B]: Π. τίς ἐστιν ὁ βίος. [Ad quem l. conf. Letronn. *Recherch. sur l'Eg.* p. 307 (5). Tit. Andr. ap. Le Bas *Inscr. gr.* 5, p. 61, n. 175, 48: Ἐποίησεν τὴν π. πρέπουσαν τῇ τε ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Hase. Hipparch. Pythag. ap. Stob. Flor. 108, 81 init.: Ἐν τῷ βίῳ οἱονεί τινα π. ποιησοῦντας. Polyb. 4, 4, 2: Τῇ π. τοῦ Δοριμάχου διαλγοῦντες· 10, 26, 5, al.]

Παρεπίδημος, ὁ, ἡ, Qui peregre advenit, πάροικος, ut Hesych. exp., Peregrinus. [LXX Gen. 23, 4: Πάροικος καὶ π. ἐγώ εἰμι μεθ' ὑμῶν. Polyb. 32, 22, 4: Τοῖς Ἕλλησι τοῖς π.] Bud. ex Gregor.: Εἰ ξένος προσέπεσεν ἄοικος παρεπίδημος, ὑπόδεξαι διὰ τούτου τὸν διὰ σὲ ξενιτεύσαντα, i. e. Christum. Alibi in Basil. p. 260: Μήτε ταύτην ἔχων ἣν οἰκῶ νῦν, καὶ πᾶσαν ὁμοῦ, εἰς ἣν ἂν ῥιφῶ, μᾶλλον δὲ θεοῦ πᾶσαν, οὗ πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. [Justin. Mart. p. 99, A: Τοῖς π. οὖσι ξένοις. Hase.]

[Παρεπίδικος, Veterator, Glossar. in Welckeri Mus. Rhen. 5, p. 311, 319.]

[Παρεπιδόμησις, εως, ἡ, Patientia. Euseb. V. C. 3, 64: Ἡ μακρὰ π. ὥσπερ λοιμικῷ νοσήματι καὶ τοὺς ὑγιαίνοντας χραίνεσθαι ποιεῖ. Ubi v. Vales. Mendham.]

[Παρεπικέλευστος. Erotian. Procem. p. 8 ed. Fr.: Παρεπικελεύστου (—εύσου codex unus) Κρητός. Nomen manifeste corruptum, tertiæ, ut videtur, declinationis (velut Ἐπικλέους), quod cum articulo τοῦ coaluit. G. Dind.]

[Παρεπικουρέω, Adjumento sum. Sext. Emp. p. 350, 10: Οὐδὲ γὰρ ἡ... τῶν ὑδρειῶν ἔφοδος δύναταί τι τοῖς Χαλδαίοις παρεπικουρεῖν. Scott.]

[Παρεπιπλέκω, Complico. Passiv. Galen. vol. 19, p. 557, 10: Ἐὰν δὲ παρεπιπλακῶσιν. Hase.]

[Παρεπινοέω, Insuper excogito. Schol. Aristoph. Av. 454: Παρορῴης παρεπινοεῖς ἢ εὕρισκες. Forma media Diodor. 12, 11: Πολλὰ δὲ καὶ ἴδια παρεπινοησάμενος ἐξέδρι.]

Παρεπιπνείω, A latere s. Obiter s. Leviter aspiro. Apoll. Arg. 2, [961]: Ἀργέστao παρ' ἄσσον ἐπιπνείοντος. Ubi tmesis est. [Recte nunc παράσσον scriptum, quod v.]

[Παρεπιπορεύοντο lectio vitiosa. V. Παρακινδυνεύομαι.]

[Παρεπισημειοῦσθαι Sext. Emp. p. 349, cui παρασημειοῦσθαι restituendum ex codd. Cizensi et Regimontano, quo verbo paullo post utitur Sextus.]

Παρεπισκοπέω, Seorsim pensito, considero, æstimo, VV. LL. Sed potius παρὰ pro Obiter poni hic existimatur. Plut. [V. Æmil. c. 5]: Ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία παρεπισκοπεῖν καὶ λογίζεσθαι δίδωσι. [Mor. p. 129, E: Οὐ χεῖρον καὶ τὴν ἑαυτῶν π. δίαιταν.]

[Παρεπισπάομαι, Ad me traho, Vindico mihi. Philo vol. 1, p. 540, 23: Ἐκείνων (τῶν αἰσθήσεων) ἑκάστη μικρὰ ἄττα τῶν ἐν τῇ φύσει παρεσπάσατο.]

[Παρεπιστείβω, Perambulo. Apollin. Metaphr. Ps. 8, 18: Ποντοπόρους παρεπιστείβουσι κελεύθους.]

Παρεπιστρέφω, Paululum convertor, Leniter flector. Strabo l. ult. init. [p. 786], de Nilo: Παρεπιστρέψαι μικρὸν πρὸς τὴν ἕω. Paulo ante quum dixisset fluxum ejus s. cursum esse similem literæ N, addit, Ῥυεὶς ἀπὸ Μερόης πρὸς τὰς ἄρκτους ὡς δισχιλίους καὶ ἑπτακοσίους σταδίους, πάλιν ἀναστρέφει πρὸς μεσημβρίαν. Et mox, Τὴν ἑτέραν ποιησάμενος ἐπιστροφήν. Ubi etiam nota Ἐπιστροφὴ pro Conversio, Reversio, Flexus, Reflexus. || Παρεπιστρέφομαι pro Identidem convertor et respecto, affertur ex Diog. L. [2, 23: Παρεπιστρεφόμενος ἡσυχῇ καὶ τηρῶν ἀμύνασθαι εἴ τις οἱ ἐπέλθοι. Plut. Mor. p. 521, B: Ὑποβλέποντα καὶ π.]

Παρεπιστροφή, ἡ, Conversio in latus, ut qui crebro limis respicit oculis, ex Plut. [V. Sullæ c. 35.] Παρεπιστροφαὶ interpr. etiam Versiones quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum.

[Παρεπιτείνω, Intendo. Oribas. p. 159 Matth.: Ἠρέμα παρεπιτείνεται (ὁ ἐλλέβορος) καὶ σίαλον ἄγει.]

[Παρεπιτομή, ἡ, Incisio. Philo Belop. in Mathem.

vett. p. 64, 21. Id. ib. p. 63, 37 : Βάθος τῆς π. Hase.]

[Παρεπιφαίνομαι, Insuper appareo. Oribas. p. 305 Matth. : Εἴ τι ἔξωθεν παρεπιφαίνοιτο σύμπτωμα.]

[Παρεπιφέρω, Affero, Adjicio. Arrian. Peripl. p. 33 : Τὸ λοιπὸν παρεπιφέροντες πρὸς ἴδιον δρόμον, Reliquum temporis in proprio cursu conficiendo consumunt, Interpr.]

[Παρεπιχέω, Affundo. Hero Autom. p. 245 : Ἔλαιον παρεπιχέειν δεήσει εἰς ταῦτα. G. Dind.]

Παρεπιψαύω, Leviter attingo, Stringo : ut [Plut. Mor. p. 888, C] : Παρεπιψαύει τῶν μέσων τριῶν κύκλων ὁ καλούμενος ζωδιακός.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι [Sequor, Comitor. De hominibus Aristot. H. A. 6, 18 : Οὐ ῥᾴδιον γνῶναι μὴ παρεπομένῳ (ταῖς βουσὶ καὶ ταῖς ἵπποις) μηδὲ συνήθει σφόδρα. Polyb. 3, 82, 8 : Ὥστε πλείους εἶναι τῶν τὰ ὅπλα φερόντων τοὺς ἐκτὸς παρεπομένους· 31, 21, 6 : Κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν αὐτοὶ παρεπόμενοι], de re, quæ aliam sequitur, et velut comes ei adjuncta est [Plato Soph. p. 266, B : Τούτων ... ἑκάστων εἴδωλα ... παρέπεται· Leg. 2, p. 667, B : Συμπάσῃ τροφῇ παρέπεσθαι ... τὴν χάριν· Theæt. p. 186, A : Τοῦτο ... μάλιστα ἐπὶ πάντων παρέπεται. Polyb. 4, 45, 6 : Τῶν παρεπομένων τῷ πολέμῳ κακῶν· 2, 56, 10 : Τὰ παρεπόμενα τοῖς ὑποκειμένοις ἐξαριθμεῖσθαι. Plut. Mor. p. 51, B : Ὅτι ἡ χάρις καὶ ἡ χρεία τῇ φιλίᾳ παρέπεται. Ocellus p. 508 : Τῇ ἀκμῇ ... τὰ βελτίονα παρέπεται. Cum infin.], ut Alex. Aphr. Probl. [1, 33] : Τοῖς οὐροῦσι παρέπεται πολλάκις καὶ φῦσαν [φύσαν] ἐκκρίνειν. [Plut. Mor. p. 85, A : Τοῖς τοιούτοις παρέπεται ... τίθεσθαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ἀγαθούς. « Philostr. Epist. 73, p. 950 : Παρέπεται γὰρ τοῖς ἄνθεσιν ἐνναίουσ (scr. ἐνναίουσι) τῷ ἦρι. » Valck. || Forma act. παρέποντα ap. Polyb. 8, 10, 7, ubi Schweigh. recte πρέποντα.]

[Παρεργασίας ap. Plut. Mor. p. 1043, E, vitiose pro γὰρ ἐργασίας, quod restituit Reisk. Non melioris notæ verbum est παρεργάζεται ap. Eustath. Opusc. p. 84, 60, ubi περιεργάζεται corrigendum. G. Dind.]

[Παρεργάτης, ὁ.] Π. λόγων, Artifex orationum, VV. LL. ex Eurip. [Suppl. 426. Georg. Pis. Hexaem. 1401 : Ὑλικοῦ παρεργάτου. Theod. Diac. Exp. Cretæ 3, 102 et 2, 114 : Τοὺς κακοὺς π., Adjutores. Hase.]

[Παρεργέω. Παρεργοῦντος lectio vitiosa ap. Himer. in Phot. Bibl. p. 357, 18, ex præcedente πάρεργον orta. Γεωργοῦντος Bekkerus.]

[Παρεργολαβέω, Quæstum ex aliqua re facio. Philo vol. 1, p. 541, 3 : Ἐπειδὰν περὶ τῶν τοῦ λόγου διεξέρχωνται μερῶν, τότε οὐ τὰ φιλοσοφίας εὑρήματα παρασπῶνταί τε καὶ παρεργολαβοῦσι. Wakef.]

Πάρεργος, ὁ, ἡ, Qui est præter susceptum opus, Ad susceptum opus accedens. Plato Timæo [p. 38, D] : Ὁ λόγος π. ὤν, [πλέον ἂν ἔργον ὧν ἕνεκα λέγεται παράσχοι,] v. Lex. Cic. [Ib. p. 21, C : Εἴ γε μὴ παρέργῳ τῇ ποιήσει κατεχρήσατο. Longe frequentior generis neutrius usus est πάρεργον, τό. Plato Leg. 6, p. 766, A : Οὐ δεύτερον οὐδὲ π. δεῖ τὴν παίδων τροφὴν τὸν νομοθέτην ἐᾶν γίγνεσθαι.] Et π. ἀνάλωμα, Impendia quæ præter destinatam impensam fiunt. Aristot. Pol. 7, [2] : Ἐκεῖνο μὲν γὰρ π. ἂν εἴη· τοῦτο δὲ, ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης. Illud enim, accessio esse possit hujus tractatus, hoc vero, præcipua ejus intentio princepsque actio, Bud. [Agatho ap. Athen. 5, p. 185, B : Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα, τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα. Plato Ep. 7, p. 330, C : Ἵνα μὴ τὰ π. ὡς ἔργα μοι ξυμβαίνῃ λεγόμενα· Euthyd. p. 273, D : Καλὸν ἂν που τὸ ἔργον ὑμῶν εἴη, εἰ τηλικαῦτα πράγματα πάρεργα ὑμῖν τυγχάνει ὄντα. Greg. Naz. vol. 1, p. 326, B : Μεῖζον τοῦ ἔργου τὸ π. ἐμπορευσάμενος. Procop. In Reg. 1, p. 53 : Κρύψαι τὸ ἔργον, εἰπεῖν δὲ τὸ π. Eurip. Hel. 931 : Τὴν ἄθλιον ἐμὲ ... βῶσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης· Herc. F. 1340 : Πάρεργά τοι τάδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν.] Hinc ἐν παρέργου χώρᾳ, μέρει, ὁδοῦ πάρεργον, ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, [πάρεργον s. ἐν παρέργῳ] ποιεῖσθαι, [ἐκ παρέργου ποιεῖν τι, et quæ sunt similia] : quæ v. ap. Bud. p. 842, 843. [Ap. Athen. 12, p. 545, D, vulgo quidem legitur ἐν παρέργῳ τίθεσθαι χώρᾳ, sed rectius videtur, quod Bud. l. c. ex sua, puto, emendatione posuit, ἐν παρέργου τίθεσθαι χώρᾳ, quemadmodum Plato Rep. 2, p. 374, C, ἐν παρέργου μέρει dixit, citante eod. Bud. Schweigh. Soph. Phil. 473 : Ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. Eurip. Or. 610 : Καλὸν π. δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων· El. 63 : Πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων· Iph. T. 514 : Ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας. Thuc. 1, 142 : Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶ καὶ ... οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι· 7, 27 : Οὐκ ἐν π. τὸν πόλεμον ἐποιεῖτο. Plato Rep. 6, p. 498, A : Πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν. Isocr. p. 88, B : Ἢν ... ἐξετάζῃς, μὴ πάρεργον ποιούμενος μηδὲ μετὰ ῥᾳθυμίας. Demosth. p. 1233, 5 : Πάρεργα παντελῶς τἄλλα πρὸς τὸ λαμβάνειν νομίζουσι. Polyb. 4, 51, 2 : Πρότερον ἐκ παρέργου ταῦτα πεποιηκότες· 3, 58, 3 : Ῥητέον οὐκ ἐκ π. καὶ διερριμμένως· 57, 5 : Οὐ διερριμμένην οὐδ' ἐν παρέργῳ ποιήσασθαι τὴν περὶ αὐτῶν μνήμην. Strabo 5, p. 236 : Ὡς πάρεργον δόξαιεν ἂν ἀποφαίνειν τὴν ἄλλην πόλιν. Κατὰ π. Lucian. Demosth. enc. c. 26 : Τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην. Ὁδοῦ π. idem Nigr. c. 1 : Ὁδοῦ π. ἥκω σοι εὐδαίμων γεγενημένος· Pseudol. c. 12 : Μεμάθηκας ὁδοῦ π. εἰ βούλεται κτλ. Icarom. c. 11, et al. Philostr. p. 268 : Οὐχὶ ὁδοῦ π., ἀλλὰ παρόδου ἔργον. V. Jacobs. ad Imag. p. 606. || Πάρεργα inter titulos librorum ab aliis usurpatos memorat Gellius N. A. Præfat. § 7.]

Παρέργως, Obiter, Perfunctorie, Non accurate. [Phot. p. 396, 7 : Πάρεργος, ὀλίγωρος· καὶ Παρέργως, ὀλιγώρως. Plato Leg. 7, p. 393, E : Ἀκριβῶς καὶ μὴ π. Demosth. p. 215, 9 : Τοὺς π., ἀλλ' οὐκ ἐξεταστικῶς ἐκκλησιάζοντες. Polyb. 2, 2, 2 : Οὐ π., ἀλλὰ μετ' ἐπιστάσεως θεωρητέον.] Synes. : Ὧν κἀγὼ π. ἠκροασάμην, Tanquam aliud agens. Et π. ἔχειν Bud. p. 842 [ex Dinarcho p. 110, 3 : Μὴ π. ἔχ. πρὸς τὰς ... ἀποφάσεις].

[Παρερεθίζω, Irrito. Vita Josephi c. 45, p. 22 : Παρηρέθιζον τοῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Theod. Psalm. 36, 1.]

[Παρερέσσω s. Παρερέττω, Remigo, Impello, Moveo. Pollux 5, 71 : Ὥσπερ κώπαις τισὶ παρεγγυῶν τὸ σῶμα. Scribendum παρερέττων ex cod. Jungerm.]

[Πάρερμα. V. Παραίρημα.]

Παρερμηνεία, ἡ, Mala s. perversa interpretatio, Bud. Synonymum huic παρεξήγησις.

[Παρερμήνευμα, τό, i. q. præcedens. Epiphan. t. 1, p. 886, C : Τὰ π. τῆς κακοδόξου αἱρέσεως. Hase.]

[Παρερμηνευτής, ὁ. Παρερμηνευταὶ Hæretici sic appellati, quod sacræ Scripturæ nonnulla capita prave interpretarentur. De iis agunt auctor de initiis Hæreseon n. 97, Nicetas l. 4 Thes. orthod. fidei p. 266 etc. Ducang.]

Παρερμηνεύω, Perperam et male interpretor, in Pand. [Schol. Greg. Naz. p. 29 Montac. Boiss. Alex. Comnen. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 108, 46 : Ἤ τι παρερμηνεύων. Id. ib. p. 106, 22 : Ἀλλότριόν τι παρεσπαρῆναι ἢ παρερμηνευθῆναι. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 358, 9 Gaisford. : Τῶν ἑρμηνεύειν ἐθελόντων, μᾶλλον δὲ παρερμηνεύειν πειρωμένων. Hase.] Synonymum huic παρεξηγοῦμαι.

Παρερπύζω, Obrepo, Clam irrepo : ἠρέμα εἰσέρχομαι Suidæ. [Aristoph. Eccl. 398 : Πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν (in concione)· 510 : Εἴσω παρερπύσασα. G. D. Fragm. Dion. Cass. ed. a Fr. Haas. p. 16, 6 : Δράκων παρ' αὐτὸ μέγας παρείρπυσεν. Theod. Diac. Exp. Cretæ 1, 80 : Παρερπύσας ὄκνος. Hase.]

[Παρέρπω, idem. Theocr. 15, 47 : Κακοεργὸς ... παρέρπων αἰγυπτιστί. Schneid. Ad quem l. conf. Alb. Jahn. Symb. ad Philostr. p. 24. || Transeo. Hermocr. Anthol. Plan. 11, 1 : Τάνδε (platanum) παρέρπων. Tit. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 434, n. 2599, 3 : Ἀλλὰ π. Εἰπὼν Ἀρατείῳ. Hase. || Prodeo. Scriptor Pythag. in Galei Opusc. p. 711 : Ἀχίτωνας παρέρπειν.]

[Παρερριμμένως, Abjecte. Olympiod. In Eccles. p. 621, C. Hase.]

Παρερύω, seu Παρειρύω. Unde, Παρείρυσαν φραγμόν, VV. LL. ex Herodoto [7, 36], Prætenderunt sepem. [|| Παρειρύσθη τὸ στόμα, Os perperam distractum est, Hippocr. Epid. 3, p. 1059, D, ubi π., κατεσπάσθη exp. Galen., ut convulsionis et contractionis speciem sub oculos ponat. Est enim παρερύεσθαι aut παρειρύεσθαι, κατασπᾶσθαι, aut διαστρέφεσθαι, et εἰρύεσθαι ἕλκεσθαι interpretatur Galen. in Prorrh. Foes.]

Παρέρχομαι, Prætereo. Epigr. : Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. [Hom. Od. M, 62 : Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται· Π, 357 : Εἴσιδον αὐτοὶ νῆα παρερχομένην. Æsch. Suppl. 1004 : Πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. Soph. Œd. C. 902 : Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι. Cum accus. loci vel personæ, Hom. Il. Θ, 239 : Οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν ... βωμὸν νηΐ ... παρελθέμεν. Herodot. 3, 72 : Ἴστε φυλακὰς τὰς κατεστεώσας ἐούσας οὐδὲν χαλεπὰς παρελθεῖν· quod paullo ante περᾶν dixerat. Plato Alc. 1 p. 123, B : Ἔφη παρελθεῖν χώραν πάνυ πολλήν ... ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδόν, Transisse. || De tempore prætereunte vel præterito, Soph. Trach. 69 : Τὸν παρελθόντ' ἄροτον. Plato Rep. 6, p. 499, C : Ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ. Demosth. p. 40, 13 : Ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου· 1471, 10 : Πᾶς ὁ πρόσθεν παρεληλυθὼς χρόνος· 989, 19 : Ἐὰν πέντε ἔτη παρέλθῃ.] Et χρόνος παρελθών, Isocr. Archid. [p. 120, B; 126, E], Tempus quod præteriit, Tempus elapsum. [Plato Prot. p. 310, A : Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί. Τοῦ παρελθόντος ἔτους et ταῖς παρελθούσαις ὥραις Pollux 1, 56 et 57. Τῇ παρελθούσῃ ἡμέρᾳ 1, 65.] Sic Ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. [Et de rebus prætereuntibus s. præteritis quibusvis, ut ap. Soph. Phil. 1358 : Τἄλγος τῶν παρελθόντων· Œd. C. 1397 : Ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς. Plato Lach. p. 188, A : Ὅντινα τὸν παρεληλυθότα βίον βεβίωκεν· Phædr. p. 231, B : Τοὺς παρεληλυθότας πόνους.] Huc pertinet illud cujusdam poetæ, Παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. [Prætereo, i. e. Cesso. Hom. Od. Ξ, 429 : Εἶδος μέγα κῦμα παρῆλθεν. Plato Phædr. p. 242, A : Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ. Demosth. p. 291, 12 : Παρελθεῖν ἐποίησε τὸν τότε περιστάντα τῇ πόλει κίνδυνον ὥσπερ νέφος. Aristid. vol. 1, p. 216, 16 : Πόλεμοι ... ἀτεχνῶς ὥσπερ μῦθοι ταχέως αὐτοί τε παρῆλθον καὶ οἱ περὶ αὐτῶν λόγοι.] Interdum vero cum acc., ut in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, Præterire. Hom. Od. Θ, [230] : Οἴοισιν δείδοικα ποσίν, μή τίς με παρέλθῃ Φαιήκων. [Il. Ψ, 345 : Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθῃ.] Sed et metaph. pro Anteire, Vincere, Superare, ut qui præterit in cursu, vincit. Plut. Camillo [c. 36] : Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος· Popl. : Τοσοῦτον εὐτυχίᾳ Σύλλαν παρῆλθεν. [Eurip. Bacch. 904 : Ἕτερος ἕτερον ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν· Andr. 229 : Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ ... ζήτει παρελθεῖν. Aristoph. Eq. 277 : Ἢν ἀναιδείᾳ παρέλθῃς (αὐτόν). Demosth. p. 132, 7 : Τὰ ἔργα τοὺς λόγους παρέρχεται, Superant, Antevertunt. Id. p. 227, 20 : Τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολάς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν· ex quo l. Harpocr. : Παρελθεῖν ἀντὶ τοῦ νικῆσαι Δ. ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] At vero Hom. Il. A, [132] : Ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, sunt quidam qui itidem exp. Superabis; sed alii malunt Decipies. Ego vero existimo perinde esse ac si diceret Non me antevertes astutia, Non obrepes mihi incauto. [Od. N, 291 : Ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι. « Schol. Apoll. Rh. 2, 936 : Τὸ δὲ ὕδωρ (τοῦ ποταμοῦ) ἐν πᾶσι παρέρχεται. Fort. vertendum, Omni re excellit. » Schæfer.] || Prætereo, i. e. Prætermitto, Omitto. Aristophanes Vesp. [636] : Ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν κοὐδὲν παρῆλθεν. [Plato Alcib. 1 p. 130, C : Ὃ νῦν δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως· Phædr. p. 278, E : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἑταῖρον δεῖ παρελθεῖν.] Sed et cum infin. ex Dem. [p. 550, 26] : Παρῆλθέ με τουτὶ εἰπεῖν, Præteriit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere. [Theogn. 419 : Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται. Plut. Comp. Niciæ c. Crasso c. 2 : Ὅπερ ἡμᾶς ἐν τῇ διηγήσει παρελήλυθε. De rebus visum fugientibus, Soph. Trach. 226 : Οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰν (libri φρουρά, quod correxit Musgr.) παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον. || Prætereo, i. e. Transgredior, Excedo. Eurip. Alc. 695, de Admeto ultra fatalem diem vivente : Διαμάχου τὸ μὴ θανεῖν καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην. De lege violanda, ut παραβαίνω, Lysias p. 107, 41 : Παρελθὼν τὸν νόμον ὃν ὑμεῖς ἔθεσθε. Demosth. p. 977, 14 : Τοὺς κοινοὺς παρελθὼν νόμους. De diis contemtis, quemadmodum παραβαίνειν θεοὺς dici suo loco ostendimus, Eurip. Suppl. 231 : Μάντεων θέσφατ' ... ἀτιμάσας βίᾳ παρελθὼν θεοὺς ἀπώλεσας πόλιν· ubi Markl. comparavit Lucæ 11, 42 : Παρέρχεσθε ... τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ.] || Prodeo, In medium prodeo, Procedo, Progredior. Thuc. 2, [59] : Καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε· 3, [36] : Παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε. Ibid. : Ἐγὼ δὲ παρῆλθον οὔτε ἀντερῶν κτλ. [Aristoph. Eccl. 409 : Εὐαίων παρῆλθε γυμνός (in concione)· Thesm. 443. Av. 1612 : Ὁ κόραξ παρελθὼν ... ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θενών. Demosth. p. 559, 7 : Σὺ παρελθὼν ἀθρόων κατηγόρεις.] Et cum εἰς sequente accus. [Herodot. 3, 77 : Παρῆλθον ἐς τὴν αὐλήν. Eurip. Ion. 1171 : Παρελθὼν ἐς μέσον πέδον ἔστη. Plato Alc. 1 p. 105, A : Ἐὰν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. Demosth. p. 169, 21 : Παρελθὼν εἰς ὑμᾶς ... ἐνέπλησε τὰ ὦτα λόγων] : ut Æschin. In Ctes. : Παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. [Demosth. p. 169, 21. Polyb. 2, 50, 10 : Παρελθὼν εἰς τὸ κοινὸν βουλευτήριον.] Sed et παρελθεῖν εἰς μέσον dicitur a Plut. Solon. [c. 12 et V. Agidis c. 9], quum alioqui παρελθεῖν per se id significet, ut modo docui. Sed παρελθεῖν interdum non simpl. est Prodire, Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire et se jactare, In medium prodire ad edendum sui specimen. Atque Bud. p. 684, exp. [παρεπιδείξασθαι] ap. Athen. [12, p. 538, F], Αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpr. Ingredior, Eo [Cum accus. Eurip. Med. 1137 : Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ σὺν πατρὶ καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους ... Ib. 1275. Hipp. 108 : Παρελθόντες δόμους σίτων μέλεσθε], afferens ex Plut. Antonio [c. 74] : Μεγαλυνόμενος δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ, παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν κατεφίλησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex Eod. et pro Invado, in Theseo [c. 19] : Εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών. [Sic verti potest ap. Demosth. p. 237, 6 : Παρεληλυθέναι Φίλιππον εἴσω Πυλῶν. Ib. p. 238, 25. Alibi εἴσω παρελθεῖν est Introire. Æsch. Choeph. 845 : Πυνθάνου δὲ τῶν ξένων ἔσω παρελθών. Soph. El. 1337 : Εἴσω παρέλθετε· Œd. T. 1241 : Παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος. Aristoph. Nub. 833 : Εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. Plato Alc. 2 p. 144, A. || Adeo. De imperio adeundo, Demosth. p. 117, 4 : Λακεδαιμονίους ἄρξαντας καὶ παρελθόντας εἰς τὴν αὐτὴν δυναστείαν ὑμῖν. Plut. V. Anton. c. 5 : Ὁ δ' εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν παρελθών. De libro quem quis scribendum suscipit, Artemid. 2, 70 : Πειθόμενος ... θεῷ εἰς τήνδε τὴν πραγματείαν παρῆλθον. Seqq. ex Indice.] Παρελεύθω, insitatum thema, a quo παρέρχομαι sua tempora mutuatur, nimirum fut. παρελεύσομαι, præt. med. παρελήλυθα, et aor. 2 παρῆλθον. Significat porro interdum Advenio. Unde ap. Dem. παρελθών, Adveniens, Accedens, In medium progressus : παραγενόμενος. Cui adde quod ex Luciano [Gallo c. 12] affertur, Παρελθεῖν [εἰς] τὴν οὐσίαν, pro Adire bona s. hæreditatem. || Venio in, s. Intro, Ingredior. Plut. : Συγκλήτου γενομένης παρελθών, In senatum convocatum ingressus. [V. Marii c. 12.] Et seq. εἰς cum suo nomine : Idem Camillo [c. 24] : Ἄγγελον εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρελθεῖν, Nuntium in arcem ingredi. Et in Poplic. [c. 12] : Εἰς οἶκον ἰδιώτου παρελθεῖν δημόσια χρήματα, Intrare, Inferri : rursum Camillo [c. 17] : Παρελθόντες εἰς τὸ Κλούσιον, Clusium ingressi. Et alibi, Παρελθόντες εἰς αὐτὴν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῶν Κυιντιλλίων εἰδῶν, περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοὺς ἐξέπεσον, Quum in eam venissent : cum armis sc., ut et in Theseo [c. 19] : Εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών. Huc pertinet et ἔσω παρελθεῖν, Interiora subire, s. penetrare, In interiora descendere, ap. Diosc. || Prætereo : unde παρελθὼν s. παρεληλυθὼς χρόνος, Tempus præteritum s. præterlapsum : ut ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, Ex præterito tempore, pro Antehac. || Præterire latenter, fallendoque evadere. Hesiod. Theog. [613] : Οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν. || Cursu præterire ac superare, Prævertere. Metaphor. Hom. Il. A, [132] : Οὐ παρελεύσεαι, Non superabis. Et Plut. Camillo [c. 36] : Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Est enim his in Il. metaphora ἀπὸ τοῦ δρόμου ἐν ᾧ ὁ παρελθὼν νικᾷ, A cursu in quo vincit is qui alterum præterit prævenitque.

Παρεσθίω, Adedo, Arrodo : unde παρεσθίεται [immo παρεσθίει] ap. Aristoph. [Eq. 1026 : Ὥσπερ ἀθάρης σου τῶν λογίων παρεσθίει] : quod [ab Hesych.] exp. παραβιβρώσκεται. [Julian. Contra Christ. p. 229, 19 : Τοῦ χάριν ὑμεῖς τῶν παρ' Ἕλλησι παρεσθίετε μαθημάτων; Prælambitis. Hase. || De infantibus qui dum lac sugunt cibum capiunt, Hippocr. p. 267, 38 : Τὰ παρεσθίοντα ἐν τῷ θηλάζειν ῥᾷον φέρει ἀπογαλακτισμόν.]

Πάρεσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio. [Per νάρκωσις exp. Phot. et Suid. Ap. Hesych. : Πάρεσιν, χαύνωσιν, recte Ruhnk. quamvis contra seriem Πάρεσιν.] Πά-

ρεσις ἀφῆς καὶ κινήσιος, Aret. Est etiam Morbi nomen, qui et παράλυσις dicitur, quo sc. nervi remissi ac laxati motu tactuque aut dimidium corpus aut partem ejus aliquam destituunt. [Hippocr. p. 1136, G: Διάλυσις, π.] Aret. De D. A. 7 [p. 33, 22 sqq.]: Ἀποπληξίη, παραπληγίη, π., παράλυσις, ἅπαντα τῶ γένει τωυτά· ἢ γὰρ κινήσεως ἢ ἁφῆς, ἢ ἀμφοῖν ἐστὶ ἔκλειψις, κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. Alex. Trall.: Πάρεσις πάθος, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθασιν· οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναισθησία καὶ ἀκινησία τῶν πεπονθότων τόπων· paulo post vero πάρεσιν esse dicit τοῦ ἡμίσεος σώματος ἢ ἑνὸς μέρους νέκρωσιν, ἢ καί τινων μορίων νευρωδῶν, ἐσχηκότων ἔμφραξιν, χωρὶς τοῦ παθεῖν ἢ τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον. Plut. [Mor. p. 652, D], ubi dicit ebriosis eadem accidere, quæ frigus patientibus: Τοῖς δὲ πλείστοις εἰς π. αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ἐκπλήξῃ παντάπασι καὶ κατασβέσῃ τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. Specialiter vero πάρεσιν Aretæus esse vult Urinæ in vesica aut suppressionem aut retinendi impotentiam: Κύστιος δὲ οὔρων, inquit, σχέσιος ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τὸ κύριον. Πάρεσις, Budæo Defectio et languor, Virium corporis extenuatio. Ceterum ab hoc nomine sunt Gall. *Paresse*, *Paresseux*, quæ Pigritiam, Pigrum significant. [|| Dimissio. Plut. Comp. Dion. c. Bruto c. 2: Ἡ Διονυσίου π. ἐκ Συρακουσῶν. || Hesych.: Πάρεσιν, ἄφεσιν, συγχώρησιν· quæ gl. recte refertur ad Pauli Ep. ad Rom. 3, 25, ubi de Remissione peccatorum (τῶν προγεγονημένων ἁμαρτημάτων) dictum est. De remissione pecuniæ Phalar. Epist. 114, p. 328: Οὐ μεταμελούμενος ἐπὶ τῇ π. τῶν χρημάτων. || Neglectus, Contemtus. Appianus ab Suida cit.: Τὴν πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς ὄντας ἐνσπόνδους καὶ συγγενεῖς· quod Suid. exp. τὴν ἀμέλειαν, τὴν καταφρόνησιν.]

[Παρεσκευασμένως, Præparate. Schneid.]

Παρέστιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐφέστιος, Qui ad focum stat vel fit. Eur. Med. [1334]: Κτανοῦσα γὰρ τὸν σὸν κάσιν παρέστιον, i. e. παρὰ τὴν ἑστίαν s. βωμόν. Soph. El. [269]: Παρεστίους σπένδοντα λοιβάς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν, Ad focum ubi illum occidit. [Ant. 373: Μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο ... ὃς τάδ' ἔρδει. Apoll. Rh. 4, 713: Παλάνους ... καῖεν ... παρέστιος.]

[Παρεσχαρίτης, ὁ, Cui foci cura incumbit. Eustath. p. 1564, 27: Περὶ ἐσχάρας, ἧ παρώνυμος ὁ κοινῶς π. λεγόμενος. Harmenopulus in Legibus Naval.: Παρεσχαρίτου μισθὸς μέρος ἥμισυ. Ducang. Pseudochrys. t. 10, p. 906, A ed. Par. alt.: Παρεσχαρῖται οἱ φθονεροί. Hase.]

[Παρέσχατος, η, ον, Penultimus. Apoll. Lex. Hom. s. v. Ἀγρονόμον p. 7, 26: Τῆς παρεσχάτης ὀξυτονουμένης. Isid. Pelus. Epist. 3, 31, p. 268, C: Ἡ π. συλλαβή. Boiss. Philo vol. 2, p. 68, 4. Id. ib. p. 66, 25: Ὁ γὰρ ἐν πλείοσι δεύτερος, τῷ π. κατάλληλος. Hase. Eust. p. 712, 15: Π. ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς. Παρέσχατον vitiose pro πανέσχατον in codd. nonnullis Apoll. Rh. 4, 308.]

[Παρετάζω, i. q. παρεξετάζω, Exigo, Comparo. Hesych.: Παρέτασεν, ἐξήτασεν.]

Παρετέος, α, ον, Prætermittendus, Transmittendus, Remittendus. [Plato Leg. 7, p. 796, A: Ταῦτ' εἰς πάντα ὄντα χρήσιμα οὐ παρετέον. Aristot. Polit. 10, 1. Phot. et Suidas per σιωπητέον et παραλειπτέον exp., quod παραλειπτέον scribendum esse monuit Gaisford. G. D. Philo vol. 1, p. 674, 3: Ταῦτα μὲν οὖν παρετέον τοῖς μετεωροθήραις σκοπεῖν. Hase.]

[Παρετοιμάζω, Apparo. Æsop. Fab. 22 Fur.: Ἀνθρώπου τινὸς δεῖπνον παρετοιμάζοντος. Cramer. Greg. Nyss. t. 2, p. 1045, C: Εἰ δὲ καί τις τοιοῦτόν τι παρητοίμασεν. Hase.]

[Παρετοιμασία, ἡ, Paratio, Gl.]

Πάρετος, ὁ, ἡ, Remissus, Laxatus, παρεθείς, Nervorum relaxationi s. resolutioni, obnoxius. [Hesych.: Π., παραλελυμένος. Diodor. 3, 26: Μέχρι ἂν ... διακόψας τὰ νεῦρα ποιήσῃ πάρετον τὸ ζῷον· ubi libri alii ex gloss. παράλυτον. Dioscor. Anth. Pal. 5, 55: Δορὶς παρέτοις ἐξεχύθη μέλεσι. Jo. Malal. p. 262, 5: Νόσῳ βληθεὶς καὶ πάρετος (πάρατος codex) γενόμενος ἐτελεύτα. || « Stultus, Mente captus. Niceph. Presb. in Vita ms. S. Andreæ Sali: Ὁ παῖς ἐγίνωσκεν αὐτὸν ἕνα ὑπάρχοντα τῶν παρέτων. Id.: Θεάσασθε τὸν π. πῶς ἀσχολεῖται τῷ τοίχῳ. » Ducang.]

[Παρετυμολογέω.] Παρετυμολογεῖν ὄνομα dicitur Qui ad etymon ejus alludit: ut Athen. 2, [p. 35, C] scribit Homerum τὸν οἶνον παρετυμολογεῖν hoc hemistichio, ὀνήσεαι αἴκε πίῃσθα. Et ap. Eund. l. 7, [p. 278, A] Aristoteles παρετυμολογῶν τῆς Ἀμίας τοὔνομα, dicit eam nominatam παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις. [Eust. in Hom. p. 7, 52. Ach. Tat. Isag. in Phænom. p. 135, B: Παρὰ τὸ ἐστηρίχθαι ἀστέρας αὐτοὺς παρετυμολογοῦσι. Hase. Schol. Aristoph. Thesm. 574: Παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Vita Sophoclis circa fin.: Π. τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως.]

[Παρευδιάζομαι, Tranquillitate fruor. Polyb. 4, 32, 5: Ἦγον τὴν εἰρήνην ἀεὶ παρευδιαζόμενοι.]

[Παρευδιαστής, ὁ.] Παρευδιασταὶ ὄρνιθες, dicuntur qui ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, ut Athen. indicat initio libri 8, [p. 332, E] de exocœto pisce. Tales esse dicit trochilum, cerylum, elorium. [Scribendum παρευδιαστής cum Dalecampio.]

Παρευδοκιμέω, cum accus., Fama et celebritate præsto alicui. [Phot. et Suidas: Παρευδοκιμηκότος, νικήσαντος, ἤτοι εἰς δόξαν ὑπερβάντος. Dionys. Vett. script. cens. c. 3, p. 425, 9: Ἑκάτεροι τούτων ... τῶν ἀρετῶν κρατοῦσι, ῥώμῃ δὲ καὶ ἰσχύϊ ... παρηυδοκίμησε Θουκυδίδης. Plut. V. Pompeji c. 37: Παρηυδοκίμησεν αὐτὸν ἵπποις ἀγαθοῖς ἐλαύνων.] Ap. Aristoph. jungitur et accusativo rei in Equit. [immo ap. Lucian. Zeux. c. 7]: Ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. [Id. Hermot. c. 51: Παρευδοκιμεῖται (ἡ ἀλήθεια) ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρὰ πολύ.] Pass., Celebritate vincor ab alio, Bud. p. 366, 367. Sed hoc addo iis, quæ ab eo dicuntur, παρὰ mihi videri sonare Ultra. [Plut. V. Marii c. 32: Τοῖς μὲν ἄλλοις ἥττον ἤχθετο παρευδοκιμούμενος. Teles ap. Stob. Flor. 40, 8, p. 83: Παρευδοκιμεῖσθαι ὑπὸ τῶν τοιούτων καὶ χειροτονίᾳ καὶ ψήφῳ. Longus 4, 33: Κάλλος ἐκφέρουσα παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνάμενον· ubi Villois. p. 295 alia indicavit et activi et passivi exx. Achillis Tatii 5, p. 476; 8, p. 672, Xenoph. Eph. 1, 5 (ubi v. Locella p. 148), Heliodori 2, 8, Alciphronis 1, 39, facile augenda aliis aliorum, ut Philostr. p. 928, 930, Aristæn. 1, 27, Clem. Al. p. 335, 645, schol. Aristoph. Eq. 327, 330, 384: ex quibus apparet plerumque hoc verbum non alia quam simplici Superandi s. vincendi signif. usurpatum ab recentioribus his scriptoribus esse. Forma media Eustath. Opusc. p. 6, 60: Παρευδοκιμησάμενος τὸν ἀνάξιον.]

[Παρευδοκίμησις, εως, ἡ, Superatio. Schol. Hom. Od. E, 209: Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἥπτετο τῆς Καλυψοῦς ὡς ἡ παρευδοκίμησις. Codd. —εσις, quod correxit Buttmann. Niceph. Gregor. Hist. Byz. p. 45, B: Στέρησιν καὶ παρευδοκίμησιν τῆς αὐτοῦ βασιλείας. G. D. || Obtrectatio, Maledicentia. Jo. Chrys. t. 11, p. 544, D ed. Par. alt.: Παρευδοκιμήσεις τῶν πλησίον. Hase.]

[Παρευημερέω. De hoc verbo dixit HSt. s. v. Κατευημερέω. Exemplis ibi allatis addatur Philo vol. 1, p. 19, 10: Νυνὶ δὲ πάντων (κακιῶν) ὅσα λέλεκται παρευημερησάντων, Quum omnia mala floreant. Ib. p. 666, 9; vol. 2, p. 181, 4. Idem ap. Euseb. Præp. ev. 8, p. 388, B: Τῶν ἀτοπωτάτων ἐστὶν ἐπὶ θηρίων ἀρεταῖς καὶ ταῦτα παρευημερούμενον ὑπ' αὐτῶν ἄνθρωπον ὄντα σεμνύνεσθαι, Quum superetur. Hesych.: Παρευημερεῖσθαι, νικᾶσθαι. Παρευημερηθείς, παροραθείς.]

[Παρευθύ. V. Παρευθύς.]

[Παρευθύνω.] Παρευθύνειν, A recto cursu s. recta via avertere vel depellere. Soph. Aj. [1069]: Χεροὶ παρευθύνοντες, pro ἐκτρέποντες, metaph. ab iis qui non sinunt aliquos viam suam carpere, sed eos παρακλίνουσι, teste schol. [Phot. et Suid.: Παρευθύνει, παραφέρει, βιάζεται. Similiter Hesych. s. v. Παρευθύνουσι et Παρευθύνουσι.]

Παρευθύς, Statim, Extemplo, Confestim: in Fab. Æsop. [Dio Cass. 63, 19: Π. εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀποπλεῦσαι. Jo. Malal. p. 41, 13: Τὸ βρέφος π. ἐγέννησε μηνῶν ἑπτά. Εὐθέως per π. exp. gloss. Aristoph. Pl. 1171. Παρευθὺ ap. Suid. s. v. Ἀρχήν. Codin. Orig. Cpol. p. 22: Ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ π. ἀνεπνεύσατο.]

[Παρευκηλέω, Permulceo, Delinio. Eur. Herc. F. 99: Δακρυρρόους τέκνων πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκήλει λόγοις.]

[Παρευλαβέομαι, Caveo. Schol. Soph. Trach. 1: Παρευλαβούμενος μήποτε ... ἀναγκάσωσι μεταθεῖναί π. Angl. Theoph. Simoc. Hist. p. 74, 12 ed. Bonn.: Ἰσχυρῶς τε παρευλαβεῖσθαι τὸν κίνδυνον. Hase.]

Παρευμαρέω, Negligo, Facile transmitto, Contemno: unde παρημυμάρησαν, Hesychio κατεφρόνησαν.

Παρευνάζω, Juxta me sopio. [Hesych.: Παρευνάζων, παρακοιτάζων.] Unde pass. Παρευνάζομαι, Juxta s. A latere alicui cubo. Hom. Od. [X, 37]: Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως. [Eurip. Ion. 17 probabiliter restituit Reisk.: Οὗ παρηυνάσθην θεῷ, ubi vulgo οὗπερ εὐνάσθην. Pollux 5, 41: Κύνας παρευνασθέντας τοῖς θηρίοις. G. Dind.]

[Παρευναῖος, αία, αῖον, Cubitorius. Vox dubia. Schn.]

[Παρευνάομαι, i. q. παρευνάζομαι. Orph. Arg. 133: Αυθὶς ... παρευνηθεὶς ... Ἀργειφόντης. Phot. et Suid.: Π., παρακοιμηθείς.]

[Παρευναστήρ, ῆρος, ὁ, Qui proxime accumbit. Agathias Hist. 3, p. 91, D: Κατακτείνουσι προτέρους τοὺς παρευναστῆρας τῶν θεραπόντων. Menand. Hist. Exc. p. 346, 19: Π. τοῦ βασιλέως, Cubicularis.]

[Παρευνέτις, ἡ, Conjux. Nonn. Dion. 8, 243: Παρευνέτιν Ἐννοσιγαίου.]

[Πάρευνος, ὁ, ἡ, Juxta accumbens. De conjuge Ion ap. Athen. 11, p. 463, C: Εὐειδὴς ... θάλεια π. || Figurate Æsch. Sept. 1004: Ἰὼ πῆμα πατρὶ πάρευνον· quod schol. exp. παρὰ τὴν εὐνὴν τοῦ πατρός, τοῦτ' ἔστι πλησίον τοῦ πατρός· alius, σύνευνον, τοῦτ' ἔστιν οἰκεῖον καὶ ἐξ ἐκείνου γενόμενον.]

Παρεύρεσις, εως, ἡ, Commentum, ut Bud. interpr. ap. Dem. p. 98 [238, 6]: Μηδένα ... μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, Nulla occasione inventa et prætextu. [Sic et in fœdere Cretensi ap. Gruter. p. DV, 21. Valck. Et in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 109. Papyrus Letronnii (*Journ. des Sav.* 1842, p. 57): Κατὰ μηδεμίαν π. Θρᾳκία π. proverbium, de quo v. Strabo 9, p. 402, Zenob. 4, 37. Παρεύρησις scriptum in Gl. in Welckeri Mus. Rhen. vol. 5, p. 311. G. D. Scymn. Orb. descr. 351: Τῇδε τῇ π. Inscr. Ther. ap. Bœckh. vol. 2, p. 362, 16: Ἐξαλλοτριῶσαι τρόπῳ μηθενὶ μηδὲ π. μηδεμιᾷ. Hase.]

Παρεύρημα, τό, Inventum, Commentum. Pausan. [2, 16, 3, de crudelitate ab Acrisio in filiam excogitata: Οὐδὲ ἀπέτρεψέν οἱ τὸ χρεὼν τὰ ἐς τὴν παῖδα καὶ τὸν θυγατριδοῦν παρευρήματα. De vanis commentis Œnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 223, D: Τὰ π. οὐ δέχομαι, ὅτι οὐκ ἦν καθαρὸν ... τὸ ἱερεῖον.]

[Παρευρημένως, lectio vitiosa ap. Zenob. 2, 60: Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δεσπότατα καὶ π. κρινόντων· repetita ab Suida s. h. v. Recte fortasse Schneiderus προσηνῶς.]

Παρευρίσκω, Obiter [s. Insuper] invenio. [Strabo 16, p. 758: Καὶ ἐν Ῥώμῃ πολλὰ (μίγματα) παρευρίσκεσθαί φασιν. Insuper comminiscor, Herodot. 1, 26: Τῶν μὲν ἐδύνατο μέζονας (αἰτίας) παρευρίσκων μέζονα ἐπαιτιώμενος. G. D. Clem. Al. Strom. 6, 15, 123: Ἄλλον τε γὰρ θεὸν παρευρίσκουσι. Philostr. Her. p. 108, 7 Boisson.: Ὡς ἀληθῆ καὶ μὴ παρευρημένα. Id. ib. p. 166, 17: Ὡς ἀπίθανά τε καὶ π. It. passiv. Basil. Prochir. p. 128, 8 Zachar.: Δύο μόνα παρευρισκόμενα πρόσωπα, Personæ quæ forte adsunt. Hase.]

[Παρευτακτέω.] Παρευτάττειν, ex Polyb. 5, affertur pro Recte atque ordine apparare [*apparere* voluisse videtur. Schweigh.], ut qui apparitoras faciunt. Sed mendosa procul dubio scriptura, et forsan leg. παρευτακτεῖν. [Ap. Pol. 5, 56, 7 legitur: Τὴν θεραπείαν (τοῦ βασιλέως) ἀπέλυσαν ἐπί τινας ἡμέρας καὶ τοὺς εἰθισμένους παρευτακτεῖν. « Εὐτακτεῖν est Observare bonum ordinem. Παρὰ hic significat eum penes quem boni ordinis ratio habetur, scil. regem. Dicitur itaque hoc verbum de purpuratis ad comitatum principis et in ejus conspectum quotidie convenientibus et copiam sui facientibus, si quid ei sit quod imperet. » Reisk. De militibus officio suo recte fungentibus 3, 50, 7: Ἐπιγνοὺς ὁ στρατηγὸς ὅτι τὰς μὲν ἡμέρας ἐπιμελῶς παρευτακτοῦσι ... οἱ πολέμιοι, τὰς δὲ νύκτας ... ἀπαλλάττονται ...]

Παρευτρεπίζω, Apparo, παρασκευάζω. Eurip. [Iph. T. 725: Παρευτρεπίζετε τἄνδον· Cycl. 590: Παρευτρέπισται δ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν πυροῦν Κύκλωπος ὄψιν. Philo vol. 2, p. 204, 21: Ὅταν τὸ κακὸν μήπω μὲν εἰσρεύσαν θλίβῃ, μέλλῃ δ' ἀφικνεῖσθαι καὶ παρευτρεπίζεσθαι. Forma med. Polyb. 5, 108, 4: Παρευτρεπίσασθαι τὰ κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα.]

[Παρευτυχέω, Obtineo, Nanciscor, cum accus., Suid.

v. Ἀναστάσιος: Τὴν Μαρίνου παρευτυχήσαντες εὔνοιαν. Kall. Præpositionis vis hæc esse videtur Bernhardyo ut fraudes speciesque simulata se insinuantis significetur.]

[Παρευφρατίς, ίδος, ἡ, Ad Euphratem sita. Ephræm. Cæs. 3941, p. 97 Mai.: Παρευφρατίδας πόλεις. Osann.]

[Παρευωχέομαι, Epulor. Appian. Civ. 1, 48: Κλίνην ἐπιθεὶς ἐπὶ τῇ πυρᾷ παρευωχήθη σὺν τοῖς φίλοις.]

[Παρεφαπλόω, Intendo, Præbeo. Pseudochrys. t. 9, p. 941, C ed. Par. alt.: Παρεφήπλωσε τὴν ἀκοήν. Hase.]

Παρεφάπτομαι, Leviter attingo, inquit Bud., Stringo, h. e. προσψαύω. Plut. [Mor. p. 573, F]: Ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καί πως καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus est παρεφάπτομαι quam συνεφάπτομαι ap. Eundem [locis plurimis], p. 753.

Παρεφεδρεύω σοι, Sum in statione ad te protegendum, Bud. ex Plut. [immo ex Polyb. 3, 100, 7: Τοῖς συναλογοῦσι παρεφέδρευε κατὰ τόπους· 2, 24, 13: Ἐν Σικελίᾳ ... στρατόπεδα δύο παρεφήδρευεν· 4, 74, 6: Μισθοφόρων τῶν κατὰ τόπους ἢ καιροὺς παρεφεδρευόντων· 8, 35, 8.]

[Παρεφθαρμένως, Corrupte. De forma nominis corrupta Steph. Byz. s. v. Σύνναδα. Wakef. Eupolem. ap. Euseb. Pr. ev. p. 451, B: Ὕστερον δὲ π. τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ ὀνομασθῆναι. Hase. Vitiose. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 364, 17: Ἀτέχνως γὰρ καὶ π. ἐγίνετο (ὁ θρίαμβος).]

Παρέχω, Juxta habeo, teneo, Præbeo, Exhibeo: παρέχω, ἐγγὺς ἔχω, si credimus Eustathio ap. Hom. quum alibi [p. 465, 42; 1176, 54], tum [p. 1584, 39, ad] Od. Σ, 316: Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω, i. e., inquit, ἐγγὺς ἕξω: cui opp. ἀφέξω: i. e. παρεκτὸς σχήσω. [Τ, 113: Θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς· ubi notandum produci syllabam primam in arsi.] Sed et in Il. Δ, [229] παρισχέμεν ἵππους, ait esse pro παρέχειν ἵππους: i. e. πλησίον ἔχειν: at vero posteros Homeri ponere παρέχειν pro διδόναι, Donare, quia qui donat ἐγγὺς τοῦ λαμβάνοντος ἔχει τὸ διδόμενον, Habet, Tenet donum prope eum, qui accipit. Ubi miror Eust. dicere posteros Homeri ita usos esse, quasi ipse Hom. non utatur; quum alioqui manifestum sit ita accipi ab eo, Il. Τ, [147]: Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές, Ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Ubi certe παρασχεῖν est quod versu ab hinc tertio διδόναι. Quinetiam παρέχειν φιλότητα ex Eod. [Il. Γ, 354] pro Exhibere comitatem. [Od. Υ, 8: Ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.] Ut autem παρέχω est pro παρὰ ἔχω, i. e. ἐγγὺς ἔχω, sic et Lat. Præbeo dici animadvertendum est quasi Præ habeo. [Herodot. 7, 21: Τοῖσι δὲ ... μακρὰς νέας παρέχειν, τοῖσι δὲ σιτά τε καὶ νέας· 168: Οὐδὲ νέας ἐλαχίστας παρασχόντες ἄν, ἀλλὰ πλείστας μετά γε Ἀθηναίους. Pind. Ol. 1, 63: Θεοῖσι δαῖτα παρέχων. Æsch. Ag. 1593: Πατρὶ τὠμῷ ... παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν. Eurip. Iph. T. 950: Ξένια μονοτράπεζά μοι παρέσχον. Plato Leg. 6, p. 761, C: Λουτρὰ θερμὰ παρέχοντας. Et sic alii scriptores quivis.] In prosa non solum Præbeo et Exhibeo, sed et Affero in nonnullis loquendi generibus redditur: quæ cum ceteris proferam. Isocr. [p. 171, B]: Παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. Bud. παρέχειν sine adjectione etiam affert ex Gregor. pro Præbere stipem, Largiri, Erogare. [Seq. infinitivo] Aristoph. Nub. [440]: Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν κτλ. [(Sine infin. Æsch. Pers. 210: Πτήξας δέμας παρέσχε.) Herodot. 9, 17: Κρέσσον ἀμυνομένους τελευτῆσαι ... ἤπερ παρέχοντας (sc. ἑωυτοὺς) διαφθαρῆναι αἰσχίστῳ μόρῳ. Plato Phædr. p. 228, E: Ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν οὐ πάνυ δέδοκται· Apol. p. 33, B: Καὶ πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἐμαυτὸν ἐρωτᾶν· Protag. p. 312, C: Ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σαυτοῦ παρασχεῖν θεραπεῦσαι ἀνδρί. Παρέχειν ἑαυτὸν sensu obsceno de corpore prostituendo Lucian. D. mar. 13: Διακόρευσας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι καὶ διὰ τοῦτο παρέχειν ἑαυτήν. Suidas: Λακωνικὸν τρόπον· παραίνεσιν, ἢ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις. Artemidor. 1, 78: Εἰ ἀντιβαίνοι ἡ γυνὴ ἢ μὴ παρέχοι ἑαυτήν. Omisso ἑαυτὸν Lynceus ap. Athen. 7, p. 295, B, a Valck. cit.: Τὸν Θησέα γεγονότα καλὸν ὑπολαμβάνω, τοῦ Τληπολέμου τὸν ἰχθὺν τοῦτον αὐτῷ παρασχόντος, παρεσχηκέναι. Lucian.

D. mer. 5 extr.: Πάρεχε γοῦν, ὦ Λάσινα, ... καὶ γνώσει οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. Longus p. 82, 4: Ἡνίκα ἂν παίσῃς αὐτήν σοι παρασχεῖν· l. 4, 14: Ὁπόθεν παρασχεῖν τοιοῦτον οἷον αἱ αἶγες τοῖς τράγοις. Eodem sensu cum adverb. Aristoph. Lys. 162: Ἐὰν τύπτωσιν (οἱ ἄνδρες) ... παρέχειν χρὴ κακῶς· et 227: Κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι. Strato Anth. Pal. 12, 200: Παρέχοντα χλόην (παῖδα) οὐ πάνυ δέ τι θέλω.] Præbeo, Exhibeo. Xen. Cyrop. 7, [5, 46]: Παρέχων ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν· 2, [1, 22]: Παρέχειν ἑαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Et Παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, Præstare se virum probum. Bud. Addidit etiam infin. Xen. Cyrop. 8, [1, 5]: Παρέχωμέν τε ἡμᾶς αὐτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ ὅ, τι ἂν δέῃ. At Plut. aliter infinitivo junxit, quum παρέχειν ὁρᾷν dixit pro Ostendere, q. d. Præbere videre, pro Præbere videndum, Exhibere. Isocr. autem hujusmodi accusativo particip. etiam adjungit, ut in Panath. [p. 247, B]: Ἐν ᾗ σφᾶς αὐτὰς παρεῖχον πρωτευούσας· Areop. [p. 143, C]: Παρασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. [Id. p. 51, C: Κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ... ἐπαμύνουσαν· 130, E: Σκεπτέον ὅπως τοιούτους ἡμᾶς αὐτοὺς παρασχήσομεν. Plato Rep. 3, p. 413, E: Εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων· Euthyphr. p. 3, D: Σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν.] At cum accus. rei pro [Præbere,] Afferre, [Ostendere. Pind. Pyth. 9, 41: Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα· Ol. 6, 174 Θεὸς τῶνδε ... αἶσαν παρέχοι. Plato Protag. p. 353, D: Τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν τῷ παραχρῆμα παρέχει]: ut Xenoph. Cyrop. 4, [1, 2 et 3, 3, 8] ἡδονὴν παρέχειν, Voluptatem afferre. Et γέλωτα παρέχειν [Plato Theæt. p. 174, C: Γέλωτα παρέχει ... καὶ τῷ ἄλλῳ ὄχλῳ· Rep. 7, p. 517, A], Lucian. [Nigrin. c. 18], Risum afferre vel excitare: ut ap. Xenoph. rursum [Cyrop. 2, 1, 29] ἱδρῶτα παρέχειν, Sudorem excitare. Sic et δεινοὺς ἔρωτας π. ap. Platon. [Phædr. p. 250, D] Cic. vertit, Excitare ardentes et mirabiles amores. [Π. ἀπορίαν Aristot. Metaph. 10, 2.] Et μαρτυρίαν π., Isocr., Afferre testimonium, s. Proferre. [Isæus p. 39, 43: Ψευδῆ τὴν μαρτυρίαν οὗτοι παρέσχον. Recte Bekk. παρέσχοντο, quod paullo ante codd. præbuerunt: Τούτου ἐκμαρτυρίαν παρέσχοντο, pro vulg. παρέσχον.] Itidemque π. μάρτυρας Hermog. [Phrynich. p. 135 Lob.: Εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τις.] At vero π. ἀσφάλειαν [τοῖς συμπολιτευομένοις] ap. Isocr. [p. 423, A] ex Cic. redditur Præstare securitatem. Dicitur vero et in malum: ut π. πράγματα: quod Cic. ap. Epicurum vertit Exhibere negotium. Pro quo et Facessere negotium, Molestiam exhibere dicitur. [Herodot. 1, 155: Πρήγματα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες· 175: Πρήγματα παρέσχον αὐτοῖς πλεῖστα. Isocr. p. 372, B. Aristoph. Vesp. 313: Ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς. Plato Phæd. p. 115, A: Μὴ πρ. ταῖς γυναιξὶ παρέχειν· Theæt. p. 143, B: Ἵνα μὴ παρέχοιεν πρ. αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις.] Plato pro eodem in Timæo [p. 38, E] παρέχειν ἔργον. [Aristoph. Nub. 524: Ἣ (κωμῳδία) παρέσχε μοι ἔργον πλεῖστον. Plato Ion. p. 530, C: Ἐμοὶ τοῦτο πλεῖστον ἔργον παρέσχε τῆς τέχνης. Herodot. 1, 177: Τά οἱ παρέσχε πόνον πλεῖστον.] Invenitur etiam, sed, ut opinor, apud minus idoneos auctores, κόπον s. κόπους παρέχειν, ead. signif. Item κακὰ τοῖς ἄλλοις π., Isocr. Huc pertinet π. ἀσχολίαν, Xen. Cyrop. 4, [3, 12], item φροντίδα, necnon φόβον, ibid. [6, 3, 27.] Et παρέχω σοι δέος ex Plut. Themist., Affero tibi metum de me, Injicio tibi metum. At παρέχειν cum accus. λόγον et δόξαν, aliisque nonnullis, v. in Λόγος, Δόξα, [Δίκη] et in ceteris nominibus. || Efficere, Reddere, Præstare. [Eurip. Med. 387: Γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους ... παρασχών. Plato Crat. p. 405, B: Καθαρὸν π. τὸν ἄνθρωπον· Phædr. p. 274, E: Τοῦτο τὸ μάθημα ... σοφωτέρους Αἰγυπτίους ... παρέξει.] Xen. παρέχειν βελτίους, Efficere meliores, βελτίστους, Cyrop. 1, [2, 5]; et ἀποδεικνύναι pro eodem dixit. Et σῶον π. ap. Eund. [Œc. 9, 9], Incolume præstare. Hac autem in signif. utuntur et pass. [media] voce: Cyrop. 4, [1, 3]: Καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀθλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται. [Plato Leg. 7, p. 809, D: Ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἐγρηγορυῖαν παρεχόμεναι· et simil. Rep. 4, p. 432, A.] || Παρέχομαι etiam sæpe dicitur signif. act. pro παρέχω [Herodot. 7, 89: Παρείχοντο νέας· et 8, 1, 2. 4, 14: Κροκοδείλους παρέχεται

(Indus fluvius). Schweigh.], in aliis quoque loquendi generibus: ut παρέχεσθαι [παρεχέσκετ'] ἀμοιβάς, quod ex Hom. [Od. Ξ, 521] affertur [ubi nunc παρεκέσκετ' editum, i. e. παρέκειτο. V. Παράκειμαι. Apoll. Rh. 3, 152: Ἦ μέν τοι δῶρόν γε παρέξομαι οὐδ' ἀπατήσω]. Et παρέχεσθαι εὔνοιαν [Demosth. p. 228, 26: Καὶ νυνὶ παράσχεσθε τὴν εὔνοιαν], Herodian. [2, 9, 12], sicut et Latine dicitur Exhibere benevolentiam. [Activ. ap. Soph. Tr. 708: Πόθεν ... ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν;] Et προθυμίαν [Herodot. 7, 6: Πᾶσαν πρ. παρεχόμενοι], Demosth. [p. 11, 13]: quo dixit modo [Plato Leg. 9, p. 859, B: Ἀλλ' οὖν τό γε πρόθυμον παρεχόμενοι· et] Thuc. [4, 85]: Πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενον. Idem, Εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παράσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, quod quidam interpr. Præclara facinora edere. Item εἶδος, ἰδέαν παρέχεσθαι, Pausan., quod Bud. Speciem exhibere et præferre vertit; ego Exhibere formam, ex Colum. [Pausan. 8, 37, 5: Ἀνυτος σχῆμα ὡπλισμένου παρεχόμενος.] At παρέχομαι ὠφέλειαν Plato Rep. 1 [8, p. 559, B], Affero utilitatem. [Id. Phædr. p. 239, E: Τίνα ἡμῖν ὠφέλειαν ἢ τίνα βλάβην ... παρέξεται;] Et in Apol. Socr. [p. 20, D, Phæd. p. 87, B, Parmen. p. 128, B], παρέχεσθαι τεκμήρια, Afferre argumenta, Proferre: sicut et παρέχειν μαρτυρίαν supra. [Παρέχεσθαι μαρτυρίαν Aristid. vol. 2, p. 66. Παρέχεσθαι μάρτυρα vel μάρτυρας Plato Apol. p. 19, D; 31, B, Symp. p. 215, B, Isæus p. 108, 9.] At παρέχεσθαί τι peculiari signif., pro Allegare, Bud. p. 296, quem vide. Sic autem et a Thuc. sumi arbitror, quum alibi, tum p. 142 [4, 64]: Πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, Civitatem maximam allegans, Ejus auctoritatem proferens, et ea nitens. [Herodot. 7, 161: Ἐόντες Ἀθηναῖοι ... ἀρχαιότατον ἔθνος παρεχόμενοι, Antiquissimum exhibemus s. ostendimus populum, i. e. sumus antiquissimus populus. 4, 46: Ὁ Πόντος ... παρέχεται ἔθνεα ἀμαθέστατα, Ostendit, Habet. 6, 61: Ἄρχοντα παρείχοντο Ὀτάνεα, Ostendebant, In fronte habebant. (Eodem modo 7, 62, 67, 121.) 2, 174: Ἀψευδέα μαντήια παρεχόμενοι, Ostendentes, Edentes. Schweigh.] || Sed et cum infin. ap. eund. Thuc. p. 93 [3, 36]: Ἐστιν ἃ παρεχόμενον· ubi schol. exp. πράξαι ὑπισχνούμενον. || Παρέχει, impers., Licet, Facultas, Occasio est. Παρέχει ποιέειν ταῦτα, Herodot. [8, 100]. Παρέχει μοι νῦν ὑμέων ἄρχειν ap. Eund. [3, 142] exp. etiam In mea potestate est, meo arbitrio situm est. [1, 9: Παρέξει τοι θεήσασθαι (αὐτήν)· 3, 73: Ἡμῖν κοτε κάλλιον παρέξει ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχήν· 5, 98. Οὔ οἱ παρέσχε 8, 8. Adde 7, 120; 8, 30, 75; 9, 122. Schweigh. Dio Cass. 43, 44: Ὁσάκις ἂν παράσχῃ οἱ.] Alicubi redditur etiam Facile, Promptum est. Hinc [Παρέχον, Quum liceat, Quum facile sit, Herodot. 5, 48, ubi var. lect. παρεόν. Schweigh.] παρασχὸν ap. Thuc., quod ea forma dicitur, qua ἐξόν: et jungitur cum καλῶς, κάλλιον: p. 169 [5, 14]: Ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ, καλῶς παρασχόν, οὐ ξυνέβησαν, Quum ampla occasio obtigisset. [Ib. c. 62. Et 60: Νομίζοντες μὴ ἂν σφίσι ποτὲ κάλλιον παρασχὸν Λακεδαιμονίους διαπεφευγέναι· quod paullo ante dixerat ἐν καλῷ παρατυχόν.] Et εὖ παρασχὸν 1, p. 38 [c. 120], pro Si ampla occasio obtigerit, commoda et idonea occasio se obtulerit. Tale est, quod Latini dicunt, Si res tulerit: nisi quod hic additur εὖ. Scio tamen verti Re bene gesta: cujus interpr. occasionem dedit schol. Sed ego malo usum, qui et alibi reperitur, in hoc etiam l. retinere, præsertim quum ei aptissimum esse existimem. Perinde enim est, opinor, ac si diceret, Et bellum gerere, et rursus, si id commodo suo facere possint, ad concordiam redire. Videtur autem pro me et ille alter Ejusd. locus facere. [Plut. V. Cimon. c. 14: Ἐκεῖθεν ῥᾳδίως ἐπιβῆναι Μακεδονίας ... παρασχόν. Phalaridi Epist. 5, p. 30, 81, restituit Lennep.: Τίς ... ἐχθρὸν οὐ διὰ πάσης ἀμύνης, παρασχὸν (libri παρατυχόν), ἐτιμωρήσατο;] || Παρασχέμεν Ion. pro παρασχεῖν, Hom. Il. [T, 147. Apoll. Rh. 1, 1217. || Πάρασχε imperativi forma vitiosa, recte in παράσχες mutata ab Is. Vossio ap. Eurip. Hec. 842, ubi vid. annot. nostra, et ex codd. corrigenda apud Platon. Protag. p. 348, A, nec ferenda ap. Achillem Tatium, cui Jacobsius tribuit ad 4, 13, p. 729 sq. || Aoristus Παρέσχεθον, Præbui, ex quo HSt. præsens finxit] Παρασχέθω, i. q. παρέχω, Præbeo. Hesiod.

[Theog. 639]: Κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα. Aristoph. [Eq. 320]: Παρασχέθω τὸν κατάγελων, Risum moveo, ita ut παρέχειν γέλωτα dicitur. [Apud Ar. non παρασχέθω legitur, sed infinit. παρασχεθεῖν, in libris male scriptus παρασχέθειν. Apoll. Rh. 1, 409: Οἱ δὲ ... χέρνιβα ... παρέσχεθον. || De futuri forma media Mœris p. 320: Παρασχήσομαι Ἀττικοί, παρέξομαι Ἕλληνες. Παρέξομαι Plato Symp. p. 215, B, Phædr. p. 238, B; 239, E; 262, C, Critia p. 45, C, Tim. p. 82, B, et alii multi.] || Παρίσχω, i. q. παρέχω, Juxta habeo, teneo. Hom. Il. Δ, [229]: Παρισχέμεν (ἵππους)· de quo v. in Παρέχω. Exhibeo, Il. I, [634]: Νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας, Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι, Septem tibi jam exhibemus, et quasi coram sistimus. Item Præbeo, Dono, ut παρέχω.

[Παρέψημα vitiose pro παρόψημα, quod v.]

[Παρέψησις, εως, ἡ, Coctio. Palæph. 44, 2, de Medea: Ἐπορία τοὺς βουλομένους ... ὄνομα δὲ ἦν τῷ πράγματι παρέψησις.]

[Πάρη. V. Πήρα.]

Παρηβάω, Pubertatem transeo, Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo, i. q. παρακμάζω, [ut exp. Photius p. 396, 19. Longus 3, 15: Παρήβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Οἱ σκληροὶ καὶ παρηβηκότες παῖδες Hesych. s. v. Κόλλοπες. Hemst. Galen. ap. Stob. Flor. 101, 14, p. 320: Τῶν παίδων ... τῶν ἀκμαζόντων ... τῶν παρηβώντων.] Diog. L. [1, 26] de Thalete: Τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, Νὴ Δί', ἔλεγεν, οὐδέπω καιρός· εἶτα ἐπειδὴ παρήβησεν, ἐγκειμένης, εἰπεῖν, Οὐκ ἔτι καιρός· Præcipiti jam juventute, Bud. Interdum accipitur pro Consenescere et Ex flore ætatis egressum in senectutem vergere. [Phot. p. 396, 18: Παρηβηκώς, γεγηρακώς. Herodot. 3, 53: Γέρων ἤδη καὶ παρηβηκώς. Παρηβήκει ibid.] Thuc. [2, 44]: Ὅσοι δὲ παρηβήκατε, Consenuistis, Bud., non admittens Vallam, qui vertit Ætate processistis. Lucian. [Tim. c. 2]: Ἀμβλεῖς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις ... καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. [Παρηβηκυῖα γυνή Pollux 2, 18. || Metaph. Philo vol. 1, p. 604, 32: Εἰ μὴ καὶ τὸν πρεσβύτερον ὑπάξεται λόγον, οὐ τὰ λυπτῶντα πάθη παρήβηκε. Nam sic ex codd. corrigendum quod legitur παρήβησε. G. D. Theoph. Simoc. Hist. p. 133, 21 ed. Bonn.: Ἤδη τοῦ θέρους παρηβηκότος. Hase. || De vino effœto Lucian. Lexiph. c. 13: Ἀώγυνον τουτονὶ παρηβηκότος ... κομίζων.]

[Πάρηβον, τὸ, ligni species quædam. Apollon. Dysc. Hist. mirab. c. 17: Κτησίας παρ' Ἰνδοῖς ξύλον γενέσθαι φησὶν ὃ καλεῖται πάρηβον (scribendum πάρηβον cum Meursio). Τοῦτο ἐφ' ἑαυτὸ ἕλκει πᾶν τὸ προσκομισθὲν αὐτῷ, οἷον χρυσὸν, ἄργυρον, κασσίτερον, χαλκὸν καὶ τἆλλα μεταλλικὰ πάντα· ἕλκει δὲ καὶ τὰ σύνεγγυς ἱστάμενα στρουθία· ἐὰν δὲ μεῖζον ᾖ τὸ ξύλον, καὶ αἶγας καὶ πρόβατα καὶ τὰ ὁμήλικα ζῷα. Similia ex Ctesia tradidit Photius Bibl. p. 47, 33, ubi recte scriptum πάρηβον, pravo accentu παρηβὸν in cod. Monac., quod prope accedit ad Hesychii scripturam Παρῆβον· παρὰ Κτησίᾳ (codex

* κτησί, ex quo Musurus παρὰ Κρησὶ fecerat) ξύλον τι.]

Πάρηβος, ὁ, ἡ, Qui pubertatem excessit, Cujus ætas defloruit. Epigr. [Anth. Plan. 289: Κάδμου τὰ] πάρηβα χορεύματα, Senilia tripudia. [|| Pubens. Philo vol. 2, p. 59, 40: Ἐν μὲν παιδὶ τὸ βρέφος ὑπεξῆλθεν, ὁ δὲ παῖς ἐν π., ὁ δ' ἔφηβος ἐν μειρακίῳ. Hase.]

[Παρήγησις, ἡ, Docendi munus. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 737, B: Καρνεάδης δὲ ἐκδεξάμενος τὴν παρήγησιν. Hase.]

[Παρηγμένως, i. q. παραγώγως. De adjectivo composito cujus pars aliqua non significat, sed abundat, Apollon. Lex. Hom.: Τανύηκες, ὅτε μὲν τὸ ξίφος « Τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ » (Il. Π, 473), συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκήν, τοῦτ' ἔστι τὴν ἀκμήν· ὅταν δὲ « Τανυηκέας ὄζους » (Il. Π, 768), παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ τανaοὺς, ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ « Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς » (Il. B, 412), σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα, ἐπὶ δὲ τοῦ « Κελαινεφὲς αἷμα » (Il. Π, 667, et al.) παραγωγόν.]

Παρηγορέω, Hortor, [Adhortor, Admoneo,] παρακαλῶ Hesychio [Παρηγορεῖ, παρακαλεῖ, παραμυθεῖ (scr. παραμυθεῖται). Herodot. 9, 54: Οἱ μὲν παρηγόρεον Ἀμομφάρετον. Æsch. Prom. 646: Ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πωλώμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν λείοισι μύ-

θοις. Schol. ἔλεγον ἐν λόγοις ὁμαλοῖς πρὸς ἐμέ. Alius, παρέπειθον, ἠπάτων με. Ib. 1000: Ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν. Schol. παρ' ὃ χρονῷ πείθειν ἐπιχειρῶν. Sophocles ap. schol. Eurip. Phœn. 312 (fr. 186): Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου, Admonet me. Eurip. Hec. 288: Οἴκτειρον, ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιϊκὸν στρατὸν παρηγόρησον ὡς ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, schol. παραίνεσον. Plato Axioch. p. 364, C: Παρηγόρησον αὐτὸς ὡς εἴωθας. Perictyone ap. Stob. Flor. 79, 50: Ἢν ἀγνοίῃ νοσέῃ ἢ ἀπάτῃ, παρηγορεῖν καὶ διδάσκειν. Seq. εἰς] Apoll. Arg. 2, [64]: Μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν, Hortantes ad fortitudinem. [Schol.: Παρηγορεῖν τὸ προτρέπεσθαι ἐνταῦθα σημαίνει.] Ap. Herodot. [5, 104] etiam in v. passiva [media] ita sumitur, Παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος. [Id. 9, 55: Παρηγορέοντο τὸν Ἀμομφάρετον μὴ κινδυνεύειν. Pind. Ol. 9, 117: Θέτιος γόνος νιν ... παραγορεῖτο μή ποτε σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι ... αἰχμᾶς. Passiv. Herodot.] alibi [7, 13]: Καὶ οἱ παρηγορεύμενοι [παρηγορεόμενοι] κεῖνα ποιέειν. || Παρηγορέω, Consolor, Consolandi gratia dico. [Æsch. Pers. 529: Καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ, παρηγορεῖτε καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους. Schol. παραμυθεῖσθε. Eum. 507: Τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. Schol.: Παθὼν δέ τις μάτην ἑαυτὸν παραμυθεῖται τῇ εἰς ἡμᾶς ἐλπίδι· ἤ, ἕκαστος δὲ τῶν φονέων παρηγορηθήσεται, τλήμων γὰρ ὁ ἀναιδής. Demosth. p. 1400, 8: Πρὸς τὰ παρηγοροῦντα τρέπειν τὴν ψυχήν.] Apollon. [Rh. 2, 622]: Τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι; Schol. παραμυθητικῶς λέγεις, Consolatorie dicis? [Dionys. A. R. 1, 77: Παρηγοροῦντα τὴν λύπην. Forma media Eustath. Opusc. p. 126, 38: Πῶς ἂν παρηγορησαίμην ἄλλους ὁ τὴν ψυχὴν περίλυπος;] || Παρηγορέω, Solor, eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem. Plut. Popl. [c. 16]: Χωλότητα μετὰ τιμῆς παρηγορεῖ.

Παρηγορέω, Lenio, Mitigo, [Placo,] quod et Lat. Solor. [Apoll. Rh. 4, 1410: Στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι. Musæus 39: Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην, πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς. Eurip. Phœn. 1458: Πόλιν θυμουμένην παρηγορεῖτον.] Plut. [V. Pomp. c. 13]: Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὁ Πομπήϊος ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς. Philo: Ἅμα καὶ τὴν τροφὴν παρηγοροῦντες ἀναγκαίῳ προσοψήματι. Plut. Symp. 8 [immo Sept. sap. conviv. p. 156, C]: Καὶ παρηγορεῖν τὰ πάθη τῶν χρωμένων μέλεσι καὶ ἁρμονίαις, Lenire, vel, ut alii, Sedare perturbationes. [Hippocr. p. 393, 49, de oxymelite: Οὐδὲν ἂν παρηγορήσειε τὸν πνεύμονα. Sext. Emp. Pyrrhon. 1: Τό τε ὄμβριον ὕδωρ ὀφθαλμοῖς μέν ἐστιν ὠφέλιμον, ἀρτηρίαν δὲ καὶ πνεύμονα τραχύνει, καθάπερ καὶ τὸ ἔλαιον, καίτοι τὴν ἐπιφάνειαν παρηγοροῦν. Athen. 15, p. 687, D: Οὐκ οἶδας ὅτι αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν αἰσθήσεις ὀδμαῖς ἡδείαις παρηγοροῦνται, προσέτι τε θεραπεύονται; Aretæus p. 130, 29: Οἷσι ὧν παρηγορέονται, Quibus malum ægroti lenietur. Oribas. p. 57, 16: Ἄμεινον εἶναι μὴ κατατείνειν εὐθέως τὸ κατεαγὸς κῶλον, ἀλλὰ παρηγορήσαντας πρότερον, οὕτως ἥκειν ἐπὶ τὴν κατάστασιν ὕστερον. Similia exx. ib. p. 105, 25, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 286; vol. 2, p. 68, 158. Cum genit. Oppian. Cyn. 2, 429: Ὅταν ... παρηγορέωσι θυμὸν καύματος ἀζαλέοιο, Recreant ab æstu.]

Παρηγόρημα, τὸ, Adhortatio, Consolatio, Hortamentum, Solamen. [Æschyl. ap. Phryn. in Bekk. An. p. 6, 13: Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Quod alius gramm. ib. p. 458, 18 exp. ὁ μὴ βρεχόμενος μηδὲ προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὤν, ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος διαβρέχεσθαι. Sextus Emp. p. 360, 14: Λυπουμένων π. Philo vol. 2, p. 39, 2: Π. βίου. || Remedium. Plut. Mor. p. 543, A: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως πρὸς τοὺς παντάπασι χαλεποὺς καὶ βασκάνους ἀνάγκη τὰ φάρμακα καὶ τὰ παρηγορήματα μηχανᾶσθαι. Alciphro 1, 35 ex emend. Bergleri: Καίτοι γε ᾤμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαί μοι π. Libri κατηγόρημα. Eustath. Opusc. p. 191, 72: Πρὸ χειρῶν ὡς εἰπεῖν ἔχει τὸ π. ὅτι τινὸς παραπέσοι χρεία. || Παρηγόρημα corruptum ex παραχορήγημα, quod v.]

[Παρηγόρησις, ἡ, Modus leniendi, Curatio. Moschion De pass. mul. p. 27, 16: Π. τῶν μαστῶν. Hase.]

[Παρηγορητέον, Lenientibus utendum. Galen. vol. 14, p. 446, 3: Πρὸς τὰ σφοδρὰ τῶν ἀλγημάτων π. Hase.]

[Παρηγορητικός, ή, όν, i. q. παρηγορικός. Pollux 3, 100. Schol. Hom. Il. N, 736 : Παραρρητοῖσι, παρηγορητικοῖς λόγοις. Eustath. p. 126, 37 : Ὁ π. καὶ νόμος καὶ λόγος. G. D. Superl. Galen. vol. 14, p. 335, 8 : Καταπλάσμασι παρηγορητικωτάτοις, Maxime lenientibus. Hase. || Adverb. Παρηγορητικῶς ap. schol. Apoll. Rh. 2, 628 in cod. Paris., ubi vulgo παραμυθητικῶς.]

Παρηγορητός, ex Cicerone citatur pro Consolabilis.

Παρηγορία, ἡ, Adhortatio, Consolatio, Mitigatio. [Phot. et Suid. : Π., συμβουλῆς ἢ παρακλήσεως. Apoll. Rh. 2, 1281 : Ἄργου ... παρηγορίῃσιν Ἰήσων ... νῆ' ἐξέλυσεν ἐρύσσαι. Schol. : Π., ἡ προτροπὴ καὶ ἡ συμβουλή. Julian. Or. 1, p. 17 : Τοῖς φίλοις δὲ τῆς ἴσης παρηγορίας μεταδιδοὺς καὶ τῆς παρρησίας μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἀφθόνως · ubi Petavii conjectura τῆς ἰσηγορίας probabilior est quam Spanhemii vulgatæ scripturæ defensio. De solatio] Plut. [Mor. p. 599, B] : Παρηγορίαν εἶναι, μὴ συνηγορίαν τοῦ λυποῦντος. [Ib. p. 56, A : Τὰς ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι π. V. Cimon. c. 4 : Π. τοῦ πένθους. Lenimen (Gl.), Fomentum, Æsch. Ag. 94 : Φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις. Aretæus p. 119, 25 : Τὴν τοῦ παροξυσμοῦ παρηγορίην καὶ σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος. Geopon. 12, 17, e Paxamo : Καυσουμένοις ἐν νόσῳ τριφθεῖσα καὶ ἐπιτεθεῖσα μεγίστην οἴσει π.]

Παρηγορικός, ή, όν, Consolatorius, [Consolabundus, Gl.] Consolandi vel leniendi vim habens. [Pollux 3, 100 : Λόγοι π.] Galen. [ex eoque Oribas. p. 110 Cocch.] : Ἀγωγὴ πραοτάτη καὶ παρηγορικωτάτη, Quæ maxime ægrotum soletur et morbi tædium leniat, Bud. [Hippocr. p. 392, 55; 394, 32 : Βηχὸς παρηγορικόν. Philonides ap. Athen. 15, p. 675, E : Κεφαλαλγίας π. Oribas. p. 105 Cocch. : Καταπλάσματι π. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 234 : Κολλύριον π. || Adv. Παρηγορικῶς, Leniter. Hippocr. p. 828, B : Προσάγειν οὐ βιαίως, ἀλλὰ π. 603, 52 : Καὶ ἐγκαθίζεσθαι π. 646, 16 : Ἐνθεῖναι εἴσω π.]

Παρήγορος, ὁ, ἡ, Hortator, Consolator. Soph. p. 92 [El. 224] : Ἀνετέ μ', ἄνετε παράγοροι. Apollon. Arg. 1, [479] : Ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί κεν ἀνὴρ Θαρσύνοι ἕταρον, Verba consolatoria. Παρήγορα παίγνια, Anth. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 297. Eust. Opusc. p. 66, 8 : Τὸ ἐν λύπαις παρήγορον. G. D. Ep. M. Aurel. Imp. ap. Just. Mart. p. 101, D : Παρήγοροι δίψης καὶ λιμοῦ. Achmes Onirocr. p. 197, 7 : Δοῦλον π. τοῦ δεσπότου. Interpr. : Qui sublevare curas heri solet. Hase. || Pausan. 1, 43 : Πειθὼ δὲ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Πάρηγορον ὀνομάζουσιν, ἔργα Πραξιτέλους.]

Παρηδύνω, Condio, ex Athen. [7, p. 309, F, ex Dorione : Π. (pisces) χλόῃ. || De dictione condienda Dionys. De adm. vi Demosth. c. 45 : Εἰ μὴ τὸ παρηδῦνον ἡ σύνθεσις ἐπενέγκοι.]

[Παρηή. V. Παρειά.]

Παρηθέω, Transmitto s. Transfundo per colum, Percolo : unde pass. Παρηθούμενον ap. Galen. [vol. 2, p. 704, 5 et 16. Id. ib. p. 705, 8 : Παρηθεῖσθαί τι μεταξὺ τοῦ λίνου τε καὶ τοῦ δέρματος. Hase. Hippocr. p. 267, 37 : Κοιλίῃ δὲ πυκνῶς αἷμα ἐκ παιδίων παρηθέει· et 40 : Τὰ πολλάκις παρηθέοντα δίαιμον.]

[Παρήθημα, τό, Colatura. Galen. Lex. Hippocr. p. 440 : Ἀπόσπαγμα· τὸ τρυγῶδες π.]

Παρήϊον, τό, et Παρηΐς, ΐδος, ἡ, forma dimin., significantia ut παρειά, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος. Apoll. Arg. 2, [82] : Τοῖσι παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ γένυες κτύπεον. Et in Epigr. [Democriti Anth. Plan. 180], παρήϊα λευκά, de Venere. Rursum Apoll. Arg. 2, [59] : Ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι. Priore et Hom. utitur in eadem signif. Od. X, [404] : Παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει· Il. Π, [159] : Ἔλαφον δάπτουσιν, πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. [Theocr. 22, 128 : Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα.] Posteriore, Phrynichus ap. Athen. [13, p. 564, F, et 604, A] : Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυραῖς παρηΐσι φῶς ἔρωτος. [Æsch. Choeph. 24 : Πρέπει παρηὶς φοινίοις ἀμυγμοῖς· Sept. 534 : Στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων. Eurip. Med. 923 : Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα· Hec. 410 : Παρειὰν προσβαλοῦσα παρηΐδι· Phœn. 314 : Παρηΐδων ὄρεγμα· Bacch. 1115 : Παρηΐδος ψαύων· qui supplicum mos est.] Eurip. παρηΐδας pro Ore usurpasse fertur. [Male. Forma contracta παρῇσι pro παρηΐσι restituta Phrynicho l. supra

cit. Eurip. Iph. A. 187 : Φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ· 681 : Ὦ στέρνα καὶ παρῇδες. Anyte Anth. Pal. 9, 745 : Παρῇδα.] || Παρήϊον vero adjective etiam accipitur pro Maxillare : necnon ita dicitur ὁ ἐπὶ τῶν ἵππου γνάθων κόσμος [ut exp. Hesych.], Ornamenta in maxillis equorum, ut sunt bullæ æreæ vel aureæ : quod idem παραγναθίδιον, et vulgi sermone χαλινάριον τὸ παρὰ τὰς γνάθους, [ut exp. Eust. et schol. ad] Hom. Il. Δ, [142] : Ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ παρήϊον ἔμμεναι ἵππων. [Ad quem l. conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 73, 3. Hase. Pollux 1, 140.]

[Παρηκοΐα, ἡ, Inobedientia, Contumacia. Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 754, 23. Hase.]

Παρήκοος, ὁ, ἡ, idem ac ὁ παρακούων, ἀπειθής, Inobediens. [Jo. Cantacuz. Hist. 1, 14, p. 45; Pseudo-Clem. Const. Apost. p. 146. Boiss. Negligenter audiens. Eustath. Opusc. p. 106, 70 : Παρηκόων ἀνδρῶν ἀκροωμένων.]

[Παρηκουσμένως, Negligenter s. oscitanter audiendo. Iambl. V. P. 157, p. 332 : Εἴ τις αἷς προσήκει ὁδοῖς κεχρημένος ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως, μηδὲ παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος.]

[Παρήκτης vitiose pro παρρήκτης, quod v.]

Παρήκω, Pertineo, Pertranseo, Pertingo : Ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, Pausan. [1, 33, 4], Pertingentes. Item, Πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, Xen. [Cyn. 4, 1], Desinentes et porrectas. Bud. p. 551. [Παρήκουσι Erotian. (p. 304) exp. παρατέτανται. Sic Hippocr. p. 410, 30 : Παρὰ τὸ ὀστέον παρόνει δύο παρήκουσιν· ib. 36; 411, 1. Foes. Aristot. De gen. anim. 1, 11 : Τὴν ὑστέραν ... πρὸς τῷ ὑποζώματι ἔχουσι καὶ κάτω παρήκουσαν πάντα τὰ σελαχώδη. « Proprie significat Juxta, Secundum aliquid porrigor. Herodot. 2, 32 : Παρήκουσι παρὰ πᾶσαν (τὴν θάλασσαν) Λίβυες, Juxta totum illud mare porriguntur, Incolunt secundum totam longitudinem Libyes. 4, 42 : Παρ' ἀμφοτέρας (Libyam et Asiam) παρήκει ἡ Εὐρώπη· 9, 15 : Παρήκει τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρέων, παρὰ Ὑσιάς, κατέτεινε δὲ ἐς κτλ. Polyb. 2, 14, 6 : Ἀκρώρεια ... παρήκουσα συνεχῶς μέχρι πρὸς τὸν Ἀδρίου ... μυχόν· 9 : Τὰς Ἄλπεις ἐπὶ δισχιλίους ... σταδίους παρήκειν συμβαίνει· 1, 56, 1 : Τοῦ παρὰ τὴν μεσόγαιαν παρήκοντος (μέρους). » Schw. Diodori exx. v. ap. Wessel. ad 1, 60. Aristid. vol. 1, p. 113, 19 : Οἱ ἄχρι Γαδείρων ἀπὸ Μασσαλίας παρήκοντες. Pollux 9, 18 : Ἡ ἐν μέσῳ τῆς θαλάττης ἑκατέρωθεν παρήκουσα γῆ. Cum dat. Λίμναις παρήκουσαν ... θάλατταν Plut. Mor. p. 981, C.] Ex Soph. Aj. [742] ἔξω παρήκειν, Foras prodire. [|| Accedo. Aristot. Poet. c. 24, de longitudine carminum epicorum : Εἰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν τραγῳδιῶν τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων παρήκοιεν. || De tempore procedente Plato Alcib. 2 p. 148, C : Εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου, i. e. Usque adhuc. || « Ἐκ τοῦ παρήκοντος λέγειν τι, Gennad. De Apol. pro Basilio de Prædest., cui opponit προὔργου λέγειν, In transitu s. Obiter, et De industria s. Dedita opera aliquid dicere. » Gataker.] At παρήκειν significans Sinere, male, pro παριέναι, ex quibusdam affertur ll. [Fort. ex Thucyd. 4, 36.] Sed et παρῆκεν perperam huc refertur in VV. LL., quum a παρίημι sit. [|| Vitiose pro Παρήκω, quod v.]

Παρηλικία, ἡ, Ætas præceps s. vergens, Ætas senescens, deflorescens.

Παρῆλιξ, ὁ, ἡ, Qui præcipiti s. vergente ætate est, Qui ex florente ætate egressus senescit, Vetulus, i. q. πάρηβος et παρακμάζων. Plut. [Mor. p. 175, E] : Μητρὸς αὐτοῦ παρήλικος μὲν οὔσης, δοθῆναι δ' ἀνδρὶ βουλομένης· Alex. [c. 32] : Τοῦ βουκεφάλα φειδόμενος, ἤδη π. ὄντος. [Παρήλικα παιδικὰ Strato Anth. Pal. 12, 228. De qua forma v. Lobeck. Paralip. p. 289. « Παρηλικέστερος, Greg. Nyss. vol. 3, p. 629. » Wakef. Id. vol. 1, p. 3, D : Οἱ παρηλικέστεροι κατὰ τὸν χρόνον. Hase.]

Παρήλιος, ὁ, Sol geminatus, Gaza : Gemini soles, Bud. ex Aristot. Probl. 58 [15, 11] : Διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται οὔτε μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, οὔθ' ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐκ πλαγίων μόνον; Meteor. 3, 3 : Π. δὲ καὶ ῥάβδοι γίγνονται ἐκ πλαγίας ἀεί, καὶ οὔτε ἄνωθεν, οὔτε πρὸς τῇ γῇ, οὔτ' ἐξ ἐναντίας, οὐδὲ δὴ νύκτωρ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸν ἥλιον ἔτι δὲ ἢ αἰρομένου ἢ καταφερομένου. Ib. c. ult. : Γίγνονται δὲ περί τε δυσμὰς καὶ περὶ τὰς ἀνατολάς, καὶ οὔτ' ἄνωθεν,

οὔτε κάτωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν πλαγίων καὶ ῥάβδοι καὶ π., καὶ οὔτ' ἐγγὺς τοῦ ἡλίου λίαν οὔτε πόῤῥω παντελῶς. Unde Plin. 2, 31 : Rursus plures soles simul cernuntur, nec supra ipsum, nec infra, sed ex obliquo, nunquam juxta, nec contra terram, nec noctu, sed aut oriente aut occidente. Aristot. ibid. : Γίνεται γὰρ π. μὲν ἀνακλωμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὸν ἥλιον ἀπό τινος· tunc autem ὅταν ὅτι μάλιστα ὁμαλὸς ᾖ ὁ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ὁμοίως· διὸ φαίνεται λευκός. [Theophr. Π. σημ. 1, 22, p. 788 : Ἐὰν παρήλιοι δύο γένωνται, ὁ μὲν νοτόθεν, οἱ δὲ βοῤῥᾶθεν.] Ap. Suidam autem adjective dicitur Nebula supra modum condensata, quæ a sole illustratur. Theon ap. Arat. [880] ex Posidonio tradit, π. esse Nubes rotundas, quæ circa solem effulgescentem irradientur, nec proprio lumine utantur, sed solari, quemadmodum etiam luna; atque ideo π. vocari τῷ τε στρογγύλα εἶναι καὶ τῷ ἐλλάμπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Vel esse Nubes soli non tantum colore, sed et orbiculari rotunditate assimiles, quæ, quum proximæ ei sint, ab eo illuminantur, atque ita παρεοίκασι τῷ ἡλίῳ : quæ ἀνθήλια quoque nominari scribit. V. ibi plura. Arat. 881 : Νεφέων τὰ παρήλια κικλήσκονται. [Strabo 7, p. 307 : Τοῦ πάχους τοῦ ἀέρος ἀκθερμαινομένου πλέον, καθάπερ ἐν τοῖς νέφεσιν οἱ παρήλιοι ποιοῦσιν. Ἥλιον ἀκτίφιλον dixit Theophr. H. Pl. 8, 10, 3, ubi v. annot. p. 699. Schneid.] Seneca Q. N. 1, 11, tradit π. dici Imagines solis in nube spissa et vicina. Idem ibid. : Historici soles vocant, et binos ternosque apparuisse memoriæ tradunt. Græci παρήλια appellant, quia in propinquo fere a sole visuntur, aut quia accedunt ad aliquam similitudinem solis; non enim totum imitantur, sed imaginem ejus figuramque. [Plut. Mor. p. 894, F : Τὰ καλούμενα παρήλια, γινόμενα κατὰ Πόντον.]

[Παρηλλαγμένως, Insolito modo, More inusitato. Polyb. 15, 13, 6 : Ποιούμενοι τὸν κίνδυνον ἐκστατικῶς καὶ π. Diodor. 14, 112 : Τὸν ἄνδρα Διονύσιος τιμωρεῖται π. Joseph. A. J. 18, 1, 5 : Ζῶσι δὲ οὐδὲν π., ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐμφέροντες τοῖς κτλ.]

Πάρημαι, Assideo, Juxta s. A latere assideo, i. q. παρακάθημαι, sed magis poeticum. [Particip. παρήμενος frequens ap.] Hom. [ut Il. A, 421 : Νηυσὶ παρήμενος· Od. Λ, 578 : Γῦπε ... ἑκάτερθε παρημένω· Ξ, 375] : Ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. [Apoll. Rh. 3, 513.] Pro eod. utuntur poetæ frequentius synonymo παρέζομαι. [Eur. Suppl. 290 : Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη.]

Παρημελημένως, Neglectim, Contemptim. [Dionys. A. R. 7, 12 : Τοῖς δὲ π. (διακεῖσθαι τὰ σώματα) διὰ πενίαν. Lucian. Amor. c. 50 : Οὐκ ἐξ ὑπογύου καὶ π. ... τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι.]

Παρημερεύω, Diem transigo juxta quempiam, et velut ei adhærens, ex Eur. [Pollux 1, 65 : Λέγοιτο δ' ἂν καὶ παρημερεῦσαί τινι ἔργῳ ἢ ἀνθρώπῳ.]

[Παρήμερος, ὁ, ἡ, Qui alternis diebus est. Pollux 1, 65 : Τὸ παρὰ μίαν (ἡμέραν), παρήμερον, ἑτερήμερον. Qui quovis die est, Quotidianus. Pind. Ol. 1, 160 : Τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶν. Schol. τὸ παρ' ἡμέραν. G. D. Ad quem l. conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1818, p. 220. Hase. || Immaturus. Nicet. Eugen. 8, 213 : Ὄμφακα βότρυν ἢ παρήμερον στάχυν. Boiss.]

Παρημοσύνη, ἡ, Hesychio θεραπεία, Cura, Cultus : videtur tamen potius significare ἀμέλεια (ut μεθημοσύνη), a παρίημι, Transmitto, Dimitto. [Immo corruptum ex παιηοσύνη, quod Hesych. supra exp. ἰατρεία. Monuit Ruhnken.]

[Πάρηξις, εως, ἡ, Accessus, Adventus. Æsch. Ag. 556 : Σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.]

[Παρηονῖτις, ιδος, ἡ, Litoralis. Apollonid. Anth. Pal. 7, 693 : Π. χερμάς.]

Παρηορία [Παρηορίη], ἡ, Habena s. Lorum equi [funalis], qui παρήορος appellatur, ut ap. Hom. Il. Θ, 87 : Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, i. e. τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας, inquit Eust. [Il. Π, 152 : Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει.] Suidas autem παρηορίαι exp. ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις. [Pollux 1, 141. || Extremitas. Aratus 600 : Ποταμοῖο παρηορίαι σκίδνανται. Schol. : Τοῦ Ἠριδανοῦ τὰ ἄκρα.]

[Παρηόριος, ὁ, ἡ, Sublimis. Apoll. Rh. 4, 943 : Τὴν δὲ (navem) παρηορίην κόπτεν ῥόος. Schol. : Μετέωρον· ἐβάσταζον γὰρ αὐτὴν αἱ Νηρηΐδες ἄνωθεν τῶν πετρῶν,

ἀλλήλαις ὡς σφαῖραν ἀκοντίζουσαι. || I. q. παρήορος, Demens. Antipater Anth. Pal. 9, 603 : Φοιταλέαι τε παρηόριόν τε νόημα ἐκπλαγέες λύσσῃ δαίμονος εἰσίδη.]

Παρήορος, ὁ, ἡ, Equus ad jugum devinctus, qui et πολάσειρος, inquit Cam. [ut exp. Hesych. Dionys. A. R. 7, 73 : Σειραῖος ἵππος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ μὴ συνεζεῦχθαι παρήωρον (scrib. παρήορον ex cod. Vat.) ἐκάλουν οἱ παλαιοί.] Παρήορος, inquit Eust. p. 700, ex παραείρω significante παραζευγνύω, dicitur ὁ παρεζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ ζυγίων. Addit appellatum postea fuisse παράσειρον et σειραῖον. Idem p. 1319, tradit hosce equos παρηόρους dictos non stricte et firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφέτως παραείρεσθαι, ἤτοι παραζεύγνυσθαι. At p. 695, a simplici ἀείρω deducit significante συζυγῶ. [Et in Indice :] Παρήορος Hesychio σειραφόρος, pro παρήορος. [Conf. Cayl. *Rec. d'Ant.* t. 6, p. 233. Figurate Theoph. Simoc. Hist. p. 103, 22 ed. Bonn. : Παρήορόν τινα δύναμιν ἐμπιστεύσας αὐτῷ, Partem muneris. Hase.]

Παρήορος, Prominens ubique, ut exp. a Camer. in hoc l. Homeri, Il. Π, [471] : Ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Eust. autem παρήορος in hoc Il. H versu [156] : Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exp. παρεκτεταμένος, ὅ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος, aitque sumptam esse metaphoram ab equo, qui παρήορος appellatur. [Æsch. Prom. 363 : Ἀχρεῖον καὶ παράορον (libri deteriores παρήορον) δέμας κεῖται. De oculo vago Tryphiod. 371 : Ἡ τε θεῷ πληγεῖσα παρήορον ὄμμα τιταίνει. G. D. H. βότρυς. Euseb. Or. Const. ad SS. p. 595, D. Hase.]

Παρήορος, Stolidus, q. d. Qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius et evagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eust. p. 1319, cujus verba ibi vide. Id autem scribit in hunc l. Homeri, Il. Ψ, [603] : Ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων, Ἦσθα πάρος. At quidam παρήορος ab ἄρω derivari putarunt. [Hesych. : Π., ὁ παρηωρημένος, ἄφρων. Cum genit. νόου παρήορος Archiloch. ap. Stob. Flor. 105, 24.]

Παρηρία, ἡ, Hesychio μωρία, Fatuitas, et Πάρηρος, Eidem μωρός, Fatuus. Sed procul dubio pro iis reponendum παρηορία et παρήορος, quæ vide. [Scripturam codicis defendit Valck. ad Theocr. Adon. p. 242, ubi de v. Πάραρος agit, de quo HSt. :] Πάραρος, ὁ, ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, Theocr. [15, 8.] V. Eust. [p. 1319, 10, ad Il. Ψ, 603 : Ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ πυκνός, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. Schol. Theocr. : Π., ὁ παρεκτετμένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήστιμος καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν.]

[Παρήσασα, si quidem vocis forma sana est, nomen medicamenti ap. Galen. vol. 14, p. 563, 17 : Π. ἤτοι πολύτριχον < ϛ'. Hase.]

[Παρησία πολύχνη, Parisii. Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 380, 3. Boiss.]

Πάρησιν, Hesych. affert pro χάλασιν, Laxationem, Remissionem : [vitiose] pro πάρεσιν. Exp. etiam Permissio, συγχώρησις.

[Παρησυχάζω, Silentio prætereo. Philo vol. 1, p. 504, 33 : Ἄξιον δὲ μηδ' ἐκεῖνο παρησυχασθῆναι. Angl. Activ. id. Philo ib. p. 93, 49 : Τὸν δὲ πλήττοντα παρησύχασε, Percussorem reticuit. Hase.]

[Παρητακηνοί. V. Παραίτακα.]

Παρηχέω, Sono refero, assimilis sum. Aristoph. schol. declarans Pl. [585] quid sit στεφανώσας κοτίνῳ στεφάνῳ, sc. κότον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλήν, addit, Παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή, Sono refert vocabulum κότος. [Conf. HSt. s. v. Ἑλλάς vol. 3, p. 248, B. Eustath. p. 87, 25 : Νάρκισσος ἐκ τοῦ ναρκᾶν παρηχεῖται· 139, 33 : Τὸ δὲ ἱστία παρηχεῖται πρὸς τὸν ἱστόν· Opusc. p. 38, 70 : Ὁ πάππα παρηχούμενος τῷ ... πάπᾳ. || « Παρηχημένον, Dissonum, Greg. Nyss. 31, p. 264, E. » Hemst. Id. t. 1, p. 296, B : Ἀρρυθμός τε καὶ παρηχημένος. Hase.]

Παρήχημα, τό, [Suid. : Παραγραμματίζων· ὅπερ π.

λέγεται], et Παρήχησις, εως, ἡ, Annominatio, ut Budæus exponit. Hermogeni autem παρήχησις est σχῆμα λόγου, ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα· ut πείθει τὸν Πειθέαν. Sic quidam [Timo Phlias.] ap. Suidam : Ἀνέπλασε [-σαι] Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα. Sic ap. Hom., Σαμίη μία ναῦς. Item [Il. Ω, 464]: Εὐπειθεῖ πείθοντο. Item de Bellerophonte [Z, 201] : Καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, ... πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. [Eustath. p. 125, 4; 139, 31; 191, 10; 555, 18; 637, 7; 679, 1; 1637, 9. G. D. De παρηχήσει veterum copiose ac varie dixerunt Ed. du Méril *Ess. sur la vers.* p. 96 et Viscont. *Iconogr.* t. 1, p. 247. Hase. || Adject. Παρηχητικός, ή, όν. Suidas : Ναύσων Ναυκράτει ... τὸ σχῆμα παρηχητικόν. || Adverb. Παρηχητικῶς. Eust. p. 1638, 17.]

[Παρθαμάσιρις, ιδος, ὁ, Parthamasiris, rex Parthorum. Dio Cass. 68, 17 et seqq.]

[Παρθαμασπάτης, ὁ, Parthamaspates, rex Parthorum. Dio Cass. 68, 30 et seqq.]

[Πάρθαξ, κος, ὁ, Parthax, scriptor, cujus Ἰταλικά memorantur ab Herodiano Π. μον. λέξ. p. 19, 9 et Etym. M. p. 544, 30, de quo diximus s. v. Κυλίσταρος. G. Dind.]

[Παρθάων. V. Πορθάων.]

[Παρθεία. V. Παρθενία.]

[Παρθενοί. V. Πάρθος.]

[Παρθένα, ἡ, Parthena, n. pr. mulieris in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 782, n. 1608, a, 2. Hase.]

[Παρθενεία. V. Παρθενία.]

[Παρθενεῖον, τὸ, Cœnobium virginum. Lex Ms. cod. Paris. 1708 : Παρθενεῖα, τὰ μοναστήρια, καὶ παρθενῶνες, καὶ παρθενοκομεῖα τὰ ἐπιμελούμενα τῶν παρθένων. Basil. Exercit. grammat. : Παρθενεῖα δὲ τὰ μοναστήρια. Ducang. || Παρθενεῖα, τά. V. Παρθένειος.]

Παρθένειος, ὁ, ἡ, sive Παρθένιος, et Παρθενικός, ή, όν, Virgineus, Virginalis, Virginarius, h. e. Qui s. Qualis virginum est, Virginum proprius. [Æsch. Ag. 229 : Αἰῶνα παρθένειον.] Παρθένειος ἡδονή Eurip. Hipp. [1302.] Παρθένειον λέχος [Troad. 671] ap. Suidam. [Pind. Nem. 8, 3 : Παρθενηΐοις (si recte emendata est scriptura librorum παρθενίοισι) ... γλεφάροις. || Παρθένιος, ία, ιον, et ὁ, ἡ. Hom. Od. Λ, 245 : Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Pind. Ol. 6, 51 : Παρθενίαν ὠδῖνα· Pyth. 12, 15 : Παρθενίοις κεφαλαῖς. Æsch. Ag. 215 : Π. αἵματος. Eurip. Iph. T. 130 : Πόδα π. Phœn. 224 : Παρθένιον χλιδάν.] Et παρθένιοι αὐλοί ap. [Polluc. 4, 81,] Athen. 4, [p. 176, F] et 14, [p. 617, A] : ubi et παιδικοί, et ἀνδρεῖοι s. τέλειοι. [Aristot. H. A. 7, 1 : Ὁ π. αὐλὸς τοῦ παιδικοῦ ὀξύτερος.] Ap. Eund. 14, [p. 631, D] παρθένιοι ὀρχήσεως τρόποι, in censu τῶν βελτίστων. Et l. 14 : Παρθενικὰ χλανίδια τρυφερὰ καὶ μαλακά. [Plut. Comp. Lyc. et Numæ c. 3 : Παρθενικοῦ χιτῶνος. Παρθενικὴ ζώνη Pollux 7, 68. Παρθενικαὶ παρηΐδες Apoll. Rh. 1, 791.] Apud Eund. Anacreon dicit παρθένιον βλέπειν, pro Virgineo ore esse : 13, [p. 564, D] : Ὦ παῖ, παρθένιον βλέπων, Δίζημαί σε. Dicitur etiam παρθένιος ἀνήρ, pro Vir qui uxorem juvenculam et virginem duxit : Plut. Pomp. p. 1203 [c. 74] : Εὐτυχὴς ἂν ἤμην γυνὴ πρὸ τοῦ Πόπλιον ἐν Πάρθοις ἀκοῦσαι τὸν παρθένιον ἄνδρα κείμενον, ἀποθανοῦσα, Publium, qui me virginem adhuc duxit. [Adde V. Agid. c. 17. || Παρθένιος, A virgine natus, Hom. Il. Π, 180 : Εὔδωρος π. Phot. p. 397, 1 : Παρθένιος (—ειος ap. Hesych. et Suidam), ὁ ἐκ παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννηθείς. Eustath. Opusc. p. 63, 91 : Τοὺς π. καὶ τοὺς ὑποβολιμαίους.] Item παρθενικὴ κόρη, Virginea puella, pro παρθένος, Virgo : ap. Athen. 2, [p. 61, B, in epigrammate] : Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσοὺς τε συναίμους. [Hom. Od. H, 20 : Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι.] Sed frequentius omisso substantivo κόρη absolute dicitur Παρθενική pro παρθένος, Virgo. Hom. [Il. Σ, 567,] Od. Λ, [39] : Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Sic Hesiod. Op. [697] : Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς· et [517] : Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι, de borea. [Eur. El. 174 : Πᾶσαι ... παρθενικαί. Apoll. Rh. 1, 671; 3, 5, al. Epigr. ap. Lucian. Symp. c. 41 : Πασάων παρθενικάων. Poeta ap. Eustath. Opusc. p. 59, 79 : Μειλιδήματα παρθενικάων.] Neutr. Παρθένιον, s.

Παρθένιον λέπας, promontorium Lydiæ est ap. Nicandr. Ap. Eund. παρθένιον herbæ nomen est, Ther. [863] : Παρθενίοιο νεοδρέπτους ὀροδάμνους. Ea alio nomine dicitur ἑλξίνη et περδίκιον, ut tradit ejus schol. V. Diosc. 3, 155, et 4, 191, de mercuriali s. linozosti, Theophr. H. Pl. 7, 7, Plin. 22, 17; 25, 5. Idem Plin. 25, 7, scribit artemisiam ab Artemisia Mausoli uxore denominatam esse herbam, quæ antea Parthenis vocabatur. [Π. μικρόφυλλον Hippocr. p. 877, F, de quo v. Galen. Lex. Hipp. p. 540. Plut. V. Sullæ c. 13 : Τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν φυόμενον π. G. Dind. Π. ap. Theophr. Schneiderus t. 3, p. 597 Parietariam s. Helxinem opinatur esse : Sprengel. ad Diosc. t. 2, p. 560 ab illo intelligi Matricariam Chamomillam. Quam ipse audivi in Græcia ab incolis παρθενούδι vocari, ea mihi Mercurialis annua L. visa est. Hase.] At παρθενία γῆ ap. Nicandr. exp. Samia terra, Al. [149], ubi jubet accipere quatuor drachmas γαίης παρθενίης. [Schol. : Παρθενία γὰρ ἡ Σάμος ἐκαλεῖτο. Clem. Al. p. 321 : Τῆς παρθενίου καλουμένης γῆς, e loco Platon. Leg. 8, p. 844, B, qui κεραμῖτιν γῆν dixit. Alio sensu παρθενικὴ γῆ dicitur : v. Παρθένος. De candidis myrti baccis Aristoph. Av. 1099 : Βοσκόμεθα παρθένια λευκότροφα μύρτα. || Apud Romanos Παρθένιον ὕδωρ, Aqua virgo, ab M. Agrippa deducta : cujus de nominis origine v. interpretes Dion. Cass. 54, 11.] Plur. num. παρθένια vocantur Signa virginitatis [Virginalia, Gl.], a Bibliorum interpretibus, ut Deut. 22, [15] de parentibus sponsæ repudiatæ : Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν· aliquanto post, Ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ παρθένια τῇ νεάνιδι [νεάνιδι]. At Παρθενεῖα, τά, Status virginitatis, Virginitas : ap. Eosd. l. Judicum 11, [37] de filia Jephthæ mox immolanda : Καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθένιά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου. Et mox, Ἔκλαυσεν ἐπὶ τὰ παρθένια αὐτῆς. [His quoque in ll. libri alii παρθένια.] Eur. ista παρθενεῖα vocat παρθένια κορεύματα, Alc. [175] : Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός. Aristoph. vero schol. [Av. 919, ex eoque Suidas] παρθενεῖα [proparoxytonos scriptum] esse dicit τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα μέλη, Carmina quæ in virgines cantantur, forsan nuptas et virginitatis vincula deposituras. [Rectus accentus παρθένεια esse videtur, quem Aristophani restitui, cujus libri, ut videtur, omnes παρθενεῖα. Παρθένεια τὰ εἰς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους (ᾀδόμενα) ap. Phot. Bibl. p. 320, 3.] Item, Ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον, Cantilenas virgineas, i. e. a virginibus cantari solitas. [Sic alius scholiasta est interpretatus, et recte quidem. Phot. Bibl. p. 321, 33 : Τὰ λεγόμενα παρθένια χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο. Παρθένια Pindari memorantur ab scriptore Vitæ p. 10 ed. Bœckh., scholl. Pyth. 3, 139, Aristoph. Ach. 720, Theocr. 2, 10 (ubi vulgata scriptura παρθένιον ex cod. est corrigenda), Eustath. Opusc. p. 60, 18, Παρθένεια ab Dionys. De adm. vi Dem. c. 39, Plut. Mor. p. 1136, F : de quibus v. Bœckh. ad Pind. fr. p. 589; Alcmanis ab Steph. Byz. s. v. Ἐρυσίχη.]

[Παρθένευμα, τό, Status virginitatis, Virginitas. Eur. Ion. 1472 : Νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν, Nothum me virgo peperisti. || Labor, Negotium s. occupatio virginis, Quo virgo delectatur. Eurip. ib. 1425 : Ὦ χρόνιον ἱστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν· Phœn. 1271 : Οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι· quod schol. exp. παρθενικαῖς τέρψεσι.]

Παρθένευσις, εως, ἡ, dicitur ipsa Actio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo : ut quum Lucian. De salt. [c. 44] dicit bonum saltatorem debere in primis scire desaltare τὴν Δανάης παρθένευσιν [ubi var. lect. διαπαρθένευσιν], necnon [c. 46] τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσιν· notum enim est quomodo Acrisius Danaen in turri ahenea ἐπαρθένευσεν, et Thetis Achillem in Scyro, virginali eum habitu occulens inter filias Lycomedis, ut inter alios Philostr. docet.

Παρθενεύω, s. Παρθενεύομαι, significantia ἐν παρθενίᾳ διάγω, In virginitate dego, Maneo virgo et incorrupta, Virgineam vitam duco. [Activ. Heliodor. 7, 8 : Τὸ παρθενεῦον τοῦ ἄστεος καὶ νυμφῶνας ἤδη φανταζόμενον. Med. Herodot. 3, 124 : Ἠπείλησε πολλόν μιν χρόνον παρθενεύεσθαι. Æsch. Prom. 648 : Τί παρθενεύει δαρόν; Eurip. Hel. 290 : Θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται.

Παρθενεύου Phœn. 1631.] Polyæn. 8, [1] : Νόμος ταῖς ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Et Herodian. 5, [6, 3] itidem de Vestali sacerdote : Ἁγνεύειν τε πρὸς τῶν ἱερῶν νόμων κελευομένης, καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθενεύεσθαι· pro quo παρθενεύεσθαι cod. l. dicit φυλάττειν τὴν παρθενίαν. [Dio Cass. 48, 5 : Εἰ τοσοῦτον ἄλλως ἡ γυνὴ πεπαρθενεῦσθαι παρ' αὐτῷ χρόνον νομισθείη.] Activo παρθενεύω Lucian. transitive usus est pro Virginem manere cogo, In virginitate custodio [Tim. c. 17] : Μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτ' ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι. [D. mar. 12, 1 : Ὁ πατὴρ καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν ἐς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών· quocum comparetur Tim. c. 13 : Ὑπέρδειον ... ἐν χαλκῷ θαλάμῳ καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον. Eurip. Suppl. 452 : Τί δεῖ ... παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς, τερπνὰς τυράννοις ἡδονάς; Virgines educare. || « Παρθενεύειν, Cœlibem vitam agere, ap. Harmenop. 2, 8, 4. Παρθενεύω, Virgino, Gl. » Ducang. || Devirgino. Schol. Apoll. Rh. 3, 997 : Πεπαρθένευται ὑπὸ Διονύσου καὶ ἔτεκεν αὐτῷ Οἰνοπίωνα· quod Schæfero διαπεπαρθένευται scribendum videbatur.]

[Παρθενεών. V. Παρθενών.]

Παρθενία, ἡ, Virginitas, Status in quo virgines sunt, ἡ κορεία. [Pind. Isthm. 8, 95 : Παρθενίας χαλινόν. Æsch. Prom. 898 : Ἀστεργάνορα παρθενίαν. Eur. Phœn. 1494.] Apoll. Arg. 2, [502] : Παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. [2, 948, al. Plut. Mor. p. 271, D : Διαλύειν τὴν π. V. Bruti c. 13 : Εἶχε δ' αὐτὴν .., οὐκ ἐκ π., ἀλλὰ τοῦ προτέρου τελευτήσαντος ἀνδρός.] Herodian. 4, [6, 9] : Τάς τε Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν ὡς μὴ φυλαττούσας τὴν παρθενίαν, Ut quæ virginitatem non custodissent. [Scriptorum eccles. exx. attulit Suicerus. Methodii de etymologia voc. commentum memoravit Phot. Bibl. p. 311, 20 : Ὅτι παρθεία ἡ παρθενία κατὰ μίαν ἀπαλλαγὴν καλεῖται στοιχείου, ὡς δὴ μόνη τὸν ἔχοντα αὐτῆς τῆς ἀρθρόνως τελετῆς θεῷ ἀπεικάζουσα, οὗ μεῖζον ἀγαθὸν ἀδύνατον εὑρεῖν. Suidas : Π., ὁ καθαρὸς βίος. De viris Achill. Tat. 5, 20 : Τὴν σὴν π. μεμιμημένον, εἴ τίς ἐστι καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσι π. Et similiter 8, 5.] Dicitur etiam Παρθενεία cum diphthongo. Eur. Rheso [927] : Συγγόνοις αἰδουμένη Καὶ παρθενείαν. [Tro. 980, Heracl. 592.]

[Παρθενία, ἡ, Parthenia, cognomen Junonis apud Pind. Ol. 6, 150 : Ἥραν Π. κελαδῆσαι. Schol. : Τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ τῷ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένην, ἵν' ᾖ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Οὕτω δὲ καὶ ἐν Ἄργει τιμᾶται Ἥρα. Schol. Paris. Apoll. Rh. 1, 187. || Uxor Sami, Samiorum urbis conditoris, ap. schol. Apoll. Rh. l. c. || Phorbantis et Periergi filia. Dieuchid. ap. Athen. 6, p. 262, F. || Antiquum Sami insulæ nomen. Callim. Del. 49 : Νήσοιο ... Παρθενίης· οὔπω γὰρ ἔην Σάμος. Apoll. Rh. 1, 188 : Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης Παρθενίην (nam sic Brunck. emendavit quod in libris est Παρθενίης)· ubi v. schol. Strabo 10, p. 457 : Ἐκαλεῖτο πρότερον ... Παρθενία ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἴμβρασος μετωνομάσθη· 14, p. 637. || Steph. Byz. s. v. Παρθένιος : Ἔστι καὶ Παρθενία κώμη Πόντου πλησίον. || Equæ nomen : v. Παρθενίας.]

Παρθενίας, ὁ, significat Eum quem quis ἐκ τῆς δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας ἐποιήσατο, Pollux [3, 31] : h. e. Filius legitimo concubitu natus ex ea quæ, quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat : minus infamis quam ὁ σκότιος, Filius ex furtivo cum virgine coitu natus : quem Eubulus comicus per jocum appellat παρθένου ἀνάτυμμα. Legitur porro voc. τοῦ παρθενίου ap. Aristot. Polit. 5, 7. Ibi enim dicit, in aristocratiis seditiones oriri nonnunquam ὅταν ᾖ τὸ πλῆθος τῶν πεφρονηματισμένων, ὡς ὅμοιον κατ' ἀρετήν : quomodo Lacedæmone τοὺς λεγομένους παρθενίας, ὡς ὁμοίων ὄντας, conspirasse in ceteros : sed insidiarum compertos amandatos fuisse ad condendum Tarentum. Hesych. [s. v. Παρθένιοι] hosce παρθενίας vocat παρθενίους : scribens, παρθενίους nominatos fuisse τοὺς κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον αὐτοῖς γενομένους ἐκ τῶν θεραπαινῶν, Filios Messeniaco bello ab ipsis ex ancillis susceptos. [V. Strabon. 6, p. 278-280.] Ita appellari etiam τοὺς ἐξ ἀνεκδότων λάθρᾳ γενομένους παῖδας, Pueros ex innuptis clam susceptos : nimirum ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένους εἶναι τὰς γεννησαμένας αὐτούς : quo-

modo et Suidæ παρθένιοι sunt οἱ γενόμενοι παρθένῳ πρὸ τοῦ γήμασθαι. Idem tamen paulo ante παρθένιον esse dixerat τὸν ἐκ παρθένου γεννηθέντα, Natum ex virgine : παρθένειον vero τὸν ἐκ παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννηθέντα, Natum ex ea quæ virgo adhuc videbatur. [|| Hesych. : Παρθενίας, ἀθυρτικῶδές τι πῶμα.]

[Παρθενίας, ὁ, Parthenias, fl. Elidis. Strabo 8, p. 357. Nomen ab equa Marmacis, quæ Παρθενία appellata fuit, ductum : v. Pausan. 6, 21, 7.]

[Παρθενίδιον, τό, Virguncula. Comœdia Ararotis ab Suida memorata s. v. Ἀραρώς. Nomen suspectum. Παρθενίαι cod. Leid. Παρθενιδικόν ed. Med.]

[Παρθενικός. V. Παρθένιον.]

[Παρθενική, Παρθενικός. V. Παρθένειος.]

[Παρθενικῶς, Virginaliter. Eumath. p. 161.]

[Παρθένιον, τό, Parthenium, urbs Mysiæ. Xenoph. Anab. 7, 8, 15; et Παρθένιον πόλισμα ib. 21. Utrobique libri partim Παρθενικόν. || Promontorium et urbs Chersonesi Tauricæ. Strabo 7, p. 308, originem nominis repetens ab templo Παρθένου, δαίμονός τινος. Conf. Steph. s. v. Παρθένου ἱερόν, ubi adject. gentile memorat Παρθένιος. || Steph. Byz. : Π., πόλις Εὐβοίας. Ἔστι δὲ καὶ Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Παρθένιος καὶ Παρθενιεύς (scr. Παρθενιεὺς cum Berkelio). || Mons Arcadiæ. Herodot. 6, 105 : Περὶ τὸ Π. οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης. Strabo 8, p. 376, 389; Pausan. 8, 6, 4 et 54, 6; Lucian. D. deor. 22, 3, Bis accus. c. 9. || Promontorium Lydiæ, de quo Steph. Byz. s. v. Παρθένιος : Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας, οὗ μέμνηται Ἀρτεμίδωρος ἐν ἕκτῳ Γεωγραφουμένων. Π. λέπας ap. Nicand. Th. 634. || Παρθένιον φρέαρ, puteus prope Eleusinem. Hom. H. in Cer. 99.]

[Παρθένιον, τό, herbæ nomen. V. Παρθένειος.]

[Παρθένιος, i. q. παρθένειος, quod v.]

[Παρθένιος, ὁ, Parthenius, fl. Paphlagoniæ. Hom. Il. B, 854; Hesiod. Th. 344; Apoll. Rh. 2, 936 (ubi v. schol.); 3, 876; Steph. Byz. || Fl. Sami : v. Παρθενία. || Herodot. 2, 104 : Σύριοι οἱ περὶ Θερμώδοντα καὶ Π. ποταμόν.]

[Παρθένιος, ὁ, Parthenius, n. virile. P. Laco apud Pausan. 9, 13, 5. || Chius, poeta epicus, de quo v. Suidas. || Nicæensis, Virgilii magister, cujus scripta plura recenset Suidas, omissis quæ supersunt Narrationibus amatoriis. De eo v. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 548. || Phocæensis, obtrectator Homeri, de quo v. Jacobs. ad Anthol. vol. 13, p. 891. || Παρθένιος in numo Ephesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 85. Παρτένιος in alio vol. 4, p. 291.]

[Παρθενίς, ίδος, ἡ, Parthenis, poetria, ap. Meleagr. Anth. Pal. 4, 1, 32, ubi gen. Παρθενίδος. Martial. 7, 68. || Meretrix. Lucian. D. mer. 15, 1, ubi vocat. Παρθενί. || Nomen floris coronarii ap. Poll. 6, 106.]

Παρθενισκάριον, τό, Virguncula [Gl.].

[Παρθενίσκη, ἡ, idem. Arcad. p. 107, 15.]

[Παρθενογενής, ὁ, ἡ, A virgine pariente editus. Timotheus Hierosol. Or. de Simeone Bibl. Patr. vol. 13, p. 847, A : Περὶ τούτου τοῦ π. δεσποτικοῦ σημείου. Suic.]

[Παρθενοκομεῖον. V. Παρθενεῖον.]

Παρθενοκομία, ἡ, Virginum curatio. Greg. Naz. [Epimer. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 398, 17 : Παρθενοκομία παρὰ τὸ παρθενοκόμος.]

Παρθενοκτονία, ἡ, Virginis occisio, immolatio : ut ap. Virg., Sanguine placabant ventos et virgine cæsa. [Plut. Mor. p. 314, B.]

Παρθενοκτόνος, ὁ, ἡ, Virginis occisor. [Π. Θέτις Lycophr. 22.]

[Παρθενολύτης, ὁ, ἡ, Virginitatem solvens. Isid. Pelus. Epist. 2, 92 : Μηδέπω τῆς ἡλικίας αὐτῆς δυναμένης παρθενολύτην ἀνασχέσθαι γάμον. Boiss.]

[Παρθενόμαρτυς, υρος, ἡ, Virgo martyr. Παρθενομάρτυρες dicuntur in Litaniis Græcorum SS. Thecla, Catharina, Parasceue, Agatha, Marina, etc. V. Anthol. Arcudii p. 143. Ducang. Nicet. Paphl. in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 464, B. Eustath. Opusc. p. 171, 46 : Ἡ σοφὴ π.]

[Παρθενομήτωρ, ἡ, Virgo mater. Epitheton B. Virginis. Athanas. vol. 2, p. 34 : Διὸ καὶ π. ὡς θεοτόκος ἡ ἁγία Μαρία. Can. 79 in Trullo vocatur ἄχραντος π. Suicer. Psell. In Cantic. Cant. 6, 7; Const. Manass. Chron. p. 86 prope fin. Boiss.]

[Παρθενοπαῖος, ὁ, Parthenopæus, Atalantæ filius. Æsch. Sept. 547 : Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ubi syllaba secunda in initio trimetri producta est : qua mensura Euripides quoque usus esse videtur Suppl. 889 : Ἀταλάντης γόνος | Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος· ubi in libris scriptum est παῖς Π. : qui alibi anapæstum in hoc nomine admisit, Phœn. 152 : Ὅδ' ἐστὶ Π. Ἀταλάντης γόνος· ib. 1113, et Soph. Œd. C. 1320. Memoratur a Pausania 3, 12, 9, Apollod. 3, 6, 3 et 9, 2, aliisque. || Talai filius. Pausan. 2, 20, 5; 9, 18, 6 et 19, 2, Apollod. 1, 9, 13.]

[Παρθενοπαῖος, αία, αῖον. V. Παρθενόπη.]

[Παρθενόπεια, ἡ, i. q. Παρθενόπη. Metrodor. Anth. Pal. 14, 120.]

[Παρθενόπη, ἡ, Parthenope, Ancæi filia. Pausan. 7, 4, 1. || Stymphali f. Apollod. 2, 7, 8. G. D. || Virgo quam sacrificasse dicitur Perseus Tarsum condens. Chron. Pasch. p. 71 ed. Bonn. || N. pr. complur. mulierum in titt. Rom., velut Belleniæ Parthenopes ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 136. Hase. || Steph. Byz. : Π., πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας, κτίσμα Ῥοδίων. Ὁ πολίτης Παρθενοπαῖος, ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ. Dionys. P. 359, ubi v. Eustath. Strabo 14, p. 654. Nomen ductum a Parthenope Sirene, de qua v. Strabo 1, p. 23; 6, p. 246.]

Παρθενοπίπης, ὁ, Virginum nimis avidus inspectator s. observator, ὁ ὀπιπτεύων καὶ περιβλέπων τὰς παρθένους [Sic Hesych. et partim Phot., Suid.] : ut qui earum aspectu pascit oculos, eisque insidiatur. [Synes. p. 84, C : Τὸν παρθενοπίπην· ad quem l. conf. Krabing. p. 238. Hase.] Hom. Il. Λ, [385] : Κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα [παρθενοπῖπα].

[Παρθενοποιός, ὁ, ἡ. Π. τῶν ψυχῶν Cyrill. Hieros. p. 119, Virgines efficiens animas. Elberl.]

[Παρθενόπολις, εως, ἡ, Parthenopolis. Steph. Byz. : Π., Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. ... Ὁ πολίτης Παρθενοπολίτης.]

[Παρθενοπρεπής, ὁ, ἡ, Virgines decens. Eustath. Opusc. p. 264, 29 : Καθαρότητα π.]

Παρθένος, ἡ, Virgo. [De etymologia hariolantur grammatici ap. Etym. M. p. 644, 30. De accentu v. Herodian. Π. μ. λέξ. p. 8, 26.] Hom. [Il. B, 514 : Ἀστυόχη ... π. αἰδοίη·] Il. X, [127] : Ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Hesiod. Op. [71] : Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. [Soph. Tr. 148 : Ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ. Æsch. Sept. 662 : Ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη (quocum comparanda Chrysippi de Justitia verba ap. Gell. 14, 4 : Παρθένος δὲ εἶναι λέγεται κατὰ σύμβολον τοῦ ἀδιάφθορος εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις etc.). Soph. Aj. 835 : Τὰς ἀεὶ ... παρθένους ... σεμνὰς Ἐρινῦς. Plato Leg. 8, p. 834, D : Παῖδας ἢ παρθένους· et alii scriptores quivis.] Xenoph. Cyrop. 4, [6, 9] : Ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. Ubi nota adjective positum : sicut etiam ap. Plut. [Mor. p. 651, B] : Αἱ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον. Et Lucian. [Hermot. c. 81] : Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα ἁρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε· ponitur enim hic παρθένος et pro νεᾶνις et pro ἄφθαρτος, pro Juvenca et incorrupta. Sic Philo V. M. : Μιμούμενοι τὰς παρθένους χάριτας, Virgines gratias imitantes. [Eurip. Phœn. 1721 : Παρθένου κόρας αἴνιγμα, de Sphinge, quam γαμψώνυχα π. vocat Soph. Œd. T. 1199. Παρθένοι κατ' ἐξοχὴν dictæ Erechthei filiæ : v. Hesych. et Phot. p. 397, 8. Αἱ Ἑστιάδες π., Virgines Vestales, ap. Plut. V. Cic. c. 19. Eædem ἱεραὶ π. ib. c. 20 et Mor. p. 89, E. « Π. ἱεραί, ἐκκλησιαστικαί, Devotæ, Deo dedicatæ, ap. Sozom. H. E. 6, 19; 8, 24. » Ducang. Interdum adjunctam habet Filiæ significationem, ut ap. Soph. Œd. T. 1462 : Ταῖν ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν· Trach. 1119 : Τὴν Εὐρυτείαν π. Idem ap. Hesych. (fr. 943) : Σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια· ubi Proserpina significari videtur, Cereris filia : de qua Eurip. Hel. 1362 : Τᾷ περὶ παρθένῳ Δηοῖ θυμωσαμένᾳ. Diodor. 16, 55 : Ξένου τινὸς ἑαυτοῦ δύο παρθένοι τὴν ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου. Eratosth. c. 3 : Ὑπὸ τῶν ἐκείνου παρθένων. Ex Hippocrate Erotian. p. 294 : Παρθένον νῦν τὴν θυγατέρα λέγει.] Metaph. vero Theophyl. Ep. 17 : Ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις ταλαντεύεται. Metaphorice item ap. Aristoph. [Eq. 1302] παρθένοι τριήρεις pro πρωτόπλοοι, μήπω πλεύσασαι, Eust. [p. 310, 36], Triremes intactæ adhuc a mari; ab eo enim tactæ vitiantur et corrumpuntur. [De poeta juvene comœdias suo ipsius nomine edere verecundante id. Nub. 530 : Παρθένος γὰρ ἔτ' ἦ κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν. || Virgineus, i. e. Intactus, Purus. Æsch. Pers. 615 : Λιβάσιν ὑδρηλοῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Παρθένους cupressos quasdam incæduas prope Psophidem Arcadiæ vocatas memorat Pausan. 8, 24, 7. Παρθένος γῆ καὶ ἀληθινὴ Joseph. A. J. 1, 1, 2, quam alii παρθενικὴν γῆν dicunt : v. Hesych. s. v. Ἀδάμ cum annot. interpp. || Ab scriptoribus Christianis παρθένος vocatur ecclesia, quæ est Christo καθωμολογηθεῖσα νύμφη, ut loquitur Basil. Cæsar. Theodoretus ad Cor. 2, 2, 2, p. 250 : Πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν παρθένον ὠνόμασε τῆς πίστεως τὸ ἀκραιφνὲς οὕτω καλῶν. Hæc et alia Suicer. || « Παρθένοι mares dicuntur Cælibes, qui nullam feminarum notitiam unquam habuerunt. Suidas s. v. Ἄβελ : Οὗτος παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε. Id. s. v. Μελχισεδέκ : Ἐτελεύτησε δίκαιος καὶ π. Ita Apocal. 14, 4 : Οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. » Suicer. Τὸν παρθένον θεολόγον (i. e. Joannem) Suidas s. v. Νόννοι. Anth. Pal. 1, 55 de Christo : Παρθένου υἱὸν ἔφη τὸν παρθένον (ubi Jacobs comparavit Nonn. Joann. c. 19, 25 : Γύναι, φιλοπάρθενε, μῆτερ, ἠνίδε παρθένον υἱόν). Anastas. ib. 15, 28 : Παρθένος ἄλλος ἑταῖρος. Jo. Malal. p. 288, 1 : Οἱ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ παρθένοι ὑπῆρχον. Id. p. 434, 15. Phot. p. 397, 5 et Suidas s. v. Παρθένιοι : Παρὰ δὲ Γοργίᾳ παρθένος ἐπὶ παντὸς ἀμετόχου τέτακται· καλοῦνται δὲ ἐκ μεταλήψεως καὶ ἄφθοροι· ex quo tamen non puto colligi posse Gorgiam τὸν παρθένον dixisse : nam interpretatio illa etiam feminino generi apta est, quo solo usi esse videntur scriptores veteres. G. D. || Virgo, signum Zodiaci. Arat. 97, 491, 546, 597; Plut. Mor. p. 908, C. || Nummus Atticus, cui impressa erat Minervæ virginis imago. V. Polluc. 9, 74, cujus verba apposuimus s. v. Κόρη vol. 4, p. 1833, A. Ἡ ἐν ἀκροπόλει τῇ Ἀθηναίων καλουμένη παρθένος, Statua Minervæ virginis, ap. Pausan. 5, 11, 10. Idem 10, 34, 8 : Ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τῆς καλουμένης ὑπὸ Ἀθηναίων παρθένου. || N. pr. navis Atticæ, in inscr. navali p. 355. || I. q. κόρη, Pupilla oculi. Aretæus p. 34, E : Ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖσι π. Quod Ruhnken. Xenophontis imitatione dictum esse censebat, de quo Longin. De subl. 4, 4 : Ἀμφικράτει καὶ οὐ Ξενοφῶντι ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας. Respicitur ad locum De rep. Laced. 3, 5, ubi nunc recte legitur : Αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων. In scriptura vitiosa cum Longino consentit Stobæus Flor. 44, 27. || Παρθένου ἱερόν, nomen loci, de quo v. s. Παρθένιον. || Forma vitiosa ap. Theocr. 27, 47 : Ἵνα τέλσεα παρθένι δείξω, ubi HSt. recte ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.]

[Παρθενοσφάγος, ὁ, ἡ, Virgines mactans. Æsch. Ag. 209 : Μιαίνων παρθενοσφάγοισι ῥείθροις πατρῴους χέρας, i. e. Mactatæ virginis sanguine profuso.]

[Παρθενοτροφέω.] Παρθενοτροφεῖν, Virgines alere educareque. [Suidas : Διαπαρθενεῦσαι, ... παρθενοτροφῆσαι καὶ διαφυλάξαι παρθένον. « Passiv. ap. Soran. De arte obstetr. c. 9, p. 25. Conf. p. 27. Παρθενοτροφητέον in in lemmate capitis 10. » Boiss.] Theano [p. 746 Gal.] : Ἐν τούτοις παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νέαν ψυχήν, pro, His innutriri oportet animam, quum adolescens adhuc et virgo est. Nisi malis, In virginitate educari.

[Παρθενοτροφία, ἡ, Virginum educatio. Clem. Al. Strom. 3, p. 546, 16.]

[Παρθενοφθόρος, ὁ, ἡ, Virgines vitians. Lex. ms. ap. Coteler. ad Const. Apost. 8, 32.]

+ [Παρθενόφυτος, ὁ, ἡ. Andr. Cret. p. 264, D : Π. ἄνθος, Virginitatis florem. Kall.]

[Παρθενόχροος, ὁ. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 12 : Γλυκὺν Ἠρίννης παρθενόχρωτα κρόκον. Accipio de tenellis croci filis, ita tamen ut poeta ad Erinnæ virginitatem respexerit. Jacobs.]

[Παρθενόω, Virginem efficio. Pseudochrys. t. 8, p. 959, C ed. Par. alt. : Παστώσας καὶ παρθενώσας καί, ὡς εἰπεῖν, ἐξαγγελώσας. Hase.]

[Παρθενώδης, ὁ, ἡ, Virginalis. Steph. Byz. s. v. Παρθένιος : Διὰ τὸ ἠρεμαῖον καὶ π. τοῦ ῥεύματος.]

Παρθενών, ῶνος, ὁ, Conclave virginum, Locus in quo asservantur virgines. [Æsch. Prom. 646 : Ὄψεις ἔννυχοι πωλούμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς. Plurali numero Eurip. quoque ll. pluribus, Iph. T. 826, A. 738, 1175, Phœn. 89, 202, 1281.] Plut. Alex. [c. 21] : Οὐκ ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱεροῖς καὶ ἁγίοις φυλαττομένας παρθενῶσιν, ἀπόῤῥητον ἔχειν καὶ ἀόρατον ἑτέροις δίαιταν· de Darii uxore et filiabus ab Alexandro captis. Athenis vero παρθενὼν ἑκατόμπεδος erat Palladis templum : nominabatur autem παρθενών, quoniam ædes erat Palladis Ἀειπαρθένου. Meminit [Demosth. p. 174, 24; 597, 8; 617, 19,] Plut. Pericle [c. 13, V. Demetr. c. 23, 26, Aristid. vol. 1, p. 425,] et Pausan. Attic. [1, 25, 5; 8, 41, 9. Strabo 9, p. 395. Εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς Harpocr. s. v. Ἀργυρόπους δίφρος. Numero plur. Παρθενῶνες ἑκατόμπεδοι Plut. Mor. p. 349, D. || « Cœnobium virginum. Lex. ms. cod. Paris. 1708 : Παρθενῶνες τὰ μοναστήρια, τὰ ἀσκητήρια. Legitur ap. Athanas. in Vita S. Antonii, Greg. Naz. in Or. funebri in Basil. M. et in Or. 1 in Julian. Apost., Theodor. Stud. in Can. Epinicio, Agathiam l. 5, Niceph. Greg. 3, p. 119, aliosque. » Ducang.] Suidas affert παρθενῶνος et pro τοῦ τῶν παρθένων χοροῦ. || Ionice dicitur Παρθενεών pro παρθενών, præsertim a poetis metri causa, ut in Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 9, 790. Musæus 263 : Μυχὸς ἔπι παρθενεῶνος. Nonn. Dion. 45, 48, et al. Παρθενεῶνα ap. Ælian. V. H. 13, 1, p. 842, male libri plerique.]

[Παρθενωπός, ὁ, ἡ, Qui virginea (i. e. effeminata) facie est. Eurip. El. 948 : Πόσις μὴ παρθενωπός, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου. Figurate de oratione Dionys. De comp. verb. c. 23 : Εὐεπῆ τε βούλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεῖα καὶ μαλακὰ καὶ παρθενωπά.]

[Παρθεσία, ἡ, Depositum. Dioscor. Anth. Pal. 7, 37, ubi Bacchus viatorem alloqui fingitur : Τύμβος ὅδ' ἔστ', ἄνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν, ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὢν, ἔλαχον· si codicis scripturam παρθενίην recte correxit Brunckius.]

Πάρθη, ἡ, reperitur usurpatum pro παρθένος : ut ap. Suid. ex Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 54] : Ἦν γὰρ ἐρὼν φόρμιγγος· ὁ δ', ἀντίος ἵστατο πάρθης· cum ea sc. choream agitaturus : cujusmodi ὄρχησις ap. Lucian. est ἐφήβων καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων. [Ap. Suidam Πάρθη sine interpretatione positum est : pro παρθένος dictum esse finxit HSt. et πάρθης pro genitivo habuit loco non inspecto. Est vero nominativus nominis proprii, Πάρθις scripti in Anth. Planud., rectius, ut videtur, Πάρθος a Brunckio : nisi Σπάρτις præstet, cui non obstat correpta præcedentis verbi syllaba ultima, favet vero quæ in margine cod. Palat. annotata est scriptura σπάρτας et alterum de eodem certamine epigramma poetæ ignoti 9, 584 : Σὺ μὲν οἶδά με πῶς ποτ' ἐνίκων Σπάρτιν (σπάρτην codex) ὁ Λοκρὸς ἐγώ. G. Dind.]

[Παρθηνός. V. Πάρθος.]

[Παρθία. Παρθικός. Πάρθιος. Παρθίς. V. Πάρθοι.]

[Παρθικόπολις, εως, ἡ, Parthicopolis, urbs Illyriæ. Hierocl. Synecd. p. 639. Ap. Ptolem. Παροικόπολιν. Idem vitium ap. Phleg. Trall. c. 1 : Παροικοπόλεως τῆς Μακεδόνων ... Παροικοπολίτης Μακεδών. Verum esse urbis quod Hierocles offert cognomen non tantum Jonas a Macedonia de Parthicopoli, quem alibi ex Hilarii fragmentis produximus, patefacit, sed Joannes Παρθικοπόλεως, qui Concilio Chalcedonensi p. 100 et 671 subscripsit, licet prave Παρθενικοπόλεως episcopus p. 566 appelletur. Wessel.]

[Πάρθις. V. Πάρθη.]

[Παρθιστί. V. Πάρθοι.]

Πάρθνος, in Epigr. legitur metri gratia συγκεκομμένον ἐκ τοῦ παρθένος. [Videtur in mente habuisse epigr. Anth. Pal. 12, 136, ubi ex Plan. legebatur : Τὸν τρυφερῆς παρθένου (πάρθνου) σαρκὶ χλιαινόμενον. Recte cod. Palat. τρυφερῇ παιδός.]

Πάρθοι, οἱ, Parthi, populi Medis vicini, qui et Πάρθιοι et Παρθυαῖοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία et Παρθυήνη : item Παρθὶς χώρα s. Παρθυαία. [Steph. Byz. : Παρθυαῖοι, ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετοικῆσαν ἐπὶ Μήδους, κληθὲν δ' οὕτως διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτοὺς δεξαμένης γῆς ἑλώδους καὶ ἀγκώδους οὔσης, ἢ διὰ τὴν φυγήν, καθότι Σκύθαι τοὺς φυγάδας καλοῦσι πάρθους. Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι καὶ Πάρθιοι καὶ Παρθυαῖοι, καὶ Παρθυαία ἡ χώρα καὶ Παρθυήνη καὶ Παρθύηνος (scr. Παρθυηνὴ καὶ Παρθυηνός), καὶ Παρθὶς ἡ χώρα. « Πάρθοι ap. Herodot. 3, 93 et alibi, Diodor. 2, 34, Dion. Cass. 40, 12, Plut. V. Crassi c. 26, Dionys. P. 1040, aliosque. Παρθυαῖοι Polyb. 10, 31, 15, Polyæn. 7, 41, Appian. Syr. c. 55 et alibi, Arrian. Exp. 3, 19 sq. aliique et in primis Strabo. Πάρθιοι in carmine Anacreont. 55, 3 : Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας ἐγνώρισεν τιάραις. Regio Parthia, Latinis maxime, etiam Ptolemæo 6, 5; 8 in Asiæ tab. 5 (et Herodiano 6, 6). Græcis plerumque Παρθυαία, sc. χώρα (ap. Strabon. 11, p. 491, 514, 515, 524, al.). Παρθυηνὴ Polyb. 10, 28 sq., Strabo p. 514; 15, p. 723, 724, Isidor. Charac. p. 7. » Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 1, p. 89.] Subst. vero Παρθὶς signif. interdum Liber de rebus Parthicis, vel Parthica historia : ut Lucian. De hist. scrib. [c. 32], Παρθίδος πρῶτον, sicut Ἀτθίδος. Ibidem, Παρθικῶν νικῶν τοσάδε, Parthicarum victoriarum libri tot. [Παρθικός, usitatum Latinis : sic Π. dictus Trajanus (v. Dion. Cass. 68, 23); et Παρθικὰ scripserant Apollodorus (v. Strabon. 15, p. 685) et Arrianus (v. Phot. Bibl. cod. 58). Tzschuck. l. c. Παρθικοὶ item dicti M. Aurel. et L. Verus Impp.; conf. inscr. Att. ap. Franz. Elem. epigr. p. 260, n. 105, 3. Hase. Παρθικοὶ ἵπποι ap. Strabon. 11, p. 525. Π. πόλεμος p. 558.] Ib. Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθονικικά, Parthicas victorias, s. Libros de Parthicis victoriis. Παρθικὸς ὀπός, Parthicus succus : ex deterioribus laseris generibus : laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκὸς ὀπός, et post eum ὁ Μηδικός. Præterea a Parthis est adv. Παρθιστί [ap. Plut. V. Anton. c. 46 : Τῶν Π. διαλεχθῆναι δυναμένων], Parthico more, vel Parthica lingua.

[Πάρθος, ὁ, Parthus, dux Persicus. Æsch. Pers. 984.]

[Πάρθος, ἡ, Parthus. Steph. Byz. : Π., πόλις Ἰλλυρική. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς (Χρονικῶν cod. Vratisl., quod indicio est excidisse numerum libri). Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος. (Sine generis nota ap. eund. 18, 30, 12.) Τὸ ἐθνικὸν Παρθηνός. « Παρθηνοὶ ap. Appian. Illyr. c. 2. *Partheni* Plin. H. N. 3, 26, 22 et 23, et Mela 2, 3, 11, libris apud utrumque partim *Parthini* præbentibus. Παρθηνοὶ Strabo 7, p. 326, Polyb. 7, 9, 13 (apud quem Παρθενοὶ scriptum 2, 11, 11), Dio Cass. 41, 49; 42, 10, et Steph. Byz. s. v. Βρυσάκιον, quam Παρθίνης πόλιν vocat. *Parthini* ap. Livium, Ciceronem, Cæsarem; apud Sueton. Aug. c. 19 adeo est *Parthyna gens*. In fastis triumphalibus ad ann. 714 *Parthineis* legitur : v. Gruter. p. 297. » Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, 2, p. 267. Non dubitandum quin recta nominis scriptura Παρθηνοὶ sit et *Partheni*.]

[Παρθυαία. Παρθυαῖος. Παρθυηνή. Παρθυηνός. V. Πάρθοι.]

[Παρθύσει lectio vitiosa ap. Thymoclem Anth. Pal. 12, 32. Παρρθύσει Dorvillius.]

Παριαμβίδες, αἱ, Polluci [4, 66, 83] sunt νόμοι κιθαριστήριοι, quibus etiam accinebant tibia. [Epicharm. ap. Athen. 4, p. 183, C.] Apollodorus ap. Hesych. eas dicit πεποιῆσθαι παρὰ τοὺς ἰάμβους, et solitas cani a citharœdis. [Phot. p. 397, 20 : Παρίαμβοι, καὶ παριαμβίδες καὶ ἴαμβοι, κιθαρῳδικοὶ νόμοι, οἷ προσηύλουν. Κλεψίαμβος et παρίαμβος inter instrumenta quæ pulsantur nominat Pollux 4, 59.] Sunt qui dicant fuisse genus modulationis ad citharam, a pariambo, i. e. pyrrhichio, pede dictum. [Pariambi nomen pyrrhichio tribuerunt nonnulli ap. Cæsium Bassum De metris p. 2661, Terentian. v. 1461, 1467 et al., alii ap. Aristid. Quintil. 1, p. 47, Plotium p. 2653, 8, Marium Victor. p. 2486, 43; 2539, 34; 2544, 17, qui rationem nominis hanc reddit, *quod minus habeat unum tempus ab iambo*. Paullo aliter schol. Hephæst. p. 11, 27 : Π. καλεῖται διὰ τὸ ἐν τέλει ἰάμβου ἀεὶ εὑρίσκεσθαι· et p. 81, 25, ubi addit, ἢ ὅτι πυῤῥίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου. Santen. ad Terentian. p. 60. Παριαμβὶς vocatur ab schol. Platon. p. 155 (401 Bekk.) : Ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος.]

[Παριανός. Παριανή. V. Πάριον.]

[Παριάνης, ὁ, Parianes, n. viri. Panaret. Chron. Trapez. p. 363 ed. Tafel.]

[Παριανός. V. Πάριον et Πάρος.]

[Παρίας, ὁ, Parias. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1185 :

Παρίας Παρίαντος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται· τὸ γὰρ σημαῖνον τὸν ὄφιν διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον παρείας παρείου.]

[Παριὰς, ἡ, Parias, nomen mulieris quod probabili conjectura restituit tit. sepulcr. Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 205, n. 277. Hase.]

Παριαύω, Juxta moror, commoror, dormio. Hom. Il. [I, 336]: Τῇ παριαύων τερπέσθω, i. e. παρακοιμώμενος [ut exp. Hesych.]. Scribitur tamen et disjunctim πάρ' ἰαύων. [Od. Ξ, 21: Πὰρ δὲ κύνες ... αἰὲν ἴαυον. Apoll. Rh. 1, 806: Ληιάδεσσι δορακτήτῃ παρίαυον.]

[Παριδεῖν. V. Παρεῖδον.]

Παριδρύω, Juxta colloco, statuo. [Hesych.: Παριδρύσαντες, παρακαθίσαντες.] Et Παρίδρυμαι [παριδρύομαι] pro eod. citatur ex Epigr. [Niciæ Anth. Pal. 9, 315: Κράναν ... ἂν ἐπὶ Γύλλῳ Σῖμος ἀποφθιμένῳ παιδὶ παριδρύεται. Passiv. Aristid. vol. 1, p. 7, 17: Πᾶσιν ἐφ' ἑκάστης πράξεως παρίδρυται Ζεύς. G. D. Gregor. Thaumat. p. 59, C. Παρίδρυται Philo vol. 2, p. 151, 9 et vol. 1, p. 682, 34, ubi: Ἐγγὺς οὑτωσὶ τἀγαθὸν π. σοι καὶ συμπέφυκεν. Hero Spirit. p. 211, 6: Τὰ μὲν παριδρυμένα ζώδια. Παριδρυμένων ἀρχετύπων Philo vol. 2, p. 439, 19; παριδρύσατο id. ib. p. 347, 3. Hase.]

[Παριέρη. V. Μελλιέρη.]

Παρίζω, Juxta colloco, Assidere facio. Herodot. [5, 20]: Παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. [Aor. Παρεῖσα (tanquam a præs. Ἕω, de quo v. vol. 3, p. 169, B) Apoll. Rh. 4, 782: Ἡ δέ μιν ἆσσον ἑοῖο παρεῖσε. Et cum tmesi Hom. in Παρέζω cit.] || Neutr. Assideo, Juxta sedeo. Hom. Od. Δ, [311]: Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ'. [Herodot. 4, 165: Ἐν βουλῇ παρίζουσα· 6, 57: Παρίζειν βουλεύουσι τοῖσι γέρουσι.] || Παρίζομαι, Assideo, Juxta assideo. Herodot. 9: Ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, Quum ad eum venissent, assederunt. [Παριζομένας 5, 18. Παριζόμενός οἱ 8, 58. Bion 15, 22: Παρίζετο Δηιδαμείᾳ.]

Παρίημι, [Demitto. Hom. Il. Ψ, 868: Παρείθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν. Hesych.: Παρείθη, παρελύθη, ἐχαυνώθη, ἐκρεμάσθη, ἐχαλάσθη, ἐάθη. Clearchus ap. Athen. 6, p. 257, A: Τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεικότος. Eurip. Suppl. 1070: Καὶ δὴ παρεῖται σῶμα σοὶ μὲν οὐ φίλον, ἐμὶν δὲ καὶ τῷ ξυμπυρουμένῳ πόσει.] Prætermitto, Omitto. [De tempore, Herodot. 7, 183: Ἕνδεκα ἡμέρας παρέντες· 8, 9: Νύκτα μέσην παρέντες πορεύεσθαι. Plato Rep. 5, p. 460, E: Ἀνδρὶ δὲ, ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ, (μέτριος χρόνος) τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν.] Plato Rep. 2, [p. 370, B]: Ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Sic autem ante eum Thuc. hoc loquendi genere usus est, 4, p. 131 [c. 27]: Μηδὲ διαμέλλειν, καιρὸν παριέντας. Dem. [p. 314, 20]: Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ἂν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Omittens, Missa faciens. [Id. p. 98, 16: Ὧν νυνὶ παρήκατε καιρῶν διὰ ῥᾳθυμίαν· 326, 24: Τὸν ἑκάστου καιρὸν οὐ παρεθέντα. Polyb. 1, 33, 5; 5, 74, 8, al. De omissione vocabuli, quam ἔλλειψιν vocant grammatici, Lex. rhet. Bekk. p. 234, 18: Ἐλλειπτικῶς λέγουσι τὸν δημόσιον, παρέντες τὸν οἰκέτην. || Prætermitto, Prætereo. Herodot. 1, 177: Πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος καὶ οὐδὲν παρείς, i. e. Nullum præteriens populum quem non subegisset. Præterire sino, Soph. El. 732: Παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. || Prætermitto, i. e. Facere, dicere, observare omitto, negligo. Herodot. 1, 177: Τὰ αὐτῶν πλέω παρήσομεν. Pind. Pyth. 1, 165: Μὴ παρίει καλά. Schol.: Μὴ παρέλκου μηδὲ παρόρα τὰ καλά. Æsch. Choeph. 925: Τὰς τοῦ πατρὸς δὲ (ἐγκότους κύνας) πῶς φύγω, παρεὶς τάδε; i. e. neglecta patris occisi vindicta. 1032: Πράξαντι μὲν ταῦτ' ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι, παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν· Prom. 819: Εἰ μέν τι τῆσδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγωνεῖν ... Soph. Trach. 682: Παρῆκα θεσμῶν οὐδέν· Antig. 1193: Κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος. Cum verbo ἐᾶν Œd. Col. 363: Τὰ μὲν παθήμαθ' ἅπαθον ... παρεῖσ' ἐάσω. Eurip. ap. Stob. Flor. 30, 1: Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ· Troad. 690: Ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα. Plato Rep. 6, p. 504, D: Τὴν τελευταίαν ἀπεργασίαν μὴ παριέναι· 503, E: Ὃ τότε παρεῖμεν· Leg. 6, p. 754, A: Μὴ ... παρῶμεν αὐτὸ ἄρρητον· 3, p. 691, C: Ἐάν τις μείζονα διδῷ τοῖς ἐλάττοσι δύναμιν, παρεὶς τὸ μέτριον· quod cum genit. dixit Soph. Œd. C. 1212: Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει τοῦ μετρίου παρεὶς ζώειν. Cum περὶ Polyb. 2, 59, 3: Περὶ τῆς τοιαύτης τερατείας παρείσθω· ἐκδέδλωται γὰρ ἀρκούντως. Quocum comparanda similis verbi παραλείπω constructio.] Jungitur et infinitivo. [Plato Phædr. p. 253, E: Παρέντα τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν.] Ὀνομάσαι παρῆκεν, Plut. [Item V. Romuli c. 17, Camilli c. 39, Eumenis c. 9. «Sic apud Budæum p. 398, et Pausan. (3, 5, 8): Οὐ παρίει σφίσιν ὁ θεός, pro οὐκ ἐπαύετο.» HSteph. in Ms. Vindob.] || Admitto, Intromitto. [Transmitto, Transitum do. Herodot. 3, 72: Οὐδεὶς ὅστις οὐ παρήσει (ἡμᾶς)· 4, 146: Οἱ δέ σφεας παρῆκαν· 8, 15: Ὅκως μὴ παρήσουσι ἐς τὴν Ἑλλάδα τοὺς βαρβάρους· 9, 1: Παρῆκε Μαρδόνιον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Eurip. Suppl. 468: Ἀπαυδῶ ... Ἄδραστον ἐς γῆν τήνδε μὴ παριέναι.] Plato [Rep. 8, p. 560, D]: Οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν, i. e. εἰσδέχονται· quo etiam utitur in ead. signif. [Ib. p. 561, B: Λόγον ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παριεὶς εἰς τὸ φρούριον.] Et παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Xen. Hell. 5, [2, 29], Admittere, Transmittere. At παριέναι εἰς τὴν ψυχήν, Platoni [Phæd. p. 90, D] non tam est Admittere in animum, quam quod Latini dicunt Inducere in animum, pro Sibi persuadere. Ap. Aristot. παριέναι Bud. vertit etiam Neglectim transmittere. [Eth. Nic. 9, 8: Δοκεῖ ὁ μὲν φαῦλος ἑαυτοῦ χάριν πάντα πράττειν, ... ὁ δ' ἐπιεικὴς ... τὸ αὑτοῦ παρίησιν.] || Dimitto, Relinquo: π. ἑτέροις, Hermog. Τὰς ἄλλας δὲ τοῖς βουλομένοις παρήσομεν, Gregor. Ap. Aristot. autem [Polit. 7, 14: Ὥστε δεῖ τὸν δυνάμενον ἄρχειν] μὴ παριέναι τῷ πλησίον, [ἀλλὰ μᾶλλον ἀφαιρεῖσθαι,] Bud. vertit Non relinquere sumendum; addens et alias interpr. [Indulgere, Permittere, Condonare, Cedere], quas v. p. 547. [Callim. H. in Jov. 72: Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας.] || Permitto, Sino. [Sine casu Soph. Œd. C. 591: Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ σ' αὐτοὶ θέλουσι παριέναι. Plato Symp. p. 199, C: Ἀλλὰ παρίημι, φάναι τὸν Φαῖδρον, ἀλλ' ἐρώτα· 214, E: Τἀληθῆ ἐρῶ· ἀλλ' ὅρα εἰ παρίης. Cum accus. Æsch. Ag. 943: Κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί. Soph. Phil. 132: Ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι σοὶ παρεὶς τάδε· 967: Μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος. Eurip. Tro. 651: Ἤδειν ἅμ' ἃ χρῆν νικᾶν πόσιν κείνῳ τε νίκην ὧν ἐχρῆν παριέναι· Phœn. 526: Οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα. Seq. conjunctivo Eurip. ap. schol. Aristoph. Vesp. 754: Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλάς, ὑπερβῶ κρηναῖα νάπη.] Cum infin. Herodot.: Παριέναι σφι βουλεύεσθαι. [7, 161: Ἄλλῳ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχέειν. Soph. El. 1482: Ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. Eur. Herc. F. 393: Κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν· Phœniss. 517: Εἰ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.] Aristoph. [Eq. 341: Πάρες πάρες ... αὐτῷ διαρραγῆναι·] Pl. [331]: Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν. Plato Symp. [p. 199, B]: Πάρες μοι Ἀγάθωνα μίκρ' ἄττα ἐρέσθαι, ubi observa cum dat. et infin. poni. Sic ap. Eund. Rep. 2, [p. 367, D]: Μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. [Seq. τὸ μὴ cum infin. Soph. Œd. T. 283: Μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι. Seq. ὥστε Œd. C. 570: Τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι. Permitto, Committo. Eurip. Tro. 688: Παρεῖσαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν.] || Remitto. [De ira aliisque affectibus remittendis, Soph. Œd. T. 688: Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ. Schol.: Τί οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πραΰνεις με. Eurip. Suppl. 111: Πάρες γόον· Tro. 645: Τούτου παρεῖσα πόθον· Cycl. 309: Πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου. Aristoph. Ran. 699: Τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις, Condonare. Philostr. p. 517, 39: Ἰκέτης γίνεται μνησικακίαν τε αὐτῷ παρεῖναι καὶ ὀργήν.] Laxo, Solvo, ἀνίημι. Aristoph. Eq. [440]: Τοὺς δὴ θρίους [τερθρίους] παρίει. [Cum genit. ib. 436: Τοῦ ποδὸς (navis) παρίει. HSt. in Indice:] «Παρειχώς, Qui remisit. Gregor.: Τοῦ στρατοῦ παρειχότος τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐλπίδας, Quum exercitus manus et spem remisisset, h. e. Manibus languidis et spe collapsus esset.» Et, Παρεθείσης τῷ ὕπνῳ, Gregor. Item pro Remissum et languidum reddo, Vires frango. Diosc. [4, 79] de cicuta: Παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα [—σθέντα], Tabefacit, pro quo Plin., Venerem extinguit. || Pass. Παρίεμαι, Remissus et languidus reddor. [Phot. p. 393, 18: Παρεθείς, παραλυθείς. Παρεθέντος, ἐκλυθέντος. Plato Euthyd. p. 303, B: Χαίροντε ὀλίγου παρελύθησαν· ubi alii libri παρετάθησαν. Plut. V. Eumen. c. 7: Πληγεὶς περὶ τὸν τράχηλον ἔπεσε καὶ παρείθη.] Præt. παρεῖμαι: a quo partic. παρειμένος, Qui remissus factus est s. languidus, Cujus vires fractæ sunt. Plut. [Mor. p. 102, A]: Καὶ παρειμένον μέν τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ... συμφορᾶς, Animo et corpore defectum præ mœstitia. Ap. Gregor. autem, Τοῦ σώματος παρειμένου ταῖς ἡδοναῖς, redditur Corpore effeminato; sed verterim potius Corpore quod voluptatibus flaccidum erat redditum, marcidum, emarcuerat, marcuerat. Itidem παρειμένος γήρᾳ, quod ap. Plat. [Leg. 11, p. 931, D, Juncum ap. Stob. Flor. 116, 49] redditur Confectus senio, eodem illo verbo reddi posse arbitror, hoc modo, Marcens senectute; Lucr.: Corpus marcet annis; Ovid. post eum, Vir marcet ab annis. Potest vero et Effœtus verti. At παρειμένος s. παρεθεὶς ὕπνῳ [ap. Eurip. Cycl. 587, Herc. F. 1043], ut παρεθείσης ὕπνῳ in l. quem modo ex Gregor. protuli, [et ὑπὸ τοῦ ὕπνου παρεθῆναι Alexand. Polyh. ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 434, D,] ex eod. Ovidio interpretari possumus Resolutus somno. [Hesych.: Παρεῖμαι, παραλέλυμαι, ἐκλέλυμαι. Παρειμένος, παραλελυμένος, ἐκλελυμένος, παρέλυτος, παρεωραμένος, τετελευτηκώς, ἢ καταπεφρονημένος. Philostr. p. 837: Οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου παρείνται. Eurip. Bacch. 635: Κόπου δ' ὕπο ... παρεῖται· 683: Ηὗδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι· Or. 879: Παρειμένον νόσῳ. Diodor. 14, 105: Τὰ σώματα παρειμένοι. Dio Cass. 68, 33: Ἐγένετο ἀπόπληκτος ὥστε καὶ τοῦ σώματός τι παρεθῆναι. Jo. Malal. p. 471, 6: Αἰφνίδιον παρεθεὶς τὰ δεξιὰ μέρη. Polyb. 1, 58, 9: Τὴν δύναμιν παρελέλυντο καὶ παρεῖντο διὰ τὰς πολυχρονίους εἰσφορὰς καὶ δαπάνας. Cum genit. Diodori Exc. p. 624: Τοῦ μὲν ὁλοσχεροῦς φόβου παρελύθησαν, Metu liberati sunt.] || Cave autem, lector, ne te VV. LL. in errorem impellant, tempora a πάρειμι confundentia cum iis, quæ sunt a παρίημι, et tradentia imperitissime et ineptissime, παρίημι duplicem derivationem habere, vel a παρά et εἶμι, vel a παρά et ἵημι. [Seqq. ex Indice:] Παρῶ, Prætermittam, Transmittam, Dimittam. Plato Leg. [6, p. 754, A]: Παρῶμεν ἄρρητον, Indictum prætermittamus, Silentio prætereamus. Παρῆκα, Prætermisi, Transmisi, Dimisi, Permisi. [|| Forma media Παρίεμαι, Admitto, Recipio. Polyb. 2, 15, 6: Παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς. Demosth. p. 194, 27: Βαρβάρους καὶ δούλους, οὓς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρίενται, δουλεύουσιν. || Deprecor. Per παραιτοῦμαι exp. Phot. p. 397, 24 (et per diphthongum παρείετο et παρείεμαι p. 394, 3), Suid. et Timæus p. 207, ubi Ruhnk.: «Παρίεμαι, Ad me admitti volo, i. e. Precor, Deprecor. Plato Apol. p. 17, C: Τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι· quod ipse Plato per παραιτοῦμαι post explicat p. 27, A. Rep. 1, p. 341, B: Οὐδέν σου παρίεμαι, quod Phrynich. (in Bekk. Anecd. p. 53) exp. οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ὑποστρέπομαι. Ex codd. restituendum Leg. 5, p. 742, B: Παριέμενος (vulgo παραιτησάμενος) τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. (Adde 12, p. 951, A: Τοὺς νομοφύλακας παριέμενος.) Longinus Art. rhet. p. 714 inter verba quæ orationem illuminent etiam παρίεσθαι recenset: Τό τε παραιτήσασθαι παρίεσθαι. Sic scribendum pro παρεῖσθαι.» Soph. Œd. C. 1666: Εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν· i. e., ut Elmsl. exp., Non tanti eos facio ut eorum veniam impetrare cupiam. Eurip. Med. 892: Παριέμεσθα καί φαμεν κακῶς φρονεῖν. || Repudio. Dio Cass. 39, 23: Τὴν στρατηγίαν ... προσεποιήσατο ἐθελοντὴς ... παρεῖσθαι· 43, 14: Τὰ μὲν ἄλλα παρήκατο, ταῦτα δὲ προσεδέξατο· ib. 45: Εἰ καὶ τὰ μάλιστά τινα αὐτῶν παρήκατο· 49, 15: Τῶν ψηφισθέντων τινὰ παρήκατο. Negligo, 60, 2: Τὸν μὲν παρίεντο, πρὸς δὲ ἐκείνους ἐφοίτων· 51, 5: Τὸν δῆμον τὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ ὑπολειφθέντα παρίεμενος. ῑ apud Atticos, ῐ in παρίει ap. Pind. Pyth. 1, 165. De quo in universum diximus s. v. Ἵημι.]

[Παρικάνη, ἡ, Paricane, urbs Persica. Hecatæus ap. Steph. Byz., qui de adject.: Τὸ ἐθνικὸν Παρικάνιοι (sic apud Herodot. 3, 92; 7, 68 et 86). Λέγονται καὶ Παρίκανοι. *Paricani* apud Pomp. Mel. 1, 2, 5, libris multum variantibus (v. Tzschuck. vol. 1, 1, p. 89 et 1, 2, p. 73) et Plin. H. N. 6, 18, 16. Ap. Herodotum diversorum illud nomen populorum est: unde Rennello 3, 92, Παρητακηνοὶ scribendum videbatur.]

[Παρικτός, ἡ, όν.] Παρικτὸν, Hesychio παρερχόμενον.

[Παρίκω, Prætereo. Pind. Pyth. 6, 43: Τὰ μὲν παρίκει· ubi libri præter unum omnes παρήκει, recte improbatum Bœckhio ad Ol. 4, 11. Hesych.: Παρίκει, παρέρχεται, quod non est pro παρήκει, ut videbatur Alberto, sed pro παρίκει. G. Dind.]

[Παρίλια, τὰ, ἑορτή, Suidas. Est nomen Latinum. V. Dionys. A. R. 1, 73, Athen. 8, p. 361, F. Angl.]

[Παριλλαίνω.] Παριλλαίνουσα Hesychio est παραμβλέπουσα [ap. Phot. p. 397, 25, παραβλέπουσαν]: nam ἴλλοι sunt Oculi.

[Παρίνη. V. Πιτύϊνος.]

[Πάριον, τὸ, Parium. Steph. Byz.: Π., πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος. (Conf. Eustath. p. 1528, 15.) Τὸ ἐθνικὸν Πάριος. Ὁ πολίτης Παριανὸς καὶ τὸ θηλυκὸν Παριανή (α longo: v. Dracon. Strat. p. 16, 18). Λέγονται καὶ Παριανεῖς ἀπὸ τῆς Παριανεὺς εὐθείας. Πάριον ap. Herodot. 5, 117, Strabon. 10, p. 487; 13, p. 588, 590. Παριανοί, οἱ, p. 588, Ælian. N. A. 5, 1, Lucian. De m. Peregr. c. 15. Παριανή, ἡ, nomen regionis ib. et p. 590, 605. Hesych.: Παριανός· ἐξ ἐπιθέτου Πρίαπος· quæ gl. lucem accipit ab Strab. p. 588. G. D. Φανόκριτον τὸν Παριανὸν inscr. Att. ap. Franz. Elem. epigr. p. 164, n. 59, 8. Hase.]

[Πάριον (?), πιστὸν, κάτοχον, Hesych. Idem: Πάρις, Πάριδος· πιστός, κάτοχος.]

[Πάριος. V. Πάρος.]

[Παριππάζω vitiose pro παριππεύω, quod v.] Παριππάζομαι, A latere equito, Adequito, Præterequito, Equo præterveho. [Ones. Strateg. p. 87, 1 ed. Cor.: Παριππαζόμενος. Id. ib. p. 108, 13: Στρατηγοῦ δ' ἐστὶ τὸ παριππάζεσθαι ταῖς τάξεσιν. Hase.]

Παριππεύω, Obequito, Præterequito, Prætercurro; Abeo alio, illis relictis: quæ expos. ab Hesych. pariter et Suida affertur. [Obequito (sc. ante frontem aciei) ap. Polyb. 5, 83, 7; 10, 22, 5. Adequito, 3, 116, 3: Παριππεύων ἐπὶ τὰ μέσα τῆς παρατάξεως. Dio Cass. 68, 31: Παριππεύσας βραχυτάτου ἐδέησε τρωθῆναι.] Ab utroque exp. etiam Prætercurro; nam ille παριππεύει exp. παρατρέχει: hic παριππεύσαντες, παραδραμόντες. [Eur. Hel. 1681: Πόντον παριππεύοντε. || Supero. Philostr. p. 540: Παριππεῦσαι καὶ τὰς ἐκείνων γλώττας, ὁπότε μελετῴη.] Sed Hesych. παριππεύει vult esse etiam παρακολουθεῖ. Ex Nonno autem [Jo. c. 5, 11] affertur παριππεύσας per catachresin dictum pro Qui transmiserat, traduxerat, ea signif. qua dicitur Transmittere s. Traducere tempus: Παριππεύσας ἐνὶ νούσῳ τρεῖς δεκάδας. [Cyrillus V. Sabæ in Cotel. Monum. vol. 3, p. 233, C: Ὀλίγου δέ τινος χρόνου παριππάσαντος. Rescribe ex cod. παριππεύσαντος. Sic Niceph. Hist. p. 6, B: Ὀλίγου δὲ χρόνου διιππεύσαντος. Eodem modo corrigendus Pallad. V. Chrysost. p. 24: Μικροῦ δὲ παριππάσαντος χρόνου. Boiss. ad Nicet. Eugen. vol. 2, p. 87 sq. Basil. Sel. V. Theclæ p. 289, A: Τὸ παριππεῦσαν ἔτος. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 454, E: Παριππεύσας χρόνος. Joseph. Genesius p. 29, D: Παριππεύσαντος χρόνου. Anna Comn. p. 114, D: Παριππεύοντος μηνός. G. Dindorf.]

Πάριππος, ὁ, Assectans equum, Assectator equi: ut ex Cretensibus canibus, teste Polluce [5, 40, 41], alii sunt διάποροι, alii πάριπποι, qui sc. una cum equis currunt, ita ut nec eos præcedant, nec ab iis a tergo relinquantur. V. et Aristot. [|| Qui juxta aliquem equo vehitur, Comes. Polyb. 11, 18, 5: Τὸ παραπλήσιον ἐγίγνετο καὶ περὶ τὸν Ἀναξίδαμον ὑπὸ τῶν παρίππων. Ibid. § 2: Πολύαινον ... καὶ Σιμμίαν, οἷς ἐχρῆτο τότε παρασπίστοιν. Scribendum τότε παρίπποις. Schweigh.] Bud. autem affert alia etiam signif. ex Juliano p. 117 [388, B]: Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ. Et ex Eod. Epist. ad Aetium [p. 404, C]: Χρήσῃ δὲ ὀχήματι δημοσίῳ μέχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐμοῦ, καὶ ἑνὶ π. Subjungit autem Bud. videndam esse legem Parhippum De cursu publico [Cod. Justin. 12, 51, 4], sed ibi Alciatus Parephippium reponendum censuit. [Πάριππος apud Julian. est Equus singularis, qui præter duos illos, quibus vehiculum trahitur, tertius adhibetur, ut recte monuit Petav. Παρίππιον, Equus paraveredus, ex Cedreno p. 460 memoravit Ducang.: Ἐπιβὰς παριππίου φεύγει εἰς τὸ Ἀμόριον. V. Reisk. ad Constantin. vol. 2, p. 565. G. D. De παρίπποις comitantibus agitatores circenses Viscont.

Mus. Pioel. t. 5, p. 70 (c). Hase.] || At de πάριππος κόρη, et pariter de πάριππος τόπος, lege [Photium et] Suidam. [Παρ' ἵππον καὶ κόρην· τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐπειδή τις τοῦ γένους τῶν Κοδριδῶν, Ἱππομάνης (corr. -ένης e Lex. rhet. p. 295, 13) τοὔνομα, ὃς καὶ τελευταῖος ἐβασίλευσεν, τὴν θυγατέρα καθεῖρξεν ἐν χωρίῳ τινὶ μεθ' ἵππου μαινομένου, διότι λαθραίᾳ μίξει τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐλυμήνατο, καὶ ὁ ἵππος τὴν κόρην βορὰν ἐποιήσατο· ἀφ' οὗ Πάριππος καὶ κόρη ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ πάθος ὑπέστη, καλεῖται.]

Παρίπταμαι s. Παρίπταμαι, A latere volo, Prætervolo. [Et in Indice :] Παραπτῆναι, Prætervolare. [Meleager Anth. Pal. 12, 70 : Ἣν μυῖα παραπτῇ (παράπτῃ cod. Palat.). || Metaph. Prætereo. Phot. et Suid. : Παρέπτη, παρῆλθε. Philostr. Her. p. 739 : Ἄλλος αὖ λόγος ἔχει ... οὐ ... οὐκ ἂν μεθείμην οὐδ' εἰ πάνθ' ὑπὲρ τοῦ παραπτῆναι αὐτὸν πράττοις. Schæf. Greg. Naz. carm. 26, b, 5 Dronk. : Στεροπή τις Ὦκα παριπταμένη. Id. ib. 4, 78 : Ἐσθλοῖς Τοῖς οὐχ ἱσταμένοις, ἀλλὰ π. Pisid. Hexaem. v. 1685 : Παρίπτασθαι. Hase.]

[Πάρις, -ιδος (ιος Ion.), ὁ, Paris, Priami regis filius, ap. Homerum, Tragicos aliosque scriptores plurimos. || Photius p. 383, 21, et Suidas : Παραιξόρουσον (sic sine accentu Photii codex, Suidas παραιξόρούσην)· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι, Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακαλουμένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Corruptiora hæc præbet Apostol. Prov. 15, 60, p. 198. Illi autem παραιξόρουσον nescio an ex Hom. Il. Γ, 325, lux sit petenda, Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, cui Æschyli verba comparari possunt in Sept. 458 : Τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Fortasse igitur dici solitum est Πάρι ἐξόρουσον, favetque huic conjecturæ quod Euphronius dicit ταχέως, respondens Homerico θοῶς. Lenissima quidem est et quæ cuique in mentem veniat correctio παρεξόρουσον, a qua ego consulto abstinui, quia proverbii speciem nullam habet. || Duo ejusdem nominis histriones s. saltatores ap. Dion. Cass. 63, 18; 67, 3, ubi Latinorum scriptorum locos indicavit Reimarus. Πάριδος τοῦ ὀρχηστοῦ ψίλωθρον memorat Galen. vol. 13, p. 344.]

[Παρισάδης, ὁ, Parisades, regum quorundam Bosporanorum nomen, cujus recta scriptura Παιρισάδης est, de qua Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 92 : « Apud scriptores diversa scriptura exaratum videmus Βηρισάδης, Βηρισάδης, Παρυσάδης, Παρισάδης, Παρισάδης (conf. Wessel. ad Diodor. 16, 52); in numis et inscriptionibus constanti usu habetur Παιρισάδης. Genitivus in ου formatur a scriptoribus plerisque, Demosthene, Diodoro, Strabone, sine discrimine regum qui hoc usi nomine sunt; sed analogia fert etiam terminationem ους, et constanti usu in Bosporanis titulis de Pærisade I est Παιρισάδους s. Παιρισάδους, de posterioribus regibus in moneta et titulis Παιρισάδου. Sic de illo haud dubie n. 2104 Παιρισάδους, n. 2017 Παιρισάδους τοῦ Λεύκωνος, n. 2118 Παιρισάδους, n. 2119 Παιρισάδους bis. »]

[Παρισάζω, Exæquo. Sext. Emp. p. 252 : Παρισαζόμενον (sic ex codd. correctum vulgatum olim παρεζόμενον) ἐκείνῳ (τῷ ἡμιστιχίῳ) ἡμιστίχιον γενήσεται. Basil. M. vol. 3, p. 30, C. « Nectar. Homil. p. 8. » Boiss. Basil. vol. 1, p. 62, C : Ἵνα ταῖς κορυφαῖς ἑαυτοὺς παρισάζωμεν, Adæquemus. Clem. Al. Strom. 6, 2, 12 : Παρισάζεται. Hase.]

Παρίσθμια, τὰ, Tonsillæ, h. e. Glandulæ faucium [Hippocr. p. 271, 40] : quæ fauces nominantur ἰσθμός, utpote isthmi in modum inter os et gulam interjectæ. [V. Galen. vol. 2, p. 372 extr. Τὰ περὶ τὴν φάρυγγα exp. Hesych., Phot., Suid.] Diosc. 1, 181, de mori succo : Ποιεῖ πρὸς ῥεύματα καὶ παρίσθμια φλεγμαίνοντα, Ad tonsillas inflammatas. Et 184, de decocto ficus : Ταῖς περὶ ἀρτηρίαν καὶ παρίσθμια φλεγμοναῖς ἁρμόζει, Tonsillarum inflammationibus. Quin et ipsas τὰς φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων nominari παρίσθμια, auctor Galen. Comm. in Aphor. 3, [26 (vol. 9, p. 121). Idem De tumor. p. 357, 31, π. dicit φλεγμονὰς τῶν κατ' αὐτὴν τὴν φάρυγγα σωμάτων. Adde Paul. Ægin. 6, 30. Fors.] Synon. ἀντιάδες. [V. Polluc. 2, 201. In ambiguitate voc. ludit Cerealius Anth. Pal. 11, 129 : Ποιητὴς ἐλθὼν εἰς Ἴσθμια πρὸς τὸν ἀγῶνα εὑρὼν ποιητὰς

εἶπε παρίσθμι' ἔχειν. Μέλλει δ' ἐξορμᾶν εἰς Πύθια· κἂν πάλιν εὕρῃ, εἰπεῖν οὐ δύναται καὶ παραπύθι' ἔχω, Impedimentum victoriæ Isthmicæ s. Pythicæ.]

[Παρίσιοι, οἱ, Parisii, Ptol. Geogr. ed. Wilberg. p. 138, 23, populus Galliæ Lugdunensis, quorum urbs Lutetia, τὸ Παρίσιον vocata a Zosim. Hist. 3, 9, 1. Hase.]

[Παρίσκας, ὁ, Pariscas, eunuchus Persa. Plut. V. Artox. c. 12, ubi vocativ. ὦ Παρίσκα.]

Πάρισος, ὁ, ἡ, Æqualis, Compar, Bud., afferens ex Polyb. : Πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς στρατοπέδοις τὸ τῶν συμμάχων. [Π. ἀγὼν idem 2, 10, 2; κίνδυνος 5, 69, 8; 8, 16, 3. Πάρισα ταῖς δυνάμεσι πολιτεύματα 1, 13, 12. Πάντα πάρισα τοῖς πολεμίοις ἔχειν 3, 117, 5. Schweigh. Mœris p. 86 : Ἀμφιδήριτον τὸν ἀγχώμαλον, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικοί· πάρισον Ἕλληνες.] || Πάρισον ap. rhetores, Prope æquatum, Quod constat similibus membris, teste Aquila [§ 24]. Quintil. 9, 3, quum dixisset similium fere quadruplicem rationem esse, inter alia subjungit, Aut certe par est extremis syllabis consonans, Non verbis, sed armis. Et hoc quoque quoties in sententias acres incidit, pulcrum est, Quantum possis in eo semper experire ut prosis. Hoc est πάρισον, ut plerisque placuit. Cleosteleus πάρισον existimat Quod sit ex membris non dissimilibus. Hermog. [vol. 3, p. 421] πάρισον esse ait σχῆμα λόγου, ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄλλην καὶ ἄλλην προσλαβὸν συλλαβὴν, διαφόρους διανοίας ἔχῃ. [Add. Alexandr. vol. 8, p. 484, anon. p. 639, 710, Zonæum p. 687.] Ut ap. Isocr. [p. 5, D] : Ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσει πολυμαθής. Et ap. Thuc. [1, 34] : Καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον δ' [μᾶλλον ἢ] ἀντεπιβουλεύειν. Eust. p. 1577 : Καίρια δὲ καὶ ἐπιφανῆ πάρισα, ὡς ἐν τέλει στίχων κείμενα, τὸ ἐξισωσαίμην καὶ τὸ μυθησαίμην. [Aristot. Rhet. 3, 9 : Π. καὶ ὁμοιοτέλευτον. Diodor. 12, 53 : Ἰσοκώλοις καὶ παρίσοις καὶ ὁμοιοτελεύτοις (Gorgiæ). Dionys. De comp. verb. c. 9, p. 49, 4 : Ἵνα τὸ τελευταῖον κῶλον πάρισόν τε καὶ ἐφάμιλλον τοῖς πρὸ αὐτοῦ γένηται· De Isocr. jud. c. 14 : Τῷ ἀκούειν τὸ ἀποθνήσκειν πάρισον. Plut. Mor. p. 350, D : Ἀντίθετα καὶ πάρισα ... κώλων (Isocrates). Unde adject. Παρισώδης, ὁ, ἡ, Creber παρίσοις, ap. script. Vitæ Isocr. in Mustox. Anecd. p. 13 (p. 11, 35 ed. Dind.) : Ζηλωτὴς ἐγένετο τοῦ Γοργίου κατὰ τὸ ὁμοιοκαταληκτῶδες καὶ παρισῶδες. Conf. etiam Παρίσωμα et Παρίσωσις.]

[Παρισότης, ητος, ἡ, Æqualitas. Diophant. Arithmet. 5, p. 237. G. Dind.]

Παρισόω, Adæquo, Æquale reddo s. par, compar, Æquiparo. Plato Rep. 6, [p. 514, B] : Ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως ... οὐ πώποτε ἑωράκασιν, Adæquatum, Bud. [Herodot. 4, 166 : Παρισεύμενος (var. lect. παρισούμενος) Δαρείῳ, Æquans se Dario. 8, 140, 1 : Παρισεύμενοι βασιλεῖ. Dionys. De adm. vi Dem. c. 26 : Παρισοῦνται τὰ τρία μόρια τοῦ λόγου τοῖς τρισί, Paria sunt. Dio Cass. Exc. Peiresc. p. 18, 82 : Τῷ Δημοσθένει μόνος ἐν τῇ δεινότητι παρισούμενος· l. 41, 4 : Ὁ Καῖσαρ παρισούμενόν οἱ αὐτὸν ἰδών. G. D. Œnom. ap. Euseb. Pr. ev. p. 257, C : Ἡ παρισωθείη μὲν ἄν, ὑπερβάλλοι δὲ οὐκ ἄν. Hase. || Comparo. Theocr. 18, 25 : Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.]

Παρίστημι, interdum et Παριστάω, ac Παριστάνω, Sisto prope, juxta, ut Παρίσταμαι est Sto prope, Adsto : de quo infra. Lucian. [D. mar. 6, 2] : Σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοί τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Ubi de delphine, utpote equi vicem præbente, loquitur ut de equo; dicimus enim παριστάναι τὸν ἵππον τινί, pro Sistere equum alicui ascensuro. Sic Act. 23, [24] : Κτήνη παραστῆσαι. || Pro Sisto, quod est forense verbum, ut Pand. Gr. : Πολλοὺς δούλους παριστᾶν· quod Ulpian. dixit Judicio sistere. Act. 23, 33 : Παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ sc. τῷ ἡγεμόνι. Chrysost. : Τῷ κριτῇ παραστήσας τὴν χήραν. Item παριστάναι ἑαυτὸν, Præsto se exhibere ad mandata accipienda, Bud. p. 219. || Ponitur etiam generaliter pro In medium produco (nec enim placet cum Bud., restringere signif. exponendo In judicium produco), Repræsento, Exhibeo. Dem. In Mid. [p. 546, 20] : Παιδία γὰρ παραστήσεται, ubi observa fut. med. in act. signif. : sicut et παραστησάμενος sæpe pro παραστήσας ponitur. Herodian. 1, [4, 1] : Καὶ τὸν παῖδα

παραστησάμενος, Constituto in eorum conspectu filio, Polit. Lucian. [De sacrif. c. 13] : Ὁ μέν γε Σκύθης ... αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Quidam [Socrates Rhodius] ap. Athen. 4, [p. 148, A] : Πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε. [Demosth. p. 1194, 19 : Παραστήσαντά τινα τῶν οἰκετῶν φυλάττειν τὰ ξύλα.] Sed accipitur et pro Repræsento metaphorice sumpto, quum sc. animo alicujus ita repræsentamus rei cujuspiam imaginem, ut quasi in rem præsentem eum perducamus. Dem. [p. 538, 3] : Τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι, Rei atrocitatem animis audientium repræsentare, et quasi ante oculos ponere. Synes. : Ἵνα τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφαντικώτερον παραστήσαιμι, ubi exponi etiam potest Demonstrem, Ostendam. Sic et ap. Plut. in Vita Homeri [ap. Ernest. vol. 5, p. 319] de eo dicitur : Ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παριστὰς διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, ἀνδρίαν σώματος· διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα. Hermog. : Σαφῶς παραστήσω, Aperte ostendam. Interdum et Exprimo, Significo, Doceo : quæ affines sunt signiff. verbo Repræsento. [Hesych. : Παριστῶ, ἀποδείκνυμι.] Basil. : Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα, Multam sententiam exprimentia s. significantia. Themist. Phys. 4 : Ταῦτα δὲ Εὔδημος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἑαυτοῦ Φυσικῶν παρίστησι. [Athen. 3, p. 110, F : Ὡς Φιλύλλιος ἐν Αὔγῃ παρίστησι, Docet, Declarat, Ostendit. Id. 4, p. 133, B : Ὡς Σπεύσιππος παρίστησιν ἐν τετάρτῳ Ὁμοίων. Sic sæpius alibi. Schweigh. Apollon. De synt. p. 28, 9 : Παριστάνει ἐκ τοῦ δηλουμένου πληθυντικὴν ἔννοιαν, Indicat. Et p. 269, 24 : Οἱ σύνδεσμοι δισταγμὸν τῶν ὡς ἐσομένων πραγμάτων παριστᾶσι.] His autem accensendum videtur παρίστημι, quod ap. Lucam redditur Probo : nam qui aliquid probat, illud ostendit, et docet tale vel tale esse. Act. 24, [13] : Οὔτε παραστῆσαι δύνανταί, περὶ ὧν κατηγοροῦσί μου. Nec vero separandum videtur ab his παρίστημι, quo Plato utitur Rep. 10, [p. 600, B] : Καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι, ἰδίᾳ ξυγγιγνόμενοι, ὡς κτλ. Exp. autem hic Persuadere, sed possumus etiam reddere Probare, aut certe Persuadere probando. [Epist. 7, p. 335, D : Δόξαν παρέστησε πᾶσι τὴν ἀληθῆ.] At vero ap. Plut. [V. Thes. c. 35] cum accus. pers. et infin., pro Persuadere : Παρέστησεν Ἀθηναίους ὡς ἥρωα τιμᾶν Θησέα, si locus mendo caret. Huc autem pertinet παρίστημι pro Cieo voluntatem rei alicujus faciendæ : de qua signif. dicam paulo post.

|| Sisto ad latus, παραστάτας appono, Ad latus admoveo, Bud. p. 219, ex Polyb. [3, 72, 9 : Τοὺς δ' ἱππεῖς διελὼν ἐφ' ἑκάτερα παρίστησι τοῖς κέρασι. Adde 3, 113, 8 : Τἄλλα τάγματα τούτοις ... παρίστανε ζυγοῦντα.] et Appian. [Civ. 5, 48 : Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο, Λεύκιον μὲν ὁ Καῖσαρ ἑαυτῷ παραστήσατο.] || Sisto, sed pro Inhibeo, Revoco : παριστᾶν τὸν ἵππον, Sistere equum currentem. Bud. p. 221, e Xen. [Non legitur ap. Xenoph.]

|| Confero, Contendo, Res inter se compositas æstimo, Bud. p. 221, ex Isocr. [p. 240, E] : Ταῖς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. V. ibid. et Plat. l. [Rep. 8, p. 555, B : Ἵνα παραστησάμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν, ubi non Conferre, sed Adducere s. afferre significat.] Hanc autem τοῦ παρίστημι signif. ab ea, quam primam illi dedi, pendere arbitror; sistimus enim unum prope alterum, ut conferri possint.

|| Cieo, Commoveo, Excito. Dem. [p. 537, 22] : Οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέστησε τὴν ὀργήν. [Id. p. 654, 25 : Ψήφισμα δέος καὶ φόβον παριστάν· 448, 9 : Παραστήσαντα ἐλπίδας· et cum infin. p. 228, 4 : Ὅ τι μέλλει συνοίσειν ... τοῦτο παραστῆσαι τοῖς θεοῖς ὑμῖν ... γνῶναι.] Æschin. [p. 49, 32] : Ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησι, Ratiocinandi vim excitat et comminiscendi, VV. LL. [Polyb. 3, 96, 3 : Ἡ ἐφεδρεία τῶν πεζῶν ... θάρσος παριστάνουσα πρὸς τὸν κίνδυνον· 111, 7 : Ποῖος ἂν ἔτι λόγος ἰσχυρότερον παραστήσαι θάρσος αὐτοῖς τῶν ἔργων; 1, 45, 3 : Ὁρμὴν παραστήσας· 3, 94, 7 : Μέγαν φόβον καὶ πολλὴν ἀπορίαν παριστακὼς ταῖς πόλεσι (ubi notanda præteriti forma recentior παρίστακα, de qua conf. quæ s. v. Ἵστημι et Καθίστημι dicta sunt)· 4, 40, 3 : Δι' αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἱκανὴν παριστάναι πίστιν τοῖς ἀκούουσι.] Exp. et Stimulo, Concito : Παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Diosc. Plura harum signiff. exx. habet Bud. p. 219, 220. [Maccab. 1, 6, 34 : Τοῖς ἐλέ-

φασιν ἔδειξαν αἷμα σταφυλῆς ... τοῦ παραστῆσαι αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον.] Item παριστάναι pro Ciere voluntatem consiliumque rei alicujus faciendæ, Admonere, p. 219, ex Pausania [9, 14, 3 : Τοῦτο Ἐπαμινώνδα παρέστησεν ὀπίσω Θηβαίους ... ἀπαγαγεῖν]. Sed potest fortasse ad illam Persuadendi signif. referri, de qua paulo ante. Puto autem similem signif. habere in Dem., ei quam habet in illo Paus. : sc. [p. 228, 4] : Ἐπειδ' ὅ,τι μέλλει συνοίσειν καὶ πρὸς εὐδοξίαν κοινῇ καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἑκάστῳ, τοῦτο παραστῆναι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι. V. Παρίστασθαι, In mentem venire. [|| Παρίσταμαι, Cieo, Permoveo, Excito. Polyb. 24, 8, 4 : Ταύτην αὐτῷ παριστήσαντο τὴν ἔννοιαν· 29, 2, 5 : Παραστήσατο τὸν νεανίσκον πρὸς τὸ κοινωνεῖν τῷ Πέρσῃ· 2, 59, 5 : Βουλόμενος παραστήσασθαι τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν. Schweigh.]

|| Παρίσταμαι activa signif. in fut. med. præsertim, et aor., interdum quidem, sicut et παρίστημι, In medium produco, ut supra dictum est. Sed peculiariter etiam Produco in medium aliquem ut testimonium dicat : παρίστασθαι μάρτυρας, inquit Bud., Testes corrogare et convocare, ut contestaturi faciunt. [Isæus p. 47, 39 : Τοῦ καταλιπεῖν διαθήκας μάρτυρας παρίστανται· 76, 3.] Sed hoc debuit addere Bud., interdum quidem addi accus. μάρτυρας, interdum non addi [Isæus p. 70, 22 : Τόνδ' ἂν αὐτῷ παρίστατο· 75, 27 : Παραστησάμενος οὐδένα τούτων, ὅτε διέθετο] : certe quum additur, non video cur Bud. aliam quam per v. Producere interpr. quæsierit. Utriusque autem usus exx. leguntur ap. eum, ex duobus Dem. ll. [p. 915 extr. et 915, 12], in quorum tamen altero fateor post πολλοὺς παρίστανται sequi ἐπιμαρτυρόμενοι, quod accus. illius defectum quodammodo supplere videri possit; sed et non sequente hoc aut simili partic., in ea signif. positum observavi. [Demosth. p. 1268, 23 : Παραστησάμενος τοὺς παῖδας κατὰ τούτων ὀμεῖσθαι. Polyb. 6, 39, 2 : Παραστησάμενος (ὁ στρατηγὸς) τοὺς δόξαντάς τι πεπραχέναι διαφέρον ... ἐγκώμιον ὑπὲρ ἑκάστου λέγει. Dio Cass. 79, 17 : Μαῖσαν καὶ Σοαιμίδα ἑκατέρωθεν παραστησάμενος παῖδα ἔθετο.] || Est præterea παραστήσασθαι, Ad deditionem compellere, Subigere, Diripere. Thuc. 1, [124] : Καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ... παραστησώμεθα ἐπελθόντες, i. e. δουλωσώμεθα, schol. Ex aliis autem scriptt. exx. Bud. affert p. 220, et inter alia ex Plat. παραστήσατο cum præp. εἰς pro Adegit. [Leg. 4, p. 706, A : Τοὺς οἰκοῦντας ... παραστήσατο εἰς χαλεπήν τινα φορὰν δασμοῦ. « Dem. p. 14, 12 : Ὄλυνθον παραστήσεται, Ad deditionem compellet, In suam potestatem rediget. Herodot. 3, 45 : Εἴπερ αὐτοὶ ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι. Inde in aor. 2 act. notione passiva vel neutrali παραστῆναι significat Ad deditionem compelli, Deditionem facere, 3, 13 : Χρόνῳ παρέστησαν· 5, 65 : Παρέστησαν οἱ Πεισιστρατίδαι ἐπ' οἷσι ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι. Tum et fut. primo verbi medii eadem notione passim utitur, 3, 155 : Οἱ πολέμιοι παραστήσονται, Ad deditionem compellentur. » Schweigh. Dio Cass. 41, 41 : Σικελίαν ἀμαχὶ παραστήσατο· 35, 7 : Τοὺς ἐς τὴν ἄκραν ἀναφυγόντας ... καθ' ὁμολογίαν παραστήσατο, Fide data recepit. Subigo, In servitutem compello. Soph. Œd. C. 916 : Ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ· quod schol. exp. καταδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς.]

|| Παρίσταμαι neutris Lat. verbis redditur : et quidem in prima simplicique signif. verbo Adsto, Propesto, Assisto. Hom. Il. Σ, 70 : Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. Alicubi tamen addit ἄγχι. [E, 570 : Μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν· O, 442 : Θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη· Ψ, 304 : Πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς. De mendico ad omnes accedente Il. Ψ, 783 : Πάντεσσι παρίστασαι. Æsch. Pers. 197 : Πίπτει δ' ἐμὸς παῖς καὶ πατὴρ παρίσταται ... οἰκτείρων σφε. Soph. Tr. 195 : Ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς· Œd. T. 1047 : Τῶν παραστώτων πέλας· Ant. 1215 : Παραστάντες τάφῳ· Tr. 748 : Ποῦ δ' ἐμπελάζεις ἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; Eurip. Med. 887 : Παρεστάναι λέχει· Heracl. 504 : Οὐκ ἂν δυναίμην σῷ παραστάναι μόρῳ· Or. 365 : Ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανὴς παρασταθείς. Plato Phæd. p. 96, D : Ἄνθρωπος παραστὰς μέγας μικρῷ. Aristoph. Ach. 443 : Τοὺς χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι· Eccl. 1114 : Ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις.] Dem. In Mid. : Οὐδένα οὔτε

καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα. Sed interdum παρίσταμαι non est simpliciter Adsto, sed Præsto sum, Appareo, Apparitoris munere fungor: ut ap. Lucian. [D. deor. 24, 1] oportet Mercurium παρεστάναι τῷ Διΐ: item παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ, In foro apparituras facere. Sæpe vero et pro Opitulor, Auxilior, Subsidio sum, Faveo: quæ affinis est signif. Hom. Il. [E, 116: Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης·] K, [291]: Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε. Sic et Od. N, [300]: Ἥτε τοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω. Sæpe vero copulat et cum ἀμύνειν, alicubi et cum ἀρήγειν, sed huic verbo priorem locum dans. Sic Hesiod. [Th. 439]: Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παραστάμεν. [Æsch. Eum. 65: Διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἐγγὺς παραστὰς (Apollo Oresti).] Soph. [Aj. 1383]: Τούτῳ ... μόνος παρέστης χερσὶ, pro συνεμάχησας· unde παραστάτης. [Ib. 117: Τοιάνδ' ἀεὶ μοι ξύμμαχον παρεστάναι.] In soluta autem oratione dicitur παρίστασθαι βοηθόν. Xen. Cyrop. 5, [3, 19]: Οἵ σοι, ἢν δυνώμεθα, πειρασόμεθα μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναι. Sic Plut. Themist.: Παρεστῶσιν ὑμῖν βοηθοί. Xen. tamen usus est et sine hoc nomine, Hell. 6, [5, 33]: Ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Aristoph. Vesp. [1388]: Ἴθι, μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν. Dem. [p. 1120, 26]: Οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησε. Sic Plut. Pol. præc.: Βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Et παρίστασθαι τῷ ἀπολογουμένῳ, φεύγοντι, Reo adesse et favere, Patronum esse causæ. [Polyb. 3, 109, 9: Οὕτως ἑαυτοὺς παραστήσασθε πρὸς τὴν μάχην ὡς τῆς πατρίδος κινδυνευούσης ... τοῖς ὅλοις, Sic vos comparabitis ad pugnam.] Ut autem Lat. verbum Adesse hanc Auxiliandi s. Favendi signif. habet, sic Gallicum *Assister*, i. e. Assistere, παρίστασθαι, in prima signif., unde et *Assistance*, Auxilium. Sed alicubi redditur παρίσταμαι, vel Auxilior, Patrocinor, etc. vel Astipulor, Assentio, Subscribo, ut Philop.: Τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. At ap. Alex. Aphr.: Παρίστασθαι βουλόμενος τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, est potius Patrocinari quam Astipulari: quum tamen alioqui illud ex hoc pendeat.

|| Παρίσταμαι alicubi ap. Hom. Motus etiam signif. habet, sicut Lat. interdum Adsum, Il. Γ, [405]: Δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, Huc accessisti, advenisti. Bud. autem Adventare exp., afferens etiam ex Plut.: Ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, pro Jamjam affuturo discrimine. A Bud. ap. Gregor. [De theol. 1: Εἰ καὶ λόγῳ κτίζει θεὸς τὰ κτιζόμενα, οὐκ ἀνθρώπινον αὐτῷ τὸ κτίζειν· ἐπεὶ διάγραφον βουλήματι πόλιν, καὶ παραστήτω πόλις· θέλησόν σοι γενέσθαι υἱόν, καὶ παραστήτω παῖς·] exp. etiam In naturam rerum prodire: qua in signif. habet itidem aliquam Motus signif. V. p. 221 in principio. [Παρεστηκέναι dicuntur res Præsentes. Soph. Phil. 734: Μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου; 1340: Τοῦ παρεστῶτος θέρους. Eurip. Hec. 229: Παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας· Med. 331: Ὅπως ἂν ... καὶ παρεστῶσιν τύχαι· Or. 1024: Τὰς παρεστώσας τύχας· Andr. 94: Τῶν παρεστώτων κακῶν. Aristoph. Eq. 399: Οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος· Lys. 318: Τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους. Plato Leg. 12, p. 962, D: Ὁ νῦν παρεστηκὼς ἡμῖν λόγος· Criton. p. 43, B: Τῇ νυνὶ παρεστώσῃ ξυμφορᾷ. Καιρὸς παρεστηκώς. Demosth. p. 255, 25. Πρὸς τὸ παρεστὸς Aristoph. Eq. 564 (ex cod. Rav.: nam vulgo παρεστὼς, ut ap. Soph. Œd. T. 632 τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος legebatur, nunc in παρεστὸς mutatum ex cod. Laur. A., de quo v. Buttm. Gramm. vol. 2, p. 158 sq. et Schneider. ad Platon. Civ. vol. 3, p. 88). Τὰ π. Æsch. Ag. 1053: Τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει· Prom. 216: Κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι.]

|| Παρίστασθαι est etiam Animo obversari, In mentem venire, Subire. Pausan. [2, 19, 3]: Παρίσταται δὴ τοῖς Ἀργείοις, τῷ μὲν, Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ λύκῳ, Subito in mentem venit assimulare. Et ap. Plat. [Phæd. p. 58, E]: Ὥστε μοι παρίστασθαι, Ita ut mihi videatur. Quarum signiff. exx. vide ap. Bud. p. 217, 218. [Plato Phædr. p. 233, C: Εἰ δ' ἄρα σοι τοῦτο παρέστηκεν ὡς οὐχ οἷόν τε κτλ. Phæd. p. 66, B: Παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ ... ὥστε .... Soph. Œd. T. 911: Δόξα μοι παρεστάθη ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων. Ly-

A sias p. 192, 32: Ἐκ τῶν προτέρων ἔργων περὶ τῆς πόλεως τοιαύτη δόξα παρεστήκει ὡς ..., ubi Taylor. alia exx. attulit, ut Lysiæ p. 125, 42: Μηδενὶ τοῦτο παραστῇ ὡς ..., Demosth. p. 28, 1: Οὐχὶ ταὐτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν· 652, 26: Ἡ τῆς γνώμης δόξα ἀφ' ὧν ἀκούουσι παρίσταται. Joann. Malal. p. 273, 15: Θεσπίσαι καταξιώσατε τὰ παριστάμενα τῷ ὑμετέρῳ κράτει. De somnio Eurip. Rhes. 780: Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρεστάθη· ἵππους γὰρ ... εἶδον.] Sed quod affert ex Hom. [Od. M, 42], Τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, minime huc pertinet, et perperam ab eo redditur, Liberorum et uxoris surrepit oblivio. Significat enim Hom., Non adstant ei reverso uxor et liberi, neque gratulantur, i. e. non revertitur. Quo dicitur modo Il. Ξ, [503]: Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται. Huc pertinet ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, pro Dicere quicquid in mentem subito venit, Ex tempore dicere: de quo loquendi genere lege quæ traduntur ibid. [« Plut. V. Demosth. c. 9: Τὸ μὴ B ταχέως μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ π. λέγειν. Τὸ παραστὰν et τὸ παριστάμενον, Quod subito menti occurrit, E re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει. Dio Chr. Or. 12, p. 213, B: Πλείστη ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παραστάν· 33, p. 410, B: Τελευταῖον ὀκνῶν μοι δοκεῖ τὸ παριστάμενον λέγειν. » Hemst. ad Lucian. Contempl. c. 13: Τὸ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγειν.] Animadvertendum est autem, sicut παρίστασθαι dicitur pro In mentem venire, ita παριστάναι, pro Menti alicujus velut indere, In mentem dare, Mentem alicujus velut impellere ad aliquid, Ciere voluntatem rei alicujus faciendæ, et Persuadere: ut dictum est in Παρίστημι. || Παρίστασθαι de animo dicitur et in alia signif., ab hac diversa: sc. pro Animi fiducia præditum esse, Confirmari animo, Non labascere, Æquo animo: Bud., afferens tamen ex Diod. S. exempla, in quorum altero dativus ψυχῇ [17, 43: Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον, ὥστε τοῦ θανάτου καταφρονῆσαι], in altero dat. θυμῷ C adjungitur verbo παρίστασθαι. [17, 99: Τούτῳ τῷ θυμῷ παραστάς.] V. eund. Bud. p. 221. Hanc signif. sequitur verbale παράστημα. [Polyb. 23, 8, 13: Ἐπὶ τοσοῦτον παρέστη τὸ πλῆθος, Adeo commota s. concitata est multitudo. 6, 44, 4: Ὅταν ὁρμὴ παραστῇ αὐτοῖς συμφρονεῖν· 11, 12, 2: Εἰς τοιαύτην ὁρμὴν καὶ προθυμίαν παρέστη τὸ πλῆθος· 10, 11, 8: Μεγάλην ὁρμὴν καὶ προθυμίαν παρίστασθαι συνέβαινε τοῖς νεανίσκοις. || Παρεστὼς et παρεστηκὼς τῇ διανοίᾳ, Mente dejectus s. alienatus, Polyb. 14, 5, 7; 31, 10, 5; 38, 4, 7. Cum genit. 18, 36, 6: Οὕτως παρεστήκει τῶν φρενῶν. Schweigh.]

|| Παρίστασθαι, q. d. Consistere et absolvi, de iis, quæ naturæ suæ perfectionem et vigorem adepta sunt: postquem statum dicuntur ἐξίστασθαι, quasi Exolescere. Theophr. C. Pl. 6, [7, 5] loquens περὶ τοῦ οἴνου, De vino: Καὶ γὰρ παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος, καὶ οἷον γηράσκων, ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυμοῖς. Ib. [16, 6]: Θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἴνων, Celerius perfici, Bud.; addens, statum rerum inter incrementum et decrementum, hoc verbo παρίστασθαι signifi- D cari, i. e. ἀκμήν. [Plut. Mor. p. 676, C, de pice vino admista: Τὸν εὔποτον οἶνον παρίστησι ταχέως, ἐξαίρων τῇ θερμότητι τοῦ οἴνου τὸ νεαρὸν καὶ ὑδατῶδες. Dioscor. 5, 16, de œnomelite: Ἧττον πνευματοῖ καὶ ταχέως παρίσταται τὸ τοιοῦτον. Schneid.] || Παρίστασθαι, Conari, Eniti. In VV. LL. ex Polyb.: Ὅπερ ἡμεῖς αὐτοί τε παραστησόμεθα ποιεῖν. [Seqq. ex Indice.] Παρέστακε πέλας, Ætate propius, Soph. Aj. [1182], per sync. pro παρεστάκατι. Παρεστεὼς, Ion. pro παρεστώς. [Imperat. aor. Παράστα pro παράστηθι, Menander in Lex. rhet. p. 436, 18: Ἐμοὶ παράστα. Futur. Παρεστήξομαι, Adstabo, Antonin. 10, 36. Activ. Themist. Or. 8, p. 115, A: Οὐδὲ παρεστήξουσιν οἱ δανείζοντες τοῖς τρυγῶσιν.]

[Παρεστία, ἡ, Focus secundarius. Eustath. p. 132, 32: Καλοῦσι δὲ βαθμὸν μέχρι καὶ ἐσάρτι Πελοποννήσιοι τὸν τοῦ πυρὸς τόπον, ὃν καὶ παρεστίαν λέγομεν ἰδιωτικῶς.]

[Παριστίδιος, ὁ, ἡ, Juxta malum textorium positus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 726: Παριστίδιος δινευμένη (γρηῦς).]

[Παριστορέω.] Παριστορεῖν, Obiter ἱστορεῖν. Cic. Ad

Att. 6, 1: Hæc te volui παριστορῆσαι: sumus enim ambo belle curiosi. [Scholl. Theocr. 1, 117, Plat. p. 220 (448 Bekk.). Boiss. Scholl. Apoll. Rh. 2, 159, Thuc. 1, 74. Scott. Plut. De plac. phil. 2, 24: Παριστόρηκε δὲ καὶ ἔκλειψιν ἡλίου. Hase. || Mala fide narro. Theophyl. Simoc. Hist. p. 174, C: Μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς τὰ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. G. Dind.]

[Παριστορία, ἡ, Falsa narratio. Phot. Bibl. p. 381, 7: Εἰς ἕτερον ἀναφέρει τῶν εἰρημένων τὴν π.]

[Παρίστριος, ὁ, ἡ, Ad Istrum habitans. Ephræm. Cæs. 1108, p. 28 Mai.; 3336, p. 84; 3140, p. 79. Olann. Idem 5815: Βαρβάροις π. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 16, E: Τοῖς π. ὁμοροῦντα Σκύθαις· 59, C. Boiss. Nicet. Chon. Annal. p. 84, A: Ἀφικνεῖται πρὸς τὰ παρίστρια.]

[Παρίσχιον, τό. V. Κλονιστήριον.]

Παρισχναίνω: unde παρισχναινόμενοι, Macilenti, Extenuati, VV. LL.; sed videtur male relinqui otiosa præp. [Aristot. H. A. 5, 14.]

[Παρίσχω. V. Παρέχω.]

[Παρισώδης. V. Πάρισος.]

[Παρίσωμα, τό.] Παρισώματα, Hesychio ὁμοιοειδῆ. [Fort. ex Cratino jun. ap. Diog. L. 8, 37, ubi inter figuras orationis ponuntur: Τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασι. Conf. Πάρισον et Παρίσωσις.]

Παρίσως, Æqualiter, Bud. ex Dem. [p. 606 extr.: Παρίσως τάλαντα τριακόσια ἢ μικρῷ πλείω· ubi H. Wolfius recte παρ' ἴσως scripsit.]

Παρίσωσις, εως, ἡ, Adæquatio. Apud rhetores significat peculiariter Structuram orationis, cui adhibentur quæ πάρισα vocantur, de quibus modo dictum fuit. [Lex. rhet. p. 295, 31: Π., εἶδος σχήματος, ὃ καλεῖται καὶ ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμοιοτέλευτον. Isocr. p. 233, B: Οὐκ ὀλίγοις ἀντιθέσεσι καὶ π.] Aristoteli Rhet. p. 184 [3, 9] παρίσωσις et παρομοίωσις et ἀντίθεσις, structuræ sunt orationis, Bud. Quidam παρίσωσιν ex Quintil. [Inst. 9, 3, 76] interpr. Pares elocutionum tractus. [Παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις Dionys. H. De Lys. jud. c. 14, De Isocr. c. 13. Παρομοίων καὶ π. De propr. Thuc. c. 17. « Eustathius fere ubique in Homero τὰ πάρισα conquirit, ad singularemque artem et venustatem poetici sermonis refert, valde argutatus in ea re. Conf. Il. A, p. 839, ubi adeo ἰσχύειν ὁ ποιητὴς τὰς παρισώσεις ποιῆσαι dicitur. » Ernest. Lex. rhet. Lucian. Dem. enc. c. 8: Ἀντιθέσεων ἢ π. Id. Dial. mort. 10, 10: Ἀντιθέσεις καὶ π. Suid. v. Γοργίας: Παρισώσεσιν ἐχρήσατο, Isocolis, Comparibus. Hase.]

Παρισωτικὸς, ή, όν, Cui vis inest τοῦ παρισῶσαι. [Eust. p. 789, 59: Κατὰ σχῆμα κάλλους παρισωτικόν.]

[Παριτέον, Prætermittendum, Omittendum. Philo vol. 1, p. 532, 18: Τὰ δὲ καίρια οὐ π. Hase.]

Παριτητέον, et pro eo παριτητέα. Thuc. [1, 72]: Παριτητέα ἔδοξε ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, Prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum. [Lucian. De merc. cond. c. 42: Παριτητέον ἐστὶν ἐς τὴν αὐλήν· ubi var. lect. παριτέον. Themist. Or. 26, p. 313, A. Νέος παριτητέος legebatur in fr. Philostrati Διαλέξεων, sed cod. Paris. ap. Boiss. ad Epist. p. XII παραιτητέος. || Παριτητὸν ap. Origen. C. Cels. 7, p. 343: Μηδὲ π. εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι. G. D. Id. Or. ib. p. 711, A item: Παριτητόν. Hase.]

[Παριτὸς, ή, όν, Adeundus. Callim. Lav. Pall. 90: Ὦ ὄρος ὦ Ἑλικὼν οὐκέτι μοι παριτέ.]

[Παρκαταλέγομαι, Παρκλίνω, Παρκύπτω. V. Παρακ—.]

[Πάρμα, Παρμαῖος, Παρμανός. V. Πάρμη.]

Παρμέμβλωκε, poetice pro παραμεμόλκηκεν. Significat etiam παραμεμένηκεν: necnon πάρεστι, teste Hesychio. [Hom. Il. Δ, 11: Τῷ δ' ... Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε· Ω, 73: Ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ π. ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.] Itidem pro πάρεστι accipit schol. Apoll. Arg. 4, [1167]: Οὐχὶ Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δὲ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐυφροσύνῃσιν ἀνίη.

[Παρμενᾶς, ᾶ, ὁ, Parmenas, n. pr. unius ex septem illis diaconis primitivæ ecclesiæ Christianæ, notans i. q. permanens. Lucas Act. 6, 5. Schleusn. Epiphan. Hær. 25.]

[Παρμενίδειος, ὁ, ἡ, Parmenideus. Plut. Mor. p. 1017, B: Ὁ Π. ξένος. Cebes Tab. c. 2: Π. βίον. Boiss. Diog. L. 2, 10, 106, de Euclide: Οὗτος καὶ τὰ Π. μετεχειρίζετο, Parmenidis libros. Hase.]

A [Παρμενίδης, ὁ, Parmenides, philosophus Eleates, Xenophanis auditor: cujus vitam scripsit Diog. L. 6, 21, librorum fragmenta post alios collegit S. Karstenius, Amstel. a. 1835. Plur. Παρμενίδαι ap. Plat. Theæt. p. 180, E. Ejusdem dialogus est Parmenidis nomine inscriptus.]

[Παρμένιος, ὁ, Parmenius, n. torrentis qui Antiochiam interfluebat. Jo. Malalas Chron. p. 233, 15 et 339, 2 ed. Bonn. Hase.]

[Παρμενίς, ίδος, ἡ, Parmenis, n. pr. ap. Macedon. Anth. Pal. 5, 247.]

[Παρμενίσκος, ὁ, Parmeniscus, negotiator quidam ap. Demosth. in Orat. contra Dionysodorum p. 1284 seqq. || Grammaticus, cum Aristophane et Aristarcho memoratus ab schol. Hom. Il. E, 638, A, 424, Ξ, 249, al. De opera ab eo in Tragicis explicandis posita constat ex schol. Eurip. Rhes. 510, 528, Med. 10, 276, Troad. 218, 225. « Steph. Byz. in Φθία. » Boiss. || Παρμενίσκος Eubuli comœdia inscripta fuit: v. Poll. 10, 98, Antiattic. Bekk. p. 101.]

B [Παρμενίων, ωνος, ὁ, Parmenio, dux exercitus Macedonici. Demosth. p. 126, 362, 392, Lucian. Demosth. enc. c. 33. || Alii ap. Strabon. 11, p. 531; 15, p. 724, Philipp. Anth. Pal. 4, 2, Append. 384, 4.]

[Παρμένω. V. Παραμένω.]

[Παρμένων, οντος vel ωνος, ὁ, Parmeno, Atheniensis. Aristoph. Eccl. 868. Frequens in Menandri fabulis nomen fuit. Parmeno servus ap. Terentium in Eunucho. || Histrio comicus ap. Æschin. p. 22, 26. || Byzantius. Demosth. p. 894 seqq. Alius ap. Lucian. D. mer. 9, 2. G. D. || Alius, Π. Ζωπύρου, actor civitatis Dauli. in inscr. ap. Franz. El. epigr. gr. p. 280, n. 123, a, 6. Hase. Ap. Aristoph. nomin. legitur: genit. Παρμένοντος ap. Æschinem (ubi libri plures Παρμένοντος), Dem. et Luc., Παρμένωνος ap. Hellad. in Phot. Bibl. p. 532, 40, ubi inter nomina servilia numeratur.]

Πάρμη, ἡ, Parma: Carthaginiensibus θυρεὸς δερμάτινος, Suida auctore, in exemplum afferente [l. Polybii 29, 6, 1]: Τῆς πάρμης καὶ τῶν Λιβυστικῶν θυρεῶν C ἀντίχον ἐβραμένους οἱ Ῥωμαῖοι. Fuit scuti genus breve: Ovid. Cavum vocat, Stat. Crudum. [De π. et scuto Argolico Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 15, (d). Hase. Polyb. 6, 22, 1: Μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους καὶ πάρμην.]

[Πάρμη, ἡ, Parma. Steph. Byz.: Π., πόλις Ἰταλίας. (Πάρμα ap. Strabon. 5, p. 216.) Τὸ ἐθνικὸν Παρμαῖος ἢ Παρμανὸς ὡς Ἀλβανός. Alia forma ap. Strabon. p. 217: Ἀπὸ τοῦ Πάδου μέχρι Παρμησσῶν. G. D. Civitatis historiam italice edidit Bonav. Angeli, Parmæ 1591, 4°. Hase.]

[Πάρμις, ὁ, Parmis, n. pr. ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 504. Alius ap. Antiphil. ib. 6, 95.]

[Παρμίσης, ὁ, Parmises, Persa. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 36, 36; 42, 37.]

[Παρμονίδης, ὁ, Parmonides, n. pr. in mon. Nointel. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, 24 et Franz. El. epigr. p. 113, n. 47, 24. Hase.]

[Παρμόνιμος. V. Παραμόνιμος, ubi adde Theogn. 198.]

D [Πάρμονος. V. Παράμονος.]

[Πάρμυς, υος, ἡ, Parmys, Cyri neptis. Herodot. 3, 88; 7, 78.]

[Παρνασεὺς s. Παρνασσεὺς, έως, ὁ, Parnasensis. Steph. Byz. s. Παρνασός.]

[Παρνασιακὸς s. Παρνασσιακὸς, ή, όν, Parnasiacus. Adject. κτητικὸν ab Steph. Byz. memoratum.]

[Παρνασιὰς s. Παρνασσιὰς, άδος, ἡ, Parnasias. Steph. Byz.: Παρνασιὰς ἀπὸ τοῦ Παρνάσσιος ὡς Ἑλικωνιάς. Eur. Ion. 86: Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαί· ubi Παρνασιάδες præferendum videtur.]

[Παρνάσιος s. Παρνάσσιος (Ion. Παρνήσιος), ία, ιον, et ὁ, ἡ, Parnasius. Pind. Pyth. 10, 12: Ὁ Παρνάσιος μυχός· Ol. 13, 150: Ὀφρύι Παρνασίᾳ. Æsch. Choeph. 953: Λοξίας ὁ Παρνάσιος. Soph. Antig. 1143: Παρνασίαν κλιτύν· ubi Παρνασίαν scrib. ex cod. Aug., quod Eurip. Andr. 1100, Φυλλάδος Παρνασίας, ex conjectura restituit L. Dindorf. pro Παρνησίας. Παρνάσιοι, οἱ, ap. Strabon. 9, p. 422. Παρνάσιος, ἡ, Eurip. Iph. T. 1244: Παρνάσιον κορυφάν.]

[Παρνασίς, ίδος, ἡ, Parnasia. Orph. Arg. 2 : Παρνησίδα (v. lect. Παρνασίδα et Παρνασσίδα) πέτρην. Æsch. Choeph. 563 : Ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα· ubi dialectus Παρνασίδα postulat, quod posuit Blomf. *Laurus Parnasis* ap. Ovid. Metam. 11, 165.]

[Παρνησόνδε, In Parnasum. Hom. Od. T, 394 : Παρνησόνδ' ἐλθόντα· 411, 466, Φ, 220.]

[Παρνασός s. Παρνασσός (Ion. Παρνησός s. Παρνησσός), ὁ, Parnasus, mons Phocidis. Παρνησός Hom. Od. T, 432, Ω, 331, H. in Apoll. 269, 282, Herodot. 8, 27, 32, Apoll. Rh. 2, 705. Æsch. Eum. 11 : Παρνησοῦ θ' ἕδρας, cui Παρνασοῦ restituit Blomfield., recte, nisi in hoc nomine et derivatis Παρνησιάς Παρνησίς Παρνήσιος, Ionica uti forma Tragicis placuit, ut in Θρήκη et aliis quibusdam fecerunt. Παρνασός s. Παρνασσός in melicis ap. Soph. Œd. T. 475, Eur. Ion. 155, 713, Phœn. 215, in trimetris Ion. 1267, Herc. F. 240, et in fragm. Hypsip. ap. Aristoph. Ran. 1242. De aliis scriptoribus satis habemus memorasse Strabon. 9, p. 416 seqq., Pausan. 10, 4, 3; 6, 1; 8, 9; 32 et 33. Παρνησοῦ ap. Theophr. H. Pl. 3, 2, 5, ubi Παρνασοῦ scribendum. De origine nominis Steph. Byz. : Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάρνασσος (recto accentu Λαρνησσός in Etym. M. p. 655, 6) διὰ τὸ τὴν Δευκαλίωνος λάρνακα αὐτόθι προσενεχθῆναι. (Hujus opinionis auctorem Andronem memorat Etym. M.) Ἔνιοι δέ φασιν ἀπὸ Παρνασσοῦ (Cleodoræ nymphæ filii, de quo v. Pausan. 10, 6, 1) Παρνασσὸν τοὔνομα λαβεῖν, ὃν καὶ μαντεύσασθαι Πυθοῖ πρῶτον, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Ad scripturam quod attinet, perpetua in libris fluctuatio inter simplex et duplex σ est. Simplex, ut in aliis hujusmodi nominibus, plerumque est in libris antiquioribus : sed id recentioris usus esse tradit Eustath. p. 1872, 50 : Ὁ Παρνησός, ὃν ἡ κοινὴ χρῆσις διὰ τοῦ α λέγει Παρνασόν, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν παρὰ Βοιωτοῖς ὑποβάρβαρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα· Τερνασὸν γὰρ αὐτὸν παραλαλοῦντές φασιν οἱ ἐγχώριοι. Ἡ δὲ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τοῦ Παρνησσοῦ κατέρχεται παρὰ τοῖς ὕστερον. Παρνασσός, δύο σσ ἔχον, inter oxytona est ap. Arcad. p. 76, 24, quocum conf. schol. Hom. Il. M, 20 et Eust. p. 890, 3. || Dionys. P. 737 : Βάκτριοι ... νέμονται χώρην εὐρυτέρην κνημοῖς ὑπὸ Παρνησοῖο. Eust. : Ζητητέον εἴτε οὕτω γραπτέον τὸ ὄρος ὁμωνύμως τῷ Εὐρωπαίῳ Παρνασῷ εἴτε καὶ Παροπαμισὸν ὀνομαστέον αὐτό· οὕτω γὰρ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι. Μεμνήσεται δέ που καὶ ὁ Περιηγητὴς ὄρους Παροπαμισοῦ. Parnasum Asiæ memorat Aristot. Meteor. 1, 13 : Ἐν τῇ Ἀσίᾳ πλεῖστοι ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ (duo codd. Παρνασοῦ) καλουμένου φαίνονται ῥέοντες ὄρους καὶ μέγιστοι ποταμοί. Pselli Quæst. phys. citat Holsten. || Παρνασός, Cappadociæ mansio : v. Wessel. ad Itiner. Hieros. p. 576.]

[Πάρνη, ἡ, inter barytona in νη ap. Arcad. p. 110, 23.]

[Παρνηθία, ἡ, Parnethia, nympha. V. Κύννειος.]

[Πάρνης, ηθος, ὁ et ἡ, Parnes. Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 233, 11 : Πάρνης Πάρνητος καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ εἰς θ Πάρνηθος. Steph. Byz. : Π. Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ὡς Ἐμφανὴς (cod. Vratisl. Ἐνφανής. Recte, ut videtur, Meinekius Ἀντιφάνης) ἐν Πυραύνῳ « Ἐς κόρακας ἥξω φέρων δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον· » καὶ θηλυκῶς ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (320) « Βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. » Aliud ex priore Nubium editione exemplum attulit Phot. p. 398, 11; cui add. Theophr. Π. σημ. 3, 10, p. 797, Pausan. 1, 32, 1 et 2. Lucian. Navig. c. 19 : Τὴν Π. ἐκείνην· Bis accus. c. 8 : Ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Π. Parasit. c. 43. Χωρίον ὑπὲρ τῆς Π. Hesych. s. v. Ἐπὶ Λειψυδρίῳ et Etym. M. p. 361, 31, ex cod. Paris. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 772 : nam vulgo ὑπὸ τὴν Πάρνηθον. Π. sine generis significatione ap. Thucyd. 2, 23; 4, 96, Platon. Critia p. 110, B, Strabon. 9, p. 399, Lucian. Icarom. c. 11. Πάρνηθος ὄχθος ap. Hesych. Numero plur. Aristoph. Ran. 1057 figurate de grandi genere dicendi : Ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς καὶ Παρνήθων ἡμῖν μεγέθη. Nam sic Bentlejus recte videtur correxisse vulgatum Παρνασῶν. Eorundem montium nomina conjuncta in fragm. Nubium priorum supra memorato : Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι κατὰ τὸν Λυκαβηττόν. Nomen in Παρνησός corruptum ap. Phot. p. 398, 14, Tim. Lex. Plat. p. 208 et schol. Platon. ad l. supra cit. p. 448, cui Πάρνης ex cod. Paris. restituit Bast. l. c. Recentior nominis forma ἡ Πάρνηθος, qua utuntur scholl. Aristoph. Nub. 322, Lysistr. 666, et Psellus Opusc. p. 45 ed. Boiss. Vitiose τοῦ Παρνήθους Etym. M. p. 352, 50, quod τοῦ Πάρνηθος scrib. cum Ruhnk. ad Tim. p. 208. De adject. gentili Steph. Byz. : Τὸ τοπικὸν Παρνήθιος λέγεται καὶ ἀπὸ τῆς Πάρνηθος γενικῆς τὸ θηλυκὸν Παρνηθίς (scr. Παρνηθίς cum Holstenio). Παρνήθιος Ζεὺς ap. Pausan. 1, 32, 2. Παρνήθιον ὄρος ap. Suidam. Ἄνθρακες Παρνήθιοι Aristoph. Ach. 348 Bentlejus restituit pro Παρνάσιοι vel Παρνάσσιοι. G. Dind.]

[Πάρνοι, οἱ, Parni. Strabo 11, p. 508 : Τοὺς ἐν ἀριστερᾷ εἰσπλέοντι τὸ Κάσπιον πέλαγος παροικοῦντας νομάδας Δάας οἱ νῦν προσαγορεύουσι, τοὺς ἐπονομαζομένους Πάρνους· ubi var. lect. Σπάρνους. *Sparni* ap. Justin. 41, 1, 10 ex cod. Medic. : nam vulgo *Spartanos* legitur. Sed Πάρνοι ap. Strabon. 11, p. 515, Ptolem. 6, 10, et Ἄπαρνοι ap. Strabon. p. 511.]

[Παρνόπη. V. Παρνόπης.]

[Παρνόπιος, ία, ιον. Π. cognomen Apollinis locustas expellentis. Pausan. 1, 24, 8 : Τοῦ ναοῦ ἐστι πέραν Ἀπόλλων χαλκοῦς καὶ τὸ ἄγαλμα λέγουσι Φειδίαν ποιῆσαι· Παρνόπιον δὲ καλοῦσιν, ὅτι σφίσι παρνόπων βλαπτόντων τὴν γῆν ἀποτρέψειν ὁ θεὸς εἶπεν ἐκ τῆς χώρας.]

[Πάρνος, ὁ, Parnus. Diogenian. 8, 27 et Suidas : Τὸ Πάρνου σκαφίδιον· ἐπὶ τῶν μικρὰ ζητούντων. Πάρνος γάρ τις τὴν σκάφην ἀπολέσας συνεχῶς ἠνώχλει τῷ δήμῳ.]

[Πάρνοψ, πος, ὁ.] Πάρνοπες, genus Locustarum, ut ἀττέλαβοι. Aristoph. [Ach. 150] : Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. Pausan. ponit in numero volatilium maleficorum quæ segetes exedunt : ut Aristoph. rursum Av. [588] : Αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρίψει. [Vesp. 1351 : Ἀντήχασ' αὐτὸν πάρνοπι.] Sunt qui ex Culicum genere, τῶν κωνώπων, esse velint τοὺς πάρνοπας. [Phot. p. 398, 15 : Πάρνοπες, ἀττέλαβοι· οἱ δὲ τὰς Κυπρίας ἀκρίδας οὕτως ἀπέδοσαν. Suidas : Πάρνοψ· ἀκρίδος εἶδος· οἱ δὲ μελίσσας ἀγρίας. Πάρνοπα ὑποκρίζοντα Ælian. N. A. 6, 19. Παρνόπων νέφη ἐπιφοιτήσαντα τῇ γῇ 17, 19. Conf. Pausan. 1, 24, 8. G. D. Sext. Empir. p. 14, 30. Artemid. Onir. 2, 22 : Ἀκρίδες δὲ, καὶ οἱ λεγόμενοι μάστακες· ad quem l. conf. Reiff. t. 2, p. 352, 4). Hase.]

[Παρνόπης, ὁ. Proverb. Append. 4, 11 : Ὀβολὸν εὗρε Παρνόπης· Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος δὲ Παρνόπης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. Hesych. : Παρνόπη· Καλλίστρατος Ἀθηναῖος (ἄθη codex). Fortasse igitur Παρνοπὶς legendum, quod femininum esse potest nominis πάρνοψ. Meinek. Com. vol. 4, p. 700.]

[Πάρνων, ωνος, ὁ, Parnon, mons. Pausan. 2, 38, 7.]

[Παρό. V. Παρά.]

Παροδεία, ἡ, Suidæ ἡ παρέλευσις [Transitus].

[Παροδέομαι. V. Παρόδιος.]

[Παροδεύσιμος, ὁ, ἡ, Transeundus. Παριτὴ ap. Callim. Lav. Pall. 90, schol. ap. Ernest. p. 269 exp. παραβατὴ, παροδεύσιμα.]

[Παρόδευσις, εως, ἡ, Transitus, Trajectio. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 200 : Ὅσα ἄλλα συμβαίνει διὰ τῆς π. ἢ κακωθείσης ἢ βοηθουμένης τῆς ὑπαντήσεως.]

Παροδεύω, Prætereo, Prætergredior, Iter habeo præter. [Lucian. Nigrin. c. 36 : Βέλη ... ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα. Plut. Mor. p. 700, A : Ὁ στόμαχος ἕλκων ... τοῦ παροδεύοντος ὑγροῦ τὸ ἱκανόν. 670, C : Ἡλίου τὸν λέοντα παροδεύοντος· 973, D : Τοῖς συνήθως παροδεύουσι τὸν τόπον. Pass. Joseph. B. J. 5, 10, 2 : Οἱ τηκόμενοι ἤδη παροδεύοντο. Plut. Mor. p. 759, E : Γνωθαίνειν ... καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις.] VV. LL. exp. etiam Transeo, et [Lucian. Scyth. c. 10] : Παροδεύσας τὴν πόλιν, Per urbem ambulans. Pro Prætereo accipitur in Sapient. 5, [14] : Ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, Tanquam memoria hospitis diurni præteriit.

[Παροδηγέω, A recta via abduco. Theoph. Sim. Hist. p. 288, 12 ed. Bonn. : Ἵνα δὲ μὴ ἔξω τῆς νόσου τὴν ἱστορίαν παροδηγήσωμεν. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 242, 3 : Τῶν σε παροδηγησάντων. Hase.]

[Παροδία, ἡ. V. Παρόδιος. || Callem s. Semitam significare videtur ap. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 156, A : Νυξὶ καὶ παροδίαις βοηθούμενος προσβαίνει τῷ Γάνῳ.]

Παροδικός, ή, όν, ut π. μέλος, Carmen quod chorus in parodo canebat, totus chorus in theatrum veniens canebat. V. Προσόδια μέλη. In Argumento Persarum Æschyli : Τῶν δὲ χορῶν τὰ μέν ἐστι παροδικὰ, ὡς ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεστιν, ὡς τὸ, Τύριον οἶδμα λιποῦσα· τὰ δὲ, στάσιμα, ὡς ὅτε ἵσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ, κομματικὰ, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. [|| Transitorius, Gl. Basil. M. vol. 1, p. 149 : Οὐχ ἱδρυμένην ζωὴν, ἀλλὰ παροδικήν. Jo. Malal. p. 175, 10 : Τῶν ἀνθρώπων τὸν παροδικὸν τοῦ βίου δρόμον. || Παροδικὸν δεῖγμα v. s. Παροιμία. || Παροδικὴ χρόνου κίνησις Greg. Nyss. vol. 3, p. 243, A, cui περιοδικὴ restituendum ex cod. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 34. G. D.]

[Παροδικῶς, Transeunter, Gl. Hesych. : Παροδικῶς, παρόδῳ χρώμενος. Rectius, ut videtur, ap. Cyrill. Παροδικῶς. Andr. Cret. p. 158, B : Εἰ μὴ κατ' ἐγκωμίου δύναμιν π. ἐσχεδίασται (ὁ λόγος). G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 163, B : Π. ἐνδεικνύμενον. Id. t. 1, p. 207, A : Ὅτι π. ἐπιφοιτῶμεν τῇ παρούσῃ ζωῇ. Hase.]

Παρόδιος, ὁ, ἡ, in primis Lexx. Gr. exp. Qui viam respicit, qua signif. et πάροδος infra. [Lex. rhet. p. 293, 7 : Π. οἶκος· ὁ παρ' ὁδῷ φέρουσα εἰς τὴν ὁδὸν οἴκησις. Plut. Mor. p. 521, D : Π. θυρίδας. Pollux 7, 121 : Ὑπερίδης δὲ τοῦ π. τοίχου εἴρηκε. Hom. Il. Θ, 435 : Παροδίους τοίχους.] Bud. ex Basil. p. 231, affert παροιμία, παρόδιος λόγος, sed sine interpretatione. [Basilii et Cæsarii locos v. s. Παροιμία. Παροδία, ἡ, ad similitudinem voc. παροιμία fictum ap. Hesych. s. v. Παροιμία. Eidem Musurus Παροδούμενον intulit, quod exp. per παροιμιαζόμενον, ᾀδόμενον· ubi codex contra seriem παρῳδούμενον, quod ut convenit verbo ᾀδόμενον, ita ne ab altero quidem, παροιμιαζόμενον, plane alienum est.]

Παροδίτης, ὁ, Qui per viam transit, Viator. [Hippocr. p. 1280, 16. LXX Sam. 2, 12, 4.] Epigr. [Mæcii Anth. Pal. 9, 249] : Ὦ παροδῖτα. [Iambl. ap. Phot. Bibl. p. 74, 31 : Τοὺς π. λῃστεύοντος. G. D. Scriptura παροδεῖτα frequentissima in lapidd., velut inscr. Leucos. restituta a Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 170; Bœckh. vol. 2, p. 171, n. 2135, 5 et p. 209, n. 2239, 5; οἱ παροδεῖται ib. p. 163, n. 2126, b, 7. Conf. Olfers. *Ein Grab bei Kumæ* p. 42 et Franz. El. epigr. gr. p. 340. Hase.] || Et fem. gen. Παροδῖτις ἀηδὼν, Luscinia quæ secus viam est aut in via, Epigr. [Anth. Pal. 9, 373. Π. πέτρος Alcæus Mess. ib. 7, 429. V. Schæf. ad schol. Apoll. Rh. vol. 2, p. 629.]

[Παροδοιπόρος, ὁ, Viator. Append. Anthol. Pal. 247, 3. Boiss.]

Πάροδος, ἡ, Via ad aliquem locum ducens, Aditus. Xen. Anab. 4, [7, 4] : Μία αὕτη ἐστὶ πάροδος, ἣν ὁρᾷς· ὅταν δέ τις ταύτῃ ἐπειρᾶτο [πειρῷτο] παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους· h. e. εἴσοδος, ut ibidem loquitur. Idem in Cyrop. [immo Hellen.] 6, [4, 27] : Ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου, Aperto s. Patefacto hoc aditu. Dem. Phil. 3 [p. 119, 15] : Κύριος δὲ πολλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων ἐστί. [Polyb. 1, 75, 8 : Τετηρηκὼς τὴν παρ' αὐτῷ τῷ στόματι π.] Plutarch. De Herodoto : Ἐπεὶ δὲ τῶν π. κρατήσας ὁ βάρβαρος ἐν τοῖς ὅροις ἦν. Aliquanto post [p. 867, D] : Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν π. κρατοῦντος. Ubi π. vocant Angustias ad aliquem locum ferentes. [|| Inscr. de munim. Athen. p. 34, 49 ed. Müller. : Τῶν μεταπυργίων καθελὼν τὴν π., i. e. iter in muris in altitudine pinnaculorum exstructum. In muris a Thucydide 3, 21 descriptis interturria habent πάροδον, turres δίοδον. Item Philo p. 80, 81, satis accurate docet qua ratione πάροδος τῶν μεταπυργίων et turrium δίοδοι construendæ sint. Neque aliter in hoc titulo v. 89 ὀροφὴ τῶν πύργων distinguitur a tecto τῆς παρόδου. Müller. p. 48. ||] In navi autem π. dicitur ἡ περὶ [immo ἡ παρὰ] τοὺς θρανίτας ὁδὸς, quæ et παράθρανος, Pollux [1, 88]. Ubi itidem Aditum reddere possumus, ut Bayf. in Athen. l. 5, de navi Philopatoris, Μῆκος ἔχουσαν ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον, Ab aditu in aditum. [Locus Athenæi est p. 203, F, ubi quidem illi triginta octo cubiti non ad longitudinem navis (τὸ μῆκος) spectant, sed ad latitudinem ab uno latere navis ad alterum : longitudo enim (τὸ μῆκος) erat 280 cubitorum. Recte autem monuit Casaub. ad Athen. l. cit. τὴν πάροδον hic non tam Aditum debuisse reddi, quam Viam, quæ secundum navis longitudinem patet. Ad hunc usum hujus voc. pertinet comp. Τριπάροδος· sc. ναῦς, Navis tres ejusmodi vias, tres foros, tria tabulata habens, ap. eund Athen. Schweigh. Hesych. : Π., μέρος τι τῆς νεώς.] Rursum ap. Polluc. [4, 126, 128] in theatro duplex πάροδος, Dextra et sinistra : quæ, inquit Cam., erit εἴσοδος. [In theatris αἱ π. ab utroque latere erant. Hinc ἐκ παρόδων παρέρχεσθαι est A latere prodire s. introire, cui opp. κατὰ μέσας τὰς θύρας παρέρχεσθαι, ap. Athen. 14, p. 622, C. Schweigh.] || Aliquando Aditus, Ipsa sc. actio adeundi, Ingressus, Introitus, εἴσοδος, ut Suid. exp. in his a se citatis ll. : Ὁ δὲ δευτεραῖος ἀφίκετο, οὐ μὴν παραυτίκα γε παρόδου ἔτυχε. Et ex Prisco : Οἱ δὲ πεμφθέντες παρόδου ἐς τὴν πόλιν οὐκ ἔτυχον, ὑστερήσαντες· ubi exp. etiam ἀφίξεως. Et metaph. ap. Plut. De def. or. [p. 431, D] : Τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ π. ἐνδέδωκας, Principium et ingressum præbuisti. Et Chrysost. : Δοῦναι πάροδον ἐπὶ τὴν διάνοιαν. Dicitur etiam π., Quum quis in theatrum prodit ostentandi ingenii causa, Quum quis in medium procedit verba facturus. In Epigr. [Antiochi Anth. Pal. 11, 422] : Καὶ ζῇ καὶ πλουτεῖ καὶ μετὰ τὴν πάροδον, Post declamationem, μετὰ τὴν ἐπίδειξιν. Videtur autem sumpta metaph. ab histrionica παρόδῳ, quum fabulam acturi in theatrum ingrediuntur, et se ostentant populo. [Aristot. Eth. Nic. 4, 6 : Κωμῳδοῖς χορηγῶν ἐν τῇ π. πορφύραν εἰσφέρων, ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς.] Plut. Polit. præc. [p. 805, D] : Λαμπρὰν ποιεῖται τὴν π. ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας. Est eadem signif. et χορικοῦ πάροδος. Aristot. Poet. [c. 12] : Χορικοῦ δὲ πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ, Prima dictio totius chori. Unde concludit Victorius, quum una aut altera persona ex integro choro cum histrione aliquo sermonem instituit, non protinus πάροδον vocari, sed quum totus chorus in scenam adveniens canit. Quod tamen quum fit, non videtur commode apteque primus cantus totius chori, quod ad vim nominis facit, πάροδος appellari; necesse enim est prius venerit in scenam chorus, si prius sermonem cum aliquo histrione instituit, aut secum de aliqua re subtiliter disputavit. Sic Plut. Pol. præc. [An seni resp. ger. p. 785, B] πάροδον vocat in Œdipo Col. Sophoclis cantum illum qui continet laudes Athenarum, cujusque initium est, Εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας : illic enim primum chorus canere incepit, quum tamen antea multa cum calamitoso illo sene locutus fuisset. Quum vero contingit aliquando ut chorus ex scena exeat, rei alicujus administrandæ causa quæ serviat fabulæ, reditus postea ipsius in scenam vocatur Ἐπιπάροδος, Secunda et repetita parodos. Pollux 4, [108] : Καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, π. καλεῖται· ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετάστασις· ἡ δὲ μετ' αὐτὴν εἴσοδος, ἐπιπάροδος. Budæo itidem π. est Progressus in medium, qui et addit, a Chrysost. In 1 ad Cor. p. 121, poni pro παραγωγὴ, de rebus in naturam rerum productis. Π. exp. etiam Ingressio ap. Synes. De insomn. : Μία μὲν πᾶσαι κατὰ τὴν κοινὴν ῥίζαν, πολλαὶ δὲ κατὰ τὴν π., Ex progressione. [De incarnatione Christi Euseb. Præp. ev. 5, p. 107 : Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους π. Dem. Ev. 5, p. 137 : Εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον π. 6, p. 190. Suicer. Adventus, Polyb. 8, 30, 13 : Ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι παρόδου ἐπὶ τὴν πόλιν.] || Transitus : πάροδον παρασχεῖν, Transeundi copiam facere. Aristot. autem De gener. anim. 3, [6] : Τοῖς ἐκ παρόδου θεωροῦσι, dixit Qui fortuito et quasi transeuntes s. per transennam contemplantur. Id quod est etiam ὁδοῦ πάρεργος s. πάρεργον. Aliqui in Lat. lingua Obiter dixerunt. Hæc Cam. Pro Transitu a Thuc. quoque usurpatur : 3, [21] : Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῇσαν, Ita ut transitus non esset prope turrim. 1, [126] : Καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ π. διεχρήσαντο, In ipso transitu obtruncarunt. [Isocr. p. 59, D : Ἐπειδὴ ἤκουσαν τῆς π. τοὺς πολεμίους κρατοῦντας.] Dicitur autem π. Transitus qui prætereundo fit. In VV. LL. habetur etiam ἐν παρόδῳ pro Obiter : quod Plin. dicit In transcursu.

[Polyb. 5, 68, 8 : Βότρυν ἐν τῇ π. καταλαβόμενος· 22, 27, 12 : Βουλόμενοι κατὰ τὴν π. τὰ πρὸς τοὺς Γαλάτας ἀσφαλίσασθαι.] Eademque signif. ex Græco Rhasis Interprete De peste : Κατὰ πάροδον καὶ ἐκ τοῦ προσήκοντος, In transitu, Obiter. Hesych. παρόδους exp. διαβάσεις. || Πάροδος, ὁ, ἡ, Qui juxta viam situs est. Dem. p. 199 [1276, 2] : Εἴ τις ὑμῶν ἑώρακεν ἢ ἀκήκοε πώποτε πάροδον [recte nunc παρ' ὁδὸν] χαράδραν οὖσαν. || Πάροδος, ὁ, pro Transeunte et viatore, Ezech. [16, 25] : Παντὶ παρόδῳ, Bud.

[Παροδύρομαι, Deploro. Dio Cass. 43, 19 : Τὰ οἰκεῖα πάθη παρωδύραντο.]

Παροίγω, Parum aperio. [Eurip. Iph. A. 857 : Πύλας παροίξας. Cum genit. Aristoph. Pac. 30 : Σκέψομαι τηδὶ παροίξας τῆς θύρας.] Schol. Aristoph. Gallice dicimus *Entr'ouvrir*. [Ad locum Aristoph. spectant Mœris p. 315 et Thom. M. p. 693 : Παροίξας τῆς θ. Ἀττικοί, παρανοίξας τὴν θύραν Ἕλληνες. Passiv. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 20 : Παρεωιγμένης τῆς θύρας· οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης. Ὁμοίως παροῖξαι τὴν θύραν.]

[Παροιδαίνω, Intumesco.] Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια ap. Polluc. 2 [immo 4, 185] de tonsillarum tumore ex inflammatione. [Ἦν τὸ πᾶν παροιδαίνῃ σκῆνος, Aret. p. 49, 14.]

[Παροιδέω, Intumesco. Diosc. Alex. 27 : Παροιδεῖ δὲ αὐτῶν τὸ σῶμα. Oribas. p. 119 Matth. : Τοῖς ἐκ νόσου παρῳδηκόσι. G. D. Philo vol. 1, p. 276, 27 : Τὸ κυμαῖνον καὶ παρῳδηκὸς ὑφεῖται. Hase.]

[Παροιδίσκω, In tumorem attollo. Aretæus p. 80, 10 : Μετρίως ἐρεθίζει (urtica) τε καὶ παροιδίσκει.]

Πάροιθε, s. Πάροιθεν [voc. μονήρης ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 46, 27] : hoc, sequente vocali aut diphthongo; illud, sequente consonante. Ac primum in loci signif. cum gen. Ante, ἔμπροσθεν. Hom. Il. A, [360] : Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. Apoll. Arg. 2, [52] : Θῆκε πάροιθε ποδῶν, Posuit ante pedes. Od. P, [294] : Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο δίσκοισι τέρποντο, Ante domum Ulyssis. Deinde absolute et sine casu. Il. Ψ, [497] : Τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος Ἵππους τ' Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἵ τε πάροιθε, Qui secundi sint et qui ante eos, h. e. Qui eos anteeant. Et Il. Γ, [162] : Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος, Ante conclave egressa, Foras egressa; ita enim schol. accipit : sed potest et ad sequentia referri, sc. ἵζευ ἐμεῖο, ut sit, Sede ante s. coram me. Item in signif. temporis, Il. Ψ, [20] : Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, Omnia enim nunc tibi præstabo, quæ antea promisi. In hac signif. præmittitur ei interdum articulus τὸ, ut in Epigr. Sic τὸ πάρος. [Hom. Od. Σ, 275 : Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο. Pind. Ol. 13, 145 : Τὰ δ' ... ἔοικεν ἤδη πάροιθε (in initio carminis) λελέχθαι· Pyth. 2, 111 : Ἑτερόν τινα ... τῶν πάροιθε, Aliquem ex majoribus. Æsch. Pers. 180 : Τῆς π. εὐφρόνης· Ag. 1372 : Πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων. Soph. Œd. T. 491 : Οὔτε πάροιθεν ... οὔτε τανῦν· 1282 : Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος. Eurip. Phœn. 860 : Τῆς πάροιθεν ἡμέρας. Cum genit. Æsch. Prom. 503 : Χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; Soph. Tr. 605 : Κείνου πάροιθεν. Seq. πρὶν Soph. El. 1131 : Πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον πρὶν ... || Πάροιθα forma Æolica ap. Joann. Alex. Τον. παρ. p. 33, 10 : nam sic scripturam codicis παροισθα correxi in præfat. p. xv. Conf. Ahrens. De dial. Æol. p. 153. G. D.]

Παροικεσία, ἡ, Incolatus, VV. LL. [LXX Ezech. 20, 38. Schleusn. Zachar. 9, 12. Hase.]

Παροικέω, Habito apud, Accolo. Isocr. [p. 74, D] : Ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Itidem Thuc. 3, p. 114 [c. 93] : Φοβούμενοι μὴ σφίσι μεγάλῃ ἰσχύϊ παροικῶσιν, ἔφθειρον, καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξετρύχωσαν, Ne nimis potentes accolas eos nanciscerentur. Infra quoque in Πάροικος simile exemplum habes. Et alibi [1, 71] : Πόλει ὁμοίᾳ παροικοῦντες, Accolentes similem urbem. Et metaph. Synes. Ep. 142 : Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύγει, Accolam arrogantiam fugit. Pass. quoque voce παροικηθῆναι ex Herodot. affertur pro Accolere : ut παροικεῖσθαι dicatur, sicut κατοικεῖσθαι supra. || Alias παροικέω significat etiam Incola sum, Peregre adveni aliquem in locum habitandi causa. Hebr. 11, [9] de Abrahamo : Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὡς ἀλλοτρίαν· nisi malis, Incola fuit terræ promissionis ut soli alieni : ceu παροικεῖν εἰς dicatur sicut κατοικεῖν εἰς : nihil tamen impedit, quo minus motum ad locum significet. At Luc. 24, [18] : Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα; Budæus interpr. Tu solus peregrinus in Jerusalem? Aliis etiam sic verti posse videtur, Tu solus advena, hoc sc. die festo, Hierosolymam venisti, qui hæc non noris? Vel etiam, Tu solus accolis Hierosolymam, et hæc non nosti? quoniam in quibusdam Codd. non habetur ἐν. Qui vero interpr. Peregrinus es et hospes, respiciunt ad hoc Ciceronis, An vero judices vos soli ignoratis, vos hospites in hac urbe versamini, vestræ peregrinantur aures, neque in hoc pervagato civitatis sermone versantur? Ap. Gregor. : Παροικοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν Χριστῷ, Bud. p. 237, interpr. Et adhuc superstites, et quum ex vita in cœlum migrarimus. [Julian. Contra Christ. p. 209, D : Δουλεῦσαι δὲ ἀεὶ καὶ παροικῆσαι. Philo vol. 1, p. 416, 31 : Οἱ σοφοὶ πάντες παροικοῦντες· αἱ γὰρ τούτων ψυχαὶ στέλλονται μὲν ἀποικίαν τὴν ἐξ οὐρανοῦ· ad quem l. conf. Grossm. Quæst. Philon. p. 31, 125). Hase.]

[Παροίκημα, τὸ, Incolatus. Gregent. Disp. p. 145, 8 : Τὸ ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ βιωτέατον π. Hase.]

Παροίκησις, εως, ἡ, Habitatio propinqua, Incolatus. [LXX Gen. 28, 4; 36, 7, Exod. 12, 40, Sirac. 21, 50. « Tzetz. Hist. 8, 431. » Ellendt.]

Παροικία, ἡ, Incolam esse, i. q. μετοικία, Bud. p. 237. Κατοικία significat etiam Habitationem stabilem et perpetuam : quæ ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ est temporaria, ut incolarum et inquilinorum. Exemplum ex Gregor. ibid. affert. [Or. 10, p. 162 : Ἐκ τῆς π. εἰς τὴν κατοικίαν. Basil. M. In Psalm. 14, vol. 1, p. 149 : Ἡ π. ἐστὶ διαγωγὴ πρόσκαιρος, οὐχ ἱδρυμένην ζωήν, ἀλλὰ παροδικὴν ἐπ' ἐλπίδι τῆς ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταστάσεως ὑποφαίνουσα.] Idem p. 212 : Παροικίαν nos Parœciam dicimus, h. e. Curiam, unde olim Curiones dicti : pro quo Parochia absurde obrepsit, quum Parœcia Viciniæ conventum significet. Idem in Pand., quum πάροχον exposuisset Convivatorem, Sunt qui Parochias inde appellatas censeant, quibus singulis sacerdotes sui destinati sunt : ab exhibitione sc. sacrosancti panis. Ego vero non Parochias primum, sed Parœcias appellatas esse censeo : πάροικοι enim sunt Accolæ : quare qui fanum aliquod accolunt, Parœci dicti sunt, ejusd. sc. fani consortes : et Parœcia, accolarum conventus et accolatus, sacraque vicinia; nam πάροικοι dicuntur etiam οἱ πρόσοικοι, Vicini. Hæc ille. || Παροικία pro Ecclesia affertur ex Can. 18 Conc. Ancyr. [Παροικίαι sunt αἱ παροικοῦσαι ἑκάστης τῆς πόλεως ἐκκλησίαι. Sic παροικία Ἀντιοχείας ap. Euseb. H. E. 8, 13, Ecclesia Antiochena, s. diœcesis quæ parebat Antiochenæ ecclesiæ episcopo. Id. 3, 28 : Τὴν κατ' Ἀλεξάνδρειαν π. Ubicunque in Canonibus Græcis quattuor Conciliorum œcumenicorum et aliorum τοπικῶν vox παροικία occurrit, et apud Patres etiam, nunquam fere alio sensu accipi debet quam pro Ecclesia civitatis, quæ uni episcopo attributa est regenda. Hæc et alia Suicer. et Ducang.]

Παροικίζω, Juxta colloco, habitare facio : quæ signif. verbo παρακατοικίζω data supra fuit. [Herodot. 4, 180 : Πρὶν ἢ σφι Ἕλληνας παροικισθῆναι, Priusquam Græci inter eos habitarent.] Affertur ex Epigr. pro Ad habitandum juxta admoveo. [Callim. Epigr. 25 (de statua) : Πεζὸν χαμαὶ παρῳκίσατο. Mœris p. 303 : Παρῳκισάμην (ap. Thom. M. p. 694 παρῴκισμαι), οὐ παρῳκίσθην. G. D. Heliod. Æth. 2, 18 : Κώμην ταῖς ὄχθαις τοῦ Νείλου παρῳκισμένην. Lucian. Amor. c. 6 : Ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παρῳκισμένον. Hase.]

[Παροικικός, ἡ, όν. Παροικικὸν et π. δίκαιον, Jus colonarium, in Nov. 7 Justiniani in Princip. § 1 et alibi. Ducang. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 666, E : Διὰ τὴν παροικικὴν δουλείαν. || « Παροικικά, Ædiculæ majoribus adjunctæ, in Basilic. 57, 12, 1. » Ducang.]

[Παροικίς, ίδος, ἡ, Accolens. Strabo 5, p. 237 : Πόλις ἀξιολόγους καὶ τὰς πολλὰς τῶν ἄρτι λεχθεισῶν παροικίδας πρότερον ἐσχηκυῖα, αἳ νῦν εἰς αὐτὴν συνέρχονται.]

Παροικοδομέω, Juxta ædifico, extruo, πλησίον οἰκοδομῶ, Astruo. Thuc. 7, [11] : Παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν

τεῖχος ἁπλοῦν, Murum juxta nos excitaverunt, ædificarunt, ut Ovid. Ædificare muros. Et 2, [75] : Παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, Ex utraque parte ædificabant, ubi παρὰ amittit suam vim propter adv. ἀμφοτέρωθεν. [Demosth. p. 1276, 10 : Κἂν βιάσηταί ποτε (τὸ διὰ τῆς ὁδοῦ ὕδωρ ῥέον), ἀποφράττειν ἅπαντες καὶ παροικοδομεῖν εἰώθαμεν. Aristot. H. A. 9, 40, de apibus : Τὰς εἰσόδους παροικοδομοῦσιν, ἐὰν εὐρεῖαι ὦσιν. Dio Cass. 74, 15 : Τὰς ὁδοὺς παροικοδομήσας, Ædificia juxta vias exstruxit. G. D. Apollod. Poliorc. p. 27, 18 : Πύργους ἐὰν δέῃ παροικοδομεῖν τείχεσιν. Ap. Joseph. quoque B. Jud. 2, 14, 4, ubi ed. Haverc. προσῳκοδόμει τὸ χωρίον, codd. Regg. aliquot, παρῳκοδόμει. Hase.]

Παροικοδόμημα, τὸ, Ædificium alii ædificio astructum. Aristot. [De partt. anim. 3, 10], de præcordiis : Οἷον παροικοδόμημα ποιήσασα καὶ φραγμὸν τὰς φρένας, Septum et structuram intersepientem. Bud.

[Παροικόπολις vitiose pro Παρθικόπολις, quod v.]

Πάροικος, ὁ, ἡ, Qui domum habet apud, Qui habitat juxta, Accola. [Æsch. Pers. 869 : Πόλεις ... πάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων. Soph. Ant. 1139 : Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος· fr. 446 : Ἔνθ' ἡ π. πηλαμὶς χειμάζεται, πάραυλος Ἑλλησποντίς.] Thuc. 4, p. 123 [c. 8] : Οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιοίκων· 3, p. 120 [c. 113] : Ἔδεισαν μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχοντες αὐτήν, χαλεπώτεροι σφίσιν [πάροικοι] ὦσι. Itidem in Orat. Herodis [p. 176, 1] : Χώραν γὰρ ἔχομεν πλείστην τῶν Ἑλλήνων, καὶ πλεῖστα δυναμένην παρέχειν οὐ μόνον τοῖς ἐνοικοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκοις, Non incolis solum, sed et accolis. Alia autem signif. Incolis ibi capitur quam quum pro μέτοικος usurpatur. Idem paulo post, Χαρίζεσθαι δὲ τοῖς παροικοῦσιν οὐ μὰς λόγος καλεῖ· quos paulo post τοὺς πλησίον vocat. [Diog. ap. Athen. 14, p. 636, A : Ποταμῷ παροίκους Ἅλυϊ. || Metaph. Herodot. 7, 235 : Παροίκου πολέμου σφι ἐόντος οἰκηίου, Quum habeant proprium bellum finitimum. Schweigh. Dio Cass. 75, 5 : Διὰ τὸ τότε τὸν Σεβῆρον τῷ παροίκῳ πολέμῳ προσκεῖσθαι.] || Qui habitatum aliquo venit, ac sedem ibi fixit. Advena autem, qui Græcis προσήλυτος et παρεπίδημος, minus aliquid significat. Cic. : Hinc Roma qui veneramus, non jam hospites, sed peregrini atque advenæ nominabamur. Pomponius De verb. sign. 50 Digest. c. 239 : Incola est, qui aliqua regione domicilium suum contulit, quem Græci πάροικον appellant. Nec tantum hi, qui in oppido morantur, incolæ sunt, sed etiam qui alicujus oppidi finibus ita agrum habent, ut in eum se quasi in aliquam sedem recipiant. Ita μέτοικος et πάροικος idem significant : ac μέτοικος quidem dicitur respectu mutatarum sedium, ex quibus aut sponte aut ejectus migravit : πάροικος autem, respectu loci, ad quem venit. Hujusmodi incola fuit Abraham in terra promissionis : Πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Quare Ad Ephes. 2, [19] ait Paulus : Οὐκ ἔτι ἐστὲ ξένοι καὶ π., ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, Jam non estis hospites et incolæ, sed estis cives sanctorum et domestici Dei; ad verbum, Jam non estis peregrini et incolæ, sed municipes estis sanctorum et in familia Domini, Bud. Copulavit autem ibi Apostolus ξένοι et πάροικοι, ut Cic., Peregrinus et incola, in l. quodam supra in Μέτοικος cit. [Ἀττικὸς πάροικος proverbium ap. Aristot. Rhet. 2, 21, de quo v. Zenob. Prov. 2, 28.] || Qui apud aliquem habitat, i. e. in ædibus alicujus, Inquilinus. Reprehendit tamen Ulpianus Labeonem, quod Inquilinum dixisset eum, qui cum aliquo habitat. Sed ita et Martial. usus est, Vicinus Novio vel inquilinus Sit, si quis Novium videre non vult. Levit. 22, [10] : Πάροικος ἱερέως, ἢ μισθωτός, οὐ φάγεται ἅγια. [Πάροικοι, Accolæ, Adscriptitii qui simul cum prædiis venibant, ap. scriptores medii ævi, quorum exx. v. ap. Ducang.]

Παροιμία, ἡ, Proverbium, Adagium s. Adagio; Vulgare dictum, ut Plin. in Πολύμορφος interpr.; Donato est Accommodatum rebus temporibusque proverbium : Diomedi, Proverbii usurpatio rebus temporibusque accommodata, quum aliud significatur quam dicitur : Erasmo autem, Celebre dictum, scita quadam novitate insigne. Græcorum nonnulli [Cæsarius Homil. in Prov. Sol. p. 454] ita : Παροιμία ἐστὶ λόγος ὠφέλιμος ἐν τῷ βίῳ, ἐπικρύψει μετρίᾳ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχων ἐν ἑαυτῷ. Alii ita, Λόγος ἐπικαλύπτων τὸ σαφὲς ἀσαφείᾳ. [Sic fere Cyrill. Alex. ad Ev. Joann. 16, 25, lib. 11, p. 937. Hesych. : Παροιμίαι, παραινέσεις, παραμυθίαι, νουθεσίας ἠθῶν ἔχουσαι καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν. Tales π. sunt Proverbia Solomonis, ad quæ respexisse videtur. Suicer. Eustath. p. 855 : Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρουσιν, καθὸ ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἀφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν, καὶ ἔστιν ἐξηπλωμένη παροιμία. Quocum conf. Ammon. p. 6. Demetr. De eloc. § 156 : Εἰ τοῖς πράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας· φύσει γὰρ χαρίεν πρᾶγμά ἐστιν ἡ παροιμία.] In quo præcipue requiritur, ut sit θρυλλούμενον, h. e. Passim per ora hominum obambulet : unde et ab οἶμος, Via, derivatur; atque adeo a Basilio παροιμία esse dicitur παρόδιος λόγος. [Basil. Homil. 13, quæ est in principium Proverb., p. 454 : Τὸ τῶν παροιμιῶν ὄνομα ἐπὶ τῶν δημωδεστέρων λόγων παρὰ τοῖς ἔξωθεν τέτακται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς λαλουμένων ὡς τὰ πολλά· οἶμος γὰρ παρ' αὐτοῖς ἡ ὁδὸς ὀνομάζεται, ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν ὁρίζονται, ῥῆμα παρόδιον τετριμμένον ἐν τῇ χρήσει τῶν πολλῶν καὶ ἀπὸ ὀλίγων ἐπὶ πλείονα ὅμοια μεταληφθῆναι δυνάμενον. Similiter explicant Athanas. vol. 2, p. 91 sq., Cæsar. Dial. 1, interrog. 35. Suicer. Photio et] Suidæ autem παροιμία καταχρηστικῶς τὸ παροδικὸν [Aptius videtur παρόδιον, ut dixit Basilius. G. D.] διήγημα. [Hesych. : Παροιμία, βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παρόδιος· οἶμος γὰρ ἡ ὁδός.] Vide et alia ap. Erasm. in Proleg. in Chiliadas Adagiorum. Alii autem et Donati et Erasmi et Græcorum definitiones rejiciunt, dicuntque παροιμίαν esse Orationem vulgatam allegoricam, Orationem vulgatam alludentem s. innuentem; iique Adagium dictum volunt, quod ex sua prima ac propria signif. agatur ad aliud indicandum. Iid. παροιμία non derivant ab οἶμος, Via, ut sit παροδικόν, Tritum et vulgare; sed ab οἴμη, Verbum, ut prorsus respondeat Latino Proverbium. Plato Rep. 1, [p. 329, A] παλαιὰ π., quod Cic. Vetus proverbium. [Id. Leg. 5, p. 741, D. Soph. p. 261, B : Τὸ κατὰ τὴν π. λεγόμενον· Leg. 6, p. 753, E : Ἐν ταῖς π. Aristoph. Thesm. 528 : Ἐπαινῶ τὴν π.] Athen. 10 : Ἡ θρυλλουμένη π., ut Cic., Tritum sermone proverbium. Aristot. Rhet. 1, [c. 11] : Ὅθεν καὶ παροιμίαι εἴρηνται, ὡς, Ἧλιξ ἥλικα τέρπει· καί, Ἀεὶ τὸν ὅμοιον. Sic Cic., Pares enim cum paribus veteri proverbio facillime congregantur. Athen. 7 : Παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί· quod Varro, Vetus adagio est. Cic., In proverbio est, Proverbii loco dici solet, Venit in consuetudinem proverbii; Plin., Cessit in proverbium. Athen. 7, [p. 307, C] : Ἡ λεγομένη π., Κεστρεὺς νηστεύει· 8, [p. 348, A] : Λεχθῆναι τὴν π. ἀπὸ Στρατονίκου· l. 14 : Π. ἐπὶ τῶν ἀεὶ πρὸς τὸ χεῖρον αὐλούντων, Quod proverbii loco dici solet in eos, qui pejus semper tibias inflant. Et 5 : Τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, Μὴ παιδὶ μάχαιραν. Plut. Symp. : Τὸ ἐν τῇ π. λεγόμενον, Quod proverbio dici solet. Id. Symp. 7, [p. 703, F] : Τὸν ἐκ τῆς π. ἀποκείμενον ἰχθὺν οὐχ ἑλκομεν. Idem, Τὸ τῆς π., Quod in proverbio est. Idem, Τὸ κατὰ τὴν π. Sic Lucian. [D. mort. 8, 1] : Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς π., Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Rursum Aristot. : Τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. Et Plut. : Συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν. Item [Æsch. Ag. 264 : Ὥσπερ ἡ π.] Soph. Aj. [664] : Ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. Citat Athen. quosdam etiam Παροιμιῶν scriptores : 7, [p. 285, C] : Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ Παροιμιῶν. Sic eod. [p. 317, A] : Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ Παροιμιῶν. Et [14, p. 641, A] : Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ περὶ Παροιμιῶν. [De Proverbiorum scriptoribus v. Schneidewini Præfat. ad Parœm. vol. 1.] || Joannes autem παροιμίαν dicit quod ceteri παραβολήν, 10, [6] : Ταύτην τὴν π. εἶπεν αὐτοῖς.

Παροιμιάζομαι, Proverbialiter loquor. Athen. 10, [p. 427, F] : Διὸ καὶ καλῶς οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια. Sic [Plato Hipp. maj. p. 301, C : Φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι· Theæt. p. 162, C.] Aristot. Eth. 5, 1, [3] : Καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν, Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι. Sic ex Plat. Leg. [7, p. 818, A] : Παροιμιάζομαι [παροιμιασάμενος] τὸν θεόν, Proverbio de deo loquor. [Passiv. Phileb. p. 45, D : Ὁ παροιμιαζόμενος λόγος.] At τὸ παροιμιαζόμενον, Quod in proverbio est. Plut.

De primo frig. [p. 950, F], quod Idem alibi dicit τὸ A τῆς παροιμίας. Sic Aristot. in Gener. anim. 2, [c. 7 med.] : Λέγεται δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιαζόμενον, ὡς ἀεί τι τῆς Λιβύης τρεφούσης καινόν· quibuscum confer quæ ex Eod. in Πολύμορφος citabo una cum Plinii interpretatione. Sic Theophr. H. Pl. 7, 7 : Παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος, Ob amaritudinem in proverbio est. Sic alibi, Παροιμιαζόμενον λέγεται, Proverbii loco dicitur. [Lucian. Hermot. c. 69 : Κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους. Perf. Synes. p. 25, A : Δι' οὓς ἡ Σκυθῶν ἐρημία πεπαροιμίασται. Hase. Παροιμιαζόμενος Eubuli comœdia fuit.]

Παροιμιακός, ή, όν, et Παροιμιώδης, ὁ, ἡ, Proverbialis, Qui in proverbio est. Plut. Hellen. [p. 302, C] : Παροιμιῶδές ἐστι τὸ, Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν· Symp. 2, [p. 636, E] : Τὸν κόσμον ἀντὶ τῆς παροιμιακῆς θύρας ἐπὶ σαυτὸν ἀνοίξας· 4, [p. 664, C] : Ὁ λεγόμενος οὑτοσὶ καὶ παροιμιώδης βολβός. [|| Adverb. Παροιμιακῶς, Proverbialiter. Strabo 11, p. 497 : Τὸ π. λεχθέν. Pallad. Anth. Pal. 9, 379 : Φασὶ π. || Παροιμιωδῶς, idem. Hesych. s. vv. Ἐλεύθερα, Ἐννεάβοιος, Παραλέγομαι, B Etym. M. p. 343, 41 ; schol. Aristoph. Pl. 287 ; Eustath. p. 898, 35 ; 1047, 47, Opusc. p. 277, 60 ; Moschop. Π. σχεδ. p. 112, aliique grammatici.] || Apud schol. autem Aristoph. [Pl. 598, Nub. 274, aliisque ll. plurimis] sunt et metra παροιμιακά [id est, versus anapæstici dimetri catalectici] : ut ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται π., aliquot in locis. [Adde Hephæst. p. 46, ejusque schol. et grammaticos ab Santenio citatos ad Terent. Maur. p. 319.]

[Παροιμιαστής, ὁ, Auctor Proverbiorum, quæ Salomoni adscribuntur, in Synodi 7 Act. 6, ubi vetus Interpr. Proverbiator vertit. Ducang. Athanas. vol. 1, p. 850 ; Andr. Cret. p. 117 ; Const. Apost. 1, 6 ; Symm. Eccl. 12, 10. Kall. Jo. Chrys. Π. παρθ. 34, vol. 6, p. 203, 13. Seager. Eustath. Opusc. p. 108, 1 ; 270, 30. G. D. || Proverbiorum amator. Phot. Ep. p. 262, 4 : Ἀρκαδίαν με αἰτεῖς, εἴποι ἄν τις π. ἀνήρ. Hase.]

Παροιμιογράφος, ὁ, Proverbiorum scriptor.

[Παροιμιολογέω, Proverbia colligo et interpretor. Voc. dubium. Schneid.]

Πάροιμος, ὁ, ἡ, Qui juxta s. propter viam est, ut C πάροδος, γείτων, Vicinus, Hesych.

Παροιμόω, A via deflecto ; nam Idem παροιμώσαντες exp. ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ.

Παροινέω, Ex ebrietate dico agove quæ dedecent ; vel, ut Bud. interpr., Pecco per vinolentiam, Per vinolentiam lascivio. [Plato Euthyphr. p. 4, C : Παροινήσας... καὶ ὀργισθείς.] Aristot. Probl. [3, 28] : Διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον. Idem [ibid. 3, 2] : Ὁ δὲ ἀκροθώραξ κρίνει τε καὶ διὰ τὸν οἶνον κακῶς κρίνει, ὥστε παροινεῖ. Aliud ex Eodem exemplum habes in Ἀκροθώραξ, ubi παροινοῦσιν Cam. interpr. Debacchantur. [Aristoph. ap. Athen. 10, p. 422, E (fr. 243) : Ἤδη παροινεῖς ἐς με πρὶν δεδειπνάναι. Antiphon p. 125, 39 : Ὕβρει καὶ ἀκολασίᾳ παροινῶν εἰς ἄνδρα πρεσβύτην.] Athen. 13, [p. 592, F] de Demosthene : Ἀριστάρχου γοῦν τινὸς ἐρασθεὶς μειρακίου, καὶ δι' αὐτὸ παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Plut. Alcib. [c. 38] : Περιϊδεῖν Λακεδαιμονίους ὑβρίζοντας καὶ τοὺς τριάκοντα παροινοῦντας. Idem copulavit παροινεῖν et ἐκβακχεύεσθαι [Mor. p. 437, E] : Ἀλλὰ νῦν μὲν ἧττον οἱ αὐτοὶ, νῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύονται καὶ D παροινοῦσι, Iidem modo remissius, modo vehementius, vel ad bacchationem incitantur vel ad temulentiam impelluntur. Turn. Pass. Παροινοῦμαι, ut παροινουμένη γυνή, Dem. [p. 403, 8], Mulier in convivio contumeliam passa. Et παροινούμενος, A temulento male acceptus. In Epistola Diogenis [ad Melesipp., p. 342 ed. Aurel.] : Πεπαρῴνηται ἡ σοφία, A temulentis philosophi pulsantur ; A temulentis philosophia pulsata est et sugillata, Bud. Item Lucian. : Ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, Satis in nos debacchatus es : Cic. De perf. orat. : Furere inter sanos et quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. Item Phalar. [Ep. 8, p. 44] : Παροινούμενος εἰς τὸ σῶμα ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν. [Augmentum huic verbo, ut aliis similibus, de quibus v. Lobeck. ad Phryn. p. 154, triplex adhibetur, ἐπαροίνουν, παρῴνουν et duplicatum ἐπαρῴνουν, quas inter formas libri fluctuare solent. Sic ap. Demosth. p.

1257, 13 plerique ἐπαρῴνουν, pauci ἐπαροίνουν. Ἐπαρῴνει Dio Cass. 45, 27 ; sed παρώνησε ib. 26, ubi var. lect. παροίνησε. Ἐπαρῴνησε Themist. Or. p. 46, 9 ; 68, 2 ; 254, 26. Præter. πεπαρῴνηκα ponit Etym. M. p. 385, 10 ; πεπαρῳνηκὼς Eustath. p. 1325, 34. Mœris p. 332 : Πεπαρῳνήκασιν Ἀττικοὶ, παροίνηκεν (apographa quædam παροίνηκεν : vera scriptura ἐπαροίνηκεν videtur) Ἕλληνες. Πεπαρῳνηκέναι Eustath. p. 1910, 53.]

Παρῴνημα, τὸ, Injuria s. Contumelia, qua aliquis ab homine temulento afficitur. Sed παρῴνημα dicitur et Is qui injuria s. contumelia a vinolento afficitur. Plut. [Mor. p. 350, C] de Phocione Byzantiis auxilium ferente : Ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. [Longus 4, 19 : Π. Γνάθωνος γενόμενον· ubi non improbabiliter ἐμπαρῴνημα correctum a quibusdam est ex c. 18.]

Παροινία, ἡ, Ebrietas, Petulantia quæ ebrietatem comitatur ; vel, ut Hermog. ap. Xen. Symp. p. 520 [c. 6, 1] exp., τὸ τοίνυν παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν. [Æschin. p. 9, 9 : Π. τὸ ὅλον B πρᾶγμα γέγονε.] Hesychio est ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις [καὶ οἱαδήποτε ἁμαρτία. Παροινίαι· κραιπάλαι, ὕβρεις ἀπὸ οἴνου. Similiter Clem. Al. Pæd. 2, 2. Παροινίαν vocis Eustath. p. 1910, 53.] Bud. p. 77, interpr. Super mensam et vinum petulantia, proferens l. quendam ex Dem. [p. 403, 9], quem ibi vide. Idem p. 1075 : Παροινία autem est Contumelia, Injuria, Petulantia in ebrietate admissa ; Ipsaque contumelia et probra sic petulanter admissa, πεπαρῳνημένα vel ἐμπεπαρῳνημένα vocantur : et homo ἐμπεπαρῳνημένος dicitur Qui injuriam s. contumeliam super convivium passus est. Athen. [10, p. 421, A] ex Amphide : Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν. Plut. [Mor. p. 120, B] : Προαπηρεῖτησαν τοῦ θνητοῦ βίου, καθάπερ ἐκ τοῦ συμποσίου, πρὶν εἴς τινα παροινίαν ἐμπεσεῖν τὴν τῷ μακρῷ γήρᾳ παρεπομένην. Herodian. 5, [8, 1] : Τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων, Iis, quæ gravia olim honestaque censebantur, per omnem contumeliam ac temulentiam debacchantibus. Polit. Et 1, [14, 15] : Εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ π. C προύχώρησεν, Eo vecordiæ petulantiæque processit. Ap. Arrian. autem 4, [8, 9,] de cæde Cliti, Ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ, Bud. vertit, In ea temulenta jactatione.

Παροινιάσαι, ap. Hesych., ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι : quo sensu paulo post παροινῆσαι.

Παροινικός, ή, όν, i. q. παροίνιος, Temulentus et petulans. Aristoph. Vesp. [1300] : Ἀτηρότατος ἄρ' ἦν κακῶν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος, Præ ceteris inebriabatur et petulans erat.

[Παροινικῶς, Insolenter, quasi ex temulentia. Cic. Ad Att. 10, 10. Kall.]

Παροίνιος, ὁ, ἡ, non solum Temulentus, Petulans ex temulentia, sed et Qui fit s. dicitur inter pocula, ad verbum, Inter vinum, s. Inter vina, ut loquitur Horat. Lucian. [De salt. c. 34] : Τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ π. καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα. Sic Athen. 14, [p. 629, E] : Ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις π. Itidem ap. Hesych. : Ἀγγελίη, ὄρχησίς τις π. · quam Athen. l. c. ἀγγελικὴν D vocat, nisi mendosum sit pro ἀγγελίη. Rursum Lucian. [De lapsu sal. c. 2] : Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη π. τρεπόμενοι · quale inter alia esse dicit, Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, ὅπτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευείς. Et [Σκολιὰ τὰ π. μέλη schol. Aristoph. Vesp. 1231, qui Praxillam citat ἐν τοῖς π. Παροίνιον i. q. σκολιὸν μέλος ap. Procl. Phot. Bibl. p. 321, 4. Ποιητοῦ τρυφερὰ καὶ παροίνια γράφοντος, Plut. V. Demosth. c. 4. Max. Tyr. vol. 1, p. 450 : Καλὸν ἐν συμποσίῳ τὸ π.] π. ᾄσματα ap. Polluc. 6, c. 19 [§ 108], pro quo perperam in VV. LL. παροινήσια, Cantilenæ, quæ inter scyphos canuntur, ut π. αὐλοὶ ap. Eund. 4, c. 10 [§ 80], Tibiæ, quæ παρ' οἶνον inflantur, i. e. inter pocula : Οἱ δὲ παροίνιοι, σμικροὶ μὲν, ἴσοι δ' ἄμφω, τὴν γὰρ ἰσότητα συμποσίῳ πρέπειν. [Π. αὔλημα 4, 73.] In altera signif. Aristoph. Ach. [981] : Οὐδέ ποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται Ξυγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ, Post vinum petulans et injuriosus, μέθυσος καὶ ὑβριστής, schol. itidemque Suid., ap. quem et hoc exemplum legitur : Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος

καὶ παροίνιος. Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν ἀγαθῶν, A ἐνήλατ', ἐσκίρτα, ἀπεπόρδει, κατεγέλα. Quorum verborum aliqua sumpta sunt ex Aristoph. Vesp. [1303] : sed παροίνιος ibi non habetur. At Παροίνιον in VV. LL. exp. Convitium, Temere ac stulte dictum velut inter pocula.

[Παροίνισμα, τὸ, Acta S. Philoromi p. 172 Combef. Boiss.]

Πάροινος, ὁ, ἡ, Vinolentus, Temulentus, Ebrius : ἄνθρωπος π., Athen. 10, [p. 445, C] ex Antiphane, ubi reddere etiam possis Vinosus. [Π. ἀγρότης Suid. s. v. Ἀγρότης. Inter epitheta συμπότου et κιναίδου ap. Poll. 6, 29 et 126.] Item π. ὄρχησις [Ἰωνική] ap. Eund. [Athen. 14, p. 629, E.] Et Plut. De loquacit. [p. 504, B], et Symp. 8 [p. 716, F], de philosophis loquens : Ὁριζόμενοι τὴν μέθην, λέγουσιν εἶναι λήρησιν πάροινον. Fortasse tamen aliquis ὄρχησιν π. et λήρησιν π. simpliciter accipere malit pro ea, quæ παρ' οἶνον fit, i. e. inter scyphos. Sed amplius aliquid etiam significare apparet ex voc. παροίνιος et substantivis. [Lucian. Tim. c. 55 : Μέθυσος καὶ π. Diog. L. 1, 92 : Οἰκέτην π. μὴ κολάζειν· ubi leniens interpr. : Famulum vino hilarem. B Figurate Theoph. Sim. Hist. p. 197, 4 ed. Bonn. : Π. βασιλεία. Hase.] Πάροινος est etiam cognomentum meretricis cujusdam ap. Athen. [13, p. 583, E.]

[Παροινοχοέω, Vinum infundo. Quint. Sm. 4, 279 : Δαινυμένοισι παροινοχόει μέθυ λαρόν.]

[Παροινοχόος, ὁ, Pincerna administer. Codin. De offic. Palat. 22, 5. Ducang.]

Παροίνως, Temulente, More eorum, qui ex vinolentia lasciviunt, Pollux [6, 21 ; 8, 76].

Πάροιος, Hesychio πρᾶος, Mansuetus, Mitis. At Παροῖραι, Eid. sunt ἡγούμεναι, πρότεραι : pro quo scrib. παροίτεραι.

Παροιστρέω s. Παροιστράω, Œstro exerceo, Œstro immisso fugo et exagito, Extimulo, Œstro velut immisso concito, Incito, i. q. οἰστρέω, οἰστράω, nisi forte præpositio vim diminuat. Item neutraliter, ut οἰστρέω, pro Œstro exerceor, Œstro immisso fugor et exagitor, Extimulor, Œstro immisso velut concitor, Irritor. Utramque signif. agnoscit Hesych., quippe ap. quem C hæc legantur, Παροιστρῆσαι, παροξῦναι, ἐρεθίσαι : et Παροιστρήσουσι [quod est ap. Ezech. 2, 6], μαίνονται : et Παροιστρῶσαι, ἐρεθίζουσαι, ἐξεστηκυῖαι : itidem ap. [Phot. et] Suid. παροιστρῶσα exp. ἐξεστηκυῖα, ἐρεθίζουσα. [Id. et Phot. : Παροιστρῶσι, παρακαθίσωσι (παραστῆσι Bernhard.) θυμῷ. Hoseas 4, 17 : Ὡς δάμαλις παροιστρῶσα παροίστρησεν Ἰσραήλ.] Accipi tamen παροιστρῶν neutraliter potius deberet, ut οἰστρῶν supra. [Active Basil. M. vol. 1, p. 105, E : Αἱ μανικαὶ καὶ παροιστρῶσαι ἐπιθυμίαι · 145, E : Ἐκ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς τὴν ψυχὴν παροιστρῶν · nam sic ex codd. correctum est quod legebatur ἐμπαροιστρῶν. Intransit. Tzetz. Hist. 2, 219 : Εἰ μή που παροιστρήσαντες (θῆρες) ἔκ τινων ἄλλων τόπων ὡς τέρας προσερρύησαν. G. D. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 116, 15 Dronk. : Εἰ ὁ ἐμός ποτε νοῦς παροιστρήσειεν. Cels ap. Orig. t. 1, p. 433, A : Παροιστρῶσαν γυναῖκα. Jo. Chrys. t. 5, p. 62, D ed. Par. alt. : Καθάπερ ἄρκτος π. Hase.]

[Παροίστρησις, εως, ἡ, Furor œstro perciti. Eustath. Opusc. p. 64, 10 : Ἀποκλειόμενοι ζυγομαχίας αὐτῶν D καὶ παροιστρήσεις γάμου. Tzetz. Hist. 10, 54 : Τῆς π. τῆς τόσης τῆς Μαινάδος. G. D. Epist. Fausti ed. Grets. p. 22, B. Jo. Chrys. Cat. in Jerem. t. 2, p. 220, C. Hase.]

[Παροιστρίζω, i. q. παροιστρέω. Amphiloch. p. 98, A : Εἰς ἔχθραν σε ὀτρύνει καὶ παροιστρίζει κατὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ. Kall.]

[Πάροιστρος, ὁ, ἡ, Furiosus. Orig. C. Cels. p. 97, 348 ; Simplic. ad Epictet. p. 73, 293. Kall.]

[Παροιταία, ἡ, Parœtæa. Steph. Byz. : Π., χώρα τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης πλησίον, ἧς οἱ οἰκήτορες Παροιταῖοι.]

[Παροίτατος, η, ον, et Παροίτερος, α, ον. HSt. post verba s. v. Πάροιθε posita :] Notandum vero, hoc πάροιθε assumpsisse ι, ut etiam compar. Παροίτερος, et superl. Παροίτατος, quibus significatur Prior et Primus. Apoll. Arg. 2, [29] : Ὥς μιν ἔτυψε παροίτατος· 1, [910] : Ἦ, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα, παροίτατος, Primus. Affertur παροίτερος et pro Vetustior, Antiquior, et παροίτατος pro Vetustissimus, Antiquissimus. Usur-

A pantur et in loci signif. 4, [982] : Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο νῆσος, Sita ante. Sic in cursu aliquis est παροίτερος, Hom. Il. Ψ, [459] : Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, ubi schol. quoque exp. μᾶλλον ἔμπροσθεν, Cursu anteeuntes. [Ib. 480. Nonn. Dion. 37, 391 : Ὠκύτερον δ' ἔδοκει παροίτερον ἡνιοχῆα. G. D. Greg. Naz. Carm. p. 190, 18 Dronk. : Εἰ χρόνος ἐστὶν ἐμεῖο παροίτερος. Hase. ||] Itemque Adv. Παροιτέρω, Longius progrediendo, Ulterius. Apoll. Arg. 2, [425] : Καὶ δέ με μηκέτι τῶνδε παροιτέρω ἐξερέεσθε, Ulterius hæc, Progrediendo ultra hæc. Sed pro eo quidam codd., mss. etiam, habent παραιτέρω.

[Παροίχησις, εως, ἡ, Abitus. Tzetz. Hist. 8, 431 : Ἀθυμοῦντες τῇ π. τούτου.]

Παροίχομαι, Prætereo. [Æsch. Ag. 587 : Παροίχεται πόνος. Aristot. Eth. Nic. 1, 7 : Τῷ πεποιηκότι μένει τὸ ἔργον, τῷ δὲ παθόντι τὸ χρήσιμον παροίχεται.] Unde παροιχόμενος, quod potius capitur pro Præteritus. Phocyl. [49] : Μήτε παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ. Sic Xen. [Hell. 1, 4, 17] : Παροιχομένων κακῶν B αἴτιος, Præteritorum s. Præcedentium malorum causa. [Id. Anab. 2, 4, 1 : Μὴ μνησικακήσειν ... τῆς ἐπιστρατείας μηδὲ ἄλλου μηδενὸς τῶν παροιχομένων · ubi nunc ex melioribus libris παρῳχημένων positum est.] Et ἐν τῇ παροιχομένῃ νυκτὶ, Nocte præterita s. proxima. [Herodot. 9, 58 : Ὑπὸ τὴν π. νύκτα· 7, 120 : Τῶν παροιχομένων ἔχειν χάριν. Δεῖμα παροιχόμενον Pind. Isthm. 8, 23.] Item Hom. [Il. Δ, 272 : Ἀτρεΐδης δὲ] παρῴχετο, Præteriit, παρῆλθεν. Duplex habet præt. hoc verbum, sc. παρῴχημαι et παρῴχηκα. Posteriori utitur Hom. Il. K, [252] : Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται · ubi παρῳχηκέναι et ἐπιλελεῖφθαι opp. [Sic et Polyb. 8, 29, 9 : Ὁ θόρυβος ἤδη παρῴχηκει. Schweigh. Cratin. ap. Plut. V. Pericl. c. 13, de ostracismo, quem Pericles effugerat : Ἐπειδὴ τοὔστρακον παροίχεται.] Utrumque præteritum suum habet partic. ; nam παρῳχηκὼς, pro Præteritus, ap. Aphthon. reperitur : παρῳχημένος autem ap. [Herodot. 2, 14 : Παρῳχημένου χρόνου] Plut. Camillo [c. 14] : Παρῳχημένῃ νυκτὶ καθ' ὁδὸν βαδίζων. C Sicut vero supra οἰχώκεε ap. Herodot. usitatum esse dixi pro ᾤχηκε, sic et παροιχώκεε Idem [8, 72] dicit pro παρῴχηκε, Præteriit. [Οἰχώκεε et παροιχώκεε non perfecti, sed plusquamperfecti οἰχώκεα formæ sunt Ionicæ. Præter. παρῴχωκα ponit Etym. M. p. 655, 1. Dionys. A. R. 11, 5 : Οὐ παρῴχηκεν ὁ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν χρόνος ; Apollon. De synt. p. 249, 25 : Τὸν ... χρόνον τοῦ ... ἀγῶνος παρῳχῆσθαι. Lucas Act. Apost. 14, 16 : Ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς. Joseph. A. J. 8, 12, 3 : Περὶ τῶν παρῳχημένων καιρῶν. Παρῳχημένος χρόνος a grammaticis dicitur Tempus præteritum s. perfectum. Sic Apollon. De synt. p. 32, 25, Chœrob. p. 226, 16 ; 292, 32. Παρῳχηκὼς χρ. scriptor Vitæ Homeri vol. 5, p. 156 Ern. : Ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις · sed paullo post ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων. De hominibus qui prius vixerunt, Pind. Nem. 6, 50 : Παροιχομένων ἀνέρων ἀοιδοὶ καὶ λόγοι · quod schol. exp. τῶν τεθνηκότων. || I. q. οἴχομαι, Pereo. Æsch. Suppl. 738 : Παροίχομαι δείματι· quod οἴχομαι φόβῳ dixit v. 786. || Cum genit. ib. 452 : Κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ D παροίχομαι, quod schol. exp. ἐκτὸς ἔσομαι τοῦ νείκους. Eurip. Med. 964 : Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει, Quantum a pristina fortuna excidisti.]

Παροκλάζω, Ingeniculo me, Genibus flexis et curvatis me submitto : παροκλάζοντες, Hesych. γονατίζοντες. [Παρώκλασεν, ἐγονάτισεν, idem. Παροκλάζων, γονατίζων ap. Phot. et Suid.]

[Παροκωχή, ἡ.] Παροκωχή, ap. Thuc. [6, 85] pro παροχή, [Præbitio, Subministratio,] ut ἀνακωχή pro ἀνοχή, itemque διακωχή et κατακωχή, Suid. [Παροκωχή recte ap. Phot. et apud Suidam ipsum infra post Παροκλάζων. Eaque forma Josepho quoque restituenda A. J. 17, 9, 5 : Συνῆγεν ἐπὶ παροκωχῇ γνωμῶν τοὺς φίλους.]

[Παρολιγωρέω, Non curo. Xenoph. Hell. 7, 4, 13 : Οἱ Ἀρκάδες οὐ παρολιγώρησαν, ἀλλ' εὐθὺς ... ἐβοήθουν. Plato Epinom. p. 991, D : Λήθη ... ἡμᾶς παρολιγωρῆσθαι. Polyb. 4, 46, 6 : Τῶν πλείστων παρολιγωρούντων· 5, 27, 6 : Νομίζοντι μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι. Longin. De subl. 33, 2 : Ἐν τοῖς μεγέθε-

στιν ... εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. G. D. Aor. pass. Philo vol. 2, p. 319, 18 : Μηδὲν ἀγνοίᾳ παρολιγωρηθέν. Hase.]

Παρολισθαίνω [forma recentior pro Παρολισθάνω], Bud. interpr. Prolabor; eandemque interpretationem dat verbo Παρολισθέω : reddens tamen et Lubrice aberro, Lubrice in latus detorqueor, in isto Luciani loco, in Gallo p. 274 [c. 26] : Ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ. Sed παρολίσθοι potius leg. esse putat. [Et recte quidem. Nullum enim præsens est παρολισθέω, sed aor. 2 παρώλισθον. Hesych. : Παρώλισθεν, ὠλίσθησεν, ἐξέπεσεν.] Quidam reddunt etiam Si paulum aberret, ut παρά dimin. quandam significet. [Lucian. Pro lapsu c. 15 : Εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον.] Ap. Diosc. 6, 11 : Τὸ εἰς ἔντερα παρολισθηρός, redditur, Quod ad intestina prolapsum sit. [Plut. Mor. p. 698, C : Ὅταν παρολισθῇ (scr. παρολίσθῃ) τι (εἰς τὸν πνεύμονα) φερομένου τοῦ πνεύματος · 994, D : Παρρησίας ... συνεμπεσούσης καὶ παρολισθούσης τῷ λοιπῷ τοῦ λόγου · 701, B : Σφαλλόμενα καὶ παρολισθαίνοντα.]

[Παρολίσθημα, τό, i. q. seq. Polychron. Cat. in Job. p. 77, A. Phot. Ep. p. 371, 40 : Τὸ σὸν ἀνέχειν π. Hase.]

[Παρολίσθησις, εως, ἡ, Prolapsio, Lapsus. Euseb. V. C. 2, 69 : Τίς δ' ἐς ταῖς τῶν τοιούτων ζητημάτων ἀκριβείαις ἔξω τῆς ἐπικινδύνου π. ἂν ἀντισταίη; Angl. Phot. Epist. p. 185, 29. Hase.]

Παρολκή, ἡ, Prorogatio, Dilatio, Mora [Per ὑπέρθεσις exp. Phot. et Suid.], ap. Alciphr. [1, 22 : Οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς ἡδίστοις ἥσθεις ὅσον ἐπὶ τῇ π. τῆς βραδυτῆτος ἐκτακείς. Sed de Mora et dilatione aptior locus Heliodori 6, p. 271 : Μηδὲ ἐπιτείνετέ μοι τὴν συμφορὰν παρολκῇ τῆς ἐπαγγελίας. In Alciphronis autem loco reddendum potius *prolixitate*, ut in hoc ejusdem Heliod. 5, p. 262 : Εὐχῆς μακρᾷ π. καὶ λύπης προσβολῇ. Bergler. ad l. Alc. Apollon. De synt. p. 43, 28 : Τὰ τοιαῦτα παραίτιθε παρολκὴν μᾶλλον παρέχοντα ἢ παράδοσιν πραγμάτων. Schol. Hom. Il. O, 512, στρεύγεσθαι exp. μετὰ παρολκῆς καταπονεῖσθαι. De voc. inserta syllaba producto, schol. Aristoph. Eq. 32 : Βρετέτας (pro βρέτας), ἐν παρολκῇ, παίζων.] Item Redundantia [Apollon. De synt. p. 321, 23 : Ἐν π. αἱ συνδέσεις οὖσαι · 246, 10 : Μήποτε τὰ τῆς συντάξεως δόξῃ κατὰ παρολκὴν ἔχειν τὰ συνόντα ἐπιρρήματα], ap. Etymologisten [M. p. 759, 21 : Τὸ ποτε ... κατὰ π. λαμβάνεται · παρέλκον οὖν ἐστι. Id. p. 758, 11; 821, 30. G. D. De argumentatione inepta κατὰ π., Propter superfluitatem, Sext. Empir. p. 99, 10 et 14; 101, 13 et 15; 102, 11; 103, 38; 105, 35; 110, 2. Hase.]

Πάρολκος, ὁ, Funis nauticus, quo trahitur navis ad terram, quum nullus est amplius remorum usus, schol. Thuc. p. 130 [4, 25].

Παρομαρτέω, i. q. παρακολουθέω [ut exp. Hesych., Phot., Suid.], Comitor, Assector; interdum etiam Assequor. [Plut. V. Anton. c. 26 : Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ παρωμάρτουν · Mor. p. 939, E : Τῷ σάλῳ τῆς περιφορᾶς αὔρας τε παρομαρτεῖν ἀτρέμα. Juncus ap. Stob. Flor. 116, 49, p. 438 : Πολλὰ ἐν τῷ ζῆν πρεσβύτῃ ἀνδρὶ χαλεπὰ παρομαρτεῖ. Lucian. Timon. c. 55 : Ἡ γοητεία προηγεῖται καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ · et alibi ap. eund. non raro. G. D. Iamblich. In Nicom. Ar. p. 6, A. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 102, 1 Gaisf. : Ξυνὸν καὶ παρομαρτοῦν. Porphyr. De abst. p. 191, 11 Rhoer. : Ἄνευ τῆς τῶν παρομαρτούντων ἐνοχλήσεως. Hase.]

Παρομοιάζω, Assimilis sum, Non valde absimilis sum; nam παρά hic ἐλάττωσιν significat sicut in παρόμοιος : cujus præcipuus usus, ubi res natura dissitæ, tamen conferuntur, ut minuendo vitetur absurditas. Matth. 23, [27] : Παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις. [Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 67, 12 Dronk. : Πυρὶ θερμαίνοντι παρομοιάσω. Basil. t. 1, p. 284, C : Παρομοιάζων. Hase.] || Active etiam a Pachymerio usurpatur pro Assimilo, παρεικάζω s. παρομοιῶ.

Παρόμοιος, [ὁ, ἡ, et οία, οιον,] Assimilis, Non valde absimilis, Prope similis, παρ' ὀλίγον ὅμοιος [ut exp. Pollux 9, 130] : diminuit enim aliquantum de significatione simplicis ὅμοιος ipsa præp. παρά, sicut in aliis multis. [Herodot. 4, 183 : Γλῶσσαν οὐδεμιῇ ἄλλῃ παρομοίην νενομίκασι. Hippocr. vol. 1, p. 368 ed. Lind. :

A Ἶνες παρόμοιαι. Aristot. H. A. 9, 14 : Ἡ νεοττιὰ παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις. Theophr. H. Pl. 9, 16, 4 : Πόα παρομοία τῷ σίτῳ.] Diosc. 3, 127, de artemisia : Πόα θαμνοειδὴς π. ἀψινθίῳ · Plin. 25, 7 : Absinthii modo fruticosa. [Tymnis Anth. Pal. 7, 199 : Ὄρνεον π. ἀλκυόσιν. Polyb. 6, 3, 11 : Ὀλιγαρχικὰ πολιτεύματα δοκοῦντα παρόμοιον ἔχειν τι τοῖς ἀριστοκρατικοῖς. Plut. De educ. puer. p. 4, D : Παρόμοιον ποιοῦντες ὥσπερ ἂν εἴ τις κτλ.] || Παρόμοιος, Fere par. Xen. Hell. 3, [4, 13] : Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Παρόμοιον numeratur etiam inter figuras sententiarum a Rut. Lupo [2, 12], qui hoc schema et Homœoteleuton et Homœoptoton fere non multum inter se distare scribit. Παρόμοιον hoc, inquit Idem, verborum efficit similitudinem, ita uti est hoc, Nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus : quum quidem adversarius armatus præsto est, resistendum est huic non verbis, sed armis. De ead. figura sic Beda : Παρόμοιον est quum ab iisdem literis diversa verba sumuntur, ut, O Tite tute Tati tibi tanta,

B tyranne, tulisti. [Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 149, 1 : Οὔτε πάρισα βούλεται τὰ κῶλα ἀλλήλοις εἶναι οὔτε παρόμοια. Id. Ep. 2 ad Ammæum c. 17 : Παρομοίων καὶ παρισώσεων.] Demetr. Phal. [§ 25 coll. § 247] scribit, παρόμοια κῶλα esse vel in principiis, ut ap. Hom. [Il. I, 522] : Δωρητοί τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι · vel in fine, ut in Panegyr. Isocr. [init.] : Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων · et speciem hujus παρομοίου esse ἰσόκωλον. Aristot. infra παρομοίωσιν appellat.

Παρομοιόω, Assimilem s. Assimile reddo. Et Παρομοιοῦσθαι, Assimilem esse, Ad similitudinem accedere. Polluci [9, 131] idem cum παρεοικέναι, sicut ὁμοιοῦσθαι idem cum ἐοικέναι. [Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 94, 15 : Ποταμοῦ ῥεύματι παρομοιοῦται. Papyr. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne*, 1, p. 11, 2 : Παρομοιούμενος θεῷ ἢ θεᾷ, Simillimus. Tatian. Contra Gr. p. 144, D : Ψυχῇ παρωμοιωμένον. Hase. Euseb. Dem. ev. 5, 4 : Εἰκόνα κατὰ πάντα τῷ πατρὶ παρωμοιωμένην.]

[Παρομοίως, Similiter. Aristot. De respir. c. 17;

C Pollux 9, 131; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 116.]

Παρομοίωσις, εως, ἡ, figuræ nomen ap. Aristot., quæ aliis rhetoribus παρόμοιον, Rhet. 3, [9] : Παρομοίωσις δέ, ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων · ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν, καὶ ἀρχὴ μὲν ἀεὶ τὰ ὀνόματα, ἡ δὲ τελευτὴ τὰς ἐσχάτας συλλαβάς, ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πτώσεις, ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ejus, quæ ab initio fit, hoc affert exemplum, Ἀγρὸν γὰρ ἔλαβεν ἀργὸν παρ' αὐτοῦ · et ex Hom. [Il. I, 522], Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. Ejus autem, quæ in fine fit, hoc ap. eum exemplum habetur : Ὠήθησαν αὐτὸν παιδίον τετοκέναι, ἀλλ' αὐτοῦ αἴτιον γεγονέναι · ceterorum hujus figuræ modorum exempla ibid. tibi videnda relinquo. Dionys. H. παρομοιώσεις inter θεατρικὰ σχήματα recenset, ejusque exx. ap. Thuc. nonnulla reperiri scribit. [Παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις Dionys. De Lysia c. 14, De Isocr. c. 2.]

[Παρομολογέω, Confiteor. Polyb. 3, 89, 3; 7, 3, 7. Epictet. Diss. 2, 21, 7 : Περὶ τούτου παρομολογοῦσιν. Ib. : Παρομολογεῖ ἑαυτὸν ἀκρατῆ. || V. Παρομολογία.]

D Παρομολογία, ἡ, schema ap. rhetores : quum nimirum aliquot res adversario conceduntur, deinde aliquid infertur quod aut majus sit quam superiora, aut etiam omnia quæ posuimus, infirmet. Auctor Rutil. Lupus [1, 19], ap. quem ejus exempla vide ex Hyperide. Meminit et Quintil. 9, 3 [et poeta De figuris v. 118 a Quicheratio editus *Bibl. de l'école des chartes* fasc. 1. G. D. Hac potestate verbum sumendum ap. Hesych. : Ὑφίενται, παρομολογοῦσιν. Hemst.]

[Παρόμφημα. V. Παρωνυμίασμα.]

[Παρονειδίζω, Oblique vitupero. Schol. Eur. Or. 32 : Διὰ τοῦ « οἷα δὴ γυνή » παρονειδίζει τῇ μητρί. Schol. Aristoph. Nub. 543 : Οὐκ ἔστι δῆλος τίνι παρονειδίζει. Scott.]

Παρονομάζω, q. d. Adnomino, Agnomino, pro Appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam autem interpr. Alludo ad nomen. [Diodor. 2, 4 : Ὄνομα κατὰ τὴν τῶν Σύρων διάλεκτον παρωνομασμένον ἀπὸ τῶν περιστερῶν. Strabo 9, p. 391 : Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρονομασθεῖσαν · 11, p. 497 : Καλεῖσθαι Κά-

A σπιον τὸν Καύκασον ἴσως ἀπὸ τῶν Κασπίων παρονομασθέντα · 518 : Ἀλλὰ πολλὰ ὀνόματα τὰ μὲν κατὰ θέσιν, τὰ δὲ παρωνόμασαν. Plut. Mor. p. 318, C : Τάχα που τὴν τύχην τῇ ἀνδρείᾳ παρωνόμασεν. Frequens ap. grammaticos. Apollon. Lex. Hom. : Δύσπαρι · δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε. Schol. Aristoph. Nub. 709 : Παίζων παρονομάζει · Pl. 590 : Ὁ ἀνελεύθερος κακῶς παρωνόμασται τῇ ἀνελευθεριότητι. Hesych. s. v. Ἐπίκρουμα : Διὰ τὸ παρονομάσθαι τῷ ἔργῳ. Eustath. ad Dionys. P. 511 : Πηγή ... βοὸς ῥινὶ παρωνομασμένη · et sæpe in Comment. Homericis. Etym. M. p. 83, 34 : Ἀμὶς παρωνόμασται ὑποκοριστικῶς, ἅμη ἀμίς.]

Παρονομασία, vel Παρονομασία, ἡ (nam et hæc scriptura [vitiosa] invenitur, mihi tamen minime placens : sicut nec aliæ similes in ceteris compos., ut pluribus docui in Ἀντονομασία) : de qua sic Fab. 9, 3, [66] : Huic [Hinc] nomen est παρονομασία, quæ dicitur Agnominatio : ea non uno modo fieri solet, sed ex vicinia quadam prædicti nominis ducta casibus declinatur : ut Domitius Apher Pro Cloantilla, Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix.

B V. plura in eod. illo l., de quo dicam et infra. Diversa certe afferuntur hujus schematis exempla quum ab aliis, tum a Rut. Lupo [1, 3] : qui postquam dixit παρονομασίαν fieri aut addenda aut demenda, aut mutanda, aut porrigenda, aut contrahenda litera, aut syllaba, subjungit, Estque hujusmodi, Non enim decet hominem genere nobilem, mobilem videri; nam quum omnibus hominibus, tum maxime maximo cuique inconstantia turpitudini est. Item, Ad hujus sceleratissimi opera qui fuit locus? religiosissimus : nimirum quia traditam sibi publicorum custodiam sacrorum, non honori, sed oneri esse existimavit. Eust. itidem παρονομασίαν esse annotat in Hom. Il. B, [235] : Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί · annotat, inquam, ex veterum auctoritate; aitque similem esse in his verbis, Οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ Φιλίππου κατάρατεια τῆς Ἑλλάδος. Idem gramm. tradit παρονομασίαν annotari et in hoc l. [758] : Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε · sicut et in hoc, Σαμία μία ναῦς. Cui similem esse ap. Dem., ubi dicit Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Sed Idem in Il. B, [788] : Οἱ

C δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, annotat Atticum hoc esse, ἀγορὰς ἀγόρευον, sicut βουλὴν βουλεύειν, et λόγον λέγειν : et generaliter, apponere verbis nomina quæ sunt ex ipsis facta : vocari autem schema, παρονομασίαν. Ex quibus videmus quam late pateat hujus schematis usus. Aliquam autem habet affinitatem hic παρονομασίας usus cum eo, cujus Fabius meminit : siquidem ut illic, eadem vox in alio casu, ita hic vox σύστοιχος, ut ita dicam, subjungitur. Verum sciendum est ab eod. Fabio postea illum παρονομασίας usum agnosci, cujus ex Rutilio habuisti exempla; ita enim ille, postquam ὁμοιοπτώτου exempla protulit [§ 80] : Accidit [Accedit] et ex illa figura gratia, qua nomina dixi mutatis casibus repeti, Non minus cederet quam cessit. Adhuc ὁμοιοτέλευτον et παρονομασία est, Neminem posse alteri dare [in] matrimonium, nisi quem penes sit patrimonium. Quod autem ad alterum illum Fabii attinet locum, sciendum est quædam exempll. in eo non habere παρονομασία, sed in iis legi προσονομασία : idque ideo fortasse, quod sequatur, Παρονο-

D μασία ei contrarium est. Sed miror non animadversum fuisse παρονομασία scribi debere in dandi casu. [Rectius Spaldingius *Adhuc* in *Ad hoc* mutavit.] Sunt autem alioqui et in toto illo l. multa aperte mendosa, et boni alicujus codicis opem expectantia. [Alexander in Walzii Rhett. vol. 8, p. 477 : Π. γίνεται ὅταν τι τῶν λεχθέντων εἰς τὴν διάνοιαν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων βραχὺ μεταποιήσαντες ἑτέραν κινήσωμεν ἔννοιαν, ὡς ἔχει τὸ ῥηθὲν ὑπό τινος πρὸς τὸν ἄποικον τὸν δικαζόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους, Οὐ κλήματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα κτλ. Similiter Herodian. ib. p. 595, Zonæus p. 686, anon. p. 709. Alias παρονομασίας species explicant Phœbammo ib. p. 500 et Tiberius p. 556. || Joannes Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 410 : Οἱ γραμματικοὶ τὰς ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν πρωτοτύπων παραγομένας λέξεις φασὶν παρονομασίας, ὡς ἀπὸ τοῦ λευκοῦ Λεύκιος καὶ τρυφὴ τρυφῶν (scr. Τρύφων) καὶ θεὸς θεῶν (scr. Θέων) καὶ γραμματικὴ γραμματικός. G. Dind.]

[Παρονυχία, Παρονυχίς. V. Παρων—.]

A Παροξίζω, Ad acorem vergo, Acorem gustu vel odore refero, Bud. ex Diosc. [1, 15.] Idem Bud. interpr. Subacesco.

[Παροξίς, ίδος, ἡ, nomen mensuræ. Galen. De pond. et mensuris vol. 13, p. 980 : Ἡ π. κεράτιον ἐν ἥμισυ.]

[Παροξυντέον, Tonum acutum in syllaba penultima ponendum. Pollux 1, 55 : Τρισκαιδεκαέτης π. Schol. Hom. Il. Φ, 279.]

[Παροξυντής, ὁ, Concitator, Stimulator, Irritator, Gl. Hesych. : Παροξυνταί, οἱ τρεφόμενοι ὑπὸ τῶν ἑταιρῶν ὡς ἂν δὴ ἐρασταί.]

Παροξυντικός, ή, όν, Concitatorius. Xen. Cyrop. 2, [4, 29] : Ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, Quod ad festinandum concitat. [Demosth. p. 489, 4 : Πάντες οἱ τοιοῦτοι λόγοι παροξυντικοὶ πρὸς τὸ τὰς ἀτελείας ὑμᾶς ἀφελέσθαι πείσαι. Π. ῥήτωρ Pollux 4, 71. Π. αὔλημα 73. Rufus p. 139 Matth. : Οὐκ ἄνευ τοῦ ἐπιθυμεῖν, ὅπερ οὐχ ἥκιστα παροξυντικόν.] || Παροξυντικὰ dicuntur etiam Ea quæ ad iram concitare solent et irritare seu exacerbare. [« Sic Isocr. (p. 9, A) τὸ φιλ-

B επιτιμητὴν εἶναι dicit esse παροξυντικόν. » HSt. Ms. Vindob.] Plut. p. 813 meæ ed. [Mor. p. 457, C] : Τὰ δέ, καὶ βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί, καὶ τἆλλα, παροξυντικά, Ad iram concitare solent, Irritare et exacerbare solent. [Id. V. Pompeji c. 37 : Λόγον π. ἐπὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν Ῥωμαίων. || « Παροξυντικά, Quæ mali incrementum significant aut malum intendunt, ap. Hippocr. p. 71, C; 218, A. » Foes. Galen. vol. 19, p. 219, 1 : Ἡ δειλὴ μὲν ὀχληρὸς καὶ π. Pseudochrys. t. 11, p. 899, B ed. Par. alt. : Πράγματα παθητικά, π. Hase. || Adverb. Παροξυντικῶς. Pollux 4, 24. Plut. Mor. p. 21, A : Τοῦ Πινδάρου πικρῶς καὶ π. εἰρηκότος ...]

Παροξύνω, Acuo s. Exacuo, h. e. Instigo, Incito, Concito, Incendo, Inflammo. [Plato Epist. 4, p. 321, A : Καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστὰς ὑπὸ τῶν παίδων παροξυνομένους.] Xen. Cyrop. 6, [2, 5] : Καὶ τούτους ἐπαινῶν παρώξυνε. [Œc. 13, 9 : Αἱ φιλότιμοι τῶν φύσεων τῷ ἐπαίνῳ παροξύνονται · Hell. 6, 4, 8 : Τὸν οἶνον παροξῦναί τι αὐτοὺς (ad audaciam).] Thuc. 1, [84] : Ἤν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ

C παροξύνῃ, οὐδὲν δὴ μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἂν ἐπείσθημεν, Si quis vituperando incitet. [Pseudo-Demosth. p. 1415, 21 : Τὰς τοιαύτας παρακλήσεις τοὺς μὲν ἀγνοοῦντας προτρέπειν, τοὺς δ' εἰδότας παροξύνειν.] Herodian. 3, [10, 16] : Τοῦ γάμου μῖσος διηγουμένη παρώξυνεν αὐτόν, Incitavit, etiam Irritavit. [De amore Longus 2, 2 : Καί τις (τῶν γυναικῶν) ἐφίλησε καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησε · ubi Villois. comparavit Achill. Tat. 2, p. 117 (?) : Ὑπὸ τοῦ σατύρου παροξυνθείς, Satyri verbis ad amorem accensus. Τράγοι παροξυνθέντες, Hirci lascivientes, ap. Longum 1, 12. Figurate Eubul. ap. Athen. 3, p. 108, B : Ῥιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας (i. e. scintillas), θερμῇ παροξύνουσα τηγάνου πνοῇ.] Interdum cum infin. construitur. [Isocr. p. 240, B : Πολλῶν με παροξυνόντων γράφειν.] Plut. Ad Colot. [p. 1126, D] : Δικαιώσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. Frequentius cum præp. ἐπί, πρός, εἰς. Isocr. Ad Philipp. [p. 82, C] : Οὗτοι μὲν γὰρ παροξύνουσιν ἐπὶ τὸν πόλεμον, συναγορεύοντες ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν. [Id. p. 412, C : Παρὸν αὐτῆς παροξύνειν

D ἄν σε καὶ παρακαλοῦν ἐπὶ τὰς πράξεις ταύτας. Polyb. 2, 22, 2 : Παρώξυνον πρὸς τὴν ἐπὶ Ῥωμαίους στρατείαν.] Plut. Themistocle [c. 13] : Παροξύνει στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην, Ad pugnam duces incendit ineundam. [Ib. c. 23.] Ibid. [c. 7] : Παροξύνει τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτόν, Cives in eum concitat. Herodian. 5, [1, 6] : Τοὺς ἐς ὠμότητα παροξύνοντας, τῷ τε θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῦ διδόντας, Qui ipsum ad crudelitatem exacuebant. Pass. Παροξύνομαι, Acuor s. Exacuor ad aliquam rem, Instigor, Incitor, Concitor. [Themist. Or. 4, p. 50, C : Ψυχῇ ἀκραιφνεῖ καὶ παρωξυμμένῃ ὑπὸ τῶν μαθημάτων · ubi cod. Mediol. παρωξυσμένῃ · sed 11, p. 144, C : Πρὸς τὰ ἔργα ἃ παρηγγέλθησαν παρωξυμμένοι. Similiter alibi non raro libri inter tres fluctuant formas παρωξυμένος — υμμένος et — υσμένος, de quibus v. Lobeck. ad Phryn. p. 34, cui add. var. l. ad Aristid. vol. 1, p. 154, 9; vol. 2, p. 382, 1, ad Lysiam p. 101, 20.] Construitur interdum cum infin., sicut et act. παροξύνω. Isocr. Ad Phil. [p. 102, C] : Τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Ad bellum ei inferendum con-

citaretur et accenderetur. Ad Demon. [p. 12, A]: Μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων. [Polyb. 1, 14, 1: Παροξυνθὴν ἐπιστῆσαι τῷ πολέμῳ. Diod. 19, 108: Παροξύνθη τὸ παραπλήσιον ποιῆσαι.] || Παροξύνω interdum significat Ad iram concito, Ira accendo. [Eurip. Alc. 674: Πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένα. Demosth. p. 403, 1: Μιαρῶν ὄντων τῶν παροξυνόντων· 1264, 24: Εἰ οἱ παρόντες ἀντὶ τοῦ κωλύειν αὐτοὶ παροξυνοῦσι. Παροξύνειν τοὺς ὄρτυγας Pollux 9, 108.] Et Παροξύνομαι, Ad iram concitor, Ira accendor et inflammor, Ira exardesco. [Lysias p. 101, 20: Ὑπὸ τῆς ἀνθρώπου παροξυμμένος.] Æschin. [p. 70, 17]: Ἀκούσας δ' ἐγὼ οὕτω παρωξύνθην ὡς οὐδεπώποτ' ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ, ubi etiam reddere queas, Ita irritatus et exacerbatus fui. [Id. p. 6 extr.: Παρωξυμμένος πρὸς τὸ πρᾶγμα ὁ Μισγόλας. Demosth. p. 514, 10: Οὕτως ὠργίσθη καὶ παρωξύνθη ὁ δῆμος· 70, 14: Δικαίως αὐτὸν μισεῖν νομίζει καὶ παροξύνεται· 182: Ἐχόντων ὑμῶν οὕτω καὶ παρωξυμμένων.] Plut. Themistocle [c. 31]: Παροξυνθεὶς κατὰ τῶν πολιτῶν δι' ὀργήν, Ira concitatus in cives. Qui tamen locus ad præcedens παροξύνομαι referri potest. Thuc. quoque ita usus est 6, p. 215 [c. 56]: Πολλῷ δὴ μᾶλλον δι' ἐκεῖνον καὶ Ἀριστογείτων παρωξύνετο, Irritabatur et ad iram concitabatur, ἐθυμοῦτο, schol. [Cum dat. Lycurg. C. Leocr. p. 158, 39: Παροξυνθέντα τῷ Κόδρῳ. Diodor. Exc. p. 556, 75: Παροξυνθεὶς τῷ συστήματι τῶν Πυθαγορείων.] || Morbus etiam παροξύνειν dicitur quum hominem invadens, exacerbat priorem statum in quo erat, ut febres περιοδικαί: Medici id appellant Accedere. Galen. Ad Glauconem 1: Τοὺς μὲν οὖν μετὰ ῥίγους εἰσβάλλοντας πυρετοὺς οὐκ ἂν ἀπὸ τρόπου τῶν κατὰ περίοδον ἐνοχλούντων ὑπολάβοις εἶναι· τεταρταῖοι δὲ καὶ τριταῖοι μετὰ ῥίγους τοὐπίπαν παροξύνουσι· ubi εἰσβάλλειν, ἐνοχλεῖν, et παροξύνειν idem significant, et de morbo periodico dicuntur, qui hominem invadit. Idem morbus παροξύνεσθαι dicitur, quum exacerbatur et ingravescit, s. quum accedit. Galen. eod. l.: Διὰ τρίτης παροξύνεται, Tertio quoque die accedit. Sed et æger παροξύνεσθαι dicitur, quum morbus exacerbatus eum invadit. Et pars aliqua corporis ægra, quum vexatur et ἐνοχλεῖται. Galen. Ad Glauc. 2, de vulnere obligando: Τεινόμενον γὰρ ἐν τῷδε καὶ πονοῦν, οὐδὲν ἧττον ἢ κατάῤῥοπον ἦν, παροξύνεται· quem l. Bud. Comm. p. 992, ita interpr., Alio [« Alioqui » HSt. in Ms. Vindob.] non minus vexatur pars sauciata et laborat ab obligatione sursum versus tendente, quam si deorsum vergeret. [Παροξύνεσθαι de morbo accrescente et ingravescente dicitur, velut de morbis qui ex recidivis recrudescunt, et seipsis graviores fiunt aut commoventur. Hippocr. p. 1139, D: Σφῶν αὐτῶν παροξύνονται. Et τὰ παροξυνόμενα σπασμώδεα τρόπον, Quæ convulsionis in modum commoventur aut ingravescunt, p. 131, H. Sic παροξύνειν est Incitare, Commovere, Irritare, ut p. 889, E, π. τὸν ἄνθρωπον, ad sternutamentum ciendum et commovendum, dicitur. Et παροξύνεσθαι, Commoveri, Concitari, Provocari, p. 1127, D: Πρὸς τὰς τὸ ἐς κρίσιν ᾗ ἔδει ἀρξάμενα παροξύνοντο. Foes.] || Παροξύνω est etiam vocabulum gramm. Dicuntur enim grammatici παροξύνειν vocem aliquam quum in penultima ejus syllaba acutum tonum collocant, quasi Pene acuere dicas. Exemplus habes in Ὀξύνω. [Athen. 7, p. 323, C: Ἡ παραλήγουσα παροξύνεται· 11, p. 484, F: Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, οἱ δὲ παροξύνουσιν. Et alii grammatici quivis.]

Πάροξυς, [εια, υ,] Acer, Acerbus, i. q. ὀξύς, i. e. θυμικός. Comicus quidam [Antiphanes] ap. Athen. 6, [p. 238, A]: Οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος. De Acris autem in hac signif. accepto v. in Ὀξύτης. [Τὸ παροξὺ τοῦ ἤθους Aristot. ap. Ptolem. p. 174, 50. Hemst. De accentu conf. Lobeck. ad Phryn. p. 539.]

Παροξυσμός, ὁ, Incitatio, Irritatio, Exacerbatio. In prima signif. pro Incitatio, Concitatio, Extimulatio, accipitur Ad Hebr. 10, [24]: Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, Et observemus alii alios, ut nos acuamus et extimulemus ad caritatem et bona opera. [Π. μίξεως, Concumbendi desiderium, ap. Zonar. ad Canon. 30 Concilii in Trullo. Suic.] In malam partem pro Irritatio, Exacerbatio capitur Act. 15, [39] de Paulo et Barnaba: Ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, Tanta igitur fuit animorum exacerbatio, Sic igitur sunt exacerbati, ut alter ab altero discederet. [Basil. in Reg. brev. interrog. 55, p. 546: Τὸ σφοδρότερον ἀπὸ θυμοῦ κίνημα π. ὀνομάζεται. Suic. Demosth. p. 1105, 24: Π. ἢ φιλονεικία. Aristid. vol. 1, p. 476: Τὸ μῖσος καὶ ὁ π. 566: Οὐ δώσει χώραν τοῖς παροξυσμοῖς· vol. 2, p. 139: Λύπην καὶ π. εἰς αὐτόν.] || Medicis Accessio, i. e., Particularis motus morbi a remissione ad deterius, sicut Aetius definivit. Quum enim remissa jam priori accessione corpus quietem agit, si eam oborta perturbatio interrumpit, morbus παροξύνεσθαι, Acerbari, et in deteriorem statum facta esse commutatio merito dicitur. Verum ea particularis dicitur, quo excludatur et quæ totius morbi est, quando ille augeri incipit. Galen. Comm. in Aphor. 12 l. 1, non multum differenter definit, dicens παροξυσμὸν esse Deterrimum tempus totius circuitus. [Τὸν παροξυσμὸν δὲ ἀκούειν σε χρὴ νῦν τὸ χεῖρον μόριον τῆς ὅλης περιόδου, τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσβολῆς ἄχρι τῆς ἀκμῆς, ὥσπερ γε τὸ ὑπόλοιπον τὸ τῆς παρακμῆς ἄμεινον. Qua notione sumitur ab Hippocr. Aphor. 1, 11 et 12, ut exponit Galen. De temp. morb. p. 382, 45. Foes.] Habet autem et ille sua quatuor tempora: principium, quod et ἀρχὴν et ἐπισημασίαν Medici appellant, incrementum, summum vigorem, et declinationem, tum caloris motu, tum symptomatum vehementia distincta. Hæc inter alia Gorr.: qui παροξυσμὸν a Celso Accessionem dici addit, ab aliis verti Exacerbationem. [Aetius Tetrab. 2, 1, 8: Π. ἐστι κίνημα νοσήματος μερικὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀνέσεως, μερικὸν δὲ κίνημα εἴρηται πρὸς διάκρισιν τῆς καθόλου τῶν νοσημάτων ἐπιδόσεως. Π. etiam pro Crisi sumitur ap. Hippocr. Aphor. 2, 13, quod in paroxysmos et accessiones magna ex parte indicationes incidant, ut scribit Galen. De dieb. decr. lib. 1, ut κρίσεις pro Accessionibus audiuntur Aphor. 1, 19. Παροξυσμὸν vero Accessionem sæpe vocat Celsus 3, 5; alii Exacerbationem. Foes.]

[Παροξυτονέω, Tonum acutum in syllaba penultima colloco. Eustath. p. 1600, 18: Ἴαμβος παροξυτονούμενος. Thom. M. s. v. Τριήρεις p. 860: Ταῦτα πάντα παροξυτονήθησαν· et alii recentiores grammatici. Nam antiquiores παροξύνειν potius dicere solent.]

[Παροξυτόνησις, εως, ἡ, Toni acuti collocatio in syllaba penultima. Eustath. p. 1409, 54: Ὁ ἐν παροξυτονήσει ἀγρότης· 1584, 38.]

[Παροξυτονητέον, Præacuendum. Schæf. Append. ad Bast. Ep. crit. p. 48. Hase.]

Παροξύτονος, ὁ, ἡ, Qui in penultima acutum tonum habet. [Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 16, 5: Βαρύτονα καλεῖται τὰ παροξύτονα καὶ προπαροξύτονα καὶ προπερισπώμενα, διὰ (scr. διότι) ἡ τελευταία τούτων βαρύνεται· et alii grammatici quivis. Non minus frequens adverbii usus est Παροξυτόνως, velut ap. Athen. 9, p. 409, A: Π. ἀνέγνωσται χερνίβα.]

Παροπαΐδα, Hesychio est Species quædam πέρας. Peræ: afferenti et Παροπαΐδιον pro μικρὰ μάχαιρα, Gladiolus, Pugio: ut i. sit q. παραξιφίς. [Vocabula suspecta.]

[Παροπαμισάδαι, οἱ, Paropamisadæ, populus ad Paropamisum habitans. V. Παροπάμισος.]

[Παροπάμισος, ὁ, Paropamisus, mons Asiæ. Arrianus Παραπάμισος scribit Anab. 5, 3, 3; 4, 1; 5, 3, et hinc Παραπαμισάδαι 4, 22, 5; 5, 11, 5; 26, 1, et ap. Geogr. Ravenn. 2, 4: *Parapamsidon provincia*. Alii scribunt Παροπάμισος vel Παροπάνισος, illud Strabo 11, p. 511, ubi codd. quidam Παρπάμισος, at illud constantius 15, p. 689, 697, 723, uti etiam inde Eustath. ad Dionys. P. 1037 refert, Plinius H. N. 6, 23, 20, Steph. Byz. s. h. v., qui tamen literam σ geminat, uti etiam fit in Curtio 7, 4, 31; hoc per ν Ptolemæus 6, 11, Agathem. 2, 9, tab. Peutinger. 12. (Παραπάνισος constanter Arrian. in Indicis et libri meliores Strabon. 15, p. 697.) Utraque forma etiam ad incolas transiit, qui passim commemorantur, Παροπαμισάδαι (ap. Marcian. p. 25, Strabon. 15, p. 688, 691, 723) et Παροπανισάδαι (ap. Ammian. Marc. aliosque). V. Wesseling. ad Diodor. 17, 82, et Bayer. in Historia regni Græcorum Bactriani p. 7, ubi etiam de forma nominis disserit. Denique etiam ejecta vocali Παρπάμισος occurrit in libris Strabonis 11, p. 511, vel Παρπανισός, quod legitur ap. Dionys. P. 1097, in quo reddendo Priscian. v. 1005 variantibus tamen libris habet *Parpanius mons*. Hinc passim in libris commutatur cum Παρνασός, ut in Aristot. Meteor. 1, 3, vel in poetis cum Παρνησσός, quod in Dionysio P. 737 diserte annotavit Eustath. Sed v. quæ præterea disputat Eust. ad v. 1097, et Salmas. ad Solin. p. 553. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, 3, p. 245 sq. Dionys. P. 737 libri in Παρνησσῷ consentiunt, sed Eustath. πολλὰ τῶν ἀντιγράφων Παρπαμισῷ habere annotavit. Eadem fere alterius loci ratio 1037, ubi codd. plerique Παρνησσῷ, pauci Παρπαμισῷ vel Παρπανισῷ, de quo schol.: Τὰ κρείττονα τῶν ἀντιγράφων τὸν Παρπάνισον γράφουσι προπαροξυτόνως, ὄρος Ἰνδικόν· καὶ Παρπαμισὸν ὀξυτόνως διὰ τοῦ μ.]

[Παροπλίζω, Exarmo. Polyb. 2, 7, 10: Παροπλίσαντας αὐτοὺς ἐμβαλεῖν εἰς πλοῖα· 33, 8, 13. Diodor. 4, 10: Διὰ τὸ τοὺς Μινύας παροπλικέναι τὴν πόλιν. Plut. Compar. Demetrii c. Anton. c. 3: Παροπλίσασα (Antonium Cleopatra) καὶ καταθέλξασα συνέπεισεν ἀφέντα μεγάλας πράξεις ... παίζειν μετ' αὐτῆς.] Παροπλίζομαι, Exarmor, τὰ ὅπλα παραιροῦμαι. [Diodor. 14, 67: Παρωπλισμένοι (addendum καὶ ἄνευ vel simile quid cum Wessel.) συμμάχων ὄντες.] Plut. Cat. min. [c. 68]: Καλοῦμαι χρῆσθαι τοῖς ἐμαυτοῦ λογισμοῖς, καὶ παροπλίζομαι. Liv. Dearmatum exercitum dicit. [Numen. ap. Athen. 7, p. 306, C: Παροπλίσσαιο δὲ μῦρα, verbo παροπλίσασθαι activa notione usus esse videtur, Arma detrahere. Schweigh.]

[Παρόπλους vitiose pro παράπλους, quod v.]

[Παροπτά, Assuræ, Gl.]

[Παροπτάω, q. d. Adasso, Torreo. Polyb. 12, 25, 2: Τὸν ἄνθρωπον πανταχόθεν παροπτώμενον καὶ περιφλεγόμενον διαφθείρεσθαι. Diodor. 3, 20: Τὰ ἐντὸς πάντα (τοῦ ζώου) βραχὺν χρόνον ἐν ἡλίῳ παροπτήσαντες κατεσθίουσι. Schol. Arist. Av. 1545: Εἶδος ἰχθύος, ὃ παροπτῶντες ἐσθίουσιν. « Παροπτάομαι, Sole torreor, Clem. Alex. p. 414. Igne torreor, de Martyribus, ibid. » Kall. Teles ap. Gaisford. in Append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 19, 2: Κελεύουσί σε θέρειν καὶ ἐπιτείνειν καὶ παροπτᾶν. Scribendum παροπτῆσαι cum Jacobs. Lectt. Stob. p. 148. Lucian. De m. Peregr. c. 25: Παραστάντες (τῷ πυρὶ) ἀκίνητοι ἀνέχονται παροπτώμενοι. Oribas. p. 296 Matth.: Παροπτάτωσαν τὰ μέρη μέχρι τοῦ δυσανασχετεῖν. G. D. Artemid. Oniroer. p. 293, 24: Διὰ τὸ παροπτᾶν. Galen. vol. 14, p. 334, 4: Βοείου κρέατος παρωπτημένου. Hase.]

Παροπτέος, α, ον, Negligendus, Despiciendus. [Lucian. Timon. c. 9: Οὐ π. ἀνὴρ οὐδὲ ἀμελητέος· et scriptor Philopatr. c. 2. Παροπτέον, Demosth. p. 805, 9: Π. τι καὶ παρανομοῦντα. Menand. ap. Stob. Flor. 44, 5. Theodor. Prodr. Amor. p. 402. G. D. Galen. vol. 2, p. 71, 9: Ἀλλ' οὔτι που τούτου γ' ἕνεκα παροπτέος. Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 273, 27: Οὐ παροπτέαν εἶναι τὴν ὄψιν κρίναντες. Hase.]

Παρόπτησις, εως, ἡ, q. d. Adassatio, quum sc. aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. Tard. Pass. 1, 1, in remediis cephaleæ: Erit igitur radendum caput: tum etiam π. adhibenda erit ex carbonibus æquali vapore medentibus. Intelligunt hoc nomine Evocationem sudoris ad ignem vel prunas in Laconico, aut ad arenam fervefactam. [Oribas. p. 296 Matth.: Αἱ πρὸς τοὺς διαπύρους τοίχους παροπτήσεις. G. D. Moschion De pass. mul. p. 71, 25. Hase.]

Παρόπτομαι, Negligenter video, Inter videndum prætereo, h. e. Negligo: quod et ὀλιγωρῶ dicitur. Unde ap. Polluc. [2, 58] παρόψονται et παρῶπται. [Demosth. p. 179, 19: Τὴν κοινὴν σωτηρίαν παρόψονται. Polyb. 30, 17, 4: Παρόψεσθαι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον. Phot. p. 400, 19: Παρῶμμαι· ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί· Μένανδρος Ἡνιόχῳ. Idem et Suid.: Παρώπτο, παρεώρατο.] Παροφθείς, Neglectus, Contemptus, Dem. [p. 133, 18: Ταῦτα ἐαθέντα καὶ παροφθέντα. Lucian. D. mar. 1, 2: Ὡς ἀμείνων εἰμὶ καὶ ἀξιέραστος, ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. Diog. L. 2, 68: Ὑπὸ Πλάτωνος παροφθῆναι.]

Παρόραμα, τό, Quod quis limis oculis aspexit, conniventibus oculis aspexit, et dissimulans se videre. Frequentius autem pro eo, quod quis perperam aspexit, et in quo aspiciendo falsus fuit et deceptus ejus visus. At in VV. LL. datur ei signif., quæ est potius nominis Παρόρασις, quo utitur Plut. [Mor. p. 705, C: Τῶν περὶ τὰς ἡδονὰς ἁμαρτανομένων τὰ μὲν ἀκρασία, τὰ δ' ἄγνοια ποιεῖ καὶ π., Hallucinatio, Error, Negligentia, V. Æm. Pauli c. 3: Διδάσκοντος ὡς εἰ τὸ θεῖον εὔκολόν τις ἡγεῖται καὶ ἄμεμπτον εἶναι τῶν ἀμελειῶν, ἀλλὰ τῇ γε πόλει χαλεπὸν ἡ περὶ ταῦτα συγγνώμη καὶ π. Lucian. Jud. voc. c. 3: Ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια]: exp. enim, Aspectus obliquus, qualis est strabonum: quum tamen παροράν reddatur potius Aspicere limis oculis: item, Hallucinatio. [Οὐδὲν παρόραμα οὐδὲ ψεῦδος Plut. Mor. p. 1123, B. Παροράματα ἐν τοῖς καθήκουσιν, Neglectiones officiorum, id. Mor. p. 515, D. Παροράματα δι' ἀμέλειαν, Errores per negligentiam, Longin. De subl. 33, 4.] Additur et tertia signif., sc. Contemptus, Despectus: accipiendo sc. pro Despicientia. [|| Athen. 13, p. 596, F: Στρατοκλῆς ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Λῆμαν ἑταίραν τὴν καλουμένην Παρόραμα (παρόραμον ed. Ald.), διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν. Scriptura vitiosa, parum tamen probabiliter in δίδραχμον mutata ab Valcken. ad Theocr. Adon. p. 315.]

[Παρόρασις, εως, ἡ, Visus s. oculorum (falsa specie deceptorum) vitium. Rufus p. 163: Ὅσοις παροράσεις γίνονται, οἷον κωνωπίων προφαινομένων. G. D. Galen. vol. 14, p. 314, 13: Ἴλιγγοί τε καὶ π. || Hallucinatio, Error, Negligentia. Œcum. In Apocal. p. 463, 16 Cramer. Ib. p. 274, 4: Π. τοῦ κρείττονος. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 130, 12: Ἡ γὰρ ὑπέρθεσις τῆς τιμωρίας οὐκ ἔστι π., ἀλλὰ μακροθυμίας. Hase. V. Παρόραμα.]

[Παροράτέον, Joann. Hierosol. Vita Joannis Damasc. p. 232 ed. Major. Boiss.]

Παροράτικός, ή, όν, Qui transmittere solet per conniventiam et incuriam, negligere solet, ejusmodi est ut negligat, ut παροράτικὸς τοῦ συμφέροντος dicit Plut. [Mor. p. 716, B.]

Παροράω, sicut de παραβλέπω antea dictum fuit, Limis oculis aspicio, Transversum intueor. Xen. [Symp. 8, 42]: Ὁ δ' Αὐτόλυκος κατεθεᾶτο τὸν Καλλίαν· ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. [Aristot. H. A. 9, 45: Τὸ προκόμιον καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὥστ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾶν μᾶλλον ἢ εἰς τὸ πρόσθεν. Dio Cass. 73, 14: Ὑπὸ τοῦ δέους οὐδ' ἀναβλέπειν εἰς αὐτοὺς εἰ μὴ παρορῶντές πως ἐτολμῶμεν. || Aristoph. Av. 454: Τάχα γὰρ τύχοις ἂν χρηστὸν ἐξειπὼν ὅ τι μοι παρορᾷς, i. e. Quod vides apud me, Quod mihi inesse vides, ut exp. Brunckius. Schol. παρεπινοεῖς ἢ ἐξευρίσκεις.] Est etiam Conniventibus oculis prætereo, vel, ut Bud. interpr., Per conniventiam transmitto, et incuriam; Non animadverto. Subjungitur autem exemplum hoc, in quo tamen habetur vox passiva, ex Gregor.: Πρᾶγμα πολλοῖς μὲν παρορώμενον, ἐμοὶ δὲ καὶ λίαν ἐξεταζόμενον. [Dionys. De Thuc. jud. c. 24: Ἴδιόν τινα χαρακτῆρα καὶ παρεωραμένον ἅπασι.] Dicit et Aristot. Pol. 6, [4]: Ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παρορᾶται, πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστι. [Id. H. A. 8, 19: Τὰ δὲ μικρὰ τῶν ἰχθυδίων σώζεται διὰ τὸ παρορᾶσθαι. Macho ap. Athen. 6, p. 244, D: Μὴ παρεόρακεν Ἀργυρῶν τοὺς κυβιούς; Polyb. 5, 55, 9: Ταύτην συμβαίνει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ Περσῶν ἔτι διατηρεῖσθαι παροραθείσης αὐτῆς ἐν τοῖς κατ' Ἀλέξανδρον καιροῖς.] Redditur autem παρορῶ alicubi etiam Videre me dissimulo: male autem in VV. LL. Dissimulo, sine adjectione, ut in isto Synesii l.: Ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Sumpta autem ab iis metaph., qui conniventibus oculis et quasi per transitum aliquid aspiciunt, aut dissimulant se aspicere quod aspiciunt, ponitur παρορῶ pro Contemno, Negligo. Quo sensu dicit quidam Comicus [Alexis] ap. Athen. 3, [p. 123, E]: Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. [Polyb. 16, 20, 8: Ἐὰν κατὰ πρόθεσιν εὑρισκώμεθα ... διαψευδόμενοι καὶ παρορῶντες τὴν ἀλήθειαν. Dio Cass. 52, 12: Τοὺς μὲν τιμᾷ, τοὺς δὲ παρορᾷ· 56, 4: Ὅτι παρορᾶτέ τε ἃ μηδεὶς ἂν ἄλλος παρίδοι καὶ ἀμελεῖτε ὧν οὐδεὶς ἂν ἄλλος ἀμελήσειε.] Et cum partic. ap. Isocr. Paneg. [p. 52, A]: Καὶ μὴ παρορᾶν [recte nunc περιορᾶν legitur, ut περιιδεῖν pro παριδεῖν in eadem locutione ex cod. Urbin. restitutum p. 268, D] τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ἀτάφους γιγνομένους. Itidemque pas-

sive Παρορᾶσθαι, Contemni : unde et aor. 1, Παρώφθην, Contemptus fui, Contemptui sum habitus, Neglectui. Cujus partic. παροφθέντα. Dem. [p. 133, 18] : Ταῦτα μέν τοι τότε ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θρᾴκην. [V. Παρόπτομαι.] Alicubi vero παρορᾷν paulo aptius redditur Posthabere, Postponere : ut παριδὼν πάντα ἄλλα : nam quum dico me cetera omnia posthabuisse, declaro me cetera omnia contempsisse præ his vel illis. Παρεωραμένος, Despectus, Neglectus. [Demosth. p. 23, 13 : Παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὶ μέρει εἶναι τῶν τοιούτων. Polyb. 5, 2, 8 : Οὐ φέρειν δυνάμενος τὴν ἐλάττωσιν παρορώμενος.] || Perperam aspicio, video, In aspectu fallor : ut si quis solem aspiciens, ποδιαῖον ex aspectu esse judicet. Quibus subjungit Bud. locum Platonis [Hipp. min. p. 374, D], in quo ἀμβλυώττειν et παρορᾷν copulat. Affert autem Cam. hunc ejusd. scriptoris in Theæteto [p. 157, E] : Ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾷν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται, ubi interpr., Quæ perhibentur falli aut auditus, aut visus, aut alio quopiam sensu. Legitur vero et ap. Aristot. De insomniis [c. 1] : Τὸ γὰρ παρορᾷν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται.

Παροργίζω, In iram concito, i. q. παροξύνω, Irrito. Ad Ephes. 6, [4] : Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Rom. 10, [19] : Ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς, Per gentem intelligentiæ expertem provocabo vos ad iram. Pass. Παροργίζομαι, Ad iram commoveor, Irritor. [Demosth. p. 805, 19 : Ὅταν ὑμᾶς ἴδῃ παροργισθέντας τι πρός τινας. Theophr. H. Pl. 9, 16, 6 : Ἀνδράποδα παροργισθέντα. Strabo 7, p. 293 : Παροργισθέντας ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ τόπου.]

Παρόργισμα, τὸ, et Παροργισμὸς, ὁ, Concitatio in iram, Ira in quam quis concitatus est. Ad Ephes. 4, [26] : Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. Alii malunt Super iracundiam vestram, quod hoc vocab. Iracundia magis videtur iræ exuperantiam significare. [Παροργισμὸς Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 278, C. G. Dind. Conf. M. H. Hohlenberg. Fragm. libri nom. hebr. ed. Havniæ a. 1836, p. 85. Hase. Παρόργισμα, Reg. 1, 16, 33; 21, 22 : Περὶ τῶν παροργισμάτων, ὧν παρώργισας, Propter peccata, quibus iram meam provocarunt, et ad quæ tu illos incitasti.]

[Παρορέγω, Porrigo. Ælian. N. A. 1, 4 : Αὐτῶν (τῶν σκάρων) τις ὁ ἔξω τὴν οὐρὰν παρώρεξεν.]

Παρόρειος, ὁ, ἡ, Ad latera montis situs, Prope montem situs, Monti adjacens et vicinus : παρόρειον enim Suid. exp. τὸ πλησίον τοῦ ὄρους, ut campus planitiesque montem contingens. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 712.] In VV. LL. scribitur etiam Παρόριος, sed perperam. [Joseph. B. J. 1, 4, 7 : Τὸ μεταξὺ τῆς Ἀντιπατρίδος παρορίου καὶ τῶν Ἰόππης αἰγιαλῶν. Scrib. παρορείου ex cod. Paris. Παρόρειον, τὸ, ap. schol. Hom. Il. Υ, 490 et Χ, 190 : Ἡ παρὰ ταῖς πρυμνωρείαις πεδιὰς παρόρειον. Παρορία et Παρορίῳ vitiose pro παρόρεια, quod v.]

[Παρόρθιος, ὁ, ἡ, Subrectus. Apollod. in Mathem. vett. p. 17. Angl. Id. ib. p. 21, 19 : Πλατύτητας π., Minus rectas. Hase.]

Παρορίζω, Fines meos egredior alienum agrum usurpando; simpliciter, Fines et limites meos transilio, τοὺς ὅρους παραβαίνω : præcipue vero in metandis agris. [Lex. rhet. p. 293, 16 : Π., ὑπερβαίνειν τοὺς οἰκείους ὅρους ἀποτεμνόμενον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων.] In limitibus describendis decipio. Epigr. [Ammiani Anth. Pal. 11, 209] : Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων, Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει. [|| Fines describo, Definio. Longin. De subl. 2, 2 : Τὴν ἀπλανεστάτην ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ παρορίσαι καὶ συνενεγκεῖν ἡ μέθοδος · 10, 6 : Παρώρισε τὸν κίνδυνον εἰπὼν « Ξύλον Ἀΐδ' ἔρυκει. » || Finibus excludo. Plut. Mor. p. 353, E : Τὴν θάλατταν ἐκ πυρὸς (ἐκφυλον Wyttenb.) ἡγοῦνται καὶ παρωρισμένην.]

[Παρορίνω, Concito. Ὗς παρορίνει Alcæus ap. Simplic. In Aristot. De cœlo in Museo philol. Cantabr. vol. 2, p. 603 et ap. Apostol. Prov. 15, 83. Osann. Ὗς ὀρίνει posuit Diogenian. 8, 64.]

[Παρόριος, ὁ, ἡ, Elimes, Gl. || I. q. παρόρειος, q. v.]

[Παρορισμὸς, ὁ, Egressio extra fines suos et alieni agri usurpatio. Basil. t. 1, p. 947, D : Ὅσοι μετὰ παρορισμοῦ τῶν πλησίον τοὺς ὅρους ὑπερεξέτεινον. Hase.]

A [Παροριστέον, Fines proferendum, Progrediendum. Longin. De subl. 38, 2 : Εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι ποῦ π. ἕκαστον · τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω προεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολήν.]

Παροριστὴς, ὁ, Qui fines suos egrediens alienum agrum usurpat, Qui fines suos transilit, Qui in finibus describendis alios decipit. L. 2 Epigr. [Ammiani Anth. Pal. 11, 209] titulus est εἰς Παροριστάς.

[Παρορκέω.] Παρορκεῖν, Contra jusjurandum agere, Juramentum transgredi s. violare : i. fere q. παρασπονδεῖν. Appian. [ab Suida cit.] : Εὐθὺς ἠρέθισαν τοὺς Βρεττανοὺς παρορκῆσαι. [Philostr. p. 219 : Ἐπιτηδείου σχήματος εἰς τὸ μὴ παρορκεῖν δοκεῖν. G. D. Basil. t. 2, p. 764, D : Π. δὲ διδάσκοντος. Pallad. Vita Chrys. p. 94, 23 : Εἰς τὰ εὐαγγέλια παρορκήσας. Basil. t. 2, p. 764, A : Οἱ παρορκήσαντες. Hase. Schol. Hom. Il. Γ, 279.]

[Παρορκία, ἡ, Juramenti violatio. Basil. M. vol. 3, p. 134.]

Παρορμάω, Incito, Concito, Instigo, Stimulo [Hesych., Phot. et Suid. : Παρορμᾷ, (προτρέπεται addit

B Hesych.), διεγείρει, παροξύνει]; etiam simpliciter Hortor : ut Plut. interpr. in Quæst. Rom. [p. 276, A] : Τοῦ παρορμᾷν ὀρτάρι λεγομένου. Xen. Cyrop. 8, [1, 12] : Ἄλλους παρορμᾷν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα · 2, [3, 12] : Τοῦτό με εὐθύμως εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούσδε παρορμᾷ. [Polyb. 1, 78, 1 : Τότε δὲ μᾶλλον παρωρμήθη · 2, 22, 6 : Οὕτω παρωρμήθησαν ἐπὶ τὴν στρατείαν.] Et cum πρὸς apud [Polyb. 1, 4, 2 : Τὸ προκαλεσάμενον ἡμᾶς καὶ παρορμῆσαν πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἱστορίας ·] Plut. Numa [c. 21] : Νουμᾶν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν. [Cum accusat. simplici Diosc. 2, 170 : Τὸ εὔζωμον πλεῖον βρωθὲν συνουσίαν παρορμᾷ, Ad venerem stimulat. Et 3, 145.] Sed et cum infin. ap. Eund. [V. Camilli c. 17] : Παρώρμων ἐπεξελθεῖν. [Xenoph. Cyrop. 8, 1, 43 : Τούτους οὐ μελετᾷν τῶν ἐλευθερίων πόνων οὐδένα παρώρμα. Polyb. 1, 20, 8 : Τοῦτο οὐχ ἥκιστά με παρώρμησε ποιήσασθαι μνήμην ... Passiv. Dio Cass. 40, 46 : Ἐπ' ἀλλήλους παρώρμηντο, πολλὰ μὲν δαπανώμενοι, πολλῷ δ' ἔτι πλείω μαχόμενοι, Acriter contendebant.]

Παρορμέω, Juxta in statione sto. [Diodor. 14, 49 :

C Τοῖς παρορμοῦσι πλοίοις · 50.] Bud. ex Appiano B. C. 5 : Αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες περιειστήκεσαν. Pausan. [1, 44, 5] : Μίνως ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νῖσον παρώρμει. Plut. Antonio [c. 32] : Ἀμεταβάτως, Πομπηΐου [Πομπηΐῳ] μὲν τοῦ στόλου παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι τῶν πεζῶν παρακειμένων, Classe a mari Pompeium stipante. Bud. [Xenoph. Eph. 1, 13 : Ἔτυχον ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς.]

[Παρόρμημα, τὸ, Incitamentum. Joseph. Ant. Jud. 17, 12, 1 : Καὶ τοῦτο π. ἦν αὐτῷ εἰς τὸ μεταποιεῖσθαι τῆς ἡγεμονίας. Hase.]

Παρόρμησις, ἡ, Incitatio, Concitatio, Stimulatio, Hortatio. Xen. Cyrop. 1, [6, 19] : Τὴν δὲ αὐτοῦ π. [libri plures παρακέλευσιν] εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους. [Id. Hipparch. 1, 25 : Ἰσχυροτάτη π. τῶν φυλάρχων εἰς τὸ φιλοτιμεῖσθαι. Polyb. 6, 39, 8; Clem. Al. p. 873.]

[Παρορμητέον, Juxta excubandum. Philo Belop. p. 100, 38 : Π. ἔξω. Hase.]

[Παρορμητήριον, τὸ, ex Hesych. citat Wakef.]

D Παρορμητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Incitatorius, Stimulatorius, i. e. Incitandi vim habens s. Stimulandi. [Longin. De subl. 14, 3 : Πλέον δὲ τούτων παρορμητικὸν, εἰ προστιθείης ...] Plut. Lycurgo [c. 15] : Πρὸς γάμον παρορμητικός. [Id. Mor. p. 238, B : Ῥυθμοὶ π. πρὸς ἀνδρείαν. Clem. Al. p. 97. G. D. Theoph. Sim. Hist. p. 71, 7 ed. Bonn. : Π. μέλος. De verbis Apoll. Al. De constr. p. 289, 16 : Καὶ ὅσα π. ἐστιν, ὡς τὸ ὀτρύνειν, ἐρεθίζειν, ὀρίνειν. Hase.] Apud Diosc. autem cum gen. παρορμητικὸς ἀφροδισίων, quod exp. Venerem incendens. [Παρορμητικὰ ὀρέξεων Oribas. p. 27 Matth.] Alicubi etiam reddi potest Hortatorius.

Παρορμητικῶς, q. d. Incitatorie, i. e. Cum vi incitandi. [Procop. In Es. p. 47, 23 : Π. δὲ ἄγαν ἑαυτὸν φέρων ὑπέβαλεν. Hase.]

[Παρορμίζω, Appello. Lysias p. 132, 6 : Παρορμίσαντες (—ήσαντες aliquot libri) δύο πλοῖα Μουνυχίασιν.]

[Πάρορνις, ιθος, ἡ, Inauspicatus. Æsch. Eum. 770 in versibus, ut videtur, spuriis : Ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους.]

[Παρόρνυμι, Compello. Cum tmesi Apoll. Rh. 3, 486 : Τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις ὄρνυθι λισσόμενος.]

[Παρορυγὴ, ἡ, Fossio quæ juxta fit. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 436, 18 : Τάφρων ὀρυγαὶ, σκολόπων παρορυγαὶ, i. e. Pali s. valli juxta fossas positi.]

Παρορύσσω, Fodio juxta; at παρορύσσω τάφρον exp. simpliciter Duco fossam. [|| Epictet. Diss. 3, 15, 4 : Ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι · quod in παρέρχεσθαι corruptum in Epict. Enchir. c. 29, ubi Heyn. : « Videtur παρορύσσεσθαι esse quando e fossa, in qua certaturi consistebant, arenam in se invicem conjicerent et se conspergerent, ut manus eo firmius in membris injectæ sederent. V. Lucian. De gymnas. c. 2 : Ψάμμον βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν ἀλλήλους. » Diog. L. 6, 27 : Ἔλεγε περὶ μὲν τοῦ παρορύττειν καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, περὶ δὲ καλοκἀγαθίας οὐδένα. || De oculis effodiendis Hesych. : Ὀδακτάσαι ... τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρορύξαι.]

Παρορχέομαι. Ex Luciano affertur παρορχεῖσθαι fabulam, pro Præter argumentum repræsentare. [De saltat. c. 80 : Τὰς Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν παρωρχεῖτο καὶ τὰς Θυέστου συμφορὰς τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος, Saltatione aberrabat ad ...]

Πάρος, poeticum adverbium est, i. significans q. in prosa πρὸ et ἔμπροσθεν. [Per ἔμπροσθεν et πρότερον exp. Hesych. Phot. p. 399, 9 et Suid. : Π. χρονικῶς καὶ τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.] Ac, sicut illa, modo loci significationem habet. [Loci significationem, qua nusquam usus est Homerus, ap. Tragicos habet, et ita quidem ut vel adverbium sit vel præpositio. Adverb. Soph. El. 1502 : Α. Ὑφηγοῦ. Ο. Σοὶ βαδιστέον πάρος. Præpos. cum genit. Soph. Aj. 73 et] Eur. [Hec. 1049] : Στεῖχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes, s. foras ex ædibus. [Or. 112 : Δόμων πάρος · Andr. 573 : Τῶν σῶν πάρος πίτνουσα γονάτων. Hinc de rebus dicitur quæ aliis rebus præferuntur. Soph. OEd. C. 418 : Πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα · Trach. 724 : Τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος. Eur. Or. 343 : Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ... σέβεσθαί με χρή;] Sæpius temporis signif. habet; et quemadmodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro Prius quam alius, ita

C etiam πάρος τινός. Hom. Il. Θ, [253] : Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, Εὔξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, Ante Tydidem inhibere celeres Troum equos irruentes in classem Græcorum. [Eur. Heracl. 536 : Ἀδελφῶν ἢ π. θέλει θανεῖν.] Absolute etiam ponitur et sine casu. Il. Ψ, [474] : Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; ubi videtur esse positum pro Ante alios, vel Ante tempus. Alias significat Antea, Prius, Ante hoc vel illud tempus. Od. Ζ, [325] : Νῦν δή πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας · Il. Σ, [386] : Τίπτε ... ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ; ... πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις · Od. Η, [191] : Πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί. [Herodot. 9, 2 : Οἵπερ καὶ πάρος ταὐτὰ ἐγίνωσκον. Frequentius ap. Tragicos, ut Æsch. Sept. 424 : Γίγας δ' ἄλλος τοῦ π. λελεγμένου μείζων · 555 : Ἄκτωρ ἀδελφὸς τοῦ π. λ. Soph. El. 1445 et OEd. C. 551 : Ἐν τῷ π. χρόνῳ · OEd. T. 1116 : Τὸν βοτῆρ' ἰδὼν π. Eur. Phœn. 1723 : Τὰ π. εὐτυχήματα.] Item præmisso articulo τὸ, Od. [Β, 305] : Ὡς τὸ πάρος περ, Ut antea. Il. Ψ, [480] : Αἳ [αἵ] τὸ πάρος περ Εὐμήλου, Quæ ante Eumeli erant, ubi etiam nota additum περ [quod non cum πάρος cohæret, sed cum adverbio vel pronomine, ὥσπερ τὸ πάρος, οἵπερ τὸ πάρος, in his aliisque ll. non paucis, velut Il. Ν, 465 : Ὅς σε πάρος περ ... ἔθρεψε. Od. Υ, 7 : Αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο π. περ. Πάρος γε Il. Ρ, 270 : Ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε π. γε · Τ, 42 : Καί ῥ' οἵπερ τὸ π. γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Πάρος γε μὲν Il. Η, 796, Σ, 386, 425, al. Οὔτι π. γε Od. Δ, 811, Σ, 229.] Alioqui τὰ πάρος dicuntur Anteacta, Præterita. Soph. [Aj. 35] : Πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος Τά τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. Sic τὰ πρὸ τούτων, τὰ πρότερον. Aliquando cum infin. construitur, et significat Priusquam, Antequam, πρὶν, πρὸ τοῦ, πρότερον ἤ. Od. Ψ, [309] : Οὐδέ οἱ ὕπνος Πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα · Il. Σ, [245] : Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Sic Od. Α, [21] : Πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. Et Il. Ζ, [348] : Πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι. [Πάρος ... πρίν γε Il. Ε, 218 : Π. δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως πρίν γε ... πειρηθῆναι · Od. Β, 127 : Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ

A ἔργα π. γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλῃ, πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι ... || Prius, i. e. Potius. Hom. Il. Θ, 166 : Οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις ἐν νήεσσι · πάρος τοι δαίμονα δώσω.]

[Πάρος, ἡ, Parus, insula maris Ægæi, una ex Cycladibus. Hom. H. Apoll. 44, Cer. 491; Herodot. 5, 31; Æsch. Pers. 885, al. De ea v. Strabo 10, p. 485 sqq. et Steph. Byz., qui nomen hoc accepisse refert ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρασίου (scr. Παρρασίου), ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ὡς Καλλίμαχος. Idem aliis temporibus aliis nominibus usam esse refert, de quibus v. Tzschuck. ad Pomp. Melam vol. 3, 2, p. 765 : inter quæ est Πακτία, ab Salmasio probabiliter in Ἐπακτία mutatum. De adject. gentili Steph. Byz. : Ὁ πολίτης Πάριος. (Πάριοι, οἱ, ap. Herodot. 5, 28, Strabon. 10, p. 487, alios.) Εἰκῆ τοίνυν τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ τεχνικὸς Ἀπολλώνιος Παριανὸς εἴρηκεν ἐν τῷ περὶ παρωνύμων οὕτω γράφων « Τοῦ δὲ δευτέρου παρὰ τὴν Ζυγὸν Ζυγιανὸς καὶ παρὰ τὴν Πάρον Παριανὸς ... » Hæc forma, quæ propria est Parii, urbis Propontidis, Josephum usum esse videri A. J. 14, 10, 8 : Τοῖς Παριανῶν ἄρχουσι, annotavit Tzschuc-

B kius.] Πάριος, ία, ιον, Parius, Qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, s. Παρία λίθος, Parius lapis : ex marmoreo genere non ignobilis. [Strabo 10, p. 487.] Plin. 36, 5 : Omnes autem tantum candido marmore usi sunt ex Paro insula, quem lapidem cœpere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur. Esther. 2 [immo 1, 6] legitur etiam, Ἐπὶ στύλοις Παρίνοις : et, Ἐπὶ λιθοστρώτου Παρίνου λίθου, [et Aq., Theod. Cantic. 5, 15, vitiose] pro Παρίου : ap. Pausan. Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo. [Ap. Paus. nunc ubique recte legitur Πάριος λίθος. V. 1, 14, 7; 33, 2; 43, 5; 5, 11, 10; 12, 6; 8, 25, 6. Alia aliorum exx. v. ap. Tzschuck. l. c. p. 766. G. D. Orac. Hecates ap. Euseb. Pr. ev. p. 201, D : Παρίοιο λίθου. De marmore Pario C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 309, 1. Παρία λύγδος Diod. Sic. 2, 52, 53. Hase.] Ex Epigr. vero Πάριος affertur pro Pario marmore structus. || Hesych. πάριον exp. πιστὸν, κάτοχον. [|| Steph. Byz. : Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χῖος ἐν πρώτῳ Περιηγήσεως.]

C [Πῶρος, τό. V. Πῶρος.]

[Παροσφραίνω, Olfaciendum præbeo. Geopon. 13, 7 : Κόρεις ὀλέσαις παρόσφραινε τῷ ζώῳ.]

[Παρότρυνσις, εως, ἡ, Instigatio, Cohortatio. Georg. Pachym. V. Andr. Pal. p. 39, E : Πρὸς ἀποστασίαν π.]

[Παροτρυντικὸς, ἡ, ὸν, Instigatorius. Eustath. p. 1169, 55, π. εἰς μάχην.]

Παροτρύνω, Invito, Instigo, Inhortor, παρορμῶ : Hesych. παροτρύνει, διεγείρει, Excitat, Incitat. [Pind. Ol. 3, 68 : Ἐμὲ δ' ὦν πᾳ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν ... Hesych. et Suid. : Παρώτρυναν, παρώξυναν. Lucas Act 13, 50 : Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας. Theophyl. Simoc. Hist. p. 71, B : Τῆς Ῥωμαϊκῆς πληθύος παροτρυνομένης πρὸς πόλεμον. G. D. Enarr. belli Troj. ed. ab E. Bœcking. ad calc. Dosithei Mag. p. 73, 7 : Παροτρύνει Ἕκτορα. Jo. Ital. in cod. Vatic. 1457 f. 235 : Παροτρύνων οὐκ ἐπαύσω. Lucian. Tox. c. 35 : Παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον · et Deor. conc. c. 4 : Π. με πρὸς τὴν παρρησίαν. Hase. || Commoveo, Irrito. Hippocr. p. 654, 41 : Ἅπασα πρόφασις ἱκανὴ τὰς ὑστέρας

D παροτρῦναι, ἢν ἔχωσί τι φλαῦρον.]

[Παρουάτιος, ὁ, ἡ, Pendulas aures habens. Callim. H. in Dian. 91 : Δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς, τρεῖς δὲ παρουατίους.]

Παρουλὶς, ίδος, ἡ, Inflammatio partis alicujus gingivarum : quæ omnium inflammationum modo, nisi discussa fuerit, suppuratur et vertitur in abscessum : proindeque Paul. Ægin. 6, παρουλίδα Abscessum esse dixit. Ex ea plerumque gingivæ putrescunt et decidunt, gigniturque ἐπουλὶς, Carnis excrescentia, maxime ad intimos molares dentes. Hæc inter alia Gorr. Pollux 4, [199] : Παρουλὶς, οὔλων ἀπόστασις · ἐπουλὶς, ἐπὶ τῶν σωφρονιστήρα περίφυσις. [Galen. vol. 7, p. 322 : Ἐπουλίδας τε καὶ π. καὶ θύμοι καὶ τἄλλα ὅσα τοιαῦτα σαρκώδη βλαστήματα. Id. vol. 6, p. 176 extr.; 2, p. 395.] Paulo Ægin. 3, 26, π. est φλεγμονὴ περί τι μέρος τῶν οὔλων, ἥτις μὴ λυθεῖσα ἐκπυΐσκεται. Celsus 6, 13 : Solent etiam interdum juxta dentes in gingivis tubercula quædam oboriri dolentia : παρουλίδας Græci appellant; sic enim quidam reponunt pro παροδοντίδας.

Paulo aliter Scrib. Larg. c. 12, ad fluorem gingivarum : Arido medicamento uti oportet per pinnam etiam ad παρουλίδας et ἐπουλίδας, i. e., ubi ex transverso gingiva suppuravit. [Galen. vol. 6, p. 422, 11; vol. 14, p. 778, 10. De iisdem curandis id. ib. p. 433, 9 et Leo philos. Consp. med. p. 155, 3 ed. Ermerins. Hase.]

Πάρουλος, ὁ, ἡ, Crispulus, ut Martial. appellat Leviter crispum. Pollux post l. in Οὖλος citatum [4, 135] : Ὁ δὲ πάρουλος, τἄλλα ἐοικὼς τῷ πρὸ αὐτοῦ, μᾶλλον νεανίζει.

[Παρουλότριχος, ὁ, ἡ, Crispas lanas habens. Geopon. 18, 1, 6 : Πρόβατα π.]

[Πάρουρος. V. Ἐπάρουρος.]

[Πάρουρος, ὁ, ἡ, Qui est juxta caudam. Ptol. Almag. ed. Halm. t. 2, p. 62, 32; 68, 18 et 20. Id. ib. p. 34, 35 : Ἐν τῇ παρούρῳ ἐπιστροφῇ. Hase.]

Παρουσία, ἡ, non solum Præsentia, sed etiam Adventus. Pro Præsentia [Æsch. Pers. 169 : Ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου π. Soph. El. 948 : Παρουσίαν μὲν οἶσθα ... φίλων ὡς οὔτις ἡμὶν ἔστι. Phot. p. 400, 5 : Καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι δὲ τάσσεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους « Τὴν π. τῶν ἐγγὺς ὄντων. » Eurip. Alc. 606 : Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς π. Hec. 1005 : Τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας; Numero plur. Eurip. ap. Stob. Fl. 9, 8 : Ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι. Demosth. p. 674, 24 : Τῶν πραγμάτων διὰ τὴν π. ... κύριος ἐγεγόνει. De rebus præsentibus, Soph. El. 1251 : Ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών. Aristoph. Thesm. 1049 : Ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ. Plato Lys. p. 217, B : Διὰ κακοῦ παρουσίαν· Phæd. p. 100, D : Ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε π. εἴτε κοινωνία. Demosth. p. 1447 extr. : Τὰ τῆς τύχης ὀξείας ἔχει τὰς μεταβολὰς καὶ κοινὰς ἀμφοτέροις τὰς παρουσίας.] Synes. : Παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς π. Et Herodian. [6, 7, 6] : Δεῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ π. At pro Adventu [Per ἔπελευσις exp. Ammon. p. 115. Soph. El. 1104 : Τίς ... τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν ἡμῶν ... κοινόπουν π.; Eur. Alc. 207 : Σὴν ἀγγελῶ π.] Thuc. 1, [128] : Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ π. [Dionys. A. R. 1, 45 : Τῆς Αἰνείου παρουσίας εἰς Ἰταλίαν.] Plut. Cam. [c. 34] : Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμηνε τὴν ἑαυτοῦ π. Et π. ἔχειν pro παρεῖναι, Soph. Aj. [540. De adventu Christi ap. scriptores eccles., quorum exx. v. ap. Suicer. || Facultates, Opes præsentes. Mœris p. 297 : Παρουσίαν καὶ τὴν οὐσίαν Ἀττικοί. Harpocr., Phot. et Suid. : Π. ἀντὶ τοῦ περιουσία, ἡ αἰτία πλούτου οὐσία. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως (?) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς, καὶ Κράτης Θηρίοις « Ἔχοντες εὐπαθῆ βίον παρουσίαν τε χρημάτων. » Phot. et Suid. : Π. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων ἀφθονίας, ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φαίωνι « Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας. » Καὶ πολύ ἐστιν ἐπὶ τούτου παρ' αὐτοῖς. Hesych. : Π.· οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα παρουσίαν· καὶ μήποθ' ἡ παρὰ πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρίᾳ.]

[Παρουσιάζω, Accedo, Præsens sum. Zonar. ad Can. 13 Trullan. p. 142 : Μὴ διαβάλλοιτο ὁ γάμος, ὃν ὁ κύριος παρουσιάσας καὶ ἐν αὐτῷ θαυματουργήσας εὐλόγησε. Suic. Phot. Ep. p. 386, 10 : Καλὸν δὲ παρουσιάσαι καὶ αὐτούς. Zachar. Papa Dialog. 3, 7 : Παρουσιάζουσα μορφή. Hase. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 263, A : Παρουσιάσας ὁ πάπας.]

[Παροφθαλμιστής, ὁ, Qui oculos (spectantium) fallit. Pro θαυματοποιός in cod. Græcobarb. Nicet. Chon. Ann. p. 78, B.]

[Παροφθαλμιστικός, ή, όν. Π., ἡ, sc. τέχνη, Ars oculos fallendi. Nicephori schol. ad Synes. p. 363.]

Παροχέτευσις, εως, ἡ, Derivatio. Apud Medicos significat Vacuationem humoris per vicinam partem. Est autem Curationis genus, ut Gorr. tradit ex Galeni Comm. 2 in l. 6 Epidem., ad humores pertinens, quum sc. humor, qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul a convenienti, neque ad remotissimam, sed per propinquam : ut quum id, quod per palatum vacuatur, per nares trahitur : contra Revulsio per loca plurimum distantia fit. Præterea fit derivatio a dextris ad sinistra, ab anterioribus ad posteriora, et contra, sed brevissima via : alioqui ad revulsionis naturam magis accedit : estque humoris tum fluentis, tum jam impacti et in ægra parte consistentis : in quo etiam videtur a revulsione differre, quæ fluenti tantum humori adhibetur. Dicit eo loco Galen. Hippocratem [p. 47, 13] παροχέτευσιν nominare, quum χυμός τις δεόμενος κενώσεως, μὴ καθ' ὃ δεῖ χωρίον ὁρμήσῃ φέρεσθαι, καὶ μέντοι μηδὲ πόῤῥω πάνυ τοῦ προσήκοντος, μηδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον. [Galen. vol. 6, p. 439, 2 : Τὴν ὑφ' Ἱπποκράτους ὀνομαζομένην π. ἐργάζεσθαι. Hase.]

Παροχετεύω, Per alios canales derivo præter eos per quos deduci solebat, i. fere quod μετοχετεύω, Perperam derivo, Perversis et mutatis canalibus duco. [Phot. et Suidas : Παροχετεύει, παραπλαγιάζει· ἢ ἀφ' ἑτέρου ὑδρηγοῦ εἰς ἕτερον ἀποβάλλει ἢ μεταφέρει τὸ ὕδωρ. Καὶ παροχετεύοντες, μεταφέροντες. Hesych. : Παροχετεύει, παραπληγιάζει (corr. παραπλαγιάζει ex Suida), προσεγγίζει, παραφέρει, παρορμᾷ. Παροχετεύων· ὅταν ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους στρέφῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὑδρηγὸν (ὑδραγὸν codex). Lemma glossæ post παρώχετο positæ vel vitiose scriptum a grammatico est vel ex παροχετευκὼς aliave temporis præteriti forma corruptum est.] Plut. Themist. [c. 31] : Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, i. e. ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, ut supra in Ὀχετὸς Idem loquitur, Subductam aquam alio derivans. [Hesych. s. v. Οἰνάζε : Παροχετεύοντες τὴν χαράδραν. Theophr. C. Pl. 5, 17, 4 : Οὐδαμοῦ γὰρ οὐδὲν περιττὸν οὐδὲ παροχετευόμενον ἐκπίπτει τῆς τροφῆς.] Exp. etiam Derivo, Conductum duco quo volo, ex Bud. [De oratione alio deducta Eurip. Bacch. 479 : Τοῦτ' εὖ παροχέτευσας εὖ κοὐδὲν λέγων. Plato Leg. 8, p. 844, A : Ἐπεὶ καὶ τῶν ὑδάτων πέρι γεωργοῖσι παλαιοὶ καὶ καλοὶ νόμοι κείμενοι, οὐκ ἄξιοι παροχετεύειν λόγοις, i. e. Præterire, Missos facere. G. D. Galen. vol. 14, p. 646, 18 : Διὰ τῆς κάτω γαστρὸς παροχετεύειν. Hase.] Item παροχετευσάμενος active interpr. Deducens. [Plut. Mor. p. 779, E : Εἰς ἑτέρους τὸ τῆς ἀρχῆς ὥσπερ ῥεύματος μεγάλου ῥεῖθρον παροχετευσάμενος.]

[Παροχεύς, έως, ὁ, Largitor, Auctor. Phurnut. De N. D. c. 9, p. 151 : Τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ... οὗτός ἐστι π. Valck. Niceph. Greg. in Anecd. meis vol. 3, p. 188 : Μεγίστων π. ἀγαθῶν. Herodian. Epim. p. 116 : Πρύτανις ὁ π. Boiss. Schol. Jo. Clim. p. 426, 37 : Ἀγαθῶν π. δωρεῶν. Hase. Βραβευτής per κριτής, π. exp. Lex. ms. ap. Matth. Lect. Mosq. 2, p. 80. G. D. || Παροχεύτρια, ἡ, glossator Greg. Naz. in cod. Paris. 993, p. 35, 2. Boiss.]

Παροχεύω, Ineo præter. Dicitur de mare adultero, qui alterius feminam init præter suam. Et pass. Παροχεύομαι, Ab alio præter meum maritum ineor, Alium marem admitto, Furtivam venerem patior. Aristot. H. A. 9, 7, de columbis : Παροχεύονται δέ ποτε καὶ τῶν τοὺς ἄῤῥενας ἐχουσῶν τινές. Scribit tamen Plin. 10, 34, eas conjugii fidem non violare, neutrique nota esse adulteria. Admittit autem παρὰ et aliam interpr. in hoc comp.

Παροχέω, Prætervelho, Transveho, Juxta alterum veho, A latere alterius veho. Pass. Παροχέομαι, Vehor a latere, Ad latus in vehiculo s. curru sedeo. [Phot. et Suid. s. v. Ζεῦγος : Ὁ παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη.] Lucian. [D. mar. 9, 3] : Ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς. [Dionys. A. R. 7, 72, p. 1492, 3 : Τοῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πρότερον ἅμα τοῖς σκεύεσι παροχουμένοις· ubi alii libri παροχουμένοις. Dio Cass. 63, 20 : Καὶ αὐτῷ Διόδωρος ὁ κιθαρῳδὸς παρωχεῖτο.] Dicitur etiam παροχεῖσθαι pro πάροχον esse, ut testatur Pollux 3, [40] : Ὅταν δὲ Παροχήσομαι εἴπωσι, πάροχος ἔσομαι, λέγουσι. [Sic etiam Phot p. 399, 19.]

Παροχή, ἡ, q. d. Præbitio [Παροχῶν ὀργάνων ap. Eurip. Phœn. 308 schol. cod. Flor. exponit παροχὴν τῶν ἐμῶν παρειῶν], Largitio, Suppeditatio, Parochi munus, VV. LL. Citatur auctor Basilius in Epistolis, sed non prolato l. Et αἱ παροχαί, quæ Gell. Præbenda, 15, 4. At Hesych. παροχῶν exp. δωρημάτων et χαρισμάτων. [Hippodam. ap. Clem. Al. p. 483 : Ἃ δὲ (φιλία) ἐκ παροχᾶς, ἀνθρώπων, et ap. Theodoret. E. H. Θ. 12, p. 176, 44, quemadmodum intelligat Theodoretus exponit p. 177, ubi inter alia l. 8 : Οὐ τοίνυν παροχῆς ἔκγονος ἡ φιλία, ἀλλὰ καρπὸς φιλίας ἡ παροχή. V. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, 4. Hemst. Idem Hippodam. ap. Stob. Flor. 43, 93, vol. 2, p. 125 : Τὰς δὲ (ἀρχὰς τὰς δεομένας) παροχᾶς τινος καὶ δαπάνας. Π. τῶν ξενίων, Præbitio donorum hospitalium, variæ commoditates et res quæ quum usus tum honoris caussa præbentur legatis et aliis hospitibus publicis, Polyb. 22, 1, 3. Et nude ἡ παροχὴ et αἱ παροχαὶ 32, 19, 2; 25, 6, 6. Sed 8, 13, 2 ex παραδοχὴ corruptum. Schw. De sumtu pompæ funebris Dionys. A. R. 6, 96 : Πολλῶν πάνυ μισθώσαντες χρημάτων τὰς παροχάς. Forma Thucydidea Παρακωχή, quod v.]

[Παρόχιον, τό, Parœcia [Christianorum. Zachar. Papa Dialog. 3, 38 : Τὰ π. αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔθος γυρεύων. S. Greg. Magnus ib. latine : Dum parochias circuiret. Hase.]

Παροχλέω, Obturbo, Molestiam exhibeo, Vexo, Infesto, i. q. παρενοχλῶ. [Theophr. C. Pl. 3, 10, 5 : Φανερὸν ὅτι μᾶλλον παροχλοῦσιν αἱ ῥίζαι ταῖς σκιαῖς.]

Παροχλίζω, idem; [Phot. et] Suid. enim παροχλίζουσι exp. μετακινοῦσι, Transmovent. Alioqui videri posset proprie significare, Juxta movent, A latere movent, etiam Aliquantum movent. [Agathias Anth. Pal. 9, 204 : Νῦν δὲ μόλις βαιόν με παροχλίζουσιν ἀρούρης ἄνθρωποι.]

Πάροχος, ὁ, q. d. Præbitor. [Schol. Aristoph. ab HSt. s. altero Πάροχος citatus.] Sed peculiari signif. πάροχοι dicti sunt et Ξενοπάροχοι, Qui peregrinis salem et ligna præbebant : de quibus Horat. Serm. 1, [5, 46] : Et parochi quæ debent ligna salemque. Quos Porphyrio Copiarios a Latinis vocatos esse tradit : qui salem et ligna iis præstabant, qui reip. causa peregre ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, ut idem Acron alibi sentire videtur. Hæc Bud.; qui πάροχον et pro Convivatore dixisse Horat. docet, Serm. 2, [8, 36] : Vertere pallor Tum parochi faciem, nil sic metuentis ut acres Potores. Sunt autem qui huc referant et illud ejusd. poetæ, Serm. 1, [4, 88] : Præter eum, qui præbet aquam. Ubi tamen alii [conjectura infelici] legere malunt Aqua, interpungendo post Præbet. In qua opinione memini fuisse præceptorem meum Petrum Danesium, virum doctrinam consecutum παντὸς λόγου κρείττονα. || Πάροχος ab ὄχος deductum, in alia signif., v. in Ὄχος.

Πάροχος, ὁ, Qui a latere alterius vehitur, ὁ παροχούμενός τινι : sicut ἔποχος dicitur ὁ ἐποχούμενος. Vel Qui in vehiculo s. curru assidet alicui. [Suid. : Π. ὁ συμβαίνων εἰς τὸ ἅρμα, ἢ τὸ ζεῦγος.] Peculiariter vero πάροχος dici solebat Qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat [Phot. p. 399, 20 : Π. ὁ παροχούμενος ἐκ τρίτου τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Hesych. : Πάροχοι, παραβάται, παράπομποι, καὶ οἱ συμπορεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους, καὶ παράνυμφοι] : alio nomine παρανυμφίος, et παράνυμφος etiam a quibusdam dictus, quod tamen feminini potius generis est, item νυμφευτής : diversus a νυμφαγωγὸς et νυμφοστόλος, ut supra in Νύμφη, quum de singulis illis agerem, pluribus docui ex veterum auctoritate. Alii dicunt a sponsæ latere sedisse in curru, ad quam sententiam accedit vox Παράνυμφος, de feminina tamen potius dicta. Sic Pausan. tradit in Græcia moris fuisse, ut in nuptiali curru tres duntaxat sederent : media quidem sponsa, a lateribus autem sponsus et quem vocabant πάροχον, qui sanguine vel amicitia junctus erat, et cui deferebant plurimum. Exemplum hujus signif. ex Luciano [Herod. c. 5] habes supra in Νυμφαγωγός. Utitur et Aristoph., sed cum gen. γάμων : qui facit ut πάροχος tum interpretandum sit Conciliator, vel Auspex : quo vocabulo Lucanus utitur supra in Νυμφοστόλος : Av. [1740] : Ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων, τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας, ubi schol. ait, Παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι· cujus rei plurima habes testimonia supra in Νύμφη, quibus adde et hoc Luciani in Symp. s. Lapithis [c. 47] de sponso qui vulneratus domum reducebatur : Ἐπὶ τοῦ ζεύγους ἀνατείνας, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον. [Π., ἡ, Etym. M. p. 145, 31, de quo v. s. Παράνυμφος.] Quum vero ap. schol. Aristoph. audimus sphingem vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forsan derivetne a παροχοῦμαι, ut significet, Quæ morti assidet in curru ex quo lethalia in homines tela mittit, Quæ nuptiarum inter homines et mortem conciliatrix est (nam ὁ ᾅδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, ut in Νυμφεύω videre est), an vero, quod malo, a παρέχω, ut mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων, quæ peregrinis a parochis suppeditabantur : τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ φανεῖσαν Θηβαίοις πάροχον θανάτου : inquit ille exponens hæc verba ap. Aristoph. Ran. [1287], Σφίγγα δυσαμερίαν [δυσαμεριᾶν] πρύτανιν. [|| Π. ἵππος, Dextrarius, equus qui manu ducitur. Evagr. H. E. 6, 4 : Τινὶ τῶν π. ἵππων ἐπιβάς· et c. 15. Ducang.]

Παροψάομαι, i. q. Præter panem vescor, ἐποψάομαι. [Lucian. De merc. cond. c. 26 : Ἀσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψώμενος. Sic Jensius : libri παραψώμενος vel παραψάμενος. Clem. Al. p. 824 : Οἷον τραγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος. Pollux 10, 87 : Ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὅ ἐστι παροψήσασθαι.]

Παρόψημα, τό, Id quo præter panem vescimur, Opsonium, i. q. ὄψον s. ὄψημα. [Athen. 9, p. 367, C : Παροψὶς ... ἐπὶ παροψήματος εἴρηται. Pro παρέψημα restitutum Himerio Or. 14, p. 652.] Basil. Epist. : Παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Opsonia ex seminibus : ut sunt pulmenta ex leguminibus confecta : sicut et φακῆ inter ὄψα supra numeratur. Philostr. [p. 662], παροψήματα τῶν ἀμπέλων, Opsonia et panis condimenta quæ a vitibus suppeditantur, i. e. uvæ : quæ tamen potius τραγήμασιν accensentur. Unde forma dimin. Παροψημάτιον, quod v. in Παροψίδιον.

Παροψίδιον, τό, Vile opsonium quod in mensa apponitur una cum pane comedendum, i. q. ὀψάριον, Pollux 6, c. 9 [§ 56] : Ζωμοῦ καρύκην, καρυκεύματα, παροψίδια· his subjungit, Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ, ὥς τινες, μάζης· ἢ τις παρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψημάτιον.

[Παρόψιον, τό, i. q. παροψίς. Demetr. Hieracosoph. p. 58 : Ἄλας εἰς παρόψια μεθ' ὕδατος λύσαντες. Ducang.]

Παροψίς, ίδος, ἡ, i. q. παρόψημα, ut testatur Athen. 9, [p. 367, D sqq.], diversa diversis ex Comicis ejus rei proferens exempla, in quibus ἐπὶ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου s. παροψήματος accipitur. Inter alia, ex Plat. Phaone, Τὰ δ' ἀλλότρι' ἐσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι. Βραχὺ γάρ σε τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. Aliquanto post affert etiam exemplum in quo ἐπὶ ἡδύσματος usurpatur, licet Didymus ibi pro Vase accipi existimet, hoc sc. : Νὴ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες Τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων, ubi et pro παρόψημα capi possit. Pollux quoque [10, 87] usitatius esse scribit ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐπὶ ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὅ ἐστι παροψήσασθαι. || Παροψίς, ut Eust. docet præter alios, non solum significat ποικίλον τι ὄψον, verum etiam σκεῦός τι s. τρύβλιον : vel potius Vas in quo opsonia apponuntur, quod et ὀψοθήκη : cujus signif. exempla citantur a Leonide ap. Athen. l. c. : ex quibus hoc unum profero, Antiphanis Bœotio, Παρατίθησιν ἐν παροψίδι. Xen. autem, Cyrop. 1, [3, 4], inquit Idem ille, ἀμφιβόλως hoc vocab. usurpat, ubi ait, Προσῆγεν αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Sed putarim potius de opsoniis eo loco dici, quam de ipso vase : sicut et [Metagenes] ap. Athen. 10, [p. 459, C] : Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλῶ [μεταβάλλω] τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖς [καιναῖσι] παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον, Bud. interpr. Quasi novis ferculis aliunde accersitis. Pro Vase capitur et Matth. 23, [25] : Τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidem a Suida et Hesych. exp. ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον, quæ synonyma sunt τῷ ὀψοβάφιον [Hesych. : Παροψίδες, τὰ μεγάλα τρυβλία. Sic ap. Artemidor. 1, 74 : Πίνακας καὶ παροψίδες, ubi recte correctum παροψίδας] : licet Phrynich. [p. 176 Lob.] τὸ ὄψον solum παροψίδα nominari debere scribat, non item τὸ ἀγγεῖον, i. e. τὸ τρύβλιον. [Idem in Bekk. Anecd. p. 60 : Παροψίδες τὰ ὄψα ... καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν ἐπὶ τῶν λεκανίων· quem sequuntur Mœris p. 297, Photius p. 398, 24, Thomas M. p. 694. De vase usurparunt præter Xenoph. et mediæ comœdiæ poetas, quos Athenæus nominavit, Archestratus 2, p. 64, A, Plut. Mor. p. 828, A; 1128, B, Alciphro 2, 20. Lobeck. ad Phryn.] Latini quoque hoc vocabulo usi sunt, pro Vase sc., quod fuisse putatur patina concava in qua opsonia apponuntur. Juv. [3, 142] : Quam multa magnaque paropside cœnat? Martial. [11, 27] : Cui

portat gaudens ancilla paropside rubra Alecem. Suet. Galba [c. 12] : Ordinario dispensatori paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse. [De paropside conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 611. Hase.]

[Πάροψις, εως, ἡ, ap. Theod. Lect. Procem. Hist. eccl. trip. p. 20, 19 : Ἐν παρόψει παρασημαινόμενος. Henr. Vales. : Notans in margine (?). Hase.]

[Παροψοφόρον lectio vitiosa pro ὀψοφόρον in l. Pollucis 10, 88 ab HSt. s. v. Κύλιχνος citato, ex codd. emendanda.]

Παροψωνέω, Clam opsonia coemo, παραγοράζω. Aristoph. Eccl. [226] : Αὗται; παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ, i. e. λάθρα ὀψωνοῦσι, schol. : de gulosis mulieribus. Itidem Suid. exp. in hoc Pisidis l., Εἰ μὴ κακουργεῖς καὶ παροψωνεῖν θέλεις. Utitur et Cratinus ap. Athen. [4, p. 171, B.]

[Παροψώνημα, τὸ, Opsonium clandestinum. Figurate Æsch. Ag. 1447 : Ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς π. τῆς ἐμῆς χλιδῆς quocum Blomf. comparavit Aristoph. fr. 236 : Πάσαις γυναιξὶν ... ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.]

[Πάρπαγος. V. Παράπαγος.]

[Παρπανισός. V. Παραπάμισος.]

[Πάρπαρος (?)· ἐν ᾧ ἀγὼν ἤγετο καὶ χοροὶ ἵσταντο, Hesych.]

[Παρπάρων, ωνος, Parparon. Steph. Byz. : Π., χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ (codd. Αἰολικὸν vel Αἰολικῶν· scribendum igitur cum Berkelio χωρίον ... Αἰολικόν, quo refertur quod sequitur τοῦτο), ἔνθα ἱστοροῦσι Θουκυδίδην ἀποθανεῖν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ· τινὲς δὲ Περίνην (scr. Περπερήνην cum Holsten.) τοῦτο καλοῦσιν. Ὁ πολίτης Παρπαρώνιος, ὡς ἀπὸ τῆς Παρπάρωνος γενικῆς. Τὸ θηλυκὸν Παρπαρωνία. Ἀνδροτίων δ' ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος Παρπαρωνιώτας φησίν· ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Παρπαρία (scr. Παρπαρωνία cum Holst., vel Παρπαρωνιώτας in Παρπαριώτας mutandum, quod probabilius), ὡς Θεσσαλία Θεσσαλιώτης, Ἑσπερία Ἑσπεριώτης. G. D.]

[Παρπειθω. V. Παραπείθω.]

[Παρπέταμαι. Παρπόδιος. V. Παραπ—.]

[Παρράλιος. V. Παράλιος.]

[Παῤῥασία, ἡ, Parrhasia, urbs Arcadiæ, Hom. Il. B, 608. Steph. Byz. (exscriptus ab Eustath. p. 302, 16) : Κέκληται ἀπὸ Παῤῥασοῦ (sic etiam Eustath. : sed scrib. Παῤῥάσου, quo accentu est ap. schol. Callim. H. in Jov. 10), ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. Χάραξ δὲ κτίσμα Πελασγοῦ ἐν πρώτῳ Χρονικῶν· ... Νικάνωρ δὲ Παῤῥασίαν (scr. Παρβασίαν ex Eustath.) φησὶν αὐτὴν κεκλῆσθαι διὰ τὴν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν. Ὁ πολίτης Παῤῥάσιος καὶ Παῤῥασιεὺς καὶ Παῤῥασίς. « Δέξονται Φολόης οὔρεα Παῤῥασίδος. » (*Parrhasis Helice* Lucan. 2, 237.) Καὶ Παῤῥασική. Παῤῥασίῳ στρατῷ (i. e. λαῷ) Pind. Ol. 9, 143. Ἀρηξίων Παῤῥάσιος ap. Xenoph. Anab. 6, 5, 2. Π. δάπεδον Eur. Or. 1645. Παῤῥάσιοι, οἱ, ap. Thucyd. 2, 22, ubi libri prope omnes Παράσιοι, sed τῆς Ἀρκαδίας ἐς Παῤῥασίους 5, 33, et εἰς Παῤῥασίους τῆς Ἀρκαδίας (nam sic librorum scripturam Παῤῥασίας correxit Schneid.) ap. Xenoph. Hell. 7, 1, 28. Et Παῤῥάσιοι Strabo quoque 8, p. 336, 388, et Pausan. 6, 8, 2. Π. ὄρος ap. Callim. H. in Dian. 99 : Ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο· unde eidem H. in Jov. 10 Arnaldus restituit : Ἐν δέ σε Παῤῥασίῳ (libri —η) Ῥείη τέκεν. || Πάρσιοι, οἱ, ap. Strabon. 11, p. 508 : Φασὶ δὲ Παῤῥασίων τινὰς συνοικῆσαι τοῖς Ἀναριάκαις, οὓς καλεῖσθαι νῦν Παρσίους· si vitiosa scriptura librorum Παῤῥασίους recte correcta est ex Steph. Byz. s. v. Αἰνία.]

[Παῤῥάσιος, ὁ, Parrhasius, pictor Ephesius. Xenoph. Mem. 3, 10, 1; Isocr. p. 310, B; Pausan. 1, 28, 2; Strabon. 14, p. 642, Harpocr. aliique : v. Sillig. Catal. artif. p. 316 seq. Simplici ρ ap. Phot. p. 390, 17. ā]

[Παῤῥέκτης, ὁ.] Παρέκτης [et infra Παῤῥέκτης] Hesychio πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ. [Utrumque vitiose pro παῤῥέκτης. Monuit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 261.]

Παῤῥέω, Præterfluo, poetica syncope pro παραῤῥέω.

Παῤῥησία, ἡ, dicitur quasi πανρησία (male enim quidam παρὰ ei inesse putant), Libertas loquendi, Licentia loquendi, qua sc. omnia dicuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Orationem liberam, inquit Fabius 9, 2, Cornificius Licentiam vocat, Græci παῤῥησίαν. Sed ibi hanc inter figuras orationis numerat. [Eurip. Phœn. 394 : Οὐκ ἔχει π. Ion. 672 : Ὡς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία· Hipp. 422 : Παῤῥησίᾳ θάλλοντες· Or. 903 : Ἀμαθεῖ π. Bacch. 667 : Πότερά σοι παῤῥησίᾳ φράσω τἀκεῖθεν; Plato Rep. 8, p. 557, B : Ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ π. γίγνεται· Leg. 8, p. 8.. E : Τῆς ἐν ποιήσεσι π.] Plato Symp. [p. 222, C] : Π.. λοντα γενέσθαι ἐπὶ τῇ π. αὐτοῦ. Dem. [p. 73, 17] : Τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, ubi Libere reddi potest. [Isocr. p. 96, D.] Ap. Isocr. [p. 20, C] et Plat. [Leg. 3, p. 694, B; 7, p. 806, D] παῤῥησίαν διδόναι, Libertatem loquendi dare. [Π. καὶ ἰσηγορία καὶ δημοκρατία Polyb. 2, 38, 6; 42, 3. Π. ἄγειν Diodor. 12, 63; 14, 66, Philo p. 482, B, Joseph. A. J. 19, 7, 1, quæ exx. indicavit Wessel. ad Diod. 14, 65, ubi est π. ἐπάγειν. Scriptorum eccles. exx. v. ap. Suicer.] || Sed generalius etiam accipi pro θάῤῥος, Fiducia, quidam annotant. || At Marc. 8, [32], Jo. 11, [14]; 18 [16, 25, 29], alibi, παῤῥησίᾳ, adverbialiter, Aperte, Palam. [Ad Coloss. 2, 15 : Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς ... ἐδειγμάτισεν ἐν π. Theophylact. p. 653 : Τὸ ἐν π. ἀντὶ τοῦ δημοσίᾳ, πάντων ὁρώντων. Jo. Chrys. vol. 6, p. 222 : Μετὰ παῤῥησίας καὶ τοῦ πολλοὺς σκανδαλίσαι. Suicer.]

[Παῤῥησιάδης, ὁ, Parrhesiades, n. pr. ap. Lucian. Piscat. c. 25.]

Παῤῥησιάζομαι, Libere loquor. [Π. περὶ τῶν δικαίων Demosth. p. 287, 13. Polyb. 12, 13, 8 : Καθ' οὗ πεπαῤῥησίασται (Demochares) πολλά. Diodor. Exc. p. 627 : Διελέχθη παραστατικῶς ἅμα καὶ παῤῥησιαζόμενος. Sæpissime ap. Plut., velut Mor. p. 43, E : Ἐὰν παῤῥησιάζηται περὶ τῶν διαφερόντων. Phalar. Epist. p. 98 : Μὴ δὴ καταιδούμενός με τοιούτοις παῤῥησιάζου λόγοις. Cum dat. personæ Æschin. p. 11, 36 : Διότι ἐπαῤῥησιάσασθέ μοι. Cum πρὸς ib. p. 25, 16 : Ὧν ἕνεκα ταῦτα λέγω οὐκ ὀκνήσω πρὸς ὑμᾶς παῤῥησιάσασθαι.] Interdum et cum accus. Lucian. [Adv. ind. c. 30], π. ταῦτα πρός σε. Sic et Gregor. : Παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, Libere et ingenue veritatem profitentes. Et pass. signif. Πεπαῤῥησιασμένον, Libere dictum. V. Bud. p. 278. [Isocr. p. 312, B : Περὶ φιλοσοφίας πεπαῤῥησιασμένα. Forma act. Eustath. Opusc. p. 265, 82 : « Λαμψάτω τὸ φῶς σου ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· » τοῦτο ἡ ἡμέρα, εἰς ἣν ἡ τοιαύτη νὺξ ἀποτελευτᾷ, παῤῥησιάζουσα τὸν μοναχόν.]

Παῤῥησιαστής, ὁ, Qui libere loquitur. [Aristot. Eth. Nic. 4, 8; Joseph. B. J. 2, 14, 7; Lucian. Deor. conc. c. 3. Diodor. 14, 5 : Ἄνδρα παῤῥησιαστήν. G. D. Philo vol. 2, p. 543, 6 : Ὁ π. καταφρονεῖ. Diog. L. 2, 127 et 4, 34 : Ἐπικόπτης θ' ἱκανῶς καὶ π. Hase.]

Παῤῥησιαστικός, ἡ, όν, Qui libere loquitur, s. loqui solet aut amat. [Π. ῥήτωρ. Pollux 4, 21.] Aristot. [Eth. Nic. 4, 3] : Διὸ παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτικός. [Id. Rhet. 2, 5 : Οἱ ὀξύθυμοι καὶ π. Lucian. De calumn. c. 23. « Schol. Pind. Pyth. 2, 157. » Boiss.] Et compar., Παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquendo.

Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Libere loquendo. [Marc. Anton. 6, p. 192. Παῤῥησιαστικώτερον, Joseph. B. J. 2, 21, 4. « Schol. Soph. Œd. T. 416; Arsen. p. 467. Παῤῥησιαστικώτατα Mich. Syncell. Laud. Dionysii Ar. p. 355, 1. » Boiss.]

[Πάῤῥησις. V. Παράῤῥησις.]

[Παῤῥησιωδῶς, i. q. παῤῥησιαστικῶς. Diodor. 15, 6 : Ἀποκρίνασθαι παῤῥησιωδέστερον.]

[Πάῤῥων, ωνος, ὁ, Parrho. Aristot. Polit. 5, 10 : Π. καὶ Ἡρακλείδης οἱ Αἴνιοι Κότυν διέφθειραν τῷ πατρὶ τιμωροῦντες.]

[Πάρσιοι. V. Παῤῥασία.]

[Παρσώνδης, ὄνομα κύριον, Suidas. Est nomen Persæ, de quo v. Diodor. 2, 33 (ubi vulgo Παρσωνδης, quod ex Gemisto nunc correctum) et Nicol. Damasc. p. 426 ed. Val. Male Περσώνδης ap. Suidam s. v. Ἄγγαρος.]

[Παρτάδαι. V. Παστάς.]

[Πάρταζον (—ξον?), ὄργανον· Λάκωνες, Hesych. Adjectivum Παρδακός, i. q. ὑγρός, compararunt interpretes.]

[Παρτομάτιξα, Vernix, Gl.]

[Παρτομίς, μικρὸν τῷ μέχει βιβλίδιον, Hesych.]

[Παρυάδρης, ὁ, Paryadres, mons Armeniæ. Strabo 11, p. 497, 521, 527, 528; 12, p. 548, 555, 559.]

[Παρυβρίζω, Contumelia afficio. Amphil. Metaph. p. 230. Kall. Pseudochrys. t. 8, p. 614, B ed. Par. alt. : Τὸν Θεὸν παρύβριζον. Basil. t. 2, p. 417, D : Τὸν εὐεργέτην παρυβρίσαντα. Hase.]

Παρυγραίνω, Aliquantum humecto, Leviter humecto. Athen. [8, p. 356, E] : Παρυγραίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ἱδρωτος ἐπὶ πλεῖον. [Oribas. p. 72 Matth. : Συνεχεῖ κοτῷ παρυγραίνοντας τὰ κατάξηρα τῶν σωμάτων.]

Πάρυγρος, ὁ, ἡ, Leviter humidus, ut ὕφυγρος. Alii tamen simpliciter interpr. Humidus, Humens, Madidus. Apud Medicos πάρυγρον est Emplastri quoddam genus, inde nominatum, ut videtur, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit et durescit. Heras enim ap. Galen. l. 7 τῶν Κατὰ γένη [vol. 13, p. 832] id describens, quum dixisset, Adipis suilli recentis et curati uncias 44, ceræ unc. 24, cerussæ unc. 6, argenti spumæ unc. 6, subjungit, Liquida cum aridis permiscentur : ac manebit quidem aliquandiu liquidus, postea vero consistet per se, et compagem acquiret. Vide et [vol. 13, p. 300, et] Paulum atque Aetium. Ap. Galen. autem alicubi legitur Πάνυγρον, pro hoc πάρυγρον, ut videtur, Gorr. [Id. Galen. vol. 2, p. 703, 11 : Ἐμπλαστικῷ τινὶ φαρμάκῳ, ὁποῖον τὸ καλούμενον π. ἐστιν. Paul. Al. Apotel. p. 50, 3 : Ἐπὶ π. πράξεων, Negotiis in aquis. Hase. Manetho 1, 87 : Παρύγροισι τόποισι παρήμενοι ἐργάζονται· ubi Axt. πανύγροισι, quod altero quoque loco 6, 422 pro παρύγροισι repositum ex apogr. Halensi : Ζώοις δ' ἐν πανύγροισι (ἀστέρων), λουτροχόοι (ἐξεγένοντο).]

Παρυδάτιος, ὁ, ἡ, Juxta aquam positus, πάρυδρος.

Πάρυδρος, ὁ, ἡ, Juxta aquam situs, Juxta aquas natus, satus; ut ἔνυδρος, Qui in aquis degit, Aquaticus. [Aristot. H. A. 8, 3 : Τὸ τῶν ἀλκυόνων γένος π. ἐστιν.] Ex Theophr. [H. Pl. 4, 12, 12, C. Pl. 5, 16, 2.]

[Παρυπαντάω, Occurro. Joseph. B. J. 1, 31, 4 : Παρυπήντησε δὲ αὐτῷ παρὰ δόξαν ἐρημία πολλή.]

Παρυπάρχω, pro Adsum, quod est Patrocinor, Adjuvo. Affertur ex schol. Eur. [Hec. 1017, Or. 578, 1158. Boiss. Schol. Oppian. Hal. 2, 474; 3, 273.]

[Παρυπάτη, ἡ. HSt. s. v. Ὕπατος :] Est vero et Παρυπάτη χορδή, sicut Παρανήτη et Παραμέση. Quarum meminit Vitruv. l. c., ubi inter alia, Parhypate, inquit, quæ in harmonia distat diesi, in chromate mutata habet hemitonium, in diatono vero tonum. A Martiano vocatur Subprincipalis, ut in c. de Tropis : Tertius, παρυπάτη ὑπάτων, i. e. Subprincipalis principalium : sextus autem, παρυπάτη μέσων, quod est Subprincipalis mediarum. Sic autem nominatur παρυπάτη, quoniam τῇ ὑπάτῃ proxima est, et pene suprema, ut παρανήτη penultima, s. pene ultima, ut Martianus appellat. [Plut. De mus. p. 1134, F; 1137, B; 1139, A, Aristot. Elem. p. 52 et Gaudent. Introd. Harm. p. 18 (ubi genit. παρυπατῶν). G. D. Conf. Fr. Bellerm. *Hymn. des Dionys.* p. 5 et Fragm. de mus. p. 11. De π. μέσων κατὰ θέσιν, Δωρίου, Ὑπολυδίου id. ib. p. 10, 7). Anon. De mus. ed. ab eod. Fr. Bellerm. p. 61, 1 : Τὸ μὲν ὑπάτης καὶ π. διάστημα ἡμιτονιαῖόν ἐστι, τὸ δὲ π. καὶ λιχανοῦ τονιαῖον. Hase.] Unde Παρυπατοειδεῖς soni ap. Eund., eod. l., in c. de Sonis. [Ap. Aristid. Quintil. De mus. p. 12 terni τῶν πυκνῶν soni βαρύπυκνοι, μεσόπυκνοι, ὀξύπυκνοι pro chordarum suarum nominibus vocantur ὑπατοειδεῖς, π., λιχανοειδεῖς. Hase.] Meminit et Aristot. hujus παρυπάτης et ὑπάτης in Probl. [19, 3.]

[Παρυπεμφαίνω, Simul ostendo. Nicet. Chon. Ann. p. 168, A : Συνάλλαγμα γαμικὸν βραχὺ ἢ οὐδὲν παρυπεμφαῖνον τὸ ἀσεμνον.]

[Παρυπνόω, Dormio apud. Quint. Sm. 10, 128 : Ἐνδύμιωνα παρυπνώοντα βόεσσι.]

[Παρυποδείκνυμαι, Subostendo. Nicephorus Chumnus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 312. Osann. Phot. Ep. p. 212, 26 : Τοιαῦτα σχήματα παρυποδεῖξαι. Hase.]

[Παρυποζεύγνυμι, Subjugo juxta. Theodor. Hyrtac. Laudat. B. Mariæ p. 22 cod. Paris. Boiss.]

[Παρυποκλέπτω, Suffuror. Planud. Ovid. Metam. 8, 651. Boiss. Furtim s. clam facio. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 351, A : Παρυποκλέπτων τὴν ἔκπλευσιν.]

[Παρυποκρύπτω, Celo. Anon. in Anecd. meis vol. 3, p. 127 : Ἵν' εἴποιν ... μοι ὑπέσχου... τίνι δὲ τρόπῳ παρυποκρύπτεις; Boiss.]

[Παρυπολαμβάνω, Falsam opinionem concipio. Aristoxenus Harm. 2 init., p. 30 Meib. : Μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς παρυπολαμβάνοντες τὸ πρᾶγμα. Osann.]

[Παρυπομιμνήσκω, In transitu commemoro. Polyb. 5, 31, 3 : Ἐκ τοῦ τὰς ἑκάστων ἀρχὰς καὶ συντελείας παρυπομιμνήσκειν.]

[Παρυπόμνησις, εως, ἡ, Commonefactio. Marc. Ant. 1, 10 : Δι' ἑτέρας τινὸς τοιαύτης ἐμμελοῦς π.]

[Παρυπονοέω ex Damascio attulit Bekker. Anecd. p. 1409.]

[Παρυποπτεύω, Tzetz. Hist. 2, 26 (?). Angl.]

[Παρυποστάσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Παρυφίσταμαι :] Παρυπόστασις, quod itidem minus est quam ὑπόστασις, ap. Dionys. [Areop. Π. φωτὸς καλοῦ] : Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακόν, ἀλλὰ π., τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γιγνόμενον. [I. e. Propemodum subsistit. G. D. Quæ videtur expressisse Anon. Laud. calv. ed. ab E. Miller. p. 49, 11 : Ἀταξία δὲ ὕλης καὶ π. τὸ κ. εἰσάξει καὶ τὸ αἰσχρόν. Jo. Philop. De cr. mundi p. 62, 23 et 277, 10. Id. ib. p. 278, 12 : Ἡ τῶν φυσικῶν ἐνεργειῶν παράχρησις τῇ κακίᾳ π. ἔδωκε, Subexistentiam. Hase.]

[Παρυποφαίνω, Subostendo, Significo. Andr. Cret. p. 113, D : Οὐ τὸν σταυρὸν διὰ τοῦ σημείου τρανῶς παρυπέφηνε; Kall. Phot. Ep. p. 219, 8 : Μυστικωτέροις συμβόλοις αὐτὸ παρυπέφαινον. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 336, 42 : Ἀμφίβολα παρυποφαίνοντος τεκμήρια. Hase.]

Παρυποψύχω, significat Modice et obiter refrigero, ap. Diosc., Bud.

[Παρύπτιος, ὁ, ἡ. Theophyl. Sim. Hist. p. 44, A : Τὸ ὁπλιτικὸν διατάξας κατὰ τὰ παρύπτια τοῦ Ἰζαλᾶ στρατοπεδεύεται. Interpr., Per plana juxta Izalam. Boiss. Simile ejusdem scriptoris vocabulum παρόφρυος est. G. D. Papp. Præf. ad Coll. Matth. p. 8, 2 ed. Halley. : Ὑπτίου, ἢ π., ἢ παραλλήλου. Hase.]

[Παρύσατις, ιδος, ἡ, Parysatis, Darii Ochi uxor. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 42 seqq.; Xenoph. Anab. 1, 1, 1, 4; 2, 4, 27 (libris partim Παρυσ— præbentibus), Plutarch. V. Artox. c. 14 seqq., ubi παροξυτόνως Παρυσάτις. Persicam nominis formam Φαρζιριν memoravit Strabo 16, p. 785.]

Παρυφαίνω, Attexo, ut quum textor telæ alicui attexit fila aurea vel purpurea : unde παρυφασμένος, Attextus, ut quum Pollux 7, [53] παράπηχυ dicit fuisse quoddam ἱμάτιον λευκόν, πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον, Vestem candidam, cui cubitus purpureus attextus esset, vel etiam prætextus, ut dicunt togam purpura prætextam; atque adeo παρυφὴ nominatur Purpura vesti prætexta. [Id. 7, 62 : Περίπεζα τὰ οὕτω (παρὰ τὰς ᾤας) παρυφασμένα. Diodor. 12, 21 : Ἐσθῆτα παρυφασμένην. Improprie Aristot. H. A. 4, 4 : Παρύφανται δ' ἀπὸ τῆς κοιλίας τῷ στομάχῳ ἐν τοῖς μεγάλοις κόχλοις συνεχόμενος ὑμενίῳ μακρὸς πόρος καὶ λευκός. Eustath. Opusc. p. 174, 81 : Τούτων ἁπάντων, ἃ δὴ καὶ φύσει ταῖς ἀφηγήσεσι παρυφαίνεται.] Bud. vero παρυφασμένων interpr. Obtentus, ap. Xen. Cyrop. 5, [4, 48] : Ἢν δὲ ἐκτεταμένοι πορευώμεθα, τὸ μὲν πλῆθος κατόψονται ἡμῶν· ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. At Philelphus ibi παρυφασμένων ὅπλων vertisse dicitur Coruscantium armorum. [|| Texendo supero. Philostr. p. 853 : Ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ γειτόνων, εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην.]

[Παρυφαιρέομαι, Aufero, Tollo. Andr. Cret. p. 24, C : Εἶδες ὅπως τῆς παρθένου παρυφαίλετο τὸν φόβον; Kall.]

[Παρύφαντος, ὁ, ἡ, Intertextus, Gl.]

[Παρύφασμα, τὸ, Prætextum. Oribas. p. 65, Cocch. : Καθάπερ ἐπὶ τῶν π. γίνεται.]

Παρυφή, ἡ, Id quod telæ s. textili attextum est, veluti sunt in tela virgæ aureæ, argenteæ, purpureæ, candidæ, ornatus gratia παρυφασμέναι τῷ ὕφει. [Photio et] Suidæ est ἡ ἐν τῇ ἐσθῆτι ἐργασία. [Hesych. : Παρυφά (παράφα codex. Scr. παρυφή), ἡ ἐν τῷ χιτῶνι πορφύρα. Pollux 7, 62 : Αἱ παρὰ τὰς ᾤας παρυφαὶ καλοῦνται πέζαι. Galen. vol. 12, p. 62 : Κατὰ τὰς καλουμένας παρυφάς.] Plut. [Mor. p. 238, C] : Σακκοφόρον ἀνεῖλον διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε· volebant enim telam unius esse coloris et unius fili : ut et apud Syracusanos νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς, ut refert Athen. 12, [p. 521, B].

Idem Athen. [p. 522, E], ex Clearcho de Tarentinorum luxu : Ἐφόρουν δὲ καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες· ἣ νῦν ὁ γυναικῶν ἀβρύνεται βίος. [Conf. Eustath. p. 1436, 46.] Videntur autem hæ παρυφαὶ fuisse in ora et extremo vestis, ut fimbria. [Prætexta, Præclava, Præclavium, Gl.] Dicitur et Πάρυφος. Sic enim ap. Polluc. 7, c. 14 [§ 53] : Αἱ μέντοι ἐν τοῖς χιτῶσιν πορφυραῖ ῥάβδοι πάρυφοι [παρυφαὶ Salmasius] καλοῦνται, In tunicis purpureæ virgæ (ut et Lat. poeta dicit Virgatis lucent sagulis), vocantur πάρυφοι. [Philes Carm. 8, 197, p. 278 : Ὡς τεχνίτης πάρυφον εἰ θέλεις γράφειν.] Sed adjective hoc πάρυφος accipi potest, pro Παρυφὴς, significante sc. Attextus s. Intertextus, quo ibid. utitur Idem : Τὸ δὲ παρυφὲς καὶ παραλουργὲς, τὸ ἑκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν, Utrimque attextum habens purpureum limbum; est enim παρυφασμένη πορφύρα et παρυφὴ illud ipsum quod Latini appellant Limbum. Ovid. : Ultima pars telæ tenui circumdata limbo. Et rursum, Indutus chlamydem Tyriam, quam limbus obibat Aureus. Sic Virg., Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo. Et rursum, Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura. [Marm. Elgin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, n. 155, 31 : Χιτωνίσκιον· παρυφὴν ἔχει θερμαστίν, In cujus clavo intextæ sunt forcipes. Figurate Julian. C. Christ. p. 238, 16 : Παρυφὴν κακῶν εἰργάσασθε. Hase. Παρυφὲς inter vestimenta muliebria ap. Aristoph. (fr. 309, 7) ap. Polluc. 7, 95. Pravo accentu πάρυφες scriptum ap. Phot. Lex. p. 388, 12. Παρυφὶς ap. Polluc. 7, 46, quod ex Hymnide Menandri citat Hesych.]

[Παρυφιζάνω, Subsideo. Athanas. vol. 2, p. 701.]

[Παρυφίς. V. Παρυφή.]

[Παρυφίστημι, Suggero. Psell. schol. in orac. Chald. p. 106 : Ἡ τῶν γενομένων πολλάκις ἀσθένεια καὶ ὕβρις παρυφίστησι τὴν ἔνδειαν αὐτοῖς καὶ τὸ ἀτελές.] Παρυφίσταμαι, Subsisto vel Existo una, Una sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι (ut παραδυναστεύω accipitur pro συνδυναστεύω), vel i. q. κατ' ἀκολουθίαν ὑφίσταμαι. Damasc., de libero arbitrio loquens : Εἰ δὲ τοῦτο, ἐξ ἀνάγκης παρυφίσταται τῷ λογικῷ τὸ αὐτεξούσιον. Alia exx. v. ex Basil. ap. Bud. p. 497 : ubi tamen παρυφίστασθαι paulo aliter sumi videtur. [Olympiod. In Plat. Phileb. p. 276, 2 : Ἐκκρίνεταί τι λυπηρόν, ᾧ δὴ παρυφίσταται ἡ ἡδονή. Boiss. Proleg. in Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 21, 20 : Παρυφέστηκε τῇ χρηστῇ παρασκευῇ εἴδωλόν τι ... ὡς ἡ σκιὰ τῷ σώματι. Oribas. p. 166 Matth. : Τὸν παρυφιστάμενον ἀποθέμενοι φόβον.] ‖ Propemodum subsisto, Fere in natura sum rerum; est enim minus quam ὑφίσταμαι, Bud., hujus quoque signif. exemplum afferens p. 497, ex Dionys. Alibi autem παρυφίστασθαι ait posse etiam significare Obiter subsistere : accipiendo præp. παρὰ, ut in παρανάλωμα. [Diog. L. 9, 105 : Μόνον ἀνθιστάμεθα πρὸς τὰ παρυφιστάμενα τοῖς φαινομένοις ἄδηλα, Proxime assistentia. Wakef. Jo. Chrysost. In Matth. hom. 64, vol. 2, p. 409. Seager.] ‖ Παρυφίσταμαι, Significor, Demonstror, Repræsentor, Bud. ap. Apoll. gramm. [De synt. p. 10, 1] : Τὸ γὰρ ἐξ ἑκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητόν, τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου. [Ib. p. 176, 26 : Ἡ ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφισταμένη (πτῶσις) ... εἴπερ ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφίσταται εὐθεῖα, et al.] Sed ita exponendo, vacaret præp. ὑπό. [Eustath. p. 128, 25 : Πολλὰ τῇ λέξει παρυφίσταται σημαινόμενα. Mire dictum ab eod. Opusc. p. 92, 74 : Οἱ ταῖς τέχναις παρυφεστῶτες ὑποκριταί, pro ἐφεστῶτες, ut videtur.]

[Παρύψηλος, ὁ, ἡ, Altus. Τὰ π., Collis. Theophyl. Sim. Hist. p. 37, A : Σχολαίαν εὑρηκότες τὴν κάθοδον τῶν παρυψήλων καθείρπυσαν. Boiss. Id. p. 67, 1 ed. Bonn. : Μετέβαλεν εἰς τὰ π. τοῦ πεδίου. Hase. Conf. Παρύπτιος.]

[Παρυψόω, In altum tollo, Extollo. Eustath. Opusc. p. 41, 76 : Καταβαίνων τὴν ὑψηλὴν ἀνάβασιν, εἰς ἣν τὸ ἅγιον πνεῦμα παρύψωσέ σε ἄκοντα· 189, 43 : Παρυψωθῆναι τὴν οὐκ ἐπαινουμένην ἔπαρσίν τε καὶ ὕψωσιν· 278, 80.]

[Παρύψωμα, τὸ, Exaltatio. Eustath. p. 253, 31 : Τῷ ὑποκειμένῳ θεμέλιῳ ἀνακόλουθόν σοι τὸ π.]

[Παρφάμενος. V. Παράφημι.]

[Παρφασία. Πάρφασις. Παρφέρω. Παρφεύγω. V. Παραφ—.]

[Πάρφορος, ὁ, Parphorus, Colophonius, Clazomenarum conditor, ap. Pausan. 7, 3, 8, quem Πάραλον vocat Strabo 14, p. 633.]

[Παρφυκτός. V. Παραφ—.]

[Παρφυσίς, ἴδος, ἡ.] Παρφυσίδες, Hesychio βάτραχοι, ut qui sint φυσίγναθοι.

[Παρώας. V. Πάρωος.]

Παρῳδέω, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositum canticum vel carmen παρῳδὴ et παρῳδία appellatur. Unde παρῳδεῖν exp. Parodias scribere. Laertius Bione [4, 52] : Εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι, οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα, Ὦ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενές, ὀλβιότυφε. [Lucian. Char. c. 14 : Εὖ γε παρῳδεῖς (versum Homeri). Apol. c. 10 : Εἰπεῖν ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσαντα.] Eust. in Hom. Il. A, 1 [immo Od. A, 1] : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου γράψαντος, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας ἔγραψε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον. Ubi animadverte quod dicit σκωπτικῶς : hoc enim convenit cum eo, quod Aristoxenus ap. Athen. 14 refert, ex versibus hexametris parodias joci gratia et ad captandum risum fieri solitas : ubi et nomine παρῳδὴ utitur [p. 638, B] : Ὥσπερ τῶν ἑξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδὰς εὗρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athen. 2, [p. 64, C] citatur Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς [Παρῳδίαις]. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. 9, 2. ... « Incipit esse quodammodo παρῳδή : quod nomen ductum a canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusive etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur. » ‖ Hesych. παρῳδεῖν inter cetera vult esse χλευάζειν, quæ significatio referenda est ad id, quod modo dixi, ex parodiarum videlicet scriptione risum captari solitum. [Παρῳδοῦντες, παρατραγῳδοῦντες, χλευάζοντες, ἢ λέγοντες. Recte Faber ἢ ψέγοντες. Phot. et Suid. : Παρῳδούμενος, λεγόμενος. Hic quoque ψεγόμενος scribendum. Julian. Cæs. p. 306 : Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν οὔτε παρῳδεῖν οὔτε γελοιάζειν. Sæpe de Comicis aliorum poetarum, plerumque tragicorum, versus imitantibus et ridentibus dixerunt grammatici. Phrynich. p. 391, de voc. χρέος : Ἔοικε δὲ παρῳδικῶς εἰρηκέναι (Aristophanes)· ὅσπερ οὐ χρηστέον αὐτῷ. Schol. Aristoph. Pl. 253 : Παρῴδηται (cod. Flor. πεπαρῴδηται) ἐκ τῶν Ἡσιόδου. Athen. 8, p. 364, B : Ἅπερ πάντα ἐκ τῶν Ἡσιόδου Ἠοίων παρῴδηται. Schol. Lucian. Alex. c. 54 : Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται τῆς « Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. » G. D. Philostr. V. soph. p. 9, 5 Kays. : Ὅθεν καὶ παρῴδουν τινὲς ἐπ' αὐτῷ τόδε τὸ ἐλεγεῖον. Schol. Aristoph. Eq. 1107 : Ὅλον τὸ ἰαμβεῖον παρῴδησεν ἀπὸ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους. Generaliter de imitatione Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1834, p. 486 : Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως. Hase. ‖ Zonar. p. 1519 : Παρῳδῆσαι· ἔξω τῶν γεγραμμένων εἰπεῖν. Similiter Suid. exp. ἄλλην ἔξω ᾠδήν. ‖ Corrupte ap. Diodor. 11, 35 : Τά τε ἄλλα προφερόμενοι καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην παρῳδοῦντες. Recte corrigitur τραγῳδοῦντες.]

[Παρῳδή, ἡ, i. q. παρῳδία, ap. Quintil. Inst. 9, 2, 35. Sed scrib. cum Spaldingio παρῳδία, ut legitur 6, 3, 97. Idem vitium ap. Athen. 2, p. 64, C : Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς, ubi Παρῳδίαις ex codd. correctum.]

[Παρῴδημα, τὸ, i. q. παρῳδία. Anon. Cat. in Job. p. 455, 16, ad c. 30, 9 : Ὠδή, φησίν, αὐτοῖς ἐγενόμην καὶ π. Interpr. : Carmen joculare. Hase.]

[Παρῴδησις, εως, ἡ. Schol. Aristid. Ms. 166, Quod oratione soluta quis eloquitur. Valck.]

[Παρῳδητέον. Eust. p. 1422, 3 : Διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παρῳδητέον τὰ ἔπη, Aliis verbis exprimendum; modo παραλλάξας dixerat.]

Παρῳδία, ἡ, i. q. παρῳδὴ in Παρῳδέω : unde παρῳδιῶν ποιηταί, Athen. 15, [p. 698, B] et τοὺς τὰς παρῳδίας γράψαντας, ibid. [Matronis Παρῳδίαι ap. eund. 2, p. 64, C; 3, p. 73, D, al. Aristot. Poet. c. 2 : Ἡγήμων ὁ Θάσιος ὁ τὰς π. ποιήσας πρῶτος.] Παρῳδία est, inquit Camer., quum alterius poetæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur : ut illud ex Eur. Alcest. [694], Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Aristoph. in suas Nebulas transtulit ita [1415] : Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; Alia exx. affert idem Cam., quæ ap. eum videnda relinquo, Comm. p. 195.

Est autem hic id genus παρῳδίας, cujus meminit Suidas, videlicet quum verba tragœdiæ ad comœdiam transferuntur, quale esse, inquit, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ab Eurip. et ab Aristoph. [Ach. 8] dictum. ‖ Est præterea παρῳδία Hermogeni [vol. 3, p. 436], ubi δεινότητος methodum tradit, ὅταν ὁ λέγων μέρος τοῦ ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἑρμηνεύσῃ, Quum quis, ubi partem aliquam versus protulit, reliquum a se, i. e. de suo, oratione soluta eloquitur. Dicitur et παραπλοκή, ubi exemplum vide. [Quintil. 6, 3, 97 : « Adjuvant urbanitatem et versus, ficti notis versibus similes, quod παρῳδία dicitur. »]

Παρῳδικός, ή, όν, Ad parodiam pertinens, Parodiæ formam habens. [Dionys. De adm. vi Demosth. c. 54 : Ταῦτα ἔνεστι προφέρεσθαι ἡδονῇ ἐν παρῳδικοῖς μέλεσιν ὥσπερ ἱστορίαν.] ‖ Item παρῳδικὰ μέλη ap. schol. Aristoph. Vesp., nisi forte παροδικὰ legendum est, ut et ἐξοδικὰ ibid. scriptum esse constat pro ἐξόδια, quum exponat ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται. [V. Ἐξοδικὸς et Παροδικός.]

Παρῳδός, ὁ, Parodiarum scriptor, ut Sopater ap. Athen. et Matro, cujus etiam opus, vocatum Παρῳδαί, ab eo citatur. [V. Παρῳδή. ‖ Adject. Eurip. Iph. A. 1147 : Ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν, A proposito alienis.]

Παρωθέω, Expello, Extrudo, Ejicio : i. q. ἀπωθέω, ut Hesych. testatur, afferens ἀπῶσαι pro ὦσαι, ὠθῆσαι, βαλεῖν, ἐκβαλεῖν : et παρωσάμενος pro ἀπωθήσας, ἀποβαλών. [Id. : Παρώσατο (Maccab. 2, 4, 11), ὤσατο καὶ ὤθησεν.] Bud. quoque interpr. Repellere, Summovere : afferens ex Greg. Naz. De sacro Baptismo : Οὐδὲν τῷ Θεῷ μέγα, ὃ μὴ καὶ πένης δίδωσιν, ἵνα μὴ κἀνταῦθα παρωθῶνται οἱ πένητες· οὐ γὰρ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἁμιλληθῶσι. Et hunc, ex quodam quem non nominato, Θετταλοὺς παρωσάμενοι, τὴν Ἀμφικτυονίαν παρείλοντο, Summotis ejectisque Thessalis. [Eurip. El. 1037 : Τἄνδον παρώσας λέκτρα· Tro. 656 : Παρώσας Ἕκτορος φίλον κάρα· Heracl. 238 : Μὴ παρώσασθαι ξένους.] Æschinem testatur Idem hoc παρωθεῖσθαι usurpare pro Expellere domo, afferens ex ejus Or. in Tim. [p. 14, 38] : Παρωσάμενος ἄνδρα πρεσβύτην καὶ ἠτυχηκότα, θεῖον αὑτοῦ, Expellens domo, et a familiaritate sua summovens, atque aversans, h. e. παραγκωνισάμενος, quasi Cubito repellens. [Repello, Dimoveo. Polyb. 5, 84, 3, de elephante : Ἕως παρώσῃ τὴν θατέρου προνομήν. Propello, Protrudo. Id. 1, 47, 4 : Ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ... παρωθεῖσθαι καὶ διασκορπίζεσθαι· 3, 46, 3 : Πρὸς τὸ συμμένειν καὶ μὴ παρωθεῖσθαι τὸ ὅλον ἔργον κατὰ τοῦ ποταμοῦ.] Lucian. vero pro Dejicere et deturbare, hoc in l. [Tim. c. 4] : Καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Magis proprie ab eod. Luciano παρωθεῖσθαι ἀλλήλους dicuntur, quorum alter alterum cubito trudit et locum ei præripere cupit : Pisc. p. 85 [c. 34] : Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Item Rejicio, Aspernor, Negligo. [Soph. Tr. 358 : Ἔρως ... ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει, Negligens, Dissimulans.] Eur. Or. [immo Dionys. A. R. 1, 85] : Παρώσαντες τὸ ἴσον. [Rejicio, Repudio. Apollon. De synt. p. 221, 5 : Ἡ χρῆσις τῆς ἐμός τὸ κλητικὸν παρώσατο ὡς ὁμόφωνον αἰτιατικῇ τῇ ἐμέ. Similiter p. 182, 22.] ‖ Παρώσασθαι, Rejicere in aliud tempus, Differre, Procrastinare, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερτίθεσθαι, ut testatur Bud., afferens ex Plat. Rep. 5, [p. 471, C] : Δοκεῖς οὐδέποτε μνησθήσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος, ταῦτα πάντα εἴρηκας. Sic vero et Greg. Naz. utitur p. 188, teste Eod. Παρωσμένος, Rejectus : a παρωθέω, ap. Lucian. [Jov. trag. c. 9. Hesych. : Παρωσμένων, ἐξωσμένων.]

[Παρωκεάνιος, ὁ, ἡ, Ad Oceanum habitans. Plut. V. Cæs. c. 20 : Οἱ π. « Παρωκεάνειος Niceph. Greg. Hist. Byz. 2, 4. » Boiss.] Παρωκεάνιοι, οἱ, Qui ad Oceanum habitant, Oceani accolæ : ut παραθαλάσσιοι dicuntur Maris accolæ, Maritimi. [Male pro Παρωκεάνιοι. Wakef.]

Παρωκεανίτης, ὁ, affertur pro Maritimus, Litoralis. Malim, Qui est ex litore Oceani, [Ad Oceanum situs. Strabo 17, p. 835 : Τῶν Αἰθιόπων καὶ τῶν παρωκεανιτῶν· 839. ‖ Femin. Παρωκεανῖτις, ιδος, ἡ. Diodor. 5, 41 : Τῆς π. χώρας. Frequentius omisso χώρα, ut ap. Polyb. 34, 5, 6, Strabon. 2, p. 131;

3, p. 137; 7, p. 295; 17, p. 824, al. Athen. 2, p. 62, E. ‖ Παρωκεανιτικός, ή, όν. Ἔθνη π. Strabo 4, p. 189. Τῆς χώρας τὰ π. μέρη ib. p. 191.]

[Παρωκέανος. V. Παρωκεάνιος.]

Παρωλένιος, ὁ, ἡ, Qui ad brachia s. lacertos est, Vicinus brachiis s. ulnis : π. φαρέτρη, Quæ prope brachia dependet, ex humeris sc. Nisi malis, Quæ lacerto dependet, ut ap. Virg., Dependent scuta lacertis. Cam. Idem παρωλένια vocari ait Interiores lacertorum toros : ex Polluce, qui 2, [138] τὰ μὲν ἔξωθεν τοῦ βραχίονος, nominari μῦας ait, i. e. Musculos : τὰ δὲ ἔνδον appellari παρωλένια. Idem tamen paulo post scribit τὰ παρωλένια nuncupari etiam ἀγκάλας et ἀγκαλίδας. Hesychio autem παρωλένια sunt τῶν χειρῶν τὰ ὄπισθεν. [‖ Παρωλενίς, ίδος, ἡ. Pollux 10, 170 : Εἴποις δ' ἂν καὶ ὠλένας καὶ ὠλενίδας καὶ παρωλενίδας ἐν τοῖς Δημιοπράτοις εἰρημένας. Signif. incerta. Schneid.]

Παρώλορα, Hesychio τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη.

[Παρώμαλος, ὁ, ἡ, Fere æqualis. Strabo 3, p. 167 : Κύκλος τῆς νήσου τετρακόσιοι στάδιοι, π. τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος.]

[Παρωμίς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Ἐπωμίς :] Παρωμὶς quoque redditur Superhumerale, Exod. 28, [14] ubi legimus, Καὶ ἐπιθήσεις τὰ κροσσωτὰ πεπλεγμένα ἐπὶ τὰς ἀσπιδίσκας κατὰ τὰς παρωμίδας αὐτῶν ἐκ τῶν ἐμπροσθίων. Videtur tamen aliam requirere hæc vox expositionem : præsertim quum ἐπωμίδος vocabulum itidem legatur.

Παρών, ῶνος, ὁ, navigii genus, [Polyb.] ap. Suidam : Ὁ δὲ, ἔπλει, παρόπλους [παράπλους] ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶνας· εἶχον γὰρ Ῥοδίους εἰς συμμαχίαν. Suidas thema facit παρῶνα, perperam; dicendum enim οἱ παρῶνες, ostendit illud τοὺς παρῶνας, necnon Lat. Parones, una cum comp. μυοπάρωνες. [Nomen a Paro insula derivat schol. Aristoph. Pac. 142.]

[Παρώνεια τόπος, Suidas. Vitiose, ut videtur, pro Παρώρεια, quod infra legitur ap. Suid. sine interpretatione. G. Dind.]

[Παρωνυμέω, Nomen ex alio nomine duco. Eustath. p. 84, 28 : Φιλόσοφοι ἀρετὴν μὲν λέγουσιν, ἐξ αὐτῆς δὲ παρωνυμούμενον ἀρσενικὸν ὀκνοῦσιν εἰπεῖν τὸν ἐνάρετον· 32 : Οὐκ ἦν εἰκὸς ἄνδρα (ἑταῖρον i. e. πόρνον) παρωνυμεῖσθαι τῇ μὴ ἐχούσῃ ἕνα τινά (ἑταίρᾳ)· 191, 34 : Σπάρτης παρωνυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου· et alibi ap. eund. non raro. « Maxim. Planud. De arithm. Indica Ms. » Boiss. Intransit. Philo vol. 2, p. 39, 31 : Τοὺς μὲν ... πολυχρονίους παῖδας λεκτέον ..., τὸν δὲ ... λέγοι τις ἂν ἐνδίκως εἶναι πρεσβύτερον, παρωνυμοῦντα τῷ πρώτῳ, Primi nomen gerentem. G. D. Id. Philo vol. 1, p. 486, 30 : Καὶ γὰρ τὸ Χαλδαίων ὄνομα μεταληφθὲν ὁμαλότητι παρωνυμεῖ, Idem valet quod. Iamblich. In Nicom. Ar. p. 63, C, et 18, A : Παρωνυμούντων ἁπάντων μερῶν ἅπασιν ἀριθμοῖς. Id. p. 79, A : Ἀφ' οὗ παρωνυμήσει, A quo denominabitur. Hase.]

[Παρωνύμη, ἡ, Agnomen. Jo. Malal. p. 395, 12 : Ὥτινι παρωνύμην ἔθηκαν οἱ Ἀντιοχεῖς Βαγουλᾶν. Nisi παρωνύμιον scripsit.]

[Παρωνύμησις, εως, ἡ, Denominatio. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 65 : Ἀποσώζοντες τὴν οἰκειότητα τῆς παρωνυμήσεως.]

Παρωνυμία, ἡ, Appellatio denominative facta, et q. d. derivative : ut si dicas vocem illam ἐρέβινθος esse παρωνυμίαν ἀπὸ τοῦ ἐρέβους. [Grammat. in Proleg. Aristoph. vol. 1, p. 28, 8 : Κατὰ παρωνυμίαν, ὅταν τοῦ κυρίου ἔξωθέν τις ἅπτηται, ὡς τὸ « Μόμαξ κολόσμαι Μίδας (Μειδίας Meinek.). »] At vero Aquilæ Romano παρωνυμία est quæ aliis παρονομασία [quod ex Alexandro et Mart. Capella restituit Ruhnk., § 27]. Dicit autem esse Levem imitationem (ubi repono Immutationem [quod Aldina præbet]); addit enim, Hæc figura ita ornat orationem, ut in nomine aut in verbo interdum syllaba, nonnunquam litera immutata, diversa significet : ut si velis sic enuntiare, Prætor iste, vel potius prædo sociorum. Vide ibi et aliud exemplum. [Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 19, B. Constant. Vita S. Euphemiæ Actt. SS. Septembr. t. 5, p. 275, 5 : Δι' εἰδωλολατρείας π. τε καὶ παρωμοιώσεως. Plut. Mor. p. 401, A : Πολλὰ δὲ τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ π. et 421, E : Ἐνηλλαγμένας ἐκτήσαντο θεῶν π. Id. p. 853, B, Aristophanem ait intempestive ac frigide adhibere ὁμοιόπτωτα καὶ π. Hase.]

[Παρωνυμίασμα, τό, Cognomentum. Hesych. : Παρώμφημα (παρόμφημα Faber), π.]

Παρωνυμάζω, vel Παρωνυμιάζω, Denomino. Pro qua signif. Bud. affert παρωνυμάζω ex Aristot. : παρωνυμιάζω autem ex Themistio : Οὐ γὰρ ἀνδριάντα καλοῦμεν χαλκόν, καὶ κλίνην, ξύλον· ἀλλὰ παρωνυμιάζοντες, τὸν μὲν, χαλκοῦν, τὴν δὲ, ξυλίνην, Utentes vocabulis quæ derivata sunt a χαλκὸς et a ξύλον, vocamus χαλκοῦν et ξυλίνην. [Aristot. Phys. 7, 3.]

Παρωνύμιος, ὁ, ἡ, Denominatione similis, Bud., afferens ex Plat. Leg. 6, [p. 757, D] : Ἀναγκαῖον γε μὴν καὶ τούτοις παρωνυμίοις ποτὲ προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν· ubi παρωνύμια, vocari ait vel Vocabula denominatione similia, vel Denominationes. At in VV. LL. ex eo affertur in libris De Leg., non addendo quoto libro, παρώνυμος pro Denominatione similis; sed falso fortasse pro hoc παρωνύμιος. || Παρωνύμιον, Cognomen, ἐπωνυμία. [Plato Soph. p. 268, C : Δῆλον ὅτι π. αὐτοῦ τι λήψεται.] Chrysippus ap. Athen. 13, [p. 565, B] : Τὸν πρῶτον προσκειράμενον, παρωνύμιον ἔχειν κόρσην· quem l. afferens Eust. [p. 1910, 4] legit προσκειράμενον, ubi annotatione etiam dignum censuit παρωνύμιον pro ἐπίκλην positum. Ideo autem annotavit, quod revera sit rarum : sed invenitur tamen et ap. Plut. non uno in loco. Legimus enim in Fabio [c. 1] : Παρωνύμιον σωματικόν. In Numa autem [c. 21] : Ἀπὸ δὲ Μαμέρκου Μαμερκίους· οἷς διὰ τοῦτο καὶ Ῥῆγας γενέσθαι παρωνύμιον, ὅπερ ἐστὶ βασιλέας. Faciunt autem hi ll., ut suspicer ap. eum De S. N. V. [p. 560, D] pro παρωνύμῳ reponendum παρωνυμίῳ, ubi scribit, Παρωνύμῳ χρησάμενος ἀντὶ τοῦ ὀνόματος. [Non opus. Plut. V. M. Caton. c. 27 : Ὦ παρώνυμον ἔφαμεν γενέσθαι Σαλώνιον· Demosth. c. 24 : Τοῦτο γὰρ (τὸ Ἄργας) τῷ Δημοσθένει γενέσθαι παρώνυμον. Æsch. Eum. 8 : Τὸ Φοίβης ὄνομ' ἔχει παρώνυμον. Hesych., Phot. et Suidas : Παρώνυμον· ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λεγόμενον.] Accipi autem ibi sive παρώνυμον sive παρωνύμιον pro Cognomine, manifestum est, quum pro eod. subjungat ἐπωνύμιον. Quid si vero dicamus ι hic superesse, ut ibi contra deesse? Ita enim legitur, Ἐκαλεῖτο Καλλώνδης, ὡς ἔοικεν· ἦν δ' αὐτῷ Κόραξ ἐπωνύμιον. Usus certe hujus nominis Ἐπωνύμιον nullum exemplum invenio [Exempla suo loco sunt allata] : unde fit ut lubenter ι ex hoc in alterum transferam, sc. ut hic ἐπώνυμον, ita illic παρωνυμίῳ legens. [Dio Cass. 57, 14 : Ὥστε διὰ τοῦτο καὶ Κάστωρ παρωνύμιον λαβεῖν· 78, 5 : Τὸ παρωνύμιον ἀπ' αὐτοῦ τούτου ἐπεποίητο. Ap. Hippocr. Epidem. 6, p. 822, perperam legitur παρωνύμιον.]

Παρώνυμος, ὁ, ἡ, Denominativus, q. d. Denominatitius, Ab alio vocab. denominationem habens. Exp. etiam Denominatione similis : de qua expos. dixi in Παρωνύμιος. Ap. Aristot. sunt παρώνυμα, ut γραμματικὸς a nomine γραμματική, et ἀνδρεῖος a nomine ἀνδρεία. Dicuntur certe παρώνυμα Quæcunque ab aliis derivata sunt, quæ et παράγωγα : atque adeo ipsa etiam propria nomina quæcunque derivata sunt ab alio quopiam nomine, quod est appellativum : ut quum dicitur nomen hoc Πλάτων esse παρώνυμον a πλατύς : et Φίλων, a φίλος : et Θράσων, a θρασύς : itidemque alia quamplurima. [Π. ὀνόματα Apollon. De synt. p. 265, 18. Κατὰ παρώνυμον σχηματισμὸν p. 334, 19. Apollonii, Tryphonis et Abronis commentationes περὶ παρωνύμων memorantur ab Suida s. v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, ab Steph. Byz. s. v. Ἀγάθη, Ἀγυιά, Ἰβηρίαι, Σχοινοῦς. Fischer. ad Well. vol. 2, p. 39. || Παρώνυμον, τό, Cognomen. V. Παρωνύμιος.]

Παρωνύμως, q. d. Denominative, Denominatitie. Plut. [Mor. p. 286, D] : Πυθαγορικοὶ τοὺς μὲν κυάμους ἀφωσιοῦντο διὰ τὰς λεγομένας αἰτίας· τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμως τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης· ubi vel deest aliquod partic., nimirum κληθέντας, aut aliud hujusmodi, vel scrib. παρωνύμους, ut ex vet. Cod. habet mea edit. [Aristot. Top. 2, 2 : Ἀπ' οὐδενὸς γένους π. ἡ κατηγορία κατὰ τοῦ εἴδους λέγεται· ib. c. 4, Eth. Eudem. 3, 1. Etym. M. p. 52, 34 : Π. εἴρηται παρὰ τὸ ... 150, 17 : Π. ἀπὸ τοῦ ἀρτεμής. « Greg. Naz. vol. 2, p. 206, A. » Boiss. Galen. vol. 2, p. 890, 12 : Ὠνόμασε κερατίας π. ἀπὸ τοῦ κέρατος. Id. vol. 6, p. 135, 14 : Ἅπαντες οἱ τεχνῖται π. ὀνομάζονται τῶν τεχνῶν, ἃς μεταχειρίζονται. Leont. De constr. sph. p. 257, 19

A Buhl. : Διὸ δὴ καὶ π. ἀπ' αὐτοῦ (ab Arato) λέγονται· ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1823, p. 488. Hase.]

[Παρωνυμέω, i. q. παρωνυμιάζω. Nicet. Chon. Annal. Schneid.]

Παρωνυχία, ἡ, Abscessus ad unguis radicem natus : alii malunt Inflammationem vocare. Non leve prorsus malum est, ut quod dolores et febres aliquando moveat. Et tamen Latini Reduviam curare pro Occupari in re minima, proverbii loco usurpant. Ex quo arbitror Reduviæ nomine non tantum παρωνυχίαν designari, sed Eum affectum, in quo ad unguium latera caruncula aut cutis portio resolvitur, nullo fere dolore. Inde Latini Reduviam vel Rediviam malum hoc nuncuparunt. Redivire enim resolvere est. Fest. Hæc Gorr. inter alia. Festus : Rediviam quidam, alii Reluvium appellant, quum circa ungues cutis se resolvit, quia Luere s. Duere est solvere. [Hujus curationem scribit Hippocr. p. 1056, E : Παρωνυχίης κακῆς μέλανα ἐν μέλιτι.] Paul. Ægin. c. 3, [81 et Theoph.
B Nonn. vol. 2, p. 212] : Ἡ π. ἀπόστημά ἐστι παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενον. Plinius non solum Paronychias appellat ejusmodi vitia, sed etiam Paronychia : ut quum alibi, tom 28, 8 : Ramentis eboris cum melle Attico, ut ajunt, nubeculæ in facie, scobe paronychia tolluntur. [Plut. Mor. p. 43, A; 73, B; 440, A.] Ap. Paulum Ægin. [et Oribas. p. 327 (ubi correxit Matth.) et in duobus codd. Theophanis N.] scribitur Παρωνυχία, quam scripturam non probo. [Conf. Ῥιζωνυχία ex cod. Angl. Παρωνυχία Galen. vol. 14, p. 535, 10; 778, 18, et sæpe alibi. Julian. Contra Christ. p. 245, 33 : Οὐχ ὕδερον, οὐ π., οὐ μικρὸν, οὐ μέγα τῶν τοῦ σώματος ἁμαρτημάτων. Hase.] Idem morbus a Suida vocatur Παρωνυχίς, ut in Παρωνυχία significante Herbam, dicetur. [Παρωνυχίς, Reduvia, Gl. Ap. Theophan. N. in cod. Sangerm. περὶ παρωνυχίδων et παρωνυχὶς pro vulgatis περὶ παρωνυχίας et ἡ παρωνυχία.] || Pollux autem [2, 146] παρωνυχίας appellat τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὀνύχων. || Π. est etiam nomen herbæ, nominatæ ἐκ τοῦ παρωνυχίδας ἰᾶσθαι, Suid. [ex quo hæc
C gl. nunc sublata codd. auctoritate : conficta enim est ex Pauli Ægin. verbis 7, p. 250] : Diosc. quoque 4, 54 [et Galen. vol. 13, p. 217] tradit hoc θαμνίσκιον καταπλασθὲν παρωνυχίας θεραπεύειν.

Πάρωος, ὁ, species quædam Coloris πυῤῥοῦ in equis, Hesych., ap. quem aliquanto ante oxytones παρωοὶ dici feruntur ἵπποι τινὲς τὸ χρῶμα πυῤῥοί. Meminit Aristot. H. A. 9, [45]. Inde enim affertur, Αἱ παρῶαι λεγόμεναι ἵπποι· additurque, esse eas coloris medii inter cinereum et rufum. [Phot. : Παρῶοι, ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυῤῥοῦ χρώματος. V. Schneid. Eclog. phys. p. 22.]

Παρώπαλα, Hesych. ex libro Περὶ ἱπποτροφίας affert, pro τὰ περὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Forsan παρώπανα scrib., et παρὰ pro περὶ, ut eadem sint quæ παρώπια, h. e. τὰ τοῖς τῶν ἵππων ὀφθαλμοῖς παρατιθέμενα δέρματα : intellige autem equorum pavidorum, qui subitis visis conterrentur.

Παρώπανος, Hesychio est ἐμβρόντητος, Attonitus.

[Παρωπίας, ὁ.] Παρωπίαι, Oculorum minores anguli,
D qui ad tempora spectant : ut et oppositi, qui se. ad nares sunt, ῥαντῆρες, vocantur. Gorr. V. Polluc. [2, 71. HSt. inferius :] Παρωπίας huc fortasse referendum est; nam ab hoc nominativo singulari videtur esse pluralis παρωπίαι ap. Polluc. [l. c.] : Καὶ οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ (κανθοί), ῥαντῆρες καὶ πηγαὶ, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸ δάκρυον ἔρχεται· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι.

Παρώπιον, τό, Quod oculis circumponitur. Sed peculiariter Quod oculis equorum circumponitur. Παρώπια, inquit Cam., Objecta quædam ob oculos equorum, ἀνθήλια a quibusdam vocata. Hæc ille : recte ap. Polluc. [2, 53], unde hæc sumpsit, legens ἀνθήλια, non κανθήλια : quum illam scripturam et Hesychius comprobet [et Pollux ipse 10, 54]. Dicit autem Pollux fuisse τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων προβλήματα. Quidam autem exp. Coria quæ ambiunt oculos equorum : necnon una voce Ocularia equorum. Existimantur autem eadem fuisse vocata ἀνθήλια, quod adversus solem equorum oculos defenderent; eodemque modo quidam ἀνθήλια Diosc. appellasse tradunt Par-

tes quasdam herbarum, florem a solis injuria munientes; idque Interpretes non intellexisse qui verterint Flosculum. [Phot. et Suid. : Παρώπια καὶ ἀντήλια, τὰ παρὰ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων δερμάτια. Sic ex Ælio Dionysio Eustath. p. 914, 44, qui addit : Ὅπερ οἱ θεωρικοὶ (?) πάρωπον λέγουσιν. HSt. infra :] Παρώπιον, Ornamentum aurium, VV. LL. Item Alter oculi angulus, qui aures spectat, oppositus τῷ ῥαντῆρι, schol. Nicandri Ther. [673] : Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος, ῥαντὴρ λέγεται, ὅτι ῥαίνεται τοῖς δάκρυσι· τὸ δὲ ἕτερον, παρώπιον. Sed malim scribere Παρώπιον, vel Παρωπίας : ut ap. Polluc. [2, 71] : Οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, ῥαντῆρες καὶ πηγαί· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι. Sic Gorr. quoque παρωπίας dici scribit Minores oculorum angulos, qui ad tempora spectant. At Παρώπια vocantur Coria, quæ equorum formidolosorum oculis apponuntur, alio nomine ἀνθήλια s. ἀντήλια nominata : eo quod a sole oculos tueantur. Pollux 2, [53] : Παρώπια δὲ, τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων προβλήματα, ἃ τινὲς ἀνθήλια καλοῦσι. [Ib. 140.] Itidem Hesych. et Suidas.

Παρωπίς, ίδος, ἡ, pro Eo quod oculis s. faciei circumponitur : Παρωπίς, inquit Pollux [2, 53], ἡ καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς· ubi hoc nomen προσωπὶς sunt qui pro eo accipi putent, quod vulgo appellatur *Cachenez*. At Cam. παρωπίδα, inquit, Pollux quasi Personam quandam muliebrem esse ait.

[Πάρωπος, ὁ, Paropus, oppidum Siciliæ. Polyb. 1, 24, 4.]

[Παρωρισμός, ὁ, Intempestivitas, Esai. 24, 7, in margine Procopii; ap. Aquilam Παρωρισμός. Schleusn.]

Παρώρεια, ἡ, Latus montium secundum locum aliquem porrectorum, vel potius παρῆκον ὄρος, ut Polyb. vocat p. 92. Idem Polyb. 2, p. 25 [c. 14, 6] sic appellat Cinctum Alpium Italiam ambientium a Massilia usque ad Adriaticum sinum. Hæc Bud. Verba Polybii sunt : Ἡ τῶν Ἄλπεων παρώρεια, λαμβάνουσα τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Μασσαλίας καὶ τῶν ὑπὲρ τὸ Σαρδῷον πέλαγος τόπων, παρήκουσα δὲ συνεχῶς μέχρι πρὸς τὸν τοῦ παντὸς Ἀδρίου μυχὸν, πλὴν βραχέος. Et 3, p. 50 [c. 60, 8] : Οἱ τυγχάνουσι πρὸς τῇ παρωρείᾳ κατοικοῦντες, Ad latera montium. [2, 34, 15 : Ἔφυγον εἰς τὰς π. Diodor. 14, 80 : Τῆς παρὰ τὸν Σίπυλον π., ubi libri παρορίας. Idem vitium correctum ex codd. ap. Strabon. 3, p. 161 (ubi libri partim παρορία), 11, p. 568; et ex Eustathio 13, p. 587; corrigendum restat 2, p. 71. Denique 17, p. 830, ubi libri παροαρίᾳ, -ρείᾳ, -ορίᾳ, scribendum Ἐν τῇ παρωρείᾳ. G. D. Tit. Olb. ap. Boeckh. vol. 2, p. 119, n. 2058, B, 16 : Τοὺς τὴμ (sic) παρώρειαν οἰκοῦντας Μιξέλληνας. Adj. ἡ Παρώρειος λεγομένη Φρυγία ap. Strabon. 12, p. 576, et Franz. *Fünf. Inschr.* p. 35. Hase.]

[Παρώρεια, ἡ, Parorea. Steph. Byz. : Π., πόλις Ἀρκαδίας. (Male Παρωρία ap. Pausan. 8, 27, 3 et 35, 6.) Λέγεται δὲ καὶ Παρωραία. Οἱ πολῖται Παρωρεῖς. Νικόλαος δὲ Παρωρεάτας (scr. Παρωρεάτας ex codd.) φησίν. (Παρωρεάτας ap. Herodot. 4, 148, quod Παρωρεήτας scribendum, ut legitur 8, 73. Παρωρεᾶται οἱ ἐν Τριφυλίᾳ ap. Strab. 8, p. 346.) Ἔστι καὶ Μακεδόνων πόλις. (Τῆς Παρωρείας ap. Strab. 7, p. 325.) Τὸ ἐθνικὸν Παρωρεῖοι (ibid. p. 326), ἀλλὰ καὶ Παρωρίτας, ὡς Δικαιαρχίτας (Παρωρείτας, ὡς Δικαιαρχείτας Holsten.) καὶ Σαμαρείτας. Hanc *Paroream Thraciæ* dixit Livius 39, 27.]

[Παρωρείτης, ὁ.] Π. Πάν, Epigr. [Apollonid. Anth. Plan. 235], Latera montis incolens, Ad montem positus.

[Παρωρεύς. V. Παρώρεια. || Παρωρεύς, έως, ὁ, Poreus, Tricoloni filius, Paroreæ Arcadiæ conditor. Pausan. 8, 35, 6.]

[Παρωρία vitiose pro παρώρεια, quod v.]

[Παρωργισμένως, Concitate, Iracunde. Hesych. et Phot. s. v. Παρώργως.]

Πάρωρος, ὁ, ἡ, i. q. ἄωρος, Intempestivus, ὁ παρὰ τὴν ὥραν. Theophr. C. Pl. 5, [1, 4] : Συμβαίνει δὲ τὴν πάρωρον βλάστησιν γίνεσθαι χειμώνων μαλακῶν ἢ νοτίων γενομένων· alibi [ib. 5, 1, 3] : Πάρωροι καρποτοκίαι, Intempestivæ fructus generationes, sc. lib. 3 ejusd. operis c. 29. [Schol. Aristoph. Pac. 1165 : Φήληξ κυρίως ὁ ἤδη σκληρὸς καὶ π., ὁ ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ἄωρος δὲ ὤν. De hominibus Epicur. ap. Diog. L. 10, 122 : Οὔτε γὰρ ἄωρος οὐδείς ἐστιν οὔτε π. πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαῖνον.] Ap. Hesych. legitur Πάρωρον, παρὰ καιρόν,

A adverbialiter, ut videtur : sicut et Μινύωρον Suidas adverbialiter exp. ἐπ' ὀλίγον, Paululum. [Πάρωρα, Strato Anth. Pal. 12, 199 : Οὐκέτι μοῦνον ἐπ' οἰνοχόον σεσόβημαι, ἀλλὰ π. βλέπω κἠπὶ τὸν ὑδροχόον. Πάρωρα πλευστέον Cicero Ep. ad Atticum 10, 12.]

Παρωροφίς, ἡ, Quod est inter ὄροφον et στέγος. Pollux 1, [81; 7, 120. Herodot. 2, 155, ubi recte explicuit Letronnius (*Rech. sur l'Ég.* 80) *la corniche, qui, dans l'architecture égyptienne, comprend la partie placée au-dessus du tore de l'architrave*. Add. p. 68.]

[Παρώτιον. V. Παρώπιον.]

[Παρώτιος, ὁ, ἡ, si vera scriptura, Pallad. Hist. Laus. p. 1032, A : Ἀμμώνιον τὸν π. Interpr. : Unam habentem auriculam. Hase.]

Παρωτίς, ίδος, ἡ, Tumor glandularum sub auribus. [Π., Gingla; Παρωτίδες, Strumæ, Gl.] Galen. Κατὰ τόπ. 3 [vol. 13, p. 411] parotidem de genere inflammationum esse dixit. [Add. vol. 10, p. 582. Defin. med. vol. 2, p. 271 : Π. εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσὶν ἀποστήματα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι
B τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι.] Paulus non Inflammationem, sed Affectionem tantum, ut tumor omnis, sive scirrhosus sive etiam œdematodes, non sola inflammatio, Parotis nominetur. Sed cujuscunque generis tumor sit parotis, glandulas sub auribus sitas occupat, materia in eas vel a capite decumbente, et ibi postea impacta, vel a toto corpore, id, quod aliquando per crises contingit, confluente. Hæc Gorr. Celsus 6, 16 : Sub ipsis vero auribus oriri παρωτίδες solent, modo in secunda valetudine ibi inflammatione orta, modo post longas febres illuc impetu morbi converso. Id abscessus genus est. Ap. Eund. 4, 1 : In dextra sinistraque circa guttur venæ grandes, quæ et σφαγίτιδες nominantur, itemque arteriæ, quas παρωτίδας vocant, sursum procedentes ultra aures feruntur : nonnulli pro παρωτίδες reponunt καρωτίδες, quod eæ venæ et ἀποπληκτικαὶ et ληθαργικαὶ nominentur. [Pollux 2, 134 : Τὸ ἐν μέσῳ πρανέστερον τι καὶ φάρυγγος ἀγκτὴρ, ἀφ' οὗ τὸ μέχρι γενύων παρωτίδες. G. D.
C Galen. vol. 14, p. 408, 4 : Χοιράδας καὶ π. et 601, 5 : Π. ἡ ἀπόστασιν ἔλαχεν. De earum curatione id. ib. p. 334, 8; 335, 9, et Theoph. Nonn. Epit. c. 91. De π. equorum Hippiatr. p. 60 sq. Hase. || Pollux 2, 28 : Τοὺς βοστρύχους καὶ κικίννους Ἀριστοφάνης καὶ Εὔπολις καλεῖ, οὓς καὶ παρωτίδας ὠνόμαζον. || Ima pars auris. Lycophr. 1402 : Καλλυνεῖ παρωτίδας. Schol. κοσμήσει τοὺς λοβούς. || Π. ornamenta ostiorum ap. Vitruv. 4, 6, 4, si recte correxit Schneiderus : « Ancones sive parotides (libri *protides prothides prothydes ptides*) vocentur, exsculptæ dextra ac sinistra præpendeant ad imi supercilii libramentum præter folium. »]

Πάρωχρος, ὁ, ἡ, exp. Pallidus; sed necesse est ut præp. significationem illi a simplici aliquid differentem tribuat. [Π. χενίσκος Pollux 4, 135, 137.]

[Πᾶς, ὁ, Pater. V. Πάππας.]

Πᾶς, αντός, ὁ, fem. Πᾶσα [Πάσας correpta syllaba priore ap. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 93, et πάσιν pro πᾶσιν ib. 109], neutrum, Πᾶν, Omnis. [Genit. plur. πασῶν forma Ionica πασέων ap. poetas epicos, qui bisyllaba utuntur, Herodotum aliosque scriptores Io-
D nicos. Rarior apud Epicos forma πασάων, qua semel usus est Hom. Od. Ζ, 107, bis Apoll. Rh. 1, 113, 1122. Epigr. Lucian. Symp. c. 41 : Ἀλλάων πασάων παρθενικάων. Dativi masc. forma epica πάντεσσι apud Homerum aliosque.] Theognis [177] : Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔτ' ἔρξαι δύναται, Omnis enim homo paupertate domitus, pressus, Quicunque paupertate premitur. [Soph. Aj. 1366 : Πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ· 376 : Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς γελᾷ κὠδύρεται· Œd. T. 596 : Νῦν με πᾶς ἀσπάζεται.] Aristoph. [Ran. 1125] : Σιώπα πᾶς ἀνήρ. Id. [Ach. 237] : Σίγα πᾶς· et [Ran. 372] : Χώρει πᾶς. Lucian. [Vitt. auct. c. 12] : Ἄγε δὴ πρόσαγε πᾶς, quod ponitur pro προσάγετε πάντες. Idem et de illis Aristoph. ll. intelligendum est. [Plato Protag. p. 324, A : Ἔνθα δὴ πᾶς παντὶ θαρσεῖται. Polyb. 1, 1, 4 : Παροραμᾶσαι πάντα καὶ νέον καὶ πρεσβύτην.] In VV. LL. ex Plat. affertur πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος, Quisque, Unusquisque : quum alioqui et ἕκαστος interdum addi annotet Bud., pro illa signif., sc. pro Unusquisque. [Æsch. Pers. 378 : Πᾶς ἀνὴρ κώπης

ἄναξ ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης· 422 : Φυγῇ ... πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. Cum nomine proprio, Aristid. vol. 2, p. 119 : Παρὼν αὐτῷ μᾶλλον παντὸς Πεισιστράτου. Liban. vol. 1, p. 421, 11 : Βλέπει παντὸς Θεμιστοκλέους ὀξύτερον. Πᾶς et πάντες cum genit. Soph. OEd. C. 597 : Πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ. Xenoph. Rep. Ath. 3, 3 : Πᾶσι διαπρᾶξαι ἡ πόλις τῶν δεομένων οὐχ ἱκανή. Diodor. Exc. p. 532, 32 : Πάντες τῶν δούλων ἐμετεωρίζοντο πρὸς ἀπόστασιν. Ap. eund. 1, 1 : Χάριτας ἀπονέμειν δίκαιον πάντας ἀνθρώπους, codd. quattuor ἀνθρώπων. Dionys. A. R. 6, 74 : Πάντας ὑπερβαλέσθαι πλούτῳ βασιλέων. [Idem 10, 18 : Ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως.] In plurali, πάντες et πᾶσαι, ap. Hom. in uno eodemque l., atque adeo versu, Il. Θ, [5] : Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. [Od. X, 383 : Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν πεπτεῶτας πολλούς.] Dem. autem, exordiens suam Περὶ στεφάνου orationem, quum dixisset tantum θεοῖς et quidem cum articulo masculino τοῖς, subjunxit πᾶσι καὶ πάσαις. [Plato Epinom. p. 992, D : Εὐφημεῖν πάντας θεοὺς ἅμα καὶ πάσας. Aristoph. Av. 868 : Ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαισι πᾶσι καὶ πάσαισι. || Πᾶς ὁ ... et πάντες οἱ ... Æsch. Prom. 101 : Πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. Soph. Aj. 151 : Πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον. Ev. Matth. 7, 21 : Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι κύριε κύριε εἰσελεύσεται ... Articulo præposito Æsch. Prom. 841 : Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς· 975 : Τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς· 749 : Ὅπως τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. Soph. OEd. T. 275 : Οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί· Phil. 47 : Τοὺς πάντας Ἀργείους· fr. 518 : Ἡμᾶς ... τοὺς πάντας. Iterato articulo Herodot. 6, 47 : Τὰς νέας τὰς πάσας ἐκόμισαν ἐς Ἄβδηρα· et 7, 59.] || Bud. παντός ἐστι ab Aristot. Eth. 6 poni tradit pro τοῦ τυχόντος ἐστί. Cujus loco addi potest hic Dem. [p. 13, 27] : Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι, Esse cujuslibet, cujusvis. Sic et Aristot. rursus in alio loco, Eth. 2, [9] : Τὸ μὲν ὀργισθῆναι παντὸς καὶ ῥᾴδιον. [Plato Ion. p. 532, E : Θέασαι ὡς φαῦλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι καὶ παντὸς ἀνδρὸς γνῶναι· Alcib. 1 p. 129, A : Χαλεπόν τι καὶ οὐχὶ παντός.] Invenitur tamen apud eund. Aristot. παντί sequente etiam τῷ τυχόντι, De mundo [c. 6] : Οὐδὲ ἀνθρώπων ἡγεμόσιν ἁρμόττει παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίστασθαι ἔργῳ. Ceterum πάντα s. πάντας [et πᾶν] in aliis etiam loquendi generibus reddemus apte Quemvis, Quosvis, [Quodvis. Herodot. 4, 162 : Πᾶν μᾶλλον ἢ στρατιὴν οἱ ἐδίδου.] Dem. Pro cor. : Ὧν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὑρήσεις ἢ ἐμέ, Quosvis potius quam me. Aut etiam per singul. num., Quemvis potius quam me. Idem In Mid. : Πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέον, Omnia potius quam hæc, pro Quidvis potius quam hoc. Sic Plato Rep. 1 : Καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσῃς ἢ ἀποκρίνοιο. [Andocid. p. 32, 25 : Περὶ πάντων μᾶλλον ἢ τῶν κατηγορηθέντων ἀπολογήσεσθαι.] At vero in hoc Ejusdem l. in Cratylo, Τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, significat παντὸς μᾶλλον, Potius quam quidvis, i. e. Potius quam aliud quicquam. Bud. autem ait παντὸς μᾶλλον a Plat. accipi pro Ante omnia, Nihil magis, Leg. 4, p. 138. Eund. παντὸς μᾶλλον pro Omnino sæpe dicere testatur [Protag. p. 344, B, Gorg. p. 527, B, al.] et affert ex eo, Ἔστι γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω. Sic autem et in Phædro p. 266 eum uti scribit [p. 228, D. Παντός γε μᾶλλον Phædon, p. 67, B. Philostr. p. 884 : Τουτὶ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφέρεσθαι παντὸς μᾶλλον.] Addit et ex Luciano [Halc. c. 2 extr.] : Παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον. In VV. LL. ex eo pro Omnium maxime, Ut nihil supra. [Μάλιστα πάντων Soph. El. 665. Cum singulari Soph. ap. Stob. Flor. 119, 12 (fr. 65) : Τὸ ζῆν γάρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιστον γέρας· ubi tamen facilis correctio est ἥδιον. Dionys. A. R. 1, 24 : Χρῆμα παντὸς μάλιστα θεοῖς τιμιώτατον· ubi πάντων μάλιστα vel παντὸς μᾶλλον probabiliter conjecit HSt., licet in scriptura vulgata consentiat Eusebius. Πρὸ παντὸς Plato Phædr. p. 239, E : Ὅτι τῶν ... θειοτάτων κτημάτων ὀρφανὸν πρὸ παντὸς εὔξαιτ' ἂν εἶναι τὸν ἐρώμενον. Πρὸ πάντων, Æsch. Sept. 996 : Ἰὼ κακὰ δώμασι καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί. « Πάντα πάντῃ Plato Soph. p. 234, E : Πάντα πάντῃ ἀνατετράφθαι ... ἐμπεσεῖν. Ælian. N. A. 15, 20 : Σιωπῶσι πάντα πάντῃ· 16, 18 : Θερμοτερώτεροι πάντα πάντῃ. » Jacobs. ad Æl. vol. 2, p. 206. Cumulatius Plato Menex. p. 247, A : Διὰ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν· p. 249, C : Πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη· Leg. 5, p. 738, A : Ὁ μὲν δὴ πᾶς εἰς πάντα πάσας τομὰς εἴληχεν.] || Τοῦ παντὸς τιμᾶσθαι idem Bud. accipi tradit pro Magnifacere, Plurimi æstimare. Synes. [Ep. 97, p. 225, B] : Ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἐτιμησάμην. [Ælian. N. A. 10, 31 : Τοῦ παντὸς ἂν ἡ Δίκη τιμήσαιτο τήνδε τὴν ἀσπίδα. Ἀντὶ π. Demosth. p. 299, 18 : Τὰ μὲν καθ' ἕκαστα ἐγὼ μὲν ἀντὶ παντὸς τιμησαίμην ἂν εἰπεῖν τοῦ βίου.] Observa autem hic obiter articulum præfixum : qui et in quibusdam aliis loquendi generibus adhibetur. [Τοῦ παντὸς ἁμαρτάνειν Plato Phædr. p. 235, E, Dionys. A. R. 1, 24. Ἀπὸ τοῦ π. πίπτειν Aristid. vol. 1, p. 1 : Ὡς μὴ τελέως καταγέλαστοι γενοίμεθα μηδὲ ἀπὸ τοῦ παντὸς πέσοιμεν. Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω Æsch. Prom. 961. Τοῦ π. δέω 1006.] Τῷ παντὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, Xen. Hell. 6, [1, 7. Alia hujusmodi exx. v. inferius.] Adhibetur vero et aliis, ut infra docebo. [Ὁ πᾶς, Omnimodus, Omnigenus, Summus in suo genere. Polyb. 1, 15, 6 : Τῆς πάσης ἀλογίας πλήρεις. Τῆς πάσης ἀλογιστίας 11, 4, 2. Ἐν τῇ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ 3, 77, 4. Τῆς πάσης γέμει πολυπραγμοσύνης 4, 27, 2. Schweigh.] Et περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, itidem pro Maximi facere, ap. Thuc. 2. [Xenoph. Hell. 7, 1, 26 : Τοὺς Τριφυλίους ... περὶ παντὸς ποιουμένους. Seq. infin. Anab. 1, 9, 10 : Περὶ παντὸς ἐποιεῖτο τούτους πλουσιωτέρους ποιεῖν. Isocr. p. 17, E : Περὶ παντὸς ποιοῦ κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχειν· 77, B : Περὶ παντὸς ποιητέον ὅπως ... τὸν πόλεμον ... διοριοῦμεν.] Rursum vero Synes. dixit etiam ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, ita scribens : Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἔμψυχον, καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, In primis colendus est tibi et ante omnia ille amicus a me vobis conciliatus, Bud. Forsitan autem ἀντὶ παντὸς aliquis reddere malit Omnium loco. Dicunt præterea ἄξιος [παντὸς vel] τοῦ παντός, quod posse reddi existimo Quantivis pretii. Lucian. Q. H. Scr. : Ἐπεὶ πολλοῦ ἄν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον. [Plato Soph. p. 216, C : Τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δὲ ἄξιοι τοῦ παντός. Dio Chrys. vol. 1, p. 43 : Τοῦ παντὸς ἂν ἦν ἄξιον Ἀλέξανδρον παραινεῖν. Sine articulo Plato Alcib. 1 p. 105, E : Ἐνδείξασθαι ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἴη· Euthyd. p. 307, A : Οἱ σπουδαῖοι ὀλίγοι καὶ παντὸς (libri deteriores τοῦ παντὸς) ἄξιοι.] Et μέχρι παντὸς [προϊέναι, Comp. Lyc. c. Numa c. 2], ex Plut., ut Gall. *Jusques à tout.* [Semper, In perpetuum. Strabo 8, p. 376 : Τὸ παλαιὸν μὲν εὐδοκίμει τὸ Ἄργος μᾶλλον, ὕστερον δὲ καὶ μέχρι παντὸς ὑπερεβάλλοντο Λακεδαιμόνιοι. Appian. Hisp. 9 : Οὐκ ἀξίου ἐπὶ τῷ Καρχηδονίων κινδύνῳ μέχρι παντὸς εἶναι. Aristæn. 2, 14 : Μέχρι π. ἂν ἡμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων. Charito 5, 4 : Μέχρι π. ἀπαρνούμενος τὴν αἰτίαν τῆς ... ὁδοῦ. Παντὸς οὕνεκα Appian. B. civ. 5, 77 : Ἐδεήθη ... γόρφωτα χρῆναι π. οὕ. παρασκευάζεσθαι. Παντὶ ib. 57 : Ἢ ὧν ἔτι κρείσσων Ἀντωνίου κατὰ τὸ πλῆθος, ubi τρόπῳ supplet Schweigh., mihi vel τῷ παντὶ vel πάντῃ scribendum videtur, quam correctionem Schweigh. ipse adhibuit Epicteto ap. Stob. Flor. 121, 31 : Τὸν ἐλάττω (βίον) ἀμείνονα ὄντα παντὶ πάντως προαιρετέον· ubi παντὶ πάντως restituit præeunte editore Basil. Non magis ferendum fuit quod ap. Xenoph. Ages. 2, 24 in libris legitur : Ὅπου μὲν παντὶ πλεῖον ἂν εἶχον οἱ πολέμιοι, οὐκ ἐξῆγον ἐνταῦθα· ubi τῷ παντὶ scripsit Schneid., ut paullo post τῷ παντὶ κρατεῖν dixit Xenophon et alibi similiter, velut Hell. 7, 5, 12 : Οἱ τῷ π. πλείονες· Rep. Lac. 8, 5 : Ἀνεῖλεν (ὁ θεὸς) τῷ π. ἄμεινον εἶναι. Cum μακρῷ conjunctum ap. Dionys. A. R. 6, 52 : Μ. καὶ τῷ π. κάκιον.] Ἐκ παντὸς autem, sub. τρόπου, et Διὰ παντός, sc. χρόνου, vide in Τρόπος et Χρόνος. At vero de ὅλος καὶ πᾶς εἰμὶ πρὸς τούτῳ, s. τούτῳ, dicam in Ὅλος, Totus. || Ut autem alia loquendi genera omittam, quibus singularis numerus hujus nominis adhibetur, et ad pluralem veniam, sciendum est dici πάντα ποιεῖν s. πράττειν, Omnia facere pro Omnia experiri, tentare, Nil intentatum relinquere. || Bud. autem exp. etiam Maxime contendere, sed hoc minus significanter dici videtur. [Lysias p. 127, 42 : Ἐπειδὴ πάντα ποιοῦντες δίκην ... οὐκ ἂν δύνασθε λαβεῖν.] Dem. p. 215 [514 extr.] : Ὥστε πάντα ποιοῦντες τούτου καὶ τινων ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπείσθη ὁ δῆμος. Sic Xen. πάντα ποιεῖν [Hell. 5, 4, 58 : Πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα· Memor. 4, 2, 6 : Πάντα ποιοῦντες καὶ ὑπομένοντες ἕνεκα τοῦ κέρδους], et quidem sequente vel ὅπως, vel ὥστε : Hell. 7, [4, 21] : Πάντα ἐποίει ὅπως εἰ δύναιτο ἐπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας. At 6, [1, 4] : Πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. [Plato Apol. p. 39, A. Ib. : Ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον.] Pind. autem πᾶν ἔρδειν hac signif. dixit [Isthm. 4, 82] : Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν, perinde ac si dixisset πᾶν ἔρδειν ὥστε ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν. [Lysias p. 115, 29 : Πᾶν ἔπραξαν μέλλοντες μεγάλα ἐμὲ βλάψειν. Πᾶν s. Πάντα τολμᾶν, Sappho ap. Longin. De subl. c. 10 : Ἀλλὰ πᾶν τολματόν. « Sophocles ap. Stob. Flor. 73, 51 : Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα γύναι· OEd. C. 761 : Ὦ πάντα τολμῶν. Aristoph. Nub. 375 : Ὦ πάντα σὺ τολμῶν. Achill. Tat. 1, 8 : Ὦ πάντα τολμῶσαι γυναῖκες. » Jacobs. ad Ach. T. p. 438. Plato Apol. p. 39, A : Ἐάν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν.] In hoc autem ejusd. Xen. l., Cyrop. 7, [4, 11] : Καὶ πάντα πειρωμένους ποιεῖν, ὅ,τι ᾤοντο αὐτῷ χαριεῖσθαι, simpliciter accipitur πάντα et in signif. propria, ubi animadvertendum etiam est plurali πάντα subjungi singularem ὅ,τι : quod tamen et in aliis ejusdem scriptoris ll. observare me memini. [Alia aliorum exx. infra afferentur ubi de Πᾶς ὅστις dicetur.] Sed nec τὰ πάντα πράττειν ap. Thuc. adjecto articulo, simile est illi superiori πάντα ποιεῖν s. πράττειν, 1, [110] : Ὃς τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου· hic enim τὰ πάντα ἔπραξε significat Auctor fuerat omnium quæ gesta erant. [Τὸ πᾶν et τὰ πάντα, Omnia, Res omnes. Æsch. Prom. 456 : Ἀτὰρ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον· 736 : Τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος· Eum. 415 : Πεύσει τὰ πάντα συντόμως.] || Dicunt præterea Græci, et quidem ille ipse Thuc., quempiam πάντα εἶναι apud aliquos, pro Tantam esse ejus existimationem apud eos, tantumque illum auctoritate valere, ac tantum posse, ut cetera omnia præ illo nihili faciant, nulloque in pretio habeant : aut etiam, ut in eo spem omnem collocent. [Herodot. 3, 157 : Πάντα δὴ ἦν ἐν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος· 1, 122 : Ἦν τέ οἱ τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ.] Sic usus et Dem. Pro cor. [p. 240, 11 : Πάντα ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς], necnon C. Aristocr. p. 276 [660, 7] : Ἐδοκεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος, ubi tamen Bud. Omnium voce celebrabatur Alexander ; sed ab eo in hac interpr. prorsus dissentio. [Lucian. Tyrannic. c. 4 : Φιλότιμος εἰς ὑπερβολὴν ἐγένετο ... καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ. Heliodor. 7, 12 : Ἐμὲ τῇ δεσποίνῃ τὰ πάντα. Alciphro 2, 3, ubi cum genit. : Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα· nisi αὐτῇ scripsit. Xenoph. Eph. 2, 13 : Ὡς πάντα αὐτῷ γένοιτο Περιλάος, γυνὴ καὶ δεσπότης καὶ παῖδες.] Affertur certe ex Varrone ap. Non. pro πάντα ἦν dictum ad verbum Omnia erat : sed mihi sensum dissimilem Latina hæc vocabula habere videntur eo in l. At Gallice dicimus ea signif. *C'estoit leur tout.* [Latinorum scriptorum exx. attulit Ruhnk. ad Vell. Pat. p. 403. De rebus, Joann. Chrys. In laud. Pauli p. 14 ed. Valck. : Πάντα ἦν αὐτῷ τὸ ἐπίταγμα τοῦ θεοῦ.] Polyb. singulari num. dixit τὸ πᾶν, idem exprimere volens, sed præfigens ὅλον. Legitur enim ap. eum 5, [26, 5] : Αἵ τε κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις ἐν τοῖς ψηφίσμασι καὶ τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἐπὶ βραχὺ μὲν ἐμνημόνευον τοῦ βασιλέως, τὸ δ' ὅλον αὐτοῖς ἦν καὶ τὸ πᾶν Ἀπελλῆς. [Joseph. A. J. 16, 22, 2 : Πᾶν γοῦν ἦν αὐτῷ κατὰ τὴν στρατιὰν Ἡρώδης.] Sed hoc sciendum est, paulo aliter dixisse Thuc. 8, [95] : Εὔβοια γὰρ αὐτοῖς, ἀποκεκλῃσμένης τῆς Ἀττικῆς, πάντα ἦν, sc. pro Omne eorum subsidium in Eubœa positum erat, Omne eorum præsidium erat Eubœa, Suum omne præsidium ab Eubœa sperabant, Omnes eorum spes in Eubœa repositæ erant. Eoque differt a superioribus illis hic locus, quod hic πάντα ad existimationem quoque et auctoritatem minime referatur. At hic Isocr. l. in Ep. ad Phil. : Ἡγοῦμαι δὲ δεῖν πρὸς μὲν τοὺς μικρὸς τῆς πόλεως καταγορεύοντας ἐκείνους ἀντιτάττειν τοὺς πάντα γε ταύτης εἶναι λέγοντας, quamvis in VV. LL. afferatur velut cum superioribus illis conveniens, nihil commune cum illis habere videtur : quum plane aliud sit dicere πάντα ἐστὶ ταύτης, quam πάντα ἐστὶν αὐτή. || Utuntur porro et hoc nomine πάντα adverbialiter pro πάντως, Omnino, ut quidem censet Bud., afferens ex Athen. p. 139 [8, p. 361, F] : Ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et ex Gregor. : Ἡ θεία ψυχὴ καὶ πάντ' ἐμοὶ σεβασμία. Quibus addo ex Juliano, in quadam ad Maximum Epist. [p. 414, B] : Εὐχαριστήσαντες τοῖς πάντ' ἀγαθοῖς θεοῖς. [Soph. Aj. 1415 : Ἀνδρὶ ... τῷ πάντ' ἀγαθῷ. Plato Euthyd. p. 292, C : Πάντας καὶ πάντα (πάντως libri deteriores) ἀγαθούς. Πάντ' ἄϊδρις Soph. Aj. 911. Id. El. 301 : Ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη. (Similiter Phil. 622 : Κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη, et 927 : Ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα, Qui omni ex parte s. totus terror es.) Πάντ' ἄριστος Soph. OEd. C. 1458, Cratin. ap. Plut. V. Cimon. c. 10. Πάντα ἄριστος Athen. 8, p. 346, C ; 13, p. 610, F ; 14, p. 623, E, ubi elisa vocali πάντ' edidi, ut alibi scriptum est ap. Athen. Πάντα σοφὸς Plato Theæt. p. 194, E, Themist. Or. 37, p. 335, D. Addito articulo τὰ πάντα ἀγαθὸς Herodot. 5, 97, ubi cod. unus τὰ omittit. Τὰ πάντα ἄριστος 1, 134, Eunap. V. Porph. p. 14. Τὰ π. γενναῖος Himer. Ecl. 13, 24, p. 226. Τὰ π. σοφὸς Heliodor. 3, 9. Τὰ π. φίλτατος Theocr. 7, 98 : quæ exx. indicavit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 482.] Quum autem his ex ll. cognoscamus πάντα jungi non positivo solum, sed et superlativo, non possum assentiri iis qui positivum cum hoc nomine πάντα junctum, resolvunt in superlativum : verbi gratia illud πάντα σεβασμία exponentes σεβασμιωτάτη, et πάντ' ἀγαθοῖς, itidem ἀγαθωτάτοις, quamvis alioqui non me lateat ipsum quoque Bud. πάντ' ἀγαθοῖς reddidisse Optimis. Si enim hic nihil aliud valere πάντα dicamus, quid de eo censendum nobis erit, ubi superlativo jungitur : ut in illo πάντ' ἀρίστου βασιλέως Ἀδριανοῦ ap. Athen., et πάντ' ἀρίστου βασιλέως Μάρκου ap. Eund. [1, p. 2, C] ? Hinc fit ut πάντα exponere malim Modis omnibus. Ceterum πάντα plerisque in ll. occurrit, ubi minime necesse fuerit dicere adverbialiter poni, sed potius regi a præp. κατὰ subaudita, sicut et cum aliis plurimis accuss. subaudiri eam solere, satis notum est. Hom. Od. [N, 209] : Οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες. Sic ap. Herodian. [4, 2, 3] : Πλασάμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελευτηκότι. Et ap. Synes. : Οὐ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ, pro οὐ κατὰ πάντα λυπεῖ, Non per omnia nobis molesta est fortuna, Non in omnibus ; etiam, Non omni ex parte. Possis autem fortassis et illud Modis omnibus hic usurpare. Vicissim autem quod de his ll. dicitur, idem et de superioribus illis pronuntiari posse videtur, sc. in illis quoque subaudiendam esse præp. κατά, atque ita non fuerit πάντα pro πάντως positum. Ipsam autem præp. κατὰ cum πάντα habes in isto Plat. l. in Timæo [p. 30, D] : Τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλίστῳ καὶ κατὰ πάντα τελέῳ· Cic., Quod enim pulcherrimum in rerum natura intelligi potest, et quod ex omni parte absolutissimum est. [Κατὰ πάντα ἀγαθὸς Thucyd. 4, 81, Geopon. 5, 7, p. 330. Ἀγαθὸς κατὰ πάντα Diog. L. 10, 23. Περὶ πάντα ἀγαθὸς Dionys. A. R. 8, 60. Διὰ πάντα ἄριστος Eunap. V. Chrys. p. 117. Εἰς πάντα πρῶτος Plato Charm. p. 158, C Lobeck. l. c. || Cum articulo Himer. Ecl. 5, 11, p. 138 : Οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς πλεονεξίαν τὰ πάντα βλέποντες· quocum Jacobs. ad Philostr. p. 539 comparavit Galen. vol. 2, p. 6 : Τῶν κακοδαιμόνων καὶ πάντα πρὸς τὸν πλοῦτον ἀποβλεπόντων.] || At vero in isto Plat. l., Apol. Socr. [p. 32, D] : Ἐμοὶ μὲν θανάτου μέλει οὐδ' ὁτιοῦν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει, necesse est, meo quidem judicio, ut τὸ πᾶν pro πάντως s. παντάπασι accipiamus. [Tim. p. 72, B : Τὸ πᾶν ἠγνοηκότες ὅτι ... Leg. 12, p. 959, A : Ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφέρουσαν.] In hoc itidem Xen. l. VV. LL. τὸ πᾶν exp. Omnino, Prorsus, Cyrop. 1, [6, 13] : Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. [Æsch. Prom. 215 : Οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν· Suppl. 781 : Γενοίμαν ... τὸ πᾶν ἄφαντος. Soph. El. 1009 : Πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς ὀλέσθαι. Ἐς τὸ πᾶν Æsch. Eum. 52 : Μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι· Ag. 682 : Ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως.] Sed et κατὰ πᾶν pro Omnino, ex Galen. Ad Glauc. 1 : Ἡ τε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τούτῳ κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων. Necnon ἐπὶ παντὶ ex Aphth. pro Omnino, Penitus. Præterea ἐν παντὶ sequente gen. resolvitur ibid. in illud adverbium, sc. Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν, ap. Thuc. [7, 55], Prorsus exanimati erant. [Dionys.

A. R. 6, 76 : Ὡς ἐν παντὶ δι' ἀθυμίας ἐγένοντο· ubi δι' non ejiciendum, quod voluerunt HSt. et Casaub., sed in δὴ mutandum. Plato Rep. 9, p. 579, B : Ἔτι ἂν μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ εἴης. Ἐν παντὶ ἀπορίας, δέους, κινδύνου, κακοῦ γίγνεσθαι frequens ap. Dion. Cass., quem v. p. 1014, 17; 1072, 31; 815, 22; 948, 26, et omisso subst. ἀπορία, δέος, κίνδυνος vel simili p. 90, 32 : Μέχρις οὗ ἐν παντὶ ἐγένοντο· 211, 47 : Ὥστε ἐν π. τὸν Καίσαρα γενέσθαι· 277, 40. Plato Euthyd. p. 301, A : Κἀγὼ ἐν παντὶ ἐγενόμην ὑπὸ ἀπορίας· Symp. p. 194, A : Ἐν παντὶ εἴης ἄν. Aristid. vol. 1, p. 304 : Καὶ τοῦτο μὲν περὶ τῶν ὄλοντων ἐν παντὶ κατέστην· 312 : Ἐν π. εἶναι καὶ ἀγωνιᾶν. Philostr. Her. p. 734 : Ἐν π. ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων· ubi κινδύνου supplet schol. ap. Boiss. p. 608. Cum articulo Heliodor. 7, 23 : Ἐκείνη ἐν τῷ π. σαλεύει. Seq. μὴ Xen. Hell. 5, 4, 29 : Ἐν παντὶ ἦσαν μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' Ἀγησιλάου, i. e. Prorsus metuebant ne ..., quod cum locutione simili παντοῖον γίγνεσθαι μὴ ... comparavit Valck. ad Herodot. 3, 124. Πᾶς γίγνομαι, Aristid. vol. 1, p. 414 : Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπινοῶ πᾶς γιγνόμενος· quod recte exp. Reisk., Quamcunque in partem me vertam cogitando et circumspiciendo.] Additur vero et Εἰς πᾶν μοχθηρίας, ex Dem. [Herodot. 7, 118 : Ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο· et 9, 118. (Omisso κακοῦ Demosth. p. 1261, 5 : Εἰς πᾶν ἐλθὼν διὰ τὴν τούτων ὕβριν. Xenoph. Hell. 6, 1, 12 : Εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς.) Dio Cass. p. 204, 61 : Ἐς πᾶν κατηφείας αὐτοὺς κατέστησεν. Ἐς πᾶν τρυφῆς p. 208, 39. Ἐς πᾶν κινδύνου p. 514, 85. Idem vero ἐς πᾶν κακὸν σφᾶς κατέστησαν p. 105, 31 (quod Reimaro κακοῦ scribendum videbatur), ut ἐν παντὶ κακῷ ὄντας p. 14, 48, et ap. Plut. Mor. p. 568, A : Ἐν παντὶ γενέσθαι κακῷ διὰ φόβον. Æschin. p. 9, 27 : Ἐν παντὶ κακῷ γενόμενος.] In plur. quoque εἰς πάντα pro Omnino, ex Plat. Leg. [9, p. 860, D] : Εἰς πάντα ἄκοντες, pro Omnino nolentes. [Ἐπὶ πᾶν. Plato Rep. 8, p. 562, E : Ἆρ' οὐκ ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἰέναι, i. e. Ad summam libertatem.] Ibid. et ἐπὶ τὸ πᾶν, pro In universum; sed hoc genus loquendi ad alteram nominis πᾶς signif. referri debet, qua sc. ponitur pro Totus, Universus, sicut et præcedentia malit forsitan aliquis eo referre. Habet certe τὸ πᾶν et alias signiff., quas illuc rejicio. Sed hic addendum est τὸ πᾶν, quod ibid. ex Luciano [De sacrif. c. 6] affertur pro Perpetuo : Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, de Vulcano. [Εἰς τὸ πᾶν, In omne tempus. Æsch. Choeph. 684 : Ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον· Eum. 291 : Πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον· 670 : Ὅπως γένοιτο πιστὸς ἐς τὸ πᾶν χρόνου. || Διὰ πάντων, Inter omnes s. omnia, i. e. Præ ceteris, ut διὰ πάντων ἄξιος θέας. V. Διὰ vol. 2, p. 1101, D. Victor διὰ πάντων in inscriptionibus agonisticis, ut Bœotica n. 1585, ubi Bœckh. : « Διὰ πάντων redit n. 1586, 1719, 1720, et sæpius, maxime in titulis Aphrodisiadis Cariæ; quocum contuli ἐκ πάντων et κατὰ πάντων (vide ad n. 232); et haud dubie formulæ sententia hæc est, *hunc inter omnes victores esse præstantissimum judicatum, victorem inter victores* : unde ultimo loco scriptus est et tum hic tum n. 1586 unus est ex iis, qui jam antea in singulis ludis victores inscripti erant. (Hanc interpretationem confirmant inscrr. ap. Orellium vol. 1, p. 460, n. 2627 : « Pantomimo sui temporis primo hieronicæ solo in urbe coronato diapanton ab impp. dd. nn. severo et antonino augg. » N. 2628 : « Hieronico bis coronato et diapanton. » N. 2637, p. 461 : Coronato contra omnes scænicos. » N. 2591, p. 453 : « Qui vicit omnes antecessores suos. » Welcker. De Trag. Græc. p. 1285.) Alia tamen ratio est in Attico titulo n. 232, ubi de stadio et diaulo agitur : nempe in his omnium trium ætatum cursus instituitur post singularum ætatum cursus, et ibi qui omnes tres ætates *simul* currentes vicerat, dicitur victor ἐκ πάντων. (Ἐκ πάντων vicisse dici qui proximi a victoribus judicati denuo inter se certantes vicissent, conjicit Hermann. Opusc. vol. 7, p. 185, 238.) Ad hunc autem morem in cursu Athenis receptum, ex quo ultimo loco omnes ætates conjunctæ certabant, pertinet glossa Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 91 : Διὰ πάντων ἀγὼν λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις. Ad universam hanc rem refer etiam glossam Hesychii, Διὰ πάντων κριτής· Βοηθός φησιν ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκέλευσε τοῖς κρίνουσι γράφειν τὰ κεφάλαια ἕκαστον· quæ pertinent ad Platon. Rep. 9, p. 580, B : Ἴθι δή μοι, νῦν ἤδη ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτὴς ἀποφαίνεται, καὶ σὺ οὕτω, τίς πρῶτος κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονίᾳ καὶ τίς δεύτερος, καὶ τοὺς ἄλλους ἑξῆς πέντε ὄντας κρίνει, βασιλικόν, τιμοκρατικόν, ὀλιγαρχικόν, δημοκρατικόν, τυραννικόν. » Ἀγὼν γυμνικὸς διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχων, Ludus omnia certaminum genera continens, Herodot. 2, 91, ut exp. Schweigh. Διὰ πασῶν (sc. χορδῶν), Per omnes chordas, et ἡ διὰ πασῶν (sc. συμφωνία), Consonantia per omnes (octo) chordas, ap. Ptolem. Harm. 1, 5; 2, 4, Aristoxenum, Euclidem, Nicomachum ceterosque artis musicæ scriptores, et δὶς διὰ πασῶν, Bis per omnes chordas, ap. eosdem : quam musici hodierni octavam et duplicem octavam vocant. Translate de rebus longissimo intervallo inter se distantibus sive discrepantibus, Lucian. Prom. c. 6 : Ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν· Pro merc. cond. c. 11 : Εὑρήσεις γάρ, τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα· Quom. hist. conscr. c. 7, de historiæ et encomii discrimine : Τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο δὶς διὰ πασῶν ἐστι πρὸς ἄλληλα· Adv. ind. c. 21. || Ὁ ἐπὶ πᾶσι, Qui post omnes est, Ultimus. Ἐπὶ πᾶσι, Postremo. « Philostr. p. 537 : Ὅτε ἀποτορνεύοιτο περίοδον, τὸ ἐπὶ πᾶσιν αὐτῇ κῶλον οἷον παιδιάματι φέρειν· 573 : Ἐπὶ τελευτῇ τοῦ λόγου ... τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὧδε ἀνεφθέγξατο· 591 : Ἐπὶ πᾶσιν εἰπών· 593 : Ἧς τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὧδε εἴρηται. » Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 616.]

|| Πάντες s. Πάντα frequenter subjungitur nominibus numeralibus, et quidem ab ipso etiam Hom., ut Od. Χ, [424] : Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν· Τ, [578] : Πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων· Ω, [60] : Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ· Il. Η, [161] : Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. Quibus in ll. abundare nomen illud dicere possumus : sicut Eust. in Il. Σ, [373] : Τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν, annotat, Ἰστέον ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐείκοσι πάντας, πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας. [Od. Θ, 258 : Αἰσυμνῆται κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν· Il. Τ, 247 : Χρυσοῦ δὲ στήσας ... δέκα πάντα τάλαντα. Hesiod. Th. 803 : Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται ... ἐννέα πάντ' ἔτεα.] Videri alicui posset hoc nomen aliquibus in ll. non vacare : verbi gratia interpretando hic Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, *Toutes les neuf Muses*. In ceteris autem accipiendo nomen illud ea in signif. qua dicimus *En tout* : quum ita loquimur, *Il y en a huict en tout, neuf en tout, dix en tout*, etc. [Rhian. ap. Pausan. 4, 17, 11 : Χείματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας. Oppian. Hal. 1, 690 : Μίμνει δ' ἤματα πάντα δυώδεκα.] Sed hoc de istis potius locis Thucydidis [aliorumque] dicere possumus : a quo articulum addi observandum etiam est. [Herodot. 1, 163 : Ἐτυράννευσε ... ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ τὰ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν· ubi articulum in libris omissum recte addidit Hermann. ad Viger. p. 727. Ib. 214 : Βασιλεύσας τὰ πάντα ἑνὸς δέοντα τριήκοντα ἔτεα· 9, 70 : Λακεδαιμονίων ἀπέθανον οἱ πάντες εἷς καὶ ἐνενήκοντα.] Thuc. 2, [101] : Καὶ μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας. Et 1 : Πέμπουσιν ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας· 8 : Διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτειναν. Quæ tamen signif. hoc in l. est evidentior, 3 : Ὥστε αἱ πᾶσαι ἅμα ἐγένοντο ἐν ἑνὶ θέρει διακόσιαι καὶ πεντήκοντα. [3, 85 : Διέβησαν ἐς τὴν νῆσον ἑξακόσιοι μάλιστα οἱ πάντες. Xenoph. Hell. 5, 4, 66 : Οἱ πάντες ὡς ὀκτωκαίδεκα. Polyb. 1, 56, 8 : Προσόδους τρεῖς τὰς πάσας ἔχει δυσχερεῖς· 4, 63, 2 : Ἐν ἡμέραις τετταράκοντα ταῖς πάσαις. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 169, 5 : Οὐκ ἂν εὕροι τις ἓξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα. Athen. 6, p. 273, B : Τρεῖς οἰκέτας τοὺς πάντας συνεπήγετο.] Libro autem 2, [7] alio genere loquendi dixit, Ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων. Alicubi vero interjicit particulam ἐς, Ad, i. e. Circiter : 1 : Καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας. [Polyb. 1, 77, 4 : Προσλαβὼν ἀφ' ἑκάστου γένους τοὺς πάντας εἰς ἑξακισχιλίους.] At vero in hoc Plat. l. Epist. 6, [p. 323, C] : Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή, suspicor, πάντας τρεῖς ὄντας, id sonare, quod vulgo dicimus *Tous trois*. Ita enim hic loqueremur, *Il faut que vous lisiez ceste epistre tous trois*. [Xenoph. Hell. 1, 6, 34 : Ἀπώλοντο ... τῶν Πελοποννησίων ... (νῆες) ἐννέα, πασῶν οὐσῶν δέκα. || « Πάντα cum adject. numerali, Tot de quoque genere, Herodot. 1, 50 : Κτήνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσε· 4, 88 : Ἐδωρήσατο αὐτὸν πᾶσι δέκα· 9, 81 : Παυσανίῃ πάντα δέκα ἐδόθη· 3, 74 : Ὑποσχόμενοι τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν. » Schweigh. Strabo 3, p. 155, ex Pindaro : Πάντα θύειν ἑκατόν. Athen. 4, p. 144, F, ex Theopompo : Τὸν βασιλέα ἑκατὸν πάντα παρατίθεσθαι δειπνοῦντα.]

|| Πᾶς aliquam vocem interdum annexam habet, ut quum dicitur πᾶς τις, s. πᾶς ὅστις, et παντί τῳ : item πᾶν ὅσον, necnon πᾶς ἕκαστος. Sonat autem Πᾶς τις, Unusquisque, Quilibet. [Æsch. Ag. 1205 : Ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον· 1652 : Ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Soph. Aj. 28 : Ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.] Thuc. [7, 84] : Ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος· 6, [31] : Ἃ εἰκὸς ἦν πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον· 2, [41] : Καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν κτλ. [Seq. genitivo] Herodot. [3, 79] : Καὶ ὅμα ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γενόμενον, Unumquemque obvium magorum interemerunt. [Soph. El. 984 : Πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν· Œd. Col. 25 : Πᾶς ... τις ... ἐμπόρων.] Sed ap. Thuc. habes πᾶς τις sequente etiam αὐτὸς ἕκαστος, 7 : Πᾶς τέ τις ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος, ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι. Aristot. Polit. 7, [5] : Δῆλον γὰρ ὅτι τὴν αὐταρκεστάτην χώραν πᾶς τις ἂν ἐπαινέσειε. Sed quum πᾶς per se etiam significare possit Unusquisque, non dubium est quin τις hic abundet. || At Πᾶς ὅστις est Quivis, Quicunque, cum verbo junctum [Soph. Aj. 1413 : Πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι], Bud., afferens neutrum Πᾶν ὅ,τι ex Gregor. : Ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει πᾶν ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι, Fac quidlibet, Facito quodcunque libuerit. Et cum particula περ ap. Plat., Πᾶν ὅ,τι περ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι. Sed alicubi verbum non sequitur. Gregor : Παρέστω μοι πατήρ, ἀδελφοί, γυνή, τέκνα, πᾶν ὅ,τι μοι τίμιον. Item, Καὶ ὅσα φορεῖ παρ' ἑαυτῆς πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. Possumus tamen dicere sequi verbum, sed subauditum, sc. ἐστί. [Achill. Tat. 2, 20 : Καὶ πᾶν ὅ τι ἂν εἴποι τις, ὄνομα Κώνωψ. Liban. vol. 4, p. 355, 4 : Οὐ πᾶν ὅ τι ἂν εἴποι τις. Aristid. vol. 1, p. 68 : Τῷ σωτῆρι καὶ τοῦ βίου καθηγεμόνι καὶ πᾶν ὅ τι ἂν εἴποι τις· vol. 2, p. 142 : Σωμάτων, χρημάτων, ... ὅτου τις ἂν εἴποι παντός. Jacobs. ad Achill. T. p. 552.] Sic autem dicitur πᾶς ὅστις, ut οὐδεὶς ὅστις : in plur. autem pro πάντες οἵτινες potius πάντες ὅσοι dicunt, cujus exemplum habebis paulo post. In VV. LL. πᾶν ὁτιοῦν pro Quidvis. [Ælian. N. A. 5, 39 : Πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένει πρᾴως.] Item πᾶν ὅ,τι ἄλλο, pro Quicquid aliud. [Pluralis cum sing. conjunctus apud Eurip. Ion. 233 : Πάντα θεᾶσθ' ὅ τι καὶ θέμις ὄμμασι, quocum comparavi Aristoph. Nub. 348 : Γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται, ubi in uno cod. πᾶν, in alio ὅσα interpolatum. Metagenes ap. Athen. 9, p. 385, C : Πάντ' ἐπρίατο ὅ τι ἂν βούλῃ. G. D.] Sed et πᾶν εἴ τι ex Aphth. : Πᾶν εἴ τι κρατεῖ, pro Quicquid excellit. In dativo autem dicunt παντί τῳ pro παντί τινι, ut exp. Hesych. [et Phot. p. 379, 12], Unicuique, Cuilibet, Cuivis : ut ap. Philon. legitur, Ἔτι τοίνυν παντί τῳ δῆλον ὅτι κτλ. [Dio Cass. 42, 34 : Προσομιλῆσαι παντί τῳ διὰ χαρίτων ἐπίστατο· 57, 7 : Παντί τῳ παρρησίαν ἔνεμεν. Genere neutro Soph. Ph. 174 : Ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ (παντὶ τῷ scriptum ap. Aristid. vol. 1, p. 34, 12) χρείας ἱσταμένῳ.] Pro quo Herodot. 7, [210] dixit Ionice Παντίτεῳ, Δῆλον δὲ ἐποίευν παντίτεῳ ὅτι κτλ. [In Indice :] « Παντίτεῳ, et Ionice Παντίτεῳ, Hesychio et Suidæ, παντί τῳ, Cuivis, Omnibus. Philo De mundo, παντίτεῳ δῆλον. Herodot. : Δῆλον δὲ ἐποίευν παντίτεῳ. Scribitur divisim etiam παντί τεῳ et παντί τεῳ. » [Πᾶν ὁτιοῦν Dio Cass. 56, 15.] || Πᾶν ὅσον, Quodcunque, Quicquid, et πάντα ὅσα, Quæcunque. [Æsch. Prom. 787 : Πᾶν ὅσον προσχρῄζεις. Soph. El. 378 : Πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.] Plato Timæo [p. 30, A] : Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβών, Cic., Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit. Dem. [p. 499, 20] : Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνείδη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο, ubi observa articulum addi. [Πᾶν ὅσον, i. q. πάντες ὅσοι. Ælian. N. A. 6, 63 : Πᾶν ὅσον ἦν κακοῦργον· 11, 2 : Πειρᾶται ... καὶ πᾶν ὅσον τῶν ξένων ἐπιδήμιόν ἐστι θύουσι· 15, 1 : Καλοῦσιν ἵππουρον αὐτὴν πᾶν ὅσον εἰσὶν ἐπιχώριοι· ubi codd. nonnulli ἐπιχώριον, unde recte Schneid. ἐστὶν ἐπιχώριον.] Et πάντες ὅσοι, Quicunque, Unusquisque, Bud., afferens ex Aristot. Metaph. 2, [4] : Οἱ μὲν οὖν περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνου ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτούς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν. Pro Omnes quotquot sunt theologi, inquit, vel simpliciter Quotquot sunt. Aut, Unusquisque theologorum. Et addit dici pro πάντες οἵτινες, quod in usu non sit, licet usitatum sit πᾶς ὅστις. [Aristid. vol. 1, p. 16 : Πάνθ' ὅσ' ἂν εἴποι τις. Gregor. Naz. Epist. 40, p. 802, D : Πάντα ὅσα ἂν εἴποι τις τῶν τηνικαῦτα καλῶς.] || Πᾶς ἕκαστος itidem pro Unusquisque, inquit Idem, afferens ex Galeno Therap. 9 : Διοικοῦσι δὲ τὸ ζῶον δυνάμεις τρεῖς ἀλλήλων ἑτερογενεῖς· ὥσπερ ἐκ πηγῆς τινος ἰδίας ἑκάστῳ παντὶ τῷ σώματι διανεμόμεναι· sed hic ἑκάστῳ vix crediderim cum παντί jungi, præsertim quum sequatur articulus post παντί. Item, Καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῇλθον, ex Basilio : et, Πάνθ' ἕκαστα μανθάνειν περὶ σοῦ, ex Eod.

|| Πᾶν habet et alteram signif. nominis Omnis, sc. in qua ponitur pro Totus, Universus. Hom. Il. Ο, [537] : Πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμᾶζε Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός. Sic Β, [809] : Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, exp. ὅλαι, Totæ. [Æsch. Prom. 138 : Περὶ πᾶσαν χθόνα· 668 : Ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος. Soph. fr. 432 : Πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν.] Soph. Aj. [275 : Κεῖνός τε] λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ. [519 : Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι. Articulo sequente Æsch. Sept. 691 : Πᾶν τὸ Λαΐου γένος· Suppl. 721 : Πᾶσά θ' ἡ πανοπλία εὐπρεπής.] Thuc. 6 : Παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι. Ibid. : Ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία, ubi animadverte non postpositum, sed præpositum esse articulum : sicut alibi, sc. l. 2, τὸν πάντα ἀριθμὸν dicit. [Æsch. Pers. 339 : Ἕλλησιν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα νεῶν· 400 : Ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει· Prom. 233 : Ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν. Plato Theæt. p. 147, E : Τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν, Totam numerorum seriem. Ib. p. 204, E : Τὰ πάντα μέρη τὸ πᾶν εἶναι ὡμολόγηται, εἴπερ καὶ ὁ πᾶς ἀριθμὸς τὸ πᾶν ἔσται· 205, A : Δοκεῖ μοι νῦν οὐδὲν διαφέρειν πᾶν τε καὶ ὅλον. Ὁ πᾶς χρόνος Isocr. p. 4, A : Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Athen. 5, p. 220, F : Ἐπιλείποι δ' ἄν με ὁ πᾶς χρόνος· ubi articulum vulgo omissum servavit Epitome, in qua est με ὁ χρόνος. Demosth. p. 316, 7 : Νομίζω τὸν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα (libri nonnulli πάντα τὸν) χρόνον. Dionys. A. R. 10, 28 : Πολλὰ ... οὐδὲ ὑπὸ τοῦ παντὸς αἰῶνος ἀφανισθησόμενα.] Gregor. : Πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ. Lucian. [D. mar. 10, 1] : Πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς. At in hoc l. [Prometh. c. 4] : Καίτοι πᾶσα (ἡ κάμηλος) ἁλουργίδι ἐπέστρωτο, Bud. πᾶσα ἐπέστρωτο ἁλουργίδι, vertit, Prorsus instrata erat purpura. [Herodot. 9, 70 : Φάτνην χαλκέην ἐοῦσαν πᾶσαν. Id. 1, 32 : Πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορή, ubi alii libri πᾶς sensu eodem, quocum Wessel. comparavit Scythæ verba ap. Ælian. V. H. 7, 6 : Πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι, Quantus quantus sum, frons sum, et Hippocr. Epist. ad Damag. p. 229 ed. Ald. : Ὅλος ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς νοῦσός ἐστιν.] Usurpatur præterea πᾶν cum τοὐναντίον, diciturque πᾶν τοὐναντίον, quod Latine quidem ad verbum reddi nequeat Totum contrarium, at Gallice aptissime, *Tout le contraire*, *Tout au contraire* : nam πᾶν τοὐναντίον, s. τοὐναντίον πᾶν, quum utraque vox nominis locum obtinet, sonat, *Tout le contraire*, cujus exemplum habes ex Plat. in Ἐναντίον : at τοὐναντίον πᾶν adverbialiter dictum, respondet ei quod dicimus *Tout au contraire*. [Utriusque exx. v. s. Ἐναντίος vol. 3, p. 989. Πᾶσα ἀνάγκη v. s. Ἀνάγκη.] Atque ut Latine dicitur aliquis, Totus esse aliqua in re, pro Totam animi contentionem adhibere ad rem aliquam, Omni studio in rem aliquam incumbere, sic a Polyb. dicitur aliquis πᾶς εἶναι πρός τι vel πρός τινι, sed præfigendo nomen ὅλος : ita enim ille [3, 94, 10] : Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Item [5, 58, 1] : Πρὸς δὲ ταῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Suidas quoque in Ὅλος καὶ πᾶς, affert hæc exempla, tacens auctoris nomen : Ἦν δὲ ὅλος καὶ πᾶς πρὸς τὸ πολεμεῖν. Item, Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Sed affert et aliud exemplum, in quo additur dat. διανοίᾳ, et ponitur præp. περί. Ita enim ibi legitur, Ὅλος καὶ πᾶς ἦν τῇ διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας κινδύνους· cui l. non satis aptam, meo quidem judicio, expos. subjungit,

sc. πάσῃ δυνάμει. [Dionys. Jud. de Isæo c. 20 : Πᾶς ἐστιν ἐν τοῖς τεχνογραφικοῖς καὶ ἐπιδεικτικοῖς.] || Neutrum autem πᾶν, s. potius τὸ πᾶν, q. d. Gallice *Le total*, *La totalité*, Latine Summam rerum. [Dio Cass. 41, 53 : Ὑπὲρ τοῦ παντὸς αὖθις στασιάσειν.] Thuc. 1, [72] : Δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον. Quomodo loquitur et alibi. Ap. Herodot. legitur quoque τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, quod exp. Totum belli momentum. [Τὸ πᾶν, Res tota. Æsch. Prom. 273 : Ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν· 627 : Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Soph. Phil. 241 : Οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.] At vero ap. Aristot. De mundo, Ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, Ut autem in universum dicam, Ut semel omnia complectar. [Plato Euthyd. p. 279, E : Ὡς ἐπὶ πᾶν εἰπεῖν · Leg. 2, p. 667, D : Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν. Ὅλῳ καὶ παντὶ s. Τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ v. s. Ὅλος.] || A Philosophis autem τὸ πᾶν vocatur, quam Cic. Latine dicit Universitatem; nam hæc Platonis in Timæo verba [p. 28, C] : Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, interpr. Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire difficile, et quum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Idem alibi τὸ πᾶν non solum Universitatem, sed et Universam naturam, item Totum et Omnia, necnon Mundum vertit. Nam hæc ejusd. Plat. in eod. l. [p. 41, D] verba : Ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις κτλ., vertit, Toto igitur omni (vel potius Omnino) constituto sideribus parem numerum distribuit animorum etc. Statim post autem ad priorem illam interpret. redit, utens Universitatis nomine; nam pro his verbis [p. 41, E], Καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἔδειξε, ibi legitur, Atque ita quasi in currum universitatis imposuit. Ubi tamen reponendum puto Universitatem, nisi diversam a nostra lectionem secutus est ap. Plat. Cicero. Dixerat autem paulo ante, Temperationem superiorem, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, pro his verbis, Ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε. Existimet alioqui quispiam fortasse magis convenire hanc interpr. iis ll. in quibus Plato dicit non τὸ πᾶν, sed τὴν τοῦ παντὸς φύσιν : quorum unus est is, quem hinc proxime sequitur. Præcedente autem pagina hæc verba, Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας, vertit, Tum ad eos is Deus, qui omnia genuit, fatur hæc. Plinium autem τὸ πᾶν esse et singulari Omne interpretatum, docebo paulo post. Denique Mundum pro τὸ πᾶν dicit, quum hæc verba, Ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει, ita reddit, Quamobrem mundum efficere moliens Deus, terram primum ignemque jungebat. Ipse autem Ciceronis liber, in quo hæc Platonis interpretatur, inscriptus est De universitate, vel, ut quidam nunc scribere malunt, De universo. [Plato Crat. p. 436, E : Ὡς τοῦ παντὸς ἰόντος τε καὶ φερομένου · Phileb. p. 23, C : Πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παντί.] Extat et Ocelli Lucani libellus inscriptus Περὶ τοῦ παντός : is tamen in ejus principio dicit περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, non περὶ τοῦ παντός : hæc enim sunt ejus verba, Τάδε συνέγραψεν Ὤκελλος ὁ Λευκανὸς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Et paulo post, Δοκεῖ γάρ μοι τὸ πᾶν ἀνώλεθρον εἶναι καὶ ἀγένητον. Plut. Adv. Col. [p. 1114, A] : Καὶ γὰρ Ἐπίκουρος ὅταν λέγῃ τὸ πᾶν, ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀγένητον, καὶ ἄφθαρτον, καὶ μήτε αὐξόμενον, μήτε μειούμενον. Antea autem dixerat [p. 1112, F] : Ὥσπερ ὁμοίως καὶ κενοῦ φύσιν, αὐτὸ τὸ κενόν, καὶ νὴ Δία τὸ πᾶν (ita enim scrib. [ex codd.], non πάντα) παντὸς φύσιν ὀνομάζειν εἰώθεν. Ib., ἡ τῶν ὄντων φύσις. Et ap. Suidam [ex Diog. L. 7, 143] : Τὸ πᾶν ἐστιν ὅ,τε κόσμος, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον, τὸ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἔξωθεν κενοῦ συστήματος, ut Cic. interpretari Omnia, docui paulo ante, etc., quæ ibi vide. Plin. τὸ πᾶν dixit Omne, l. 2 : Quibus in rebus quid possit aliud causæ afferre mortalium quispiam, quam diffusæ per omne naturæ subinde aliter atque aliter numen erumpens? [Isocr. p. 208, D : Ὡς ἑνὸς ὄντος τοῦ παντὸς ἐπεχείρησαν ἀποδείξεις εὑρίσκειν. Πᾶν et ὅλον quomodo distinxerint Stoici exp. Plut. Mor. p. 886, C : Οἱ Στωικοὶ διαφέρειν τὸ πᾶν καὶ τὸ ὅλον · πᾶν μὲν γὰρ εἶναι τὸ σὺν κενῷ ἄπειρον, ὅλον δὲ χωρὶς τοῦ κενοῦ τὸν κόσμον.] At in VV. LL. affertur, Ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παντός, et pro Cælitus, sed ἁμαρτύρως. [Numero plur. Xenoph. Mem. 1, 1, 11 et 14 : Περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως.]

|| [In Indice :] Πᾶν, Omne, Quidvis : a πᾶς. Soph. [Aj. 86] : Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. Aphthon. : Πᾶν εἴ τι κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et πᾶν ὅ,τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et πᾶν ὁτιοῦν, Omne quodcunque sit, Quodvis, Quodlibet, Quidvis, Quidlibet. Et παντὸς μᾶλλον, Quovis magis, Omnium maxime, ap. Lucian. [Halc. c. 2.] Necnon præmisso articulo, Τοῦ παντὸς ἄξιος, dicitur pro Quavis re dignus : cui opp. οὐδενὸς ἄξιος. Nonnunquam ei genitivus substantivi alicujus additur. Dem. [p. 29, 18] : Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας, In omne improbitatis genus. Thuc. [7, 55] : Ἐν παντὶ τῆς ἀθυμίας ἦσαν, Omni tristitiæ genere exanimati erant, i. e. Prorsus exanimati erant, In totum exanimati erant. Præpositionibus etiam jungitur. Dicitur enim κατὰ πᾶν, et κατὰ πάντα, pro Per omnia, Omnino. Galen. Ad Glauc. 1 : Ἥ τε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τούτοις κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων. Plato Tim. : Κατὰ πάντα τέλεος, Ex omni parte absolutissimus. Iidem διὰ παντὸς dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni ex parte. Ex Aphthon. affertur Ἐπὶ παντί, pro Penitus, Prorsus, Omnino; qua signif. et Εἰς πάντα dicitur. Plato Leg. [supra cit.] : Εἰς πάντα ἄκοντες, Omnino nolentes. Affertur et ἀπὸ παντός, pro Ex toto; et μέχρι παντός, ex Plut. Numa, pro Ad summum : τὸ πᾶν, adverbialiter nonnunquam positum reperitur pro κατὰ τὸ πᾶν, Per omnia, Omni ex parte, In totum, Omnino, Penitus : quod et διὰ παντὸς dicitur, et εἰς πάντα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. Cyrop. 1 [supra cit.] : Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, Omnino in omni negotio alacritas animi dejectioni præstat. Cui adde hoc Thuc. [1, 70] : Ὡς πᾶν διαφόρων, Prorsus adversarius. Item pro Perpetuo, Semper. Lucian. [supra cit.], de Vulcano : Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, Perpetuo in fumo viventem. Alioqui τὸ πᾶν substantive ponitur pro Summa rerum, s. Universa rerum summa; Universum, Universitas, Universitas rerum : quas signiff. exposui supra. || Πᾶν, significat etiam Totum, Integrum : ut πᾶς. Apollon. [Rh. 1, 1057] : Τρὶς ἤματα πάντα. || Πᾶν pro πάντα, Herodian. gramm. ap. Etym. [M. p. 646, 37.] Meminit et Eust. [p. 844, 7. Laconice, Aristoph. Lys. 994.]

[Πασάκας, ὁ, Pasacas, Cyri equus. Ctesias ap. Plut. V. Artox. c. 9.]

[Πασαργάδαι, οἱ et αἱ, Pasargadæ. Steph. Byz. : Πασσαργάδαι (simplici σ Dionys. P. 1069 : Μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι. Genitivus Πασαργάδων, qui Πασαργαδῶν scribendus est, apud Stephan. Byz. s. v. Μάσπιοι) · πόλις θηλυκῶς. Δείνωνος ἐν ἐξηκοστῷ πέμπτῳ ἀναγνωσμάτων, παρατιθέμενος Ἀναξιμένην ἐν μεταλλαγαῖς βασιλέων οὕτω γράφοντα · « Τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος, ἐφ' οὗ τόπου παραταξάμενος Ἀστυάγην ἐνίκησεν. » Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευθεῖσα Περσῶν στρατόπεδον. Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς φησιν. Ἔοικε δὲ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς εἰρῆσθαι · τάχα δέ, ὅπερ ἄμεινον, ἐπὶ μὲν τῆς πόλεως θηλυκῶς, ἐπὶ δὲ τῶν οἰκητόρων ἀνδρωνύμως. Incolarum vel urbis nomen Πασαργάδαι est sine generis significatione ap. Herodot. 1, 125, Strabon. 15, p. 717, 728, 729, 730, Appian. Mithr. c. 66, Arrian. Anab. 3, 18, 17; 6, 29, 1 seqq.; 7, 1, 1 seqq. et 19, 3, Plut. V. Artox. c. 3, Maxim. Tyr. vol. 1, p. 53; 2, p. 98. Ἄνδρα Πασαργάδην γένος Herodot. 4, 167.]

[Πασέας, ου, ὁ, Paseas, Sicyoniorum tyrannus. Pausan. 2, 8, 2. || Nicippæ pater. Pausan. 8, 9, 6. || Alii ap. Demosth. p. 1266, 26, Plut. V. Arati c. 2.]

[Πάσης, ητος, ὁ, Pases, vir arte magica excellens : a quo proverbium Πάσητος ἡμιωβόλιον, quod explicant Diogenian. 8, 40, et Suidas.]

[Πασιάδας. V. Πασίδας.]

[Πασιάναξ, κτος, ὁ, Omnium rex. Oraculum ap. Phlegont. De lud. Olymp. p. 144, 19 ed. Franz. : Πασιάνακτος Ζηνός. Nam sic scripturam vulgatam Πανάνακτος ex cod. correxit Bast. Epist. crit. p. 72.]

[Πασιανοί, οἱ, Pasiani, gens Scythica. Strabo 11, p. 511.]

[Πασίας, ου, ὁ, Pasias, n. pr. ap. Aristoph. Nub. 21, 22, 30. || Pictor, ap. Plin. H. N. 35, 11, 40.]

[Πασίγνωστος, ὁ, ἡ, Omnibus cognitus. Εὐμαθὴς ὁδὸς ap. Lycophr. 11 schol. exp. πασίγνωστος.]

[Πασίδας, ὁ, Pasidas, Achæorum legatus in Ægyptum. Polyb. 28, 10, 9. Πασιάδας ib. 16, 3.]

[Πασίδηλος, ὁ, ἡ, Omnibus manifestus. Herodian. Epimer. p. 20 : Δῆλον τὸ φανερόν · ὅθεν καὶ ἔκδηλον καὶ πασίδηλον. Eustath. p. 688, 14, Opusc. p. 85, 80.]

[Πασιθέα, ἡ, Pasithea, una Gratiarum. Hom. Il. Ξ, 269, 276, ex eoque Pausan. 9, 35, 4. Nonn. Dion. 34, 45 : Ἔστι δὲ Πασιθέη κορυθαιόλος, ἥντινα Βάκχαι Χαλκομέδην καλέουσιν. Id. 24, 263. G. D. Jul. Afric. Cest. p. 297, 40 : Οἱ Πασιθέας πρὸς Ὕπνον γάμοι · ubi ed. Reg. disjunctim, πᾶσι θέας. Hase. || Nerei filia. Hesiod. Theog. 247. || Vitiose pro Πραξιθέα, quod v. || Πασιθέην inter epitheta Mariæ virginis Anon. in Hymno v. 17, quod interpres vertit Omnibus patentem. Videtur igitur pro πασιθέητον accepisse.]

[Πασίθεμις, ὁ, Pasithemis, medicus, in testamento Lyconis ap. Diog. L. 4, 72.]

[Πασιθόη, ἡ, Pasithoa, Oceani filia. Hesiod. Theog. 352.]

[Πασιθρύλλητος, ὁ, ἡ, Ab omnibus celebratus. Tzetz. Hist. 9, 19 : Ὑπὲρ τὰ πασιθρύλλητα τῶν Σειρηνίδων μέλη.]

[Πασικλέης (contr. Πασικλῆς), έους, ὁ, Pasicles, n. pr. Herodot. 9, 97 : Δήμητρος Ἐλευσινίης ἱρόν, τὸ Φίλιστος ὁ Πασικλέος ἱδρύσατο. || Μύρων Πασικλέους et Πασικλῆς Μύρωνος in inscr. Attica ab L. Rossio edita, *Kunstblatt* 1840, n. 40. || Alius ap. Demosth. in orationibus in Stephanum et pro Phormione. G. D. Genit. anomal. Πασικλείους ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 555, n. 2856, 1; 2857, 2; accus. Πασικλεῖν ib. vol. 1, p. 741, n. 1569, a, 8, et Franz. El. epigr. gr. p. 193, n. 74, a, 8. Hase.]

[Πασίκλητος, ὁ, ἡ, Ab omnibus invocatus. Epitheton Mariæ virginis in Hymno anonymi v. 17, syllaba prima vitiose correpta.]

[*Pasicompsa*, n. pr. meretricis ap. Plautum in Mercatore.]

[Πασικράτης, ους, ὁ, Pasicrates, Solensis. Plut. V. Alex. c. 29; Arrian. Anab. 2, 22, 2. || Dionis Chrysostomi pater. V. Phot. Bibl. p. 165, 40. || Medicus Erasistrateus, ap. Galen. vol. 13, p. 590, aliosque. V. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 357. G. D. || Sicinites, in tit. edito a Rossio in Ind. lectt. Univ. Athen. a. 1837, p. 3. Hase.]

[Πασίκυπρος, ὁ, Pasicyprus, rex Cypri. Duris ap. Athen. 4, p. 167, C.]

[Πασίμαχος, ὁ, Pasimachus, Laco. Xenoph. Hell. 4, 4, 10.]

Πασιμέλουσα, ἡ : quo epith. Argo navis ornatur ab Hom. [Od. M, 70], ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis et historicis. V. Eust. [Apollon. De synt. p. 14, 5 : Ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ χρεοστιφορήτους. Nonno Dion. 5, 128 restituit Falckenb. : Κασιγνήτην δὲ γεραίρων Ἥρην πασιμέλουσαν, ubi ed. pr. πᾶσι πέλουσαν. Id. 19, 193 : Δίδου δέ μοι οἴνοπα νίκην, νίκην πασιμέλουσαν. G. Dind.]

[Πασίμηλος, ὁ, Pasimelus, Corinthius. Xenoph. Hell. 4, 4, 4; 7, 3, 2.]

[Πασινίκη, ἡ, Pasinice, nomen navis in inscr. navali p. 439, 485, 496.]

[Πασίνικος, ὁ, Pasinicus, medicus, cui Basilius M. epistolam scripsit 375.]

[Πασῖνος, ὁ, Pasinus, n. pr. ab Photio memoratum p. 401, 6 et Suida, Πασῖνος ap. Harpocr. scriptum. Glossa sumpta ex Isocr. p. 387, D, ubi vulgo πᾶσιν ὡς πηρὸν κατέλαβεν, nunc ex cod. Urb. Πασῖνος Πάρον κατέλαβεν.]

[Πασιπόρνη, ἡ, Scortum ad quod omnibus patet aditus. Hermipp. ap. Polluc. 7, 202, ex cod. corrigendum. V. Meinek. Com. vol. 2, p. 384.]

[Πασιππίδας, ὁ, Pasippidas, Laco. Xenoph. Hell. 1, 1, 32; 3, 13.]

[Πασίπρωτος, ὁ, ἡ, Primus inter omnes. Inscr. Ancyr. ap. Montfauc. Palæogr. p. 161. Kall.]

[Πασίρροπος, ὁ, ἡ, Qui omni impetu fertur. Joann. Cinn. Hist. 5, p. 126, A : Καιροῦ λαβόμενος π. ἐς τοῦτο ἐφέρετο.]

[Πασίρρομος, ὁ, ἡ, Qui omnibus viribus contendit. Joann. Cinn. Hist. 1, p. 12, A : Πέρσας ἐσαῦθις Σωζόπολιν πυθόμενος πολεμεῖν π. ἐνταῦθα ἐφέρετο.]

[Πάσις, ὁ, Pasis, n. pr. in Charta Borgiana 12, 34; 13, 31.]

Πᾶσις, εως, ἡ, Hesychio κτῆσις, Possessio.

[Πασίστρατος vitiose pro Παυσίστρατος, quod v.]

[Πασισωκλῆς vitiose pro πάλι Σωκλῆς ap. Athen. 11, p. 473, A. V. Πάλιν.]

[Πασιτέλης, ους, ὁ, Pasiteles, statuarius. Pausan. 5, 20, 2. Alius ap. Plin. H. N. 35, 45; 36, 4. V. Sillig. Catal. artif. p. 323.]

[Πασιτελίδας, ὁ, Pasitelidas, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 5, 3.]

[Πασίτιγρις, ὁ, Pasitigris, fl. Persidis. Πασιτίγριος (alii libri Πασιτίγριδος), Πασιτίγρει et Πασίτιγριν ap. Strabon. 15, p. 729. Πασιτίγριος ap. Diodor. 19, 21, cui idem nomen pro Τίγρις restituit Steph. 17, 67, ubi v. Wessel. Πασιτίγριν παροξυτόνως ap. Plut. V. Eumen. c. 14 et Eustath. ad Dionys. 1143. Πασιτίγρην Arrian. 3, 17, 1. Ap. eund. Hist. Ind. c. 42 magna scripturæ inconstantia Πασιτίγρην Πασιτίγριδος et Πασιτίγριν. Similiter nominis simplicis scriptura fluctuat, Τίγρις Τίγριδος Τίγριος, Τίγρης Τίγρητος. V. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 3, p. 311.]

[Πασιφάεσσα, ἡ, Omnibus apparens. Epitheton Veneris in inscr. ap. Murator. p. 57, 3.]

[Πασιφάη, ἡ, Pasiphae, Solis e Perseide filia. Apollod. 3, 1, 2, 6; 1, 9, 1, 6; Pausan. 5, 25, 9; Plut. V. Thesei c. 19; Apoll. Rh. 3, 999, 1076, 1107. Πασιφάη Alcæi comici fabula inscripta fuit.]

Πασιφαής, ὁ, ἡ, Omnibus apparens. [Epitheton Solis in H. Orph. 7, 14; Dianæ 35, 3. Veneris ap. Maneth. 3, 346.] Nonn. de Lazaro [Jo. c. 12, 10, ubi Πασιφανὴς legitur].

[Πασιφίλα, ἡ, Pasiphila, cognomen Plangonis meretricis. Archiloch. ap. Athen. 13, p. 594, C : Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλα. G. D. || Πασιφίλας ap. Apollon. Hist. mir. p. 115, 11, ubi tamen Meurs. et Teucher. conj. Πασιφάης. Hase.]

[Πασιφῶν, ῶντος, ὁ, Pasiphon, medicus. Demosth. p. 873, 21. || Alii ap. Diog. L. 2, 61; 6, 73.]

[Πασίων, ωνος, ὁ, Pasio, trapezita, ap. Demosth. in orationibus pro Phormione, in Phormionem, Timotheum, Stephanum et Callippum. || Megarensis, ap. Xenoph. Anab. 1, 2, 3; 4, 7. || Medicus, ap. Galen. vol. 10, p. 388; 13, p. 283, 682, al., Paul. Ægin. 7, 12, et Aetium. G. D. || Scalptor vel magistratus in numo Cydon. R. Rochett. *Grav. des monn. gr.* p. 3. || Alius ap. Phalar. Epist. 70, p. 238 Schæf. Hase. Πασίων ναύκληρος apud Lucian. Dial. mer. 12, 1.]

Πάσκος, ὁ, Hesychio πηλός, Lutum.

Πάσμα, τό, [Quod inspergitur]. Vide Διάπασμα, [ubi ἀλφίτων πάσμα citavit ex Eustath. p. 1668. De medicamentis quæ insperguntur, Alex. Trall. p. 190 schol. Aristoph. Eq. 902; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 94, ubi v. Bernard. Eumath. p. 77 : Ζητέον τὰ πρόσφορα π. G. D. Georg. Pis. Hexaem. 1504 : Πάσμα γίνεται παθῶν. Hase. || V. Πάσμα.]

[Πάσνης, ὁ, Pasnes. Hephæstio p. 14 : Π. καὶ Μάσνης, ἃ δὴ ὀνόματα ποταμῶν παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς · et omissa Xanthi auctoritate Etym. M. p. 249, 18, et grammat. cod. Barocc. ap. Gaisford. ad Hephæst.]

Πάσον, Lacones pro πάθος dicunt, teste Hesych. [Πάσορ Casaub.]

[Πασπαλέτης. V. Πασπάλη.]

Πασπάλη, ἡ, Hesychio est τὸ τυχόν, Res vulgaris et minima. Addit, quosdam exponere κέγχρον, Milium : necnon ἄλευρα κρίθινα, Farinam hordaceam. [Mœris p. 330 : Πασπάλη Ἀττικοί · κέγχρος ἢ τὸ τυχὸν Ἕλληνες. Photius p. 401, 9 : Π. τὸ τυχόν · οἱ δὲ κέγχρον · οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα. Ἱππῶναξ « Πασπαλοφάγον (πασπάλην φαγὼν codex) γρόμφιν. »] Primæ expositionis meminit schol. Aristoph. Vesp. [91] : Ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην · exponens sc. βραχύ τι, ἐλάχιστόν τι. Alterius Suidas meminit, exponens τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἀλευρότητας, Tenuissimæ farinæ particulæ, quæ supra παιπάλη. Rursum schol. Aristoph. addit, esse qui πασπάλην vocari dicant τὴν Μαγνῆτιν πέτραν

[τὸν κεγχίτην κέγχρον nunc legitur ex cod. Ven.] : quæ expos. isti loco nequaquam convenit, nisi pro Minutissima ejus particula accipiatur, convenientior Suidæ interpr. est, reddens, Tenuissimæ farinæ particulæ; et illa quæ exp. κέγχρος, Milii granulum : mox enim dicit, Ἢν καταμύσῃ κἂν ἄχνην· quod et ipsum a frugibus translatum est, significans sc. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος. || Ap. Galen. Lex. Hippocr. [p. 540] legitur etiam Πάσπαλος, expositum κέγχρος, Milium : unde Πασπαλέτης ap. Hippocr. esse dicit κεγχραλέτης, Milii molitor, Qui milii grana mola frangit. [Euphoniæ caussa pro πασπαλαλέτης dictum observavit Lobeck. Paralip. p. 44.]

[Πασπαληφάγος, ὁ, ἡ, Milio vescens. V. Πασπάλη.]

[Πάσπαλος. V. Πασπάλη.]

[Πασπάριος (?), ὁ Ἀπόλλων παρὰ Παρίοις καὶ Περγαμηνοῖς, Hesych.]

[Πάσσα, ἡ, Passa. Steph. Byz. : Πάσσα, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Πασσαῖος, ὡς Ἰσσαῖος τῆς Ἴσσης. Ἔστι δὲ καὶ Πασσάνδα χωρίον παρὰ Ἀδραμύττειον πόλιν καὶ Κισθήνην. Τὸ ἐθνικὸν Πασσανδεὺς τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἔφορος « Ὀλίγοι δέ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον. »]

[Πασσαγία, ἡ, i. q. πανσαγία, Plena armatura. Suidas : Πασσαγίην· πανοπλίαν. « Εἷλε δὲ πασσαγίην, τόδε δ' ἔννεπε. »]

Πασσακίζω, Palo figo, affigo : unde Πασσακίζουσα, quod Hesych. exp. πασσαλεύουσα.

[Πασσάκιον. Πάσσακος. V. Πάσσαξ.]

[Πάσσαλα, τὰ, Passala. Steph. Byz. : Π., Μυλασέων ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν Πασσαλεύς.]

[Πασσαλεῖον, τὸ, inter substantiva in εῖον ap. Etym. M. p. 323, 9, Philem. Lex. p. 70.]

[Πάσσαλερ, σφῆκας, Hesych. Terminatio vocabuli Laconica. Πάσσαλερ (quod per metaplasmum pro πάσσαλοι dictum sit), σφῆνας, Lobeck. Paralip. p. 181.]

[Πασσαλευτός, ή, όν, Affixus. Æsch. Prom. 112 : Ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.]

Πασσαλεύω seu Παπταλεύω, Palum figo, Palo figo, affigo : unde παπταλεῦσαι, quod Suid. exp. προσπῆξαι, Affigere, Appingere. [Æsch. Prom. 56 : Ἀψάλιον νιν ... πασσάλευε πρὸς πέτραις· 65 : Σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευε· Ag. 578 : Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις ἐπασσάλευσαν. Eurip. Rhes. 180 : Θεοῖσιν αὐτὰ (τὰ λάφυρα) πασσάλευε· Bacch. 1212 : Ὡς πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε λέοντος. De oculis transfigendis s. effodiendis Nicet. Chon. Annal. p. 352, D : Οὐδὲ γὰρ πρὸς φωτίαν σκότους ὀφθαλμοὺς ἐπαπτάλευσεν. || Metaph. Defigo. Eumath. p. 82 : Ἡ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαπτάλευσεν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἐμοὺς ὅλους ἐπὶ τὸ τῆς κόρης ἀνεσκολόπισα πρόσωπον.]

[Πασσαλίας. V. Παπταλίας.]

Πασσάλιον, τὸ, et Πασσαλίσκος, ὁ, sive Παπτάλιον, et Παπταλίσκος, Claviculus ligneus, Paxillus : ut παιδιὰ διὰ παπταλίων, ap. Polluc. 9, [120] alio nomine κυνδαλισμὸς dicta : de qua v. in Πάτταλος. Hesychio πασσάλιον est τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον. At Πασσαλίσκος ap. Hippocr. [p. 671, 6] legitur, ap. quem Galen. [Lex. p. 540] Πασσαλίσκῳ exp. τῷ σμικρῷ πασσαλίῳ. [Hero in Mathem. vett. p. 245 : Τὰς σπάρτους περί τινας πασσαλίσκους διατείναντας. Polyb. ap. Suidam s. v. Ἴδιον : Ἄκροις τοῖς ἀγκυλίοισι τῶν ἵππων π. μικροὺς ἔχοντας ἀπηρτημένους. Etym. M. p. 525, 31 : Κόλλοψ ὁ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων καὶ τοῦ τραχήλου γινόμενος π., περὶ ὃν δεσμοῦσι τὴν νευράν. Similiter schol. Aristoph. Vesp. 572. Ἐνκλάτα per πασσαλίσκοι exp. gl. Eurip. Phœn. 1186. G. D. Apollod. in Mathem. vett. p. 45, 47 : Π. ἀπαρτῶν τὸ σχοινίον. Id. ib. p. 47, 12 : Προσδέδεται ὁ π. || Dens adversus leonis. Epiphan. t. 1, p. 1044, C : Τούς τε π. καλουμένους, καὶ κυνόδοντας, τάς τε μύλας. Hase.]

[Πασσαλιστής, ὁ, Qui paxillis ludit. Hesych. s. v. Κυνδάλη.]

[Πασσαλοκοπέω, Palor, Gl. Dosithei ap. Valcken. Obs. misc. vol. 10, p. 110 (Opusc. vol. 1, p. 239). || Subst. Πασσαλοκοπία, ἡ, ap. Athen. in Mathem. vett. p. 15 : Τῆς π. τὸ σχῆμα, Palorum infixorum figura.]

[Πασσαλορυγχῖται, οἱ, quasi Paxillonasones dixeris, hæretici qui iidem nominabantur Tascodrugitæ. Epiphan. t. 1, p. 416, C. Hase.]

Πάσσαλος, ὁ, huc refert Eust., sc. ex πήσσω facto Πάσσος, ex quo Πάσσαλος, interjecta syllaba αλ : at πάσσαξ dimin. esse ait, p. 1348 : Δοκεῖ δὲ τοῦ πασσάλου προηγεῖσθαι ὁ Πάσσος, ἐκ τοῦ πήσσω ῥήματος· ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, γενέσθαι πάσσαλος· ἄλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν, ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ πάσσαξ. Igitur Πάσσαλος, Clavus ligneus, Paxillus, [Pessulus,] dicitur a πήσσω significante Figo, Pango, Defigo, Depango. Attice Πάτταλος, sicut πήττω pro πήσσω, Attico itidem more dicitur. Hom. [Il. E, 209 : Ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα ... ἑλόμην·] Od. A, [440] : Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι· Φ, [53] : Ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. Alcæus ap. Athen. [14, p. 627, B] Χάλκιαι δ' αὖ πασσάλοις κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ κνάμιδες. [Pind. Ol. 1, 27 : Ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε. Herodot. 4, 72 : Τοὺς χαλινοὺς (τῶν ἵππων) ἐκ πασσάλων δέουσι. Eurip. Andr. 1123 : Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας. Aristoph. Eq. 376 : Ἐμβαλόντες αὐτῷ πάτταλον μαγειρικῶς ἐς τὸ στόμα· Vesp. 129 : Ὥσπερεὶ κολοιὸς αὑτῷ παττάλους ἐνέκρουεν ἐς τὸν τοῖχον.] Synes. Ep. 45 : Διαβέβληκ' αὐτῶν· οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλοις ἐκκρούονται, Paxilli enim paxillis excutiuntur, Paxillos impactos aliis paxillis superadactis expellere solent. Quod proverbii vice usurpatur, sicut et, Παττάλῳ ἀνακρεμάσαι, Clavo suspendere, de re cujus curam abjicimus. Præcedenti autem Synesii loco similis hic ap. Polluc. [10, 56] : Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον, ubi ludum quendam memorat, quo non solum oportebat καταπῆξαι τὸν ἧλον, Pangere s. Figere clavum, ut Liv., κατὰ γῆς διύγρου, sed etiam τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ. [Aliud proverb. ap. Lucian. Jud. voc. c. 9 : Ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάτταλόν μοι καταλιπεῖν· quocum comparandus Aristoph. Eccl. 284 : Ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον. Aristæn. 2, 18 : Τὸν ἄθλιον ἐρώμενον ὀφλώσαν χρημάτων καὶ κατέστησαν παττάλου γυμνότερον. Quod ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων dictum annotavit Diogenian. 3, 98.] Poetice autem Πασσαλόφι dicitur pro πασσάλου, ut ὀστεόφιν pro ὀστέου. [Hesych. : Π., τοῦ πασσάλου· ὁ δὲ σχηματισμὸς Βοιώτιος.] Hom. Il. Ω, [268] : Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον. Sic Od. Θ, [67] : Καδδ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα. Itidem [Hermipp.] ap. Athen. 11, [p. 480, C] : Ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφι. [|| Penis. Aristoph. Eccl. 1011 : Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστιν τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου. Automedon Anth. Pal. 5, 129 : Καὶ τρίβακον περὶ πάσσαλον ὀρχήσασθαι οἶδε.]

[Πασσαλόω, i. q. πασσαλεύω. Schol. Aristoph. Av. 436, ex eoque Suidas s. v. Ἐπιστάτης : Ξύλον ἐπίμηκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη.]

[Πάσσανος (?), ἀρτοπώλης, ἀρτόπτης, Hesych. Πάσσανος propter seriem literarum Is. Vossius.]

[Πάσσαξ, ακος, ὁ. HSt. s. v. Πασσάλιον :] Est et aliud dimin., nimirum Πάσσαξ, quod a πάσσος potius deducemus, ut νόσσαξ a νοσσός, pro νεοσσός. Aristoph. Ach. [763] : Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε, Paxillo effodite. Ubi schol. quoque πάσσακι ait ὑποκοριστικῶς dici pro πασσάλῳ. [Eustath. p. 540, 22; 1349, 64.] Ab hoc autem sive Πάσσαξ s. Πάσσακος deductum est dimin. Πασσάκιον, τὸ, unde ap. Hesych. [et Phot.] : Πασσακίῳ, πασσάλῳ. || Ap. Hesych. legitur etiam Πάσσακον, quod exp. πάσσαλον : a nomin. Πάσσακος. || Παστὰξ Hesychio πάσσαλος. [Vitiose pro Πάσσαξ.]

[Πασσαργάδαι. V. Πασαργάδαι.]

Πασσάριος, Hesychio est σταυρὸς, Palus.

[Πασσαρὼν, ῶνος, ὁ, Passaron. Plut. V. Pyrrhi c. 5 : Ἐν Πασσαρῶνι χωρίῳ τῆς Μολοττίδος.]

[Πάσσας, ὁ, Passa, n. propr. Latinum, ap. Plut. Mor. p. 319, F, Πανσας scriptum ap. eund. V. Æm. Pauli c. 38, Cic. c. 43, Anton. c. 17. V. Lobeck. Paralip. p. 32.]

[Πάσσιρος, ὁ, Passirus. Hesych. : Π. ὁ τὴν Εἰρήνην (i. e. Calauriam insulam : v. Harpocr. s. v. Καλαύρεια) κτίσας Ὑπερβόρειος. Ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη καὶ Πελαγοῦσα.]

[Πάσσομαι. V. Πάω.]

[Πάσσος. V. Πάσσαξ.]

[Πάσσος οἶνος, Vinum passum, voc. Latinum. Polyb. 6, 2, 3 : Ὁ καλούμενος πάσσος.]

[Πάσσοφος. V. Πάνσοφος.]

[Παστυδεί. Παστυδήν. V. Πανσυδίη.]

[Παστυδιάζω, i. q. ἁλιάζω, Congrego. Inscr. Cumana ap. Caylum vol. 2, tab. 56. Schneid.]

[Παστυδίην. Παστυδόν. V. Πανσυδίη.]

[Παστυρεί.] Πανσυρὶ [πασσυρεὶ codd.] ap. Polluc. [9, 143] synonymum τῷ πανδημεὶ et πανοικί : sed dicit esse ὑπομίαρον.

Πασσύριον, Hesychius scribit Æoles dicere pro πασσυδίην : subjungens hoc exemplum [Alcæi, ut conjecit Giesius in libro De dialecto Æolica p. 385], Τὸ πασσύριον ἡμῶν [ἄμμων Giesius] ἁπάντων γένος. Affert idem et Πασσύρως, pro ἄρδην, πανοικί, Funditus, Cum tota domo s. familia. Videntur ea derivata παρὰ τὸ πᾶν καὶ σύρεσθαι, ut sit Omnino et penitus trahendo extirpandoque.

Πάσσω, vel Πάττω, Inspergo, Conspergo : ut quum aliquid sale vel alia re conspergimus. [Apoll. Rh. 4, 442 : Θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν αἰθέρι καὶ πνοιῇσι. Πασάτω per ῥανάτω exp. Hesych. et Cyrill. ex LXX Exod. 9, 8 : Π. Μωυσῆς εἰς τὸν οὐρανόν.] Unde Ἁλίπαστος, Sale conspersus. Dicitur tamen per gen. ab Hom. Il. I, [214] : Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, ubi quamvis reddatur Sale conspergebat, malim Salem inspergebat; nec enim dubium est quin πάσσειν ἁλὸς, ea dicatur forma qua πίνειν οἴνου, et φαγεῖν ἄρτου, multaque alia hujusmodi : nam et auctor brevium scholl. πάσσε δ' ἁλὸς resolvit in accus. cum dat. dicens, ἔπασσε τὰ κρέα ἁλσί. [Longus Past. 1, 12 : Χώματος καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κόμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. Hesych. Ἐπέπαστο et Πέπαστο exp. per ἐπεπλήρωτο. Schneid.] Itidemque cum dat. ap. LXX Interpr., τῷ χοΐ πάσσων, malim verbo Conspergere reddere, dicens Pulvere conspergens, aspergens, non Pulverem spargens. Quod tamen verbum habent VV. LL., in quibus τῷ χοΐ πάσσων redditur Terram spargens. Sic igitur sentio, quum dicitur πάσσειν τὰ κρέα ἁλσί, esse Conspergere carnes sale, itidemque πάσσειν χοΐ esse Conspergere pulvere, s. potius Aspergere pulvere, eodemque cum aliis datt. modo : ut πάττειν χρυσῷ et πάττειν ῥόδοις, Aristoph. Nub. [912] : Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις· et [1330] : Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. At πάσσειν ἁλὸς s. ἁλῶν τοῖς κρέασι, Inspergere carnibus salem (proprie autem q. d. aliquid salis). Non ignoro interim, afferri ex Galeno, Προσπάττειν λουτρὰ ἁλῶν, quum potius dicendum esset προσπάττειν λουτρὰ ἁλσί, vel προσπάττειν ἁλῶν λουτροῖς. Quo fit ut l. illum vel mendosum esse suspicer, vel constructione quadam huic loquendi generi peculiari, et ex illo Homeri l. tracta, ut quasdam alias ab eo manasse constat, positum esse gen. pro dat. In VV. LL. ex Luciano [De luctu c. 12] : Κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, pro Pulvis per caput spargitur. Et πάττεται ἐπὶ τὸ δῆγμα, Morsui inspergitur. [Φάρμακα πάσσε Pollux 4, 180.] Exp. autem πάσσω et verbo ἐπιβάλλω, Superjicio : de qua expos. dicam in Ἐπιπάσσω. [Macc. 3, 1, 18 : Σποδῷ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμεναι, Cinerem et pulverem in comas suas spargentes.] || Πάσσειν non solum est ἐπιτιθέναι ἅλας πρὸς ταριχείαν, sed et ποικίλλειν, unde παστάς. Eust. p. 1399. Idem p. 393, in istud hemistichium Homeri, Πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, scribit ex hoc ἐνέπασσεν factam esse nuptialem παστάδα : addens, Ex tali autem πάσσειν (nam hic simplici utitur), dictus est ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νυκτής. Videtur autem, inquit, dictum esse hoc πάσσω ad similitudinem alterius πάσσειν : ut, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο· unde et ἁλίπαστον. Dixi autem de illa signif. et in comp. Ἐμπάσσω. [Apoll. Rh. 1, 729 : Ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῳ τέρματι (lænæ) δαίδαλα πολλὰ ἑξείης ... εὖ ἐπέπαστο.]

Πάσσω, vel Πάττω, pro Πήσσω s. Πήττω usurpatum nusquam reperi : sequentia tamen [πάτταλος etc.] ex eis deducta sunt : nisi Dorice η in α mutasse verius dici possint.

[Πάσσων. V. Παχύς.]

[Παστὰξ vitiose pro πάσσαξ, quod v.]

Παστὰς, άδος, ἡ, Thalamus, ut etiam apparet ex verbis Eustathii, quæ protuli in Πάσσειν, τὸ ποικίλλειν. [Soph. Ant. 1207, de sepulcro Antigonæ vivæ, quod cum thalamo comparatur : Λιθόστρωτον ἀμφὶ παστάδα. Theocr. 24, 46 : Παστὰς ἀνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.] Et in plur. παστάδες, Thalami, [Eurip. Or. 1371 : Κεδρωτὰ παστάδων τέρεμνα. Schol. κοιτώνων, θαλάμων.] Bud. ex Chrysost. [Jo. Chrys. Homil. 34 in Acta p. 806 : Ἐπὶ νύμφης, κἂν παστάδας ὦσιν ἐκ παραπετασμάτων χρυσῶν ... Id. vol. 5, p. 898 : Ὡσανεὶ μέλλων εἰς παστάδας ἄγειν καὶ νυμφαγωγεῖν· et al. Basil. Sel. V. Theclæ p. 234 : Γαμήλιοι παστάδες. Suicer. Asterius Hom. p. 63 Rub. : Οἱ τὰς παστάδας πολλάκις καὶ ῥᾳδίως πηγνύντες. De toro nuptiali Antiphan. Anth. Pal. 9, 245 : Δυσμοίρων θαλάμων ἐπὶ παστάσι (codex Pal. παρστάσιν).] Idem Plutarcho ait significare Porticum, in hoc l. qui habetur in Vita Galbæ [c. 25] : Τοῦ δ' Ἰλλυρικοῦ τάγματος ἐν τῇ καλουμένῃ παστάδι Βιψανίᾳ [Βιψανίῳ] στρατοπεδεύοντος. Extant certe et alii plerique Plutarchi ll., in quibus eand. signif. huic verbo dare videtur. [Dionys. A. R. 4, 44 : Τὸν ἀμφιθέατρον ἱππόδρομον ... παστάσιν ὑποστέγοις περιλαβεῖν. « Ξεστὰν παστάδα templi Herculis Hegesippus dixit Anth. Pal. 6, 178, quemadmodum ξεστὰς αἰθούσας Homerus. Xenophon (ex quo παστάδας, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας, attulit Pollux 7, 122) Hier. 11, 2 : Πᾶσαν τὴν πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς καὶ παστάσι καὶ ἀγοραῖς καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην ubi vulgo παραστάσι, quæ vocc. ap. Vitruv. 6, 7, 1 sunt permutata. Similiter Memorab. 3, 8, 9 : Τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει· ubi Stobæus παραστάδας. De basilica fori Romani Dionys. A. R. 3, 21 : Ἡ γωνιαία στυλὶς ἡ τῆς ἑτέρας παστάδος ἄρχουσα ἐν ἀγορᾷ. » Schneid.] Sed in VV. LL. ex Ejusd. Lycurgo [c. 6] affertur pro Atrio ubi habebantur conciones. [Atrium, ap. Herodot. 2, 148 : Ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας ἐς στέγας τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων· 169 : Παστὰς λιθίνη μεγάλη καὶ ἠσκημένη στύλοισι.] Tradunt præterea esse Cœnaculum, et Convivii locum, deducendo a πάσασθαι [Sic Pollux 6, 7] : sed huic derivationi refragantur Eustathii verba supra [Apoll. Rh. 1, 789 : Ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἔνι παμφανόωντι ἑσσαμένους καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα ἀντία δεσποίνης· ubi schol. : Ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν· εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτεῖσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. Scribendum προστάδα. Sic Vitruv. 6, 7, 1, et Callixen. ap. Athen. 5, p. 206, A. Schneid.] : denique quamvis Domum ad aliquem excipiendum aptam, ex Moschop. [Seqq. ex Indice.] « Hesychio παστάδες sunt παστοὶ στοαί, et γεγραμμένοι [ἴσως δὲ καὶ οἱ διαγεγραμμένοι dixit Hesych.] οἶκοι, a πάσαι, significante ποικίλαι [ποικίλλαι], Variegare : item τόποι ἔνθα ἐδείπνουν, a πάσασθαι, Edere : præterea τῶν ἀμπέλων αἱ συστάδες. » [Quocum comparandum quod Hesych. supra posuit Παρτάδαι, ἄμπελοι.] Ceterum pro παστὰς significante Thalamum dicitur etiam Παστός : ut in Luciano [D. mort. 23, 3] : Κέλευσον τὸν Ἑρμῆν τοῦτον νεανίαν εὐθὺς ἀπεργάσασθαι, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. V. et in Ἐμπάσσω quædam de hac voce. [Torus nuptialis, Meleager Anth. Pal. 7, 182 : Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ πεῦκαι. Antip. Sidon. 7, 711 : Ἤδη μὲν κροκόεις ... πίτνατο νύμφᾳ ... χρυσέων παστὸς ἔσω θαλάμων. Anon. in Append. Anth. Pal. 229 : Ἐκ δέ με παστῶν νύμφην καὶ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως Ἀΐδης. Νύμφαι νηγατέῃσιν ἀεργόμεναι καλύβῃσι ap. Apoll. Rh. 1, 775, quod schol. exp. ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. G. D. Figurate Basil. t. 1, p. 765, D : Ἐν ἀπορρήτοις κατὰ τὸν νοῦν π. et insolentius Jo. Chrys. t. 6, p. 664, D ed. Par. alt. : Ὁ νέος, οὐ παστοὺς ἐστεφανωμένος ἀλλὰ βωμῷ δεδεμένος. Inscr. Ptol. *Journ. des Sav.* 1828, p. 184, 8 : (Νύκτα) Τὴν δίχα σοι παστῶν, ad quem l. conf. Letronn. ib. p. 185. Hase. Alia exx. v. ap. Reisk. ad Constant. Cærim. vol. 2, p. 256.]

Παστίλη, ἡ, Ultima anni dies : Παστίλη autem, τὸ ξύσμα [ἀπόξυσμα Arcad. p. 109, 8, et Zonaras p. 1510] τοῦ δέρματος, Ramenta corii s. pellium, Suid. [Hoc ex σπατίλη depravatum esse recte judicat Kusterus, licet in scriptura vitiosa consentiat, quod mireris, Arcadius. De priore vocabulo non minus mirabili sic præcipit Etym. M. p. 655, 48 : Παστίλη, σημαίνει τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πᾶς καὶ τοῦ τέλος· ἐν ᾗ τελειοῦται πάντα τὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ.]

[Παστέος, α, ον.] Παστέα, Spargenda : item Spargendum, Aristoph. [Pac. 1074 : Τοῖς ἁλσί γε παστέα ταυτί.]

[Παστερὶς, ίδος, ἡ, Pasteris. Steph. Byz. : Π., Αἰγυ-

πτία πόλις. Ὁ πολίτης Παστερίτης, καθὼς τοῦ Ἀστερὶς Ἀστερίτης.]

Πάστη, ἡ, Jusculum farina mixtum s. conspersum. Pollux [6, 56] plurali πάσται pro ζωμὸς ἀλφίτων affert, ex Aristoph. [fr. 547] : Φύσκαι, πάσται, ζωμοί, χόλικες. Simile quid πάστα Hesychio. [V. Παστός.]

Παστήρια, τὰ, Hesychio σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια, κοιλία, Viscera, Intestina s. Interanea, Venter : forsan παρὰ τὸ πάσασθαι.

[Παστίλη. V. Παστιλη.]

[Παστοπήγιον, τὸ, Thalamus nuptialis. Const. Manass. Chron. 4332, 6450; Nicet. Eugen. 6, 512. Boiss. Theod. Prodr. Rhod. p. 301 : Νυμφικῶν ἔννοια παστοπηγίων. Elberling. Παστοπηγία, ἡ, idem. Γαμήλιος π. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 158. Boiss.]

Παστός, ἡ, όν, Conspersus. Sed in compositione potius, ut ἁλίπαστος, Sale conspersus. [Παστόν, Saltum, Gl.] A schol. Aristoph. [Pl. 717] φάρμακον παστὸν exp. τὸ πασσόμενον : ut certe videmus Hom. dixisse ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν. Eudemus ap. Athen. [9, p. 371, A] tria [quattuor] esse τεύτλων genera scribit, παστόν, καυλωτόν, λευκόν, πάνδημον. [Hippocr. p. 554, 51, de carnibus piscium : Ἔφθον δὲ ὀργάνου παστά· quod Foesius παστοῦ scribi maluit.] Ælius Dionysius apud Eust. [p. 1278, 54, et Phot. p. 401, 17] παστὰ esse ait ἔνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, et ἐπίπαστα dici αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. Ap. Hesych. scriptum est paroxytone πάστα, qui aliam quoque signif. affert, quam ap. eum vide. [Proxima ex Indice.] « Πάστα, Hesychio Edulium ex caseo non salso, similagine et sesamo confectum. Alii esse volunt Pulmentum ex leguminibus, mixtum farina, teste Eod. Forsan παρὰ τὸ πάσσεσθαι, Quod farina conspergeretur. V. Πάστη. » [Edulium significari videtur ap. Philon. in Mathem. vett. p. 89 : Γίνεται ἐξ αὐτῆς (ex scilla) καὶ ἄρτος τρὶς ἀφεψηθείσης λείας καὶ μιχθείσης (scr. μιχθεῖσα) τρίτῳ μέρει σπαστοῦ (scr. παστοῦ) τροφὴν (παστοτροφὴν cod. Berolin.) ἰσχυρὰν παρέχεται. Schneid. Παστίλια Græci adhuc vocant liba ex sesamo, farina, melle confecta, quod nescio num huc referendum an ad voc. italicam *Pastello*. Hase.] ‖ Παστὸς autem, quod est ab altera verbi πάσσω signif., vide s. Παστάς. Affertur etiam Παστόν, τὸ, Velum variegatum, quod foribus thalami appendi solebat, ex nullo tamen auctore. Conf. Ἐμπάσσω. [Pollux 3, 37 : Τὸ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστός.]

Παστοφόρος, et Παστοφόριον. Sonat autem παστοφόρος q. d. Thalamifer, i. e. Thalamum ferens. Sic Veneris epith. est παστοφόρος, Thalamifera. [Π. Πυρὶς Theo Alex. Anth. Pal. App. 40, 4.] At Παστοφόριον seu Παστοφόρον est Thalamus, si Hieronymo credimus, in caput 22 Esaiæ, dicenti usurpatum in Græca Bibl. Interpretatione pro Thalamo in quo habitat præpositus templi. [Phot. p. 401, 19 : Παστοφόριον· τὸ φέρον τὸν παστόν. Hesych. : Παστοφόριον, τὸ τὸν παστὸν φέρον· ἡ οἰκονομία, ἡ συναγωγή, ἡ ναὸς εὐνοϊκός. « Παστοφόροι, sacerdotum genus. Clem. Al. Pæd. 3, 2, p. 216, C : Παστοφόρος, ἤ τις ἄλλος τῶν ἱεροποιούντων περὶ τὸ τέμενος, ... παιᾶνα τῇ Αἰγυπτίων ᾄδων γλώσσῃ. Conf. Str. 6, p. 634, B. Ferebant in pompis sacris parva sacella (ναΐδια, ναΐσκους) vel lignea eaque deaurata (v. Herodot. 2, 63) vel argentea, quibus inclusum erat simulacrum illius dei, cujus festum celebrabatur, atque æditui erant s. custodes templi. Ab Apuleio Metam. 11, p. 265, 11, vocantur qui divinas effigies progerebant, et paulo post hujus sacrosancti collegii nomen esse dicitur Pastophori. Memorantur etiam ibidem p. 271, 11, et p. 273, 3, et describuntur plus semel, nomine non allato, ut p. 262. Sic apud Palladium Hist. Laus. c. 53 pastophori vel comastæ intelligendi sunt : Ναὸς ἦν μέγιστος ἐν μιᾷ τῶν κωμῶν, καὶ εἴδωλον ἐν αὐτῷ ἐπιφανέστατον· ξύλινον δὲ ἄρα τὸ ξόανον τοῦτο ἦν· ἐπόμπευον δὲ περιφέροντες αὐτὸ κατὰ τὰς κώμας οἱ μιαροὶ ἱερεῖς, βακχεύοντες μετὰ τοῦ πλήθους. Diodor. 1, 29, refert opinionem Ægyptiorum, τοὺς μὲν Εὐμολπίδας ἀπὸ τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερέων μετενηνέχθαι, τοὺς δὲ κήρυκας ἀπὸ τῶν παστοφόρων· ubi Wessel. παστοὺς explicat thalamos s. deorum ædiculas. Παστοφόροι ap. Porphyr. De abstin. 4, 8 a νεωκόροις distinguuntur. Omnino vid. Cuper. Harpocr. p. 129 seqq. Παστοφόριον in inscr. ap. Selden. De synedriis p. 539 : Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορίου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς κτλ., ubi intelligo Conclave s. cellulam prope templum exstructam, in qua degerent vel habitarent unus pluresve pastophori. Saltem sæpe sic legitur in versione Alex., ut Paral. 1, 9, 26, Jerem. 42, 4. Inprimis ad confirmandam sententiam meam pertinent hi loci : Paral. 1, 9, 33 in ed. Ald. : Ἄρχοντες ... τῶν Λευιτῶν ἐν τῷ παστοφορίῳ διατεταγμένοι εἰς ἐφημερίας. Et 23, 28, ubi Levitæ dicuntur λειτουργεῖν ἐν οἴκῳ κυρίου ἐπὶ τὰς αὐλὰς καὶ ἐπὶ τὰ παστοφόρια. Esdr. 3, 8, 59 : Ἐν τοῖς παστοφορίοις τοῦ οἴκου τοῦ θεοῦ. Maccab. 1, 4, 38 : Τὸ ἁγίασμα ἠρημωμένον ... καὶ τὰ παστοφόρια καθῃρημένα. Sic Esdr. 8, 29, pro σκηνὰς in ed. Complut. exstat παστοφόρια. Eodem modo Josephus B. Jud. 4, 9 extr. memorat τὴν κορυφὴν τῶν παστοφορίων, ἔνθα τῶν ἱερέων εἷς ἐξ ἔθους ἱστάμενος ἑκάστην ἑβδομάδα εἰσιοῦσαν προεσήμαινε σάλπιγγι κτλ. Conf. Elmenhorst. ind. in Apuleium. » Sturz. De dial. Maced. p. 110. Inscr. ap. Maff. Mus. Veron. p. 37, n. 2, 4 : Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορίου· conf. R. Rochett. *Lettr. archéol.* part. 1, p. 193 (8) et Creuz. *Symbolik* ed. 3, part. 2, p. 8 (1). Hase.]

[Παστόω, Thalamum pono. Aqu. Deut. 33, 12 : Παστώσει. Schl. Pseudochrys. t. 8, p. 959, C ed. Par. alt. : Παστώσας καὶ παρθενώσας καί, ὡς εἰπεῖν, ἐξαγγελώσας, Ornans. Hase.]

Πάσχα, τὸ, Pascha : quidam putarunt esse τοῦ σωτηρίου πάθους ὄνομα, derivatum παρὰ τὸ πάσχειν, ut Gregor. etiam testatur. [Τὸ πάσχα ἐκ τοῦ φάσκα καλλιφωνηθὲν dicit Eustath. p. 468, 37.] Sed falluntur. Ortum enim est ex Hebr. v. [פסח] *Pasech*, quod est Transire, et significat Festum illud, quod Judæi celebrabant in memoriam ejus diei quo Mare Rubrum Deo duce transierant : s. in memoriam ejus noctis, qua Angelus Domini præteritis Judæorum ædibus in Ægyptiorum familiis primigenia quæque peremerat. Erat autem Cœna, quæ celebrabatur secundi mensis die decimo-quarto, vesperi : paterfamilias cum tota familia lumbis succinctis et firmata manu scipione, tanquam jam iter ingressuri, ad mensam stabant, agnumque assum comedebant integrum cum pane non fermentato ἐπὶ πικρίδων : qua de re Exod. 12, [14-21,] Num. 9, [4 sqq.], nec non 4 Reg. 23 [Reg. 2, 23, 21 sqq.]. Meminerunt et Luc. 22, [1] : Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, λεγομένη πάσχα· Jo. 2, [23] : Ἐν τῷ πάσχα. [De Pascha et Judæorum et Christianorum copiose dixit Suicer. vol. 2, p. 607-628. Ab recentioribus Græcis dicitur Πασχαλία, ἡ, πασχαλία ἑορτή, πασχάλιοι ἡμέραι : quorum exx. v. ap. Suicer. p. 629, et Ducang. p. 1127, 1128 (Cyrillus V. Euthymii p. 13, 4. Boiss. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 323, A et 325, A : Π. μέγ. Hase.), et Πασχάλιον, τὸ, Cyclus Paschalicus. G. D. Tempus Paschale. Jo. Jejun. Confess. p. 96, D. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 321, 6 : Τελείας τε τοῦ π. Hase. Πασχαλικός, ὁ, Qui festorum observationi maxime est addictus, Qui libenter dominicas colit : de quibus ibid.]

[Πασχάζω, Pascha celebro. Πασχάσει Balsamon ad Can. 7 Cpol. p. 313 et ad Can. 76 Cod. Afric. p. 698 Suicer. Alia aliorum exx. v. ap. Ducang. p. 1129.]

[Πασχαλκός vitiose pro παγχαλκός, quod v.]

[Πασχητής, ὁ, Pathicus. Hesych. s. v. Φίλωρος.]

[Πασχητιασμός, ὁ. HSt. s. v. Πασχητιάω :] Porro a verbo πασχητιᾶν est verbale Πασχητιασμός, Ipsa appetitio coitus illius nefandi. Lucian. [Gall. c. 32] : Ὁρῶ νὴ Δία καταπυγοσύνην τινὰ καὶ π. [Clem. Al. p. 222, 15. Hemst. Id. Protrept § 60 : Τοὺς τῶν δαιμόνων ἐγγράφονται π. Hase.]

[Πασχητιάω.] Πασχητιᾶν, verbum est ἐρωτικόν, Cupere πάσχειν, h. e. Cupere marem pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere : de impurissimis illis pathicis et cinædis qui adversæ veneris libidine pruriunt. [Πασχητιῶν, Pathicus, Gl. Phot. : Πασχητιᾷ, πάσχειν θέλει. Cui expos. Hesych. addit ἢ ἀκόλαστος, ἢ ἡ αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἡττᾶται. Idem : Κυσίαι, πασχητίαι. Recte, ut videtur, Salmas. Κυσιᾷ, πασχητιᾷ.] Legitur id verbum apud Aristoph. [immo apud schol. Ar. Ran. 48 : Τὸν Κλεισθένην ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν κωμῳδοῦσιν], et Athen. [5, p. 187, C : Τὸν Ἀλκιβιάδην παράγει λέγοντα ὅτι πασχητιᾷ. De eodem Hesych. s. v. Ἐπὶ Φαληνίου : Ἐπασχητία γάρ. Lucian. Amor. c. 26 : Αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχητιᾶν ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων. Synes. p. 85, C : Πασχητιῶν μειράκιον. Erotian. p. 114 : Τῶν πασχητιουσῶν (scr. —ωσῶν) γυναικῶν.] Sic ap. Xiphil. in Heliogabalo [79, 16] de ipso Heliogabalo et drauco ipsius : Συλλουσάμενός τε αὐτῷ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκ τῆς γυμνώσεως, ἅτε καὶ ἰσόρροπον τῇ φήμῃ εὑρὼν αὐτὸν ὄντα, πασχητιάσας. Verbo autem πάσχειν in obscœna item signif. Dem. utitur Pro cor. [p. 270, 26] dicens τὴν ἔμπουσαν vocatam esse ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν : non minus libidinosam quam sunt αἱ λαμίαι. Eo respexit Seneca Declam. 10 : Ille Passieno, prima ejus syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit : Paschienum sc. appellans. [Clem. Al. Protrept. § 34 : Ὁ Διόνυσος πασχητιᾷ. Diog. L. 6, 47 : Τὰ δείγματα τοῦ πασχητιῶντος προφέρων. Hase. Ad cibos Venerem irritantes transtulit Clem. Al. p. 173 : Πόρρω ἐστὶ τῶν πασχητιώντων ἐδεσμάτων ἡ τράπεζα τῆς ἀληθείας· p. 495 : Τὰ πασχητιῶντα τῶν βρωμάτων. Similiter ὑποβινητιῶντα βρώματα dixit Menander.]

[Πασχικός, ἡ, όν, Dæmoniacus, Furore correptus. Hesych. : Ἐπιληπτικός, π., κατεχόμενος. Wakef. Vita Eupraxiæ virg. n. 26 : Γυνὴ πασχικὴ ἐκ παιδόθεν· 28 : Ἤρξατο κινεῖσθαι ἀπὸ τοῦ δαίμονος ἡ πασχική. Niceph. Presb. in V. Andreæ Sali : Παρατραπεὶς ταῖς φρεσίν, ὥσπερ πασχικὸς πεφυρμένος. Hæc et alia exx. attulit Ducang.]

Πάσχω, Patior. (Aor. 2 ἔπαθον, tanquam a Πήθω, fut. πήσομαι, tanquam a Πήθομαι, deinde mutando η in ει, πείσομαι : de qua scriptura dicam plura, ubi signif. hujus verbi explicaro. Præt. med. πέπονθα, Attice pro πέπηθα : ut λέλογχα pro λέληχα. Quidam vero a πονῶ deduxerunt, dicentes ex hujus præt. act. πεπόνηκα fieri med. πέπονα, ex quo πέπονθα per pleonasmum τοῦ θ. [Sic Etym. M. p. 662, 9.] Invenitur autem et Πέποσθε ap. poetas pro πεπόνθατε, quod factum putatur vel ex πεπόθατε, per sync., deinde pleonasmum τοῦ σ : vel ex πεπόνησθε.) Hom. Il. Υ, [297] : Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων; Ε, [894] : Τῷ σ' ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν. Et in proxime sequente versu habetur nomen illud ἄλγεα : subjungitur enim, Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα. Itidem cum accus. κήδεα, Od. Ρ, [555] : Καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ, de quo participio dicam infra; et cum accus. κακά, Il. Γ, [99] : Ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπoσθε. At Od. Κ, [465] cum μάλα πολλά, non adjecto substantivo illo : Ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέπονθε. Item cum accus. ἀέθλους, Il. Γ, [128] : Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. At Od. Τ, [464] : Οὐλὴν ὅττι πάθοι · Il. Ρ, [242] : Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Aliquando verbo ἔπαθον subjungit ἐμόγησα : Od. Ε, [223] : Ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα Κύμασι καὶ πολέμῳ. [Æsch. Prom. 92 : Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός· 158 : Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Eurip. Tro. 468 : Πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε καὶ πέπονθα κἄτι πείσομαι· et alii quivis.] In soluta oratione legitur verbum πάσχειν cum his aut aliis hujus generis accuss. [Herodot. 9, 37 : Πεισόμενος πολλά τε καὶ λυγρά· 6, 9 : Πείσονται ἄχαρι οὐδέν. Xenoph. Hier. 2, 13 : Ἄν τι πάθωσι κακὸν ἐπιθέντες· De re eq. 6, 15 : Οἱ ἵπποι ὅταν τι χαλεπὸν πάσχωσι.] Dem. [p. 241 extr.] : Εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων; Idem alibi, Ὥστε πάντων ἂν δεινότατα πάθοιμεν, εἰ τῇ ὕστερον κτλ. Sic in prov. Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν, cujus meminit Plut. [Mor. p. 302, C.] Et, Πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν, ap. Xen. Talem autem habet usum verbum Pati ap. Virg., ubi dicit Digna indigna pati. Ex Herodoto [6, 88; et sim. 5, 89] affertur παθόντες ταῦτα πρὸς Αἰγινητέων, pro Hac clade accepta ab Æginetis. Item ἕτοιμος ὁτιοῦν πάσχειν, ap. Isocr. [p. 260, B; 350, C] et Dem. Isæus quoque dixit : Διισχυριζόμεθα ἐναντίον τῶν δικαστῶν, ἐθέλοντες ὁτιοῦν πάσχειν· quod Bud. vertit, Quamvis multam pati non recusantes. Gregor. : Καὶ τί γὰρ οὐ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται; i. e., ut Idem reddit, Nihil non contumeliarum perpessus, quas isti petulanter conjicere soliti sunt. Isocr. Panegyr. : Οὐδὲν γὰρ ἔστι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν. Non esse autem necesse verbo Pati aut aliis synonymis semper hoc verbum interpretari in hujusmodi II., apparet ex his Bud. verbis, quibus locum illum Isocratis interpretatur, Nulla est enim hujuscemodi nota, qua non ego dignus sim mulctari atque affici. Idem ap. Xen. Œc. [11, 25] : Καὶ διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, vertit Præcisa etiam illa judicii formula, ut aut capitis pœnam aut pecuniæ penderem. [Adde Mem. 2, 9, 5. Plato Polit. p. 299, A : Τιμᾶν ὅ τι χρὴ παθεῖν αὐτὸν τινὰς ἢ ἀποτίνειν. Formula forensis, cujus exx. plurima sunt ap. oratores Atticos.] Lucian. [Prom. c. 13] : Δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν, Meritas pœnas vobis dedero. [Epictet. Diss. 2, 20, 34 : Μή τις νέος εὐγενὴς πάθῃ τι ὑπὸ τούτων τῶν λόγων. Id est κακόν τι. Et sic sæpissime πάσχειν τι dicuntur qui malo quocunque afficiuntur, rem male gerunt, tristem eventum experiuntur, omninoque adversa utuntur fortuna. Eurip. Phœn. 251 : Εἴ τι πείσεται ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 2 : Εἴ τι πείσονται οἱ Μῆδοι· 1, 4, 22 : Μὴ ἀτάκτως ἐμπεσόντες πάθοιέν τι· Rep. Ath. 2, 14 : Ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τοῦ μηδὲν παθεῖν· Symp. 2, 11 : Ἐφοβοῦντο μή τι πάθῃ (mulier in gladios se præcipitans).] Sed particulæ τί, habenti præfixam εἰ, junctum hoc verbum in optativo s. conjunctivo, peculiarem habet Patiendi signif., sc. Patiendi mortem. [Herodot. 8, 102 : Μαρδονίου, ἤν τι πάθῃ, λόγος οὐδεὶς γίνεται. Plato Menex. p. 246, C : Εἴ τι πάσχοιεν.] Dem. [p. 1242, 25] : Εἰ ἐβούλετο δωρεὰν δοῦναι αὐτῷ ὁ Λύκων, εἴ τι πάθοι, τὸ ἀργύριον, Si quidem volebat donationem hujus pecuniæ in eum conferre, si quid sibi accidisset, h. e. Si donare volebat causa mortis. Et ap. Eund., Εἰ παθεῖν τι μοὶ συνέβη, Si quid mihi humanitus accidisset, Cic. [Aristoph. Vesp. 385 : Ἤν τι πάθω 'γώ. Xenoph. Anab. 7, 2, 14 : Ξενοφῶν αὐτοῦ τι πείσεται. Lucian. D. mer. 8, 3 : Πλούσιος ὁ νεανίσκος ἔσται, ἤν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ. ‖ De rebus pereuntibus, Plato Epist. 2, p. 312, D : Ἄν τι ἡ δέλτος ... πάθῃ. De naufragio Eurip. Iph. T. 755 : Ἤν τι ναῦς πάθῃ. ‖ II. cum adjectivis ἀνήκεστος, κακός et simil.] Dicitur etiam, Εἴ τι πάθοι ἀνήκεστον. De inanimatis quoque legimus παθεῖν τι, τι ἀνήκεστον, Bud. p. 85. [Demosth. p. 927, 7 : Ἐὰν δέ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήκεστον.] Alium vero usum hujus generis loquendi παθεῖν τι, vide infra, ubi agam de ea τοῦ πάσχειν significatione qua ponitur pro Affici. ‖ Jungitur verbum πάσχω adverbio etiam. [Herodot. 3, 146 : Παθόντες οἱ Πέρσαι κακῶς· ubi κακῶς om. codd. nonnulli. Æsch. Prom. 759 : Ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς· 1041 : Πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές.] Aristoph. Pl. [900] : Οἴμ', ὡς ἄχθομαι Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς, quum dixisset in præcedente parte versus, Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμέ. Thuc. : Κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν [et 8, 48], ubi animadverte et præp. Quibus in II. Græcum adverbium Latino reddere non possumus, sed aut accusativo reddere debemus, aut alio genere loquendi uti : interpretando sc. κακῶς πάσχω, Mala patior, Injurias s. Contumelias patior, Injuriis s. Contumeliis afficior. Usus est certe et Hom. isto verbo cum illo adv., Od. Π, [275] : Σὸν δὲ φίλον κῆρ Τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο· deinde profert aliqua eorum quæ intelligit per κακῶς πάσχοντος, subjungens, Ἤνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Ἢ βέλεσιν βάλλωσι. Invenitur autem παθεῖν et sine adjectione pro κακόν τι πάσχειν, Aliquid mali pati, Damno aliquo affici. Hesiod. Op. [218] : Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω· quod proverbiale est, sicut et, Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Unde Plato Symp. [p. 222, B] : Καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι. [Soph. Œd. T. 403 : Εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.] Sic et quidam Achilles Statius, sive Tatius, in sua oppidoquam lepida Historia, quæ nondum in lucem prodiit : Οἱ δὲ οὐ λαβόντες σχολὴν ἀμύνασθαι· ἅμα γὰρ ἐμάνθανον, καὶ ἔπασχον. Huc pertinet et τῷ πάθει μαθεῖν, quod attuli ex Æschylo in Πάθος. [Lysias p. 160, 36 : Εἰ διὰ τὴν τούτου διαβολὴν δεῖ ἡμᾶς πάσχειν, ubi Reisk. probabiliter conjecit κακῶς π.] Sed invenitur ὁ πάσχων ap. Hippocr. et pro Ægroto, pro quo itidem dicimus interdum sermone vernaculo *Le patient* : quod sonat ad verbum, Patiens. Interdum vero cum aliqua adjectione dicitur *Le poure patient*. Sed usurpamus *Le patient*, et *Le poure patient*, de eo quoque qui a car-

nifice supplicio mortis afficitur : quem etiam usum an habeat πάσχων, nondum mihi compertum est. [Epictet. Diss. 2, 13, 12 : Τούτου ὁ σπλὴν πέπονθε, τούτου δὲ τὸ ἧπαρ, Affectum est, i. e. Laborat, Male se habet.] Est præterea frequens πάσχειν cum correlativo ποιεῖν, s. δρᾷν (ap. poetas autem cum et ἔρδειν : ut in hoc versu, Αἴ κε πάθῃ τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο), et quidem non solum cum accus., sed nonnunquam et absque illo. [Soph. OEd. T. 1272 : Οὐδ' οὕ ἔπασχεν οὐδ' ὁποῖ' ἔδρα κακά· OEd. C. 267 : Ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα, ubi ad opera translatum est quod de auctore operum erat dicendum πεπονθότος ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότος.] Thuc. 7, [71] : Παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ. Xen. Cyrop. 7, [1, 40] : Καὶ ἐποίουν μὲν οὐδὲν ἔτι, ἔπασχον δὲ πολλὰ καὶ δεινά. Plut. Pericle [c. 34] : Πολλὰ μὲν δρῶντες κακὰ τοὺς Ἀθηναίους, πολλὰ δὲ πάσχοντες. Rursus Xen. Hell. 2, [2, 3] : Πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν. [Id. OEcon. 20, 14, de terra diligenter culta : Ἡ γῆ εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ.] Herodian. 1, [12, 17] : Οἱ δὲ ἔπασχον ἅπερ δεδράκεσαν. Interdum vero πάσχειν habet et præp. πρὸς s. ὑπὸ cum suo gen., δρᾷν autem habet et suum accus. personæ : Id. [2, 1, 19] : Καὶ ἅπερ ἡμᾶς αὐτὸς δρᾶσαι δύναιτο, ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθών. [Isocr. p. 39, C : Ἃ πάσχοντες ὑφ' ἑτέρων ὀργίζεσθε, ταῦτα τοὺς ἄλλους μὴ ποιεῖτε.] Interdum diversos accuss. habent : Plut. Solone p. 150 meæ ed. [c. 7] : Οὐδὲν ἔπαθον δεινόν, οὐδ' ἐποίησαν αἰσχρόν. Sine casu autem, ut in isto Thuc. l., 3, [38] : Ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι, ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, ubi et ἀμύνεσθαι opp. τῷ παθεῖν. [Æsch. Choeph. 313 : Δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ· Ag. 1564 : Παθεῖν τὸν ἔρξαντα. Isocr. p. 395, C : Τῷ παθόντι μόνον ὁ δράσας ὑπόδικός ἐστι.] || Sed Dem. ποιεῖν et πάσχειν in obscœna etiam signif. dixit, quam Lat. in nomine Pathicus secuti sunt [p. 270, 26] : Ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι. Ap. Æschin. quoque [p. 76, 39] legimus : Ὤικησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ,τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν. Sunt qui tradant Latinos eadem etiam in signif. dixisse Quidvis facere et pati. Dixerunt certe quidam ex illis Muliebria pati pro πάσχειν. Atque itidem πεπονθὼς ὑπὸ Κλέωνος Bud. ap. Diog. positum testatur pro Muliebria passus.

|| Ut autem πάσχειν κακόν, sic et πάσχειν ἀγαθὸν dicitur : item πάσχειν εὖ, sicut πάσχειν κακῶς : ubi verbum Pati retinere non possumus; sed uti licet aut verbo Afficior, quod et in interpretatione τοῦ πάσχειν κακόν, s. κακῶς, habet locum; nam ut ἀγαθὸν vel εὖ πάσχειν est Commodo affici, sic κακὸν πάσχειν est Incommodo affici, aut verbo Percipere; dicitur enim interdum Commodum percipere, s. Utilitatem. At quum nomini κακὸν aut alii hujusmodi jungitur πάσχειν, tunc redditur potius Accipere. Dicitur enim Accipere incommodum, detrimentum, injuriam, mœrorem. Sed nec Accipere commodum, utilitatem, nullo confirmari exemplo potest. At cum nomine Beneficium frequentissimum est verbum Accipere : potest autem his omnibus modis reddi ἀγαθὸν πάσχειν. [Soph. Aj. 521 : Τερπνὸν εἴ τί που πάθοι· Ant. 995 : Ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα. Epigr. Sardanapalli ap. Strabon. 14, p. 672 : Μετ' ἔρωτος τέρπν' ἔπαθον. Aristoph. Eq. 187 : Ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα.] Lysias : Τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι; Eur. Hec. [252] : Ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῂς παθεῖν, Δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ· quod perinde est ac si dictum esset, ἔπαθες ἀγαθὰ οἷα φῂς παθεῖν, Iis affectus es beneficiis, Accepisti ea beneficia. Sic εὖ πάσχειν pro Commodo affici s. Beneficio, Accipere beneficium. [Soph. OEd. C. 1489 : Ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν· Aj. 523 : Ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος. Lucian. Patr. enc. c. 7 : Ἐπειδὰν εὖ πάθῃ πρός τινος. Adjecto accusativo id. Pisc. c. 6 : Ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν.] At Bud. πάσχειν sine adjectione etiam, interpr. et Affici commodo; sed hujus usus verbi πάσχειν exemplum desidero. [Bud. fortasse sumpsit ex loco qualis est Soph. OEd. C. 1203 : Αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν· ubi εὖ in altero sententiæ membro

A ex priore est repetendum.] Nec raro cum εὖ πάσχειν ponitur et εὖ ποιεῖν, s. εὖ δρᾷν, quæ sunt velut correlativa (ita enim appellare malo quam opposita, cum Bud.), ut Accipere et Dare beneficium. Dem. : Ὅταν μὲν οὖν εὖ πάσχειν δέῃ, τὸν βουλόμενον εὖ ποιεῖν ἐάσομεν. [Id. p. 316, 8] Aristot. Ethic. : Ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος, ubi animadverte omitti εὖ, quod sc. repeti debeat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. [Plut. V. Flamin. c. 1, Niciæ c. 4, Mor. p. 143, F.] Et cum ὑπό, ap. Plut. De Socr. dæm. : Εἰ γὰρ εὖ ποιεῖν φίλους καλόν, οὐκ αἰσχρὸν εὖ πάσχειν ὑπὸ φίλων. [Lucian. De calumn. c. 3 : Καὶ ταῦτα εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ.] At εὖ πάσχειν et εὖ δρᾷν ap. [Æsch. Eum. 868 : Εὖ δρῶσαν εὖ πάσχουσαν·] Thuc. 2, [40] : Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, ubi itidem omittitur εὖ cum δρῶντες. [|| Εὖ πάσχω, Bona fortuna utor. Pind. Isthm. 5, 17 : Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ. (In utramque partem dictum est Pyth. 3, 186 : Χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν, Quamlibet fortunam bene ferre.) Soph. Phil. 503 : Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἄτερα·

B Trach. 946 : Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.] || Interdum πάσχω redditur potius Afficior, alio etiam sensu : Τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνην, ap. Plut., Sic erga illam affectus. [Locos Plutarchi annotavit Wyttenb. ad Mor. p. 160, D. Isocr. p. 23, B : Πεπόνθασιν ὅπερ πρὸς τοὺς νουθετοῦντας.] Et ὁμοίως πάσχω πρός τινα, Itidem afficior : Plato Gorgia [p. 485, B] : Καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. [Epictet. Diss. 2, 1, 15 : Τοιοῦτόν τι καὶ ἡμεῖς πάσχομεν πρὸς τὰ πράγματα· 3, 24, 18 : Ἐπεπόνθει πρὸς τὴν γυναῖκα, Uxoris desiderio afficiebatur. Schweigh.] Affertur etiam et τοιοῦτον πάθος πεπονθότες ex Plat. Apol. Socr. [p. 22, C] pro Similiter affecti. Idem usus verbi hujus est in παθεῖν τι ap. Dem. [p. 402, 9] : Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δοῦναι, Affectum esse misericordia, puellasque captivas Satyro condonasse, Bud. Crediderim autem significare itidem Affici, vel tale quid in isto Synesii

C l. [Epist. 105, p. 250, A. Boiss.] : Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα; ita enim hunc locum reddi posse arbitror, Quomodo enim animo affectus esse queam? aut certe, Quid enim mihi animi esse possit? ut ap. Ovid. aliquoties, Quid mihi tunc animi etc. Aliquando tamen aliter etiam exponi hoc loquendi genus, docebo in Πάσχω, quod redditur verbo Facio, Ago.

|| Πάσχω τοῦτο, Hoc mihi accidit, usuvenit. Plato Rep. 1, [p. 329, B] : Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν [ἐπεπόνθη]· quæ Cic. ita vertit, Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usuvenirent. Plato Symp. [p. 174, E] : Καί τι ἔφη αὐτὸς γελοῖον παθεῖν. Sic Plut. De Socr. dæmon. : Καὶ περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχοντες. [Conf. Mor. p. 814, A.] Symp. sept. sap. [p. 147, C] : Πρὸς δὲ τὸν μετάθεσιν τὸ τοῦ νεανίσκου πέπονθα. Thuc. 1, [80] : Ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου, ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, μήτε ἀγαθὸν κτλ. Atque ut hic dixit Thuc. ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, sic ap. Isocr. [p. 8, E] legimus,

D ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, pro Quod hominum vulgo usuvenit, accidit : Μηδὲ τὰς χάριτας, inquit, ἀχαρίστως χαρίζεσθαι· ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιοῦντες μὲν εὖ, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες· ubi tamen Bud. vult posse exponi non solum Quod hominum vulgo accidit, sed etiam Quod multi faciunt : quæ expos. nullo mihi modo placet. [Ib. A : Παραπλήσιον οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν ὥσπερ ἂν εἰ ... Plato Phæd. p. 98, C : Καί μοι ἔδοξεν ὁμοιότατον πεπονθέναι ὥσπερ ἂν εἴ τις... Aristoph. Eq. 864 : Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.] Subjungit autem et hunc Aristotelis l., De mundo [c. 1] : Τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ ἀθέατοι τῶν κρειττόνων εἶναι. Hæc Ejusd. in eod. l. [c. 3] verba, Ὅπερ γὰρ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἥδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, sic interpr. : Nam quod insulis nostris accidit, undique ut nostra maria eas alluant, idem orbi quoque huic contigit, rationem insulæ ut obtineat Atlantico mari cinctæ. Itidem vero e Xen. [Mem. 1, 2, 30] affertur ὑϊκόν τι δοκεῖ πάσχειν, pro Tale quid illi quale suibus

accidere videtur, ubi tamen et verbo Pati redditur. Plato Epist. [7, p. 351, D] : Πάσχω πάθος κυβερνήτου ἀγαθοῦ, Idem mihi quod bono gubernatori usuvenit : nisi quis malit Perinde afficior, s. potius Perinde animo afficior, ut in alio Ejusd. l. quem attuli supra, huic verbo cum eod. nomine tribuitur ista signif. Affertur vero et τί πάσχεις; item τί χρῆμα πάσχεις; ex Aristoph. [Nub. 816], quæ itidem exponuntur Quid tibi accidit? Sed et aliter exponi τί πάσχεις; docebo paulo post. [Soph. El. 390 : Ὅπως πάθῃς τί χρῆμα;] || Quum autem dicunt τί παθών, sequente verbo, tunc quoque nonnulli verbum Accidere in interpr. hujus generis loquendi habere locum putant. Lucian. [Tim. c. 7 : Τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; Dial. mar. 9, 2 : Τί παθόντα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; Dial. mort. 20, 4] : Τί παθὼν σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; Quid tibi accidit ut te in crateres Ætnæos conjiceres? [Hermot. c. 12 : Ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν;] Sed quod ad hanc sermonis formulam attinet, ejus interpretationi accommodari fortasse potest alicubi verbum illud, sed aliis puto modis vim ejus melius exprimi posse. Hoc autem exemplis manifestum faciam, incipiens ab Hom. : in cujus Il. A, [313] legitur hic versus, Τυδεΐδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς; Hic certe perinde esse puto ac si dixisset, Tydides, quomodo nunc affecti animo sumus, ut præter morem nostrum, ignave nos gerere velimus? Vel, Quomodo mutata nunc mente ignave nos gerimus? Ideoque non dubitarim uti hac formula usitatissima Latinis, Quid nobis in mentem venit, ut ignave nos gerere velimus? Vel, magis ad verbum, Ut pristinæ fortitudinis immemores esse velimus? Ac fortassis ita resolvendo, locum aliquem habebit et verbum Accidit, dicendo sc., Quid nobis accidit ut velimus etc. Sed illæ meæ interprr. magis mihi placent : quibus addo hanc, Quid nobis in mentem incidit, ut velimus etc. [Aristoph. Nub. 340 : Λέξον δή μοι τί παθοῦσαι ... θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν; Pac. 701 : Ἀπέθανεν ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον. — Τί παθών; In codd. non raro cum altera ejusdem fere sensus formula permutatur τί μαθών; de qua v. s. Μανθάνω.] Sic autem ap. Plut. De def. orac. [p. 425, D] : Διὸ καὶ Χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν, ὅ,τι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρῦσθαι, Quid ei in mentem venerit, ut diceret etc., vel, Quid ei in mentem inciderit. Legimus ap. Eund. De Herod. circa fin. : Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι τί παθόντες, εὐθὺς τότε πρὸς μὲν ἀλλήλους ὀλίγου ἐδέησαν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν περὶ τοῦ τροπαίου τῆς ἀναστάσεως. Idem Plut. C. Col. [p. 1127, B], de Epaminonda : Καὶ πυνθανόμενοι τί παθὼν ἐβάδιζε διὰ τῆς Πελοποννήσου μέσης, καὶ οὐ πιλίδιον ἔχων κτλ. [Lucian. Pisc. c. 29 : Τὰ πλεῖω οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν παρέλιπε.] Non ignoro alioqui doctissimum virum Adr. Turnebum hunc Philonis l., Τί παθοῦσαι μεθίετε, δέον ἄγειν εὐθύς; ita vertisse, Quid, malum, quem huc statim adductum oportuit, missum fecistis? Necnon illum Homeri, quem attuli supra, fuisse ita expositum, Quæ malum ratio nos fugere suadet, oblitos nostræ virtutis? Hæc inquam non ignoro; sed præterquam quod hoc vocab. nullo modo vim Græcorum verborum exprimit, convenire iis tantum locis potest, ubi sunt alicujus stomachantis s. indignantis verba, quum sit interpositæ indignationis adverbium, ut Donat. Præterea vero, sequendo meam illam interpret., similem habebit signif. hoc verbum in his ll., ei quem habet in quibusdam præcedentibus, ubi pro Affici s. Affici animo, poni docui. Non dubito autem quin et Quid factum est quod, i. sonet q. τί παθών, in quodam Petronii Arbitri Epigr., cujus initium est, Quid factum est quod tu projectis Jupiter armis, Inter cœlicolas fabula muta taces? Habet certe Gallicum vulgus lepidum quoddam loquendi genus pro illo τί παθών, *Quelle mouche vous a picqué?* Dicitur autem alioqui eadem signif., *Quelle fantasie vous a prise?* vel, *Vous est montée en la tête?* Sed hæc illis verbis Latinis, Quid tibi in mentem venit, viciniora sunt. [|| Ex usu Stoicis proprio denotat modum quo affecta est intelligentia nostra et idem valet ac Sentire, Persuasum habere, Opinari, Putare. Epictet. Diss. 1, 2, 3 : Ὅταν πάθῃ τις ὅτι εὔλογόν ἐστι ... 1, 28,

A 3 : Πάθε, εἰ δύνασαι, νῦν ὅτι νύξ ἐστι. Ib. 13 : Εἰ οὖν ἐφάνη τῷ Μενελάῳ παθεῖν ὅτι κέρδος ἐστί· ubi satis fuisset εἰ ἐφάνη aut εἰ ἔπαθε. Schweigh. || Παθεῖν vel πεπονθέναι a grammaticis vocabula quævis dicuntur, quorum vel forma vel accentus vel mensura mutatione quacunque affecta est. Sic in locis Etym. M. ab Sylb. collectis, p. 200, 10 : Ἔπαθεν ἀναδρομὴν τοῦ τόνου· 40, 29 : Ἔπαθε χρόνου ὑπερβιβασμόν· 542, 11 : Ἔπαθεν ἐπέκτασιν· 507, 24 : Ἔπαθε πλεονασμόν· 702, 39 : Πέπονθεν ἔκθλιψιν τοῦ α. Et omisso accusativo, p. 516, 22 : Πέπονθεν ἡ φωνή· 591, 1 : Πέπονθεν ἡ λέξις· 610, 31 : Πέπονθε τοὔνομα· et sim. 491, 2; 741, 46; 801, 45; 804, 15.]

|| Πάσχω, pro Facio, Ago. Bud. postquam dixit πάσχειν accipi pro Facere, affert ex Dem. (perperam enim in vulg. edit. scribitur Idem, tanquam referendo ad Xen., cujus nomen ibi proxime præcedit) [p. 474, 7] : Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί· τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων· τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι. Inde illa locutio,

B Ἀλλὰ τί ἂν πάθοις; Galen. Therap. 10 : Τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; Terent. Heaut. : Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum sciunt? Cic. Pro Cecinna : Quid huic tu homini facias? nonne concedas interdum etc. Quum vero dicitur Quid hoc homine facias, id Græce est, τί ἂν τούτῳ ποιήσαις, δράσαις, ἐργάσαιο; Cic. Pro Cluentio, Quid hoc homine factum est? Et In Verr. : Quid te futurum est? quo confugies? Hæc Bud., qui paulo ante dixerat πάσχειν reddi etiam posse Admittere, atque adeo hunc Dem. l. [p. 449, 26] : Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, reddiderat, Videte ne sic stulte statuatis; item, Ne quid stulte admittatis. Quinetiam ὁμοίως πάσχω πρός τινα dixerat significare Itidem afficior, Eodem modo facio. Hactenus ille. At ego existimo πάθητε in hoc Dem. l., et multo etiam magis πεπονθέναι in illo superiore Ejusd., secus etiam exponi posse; quum enim dixerit Dem., Τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων, deinde subjungat, Τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι,

C apte redditum iri puto verba hæc Græca Latinis istis, At videri vos ita fuisse animo affectos non decet, Eo animo fuisse. Sed et ad alterum l. quod attinet, Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, malim ita reddere, Absit ut hoc animo præditi sitis, hac mente sitis; certe hoc modo, Videte ne vobis accidat ut tam stulte vos geratis; vel, Ne vobis accidat ut hoc stulte admittatis. At πάσχω cum ὁμοίως exposuerim quidem, Itidem afficior, animo afficior, Eodem sum animo, nequaquam autem Eodem modo facio. Nunc venio ad illud loquendi genus, in quo potius videtur παθεῖν reddi posse verbo Facere; ac primum dico id ab Hom. videri manasse, ap. quem legimus Od. E, [465] : Ὤ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται; [Soph. OEd. C. 216 : Ὤμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν;] Sed quamvis ab Hom. originem habuerit, non dubium est quin παθεῖν aliam etiam interpr. videatur admittere, quam in illo Galeni l., et in iis in quibus non sequitur itidem præp. πρός, sed particip., aut adv., ὅτι s. ὁπότε, vel alia quæpiam

D particula. Verbi gratia, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁρῶν ἑαυτὸν ὑφ' ἁπάντων τῶν φίλων καταλειπόμενον; Et ap. Lucian. [Necyom. c. 3] : Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; Id. [Charon. c. 2] : Ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθη τις (ita enim hic [male] scribitur, non πάθοι), ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; Nam hic τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, vel, quod malo, πάθῃ τις, nec ipse dubitarim reddere, Quid enim faciat aliquis, vel, per secundam personam, quam Latini lubenter hujusmodi locis adhibent, Quid enim facias? Aut etiam, Quid agas? [Id. D. mort. 10, 6 : Οὐχ ἑκὼν μέν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Prom. in verb. c. 7 : Πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; Plato Euthyd. p. 302, D : Ὡμολόγηκα· τί γὰρ πάθω; Aristoph. Av. 1432 : Τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.] At in Hom. illo versu, Ὤ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται, puto τί πάθω i. prorsus esse q. τί μοι γένηται : atque hoc confirmari videtur isto ejusd. poetæ versu [299], ubi altero duntaxat horum loquendi generum, in re alioqui eadem utitur

Ὤ μοι, ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Ex his autem consequitur τί πάθω esse potius, Quid me fiet, (quam Quid faciam,) aut etiam Quid mihi fiet: quod omnino respondet verbis illis τί μοι γένηται, et usurpatum fuit ab optimo Latinitatis auctore Tibullo, initio cujusdam Elegiæ: Castra Macer sequitur: tenero quid fiet Amori? Reddendo autem τί πάθω, Quid me s. mihi fiet, nequaquam accipietur παθεῖν pro Facere, sed suam Patiendi signif. inclusam habebit. Fortasse vero et in superioribus illis ll. τί ἂν πάθῃ τις possit παθεῖν et aliter reddi quam verbo Facere; atque adeo admittat talem interpr., qualem in Synesii l. quem antea protuli, quum agerem de παθεῖν, Affectum esse; nam ut dicit ille, Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν κτλ., pro Quomodo esse animo affectus queam, Quid mihi animi tunc esse possit? ita τί ἂν πάθῃ τις ap. Lucian. forsitan interpretari fas est, Quomodo esse affectus animo possit quisquam, Quem affectum induere possit, Quo animo esse queat. Ut sc. perinde sit ac si diceretur, Itane affectus animo esse queat, Eone animo s. Eane mente esse possit, ut recusare audeat? Itidem vero et in aliis ll. subaudiendum fuerit, quod cuique aptum esse putabimus, si παθεῖν hanc signif. habere statuatur; de qua ipse certe pronuntiare non audeo; præsertim quum et hunc ejusd. Luciani l., qui duobus illis, quos superius protuli, plane similis est, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; ita vertat Bud., Nam quid ageres quum divinitus cogerere? quum inquam ita vertat et sensus exprimi videatur. Sed hoc quoque lectori considerandum est, esse quædam loquendi genera in diversis linguis, quæ quamvis sibi significatione respondeant, non tamen singula singulis verba respondent. || Ceterum πάσχειν redditur Facere, et quum dicitur τί πάσχεις, τί χρῆμα πάσχεις ap. Aristoph.; sed docui supra reddi etiam, Quid tibi accidit? Fortassis autem addere possim et tertiam interpr.: istam sc., Quomodo tecum agitur? Quæ interpr. suam Patiendi signif. verbo πάσχειν relinquit, et perinde sonat ac si diceretur, Quo in statu sunt res tuæ?

|| Venio ad fut. πείσομαι, de quo hic verba me facturum sum pollicitus. Dico igitur, quamvis tradant quidam gramm. scribi πείσομαι, non πήσομαι, inveniri tamen et hoc πήσομαι cum η: ut ap. Plut. Περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν, p. 1971 meæ ed., necnon p. 1984 [p. 1073, E, ubi codd. Pariss. πείσεται]; ideo enim Ald. scripturam retinui, quod et in quibusdam aliorum scriptorum ll. eam me vidisse recordarer. [V. var. lect. ad Aristoph. Nub. 1122, Xenoph. Cyrop. 7, 3, 10, Polyb. 2, 4, 4; 4, 4, 4.] Affert certe et Bud. πήσομαι ex Isocr. Et VV. LL., non quidem in Πάσχω, sed in serie vocum alphabetica, πησόμενος ex Herodot. [9, 37. Hodie satis constat πήσομαι nusquam legi nisi librariorum errore, quem plerumque meliorum codicum auctoritate corrigere licet. Non melioris notæ aoristi forma πήσας est ap. Æsch. Ag. 1624, cui παίσας restituendum esse vidit Porsonus. Seqq. ex Indice.] Πεπαθυῖα, Ionice pro πεπονθυῖα, Passus. [Ex Hom. Od. P, 555: Πεπαθυῖῃ.] Πέπονθα, præt. med. a πάσχω, Passus sum, Factum est mihi: unde εὖ πεπονθὼς, Cui bene factum est, Qui beneficium accepit. Sic Plut. Othone [c. 17]: Οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος. Et Aristoph. [Pl. 968]: Πέπονθα δεινὰ, Gravis mihi facta est injuria, Atroci injuria affectus sum. Dicitur etiam πέπονθα pro Affectus sum animo. Philostr.: Πέπονθά τι πρός σε, Quodam in te animi affectu moveor. Item aliquid πεπονθέναι πρός τι dicitur pro Eodem modo affectum esse s. affici, Idem ei accidere, quod alicui: necnon Simile esse et convenire aliquo modo: Aristot. H. A. 1, 1: Πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὁπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλήν· similitudinem enim et convenientiam quandam habent inter se ossa hominum et quadrupedum cum spinis piscium, ungues hominum et avium et aliorum animantium cum ungulis quorundam quadrupedum, manus hominis cum forcipibus cancri et similium. Præterea aliquis πέπονθέ τι, cui aliquid accidit. Xen. [Cyrop. 1, 5, 10]: Πεπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ, Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες. Quibus in ll. præt. πεπονθέναι ponitur pro præs. πάσχειν. [|| Forma Dor. Πέποσχα, de qua Phot. p. 412, 21: Π. Δωριεῖς τούτῳ κέχρηνται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστιν. Etym. M. p. 662, 11: Ἀπὸ τοῦ πάσχω πάσξω πέπασχα τὸ τρίτον πέπασχε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α πέποσχεν, ἐν Ἁρπαγαῖς Ἐπιχάρμου «Ἁ δὲ Σικελία πέποσχε.» || Aoristi forma media πάθησθε ap. Lucian. Tragod. 264: Ἴσην πάθησθε κόλασιν οἷς δεδράκατε, non magis ferenda quam πάθοιτο ap. Galen. vol. 4, p. 322, in πάθοι mutatum in ed. Lips. vol. 3, p. 116. || Formam Græcobarbaram Παθαίνω s. h. v. tractavimus. Ejusdem ætatis aor. est ἐπαθα in gl. interlin. ad Aristoph. Pl. 856, 968.]

[Πατὰ sermone Scythico i. q. κτείνειν, Occidere, ap. Herodot. 4, 110.]

[Παταγαῖος, α, ον. Παταγαΐα, Littora stridenti fluctu percussa, in Stadiasmo Gailii Geogr. vett. vol. 2, p. 444. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1829, m. Febr. p. 117. Osann.]

Πατἄγέω, Strepo, Strepito, Fragorem edo, Crepito. Aristoph. Nub. [378] loquens de ipsis nubibus: Εἶτα βαρεῖαι εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν. [Ib. 389: Χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον (quo venter est repletus) παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν.] Et, Πνεῦμα σφόδρα παταγοῦν, ap. Suid. [ex scriptore ignoto. Anacreon ap. Eustath. p. 1012, 2: Ἄγριοι χειμῶνες παταγοῦσι (scr. —εῦσι). Theocr. 22, 15: Παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 8: Παταγεῦσαν ἅλα.] Soph. autem dixit [Aj. 168]: Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. Cum quo l. convenit παταγεῖν, de merula dictum, pro Strepito, ut quidem annotat Bud. [ex Aristot. H. A. 9, 49: Ἐν μὲν τῷ θέρει ᾄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ καὶ θορυβῶδες φθέγγεται· et Ælian. N. A. 12, 28. Schneid. De dentibus stridentibus Philostr. p. 803: Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ (τοῦ συὸς) παταγοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς. De nuncio res lætas alta voce narrante dictum est in proverbio καλὰ δὴ παταγεῖς, quod Hesych. per καλὰ λαλεῖς, Phot. et Suid. per λέγεις explicant. Id Platoni Euthyd. p. 293, D, restituit Abreschius: Τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ παταγεῖς· ubi libri καλὰ δὴ πάντα λέγεις. Veram scripturam in libro suo repperit grammaticus, cujus annotatio scholiis Platonicis est inserta p. 97 (369 Bekk.), præfixo quod propius ab genuina lectione abest lemmate Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις: ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν αἴσια ἀπαγγελλόντων. Πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς (fr. 171) καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. || Passiv. poeta ap. Hephæst. p. 68: Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα, i. e. Cum strepitu quatitur. Alio sensu Lucian. Timon. c. 3: Ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο καὶ ἡ ἀστραπὴ ... προηκοντίζετο, Tonitrus fragor jactabatur.] Ceterum in VV. LL. habetur et Παττἀγέω, cum duplici ττ, itidemque παττάγημα, et πάτταγος. Sed quin mendosa sit hæc scriptura, minime mihi dubium est, quum primam nominis πάταγος syllabam passim corripi videamus, itidemque verbi παταγέω ab eo derivati: cujus verbale est πατάγημα. Atque adeo quum πάταγος a πατάσσω esse constet, quod itidem primam corripere, vel ex iis quos proferam Homeri locis satis superque probabitur. Adde etiam, si altius repetenda est origo, quum πάτος et πατέω, unde ipsum πατάσσω derivatum existimatur, brevem itidem habeat primam; quinetiam quum παττογεῖ ap. Hesych. videmus, eo minus fidem huic scripturæ nos adhibere par est, quod ibid. sequatur πάτταγος, unico τ scriptum.

[Παταγὴ, ἡ. HSt. s. v. Πάταγος:] Invenitur et femin. Παταγὴ, quum alibi, tum ap. Dionys. Perieg., qui utitur hac voce, de quibusdam mulieribus orgia bacchica celebrantibus loquens, p. 93 ed. patris mei [574]: Παταγῇς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή. Ubi annotat Eust. hoc vocab. κοινότερον quidem ὀξύνεσθαι, sicut ἀλαλαγή: at Herodianum βαρύνειν, dicentem fieri non a πατάσσω, (alioqui debere ὀξύνεσθαι, ut ἀλαλαγή,) sed a πάταγος, cujus fem. πατάγη. Sunt autem qui ibi interpr. voce Plausus; sed hæc mollior esse mihi videtur, quam ut Græcæ vel hoc loco respondeat: at certe si eligendum sit unum ex iis quibus πάταγος mox interpretabor, malim Fremitus. [Longus 1, 22: Χειρὸς παταγῇ συλλέγεσθαι. Arcadii p. 109, 9, de ac-

centu notatio, Καὶ τὸ πατάγη δέ τινες βαρύνουσι, ad πλατάγη potius referenda videtur, quod in codd. hoc accentu interdum scriptum est pro πλαταγή. G. D.]

Πατάγημα, τὸ, Strepitus, etc., ut dictum est in Πάταγος. Sed dicitur et de Homine garrulo, ac veteratore. Πατάγημα, inquit Suid., ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Cui expositioni subjungit hoc exemplum ex Menandro, Οἷον πατάγημα ἥκεις.

[Παταγητικὸς, ἡ, ὸν, Strepitans. Clem. Al. p. 221, 17: Κόσσυφος π. ἐξ ᾠδικοῦ γενόμενος. Hemst.]

[Παταγμὸς, ὁ, Percussio, Verbera. Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 520, 30: Τὸν σωφρονίζοντα παταγμὸν ἔχει. G. D. Nil. Epist. p. 36, 6: Κρουσμὸν μετώπου καὶ π. στήθους. Hase.]

Παταγοδρόμος, ὁ, ἡ, Fragorem edens in cursu, inter currendum: Orph., π. αὐδὴ, Vox fragorem habens in cursu, stridens in cursu; si tamen voci Stridens satis inesset vehementiæ. Locus Orphei est in Hymno Διὸς Ἀστραπαίου, p. 106 meæ ed. [19, 3]: Ἀστράπτοντα αἴθρας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ, quæ pulcra est tonitrui periphrasis.

Πάταγος, ὁ, Strepitus, Fragor, Crepitus. Alicubi etiam Fremitus. [Per ψόφος et κτύπος exp. Hesych., Phot. et Suid.] Hom. Il. Φ, [9]: Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. Ubi annotat Eust., poetam data opera τραχῦναι ταῖς λέξεσι τὴν τοῦ λόγου προφορὰν, ἀναλόγως τῷ ἤχῳ τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τῶν φευγόντων. Idem poeta alibi usus est hoc vocab. de arboribus quæ violento venti impetu franguntur. Ubi quin aptissime reddi possit voce Fragor, minime dubium esse debet: quum eam a rebus quæ franguntur esse sumptam constet. Locus autem is habetur Il. Π, [769]: Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν, Αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Sic autem et de fragore tonitrui ap. Aristoph. [Nub. 382] et Aristot. [Ventorum proprium esse πάταγον docet Moschop. p. 58 ed. Titz. Osann.] Sed pro Crepitu usus est idem Hom. [Il. X, 283], appellans πάταγον ὀδόντων, Crepitum dentium. Pro Fremitu autem ap. Philon. [Et de alio strepitu s. crepitu quovis. Herodot. 4, 211: Βοῇ καὶ πατάγῳ ἐπιόντες. Pind. Pyth. 1, 46: Πέτρας ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ. Æsch. Sept. 99: Πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. Archias Anth. Pal. 7, 147: Οὐ δοράτων, οὐ ξιφέων πάταγος. Soph. Tr. 518: Τόξων πάταγος· Antig. 125: Πάταγος Ἄρεος. Eur. Heracl. 832 et Aristoph. Ach. 539: Π. ἀσπίδων. Callimach. Lav. Pall. 44: Ἵππων καὶ σακέων π. Aristoph. Lys. 329: Πατάγου χυτρείου. Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 95, 2: Πάταγοι ἀνέμων· p. 99, 1: Π. ὀδόντων. Plut. V. Pyrrhi c. 2: Διὰ τραχύτητα καὶ π. τοῦ ῥεύματος. Agathias Hist. 1, 17, p. 29: Π. τῆς ὕλης τεμνομένης. Lucian. Tim. c. 1: Ἅπαντα ταῦτα (βαρύβρομος βροντὴ similesque locutiones) λῆρος ἀναπέφηνε καὶ καπνὸς ποιητικὸς ... ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων.]

[Παταγύας. V. Πατηγύας.]

[Παταγώδης, ὁ, ἡ. Suidas s. v. Βησὶς ἔστηκεν (et Proverbiorum scriptores ap. Schneidew. vol 1, p. 387), ὧν ἀχανής. Οὗτος ἕστηκεν ἀχανὴς καὶ παταγώδης καὶ ἀπόμωρος. Vocabulum suspectum, quod neque Lobeckius Aglaoph. p. 27 probabiliter explicuit, neque Bernhardyus, quum παταικώδης conjiceret, probabiliter emendavit.]

[Παταικίων, ωνος, ὁ, Patæcio. Harpocr., Phot. et Suidas: Παταικίων (Πατικίων ap. Phot., Παττακίων in codd. nonnullis Harpocr. et Suidæ)· ὄνομα κλέπτου καὶ τοιχωρύχου. Etym. M. p. 656, 13: Π. ὁ ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ κλοπῇ καὶ τοιχωρυχίᾳ τὸν βίον ποιούμενος. Similiter Lex. rhet. p. 298, 5 et Suidas. Memoratur ab Æschine p. 81, 9, Plut. Mor. p. 21, F, Dione Chrys. vol. 2, p. 270.]

[Πάταικος, ὁ, Patæcus, n. pr. ap. Herodot. 7, 154: Αἰνησιδήμου τοῦ Παταίκου. Scribendum Παταίκου ex cod. Cantabrig., quomodo recte scribitur Παταίκου Ἀχαιοῦ Olympionicæ nomen ap. Pausan. 5, 9, 1. || Alius ap. Demosth. p. 1478, 18, ubi edd. vett. Πάταικος. Alia corruptela affectum nomen ap. Arcad. p. 51, 20: Τὰ εἰς κος παραληγόμενα αι ἢ ει μὴ ἐπιθετικὰ προπαροξύνεται, Πάγαικος, Φύλαικος κτλ. || Historiarum, ut videtur, scriptor, ap. Plut. V. Solon. c. 6: Ταῦτα μὲν οὖν Ἕρμιππος ἱστορεῖν φησι Πάταικον, ὃς ἔφασκε τὴν Αἰσώπου ψυχὴν ἔχειν. G. Dind.] Πάταικοι, οἱ, Phœnicibus sunt Simulacra deorum, quæ in puppibus navium statuunt, Hesychio auctore. Herodot. pro eo habet Παταΐκοί, 3, p. 112 [c. 37, et in proris ea constituta tradit], scribens Vulcani apud Memphitas simulacrum esse simillimum τοῖσι Φοινικηΐοισι παταΐκοισι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριήρεων περιάγουσι, eos autem esse πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν. [Hic quoque scribendum παταίκοισι. Obscura Etym. M. gl. est p. 656, 12: Παταικὸς, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ α ἀπατικός. Ὦρος. || Hesych.: Εὐφράδης· παταικὸς ἐπιτραπέζιος et supra Γιγγῶν, οἱ δὲ Γιγῶν, παταϊκὸς ἐπιτραπέζιος· οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Rursus πάταικος scribendum. G. D. De Herculis παταίκου forma brevi et obesa H. G. Schulz. *Ann. de corr. arch.* t. 10, p. 165; de Patæcis Phœnicum Ruhnk. De tutelis et insign. nav. p. 260 sqq. Hase. Patæcus autem ἐπιτραπέζιος Herculis, ni fallor, statua erat, quæ mensæ apud veteres genius et tutela, ut Patæci erant navium. Inde enim titulus ille in Papinii Silv. 4, 6, *Vindicis Hercules epitrapezios.* Selden. De diis Syr. 2, 14 et 16. Similiter Casaub. ad Sueton. Jul. c. 38.]

[Παταχτικὸς, ἡ, ὸν, Qui cædit, verberat. Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 6, p. 561: Τῶν ἀδικούντων παταχτικόν. Elberl.]

[Πατάκτρια, ἡ, Quæ percutit s. verberat. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 607, 8: Καλαῦροψ ... τῶν ζῴων πατάκτρια.]

[Πάταλα, τὰ, Patala. Steph. Byz.: Π., πόλις Ἰνδική. Λέγεται καὶ Παταλη. (Τὸ ἐθνικὸν Παταληνός addit Salmas.) Τὸ κτητικὸν Παταληνικός. Λέγεται καὶ Παταλαῖος. «Pro Παταλη scribe Παταληνή. Eustath. ad Dionys. P. 1093: Πόλις ἀξιόλογος τὰ Πάταλα, ἀφ' ὧν ἡ νῆσος Παταληνὴ ὀξυτόνως, ὡς οἱ ἀκριβεῖς λέγουσι· τινὲς δὲ καὶ βαρυτόνως Παταλήνην ὡς Πριήνην ἀναγινώσκουσιν.» Holsten. Πάταλα Arrian. ap. Phot. Bibl. p. 71, 41, Ptolem. 7, 1, Philostr. p. 137. Ἡ Παταληνὴ χώρα Marcianus p. 41 ed. Miller. Apud Strabonem Πάτταλα 15, p. 701, et Πατταληνή p. 516, 690, 692, 693, 700, 701, 702, libris inter simplex et duplicatum τ fluctuantibus. Simplex commendatur Dionysii P. versu 1093: Νῆσον τὴν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι Παταληνήν· et Nonni Dionys. 26, 89: Ἀλοστεφάνου Παταληνῆς (libri Παταλίννης)· 27, 158: Κύμασιν ἀμφιζωστον ... Παταληνήν· ubi vulgo Παταλήνης. G. Dind.]

[Παταλίδας. V. Παταλίς.]

[Πάταλος, ἡ, Patalus. Steph. Byz.: Π., νῆσος παρακειμένη τῇ Καρίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Παταλεύς, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ Παταλεὺς τὸ θηλυκὸν Παταλίς, ὡς βασιλίς.]

[Πατάνεψις, ἡ. Pollux 6, 90: Ἐπίχαρμος τὴν ἔγχελυν πατάνεψιν εἴρηκεν, In patina coctam. Codex Jungerm. πατανέψιν. V. Casaub. Anim. ad Athen. 7, 13.]

[Πατάνη. V. Πατάνιον.]

[Πατάνιον, τό.] Πάτανα, Hesychio τρυβλία. [Corrupte supra Παντάνα, τρυβλίον. Formam πάτανον annotavit Pollux 6, 90. Sed ap. Hesych. fortasse utrobique scribendum Πατάνα, τρύβλιον, glossaque ad Sophronem referenda, ex quo πατάνα αὐτοποίητος memoratur a Polluce. G. D.] Dimin. Πατάνια Idem esse dicit ἐκπέταλα λοπάδια, item ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια: quæ et Βατάνια per β a nonnullis appellari. Ambo leguntur ap. Athen. 4, [p. 169, E, F] in sermone de vasis culinariis; ex Eubuli Ione, Τρύβλια δὲ, καὶ βατάνια, καὶ κακκάβια, Καὶ λοπάδια, καὶ πατάνια πνικτὰ ταρρία· perperam tamen ibi diphthongo scriptum πατάνεια et βατάνεια. Pollux non πατάνιον solum habet, sed et Πατάνη, scribens πατάνιον esse ἐκπέταλόν τι λοπάδιον, quod πατέλλιον dicitur, Patella. Affert et [10, 107] exx. utriusque: feminini, ex Nicocharis Lemniis: et ex Νυμφοπόνῳ Sophronis πατάνα αὐτοποίητος: ac procul dubio factum hinc est Lat. Patina [Phot. p. 401, 24: Πατάνια, τὰ ἐκπέταλα καὶ τὰ ἀναπεπταμένα λοπάδια. Οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ ὄνομα]: cujus demin. Patella respondet deminutivo πατάνιον: cujus hæc exx. ibid. Pollux citat, ex Euthydico Antiphanis, Πολύπους τετμημένος Ἐν πατανίοισιν ἑφθός· et ex Eubulo, Πνικτὰ Σικελικὰ πατάνια· ubi nota dici πνικτὰ, quoniam in eis πνίγονται τὰ ἑψόμενα. Alibi πάταχνα pro iisdem. [Sic ap. Phot. p. 402,

2. HSt. infra :] Πάταχνον, Hesychio σκεῦος λοπαδίῳ ἐμφερές : quod et πάτανον s. πατάνη dicitur et πατάνιον.

[Πατανίων, ωνος, ὁ, Patanio. Philetær. ap. Athen. 4, p. 169, E : Ὁ μάγειρος οὗτος Πατανίων προσελθέτω.]

[Πάτανον. V. Πατάνιον.]

[Πατάξ. V. Πατάσσω.]

Πατασσῶ [?], Hesychio πάλαι ποτέ.

[Πάταρα, τὰ, Patara, urbs Lyciæ. Hecatæus apud Steph. Byz., Herodot. 1, 182, Strabo 14, p. 665 seq., Scylax p. 50, Polyb. 22, 26, 30, alii. Nomen a Pataro, Apollinis ex Lycia filio, repetunt Strabo et Steph. Byz. et Eustath. ad Dionys. P. 129; ab vocabulo πατάρα, quod Lyciorum lingua τὴν κίστην significet, Alexander ap. Steph. Byz., fabulosam narrationem pluribus exponens. Adject. gentile est Παταρεύς, velut in numis Παταρέων ap. Eckhel. vol. 3, p. 5. Femin. Παταρηίς, unde Παταρηίδα ἄκρην ap. Dionys. P. 129, 507. (Ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1819, p. 261. Hase.) Hesych. ab Is. Vossio correctus Παταρηίς (codex Παταρίς)· πόλις καὶ ὄρος Λυκίας. Τὸ κτητικὸν « Παταρήιον ὕδωρ », ap. Steph. Byz. Adde Παταρικός, ή, όν. Σανδάλια Παταρικὰ Lucian. D. mer. 14, 3. || Ab scriptoribus Latinis interdum *Patara* dicitur genere feminino : v. exx. ab Tzschuckio allata ad Pomp. Mel. vol. 2, 1, p. 478. Adjectivum plerumque est *Patareus* trisyllabum, rarius *Patareus* quattuor syllabis vel *Pataræus*, ut ap. Ovid. Met. 1, 516, Stat. Theb. 1, 696. *Patarani* ap. Ciceron. Pro Flacco c. 32.] Πατάρα ex Eust. [l. c.] affertur pro κίστη, κιβωτός, Arca, Cista.

[Πατάρβημις, ιος, ὁ, Patarbemis, Ægyptius. Herodot. 2, 162.]

[Πάταρμις, ιδος, ὁ, Patarmis, rex Ægypti. Πατάρμιδος et Πατάρμιδι Athen. 15, p. 680, C, ex Hellanico. Recte Παταρβήμιδος nomen restituere videtur Palmerius.]

Πατάσσω [s. Πατάττω, cujus exemplum v. infra], Cum strepitu palpito, Vehementer palpito : πατάσσει μοι ἡ καρδία, Strepitat mihi cor palpitando. [Hesych. : Πατάσσει, ... τρέμει, πηδᾷ, φοβεῖται, ἅλλεται.] Cur autem ita hoc verbum interpretandum censeam priore in signif., docebo mox. Hom. Il. N, [282] : Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀιομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων. Et H, [216] : Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Nec tantum πατάσσει μοι ἡ καρδία, sed et πατάσσει μου ἡ καρδία, ex hoc poeta dicere possumus : Ψ, [370] : Πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων. [Hesych. : Πάτασσε, ὑπὸ ἀγῶνος ἐπλήσσετο, ἐταράττετο. Suidas : Πατασσούσῃ, ὑπὸ δειλίας κλονουμένῃ, addito Dexippi exemplo, Πατασσούσῃ τῇ καρδίᾳ δεῖ τι ἀκούσεσθαι ἐλπίζων.] Ceterum [Eustath. p. 677, 45] in illum l. Il. H annotat, verbo πατάσσειν significari τὴν καρδίαν ἀποτελεῖν ποιὸν ἦχον, ἐν τῷ κραδαίνεσθαι : et poetam alibi declarare volentem hanc cordis agitationem dixisse, Κραδίη δέ οἱ ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, sc. πατάσσουσα. Quibus addit, usurpari hoc verbum et pro πλήσσειν : ut ἐπάταξε μαχαίρᾳ : perinde ac si quis dicat, ἐθορύβησε, ἐπατάγησε, κτύπον ἐποίησε πλήξας. Quibus ex verbis in eam sum adductus sententiam, ut putarem verbi πατάσσω priorem esse quam ei tribuo priore loco significationem : præsertim quum alterius nullum ex eod. poeta exemplum afferatur. Idem porro gramm. alibi hoc verbum eadem de re dictum exp. βαμβαίνειν, alicubi etiam [p. 1306, 26] scribit significare ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τῶν ἐντός. Quinetiam ex πάτος derivatum esse, duobus in Il. [p. 637, 5; 932, 4] testatur, et quidem in altero addens, ὀνοματοποιίας λόγῳ. Ceterum iis, quæ ille de ista hujus verbi signif. tradit, addo, mihi videri dixisse Hom. πατάσσειν de corde, quod ejus posteri, et præsertim solutæ orationis scriptores, πηδᾶν. Quod si verbo Lat. illud interpretari libeat alio quam Palpito, non puto aptius ullum reperiri posse quam Mico : quod tamen in carmine potius quam in prosa est usitatum. Dicitur autem cor Micare, interdum quidem sine adjectione, interdum Micare timore, metu. Quod autem cum illo Palpito, addidi Cum strepitu; itidemque dixi Strepitat mihi cor palpitando, in eo non tam Lat. linguæ consuetudinem secutus sum, quam etymon interpretatione mea exprimere studui. Ceterum ad priorem hanc signif. pertinet πατάσσειν τὼ χεῖρε ap. Synes. pro Complodere manus. || Percutio, Pulsus, Ferio. [Πατάσσει per πλήσσει et κρούει exp. Hesych., Phot. et Suid.] Unde est Gallicum, sed ἰδιωτικὸν vocabulum, *Patarrasse* pro Ictu; male enim pronuntiatur a nonnullis *Petarrasse*. Proprie autem, sequendo ea quæ modo dixi de hac posteriori signif., diceretur de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem s. strepitum edat; sed generalius de eo qui quovis modo pulsat, usurpari videmus. [Soph. Phil. 748 : Πάταξον εἰς ἄκρον πόδα. Eur. Phœn. 1472 : Πατάξαι ... Πολυνείκη δορί. Polyb. 11, 18, 4 : Πατάξας τῷ δόρατι. Aristoph. Eq. 1130 : Τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως, ἄρας ἐπάταξα· Lys. 362 : Πατάξάτω τις· Ach. 1166 : Πατάξειέ (libri κατάξειε) τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης. Plato Rep. 1, p. 333, E : Ὁ πατάξαι δεινότατος ἐν μάχῃ.] Plut. Apophth. [p. 185, B] : Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, Πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Idem in Alcib. [c. 25] : Τὸν Φρύνιχον πατάξαντος ἐγχειριδίῳ, καὶ διαφθείραντος. [Aristid. vol. 1, p. 436, 6 : Παίει καὶ ἄγχει καὶ πατάττει τοὺς αὐτούς.] Sic in pass. voce cum dat. instrumenti, Παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, ap. Lucian. Et cum accus. πληγάς ap. Platon. [Gorg. p. 527, D : Ἔασον ... πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν.] Subauditur autem aliquando hic accus., ut [ap. Platon. Leg. 9, p. 879, E], Ὅσας ἂν πατάξῃ, pro ὅσας πληγάς. Demosth. [p. 562, 9] dixit etiam πατάσσειν ἐπὶ κόῤῥης, Gallice ad verbum, *Frapper sur la joue*, i. e. Infligere colaphum, s. Incutere. Sed et pro Vulnerare poni πατάσσειν, annotat Bud. [De morsu apis Achill. Tat. 2, 7 : Μέλιττα τῆς Κλειοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα. Wakef. De plaga letali Demosth. p. 645, 16 : Ἐὰν λίθος ἢ ξύλον ἢ σίδηρος ... ἐμπεσὸν πατάξῃ, ubi sequitur, τὸ τὸν φόνον εἰργασμένον. Polyb. 8, 31, 8 : Τὸν ἀνοίξαντα ... πατάξαντες ἀπέκτειναν. || De ictu fulminis Aristot. Meteor. 3, 1 : Διὸ καὶ ἢ μέλλει πατάξειν (ὁ κεραυνός), κινεῖται πρὶν πληγῆναι. || Allido. Eur. Herc. F. 1007 : Πίτνει δ' ἐς πέδον, πρὸς κίονα νῶτον πατάξας.] || Et ut Latine Pulsare januam, itidem Græce πατάσσειν τὴν θύραν : quo utitur Aristoph. [Ran. 38.] Ex Plut. autem [V. Rom. c. 28] affertur πατάξας κίονα τῇ χειρί, ubi πατάσσειν esse dicitur Quatere. Sed et metaphorice ap. Aristoph. [Ran. 54] : Πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε. [Achill. Tat. 7, 3 : Τῷ λόγῳ τὴν ψυχὴν ὥσπερ ὑπὸ μύωπος παταχθείς· et 2, 23, e librorum quorundam lectione : Ἔτυχε γὰρ ὄνειρος αὐτὴν πατάξας, ubi plerique ταράξας. Suspectum vero quod ap. Antiphanem legitur Athen. 10, p. 446, A : Λογισμὸς ἐς μέσον πατάξάτω τις καὶ ... στροφὴ λόγου παρελθέτω τις· ubi probabilis Meinekii conjectura est (vol. 3, p. 120) παραξάτω. || « Alexis ap. Athen. 4, p. 170, C : Σιραίῳ χρωματίσας καὶ σιλφίῳ πατάξας. » Valck. Similiter μαστίζειν de pisce qui laserpitio conspergitur s. perfricatur Alexis ib. 7, p. 322, D, a Dalecampio comparatus : Διαπτύξας ὅλον τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖ τε καὶ καλῶς· et Axionicus 3, p. 95, C : Σιλφίῳ σφενδονῶν ἀλλᾶντα.] || At vero πατάσσειν τὼ χεῖρε pertinet potius ad priorem signif., ut ibi docui. || Sed et obscœnam signif. dat huic verbo schol. Aristoph. [Av. 1258], ad quam allusisse vult poetam in ficto a se adverbio Πατάξ. [Ap. Aristoph. legitur εὐράξ πατάξ, de quo schol. : Ἔπλασεν ἐπίφθεγμα τάχους παρὰ τὸ εὐρέως σοι μιγήσομαι καὶ τὸ πατάξαι.]

[Πάταχνον. V. Πατάνιον.]

[Πατέω.] Πατώσας [πατώμας codex], Hesychio διατριβούσας, a them. πατέω. [Ex ματώσας corruptum esse suspicatur Meineck. Com. vol. 2, p. 305.]

[Πατειζχορεῖς, οἱ, gens Persica. Strabo 15, p. 727.]

[Πατελλίς, ίδος, ἡ, Ostreum, vox Græcobarbara, ap. schol. Oppiani Hal. 1, 138, aliosque : v. Ducang. Πατέλιν et πατελλίδας in gl. ad Aristoph. Pl. 1097.]

[Πατέλλιον, τό.] Πατέλλια recentiores Græci vocant Quædam vasa culinaria, voce mutuata a Lat. Patella. Meminit Pollux 6, c. 13 [§ 90]. Ibi enim in censu μαγειρικῶν σκευῶν ab eo numerantur, κακκάβη [κακκάβι], πατάνιον, πάτνον [πάτανον], πατάνη : additurque, πατάνην videri esse λοπάδιον ἐκπέταλον, quod tunc πατέλλιον fuerit appellatum. Cap. præced. [§ 85] utitur τῷ πατέλλα, scribens τὰς καλουμένας πατέλλας nominatas esse λεκανίδας. [Adde 10, 107, 108.] Eust. vero p. 229,

πατέλλια potoriis annumerat vasis, scribens ex Homericis πατέλλοις dici ποτήρια ἐκπέταλα, ea, quæ sunt πλατέα, Lata et ampla : qualia τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια : ex quibus elegantem Alciphr. [Epist. 3, 54] composuisse [nomen proprium] πατελλοχάρωνα. [Apud Alc. dativus est Πατελλοχάροντι.] Itaque Πατέλλιον fuerit etiam Patera : et Πατελλοχάρων, Qui gaudet pateris, Qui pateris potare amat. [Alex. Trall. 5, p. 249 : Εἰς μέγα καθαρὸν πατέλλην. Scribe πατέλλιον vel, si deteriore forma usus est, πατέλλιν, quod tacite posuit Ducangius, allatis Nicolai Myrepsi exemplis. G. D. Hippiatr. p. 92, 9 : Εἰς πατέλλιον βαλὼν καὶ ἑψήσας. Hase. Πατέλλα, Patina, Gl.]

[Πατελλοχάρων. V. Πατέλλιον.]

[Πατέομαι, Gusto, Vescor. V. Πατέω.]

Πατερίζω, Patrem nomino, Patrem voco s. appello, [Parento, Gl.] πατέρα καλῶ, quod et παππάζω. Aristoph. Vesp. [652] : Παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε, Desine, nec patris nomen ingemina, ad eum qui dicebat, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.

[Πατερικόν, τὸ, Liber Patrum vitas continens, et n. plur. πατερικὰ βιβλία. V. exx. Cedreni, Theophanis aliorumque ab Ducangio allata. Πατερικὰς φωνὰς Niceph. Chumn. in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 194.]

[Πατερῖνος, ὁ, Paterinus, n. pr. in inscr. Messenia ap. Leakium, *Travels in the Morea*, vol. 3, n. 46, l. 6 et 17.] Syllog. CP. 1868, p. 39.

Πατέριον, τὸ, Patereulus. [Lucian. Menipp. c. 21.]

[Πατέριος, ὁ, Paterius, n. pr. Anth. Pal. 7, 343, ubi syllaba prima propter metrum producta.]

[Πάτερις, ἡ, inter feminina barytona in ερις est ap. Arcad. p. 34, 9.]

[Πατερίσματα, Parentalia, Gl.]

[Πατέρνος, ὁ, Paternus, voc. Latinum. Arcad. p. 63, 6 : Τὰ εἰς ερνος Ἰταλιωτικὰ προπαροξύνεται (scr. παροξύνεται ex cod. Havn.), Φαλέρνος, πατέρνος.]

[Πατερμούθιος, ὁ, Patermuthius, martyr. Euseb. De martt. Palæstinæ c. 13; Phot. Bibl. p. 93, 20.]

Πατευτικόν, [vitiose] Hesychio θηρευτικόν : quod et παλευτικόν.

Πατέω, Calco, Conculco. [Soph. Aj. 1146 : Ὑφ' εἵματος κρυφεὶς πατεῖν παρεῖχε (sc. ἑαυτὸν) τῷ θέλοντι ναυτίλων. Plato Theæt. p. 191, A : Τῷ λόγῳ παρέξομεν ... πατεῖν· Phædr. p. 248, A : Πατοῦσαι ἀλλήλας.] Herodian. 8, [5, 24] : Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Et pass. Πατοῦμαι, 7, [8, 13] : Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Sic 3, [6, 22] : Ἐν δὲ ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς ὅρμασι τῶν στρατιῶν (vel potius στρατιωτῶν) περιπίπτοντες. Itidem dixit Plut. ὑπ' ἀλλήλων πατεῖσθαι, De Herodoto [p. 866, E. Longus 2, 5 : Μή τις ἄνθους ῥίζα πεπάτηται.] Dicunt etiam πατεῖν τὰς σταφυλάς, ut Lat. Calcare uvas, et πατεῖν τὸν οἶνον [Hybrias ap. Athen. 15, p. 696, A], item πατεῖν sine adjectione : ut videbis ap. Eust. p. 1574. Alioqui πατηθεῖσαν σταφυλὴν alia etiam signif. dici in Πατητός videbis. Πατεῖν metaphorice quoque, sicut Lat. Conculcare, et simplex etiam Calcare, ut quum dicit Ovid. Trist. 1. 5 : Imposito calcas quod mea fata pede. Proterere quoque usurpant eod. modo, et quidem cum Conculcare copulantes interdum. Gallice *Fouler aux pieds* : pro Contemptui habere, atque adeo Afficere contumelia, aut etiam Opprimere. [Æsch. Eum. 110 : Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα· Ag. 371 : Ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. Soph. Ant. 745 : Τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν. Fragm. ap. Stob. Flor. 43, 5 : Πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται.] Soph. Aj. [1335] : Τὴν δίκην πατεῖν. Cui simile ap. Apollon. Arg. 2, [17] : Πατέοντι θέμιστας, Violetis jura. Sic et ap. Aristoph. Vesp. [377] : Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. Arrian. [ap. Suid. s. v. Δεξιός] : Ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε. [Τὰς σπονδὰς πατήσας καὶ τοὺς ὅρκους παρ' οὐδὲν θέμενος idem ap. Suid. s. v. Παρ' οὐδέν.] Apud Plut. [Mor. p. 346, B] : Πατῆσαι τὸ φρόνημα, pro Dejicere et prosternere, Abjectum reddere et contemptum. Ap. Eund. [V. Timol. c. 14 : Οἷον ἐρριμμένον ὑπὸ τῆς τύχης πατήσοντας] pro Insultare. Lucian. [Nigr. c. 31] dixit etiam, Παντόθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν. Sed et λὰξ πατεῖν ap. Eund. [Lexiph. c. 10] metaph. positum legitur. [Callim. Del. 248 : Οὔνεκ' ἐμεῖο δάμνιον οὐκ ἐπάτησας, Non calcasti, i. e. non violasti. De urbe hostiliter tractata Heliodor. 4, 19 : Πόλιν οἴχονται ... πατήσαντες καὶ τὸν νεὼν ... ἀποσυλήσαντες.] Ceterum quod attinet ad illud δίκην πατεῖν, ac similia, sciendum est hanc metaph. ab Hom. manasse, ap. quem Eust. quomodo πατῆσαι exponat, docui in Καταπατῶ : usus enim est hoc composito Homerus, licet ille de simplici loquatur. (Ejusd. generis metaphora Plut. [Mor. p. 1097, C] ὑπὸ πόδας τίθεσθαι dixit : Τὰς μὲν Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατασυλλίζοντος. Galli hanc quoque in usu habent, *Mettre sous les pieds* : quum alioqui illud *Fouler aux pieds*, vehementiam majorem habeat, et τῷ πατεῖν potius respondeat.) [De dolore contemnendo s. non curando Euseb. H. E. 8, 6, 4 : Ὡς δὲ καὶ ταύτας ἐπάτει τὰς ἀλγηδόνας. Wakef.] Ut autem πατεῖν interdum metaph. verbi Conculco s. Protero signif. accipit, sic et verbi Tero : eam sc., qua dicimus Terere aliquem scriptorem, Manibus terere, pro Versare, ut Horat. dixit Exemplaria Græca versare. Aristoph. Av. [471] : Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plato Phædro [p. 273, A] : Ἀλλὰ μὴν τόν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. [De sermone trito et vulgari Phot. Bibl. p. 90, 25 : Συντάξεσι καὶ λέξεσι ... ἀγοραίοις καὶ πεπατημένοις. De vulgari collocatione verborum Longin. fr. 8, 11.] || Interdum pro comp. περιπατῶ, Ambulo, Incedo. [Pind. Pyth. 2, 157 : Ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.] Athen. 12, [p. 550, A, ex Posidonio] : Ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυεῖν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Affertur et cum ἐκεῖσε pro Ire [ex schol. Aristoph. Pl. 1000], μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. [Æsch. Agam. 1298 : Θεηλάτου βοὸς δίκην πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς.] At vero in πατεῖν τὴν αὐλήν, ex Esaia 1, [12], quod exp. In atrio ambulare, possumus πατεῖν illo verbo Calcare interpretari; dicimur enim Calcare locum in quo ambulamus. Item pass. πατεῖσθαι pro Percurri : Diog. L. Archelao [2, 17] : Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλος, ὁ γεωγράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς, i. e. ut Bud. vertit, Terræ percursæ et exercitu ambitæ ac lustratæ. [Æsch. Choeph. 732 : Ποῖ δὴ πατεῖς ... δωμάτων πύλας; Ag. 931 : Εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα, πορφύρας πατῶν. Soph. OEd. C. 37 : Ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Ph. 1060 : Χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. Dionys. Anth. Pal. 6, 3 : Βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολόης. Theocr. 18, 20 : Οὐκ γαῖαν Ἀχαιΐδων πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. De rebus inanimatis Oppian. Cyn. 3, 488 : Διπερέην δόνακες πατέοντες ἄταρπον. Figurate Synes. p. 7, A : Εὐμοιρίας καὶ εὐδαιμονίας τὰ ἄκρα πατεῖ πᾶς ὅτῳ φύσει πάντα ἕπεται τῇ βουλήσει. || De tempore quod quis transigit Pind. Ol. 1, 185 : Εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν· quod per διαζῆν exp. schol. || Seqq. ex Indice.] Diversas huic verbo signiff. tribuit Hesych., afferens sc. πατέουσι pro καταπατοῦσι, καταφρονοῦσι, Calcant, Conculcant et proculcant pedibus ut rem vilem et rejiculam : et πατεῖν pro πορεύεσθαι : præterea πατέοντο pro ἐγένοντο : nisi forte scr. ἐγεύοντο [Recte corrigit. Porro Πατεῖσθε, ἐσθίετε (codex πάτεσθε, ἐσθίεται). Πατέονται (πατεῦνται codex), ἐσθίουσι] : de qua signif. dictum est in Πατέονται. [Ubi HSt. :] Πατέονται τῶν κρεῶν, ex Herodot. 2, [47] affertur pro Carnibus vescuntur : qua signif. supra πάσασθαι et πάτασθαι. V. et Πατέω. [Sic rursus 2, 66 : Οὐ πατέονται· 2, 37 : Οὔτε ἔβροντες πατέονται (edd. vett. δατέονται)· 4, 186 : Θηλέων οὐ δικαιεῦσι πατέεσθαι. Cum accus. Agathocles ap. Athen. 14, p. 650, A : Πατέονται (sic Wessel. : πατέον codex) ταῦτα, οὐ μάξαντες, οὐδ' ὕδατι δεύοντες. Orion Etym. p. 162, 20 : Δύναται δὲ καὶ (voc. φάτνη) παρὰ τὸ πατῶ τὸ ἐσθίω. (Similiter schol. Lips. Hom. Il. A, 464.) Ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τοῦ ἐσθίω κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων « Ὁ δὲ μήκωνα πατεῖται. » || Ματέω forma Æolica pro πατέω. Hesych. (post Μανῶν p. 538) : Ματεῖ, πατεῖ. Joann. Grammat. p. 385 : Οἱ Αἰολεῖς τιθέασι τὸ μ ἀντὶ τοῦ π, πατεῖς ματεῖς, πατοῦσα ματοῦσα. Sappho ap. Hephæst. p. 65 : Πόσι τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι. G. Dind.]

[Πατηγύας, ὁ, Pategyas, Persa. Xenoph. Anab. 1, 8, 1, ubi var. lect. Πατηγύας.]

Πάτημα, τὸ, [ap. Pollue. 6, 183 incertum quo πατῆλαί, V. Πατέλα.

sensu. Calcatio. Aretæus p. 66, 7 : Πληγὴν ἢ π.] Quod calcatur, s. potius calcatum est, q. d. Calcamentum, Conculcamentum. [Retrimentum. Geopon. 20, 46, 2 : Διηθηθὲν ἀναιροῦνται τὸ καλούμενον λικουάμεν· τὸ δὲ λοιπὸν π. γίνεται ἄλιξ.] Metaph. ap. Basil. de homine conculcabili, inquit Bud., Καὶ δέδοται π. τῷ πεπατημένῳ. [Ignat. Epist. p. 109, A : Π. τῶν ποδῶν τοῦ Κυρίου. Pseudochrys. t. 6, p. 624, A ed. Par. alt. : Π. ἐποίησε δαιμόνων. Hase. LXX Jesai. 63, 2, Ezech. 34, 19.]

Πατηνόν, Hesychio πεπατημένον, κοινόν, Proculcatum, s. Conculcatum pedibus, Vulgare, Triviale. [Fort. ex πατητόν corruptum. G. Dind.]

Πατήρ, ὁ, Pater. Gen. πατέρος, et per contractionem πατρός, itidemque in dat. [Accusativus vero πατέρα.] Sed contractis duntaxat utuntur prosæ scriptores [et poetæ plerique], utrisque autem poetæ, sicut et in aliis nominibus. [Poetæ intelligendi sunt epici et lyrici : quanquam apud hos quoque longe frequentior est contractæ formæ usus quam diductæ. Πατέρος est ap. Hom. Od. A, 500, Hesiod. Th. 165, Pind. Nem. 5, 19; πατέρι Hom. Il. E, 156, Ω, 37, Od. Γ, 39. Accus. μητέρα et πατέρα non contrahi in μήτρα et πάτρα, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τοῖς μήτρα καὶ πάτρα, ὃ σημαίνει τὴν πατρίδα, annotavit Etym. M. p. 159, 8. Pluralis est πατέρες πατέρων (πατρῶν bis ap. Hom. Od. Δ, 687, Θ, 245) πατράσι πατέρας. Dativi forma epica πατέρεσσι in epigr. marmoris Elginiani ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 969, et ap. Quintum 10, 40.] Hom. Od. Θ, [550] : Εἴπ' ὄνομ' ὅ,ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Ap. Eund. plerisque in Il. habetur istud hemistichium, Πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Et πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, ap. Eund. [Il. Ξ, 118, Od. T, 180], Patris mei pater. Pro quo πατρὸς πατὴρ dictum postea fuit comp. voce πατροπάτωρ. Ap. Eund., Πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ γένος εἶναι, ut Gallice dicitur *Estre fils d'un bon père*. Il. Ξ, [113] : Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Τυδέος. Ab Eod. dicitur Ζεῦ πάτερ, Jupiter pater : H, [179] : Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱόν. Sic πατρὸς Διός, Ξ, [414. Et ap. Tragicos aliosque scriptores non raro. Æsch. Sept. 512 : Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται. Πατὴρ Ζεὺς Soph. Phil. 1442. Ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος ib. 275. Ὦ Ζεῦ πάτερ OEd. T. 202. Ζεῦ πάτερ καὶ θεοὶ Aristoph. Ach. 225.] Alicubi vero addit genitivum, Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, non addens Ζεύς : ut Il. O, [47] : Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Qua appellatione et ab Hesiodo insignitur, Sc. [28] : Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν. Itidem Virg. dixit Hominum sator atque deorum : et quidem uno in l. cum vocab. Subridens : Æn. 1 : Olli subridens hominum sator atque deorum : ut in l. quem modo protuli, cum illo πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, habes μείδησεν. Alioqui ab eo Divum quidem pater, at Hominum rex vocatur : Æn. 1 : Namque tibi divum pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus, etc. Et in 2 : Ex quo me divum pater, atque hominum rex Fulminis afflavit ventis, et contigit igni. Revocat autem mihi in memoriam nomen istud Rex, quæ scribit Aristot. de ratione propter quam Jupiter ab Hom. vocatus est πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε : scribit, inquam, duobus in ll., sc. et in Ethicis et in Politicis. Nam Eth. 8, 10, scribit : Ἡ μὲν γὰρ πατρὸς πρὸς υἱεῖς κοινωνία, βασιλείας ἔχει σχῆμα· τῶν τέκνων γὰρ τῷ πατρὶ μέλει· ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Δία πατέρα προσαγορεύει· πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι· Patris enim cum liberis societas quandam regni speciem præ se fert; liberorum enim curam gerit pater. Quam ob causam et Hom. Jovem patrem appellat; vult enim regnum esse paternum quoddam imperium. Polit. autem 1, 8, hæc ab eo scribuntur : Ἡ δὲ τῶν τέκνων ἀρχή, βασιλική· τὸ γὰρ γεννῆσαν, καὶ κατὰ φιλίαν ἄρχον καὶ κατὰ πρεσβείαν ἐστίν· ὅπερ ἐστὶ βασιλικῆς εἶδος ἀρχῆς· διὸ καλῶς Ὅμηρος τὸν Δία προσηγόρευσεν, εἰπών, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν βασιλέα τούτων ἁπάντων· φύσει γὰρ τὸν βασιλέα διαφέρειν μὲν δεῖ, τῷ γένει δ' εἶναι τὸν αὐτόν· ὅπερ πέπονθε τὸ πρεσβύτερον πρὸς τὸ νεώτερον, καὶ ὁ γεννήσας πρὸς τὸ τέκνον. I. e., Imperium autem in liberos, regium est. Quod enim procreavit, id et amicitiæ ergo et prærogativæ ætatis, imperium obtinet : quod regii species est imperii.

A Quare aptum nomen Jovi tribuit Hom., quum dixit, Hominum pater atque deorum, de eo loquens, qui universitatis rerum est rex. Natura enim regem differre oportet, at genere eundem esse : quod usuvenit seniori erga juniorem, et procreatori erga suam prolem. Hactenus Aristot.; sed quæ hujus appellationis ab eo affertur ratio de Jove, ubi itidem aliis minoribus diis tribuitur (ut certe illis quoque Latinos poetas eam tribuere docebo), locum fortasse habere haud itidem habere posse videatur. Ut autem prius ad Virgilii locum redeam, nullo modo assentior iis, qui Rex seorsum accipientes, jungunt nomen Pater cum utroque gen. : ut conveniat hæc appellatio cum Homerica πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, sed adjunctam habeat vocem Rex. Minime inquam iis assentior, quum aliis de causis, tum quod alibi idem Virg. Jovem vocet Patrem deum s. divum, omisso prorsus altero illo gen. Æn. 10 : Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo. Et 9 : Aut tu, magne pater divum, miserere. Quinetiam vocat Magnum patrem, non adjecto gen., B sed referendo ad Mercurium, Æn. 4 : Ille patris magni parere parabat Imperio. Alicubi dicit et Summum patrem. Ut autem interdum nominat Patrem divum, non addens alterum gen. Hominum : ita vicissim a Flacco Jupiter dicitur simpliciter Humanæ gentis pater, addendo Atque custos. Sed ap. Hom. legimus etiam Διὶ πατρί, sine adjectione genitivi : Il. Π, 227 : Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί· 254 : Ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί, ubi annotat Eust. πατέρα vocari ἀπολύτως, tanquam archetypum, quia τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας, ἀφομοιώματα τοῦ τοιούτου πατρὸς Διὸς veteres esse dicunt. Virg. autem etiam Pater solum de Jove dixit, i. e. non habens adjunctum illud nomen; sed ejus loco usus est emphatico pronomine Ipse : ut Georg. 1 : Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Et non multo post, Ipse pater statuit quid menstrua luna moneret. Et Æn. 2 : Ipse pater Danais animos etc. Alicubi vero pronomen hoc postposuit, videlicet Georg. 1 : Pater ipse colendi Haud facilem esse C viam voluit. Imo vero alicubi usus est nomine Pater de Jove, ne hoc quidem pronomen addens : videlicet Georg. 1 : Ter sunt conati imponere Pelio Ossam Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum : Ter pater extructos disjecit fulmine montes. Horat. quoque ita est usus, etiam in sententiæ atque adeo Odes principio, 1, 2 : Jam satis terris nivis atque diræ Grandinis misit pater, etc. Verum Latini poetæ appellationem Patris non soli Jovi, sed et minoribus diis tribuunt. Legitur enim ap. Virg., ut exempla petere ex eo pergam, Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis : sed et Rex Gradive, in hoc versu : Lecta refert humeris, tibi, rex Gradive, trophæum. Legimus et Saturnius pater, item Pater Portunus, et Pater Lemnius et Ipse pater Pluton : et in vocandi casu, Pater Neptune, et Pater o Lenæe. Sed quod ad hunc deum attinet, sciendum est ei magis peculiarem quam ceteris esse Patris appellationem : unde Serv. in hunc versum, qui legitur initio l. 2 Georg. : Huc, pater o Lenæe, veni, nudataque musto Tinge D etc. annotat, Pater, licet generale sit omnium deorum, tamen proprie Libero semper cohæret; nam Liber pater vocatur. Sed hactenus de isto nominis πατὴρ ap. Græcos poetas, itidemque nominis Pater ap. Latinos usu. [Τῷ πατρὶ Διὶ Eumath. p. 118 ed. Teuch., ubi tres codd. Monac. recte τῷ σωτῆρι. Jacobs. De Sole Sophocles ap. scriptorem Vitæ Arati (fr. 772) : Ἥλιος ... ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν καὶ πατέρα πάντων. || De Deo Patre ap. scriptores Christianos, quorum exx. v. ap. Suicerum.]

|| Venio ad alium usum quem nomen πατὴρ aliquoties habere videmus ap. eund. poetam, Homerum inquam : sc. ubi senex aliquis honoris causa compellatur πατρὸς nomine ab eo qui alioqui nulla est illi consanguinitate junctus. Sic Od. P, 553 : Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Itidem Θ, 408 : Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Sed et Od. H, [28] : Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον ὅν με κελεύεις, δείξω. Proxime autem sequentia verba sunt, quibus sc. posterior versus absolvitur, ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει· adeo ut

habeamus in uno eodemque membro, ab una eademque persona usurpatam hanc vocem πατὴρ utroque modo : sc. priore quidem loco honoraria, ut ita loquar, appellatione positum; posteriore autem, in propria signif. Sed, quod hic observandum est, is qui nomine πατρὸς compellatur, illam quæ hoc nomine eum compellat, ipse paulo ante itidem τέκος appellatione dignatus erat : dicens, Ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Ubi tamen non itidem honoris, sed potius amoris s. benevolentiæ demonstrationem habet hæc compellatio. Huc autem pertinent ea quæ supra ex Aristoph. grammatico attuli, πατέρας solitos appellari Ætate provectos : itidemque μητέρας, Mulieres quæ sint ætatis provectæ : quamvis nulla his vel illis affinitate sint juncti. Quæ autem provectiore etiam sunt senectute, ab illis dici μαίας et τέττας. Vicissimque juvenes a senibus vocari παῖδας et τέκνα. Itidem certe nostrates, ut de aliis linguis taceam, *Mon père* et *Ma mère*, i. e. πάτερ et μῆτερ, vicissimque *Mon fils* et *Ma fille*, i. e. παῖ et θύγατερ, usurpare consueverunt.

|| Hic autem omittendum non est, ap. Latinos quoque poetas, interdum hoc nomen Patris aliquibus tribui non ab his qui filii sint, aut ullo modo iis genere propinqui, sed ab iis qui appellatione honorifica et testante eam, qua illos prosequuntur, reverentiam, uti volunt. Nam, ut omittam locos in quibus appellatio hæc datur heroibus, veluti Anchisæ, pariterque Æneæ a Virg., adeo quidem ut hunc sine adjectione etiam Patrem sæpe vocet : ut omittam et eos in quibus Augustus, aliusve ex Cæsaribus, aut alius princeps, dicitur Patriæ pater, Parens, Populi pater, Urbis pater, etiam sine gen., Pater optimus, ut ap. Ovid.; quibus simile est, quod legimus in hoc Ionis Chii versu, Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε· ut, inquam, hæc omittam, audimus Horat. dicentem Mæcenati, Rexque, paterque Audisti coram. Audimus eund. dicentem Trebatio, Pater optime, in quo tamen l. aliquid mox præterea considerandum proponam. Sed et de hoc nominis istius usu satis. Superest ut de hoc genere loquendi πατέρες συγγεγραμμένοι, quod ap. Plut. [V. Rom. c. 13] reperitur, verba faciam. Sciendum est igitur, πατέρας cum hac adjectione, aut alia hujusmodi, non tam ex Græcæ quam Latinæ linguæ consuetudine usurpari. Nam πατέρες συγγεγραμμένοι positum est pro eo quod passim ap. Latinos legimus Patres conscripti, de senatoribus. Qui et Patres verendi ab Ovidio vocantur hoc versu, Curia, quum patribus fuerit stipata verendis. Sed et Patres sine adjectione plerumque nominantur : Horat. Carm. 4, 14 : Quæ cura patrum, queve Quiritium : significare volens Senatum populumque Romanum. Et alibi, Donec labantes consilio patres firmaret. Sed et Epist. 1 : Qui consulta patrum, qui leges juraque servat. Hujus autem appellationis rationem reddit Sallust. B. C. : Delecti, inquit, quibus corpus annis infirmum, ingenium sapientia validum erat, reip. consulebant. Hinc vel ætate, vel curæ similitudine, Patres appellabantur. Nec me fallit tamen inter Patres conscriptos, et eos qui sine adjectione Patres vocabantur, i. e. inter τοὺς συγγεγραμμένους πατέρας et τοὺς ἁπλῶς πατέρας, ut loquitur Plut., differentiam quum ab aliis, tum ab illo ipso statui. Sed quum minime postulet hic locus, ut de isto discrimine disseramus, missum id faciens, hoc tantum obiter addam : illos Horatii locos in quibus dicit Consulta patrum, et Labantes consilio patres, facere ut suspicer eum, quum vocavit Trebatium, qui jurisconsultus erat, Patrem optimum, ad hanc potius patrum appellationem respexisse. [|| Π. βουλῆς, Caput senatus, titulus honorificus in inscr. Megaris reperta ap. Pocock. Inscrr. ant. p. 63, n. 2 : Πρόκλον ... ῥήτορα, προστάτην διὰ βίου, υἱὸν τῆς πόλεως καὶ πατέρα βουλῆς. Quocum comparandum quod ex Martyrio S. Ignatii n. 5 attulit Ducang. : Ἀρχιερέα σε τοῦ μεγάλου καταστήσω Διὸς καὶ πατέρα τῆς βουλῆς ὀνομάσω. V. ejusd. Glossar. med. Latin. s. v. *Caput senatus*. Uno vocabulo πατρόβουλος vocatur, cujus exx. Ducang. attulit ex Juliano Imp. in Epist. ad Byzant. 11 (ubi in πατροβόλους corruptum) et ex Actis Martyrum. || Πατὴρ συναγωγῆς ap. Judæos

A in inscr. Osann. Syll. p. 472, 485.] Totum porro hunc sermonem libet quodam Plutarchi loco claudere, quo declaratur quam sit honorifica patris appellatio. Is est in Vita Fabii Maximi, ubi Minutius inducitur his apud ipsum Fabium verbis utens [c. 13] : Πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύω, τιμιωτέραν οὐκ ἔχων προσηγορίαν· ἐπεὶ τῆς γε τοῦ τεκόντος μείζων ἡ παρὰ σοῦ χάρις αὕτη· ἐγεννήθην μὲν γὰρ ὑπ' ἐκείνου μόνος, σώζομαι δὲ ὑπὸ σοῦ μετὰ τοσούτων. [Cyrus a Persis appellatus πατήρ, ὅτι ἤπιός τε καὶ ἀγαθά σφι πάντα ἐμηχανήσατο, ut tradit Herodot. 3, 89, et Pausan. 8, 43, 6. || Apud scriptores medii ævi 1. Πατὴρ βασιλέως, Patricius, Consiliarius aulicus. Menand. Exc. p. 328, 1 : Παμφρόνιος ὄνομα, ἀξίωμα βασιλέως πατήρ· 345, 20 : Ὃς ἐν τοῖς βασιλέως πατράσιν ἐτέλει. Epigr. Anth. Plan. 73 : Οὗτος ὁ κοσμήσας ὑπάτων θρόνον, ὃν τρισέπαρχον καὶ πατέρα βασιλῆες ἑὸν καλέσαντο μέγιστοι, χρύσεος ἕστηκεν Αὐρηλιανός. Theophan. in Marciano ann. 1 : Ὁ δὲ Μαρκιανὸς ... πατέρας αὐτοὺς ἀνεκήρυξεν. (Ab infimæ ætatis scriptoribus βασιλεοπάτωρ dicitur : v. Reisk. ad B Constantin. vol. 2, p. 69.) 2. Πατὴρ μοναχῶν, Abbas, Hegumenus. Athanas. Ep. ad Dracontium : Οὐκ ἔλαθέ σε πόσων μοναχῶν πατὴρ γέγονεν Ἀπολλώς. 3. Πατὴρ πατέρων et πατὴρ κόσμου summi Romæ pontificis et episcoporum quorundam honorificæ appellationes in Actis Conciliorum. 4. Πατὴρ τῆς πόλεως, nomen dignitatis ap. scriptores Byzantinos, de qua dixit Franckius ad Richteri Inscrr. p. 435, et Πατερία, ἡ, Patris civitatis munus, in Basilic. l. 54, tit. 7. Quorum omnium exx. plura v. ap. Ducang.]

|| Πατὴρ in soluta oratione passim itidem usitatum pro Pater. Atque ut Hom. dixit πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, Patris mei pater, pro Avus : sic et Xen. πατρὸς πατήρ, Hell. 6, [3, 4] ubi Calliam inducit ita loquentem : Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παραδίδωμι τῷ γένει. Ubi πάππος quidem dicere poterat, sed addendo πρὸς πατρός, vel ἐκ πατρός : dicendoque πάππος ὁ πρὸς πατρός, s. πάππος ὁ ἐκ πατρός : de quibus loquendi generibus dixi in Πάππος. Sed hoc πρὸς πατρὸς C ac πρὸς μητρὸς usurpatur etiam pro eo quod Latini dicunt Genere paterno, materno, etiam A patre, matre : quæ ad verbum Græcis illis respondent. Extant autem quum alibi, tum in isto Æschinis l. : Πρῶτον μὲν ἐλεύθερον αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ μητρός. Præterea ut habes in quodam l. quem ex eod. attuli poeta, Γένος ἐξ ἀγαθοῦ πατρός, vacante præp. ἐξ, sic in soluta etiam oratione dici solet παῖς πατρὸς ἀγαθοῦ, vel υἱός : eademque forma, παῖς καλοῦ πατρός. Pollux in Epist. ad Commodum quam primo sui Onomastici præfixit libro : Ὦ παῖ πατρὸς ἀγαθοῦ, πατρῷόν ἐστί σοι κτῆμα κατ' ἴσον βασιλεία τε καὶ σοφία. Et in plur. πατέρες ἀγαθοί ap. [Eurip. Andr. 766 : Πατέρων ἀγαθῶν εἴην· Platon. Leg. 6, p. 772, E : Ἀγαθῶν πατέρων φύντι·] Plut. Pol. præc. : Ὑπομνηστέον δὲ καὶ πατέρων ἀγαθῶν ἐνίους, ὅταν ἐξαμαρτάνωσιν. At vero παῖς καλοῦ πατρός, υἱός, s. potius καλὸς υἱὸς καλοῦ πατρός : ut ap. Lucian. initio Alcyonis. Cui simile est, sed relinquendo subaudiendum παῖ s. υἱέ, βέλτιστε βελτίστου πατρός, ap. Plat. Symp. [p. 214, B] : Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν, D ὦ Ἐρυξίμαχε βέλτιστε βελτίστου πατρὸς καὶ σωφρονεστάτου, χαῖρε. Ap. Plut. autem [Mor. p. 775, B] : Γήμας δὲ Δαμοκρίταν, πατὴρ θυγατέρων γίνεται, a Polit. redditur, Ducta Damocrita uxore, binos ex ea feminei sexus liberos suscepit. || Metaph. etiam ponitur πατήρ, quemadmodum ap. Lat. Pater, Parens, [i. e. Effector, Auctor, Inventor]. Plato Timæo [p. 41, A] : Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα, ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· quæ Cic. ita vertit : Quorum operum ego parens effectorque sum, quæ per me facta, hæc sunt indissoluta nutu meo : quanquam omne colligatum solvi potest. [Ib. p. 28, C : Τὸν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός· Menex. p. 240, E : Ἐκείνους τοὺς ἄνδρας φημὶ οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας. De sorte usuras gignente Rep. 8, p. 555, E : Τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι. Similiter menses τόκων πατέρες ap. Basil. M. vol. 1, p. 708, E.] Et τῆς βίβλου πατήρ, Libri pater, pro Auctor. Hoc enim est initium libri primi Dipnosoph. Athenæi,

aut, si mavis, eorum quæ ex l. 1 excerpta sunt : Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ· ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς Τιμοκράτη. [Π. τῶν λόγων ap. Himer. Or. 13, 8, p. 598. Πατὴρ τοῦ λόγου Plato Symp. p. 177, D, Phædr. p. 257, B. Μύθου π. Theæt. p. 165, E.] Jam vero et proverbiali genere loquendi πόλεμος vocatur ἁπάντων πατήρ, q. d. Bellum omnium parens. Quod proverb. inde ortum existimatur, quod bellum miras rerum mutationes afferat, atque ita plerumque res omnes novet, ut ex eo nata quodammodo universa videri possint. Lucian. [De hist. conscr. c. 2] : Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι καὶ Ἡρόδοτοι καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴγε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ. Quæ Micyllus ita vertit, Sed ex quo obvia illa et velut ante pedes posita, semel moveri cœpere, puta bellum istud adversus barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, continuæque victoriæ illæ, ne unus quidem jam est, qui non historiam scribere velit : imo vero Thucydides et Herodoti et Xenophontes, cuncti nobis facti sunt : et, ut apparet, verum illud tandem fuit, quod dicit, Bellum omnium pater est. In qua interpr., ut omittam alia graviora, maluissem dicere Parens, quam Pater : non quod aliud sonet illud quam hoc, sed quoniam mollius jungi videtur Parens cum nomine neutro Bellum, quam Pater. Cujus rei lectorem monendum existimavi, propter alios ll., si qui hujusmodi illi occurrant interpretandi. Ceterum quod attinet ad Latinam hanc vocem Parens, Pater, eam quoque metaph. usurpari constat, ut quum ab Horatio Mercurius Lyræ parens vocatur. [Ἔρως ἀναιδείας πατήρ, Eumath. p. 82.]

[|| Πατέρες, οἱ, Parentes, Pater ac mater. Dionys. Art. rhet. c. 3 : Ποίων τινῶν προγόνων καὶ πατέρων· Antiq. 2, 26 : Ἵνα σέβωσι (οἱ παῖδες) τοὺς πατέρας, ἅπαντα πράττοντες ὅσα ἂν ἐκεῖνοι κελεύωσιν. Diodor. Exc. p. 561, 22 : Χειροτέχνης ἐκ παίδων γενόμενος δι' ἀπορίαν βίου καὶ πατέρων ἀδοξίαν. Eunap. p. 151 ed. Antv. : Θυγάτρια ... ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἄμφω τοὺς πατέρας ἀπέλιπεν. Alciphron 3, 61 : Οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι. Xenophon Ephes. 1, 11 : Τοὺς πατέρας οἰκτείροντες· 3, 3 : Ὦ πατέρες ἐμοί· 5, 6 : Τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες. Sic etiam Latini, sed rarius, *patres*. V. Burmann. ad Ovid. Met 4, 61. Item *soceri* de socero et socru, v. J. Fr. Gronov. ad Liv. 1, 39, 2. Schæf. Melet. p. 45.] Πατέρες in plur., interdum quidem pro Patres in propria signif. : ut in l. Plut. quem initio hujus col. posui, πατέρων ἀγαθῶν, et ap. Hom. Od. Ο, [196] : Ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος· interdum vero accipitur pro πρόγονοι, Majores (quam signif. Patres itidem habet ap. Lat.), ut in hoc ejusd. poetæ l. Od. Θ, [244] : Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν· nam Eust. ἐξέτι πατρῶν exp. ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν : quod ait subjunxisse ipsum poetam ad exponendum adv. διαμπερές. Non ignoro autem posse videri eand. esse et in illo proxime præcedenti signif. genitivi πατέρων : sed idem gramm. quamvis et ibi fateatur his verbis ἐκ πατέρων exponi διαμπερές, non tamen itidem πατέρων pro προγόνων intellexisse videtur : quippe qui postquam scripsit, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ πατέρων, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ διαμπερές, addat, Καὶ ὅτι ταυτὸν ξένους ἐκ πατέρων φιλότητος εἰπεῖν, καὶ ξένους πατρῴους· quales, inquit, in Iliade Glaucus et Diomedes. Est certe in soluta oratione frequentissima hæc πατέρων signif. Thuc. 2, [11] : Μήτε τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους· 4, [95] : Ἀξίως τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Rursum 2, [71] : Οὐ δίκαια ποιεῖτε, οὐδ' ἄξια οὔθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων, ὧν ἐστε, ἐς γῆν τῶν Πλαταιῶν στρατεύοντες. Lucian. Halc. [c. 8] : Κλέος δὲ μύθων οἷον παρέδοσαν πατέρες. Idem in Macrob. : Ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ. [De conditoribus coloniæ, Herodot. 8, 22 : Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιέετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. Et de iisdem 7, 5 : Τούτους τοὺς ἄνδρας συμβουλεύω τοι μηδεμιῇ μηχανῇ ἄγειν ἐπὶ τοὺς πατέρας. Aristid. vol. 1, p. 510, 17 : Εἰς τοὺς πατέρας ὑμῶν τοὺς Ἀθηναίους ἀνενεγκόντες.]

|| Πατήρ, si et hujus vocabuli etymologiam fas est inquirere, gramm. quidam [Etym. M. p. 655 extr.] tradiderunt dictum quasi σπατήρ, a verbo σπείρω. Aut παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων. [Sic etiam Chœrob. In Theodos. p. 318, 1 et Epimer. in Psalm. p. 134, 14.] Aut etiam παρὰ τὸ ἔχειν τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν τὰ παιδία. Sed ea etymologia quæ hominis est non tam aperte nugantis, et Oro ascribitur, vult πατήρ esse dictum παρὰ τὸ παῖδας τηρεῖν. Hanc autem et Eust. [p. 1606, 31] sequitur, sic tamen ut et aliam afferat : scribit enim ille, Πατήρ, quum de homine quidem dicitur, ita vocatur quasi παῖδας τηρῶν : at quum de deo, sic appellatur quasi πάντα τηρῶν. At ego totam hanc in scrutandis talium nominum etymis ματαιοπονίαν irrideo : multo vero magis hoc consilium dandi duplicem uni eidemque vocabulo, simplici, ac præsertim quale hoc est, etymologiam. [Patris nomen fortasse pastorem, id est nutritorem, significat a brachyparalecto πάω. Lobeck. Paralip. p. 428.]

[Πατέρια (Πατητήρια Is. Voss.), ἐγκοίλια (ἐγκοίλια Musurus)· καὶ τῆς Λήμνου μέρη τινά, gl. obscura Hesychii.]

[Πατησιάδας, ὁ, Patesiadas, ephorus Lacedæmoniorum. Xenoph. Hell. 2, 3, 10.]

[Πάτησις, εως, ἡ, Calcatio. Geopon. 8, 36, 2 : Τὰς συρρέοντας γλεύκους ἐκ τῆς π.]

[Πατησμός, ὁ, Conculcatio. Æsch. Ag. 963 : Πολλῶν πατησμὸν εἱμάτων.]

[Πατητήριον, τὸ, Torcular, Gl. Harpocr. et Suidas s. v. Στεμφυλοβολεῖον. « Male πηγητήριον scriptum in inscr. Pocock. p. 16, 6. » Schneid. Ead. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, d, n. 2694, a, 10; conf. L. Ross. *Inselreise* vol. 1, p. 101, ubi multa de vindemia hodierna Theræorum antiquitatem quoque illustrantia. Hase.]

[Πατητής, ὁ, Calcator, Gl. Hesych. : Πατηταί, οἱ τραπηταί· i. e. Torcularii. Conf. ejusd. gl. Τραπητὰς οἴνους.]

Πατητός, ἡ, όν, Calcabilis, Conculcabilis, Qui calcari potest s. conculcari. Et pro Calcatus, ut quum dicitur per compositionem λαχπάτητος s. λαξπάτητος. [Conf. Πατηνόν.] || Π. φοῖνιξ, Palmæ genus tertium, ut scribit Plin. 13, 4, sed nimio liquore redundans, cujus pomum etiam in sua matre dehiscit et rumpitur, calcatoque simile apparet : inde nomen inditum. Sunt autem qui eo nomine palmulas passas, et a sole in ipsa arbore ustas et corrugatas intelligendas censeant : quo etiam modo πατητείσας σταφυλὰς interpr. : ex quibus Aetius 9, 24, vinum sycbelites stillare scripsit. Quanquam eo loco revera calcatas intelligere possumus, ex quibus vinum sponte fluere dicitur, si rationem habeamus ejus quod prelo expressis uvis manat. Ceterum palmularum prædictum genus non de iis modo dicitur, quæ jam diutius in arbore solem passæ fuerint et prope exiccatæ, sed de iis etiam quæ ante maturitatem succo gravidæ et turgentes rumpi solent. Hæc Gorr. Affertur autem ex Galeno ista φοινίκων appellatio, Methodi l. 10 : Καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ διὰ τῶν φοινίκων ἐπίθεμα τῶν λιπαρῶν, ὀνομάζουσι δ' αὐτοὺς πατητούς, ἀγαθὸν φάρμακον. [Id. Galen. vol. 6, p. 780, 10 : Εἰ γὰρ παραβάλλοις τὸν Αἰγύπτιον φοίνικα τῷ καλουμένῳ π., γλυκεῖ μὲν ἱκανῶς ὄντι, βραχείας δὲ μετέχοντι στύψεως. Theoph. Nonn. t. 1, p. 186, 5 : Φύλλα ἐκ πατήδων καύσας· ubi recte corrigit Bernard ἐκ πατητῶν. Hase. Rufus p. 252 ed. Matth.; Oribas. p. 269; Geopon. 20, 9.] Quod autem ad πατητείσας σταφυλὰς attinet, v. et in Θελκοπεδευθεῖσα σταφυλή [vol. 4, p. 274. A. Ληνὸς π. ap. LXX Jerem. 63, 2 : Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ.]

Πατίαι, Hesych. χῶραι. [Vitiose pro Πατριαί, χῶραι, ut ap. Phot. et Suid. legitur.]

[Πατιζείθης, ὁ, Patizeithes, magus. Herodot. 3, 61. ubi in cod. Paris. scholium adscriptum : Διονύσιος ὁ Μιλήσιος Πατιζούθην ὀνομάζεσθαι τοῦτον λέγει. « Κατιζίθης Zonaræ ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Rutgers. Var. Lect. 1, 8, et 3, 10. » Valck.]

[Πατῖνος, ὄνομα κύριον, ap. Suidam, detortum ex Πατῖνος esse conjecit Bernhardyus.]

[Πατιράμφης, ὁ, Patiramphes, Persa. Herodot. 7, 40.]

[Πάτμος, ἡ, Patmus, insula maris Ægæi, de qua v. Strabo 10, p. 488. Nomen in Λάτμου corruptum in codd. plerisque Thucydidis 3, 33. De accentu Arcad. p. 58, 19.]

[Πατνή, καλή, ὑπὸ Πάρθων, Hesych.]

[Πάτνη, i. q. φάτνη, quod v.]

[Πάτνωμα, τό.] Πατνώματα, Hesych. στεγάσματα οἴκων· quæ et φατνώματα.

Πάτος, ὁ, Calcata s. Trita via, ἡ πεπατημένη ὁδός. Exp. et Via publica, ἡ λεωφόρος ὁδός. [Sic Hesych.] Hom. Il. Υ, [137] : Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Od. Ι, [119] : Ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν Ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει· ubi Eust. πάτος ait exponi ἀναστροφή, ἤτοι ὁδός, idem esse proverb. Ἐκ πάτου pro ἐκ ποδῶν. Itidem vero πάτον ἀνθρώπων dixit, Il. Ζ, [202] de Bellerophonte : Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Quos versus Cic. ita reddidit, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. [Apoll. Rh. 3, 1201 : Χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν ἀνθρώπων. Epigr. Anth. Pal. 5, 1 : Τὸν βαθὺν Ἀρκαδίης προλιπὼν πάτον. Julian. Ep. 27, p. 400, C : Ἐκτὸς πάτου εἶναι χρὴ (sacra deorum) καὶ δρᾶσθαι καθ' ἡσυχίαν.] Lucian. pulcra metaph. dixit ἔξω πάτου ὀνόματα, [Qu. hist. conscr. c. 44] : Μήτε ἀπορρήτοις καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς. [Pseudol. c. 13 : Ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις.] Calcatio. Plut. Mor. p. 670, B : Αἱ ὕς ... χρησάμεναι πάτῳ καὶ ὀρυχῇ ταχὺ τὴν γῆν ἔστρεψαν ἐκ βάθους.] || Pulvis qui luctatoris post olei illitionem conspergebatur et affricabatur, κονίσαλος ab Atticis vocatus, densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui non hunc modo Pulverem, sed Sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut Aetius 2, 107, scriptum reliquit. Gorr. Quoniam autem πάτος dicebatur etiam de hoc pulvere qui corpori jam adhæserat ac sudori mistus erat, eratque jam velut strigmentum et sordes corporis, Galenus, ne signiff. has confunderet, pulverem illum, ψιλὸν πάτον alicubi appellavit. || Πάτος, si quis prius esse velit quam verbum πατῶ, atque adeo hoc ex illo factum esse, ei non magnopere refragabor : licet alioqui in utramque partem rationes afferri posse videantur. Ceterum si πατῶ ex πάτος esse dixerimus, itidem ἀποπατῶ ex ἀπόπατος fieri dicendum erit. [|| Excrementum, Fimus. Hesych. : Π., ... καὶ κόπρος. Nicand. Al. 535 : Πάτον στρουθοῖο κατοικάδος· ubi per ἀφόδευμα exp. schol. Ther. 933 : Νεαλεῖ πάτῳ. Erycio Anth. Pal. 7, 377, restituendum esse conjecit Kuster. : Ὥστ' ἀγορεῦσαι πηλὸν Ὀδυσσείην καὶ πάτον (βάτον codex) Ἰλιάδα. || Πάτος ἡ τροφή, schol. rec. Aristoph. Pl. 1185, quod is commentus est propter etymologiam voc. ἀπόπατος.]

[Πάτος, τό, Indumentum Junonis. Hesych. : Πάτος, — καὶ ἔνδυμα τῆς Ἥρας. Quæ etsi ille ponit inter explicationes masculini πάτος, tamen neutrius quoddam generis πάτος spectant, nisi fallit scriptura ap. Meletium Crameri Anecd. vol. 3, p. 93, 19 : Τὸν δὲ τοῦ διαφράγματος ὑμένα περίπεπλον λέγουσι διὰ τὸ περιειλῆσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγχνοις, ἢ πέπλον διὰ τὸ ὑφαπλοῦσθαι, ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπῆχθαι καὶ οἷον συνεσφίχθαι· διὸ καὶ ὁ Καλλίμαχος οὕτως ἔφη, Ἥρης ἁγνὸν ὑφηνάμεναι ἤδη μέμηλε πάτος. L. Dind.]

[Πατοσκοπία, ἡ, Greg. Nyss. Ep. de Pythonissa. Kall.]

[Πάτουμος, ἡ, Patumus. Steph. Byz. : Π., πόλις Ἀραβίας. (Herodot. 2, 158.) Τὸ ἐθνικὸν Πατουμιος, μᾶλλον δὲ Πατουμηνὸς τῷ τῆς χώρας ἔθει.]

Πάτρα, et Ionice Πάτρη, ἡ [Πάτρα syllaba altera imperite correpta Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 134 : Μύρεο πάτρα φίλη], simul autem et poetice, i. q. πατρίς, Patria. Hom. Il. Μ, [243] : Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης· Il. Ω, [500] : Τὸν σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης Ἕκτορα· Ρ, [157] : Οἳ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. [Et sic sæpissime ap. Homerum ceterosque poetas epicos, lyricos, tragicos, ut Pind. Ol. 12, 24 : Κνωσίας πάτρας· Pyth. 9, 131 : Καλλιγύναικι πάτρᾳ. Æsch. Prom. 665 : Ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. Soph. Phil.

222 : Ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; Œd. T. 1524 : Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι. Eur. Herc. F. 1016 : Ἀργολὶς π. Aristoph. sermonem tragicum imitatus Ran. 1163 : Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας· et ib. 1427, Thesm. 136; semel in sermone vulgari Ach. 147 : Ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ. Herodot. 6, 126 : Σφίσι τε αὐτοῖσι καὶ πάτρῃ ἐξωγκωμένοι.] Existimat porro Eust. factum esse πάτρα ex πατέρα accusativo nominis πατήρ, per sync., in quo illi assentior : at vero in eo quod addit, πατρίς esse παρώνυμον τοῦ πάτρα, prorsus ab eo dissentio; cur enim πατρίς potius quam πάτριος ex πάτρα factum esse dicemus? aut cur, unde formatur πάτριος, etiam πατρίς formari non putemus? || Πάτρην Hom. vocasse existimatur a schol. Aristoph. [Eq. 255 et schol. Pind. Pyth. 8, 53], τὴν φατρίαν in hoc versu [Il. Ν, 354, ubi de Jove et Neptuno dictum est] : Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη. De qua expositione dicam et in Φατρία. [Rectius scholiasta Homeri πάτρην eo sensu dictum accepit quo ab aliis πατριὰ dicitur, cujus exx. ex Herodoto infra afferentur : Πάτρης· πατριᾶς πατρία· οὕτω δὲ ἡ εἰς τὸν πατέρα τοῦ γένους ἀναφορά. Ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ μία πατριά, ὁ αὐτὸς πατήρ. Eodem referenda Hesychii gl. Πάτρης, πατρίδος· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν (γέννησιν dixit Phot. p. 402, 9 et Suidas). De gente, quod γένος Attici dicere solent, Pindar. Pyth. 8, 53 : Αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις· ubi per φατρία exp. scholiastæ. Isthm. 6, 93 : Τὰν Ψαλυχιδᾶν π. Nem. 6, 60, de gente Bassidarum : Ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας· quam γενεὰν dicit v. 53 et οἶκον v. 42. V. Bœckh. in Nott. crit. p. 523, et in Explic. apud Dissen. p. 450, Buttmann. Mythol. vol. 2, p. 311. Eodem sensu Dicæarch. ap. Steph. Byz. : Πάτρα, ἓν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ὡς Δικαίαρχος, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, φρατρίαν, φυλήν. Ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων ἡ κατὰ μόνας ἑκάστῳ πρότερον οὖσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποι τις ἂν κτλ. Δευτέραν μετάβασιν dicit ad primam respiciens κοινωνίαν familiæ ex patre, matre et liberis compositæ.] || Πάτρην Hesych. non solum exp. πατρίδα, sed et πόλιν, item ἐπαρχίαν (ap. eum tamen scriptum est ἐπαρχίας : quæ scriptura si mendo caret, existimo eum πόλιν debere jungi : quum alioqui ibi post hunc accusativum sit interpunctio), necnon φυλήν. Sed præterea vocem Πάτρης postquam dixit significare πατρίδος, addit significare etiam τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν, Ortum ex eodem patre : intellige autem Ortum a substantivo Ortus, non a partic. At Suid. habet, Πάτρης, ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γέννησις. Quibus subjungit, Καὶ Πάτρης, τῆς πατρίδος, ποιητικῶς, ap. Hom. Πατρὶς δέ, ἡ φυλή. At in meo vet. exempl. illa de altera signif. nominis πάτρης non habentur, cetera eodem scripta sunt et ibi modo. Ego tamen, ut taceam de expos. illa, qua dicitur πάτρης esse γέννησις, non video quomodo admitti terminatio hæc possit pro nominativo. Rursum vero si tanquam gen. exponere voluisset Suid., dicturus erat γεννήσεως. At Hesychii verba nobis hoc in ambiguo relinquunt.

Πατραγαθία, ἡ, Paterna strenuitas, Patris strenuitas, aut Patrum. Vel, Paterna fortitudo. Ap. Plut. [Mor. p. 183, D; 534, C] Antigonus secundus juveni cuidam, qui strenuo quidem patre natus erat, sed ipse non item strenuus miles esse videbatur, sibique tamen pensionem paternam poscebat, respondet, Ἀλλ' ἐγώ, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι.

[Πατραδέλφεια, ἡ, Proles patrui. Æsch. Suppl. 39 : Πρὶν ποτε λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει, σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν (sic Pauwius : libri πατραδελφεῶν) τήνδ' ἀεκόντων ἐπιβῆναι. Similiter συγγένεια pro συγγενεῖς dicitur.]

[Πατραδελφεός. V. Πατράδελφος.]

[Πατραδέλφη, ἡ, Amita, Gl.]

Πατράδελφος, ὁ, Patris frater, Patruus [LXX Paral. 1, 27, 32 : Ἰωνάθαν ὁ π. Δαβίδ. Apud scriptores Atticos non legitur nisi in formula ἐκ πατραδέλφων] : etiam Patruelis, VV. LL. ex Hieron. In c. 6 Es. At Bud.

hoc nomine Patruelis interpr. ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων in hoc Esææ [immo Isæi p. 48 extr.] loco : Κατὰ γὰρ αὐτὸ τὸ γένος ἂν ἠμφισβήτει, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων. Itidemque in hoc [Isæi p. 49, 11] : Καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, Fratres patrueles. [V. Schœmann. ad Is. p. 280. In argumento orationis illius p. 46, 21 ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφου Bekk. ex codd., ut videtur, edidit pro vulgato ἐκ πατραδέλφων.] (Observa autem obiter his in ll. et usum nominis Ἀνεψιός.) Idem in Dem. [p. 1084, 17] : Ὥστε γίγνεται Ἀρχιάδης, ὑπὲρ οὗ τοῦ κλήρου τὴν ἐπιδικασίαν ποιούμεθα νυνί, θεῖος τῇ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς μητρὶ ἐκ πατραδέλφων, πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, interpretatur θεῖος ἐκ πατραδέλφων, Patruus. [Pollux 3, 28.] Hesych. πατράδελφος exp. θεῖος πρὸς πατρός. [Epiphan. t. 1, p. 24, B; 288, A; 636, C. Id. t. 2, p. 12, C : Οὐ συνάδελφον, οὐ π. Hase.] Poetæ pro hoc dicunt πατροκασίγνητος. [|| Πατραδελφεός, Pind. Isthm. 8, 144 : Κριτοῦ γενεὰ πατραδελφεοῦ.]

[Πατραεύς, ὁ, Patraeus, vicus Bosporanus. Strabo 11, p. 494.]

[Πάτραθε, A gente. Pind. Nem. 7, 103 : Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες. Schol. : Φατρία ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ Εὐξένου, ἧς ἐστιν ὁ Σωγένης.]

[Πάτραι, αἱ, Patræ, urbs Achaiæ. Thucyd. 2, 83, 84; Pausan. 7, 18 seqq.; Strabo 9, p. 384 seqq. || Adject. gent. Πατρεύς, ὁ. Plur. Πατρέες ap. Herodot. 1, 145, Pausaniam, Strabonem aliosque et in numis Πατρέων ap. Eckhel. vol. 2, p. 255. (Pro quo sæpe vox decurtata Πα. Conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1829, p. 498. Hase.) Quod ap. Suidam s. v. Πατρεὺς additum olim legebatur, Λέγεται δὲ καὶ Πατραεύς· ἡ πόλις γὰρ Πάτραι, trium codd. auctoritate ejectum est. || Πατρεύς, έως, ὁ, Patreus, Preugenis filius, Patrarum conditor, de quo v. Pausan. 3, 2, 1; 7, 6, 2; 18, 5; 20, 5.]

[Πατραλέτωρ, ορος, ὁ, i. q. πατραλοίας. Tzetz. Hist. 6, 443 : Τὸν πατραλέτορα γαμβρόν. Angl. Ubi tamen Dübner. Mus. Rhen. 1835, 4, 1, p. 10, ex cod. Reg. corrigit : Ὡς μὴ πατραλιτήριον. Hase.]

Πατραλοίας, Μητραλοίας, ὁ. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας et Μητραλῴας, si Suidæ credimus; sed recentiores ejus editt. πατραλῴας quidem recte cum ω, μητραλόας autem male cum o habent; ut omittam, in omnibus perperam scribi ω sine ι subscripto. [Schol. rec. Aristoph. Nub. 1330 : Οὐ μόνον πατραλοίας, ἀλλὰ καὶ πατραλῴας εὕρηται. Recta utriusque vocabuli scriptura per οι est vel per ω cum iota subscripto. Et sic ap. Ammon. p. 11, gramm. in Bekk. Anecd. p. 384, 8, Etym. M. p. 69, 50, Polluc. 6, 152, Thom. M. p. 695.] Est autem πατραλοίας, Patris percussor, s. pulsator, ut dixit Virg. Pulsatusve parens. Item Parricida, Patris interfector. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 16, 5 : Π. καὶ μ. ὁ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἀλοιῶν, ὅ ἐστι τύπτων καὶ ἐπιτρίβων.] A Suida tamen, [Photio] et Hesych. exp. simpliciter πατροτύπτης : quo voc. usum esse Isæum testatur Pollux. A quo πατραλοίαν, μητραλοίαν, et πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Bud., quod tamen ex Polluce certo colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, [11, 2] : Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. [Plato Phæd. p. 114, A, Rep. 8, p. 569, B.] Ap. Aristoph. autem Nub. [911, 1327] sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorem et ad patriæ perditorem; in qua posteriore signif. ex πάτρα et ἀλοιᾷν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, etc. Sciendum est autem ap. Eust. male scriptum esse μητραλῴας pro μητραλῴας, p. 505; qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας et μητραλοίας, voluisse tamen et πατραλῴας intelligi credibile est. In VV. LL. πατραλώης etiam legitur. Et Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. [Femin. ap. Heliodor. 10, 38 : Τὴν ἀθέμιτον ἐμὲ καὶ πατραλοίαν.]

[Πάτραρχος, ὁ, Patriæ princeps vel dux, Deus. Al. Jes. 37, 38 : Ἐν τῷ αὐτὸν προσκυνεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαρὰχ τὸν πάτραρχον αὐτοῦ· quod Cyrill. exp. τὸν θεὸν αὐτοῦ. Schleusn.]

[Πάτρασις, εως, ἡ, Patrasis. Steph. Byz. : Π., πόλις Ποντική, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πατρασίτης καὶ Πατράσιος καὶ Πατρασιεύς. In codd. Πάτρασυς (—συς Vratisl.) Πατρασύτης Πατράσυος Πατρασυεύς.]

Πατρέμβατοι, Hesychio ὑψηλοί, Alti, Celsi. [Infra Πετρέμβατοι rectius, sed vera scriptura πετράμβατοι est. G. Dind.]

[Πατρεπωνυμία, ἡ, Patris cognomen. Const. Manass. Chron. p. 126, E.]

[Πατρεύς. V. Πάτραι.]

[Πάτρη. V. Πάτρα.]

Πάτρηθεν, adv., Ex patria. Dionys. Per. [657.] Ap. Apoll. Arg. 2, [541] : Πάτρηθεν ἀλώμενος, exp. A patria procul errans. [Dor. Πάτραθε, quod v.]

Πατριά, ἡ, Familia, Cœtus eorum qui communem patremfamilias habent. Paulus Ad Eph. 3, [15] : Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ubi tamen non Familia, sed Paternitas a vet. Interpr. redditur, ab Erasmo Cognatio a communi patre, ab Hieronymo Parentela : qui alioqui annotat πατριὰ dici, quum ex una radice, multa generis turba diffunditur. Sed rectius Familia eo loco redditur. [V. Suicer.] Sic autem et ex Græcis Bibl. interpr. ὁ ἐπὶ τῆς πατριᾶς affertur, pro Præfectus familiæ. [Κατ' οἴκους πατριῶν Exod. 12, 3 et alibi sæpissime. Paralip. 1, 4, 38 : Ἐν οἴκοις πατριῶν αὐτῶν ἐπληθύνθησαν.] Verum ex iisd. et pro Tribus : veluti quum dicunt, ἄρχοντες τῶν πατριῶν. [Sic Num. 31, 26 : Οἱ ἄ. τ. π. τῆς συναγωγῆς· 32, 28 : Τοὺς ἄρχοντας τῶν πατριῶν τῶν φυλῶν Ἰσραήλ. Jos. 19, 51 : Οἱ ἄρχοντες τῶν πατριῶν ἐν ταῖς φυλαῖς. Paral. 1, 5, 24 : Ἀρχηγοὶ οἴκων πατριῶν αὐτῶν. Num. 1, 44 : Κατὰ φυλὴν οἴκων πατριᾶς αὐτῶν ἦσαν.] Sic autem πατριαὶ ab Hesych. exp. φυλαί [qua signif. Herodot. 1, 200 : Εἰσὶ τῶν Βαβυλωνίων πατριαὶ τρεῖς] : a Suida vero non solum φυλαί, verumetiam χῶραι et τοπαρχίαι. [|| Genus, Generis origo. Herodot. 3, 75 : Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου· 2, 143 : Ἀναδήσαντι τὴν πατριὴν ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν. Quam γένεσιν dicit 2, 146 : Ἀπὸ τούτου γενεηλογέουσι αὐτῶν τὴν γένεσιν. Schweigh.]

[Πατριαγάδαι, οἱ, Patriagadæ. Steph. Byz. : Π., Περσικὸς τόπος. Οἱ οἰκήτορες ὁμοίως Πατριαγάδαι. Probabilior codicis Vratisl. scriptura videtur Πατριαργάδαι.]

Πατριάζω, Atticis est Facio aliquid more paterno, s. tanquam pater, Morem paternum, vel, Mores paternos in aliqua re agenda refero. Scribit enim Pollux [3, 10] : Καὶ πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. Ubi animadverte etiam non πατριάζειν absolute, sed πατριάζειν τι, ab eo dici. V. Πατρίζω. [Legitur etiam absolute positum ap. Cyrill. Al. In c. 6 Amosi p. 311, ubi de Judæis : Ἀπελέγχει ὅτι πατριάζουσι καὶ ... παραθήγουσιν ἐφ' αὐτοῖς τὸν τῶν ὅλων δεσπότην. Suicer.]

[Πατριαργάδαι. V. Πατριαγάδαι.]

Πατριαρχεῖον, τό, Decret. distinctione 23. Patriarchæ domus. [Vita Nili jun. p. 152. Ducang. Cod. Sangerman. 23, f. 112 : Ἐγράφη εἰς τὸ π. Anast. Sin. Hodeg. p. 200, 1 : Ὁ βιβλιοφύλαξ τοῦ π. Hase. Suidas s. v. Πατριάρχης, Etym. M. p. 187, 16; Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 8, C.]

[Πατριαρχεύω, Patriarcha sum. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 100, D; 123, E, V. Mich. Pal. p. 173, D. G. Dind.]

[Πατριαρχέω, Patriarcha sum, Patriarchæ munere fungor. Eustath. Opusc. p. 182, 90; 271, 70; 279, 1. Cantacuz. Hist. 1, 41, p. 121, D : Ἡσαΐου πατριαρχοῦντος. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 4, D; 7, D; 99; 175, D. G. Dind. Anon. De cruce ap. Grets. p. 436, D. Athanas. Abd. alt. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 976 : Τῶν πατριαρχούντων. Hase.]

[Πατριάρχης, ὁ.] A dat. autem πατρὶ formatum nomen comp., est Πατριάρχης, Primus patrum. [Non ex dativo πατρί, sed ex πατριὰ est formatum, ut sit quasi πατριᾶς ἄρχων, Gentis unius primas. Suicer.] Sed non eod. semper initio. Abraham enim dicitur patriarcha populi, quum ad Abraham usque genus populi deducitur. Itidem Israel, quum ab eo populus Israel denominatur. Sic et duodecim filii Jacobi dicti πατριάρχαι, quod singulæ tribus ab iis, tanquam auctoribus generis, nomen acceperint. At David non tam generis quam præstantiæ ratione Patriarcha vocatus putatur :

necnon quoniam sanhedrin, i. e. Summus senatus, erat ex familia David : scimus autem senatores patrum quodammodo haberi loco : adeo quidem ut a Romanis hoc etiam appellati nomine fuerint. [LXX Paralip. 1, 9, 9 : Πάντες ἄρχοντες πατριῶν πατριάρχαι. Ib. 27, 22 : Οὗτοι οἱ πατριάρχαι τῶν φυλῶν Ἰσραήλ. De Patriarchis Judæorum v. Suicer. p. 639.] || Postea vero in ecclesia, tanquam spirituali familia, episcopi quidem, πάππαι, i. e. πατέρες, Patres : archiepiscopi vero, πατριάρχαι, Inter patres primi s. principes, appellati fuerunt. Sed horum crescente ambitione, præcipui archiepiscoporum, quos vocabant primæ sedis episcopos, hoc nomen ad se rapuerunt : donec [seculo quinto] quatuor primum nomen hoc præ ceteris obtinuerunt : sc. Romanus, Hierosolymitanus, Antiochenus, Alexandrinus. Quibus accessit postea Constantinopolitanus, ex quinto propter novæ Romæ dignitatem factus secundus. Tandem vero tribus illis abolitis factus est πάππας universalis Romanus : ea excepta prædæ portiuncula, quam ad hunc usque diem retinet Constantinopolitanus patriarcha. [V. de his Ducang. et Suicer. « Πατριάρχαι præterea dicti extraordinarii legati qui ad stabiliendam rectam fidem per singulas diœceses destinabantur. Socrates H. E. 5, 8 : Καὶ πατριάρχας κατέστησεν διανειμάμενος τὰς ἐπαρχίας. Ubi v. Vales. » Ducang.]

Πατριαρχία, ἡ, ap. Dionys. Areop., Paternitatis principium, Bud. [Epiphan. t. 1, p. 1081, A et B. Id. ib. p. 284, D : Συγγενείας καὶ π., Stirpium capita. Hase.]

Πατριαρχικός, ή, όν, Ad patriarchas pertinens. [Photius Nomoc. tit. 8, c. 2, p. 90 : Ὁ μητροπολίτης ἀποδημῶν τὰ πατριαρχικὰ λαμβανέτω γράμματα. Suicer. Greg. Nyss. t. 3, p. 251, A : Π. δόξα. Greg. Cypr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 575 : Π. θρόνος. Decret. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 105, 7 et 9 : Τῶν π. νοταρίων. Epist. synod. ib. p. 101, 36 : Ταῖς π. παραινέσεσιν. Hase.]

[Πατρίδικος, ὁ, Patridicus, n. pr. Π. Εὐδάμου in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 663, n. 1364.]

Πατρίδιον, τό, Paterculus. Utitur Aristoph. [Vesp. 986], atque adeo Eust. annotat hoc vocabulum φανερῶς ὑποκορίζειν κωμικώτερον, p. 886, ubi et v. exemplum [e Xenarcho ap. Athen. 13, p. 569, C : Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι πατρίδια. Theophilus ib. 8, p. 340, E : Πατρίδιον, πῶς ἔχεις πρὸς κάραβον;]

[Πατρίζω. Priscian. 1, 6, 31 : « Sæpe pro Z eam (literam S) solemus geminatam ponere, ut patrisso pro πατρίζω, pitisso pro πιτίζω, massa pro μᾶζα. »]

[Πατρίκιος, ὁ. HSt. s. v. Πάτρων :] Alterum quoque nomen Lat. Πατρίκιος, unica quidem certe litera a Lat. Patricius differens, in eod. Plut. l. [V. Romuli c. 13, et alibi ap. eum non raro] habetur : ita ut eadem opera de utroque doceri ab eo possis. [De origine et significatione nominis v. Dionys. A. R. 1, 8; 2, 47. Exx. frequentia ap. Dionysium aliosque rerum Romanarum scriptores. Græco nomine εὐπατρίδας appellant Herodianus, Dio Cassius, aliique. De patriciis clientum patronis Dionys. 1, 10 : Ἦν δὲ τὰ ... ἔθη περὶ τῆς πατρωνείας τοιάδε· τοὺς μὲν πατρικίους ἔδει τοῖς ἑαυτῶν πελάταις ἐξηγεῖσθαι τὰ δίκαια ὧν οὐκ εἶχον ἐκεῖνοι τὴν ἐπιστήμην. Et ib. in fine capitis. V. Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 363 sq. ed. tert.] Sed vide ut ex duabus derivationibus eam sequaris, qua nomen hoc a patris appellatione deducit, non autem eam, qua ἀπὸ τῆς παρουσίας : quum vel terminatio huic derivationi aperte refragetur. Ceterum quanto manifestius est πατρίκιος mere Latinum esse pro Patricius, tanto magis miror Bud. duobus in ll. aurem Suidæ [et Etymologi M. p. 656, 24] nugis præbuisse, scribentis, Πατρίκιος, πατὴρ τοῦ κοινοῦ : quasi sc. Patricius dicatur ex eo, quod sit velut Communis pater reip. Nam quæ magis violenta esse etymologia potest si literas spectes? contra vero terminationem illam nominis Patricius Latinam esse, alia quamplurima eod. modo terminata vocabula testantur. [Apud Byzantinos πατρίκιος titulus est honorem et dignitatem, sed auctoritatem nullam conferens. V. Zosim. 2, 40, aliosque ab Ducangio citatos et Reiskio ad Constant. Cerim. vol. 2, p. 68.]

[Πατρίκιος, ὁ, Patricius, Lydus, astronomus, quem Joviani imperatoris temporibus inclaruisse tradit Suidas. Alii alibi, ut Πατρίκιος ναύτης ap. Pallad. Alex. Anth. Pal. 11, 386. Υἱὸς Πατρικίου anon. ib. 261.]

[Πατρικιότης, ἡ, Patriciatus. Prisc. Hist. p. 160, 5 et 219, 12 ed. Bonn. : Τῆς π. τυχών. Basil. Imp. Prochir. p. 142, 15 Zachar. : Τοὺς κωδικέλλους τῆς π. Hase.]

Πατρικός, ή, όν, Qui est patris, Paternus, Patrius. [Eurip. Ion. 1304 : Ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος· ubi οὐσίας vel γῆς intelligendum ex v. 1296.] Πατρικοὶ λόγοι, Paterna verba, Patris verba. Aristot. Eth. 10, 9 : Ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη, οὕτω καὶ ἐν οἰκίαις οἱ π. λόγοι καὶ τὰ ἔθη. [Plato Soph. p. 242, A : Τολμητέον ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ. Ἡ π. ἀσέλγεια, Intemperantia patris, Polyb. 21, 5, 7.] Et π. ἀρεταί, Thuc., Virtutes paternæ, patris, s. potius patrum, i. e. quibus patres præditi fuerunt; sed Patres hic aptius pro Progenitoribus s. Majoribus acceperis. [Quo sensu longe frequentius πάτριος dicitur. Sed πατρικοὶ νόμοι Cratin. ap. Athen. 15, p. 667, F. Dionys. Hal. Exc. vol. 4, p. 2326, 1 : Τοὺς ἱεροὺς τε καὶ πατρικοὺς νόμους· ubi Steph. πατρίους.] Vicissimque π. κακία ap. Theophyl. Et ut habes πατρῷοι φίλοι infra ex Plut., sic πατρικὸς φίλος ap. Eund. legitur, quinetiam ap. [Aristoph. Av. 142, Platon. Lach. p. 180, E,] Xenoph. [Hell. 6, 5, 4] et Æschin. [p. 61, 3. Π. ἑταῖρος Plato Men. p. 92, D. Π. ξένος ib. p. 78, D, Polyb. 2, 48, 4. Π. ἐχθροὶ Isocr. p. 79, D; 108, A. Π. ἀσέβημα Etym. M. p. 374, 2 : Θεαὶ τιμωροὶ τῶν π. ἀσεβημάτων, ἤγουν τῶν εἰς τοὺς γονεῖς ἁμαρτημάτων.] Itidemque φιλία π. ap. Isocr. [p. 1, B] : Τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. [Αἱ π. φιλίαι καὶ ξενίαι Polyb. 33, 16, 2.] Ac vicissim ἔχθρα πατρική, ap. Dem. [p. 410, 10; 779, 25], ut Paternæ inimicitiæ ap. Cic. Thucydidi 1, [13] π. βασιλεῖαι, sunt Regna patria, avita, hæreditaria. Atque ut τὰ πατρῷα docebo sine adjectione dici pro Hæreditate paterna, sic τὰ πατρικὰ quoque, minus tamen usitate, ut a Lucillio, Epigr. [Anth. Pal. 11, 75] : Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκα πάντα, Ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος. [Π. νόμοι v. s. Πάτριος.] || Paternus, i. e. Qualis est patris. Π. ἀρχή, Paternum imperium, pro Imperium quale est patris in liberos, ut quum Aristot. scribit Eth. 8, [10] : Πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι· ἐν Πέρσαις δὲ ἡ τοῦ πατρός, τυραννική· χρῶνται γὰρ ὡς δούλοις τοῖς υἱέσι. Sic π. παῤῥησία καὶ πρόνοια, ap. Plut. Polit. præc. [p. 802, F] : Ἀλλὰ ἤθους ἀπλάστου καὶ φρονήματος ἀληθινοῦ καὶ παῤῥησίας πατρικῆς καὶ προνοίας καὶ συνέσεως κηδομένης ὁ λόγος ἔστω μεστός. Itidem π. εὔνοια, Paterna benevolentia, i. e. qualis esse solet patris in liberos. At vero quum dicitur εὔνοια καθάπερ π., tunc π. capitur simpliciter pro πατρός. [De Deo, Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1826, p. 48 : Τὸ πατρικὸν ὑμνούμενον. It. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 10, 8 ed. Dronk. : Τῷ π. βουλήματι. Hase. || Π. πτῶσις, Casus genitivus. Chœrob. In Theod. p. 10, 31 : Ἡ δὲ γενικὴ λέγεται κτητική τε καὶ πατρική, ἐπειδὴ δι' αὐτῆς ποιούμεθα τὰ γένη, τὰ κτήματα καὶ τὰς πατρίδας.]

[Πατρικότης, ἡ, Paternitas, Gl.]

Πατρικῶς, Paterne, More patris, Affectu paterno, s. patrio, qualis est patris erga liberos, Amore paterno, Paterna quadam benevolentia, etiam Paterna quadam cura, qualis esse solet patris. Athen. 7 : Τοῖς ἑταίροις π. πως συμβουλεύων φησίν. Sic Aristot. Polit. 5, [11] : Τὰς μὲν κολάσεις π. φαίνεσθαι ποιούμενον. [Plut. Mor. p. 117, D : Ὁ θεὸς π. προειδὼς καὶ κηδόμενος τοῦ ἀνθρωπείου γένους· V. Dionis c. 39 : Οὐκέτι πρᾴως οὐδὲ π. « Basil. vol. 2, p. 67, D. » Boiss. Aster. Cat. in Psalm. t. 1, p. 113, 31. Anon. ib. p. 109, 37 : Π. μὲ παίδευσον, μὴ δικαστικῶς. || Auctoritate Patrum eccl. Anast. Sin. Hodeg. p. 342, 10. Id. ib. p. 138, 31 : Φέρε καὶ π., ὁμοῦ τε καὶ συνοδικῶς, ἀποδείξωμεν. Hase.]

[Πατρίληπτος, ὁ, ἡ, A patre acceptus (per hereditatem). Phot. p. 402, 10 et Lex. rhet. p. 294, 12 : Π. ἡ οὐσία (ἡ οὐσία om. Lex. rhet.) ἡ πατρικὴ καὶ ἀπὸ (ὑπὸ Phot.) τοῦ πατρὸς εἰληφυῖα κλήρῳ.]

Πάτριος, ὁ, ἡ [et ία, ιον], Patrius, A patre traditus, vel A patribus, i. e. A majoribus [Pind. Ol. 2, 27 : Ἄρουραν πατρίαν (ut πατρίους ἀρούρας ap. Aristoph. Ran. 1533) · 6, 106 : Ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα. Soph. Phil. 398 : Τὰ πάτρια τεύχεα, quod per

πατρικὰ exp. schol. OEd. T. 1394 : Τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα. Γῆ πατρία Ant. 806, Eur. Med. 653, Rhes. 932, Troad. 857. Χθόνα πάτριον Hel. 224. Πάτριον πέδον Suppl. 365. Θαλάμοις πατρίοισι Ion. 477] : ut πάτριος ἀρχὴ ap. Xenoph. [Cyrop. 1, 1, 4 : Τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων], et Aristot., Patrium imperium, s. A majoribus traditum, Hæreditarium, Bud. Qui et πάτριος λόγος ap. eund. Aristot. De mundo [c. 6] reddit, Sermo a majoribus proditus, quum hæc ejus verba, Ἀρχαῖος λόγος καὶ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις, vertit, Vetus sermo est a majoribusque proditus inter omnes homines [Idem De cœlo 2, 1 : Τοὺς ἀρχαίους καὶ μάλιστα τοὺς πατρίους ἡμῶν ἀληθεῖς εἶναι λόγους ὥς ἐστιν ἀθάνατόν τι καὶ θεῖον. Quam πάτριον δόξαν appellat Metaph. 12, 8.] Sic π. νόμιμα, et π. νόμοι, Patria instituta, Patriæ leges, Leges a majoribus traditæ, Leges majorum. Aristot. certe in Polit. 2, [6] quum πατρίους νόμους dixisset, paulo post ἀρχαίους νόμους dixit : Ἀποροῦσι γάρ τινες πότερον βλαβερὸν ἢ συμφέρον ταῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατρίους νόμους, ἂν ᾖ τις ἄλλος βελτίων. Et paulo post, Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἁπλοῦς εἶναι καὶ βαρβαρικούς. Nec multo post, Ζητοῦσι δ' ὅλως οὐ τὸ πάτριον, ἀλλὰ τἀγαθὸν πάντες. [Plato Leg. 7, p. 793, B : Πάτρια καὶ παντάπασιν ἀρχαῖα νόμιμα· 12, p. 959, B : Καθάπερ ὁ νόμος ὁ π. λέγει· 3, p. 680, A : Ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἑπόμενοι ζῶσι. Isocr. p. 48, A : Τίς ἂν ἡγεμονίαν ἐπιδείξειε πατριωτέραν ...;] Itidem ἱερωσύναι πάτριοι [πάτριαι] ex Plat. [Leg. 6, p. 759, A] affertur pro Sacerdotiis quæ a majoribus quasi per manus sunt tradita. Ap. Plut. autem τὴν πάτριον θυσίαν ἐπιτελεῖν exp. Sacra patrio ritu peragere. [Plato Polit. p. 290, E : Τὰ σεμνότατα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσιῶν. Πάτριοι τελεταὶ Διονύσου Aristoph. Ran. 367. Θυσίας ἁγίας καὶ πατρίας Isocr. p. 218, D. Τὰς τιμὰς τὰς πατρίους p. 195, A.] Ut autem θεοὺς πατρῴους vocari dicetur infra, quos Virg. Deos patrios appellat, sic et πατρίους dici sciendum est, a Plut. : Οὐ θύοντες οὗτοι συνεληλύθασι πατρίοις θεοῖς. [Herodot. 1, 172 : Ἔδοξέ σφι πατρίοισι μοῦνον χρᾶσθαι θεοῖσι.] At de Πάτριος Ζεὺς, quod existimatur dictum quasi φράτριος, verba faciam in Φράτριος post Φρατρία. [Πάτριος Ἀπόλλων v. s. Πατρῷος.] Sed minime dubito quin πάτριος alicubi apte reddere possimus et Avitus, ad vitandam ambiguitatem : aut etiam Patrius et avitus, ut Cic. Patrium et avitum aliquot in ll. copulavit. Sed quum dicitur κατὰ τὰ πάτρια, quidam interpr. non solum More s. Ritu aut Instituto patrio, et More majorum, sed et More patriæ : secundum quam expos. esset πάτρια a nomine πατρίς. [Aristoph. Ach. 1000 : Κατὰ τὰ π. τοὺς χόας πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος.] Xen. Cyrop. 8, [7, 1] : Ὁ δὲ Κῦρος ἔθυσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια, ubi reddiderim More institutoque majorum ; ita enim Cic. copulare hæc solet. Plato [Epist. 7, p. 336, C] : Δωριστὶ ζῆν κατὰ τὰ π. Et cum gen. ap. Thuc. 2, [2] : Εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ π. τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν· nam subauditur ἔθη, vel νόμιμα, aut tale quid. Ceterum dixeris quidem hic quoque More institutoque, sed pro illo gen. Majorum, addes eum quem in ipso textu habes : hoc modo, More institutoque Bœotorum. Sic et absque illa præp. affertur ex Plut. [Comp. Numæ c. Lyc. c. 1] : Καὶ γὰρ τοῦτο τῶν Νομᾶ πατρίων ἓν εἶναι λέγουσιν, pro Ex Numæ institutis. [Ib. c. 14 : Οὕτως ἔνια τῶν Νομᾶ πατρίων ἀπόρρητον ἔχει τὸν λόγον. Isocr. p. 46, E : Ποιεῖν πρὸς τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τὰ πάτρια. || Ab scriptoribus medii ævi Πάτρια inscribuntur Antiquitates, Origines, Historiæ urbium, ut Πάτρια Βυζαντίου, Ἀλεξανδρείας, Κυζίκου, al. V. exx. ab Ducangio allata Gloss. p. 1133 sq., Vales. ad Euseb. H. E. 4, 16, Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 495.] Dicitur etiam Πάτριόν ἐστι, sequente infin. [Plato Hipp. maj. p. 284, B : Οὐ γὰρ πάτριον... Λακεδαιμονίοις κινεῖν τοὺς νόμους. Isocr. p. 53, C; 304, A. Polyb. 3, 15, 7 : Π. εἶναι τοῖς Καρχηδονίοις τὸ μηδένα τῶν ἀδικουμένων περιορᾶν.] Plut. Camillo [c. 29] : Πάτριόν ἐστι τοῖς Ῥωμαίοις σιδήρῳ τὴν πατρίδα σώζειν, pro Patrium est, Mos est patrius. Bud. tamen vertit simpliciter, Solenne est, Consuetum est, in hoc Æschin. l. [p. 56, 33] : Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου· οὐ γὰρ πάτριον αὐτοῖς· subaudito inf. στεφανοῦσθαι. Sed et Thuc. ante illos sic locutus est, 1, [123] : Πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι. Potest autem hæc oratio in aliam resolvi, in qua pro πάτριόν ἐστι, usurpes illud κατὰ τὰ πάτρια : si pro illis Thucydidis verbis utaris istis, ἡμεῖς γὰρ ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτώμεθα κατὰ τὰ π. Dicunt etiam aliquid εἶναι πάτριον cuipiam, aut in plur. aliqua esse πάτρια cuipiam s. quempiam ἔχειν πάτριον aliquid : ubi itidem possis fortasse illud Avitum cum Patrium conjungere, ut hæc duo a Cic. alicubi copulari docui. Dem. [p. 295, 25] : Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. Herodian. 7, [1, 4] de Maximino : Τό, τε φονικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώριον. Quo in l. non minus quam in quoquam alio cujus meminerim, πάτριον posse intelligi tanquam a πατρίς derivatum existimo. [Adjectiva a πατὴρ derivata quomodo differant docet Ammon. p. 111 : Πατρῷα μὲν τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι· πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη. Et πατρικὸς quidem, quod ipsa forma κτητικὸν esse docet, non est difficile ab ceteris duobus distinguere : πατρῷος autem et πάτριος interdum quidem permutantur, ut γῆ πατρία et πατρῴα nullo significationis discrimine dicitur, plerumque tamen eo quem Ammonius tradidit modo distinguuntur, copiosius exposito ap. Phot. p. 402, 22, et Suidam : Πατρῷα λέγουσιν οἱ παλαιοὶ (οἱ ῥήτορες ap. Suid. et in Lex. rhet. p. 297, 30), ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. Οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα (Isæi verba addit Suidas· Ἀποφαίνω ... ὡς πατρῷον (τὸ χωρίον) Αὐστμένει τῷ πατρὶ Μενεκράτους· ὁ δὲ Αὐστμένης ἔσχε τὰ πατρῷα πάντα). Πάτρια δὲ τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτὰς, ὡς Ἀντιφῶν (cujus verba servavit Suidas : Τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιοὺς ὄντας ὑμῖν). Πατρικὸν δὲ ὅταν περὶ προσώπων ποιῶνται τὸν λόγον, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Recte igitur Matthiæ ad Eurip. Hec. 78 : « Quod Porsonus πάτριος et πατρῷος ab Atticis promiscue usurpari dicit, non usquequaque verum est. Πατρῴα quidem γῆ et πατρία γῆ promiscue usurpantur, quia, quæ patria est s. natale solum (πάτριος), eadem sedes etiam est patris et majorum (πατρῷος); sed πάτριος οὐσία pro πατρῴα vel πάτριος ξένος pro πατρικὸς (Aristoph. Av. 142, Thuc. 8, 6) vel πατρῷος qui dixerit, reperire non potui : et πάτριοι θάλαμοι Ion. 480, non tam esse videntur thalami in domo paterna, quam in solo patrio. V. Græv. ad Lucian. Solœc. vol. 2, p. 737. » Conf. etiam Schœmann. ad Isæum p. 218.]

Πατρὶς, ίδος, ἡ, Patria. Hom. [Il. E, 213 : Ἐσίδωμαι ὀφθαλμοῖσι πατρίδ' ἐμήν·] Od. Δ, 586 : Τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν· Od. O, 227 : Δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων. Incipio autem ab his exemplis, licet rarioribus, quod in iis sit idem usus nominis πατρὶς cum eo qui in soluta oratione extat. Habet alioqui multo crebriora exx. alterius usus, ejus sc. quo jungitur hoc nomen, tanquam adjectivum, cum γαῖα, αἶα, ἄρουρα : ut infra docebo. [Pind. Ol. 10, 44 : Πατρίδα πολυκτέανον. Æsch. Pers. 403; Soph. Aj. 515. Eur. Hec. 905 : Ὦ πατρὶς Ἰλιάς. Aristoph. Av. 10. Plato Criton. p. 51, C : Ἃ ἂν κελεύῃ ἡ πόλις καὶ ἡ π. Polit. p. 308, A : Τὰς αὑτῶν πατρίδας.] Isocr. Paneg. [p. 45, C] : Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει. Dem. [p. 296, 15] : Ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Extat autem cum his verbis conveniens sententia, ut id obiter annotetur, in Plat. Epist. ad Archytam [p. 358, A], utentis quidem voce πατρὶς itidem, sed pro πατὴρ et μήτηρ dicentis οἱ γεννήσαντες : quem l., una cum Cic. interpretatione, v. p. 42 mei Cic. Lex. Eodem respiciens Plut. et ulterius tamen progrediens, dixit in lib. An seni capess. resp. [p. 792, E] : Ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρὶς, ὡς Κρῆτες καλοῦσι, πρεσβύτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα· ubi observa etiam μητρὶς, de quo paulo post. Est item proverbiale dictum, senario comprehensum ab Aristoph. Pl. [1151] : Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ. Pro quibus habet idem Cic., Patria est, ubicunque est bene. Sed hæc verba ex Tragœdia quapiam sumens

Teucro ascribit. Dicebant porro στερεῖν τῆς πατρίδος, Privare patria, pro Mittere in exilium. Xen. Hell. 1, [4, 14] : Ἅπαντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος. Sed et στέρεσθαι τῆς πατρίδος, simpliciter dictum pro Privari patria. [Eurip. Phœn. 391 : Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; Ἦ κακὸν μέγα;] Plutarch. in Coriol. [c. 35] : Ἀνάγκη γὰρ ἢ τῆς π. ἢ σοῦ στέρεσθαι γυναικί σῇ καὶ τέκνοις. Idem in Alex. [c. 69] dixit, Ἀποξενοῦν τῆς π. ἑαυτόν. Ceterum πατρὶς vocatur Patria de nomine πατρὸς, ut μητρὶς de nomine μητρὸς eadem a Cretensibus vocata fuit, ut testatur Plut., quem modo protuli, itidemque Synesii l., qui in Μητρὶς citatus fuit. Sed quamvis μητρὶς peculiariter etiam accipiatur pro Matris patria, haud vicissim πατρὶς restringitur ad peculiarem signif. Patriæ patris, quod quidem sciam. Sed quemadmodum μητρόπολις dicitur pro μητρὶς habente peculiarem illam signif., i. e. significante Matris patriam, sic Πατρόπολις Patris patriam significat, meo quidem judicio : licet Hesych. exponat, ἡ πατρῴα οἰκία. [Vocabulum non usitatum esse indicare videtur Antiphanes ap. Athen. 3, p. 100, D : Μητρόπολίς ἐστιν, οὐχὶ πατρόπολις. Schweigh.] Quod vero ad expos. attinet nominis πατρὶς, quam affert Eust., dicens esse πόλιν τινὰ περὶ ἣν ἐτράφη τὶς γεννηθεὶς, ea certe duobus modis falsa mihi videtur. Primum enim cur potius dicemus πόλιν τινὰ quam κώμην τινὰ, aut etiam κωμύδριόν τι? Deinde quidni patria dicetur locus ille in quo nati fuerimus, etiamsi in eo non educemur, sed statim alio transportemur? ut omittam, novum auribus meis esse περὶ ἣν pro ἐν ᾗ, in hoc quidem loquendi genere. Quid igitur proprie πατρὶς sonare dicendum est? Existimo certe, ut Latinis Patria a Patris nomine, sic Græcis πατρὶς ab appellatione πατρὸς significare Locum in quo pater nobis ortum dedit, sive sit urbs, sive pagus. Quod si in aliqua domo quis natus sit, aut casula etiam, ab omni urbe atque adeo pago remota, tunc patria ejus esse dicetur ager ille, aut etiam regio, ubi domus illa sita est. Quod animadversione dignum lectori existimavi, vel propter locum Hom. Od. Δ, [521] : Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα· nam et hic latius extenditur signif. nominis πατρὶς ad totam regionem in qua erant Mycenæ, quæ proprie erat πατρίς. || Adjective autem positi nominis πατρὶς exempla solos habere poetas existimo : i. e. juncti alicui ex illis substantivis quorum supra memini, aut alii hujusmodi. Cum substantivo γαῖα : Od. Ω, [321] : Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Ψ, [102, et alibi. Æsch. Sept. 585. Γῆ πατρὶς Soph. OEd. T. 641, Eur. Phœn. 287.] Alicubi vero additur pronomen possessivum. Il. Ω, [556] : Σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Od. E, [42] : Ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Cum subst. αἶα : Od. K, [236] : Πατρίδος αἴης. Itidem T, [301]. Protuli vero et in proxime præcedente tmemate locum, in quo et πατρίδος αἴης dicit, et statim post ἣν πατρίδα. Denique cum substantivo ἄρουρα, Od. Y, [193]. || Πατρὶς ponitur et pro φυλὴ, i. e. Tribus, teste Hesychio, item Suida in Πάτρης. Sic autem et Πάτρη exp. ab Hes. φυλή.

[Πάτριχος, ὁ, Patrichus, n. pr. Etym. M. p. 582, 40.]

[Πατρίως, Patrio sermone. Joseph. B. J. 5, 2, 1 : Κατὰ τὸν ὑπὸ Ἰουδαίων π. Ἀκανθῶν αὐλῶνα καλούμενον. Scott. || Id. Jos. ib. 1, 24, 2 : Ὡς ἂν ἐρωμένου π. Ἰουδαίοις γαμεῖν πλείους, Patrio more. Hase.]

Πατριώτης, ὁ, Qui ejusdem est patriæ, Conterraneus, Popularis. [Steph. Byz. : Πατρὶς, ἡ πατρόθεν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε πατρίτης· ἄμεινον δὲ πατριώτης. Soph. OEd. T. 1091 : Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν. Pherecrat. ap. schol. Aristoph. Av. 1296 : Τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.] Plato Leg. 6, [p. 777, D] : Μήτε πατριώτας ἀλλήλοις εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν. [Iambl. V. Pyth. p. 52 : Γενέσθαι πάντας βουλόμενος τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πατριώτας, Cives suos.] Et π. θεὸν ap. Plut. [Mor. p. 671, C.] Pollux [3, 54] vult barbarorum esse mutuo sese appellare non πολίτας, sed πατριώτας : pro quo Archippum dixisse συμπατριώτας. Platonem tamen Leg. πατριώτας de Græcis quoque dixisse. Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Plat.

l. qui modo prolatus a me fuit. At Hesych. ita scribit, Πατριώτης παρὰ Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος καὶ ὁ πολίτης. Videndum est autem an huc referendum sit quod a Luciano [Solœc. c. 5] narratur de Socrate illo, quem vocat τὸν ἀπὸ Μόψου : eum sc. cuipiam, qui ita locutus erat, Συμπατριώτης ἐστί μοι, dixisse, Ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὤν. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 113, 20 : Συμπατριώτης Ἄρχιππος· τὸ μέντοι πατριώτης Ἀλεξις.] At vero Bud. annotat, Πατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ· quorum verborum auctorem non nominat : esse autem suspicor scholiastem quempiam. [Sunt Ammonii p. 115, quocum consentit Phot. p. 402, 12 : Πατριώτης ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ καὶ οὐ πολίτης. Πατριῶται· οἱ δοῦλοι τῶν Ἑλλήνων· πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι· οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας.] Ceterum videri possit pro hac expos. facere hic Niconis comici l. ap. Athen. 11, [p. 487, C] : Καὶ πάνυ τις εὐχαρίως προπίνων, φησὶ, σοὶ, Πατριῶτα [πατριῶτα]· μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, δῶρον· videntur enim esse alicujus verba qui μάνην, quod erat poculi genus, ita compellarit tanquam conservum; nam μάνης unum fuisse ex nominibus quod plerumque imponebatur servis, docui antea [s. v. Μάνης. Dio Cass. 40, 9, de servo Neronis : Τοὺς πατριώτας ἐλεήσας.] Sed πατριώτης generalius usurpari pro Eo qui est ejusdem patriæ, ostendit Xen. locus, in quo et equos appellat πατριώτας, ita scribens [Cyrop. 2, 2, 26] : Ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἱ ἂν ἄριστοι ὦσι, οὐχ οἳ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε. [|| Πατριῶται Nicostrati comici fabula inscripta fuit.] Ostendit vero et Lucian. dicens [Scyth. c. 3], Πατριῶτις στολή· sed ibi redditur Patria stola. [Πατριώτιδος γῆς Eur. Heracl. 755. Τῆς φωνῆς τῆς π. ἐπαΐειν, Sermonem patrium percipere, Dio Cass. 39, 38. G. D. Inscr. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 683, n. 1444, 11 : Ἀρτέμιδος πατριώτιδος ἐν Ἠλείαις· cui confertur ibi Diana patroa Sicyone, Pausan. 3, 11, 8. Hase.]

Πατριωτικὸς, ή, όν, Pertinens ad eos qui sunt ejusdem patriæ, s. conterranei. [Steph. Byz. s. v. Πάτρα ex Dicæarcho : Τῶν π. ἱερῶν.]

[Πατριῶτις. V. Πατριώτης.]

[Πατροβᾶς, ὁ, Patrobas, Christi discipulus. Chron. Pasch. p. 213, D.]

[Πατρόβιος, ὁ, Patrobius, libertus Neronis. Dio Cass. 63, 3; 64, 3. Simile est Μητροβίου nomen. G. D.]

[Πατρόβουλος. V. Πατήρ.]

[Πατρογένειος, ὁ, ἡ, Primigenius. Plut. Mor. p. 730, E : Οἱ δὲ ἀφ' Ἕλληνος τοῦ παλαιοῦ καὶ πατρογενείου θύουσι.]

[Πατρογονὴς lectio vitiosa ap. Soph. Ant. 938, ubi nunc ex codd. προγενεῖς legitur.]

[Πατρογέννητος, ὁ, ἡ, A patre procreatus. Joann. Damasc. In dorm. 71. Bast.]

[Πατροδίδακτος, ὁ, ἡ, A patre doctus. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 370, 27.]

[Πατρόδοτος, ὁ, ἡ, A patre datus s. traditus. Virgil. Ecl. 4, 17 : « Pacatumque reget patriis virtutibus orbem : » quod Euseb. in Maittair. Miscell. p. 139 vertit : Πατροδότοις ἀρετῇσι κυβερνῶν ἠνία κόσμου. Kall. Metri caussa pro usitato πατροπαράδοτος dictum.]

[Πατροδότωρ, ορος, ὁ, Patris dator. Epiphan. vol. 1, p. 239, A, et Iren. p. 78 : Τὸν αὐτογεννήτορα (αὐτὸν γεννήτορα Epiph.) καὶ πατροδότορα λόγον ἀπὸ στομάτων ἀληθείας ἔχουσι. Kall.]

[Πατροδώρητος, ὁ, ἡ, A patre donatus. Lucian. Tragop. 268 : Ἔχομεν δὲ χρῖσμα π. τόδε.]

[Πατροθειόθεν, A patruo. Tzetz. Epist. p. 523 ed. Kiessl. : Συγγενικὴν π. στοργὴν εἰδότες τηροῦντά σε πρὸς ἡμᾶς. Boiss.]

[Πατρόθειος, ὁ, Patruus, ἀπὸ πατρὸς θεῖος. Apud Phot. in Epist. ad Nicolaum Pap. et in Epist. encyclica de vii Synodo (p. 60, 40). Ducange.]

Πατρόθεν, adv., A patre, A parte patris. [Pind. Ol. 3, 51 : Εὖτέ μιν ... ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν (i. e. Ab Jove)· 7, 40 : Τὸ μὲν γὰρ π. ἐκ Διὸς εὔχονται. Æsch. Ag. 1508 : Π. δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. Soph. OEd. C. 215 : Τίνος εἶ σπέρματος ... π.; Aj. 547 : Εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ π. Plato Lach. p. 187, D : Δοκεῖς μοι ... Σωκράτη π. γιγνώσκειν μόνον.] Plut. De liber. educ. [p. 1, B] : Τοῖς γὰρ μητρόθεν ἢ π. οὐκ εὖ γεγονόσι. [Id. Mor. p. 727, B : Τυρρηνὸν ἀπέφηνεν οὐ π. ..., ἀλλ' αὐτὸν

ἐν Τυῤῥηνίᾳ γεγονέναι.] Sæpe autem accipitur pro Denominative a patre : si ita liceat loqui, ut adverbium reddatur adverbio, et quidem cum periphrasi, quum alioqui πατρόθεν sonet q. d. Paternitus : pro quo dicendum potius De nomine patris. Usus est autem hac in signif. Thuc. [4, 69] : Π. ἐπονομάζων. [Plato Lys. p. 204, E : Ἀλλ' ἔτι π. ἐπονομάζεται.] Et Xen. [Œc. 7, 3] : Ἰσχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦνται, h. e. Ἰσχόμαχον τὸν τοῦ Ἰσχομάχου, Bud. Et Plut. [Mor. p. 148, C; 401, B] dicens πατρόθεν ὀνομάζειν, καλεῖν. [Herodot. 6, 14 : Τὸ πρῆγμα ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι π. ὡς ἀνδράσι ἀγαθοῖσι γενομένοισι, Adjecto patris nomine. Plato Leg. 6, p. 753, C : Γράψαντα τοὔνομα π. καὶ φυλῆς καὶ δήμου. V. Schœmann. ad Isæum p. 271.] Ante eos autem Homerus Il. K, 68 : Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων, ubi annotat Eust. πατρόθεν compellari eum cui dicitur Λαερτιάδη : at vero ἐκ γενεῆς, i. e. ἐκ προγόνων, quum additur διογενές : quia vox γενεὴ Jovem ἀρχηγὸν τοῦ γένους indicat. Dem. autem dixit [p. 999, 14] : Ἠναγκαζόμην κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐμαυτοῦ πατρόθεν δέχεσθαι τὴν λῆξιν. Alioqui πατρόθεν aliis etiam verbis aut nominibus jungitur : ut ap. Aristid. p. 115 [vol. 1, p. 110] de Heraclidis, Ἀλλὰ καὶ ὡς πατρόθεν εὐεργέτας τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε, Tanquam hoc a patre habentes ut essent benefici. Sed ita reddere malim, Ut quibus patria et avita esset beneficentia.

[Πατροιός. V. Πάτρως.]

[Πατροῖος. V. Πατρῷος.]

[Πατροκασιγνήτη, ἡ, Patris soror. Quintus 10, 58.]

Πατροκασίγνητος, ὁ, Patris frater, Patruus. [Hom. Il. Φ, 469, Od. Z, 338, N, 342.] Hesiod. [Th. 501] : Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους. [Orph. Arg. 832.]

[Πατροκίνητος, ὁ, ἡ, A patre motus. Dionys. Areop. De hier. cœl. c. 1, 1 : Πᾶσα πατροκινήτου φωτοφανείας πρόοδος. Pachymeres interpretatur θεοκινήτου φωτοχυσίας προέλευσιν. Seicer.]

[Πατροκλέης et contr. Πατροκλῆς, έους, ὁ, Patrocles, n. pr. viri Atheniensis ap. Aristoph. Pl. 84 : Ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι. || Socratis frater. Plato Euthyd. p. 297, E. || Statuarius. Plin. 34, 8, 19. Alius ap. Pausan. 6, 19, 6. V. Sillig. Catal. artif. p. 324 sq. || Alii ap. Demosth. p. 261, 18, Strabon. 1, p. 68 seqq., aliosque. || I. q. Πάτροκλος, quod v.]

[Πατρόκλεια, ἡ, Patroclea. Sic inscriptus est Iliadis liber 16, διὰ τὸ τὰ κατὰ Πάτροκλον ἱστορεῖν, ut exp. Eustath. p. 1041, 19. V. etiam Ælian. V. H. 13, 14.]

[Πατροκλείδης, ου, ὁ, Patroclides, Atheniensis. Aristoph. Av. 790.]

[Πατρόκλειος, ὁ, ἡ, Ad Patroclum pertinens. Τὰ Πατρόκλεια, Ludi funebres in honorem P., scriptum in fictili sec. conj. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1830, p. 177. Hase.]

[Πάτροκλος, ὁ, Patroclus, Menœtii filius, ap. Hom. in Iliade locis plurimis, Soph. Ph. 434, Pausan. 3, 19, 13; 4, 28, 7, Apollod. 3, 10, 8, alios. Plur. ap. Aristoph. Ran. 1041 : Πατρόκλων, Τεύκρων, i. e. virorum quales fuerunt Patroclus et Teucer. Apud Homerum nominativus constanter est Πάτροκλος, casus vero obliqui interdum tertiæ sunt declinationis, Πατροκλῆος (ut Il. P, 670, Od. A, 467), Πατροκλῆα (Il. A, 601, Π, 125, 818), Πατρόκλεις (Il. A, 337, A, 822, al.). Nominat. Πατροκλῆς Theocr. 15, 140. || Herculis ex Pyrippe filius. Apollod. 2, 7, 8. G. D. De prov. Πάτροκλον πρόφασιν Jacobs. ad Achill. Tat. vol. 2, p. 590; Possin. ad Pachymer. Hist. vol. 2, p. 521; Diogenian. 7, 47 ed. Gaisford. Hase. || Præfectus classis Ægyptiacæ. Athen. 8, p. 334, A, ex Phylarcho; Pausan. 1, 1, 1; 3, 6, 4.]

[Πατρόκλου νῆσος, ἡ, Patrocli insula. Pausan. 1, 1, 1 : Πλέοντι δὲ ἐς τὸ πρόσω Λαύριόν τέ ἐστι, ἔνθα ποτὲ Ἀθηναίοις ἦν ἀργύρου μέταλλα καὶ νῆσος ἔρημος οὐ μεγάλη, Πατρόκλου καλουμένη. Τεῖχος γὰρ ᾠκοδομήσατο ἐν αὐτῇ καὶ χάρακα ἐβάλετο Πάτροκλος (hinc Πατρόκλου χάραξ vocatur ab Strabone 9, p. 398), ὃς τριήρεσιν ἐπέπλει ναύαρχος Αἰγυπτίαις, ἃς Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Λάγου τιμωρεῖν ἔστειλεν Ἀθηναίοις, ὅτε σφίσιν Ἀντίγονος ὁ Δημητρίου στρατιᾷ τε αὐτὸς ἐσβεβληκὼς ἔφθειρε τὴν χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ θαλάσσης κατεῖργεν. Id. 1, 35, 1. Adjectivum Πατροκλονήσιος, ut Προκοννήσιος, finxit Steph. Byz. G. D.

A Conf. Leake, *Demen von Attika*, vers. germanice ab Ant. Westerm. p. 241, n. 191. Hase.]

[Πατροκόμος, ὁ, ἡ, Patrem ornans. Nonn. Dion. 26, 103 : Πατροκόμου δολόεντος ἀμέργετο χεύματα μαζοῦ.]

[Πατροκτονέω, Patrem occido. Æsch. Choeph. 909 : Πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί; Lucian. Tyrann. 1. « Schol. Pind. Ol. 2, 71; Pallad. Hist. Laus. 5. » Boiss.]

Πατροκτονία, ἡ, Patris occisio, Parricidium. [Plut. V. Rom. c. 22 : Ἴδιον δὲ τὸ μηδεμίαν δίκην κατὰ πατροκτόνων ὁρίσαντα πᾶσαν ἀνδροφονίαν πατροκτονίαν προσειπεῖν· Mor. p. 810, F; 1050, D. « Euseb. V. Const. p. 406. » Boiss. Hipparch. ap. Stob. Floril. 108, 81, vol. 3, p. 390 : Ἐπὶ πατροκτονίᾳ παραγένοντο. Dosith. Mag. Interpr. p. 20, 7 Böcking. : Ὅστις π. πεποίηκε. Euseb. Pr. ev. p. 68, C : Τεκνοκτονίας καὶ π. Hase.]

[Πατροκτόνιον, τὸ, Parricidium. Hadrianus Sentent. in HSteph. Glossariis duobus p. 305. Osann.]

Πατροκτόνος, ὁ, Parricida, Patris interfector. [Æsch. Sept. 752 : Π. Οἰδιπόδαν· Choeph. 974 : Πατροκτόνους δωμάτων πορθήτορας. Soph. Œd. T. 1288, al.] Plut. B Apophth. [p. 193, C] : Ὁμολογοῦμεν, ἔφη, καὶ παρ' ἡμῖν πατροκτόνον γενέσθαι, καὶ παρ' Ἀργείοις μητροκτόνον. Item πατροκτόνος χείρ, Manus interfectrix patris, parricidæ, parricidio contaminata. At ex Eur. [Iph. T. 1083] affertur, Μ' ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερός, pro Servasti me e manu patris interficere me volentis. [Π. δίκη Sophocles in Bekk. Anecd. p. 128, 3 (fr. 624). Πατροκτόνον μίασμα Æsch. Choeph. 1028. Π. ὄμματα 1015.] Ut autem πατροκτόνος capitur active pro Patris interfector, ita vicissim dicitur Πατρόκτονος signif. passiva, pro A patre interfectus.

[Πατρολέτωρ, ορος, ὁ, Patrem perdens s. interficiens, Parricida. Antiphani Anth. Pal. 11, 348, pro παντολέτωρ restituendum ex cod. Palat. ap. Jacobs. vol. 3, p. LXXX, de quo supra moneri debebat s. v. Παντολέτωρ.]

[Πατρομάχος, ὁ, ἡ, Adversarius patrum. Actt. Conc. t. 3, col. 1196, 22 : Π. ἐστίν. Hase.]

[Πατρομητρόμοιος, ὁ, ἡ, Patri et matri similis. Michael Glyc. Ann. p. 56, B : Π. τὰ γεννώμενα τίκτεται.]

C [Πατρομήτωρ, ορος, ὁ. HSt. s. v. Μητροπάτωρ :] Affertur etiam Πατρομήτωρ, ead. signif. qua μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus; sed inusitatius illud fuisse puto quam hoc, præsertim quum nullam illius mentionem Pollux faciat. [Lucian. Alex. c. 58. || Π., ἡ, Avia. Lycophr. 502.]

[Πατρομιμήτως, Patrem imitando. Poeta ignotus De S. Theodoro v. 142, p. 32 ed. Wernsdorf. : Καὶ νῦν τὸ τέκνον π. λέγει. Boiss.]

[Πατρόμοιος, Patri par. Joann. Hierosol. Vita Joann. Damasc. p. 239 penult. ed. Major. Boiss.]

[Πατρομύστης, ὁ, Pater mystarum Bacchi. Quod Πατρομύστης scriptum in Muratorii Inscr. p. 313, n. 1. Schneid. Conf. Caylus *Rec. d'ant.* t. 2, p. 242. Hase.]

[Πατρο.. scribi in titulis pro Πατρονόμου, quod v., docet Franz. Elem. epigr. gr. p. 370. Hase.]

[Πατρονόη lectio vitiosa pro Προνόη ap. schol. Hesiodi Theog. 261.]

[Πατρονομέω.] Πατρονομοῦμαι ex Plat. [Leg. 3, p. 680, E : Πατρονομούμενοι καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι·] D quod Timæus Lex. p. 209 exp. : Οἱ τοῖς προγονικοῖς νόμοις χρώμενοι· ἢ ὑπὸ πατέρων ἀρχόμενοι. Phot. et Suidas, οἱ τοὺς ἀπὸ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες] : quod exp. Patris voluntate pro lege utor. At Bud. affert ex Plut. πατρονομούμενοι, quod ait ea forma dictum qua ἀριστοκρατούμενοι, et [V. Dionis c. 10] πατρονομούμενα, pro iis quæ imperio paterno reguntur, ut quæ a patre patriæ administrantur. [Euseb. V. Const. p. 483, D : Τῶν κατ' ἔθνος δήμων πατρονομουμένων μᾶλλον ἢ ἐπ' ἀνάγκης ἀγχομένων. Hase. Marc. Antonin. 1, 9 : Τοῦ οἴκου τοῦ πατρονομουμένου.]

Πατρονομία, ἡ, q. d. Paterna administratio, Munus eorum qui πατρονόμοι vocabantur. [V. inscr. Spartanam s. v. Πατρονόμος memorandam.] At in VV. LL. ex Luciano [Demosth. enc. c. 12] affertur πατρονομία pro Paternum imperium.

[Πατρονομικός, ἡ, όν.] Πατρονομικὴ ibid. ex Plat. [Leg. 11, p. 927, E] pro Paterna gubernatio. [Hierocles De provid. p. 54 ed. Lond. Creuzer.]

Πατρονόμος, ὁ, Paterna administratione utens, Paternam in sua administratione curam adhibens, Qui tanquam pater res administrat, s. paterna quadam cura. Plut. in libello quo quæritur An seni gerenda sit resp., de Lacedæmoniis loquens [p. 795, E] : Ἀλλ' ὅτι τοσοῦτον τινὰ πάντες οἱ τηλικοῦτοι τάξιν ἀρχόντων ἢ τινων πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔχοντες, οὐ τὰ κοινὰ μόνον ἐπισκοποῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν νέων ἕκαστα ἀεὶ περί τε τὰ γυμνάσια καὶ παιδείας καὶ διαίτας καταμανθάνουσιν, οὐ παρέργως, φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. Quem l. ita vertit Gibertus Longolius : Verum quia nemo quisquam istic ætatis maturæ sit, qui munere aliquo publico non fungatur. Nam aut magistratum gerunt, aut paterna curatione rebus provident, aut in pueris educandis recteque instituendis occupati sunt : ita non modo remp., sed et juventutem universam regunt et gubernant. Hinc in exercitationibus, hinc in literis, hinc in victu recte instituendo, adolescentibus veluti discipulis, non sane leviter, non oscitanter præcipiunt. Hac de causa fit, B ut iis qui peccant, aut minus recte officium faciunt, formidolosi sint; venerandi vero et desiderabiles iis qui a probitate non discedunt. Quem l. ideo attuli totum, quod ex eo colligi possit, quæ horum πατρονόμων partes fuerint. Nam πατρονόμους appellatos fuisse quosdam Lacedæmoniorum magistratus, ex Pausania manifestissimum est, Cor. [2, 9, 1] (is autem, de quo loquitur, est Cleomenes ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου) : Καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας, πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν· ἐπιθυμῶν δὲ πραγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπέθετο κτλ. Existimo igitur πατρονόμους fuisse dictos Quibus rerum quarundam cura incumbebat, quæ paterna quodammodo esse videbatur. [Quum universa respublica Spartana ad familiæ modum temperata fuerit, πατρονόμος videtur is dictus esse qui quasi patria potestate universæ præesset reipublicæ : principes enim constat patronomos magistratus fuisse a Cleomene III institutos, et senatus, summi olim collegii, muneribus, certe in speciem auctos ... Patronomos inter C principes magistratus cum gymnasiarchis et ephoris componit Philostr. V. Apollon. 4, 32. ... Numerus non constat : plures tamen fuisse præter Pausaniam docet titulus n. 1356 (ubi οἱ συνάρχοντες τῆς πατρονομίας memorantur). » Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 606. Exx. nominis ex inscrr. collecta v. ib. p. 606.]

[Πατροπαπύρη, ἡ, merx Indica memorata ab Arrian. Peripl. mar. Erythr. ed. Hudson. vol. 1, p. 28, 11. Hase.]

Πατροπαράδοτος, A patre traditus. Et ex consequenti, A patre acceptus. [Π. ἀρχὴ Eran. Philo p. 174.] Π. ἡγεμονία, A patre acceptum imperium. Bud. ex Diod. in historia Alexandri [17, 4. Π. εὔνοια id. 15, 74. Π. οὐσία Dionys. A. R. 5, 48.] Accipitur alioqui frequentius πατροπαράδοτος, pro A patribus traditus, i. e. a majoribus. [Τὴν π. εὐσέβειαν διαφυλάττειν Diodor. 4, 8.] Potest item exponi, A majoribus quasi per manus traditus; etiam brevius, Per manus traditus : ut Liv., Etiamsi nobis cum urbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent, Disciplina militaris D tradita per manus jam inde ab initiis urbis. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ ap. Euseb. At vero ap. Paulum 1 Petr. 1, [18] πατροπαραδότου redditur Accepta ex patrum traditione. [|| Theophil. Ad Autol. p. 373. || Adv. Πατροπαραδότως. Theodor. Stud. in Εὐγενοπρεπῶς citatus. Boiss. Œcumen. In Apocal. p. 187, 14 Cramer. Phot. Epist. p. 8, 33 : Π. καὶ θεοπρεπῶς προσκυνεῖσθαι. Præf. in Doctr. Doroth. p. 745, A : Οὓς ἐγὼ π. ἀποδέχομαι, Per manus parentum nobis quasi traditos. Hase.]

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, Patris pater, i. e. Avus paternus [ap. Apoll. Rh. 170, 178], qui ab Hom. dicitur πατρὸς πατήρ, itidemque a Xen., ut antea docui : quum alioqui usitatius sit ὁ πρὸς πατρὸς πάππος. [Callicratidas ap. Stob. Flor. 85, 16, p. 179 : Ἢ μητροπάτορας ἢ πατροπάτορας· ubi duo codd. et margo Gesn. προπάτορας.] Itidem Μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. Esse autem hæc vocabb. ποιητικώτερα τὴν σύνθεσιν tradit Pollux [2, 16], quibus tamen uti nobis liceat, sicut et τῷ προπάτωρ :

A Ἔξεστι δὲ χαρίζεσθαι καὶ τῷ μητροπάτωρ, καὶ προπάτωρ τε, καὶ πατροπάτωρ, κἂν ᾖ ποιητικωτέρα τὴν σύνθεσιν ἡ λέξις· quod tamen de tertio tantum, sc. de πατροπάτωρ, dictum quis putet : licet alioqui, quod ad σύνθεσιν, eadem esse videatur horum trium ratio.

[Πατροπαθήτως, Paterno affectu. Epist. Synod. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 99, 29 : Ἀδελφικῶς τε καὶ π. Hase.]

[Πατροποιέομαι, Patrem mihi adopto. Joann. Chrys. Hom. 114, vol. 5, p. 736 : Ὁ μὲν πατροποιεῖται, ὁ δὲ ἀδελφοποιεῖται. Seager.]

[Πατρόπολις. V. Πατρίς.]

[Πατροπροβλήτως, Joann. Damasc. In Domin. 66. Bast. Favorin. : Π., ἐκ τοῦ πατρὸς προβεβλημένον.]

[Πατρορραίστης, ὁ.] Πατροραίστης, ὁ, i. q. πατροκτόνος : sed omnino poeticum est illud comp., sicut et ῥαίω, ex quo factum est, a poetis duntaxat usurpatur. [Suidas : Πατροραίστης (scrib. πατρορρ-), ὁ τὸν πατέρα τύπτων.]

[Πατροστερής, ὁ, ἡ, Patre orbatus. Æsch. Choeph. B 251 : Π. γόνον.]

Πατρότης, ητος, ἡ, q. d. Paternitas. VV. LL. [Dionys. Areop. p. 275, 278. Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 920, B; t. 2, p. 380, A et 406, C; t. 3, p. 143, C et D. Mich. Sync. ap. Bibl. Coisl. p. 91, 10 : Τοῦ μὲν (πατρὸς) ἡ π., τοῦ δὲ υἱοῦ ἡ υἱότης. Jo. Chrys. t. 10, p. 647, E ed. Par. alt. : Οὐκ ἀρχὴ μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ π., ὡς ἄν τις εἴποι. Hase. Grammat. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 153, 27 : Πατρότης κατὰ Πλάτωνα προύπαρξις υἱότητος. G. Dind.]

[Πατροτυπία, ἡ, pro πατροτυψία, legitur ap. Herm. Trism. De intellect. p. 42, 37. Hase.]

Πατροτύπτης, ὁ, Patris percussor, pulsator, verberator, Qui patrem verberibus afficit. Pollux [3, 13] scribit Isæum πατροτύπτας appellasse, quos ceteri πατραλοίας vocarint. Sic a [Photio p. 402, 8 (ubi male πατρατύπτης) et] Suida πατραλοίας exp. nomine hoc πατροτύπτης. [Sext. Emp. p. 298, 6 : Οὐ διὰ τὴν παγκρατιαστικὴν τέχνην γίγνεται πατροτύπτης. Philo vol. 1, p. 135; Heraclit. Alleg. Hom. p. 434; Theo in Wal- C zii Rhett. vol. 1, p. 257, 2. Hesych. s. v. Ἀλοιᾷ.]

[Πατροτυψία, ἡ, Patris percussio. Sext. Emp. p. 298, 17; Sopater in Walzii Rhett. vol. 8, p. 199, 6.]

Πατροῦχος, ὁ, ἡ, Patris bona habens, s. possidens, παρθένος ἐπίκληρος, ap. Herodot. [6, 57], Virgo quæ sola bonorum patris est hæres, s. Cui tota patris obvenit hæreditas, q. d. ἡ τὰ τοῦ πατρὸς ἔχουσα. Exp. ἐπίκληρος, de qua v. suo dictum loco fuit. [Photius, Suidas et Timæus Lex. Plat. p. 208 : Πατρούχου παρθένου (gl. ex Herodoto sumta)· τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ᾗ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν. Memoratur etiam ab schol. Plat. Leg. p. 220 (449 Bekk.) et Suida s. v. Ἐπίκληρος.]

[Πατροφάγος, ὁ, Polio, Gl.]

[Πατροφαής, ὁ, ἡ, A patre lucens. Greg. Naz. vol. 2, p. 131, C, de Christo : Πατροφαὴς μεγάλοιο νόου λόγε.]

[Πατροφεγγής, ὁ, ἡ, idem. Georg. Pisid. Opif. p. 428.]

[Πατροφιλής, ἡ, Patrem amans. Theophil. Ad Autol. 2, 8, p. 102 : Παιδὸς πατροφιλοῦς (—ῆς La Crozius). D || Πατροφίλα, ἡ, Patrophila, n. pr. Anth. Pal. 7, 221.]

[Πατρόφιλος, ὁ, Patrophilus, episcopus Scythopolitanus. Chron. Pasch. p. 295, C. Π. Arianus ap. Phot. Bibl. p. 482, 32.]

[Πατροφονεύς, έως, ὁ. V. Πατροφόνος.]

[Πατροφονία, ἡ, Patris occisio, Parricidium. Basil. t. 1, p. 463, B : Τὴν π. δικαίαν τίθενται. Hase.]

Πατροφόνος, ὁ, i. q. πατροκτόνος, Parricida, Patris interfector. [Τὸν π. Plato Leg. 9, p. 869, B; 12, p. 960, B. Dio Cass. 73, 13.] Usurpatur et fem. genere pro Interfectrix patris : Eust. [p. 1418, 58] : Ἵνα μὴ καὶ Τηλέμαχος προσεμφαθείη καὶ κατὰ τῆς μητρός, ὡς Ὀρέστης κατὰ τῆς π. [Π. μητρὸς Eur. Or. 193. Π. χεὶρ Æsch. Sept. 783.] Idem Homero Πατροφονεύς : nam ab hoc nominativo est accus. πατροφονῆα, quo utitur Od. A, 300 [et Γ, 307] : Ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, ubi annotat Eust., nomine isto πατροφονεὺς significari non Eum solum qui patrem suum interfecerit, sed et Eum qui alius patrem; ideoque Homerum, postquam Ægisthum

πατροφονῆα vocavit, quum alioqui Ægisthus non suum, sed Orestis patrem interemerit, exponendi gratia subjunxisse, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, significantem Ὀρέστου πατέρα. [Adde Od. Γ, 197.]

Πατροφόντης, ὁ, i. q. πατροφόνος, πατροφονεύς, Parricida, Patris interfector. [Pollux 3, 13 : Ὁ π. καὶ μητροφόντης ποιητικόν. Τὸν π. Soph. Œd. T. 1441.] Sed interdum usurpatur et fem. genere, pro Interfectrix patris : quo dixit modo Eur. Or. τῆς πατροφόντου μητρός. [Sophoclis hæc verba sunt Trach. 1125, non Euripidis, qui πατροφόνου ματρὸς dixit Or. 193. G. D. Justin. Mart. p. 67, C : Τὸν Δία πατροφόντην γεγονέναι. Hase.]

[Πατρόφωτος, ὁ, ἡ, i. q. πατροφεγγής. Cyrill. Hierosol. Bibl. Patr. vol. 13, p. 852, de Christo : Οὗτος ἡ ἀκτὶς ἡ ἄκτιστος ἐκ πατροφώτου ἡλίου γενόμενος.]

[Πατρυιός. V. Πάτρως.]

[Πατρώ, οῦς, ἡ, Patro, Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8.]

[Πατρώζω. HSt. s. v. Πατρώϊος :] Libet autem huic nomini subjungere verbum Πατρώζω, quod in eo habeamus itidem ω. Redditur certe πατρώζω, Patrisso, ex Plauto et Terentio. Herodian. 1, [7, 2] : Πατρώζειν τὸ μειράκιον ἡγούμενοι· quæ vertit Polit., Credentibusque universis paternis eum vestigiis perrecturum. Hesychio, [Photio] et Suidæ πατρώζειν est τὰ τοῦ πατρὸς φρονεῖν. [Τὰ τοῦ πατρὸς ἐργάζεσθαι exp. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 59, 12. Alciphro 3, 14 : Εἰ πατρώζεις, ὦ παῖ. Themist. Or. 5, p. 71, B : Τὸν ἐκ τοῦ μαστοῦ πατρώζοντα ἤδη. Eustath. p. 484, 23 : Μέγα κακὸν υἱῷ πατρὸς ἀγαθοῦ τὸ μὴ πατρώζειν· 538, 37. Adjecto accus. objecti Philostr. p. 254 : Πατρώζουσι δὲ οὗτοι τὴν σοφίαν. G. D. Invidiose de Alexandro id. Philostr. V. soph. p. 85, 35 Kays. : Πατρώζοντα τὴν ἐν τοῖς πράγμασι δεινότητα, Quod in omnibus imitaretur patris exemplum, in nulla re suo ingenio fretus. Hase.] Vicinam autem vel eand. etiam habet signif. verbum Πατριάζω, atque adeo exp. itidem Patrisso : Pollux tamen πατριάζειν ad actum potius refert, ut apparet ex verbis ejus quæ in Πατριάζω protuli, quum, sequendo illam duorum lexicographorum expos., πατρώζειν dici possit aliquis etiam, qui οὐδὲν πατριάζει.

Πατρώϊος, [α, ον, et] ὁ, ἡ, Paternus. [Σκῆπτρον πατρώϊον Hom. Il. B, 46. Ἔγχος π. T, 387. Τέμενος π. Υ, 391. Δῶμα π. Φ, 44.] Od. M, [136] : Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. [A, 387 : Ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.] Ap. Eundem aliquot locis πατρώϊος ξεῖνος [Il. Z, 215, Od. A, 175, al.] et πατρώϊος ἑταῖρος [Od. B, 254, P, 69], Is cum quo intercedit paternum hospitium, s. jus hospitii jam inde a patre. Et πατρωΐη γῆ ap. Eund. Paterna s. potius Patria terra, ut Ovid. dixit Humo patria contumulari, pro πατρίς, ut Latine una itidem voce Patria. [Od. N, 188 : Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ· 251 : Χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωΐῃ. Πατρώϊον οἶκον Hesiod. Op. 374. Γαῖαν πατρωΐαν Pind. Ol. 7, 139. Ἄεθλον πατρώϊον Pyth. 4, 392. Γνωτοὶ πατρώϊοι Apoll. Rh. 2, 1162. Herodot. 1, 41 : Πατρώϊον γάρ τοι ἐστι· et 9, 27. Id. 7, 104 : Γέρεα πατρώϊα, ubi libri nonnulli πατρῷα.] Sed accipitur et pro Avitus; atque ita exp. ap. Apollon. [Rh. 1, 410] πατρώϊος Ἀπόλλων, de quo epitheto dicam in Πατρῷος, item πατρώϊος ἐμπορίη ap. Dionysium Afrum [Perieg. 710. || Bœotos πατρώϊος pronunciasse annotavit Etym. M. p. 224, 38.] At [a poetis Atticis et, qui utraque forma usi sunt, lyricis et] in soluta oratione dicitur πατρῷος, eadem illa signif. [Pind. Pyth. 6, 45 : Πατρῴαν πρὸς στάθμαν· 9, 41 : Βουσὶν πατρῴαις. Semel ap. Apoll. Rh. 2, 486 : Πατρῴην ... αἶσαν. Sæpissime Tragici, et ita quidem ut modo Paternum, modo Patrium significet, velut Æsch. Prom. 228 : Πατρῷον ἐς θρόνον· 138 : Πατρῴας φρένας· Ag. 210 : Πατρῴους χέρας· Sept. 582 : Πόλιν πατρῴαν· Ag. 503 : Πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός· Suppl. 705 : Πατρῴαις ... βουθύτοισι τιμαῖς. Γῆ π. Soph. El. 67, Tr. 163. Π. ἄστυ Œd. T. 1450. Γνώμης πατρῴας Ant. 640. Πόλις π. Eur. Andr. 97. Χθὼν π. Phœn. 1459. Τιμὰς πατρῴους Heracl. 810. Πατρῴα δόξα 326. Π. ξένος Hec. 78. Πατρῷος φόνος vel πατρῷοι φόνοι, Cædes patri illata, Soph. El. 779, 955, Œd. C. 990. Πατρῷα πήματα ib. 1196. Θάνατος π. Eur. Or. 785. Aristoph. Nub. 106 : Εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων.

Plato Leg. 9, p. 855, A : Ἐὰν φύγωσι τὰ πατρῷα ἔθη.] Πατρῴα δόξα, Xenoph. [Hell. 7, 5, 16.] Ap. Demosth. autem [p. 150, 26] et παππῴα et πατρῴα : Παππῴα καὶ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει. [Id. p. 1481, 26 : Θύοντας τὰς πατρῴους θυσίας.] Plut. De frat. car. : Καὶ τὸ χρῆσθαι κοινῶς τοῖς πατρῴοις χρήμασι, καὶ φίλοις, καὶ δούλοις. [Π. κλῆρος Plato Leg. 11, p. 923, D.] Et πατρῴα οὐσία, Paterna substantia, bona, i. e. A patre relicta. Alexis ap. Athen. [4, p. 165, D] : Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν π. οὐσίαν· Οὕτως ταχέως ἅπαντα κατεμασήσατο. Alius Comicus ap. Eund. [ib. p. 166, B] : Μειράκιον ἐρωμένην Ἔχων, πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει. Menander vero dixit etiam γῆν πατρῴαν καταφαγεῖν, Agros paternos devorare, i. e. A patre relictos. Sæpe autem τὰ πατρῷα dicunt sine adjectione pro illo πατρῴα οὐσία, s. illo πατρῷα χρήματα. [Plato Rep. 8, p. 568, E : Δῆλον ... ὅτι ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται.] Κατέφθαρε τὰ πατρῷα, ap. Athen. Et Τὰ πατρῷα καταγελάστως προϊέμενος, Æsch. C. Ctes. [p. 78, 27.] Sic cum verbo νέμεσθαι : dicitur enim νέμεσθαι τὰ πατρῷα : itidemque νομὴ τῶν πατρῴων ap. Aristot. Polit. 5, [4] : Δύο ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρῴων νομῆς διενεχθέντων. [Plato Rep. 9, p. 574, A : Ἀπονεμάμενος τῶν πατρῴων· Alc. 2 p. 138, C : Χαλκῷ διελέσθαι τὰ πατρῷα τοὺς υἱεῖς.] Quibus in ll. τὰ πατρῷα nihil aliud est quam Patrimonium, Paterna hæreditas : quem nominis hujus usum aperte ostendit et is Luciani l. [Solœc. c. 5], in quo scribit Socratem τὸν ἀπὸ Μελάνων cuipiam qui ajebat, Ἱκανὰ ἔχω τὰ π., dixisse, Πῶς ; οὐ τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; Possumus autem τὰ πατρῷα reddere etiam Fortunæ patriæ, ex Cic. Item πατρῷον ἢ μητρῷον νόσημα, Plut. : ubi πατρῷον possis etiam reddere A patre proveniens, ut μητρῷον, Proveniens a matre. Et πατρῷοι καὶ μητρῷοι θεοὶ Xenophonti [Cyn. 1, 15, ubi Æneas dicit σῶσαι τοὺς π. καὶ μ. θεούς, quibus nominibus Vestam et Palladium significari Weiskius opinatur falso : sunt enim iidem quos Cleocritus obtestatur Hell. 2, 4, 21 : Πρὸς θεῶν π. καὶ μ. καὶ ξυγγενείας καὶ κηδεστίας, hoc est Sacra domestica a majoribus utrimque accepta; nam mulieres quoque epicleræ quum nuberent, sacra paterna mariti in domum inferebant. Lobeck. Aglaoph. p. 1206.] Iidemque ap. Aristoph. πατρῷοι θεοί, Vesp. [388 : Ἐπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖς.] Ubi quidam Penates deos interpr. Plut. πατρῴους θεοὺς cum μειλιχίοις junxit. [Æsch. Pers. 404 : Θεῶν π. ἕδη. Ὦ θεοὶ π. Soph. El. 411. Πρὸς θεῶν π. Ant. 839, Ph. 933, OEd. C. 756. Ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν Plato Leg. 4, p. 717, B.] Possumus certe πατρῴους θεοὺς reddere Patrios deos, ex Virg., Dii patrii servate domum, servate nepotem. Item, Dii patrii, quorum semper sub numine Troja est. Fortasse autem addere licet et Indigetes, ut Virg. Georg. 1 fine. Alioqui πατρώϊος dictus est peculiariter Apollo, cognomento, ut ex Pausan. [1, 3, 3] discimus. Coli autem ab Atheniensibus τὸν Πατρῷον Ἀπόλλωνα scribit schol. Aristoph. [Av. 1526], quoniam Ἴων ὁ πολέμαρχος Ἀθηναίων ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ξούθου ἐγένετο. [Similiter schol. Nub. 1470, et Harpocr. s. v. Ἀπόλλων. Male πάτριος Ἀπόλλων in Lex. rhet. p. 291, 292.] Legitur et ap. Plut. [V. Alcib. c. 2] : Ἡμῖν Ἀθηναίοις Ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ καὶ Πατρῷος Ἀπόλλων ἐστί. Ceterum exp. Ἀπόλλων Πατρώϊος, quod poetice dicitur pro Πατρῷος, ut satis ex iis quæ antea prolati exemplis liquet, ap. Apollon. [Rh. 1, 410], Apollo avitus. Ap. Dem. autem Πατρῷος Ἀπόλλων Bud. interpr. Patrius, Quem majores coluerunt, ubi etiam additur dat. τῇ πόλει, qui observandus est, et dicitur Apollo ille esse ὁ Πύθιος [p. 274, 27] : Καλῶ δ᾽ ἐναντίον ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς ἅπαντας καὶ πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν Ἀττικήν, καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. [Ζεὺς π. « Tragici his quibus ortus ab Jove est, Jovem patrium inscribunt, Æschylus ap. Strabon. 12, p. 580 (fr. 155) Tantali gentilibus, Sophocles (Tr. 288) Herculi, Euripides (El. 671) Orestæ. Lobeck. Aglaoph. p. 771.] Ap. Plat. et Xen. legitur itidem Ζεὺς Πατρῷος : atque adeo et Ἑστία Πατρῴα ap. hunc [Cyrop. 1, 6, 1] : Κῦρος δὲ οἴκαδε ἐλθών, καὶ προσευξάμενος Ἑστίᾳ Πατρῴᾳ καὶ Διὶ Πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. [Μυχὸν ἑστίας πατρῴας Sotades ap. Dionys. De comp. verb. c. 4, p. 24, 3.]

Sed in VV. LL. Ζεὺς Πατρῷος ap. Plat. Leg. [9, p. 881, D : Διὸς ὁμογνίου καὶ π.] exp. Jupiter Tutelaris, In cujus tutela est civitas. [Plato Euthyd. p. 302, C : Εἶτα τοῖς ἄλλοις, ἔφη, Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος; Οὐκ ἔστιν, ἦν δ᾽ ἐγώ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενί, οὐδ᾽ ὅσοι ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπῳκισμένοι εἰσὶν οὐδ᾽ ἡμῖν, ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν. Ζεὺς δ᾽ ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος. Quorum verborum sensus hic est, Athenienses, quum genus non ab Jove, sed ab Apolline ducerent, Apollinem coluisse πατρῷον, i. e. generis auctorem, non Jovem : ex quo non sequitur non appellasse illos Jovem πατρῷον alio sensu, quem recte explicavit Lobeck. Aglaoph. p. 770 : « Quemadmodum Juppiter hospitalis fas hospitum tuetur, jura maritalia conjugalis, honorem amicis debitum amicalis, sic pietatem et justitiam adversus parentes nomine Jovis γενεθλίου atque etiam πατρῴου designarunt tum alii Græcorum tum etiam Athenienses; ut Strepsiades filii auxilium implorans ap. Aristoph. Nub. 1468 : Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. ... Liban. vol. 4, p. 751 : Ἐγὼ πρὸς πατρῴου καὶ γενεθλίου τὸν ἐμὸν πατέρα ἐξαγγειλάμην; Arrian. Epict. 3, 2, 6 : Οὔ μοι θέμις πατέρ᾽ ἀτιμάσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες τοῦ πατρῴου ... καὶ οἱ ἀδελφοὶ πρὸς Διός εἰσι τοῦ ὁμογνίου. Similiterque θεοὶ πατρῷοι varie intelliguntur; primum hi, quos omnes ejusdem urbis cives venerantur sive ut generis sui auctores sive ut civitatis conservatores tum genii parentum omniumque retro majorum, tum Juppiter diique omnes paternæ auctoritatis tutores et vindices, postremo hujus ipsius paterni nominis sanctitates et religiones. » Ἑρμῆς π. ap. Lysiam p. 104, 16 : Ἀσεβεῖν περὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν αὐτοῦ πατρῷον.] Tradit porro Bud. πατρῷος in multis aliorum etiam scriptorum ll., et nominatim Herodoti [cujus exx. supra attulimus], accipi pro Traditus a majoribus, Avitus. [Ab adject. πάτριος quomodo differat, s. v. Πάτριος est expositum. Ab Euripide πατρῷος in casibus iis qui syllabam ultimam longam habent interdum correpta diphthongo dictum est, in versibus anapæsticis, Hec. 78 : Ξείνου πατρῴου· Troad. 164 : Πατρῴας ἀπὸ γᾶς· Bacch. 1367 : Χαῖρ᾽, ὦ πατρῴα πόλις· El. 1315 : Ἡ γῆς πατρῴας· in versu choriambico Alcest. 259 : Πατρῴας Ἰωλκοῦ. Non immerito tamen mensura hæc suspecta fuit Porsono, qui locis illis omnibus adjectivum πάτριος restitui voluit, cui nihil obstat in quattuor postremis : sed ξείνου πατρῴου in ξείνου πατρικοῦ potius mutandum erit (ut ap. Dionys. A. R. 11, 9, pro πατρικῆς ἑστίας in cod. Vat. πατρῴας scriptum est), nisi πατρῴου contra morem loquendi dicere placuit Euripidi. G. Dind.]

[Πάτρων, ωνος, ὁ. HSt. s. v. Πάτρως :] Vox autem Latina est Πάτρων, meo quidem judicio, sicut et Πατρώνης, i. e. ex Latina Patronus facta. [Conf. Fabretti Inscr., domest. 756. Boiss.] Nec me quisquam de hac sententia deducet, nisi qui aliquem usum hujus nominis πάτρων ap. quempiam perantiquum scriptorem Græcum, antiquiorem quidem certe quam ut ex Romano sermone mutuatus id videri queat, mihi ostenderit. Nihil enim me movet quod scribit Pollux [3, 19], sc. τοὺς ἀρχηγοὺς γένους, s. ἀρχηγέτας, qui etiam γενάρχαι ac προπάτορες appellantur, Latine generis auctores, ex Virg., dici etiam πάτρωνας. [Codd. πατρώας. Scribendum πάτρωας.] Hoc inquam minime me movet, quod nequaquam ap. ullum ex vetustioribus scriptoribus invenisse eum hanc vocem existimem. Multo vero minus his schol. Eur. [Hec. 420] verbis moveor, Ἀπελεύθερος δέ, ὁ ἀργυρώνητος μὲν πρῶτον, εἶτα ἐλευθερωθείς· ὁ δὲ ἐλευθερώσας αὐτόν, πάτρων, καὶ κλίνεται πάτρωνος. Est enim hic usus nominis πάτρων, non, ut ille quem affert Pollux, remotus aliquantum ab eo quem habet ap. Latinos Patronus : sed cum eo prorsus conveniens, quem ap. illos interdum habuisse, ex Plut. etiam discimus. Is enim in Fabio Maximo [c. 13], postquam scripsit, Οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας πάτρωνας ἠσπάζοντο, addit, Τοῦτο δ᾽ ἐστὶ τοὺς ἀπελευθέρους προσφώνημα πρὸς τοὺς ἀπελευθερώσαντας. Alioqui πάτρωνα sonare i. q. προστάτην, et relationem habere ad κλίεντα, Clientem, quod sonat πελάτην, ex eo discimus in Vita Romuli p. 44 meæ ed. [c. 13.] Ubi docet etiam a Patrone quodam nomen hoc ortum ha-

buisse. [Diodor. Exc. p. 577, 17 : Αἰμίλιος ὁ ὕπατος ὁ καὶ πάτρων γενόμενος. Patronum gentis Macedonum intelligit Vales. M. Calpurnium Bibulum Corcyræorum πάτρωνα καὶ εὐεργέτην ex inscr. ap. Sponium Itin. vol. 1, p. 372, memorat Wessel. Hesych. : Πάτρωνες, οἱ πρῶτοι τῶν ἀξιωθέντων τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ὑπὸ Ῥωμύλου, ἑκατὸν ὄντες, ὥσπερ δευτέρων πατέρων τάξιν ἐχόντων· καὶ ἐκ τρίτου (τούτου Suicer.) οἱ χρηζόμενοι (recte corrigitur χρηζομένῳ vel τοῖς χρηζομένοις) βοηθοὶ παραγινόμενοι. « Nempe duplex significatio πατρώνων est; modo enim pro Patriciis, qui πατρωνίαν suis clientibus ex instituto Romuli debebant, ut a Dionysio Halic. observatum; unde πατρωνικὸν δίκαιον, τὸ ἐκ προστάτου δίκαιον, *patronicum jus*, *jus patronatus* : modo de iis tantum quos vulgo in foro *patronos* seu *causidicos* vocamus, ea vox usurpatur. Sæpe occurrit apud Jurisconsultos Græcos. » Suicer. Glossæ Basilic. (et Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1121, 27) : Πάτρων λέγεται ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ δούλου. Moschop. in Lexico Philostrati : Π. παρὰ τοῖς νομικοῖς ὁ πατρὸς τάξιν ἐπέχων. Horapollo 2, 51. Artemid. 4, 83 : Ὥσπερ καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ πάτρωνος πάλιν ἐλευθερωμένος ὄναρ ἀπέβαλε τὸν πάτρωνα θανάτῳ. Ducang. Acta Theophili ed. Sinner. p. 9, 6. Boiss. Themist. Or. 13, p. 168, A : Ὁ εἷς πάτρων. Latina nominis forma σῷζε πατρώνους in inscriptione ab Osanno edita Auct. Lex. p. 186, et alia apud Muratorium p. 969, 1.] || Ibid. est et Πατρωνία, ἡ, quod perinde est ac si dicas Patronatus [ut exp. in Gl.]; magis enim respondere huic nomini existimo, quam nomini Patrocinium, et ab eo exp. itidem προστασία. [Πατρωνία ap. Dionys. A. R. 2, 10 : Ῥωμαίοις ἔθη περὶ τὰς π. τοιάδε· et infra, Τὰς προγονικὰς φυλάττουσι διαδοχὰς τῶν πατρωνιῶν. « Zonaras ad Can. 130 Synodi Carthag. : Πατρωνία, Ῥωμαϊκὴ οὖσα λέξις καὶ ἐξελληνιζομένη προστασία νοεῖται. Idem Annal. 7, n. 3, ubi Patricios vocatos ἀπὸ τῆς πατρωνίας quosdam existimare ait, hæc subdit : Οὕτω δ᾽ ἐκάλουν τὴν προστασίαν· πάτρωνας γὰρ τοὺς κηδεμονικοὺς προσηγόρευον. » Ducang. Paul. Al. Apotelesm. p. 43, 6 : Περὶ φιλίας ἢ πατρωνίας. Hase.]

[Πάτρων, ωνος, ὁ, Patro, Thurius, Æneæ comes. Dionys. A. R. 1, 51; Plut. V. Romuli c. 13. || Alius, qui Lilæam a Macedonibus liberavit, ap. Pausan. 10, 33, 3. || Epicureus. Phlegon ap. Phot. Bibl. p. 84, 18.]

[Πατρωνεύω, Patrocinor, Gl. Angl. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 824, n. 1695, 8 : Εὐνοϊκῶς δὲ καὶ ποτὶ τὰν πόλιν αὐτῶν πατρωνεύων. Hase.]

[Πατρωνία. V. Πάτρων.]

[Πατρωνικός, ἡ, όν. Π. δίκαιον Suidæ τὸ ἐκ προστάτου δίκαιον, Jus patronorum. Legi inter adversaria mss. Pithœorum opusculum hoc titulo, Περὶ δικαίου πατρωνικοῦ. Ducang. Basil. Imp. Prochir. p. 197, 11 et 196, 9 ed. Zachar. : Τῶν π. δικαίων, Juribus patronatus. V. Πάτρων. Hase.]

[Πατρώνισσα, ἡ, Patrona, Gl. V. exx. ex Basilicis ab Ducangio allata.]

[Πατρωνυμέω, Nomen patronymicum formo. Eustath. p. 13 extr. : Διὰ τοῦ ιδης πατρωνυμοῦνται καὶ τὰ εἴς τις κύρια.]

Πατρωνυμία, ἡ, ap. Eust. [p. 10, 25] : Λέγουσι γὰρ (οἱ παλαιοὶ) τὸν Ὅμηρον μὴ σχηματίζειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίαν, εἰ μὴ ὁ πάππος εὐθὺς εἴη Διὸς υἱός· paulo post [p. 11, 16] : Ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ Ὀρέστου πάππος Ἀτρεύς, οὐκ εὐθὺς ἐκ Διός· διὸ οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τῷ Ὀρέστῃ ἔσται πατρωνυμία. Est igitur πατρωνυμία, Denominatio a patre, Nomen ex patris nomine factum, etiam Denominatio tanquam a patre, seu, tanquam a patris nomine.

Πατρωνυμικός, ἡ, όν, q. d. A patre denominativus. Apud gramm. nomina πατρωνυμικά, Quæ ex patris nomine facta sunt, ut Πριαμίδης patronymicum est, a nomine Πρίαμος factum; ac sonat Πριαμίδης i. q. Πριάμου υἱός, Priami filius. Itidem Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς : et Πηλείδης a Πηλεύς. Interdum tamen πατρωνυμικὰ habent non patris, sed avi nomen, ut quum Achilles vocatur Æacides, ab Æaco, qui non pater, sed avus fuit. Sed hujusmodi nomina καταχρηστικῶς appellantur πατρωνυμικά, dicenda potius παππωνυμικά. [Apoll. De synt. p. 229, 15 : Ἐν π. ἐννοίᾳ. Ibid. ὄνομα π. Etym. M. p. 397, 9 : Π. τύπῳ. Scholl. Hom. Il. A, 69, Apoll.

Rh. 1, 51. Boiss. Sext. Empir. p. 245, 2. Jo. Glyc. De synt. p. 6, 6 ed. Alb. Jahn. : Τὰ π. εἰς γενικὴν ἀναλυόμενα. Hase. Schol. Dion. Thr. in Bekk. Anecd. p. 848 sq. || Adverb. Πατρωνυμικῶς, scholl. Pind. Nem. 6, 30, Hom. Il. A, 392, Od. Δ, 755, Theocr. 7, 40, Eust. p. 77, 39. Scott. Iren. p. 14, 18. Kall. Epiphan. t. 1, p. 167, B et 182, C : Καλεῖσθαι π.· p. 179, B : Προσαγορευθῆναι π. Hase.]

[Πατρωνύμιος, ὁ, ἡ, A patre nomen ducens. Æsch. Pers. 146 : Ξέρξης βασιλεὺς Δαρειογενής, τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον. Schol. ἤτοι ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῖν, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐκ προγόνων ἰθαγενής. Cum forma adjectivi comparanda sunt composita ἐπωνύμιος et παρωνύμιος.]

[Πατρωνύμος, ὁ, ἡ, Patris nomen habens. Ignat. p. 30. Kall.]

[Πατρῷος. V. Πατρώιος.]

[Πατρωός, ὁ. HSt. s. v. Πάτρως :] At vero Πατρωός, ὁ, Vitricus [ut exp. in Gl.], sicut μητρυιά, Noverca, cujus signif. exemplum Bud. ex Pand. affert. [Plut. V. Arati c. 38, Cleom. c. 11. Pollux 3, 27 : Βέλτιον γὰρ τοὔνομα (ἐπιπάτωρ) τοῦ πατρωοῦ, εἰ καὶ Κερκιδᾶς αὐτῷ κέχρηται. « Justinian. Nov. 22, c. 27 : Ἡ ὁ π. ἢ ἡ μητρυιὰ παραλήψονται. V. Basilic. t. 1, p. 546. » Ducang. Pravo accentu ap. Artemid. 3, 26 : Ὁ πατρῷος καὶ ἡ μητρυιά. Oxytonum esse docent Arcad. p. 42, 26, et Etym. M. p. 26, 34. G. D. It. perperam ap. Joseph. A. J. 19, 1, 14 in ed. Haverc. : Κλαύδιος μὲν ὁ πατρῷος αὐτοῦ, et ib. 2, πατρῴου. Hase.]

Πάτρως, ὁ, gen. πάτρω, vel πάτρωος, Patronus. [De accentu Arcad. p. 93, 13.] Suspicatur autem Eust. [p. 316, 15], Ionicæ linguæ hoc vocab. esse potius quam communis ; ita enim intelligo, quod dicit de πάτρως et μήτρως, ea esse Ἰακὰ μᾶλλον : addit porro significare θείους ἐκ πατρὸς καὶ μητρός. [Pollux 3, 22 : Ὁ πατρὸς ἀδελφὸς ... πατράδελφος ἢ πάτρως.] Id certe Herodot., quem lingua ea uti scimus, aliquot usurpat locis, ex quibus duos proferam : quorum unus est hic, 2, [133] : Ἀντιμεμφόμενον ὅτι ὁ μὲν αὐτοῦ πατὴρ καὶ πάτρως κτλ. Alter autem est hic, 4, [67] : Εἶναι δ' αὐτὸν Ἰδανθύρσου τοῦ Σκυθέων βασιλέως πάτρων. Affertur vero et dat. πάτρῳ ex Eod. [6, 103. Pindar. Pyth. 6, 45 : Πάτρῳ τ' ... .] || Sed πάτρως significat etiam Progenitorem a paterno genere, τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, Eust. : is enim postquam dixit quosdam vocare πάτρωας et μήτρωας, quos alii appellant πατραδέλφους et μητραδέλφους, addit, Stesichorum πάτρωα dixisse τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον : idque probat exemplo, quod ibi vide, p. 316. || Invenitur autem etiam Πατρυιὸς ap. Eust. : quæ per υι scriptura conveniet cum scriptura nominis μητρυιά, necnon nom. μητρυιός, quod itidem Vitricum significare docet. Atque adeo quum ita scripserit Eust. [p. 560, 26] : Ἰστέον δὲ ὅτι τε [delendum τε, nisi πατρυιὸν post ὅτι excidit. G. D.] καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρωόν, ἀῤῥενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν, καὶ λέγει οὕτω Θεόπομπος κτλ., et quum subjunxerit aliquanto post, de scriptura vocabuli μητρυιὰ disserens, Τὸ δ' αὐτὸ λογιστέον καὶ ἐπὶ τοῦ πατρυιός : quum, inquam, hæc ita sint, non immerito fortasse suspicetur quispiam, non πατρυιός, sed μητρυιὸς hic ab eo scriptum fuisse ; nam πατρυιὸς quidem certe locum hic non habet, quum ea, quæ de scriptura dicuntur, nullo pacto ei conveniant. Alioqui enim cur in illo priore l., ubi πατρυιὸν habemus, non itidem πατρυιὸν scripsisset ? [Hoc quidem argumento nihil efficitur. Usitato πατρωοῦ nomine utitur Eust. ad explicandum nomen rarius μητρυιοῦ. G. D.] Porro ex iis quæ illum de nominis μητρυιὰ scriptura disserere dixi (addit autem, hoc idem nobis in πατρυιὸς considerandum esse), colligo eum in ea fuisse sententia (id enim aperte non indicat), ut putaret in nomine μητρυιὰ esse duas illas syllabas ex compositione cum υἱός : dicit enim τέθριππος quidem ἀναλόγως vertisse tenuem in aspiratam, quod aspiretur ἵππος : at in μητρυιὰ idem factum non fuisse, sed μητρυιὰ scribere placuisse : quæ scriptura ex Ionicæ aut Æolicæ linguæ consuetudine manarit. Quibus verbis innuit, s. potius aperte indicat, scrib. fuisse μηθρυιά, quod itidem de μηθρυιὸς ac πατθρυιὸς judicandum est, sicut τέθριππος, per θ. Verum ad me quod attinet, prorsus ab Eust. de illa terminatione in υιὰ dissentio, eam non ex comp. cum υἱός, sed simpliciter ἐκ παραγωγῆς esse, s. κατὰ παραγωγὴν ita efferri existimans. [Per οι ap. Mœrin p. 255 : Μητροιόν· τὸν πατροιόν (ubi υι posuit Piersonus), et in Etym. M. p. 26, 35 : Πατρωός· σημαίνει δὲ τὸν λεγόμενον πατρυιόν. Id. p. 656, 29 : Πατρῷος (scr. πατρωὸς ex Etym. Gud. p. 455, 49) λέγεται ὁ παρὰ τῇ συνηθείᾳ πατρύιος (πάτριος Et. Gud. Scribendum πατρυιός)· πατρῷος τὸ κτητικόν. Apparet ex his duas hujus nominis formas fuisse, alteram per ω scriptam πατρωός, alteram per diphthongum, quæ utrum οι an υι fuerit dubitari potest. Posterior scriptura diserto commendatur Eustathii testimonio. G. D. Basil. Imp. Prochir. p. 252, 13 Zachar. : Πατρυιὸς ἢ ἀδελφός. Hase.]

[Πατρωσύνη, ἡ, q. d. Paternitas, appellatio episcoporum. Epiphan. t. 2, p. 348, D ; 374, A ; 379, C. Id. ib. p. 359, B : Ἱκετεύω τὴν σὴν π. Hase.]

[Παττάλειον, Παττάλευσις et reliqua derivata a πάτταλος v. s. Πασσ—.]

[Παττάληνα. V. Πάταλα.]

Πατταλίαι ἔλαφοι, Quorum cornua πασσάλου speciem gerunt. Aristot. H. A. 9, 5 : Φύουσι δὲ διετεῖς πρῶτον τὰ κέρατα εὐθέα, καθάπερ παττάλους· διὸ καὶ καλοῦσι τότε πατταλίας αὐτούς. Unde Plin. 11, 37 : Aliis simplicia tribuit, ut in eodem genere subulonibus ex argumento dictis.

[Πατυκός, πόλις Οἰνωτρῶν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πατυκίτης, Steph. Byz.]

[Πάτωρ, ορος, ὁ, Possessor. Phot. p. 402, 4 : Πάτορες, κτήτορες. Hesych. : Πατέρες, πλούσιοι· ἢ πρόγονοι. Prior interpretatio, ab Lobeckio Paralip. p. 428 ad πατέρας relata, ad πάτορας spectat : quod nomen restituendum Euripidi ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 342, et Floril. 64, 24 : Χρημάτων πολλῶν καλεῖσθαι βούλεται πάτωρ (legitur πατὴρ) δόμοις. G. Dind.]

[Παυ. in titulis i. q. Παυσανίου vel Παύσωνος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 359. Hase.]

[Παῦ. V. Παύω.]

[Παύδης, ὁ, Paudes, n. pr. ap. gramm. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 241, 24.]

Παῦλα, ἡ, peculiarem formam habet : quo vocabulo significatur Cessatio, Intermissio, Requies, Finis. [Per ἄνεσις, ἀνάπαυσις exp. Hesych. Παῦλα κακῶν Soph. Tr. 1255, Aristoph. Lys. 772, Plato Rep. 5, p. 473, D. Π. νόσου Soph. Phil. 1329. Π. λύπης Plato Rep. 9, p. 584, B, Phil. p. 51, A.] Plato Phædro [p. 245, C] : Τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον· τὸ δὲ ἄλλο κινοῦν, καὶ ὑπ' ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς· quæ Cic. ita est interpretatus, Quod semper movetur, id æternum est ; quod autem motum affert alicui, quodque ipsum agitatur aliunde, quando finem habet motus, vivendi quoque finem habeat necesse est. Plato Epist. 7, [p. 336, E] : Οὐκ ἔστι παῦλα κακῶν τοῖς στασιάσασι. [Xenoph. Anab. 5, 7, 32 : Σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν. Polyb. 12, 28, 5 : Οὐκ ἔσται π. τῆς ἀγνοίας.] A Bud. exp. non solum Finis, sed et Clausula, in isto l. Aristot. Polit. 7, [16] : Καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιίας ἡ σύζευξις συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίροις. [Apollodor. 1, 7, 2, 5 : Τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων. Valck. Artemid. Oniroer. p. 216, 3 Reiff. : Π. τῶν δεινῶν. Id. ib. p. 93, 23 : Π. τῆς ἐπιθυμίας. Hippiatr. p. 201, 1 : Π. τῶν ἔργων. Antonin. Ad seips. 9, 21 : Τοῦ βίου λῆξις καὶ π. Theodoret. Hist. relig. p. 808, B : Π. πυρετοῦ. Hase.]

[Παῦλα, ἡ, Paula, n. pr. Diodor. Anth. Pal. 7, 700 : Π. Ταραντίνη.]

[Παυλάκιος, ὁ, Paulacius, Alexandriæ augustalis. Phot. Bibl. p. 81.]

[Παυλιανισταί, οἱ, Paulianistæ, Pauli Samosateni, episcopi Antiochiæ, sectatores. Canon 19 Nicænus : Περὶ τῶν Παυλιανισάντων (alia exemplaria Παυλιανιστῶν) ... (Παυλιανίζω est etiam ap. Julium episc. Epist. in Muratori Anecd. Gr. p. 341. Osann.) Παυλιανοί ap. Suidam s. v. Παῦλος. Fuit etiam alius Paulus Samosatenus, Manichæorum hæresis instaurator, a quo Παυλικιανοὶ ap. Balsamon. ad Can. Nic. 19 et Cedrenum p. 356. Hæc Suicer.]

[Παυλιανόν, τό, Paulianum. Κλοῦστρον Π. nomen Latinum placentæ cujusdam. Chrysipp. Tyanensis ap. Athen. 14, p. 647, D.]

[Παυλῖνα, ἡ, Paulina, n. pr. Latinum. Π. Andronici uxor, Anth. Pal. App. 339.]

[Παυλῖνος, ὁ, Paulinus, n. pr. Latinum, cujus exx. v. in Anth. Pal. App. 153, ap. Phot. Bibl. p. 27, 26 ; 483, 7.]

[Παυλῖος, ὁ, Pauli Apostoli assecla. Epiphan. t. 1, p. 366, D : Ἡ Πετρίους, ἢ Παυλίους. Hase.]

[Παῦλος, ὁ, Paulus, n. pr. origine Latinum, inter properispomena ap. Arcad. p. 53, 8. Παῦλος κωμῳδὸς ap. Pallad. Alex. Anth. Pal. 11, 263. Alii ap. Ammian. ib. 11, 152, ap. Agathiam ib. 7, 551. || Paulus Ægineta, cujus de re medica supersunt libri septem.] Παῦλος, Hesychio [in gl. post Πατράδελφος illata] θαυμαστὸς ἢ ἐκλεκτὸς σύμβουλος. [Intelligitur Paulus Apostolus. Eandem explicationem ex aliis Glossariis memoravit Albert. Excogitata autem est ab iis qui nomen Pauli e lingua derivarent Hebraica : de quo v. Alb.]

Παυνί, mensis nom. ap. Ægyptios respondentis Lat. Junio [diebus 26 Maii — 24 Junii], ut est in Lex. meo vet. Mentio ejus in Epigr. quoque, ubi decimus ordine ponitur, et divisim παῦνι vocatur : l. 1, p. 123 init. [Anth. Pal. 9, 383] : Εἰλαπίνου δὲ παῦνι προάγγελός ἐστιν ὀπώρης. Sed sequendo rationem quæ ibi instituta est, respondet Rom. Julio : id quod et versus illius sensus ostendit. [Ex Plut. etiam De Is. et Os. p. 362, F, constat, mense hoc festa celebrata fuisse, quibus placentæ coquebantur, asinum pro insigni habentes. Jablonsk. Scribitur interdum Παονί· Letronn. *Journ. des Sav.* 1832, p. 236. It. Παονί· id. *Rech. sur l'Ég.* p. 182 et 478. Hase.]

Παῦνον [Παυνὶ codex ; ut postulat series glossæ ante Παῦνις (quod per ἀπόχρεως exp.) positæ, post quam rursus sequitur Παῦνον, quod simpliciter per μέγα explicatur.] Hesychio μικρόν, Parvum, Paucum, ut παῦρον. Sed addit quosdam exponere μέγα, ἀγαθόν.

[Παυραῖος, ὁ, Pauræus, fluvius postea dictus Caicus. Plut. De fluv. 21, 1. Boiss.]

[Παυράκις. V. Παῦρος.]

[Παυρακίς (?)· τὴν πέμπτην Σαμοθρᾷκες καλοῦσι, Hesych.]

[Παυράς, άδος, ἡ, Parva, Brevis. Nicand. Th. 210 : Μορφὴν ἄλλοτε μὲν δολιχήν, ὁτὲ παυράδα.]

[Παυρίδιος, ία, ιον.] Pro παῦρος dicitur etiam Παυρίδιος, forma dimin., Pauculus, Pauxillus. Hesiod. Op. [132] : Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, Ad pauxillum tempus.

[Παυροεπής, ὁ, ἡ, Pauciloquus. Erinnæ epitheton in epigr. Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 713. Erinnæ enim Ἠλακάτη, quod solum poema paullo longius reliquit, non ultra trecentos versus excurrebat. Jacobs.]

[Παυρόλας, ὁ, Paurolas, Phalaridis, tyranni Agrigentinorum, filius. Suidas s. h. v.]

[Παυρολόγος, ὁ, ἡ, Pauciloquus. Hippothous ap. Stob. Flor. 114, 13 : Παυρολόγοι πολιαί. Hemst.]

Παῦρος, ὁ, [et παῦρον, τό : nam feminini παύρα, ἡ, exx. non sunt allata], poeticum adjectivum est idem significans quod ὀλίγος in prosa, Paucus, Non multus. [Hesych. : Παῦρα, ὀλίγα, εὐαρίθμητα. Παῦροι, ὀλίγοι, ἐλάττους, ὀλιγώτεροι. Numero singulari, cujus rarior usus est.] Hom. Il. B, [675] : Παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός. [Hesiod. Op. 536 : Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Eurip. Med. 1087 : Παῦρον δὲ γένος· μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως. Plur. Hom. Il. I, 545 : Παύροισι βροτοῖσι· Od. B, 241 : Οὔτι ... παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες· T, 240 : Παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι Il.] Γ, [214] : Ἐπιτροχάδην ἀγόρευε Παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· erant enim Lacones sua natura βραχυλόγοι, Breviloqui et pauciloqui : unde etiam subjungit, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. [Od. Ξ, 210 : Ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν. Hesiod. Op. 480 : Παῦροι δέ σε θηήσονται. Pind. Ol. 10, 26 : Παῦροί τινες· Nem. 10, 147 : Παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν. Æsch. Ag. 832 : Παύροις ἀνδρῶν. Soph. Aj. 1022, El. 688 ; Eur. Hel. 546. Semel ap. Aristoph. Pac. 764 : Παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας. Perrarum apud prosæ orationis scriptores. Theophr. H. Pl. 8, 7, 4 : Τοῦτο μὲν οὖν ὡς παύροις συμβαῖνον Θετταλοὶ λέγουσιν.] Utitur etiam comparativo παυρότεροι, Pauciores : Il. O, [407] : Οὐδὲ δύναντο Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν· N, [739] : Μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι· Δ, [407] : Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον, Pauciorem populum, Minorem populi numerum. [Theognis 558 : Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα. Apoll. Rh. 1, 1111 : Παυροτέρους ἑτάρων· 4, 339 : Παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον.] Interdum ponitur pro Parvus, Brevis. Nicand. Ther. [224] : Ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. [Brevis, de tempore. Hesiod. Op. 324 : Παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ. Παῦρον ὕπνον Pind. Pyth. 9, 43. Παύρῳ ἔπει Ol. 13, 138. Παῦρον adverb. Lycophro 1429 : Λοιπὸν δ' ὁποῖα παῦρον ἀνθήσας χρόνον. Schol. ἐπ' ὀλίγον χρόνον.] Neutrum plurale παῦρα adverbialiter ponitur interdum pro Paucies, Raro, Non sæpe, Non multum. Hesiod. Theog. [780] : Παῦρα δὲ πωλεῖται. || Alioqui dicitur Παυράκις eo significatu, ut ὀλιγάκις. ['Ολ. ἢ οὐδὲν ὅλως exponit] Hesych. [Παυράκι Theognis 859 : Ἀ παυράκι γίγνεται ἀνδρί. Nam sic ex cod. Mutin. correctum quod olim legebatur πολλάκι.]

[Παυσάνεμος, ὁ, ἡ. HSt. post v. Παυσίπονος :] At vero comp. Παυσάνεμος, amittit ι, quod in plerisque composs. habes. Vocavit autem παυσάνεμον θυσίαν Æsch. [Ag. 222], Sacrificium sedans ventos, s. placans, ut locutus est Virg., i. e. quo impetramus sedationem ventorum. [ā]

[Παυσανίας, ὁ, Ærumnarum depulsor. Schol. Aristoph. Nub. 1162 : Λυσανίας ... κακῶν· λύων τὰς ... ἀνίας. Τὸν Σοφοκλέα (fr. 765) μυκτηρίζει λέγοντα « Νόστον ... τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν ... . »]

[Παυσανίας, ου, (Ion. Παυσανίης, εω,) ὁ, Pausanias, n. pr. multorum, inter quos antiquissimus est Pausanias Cleombroti filius, dux Spartanorum in pugna Platæensi. Herodot. 7, 204 ; 9, 10, 21, 46 seqq. ; Thucyd. 1, 94, 95, Pausan. 1, 13, 4. Fuit tutor regis Plistarchi, Leonidæ filii : unde ipse non raro regis nomine appellatur. V. Demosth. C. Neær. p. 1378, Aristot. Polit. 5, 1, aliosque ab Clintono indicatos Fast. Hell. vol. 2, p. 210. || Plistoanactis filius, rex Lacedæmoniorum. Thucyd. 3, 26 ; Xenoph. Hell. 2, 2, 7 ; 4, 30 ; 3, 5, 25 ; Pausan. 1, 13, 4. || Anchiti filius, amicus Empedoclis, qui ei carmen de rerum natura dedicavit : v. Diog. L. 8, 61. Medicum fuisse ex epigr. Simonidis cognoscitur Anth. Pal. 7, 508, et Galeno vol. 10, p. 3. || Amicus Agathonis. Plato Protag. p. 315, D, Symp. p. 176, A ; 185, C, seqq. || Cæsariensis, scriptor seculi secundi, cujus superest Ἑλλάδος περιήγησις, libris decem scripta. G. D. || Mensarius in inscr. Tauromen. *Ann. de corr. arch.* t. 10, p. 66, 6, 10, 16, sec. conj. Franz. ib. p. 79 et El. epigr. gr. p. 230. || P. Midonis f. in tit. ap. Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 168, n. 237. || Alii ap. Bœckh. *Urk. üb. das Seew.* p. 209, 221, 248 ; conf. Harl. Bibl. Gr. vol. 5, p. 307 a). Hase.]

[Παυσάρκαι, οἱ, Pausarcæ, ἔθνος ὑπὸ τὸν Καύκασον, ap. Steph. Byz., ubi Παυσάρχαι (Πασάρκαι cod. Vratisl.) scriptum contra seriem : quod correxit Holstenius.]

[Παυσιάδης, ὁ, Pausiades, n. pr. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 304, 53.]

[Παυσίας, ὁ, Pausias, pictor Sicyonius. Pausan. 2, 27, 3.]

Παυσίβακτροι, οἱ, q. d. Ad sedandum utentes baculis, in VV. LL. Baculis robustis utentes, ut qui fustibus lites sedant et dirimunt. At Hesych. habet duntaxat, Παυσιβάκτρων, ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων· quæ scriptura mendosa esse videtur ; ac certe, sequendo illam expos. quam habent VV. LL., reponendum esset ἰσχυραῖς βακτηρίαις χρωμένων. Alioqui possit etiam suspicari quispiam, eum scripsisse ἰσχυρῶν seorsum, et addidisse, βακτηρίαις χρωμένων. Sed et illa ipsa vox παυσίβακτροι non immerito suspecta cuipiam fuerit.

[Παυσίκαι, οἱ, Pausicæ, populus Persis subjectus. Herodot. 3, 92 : Κάσπιοι καὶ Παυσίκαι καὶ Παντίμαθοί τε καὶ Δαρεῖται. Lectio incerta. Codex Cantabr. Παυσοὶ καὶ Παντιμαθεῖται. Recte fortasse Is. Vossius ad Pomp. Mel. 3, 5, Πασίκαι.]

[Παυσίκακος, ὁ, ἡ, Malis finem imponens. Greg. Naz. vol. 2, p. 292 ; schol. Pind. Ol. 2, 1. || N. pr. ap. Basil. Sel. V. Theclæ p. 287, A. G. Dind.]

Παυσικάπη, ἡ, q. d. Cessare faciens esum s. vorationem. Instrumentum erat, ut tradit Ælius Dionys., [Phot. p. 403, 6 et Suidas,] rotæ simile, per quod

jumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum et de Instrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent. Ex quibus Dionysii verbis colligit Eust. [p. 1280, 36] παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν. [V. schol. Aristoph. Pac. 14, qui Aristophanis ex Heroibus versum attulit: Παύσειν ἔοιχ' ἡ παυσικάπη κάπτοντά σε.] Ego verbali usus sum in declarando hujus nominis etymo, propter præcedentia hæc verba Cessare faciens. Suidas quoque tam de jumentis, quam de hominibus dictum tradit, iisd. verbis utens. At Hesych. hominibus duntaxat tribuit: Pollux autem [7, 20] hominibus tantummodo, et quidem restringens hanc appellationem ad οἰκέτας τοὺς ἔνδον ἐργαζομένους, quibus circumponi ait solitum illud instrumentum ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων. || At vero idem Pollux 10, c. 25 [§ 112] παυσικάπτη habet, in Aldina etiam edit.: ubi tamen non dubito, quin reponendum sit παυσικάπη. Addit autem, vocatam et χαρδοπεῖον: afferens tamen l., in quo χαρδόπῳ legitur ex Aristoph. Heroibus, Ἡ χαρδόπῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα· sed mendose meo judicio pro χαρδοπείῳ. Hic enim si reponas χαρδοπείῳ, et conveniet cum eo, quod dixit χαρδοπεῖον, et stabit versus, qui alioqui claudicat. Suspicor autem χαρδοπεῖον jocose appellatum fuisse illud Instrumentum, quod quum edere prohiberet, faceret ut panis in arca servaretur. Hesych. vero habet Καρδόπιον, τῆς χαρδόπου τὸ πῶμα.

[Παυσιλύπη, ἡ, Pausilype, mater Themistoclis, secundum Tzetz. Exeg. Il. p. 142, 20, ubi in codice literæ supersunt ...σιλύπης μητρός. Videtur eadem esse quam Εὐτέρπην nominat Plut. V. Themist. c. 1. G. D.]

Παυσίλυπος, ὁ, ἡ, Mœrori finem imponens, afferens, Mœrorem cessare faciens, Sedans mœrorem, ut παυσίλυπος ἄμπελος vocatur a quodam poeta ap. Athen. 2, [p. 40, B et Eur. Bacch. 771], Mœroris sedatrix vitis, quod vini potu exhilarentur homines. Sic et poculum illud, quod in conviviis tertium Jovi Servatori dicatum erat, παυσίλυπον vocabatur, ut habent VV. LL. Ibid., Jovis esse dicitur epithetum ap. Soph. [fr. 375, ap. schol. Pind. Isthm. 5, 10.] Sed et quendam lapidem vocatum fuisse παυσίλυπον, quod si quis dum in luctu versatur eum nactus fuerit, continuo mala ejus finiantur, ex Iasone Byzantio discimus: Ἐν Στρυμόνι ποταμῷ γεννᾶται λίθος παυσίλυπος καλούμενος, ὃν ἐὰν εὕρῃ τις πενθῶν, παραχρῆμα παύεται τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς. Quinetiam villa quædam Campaniæ Pausilypum dicta fuit, ut testantur quum alii, tum Plin. [H. N. 9, 53. Dio Cass. 54, 23. « Plut. De fluv. 11, 2. » Boiss.] Hoc autem nomen ab amœnitate obtinuit. [Π. οἶκος in inscr. sepulcrali ap. Osann. Syll. p. 501. « Vitiosum Παυσίλυπος, ap. Nicet. Eugen. 4, 217; 6, 241. » Boiss.]

[Παυσίμαχος, ὁ, ἡ, Pugnam finiens. Epigr. ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 916: Ἃς γενέτωρ ... ταγὸς ἔφυ στρατιᾶς πεντάκι παυσίμαχος.]

[Παυσίμαχος, ὁ, Pausimachus, parasitus. Athen. 6, p. 245, B. || Samius, scriptor historiarum. Rufus Avienus in Descriptione oræ maritimæ: « Pausimachus ille, prisca quem genuit Samos. »]

[Παυσιμέριμνος, ὁ, ἡ, Curis finem afferens. Epiphan. t. 1, p. 166, A. Hase.]

[Παυσίνοσος, ὁ, ἡ, Morbis finem imponens, Morborum depulsor. Epigr. Anth. Pal. App. 234: Τὸν εὐράμενον παυσινόσους ἀκέσεις. Schneid. Conf. Bœckh. Corp. inscr. gr. vol. 1, p. 458, n. 434, 6. Hase.]

Παυσινύσταλον, τὸ, Quod dormitationem reprimit, vigilare facit. Eust. Od. Δ, p. 1491 [immo 1493, 50]: Ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι, τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον γρηγόρσιον· ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσίαι ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, φασίν, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον. Quibus addit, Homerico illi κρατῆρι similius etiam esse, quod ab Ælio Dionysio commemoratur παυσινύσταλον, et ab eo esse dicitur vel βρῶμα, vel aliquid hujusmodi. Esse autem παυσινύσταλον ajunt, inquit, simile ei quod dicitur ἐγρηγόρσιον: quo significatur, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι, καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον. [Ἐγρ. per π. exp. Etym. M. p. 312, 18.] Observa autem obiter, hic quidem Ἐγρηγόρσιον, illic autem scribi Γρηγόρσιον. Est alioqui in usu potius, sicut ἐγρήγορσις, ita etiam

A ἐγρηγόρσιος, et quidem significans ποιῶν ἐγρηγορέναι, sequendo ejus expos., i. e. Faciens vigilare, s. Vigilias afferens. Quod autem ad compositionem nominis hujus παυσινύσταλον attinet, existimo in eo νύσταλον substantivi fungi vice, quum tamen extra compositionem non inveniatur, quod quidem sciam: sed tantum nomen Νυσταλέος adjectivum, significans non Dormitationem, sed Dormitatorem, aut etiam Dormitabundum. Neque enim hac voce, ad exemplum aliarum compluriun a me ficta, uti dubitarim.

Παυσίπονος, ὁ, ἡ, Labori finem imponens, A labore recreans. Eur. [Iph. T. 451: Δουλείας ἐμέθεν δειλαίας παυσίπονος. Aristoph. Ran. 1321, ex Euripide: Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. Orph. H. 49, 6.]

[Παύσιππος, ὁ, Pausippus, Spartanus. Arrian. Anab. 3, 24, 7.]

[Παύσιρις, ιος, ὁ, Pausiris, Amyrtæi Ægyptiorum regis filius. Herodot. 3, 15. || Eadem nominis forma restituenda fortasse Polybio 23, 16, 4, qui Παυσίραν memorat Ægyptium, supplicio affectum a Ptolemæo.
B G. Dindorf.]

Παῦσις, εως, ἡ, Cessatio, Requies, vel Sedatio. [Interdictum, Gl. LXX Jerem. 48, 2. Eust. p. 137, 40: Ἐπὶ παύσει λοιμοῦ. G. D. Epiphan. t. 1, p. 799, A: Παύσεως καὶ καταλύσεως τοῦ βασιλεύοντος, Exitum atque finem. Hase.]

[Παυσίστρατος, ὁ, Pausistratus, prætor Rhodiorum. Polyb. 21, 5; Livius 33, 18; 36, 45.]

[Παυσοί. V. Παυσίκαι.]

[Παυσόλυπος. V. Παυσίλυπος.]

Παυστέον, adv. positionis, ut vulgo appellant, Cessandum est, Finem facere oportet, παύεσθαι δεῖ. Sed interdum et activa signif. pro παύειν δεῖ, Facere oportet ut quis cesset. Plato [Gorg. p. 523, D]: Παυστέον προειδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον, Operam dare oportet ut desinant mortem prævidere, q. d. Faciendi sunt cessare a, etc. [Id. Rep. 3, p. 391, E: Π. τοὺς τοιούτους μύθους. Isocr. De antid. p. 463: Τοὺς διαβεβλημένους πρὸς τὴν φιλοσοφίαν παυστέον. G. D. Plut. Moral. p. 6, C: Οὐδ' ὅθεν ἀρκτέον οὐδ' ὅποι π. ἐστιν, εἰδότων. Greg. Nyss.
C t. 2, p. 810, C: Ἀλλὰ τῆς μὲν μαρτυρίας μέχρι τούτου π. Hase. Παυστέα, Compescenda, Gl.]

Παυστήρ, ῆρος, ὁ, item Παυστήριος, Sedator, Sedativus. Sonat autem παυστήρ quidem, Sedator: at παυστήριος, q. d. Sedativus, Sedatorius. [Soph. El. 304: Ὀρέστην τῶνδε ... παυστήρ' ἐφήξειν· Ph. 1438: Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου.] Vel qui finem imponit, cessare facit. Alexis ap. Athen. [10, p. 449, E] vocat somnum παυστῆρα βροτείων πόνων, Qui finem imponit humanis laboribus, requiem affert a laboribus mortalium: Ὕπνος βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων. At παυστήριος sub nomine Sophoclis habetur in VV. LL. [OEd. T. 150: Νόσου παυστήριος. Τοῦ κακοῦ παυστήριον scriptor argumenti OEd. T. Π. ὕπνον Nicand. Th. 746.] Ubi παυστήρια sunt etiam Obices, Septa: quod Hesych. exponat προβλήματα, ἢ φράγματα. Qui et παυστήρια ὄρη appellatos tradit Achaiæ montes in quibus mortuus est Orion.

Παυστικός, ή, όν, Vim sedandi habens. VV. LL. [Π. δίψης Etym. M. p. 543, 51.]

D Παυσώδυνος, ὁ, ἡ, Qui dolorem sedat, ὁ παύων τὰς ὀδύνας, ut Hom. loquitur. Habes in Νώδυνος. [Schol. Soph. Ph. 44.]

[Παυσωλή, ἡ, Cessatio, Quies. Per ἀνάπαυσις, τελευτή, κατάληξις exp. Hesych. HSt. s. v. Παῦσις:] Pro quo dicit Hom. Παυσωλή, aliique poetæ, ut Il. B, [386]: Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν. Item παυσωλὴ πολέμοιο, in alio ejus loco. [Non legitur ap. Homerum. De accentu Arcad. p. 109, 21.]

[Παύσων, ωνος, ὁ, Pauso, pictor Atheniensis. Aristoph. Th. 949, Pl. 602; Lucian. Dem. enc. c. 23. || Alii ap. Aristoph. Ach. 854, Henioch. ap. Athen. 9, p. 408, A.]

[Παυτάλια, ἡ, Pautalia. Steph. Byz.: Πανταλία· μοῖρα Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Πανταλιώτης. Παταλία et Πατταλιώτης cod. Vratisl. Scribendum Παυταλία et Παυταλιώτης, quod postulat literarum series nummorumque, quibus Παυταλίας et Παυταλιωτῶν est inscriptum, auctoritate comprobavit Holst. In Πανταλία corruptum ap. Malch. Exc. Hist. p. 247 ed. Nieb. notavit idem.]

Παύω, Finem impono, Cessare facio s. Desistere. [Cum accus. rei, Pind. Isthm. 8, 78: Ἀλλὰ τὰ μὲν παυσάτω. Soph. El. 795: Οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε; Ant. 575: Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ. Eur. El. 1242: Δεινὸν ... πόντου σάλον παύσαντε· Or. 571: Δράσας δ' ἐγὼ δεινά ... τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον· Phœn. 1319: Παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Aristoph. Pl. 136: Ῥᾳδίως παύσει' ἂν ... ταῦτα.] Xenoph. Cyrop. 8, p. 136 meæ edit. [6, 7]: Τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον, Tunc finem imposuit suæ orationi, Tunc finiit orationem suam: quod Finio ponitur et pro Cessare facio. [Adjecto participio, Eur. Phœn. 1178: Ἐς δ' ἄλλας πύλας ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν. Plato Phil. p. 25, D: Ὁπόση παύει πρὸς ἄλληλα τἀναντία διαφόρως ἔχοντα. Cum accus. personæ, Soph. El. 796: Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν· OEd. T. 397: Ἐγὼ μολών, ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν (Sphingem)· Ant. 963: Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας εὔιόν τε πῦρ. Aristoph. Eq. 330: Ἐφάνη ... ἀνὴρ ἕτερος ... μιαρώτερος ... ὅς σε παύσει· 877: Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους. Theophr. Char. c. 26: Παῦσαι τοὺς ἀρχαῖς πλησιάζοντας. Dio Cass. 56, 4: Πᾶν τὸ Ῥωμαίων ἔθνος φθεῖραι καὶ παῦσαι.] Sic quum jungitur participio, commode reddi potest Finem impono: Isocr. [p. 16, D]: Πόλιν δυστυχοῦσαν παῦσαι, Urbis calamitatibus finem imponere: quod perinde est ac si diceretur πόλιν δυστυχοῦν παῦσαι. Eadem constr. dixit in Paneg. [p. 67, C]: Ἀλλ' ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω, καθ' ὅσον ὁ λόγος δύναται, τοιαύτην γνώμην ἔχοντας, Ut finem imponam huic eorum opinioni, Ut desistere faciam ab hac opinione. Ad verbum, Ut desistere faciam hanc opinionem habentes, pro Desistere ab hac, quam habent, opinione. [Soph. El. 1295: Γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. Eur. Med. 717: Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα. Plato Gorg. p. 482, A: Τὴν φιλοσοφίαν ... παῦσον ταῦτα λέγουσαν. Antisth. p. 183, 21: Ὥσπερ σε πολλάκις μαχόμενον ἄσμενον (ἡ νὺξ) πέπαυκεν.] Itidem, Στρατηγοῦντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε, ap. Dem. [p. 1187, 17.] Et παύειν ἄρχοντα ap. Lysiam, nisi quis ἄρχοντα loco nominis habere malit, q. d. Facere desistere a magistratu. Sed
C redditur potius Abrogare alicui magistratum, imperium magistratui. Παύω cum aliquibus accus., commodius redditur Reprimo, Coerceo: ut quum dicitur παύω τὴν ὕβριν a Dem., Reprimo insolentiam, Coerceo, etiam Compesco: quæ multo significantius dicuntur quam Finem impono insolentiæ, Cessare facio insolentiam. Sic ap. Hom. [Od. E, 451] παύειν ἑὸν ῥόον, et aliquoties παύειν χόλον, ac μένος, Reprimere iram s. Cohibere. Nisi malis Sedare iram. Sed hoc observandum est, quum dicitur, παύω τὸν σὸν χόλον, τὸν χόλον σου, τὸ σὸν μένος aut τεόν, tunc, si aliquo istorum verborum uti non velimus, sed potius magis ad verbum reddere, esse dicendum, Facio ut cesses aut desistas ab ira, Impono finem iræ tuæ: at quum dicitur, παύω ἐμὸν χόλον, s. ἐμὸν μένος, reddi Cesso vel Desisto ab ira: nec solum Impono finem iræ meæ, sed etiam Finem facio iræ. Sic Hom. Il. A, 283: Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, Desiste ab ira, Finem fac iræ tuæ, etc. Utrique autem loco convenit verbum Sedo, quum dici possit παύω τεὸν μένος, Sedo iram tuam: itidem-
D que παύω ἐμὸν μένος, vel simpliciter παύω μένος, aut παύω χόλον, ut Il. T, [67]: Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, Sedo iram meam. Cui simile est, Παῦε τεὸν μένος, Tuam sedato iram. Uti vero licet et verbis illis, Reprimo, Cohibeo, aliisve hujusmodi. Sed eodem illo verbo Sedo aptissime reddemus ap. Eund. hoc παύειν, junctum accus. ὀδύνας, Il. Π, [528]: Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, Sedavit dolores. (Legitur autem et παύειν ὀδυνάων ap. eum: de qua constr. dicam infra.) [Eur. Med. 197: Λύπας ... ᾠδαῖς παύειν. Pind. Isthm. 8, 25: Ἔπαυσέ μοι μέριμναν.] Item cum accus. ἄνεμον, Od. K, [22] ubi verbo ὀρνύμεν opponitur: Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι· hic enim cum ὅν κ' ἐθέλῃσι oportet ἄνεμον repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Sunt porro et accus., cum quibus reddi potest Aboleo: παύω τὴν τυραννίδα, Aboleo tyrannidem. [Demosth. p. 478, 6: Ἡγοῦντο γὰρ οὐ μακρὰν τυραννίδα καὶ τοῦτον ... πεπαυκέναι. Destruo, Everto. Dio Cass. 69, 9: Τὰ τείχη ... τὰ μὲν ... μαθέστη, τὰ δὲ ἔπαυσε.] In alia autem constr. reddi et verbo

A Abrogo, sicut in l. quem protuli supra, disces ex sequentibus. || Παύω habet et alias constrr., quarum una est, et ea quidem frequentissima, nisi me fallit memoria, παύω σε τούτου: pro quo interdum et παύω σε ἐκ τούτου: altera, παύω σε ποιεῖν τοῦτο, μηκέτι ποιεῖν. Sed et cum pass. infin., præcedente particula μή. Quod ad priorem attinet, sc. παύω σε τούτου, sciendum est, quemadmodum docui dixisse Dem. παύω τὴν ὕβριν, quod fuerit exemplum τοῦ παύω τοῦτο, ita dixisse Isocr. παύω σε ὕβρεως, quod fuerit exemplum τοῦ παύω σε τούτου: Paneg. [p. 89, A]: Κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. [Aristoph. Av. 1259: Ἦ μήν σε παύσει τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατήρ. Xenoph. Hell. 3, 5, 5: Ἐξάγειν στρατιὰν ... καὶ παῦσαι τῆς εἰς αὐτοὺς ὕβρεως.] Est autem παύω σε τῆς ὕβρεως, Facio ut desistas ab insolentia, Impono finem tuæ insolentiæ. Aut, utendo quopiam significantiore verbo, Reprimo tuam insolentiam, Coerceo, Compesco, si quidem structuræ orationis non habeatur, sed sensus duntaxat ratio: aliaqui dicendum esset, Reprimo ab insolescentia,
B Coerceo, Compesco. Sed Latinitas patietur potius, ut opinor, Refræno te ab insolentia: quam et Cic. constructionem hanc isti verbo dederit. Quod si quis hoc non libenter utatur, quod ei plus vehementiæ inesse putet (idem autem fortasse et de tribus illis proxime præcedentibus judicabitur), quam verbo παύω: aut dicat, Deduco te ab insolescentia, aut Depello: aliudve hujusmodi verbum, sed aptius tamen, quærat. Dicerem autem Prohibeo, quo hoc ipsum verbum exp. ap. Thuc. 3, Βουλόμενοι τῆς μὲν ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι, ἐς δὲ τὰ κοινὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια καταστῆσαι [et c. 61, 66]· sed Prohibere dicimur quempiam non tam ab ea re a qua desistere eum volumus, quæ inest verbo παύω significatio, quam ab ea quam facere s. aggredi parat. At vero quum dicitur παύω σε τῶν ἐπιθυμιῶν, locum fortasse habere potest illud Deduco, ut dicamus sc. Deduco te a cupiditatibus: sed non minus aptum judicabunt alii fortasse vel Libero, vel Vindico. Est autem eo loquendi genere usus Xen. [Mem. 1, 2, 5]: Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς
C συνόντας ἔπαυε. Ejusd. generis est, παύειν τῶν πονηριῶν ap. Isocr., cui opp. προτρέπειν ἐπὶ τὰς πονηρίας, Archid. [p. 149, A]: Δύο τρόποι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ καὶ προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας, καὶ παύοντες τῶν πονηριῶν. Plato autem dixit etiam παύειν τινὰ τῆς λυγγός, Symp. [p. 185, D]: Ὦ Ἐρυξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγός, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι, ubi non minus apte verbo Liberare uti possumus. Observa autem uno eodemque in l. usum τοῦ παῦσαι et τοῦ παύσασθαι. Hanc autem constr. sæpe habet et in Abrogandi signif.; ut enim dicitur παύειν ἄρχοντα, στρατηγοῦντα, de quibus supra, sic etiam παύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, στρατηγίας. His simile est παύειν τῆς βασιλείας, pro quo τῆς βασιληίης Ionice ap. Herodot.; item τινὰ τῆς ναυαρχίας ap. Thuc., quibus in ll. παύειν non incommode redditur verbo Privare. Xen. Hell. 6, [2, 13]: Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, Quum privassent illum imperio, vel, mutando constr., Quum abrogassent illi imperium. Sic παύειν τινὰ τῆς βασιλείας, Privare regno. Ubi tamen et illo
D verbo Deducere uti possis, si cum Hirtio dicere velis Deducere ex regno. Quidam certe interpr. Adimere alicui regnum. [Dio Cass. 50, 1: Λέπιδον τῆς ἀρχῆς ἐπεπαύκει.] Sciendum est autem, Hom. quoque sæpe dixisse non solum παύω τούτου, sed et παύω σε τούτου, ut plurimum tamen hunc personæ accus. subaudiendum nobis relinquendo, ut quum dicit παῦσε δὲ χάρμης, et παῦσε δὲ θούριδος ἀλκῆς, subaudiens αὐτόν. Et Il. Δ, [191]: Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων. At Od. Ψ, [298] junxit accusativo rei pro accus. personæ: Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας. [Soph. El. 798: Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς. Eur. Hel. 1308: Παύσω φόνου σε. Aristoph. Ran. 268: Ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. Plato Gorg. p. 481, E: Εἰ μή τις παύσει τὰ σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων.] Soph. interjecta præp. ἐκ dixit [El. 987]: Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ. [Cum ἀπὸ Xen. Rep. Lac. 3, 1: Οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν (τοὺς παῖδας) ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων, i. e. Non diutius pædagogis et magistris committunt.] Quod

autem attinet ad illam verbi παύω cum infin. constr., qua sc. dicitur παύω σε τοῦτο ποιεῖν, legitur ap. Thuc. 2, p. 69 meæ ed. [67] : Βουλόμενοι πεῖσαί τε αὐτόν, εἰ δύναιντο, μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, στρατεῦσαι ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, οὗ ἦν στράτευμα τῶν Ἀθηναίων πολιορκοῦν, καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, καὶ ἧπερ ὥρμηντο, δι' ἐκείνου πορευθῆναι κτλ., ubi παῦσαι non cum πεῖσαι jungitur (alioqui enim esset παῦσαι pro παύσασθαι, et tres infinitivi simul), sed immediate cum βουλόμενοι, ut sit, Volentes efficere ut desisteret a ferendis suppetiis; vel, Ut desisteret ferre suppetias. Proferam autem minime controversum hujus constr. exemplum, non quidem in hoc simplici παύω (nullum enim mihi in præsentia suppetit), sed in comp. ἐπιπαύω : quum utriusque quod ad hanc constr. attinet, eadem sit ratio. Ita igitur ille Od. Σ, [113] : Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας Ἐν δήμῳ. [Herodot. 5, 67 : Ῥαψῳδοὺς ἔπαυσε ἀγωνίζεσθαι· 7, 54 : Συντυχίη ἥ μιν παύσει καταστρέψασθαι τὴν Εὐρώπην.] Et quoniam docui παύειν aliquibus in ll. reddi posse verbo Compescere, sicut et Reprimere, aliisque hujusmodi, hoc addo, inveniri hoc ipsum Compesco infinitivo itidem junctum ap. Plaut. Bacch., Cave malum, et compesce in illum injuste dicere. Ubi si mendum non est, merito quis miretur factum ex activo verbo neutrum, quod verbo παύω itidem usuvenire interdum mox docebo. Verum additur interdum huic verbo et negatio μὴ [Æsch. Prom. 248 : Θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον], vel μηκέτι, ut ap. Lucian. [Scyth. c. 2] : Ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς, pro ἔπαυσε λοιμοῦ αὐτούς, Illis finem pestis imposuit, Finem pestis attulit, Eos a peste liberavit. Ap. Aristoph. [Ach. 634] cum μὴ sequente etiam pass. infin., Παύω σε μὴ ἐξαπατᾶσθαι.

‖ Παύω neutraliter pro Finem facio, Cesso, Desisto, Desino : pro qua signif. ex Hom. [Od. Δ, 659 : Μνηστῆρες δ' ἅμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων] affertur cum gen. παῦσαν ἀέθλων, pro Finem certandi fecerunt. [Scribendum μνηστῆρας ex cod. Vindob. 56 cum Buttmanno Gr. vol. 2, p. 264 ed. sec. Veram scripturam secutus est schol. Ambros. : Τοὺς μνηστῆρας δὲ οἱ δύο ἀρχηγοί, ὅ τε Ἀντίνοος καὶ Εὐρύμαχος, κατέπαυσαν τῶν ἀγώνων ἐξ ὧν ἐτέρποντο.] Observavi alioqui hunc verbi istius usum in imperativo potius : Hesiod. Sc. [449] : Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Sic Aristoph. Ran. [580] : Παῦε, παῦε τοῦ λόγου. [Soph. OEd. C. 1751 : Παύετε θρῆνον· ubi libri multi θρήνων.] Et cum partic. [Aristoph. Pac. 326 : Παῦε] παῦε [παῦ'] ὀρχούμενος. [Παῦ' ἐς κόρακας Ach. 864, Av. 889.] Invenitur autem παῦε et sine adjectione, et quidem pro Tace, ap. [Soph. Phil. 1275 : Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα·] Aristoph. [Vesp. 1208] : quæ signif. datur itidem imperativo Desine a Latinis Comicis. Sed libet hoc lectori nostræ linguæ studioso expendendum proponere, annon verisimile sit nos, quum aliquem tacere jubentes, dicimus *Pai pai*, potius ex Græcis παῦε παῦε (nam et ita geminatum hoc verbum extat ap. Aristoph. [Vesp. 1194 : Παῦε παῦ' οὐδὲν λέγεις· Av. 1504 : Παῦε παῦε, μὴ βόα]), quam ex Lat. Pax pax mutuari. Mihi quidem certe non fit verisimile nos jubentes aliquem tacere, uti nomine quod Pacem significet, licet alioqui Pacem appellemus *Paix*, ac non potius eo cui ipsa Tacendi insit signif., i. e. τῷ παῦε. Neque vero movere quemquam debet hæc diphthongi αυ in nostram *ai* mutatio, quum et in aliis quibusdam vocabulis ex sermone Græco sumptis ea utamur.

‖ At vox pass. [media, et formæ passivæ perfectum πέπαυμαι aoristusque ἐπαύθην vel ἐπαύσθην] Παύομαι in signif. neutra, Finem facio, Cesso, Desisto, Desino. [Xenoph. Anab. 1, 3, 13, et alibi sæpe : Ταῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, His dictis finem faciebat dicendi.] Jungitur interdum genitivo, interdum participio, idque apud utrosque scriptores. Sed hæc constr., nisi me fallit memoria, solutæ orationi, illa carmini usitatior, s. potius utraque in soluta oratione frequens, at in carmine rara est altera, sc. cum participio. Primum igitur genitivo junctum παύομαι, in carmine quidem, Il. H, [376] : Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος· Σ, [125] : Πολέμοιο πέπαυμαι. Rursum H, [290] : Παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. Legitur vero et, Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, Od. Φ, [228. Hesiod. Op. 175 : Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος· Th. 533 : Παῦθη χόλου. Apoll. Rh. 3, 418 : Παύομαι ἀμήτοιο. Pind. Isthm. 8, 17 : Πεπαυμένοι κακῶν. Æsch. Prom. 11 : Φιλανθρώπου ... παύεσθαι τρόπου. Soph. Aj. 787 : Ἀρτίως πεπαυμένον κακῶν ἀτρύτων. Eur. Med. 1211 : Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο· Herc. F. 626 : Σύλλογον ψυχῆς λαβὲ τρόμου τε παῦσαι. Aristoph. Nub. 934 : Παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.] In soluta autem oratione [Herodot. 1, 74 : Τῆς μάχης ἐπαύσαντο· 4, 124 : Παυσάμενος τοῦ δρόμου. Plato Polit. p. 273, A : Θορύβων τε καὶ ταραχῆς ἤδη παυόμενος· Symp. p. 188, E : Ἐπειδὴ καὶ τῆς λυγγὸς πέπαυσαι· Phæd. p. 79, D : Πέπαυταί ... τοῦ πλάνου], ut παύομαι τῆς ὀργῆς, Desisto ab ira, Iræ finem facio, Desino irasci, ap. Lysiam [p. 152, 25]. Item Herodian. 7, [10, 16] : Τῆς τε ὀργῆς ὁ δῆμος ἐπαύσατο. Sic et ap. Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως [p. 564] : Οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, ubi tamen Bud. παύεσθαι non verbo neutro, sed passivo est interpretatus, sic reddens hunc l., Ita huic litem non minoris a vobis æstimandam esse censeo, quam quanta pœno depensa, ab injuria postea inferenda coerceatur. Et cum gen. βοηθείας, pro Desisto a ferendo subsidio. Item cum gen. ἔργων, necnon πλημμονῆς ap. Xen. [Mem. 3, 11, 14.] Ex Plat. autem cum gen. κακῶν : sed παύσασθαι κακῶν ap. eum exp. perinde ac si esset pro παῦσαι positum : sc. Finem imponere calamitatibus. Ad quam interpr. nisi quid nos confugere cogat, quum hunc vocis παύεσθαι usum nullo alio exemplo confirmari videam, malim exponere, Finem malorum habere, invenire. Hoc alioqui fateor, quemadmodum dixi, παύω in quibusdam ll. posse reddi Finem facio, Cesso, Desisto, quæ sunt propria vocis passivæ παύομαι : ita vicissim esse ubi παύομαι reddi possit Finem impono, Finio, quæ alioqui proprie activæ voci παύω conveniunt : ut sc. quum dicitur παύομαι τοῦ δρόμου : hoc enim reddere potes non solum, Finem facio currendi, Desisto a cursu, sed etiam, resolvendo orationem in aliam structuram, Finem impono cursui, Finio cursum, aut etiam Sisto cursum; nam qui dicit παύομαι τοῦ δρόμου, i. e. Finem facio currendi, Desisto a cursu, Desino currere, non aliud dicit quam παύω τὸν ἐμὸν δρόμον : ut vicissim qui ita loquitur, παύω τὴν ἐμὴν ὀργήν, Finem impono iræ meæ, perinde est ac si diceret Finem facio irascendi, Desino irasci. At vero in παύσασθαι κακῶν idem non spectatur, quum is, qui dicit παύομαι τῶν κακῶν, Finem habeo malorum, non continuo dicere possit παύω τὰ κακά, Finem impono malis : nihilo certe magis quam is, qui dicet Convalesco ab hoc morbo, vel Sanatus sum ab hoc morbo, dicere potest itidem, Sanavi me ab hoc morbo. Ceterum affert Bud. ex Synes. παύομαι cum gen. τῆς ἀρχῆς, expositum activo itidem verbo, sc. Abdico, cum accus. Me : nam παύομαι τῆς ἀρχῆς redditur Abdico me magistratu. Simul tamen vertit hoc verbum et neutro Abeo : interpretans, Abeo magistratu. Ut porro παύω genitivo junxit Soph., juncta præp. ἐκ, sic παύομαι [Eurip. El. 1108 : Ἀγὼ νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη·] Aristoph. [Ran. 1531], ubi dicit παύομαι ἐκ μεγάλων ἀχέων· quod παύομαι redditur rursum passivo verbo Recreor.

‖ Παύομαι in altera constructione, videlicet cum participio [Æsch. Ag. 1047 : Σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον· Prom. 615 : Ἅλις πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Eur. Ion. 1410 : Παῦσαι πλέκουσα· Or. 1261 : Παύσομαί σ' αἰνῶν. Παῦσαι cum partic. φυσῶν, καλῶν, μελῳδῶν Aristoph. Av. 859, 889, 1382. Vesp. 1478 : Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται· ubi οὐδὲν π. dictum ut ap. Platon. Phæd. p. 100, B : Ἅπερ ... οὐδὲν πέπαυμαι λέγων. Id. Gorg. p. 491, A : Μαγείρους λέγων ... οὐδὲν παύει], prosæ potius quam carmini usitatum. [Herodot. 1, 133 : Ἐσθίοντας ἂν οὐ παύεσθαι· 9, 93 : Οὐ πρότερον παύσεσθαι τιμωρέοντας ἐκείνῳ.] Xen. Cyrop. 7, [2, 7] : Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι ἐδέοντό τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον, ubi observa παύσασθαι ὀργιζόμενον eadem signif. qua habuisti supra παύσασθαι τῆς ὀργῆς. Tale est παύομαι δεδιὼς [Cyrop. 1, 3, 11]. Et παύομαι φονεύων, Thuc. Plato quoque dixit Rep. 1, [p. 329, C] : Ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. Jungitur vero et participio passivo, ut παύομαι βασανιζόμενος, Desino torqueri, ap. Antiphontem. Pro quo et παύομαι στρεβλούμενος ap. Eund. [p. 135, 19] : Ἠπίστατο γὰρ ὅτι παύσοιτο στρεβλούμενος ὁπότε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα. Sic παύεσθαι ὀδυνώμενον, Plato Rep. 9, [p. 583, D]. Et, παύομαι ταραττόμενος, Plut. Solone, Desino turbari. [Rarius cum infinitivo, quam constructionem improbavit Thom. M. p. 696 : Παύομαι ποιῶν, οὐ ποιεῖν, τοῦ ποιεῖν δέ, εἰ καὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ ἄρθρου, παρὰ ποιηταῖς εὑρίσκεται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὡς Ὅμηρος ἐν Βατραχομυομαχίᾳ (v. 190), Παυσώμεσθα ... τούτοις ἀρήγειν. Plut. Mor. p. 216, A : Σὺ μὲν μόλις ἐπαύσω λέγων· D : Παῦσαι ... ἐπ' ἐμοὶ κλαίειν. Longus 2, 3 : Ἐξ οὗ νέμειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμην. Quæ exx. attulit Schæf. Duplici structura conjuncta Demosth. p. 220, 12 : Εἰ ἄρα ποτὲ δεῖ παύσασθαι αἰσχρῶς ἑτέροις ἀκολουθοῦντας, ἀλλὰ μηδ' ἀναμνησθῆναι μηδεμιᾶς φιλοτιμίας.]

‖ Παύομαι sine adjectione etiam ponitur, relinquendo, ut opinor, subaudiendum participium, aut certe gen. Aliquos tamen excipio locos, cujusmodi est hic Gregorii, Ταῦτα πέπαυται, pro Hæc desita sunt haberi, desierunt. [Τοῦ παυομένου s. παυσαμένου ἔτους Pollux 1, 56, 59.] Sed et in hoc Gellii loco, Disciplina tibiis canendi desita est, sicut Desita est sine adjectione ponitur, non dubium est quin de πέπαυται idem dici hic possit. Alioqui ponitur pro Quiescere, s. Requiescere : in qua signif. frequentius est ἀναπαύεσθαι. Sed et pro Quiescere in ea signif., qua dixit Virg. Flammam quievisse, Æn. 6 : Postquam collapsi cineres, et flamma quievit. Nec enim dubium est quin tale sit istud Homericum, Παύσατο δὲ φλόξ, atque adeo Virg. id exprimere voluerit : Il. Ψ, [228] : Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ. [Od. M, 168 (et similiter Herodot. 7, 193) : Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο· 426 : Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο. « Herodot. 1, 83 : Οὗτοι δὴ οὗτοι μὲν ἐπέπαυντο, Quieti se tenebant, Destiterunt de consilio succurrendi. (Ib. 84 : Τῶν ἄλλων πεπαυμένων.) 9, 52 : Οἱ ἱππέες ἐπέπαυντο νυκτὸς δὴ γενομένης.» Schweigh. Soph. OEd. C. 1040 : Οὐχὶ παύσομαι πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων· Ant. 91 : Ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.] Quod si παύεσθαι reperiatur et pro Tacere, sicut de παῦε dictum fuit supra, tunc quoque verbum Quiescere ejus interpretationi adhibere poterimus, cum Terentio; si tamen eos sequamur, qui in quibusdam ejus ll. accipi simpliciter putant pro Tacere, a quibus ego dissentio. At vero Desinere ita sumi ab hoc ipso Comico, minime controversum est. [Herodot. 2, 135 : Ῥοδώπιος μέν νυν πέρι πέπαυμαι, Desino de Rhodope plura disserere. Ἐπέπαυτο, Dicendi finem fecit, 7, 9. Schweigh. Soph. OEd. T. 631 : Παύσασθ', ἄνακτες. Plato Symp. p. 185, C : Παυσανίου παυσαμένου.] Sed in VV. LL. ex Theophr. affertur παύεσθαι oppositum etiam τῷ ἵστασθαι, significanti Reniti et obsistere : H. Pl. 5, 8 [6, 3] : Εὔπριστα δὲ καὶ εὔσχιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν· τὰ μὲν γὰρ παύονται, τὰ δὲ ἵστανται. Affertur que ad hujus interpr. confirmationem, ex Plin. 16, 43 : Arida latius quam viridia serris cedere. Sed quibusdam suspectum est παύονται in illo Theophr. l., quum alioqui constet Plinium quæ ibi dicit, ex ipso Theophrasto mutuari.

‖ Monosyllabum Παῦ per apoc. pro παῦσαι dictum fuisse, testatur ap. Eust. [p. 1408, 26] Ælius Dionys. [et Phot. p. 403, 4 : Παῦ· τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως], sed ambiguum est intelligatne pro παῦσαι infinitivo activo, an pro παῦσαι imperativo medio. Ego certe de hoc potius quam de illo intelligendum putarim. [Non dubitandum quin imperativum medium intellexerit, significationem magis quam formam vocabuli spectans. Manifestum est enim παῦ non ex παῦσαι esse factum, sed pro παῦε dictum per apocopen, ut ἄλευ δὲ pro ἄλευε δὲ dixit Æschylus Prom. 568. Illud autem παῦ Aristophani restituendum esse vidit Elmslejus Eq. 821 : Παῦ παῦ' οὗτος, ubi libri verbo semel posito metroque violato παῦ' οὑτοσί. ‖ Præter passiv. πέπαυμαι et aor. 1 ἐπαύθην in codd. non raro scribuntur πέπαυσμαι (v. var. lect. ad Herodot. 1, 84, Plat. Protag. p. 328, D, Maxim. Tyr. 13, 4, quæ exx. attulit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 321) et ἐπαύσθην (v. var. lect. ad Hesiod. Th. 533, Thucyd. 2, 77; 5, 91, 100, Andocid. p. 20, 40, Pausaniam, cujus exx. collegit Siebelis. ad 1, 22, 9, Dion. Chrys. vol. 1, p. 58). Quæ scriptura librariis deberi videtur, ad literam σ talibus formis inserendam proclivibus. Sic ἐλασθείς, ἀπηλάσθην, ἐπειράσθην, δεδρασμένος, δεδεσμένος et alia multa vitiose scripta reperiuntur. ‖ Aor. sec. Ἐπάην in lingua vulgari. Chœrob. In Theodos. p. 629, 28 ed. Gaisf. et ap. Bekk. Anecd. p. 1324 : Ἐὰν εὑρεθῶσι δύο δίχρονα, τὸ δεύτερον ἀποβάλλεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ καὶ τὸ πρῶτον φυλάττεται, οἷον καίω ἔκαον, ἐξ οὗ τὸ ἐκάην ... παύω ἔπαον, ἐξ οὗ τὸ ἐπάην καὶ ἀνεπάην (male ap. Gaisf. ἔπαυον, ἐξ οὗ τὸ ἐπαύην καὶ ἀνεπαύην) ἐν τῇ συνηθείᾳ. Verbi simplicis nulla mihi in promptu sunt exempla, compositorum plura, velut ἀναπαῆναι ap. Macarium Homil. p. 67, D, ἐπαναπαῆναι p. 165, B, ἀναπαείς Greg. Nyss. in Maii Collect. vol. 8, p. 9. G. Dindorf.]

[Παρία. Πάριος. V. Πάρος. ‖ Παρέη, Thalamatarum numen, ap. Pausan. 3, 26, 1, vitiose pro Πασιφάη. V. Meurs. Misc. Lacon. 1, 4.]

[Πάφλα. V. Παφλάζω.]

[Παφλαγόνειος, ὁ, Paphlagonius, fl. Troadis. Quintus 2, 560 : Ποταμὸν ... ἠχήεντα, τόν ῥά τε Παφλαγόνειον ἐπιχθόνιοι καλέουσι πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ δειράσιν Ἴδης.]

[Παφλαγονία, ἡ, Paphlagonia, provincia Asiæ minoris ad Pontum Euxinum, de qua v. Strabo 12, p. 543 seqq. aliique geographi : v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 1, p. 586. Nomen ἀπὸ Παφλάγου τοῦ Φινέως παιδὸς repetit Steph. Byz., ubi cod. Vratisl. Πάφλαγος. Scribendum igitur Παφλαγόνος, ut legitur ap. Eustath. ad Hom. p. 360, 27, et ad Dionys. P. 787. ‖ Adject. gentile Παφλαγόνες, οἱ, ap. Hom. Il. B, 851, E, 577, N, 656, Herodot. 1, 6, 28, 72; 3, 90, Xen. Cyrop. 1, 5, 3; 2, 1, 5, Strabonem aliosque. ‖ Παφλαγονικός, ή, όν, Paphlagonicus. Κράνη Π. Xenoph. Anab. 5, 4, 13. Παφλαγονική, ἡ, Ager Paphlagonicus, ib. 6, 1, 15 : Σινωπεῖς οἰκοῦσιν ἐν τῇ Π.]

[Παφλάγων, όνος, ὁ, Paphlago, Phinei filius, a quo nomen acceperunt Παφλαγόνες. V. Παφλαγονία. ‖ Παφλαγών, nomine a παφλάζειν ducto, Cleo appellatus est ab Aristophane per totam Equitum fabulam, οὐ τῷ γένει, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπάφλαζεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ut annotavit schol. ad v. 2, et similiter Eustath. p. 360, 28. Numero plurali Παφλαγόνων Eq. 6, et in oraculo ficto v. 199. De homine nequam Procopius, ad mores, ut videtur, Cleonis Aristophanei respiciens, Anecd. p. 47, C : Ἦν ... ἐπιστολογράφος Πρίσκος ὀνόματι, ἄγαν πονηρὸς μὲν καὶ παφλαγὼν καὶ πρέπων τοῦ προστάτου τὸν τρόπον ἀρέσκειν.]

[Παφλάζω. HSt. post verba s. v. Φλάζω ponenda :] Quod vero attinet ad illud comp. Παφλάζω, sciendum est exponi non solum Ferveo, sed et Æstuo; atque adeo existimari proprie dictum de maris æstu. Esseque et ipsum a sono fictum. [Hesych. : Παφλάζει, βράζει, ἀναζεῖ. Παφλάζοντα, ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Ἠχοῦντα et ἀναζέοντα ap. Phot. et Suid.] Hom. Il. N, [798] : Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. [Aristoph. ap. Polluc. 10, 88 (fr. 423) : Ἔτνος ἐν ταῖς χυλίχναις ... θερμὸν ... παφλάζον. Eubul. ap. Athen. 6, p. 229, A : Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ φυσήματι. Παφλάζοντος κρατῆρος Lycophr. 197. Passiv. Antiphan. ap. Athen. 4, p. 169, D : Ἔγχελυς ... μιχθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης ... ἕψεται, παφλάζεται.] Aristoph. metaph. usus est de Cleone [Pac. 314] : Μὴ παφλάζων καὶ κεκραγώς, Tumultuans et vociferans, ut quidem nonnulli interpr. Sed malim Ira æstuans, ut eadem sit in Græco verbo metaphora, quam in Latino ei respondente frequentissimam esse videmus. [De eodem Eq. 919 : Ἀνὴρ παφλάζει, παῦε παῦ', ὑπερζέων· ubi schol. : Πεποίηται παρὰ τὸ πάφλα. De Hyperide Timocles ap. Athen. 8, p. 342, A : Ἔμφρονας λόγου κύματος παφλάζων.] Quemadmodum autem φλάζω Hippocr. usurpat de sermonis vitio, teste Galeno, sic et παφλάζω ab Eod. dicitur, ut Idem testatur, de iis qui in loquendo offensant s. labuntur, et eadem repetunt. [P. 55, 32, et 1040, C : Ὅσοι τῇ φωνῇ παφλάζουσι· de quo Galen. Lex. p. 540 : Ὠνοματοπεποίηκε τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγε-

σθαι δηλῶσαι βουλόμενος. Aretæus p. 35, 35 : Ἄλλοτε δὲ ἄμφω ξυμπεσόντα παφλάζει, i. e. Ambobus labiis collapsis balbutiunt.]

Πάφλασμα, τὸ, Fervor, Æstuatio, Æstus, Strepitus quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα de Verbis insolentibus atque elatis (quo pertinet illud παφλασμένος paulo ante pro τετυφωμένος, et φλασμὸς pro τῦφος), ex Aristoph. Av. [1243] : Παῦε τῶν παφλασμάτων. [Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 60, 13 : Παφλάσματα· ψευδεῖς καὶ ἀλαζόνες λόγοι καὶ ἀναζέοντες ὥσπερ ἐκ πυρός.]

[Παφνούτιος, ὁ, Paphnutius, μιᾶς πόλεως τῶν ἄνω Θηβῶν ἐπίσκοπος, Suidas, qui plura de eo attulit ex Socratis Hist. eccl. 1, 11. Adde Phot. Bibl. p. 471, 24.]

[Πάφος, ἡ, Paphus, urbs Cypri. Hom. Od. Θ, 363, H. in Ven. 59; Æsch. Pers. 893; Aristoph. Lys. 833; Apollodor. 3, 14, 3; Strabo 14, p. 683. Duplex autem ejusdem nominis urbs fuit, altera antiquior, quam Παλαίπαφον vocant Strabo, Pausan. 8, 5, 2, et Plinius H. N. 5, 35, 31, Πάφον παλαιὰν Ptolem. 5, 14; altera recentior, Πάφος νέα ap. Ptolem. l. c., Nea Paphos ap. Plinium. V. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 629. G. Dind. De Πάφῳ cognominata Σεβαστῇ Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 173. Hase. ‖ Adject. Πάφιος, ία, ιον. Μειράκιον Πάφιον Athen. 6, p. 255, D. Ἱερὸν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης ap. Strabon. l. c. Νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην jurat mulier ap. Aristoph. Lys. 556. Omisso Veneris nomine Himer. Or. 1, 20, p. 364 : Νύμφα Παφιῆς (scr. Παφίας) ἄγαλμα κάλλιστον. Et sic sæpissime apud poetas Anthologiæ, quorum exx. v. ap. Jacobs. vol. 5, p. 344. Πάφιοι, οἱ, ap. Steph. Byz., Dion. Cass. 54, 23, aliosque.]

[Παφίον (?)· κτείνας, Hesych.]

[Πάφων, ὁ, Paphon, n. pr. scriptum in fictili sec. conj. Bœckhii, Kramer. *Über den Styl der gr. Thong.* p. 50. Hase.]

[Πάχετος, ὁ.] Πάχετον ap. Hesych. παχύτερον, mendose. [Etym. M. p. 656, 53 : Π. παχύτερον κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ καὶ ρ. Glossa est Homerica Od. Θ, 187 : Δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ. Ib. Ψ, 191 : Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς, ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων· ubi dubitatur utrum adjectivum sit an substantivum πάχετος, τὸ, i. q. πάχος. Pro substantivo habuisse videntur Nicander et Oppianus, qui Πάχετος, τὸ, dixerunt Ther. 385, 387. 468 : Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροπον· Halieut. 4, 535.]

[Παχετὸς Laqueum significat ap. Hippocr. p. 638, 13, ubi de vinculis in fluxu muliebri brachiis injiciendis scribit, Καὶ παχετὸν ποιήσαντα ὑπὲρ τῶν ἀγκώνων καὶ τῶν ἰγνύων ὑπὲρ τῶν γουνάτων, Ita ut laqueum ad superiores cubitorum et poplitum partes supra genua injicias. Calvus vero παχετὸν pro crassiore vinculo sumit, ut παχετὸν παχύτερον intelligas. Foes. Codex unus παγετόν : unde conjicio πάγιον. Schneid.]

[Παχέως, Crasse, Pinguiter. De victu pingui Philostr. p. 117 : Τράπεζα παρακείσεται ... παχεῖά τε καὶ πάντα ἔχουσα ὁπόσα ἐνταῦθα. Π. οὖν, ἔφη, ἑστιᾶσθε; Ἡμεῖς μὲν, ἔφασαν, λιτῶς. Id. p. 27 : Ἀκούων τὸν ἄνδρα μήτ' ἀπὸ ζώων σιτεῖσθαι μήτε οἶνον πίνειν, π. αὐτὸν καὶ ἀμαθῶς ἑστιᾷ. Ἀλλ' ἔστι σοι, ἔφη, καὶ λεπτῶς με ἑστιᾶν, ἣν ἄρτους τε δῷς καὶ τραγήματα. ‖ Imperite. Id. p. 147 (?) ab Schneid. cit. : Π. ἐξηγούμενοι. Compar. Παχύτερον. V. Παχύς. ‖ Dense, Generatim. Plato Polit. p. 295, A : Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καί πως οὑτωσὶ παχυτέρως ἑκάστοις τὸν νόμον θήσει. Quod παχύτερον dicit p. 294, E.]

[Πάχης, ητος, ὁ, Paches, dux Atheniensium. Thuc. 3, 18, 28, 34, 35; Aristot. Polit. 5, 4. De accentu Arcad. p. 24, 7. ‖ Adject. Παχήτιος, ία, ιον. Strabo 13, p. 600 : Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ τῷ Παχητίῳ, Bello quod duce Pachete gestum est.]

[Πάχης, ὁ, ἡ.] Πάχητες, Hesychio παχεῖς, πλούσιοι, Crassi, Opulenti. [Ap. Hippocr. De aere et locis § 84 codd. exhibent ὑπερπάχητες. Angl. Suidas s. v. Παχεῖς : Διαφέρει πάχης καὶ παχύς· πάχης μὲν λέγεται ὁ λιπαρὸς, παχὺς δὲ ὁ ἀναίσθητος ἢ ὁ πλούσιος. Cujus testimonio usus est Valesius ad Euagr. H. E. 4, 7 : Τὰ τῆς πορείας ἐμοὶ διακέκοπται πάχητί τε ὄντι πόρρω τε τῆς ἡλικίας ἀφιγμένῳ. Tzetz. Hist. 9, 304 : Παχὺς μὲν ὁ ἀνόητος κυρίως κλῆσιν φέρει· πάχης δὲ ὁ κατάσαρκος καὶ πιμελὴς καλεῖται. Ἐμοὶ δὲ ὁ κατάσαρκος, ὡς καὶ Ἀριστοφάνει, παχὺς κατονομάζεται καὶ ὁ ἀνόητος δὲ κτλ.]

Πάχνη, ἡ, Ros glaciatus, i. e. Pruina. [Plato Tim. p. 59, E : Τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν ἐκ δρόσου γενόμενον πάχνη λέγεται. Πάχναι καὶ χάλαζαι Symp. p. 188, B.] Aristot. De mundo [c. 4] : Κρύσταλλος δὲ, ἀθρόον ὕδωρ ἐξ αἰθρίας πεπηγός· πάχνη δὲ, δρόσος πεπηγυῖα. [Sic etiam Timæus Lex. Plat. p. 210 et Phot. p. 403, 12. Δρόσος χιονώδης Tim. p. 122]· δροσοπάχνη δὲ, ἡμιπαγὴς δρόσος : Glacies est aqua conferta a serenitate compactilis; πάχνη, Ros concretus; δροσοπάχνη, Ros semiconcretus, quasi Ros pruinosus. Bud. [Conf. Plut. Mor. p. 732, C. Πάχνη et εὐρὼς quomodo differat docet Aristot. De gen. anim. 5, 4.] Itidem Plin. 2, 60 : Grandinem conglaciato imbre gigni, et nivem eodem humore mollius coacto : pruinam autem ex rore gelido. Hom. Od. Ξ, [476] : Χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη ψυχρή. Aliud exemplum ex Apollon. [Rh. 2, 738] vide in Συνεχής. [Æsch. Prom. 25 : Πάχνην ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. Callim. Dian. 125.] Confer etiam quæ Theophr. scribit C. Pl. 5, 19 [13, 7] cum iis quæ Plin. 17, 24. Secundum Suid., ἐπειδὰν ἐκ γῆς ἢ ἐκ θαλάσσης ὑφ' ἡλίου ὑγρασία ἀνενεχθεῖσα μὴ κατεργασθῇ, καταψυχθῇ δὲ, πάχνη καλεῖται. [Quæ Stoicorum definitio est ; v. Diog. L. 7, 153.] Hesychio πάχνη est παγεῖσα δρόσος, vel λεπτὴ χιὼν, vel τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. [Ptolem. De appar. p. 74, 30 : Ψύχη, ἢ π. Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 395, A : Πάχναι δὲ καὶ χιόνες. In cod. Vatic. 1314, f. 17 exstat Pselli Ἑρμηνεία περὶ ὑετοῦ καὶ π. Hase.] Idem πάχνη exp. etiam ψυχρότης, a πήσσειν derivans. [‖ De sanguine concreto Æsch. Ag. 1512 : Πάχνη κουροβόρῳ.]

Παχνήεις, εσσα, εν, Pruinosus. [Nonn. Dion. 3, 4 : Παχνήεντα ... ἴχνια ταύρου.]

[Παχνίζω, Pruinam mitto. Pallad. Laus. 117.]

Παχνόω, Gelu constringo, Conglacio, Congelo, i. q. πήσσω, quemadmodum [Phot. et] Suid. παχνοῦται exp. πήσσεται, πήγνυται. Plut. [Mor. p. 396, B] : Αὐτὸς γὰρ ὑφ' αὑτοῦ παλαιούμενος ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ καὶ μεθίησι τὸν ἰὸν, ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐμφανῆ διὰ πλῆθος. [Geopon. 12, 17, 1 : Χρὴ ... νίτρον λεῖον ἢ ἁλμυρίδα γῆν διὰ κοσκίνου κατασηθέντα πάσσειν, ὡς δοκεῖν αὐτὴν πεπαχνῶσθαι, Ut quasi pruina conspersa videatur. ‖ Denso. Plut. Mor. p. 736, A : Παχνουμένου τοῦ πνεύματος.] At παχνοῦν ἦτορ aliquid dicitur pro λυπεῖν, ut schol. Hesiodi exp., dicens metaph. sumptam a pruina, quæ λυπεῖ τὰ λάχα. Hesiod. Op. [358] : Ὅς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας, Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ. Itidem Hesych. παχνοῦται exp. λυπεῖται, ἀνιᾶται, φρίσσει, θυμοῦται, respiciens ad Hom. Il. P, [112] de leone quem canes et rustici persequuntur : Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, ubi Eust. exp. πυκνοῦται καὶ οἷον πήγνυται τῇ λύπῃ, vel etiam ψύχεται : quoniam ψυχῶν nomine intelliguntur interdum τὰ ἀσθῆ. [Phot. p. 403, 14 : Παχνουμένης, ἀνιωμένης. Æsch. Choeph. 81 : Κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. Eurip. Hipp. 803 : Λύπῃ παχνωθεῖσα. Apoll. Rh. 4, 1279 : Ἐν δ' ἄρα πᾶσι παχνώθη κραδίη· ubi per ἐπάγη et ἐλυπήθη exp. schol. Cum nominibus θυμὸς et ἦτορ Greg. Naz. vol. 2, p. 97, B, Orph. Arg. 246, 690, 1169 (ubi var. lect. πυκνώθη). Id. 808 : Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν. Oppian. Cyn. 4, 296 : Παχνώθη δὲ κέαρ θεσπέσιοι.] Bud. Παχνοῦται interpr. Pruina retorridum fit : qui etiam in suis Epistt. dicit παχνουμένη ἄμπελος, Vitis quam pruina adurit, ut Plin. locutus est, 17, 24.

Παχνώδης, ὁ, ἡ, Pruinosus. [Π. ὄρθρος Suidas s. v. Ἄγχαυρος. Π. χειμὼν Geopon. 1, 12, 27.]

Πάχος, τὸ, Crassities, Crassitudo. [Hom. Od. I, 324, de Cyclope : Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος. Pind. Pyth. 4, 436 : Πάχει μάκει τε. Π. ἔχειν, de mole corporis, Hippocr. Aphor. 2, 35. Π. σαρκὸς Eur. Cycl. 379. Π. χαλκηίου Herodot. 4, 81. Πάχος et λεπτότης opposita ap. Plat. Rep. 7, p. 523, E, Tim. p. 85, C. Διαφορὰ κατὰ πάχη καὶ λεπτότητας, Aristot. H. A. 2, 17.] Thuc. 3, [20] : Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον· 1 : Τὸ πάχος τοῦ τείχους. Interdum vero πάχος redditur Crassamentum, quod et Crassamen Columellæ, ut πάχος πυῶδες, ap. Diosc., Crassamentum purulentum, i. e. Pituita et crassus humor, qui frigore in pectore puris modo albescens concreverit, Marc. Virg. [Aristot. De sensu c. 4 : Οἱ χυμοὶ πάντες πάχος ἔχουσι μᾶλλον. De vino Geopon. 6, 2 : Ἐὰν δυναμικὸν καὶ πάχος ἔχοντα ἡ χώρα φέρῃ τὸν οἶνον. Π. μέλιτος 4, 5, 2. Π. ἑψήματος 4, 7, 3.] ‖ Πάχος dici etiam de Crasso ingenio, tradunt VV. LL.

[Παχύαιμος, ὁ, ἡ, Crassum sanguinem habens. Hippocr. p. 357, 9 : Ζῷον π.]

[Παχυδάκτυλος, ὁ, ἡ, Crassos digitos habens. Polemo p. 310. Wakef.]

[Παχύδενδρος, ὁ, ἡ, Arboribus densus. Himer. Or. 23, 17, p. 794 : Π. ἄλσεσιν.]

[Παχυδερμέω, Obcalleo, Gl.]

[Παχυδερμία, ἡ, Crassitudo cutis. Hippocr. p. 1144 : B : Τοῦ κνησμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῆς παχυδερμίης.]

Παχύδερμος, ὁ, ἡ, q. d. Crassipellis, Crassam pellem s. cutem habens. [Et alibi :] Παχύδερμος, Qui est cute crassa. [Τὰ παχυδερμότερα Aristot. De gen. anim. 5, 3. G. D. Nemes. De nat. hom. p. 50, 11 : Τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς π. De tarando Antigon. Hist. mir. p. 69, 9 : Π. καὶ τετριχωμένον. Hase.] Affertur autem ex Luciano [Tim. c. 23] pro Fatuo s. Stupido (quam signif. et simplex παχὺς habere, docebo paulo post) : Ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος· sed Bud. exp., Rusticus et illotus squalidusque. [Suidas s. v. Μαλακοί (ex Joanne Philop. In Aristot. De anima) : Τοὺς ἀναίσθους παχυδέρμους καλοῦμεν. Schol. Aristoph. Nub. 1239 : Ὡς π. αὐτὸν χλευάζει. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 31, D : Τοῖς π. καὶ ἀδιαρθρώτοις. Id. ib. p. 432, D : Τοῖς π. τῶν ἀκροατῶν. Hase.]

Παχύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Qui crasso pilo est. [Aristot. De gen. anim. 5, 3 : Τὰ παχυδερμότερα παχυτριχώτερα τῶν ζῴων.]

Παχυκάλαμος, ὁ, ἡ, Crasso assurgens culmo s. calamo. [Galen. vol. 6, p. 516, 5. Hase. Theophr. C. Pl. 3, 21, 3. ΔΔ]

[Παχυκάρδιος, ὁ, ἡ, Brutus, Stolidus, Gl. Jo. Chrys. In Psalm. 1, p. 528, 3 : Τί δέ ἐστι βαρυκάρδιοι; Παχυκάρδιοι, σαρκικοί. Scott. Id. Chrys. Cat. in Ps. t. 1, p. 68, 44. Hase.]

Παχύκαυλος, ὁ, ἡ, Qui crasso caule est, s. denso.

Παχυκνήμος, ὁ, ἡ, Cui sunt pingues suræ. Aristoph. Pl. [560] : Γαστρώδεις καὶ π. καὶ πίονες. [Diog. L. 7, 1, de Zenone : Π. τε καὶ ἀπαγής· ubi tamen Menag. malebat, Κακόκνημος. Hase. Hesych. s. v. Κνήμαργος.]

Παχυλὸς, ὁ, Crassus. [Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 739, 56 : Συνδεῖσθαι π. σώματι. Hase.] A quo derivatum adv. Παχυλῶς usitatius est, Crasse, i. e. Crasso modo et minime subtili, Crassa Minerva. Aristot. Eth. 1, 3 : Ἀγαπητὸν οὖν, περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι, ubi παχυλῶς καὶ τύπῳ apte redditur Rudem quandam rei formam adumbrando. [Eustath. Opusc. p. 47, 70 : Εἴ τι χρὴ καὶ ὑποδειγματίσαι π. Id. p. 70, 1; 134, 80; 168, 10.]

[Παχύματα vitiose pro παχύχυμα. V. Παχύχυμος.]

Παχυμέρεια, ἡ, Crassitudo partium : opposita τῇ λεπτομερείᾳ ab Galeno. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 188, C : Τὴν σωματικὴν π. Wakef. Id. Greg. Nyss. vol. 1, p. 75, B : Τὴν τῶν ἀτμῶν π.· et 608, B : Τὴν ὑλικὴν π. Jo. Philop. De cr. mundi p. 188, 2 : Τὴν τοῦ σώματος μὲν ἀέρος λεπτομέρειαν, π. δὲ τοῦ ὕδατος. Hase. Παχυμερία τῶν νεφῶν Gemin. p. 24, D. Hemst.]

Παχυμερὴς, ὁ, ἡ, Crassis partibus constans, Crassus. Π. οἶνος, ex Aristot. Opp. τῷ λεπτομερεῖ ab eod. Aristot. [Tim. Locr. p. 100, E : Τὸ ψυχρὸν παχυμερέστερον. G. D. It. comparat. Galen. vol. 6, p. 715, 12 : Π. τε καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, μᾶλλον γεώδες. Id. vol. 4, p. 706, 16 : Π. τε καὶ ἀπαλωδέστερον. Sext. Emp. p. 444, 8 : Καὶ μὴν τὸ ὕδωρ π. ἐστι πνεύματος. Hase. Plut. Mor. p. 877, C : Τὸ παχυμερέστατον τοῦ πυρός. Ib. p. 903, E; 913, C, al.] Item metaph., sicut Latine Crassus. [‖ Cognomen Georgii, scriptoris Byzantini, cujus de Michaele et Andronico Palæologis libri tredecim aliaque scripta supersunt. Genitivus in libris scribitur Παχυμέρους, Παχυμεροῦς, et Παχυμερῆ tanquam ab nominativo Παχυμερῆς.]

Παχυμερῶς, Crasse; [ἀδρῶς, παχέως exp. Hesych.] sed frequenter metaph. pro eo quod Latine Crassa Minerva. [Strabo 1, p. 66 : Ταῦτα γὰρ εἴρηται π .... ἔτι δὲ παχυμερέστερον ... Anna Comn. p. 83, B : Οὐ παχυμερῶς τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ... παραπέμπειν χρή.] Et παχυμερέστερον, Crassiore Minerva, musa, Crassius, Rudius : Gellius, Phavorini opinionem referens 14, 1 : Sed conjectari pauca quædam, ut verbo ipsius utar, παχυμερέστερον. Ulpian. Pand. l. 15, titulo de Peculio, cap. Quam Tuberonis : Scire autem, inquit, non utique singulas res debet ex necessitate, sed παχυμερέστερον. [Ach. Tat. Isag. in Ar. p. 137, A : Παχυμερῶς μὲν καὶ πλατικῶς, Ut minus accurate dicam. Anon. in cod. Vatic. 1018, f. 69 : Π. καὶ ἐπιδρομάδην. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 63, 10 Dronk. : Κατὰ τὸ ὁλοσχερὲς δὲ ἢ π. θεωρούμενον. Hase.]

[Παχυνευρέω, Nervorum crassitudine laboro. Strabo 14, p. 700, ex eoque Eustath. ad Dionys. P. 867 : Τοῖς παχυνευροῦσι κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις.]

[Παχυνέφελος, ὁ, ἡ. Constant. Manass. Amat. 3, 21 : Τὸ πρόσωπον τοῦ ... ἡλίου ἀχλύας παχυνέφελοι θολοῦσι καὶ σκοτοῦσι, Tenebræ spissarum nubium.]

Παχύνοος, ὁ, ἡ, Qui crassa est mente, crasso ingenio. [Phot. et Suidas : Παχύνοοι, παχύνοες, ἀνόητοι. Hesych. : Παχύνοι (παχυνοὶ codex), παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι.]

[Πάχυνος, ὁ, Pachynus, promontorium Siciliæ. Strabo 6, p. 266 seqq.; Polyb. 1, 25, 8; 42, 4; 7, 3; Pausan. 5, 25, 5; 10, 11, 3; Dioscor. 5, 139. Syllabam mediam produci docent Arcad. p. 193, 4, Draco Strat. p. 28, 24; 46, 18; 64, 14. Et sic Lycophro 1029, 1182; et Dionys. P. 86 : Πολυκλύστοιο Παχύνου. Idem vero corripuit 469 : Ἄκρα δέ οἱ Πάχυνός τε ... 471 : Εἰσανέχει, Πάχυνος δὲ ... Eadem poetarum Latinorum inconstantia : nam produxit Ovidius, corripuerunt Avienus Perieg. 645, et Priscianus Perieg. 482. ‖ Adject. Παχύνιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz. Παχυνικὸς, ἡ, ὸν, ap. Athen. 1, p. 4, C : Τῶν Παχυνικῶν θύννων.]

Πάχυνσις, εως, ἡ, ipsa Actio reddendi crassum, s. efficiendi crassum. Aut etiam Crassescentia, si formare mihi licet verbale hoc a verbo Crassesco. At in VV. LL. affertur vocabulum aliud, sc. Crassatio, ex Gaza. Theophr. C. Pl. 6, 15 [11, 7] : Οἷς μὲν οὖν μὴ ἔνεστιν ὅλως λιπαρότης, καὶ πιότης, ἢ αὐτὴ μὴ πολλὴ, μηδὲ σωματιώδης, τούτοις οὐ γίνεται τοιαύτη πάχυνσις. [Ib. 6, 16, 4.] Legitur hoc vocabulum et ap. Aristot. Meteorol. 4, [6] : Ἡ γὰρ πάχυνσις, ὑγροῦ μὲν ἀπιόντος γίγνεται, τοῦ ξηροῦ δὲ συνισταμένου. [Galen. vol. 6, p. 707, 7, de ovis : Τὰ δ' ἐν τῷ συμμέτρῳ τῆς παχύνσεως ἀρθέντα. Hase.]

Παχυντικὸς, ἡ, ὸν, Vim habens reddendi crassum, pro quo alii dicunt Incrassandi. A quo fingere etiam possis Incrassativus.

Παχύνω, Crassum reddo. Ap. Polyb. pro Crassius et plenius reddo, oppositum τῷ λεπτύνω. [Xenoph. Œc. 12, 20 : Παχῦναι τὸν ἵππον ὡς τάχιστα βουλόμενος.] Itidem pass. Παχύνομαι, Crassus reddor, fio, Crassesco : ut παχύνεται σῶμα, Galen., Crassescit, Augetur corpulentia. Bud. vertit Plenior et crassior reddor, afferens ex Polyb. [immo Xenoph. Symp. 2, 17] : Τὰ μὲν σκέλη παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. [Διὰ λιμὸν παχύνεσθαι τοὺς πόδας Procl. ad Hesiod. Op. 497.] Potest autem παχύνω verti etiam Spissum reddo : sicut παχύνεσθαι Plin. ap. Aristot. vertit Spissari. Ap. quem in l. De mundo [c. 4] πεπαχυμμένος redditur etiam Addensatus, a Bud. : Ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου [-χυσμ. ed. Sylb. et libri], Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ. Alioqui παχύνεσθαι redditur etiam Concrescere. [De sole nubibus spissis obscurato Dionys. P. 35 : Σκιερῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσι. ‖ Hebeto. Plut. Mor. p. 995, D : Οὐ μόνον αἱ κρεοφαγίαι τοῖς σώμασι γίνονται παρὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ὑπὸ πλησμονῆς καὶ κόρου παχύνουσιν.] ‖ Ponitur autem παχύνω pro Obesum reddo, Pinguefacio, ut in Plat. Rep. 1, [p. 343, B] : Τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. [Gorg. p. 518, C : Παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.] Itidem παχύνομαι, Obesus reddor, Pinguesco, Pinguefio. [Plut. V. Solon. c. 20 : Νέον ... ἀπὸ συνουσίας παχυνόμενον. ‖ Metaph. Augeo. Æsch. Sept. 771 : Ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. LXX Jerem. 25, 28 : Ἐπαχύνθησαν, Locupletes facti sunt. ‖ De homine hebetis ingenii Philostr. p. 514 : Διθυραμβώδη καλοῦν-

τες (Σκοπελιανὸν) καὶ ἀκόλαστον καὶ πεπαχυσμένον. LXX Jes. 6, 10 : Ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου.]

[Παχύπους, οδος, ὁ, ἡ, Crassos pedes habens. Hesych. : Παχύποδα, τὸν ὑπὸ λιμοῦ καὶ φιλαργυρίας οἰδήσαντα. Polemo Physiogn. p. 287.]

Παχύῤῥαβδος, ὁ, ἡ, Crassas habens virgas.

Παχύῤῥιζος, ὁ, ἡ, Cui crassa est radix, vel Cui crassæ sunt radices. Theophr. [In libro Esther p. 385, 45. Valck.]

[Παχύῤῥιν s. Παχύῤῥινος, ὁ, ἡ, Crassum nasum habens. Polemo Physiogn. p. 287, ubi παχύριν scriptum. Παχύρινος, ὁ, ap. Joann. Malal. p. 306, 11.]

Παχύῤῥυγχος, ὁ, ἡ, Qui crasso rostro est, Crassum habens rostrum, ut π. ὕες, Alex. Aphr. [Probl. 1, 141.]

Παχὺς, εῖα, ὑ, Crassus. [Hom. Il. M, 446 : Λᾶαν ... ὅς ... πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς· Σ, 416 : Σκῆπτρον παχύ· Ψ, 697 : Αἷμα παχὺ πτύοντα. Hesiod. Op. 507 : Ἐλάτας τε παχείας. Πέδαι παχεῖαι Aristoph. Vesp. 435 (ut χοίνικας παχείας ap. Alciphr. 3, 24). Παχεῖαι θρυαλλίδες Nub. 59. Παχεῖα δραχμή, τὸ δίδραχμον Ἀχαιοί, ap. Hesych., ubi Gronov. Ἀττικοί, male : nam παχεῖα δραχμὴ Atticorum simplex fuit drachma, non didrachmum. Pollux 9, 76 : Τὴν Αἰγιναίαν δραχμὴν μείζω τῆς Ἀττικῆς, δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυεν, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι παχεῖαν δραχμὴν ἐκάλουν, μίσει τῶν Αἰγινητῶν Αἰγιναίαν καλεῖν μὴ θέλοντες.] Ut ῥίζαν παχεῖαν Plin. interpr. ap. Theophr. [H. Pl. 6, 3, 1], Radicem crassam, quum hæc ejus verba, Τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν, τὸν δὲ καυλὸν ἴλικον νάρθηξ, σχεδὸν δὲ καὶ τῷ πάχει παραπλήσιον, ita vertit, In ea laserpicium gigni solitum, radice multa crassaque, caule ferulaceo : haud absimili crassitudine. Sic autem αὐχένα παχὺν legimus [ap. Hom. Od. I, 372,] in Geopon. pro Cervicibus crassis, ut locutus erat Varro. Atque ut Togam crassam dixit Horat., sic χλαῖναν παχεῖαν dicunt Græci, ut ex Polluce [7, 57, 61 ; 10, 124] discimus, et generaliter etiam παχέα ἱμάτια [ap. eund. 10, 123] : quod ap. Xen. [Œc. 17, 3] legitur, cum verbo φορεῖν. [Plato Crat. p. 389, B : Λεπτῷ ἱματίῳ ἢ παχεῖ.] Hom. autem [Il. E, 309 ; H, 264 ; Θ, 221 ; K, 31 ; Φ, 424, Od. Z, 128 ; Φ, 6, al.] χεῖρα παχεῖαν vocat Manum crassam : ex quo intelligendum putant scholl. Validam, Robustam. [Παχέος μηροῦ Il. Π, 473, Od. K, 439. Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνὴ poeta (Archilochus ut videtur) ap. schol. Aristoph. Nub. 1019.] Dicitur vero et παχὺς οἶνος a Galeno Crassum vinum : ei opponente λεπτὸς, Tenue. [Lucian. De merc. cond. c. 26. Courier. Athen. 1, p. 33, B : Εἰς τὸ διαπνεῦσαι τὸ παχὺ τῆς δυνάμεως αὐτῶν (τῶν οἴνων).] Alicubi redditur et Spissus ; estque ita interpretatus idem Plin. ap. Theophr. : sicut et verbum παχύνεσθαι, Spissari, ap. Aristot. Frequens vero pro Crassus significante Obesus, Pinguis : quam signif. habet Epigr. tit. εἰς Παχεῖς [Anth. Pal. 11, 250], in disticho cujus initium, Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. [Παχέες σφόδρα ap. Hippocr. Aphor. 2, 44, quibus ἰσχνοὶ opponuntur. Mulieres παρὰ φύσιν παχεῖαι, 5, 46. Γυνὴ παχεῖα p. 262, 30 ; 1153, B. Foes.] Sic et ap. Athen. identidem ex variis scriptoribus. [Ex Menandro 12, p. 549, C, de Dionysio Heracleota : Παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα. Πάνυ παχὺς τὸ σῶμα (Pytho Byzantius) ib. p. 550, F.] Lucian. autem interdum cum παχὺς addit et πολύσαρκος, et alicubi πιμελής, ut in Charonte [D. mort. 10, 5] : Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ ; In libro autem De saltatione : Παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ. Ubi παχὺς videtur potius esse quod dicimus *Gros*, quum hoc copulamus cum nomine *Gras* : ut παχὺς et πολύσαρκος, s. παχὺς et πιμελὴς, sonent, quod dicere solemus *Gros et gras* : quorum certe utrumque videtur significari nomine Crassus ap. Terent. Respondet alioqui illud *Gros* potius nomini Corpulentus : qua etiam voce redditur παχὺς ap. Galen. Quod alioqui nihil aliud est aliquando quam πιμελὴς, s. πίων : atque adeo nomen hoc πίων et illud παχὺς eod. in l. eadem omnino in signif. posita invenies infra in Παχύτης. [Pollux 4, 151, ubi personas comicas describit : Ἡ παχεῖα γραῦς παχείας ἔχει ῥυτίδας.] At Corn. Celsus παχυτάτοισι ap. Hippocr. reddidit Plenissimis : ut videbis in l. quem mox proferam, ubi de superlativo gradu agam. || Παχὺς metaphorice ad animum relatum, ut Lat. Crassus

interdum ac Pinguis, pro Stupidus, Hebes, Tardus. [Suidas s. v. Παχεῖς : Καὶ παχὺς καὶ ἀρχαῖος ἐπὶ τοῦ ἠλιθίου τάττεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.] Aristoph. [Nub. 842] : Γνώσῃ δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. [Greg. Naz. vol. 1, p. 671, B : Αἴαν ὄντως παχύς τις εἶ. Valck. Hippocr. De aere et locis § 125 : Ἔς τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες. Heliodor. 5, 18 : Παχύτερον ἔχει τῆς ἀκοῆς. Philostr. p. 558 : Παχὺς τὴν μνήμην. De voce immodulata Arat. 953 : Κορώνη ... παχὺ κρώζουσα. Schneid. De carmine rudius composito schol. Dionys. Perig. p. 317 Bernh., de Lyda Antimachi : Ὅτι δὲ διαβέβληται τὸ παχὺ σαφῶς ὁ Καλλίμαχος δηλοῖ ... « Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. »] Unde autem παχὺς hanc signif. acceperit, docet Plut., ap. quem [Mor. p. 150, E] legitur etiam παχύτατος καὶ ἀμουσότατος, de asino dictum. Ceterum λεπτὸν vicissim de Subtili et acuto dici, translatum itidem ad animum, suo loco docui. [Phot. p. 403, 17, et Suidas : Παχύτερον· ἀμβλύτερον, οὐκ ἀκριβές· pro quo ap. Hesych. ἀδρότερον, οὐκ ἀκριβῶς.] || Παχὺς alia metaphora, Opulentus, Dives, Locuples : quam metaph. interdum habet in lingua vernacula itidem *Gros*, item *Engraissé* : quæ ad verbum sonant παχὺς et παχυνθείς. Usus est autem hac in signif. Herodot. [5, 30 : Ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου. Ib. 77 ; 6, 91 ; 7, 156. Phot. et Suidas : Παχεῖς, Ἀττικοὶ τοὺς πλουσίους καλοῦσι συνήθως] ; et post eum Aristoph. Vesp. [288] : Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων Τἀπὶ Θρᾴκης. Ubi schol. παχὺς δὲ, inquit, ὁ πλούσιος : addens, ex contrario λεπτοὺς appellari τοὺς πένητας, Pauperes. Ubi observa obiter et hunc metaphoricum usum nominis λεπτοί : similem ei, quem habet nomen Tenues ap. Latinos. [Cum πλούσιος conjunctum ap. Aristoph. Pac. 639 : Τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους.]

|| Gradus compar. Παχύτερος, Crassior, Spissior, etc. sequendo significationes datas positivo Παχύς. Et adv. Παχύτερον, Crassius, etc., quod exp. etiam Crassiore Minerva s. Pinguiore. Item Rudius. [Hermog. p. 285 : Ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων Hesych. s. v. Ψελλός. Hemst. Adv. Παχυτέρως, Job. in Photii Bibl. p. 193, 19. Jacobs.] Sed pro παχύτερος dicitur etiam Πάσσων. Hom. Od. Θ, 20 : Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ubi πάσσονα reddiderim Corpulentiorem. [Μείζονα καὶ πάσσονα Od. Z, 230, Ω, 369.] Formari autem tradunt gramm. παχίων [Arat. 758 : Πνευματίῃ· παχίων δὲ καὶ ἀμβλείῃσι κεραίαις ..., ubi idem est quod ζοφωδεστέρα. Schneid.] a παχύς : ex quo παχίων sit hoc πάσσων. Et tale esse βράσσων a βραχὺς, vel βραδύς. Fiunt autem tales comparativi et ab aliis positivis, i. e. aliam terminationem habentibus. Superl. Παχύτατος, Crassissimus. A Celso redditur Plenissimus, quum hæc verba Hippocratis [Aphor. 3, 25], Τοῖσι παχυτάτοισι τῶν παιδίων καὶ τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι τάδε συμβαίνει μάλιστα, vertit, Quæ pericula plenissimi cujusque sunt, et cui maxime venter astrictus est. [Altera forma Πάχιστος ap. Hom. Il. Π, 314 : Ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. || HSt. in fine derivatorum verbi Πήγνυμι :] Παχὺς quoque ejusdem cum præcedentibus originis est, Spissus, Densus, Crassus. Qualia sunt ea quæ gelu constringuntur, et ea quæ coagmentantur ; imo et Πυκνὸς alicui huc referendum videatur. Seorsim tamen illud superius ordine literario posui, de hoc vero infra suo loco dicetur.

[Παχύσαρκος, ὁ, ἡ, Cui crassa est caro. Œcumen. In Apoc. p. 298, 27 Cramer. : Παχυσάρκων ἀνθρώπων. Hase.]

[Παχυσκελής, ὁ, ἡ, Crassa crura habens. Poeta ap. Plut. Mor. p. 1101, F : Π. ἀλετρίς. Adamant. Physiogn. p. 436, 437. G. D. Galen. vol. 6, p. 322, 11 : Τὸ δ' ἤτοι π. ἢ ἰσχνοσκελές. Hase.]

[Παχυσμός, ὁ, Crassitudo. Virilis et florentis ætatis robur ac firmitudinem indicat ap. Hippocr. p. 1200, D : Π., κρατυσμός, μινύθησις. Est et παχῦναι Incrassare, quod de medicamentis obstruentibus, quæ sanguini fluenti adhibentur, dicitur p. 1175, G, ut etiam παχυσμοὶ ejusmodi incrassantia et obstruentia medicamenta vocantur ibid. Foes.]

[Παχυστομέω. Παχυστομία. V. Παχύστομος.]

[Παχύστομος, ὁ, ἡ, Crassum os habens. Κώθωνα π.

Henioch. ap. Athen. 9, p. 483, E.||] Παχύστομος, Qui crasso ore est, crasse loquitur, Crassilinguis, quod tamen ad verbum respondet non huic, sed τῷ παχύγλωσσος. Παχυστομία, ἡ, Os crassum, crasse pronuntians. Παχυστομέω, Crasso ore loquor, Crasse pronuntio. Utitur his compp. Strabo 14, [p. 646] dicens Caras ab Homero vocari βαρβαροφώνους quasi παχυστόμους aut τραχυστόμους. Ibid. : Κατὰ παχυστομίαν καὶ ἀφυΐαν τινὰ τῶν φωνητηρίων ὀργάνων τοῦτο συμβαῖνον. Ibid. : Ἄλλη δέ τις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαλέκτῳ ἀνεφάνη κακοστομία, καὶ οἷον βαρβαροστομία, εἴ τις ἑλληνίζων μὴ κατορθοίη. Et mox, Ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν ἑλληνισμὸν, οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν. Ubi nota παχυστομίαν dici Quum quis crasse pronuntiat verba alienæ linguæ, quod Caribus solebat contingere Græcam linguam discentibus, omnibus denique iis qui alienæ linguæ non assueverunt ; in omnibus enim gentibus hæc ἀφυΐα cernitur.

[Παχύσχοινος, ὁ, ἡ, E crassis juncis factus. Nonnus Narrat. in Creuzeri Melet. vol. 1, p. 85 : Εἶδος δικτύου παχυσχοίνου. || Παχυσχοίνῳ lectio vitiosa in epigr. Bianoris Anth. Pal. 9, 227, ex ταχὺς et σχοίνῳ corrupta, ut videbatur Græfio Epist. in Bucol. p. 115.]

[Παχύτατος. Παχύτερος. V. Παχύς.]

Παχύτης, ητος, ἡ, Crassitudo, Crassities [Herodot. 2, 36 : Π. (τῶν ὅπλων) ἡ αὐτή. Id. 4, 23 : Ἀπὸ τῆς π. τῆς τρυγὸς αὐτοῦ παλάθας συντιθέασι], Corpulentia, Obesitas, Pinguitudo. Aristot. H. A. 9, 5, de cervo : Ὅταν γίγνηται παχὺς, γίνεται δὲ σφόδρα πίων ὀπώρας οὔσης, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὤν. [Plur. Plato Polit. p. 284, E : Πλάτη καὶ παχύτητας πρὸς τοὐναντίον μετροῦσι.] || Interdum metaphorice pro Stupiditate, s. Hebetudine : qua in signif. usus est Gregor. [Τὴν παχύτητα τῶν ποιημάτων schol. ms. Dionys. P. ap. Ruhnk. ad Callimachi fr. 441. Conf. Παχύς. Π. orationis ap. Longin. De subl. 29, 1 : Εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο (ἡ περίφρασις), εὐθὺς ... ἀβλεμὲς προσπίπτει, κουφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτητος· nam sic lectionem codicum παχύτατον correxit Manutius. Dionys. De adm. vi Dem. c. 26 extr. : Π. καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τὰ τοιαῦτα. G. D. Sext. Emp. p. 247, 7. Id. p. 231, 19 : Πῶς δ' οὐκ ὄντως γραμματικῆς π. ; De Deo ad mensuram audientium se submittente Jo. Chrys. t. 5, p. 81, C ed. Paris. alt. : Ἡ δὲ π. τῶν λέξεων, ὥστε καθικέσθαι τῆς τῶν ἀκροατῶν π. Hase.]

[Παχυτράχηλος, ὁ, ἡ, Crassum collum habens. Adamant. Physiogn. p. 392. Geopon. 19, 2, 2 : Τοὺς πολυσάρκας καὶ π. κύνας, ubi var. lect. πλατυτραχήλους.]

Παχύτριχος, ὁ, ἡ, Qui crasso pilo est, i. q. παχύθριξ supra. [Fictum, ut videtur, ex comparativo παχυτριχώτερα, quem s. v. Παχύθριξ memoravimus.]

Παχύφλοιος, ὁ, ἡ, Crassum corticem habens, Qui crasso est cortice, Crasso cortice vestitus. [Theophr. C. Pl. 1, 5, 2. Δένδρα π. Geopon. 10, 75, 2. Φυτὰ π. 9, 16, 1. G. D. Galen. vol. 6, p. 270, 9 : Μέτα ῥυσσὸν μέτα π. Hase.]

Παχύφρων, ὁ, ἡ, Qui crassa mente est et intelligentia non valet, Stupidus, Bardus. Utitur Hesych. in proverb. Βοῦθος περιπατεῖ, synonymum ei addens εὐήθης. [Tzetz. Hist. 5, 716 : Ἀγνώμονας ἀνθρώπους παχύφρονας, ubi editum est παχυφρένους. Elberl.]

[Παχύφυλλος, ὁ, ἡ, Crassa folia habens. Const. Manass. Chron. p. 8, A : Ἔρραψαν περιζώματα φύλλων ἐκ παχυφύλλων. Boiss.]

[Παχύφωνος, ὁ, ἡ, Qui spissiori sono est. Sic vocantur literæ asperioris soni ab Aristide Quint. De mus. p. 46 Meib. Osann.]

[Παχυχειλής, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. v. Λεπτόχειλος apposita :] Idem vero [Cui crassa labra sunt] et voce comp. Παχύχειλος nominatur. [Aristot. H. A. 4, 4, ubi olim legebatur : Τὰ μὲν γὰρ λεπτόχειλά ἐστιν ... τὰ δὲ παχύχειλα, nunc ex aliis libris editum λεπτοχειλῆ et παχυχειλῆ. G. D. Et fort. sic quoque mutand. ap. Galen. vol. 19, p. 705, 7, ubi : Ἐξόφθαλμοι καὶ παχύχειλοι. Hase.]

Παχύχυλος, ὁ, ἡ, Qui crassi est succi, Qui crasso succo est præditus, i. q. παχύχυμος.

Παχύχυμος, ὁ, ἡ, Qui succo est crasso, vel crasso humore. Cui opp. λεπτόχυλος, item et εὔχυμος, ap.

Alex. Aphr. [Probl. 1, 52 : Δύσπεπτα καὶ π. Alex. Trall. 9, p. 536 : Οὐ μόνον τὰ δριμέα, ἀλλὰ καὶ παχύχυμα τῶν ἐδεσμάτων. Scribendum ἀλλὰ καὶ τὰ παχύχυμα. Struv. Galen. vol. 6, p. 261, 18 ; 338, 3 ; 392, 13 ; 491, 8 ; 528, 7 aliisque multis ll. Id. vol. 2, p. 563, 5 : Ζῷον π., ὥσπερ ὁ κύων τε καὶ ὁ λέων· et Jo. Philop. De cr. mundi p. 194, 27 : Ὡς πλείονος μετέχοντα γῆς (τὰ χερσαῖα), καὶ διὰ τοῦτο π. Hase.]

Παχὼν, ὁ, Ægyptiaci mensis nomen, respondentis Maio Romanorum [diebus 26 April — 25 Maii], ut annotatum est in Lex. meo vet. [Frequentia nominis exempla sunt in papyris Ægyptiacis.] In Epigr. vero [Anth. Pal. 9, 383] pro Julio ponitur, nonus numero, incipiendo a Septembri : estque ibi in eum hic versus, Ἀξία δ' αὐανθέντα παχὼν δραπάνοισι φυλάσσει. [Ap. Clem. Al. Strom. 1, § 145 Christus natus dicitur ἔτους κη' Αὐγούστου, ἐν πέμπτῃ π. καὶ εἰκάδι. Conf. Averan. De mensibus Ægypt., Florentiæ 1737, in-4°. Hase. De accentu Arcad. p. 16, 7, Choerob. Epimer. in Psalm. p. 73, 3.]

Πάω, πῶ, Possideo. [Etym. M. p. 681, 49 : Πάω, πῶ, ἔστι τὸ κτῶμαι. Tzetz. ad Lycophr. 354, ex cod. Paris. emendatus a Bachm. p. 86 : Πῶ τὸ κτῶμαι, πάσω, πέπακα, πέπαμαι, πεπαμένη· ὅθεν καὶ ἓν μ γραπτέον· οἱ δὲ μεταγραφεῖς οὐκ οἶδ' ὅ τι παθόντες δύο μμ γράφουσι, ὡς οὐκ εἰδότες ὅτι δίχα τούτου τὸ πα μακρόν ἐστι.] Est πάσασθαι, inquit Eust. [p. 134, 41], τὸ γεύσασθαι : unde ἄπαστος ἐδητύος pro ἄγευστος. Hæc autem antecedit verbum Πῶ, significans κτῶμαι, unde et πηὸν, item πηὸς, qui est ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής. Item πολυπάμμων, quod sonat πολυθρέμμων, πολυκτήμων. Hæc ille. Ceterum existimatur esse Doricum illud πῶ, cujus alioqui nullum affertur exemplum. At vero præteriti Πέπαμαι, a pass. Πάομαι, aliqua inveniuntur : et quidem positi in signif. præsentis, sicut κέκτημαι, pro Possideo : ut ap. Aristoph. Av. [943], ubi ad Pindarica quædam alludit, Ὃς ὑφαντοδόνητον [—δόνητον] ἔσθος οὐ πέπαται. [Id. Pyth. 8, 103 : Εἴ τις ἐσλὰ πέπαται.] Sic ap. Solon. χρήματα πεπᾶσθαι, pro χρήματα κεκτῆσθαι, Pecunias possidere [ap. Plut. V. Solon. c. 2] : Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη. [Pempelus ap. Stob. Flor. 79, 52 init. : Σεμνόν τι καὶ θεῖας φύσιος πεπαμένον ἀμὶν τὸ τῶν φυτευσάντων ἵδρυμά ἐστι. Lycophro 354 : Κοραῖον ἄρθυτον πεπαμένη. Ἐπεπάμεθα per ἐκεκτήμεθα exp. Suidas, allato Leonidæ exemplo Anth. Pal. 7, 67 : Πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα· ubi codex ἐπεπάσμεθα· quemadmodum ap. Hesych. Ἐπέπαστο, ... ἐκτήσατο. Timo ap. Sext. Emp. p. 721, 21 : Κατατρώξαντες ... ὅσσ' ἐπέπαντο. Quæ male intellexit interpres Latinus, ap. Hemst. notatus.] At in VV. LL. affertur πεπάμμεθα [vitiose pro πεπάμεθα] ex Epigr. et in signif. præteriti, sc. pro Possedimus. Ibid. exp. et aliis verbis, et quidem tam in præs., quam in præteriti signif. : nam πεπᾶσθαι ibi redditur etiam Parasse, et statim post affertur ex Eur. [Andr. 642] πεπᾶσθαι γαμβρὸν, pro Acquirere generum. [Philostr. Her. p. 716 : Ὅτι μὴ πέπασαι τὸν θεραπεύσοντα. Nam sic vulgatum κέκτησαι ex quattuor codd. correxit Boiss., cujus hæc est annotatio p. 552 : « Emendabo bis corruptum in hac voce Philostratum ; p. 307, de Scythis dicitur : Οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πέπανται. Lego ex cod. A πέπανται. Et p. 91 : Ὁ πρᾴμενος δὲ ἀξιοῖ αὐτὸς πεπᾶσθαι ἃ ἐν τῇ λοιπῇ ἑαυτοῦ γῇ εὗρε. Idem codex πεπᾶσθαι cum scholio κεκτῆσθαι. »] Tradit porro Ammon. [p. 109] πάσασθαι in hac signif. habere α longum, at in altera, breve. Scribi certe et πάσσασθαι in altera signif. ad producendum syllabam, docebo infra. [Πάσασθαι (i. q. κτήσασθαι), in libris interdum σ duplici scriptum vitiose, ap. Theognin 146 : Ἀδίκως χρήματα πασάμενος. Theocr. 15, 90 : Πασάμενος ποτίτασσε. Pytheas ap. Athen. 11, p. 465, E. Valck. Anim. ad Ammon. p. 187.]

|| Ab altera vero signif. verbi Πῶ est aor. Πάσασθαι, quod exp. γεύσασθαι, Gustare. Accipitur tamen et generalius pro Vesci. [Scilicet verbo πάσασθαι vett. Græci usi sunt pro Gustare, recentiores vero etiam pro Comedere, Pleniorem cibum capere, ut monuit Athen. 1, p. 23, 24. Schw. Hom. Il. I, 487 : Ἐν μεγάροισι πάσασθαι.] Jungiturque et gen. et accusativo. Cum gen., ut πάσασθαι ἐδητύος, et πάσασθαι δείπνου ap. Hom. [Od.

K, 384 : Τίς ... τλαίη πάσσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος· A, 124 : Δείπνου πασσάμενος μνήσεσθαι· Il. T, 160 : Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι ... Ἀχαιοὺς σίτου καὶ οἴνοιο. Apoll. Rh. 1, 1072 : Πάσσασθαι ἐδητύος. Arat. 132 : Βοῶν ἐπάσαντο.] Itidemque πάσασθαι ἰχθύων ap. Herodot. [2, 37. Et 1, 73 : Τῶν κρεῶν ... ἐπάσαντο. Soph. Ant. 202 : Ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι.] Cum accus. autem, ut σπλάγχν' ἐπάσαντο ap. eund. Hom. non uno in loco [Il. A, 464, B, 427, Od. Γ, 9, al.], et, Νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην, ap. Hesiod. [Th. 642. Æsch. Sept. 1035 : Τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι πάσονται· Ag. 1408 : Ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα. Nicander Al. 310 : Ἢν δέ τις ἀφροσύνῃ ταύρου μέλαν αἷμα πάσηται, pro γεύσηται.] Sed invenitur et πάσσασθαι cum duplici σσ, ad producendam syllabam. [V. exx. supra allata.] Ap. Hesych. πάσσασθαι, γεύσασθαι : et Πασσάμενος, γευσάμενος, κτησάμενος. Sed et πάσατο ap. Eund., unico σ, ἐγεύσατο, ἐκτήσατο. || Πάσσομαι, Comedo. Hesych. enim πάσσεται exp. ἐσθίει. [Similiter ap. Suidam : Πάσσω, τὸ γεύομαι· γενικῇ, quæ gl. nunc meliorum codicum auctoritate deleta est. Aoristi πάσασθαι præsens πάσσω vel πάσσομαι nullum est, sed πατέομαι, de quo diximus s. v. Πατέω. Eadem aoristi δάσασθαι ratio est ad præsens δατέομαι.]

[Παώτης, ὁ, Affinis. Hesych. : Παῶται, συγγενεῖς, οἰκεῖοι. Est igitur idem quod πηὸς s. Dor. παός.]

[Πέαρ. V. Πῖαρ.]

[Πέγκαλκς lectio vitiosa. V. Πευκάλλας.]

Πέδα, Hesychio [μετά· ἢ] γῆ, Terra, Solum, ut πέδον. Dorice nonnunquam pro πέδη etiam usurpatum reperitur. [Πεδὰ Æolice pro μετὰ, quod v. Altera interpretatio γῆ ad singul. πέδον referenda videtur. G. Dindorf.]

[Πέδα, πόλις Αὐσονική. Τὸ ἐθνικὸν Πεδανός, Steph. Byz.]

[Πεδάγρετος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Πεδήτης :] Eand. signif. habere videtur comp. Πεδάγρετος : quod Hesych. exp. μεταληπτός, μεταδιωκτός, intelligens, ut videtur, Reprehensus ex fuga a persequentibus : sed exp. etiam μεταμέλητος et ποικίλος : easd. signiff. tribuens nomini πέδαλος et participio πεδαλευόμενος.

[Πεδαίρω. V. Μεταίρω.]

[Πεδαίχμιος, ὁ, ἡ, i. q. μεταίχμιος, Intermedius. Æsch. Choeph. 589.]

Πέδαλα, Hesychio ποικίλα, Varia. [Æolice pro Μέταλλα, i. e. ἀλλοῖα. Is. Voss.]

Πεδαλευόμενος, Hesychio est μεταμελόμενος et μεταδιωκόμενος, quas signiff. tribuit etiam τῷ πεδάγρετος.

[Πεδαμείβομαι. V. Μεταμείβομαι.]

[Πεδάμερος. V. Πεδήορος.]

Πεδανός, ή, όν, Humilis, A terra s. solo vix assurgens. [Herodian. Π. μον. λ. p. 7, 24.] Nicand. utitur pro Parvus, Ther. [226] dicens πεδανὴ ἐριλκαίη, et [289], πεδανὴ οὐρὴ, pro μικρὰ, teste schol., qui alias pro ταπεινὸς accipi tradit : Hesychio itidem exponente πεδανὸς et ταπεινὸς [et addente, ἢ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθός]. Idem Hes. πεδανῷ ὕπνῳ ex Ionis Agamemnone affert pro [ἢ πεδανῷ, quod recte in ἠπεδανῷ mutavit Arnaldus, et] κούφῳ, Levi : addens, quosdam exponere βεβαίῳ, Firmo : secundum quam signif. ex πέδη derivatum dici posset. [In codice scriptum τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ. Οὐ delendum esse etiam Arnaldi sententia fuit : servavit Bentlejus in Epist. ad Millium p. 54, et recte quidem.]

[Πεδάοικος, ὁ, Dorice i. q. μέτοικος. Titt. Argivi ap. Bœckh. vol. 1, p. 33, n. 14 et p. 37, n. 19, ubi πεδάοικοι. Hase. V. Πέδοικος.]

[Πεδάορος. V. Πεδήορος.]

[Πεδάριτος, ὁ, Pedaritus, Leontis filius, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 8, 28, 32 (ubi v. l. παιδάριτος), 33, 38, 40, 55; ex Isocrate (p. 127, A) et Theopompo memoratus ab Harpocr. s. v. Πεδάριτος. Παιδάριτος ap. Phot. p. 368, 20, in codice et ap. Suidam. Παιδάρητος ap. Plut. Mor. p. 191, F, quod Παιδάρητος est, ut legitur ib. p. 231, A, B; 241, D, E, et V. Lyc. c. 25. Quam veram scripturam nominis esse probabiliter judicavit Valcken. ad Theocr. Adon. p. 261, Δημαράτου Lacedæmoniorum regis nomen comparans, cujus forma Ionica Δημάρητος utitur Herodotus.]

Πεδάρσιος, ὁ, ἡ, Qui ex solo in sublime evehitur, evectus est, Sublimis. [Hesych. : Π., μετέωρον, ὑψηλ. Æsch. Pr. 269 : Πρὸς πέτραις πεδαρσίοις· 709 : Πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι· Choeph. 846 : Λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι.] Aristoph. Av. [1197, sermonem tragicum imitatus] : Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου. Lucian. [scriptor Philopatr. c. 2] : Ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς. [Id. c. 14 et 24.]

[Πεδάρτασις. V. Πεδαρτάω.]

[Πεδαρτάω.] Πελαργᾶν Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, auctore Suida, Monere, Admonere, Commonefacere. [Diog. L. 8, 20 : Ἐκάλει δὲ (Πυθαγόρας) τὸ νουθετεῖν πελαργᾶν· quæ repetivit Suidas s. v. Πελαργᾶν. Veræ scripturæ vestigium librarii reliquerunt apud Iambl. De V. P. c. 31, p. 404 : Λέγεται δὲ καὶ τάδε περὶ τῶν Πυθαγορείων, ὡς οὔτε οἰκέτην ἐκόλασεν οὐδεὶς αὐτῶν ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος οὔτε τῶν ἐλευθέρων ἐνουθέτησέ τινα, ἀλλ' ἀνέμενεν ἕκαστος τὴν τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν· ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν παιδαρτᾶν· et in substantivo inde derivato ib. c. 28, p. 218 : Τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ᾤοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις. Recte, ut videtur, Scheferus ap. Kiessling. p. 219 πεδαρτᾶν (i. e. μεθαρμόζειν) et πεδαρτάσεις restituit.]

Πεδανά, Hesychio τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια, cujusmodi supra Πατάνια, Lat. Pateræ. [Corruptum s. ex Πέδαχνα. V. Πέτακνον.]

[Πέδαχνον. Πεδαχνόω. V. Πέτακνον.]

Πεδάω, Pedicis vincio, Compedibus astringo. Hom. Il. N, [435] : Πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα, quominus effugere posset. [Herodot. 6, 23 : Τὸν μούναρχον πεδήσας. Æsch. Eum. 635 : Ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσας ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.] Metaph. Od. Ψ, [17] de somno : Ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. [Soph. Aj. 676 : Ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας. Plato Tim. p. 71, E : Καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν. Iambl. ap. Phot. Bibl. p. 75, 14 : Ὕπνῳ καὶ οἴνῳ πεπεδημένους.] Deus quoque et fatum ab eo dicuntur aliquem πεδῆσαι, ut agat vel patiatur aliquid, pro Fatalibus vinculis constrinxisse, Necessitatis compedibus vinxisse, s. Fati compedibus astrictum cogere : ut initio Il. X : Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ μοῖρ' ἐπέδησε· Od. Σ, [154] : Πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι. Interdum cum dat. construitur, et significat Compedio, Illigo, Irretio. Ψ, [353] : Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. [Δόλῳ πεδᾶσαι Pind. Nem. 5, 49.] || Impedio, Cohibeo, Prohibeo. Hom. Od. N, 168 : Τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ; Pind. Pyth. 6, 32 : Ἵππος (vulneratus) ἐπέδα· Ol. 1, 121 : Πέδασον ἔγχος. « Orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 241 : Ἔδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσιν πεπέδηται. » Valck. Olympiodor. ap. schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 726, 1 : Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ὁρμήν.] Item cum gen. pro Impedio et Prohibeo. Od. Δ, [380] : Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου. Ubi nota πεδάᾳ Ionice positum pro πεδᾷ, et in præced. versu πεδάασκον pro ἐπέδων. Ionice itidem πεδάουσι pro πεδῶσιν ponitur a Nicandro [Ther. 427]. Affertur et Πεδέω pro Compedio, Ligo : item Impedio, Detineo, ex Epigr. Quomodo et Nicandri schol. πεδάουσι exp. per πεδοῦσι. [Galen. vol. 4, p. 393, 5, de membro inhabili : Καὶ σκληρότης δ' αὐλῶν πολλάκις ἐπέδησεν αὐτό. Hase.]

Πεδαωριστὴς ἵππος, Hesychio φρυαγματίας et μετεωριστὴς, Qui se a terra elevat, et superbe incedit. [Adject. Πεδαωριστὸς, Elatus, Magnificus, Theocr. Epigr. 17, 5 (Anth. Pal. 9, 600) restituit Tyrwhittus : Συρακόσσαις ... πεδαοριστᾷ (πελωρὶ σταὶ codex) πόλει.]

[Πέδειλον. V. Πέδιλον.]

[Πεδελθεῖν. V. Πεδέρχομαι.]

[Πεδέρχομαι.] Πεδέρχεται, et Πεδαμείβεται, ex Pindaro affertur pro Sequitur, Insequitur : item Subit, Venit. [Theocr. 29, 25.] Inde est Πέδελθε ap. Hesych. quod exp. et μέτελθε et ἱκέτευσον. Ap. Eund. legitur et Πεδέλθοι, expositum itidem ἱκετεύει, μετέρχεται : sed suspectum.

Πέδευρον, Hesych. affert pro ὕστερον, πάλιν, ὀπίσω : itidem Πέδευρα Lacones pro ὕστερα dicere tradens.

[Πεδεύω, Vinculis constringo, ex conjectura Jo. Philoponi De cr. mundi p. 264, 15, ad Gen. 1, 28 :

Ὁ δὲ Θεοδοτίων· Καὶ πεδεύετε ἐν τοῖς ἰχθύσι τῆς θαλάσσης. Εὔλογον δὲ ἡγοῦμαι τὴν πε συλλαβὴν διὰ τοῦ ε γράφεσθαι, εἰ καὶ ἀσύνηθες Ἕλλησιν· οὐ παρὰ τὴν παιδείαν, ἀλλὰ τὰς πέδας κτλ. Hase.]

[Πεδέω. V. Πεδάω.]

Πέδη, ἡ, Pedica, Compedes, Vinculum pedum, περισκελὴς [legitur περισκελίς,] δεσμὸς, Hesychio. [Mœris p. 331 : Πέδη Ἀττικοί· περισκελὶς Ἕλληνες.] Hom. Il. N, [36] : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας Ἀρρήκτους, ἀλύτους. [Herodot. 5, 77 : Τὰς πέδας ... ἐν τῇσι ἐδεδέατο. Æsch. Prom. 6 : Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις· Choeph. 493 : Πέδαις ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης. Soph. Œd. T. 1349 : Ἀγρίας πέδας ἐπιποδίας· et improprie de pallio venenato membris inhærente Trach. 1057 : Ἀραχνῶν τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ. Aristoph. Pl. 276; Plato Leg. 9, p. 882, B; Polyb. 3, 82, 8.] Plut. Hellen. [p. 303, F] : Πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, Compedes quibus captivos ligarent : de Megarensibus Perinthiis bellum inferentibus. Eodem l. [304, B] dicit τῶν πεδῶν τοὺς κρίκους, Compedum annulos. [Figurate Polyb. 18, 28, 6 : Μεταλαμβάνουσι τὰς Ἑλληνικὰς πέδας παρὰ Φιλίππου Ῥωμαῖοι· 17, 11, 5 : Φίλιππος ... ὃς ἔφη τοὺς προειρημένους τόπους εἶναι πέδας Ἑλληνικάς.] Hesych. πέδας innuit esse etiam Annulos quosdam mali et gubernaculi in nave. Eod. teste πέδη est Species quædam ἱππασίας, ut ap. Xen. quoque De re eq. [7, 13] laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη, utpote quæ assuefaciat equum ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέφεσθαι. Ibid. [14] præfertur ἡ ἑτερομήκης πέδη τῇ κυκλοτερεῖ. Πεδέων, Ionice pro πεδῶν, Compedum, Herodot. [7, 35 : Π. ζεῦγος.]

Πεδήορος, ὁ, ἡ, pro πεδάρσιος, ea forma, qua μετέωρος, ap. Nicandr. Ther. [729] exp. [ab schol.] ὑψηλὸς ἐκ τοῦ πέδου, et μετέωρος, item ἐκκρεμής. [Alcæo apud Apollon. De pronom. p. 383, C, restituit Valck. ad Theocr. Adon. p. 224 : Ἀμμέσιν πεδάορον (codex παιδάορον). « Ut vocem istam vitiose scriptam invenit in Lexico veteri, recepit in suum Hesychius, Πελλόρον· μετέωρον. Æschylo quod restitueram in Choeph. 588 : Λαμπάδες πεδάοροι (vulgo πεδάμεροι), video Stanleio jam in mentem venisse. » Valck. l. c.] At Hesych. [et Phot. p. 404, 9] habet etiam Πέδορος, quod exp. itidem μετέωρος, Sublimis.

[Πέδησις, εως, ἡ, Vinctio. Coteler. Patr. Apost. 1, p. 815. Kall.]

Πεδητὴς, ὁ, ex Epigr. affertur pro Ligator. [Æmilian. Anth. Pal. 9, 756 : Ἀλλ' ὁ πεδητὰς (ὁπεδιτὰς codex) Σιληνοῖς κώμων βάσκανός ἐστι λίθος.] At parox. Πεδήτης passive significat πεπεδημένος, Compedibus astrictus, Vinctus, Hesych. et Suid. [Aristoph. fr. 720 : Ἀνὴρ πεδήτης. Οἱ πεδῆται Galen. vol. 13, p. 271. Πεδῆται inscriptæ fuerunt Calliæ et Cratetis comicorum fabulæ.] Plut. De superstit. [p. 165, D] : Τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. [Lucian. Cronosol. c. 1 : Οἱ π. οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως· et Jup. conf. c. 8 : Πεδήτην ἔτι ἐν τῷ Ταρτάρῳ ὄντα. Hase.] At ὁ ἀνδριὰν cur dictus fuerit πεδήτης in Samo, docet Idem in Quæstion. Græcan. [p. 303, E.]

[Πεδιάδιν (forma græcobarbara pro Πεδιάδιον), τὸ, i. q. πεδίον. Lexicon in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 397. Osann.]

[Πεδιαῖος scriptura vitiosa. V. Πεδιεύς.]

Πεδιακὸς, ή, όν, Campestris, VV. LL. [Harpocr. : Πεδιακά· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστί. Μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐστιν, ἡ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο πεδίον. Εἶχε δὲ καὶ προβάτων νομὰς καὶ τὰ ἐντεῦθεν, ὡς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά. Ἔστι δὲ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσι τοὔνομα. Similiter Hesych., Lex. rhet. p. 296, 14, Phot. p. 403, 19, ubi codex vitiose παιδία καὶ pro πεδιακὰ, et 26, ubi male πεδικὰ, consentiente Suida. G. D. Ap. Strabon. quoque ed. Cor. part. 1, p. 135, 21, ἐκ τῆς πεδιακῆς μετρήσεως, leg. fort. πεδιακῆς. Hase. Πεδιακοί, οἱ, incolæ illius regionis, ap. Aristot. Polit. 5, 5 : Πεισίστρατος στασιάσας πρὸς τοὺς πεδιακούς. Frequentior πεδιέων appellatio est.]

[Πεδιάλλω (i. e. Μετιάλλω), Accerso. Hesych. : Πεδιάλαι (scr. Πεδιᾶλαι), μεταπέμψασθαι, μεταλαβεῖν.]

Πεδιὰς, άδος, ἡ, significat [Campestrem, planam regionem,] Planitiem : ut videre est in eo Philonis l., quem protuli in Ἰσόπεδος. [Herodot. 9, 122 : Αὐτρὴν οἰκέοντες μᾶλλον ἢ πεδιάδα σπείροντες ... Philo vol. 2, p. 249 : Ἡ ἀρετῶσα πεδιὰς ... τῆς λυπρόγεω φύσει καρπὸν φέρει πλείονα. Pind. Pyth. 5, 122 : Εὐθύτομον κατέθηκε πεδιάδα πομπαῖς. Plato Leg. 1, p. 624, D. Apoll. Lex. : Κόνις ἡ πεδιὰς λέγεται καὶ ἡ ἐκ τέφρας σποδός· ubi Villois. πεδιάσιμος conjecit. Adject. Eur. Rhes. 283 : Πεδιὰς ἁμαξιτός. Soph. Ant. 420 : Φόβην ὕλης πεδιάδος. Χώρα π. Polyb. 2, 16, 7; 10, 48, 4. Γῆν π. καὶ ἄνδροσον Ælian. N. A. 14, 5. || Πεδιὰς λόγχη ap. Soph. Tr. 1058 schol. expl. ἡ ἐν πεζομαχίᾳ, alius ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη. || Hesych. : Πεδιάδα γῆν· τὴν Φωκίδα. || Regio Attica, de qua v. s. Πεδιεύς.]

[Πεδιὰς, άδος, ἡ, Pedias, Menytis filia, Cranai uxor, Apollod. 3, 14, 5, 2.]

[Πεδιάσιμος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Πεδινός.] Sed pro πεδινὸς s. πεδιακὸς dicitur etiam Πεδιάσιμος : πεδιάσιμος σμύρνα, Diosc. [1, 57, ubi ex codice editur πεδιάσιος], Campestris myrrha, i. e. In campestri solo proveniens. Qui l. facit ut minime suspectus mihi sit hic Basilii l. [vol. 2, p. 40], sicut eum Bud. mendi suspectum habuit : Ἡ ὀρεινὴ, ἡ πεδιάσιμος ἡμῶν ἕνεκεν διακεκόσμηνται· subaudiendum autem hic videtur χώρα. Ubi observa etiam τὴν ὀρεινὴν opponi τῇ πεδιασίμῳ, sicut in Xen. loco ὄρειος, i. valens q. ὀρεινὸς, πεδινός. Sed hoc adjectivum Πεδιάσιμος rectius fortasse deducemus a subst. πεδιὰς, ἡ, quod significat Planitiem. [Ammon. De cæde mon. Sin. p. 97, 16 : Τόπος ὁμαλὸς καὶ π. Id. p. 124, 27 : Εἰς π. τόπον. Pseudochrys. t. 10, p. 951, B ed. Paris. alt. : Πρανῆ καὶ π. ὁδόν. Neutr. Jo. Camen. De exc. Thess. c. 5 : Ὡς τὸ μὲν αὐτῆς π. εἶναι· idque substantive Ammon. p. 103, 6 : Εἰς τὸ π. Hase. || Cognomen Joannis, Chartophylacis Bulgariæ : de quo v. Fabr. B. Gr. locis pluribus, in indice indicatis.]

[Πεδιάσιος. V. Πεδιεύς.]

[Πεδιάτινες (nomen corruptum) πύλαι· τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ φησί, ἅς τινὲς ἐπιχῶλας καλοῦσι, Hesych.]

[Πεδιεινός. V. Πεδινός.]

[Πεδιεῖς, οἱ. HSt. s. v. Πεδιάσιμος :] At de Atheniensibus qui fuerunt dicti Πεδιάσιοι, sive Πεδιαῖοι, aut Πεδιεῖς, lege quæ scripta sunt s. v. Πάραλος. [Πεδιάσιοι dicuntur ap. Phot. et Suid. s. v. Πάραλοι, Πεδιαῖοι nomen ex duobus ll. Plutarchi, in quibus libri partim πεδιαίων præbent vitiose scriptum, memoravit HSt. s. v. Πάραλος. Diog. L. 1, 58 : Οὔτε μετὰ τῶν ἐξ ἄστεος οὔτε μετὰ τῶν πεδιέων, ἀλλ' οὐδὲ μετὰ τῶν παραλίων ἐτάχθη. Nomen partis illius Atticæ πεδίον, i. e. Regio campestris, oppositum τῇ παραλίῳ γῇ, ex Herodoto et Thucydide ibidem est memoratum. Steph. Byz. : Πεδίον· τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός. Τὸ ἐθνικὸν Πεδιεύς. Ἔστι δὲ καὶ Πεδιὰς φυλὴ τῆς Ἀττικῆς. Σωστικλῆς ὁ Πεδιεὺς ap. Plut. V. Themist. c. 14. || Πεδιεῖς, οἱ, Pedienses, urbs Phocidis. Herodot. 8, 33. Ad eam referenda, ut videtur, Hesychii gl. s. v. Πεδιὰς memorata. || Steph. Byz. : Πεδιεῖς, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως, ὡς Ὀδυσσεύς· ἢ Πεδιείτης, ὡς Ἀτραμυτίτης.]

[Πεδιεὺς, έως, ὁ, Pedieus, n. pr. in inscr. Paria ap. Ross. Inscr. fasc. 2, p. 41. Alius in vasculo Etrusco ap. Wittium, *Description d'une collection* etc. Par. 1837, p. 32 : Π. καλός. Dinarchi oratio fuit κατὰ Πεδιέως κακώσεως παιδὸς ὀρφανοῦ et πρὸς Πεδιέα παραγραφή.]

[Πεδίζω, Compedo, Gl. Ex πεδίζω corruptum videtur Ernestio.]

[Πεδιήρης, ὁ, ἡ, Campestris. Æsch. Pers. 564 : Θρῄκης ἅμα πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους.]

[Πεδικὸς vitiose pro πεδιακὸς, quod v.]

Πέδιλον, τὸ, Talare, Calceus, ὑπόδημα. Hom. Od. E, [44] : Ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα· Il. B, [44] : Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Sic Od. Π, [154] : Πέδιλα Δησάμενος ὑπὸ ποσσί· Ξ, [23] : Ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Hesiod. [Sc. 220] : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, Alata talaria : ut et πτηνὰ πέδιλα in Epigr. [Ποτανοῖσι πεδίλοις Eur. El. 460. Ἀστερόεντα πέδιλα Marcell. Append. Anth. Pal. 51, 23. Π. ἐς γόνυ ἀνατείνοντα Herodot. 7, 67. Id. 7, 75 : Περὶ τοὺς πόδας τε καὶ τὰς κνήμας πέδιλα νεβρῶν. Plut. V. Thes. 3, 7. Figurate Pind. Ol. 6, 12 : Ἔστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων i. e. Convenit ei hic hymnus. Schol. : Γινωσκέτω ... τούτῳ τῷ ὑποδήματι, ἀντὶ τοῦ τούτῳ

τῷ ὕμνῳ... δαιμονίως αὐτὸς ἁρμόζων. Locutionem περὶ πόδα εἶναι, i. e. ἁρμόζειν, ab Casaub. ad Theophr. Char. c. 4 tractatam comparavit Schneid. De modo carminis Pind. Ol. 3, 9: Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ, i. e. τὴν βάσιν πρὸς τῷ Δωρίῳ μέλει ἐναρμόσαι, ut exp. schol.] Eust. [p. 179, 24] annotat olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλον: quæ scriptura non multum aliena est ab etymo, quo dicitur denominatum παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι τῷ ποδί. Hesych. nominatum vult quasi ποδεῖλλον. [Ap. Hesych. ποδεῖλλα. Etym. M. p. 658, 51: Παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσὶν ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἰλεῖσθαι. Οὐ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ὥσπερ εἴρω ἴρος, καὶ νείρω νιράς· ἢ ὅτι πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος. Εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου, πέδειλα ἂν ἐλέγετο, ὥσπερ κείρω κέρρω, φθείρω φθέρρω.]

[Πεδιλορράφος, ὁ, Calcearius sutor. Nicet. Chon. p. 204, A.]

[Πεδινόν, τό, synonymum apii palustris ap. Diosc. 3, 75. Boiss.]

Πεδινός, ή, όν, Campestris, Planus. Qua signif. legitur et Πεδιαῖος: quod a Bud. exp. Campestris, In mediterraneis habitans. A Xen. Cyneg. [5, 17] πεδινοὶ vocantur Lepores campestres, i. e. Qui campestria s. campos et planitiem incolunt, ut ὄρειοι, Qui montes. [Plato Leg. 4, p. 704, D: Πεδινωτέραν ἂν λέγοις. Polyb. 1, 34, 8: Οὐσῶν πεδινῶν τῶν ὑποχωρήσεων 84, 4: Τῶν πεδινῶν τόπων. Plut. V. Niciæ c. 26: Ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ πεδινοῖς. Dio Cass. 68, 16 extr.: Τὴν ἀγορὰν πεδινὴν κατεσκεύασε. G. D. Evang. Marcion. ap. Thil. Cod. apocr. t. 1, p. 411, 18: Ἐπὶ τόπου π. Cleomedes p. 90, 14 Bak.: Ἐν πεδινῇ χώρᾳ. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 124, 7 ed. Gaisf.: Δήμητρα δὲ τὴν π. (ὀνόμασαν). Synes. p. 76, B: Τῶν δοράτων τὰ μὲν ἕλεια καὶ τὰ π. χείρω, τὰ δὲ ὄρεια κρείττω. Item opponuntur δράκοντες ὄρειοι et π. a Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 326, 30. Hase.] Invenitur autem et Πεδεινός cum ει apud Theophr. [H. Pl. 3, 3, 2; 11, 2. Codd. πεδεινός, πεδιανός, et, quæ recta scriptura est, πεδινός.]

[Πεδιόθεν, Ex campo. Schneid.]

Πεδίον, τό, Campus, Planities. Hom. Il. Φ, [345]: Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ· Λ, [492]: Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Id. [Od. Γ, 436]: Πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, Χαλκοῦ τε στεροπῆς. Ap. Eund., κονίοντες πεδίοιο, et διέπρησσον πεδίοιο, non semel. Quinetiam [Od. Γ, 395] πυροφόρον πεδίον ap. eum legimus, et [Il. Μ, 283] πεδία λωτεῦντα· quibus verbis subjungit, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, sicut alibi dicit [Il. Ι, 573], πίοτατον πεδίον. Ex Eod. affertur πεδία ἔχειν pro Campestria incolere. [Pind. Nem. 8, 63: Πεδίον ἀπείραντον εὔχονται· Pyth. 4, 93: Κελαινεφέων πεδίων. Æsch. Sept. 60: Πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει. Aristoph. Av. 330, et alii quivis. Sæpissime cum nominibus regionum, urbium, fluviorum conjungitur. Pind. Nem. 1, 100: Ἐν πεδίῳ Φλέγρας. Æsch. Prom. 793: Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης· Ag. 297: Ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ. Soph. Phil. 1376: Πρὸς τὰ Τροίας πεδία· 1435: Ἑλὼν τὸ Τροίας πεδίον. Eur. Andr. 1231: Τῶν ἱπποβότων Φθίας πεδίων. Plato Polit. p. 264, C: Περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία.] Frequens hujus vocabuli et in prosa est usus. Plato Theæteto [p. 183, D]: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ, Σωκράτη εἰς λόγους. Quod proverbiale dictum usurpans Synes., dixit: Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, προτρέπειν ἡγούμενος. Dicitur etiam, alioqui brevius, Ἐς πεδίον τὸν ἵππον. Proverbialia fuerunt et hæc, Ἄρεως πεδίον, Martis campus: λήθης πεδίον [ap. Aristoph. Ran. 186, Plat. Rep. 10, p. 621, A], Oblivionis campus: λιμοῦ πεδίον, Famis campus: ἀνέμου πεδίον, Venti campus: de quibus lege Erasm. Athen. 8, [p. 332, A, ex Polybio]: Πεδίον λεπτόγειον καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον παρακείμενον. Et πεδίον χλοερόν, VV. LL. ex Apollon. [Rh. 1, 546.] In Iisd., πεδίον λεῖον. Ex Eur. autem [Alc. 594]: Πεδίων δαπέδοις. Item πεδία quædam erant cognomen habentia: ut πεδίον Ἀλήϊον, Hom., et πεδίον τὸ Ἀρήϊον, Pausan. [Καΰστριον π. Aristoph. Ach. 68. Σαρδιανὸν π. Strabo 13, p. 626. Ἕρμου π. ibid. Καΰστρου, Μαιάνδρου, Καΐκου π. 15, p. 691, et quæ sunt alia hujusmodi non pauca. Πεδίον Atticæ v. s. v. Πεδιεῖς. Πεδίον, locus

A Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 25 12.] Ap. Plut. [V. Popl. c. 8, etc.] Ἄρειον πεδίον, qui a Romanis Martius campus appellabatur. At Καππεδίον poetica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, Per campum. Hom. Il. Ζ, [201]: Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, ubi observandum est Cic. singularem maluisse reddere Latino plurali, ita interpretantem illum versum, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. ‖ Πεδίον, metaph. de Pede: ejus sc. pars superior, cui subjacent digiti. In pede est πεδίον, idemque ὄρος ac πολυόστεον, Campus, et Finis, et Terminus de multis ossibus compositus. Hæc enim pars ossibus et nervis constat, ut ait Pollux [2, 197], et desinit in digitos. Hæc Cam.: qui etiam tradit ex Galeno τὸ πεδίον ab junioribus Medicis appellatum, vocasse quosdam Montem pedis: respondere autem τῷ μετακαρπίῳ in manu, sicut ταρσὸς, qui ad juncturam pertinet, τῷ καρπῷ. Sed malo ὄρος ap. Polluc. legere, i. e. Mons: Μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω, πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον, quam ὅρος, Terminus: B quum et ap. ipsum Galen. non hæc appellatio, sed illa inveniatur: ut omittam in vulgatis etiam editt. Pollucis illam haberi. At Gorr., Πεδίον, inquit, Planta, Ima planta pedis. Pars est pedis quinque ossibus constans, inter tarsum et digitos sita: quæ per synarthrosin quinque pedis digitis inarticulatur.

[Πέδιον, τό. HSt. s. v. Πέδη:] Item dimin. Πέδιον, significans ὁ μικρὸς δεσμὸς, Parvum vinculum, Parva pedica, Etym. [M. p. 658, 29. Gud. p. 456, 52], qui προπαροξύνεσθαι ait, ad differentiam nominis πεδίον, derivati a πέδον.

[Πεδίονδε, In campum, In terram. Hom. Il. Θ, 21: Ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε· Υ, 148: Ἀπ' ἠϊόνος π. Od. Θ, 183: Ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος. Aristoph. Av. 507: Κόκκυ, ψωλοὶ πεδίονδε.]

[Πεδιονόμος, ὁ, ἡ, In campis habitans. Æsch. Sept. 277: Θεοῖς π.]

[Πεδιοπλόκτυπος lectio vitiosa. V. Ἐλεδεμνάς.]

[Πέδιος.] Πέδιοι affertur pro Qui in locis planis et campestribus morantur: qui et πεδιαῖοι.

C [Πεδιοῦχος, ὁ, ἡ, Planitiem habens. Schol. Soph. Œd. C. 691: Στερνούχου χθονὸς ἀντὶ τοῦ πεδιούχου γηνός. Μεταφορικῶς γὰρ καὶ στέρνα καὶ νῶτα φασὶ τῆς γῆς τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα.]

[Πεδιώδης, ὁ, ἡ. V. Πεδιοῦχος.]

[Πεδνηλισσός, ἡ, Pednelissus, urbs Pisidiæ, ap. Polyb. 5, 73, 5, 6, Strabon. 12, p. 570; 14, p. 677 (ubi codd. Πετνηλισσόν). Πεδνηλισσεῖς, οἱ, Pednelissenses, ap. Polyb. l. c. et 5, 76, 10. Male Πεδνι— ap. Steph. Byz.]

[Πεδοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Terra incedens, Humi repens. Æsch. Choeph. 587: Πτανά τε καὶ πεδοβάμονα. Est forma Dorica pro πεδοβήμων.]

[Πεδόβροχος, ὁ, Pedica laquei. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 1, 2, p. 185: Ἄλλους τε πολλοὺς (νεοσσοὺς) ἕλκειν πεδοβρόχοις. Boiss.]

[Πεδόεις, εσσα, εν, Solo adhærens. Nicand. Th. 662: Μέσσῃ δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πεδόεσσα μολοβρέ. Per χαμαιπετὴς, χαμηλὴ exp. schol.]

[Πεδόθεν. Πεδοῖ s. Πέδοι. V. Πέδον.]

D [Πέδοικος, ὁ, ἡ, i. q. μέτοικος.] Πεδοίκους, Hesychio μετοίκους, Inquilinos; afferenti itidem πεδοίκου χελιδόνος ex Æschyli Τροφοῖς, pro συνοίκου. [V. Πεδάοικος.]

[Πεδοκλῆς. Aristæn. 2, 7: Σικελὸς ὀμφακίζει Πεδοκλῆς. Nomen proprium esse visum est Pauwio, qui ὀμφακίζει pro secunda persona habuit formæ mediæ: quam poscit proverbium Σικελὸς ὀμφακίζεται ab Zenobio 5, 84 aliisque memoratum. Suspectum tamen nomen illud est, licet simile sit Ἐμπεδοκλῆς, nec Florentis Christiani satis probabilis conjectura est Σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς.]

[Πεδοκοίτης, ὁ, Humi jacens. Philipp. Anth. Pal. 6, 102: Τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην.]

Πέδον, τὸ, [voc. poeticum, singulari tantum numero usitatum,] Solum, Terra [Hom. H. in Cer. 455: Πέδον δ' ἄρα πίονες ὄγμοι βρισέμεν ἀσταχύεσσιν (ἔμελλον). Soph. Œd. C. 467: Κατέστειψας πέδον]: ut Athenæ κλεινὸν πέδον Παλλάδος, ap. Aristoph. [Pl. 772. Æsch. Choeph. 1036: Μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα Λοξίου πέδον. Soph. El. Κρισαῖον πέδον. Sæpissime cum genit. locorum, ut

Εὐρώπης π. Æsch. Prom. 734; Λήμνου π. ἀμφίαλον Soph. Phil. 1464; Φωκέων π. El. 1349; Αἰγύπτου π. Eur. El. 2; Τροίας π. Or. 521. Et apud Comicos ubi sermonem tragicum imitantur, ut ἀγνὸν ἐς Θήβης π. Eubul. ap. Athen. 2, p. 47, B; 10, p. 417, E. Ὁμαλὰς ἐρατὸν πέδον Theocr. 7, 103.] Ap. Hom. πέδονδε adverbialiter pro εἰς πέδον, [Il. Ν, 796: Εἶσι π.] Od. Λ, 597: Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής, In solum revolvebatur, s. In terram. [Soph. Tr. 786: Ἐσπᾶτο γὰρ π. καὶ μετάρσιος. Ἐς πέδον Ant. 441: Νεύουσαν ἐς π. κάρα. Πρὸς πέδῳ Æsch. fr. 169: Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Soph. Œd. T. 181: Γενέθλα πρὸς π. θαναταφόρα κεῖται.] Sed hoc sciendum est, πέδον sæpe jungi genitivo γῆς, s. χθονὸς, et quidem ap. tragicos poetas præsertim, si bene memini, ac periphrastice dici πέδον χθονὸς, s. πέδον γῆς, pro χθὼν et γῆ. Æsch. Pr. init.: Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. Soph. [Aj. 859]: Ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. [Eur. Herc. F. 620: Τῆς πατρίδος π. Π. κελεύθου Æsch. Ag. 909.] Ac suspicor certe Lucretium ceterosque veteres B Latinos poetas hanc periphrasin imitari voluisse quum dixerunt Solum terræ. Accipitur autem πέδον et pro Domicilio, τάσσεται καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκήματος, Etym. [M. p. 658, 28. Sic ap. Aristoph. Av. 1757: Ἴτ' ἐπὶ πέδον Διός.] Ceterum præter illud adv. (ita enim liceat vocare accusativum illum, qui adjunctam habet particulam δε significantem πρὸς), sunt et alia duo: unum, Πεδοῖ, quod sicut πέδονδε, accipitur pro In solum, terram; nam Eust. [p. 153, 34; 1839, 57] ab Æschylo poni testatur pro εἰς γῆν: tradens esse Doricum, sicut ἐνδοῖ pro ἔνδον. Sic autem et Lucian., vel potius ejus Lexiphanes, usus est, dicens [c. 1]: Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατέβαλε. Sed et pro πεζῇ, Pedestri itinere, ap. eund. Æsch., ut idem Eust. [p. 153, 34] scribit. Hæc enim existimatur ejus sententia esse, quum scribit, Πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῇ. [Ap. Æsch. Prom. 272: Πεδοῖ δὲ βᾶσαι. Scribendum παροξυτόνως, ex Jo. Al. Τον. παραγγ. p. 36, 8: Τὰ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται, ἔξω ἔξοι, πέδον πέδοι. « Πέδοι δὲ βᾶσαι » Αἰσχ. Προμηθεῖ. Idem præcipit schol. Dionys. Thr. in Bekk. C Anecd. p. 945, 2; contra inter περισπώμενα numeratur in Reg. prosod. 173. Eadem signif. πέδῳ dictum legitur Prom. 749, et Sept. 429: Πέδῳ σκήψαντα· et similia, Πεσόντος αἵματος πέδῳ Choeph. 48; Αἷμα ... τὸ ὑγρὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται Eum. 263; Ὡς π. πεσών 479; Αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ 623; Τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ Soph. El. 747; Νῆμά θ' ἵετο πέδῳ Eur. Or. 1433; Θῆς ἴχνος πέδῳ 1440, et si qui sunt similes loci, quibus omnibus antiquam restituendam videri scripturam πέδοι dixi in annot. ad Æsch. Prom. 749. Idem adv. duobus aliis locis Æschyli recte restitutum est, ubi nunc πέδον legitur, Ag. 1357: Τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες, et Choeph. 643: Τὸ μὴ θέμις... λὰξ πέδοι πατούμενον. G. D.] Alterum, Πεδόθεν, Ex solo, terra. [Eur. Tro. 98: Ἀνα ... π. κεφαλὴν ἐπάειρε δέρην.] Hesiod. [Theog. 680]: Πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, Ab ipso usque solo, et quasi A fundamentis. Exp. ibi et Funditus. [Pind. Ol. 7, 113: Αὐξομέναν π. γαῖαν, i. e. ἀπὸ τοῦ πυθμένος, A fundo maris, ut exp. schol.] Ap. Hom. autem Od. Ν, 295: Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσί, accipitur πεδόθεν metaphorice; exp. enim Eust. ἐκ γενετῆς, καὶ ὡς οἷον ἐκ πέδου, τουτέστι γῆς· καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: D additque, eos, quorum est hæc expositio, censere metaph. sumptam esse a plantis. [Hesych.: Π., ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παίδων.] Sed exp. etiam βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου, εἰς ὃ καὶ πίπτουσι καὶ ἕρπουσιν οἱ ἀρτιγενεῖς: ut perinde sit ac si diceret, συναναστραφεὶς τοῖς φαύλοις. Sunt tamen et qui pro παιδόθεν positum esse illud πεδόθεν arbitrentur. [Hoc quidem indocte. Pind. Isthm. 5, 48: Ἐλα νῦν μοι π. λέγε τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον. Recte schol.: Λέγε μοι τὰ περὶ αὐτοὺς ἐκ ῥιζῶν. G. D. In fragm. quoque Ibyci ap. Athen. 13, p. 601, B, Παιδόθεν φυλάσσει ἁμετέρας φρένας, maluerunt nonnulli πεδόθεν· conf. Schneidewin. Ibyci rel. p. 93. Hase.]

[Πεδόρτα (sic codicis scripturam Πέδοτα correxit Salmas.), ἡμέρα ἐν ᾗ οὐ γίνεται ἑορτή, Hesych. « Μεθόρτος (Dies post festum) Æolibus πεδόρτα. Apud eundem puto legendum, Μετακοιλιω, ἡμέρα μεθέορτος,

A ἐν ᾗ ἑορτὴ οὐκ ἔστι. (Codex μετακάκιω, ἡμέραι μεθ' ἑορτῶν ἑορτή...) Hinc proverbium a Themistocle ortum, ἡ ὑστέρα ἐρίζει πρὸς τὴν ἑορτήν, cujus meminit Plut. Mor. p. 320, E. Nam ἡ ὑστέρα vel ὑστεραία hic idem quod μεθέορτος. » Hemst. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 120.]

[Πεδόσε, In terram. Eur. Bacch. 137: Εὖτ' ἂν ... πέσῃ π. 600: Δίκετε π. τρομερὰ σώματα.]

Πεδοσκαφής, ὁ, ἡ, In solo defossus, s. In terra, s. potius per accus. In solum defossus, s. In terram. In VV. LL. In solo suffossus, Depressus, ut πεδοσκαφὴς κενεών. [Nonn. Dion. 4, 126; 12, 346.]

Πεδοστιβής, ὁ, ἡ, Solum calcans, s. Terram. Per terram gradiens. [Æsch. Pers. 127: Ἱππηλάτας καὶ π. λεώς· Suppl. 1000: Κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ. Eur. Hel. 1532: Πεδοστιβεῖ ποδί· Rhes. 763: Εὕδομεν πεδοστιβεῖς. Id. ap. Athen. 10, p. 422, A: Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ π. τροφὸς, θάλασσα.] Exp. et Humi stratus, Pedestris. Et π. ὄχος ex Eur. [Med. 1123] pro Vehiculum per terram tractum.

B Πεδοτρεφής, ὁ, ἡ, In solo nutritus, s. In terra. Ex Nonno [Jo. c. 4, 58] πεδοτρεφὲς ὕδωρ, Aqua quæ nutrita est in terra: i. e., Ex terra scaturiens, quæ ejus velut altrix fuit.

[Πεδοτριβής, ὁ, ἡ, Solum atterens s. calcans. Nonn. Dion. 10, 361: Ἄκρον ὑπὲρ ψαμάθοιο πεδοτριβὲς ἴχνος ἐρείσας. ‖ Signif. pass. Humi attritus. Greg. Naz. vol. 2, p. 222, A: Ψηφῖδος πεδοτριβοῦς.]

[Πεδότριψ, ιβος, ὁ, Compedum tritor, i. e. Qui diu in vinculis fuit, ὁ τοὺς δεσμοὺς συντρίβων, ut exp. Herodian. Epim. p. 171, ὁ ἐκθλίβων (sc. τοὺς δεσμούς) ap. Suidam, ὁ κατατετριμμένος εἰς πέδας Chœrob. In Theod. p. 88, 14. Phot. p. 404, 6: Π. ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγονώς· καὶ πέδων ὁ αὐτὸς καὶ ὀψιπέδων. Lucian. Saturn. c. 8: Δούλους καὶ πεδότριβας. Eidem Timon. c. 14 pro παιδότριβ restituit Winckelmann. in Act. Soc. Gr. vol. 2, p. 13.]

[Πέδουρος. V. Πεδήορος.]

[Πεδῶ vitiose, ut videtur, pro Ἐμπεδῶ, quod v.]

[Πέδων, ωνος, ὁ. HSt. s. v. Πέδη:] Præterea a πέδη C derivatur Πέδων, significans τὸν πεδήτην δοῦλον. [Eustath. p. 1542, 48: Ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει. Phot. p. 404, 7. Simile nomen παιδῶνας est, quod Hesych. exp. τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι. Id ex πέδωνας corruptum videri posset, ut ὀψιπαίδωνας pro ὀψιπέδωνας ap. Hesych. scriptum est, nisi dubitationem injiceret alia ejusdem gl., ubi παιδαρίωνας dicuntur, Προυνικοί, οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι. G. Dind.]

[Πεδωριστός. V. Πεδαωριστής.]

[Πεδώρυχος, ὁ, ἡ, Solum s. terram fodiens. De bove aratore Bianor Anth. Pal. 10, 101.]

Πέζα, ἡ, Malleolus pedis. Secundum quosdam autem Planta pedis, Ima planta: τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, inquit Pollux [2, 192], καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα. I. e., Pars quæ tibiæ subjacet, vocatur σφυρὸν et πέζα. [Pausan. 5, 11, 2: Νῖκαι τέσσαρες ... κατὰ ἕκαστον τοῦ θρόνου τὸν πόδα, δύο δὲ εἰσιν ἄλλαι πρὸς ἑκάστου πέζῃ ποδός. Valck.] Sunt qui Latinis Peda, a quo Repedare, D olim idem significasse putent, quod hoc πέζα. Sed et Totum pedem quidam hoc nomine πέζα declarari censuerunt. [Per πούς exp. Suid. et Herodian. Epim. p. 105.] Zenodotus certe in libro quem Περὶ ἐθνικῶν λέξεων scripsit, Arcades et Dores πέζαν vocare Pedem tradidit: ut refert Galen. [Lex. p. 540], qui addit, Hippocr. [p. 662, 45] ita scribentem, Οἱ πόδες οἰδίσκοντες, αἱ πέζαι μάλιστα, intellexisse vel Imam plantam, vel Malleolos pedum. Ceterum quamvis a πέδον quosdam gramm. [Eustath. p. 471, 43] hoc nomen πέζα derivare non essem nescius, mutatione literæ δ in ζ, Etym. vero in nomine Περιπέζια dicere πέζαν significare Pedem παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἕζεσθαι, et terram, παρὰ τὸ ἕζειν, locum tamen ei dare hic malui, donec aliqua illius derivationis argumenta aut certe indicia comperire potuero. In eo quidem certe judicium eorum desidero, quod πεζὸς a πέδον deducant, quum ex hoc πέζα factum esse manifestum sit.

Πέζα, item Πεζίς, in vestimento, Fimbria, Limbus: quæ alio nomine ᾤα. [Phot. et Suid.: Π. τὸ ἄκρον,

ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ᾤαν λέγομεν· πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι δέρμα προβάτων προσέρραπτον. Dicitur autem non solum de attexto, sed etiam de assuto.] Apollon. Arg. 4, [46] : Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος. Hesych. postquam dixit esse τὴν ἀρχὴν τοῦ βωμοῦ διὰ τὸ πρὸς τῷ πέδῳ [εἶναι addit Arnald.], subjungit, Ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ᾤα, ἡ πρὸς τῷ πέδῳ, τὰ κατώτατα μέρη. At vero Pollux [7, 62] πέζας non dicit appellari τὰς ᾤας, sed παρυφὰς, quæ sunt παρὰ τὰς ᾤας : Αἱ δὲ παρὰ τὰς ᾤας παρυφαὶ, καλοῦνται Πέζαι καὶ Πεζῖδες· et quæ ita sunt παρυφασμένα [scr. περιυφασμένα ex codd.], inquit, Περίπεζα. [Per ὕφασμα exp. Suidas, allatis exemplis Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 286, et Antipatri Sid. ib. 287.] At Πεζοφόροι χιτῶνες, vel οἱ ποδήρεις, vel οἱ πέζας ἔχοντες. Eust. vero [p. 146, 29] exponens epith. illud Ἀργυρόπεζα quod Hom. dat Thetidi Il. A, [538], scribit fuisse et qui πέζαν esse putarint κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ὄντα κάτω τέρματι : ut ἀργυρόπεζα vocetur ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ᾤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. Sed πέζα generalius etiam pro Extremitate : unde redditur et Margo, Crepido, Ripa. [Ora. Dionys. P. 61 : Ἡ ὁρόων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολέων. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 597, D : Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν.] Πέζαι tamen maris exp. non ὁ αἰγιαλός, sed τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη. [Eustath. p. 146, 24.] Præterea πέζα dicitur et ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης [ut exp. Eustath. p. 867, 29]. Item πέζα πρώτη τοῦ βωμοῦ, est τὸ ἄκρον, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός [ap. Hom. Il. Ω, 272 : Ζυγόδεσμον ... κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἔπι πρώτῃ· ubi schol.: Πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. Ἔχει δὲ ὁ ῥυμὸς πέζας δύο, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ ζυγόν. Τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτην λέγει] : de quibus signiff. consule Eust. [p. 1350, 10.] Ex Dionysio Per. autem [535] affertur in VV. LL. : Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πελιναίου [Πελινναίου] ὑπὸ πέζαν, pro Sub radicibus Pelenæi montis, et q. d. Sub planta : atque ita pertinebit hic l. ad primam signif. hujus nominis, sed ex propria factam metaphoricam. Eust. certe exponens hæc ejusd. Dionysii verba [332] : Ὅστ' ἐπὶ τρισσῇσι Ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς ἠῶ, scribit : Κρηπὶς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπί τε θεμελίου καὶ ἑτέρων τινῶν· quibus subjungit, Προϊὼν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ibid. affertur pro Regione s. Plaga, ex Nonno [Jo. c. 20, 39] οὐρανίην πέζαν vocante Cœlestem plagam : Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἕλθῃ [ἔπτη. || Rete piscatorium. Oppian. Hal. 3, 83 : Σὺν δὲ σαγήναις πέζας· ubi schol. exp. εἶδος δικτύου μικροῦ.] Denique πέζαι, si credimus* Oro, ap. Etym., dictæ fuerunt meretrices quæ absque instrumentis musicis ad convivia ventitabant. Sed suspicor scribi potius debere πεζαὶ, a fem. Πεζή : cujus masc. πεζός. [V. Πεζός.]

[Πεζαίτερος vitiose pro πεζέταιρος, quod v. || I. q. πεζότερος. V. Πεζός.]

Πεζακοντιστής, ὁ, q. d. Pedes jaculator, Bud. ex Polyb. [3, 72, 2] : Ἐξῆς δὲ τούτοις ἐξέπεμπε τοὺς πεζακοντιστάς. [Ib. 65, 10 et 73, 3.]

[Πεζαρχέω, Peditum præfectus sum. Themist. Or. 11, p. 152, C : Τὸν πέζαρχόν σοι πεζαρχεῖν. G. Dind.]

Πέζαρχος, ὁ, Peditum præfectus, Xen. [Cyrop. 5, 3, 41], ut ἵππαρχος, Equitum præfectus. [Themist. l. modo cit.]

[Πεζέμπορος, ὁ, Qui terra mercaturam exercet. Strabo 16, p. 766 : Π. δ' εἰσὶν οἱ Γερραῖοι τὸ πλέον τῶν Ἀραβίων φορτίων.]

[Πεζέταιρος, ὁ.] Πεζέταιροι, vel [vitiose] Πεζέτεροι, Milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erant. Dem. [p. 23, 2] de Philippo loquens : Οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέτεροι [πεζέταιροι] δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου· ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, οὐδένων εἰσὶ βελτίους. [Lex. rhet. p. 289, 8 : Π., οἱ περὶ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου φρουροί. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ πρῶτοι καὶ ἰσχυροί. Harpocr. ab Photio et Suida exscriptus : Π., Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν α' Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησὶν « ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας ἑταίρους προσηγόρευσε, τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν πεζεταίρους ὠνόμασεν, ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας προθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες. » Ex Eod. affert Etym. [p. 699, 47] : Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλουμένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους ἔχων, ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα. Ap. Plut. [Mor. p. 197, C] dicit Titus Quintius de copiis Antiochi quas in Græciam ducebat : Μὴ τοίνυν μηδὲ ὑμεῖς θαυμάζετε τὴν βασιλικὴν δύναμιν, λογχοφόρους καὶ καταφράκτους καὶ πεζεταίρους καὶ ἀμφιπποτοξότας ἀκούοντες· πάντες γάρ εἰσιν οὗτοι Σύροι, ὁπλαρίοις ἀλλήλων διαφέροντες. [Id. V. Tit. c. 17. Arrian. Anab. 1, 28, 5 ; 2, 23, 3 ; 4, 23, 1 ; 6, 6, 1 ; 7, 11, 5.] Pollux [1, 175] Macedonica esse ait hæc tria, πεζέτεροι, ἀργυράσπιδες, et χρυσάσπιδες. Sed origo hujus vocabuli πεζέτεροι controversa est, sicut scriptura : quum alii voluerint πεζαιτέρους [immo πεζεταίρους, ut recte legitur ap. Eustath.] dici, tanquam ἐν πεζοῖς ἑταίρους ὄντας τῷ ἄρχοντι, sc. διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν : alii πεζετέρους, quod unam πέζαν armatam haberent, at τὴν ἑτέραν, Alteram, nudam : intellige autem Pedem nomine hoc πέζα. Est vero et tertia scriptura Πεζαίτεροι. V. Harpocr., Suid., Hesych., Etym. [M. p. 658, 37. Phot. p. 404, 10.] Eust. [Scripturas vitiosas πεζέτεροι et πεζαίτεροι, quæ nunc ubique fere correctæ sunt, perantiquas esse Eustathii docent de utraque commenta p. 472, 1 : Οἱ πεζέτεροι ... ὧν ἡ γραφὴ διάφορος· οἱ μὲν γὰρ ἐν τρισὶ φωνήεσι γράφονται κατὰ τοὺς παλαιούς ... ἄλλοι δὲ τὴν παραλήγουσαν διὰ διφθόγγου ἔχουσιν ... (omittimus explicationes ab HSt. supra appositas)· ἡ μέντοι ἀναλογία γράφει τὴν προπαραλήγουσαν καὶ διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ προσταίτερος (corr. πλησιαίτερος) καὶ τῶν ὁμοίων. || « I. q. πεζός, Pedestris, ap. Nicet. Chon. 21, 3 (?), ubi oppos. πτηνός. » Schneid.]

[Πεζέτιον. V. Πεζίδιον.]

[Πέζευμα, τὸ, Peditatus, Gl. || « Locus in Palatio ubi Imperator ex equo descendens pedes ire incipit. ap. Codin. De offic. Palat. c. 5, n. 6 ; c. 15, n. 8. » Ducang. Eustath. Opusc. p. 292, 80. || Subst. Πέζευσις, ἡ, ap. Nicet. Chon. p. 69, 29 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro : Ἡ ἀπὸ τοῦ ἵππου πέζευσις. Conf. etiam Πεζεύω.]

Πεζευτικός, ή, όν, Qui pedibus iter facere potest. Qui gradi potest, ut π. ζῶα [ap. Aristot. De gen. anim. 1, 1], Animalia quibus gradiendi facultatem natura dedit. Quæ vocantur et πεζά. Gressilia quidam interpretantur.

Πεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum, Terrestri itinere eo, proficiscor ; etiam uno verbo, Gradior. [Verbum πεζεύω non solum valet Pedibus eo, sed et omnino Terrestri itinere proficiscor (quod ipsum Latine nonnunquam Pedestre iter dici solet), licet equo veharis aut in carpento sedens iter conficias. De terrestri itinere, cui opposita navigatio, Polyb. 16, 29, 11. Πεζεύειν μετὰ τῶν ἵππων id. 10, 48, 6. Schweigh. Xenoph. Anab. 5, 5, 4 : Μέχρι ἐνταῦθα ἐπέζευσεν ἡ στρατιά.] Act. 20, [13] : Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, Pedibus iter facturus. Vetus autem Interpres, Per terram iter facturus. [Πεζεῦσαι pro πλεῦσαι restitue Philostr. p. 354. Valck.] Et hic quidem absolute. At vero ap. Demetr. Phal. [§ 22] dicit quidam, Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης, Per mare iter faciens pedibus, Per mare ambulans. [Isocr. p. 58, E : Ἐξέρξης (Xerxes) πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δ' Ἄθω διορύξας· quorum conf. Liban. vol. 4, p. 242.] Sic ap. Philon. V. M. 3 : Τοῦ ἔθνους ἀκινδύνως πεζεύοντος διὰ θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς ἀτραποῦ καὶ λιθώδους ἐδάφους. Nec tantum dicitur πεζεύειν διὰ θαλάσσης, sed etiam πεζεύειν θάλασσαν [Philostr. p. 774 : Πεζεύοντι τὴν θάλασσαν τῷ Ποσειδῶνι], quo dixit modo Gregor. πεζεύων τὸ πέλαγος, de Christo. At vero Eur. [Alc. 872] πεζεύειν πόδα, Pedem movere, ut quidem exp. VV. LL. [Cometas Anth. Pal. 9, 597 : Ἐν χθονὶ βαίνω καὶ ποσὶ πεζεύω, i. e. meis pedibus incedo, non amplius alienis utens.] Ubi affertur et ex Aristot. [H. A. 8, 3] : Πεζεύει περὶ τὴν τροφὴν, pro A terra victum quærit. Item πεζεύοντα ibid., pro Terreni. Pass. Πεζεύομαι ap. Lucian. [Rhet. præc. c. 18] : Καὶ πεζευθῆναι ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ ὁ Ἄθως πλευσθῆναι· qui l. ei similis est, quem ex Demetrio Phal.

protuli. [Dio Chr. vol. 1, p. 110 : Εἰ βούλοιτο ποιῆσαι πεζεύεσθαι θάλασσαν.] Ap. Strab. [6, p. 282] πεζευομένη ὁδὸς, Iter terrestre : et πεζεύεσθαι, Terrestri itinere advehi, ap. Eund., ut Bud. exp. afferens ex l. 4, [p. 189] : Ἐπεὶ δὲ ἐστὶ δυσανάπλους ὁ Ῥοδανὸς, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁρμαμάξαις. [|| In terram descendo. Nicet. Chon. p. 674, 29 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro : Πεζεύσας ἀπὸ τοῦ ἀλόγου. Conf. Πέζευσις.]

[Πεζῇ.] Adverbia sunt Πεζῇ et Πεζῶς : sed Πεζῇ significat Pedestri s. Terrestri itinere. [Herodot. 7, 110 : Πεζῇ εἵποντο. Ib. 115. Plato Leg. 1, p. 625, D : Πρὸς τὴν τῶν π. δρόμων ἄσκησιν.] Et interdum quidem πεζῇ et τῷ ἵππῳ opponuntur, Xen. [Œc. 5, 5] ; interdum autem πεζῇ et κατὰ θάλασσαν, ubi πεζῇ aptius redditur Terrestri itinere, etiam Terra : reddendo πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, Terra marique. Sed Dem. dixit etiam πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες [p. 35, 10] : Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Ubi πεζῇ reddi potest etiam Terrestri prælio. [Κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ Plato Polit. p. 289, E. Πεζῇ et ναυσὶ oppos. Menex. p. 239, E.] Ap. Thuc. certe alicubi sonat potius Terrestri exercitu, Terrestribus copiis. Alioqui πεζῇ πορεύομαι, quod ap. eund. Xen. [Anab. 5, 6, 1] legitur, reddi etiam potest Pedes s. Pedibus proficiscor. Sic πεζῇ βαδίζω, in proverbiali senario [ap. schol. Aristoph. Vesp. 953, Av. 1432, et Suid.] : Πεζῇ βαδίζω· νῦν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. [|| Sermone pedestri. Plato Soph. p. 237, A : Πεζῇ τε ... καὶ μετὰ μέτρων. Photius p. 404, 24 : Πεζῇ· τὸ τοῖς ποσὶν βαδίζειν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν· « Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, » ὁ κωμικός (Aristoph. fr. 713).] At vero Πεζῶς significat πεζῷ λόγῳ, Pedestri s. Soluta oratione, s. Prosa : quod declaratur et adverbio καταλογάδην. [Suidas s. v. Ἱστορῆσαι. || Compar. Πεζοτέρως, Tzetzes in Cram. Anecd. vol. 3, p. 374, 29 : Ἵνα π. εἴπω. Superl. Πεζοτάτως Hermias In Plat. Phædr. p. 145.]

[Πεζελάτης, ὁ, Qui pedibus meret, Pedes. Theodos. De exp. Cretæ 4, 40 : Ἱππικοὺς, π. Hase.]

[Πεζῇ, Pedestri itinere. Athanas. vol. 2, p. 36. Kall. Vitiose pro πεζῇ.]

[Πεζίδιον, τό. Πεζίδιον βασιλικὸν, Diadema ; Πεζίδιον γυναικὸς, sine interpr. Gl. Suidas : Ταινίας· ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ πεζίτια (πεζέτια ap. Phot. p. 565, 18, πεζίτια ap. Etym. M. p. 749, 37), στέμματα, στεφάνη, ζώνη. Scribendum πεζίδια. G. Dind.]

Πεζικός, ή, όν, Pedestris, sicut et πεζός. Unde π. δύναμις, Xen. [Cyrop. 2, 4, 18], quæ et πεζή, Peditatus, Pedestris exercitus, Pedestres copiæ, [oppositæ equitibus, ap. Polyb. 2, 28, 11 ; 3, 115, 4 ; 18, 5, 5]. Aut etiam Terrestres copiæ, ad differentiam navalium. Æschin. C. Ctesiph. : Ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει. [Dinarch. p. 109, 31.] Sic Thuc. [6, 33, ubi nunc πεζῇ] : Στρατιᾷ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. [Polyb. 1, 20, 3 ; 29, 4. Δύναμιν πεζικὴν (v. l. πεζὴν) καὶ ναυτικὴν 2, 2, 4. Ναυτικαὶ καὶ π. παρασκευαὶ 1, 38, 1. Schweigh. Δ. πεζικὴν vulgo ap. Isocr. p. 95, C, ubi cod. Urb. πεζήν.] Dicitur vero et τὸ πεζικὸν a Xen. [Cyrop. 5, 3, 38] pro Peditatus, sicut et τὸ πεζὸν hac signif. dici, mox annotabitur. Verum affertur et alia lectio, in illo Thuc. loco, sc. πεζῇ, quæ in VV. LL. melior esse putatur, ideo sc. quia πεζικὸς poeticum esse volunt. Sed id falsum esse alii quamplurimi auctorum loci declarant ; quamvis alioqui in eorum nonnullis eadem hæc lectionis diversitas inveniatur : ut in isto Plut. Aristide p. 596 meæ ed. [c. 11] : Ἦγεν ἐπὶ τὸν τόπον εὐοδώτατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικήν· ibi enim quædam exempll. πεζὴν habent pro πεζικήν. Vocatur autem hic πεζικὴ φάλαγξ, Pedestris phalanx, i. e. Quæ constat ex peditibus. [Tit. ap. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 386, 3 : Αἱ π. καὶ ἱππικαὶ δυνάμεις αἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ τασσόμεναι. Zosim. Hist. p. 228, 11 : Π. τάγματα. Hase.] Ap. Plat. [Leg. 6, p. 753, B] legimus πεζικὰ ὅπλα, Arma quibus utuntur pedites, apta peditibus, q. d. Arma pedestria. Legitur præterea ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 15] τὰ πεζικὰ ἀγαθὸς, ubi τὰ πεζικὰ vocantur Quæ ad artem pedestris pugnæ pertinent.

[Πέζις, ιος, ὁ, species Fungi. Athen. 2, p. 61, E, ex Theophrasto : Ὑπόγεια τὰ τοιαῦτά ἐστι καὶ ἐπίγεια, καθάπερ οὓς καλοῦσί τινες πεζίας, ἅμα τοῖς μύκησι γινομένους· ubi var. lect. πεζικάς. Hinc πέζις pro πύξος Theophrasto H. Pl. 1, 6, 5, restituit Schneiderus.]

[Πεζίς, ίδος, ἡ, Fimbria, Limbus, i. q. πέζα. Phot. p. 404, 20 : Πεζίδα τὴν ᾤαν τοῦ ἱματίου. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις (fr. 409).]

Πεζίτης, ὁ, Pedes. A Suida exp. πεζός : quum autem πεζὸς non solum significet Pedes, sed et Pedester, ego in hac expos. illam potius quam hanc signif. dandam ei existimo : mihi repugnantibus alioqui VV. LL., in quorum nonnullis mendose etiam scriptum est πεζήτης cum η in utraque syllaba.

Πεζίτια στέμματα, in hominibus sunt στεφάνη, ζώνη : in lignis, τὰ κυμάτια, Suid. [V. Πεζίδιον.]

[Πεζοβατέω, Pedibus transeo. Antiphil. Anth. Pal. 9, 551 : Ὀψὲ διδασκόμενοι πεζοβατεῖν πέλαγος. « Theophanes a. 23 Copronymi, de mari glacie constricto : Ὥστε ... πεζοβατεῖσθαι ὑπεράνω τοῦ κρύους. » Ducang.]

[Πεζοβόας, ὁ, Qui pedestrem pugnam committit, Miles pedes. Pind. Nem. 9, 81 : Παρὰ πεζοβόαις.]

Πεζογραφέω, Pedestri oratione scribo, Solutam orationem scribo s. Prosam. [Diog. L. 4, 15. Et subst. hinc derivatum Πεζογραφία, ἡ, ap. Eustath. p. 1753, 29, de vocabulo a prosa oratione alieno : Τὸ ἄγναι ἄχρηστον εἰς πεζογραφίαν.]

Πεζογράφος, ὁ, ap. Diog. L. [4, 15], Pedestris orationis scriptor, i. e. Solutæ, Qui aliquid soluta oratione scribit. [Schol. Pind. Pyth. 1, 181. Boiss. Etym. M. p. 424, 23.]

[Πεζοδρομέω, Pedibus curro. Eustath. Opusc. p. 209, 95 : Τοὺς πεζοδρομεῖν ἐπιστημονικούς.]

[Πεζοδρόμος, ὁ, Pedibus currens s. incedens. Const. Manass. Chron. 410 : Ζῶον ... εὔπτερον, πεζοδρόμον. Boiss. Ubi alii codd. πεζοπόρον. Pro ταχυδρόμων ap. Nicet. Chon. p. 211, B, in cod. Græcob. πεζοδρόμων legitur. G. D. Theodos. De exp. Cretæ 4, 112 : Δραμόντες ἱππόται, π., Pedites, Hase.]

[Πεζοθηρία, ἡ, Venatio terrestris. Plato Soph. p. 223, B.]

[Πεζοθηρικός, ή, όν, Ad venationem terrestrem pertinens. Plato Soph. p. 220, A : Τὰ μὲν πεζοῦ γένους ... πεζοθηρικόν.]

[Πεζολεκτέω, Prosa oratione loquor. Eust. p. 1424, 25 : Τοῖς ποιηταῖς ὥσπερ καὶ τοῖς πεζολεκτοῦσι. Scott.]

[Πεζολέκτης, ὁ, Qui prosa oratione loquitur. Eust. p. 569, 13.]

[Πεζολογέω, Prosa oratione loquor. Nicet. Eugen. Epist. vol. 2, p. 9. Boiss. Eust. p. 4, 28 : Τοῦ ἐν ἀπλότητι πεζολογεῖν. Seager.]

[Πεζολογία, ἡ, Prosa oratio. Eustath. p. 1888, 1 : Ῥῆμα εἰς π. ἄχρηστον.]

[Πεζολογικῶς, In prosa oratione. Eustath. p. 1533, 30 : Ὅτι καὶ π. εὕρηνται σταμῖνες παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ. Id. Opusc. p. 59, 47.]

Πεζολόγος, ὁ, i. q. πεζογράφος. Quidam tamen συγγραφεὺς, quo Suid. exp. πεζολόγος, interpr. Historicus. [Chœrob. In Theodos. p. 95, 21 ; 671, 32 ; Etym. M. p. 424, 24 ; 477, 11. « Eustath. p. 1067, 42 ; 1561, 56. » Scott.]

Πεζομαχέω, Pedestri prælio certo, s. Terrestri, Pugnam pedestrem committo, Sum pedes. [Aristoph. Vesp. 685.] Antiphon [immo Lycurgus p. 157, 2, et similiter Isocr. p. 155, B] : Ἐπ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν. [Herodot. 3, 45 : Ἀπίκοντο ἐς τὴν νῆσον, πεζομαχήσαντες δὲ ἐν αὐτῇ ἑσσώθησαν. Thucyd. 7, 62 : Πεζομαχεῖν ἀπὸ τῶν νεῶν. Diodor. 13, 16 : Ἐπὶ τῶν νεῶν π. G. D. Heliod. Æth. 1, 30 : Πεζομαχούντων ὁμοῦ καὶ ναυμαχούντων. Philo vol. 2, p. 314, 12 et Œcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 284, 8 : Πεζομαχοῦντας. Hase.] Thuc. 1, [112] cum dativo : Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα καὶ ἐπεζομάχησαν.

[Πεζομάχης. V. Πεζομάχος.]

Πεζομαχία, ἡ, Pugna pedestris [Herodot. 8, 15], terrestris, ap. eund. Thuc. frequens. [1, 23, 49, 100 ; 7, 62. Polyb. 1, 23, 6 ; 5, 69, 7 ; Diodor. 13, 10 ; Appian. Rom. præf. p. 8 ; Lucian. V. H. 1, 18.]

[Πεζομάχος, ὁ, Qui pugnam pedestrem committit. Lucian. Macrob. c. 17 ; Plut. V. Alex. c. 38, Anton. c. 64. « Const. Manass. Chron. 4734 : Χειρὶ πεζομάχῳ. »

ἢ τὸ ἀπόληγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν· πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι δέρμα προβάτων προσέρραπτον. Dicitur autem non solum de attexto, sed etiam de assuto.] Apollon. Arg. 4, [46] : Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος. Hesych. postquam dixit esse τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ διὰ τὸ πρὸς τῷ πέδῳ [εἶναι addit Arnald.], subjungit, Ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὤα, ἡ πρὸς τῷ πέδῳ, τὰ κατώτατα μέρη. At vero Pollux [7, 62] πέζας non dicit appellari τὰς ὤας, sed παρυφάς, quæ sunt παρὰ τὰς ὤας : Αἱ δὲ παρὰ τὰς ὤας παρυφαί, καλοῦνται Πέζαι καὶ Πεζίδες· et quæ ita sunt παρυφασμένα [scr. περιυφασμένα ex codd.], inquit, Περίπεζα. [Per ὕφασμα exp. Suidas, allatis exemplis Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 286, et Antipatri Sid. ib. 287.] At Πεζοφόροι χιτῶνες, vel οἱ ποδήρεις, vel οἱ πέζας ἔχοντες. Eust. vero [p. 146, 29] exponens epith. illud Ἀργυρόπεζα quod Hom. dat Thetidi Il. A, [538], scribit fuisse et qui πέζαν esse putarint κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ὄντα κάτω τέρματι : ut ἀργυρόπεζα vocetur ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. Sed πέζα generalius etiam pro Extremitate : unde redditur et Margo, Crepido, Ripa. [Ora. Dionys. P. 61 : Ἡ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολέων. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 597, D : Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν.] Πέζαι tamen maris exp. non ὁ αἰγιαλός, sed τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη. [Eustath. p. 146, 24.] Præterea πέζα dicitur et ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης [ut exp. Eustath. p. 867, 29]. Item πέζα πρώτη τοῦ ῥυμοῦ, est τὸ ἄκρον, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός [ap. Hom. Il. Ω, 272 : Ζυγόδεσμον... κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἔπι πρώτῃ· ubi schol.: Πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. Ἔχει δὲ ὁ ῥυμὸς πέζας δύο, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ ζυγόν. Τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτην λέγει] : de quibus signiff. consule Eust. [p. 1350, 10.] Ex Dionysio Per. autem [535] affertur in VV. LL. : Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πελιναίου [Πελινναίου] ὑπὸ πέζαν, pro Sub radicibus Pelenæi montis, et q. d. Sub planta : atque ita pertinebit hic l. ad primam signif. hujus nominis, sed ex propria factam metaphoricam. Eust. certe exponens hæc ejusd. Dionysii verba [332] : Ὅστ' ἐπὶ τρισσὴν Ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς ἠῶ, scribit : Κρηπὶς γὰρ κυρίως μέν, ἐπὶ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπί τε θεμελίου καὶ ἑτέρων τινῶν· quibus subjungit, Προϊὼν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευράν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ibid. affertur pro Regione s. Plaga, ex Nonno [Jo. c. 20, 39] οὐρανίην πέζαν vocante Cœlestem plagam : Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἦλθε [ἔπτη. || Rete piscatorium. Oppian. Hal. 3, 83 : Σὺν δὲ σαγήναις πέζας· ubi schol. exp. εἶδος δικτύου μικροῦ.] Denique πέζαι, si credimus* Oro, ap. Etym., dictæ fuerunt meretrices quæ absque instrumentis musicis ad convivia ventitabant. Sed suspicor scribi potius debere πεζαί, a fem. Πεζή : cujus masc. πεζός. [V. Πεζός.]

[Πεζαίτερος vitiose pro πεζέταιρος, quod v. || I. q. πεζότερος. V. Πεζός.]

Πεζακοντιστής, ὁ, q. d. Pedes jaculator, Bud. ex Polyb. [3, 72, 2] : Ἑξῆς δὲ τούτοις ἐξέπεμπε τοὺς πεζακοντιστάς. [Ib. 65, 10 et 73, 3.]

[Πεζαρχέω, Peditum præfectus sum. Themist. Or. 11, p. 152, C : Τὸν πέζαρχον σοι πεζαρχεῖν. G. Dind.]

Πέζαρχος, ὁ, Peditum præfectus, Xen. [Cyrop. 5, 3, 41], ut ἵππαρχος, Equitum præfectus. [Themist. l. modo cit.]

[Πεζέμπορος, ὁ, Qui terra mercaturam exercet. Strabo 16, p. 766 : Π. δ' εἰσὶν οἱ Γερραῖοι τὸ πλέον τῶν Ἀραβίων φορτίων.]

[Πεζέταιρος, ὁ.] Πεζέταιροι, vel [vitiose] Πεζέτεροι, Milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erant. Dem. [p. 23, 2] de Philippo loquens : Οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέτεροι [πεζέταιροι] δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου· ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, οὐδένων εἰσὶ βελτίους. [Lex. rhet. p. 289, 8 : Π., οἱ περὶ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου φρουροί. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ πρῶτοι καὶ ἰσχυροί. Harpocr. ab Photio et Suida exscriptus : Π., Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν α' Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησὶν « ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας ἑταίρους προσηγόρευσε, τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν πεζεταίρους ὠνόμασεν, ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας προθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες. »] Ex Eod. affert Etym. [p. 699, 47] : Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλουμένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους, ἔχων, ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα. Ap. Plut. [Mor. p. 197, C] dicit Titus Quintius de copiis Antiochi quas in Græciam ducebat : Μὴ τοίνυν μηδὲ ὑμεῖς θαυμάζετε τὴν βασιλικὴν δύναμιν, λογχοφόρους καὶ καταφράκτους καὶ πεζεταίρους καὶ ἀμφιπποτοξότας ἀκούοντες· πάντες γάρ εἰσιν οὗτοι Σύροι, ὁπλαρίοις ἀλλήλων διαφέροντες. [Id. V. Titi c. 17. Arrian. Anab. 1, 28, 5 ; 2, 23, 3 ; 4, 23, 1 ; 6, 6, 1 ; 7, 11, 5.] Pollux [1, 175] Macedonica esse ait hæc tria, πεζέτεροι, ἀργυράσπιδες, et χρυσάσπιδες. Sed origo hujus vocabuli πεζέτεροι controversa est, sicut scriptura : quum alii voluerint πεζαιτέρους [immo πεζεταίρους, ut recte legitur ap. Eustath.] dici, tanquam ἐν πεζοῖς ἑταίρους ὄντας τῷ ἄρχοντι, sc. διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν : alii πεζετέρους, quod unam πέζαν armatam haberent, at τὴν ἑτέραν, Alteram, nudam : intellige autem Pedem nomine hoc πέζα. Est vero et tertia scriptura Πεζαίτεροι. V. Harpocr., Suid., Hesych., Etym. [M. p. 658, 37. Phot. p. 404, 10.] Eust. [Scripturas vitiosas πεζέτεροι et πεζαίτεροι, quæ nunc ubique fere correctæ sunt, perantiquas esse Eustathii docent de utraque commenta p. 472, 1 : Οἱ πεζέτεροι ... ὧν ἡ γραφὴ διάφορος· οἱ μὲν γὰρ ἐν τρισὶ φιλοῖς γράφονται κατὰ τοὺς παλαιούς ... ἄλλοι δὲ τὴν παραλήγουσαν διὰ διφθόγγου ἔχουσιν ... (omittimus explicationes ab HSt. supra appositas)· ἡ μέντοι ἀναλογία γράφει τὴν προπαραλήγουσαν καὶ διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ προσαιτέρος (corr. πλησιαίτερος) καὶ τῶν ὁμοίων. || « I. q. πεζός, Pedestris, ap. Nicet. Chon. 21, 3 (?), ubi oppos. πτηνός. » Schneid.]

[Πεζέτιον. V. Πεζίδιον.]

[Πέζευμα, τό, Peditatus, Gl. || « Locus in Palatio ubi Imperator ex equo descendens pedes ire incipit, ap. Codin. De offic. Palat. c. 5, n. 6 ; c. 15, n. 8. » Ducang. Eustath. Opusc. p. 292, 80. || Subst. Πέζευσις, ἡ, ap. Nicet. Chon. p. 69, 29 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro : Ἡ ἀπὸ τοῦ ἵππου πέζευσις. Conf. etiam Πεζεύω.]

Πεζευτικός, ή, όν, Qui pedibus iter facere potest, Qui gradi potest, ut π. ζῷα [ap. Aristot. De gen. anim. 1, 1], Animalia quibus gradiendi facultatem natura dedit. Quæ vocantur et πεζά. Gressilia quidam interpretantur.

Πεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum, Terrestri itinere eo, proficiscor ; etiam uno verbo, Gradior. [Verbum πεζεύω non solum valet Pedibus eo, sed et omnino Terrestri itinere proficiscor (quod ipsum Latine nonnunquam Pedestre iter dici solet), licet equo veharis aut in carpento sedens iter conficias. De terrestri itinere, cui opposita navigatio, Polyb. 16, 29, 11. Πεζεύειν μετὰ τῶν ἵππων id. 10, 48, 6. Schweigh. Xenoph. Anab. 5, 5, 4 : Μέχρι ἐνταῦθα ἐπέζευσεν ἡ στρατιά.] Act. 20, [13] : Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, Pedibus iter facturus. Vetus autem Interpres, Per terram iter facturus. [Πεζεῦσαι pro πλεῦσαι restitue Philostr. p. 354. Valck.] Et hic quidem absolute. At vero ap. Demetr. Phal. [§ 22] dicit quidam, Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης, Per mare iter faciens pedibus, Per mare ambulans. [Isocr. p. 58, E : Ἐξέρξης (Xerxes) πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δ' Ἄθω διορύξας· quocum conf. Liban. vol. 4, p. 242.] Sic ap. Philon. V. M. 3 : Τοῦ ἔθνους ἀκινδύνως πεζεύοντος διὰ θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς ἀτραποῦ καὶ λιθώδους ἐδάφους. Nec tantum dicitur πεζεύειν διὰ θαλάσσης, sed etiam πεζεύειν θάλασσαν [Philostr. p. 774 : Πεζεύοντι τὴν θάλασσαν τῷ Ποσειδῶνι], quo dixit modo Gregor. πεζεύων τὸ πέλαγος, de Christo. At vero Eur. [Alc. 872] πεζεύειν πόδα, Pedem movere, ut quidem exp. VV. LL. [Cometas Anth. Pal. 9, 597 : Ἐν χθονὶ βαίνω καὶ ποσὶ πεζεύω, i. e. meis pedibus incedo, non amplius alienis utens.] Ubi affertur et ex Aristot. [H. A. 8, 3] : Πεζεύει περὶ τὴν τροφήν, pro A terra victum quærit. Item πεζεύοντα ibid., pro Terreni. Pass. Πεζεύομαι ap. Lucian. [Rhet. præc. c. 18] : Καὶ πεζευέσθω ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ ὁ Ἄθως πλείσθω· qui l. ei similis est, quem ex Demetrio Phal.

protuli. [Dio Chr. vol. 1, p. 110 : Εἰ βούλοιτο ποιῆσαι πεζεύεσθαι θάλασσαν.] Ap. Strab. [6, p. 282] πεζευομένη ὁδός, Iter terrestre : et πεζεύεσθαι, Terrestri itinere advehi, ap. Eund., ut Bud. exp. afferens ex l. 4, [p. 189] : Ἐπεὶ δὲ ἐστὶ δυσανάπλους ὁ Ῥοδανός, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁρμαμάξαις. [|| In terram descendo. Nicet. Chon. p. 674, 29 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro : Πεζεύσας ἀπὸ τοῦ ἀλόγου. Conf. Πέζευμα.]

[Πεζῇ.] Adverbia sunt Πεζῇ et Πεζῶς : sed Πεζῇ significat Pedestri s. Terrestri itinere. [Herodot. 7, 110 : Πεζῇ εἵποντο. Ib. 115. Plato Leg. 1, p. 625, D : Πρὸς τὴν τῶν π. δρόμων ἄσκησιν.] Et interdum quidem πεζῇ et σὺν ἵππῳ opponuntur, Xen. [OEc. 5, 5] ; interdum autem πεζῇ et κατὰ θάλασσαν, ubi πεζῇ aptius redditur Terrestri itinere, etiam Terra : reddendo πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, Terra marique. Sed Dem. dixit etiam πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες [p. 35, 10] : Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Ubi πεζῇ reddi potest etiam Terrestri prælio. [Κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ Plato Polit. p. 289, E. Πεζῇ et ναυσὶ oppos. Menex. p. 239, E.] Ap. Thuc. certe alicubi sonat potius Terrestri exercitu, Terrestribus copiis. Alioqui πεζῇ πορεύομαι, quod ap. eund. Xen. [Anab. 5, 6, 1] legitur, reddi etiam potest Pedes s. Pedibus proficiscor. Sic πεζῇ βαδίζω, in proverbiali senario [ap. schol. Aristoph. Vesp. 953, Av. 1432, et Suid.] : Πεζῇ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. [|| Sermone pedestri. Plato Soph. p. 237, A : Πεζῇ τε ... καὶ μετὰ μέτρων. Photius p. 404, 24 : Πεζῇ· τὸ τοῖς ποσὶν ἰδεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν· « Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, » ὁ κωμικός (Aristoph. fr. 713).] At vero Πεζῶς significat πεζῷ λόγῳ, Pedestri s. Soluta oratione, s. Prosa : quod declaratur et adverbio καταλογάδην. [Suidas s. v. Ἱστορῆσαι. || Compar. Πεζοτέρως, Tzetzes in Cram. Anecd. vol. 3, p. 374, 29 : Ἵνα π. εἴπω. Superl. Πεζοτάτως Hermias In Plat. Phædr. p. 145.]

[Πεζηλάτης, ὁ, Qui pedibus meret, Pedes. Theodos. De exp. Cretæ 4, 40 : Ἱππικός, π. Hase.]

[Πεζῇ, Pedestri itinere. Athanas. vol. 2, p. 36. Kall. Vitiose pro πεζῇ.]

[Πεζίδιον, τό. Πεζίδιον βασιλικόν, Diadema ; Πεζίδιον γυναικός, sine interpr. Gl. Suidas : Ταινίας· ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ πεζίτια (πεζήτια ap. Phot. p. 565, 18, πεζιτία ap. Etym. M. p. 749, 37), στέμματα, στεφάνη, ζώνη. Scribendum πεζίδια. G. Dind.]

Πεζικός, ή, όν, Pedestris, sicut et πεζός. Unde π. δύναμις, Xen. [Cyrop. 2, 4, 18], quæ et πεζή, Peditatus, Pedestris exercitus, Pedestres copiæ, [oppositæ equitibus, ap. Polyb. 2, 28, 11 ; 3, 115, 4 ; 18, 5, 5]. Aut etiam Terrestres copiæ, ad differentiam navalium. Æschin. C. Ctesiph. : Ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει. [Dinarch. p. 109, 31.] Sic Thuc. [6, 33, ubi nunc πεζῇ] : Στρατιᾷ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. [Polyb. 1, 20, 3 ; 29, 4. Δύναμιν πεζικὴν (v. l. πεζὴν) καὶ ναυτικὴν 2, 2, 4. Ναυτικαὶ καὶ π. παρασκευαί 1, 38, 1. Schweigh. Δ. πεζικὴν vulgo ap. Isocr. p. 95, C, ubi cod. Urb. πεζήν.] Dicitur vero et τὸ πεζικὸν a Xen. [Cyrop. 5, 3, 38] pro Peditatus, sicut et τὸ πεζὸν hac signif. dici, mox annotabitur. Verum affertur et alia lectio, in illo Thuc. loco, sc. πεζῇ, quæ in VV. LL. melior esse putatur, ideo sc. quia πεζικὸς poeticum esse volunt. Sed id falsum esse alii quamplurimi auctorum loci declarant ; quamvis alioqui in eorum nonnullis eadem hæc lectionis diversitas inveniatur : ut in isto Plut. Aristide p. 596 meæ ed. [c. 11] : Ἦγεν ἐπὶ τὸν τόπον εὐφυέστατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικήν· ibi enim quædam exempll. πεζὴν habent pro πεζικήν. Vocatur autem hic πεζικὴ φάλαγξ, Pedestris phalanx, i. e. Quæ constat ex peditibus. [Tit. ap. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 386, 3 : Αἱ π. καὶ ἱππικαὶ δυνάμεις αἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ τασσόμεναι. Zosim. Hist. p. 228, 11 : Π. τάγματα. Hase.] Ap. Plat. [Leg. 6, p. 753, B] legimus πεζικὰ ὅπλα, Arma quibus utuntur pedites, apta peditibus, q. d. Arma pedestria. Legitur præterea ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 15] τὰ πεζικὰ ἀγαθός, ubi τὰ πεζικὰ vocantur Quæ ad artem pedestris pugnæ pertinent.

[Πέζις, ιος, ὁ, species Fungi. Athen. 2, p. 61, E, ex Theophrasto : Ὑπόγεια τὰ τοιαῦτά ἐστι καὶ ἐπίγεια, καθάπερ οὓς καλοῦσί τινες πέζιας, ἅμα τοῖς μύκησι γινομένους· ubi var. lect. πέζικας. Hinc πέζις pro πίζος Theophrasto H. Pl. 1, 6, 5, restituit Schneiderus.]

[Πεζίς, ίδος, ἡ, Fimbria, Limbus, i. q. πέζα. Phot. p. 404, 20 : Πεζίδα τὴν ὤαν τοῦ ἱματίου. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις (fr. 409).]

Πεζίτης, ὁ, Pedes. A Suida exp. πεζός : quum autem πεζὸς non solum significet Pedes, sed et Pedester, ego in hac expos. illam potius quam hanc signif. dandam ei existimo : mihi repugnantibus alioqui VV. LL., in quorum nonnullis mendose etiam scriptum est πεζήτης cum η in utraque syllaba.

Πεζίτια στέμματα, in hominibus sunt στεφάνη, ζώνη : in lignis, τὰ κυμάτια, Suid. [V. Πεζίδιον.]

[Πεζοβατέω, Pedibus transeo. Antiphil. Anth. Pal. 9, 551 : Ὀψὲ διδασκόμενοι πεζοβατεῖν πέλαγος. « Theophanes a. 23 Copronymi, de mari glacie constricto : Ὥστε ... πεζοβατεῖσθαι ὑπεράνω τοῦ κρύους. » Ducang.]

[Πεζοβόας, ὁ, Qui pedestrem pugnam committit, Miles pedes. Pind. Nem. 9, 81 : Παρὰ πεζοβόαις.]

Πεζογραφέω, Pedestri oratione scribo, Solutam orationem scribo s. Prosam. [Diog. L. 4, 15. Et subst. hinc derivatum Πεζογραφία, ἡ, ap. Eustath. p. 1753, 29, de vocabulo a prosa oratione alieno : Τὸ ἀγνοὶ ἀγρεῖον εἰς πεζογραφίαν.]

Πεζογράφος, ὁ, ap. Diog. L. [4, 15], Pedestris orationis scriptor, i. e. Solutæ, Qui aliquid soluta oratione scribit. [Schol. Pind. Pyth. 1, 181. Boiss. Etym. M. p. 424, 23.]

[Πεζοδρομέω, Pedibus curro. Eustath. Opusc. p. 209, 95 : Τοὺς πεζοδρομεῖν ἐπιστημονικούς.]

[Πεζοδρόμος, ὁ, Pedibus currens s. incedens. Const. Manass. Chron. 410 : Ζῷον ... εὔπτερον, πεζοδρόμον. Boiss. Ubi alii codd. πεζοπόρον. Pro ταχυδρόμων ap. Nicet. Chon. p. 211, B, in cod. Græcob. πεζοδρόμων legitur. G. D. Theodos. De exp. Cretæ 4, 112 : Δραμόντες ἱππόται, π., Pedites. Hase.]

[Πεζοθηρία, ἡ, Venatio terrestris. Plato Soph. p. 223, B.]

[Πεζοθηρικός, ή, όν, Ad venationem terrestrem pertinens. Plato Soph. p. 220, A : Τὰ μὲν πεζοῦ γένους .. πεζοθηρικόν.]

[Πεζολεκτέω, Prosa oratione loquor. Eust. p. 1424, 25 : Τοῖς ποιηταῖς ὥσπερ καὶ τοῖς πεζολεκτοῦσι. Scott.]

[Πεζολέκτης, ὁ, Qui prosa oratione loquitur. Eust. p. 569, 13.] Πεζολεξία. 396, 694.

[Πεζολογέω, Prosa oratione loquor. Nicet. Eugen. Epist. vol. 2, p. 9. Boiss. Eust. p. 4, 28 : Τοῦ ἐν ἁπλότητι πεζολογεῖν. Seager.]

[Πεζολογία, ἡ, Prosa oratio. Eustath. p. 1888, 1 : Ῥῆμα εἰς π. ἄχρηστον.] Πεζολογικός Spicil. rom. 5, 259.

[Πεζολογικῶς, In prosa oratione. Eustath. p. 1533, 30 : Ὅτι καὶ π. εὕρηνται στάμινες παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ. Id. Opusc. p. 59, 47.]

Πεζολόγος, ὁ, i. q. πεζογράφος. Quidam tamen συγγραφεῖς, quo Suid. exp. πεζολόγος, interpr. Historicus. [Chœrob. In Theodos. p. 95, 21 ; 671, 32 ; Etym. M. p. 424, 24 ; 477, 11. « Eustath. p. 1067, 42 ; 1561, 56. » Scott.]

Πεζομαχέω, Pedestri prælio certo, s. Terrestri, Pugnam pedestrem committo, Sum pedes. [Aristoph. Vesp. 685.] Antiphon [immo Lycurgus p. 157, 2, et similiter Isocr. p. 155, B] : Ἐπ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν. [Herodot. 3, 45 : Ἀπέβαινον ἐς τὴν νῆσον, πεζομαχήσαντες δὲ ἐν αὐτῇ ἑσσώθησαν. Thucyd. 7, 62 : Πεζομαχεῖν ἀπὸ τῶν νεῶν. Diodor. 13, 16 : Ἐπὶ τῶν νεῶν π. G. D. Heliod. Æth. 1, 30 : Πεζομαχούντων ὁμοῦ καὶ ναυμαχούντων. Philo vol. 2, p. 314, 12 et OEcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 284, 8 : Πεζομαχοῦντες. Hase.] Thuc. 1, [112] cum dativo : Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα καὶ ἐπεζομάχησαν.

[Πεζομάχας. V. Πεζομάχος.]

Πεζομαχία, ἡ, Pugna pedestris [Herodot. 8, 15], terrestris, ap. eund. Thuc. frequens. [1, 23, 49, 100 ; 7, 62. Polyb. 1, 23, 6 ; 5, 69, 7 ; Diodor. 13, 10 ; Appian. Rom. præf. p. 8 ; Lucian. V. H. 1, 18.]

[Πεζομάχος, ὁ, Qui pugnam pedestrem committit. Lucian. Macrob. c. 17 ; Plut. V. Alex. c. 38, Anton. c. 64. « Const. Manass. Chron. 4734 : Χειρὶ πεζομάχῳ. »

Boiss. || Forma Dor. Πεζομάχας. Pind. Pyth. 2, 121 : Ἀνδρεσσιν ἐν πεζομάχαισι.]

[Πεζονίκη, ἡ, Pezonica, n. pr. Sic inscripta fuit Alexidis comœdia, quam citant Antiatt. Bekk. p. 108 et Phot. et Suidas s. v. Μᾶλλον μᾶλλον.]

Πεζονομικός, ή, όν, Pascendorum πεζῶν animalium peritus, Ad artem pascendorum πεζῶν pertinens. [Πεζονομικὸν Plato Polit. p. 267, B.] Et πεζονομική, sub. ἐπιστήμη, τέχνη. Quod vocabulum habes in Plat. Politico [p. 264, E; 265, C] cum plerisque aliis ejusd. generis ab eo itidem fictis. Ceterum quæ vocentur πεζὰ animalia, docebo infra.

[Πεζονόμος, ὁ, ἡ, Terrestris. Æsch. Pers. 75 : Πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσας ὀχυροῖσι ... ἐρέταις.]

Πεζοπορέω, Pedibus incedo, iter facio, i. e. οὐκ ἔποχος, Bud. e Xen. [Hipparch. 4, 1] et Polyb. [3, 68, 14. Lucian. Alex. c. 54. « Const. Manass. Chron. 400. » Schær. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 297, 26 : Βάδην ἀπῄει πεζοπορῶν. Georg. Al. ib. p. 160, 3 : Πεζοποροῦντας. Jo Climac. p. 319, 5 : Πεζοπορήσαντα. Hase. Πεζοπορηκότες gl. sine interpr. posita ap. Suidam.]

[Πεζοπορία, ἡ, Iter pedestre s. terrestre. Herodian. Epim. p. 105; Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 222 med. Boiss. Anast. Sin. Hodeg. p. 272, 4. Vita Nili jun. p. 107, 20 : Πεζοπορίαν ἐστείλατο. Hase. Πεζοπορεία Photius Bibl. p. 183, 10. Jacobs.]

[Πεζοπόρος, ὁ, ἡ, Qui pedibus iter facit. Meleager Anth. Pal. 12, 53 : Οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον. Parmenio ib. 9, 304 : Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους. G. D. Epiphan. t. 2, p. 302, A : Ὁ πάντῃ π. Hase. V. Πεζοδρόμος.]

[Πεζόπτερος, ὁ, ἡ, Pedes et volans. Const. Manass. Chron. 3771 : Ἀκρὶς πεζόπτερος πτηνόπους. Boiss.]

Πεζός, ὁ, Pedes, Qui pedibus viam facit. Hom. Od. Π, [224] : Οὐ μὲν γάρ τι σὲ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι· Il. Ω, [438] : Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων. Xen. [Cyrop. 4, 3, 23] : Πεζὸς ἰών. Athen. 12 : Προήει μηδέποτε πεζός. Crediderim autem et πεζὴν ὁδὸν posse dici, Pedestrem viam, Pedestre iter : Terrestre iter distinguendo ab eo quod fit mari, quum legamus ap. Plut. Polit. præc. [p. 804, C] πεζοτέραν ὁδὸν, ubi tamen metaphorice loquitur; hæc enim sunt illius loci verba : Εἰσὶ δὲ καὶ ὁδοὶ δύο τῆς πολιτείας εἰσὶν, ἡ μὲν, ταχεῖα καὶ λαμπρὰ πρὸς δόξαν, οὐ μὴν ἀκίνδυνος· ἡ δὲ πεζοτέρα καὶ βραδυτέρα, τὸ δὲ ἀσφαλὲς ἔχουσα μᾶλλον· ubi animadverte voce hac πεζοτέρα quandam simul humilitatis significationem includi, quum opponatur πεζοτέρα ὁδὸς τῇ λαμπρᾷ πρὸς δόξαν : de quo metaphorico usu dicam infra, in fine secundi de signif. nominis Πεζὸς tmematis. || Sed et in bello dicitur πεζὸς ad differentiam τοῦ ἱππέως, sicut Lat. Pedes ad differentiam Equitis. Hom. : Πεζοί θ' ἱππῆές τε, Il. Θ, [59] et alibi. Λ, [150] : Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ, Ἱππεῖς δ' ἱππῆας. Alicubi vero et ἵππους opponit πεζοῖς, Od. Ρ, [436] : Πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Ap. Eund. legimus μάρνασθαι, Pugnare, ἀφ' ἵππων et πεζὸν ἐόντα : Od. [Ι, 50] : Ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. Cui simile est, quod habetur Il. Ε, [13] : Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός. Itidem et in soluta oratione passim dicuntur πεζοὶ, Pedites, ut ἱππεῖς, Equites. [Τὸ τῶν πεζῶν πλῆθος Polyb. 3, 107, 12.] Lucian. [Zeux. c. 10] : Πεζοὶ περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων. Aliquando autem, sed raro, si bene memini, additur στρατιῶται : ut ab Herodiano 1, [12, 19] : Ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ στρατιῶται μίσει τῶν ἱππέων. [Τὰ πεζὰ στρατόπεδα, legiones (Romanæ), distinguuntur a τοῖς εὐζώνοις, velitibus, ap. Polyb. 18, 6, 8. Schweigh.] Interdum vero πεζοὶ opponuntur τοῖς ναυβάταις, ut ap. Thuc. [8, 44], s. τοῖς ναυμαχοῦσι, ut ap. Demosth. Apud quem tamen legitur et adv. πεζῇ cum ναυμαχοῦντες [p. 35, 10] : Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. [Πεζὸς s. Πεζοῖς et ναυσὶ oppos. ap. Eur. Rhes. 437, Polyb. 3, 95, 3. Πεζούς τε καὶ θαλασσίους Æsch. Pers. 558.] Et [πεζὸν στράτευμα, Æsch. Pers. 469,] πεζὸς στρατὸς, s. πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, quum ap. alios, tum ap [Herodot. 6, 95, Æsch. Pers. 728,] Thuc. et Xen., q. d. Pedes exercitus, pro Pedester exercitus, Pede-

stres copiæ, Peditatus. Aut etiam Terrestres copiæ, ad differentiam navalium, sicut πεζὴ δύναμις ad differentiam τῆς ναυτικῆς. Isocr. autem [p. 59, C] et πεζοὺς κινδύνους opposuit ναυτικοῖς. Item πεζὴ μάχη, Pedestris pugna : cui ναυμαχίαν opponit Dem., sicut et τῇ πεζῇ στρατείᾳ eandem opponit. [Aristoph. Eq. 567 : Πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφάρκτῳ στρατῷ. Plato Leg. 4, p. 707, C : Τὴν πεζὴν μάχην τὴν ἐν Μαραθῶνι γενομένην. Τὴν πεζὴν καὶ ναυτικὴν στρατιὰν Polyb. 3, 76, 12.] Plerumque autem dicunt sine adjectione ὁ πεζὸς, itidemque τοῦ πεζοῦ, etc. subaudientes στρατὸς et στρατοῦ, itidemque in ceteris casibus. [Herodot. 3, 25 : Τὸν π. ἅμα πάντα ἀγόμενος· 4, 128 : Οἱ ἱππόται φεύγοντες ἐσέπιπτον ἐς τὸν πεζόν.] Thuc. 1, [47] : Ἐπὶ δὲ τῇ Λευκίμνῃ αὐτοῖς τῷ ἀκρωτηρίῳ ὁ πεζὸς ἦν. [2, 94; 7, 41; 8, 23.] Idem l. 3, dixit, Ναυσί τε καὶ πεζῷ κρατεῖν. Ubi tamen τῷ πεζῷ κρατεῖν quidam interpr. Pedestri pugna victores esse. [Καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι Aristoph. Ach. 622.] Sed et neutro genere τὸ πεζὸν pro Peditatu invenitur, sicut τὸ ἱππικόν : subaudiendo στράτευμα, ut opinor : unde et plur. τὰ πεζὰ κράτιστοι, Pedestribus copiis potentissimi. [Herodot. 7, 81 : Ταῦτα τὰ ἔθνεα τεταγμένα ἐς τὸ π.] || Ζῷα autem, Animalia, vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium et aquatilium, ubi πεζὰ vertit Gaza Pedestria, Gressilia (quæ interpretatio et Politiano tribuitur), alii minus ad verbum Terrestria; atque ita Bud. in hoc Aristot. l. De mundo [c. 5] : Οὗτος ἐναλίων ζῴων καὶ πεζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρισε· ita enim vertit hunc l. : Hic omnium animantium naturas tum aquatilium, tum pedestrium, tum etiam in elemento spirabili victitantium segregat : legens ἐχώρισε, non ἐχώρησε : ubi πεζὰ ζῷα sunt quæ et χερσαῖα vocare possumus, ex eod. Aristot. in eod. l. : Ἢ εἴ τις ὁμοῦ ζῷον ἔνυδρόν τε καὶ χερσαῖον καὶ πτηνὸν ἐν τοῖς κόλποις ἔχων ἐκβάλοι. [Plato Symp. p. 207, A : Τὰ πεζὰ καὶ τὰ πτηνὰ (θηρία). Leg. 7, p. 823, B : Περὶ τὰ πεζὰ θηρεύματα. Πεζὸν καὶ ἔνυδρον Polit. p. 288, A.] Ceterum πεζὸς a πέδον derivare quosdam gramm. [Etym. M. p. 658, 33, Eustath. p. 1408, 4], non ignoro (sicut et ante admonui in Πέζα) : quæ derivatio eorum si mihi placuisset, post Πέδον posuissem nomen hoc πεζός : sed non video quo quis argumento probare, aut etiam unde conjicere possit, antiquius esse πέδον quam πέζα : ex quo quam commode deduci πεζὸς queat, nemo non videt. At illi et πέζα et πεζὸς a πέδον derivant : quum alioqui etiamsi constaret πέζα ortum esse ex πέδον, tamen πεζὸς vicissim ex illo πέζα originem habere fatendum foret, et quidem ad utriusque signif. respiciendo. [|| Πεζαὶ ἑταῖραι veteribus dicebantur Vilissimæ, Abjectissimæ meretrices, parapuna prostibula, quæ ne in speciem quidem aliud profitebantur (veluti musicam, ut αὐλητρίδες et ψάλτριαι), sed plane nonnisi corpore quæstum facere noverant. Schweigh. Etym. M. p. 658, 36 : Πέζαι (scr. Πεζαὶ cum HSt. s. v. Πέζα, et sic schol. Eur. Alc. 447) ἑταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσαι. Ὧρος. Phot. p. 404, 16 : Πεζὰς μόσχους· ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἔλεγον γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμαχίᾳ « αὐλητρίδα πεζήν » καὶ Εὔπολις Κόλαξι. Et verbis alieno loco positis p. 405, 1 : Τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν. Hesych. : Πέζας, μόσχους (scr. Πεζὰς μ.)· οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας χωρὶς ὀργάνων. Theopomp. ap. Athen. 12, p. 532, C : Περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ πεζὰς ἑταίρας. Procop. Anecd. p. 28, B : Ἑταίρα εὐθὺς ἐγεγόνει οἵαςπερ οἱ πάλαι ἄνθρωποι ἐκάλουν πεζήν. || Phot. p. 405, 17, glossa fortasse ex Tragico sumta : Πεζῷ γόῳ· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας· ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι. Ap. Hesych. : Πεζολόγῳ, τῷ ψιλῷ, ὡς καὶ ..., scribendum πεζῷ γόῳ. Eodem sensu Sophocl. ap. schol. Eur. Alc. 447 (fr. 15) : Καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά.] || Πεζὸς λόγος metaphorice, Pedestris oratio : quæ et Soluta s. Prosa oratio, secundum quosdam. [Ammon. p. 131 : Ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. Pausan. 4, 6, 1 : Λόγοι πεζοὶ Μύρωνός ἐστιν ἡ συγγραφή. Πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι Dio Cass. 69, 3.] Dicitur autem πεζὸς, Pedestris, quod elata non sit, sed velut humilis ac depressa si cum poetica comparetur : quæ vicissim ἔποχος quodammodo esse videtur. Ὠδὴ, inquit Eust.

[p. 9, 5], ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· καὶ πως διὰ τὸ ὑπηρημένον, ἔποχος ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ. Quibus subjungit, Διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος, καταβῆναι εἰς τοὔδαφος. His addit ex Strab. [1, p. 18], Nam Pherecydes et Hecatæus metricos quidem numeros dissolventes, sed reliqua servantes, poetica scripserunt (intellige autem per ποιητικὰ poeticum quendam stylum habentia); at horum posteri detrahentes semper aliquid eorum quæ hujusmodi erant, tandem orationem ad eam quam nunc habet formam, tanquam ex alto, dejecerunt ac depresserunt. Quintil. 10, 1, de Platone loquens, πεζῶν λόγων interpr. Orationem pedestrem; de illo hæc scribens : Multum enim supra prosam orationem et quam Pedestrem Græci vocant, surgit : ut mihi non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. Sed et Horat. Sermonem pedestrem dixit, item Musam pedestrem, necnon Historias pedestres, quæ oratione soluta sunt conscriptæ : Carm. 2, 12 : Tuque pedestribus Dices historiis prælia Cæsaris, Mæcenas, melius. At Sermonem pedestrem vocat non tam solutam orationem, quam eum, qui ita est humilis, ut ad solutam orationem proxime accedat, in Arte poetica : Interdum tamen et vocem Comœdia tollit, Iratusque Chremes tumido delitigat ore : Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri. Itidem vero Musam pedestrem appellat suarum Satyrarum et Epistolarum versus, quod vix quicquam a soluta oratione differant : Sat. 2, 6 : Ergo ubi me in montes et in arcem ex urbe removi, Quid prius illustrem satyris, musaque pedestri? Ut autem dicit hic Flaccus Musam pedestrem, sic Lucian. ποιητικὴν πεζὴν, Poeticam pedestrem [De hist. conscr. c. 8] : Ἡ ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται; quam autem vocet Poeticam pedestrem, sequentia hæc verba declarant. Τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐμφαίνουσα. [Plut. Mor. p. 747, F : Τοῖς ἄγαν πεζοῖς (ὀνόμασι) καὶ κακομέτροις.] Ceterum non solum πεζὸς adjective ponitur cum λόγος, pro Soluta oratione, et πεζὰ opponuntur τοῖς μέτροις, ut in isto Luciani l. [Lexiph. c. 25] : Τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Διονύσου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα· sed et ipsi solutæ orationis scriptores vocantur interdum πεζοὶ, quum ab aliis, tum ab Hermog. Quoniam autem πεζὸς λόγος humilis est, uti dixi, si cum poetico conferatur, inde factum est ut πεζὸς significet interdum non solum Pedestri sermone scriptus, sed Eo humili etiam et propemodum plebeio; ut quum dicit Lucian. [Hist. scr. c. 16] : Ἄλλος δέ τις αὐτῶν ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. [Hesych. : Πεζὴ λέξις, κοινὴ λέξις. Πεζὸς, κοινὸς, ταπεινός.] Jam vero πεζὸς generalius etiam pro Humilis, et quasi Humi, vel Per humum, repens : quemadmodum Horat. dixit Sermones repentes per humum, ut πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω μένουσα ap. Greg. Naz. [Extremus, Imus. Suidas s. v. Ψυχή : Τοῦ ζῆν αἴτιον τοῖς ζῴοις τὸ πεζότατον καὶ ἔσχατον μόριον τῆς ψυχῆς.] Usus vero est Plut. et comparativo πεζοτέρα, cum substantivo ὁδὸς, inclusam habente Humilitatis signif., ut docui supra, agens de πεζῇ ὁδῷ. Habetur certe in VV. LL. et masc. Πεζότερος expositum Humilior, sed absque auctore et exemplo. [Versus πεζότεροι τῇ συνθέσει schol. Hom. Il. Β, 252, Ι, 684, et gramm. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 86. Πεζαίτερος Tzetz. Epist. p. 524 : Ἵνα τι καὶ πεζαίτερον εἴπωμεν.]

[Πεζοτάτως. Πεζοτέρως. V. Πεζῇ.]

[Πεζοτοξοκράτης, ὁ, Pedes arcitenens. Theodos. De exp. Cretæ 2, 136. Hase.]

[Πεζοφανής, ὁ, ἡ, Prosæ orationi similis. Schol. Platon. p. 71 Ruhnk. (386 Bekk.) : Παρωδεῖν αὐτὰ ἐπὶ τὸ πεζοφανέστερον. Proclus ad Plat. Alcib. p. 292. Ἴαμβοι π. ap. schol. Hermog. vol. 5, p. 472; vol. 7, p. 932.]

Πεζοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Limbifer, i. e. Limbum ferens, gestans. Potest autem exponi itidem Limbo cir-

cumdatus, Fimbriatus. At sequendo alteram expos. Pollucis [7, 63, ubi πεζοφόροι χιτῶνες, de quo HSt. s. v. Πέζα dixit], videlicet ποδήρης, sonat Talaris : verum Idem in alio l. [7, 51] non hanc, sed illam expos. sequitur : Τὸ δὲ ζῶμα, ἔστι μὲν ἐπιτήδειον ἐνδῦναι, πέζας δὲ ἔχει, ὡς Αἰσχύλος δηλοῖ, πεζοφόρα τὰ σώματα [ζώματα scribere voluit] ἀποκαλῶν. [Hesych. : Πεζοφόροις ζώμασιν (hoc Photio quoque p. 405, 15, restituendum pro Πεζοφοροῦσιν)· Αἰσχύλος Τοξότισιν· ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων. Τινὲς δὲ ποδήρεσι. Ζῶμα δὲ τὸ ἔνδυμα. G. Dindorf.]

[Πεζῶς. V. Πεζῇ.]

[Πεῖ. V. Πῖ.]

[Πεῖαρ. V. Πῖαρ.]

[Πειγέλασος, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πειγελασσεὺς (Πηγελασσεὺς cod. Vratisl.), Steph. Byz. Conf. Πύγελα.]

[Πειθαγόρας, ὁ, Pithagoras, Selinuntius. Herodot. 5, 46, ubi genit. Πειθαγόρεω. || Κριτόβουλος Πειθαγόρου in inscr. Amorgina ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 31. || Macedo. Arrian. Anab. 7, 18.]

Πειθανάγκη, ἡ, Persuasio cum necessitate conjuncta, i. e. cui vis adhibetur [ἡ μετὰ βίας πειθώ, ut exp. Suidas]. Cic. Ad Att. [9, 13 : « Ego autem non tam γοητείαν ejus timeo quam πειθανάγκην. » Polyb. 22, 25, 8 : Λευκίου μετὰ τετρακισχιλίων ἀπέστειλε ... πειθανάγκης ἔχοντας διάθεσιν, χάριν τοῦ κομίσασθαι τὰ προσοφειλόμενα. Euseb. Præp. ev. p. 193, C; Synes. p. 26, A. Zenob. Prov. 3, 26 (et Hesych.) : Δῶρυ καὶ κηρύκιον· παροιμία, ἣν ἔνιοι πειθανάγκην λέγουσι. Θετταλικὴ π. ap. Eunap. p. 110, Julian. Or. 1, p. 31, D, Zosim. 1, 21, proverbio ex Thessalorum ducto vel astutia vel, qua celebres erant, arte magica. Λακωνικὴν π. finxit Psellus De oper. dæm. p. 90. Plur. Nicet. Chon. p. 224, A : Τὰς παλαιὰς π. ἀνατινάσσων.]

[Πείθανδρος, ὁ, Pithander, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 323.]

[Πειθανολογία. Πειθανός. Πειθανότης. V. Πιθ—.]

[Πειθάνωρ, ορος, ὁ, Obediens viro. Æsch. Ag. 1639 : Τὸν δὲ μὴ π. ζεύξω βαρείαις.]

[Πειθανῶς. V. Πιθανῶς.]

[Πειθάρατος, ὁ, Pitharatus, n. pr. in inscr. Calymnia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 65.]

Πειθαρχέω, Pareo, Obedio. [Hesych. : Πειθαρχήσαντες, πεισθέντες.] Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, Act. [5, 29.] Proprie tamen esse videtur Parere præfecto, s. principi, aut magistratui. [Ammon. p. 121 : Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι, πειθαρχεῖν δὲ τὸ κελεύοντι πεισθῆναι. Soph. Tr. 1178 : Πειθαρχεῖν πατρί. Cratin. ap. Hephæst. p. 46 : Ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ. Eupolis ap. schol. Aristoph. Av. 881 : Χίος ... καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς· Eccl. 757 : Πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις. Isocr. p. 29, C : Ἐὰν μὴ πειθαρχῇ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ προσταχθεῖσιν. Plato Rep. 7, p. 538, D; Xenoph. Mem. 3, 5, 19; Polyb. 1, 45, 4. Id. 3, 4, 3 : Τούτοις πειθαρχεῖν ὑπὲρ τῶν παραγγελλομένων. Plut. Mor. p. 487, B. Ap. Diodor. 18, 63, tres codd. πειθαρχηκόσι pro πειθαρχοῦσι. Aristot. H. A. 9, 1 : Τιθασεύεται (ὁ ἐλέφας) καὶ πειθαρχεῖ. Forma media Herodot. 5, 91 : Ἔθνος ἀσθενὲς καὶ πειθαρχέεσθαι ἑτοῖμον.]

[Πειθάρχησις, εως, ἡ, Obedientia. Euseb. H. E. p. 319; Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. 1, p. 31.]

Πειθαρχία, ἡ, Obedientia. [Æsch. Sept. 230 : Π. γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ. Soph. Ant. 676; Plato Rep. 7, p. 538, D; Isocr. p. 256, C; Plut. Mor. p. 29, D; 966, C.] Philo [vol. 1, p. 577, 2, et vol. 2, p. 207, 25. Id. vol. 1, p. 277, 37 : Τῆς π. ἕνεκα ἐπαινεῖ· vol. 2, p. 105, 10 : Δοκιμάσαι πῶς ἔχουσι π.· p. 94, 22 : Προπεπόνηστο ἡ ψυχὴ πρὸς πειθαρχίαν. Hase.]

Πειθαρχικός, ή, όν, Qui facile paret, promptus est ad parendum. Aristot. [Eth. 1, 13.] Plut. [Mor. p. 221, D; 789, D; 816, E, al. Π. ἵππος ap. Pollux. 1, 195; στρατιώτης ib. 180.]

[Πείθαρχος, ὁ, ἡ, Obediens. Æsch. Pers. 374 : Π. φρενί.]

Πειθή, ἡ, Hesychio πεισμονή, πίστις. [Forma suspecta pro πειθώ.]

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ, ap. poetas, Moriger, Obsequens, Obediens. Epigr. [Christodori Anth. Pal. 2, 12] : Πειθήμονα λύσσῃ. Ap. Nonn. autem [immo Christodor. l. c. v. 242.] cum gen., Ἐξῆς πειθήμονα βουλῆς,

Suo obsequentem consilio. [Dativum ἧς ... βουλῆς recte restituit Brunckius.] Ex Eod. affertur sine casu pro Fideli, [Credente, Fidente. Nonn. Jo. c. 1, 153: Ἄμφω δὲ μιῇ πειθήμονι βουλῇ Χριστῷ ἐσωμάρτησαν· 4, 70: Ἰησοῦν ἱκέτευε ... π. φωνῇ· 9, 88: Π. μύθῳ ἔννεπε τολμήεις· 5, 90: Ὅστις ἀνὴρ δέξαιτο νόῳ πειθήμονι θεσμῷ μύθους ἡμετέρους· 9, 115: Πειθήμονι λαῷ· 13, 41: Νόῳ π. Id. Dion. 8, 165: Π. μύθῳ, Obsequente sermone. Hæc exx. collegit Wernick. ad Tryphiod. 456: Ἀφροδίτη ... προσέφη π. φωνῇ, ubi signif. activa dictum est, Persuadente, Persuasoria.]

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, Moriger, Obsequens. Sed poetis peculiare non est hoc nomen, sicut præcedens πειθήμων. Plut. De Rom. fort. [p. 322, F]: Τῆς Ὀψικουέντης (pro Lat. Obsequentis), ἣν οἱ μὲν πειθήνιον, οἱ δὲ μειλίχιον εἶναι νομίζουσι· Fabio [c. 4]: Ὑπηκόως χρῶτο καὶ μειλιχίως [πειθηνίως] τοῖς πολίταις. [Clem. Al. p. 489, 22: Ἐκ μεταβολῆς π. Π. ἵππος et π. στρατιώτης ap. Pollue. 1, 219 et 180.] Et substantive τὸ πειθήνιον, Obedientia, Herodian. 2, [10, 4]: Ἴστε γάρ μου τὸ πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πειθήνιον. Sic ap. Joseph. De capt. [B. J. 3, 5, 7]: Τὸ π. τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. Ceterum sunt qui πειθήνιος dictum putant quasi ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ: secundum quam deductionem πειθήνιος proprie de equo dicetur, eritque πειθήνιος ἵππος, quod et ap. Plut. [V. Lycurg. c. 30] legitur, Equus qui habenis paret, ut loquitur Ovid. [Zosim. Hist. p. 208, 8: Ἐδόκει γὰρ ἐν ἅπασι Κωνσταντίῳ π. εἶναι. Id. p. 118, 15: Ἔχων δὲ πρὸς ταῦτα πειθήνιον. Porphyr. ap. Euseb. Chron. ed. Aucher. part. 1, p. 242, 1: Δοκῶν δὲ αὐτῇ εἶναι πειθήνιος· ad quem l. conf. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 57. Hase.]

[Πειθήνιος, ὁ, Pithenius, Apolloniata. Conon apud Phot. Bibl. p. 136, 6.]

Πειθηνίως, Obsequenter, Morigere. [Hesych. v. Ἠπίως. « Clem. Alex. p. 855 extr. » Kall. Plut. Mor. p. 102, E. Jo. Chrys. In Matth. hom. 84, vol. 2, p. 521, 17. Seager. Philo vol. 1, p. 184, 5: Ὑπείξαν π. et p. 413, 10: Τὰ δέοντ' ὑπηρετοῦσι π. Hase.]

[Πειθιάνασσα, ἡ, Pithianassa, n. pr. ap. Nonnum Dion. 8, 193.]

[Πειθίας, ὁ, Pithias, Corcyræus. Thucyd. 3, 70. Duo codd. Πυθίας.]

[Πειθῖνος, ὁ, Pithinus, n. pr. in vase Musei Berol. n. 1005 in Levezovii Catal. p. 248 ΠΕΘΙΝΟΣ scriptum, ε pro ει posito, ut in exemplis a Keilio collectis Onomat. p. 105.]

[Πειθόλαος, ὁ, Pitholaus, Pherarum tyrannus. Aristot. Rhet. 3, 9 et 10; Diodor. 16, 37, 39. Πυθόλαος ap. Plut. V. Pelop. c. 35 (ubi liber unus Πειθολάου) et Mor. p. 768, F. Ap. Phot. Bibl. p. 142, 10, ex Conone θόλαον, ubi syllabam primam supplevit Hœschelius Πυθόλαον. Πειθόλας Thessalus ap. Demosth. p. 1376, 5.]

[Πειθομένη, ἡ, Obsequens, Obediens. N. pr. navis in inscr. navali p. 544.]

[Πειθόξενος, ὁ, Pithoxenus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 359.]

[Πειθός, Persuasorius, Persuadendi vim habens, i. q. πιθανός, Persuadendo aptus. Semel legitur in N. T., 1 Cor. 2, 4: Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, loco multorum criticorum conjecturis tentato. Schleusn. In πειθοῖς consentiunt Athanas. vol. 1, p. 838, B (ubi πιθοῖς scriptum), Dionys. Areop. p. 155, Cyrill. Hieros. p. 125, 248. Kall. It. Epiphan. t. 1, p. 896, A; conf. Salmas. De hellenist. p. 86. Hase. Πειθοῖ ap. Athanas. vol. 1, p. 232, C, et Euseb. Præp. ev. 1, p. 7, B, errore, ut videtur, librarii.]

Πείθω, σω, κα, Persuadeo, Oratione flecto, vel Flecto, sine adjectione ablativi, s. Impello ad rem aliquam faciendam. Hom. Od. Ξ, [392]: Οὐδέ σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον· οὐδέ σε πείθω. Et in aliquot locis, Οὐδέ με πείσεις. Item πείθειν θυμὸν et πείθειν φρένας τινός, ap. Eund. [Il. I, 587: Οὐδ' ὣς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον· Od. A, 43: Ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθ'.] Sed et πείθειν φρένας τινί: Il. Π, [842]: Σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. [Il. X, 78: Οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν. Æsch. Prom. 333: Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· 204: Τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν Τιτᾶνας ... οὐκ ἠδυνήθην.] Aristoph. Pl. [600]: Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.

A [Quem l. imitatur Eumath. p. 241.] Quoniam autem ap. Hom. est hic potius verbi istius usus sine infin. (exempla certe constructionis cum infin., si qua apud eum extant, mihi nunc in promptu non sunt), incipiam ab hoc eod. usu quem in soluta oratione habet: sine infin., inquam. Sciendum est igitur, ibi πείθειν interdum quidem apte reddi Persuadeo, Oratione flecto, etc., ut quum ap. Plut. [Mor. p. 489, D] Euclides fratri, qui iracunde dixerat, Ἀπολοίμην εἰ μή σε τιμωρησαίμην, respondet magna contra eum moderatione animi et lenitate, Ἀπολοίμην εἰ μή σε πείσαιμι. Item quum dicit Isocr. [p. 85, C], περὶ δυνάμεως καὶ πλούτου loquens: Ἃ μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πέφυκεν. [Herodot. 7, 173: Ἀρρωδίη ἦν τὸ πεῖθον (αὐτούς).] Item cum certis quibusdam dativis instrumenti, non permittentibus iis quidem, verbo Flecto, aut alii, ablativum illum Oratione, aliumve ullum addere. Plut.: Χάριτι καὶ φιλίᾳ πείσας. Et Xen. Cyrop. 5, [3, 33]: Ποίοις λόγοις ἄλλους πείθοιμεν ἄν. Nec non quum rei accusativus personæ accusativo adjungitur. B [Herodot. 1, 163: Ὡς τοῦτο οὐκ ἔπειθε τοὺς Φωκαιέας. Æsch. Prom. 1063: Ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις· Ag. 1212: Ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν.] Plato Apol. [p. 37, A]: Ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. Aut etiam quum solus accus. rei additur: ut τἀναντία πείθειν ap. Aristot., relinquendo subaudiendum accusat. personæ. Interdum autem alio quopiam verbo commodius vertitur: ut ab Æschine dicuntur nonnulli fecisse quiddam οὐ πείσαντες τὸν δῆμον: quod redditur, Non impetrata venia a populo, quum alioqui utendo verbo Persuadeo, reddi debeat, Quum non persuasissent populo, Non persuaso populo. [Plato Leg. 8, p. 845, A: Ἐὰν δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων· 9, p. 857, B: Πείσας τὴν πόλιν ἢ τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν ἀπαλλαττέσθω τῶν δεσμῶν.] Et ap. Plat., Μὴ πείσας λαμβάνω, redditur Vi capio. Ap. Eund. in Epist. ad Dionys.: Μὴ πείθων σε ταῦτ' οὐ ποιήσω, Bud. vertit, Nisi te permittente, non sum hæc facturus. Jam vero et cum dat. μισθῷ, aut χρήμασι, aliove hujusmodi (ideoque supra dixi, Cum C certis quibusdam dativis, non autem Cum quolibet), aliud potius verbum quam Persuadeo aut Flecto, ad ejus interpretationem afferre decet. [Herodot. 8, 134: Ξεῖνόν τινα χρήμασι πείσας· 9, 33: Μισθῷ πείσαντες αὐτόν.] Quem usum ap. Thuc. potissimum observare memini: 2, [96]: Καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δὲ ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν· 1, [31]: Καὶ παρεσκευάζοντο κράτιστα νεῶν στόλον, ἔκ τε αὐτῆς Πελοποννήσου ἀγείροντες καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. Ibid.: Καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων (πέμπουσιν οἱ Κορίνθιοι) μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους. His certe in ll. πείθειν nemo non videt incommode minimeque ex Latinæ linguæ consuetudine reddi posse Persuadere; nam si dicam, Cogo milites, persuadens mercede, quis me ita loquentem ferat? Sed nec iis assentior, qui πείθειν verbo Solicitare in hujusmodi ll. interpretantur. Qui enim quempiam solicitavit mercede, sive pretio, ut Cic. loquitur, non continuo dicetur eum, quem solicitavit, pellexisse; multos enim solicitamus quidem et spe et pretio, et aliis etiam modis, quos D tamen pellicere non possumus, et in nostram sententiam atque adeo voluntatem adducere: quod nihil aliud est quam Persuadere ut faciant quod ab illis petimus. Hinc fit ut verbo Pellicere utendum potius existimem: sic tamen ut fatear aliis quibusdam ll. aptius videri posse (etiam qui dativum huic verbo adjunctum non habent), quam istis Thucydidis: ut quum ita scribit Xen. Cyrop. 6, [1, 34]: Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δέ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Nam hic πείθειν aptius reddi non posse existimo quam Pellicere, aut etiam Ad se pellicere: quum Cicero de muliere itidem sit ita locutus. At quum de militibus agitur, quos mercede conducimus, non dubium est quin simplicius sit πείθειν quam Pellicere. Ideoque existimo posse nos etiam ablativo Mercede contentos esse, ex Latinæ linguæ consuetudine, qua dicitur Accerso milites mercede, aut etiam sine accus. illo, ubi Thuc. non contentus dativo μισθῷ, adderet πείσας. Itidemque dicuntur aliqui militare mercede, i. e. μισθῷ πεισθέντες. Denique non dubito quin

A ubi dicit Thuc. μισθῷ ἔπειθεν, dicturus fuisset Latinus scriptor simpliciter, Mercede conducebat; et pro illo, Πέμπουσι μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους, Sexcentos mittunt mercede conductos: aut etiam uno verbo, Mercenarios. Alioqui si non tam utriusque linguæ consuetudinem spectare, quam singulorum verborum signif. exprimere velimus, dicendum potius Mercede adductos. Verum hoc quoque loquendi genus an locum habere hic possit ignoro: quamvis passim dicatur aliquis Mercede adductus facere quidpiam. Quod si quis act. Græcum activo Latine reddere velit, et pro μισθῷ πείσαντες dicere, Quum eos mercede adduxissent, multo etiam longius a Lat. consuetudine recessurum illum existimo. Sed de his hactenus. At vero accusativo ἐμαυτὸν junctum πείθω, peculiarem quandam interpr. poscit, si quidem Bud. sequamur: qui πείθω ἐμαυτὸν vertit Arbitror. [Plato Gorg. p. 453, A: Ὡς ἐμαυτὸν πείθω· Phædon. p. 97, B: Οὐδέ γε ... ὡς ἐπίσταμαι ἔτι πείθω ἐμαυτόν· Ep. 7, p. 341, A: Ἔνιοι ... αὐτῶν πείθουσιν αὑτοὺς ὡς ...] Sed ego non video B quid vetet quo minus ad verbum interpretemur, quum Cic. locis aliquot dicat, Ita mihi persuadeo, Ad fam. 3: Sed mihi ita persuadeo (potest fieri ut fallar), eam rem laudi tibi potius quam vituperationi fore. Et alibi, Tibi ita persuadeas. Item, Quo modo mihi persuadeo. Alioqui reddi etiam queat Persuasus sum, Persuasum mihi est: quorum utroque et Cic. utitur; sed hoc posteriori frequentius, si bene memini. At in VV. LL. ex Dem. affertur, Ἐμαυτὸν πεπεικώς, pro A meipso adductus. || Infinitivo autem junctum πείθω, cujus constr. exempla ex Hom. nulla suppetere mihi dixi, optime convenit cum verbo Persuadeo, juncto particulæ Ut, cum optativo vel subjunctivo. [Æsch. Eum. 724: Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. Plato Euthyd. p. 272, C: Ἄλλους πέπεικα συμμαθητάς μοι φοιτᾶν.] Πείθω σε ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖν πράγμασι, Isocr., Persuadeo ut aggrediaris. Herodian. 1, [17, 24]: Νεανίαν τινὰ πείθουσιν εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνῖξαι, Persuaserunt adolescenti ut ingressus Commodum strangularet. Invenitur autem C et particulæ ὡς junctum ap. Plat. [Rep. 1, p. 327, C: Ἢν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι], item particulæ ὥστε ap. Thuc. [3, 31: Πείσειν οἴεσθαι καὶ Πισσούθνην ὥστε ξυμπολεμεῖν. Ib. c. 75 et 100. Schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1091, p. 315: Ἀναγνωρίζει αὐτὸν καὶ πείθει ὥστε ... ἐπελθεῖν.] Latinum autem Persuadeo, aut eam habet, quam dixi, constr., aut etiam infinitivo jungitur, sicut πείθω, sed in his loquendi generibus, aut aliis hujusmodi, Persuadet mihi ita esse, hoc fieri posse, neminem me cariorem sibi esse. Verum legitur πείθω negationem quoque habens ante infin.: Aristoph. Ran. [68]: Κ' οὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ Ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. In cujus loci interpret. datur Latino Persuadeo constructio cujus exemplum desidero: ita enim redditur, Nemo mihi persuaserit quominus ad illum eam. Alioqui eadem signif. dici posset, Adduci non possim quin eam. Nam et act. Adduco pro Persuadeo ponitur: ut, Adducis me ut tibi assentiar. Πιθών, Qui persuasit, πείσας, [Æsch. Prom. 560,] Aristoph. [Pl. 949, Ran. 1168. Nonn. Dion. 22, 79. Aor. sec. forma epica Πέπιθον. Hom. Il. A, 100: Τότε D κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν· I, 184: Πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο. Apoll. Rh. 3, 14: Ἦ καὶ τόνγε ... πεπίθοιεν· 4, 417: Εἴ κήρυκας ... πεπίθοιμι ... συναρθμῆσαι· et alibi. Πεπιθών pro πεποιθὼς dictum v. infra ubi de perf. Πέποιθα agitur.]

|| Πείθω, Suadeo, Persuadere conor. Xen. Hell. 6, [5, 16]: Καὶ ἦσαν μέν τινες, οἳ τὸν Ἀγησίλαον ἔπειθον χωρὶς τούτους ἐπιθέσθαι. Sic Isocr.: Πείθουσιν ἡμᾶς πράττειν. [Polyb. 4, 64, 2: Ἔπειθον αὐτὸν διαβάντα τὸ Ῥίον ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἠλείαν.] Sed et ap. Dem. C. Mid. [p. 549, 27], ubi loquuntur testes. Sunt autem qui et Lat. Persuadeo pro Suadeo inveniri tradant, afferentes ex Terentii Andria, Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam, ut maturem; sed in aliis exempll., quibus merito plus fidei habebimus, legitur, Et is mihi suadet. At vero πείθω in Suadendi signif. cum accus. personæ junctum, ap. Paulum habetur, Ad Gal. 1, [10]: Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεόν; pro Nunc enim utrum homines an Deum suadeo? Quo autem

A id sensu ab eo dicatur, fuse docet doctissimus Interpres.

|| Pass. Πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector (de quo ap. Hom. usu dicam in seq. tmemate), ut quum Isocr. πεπεισμένον opponit τῷ βεβιασμένῳ: sicut πείθειν et βιάζεσθαι opponi vides supra. Aristoph. Vesp. [115]: Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον, Μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο. Ubi observa οὐκ ἐπείθετο, sc. τῷ ἀναπείθοντι, Non persuadebatur, Persuaderi non poterat, vel Adduci, ut id faceret. Alicubi autem videtur commode redditum iri In animum induco. Interdum certe additur dat. λόγῳ, λόγοις, cum hoc verbo πείθεσθαι, sicut et cum ἀναπείθεσθαι, estque ita usus Xen. [Æsch. Prom. 1014: Ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. Eurip. Andr. 871: Γυναικὸς βαρβάρου πεισθεὶς λόγοις. Polyb. 4, 86, 7: Πεισθεὶς τοῖς λεγομένοις.] Plut. autem dixit etiam διὰ λόγου πείθεσθαι. Quinetiam πεπεισμένος ἐκ λογίων ex Eod. affertur in Romulo [c. 14]. || Πείθομαι, Adducor ut credam, Credo. [Herodot. 1, 60: Πειθόμενοι τὴν B γυναῖκα εἶναι αὐτὴν τὴν θεόν. Æsch. Ag. 590: Φρυκτωρῶν διὰ πεισθεῖσα. Soph. Ph. 624: Πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν ἐς φῶς ἀνελθεῖν.] Plato Cratylo [p. 391, A]: Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ὅπως χρὴ πρὸς ἃ λέγεις ἀντιτείνεσθαι· ἴσως μὲν οὖν οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι· Rep. 1: Ἤκουσα, ἀλλ' οὐ πείθομαι. [Cum dativo rei, Herodot. 2, 146: Τοῖσί τις πείσεται λεγομένοισι.] Itidem vero πέποιθα pro Credo, Certo credo, Confido, ut docebo infra. Dicitur etiam πείθομαι τοῦτο, Persuadeor hanc rem, Mihi res hæc persuadetur. Dem.: Εἰ τοίνυν τις ἐκεῖνο πέπεισται, Si quis illud persuasus est, persuasum habet, illud credit. Plut. Numa [c. 4]: Ἔργον τοῦτο πεισθῆναι, Hoc difficile est creditu. Et quidem interdum cum dativo personæ. Quale est, quod affertur ex Plat. [Apol. p. 25, E]: Ταῦτα ἐγὼ σοι οὐ πείθομαι, pro De his tibi non credo. Sed malim, eand. constr. tribuens verbo Credo, quam habet πείθομαι, interpretari, Hæc ego tibi non credo: quum et Terentius hanc ei constr. dederit. Bud. tamen et ipse pro dat. personæ usus est genitivo, C quum hæc ejusd. Plat. Leg. 4, [p. 714, B]: Σκοπεῖν δὴ δεῖ τοῦτον τὸν λόγον πότερον πειθόμεθα αὐτῷ, vertit, An credemus hoc ejus dictum. Intellexit enim esse itidem pro εἰ πειθόμεθα αὐτῷ τούτῳ τῷ λόγῳ: quum alioqui αὐτῷ possit etiam referre τῷ λόγῳ. At vero cum dat. rei, vel solo, vel habente et accus., est potius quod dicimus Latine Adduci: Χρήμασι πεισθέντες, Thuc., Pecuniis adductos. Itidemque δώροις πεισθέντες, ap. Eund.: qualem usum esse et activi cum dat., supra docui. Quinetiam adjunctum habet accus. rei apud Eund. [2, 21]: Πεισθῆναι χρήμασι τὴν ἀναχώρησιν δόξας, ad verbum Persuasus esse pecunia recessum, pro Recessisse pecunia persuasus, s. potius adductus. Sed interdum pro dat. ponitur præp. ὑπὸ cum suo gen.: Plato [Leg. 10, p. 906, E]: Πεισθεὶς ὑπὸ δωρεῶν, pro πεισθεὶς δωρεῇ, ut Thuc. dixit, Δώροις πεισθέντες· qui Plato dixit etiam [Epist. 3, p. 318, D]: Πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς. Jungitur et accusativo quem sequitur præp. περὶ cum suo gen.: Ad Hebr. 6, [9]: Πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, Persuasi D sumus de vobis meliora. Aut etiam, Sed de vobis meliora nobis persuasimus. Sed et cum infin., sicut Latine Persuasus sum, Dem. Pro cor. [p. 301 fin.]: Ἀλλ' οὕτως ἐπεπείσμην μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. Idem [p. 55, 5]: Πεπεισμένος εἰμὶ συνοίσειν. [Polyb. 3, 17, 5: Καταπληξάμενος ἅπαντας εὐτακτοτέρους ἐπέπειστο παρασκευάσειν τοὺς ὑπ' αὐτὸν ταττομένους· 1, 49, 4: Πεπεισμένοι μὴ δύνασθαι πλεῖν τὸν αὐτῶν στόλον.] || At vero sine ulla adjectione positum participium πεπεισμένοι ap. Dionys. Areop., de illis peculiariter dicitur, qui in Christum credunt, s. qui fide Christum amplectuntur: qui sæpe οἱ πιστεύοντες, sæpius etiam οἱ πιστοὶ a Paulo vocati sunt; et postea Lat. Fideles itidem dicti ad verbum.

|| Πείθομαι, Pareo, Obedio, Obtempero. [Sextus Emp. p. 61: Τὸ πείθεσθαι λέγεται διαφόρως, τό τε μὴ ἀντιτείνειν, ἀλλ' ἁπλῶς ἕπεσθαι ἄνευ σφοδρᾶς προσκλίσεως καὶ προσπαθείας, ὡς ὁ παῖς λέγεται πείθεσθαι τῷ παιδαγωγῷ· ἅπαξ δὲ τὸ μετὰ αἱρέσεως καὶ οἱονεὶ συμπαθείας κατὰ τὸ σφόδρα βούλεσθαι συγκατατίθεσθαί τινι, ὡς ὁ ἄσω-

τος πείθεται τῷ δαπανητικῶς βιοῦν ἀξιοῦντι.] Hom. Il. A, [79] : Ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί· B, [360] : Ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ. Et πείθεσθαι μύθῳ, μύθοις, ἔπεσι. Sed Il. A, [289] legitur, Ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω (quum præcessisset, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν), ubi schol. putat ἅτινα i. valere q. πρὸς ἅτινα, sicut πείσεσθαι i. q. πεισθήσεσθαι. Sed non video quid necesse sit πείσεσθαι hic pro πεισθήσεσθαι exponere, quum minime similis sit hic usus istius infin. ei quem habet Il. Y, [466] : Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλε· hic enim πείσεσθαι est potius a πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, quam a πείθομαι, Pareo. Scio tamen esse et qui activam signif. tribuant hoc in l. isti infin., ut sit pro Persuasurus esse : quam sequendo interpret. minime exponi debebit πείσεσθαι per πεισθήσεσθαι, sed potius per πείσειν : itidem tamen πείθομαι pro πείθω positi nullum affertur exemplum. Possumus autem hic cum accus. rei subaudire dat. personæ : quam constr. in alio ejusd. poetæ versu mox videbimus. [Soph. Ant. 67 : Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· 529 : Πάντ' ἔγωγε πείσομαι.] Frequens est hujus verbi usus in prosa quoque, in hac itidem signif. [Herodot. 6, 100 : Ἀθηναῖοι ταῦτα Αἰσχίνῃ συμβουλεύσαντι πείθονται. Æsch. Prom. 274 : Πείθεσθέ μοι πείθεσθε, συμπονήσατε] : ut πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι, Xen. [Cyrop. 1, 2, 8.] Sic πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ, Plut. Et πείθεσθαι τῷ θεῷ, Plato Apol. [p. 29, D] : Πείσομαι δὲ τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Idem dixit in Epitaphio [Menex. p. 248, A] : Μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ, Cic., Parebit et obediet præcepto illi veteri, p. 7 mei Cic. Lex. Rursum Xen. [Hieron. 11, 12] dixit etiam πειθομένους ἔχειν τινάς, necnon πειθομένους παρέχεσθαι. Ab Eod. [Cyrop. 1, 1, 2] αἱ ἀγέλαι dicuntur πείθεσθαι τοῖς νομεῦσι, item equi πείθεσθαι τοῖς χαλινοῖς. Sed invenitur interdum et πείθομαί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi pareo, i. e. hac in re. Qua constr. et Hom. usus est, Od. P, 21 : Ὡστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. [Æsch. Choeph. 781 : Σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις. Eur. Or. 592 : Ὦ πειθόμεσθ' ἅπαντα.] Sed πείθομαί σοι τοῦτο alicubi reddi potest, atque adeo debet, Pareo tuo consilio hac in re. Plato in quadam Ep. : Σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, Te in omnibus consilio meo parere, vel, Obsequi. Quidam vero interpr. Te omnia meo consilio facere. [Πείθομαι cum genit. construxit Herodot. 1, 126 : Βουλομένοισι μὲν ἐμέο πείθεσθαι. Ibid. paullo post iterum et 5, 33. Tum μὴ πειθόμεθα αὐτοῦ optimi codd. 6, 12, et τούτων (non τούτοις) πείθεσθαι 5, 29. Schweigh. Ducas Hist. Byz. p. 11, A : Πείσθητι τῶν ῥημάτων ἐμῶν. HSt. in Indice :] Πιθοῦ, Pare, Πιθοῦμαι, Parebo : aor. 2 et fut. 2 med. [Aristoph. Vesp. 729 : Πιθοῦ πιθοῦ λόγοισι μηδ' ἄφρων γένῃ· Nub. 87 : Ὦ παῖ, πιθοῦ. Φ. Τί οὖν πίθωμαι (libri πείθωμαι vel πιθοῦμαι, quod correxit Dawes.) δῆτά σοι; et similiter Vesp. 760, Av. 164. Æsch. Eum. 794 : Ἐμοὶ πίθεσθε. Soph. OEd. T. 321 : Ἢν ἐμοὶ πίθῃ· 1064 : Ὅμως πιθοῦ μοι· 1434 : Πιθοῦ τί μοι· OEd. C. 1181, Ant. 1441, et alibi non raro apud Tragicos et Aristophanem, libris interdum inter πιθοῦ et πείθου fluctuantibus. Πειθέσθαι pro πεισθῆναι dictum ex Orph. Theog. p. 507 et Maximo 319, 418, 463, memorat Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 265.]

‖ At Πέποιθα, præt. med., Fretus sum, Fiduciam repono, Fido, Confido, Spero. Hom. Il. P, [329] : Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ. Alibi ap. Eund. χερσί, κτεάτεσσι, ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς, νηυσὶ πεποιθότες. Sed et aper ἀλκὶ πεποιθὼς ab eo dicitur. [Æsch. Choeph. 237 : Ἀλκῇ πεποιθώς.] Sic Aristoph. [Pl. 449] : Ποίοισιν ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut qua potentia freti? Itidem in prosa, Plato [Epinom. p. 974, B : Τῆς ... ψυχῆς σφόδρα πεποιθυίας·] Epitaph. [Menex. p. 248, A] : Διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι, Cic., Quod in seipso omnem spem reponat sui. Sic Ἡρώδης πεποιθώς, Plut., qui sæpe utitur. Et in præterito plusquam perfecto, ut Gregor. : Καθαιρεθέντος τοῦ τείχους ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις (ubi videtur alludere ad quendam Homeri versum, qui a me proferetur infra), Cui confidebas. Alia construct., Matth. 27, [43] : Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν. Hom. autem dixit Πεποίθεα Ionice pro ἐπεποίθειν. Ap. Eund. habetur πεποίθῃς in conjunctivo, Il. A, [524] : Εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. Ex Aristoph. [Ach. 938] affertur et optativus πεποιθοίη, pro θαῤῥοίη. [Eandem signif. aor. med. tribuit Hom. Il. K, 204 : Πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ· et aor. sec. activo Pindar. Isthm. 4, 122 : Κυβερνατῆρος γνώμᾳ πεπιθών. Imperat. Æsch. Eum. 599 : Νεκροῖσι νῦν πέπεισθι μητέρα κτανών.] Sed jungitur πέποιθα infinitivo etiam. [Herodot. 9, 88 : Χρήμασι ἐπεποίθεσαν διαδέεσθαι. Æsch. Sept. 444 : Πέποιθα δ' αὐτῷ ... τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν.] Soph. [Aj. 769] : Πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Et Eur. [Rhes. 990] : Πέποιθα ἐμβαλεῖν. Itidemque περὶ plusquamperf. ἐπεποίθειν, Hom. Il. Π, [171] : Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, Σημαίνειν, ubi Eust. exp. οἷς ἐπίστευε σημαίνειν, et οἳ πιστοὶ ἦσαν αὐτῷ ἄρχειν, s. οὓς εἶχε πιστούς. Ego tamen, quod Eustathii pace dictum sit, non video quid necesse sit jungere ἐπεποίθει cum σημαίνειν : ac potius cum σημαίνειν subaudiri existimo particulam ὥστε : ut sit, ἐποιήσατο πέντε ἡγεμόνας, ὥστε σημαίνειν : sed οἷς ἐπεποίθει. Alioqui πέποιθα pro πιστεύω, accipitur et alio modo, ea sc. signif. qua ponitur pro Credere verbis alicujus. Atque ita quidam interpr. πεποίθῃς in illo Hom. versu quem modo protuli ex Il. A, Ὄφρα πεποίθῃς, Ut mihi credas, i. e. verbis meis, Ut fidem verbis meis adhibeas. At vero in illo Hesiodi versu [Op. 373] : Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, non simpliciter pro Qui credit mulieri, i. e. verbis mulieris, sed generalius Qui ulla in re fidem mulieri habet. Ceterum statuitur ab Eust. et thema Πεπoίθω, ex πέποιθα factum, Syracusano more (ut Πεπλήγω ex πέπληγα, et Πεφύκω ex πέφυκα), unde sit πεποίθομεν in Od. K, [335] : Ὄφρα μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν. Sonat autem πεποίθομεν itidem Fidem habeamus. In quo animadvertendum etiam est positum esse o pro ω. ‖ Ap. eund. Hom. legitur Ἐπέπιθμεν : quod Eust. exp. ἐπεποίθειμεν, et ἐπιστεύομεν, Il. Ξ, [55] : Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. Alibi autem exp. ἐπείσθημεν, Δ, [159] : Καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν. Quum alioqui Il. B, [341] ubi eadem sunt verba, manifestum sit eum voluisse ἐπέπιθμεν habere signif. activam, et dici pro ἐπίθομεν ἑαυτούς. Postquam enim dixit ἐπέπιθμεν esse pro ἐπεπίθομεν, per reduplicationem Ionicam, et syncop. Æolicam, subjungit, Ἵνα λέγῃ ἐν τῷ περὶ γενέσθαι τὰς δεξιάς, αἷς οἱ Ἀχαιοὶ ἔπειθον ἑαυτούς, ἤγουν ἐπιστεύθησαν. Contra vero brevium scholl. auctor in hujus verbi expositione sibi constat, exponens in tribus hisce ll. uno eodemque modo, sc. ἐπεπιστεύκειμεν : item ἐπεποίθειμεν, in illo Il. Ξ l. : et ita fuerit pro Credideramus, Confisi fueramus, potius quam pro Credidimus, Confisi fuimus. Observandum est autem præterea in illo Il. Ξ l. sequi etiam infin. [‖ Πεπιθῆσαι forma Ionica pro πεπεισμένοι εἰσίν ap. Etym. M. p. 661, 24.] ‖ Item Πιθήσας pro πεποιθώς, Fretus, Confisus, a them. Πιθέω. [Hom. Il. N, 369 : Ὑποσχεσίῃσι πιθήσας· Od. Φ, 315 : Χερσίν τε βίηφί τε ἧφι πιθήσας.] Hesiod. [Op. 357] : Ἀναιδείῃφι πιθήσας. Idem [ib. 669] : Ἀνέμοισι πιθήσας. Sed et pro Obsecutus, ex Il. I, [119] : Φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας· Δ, [398, Z, 183] : Θεῶν τεράεσσι πιθήσας. Talia sunt ἀπιθέσαι et ἀπιθήσω, supra [s. v. Ἀπιθέω. Æschylo Choeph. 618 restituit Abresch. Φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον ... πιθήσασα δώροισι Μίνω· ubi in libris πεισθήσασα est, ut ap. Hesych. : Πιθήσας, πεισθείς. Apoll. Rh. 1, 33 : Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας. Lycophr. 236 : Ὦ δὴ πιθήσας ... Futur. Hom. Od. Φ, 369 : Τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις.] Πεποιθήσεις, Hesych. πιστεύσεις, θαῤῥήσεις, ἐλπίσεις, a them. πεποιθέω facto ex præt. med. πέποιθα.

Πειθώ, όος, οῦς, ἡ, Suada, Suadela, Persuadendi vis. Alicubi simpliciter Persuasio. [Æsch. Prom. 172 : Μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν. Soph. El. 562 : Ἀλλά σ' ἔσπασε πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός.] Aristoph. Nub. [1397] : Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια. Ap. Plat. Leg. [4, p. 720, D], Μετὰ πειθοῦς, Cum persuadendi vi, Cum persuasione, Persuadendo. [Soph. p. 265, D : Μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίας.] Ex Eod. [Leg. 4, p. 711, C] affertur, Πειθὼ καὶ βίαν εἰληφώς, pro Suadens et cogens. [Πειθοῖ καὶ βίᾳ ib. p. 722, B.] At Lucian. festive

dixit in Hercule [c. 6] : Πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι· quæ Bud. vertit, Flexanima illa Suada, quam vos Pitho dicitis, pleraque eluctari pervincereque solitum. Dicam autem de hoc l. et infra. Ex eod. Plat. affertur et πειθοῖ χρησάμενος, pro Impulsus, quæ interpr. mihi suspecta est. [Rep. 3, p. 411, D : Πειθοῖ ... διὰ λόγων οὐδὲν ἔτι χρῆται.] E Xen. [Mem. 1, 7, 5] : Παρά του πειθοῖ λαβών, pro A quopiam verbis adducto capiens. [Polyb. 2, 1, 7 : Πολλοὺς πειθοῖ ποιήσας ὑπηκόους.] Ex Plut. Numa [Comp. c. Lyc. fine] : Πάντα πειθοῖ μεταβαλεῖν, pro Omnia persuadendo mutavisse. Idem dixit in Fabio [c. 1] : Τὸν δὲ λόγον ὄργανον πειθοῦς πρὸς τὸν δῆμον. Et προσάγεσθαι πειθοῖ, [Polyb. 2, 38, 7 : Πολλοὺς πειθοῖ καὶ λόγῳ προσηγάγετο·] Herodian. [1, 3, 12. Et c. verbo ἐπάγεσθαι Polyb. 5, 62, 5.] Synes. Ep. 57 : Ὅτῳ δὲ εἰπεῖν μόνον καθῆκε, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος ἀνυσιμώτατός ἐστι παρὰ τοῖς ἀκούουσι. ‖ Sed Πειθὼ est etiam nomen illius deæ quæ fingebatur persuasoriæ, ut ita dicam, eloquentiæ præses. [Hesiod. Op. 73 : Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ. Æsch. Suppl. 1040 : Πόθος ᾇ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ· Eum. 885 : Εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας· 385 : Βέβαται δ' ἁ τάλαινα Πειθώ. Una ex Gratiis secundum Hermesianactem ap. Pausan. 9, 35, 5.] Persuadere, inquit Bud. in Annott. prioribus in Pand., Græce καταπείθειν dicitur, ut Suadere πείθειν. Inde Πειθὼ dicta est Dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintil. Persuadendi deam, Horat. Suadelam, Cic. Leporem vocat. Hæc et Flexanima dicitur quasi animum flectens, a Græcis ψυχαγωγός, quasi Ductrix et oblectatrix animæ. Hæc Bud. : qui totum illum Luciani subjungit locum, Latinum a se factum, ex quo petita sunt quæ paulo ante protuli verba : existimans sc. ibi Deæ nomen esse. Qua in re minime illi assentior : non inficians alioqui parvi referre, utram habeat ibi signif. vox πειθοῖ. Horat. certe quum Suadelam vocavit, quam Græci Πειθὼ, de ipsa dea intellexit, ei adjungens Venerem, Epist. 1, 6 : Ac bene nummatum decorat Suadela Venusque. De illa autem voce Suada, ita Cic. Bruto [c. 15] : Πειθὼ quam vocant Græci, cujus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius. Quæ deæ ut hic ab Horatio copulantur in mentione rei uxoriæ, sic Plut. Quæst. Rom. [p. 264, B] inter deas nuptiales, i. e. quæ nuptiis præsunt, hasce duas numerat, sed Venerem priore loco, Suadelam s. Suadam, posteriore, nominans : quibus adjungit Dianam : quum his tribus præfixisset Jovem perfectum, et Junonem perfectam, si ita interpretari debemus Δία τέλειον et Ἥραν τελείαν. [Venus πάνδημος et Suada Athenis coli cœptæ ab Theseo : v. Pausan. 1, 22, 3. Ejus statua, ib. 43, 6 : Πειθὼ δὲ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσιν, ἔργα Πραξιτέλους. Πειθοῦς ἱερὸν ap. Sicyonios ib. 2, 7, 7.] At Herodot. [8, 111] vel potius apud Herodotum Themistocles, Πειθὼ et Ἀνάγκην copulans (sed pro Ἀνάγκην ibi legimus Ἀναγκαίην, quo utitur et Hom.), dicit Andriis, Athenienses ab illis pecunias exigere, comitatos duobus diis magnis (vel duabus deabus, si pro μεγάλους leg. dicamus μεγάλας), Suadela et Necessitate. Quibus verbis significabat, ut opinor, in Atheniensium potestate esse, vi ab illis obtinere quod petebant, si verbis s. dicendi facultate et artificio non possent. Atque ut hic Πειθὼ et Ἀνάγκην, sic πειθὼ et βίαν a Plat. conjungi vides, in l. quem ex eo afferri dixi : sed interpret. sequendo quæ illi datur, non videtur harum tanquam dearum facta ibi esse mentio. In Luciani autem l. quem illi subjunxi, vides βίας nomen non copulari cum πειθοῦς nomine, sed ex duabus unam quodammodo fieri, quum dicit πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι· quod verbum Bud. multo melius expressisset, meo quidem judicio, si dixisset Flexanimæ illius Suadæ vi, non simpliciter, Flexanima illa Suada. Nisi quis malit Dicendi vi; nam πειθὼ quum deæ nomen non est, ut ibi non videri mihi esse admonui antea, non solum Persuadendi vim, sed et Dicendi vim reddi posse existimo; sub hac enim et persuadendi vis quodammodo includitur. Ceterum hanc Πειθὼ Eur. Hec. [814] non Deam, sed Reginam appellat, de ea loquens tanquam de eloquentia : Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην κτλ. ‖ Obedientia, Obsequela, ut Plaut. : at Obsequium latius patere videtur quam πειθώ. Xen. Cyrop. 3, p. 46 meæ ed. [3, 8] : Γιγνώσκοντας ὅτι τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθὼ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται· quod dictum convenit cum hoc Ejusd. l., Rep. Lac. [8, 3] : Ἐπείπερ ἔγνωσαν τὸ πείθεσθαι μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν στρατιᾷ καὶ ἐν οἴκῳ, et cum aliquot aliis Ejusdem. Herodian. 8, [7, 13] : Κατά τε ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις εἰρήνην, καὶ πρὸς τοὺς ἡγουμένους πειθώ. Πειθὼς quoque dici fertur pro eodem. [‖ Πειθώ, ἡ ὀγδοάς, Hesych.]

[Πειθώ, οῦς, ἡ, Pitho, Oceani et Tethyos filia. Hesiod. Theog. 349. ‖ Πειθώ, meretrix, ab Hieronymo, Syracusarum rege, in matrimonium ducta. Eumachus ap. Athen. 13, p. 577, A. ‖ N. pr. navis in inscript. navali p. 329. G. D. Oppidum Ægypti, quod græce vocatur Ἡρώων πόλις. LXX Exod. 1, 11; ad quem l. conf. Bæhr. ad Herodot. 2, 158. Hase.]

[Πείθων, ωνος, ὁ, Pithon, n. pr. virorum Macedonum trium ap. Arrian. Anab. 4, 16, 9; 6, 6, 1; 7, 4; 28, 6; 26, 3, al. Indic. 18, 6. Πίθων ap. Phot. Bibl. p. 64, a, 36; b, 12; 69, 14 et 37; 71, a, 28; b, 39, libris inter hanc scripturam et πείθων vel πύθων fluctuantibus. Apud Diodorum Πύθων, quod v.]

Πεικός, Lana carpta s. carminata, etiam carminanda. Hesych. exp. ἔριον, ξάσμα. Ap. quem legitur etiam Πεικτρμαῖς, ὀξείαις καὶ λεπταῖς, ut sunt dentes eorum instrumentorum quibus lana carpitur s. carminatur.

Πεικόν, Hesych. exp. πικρόν, πευκεδανόν, Amarum. [Conf. Πευκός, Πίσκον.]

[Πείκω. V. Πέκω.]

Πειλός, Hesychio πᾶν τὸ πεπιλωμένον. Sed forsan πιλὸς scr., ut sit pro πῖλος, sicut εἵλη pro ἕλη.

[Πεῖν. V. Πίνω.]

Πεῖνα, ἡ, pro quo Ionice Πείνη [Πεῖνα ap. Plat. Rep. 4, p. 437, D; 9, p. 585, A; πείνῃ et πείνην Phileb. p. 31, E; 34, D; 52, E, Lys. p. 221, A], Fames s. potius Esuritio, ut supra in Βούπεινα docui. Proprie est Suctionis in ventriculo sensus : quum ventriculus exugi se sentiens, famem sentit, et eam excitat appetentiam quæ Naturalis vocatur : minus quam λιμός, ut supra in eo vocab. videre est. Hom. tamen pro λιμὸς quoque usurpavit, Od. O, [406] : Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος, ubi etiam nota πεῖναν annumerari ταῖς νόσοις. In propria vero signif. Plut. Symp. 6, 3 [p. 689, B] : Ποιεῖ δὲ τὴν μὲν δίψαν, ἡ τούτων (τῶν ἰσχνοτέρων πόρων) κένωσις· ἡ δὲ ἐκείνων, (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὴν πεῖναν. Sic πείνης ἀπαλλάττειν dicitur id quod edimus, h. e. Famem eximere, Fame liberare. [Plato Phileb. p. 34, D : Πείνην τε καὶ δίψος. ‖ Metaph. de vehementi cupiditate, Plato Phileb. p. 52, A : Διὰ μαθημάτων πείνην· et ib. : Πείνας ... μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν.]

Πειναλέος, α, ον, Famelicus, Qui famem sentit, Qui esurit : ut διψαλέος, Qui sitit, Sitibundus. At Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 313] : Πειναλέους [πιναλέους cod.] τοὺς πίνακας προφέρων, Discos famelicos, h. e. nullis oneratos dapibus : unde eam famem vocat ἀργυρέην λιμόν, et ἀργυροφεγγέα λιμόν, quia discos apposuerat ὁ ἑστιάτωρ argenteos, sed pene vacuos. Quam rem indigne ferens is qui exceptus fuerat, desiderat χορτασίην ὀστρακίνων πινάκων. Ibid. : Ὄργανα τοῦ λιμοῦ πειναλέους πίνακας· alludens ad etymon, quasi πίνακες dicantur παρὰ τὸ πεινῆν. [Alcæus Anth. Pal. 7, 218 : Πειναλέου (hic quoque πι— cod.) φάρυγος. Oppian. Cyn. 4, 94 : Τοῦ δέ τε πειναλέην κραδίην ἐπάταξεν ἰωή. Plut. Mor. p. 129, B : Διψῶδες καὶ π.]

[Πειναλέως, Famelice. Nilus Epist. p. 189, 25 : Ὀρέγονται π. Hase.]

[Πεινάριον. V. Πινάριον.]

[Πειναρός. V. Πιναρός.]

[Πεινατικός. V. Πεινητικός.]

Πεινάω, sive Πεινέω, Esurio, Fame premor. Hom. Il. Σ, [162] : Οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἀγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι· Γ, [25] itidem de leone : Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα πεινάων. [Soph. fr. 199 : Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἕτερα βλέπω. Aristoph. Ach. 535 : Ὅτε δὴ 'πείνων βάδην· Eq. 1270 : Καὶ γὰρ οὗτος ἀεὶ πεινῇ· Pl. 539 : Πεινήσεις. Plato Gorg. p. 517, D : Ἐὰν ... πεινῇ τὰ σώματα ἡμῶν· Phædr. p. 230, D :

Τὰ πεινῶντα θρέμματα.] Xen. Cyrop. 1, [2, 11]: Ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι· quod et ap. Athen. 4 legitur, qui et habet l. 6, [p. 270, E] ex Achæo Eretriensi: Πεινῶντι δ' ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος. Plut. II. πολυφιλ. [πολυπραγμ. p. 521, F], loquens de Socrate: Παρῄνει φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων, ὅσα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει, καὶ τῶν πομάτων, ὅσα πίνειν μὴ διψῶντας· quod et in Præc. sanit. [p. 124, D, ubi v. Wytt.] refert. Aristot. Polit. 2, [5]: Ὥστε μὴ λωποδυτεῖν διὰ τὸ ῥιγοῦν, ἢ πεινῆν· ubi etiam nota Doricum infin. Πεινῆν pro πεινᾷν, sicut σιγῆν, διψῆν, φυσῆν pro σιγᾷν, διψᾷν, φυσᾷν, quo et Lucian. utitur, Τὸ μὴ πεινῆν κάλλιον τοῦ φαγεῖν [φαγεῖν]. Utitur et [Aristoph. Ach. 734, Nub. 441, Pl. 595, Plato Gorg. p. 496, C,] Xen. Symp. [4, 37, Lucian. Paras. c. 38, estque hæc legitima infinitivi πεινῆν et præsentis πεινῇς πεινῇ forma, de qua Phryn. p. 61: Πεινῆν, διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α· ubi πεινᾷν et πεινᾷ ex Aristotele, Theophrasto, Josepho, Plutarcho et Æliano attulit Lobeckius. Sed Aristoteli et Theophrasto formas per η scriptas ex codd. restituerunt editores novissimi, videndumque ne reliqua quoque exempla librariis potius debeantur quam scriptoribus. Non melioris notæ aoristi et futuri formæ sunt ἐπείνασα et πεινάσω pro ἐπείνησα et πεινήσω, de quibus Lobeck. ib. p. 204: « Pro πεινήσω etiam nonnulli labente Græcitate πεινάσω dixerunt, quod Dorica τροπῇ effectum tradunt grammatici: v. Etym. M. p. 202, 16, Draco p. 15, schol. in Dion. gramm. p. 807 (adde Chœrob. In Theod. p. 655, 6. G. D.). Hinc (πεινάσεις ap. schol. rec. Aristoph. Pl. 539. G. D.) πεινάσας Lucian. Galli c. 8 (ubi nunc πεινήσας legitur. G. D.), Liban. vol. 1, p. 132, Zonar. Lex. s. v. Ἐδουλωμίασε et in cod. Guelf. Xen. Cyrop. 7, 5, 81; πεινᾶσαι Æsop. Fab. 129, p. 69, et adject. πεινατικός. » || Improprie de plantis quæ, solo exsiccato, novo opus habent alimento, Theophr. H. Pl. 7, 5, 2: Πολλάκις γὰρ πεινῆν τὰ λάχανά φασι. De terra quæ semen avidius recipere videatur, ib. 8, 6, 2: Πεινῆν γὰρ εὐθύς φασι τὴν γῆν. || Metaph. Inopia laboro, Plato Rep. 7, p. 521, A: Εἰ ... πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν.] Interdum cum gen. construitur ut cetera vocabula quæ Desiderium significant, veluti ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι. Xen. Symp. [4, 36] de tyrannis: Πεινῶσι χρημάτων. Et Cyrop. 8, [3, 39]: Πεινήσας χρημάτων. At 7, [5, 50]: Μάλα πεινῶσι συμμάχων· metaph. pro Desiderant, Indigent. [Plato Leg. 8, p. 837, C: Τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι· Rep. 10, p. 606, A: Τὸ ... πεπεινηκὸς τοῦ δακρῦσαί τε καὶ ... ἀποπλησθῆναι.] Metaph. item Iason ap. Aristot. Polit. 3, [c. 3] dicit se πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννεῖ· nam quum rodunt et exugunt subditos suos tyranni, famem divitiarum explent: ut Virg. dicit Auri sacra fames. Ceterum poetis usitatum est etiam verb. Πείνημι, unde Πεινήμεναι, seu Πεινήμεναι, Hom. Od. Υ, [137]: Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι, Non se esurire amplius cibos s. dapes: h. e., Exemptam sibi esse famem s. esuritionem. Ad Πεινάω vero quod attinet, puto et ipsum poetis usitatius esse quam prosæ scriptoribus: idque Ionice, sicut δράω Ionum lingua usurpat pro δρῶ: unde ap. Hesych. Πεινάων, πεινῶν, et Πεινεῖν, πεινῆν. Sic etiam Διψάω dicitur.

Πεινητικός, ή, όν, Qui esurire s. famem sentire solet. Si vero rei alicui tribueretur, significaret Esuritionem faciens, Esuriem s. Famem excitans: sicut οὐρητικός et neutralem et activam habet signif.. Διψητικός quoque non solum significat Sitibundus, Sitiens, verum etiam Sitim provocans, Siticulosus. [Plut. Mor. p. 635, D: Ἡ φύσις πεινητικωτέρους ποιεῖ. Πεινατικός ib. p. 646, E et V. Pomp. c. 51: Π. ἀντ' ἐμετικοῦ γέγονας. Hic quoque πεινητικός scribendum.]

[Πείνων, ὁ, Pinon, n. pr. in inscr. recenti Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 397, n. 287, 19, et Franz. El. ep. gr. p. 264, n. 107. Hase.]

[Πεῖος. V. Πῖος.]

Πεῖρα, ἡ, Conatus, Inceptum. [Æsch. Sept. 499: Τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον.] Soph. initio Ajacis: Ἀεὶ μέν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον· et p. 60 meæ ed. [1057]: Καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν. In illo tamen priore l. πεῖραν exp. schol. δόλον et τέχνην, addens, id significare ap. Atticos: et inde dictos esse πειρατάς. Exp. et βλάβην, i. e. Damnum: afferens et ex ejus Danae locum, in quo idem significare tradit. Thuc. 3, [3]: Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, Si succederet conatus, res feliciter tentata esset. Ibid.: Ἐπαγγειλαμένων τὴν πεῖραν αὐτοῖς. Synes. Ep. 118: Τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοὺς φθάσαντας, πολλοὺς ὁμοίους γενέσθαι προτρέψεται. His autem opponitur πείρᾳ τινὸς σφάλλεσθαι, quod ap. Thuc. legitur: nisi quod του habet pro τινός, 2, [43]: Καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλεῖεν. Bud. a Sophocle poni ait non solum pro Conatus, quam signif. illi esse frequentem, sed et pro Facinus susceptum. Ap. Eund. certe reddi potest et Ratio, Via (intellige autem Rationem s. Viam qua conamur ad id quod cupimus pervenire, idque efficere), [Aj. 470]: Πεῖρά τις ζητητέα. Sed et ὁδὸν ac πορείαν exp. schol. in alio l., p. 18 meæ ed.; de quo dixi in verbo Ἐφορμῶ. || Πεῖραι, Ærumnæ, Synes., de Hercule. || Specimen, Periculum, in ea signif. qua jungitur verbo Facere Experimentum, Experientia, Documentum. Cum verbo διδόναι pro Specimen dare, edere, Documentum dare. [Plato Lach. p. 189, B: Ἦ ... ἔδωκας σαυτοῦ πεῖραν ἀρετῆς.] Dem. [p. 707, 19]: Πεῖραν αὑτῶν δεδώκασι, Specimen sui dederunt. Isocr. Ad Nic. [p. 36, B]: Πεῖραν τῆς ἐμαυτοῦ φύσεως δεδωκώς. [Inscr. ap. Murat. Anecd. Gr. p. 8: Πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει καὶ φρίκῃ, Omnibus malis tentabitur. Hemst.] At cum verbo λαμβάνειν, et interdum cum ποιεῖσθαι, pro Periculum facere, Tentare. [Plato Prot. p. 348, A: Πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντας καὶ διδόντας. Isocr. p. 282, A: Πεῖραν ἡμῶν λαβεῖν βουλόμενος. Alexis ap. Athen. 6, p. 258, C: Πεῖραν ἐπεθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν. « Polyb. 2, 32, 5: Ἐκρίναν τῆς τύχης πεῖραν λαβεῖν, Fortunam prœlii tentare. 4, 87, 10: Τῆς ἑαυτοῦ ἀφροσύνης πεῖραν ἔλαβε, Amentiæ suæ fructum percepit. » Schweigh.] Herodian. 2, [2, 1]: Καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν λαβεῖν, Periculum facere animi illorum, vel voluntatis. Vel, Tentare s. Explorare illorum animum, mentem. Idem πεῖραν δοθῆναι dixit pro Periculum fieri. [Hesych.: Πεῖραν ποιούμενος, πειράζων.] Sæpe autem sequente particula εἰ, ut ap. [Plat. Theag. p. 129, D: Πεῖραν ἔξεστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου εἰ ἄρα τι λέγει.] Xen. [Mem. 1, 4, 18]: Τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνειν εἴ τι σοι ἐθελήσουσι συμβουλεύειν. Æschines, Πεῖραν ὑμῶν λαμβάνω, εἰ δύνασθε. Et Thuc. cum ποιεῖσθαι, sequente itidem hac particula, 2, [20]: Πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν. [Seq. ὅπως, Plato Prot. p. 342, A: Εἰ βούλει λαβεῖν μου πεῖραν ὅπως ἔχω.] Sed et περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν λαμβάνειν, ex Plat. Ep. [7, p. 340, B], quod in VV. LL. redditur, De his experientiam sumere. At ego, Experimentum capere, potius dixerim. Sed dicitur et Πεῖραν ἔχω τούτου a Xen. [Cyrop. 4, 1, 5], pro Hujus rei periculum feci, Hanc rem sum expertus. Secus vero ap. Thuc. p. 46 [1, 140] aliquid dicitur Ἔχειν πεῖραν τῆς γνώμης, pro Habere s. Continere documentum sententiæ s. animi aliquorum, i. e., documento esse quæ sit eorum sententia s. mens. Et pro eod., Εἰς πεῖραν ἦλθον τούτου, ad verbum, Ad experimentum veni. Synes. Ep. 137: Παρασχοῦσαν ἡμῖν εἰς πεῖραν ἐλθεῖν τῶν καὶ διὰ φήμης ἀποστεροῦμένων. At in VV. LL. ex Thucydide [2, 41], Εἰς πεῖραν ἔρχεται, pro Sentitur experientia. Item, Οἱ διὰ πείρας ἰόντες, in Axiocho [p. 369, A], qui falso Platoni ascribitur, Qui periculum fecerunt, Qui sunt experti. [Athen. 7, p. 314, D: Δίφιλος ὁ Λαοδικεὺς ... διὰ πείρας πολλῆς φάσκων ἐληλυθέναι. Eurip. Heracl. 310: Ἐς πεῖραν ἔλθωμεν φίλων. Ἀπὸ πείρας, Herodot. 7, 9: Αὐτόματον γὰρ οὐδέν, ἀλλ' ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι.] Est alioqui frequens dat. πείρᾳ in aliis loquendi generibus: ut πιστεύειν τῇ πείρᾳ, ap. Xen. [Cyrop. 1, 5, 7], sequente infin., Fidem habere experientiæ. Et Πείρᾳ μεμαθήκατε, Herodian. [8, 7, 8], Experientia didicistis, etiam Re ipsa, ut Polit. maluit reddere. Diosc. autem dixit in Præf.: Τῇ πείρᾳ τὴν ἐνέργειαν τῶν φαρμάκων κανονίζειν. [Theocr. 15, 61: Πείρᾳ θην πάντα τελεῖται. Ἐπὶ πείρᾳ, Aristoph. Av. 583: Οἱ κόρακες ... τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ π. Unde Hesychii gl. Ἐπιπεῖραι emendavit Reiskius. Diog. L. 6, 93: Θυγατέρα ἐξέδωκε (Crates Cynicus) μαθηταῖς αὐτοῦ, ὡς Μένανδρός φησι, ἐπὶ π. δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας. » « De experientia rerum venerearum Strato Anth. Pal. 11, 251: Πρόσθε μὲν ἀντιπρόσωπα φιλήματα καὶ τὰ πρὸ πείρας εἴχομεν. Philo p. 638, F: Ἡ ἑτέρου πεῖραν ἀνδρὸς λαβοῦσα. Plenius Heliodor. 7, 20, p. 342 init.: Πεῖραν ἔχω σοῦ μᾶλλον τῶν Ἀφροδίτης. » Jacobs. Longus p. 80, 10: Ἐν π. γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν.] || Πεῖρα et γρόνθων vocabantur etiam Ea quæ prima discebantur a tibicinibus. [V. Polluc. 4, 83.] Suspicor autem πεῖραν hanc quoque signif. ex eo habere, quod tibicines ἐν τοῖς πρώτοις μαθήμασι, In iis quæ prima discebantur, veluti periculum facerent suæ εὐμαθείας. Item, Pars una ex quinque τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, Pollux [4, 84]. || Πεῖρα pro πειρασμός, Tentatio, in ea signif. qua dicitur Christus tentatus esse a Diabolo, apud Gregor.: Χριστὸς ἐνήστευσε πρὸ τῆς πείρας.

[Πειρά, ἡ, Cuspis, Acies. Æsch. Choeph. 860: Μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων. Schol.: Πειραὶ αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν ... παρὰ τὸ πείρειν. Nihil de hoc substantivo alibi proditum vidi, quod grammatici commentum esse videtur, recte a Pauwio remotum, qui πεῖραι scripsit. || « Ap. Diodor. Exc. Vat. p. 48 ed. Mai.: Ἄλλων ἤδη θυρεοῖς χρωμένων οἷς νῦν ἔχουσι καὶ πειραῖς μαχομένων, legendum videtur σπείραις, quod σπειρηδὸν dicit Polybius. » L. Dind.]

[Πειραιεύς. V. Πειραιεύς.]

Πειράζω, άσω, Tento, Periculum facio, i. q. πειράω, ut πελάζω i. q. πελάω. [Per κατάρχεσθαι exp. Suidas, allatis scriptoris non nominati verbis, quem Polybium esse conjecit Casaub.: Ἢ μὴ πειράζειν ἢ οὕτως ὥστε ... τέλος ἐπιθεῖναι τῇ πράξει. Πειρᾶν per πειράζειν exp. grammatici s. v. Πειρῶ memorandi.] Apollon. [Rh. 1, 495]: Αὐτὴ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς, Periculum faciebat cantus, etiam Aggrediebatur. Schol. Aristoph. [Pl. 575] in expositione verbi πτερυγίζειν, cum accus. junxit, de pullis implumibus: Ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται. Studium inutile tentare, de ejusmodi conatu inani dicit Ovid. Eadem constr. in 2 Ad Cor. 13, [5]: Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, Vosmetipsos tentate et explorate, Periculum vestri facite. Quod etiam ad sequentem signif. aliquo modo pertinere queat. Et pass. ap. Aristoph. Vesp. [1129], πεπειράσθω, Periculum fiat, Tentetur. [Hoc a πειράομαι est. Neque enim Attici veteres verbo πειράζω usi sunt. Plut. Mor. p. 230, A: Εἰ δοκίμιον ἔχει τινὶ τρόπῳ, πειράζεται ὁ πολύφιλος· V. Cleom. c. 7: Διεταράχθη καθ' ὑποψίαν τινὰ πειράζεσθαι δοκῶν.] Et Ad Hebr. 11, [37]: Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, Fides eorum et fortitudo tentata fuit, Periculum et experimentum ejus factum est. Sed doctiss. Interpr. putat hoc ἐπειράσθησαν ex margine irrepsisse; nam et paulo ante præcedit, Ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, Ludibria et flagella sunt experti. || Captiose tento, s. potius Tento, sine adjectione: ut Cic. Prudentiam alicujus tentare, Cujus quum tentaret scientiam auguratus. Hom. Od. I, [281]: Ὣς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά· Ψ, [114]: Μητέρ' ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν, Me tentare. Sed et Matth. 19, [3]: Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν; Sic alibi passim. Dicitur et πειράζειν Θεόν, Tentare Deum. Act. 15, [10]: Τί πειράζετε τὸν Θεόν; Et 5, [9]: Πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου. At Hebr. 3, [9] ipse Deus dicit, Ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν. || Tento, solicitando ad aliquod scelus: quod peculiariter Diabolo tribuitur, unde et ὁ πειράζων nominatur: Matth. 4, [3]: Προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων. Paul. 1 Ad Thess. 3, [5]: Μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων· 1 Ad Cor. 7, [5]: Ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν, Ne vos tentet et ad adulteria solicitet. Et signif. pass., in Epist. Jacobi, 1, [13]: Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δ' αὐτὸς οὐδένα· Nemo, quum tentatur, dicat se a Deo tentari; nam Deus tentari malis non potest, nec quemquam tentat: et [14]: Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος, Sed unusquisque tentatur, dum a propria cupiditate abstrahitur et inescatur. Itidem Greg. Naz. Or. de Christo: Ἐπειράσθη, Tentatus est: sc. a Satana, qui vocatur ὁ πειράζων. [De hoc usu verbi multa collegit Suicerus.] || Morbo quoque πειράζεσθαι dicimur, quum is nos invasit: ut Tentari: Cic., Animi valentes morbo tentari non possunt, corpora possunt; Lucr.: Nec poterat quisquam reperiri quem neque morbus, Nec mors, nec luctus tentaret tempore tali. Alex. Aphr. [Probl. 2, 54 extr.]: Ὑποχύσει πειράζεσθαι, Suffusione oculorum tentari, i. e. Corripi, etiam κατέχεσθαι. Cic. quoque in Epist. ad Att. [16, 7]: Πειράζεσθαι παραλύσει. || Πειράζω cum infin. Tento, i. e. Conor, Nitor. Epigr. [Anth. Pal. 11, 417, 4]: Τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα; Quid conaris videre corvum album? Quid captas, quod fieri nequit?

[Πειραί, αἱ, Piræ, oppidum Achajæ. Pausan. 7, 18, 1.]

[Πειραΐδης, ὁ, Piræi filius. Hom. Il. Δ, 228: Πτολεμαίου Πειραΐδαο. Quod Hesych. exp. Πειραίου παῖδα.]

Πειραιεύς, ὁ, Piræeus: portus [et δῆμος] Atticæ, triginta quinque stadiis distans Athenis. [De eo v. Pausan. 1, 1, 2, Strabo 9, p. 396, Aristoph. Eq. 885.] Olim insula fuit, unde ei et nomen, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν: eique Munychiæ Dianæ fanum inædificavit Munychus, τὰ ἄκρα αὐτοῦ κατασχών, Suid. [s. v. Ἔμβαρός εἰμι]. Genitivum habet Πειραιέως, ap. Aristot. Rhet. 3. Dat. Πειραιεῖ, ap. Xen. [Rep. Ath. 1, 17] et Æschinem. Accus. Πειραιέα. Attici vero Πειραιῶς dicunt pro Πειραιέως. Dem. Pro cor.: Τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς. [Et p. 742, 16, Isocr. p. 356, C (ubi cod. Urb. Πειραιέως), Diodor. 13, 107. Dio Chr. vol. 1, p. 199, ubi vulgo Πειραιέως, sed Πειραιῶς cod. Par. ap. Boiss. ad Psell. p. 281. Mœris p. 314: Πειραιῶς Ἀττικοί· Πειραιέως Ἕλληνες. Etym. M. p. 189, 50. Πειραιῶς λιμένες τρεῖς, schol. Arist. Pac. 144: de quibus v. E. Curtii Commentatio De portubus Athenarum, Hal. 1842 edita.] Et Πειραιᾶ pro Πειραιέα. [V. Chœrob. In Theod. p. 125, 10; 127, 18. Plato Rep. 1 init.: Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ.] Idem Dem. In Mid. [p. 569, 6]: Κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ. Xen. Hell. 5, [4, 34]: Ἐπόλωσαν τὸν Πειραιᾶ. Aristot. Polit. 5, [4]: Οἱ τὸν Πειραιᾶ οἰκοῦντες· quos esse dicit μᾶλλον δημοτικοὺς τῶν τὸ ἄστυ οἰκούντων. Cic. vero se reprehendit, quod sic protulisset, ac non potius ut Terent., In Piræeum convenimus. [Πειραιεύς, α producto, Aristoph. Pac. 165: Ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις, ubi cod. unus πειραιεῖ. Correpto α ib. 145: Ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν· quod Πειραιεῖ scriptum est ap. schol. Luciani vol. 2, p. 684, ex cod. Vat. emendatum a Bastio Ep. crit. p. 97. Πειραιεύς correpta diphthongo dixerunt Crito ap. Athen. 4, p. 173, C, Alexis 13, p. 562, A, Macho p. 582, B, comicus ignotus ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 335, Philiscus in Anth. Pal. 11, 441. Quibus ipsis quoque simplex vocalis est restituenda. Draco Strat. p. 75, 24: Μετὰ συστολῆς τοῦ α ἀναγνωστέον Πειραεύς (codex πειραιεύς) καὶ τὸ κτητικὸν Πειραϊκός. Utriusque formæ exempla sunt in inscriptionibus. Sic Πειραιᾶ Πειραιῶς Πειραιέων Πειραιεῦσι et Πειραιεύς Πειραιέα in monum. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 139-141. Πειραεύς ib. p. 154; 511, n. 750; ἐμ Πειραεῖ οἰκοῦντος inscr. nav. p. 439, 30. G. D. || Steph. Byz.: Πειραιεύς· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς, Πειραιεὺς δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν. (Confundit Πειραιὸν Corinthiacum cum Πειραιεῖ Attico, qui nunquam dictus est Πειραιός.) Ὕστερον δὲ Πειραιεὺς δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. (Δῆμον ἐκ παλαιοῦ fuisse docet Pausan. l. c.) Ὁ δημότης Πειραιεύς. (V. exx. ex inscrr. supra allata.) Τὰ τοπικά, ἐκ Πειραιῶς, εἰς τόπον εἰς Πειραιᾶ (et Πειραιᾶδε, quod Philostrato p. 155 restituit Wakef. Silv. cr. vol. 3, p. 23, pro vulgato Πειραιᾶ δὲ κατιόντων), ἐν τόπῳ ἐν Πειραιεῖ καὶ Πειραιοῖ. (Ælian. V. H. 2, 13: Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει. Sic legam ap. Alciphr. 3, 7: Καὶ Πειραιοῖ βαδιοῦμαι· ubi Πειραιεῖ editum. Schæf. Memoratur ab Herodiano Epim. p. 262, Theodosio p. 75, 31, gramm. in Bekk. An. p. 1396. Xenoph. Hell. 2, 4, 32 τὸ Πειραιοῖ θέατρον e libris optimis restituit L. Dindorfius, ubi duo alii Πειραιεῖ, ceteri interpolati ἐν Πειραιεῖ, monetque restituendum esse Æliano ap. Suidam s. v. Φιλήμων, ubi Πειραιεῖ διαιτώμενος legitur.) Λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκὸς μετὰ συστολῆς τοῦ α. Ἔστι καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν. (De quo v. Πειραιός.) Λέγεται δὲ καὶ « Πειραιτίδα:

(πειριτίδος cod. Vratisl.) ἱερὸς ὄρνις » · ὡς ἀπὸ τοῦ Πειρήτης (πειρίτης cod. Vratisl.) ἀρσενικοῦ. Ἔστι δὲ δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραιῶ Πειραιάτης καὶ Πειραιώτης καὶ καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ει διφθόγγου Πειραΐτης (πειραιάτης cod. Vratisl.). Nulli superesse videntur harum formarum testes.]

[Πειραιεύς, έως, ὁ, Piræeus, nomen recentius Amisi, urbis Ponticæ. Strabo 12, p. 547 : Φησὶ Θεόπομπος ... τρίτον ὑπ' Ἀθηνοκλέους καὶ Ἀθηναίων ἐποικισθεῖσαν Πειραιᾶ μετονομασθῆναι.]

[Πειραϊκός, ή, όν, Piraicus.] Πειραϊκαὶ πύλαι, Piraicæ portæ, Portæ quædam Athenarum, quibus in Piræeum exibatur, Plut. Theseo [c. 26. Id. V. Sullæ c. 14 : Τῆς Π. πύλης. Syllabam secundam corripi annotarunt Steph. Byz. et Draco Strat. s. v. Πειραιεὺς citatus : et sic Theodorid. Anth. Pal. 7, 406 : Πειραϊκοῖς κεῖται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν. || Πειραϊκή, ἡ, pars Oropiæ. Thucyd. 2, 23 : Παριόντες δὲ Ὠρωπὸν τὴν γῆν τὴν Πειραϊκὴν καλουμένην ... ἐδῄωσαν · ubi editores quidam temere Γραϊκὴν correxerunt ex Steph. Byz. s. v. Ὠρωπός : de quo s. v. Γραῖα diximus vol. 2, p. 748.]

[Πειραίνω. V. Περαίνω.]

[Πειραιοί. V. Πειραιεύς.]

[Πείραιον, τὸ, Piræum, portus Corinthiacus ad sinum Crisæum. Τὸ Π. τοῦ Π. et τῷ Π. ap. Xenoph. Hell. 4, 5, 1 et 3, Ages. 2, 18 et 19. In Ages. libri partim Πειραίῳ et Πέραιον. Diversum ab hoc esse τὸν Πειραιᾶ, qui ad sinum Saronicum situs fuit, demonstravit Palmer. Exercitt. p. 71. De eo Steph. Byz. : Πειραιός · ... Ἔστι καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν. Thucyd. 8, 10 : Ἐς Πειραιὸν τῆς Κορινθίας · ἔστι δὲ λιμὴν ἐρῆμος καὶ ἔσχατος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἐπιδαυρίας. Ib. c. 11 : Ἐν τῷ Πειραιῷ. G. D. Τὸ Πείραιον hodie vocari Lutraki, τὸν Πειραιὸν Porto Franco, auctor est Puill. Boblaye *Rech. sur les ruin. de la Morée* p. 34 et 35. || Πείραιον s. Πειραία, pagus Theræ insulæ, ex conj. Bœckhii ap. Franz. El. ep. gr. p. 52. Hase.]

[Πείραιος, ὁ, Piræus, dux Græcus, cognitus ex patronymico Πτολεμαίου Πειραΐδαο ap. Hom. Il. Δ, 228. || Clytii filius, Ithacensis, Od. O, 539, P, 55, Υ, 372.]

[Πείραμα, τὸ, Tentamentum, Gl. Acta Phileæ et Philor. Combef. p. 164, 15 : Π. θέσης, Exemplo eris. Hase.]

[Πειράνα. V. Πειρήνη.]

[Πείρανθος, ὁ, Piranthus, Argi et Euadnæ filius. Apollod. 2, 1, 2.]

[Πείραρ. Πεῖρας. V. Πέρας.]

[Πείρας, αντος, ὁ, Piras, Echidnæ ex Styge pater. Pausan. 2, 18, 2.]

Πειρασία, ἡ, Tentatio. Vita Nili jun. p. 61, 7 : Τοὺς ἐν π. λόγους. Hase.]

[Πειρασία, ἡ, Pirasia. Steph. Byz. : Πόλις Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν Πειρασιεὺς ὡς Ἰδριεὺς καὶ Ὑριεύς. Τὸ θηλυκὸν Πειρασίς. Λέγεται καὶ Πειράσιος (πειραίσιος cod. Vratisl.). Recte, ut videtur, Holsten. λέγεται καὶ Πειρεσία (qua forma utitur Orph. Arg. 162 : Πειρασίην δ' ἔναιεν), vel, quod probabilius est, Πειρεσιαί · quam formam grammaticus sumsit ex Apoll. Rh. 1, 37 (ubi schol. numero singulari utitur ἡ Πειρεσία) et 584. Adject. Πειράσιοι, οἱ, ap. Thucyd. 2, 22.]

Πείρασις, εως, ἡ, Tentatio. [Dio Cass. 36, 37 : Προμαθὼν τὴν π. τῶν βαρβάρων, ἣν ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἐπεποίηντο, i. e. Conatus contra ceteros. ||] Solicitatio de stupro, Thuc. [6, 56. || « Πείρωσις, Tentatio. Athanas. vol. 1, p. 843, fors. mendose. » Kall. Scribendum πείρασις. G. Dindorf.]

[Πειρασίς. V. Πειρασία.]

Πειρασμός, ὁ, Tentamentum, ut Ovid., Tentamenta mortalia et artes medentum. Diosc. præf. 1 : Τοὺς ἐπὶ τῶν παθῶν π., Facta in morbis pericula et experimenta : de iis quibus sæpenumero tentatis et exploratis, comparatur ἡ ἐμπειρία medica. Ad Gal. 4, [14] : Τὸν π. μου τὸν ἐν τῇ σαρκί, Experimentum mei quod fiebat in carne, i. e. Vexationes quotidianas quibus Dominus me exploravit et constantiam meam tentavit. 1 Petri 4, [12] : Πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, Ad vestram constantiam tentandam et explorandam. At in malam partem Ad Hebr. 3, [8] : Τοῦ πειρασμοῦ μου ἐν ἐρήμῳ, Quum tentatus fui ab Israelitis in deserto. Dicitur et de tentatione qua Diabolus homines ad vitia et scelera solicitat. Matth. 6, [13] et Luc. 11, [4] : Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν · quod fit quum Satanæ arbitrio homines permittit. Lucæ 22, [40] : Προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν. 1 Ad Tim. 6, [9] : Ἐμπίπτουσιν εἰς π. At Jacob. 1, [2] : Ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, Quum in varias tentationes incideritis : in bonam partem, pro Ea tentatione qua fides et constantia exploratur, et quam δοκίμιον τῆς πίστεως appellat : de qua ibid. [12] : Μακάριος ἀνήρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν. Rursum in malam partem, 1 Ad Cor. 10, [13] : Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν.

[Πείρασος, ὁ, Pirasus, Argi filius. Pausan. 2, 16, 1 et 17, 5. || Quint. Sm. 11, 52 : Ἔνθα Φιλοκτήτης ὀλοῷ βάλε Πείρασον ἰῷ.]

Πειραστής, ὁ, [ὁ πειράζων, ut exp. Ammon. p. 112,] Tentator, Diaboli epith., ut et ὁ πειράζων, quod homines tentet, et ad flagitia solicitet. Greg. Naz. : Ἐάν σοι προσβάλλῃ ὁ τοῦ φωτὸς διώκτης καὶ π., Si te intus male afficere tentarit insectator lucis spiritus, et innocentium interpellator, Bud. [|| Qui experimentum capit. Basil. t. 1, p. 476, D : Π. διὰ βίου. Hase.]

Πειραστικός, ή, όν, Tentandi peritus, Budæo Qui inani conatu utitur, ap. Aristot. Metaph. 3, [c. 2] : Ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ π., περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωστική. Idem ex Aristot. Elench. [1, 2] tradit πειραστικοὺς λόγους ἐν τῷ διαλέγεσθαι dici τοὺς ἐκ τῶν δοκούντων τῷ ἀποκρινομένῳ συλλογιστικοὺς ἀντιφάσεως, qui ex iis quæ respondenti consentanea videntur, oppositam conclusionem inferunt. [Ib. c. 7 : Ἔστι δ' ἡ πειραστικὴ μέρος τῆς διαλεκτικῆς. Ib. c. 11 et 2, 8.] V. Comm. p. 343. [Πειραστικοὺς Diog. L. 3, 58, dicit Euthyphronem et Theætetum, dialogos Platonicos. Nempe Diogenes omnia scripta Platonica quibusdam nominibus, pro argumenti rerumque tractatarum ratione, insignivit. Itaque omnino duo stili Platonici genera statuit, λόγον ὑφηγητικὸν καὶ ζητητικόν. Hæc deinde rursus ita fere distinguit, ut appellet λόγους θεωρηματικούς, φυσικούς, ἠθικούς, λογικούς, πολιτικούς, γυμναστικούς, μαιευτικούς et πειραστικούς. Ernest. Lex. rhet.]

Πειρατεία, ἡ, Piratica s. Exercere piraticam. [Orig. ap. Euseb. Pr. ev. p. 282, B : Σφόδρα ἀπανθρώποις πράγμασιν, ἀνδροφονίαις καὶ π. Hase. Hesych. : Πεῖραι, πειρατεῖαι, δόλος. Scribendum πειρατεῖαι, δόλοι. Suid. : Πεῖρα, ὁ δόλος. Albert.]

Πειρατέον, Tentandum et experiendum est, Nitendum s. Annitendum est, Conandum est. [Plato Phædr. p. 246, B.] Xen. [Mem. 1, 2, 34] : Π. ὀρθῶς λέγειν, Conandum est ut recte dicamus. [Isocr. p. 94, A : Π. εἶναι βίᾳ κατελθεῖν. Strabo 12, p. 574 : Π. διαιτᾶν ἕκαστα.] Et Demetr. Phal. : Κατὰ τὸ δυνατὸν δὲ ὅμως π. [Galen. vol. 4, p. 387, 1 : Π. ἀποδεῖξαι · p. 30, 10 : Π. δὲ μηδὲν ἀπολιπεῖν ἀσαφές · p. 157, 3 : Νοῆσαι γοῦν αὐτὰ π. ἅπαντα, multisque aliis Π. Hase.] Et Πειρατέα, pro eod. Attice, Plato Leg. 6, [p. 770, B].

Πειρατεύω, Piraticam exerceo, facio, ut Cic., Egestate et improbitate coactus piraticam fecisset ; Pirata sum : ut λῃστεύω, Prædo sum, Prædor. [Strabo 14, p. 664 : Αὐτοὶ πειρατεύοντες.] Genes. [49, 19] : Πειρατεύσει αὐτὸν κατὰ πόδας, ubi exp. Prædabitur, sic, Ipse accinctus prædabitur ante eum. [Duris ap. schol. Eur. Hec. 933 : Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους. G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 896, A : Τυμβωρυχεῖν ἢ πειρατεύειν. Hase. Forma media Hesych., qui Πειρᾶται per πειρατεύεται exp., nisi πειρατεύει scribendum.]

Πειρατηρία, ἡ, Tentatio qua alicujus rei periculum et experimentum facimus, aliquid exploramus, i. q. πειρασμός. Ex Herodoto [2, 5] : Καθεῖναι κάλων κατὰ πειρητηρίην, Mittere funem ad explorandum, Valla. [Nunc ex codd. legitur κατεὶς καταπειρητηρίην.] Qui funis dicitur etiam Καταπειρητηρίη ab Eod. [2, 28] et Βολίς : quoniam ad fundum s. aquæ altitudinem explorandam jacitur, s. mittitur.

[Πειρατήριον, τὸ, Tentamentum, Tentatio. De judicio ubi quis de capite periclitatur, Eurip. Iph. T. 967 : Νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια. Heliodor. 10, 22 : Π. ἀφειδὲς τῶν καθαιρευόντων. Stob. Serm. 117 (?) : Γυμνασίαις καὶ πειρατηρίοις. Epict. Diss. 3, 25, 11 : Οἱ πόνοι ἄρα οἱ τῶν πειρατηρίων, ἑκόντων ἢ ἀκόντων ἡμῶν, ὠφέλιμοι. Schneid. Andreas Cret. p. 94, B : Τὰ πρὸ τοῦ σταυροῦ π. (Christi), τὴν πρᾶσιν, τὴν προδοσίαν κτλ. 95, D ; 229, B. Athanas. vol. 1, p. 97, 102, 103. Kall.

Phot. Epist. p. 71, 30 : Εἰ μὴ τὸν παρόντα βίον π. ἡδεῖμεν. Euseb. Dem. ev. p. 141, A : Γεγυμνασμένοι τοῖς π. Hase. || Forma Ion.] Πειρητήριον, τὸ, Experimentum, Tentamentum, Hippocr. [p. 677, 30.]

Πειρατήριον, τὸ, Sedes piratarum, Locus quem piratæ tenent, piratis infestus, τόπος λῃστῶν, ut Hesych. exp. Plut. Pomp. p. 207 [c. 27] : Τῶν συνεστώτων ἔτι καὶ πλανωμένων ἔξω πειρατηρίων ἐνίοις δεηθεῖσιν ἐπιεικῶς ἐχρήσατο. Extra Ciliciam et sinus piraticos vagantes [Achill. Tat. 6, 21 : Εὐνοῦχοί σοι γεγόνασιν οἱ λῃσταί ; Φιλοσόφων ἦν τὸ π. ; Heliodor. 2, 4 : Ἐρινὺς ... κινδύνοις πειρατηρίων (ἡμᾶς) ὑποβαλοῦσα], Bud. ; qui p. sequenti πειρατήριον capi scribit pro Cœtu et conciliabulo piratarum : quo modo τὸ πειρατικὸν usurpari docui paulo ante. Ibid. : Τὰ πανταχοῦ λῃστήρια τῆς θαλάσσης ἐξέπεσεν · pro οἱ λῃσταί, s. οἱ πειραταί. [Hac signif. Dionys. A. R. 7, 37 : Ἀντιάται πειρατήριον στείλαντες, Piratarum manum.] Quod vero Job. 7 init. legitur : Οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, vulgo exp. Militia est vita hominis super terram : ut sc. ad verbum ibi significet non Receptaculum piratarum, s. ὁρμητήριον τῶν πειρατῶν, ut paulo ante, verum Piraticam. || Exp. etiam Tentamentum, Experimentum : qua signif. πειρητήριον, Ionice pro πειρατήριον, affertur ex Hippocr. [V. voc. præced.]

Πειρατής, ὁ, Prædo s. Prædator marinus, Qui in mari vagabundus prædatur, Pirata Lat. quoque dictus : Cic., Barbarus pirata et nefarius prædo. Lucanus [2, 578] : Omne fretum metuens pelagi pirata reliquit. Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 162] : Ἢν μὴ πειρατής ἐν πελάγει σε λάβῃ, Nisi pirata s. prædo in mari te capiat. Qui vero terra prædantur, λῃσταὶ dicuntur. Itidem Hesychio Πειραταί, ἐν ὕδασι λῃσταί, necnon κακοῦργοι. Suid. quoque πειρατῶν exp. τῶν κατὰ θάλασσαν λῃστῶν, καταποντιστῶν : derivans a nomine Πεῖρα, significante δόλος, ἀπάτη, τέχνη : ut πειραταὶ sint, οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι. Alii [quos probat Reiz. De acc. incl. p. 122] a πειρᾶν deducunt, quoniam mare semper pererrant et navigantes invadunt : quam ob causam et περιδίνους nominari. [A πείρειν, ὅ ἐστι διαπερᾶν, Etym. M. p. 667, 44. « Vetustiores et cultiores *piratas* (quam vocem Latini post Varronem frequentarunt) generaliori nomine λῃστὰς appellare solent, vel etiam τοὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ κακουργοῦντας. Neminem forsan habemus, qui πειρατὴς eo sensu adhibuerit, antiquiorem Græco Jobi interprete c. 25, 3. ... Occurrit etiam in Polybii fragmento ap. Suidam s. v. Καταβολή (Adde Polyb. 4, 3, 8. G. D.), apud Achillem autem Tatium et Xenophontem Ephesium usu longe frequentissimo. Quibus adde grammaticos, Hesych. s. v. Καρῖται et Μυρμηκοκοί, Etym. M. et Suid. in v., schol. Soph. Aj. 1, schol. Oppiani Hal. 1, 649. Schol. Pind. Pyth. 2, 62 : Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν · κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας. » Valck. Anim. ad Ammon. p. 194. Figurate Phot. Ep. p. 368, 7 : Δέδοικα δὲ τοὺς ἐν βίῳ π. Hase.]

[Πειρατίζω. V. Πειρητίζω.]

Πειρατικός, ή, όν, Ad piratas s. prædones marinos pertinens. [Achill. Tat. 2, 17 : Εὔρωστος τὸ σῶμα καὶ φύσει πειρατικός, i. e. Homo qui piraticam a teneris facere didicisset, ut exp. Crucejus.] Π. νῆες, Plut. [V. Pomp. c. 45], Naves piraticæ, Quintil. ; Naves prædatoriæ, Liv. [Π. ἀκάτιον Heliodor. 5, 22.] Idem dicit π. σώματα, in Camillo [c. 8], Corpora piratarum, Piratas captos : Pompejo [c. 30], πειρατικὸς πόλεμος, ut Cic. Bellum piraticum. Τὸ πειρατικὸν vero dicitur Manus piratica, Cohors piratarum, Ipsi piratæ, ut τὸ στρατιωτικόν, Milites. Sic etiam τὸ λῃστρικόν, Prædonum manus. Plut. [Mor. p. 779, A] : Πομπηίου τὰ πειρατικὰ καταναυμαχοῦντος. [Strabo 14, p. 668 : Τοῦ τὰ πειρατικὰ συνίστασθαι, Societates prædandi in mari.] Piraticam vero Latini dicunt Artem piraticam, Vitæ genus quod piratæ sequuntur. [Phot. Ep. p. 367, 10 : Ἐκ π. τριβῆς καὶ μελέτης. || Adverb. Philo vol. 1, p. 664, 21 : Ὁ δὲ πειρατικώτερον ἐνεδρεύων, Magis piratice. Hase.]

Πειράω, άσω, [et Ion.] ήσω, Conor, Nitor : quam signif. et Lat. Tento interdum habet. Hom. Il. T, [30] : Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, ubi observa fut. Πειρήσω per η. [Il. I, 181 : Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν ... Πηλείωνα.] Od. Δ, [545] : Ἀλλὰ τάχιστα Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, ubi nos Eust. jubet observare act. πεῖρα dictum κοινότερον : Atticum autem esse πειρῶ. Itidem vero πειρᾶν pro πειρᾶσθαι eum alibi dixisse. [Od. B, 316 : Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω. Herodot. 6, 84 : Πειρᾶν ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβάλλειν. Soph. OEd. T. 399 : Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν · OEd. C. 1276 : Πειράσατε ... κινῆσαι πατρὸς ... στόμα.] Sed quamvis Atticam esse neget hanc vocem act. in ea signif., est tamen usus Thuc. [1, 50], cum infin. : et post eum Lucian. [De luctu c. 2] : Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν. Sed ille [2, 19] et accusativo junxit, Πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, q. d. Quum omne conatus genus conati essent, pro Quum omni ope conati essent. Multo sane usitatior est hac in signif. vox pass. [media] Πειρῶμαι. [Hom. Il. Δ, 5 : Ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην. Herodot. 5, 85 : Ἐπειρῶντο ἐξανασπᾶν · 8, 100 : Πειρήσεται ἀντιωθῆναι. Hippocr. p. 824, C : Ἢν πειρήσηται (vulgo πειρᾶται, codd. πειρήσατο) καὶ ἐπ' ὀλίγον τοῦ ποδὸς ὀχηθῆναι. Æsch. Ag. 850 : Πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. Soph. Ph. 149 : Πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν · et alii quivis.] Thuc. : Πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι, et, Τάδε πάντα πειράσεσθαι ὑπὸ σφῶν ποιεῖσθαι. Sic Isocr. : Ἐπειράθην διελθεῖν. [Id. p. 16, B : Ἐγὼ πειράσομαι διελθεῖν.] Et Xen. [Cyrop. 1, 6, 16] : Πειρῶμαι ἐπιμελεῖσθαι ἐμαυτοῦ ὅπως ὑγιαίνω. [Cum particip. Hom. Od. Φ, 184 : Νέοι θάλποντες ἐπειρῶντο. Frequenter ap. Herodot., ut 1, 77 : Ἐπειρᾶτο ἐποίει · 1, 84 : Ἐπειρᾶτο προβαίνων · 7, 172 : Πειρησόμεθα σωτηρίην τινὰ μηχανώμενοι · 6, 5, 50 ; 7, 139, 148, 172 ; 9, 26, 53.] || Tento, ea signif. qua dicitur Tentare aliquem, alicujus animum, Tentare donis, spe vel metu. Hom. Il. I, [345] : Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος · οὐδέ με πείσει. || Sed et Πειράσαντες τοῦ χωρίου, Thuc. [1, 61], Quum locum tentassent, pro Quum conati essent capere ; subjungit enim, Καὶ οὐχ ἑλόντες. Sic et alibi utitur [7, 12. Herodot. 6, 82 : Οὐ πειρᾶν τῆς πόλιος πρὶν ἱροῖσι χρήσηται.] || Tento, Interpello de stupro. [Suidas : Πειρᾶν · ... κυρίως τὸ προσβάλλειν γυναικὶ περὶ τῆς ἀφροδίτης. Phot. p. 405, 18 : Πειρᾶν · τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ · Μένανδρος. Hesych. : Πειρῶν τὴν παῖδα · πειράζων, διαφθείρων. Mœris p. 310 : Π. τὴν π. Ἀττικοί · πειράζων, διαφθείρων Ἕλληνες.] Aristoph. Pl. [1067] : Πειρᾷ μὲν ἴσως σε. Idem metaphorice de comodidascalia dixit, tanquam de muliere [Eq. 517] : Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι, ubi vide schol. Plut. Galba [c. 19] : Νέρων ὑφῆκε τὸν Ὄθωνα πειρῶντα τὴν Ποππαίαν. Lucian. [D. deor. 23, 2] : Συγγνωστὸς γὰρ εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. Utor autem hic quoque verbo Tentare, cum Tibullo [1, 3, 73], qui cecinit, Illic tentare Junonem Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota. I. e. πειρᾶν τὴν Ἥραν : ut vides ap. Lucian. in Dialogo [deor. 6, 1], quo inducitur Juno hunc ipsum Ixionem apud suum Jovem accusans. [Est hic usus verbi πειρᾶν Atticis satis frequens, ab Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 217, Ruhnk. ad Tim. p. 151 (210 ed. sec.), interpr. ad Thomam M. illustratus. Exemplis a viris cl. prolatis addo Lysiam p. 92, 40 : Ἵνα σύ γε ἐνταῦθα πειρᾷς τὴν παιδίσκην · Eurip. Cycl. 577 ; Machon. ap. Athen. 13, p. 583, C ; Heliodor. 1, p. 21, Achill. Tat., Philostrat., alios. Observat autem Eustath. p. 445, 13 et 1508, 18, activum πειρᾶν hoc sensu ab Atticis adhiberi. Ita ille ad priorem l. : Τὸ πειρᾶν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσιν · οἷον πειρᾷ ὁ δεῖνα τὴν δεῖνα. Τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν. Similiter Mochopulus in Eclogis : Πειρᾷ ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει · et schol. Pind. Pyth. 2, 60 : Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο · τὸ ἐπειρᾶτο ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐστιν. Thomas M. : Πειρῶμαι ... ἅπαξ καὶ τὸ συνουσιάζω, ὡς παρὰ Πινδάρῳ. Nec alibi medium πειρᾶσθαι ita usurpatum reperi, præterquam apud Liban. vol. 1, p. 158, B (4, p. 1032, 29) : Ἐκεῖνοι ἐπειρῶντο τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν παῖδα ἔσπευδον ἀνελεῖν. Sed probabile est scribi debere, ἐπείρων τε τὴν γυναῖκα. Alia constructionis ratione cum genitivo Antoninus Liberalis c. 39 : Καὶ πλεῖστα δῶρα πέμψας, ἐπειράθη τῆς παιδός, εἴ πως αὐτῷ (l. αὐτῇ) δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων. Achilles Tatius 2, 27 : Ἀποπειρασθῆναι τῆς κόρης. Pierr. ad Mœr. p. 310.] Sic et pass. partic. πειραθεὶς pro Inter-

A pellatus de stupro, ap. Thuc. [6, 54], quod et Suidas affert [ex Photio p. 406, 12 : Πειρᾷν· τὸ λόγους περὶ συνουσίας προφέρειν, καὶ πειραθῆναι τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους. Θουκυδίδης ... Σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ἄλλως διαπειρᾶσθαι. Plato Phædr. p. 227, C : Γέγραφε Λυσίας πειρώμενόν τινα τῶν καλῶν, οὐχ ὑπ' ἐραστοῦ δέ· ubi Hermias : Τὸ π. παθητικῶς ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ πειραζόμενον παρά τινος, τουτέστι προσπαιζόμενον καὶ προσβαλλόμενον.] Alia autem exempla hujus signif. verbi πειρᾷν habes ap. Bud. p. 343, ubi reddit et Solicitare de stupro, et Appellare. Latini dicunt etiam Attentare pudicitiam alicujus. || Item pro Solicitare et ad defectionem perlicere, ibid. ex Gregor.

|| Pass. [med.] Πειρῶμαι, άσομαι, ήσομαι, præter illam signif. cujus modo memini, ponitur et pro πεῖραν λαμβάνω, Periculum facio et Experior, Tento. Hom. Il. A, [302] : Εἰ δ' ἄγε νῦν πείρησαι, Fac periculum, Tenta. B, [193] : Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, Tentat eos, i. e. eorum animos. Dictum autem fuerat antea [73] de re eadem : Πρῶτα δ' ἐγὼν **B** ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶ, Oratione pertentabo et explorabo eorum animos. Auctor brevium scholl. exp., ἀπόπειραν λήψομαι. Eust. vero in alterum illum versum annotat, διάπειρα ἦν ἡ τοῦ βασιλέως δημηγορία. [Soph. Tr. 593 : Οὐδ' ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη· El. 1244 : Εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.] Alicubi subjungitur ei particula εἰ, ut Il. N, [806] : Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων, Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. [Seq. ἐὰν Æsch. Prom. 325 : Πειράσομαι ἐὰν δύνωμαι τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. Plato Leg. 1, p. 638, E : Πειρώμενος ἂν ἄρα δύναιμαι ... δηλοῦν.] Sed et cum gen., sicut de activo πειρῶ dictum fuit, ut Il. Ω, [390] : Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. Et Od. Ψ, 181 : Ὣς ἄρ ἔφη πόσιος πειρωμένη, Maritum tentans, Mariti animum tentans, explorans, quum dictum fuisset antea de illa πειράζειν, vv. 113, 114 : Τηλέμαχ', ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν. Et ita verb. Πειράζειν aliud non esse videmus quam πειρᾶσθαι. Vicissim ipse maritus dicitur conjugem πειρᾶσθαι, Od. N, [336] : Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι· sed paulum diversa **C** tamen signif. : unde Eust. scribit in hunc l., πρωὴ πειράσασθαι ὅπως ἔχουσι περὶ αὐτόν. [Æsch. Ag. 1401 : Πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος· Choeph. 513 : Τὰ δ' ἄλλα ... ἔρδοις ἂν ἤδη δαίμονος πειρώμενος.] Sed πειρᾶσθαί τινος ab hoc poeta dicitur etiam pro Experiri aliquem congrediendo cum eo, vel, ut quidem ego reddere malim, Experiri certamen cum aliquo : quum alibi, tum Il. Φ, [580] : Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. [Od. Θ, 23 : Ἀέθλους ... τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.] Fortassis autem aliquis et verbi Lacessere usus esse possit in hujusmodi ll. [Æsch. Ag. 1663 : Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους.] Jungit et gen. rei, ut πειρήσομ' ἀέθλων, Od. Θ, [184] sicut Latini dicunt Experiri certamen. [Il. Ψ, 707 : Οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον· Od. Θ, 126 : Παλαισμοσύνης ... πειρήσαντο· Σ, 369 : Ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου.] At vero [Od. Φ, 282 : Χειρῶν καὶ] σθένεος πειρήσομαι, Experiar meas vires, Periculum faciam mearum virium. [Il. O, 359 : Ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος.] Sic cum gen. χειρῶν, aliisque nonnullis, ap. Eund. [Il. Ψ, 432 : Πειρώμενος ἥβης.] Fortasse tamen exponi possit **D** etiam Specimen edere, in hujusmodi ll. Ap. Hesiod. autem, Πειρηθῆναι ἔγχεος ἡμετέρου, Sc. [359], Experiri hastam nostram. Et Op. [662] : Πεπείρημαι νηῶν, nisi potius scrib. πεπείρημαι [quod nunc ex codd. restitutum], Expertus sum naves. [Hom. Od. Φ, 180 : Τόξου πειρώμεσθα· 410 : Πειρήσατο νευρῆς· 418 : Οἰστοί, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι, i. e. Quorum vim mox erant suo malo experturi.] Invenitur et cum dat. ap. Hom. [Il. B, 73 : Ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι· E, 279 : Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴ κε τύχωμι· Od. Θ, 120 : Ἐπειρήσαντο πόδεσσι. Cum præpos. σὺν Il. A, 386 : Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης. Ib. E, 220, X, 381. Cum ἐν Il. T, 384 : Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς]; sed in hoc l. Il. Φ, [225] : Καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντίβιον, est antiptosis, posito dat. pro gen., Eust. : quæ ἀντίπτωσις fortassis et huic l. tribuenda est, Od. Θ, [377] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, quum nonnulla exempll. accus. σφαῖραν scriptum habeant perperam; ubi observandum etiam est non poni hunc dat. sine adjectione, ut alibi gen., sed addi, ἤ κέν μιν δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν. At vero πεπείρημαι μύθοις exp. Exercitatus sum in verbis s. sermonibus, Cultus sum in verbis. Od. Γ, [23] : Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι. Sed possumus et hic, ut opinor, apte uti verbo Experiri, et quidem cum poetica constr., quæ tamen aliquem et in prosa locum habet, dicendo, Nondum expertus sum verborum s. sermonum. Sed de hoc l. disseram et paulo post, ubi de πειρῶμαι pass. signif. habente sermo erit. [Cum accus. Hom. Od. Δ, 119 et Ω, 239 : Μερμήριξε ... ἠὲ ... ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο, Singula perscrutaretur. Quod offensioni fuit grammaticis quibusdam, quorum alius τ' ἐπειρήσαιτο scripsit, pro ἐπειρήσαιτο scilicet dictum ἀντὶ τοῦ ἐπερωτήσειεν, alius μυθήσαιτο posuit : quæ commenta memorat schol. cod. Harl.] At in soluta oratione πειρῶμαι, præter signif. illam cujus in Πειρῶ mentionem feci, significat Experior, Periculum facio. [Xenoph. Symp. 4, 7 : Ὑμῖν αὐτίκα ἔξεστι πειρᾶσθαι· Hier. 2, 6 : Πεπειραμένος οἶδα· Hipparch. 1, 16 : Ὁ πειραθεὶς πιστεύσει.] Cum genit. [Herodot. 8, 100 : Πειρώμεθα τῆς Πελοποννήσου· 9, 46 : Οὐδεὶς πεπείρηται Μήδων· 4, 159 : Οὐ πεπειρημένοι πρότερον Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων. Cum genit. ἀλλήλων 1, 68; 2, 163; 4, 80. Schweigh. Cum genit. rei, Xenoph. Hier. 1, 20 : Ἀμφοτέρων (τοῦ τυραννικοῦ καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου) πεπειραμένον. Polyb. 1, 20, 12 : Τολμηρῶς ἐνεχείρησαν πρὶν ἢ πειραθῆναι τοῦ πράγματος. Isocr. p. 389, A : Ἐπειρώμην φυγῆς καὶ τοῦ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν.] Usus autem est Plato [Epist. 6, p. 323, A] cum gen. personæ et accus. rei, Πεπειραμένος Ἐράστου πλείονα ἢ σύ, [Qui novi. Similiter Phædon. p. 118 extr. : Τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν ἀρίστου. Dio Cass. Exc. p. 14, 39 : Οἵ γε καὶ πολεμίου οὕτω δικαίου ἐπεπείραντο.] Sed ponitur πειρῶμαι et pro Experior significante Adipiscor, Bud. p. 343, afferens ex Synes. : Πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἐστὲ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος, Meliorem fortunam experimini. I. e. Felicius egit fortuna vobiscum. Aliud exemplum affert ex Eod., dicente χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος : sed hic possis quidem verbo Experiri, at non verbo Adipisci uti. [Eurip. Phœn. 1025 : Κακῶν ... πόλεις ἐλασσόνων πειρώμεναι.] Tale est πειρᾶσθαι κακῶν ap. Dem. [p. 311, 25], ubi videndum an verbo Experiri uti possimus, ut quum dicunt Latini Extrema et Ultima experiri. [Isocr. p. 356, B : Ἱκανῶς γὰρ πεπείραμαι κακῶν.] Cum contrario certe gen., sc. ἀγαθῶν, alio potius verbo reddendum videtur, sc. Potiri, aut Frui. Cum quo gen. extat etiam ap. Thuc. At πειρᾶσθαι τοῦ τείχους, ap. Eund. [2, 81], simile est illi quod ex eo in Πειρῶ protuli, Πειράσαντες τοῦ χωρίου. [De piratis dictum annotavit Hesych. : Πειρᾶται, πεῖραν λαμβάνει, πειράζει· ἐπὶ δὲ λῃστῶν πειρατεύεται.] Ceterum quod ad pass. verbum attinet, i. e. ad verbum hoc passivam ut vocem, ita et signif. habens, sciendum est ap. Hom. Od. M, 37, legi πεπείρανται : Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· ubi quidam πεπείρανται esse putant a πειρῶμαι passive sumpto, ut sit sensus, Hæc omnia tibi sunt experientia s. experimento comperta; aut etiam uno verbo, Experta, passive : quem etiam usum interdum ap. Lat. habet. Alii a passivo itidem πειρῶμαι deducentes, reddunt, Hæc omnia sunt tentata. Sed Eust. ait positum pro τετελείωνται, a v. πειραίνω, ut πέφανται a φαίνω : quum tamen antea scripsisset, verba illa, Ταῦτα μὲν, etc., apte dictum iri τῷ μετὰ πεῖραν δεινοῦ τινος, εἶτα καὶ περὶ ἑτέρων δυσχερῶν ἀκούοντι. [Recte judicarunt qui ad verbum πειραίνω retulerunt. Homeri exemplo Soph. Tr. 581 dixit : Πεπείρανται τάδε· quod bene exp. schol. per κατείργασται, τετέλεσται καὶ ἤνυσται. Male autem aliquot codd. πεπείραται, arbitrio, ut videtur, librarii, qui πεπείρανται pro numero plurali habuisset : quem errorem notavit Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 355. G. D.] Hesych. præterea habet Πεπειρᾶσθαι, quod exp. γεγυμνάσθαι : secundum quam expos. convenit hic infin. cum præt. πεπείρημαι, quod supra ex Hom. attuli junctum dativo; nam et ipsum passive accipientes quidam, exp. γεγύμνασμαι et ἤσκημαι : addit vero et πεπαρθενεῦσθαι, pro quo reponendum puto διαπεπαρθενεῦσθαι; ut sc. dicatur ea quæ est devirginata, esse Experta a viro, accipiendo et hic Experta passive, pro Quæ virum

A experta est, ut Lat. poetæ loquuntur. De πειραθεὶς antea a πειρῶμαι passive sumpto, et quidem pro Interpellor de stupro, dictum supra fuit in Πειρῶ. Πειρῴατο, Ionice pro πειρῷντο, Tentarent, Conarentur, Herodot. [4, 139; 6, 138.] Ἐπεπειρέατο, Experti fuerant, Ionice ap. Herodot. [7, 125] pro ἐπεπείρηντο [quod et ipsum est Ion. pro ἐπεπείραντο]. Est præt. plusquamperf. pass.

[Πειρεσιά. Πειρεσιαί. V. Πειρασία.]

[Πειρεύς. V. Πειραιεύς.]

[Πείροος, ὁ, Pireos, princeps Thracicus. Hom. Il. Y, 484 : Πείρεω υἱὸν Ῥίγμον. De declinat. v. Eustath. p. 1217, 60, Etym. M. p. 138, 4.]

[Πείρηθοι (?), νύμφαι ἐν Κύπρῳ, Hesych. Series literarum Πείριθοι postulat.]

[Πειρήν, ῆνος, ὁ, Piren, Iûs pater. Apollod. 2, 1, 3 : Ἡσίοδος καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος τὴν Ἰὼ φασιν εἶναι. || Glauci filius. Apollod. 2, 3, 1.]

[Πειρήνη, ἡ, Pirena, Danai filia. Apollod. 2, 1, 5. || Fons in agro Corinthio. Orac. ap. Herodot. 5, 92 : Οἳ περὶ καλὴν Π. οἰκεῖτε καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον. Eurip. **B** Med. 69 : Σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ· Tro. 205 : Πειρήνας ... σεμνῶν ὑδάτων. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 218 : Λαΐδα ... Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέρην λιβάδων. Strabo 8, p. 379. Nomen a Pirena, Acheloi vel (secundum Ἠοίας μεγάλας) Œbali filia, ductum : v. Pausan. 2, 2, 3; 3, 2. Ἄστυ Πειράνας, Corinthus, ap. Pind. Ol. 13, 86. Adj. Πειρηναῖος, αία, αῖον. Π. πῶλος Eurip. El. 475.]

[Πειρητήριον. V. Πειρατήριον.]

Πειρητίζω [Πειρατίζω ap. Hesych., qui ἐπειράτιζες per ἐπείραζες exp.] poeticum, Tento, Experior, Periculum facio, i. q. πειρῶ, unde et derivatum est. [Hesych. : Πειρήτιζε, πείραζε.] Hom. Od. Φ, [124] : Τόξου πειρήτιζε, Arcus periculum et experimentum faciebat, Arcum explorabat, ut Lucan. 2, de tauro : In adversis explorat cornua truncis. Sed πειρητίζειν dicimur et quum hominis alicujus animum aut robur exploramus : Od. O, [303] : Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων, Subulcum tentans. Il. H, [235] : Μή τί μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα. Id. [O, 615] : Ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν **C** πειρητίζων· ubi etiam possis exponere κατεπειράζων, Tentans, i. e. Expugnare conans. Et Od. X, [237] : Ἀλκῆς πειρήτιζε. [De chordis lyræ tentandis Hymn. in Merc. 53, 419, 501 : Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος.] Nonnus [Jo. c. 4, 76] cum accus., Ἐπειρήτιζε γυναῖκα, Tentabat, Animum ejus explorabat. Formatur vero hoc πειρητίζω a πειράω forma Ion., ut πειρητήριον, πειρητέον, ἀπείρητος. || Πειρητίζειν Hesych. exp. non solum πειρᾶσθαι, sed et πειρασθῆσθαι, πειραθῆσθαι.

[Πειρητίς. V. Πειραϊκός.]

[Πειριαίς (?), νῆσος· καὶ Ἀστερία, Hesych.]

[Πειρίθοος, ὁ, Pirithous, filius Jovis ex congressu Jovis cum uxore Ixionis, rex Lapitharum. Homer. Il. A, 263, B, 741, Ξ, 317, Od. Φ, 295. Contracta nominis forma Πειρίθους, ου, ῳ, ουν ap. Apoll. Rh. 1, 103, Apollod. 2, 5, 12; 3, 10, 8, (restituenda 1, 8, 2 pro Πειρίθοος,) Pausan. 1, 17, 4; 5, 10, 8; 8, 45, 7, al., Strabon. 9, p. 434, 439. Πειρίθους Aristophontis comœdia memoratur ab Athen. 7, p. 303, A. De accentu v. Arcad. p. 93, 9. Περίθους ap. Soph. Œd. Col. 1594, **D** ubi v. l. metro repugnans Πειρίθου. Περίθουν ap. Georg. Syncell. p. 299, 11, codd. Paris. pro vulgato Πειρίθουν. ΠΕΡΙΘΟΟΣ in vasis : v. O. Müller. in Comment. Soc. Gotting. vol. 7, p. 84. Eustath. p. 101, 4 : Ἐν τῷ Πειρίθοος ἡμάρτηται ἡ περὶ πρόθεσις προσλαβοῦσα τὸ ι καὶ ποιήσασα τὸ Πειρίθοος ἐκ πλεονασμοῦ ἀσυνήθους. Similiter gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 370, qui formam Doricam Πηρίθους memorat, qua duæ violentur regulæ : nam nec παρὶ pro περὶ dici nec diphthongum ει, ubi literam ι ἀπὸ πλεονασμοῦ habeat, in η mutari.] Πηρίθους Dorice pro Πειρίθοος dicitur : hoc autem παρὰ τὸ περιθέειν, Ionica epenthesi τοῦ ι. Etym. [M. p. 668, 20, cujus verba redintegranda e gramm. Crameri. G. D. In proverb. cessit ἡ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ Ἅιδου ἑταιρεία Lucian. De salt. c. 60. Πειρίθους fabula Euripidis subditiva. Rossignol. *Journ. des Sav.* 1832, p. 242. Hase.]

Πείρινθος, ὁ, Hesychio πλέγμα τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ, sc. ἐφ' ᾧ φέρουσι τὰ φορτία. Sic Didymus ap. Etym. exp. τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον· Apion τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης τετράγωνον, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζόμενα· ut sit Storea ex vimine quadrata, Crates quadrata quæ imponitur currui, et in qua ponuntur ea quæ vehuntur, Alveus currus. Hom. in accus. πείρινθα dicit, Od. O, [131] : Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος· Il. [Ω, 190] : Ἄμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. [Genit. Apoll. Rh. 3, 873 : Ἀμφίπολοι πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθεν τρώχων.] Etym. vero et Πείρινθα in recto casu : Πείρινθος, inquiens, ἡ καὶ πείρινθα λέγεται. Xen. et Plut. κάναθρον s. κάνναθρον appellant.

[Πείροος, ὁ, Pirous, dux Thracum. Hom. Il. B, 844, Δ, 520, 525. Libri nonnulli Πείρως et Πείρως, Πείρω ap. Eustath. p. 358 : sed Πείροος Etym. M. p. 613, 31. Πῖρος Arcad. p. 42, 16. Πείρως Tzetz. Hom. 42 : Ἐκ δὲ βίου Δαναῶν ἀπόερσε Διώρεα Πείροος.] Πείρεγμα. Greg. Naz. 2, 896.

[Πεῖρος, ὁ, Pirus, fl. Achaiæ. Herodot. 1, 145; Strabo 8, p. 342; Pausan. 7, 18, 1. Idem Πίερος ib. 22, 1 : Ποταμὸς δὲ ῥεῖ πλησίον Φαρῶν Πίερος, ὁ αὐτὸς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὃς καὶ τὰ Ὠλένου παρέξεισιν ἐρείπια, ὑπὸ ἀνθρώπων τῶν πρὸς θαλάσσῃ καλούμενος Πεῖρος.]

[Πειροῦσται, οἱ, Pirustæ, populus Illyricus. Strabo 7, p. 314.]

Πείρω, ερῶ, Transadigo, Transfigo, Transfodio. Hom. Il. Y, [479] : Τῇ τόν γε φλέβας διὰ χειρὸς ἔπειρεν Αἰχμὰ χαλκείη [αἰχμῇ χαλκείῃ ex codd. correctum]. Sic Virg., Sed viribus ensis adactus Transadigit costas. Ubi nota de ipso telo dici activa voce, quod alias et passive dicitur Transfigi : Æn. 11 : Latos huic hasta per armos Acta tremit, duplicatque viri transfixa dolorem. Dicitur aliquis aliquem πείρειν αἰχμῇ, itidem Transadigere, Transfigere, Transfodere. Sil., Jaculo Lucam qui maximus ævi Transadigit; Liv., Stricto gladio transfigit puellam; Ovid., Gemino transfodit vulnere pectus. [Strabo 13, p. 600 : Τῇ τριαίνῃ καὶ τῷ ξιφιδίῳ (Πιττακὸς Φρύνωνα) ἔπειρε καὶ ἀνεῖλε. Passiv. Orph. Lith. 336 : Ἦν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἕλκεσ' ὀδοῦσι (δράκοντος). De doloribus corpus excruciantibus 490 : Πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσιν. Hom. Il. E, 399 : Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος. H. in Apoll. Del. 92 : Λητὼ ... ὠδίνεσσι πέπαρτο. Archiloch. ap. Stob. Flor. 64, 12 : Χαλεπῇσι ... ὀδύνῃσι ... πεπαρμένος δι' ὀστέων. Lucian. Tragod. 298 : Ἅπαν πέπαρμαι γυῖον ἀσκόπῳ κακῷ. De animi cruciatu Apoll. Rh. 4, 1067 : Ἐν δέ οἱ ἦτορ ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.] At quod Il. A, [465], Od. Ξ, [75] legitur, Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, non interpretandum est Transfixit verubus, sed Infixit, Fixit verubus, ut Virg., Verubusque trementia figunt. [Il. H, 317 : Πεῖράν τ' ὀβελοῖσι (βοῦν) ὤπτησάν τε· Il. Ω, 623, Od. Γ, 33. Et K, 124 : Ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο. Pausan. 4, 17, 1 : Ὀβελοὺς οἷς τὰ κρέα ἔπειρον ὀπτῶσαι.] Pass. Πείρομαι, Transfigor, Trajicior. [Hesych. : Πέπαρμαι, δι' ἥλου κατέχομαι, πεπερόνημαι, καθήλωμαι. Πεπαρμένον, ἀνειρμένον, πεπερονημένον, καθηλωμένον, κατεσχημένον, ἐμπεπηγός, διαπεπερονημένον. Similiter Phot. et Suid. s. v. Πεπαρμένον.] Il. A, [246] de sceptro Achillis : Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Aureis transfixum clavis, Cui aurei clavi infixi erant. Solebant enim sceptris, necnon calceamentis, aurei clavi ἐμπείρεσθαι, Infigi. [Il. A, 633 : Δέπας ... χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· Φ, 577 : Πάρδαλις ... περὶ δουρὶ πεπαρμένη.] || Πείρω neutraliter quoque accipitur pro Transeo, Pertranseo : quo modo accipi potest locus supra citatus, Ἔπειρεν Αἰχμὰ χαλκείη, ut Stat., Longo perlata tenore Transiit hasta duos, i. e. Transadegit, Transfodit, ἐπέρησε, ut alibi Hom. loquitur. Item ea signif. qua Cic. dicit Transire Apenninum, pro Superare, Od. Θ, [183] : Πολλὰ γὰρ ἔτλην, Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Qui versus legitur et N, [91], necnon Il. Ω, [8]. Et fut. περῶ. Soph. Aj. [460] : Πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, Μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, Transibo. [Fallitur. Περῶ conj. præsentis est περάω.] At Apollon. Arg. 2, [775] : Πεῖρατ' ἐς Αἰήτην τόσσον δρόμον, pro Tanto cursu transitis æquor ad Æetam. [Ib. 326 : Εἰ ἐτεὸν πυκινῇ τε νόῳ ... πείρετε· 4, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα πεῖρε λιασθείς· 980 : Πεῖρον ἅλος μέγα λαῖτμα.] Accipi-

tur in his ll. pro περάω s. διαπεράω, διαπλέω, in superioribus pro διατρυπῶ, Perforo, Trajicio, Perfodio. At Πείρομαι, quod in VV. LL. ex Plut. affertur pro Tento, mendosum est: itidemque pro πειρόμενος κιθαρίζειν, quod ex Luciano citatur, scrib. πειρώμενος, a πειράομαι, de quo supra. [Seqq. ex Indice.] Πέρω, affertur pro Transeo, Penetro, Transfigo; sed perperam pro πείρω. At περῶ, interdum est fut. verbi πείρω, interdum verbi περάω, Attice pro περάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. [Περάσω quum syllabam mediam longam habeat, non potest in περῶ contrahi.]

[Πείροος. V. Πείρους.]

[Πείρωσις. V. Πείρασις.]

[Πειρωσσός, Pirossus, nomen loci Troadis ap. Strabon. 13, p. 589: Τὰ ἐν Π. ὄρη ἃ ἔχουσιν οἱ Κυζικηνοὶ τῇ Ζελείᾳ προσεχῆ.]

[Πείσα, ἡ. HSt. s. v. Πεῖσις:] At Πεῖσα exp. non solum hac voce πειθὼ [qua utitur Arcad. p. 97, 20], sed et aliis, in Hom. Od. Υ, [23]: Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα νωλεμέως· nam Eust. quidem πείσῃ exp. πειθοῖ: at brevium scholl. auctor habet κατὰ χώραν: quibus verbis, quæ subjunguntur in vulg. edd., mendosa sunt: reponendum autem censeo, οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει: sequitur enim, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. Quibus addit, Ἢ, ἐν οἷς ἐπέπειστο καὶ ἐγνώκει. At Hesych. [πείσῃ exp. πείσματι et] πείσῃ exp. πεισματικῇ χώρᾳ: sed hanc expos. mendosam esse suspicor. [Πεισματικῇ corruptum ex πείσματι καὶ, quod restituit Is. Vossius. Hesych. supra, Ἐν πείσῃ· ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν χώρᾳ, ἐν πεισμονῇ. Plut. Mor. p. 453, D: Ἔρωτι οὐδὲ αὐτῷ πολλάκις ἔχοντι κατὰ χώραν (κ. χ. ex glossemate illatum esse probabiliter conjicit Kust. ad Hesych. l. c.) ἐν τῇ Ὁμηρικῇ πείσει (scrib. πείσῃ cum Leopardo Emend. 1, 19) μένοντα τὸν θυμόν. Synes. p. 64: Τέρψουσι ἐν πείσῃ, φασὶ, τὴν καρδίαν.] In meo Lex. vet. exp. etiam ἡσυχίᾳ καὶ ὑπομονῇ: et additur ἐπείσθη pro tribus illis verbis ἐν πείσῃ μένε: quæ exegesis conveniet cum illa Eustathii, dicentis accipi πείσῃ pro πειθοῖ, et volentis, opinor, πειθοῖ non in Persuasionis, sed in Obedientiæ signif. intelligi. Tradit porro Idem vocem istam semel ap. Hom. extare, in illo sc. loco.

[Πεισάγγαι, οἱ, nomen loci corruptum ap. Theophr. C. Pl. 4, 9, 5: Ἐν τοῖς Πεισάγγαις ὁ διαρρηγνύων (πυρός). Non minus vitiose ἐν ταῖς Ἐπισυνάγγαις ib. 4, 11, 6; et ἐν τοῖς Πισσιώτοις H. Pl. 8, 4, 5.]

[Πείσαι. V. Πιπίσκω.]

[Πείσανδρος, ὁ, Pisander, dux Myrmidonum. Hom. Il. Π, 193. Alii Λ, 122, Ν, 601, Od. Σ, 298, Χ, 243. || Lacedæmonius, ap. Pind. Nem. 11, 43. || Camirensis, poeta epicus, de cujus ætate et scriptis v. Dübner. in Proleg. ad P. fragmenta in append. ad Hesiodi edit. Paris. a. 1840. || Athenienses duo, a Comicis exagitati, de quibus v. schol. Aristoph. Pac. 394, Av. 1555, Lys. 491, Xenoph. Symp. 2, 14. G. D. De Platonis fabula Πεισάνδρῳ conf. C. G. Cobet Obss. crit. in Plat. com. rel. p. 127—136. Hase. || Lacedæmonius, Agesilai uxoris frater. Xen. Hell. 3, 4, 29.]

[Πείσεα. V. Πίσεα.]

[Πεισήνωρ, ορος, ὁ, Pisenor, Trojanus. Hom. Il. Ο, 445. || Avus Eurycleæ, nutricis Ulixis; cognitus ex patronymico Πεισηνορίδης: Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο Od. Α, 429, Β, 347, Υ, 148. || Præco Ithacensis. Od. Β, 38. G. D. || Πεισήνωρ vel Πείσανδρος, n. viri in tit. Theræ insulæ, ap. Franz. El. ep. gr. p. 56 et 51, n. 14. Hase.]

[Πεισθέταιρος, ὁ, Pisthetærus, n. viri ap. Aristoph. in Avibus v. 644, 1046, 1123, 1271, 1495, et in indice personarum. « Semper legendum puto Πεισέταιρος, ut Πείσανδρος Πεισίστρατος, vel saltem Πειθέταιρος. Sed quum ἡγεμονικὸς omnino sit ille, magis convenit nomen ei dare ὡς πείθοντι τοὺς ἑταίρους quam ut πιστῷ ἑταίρῳ. » Dobræus. Recte Dobræus vulgatæ scripturæ vitium sensit probabiliterque Πεισέταιρος conjecit. Potest tamen etiam Πειθέταιρος scribi. G. Dind.]

[Πεισιάναξ, κτος, ὁ, Pisianax, n. pr., unde adject. Πεισιανάκτειος, ὁ, ἡ, ap. Diog. L. 7, 5: Ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ, τῇ καὶ Πεισιανακτείῳ καλουμένῃ. Ex quo loco Suidæ gl. sumta videtur Πεισιανάκτειος (duo codd. —ιος) στοά. In πανάκτιος vel πεισανάκτιος corruptum ap. eund. s. v. Βασίλειος στοά, quæ gl. ex Harpocr. est repetita, ubi vulgo ἀνάκτιος legitur, quod in cod. uno ἀνάκτειος scriptum: sed veræ scripturæ vestigia servarunt cod. antiquissimus Pal. et Par. unus, qui πεισανάκτιος exhibent: in Πλησιανακτίῳ depravatum ap. Plut. V. Cimon. c. 4, quod correxit Xylander. G. D. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 101, 2; Letronn. *Lettres d'un ant.* p. 457; Raoul-Rochett. *Lettres archéol.* part. 1, p. 39. Hase.]

[Πεισίας, ὁ, Pisias, statuarius. Pausan. 1, 3, 5. || Argivus. Xenoph. Hell. 7, 1, 41. || Bœotus. Plut. Mor. p. 749, C. || Atheniensis, ap. Aristoph. Av. 767: Εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας βούλεται ..., ubi convicia ab Cratino in eum conjecta memoravit schol. Male autem et in libris Aristoph. et ap. schol. Πεισίας scribitur: rectam scripturam Πεισίου in indice posuit Caravella. G. Dind.]

[Πεισίβροτος, ὁ, ἡ, Hominibus persuadens, Cui homines parent. Π. βάκτρον Æsch. Choeph. 361. Libri πεισίμβροτον contra metrum: quod correxit Pauwius.]

[Πεισίδαι. V. Πισίδαι.]

[Πεισίδαμος, ὁ, Pisidamus, n. pr. in inscr. Tenia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 13. Literas μος supplevit Rossius.]

[Πεισιδίκη, ἡ, Pisidice, Æoli filia. Apollod. 1, 7, 3. Nestoris et Peliæ filiæ, 1, 9, 9 et 10. « Plut. De flav. 22, 1. » Boiss.]

[Πεισιθάνατος, ὁ, Mortis suasor. Cognomen Hegesiæ Cyrenaici, qui a malis mortem abducere, non a bonis, doceret disputationibusque suis efficeret ut multi mortem sibi ipsi consciscerent (v. Cic. Tusc. 1, 34), ap. Diog. L. 2, 86 (unde sumsit Suidas s. h. v.) et Epiphan. vol. 1, p. 1089, B.]

[Πεισίθεος, ὁ, Pisitheus, n. philosophi memorati ab Olympiod. ad Phileb. Plat. p. 237 ed. Stallb. Hase.]

[Πεισικλῆς, έους, ὁ, Pisicles, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 152.]

[Πεισικράτης, ους, ὁ, Pisicrates, Pythagoreus Tarentinus, ap. Iambl. V. P. p. 526, ubi vera videtur cod. Paris. scriptura Πεισικράτης. G. Dind.]

[Πεισίμβροτος. V. Πεισίβροτος.]

[Πεισίνικος, ὁ, Pisinicus, n. pr. in inscr. Calymnia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 66.]

[Πεισιόνη, ἡ, Pisione, n. pr. ap. Suidam. Legitur ap. Nonn. Dion. 4, 72, 97. Simile est Ἡσιόνης nomen. G. Dind.]

[Πείσιππος, ὁ, Pisippus, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 297.]

[Πεισίροδος, ὁ, Pisirhodus, olympionica. Pausan. 5, 6, 8; 6, 7, 2—4.]

[Πεῖσις, εως, ἡ. HSt. post verba s. v. Πεισμονή ponenda:] Alia est formatio nominum Πεῖσις et Πεῖσα, sc. a fut. πείσω, quæ tamen his subjungam, quoniam σ in iis quoque habetur. Est autem illud Πεῖσις i. q. πειθὼ, si Suidæ credimus. Πεῖσις autem quod est a fut. πείσομαι, Patiar, ex Alex. Aphr. Probl. 1, [138] affertur pro πάθος, Affectus, Læsio: Τοπικὴ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πεῖσις. [« Hippocr. De loc. in hom. p. 78: Εἴ τις βούλεται τοῦ σώματος ἀπολαβὼν μέρος κακῶς ποιέειν τὸ σμικρότατον, πᾶν τὸ σῶμα αἰσθήσεται τὴν πεῖσιν. Galen. De sect. opt. c. 10, § 18: Ἐπὶ ἥπατος πείσει καὶ ἐπὶ σπληνὸς π. Casius Probl. 59: Ἡ χολέρα πεῖσίς ἐστι τοῦ στομάχου. Π. σωματικαὶ Marc. Anton. 7, 55. Π. αἰσθητικαὶ 3, 6. Ap. Sext. Emp. Adv. Log. 1, 2 (p. 418) ex Stoicorum sententia dicitur τὸ ἡγεμονικὸν ἑτεροιοῦσθαι κατὰ πεῖσιν. » Gatak. ad Marc. Anton. p. 76. Apollon. De synt. p. 287, 4: Αἱ ἐκ τῶν αἰσθήσεων διαθέσεις πεῖσιν ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν. Sextus Emp. p. 7: Ἐν πείσει καὶ ἀβουλήτῳ πάθει· 446: Ἐκ τῶν περὶ αὐτῷ πείσεων (v. l. πήσεων) καὶ παθῶν. G. D. Philo vol. 1, p. 617, 30: Κινήσεις καὶ π. ψυχῆς. Ap. Nemes. p. 223, 15, Voluptates quæ ex honestis actionibus manant, vocantur οὐ πάθη, ἀλλὰ πείσεις. Hase. Thom. M. p. 332: Τὰ πρὸς πεῖσιν ἢ ὀρθῶν αἰτιατικῇ συντάσσεται.]

[Πεῖσις, ἡ, Pisis, mulier Trojana: cujus nomen fictum a Polygnoto esse conjicit Pausan. 10, 26, 2.]

[Πεισιστρατίδης, ὁ, Pisistrati filius. Πεισιστρατίδαι, οἱ, P. filii, Hippias et Hipparchus, ap. Herodot. 5, 63 et 90, Demosth. p. 160, 15; 212, 16, Aristot.

Polit. 5, 10 et 11. || « Qui favet Pisistrato. Diog. L. 1, 49. » Boiss.]

[Πεισίστρατος, ὁ, Pisistratus, Nestoris filius. Hom. Od. Γ, 36, 400, Δ, 155, et al. Herodot. 5, 65, Pausan. 4, 1, 4. Idem alium Πεισίστρατον τὸν Πεισιστράτου inter Nestoris posteros memorat 2, 18, 8. || Hippocratis filius, Athenarum tyrannus. Herodot. 1, 59 seqq.; 5, 65; Thucyd. 1, 20; 3, 104; Pausan. 1, 3, 3. || Hippiæ filius, Pisistrati tyranni nepos. Thucyd. 6, 54.]

[Πεισιχάλινος, ὁ, ἡ, Frenis obediens. Pind. Pyth. 2, 21: Ἅρματι π. δ.]

[Πεισίων, ωνος, ὁ, Pision, Ixionis pater, Pherecyd. ap. schol. Pind. Pyth. 2, 40.]

[Πεῖσμα, τό. HSt. s. v. Πείθω:] Ceterum sicut a 3 pers. sing. præt. pass. πέπεισται formata sunt ista, sic a prima πέπεισμαι formata sunt subst. nomina Πεῖσμα et Πεισμονή. [Π., τὸ, Persuasio. Sext. Emp. p. 6: Μετὰ βεβαίου πείσματος, et alibi sæpius. Epictet. Diss. 2, 20, 26: Λυκοῦργος ταῦτα τὰ π. ἐνεποίησεν αὐτοῖς] διὰ τῶν νόμων. Plut. Mor. p. 106, D: Μετὰ πείσματος τεθαρρηκότος. Porphyr. Sentent. p. 239 ed. Cantabr. a. 1655: Τὸ ἀπὸ τούτου ὁρμώμενον τοῦ πιέσματος. Scribendum πείσματος cum Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 721. « Isidor. ap. Clem. Al. p. 488, 23: Ἐὰν γάρ τινι πεῖσμα δῷς ὅτι ... 869, 18: Π. βεβαιότατον τῆς τῶν μελλόντων ἐλπίδων ἀπολήψεως. » Hemst.] Significare autem πεῖσμα Philostrato Fiduciam aliquid aggrediendi, auctor est Bud. [V. Philostr. l. p. 250 infra afferendum.] In VV. LL. exp. Firmamentum, Refugium, Contentio: quæ remota esse videntur. Additur tamen his exposs. auctoritas Etymologi [M. p. 668, 11]: sed ap. eum aliquid duntaxat quod ad tertiam illam signif. pertineat, reperio: ubi sc. scribit, verbum Πείθω significare tria, sc. ἐλπίζω: unde esse πίστις. Et φιλονεικῶ: unde esse πεῖσμα. At per η (perperam enim in vulg. edd. habetur διὰ τοῦ ι pro διὰ τοῦ η), significare πάσχω. De duabus autem illis prioribus signiff. nihil quicquam ap. eum reperio: nisi quis putet has signiff. esse eas quas ille τῇ συνηθείᾳ tribuit, quum ita scribit [p. 668, 39]: Πεῖσμα, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπογείων σχοινίων, διὰ διφθόγγου γράφεται. Eust. certe [p. 1927, 5] πεῖσμα et πεισμονὴν testatur ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν dicta fuisse, sumpta metaph. ἀπὸ τῶν πεισμάτων navis. [V. eund. Opusc. p. 24, 25.] Ab hac autem nominis πεῖσμα signif. est adj. πεισματικὸς, de quo dicam quum de altera, quæ passim usitata est, disseruero. Eam intelligo, qua ponitur pro Fune nautico, quo navis religatur: ut Virg., Gramineo ripæ religavit ab aggere classem. Et Ovid. Met. 13: Litore Threicio classem religarat Atrides; Fast. 4: Nox aderat, querno religant in stipite funem. Cui versui hunc mox opponit, Lux erat, et querno solvunt a stipite funem. Idem Retinacula vocavit, dicens, Solvunt retinacula: item, Puppis retinacula prærumpere: ut Hom. ἀπέκοψα πείσματα νηὸς, in l. qui mox proferetur. Od. I, [136]: Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι· quem l. imitatus Virg. dixit, Hic fessas non vincula naves Ulla tenent, unco non alligat anchora morsu. X, [465]: Καὶ πεῖσμα νεὸς κυανοπρῴροιο Κίονος ἐξάψας μεγάλης κτλ. [Plato Leg. 10, p. 893, B: Ἐχόμενοι ... ὥς τινος ἀσφαλοῦς πείσματος ἐπιβαίνωμεν εἰς τὸν νῦν λόγον.] Sed et plur. πείσματα ap. Eund., quum alibi, tum Od. K, [127]: Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο. [Ἐκδέχεσθαι τὰ π. Pollux 1, 103. Æsch. Ag. 195: Πνοαὶ ... νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς· Pers. 112: Λεπτοδόμοις π. Eurip. Hipp. 762: Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς. Plato Tim. p. 85, E: Ἔλυσε ... οἷον νεὼς πείσματα. Philostr. p. 854: Μήρινθος περιβέβληται ... οἷον πεῖσμα τοῦ ἱστοῦ· 138: Μεθεῖ ταῖς ναυσὶ ξυγχωρεῖν π. ἐκ τῆς νήσου βάλλεσθαι. Id. p. 250, 781; et figur. p. 212: Ἐκ σοῦ, Ἀπολλώνιε, π. ἐγὼ βάλλομαι, i. e. In te spem et fiduciam pono. Id. p. 485: Δίας τὸ π. τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐξ Ἀκαδημείας ἐβέβλητο, Philosophiæ firmamenta ex Academia duxerat.] Eadem autem vocantur etiam πρυμνήσια: Il. A, [476]: Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, ubi annotat Eust. πρυμνήσια dici τὰ ἀπόγεια σχοινία, Funes quibus navis ἀποδεῖται εἰς γῆν, Ad terram religatur, et quibus velut πείθεται, Paret, unde πείσματα quoque nominari. Suidas itidem, postquam dixit πείσματα esse τὰ ἀγκύρεια σχοινία, addit ita nominari παρὰ τὸ πείθεσθαι: legitur tamen ap. eum παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, non autem παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν: quod alioqui eund. sensum efficit; nam his funibus retinentur naves, et ita per eos navis velut paret gubernatori. Vocari autem et Retinacula, paulo ante admonui. Sed hoc sciendum est, πεῖσμα generalius pro alio etiam Fune accipi: Od. K, [167]: Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου. [|| Pediculus. V. Πέσμα.]

[Πεισματίζω, Pervicax sum. Eustath. Opusc. p. 24, 24: Ἀγωνιῶν ἀντιβαίνει, κοινότερον δὲ φράσαι ... πεισματίζει.]

Πεισματικὸς, ἡ, ὸν, Eust. accipere videtur pro Pertinaci s. Pervicaci [p. 1927, 5: Ὁ μαθὼν πεῖσμα καὶ πεισμονὴν ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν εἰρῆσθαι τροπικῶς ἀπὸ τῶν κατὰ νῆας πεισμάτων ἤγουν σχοινίων ἐρεῖ ... ὡς πάντες ... ὁμοίως πεισματικοί. Id. Opusc. p. 5, 20: Π. μῖσος.] Legitur vero et πεισματικῇ [vitiose pro πείσματι καὶ] χώρᾳ ap. Hesych., ut docui in Πεῖσα.

[Πεισματικῶς, Secundum pervicacem credulitatem. Actt. Concc. t. 11, p. 259, D: Οὐ π. τούτων τὴν ἔννοιαν θεωροῦμεν· ubi perperam interpr.: Secundum persuasionem nostram. Hase.]

[Πεισμάτιος, ία, ιον. Πεισματίη epitheton Rheæ, a πεῖσμα, quod Retinaculum significat, ductum ap. Orph. Arg. 631: Βωμὸν ἐπιστείψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι Πεισματίης, τόθι πείσματ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργοῦς.]

[Πεισμονή, ἡ. HSt. s. v. Πεῖσμα:] Alterum subst. nomen ab ead. persona formatum, est Πεισμονή, quod Eust. quidem [p. 1927, 5], sicut et πεῖσμα, ex quo etiam fortassis aliquis factum illud esse, potius censuerit, ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν dictum fuisse testatur [Pervicacia, ap. Eust. p. 28, 24: Εἰ πανωλεθρίαν πείσονται διὰ τὴν τοῦ ἄρχοντος πεισμονήν· 741, 7: Ζηνόδοτος πειρᾶται μεταγράφειν τὸν στίχον, ἵνα φυλάξῃ τὴν οἰκείαν π. Τὸ πεῖσμα καὶ ἡ πεισμονὴ ap. eund. Opusc. p. 24, 25, aliquoties. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 64, A; 80, C]: at Paulus uti existimatur pro Persuasione, Ad Gal. 5, 8: Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς, quum dixisset proxime præcedente versu, Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; ubi tamen πείθεσθαι redditur Obsequi, Obedire. Sed quamvis his verbis proxime subjungantur illa in quibus utitur vocabulo πεισμονὴ, et πείθεσθαι hic reddatur Obedire, πεισμονὴ minime verti queat itidem Obedientia. Quare crediderim potius, τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, perinde esse ac si dictum foret, Quis ita vos ab eo cursu interpellavit, ut persuasi sitis non esse parendum veritati? Nisi quis ita resolvere malit, Ut persuasi sitis quæ veritati omnino repugnant. Tunc autem apte subjungentur, Hæc persuasio etc. Sed quid si dicamus, πεισμονὴν ibi alteram illam signif. habere, cujus modo memini: ut eos hac voce tanquam ἐνστατικοὺς Apostolus taxet? Est certe vera pervicacia, nolle veritati, quam cognoscas, πείθεσθαι: atque hoc μὴ πείθεσθαι, merito vocetur ἐνίστασθαι. Veruntamen hanc meam interpret. aliorum judicio relinquo. [Persuasio, Apollon. De synt. p. 195, 10: Οὐκ ἄλλο τι σημαίνει τὸ πείθομαί σοι ἢ τὴν ἐξ ἀλλήλων πρὸς ἀλλήλους γινομένην πεισμονὴν, i. e. Mutuum consensum, ut vertit Portus. G. D. Justin. M. p. 87, D: Αὐτάρκεις καὶ ταύτας εἰς π. Hase.]

[Πεισμονικὸς, ἡ, ὸν, i. q. πεισματικός. Eust. Op. p. 24, 66: Εὐάρρυθμον καὶ πεισματικὸν εἴτε π. Et p. 25, 28.]

[Πεῖσος, ὁ, Pisus, Apharei filius. Apollod. 3, 10, 3. || Perieris filius. Pausan. 5, 17, 9; 6, 22, 2, ubi Πῖσος scribitur.]

Πειστέον, Obsequendum, Obediendum, Credendum. [Soph. Œd. T. 1516: Π. καὶ μηδὲν ἡδύ· Ph. 994: Π. τάδε. Eurip. Hipp. 1182: Π. πατρὸς λόγοις.] Plato Rep. 2, [p. 365, E]: Οἷς ἀμφότερα πειστέον, Quibus de utroque credendum. [Philo vol. 1, p. 135, 30: Π. γυναικί. Lucian. Hermot. c. 66: Ζητῆσαι, ᾧ π. ἐστίν. Achill. Tat. Isag. p. 139, 17: Ὧ καὶ μᾶλλον, ὡς πιθανῷ, π. Œcumen. In Apocal. ed. Cramer. p. 326, 8. Id. ib. p. 185, 23: Εἴγε π. τοῖς προφήταις. Hase.]

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, cujus rarus est usus, significat Persuasor. A Suida tamen exp. ὁ ὑπήκοος.

Πειστήριος, ία, ιον, est Persuasorius, Vim persuadendi habens, Ad persuadendum accommodatus: π. λόγοι, Eur. [Iph. T. 1053.] || Quam signif. habet etiam Πειστικός [in codd. modo sic, modo πιστικός scriptum, ut in exx. ab Lobeckio collectis ad Soph. Aj. p. 140, quibus omnibus diphthongus est restituenda, uno excepto Artemidori 2, 32: Γυναῖκα πιστικὴν καὶ οἰκουρόν, qui πιστὴν καὶ οἰκουρὸν scripserat, ut loquitur 2, 66; 3, 54. G. D.], quod non ita poeticum est ut illud. Plato Gorgia [p. 493, A]: Καὶ τοῦτο, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικόν, ὠνόμασε πίθον. [Ib. p. 455, A: Οὐ διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ... ἀλλὰ πειστικὸς μόνον· Leg. 4, p. 723, A. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 10: Πειστικωτέρους λόγους λέγειν. Sext. Emp. p. 303: Ὁ ἀσαφὴς λόγος οὐκ ἔστι π. Diog. L. 4, 37: Ἦν π. ὑπὲρ πάνθ' ὁντινοῦν. Πειστικόν τι ἔχειν Polyb. 30, 2, 3. Eustath. Opusc. p. 138, 10: Ἄλλο πρὸς παραμυθίαν πειστικώτατον.] Sed et Dionys. H. de oratione Lysiæ [§ 10, πιθανὴ καὶ π., quæ duo vocc. absunt a codd. Regg.] utrumque dixit. [Πειστική, ἡ, Ars persuadendi. Plato Polit. p. 304, D. Διδασκαλικὴ καὶ π. Aristot. Rhet. 1, 2.] In VV. LL. Πειστικός exp. et Qui facile persuadet, et Obediens: quæ signif. si usquam reperitur, conveniet cum ea quam Suidas dat nomini πειστήρ, quæ et ipsa videri nova alioqui possit. [|| Adverb. Πειστικῶς, Rufus p. 198 ed. Gal. Boiss. Sext. Emp. p. 301: Τὸ ταθὲν ζήτημα διατίθεσθαι π. G. D. Schol. in Aphthon. Walz. vol. 2, p. 8, 6: Π. εἰπεῖν. Hase. Compar. Theophr. Metaph. c. 1: Ῥᾴδιον τὸ οὕτως ἀποδοῦναι, χαλεπὸν δὲ σαφεστέρως ἢ πειστικωτέρως.]

[Πείσων, ωνος, ὁ, Pison, Pisandri poetæ Camirensis pater. Suid. s. v. Πείσανδρος. || Unus ex triginta tyrannis. Lysias p. 120, 34; Xenoph. Hell. 2, 3, 2; Harpocr., Phot., Suid. || Nomen Latinum, Piso, ap. Strabonem, Appianum, Plutarchum, Dionem Cass. aliosque historiæ Romanæ scriptores; in codd. interdum Πίσων scriptum: quod vitium in Græco Πείσωνος cujusdam nomine ap. Artemid. 4, 22, correxit Reiffius.]

Πείχιστον [corrupte], Hesychio δοκίμασον, Explora; quod et πειράτισον.

[Πειώλης. V. Πειόδης.]

[Πείων. V. Πίων.]

Πέκος, et Πέσκος, τὸ, Pellis tondenda, pilis nudanda, etiam Vellus. Πέκος, inquit Suid., δέρμα, κώδιον, ἐξ οὗ καὶ πεκτῆρες· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πέσκος· de quo mox repetitis verbis, Πέσκος, τὸ πέκος, ὡς προεγράφη· δέρμα, κώδιον καὶ πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες. In Lex. meo vet. exp. τὸ δέρμα τοῦ προβάτου. Utitur hoc vocab. πέσκος Nicand. Ther. [548], sed pro Cortice radicis, quo integitur, ut pecus vellere: Γαίης Ῥίζαν ἐρυσσάμενος, τὸ μὲν ἔρκεϊ θρύψεν ὀδόντων Θηλάζων, τὸ δὲ πέσκος ἔξω τάχα κάββαλεν ἔλκει, i. e. τὸν φλοιὸν τῆς βοτάνης, ἤγουν τὸ λέπος, schol. Vide de eod. πέσκος etiam in Πέσκος. Ab altero vero πέκος vel etiam ab ipso πέκω, derivata videtur Latina vox Pecus, eo quod soleat πέκεσθαι, vel ferre πέκος, i. e. Vellus. [Seqq. ex Indice.] Πέσκον, Hesychio πικρόν, Amarum: quod et ἐγκεπικές: item κώδιον, δέρμα, Pellis, Pellis lanata, Vellus: quod et πέσκος et πέκος. [Πέκος vulgaris, πέσκος Æolicæ dialecti esse tradit Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 358, 11.]

[Πεκούλιον, τὸ, Peculium, voc. Latinum, de quo v. Suicer. et Ducang. Per βαλάντιον exp. Hesych. in gl. ab Schowio edita p. 629. Verbo Πεκουλιάζεσθαι, Peculium colligere, utitur Eustath. p. 1767, 27, Opusc. p. 129, 40.]

[Πέκτιον, nomen herbæ. Schol. Nicandri Th. 627: Πανάκτειόν τε τὴν ὁμοίαν πεκτίῳ. Wakef.]

Πεκτέω, i. q. πέκω, ex quo etiam derivatum est, i. e. Pecto, Carmino, Carpo, Vello, Tondeo: unde Πεκτεῖ [πέκτει codex et Musur.] Hesychio κτένει [sic pro κτείνει scripsit: sed legendum κτενίζει cum Heinsio], ξαίνει, τίλλει, κείρει. Aristoph. Av. [714]: Ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν, i. e. ὅτε κουρεύεται τὰ πρόβατα: nam πεκτεῖν significat κείρειν, πεκάζειν. Sed perperam ibi sine τ scribitur πέκειν, quod metrum non fert: rectius ap. Suid. [ubi πέκτειν. Πεκτεῖν Aristophani restitutum ex cod. uno. Πέκτω inter barytona Arcad. p. 152, 10; 153, 6.] Vicissim ap. Pollluc. 7, p. 408 [§ 165], ubi dicit κομμοῦν καὶ πέκτειν, reponendum πέκειν, ut ostendit locus qui ex Hom. citatur.

[Phot.: Πέκτειν, κείρειν πρόβατον.] Pass. Πεκτέομαι, Pector, Carminor, Carpor, Vellor, Tondeor. Aristoph. [Lys. 684]: Καὶ ποιήσω Τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον, i. e. τιλλόμενον, ξεόμενον, ut Suid. exp.: Hesych. vero, πεκτούμενον exp. non solum τιλλόμενον, sed etiam τίλλοντα: subjungens, πεκτεῖν γὰρ τὸ κείρειν.

Πεκτήρ, ῆρος, ὁ, Qui tondet s. vellit: πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες, Suidas.

Πεκτός, ή, όν, Pexus, Pectitus, Comptus, Epigr. Item Tonsus.

[Πέκω et Πείκω.] Πείκω, ξω, Pecto, Carmino, Carpo: unde πείκειν, Suidæ et Hesychio κτενίζειν, ξαίνειν. Hom. Od. Σ, [315]: Ἠ εἴρια πείκετε χερσίν, ubi ἀσκεῖν et veluti κτενίζειν, esse ait Eust. Sic Colum.: Præparatæ sint et pectitæ lanæ, quo facilius justa lanificio persequi atque exigere possit. Sic ἔρια ξαίνειν supra habuimus. || Tondeo, κείρω. Hesiod. [Op. 777]: Ἤματι δ' ἐς πείκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Πέκω, ξω, i. q. πείκω, Pecto, Carmino, Carpo. Pass. Πέκομαι, Pector, Pecto me: itidem et med. voce πέξασθαι. Hom. Il. Ξ, [176]: Τῷ ῥ' ἥ γε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς, i. e. εὐθετίσασα, κτενίσασα, Eust. [Callim. L. P. 31: Οἴσετε καὶ κτένα οἱ ... ὡς ἀπὸ χαίταν πέξηται.] Ap. Suidam quoque πεξάμενος, κτενίσας, ξύσας, Pectens, Carpens, Carminans. || Πέκειν quum ἐπὶ προβάτων dicitur, significat κείρειν, Eust.: sicut et πείκειν supra. Theocr. 5, [98]: Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, δωρήσομαι, ubi schol. quoque annotat, πείκειν, proprie esse τὸ ξαίνειν, sed hic τὸ κείρειν. [Med. id. 28, 13: Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους πέξαντ' αὐτοενεί.] Pass. Πέκομαι, Tondeor, ut πεκόμενον δέρμα. Et ap. Aristoph. Nub. [1356]: Ἆισαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, quæ Eust. p. 975 citat, ubi etiam reddere queas Pexus s. Pectitus est, quum schol. ipsius μέλους verba hæc proferat: Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν [ἀγλαόδενδρον] Διὸς τέμενος.

[Πελαγαῖος, ὁ, i. q. πελάγιος. Epithetum Neptuni ap. Pausan. 7, 21, 7. Quod ex πελάγιος corruptum esse significavit Schneider.]

Πελάγειος, Marinus, intelligendo de alto mari. Aristot. H. A. 8, 19: Ὅσα εἰσὶ φύσει πελάγεια ἢ αἰγιαλώδη, Quæ sua natura altum amant aut litora. Ubi nota aperte distingui inter πελάγειος et αἰγιαλώδης. [Nunc ex codd. correctum ὅσα ἐστὶ φύσει παράγεια ἢ πελάγια.]

[Πελαγιανός. Πελαγιανιστής. V. Πελάγιος.]

Πελαγίζω, [Maris instar sum, Exundo. Strabo 5, p. 239: Λίμνη πελαγίζουσα. Herodot. 1, 184: Ἐώθεε ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζειν. Dio Cass. 53, 20: Ὁ Τίβερις πελαγίσας πᾶσαν Ῥώμην κατέλαβεν· 45, 17: Ὁ Ἠριδανὸς ἐπὶ πολὺ τῆς πέριξ γῆς πελαγίσας. Undis tegor, Herodot. 2, 92: Ἐπεὰν πλήρης γένηται ὁ ποταμὸς καὶ τὰ πεδία πελαγίσῃ. Strabo 17, p. 788: Ἐν ταῖς ἀναβάσεσι τοῦ Νείλου καλύπτεται πᾶσα (ἡ νῆσος) καὶ πελαγίζει· 10, p. 458: Νῆσος πελαγίζουσα πρότερον. Philostr. p. 356: Ἔδοξεν ὄναρ, πῦρ ἐν τῇ γῇ πελαγίσαι. || Transit. Inundo. Julian. Or. 1, p. 27, B: Ἐπείγει Μυγδόνιος πελαγίζων τὸ περὶ τῷ τείχει χωρίον. Theophyl. Quæst. phys. p. 21: Ὁρῶσι τὸν Νεῖλον τὴν Αἴγυπτον πελαγίζοντα. Etym. M. p. 319, 28. ||] I. q. πέλαγος πλέω, Altum teneo: Hesychio et Suidæ τὸ πέλαγος πλέω: affertque Suid. hoc exemplum: Πελαγιζούσαις δὲ ταῖς ναυσὶ συνέβη τὰς πλείους καταδῦναι. [Xenoph. Œc. 20, 3: Ἐν τριήρει ... ὅταν πελαγίζωσι. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 111, 28: Πελαγίζειν· τὸ διὰ πελάγους πορεύεσθαι (τὸ ἀπὸ πελάγους περαιοῦσθαι Phot. p. 406, 10)· Ὑπερείδης. Strabo 1, p. 48. Figurate Himer. ap. Phot. Bibl. p. 375, 38: Ὁ μὲν ἔπαινος ἐν αἰγιαλοῖς ἔτι, πελαγίζει δὲ ὁ λόγος, οὐχ ὁρῶν ὅρμον φαινόμενον.] Hesych. πελαγίζειν exp. etiam ἀλαζονεύεσθαι καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα: necnon τοὺς ὀδόντας συγκρούειν, ut πελάγια vocari dicit τὰ κρόταλα: forsan διὰ τὸ ἠχῶδες τοῦ πελάγους: unde ap. Lat. poetas Sonans pelagus, Sonora pelagi. Gemitus pelagi.

Πελαγικός, dicitur pro πελάγιος s. πελάγειος, ut Lat. quoque Pelagicus pro Pelagius. Plut. [Mor. p. 685, F]: Τοὺς πελαγικοὺς θεοὺς πολυτέκνους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνουσι, Pelagicos, Altum amantes. [Πελαγικός

ex codd. quibusdam positum pro vulgato Πελασγικούς. Scribendum πελαγίους cum Reiskio. Θεοὶ πελάγιοι ap. Plut. Mor. p. 161, C. Ἀφροδίτη πελαγία ap. Artemid. 2, 37, et in inscr. Reinesii 1, 93. G. D. Εἰσιδι πελαγίᾳ εὐκόλῳ tit. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, 2, p. 191, n. 2174; conf. Pausan. 2, 4, 7. Hase.]

[Πελάγιος, ία, ιον, et ὁ, ἡ. HSt. s. v. Πελάγειος:] Dicitur etiam Πελάγιος, sine diphthongo, et quidem frequentius: ut ap. Aristot. H. A. l. 1, [c. 1] πελάγια ζῷα, Pelagia s. Pelagica animantia, h. e. In alto degentia. [Θεοὶ πελάγιοι v. s. Πελαγικός.] Et πελάγιοι ἰχθύες, 6, 17, Pelagii s. Pelagici pisces, ut Colum., Pelagici pisces, et Pelagii piscium greges. [Π. ὀχήματα ap. Pollluc. 1, 83.] Sic πελάγιον ὕδωρ, Pelagica aqua, Aqua ex alto petita: et ap. Diosc. 5, 15: Θαλάττης πελαγίας καὶ ὕδατος ὀμβρίου, Aquæ marinæ ex alto petitæ. Et πελάγιος ἄνεμος, Ventus ex alto spirans. [Omisso ἄνεμος Plut. V. Jul. Cæs. c. 38: Πολλῆς πνεύσας πελάγιος. Id. V. Anton. c. 65: Πνεύματος αἰρομένου πελαγίου. Æsch. Pers. 427: Πελαγίαν ἅλα· et 467. Eur. Hec. 701: Π. κλύδων. Πελαγίους ἀγκάλας Hel. 1452 et (ubi libri πελαγίας) 1068. Ἐξ ἄκρας πελαγίου Plut. Mor. p. 804, D. Polyb. 1, 29, 2: Ἄκρα προτείνει πελάγιος, In altum mare incurrit. Νῆσος πελαγία, Insula in alto mari, procul a litore, sita, Cleobulus ap. Diog. L. 1, 93; Diodor. 2, 39; 4, 77; 5, 11; Strabo 2, p. 123, aliique: v. Casaub. ad 1, p. 30. Ποντίας νήσους vocat Aristot. Meteor. 2, 8, quibus opponit τὰς προσγείους.] Item aliquis facit aliquid πελάγιος, pro In alto mari: Aristot. H. A. l. 5, [15]: Πελάγιαι ἀποτίκτουσι, In alto partum edunt. Et ap. Pollluc. [1, 103], Πελάγιοι ἐπλέομεν, Altum jam tenebamus, μετέωροι ἐπλέομεν. Sic Thuc. 8, [101]: Ἀπαίρουσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγιαι. Ib. [44]: Ἐφάνησαν πελάγιοι. [Polyb. 4, 41, 2.] Quibus adde hoc Plut. De Genio Socr. [p. 593, F]: Πελαγίους ἔτι καὶ πρόσω τῆς γῆς φερομένους. [Soph. Tr. 649: Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν ... πελάγιον.] Fem. πελαγία absolute positum significat τὴν πελαγίαν ῥίνην, Hesych.: Plinio vero auctore, 9, 37: Purpuræ nomine alio Pelagiæ vocantur: qui c. seq. et Pelagium dicit, de Purpuræ quodam genere. At neutr. plur. πελάγια, Hesych. exp. κρόταλα, Crepitacula: quæ et πλαταγαί. [Addit Hesych.: Οἱ δὲ ῥίνη (ἢ δὲ ῥίνας codex) πελαγία (?). G. D. Euphorbiam paraliadem Linn. Græci in Cycladibus hodie, si recte audivi, Γαλατζίδα πελαγίαν vocant. Hase.]

[Πελάγιος, ὁ, Pelagius, monachus. Ejus sectatores Πελαγιανισταί, οἱ, et Πελαγιανὴ αἵρεσις. V. Phot. Bibl. p. 13—15. || Alii ap. Malchum Exc. Hist. p. 259, 12 (nomen in Τελόγιος corruptum ib. p. 234, 4, correxit Niebuhr.), Joannem Malal. p. 390, 9, Georg. Acrop. Ann. p. 15, D, aliosque.]

[Πελάγισμα, τὸ, Inundatio. Tzetz. Hist. 9, 990: Νεῖλος ... γῆν τοῖς πελαγίσμασιν ἄρδων.]

[Πελαγισμός, ὁ, Jactatio in alto mari. Alciphro 2, 4: Θάλψει σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν.]

[Πελαγίτης, ὁ, Marinus. Const. Man. Chron. 4478: Τὸν π. θύννον. Boiss. || Femin. Πελαγῖτις, ἡ, Meleager Anth. Pal. 12, 53: Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες (—είτιδες codex), In alto mari versantes.]

[Πελαγιῶτις, ἡ.] Ap. Suidam reperio et Πελαγιῶτις, λίμνη: sed id suspectum esse queat. [Πελαγιᾶτις cod. Par. A. Πελασγιῶτις Bernhardyus.]

[Πελαγοβάτης, ὁ, Supra pelagum gradiens. Pseudochrys. t. 10, p. 887, C ed. Par. alt.: Π. τὸν Κύριον. Hase.]

[Πελαγοδρομέω, In alto mari curro s. navigo. Zenob. Prov. 5, 32; Etym. M. p. 45, 43.]

[Πελαγοδρόμος, In alto mari currens s. navigans. Orph. H. 73, 5: Νηῶν π. ἄστατος ὁρμή. Ποντοπόρος per π. exp. Hesych.]

[Πελαγολιμήν, ένος, ὁ, Portus in alto mari factus. Leo Tact. 20, 190. Talem describit Polyæn. 3, 9, 38, saccis effectum arena plenis in mare dejectis. Schneid. Anna Comn. p. 106, A. G. Dindorf.]

[Πελαγονία, ἡ, Pelagonia, regio Macedoniæ. Strabo 7, p. 326, 327. G. D. Zosim. Hist. 1, 43, 3: Τὰ περὶ Δόβηρον καὶ Π. Adject. labentis græcitatis Πελαγονιτικός, ή, όν. Orneosoph. p. 245, A: Φαλκόνια τὰ Θεσσαλονικαῖα καὶ τὰ Π. Hase. Incolæ Πελαγόνες, οἱ, p. 327, 331, 434. Ap. Steph. Byz. Πηλαγονία et Πηλα-

γόνες, idque postulante literarum serie. || Πελαγόνες i. q. Παίονες. Strabo 7, p. 331.]

[Πελαγονία, ἡ, Pelagonia, χώρα Σικελίας (?). Τὸ ἐθνικὸν Πελαγονιαῖος, Steph. Byz.]

[Πελαγόπλοος, ὁ, ἡ, Per altum mare navigans. Const. Man. Chron. 4051.]

Πελαργός, ὁ, poet. ellipsi pro πελαργός dicitur, teste Etym. [M. p. 659, 7.]

Πέλαγος, τὸ, Pelagus, Altum, Æquor, τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης: quasi πέλαγος, utpote τῆλε τῆς γῆς ὄν, ut volunt Etymologici: unde [Apoll. Rh. 2, 608,] Matth. 18, [6]: Πέλαγος τῆς θαλάσσης, Medium et profundum maris. [Joann. Malal. p. 485, 21: Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σεισμοῦ ἔφυγε θάλασσα εἰς τὸ π. ἐπὶ μίλιον ἕν.] Sic etiam alii auctores usurpant. Hom. [Il. E, 16: Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ·] Od. Γ, [179]: Πέλαγος μέγα μετρήσαντες. [E, 335: Ἁλὸς ἐν πελάγεσσι. Apoll. Rh. 3, 349: Πελάγη στυγερῆς ἁλός. Eur. Tro. 88: Π. Αἰγαίας ἁλός. Hesiod. Th. 131: Ἀτρύγετον π. Pind. Pyth. 4, 447: Ἐν Ὠκεανοῦ πελάγεσσι· Nem. 4, 79: Ἐν Εὐξείνῳ π. Herodot. 4, 85, de Ponto Euxino: Πελαγέων ἁπάντων θωμασιώτατον· 8, 60: Ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ. Æsch. Ag. 659, Soph. Aj. 461: Π. Αἰγαῖον. Soph. Aj. 702: Ἰκαρίων πελαγέων.] Isocr. Ad Dem. [p. 6, A]: Τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν. Sic Thuc.: Ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Et [8, 80]: Ἀπάρασαι ἐς τὸ πέλαγος. Et rursum, Ἀποφέρεται ἐς τὸ πέλαγος. [4, 24: Ἐκ μεγάλων πελαγῶν τοῦ τε Τυρσηνικοῦ καὶ τοῦ Σικελικοῦ ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα.] Itemque Lucian. [Nigr. c. 8]: Ἐν πελάγει φερόμενος. [Figur. de conamine difficili ad exsequendum Soph. Œd. C. 663: Κείνοις (Thebanis Œdipum Athenis ad se reducturis) ... φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον. ||] Metaph. vero [μέγεθος, πλῆθος, ut exp. Hesych., Immensitas, Æsch. Suppl. 470: Ἄτης ἄβυσσον π. οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκα· Prom. 746: Δυσχείμερόν γε π. ἀτηρᾶς δύης. Similia ap. Soph. Œd. C. 1746, Eur. Hipp. 822, Suppl. 824.] Menander ap. Athen. [13, p. 559, E]: Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων, pro Immensam multitudinem. [Plato Protag. p. 338, A: Φεύγειν εἰς τὸ π. τῶν λόγων· Symp. p. 210, D: Ἐπὶ τὸ πολὺ π. τετραμμένος τοῦ καλοῦ. Themist. Or. 13, p. 177, C: Πέλαγος φῆς ἀναπετάννυσθαι τοῦ κάλλους. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 339, 6: Τούτῳ ἐπιδείκνυται τοῦ ἀνδρὸς ἡλίκον ἦν ἄρα τὸ τῶν φρενῶν πέλαγος. « Π. ἀγαθῶν Clem. Al. p. 86. Π. ἀγαθότητος Theodoret. vol. 1, p. 15. » Wakef. Ἄφραστον π. θαυμάτων Joann. Chrys. Hom. 27 in Matth. p. 190. Οἰκτιρμῶν ἄπειρον π. Theophan. Hom. 2, p. 11. Φιλανθρωπίας ἀπ. π. ib. p. 10. Suicer. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 31: Πέλαγος ἡ πόλις ἐστίν· εἰ θέλοις ἐγκωμιάζειν πόλιν. Πέλαγος παιδιάδων Eustath. Opusc. p. 174, 93.]

[Πελαγόσδε, In mare. Apoll. Rh. 4, 1233, 1270.]

[Πελαγόστολος, ὁ, ἡ, Qui per mare vehitur. Eustath. Opusc. p. 198, 66: Π. ναῦς.]

[Πελαγόστροφος, ὁ, ἡ, In mari versans, Marivagus. Oppian. Hal. 3, 174: Π. (duo libri πελαγότροφον) ἰχθύν. Schol.: Τὸν εἰς τὰ πελάγη διάγοντα. Διαφέρει πελαγόστροφος καὶ πελαγοστρόφος· πελαγόστροφος γὰρ ὁ ἀναστρεφόμενος εἰς τὰ πελάγη, ἐκεῖνος δὲ ὁ στρέφων τὰ πελάγη.]

[Πελαγόω, Inundo. Achill. Tat. 4, 12: Τὸ ὕδωρ τοσαύτην γῆν πελαγῶσαι· et paullo post: Ὅταν τὴν πᾶσαν γῆν πελαγώσῃ· ubi v. l. πελαγίσῃ. Pass. de bestiis mari obrutis Const. Manass. Chron. 418: Θῆρες ἐφέροντο νεκροὶ πελαγωθέντες.]

[Πελάγων, οντος, ὁ, Pelagon, dux Græcorum. Hom. Il. Δ, 295: Πελάγοντα μέγαν. || Lycius. Ib. E, 695. || Persa. Æsch. Pers. 958. || Πελάγων, ωνος, ὁ, n. pr. in epigr. Sapphonis Anth. Pal. 7, 505: Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι. || « N. viri in orac. ap. schol. Eur. Phœn. 638, ubi genit. Πελάγοντος. » Boiss.]

[Πελαγών, όνος, ὁ. V. Πελαγονία.]

[Πελαγώνιος, ὁ, Pelagonius, medicinæ veterinariæ scriptor, in Hippiatr. p. 8, 22, 23, 24, 31, 42, al.]

[Πελάζω.] Πελάω, et Πελάζω, άσω, Propinquo, Appropinquo, Venio ad, Accedo. [Præsentis πελάω rara sunt exempla. Hom. H. in Bacch. 44: Νῆ' ... ἐκέλευον γῇ πελάαν. Poeta ignotus ap. Plut. Mor. p. 457, C: Βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί. Oppian. Cyn. 1, 515: Αἴθρη μὲν πελάει. Conf. Ἐμπελάω s. v.

Ἐμπελάζω.] Soph. El. [496 : Πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ'] ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας, i. e. προσπελάζειν, schol. Nisi potius sit scr. προσπελάσειν : ut πελᾶν pro πελάσειν dicatur, sicut ἐλᾶν pro ἐλάσειν, more Attico. [Recte pro futuro accipit, quo utitur Soph. Œd. C. 1060 : Ἢ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσ' (γρ. πελάζουσι Laur. A, quod recte πελάσουσι scribit Elmsl., quæ grammatici interpretatio est) Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ· et Ph. 1150 : Φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε· quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ οὐκέτι φεύξεσθέ με, οὐκέτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ (scr. προσπελάσετε) μοι. Construitur autem plerumque cum dativo loci vel personæ vel cum præpos. εἰς, πρὸς, ἐπὶ, ἐν, raro cum accusat., quo utitur Eurip. Andr. 1168 : Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ... Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει· vel cum genit., ut ap. Hippocr. p. 603, 6 : Ἐπὴν (γυνὴ) τόκου πελάζῃ. Callim. H. Apoll. 88 : Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι. Soph. Aj. 710 : Νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος θοᾶν ὠκυάλων νεῶν· quod schol. exp. ὥστε ἐγγίσαι τῶν νεῶν· et cum passivo πελάζομαι, de quo infra dicetur. Cum dat. Æsch. Prom. 807 : Τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. Soph. Ph. 301 : Ταύτῃ (τῇ νήσῳ) πελάζει ναυβάτης οὐδείς. Eur. Phœn. 286 : Ἐκ ποίας πάτρας Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε ; Cum præpos. Soph. Œd. C. 1761 : Πελάζειν ἐς τούσδε τόπους.] Eur. [Iph. T. 1219], Πελάζειν εἰς ὄψιν, In conspectum accedere. Hesiod. Op. [730] : Πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς, Muro appropinquans, Prope murum accedens : sc. quum mingere volet. Epigr. : Μή ποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι, Accedere prope aliquem. In eod. l., Ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ, Domum tuam veniat. [Eur. Med. 101 : Μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγύς.] Apoll. Arg. 2, [13] : Ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ, Qui ad Bebrycas pervenerit. In prosa quoque non minus usitatum est pro Appropinquo s. Propinquo. [Herodot. 9, 74 : Ὅκως πελάσειε τοῖσι πολεμίοισι· 4, 181 : Ὕδωρ κρηναῖον ... ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάζει, Magis ad calorem accedit, i. e. magis incalescit. Plato Symp. p. 195, B : Ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.] Synes. Ep. 11 : Ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ, Noctu appropinquare terræ. Xen. Cyrop. 1, [4, 7] : Ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαρρῦντα διώκειν, Quibus feris propinquandum non sit, Ad quas bestias prope accedendum non sit. Plut. [Mor. p. 564, B] : Πρὸς ἀλλήλας ὑπ' εὐμενείας θαμὰ πελάζουσαι, Altera ad alteram subinde accedens. Idem etiam pro Appropinquo s. Propinquo usurpavit [Democritus ap. eum Mor. p. 1110, F] de atomis : Ὅταν δὲ πελάσωσιν ἀλλήλαις ἢ συμπέσωσιν ἢ περιπλακῶσι, φαίνεσθαι τῶν ἀθροιζομένων τὸ μὲν, ὕδωρ, τὸ δὲ, πῦρ, τὸ δὲ, φυτόν· τὸ δὲ, ἄνθρωπον, Quum propinquarint aliæ aliis. [Πελάζειν τῆς πόλεως, Urbi appropinquare, Polyb. Exc. Leg. 18. SEAGER. ‖ De coitu Pind. Nem. 10, 152 : Ματρὶ τεᾷ πελάσαις· quod schol. exp. τῇ σῇ μητρὶ συνελθών. Agath. Anth. Pal. 5, 302 : Εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῇ πελάσεις λέχος, ἐς γάμον ἥξεις ἔννομον.] Transitive quoque accipitur pro Appropinquare facio, Admoveo, Applico, Appello : quemadmodum Hesych. quoque πέλασε exp. non solum προσήγγισε, itidemque πελάσσαιμι, προσεγγίσω, et Πελάζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν, sed etiam ἐγγίσαι ἐποίησεν. Itaque numen dicitur aliquem πελάσαι pro ἐγγὺς ποιῆσαι, ut Eust. exp., Facere ut prope stet : Hom. Il. O, [418] : Οὐδ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι (sc. ἐδύνατο), ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Itidem Φ, [35] Hector ad Achillem : Οὐ γάρ σοι Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Item πελάσαι aliquem dicitur ventus aut deus pro Appellere : ut Virg., Hinc me digressum vestris deus appulit oris. Od. H, [254] : Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Itidem Od. Γ, [291] Jupiter immensis ventis et fluctibus concitatis naves Κρήτῃ ἐπέλασσεν, Cretæis appulit oris. Et E, [134] : Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε, Huc appulit. Ξ, [315] : Γῇ δέ με Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα. [Eur. Med. 760 : Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ πελάσειε δόμοις· Or. 1684 : Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω· Hel. 677 : Ὁ Διός με παῖς ... ἐπέλασεν Νείλῳ· Alc. 230 : Βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσσαι. Æsch. Prom. 155 : Δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίοις πελάσας (με). Aristoph. Av. 1399 : Τοτὲ δ' αὖ βορέᾳ σῶμα πελάζων.] At πελάζειν ὀδύνῃσι, ut Plaut.,

A Omnes affectus tuos ad probrum, damnum, flagitium appellere una et perdere, pro Conjicere in dolores. Item Admoveo, Applico, quoniam qui admovet et applicat, idem et appropinquare facit. Hom. Il. A, [434] : Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, Admoverunt malum receptaculo cubilique suo. Et Hesiod. Op. [429] : Ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας, προσαρήρεται ἱστοβοῆι, Clavis admovens, adjunxerit temoni. [Pind. Pyth. 4, 404 : Βόας ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος.] Rursum navibus πελάσαι aliquem dicitur, Qui eum quasi appellit eo, Facit ut eo veniat, aut Perducit. Il. N, init. : Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε. Itidem [442] : Πελάσσετόν με ταῖς νηυσί, pro ἐπὶ τὰς ναῦς ἀγάγετε. At πελάσαι χθονὶ Apollon. [Rh. 1, 994] pro Humi prosternere, Conjicere in terram : pro quo Hom. habet οὔδαςδε πελάσαι, Od. K, [440] : Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὖδάσδε πελάσσαι, μερμήριξα. Quibus adde quæ ap. Plut. leguntur p. 813 meæ ed. [Mor. p. 457, C] : Καὶ βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί, ubi tamen dici potius videtur de eo qui jam in
B terram prostratus est. At πελάσαι aliquid alicubi dicitur pro ἀποθέσθαι, Deponere s. Reponere : Od. K, [404] : Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, ὅπλα τε πάντα. ‖ Πελάζομαι, eand. signif. habet cum neutrali πελάζω [Hesych. : Πελαζόμενοι, ἐγγιζόμενοι] : nam πελάσθη ex Hom. affertur pro προσήγγισε. [Il. E, 282 : Αἰγμὴ ... θώρηκι πελάσθη· M, 420 : Ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν (i. e. ἐπελάσθησαν). Orph. Arg. 891 : Νηὸς ἐφ' ἑκατέρης ἐπελάσθη. Æsch. Sept. 144 : Λυταῖοί σε θεσκλύτοις ἀϋτοῦσαι πελαζόμεσθα.] Necnon ex Eur. πελάζομαι pro Appropinquo. [Rhes. 776 : Πελάζεσθαι στρατῷ· Or. 1279 : Ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται. Cum genit. Soph. Phil. 1327 : Χρύσης πελασθεὶς φύλακος.] Ex libro autem Judicum, 16, [3] : Ἐπελάζετο [legitur Ἐπελάβετο] τῶν δύο θυρῶν, pro Apprehendit fores. At aor. med. πελάσασθαι pro πελάσαι. Hom. Il. P, [341] : Τῷ δ' οὐ Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵδε ἕκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα, Ad naves perducant.

‖ Πλάω, et Πλάθω, sive Πλάζω, eadem cum πελάω et πελάζω, s. πελάθω, ex iisque per sync. facta, ut
C πράω et χράω ex περάω et χεράω. Ac sicut πελάω et πελάθω, non solum neutraliter ponuntur pro Appropinquo, Accedo ad, sed etiam transitive pro Accedere s. Appropinquare facio, Admoveo; ita et hæc duo πλάω ac πλάθω. Hom. [Batrach. 86] : Οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' [lectio vitiosa pro πρῶθ' ἥπλωσεν] ἐφ' ὕδασι, Caudam aquis admovit. Pass. Ἐπλάσθην [forma ab librariis illata pro ἐπλάθην (α longo), quod nunc ubique vel ex libris vel ex conjectura restitutum], Appropinquavi, Eur., pro ἐπελάσθην. [Rhes. 347 : Ἥκεις, ἐπλάθης Φρυγίαν πρὸς αὐλάν.] Ex Eodem affertur πλασθεῖσα pro Propinqua facta, Admota, Adjuncta. [Hec. 890 : Θρῃκὶ πλαθεῖσα (libri πλασθεῖσα, quod correxit Brunck.) ξένῳ· ubi de connubio dictum est, ut Andr. 25 : Δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον, πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί. Tro. 203, et simil. Rhes. 920 : Λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος. (Cum genit. ib. 911 : Ἑλένα Φρυγίων λεχέων πλαθεῖσα.) Æsch. Prom. 902 : Μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.] Quæ sunt a πλάζω, vel πλάθω, non autem a πλάω : quo πλάθω [ā] Soph. utitur in Phil.
D p. 410 [728], sed neutraliter, Θεοῖς πλάθει : itidemque in El. p. 92 [220 : Τὰ δὲ] τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. [I. e. ὥστε πλάθειν αὐτοῖς. Eur. Alc. 117 : Μόρος γὰρ ἀπότομος πλάθει. Cum accus. Rhes. 14 : Τίνες τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθουσι;] At πλαθεῖσα, Admota, quod ex cod. Eur. affertur, a πλάω, sicut πελάτης a πελάω. Verum πλάω format et aliud fut., sc. πλήσω : unde Ἔπληντο, i. e. ἐπλησίαζον, ut Eust. exp., Hom. Il. Δ, [449, et Θ, 63] : Ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, Appropinquabant sibi mutuo : quod ἑρμηνευτικὸν esse ejus quod præcedit, Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, ibid. annotat Eust. [Il. Ξ, 438 : Ἐξοπίσω πλῆτο χθονί· 468 : Τοῦ δὲ στόμα τε ῥινές τε οὔδει πλῆντο. Seqq. ex Indice.] Πεπλημένος, pro πλησιάζων, ἐγγίζων, per sync. a πελάω, Od. M, [108 : Μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος. Rufin. Anth. Pal. 5, 47 : Ὅτι μοι γυμνὴ γλυκεροῖς μελέεσσι πέπληκαι.]

Πελάθω, άσω [futurum formæ πελάθω nullum est], i. q. πελάζω. Eur. [Rhes. 557 : Τί ποτ' οὐ πελάθει στρατός; El. 1293 : Θέμις ἐς φθογγὰς τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πε-

λάθειν; Aristoph. Thesm. 58 : Τίς ... πελάθει θριγκοῖς; Ran. 1256, ex Æschyli Myrmidonibus : Τί ποτ' ... οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;]

Πέλαστον [?], Hesychio ἀρεστόν, (ἀπὸ τοῦ πελᾶν) et μέγα [μέγιστον ap. Hesych. Glossa fort. depravata ex Ἄπλατον, τὸ ἀνέφικτον, μέγιστον. G. DIND.]

Πέλανος, ὁ, [πελανὸς oxytonum ap. Arcad. p. 64, 13, quod ex πελανὸς corruptum videri posset, quod in loco simili memorat Herodian. Π. μον. λ. p. 7, 24, nisi Eustathii verba p. 1601, 4, dubitationem injicerent : Θυσιῶν δὲ πελάνους τινές φασιν, ἢ καὶ ὀξυτόνως πελανούς. G. D.] dicitur πέμμα πλακουντῶδες ἐκ παιπάλης εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον, sicut ex Hesych. discimus : ut sit Libum, quod placentæ in modum ex farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur. Aristoph. quoque sacrificiis adhibitum fuisse testatur, Pl. [661] : Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί· innuens τὸν πέλανον igni injici solitum, τὰ πόπανα autem et τὰ προθύματα imponi aræ. [Æsch. Pers. 204 : Ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσα θῦσαι πέλανον. De libamine id. Choeph. 92 : Χέουσα τόνδε
B πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.] Itidem ap. Eur. Hipp. [147] : Ἀθύτων πελάνων. [Tro. 1063 : Πελάνων φλόγα· Hel. 1350 : Ἄφλεκτοι πέλανοι.] Eust. [p. 1165, 9] πελάνους fuisse dicit genus πεμμάτων πλατέων κυκλοτερῶν, quæ et σελῆναι nominarentur : forsan a forma lunari. [Πέμματα ἐκ παιπάλης καὶ ἐλαίου καὶ μέλιτος πεποιημένα πρὸς θυσίαν exp. Timæus Lex. Plat. p. 211, ex Platonis Leg. 6, p. 782, C : Πέλανοι καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα. Pausan. 8, 2, 3 : Πέμματα ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. Dionys. A. R. 2, 74 : Θύουσι ... τῶν μὲν ἐμψύχων οὐδὲν ... πελάνους δὲ Δήμητρος (Liba Cerealia) καὶ ἄλλας τινὰς καρπῶν ἀπαρχάς· 4, 49 : Φέρουσιν (εἰς θυσίας) αἱ πόλεις αἱ μὲν ... τυρούς, αἱ δὲ γάλακτός τι μέτρον, αἱ δὲ ὁμοιόν τι τούτοις πελάνου γένος. De farina ex qua liba conficiuntur Apoll. Rh. 1, 1077 : Πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν. Harpocr. : Π. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Πολλάκις ἐστὶ τοὔνομα παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων. Ἀπολλώνιος δ' ὁ
C Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν ἑορτῶν οὕτω γράφει « Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. Λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἅλω. » Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι « Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί. » Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. Ὅμηρος « Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. » Ἢ διὰ τὸ φανὸν εἶναι, ὅ ἐστι λευκόν. Εὐριπίδης μέντοι ἐν τῷ Ὀρέστῃ ἰδίως φησὶν « Ἐκ δ' ὀμορξον ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πέλανον. » Ὅπερ τὸν ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ.] ‖ Πέλανος dicitur etiam τὸ πεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον ὁπῶδες δάκρυον, Succus s. Lacryma plantæ concreta et arendo indurata, ut gummi, thus, et similia, Suid. Spuma etiam concreta πέλανος nominatur, ὁ πεπηγὼς ἀφρός, teste eod. Suida [s. h. v.] et Hesych. [s. v. Πέλανον et Πέλανον], respicientibus ad Eur. Or. [220] : Ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἄπο, ubi tamen cum schol. potius exponemus πεπηγότα ῥύπον, quum subjungat poeta ὀμμάτων τ' ἄπο : πελάνου nomine accipiens non modo
D Spumeas circum os concretas sordes, sed Sordes etiam circum oculos concretas. [De pituita oculorum Heliodor. ap. Stob. Flor. 100, 6 : Πιαλέοισι ... πελάνοισι.] Additque schol. esse qui πέλανον dici scribant πᾶν ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον [similiter scholl. Apoll. Rh. 1, 1077, Æsch. Pers. 204, Etym. M. p. 659, 15], Quodvis humidum concretum et arendo induratum : παρὰ τὸ παλύνειν, quod est φυρᾶν : ex aquæ enim et farinæ mistura subactioneque massa fit, quæ postea coquendo induratur. [De sanguine concreto Æsch. Pers. 816 : Τόσος γὰρ ἔσται π. αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο. Αἱματηρὸς π. Eur. Rhes. 430, Alc. 850, Iph. T. 300. Ἐρυθρὸν π. sanguinem appellat Æsch. Eum. 265 : Ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων π. ‖ Favus, Cera. Hesych. : Πέλανος ... οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ κηρίου τιθέασι.] ‖ Πέλανος significat etiam Obolum. Nicand. Al. [488] : Κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, pro ὀβολοῦ ὁλκήν, schol. Sic etiam πέλανος dicitur ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολός, Obolus qui vati merce-

A dis loco datur, Suid. Pro quo ap. Hesych. et πελανός. Ap. Eund. et neutro gen. Πέλανα reperio, expositum itidem πόπανα, μειλίγματα, et τὰ ἀπὸ τῆς ἅλω δράγματα. [Ap. Hesych. corrupte, Πέλανα, π., μ. Πελάνα, ἡ Σαλαμὶς ἐν τοῖς εἰκαῖ χρησμοῖς ἢ τὰ ἀπὸ τῆς ἅλω πράγματα, καὶ θυσίαι καὶ πέμματα.] Idem tradit Lacones Πέλανορ dicere pro πέλανος, accipientes eo nomine τὸ τετράχαλκον, Quatuor æreos. [De libo Eurip. ap. Clem. Al. Strom. 5, 10, 71 : Σοὶ τῷ πάντων μεδέοντι χοήν πέλανόν τε φέρω. Porphyr. De abst. p. 112, 6 et 380, 11. Id. ib. p. 119, 9 : Ὁ βοῦς προσελθὼν ἀπεγεύσατο τοῦ ἱεροῦ π.· conf. ib. p. 154, 18 et 158, 8, de adhibitis in Diipoliis Atheniensium π. καὶ φαιστοῖς. HASE.]

[Πέλαξ. V. Πελακισμός.]

[Πελαργάω. V. Πεδαρτάω.]

[Πελαργιδεύς. Πελαργίδης. V. Πελαργικός.]

Πελαργικός, ή, όν, Qui ciconiarum est, s. Qualis ciconiarum est, Ciconiarum proprius : quomodo πελαργικὸς νόμος, et πελαργικόν, esse dicitur τὸ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς : nam ciconiarum est parentes senio
B confectos nutrire, in volando etiam fessos juvare portareque, ut testantur Aristot. [H. A. 9, 13, Hesych. s. v. Πελαργικοί], Plin. [H. N. 10, 23.] Aristoph. Av. [1353] : Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος Παλαιός, ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς [scrib. πελαργιδῆς] τρέφων, Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. Quo loco nota etiam Πελαργιδεῖς, pro οἱ τῶν πελαργῶν νεοττοί, Ciconiarum pulli, a nom. Πελαργιδεύς, ut ἀετιδεύς. [Plut. Mor. p. 992, B : Τοῖς πελαργιδεῦσιν οἱ τέλειοι ὑφηγοῦνται τὴν πτῆσιν. Nominat. πελαργίδης patronymicorum similitudine deceptus posuit Philemon Lex. § 100, cujus errorem notavit Valck. ad Theocr. Adon. p. 402.]

[Πελαργικός, i. q. Πελασγικός, quod v.]

Πελαργῖτις, ἡ, Herba quædam nominatur, lienosis medens. Galen. τῶν Κατὰ τόπους 9 [vol. 13, p. 599] : Ἡ βοτάνην τὴν λεγομένην πελαργῖτιν κόψας καὶ σήσας δίδου.

Πελαργός, ὁ, Ciconia, quæ et Πελαργὸς dicitur, poet.
C ellipsi τοῦ ρ [ut tradit Etym. M. p. 659, 7] : alioqui id ρ requirit etymon vocabuli; denominatur enim παρὰ τὸ πελὸν, i. e. μέλαν, et τὸ ἀργόν, i. e. λευκόν, quoniam pennas habet albas et nigras. [V. Etym. M. p. 659, 8, Eustath. p. 310, 40; 869, 62; 1183, 63; 1262, 61.] Vide de avi hac Aristot. H. A. 8, 3, Ælian. [N. A. 3, 23, cum annot. Jacobsii], Oppian. Ixeut., necnon Plin. 10, 23. [Dio Chrys. vol. 1, p. 208; Philo vol. 2, p. 200; Philostr. Epist. 46, p. 935 cum annot. Boisson. p. 132. Plato Alcib. 1 p. 135, E : Πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει, εἰ παρὰ σοὶ ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον, ὑπὸ τούτου πάλιν θεραπεύεται. Π. cognomen Vari sophistæ Pergæi ap. Philostr. p. 576, διὰ τὸ πυρσὸν τῆς ῥινὸς καὶ ῥαμφῶδες. Πελαργοὶ inscripta fuit comœdia Aristophanis.] Hesychio πελαργὸς est etiam ἄγγος τι κεράμεον, Testaceum s. Fictile vas. [Lege Πέλλα. Illud ἀργος natum ex sequenti ἄγγος. RUHNK.] Πελαργοὺς Attici vocarunt etiam τοὺς Πελασγούς, nimirum διὰ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτῆν ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους, Strabo 5. [V. Πελασγοί.
D Phrynich. p. 109 : Πελαργός· οἱ ἀμαθεῖς ἐκτείνουσι τὸ α, δέον συστέλλειν· πελαργὸς γὰρ οὐδὲν ἀλλ' ἢ Ἐρετριακῶς Πελασγός. Quorum verborum, ab interpretibus non intellectorum, sensus ab Müllero in libro de Etruscis vol. 2, p. 357 declaratus hic est, ciconiæ nomen πελαργὸς α brevi esse, Πελᾱργὸς vero α longo pronunciatum nihil aliud esse quam Eretriacam Pelasgorum nominis formam. Quo simul docemur Pelásgos pronunciandum esse, non Pelăsgos. G. DIND.]

Πελαργόχρως, ῶτος, ὁ, ἡ, Ciconiæ colorem habens, i. e. In quo et τὸ πελὸν et τὸ ἀργὸν χρῶμα visitur, Et niger et albus color : ut πελαργοχρῶτες νῆες ap. Lycophr. [24], αἱ κατὰ πελαργοὺς κεχρωσμέναι, Eust. [p. 310, 39. Scribendum autem retracto accentu Πελαργόχρως, πελαργόχρωτες. Conf. quæ s. v. Μελάγχρως dicta sunt.]

[Πελαργώδης, ὁ, ἡ, Ciconiæ similis, Ciconiam referens. Strabo 17, p. 823 : Διττὴ τὴν χρόαν, ἡ μὲν πελαργώδης, ἡ δὲ ὅλη μέλαινα.]

[Πέλαρμος, ὁ, Pelarmus, n. viri in inscr. Mylas. sec.

conject. Franz. El. epigr. p. 188, n. 73, b, 4; conf. Bœckh. vol. 2, p. 469, n. 2691, d, 4. Hase.]

Πέλας, Prope : cui synonyma sunt, πλησίον, ἀγχί, ἀγχοῦ, et ἐγγύς. [Per γείτων, ἐγγύς, πλησίον exp. Hesych., Phot., Suidas. Plato Crat. p. 395, D : Τοῦτο δὲ (τὸ ἐγγὺς) ἐστὶ πέλας. Καὶ τοπικὸν καὶ χρονικὸν esse καὶ ἐπὶ συγγενείας dici annotavit Lex. rhet. p. 299, 10, et Etym. M. p. 659, 1. Apud Homerum duobus tantum locis legitur, altero Od. K, 516 : Ἥρως χριμφθεὶς πέλας· altero infra afferendo. Frequentius ap. Apoll. Rh. recentioresque Epicos.] Plut. C. Col. [p. 1124, F, ex Tragico] : Πέλας [ἐκὰς conjicit Valck.] γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. [Æsch. Prom. 125 : Τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν· Suppl. 57 : Εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων. Soph. Ph. 163 : Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που· OEd. C. 83 : Ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας (sc. οὔσης)· et alibi sæpissime ap. Tragicos, nusquam ap. Aristophanem : nam quod Ran. v. 1274 legitur δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν ex Æschyli tragœdia sumtum est. Dio Cass. 40, 5 : Στρατιώτας π. που χειμάζοντας.] Item cum gen., Hom. Od. O, [257] : Ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. [Herodot. 8, 39 : Π. Κασταλίης· 138 : Π. τῶν κήπων. Æsch. Ag. 1038 : Σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας· 1671 : Κόμπασον θαρσῶν ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας π. Soph. El. 1474 et Eur. Hec. 486 : Αὕτη π. σοῦ. OEd. C. 1593 : Κοίλου π. κρατῆρος· Ant. 580 : Ὅταν π. ἤδη τὸν Ἅδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. Eur. Herc. F. 1109 : Ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν π.; Heracl. 247 : Καὶ τοῦδ' ἀγχόνης πέλας, i. e. supplices Argivis prodere non multum ab suspendio distat. Cum dat. Æsch. Suppl. 208 : Θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ π. θρόνους ἔχειν. Soph. OEd. T. 400 : Θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις π. Pind. Nem. 11, 4 : Ἀγλαῷ σκάπτῳ π. Seq. παρὰ id. Isthm. 1, 35 : Παρ' Εὐρώτᾳ π.] || Dicitur etiam cum articulo ὁ πέλας, pro Vicinus, Proximus. [Polyb. 4, 27, 7 : Τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμένῃ, μηδὲ τοὺς π. ὁρᾶν. Dio Cass. 68, 18 : Τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς πέλας πόδας ὑποτιθεί.] Thuc. 1, [69] : Ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας, Pedetentim grassantur in proximos. Nisi malis Vicinos, Finitimos. Id. 2, [61] : Ἡ εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι, Finitimis parere. Et 4, p. 147 [78] : Τὴν τῶν πέλας διιέναι, Transire per agrum finitimum. 2 : Τὴν τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, Regionem finitimarum gentium, vel, ut alii, Exterorum. 2, [37] : Πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους. Ubi sunt qui τῶν πέλας non interpr. amplius Finitimorum, sed generalius Aliorum. Atque adeo ὁ πέλας et οἱ πέλας Unusquisque homo dicitur, alius a nobis, quicunque ille sit, sive ejusdem urbis, regionis, conditionis, familiæ, sive diversæ. [Ὁ π. Herodot. 3, 142 : Τὰ τῷ π. ἐπιπλήσσω. Eur. Med. 86 : Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ π. μᾶλλον φιλεῖ. Thucyd. 1, 32 : Τῇ τοῦ π. γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν. Moschio ap. Stob. Flor. 114, 9 : Ὡς τὸν π. μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος. Sext. Emp. p. 292 : Ταύτην τὴν τέχνην τῷ π. περιποιήσειν. Dio Cass. 38, 40 : Τῶν τοῦ π. ἐφίεται. Ammon. p. 128 : Ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ π. Euseb. ap. Stob. Flor. 107, 9 : Ὑπὸ τῆς τοῦ πέλας εὐτυχίας· ubi quum τοῦ omittat cod. Paris., incertum fit utrum τοῦ an τῶν scripserit Eusebius. Longe frequentior pluralis numeri usus, velut τὰ τῶν π. κακὰ apud Herodot. 7, 152, Æsch. Eum. 504, Soph. Aj. 1151, Plat. Phil. p. 48, B. Τοὺς π. φρονῶν Æsch. Prom. 335. Δοῦλος τῶν π. Soph. Ant. 479.] Thuc. 1, p. 46 [141] : Δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη, Aliis injunctum. Et p. 28 [84] : Νομίζειν δὲ τάς τε διανοίας τῶν πέλας παραπλησίους εἶναι, καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς, Aliorum sententias similes et pares esse nostris, schol. exp. τῶν ὁμοίων ἀνθρώπων. Itidem Aristot. Rhet. 2, [14 fin.] : Καὶ ἐλεητικοὶ, διὰ τὸ πάντας χρηστοὺς καὶ βελτίους ὑπολαμβάνειν· τῇ γὰρ αὑτῶν ἀκακίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσι· ut Liv., Metiens aliorum in se odium suo in alios odio; Terent., Ex aliarum ingeniis nunc me judices. Idem Eth. 4, in fine c. 2 : Διὰ τὸ μήτε βλαβεροὶ τῶν πέλας εἶναι, μήτε λίαν ἀσχήμονες, Quod aliis minime noxiæ sint hominibus. [Polyb. 1, 84, 10 : Τῇ πρὸς τοὺς π. ἀσεβείᾳ καὶ παρανομίᾳ. Zeno Myndius ap. Zenob. Prov. 2, 30 : Ἕνεκα τῶν π.] Similem usum in sacris literis habet ὁ πλησίον. [|| Superl. Πελαστάτω, Proxime. Hippocr. p. 413, 16 : Σπογγιὰν πρὸς τὴν ἀκοὴν ὡς π. προσθεῖναι· 422, 37; 616, 36. Adject. Πελάστατος in inscr. Gruteri p. 213, 4 : Τὰ πελαστάταν ῥῖνα ποτὶ τὸ τυρρίδιον.]

Πελασγοὶ, οἱ, Pelasgi [Pelāsgi : v. quæ s. v. Πελαργὸς diximus] : gens Græciæ fuerunt errones et σποράς. Et Thessaliam enim tenuisse dicuntur, et Peloponnesum, et Lesbum : necnon Larissam : feruntur et Lemnum condidisse Imbrumque : pars eorum cum Tyrrheno navigasse in Italiam : ortum autem duxisse a Pelasgo Arcade, patre Lycaonis. Quin et Atticam incoluerunt, sed ob injurias quasdam inde ejecti fuerunt, ut fusius docet Herodot. sub finem l. 6, [137 seqq. V. eund. 1, 56 seq., 146; 2, 51 seq.; Thucyd. 1, 3; 2, 17; 4, 109, Strabon. 5, p. 220 seqq., Niebuhr. H. R. vol. 1, p. 31 seqq., Clinton. Fast. vol. 1, p. 21 seqq. Hom. Il. B, 840 : Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων· K, 429, Od. T, 177 : Δῖοί τε Πελασγοί. Sophocles fr. 256 : Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς. Numero singulari Hom. Il. P, 288 : Λήθοιο Πελασγοῦ. Euripides Or. 691, 1296 : Πελασγὸν Ἄργος· 1247 : Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. || Πελασγία, ἡ, Pelasgia, commune pluribus quas Pelasgi habitarunt regionibus nomen. Herodot. 2, 56 : Τῆς νῦν Ἑλλάδος, πρότερον δὲ Πελασγίης καλεομένης. Strabo 5, p. 221. Eur. Iph. A. 1498 : Ἰὼ γᾶ μᾶτερ ὦ Πελασγία Μυκηναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπναι. De Argis Æsch. Prom. 860 : Πελασγία δὲ δέξεται· et Eur. Or. 958, Suppl. 368. V. Clinton. l. c. Masculinum Πελάσγιος non usitatum esse annotavit Steph. Byz., sed Πελασγὸς dici et Πελασγικὸς et Πελασγιεύς. || Πελασγιάς, ἄδος, ἡ, Callim. L. P. 4 : Σοῦσθε Πελασγιάδες, i. e. Argivæ. Nonn. Dion. 28, 34 : Π. πῆληξ· 47, 534 : Π. Ἥρη· 568 : Π. σάλπιγξ.] Iidem [Non omnes Pelasgi, sed Tyrrhenici solum Pelasgi] ab Atticis dicti fuerunt Πελαργοὶ, quoniam erant πλάνητες, et δίκην ὀρνέων ἐπεφοίτων ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους, teste Strab. 5, [p. 221; 9, p. 397, et Dionysio A. R. 1, 28. Πελαργὸς ἀλήτης Callim. fr. 475, de quo v. Næk. in Museo Rhen. vol. 5, p. 91. Eretriacam hanc nominis formam esse tradit Phrynichus : v. Πελαργός. A colore vestium derivat Lex. rhet. p. 299, 16, et Etym. M. p. 659, 12 : Πελαργικόν· τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευασθὲν (κατασκαφὲν Etym. M.) τεῖχος· ὡς καὶ θεασάμενοι τινὲς Πελαργοὺς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας ἐφόρουν· et explicatius Phot. p. 407, 13 : Ὅτι ἰδόντες αὐτοὺς πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σινδόνας λαμπρὰς περιβεβλημένους πελαργοῖς εἴκασαν. V. Niebuhr. H. R. vol. 1, p. 45 ed. tert., Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 96.] Unde Πελαργικὸν τεῖχος Athenis in arce, a Tyrrhenicis Pelasgis conditum. Aristoph. Av. [832] : Τίς δ' ἂν [αὖ] καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν; [Ubi schol. Callimachi verba attulit : Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν· de quibus v. Næk. l. c. p. 60-62.] Dixisse enim Πελαργικὸν pro Πελασγικὸν, ex Hesych. patet. Herodot. 6 fin. innuit fuisse Murum circum arcem ductum; eum enim locantibus Atheniensibus mercede extructum fuisse a Pelasgis, qui tum sub Hymetto habitabant. [Thuc. 2, 17 : Τὸ Πελασγικὸν (codex unus πελαργικὸν, alius πελαγικὸν) καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον τοιόνδε διεκώλυε, λέγον ὡς τὸ Πελασγικὸν ἀργὸν ἄμεινον, ὅμως ... ἐξῳκήθη. Herodot. 5, 64 : Κλεομένης ... ἐπολιόρκεε τοὺς τυράννους ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελασγικῷ τείχεϊ. Πελαργικὸν τεῖχος in eadem narratione Aristot. dixit ap. schol. Aristoph. Lys. 1155.] Πελασγικὸν Ἄργος [ap. Hom. Il. B, 681, Eur. Or. 1601], dictum volunt nonnulli Thessalicum, a Pelasgis, qui Thessaliam incoluerunt. Sed rectius sentire videtur Euripides [ap. Strabon. 5, p. 221; 8, p. 371], qui in Archelao scribit, Danaum, quum Argos venisset, et rerum potitus esset, lege sanxisse ut Argivi a se transnominarentur Δαναοὶ, quum antea vocarentur Πελασγιῶται, a regione Πελασγίᾳ : quomodo Steph. quoque tradit Πελασγίαν dictam fuisse τὴν τοῦ Ἄργους χώραν, Regionem Argivam : unde Πελασγιώτας, et fem. gen. Πελασγιώτιδας appellari ejus incolas. [Perrhæbos et Lapithas Πελασγιώτας annumerat Strabo 9, p. 441. Πελασγιῶτις pars Thessaliæ ib. p. 430, et ap. Harpocr., Phot. et Suid. s. v. Τετραρχία. Πελασγιῶτις γῆ Diodor. 4, 37, Apollod. 2, 4, 4.] Herodot. vero dicit non solum Πελασγιώτιδες γυναῖκας [2, 171], sed etiam Πελασγίδας. [7, 42 : Ἀτραμύττειον πόλιν καὶ Ἄντανδρον τὴν Πελασγίδα. Apoll. Rh. 4, 243 : Π. γαῖαν· 265 : Π. χθών·

+ Comm. Soc. Gött. 8, 2.

1, 14 : Ἥρης Πελασγίδος· 906 : Π. Ἰωλκοῦ· 3, 1323 : Π. ἀκαίνη. Nonn. Dion. 47, 497 : Πελασγίδος ἀστὸς ἀρούρης. Pausan. 2, 22, 2 : Δήμητρος Πελασγίδος. Adjectivi vero Πελασγικὸς exemplis accedant Hom. Il. Π, 233 : Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ, nomine a Pelasgis qui Dodonam condidissent ducto. Grammaticorum conjecturæ sunt Πελαργικὰ et πελαστικὰ (i. e. οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ), ab schol. memoratæ. Π. στράτευμα, Exercitus Argivorum, Eur. Phœn. 107. Π. λαὸς Heracl. 317. Π. ἔθνη eadem quæ Ἠπειρωτικὰ ap. Strabon. 5, p. 221. Π. πεδία 9, p. 436, 443. Π. ἱερὸν p. 402. Π. ἄρμα Apoll. Rh. 1, 1024.]

[Πελασγὸς, ὁ, Pelasgus. Apollod. 2, 1, 1 : Νιόβης καὶ Διὸς ... παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγὸς, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς· Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. Palæchthonis filius dicitur ab Æschylo Suppl. 250. Alii ejusdem nominis ap. schol. et Eustath. ad Hom. Il. Γ, 75, Dionys. A. R. 1, 13, 28, Pausan. 1, 14, 2; 2, 14, 4; 22, 1, aliosque. Multorum enim hoc nomen fuit heroum, a quibus nomen ducere credebantur gentes Pelasgicæ per Græciam dispersæ : v. Strabon. 5, p. 221, Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 11 seqq.]

[Πελασείω, Appropinquare cupio. Agath. Hist. [p. 97, B : Ὡς ἂν ... οἱ πολέμιοι ..., ἀποκρούοιντο, πελασείοντες τῇ πολιορκίᾳ, i. e. Si propriore obsidione urbem premere vellent. Bast.]

[Πέλασις, εως, ἡ, Accessio. Porphyr. ap. Villois. Anecd. Gr. vol. 2, p. 198. Wakef.]

[Πελάστατος. Πελαστάτω. V. Πέλας.]

Πελαστὴς, ὁ, a πελάζω, i. q. πελάτης. Ammon. [p. 111] inter πελαστὴν et πενέστην distinguit, quod πελαστὴς sit ὁ πρόσφυξ (sic enim reponendum pro πρόσφυγξ) : πενέστης autem apud Thessalos ὁ κατὰ πόλεμον δορυκτήτος, ut εἵλωτες ap. Lacedæmonios. [Emendatius scribes πελάτης. Valck.]

[Πελαστικὸς conjectura inepta grammatici s. v. Πελασγοὶ memorata.]

Πελατεία, ἡ, Clientela [Gl.]; quo vocab. utitur Gaza ap. Cic. De senect.

Πελάτης, a πελάω, ut περάτης a περάω, Qui appropinquat, accedit. Soph. Phil. [1164 : Ξένον ... εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν. Ib.] p. 408 meæ ed. [677] : Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς Ἰξίονα, Qui ausus est ad thalamum Jovis accedere, ὡς πειρῶν ἐπιχειρήσας τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν. [Leo Diac. p. 117, 1 : Ἀντικαθίστασθαι κραταιῶς καὶ τοὺς πελάτας ἀμύνεσθαι· 140, 3 : Τῶν πεζεταίρων ... τοὺς π. ἐκείνους συνειληφότων. Quod Hasius recte defendit contra Ducangii conjecturam ἐπελάτας.] Πελάτης loci alicujus dicitur pro Vicinus, Incola; nam quod Æsch. Pers. p. 127 meæ ed. [49] dicit, Ἱεροῦ Τμώλου πελάται, schol. exp. ἔνοικοι, γείτονες. Sed posteriori expos. et hic et alibi potius assentior. || Πελάται dicuntur etiam Inferioris conditionis homines qui domum nostram ventitant, et nos colunt, ut ap. Romanos qui dicebantur Clientes. Plut. Romulo p. 45 meæ ed. [c. 13] : Ἑτέρους δὲ τοὺς δυνατοὺς ἀπὸ τῶν πολλῶν διῄρει πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας· ἐκείνους δὲ, κλίεντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας· de quibus clientibus paulo post, Ἐκεῖνοι δὲ τούτους ἐθεράπευον, οὐ μόνον τιμῶντες, ἀλλὰ καὶ πενομένοις θυγατέρας συνεκδιδόντες καὶ χρέα συνεκτίνοντες. Apud Suidam : Ὑπηρέτην τε καὶ θεράποντα ἢ πελάτην, στρατιώτην τὸν ἐκ τοῦ καταλόγου ἐκώλυσε παρεῖναί τινι. Item, Ἑαυτὸν πελάτην ἐκείνου λέγει τε καὶ ᾄδει, Se clientem illius prædicat. Habetur et hic ap. Eund. locus, Συναγανακτῶν τοῖς πελάταις κατὰ πλῆθος ἐληλυθόσι, ubi πελάτης ab eo exp. ὁ ὑπηρέτης : quemadmodum Hesychio quoque πελάται sunt οἱ λάτρεις, item οἱ μίσθαρνοι, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες. Nam et ii, qui famulantur ac ministrant nobis, πελάζουσι. [Phot. p. 407, 16 : Π., οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες οἱ αὐτοὶ καὶ ἑκτήμοροι, ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν (scr. τῶν καρπῶν) εἰργάζοντο τὴν γῆν. Π., οἱ μισθῷ δουλεύοντες· ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς· οἷον ἔγγιστα διὰ πενίαν προσιόντες. Ἀριστοτέλης. Timæus Lex. Plat. p. 211 : Π., ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων· ex Euthyphr. p. 4, C : Π. τις ἦν ἐμὸς, καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. « Qualem recentiores Græci ἐργολάβον vocabant ut exp. Mœris p. 324. Horum, ut liberorum, multo honestior erat conditio quam servorum. Pollux 3, 82 : Π. καὶ θῆτες ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Idcirco quos Romani clientes, Græci πελάτας vocant, ut Dionys. A. R. (1, 81, 83;) 2, 9. 46, Plut. V. Marii c. 6, Crassi c. 21. V. Casaub. in Athen. 10, 12, p. 738. » Ruhnk. ad Tim. p. 212. Conf. Πελαστής.]

Πελατικὸς, ἡ, όν, Ad clientes pertinens. At τὸ πελατικὸν [ap. Dionys. A. R. 9, 23] dicuntur ipsi Clientes, s. Clientum caterva : ut τὸ στρατιωτικὸν, ipsi Milites.

Πελάτις, ιδος, ἡ, Cliens, etiam Famula. Pro Cliente accipitur in Vita Catonis ap. Plut. p. 642 meæ ed. [c. 24] : Πελάτιν οὖσαν αὐτοῦ καὶ δεομένην τῆς ἐκείνου κηδεμονίας.

Πελάχνη, ἡ, Hesychio τρυβλίον ἐκπέταλον : pro quo supra Πάταχνον et Πάτανον. Existimatur esse Catinus. [Corruptum ex πελάχνη esse animadvertit Hemst. De qua scriptura dictum s. v. Πάτανον.]

[Πελάω. V. Πελάζω.]

Πελδασταὶ, Hesychio οἱ τὰ ἀσπιδίσκια ἔχοντες, qui potius πελτασταί.

[Πελεθοβάψ, ὁ. Hesych. : Πελεθόβαψ (scribendum ὀξυτόνως ex Arcad. p. 94, 13)· Θεόδωρος ὁ κωμικὸς (τραγικὸς corrigit Meinek. Hist. com. p. 523, nobilissimum intelligens tragœdiarum actorem Philippi Macedonis ætate clarum) ὁ ὑποκριτὴς (delendum ὁ, nisi præcedentia verba ὁ κωμικὸς ab aliena manu sunt illata) οὕτως ἐκαλεῖτο. Τινὲς δὲ ποιητήν φασιν αὐτὸν γεγονέναι. Nomine autem illo, quod ex voc. πέλεθος et βάπτειν compositum est, Meinekius conjicit Theodorum a comico quodam poeta insignitum fuisse, quo hominis fœdam libidinem significaret. Θεοδώρους a comicis vocatos esse τοὺς εὐρυπρώκτους (τοὺς πρώτους codex) annotavit Hesych.]

Πέλεθος, ὁ, Stercus, Merda, i. q. σκώρ, teste Polluce 5, c. 14 [§ 91]. Utitur eo vocab. Aristoph., sed oxytonos ap. eum scripto, Ach. [1169] : Ὁ δὲ λίθον βαλεῖν βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι τῇ χειρὶ πελεθὸν ἀρτίως κεχεσμένον. Sed videri queat legendum σπελεθὸν [quod metro repugnat], ut in Concionantibus [591]. Ibi enim, dicente Praxagora, Καταδεῖ σπέλεθον πρότερός μου· et respondente Blepyro, Μῶν σπελέθων κοινωνήσομεν; Schol. σπέλεθον exponens κόπρον, alibi quoque Comicum usurpasse ait, subjungens ea ipsa verba, Ἐν σκότῳ λάβοι τῇ χειρὶ σπελεθὸν ἀρτίως κεχεσμένον, pro superiore πελεθὸν posito σπέλεθον. [Mœris p. 310 : Πέλεθος Ἀττικοὶ, σπέλεθος Ἕλληνες. Recte igitur in Ach. legitur πέλεθος idemque restituendum in Eccles. Forma Attica Hesych. utitur s. v. Ὀγκοπελεθίαν.] Reperitur vero scriptum et Σπέλθος pro σπέλεθος, ut ap. Athen. 15, [p. 698, D] : Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μεταρρίζοντες ἔβαλλον Πολλοῖσι σπέλθοισι. Sed ea scriptura putatur esse mendosa. [Σπελέθοισι Casaub. ex apographis quibusdam.]

Πελέθρισμα, τὸ, Hesychio δρόμημα, Cursus : forsan Cursus plethri mensuram æquans. [Codex πελέθρησμα, τὸ δρόμημα.]

[Πέλεθρον. V. Πλέθρον.]

[Πελεθρόνιον, τὸ, Pelethronium. Steph. Byz. : Π., ὄρος Θετταλίας. Ὁ οἰκήτωρ Πελεθρόνιος. Τὸ Π. ἐν Πηλίῳ Callim. ap. Strabon. 7, p. 299. Schol. Nic. Ther. 440 : Π. τόπος ἐστὶ τοῦ Πηλίου ἀνθώδης· διὸ καὶ οὕτω καλεῖται ἀπὸ τοῦ πελεῖν ἐκεῖσε τὰ ἄνθη· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη λέγεται. Apud Nic. est Πηλίῳ ἐν νιφόεντι Πελεθρόνιον κατὰ βῆσσαν· et v. 505 : Π. νάπος. Apparet ex his Πελεθρόνιον partem quandam vocatam esse Pelii montis, quem φαρμακωδέστατον esse tradit Theophr. H. Pl. 9, 15. Corrupta est Hesychii gl. Πελεθρόνιον, ποικιλοφάρμακον· quod πολυφάρμακον scribendum, nisi quis πέλει, ἢ φάρμακον prætulerat : nam fuisse etiam qui urbem fingerent Thessalicam Pelethronium ex Servii annot. apparet ad Virgil. Georg. 3, 115, ubi Lapithæ memorantur *Pelethronii*, quorum nomen probabilius explicuit Philargyrius : « P. antrum est ubi Achillem Chiron educavit »; quod confirmatur alia Hesychii gl. : Πελεθρόνιος ὁ Χείρων ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου (codex πελεθροίνου, ex quo Musur. πελεθρόνου fecit), ἐν ᾧ ἐτράφη· οἱ δὲ πολυφάρμακος. G. D. Conf. Osann. *Rhein. Mus.* vol. 1, fasc. 4, p. 411, et Welcker. ib. p. 440. Hase.]

Πέλεια [πελεία (sic) pro περιστερὰ dictum Bœotis

tribuit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1096], et Πελειάς, άδος, ἡ, a nomine πέλος s. πελλός, dicitur Columbarum quædam species, propterea quod nigricante est colore, ut Aristot. etiam docet. Is enim H. A. 5, 13, quum dixisset τῶν περιστερῶν πλείω esse γένη, sc. φάττας, οἰνάδας, περιστεράς, πελειάδας, τρυγόνας, subjungit περιστερὰν et πελειάδα diversas esse; nam τὴν πελειάδα esse ἐλάττονα, item τραχύπουν et ἐρυθρόπουν, necnon μέλαιναν: περιστερὰν autem, majorem, et facilius τιθασσεύεσθαι: eamque ob rem non illam, sed hanc ali solere. Gaza Liviam interpr.: imposito ei isto nomine a colore livido, qui voce πέλειος significatur, ut paulo post docebo. Athen. vero 9, [p. 394, C] Dores scribit πελειάδα dicere pro περιστερὰν, ut Sophronem in Γυναικείοις: attamen tutius est exponere Columbam nigram, περιστερὰν μέλαιναν, ut dicitur ibid. λευκαὶ περιστεραί: et quidem agrestiorem, quod et ex Aristot. patet et ex aliis. Unde ap. eund. Athen. 1, [p. 25, D]: Παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες· non enim nisi sylvaticis columbis tendi retia solent. Vocabulo πέλεια Hom. utitur, tam pro Nigra s. Livida columba, quam pro Alba: Il. Φ, [493]: Ὥστε πέλεια, Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην· Od. Ο, [526]: Ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Dicit etiam τρήρωνα πέλειαν, quod trepida et pavida sit hæc avis [Υ, 243]: Ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν. [Aristoph. Av. 575, ex Homero: Ἶριν ... ἰκέλην τρήρωνι πελείῃ.] Itemque [Mœro] ap. Athen. 11, [p. 491, B]: Τρήρωσι πελειάσι. Alioqui τρήρων substantive quoque pro Columba positum reperitur: ut ibid. ex Mœrone, de Jove: Τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τράφον ἄντρῳ, Ἀμβροσίην φορέουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων· pro his Homeri Od. Μ, [62]: Πέλειαι Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι. [Æsch. Prom. 857: Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι. Soph. Aj. 140: Πτηνῆς π. Eur. Bacch. 1088: Πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες. Πελειάς, Æsch. Suppl. 223: Ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἵζεσθε. Soph. Œd. C. 1081: Ἀελλαία ταχύρρωστος π. Eur. Andr. 1140: Πελειάδες ἱέραχ' ἰδοῦσαι. Ἀγελαίας πελειάδας Ælian. N. A. 4, 2. Πελεύτρωι π. 13, 17. Π. χλωρόπτιλοι Indicæ 16, 2. Forma epica πελειάδεσσι pro πελειάσι Oppian. Cyn. 1, 351. Πελιάδος vitiose pro πελειάδος Hippocr. p. 638, 8; et πελιάδων κόπρον p. 667, 3, et ap. Phot. p. 408, 3: Πελειάδες, περιστεραί· καὶ πελιάν (i. e. πέλειαν), περιστεράν.] Πέλειαι et Πελειάδες vocantur etiam αἱ πλειάδες, Pleiades stellæ. Simmias [ap. Athen. ib.]: Αἰθέρος ὠκεῖαι πρόπολοι πίλναντο πέλειαι. [Posidippus in Asopia: Οὐδέ τοι ἀκρόνυχοι ψυχραὶ δύνουσι πέλειαι.] Lamprocles dithyrambopœus, Αἵ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι κεῖσθε. Sic Astronomiæ [Hesiodo adscriptæ] auctor quum alibi, tum hoc l.: Χειμέριαι δύνουσι πελειάδες. [Hæc et alia exempla, in quibus est Pind. Nem. 2, 16: Ὀρειᾶν Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι, attulit] Athen. 11, [p. 489-491, qui hanc disputationem propterea instituit, ut in descriptione poculi Nestoris Homerica Il. Λ, 633: Οὔατα δ' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς Ἕκαστον χρύσειαι νεμέθοντο, non columbas, sed Pleiades intelligendas ostenderet: quam interpretationem alii quoque loco, a quo non minus quam a priore illo aliena est, adhibet, Od. Μ, 62: Οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι· οὐ γὰρ (inquit) τὰς πελειάδας τὰς ὄρνεις φέρειν τῷ Διὶ νομιστέον τὴν ἀμβροσίαν, ὡς πολλοὶ δοξάζουσιν· ἄσεμνον γάρ· ἀλλὰ τὰς Πλειάδας. Οἰκεῖον γὰρ τὰς προσημαινούσας τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει τὰς ὥρας, ταύτας καὶ τῷ Διὶ φέρειν τὴν ἀμβροσίαν. Ἑπταπόρου δρόμημα Πελειάδος Euripidi Or. 1005 restitutum ex Eustath. p. 1713, 7 pro vulgato δρομήματα Πλειάδος.] Hesychio vero πέλειαι sunt etiam αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις, Vates Dodonææ. Qua de re vide quæ Herodot. scribit 2, p. 70 [c. 55, 57]. Vide et Soph. in Tr. p. 337 [v. 172: Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Pausan. 7, 21, 2: Αἱ πέλειαι καὶ τὰ ἐκ τῆς δρυὸς μαντεύματα· et 10, 12, 10. G. D. || Πέλεια, n. pr. meretricis scriptum in fictili. De Witte *Descr. de vases* p. 8, n. 12. Hase.]

[Πελειοθρέμμων, ὁ, ἡ.] Apud Hesych. reperio voce comp. Πελειοθρέμμονα νῆσον: quod sonat Columbarum altricem s. nutricem insulam. [Æsch. Pers. 308: Νῆσον τὴν π. Schol. Hom. Il. B, 502.]

[Πέλειος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Πελός:] Inde Πέλειος, Niger, Fuscus. Hesych.: Πέλειαι, μέλαιναι. Dicitur etiam de nigrore isto, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Lat. est Lividus. Idem enim Hesych. πελιδνός, s. πελιτνός, quod hanc signif. habere paulo infra docebo, exp. per πέλειος. Idem a Cois et Epirotis τοὺς γέροντας καὶ τὰς πρεσβύτιδας appellari πελείους tradit, Senes, Vetulas, Anus: afferens aliquanto post πελητὸς et πέλλας pro πρεσβύτης, γέρων.

[Πελειοτρόφος, ὁ, ἡ, Columbas alens. Oppian. Cyn. 1, 153: Τιθασσοτρόφος ἀνήρ· ubi in marg. ed. Rittersh. annotatum «al. πελειοτρόφος», et in marg. exempl. Paris. a. 1549 in bibl. Berol., «legitur πελειοτρόφος in libro ms.» Osann.]

[Πελειώδης, ὁ, ἡ, i. q. πελιδνός, schol. Hom. Il. Ψ, 717. Wakef.]

Πελεκάν, ᾶνος, ὁ, lingua communi; et Πελεκᾶς [Πελεκᾶς, τὸ ζῷον, Antiatt. Bekk. p. 112, 21], ᾶντος [πελεκάντος scriptum ap. Chœrob. Can. p. 42, 28; 43, 4. Πελεκᾶν (scr. πελεκὰν) πελεκᾶνος, ut παιὰν παιᾶνος, ponit Draco p. 88, 15.] Attice, Dorice autem Πελεκᾶς, ᾶ [pravo accentu πελέκας πελέκα ap. Chœrob. l. c. p. 35, 25; 41, 24], Picus martius, παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, ut docet schol. Aristoph. [Av. 883, qui addit, Μέμνηται πελέκας προσεκτέον ὡς ἀλίβας], et confirmat ipse Comicus Av. [1154]: Ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες· οἳ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος Αὐτῶν πελεκάντων ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ. Ubi non dubito quin pro πελεκάντων reponendum sit πελεκώντων [quod nunc ex codd. legitur], ut sit partic. a πελεκάω. [Quinta forma Πελεκανός ap. Constant. De admin. imp. c. 9, in Lexico Octateuchi ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 645, ap. schol. ms. ad Symeon. Sethum ap. Ducang. Append. s. v. Καπουκανόν. Lobeck. in Wolfii Anal. 3, p. 60. Πελέκανος, θαλάσσιον ὄρνεον, Fulica, Gl. Πελεκάνου Michael Glycas Annal. p. 45, D.] Aristot. H. A. 8, 12, inter gregales aves, h. e. ἀγελαίους ὄρνιθας, recenset: ubi etiam ait, Οἱ πελεκᾶνες δὲ ἐκτοπίζουσι καὶ πέτονται ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τὸν Ἴστρον· 9, 10: Οἱ δὲ πελεκᾶνες οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς γινόμενοι καταπίνουσι τὰς μεγάλας κόγχας καὶ λείας. [Conf. Ælian. N. A. 3, 20. Artemid. 2, 20 extr.: Πελεκᾶνες ἄνδρας ἀγνώμονας σημαίνουσι ... καὶ τὸν κλέπτην δὲ καὶ τὸν δραπέτην ἐγγὺς ποταμοῦ εἶναι σημαίνουσι καὶ λίμνης. Horapollo 1, 54. Schneid.] Quæ confer cum iis quæ scribit Plin. 10, 40, ubi πελεκὰν interpr. Platea: quam Cic. De N. D. 2, vocat Platealem. Ab Hieronymo Ps. 101, [6] redditur Pellicanus; hæc enim verba, Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, sic interpr., Similis factus sum pellicano solitudinis. Ubi etiam hæc annotat, Duo genera dicuntur esse horum volatilium. Unum in aquis est, et esca ejus pisces sunt; et unum in solitudine, et esca ejus venenata animalia: h. e., serpentes et crocodili et lacertæ. Dicuntur autem ista volatilia Latine Onocrotali. Hactenus ille. Ceterum Levit. 11 [18], interdicitur Judæis harum avium esus, πορφυρίωνος et πελεκᾶνος et κύκνου. Ubi vet. Versio, quæ Hieronymo tribuitur, itidem habet Onocrotali: qui Ὀνοκρόταλος, oloris similitudinem habet, ut Plin. docet 10, 47, ubi plura de eadem avi. Ceterum Aristoteli Πελεκᾶν aliam avem videmus esse, quam Aristophani, itemque Hesychio et Suidæ; namque Aristoph. pro Pico martio, qui δρυοκολάπτης et δενδροκολάπτης nominatur, accepisse, ipsum etymon, ad quod alludit, indicat: ac de Hesychio et Suida dubium nullum est: sic enim ille, Πελεκάν, ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυπῶν τὰ δένδρα· hic vero ita, εἶδος ὀρνέου τρυπῶν τὰ δένδρα, ἐφ' οὗ καὶ δενδροκολάπτης καλεῖται. [De Pelecano δρυοκολάπτῃ conf. Lenormant. *Gal. mythol.* p. 55 (19). Qui porro hodie a Græcis vocatur Πελεκάν, is est Pelecanus onocrotalus recentiorum. De illius proprietatibus Epiphan. t. 2, p. 199, A et Georg. Pis. Hex. v. 1072 sqq. Hase. || Mons Mysiæ. Polyb. 5, 77, 9: Ὑπερβαλὼν τὸ καλούμενον ὄρος Πελεκᾶντα.]

[Πελεκανία, ἡ, Pelecania, n. loci Bœotiæ. Theophr. H. Pl. 4, 11, 8.]

[Πελεκᾶνος, ὁ, Pelecanus, n. loci Bithyniæ. Cantacuz. Hist. p. 210, 211. || Πελεκανός. V. Πελεκάν.]

Πελεκάω, pro quo poetice et metri causa usurpa-

tur Πελεκκάω, Securi cædo vel complano. Hom. Od. Ε, [244] de lignis jam cæsis: Πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Nam securi prius crassiora resecantur, deinde poliuntur ad perpendiculum, s. ξέονται τῷ σκεπάρνῳ, Ascia. [Πελεκώντων ex Aristoph. v. s. Πελεκάν. Tzetz. ad Lycophr. 349: Ἐργαλείῳ ᾧ τοὺς λίθους πελεκῶσι. Hesych.: Ἐπίσσηθεν, ἐπελέκησεν. Πελεκίσαι ap. Pollux. 7, 114, ubi πελεκῆσαι corrig. ex cod.] Pass. Πελεκάομαι, Securi cædor. Utitur Theophr. H. Pl. 3, 10 [9, 3]: Τούτων γὰρ περιαιρεθέντων, καὶ καταλειφθείσης τῆς μήτρας, ἐκ ταύτης πελεκᾶται, His enim detractis, medullæ relictæ securis adigitur, Gaza. [Πεπελεκῆσθαι (πελεκεῖσθαι cod. A; alii πεπελεκηκέναι) Pollux 10, 78. Λίθοι πεπελεκημένοι Philo in Mathem. vett. p. 82. || Sensu obsceno Araros ap. Antiatt. Bekk. p. 112, 18: Πελεκᾶν· εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀρ. Καινεῖ «Ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.» || «Πελεκάομαι, Securi cædo. Pseudo-Chrys. Serm. 13, vol. 7, p. 275, 15: Αὐτὸς γὰρ (ὁ διάβολος) ἠρέθισε παῖδας Ἰουδαίων πελεκαῖσθαι τὸν σταυρόν.» Seager. Vitiose, ut videtur, pro πελεκῆσαι. G. D. Perf. act. πεπελέκηκα ap. Jo. Climac. p. 410, 16. Hase.]

Πελέκημα, τὸ, Quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit, Segmina quæ bipenni auferuntur ex ligno quod cæditur aut complanatur: sicut Ramentum, quod lima aut radula, Scobs, quod serra: quorum illud, ῥίνημα et ξύσμα, hoc, πρίσμα nominatur. Aet. 8, 3: Πελεκήματα κυπαρίσσου καὶ πρίνου ἐλαίῳ ἑψήσας, ἄλειφε τὸ σῶμα. Geopon. 9, 11, [9]: Τοῦ πρέμνου ἐκκόψαντες πελεκήματα μετὰ τοῦ φλοιοῦ τετραπάλαιστα. In his tamen ll. non per η scriptum est πελέκημα, sed πελέκυμα per υ: quod mendosum est; nec enim πελεκύω aut πελεκίω dicitur, sed πελεκάω: unde πελέκημα, ut ῥίνημα a ῥινάω. [Aetius 8, 3 exscripsit Galenum vol. 14, p. 423, 1, ubi ed. Kühn.: Πελεκήματι κ. καὶ π. Hase. Fomes, Assula, Gl.]

Πελέκησις, εως, ἡ, Sectio vel Dolatio quæ securi fit. Theophr. H. Pl. 3, 10 [9, 3]: Ἅπαν γὰρ τὸ ἄῤῥεν τῇ πελεκήσει καὶ βραχύτερον, καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον, καὶ δυσεργότερον, καὶ τῷ χρώματι μελάντερον· τὸ δὲ θῆλυ, εὐεργέστερον. Plin., Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum, feminæ mollius, publico discrimine in securibus. Theophr. H. Pl. 5, [1, 9]: Καθ' ἑτέραν τὴν κηδόνα ποιοῦνται τὴν π. Idem, Τὴν δὲ π. αὐτῶν γίνεσθαι τὴν αὐτήν. [Id. ib. 5, 1, 10. Id. ib. 5, 1, 1: Λαμβάνεται γὰρ ἡ π. τὴν δυσπέλεκιν. Hase.]

Πελεκητής, ὁ, Qui securi dolat, bipenni cædit vel complanat. [Dolator, Gl.]

Πελεκητός, ή, όν, Qui securi dolatus est, Bipenni cæsus s. complanatus. Item, Qui securi cædi potest, bipenni dolari complanarique potest; Dolatilis, ut quidam interpr. Π. ξύλα, Quæ securi dolantur et complanantur, Theophr. H. Pl. 5, 7: Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστά, τὰ δὲ π., τὰ δὲ στρογγύλα, Lignorum alia findi solent, alia securi dolari. Vel, Talia sunt ut findi debeant, etc. [Id. ib. 5, 5, 6: Π. δέ, ὅσων ἀποπελεκῶσι τὰ ἔξω. Ξύλα π. LXX Reg. 3, 10, 11 et 12. Hase.]

[Πελεκήτωρ, ορος, ὁ, i. q. πελεκητής. Manetho 4, 324: Κυανέης ὕλης πελεκήτορας.]

[Πελεκηφόρος. V. Πελεκυφόρος.]

Πελεκίζω, Securi ferio s. percutio, Securim illido, impingo: proprie de animalibus aut hominibus, sicut superius πελεκάω de materie, ut et Suid. testatur, Πελεκῶ, πελεκήσω, ξύλα· πελεκίζω δέ, τὸ μετὰ σπάθης κόπτω. Itidem Eust. p. 1531: Πελεκᾶ μέν, ἐπὶ ξύλων· πελεκίζω δέ, ἐπὶ προβάτων καὶ βοῶν, καὶ ὅλως ζώων. Eustathio igitur Πελεκίζω, i. q. Athenæo τῷ πελέκει παίω. [Polyb. 1, 7, 12: Ἅπαντας κατὰ τὸ παρ' αὐτοῖς ἔθος ἐπελέκισαν. Strabo 16, p. 735; Plut. V. Anton. c. 36.] Diodor. S. 36 [p. 530, 22]: Ῥαβδίσας ἐπελέκισε· 19, p. 726 [c. 101]: Ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, ubi tamen per η scribitur ἐπελέκησε. [Eustath. Opusc. p. 119, 28: Καταφορᾷ ξίφους πελεκίζειν σάρκας φιλονεικοῦσα.] Et pass. voce ac signif. [Polyb. 11, 30, 2: Τῶν μὲν μαστιγουμένων, τῶν δὲ πελεκιζομένων. Plut. V. Poplic. c. 7: Ἁλόντες ἐπελεκίσθησαν.] Apoc. 20, 4: Τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων, Securi percussorum. At Πελεκίζω, quod in VV. LL. habetur, itidemque expositum Securi cædo, percutio ac decollo, mendosum esse puto.

[Πελεκινοειδής, ὁ, ἡ, Securiculæ similis. Archim. p. 135. Wakef. Hero in Math. vett. p. 231, 7, et 123, 4: Σωλῆνα π., Securiclatum. Procl. Hypotyp. p. 109, 20: Ἐνέγλυφε π. σ., ubi ed. Halm. perperam, πελεκυνοειδῆ. Hase.]

Πελεκῖνος, ὁ, Securidaca. Diosc. 3, 146: Ἡδύσαρον τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχον ἐρεβίνθῳ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας· ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυῤῥόν, ὅμοιον πελέκει ἀμφιστόμῳ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. [Galen. vol. 13, p. 94, 177.] Plin. 27, 12 [§ 95]: Pelecinum in segetibus discimus nasci, fruticosam cauliculis, foliis ciceris: semen in siliquis fert, corniculorum modo aduncis, ternis quaternisque. At 18, 17 [§ 44] de herbis quæ complexu necant: Lentem (enecat circumligando se) herba securidaca, quam Græci a similitudine Pelecinon vocant: quæ desumpsit ex Theophr. H. Pl. 8, 8, [3], ubi sic, Ἐν δὲ ταῖς ἀφάκαις ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον τῇ ὄψει τῷ πελέκει. [V. Schneid. vol. 5, p. 472. Hippocr. p. 665, 48: Πελεκῖνοι τριπτοὶ ξὺν σμύρνῃ. Geopon. 2, 43: Φακῆν βλάπτει ἡ πελεκῖνος καλουμένη βοτάνη.] || Avis nomen ap. Aristoph. Av. [882]: Καὶ πορφυρίωνι καὶ πελεκᾶντι, Καὶ πελεκίνῳ. Sunt qui scribant hanc avem ita dictam a pelecini s. securidacæ corniculo, cujus formam ejus rostrum, sursum recurvum et coracini coloris, imitatur: esseque ex genere τῶν στεγανοπόδων, Palmipedum: crura tibiasque habere coloris cærulei, pennis albis nigrisque convestiri: et a quibusdam appellari Avosetam. [Oppian. Ixeut. 2, 6: Καὶ τοὺς πελεκίνους, οἷς εἰσιν οἱ τράχηλοι μήκιστοι, τροφῆς ἔχει πόθος οὐ μείων, ἀλλὰ πάντῃ κατὰ τὰς αἰθυίας τὸ σῶμα οὐ καταδύνουσιν, et quæ sequuntur, ex quibus manifestum est eandem designari avem quæ ab aliis πελεκὰν dicitur. || «Species juncturæ apud fabros a forma dictæ, Lat. Securicula (Anglice *A swallow's tail*), Vitruv. 4, 7 (10, 27). Hinc πελεκῖνοι τετράγωνοι et κανόνες πελεκινωτοί, Vitruvio l. c. Securiculati et Trabes compactæ securiculis, πελεκῖνοι κρυπτοί, Mathem. vett. Schneid. Hero in Math. vett. p. 251: Τὰ κανόνια διὰ πελεκίνων καταβαινέτω ὀρθὰ εἰς τοὺς τοῦ πλινθίου τοίχους. G. D. Aristeas De leg. transl. p. 110, 59: Π. γομφωτοῖς. Hase.]

[Πελεκινωτός, ή, όν, Hero in Math. vett. p. 115, 1: Κανόνες δύο π. Interpr., Edolati, sed videtur esse voc. i. q. πελεκινοειδής. Hase.]

[Πελέκιον, τὸ, Securicula, Gl. Σάγαρις per π. exp. Hesych. Πέλεκυς πελέκιον schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 794, 21, ubi de dimin. proparoxytonis agit. Πελέκιον, cognomen Serapionis Ariani, ex Athanas. vol. 1, p. 664, A, citat Kall., quod πελέκιον scribendum. || Πελεκύδιον, τὸ, idem, ap. Schneider., non constat unde sumtum.]

[Πελεκισμός, ὁ, Supplicium quo quis securi percutitur. Diodor. Exc. Vat. p. 95: Φίλων σφαγὰς καὶ πελεκισμοὺς καὶ πατρίδων ἁλώσεις. Osann.]

[Πελεκκάω. V. Πελεκάω.]

Πέλεκκον, τὸ, Manubrium s. Capulus bipennis, Lignum quod inditur securis foramini, et quo tenetur ipsa securis inter cædendum. Eust. p. 949: Πέλεκκον δὲ οὐδετέρως, ὁ στειλειός, τουτέστιν ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως, ἤτοι τῆς ἀξίνης· διπλασιασθέντος τοῦ κ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμιπέλεκκα. Hom. Il. Ν, [612]: Ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. Ubi annotat Eust. addi μακρῷ, sc. quoniam non est στειλειὸς σκεπάρνου, sed ἀξίνης. Ap. Hesych. vero habetur non πέλεκκον, sed Πελεκκός, diverso genere et accentu [Utrumque vitiose; πέλεκκος etiam ap. Pollux. 10, 146], cum hac itidem expos., στειλεός, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον: quod et Πελεκύστερον appellant: sic enim ap. Eund.: Πελεκύστερον [?], τὸν στειλεόν.

Πελεκοειδής, ὁ, ἡ, Securis s. Bipennis formam habens: π. σχῆμα, Procl.

[Πελεκοφόρος. V. Πελεκυφόρος.]

Πέλεκρα, Securis, ἀξίνη, Hesych.

[Πελεκύδιον. V. Πελέκιον.]

[Πελεκύζω vitiose pro πελεκίζω, quod v.]

[Πελεκυνάριον, τὸ, i. q. πέλεκκον. Theo in Ptolem. Συντ. p. 262, 9: Ἔστω διὰ τῆς εὐθείας κατὰ μέσον σωλήν, ὥστε πελεκυνάριον ἐν αὐτῷ εὐαρμόστως φέρεσθαι. Schneid.]

[Πελεκυνοειδής, lectio vitiosa pro Πελεκινοειδής, quod v.]

[Πελέκυον. V. Πελέκιον.]

Πέλεκυς, εως [Genit. πελέκεος ponit Suid. Dativ. pl. πελέκεσι ap. Ælian. N. A. 14, 29; 17, 44 (ubi v. l. πελέκυσι)], ὁ, Securis, Bipennis. Hom. Od. E, [234]: Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· Il. Ψ, [114]: Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες· ut Xen. Cyrop. 6, [2, 36]: Πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον. Il. N, [391]: Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι· O, [711]: Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Et Xen. Hell. 3, p. 289 [c. 3, 7]: Πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας, καὶ πολλὰ δρέπανα. [Π. ἀμφίστομος ap. Polluc. 1, 137; ἑτερόστομος ib. et ap.] Synes. Ep. 108: Πελέκεις ἑτερόστομοι περὶ τὴν ζώνην ἑκάστῳ. [Π. Θρᾳκικὸς ap. Polluc. 1, 149.] Et ἀπὸ πελέκεος [« πελέκεως » HSt. in Ms. Vindob.] pro Securi, Plut. Apophth. [p. 189, E] de Lycurgo loquens: Ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ πρίονος μόνον· et Quæst. Rom. [p. 285, C], de eodem: Ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκεως κελεύσας τὰ θυρώματα ταῖς οἰκίαις ποιεῖν καὶ τὰς ὀροφάς. Sic et in Vita Lycurgi [c. 13]: Ὅπως οἰκία πᾶσα τὴν μὲν ὀροφὴν ἀπὸ πελέκεως εἰργασμένην ἔχῃ, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ πρίονος μόνου. Ap. Eund. [Mor. p. 283, E] leges, cur τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Utebantur πελέκεσι in victimis quoque cædendis, necnon decollandis sontibus: quo itidem pertinent hæc, Securim infligere, impingere, Securi percutere, ferire. [Τενέδιος π. proverbium, de quo v. Phot. et Suid. s. h. v.] Ap. Athen. 10, [p. 456, D], Παίεσθαι πελέκει, ubi etiam griphum quendam affert ex Simonide, in quo πέλεκυς vocatur Διονύσου βουφόνος θεράπων. Herodian. 8, [6, 18]: Ὥσπερ ἀποσεισάμενοι πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, Quasi cervicibus imminentem securim excussissent. Itidem ap. Plut. [Mor. p. 813, F]: Πολλοῖς μὲν ἐπέβη Δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς, αὐχένος τομεύς. Cic., Securibus hospitis sui cervices subjicere. Dionys. H. 9: Πελέκει τοὺς αὐχένας ἀπεκόπησαν, Cervices eis securi amputatæ sunt, Securis cervicibus eorum impacta, s. brevius, Securi percussi sunt. [Æsch. Choeph. 889: Δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος. Soph. El. 99: Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει. Eurip. El. 160: Πικρᾶς πελέκεως τομᾶς σᾶς· fr. Meleagri 4, 5: Πελέκεως δίστομον γένυν ἐπάλλε· Cycl. 395: Πελέκεων γνάθους. Aristoph. Thesm. 560: Γυνὴ ... τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν. Lucian. Philops. c. 29: Ἧκει πέλεκύς τις κατὰ τῶν φασμάτων.] Apud Hesych. legitur etiam accus. Πελέκεα, pro πέλεκυν [δίστομον]. At Simmiæ Rhodii Πέλεκυς [Anth. Pal. 15, 22], est poemation, cujus στίχοι bipennis s. securis ancipitis formam exprimunt. Addi solet Theocriti poematis in fine, una cum Σύριγγι, et Βωμῷ, et Ὠῷ. || Hesychio πέλεκυς est non solum ἀξίνη δίστομος, sed etiam σταθμίον ἑξάμναιον, ἀργαῖον: vel, secundum alios, δωδεκάμναιον [δεκάμναιον Salmas.]. Itidem Eust. p. 1878: Πελέκεων μὲν οὐ μία σημασία· δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ σταθμὸν ἐν Κρήτῃ ἑξάμνουν ἢ δεκάμνουν. V. et Ἡμιπέλεκκον. [|| Figura mathematica. Hero Dasypodii p. 39, τὸ περιεχόμενον σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων περιφερειῶν, δύο κοίλων καὶ δύο κυρτῶν. Schneid.]

[Πελέκυσμα. V. Ἰχθύημα.]

[Πελεκύστερον. V. Πέλεκκον.]

Πελεκυφόρος, ὁ, Qui securim gestat [Lictor], Bipennifer Ovidio. [Planud. Ovid. Met. 4, 22. Boiss. Nicet. Chon. Ann. p. 362, A: Τοὺς π. ἐκκλησιάσας· ubi satellites intelliguntur aulæ Cpolitanæ, de quibus v. Ducang. s. v. Βάραγγοι. Anna Comn. p. 432, B; Jo. Cinnamus p. 4, B; 56, B; 108, B; Georg. Pach. V. Andron. p. 47, D. || Πελεκηφόρον ἄνδρα Eustath. ad Dionys. P. 537, ubi duo libri πελεκυφόρον. » Theophyl. Bulg. Alloc. de Latinis p. 262 Anecd. Mingar.: Οἱ παρὰ τῷ Ἐζεκιὴλ πελεκηφόροι. » Boiss. Πελεκοφόροι ap. Arrian. Tact. p. 105.]

Πελεμίζω, Moveo, Commoveo, Quasso, Concutio. [Per σείειν et κραδαίνειν exp. Hesych.] Hom. Il. N, [443]: Καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν ἔγχεος· P, [528]: Ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος. Hesiod. Theog. [458]: Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών· et [842]: Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν· Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ὀρνυμένοιο ἄνακτος. [Apoll. Rh. 2, 92: Καδδὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιξεν.]

[Πελένα (?), ζεῦγος βοῶν, Hesych.]

[Πελεός, ap. Achæum in Phrixo videtur esse i. q. πτελεὸς ap. Hom.: sed significare potest etiam τὰ πέλεια τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα, inquit Hesych.; at quid πέλεια sint, non exponit.]

[Πέλεσκον. V. Πέλλα.]

Πελεστύδραι [?], Hesychio συστρέμματα ὑδάτων, Aquarum vortices: quæ et δῖναι. [Præcedit gl. non minus obscura, Πελεστύδρην, νῆσον τὴν Σαλαμινίαν.]

[Πέλη, ἡ, Pela. Steph. Byz.: Πέλη, πόλις Θεσσαλικὴ διττή, μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ (ὑπὲρ Εὐρυπύλου codd.), ἑτέρα δὲ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. Ἔστιν ἀπὸ τοῦ Πέλη Πέλαια, ὡς Ζέλη Ζέλεια. Τὸ ἐθνικὸν Πελαῖος.]

[Πεληιάς. V. Πέλεια.]

[Πέληρ· περιστερᾶς καὶ περσικῆς τὸ ἥμισυ. Λάκωνες. gl. obscura Hesychii.]

[Πεληκτός. V. Πέλειος.]

[Πελία, ἡ, Pelia, Pylæ filia, Pandionis uxor. Apollod. 3, 15, 5; nisi Πυλία corrigendum cum Fabro.]

Πελία, a Doriensibus vocatur ἡ μέλαινα τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ἡνίκα ἂν δι' ὑπόδρομὴν αἵματος μελαίνηται, teste Corintho [p. 288, cui πελίωμα restitutum ex codd.], quod Livorem itidem s. Lividitatem possis interpretari. || Affert Etym. [M. p. 659, 38] et Πελίας ὄνος itidem pro Asino subnigro s. fusco: quum alias Πελίας sit nomen proprium. || Ap. Hesych. reperio etiam Πελιανὸν [corruptum ex πελιδνόν], expositum μολίβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν, Plumbum colore referens, Lividum.

[Πελιάδης. V. Πελιάς.]

[Πελιαίνομαι, Livesco. Hippocr. p. 152: Πελιαινόμενον βλέφαρον· 153, A: Τῶν ὀφθαλμῶν τὸ λευκὸν ... πελιαινόμενον· 1162, B: Ἐπελιάνθη τὸ ὀστέον.]

[Πελιανός. V. Πελία.]

[Πελίας, Subniger. V. Πελία.]

[Πελίας, ου, ὁ, Pelias, Neptuni e Tyro filius, pater Alcestidis. Hom. Il. B, 715: Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη· Od. Λ, 254, 256 (ubi Ion. Πελίης et Πελίης). Eurip. Med. 6, 486, Alc. 38; Pausan. 4, 2, 5; 5, 8, 2; 8, 11, 1; 10, 30, 8. Medeam τὰν Πελίαο φόνον, i. e. auctorem cædis Peliæ, dicit Pind. Pyth. 4, 446. De origine nominis ab adjectivo πελιός derivandi v. Apollod. 1, 9, 8.]

[Πελιάς, άδος, ἡ, Pelias, Peliæ filia. Πελιάδες κόραι Eur. Med. 9, 504. Strabo 1, p. 45. || Mascul. Πελιάδης, ὄνομα κύριον, ap. Suid. s. v. Πελίας· ubi ed. Mediol. Πελιάδας. Πελιάδες Diphili comœdia memorata ab Athen. 4, p. 156, F. G. D. Item fabula Euripidis; v. Harles. Bibl. Gr. vol. 2, p. 253 (69), Rossignol. *Journ. des Sav.* 1832, p. 242. Hase.]

[Πελιάς vitiose pro πελειάς. V. Πέλεια.]

[Πελιγᾶνες (πελιγάνες codex), οἱ ἔνδοξοι· παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί, Hesych.]

[Πελίγνας, ὁ, Pelignas, coquus Alexandro ab Olympiade missus. Athen. 14, p. 659, F.]

[Πελίγξαι, ἐπιδραμεῖν, Hesych. Ex ἐπιλίγξαι vel ἐπιλέξαι depravatum esse probabiliter conjecit Ruhnk. in Auctario.]

[Πελιδναῖος, αία, αῖον, i. q. πελιδνός. Nonn. Dion. 4, 371: Πελιδναίῳ δὲ σιδήρῳ ἰσοφυής. G. Dind.]

[Πελιδνάω. V. Πελιδνός.]

[Πελιδνήεις, εσσα, εν, Lividus. Marcell. Sidit. 47: Τύμματα πελιδνήεντα δράκοντος.]

[Πελιδνός, ή, όν. HSt. post verba s. v. Πελία apposita:] Pro quo [πελιανός, corrupto ex πελιδνός] frequentius dicitur Πελιδνός, sive Πελιτνός, quorum idem ille [Hesych.] meminit, prius exponens Nigrorem plumbeum habens, et ὕφαιμος, Sanguine suffusus, Suggillatus; posterius, πέλιος, Lividus. Posterius rursum πελιτνός, scriptum per τ, ap. Thuc. legitur, ut ap. Eust. [p. 735, 57] annotat Æl. Dionysius. [Sic etiam Phot. p. 408, 4, et Suidas. Hanc formam metrum postulat in versu Alexidis ap. Athen. 3, p. 107, D: Αἰσχύνεται γὰρ πελιτνὸν ἐν τῷ χρώματι· ubi vulgatum πελιδνὸν correxit Porsonus. Mœris p. 325: Πελιτνὸν ἐν τῷ τ Ἀττικοί, πελιδνὸν ἢ πέλιον Ἕλληνες.] Prius vero, hoc usitatius est, atque adeo id ap. Thuc. etiam habent vulg. edd., 2, p. 64 [c. 49], ubi peste laborantibus τὸ ἔξωθεν σῶμα fuisse dicit ὑπέρυθρον, πελιδνόν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. [Nunc πελιτνὸν correctum.] Sic Philostr. Ep. 2: Κατηγορεῖ δὲ καὶ γῆρας τοῦ προσώπου, ὑφ' οὗ πελιδνὸν μὲν τὸ στόμα, ῥυσσὴ δὲ ἡ παρειά. [Pollux 4, 141, ubi personas tragicas describit: Γυρὸς πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ. Diodor. 17, 10: Χρὼς ψυχρὸς καὶ πελιδνὸς ἐγένετο.] Itidemque quum ap. alios medicos, tum Galenum, necnon ap. Suidam, qui cum schol. Thuc. πελιδνὸν esse dicit τὸ μετέχον ὠχρότητος καὶ μελανίας οἱονεὶ μολυβδῶδες. Femin. Πελιδνή, substantive quoque usurpatur pro Πελιδνότης, s. πελίωμα, Lividitas, Livor, ut schol. Nicandri annotat in hunc l. Al. [557]: Σάρκα δ' ἐπιτροχόωσιν ἀολλέες ἄκρα πελιδναί. Ubi nota etiam substantivum illud πελιδνότης [quo Aretæus quoque utitur p. 2, 47: Π. τοῦ προσώπου], ab adjectivo πελιδνὸς derivatum: a quo est et verb. Πελιδνάω. [Hippocr. ap. Theophil. protosp. p. 7, 22 Ermerins.: Οἱ δὲ ἔξωχροι, οἱ δὲ πελιδνοί· ubi tamen Galen. vol. 7, p. 275, 2, πελιοί. At πελιδνὸς ap. Lucian. Philops. c. 11, Dial. mer. 1, 2; 15, 1, Fugit. c. 19. Id. Catapl. c. 28: Π. καὶ κατάγραφος. Hase. || Πεληδνὸς Hesychio i. q. πελιδνός.

[Πελιδνότης, ητος, ἡ. V. Πελιδνός.]

Πελιδνόω, Lividum reddo, Livore fœdo, Suggillo: cujus pass. Πελιδνοῦσθαι est Lividum fieri, Livorem contrahere, Livescere. [Planud. Ovid. Met. 2, 776. Boiss. Poeta ap. Suid. s. v. Ὑποδράξ: Ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα, quod exp. ὠχριάσασα. Hemst. Hom. Il. E, 354, Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν, schol. exp. ἐπελιδνοῦτο. Agath. Hist. p. 147, D: Καθάπερ οἱ στιγματίαι τῶν οἰκετῶν τοῖς ἐλέγχμασι πεπελιδνωμένοι. Aristot. Probl. 8, 1, ubi libri πελιοῦται. G. D. Galen. vol. 19, p. 130, 9: Πελιδνοῦσθαι. Id. vol. 4, p. 784, 4: Καταψύχεται δὲ καὶ πελιδνοῦται. Hase.]

Πελίδνωμα, τό, i. q. πελίωμα, Livor, s. Pars livida, schol. Theocr. [5, 99. Suid. s. v. Ὑπώπια. Boiss. Leo philos. Consp. med. p. 151, 19 Ermerins.: Ὑπώπιά ἐστι τὰ π. τὰ ὑποκάτω τοῦ ὀφθαλμοῦ. Theoph. Nonn. t. 1, p. 262. Hase. Conf. Πελίωμα.]

[Πελίδνωσις, εως, ἡ, Livor. Aret. p. 88, 32: Ξὺν ἐρυθήματι ἢ πελιδνώσει. Angl. Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Jun. t. 5, p. 274, 27: Πελιδνώσεις περὶ τὸ σῶμα διαφανεῖς. Hase.]

[Πελίκη, ἡ.] Πελικὰν [Πελίκα vel Πελίκαν recte corrigit Casaub.] species est Poculi lignei, sic nominata διὰ τὸ πεπελεκίσθαι [πεπελεκῆσθαι recte Jungerm.], Quod securi dolata et confecta sit. Alii volunt esse ξυλίνην λεκάνην, Catinum ligneum, Hesych. [Phot. p. 408, 8: Πέλικαν (scr. Πελίκαν)· Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι· Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος. Pollux 10, 78: Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν λεκάνην πέλλιν οἱ τραγῳδοὶ καλοῦσιν· οἱ δὲ Αἰολεῖς πέλικαν (litera ν erasa in cod. Jungerm.: edd. vet. πέλικα, quod in cod. uno πίλικα scriptum), μάλιστα τὴν ξυλίνην, ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. Conf. Πελίχνη.] Ap. Athen. [11, p. 495, A] reperio Πελίκας in Poculorum censu. Ibi enim Callistratus [ἐν ὑπομνήματι Θρᾳττῶν Κρατίνου] πελίκας exp. κύλικας, Calices: Crates vero χόας quosdam nominatos fuisse πελίκας ait: hujusque ἀγγείου τύπον prius quidem similem fuisse τῷ τῶν παναθηναϊκῶν, quando sc. πελίκη nominabatur: postea vero ipsum accepisse οἰνοχόης σχῆμα, quales fuisse τοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθεμένους: talesque fuisse vocatos ὄλπας, et ad infundendum vinum assumi solitos. [Pollux 10, 67: Προσθετέον τὰς ἐν Θρᾴτταις Κρατίνου πελίκας (codd. πέλιχας vel πελίχνας) ἢ κύλικας ἢ προχοΐδια εἶναι δοκούσας· 73: Ἔνιοι μὲν τὸν χοῦν καὶ πελίκην καλεῖσθαι νομίζουσι καὶ εἶναι τοὔνομα Βοιωτικόν. G. D. De forma πελίκης conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 732, et 1837, p. 742. Hase.] At Πελίκη, ἡ, dicitur esse Mensura Attica continens heminas octo. V. et Πέλυξ.

[Πελιναῖον. V. Πέλιννα.]

[Πέλιννα, ἡ, Pelinna. Steph. Byz.: Π., πόλις Θεσσαλίας ἐν Φθιώτιδι. Κέκληται ἀπὸ Πελίνου (scr. fort. Πελίννου) τοῦ Οἰχαλιέως. (Ἐς Πελλήνην τῆς Θετταλίας Arrian. Anab. 1, 7, 6, ubi codex unus Πελλίναν. Scribendum Πέλιναν, non quod Holstenius voluit Πελίννην.) Ἔστι δὲ καὶ Πελιναῖον (sic Holsten.: libri Πελιναῖον vel Πελληναῖον. Πελιναῖον ap. Strabon. 14, p. 645), ὄρος Χίου. Καὶ τὸ κτητικὸν Πελιναῖος (sic Holsten.: vulgo Πελληναῖος. Πελιναῖος ap. Steph. Byz. s. v. Ὤλενα, quod Ὤλενα et Πελιναῖος scribendum esse critici viderunt). Pind. Pyth. 10, 4: Ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ Πελινναῖον ἀπύει· ubi schol.: Πελινναῖον πόλις Θεσσαλίας, ἡ πατρὶς τοῦ νικηφόρου, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἐν Χίῳ ὄρος ἐκλήθη. Dionys. P. 535: Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πελιναίου ὑπὸ πέζαν· ubi librorum multorum corruptelæ sunt ἠλιβάτοιο Πεληναίου (Πελληναίου ap. Steph. Byz. s. v. Χίος ex cod. Vratisl. supplendum) et ἠλιβάτου Πελληναίου. Πελιναῖον pro Πελληναῖον Diodoro 18, 11, restituit Palmer., cujus v. annot. et Wessel. Veram nominis scripturam confirmat numus Πελινναίων ap. Clark. *Travels* vol. 7, p. 54, et Πελιναῖος, ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ ap. Hesych. Πελινναῖον, castellum Thessaliæ, ap. Strabon. 9, p. 437, 438.]

[Πέλιννος. V. Πέλιννα.]

[Πελιός, ά, όν: nam hunc accentum præcipit Arcad. p. 41, 3, qui πελιὸς per ὁ πελιὸς exp. et servarunt libri non raro.] Ad πέλειος vero ut redeam, sine diphthongo etiam scribitur Πέλιος, significans et ipsum Niger aut Fuscus. [Luridus, Lividus, Gl.] Hesych. et Suid. πέλιοι [ap. Suidam πελιοί, ap. Phot. p. 408, 6 sine accentu] exp. non solum μέλανες, Nigri, sed etiam ὠχροί, χλωροί, Pallidi: quum potius πέλιον, ut πελιδνόν, significet τὸ μεταξὺ μελανίας καὶ ὠχρότητος, veluti μολυβδόχροον, quod plumbeo colore est, medium inter pallidum et nigrum: Lat. Lividum. [Lex. rhet. p. 293, 14: Πελιὸν (scr. πελιὸν cum Schæf. ad Demosth. vol. 5, p. 235) τί ἐστι; τὸ πελιδνόν, ὅτι μέλαν ἐστίν· ἢ τὰ πελιώματα λεγόμενα, τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν.] Et in hac signif. usurpatur fere ab omnibus. Ita igitur dicitur πέλιος τὴν χρόαν, Colore lividus: et πελία σάρξ, Alex. Aphr. [Probl. 2, 62], Livida caro. [Hippocr. p. 37, 29: Βλέφαρον πελιόν· 37, 33: Χρῶμα ... προσώπου ... πελιόν. Aret. p. 105, 14: Πελιὸς γίγνεται ἄνθρωπος. Demosth. p. 1157, 6: Ἀμυγὰς ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη, πελιὸν δὲ τὸ στῆθος. Posidipp. ap. Athen. 10, p. 414, E: Πελίων (scr. πελιῶν) ἐπισκυνίων. » Apoll. Rh. 2, 124: Πελιοὶ λύκοι, ubi Etym. M. p. 680, 21, ex aliis exemplaribus annotavit πελιοί, i. e. πελιοί, quemadmodum ap. Nicandr. Th. 279: Πελιὸς δέ τοι ἐμφέρεται χρώς, in aliis libris πολιὸς scriptum. » Ruhnk. Ep. crit. p. 205.]

[Πελιότης, ητος, ἡ, Livor, Gl. Oribas. p. 159 Matth.: Μὴ π. ἔστω... περὶ τὸν ἐλλέβορον.]

[Πελιόω, Lividum facio.] Πελιοῦσθαι est Lividum fieri, Livore suggillari, s. suffundi, Livescere. [Hippocr. p. 760, C: Ὅσα ξὺν σκληρύσμασι πελιοῦται. Aristot. Probl. 8, 1. Jerem. Thren. 5, 10: Τὸ δέρμα ἡμῶν ὡς κλίβανος ἐπελιώθη. Apollod. 1, 9, 8: Τὸν πελιωθέντα παῖδα Πελίαν ἐκάλεσε. Dioscor. p. 400.]

[Πέλλις, ἡ, Catinus, mendose ap. Apollod. Poliorc. p. 18, 16. V. Πέλλις s. v. Πέλλα. Hase.]

[Πελιτνός. V. Πελιδνός.]

[Πελίχνη, ἡ, Pelvis, Patina, Catinus. Alcman ap. Athen. 3, p. 111, A: Κὴν πελίχναις παίδεσσι χρυσοκόλλα. || Calix. Athen. 11, p. 495, C: Σέλευκος δὲ πελίχναν Βοιωτοὺς μὲν τὴν κύλικα, Εὐφρόνιος δ' ἐν ὑπομνήμασι τοὺς χόας. Schweigh.]

[Πέλιχος. V. Πέλλιχος.]

Πελίωμα, τό, Livor, s. Id quod livore suffusum est, Pars livida. [Etym. M. p. 659, 2: Πελιώματα· τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν. Schol. Theocr. 5, 99: Τὴν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελίωμα ἢ πελίδνωμα καλοῦσι.] Diosc. 5, 25: Αἴρει τὰ π. καὶ ὑπώπια σὺν μέλιτι· de aloe, de qua Plin. 27, 4: Insignita ac livida ea sanantur illita cum melle. [Hippocr. p. 181 extr.: Πελιώματα περὶ τὴν πλευρήν· p. 396, 31: Αἰδοίου πελίωμα. Theophr. H. Pl. 9, 20, 3; Strabo 13, p. 588. Etym. M. p. 784, 46: Ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς π. (quod πελιώματα scriptum ap. Orion. p. 155 in codice), similiterque s. v. Ὧπας p. 823, 3, loco ex cod. ms. suppleto a Bastio ad Greg. Cor. p. 289, et ex Zonara p. 1889, ubi codd. alii πελιδνώματα, alii πελιώματα. G. D. Galen. vol. 14, p. 410, 9: Π. θύει. Hase.]

[Πελίωσις, εως, ἡ, Livor. Hippocr. p. 759, H: Φλεβῶν αἱμορρόων πελιώσιες.]

Πέλλα, s. Πέλλη [quod inter barytona ap. Arcad. p. 108, 1], Ionice, Athen. teste, 11, [p. 495, C] est ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα, Vas, in quod lac emulgebant, simile scypho, fundo latiore. Latini Vas illud, cui lac immulgetur, vocant Mulctrum s. Mulctram [ut exp. Gl.], necnon Mulctrale: ut Virg. Georg., Implebunt mulctralia vaccæ. Non solum vero immulgebatur ei lac, sed in ipso etiam reponebatur: ut Hom. Il. Π, [641]: Ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. [Theocr. 1, 26: Δύ'... ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς ἐς δύο πέλλας. Lycophro 708: Χρυσέαις πέλλαις. Poeta ap. Plut. Mor. p. 409, B: Πέλλαι τε ξύλινοι πίθοι πλῆσθεν ἅπαντες· ubi verba ξύλινοι πίθοι ex glossemate illata notavit Toup. Emend. vol. 4, p. 325.] Dicitur idem vas etiam Πελλίς. Hipponax [ap. Athen. l. c.]: Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. Nicander Al. [77]: Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν ὅτ' εἴαρι πῖον ἀμέλξεις, In cavis mulctris. [Suidas: Πελλίς (male πέλλη; ap. Phot. p. 408, 7)· ἔνθα τυρὸν ἀμέλγουσι, σκάφη τις.] Hesych. vocabulis his tribuit alias etiam significationes. Nam πέλλα ab eo exp. et λίθος, Lapis. [Unicus fortasse superest Ulpiani locus ad Demosth. De f. leg. p. 376, qui doceat Macedonum usu πέλας appellari τοὺς λίθους. Ubi enim exponit originem nominis Pellæ, alteram hanc ex vetusto scriptore profert, ἢ παρὰ τοὺς πέλας, τοὺς λίθους, κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνήν. Is. Vossium vero probo qui cum φέλλα et φελλέας comparaverit. Hemst. ad Hesych. Scribendum πέλλας.] Πελλίς vero s. Πελλάς, λακάνη [recte correctum λεκάνη], Catinus. [In Gl.: Πέλλις, Pelvis. Et sic Pollux 10, 78: Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν λεκάνην πέλλιν (nam sic codd.: πέλιν edd. vet.) οἱ τραγῳδοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς πέλικαν κτλ.] Alioqui Πέλλα est etiam nomen urbis Macedonicæ: ex qua qui oriundus est, nominatur Πελλαῖος, Pellæus. A pastoritia vero πέλλα dicitur Πελλαντὴρ, sive Πελλητὴρ, Is qui εἰς τὴν πέλλαν s. πελλίδα lac mulget. Prior vox ap. Hesych. legitur, afferentem nimirum πελλαντῆρα pro ἀμολγέα. Posterior, ap. Eund., afferentem sc. πελλητῆρας pro ἀμολγεῖς [Ap. Hesych.: Πέλλερ (Πελλητὴρ Albert.), πολυφάγος, ἀμολγός. Πελλητῆρες ἀμολεῖς]: necnon ap. Athen. 11, [p. 495, E.] Ibi enim in sermone de πέλλῃ pastoritia, ex Clitarchi Γλώσσαις refert πελλητῆρα a Thessalis et Æolica gente vocari τὸν ἀμολγέα: πέλλαν vero τὸ ποτήριον. Ubi notandus alius etiam τῆς πέλλης usus, pro Vase nimirum potorio: ut Phœnix quoque Colophonius τὴν πελλίδα posuisse existimatur ἐπὶ φιάλης: Ὃς τῶν τότε πολλῶν ἀνθρώπων ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν. Hipponax etiam πέλλην pro Potorio vase accepit: Ἐκ δὲ τῆς πέλλης ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτε Ἀρήτη προὔπινεν. Quum vero Idem dicit, Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ, non pro Poculo accipit, sed pro Vase illo pastorali, ut satis clare indicant verba illa sequentia, Οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. [Quod observavit Athenæus. || « Inter instrumenta navalia recensetur a Const. Porph. De adm. imp. c. 9: Τὰ παλαιὰ αὐτῶν μονόξυλα καταλύοντες ἐξ αὐτῶν βάλλουσι καὶ πέλλας καὶ σκαρμοὺς εἰς αὐτά. Videntur intelligi Palæ, quibus undæ ex navigiis subinde ejiciuntur, quas nos etiamnum pelas dicimus. » Ducang. || Πέλλα i. q. διφθέρα ap. Polluc. 10, 57. Ubi Jungerm. recte ἴπελλα correxit, frustra repugnante Hemst.]

[Πέλλα, ἡ, Pella. Steph. Byz.: Π., πόλις Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἀχαΐας, κοίλης Συρίας (de qua Strabo 16, p. 752, Polyb. 5, 70, 12, Euseb. H. E. 3, 5), ἡ Βοῦτις λεγομένη. Ἡ δὲ Μακεδονίας Βούνομος τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο καὶ Βουνόμεια. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πέλλα τοῦ κτίσαντος. Ὁ πολίτης Πελλαῖος, τὸ ἐθνικὸν Πελληνοί, ὡς εἴπομεν τοῦ Κάρραι καὶ Ἔδεσσα ποτὲ μὲν Ἐδεσσαίους, ποτὲ δὲ Ἐδεσσηνούς. Ἔστι καὶ Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας. De Pella Macedonica Herodoti 7, 123, Xenophontis H. Gr. 5, 2, 13, Demosth. p. 247, Strab. 7, p. 323, 330, aliorumque testimonia collegit Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 157 sq. Πέλλαν ἐΰκτιτον Oppian. Cyn. 2, 101. Πέλλης... ὄτις ib. 114. Adjectivum Πελλαῖος in numis legitur utunturque eo scriptores Latini, *Pellæus*. Πελλαῖος οἶνος ap. Polluc. 6, 16. Πελλαία σταφυλὴ 82. G. D. Πελλαῖος δράκων Lucian. Alex. c. 12. Suidas t. 2, col. 2409, B Gaisf.: Μαρσύας, Περιάνδρου, Π. Femin. Πελλαία Lucian. Alex. c. 6. Hase. || Obscura sunt Callimachi verba Anth. Pal. 7, 524: Πελλαίου βοῦς μέγας εἰν Ἀΐδῃ· de quibus v. criticorum conjecturas apud Jacobs.]

[Πελλαιόν, φαιὸν καὶ Μακεδονικόν, Hesych. Confundit adjectiva πελιόν et Πελλαῖον, quod animadvertit Sopingius. HSt. s. v. Πελός:] Ab eod. derivatum est nomen Πελλαιός, Hesychio φαιός, Fuscus, ap. quem et Πελλαιχρόν, s. Πελλαιχνόν, expositum πυῤῥόν, Rufum.

[Πελλάνα. V. Πελλήνη.]

[Πελλάνιος· Ποσειδῶν ἐν Κυρήνῃ, Hesych. « Hesychius dum more suo prima in litera labitur, digammon, i. e. Γ, et Π confundit, siquidem usum digammi Cyrenis viguisse, in hoc ipso numine Tzetza in Lycophr. 749 collato (Ἀμφίβαιος ὁ Ποσειδῶν παρὰ Κυρηναίοις· v. Comment. in Pindar. p. 268) observavimus, adde Εὐγάμμωνα Cyrenæum, Cyclicorum poetarum novissimum. Hinc efficitur perspicue, Ἑλλάνιος Ποσειδῶν ut præcipuis quibusdam Cyrenæorum religionibus floruerit, de qua cognominis ratione consulendus Valck. ad Eur. Hipp. 1122 et ad Herodot. 9, 7. » Bernh. ad Dionys. P. p. 671.]

[Πελλαντήρ. V. Πέλλα.]

[Πέλλαξ, i. q. μύλλαξ: de quo voc. v. Letronn. *Inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 414. Hase.]

[Πελλάς, i. q. πελλίς. V. Πέλλα.]

[Πέλλας, α, ὁ, Pellas, conditor Pellæ, urbis Macedonicæ. V. Πέλλα.]

[Πελλὴξ, ὁ.] Πέλλας et Πέλλητος, Hesychio πρεσβύτης: pro quo supra Πέλητος. [Scribendum πελλήξ. Arcad. p. 22, 2: Τὸ μέντοι πελλὴξ ὁ γέρων περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὄν.]

Πελλασταί, Hesychio auctore dicta fuerunt ὑποδήματα quædam, quæ περιέθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρά, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται. [Conf. Πελλωταί.]

[Πέλλη. V. Πέλλα.]

[Πέλλην, νος, ὁ, Pellen, Pellenæ conditor. Pausan. 7, 26, 12.]

[Πελλήνη, ἡ, Pellena. Steph. Byz.: Π., πόλις Ἀχαΐας (ap. Hom. Il. Β, 475, Herodot. 1, 145, Pind. Ol. 7, 156; 9, 146, qui Dorica forma utitur Πελλάνα, Aristoph. Av. 1421, Strabo 8, p. 385 sq., Polyb. 2, 41, 8, aliosque). Λέγεται καὶ Πελλίνα (Πέλινα cod. Vratisl.) ὡς Μιτυλίνα. (Numquid legendum Πελλήνα, ὡς Μυτιλήνα? Holsten. At hoc dicere vix operæ pretium erat, et ne verum quidem est. Nam Μυτιλήνη dicitur, vel forma Dorica Μυτιλάνα, non Μυτιλήνα. G. D.) Ὁ πολίτης Πελληνεύς· τὸ θηλυκὸν Πελληνίς. Σημειωτέον δὲ ὅτι Πελλήνη καὶ Πελλήνη ἑνὶ μόνῳ γράμματι διαφέρουσι, καὶ ἡ μὲν Πελλήνη δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς καὶ τὸ διὰ τοῦ ιος, ἡ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α τέσσαρα, Παλληνεύς Παλλήνιος Παλληναῖος Παλληνίτης. Πελληνεύς ap. Xenoph. Anab. 5, 2, 15: Φιλόξενος Πελληνεύς, ubi codd. Πελληνεύς. Polyb. 4, 72, 9: Πυθίων Πελληνέα. Πελληνεῖς, οἱ, Xenoph. Hell. 6, 5, 29; 7, 2, 2, Πελληνέας 7, 2, 11 et 13. Πελληνεῦσι et Πελληνέων ib. 14. Polyb. 4, 8, 4. Alterius quam Steph. Byz. ponit formæ Πελλήνιος duo sunt exempla, alterum ap. Harpocr. s. v. Μαστῆρες, ubi Aristoteles citatur ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ· quod tamen multo probabilius est Πελληνέων scribendum esse cum Valesio; alterum ap. Lycophr. 922: Αὔσονες Πελλήνιοι. Πελληναῖος ap. Suid. s. v. Πελλήνη: Καὶ Π. χιτῶν ἐπὶ τῶν παλαιά (scr. παχέα cum Jacobsio) φορούντων ἱμάτια· ἐν δὲ Πελλήνῃ διάφοροι χλαῖναι ἐγίνοντο. (Πελληνέων πολιτείαν scripserat Dicæarchus. Cic. Epp. ad Att. 2, 2, 1; ad quem l. conf. Osann. *Beitr. zur Litt.* vol. 2, p. 13. Hase.) Quæ Πελληνικαὶ χλαῖναι ab Hesychio s. h. v. dicuntur, Polluce 7, 67, et Strabone 8, p. 386: Ἔστι δὲ καὶ (præter Pellenen urbem) κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσι· κεῖται δὲ μεταξὺ Αἰγίου καὶ Πελλήνης. || Πελλήνη s. Πελλάνα, urbs Laconica, quam ab Achaica diserte distinguit Strabo, post verba modo apposita pergens: Τὰ δὲ Πέλλανα (Πέλανα edd. vett.) ἕτερα τούτων ἐστὶ, Λακωνικὸν χωρίον, ὡς πρὸς τὴν Μεγαλοπολῖτιν νεῦον· ubi numero plurali appellatur ut p. 360: Ἐνόπην δ' οἱ μὲν τὰ Πέλλανά (libri Πέλανα) φασιν, quam alii singulari Πελλάναν appellant. Pausan. 3, 21, 2: Προϊόντι ὡς ἐπὶ τὴν (τὸν duo codd.) Πελλάναν χωρίον ἐστιν ὀνομαζόμενον καὶ ἡ μετὰ τοῦτο Πελλάνα πόλις τὸ

ἀρχαῖον et genit. Πελλάνας ib. 3. Πελλήνη ap. Xenoph. Hell. 7, 5, 9, Polyb. 4, 81, 7; 16, 37, 5, Diodor. 15, 67, Plut. V. Agid. c. 8. Adject. Πελλανίς ap. Pausan. 3, 21, 2: Τὴν πηγὴν Πελλανίδα. || Nomen meretricis Πελλήνη comminiscitur schol. Aristoph. Lys. 996, verba poetæ Πελλάνας δὲ δεῖ, quæ de urbe Achaica tanquam de meretrice, quam expeterent Lacedæmonii, dicta sunt, secus interpretatus.]

[Πελληνεύς. V. Πέλλα.]

[Πέλλης, ὁ, Pelles, conditor Pellenes. Apoll. Rh. 1, 177: Πελλήνης... Ἀγαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης πατροπάτωρ (Asterii et Amphionis) ἐπόλισσεν.]

[Πελλῆς vel Πελλεῖς n. viri corruptum ap. Xenoph. Hell. 4, 3, 23, ex Πέλλις, ut arbitror, quum neque Πέλλης neque Πέλλις, unde genit. Πέλλιος in numo Apolloniæ Illyrici ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 29, si recte lectum, neque cetera, quæ proposita sunt, satis probabilia videantur. L. Dind.]

[Πελλητήρ. V. Πέλλα.]

[Πέλλητος. V. Πελλήξ.]

[Πελλία, σπίλαδοι, Hesych. Idem: Σπέλληξι, σπιλάδας.]

[Πελλίας, ὁ, Pellias, n. pr. in inscr. ins. Dionys. ap. Letronn. *Inscr. de l'Ég.* vol. 1, p. 390, 26 et 34. Hase.]

Πέλληξ, Hesychio κράνος, Galea, Cassis: quæ est πήληξ.

[Πελλίς. V. Πέλλα.]

[Πέλλιχος, ὁ, Pellichus, dux Corinthiorum. Thucyd. 1, 29 (ubi edd. vet. Πελλίκου); Lucian. Philops. c. 18, ubi libri partim Πέλιχος.]

[Πελλοπλαισίραστον (?), ὀξύθυμον, ἢ ἔκλυμον, Hesych.]

[Πελλοφόρος, ὁ, Pellarius, Gl.]

[Πελλός, ἡ, όν.] Πελλός, οῦ, ὁ, Niger, Fuscus: ut Suid. πελλὸν χρῶμα esse dicit τὸ μέλαν. [Gl. insititia in quattuor codd. omissa.] Etym. [M. p. 659, 9] et Lexicon meum vet. [Zonar. p. 1528] paroxytonws habent πέλλον, exponentes itidem μέλαν: postquam enim πελαργὸν nominatum dixere ex eo quod nigras et albas habeat pennas, subjungunt, Πέλλον γὰρ, τὸ μέλαν· ἀργὸν δὲ, τὸ λευκόν: pro quo πέλον, ap. Suid. [gl. nunc codd. auctoritate ejecta] iterum oxytonws πελόν, afferentem id ipsum etymon. [Ap. Zonar. libri partim πελὸν partim πέλον. Sed πελὸν omnes p. 1535. In Ind.:] Pro πελὸς s. πέλος, reperitur etiam Πελλός, s. Πέλλος, duplici λ scriptum, significans itidem Niger, s. Subniger, Fuscus, [Pullus]. Hesych. oxytonws scriptum habet πελλὸν [qui rectus esse accentus videtur], exponens φαιὸν χρῶμα ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ: afferensque itidem πελλὴν pro φαιὸν τῷ χρώματι, addens tamen etiam κούφην, Levem. Paroxytonws scriptum ap. Galen. Lex. Hippocr. [p. 542], πέλλα sc. ex Hippocr. afferentem pro πέλια, ὑπόκιῤῥα, Livida, Subfulva. Quibus addit, eum pro eod. dicere πελιδνὰ [πελιδνά, quod exemplaria quædam habere dicit Foesius, HSt. tacite posuit pro vulgato πελιρά, quod in duobus codd. πελληρὰ scriptum]: Zenodotum vero ἐν ταῖς ἐθνικαῖς Λέξεσι annotare Sicyonios πέλλον [πέλον cod. Mosq.] dicere τὸ κιῤῥόν, Fulvum. Itidem Erot. [p. 306] paroxytonws habet πέλλον [πέλον legitur], exponens ὑπόφαιον, Subfuscum: reprehendensque eos qui πελλὸν scribunt, utpote ignorantes Sophoclem quoque hoc vocabulo usum esse in Pastoribus, et in Amphiarao, dicentem πέλλης βοός. Ita enim quædam ejus exempll. habent, alia simplici λ. [Erotiani verba sunt, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶ « κονὸς πέλης (v. l. πέλλης, πέλλον, πέλον) τε μηκάδος βοὸς ῥινόων (alii libri ῥηνόων). » Trimetrum restituit Brunckius qui ῥινὸν βοὸς scripsit, quod metro satisfacit, non sententiæ, cui consulturus Lobeck. Paralip. p. 344 βοῦ τ' ἄρσενος conjecit. Neque enim βοὸς cum μηκάδος potuit conjungi, quod οἰὸς aut αἰγὸς addi postularet, non βοός. Sed vereor ne plura hic turbata sint ab librariis: nam nec πέλος simplici λ scriptum satis firmatum est nec verisimile videtur iisdem in utraque fabula verbis usum esse poetam, augetque vitii suspicionem grammaticus in Cramer. Anecd. vol. 1, p. 344, 6, qui alium ex Amphiarao versum affert, in quo vestigium aliquod genitivi βοὸς superest: Πελιοῦ οὖν παρὰ τὸ πέλλω (πέλλος Lobeck. in Act. Soc. Gr. vol. 2, p. 297)· « Ἔνθ' οὔτε πέλλεις οὐδ' ἄγραυλος βοτὶς, » ex quo

Lobeckius, dubitans tamen, fecit: Ἐνθοῦ τε πέλλης οἰὸς ἀγραύλου βοτόν. Itaque videndum ne duo apud Erotianum versus confusi sint, alter ex Pastoribus, ex Amphiarao alter. G. D.] Sic Etym. [M. p. 659, 37] Πέλλαν urbem Macedoniæ nominatam scribit, quod eam βοῦς εὗρε πέλλη τὸ χρῶμα, Quod eam invenerit bos fusco s. livido præditus colore: a quo bove denominata etiam fuit Βοῦτις et Βουνόμεια, teste Steph. B. Utitur hoc vocab. Theocr. quoque, 5, [99]: Τὰν οἶν τὰν πέλλαν· quod schol. itidem exp. μέλαιναν, Nigram, Fuscam. [Πορφυρᾶν exp. Greg. Cor. p. 288, ubi male πέλαν scriptum.] Item ap. Aristot. H. A. 9, 1, τῶν ἐρωδιῶν tria genera sunt, sc. ὁ πέλλος, ὁ λευκὸς, et ὁ ἀστερίας, i. e. ὁ πέλλος τὴν χρόαν, Qui colore est subnigro s. fusco aut livido. Plin. Græcam vocem retinet, 10, 60. [Anton. Lib. c. 7. Eustath. p. 804, 63.] Porro ab hoc πέλλος idem Etym. [M. l. c.] dici πέλλην βοῦν scribit τὸν πέλλον χρῶμα ἔχοντα, Qui fusci s. lividi coloris est. [Conf. Salm. ad Tertull. De pallio p. 131, et Eckhel. Doctr. num. part. 1, vol. 2, p. 74, ubi Ulpian. Ad Demosth. π. ait esse τεφρώδεις, κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνήν. Hase.]

[Πελλόω, Lividum facio.] Præterea sicut ex πέλιος est verbum πελιοῦσθαι, ex πελιδνὸς verbum πελιδνοῦσθαι, ita ex πέλλος verbum Πελλοῦσθαι, superioribus synonymum, significans sc. Lividum fieri, Livescere.

[Πέλλυτρον, τό, Pedale. Pollux 2, 196: Ποδεῖα δὲ τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας, ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα (scr. πέλλυτρα ex cod. Falckenb.) καλεῖ· 7, 91: Ἃ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυτρα (πέλυτρα cod. Jungerm.) καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος « Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. » (Hunc locum om. cod. Jungerm.) Τὰ δὲ πέλυντρα (cod. πέλλυτρα) εἶδος ὑποδήματός κτλ. Et rursus πέλυτρα 10, 50. Comparandæ cum his glossæ Hesychii, de quibus HSt.:] Πελλυταί, Hesychio οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκτραπῆναι: pro quo supra πελλασταί. Ap. Eund. legitur Πελλύτα, et Πελλύτευμα [legitur πελλύτευμα], exposita itidem δεσμός, Vinculum. [Quæ omnia nihil aliud sunt quam unius corruptelæ vocabuli πέλλυτρα.]

Πέλλωμα, τὸ, i. q. πελίωμα s. πελίδνωμα, Livor, Pars corporis livida. Legitur ap. schol. Theocr. 5, [99]: Τὴν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, vocant πέλλωμα s. πελίδνωμα. Ita enim repono pro πέλλαμα, quod habent vulg. edd. [Veram scripturam πελίωμα præbuerunt codd.]

[Πέλλων, ωνος, ὁ, n. pr. ap. Chœrob. Can. p. 79, 27.]

Πέλμα, τὸ, Planta pedis, h. e. Ima pedis pars, qua solum teritur [τὸ κάτω τοῦ ποδὸς exp. Hesych.], Latinis Solum dicta, ut Cic. Tusc. 5, ex Epistola Anacharsidis: Mihi amictus est Scythicum tegmen; calceamentum, solorum callum; cubile, terra. Alex. Aphr. [Probl. 1, 1, p. 248, 14]: Οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. [Ib. 2, 45. Artemid. 4, 24: Τὰ ὑποκάτω τῶν ποδῶν, τὰ π. 5, 81: Τὰ π. τῶν ποδῶν.] Tribuitur πέλμα ceteris etiam animantibus. Herodian. 4, [15, 8] de camelis: Μάλιστα ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, et propterea εὔτρωτοι si calcent murices et tribulos. Rursum Alex. Aphr. [l. c. 1, 46] πέλματα tribuit digitis, Imam eorum partem sic appellans, quæ ungui subjacet: Τὰ νεῦρα, inquit, κατιόντα ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων, ἐκ τῶν οἰκείων περιττωμάτων ποιεῖ τοὺς ὄνυχας. Alii interpr. Extremitates digitorum, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ut ibid. loquitur. [|| De pediculis pyrorum Geopon. 10, 25, 1: Πισσώσας τῶν ἀπιδίων τὰ πέλματα κρέμασον.] Πέλμα vocatur etiam Solea calceamenti. Polyb. [12, 6, 4]: Τοὺς Λοκροὺς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας γῆν. [Eratosth. ap. Polluc. 7, 90: Πέλμα ποτιῤῥάπτεσκεν. Nicand. ap. Athen. 9, p. 370, A: Πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν. Ælian. V. H. 9, 14: Μολίβδου πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα. Hippocr. p. 858, G: Πέλματα ἢ μολίβδινα προστιθέειν· ubi soleæ ex corio aut plumbo intelliguntur, quæ in pedis luxatione plantæ adhibentur.] Latini etiam Solum hac signif. dicunt. Plaut., Qui soccis habeat auro suppactum solum; Martial. l. 9, in sutorem: Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre ve-

tusque solum. [|| Solum s. Arena circi et amphitheatri. Chron. Alex. p. 262, et Cedren. p. 147: Τὸ π. τοῦ ἱππικοῦ. Vita Ms. S. Symeonis: Ἀπελθὼν ἵστατο κάτω εἰς τὸ π. ὅπου ἔπαιζον οἱ μῖμοι. Ducang. Adde Joann. Malal. p. 175, 10.]

[Πελματίζω, Scalpo s. frico plantam pedis. Etym. Ms. Havn. ap. Sturz. in annot. ad Etym. M. p. 1002: Πελματίσατε, ἤγουν ξέσατε τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἔστι πέλμα καὶ σημαίνει τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν μέρος· ἐκ τούτου γίνεται πελματίζω, ὁ μέλλων πελματίσω.]

πελματισμός. Cod. 500, 78, 7.

[Πελματικόν, τὸ, Medicamentum ad conservandas augendasque ungulas equorum, de cujus σκευασίᾳ Hippiatr. p. 256, 4. Hase.]

[Πελματόω. Phot. p. 412, 2 et Suidas: Πεπελτωμένα, πεπιναρωμένα. Scribendum Πεπελματωμένα. Calcei usu detriti iterum atque iterum consarcinari et suppingi solent, quod pauperculorum et hominum sordidiorum est. Quo fit ut πεπιναρωμένα vocent grammatici. Toup. Emend. vol. 2, p. 47. Conf. Καταπελματόω.]

[Πελματώδης, ὁ, ἡ, Plantaris, Gl.]

[Πελμηρίς (?) στεφολή ap. Polluc. 6, 82.]

[Πελόπεια, ἡ, Pelopia, Peliæ filia. Apollon. Rh. 1, 326, Apollod. 1, 9, 10. || Cygni e Marte mater. Apollod. 2, 7, 7, ubi Πελοπίας scriptum. || Amphionis et Niobæ filia. Apollod. 3, 5, 6, ubi libri πελόπιν, quod in Πελοπίαν mutatum ex schol. Eurip. Phœn. 162 et Tzetz. Hist. 4, 423. || Ægisthi ex Thyeste mater. Ælian. N. H. 12, 42. Hic quoque Πελοπία scriptum.]

Πελωνίδης. 2286, 10, v.

[Πελόπειος, ὁ, ἡ, Pelopeus. Steph. Byz. s. v. Πελοπόννησος: Λέγεται καὶ Πελόπειος διὰ διφθόγγου ἀπὸ Πέλοπος. Forma poet. Πελοπήιος, Apoll. Rh. 1, 758: Πελοπήια νῶτα· 2, 790: Πελοπήιον οὖδας. Christod. Anth. Pal. 2, 120: Ἡ μόθον ἐντύνων Πελοπήιον.]

+ Supp. 468, 8, v. Inscr. 17. Homil. 13.

[Πελόπη, ἡ, Pelope. Steph. Byz.: Π., κώμη Λυδίας πρὸς τῇ Φρυγίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πελοπεύς.]

[Πελοπηιάδης, ὁ, Pelopis filius. Πελοπηιάδαι, οἱ, Pelopis posteri. Pind. Nem. 8, 21; Theocr. 15, 142.]

[Πελοπήιος. V. Πελόπειος.]

[Πελοπηίς, ίδος, ἡ, Pelopeis. Gramm. Crameri Anecd. vol. 1, p. 374, 8 et Etym. M. p. 659, 45: Πέλοπι Πελοπίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ η Πελοπηίς. De Peloponneso Apoll. Rh. 4, 1570, 1577: Π. γαῖαν. Omisso γῇ Callim. H. in Del. 72: Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηὶς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ. Steph. Byz. s. v. Πελοπόννησος. « Orac. Pyth. ap. Phlegon. Trall. fr. De Olymp. p. 144 ed. Franz. » Osann.]

[Πελοπία. V. Πελόπεια.]

[Πελοπίδας, ου, ὁ, Pelopidas, dux Thebanorum. Xenoph. Hell. 7, 1, 33. Ejus vitam scripsit Plutarchus.]

[Πελοπίδης, ὁ, Pelopis filius. Πελοπίδαι, οἱ, Pelopis posteri. Æsch. Choeph. 503: Μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε. Eur. Tro. 706, Hel. 1258, Iph. T. 985, al.; Thucyd. 1, 9; Plato Rep. 2, p. 380, A. Numero sing. Pausan. 5, 4, 3: Ἀφίκετο ... χρησμὸς τὸν Πελοπίδην ἐπάγεσθαι συνοικιστήν, Qui esset ex genere Pelopis.]

[Πελόπιον, τὸ, Pelopium, Templum Pelopis. Pausan. 5, 13, 1.]

+ 1182, 92, 20: πελτάρια καιδία.

[Πελόπιος, ία, ιον, Pelopius. Eur. Hipp. 374: Χώρας Πελοπίας προνώπιον· Ion. 1591: Κατ' αἶαν Π. Suppl. 184: Π. χθόνα.]

[Πελοπικός, ή, όν, Pelopicus. Inter adjectiva in ικος ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 20, 22. Codex πελωπικός.]

[Πελοπίς. V. Πελοπηίς.]

[Πελοποννησιακός, ή, όν, Peloponnesiacus. Steph. Byz. s. v. Πελοπόννησος: Ὁ οἰκήτωρ Πελοποννήσιος· Πελοποννησιακὸν δὲ πόλεμον φυλάττονται λέγειν. Sic tamen Diodor. 14, 10, Pausan. 8, 52, 3, Strabo 13, p. 600. Id. 14, p. 654: Κατὰ τὰ Πελοποννησιακά, Belli P. tempore. Suidas s. v. Λεύκων: Γεγονὼς ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς.]

[Πελοποννήσιος, ία, ιον, Peloponnesius. Π., οἱ, Incolæ Peloponnesi. Herodot. 7, 137: Κατὰ τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον. Thucyd. 1, 1; Aristoph. Ach. 620, 623, Eq. 279, Lys. 33; Plato Menex. p. 235, D; Strabo 8, p. 358, 369, al. Π. πόλεμος ap. Pausan. 4, 6, 1.]

cf. Bekker epist. crit. p. 283.

[Πελοποννησιστὶ, Peloponnesiace. Greg. Cor. p. 331: Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοποννασιστὶ λέγουσιν (οἱ Δωριεῖς). Recte corrigitur Πελοποννασιστὶ ex Theocr. 15, 92: Π. λαλεῦμες.]

[Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus, peninsula inter mare Ægæum et Ionium sita, de cujus forma Strabo 8, p. 335: Ἔστι ἡ Π. ἐοικυῖα φύλλῳ πλατάνου τὸ σχῆμα, ἴση δὲ σχεδόν τι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὅσον χιλίων καὶ τετταράκοντα σταδίων. De nominibus quæ aliis temporibus alia fuerunt, Steph. Byz.: Π. τρεῖς ἔσχεν ἐπωνυμίας· ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος τοῦ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπία, ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ Πελασγία, ἐπὶ δὲ Ἄργου ὁμωνύμως Ἄργος ἐκαλεῖτο, ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν Πελοπόννησος. Antiquissima nominis exempla sunt ap. Hom. H. in Apoll. 250: Ἠμὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσιν et 290, 419, 430, 432. Ad scripturam quod attinet, Πελοπόννησος ejusque derivata in codicibus non raro simplici ν scripta reperiuntur. Duplex ν non solum poetarum versus vel admittunt vel postulant (v. Hermipp. ap. Athen. 8, p. 344, D, Theocr. 15, 92), sed etiam diserte præcipit Strabo 13, p. 618: Καλοῦνται δ' (αἱ νῆσοι) Ἑκατόννησοι συνθέτως ὡς Πελοπόννησος κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις: quocum conf. Eustath. ad Dionys. P. 403, schol. Philostr. Her. p. 541 ed. Boiss.]

[Πελὸς s. Πέλος. V. Πελλός.]

[Πελούκιον, τὸ, inter placentas recenset Chrysippus Tyaneus Athen. 14, p. 647, C. Casaub. ediderat πελουκίδιον, et interpr. Pellucidum: a tenuitate operis aut peculiari quodam artificio pellucida placenta vocari potuit. Angl. Scribendum potius πελλούκιον. G. Dindorf.]

[Πέλοψ, πος, ὁ, (scripturam vitiosam Πέλωψ notat Chœrob. Can. p. 322, 2), Pelops, Tantali Phrygiæ regis filius, avus Agamemnonis. Hom. Il. B, 104. Π. ὁ Φρύξ ap. Herodot. 7, 11, Soph. Aj. 1292. Λυδὸς ap. Pind. 9, 15. Π. ὁ Ταντάλειος Eur. Iph. T. 1. Π. Κρόνιος (nomine ab avia Tantali, quæ Saturni filia fuit, ducto) Pind. Ol. 3, 41. De etymologia nominis Plato Crat. p. 395, C: Δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κεῖσθαι· σημαίνει γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸν τὰ ἐγγὺς ὁρῶντα ἄξιον εἶναι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας, etc. Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικία, P. colonia, i. e. Peloponnesus (illuc enim colonos ex Lydia deduxerat), Pind. Ol. 1, 37. Π. νᾶσος Soph. Œd. C. 697. Πέλοπος ἐν τόποις Æsch. Eum. 703. Πέλοψ inscriptæ fuerunt Antiphanis, Eubuli et Nicocharis comicorum fabulæ. || Πέλοπος νησῖδες, ἀριθμὸν ἐννέα οὖσαι, e regione Trœzenis sitæ, ap. Pausan. 2, 34, 3. || Agamemnonis ex Casandra filius. Pausan. 2, 16, 6. || Præceptor Galeni, discipulus Numesiani. Galen. vol. 1, p. 51; vol. 3, p. 137, 168; Paul. Ægin. 3, 20; Plin. H. N. 32, 5.]

[Πελτάζω, Peltam gesto. Xenoph. De vect. 4, 52, Anab. 5, 8, 5; Max. Tyr. Diss. 7, p. 74 ed. Cant.; Appian. Civ. 2, 70.]

[Πέλται, αἱ, Peltæ, urbs Phrygiæ majoris. Xenoph. Anab. 1, 2, 10; Strabo 12, p. 576, et Steph. Byz., qui adject. gent. memorat Πελτηνός. Πελτινὸν πεδίον Strabo 13, p. 629, quod Πελτηνὸν scribendum. G. D. De ejus situ conf. Kiepert. ad Franz. *Fünf Inschr. Kleinas.* p. 36. Hase.]

Πελτάριον, τὸ, Parvula pelta s. cetra. [Athen. 4, p. 200, F; Lucian. D. mort. 14, 2, Bacch. 1. Etym. M. p. 712, 8; Thom. M. p. 676. Eustath. p. 534: Ἀσπιδίσκια, ἤγουν μικρὰ π.] 396, 429. Cod. 168, 236, 1.

Πελταστής, ὁ, i. significans q. comp. Πελτοφόρος, Qui peltam ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta, Cetratus. Liv. [31, 36]: Nocte cetratos, quos peltastas vocant, loco opportuno inter bina castra in insidiis abdiderat. Utroque utitur Xen. Hell.: priore, 4, [3, 15]; posteriore, 2, [4, 12]: opponens τοὺς πελταστὰς τοῖς ὁπλίταις, utpote ferentarios et leviter armatos. Sic ap. Plat. [Ep. 7, p. 348, E]: Περιθέουσι πελτασταί. [Eur. Rhes. 311: Πολλὰ πελταστῶν τέλη. Polyb. 4, 75, 4; 80, 8, al. Diodor. 15, 44, de Iphicrate: Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους ... Οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὁπλῖται καλούμενοι, τότε δὲ ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν. || Πελταστὴς Ephippi comœdia fuit.]

Πελταστικός, ή, όν, Ad peltastam pertinens. Ap. Plat.

Leg. [7, p. 813, D; 8, p. 834, A] πελταστική, sc. ἐπιστήμη, Peltastica scientia, h. e. dextre sese protegendi pelta in conflictu cum adversario: ut πελταστικὸς etiam dicitur Qui pelta sese tueri in pugna probe novit. [Plat. Theæt. p. 165, D: Π. ἀνήρ· Prot. p. 350, A: Οἱ π.] Unde adv. πελταστικώτατα, Xen. Œc. [21, 7], More peritissimorum peltastarum. [Τὸ πελταστικόν, Cetratorum copiæ, ap. Xenoph. Anab. 1, 8, 3, Hell. 4, 5, 16. Ὅπλα χαλκᾶ πελταστικά Polyb. 23, 9, 3. G. D. Lucian. Dial. mort. 14, 2: Τὸ Μαντινέων π. Hase.]

Πέλτη, ἡ, Pelta, scutum brevius. [Eur. Alc. 501: Χρυσέου Θρηκίας πέλτης ἄναξ· Rhes. 301: Πέλτη δ' ἐπ' ὤμων ... ἔλαμπε· Bacch. 782: Πέλτας ὅσοι πάλλουσι. Aristoph. Lys. 563: Πέλτην σείων κἀκόντιον. Plato Leg. 8, p. 834, A: Τόξοις καὶ πέλταις.] Plut. Artox. [c. 24]: Τήν τε φαρέτραν ἐνῃμμένος καὶ τὴν πέλτην φέρων· De fort. Alex. [p. 327, B]: Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, sc. τοῦ Ἀλεξάνδρου, Pelta protexit et tutatus est Alexandrum. Athen. [1, p. 16, A] e Xenoph. [Anab. 6, 1, 10]: Τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν τὰς πέλτας ὤκλαζε καὶ ἐξανίστατο, καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει, Collisione peltarum plausum excitans. Hesych., [Phot. p. 408, 18,] et Suid. [aliique grammatici, ut schol. Eur. Alc. 516, schol. Plat. p. 230 (453 Bekk.), Tim. Lex. Plat. p. 211,] dicunt esse ἀσπίδα quæ non habeat ἴτυν, [ὅπλον κοῦφον ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης γεγονὸς Phot., ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα, οὐδὲ βοὸς, ἀλλ' αἰγὸς ἢ ὑὸς δέρματι περιτεταμένη, Lex. rhet. p. 297, 9.] Eminentem in circumferentia veluti limbum, Umbonem: [Phot. p. 408, 11, et] Suidas rursum ἀσπίδιον τετράγωνον: Liv., peltam cetræ haud dissimilem esse. Amazonum peltas hederæ folio similes fuisse, auctor Xen.: Plin., Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effigiem Amazonicæ habuisse: Virg. autem narrat Amazonidum lunatis agmina peltis: innuens lunæ semiplenæ formam habuisse. Ab Hesych. exp. etiam δόρυ et ἀκόντιον: ut a Suida quoque λόγχη et καταπέλτης: sed recte, meo quidem judicio. [Recte ap. Phot. et in Lex Bachm. vol. 1, p. 336, 3: Πέλται· λόγχαι, omisso καὶ καταπέλται, quod ap. Suidam recte delet Bernhardyus. Hastæ significationem habet ap. Xenoph. Anab. 1, 10, 12: Τὸ βασίλειον σημεῖον ... ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀνατεταμένον· quod ἐπὶ δόρατος μακροῦ dixit Xenoph. Cyrop. 7, 1, 4. Leunclavio ἐπὶ παλτοῦ corrigendum videbatur.] Rursum [ap. Etym. M. p. 660, 27, ὁ πέλτης: et] ap. Hesych. reperio Πέλτης: quod esse dicit θωράκιον [recte ap. Hesych. legitur Θρᾴκιον, quod Suidæ quoque restituendum pro θωρακικόν. Πέλτη Θρακία ap. Dionys. A. R. 2, 70], ὅπλον, et εἶδος ταρίχου. Pro eo Suid. habet Πέλτον [vitiose pro πέλτην], terminatione neutra, iisdem verbis exponens. [Πέλτη ... καὶ παλτὸς (?) καὶ πελτάριον ap. Thom. M. p. 676.] || Πέλτην nonnulli appellant etiam τὸν ποτάμιον κορακῖνον, Coracinum fluviatilem, teste Athen. 3, [p. 121, B. Eo spectat Hesychii et Suidæ explicatio εἶδος ταρίχου.]

[Πελτίδιον, τὸ, i. q. πελτάριον. Schol. Luciani D. mort. 14, 2.]

[Πέλτον. Παλτός. V. Πέλτη.]

[Πελτοφόρος, ὁ, i. q. πελταστής. Pollux 1, 30. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 24, Hell. 2, 4, 8, Ages. 3, 4; Polyb. 3, 43, 2; 75, 7; Phalaris Epist. 56, p. 184, 3.]

[Πελύκιον, τὸ, Securicula. Arrian. Peripl. mar. Er. p. 4, 19. Id. ib. p. 10, 35: Π. καὶ μαχαίρια. Hase.]

[Πέλυντρον vitiose pro πέλλυτρον, quod v.]

Πέλυξ, s. Πέλυς, Pelvis. Pollux enim 10, c. 22 [§ 78], quod est de vasis in quibus abluuntur pedes et pocula, scribit τὴν λεκάνην a Tragicis vocari πέλιν [recte codd. πέλλιν]: Æoles autem πέλυκα [vera scriptura πελίκαν est: v. Πελίκη] vocare maxime τὴν ξυλίνην λεκάνην, Ligneam pelvim, Ligneum catinum: sc. ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. Pro eo Hesych. habet Πελικάν, ut supra docui. [Genitiv. πέλυκος memorat Athen. 8, p. 392, B, ubi de nominibus in υξ agit. Πέλυκα inter instrumenta coqui refert Pollux 10, 105.] || Πέλυξ ponitur etiam pro πέλεκυς, Securis. [Phot. p. 407, 26: Πέλεκυς· ὁ δὲ πέλυξ βάρβαρον.] Jerem. 23, [29]: Οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, Sermones s. Verba mea ut securis incidens petram. [Ezech. 9, 2; Aq. Deut. 19, 5; 20, 19.] Meminit hujus signif. Eust. quoque [p. 383, 27; 1636, 12, ubi τοῖς μεθ' Ὅμηρον tribuit.] || Affertur πέλυξ [vitiose pro πήληξ] et pro Galea: pro quo ap. Hesychium πέλλιξ.

Πέλω, Sum, poetice pro εἰμί. [Duo tantum hujus v. tempora usitata sunt, præsens et imperfectum, quibus epici, lyrici et tragici poetæ utuntur. Nam de prosæ orationis scriptoribus nulla allata sunt exempla præter Melissæ Pythag. in Galei Opusc. myth. p. 749: Τᾶς ... γυναικὸς κόσμος ὁ τρόπος πέλει· et Myiæ ib. p. 750: Ἐὰν μὴ ταῖς πρὸς ἄνδρα κοίταις εὐνόατος πέλῃ. Quibus tertium accedat Pittaci ap. Diog. L. 1, 81: Κροῖσον τῶν βασιλέων πολυχρυσότατον πέλειν. Hesych.: Πέλει, ὑπάρχει, ἐστί· δίδωσι· γίνεται. Πέλεν, ἦν, ὑπῆρχεν.] Hom. [Il. Δ, 158: Οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον· Τ, 365 et Hesiod. Sc. 164: Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· Γ, 3: Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. Hesiod. Op. 823: Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ. Pind. Ol. 6, 170: Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντι (Dor. pro πέλουσι)· Pyth. 1, 109: Ὀρθωτὴρ πέλει· Ol. 1, 72: Ἄφαντος ἔπελες. Æsch. Prom. 896: Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν. Soph. Œd. T. 245: Τοιόσδε τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω· et alibi non raro ap. Tragicos. Imper. ap. Apoll. Rh. 1, 304: Μηδ' ὄρνις δεικαλὶς πέλε νηί. Cum adv. Hom.] Il. I, [324]: Κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, Ipsi autem male est, Ipsa autem inopiam patitur: de avi quæ pullis suis dat si quid invenerit. Sic alibi πέλε et πέλεν pro Erat, ἦν. [Imperf. ἔπλεν pro ἔπελεν Il. M, 11: Ὄφρα ... ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν.] Πέλεσκε, Ion. pro ἔπελε, Erat. [Nonn. Joann. c. 19, 185: Ταῦτα δὲ πάντα πέλεσκεν, ὅπως ἔπος ἔμπεδον εἴη .... Infin. πέλεμεν Parmenid. v. 66 ed Karst., quod restituendum ib. v. 104 ex Simplicio, pro πέλεναι, πέλει, vel πέλεν, quæ sunt aliorum librorum vitia.] Exp. etiam Fio, γίγνομαι. [Quo non opus.] Utuntur iidem poetæ passivo [medio] etiam pro activo, itidem pro Sum, εἰμί [Il. Π, 314: Ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται· Od. Α, 125: Ἐρετμὰ τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Pind. Isthm. 5, 4: Θαυμασταὶ πέλονται. Soph. Aj. 159: Σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται]: unde ap. Apollon. [Rh. 1, 1320], πελέσθω, Sit. Item pro ἐπέλετο [quod Hesych. exp. ἐγένετο, ἐφάνη] dicunt ἔπλετο, per sync.: Od. Θ, [571] Τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, Ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Ut animo ejus gratum erit. Positum enim imperf., nisi aor. 2 malis, pro futuro. [Imo pro præsenti, ut Il. B, 480: Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο· Z, 434: Ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος· Od. N, 145: Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο· et alibi non raro. Sec. persona Il. I, 54: Βουλῇ μετὰ πάντας ... ἔπλευ ἄριστος· Ψ, 69: Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ; Imperfecti vero signif. Il. Ξ, 158: Στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ· Od. Δ, 441: Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο. Πελέσκεο et —ετο, Il. X, 433: Ὅ μοι ... εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο. Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156: Ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο ... μύρμηξ.] Accipitur et πέλομαι hoc pro γίνομαι, Fio; et sequente ἐπὶ ponitur pro Accido, Ingruo: ad verbum Fio supra: nisi tmesin esse malis, et ἐπιπέλομαι dici ut ἐπιγίνομαι. Od. O, [407]: Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι· N, [60]: Ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται. [V. Ἐπιπέλομαι. Πλομένῳ ἐνὶ ὥρῳ pro περιπλομένῳ dixit Euphorio ap. Tzetz. ad Lycophr. 494: v. Meinek. Anal. Alex. p. 97.]

Πέλωρ, ωρος, τὸ, Monstrum, Monstrum immane ingens. Apollon. Arg. 1, [996]: Θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα, de gigantibus. Hom. Il. B, [321]: Δεινὰ πέλωρα, pro δεινὸν πέλωρ, de dracone: unde et Cic. sing. num. vertit Mirabile monstrum: atque adeo paulo post pro eo idem Hom. dicit τέρας μέγα. Idem Il. Σ, [410] Vulcanum vocat πέλωρ αἴητον, Magnum monstrum, s. immane: ob portentosam ejus claudītatem deformitatemque. Adjective etiam usurpatur pro Monstrosus, Portentosus. Apoll. Arg. 2, [39]: Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, Monstrosus partus, Portentosa proles. [Id. 4, 1440.] Itidem accipi potest in hoc ap. Eust. hemistichio [Od. I, 428], Πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς· nam et ipse ibi masculinum esse dicit. [Nonn. Dion. 22, 140; 25, 499: Πέλωρ πρόμος· 24, 257: Ὑφαινομένοιο δὲ πέπλου εὐρυτενὴς ὀγκοῦτο π. μίτος.] || Ap. Athen. 14, [p. 640, A, ex Batone Sinopensi] est et Ζεὺς πέλωρ ubi dicit:

Θύοντας Διὶ πέλωρι [πελώριω (sic) codex epitomes, quod πελώρῳ scribendum, ut ap. Eustath. legitur p. 1101, 22. Quam scripturam confirmant superiora Batonis verba p. 639, E : Θυσίας κοινῆς τοῖς Πελασγοῖς γενομένης ἀναγγεῖλαί τινα τῷ Πελασγῷ ἄνδρα, ᾧ ὄνομα ἦν Πέλωρος κτλ.] τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι· sed diverso quam superiora significatu : πέλωρα enim Jovem vocarunt ibi Pelasgi, propterea quod per Pelorum quendam ipsos monuisset Thessalica Tempe terræ motu fissa esse, et ex stagnantibus aquis campos pulcerrimos apparuisse. Quamobrem etiam post occupata illa regione Festum in ejus honorem agitarunt, dictum Πελώρια, ut fusius ibi exp. Athen. [Quod legitur Πελωρίαν p. 640, in Πελώρια mutandum ex p. 639] : qui etiam addit, hæc Pelasgorum πελώρια et Romanorum Saturnalia eadem propemodum esse. [Ζῆνα πελώριον, pro ὕπατον, Quint. Sm. 11, 273.]

‖ Pro πέλωρ significante Monstrosus, Portentosus, Insolens, dicitur etiam Πέλωρος, et Πελώριος. Hom. Il. M, [220] : Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον. [Panyasis ap. Steph. Byz. s. v. Βεμβίνη : Πελώρου δέρμα λέοντος.] Sic Eur. [Iph. T. 1248] de Pythone serpente πελώριον τέρας dicit : et quidam in Epigr. [et Apoll. Rh. 4, 1438], πελώριος λέων. Sed hisce ll. πελώριος exp. etiam Ingens, Immanis, ob monstrosam non solum naturam aut formam, sed etiam magnitudinem : item Miræ et insolitæ magnitudinis aut formæ. Quo exponi modo potest etiam, quum Hom. dicit Od. O, [161] : Ἀργὴν χῆνα πέλωρον. Et Hesiod. Theog. [159] : Στοναχίζετο γαῖα πελώρη. [Quint. Sm. 2, 225.] Et rursum [179] : Πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην· nam et hic Ingentem interpr. [Apoll. Rh. 4, 1682 : Ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη. Athen. 3, p. 84, E : Πελωρίοις καὶ ἀγριωτάτοις ζῴοις. Aristot. Rhet. 3, 7 : Συγγνώμη ὀργιζομένῳ κακὸν φάναι οὐρανόμηκες ἢ πελώριον εἰπεῖν. ‖ De nocte Orac. Sibyll. 1, 375 : Νὺξ ἔσται σκοτόεσσα πελώριος ἤματι μέσσῳ. ‖] Interdum πέλωρος et πελώριος simpliciter redditur θαυμαστός, Admirandus, Suspiciendus, Mirus. Ea signif. Hom. Il. Γ, 167, dicit πελώριον ἄνδρα, Virum admirandum : subjungens mox, ἠΰς τε καλός τε, et quo κεφαλῇ quidem alii sunt μείζονες, verum non ita καλοὶ neque γεραροί. [Aristot. Rhet. 3, 3, ubi de vocabulis glossematicis agit : Οἷον Λυκόφρων Ξέρξην πέλωρον ἄνδρα (ὀνομάζει).] Itidem in Epigr. : Μνῆμά τε Μαυσωλεῖο πελώριον· numeratum enim id fuit inter septem miracula. Et Il. Σ, [83] : Τεύχεα πελώρια θαῦμα ἰδέσθαι· adeo enim erant καλά. [Æsch. Prom. 151 : Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. Schol. : Ὁ Ζεὺς καταβαλὼν τοὺς Τιτᾶνας ἐδασίλευσε· πελώρια οὖν λέγει καὶ Τιτᾶνας καὶ νόμους αὐτῶν.] Sic ap. Aristoph. Av. [321] πρᾶγμα πελώριον schol. interpr. Rem admirandæ utilitatis, Rem mirum in modum utilem. Gen. πελώρου substantive etiam usurpatus reperitur pro Monstri, Portenti, τέρατος : Il. [E, 741] : Γοργείη κεφαλή, δεινοῖο πελώρου, Horrendi monstri, Mirabilis monstri. [Et Od. K, 168.] Ubi si metaplasmus non est pro πέλωρος, a nom. πέλωρ, thema statuemus πέλωρον, quod idem significet ac πέλωρ substantivum. [Arat. Phænom. 57 : Ἐσχατιὴν ἐπέχει γένυος δεινοῖο πελώρου. Hase. Moschus 4, 26 : Τάρβος ἀμειλίκτοιο π. ‖ Hesych. : Πελώρης, τινὲς εἰμαρμένης.]

‖ Alias Πέλωρον, Pelorum, dictum fuit unum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod sc. in Italiam vergit. [Nonn. Dion. 13, 321 : Παρ' ὀφρυόεντι Πελώρῳ. Πέλωρος ἄκρα ap. Ptolem. 3, 4, nisi Πελωρὶς scribendum. *Pelorum* vel *Pelorus* ap. Plin. H. N. 3, 5, 10; 8, 14, Silium Ital. 14, 78.] Strabo Πελωρίδα ἄκραν, et Πελωριάδα, appellat. [Πελωριὰς ap. Strabon. 1, p. 22, 23; 5, p. 257 (ubi edd. vet. Πελωρίδα), 265-267, Polyb. 1, 11, 6; 42, 5, Scylac. p. 4. Πελωρὶς ap. Thucyd. 4, 25 (ubi accus. Πελωρίδα), Dionys. P. 469 (ex quo l. Πελωρὶς vitiosa libri sui scriptura deceptus affert gramm. in Etym. M. p. 659, 51). Inter utramque formam fluctuant codd. Diodori 4, 87 ; 5, 2 ; consentiunt in Πελωρίδος 14, 56. Πελωριάδα Ecl. p. 501, 3. Πελωρίδες ὄχθαι Nonn. Dion. 2, 395. Π. πέτρην 6, 124.] Inde quidam nominatas existimant πελωρίδας [s. πελωριάδας] ostreas : Athen. vero [3, p. 92, F] παρὰ τὸ πελώριον, quod est Monstrosum vel monstrosæ et inusitatæ magnitudinis : quoniam sint μείζον χήμης καὶ παρηλλαγμένον. Plin. sub finem l. 32, peloridas et chamæpeloridas in cancrorum genere posuit. Aristot. eas ἐν ἄμμῳ γίνεσθαι auctor est. [Τὰς πελωρίδας κόγχας Athen. 1, p. 4, C. Clem. Al. p. 164. Οὐδὲ πελωρίδος (sc. κόγχης) ἐμπλῆσαι τὴν γαστέρα Alciphro 1, 2. Cochlea δῶρον ἱερά; Πελωριάδος ap. Theodorid. Anth. Pal. 6, 224. Apud Athen. p. 92, D, E, codex modo πελωριάδας, quam formam postulant Nicandri et Archestrati versus, modo πελωρίδας.] Meminit Etym. quoque [p. 659, 51] et eand. nominis rationem affert, quam Athen. ; postquam enim ex Dionys. Per. [472] attulit, ἠνεμόεσσα Πελωρίς, de Siciliæ promontorio, subjungit, πελωρίδα dici etiam Speciem quandam ὀστρέου, παρὰ τὸ πέλωρον, quod significet μέγα, quoniam sc. sit μείζον τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. [Pollux 6, 63 : Κόγχαι Πελωριναὶ (?), ὅθεν ἴσως καὶ αἱ νῦν καλούμεναι πελωρίδες ὠνομάσθησαν. Πελωριακὶ tacite scripsit Brodæus Miscell. 7, 3.] ‖ Quod vero attinet ad etymon τοῦ πέλωρ s. πέλωρος, dictum volunt quasi πέλας ὄρους ὂν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proxime ad montem accedat, h. e. insolentis et immanis magnitudinis, admirandæ magnitudinis : unde Hesych. quoque exp. μέγας et ὑπερφυής. [A πέλω (quod Etym. M. per ὑπάρχω, schol. Æsch. per πλησιάζω exp.) et ὥρα, ἡ φροντίς, derivant Etym. M. p. 659 extr., 660, 33, et schol. Æschyli Prom. 151. Cujus commenti absurditatem superat alterum quod addunt, ἀπὸ τοῦ πέλας εἶναι τοῦ Ὠρίωνος. G. D. Anulena Peloris n. pr. feminæ in inscr. Rom. ap. Amat. *Giorn. Arcad.* vol. 28, p. 347, 13. Hase.]

[Πέλωρ, ωρος, ὁ, Pelor, unus ex Spartis. Apollod. 3, 4, 1 ; Hellanicus ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1178, 1185. Qui Πέλωρος vocatur a Pausan. 9, 5, 3.]

[Πελώρας, ὄνομα κύριον, Suidas. Nomen ex Πέλωρ, ut videtur, corruptum. G. Dind.]

Πελωρεύει, Hesych. affert pro φανερῶς ποιεῖ, Palam facit. [Ex κελωρεύει corruptum esse conjicit Schneid.]

[Πελώρια. Πελωριάς. Πελώριος. Πελωρίς. Πέλωρος. V. Πέλωρ.]

[Πέλωρος, ὁ, Pelorus, gubernator navis Hannibalis, a quo nomen habere Πελωριάδα ἄκραν Siciliæ fabulantur Pomp. Mela 2, 7, 15, Valer. Max. 9, 8, ext. 1, Sallust. ap. Servium ad Virgil. Æn. 3, 411, et Isidor. Orig. 14, 7; quod temporum rationi repugnare videtur : v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 846. Πελώρου μνῆμα ap. Strab. 1, p. 10. Πελώρου πύργος 3, p. 171. ‖ Unus ex Spartis. V. Πέλωρ.]

Πέμμα, τό, generaliter dicitur πᾶν τὸ πεπτόμενον : specialiter vero genus quoddam Placentæ, Hesych. ; qui etiam πέμματα exp. ποικίλα ἐδέσματα. Adeo ut πεμμάτων nomen comprehendat latius Coeta apparataque edulia, item Panificium s. Pistorium opus delicatius, quemadmodum Pausan. ap. Eust. [p. 1165, 10] πεμμάτων speciem facit πλακοῦντας ἀναστάτους ac σελήνας : pertinebant autem ad mensas secundas. Suid. πέμματα exp. πλακοῦντα, Placentulas, in hoc l. Arriani [Ind. 28, 1] : Οἱ δὲ ξένια ἔφερον, θύννους ἐν κριβάνοις ὀπτημένους, καὶ πέμματα ὀλίγα, καὶ βαλάνους φοινίκων. Plutarch. [Mor. p. 644, B] : Οὐ πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. [Lucian. Nigr. 33 : Χυμῶν ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. Plato Rep. 3, p. 404, D : Ἀττικῶν π.] Athen. 14 : Πέμματα καὶ τραγήματα. [Alciphro 1, 22 : Μέλλησις ἦν πολλὴ περιστρέφοντων τραγημάτων τὰ πέμματα.] In his ll. πέμματα specialiter accipitur pro Opere pistorio delicatiori, ut sunt placentæ : quod latius videre est ap. Athen. 14, ubi δειπνοσοφισταὶ de placentis disserunt. [Libum, Herodot. 1, 160 : Οὔτε οὐλὰς κριθέων πρόχυσιν ἐποιέετο θεῶν οὐδενὶ οὔτε πέμματα ἐπέσσετο καρποῦ τοῦ ἐνθεῦτεν. Pausan. 8, 2, 3 : Πέμματα ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν. Suidas s. v. Ἀνάστατοι : Πέλανοι τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. De orthographia perineptum Tzetzæ commentum est Hist. 13, 327, et in Cram. Anecd. vol. 3, p. 364, 28, duo esse substantiva, alterum πέμα simplici μ scribendum, quod a πέττω derivetur, alterum πέμμα ab verbo πέμπω formatum.]

[Πεμμάτιον, τό, Placentula. Athen. 14, p. 645, D : Π. ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ· 646, D : Π. λεπτόν. Alciphro ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 77.]

Πεμματολόγος, ὁ, Qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, de placentis et opere pistorio delicatiori librum conscripsit, rationem placentarum operisque pistorii delicatioris apparandi tradit. Athen. 14, [p. 648, A] quum exposuisset rationem conficiendi κοπτοπλακοῦντος, subjungit, Ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς πεμματολόγος Χρύσιππος. Est autem ille Chrysippus, Tyaneus, cujus Σύγγραμμα ἀρτοποιικὸν citat idem Athen. [3, p. 113, B.]

Πεμματουργός, ὁ, Qui pemmata conficit, h. e. omne panificii genus delicatius, s. delicias operis pistorii. Bud. interpr. Pistor dulciarius. [Lucian. Cronos. 13 : Ὀψοποιοὶ καὶ π.]

[Πέμμας, ὁ, n. pr. ap. Zonar. Lex. p. 1528. In alio cod. Πέμπις.]

Πεμπάδαρχος, ὁ, Qui quinque militibus præest : pro quo infra πεντάδαρχος, a πεντάς. Xen. Cyrop. 2, [3, 21] : Οὕτω δὴ οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον. [Ib. 2, 1, 21, 23 (ubi libri nonnulli πεμπαδαρχῶν tanquam a nomin. πεμπαδάρχης), 26, codicibus partim πεμπαδ— vel πενταδ— præbentibus. Πεμπαδάρχους (v. l. —ας) et πεμπάδαρχοι (πενταδ— Ald.) Xen. Hipp. 4, 9.]

Πεμπάζω sive Πεμπάζομαι, Numero per πεμπάδας : nam Eust. [p. 135, 41] exp. κατὰ πέμπε, ἤγουν πέντε, ἀριθμεῖν. Idem etiam πεμπάζειν simpliciter pro ἀριθμεῖν usurpari tradit. [Hesych. : Πεμπάσαντα, ἐξαριθμήσαντα. Æsch. Eum. 748 : Πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων.] Apollon. Arg. 2, [975] : Εἴ τις ἕκαστα πεμπάζοι, Si quis singula enumeret, sc. fluenta quæ ex se Thermodon emittit : ubi schol. πεμπάζειν ait significare ψηφίζειν et μετρεῖν. [Animo verso, id. 4, 1748 : Θεοπροπίας Ἑκάτοιο, θυμῷ πεμπάζων, ἀνενείκατο.] Passiva [media] voce, sed in act. signif., utitur Hom. Od. Δ, [412] : Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, Λέξεται ἐν μέσσῃσι, ubi schol. quoque exp. κατὰ πέντε ἀριθμήσῃ : paulo ante pro hoc πεμπάσσεται dixerat ἀριθμήσει. [Hesych. : Π., κατὰ πέντε ἀριθμήσει· τὰ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει. Similiter Etym. M. p. 660, 3. Coluth. 103 : Ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων.] Sunt autem et qui πεμπάζειν esse dicant Per quinos digitos numero. [Apoll. Rh. 4, 350 : Ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. G. D. Conf. Otto Jahn. Palamed. p. 26. Hase.]

Πεμπάς, άδος, ἡ, i. q. πεντάς [ut exp. Hesych.], Numerus quinarius. Aristot. Polit. 5, c. ult. [Ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται, ex Platonis Rep. 8, p. 546, C, cujus verba etiam Iambl. De V. P. p. 276, et, qui πεντάδι scripsit, Aristid. Quintil. p. 152 citant. Πεμπάδες senatorum ap. Dion. Cass. 54, 13, ubi v. l. πεντάδας. ‖ De semidecuria, i. e. ordine ex quinque militibus constante, Xenoph. Cyrop. 2, 1, 22, 24, ubi alii libri πεντάδα et πεντάσιν.] Ap. Eund. legitur etiam Πεμπτάς, haud scio an pro πεμπάς : Hell. 7, [c. 2, 6] : Ἀφ' ἑκάστης δὲ τῆς πεμπτάδος εἷς ἡμεροφύλαξ ἐλείπετο. [Recte nunc ex aliis codd. πεμπάδος legitur, eademque forma ex codd. restituenda Platoni Phædon. p. 104, A, ubi vulgo πεμπτάς. Nec Pollux 1, 127, πεμπτὰς aut πεντάς, sed πεμπὰς scripserat. Simili vitio πεμπτάζειν pro πεμπάζειν scriptum in codice Photii p. 408, 24. G. Dind.] Dicitur enim πεμπὰς Numerus quinque militum; quibus qui præest, πεμπάδαρχος.

[Πεμπαστής, ὁ, Qui numerat, Numerator. Æsch. Pers. 980 : Τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν μυρία μυρία πεμπαστάν.]

Πέμπε, Æolica dialecto pro πέντε, Quinque [Herodot. V. Hom. c. 37 : Καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε πέμπε], Hesych., [Etym. M. p. 660, 3, schol. Hom. Od. Δ, 112,] Eustath. [p. 135, 38], atque alii. [Phot. p. 408, 24 : Πέμπτα (scr. Πέμπε· τὰ cum Ahrensio De dial. Æol. 1, p. 40) πέντε καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες καὶ Ἀττικοί. Iones et Atticos nominat ratione habita vocabulorum πεμπάζειν et πεμπάδαρχος, de quibus deinceps exponit. Genit. πέμπων Alcæo ap. Strab. 13, p. 617, restituit O. Müllerus : Παχέων ἀπὸ πέμπων· ubi vulgo ἀποπέμπων. Similiter Alcæus alibi δυοκαιδέκων dixerat.]

[Πέμπελος, ὁ, ἡ.] Πέμπελοι dicuntur Senes admodum decrepiti et capulares, utpote jam orco demittendi, et προπεμπτέοι. Quod Galen. quoque docet De sanit. tuenda 5 [vol. 6, p. 162] : Ὀνομάζουσιν τὴν κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, πέμπελον, ὡς οἱ ταῖς ἐτυμολογίαις χαίροντές φασι, παρὰ τὸ ἐκπέμπεσθαι τὴν εἰς ᾅδου δηλονότι πομπήν. [Chœrob. Can. p. 391, 14 : Π. σημαίνει τὸν πολλῶν ἐνιαυτῶν ὄντα.] Itidem Suidæ πέμπελος est γέρων, γραῦς, παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς ᾅδην. [Lycophro 682 : Νεκρόμαντιν π. 826 : Π. γραῦν. « Πέμπελος χρόνῳ Nicet. Chon. Annal. 17, 9. » Schneid. Eumath. p. 410 : Γυναῖκας τὴν ῥυτίδα πέμπελοι καὶ τριπέμπελοι. Const. Manass. Chron. 6047, 6331, 6682. Τυμβογέρων per π. exp. Suidas.] Hesych. vero πέμπελον exp. non solum λίαν γηραλέον, sed etiam στωμύλον, λάλον : est enim senectus garrula et loquax.

[Πέμπελος, ὁ, Pempelus, Thurius, Pythagoreus, ap. Stob. Flor. 79, 52. ‖ Alius ap. Eratosth. Athenæi 10, p. 418, A.]

[Πεμπτάζω vitiose pro πεμπάζω. V. Πεμπάς.]

[Πεμπτάζω. Πεμπτάζοντες dicti sunt in ordinato exercitu Quintati, In quinque distributi. Sam. 2, 2, 23. Theod. Exod. 13, 18, ubi conf. Hexapla. LXX πέμπτη δὲ γενεᾷ. Schleusn.]

Πεμπταῖος, αία, αῖον, Quintanus, quo Plin. utitur ea signif., qua etiam Quartanus, Tertianus, ut πεμπταῖος πυρετὸς ap. [Hippocr. p. 961, 963, al.,] Alex. Aphr. Probl. [2, 11], Febris quintana, i. e. Quæ quinto quoque die redit. Aliquid etiam πεμπταῖον fieri dicitur, aut aliquis πεμπταῖος aliquid facere, pro Quinto post die. Hom. Od. Ξ, [257] : Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋρρείτην [—είτην] ἱκόμεσθα, Quinto die in Ægyptum venimus. [Hippocr. p. 956, H : Ἔκρινε (ὁ πυρετὸς) πεμπταίοισι, Quintum morbi diem agentibus. Pind. Ol. 6, 89 : Πεμπταῖον γεγενημένον, Ante quinque dies natum.] Itidem ex Dem. [p. 359, 18] : Πεμπταῖα γενέσθαι, Quinto die fuisse. [Diog. L. 7, 184 : Πεμπταῖον ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων.] At Plut. Fab. [c. 17] : Πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν Καπιτωλίῳ δειπνήσων, Quinto a victoria die in Capitolio cœnaturus. Ubi nota ἀπό, sicut et in hoc l. Luciani [Halc. c. 5] : Τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, Infantes quinque decemve dies nati. [Plut. V. Æmil. c. 36 : Πεμπταῖος ἐκεῖθεν ἐν Δελφοῖς τῷ θεῷ θύσας.] At Πενταῖος, quod in VV. LL. habetur, itidemque exp. Quinto die aliquid faciens, cum hoc exemplo, Πενταῖον βλαστάνει, Quinto die germinat, prorsus mendosum est. Nec enim πενταῖος dicitur, sicut nec τριαῖος, τεσσαραῖος, verum πεμπταῖος, ut τεταρταῖος, τριταῖος. [Boeckh. quoque C. I. vol. 2, p. 473, analogiæ contrariam esse docet scripturam tit. Mylas. n. 2693, 2 : Πενταῖον προεκπεπλευκώς. Hase.]

[Πεμπτάκις, mendose aut nove pro πεντάκις, Alex. Trall. 8, p. 437. Struv. Comparandum πεμπτάφυλλον, de quo v. s. Πεντάφυλλος.]

Πεμπτάς, άδος, ἡ, in VV. LL. exp. Quinquennium, sine ulla auctoritate vel exemplo. Pro numero autem quinque militum attuli e Xen. in Πεμπάς. [Vitiose pro πεμπάς, quod v.]

[Πεμπτάφυλλον. V. Πεντάφυλλος.]

Πεμπτέος, α, ον, Mittendus. [Lucian. Phal. pr. c. 11 : Π. ὁ ταῦρος τῷ θεῷ.] At Πεμπτέον, Mittendum est.

[Πέμπτη, ἡ, Pempte. Steph. Byz. : Π., πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Πεμπτίτης· καὶ νομὸς Πεμπτίτης.]

[Πεμπτήμερος, ὁ, ἡ, Quinquedialis. Forma Dor. πεμπταμέροις ἁμίλλαις Pind. Ol. 5, 13. Miram vocabuli formam hoc modo explicat scholiasta : Τὸ πεμπταμέροις ποιητικὸν τοὔνομα, διὰ τὸ ἀμετάβλητα ἔχειν τὰ ψιλὰ δασέος ἐπαγομένου. Ὁ τρόπος δὲ οὗτος τῶν Ἰώνων ἐστί, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ πέμπτου συγκεῖσθαι κτλ. Mihi quum πεμπτάμερος non minus vitiosum videatur quam πεμπτὰς pro πεμπὰς scriptum, πεμπαμέροις restituendum esse censeo. Vitium vulgatæ scripturæ non fugit Struvium, qui πενθαμέροις conjecit minus probabiliter. G. Dindorf.]

Πεμπτημόριον, τό, Quinta pars [Hippocr. p. 580, 24 : Ὅσον π. ἡμιχοινικίου], ap. Plat. [Leg. 12, p. 956, C : Τὸ π. τοῦ τιμήματος], ut τριτημόριον et τεταρτημόριον. [Adhibetur ab astronomis ad exprimendas partes sexagesimas vel horæ vel gradus, quas vocamus Minutas. Hipparch. Ad Phænom. p. 231, B : Ἐν ὥραις δ' καὶ δυσὶ πεμπτημορίοις, Horis 4, 24'. Id. 232, C : Ἐν β' π. τῆς ὥρας, 0, 24'; 179, D : Ὡρῶν ιδ' καὶ γ' π., H. 14, 36'; 231, A et 240, C : Ἐν δ' π. α' ὥρας, 0, 48';

181, B : Ἀπέχει τοῦ πόλου μοίρας λδ' καὶ γ' π., Abest a polo partt. 34, 36. Hase.]

[Πεμπτήριος, ὁ, i. q. πομπευτής, Qui funeream pompam ducit. Greg. Naz. Carm. p. 24. Kall. Nic. Dav. in eund. Greg. ed. Dronk. p. 29, 32, τὰ π. interpretatur τὰ προπεμπτήρια. Hase.]

Πεμπτὸς, ἡ, ὸν, Missus, Mandatus. [De accentu Arcad. p. 80, 10.] Thuc. 8, p. 289 [c. 86] : Ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοὺς πρέσβεις Λαισποδίαν καὶ Ἀριστοφῶντα· ubi tamen et πέμπουσι quædam habent exemplaria. [Joseph. A. J. 18, 2, 2 : Πεμπτὸς ὑπ' αὐτοῦ παρῆν Ἰουδαίοις ἔπαρχος. Id. ib. 3, 2 : Π. ἔλεγεν ἥκειν ὑπὸ τοῦ Ἀνοὐδιδος. Hase.]

Πέμπτος, η, ον, Quintus. [Hom. Il. Π, 197 : Πέμπτης στιχός· Od. Ι, 335 : Πέμπτος μετὰ τοῖσιν.] Ap. Plut. πέμπτος μὴν, Quintilis mensis, quia quintus est ab Januario, a quo annus initium sumit. Vocatur etiam Julius. Ap. Eund., nec non ap. alios, passim πέμπτη, pro πέμπτη ἡμέρα [Hesiod. Op. 798 : Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ubi præcedit ἐν δὲ τετάρτῃ μηνός. Aristoph. Nub. 1131 : Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη] : ut πέμπτη ἐπὶ δέκα, Decimaquinta mensis dies. [Πέμπτος ἐπὶ εἴκοσι, Vigesimus quintus, Pind. Nem. 6, 100.] Πέμπτη dicitur etiam Quinta pars : ut τρίτη, Tertia pars; τετάρτη, Quarta : itidemque ἕκτη, et sic deinceps. [Τὸ π. μέρος τῶν ψήφων ap. Plat. Apol. p. 36, B, Leg. 12, p. 948, A, Polluc. 8, 41, 43, 84, et sæpissime ap. oratores. Id omisso numero τὸ μέρος τῶν ψήφων scriptum est in Paris. Σ aliisque nonnullis codd. ap. Demosth. quattuor in locis Orationis pro corona, p. 260, 261, 302, 310, sed quinto ejusdem orationis loco p. 315 libri omnes τὸ π. μ., ut alibi constanter apud Demosthenem ceterosque oratores. || Πέμπτη σπιθαμή, Quattuor cubiti cum dimidio, Herodot. 2, 106. || Τὸ πέμπτον, Quintum. Ὕπατοι τὸ π. Diodor. 19, 77. || « Πέμπτη, Via quintana, forum rerum venalium in castris. Polyb. 6, 30, 6 : Δίοδον, ἐπικάρσιον μὲν πρὸς τὰς ῥύμας, παράλληλον δὲ ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηναῖς, ἣν καλοῦσι πέμπτην, διὰ τὸ παρὰ τὰ πέμπτα τάγματα παρήκειν. » Schweigh. || Πέμπτη, Feria quinta hebdomadis, Dies Jovis. Nicephorus Patr. Cpol. in Canonibus : Τὰς π. φυλάττειν. Πέμπτη μεγάλη, Feria quinta ante Pascha. Leo Diac. Hist. (p. 134, 22) : Ἡμέρα ἦν ἡ καλουμένη μ. π. καθ' ἣν ἐπὶ τὸ πάθος μολὼν ὁ σωτὴρ τὰ σωτήρια τοῖς μαθηταῖς μετὰ τὸν μυστικὸν δεῖπνον δόγματα ἐξεπαίδευσε. Occurrit passim in Liturgia Basilii, ap. Zonaram, Codinum, al. Νέα πέμπτη, Feria quinta post Pascha, ap. Symeon. Thess. De sacris ordinat. c. 8, p. 169. Ducang. Τὸ Πέμπτον, locus ad quintum milliarium Alexandria, ubi fiebant supplicia. Moschus Prat. spir. p. 1084, C. Hase.]

Πέμπω, ψω, Mitto, Mando. Hom. Il. [Σ, 452] : Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε· ut Plut. in Arist. [c. 23, ubi ἐκπεμφθεὶς] : Πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον. [Il. Ζ, 168 : Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε· 207 : Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην· Ι, 252 : Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν. Æsch. Pers. 33 : Ἄλλους (milites) ὁ μέγας ... Νεῖλος ἔπεμψεν· 54 : Βαβυλὼν ... πάμμικτον ὄχλον πέμπει· Suppl. 34 : Ἑσμὸν ὑβριστὴν (Ægypti filios) ... πέμψατε πόντονδε· fr. 225 : Οὔπω τις Ἀκτίων' ἄθηρος ἡμέρα κενὸν ... ἔπεμψεν ἐς δόμους. Soph. Ph. 493 : Ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς. Dio Cass. 64, 8 : Φιλήματα ὡς ἑκάστους διὰ τῶν δακτύλων ἔπεμπε.] At Thuc. : Πέμπω σοι περὶ τούτου, Nuntium ad te super hac re mitto, De hoc te per literas admoneo. Idem 8, p. 278 [c. 50] : Πέμπει ὡς τὸν Ἀστύοχον, ut Xen. Cyrop. 5, [4, 1] : Πέμπω πρός σε, Mitto ad te. Idem 1, [5, 4] : Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην, In Persiam mandavit ad. Idem eodem libro [l. c.] : Ἔπεμπε πρὸς τὸν Κῦρον, δεόμενος αὐτοῦ πειρᾶσθαι ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν, Misit et rogavit. Idem Hell. 3, [2, 1] : Πέμπει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται. Et Hell. 6, [4, 3] : Πέμψας πρὸς τοὺς ἐφόρους ἠρώτα τί χρὴ ποιεῖν. [Isocr. p. 269, C : Ἐμμεῖναι τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθεῖσιν· De antid. p. 450 : Ὁπότε μέλλοι παραπλεῖν ... πέμψας προηγόρευε τοῖς ἄρχουσιν.] Rursum Thuc. 2, [81] : Παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν. [Herodot. 7, 15 : Πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα (αὐτόν).] Itidem Plut. De deo Socr. : Ἔπεμψαν ἡμᾶς, κελεύοντες ὡς τάχιστα ἥκειν πρὸς αὐτούς. Idem in Amat. Narr. [p. 772, D] : Πέμψας γὰρ ᾔτει νεανίας χιλίους, Misit qui peteret. Aliquanto post [p. 775, A] : Πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς, Mittunt qui Phoci interfectores sibi dedi postulent. In quibus ll. subaudiendus relinquitur accus. πρέσβεις vel πρέσβυν, sicut et in Epist. Philippi ap. Dem. [p. 162, 6] : Πέμψαντος ὑπὲρ τούτου ἐμοῦ πολλάκις· et ap. Xen. Cyrop. 6, [2, 7] : Πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. [Herodot. 5, 12 : Τὴν ἀδελφεὴν ἐπ' ὕδωρ ἔπεμπον· 7, 193 : Ἡρακλέα ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα. Cum accus. loci Soph. OEd. C. 1770 : Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς ὠγυγίους πέμψον. OEd. T. 761 : Ἀγρούς σφε πέμψαι. Cum accus. ὁδὸν Soph. Aj. 739 : Βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν. Cum dat. Nonn. Joann. c. 12, 44 : Ὅττι καὶ αὐτὸν Λάζαρον ἀγλυόεντι πάλιν πέμψουσι βερέθρῳ.] Item πέμψας κήρυκα, Pausan. Att. Et πέμπειν τὰς βοηθείας, Mittere suppetias, Polyb. [Æsch. Eum. 598 : Ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. Soph. OEd. T. 189 : Εὐῶπα πέμψον ἀλκάν.] Jungitur etiam cum infin., ut Xen. Hell. 3, [1, 7] : Πέμπουσιν οἱ ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν, στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν, Mandant ut relicta Larissa in Cariam expeditionem faciat, ubi subaudiri potest κελεύοντες, ut paulo ante in l. quodam Plutarchi. || Dimitto. Hom. Od. Ο, [74] : Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν· Κ, [18] : Ὡς οὐ ἔξοιδ' ἀέκουσαν Πεμπέμεν· οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν· Il. Ω, [430] : Πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσι, Dimitte me. Verba Priami ad Achillem profecturi. [Herodot. 1, 116 : Τὸν Ἀρτεμβάρεα πέμπει.] || Procul amando. Od. Ι, [461] : Τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε. Eur. [Hec. 99] : Ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς πέμψατε, Procul hoc avertite et depellite a filia mea. || Demitto. Hom. Il. Φ, [47] : Ὅς μιν ἔμελλε Πέμπειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι, Ad orcum s. Orco demittere : ut Virg. Demiserit orco. [|| Emitto. De terra fruges ferente Soph. Ph. 1162 : Ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. Σφαῖραν πέμπειν, Pilam jacere, ap. Polluc. 9, 107. De voce emittenda Soph. Ph. 1445 : Ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας· 846 : Βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν. Æsch. Pers. 939 : Πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν· quod paullo post ἥσω dicit. « Οὐ λοίδορα ῥήματα πέμψας inscr. Gruteri p. 656, 2. » Hemst.] || Ponitur et pro Immitto. Quo refer πέμπειν φόβους ap. Plat. [Tim. p. 40, D], quod Cic. interpr. Incutere terrorem. [De somnio, Soph. El. 460 : Πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα. De malis, Phil. 1266 : Μέγα ... πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν.] Item pro Mitto in, Impono. Quo pertinet quod ex Aristoph. [Ran. 1037] affertur, Ἔπεμπε τὸ κράνος, Galeam mittebat in caput suum, Sibi imponebat et induebat. [Prava interpunctione usus HSt. ἔπεμπε, quod ἐπόμπευεν hoc l. significat, ad τὸ κράνος retulit, quod a proximo περιδησάμενος pendet.] || Deduco, Veho, Transveho, Trajicio. Hom. Od. Π, [228] : Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσικλυτοί, οἵτε καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν ὅτις σφέας εἰσαφίκηται. Cui similem locum habes in Πορθμεύς. Ε, [140] : Πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε· Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Qui vehere ipsum possint. [Soph. Tr. 571 : Τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν ... πορθμῶν, ἔθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ.] Prius autem πέμψω reddere queas Transvehendum ac transmittendum curabo. Ex Eod. affertur πέμπω νέεσθαι pro Deduco, Duco, præbeo reditus. [Od. Δ, 8 : Τὴν ἄρ' ὅγ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ· et Ν, 206. Cum infin. ἄγειν Od. Ω, 419 : Τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἶκόνδε ἕκαστον πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι. Cum infin. ἔπεσθαι Il. Π, 575; ἰέναι Od. Ξ, 396; ἱκάνειν Od. Δ, 29; φέρειν Il. Π, 454; φέρεσθαι 681.] || Πομπὴν πέμπειν alii interpretantur Ducere pompam, alii Celebrare pompam et ludum. [Herodot. 5, 56; Aristoph. Eccl. 757; Thucyd. 6, 56, ubi alia exx. attulit Dukerus.] Quo utitur tum Dem. [p. 47, 13], tum Plato Rep. 1, [p. 327, A] : Πομπὴν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. [Omisso quod ex universa sententia intelligitur πομπὴν Aristoph. Ran. 1037 : Πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν, τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν· ubi schol. per ἐπόμπευεν exp., Pompam agebat. Lex. rhet. p. 289, 10 : Πέμψαι· οὐ μόνον τὸ ἀποστεῖλαι, ἀλλὰ καὶ τὸ πομπεῦσαι. Menander ab Suida cit. : Μικρὰ Παναθήναια ... δι' ἀγορᾶς πέμποντα. « Πέμπεσθαι etiam dicitur res quæ in pompa ducitur, portatur, aut exhibetur. Herodot. 2, 49 : Τὸν φαλλὸν τὸν τῷ Διονύσῳ πεμπόμενον, Qui in Bacchi pompa portatur. » Brunck. Τὰ ἐπινίκια πέμπειν, Triumphum ducere, Dio Cass. 36, 18; 37, 6, 21, al.] || Πέμπομαι pro Accerso, ex Eurip. [Hec. 977 : Τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; Soph. OEd. C. 602 : Πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; quod schol. exp. μεταπέμψαιντο. Pro activo πέμψαι ap. Soph. OEd. T. 556 : Ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα. || Infin. πεμπέμεν ap. Hom. Od. Κ, 18, Ο, 15; πεμπέμεναι Od. Η, 227, Ν, 48. Perf. πέπομφα Plat. Ep. 2, p. 312, D, Eryx. p. 392, C, Lucian. Alex. c. 32, Phalaris Ep. 110, p. 318; 133, 146. Ἐπεπόμφει p. 39, 22. Rarioris usus est perf. pass. πέπεμμαι, pro quo plerumque verbo ἀποστέλλεσθαι aliisve usi sunt. Phot. p. 412, 4 : Πεπεμμένην λέγουσιν, οὐ μόνον ἀπεσταλμένην· quæ gl. referenda videtur ad Demosth. p. 672 extr. : Τῆς ἐπιστολῆς ὑμῖν ἐκείνης πεπεμμένης· ubi alii libri πεμφθείσης vel ἀπεσταλμένης. Lucian. Alex. c. 32 : Τὰ πεπεμμένα βιβλία. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Τραγεῖον : Παρὰ τοῦ στρατηγοῦ πεπεμμένοι. Dio Cass. 50, 13. Conf. Καταπέμπω. G. Dind.]

Πεμπώβολος, ὁ, ἡ, Qui quinque obolorum est, Quinque obolis valens, i. q. πεντώβολος, s. πεντόβολος, Suid. || Πεμπώβολοι sive Πεμπώβολα dicuntur etiam Veruta in quinque mucrones fissa. Hesych. πεμπώβολος exp. πέντε ὀβελίσκους ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους τριαινοειδῶς, ut sunt hastilia quinque cuspidibus s. verubus præfixa. Eust. πεμπώβολον dicit esse Cumanum vocab. et instrumentum ἐκ πέντε ὀβελῶν συνεστηκός. Utitur autem Hom. Il. Α, [463] et Od. Γ, [460] : Νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν. [HSt. s. v. Ὀβελός :] Hinc Πεμπώβολον, Veru quinque cuspides habens, Veru quinquefidum. Hom. Il. Α : Νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶ, Tenebant manibus quinquefidum quisque veru. Eust. autem fuisse instrumentum coquinarium πενταδάκτυλον, et ceteros τρισὶν ὀβελοῖς, at solos Cumæos, gentem Æolicam, πεμπωβόλοις usos fuisse tradit. Ab illis autem et hanc v. profectam esse : ut Æoles πέμπε pro πέντε dicunt. Quod si quis πεντώβολον dicat, inquit, Quinque obolos significat. Ibid. tamen τρεῖς ὀβελοὺς posse τριώβολα nominari scribit. [Male πεμπόβολα ap. Polluc. 1, 33.]

Πέμφελα, Hesychio δύσκολα, τραχέα : item βαθέα. [Quod potius δυσπέμφελα.]

[Πεμφηρὶς, ίδος, ἡ, Pisciculus nescio quis ap. Numen. Athen. 7, p. 309, F : Κόκκυγ' ἢ ὀλίγας πεμφηρίδας. Schweigh.]

Πεμφιγώδης, ὁ, ἡ, Referens πέμφιγα : π. πυρετοὶ, ap. Hippocr. Epid. 6, artic. 29 [p. 1165], quod quidam, teste Galeno, exp. πνευματώδεις : vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν : ipse vero ait πεμφιγώδεις intelligi posse etiam τοὺς οἷον σπινθήρων ἐξαλλομένων καὶ ἀπαντώντων τῇ χειρὶ φαντασίαν ἀποστέλλοντας : ut qui et πνευματώδεις sunt et πυρώδεις. In qua sententia qui sunt, auferunt verbum ἰδεῖν, quod in quibusdam exempll. legitur. Qui vero id non auferunt, intelligunt vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν, vel τοὺς τῆς ψυχῆς ἁπτομένους. Πεμφιγώδης πυρετὸς, inquit Gorr., Flatulenta s. Inflata febris. Est differentia febris ap. Hippocr. Epidem. 6. Sed quam plerique vario modo interpretati sunt, ut scribit Galen. Alii diariam febrem intelligunt, natam spiritibus incensis, quæ et πνευματώδης, i. e. Spirituosa, a quibusdam propterea dicitur. Vel πεμφιγώδης πυρετὸς dicitur, ut ait Galen. ἐν ταῖς Γλώσσαις [p. 542], νοτίδος μεστὸς, h. e. Febris madens et humida, ab effluvio quodam aeroso et vaporoso per cutem sæpius erumpente. Vel ea febris sic vocatur, quæ veluti exilientium et manui occurrentium scintillarum opinionem præbet. Vel ita appellatur pestilens ἡ μετὰ πεμφίγων, Quæ cum pustulis efflorescit. [Auctor Defin. med. p. 395, 56 Bas. : Π. πυρετὸς ὁ διὰ τὴν ἐπίτασιν τῆς θερμασίας φλυκτίδας παρὰ τὸ στόμα παρασκευάζων.] Verum Gal. in eam sententiam inclinat, ut diaria intelligatur, quæ in spiritibus incensis et interdum putrentibus consistit. Quanquam et per πεμφιγώδη possit intelligi σύνοχος non putris, quam ob id Inflativam vulgus practicorum vocat, quod sanguinis calore febrili ferventis copia, venæ omnes plurimum sint inflatæ, et sanguine flatuoso ac bullante plenæ. [Theophil. De puls. ed. Ermerins. p. 7, 20. Hase.]

Πεμφιδώδης, i. q. πεμφιγώδης. Unde ap. Hesych. Πεμφιδώδεις πυρετοὶ, φλυκταινώδεις, πνευματίαι. Non dubium vero est quin ad Hippocr. l. c. respiciat, ubi πεμφιγώδεις legit Galenus, itidemque exponi scribit τοὺς πνευματώδεις, vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν.

Πέμφιξ, ιγος, ἡ, Flatus, πνοή : cujus signif. exempla Galen. ap. Hippocr. Epidem. 6, Comm. 1, art. 29 [vol. 9, p. 385] affert ex Sophocle [ex Colchidibus : Ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἱπνοῦ σελασφόρου· et Salmoneo : Κεραυνίᾳ πέμφιγι] : item ex Æschyli Prometheo vincto : Εὐλαβοῦ Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄρνω. [Non leguntur hæc verba in fabula superstite : quamobrem Prometheum vinctum pro Soluto nominatum esse conjecerunt viri docti.] || De radiis solaribus, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν, inquit ibid. Galen., videtur usurpasse Soph. in Colchis [Colchidibus] : Κἂν ἐθαύμασα τηλεσκοπῶν [τηλέσκοπον Bentl.] πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. Itidem Æschyl., Ἐξ ἀντολίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. [Phot. p. 409, 10 : Πέμφιξ, πνοή· Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.] || Pro Gutta, ἐπὶ τῆς ῥανίδος, usurpavit idem Æschylus in Prom. [soluto, ut videtur] : Ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλλῃ στόμα Πέμφιξ. Idem in Pentheo : Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Prognosticorum vero major pars πέμφιγα; accipi scribit ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων. || Ibid. affert exemplum ex Sophocle, ubi ἐπὶ νέφους, pro Nube, positum videtur. Quibus addit quædam ex Callim., Ibyco et Euphorione : quæ quoniam mendo non carent, aliis ibi videnda reliqui. Hæc igitur ex Galeno. Itidem Hesych. πέμφιξ exp. πνοή, ψυχή [Hac signif. Lycophro 1106 : Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ (codex unus πεμφὶς) Ταίναρον περάσεται· ubi per ψυχὴ exp. schol. et Tzetz. Ib. 686 : Ἀκούσει κεῖθι πεμφίδων (πεμφίγων cod. Par. A) ὄπα· quod Tzetz. exp. ψυχῶν, παρὰ τὸ πέμπεσθαι· εὐπόρευτοι γὰρ, ὡς λεπταὶ καὶ ἀερώδεις, αἱ ψυχαί], καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. || Item Pustula, Bulla ex cute erumpens. Euryphon medicus ap. Galen. l. c. : Οὐρέει ὀλίγον ἑκάστοτε, καὶ χέει, καὶ ἐφίσταται πέμφιξ οἷον ἐλαίου χλωρὴ, ὥσπερ ἀράχνιον. Verum, inquit Galen., videtur πέμφιγα vocare non totam φλύκταιναν, sed μόνον τὸ περιγράφον αὐτὴν ἔξωθεν ἀραχνίῳ παραπλήσιον. Pro Bulla vero, quæ in aquis et humidis quibuslibet flatu quodam extruditur et supernatat, dicitur a Nicandro Ther. 272 : Αἱ δὲ πελιδναὶ Φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, Δήγμα πέριξ πλάζονται· ubi schol. exp. φύσαις, ταῖς ἐν ὕδατι γινομέναις πομφόλυξι.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, i. q. πέμφιξ. Hesych. : Πεμφῖδες, πομφόλυγες, πτηνῶν ψυχαί. Itidem πέμφιξ significat πομφόλυγα et ψυχήν. [Lycophronis exx. v. s. Πέμφιξ.]

Πεμφρηδὼν, όνος, ἡ, Pemphredo, insectum σφηκῶδες, ex vesparum genere, majus formica, minus api, aligerum, albo nigroque colore varium : montes saltusque amat, et ex fruticum floribus melleos succos carpit : inde in cavas quercus devolat, ut tradit schol. Nicandri. Meminit vero ejus Nicander Al. 183 : Μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές τε καὶ βέμβικες ὀρειαί· Ther. [812] : Ὀλοὸς σφὴξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur hoc insectum idem esse cum Aristotelis τενθρηδόνι, ut quæ et ipsa crabronibus non absimilis sit, sed varia, et latitudine similis apibus. [Epiphan. t. 1, p. 301, C : Ὡσεὶ μύρμηκος καὶ π. τῶν ὀδυνοποιῶν, ἐκ πετεινῶν κνωδάλων ὁρμωμένων. Hase. Conf. Demetr. De eloc. § 304.]

[Πεμφῶς, ὁ, nomen regis Ægypti, quod Eratosth. ap. Georg. Sync. p. 96, C, interpretatur : ὅ ἐστιν Ἡρακλείδης. In notis ad hunc l. ap. Vignol. Chronol. S. vol. 2, p. 739, suspicatus sum pro Πεμφῶς legi oportere Σεμφῶς. Nam id Ἡρακλείδην, i. e., Sobolem Herculis, significat. Plura l. c. a me dicta sunt. Jablonsk.]

Πέμψις, εως, ἡ, Missio. [Herodot. 8, 54 : Τῆς πέμψιος τοῦ κήρυκος.] Thuc. 7 : Καὶ τὴν προτέραν πέμψιν τῶν νεῶν ποιήσασθαι, i. e. ἀποστολήν [ut exp. Phot. et Suid. Dio Cass. 78, 34 : Τὴν πρώτην ἑκατέρου περὶ τοῦ ἑτέρου π. Νικητηρίων πέμψις, Triumphus, ap. eund. 44, 41; 48, 4. G. D. Figurate Epiphan. t. 2, p. 242, C : Μετὰ τὴν π. τῆς μάστιγος αὐτοῦ. Hase.] || At Hesych. exp. ἐνχυρασμός [ἐνεχυρασμός].

[Πενέας, άδος, ἡ Peneas. Phot. Bibl. p. 505, 6, ex

† πενεστῶν ἐκκλησίαν. 2020, 170, v.

Asterio : Τῆς Πενιάδος οὔσα πολιτείας · πολίχνη δὲ αὕτη τῆς Παλαιστίνης.]

[Πενεστεία, ἡ. V. Πενέστης.]

[Πενέστερος. Πενέστατος. V. Πένης.]

Πενέστης, ὁ, [πενεστὴς ap. Ammon. p. 111 accentu vitioso. Steph. Byz. : Πενέσται, ἔθνος Θεσσαλικόν. Ὁ τόνος βαρύς, ὡς Ὀρέστης, Θυέστης.] Servus famulus, cujus opera quum aliis in laboribus utimur, tum in colenda terra. Eur. Phrixo, Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. [Adde Heracl. 639 : Ὕλλου πενέστης.] Apud Thessalos πενέσται dicti feruntur οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, sed οἱ διὰ πόλεμον ἁλωκότες, Servi bello capti, ut Εἵλωτες apud Lacedæmonios, Κλαρῶται apud Cretenses. Archemachus Εὐβοϊκ. 3 scribit Arnææ incolarum eos, qui in Bœotiam migrare nolebant, sed ἐναφιλοχωροῦν, Thessalis se in servitutem dedidisse, eo pacto ut ab ipsis nec exigerentur ex regione, nec occiderentur, promisisseque se ipsis agros culturos et τὰς συντάξεις ἀποδώσειν. Itaque ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμεῖναι, tunc quidem dictos fuisse μενέστας, postea autem πενέστας : multos vero eorum ipsis dominis fuisse locupletiores. [Eadem tradit Phot. p. 409, 18, ex eoque Suid.] Eosdem vocatos fuisse Θετταλοικέτας [Sic ap. Athen. et in cod. Vat. Harpocr. : θετταλικάς ap. Phot. p. 409, 16, Suidam in cod. Paris. A (nam vulgo Θετταλικούς), et in cod. uno Harpocrationis, cujus libri meliores θετταλικέτας, ex quo veram scripturam θετταλίκτας eruit Bernhardy ad Suid. vol. 2, 2, p. 176, 9], Thessalorum famulos, a ministerio servitioque, quod Thessalis præstabant, auctor est Philocrates Thessalicorum l. 2. [Hæc ex] Athen. 6, [p. 264, A, B. Demosthenem p. 687, 2, citant] Suidas et Harpocr. [Qui copiosius de Penestis dixisse refert Staphylum ἐν τῇ γ' περὶ Θετταλῶν. Aliorum grammaticorum locos indicavit et partim emendavit Ruhnk. ad Tim. p. 212-214.] Dicit igitur Philoxenus Thessalus ap. Xen. Hell. 6, [1, 11] Thessalos facile posse naves ἀνδρῶν πληροῦν, τοσούτους καὶ τοιούτους ἔχοντας πενέστας. Ap. Eund. ibid. 3 [non 3, ut ap. Harpocr. legitur, sed 2, 3, 36] quidam τοὺς πενέστας ὥπλισεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. Sic Aristoph. Vesp. [1272] : Μόνος μόνοισι τοῖς πενέσταισι ξυνῆν τοῖς Θετταλῶν, Αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός · pro δούλοις, φησί. [Theocr. 16, 35 : Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις ... ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. Arcesil. ap. Diog. L. 4, 31 : Πολλῶν πενεστέων · ubi v. Jacobs. vol. 8, p. 189. Pauperem, quales sunt penestæ, significat ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 300 : Ἔκ τε πενέστεω κἠξ ὀλιγησιπύου ... Λεωνίδεω. Diog. L. 7, 16 : Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν (τὸν Ζήνωνα) καὶ γυμνορρύπαροί τινες, ὥς φησι καὶ ὁ Τίμων « Ὄφρα πενεστάων σύναγεν νέφος, οἳ περὶ πάντων πτωχότατοί τ' ἦσαν καὶ κουφότατοι βροτοὶ ἀστῶν. »] Aristot. Polit. 2, 3, eos vocat Πενεστείας, Servitia, Famulitia : ubi dicit τοὺς γεωργοὺς qui ἀποφορὰν φέρουσι, si sint τῶν κτημάτων κύριοι, esse multo magis χαλεποὺς καὶ φρονημάτων πλήρεις, quam τὰς παρ' ἐνίοις εἱλωτείας τε, καὶ πενεστείας, καὶ δουλείας. Et ibid. 7 : Ἡ Θετταλῶν πενεστεία πολλάκις ἐπέθετο τοῖς Θετταλοῖς · ὁμοίως δὲ τοῖς Λάκωσι καὶ οἱ εἵλωτες · ὥσπερ γὰρ ἐφεδρεύοντες τοῖς ἀτυχήμασι διατελοῦσι. Hesych. generaliter πενέσται exp. οἵτινες εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἐργάται πένητες : ut dici videatur de Pauperioribus, qui ditioribus mercede serviunt in colendis agris aliisve laboribus obeundis : cujusmodi et οἱ θῆτες : videntur certe denominati παρὰ τὸ πένεσθαι, q. e. ἐργάζεσθαι simul et πενητεύειν. [Cum Romanorum clientibus comparat Dionys. A. R. 2, 9, quorum tamen eum non fugit conditionem fuisse longe honestiorem : Ἐκάλουν δὲ Ἀθηναῖοι μὲν θῆτας τοὺς πελάτας ἀπὸ τῆς λατρείας, Θετταλοὶ δὲ πενέστας, ὀνειδίζοντες αὐτοῖς εὐθὺς ἐν τῇ κλήσει τὴν τύχην. De servis Tyrrhenis id. 9, 5 : Συνεληλύθεσαν ἐξ ἁπάσης Τυρρηνίας οἱ δυνατώτατοι τοὺς ἑαυτῶν πενέστας ἐπαγόμενοι.] Sunt tamen qui Thessalicos πενέστας dicant fuisse ἔθνος τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον ἀπὸ Πενέστου, qui genus referret ad Thessalum, filium Herculis : quomodo ex Plat. Leg. [6, p. 776, D] affertur τὸ πενεστικὸν Θετταλῶν ἔθνος : attamen appellative expositum, Servilis apud Thessalos turba.

[Πενηθεία, ἡ, Divinitatis inopia. Gregent. in Disp. c. Judæos p. 197 : Ὑμῶν τὴν πενηθείαν, κἀκείνων τὴν πολυθείαν. Suicer.]

Πένης, [Πένεις ap. Bœotos : v. Chœrob. Can. p. 29; 202, 32. Æolicum ap. Etym. M. p. 675, 31,] ητος, ὁ, ἡ, Pauper, Inops; proprie Qui labore victum quærit; at πτωχός, Mendicus, Qui nil habet nisi quod ostiatim acceperit. Item ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, οὔτε περιγίνεται αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπει, ut Aristoph. Pl. [553] docet : adeo ut esse πένητα, probrosum adeo non sit ut esse πτωχόν. Itidem Ammon. [p. 111] πένητα esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενον τὸν βίον : at πτωχὸν esse τὸν ἐπαίτην. [Xenoph. Mem. 4, 2, 37 : Τοὺς μὲν μὴ ἱκανὰ ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν πένητας καλῶ, τοὺς δὲ πλείω τῶν ἱκανῶν πλουσίους. Πένητες ἄνθρωποι Herodot. 9, 51. Π. ἀνὴρ Soph. Ph. 584, Plato Leg. 4, p. 719, E. Eurip. Med. 561 : Πένητα φεύγει πᾶς ... φίλος · Andr. 641 : Πένητα χρηστὸν ... γαμβρόν · El. 1139 : Πένητας ἐς δόμους · 372 : Γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.] Plut. [Mor. p. 809, A] : Χρηστὸς οὗτος ὢν πένης ἐστί· σὺ δὲ πλουτεῖς, πολλὰ τῆς πόλεως νενοσφισμένος. Aristot. Polit. 2 : Ἄνθρωποι σφόδρα πένητες, Admodum inopes et egeni. Rursum Plut. [Mor. p. 582, C] : Πλουσίας ἐν οἴκῳ πένητι γηροκομίας τυχών · ut Virg., Domus pauper. [De equo jocose Socrates ap. Xenoph. Œc. 11, 5 : Προσβλέψας με ... εἶπε, πῶς δ' ἂν ἵππῳ χρήματα γένοιτο; Οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας ὅτι ἔστιν ἄρα θεμιτὸν καὶ πένητι ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι, εἰ τὴν ψυχὴν φύσει ἀγαθὴν ἔχοι.] Construitur cum gen. quoque, et significat Egens. [Eur. El. 38 : Χρημάτων πένητες.] Plato Epist. 7, [p. 332, C] : Πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, Pauper erat amicorum et fidorum hominum. Ibid. [p. 335, A] cum accus. : Ὁ φιλοχρήματος πένης τε ὢν τὴν ψυχήν, Animo pauper, i. e. Pauper quod ad animum. [Cum dat. schol. Aristoph. Eq. 76 : Μηδενὸς κατορθώσαντος, ἀλλὰ πένητος ὄντος τοῖς κατορθώμασι.] ‖ Hesychio πένης est ὁ αὐτοδιάκονος. ‖ Πενέστερος, Pauperior : et Πενέστατος, Pauperrimus. Xen. Rep. Ath. [1, 13] : Ἵνα αὐτός τε ἔχῃ καὶ οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίγνωνται. Et ap. Plut. Apophth. [p. 173, E] : Τοῦτ' ὅδος, οὐκ ἔσομαι πενέστερος. Superlativo autem utitur [Demosth. p. 555, 9 : Οἱ πενέστατοι καὶ ἀσθενέστατοι.] Galenus, de parva pila loquens : Τοῦτο δὲ μόνον οὕτω φιλάνθρωπον, ὡς μηδὲ τὸν πενέστατον ἀπορεῖν, Ut ne pauperrimo quidem ejus penuria sit.

Πένησσα, ἡ, Paupercula, Paupera Plauto, πτωχή. Hesych. [Phot. p. 411, 13 : Πενιχρὰν λέγουσι τὴν γυναῖκα καὶ πένησσαν (scr. πένησσαν). Zonar. p. 1532 : Πένησσα · ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐν ἐνδείᾳ οὖσα. « Theodor. Prodr. Epigr. p. 216 fin. ed. Souv. » Boiss. Jo. Chrys. t. 10, p. 279, C ed. Par. alt. : Κἂν π. ᾖ, μὴ ὀνειδίσῃς. Hase.]

Πενητεύω, Pauper sum, i. q. πένομαι. Hesych. [s. v. Πενεῖν. Phocyl. 26 : Σὴν χεῖρα πενητεύοντιν ὄρεξον. ‖ Careo, c. genit. Empedocles v. 234 Karst. : Ὄμματα τ' οἶα πλανᾶτο πενητεύοντα μετώπων. ‖ Πενιτεύω, quod ex Plut. ap. Stob. Serm. 235 citat Schneid., vitiose scriptum est.]

[Πενητοκόμος, ὁ, Pauperum curam gerens. Greg. Naz. Epigr. 31, p. 139.] 2, 1156.

[Πενητοτροφεῖον, τὸ, Domus ubi pauperes aluntur. Const. Manass. Chron. 3484.]

[Πενητοτρόφος, ὁ, ἡ, Pauperes alens. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 7, p. 257 : Ὁ π. οὗτος Ἀλέξιος. Elberling.]

Πενθαλέος, α, ον, Luctuosus. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 7, 604, παλάμαι. Nonn. Joann. c. 11, 114 : Ἰκμάδι πενθαλέῃ · c. 20, 10 : Π. μύρον · Dion. 5, 453 : Π. ὀλολυγῇ · 37, 38 : Πενθαλέην πλοκαμῖδα · 40, 103, 225. G. D. Greg. Naz. ed. Dronk. p. 107, 26 : Ζωὴ π. Max. Planud. Interpr. Boethii ed. Weber. p. 3, 16 : Πενθαλέα βλέφαρα. Hase.]

Πενθάς, άδος, ἡ, Luctuosa, Lugubris. Nonn. [Joann. c. 11, 57, Dion. 17, 99], π. φωνή. [Joann. c. 11, 143 : Πενθάδι Μάρθῃ. Id. Dion. 26, 16 : Π. χήρην · 2, 639 : Πενθάδος ἀντὶ μαχαίρης · 14, 271 : Ἀσίνης Νιόβης · πενθάδα πέτρην · 24, 174 : Πενθάδι λύσσῃ.]

[Πενθεατυρίς, nomen regis Ægypt. Theb., cujus interpret. nullam addidit Eratosth. ap. Georg. Sync. p. 123, D (ubi cod. Par. B Πετεαθυρῆς). Non dubito quin exponendum sit Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης. Conf. quæ dixi in Vignolii Chron. S. vol. 2, p. 760, 1. Jablonski.]

[Πένθεια, ἡ, Luctus. Æsch. Ag. 430.]

[Πενθέκτη, ἡ, Quintosexta s. Quinisexta. Ita vocatur Synodus sexta generalis ... quia assumsit quosdam canones concilii Œcumenici quinti. V. Balsamon. ad epist. hujus Synodi ad Justinian. p. 358, 359. Suicer. Alia v. ap. Ducang.]

Πενθερά, ἡ, Socrus, Uxoris mater. [Phot. et Suid. : Πενθερά, τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ. Demosth. p. 1123, 1. Callim. H. in Dian. 149 : Πενθερὴ αὐτῇ. Plut. V. Ti. Gracchi c. 8 : Τοὺς υἱοὺς ὀνειδίζουσαν ὅτι Ῥωμαῖοι Σκηπίωνος αὐτὴν ἔτι πενθεράν, οὔπω δὲ μητέρα Γράκχων προσαγορεύουσιν. Ev. Marci 1, 30. Lucian. Al. c. 35. G. D. Ev. Marcion. 12, 53 : Π. ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν π. αὐτῆς. Hase.]

[Πενθερίδης, ὁ, Socer. Epiphan. vol. 2, p. 170, D. Pro quo πενθερὸς in Chron. Pasch. p. 255, B. Theodoret. vol. 1, p. 522 : Πενθερὸν δὲ αὐτὸν κέκληκεν ὡς τῆς γαμετῆς ἀδελφόν · καὶ γὰρ νῦν πολλοὶ τοὺς τοιούτους πενθερίδας καλοῦσι. Male duo codd. πενθεριδέας.]

[Πενθερικός, ή, όν, Qui soceri est. Manetho 5, 298.]

[Πενθέριος, ὁ, ἡ, idem. Πενθερίου δίφροιο Arat. 252. ‖ Πενθέριον, τὴν προῖκα, Θάσιοι, Hesych.]

[Πενθεροκτόνος, ὁ, ἡ, Socerum interficiens. Πενθερόκτονος, ὁ, ἡ, Qui ab socero interficitur. Tzetz. ad Lycophr. 161 et Thom. M. p. 141.]

Πενθερός, ὁ, Socer, Is cujus filiam aliquis in matrimonio habet; volunt enim genero πενθερὸν esse Patrem uxoris, nurui ἑκυρὸν Patrem mariti. Ita igitur Bellerophontem Prœtus jubet τὸν πτυκτὸν πίνακα δεῖξαι ᾧ πενθερῷ. Et ap. Plut. [Mor. p. 266, A] Romani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ λαβεῖν δῶρα. [Hom. Il. Ζ, 170. Od. Θ, 582 : Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ π. Soph. Œd. C. 1302 : Λαβὼν Ἄδραστον πενθερόν. Eur. Hipp. 636 : Πενθεροὺς ἀνωφελεῖς λαβών · Herc. F. 484 : Πατὴρ δὲ πατρὸς ἐστιᾷ γάμους ὅδε, Ἅιδην νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρόν. ‖ Gener. Phot. p. 410, 10 : Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἐμπαλιν (respicit ad Euripidem, qui socerum γαμβρὸν dixit) · εἶπε γὰρ πενθερὸν τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ (fr. 293) · Ὀδυσσεὺς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως, « Σὺ δ' ἂν μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν » ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. Quem l. Etym. M. p. 220, 40, significat. V. etiam Hesych. ‖ Sororis maritus. Eurip. El. 1286 : Τὸν λόγῳ σὸν πενθερόν. De liberiore hujus v. usu apud poetas in universum monuit Pollux 3, 31.]

[Πενθεροφθόρος, ὁ, ἡ, Socerum perdens. Lycophro 161 : Πενθεροφθόροις βουλαῖς ἀνάγνοις. Ad quem l. respicit Eustath. p. 183, 26 : Τοῦ π. Πέλοπος.]

[Πενθεσίλεια, ἡ, Penthesilea, Martis et Otreræ filia, Amazonum regina. Hellanicus ap. Tzetz. Posth. 14, Quint. Sm. 1, 19, 36, aliisque l. plurimis; Diodor. 2, 46; Pausan. 5, 11, 6; 10, 31, 8; Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 151, 30, 31, ubi pravo accentu Πενθεσιλεία.]

[Πενθεύς, έως, ὁ, Pentheus, Echionis et Agauæ filius, rex Thebanorum, ap. Eurip. in Bacchabus, Æschyl. in fabula cognomine perdita, Eum. 26, Apollod. 3, 5, 2, Pausan. 1, 20, 3; 2, 2, 7, Nonnum Dion., al. G. D. Peculiaris est Ottonis Jahn dissertatio : *P. und die Mainaden*, edita Kiloniæ 1841, in-4°. Hase.]

Πενθέω, Lugeo. Pro quo poetica epenthesi dicitur Πενθείω sicut πνείω pro πνέω, πλείω pro πλέω. Hom. Il. Τ, [225] : Νέκυν πενθῆσαι · Ψ, [283] : Τὸν τώ γ' ἑστάοτες πενθείετον. [Orac. ap. Herodot. 7, 220 : Πενθήσει βασιλῆ φθίμενον. Æsch. Pers. 545 : Πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις · Choeph. 173 : Ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί. Soph. Œd. T. 1320 : Διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά. Eur. Med. 268 : Πενθεῖν τύχας.] Isocr. [p. 392, C] : Ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νόμος ἐστί. Æschin. [p. 84, 14] : Ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Aliquanto post [p. 88, 24] dicit, Πενθοῦσαν παραμυθεῖσθαι. Plut. [Mor. p. 128, D] : Εἰς οἰκίαν πενθοῦσαν. Priori autem Æschinis loco similis hic Theophyl. Ep. 25 : Ἀφροδίτη δὲ οὐδὲ πενθοῦσα ἀπεκείρατο. Et hic Plut. : Ἤρξαντο τὴν ἐσθῆτα μεταβάλλειν ἐπ' αὐτῷ καὶ πενθεῖν. At Ἐν πενθοῦσι παίζειν, proverb. est ap. Demetr. Phal. Apud Hom. legitur etiam Πενθήμεναι, qui infin. est vel a verbo Πένθημι, vel Πενθαίνω, ut Eust. tradit, Od. Σ, [173] et Τ, [120] : Ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.

[Πενθῆλος vitiose pro Πενθίλος, quod v.]

[Πένθημα, τὸ, Luctus. Æsch. Choeph. 432 : Ἄνευ

δὲ πενθημάτων ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. Theocr. 26, 26 : Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέρουσαι.]

Πενθήμερος, ὁ, ἡ, Quinque dies durans a quinque diebus. [Xen. Hell. 7, 1, 4 : Κατὰ πενθήμερον ἑκατέρους ἡγεῖσθαι, Alternis quinis diebus. Πενθημέρων ἀγώνων schol. Pind. Ol. 5, 13. G. D. Π. σπονδαὶ Basil. t. 1, p. 327, D; Pseudochrys. t. 8, p. 870, E ed. Par. alt.; Theophyl. Sim. Hist. p. 293, 25. Hase.]

[Πενθημίγυον, τὸ, Quinque semijugera. Tab. Heracl. 2, 20, 30.]

[Πενθημιμερής, ὁ, ἡ.] Πενθημιμερὴς cæsura ap. Metricos dicitur quum quintus in versu semipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur : ut, Omnia vincit amor : et nos cedamus amori. [Parum accurate HSt. : neque enim mensura illius syllabæ quidquam commune habet cum nomine πενθημιμερής, quod solum significat semipedum, post quos cæsura incidit, numerum. Aristid. Quint. p. 53 : Ἐπιδέχεται ... τομὰς εὐπρεπεῖς, τήν τε μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβήν, ἣ πενθημιμερὴς καλεῖται, καὶ τὴν μετὰ τρεῖς, ἥτις ἐφθημιμερὴς ὀνόμασται. Draco p. 126, 5; 134, 9.] Et πενθημιμερὲς μέτρον dicitur In quo ejusmodi sunt cæsuræ : quas nonnulli vocant Semiquinarias. Quintil. 9, 4 : Et quod duobus pedibus et parte (sc. constans), πενθημιμερὲς a Græcis dicitur. [Schol. Hephæst. p. 102 : Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, τὸ καλούμενον πενθημιμερές, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστι μιᾶς. Et sic sæpissime de versibus trochaicis, iambicis, dactylicis, anapæsticis ap. grammaticos scholiastasque metra poetarum explanantes.]

Πενθημιποδίον, τὸ, Quinque semipedes, h. e. Duo pedes cum dimidio, Mensura duorum pedum cum semisse. [Male pro substantivo accepit HSt. quod adjective dixit Xenophon Œc. 19, 3—5 : Ἤδη τινὰ αὐτῶν (τῶν βοθύνων) εἶδες βαθύτερον τριποδίου; Οὐδὲ μὰ Δί' ἔγωγ', ἔφην, πενθημιποδίου. Τί δέ, τὸ πλάτος ἤδη τινὰ τριποδίου πλέον εἶδες; Οὐδὲ μὰ Δί', ἔφην, ἐγὼ διποδίου · et in seqq. τὸ βάθος ἐλάττονα ποδιαίου et τριημιποδίου, tum βαθύτερον πενθημιποδίου et βραχύτερον τριημιποδίου · ubi altero loco cod. Par. A πενθημιποδιαίου (quæ terminatio necessaria est in adjectivis simplicibus ποδιαῖος, ταλαντιαῖος aliisque, minus probata ab veteribus in adjectivis numeralibus compositis, de quibus v. Lobeck. ad Phryn. p. 547), margo vero Steph. πενθημιποδίου, quemadmodum in cod. Guelf. βραχύτερον τριημιποδίου scriptum est. Hoc qui posuerunt, adjectivorum numeros integros significantium διποδίου et τριποδίου (quorum nominativi sunt διπόδης et τριπόδης) similitudine adducti esse videntur. Sed fractorum, ab ἡμιπόδιον derivatorum, ratio alia est. Itaque recte legitur τριημιποδίου et πενθημιποδίου, quæ formæ duobus defenduntur inscriptionum Atticarum veterum exemplis. Eorum alterum est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, 12 : Πλίνθους ἀθέτους ... πάχος τριημιποδίους, nisi hoc per errorem pro τριῶν ἡμιποδίων scriptum est, quo in reliqua monumenti parte iterum atque iterum mensuram illam designavit inscriptionis auctor, similiter etiam πέντε ἡμιποδίων dicens, non πενθημιποδίους, cujus formæ aliquanto certius exemplum alterum est in inscr. de muris Athenarum p. 39, 115 ed. Müll. : Πλάτος πενθη(μ)ιποδί(ο)ι(ς) διαλείποντας. Ex quo colligimus ib. p. 34, 41 : Λίθοις χρώμενος μὴ ἐλάττοσιν ἢ τριημιποδι ****, non τριημιποδιαίοις explendum esse, quod Müllerus fecit, sed τριημιποδίοις. Nec διπο[διαίας ***] scribendum erat ib. l. 39, sed διπο[δας]. G. Dind.]

[Πενθημισπίθαμος, ὁ, ἡ, Quinque dimidias spithamas longus. Philo Poliorc. p. 59 : Πενθημισπιθάμου πρὸς τὴν ὁμοίαν σύνταξιν συμβαλλομένου.]

[Πενθημιταλαντιαῖος, αία, αῖον, Qui quinque dimidiorum talentorum pondere est. Philo Poliorcet. p. 51.]

[Πενθημιχοίνιξ, ικος, ὁ.] Τριημιχοίνιξ et Πενθημιχοίνιξ : quæ ap. Theophr. leguntur H. Pl. 8, 4, [5] : Οἱ μὲν ἀθληταὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσιν · Ἀθήναζε δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημιχοίνικα ῥᾳδίως. Unde colligit Bœotium triticum esse gravius. Est autem τριημιχοίνιξ, Chœnix cum dimidia : et πενθημιχοίνιξ, Duæ chœnices cum dimidia; tres enim semichœnices conficiunt unam cum dimidia : et quinque

duas cum dimidia. [Recte Schneider. τρί' ἡμιχοίνικα et πενθ' ἡμιχοίνικα.]

[Πενθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Luctificus. Æsch. Ag. 429 : Ὀνειρόφαντοι πενθήμονες πάρεισιν δόκαι.]

Πενθήρης, ὁ, ἡ, Luctuosus. Eur. [Tro. 141 : Κουρᾷ πενθήρει. Clem. Al. p. 17, 10 : Πενθήρης γὰρ ἦν ἡ Δηώ. Scott. Jo. Chrysost. t. 2, p. 624, C ed. Par. alt. : Τὴν π. στολὴν ἡμᾶς ἀπέδυσε. Basil. t. 2, p. 839, C : Χορὸς π. Hase.]

[Πενθήριος vitiose pro πενθητήριος, quod v.]

[Πενθηρὸς, ά, όν, Luctuosus. Draco p. 75, 4 : Εἴρηται π. διὰ τοῦ η, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἱματίου μέλανος, ὡς τὸ « Φέρ' αὐτ' ἀνύσας. Ἀλλ' ἐστὶ πενθηρὸν πάνυ. » Οὕτω γὰρ ἔφη Ἀνάξιλας.]

[Πένθησις, εως, ἡ, Luctus. Ὀδυνηρὰ π. schol. Æsch. Ag. 438.]

[Πενθητέον, Lugendum. Greg. Naz. Or. 16, p. 243, D. Boiss.]

[Πενθητὴρ, ῆρος, ὁ, Lugens. Æsch. Sept. 1062 : Σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει· Pers. 947 : Πόλεως γέννας πενθητῆρος.]

Πενθητήριος, ία, ιον, Lugubris, Qualis eorum est qui lugent. Plut. [Mor. p. 113, B] ex Ione : Βότρυς [Βόθρους] λιποῦσα πενθητηρίους. Et πενθητήριος πλόκαμος ap. Eust. p. 165, Cæsaries quam in luctu tondebant. Contra θρεπτήριος πλόκαμος, Cæsaries quam alere solebant. [Utrumque ex Æsch. Choeph. 7. Eustath. p. 1292, 53 : Κείρει αὐτὴν (τὴν κόμην) τῷ Πατρόκλῳ πενθητήριον· Opusc. p. 329, 82 : Τὸν πενθητήριον φθόνον.] In VV. LL. vero perperam scriptum Πενθήριος.

Πενθητικῶς, Lugubriter, More eorum qui lugent, πενθικῶς. [Plut. Mor. p. 113, B.]

Πενθήτρια, ἡ, exp. etiam Præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres, teste Nonio, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent et fortia facta laudarent. Ex Eur. Hipp. [805] affertur πενθήτρια κακῶν, ubi simpliciter poni videtur pro Quæ luget.

[Πενθήτωρ, ορος, ὁ, Lugens. Theod. Prodr. Ep. p. 80.]

[Πενθιάδαι, οἱ, attulit Steph. Byz. s. v. Δηρουσιαῖοι ex Herodoto 1, 125, ubi nunc Πανθιαλαῖοι legitur. Est autem gens Persica.]

[Πενθίκατον, τὸ, voc. incertæ signif. Bernard. Peyron. *Pap. greci del Museo Britann.* p. 82, 31. Hase.]

Πενθικὸς, ή, όν, Lugubris, potius quam Luctuosus : ἐσθὴς πενθική, Can. 5 Concil. Ancyr., ut Terent., Vestitam veste lugubri. Itidem Cic., Ornatu lugubri, et Sordes lugubres. [Πενθικὰ φορεῖν ap. Theophan. an. 9 Just. Thracis. Ducang. Scymn. Chius 400 : Μελανειμονεῖν τε, π. τ' ἔχειν στολάς. Protev. Jac. min. p. 178, 4 : Περιείλετο τὰ ἱμάτια αὐτῆς τὰ π. Hase. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 345, 8 : Κομμὸς δὲ θρῆνος πενθικώτερον πλέον.]

Πενθικῶς, Lugubriter : pro quo Plaut. Lugubre dicit : Si hæc non nubat, lugubre fame familia pereat. [Pollux 3, 99.] Lucian. [De calumn. c. 5] : Πάνυ π. ἐσκευασμένη, μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη· quæ erat ἡ μετάνοια, Pœnitentia. Xen. Cyrop. 5, p. 71 [c. 2, 7] : Π. ἔχουσαν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος. [Pseudochrys. t. 11, p. 940, D ed. Par. alt. : Ἐγκαλεῖν π. Greg. Nyss. t. 2, p. 961, A : Ὁ ἀὴρ π. ἐσκυθρώπασεν. Hase.]

[Πενθίλη, ἡ, Penthila. Steph. Byz. : Π., πόλις Λέσβου. Οἱ πολῖται Πενθιλεῖς, ἀπὸ Πενθίλου.]

[Πενθίλος, ὁ, Penthilus, Orestis filius. Strabo 9, p. 402; 10, p. 447; 13, p. 582; Aristot. Pol. 5, 10; Pausan. 2, 18, 6; 3, 2, 1; 5, 4, 3. || Periclymeni filius. Ib. 2, 18, 8. || Bori et Lysidicæ filius. Hellan. apud schol. Plat. p. 49 (376 Bekk.). Ceterum pravo accentu Πένθιλος ap. Aristot. l. c. et alibi interdum scriptum, contra præceptum Arcadii p. 55, 21. Duplici vitio Suidas, Πενθηλός· ὄνομα κύριον. || Πενθιλίδαι, οἱ, Penthili posteri. Aristot. l. c. ex conj. Schneideri : nam libri Πενθαλίδας vel Πενταλίδας. Genit. in Πενθίδαν corruptus ap. Plut. Mor. p. 984, D, ubi Mezir. Πενθιλιδῶν restituit.]

Πένθιμος, [η, ον, et] ὁ, ἡ, itidem Lugubris, Luctuosus, ut vertit Turnebus in l. quodam Plutarchi supra in Ὀργιάζω cit. Plut. Cons. ad uxorem [p. 609, B] : Κουρὰς πενθίμους καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καθέσεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Aliquanto ante : Οὐδὲ ἱμάτιον ἀνείληφας πένθιμον. Sic Athen. 12, [p. 523, B] : Ἐν χρῷ κεκαρμένοι, καὶ στολὴν πένθιμον ἠμφιεσμένοι. Sicut vero Plut. paulo ante dicit πένθιμος κουρά, sic et Eur. Alc. [515] : Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; solebant enim radere capita ad indicium maximi luctus, ut in Πένθος quoque videre est. Item in Epigr. πένθιμος ὑμέναιος, Lugubris s. Luctuosus. [Æsch. Suppl. 579 : Δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ.] Sic et Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 7, 631] : Αἴξαντι Δωρίνει πένθιμον ἀγγελίην, Nuntium tristem et luctuosum. [Πένθιμος Ἅδης Thallus Anth. Pal. 7, 188.] Affertur et ex Plut. : Οἱ ἐν τοῖς [Ad hæc verba HSt. in Ms. Vindob. : « Vide et Coroll. de Attica ellipsi. »] πενθίμοις, pro Qui in luctuosis et lugubribus versantur. [Apud Plut. Mor. p. 114, E, ἐν τοῖς πενθίμοις non masculini generis est, sed neutrius, intellecto ἱματίοις, In vestibus lugubribus. Sic Diodor. 13, 101 : Παρελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν πενθίμοις. Πενθίμην ἐσθῆτα id. 11, 57. Dio Cass. Exc. p. 38, 94. Πένθιμόν τι ὑπεσάλπιζε id.

B 74, 5. Ἑορτὴ μελανείμων ἢ πένθιμος Dionys. A. R. 2, 19.] Eur. [Suppl. 1056], πένθιμος ἀνὴρ, Vir qui lugetur. [Legitur vulgo : Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπουσ' ὁρᾶν· sed recte Markl. πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν.]

[Πενθίμως, Lugubriter. Theod. Prodr. p. 21.]

Πένθος, τὸ, Luctus, Mœror ex morte propinquorum vel amicorum : generaliter vero, pro Quovis mœrore capitur ap. poetas. [Hesych. : Π., συμφορά, θρῆνος, λύπη.] Hom. Il. P, [37] : Ἀρρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, sc. χηρώσας γυναῖκα· Od. T, [512] : Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Item πένθος dicitur ὄρνυσθαι et ἱκάνειν, pro Excitari, Venire, Advenire. Il. A, [657] : Οὐδέ τι οἶδε Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν· A, [254] : Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει· Od. Z, [169] : Χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει· A, [342] : Ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον· Il. Ω, [708] : Πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος· A, [362] : Τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Quibus adde ex Π, [548] : Τρῶας λάβε πένθος Ἀγρετον, οὐκ ἐπιεικτόν. Item A, [249] : Κρατερόν ῥά ἑ πένθος

C Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος. Item aliquis dicitur ἔχειν vel ἀέξειν πένθος. Il. Ω, [105] : Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρένας [φρεσίν]· ut Hesiod. Theog. [467] : Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον. [Eur. Hel. 1353 : Πένθει παιδὸς ἀλάστῳ.] Od. A, [195] : Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, Σὸν πότμον γοόων. Sic Il. P, [139] : Ἑστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, Fovens s. Premens magnum animo mœrorem. Item πένθει βεβλῆσθαι et πένθει τείρεσθαι, et ἐν πένθει εἶναι, Il. I, [3] : Πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες· X, [242] : Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ· Σ, [88] : Ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη Παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Adde his, Od. K, [376] : Στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα. Item ἐν πένθει λείπειν, ut qui viduat conjugem vel amicos sua morte, Il. X, [483] : Ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις χήρην. Superioribus autem, quæ primo loco citavi, πένθος ἔθηκε, et πένθος πόρε, oppositum est, quod Od. Σ, [323] legitur, Σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, Cohibuit et repressit luctum Penelopes. [Æsch. Pers. 536 : Ἄστυ τὸ Σούσων ... πένθει

D δνοφερῷ κατέκρυψας· Choeph. 83 : Κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη. Soph. Aj. 1225 : Ὅσον δ' ἀφεῖσθε πένθος· Œd. C. 1708 : Οὐδὲ π. ἔλιπ' ἄκλαυτον. Eurip. Hipp. 1427 : Πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμενα.] In prosa pro Luctu tantum usurpatum reperio. Xen. Cyrop. 4, [6, 6] : Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, In luctu consenescens. Herodot. 6, [21] : Ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Capita raserunt et ingentem luctum præ se tulerunt : Suet., Uxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Itidem Plut. Alex. [c. 72] : Ἵππους τε κεῖραι πάντας ἐπὶ πένθει καὶ ἡμιόνους ἐκέλευσε· Fabio [c. 18] : Πένθους καὶ τόπου καὶ χρόνου ὅροις· Probl. Hellen. : Μετὰ πένθος, Deposito luctu. Idem plurali numero utitur, in Cons. ad Apoll. [p. 113, C] : Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀώροις. Aliquanto post [p. 114, D] : Εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι. [Aristot. Rhet. 1, 11 : Ἐν τοῖς πένθεσι καὶ θρήνοις.]

[Πενθύλος, ὁ, Penthylus, dux Paphiorum. Herodot. 7, 195.]

Πενία, ἡ, sive Πενίη, Ionice, Paupertas, Inopia, μετρημένη ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, παρὰ τὸ πένεσθαι, significante ἐνεργεῖν, inquit schol. Aristoph. : at πτωχεία plus est. Aristoph. Pl. [549] πενίαν dicit esse ἀδελφὴν πτωχείας, Sororem mendicitatis : deinde [559] ait πενίαν ἰσχνοὺς ἀνθρώπους ποιεῖν, τὸν δὲ πλοῦτον πίονας. [Herodot. 8, 111 : Θεοὺς δύο ἀχρήστους οὐκ ἐκλείπειν σφέων τὴν νῆσον ... Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην.] Hesiod. Op. [636] : Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον, Ἀλλὰ κακὴν πενίην. Et [715] : Μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν. Theognis [177] : Πενίῃ δεδμημένος. [Plato Apol. p. 23, C : Ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί· Leg. 3, p. 696, A : Πενίᾳ καὶ πλούτῳ (i. e. Pauperibus et divitibus) ... τιμὴν καὶ τροφὴν νέμειν.] Plut. De fort. Alex. : Ἐν πενίᾳ καὶ ἀδοξίᾳ διάγοντος. Herodian. 7, [3, 12] : Τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας, Postquam plurimas illustrium virorum familias ad egestatem redegit. Lepide τὴν πενίαν describit Theophyl. Ep. 241, vocans δυσνουθέτητον θηρίον καὶ δύσκολον, ὃ δίκην ἕλκους τοῖς κεκτημένοις ἐμπλάττεται : vocat etiam φιλοτύραννον κακὸν, ῥαθυμοποιὸν, κατηφὲς, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον. Plut. vero in l. Π. φιλοπλουτίας [p. 524, E] duplicem πενίαν facit, χρηματικὴν et ψυχικὴν, sicut Plato dicit πένης τὴν ψυχήν. [Plur. Plato Rep. 10, p. 618, B : Πλούτοις καὶ πενίαις· Prot. p. 353, D : Νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας. Isocr. p. 185, A.]

[Πένισσα. V. Πένησσα.]

[Πενιτεύω vitiose pro πενητεύω, quod v.]

Πενιχραλέος, α, ον, Pauper, Pauperculus, Paupertinus, Inops. [Gætul. Anth. Pal. 6, 190 : Ψαιστῶν ὀλίγον δράγμα πενιχραλέον.]

[Πενίχρομαι, Pauper sum. Orac. Sibyll. 3, p. 364 : Πενιχρομένοισι θέρους ἀπὸ μοῖραν ἰάλλει.]

Πενιχρὸς, ά, όν, Pauper, i. q. πένης. [Solon. eleg. ap. Demosth. p. 422, 19.] Aristoph. Pl. [976] : Μειράκιον πενιχρὸν, Adolescentulus pauperculus. Et ap. Aristid. πενιχρὰ, Paupercula. [Lucas Ev. 21, 2 : Χήραν πενιχράν. Appian. Hist. præf. c. 7 : Ἔθνη πενιχρὰ καὶ κερδῆ. Οἱ πενιχρότατοι Polyb. 6, 21, 7.] Pro quo in Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 302] Πενιχρὴ, Ionice :

C πενιχρὴ σιπύη.

Πενιχρότης, ητος, ἡ, Paupertas, Pauperies, Inopia, Indigentia. [Sext. Emp. p. 308. Hesych. s. v. Εὐτέλεια.]

[Πενιχρόφρων, ὁ, ἡ, Philo Carpas. In Cant. Cantic. p. 2. Boiss.]

Πενιχρῶς, Pauperum more, Per inopiam. Aristot. Polit. [1, 2. Philo vol. 1, p. 635, 30 : Π. ἐπαιτίζειν· ubi tamen cod. πενιχρῷ. Jo. Chrys. Combef. p. 108, 5 : Π. παρατρέφομεν. Hase.]

Πέννα, [Penna, πτερὸν, ap. Agapium in Geopon. c. 194. Ducang.] Hesychio πτέρνα, Calx, Calcaneum. [Πτερὰ Ducangius. Πτερὸν Sopingius.]

Πεννὸν, Hesychio μεμελανωμένον, Denigratum. Supra πελλὸν habuimus pro Nigro et fusco.

[Πενόω, Pauperem facio. Sentent. monost. 508 : Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.]

[Πεντ. in lapidibus comp. scripturæ pro Πένταθλον. Franz. El. epigr. gr. p. 370. Hase.]

[Πεντάβιβλος, ὁ, ἡ, Ex quinque libris compositus. Π., ἡ, (sc. συγγραφή) Euseb. Chron. p. 70. Angl. Cod.

D Sangerman. 1, f. 153 : Ἡ π. Μωϋσέως. Hase.]

[Πεντάβραχυς, ὁ, Pes metricus ex quinque syllabis brevibus constans. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 314, 22.]

[Πεντάγαμβρος, ὁ, ἡ, Quinque generos habens. Lycophro 146 : Νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων.]

[Πεντάγραμμος. V. Πεντέγραμμος.]

[Πενταγωνικὸς, ή, όν, i. q. πεντάγωνος. Nicom. Geras. Arithm. p. 120, 11 : Π. σχῆμα. Hase.]

[Πενταγωνικῶς, Cum quinque angulis. Iambl. Arithm. p. 85 : Π. σχηματιζόμενος ἀριθμός.]

Πεντάγωνος, ὁ, ἡ, Quinque angulos habens : ut π. λίθος. Ex Aggeno de Limitibus, Cultellatus lapis qui pentagoni recipit rationem. [Athen. 7, p. 294, E : Ὁ ἄκανθίας τὴν καρδίαν ἔχει π. Schweigh. Ptol. Almag. 1, 1, p. 27, 7. Jul. Afric. Cest. p. 279, 43 : Ἐν ἑπταεδρί π.· ad quem l. lacerum et corruptum conf. A. J. H. Vincent. *Sur la num. chez les Rom.* p. 5. Hase.]

Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui quinque digitos habet

A [Aristot. H. A. 2, 1 : Πόδας (ζῴων) πενταδακτύλοι], aut Qui quinque digitorum est. [Πενταδάκτυλος ap. Hippocr. p. 783, A : Ξύλον ... πλάτος ὡς πενταδάκτυλον.] Herba etiam hujus nominis est in App. Diosc., in qua herbæ quædam carmine describuntur. In textu tamen τριδάκτυλον dicitur, Αὐτίκα δ' Ἑρμείαο τριδάκτυλον αἶρε χλοανθές. Plin. vero 32, c. ult., Pentadactylas etiam cochleas commemorat. [Πενταδάκτυλον synonymum πενταφύλλου ap. Diosc. 4, 42. Πενταδάκτυλος Geopon. 2, 5, 4. Βοτάνην π. 18, 10. || Πενταδάκτυλον ὄρος ex cod. Paris. 1458, fol. 145 v., memorat Miller. ad Marcian. p. 141. G. D. De bello ἑξαδακτύλων vel τετραδακτύλων cum πενταδακτύλοις An. Laud. capill. ed. Miller. p. 40, 23. Hase.]

Πεντάδαρχος sive Πενταδάρχης, ὁ, Qui quinque viris præest. [Pollux 1, 128.] Philelphus vertit Quincurio : quod ea forma dicitur ut Decurio, Centurio. Utitur Xen. Cyrop. 2, [1, 22] illo πεντάδαρχος. [Nunc πεμπαδάρχῳ ex codd. legitur.]

[Πενταδεκαέτης. V. Πεντεκαιδεκαέτης.]

B [Πενταδία, ἡ, Pentadia, diaconissa. Georgius Alex. ap. Phot. Bibl. p. 83, 11.]

Πενταδικὸς, ή, όν, Quinarius, Pentade constans. [|| Adv. Πενταδικῶς ap. Procopium in Mai. Auct. class. vol. 10, p. 11. Osann.]

[Πεντάδυμον. HSt. s. v. Πεντάς :] Ab eodem derivatum Πεντάδυμον, quod ex Herodoto 5, [77] affertur ab Polluce [9, 56, ubi nunc ex codd. legitur, Ἡρόδοτος ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ διμνέως (ap. Herodot. διμνέως) εἴρηκεν] pro Quinque minæ. Adjective vero acceptum significat Quod quinque minarum est : ut Εἰκόσιμνος, Qui viginti minarum est, ap. Lysiam, Τετύχηται δέ μοι καὶ εἰκόσιμνος ἔρανος. Diversa autem forma dicuntur Δεκάμνοι, et similia.

Πεντάδιον, τὸ, i. q. πεντάς. Pro quo in VV. LL. perperam legitur etiam Πεντάνιον, Quinternio.

Πενταδραχμία seu Πεντεδραχμία, ἡ, Quinque drachmæ. Xen. Hell. [1, 6, 12] : Ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος. Dinarch. C. Demosth. [p. 260, 32] : Τὸν τὴν πενταδραχμίαν ἐπὶ τῷ τοῦ παρόντος

C ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα.

Πεντάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui quinque drachmarum pretii est. Herodot. [6, 89] : Π. νέας ἀποδόμενοι, Singulas naves quinis drachmis vendentes. [Aristot. Polit. 4, 16 : Συναλλάγματα π. Diophantus in App. Anth. Pal. 19 : Π. χοῖας.] Et neutr. πεντάδραχμον, Numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos, Pollux [9, 60. Adjecto substant. Hero Spirit. p. 175, 3, ubi mendose : Πενταδράγμου νομίσματος. Hase.]

Πεντάδωρος, ὁ, ἡ, Qui quinque palmorum est. [Vitruv. 2, 3, de laterum generibus : « Ceteris duobus Græcorum ædificia struntur : ex his unum pentadoron, alterum tetradoron dicitur. Doron autem Græci appellant palmum » etc.; conf. Plin. Hist. nat. 35, 49, 170. Hase.]

Πεντάεθλον, s. Πένταθλον, τὸ, Quinquertium, Quinque certamina, videlicet, πυγμή, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. [De ordine certaminum in ludis Olympicis v. L. Dissenii dissertatio Gottingæ edita a. 1840. Pind. Ol. 13, 41 : Πεντάθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· Nem. 7, 12 :

D Μετὰ πενταέθλοις.] Herodot. [6, 92] : Πένταθλον [nunc πεντάεθλον ex aliis codd. legitur. Eadem varietas 9, 33] ἐπασκήσας. Sic Pausanias [2, 7, 2, et] in Laconicis p. 72 : Οὗτος πένταθλον Ὀλυμπιάσιν [Ὀλυμπίασιν] ἀσκήσας, ἀπῆλθεν ἡττηθείς. Ubi πένταθλον appellat, quod dixerat πέντε ἀγῶνας, ambiguo tamen vocabulo. [Id. 5, 8, 7 : Πεντάθλου καὶ πάλης ἀφίκοντο ἐς μνήμην.] Apud Sophoclem [El. 691, versu, ut videtur, spurio] plurali numero πεντάθλ' ἃ νομίζεται, perinde ac si separatim πέντε ἆθλα dixisset. [Xenoph. Hell. 7, 4, 29 : Τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου.] At πεντάεθλος, Victor quinque certaminum s. quinquertii, qui et πένταθλος. [Herodot. 9, 75 : Εὐρυβάτην ... ἄνδρα πεντάεθλον.]

[Πενταετηρὶς, ὁ, ἡ, i. q. πενταετής. Schol. Aristoph. Pac. 876 : Διὰ πενταετηρίδος χρόνου.]

[Πενταετηρία, ἡ, Quinquennium, Gl.]

Πενταετηρικὸς, ή, όν. Π. ἀγὼν, Quinquennale certamen. 2 Maccab. 4, [18. Plut. Mor. p. 748, F, V. Aristid. c. 21. G. D. Inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 672, n. 3082, 7 : Τῶν π. ἀγώνων Διονυσιακῶν. It. inscr.

Lyct. ap. Grut. p. 1094, n. 5 : Ἱεροῦ ἀγῶνος π. Dosith. Mag. De manumiss. p. 61, 8 ed. Böcking., de lustro : Ἐστὶ δὲ π. χρόνος ὃ Ῥώμη καθαίρεται. Hase. || Adverb. Πενταετηρικῶς, Quinto quoque anno. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 380, 12.]

[Πενταετήριος, ὁ, ἡ, idem. Π. ἀγῶνα schol. Hom. Il. X, 159.]

Πενταετηρίς, ίδος, ἡ, Quinquennium. [Pind. Ol. 3, 38. Aristot. Polit. 5, 8 : Διὰ πενταετηρίδος. Polyb. 6, 13, 3 : Κατὰ πενταετηρίδα. Demosth. p. 740, 1 : Πολλὰς π. ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διατρίψαντα. Plut. Mor. p. 841, B : Ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας. G. D. Inscr. Cyzic. ap. Caylus *Rec. d'ant.* t. 2, tab. 63, p. 222 : Νικήσας ... παγκράτιον πενταετηρίδι ζ'. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 884, n. 1719, 3 : Τῇ αὐτῇ π. Hase. Adj. π. ἑορτὰ Pind. Ol. 10, 70, Nem. 11, 33.]

Πενταέτηρος, ὁ, ἡ, Quinquennis, Quinquennalis. Hom. Od. Ξ, [419], π. ὗς. [Βοῦν π. Il. B, 403, H, 315, Od. T, 420.]

Πενταέτης, s. Πενταετής, ὁ, ἡ, Qui quinque annorum est : π. σπονδαὶ, Fœdera quinquennalia, Thuc. [1, 112. Schol. Aristoph. Pac. 879 : Διὰ πενταετοῦς. De ætate Herodot. 1, 136 : Παιδεύουσι τοὺς παῖδας ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι. Et paullo post : Πρὶν ἢ πενταέτης (alii libri πενταετής) γένηται. Plut. V. Numæ c. 21 : Τοῦτον πενταετῆ καταλιπὼν ὁ Νομᾶς ἐτελεύτησεν.] Et πεντάετες, adv., Quinquennio, Quinquennium. [Πεντάετες ex Hom. Od. Γ, 305, ubi ἑπτάετες legitur, citat Chœrob. Can. p. 152, 17.]

Πενταετία, ἡ, Quinquennium. [Dionys. A. R. 8, 75 : Κατὰ π. Plut. V. Pericl. c. 13 : Τὰ προπύλαια ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ· et alibi ap. eund. sæpius. Lucian. Vitt. auct. c. 3; Geopon. 2, 46, 2. G. D. Inscr. Oas. magnæ ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 677, 4 : Τῇ ἔγγιστα π., Quinquennio superiore. Tit. Acræph. ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 790, n. 1625, 42 : Καὶ τὴν πόλιν ἀριστίζων ἐπὶ πενταετίαν, quod ibi explanatur, πεντάκις κατ' ἔτος. Hase.]

[Πενταετίζομαι, Quinque annorum sum. Epigr. ap. Murator. Inscrr. p. 1205, 10 : Ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη παρθένος ἐν γονέεσσιν ἔθαλλον· quod pro πενταετιζομένη scriptum, ut μακροετίζοντας pro μακροετίζοντας ap. Theodor. Studit. p. 356, E. Verbum ipsum nihil caussæ est cur in dubitationem vocetur in tali scriptore : quod fecit Jacobsius, qui in Append. Anth. Pal. 207 scripsit, Ἡνίκ' ἐγὼ πενταέτις μόνον ἦν· παρθ. etc. G. Dindorf.]

[Πενταετίς, ίδος, ἡ, Quæ quinque annorum est. Pseudo-Plut. Mor. p. 844, A : Ἀδελφῆς πενταετίδος.]

[Πενταετῶς, Per quinquennium. Tzetz. Hist. 7, 157 : Τὸ σιγᾶν π. Elberl.]

[Πεντάζωνος, ὁ, ἡ, Quinque zonis distinctus. Strabo 2, p. 111 : Πεντάζωνον ὑποθέσθαι δεῖ τὸν οὐρανὸν, π. δὲ τὴν γῆν. Ib. p. 94.]

[Πενταθλεύω, i. q. πενταθλέω. Xenophanes ap. Athen. 10, p. 413, F.]

Πενταθλέω, Quinque certaminibus me exerceo, Quinque generibus certaminum certo. Pausan. Eliac. 2 [6, 14, 13] : Ὡς τὸν Ἠλεῖον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαισε. Idem paulo inferius, Πρῶτον γὰρ δὴ τότε οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταθλήσαντες ἐσεκλήθησαν. [Πενταθλοῦντι eidem 6, 3, 2, restitutum pro πένταθλόν τε. Artemidor. 1, 57 : Τὸ πενταθλεῖν δοκεῖν.]

[Πενταθλητής, ὁ, Quinquertio. Figurate Theodor. Stud. p. 610, de S. Athanasio : Τίς τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων τῶν σῶν φράσει, ὦ πενταθλητά; G. Dind.]

[Πενταθλητικός, ή, όν. Π. νίκη, Victoria in quinquertio, schol. Pind. Nem. 7, 9. ubi libri πενταθλιστικῇ, quod correxit Bœckh.]

[Πενταθλία, ἡ, Quinquertium. Epictet. Diss. 3, 1, 5 : Ὁ πρὸς πενταθλίαν καλὸς ὁ αὐτὸς οὗτος πρὸς πάλην αἴσχιστος.]

[Πεντάθλιον, τὸ, Quinquertium. Pind. Pyth. 8, 92, Isthm. 1, 35.]

Πένταθλος [s. Πεντάεθλος, quod v. s. v. Πεντάεθλον], ὁ, ἡ, Quinquertio, [Quinquertius, Quinquetris, Gl.] Qui illis quinque certaminibus [de quibus s. v. Πεντάεθλον dictum est] victor evasit, vel Victor quinque gymnasticorum certaminum. Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum, quod essent tantum quinque illa solemnium certaminum genera. Item, Qui se illis quinque certaminibus exercet. [Aristot. Rhet. 1, 5 : Ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Pollux 3, 151 : Π. ὁ πέντε ἀγωνιζόμενος. Schol. Plat. p. 87 : Π. οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενοι. Xenoph. Hell. 4, 7, 5 : Ὁ Ἀγησίλαος ... ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο.] Pausan. Eliac. 2 : Πεντάθλοις μὲν ἐν αὐτῷ καθεστήκασι καὶ δρομεῦσιν αἱ μελέται. [Id. 6, 23, 2 : Ἔνθα ἐπὶ μελέτῃ δρομεῖς καὶ οἱ πένταθλοι θέουσιν. Plato Erast. p. 135, E : Οἷον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας. Plut. Mor. p. 738, A : Τοῖς τρισὶν ὥσπερ οἱ πένταθλοι περίεστι καὶ νικᾷ. Πένταθλος inscripta fuit Xenarchi comici fabula.] || Metaphorice ap. Diog. L. Democr. p. 465 [9, 37] : Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, Qui omnes philosophiæ partes complexus est, Bud. [Sumtum ex Plat. Erast. p. 136, A : Ἀπείκασας αὐτὸν (τὸν φιλόσοφον) τῷ πεντάθλῳ· 138, D : Πένταθλον αὐτὸν δεῖν εἶναι καὶ ὕπακρον. Eadem similitudine utuntur Longin. De subl. 34, 1, anon. in V. Pythag. ap. Phot. Bibl. p. 440, 2. || Figurate de quinque hominis sensibus Constitt. Apost. 7, 34, p. 316 : Ἐκ μὲν τῶν τεσσάρων στοιχείων, πρώτων σωμάτων, διαπλάσας αὐτῷ σῶμα, κατασκευάσας δ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, αἴσθησιν δ' αὐτῷ πένταθλον χαρισάμενος, καὶ νοῦν τὸν τῆς ψυχῆς ἡνίοχον ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιστήσας. Ib. 8, 12, p. 347, et Theodor. Bals. in Cotel. Monum. Eccl. vol. 3, p. 475, B.]

[Πένταθλος, ὁ, Pentathlus, Cnidius, coloniæ in Siciliam missæ dux. Diodor. 5, 9, Pausan. 10, 11, 3.]

[Πενταῖος vitiose pro πεμπταῖος, quod v.]

Πένταιχμος, ὁ, ἡ, Quinque cuspides s. mucrones habens, In quinque cuspides s. mucrones divisus : Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 6, 57] : Πενταίχμοιο αἰχμῆς.

[Πεντακαιτείς, ἡ. V. Πεντηκοστίς.]

[Πεντακέλευθος, ἡ, Quinque viæ. Orac. ap. Pausan. 8, 9, 4 : Οὗ τρίοδος καὶ τετράοδος καὶ π.]

[Πεντακέφαλος, ὁ, ἡ, Quinque capita habens. Schneid.]

Πεντάκις, Quinquies. [Pind. Nem. 6, 33; Aristoph. Pac. 242; Isocr. p. 83, B; Lucian. Jov. Trag. c. 49. Πεντήκοντα πεντάκις νεῶν Æsch. Pers. 323. || Πεντάκι Oppian. Cyn. 3, 56; Anth. Pal. 13, 15.]

Πεντακισμύριοι, Quinquagies mille, Quinquaginta millia. [Herodot. 7, 103. Lucian. Pisc. c. 20 : Οἱ τὸν κλῆρον θηρῶντες π., i. e. innumerabiles.] Πεντακισμύριοι τῶν Ῥωμαίων, Plut., Quinquaginta millia Romanorum.

[Πεντακισχιλιάκις, Quinquies millies. Schol. Maximi Conf. vol. 1, p. 184, ubi πεντακισχιλιοντάκις scriptum. G. Dind.]

Πεντακισχίλιοι, Quinquies mille, Quinque millia. Plato Leg. : Πεντακισχίλιαι οἰκήσεις. [Πεντακισχίλιοι ib. 5, p. 738, A. Divisim Πεντάκις μὲν χίλιοι p. 737, C. Isocr. p. 201, B : Τάλαντα π. καὶ μύρια. Demosth. p. 816, 16 : Πεντακισχίλιαι δραχμαί.] Πεντακισχιλία ἀσπίς, Lucian. [D. mer. 9, 4], Quinque millia clypeatorum. [Inscr. Tauromenit. *Ann. dell' inst. archeol.* t. 10, p. 67, 30 : Ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια π. τάλαντα. It. ib. p. 68, 28; 72, 16; 73, 10. Hase.]

[Πεντακισχιλιοστός, ή, όν, Quinquies millesimus. Codin. Orig. p. 8. Boiss. Œcum. In Apocal. ed. Cramer. p. 338, 7. Hase.]

[Πεντάκλαδος, ὁ, ἡ, Quinque ramos habens. Etym. M. p. 127, 41, ubi Hesiodeum πεντόζοιο exp., Πεντάκλαδος ἡ χείρ.]

Πεντάκλινος, ὁ, ἡ, Quinque clinis s. lectis instructus. [Pollux 1, 79; 6, 7 : Π. οἶκος.] Π. σχολαστήριον, Athen. [5, p. 207, F], quod Bud. interpr. Exhedra quinque lectorum capax. [Κοιτὼν π. ib. p. 205, D. Οἴκημα π. 12, p. 514, F. Mœris p. 321 : Πεντάκλινος Ἀττικοί, πεντάκλινος Ἕλληνες· quæ regula ad relinqua quoque pertinet composita numeri πέντε.]

[Πεντάκοινον, τὸ, synonymum Quinquefolii ap. Diosc. 4, 42. Boiss.]

[Πεντακόλουρος, ὁ, ἡ, Quinquies decurtatus. Nicom. Ger. Arithm. p. 127, 9, et Ast. ad hunc l. p. 291. Hase.]

[Πεντακόρυφος, ὁ, ἡ, q. d. Quinquevertix. Theodor. Stud. p. 385, A : Τοῦ π. σώματος τῆς ἐκκλησίας· 386, C : Τοῦ π. ἐκκλησιαστικοῦ σώματος· 461, D : Τὸ π. κράτος τῆς ἐκκλησίας. Intelliguntur quinque episcopi, Romanus, Cpolitanus, Alexandrinus, Antiochenus, Hierosolymitanus. G. Dind.]

Πεντακόρωνος, ὁ, ἡ. Epigr. [Myrini Anth. Pal. 11, 67, e lectione Planudis] : Πεντακόρων' Ἑκάβη, O Hecuba, quæ quinque cornicum ætates vixisti. [Recte cod. Pal. Ἀλλ' κορωνεκάβη.]

[Πεντακοσιαρχία, ἡ, Agmen quingentorum militum, Cohors quingenaria. Jul. Afric. Cest. p. 312, 25 : Φάλαγξ κατὰ πεντακοσιαρχίας διαιρουμένη. Hase.]

Πεντακοσίαρχος, ὁ, Quingentorum militum præfectus, Plut. Alex. p. 231 [c. 76. Etym. M. p. 728 extr.] Idem dicitur Πεντακοσιάρχης. Ælian. in Tacticis scribit τὰ δύο συντάγματα esse ἀνδρῶν φιβ', λόχων λβ' : et τὸν τούτων ἀφηγούμενον dici πεντακοσιάρχην : at τὰς δύο πεντακοσιαρχίας vocari χιλιαρχίαν, ἀνδρῶν χιλίων κδ', λόχων ξδ' : quia una πεντακοσιαρχία facit viros 512, λόχους 32.

Πεντακόσιοι, Quingenti. [Herodot. 1, 7; 2, 148; Isocr. p. 396, A; 397, D.] Πεντακόσιοι, ut habent VV. LL., Athenis peculiariter vocabatur Magistratus quidam, secundum ab Areopagitis locum obtinens : cujus officium erat civilia munera actionesque, de quibus quotidie inter populares lis erat, judicare. Lat. Quingentiviri dici possunt, ut Centumviri, Decemviri, Triumviri. [Demosth. p. 1144, 18; 1152, 10; Plut. V. Cimon. c. 17. Sing. num ap. Long. 3, 1 : Πεντακοσία ἵππος.]

Πεντακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ, Qui quingentorum medimnorum est, ap. Polluc. Πεντακοσιομέδιμνοι vero Athenis dicebantur, οἱ ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντες, Plut. Solone p. 160 meæ ed. [c. 18.] Item Aristot. eorum meminit, Polit. 2, 10, necnon Pollux [8, 129; Lex. rhet. p. 298, 20], et Harpocr. [Demosth. p. 1067 extr. Lucian. Jov. trag. c. 11.] Quinetiam ap. Thuc. [3, 16] Πεντακοσιομέδιμνοι exp. Qui quingentis medimnis censi erant. At ap. Synes. De insomn. [p. 144, B, ad Atticos respicientem πεντακοσιομεδίμνους] πεντακοσιομέδιμνος, Qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos.

[Πεντακοσιοντάκις, Quinquies centies. Schol. Maximi Conf. vol. 1, p. 184. G. Dind.]

Πεντακοσιοστός, ή, όν, Quingentesimus. [Lysias p. 176, 13. Aristoph. Eccl. 1007 : Εἰ μὴ τῶν ἐμῶν τὴν π. κατέθηκας τῇ πόλει. « Philo vol. 2, p. 131, 3 : Πεντακοσιοστὴν μοῖραν. » Hase.]

[Πεντακοσιοστύς, ύος, ἡ, Quingentorum (militum) agmen. Etym. M. p. 728, 55. Restituendum schol. Hom. Od. Γ, 7, ubi πεντηκοντύος legitur, cum Buttm. Eustath. Opusc. p. 98, 72 : Τὰς τῶν ἀποκαταστάσεων πεντακοσιοστύας.]

Πεντακυμία, ἡ, Immanis unda s. fluctus. Latini Decumanos fluctus dicunt. Ad verbum, Quinque fluctus, sc. uno impetu adventantes. [Lucian. Merc. cond. c. 2.]

[Πεντάκωπος, Quinqueremis, Gl.]

Πεντάλεκτρος, ὁ, ἡ, Quinque lectos habens. A Lycophr. vero [142] πεντάλεκτρος θυὰς dicitur Helena, quod quinque toros conjugales fuerit experta, ut et schol. tradit. [Et 851.]

Πεντάλιθος, ὁ, ἡ, Quinque lapidibus constans. At Πεντάλιθα, Ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus. Πενταλιθίζειν, Ejusmodi ludum ludere. De quo ludo v. Polluc. 9, [126 : Τὸ ῥῆμα τὸ πενταλιθίζειν ἐστὶν ἐν ταῖς Ἑρμίππου Θεαῖς· τὸ δὲ ὄνομα πεντάλιθα ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις· ubi Πεντάλιθα ex cod. corrigendum, Πενταλιθίζειν ex Photio p. 411, 3 : Πενταλιθίζειν διὰ τοῦ ι γράφουσιν.]

[Πενταλὶς inter oxytona in αλις est ap. Arcad. p. 31, 8.]

Πεντάλιτρος, ὁ, ἡ, Qui quinque librarum est, Pollux [4, 173] ex Cratete. Columellæ Quinquelibralis, qui dicit Quinquelibrale pondus.

[Πεντάλογον, τό. Π. ἐνανθρωπήσεως, Libri quinque de incarnatione, ab Theodoreto scripti. V. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 297 Harl. Boiss.]

[Πεντάλφα, τὸ, i. q. πεντάγραμμον ap. schol. Luciani Pro lapsu c. 5. V. Πεντάγραμμος.]

Πενταμερής, ὁ, ἡ, Quinquepartitus, Cic. I. e. In quinque partes divisus. [Strabo 3, p. 165 : Ἄλλοι δὲ πενταμερῆ λέγουσι (τὴν χώραν).]

Πενταμερῶς, Quinquepartito, ut Plin.

Πεντάμετρος, ὁ, ἡ, Qui est quinque metrorum. [Πεντάμετροι a grammaticis dicuntur versus ex quinque pedibus vel dipodiis compositi, κατ' ἐξοχὴν vero πεντάμετρος vocatur distichi elegiaci versus alter, qui ex duplici constat penthemimere dactylico. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, A : Μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. Στίχου πενταμέτρου Proclus Chrestom. p. 7, 1. Ἔπη πεντάμετρα Pollux 4, 52.]

[Πενταμηνιαῖος, αία, αῖον, Qui est quinque mensium, Quinquemestris. Hippiatr. p. 67, 17 et 68, 30 : Πῶλος π. Ptol. Almag. t. 1, p. 89, 7 Halm. : Πενταμηνιαίαν ἡμέραν. Hase. Νὺξ π. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 260.]

Πεντάμηνος, ὁ, ἡ, Qui quinque mensium est. [Aristot. H. A. 6, 14 : Ἰχθύες πεντάμηνοι τὴν ἡλικίαν. Plut. Mor. p. 933, E.] Pro quo dicitur et Πεντέμηνος, Etym. [M. p. 346, 18], qui videtur innuere hoc posterius πεντέμηνον esse antiquius priori πεντάμηνος, et in eo servari integrum numerale nomen πέντε, sicut in πεντεσύριγγον ξύλον. [Eustath. p. 1417, 32 : Οὕτω δὲ φησι (Αἴλιος Διονύσιος) καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε, οἷον πεντέπηχυ, πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέμηνον, πεντεσύριγγον ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ α λέγεται πεντάπηχυ καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Phrynich. p. 412 : Πεντάμηνον, πεντάπηχυ· μετάθες τὸ α εἰς τὸ ε, πεντέμηνον λέγων καὶ πεντέπηχυ. « Summa horum præceptorum brevis est, in compositis formam simplicium cardinalium servari debere intemeratam. Πεντέμηνος, πεντέχους, πεντετάλαντος et cetera Aristophanes et reliqui nobiliores uno eodemque modo formarunt. Sed de novæ comœdiæ poetis (v. c. πεντάσκαλμος Ephippi ap. Athen. 8, p. 347, B, πεντεστάτηρος Sosippi ap. Polluc. 10, 57) nihil decernam, quum in Aristotele, et qui cum hoc conjuncti sunt, vulgaris scripturæ usus tam late et varie diffusus sit, ut spes reconcinnandi tenoris nulla appareat. » Lobeck.]

[Πεντάμνουν, τὸ, Quinque libræ. Harmodius Lepreata ap. Athen. 4, p. 148, F : Ἀλφίτων μέδιμνον καὶ τυροῦ πεντάμνουν. Adject. Πεντάμνους, Qui quinque librarum pondere est. Pollux 9, 57 : Ὅταν εἴπωσι πεντεστάτηρον, πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν· ubi πεντέμνουν scribendum ex codd. Pravo accentu πενταμνοῦν (codex πενταμνοῦν) ap. Hesych. s. v. Σεστίδιον.]

[Πενταμόδιον, τό. Joann. Malal. p. 278, ubi lavacrum (θεατρίδιον appellatum) describit ab Hadriano Antiochiæ conditum, quinque meatus aquæ (χεύματα) in theatrum confluxisse narrat, qui πενταμόδιον, τετραμόδιον, τριμόδιον, διμόδιον et μόδιον vocati fuerint. Quibus nominibus diversi moduli canales significari conjicit O. Müller. Comment. Antioch. p. 90.]

[Πενταμοιρία, ἡ, Spatium quinque partium. Paul. Alex. Apotel. p. 71, 5. Hase.]

[Πενταμοιριαῖος, α, ον, Qui quinque habet partes. Procl. Hypotyp. p. 138, 23 ed. Halm. : Εἰς π. διαστήματα. Hase. Joann. Alex. De astrolabio in Welckeri Mus. Rhen. vol. 6, 1, p. 158 : Εἰς τριμοιριαῖα ἢ π. διαστήματα. Osann.]

Πεντάμοιρος, ὁ, ἡ, Quintarius. Vide Δίμοιρος.

[Πεντάμορφος, ὁ, ἡ, Quinqueformis. De monstro quinqueformi Simpl. ad Epict. p. 269 (71, 20 ed. Paris.).]

[Πενταμυριομέδιμνος, ὁ, ἡ, Qui quinquagies millies medimnorum est. Varians lectio cod. Reg. ad Tzetz. Chiliad. 2, 108. Dübner. *Rhein. Mus.* 1835, vol. 1, p. 4. Hase.]

[Πεντάμυρον s. Πενταμύριον, τὸ, unguenti species ap. Alex. Trall. 7, p. 356; 10, p. 567. Struv.]

[Πενταναΐα, ἡ, Quinque naves. Polyæn. 3, 4, 2.]

[Πεντάνευρον, τὸ, Plantago. Galen. vol. 14, p. 528, 2 et 560, 16. Voc. hodieque a Græcis usurpatum, sicque Forskal. Flor. p. 20 ab hortulanis circa Abydon ad Hellesp. Plantaginem majorem vocari auctor est, Margot *Flore de Zante* p. 78, n. 443 Zacynthi Plantaginem serrariam Linn. Hase.]

[Πεντάνευρος, ὁ, ἡ, Qui quinque chordarum est. Anon. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 395. Osann.]

[Πεντάνιον vitiose pro πεντάδιον, quod v.]

[Πεντανούμμιον, τὸ, Quinque numi. Zonar. p. 322: Ἀσσάριον, π. ἢ δεκανούμμιον.]

[Πενταξός, ή, όν, Quintuplus. Aristot. Metaph. 12, 2: Γραμμαὶ τετραξαί, στιγμαὶ δὲ πενταξαί. « Nota τ. et π. per ξ, quum præcesserit τριττά. Mutatio euphoniæ causa videtur facta, quum alioqui superius genus per ξ tribuatur Ionicæ dialecto, ut alterum per ττ Atticæ. » Sylburg.]

[Πεντάοζος. V. Πέντοζος.]

[Πενταούγκιον, τὸ, Πεντουγκία, ἡ, Quincunx, Gl. Πεντούγκιον vel Dorice πεντώγκιον (codd. vitia sunt πεπόγκιον πετώκιον πεττόγκιον) in versibus Epicharmi ap. Polluc. 9, 82, de quibus v. Bentl. Phalar. p. 414 ed. Lips.]

[Πενταπαλαιστιαῖος, α, ον, i. q. sequens. Heliodorus Oribasii p. 159 ed. Mai. Osann.]

Πενταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui quinque παλαιστῶν s. palmorum est. [Inscr. Att. ap. Bœck. vol. 1, p. 262, n. 160, 27 sunt duo lapides πλάτος πενταπαλάστω. Ib. col. 2, 26: Γεῖσα πάχος πενταπάλαστα, et p. 263, col. 2, 68: Π. πενταπάλαστον. Hase.] Alii ap. Xen. [Cyn. 10, 3] πενταπάλαιστον exp. Quod habet quinque pedes: de lancea venabuli. [Ib. 9, 14.]

Πενταπέταλος, ὁ, ἡ, Quinquefolius, Quinque folia habens, i. q. πεντάφυλλος. Et Πενταπέταλον herba ap. Nicandr. Ther. 839, quæ alio nomine πεντάφυλλον a quinque foliis nominatur, schol. Vocatur et Πενταπετές. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 5; Diosc. 4, 4.] Plin. 25, 9: Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocant Pentapetes, s. Chamæzelon, s. Pentaphyllon. [Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 40, 11: Κʹ εὐκλώνου πενταπέτηλον. Id. Galen. ib. p. 78, 15: Π. ὅπερ ἐστὶ πεντάφυλλον. Hase. V. quæ s. v. Πεντάφυλλος dicentur.]

Πεντάπηχυς [et Πενταπήχης], ὁ, ἡ, Qui quinque cubitorum est. [Herodot. 9, 83: Πενταπήχεος ἀνδρὸς ὀστέα.] Theophr. [H. Pl. 9, 4, 2]: Εἶναι δέ φασι τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον πεντάπηχυ, i. e. Altitudinem ei esse quinque cubita: ut Plin. de myrrha, Arbori altitudo quinque cubita. Athen. [5, p. 213, B: Βαστάρνην πεντάπηχυν. Ib. p. 202, C: Ζῷα πενταπήχη. Diodor. 17, 115: Ἀνδριάντας πενταπήχεις. Id. Exc. vol. 2, p. 607, 68: Ζῷα πενταπήχη (nam sic correctum est quod legebatur πεντάπηχυ). Strabo 17, p. 831: Καλάμη πενταπήχης τὸ ὕψος. Philostorg. H. E. 10, 11. «Philostrat. Her. p. 136, 9: Δράκοντα πεντάπηχυν τὸ μῆκος. Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 2: Κάμακας π. Eupolem. ap. Euseb. Pr. ev. p. 450, A: Πλινθία χρυσᾶ πενταπήχη. » Hase. Ceterum Atticistæ magis probant πεντέπηχυς (s. πεντεπήχης). V. Mœr. p. 321, et quæ s. v. Πεντάμηνος diximus.]

[Πενταπλασιάζω, Quintuplo majorem facio. V. Πενταπλάσιος.]

[Πενταπλασιεφήμισυς (5½ : 1 sive 11 ad 2.) Πενταπλασιεπίτριτος (5⅓ : 1 s. 16 ad 3.) Πενταπλασιεπιτέταρτος (5¼ : 1 s. 21 ad 4.) Πενταπλασιεπίπεμπτος (5⅕ : 1 s. 26 ad 5.) numeri ab Nicom. Arithm. p. 102, positi. Conf. Πολλαπλασιεπιμόριος.]

Πενταπλάσιος, ία, ιον, Quincuplo major s. amplior; vel Quintuplus. Exp. et Quinquies tantus. [Aristot. Polit. 2, 6: Οὐσίας πενταπλασίας. Dionys. A. R. 9, 58: Πενταπλάσιοι τῶν πολεμίων οἱ σφέτεροι ἦσαν. Ion. Πενταπλήσιος, Herodot. 6, 13: Ἄλλο σφι παρέσται ναυτικὸν πενταπλήσιον.] Et Πενταπλασίων pro eodem. [Schol. Maximi Conf. vol. 1, p. 184: Τῶν πέντε πενταπλασίονα συνθείς.] Et Πενταπλασιάζω.

[Πενταπλασιότης, ἡ, Quintuplicitas. Nicom. Arithm. p. 114, 9. Hase.]

[Πενταπλασίως, Quintupliciter, Quintuplo plus. LXX Gen. 43, 34.]

[Πεντάπλεθρος, ὁ, ἡ, Quinque jugeribus constans. Joseph. C. Apion. 1, 22: Περίβολος μῆκος ὡς πεντάπλεθρος.]

[Πεντάπλοκος, ὁ, ἡ, Quinquies plexus. Αἶνον π. Paul. Ægin. 6, 78. Conf. Δεκάπλοκος.]

Πενταπλόος, eod. modo [quo τριπλόος et τετραπλόος] dictum esse videtur [Chœrob. Can. p. 246, 2]: unde sit πενταπλόος Calix ap. Athen. 11, [p. 495, 496] cui nomen inditum, quod in eo quinque rerum species essent commixtæ, vinum, mel, caseus, farina, et paululum olei. Præmii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certantibus, Athen. l. c. et Erasm. Chiliad. [Ap. Athen. πενταπλόα κύλιξ dicitur πενταπλῆς φιάλης Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, 29.] Sed et πενταπλᾶς φλιὰς ἐποίησε legitur 3 Reg. 6, [31] pro Quincuplicia limina. [Πενταπλοῦς, Quincuplex; Πενταπλῆ, Quincuplex; Πενταπλοῦν, Quincuplum. Gl. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 345, 25: Χερσὶ τε πενταπλᾶς διαιρέσεις.]

[Πενταπλόω, Per quinque multiplico. V. Ἑξαπλόω.]

[Πεντάπλωσις, ἡ, Multiplicatio per quinque. Maxim. Comput. p. 343, 36: Διὰ τῆς τῶν ϛʹ ἐτῶν π. Id. ib. p. 320, 34: Οἱ τὴν π. καὶ ἑξάπλωσιν ποιούμενοι. Hase.]

[Πεντάπολις, εως, ἡ, Quinque urbes. De quinque urbibus Doriensium (Lindo, Ialyso, Camiro, Co, Cnido) Herodot. 1, 144: Οἱ ἐκ τῆς Πενταπόλιος νῦν χώρης Δωριέες, πρότερον δὲ Ἑξαπόλιος (addita Halicarnasso). || Quinque urbes Palæstinæ, LXX Sap. 10, 6. || Quinque urbes Cyrenaicæ, Ptolem. 4, 4. G. D. || Quinque urbes ad Pontum Euxinum, quarum caput fuisse creditur Odessus. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 79, n. 2056, C, 6: Ἄρξαντα τοῦ κοινοῦ τῆς πενταπόλεως. Hase.]

Πεντάπορος, ὁ, ἡ, Quinque meatus s. alveos aut canales habens. Pro Quinquefluus affertur ex Dionys. P. [301: Ἴστρος … πενταπόροις προχοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.]

[Πεντάπους, ὁ, ἡ, Quinque pedes habens. Pollux 4, 170. Arrian. Peripl. p. 2 ed. Huds.: Πεντάπουν Ἑρμοῦ ἄγαλμα. Forma Attica Πεντέπους ap. Plat. Theæt. p. 147, D: Περὶ δυνάμεων … τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 282: Λίθος πεντέπους μῆκος. Dual. πεντέποδε ib. p. 284.]

Πεντάπρωτοι, Quinqueprimi: quod verbum exstat ap. Cic. in Verr., Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Bud. Ann. post. in Pand., Quod, inquit, sequitur inferius, Mixta munera decaprotiæ, ex antiquorum observatione ita esse legendum, tandem animadverti, Decaprotiæ, icosaprotiæ: vel Græce δεκαπρωτείας, εἰκοσαπρωτείας. Et inferius, Nam decaproticos a protis tributa exigentes, legendum, Nam decaproti et icosaproti, i. e. decemprimi et vigintiprimi. Hi, decemprimi vocantur in titulo de Domest. et Protect., ut πεντάπρωτοι, Quinqueprimi, in capite 2 de Privilegiis eorum qui in sacro Pal. mil. Δεκαπρωτεία igitur est Decemprimatus. Sunt autem verba municipalia. Cic. Pro Roscio: Itaque decurionum decretum statim fit, ut decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sext. Roscius fuerit. Idem, Venit in decemprimis legatus in castra Capito. Et in Verr.: Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Eod. modo Εἰκοσαπρωτεία, Vigintiviratus dicitur. Fortasse autem qui a nobis duodecim Pares Franciæ nunc dicuntur, Duodecimprimi ab initio vocati sunt. Hæc ille: quem potius scripsisse existimo Vigintiprimatus, pro interpretatione hujus nom. Εἰκοσαπρωτεία, sicut Εἰκοσάπρωτοι, Vigintiprimi: sic Δεκάπρωτοι Decemprimi, et Δεκαπρωτεία, Decemprimatus: itidem Πενταπρωτεία, Quinqueprimatus.

[Πεντάπτωτος, ὁ, ἡ, Quinque casus habens. Nomen pentaptoton ap. Diomed. et Priscian. 5, 14, p. 214 ed. Krehl., Sergium in Donat. p. 1844, Consentium p. 2033, Alcuin. p. 2101. Osann.]

[Πεντάπυλα, τὰ, Pentapyla, Syracusarum porta quædam. Plut. V. Dion. c. 29. V. Gœller. De situ et orig. Syrac. p. XIX et 48.]

[Πεντάριθμος, ὁ, ἡ, Quinque numero. Theodor. Balsam. in Cotel. Monum. Eccl. vol. 2, p. 496, B: Πενταρίθμους ἐτησίας τελεῖν ἑορτάς. G. D. Georg. Pis. Hex. 1780, de panum multiplicatione: Ἄρτοι μυριοτρόφοι Ἐκ πενταρίθμων ἐκρυέντες κλασμάτων. Hase.]

[Πεντάρραβδος, ὁ, ἡ, Quinque virgis constans. Improprie de fidibus Telestes ap. Athen. 14, p. 637, A: Πενταρράβδῳ (πενταράβδῳ codex) χορδᾶν ἀριθμῷ.]

[Πεντάρραγος, ὁ, ἡ, Quinque acinos habens. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 300: Εὐείνου σταφυλῆς ἐξ ἀποσπάδα πεντάρραγον. Codex πεντάρρωγον, quod ex Suida correctum est s. v. Ὑποσπάδιον.]

[Πεντάρτυμα, τὸ, nomen plantæ, fort. Menthæ. Anon. De cibis ed. Ermerins. p. 251, 21. Hase.]

Πενταρχία, ἡ, Quinqueviratus. Aristot. Polit. 5, 9.

Πεντάς, άδος, ἡ, Quinarius numerus, i. e. Quinque: cujus exemplum habes in ipso Πέντε. [V. Theol. arithm. p. 24 seqq., Joann. Lyd. p. 66 ed. Rœth. Plut. Mor. p. 429, E: Τῆς π. ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστώσης. Εἰς πεντάδας τάσσειν Geopon. 2, 45, 4.] Gaza vero dixit ὀρθοὺς εἰς πεντάδα εὐγώνιον στίχους pro his Tullii De senect. [c. 17], Directos in quincuncem ordines. [Gætul. Anth. Pal. 6, 190: Πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὑρόντα. Nonn. Joann. c. 6, 50: Πεντάδος ἄρτων. || Male scriptum pro πεμπάς notavimus s. h. v.]

[Πεντάσημος, ὁ, ἡ, Quinque tempora habens. Aristid. De mus. 1, p. 35: Τὸ ἡμιόλιον ἄρχεται ἀπὸ πεντασήμου (ῥυθμοῦ). Schol. Soph. Aj. 684. Percussiones pentasemos, Quintilian. Inst. 9, 4, 51. Boiss.]

[Πεντάσκαλμος, ὁ, ἡ, Quinque remos habens. Ephipp. ap. Athen. 8, p. 347, B: Περιπλεῖν ἐπὶ τοῖς ἰχθύσιν ὄντα πέντε κέλητας πεντασκάλμους. Sed scribendum haud dubie πεντεσκάλμους: de quo conf. quæ s. v. Πεντάμηνος dicta sunt.]

[Πεντάσουβλον. V. Πεντόβολον.]

[Πενταστίθαμος, ὁ, ἡ, Quinque spithamas longus. Xenoph. Cyneg. 2, 4: Ἄρκυες τὸ μέγεθος πενταστιθάμοι et 7. Strabo 15, p. 711: Ἀνθρώπους π. Philo in Mathem. vett. p. 98.]

[Πεντασταδίον, τὸ, Quinque stadia. Strabo 7, p. 319: Ἀπὸ τῆς ἄκρας τῆς τὸ π. ποιούσης· 13, p. 597: Λόφος, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, π. ἔχων. Scott. Qui Λόφος πεντασταδίος dicitur ab Eustath. p. 1195.]

[Πεντασταδίος, ὁ, ἡ, Qui quinque stadiorum est. Strabo 7, p. 319: Ἄκρα πενταστάδιον ποιοῦσα τὸν πορθμόν· 15, p. 694: Σκιὰν π. Scott. Eustath. p. 1305, 56: Π. διαστήματι. Boiss.]

[Πεντεστάτηρος, ὁ, ἡ, Qui quinque staterum est, sive quinque minarum, i. q. πεντάμνως [πεντάμνους], Pollux [9, 57: Ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον πεντάμνουν δικάζειν λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους Παρακαταθήκῃ … «Δίκαιον π.» Quod idem 4, 173, exp. τὴν πεντάλιτρον.]

[Πεντάστεγος, ὁ, ἡ, Quinque habens tabulata. Unde τὸ Πεντάστεγον, ædificium Antiochiæ. Theophan. Chronogr. p. 147, B ed. Reg. Hase.]

Πεντάστιχος, ὁ, ἡ, Quinque versibus vel ordinibus constans. [Palladas Al. Anth. Pal. 9, 173: Ἀρχὴ γραμματικῆς πεντάστιχός ἐστι κατάρα (quinque primi Iliadis versus). Ὠδὴ π. ex Euchologio p. 429 citat Ducang. p. 1452.]

[Πεντάστοιχος, ὁ, ἡ, Quinque ordinibus constans. Κριθαὶ π. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2.]

Πεντάστομος, ὁ, ἡ, Quinque ora s. ostia habens, ut Ister. Herodot. [2, 10; 4, 47. Polyb. 34, 10, 5. || Adv. Πενταστόμως ex Tzetz. Hist. 2, 933 (?) affert Elberling.]

[Πεντασυλλαβία, ἡ, Quinque syllabæ. Eustath. ad Dionys. P. 916.]

[Πεντασύλλαβος, ὁ, ἡ, Quinquesyllabus. Scholl. Eurip. Hec. 687, Or. 195. Aristoph. Vesp. 413, 1003, 1441, Ran. 899. || Adv. Πεντασυλλάβως, Eustath. ad Dionys. P. 431, ad Hom. p. 124, 42.]

[Πενταπύργιος. V. Πεντεπύργιος.]

[Πεντάσφαιρος, ὁ, ἡ, Qui quinque pilularum pondus vel pretium æquat, ut Is. Voss. ad Pomp. Mel. p. 261 interpr. hæc Dig. de public. et vectig. l. 16, 7: Species pertinentes ad vectigal: Cinnamomum, folium pentasphærum. » Hase.]

[Πεντάσχημος, ὁ, ἡ, Quinqueformis. Plut. fr. De metris vol. 10, p. 812 ed. Reisk. (5, p. 1287 Wytt.): Πεντάσχημοι δέ εἰσιν (versus heroici) ὅσοι ἔχουσιν ἕνα μὲν σπονδεῖον, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν ἕνα μὲν δάκτυλον, τοὺς δὲ λοιποὺς σπονδείους. Διιδόασι γὰρ ὁ εἷς ποὺς ὁ διάφορος τὰς πέντε χώρας πέντε ἀποτελεῖ σχήματα, ὡς οὗτος «Ἀτρεΐδης, ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.» Quæ iisdem verbis leguntur ap. Dracon. p. 136, 18.]

Πεντάσχοινος, ὁ, ἡ, Qui quinque funium est. Πεντάσχοινον Hesych. exp. στάδιον, forsan quod quinque σχοίνους longum esset. [Et s. v. Σχοῖνος:] Πεντάσχοινος, Quinque schœnos patens, In quinque schœnorum longitudinem extentus, Quinque schœnos longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ nomen, ut infra docebo. || Πεντάσχοινον, τὸ, urbs Ægypti. Hierocl. Synecd. 58, p. 399 Bekk.]

Πεντατάλαντος, sive Πεντετάλαντος, Qui quinque talentorum est, Quinque talenta æquans: π. προίξ, Phalar. [Epist. p. 396, 24], Dos quinque talentorum; π. δίκη, Lis, qua de quinque talentis disceptatur, Per quam quinque talentis quispiam multatur. Aristoph. Nub. [758]: Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη, schol. πέντε σε δυναμένη ζημιῶσαι τάλαντα. [Dem. p. 833, 6, οὐσία.]

Πεντάτευχος βίβλος, ἡ, Liber quinque voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa, sc. Genesin, Exodon, Numeros, Leviticum, Deuteronomium. Hieron. Adv. Helvid.: Sive Mosen dicere volueris auctorem Pentateuchi, sive Esdram ejusdem instauratorem operis. Ubi annotat Erasmus, πεντάτευχον appellari Opus quinque contextum voluminibus, a τεῦχος significante Instrumentum, s. Volumen. Rursum Hieron. Ep. ad Paul.: Hucusque Moses, hucusque Pentateuchus. [Gregor. Tephr. Disp. p. 115, 13: Ἐν τῇ Π. Id. ib. p. 36, 13: Εἰ τὴν Π. ἀνέγνως. Hase.] Sic Octateuchum vocant octo priores V. T. libros.

[Πεντάτομον, τὸ, synonymum πενταφύλλου ap. Diosc. 4, 42.]

[Πεντάτονος, ὁ, ἡ, Quinque tonis constans. In arte musica π. dicitur dissonantia quam nos septimam minorem vocamus. Schneid.]

[Πεντάτροπος, ὁ, ἡ, Quinquemodus. Dionys. Areop. Epist. 7, 2. Kall.]

Πενταφάρμακος, ὁ, ἡ, Quinque medicamentis constans. || Item Πενταφάρμακον, Convivium quintuplici condimentorum genere, VV. LL. ex Cælio Rhod. At Spartianus in Vero, appellat Genus cibi, p. 820 meæ ed. [c. 5.] Loquens enim de voluptatibus Veri, Nam tetrapharmacum, inquit, seu potius pentapharmacum, quo postea semper Adrianus est usus, ipse dicitur reperisse: hoc est, sumen, phasianum, pavonem, pernam crustulatam et aprugnam. De quo genere cibi aliter refert Marius Maximus, non pentapharmacum, sed tetrapharmacum appellans.

[Πενταφυής, ὁ, ἡ, Quintuplex. Π. ὄνυχες Philipp. Thessal. Anth. Pal. 7, 383.]

[Πενταφύλακος, ὁ, ἡ, In quinque custodias divisus. Schol. Eur. Rhes. 5: Στησίχορον ὁ Σιμωνίδης πενταφύλακόν (πάντα φυλ. …) φησιν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα.]

Πεντάφυλλος, ὁ, ἡ, Quina folia habens. Π. ῥόδα Theophr. [H. Pl. 6, 6, 4.] Et subst. neutr. gen. Πεντάφυλλον, τὸ, Quinquefolium, herba ramulos habens festucarum modo graciles, palmam non excedentes, et in iis semen: folia menthæ similia, in singulis pediculis quina: nec plura, nisi perquam raro, et per ambitum crenata, serræ modo: florem in candido pallidum, vel auri æmulum. Radix subrubra, oblonga, paulo crassior quam veratri nigri. Ab ea non longe abest, quam officinæ Tormentillam vocant, nisi quod septem, non tantum quinque habet folia. [Hippocr. p. 880, B: Τὸ μέλαν π. Id. p. 474, 1; 497, 10. Geopon. 2, 6, 29.] Archigenes ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπους 5, 9, scribit πεντάφυλλον a quibusdam dici Εὐπατόριον. Hæc Gorr. [Ἡμιπεντάφυλλον, Alex. Trall. 8, p. 477.] Nicander [Th. 839] eadem ratione vocat Πενταπέτηλον. Est enim πέταλον i. q. φύλλον: sed eandem vocari etiam Πενταπετὴς a Diosc. 4, 4: item Πεντάπετον a Theophr. H. Pl. 9, 14 [13, 5] quidam tradunt. [Ubi vulgo πεντάπετον, nunc recte πενταπετές. G. D. De πενταφύλλῳ Galen. vol. 14, p. 38, 16; 155, 3; 260, 1; 308, 9; 523, 1, aliisque multis ll. Id. ib. p. 78, 16: Πενταπέταλον, ὅπερ ἐστὶ π. Hase.]

Πεντάφωνος, ὁ, ἡ, Quinque voces habens s. sonos.

[Πεντάφωτος, ὁ, ἡ. Π. λαμπάς, Quinque ellychniis lucens, Method. p. 382, C.]

[Πένταχα. V. Πενταχῆ.]

[Πεντάχαλκον. V. Πεντέχαλκον.]

[Πεντάχειρ, ος, ὁ, Quinquemanus, castellum Phrygiæ. Nicet. Chon. Hist. p. 125, B.]

Πενταχῆ et Πενταχῶς, Quinquefariam, Quinque modis. [Aristot. H. A. 4, 2: Τὰ περὶ τὸν τράχηλον διέρρηται πενταχῆ. Plut. Mor. p. 429, F: Τὸ γονιμώτατον σπέρμα πενταχῆ σχιζόμενον.] Legitur etiam Πένταχα, ap. Hom. Il. M, [87]: Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Ubi πένταχα κοσμηθέντες exp. πενταχῶς

καὶ εἰς πέντε τάξεις διαταχθέντες, In quinque ordines distributi. Sed Πενταχῇ etiam invenitur. [Imo πένταχα, quem accentum diserte præcipit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 66, 13. Hesych.: Πένταχα (codex πεντάχα)· ἡ χείρ· ἢ εἰς (εἰς om. codex) ε΄ μέρη. G. D. Philo vol. 1, p. 79, 36, de voluptate: Πενταχῇ γέ τοι πρῶτον εἱλεῖται. Hase.]

[Πενταχίλιοι, οἱ, Quinquies mille. Tzetz. Hist. 7, 96: Π. στίχοις. Boiss.]

Πενταχιλιοστὸς, ἡ, ὸν, Unus de quinque millibus. Plato Leg. [Transcripsit hoc HSt. ex antiquioribus Lexicis, in quibus τετταράκοντα καὶ πενταχιλιοστὸς affertur, quod nunc recte scriptum τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστὸς legitur 6, p. 877, C.]

[Πενταχοίνικος, ὁ, ἡ, Quinque chœnices continens. Μέτρον π. Pollux 4, 168.]

Πεντάχορδος, ὁ, ἡ, Quinque habens chordas s. nervos, Quinis intentus fidibus: π. ὄργανον, inventum a Scythis, quod καθῆπτο ἱμᾶσιν ὠμοβοΐνοις, pulsabatur autem bisulcis caprarum ungulis, teste Polluce 4, c. 9 [§ 60]. De pentachordis vide et Martian. Capell. 9. [Athen. 14, p. 637, A. G. D. Adject. Theon Smyrn. p. 78: Τὰ λεγόμενα συστήματα τετράχορδα καὶ π. καὶ ὀκτάχορδα. Figurate Georg. Pis. Hex. 1434: Τοὺς π. δακτύλους. Hase.]

[Πένταχος· τὸν τάλαρον Βοιωτοί, Hesych.]

[Πενταχοῦ, Quinque in locis, Quinquies. Herodot. 3, 117: Ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, Fluvius in quinque alveos divisus; ubi codd. præter unum omnes πενταχοῦ.]

[Πεντάχρονος, ὁ, ἡ, Qui quinque temporum est. Dionys. De comp. verb. p. 205, 13 R.: Ὁ Κρητικὸς ὁ π. ῥυθμός. Scott. Anon. De mus. ed. Bellerm. p. 18, 2: Μακρὰ π. Hase.]

[Πενταχῶς, Quinque modis. Eustath. p. 32, 40: Ὅτι τὸ ἐμοῦ καὶ σοῦ καὶ οὗ π. κινεῖται. Tzetz. Exeg. Iliad. p. 29, 13. G. D. Sext. Emp. p. 242, 36: Θέσει δὲ (μηκύνεται συλλαβὴ) πενταχῶς. Hase.]

Πέντε, Quinque: cujus πέντε exempla ubique occurrunt. Plutarcho deductum inde videtur πάντα. Sic enim scribit [Mor. p. 374, A]: Οἶμαι δὲ καὶ τὰ πάντα τῶν πέντε παρώνυμα γεγονέναι κατὰ λόγον, ὅτε δὴ τῆς πεντάδος ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστώσης· i. e., Atque arbitror πάντα, i. e. Omnia, a πέντε, i. e. Quinque, deducta: sed non abs re, quum præsertim πεντὰς ex primis numeris integrata sit, Turn. De eodem numero vide et alia ap. Eund. initio Probl. Rom., ubi quærit cur nec plures nec pauciores quam quinque cereos in nuptiis accenderint. Πέντε alicubi postponitur: ut Δεκαπέντε, Quindecim: et Εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque. [Forma Æolica Πέμπε, quod v.]

[Πεντέβαθμος, ὁ, ἡ, Qui est quinque graduum. Jos. B. Jud. 5, 5, 2: Π. κλίμακας. Hase.]

[Πεντεβόειος, ὁ, ἡ, Ex quinque coriis bubulis factus. Σάμβαλα πεντεβόεια Sappho ap. Hephæst. p. 42.]

Πεντεγκέφαλος, ὁ, ἡ, Quinque habens cerebra, Quintò cerebro constans. Theophr. H. Pl. 2, [6, 9] de palmarum diversis generibus: Φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἐν Κρήτῃ πλείους εἶναι τοὺς διφυεῖς, ἐνίους δὲ καὶ τριφυεῖς· ἐν δὲ τῇ Λαπαίᾳ τινὰ καὶ πεντεγκέφαλον, In Lapæa quino etiam cerebro genus quoddam enasci tradunt, Gaza. Videtur huc respexisse Plin. 13, 4, ubi ait: Quædam in Syria et Ægypto in binos dividunt se truncos; in Creta et ternos, quædam et quinos.

[Πεντέγραμμος, ὁ, ἡ.] Πεντάγραμμος seu Πεντέγραμμος, Qui quinque linearum est. Lucian. [Pro lapsu c. 5]: Καὶ τό γε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλήλων τὸ πεντάγραμμον. Ubi Micyll., Præterea et triplex ipsorum triangulus, qui alternatim inter se junctus quinquelinearem figuram constituit. Et πεσσὰ πεντέγραμμα, Tesseræ quinque linearum: quod Pollux [9, 77] ex Soph. citat de Ludo, in quo utrique ludentium essent calculi quinque, totidem impositi lineis, quarum media sacra diceretur. [Ad l. Soph. spectant Hesych. s. v. Πεσσὰ πεντέγραμμα, Eustath. p. 1396, 60, Etym. M. p. 666, 18 (ubi πεντάγραμμα, ut ap. Orion. p. 127, 1 et Eustath. p. 812, 15). HSt. s. v. Πέντε:] Πεντέγραμμος, ὁ, ἡ, Quinque literis constans, Qui quinque literarum est. At π. πεσσὰ Tesseræ quinque notis s. punctis inscriptæ. Ab Erasmo exp. Tesseræ quinque linearum. Invenitur et Πεντάγραμμος. [De superstitione Faciendi pedem in domo, *den Drudenfuss*, J. Petit in Pœnitent. Theodor. t. 1, p. 349. De Pentalpha Lang. in Böttig. *Arch. und Kunst*, vol. 1, p. 56. Hase.]

[Πεντεδάκτυλος. V. Πενταδάκτυλος.]

[Πεντεδέκατος vitiose pro πεντεκαιδέκατος codex Dionys. Hal. ap. Schæf. Melet. p. 33.]

[Πεντεδραχμία. V. Πενταδραχμία.]

Πεντεκαίδεκα, Quindecim [Thucyd. 3, 94, Plato Rep. 7, p. 540, A, al. In codd. interdum divisim scriptum πέντε καὶ δέκα, de quo vid. Duk. præf. ad Thuc. p. 6]: pro quo inversa comp. dicitur δεκαπέντε.

[Πεντεκαιδεκάγωνος, ὁ, ἡ, Quindecim angulos habens. Anatolius in Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 464 Harl. Osann. Unde absolute τὸ Πεντεκαιδεκάγωνον, Figura quindecim angulorum, Procl. Hypotyp. ed. Halm. p. 139, 16; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1841, p. 69. Hase.]

[Πεντεκαιδεκαετηρικὸς, ἡ, ὸν, Qui est quindecim annorum. Catena ap. Wolf. Anecd. vol. 4, p. 195, περίοδος. Boiss. Euthal. edit. Epist. Pauli p. 536. Kall.]

[Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Quindecennium, Gl. Maxim. Comput. p. 350, C: Ἡ ἐνεστῶσα π., Inchoata jam indictio. De ead. Menand. Hist. p. 380, 11 ed. Bonn.: Τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς π. περιφορᾶς. Hase.]

Πεντεκαιδεκαέτης, ὁ, ἡ, Qui quindecim annorum est. Aristot. [H. A. 5, 12, 10: Ὅταν πεντεκαιδεκαέτεις ὦσιν. Dionys. A. R. 4, 85: Ἀνοχὰς πεντεκαιδεκαετεῖς. Plut. Mor. p. 113, D: Χρόνον πεντεκαιδεκαέτη. De ætate] dictum παροξύνεσθαι, ut reliqua hujusmodi composita, annotavit Pollux 1, 55, ubi librorum sunt varietates πεντεκαιδεκέτης, πεντεδεκέτης et πεντεδεκαέτης.] Pro quo legitur Πεντεδεκαέτης in Hippiatr. [p. 55, 16.] Bud.

[Πεντεκαιδεκάκις, Quindecies. Isaac. mon. Comput. p. 385, 1 et 14. Hase.]

[Πεντεκαιδεκαμναῖος, αία, αῖον, Qui quindecim minarum pondere est. Philo in Math. vett. p. 98. Struv. Id. Philo ib. p. 51, 37. Hase.]

[Πεντεκαιδεκαναΐα, ἡ, Quindecim naves, Demosth. p. 183, 2. Αἱ δεκαπέντε τριήρεις exp. Lex. rhet. p. 295, 30.]

[Πεντεκαιδεκάνδρος, ὁ. Murat. Inscr. p. 332 sive Montf. Palæogr. p. 158: Γενόμενον πεντεκαιδεκάνδρον τῶν ἐκδικαζόντων τὰ πράγματα, Quindecimvirum litibus judicandis. Kall.]

[Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, αία, αῖον, Quindecimcubitalis. Ἱμάτιον π. Tzetz. Hist. 1, 813. Boiss.]

[Πεντεκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, idem. Athen. 5, p. 197, A: Ἀετοὶ πεντεκαιδεκαπήχεις τὸ μέγεθος. Diodor. 17, 115: Δᾷδες π.]

[Πεντεκαιδεκαπλασίων, ὁ, ἡ, Quindecuplo major. Athen. 2, p. 58, A: Τοὺς ἐκεῖ γεννωμένους πεντεκαιδεκαπλασίονας ἡμῶν εἶναι. Plut. Mor. p. 892, A.]

Πεντεκαιδεκαταῖος, αία, αῖον, Qui decimoquinto die fieri solet. Theophr. C. Pl. 4: Πεντεκαιδεκαταῖον βλαστάνει, Decimoquinto die germinat. [Strabo 15, p. 725: Π. ἧκεν εἰς Ἄδραψα· 16, p. 780. G. D. Ach. Tat. Isag. p. 141, C, de luna: Πεντεκαιδεκαταία γάρ ἐστι πληρωθεῖσα. Hase.]

[Πεντεκαιδεκατάλαντος, ὁ, ἡ, Qui quindecim talentorum pretio est. Οἶκος π. Demosth. p. 838 extr.]

[Πεντεκαιδεκατημόριον, τὸ, Pars quinta decima. Π. τοῦ μηνὸς Hippocr. p. 259, 44.]

Πεντεκαιδέκατος, η, ον, Decimus quintus, Quintus decimus. [Diodor. 12, 81: Π. ἔτος. Luc. Evang. 3, 1.]

[Πεντεκαιδεκάχορδος, ὁ, ἡ, Qui habet quindecim chordas. Man. Bryenn. Harmon. p. 368. Cramer. Theon Smyrn. p. 98. Hase.]

[Πεντεκαιδεκήρης, ὁ, ἡ.] Πεντεκαιδεκήρης navis ap. Plut. Demetrio [c. 20, 43], Quindecim ordinum, ut Bayf. interpr. [Pollux 1, 83: Ἡ Πτολεμαίου ναῦς π.] Sic Plin., Instituit naves ad duodecim ordines. I. e. In quibus essent duodecim ordines remorum.

[Πεντεκαιδεχήμερος, ὁ, ἡ, Qui quindecim dierum est. Ἀνοχαὶ π. Polyb. 18, 17, 5.]

[Πεντεκαιεικοσάσημος, ὁ, ἡ, Qui viginti quinque temporum est. Aristid. Quintil. 2, p. 35. Boiss.]

[Πεντεκαιείκοσι, Viginti quinque: quod usitatius est divisim scribi. V. Duker. præf. ad Thuc. p. 6.]

[Πεντεκαιεικοσιέτης, ὁ, ἡ, Qui unius et viginti annorum est. Dio Cass. 52, 20.]

[Πεντεκαιεικοστὸς, ἡ, ὸν, Quintus et vigesimus. Plato Theæt. p. 175, A.]

[Πεντεκαιπεντηκονταέτης, ὁ, ἡ, Qui annorum quinquaginta quinque est. Plato Rep. 5, p. 460, E: Μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους (v. l. —ετοῦς), ubi olim scribebatur πέντε καὶ π.]

[Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος, ὁ, ἡ, Qui dierum 45 est. Hippocr. p. 230, 43, ubi divisim πέντε καὶ τεσσαρακονθήμεροι. Struv.]

[Πεντεκαιτριακοντάμετρος, ὁ, ἡ, Ex metris s. dipodiis 35 compositus. Schol. Aristoph. Pac. 974.]

[Πεντεκαιτριακοντούτης, ὁ, ἡ, Qui annorum triginta quinque est, Annum agens tricesimum quintum. Plato Leg. 6, p. 774, A.]

[Πεντεκλησιώτης, ὁ. Georg. Pach. Andron. p. 77, C.]

[Πεντέκλινος. V. Πεντάκλινος.]

[Πεντέκοσμος, ὁ, ἡ, Ex quinque mundis compositus. Damasc. De princ. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 258, ubi Pherecydis de rerum principiis sententiam exponit: Τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόνου ἑαυτοῦ πῦρ καὶ πνεῦμα καὶ ὕδωρ, τὴν τριπλῆν, οἶμαι, φύσιν τοῦ νοητοῦ· ἐξ ὧν ἐν πέντε μυχοῖς διῃρημένων πολλὴν γενεὰν συστῆναι θεῶν, τὴν πεντέμυχον καλουμένην, ταυτὸν δ' ἴσως εἰπεῖν πεντέκοσμον. V. Sturz. ad Pherec. p. 42, 43, qui non animadvertit πεντέμψυχον in πεντέμυχον esse mutandum, quod ex Damascio posuit Bekker. in Anecd. p. 1410, ex hoc ipso, ni fallor, loco sumtum. G. D.]

Πεντέκτενος, ὁ, ἡ, Quinque pectinibus intextus. Unde Πεντέκτενα Polluci [7, 52] χιτωνίσκοι παρὰ τὴν ὤαν πορφύραν ἔχοντες πέντε κτένεσιν ἐνυφασμένην. [Phot. et] Suidas πεντέκτενοι exp. περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι περὶ τὰς ὤας πέντε κτένας πορφυρᾶς. [Menander ap. Phot. p. 418, 15: Πεντεκτένους μὲν καὶ περόνησα πορφυρᾶ.] Ap. Hesych. vero legitur, Πεντεκτενῆ, ἐνδύματα οἷον πρίονων ὀδοῦσιν ἐμφερῆ, πεποικιλμένα: a nomin. Πεντεκτενής.

[Πεντέλεια (Πεντελαία ap. Hes.), ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ Λάδων ὁ ποταμὸς καταφέρεται, Hesych. et Phot.]

[Πεντέλειον, τὸ, n. loci ap. Plut. V. Arati c. 39: Φεγὼν ἔλαβε καὶ Π.]

[Πεντελή, ἡ, Pentela, pagus Atticus, de quo v. L. Rossius, *Kunstblatt* 1837, fol. 2 et 3. Steph. Byz.: Πεντέλη (scribendum Πεντελή, quem accentum Stephanus ipse testatur s. v. Ἀγγελή, ubi Πεντελὴ scriptum, et Arcadius p. 109, 3, ubi in ἐκτελὴ corruptum est: quæ vitia correxit Gœttling. De accent. p. 149), δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Πεντεληθεν (sic cod. Vratisl.: vulgo Πεντεληθεύς. Πεντεληθεν Suidas et schol. Luciani Jov. trag. c. 10). Ἔστι δὲ θηλυκὸν τὸ ὄνομα τοῦ δήμου. Τὸ κτητικὸν Πεντελικὸς, τὸ θηλυκὸν Πεντελική. Πεντελικὸν ὄρος 1, 32, 1. Πεντελικοὶ λίθοι Plato Eryx. p. 394, E. (Πεντελεικοὶ scriptum in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, 95.) Πεντελικὴ μάρμαρος Strabo 9, p. 399. Π. κίων Athen. 13, p. 591, B. G. Dind. Id autem marmor ab Italis hodie *Cipolla* vocari docet Viscont. Mus. Pioclem. t. 3, p. 18 et 34; t. 5, p. 11. Hase. Πεντελήσιος λίθος ap. Pausan. 7, 23, 6; 25, 9; 26, 4. al. (et ap. Tzetz. Hist. 8, 378.) Idem adv. utitur 1, 19, 6: Τῆς λιθοτομίας τῆς Πεντέλησιν, quod Πεντελῆσιν scribendum pariterque ap. Plutarch. V. Poplic. c. 15. G. Dindorf.]

[Πεντελιθίζω. Πεντέλιθος. V. Πεντα—.]

Πεντέλοχοι ap. Thuc. 5, [72] est quidam Argivorum ordo, ubi Valla vertit, Quinque cohortes, p. 189: Τῶν τε Ἀργείων τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ πεντελόχοις ὠνομασμένοις. [Nunc πέντε λόχοις divisim scriptum. Conjunctim scriptum probat schol., ὡς ἀρχιλόχοις.]

[Πεντέμορφος. V. Πεντάμορφος.]

[Πεντεμυριομέδιμνος, ὁ, ἡ, Quinquaginta millia modiorum continens. Ὁλκάδα π. Tzetz. Hist. 2, 108, ubi v. l. ἑπτα—.]

[Πεντέμυχος, In quinque recessus divisus. V. Πεντέκοσμος.]

[Πεντενιαύσιος, ὁ, ἡ, Quinquennis. Σιγὴν π. Tzetz. Hist. 8, 280.]

[Πεντεπάλαστος, ὁ, ἡ, Quinque digitorum (i. e. pedis unius cum quadrante) mensuram habens. Γεῖσα πάχος πεντεπάλαστα in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 284, aliquoties. Conf. Πενταπάλαιστος.]

Πεντεπενιχρὸς, Quinquies pauper, i. e. Pauperrimus: ut Virg., O terque quaterque beati, pro Beatissimi: quomodo et Hom. τρισμάκαρες. Comparativo gradu utitur Argent. Epigr. [Anth. Pal. 11, 320]: Ἦν δὲ παλαιστὰς Ὁ τλήμων Ἴρου πεντεπενιχρότερος, Quinquies pauperior Iro, i. e. Multo pauperior. Fuerit autem πέντε in hoc comp. pro πεντάκις. [Recte nunc ex cod. Pal. editum παλαιστάς … πέντε πενιχρότερος, Quinque palmis pauperior, i. e. pauperrimus hominum.]

[Πεντέπηχυς. V. Πεντάπηχυς.]

[Πεντεπικαιδέκατος, η, ον, Quintus decimus. Agathias Anth. Pal. 9, 482, 18.]

[Πεντέπους. V. Πεντάπους.]

Πεντεσύριγγος, ὁ, ἡ, Quinque fistulas s. Quinque foramina habens: π. ξύλον, Lignum quinque habens foramina, quorum duobus includebantur vinctorum manus, duobus pedes, quinto caput. Aristoph. Eq. [1049]: Τουτονὶ δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ, schol. πέντε ὀπὰς ἔχοντι, δι' ὧν οἵ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο. [Similiter Hesych.] Suid. ποδοκάκην vocat. Et ap. Aristot. Rhet. 3, [18] Polyeuctus in ἀποπληκτικόν quendam Speusippum jactat τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἄγειν ὑπὸ τῆς τύχης, ἐν πεντεσυρίγγῳ [alii libri πενταπυρίγγῳ] νόσῳ δεδεμένον: scommatice νόσῳ dicens pro ξύλῳ. At perperam ap. Polluc. [8, 72] scriptum est πεντεσύριγκος. [Quod nunc ex codd. correctum.]

[Πεντετάλαντος. V. Πεντατάλαντος.]

Πεντετηρικὸς, Quinquennalis, Qui singulis lustris recurrit. [Strabo 7, p. 325 et Dio Cass. 51, 1 (ubi v. l. πενταετ—, quæ forma 61, 21 legitur): Ἀγῶνα π. Per πενταετηρὶς exp. Hesych. et Suidas.]

[Πεντετηρὶς, ίδος, ἡ.] Pro πενταετηρὶς dicitur et Πεντετηρὶς [quod Hesych. per πενταετηρὶς exp. Herodot. 4, 94: Διὰ πεντετηρίδος]. Thuc. [3, 104]: Πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια, Delia festa quinto quoque anno celebrarunt. [Festum quod quinto quoque anno celebratur, Herodot. 6, 111: Θυσίας καὶ πανηγύριας τὰς ἐν τῇσι πεντετηρίσι γινομένας. Aristid. vol. 1, p. 191, 9: Πανήγυριν οὐδεμιᾶς π. φαυλοτέραν. In πεντήρης corruptum notabimus s. h. v. Πεντετηρὶς personata in pompa Ptolemæi Philadelphi ap. Callix. Athenæi 5, p. 198, A. G. Dind. Conf. Creuzer. *Symbol.* ed. 3, part. 2, p. 231. Hase.]

[Πεντέτης, ὁ, ἡ.] Pro πενταέτης dicitur et Πεντέτης: πεντέτεις σπονδαί, Fœdera quinque annorum, Aristoph. [Ach. 188. ‖ Κόρη πεντέτις gramm. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 378, 245, ubi editor πεντέτις correxit.]

[Πεντετριάζω.] Πεντετριαζόμενος, Qui quintum vincitur, Quinquies victus: τριάζειν enim et ἀποτριάζειν est Vincere, et proprie quidem quinquertio. Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 84]: Πέντε δ' ἀπ' ἄθλων Πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος.

[Πεντεφρῆς, ὄνομα κύριον, ap. Suidam. « Petephre, Πετεφρῆ, vel Pentephre, Πεντεφρῆ. Ita Græci interpr. nom. Potiphera, פּוֹטִיפֶרַע, Gen. 41, 45, sacerdotis Oniensis efferunt. Alexander Polyhistor ap. Euseb. Præp. ev. 9, 21, scribit Πεντεφρῆ. Et sic etiam in historia Asenethæ, quam Fabricius Codici Apocrypho V. T. inseruit, vol. 2, p. 85 seq., legitur. *On* est Heliopolis, ubi Sol sub nom. *Phrê* colebatur. Sacerdos igitur Oniensis erat sacerdos Solis. Et id ipsum plane Πετεφρῆ, vel Πεντεφρῆ, Ægypt. significabat. Videri eam in rem potest Panth. 2, 1, 8. » Jablonsk.]

Πεντέχαλκον sive Πεντάχαλκον, τὸ, Quinque æreì numi. Pollux 5 [immo 9, 70]: Καὶ πεντέχαλκον δὲ τοὺς πεντεχάλκους ὀνομαζομένους εὕρομεν ἐν τοῖς Ἀριστοφῶντος Διδύμοις, πεντέχαλκον συλλαβών [duo codd. προσλαβών]. Sed videtur ibi pro πεντεχάλκους scribendum πέντε χαλκοῦς [quod ex codd. restitutum est], disjunctim: ut et pro πεντεχάλκους in loco Philemonis s. Χαλκοῦς afferendo, malim scribere πέντε χαλκοῦς: insolens enim videtur dicere πεντέχαλκοι s. πεντάχαλκοι pro πέντε χαλκοῖ.

[Πεντεχιλιοστὺς, ύος, ἡ, Quinque millia. Ephræm. Cæs. 2744: Πεντεχιλιοστύας ὅλας (ὁλκάδων). G. Dind.]

[Πεντέχους, ὁ, ἡ, Quinque congios capiens. Ὑδρίαν πεντέχουν Aristophanes ap. Polluc. 10, 74 (fr. 183).]

[Πεντέχρονον, τὸ, Quinque anni. Κατὰ πεντέχρονον, Quinto quoque anno, gl. Aristoph. Pl. 854.]

[Πεντηκονθήμερος, ὁ, ἡ. Π. προθεσμία, Quinquaginta dierum præscriptio, Dionys. A. R. 2, 57.]

Πεντήκοντα, Quinquaginta: ultima brevi, Hom. Il. B, [509, et alii quivis].

Πεντηκοντάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plato Crat. [p. 384, B]: Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν π. ἐπίδειξιν. [Suid. s. v. Πρόδικος ex schol. Aristoph. Nub. 360, ubi πεντηκοντόδραχμος scriptum.] Et neutr. πεντηκοντάδραχμον, Numisma [aureum] quinquaginta drachmarum, apud Cyrenæos. Pollux [9, 60].

[Πεντηκοντέξ, Quinquaginta sex. Joseph. C. Apion. 1, 18. Id rectius divisim scribitur πεντήκοντα ἕξ, ut πεντήκοντα δύο, τρεῖς etc.]

[Πεντηκοντάερετμος, ὁ, ἡ, Quinquaginta remis instructus. Νηῦς π. schol. Hom. Il. Π, 170.]

[Πεντηκονταετηρίς, ίδος, ἡ, Quinquaginta annorum tempus. Schol. Thuc. 1, 18 et 97. Scott. Maxim. Mart. comput. p. 356, B, de anno jubilæo: Ὁ ἰωβηλαῖος, τοῦτ' ἔστιν ἡ π. Hase.]

Πεντηκονταετὴς [vel de ætate dictum Πεντηκονταέτης. Plato Alc. 1 p. 127, E: Εἰ αὐτὸ ᾔσθου πεπονθὼς πεντηκονταέτης (alii libri —ετής). Dionys. A. R. 4, 29: Οὐ πολὺ ἀποδέῃ π. εἶναι. Diodor. 4, 58: Ὡς ὁ πεντηκονταετὴς χρόνος διῆλθε·] et Πεντηκοντούτης, ὁ, ἡ, Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum est. [Ἀνὴρ π. Pollux 1, 56.] Plato Leg. [2, p. 670, A], πεντηκοντούτεις σπονδαί, Quinquaginta annorum fœdera, [ubi nunc ex codd. restituta forma ἑτερόκλιτος πεντηκοντούτας, de qua conf. Buttm. Gramm. vol. 2, p. 403, et Lobeck. ad Phryn. p. 408. Plato Rep. 7, p. 540, A: Γενομένων πεντηκοντουτῶν, ubi codd. multi —τούτων vitiose. Ὀκτώ τε καὶ πεντηκοντούτης Dio Cass. 42, 5. Πλάνης πεντηκονταετής Plut. V. Arati c. 9.] Fem. a πεντηκονταέτης est Πεντηκονταέτις. Thuc. [5, 32]: Πεντηκονταετίδων σπονδῶν, Fœderum quinquaginta annorum. [De ætate Philetas Samius Anth. Pal. 6, 210, si Reiskius recte mutavit scripturam codicis πεντηκονταέτης. Suidas: Πεντηκοντούτης, πεντηκονταετὴς ἀνήρ. Πεντηκοντοῦτις δὲ θηλυκῶς ἡ γυνή. G. D. De fœderibus Menand. Hist. p. 318, 21; 359, 11; 363, 9; 374, 4 ed. Bonn.: Πεντηκοντούτιδας σπονδαί. Hase.]

Πεντηκονταετία, ἡ, Quinquaginta anni. [Schol.] Thuc. [1, 42, 89, 97. Dionys. A. R. 4, 32: Οὐ πολὺ ἀπέχοι πεντηκονταετίας. Scott. Orig. Philocal. p. 58, A: Ἡ π. τῆς ἐνθάδε ζωῆς. Philo vol. 1, p. 551, 32: Τοῖς Λευίταις τὰ μὲν ἔργα ἐπιτελεῖν ἄχρι π. διείρηται. Id. ib. p. 532, 14: Τὴν διὰ π. ἄφεσιν. Hase.]

[Πεντηκοντακαιτριετής, ὁ, ἡ. Π. χρόνος, Spatium annorum quinquaginta trium. Polyb. 3, 4, 2.]

Πεντηκοντακάρηνος, ὁ, ἡ, Quinquaginta habens capita, Cerberi epith. ap. Hesiod. [Th. 312.]

[Πεντηκοντακέφαλος, ὁ, ἡ, idem. Nonn. Hist. Syn. 1, 50. Boiss. Pseudo-Justin. p. 415, B; scholl. Hesiodi Theog. 313, Soph. Tr. 1114; Hermias In Plat. Phædr. p. 415; Eudocia p. 408.]

[Πεντηκοντάκις, Quinquagies. Schol. Maximi Conf. vol. 1, p. 184; Theodor. Stud. p. 567, D. G. Dind. Basil. t. 2, p. 212, D: Ἐξελιττομένη π. Hase.]

[Πεντηκοντάλιτρος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta librarum pondere est. Νόμισμα π. Diodor. 11, 26.]

[Πεντηκοντамέσοδμος, ὁ, ἡ, Quinquaginta conclavia habens. Πεντηκοντομέσοδμον Hesychio πολύστεγον· αἱ γὰρ μεσόδμαι στέγαι.]

[Πεντηκονταμηναῖος, αία, αῖον, Qui quinquagesimo mense perficitur. Tzetz. Hist. 1, 581: Ἐξετελεῖτο δ' ὁ ἀγὼν π. Boiss.]

[Πεντηκονταμναῖος, αία, αῖον, Qui quinquaginta minarum pondere est. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 433, D: Πέτραι π. τὰ πολλὰ ἔπιπτον. G. Dind.]

[Πεντηκοντάπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Ex quinquaginta liberis constans. Æsch. Prom. 853: Γέννα π., ubi Robort. editio et Eustath. p. 37, 32, πεντηκοντόπαις. ‖ Quinquaginta liberos habens. Æsch. Suppl. 320: Δαναὸς ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντόπαις. Scribendum πεντηκοντάπαις. Cod. Par. πεντηκοντόπαις, qua forma utitur Tzetz. Exeg. Il. p. 9, 24: Τοῦ πεντηκοντόπαιδος ἐκείνου Αἰγύπτου.]

[Πεντηκονταπέλεθρος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta jugerum est. Nonn. Dion. 25, 502. Hemst. Forma poetica pro Πεντηκοντάπλεθρος, quo Eustath. utitur p. 776, 60, ad explicandum Homericum πεντηκοντόγυον, quod Hesych. per πεντηκοντάπλεθρον exp.]

[Πεντηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta cubitorum est. Joseph. B. J. 5, 5, 8: Πέτρας πεντηκοντάπηχυς μὲν ὕψος· 7, 8, 3: Πύργοι π. Scott. Πεντηκονταπήχυιος ap. Tzetz. Hist. 1, 813: Ἱμάτιον π.]

[Πεντηκονταρχέω, Quinquaginta remigibus præsum. Demosth. p. 1215, 1.]

[Πεντηκοντάρχης, ὁ, i. q. πεντηκόνταρχος. Pseudo-chrys. t. 10, p. 902, A ed. Par. alt.: Πεντηκοντάρχας κατακαίεις. Hase.]

Πεντηκονταρχία, ἡ, Munus et dignitas qua quis militibus quinquaginta præest. Alii, Quinquaginta virorum principatus. Ex libello de Vocabulis Militaribus exp. Præfectura militum sexaginta quatuor. [Ones. Strateg. p. 110, 2 ed. Cor.: Π., ἑκατονταρχίαι. Hase.] Pro Præfectura navis pentecontori affertur ex Plat. Leg. [4, p. 507, A. Pollux 1, 80. Male autem intellexit HSt. locum Platonis, de quo v. s. Πεντηκόνταρχος.]

Πεντηκόνταρχος, ὁ, Qui quinquaginta militibus præest, ut πεντάδαρχος, qui quinque. Quo modo Centuriones vocantur qui centum præsunt militibus, et chiliarchi qui mille: quos nos Tribunos appellamus ab eo, quod præsint tribui: sic in Israelitico exercitu Quinquagenarii vocabantur, qui in capite erant quinquaginta militum. Hæc ex Comment. Hieron. in Es. 4. Πεντηκόνταρχος exp. ap. Thuc., non solum ὁ πεντήκοντα ἄρχων, sed etiam ὁ πεντηκοντόρου ἄρχων. Idem πεντηκόνταρχος dicitur etiam πεντηκοστήρ. [Τριήραρχοι καὶ πεντηκόνταρχοι ap. Polluc. 1, 96 et 119. Harpocr.: Πεντηκόνταρχος ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων, ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος (v. p. 1212, 5 et 20; 1214, 12; 1215, 1). Ὅτι δὲ πεντηκόντορος ἐκαλεῖτο ἡ ναῦς ἡ ὑπὸ ν' ἐρεσσομένη πρόδηλον. Similiter Phot. p. 411, 7, et Suidas. Sed manifestus in his error est grammatici, notatus a Bœckhio ad inscr. nav. p. 120, 121. Nam quum apud Demosthenem non de navi πεντηκοντόρῳ agatur, sed de triremi, et trierarchus ipse p. 1212, 21, alium ab se adscitum esse dicat πεντηκόνταρχον, sequitur subcenturionem trierarchi esse intelligendum (ut recte interpretatur Reiskius in Indice), qui quinquaginta præfectus fuerit triremis remigibus, i. e. tertiæ fere parti remigum. Eodem sensu Xenoph. De rep. Ath. 1, 2: Οἱ κυβερνῆται καὶ οἱ κελευσταὶ καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι καὶ οἱ πρῳρᾶται κτλ., quemadmodum κυβερνητικὴ καὶ πεντηκονταρχία conjunctæ sunt ap. Plat. Leg. 4, p. 507, A. ‖ Male scriptum pro Πεντηκόσταρχος notabimus s. v. Πεντηκοστολόγος.]

[Πεντηκοντάς, άδος, ἡ, Numerus quinquagenarius. Soph. ap. Achill. Tat. Isag. ad Arati Phæn. c. 1 (fr. 379), de Palamede numerorum inventore: Ἐπειδὴ πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις ηὗρε πεντηκοντάδας ἐς χίλια. Tzetz. Hist. 2, 222: Ἐκ Μεγαμήδους ἔγνω κορῶν πεντηκοντάδα. G. D. Philo vol. 2, p. 481, 26: Π. ἁγιώτατος καὶ φυσικώτατος ἀριθμῶν. Id. vol. 1, p. 535, 10: Τοῦ τῆς ἀφέσεως ἀριθμοῦ, πεντηκοντάδος. Hase. Theodos. Acroas. 1, 177: Ὄφεις πονηροὺς πέντε πεντηκοντάδας.]

Πεντηκοντατάλαντος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta talentorum est. Unde Πεντηκονταταλαντία, ἡ, Quinquaginta talenta. Pollux 9, [52] ex Demosthene. [Non legitur ap. Demosth., qui ἑξηκονταταλαντία dixit p. 183, 8, 11, classem significans contribuentium, qui universi talenta contribuerent sexaginta.]

Πεντηκοντατέσσαρες, Quinquagintaquatuor.

Πεντηκοντάχοος, s. Πεντηκοντάχους, ὁ, ἡ, Cum quinquagesimo fundens. [Theophr. H. Pl. 8, 7, 4. V. Ἑκατοντάχους.]

[Πεντηκοντάωρος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta horarum est. Evagr. De 8 cogit. p. 352. Kall.]

[Πεντηκόντερος. V. Πεντηκόντορος.]

[Πεντηκοντεύομαι vitiose pro πεντηκοστεύομαι, q. v.]

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, ὁ, Quinquaginta militum præfectus, Qui quinquaginta militibus præest, i. q. πεντηκόνταρχος. Xen. Rep. Lac. [11, 4] de iis loquens, qui sub πολιτικῇ μόρᾳ continentur: Πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτώ. [Eadem forma ib. 13, 4, et Hell. 3, 5, 22; 4, 5, 7, quæ mihi non minus vitiosa videtur quam quod supra notabamus πεντηκοντόπαις pro πεντηκοντάπαις scriptum apud Æschylum. Rectam scripturam πεντηκοστῆρας libri servarunt Anab. 3, 4, 21 et πεντηκοστῆρσιν ap. Thucyd. 5, 66.

G. Dind.] Affertur idem et ex schol. Thuc. [5, 66], ex ipso autem Thuc. citatur Πεντηκοντήρ. [Πεντηκοντὴρ scribere voluit: nam ap. Thucyd. edd. vet. πεντηκοντατῆρσιν.]

[Πεντηκοντήρης, ἡ, i. q. πεντηκόντορος. Polyæn. 4, 11, 3: Κάσσανδρος τὴν π. συλλαβών. ‖ Adj. Πεντηκοντηρικός, ή, όν. Polyb. 25, 7, 1: Δεκαναΐαν ἐντελῆ πεντηκοντηρικῶν πλοίων.]

Πεντηκοντόγυος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta jugerum est. Hom. Il. I, [575]: Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον, i. e., ut Eust. exp., τὸ ὂν πεντήκοντα ζευγῶν, ἢ ἀροτήρων, a γύης, quæ Aratri pars est: vel πεντηκοντάπλεθρον, a γύη, quæ pars est Mensuræ.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta ulnarum est. [Herodot. 2, 149: Λίμνη ... τῇ βαθυτάτῃ αὐτὴ ἑωυτῆς π.]

Πεντηκόντορος, ἡ, Navis quæ quinquaginta remis agitur. [Pollux 1, 82, Lex. rhet. p. 298, 24, de quo l. v. Bœckh. Œc. civ. vol. 1, p. 299.] Vide Bayf., qui etiam scribit τριακόντορον et κέλητα poni a Thuc. 4, inter Prædatoria navigia. [Pind. Pyth. 4, 436: Δράκοντος ... ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κρατεῖ. Eurip. Iph. T. 1124: Ἀργεία π. Hel. 1428: Ναῦν π. Σιδονίαν. Xenoph. Anab. 5, 1, 15; 6, 6, 5; Polyb. 1, 20, 14. Schol. Hom. Il. Δ, 42: Δαναὸς ναῦν πρῶτος κατασκευάσας τὴν κληθεῖσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ πεντηκόντορον, ἐν ᾗ τὰς κόρας ἐνθέμενος ἔφυγε. ‖ « Apud Herodotum constanter scriptum Πεντηκόντερος: v. 1, 163, 164; 3, 41; 4, 153, 156; 7, 36, 97, 184; 8, 1, 48; alteram formam libri deteriores præbent 3, 124; 6, 138. » Schweigh. HSt. s. v. Πεντήκοντα:] Πεντηκόντορος, ἡ, sub. ναῦς, Quinquaginta remorum navis, s. Navis actuaria quinquaginta remorum. Citatur ex Herodoto 7, [36, 97] et aliunde. Ex quo Herod. Bayf. affert non Πεντηκόντορος, sed Πεντηκόντερος, quod ea forma dicitur, qua τριακόντορος et εἰκόσορος: licet πεντηκόντερος magis ad etymon accedat, sc. ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, Navis quæ a quinquaginta remigibus agitur: ut Thuc. schol. [1, 14] exp. posterius πεντηκόντορος. Legitur autem id πεντηκόντορος tum ap. Thuc. sæpenumero, tum ap. Diodor. Sic. et alios. Quod si exempla desideres, ap. Bayf. invenies, qui πεντηκόντοροι interpr. Quinquaginta remorum actuariæ, sc. naves. [Conf. Bœckh. *Urk.* p. 74 et 120. A liburnicis distinguit Zosim. Hist. p. 441, 13: Δοκοῦσι δέ πως τὰ πλοῖα ταῦτα (τὰ λίβερνα) ταχυναυτεῖσθαι, πεντηκοντόρων οὐχ ἧττον. Hase.]

[Πεντηκοντόστολον (—στυλον, Locus quinquaginta columnis fultus, Albert.)· ὅπου οἱ ἐρανίσται ἀνάγονται (συνάγονται Albert.), Hesych.]

[Πεντηκοντούτης. V. Πεντηκονταετής.]

[Πεντηκοντοφύλαξ, κος, ὁ. Etym. M. p. 729, 17: Οὐραγός· ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ (Qui agmen a tergo tutatur)· ἡ συνήθεια πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ.]

Πεντηκοσταῖος, αία, αῖον, Qui quinquagesima die aliquid facit: Πεντηκοσταῖον βλαστάνει, Quinquagesimo die germinat.

[Πεντηκόσταρχος. V. Πεντηκοστολόγος.]

Πεντηκοστεύομαι, ut δεκατεύομαι, Quinquagesimam solvo, Quinquagesima a me exigitur: τὴν πεντηκοστὴν πράττομαι, ut Harpocr. exp. [Phot. p. 411, 10 et Suid. Activ. πεντηκοστεύοντας ponit gramm. in Bekk. Anecd. p. 192, 30, et exp. οἷον εἰς τὸν Πειραιᾶ κατάγοντας ἐτέλουν τοῖς ἐγχωρίοις. Cui πεντηκοστεύονται restituendum e Lex. rhet. ib. p. 297, 21. G. D.] At vero, οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες, dicuntur πεντηκοστολόγοι, de quo in proxime sequenti ordine. In VV. LL. perperam ponitur Πεντηκοστεύομαι, cum hac expos., Quinquagesimam partem exigo. [Demosth. p. 932, 27: Οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν πεπεντηκοστευμένον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτου.]

[Πεντηκοστή, ἡ. V. Πεντηκοστός.]

[Πεντηκοστήρ. V. Πεντηκοντήρ.]

[Πεντηκοστύς, ἡ, Numerus quinquagenarius. Pro quo Dorice ἐμ πεντακοστυῒ in tit. Iss. ap. Bœckh. vol. 2, p. 12, n. 1834, 4. Hase.]

Πεντηκοστολογέω, Quinquagesimam colligo s. exigo, Pollux [9, 29] ex Philonide. Legitur ap. Eund. [2, 124] Πεντηκοστολόγος, ponitur que sub τελώναι, ἐκλογεῖς, veluti sub genere.

[Πεντηκοστολόγιον, τὸ, Locus ubi quinquagesimæ colliguntur. Scriptor ignotus ap. Suidam s. h. v.: Καὶ λαβόμενος ἦγεν εὐθὺ τοῦ π. Totam gl. om. cod. Par. A. et Leid. Plur. πεντηκοστολόγια ap. Polluc. 9, 28.]

Πεντηκοστολόγος, ὁ, Qui quinquagesimam partem colligit, s. exigit. Alii, Quinquagesimæ partis redemptor. Utitur Dem. p. 231 [558, 18; 909, 10. Princeps horum publicanorum Πεντηκόσταρχος dictus fuisse videtur. Lex. rhet. p. 297, 11: Πεντηκόνταρχος· ὁ ἄρχων τῆς πεντηκοστῆς τοῦ τέλους καὶ τῶν πεντηκοστῶν· ubi scrib. πεντηκόσταρχος ... τῶν πεντηκοστωνῶν cum Bœckhio in Œc. civ. Ath. vol. 1, p. 339. In scriptura vitiosa consentit Phot. p. 411, 5, qui postremis verbis καὶ τῶν π. caret.]

[Πεντηκοστόπαις. V. Πεντηκοντάπαις.]

Πεντηκοστός, ή, όν, Quinquagesimus: πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν, Quinquagesimum annum agere, Galen. 2 Ad Glauc. Πεντηκοστή, ἡ, Quinquagesima, sub. ἡμέρα, Dies. In sacris Literis πεντηκοστή, Quinquagesima dies a festo paschatis, Festum quod eo die agitur. Ut Act. 2, [1] et 20, [16] ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, Dies pentecostes; nam et Latini Theologi idem vocab. retinent. [V. Ducang. et Suicer.] ‖ Quinquagesima pars, simpl. Quinquagesima, ut dicitur Decima. Alii, Tributum quinquagesimæ bonorum partis. [Andocid. p. 17, 22: Ἀγύρριος ἀρχώνης ἐγένετο τῆς π. Demosth. p. 1353, 21: Τὴν π. τοῦ σίτου ἐωνημένος· 738, 5: Τὰς π. τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότες. Improprie p. 568, 12: Εὕρηκε Μειδίας καινὴν ἐπιεικῆς τινα πεντηκοστήν, i. e. Censum quo solvendo redimeret vacationem militiæ equestris.]

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ, Ordo militaris qui συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ: habens sedecim πρωτοστάτας, [Pollux, 1, 127,] schol. ad verba Thuc. 5, p. 187 [c. 68: Ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. Xenoph. Anab. 3, 4, 22: Κατὰ πεντηκοστῦς. Πεντηκοστύας vitiose pro πεντηκοστῆρας ap. Harpocr. s. v. Μόραν verba Xenoph. citantem Rep. Lac. 11, 4. ‖ Ἐξ ἑκάστης πεντηκοστύος schol. Hom. Od. Γ, 7, ubi πενταкοσιοστύος dicendum fuisse monet Buttm.]

[Πεντηκοστώνης. V. Πεντηκόσταρχος.]

Πεντήρης, ἡ, [sc. ναῦς] Quinqueremis [Gl.], Cic., Liv. At Hircius s. Opius dicit etiam Pentiremis. De quo plura Bayf. [Diodor. 2, 5. Id. 14, 41: Διενοεῖτο γὰρ (Dionysius Syracusarum tyrannus) ὅπλα μὲν παμπληθῆ ... κατασκευάσαι, πρὸς δὲ τούτοις ναῦς τετρήρεις καὶ πεντήρεις, οὐδέπω κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους σκάφους πεντηρικοῦ νεναυπηγημένου. Cui Wessel. frustra opposuit Herodot. 6, 87: Καὶ ἦν γὰρ δὴ τοῖσι Ἀθηναίοισι πεντήρης ἐπὶ Σουνίῳ· ubi duo codd. optimi verum servarunt scripturam πεντετηρίς. V. Bœckh. ad inscr. nav. p. 75, 76. G. D.]

Πεντηρικός, ή, όν, itidem Quinqueremis: ut πεντηρικὰ πλοῖα pro πεντήρεις [et σκάφος π.], Quinqueremes naves. [Polyb. 1, 59, 8; 3, 41, 2; 8, 3, 7. Diodor. 14, 41.]

[Πεντόβολον vitiose pro πεντώβολον, quod v.]

[Πεντοδίομαι. V. Πεντωδίομαι.]

[Πέντοζος, ὁ, ἡ.] Πεντάοζος, sive Πέντοζος, Qui in quinos ramos dispergitur, In quinque partes diffusus, ut Plin. interpr. in Δίοζος. [Δένδρα πεντάοζα Theophr. H. Pl. 1, 8, 3.] Ab Hesiodo autem πέντοζος dicitur ἡ χείρ [ut exp. Hesych.], Manus, quoniam in quinque digitos divisa s. fissa est, ceu arbor cujus truncus in quinque ramos et veluti brachia dispergitur, Op. [744]: Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ, ubi vetat ungues manus præcidere in solemni deorum festo: αὖον appellans Ungues siccos, χλωρὸν autem, Carnem sub unguibus; πέντοζον vero manum τὴν πέντε δακτύλους ἔχουσαν οἳ ὄζοις ἐοίκασι. Sic Moschop., Proclus et Tzetzes.

[Πεντόργυιος, ὁ, ἡ, Quinque ὀργυιὰς (quæ sex vel decem pedum mensura est) altus. Lucill. Anth. Pal. 11, 87: Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ π. ἐχώρει οἶκος. Conf. Πεντώρυγος.]

Πεντόροβον, τὸ, Herbæ nomen, Diosc. 3, 157: Παιωνία, ἡ γλυκυσίδη [Sic exp. Hesych.]· οἱ δὲ πεντόροβον. [Poeta de vir. herb. v. 147.] Itidem Plin. 25, 4: Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alii Glycysiden. Eadem repetit 27, 10.

[Πεντουγκία. Πεντούγκιον. V. Πεντεούγκιον.]

[Πεντώβολον, τὸ, Quinque oboli. Eustath. p. 136, 1.]

Πεντώβολος, Qui quinque obolorum est. Scribitur et Πεντόβολος, sicut πεμπώβολος : quod ap. Aristoph. legitur [Eq. 798], quum ait πεντώβολον ἐλάσασθαι · nam judicibus quinque oboli pro mercede numerabantur. [Tres numerati sunt, non quinque, quos numeratum iri comminiscitur Cleo populo blandiens. Ceterum Kusterus recte corrigere videtur πεντωβόλου. G. D. Inscr. Att. ap. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 107 et Letronn. ib. p. 371 : Πεντώβολον τὸν πόδα ἕκαστον. Hase. || Adj. Πεντώβολος, ὁ, ἡ, Quinquobolaris. Lycophro Chalc. ap. Athen. 10, p. 420, B : Κυλίκιον ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου, i. e. vini vilissimi.]

[Πεντωδέομαι. Iambl. Arithm. p. 126 : Ἀριθμὸς ὁ τῶν μυρίων ἡ πεντωδουμένη μονάς. Scribendum potius πεντοδουμένη vel (si servanda litera tenuis ut in ἀντήλιος) πεντοδουμένη, ut δευτεροδέομαι, quod v.]

[Πεντώνυχος, ὁ, ἡ, Quinque ungues habens s. digitos. Philostr. p. 63 : Ζῶον π. Kall.]

[Πεντώροφος, ὁ, ἡ, Quinque contignationes habens. Diodor. 1, 45 : Οἰκίας π. Dionys. A. rhet. 1, 3. Tzetz. Hist. 5, 618. Πεντόροφος ap. Annam Comn. p. 503, B.]

[Πεντώρυγος, ὁ, ἡ, i. q. πεντόργυιος. Inscr. nav. p. 412 ed. Bœckh. : Νεία καινὰ ... τὰ πλεῖστα πεντώρυγα · et ib. p. 447, 500, 528. Ἐνόδια πεντώρυγα ap. Xenoph. De ven. 2, 6, ubi aliorum quoque numerorum exempla sunt διώρυγα, τετρώρυγα, δεκώρυγα, εἰκοσιώρυγα, τριακοντώρυγα, quæ omnia interpolata ab editoribus sunt διόργυια, πεντόργυια et rel. scribentibus, sed aliter judicaturis si inscriptionis illius auctoritate uti potuissent. G. Dind.]

Πένω, Eust. [p. 222, 38] exp. σπουδαίως ἐνεργῶ, Studiose aliquid efficio s. facio. Cujus tamen nulla affert exempla. At pass. Πένομαι aliquoties ap. Hom. legitur, itidem act. signif. pro Facio. [Il. A, 318 : Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν.] Od. Π, [319] : Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι Ὑμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, Sed posteriore loco ea facere, satagere. Dicitur etiam aliquis prandium aut cœnam πένεσθαι pro Parare, quod alio verbo ἀρτύνεσθαι. Il. Ω, [124] : Φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. At Od. Δ, [624] cum περὶ dicit, Περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. Ubi possemus etiam dicere esse tmesin, a verbo Περιπένομαι idem significante cum ἀμφιπένομαι. In Lex. meo vet. πένομαι exp. non solum ἐνεργῶ, sed etiam κάμνω : indeque derivatur Πόνος.

|| Πένομαι [et imperf. ἐπενόμην, quæ tempora sola usitata sunt. Futurum Æschylo Suppl. 362, ubi legitur ποτιτρόπαιον αἰδόμενος οὐ πενεῖ, intulit Hermann. præf. ad Eurip. Ion. p. xiv οὐ πενεῖ corrigens, ex annot. schol., qui exp. οὐ πτωχεύσεις], significat etiam Pauper sum, Inops sum, qui hujus verbi usus in prosa frequentior est : sicut alter in carmine. Athen. 4 : Νέους ὄντας καὶ πενομένους · paulo post pro hoc πένητες dicit κεκτημένοι οὐδέν. Plut. Quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere [p. 82, D] : Τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλουτεῖν, ἔτι μᾶλλον πένονται διὰ τὴν ἀλαζονείαν. Ubi etiam nota oppositum εἰ πλουτεῖν. Utuntur et alii. [Eur. Hec. 1220 : Χρυσὸν ... δοῦναι φέροντα πενομένοις. Plato Rep. 9, p. 577, E : Πλουσίαν ... ἢ πενομένην ... πόλιν · Gorg. p. 477, D : Τοῦ πένεσθαι καὶ κάμνειν. Xenoph. Symp. 4, 35 : Οἱ πάνυ πολλὰ χρήματα ἔχοντες οὕτω πένεσθαι ἡγοῦνται. Egeo, Æsch. Ag. 961 : Οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν · πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. Cum genit. Eum. 431 : Τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει. Porphyr. Ad Marcell. p. 48 : Πάντων ἀεὶ πένονται. Schol. Aristoph. Pl. 271 : Κεφαλῆς τριχῶν πενομένης ἄκος. Cum accus. Themist. Or. p. 22, B : Οὐ πένεται χρήματα. Sic cod. Mediol. : vulgo χρήμασιν. Similiter πλουτεῖν φίλους dixit p. 17, C. Cum dat. Clem. Al. p. 277 : Ἄρτῳ πενόμενον δίκαιον.] Videtur vero ideo a Πένομαι superiori fluxisse hæc signif., quia nonnisi pauperes ac inopes Laborare soleant : ut hoc πένομαι proprie sit Labore victum quæro : quod pauperum proprium est. Hesych. quoque πένεται exp. ἀχρηματεῖ. Apud quem legitur etiam Πενεῖν, πενητεύειν, Inopem ac pauperem esse, a verbo Πενέω.

Πέξις, εως, ἡ, Tonsura, φλάσις, κουρά, ξύρησις, Hesych. [Idem Hesych. v. Ὄνου πόκαι. Boiss.]

Πεοίδης, ὁ, Qui tumido s. crasso pene est [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 72, 27 : Χελωνοίδης, ὁ τὴν χελώνην μεγάλην ἔχων. Ὅμοιον τὸ πεοίδης, οἷον ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων], ap. Eustath. [p. 1684, 29]; qui et Πεοίλης hinc dici scribit ἐπὶ κιναίδου. Ionicum autem πεοίλης est pro πεόλης. || Πεοίλης, significat τὸν πόρνον, Catamitum, Pathicum : quasi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, ex πέος et ὄλλυ, Ionice inserto ι. Etym. [M. p. 168, 36.] Meminit et Suidas. V. et Πέος.

Πέος, τό, Penis, Mentula, Veretrum : in Epigr. et ap. Aristoph. [Ach. 158] : Τὸ πέος ἀποτεθρίακε. [Vesp. 739. Eq. 1010, et alibi sæpe.]

[Πεπαγιωμένως, Firme, Firmiter. Felix Epist. p. 60, 15 ed. Grets. Hase.]

[Πεπαιγμένως, Per jocum. Hesych. s. v. Ἀσπαλάζομαι.]

[Πεπαιδευμένως, Erudite. Ælian. V. H. 2, 16; Suid. s. v. Ἡγμένος, schol. Hom. Il. A, 335, schol. Philostr. Her. p. 329 ed. Boiss. Angl. Basil. t. 1, p. 1020, A : Π. φοβεῖσθαι, Scite ac liberaliter. Hase.]

Πεπαίνω, ανῶ, Maturo, Excoquo et ad maturitatem perduco : qua signif. πέπτω quoque et πέσσω s. πέττω usurpatur. [Herodot. 1, 193 : Ἵνα πεπαίνῃ ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων. Eurip. in fr. (Phaethontis) ap. Athen. 11, p. 465, B : Βακχίου φιλανθέος Αἴθοπα, πεπαίνοντ' ὀργάτους ὀπωρινούς. Athen. 7, p. 276, E : Τῶν καρπῶν οἱ πλεῖστοι πρὸς τὸ σελήνιον πεπαίνονται.] Proprie calor æstivus dicitur πεπαίνειν τοὺς καρπούς. [Sed et ipsa arbor πεπαίνει τοὺς καρποὺς ap. Athen. 3, p. 77, C Schweigh.] Unde πεπανθείς, Ad maturitatem perductus, Maturatus, Qui maturuit. Et πεπανθῶσι, Maturuerint, Ad maturitatem pervenerint. [Hesych. : Πεπαίνεται, μελανοῦται, ὀπτᾶται, μαλάσσεται, πέπειρον γίνεται. Πεπανθέντες βότρυες Geopon. 4, 6, 1. Πεπανθείσης σταφυλῆς 3, 11, 1.] Medicamentum quoque aliquod dicitur vitiosum humorem in corpore collectum πεπαίνειν, itidem pro Maturare, Ad maturitatem perducere. Diosc. 1, 184, de ficubus : Ἀφεψηθεῖσαι μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει, καὶ μᾶλλον σὺν ἴριδι ἢ νίτρῳ ἢ ἀσβέστῳ. Unde Plin. 23, 7 : Omnibusque, quæ maturanda aut discutienda sunt, imponuntur; efficacius calce aut nitro admisto. [Hippocr. p. 1170, B : Ὅσα πεπαίνεσθαι δεῖ, καταχαλᾶσθαι δεῖ. Erotian. p. 288 : Ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι.] Tempus quoque πεπαίνειν dicitur res omnes, quasi Maturare et ad maturitatem perducere : ut Plut. [Mor. p. 102, A] : Χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς. [Achill. Tat. 5, 8 : Χρόνος γὰρ λύπης φάρμακον καὶ πεπαίνει τὰ τῆς ψυχῆς ἕλκη. Meleager Anth. Pal. 12, 80 : Τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἔρωτος τραῦμα διὰ σπλάγχνων αὖτις ἀναφλέγεται;] Præterea aliquis dicitur iram πεπαίνειν, sicut infra ex Aristot. habebimus ὀργὴν πέψαι, ex Hom. θυμὸν πέσσειν, quod Latini dicunt Coquere et Premere iram. Xen. Cyrop. 4, [5, 21] : Καὶ ἡ ὀργὴ σὺν αὐτῇ σαφῶς οἶδ' ὅτι ὑπό τε τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, καὶ σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἅπασι. Πεπᾶναι [scr. πεπᾶναι] aor. 1 a πεπαίνω : Hesychio πραῦναι, μαλάξαι. [Ex Aristoph. Vesp. 645 : Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶναι χαλεπόν. Eurip. Heracl. 159 : Ἢν δ' ἐς λόγους τε καὶ τὰ τοῦδ' οἰκτίσματα βλέψας πεπανθῇς. || Theocr. 2, 140 : Ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο καὶ τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε · quod Eustath. p. 624 extr. exp. ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο. || Intransit. Maturesco. Aristoph. Pac. 1163 : Διασκοπῶν ... τὰς Λημνίας ἀμπέλους εἰ πεπαίνουσιν ἤδη.]

[Πεπαίτατος. Πεπαίτερος. V. Πέπων.]

[Πέπαμαι. V. Πάω.]

Πεπανός, ὁ, ἡ, Maturus, [Mitis, Passus, add. Gl., ubi πεπανὸς ὀξυτόνως, ut ap. Hesych., qui exp. ὁ πολὺν χρόνον ἔχων παρὰ τὸ ὀπτηθῆναι], Mollis, Lenis. Aristoph. schol. [Ach. 351] πέπανον scribit significare τὸ ἥμερον καὶ ἡδύ : et oppositum habere τὸ ὠμὸν καὶ σκληρόν. [Galen. vol. 6, p. 338 : Ἡ πέπων φωνὴ τὸ οἷον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον. Καρπὸν πέπειρον Artemid. 2, 25, ubi cod. unus πεπανόν. Epigone Anth. Pal. 9, 261, πεπανῶν βοτρύων recte restituit Valck. Anim. ad Ammon. p. 176 pro τετανῶν. Compar. ap. Pausan. 9, 19, 8 : Τοῦ τῶν φοινίκων καρποῦ πεπανώτερον.]

[Πεπανός, ὁ, Pepanus, n. pr. ap. Cantacuz. Hist. p. 177, 178.]

Πέπανσις, εως, ἡ, i. q. πεπασμός, Maturatio. Dicitur proprie, auctore Aristot., Alimenti in fructibus concoctio. Ac quoniam concoctio, perfectio quædam est,

tunc maturatio perfecta est, quum semina, quæ fructu continentur, tale aliquid efficere possunt, qualia ipsa sunt. Quamvis autem ad fructus proprie ἡ πέπανσις pertineat, tamen multa alia præter fructus πέπονα dicuntur per metaph. : quoniam non sunt primum indita nomina singulis, quæ a naturali calore et frigore perfectionem consecuta sunt; nam et phymata et pituita, et reliqui tum humores, tum morbi, πεπαίνεσθαι dicuntur. Gorr. De Maturatione et coctione fructuum, ap. Theophr. : Ἅπαντα γὰρ τὰ γλυκέα βραχυτέρας ποιεῖ τὰς πεπάνσεις. [H. Pl. 5, 1, 2 : Τὰ μετὰ τὴν π. τῶν καρπῶν.] Aristot. De mundo [c. 6] itidem dicit πεπάνσεις καρπῶν, Maturationes fructuum, s. Maturitates. [Schol. Aristoph. Pac. 1165 : Ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ἄωρος δέ. Πεπάνσεως καιρὸς Theophr. C. Pl. 5, 17, 4.] Idem dicit etiam τροφῆς πέπανσιν, Alimenti concoctio, Meteorol. 4, [3] : Ἡ ἐν τοῖς περικαρπίοις τροφῆς πέπανσις. [Figurate Philo vol. 1, p. 174, 19 : Τὸν τρόπον τῆς πεπάνσεως καὶ βελτιώσεως. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 466, 1 : Τὴν κατὰ φύσιν τῶν νοσημάτων π. Hase.]

[Πεπαντικός, ή, όν, q. d. Maturatorius. Hippocr. p. 393, 32 : Λουτρὸν πτισάνης πεπαντικόν.]

[Πεπαρεῖν, infin. aoristi tanquam a præsenti πεπαίρω, ap. Pind. Pyth. 2, 105 : Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν. Sic codd. plerique : pauci πεπορεῖν, « cui lectioni succurrit analogia, a voce πορεῖν descendente forma πεπορεῖν, ut πιθεῖν πεπιθεῖν. Mihi vero in voce tam dubia tutius visum retinere πεπαρεῖν, pluribus subnixam auctoribus. Schol. : Πεπαρεῖν ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν, ἢ παρασχεῖν καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Hesych. : Πεπαρεῖν, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, ac Πεπαρεύσιμον, εὔφραστον, σαφές. Idem tamen Hesych. Πεπορεῖν, δοῦναι, et scholiasten quoque legisse πεπορεῖν ex interpretamento collegit Heynius, sed nulla idonea caussa. Jam ut de signif. dicam, hoc quoque ambiguum, sitne *dare* an *ostendere, declarare* : illud prætulit Heynius, quod de munificentia ageretur; verum hoc ut largiar, tamen dici poterat, *Tu opes habes manifeste, quas liberali mente ostentes*, quod fit largitione. » Boeckh. in ann. crit. p. 447.]

[Πεπαρεύσιμος. V. Πεπαρεῖν.]

[Πεπάρηθος, ἡ, Peparethus, insula maris Ægæi, una ex Sporadibus (eadem, ut videtur, quæ hodie Σκόπελος vocatur : v. L. Ross. Inscr. fasc. 2, p. 90). Hom. H. in Apoll. 32; Soph. Ph. 549; Thucyd. 3, 89; Demosth. p. 248, 5; 1110, 7; Strabo 9, p. 436. Adject. Πεπαρήθιοι, οἱ, ap. Demosth. p. 162, 7, Polyb. 10, 42, 7, Plut. Rom. c. 8. Πεπαρηθία, ἡ, Oratio pro Peparetho habita, Aristot. Rhet. 2, 23, p. 1398, 32. Femin. Πεπαρηθίς, ἡ, ap. Steph. Byz.]

[Πεπαρρησιασμένως, Libere loquendo, Palam. Schol. Luciani Icar. c. 28. Vita S. Sylvestri p. 260 ed. Combef. Boiss. Œcumen. In Apoc. p. 191, 14 ed. Cramer.; Olympiod. Cat. in Job. p. 171, D; Epiphan. t. 1, p. 521, C. Victor Cat. in Jer. t. 1, p. 271, B. Jo. Chrys. ib. p. 683, D : Π. ἅπαντα ἐποίουν, Audacter. Hase. Euseb. V. Const. 4, 75; schol. Maximi in Dionys. Areop. p. 162.]

Πεπασμός, ὁ, Maturatio, Actio illa qua aliquid ad maturitatem perducitur, ut fructus, necnon humores morbifici. Erot. in Lex. Hippocr. [p. 288] scribit πεπασμὸν proprie dici ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων, quum ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ γίγνονται : sed καταχρηστικῶς dici etiam de corporibus nostris, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι, i. e. Quum humores ad maturitatem perducuntur. Πεπασμός, inquit Gorr., Maturatio, Concoctio. Dicitur, auctore Galeno Comm. 2 in l. 1 τῶν Ἐπιδημιῶν [ad Hippocr. p. 948, E : Πεπασμοὺς τῶν ἀπιόντων σκοπέεσθαι], morbi et eorum quæ præter naturam sunt, veluti coctio quædam et maturatio, in qua quod assimilatur, paucum est; quod autem semicoctum superfluumque relinquitur, multum. [Adde Hippocr. p. 47, 9.] Idem vero Comm. 5 in l. 6 τῶν Ἐπιδημιῶν [ad Hippocr. p. 1184, F] τοῦ πεπασμοῦ signif. latius extendit, Omnem deductionem ad mediocrem temperiem sic appellans. In morbis utplurimum dicitur, sicut πέπανσις in fructibus. V. et Πέψις. [Dicitur etiam de sputorum aut urinarum concoctione ab Hippocr. p. 940, H; 1086, D. De gravedinis et raucedinis concoctione p. 1175, A. Foes.]

Πέπειρος, [ἄ (v. Dracon. p. 79, 20, Chœrob. Can. p. 220, 18), ον et] ὁ, ἡ, Maturus, i. q. πέπων, ejusdemque originis. [Mœris p. 120 : Δρυπετεῖς Ἀττικοί, πέπειροι Ἕλληνες. Hesych. : Πέπειρον, πεπανθέν, ὥριμον, ὠπτημένον, ἀκμαῖον. Πεπείρους, ἡψημένους · ἐπὶ ὀπώρας λαβεῖν, ἤτοι σταφυλῆς.] Aristoph. schol. : Αἱ σταφυλαὶ ὡριμαῖαι οὖσαι καὶ πέπειροι, ut Xen. infra in Πέπων dicit βότρυς πέπονας. [Artemid. 2, 25 : Καρπὸν π. Comp. καρποὶ πεπειρότεροι Theophr. C. Pl. 3, 6, 9.] Ad ætatem quoque transfertur, ut et Latina vox Maturus. Plut. Lycurgo [c. 15] : Ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς οὐ μικρὰς οὐδὲ ἀώρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους. Sic [Comp. Lyc. et Numæ c. 4] dicit, Πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους, Maturas ac virorum appetentes virgines. Itidem compar. gradu infra habebis πεπειτέρα, Quæ maturioris est ætatis. [Anacreon ap. Eust. p. 1746, 13 : Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην. Aristoph. Eccl. 896 : Οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείραις (sic cod. Rav. : πεπείροις vulgo). Hesych. : Πέπειρα, γραῖα. Ἀνὴρ π. Marc. Antonin. 1, 16. Νεκροὶ π. καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι Lucian. Catapl. c. 5. « Π. νόσος, Concoctus morbus, ad maturitatem perductus, Hippocr. p. 390, 25 et 39. Πτίσσον λειότερον καὶ πεπειρότερον p. 1024, A. » Foes. || Mitis, Mollis. Soph. Trach. 728 : Ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα. Dionys. A. R. 9, 49 : Ὁρῶν τοὺς μὲν ἤδη πεπειροτέρους γενομένους.]

[Πεπεισμένως, Fidenter, Ex animo. Iambl. V. P. p. 368 : Ὑπήκοον αὐτὸν κατασκευάζειν μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ π. « Clem. Al. p. 351; Iren. p. 510. » Kall. Ptol. Almag. t. 1, p. 78, 24 ed. Halm. : Οὐκ ἂν ἔχοιμεν π. εἰπεῖν. Hase. || Vehementer. Strabo 15, p. 696 : Μηδ' οὕτω π. ἐπικεκλεῖσθαι τὴν χρόαν · ubi Casaub. contulit Diog. L. 4, 56, de Bione : Καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένους (libri πεπεισμένος) ἔδησε.]

[Πεπερασμενάκις, q. d. Finities. Aristot. Analyt. post. 1, 21, p. 82, 32 : Τὰ πεπερασμένα π. ἀνάγκη πεπεράνθαι πάντα · ubi v. l. πεπερασμένως et πολλάκις.]

[Πεπερασμένως, i. q. præced. Œcum. In Apoc. p. 450, 20 ed. Cramer. Hase.]

[Πεπεράτος, η, ον, Piperatus. Ὄξος π. Geopon. 8, 39.]

Πέπερι, εως, τό, Piper : arbor Indica, fructum ferens sibi cognominem [Theophr. H. Pl. 9, 20, 1; Diodor. 19, 94; Philostr. p. 97; Plut. Mor. p. 733, E; Ælian. N. A. 9, 48. « Maximi nescio cujus locum de forma et cultura piperis posuit Laur. Lydus De mens. p. 64 (162 Rœth.). » Schneid.] : is triplex est, πέπερι μακρόν, λευκόν, μέλαν : de quibus Diosc. 2, 189, [Galen. vol. 13, p. 218]. Sic Plin. 12, 7, de Indicis arboribus : Quæ piper gignunt, juniperis nostris similes : semina ab junipero distant parvulis siliquis, quales in phaseolis videmus. Hæ priusquam dehiscant decerptæ, tostæque sole, faciunt quod vocatur piper longum : paulatim vero dehiscentes maturitate, ostendunt candidum piper : quod deinde tostum solibus, colore rugisque mutatur : in nigrum sc. Inde Galen. Ad Glauc. 1, ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, Medicamentum ex triplici pipere confectum. Notandum vero, dici gen. non πεπέρεως solum, sed etiam πεπέριδος. Priore utitur Athen. 9, [p. 381, B] : Προσεψήσας μετὰ πολλοῦ πεπέρεως τὰ προειρημένα γεύματα · ut et ex Galeno jam habuimus πεπέρεων. Posteriore, idem Athen. [9, p. 376, D] isicia esse dicens τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα. Et Eubulus ap. Eund. [2, p. 66, D] : Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος [alia apographa πεπέριος, quæ forma legitur ap. Theophr. H. Pl. 9, 20, 3, sed ap. Athen. convellitur testimonio grammatici in Cram. Anecd. vol. 4, p. 338, 10 : Τὸ δὲ πεπέριδος Εὔβουλος εἶπε · et Chœrobosci Can. p. 373, 23 : Καὶ τοῦ πέπερι δὲ ἡ γενικὴ εὑρέθη διὰ τοῦ δος πεπέριδος. Vitioso accentu πεπερίδι ap. Ælian. N. A. 9, 48, ubi cod. Monac. recte πεπέριδι. Accus. πέπεριν Nicand. Th. 876, male πέπερι scriptum ap. Ath. l. c.]. Possit tamen præcedens πεπερίδων derivatum videri etiam a nominativo πεπερίς, et πεπερίδες vocari Grana piperis : ut κεδρίδες sunt Fructus cedri, δαφνίδες, Baccæ lauri : deducendo a πέπερι quatenus pro ipsa Arbore ponitur. [De arboribus tamen Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 325, 6 : Τὰ δένδρα δὲ αἱ πεπερίδες · conf. ib. l. 17. Hase.]

Πεπερίζω, Piper imitor s. refero, Ad piper accedo : ut πεπερίζων τῇ γεύσει, Diosc. 2, 190, de zingiberi : pro quo cap. seq. dicit, Δριμὺς ἐν τῇ γεύσει ὥσπερ τὸ πέπερι, de hydropipere.

[Πεπέριον, τό.] Ap. eund. Athen. [3, p. 126, B : Ὡς τὸ π. ὀνομάσαντα (τὸν Νίκανδρον) παρέθου] reperio et Πεπέριον, quod demin. formam habet, et Piperis granulum significare videtur. [Scribendum πέπερι cum Casaub., vel, quod ego in annot. conjeci, τὸν πέπερις, collata p. 66, E. G. Dind.]

Πεπερίτης, ὁ, Piper referens, gustu sc. : unde piperitis dicitur siliquastrum, quod piperis saporem imitetur. Plin. 19, 12 : Panax piperis saporem reddit, et magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto : libanotis odorem thuris, smyrnion myrrhæ.

[Πεπερόγαρον, τὸ, Garum ex pipere. Alex. Trall. 1, p. 67, ubi male πιπερόγαρον.]

[Πεπερόπαστος, ὁ, ἡ, Pipere inspersus. Schneid.]

[Πεπιασμένως (s. Πεπιεσμένως), Presse. Hesych. : Βύζειν, τὸ πεπιασμένως μετέχειν. Ubi μέτρον πεπιεσμένον ap. Luc. Ev. 6, 38, comparatum est.]

[Πεπιθεῖν. V. Πείθω.]

[Πεπιστευμένως, Fideliter. Orig. Exhort. ad Mart. p. 208 Wetst. Angl. Aristox. ap. Stob. Floril. 79, 45 : Μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ π. Hase.]

[Πεπιστωμένως, idem. Aq. Num. 5, 22; Deut. 27, 15; Psalm. 40, 14; Jes. 25, 1; 65, 16, et (ubi v. l. πεπιστευμένως) Aq. Psalm. 71, 19. Schleusn. Suidas s. v. Ἀμήν.]

Πεπλανημένως, Vagabunde, More eorum qui errant. Isocr. C. Evag. [p. 197, C] : Οὐδὲ περὶ ἓν πεπλανημένως εἶχεν, Nec ulla in re errabat. [Ap. Hippocr. de his dicitur quæ nullum statum servant ordinem, velut de febribus errabundis quæ nullum certum circuitum aut accessionum tempus habent. P. 941, B : Ἄλλοτε ἄλλον ὡς παροξυνόμενοι π. 945, D : Ῥίγεα πᾶσιν ἀτάκτως καὶ π. ἐγίνοντο. Foes. Strabo p. 106, C : Δοκεῖ μοι π. λέγεσθαι τοῦτο. Euseb. Vita Const. 2, 5 : Ξένον τινὰ π. περιέπων θεὸν, Temere, Falso. Hase. Oribas. p. 118 Matth. : Ἐλαυνέσθω δὲ ὁ κρίκος μὴ κατὰ μῆκος, ἀλλὰ καὶ π.]

Πεπλασμένως, pro Ficte, Simulate, Commentitie. Pro quo dicitur et πλαστῶς. [Plato Rep. 6, p. 485, D : Εἰ μὴ π., ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφός τις εἴη. Xenoph. Cyneg. 3, 10. Schol. Aristoph. Pac. 4. Il. et πεφυκότως λέγειν oppos. ap. Aristot. Rhet. 3, 2.]

[Πεπλατυσμένως, Dilatate, Late. Tzetz. ad Lycophr. 1414.]

[Πεπληθυσμένως, Copiose. Damasc. De princip. p. 5 ed. Kopp.; Proclus In Plat. Cratyl. 99, p. 55 Boiss. Osann. Porphyr. Sent. p. 241, 30 : Μεριστῶς, καὶ π. καὶ τοπικῶς, Multipliciter. Hase.]

Πεπληροφορημένως, Plenissime, Abunde, Bud.

[Πεπληρωμένως, Plene, Abunde, Gl. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 447, 11 : Ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως καὶ π. Schol. Aristoph. Vesp. 1285 : Νουθετικῶς ἀντὶ τοῦ ... νοῦ π.]

[Πέπλιον. Πεπλίς. V. Πέπλος.]

[Πεπλογραφία, ἡ, Pepli descriptio, opus Varronis ap. Cicer. Ep. ad Att. 16, 11. Schneid. Conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 198 sq. Hase.]

[Πεπλοδόχος, ὁ, ἡ, Peplum excipiens s. recipiens. Eust. p. 1776, 42 : Τὰς πεπλοδόχους χηλούς.]

[Πεπλοποιία, ἡ, Pepli fabricatio. Damasc. in Bekk. Anecd. p. 1410.]

Πέπλος, ὁ, et Πέπλον, τὸ, Hesychio auctore dicitur Vestis s. Indumentum muliebre; et id quidem ex subtili stamine, ceteris vestibus superinjici solitum. [Homericis temporibus peplus tum tegumentum erat tum indumentum, quod tunicæ superinjectum per omnem lateris longitudinem fibulis adstringebatur (Od. Σ, 291. Conf. Callim. L. P. 70, et schol. Hom. Il. E, 374), satis amplum et plerumque acu distinctum. O. Mueller. De Minerva Pol. p. 25. Eustath p. 1347, 31 : Πέπλοι γυναικεῖον φόρημα κατὰ τοὺς παλαιούς ἃ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες, οἳ καὶ ἑανοὶ ἐκαλοῦντο. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀρραφοῦς ὑφάσματος ἡ λέξις ἐλαμβάνετό ποτε, ἐτυμολογουμένη παρὰ τὸ διαπετάσθαι. Absurdius etiam de etymologia commentum exponit p. 1570, 56, ὕφασμα λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον, ὅθεν ἐτυμολογεῖται ὁ πέπλος πρέ-

πων ὡς τις ὢν κατὰ τοὺς παλαιούς.] Hom. Od. Z, [38] : Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα· de filia Alcinoi Nausica. Il. Z, [289] de thalamo Hecubæ : Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων· ex quibus unum, Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν (paulo ante χαριέστατος dicit), ἠδὲ μέγιστος, Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο· isto eam munere placatura. Sic Il. E, [734] Minerva πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Et Venus ibid. Æneæ obtendit πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα, ut ei sit ἕρκος βελέων. Itemque ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 67] : Καταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. [Sæpissime ap. Tragicos, ut Æsch. Pers. 182 : Ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη· Ag. 1580 : Ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων.] Habebant et viri suos πέπλους. Nam Il. Ω, [229] Priamus ex suis φωριαμοῖς ἐξέλεν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας· Achilli hæc muneri oblaturus. Et Od. H, [96] in sedilibus Alcinoi affixis parieti ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν. Sic ap. Xen. Cyrop. 3, [1, 13] Armenius Tigranes περιεσπάσατο τὴν τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο. [Æsch. Pers. 199 : Ξέρξης πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι· 1060 : Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν.] Et Hyllus ap. Soph. Tr. [760] ad Dejaniram de Hercule, Τὸν σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Ubi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, dicens, Προσπτύσσεται χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· sicut Dejanira etiam de eod., Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα. Generalius etiam vocat στολὴν, Amictum, dicens, Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο· ut et schol. ait curasse eum Trachine sibi afferendam λαμπρὰν ἐσθῆτα, Vestem splendidam, utpote sacrificaturo. Hom. πέπλους vocat etiam Vela quibus currus et defunctorum cadavera integuntur, Il. E, [194] de rhedis Lycaonis : Ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Et sub finem Il. Ω, fratres et sodales Hectoris ossa ipsius χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσι. [Cælum stellis distinctum cum peplo comparat Euseb. Laud. Const. 6, p. 728 : Τὸν σύμπαντα οὐρανὸν οἷον μέγαν πέπλον παντοίας γραφῆς κάλλεσιν ἐστεφάνωσε. Quocum similia aliorum dicta comparavit Lobeck. Aglaoph. p. 380.] Neutro autem πέπλον, cujus et Hesych. mentionem facit, usi sunt posteri Homeri [numero plurali, quem posuit Zonar. p. 1536 : nam singularis exx. nulla sunt] : ut Nonn. [Joann. c. 19, 9] : Ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες. Et quidam in Epigr. [Anth. Pal. 9, 616] : Θέσκελα πέπλα. Latini quoque utroque genere Peplum dicunt, sed frequentius neutro. Plaut., Nunquam ad civitatem veni nisi quum infertur peplum. Virg., Crinibus Iliades passis, peplumque ferebant. Claud., Et crines festina ligat, peplumque fluentem Allevat. Ubi etiam nota illud Fluentem; ex eo enim intelligitur fuisse στολὴν promissam et fluxam, qualibus ex lino subtilissimo aut serico hodieque utuntur nonnullæ gentes, laxis itidem et fluentibus. Eust. quoque [p. 538, 5] dicit fuisse περίβλημα σινδονοειδὲς, anteriore parte fissum, laxum, fibulas habens, quibus stringeretur ubi opus foret. Athenis vero πέπλος peculiariter dictum fuit Velum Panathenaicæ navis quam Athenienses quinto quoque anno Minervæ apparabant, festo sc. Panathenæorum majorum. Id velum festo illo magna cum pompa circumferebatur; in eoque pictus erat Enceladus gigas a Minerva interemptus, nomina item eorum qui strenue fortiterque se in bellis gessissent [quales viros τῆσδε τῆς γῆς ἀξίους καὶ τοῦ πέπλου dicit Aristoph. Eq. 566] : ut ex Suida discimus [qui schol. ad Aristoph. l. c. exscripsit. Harpocr. : Πέπλος· Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. Περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσίν ἐστι μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. Pluribus de eo dixerunt Meurs. Panath. c. 18, Bœckh. De Gr. trag. princ. p. 193 seqq., Meinek. Com. vol. 2, p. 773.] Aristot. vero Πέπλον inscripsit quoddam suum σύγγραμμα, in quo genealogias ducum, et navium singularum ad Trojam numerum persequitur, scriptis etiam in eos epigrammatis distichis, teste Eust. [p. 285, 25. Clem. Al. p. 736 : Εἰ καὶ λειμῶνάς τινες ... καὶ πέπλους συναγωγὰς φιλομαθεῖς ποικίλως ἐξανθισάμενοι συνεγράψαντο. Gellius N. A. præfat. § 6.] Denique πέπλος [ἡ], est Frutex par-

vulus, folio rutæ, sed latiore, coma rotunda, humi sparsa : succo plenus, eamque ob rem et μήκων ἀφρώδης ac συκῆ dictus, ut inter alia tradit Diosc. 4, 168, [Galen. vol. 13, p. 218, Rufus p. 38 Matth.,] et Plin. 27, 12. [Hippocr. p. 265, 31 : Ποίην ἣ καλεῖται πέπλος· 1028, C : Πέπλος ἑφθεῖσα· 1239, E.] Meminit et Galen. Lex. Hipp. [p. 542.] Huic peplo similis est ἡ Πεπλὶς [male πέπλις ap. Galen. l. c.], plena etiam ipsa candido succo, late opaco frutice, fructu sub foliis rotundo, ut peplos : foliis portulacæ sativæ, quamobrem et ἀνδράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr. [p. 535, 32; 536, 53] vocatur Πέπλιον, teste Diosc. 4, 169, et Galeno Lex. Hipp. [De viribus medicis peplii v. Galen. vol. 13, p. 218.] Sic Plin. 20, 20 : Est et portulaca quam Peplion vocant, non multum sativa efficacior. [Numero plur. Hippocr. p. 1201, A : Ἀπὸ πεπλίων πλειόνων, i. e. multo sumto peplio.] || At a πέπλος quatenus est περιβόλαιον, derivatur Πέπλωμα, τὸ, idem ac ipsum primitivum πέπλον, vel saltem ὕφασμα πεπλῶδες. Soph. sane pro eod. utrumque posuit : πέπλωμα appellans, quod ante πέπλον et χιτῶνα nominarat, Tr. [613] de veste Herculi sacrificaturo a Dejanira missa : Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. [Æsch. Sept. 1039 : Βυσσίνου π. Suppl. 720 : Λευκῶν ἐκ π. Eustath. Opusc. p. 271, 88; 298, 26.]

[Πέπλωμα. V. Πέπλος in fine.]

[Πέπνυμαι. V. Πνύω.]

[Πεπνυμένως, Prudenter. Democrit. Stob. Flor. 33 (?) : Οἱ ἔξω καιροῦ ῥῆσιν π. διώκουσι.]

* Πεποιημένως, Ficte. [Schol. Hom. Il. O, 607.]

Πεποίθησις, εως, ἡ, Persuasio cum animi confisione, Confidentia, Fiducia. Ad Ephes. 3, [12] : Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, Libertatem et aditum cum fiducia. Phrynichus [p. 294] negat hoc vocab. esse Atticum; pro eo enim ab ipsis dici πιστεύειν, πεποιθέναι. [Il., quod etiam Thomas M. damnat p. 717 (et Mœris p. 296), legitur ap. Joseph. A. J. 1, 3, 1, (adde 3, 2, 2; 10, 1, 4,) Philon. vol. 2, p. 444, 28, Zosim. 1, 18, Sext. Emp. p. 187, Euseb. De laud. Const. 9, p. 738, Basil. Epist. 303, p. 296, et in libris sacris Judæorum et Christianorum. Lobeck. ad Phryn. p. 295. Schol. Soph. Tr. 727. Planud. Ovid. Met. 1, 356; 3, 270. Boiss. Phot. Epist. p. 245, 14. Nicet. Dav. ad Greg. Naz. p. 135, 20 ed. Dronk. Jo. Chrys. t. 11, p. 54, A ed. Par. alt. : Ἐν πεποιθήσει, τουτέστι, μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν. Hase.]

Πεποιθία, ἡ, i. q. πεποίθησις, Fiducia. Hesych. πεποιθίαν exp. ἐλπίδα, προσδοκίαν.

Πεποιθότατος, affertur pro Confidentissimus, Cui maxime fidimus; sed sine ullo testimonio.

Πεποιθότως, Confidenter, Cum fiducia, Hermog. [Dio Chr. Olymp. vol. 1, p. 383 : Ὡς ἐκεῖνος (Homerus) μάλιστα ἐναργῶς καὶ π. ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκεν· ad quem l. v. Geelii annotatio p. 65. « Aq. Deut. 12, 11; Jerem. 32, 37; Zach. 14, 11. » Schleusn. Basil. M. vol. 1, p. 128, D.] Adverb. est ex participio πεποιθὼς, Confisus, Fretus : ut Hom. Il. Δ, [303] : Ἱπποσύνῃ τε πεποιθώς. Aristoph. [Pl. 449] : Ποίοις ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut quibus copiis fidentes? ut ap. Virg., Astur equo fidens et versicoloribus armis. [Orig. Cat. in Ps. t. 1, p. 74, 7 : Π. ἐλπίσαι. Hermog. De id. vol. 3, p. 385, 6 Walz. : Μὴ π. προφέρεσθαι τὸν λόγον. Hase.]

[Πεπονημένως, Elaborate. Ælian. N. A. Epil. p. 395, 18 ed. Jac. : Ὅσα ἔδει ἡ συγγραφὴ π. ἔχει καὶ φυλάττει. G. D. Nic. Dav. ad Greg. Naz. p. 33, 21 ed. Dronk. : Εὐσταλῶς τε καὶ π. Petr. Sic. Hist. Man. p. 4, 7 : Τὰ γνωρισθέντα μοι π. Hase.]

[Πεπόνθησις, εως, ἡ, Passio. Damasc. De princ. p. 44, 151 et 161. Osann.]

Πεπονθότως, Bono animo, Cum affectu, Hermog., VV. LL. Sed in priore signif. scrib. πεποιθότως.

[Πεπορεῖν. V. Πεπαρεῖν.]

[Πεπορθημένως, Everse. Suid. s. v. Ἀναστάτως et Bekk. Anecd. p. 393, 3.]

[Πέποσχα. V. Πάσχω.]

[Πεπότημαι. V. Πέτομαι.]

[Πέπουζα, ἡ, Pepuza, oppidum Phrygiæ. Epiphan. t. 1, p. 416, A; Hierocl. Synecd. p. 667. Unde dicti Πεπουζηνοὶ hæretici, de quibus Basil. t. 2, p. 757, B

et 758, C. De situ Pepuzæ Kiepert. ad Franz. *Fünf Inschr. in Kleinas.* p. 33. Hase.]

[Πεπραδίλαι, πορδαί· ἢ εἶδος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι, Phot. p. 412, 23. Ap. Hesych. : Πεπραδίλαι, εἶδος ἰχθύων· ubi intt. similes contulerunt ejusdem glossas, Πεπρίλος· ἰχθύς ποιός. Πεπραδίλαι· οἱ μὲν τοὺς ἀποπνευματισμούς· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων. « Apul. De herbis c. 7, Leontopodion Græce vocari tradit Prapedilos et Prapedios. » Schneid.]

[Πεπτήριος, ία, ιον, Concoctioni inserviens. Σπλάγχνον π. Aretæus p. 58, 13.]

Πεπτικὸς, ἡ, ὸν, Coquendi s. Concoquendi vim habens : π. δυνάμεις, Medicamenta concoctionem juvantia; s. Medicinæ pepticæ, ut Plin. 20, 18 : Ego tamen damnarim collyriis addi; multoque magis quas vocant Lexipyretas, quasque Pepticas et Cœliacas. Eadem et πεπτικὰ φάρμακα nominantur. Π. φάρμακα, inquit Gorr., Concoquentia medicamenta. Ea duobus modis, ut et concoctio, dicuntur. Ut enim una sanorum est, et circa alimenta versatur, altera vero, morborum et vitiosi humoris maturatio : sic medicamenta concoquentia dicuntur, tum quæ ad stomachi ventriculique imbecillitatem vel inflationem adhibentur, quo cibi melius concoquantur, tum quæ ad pus movendum conducunt; id enim naturæ quadam concoctione generatur. Hæc autem eadem facultate pollent, qua et suppurantia medicamenta, Græcis ἐκπυΐσκοντα appellata. Præterea π. δύναμις, Concoctrix facultas, i. e. Vis naturalis attractum alimentum in propriam corporis quod nutritur qualitatem alterans, quæ et ἀλλοιωτικὴ, Alteratrix, dicitur. Vide et Πέψις. Hæc ex Gorr. De ventriculi concoctione Diosc. 3, 58 : Δύναμις δὲ τοῦ σπέρματος καὶ τῆς ῥίζης θερμαντικὴ, πεπτική. At de vitiosi humoris maturatione ap. Galen. Ad Glauc. 2 : Τὴν π. τε καὶ διαπυητικὴν ἀγωγὴν, Rationem maturandi et suppurandi, quam præcedit ἡ ἀνώδυνος καὶ χαλαστικὴ, ut ibid. habetur paulo ante. [Galen. De comp. med. sec. loc. 2, vol. 2, p. 99, 30; 113, 30. Alex. Trall. 7, p. 331. Struv. Clem. Al. Strom. 6, 15, 117 : Στέρησις δυνάμεως π. Hase. Οἶνος π. ap. Athen. 1, p. 32, C, et alibi non raro. Οἶνος πεπτικώτερος ib. D.]

Πεπτὸς, ἡ, ὸν, Coctus, Coctibilis, ut Plin. [Plut. Mor. p. 126, D : Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ π. βρώματα. Eurip. ap. Athen. 15, p. 640, A (Cress. fr. 13) : Καὶ πεπτὰ καὶ κροτητά. Papyr. ap. Forshall. 1, p. 32, 2 : Ἄρτους π.]

[Πέπτρια, ἡ, Coqua. Hesych. s. v. Σιτοποιός.]

[Πέπτω. V. Πέσσω.]

[Πεπυκνωμένως, Spisse, Dense. Jo. Chrys. In Ps. 118, vol. 1, p. 979, 24 : Ὁ ψαλμὸς οὗτος νόμον καὶ ἐντολὰς καὶ δικαιώματα καὶ κρίματα καὶ μαρτύρια π. διαγορεύει. Seager.]

Πέπων, ονος, ὁ, ἡ [Arcad. p. 14, 20 : Πέπων τὸ πεπόνιον (πεπανόν?) πεπὼν (?) περιεκτικόν], Coctus s. Excoctus a sole, vel etiam Solibus coctus, et ad maturitatem perductus, s. brevius Maturus : a πέπτω, Coquo, i. e. Maturo. Eust. exp. ὡραῖος τοῦ φαγεῖν. Athen. de moris Ægyptiis ungue ferreo scalptis s. incisis [2, p. 51, C], Ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν οὕτω πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται καὶ ἐδώδιμα. Aliquanto post [p. 57, C] περὶ τοῦ καρύου τοῦ Ποντικοῦ ex Herodoto [4, 23] : Πυρῆνα δ' ἔχει τοῦτο ἐπὰν γένηται πέπον· quem l. Eust. quoque citat, p. 211, addens et hæc, Τρώγουσι μόρα καὶ πέπονα μιμαίκυλα. Item, Μῆλα καὶ μόρα πέπονα. Item, Κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. [Π. ἐρινὰς Sophocl. ap. Athen. 3, p. 76, D (fr. 190). Figur. Aristoph. Eq. 260 : Κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων.] Et πέπονες βότρυς ap. Xen. Œc. [19, 19. De vino Aristoph. ap. Athen. 1, p. 30, B (fr. 563) : Ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.] Itidem Gaza ap. Cic. De senect. pro Poma matura et cocta dicit πέπονας ὀπώρας. Necnon Theophr. H. Pl. 3, 12, de junipero : Τρεῖς ἅμα καρποὺς ἴσχει, τόν τε περυσινὸν, οὔπω πέπονα, καὶ τὸν προπερυσινὸν, ἤδη πέπονα καὶ ἐδώδιμον, καὶ τρίτον τὸν νέον ὑποφαίνει. Simile quid de pinu tradit Plin. 16, 26 : In maxima tamen admiratione pinus est; habet fructum maturescentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertio. De junipero vero ibid. : Juniperus et ilex anniferæ habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet. Si-

mile item quod de unedine idem Plin. 15, 24: Fructus anno maturescit, pariterque floret subnascens, et prior coquitur. Pro Maturus, Qui ad maturitatem pervenit, accipitur et in alio loquendi genere, ut ap. Hippocr., Πέπονα φαρμακεύειν, οὐκ ὠμά. || Mollis; nam ea, quæ solibus percocta maturuere, mollia etiam evasere vel mitia. Sic accipere possumus σίκυος πέπων, ap. Aristot. Probl. 20, 32: Διὰ τί οἱ σίκυοι πέπονες ἄριστοι γίνονται ἐν τοῖς ἐλώδεσι πεδίοις; ut οἱ σίκυοι πέπονες dicantur Cucumerum genus illud quod mollius est et dulcius. [De quibus v. Galen. vol. 6, p. 337 sq., Schneider. ad Columell. p. 545 sq.] Gaza vertit Cucumeres cognomento pepones. Anaxilas ap. Athen. 2, [p. 68, D]: Τὰ δὲ σφύρα ὄζει μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων. Alicubi vero, et quidem frequentius, omisso σικυὸς dicitur absolute πέπων, ut Diocles Carystius ap. Athen. [ib. E]: Ὁ πέπων δ' ἐστὶν εὐκαρδιώτερος καὶ εὐπεπτότερος. Ibid. σικυὸς καὶ πέπων, ex aliis. Addit etiam, πέπονα a quibusdam vocari σικύαν, a Cratino vero σικυὸν σπερματίαν: cujus hæc verba ibid. leguntur, Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. [Phrynich. p. 258: Πέπων· τοῦτο καθ' αὑτὸ οὐκ ὀρθῶς τιθέμενον ὁρῶ· σημαίνει γὰρ τὸ ὄνομα πᾶν τὸ ἐν πεπάνσει ὄν. Τιθέασι δὲ αὐτὸ οἰκείως ἐπὶ τῶν σικύων. Χρὴ οὖν οὕτω λέγειν, ὡς ὁ Κρατῖνος, σίκυον σπερματίαν, ἢ, εἰ θέλεις, πέπονα σίκυον· καθ' αὑτὸ δὲ τὸ πέπων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὴ τίθει. Similiter, sed brevius idem in Bekk. Anecd. p. 63, et Herodian. p. 463 ed. Piers. Σίκυος π. ap. Hippocr. p. 497, 21; 890, C. « Ex vulgari consuetudine Galen. De comp. med. p. loc. 4, 8, p. 454, B: Ἡ πέπονος ἢ σικύου· et Nicet. Ann. p. 326, B: Τῶν σικύων καὶ τῶν πεπόνων· quod est genus illud cucumeris sativi, cui subjecti sunt et pepones et melopepones; v. quos Schweigh. citat ad Athen. vol. 1, p. 457, Voss. ad Virg. Georg. 4, 122. » Lobeck.] Plin. 19, 5, scribit cucumeres, quum magnitudine excessere, Pepones vocari. Idem 20, 2, de cucumerum generibus: Pepones qui vocantur, refrigerant maxime in cibo et emolliunt alvum. Quibus quæ subjungit, conf. cum verbis Diosc. 2, 64. Esse vero pepones molliores ceteris cucumeris generibus, satis liquet ex hoc, quem subjiciam, loco. Theopomp., Μαλακωτέρα πέπονος καὶ σικυοῦ μοι γέγονε, ap. Athen. l. c. Ibid. σικυοῦ πέπονος κνῆμαι per jocum dictæ a Platone comico: Κόκκυξ ἔλθὼς περιέρχεται Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων· quemadmodum Eust. quoque πέπονας dici scribit τοὺς ἐκλύτους: verum non tradit sumptam metaph. a peponibus, sed ἀπὸ τῶν πεπόνων καρπῶν, οἳ ἔκλυτοι γίνονται πεπανθέντες, sicut contra, οἱ ὠμοὶ τῶν καρπῶν σκληροὶ ὄντες, ἐπίθετον γεγόνασι τοῖς ἀνενδότοις ἀνθρώποις καὶ ἀνυπείκτοις. [Artemid. 1, 67: Πέπονες (cucumeres) πρὸς μὲν τὰς φιλίας καὶ συμβιβάσεις εἰσὶν ἀγαθοί (πέπον γὰρ τὸ προσφιλέστατον οἱ ποιηταὶ καλοῦσι), πρὸς δὲ τὰς ἄλλας πράξεις ἄπρακτοι· καὶ γὰρ τὸ ἔκλυτον πέπον καλεῖται.] Pro ἔκλυτοι igitur accipit in hoc l. Hom. Il. B, [235]: Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. [N, 120: Ὦ π., τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε.] Alibi vero hujus l. mentionem faciens, dicit Heraclidem hoc πέπονες a φόνος derivare, facto anadiplasmo [« anadiplasiasmo » HSt. in Ms. Vindob.], et φ in π converso: quoniam Dorica lingua φόνους appellat τοὺς ὀνειδίστους: quæ expositio et etymologia nimis longe petita est, ideoque facilior est quam Eust. affert. Pro Mollis et Mitis accipitur in hoc quoque l. ap. Plut. [Mor. p. 62, E]: Ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὅλον, Ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον Τὸ πρόσωπον. [|| De ulcere maturo Hermipp. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 17, 14: Φύγαις ἰσχὰς ἐξογκωμένας ὥσπερ πέπονος δοθιῆνος.] || At ὦ πέπον accipiunt pro Jucundissime, Amicissime, ut sit a fructibus maturis et jam mitibus sumpta metaph.: ii enim jucundiores sunt et suaviores. Hom. Il. P, [238]: Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές· E, [109]: Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη· sic alibi sæpe, [ut Od. N, 154, X, 233: Κριὲ πέπον (in verbis Polyphemi carum sibi arietem alloquentis), I, 447. Et ap. alios poetas epicos, ut Apoll. Rh. 1, 1337; 3, 485. Semel ap. tragicos, ex emendatione certissima Bothii ap. Soph. Œd. C. 516: Μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς τᾶς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ, ubi libri πέπονθ'. || Mitis. Æsch. Eum. 66: Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. De dolore mitigato Soph.

A Œd. C. 437: Χρόνῳ δ', ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων...]
|| Πεπαίτερος, Maturior: ὡριμώτερος, ut Eust. [p. 211, 17] ap. Æschylum exp., Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων· nisi forte significet ibi potius Mollior moris maturis s. sole percoctis. Citat eund. versum Athen. [2, p. 51, C] ex Æschyli Phrygibus, et de Hectore dici ait. [Theophr. C. Pl. 3, 2, 1: Πεπαίτερα καὶ ἐδώδιμα.] Item Πεπαιτέρα dicitur Quæ maturior ætate est, s. Quæ ætatis maturioris et constantis est. [Eustath. p. 883, 24.] Xenarch. ap. Athen. 13, [p. 569, B] de meretricibus: Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ. [|| Mitior. Æsch. Ag. 1357: Πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.] Superlat. Πεπαίτατος, Maturrimus. Alexis ap. Athen. [14, p. 650, C] de pyris, quæ in aqua apponuntur accumbentibus: Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει Τῶν ἐπιπλεόντων τὴν πεπαιτάτην ἀεί.
[Πεπόνιον, τὸ, videtur esse Cucumis s. Pepo minutus, voc. recens quod irrepsit Galen. vol. 14, p. 546, 15 ed. Kühn.: Μῆλα τρία ἢ π. Hase.]
Περ, particula est ex earum numero quæ annecti
B aliis orationis partibus solent, signif. habens ἐναντιωματικήν: ponitur enim pro Quanquam, Quamvis, Tametsi, Licet. [Apollon. De synt. p. 265, 9: Ἐναντιότητα ὁ πέρ (ἐπαγγέλλεται) μετ' αὐξήσεως ἐμφαντικῆς.] Hom. [Il. A, 131: Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών,... κλέπτε νόῳ· B, 246: Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, ἴσχεο, et alia plurima hujusmodi, ut ἀμφρατέες περ ἐοῦσαι, κρατερός περ ἐών, κύνεος π. ἐ., μέγας π. ἐ., πολέες περ ἐόντες, φίλη περ ἐοῦσα. Et omisso participio ὤν, Il. Π, 638: Φράδμων περ ἀνήρ· P, 539: Χερείονα περ κατανέφνων· Φ, 63: Κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει. Post participium, ut Il. A, 241: Τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν· Od. A, 6: Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ.] Od. Γ, [240]: Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. [Æsch. Ag. 1570: Τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα· Sept. 1038: Γυνή περ οὖσα. Soph. Ph. 1068: Μὴ πρόλειπε γενναῖός περ ὤν. Sine participio Æsch. Ag. 1084: Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί.] In hac signif. dicitur etiam καίπερ: solentque poetæ hoc καί per tmesim interdum a περ
C divellere: Il. A, [217]: Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Sic [O, 652]: Οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου χραισμεῖν· nisi πέρ hic malis pro περί accipere: quomodo ipsum ab Æolibus usurpari tradit Hellanicus ap. Eust. [Hoc fieri non posse s. v. Περί dicetur. HSt. alio loco:] « Καίπερ, Etsi, Tametsi, Etiamsi, Quanquam, Quamvis: usitatum tam in prosa quam in carmine. [Καίπερ nullo interposito vocabulo semel legitur in carminibus Homericis, Od. H, 224: Καίπερ πολλὰ παθόντα· conjuncto uti solent poetæ reliqui et alii scriptores quivis. Pind. Nem. 6, 9: Καίπερ ... οὐκ εἰδότες· Isthm. 7, 7: Καίπερ ἀχνύμενος θυμόν. Id. ap. Athen. 14, p. 641, C: Γλυκὺ τρωγάλιον καίπερ πεδ' ἄρτον βοράν. Æsch. Prom. 308: Καὶ παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ. Soph. Aj. 384: Ἴδοιμι μήν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.] Sed a poetis nonnunquam dirimitur per tmesin, interjectis aliis dictionibus: ut Il. A, [217]: Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Et alibi, Καὶ πρίν περ, pro καίπερ πρότερον. [Il. Π, 617:
D Τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε. Æsch. fr. 182: Ἐνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν μέμφει· Ag. 1204: Μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος.] Nonnunquam et redundat περ in hoc καίπερ: velut in Apollon. Arg. 2, [359]: Τοῦ καίπερ ἄρ' αἵματος εὐχετόωνται. Ibi enim schol. annotat τὸ καίπερ περισσὸν ἔχειν τὸ περ: nisi quis forte ad τοῦ referre velit, et tmesin factam esse dicere. Nonn. vero καίπερ dicitur usurpasse pro Utique. » [Περ vel καίπερ sequente ἔμπης vel ὅμως. Hom. Il. Ξ, 1: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης· 98: Τρωσί ... ἐπικρατέουσί περ ἔμπης. Pind. Pyth. 4, 422: Ἴυξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει. Æsch. Sept. 712: Πείθου γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Apoll. Rh. 1, 99: Ἀλλά ἑ τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα πέμπεν. || Περ post οὐδέ vel μηδέ collocato, sed ad nomen vel participium quod sequitur referendo, Æsch. Suppl. 399: Οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἄν, οὐδέ περ κρατῶν· Choeph. 504: Οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας οὐδέ περ θανών. Eur. Phœn. 1624: Οὐκ ἂν προδοίην οὐδέ περ πράσσων κακῶς. Aristoph. Ach. 224: Μὴ γὰρ ἐγχάνῃ ποτὲ

μηδέ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας.] Respondet interdum hæc particula Latinæ Cunque: ut ap. Eur., ὅπου περ ἐστί, Ubicunque sit. Sæpius vacat s. abundat: ut quum Homer. dicit οὐκ ὀλίγον περ pro οὐκ ὀλίγον, Non parum [Non abundat, sed intendit significationem vocabuli quocum conjunctum est eodem fere modo quo πέρι pro περισσῶς dictum, vel πάνυ, ita ut plerumque Latino vocabulo omnino reddi possit. Proprius autem hic usus particulæ Epicorum est. Sic Hom. Il. B, 236: Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· Γ, 201: Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης· Θ, 242: Ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ· αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν. I, 301: Σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς τειρομένους ἐλέαιρε· K, 70: Ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· Λ, 789: Ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ· 796: Ἀλλὰ σέ περ προέτω· Φ, 310: Σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν· Od. Θ, 187: Στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ], et Aristoph. ὅπου περ pro ὅπου, Ubi. [Thesm. 390: Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπουπερ ἔμβραχυ εἰσὶν θεαταί ...; || Sæpissime cum pronominibus componitur et adjectivis adverbiisque relativis, et cum conjunctionibus quibusdam: cujusmodi sunt, ὅσπερ, οἷόσπερ, ὅσοσπερ, ὅστισπερ, ὅπου— ὅπῃ— ὅποι— ὅπωσπερ, οὗ— ᾗ— οἷ— ὥσπερ, ὅθενπερ, ὅθιπερ, ἔνθαπερ, ἦμος περ, ἵναπερ, ὅτιπερ, διόπερ (ap. Herodot. 4, 186, Polyb. 5, 8, 7); ὅτανπερ, ὅτεπερ, ἡνίκαπερ (ap. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 9. Ἁνίκα πέρ τε ap. Theocr. 2, 147. Disjunctum propter metri necessitatem ap. Aristoph. Ran. 915: Ἡνίκ' ἂν ἐξηλάσου περ ἴδῃ θέγοντος ὀδόντας ἀντετέχνου.), ἕωσπερ, ἔστεπερ, μέχρι περ, ἐάνπερ s. ἤνπερ et ἢν μή περ, εἴπερ et εἰ μή περ, ἐπείπερ, ἐπειδάνπερ, ἐπειδήπερ, πρίν περ. Quæ omnia suis quæque locis tractamus. G. D.] Vide et Νύνπερ s. v. Νῦν. [De ἤπερ quæ diximus vol. 4, p. 187, C, iis nunc hæc accedant. Herodot. 4, 50: Πολλαπλήσια τοῦ θέρεος ἤπερ τοῦ χειμῶνος· 9, 28: Ἀξιονικοτέρους εἶναι ἔχειν τὸ κέρας ἤπερ Αἰακίδας. Ib. 26: Ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας ἤπερ Ἀθηναίους· quod intellecto μᾶλλον dictum est, ut ἡμέρα ἐστὶν ἤπερ νύξ ap. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 487, 27. Disjunctum ap. Theocr. 5, 52: Κακιώτερον ἤ τύ περ ὅσδεις.]

[Πέρα, ἡ. Æsch. Suppl. 262: Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας. Sic libri et Eustath. ad Dionys. Per. 414. Χώρας ed. Ald. ex glossemate, quo deceptus Turn. verba transponit χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἆπις ἐκ N. Valckenario in Scholl. in N. T. vol. 1, p. 331, scribendum videbatur ἐξ ἔρας, Ex terra. Πέρας etiam scholiasta legit, qui per πέρατος explicat, quod non apparet quomodo πέρα dici potuerit. Adverbium πέραν a πέρα derivat Eustath. p. 306, 23: Τὸ πέρην δηλοῖ μὲν τὸ πέραν, ἔστι δὲ ἐπίρρημα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς· πέρα γὰρ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἡ περαία παράγεται, ἧς ἡ αἰτιατικὴ πέραν. Conf. eund. p. 84, 4; 1475, 42.]

Πέρα, Ultra. [Per πλέον, ἐπέκεινα, ὑπεράνω exp. Hesych.] Construitur cum genitivo [loci, quod negat HSt. s. v. Πέραν, Eurip. Herc. F. 234: Ἀτλαντικῶν πέρα ὅρων· quem tamen probabilius est πέραν scripsisse, ut in Hipp. 1053: Πέραν γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν. Certius exemplum est in lege ap. Demosth. p. 634, 13: Ἐάν τις τινα τῶν ἀνδροφόνων τῶν ἐξεληλυθότων ... πέρα ὅρου ἐλαύνῃ ἢ φέρῃ ἢ ἄγῃ, τὰ ἴσα ὀφείλειν ὥσπερ ἂν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δράσῃ· de quo Demosth. infra: Τοῦτο δ' ἐστὶ τί, τὸ πέρα ὅρου; Ἔστι πᾶσιν ὅρος τοῖς ἀνδροφόνοις τῆς τοῦ παθόντος εἴργεσθαι πατρίδος· ἐκ μὲν δὴ ταύτης δέδωκεν ἐλαύνειν καὶ ἄγειν, πέρα δὲ οὐκ ἐᾷ τούτων οὐδέτερον ποιεῖν. Figurate de finibus virtutis Philo vol. 2, p. 235, 25: Ἐπιθυμία βέβηλος ... πέρα τῶν ἀρετῆς ὅρων ἐξάλλεται καὶ περιγάδευται δεόντως. Cum genit. temporis, Xenoph. Anab. 6, 5, 7: Ἤδη δὲ πέρα μεσούσης τῆς ἡμέρας (i. e. pomeridie) προαγαγόντες τὸ στράτευμα. Cum genit. mensuræ, vel numeri, Isæus p. 80, 3 (et Harpocr. s. v. Ὅτι παιδί): Ὁ νόμος κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν μηδὲ γυναικὶ πέρα μεδίμνου κριθῶν. Plato Leg. 2, p. 670, A: Τῶν πεντήκοντα πέρα γεγονότας. Longe frequentius de quavis dicitur excessione modi, legibus, consuetudine, opinione hominum vel alia quacunque ratione constituti.] Aristot. Polit. 6, [4]: Καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, Ultra hoc non progredi, ut Cic., Adhibent modum quendam, quem ultra progredi non oportet. [Eurip. Hipp. 504: Μὴ

A πέρα προβῇς τῶνδε.] Idem Aristot. πέρα sine adjectione posuit pro Ultra modum: Polit. 7, [7, ex poeta tragico]: Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν· καὶ οἵ τι [τοι] πέρα στέρξαντες, οἵδε καὶ πέρα μισοῦσι. Pro Ultra, sine adjectione itidem ponitur ap. eund. Plat. Tim. [p. 29, D]: Μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Nihil ultra requirere, Cic. [Soph. El. 633: Ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι· Œd. Col. 235: Μήτι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς. Aristoph. Av. 1238: Ζεύς σε μὴ λυπήσει πέρα. Eurip. Hipp. 1033: Ἐμοὶ γὰρ οὐ πέρα θέμις λέγειν. Expresso genitivo Soph. Œd. C. 257: Οὐ σθένομεν ἂν φωνεῖν πέρα τῶν πρός σε νῦν εἰρημένων. Cum artic. Plato Phædr. p. 241, D: Οὐκέτ' ἂν τὸ πέρα ἀκούσαις ἐμοῦ λέγοντος. Scriptor ignotus ap. Suidam: Ἔπαυσεν αὐτὸν τὸ π. ἁμαρτάνοντα.] || Alicubi cum suo casu redditur Ultra quam, Plus quam: Πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, Plus quam natura et modus exigit. || Supra. Philostr. Her. [p. 726], π. ἀνθρώπου, Supra hominem. Ibid. [p. 733], π. τέχνης, Supra artem. Greg. Naz., π. τοῦ μυστηρίου, Supra mysterium. Et πέρα πίστεως, Supra fidem; π.
B δυνάμεως, Supra vires. [Scriptor ab Suida s. h. v. citatus: Δυσμολογοῦντες αὐτοὺς τῆς δυνάμεως πέρα.] At πέρα τοῦ λόγου, Supra quam dici potest. [Ὑπὲρ λόγον exp. Hesych.] || Exp. etiam Præter: Π. τοῦ μέτρου, ap. Lucian., Præter modum, quod tamen et in superiori signif. queas accipere pro Ultra modum, ut et ap. Dem., Π. τοῦ μετρίου. [Plato Tim. p. 65, D: Π. τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα. Strabo 14, p. 635; Plut. Mor. p. 959, B.] Rursum pro Præter, quum dicitur, Πέρα ὧν προσεδεχόμεθα, Præter expectationem. Nisi potius et ibi Ultra expectationem interpretandum sit, h. e. Ultra et plus quam expectabamus. [Τοῦ εἰκότος π. Soph. Œd. T. 74.] Bud. quoque ap. Dionys. Areop., π. τοῦ δέοντος interpr. Præter modum, Plus quam expedit. [Π. τοῦ δέοντος σοφώτεροι Plato Gorg. p. 487, D. Π. τῶν ἀναγκαίων id. Rep. 6, p. 493, D. Καιροῦ π. vel π. καιροῦ Æsch. Prom. 507, Eur. Suppl. 745, Demosth. p. 208, 6, Aristid. vol. 1, p. 412, 426, 432. Π. δίκης Æsch. Prom. 30, Soph. El. 521. Π. τῶν νόμων Soph. El. 1506. Θαυμάτων πέρα Eur. Hec. 714, Iph. T. 839. Π. τοῦ
C μεγίστου φόβου Plato Phileb. p. 12, C. Ξανθὸν χρυσοῦ πέρα Philostr. p. 817. Ἀνόσια καὶ πέρα δεινῶν εἰργασμένος Pausan. 4, 5, 6. Δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν παθούσης Dionys. A. R. 11, 39, et numero sing. Δεινὸν καὶ πέρα δεινοῦ Demosth. p. 1123, 21, aliique: v. Boiss. ad Anecd. vol. 2, p. 239. Sine genit. Soph. fr. 195: Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα. Aristoph. Av. 416: Ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν, ubi infin. ab ἄπιστα pendet. Cum artic. Τὸ πέρα, quod Phot. et Suid. exp. ἔτι ἐπὶ πλέον, ἢ ἕως τέλους, ἢ ὅλως. || Supra (oppos. ἔνερθεν), Soph. Phil. 662: Ὃς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.]

Βυζαντ. p. 36.

Περαῖκὸν κόλπος. Dionys. Byz. 9.

[Περαίσκω (immo Περάσκω). V. Περάω.]

[Περάζω cum iota subscripto, verbum ab Dracone memoratum p. 108, 15. A περάζω aoristum ἐπέρασα et fut. περάσω, de quo s. v. Πιπράσκω diximus, derivat Chœrob. Can. p. 654, 30.]

[Πέραθεν, Ex ulteriori loco. Eur. Heracl. 83; Xenoph. Hell. 3, 2, 2; Strabo 12, p. 537. « Symm. Jes. 18, 1 (ubi v. l. πέραν). Idem Soph. 3, 10. » Schleusn.] || Πέρηθεν [Ionice], Ex ulteriori parte, De ulteriori
D parte. [Lucian. De dea Syr. c. 13.]

[Περαία, ἡ, Peræa. Steph. Byz.: Π., πολίχνιον Συρίας. Ἔστι καὶ χώρα Κορίνθου. Τὸ ἐθνικὸν Περαιεύς. || Pagus Theræus: unde Κλεαγόρας Περαιεὺς in inscr. ap. Bœckh. in Act. Acad. Boruss. a. 1836, p. 80. G. D. Conf. Franz. El. ep. gr. p. 52. Hase. || Περαία τῶν Ῥοδίων. Π. ἡ περὶ Ἰορδάνην. V. Περαῖος.]

Περαίας, ὁ, Piscis de genere capitonum, ap. Aristot. H. A. 8, 2: cui opp. πρόσγειος. Gaza vertit Translitoranus. Sed ap. Athen. [7, p. 307, A] legitur Φεραῖος.

[Περαιβοί. V. Περραιβοί.]

[Περαιθεῖς, έων, οἱ, Peræthenses, oppidum Arcadiæ, cujus conditor Πέραιθος, Lycaonis filius. Pausan. 8, 3, 4; 27, 3; 36, 7.]

Περαίνω, Finio, Termino, i. q. περατόω: unde πεπερασμένος, Finitus, Terminatus. Aristot. Metaphys. 5 [6, 1 fin.]: Τοῦτο δὲ οἱ μὲν ἓν εἶναί φασι, οἱ δὲ πλείω ἢ ἕν· καὶ οἱ μὲν πεπερασμένα, οἱ δὲ ἄπειρα. Ubi etiam nota opponi sibi πεπερασμένον et ἄπειρον, et dici πεπερασμένον a περαίνω, ut μεμιασμένον a μιαίνω. [Plato

Parm. p. 144, A : Πεπερασμένον ἂν εἴη κατὰ τὸ ὅλον τὸ ἕν· 145, A : Καὶ πεπερασμένον καὶ ἄπειρον πλήθει. Polyb. 4, 40, 6.] Additur περαίνεσθαι εἰς, pro Terminari et desinere in, ex Liban. Argum. Or. Dem. pro cor. : Εἰς οὓς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαίνεσθαι τοῦ ἔργου. [Eur. fr. Dict. ap. Stob. Flor. 64, 8 : Κἄπειτα τίκτει πόλεμον (ἡ Ἀφροδίτη), ἐς δ' ἀνάστασιν δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.] || Finio, h. e. Ad finem et exitum perduco, Perficio : quemadmodum Hesych. περαίνει exp. ἐπὶ πέρας ἄγει, πληροῖ, ἀνύει : et Περαίνειν, ἐξανύειν, ἀποπληροῦν : itidemque Suidas : Περᾶναι, τελειῶσαι. [Soph. Aj. 22 : Πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας. Æsch. Suppl. 462 : Τί σοι περαίνει μηχανὴ ξυζωμάτων; Pers. 699 : Σύντομον (μῦθον) λέγων, εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα. Aristoph. Eccl. 578 : Πέραινε ... μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω πρότερον.] Aristoph. Pl. [648] : Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ, Ad finem perducas et efficias quod dicis. [Nihil amplius dicit quam Orationem tuam ad finem perduc. Recte gl. εἰς τέλος λέγε. Sic Eur. Or. 1118 : Τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν' ὅπως λέγεις· Med. 701 : Πέραινέ μοι λόγον. Plato Tim. p. 29, D : Τὸν λόγον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε· Leg. 4, p. 723, E : Οὐ τὸν τυχόντα λόγον περαίνοντες· Menex. p. 236, B : Περαίνουσης ἐπιτάφιον λόγον. « Τραγῳδίαν περαίνειν Antiphan. ap. Athen. 9, p. 396, B. Ἰαμβεῖον (vel ἰαμβεῖα) π. Aristoph. Ran. 1170, Demosth. p. 417, 16, et Philostr. V. Apoll. 7, 3; ῥήσεις περαίνειν vel διαπεραίνεσθαι Semus Athen. 14, p. 622, B, et Pollux 4, 113. Τελαμῶνα (cantum convivalem) π. Antiphan. ap. Athen. 11, p. 503, E. » Meinek. Com. vol. 3, p. 3.] Pass. Περαίνομαι, Ad exitum perducor, Perficior [Æsch. Prom. 57 : Περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε. Aristoph. Lys. 1135 : Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Plato Menon. p. 75, E : Σὺ γε που καλεῖς πεπεράνθαι τι καὶ τετελευτηκέναι· Leg. 5, p. 736, B : Πεπεράνθω ἡμῖν ἡ ξυλλογή. Xenophon Anab. 3, 1, 47 : Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα] : etiam Evenio. Aristoph. Vesp. [799] : Ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται, Ut efficitur et evenit quod oraculis prædicitur. [Eur. Ion. 1569 : Ἀλλ' ὡς περαίνω πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεοῦ ... εἰσακούσατον.] Item περαίνειν ὁδόν, ut ἀνύειν ὁδόν, Conficere iter. [Aristoph. Ran. 401 : Ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.] Nec multum diversa signif. ex Isocr. : Καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν, pro Jam tempus est accusationem exequi. Alicubi commodius redditur Efficio, Proficio, Promoveo : ut οὐδὲν περαίνειν ap. Plut. identidem, Nihil proficere, promovere : sicut et Thuc. 6, p. 225 [c. 86], Ὅτι οὐδὲν ἔτι περανεῖ παραγενόμενον, Nihil efficiet, promovebit, proderit. [Eur. Suppl. 584 : Περαίνομεν γὰρ οὐδέν· ὁρμᾶσθαι χρεών· Phœn. 592 : Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία. Plato Rep. 4, p. 426, A : Ἰατρευόμενοι ... οὐδὲν περαίνουσι· Theæt. p. 180, A : Περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν· Soph. p. 262, D : Ἀλλά τι περαίνει συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. Xen. Hell. 4, 8, 6 : Οὐδὲν ἐπέραινε πρὸς τὸ καταστρέψασθαι. Polyb. 5, 19, 5 : Οὐδὲν τῶν προὔργου περαίνων.] Et passiva signif. ex Platone [Leg. 6, p. 783, B] : Περαίνεσθαι εἰς τοὔμπροσθεν, Promoveri et progredi. Item ex Phalar., Περαίνονται οἱ γόοι εἰς οὐδέν, Nihil lamentis proficimus. [|| Περαίνω, intransit. Desino. Aristot. De gen. an. 1, 3 : Αἰδοῖον ἀπὸ τούτων περαῖνον εἰς τὸ ἔξω· H. A. 1, 11 : Περαίνουσι δὲ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον· et cum præp. πρὸς ib. 4, 8. Galen. vol. 4, p. 508 : Ἐκδέχεται δὲ τοῦτον (τὸν ἀδένα) ... ὅστοῦν εἰς τὴν ὑπερῴαν περαῖνον.] || Περαίνειν est etiam vocab. Dialecticorum; nam dicunt περαίνειν pro Ex positis vel concessis aliquid efficere, h. e. Inferre vel Concludere : ac Pythagoricorum [Stoicorum] fuisse proprium vocab. tradunt. [Obscura et, ut Alberto videtur, defecta Hesychii gl. Πέραινον· οἱ Πυθαγορικοὶ τοὺς (τὰ Musur.) περὶ τοὺς ἀριθμούς.] Plut. Symp. 8, [p. 724, A] : Τοὺς ῥήτορας ἐῶσομεν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦντας. [Λόγοι ἐκ τοῦ ἠρωτῆσθαι (vel τοῦ ἠρωτῆσθαι) περαίνοντες, ap. Epictet. Diss. 1, 7, 1; 3, 2, 6 et 21, 10. Quo nomine significari videtur famosus ille in scholis Stoicorum Sorites : quod genus Cicero eisdem fere quibus Epictetus verbis designavit, quum in Procem. ad Paradoxa de Catone loquens, quem perfectum Stoicum esse ait, *Et in ea est hæresi*, inquit, *quæ ... minutis interrogatiunculis et quasi punctis quod proposuit efficit*. Sophismatis quod nude ὁ περαίνων, i. e. ὁ περαίνων λόγος, dicatur, quod Uptonus et Gassendus Op. vol. 1, p. 52, narrant, mentionem nusquam reperio. Nam Diog. L. 7, 44 : Σοφισμάτων, ὧν εἶναι ψευδομένους λόγους καὶ ἀληθεύοντας καὶ ἀποφάσκοντας σωρείτας τε καὶ τοὺς ὁμοίους τούτοις, ἐλλιπεῖς καὶ ἀπόρους καὶ περαίνοντας καὶ ἐγκεκαλυμμένους κερατίνας τε καὶ οὔτιδας καὶ θερίζοντας, hoc dicit, sophismatum alia esse λόγους περαίνοντας, i. e. syllogismos qui legitimo modo et figura concludunt, neque adeo in forma (quod aiunt) peccant, sed in materia; alia vero esse λόγους ἐλλιπεῖς καὶ ἀπόρους, i. e. ex genere τῶν ἀπεράντων, quæ non legitime concludunt, adeoque contra justam formam syllogismorum peccant. Schweigh. ad Epict. vol. 2, p. 103. De syllogismis legitima forma concludentibus Clem. Al. p. 918 : Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ τίνων ὑποκειμένων τί περαίνεται πολλὴν ἀσκοῦντας πεποιῆσθαι τὴν πρόνοιαν, εἴτε δὲ περαίνοντα λόγον εἴτε περαντικὸν εἴτε συλλογιστικὸν ἐθέλοι τις ὀνομάζειν αὐτόν, ἥκιστα φροντίζειν (χρὴ τὸν ἀποδεικτικὸν ἄνδρα). Ἡ τῶν περαινόντων καὶ ἀπεράντων τεχνολογία ap. Sext. Emp. p. 538. Chrysippi librum περὶ τῶν περαινόντων λόγων πρὸς Ζήνωνα memorat Diog. L. 7, 195. Iidem περαντικοὶ appellantur : de quibus Diog. L. 7, 78 : Τῶν δὲ περαντικῶν λόγων οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ γένει λέγονται περαντικοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί· συλλογιστικοὶ μὲν ... οἷον οἱ τοιοῦτοι, Εἰ περιπατεῖ Δίων, κινεῖται ἄρα Δίων· περαντικοὶ δέ εἰσιν εἰδικῶς οἱ συνάγοντες μὴ συλλογιστικῶς, οἷον οἱ τοιοῦτοι, Ψεῦδός ἐστι τὸ ἡμέρα ἐστὶ καὶ νύξ ἐστιν· ἡμέρα δέ ἐστιν, οὐκ ἄρα νύξ ἐστι. Iidem συνάγοντες et συνακτικοὶ dicuntur.] Ap. Plut. vero De procreat. animi [p. 1013, B] : Ἴδια δόγματα περαίνειν, Sua dogmata contexere, Turn. || Περαίνειν, Suidas exp. etiam συνουσιάζειν : Bud. Prædicare ap. Diog. L. Menedemo p. 122 [2, 127] : Ἠρώτησεν εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει. Itidem paulo ante, Λαβὼν δὲ κάρφος διέγραψεν εἰς τοὔδαφος περαινομένου σχῆμα, ἕως ἐφάντων πάντων συνεὶν τὸ μειράκιον τὴν ὕβριν ἀπηλλάγη. [Id. 4, 34 : Πρὸς τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαίνεσθαι. Schol. Plat. p. 330 ed. Bekk. : Ἀριστοφάνης ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ (Μελήτου) μέμνηται. De muliere stupranda Demetr. ap. Stob. Flor. 6, 20 : Ἡ τοῦ γείτονος ὀρίσασα γυνή· πέραινε. Artemid. 1, 82 . Ἄνωθεν ἐπικειμένην καὶ ἀρπαζομένην περαίνειν. Jocus ex ambiguo verbi sensu quæsitus ap. Lucian. Demon. c. 15 : Πύθωνος ... προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα, τέκνον, ὅτι περαίνει. Ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι κτλ.] || Πειραίνω [forma Ion. pro περαίνω], Finio, Termino, i. q. περαίνω s. περατόω. [Pind. Isthm. 8, 49 : Ὃ καὶ δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε. Aratus 24 : Καί μιν (τὸν ἄξονα) πειραίνουσι δύω πόλοι ἀμφοτέρωθεν· 365 : Ἑνὶ δ' ἀστέρι πειραίνονται. De via conficienda ib. 289 : Οὔτε κεν ἠοῖ πολλὴν (θάλασσαν) πειρήνειας, ἐπεὶ ταχινώταταί εἰσιν (αἱ ἡμέραι)· quod schol. exp. πολλὴν θάλασσαν δυνατὸς εἶ διαπερᾶσαι διὰ μιᾶς ἡμέρας. Perf. ap. Hom. Od. M, 37 : Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· cujus exemplo Soph. Tr. 581 dixit : Καὶ πεπείρανται τάδε, quod schol. recte exp. κατείργασται, τετελέσται καὶ ἤνυσται.] Πειρήνας, Qui perfecit. [Πειρήνας, sed alio sensu, legitur in Hom. H. in Merc. 48, de quo v. s. Διαπειραίνω. || Singulari modo dictum est Od. X, 175 et 192 : Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν· ubi de homine agitur qui in altum tollitur funi alligatus, cujus alterum extremum trans trabem transversam trahitur. Eustath. p. 1923, 56 : Π. ἀντὶ τοῦ περατώσαντες, ἐκλέξαντες. Καί ἐστι τὸ « ἐξ αὐτοῦ π. » σύστοιχον τῷ « ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτο » (de quo v. s. Πέρας).]

Περαιόθεν, Ex ulteriori parte, ut πέρηθεν. [Apoll. Rh. 4, 71 : Π. ἤπυε ... Φρόντιν.] Quod vero Aratus [606] dicit, Παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται, Cic. vertit, Et jamjam toto processit corpore virgo.

Περαῖος, α, ον, Ulterior, In ulteriore parte situs. Unde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, Terra vel Regio ulterior, i. e. ex regione sita. [Herodot. 8, 44 : Ἀποβάντες ἐς τὴν περαίην (v. l. πειρέην) τῆς Βοιωτίης χώρης.] Strabo [4, p. 186] : Τοὺς Σάλλυας ἔχοντες ἀντιπαρήκοντας ἐν τῇ περαίᾳ· et, Κατὰ τὰς Πιθηκούσας καὶ τὴν περαίαν ἅπασαν. Apoll. Arg. 1, [1112] etiam cum gen. : Καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης, i. e. πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θρᾴκης, Regio illa tota quæ ultra Thraciam est, Thraciæ objecta et opposita. [Diodor. 20, 97 : Πλεύσας πρὸς τὴν π. τῆς Ἀσίας. Vertitur, *ad ulteriorem Asiæ continentem*. Retineri potuerat *ad Peræam Asiæ* exemplo Livii 32, 33 : « Rhodii Peræam (regio est continentis adversus insulam, vetustæ eorum ditionis) repetebant; » et c. 35 : « Rhodiis regionem quam Peræam vocant reddere. » Aliis ἡ π. τῶν Ῥοδίων, ut Straboni 14, p. 651, 673, Appiano Exc. Ursini 21, p. 358, Polyb. Leg. 67. Wessel. ad Diod. V. Polyb. 17, 2, 3; 6, 3; 8, 9; 27, 6, 6; 31, 25, 3. || De regione trans Jordanem Joseph. B. J. 2, 20, 4 : Γένος δὲ ἦν (ὁ Νίγερ) ἐκ τῆς περὶ Ἰορδάνην περαίας· διὸ καὶ περαΐτης ἐπεκαλεῖτο. Sic vocatur ib. 2, 19, 2; 3, 2, 1; 4, 6, 1. « Περαία est omnis regio alteri opposita et freto interjecto ab illa discreta. Ἡ π. Asia ap. Cedren. p. 501, B. Περαίαν τῆς Λογγιβαρδίας appellat Anna Comn. p. 132, tractum Brundusii, respectu Epiri. Περαία τῶν Πικριδίου apud Nicet. Chon. p. 34, D, ex quo patet ædem illam seu villam in ripa Asiatica fuisse. » Reisk. ad Constant. vol. 2, p. 85.]

Περαιόω, Transmitto s. Transveho εἰς τὴν περαίαν, Trajicio in ulteriorem oram, Transporto. [Thucyd. 4, 121 : Στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσε. Polyb. 1, 66, 1 : Περαιοῦν τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν Λιβύην. Plut. Mor. p. 198, C : Ἐπὶ Καρχηδόνα στόλον περαιοῦν· et al. || Signif. intransit. dictum improbat Thom. M. p. 704 : Περαιοῦμαι λέγε, μὴ περαιῶ, εἰ καὶ Θουκυδίδης (2, 67) λέγει « Ὦ ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. » Ubi Sallier. attulit Josephi ex. p. 144 : Ἐπὶ τῷ περαιοῦν τὸν Εὐφράτην γενόμενος. Adde Polyb. 3, 113, 6 : Τοὺς λοιποὺς ἐξαγαγὼν ... καὶ περαιώσας κατὰ δύο τοὺς τόπους τὸ ῥεῖθρον.] Et Περαιόομαι, pass. signif., In ulteriorem partem trajicior, Trans flumen, lacum, aut fretum vehor. [Hesych. : Περαιοῦσθαι, διαπερᾶν πλοίῳ ἐπιβάντα. Aristoph. Ran. 138 : Πῶς περαιωθήσομαι; Thucyd. 1, 5 : Ἐπειδὴ ἤρξαντο περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους. Plato Axioch. p. 368, B : Τὸν πλωτικὸν ... περαιούμενον διὰ τοσούτων κινδύνων. Xenoph. Anab. 7, 2, 12 : Περαιοῦσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν. Geopon. 7, 17 : Περαιούμενον διὰ θαλάττης οἶνον.] Lucian. [De luctu c. 5] : Περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λειμὼν ὑποδέχεται, Paludem trajectos, Quum in ulteriorem paludis ripam transvecti sunt. Alias περαιοῦμαι neutraliter etiam redditur Trajicio, Transmitto, Transeo : quod et περάω. Herodot. : Ἐπεραιώθην τὸν ποταμόν, Transmisi fluvium. Thuc. [6, 34] : Ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον, Ionii maris sinum trajecerunt. Id. [1, 26] : Περαιούμενοι κατὰ θάλασσαν, schol. πλέοντες : sed reddemus potius Transmittentes mare, vel Transfretantes. [Περαιοῦσθαι τὸν πορθμὸν Polyb. 1, 11, 9. Ælian. N. A. 13, 21. Agathiæ et Leonis D. exx. v. ap. Has. ad L. D. p. 429. Forma med. ap. L. D. p. 17, 3 : Ἐς τὴν τῶν Κρητῶν νῆσον τὴν Ῥωμαϊκὴν περαιωσάμενος δύναμιν· p. 66, 5 : Περαιωσάμενοι τὸν Ἄβριαν. || « Περαιωθεῖσαι Erotian. (p. 306) exp. εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι, ὡς ἑκατέραν λαβεῖν τέλος, i. e. Mutuo in sese contractæ, ut utraque finem accipiat. Legitur ap. Hippocr. p. 275, 32 : Ἐντεῦθεν δὲ ἀποσχίδες ἐς ὅδὸ ἕκαστον ἐπιφέρονται, δι' ὀστέων καὶ σαρκῶν περαιωθεῖσαι ἀλλήλαις. Est autem περαιοῦσθαι, Transmitti, Trajici aut penetrare, Hippocr. p. 40, 29 : Βορβορυγμὸς περαιωθείς· p. 788, A : Χρὴ δὲ διαφανέσι κλύειν, ὡς ὅτι τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύναμιν· τὰ γὰρ παχέα βραδέως περαιούμενα πλατυτέρας τὰς ἐκπτώσιας τῶν ἰσχυρῶν ποιέεται. » Foes. || I. q. περαίνω, Ad finem perduco, Perficio. Hesych. : Περαιωθῆναι, τελειωθῆναι. Περαιούμενοι, τελειούμενοι. Sic Xenoph. Hell. 2, 4, 39 : Τούτων δὲ περαιωθέντων Παυσανίας διῆκε τὸ στράτευμα· quod in περανθέντων mutandum videbatur Wyttenbachio Bibl. crit. vol. 3, part. 4, p. 43. Leo Diac. Hist. p. 37, 19 : Τὸ δοκοῦν σοι περαιωθήσεται. Philo vol. 2, p. 384, 7 : Ἐπειδὴ ἡ προθεσμία τῆς θνητῆς ζωῆς ἔμελλεν αὐτῷ περαιοῦσθαι. Hic quoque Wyttenb. περατοῦσθαι. Clem. Al. p. 734 : Ὧδε καὶ ὁ πέμπτος τῶν ... ὑπομνημάτων στρωματεὺς περαιούσθω.]

Περαίτερος, α, ον, Ulterior. Eustath. [Pind. Ol. 9, 159 : Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, i. e. προκτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι, ut exp. schol. || Περαίτερον adverb. Pind. Ol. 8, 82 : Κεῖνα κεῖνος ἂν εἴποι ἔργα ἄλλων περαίτερον. Schol. : Ὁ πεπειραμένος π., ἤγουν ἐπὶ πλέον τῶν ἄλλων, λέγοι etc.] Unde Περαιτέρω, Ulterius. [Hesych. : Π., πλείω, ἔμπροσθεν, μετὰ τὸ τέλος ἄλλο. Soph. Tr. 663 : Μὴ π. (sc. τοῦ δέοντος) πεπραγμέν' ᾖ μοι· 948 : Πότερα μέλεα περαιτέρω, i. e. πότερα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος, ut exp. schol. Thuc. 3, 81 : Οὐδὲν ὅ τι οὐ ξυνέβη καὶ ἔτι π. Eur. Iph. T. 274 : Ἓν τοῦτ' οἶδα κοὐ π. Aristoph. Thesm. 705 : Δεινὰ πράγματ' ἐστὶ καὶ π. Plato Phædon. p. 107, B : Οὐδὲν ζητήσετε π. Phædr. p. 239, D : Π. προβαίνειν. Dem. p. 688, 14 : Τὰ πράγματα ἤδη π. βαδίζει. De tempore Aristoph. Av. 1500 : Βουλυτὸς ἢ π.; Cum genit.] Ulterius quam. [Xenoph. Mem. 3, 13, 5 : Π. τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδούς. Plato Gorg. p. 484, C, et] Æschin. : Π. τοῦ δέοντος, Ultra quam oportet, Ultra modum. Sic, Π. τοῦ προσήκοντος. [Demosth. p. 1182, 25 : Π. τοῦ καλῶς ἔχοντος. Aristid. vol. 2, p. 419, 6 : Οὐ ταπεινωθήσονται π. τοῦ σχήματος.] At Plut. Galba [c. 8] : Π. τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτόν, pro Multo audacior evasit. [Eur. Andr. 270 : Ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω. || Superl. ap. Hesych. : Περαίτατον (codex πεῤῥαίτατον contra seriem), πορρώτατον.]

[Περαΐτης. V. Περαῖος. || Schol. Aristoph. Av. 823 : Λέγεται ὅτι μεγαλέμπορός τις ἐβούλετο εἶναι, περαΐτης, ἀλαζὼν ψευδόπλουτος. Non liquet quo sensu dictum sit περαΐτης, quod omittit Suidas s. v. Θεαγένης. Ex περιλαλητὴς corruptum videbatur Casaubono Anim. in Athen. p. 421, 23.]

[Περαίωσις, εως, ἡ, Trajectus. Strabo 13, p. 591 : Συμπράττοντος τοῦ ῥοῦ πρὸς τὴν π. Plut. V. Timol. c. 16 : Τὴν ἐκεῖθεν π. ... ἄπορον ὁρῶντες. Philostr. p. 67. Εὔπορος καὶ ῥᾳδία ἡ π. Nicet. Chon. Hist. p. 44, B. || « Finis. Method. p. 396, 402. Andr. Cret. p. 1 : Τὴν τοῦ νόμου π. (quod paullo post τέλος νόμου)· 145, D : Τῆς ... διορισαμένης τὴν τοῦ βίου π. » Kall. Maxim. Comput. p. 329, 2 : Μετὰ τὴν τούτου (τοῦ μηνὸς) π. || Perfectio. Basil. Prochir. p. 83, 9 ed. Zachar. : Τὴν π. καὶ τὴν βεβαίωσιν ἔχουσι, Perfectionem et confirmationem nanciscuntur. Hase.]

[Περαιωτικός, ή, όν, Penetrabilis, Gl.]

Πέραμα, τό, Trajectus, Transitus. Utitur hoc vocab. schol. Homeri [Od. Δ, 671] πορθμῷ exponens τῷ διὰ περάματος τῷ στενῷ τόπῳ. [Lectio vitiosa pro διαπεράματι. V. Διαπέραμα. « Π., Trajectus maritimus. Ita præsertim appellantur scalæ vel minores portus, unde fiunt excensiones. Justinian. Nov. 59, 5 : Ἔξω τῶν νέων τειχῶν, ἢ ἐν ἄλλοις περάμασιν. Constantin. De admin. imp. c. 9 : Διαβαίνοντες εἰς τὸ λεγόμενον π. τοῦ Κραρίου. Id. c. 37 et 42. » Hæc et alia Ducang. Πέραμα, freti Cpolitani littus alterum, ap. Nicet. Chon. Hist. p. 190, D : Ἐς τὴν ἀντιπέραν τοῦ πορθμοῦ, ὃς κικλήσκεται Π. Joann. Malal. p. 407, 21 : Ἔρριψεν Ἀρεόβινδος ἐν περάματι κρυβείς.]

[Περαματίζω, Fretum trajicio. Theophanes Philippici an. 1 de Bulgaris. Ducang.]

[Περαματικός, ή, όν, Qui est ultra fretum. Codex canon. eccles. Afric. c. 56 : Τὰ π. τῆς Ἰταλίας. Ib. c. 94. Ducang.]

Πέραν, [Ion. Πέρην] itidem pro Ultra accipitur, sed de loco tantummodo dicitur; at præcedens πέρα, nunquam. [Πέραν triplicem significationem habere ostendit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 25 seqq., quarum prima est, Trans; secunda, Ultra; tertia, E regione. Primæ, quæ usitatissima est, exx. sunt Πέρην ἁλὸς ap. Hom. Il. B, 626, Ω, 752. Πέραν πόντου vel πόντου π. apud Pind. Nem. 5, 39, Æsch. Ag. 1200, Soph. Ant. 334, Eur. Hipp. 1053. Π. τοῦ ποταμοῦ Xenoph. Anab. 4, 3, 3.] Aristot. De mundo [c. 3] : Π. Ἰνδῶν, Ultra Indos. Thuc., Π. θαλάσσης, Trans s. Ultra mare. Idem sine casu dixit, Διαπλεύσαντες πέραν, pro Trajicientes in ulteriorem partem. [Herodot. 6, 44 : Ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέρην· 8, 36 : Τέκνα πέρην ἐς τὴν Ἀχαιίην διέπεμψαν. Xenoph. Anab. 7, 2, 1 : Προὐθυμεῖτο π. εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆναι· 2, 4, 20 : Πολλῶν ὄντων π. (ubi ex præced. intell. τοῦ ποταμοῦ).] Synonyma huic πέραν sunt ἐπὶ θάτερα δέ, ἐπ' ἐκεῖνα δέ, ut Bud. tradit : opposita, ἐπὶ τάδε μέν, ἐπὶ θάτερα μέν, quæ significant Cis, Citra. [|| De terebra arborem penetrante Geopon. 10, 64, 5 : Τρυπήσας τὸ δένδρον πέραν.] Interdum articulus additur, et in nomen transit, ut ὁ πέραν, Ulterior, Qui in ulteriore parte est, est ex regione, ex

opposita s. objecta parte est. [Thuc. 3, 91 : Ἐς Ὠρωπὸν τῆς πέραν γῆς.] Quo sensu dicitur etiam ὁ κατ' ἀντικρύ : ut ἡ πέραν ὄχθη, Ulterior ripa, Opposita fluminis ripa. [Et τὸ π., ut εἰς τὸ π. ap. Plat. Tim. p. 89, C, Xen. Anab. 3, 5, 2, Hell. 1, 1, 15; ἐν τῷ π. Xen. Anab. 4, 3, 11.] Et τὰ πέραν, Thuc., Quæ sunt in adversa parte, Quæ sunt ex regione. [Hic quoque nihil aliud significat quam Trans. Xenoph. Anab. 4, 3, 24 : Ἐπὶ τὰ πέραν ὄχθα καλῶς γιγνόμενα· ubi præcedit τοῦ ποταμοῦ.] Et τὰ πέραν πράγματα, Res quæ in ulteriore parte aguntur. Polyb. 3, [97, 5] : Οὐδέποτε γὰρ πρότερον θαῤῥήσαντες διαβῆναι τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, ἀλλ' ἀσμενίζοντες τῇ τῶν ἐπὶ τάδε φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, τότε διέβησαν, καὶ τότε πρῶτον ἐθάῤῥησαν ἀντιποιεῖσθαι τῶν πέραν πραγμάτων. Ubi nota opposita sibi τὰ ἐπὶ τάδε et τὰ πέραν, i. e. Citeriora et ulteriora. [|| Ultra. Hesiod. Theog. 814 : Πέρην χάεος ζοφεροῖο. Pind. Isthm. 6, 34 : Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ... κέλευθοι καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους. Eurip. Alc. 588 : Ὑψικόμων πέραν βαίνουσ' ἐλατᾶν. De aurigis quorum alii alios prætervehuntur, Eur. Suppl. 676 : Π. δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους· nisi πέλας scripsit, quod non male conjecit v. d. ap. Heathium. || E regione.] Πέρην, Ionice pro Πέραν, Trans, Ultra. Itidem cum gen. Hom. Il. B, [535] : Ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης. [Recte Buttm. l. c. p. 26 interpretatur E regione, collato Æsch. Ag. 190, ubi exercitus Græcorum dicitur Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις· et Pausania 10, 8, 5 : Πέμπουσι δὲ καὶ Λοκροὶ οἵ τε καλούμενοι Ὀζόλαι καὶ οἱ πέραν Εὐβοίας. Herodot. 6, 97 : Οὐ πρὸς τὴν νῆσον προσορμίζεσθαι, ἀλλὰ πέρην ἐν τῇ Ῥηνέῃ. Habent tamen hæc et si qua sunt similia exempla cum illis quæ supra primo loco posuimus hoc commune, quod de locis agitur quos mare vel flumen interjectum disterminat. A Pausania vero πέραν interdum dicitur de locis in terra firma e regione sitis : cujus usus exx. hæc notavit Buttmannus, 5, 15, 8 : Παρὰ τὴν ἔξοδον ἥ ἐστι τοῦ γυμνασίου π. 8, 10, 5 : Π. τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος· 10, 36, 9; 2, 22, 1; 23, 2; 27, 2.]

[Περαντάδας. Tzetz. Hist. 12, 886 : Οἱ Σαυρομάται Σκύθαι δὲ, οὓς περαντάδας λέγεις. Elberl.]

[Περάντας, ὁ, Perantas, n. pr. Pausan. 2, 4, 4 : Τελέστην κατὰ ἔχθος Ἀριὸς καὶ Π. κτείνουσιν.]

[Περαντέον, Absolvendum. Galen. vol. 4, p. 460, 8 : Τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου π. Hase.]

[Περαντία, πόλις Αἰτωλίας, Steph. Byz.]

Περαντικός, ή, όν, Ad finem perducendi et efficiendi vim habens, Qui peritus est s. probe novit inferre et concludere aliquid, ut argutus dialecticus. Aristoph. Eq. [1378] : Ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς, ubi schol. exp. totum eum l. in hunc modum, συναίρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εἰκότως, καὶ πέρας αὐτοῖς ἐπιτιθέναι· quam expos. sequendo, περαντικὸς esset Argutus perorator. [Similiter exp. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 11. || Λόγοι περαντικοί. V. Περαίνω.]

[Περάπτω. V. Περιάπτω.]

Πέρας, ατος, τὸ, Finis, Terminus. [Hesych. : Π., τὸ τέλος, καὶ ἡ λύσις, καὶ τὸ τῆς γῆς πέρας. Plato Parm. p. 165, A : Ἄπειρά τε καὶ π. ἔχοντα· Tim. p. 55, C : Πότερον ἀπείρους χρὴ κόσμους εἶναι λέγειν ἢ π. ἔχοντας.] Plut. [Mor. p. 424, D] : Πέρατα γὰρ ταῦτα· τὸ δὲ ἄπειρον, καὶ ἀπεράντωτον, Nam hi sunt termini, quum infinitas sit interminata. Philo V. M. : Ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα, A finibus ad fines. [Themist. Or. 13, p. 165, D : Ἐκ περάτων εἰς πέρατα γῆς ἐπορεύθην· et sim. p. 171, B.] Sic Thuc. [1, 69] : Ἐκ περάτων γῆς, Ab ultimis s. extremis terræ finibus et limitibus. [Alcæus ap. Liban. vol. 1, p. 406 : Ἦλθες ἐκ π. γᾶς. Xenoph. Ages. 9, 4 : Συνελκυστέον ἐκ π. γῆς τὰ τέρψοντα.] Aristot. Metaphys. 6, [2] : Τὰ τοῦ σώματος πέρατα, οἷον ἐπιφάνεια, γραμμὴ, καὶ στιγμὴ καὶ μονάς. Id. Metaphys. 4, [17] πέρας sic definit : Πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου, καὶ οὗ ἔξω μηδὲν ἔστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ ἔσω πάντα πρώτου· quemadmodum ὅρος quoque significat Omne extremum ambiens. Pro Finis accipitur et in aliis loquendi generibus. [Æsch. Pers. 632 : Εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον, μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. Eur. Andr. 1217 : Οὐκ ἔχων π. κακῶν. Plato Phædr. p. 254, B : Ὅταν μηδὲν ᾖ π. κακοῦ.] Dem. [p.

A 292, 18] : Τὸ πέρας ὡς ἂν ὁ δαίμων βουληθῇ, πάντων γίγνεται. Aliquanto ante, Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. In Select. Sentent. Epicuri, Εἰ τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν, Si doceret qui essent fines cupiditatum, p. 55 mei Lex. Cic. Dicitur πέρας Finis etiam et meta ad quam singula tendunt, Scopus : qua signif. ὅρος quoque usurpatur. Unde dicitur πρὸς τὸ πέρας ἥκειν, Scopum et metam propositam assequi. Lucian. [Harmonid. c. 2] : Ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, Voti compos evades. Et [ib. c. 3] : Ἐπὶ πέρας ἥκειν τῆς ἐλπίδος. [Joann. Cinnam. Hist. p. 14, A : Ὅτι μηδὲ πέρατι τὸν σκοπὸν ἔδωκε, ὃν περὶ τῆς ... ἐπιδημίας πάλαι ὠδινήσας ἔφθη, similiterque p. 25 extr.; p. 20, D : Ὅσον πέρατι δοῦναι τὸ ἔργον. || Summus gradus. Posidipp. ap. Athen. 9, p. 377, A : Τῆς τέχνης π. τοῦτ' ἔστιν. Hegesipp. 7, p. 290, A : Τὸ π. τῆς μαγειρικῆς. Aristid. vol. 2, p. 373, 8 : Τὸ δὲ δὴ π. τῆς ἀλαζονίας ... 418, 7 : Ἐγὼ νομίζω τὰς τέχνας ... ἄχρι μὲν τοῦ μεταχειρίζεσθαι πρὸς τοὺς μετιόντας εἶναι, τὸ πέρας δ' οὐκέτι πρὸς τούτους· nisi πέρα scribendum ex B cod. optimo. Suidas (ex Æliano, ut videtur) : Μάρκος Ἀπίκιος ὡς ἦν ἀσωτίας πέρας οὐδεὶς ἀντερήσει, Perfectissimus in luxurie. || Τὸ π. τῶν δικαίων, Summa juris dicundi potestas. Dinarch. p. 110, 15, de populo Atheniensi : Τὸ π. ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων δικαίων.] || Πέρας alicubi accipitur pro Tandem, Ad extremum, Denique. Æschin. [p. 9, 21] : Λοιπὸς δὲ οὗτος ὑπογενειάζων τὸν ἄνθρωπον, καὶ πάντα φάσκων πράξειν ἃ ἂν ἐκείνῳ συνδοκῇ· πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. [Lucill. Anth. Pal. 11, 92 : Καὶ π. εἰς Ἀΐδην κατέβας. Lucian. ib. 212. Alciphro 2, 2.] Cebes Theb. [p. 98 ed. Cor.] : Οὐδὲν κωλύει μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προδότην καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. Interdum vero dicitur πέρας δέ. Proclus : Πέρας δέ ἐστι χώρα τις, Denique regio quædam est. [Polyb. 2, 55, 6, et addito articulo 1, 48, 9; 3, 48, 3. « Aristot. Mirab. ausc. c. 122 : Τὸ δὲ π. ... διαμάχεσθαι. Argum. Soph. Ajacis : Τὸ δὲ π. θάψας αὐτὸν Τεῦκρος ἀπαλλάττεται. » Schæf.] Dem. hoc πέρας initio quoque periodi posuit, quomodo et τέλος usurpatur [p. 1285, 27] : C Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα.

|| Πεῖρας, τὸ, sive Πεῖραρ [quod inter μονήρη apud Herodian. Π. μον. λ. p. 30, 10], Finis, i. q. πέρας. Hom. [Od. M, 51 : Ἐκ δ' αὐτοῦ (τοῦ ἱστοῦ) πείρατ' ἀνήφθω, Fines funis.] Il. Θ, [478] : Οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι Γαίης καὶ πόντοιο. Ib. [Ξ, 301] : Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης Ὠκεανόν τε· Od. Ψ, [248] : Οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν, Ad exitum et finem omnium certaminum. [Πείρατ' ἀέθλων Pind. Pyth. 4, 391. Π. νίκης Hom. Il. H, 102 : Ὕψοθεν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.] Il. [Z, 143] : Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. Sic Od. X, [33] : Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο, Extremum exitium. Ib. [E, 288] : Ἔνθα οἱ αἶσα Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Ap. Eund. οἱ δικαζόμενοι dicuntur ἐπὶ μάρτυρι vel κριτῇ πεῖραρ ἑλέσθαι, Finem et exitum controversiæ suæ : Il. Σ, [501] : Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. At χαλκήϊα πείρατα τέχνης vocat Fabrilia instrumenta, quod eis ars ipsa περατοῦται, ut Eust. tradit, Od. Γ, [433, ubi nunc recte D interpungitur : Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, π. τ. || Summa. Pind. Pyth. 1, 158 : Πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ.]

[Περασία, ἡ, cognomen Dianæ Cappadocicum, quod exp. Strabo 12, p. 537 : Ἐν τοῖς Κασταβάλοις ἐστὶ τὸ τῆς Περασίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ... κἀνταῦθα δέ τινες τὴν αὐτὴν θρυλοῦσιν ἱστορίαν τὴν περὶ τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ταυροπόλου, Περασίαν κεκλῆσθαι φάσκοντες διὰ τὸ πέραθεν κομισθῆναι.]

Περάσιμος, ὁ, ἡ, Transmeabilis, Qui transiri potest, Vadosus, ut Cæsar loquitur. [Eurip. ap. Stob. Flor. 40, 9 : Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος.] Arrian. [Exp. 5, 9, 8] de fluminibus Indiæ : Χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίνονται καὶ εἰσὶν ὅπου περάσιμοι, Vado pedibusque transiri possunt. Ubi tamen mendose scriptum est περάσιμοι. [Scymn. Chius 816 : Ἄπλωτός ἐστι καὶ π. Dion. Alex. ap. Euseb. Pr. ev. p. 780, A : Περάσιμοι οἱ ποταμοί. Hase. Etym. M. p. 131, 28 : Πόρος ὁ π. τόπος.]

Πέρασις, εως, ἡ, Transitus, διάβασις, δίοδος : de

ipsa Transeundi actione. Theophr. C. Pl. 2, [8, 4] : A Τοῦτο δὲ παθόντα (h. e. ἐπικνισθέντα, Scalpta s. Incisa), καὶ πέρασίν τινα ἔλαβεν ὑγροῦ καὶ πνεύματος καὶ τὸ θερμὸν εἰσδέχεται, ubi tamen non πέρασιν scriptum est, sed ἀπέρασιν, mendose. [Non mendose, sed recte. V. Ἀπέρασις.] || Πέρασις βίου pro ἡ τελευτὴ, Finis, Exitus, ut Suid. exp. in hoc l. [Soph. Œd. C. 102] : Δότε βίου πέρασιν καὶ καταστροφήν τινα. [|| Nomen numeri novenarii. Theol. ar. p. 57, 29 : Ὁμόνοιά τε καλεῖται καὶ πέρασις. Hase.]

[Περασμὸς, ὁ, Finis, Terminus. LXX Eccles. 4, 8 et 16; 12, 12. Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 784, A : Τὸ ἐξώτερον παντὸς π. Hase.]

Περατεύω, Finio. Sed Hesych. περατεῦσαι exp. non solum ὁρίζει, verum etiam στέλλει, item λέγει.

Περάτη, ἡ, Ulterior. Apollon. Arg. 2, [1090] : Περάτης εἰς οὔρεα γαίης, In montes terræ ulterioris; de fuga martiarum avium. || Accipitur etiam substantive pro πέρας, i. e. Finis, Extremum : ad quam signif. respiciendo ponendum fuerit ante Πέρα. Hom. Od. Ψ, [243] : Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν· ubi B schol. exp. ἤδη πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει οὖσαν. Faciebat igitur Minerva ut extrema noctis pars sub ipsam auroram longior esset. Ab Apoll. Arg. 1, [1281] περάτη dicitur Extremitas horizontis orientem versus : Ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα [Etym. M. p. 663, 15 : Π. λέγεται ἡ ἀνατολὴ, ὡς τὸ, Ἐκ π. ἀνιοῦσα ...· δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ' ἄρκτου καὶ μεσημβρίας. Λέγεται π. καὶ τὸ τέλος]· ubi annotat schol. περάτην quosdam accipere τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον [Hac signif. Aratus 499 : Πέντε μὲν ἔνδια στρέφεται, καθ' ὑπέρτερα γαίης, τὰ τρία δ' ἐν περάτῃ] : sed proprie ita dici τὴν ἀνατολὴν, quia sit πέρας τῆς τοῦ ὠκεανοῦ κινήσεως : nam ab ea incipit et in eam desinit. At idem Apoll. 2, [164] dicit, Ἠέλιος ... Ἐκ περάτων ἀνιών· ubi rursum schol. exp. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὁρίζοντος ἡμισφαιρίου. [Musæus 111 : Κατῆλθεν ἐς δύσιν Ἠὼς, ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ. Manetho 3, 176 : Ἐκ π. δ' ἀνιὼν Φαέθων κατιόντα Κυθέρης ἐς δύσιν ἐρχομένης· 221 : Ἦν ἀνίῃ 'κ περάτης Τιτὰν, δύνῃ δὲ Σελήνη. De occasu Callim. Del. 169 : Μέχρις ὅπου περάτη τε καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι Ἠέλιον φορέουσιν. Manetho 6, 559 : Τιτῆνος ἀνερχομένου ἅμα Μήνῃ, ἐκ π. δύνοντες ὁμοῦ Φαίνων τε καὶ Ἄρης. G. D. Inscr. Pselc. ex restitutione Letronnii *Journ. des Sav.* 1824, p. 306 : Αἰγύπτου τε μεταξὺ καὶ Αἰθιόπων π. γῆς. Hase.]

[Περάτηθεν, i. q. ἐκ περάτης. Apoll. Rh. 4, 54 : Τιτηνὶς ἀνερχομένη π. ...Μήνη. Manetho 3, 417; 6, 60, 89.]

[Περατὴς, ὁ : nam hoc accentu Arcad. p. 26, 24.] Περάτης, Peregrinus, q. d. Transitor, VV. LL. At Περάται Suid. accipit pro πορθμεῖς [s. h. v.], ut infra videbis. [Procl. Paraphr. Ptolem. p. 250 : Τελώνας, πανδοχέας, περάτας. Schneid. Transitor, LXX Gen. 14, 13 : Τῷ ἀπήγγειλε Ἄβραμ τῷ περάτῃ; Gloss. in Octat., πέραν τοῦ ποταμοῦ ἥκοντι. Schleusn. Jo. Chrys. In Genes. hom. 35, vol. 1, p. 284, 14 : Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ὠνόμαστο. Seager. Philo vol. 1, p. 439, 25 : Π. γὰρ ὁ ἑβραῖος ἑρμηνεύεται. Hase.]

[Περατικὸς, ἡ, όν. Περατικοὶ, Transfluminales, Gl. Sic Hebræi vocantur ap. Orig. Exh. ad Mart. p. 197. D Steuv. Clem. Al. p. 900 : Τῶν αἱρέσεων αἱ μὲν ἀπὸ ὀνόματος προσαγορεύονται ..., αἱ δὲ ἀπὸ τόπου ὡς οἱ Περατικοί. « Π. μέρη ap. Pantaleon. Ms. De mirac. S. Michaelis, Theophan. Chronogr. p. 318, A. Ducang. Sunt partes Asiaticæ, ripa Hellesponti Cpoli opposita. Περατικὰ τάγματα ap. script. post Theophan. p. 88, A, Præsidia per Peram, suburbium Cptanum et in Asiatica Steni parte per urbes vicinas disposita. Περατικὸς δῆμος, Peratica factio, Constant. Cerim. vol. 1, p. 12, 12. Reisk. ad Const. vol. 2, p. 85. || Qui aliunde advehitur, nec nascitur in ipsa regione. Sic λίβανος ὁ π. Arrian. Peripl. mar. Er. p. 6, 27; 7, 20 et 30. Ac fort. ap. Galen. vol. 14, p. 151, 2 ed. Kühn. pro Πε[illegible] περατικοῦ scribend. it. Π. περατικοῦ. Hase.]

[Περατοειδὴς, ὁ, ἡ, Finitus. Plato Phileb. p. 25, D : Τὴν τοῦ περατοειδοῦς γένναν. Schneid. Ad quem l. conf. Cousin *Journ. des Sav.* 1825, p. 736. Hase.]

[Πέρατος, ὁ, Peratus, Neptuni ex Calchinia filius. Pausan. 2, 5, 8.]

Περατὸς, ή, όν, i. q. περάσιμος, Permeabilis, Per quem transitus patet, Qui transiri potest. [Ποταμοὶ ποσὶ περατοὶ Pollux 3, 103.] Plut. Pyrrho p. 724 meæ edit. [c. 28] : Τάφρον οὐ περατήν. [De accentu Arcad. p. 81, 7. Quod ap. Herodot. olim legebatur νηυσὶ περητὸς, nunc conjunctim scriptum est νηυσιπέρητος.]

Περατόω, Finio, Termino, i. q. ὁρίζω. [Hesych. : Περατουμένην, ἐκπληρουμένην. Plut. Mor. p. 719, C : Θεὸν ... περατοῦντα τὴν ὕλην ἄπειρον οὖσαν. Sext. Emp. p. 234 : Οὐδεμία μέθοδος συνίσταται περί τι ἄπειρον, ἀλλὰ καὶ μάλιστα αὐτὴ τοῦτο περατοῖ. Τὸ πεπερατωμένον σῶμα id. p. 638. Aristot. De anima 1, 3 : Εἰ μὴ περατοῦνται αἱ ἀποδείξεις.] Aristot. De mundo [c. 6] : Ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, Imperium Hellesponto terminatum ab occidentis partibus. [Ib. c. 2 : Τὸ ὕπερθεν αὐτῆς πᾶν τε καὶ πάντη πεπερατωμένον. Vocab. Latinum *patratum* Plut. Mor. p. 279, B, exp. per συμπεπερασμένον καὶ πεπερατωμένον. Seq. μέχρι Phot. Bibl. p. 319, 26 : Περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος ... μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσέως. A grammaticis dicitur B de terminatione syllabarum et vocabulorum. Etym. M. p. 297, 41 : Τὴν παραλήγουσαν εἰς ος περατουμένην· 748, 6 : Αἱ ἀντωνυμίαι εἰς ο περατοῦνται.]

|| Inde per sync. factum scribunt Πέπρωμαι pro πεπεράτωμαι, Fato destinatus sum [Sic Etym. M. p. 662, 24; 663, 4, Eustath. p. 1265, 6, commento inepto. Probabilior aliorum grammaticorum sententia præsens statuentium πρόω (v. Theodor. Gramm. p. 73, 17, Theognost. Can. p. 141, 27) : unde aoristus derivari potest ἔπρωσεν, quem per ἐμοίρασεν exp. Hesych. et Suid.] : cujus tertia pers. Πέπρωται, Fato destinatum est, quod Christiani dicerent προώρισται : quod ut ab ὁρίζω derivatum est, sic hoc a περατόω synonymo. Antiphan. ap. Athen. 2, [p. 60, D] : Τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ, τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων; Bud. ex Luciano quoque affert πέπρωται, interpretans Fatum est, ut Cic. De fato dicit, Si tibi fatum est non convalescere : pro quo dicitur etiam εἵμαρται. [Æsch. Prom. 511 : Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται· 519 : Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ C πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; Eur. Or. 1654 : Γῆμαι π. σ' Ἑρμιόνην. Dio Cass. 38, 39 : Πέπρωται ἢ ἄρχειν ... ἢ ἀπολέσθαι.] Præt. plusquamperf. Πέπρωτο, Fatum erat, In fatis erat. Hesiod. [Th. 464] : Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, Quoniam fatale ei erat, ut a filio perimeretur. [Apoll. Rh. 4, 532 : Πέπρωτο ... μή ποτε ... ἀναστήσασθαι.] Hinc partic. Πεπρωμένος, Fatalis, Fato destinatus. Hom. Il. Γ, [309] : Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον, Cui in fatis est ut moriatur. Xen. quoque [Mem. 2, 1, 33], πεπρωμένον τέλος, Fatalem vitæ exitum dicit : quemadmodum et Herodian. 2, [2, 14] : Τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον· quæ verba Polit. sic vertit, Atque is quidem suo tibi fato extinctus periit. Apoll. Arg. 2, [815] : Πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα, Fatalis sors, h. e. Fatum. [Eur. El. 1290 : Π. μοῖραν ἐκπλήσας φόνου. Π. ἆθλα Æsch. Prom. 103. Συμφορὰ π. Soph. Ant. 1337. Τύχη π. Eur. Alc. 698.] Et ap. Eur. [Iph. A. 882], πεπρωμένος νόστος, Fato destinatus reditus. [Π. γάμον Hel. 1662. Π. θέσφατα Iph. T. 1438.] Rursum ap. Hom., ἀνὴρ πεπρωμένος αἴσῃ, Cui fatum D est mori, quasi, ut Eust. [p. 1265, 5] exp., αἴσῃ πεπερατωμένος καὶ εἰς τέλος ἐλθὼν τοῦ ζῆν. Il. Π, [441] et X, [179] : Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι, Virum mortalem, et cui jam olim fatum est mori, Cui jam olim fatum vitæ terminum statuit et præfinivit. Et τὸ πεπρωμένον, Fatum, Quod fato destinatum et præfinitum est. [Photius p. 412, 19, et Suid. : Π., εἱμαρμένον, ὡρισμένον, πεπερασμένον ἀπὸ μοίρας εἰς πέρας.] Plut. [V. Cæs. c. 63] : Ἔοικεν οὐχ οὕτως ἀπροσδόκητον ὡς ἀφύλακτον εἶναι τὸ π. Idem alibi [V. Pomp. c. ult.] : Ὁ τὸ π. τελέσας, quod Latini dicunt Fato functus. [Τὸ πεπρωμένον, Fatum. Æsch. Ag. 684 : Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου. Eur. Hel. 1676 : Ἀλλ' ἥσσον' ἦμεν τοῦ πεπρωμένου θ' ἅμα καὶ τῶν θεῶν. Plur. Dio Cass. 57, 19 : Τὰ ἐκείνῳ πεπρωμένα.] Alicubi reperitur πεπρωμένον pro πεπρωμένον ἐστὶ, cum infin. [Dio Cass. 53, 7 : Εἴπερ π. εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν νοσῆσαι.] Et πεπρωμένου, sub. ὄν, pro πεπρωμένου ὄντος. Plut. : Ὡς τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλῇ γενέσθαι, Fatum esse ut locus ille

caput sit Italiæ. Apollon. vero Arg. 2, [116]: Οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον, pro Nondum fato et morti destinatum. Rursum τὸ π. dicitur pro τὸ π. τέλος, Fatalis exitus vitæ, Fatum. Lucill. Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 164] in Astrologos: Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτοῖς ἑαυτοῦ, Fatalem horam sibi advenisse. Dicitur præterea ἡ π. pro ἡ π. μοῖρα, sicut et εἱμαρμένη. [Phot. p. 412, 18, et Suid.: Π., εἱμαρμένη, τύχη, γένεσις. Æsch. Prom. 518: Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν π. Isocr. p. 218, B: Κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς π. Pseudo-]Demosth. [p. 1396, 8]: Ἐπειδὴ ἡ π. τούτους ἀνεῖλεν. Aristot. De mundo [c. 7] scribit πεπρωμένην dici διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσιν ἄπειρον εἶναι. [Πεπρωμένη dea, ap. Pausan. 8, 21, 3.]

[Περάτωσις, εως, ἡ, Finis. Dionys. Areop. p. 41. Kall.]

[Περατωτικός, ή, όν, Qui finit. Phot. Bibl. p. 143, 25, ex Nicomachi Theolog. arithm.: Ἡ τριὰς περατωτικὴ τῆς ἀπειρίας τῆς ἐν ἀριθμῷ.]

Περάω, ήσω, et άσω, quod in prosa potius usitatum [περήσω forma Ionica, περάσω Attica est. Recte HSt. in Indice: « Περῆσαι Ionice pro περάσαι », nisi quod περῆσαι scribere debebat], Transeo, διαβαίνω, i. q. πείρω: unde et derivatum esse putant nonnulli: alii a πέραν vel πέρας, ut sit i. q. περαιοῦμαι. Hom. Il. M, [53] de fossa ampla: Οὔτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι ῥηϊδίη, Quam nec transilire nec transire facile erat, Nec transultu nec transitu facilis. Paulo ante dicit, Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν· accipiens synonymos περᾶν et διαβαίνειν: quibus opp. ὑπερθορεῖν s. ὑπερπηδᾶν, Saltu superare. [Ib. 200 et 208: Περησέμεναι μεμαῶτες· Π, 367: Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρασεν πάλιν.] Il. Ψ, [71]: Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω, Ut portas Plutonis transeam; nam arcebatur a ceteris animabus. Item περᾶν fluvium dicimur pro Transire, Il. Φ, [283] de subulco: Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα, Quem torrens oppresserit hyeme transeuntem. Solent enim hyeme, propter crebriores et majores imbres, torrentes esse violentiores et transitu difficiliores. [Od. E, 174: Σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Pind. Pyth. 3, 136: Πόντον περάσαις. Æsch. Prom. 792: Πόντου περῶσα φλοῖσβον· 718: Ὃν (ποταμὸν) μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν· Pers. 66: Πεπέρακεν ... στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. Soph. Aj. 456: Πέλαγος Αἰγαῖον περῶ.] Plut. Camillo [c. 25]: Οὐκ ἦν ποταμὸν περάσαι [περᾶσαι], Transiri fluvius non poterat. E Xen. autem [Mem. 2, 1, 31]: Ἐπιπόνως διὰ γήρως περῶντες, Ægre per senectutem transeuntes, senectutem transmittentes, vel etiam Transigentes, ut dicitur Transigere vitam, et Transire vitam, ap. Sallust. Telum quoque περᾶν dicitur, itidem ut πείρειν. Sic Stat., Longo perlata tenore Transiit hasta duos. Hom. Il. Φ, [593]: Πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδὲ πέρησε, Nec transiit, transadegit, penetravit. At Δ, [460]: Πέρησε δ' ἄρ ὀστέον εἴσω Αἰχμὴ χαλκείη, ubi nota εἴσω. Cum infin. quoque construitur: Nonn. [Jo. c. 4, 73]: Ὄφρα πιοῦσα Μηκέτι διψήσω, καὶ μηκέτι δεῦρο περήσω Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν, Nec amplius huc transeam haustum aquam ex profundis laticibus. Vel simpliciter Huc veniam; nam vox δεῦρο ei addita signif. aliquantulum mutat. Sic enim Joannes dixerat, Μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Idem alibi, Εἰς σε περήσει, Ad te veniet. [Dionys. P. 581: Πολλὴν δὲ προτέρωσε ταμὼν ὁδὸν ... νῆσόν κεν Θούλην ... νηὶ περήσαις. Oppian. Cyn. 1, 512: Τέρμα βίοιο καὶ ἐς βαλβίδα περήσας. Soph. OEd. T. 1530: Πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ.] Itidem quum dicitur πέρασον ἔξω, redditur tantummodo Exi. Soph. [OEd. T. 531]: Πέρασον [περᾶ] ἔξω δόμων, Prodi ex ædibus, Exi ex domo. Hom. [Il. B, 613] dicit etiam περᾶν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, pro διαπερᾶν s. περᾶν, Trajicere, Transire, διαβαίνειν. [Od. Δ, 709: Περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν· E, 176: Ἐπὶ λαῖτμα θαλάσσης οὐ νῆες περόωσι. Cum διὰ id. Od. K, 508: Ὁππότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὠκεανοῖο περήσῃς.] Item Supero, Soph. [OEd. T. 673]: Ὅταν θυμοῦ περάσῃς, Ubi furorem superaris et veluti transieris: ὅταν ἐπὶ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 379]: Εἴ σε περήσω, Si te effugero, evasero, et veluti transiero. || Interdum est μεταβατικόν, et significat Transporto, Trajicio; peculiariter

A vero de iis qui transportant ut vendant. Hom. Il. Φ, [40]: Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, Transvexit ut venderet. Eust. exp., πέραν ἀπέδοτο, καὶ διὰ θαλάττης πλεύσας διεπώλησε: itidemque alibi dicit [p. 1783, 10] περᾶν significare πέραν πιπράσκειν, In ulteriore regione vendere, In ulteriora loca transferre ut vendas: a quo περάω derivat πέρνημι: et πρᾶσαι, a quo πρᾶσις [πρῆσις], de quibus infra. In ead. signif. Od. O, [386]: Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε, Vendiderunt me transvectum ad hujus viri domum. [Recte nunc hic quoque ἐπέρασσαν editum: nam α corripitur, ut apparet ex v. 428: Ἀγρόθεν ἐρχομένην πέρασαν ... aliisque locis, qui monere HSt. potuerant aoristum hunc non ad περᾶν referendum esse, sed alius esse verbi, de quo dicetur s. v. Πιπράσκω.] Et in pass., Εἰς Λῆμνον περασμένος, in Lemnum transvectus et venditus: quod Eust. [p. 1222, 25] ex eodem Hom. [Il. Φ, 58] affert. Quum vero ei junguntur adverbia motum in locum **B** significantia, simpliciter redditur Vendo: Od. Ξ, [297]: Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, Ut ibi me venderet, πωλήσῃ, schol. Sic Il. [Φ, 454]: Δήσειν καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων, Se vincturum et venditurum me in insulis longinquis. Ubi etiam nota περᾶν, s. περάαν poetice, usurpatum Attico more pro περάσειν, ut ἐλᾶν pro ἐλάσειν. [De his quoque locis v. s. Πιπράσκω.] Ad περάω autem significans simpliciter Transfero, pertinet quod ex Eur. [Hec. 53] affertur, Περᾷ ὑπὸ σκηνῆς πόδα, pro Ex tentorio profert pedem. Poetice vero dicitur Περόω pro περάω, ut ὁρόω pro ὁράω, quod legitur in Epigr. [Περόωσι Hom. Od. Δ, 709, Z, 272, I, 129, Apoll. Rh. 4, 462. Περόωντες (vel —τας) ib. 530, 647. Περόωντο Oppian. Cyn. 2, 621.] || Περάσκω [Præsens hujus formæ nullum est, sed imperfectum περάασκον] poetice pro περάω, Transeo, Trajicio. Hom. Od. E, [480] de duobus fruticibus: Τοὺς μὲν ἄρ οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές, Nec unquam eos pertransiit imber.

C || Περάω accipi et pro Vendo supra docui: a quo quæ derivata sunt, seorsim ponere satius visum est, propterea quod significata multum a præcedentibus sunt diversa: necnon quoniam syncopen quandam patiuntur. Nam Πρηθῆναι dicitur et Πραθεὶς pro περαθῆναι et περαθείς, sicut κεκραμένος pro κεκεραμένος: et Πρᾶσις ac Πρατὴρ pro πέρασις ac περατήρ, sicut κρᾶσις et κρατὴρ pro κέρασις et κερατήρ. Solum Πέρνημι non syncoptum. Porro quod ad πρηθῆναι attinet, formatum est ex fut. περήσω, facta sync.: unde ap. Herodot. [2, 54]: Πρηθεὶς ἐς Λιβύην, Venundatus in Libya, s. potius In Libyam traductus et venundatus. Itidem πεπρῆσθαι, Venditum esse, Veniisse. [V. Πιπράσκω.]

[Περγαῖος. V. Πέργη.]

[Περγαμηνή, ἡ, Membrana. Gl.] Περγαμηναί, Suidæ αἱ μεμβράναι [μεμβρᾶναι], αἱ δέρρεις, Membranæ, Pelles. Fuerunt autem Membranæ s. Pelles literarum monumentis excipiendis ac diutius conservandis aptatæ, inventæ post usum chartarum. In palmarum enim foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum **D** libris: postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox et privata linteis confici cœpta, aut ceris: pugillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora, invenimus ap. Hom.: deinde in Ægypto ex papyro chartæ præparari cœptæ, diviso acu in prætenues, sed quam latissimas, philuras. Mox æmulatione circa bibliothecas Ptolemæi et Eumenis, supprimente chartas Ptolemæo, membranæ Pergami repertæ. Plin. 13, 11. [Grammat. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 420. Eadem fere in Exc. Joann. Lydi p. 30 ed. Rœth., ubi genere neutro τὰ μέμβρανα Περγαμηνὰ καλοῦσιν.] Herodotus antiquiorem etiam membranarum usum fuisse testatur: nam 5, p. 194 [c. 58] dicit Iones olim ἐν σπάνει βίβλων usos fuisse διφθέρῃσι αἰγέῃσί τε καὶ οἰέῃσι: unde et τὰς βίβλους ab ipsis vocatas fuisse διφθέρας: quin et sua ætate multos barbarorum ἐς τοιαύτας διφθέρας γράφειν solitos.

[Περγαμηνός. V. Πέργαμον. || Περγαμηνός, n. pr. viri Tenedii ap. Cantacuz. Hist. p. 860, C.]

[Περγαμίδης, ὁ, Pergami, arcis Trojanæ habitator.

Aristot. Anth. Pal. App. 9, 83, p. 755: Π. Λαομέδοντα.] **A** Περγάμιον [?], Hesychio, [Photio] et Suidæ δήμιον.

[Περγάμιος, ία, ιον, Pergamius. Anth. Plan. 4, 91: Ἄκρα πόληος ... Περγαμίης. Π., ἡ, Arx Trojæ, Pind. Isthm. 6, 45: Ἕλε δὲ Περγαμίαν.]

[Περγάμιος, ὁ, Pergamius, n. viri, ap. Liban. Epist. 1089, 1179, 1228, 1324. G. Dind.]

Πέργαμον, τό, [Photio et] Suida teste, vocant Iones τὴν πόλιν: alii vero πάντα τὰ ὑψηλὰ eo nomine accipiunt. [Schol. Hom. Il. Δ, 508: Ὅμηρος δὲ μόνην τὴν Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον καλεῖ, οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις. Schol. Plat. p. 60: Πέργαμα, τὰ ὑψηλά. Serv. ad Virg. Æn. 1, 95: « Ex quibus omnia alta ædificia pergama vocantur, sicut Æschylus. » Prom. 955: Νέον νέοι κρατεῖτε (οἱ θεοί), καὶ δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. De arce Thebana Eur. Phœn. 1105: Περγάμων ἐπ' ὀρθίων· 1183: Κατ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πόλιν.] Hesychio Πέργαμος est ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου, Arx Ilii, Arx Trojæ. [Hom. Il. Δ, 508: Περγάμου ἐκ κατιδών. Π. ἄκρης Il. Z, 512. Περγάμῳ ἄκρῃ E, 460; ἱερῇ 446. Π. ἱρὸν Eur. Tro. 1065.] Pro quo ap. Latinos poetas **B** Pergama: ut Virg., Trojam incensam et prolapsa videntem Pergama. Iidem Pergama dicunt pro Ilio, synecdochice. Virg., Pergama dum peteret. Unde ap. eosd., Arces Pergameæ, Ruinæ Pergameæ, Gens Pergamea, pro Trojana. [Numero plurali etiam Tragici Græci plerumque usi sunt. Soph. Phil. 347: Τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἑλεῖν. Τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμα ib. 353, 611. Περγάμοις Τρωίας Eur. Andr. 292. Ξεστῶν περγάμων Ἀπολλωνίων Or. 1392. Περγάμων ἕδρας Tro. 556. Τῶν περγάμων τοῦ ἄστεος Philostr. p. 721. Numero singulari et genere neutro τὸ Πριάμου πέργαμον Herodot. 7, 43.] Alioqui Πέργαμος, [ἡ,] est civitas Asiæ: Lat. Pergamus et Pergamum. [Græci quoque τὴν Πέργαμον et τὸ Πέργαμον dixerunt. Femin. genere utuntur Xenoph. Hell. 3, 1, 6, Pausan. 7, 16, 1; 10, 25, 10. Longe frequentius τὸ Πέργαμον, cujus exx. v. ap. Polyb. 4, 48, 11; 16, 1, Strabon. 13, p. 623 seqq. (male ib. p. 615 libri nonnulli τῆς Περγάμου pro τοῦ Π.), Appian. Maced. 9, p. 519, 12, Mithr. 11, p. 654, 6, Philostr. p. 535, Eunap. p. 38, 108. Vitiosum vero masc. τὸν **C** Πέργαμον ap. Polyb. 21, 8, 1; 22, 3, 10, Eunap. p. 19, quod primo et tertio loco e libris, secundo ex conjectura τὸ Π. scribendum. Casuum obliquorum, sed sine generis significatione positorum exx. sunt ap. Xenoph. Anab. 7, 8, 8 et 23, Polyb., Strabonem, alios.] Unde Περγαμηνός, Pergamenus. [Περγαμηνῶν ἐπίνειον Strabo 13, p. 615. Ἑλλόγιμοι Περγαμηνοὶ ib. p. 625. G. D. Marc. Heracl. p. 113, 8 ed. Miller.: Μένιππός τε ὁ Π. Inscr. Vid. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 20: Πρώτης Περγαμηνῶν πόλεως. Lucian. Long. c. 12: Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Π. καὶ οὗτος βασιλεύων. Hase.] Et supra hinc Περγαμηναί, sc. δέρρεις s. διφθέραι, Pergamenæ pelles: in quibus scriptitatum fuit: ac Pergamena fictilia, ap. Plin. [|| Πέργαμος, castellum Thraciæ, ap. Herodot. 7, 112.]

[Πέργαμος, ὁ, Pergamus, Neoptolemi filius. Pausan. 1, 11, 1; 3, 20, 8.]

[Περγάντιον, πόλις Λιγύων. Τὸ ἐθνικὸν Περγάντιος, ὡς Ἀλλάντιος, Βυζάντιος, Steph. Byz. De accentu Arcad. p. 120, 18.]

[Περγασή, ἡ, Pergase. Steph. Byz.: Π., ὀξυτόνως, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης Περγασεύς. Ἔστιν οὖν καὶ Περγασῆθεν καὶ Περγασῆνδε· ἐν τόπῳ δὲ Περγασῆσι (ap. Aristoph. Eq. 321). De accentu Steph. Byz. rursus s. v. Ἀγγελή et Arcad. p. 113, 24, ubi περγασσὴ scriptum. Harpocr. ab Photio et Suida exscriptus: Περγασῆθεν· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Θουτίμου. Περγασὴ δῆμος τῆς Ἐρ. Τὸν μέντοι δημότην διχῶς λέγεσθαί φασι, Περγασέα τε καὶ Περγασῆθεν. Philoch. ap. Dionys. Ep. ad Amm. 1, 9: Καλλίμαχος Περγασῆθεν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 182, 199.]

[Περγασία. V. Πέργη.]

[Περγασίδης, ὁ, Pergasi filius. Δηικόωντα Π. Hom. Il. E, 535.]

[Πέργη, ἡ, Perga, urbs Pamphyliæ, ap. Callim. H. in Dian. 187, Strab. 14, p. 667, Scylac. p. 39, Ptolem. 5, 5, Lucam Act. Apost. 13, 13; 14, 25. De accentu Arcad. p. 104, 21. Adj. Περγαῖος et Περγαία (ut Περγαία σταφυλὴ ap. Pollux. 6, 82) memorat Steph. Byz.,

A et Περγασία Ἄρτεμις, quod Περγαία scribendum esse apparet ex Strab. l. c., Artemid. 2, 35, et numis ab Holstenio memoratis et Spanhemio ad Callim. l. c. Περγαία θεὸς ἡ Ἄρτεμις ap. Hesych. Τὸ τῆς Περγαίας ἱερὸν ap. Philostr. p. 574. Proverbii speciem habet quod ab Photio p. 72, 19, et Suida annotatum est, Ἡ Π. Ἄρτεμις· τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν, παρ' ὅσον ἡ θεὸς αὕτη (ἐν αὐτῇ Photius, reliquis omissis) νομίζεται ἀγυρτεύειν ἀεὶ καὶ πλανᾶσθαι. || Mons Tyrrheniæ. Lycophr. 805: Πέργη ... Τυρσηνῶν ὄρος· ubi v. Tzetz.]

[Πέργουλος.] Περγοῦλον Hesych. esse dicit Aviculam sylvestrem albam. Pro quo infra σπέργουλος ap. Eund. [Codex ἀργιλεγου, ex quo Musurus fecit Ἄργει λευκόν. Recte Schowius Ἀργεῖοι (quo refertur illud οἱ αὐτοί, de quo s. v. Πέργυς dicemus) λέγουσι, nisi quod de verbo λέγουσι dubitare licet. Hesych. infra: Σπέργουλος, ὀρνιθάριον ἄγριον. Hic quoque Ἀργεῖοι restituendum puto. G. Dind.]

[Πέργυς.] Πέργυς, Hesychio πρέσβεις. [Codex πέργους. **B** Scribendum videtur, favente literarum serie, Πέργυς, πρέσβυς. Recta autem vocabuli forma est Σπέργυς, quod v. Ceterum Hesych. addit οἱ αὐτοί, i. e. οἱ Ἀργεῖοι, quorum in præcedenti glossa mentio facta erat. G. Dind.]

[Περδή. V. Πορδή.]

[Πέρδησις, εως, ἡ, Crepitus ventris. Hippocr. p. 40, 22, et 196, G: Φῦσαν ἄνευ ψόφου καὶ περδήσιος διεξιέναι: ubi libri multi πραδήσιος, unus παρδήσιος: v. Littré vol. 2, p. 138.]

Περδίκα, ἀγρέττα, σίττα, ψίττα, sunt ἐπιφθέγματα ποιμενικά, αἰπολικὰ καὶ βουκολικά, quibus utuntur, quum διώκουσιν, schol. Theocr. [Posteriora duo ap. Theocrit. 4, 45, 46; 5, 3, et schol., in quo priora non reperi. Hemst.]

[Περδίκειος, ὁ, ἡ. Κρέα π., Carnes perdicum, Pollux 6, 33. Suidas: Περδίκειον σκέλος (hoc etiam ap. Theognost. p. 56, 2) καὶ π. πούς. « Alterum ad claudum illum cauponem respicit, quem tetigit proverbium ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Περδίκος σκέλος. Conf. Prov. Coislin. **C** 189. » Bernhardy. Cauponem illum tetigit Aristoph. Av. 1292, et in Anagyro (fr. 148): Καὶ μὴν χθές γ' ἦν Πέρδιξ χωλός. Prov. Πέρδικος καπηλεῖον annotavit Hesych.]

[Περδίκια, τά, Perdicia. Steph. Byz.: Π. οὐδετέρως, χώρα καὶ λιμὴν Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Περδικιεύς.]

[Περδικιάς, άδος, ἡ, i. q. περδίκιον, Herba Parietaria. Alex. Trall. 1, p. 19; 2, p. 157, 161; 3, p. 172, et alibi sæpe. Struv. Theoph. Nonn. Epit. t. 1, p. 282, 8. Galen. vol. 14, p. 397, 15; 447, 17. Περδικιάδος χυλὸς ib. p. 503, 16; ἐκ π. κατάπλασμα p. 415, 5. Hase.]

Περδικιδεύς, έως, ὁ, Pullus perdicis. V. Περιστερεύς [s. v. Περιστέριον, ubi Eustath. citat p. 753, 56. Περδικιδῆς cum similibus πελαργιδῆς, ἀλεκτορίδης aliisque posuit Philemon Lex. § 100, patronymicorum nominum similitudine, ut videtur, deceptus: quem errorem notavit Valck. ad Theocr. Adon. p. 402. Περδικιδῆν Orneosoph. p. 116. G. Dind.]

[Περδικικός, ή, όν. Οἰκίσκος π., Cavea perdicis. Pollux 10, 159: Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον καὶ οἰκίσκον περ- **D** δικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ἔφη.]

Περδίκιον, τό, Parvus perdix. Athen. 14, [p. 664, E, ex Menippo]: Περιεφέρετο περδίκια καὶ χηνία ὀπτά. Idem 8, [p. 359, B] ex Philippo [Ephippo] comico: Ἀλεκτρυόνιον, φάττιον, περδίκιον. Alias περδίκιον est etiam Herbæ nomen, quæ et ἑλξίνη dicitur, Lat. itidem Perdicium, Celso Herba muralis, Scribonio Herba urceolaris: vulgo Parietaria. [Hesych.: Ἑλξίνη, περδίκιος βοτάνη.] Nomen ei dedit perdix avis, id maxime eruens, Plin. 21, 17, et ante eum Theophr. H. Pl. 1, 11 [6, 11]. Idem Plin. ejusd. l. c. 30: Parthenium, inquit, Celsus apud nos Perdicium et Muralium vocat. [Galen. vol. 14, p. 404: Χυλῷ περδικίου βοτάνης. Hippiatr. p. 145, 14; 191, 3. Quam hodieque Græci Περδικάκιον vocant, ea est Parietaria officinalis Linn. Hase.]

[Περδικίτης, ὁ, (sc. λίθος,) lapis quidam. Alex. Trall. 11, p. 640.]

[Περδίκκας, ου (vel α, quam formam ponit Chœrob. Can. p. 41, 24; Ion. Περδίκκης, εω), ὁ, Perdiccas, n. pr. Macedonicum. P. Temenida, regni Macedonici

conditor, ap. Herodot. 8, 137 sqq. || Alexandri filius, Macedonum rex, pater Archelai. Thucyd. 1, 57; 2, 100, Athen. 5, p. 247, D, al.: v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 222. || Amyntæ filius, rex Macedonum. Diodor. 16, 2. V. Clinton. ib. p. 227. || Orontæ filius, dux copiarum Alexandri M. ap. Diodor. 17, 57 et Arrian. Anab. locis plurimis. || Alius, copiarum præfectus sub Eumene, ap. Diodor. 18, 40. || Medicus, ap. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 332. || Sacrorum vasorum præfectus quidam ap. Cantacuz. Hist. p. 857, A, ubi Περδίκης scriptum. G. Dind.]

[Περδικοθήρας, ὁ, Perdicum venator. Ælian. N. A. 12, 4.]

Περδικοτροφεῖον, τὸ, Locus ubi aluntur perdices, Pollux [10, 159. Phot. p. 319, 4; Eustath. p. 1423, 4.]

[Περδικοτρόφος, ὁ, Perdices alens. Strabo 14, p. 652.]

Πέρδιξ, ικος, ὁ, ἡ, Perdix, avis satis nota. [Aristoph. Av. 268, 767; Xenoph. Mem. 2, 1, 4. Σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ Agath. Anth. Pal. 7, 204.] De qua vide Aristot. H. A. 9, 8, [Ælian. N. A. 4, 16, [Plin. 10, 33; necnon Athen. 9, [p. 388 seqq., ubi poetarum comicorum aliorumque scriptorum locos attulit. Idem unum attulit literæ ι in casibus obliquis correptæ exemplum ex Archilocho, Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα· quam mensuram τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον tribuit Herodian. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 285, 13, et Draco p. 27, 15]. Masc. οἱ πέρδικες passim legitur: fem. αἱ πέρδικες ap. Aristot. H. A. 6, 1, ubi de femineo sexu dicitur. [De libidine perdicum dixerunt Aristot. et Ælianus. Τὸ ζῷον ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παραλῆφθαι annotavit Athen. p. 389, A, allato Phrynichi ex Τραγῳδοῖς comœdia loco, Τὸν Κλεομβροτόν τε τοῦ Πέρδικος υἱόν· ubi in nominis proprii speciem dictum est ex more Comicorum, de quo v. Meinek. vol. 2, p. 599. || N. pr. significat ap. Sophoclem loco ex Camiciis citato ab Athen. p. 388, F: Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις. Phot. p. 413 et Suidas: Πέρδικος ἱερὸν, παρὰ τῇ ἀκροπόλει. Εὐπαλάμῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες Δαίδαλος καὶ Πέρδιξ, ἧς υἱὸς Κάλως (scr. Τάλως ex Apollod. 3, 15, 3. In utroque nomine peccavit Tzetz. Hist. 1, 493: Παῖδα Πέρδικος ἀδελφῆς καλούμενον Ἀττάλω)· ᾧ φθονήσας ὁ Δαίδαλος τῆς τέχνης ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκροπόλεως· ἐφ' ᾧ ἡ Πέρδιξ ἑαυτὴν ἀνήρτησεν, Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὴν ἐτίμησαν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα. || N. pr. cauponis, de quo v. Περδίκκας.]

Πέρδω, Pedo, Crepitum ventris emitto. At Plaut. Crepitat mihi venter: de eo, cui incogitanti erumpit crepitus. Unde fut. 2 [inusitatum] Παρδῶ, a quo aor. 2 ἔπαρδον, Pepedi, Crepitum ventris emisi. [Cujus exx. v. s. Καταπέρδω.] Ex Aristoph. cum gen. affertur πέρδω σου pro πέρδω κατὰ σοῦ, vel καταπέρδω σου, Oppedo tibi. [Pac. 547 in edd. vet.: Πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ 'κεινουί, duplici vitio: nam nec perfectum exstat πέπαρδα, nec verbum simplex cum genit. construi potest. Recte igitur nunc ex codd. legitur κατέπαρδεν.] Pass. Πέρδομαι, eadem signif. usurpatur, qua act. πέρδω. Aristoph. Nub. [9]: Πέρδεται Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. [Ach. 30, Eq. 115, Eccl. 78, al.] Inde fut. 2 παρδήσομαι, ut ἀποπαρδήσομαι. Præt. med. πέπορδα, Pepedi. Aristoph. Nub. [392]: Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας, Quales crepitus emisisti. [Pac. 335: Ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα. Plusquamp. πεπόρδει Vesp. 1305.] || Πέρδειν est etiam σχῆμα παλαίσματος, Pollux [3, 155. Lectio vitiosa, de qua v. quæ s. v. Μεσοπέρδην dicta sunt.]

[Περεαντικός. V. Περάτικός.]

[Περεγρῖνος, ὁ, Peregrinus, n. pr. ab Suida annotatum. Fuit philosophus Cynicus Parianus, qui Protei nomen adsciverat. V. de eo Philostr. p. 563, Lucian. De morte Peregrini et scriptores ab Oleario indicati ad Phil.]

[Περεύς, έως, ὁ, Pereus, Elati et Laodicæ filius. Apollod. 3, 9, 1; Pausan. 8, 4, 4. Idem nomen esse Πηρέως, Autonoæ patris, ap. Apollod. 2, 7 extr. probabiliter conjecit Heynius. Denique Πηρεὺς inter nomina in ευς memoratur ab Herodiano Π μον. λ. p. 6, 4: quod tamen ex Τηρεὺς corruptum esse potest. G. D.]

[Πέρηθεν. V. Πέραθεν.]

[Περήνη, πόλις, Suidas, et infra Πειρήνη. Utrumque ex Πειρήνη corruptum esse monet Bernhardyus.]

Περητήριον, τὸ, Quo perforare et transfodere aliquid possumus. Sic dicitur ab Hippocr. Terebra recta et acuta, diversa a modiolo. Galen. Lex. Hippocr. [p. 542] περητηρίῳ exp. τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ [ὀξεῖ]: subjungens, Ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον, ἡ χοινικίς. [Existimo a Galeno indicari locum Hippocratis libri Π. τῶν ἐντὸς παθῶν p. 544, 54, in aqua inter cutem ex pulmonis vitio, ubi explorare jubet utro in latere fluctuet, deinde τάμνειν τὴν πλευρὴν τὴν τρίτην ἀπὸ νεάτης μέχρι τοῦ ὀστέου, εἶτα τρυπῆσαι πέρην τρυπάνῳ τρυγλητηρίῳ. Τρυπάνῳ περητηρίῳ mihi legisse videtur Galenus, ut terebra acuta ad os trajiciendum et viam aquæ inter cutem faciendam, usus fuerit, non terebra cava quæ ad parvula ossa, non spatiosa adaptatur, ut scribit Celsus. Deinde mihi etiam vitium subesse videtur. Nam τρυγλητηρίῳ aut τρυγλοδυτηρίῳ legendum suspicor, non τρυγλητηρίῳ, quod τρώγλη, τρύπη, hoc est Foramen, significet, eoque nomine terebellum indicetur quod cavernam pectoris subeat, aut foramen faciat, potius quam cavum aut foratum. Foes.]

Περητός, Ionice pro περατός, ut περάω pro περάω. Herodot. [5, 52]: Περητὸς νηυσὶ ποταμός, Fluvius qui navibus transitur, non nisi navibus potest trajici. [Recte nunc hic et alibi ap. Herodot. νηυσιπέρητος ex codd. legitur.]

[Περιήτρια, ἡ περιαγγέλλουσα (παραγγέλλουσα Hesych.) τὴν ὥραν (ταῖς κεκτημέναις addit Hesych.), i. e. dominis, Phot., Suid. et Hesych. Caput gl. ap. Phot. Περίτρια, ap. Hesych. Περάτρια scriptum. Cum Suida consentit gramm. Bachmanni vol. 1, p. 337. Ex περιήτρια depravatum videtur Schæfero Meletem. p. 128, non satis probabiliter.]

Πέρθω, πέρσω, Diruo, Everto, Vasto, Depopulor. Hom. [Il. Σ, 342: Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων· Φ, 584: Πόλιν πέρσειν Τρώων·] Od. Ε, [107]: Δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν, Decimo anno vastata et eversa urbe abierunt. Itidem Ξ, [241]: Πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν. [Æsch. Pers. 178: Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων. Soph. Ph. 69: Οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον. Eur. Tro. 461: Δόμους πέρσασ' Ἀτρειδῶν.] Il. Σ, [454]: Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι, Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Ἔκτανε, Urbem expugnassent et evertissent, cepissent et diruissent. Ubi etiam nota aor. 2 Ἔπραθον a fut. 2 πραθῶ, pro παρθῶ per metathesin; regulariter enim dicendum esset παρθῶ a πέρθω, ut παρδῶ a πέρδω. [Pind. Nem. 7, 52: Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πράθεν· et Isthm. 5, 46. Apoll. Rh. 1, 800: Πέρθεσκον ἐπαύλους.] Pass. Πέρθομαι, Evertor, Vastor, Expugnor et diruor. Il. Β, [374]: Πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε· Ω, [729]: Πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται· Π, [708]: Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις, οὔ νύ τοι αἶσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων, Quoniam fatum non est Trojam tuis manibus excindi et everti. Ubi etiam nota Πέρθαι pro πεπέρθαι, vel πέρθεσθαι. [Hesych. et] schol. per aor. exp. πορθηθῆναι. [Æsch. Sept. 325: Πόλιν περθομέναν ἀτίμως.] || Homines quoque πέρθειν dicitur aliquis pro Perdere, Necidare, Trucidare, Perimere, quasi Evertere vita. Soph. [Tr. 1198]: Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους. [Id. Œd. T. 1456: Μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν. Pind. Nem. 3, 63: Αἰχμάδοντα Τελαμῶν ἔπερσεν· Ol. 10, 40: Ἔπερσαν αὐτῷ στρατόν· Pyth. 9, 141: Εὐρυσθῆος κεφαλὰν ἔπραθε φασγάνῳ. De corpore æstivo calore confecto Pind. Pyth. 3, 87: Θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας. De amore homines perdente Eur. Hipp. 542: Ἔρωτα ... πέρθοντα καὶ διὰ πάσας ἰόντα συμφορᾶς θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ. De olea exscindenda Soph. Œd. C. 703: Τὸ μέν τις οὐδ' ἀδὴς οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας. || De pilis evellendis Æsch. Pers. 1056: Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.] Eust. [p. 70, 35] scribit Πέρθω derivari a πρέθω facta metathesi et τροπῇ literarum: ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ταῖς πορθουμέναις πόλεσι. Solent enim hostes incendere urbes quas vastare volunt.

Περὶ, cum genit. De. [Sæpissime cum verbis dicendi, audiendi, quærendi, cogitandi ap. Homerum et alios omnium ætatum scriptores, quorum exx. sub verbis singulis sunt allata. Porro cum verbis pugnæ vel contentionis significationem habentibus, velut ἐρίζειν, μάρνασθαι, μάχεσθαι. Sic Hom. Il. Ο, 416: Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον οὐδ' ἐδύναντο οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι ... οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι· 707: Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε δῄουν ἀλλήλους· Π, 1: Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο· Χ, 161: Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος.] Hesiod. Sc. [251]: Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων, Contentionem habebant de iis qui cadebant, i. e. Contendebant de iis etc. Sic in soluta quoque oratione dicitur ἐρίζειν περί τινος, et ἀμφισβητεῖν περί τινος: ut a Plat. Protag. [p. 337, A]: Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή· quæ Cic. vertit, Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri, et inter vos de hujusmodi rebus controversemini, non concertetis. [Demosth. p. 10, 16: Οὐ περὶ δόξης οὐδ' ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμοῦσι.] Huic affine est, στασιάζειν περί τινος, et στάσις s. στάσεις περί τινος: Aristot. Polit. 5, [c. 4 init.]: Γίγνονται μὲν οὖν αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν. Item, ἐρωτᾶν περί τινος, Interrogare de aliqua re. Et λέγειν περί τινος, Dicere de aliqua re, Verba facere de re aliqua. Vel λέγειν τι aut εἰπεῖν τι περί τινος, Demosth. [p. 318, 4]: Ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ' ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου. [Id. p. 741 extr.: Ἀηδές ἐστιν ὀνομαστὶ περί τινων μεμνῆσθαι. Lysias p. 149, 19: Περὶ Νικίου ἀναμνήσθητε.] Et βουλεύεσθαι περί τινος, Deliberare de aliqua re, aut etiam de homine quopiam. Plut. Apophth. [p. 187, B]: Τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ. [Demosth. p. 229, 6: Περὶ ὧν ... τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τάττουσι τιμωρίας.] Quinetiam ποιεῖν τι περί τινος: ut in Xen. [Mem. 1, 3, 1]: Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Alio etiam sensu Thuc. 2, [6]: Μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν. Sed hi duo loci aliter potius quam ad verbum Latine reddi debent. [Polyb. 1, 54, 4: Συνιδὼν τὸ περὶ τούτου γεγονός· 4, 56, 9: Τὰ περὶ Σινώπης ἐν τούτοις ἦν. Cum gen. et accus. 8, 10, 5: Οὐ μόνον περὶ τοὺς Μεσσηνίους τοῦτο πεποιηκότες, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Schweigh.] Alicubi certe commode additur accus. ante præp. De in Lat. interpretatione: ut quum dicit Thuc. 1, [85]: Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν περὶ τῆς Ποτιδαίας, πέμπετε δὲ περὶ ὧν οἱ ξύμμαχοί φασιν ἀδικεῖσθαι, possumus vertere Mittite ad Athenienses legatos de Potidæa. Quæ tamen interpret. ferri et ipsa potest. Sic autem et Xen. verbo πέμπω usus est, quum alibi, tum Cyrop. 6, [2, 11]: Πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. Sed et ap. ceteros scriptt. huic verbo sæpe adhibetur hæc præp. Adhibetur autem et aliis multis, sicut Latina præp. De, quæ tibi lectio eorum facile ostendet. [Cum substant. et adject., velut ap. Plat. Phædon. p. 95, E: Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν· 97, D: Διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων· Theæt. p. 176, C: Περὶ τούτου καὶ ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρός· Protag. p. 338, E: Περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. Aristoph. Eccl. 684: Περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; Rarius absolute ponitur significans Quod attinet ad. Aristoph. Ran. 822: Λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Thucyd. 2, 51: Σῶμα αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας. Similiter ibid. c. 45, 62, 70. 4, 101: Ὡς αὐτῷ τὰ περὶ τὰς Σίφας τῆς προδοσίας πέρι οὐ προὐχώρησεν· et c. 132. Plato Leg. 9, p. 865, B: Ἰατρῶν δὲ π. πάντων, ... καθαρὸς ἔστω κατὰ νόμον. Xenoph. Rep. Ath. init.: Περὶ δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ὅτι μὲν εἵλοντο ... οὐκ ἐπαινῶ. Demosth. p. 1202, 25: Περὶ δὲ τῶν φιαλῶν ... .] Sed hoc sciendum est, interdum in hac signif. scribi Πέρι [Πέρι cum anastrophe scribitur ubi casui quem regit postpositum est. Quod ab Etym. M. p. 123, 28, inter præpositiones numeratur quæ anastrophen non patiantur, aut librarii aut ipsius grammatici error est, notatus ab Lehrsio Quæst. epic. p. 74]: ut ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι, Hæc dicentes de Hercule. [Æsch. Ag. 843: Εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι λέγω· Eum. 630: Ψῆφον διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. Soph. Ph. 553: Οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι. Et verbo uno pluribusve interpositis, Æsch. Sept. 248: Τῶνδε βουλεύειν πέρι· Choeph. 84: Γίνεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι· 850: Ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄγγελον πεύθεσθαι πέρι. Soph. Tr. 91: Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι· Ant. 682: Λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι. Eur. Or. 837: Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι· Phœn. 424: Στρυμονῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι· et alibi sæpissime ap. Tragicos, quorum Sophocles anastrophe tam constanter usus est, ut præpos. hujus genitivo præpositæ unum tantum apud eum reperiatur exemplum, Aj. 151: Περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει. Aristot. Poet. c. 22: Ἀριφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει ὅτι ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται, οἷον τὸ δωμάτων ἄπο, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ δωμάτων ... καὶ τὸ Ἀχιλλέως πέρι, ἀλλὰ μὴ περὶ Ἀχιλλέως. Sed præp. περὶ anastrophe ne a prosa quidem oratione aliena habita est.] Sic [Herodot. 8, 36: Σφέων αὐτῶν πέρι ἐφρόντιζον] Μιῆς πέρι παρθένου, Herodot., De una virgine. [Hoc rectius μιῆς περὶ παρθένου scribitur. Diversæ de anastrophe præpositionum inter adjectivum et substantivum vel inter substantivum et adjectivum positarum sunt sententiæ grammaticorum, ab Lehrsio l. c. tractatæ. Mihi recte judicasse videntur qui anastrophen non admitti voluerunt nisi ubi præpositio nomini primario esset postposita: quam tamen regulam non puto adhibendam esse ubi præpositio ab genitivo nominis aliis verbis interpositis est disjuncta, ut ap. Platon. Leg. 3, p. 676, C: Ταύτης δὴ πέρι λάβωμεν, εἰ δυναίμεθα, τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. G. D. Plato Theæt. p. 148, D: Τῶν τε ἄλλων πέρι καὶ ἐπιστήμης λαβεῖν λόγον· Gorg. p. 455, A: Δικαίου τε πέρι καὶ ἀδίκου· Phædr. p. 259, E: Τἀληθὲς ὧν ἂν ἐρεῖν πέρι μέλλῃ.] Item cum gen. longius ab ipsa præp. remoto, ut ap. Plat. Apolog. [p. 19, C]: Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω. [Eur. Ion. 588: Ὧν δὲ γιγνώσκω πέρι ἄκουσον. Ib. 250: Γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι τὸ σχῆμ' ἰδών τις.] || Pro: ut exp. hoc Homeri Il. Ψ, 437: Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ubi tamen et aliter reddi potest. [Ib. 639: Ἀγασσάμενοι περὶ νίκης· Ρ, 147: Μαρνάμενος Δαναοῖσι ... περὶ πτόλιος. Et sæpissime ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, περὶ τέκνων, al.] Affertur itidem ex Plat. Leg. περὶ ψυχῆς μάχομαι, quod redditur Pugno pro anima. [Herodot. 7, 57: Περὶ ἑωυτοῦ τρέχων· 8, 102: Πολλοὺς ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφέων αὐτῶν· 74: Περὶ παντὸς δρόμον θέειν· 9, 37: Τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς. Aristoph. Vesp. 375: Τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν. Dionys. A. R. 10, 28: Τὸν ἁπάντων κράτιστον αἱρησόμεθα θάνατον περὶ τῆς πατρίδος.] Sic autem Orationem Demosthenis, Περὶ στεφάνου inscriptam, quibusdam placuit appellare orationem Pro corona: aliis tamen aliogui reddentibus De corona. At de hoc loquendi genere, Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, quod redditur Pro nihilo duco, dicam paulo post. || Propter, Ob. Eur. Phœn. [527]: Τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν, Propter tyrannidem, regnum; Regnandi gratia, Cic. p. 111 mei Cic. Lex., perinde ac si dictum esset ἕνεκα: quod adverbium reddi solet Gratia, s. Causa. Itidem certe περὶ pro ἕνεκα, ap. Thuc., Περὶ ὧν ἥκουσι. [Plato Protag. p. 318, A: Περὶ ὧν ἀφικόμην.] Sed et ap. Aristoph. exp. ἕνεκα, Nub. [1004]: Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου. [Cum verbo εἶναι id. Eq. 87: Περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι, De potu tibi agitur: ubi Lysiæ locum comparavi p. 127, 5: Ὅτι οὐ περὶ πολιτείας ὑμῖν ἔσται, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας ὁ λόγος, in quo ὁ λόγος ab duobus abest codicibus, et recte fortasse. G. D.] At vero ap. Jo. 10, [33]: Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, Ob bonum opus, aptius quam Boni operis gratia. || Περὶ poetice cum gen. quoque, pro Circum, Circa, ut περὶ σπείους, quod ex Hom. [Od. Ε, 68] affertur pro Circa specum. Ex Eod. [ib. 130]: Περὶ τρόπιος βεβαῶτα, pro περὶ τὴν τρόπιν βεβαῶτα, i. e. τὴν τρόπιν περιβεβηκότα, quibus verbis significat, περιβάδην τρόπει νεὼς ἐποχούμενον. [Apoll. Rh. 2, 1129: Δοῦναι ὅσον θ' εἷλυμα περὶ χροός. Anth. Pal. App. 120: Περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα. Alia quæ Schæf. ad Dionys. De comp. vv. p. 351 attulit exx. vitiosis nituntur lectionibus. Menandri verba ap. Strab. 10, p. 452: Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς, retracto accentu πέρι emendavit Bernhard. Synt. p. 259.] Ap. Hesiod. vero [Op. 478], Περὶ χειρὸς ἄεργον, exp. χειρὶ περιλαμβάνων. [Μικρὸν

χειρόβολον τῶν σταχύων περὶ τῇ σῇ χειρὶ κρατῶν exp. Tzetz.] || Præ, Ultra : sed poeticus est hic quoque usus. Hom. Il. A, [417] : Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, i. e. περισσότερον πάντων, Eust.; Latine reddideris, Præ omnibus, Ultra omnes, etiam Plus quam omnes. [B, 831 : Ὃς περὶ πάντων ᾔδεε μαντοσύνας· Δ, 375 : Περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι· 279 : Ὃς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν· Φ, 214 : Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν. Apoll. Rh. 1, 65 : Ὃν περὶ πάντων Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας· 2, 179 : Ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη.] Et περὶ πάντων σε τίω, ap. Eund., Præ omnibus te honoro. [Il. Δ, 257 : Περὶ μέν σε τίω Δαναῶν. Apoll. Rh. 3, 304 : Τὸν περὶ πάντων ξείνων ... ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα.] Il. Φ, [105] : Καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων, ubi etiam exp. περισσῶς ab Eust., dicente significare aperte ἐπίτασιν. Quidam certe ex hoc ipso περισσῶς per sync. factum esse crediderunt. Sed et hoc sciendum est, his in Il. inveniri etiam scriptum πέρι. Quam ego scripturam dederim potius ultimo illi loco (ubi per se ponitur, et sine casu, sicut et in aliis ejusd. poetæ Il.), quam ceteris duobus. [Schol. Il. B, 831, ad verba poetæ, Ὃς περὶ πάντων ᾔδεε μαντοσύνας : Οὕτως φυλακτέον τὸν τόνον τῆς προθέσεως· εἴτε γὰρ πρόθεσίς ἐστιν ἀντὶ προθέσεως παρειλημμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντων, φυλάσσεται ὁ τόνος, καθότι πᾶσα πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον (de hoc præcepto, a grammaticis plurimis decantato, quid statuendum sit ostendit Lehrs. Quæst. epic. p. 87 seqq.), εἴτε ἀντὶ τοῦ περισσῶς, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς τὸ (Od. A, 66) « ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν. » (Et Il. K, 244) « Οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη. » Eodem fere redeunt annotationes scholiastarum ad Il. A, 258, Δ, 46, N, 52, Φ, 214, Etym. M. p. 142, 15 et, ubi de præpos. nomini postposita agitur, schol. Il. Π, 497, P, 242 : quas si quis inter ipsas comparaverit, triplicis usus exempla confudisse animadvertet grammaticos. Nam quibus illi regulam suam applicuerunt locis Homericis, eorum in aliis præpositio vel a verbo suo per tmesin disjuncta (cujus exx. s. verbis περιδείδω, περίειμι aliisque afferentur), vel pro περισσῶς dicta et cum genit. constructa (ut in locis supra allatis) proprium sibi accentum servat περί, in aliis vero eadem quidem adverbiis περισσῶς potestate, sed sine casu, i. e. adverbialiter, posita retracto scribenda est accentu πέρι : de quo recte judicavit HSt., uno præeunte veterum grammaticorum, cujus sententiam prodidit schol. cod. Paris. Il. Φ, 163, ubi ad verba ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν annotatum est : Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρίων ἀναστρέφει τὴν περί, ἵνα σημαίνῃ τὸ περισσῶς. Ejusdem generis exempla plurima sunt ap. Homerum, de quibus pauca apposuisse sufficiet. Il. Θ, 161 : Πέρι μέν σε τίον Δαναοί· I, 53 : Πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι· 100 : Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι· K, 244 : Οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ· Od. B, 88 : Ἤ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν· 116 : Ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη. Et apud alios Epicos, ut Apoll. Rh. 2, 20 : Πέρι δ' αὖ Πολυδεύκεα πάντων ἐφαῖλε· 53 : Πέρι δ' οἵ γ' ἔσαν ἀσκελέωντες· 241 : Πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο (ἔλε κῆδος)· Oppian. Hal. 1, 385 : Πέρι γάρ σφι Ποσειδάων ἀγαπάζει· quod schol. exp. περισσότερον.] || At vero quum dicitur περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι s. ποιοῦμαι, item περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, s. πλείονος, vel πλείστου, aut περὶ ὀλίγου, s. περὶ ἐλάττονος, et περὶ οὐδενός, in his inquam ac similibus loquendi generibus, præpositioni περὶ nulla seorsum datur interpret. in sermone Latino : qui genitivo contentus, pro περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, et περὶ πλείονος, et περὶ πλείστου, dicit Magni s. Pluris s. Plurimi s. Maximi facio. [Herodot. 1, 73 : Περὶ πολλοῦ ποιεύμενος αὐτούς· 1, 120 : Ἡμῖν περὶ πολλοῦ ἐστι κατορθοῦσθαι τὴν ἀρχήν. Περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος et περὶ πλείστου εἶναι vel ποιεῖσθαι ap. Plat. Theæt. p. 150, E, Crat. p. 404, D, Symp. p. 180, A, Rep. 2, p. 374, C, al.] Itidemque περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι s. ἡγοῦμαι, Nihili facio, duco : ut dicitur Parvi duco, et Minoris duco. Fateor alioqui dici potius, Pro nihilo duco : ac certe si in ceteris itidem uti possemus præpositione hac Pro, idem valere περὶ in illis, quod Pro ap. Latinos in hujusmodi loquendi formula, dicendum foret : sed

contra si interpretationem respiciamus, quæ ceteris convenit, habens nimirum solum gen., vacare potius dicemus præp. περί.

|| Περί, cum dativo, Circum, Circa : ut περὶ στήθεσσι ap. Hom., Circum pectora : Il. K, [131] : Ὣς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. Itidem Od. O, [60] : Σπερχόμενος ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα δῦνεν· Il. A, [317] : Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Nidor qui circa fumum volvebatur, fumo circumvolvebatur, obvolvebatur : aut circumvolutus s. obvolutus : sicut et περὶ quidam cum verbo jungentes, exp. περιελισσομένη καπνῷ : atque ita in aliis plerisque Il. jungi solet verbo hæc præp., ubi dat. habet. [Il. A, 303 : Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί (hastæ in corpus adactæ) · Θ, 86 : Κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. Soph. Aj. 828 : Πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει. Quocum Matthiæ comparavit quod figurate dixit Herodot. 9, 101 : Μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς, Ne in Mardonium tanquam in scopulum impingeret, et περὶ ἑαυτῷ σφάλλεσθαι, Sua culpa res male gerere, ap. Thucyd. 1, 69.] Sic autem et in soluta oratione περὶ interdum dat. habet pro Circa, et quidem in certis loquendi generibus; alioqui enim magis usitata est cum accus. constructio. [Herodot. 1, 171 : Περὶ τοῖσι αὐχέσι περικείμενοι τελαμῶνας.] Plato Rep. 2, [p. 359, D] : Περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. Herodot. [7, 61] : Περὶ τῇσι κεφαλῇσι ἔχειν. Xen. [Anab. 7, 4, 3] : Π. τοῖς στέρνοις· ut ap. Hom. [Il. B, 416, K, 21, al.] περὶ στήθεσσι. Philostr. Her. : Περὶ αὐτοῖς φαίνεται τὸ αἷμα. Diosc. : Περὶ τοῖς στόμασι τῶν σφηνῶν εὑρίσκεται. Ap. Thuc. autem [7, 84] : Περὶ τοῖς δορατίοις ἐφθείροντο, ubi non assentior iis qui præpositionem vacare existimant. || In : ut περὶ θυμῷ [Il. Φ, 65 : Περὶ δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγέειν θάνατον· X, 70 : Ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ· Od. Ξ, 146 : Περὶ γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ], et περὶ κηρί, ap. Hom. [V. exx. s. v. Κέαρ allata.] Sed περὶ θυμῷ φιλεῖν et περὶ κηρὶ φιλεῖν, id potius est quod Latini dicunt, Amare ex animo, [et ἀπεχθέσθαι περὶ κῆρι, Odisse ex animo, Il. Δ, 53, νεμεσσῶμαι et ἐχολώθη περὶ κῆρι Il. N, 119, 206; ἀρνύμενοι περὶ θυμῷ Quint. Sm. 13, 56 : cujusmodi in locis quum libri in accentu præpositionis variare soleant, editores alii πέρι retracto accentu scripserunt, quod adverbialiter dictum acciperetur pro περισσῶς ἐν κηρί s. περισσῶς ἐν θυμῷ, alii περὶ scriptum cum dativo construi voluerunt, quorum sententiam recte defendit Spitznerus in annot. ad Il. Δ, 46 collato περὶ φρεσὶ Il. Π, 157 : Τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή· Quint. Sm. 1, 75 : Περὶ φρεσὶ τυτθὸν ἰάνθη. Miro vero et inexplicabili modo dictum est quod ap. Herodot. 3, 50 vulgo legitur : Τέλος δέ μιν περὶ θυμῷ (περιθύμως cod. Cantabr. optimus) ἐχόμενος ὁ Περίανδρος ἐξελαύνει· ubi duæ lectiones ab librariis confusæ videntur. Legendum enim aut θυμῷ ἐχόμενος (ut ὀργῇ vel θυμῷ ἐχόμενος in locis Herodoti et Procopii ab Wessel. comparatis), aut περιθύμως ἔχων, qua locutione Herodotus utitur 2, 162. Nam quod quibusdam placuit πέρι pro περισσῶς dictum scribere, temere ex usu Epicorum est illatum. G. D.] At μαχέσασθαι περὶ δαιτί, Od. B, [245] exp. non solum μαχέσασθαι ἐν δαιτί, sed et μαχέσασθαι περὶ δαιτός : de quo l. consule Eust. Hoc certe addendum videtur iis quæ de περὶ sumpto pro In : sc. non solum accipi pro In habente ablativum, sed et pro In habente accus. : i. e., non solum pro ἐν, sed et pro εἰς : Apollon. [Rh. 2, 128] : Πίπτοντα περὶ σφίσι, Cadentia in sese : alii tamen, Inter sese, item Alia super alia. [|| Præ. Hom. Il. P, 22 : Περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, quod alibi σθένεϊ βλ. dicit. Pind. Pyth. 5, 77 : Περὶ δείματι. Æsch. Pers. 696 : Ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Apoll. Rh. 3, 866 : Ὀδύνῃ περὶ θυμὸν ἀλύων. Quocum ἀμφ' ὀδύνῃ et ἀμφὶ θυμῷ comparavit Brunck. ad 2, 96.] || Quum autem verbo φοβοῦμαι, aut δέδοικα, s. δέδια, aliive synonymo jungitur περὶ dativum habens, tunc reddi solet De, perinde sc. ac si gen. haberet. Il. P, [242] : Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια [Recte nunc περιδείδια legitur], μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Tale est [K, 240] : Ἔδεισεν περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. [Aristoph. Eq. 27 : Δέδοικα περὶ τῷ δέρματι.] Sic in soluta oratione. Thuc. : Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι· 2, [5] : Δείσαντες περὶ τοῖς ἔξω et [2, 90] : Φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ ἐρήμῳ ὄντι. Tale est ap. Eund.

[6, 9] : Περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀῤῥωδῶ. Et ap. Herodot. : Περὶ τῇ Πελοποννήσῳ δειμαίνω. [Plato Protag. p. 322, C : Δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν· 313, E : Μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς· Theæt. p. 148, C : Θάῤῥει τοίνυν περὶ σαυτῷ. Eur. Hel. 1362 : Τῇ περὶ παρθένῳ θυμοσπερχῆ Δηοῖ. Theocr. 1, 54 : Ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.] Invenitur autem et cum duplici casu, i. e. cum dat. simul et accus. : ut quum dicit Thuc. 4, [123] : Ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κατάδηλον, Timentium sibi ipsis ne patefierent.

|| Περί, cum accus. Circa, Circum. Hom. Il. M, [303] : Φυλάσσοντας περὶ μῆλα, sc. βώτορας ἄνδρας. Alicubi autem ei præfigit ἀμφί, Il. B, [305] : Ἀμφὶ περὶ κρήνην, Undique circa fontem. Lucian. [Macrob. c. 12] : Πρῶτον μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχήν. [Thucyd. 7, 19 : Τῆς χώρας τὰ περὶ τὸ πεδίον ἐδῄωσαν.] Cic. autem vertit Ob, ap. Plat. Timæo [p. 46, B] : Τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρός, Ignis qui est ob os offusus. Possimus autem, ut opinor, interpretari etiam Ignis qui est ori circumfusus. [Cum accus. loci, Ad, Apud, In. Hom. Il. Σ, 374 : Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον. Plato Phædr. p. 259, A : Περὶ τὴν κρήνην εὕδειν· Theæt. p. 179, E : Τοῖς περὶ τὴν Ἔφεσον· Rep. 8, p. 544, B : Εὕροι δ' ἄν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας. Herodot. 1, 24 : Ὡς εἴη σῶς περὶ Ἰταλίην· 6, 86, 1 : Περὶ Ἰωνίην τῆς σῆς δικαιοσύνης ἦν λόγος πολλός. Aristoph. Ach. 694 : Γέροντ' ἀπολέσαι... περὶ κλεψύδραν. Singulari modo dictum est ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησαν ap. Pind. Pyth. 4, 217, quod per κατὰ reddidit schol.] Juncta autem accusativo personæ præp. περί, interdum simpliciter redditur Circa, ut quum dicit Dem. [p. 23, 24] : Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, Hos amat et circa se habet. [Plato Rep. 8, p. 566, E : Γῆν διένειμε δήμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἑαυτόν· 567, E : Τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων.] Herodian. 1, [6, 22] : Ἐγκειμένων δὲ τῶν περὶ αὐτὸν θεραπόντων. Plut. De def. orac. [p. 419, D] : Εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φιλολόγους συχνοὺς ὄντας. Idem vero dixit [Mor. p. 1120, C], Τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς, sed habente περὶ alium quam in præcedentibus verbis usum, ut paulo post docebo. Quum autem dicitur οἱ περὶ αὐτὸν sine adjectione, geminum usum habet; nam interdum sumitur pro iis qui sunt circa ipsum, i. e. ipsum circumstant, et ejus latus cingunt, ut solent comites aut familiares, et sodales, vel generalius amici, aut etiam ministri, atque adeo servi; ideoque redditur alicubi illis aliisve hujusmodi vocabulis, ex quibus est Asseclæ s. Sectatores : redditur et Sui. Nonnunquam vero capitur οἱ περὶ αὐτὸν pro Ipse. Exempla prioris usus sunt hæc. [Plato Crat. p. 440, C : Οἱ περὶ Ἡράκλειτον· Phil. p. 44, C : Οἱ περὶ Φίληβον.] Æschin. C. Ctes. : Φέροντας μὲν τῷ δήμῳ ἐλπίδας κενάς, Δημοσθένει δ' ἀργύριον καὶ τοῖς περὶ αὐτόν. Plut. Cimone init. : Καὶ καταβαλόντας αὐτόν τε καὶ τῶν περὶ αὐτὸν οὐκ ὀλίγους· Sulla : Ἐρῶντος αὐτοῦ καὶ χαριζομένου τοῖς περὶ αὐτόν· Galba [c. 23] : Πλεῖστοι τῶν περὶ Τιγελλῖνον καὶ Νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγονότων, ubi redditur, Plurimi Tigellini Nymphidiique familiares. Bud., postquam dixit οἱ περὶ accipi interdum pro Homine et comitatu ejus vel sodalitate, affert ex ejusd. Plut. Demetrio [c. 9] : Οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντες μὲν ᾤοντο δέχεσθαι κτλ. Gaza autem ap. Aristot. Probl. s. 19, οἱ περὶ Φρύνιχον vertit Phrynichus ceterique ejus ætatis musici : cujus loci falsam et scripturam et interpretationem habent VV. LL. Venio ad alterum usum, cujus etiam exempla passim sunt obvia : quum sc. dicitur οἱ περὶ Σωκράτην pro Socrates, et οἱ περὶ Σόλωνα pro Solon, et οἱ περὶ Ἀλκιβιάδην pro Alcibiades : itidemque in nominibus personarum alius generis, ut ita dicam. Sic tamen ut existimem hanc loquendi formulam a doctoribus manasse, quos sui circumstare solerent discipuli, et raro ab eorum latere discedere; aut certe a ducibus, qui semper magna militum turba stipati essent. Aristot. Rhet. 3, [c. 13, 2] : Ὅπερ ἐποίουν οἱ περὶ Θεόδωρον. Sic οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, in alio ejus loco, pro Anaxagoras. Itidem οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον ap. Plut., Philippus et Alexander. Itidemque Jo. 11, [19] : Πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, pro Ad Martham s. Mariam, ut etiam vetus Interpres vertit, qui tamen et ipse Act. 13, [13], οἱ περὶ τὸν Παῦλον reddidit, Paulus et qui

cum eo erant. Sic autem usus est Hom. præpositione ἀμφί, usi vero sunt post eum et solutæ orationis scriptt., ut videre potes in Ἀμφί, ubi et de περὶ vicissim dicta fuerunt nonnulla, quæ ibi videnda tibi relinquo, et quidem eorum aliqua ap. Bud. quoque Comm. p. 1055, 1056. Ubi etiam affert ex Plat. Symp. [immo Phædr. p. 279, A : Κατὰ] τοὺς περὶ Λυσίαν λόγους dictum pro τοὺς τῶν περὶ Λυσίαν λόγους. [Immo pro τοὺς Λυσίου λόγους.] Quinetiam scribit dixisse itidem Fabium Circa Tisiam et Coraca, pro τοὺς περὶ Τισίαν καὶ Κόρακα : qua in re assentiri illi nequeo. Addendum est autem iis quæ et ab eo illic, et a me in Ἀμφὶ dicta sunt, inveniri interdum adjunctum nomen articulo οἱ : ut quum dicuntur a Plut. οἱ περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοί : ita enim in l. Adv. Col. [p. 1120, C] : Βούλεται δὲ προτέρους μέν, ὡς ὑπονοῶ, τοὺς Κυρηναϊκοὺς ἐλέγχειν, δευτέρους δέ, τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς. Ubi nequaquam iis assentior, qui τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς interpr. Arcesilaum Academicum; sed potius interpretandum censeo Arcesilaum et ejus sectatores Academicos; vel Academicos Arcesilai sectatores : nisi pro hoc nomine Sectatores alio quopiam hujusmodi uti quis malit, ut sc. Arcesilaus intelligatur esse is, εἰς ὃν ἄνωθεν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς λόγος ἥκει, ut loquitur idem Plut. aliquanto post, scribens, Καὶ παντὶ τῷ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν λόγον ἄνωθεν ἥκειν εἰς Ἀρκεσίλαον ἀποφαίνοντι. Ut porro hic nomen videmus postponi articulo, sic ei præponi interdum sciendum est; et quidem ab hoc ipso etiam : ut in l. De def. orac. [p. 415, A] : Εἴτε μάγων τῶν γε περὶ Ζωροάστρην ὁ λόγος οὗτός ἐστιν, εἴτε Θρᾴκιος ἀπ' Ὀρφέως, εἴτ' Αἰγύπτιος κτλ. Non dubium est autem quin idem interpretationis genus huic quoque loco conveniat : ut sc. μάγων τῶν περὶ Ζωροάστρην reddamus Zoroastris et magorum sectatorum ejus; vel simpliciter, Magorum sectatorum Zoroastris. Fateor tamen vulgatas edd. habere τῶν τε, non τῶν γε, illamque lectionem me quoque in mea secutum esse; sed hanc, quæ ex vet. cod. petita est, germanam esse alii Zoroastris mentionem facientes loci ostendunt. Ceterum admonendus hic est lector, et verborum quorundam Aristot. quæ, ut quidem in VV. LL. scripta sunt, habent idem loquendi genus, quod et in duobus proxime præcedentibus Plut. ll. legimus; sed et eorum scripturam, et eam, quam illis Gaza dedit, interpr., depravatam esse constat : quum enim ita scriptum sit ap. Aristot. Probl. 31, 19 : Διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; et Gaza hæc ita verterit, Cur Phrynichus ceterique ejus ætatis musici modulandi potius scientiam exercebant? quum, inquam, hæc vera sit hujus loci lectio, et quidem quam vulgatæ etiam edd. habent, quum item illa germana sit Gazæ interpret., in illis tamen Lexicis contra ex illo Aristot. l. afferuntur ista verba, Οἱ περὶ Φρύνιχον μελοποιοί, cum hac Gazæ interpret., Phrynichus ceterique ejusdem ætatis, modulandi scientiam exercentes. Ut autem hic locus, si ita esset scriptus, haberet loquendi genus conveniens cum illis Plutarchi quæ proxime præcedunt, ita scripturam alteram habens quæ genuina est, eo referendus est quo eum supra retuli. [Οἱ περὶ δημοσίαν (sc. σκηνὴν vel τράπεζαν τοῦ βασιλέως), Assessores regis, ap. Xenoph. Hell. 4, 5, 8; 7, 4; 6, 4, 14, Rep. Lac. 13, 7.] Περὶ in aliis quibusdam loquendi formulis capitur quidem pro Circa itidem, sed ita ut aliquas etiam admittat interpretationis formas, quibus non adhibetur hæc præp. Xen. Hell. 5, [3, 18] : Καὶ ὁ Ἀγησίλαος μὲν δὴ περὶ ταῦτα ἦν, pro, Circa hæc s. In his occupatus erat, versabatur, Hæc agebat. Dem. [p. 1168, 21] : Ὄντων δ' ἡμῶν περὶ ταύτην τὴν πραγματείαν, ἐξαίφνης λόγον μοι προσφέρει, Quum in ea re occupati et intenti essemus : ut vertit Bud., subjungens ex Eod. [p. 900, 19; 1150, 5], Ὄντι περὶ τὴν ἀναγωγήν, pro Jamjam profecturo, Sub tempus profectionis ex litore. [Polyb. 5, 4, 3 : Περὶ ταῦτα καὶ πρὸς τούτοις ἦν· 1, 29, 5 : Περὶ φυλακὴν ἐγίγνοντο τῆς πόλεως· 1, 41, 6 : Περὶ τὸ βοηθεῖν ἐγίγνοντο.] Ap. Athen. tamen p. 114 [7, p. 310, A] : Ἦν δὲ καὶ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, non reddideris, Erat in voluptate occupatus, Voluptati intentus, sed potius Voluptati deditus, Voluptatis studiosus. Sæpe autem et cum verbo ἔχειν. Lucian. : Πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχον-

τας. Cui simile est hoc Ejusd. [Fugit. c. 22]: Περὶ τοὺς λόγους ἔχων. Ap. Herodian. autem 4, [11, 6]: Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Polit. vertit, Inter libamina et calices agitabant. Huc pertinere videri potest et hoc, Οἱ περὶ τὴν θάλασσαν [ap. Aristot. H. A. 8, 13]: significat enim Qui circa mare sunt occupati, Qui rei nauticæ dant operam. Tale est Οἱ περὶ τὴν φύσιν, pro Physicis s. Physiologicis, ut vertit Bud. ap. Aristot. H. A. 3, [3]: Εἰσὶ δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν φύσιν, οἳ τοιαύτην μὲν οὐκ ἐπραγματεύθησαν τὴν ἀκριβολογίαν περὶ τὰς φλέβας. [Οἱ περὶ τὴν θήραν ὄντες et alia hujusmodi ib. 4, 8; 5, 19; 6, 25.] Itidem vero Οἱ περὶ μουσικὴν ὄντες affert ex Athen. pro Studiosi musicæ, p. 173: Εἶχε περὶ αὐτὸν συχνοὺς καὶ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ὄντων καὶ τῶν τὰ γελοῖα λεγόντων. Quinetiam ex Plat. Rep. [2, p. 373, B]: Οἱ περὶ μουσικὴν ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ubi etiam οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα. Huc pertinet Οἱ περὶ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς λόγους ὄντες, ex Isocr. [p. 189, C, τὴν μουσικήν· D, φιλοσοφίαν, etc.], pro Poetæ et oratores. [Dio Chr. p. 206, D: Τῶν περὶ τὰ θεῖα ἀγάλματα καὶ τὰς εἰκόνας, λέγω δὲ γραφέων ... 73, D (et similiter Plato Phædon. p. 69, C): Ἔνιοι τῶν περὶ τὰς τελετάς.] Alium vero usum habet περὶ cum accus. personæ præcedente articulo τά: ut τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, vel simpliciter τὰ περὶ ἐμέ, Ea quæ ad me pertinent, Res meæ. [Τὰ περὶ τὸν Κῦρον, τὴν Ἑλένην, τὸν Βάττον Herodot. 1, 95; 2, 113; 4, 154. Polyb. 9, 2, 1: Τὰ περὶ τὰς γενεαλογίας καὶ μύθους. Schweigh.] Aut etiam Vitæ meæ cursus, Bud. ap. Synes.: Ἵν᾽ ἀκόλουθον ὑμῖν διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων ποιήσωμαι. Affertur et τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα pro Res meæ ex Plat. Epist. 7. Et τὰ περὶ ἐμαυτόν, ex Isocr. Ad Phil. [p. 84, C]: Οὐκ ἀγνοῶν οὐδὲν τῶν περὶ ἐμαυτόν, ubi vertit Probe me et ingenii mei vires noscens. At hæc Synesii, Τὰ δὲ περὶ ἡμᾶς, οἷα εἰκὸς ἦν ἐν τούτοις, vertit, Nos sic affecti eramus, ut casus ferebat. Item, Quod autem ad nos pertinet. At vero τὰ περὶ θεὸν ap. Gregor. reddit Quæ de Deo dicuntur, quæ sc. non sunt de substantia ejus. Distinguit autem ille, inquit, τὰ περὶ αὐτὸν et τὰ κατ᾽ αὐτόν, scribens: Οὔτε οὐσίαν θεοῦ παντελῶς ἢ νοῦς ἐχώρησεν, ἢ φωνὴ περιέλαβεν· ἀλλ᾽ ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν σκιαγραφοῦντες τὰ κατ᾽ αὐτόν, ἀμυδράν τινα φαντασίαν συλλέγομεν. Quod explanans addit, Κύριος δὲ ὄνομα αὐτῷ, ἡμεῖς δὲ τὴν φύσιν ἐπιζητοῦμεν, ᾗ τὸ εἶναι καθ᾽ ἑαυτό, καὶ οὐκ ἄλλῳ συνδεδεμένον. Idem τὰ περὶ τὴν οὐσίαν et τὰ συμβεβηκότα pro iisd. posuit, sicut τὰς οὐσίας et τὰ καθ᾽ ἑαυτὰ ὑφεστηκότα, pro iisd. Observa autem obiter hic præpositionis περὶ usum et in his verbis, τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Affertur porro ex eod. Gregor. et τὰ περὶ τὴν κτίσιν pro Quæ cadunt in creaturam. [Dio Chr. p. 211, D: Κράτιστος δημιουργὸς τῶν περὶ τὰ θεῖα ἀγαλμάτων. Τὰ περὶ τὸν βίον εὐπορώτεροι Isocr. p. 162, F.] || Περὶ alioqui cum accus. personæ frequenter ponitur pro Erga, In. Dem. [p. 18, 13]: Ὅπως μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι δόξομεν τῶν ὑπαρχόντων. [Lysias p. 135, 21: Οὕτω χρηστὸς ἦν περὶ τοὺς δεδεμένους καὶ τὸν δῆμον.] Itidem vero quum dicit Isocr., ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια. Ap. Aristoph. autem pro In significante Adversus [Nub. 994]: Περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν. Sic Isocr.: Περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς γενόμενος. Nisi quis et hic uti velit particula Erga. [Herodot. 1, 158: Περὶ Πακτύην ἀκοῖόν τι ποιεῦντας· 8, 85: Περὶ μέν νυν τούτους οὕτω εἶχε. Pro quo 1, 117 est: Οὕτω ἔσχε περὶ τοῦ πρήγματος τούτου. Rursus vero 2, 93: Περὶ μὲν τοὺς ἰχθῦς οὕτω ἔχει. Cujusmodi in locis Latine reddi potest, Quod attinet ad. Schweigh. Plato Gorg. p. 507, A: Ὅ γε σώφρων τὰ προσήκοντα πράττοι ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους· Symp. p. 193, B: Εὐσεβεῖν περὶ θεούς· Crat. p. 408, A: Περὶ λόγου δύναμίν ἐστι πᾶσα ἡ πραγματεία· Phædr. p. 261, D: Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά ἐστιν ἡ ἀντιλογική. Propter, Ob, verti potest ap. Plat. Prot. p. 316, D: Οὐ σμικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίγνονται καὶ δυσμένειαι· Leg. 12, p. 948, B: Ῥαδάμανθυς ... περὶ τὴν ... κρίσιν τῶν δικῶν ἄξιον ἄγασθαι· Theæt. p. 142, B: Ἐγκωμιαζόντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην. Dio Chr. p. 655, D: Ἐπαινεθῆναι περὶ μουσικήν. Æsch. Pers. 61: Οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις ... στένεται (ubi notanda anastrophe, quæ frequentissima est post genitivum, rara post dativum et accus.). De, Plato Phæd. p. 109, C: Τοὺς πολ-

A λοὺς τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα λέγειν εἰωθότων· Gorg. p. 490, C: Περὶ σιτία σὺ λέγεις καὶ ποτά· Soph. p. 233, B: Πρῶτόν τι τῶν περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων. Aristot. Eth. 9, 9: Ἀμφισβητεῖται περὶ τὸν εὐδαίμονα, εἰ δεήσεται φίλων. Cum verbo γράφειν Isocr. p. 322 (434 Bekk.): Τοὺς πρότερον γράψαντας περὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· et, ubi περὶ vulgo omissum suppeditavit codex Urbin., p. 99, A: Ὅτ᾽ ἔγραφον περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. || Περὶ cum accus. sæpissime περιφραστικῶς ponitur pro genitivo, ut in l. Platonis supra ab HSt. allato, ubi Lysiæ sermones οἱ περὶ Λυσίαν λόγοι dicuntur. Id. Phædr. p. 246, B: Ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχησις· Gorg. p. 505, B: Περὶ δὲ ψυχήν ... οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος· Rep. 7, p. 526, A: Ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Demosth. p. 365, 6: Τῷ περὶ τοὺς Φωκέας ὀλέθρου. Τὰ περὶ τὸν Ἄππιον προτερήματα, Appii victoriæ, Polyb. 1, 16, 1. Ἡ ὑπερβολὴ τῆς περὶ τὸν ἄνδρα μεγαλοψυχίας 10, 40, 7. Τὸ περὶ Καλλικράτην μῖσος 30, 20, 2. « Diodor. 5, 79: Τῆς περὶ αὐτὸν δικαιοσύνης· 11, 89: Τὴν περὶ τὸ ἱερὸν ἀρχαιότητα. Ibid.: Τὸ περὶ τοὺς ... κρατῆρας ἰδίωμα. Julian. p. 4, C:
B Τῇ περὶ τὸν ἐπαινούμενον ἀρετῇ. » Schæf. ad Julian. p. VI. Alia attulit id. ad Dionys. De comp. vv. p. 23. Ἡ περὶ τοὺς λόγους χρεία Dio Chr. p. 22, D. Ἐπιστήμη περὶ τὸ μελῳδεῖν p. 655, D. Et addito verbo Diodor. 4, 5: Τὴν γεγενημένην περὶ αὐτὸν ἀρετήν. « Polyb. 1, 22, 1: Τὸ γεγονὸς σύμπτωμα περὶ τὸν Γναῖον, Calamitas quæ Cnæo accidit. 3, 81, 7: Δειλία περὶ τὸν ἡγεμόνα γενομένη· 30, 8, 3: Τὸ δοκεῖν εἶναι περὶ αὐτοὺς τολμηρόν. » Schweigh.]

|| Περὶ habet et alterum præpositionis Circa usum, eum sc., quo dicitur Circa id tempus, horam primam, etc. Xen. Hell. 1, [1, 12]: Περὶ ἀρίστου ὥραν ἧκον εἰς Προικόννησον. Sic dicitur περὶ τρίτην ὥραν, etc. Et περὶ τὸν χρόνον τοῦτον, [περὶ τούτους τοὺς χρόνους Thucyd. 3, 89,] itidemque περὶ ταύτας τὰς ἡμέρας, et περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, quod legitur ap. Thuc. [Ælian. V. H. 12, 30: Μεθύειν περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Herodot. 7, 215: Περὶ λύχνων ἁφάς· 2, 121: Περὶ τελευτὴν τοῦ βίου ὄντα.]

|| Περί, Circiter. Thuc.: Περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, Naves circiter septuaginta, Ad septuaginta naves;
C nam et præp. Ad hunc interdum usum habet. Idem, Περὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. [Plato Parm. p. 127, B: Περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα· Rep. 10, p. 602, C.] Isocr. Evag. [p. 194, B]: Ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας. [Aristot. H. A. 6, 20: Ζῇ περὶ ἔτη δέκα. Ib. c. 12: Περὶ δωδεκαταῖα ὄντα τὰ τέκνα. Demosth. p. 1302, 1: Καὶ γὰρ ἦν (τοὐμὸν ὄνομα) περὶ ἑξηκοστόν. Polyb. 1, 51, 11: Ὥρμησε πρὸς φυγὴν καὶ σὺν αὐτῷ περὶ τριάκοντα νῆας, ubi codd. nonnulli νῆες, quod probari posse animadvertit Schweigh., si περὶ adverbialiter accipiatur, ut ap. Latinos præpos. *ad* cum numeris conjuncta, de qua v. Handii Tursell. vol. 1, p. 103. Sic Joseph. A. J. 3, 18: Πεντακισχίλιοι περί που τὸν ἀριθμόν· 18, 1: Μῆκος σταδίων περί που τριακοσίων. Sed quod ap. Polyb. 33, 8, 5 legebatur, Περὶ τετρακισχιλίων ἀθροισθέντων ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, recte correxit Casaub. περὶ τετρακισχιλίους (sive τετρακισχίλιοι mavis) ἀθροισθέντες. G. D.] Dicitur etiam Περί που, ut ab Herodiano 5, [7, 7]: Ἔτη γεγονότα περί που ἑκκαίδεκα· 7, [5, 3]: Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλα-
D κώς. [Eutecnius ad Nic. Ther. 398: Μῆκος περί που παρέχεται παλαιστῶν ἐννέα· ad 518: Ἡ ῥίζα ... ἐστὶν περί που πηχυαία· nam sic corrigendum pro περί τι ᾠ, ex quo Schneid. περί τί που fecit. Sic sæpissime scriptores medii ævi. Joann. Malal. p. 240, 4: Ἐνιαυτῶν περί που λγ΄. Georg. Pachym. V. Andr. Pal. p. 231, E; 433, D, V. Mich. p. 223, A. G. Dind.]

[Περὶ adverb. pro πέριξ, Circum. Apollon. De synt. p. 306, 16: Οὐδ᾽ ἐν τῷ (Hom. Il. T, 362) « Γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών », παράκειται τῇ εὐθείᾳ κατὰ λόγον τὸν τῆς προθέσεως, ἐπιρρήματος δὲ τοῦ πέριξ· ἢ καθ᾽ ὑπερβατόν ἐστι πρὸς τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον, ἵν᾽ ᾖ περιεγέλασε, περισσῶς διαμαρτάνων. Vera prior ratio est: ineptissime alii περίχθων conjunctim scripserunt, quod in seqq. refellit Apollon. Cum ἀμφὶ conjunctum, ita ut significet, Circumcirca, Circum ab omni parte, Hom. Il. P, 760: Περί τ᾽ ἀμφί τε τάφρον. Hesiod. Th. 848: Περί τ᾽ ἀμφί τε κύματα. Hom. H. in Cer. 277: Περί τ᾽ ἀμφί τε κάλλος ἄητο. Theocr. 7, 142: Περὶ πίδακας ἀμφί. || Περὶ κύκλῳ, quod πέριξ κύκλῳ scriben-

dum videbatur Heindorfio, ap. Plat. Phædon. p. 112, E: Τὸ μέγιστον ῥεῦμα καὶ ἐξωτάτω ῥέον περὶ κύκλῳ ὁ καλούμενος Ὠκεανός ἐστι· sed recte habet περὶ κύκλῳ, nisi quod conjunctim scribendum περικύκλῳ, quod posuit Apollon. De synt. p. 330, 17, cum similibus compositis ἐπάνω, ὑποκάτω, ἀποψέ. Et sic scribitur ap. Plut. Mor. p. 755, A: Οὐκέτι π. δραμόντες ἀνέστερον ... τὰς θύρας· et in locis plurimis V. T., ubi vel absolute positum vel cum genitivo constructum est, quocum simplex quoque κύκλῳ sæpissime construitur. Sic Ezech. 36, 4: Τοῖς καταλειφθεῖσιν ἔθνεσιν περικύκλῳ. Psalm. 88, 8: Φοβερός ἐστιν ἐπὶ πάντας τοὺς π. αὐτοῦ. Deuter. 6, 14: Τῶν ἐθνῶν τῶν π. ὑμῶν. Paral. 1, 9, 27: Π. τοῦ οἴκου τοῦ θεοῦ αὐλισθήσεται. Expresso accusativo Plato Tim. p. 40, A: Νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανόν· Leg. 12, p. 964, E: Τοὺς νέους ... περὶ ὅλην κύκλῳ. G. D. HSt. in indice:] Περικύκλῳ, Circum, Circumcirca. Ex 4 Reg. 12, [5].

|| Περὶ πρὸ autem, vel Περιπρό, ap. poetas accipitur pro περισσῶς, sicut et περὶ interdum, i. e. Summe, Eximie, Supra modum. Hom. Il. A, [180]: Περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, ubi Eust. περισσῶς προὔχων τῶν ἄλλων τῷ δόρατι προμαχόμενος. Habetur autem istud hemistichium et Il. Π, [699] ubi ille exp. itidem, περισσῶς προὔχων τῶν ἄλλων ἐν ἔγχεϊ, προμαχόμενος καὶ ἀριστεύων, καὶ οὕτω τρέπων εἰς φυγήν. Exp. etiam διαφερόντως, item σφόδρα, et πάνυ. Apoll. Arg. 2, [867]: Περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο Ἰθύνειν. [Callim. H. in Jov. 86: Περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν (ἡμέτερος βασιλεύς).] Sic autem conjunctum invenitur scriptum Διαπρό, pro Penitus, Prorsus, etc.

[|| Περὶ eliso iota dixit Pindarus, ut Ol. 6, 65: Τούτας περ᾽ ἀπλάτου πάθας· ad quem l. Bœckh. in annot. crit. p. 376: « Libri plerique πέρ᾽, ex usu Pindari: scribendum tamen περ᾽ sine accentu, ut ἐπ᾽, παρ᾽, ἀπ᾽, ἀμφ᾽, etc. Περ᾽ αὐτᾶς habes Pyth. 4, 265, atque ita in compositis περάπτων Pyth. 3, 52, περόδοις Nem. 11, 40. Esse hoc Æolensium dicitur. Eustath. ad Il. O, 657, p. 1044, 15: Ἐν δὲ τῷ « ἀχνύμενοί περ ἑταίρου » Ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πρόθεσιν πέρ᾽ εἰρῆσθαι, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀχνύμενοι περὶ ἑταίρου. Similiter schol. Venet. (recte tamen monens, ἀήθης δὲ Ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη συναλοιφή.) Æolicæ id linguæ fuisse ostendit etiam πέρροχος ap. Sapphonem. Ita et περρέχειν ap. Hesych. Atque ipsum περὶ natum esse e particula πέρ conjectura est Buttmanni in Gramm. Græca. » Hiatum in περὶ admiserunt Comici περὶ ὅτου, περὶ ὅσου et alia quævis hujusmodi dicentes: severiorem legem sibi scripserunt Tragici, de quibus Porson. ad Eur. Med. 284: « Tragici nunquam in senarios, trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium, ut περιώργως, περιώδυνος, περιώσια, περίαλλα ap. Æschylum et Sophoclem. » Idem recte monet περιάγνυσιν, quod ap. Eurip. Cycl. 686 legatur, excusationem habere a dramate satyrico: sed quod Dawesii emendationem ap. Soph. Œd. T. 1505 rejicit μή σφε περιίδῃς (ubi libri παρίδῃς), etsi non negem παρίδῃς alius esse posse verbi glossema, tamen etiam περιίδῃς contra regulam dici potuit a poeta, quemadmodum idem προΐζουσι et Euripides προήγε in trimetris dixerunt hiatu non magis legitimo. G. Dind.]

[Περιάγαμαι, Demiror, Gl.]

Περιαγαπάω, Valde amo, [et Περιαγαπάζω,] unde Περιαγαπαζόμενος voce media apud Hesych., sed hoc mihi suspectum est. [Recte ap. Hesych. legitur Ἀμφαγαπαζόμενος, ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος. Verbo περιαγαπάω utitur Eunap. p. 56, 4 ed. Commel. 1616. Divisim Πέρι ... ἀγαπάζει apud Oppian. Hal. 1, 385, quod pro περισσῶς dictum annotavimus s. v. Περί.]

Περιαγγέλλω, Nuntio circumquaque, ut ap. Thucyd. [4, 122]: Περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Quod tamen alii simpliciter interpretantur, Nuntii induciarum. Sed malo Circumquaque nuntiantes inducias, ut exprimatur vis præpositionis περί. Idem 2, [85]: Οἱ δὲ ἀφικόμενοι μετὰ Κνήμου ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, quod exponitur, Naves imperabant. Malo, Navium

A apparatum per urbes denuntiabant, vel Nuntios mittebant qui imperarent, etc. Sic 7, [18]: Σίδηρόν τε περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους. Interdum etiam genitivo [Infinitivum dicere voluit] jungit, ut 4, [8]: Περιήγγελλον δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον βοηθεῖν ὅτι τάχιστα ἐπὶ Πύλον, Per totam circumquaque Peloponnesum missis nuntiis auxilia accersebant. [1, 116: Αἱ δ᾽ ἐπὶ Χίου καὶ Λέσβου περιαγγέλλουσαι βοηθεῖν. Id. 2, 10 et 80 (ubi schol. περιήγγειλαν exp. πανταχοῦ ἐμήνυσαν). Xenoph. Hell. 6, 4, 2; Dio Cass. Exc. p. 42, 76. Phot. et Suid.: Περιήγγελλεν, ἐκέλευεν. Hesych.: Περιαγγέλλειν· τὸ μὴ (μὴ del.) συνάγειν ὄχλον ἐπὶ τὰς ἐκφορὰς τῶν τετελευτηκότων. Sueton. Cæs. c. 84: « Funere indicto, rogus exstructus est in Martio campo juxta Juliæ tumulum, » ubi Casaub.: « Funus indicere, Græcis περιαγγέλλειν, Hesych. » Angl. De festo indicendo Themist. Or. 4, p. 53, D: Περιαγγέλλοντες τὴν πανήγυριν.] Περιαγγέλλομαι, pass., ut [Herodot. 7, 1: Τούτων δὲ περιαγγελλομένων·] Thuc. 4: Παρασκευὴ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, Apparatus bellicus, qui per urbes
B denuntiatur. [Phot. Ep. p. 141, 28: Εἰρήνην περιαγγέλλειν. Philo vol. 2, p. 428, 23: Διαβεβοημένος καὶ περιηγγελμένος. Synes. Ep. p. 261, B: Ἐπειδὰν περιαγγελθῇ. Phleg. Trall. Olymp. p. 206, 3: Ὧν περιαγγελθέντων κατὰ τὴν Ἑλλάδα. Hase. Suid.: Περιηγγέλθη τὸ ἄθεον πρόσταγμα. Ἀττικώτερον δὲ τὸ περιηγγέλη. Immo contra usum Atticorum.]

Περιαγείρω, Circumquaque congrego s. undiquaque. [Hom. Od. A, 388 et Ω, 21: Περὶ δ᾽ ἄλλαι (ψυχαὶ) ἀγηγέραθ᾽, ὅσσαι ἅμ᾽ αὐτῷ ... ἐπίσπον.] Pass. Περιαγείρομαι significat etiam A confluentium multitudine circumdor. Plato Rep. 5 [immo 10, p. 621, D: Ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς (τῆς δικαιοσύνης) κομιζόμεθα,] ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθληταί. [Sic ap. Suidam: ap. Platon. περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν. Timæus Lex. p. 215: Περιαγειρόμενοι νικηφόροι· οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιιόντες. » Optime Tim. περιαγειρομένους exponit περιιόντας, pessime HSt. Hunc Platonis locum laudat
C Suidas vv. Ὥσπερ οἱ νικηφόροι et Περιαγειρόμενοι, quæ posterior glossa singulari eruditione referta iisdem verbis legitur in Photii Lexico et Apost. Prov. 15, 97, atque omnino vel ex Boethi vel ex alterius Lexico Platonico derivata videtur. (Ex Eratosthene derivatam esse ostendit Bernhard. Eratosth. p. 249 coll. schol. Eurip. Hec. 569. G. D.) De ἐπαγερμῷ, s. More illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotatio Is. Casauboni ad Sueton. Ner. c. 25. (Vide Ἐπαγερμός.) Hac autem in re proprium est ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι. ... Lexicon ms. (in Bekk. Anecd. p. 331): Ἀγύρτης· τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν (περιάγειν ap. Suidam male) τὸ περιιέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ σημαίνειν. » Ruhnk. ad Tim. p. 216.]

[Περιαγή, ἡ, Circumactus. Arat. 688: Ἀλλ᾽ ἤτοι Περσεὺς μὲν ἄτερ γουνός τε ποδός τε δεξιτεροῦ δύεται, πρύμνης δ᾽ ὅσον ἐς περιαγήν. Schol.: Ὅσον εἰς τὴν περίκλασιν καὶ καμπὴν τῆς πρύμνης.]

D Περιαγής, ὁ, ἡ, pro Circumfracto citatur ex Anth. Epigr., vel, ut alii, περιαγείς participium. [Meleag. Anth. Pal. 6, 163: Αἰγανέαι περιαγέες. || I. q. περιηγής, quod v.] Dion. Byz. 14.

Περιαγκάμψαις, Hesychio καμπαῖς: sed forsitan scrib. κάμψαις: ut poetice dictum sit pro περιανακάμψας, a them. περιανακάμπτω.

Περιαγκωνίζω, affertur pro Manus post tergum vincio, sed sine exemplo. [Τὸ εἰς τοὐπίσω δεσμῶ τὰς χεῖρας exp. gramm. Hermanni p. 403. Περιαγκωνίσαντες Maccab. 4, 6, 3. Pass. Dio Chr. vol. 1, p. 697: Ἑαλωκέναι καὶ περιηγκωνίσθαι. Eustath. p. 643, 43: Τὸ περιφερόμενον συμβολικόν, ἐν ᾧ φέρεται ὅτι ... συμπεπλεχότες τὰς χεῖρας ἢ περιηγκωνισμένοι ... ἐς πᾶσαν ἐπιτρέπειν κακόν. » Æsop. Fab. 159. » Cramer.]

[Περιαγκώνισμα, τό, Revinctio manuum s. brachiorum. Phot. et Suidas sine exp.]

[Περιαγνίζω, Lustro. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1495: Τὰ ἱερὰ καθαρῷ περιαγνίσαντες ὕδατι. Plut. Mor. p. 974, C: Οἱ ἱερεῖς ὕδατι χρῶνται περιαγνίζοντες ἑαυτούς, ἐξ οὗ

πέπωκεν ἴδις. G. D. Lucian. Necyom. c. 7 : Περιάγουσι ἀρβύλοις καὶ σκύλη. Hase.]

[Περιαγνίστρια, ἡ, Lustratrix. Hesych. s. v. Ἐγκυλικίστρια.]

Περιάγνυμι, vel Περιαγνύω, Circumfringo, Confringo torquendo, Contorqueo. [Appian. Civ. 2, 150 : Κρημνοῖς ἀποκέλλοντας τὰς ναῦς περιαγνύναι. Zenob. Proverb. 2, 48 : Περιάξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτοῦ. Wakef.] Chio Epist. ad Matrid. [13] : Καὶ τελευτῶν δὴ λακτίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος, Extortam ei sicam abjeci, i. e., Contorto brachio ereptam, Bud. Ap. Apollon. Arg. 2, [791] : Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ, exp. Interrumpit et dirimit. [Scriptor ignotus ap. Suid. : Πρὸς τὴν ἑσπερίαν τοῦ κόλπου ἀκτὴν τοῦ πρὸς τῇ Αἴνῳ τῇ πόλει περιαγνυμένου, i. e. Sinus qui urbem circumluit. Etym. M. p. 12, 11 : Περιαγνύμενος σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος. Phot. p. 414, 19, et Suid. : Περιάγνυται, περικατακλᾶται, οἱονεὶ περιάσχεται. Hesych. : Περιάγνυται, περικλᾶται, συντρίβεται, περιέρχεται, περιηχεῖ. Postrema interpretatio ad l. Homeri referenda Il. Π, 78 : Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται· ubi v. Eustath. p. 1046, 45. Per tmesin Hesiod. Sc. 279 : Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ· unde Hesych. : Περιάγνυτο, περιεκλᾶτο καὶ τὰ ὅμοια. G. D. Nic. Dav. ad Greg. Naz. p. 26, 16 ed. Dronk. : Περιάγνυνται καὶ καταθραύεται. Hase.]

Περιαγοραῖος [Præstat Περιαγόραιος. Bernh. ad Suid.], ὁ, Hesychio περιαγορευτὴς et περισσολόγος [legitur περίλογος, quod in περίλαλος mutandum videtur Bernhardyo ad Suid.], Suidæ itidem [et Photio] λάλος, Qui circa forum versatur, Circumforaneus, Rabula, Loquutuleius.

[Περιαγορευτής. V. Περιαγόραιος.]

Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo, ad verbum, Circumstrangulo, q. d. Circumjectis manibus strangulo. [Suid. : Περιάγξαι, περιστρέψαι, συνθλίψαι, l. συνθλ. Angl.]

Περιάγω, Circumduco (in propria signif. hujus verbi Lat.), Circumago. [Herodot. 4, 73 : Περιάγουσι (αὐτοὺς) κατὰ τοὺς φίλους ἐν ἁμάξῃσι.] Plato Leg. 10, [p. 898, C] : Ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, Bud. interpr., Quod quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vesp. [990] : Φέρε νυν, σὲ τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. [Xenoph. Ages. 1, 15 : Τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγε. Athen. 14, p. 626, F : Καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης.] Lucian. Nigr. [c. 8] : Ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Ubi Micyllus, ad exprimendam metaph. signif., vertit, Dum verbis ita suspendis et circumducis. Ego reddere malim, Hoc verborum circuitu moras mihi nectens. Περιάγομαι etiam dicitur pro Circumago, vel Mecum duco. Xenoph. Cyrop. 2, [2, 28] : Περιάγῃ [nunc περιάγεις legitur ex codd. melioribus] τοῦτο τὸ μειράκιον. [Polyb. 20, 5, 8 : Πάντας τοὺς ἱππεῖς μεθ' αὑτοῦ περιαγόμενος. « Athen. 12, p. 533, B, ex Theopompo : Περιήγετο ἀεὶ νεανίσκους· et p. 532, C : Ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας. Diodor. 1, 18 : Διὸ καὶ περιάγεσθαι (τὸν Ὄσιριν) πλῆθος μουσουργῶν· 17, 77 : Τὰς παλλακίδας ὁμοίως τῷ Δαρείῳ περιῆγε· ubi περιήγετο scribendum. Ῥήτορας καὶ φιλοσόφους περιάγεσθαι Lucian. De merc. cond. c. 36. » Valck.] Sic [Posidonius ap.] Athen. 12, [p. 542, B,] de Dionysio tyranno [immo Damophilo] : Διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, Secum trahens, Circumagi jubens, ut inquit Bud., qui et addit, Auriga autem et agitator περιάγειν dicitur, non περιάγεσθαι. || Circumago, i. e. Verso, unde Περίακτος, Versatilis : vide infra. [Περιάγειν τὴν μύλην Pollux 7, 180. || Ἄστρα περιαγόμενα id. 4, 156. || Τὰς ὀφρῦς εἰς γραμμὰς ἡμικυκλίων περιάγειν id. 5, 102.] || Circumeo, Lustro. Matth. 9, [35] : Περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας· et [23, 10] : Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Et alibi. [Id. 4, 23 : Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, Peragravit. Marc. 6, 6; Act. 13, 11.] Sic et ex Cebete [p. 64 extr. ed. Cor.] citatur, Ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumvagantes. [Grammaticus Hermanni p. 360 : Περιάγει· τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμετάβατον, ὡς καὶ Λιβάνιος· Περιῆγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Jo. Malal. p. 440, 16 : Οἱ πορνοβοσκοὶ

περιῆγον.] || Est etiam περιάγω, Converto, Cic. interprete. Nam quod Plato dixit Rep. 2, [p. 359, C] : Τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Cic. Off. 3, reddit : Ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat. Idem hoc Plat. in Timæo [p. 36, C] κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε, reddit, Detorsit a latere in dextram partem. Vide hoc verbum et aliis locis a Cic. redditum, p. 20 et 23 mei Lex. Cic. [Plato Rep. 7, p. 514, B : Κύκλῳ ... τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν. 515, C : Περιάγειν τὸν αὐχένα. Aristoph. Av. 176 : Περίαγε τὸν τράχηλον· Pac. 682 : Τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις; || Circumfero. De poculis Athen. 10, p. 420, A : Τὸ περιαγόμενον ποτήριον οὐ μεῖζον ἦν κοτυλιαίου. Lycophro Chalcid. ib. B : Κυλίκιον ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε. Heliodor. 3, 11 : Ἐπεὶ τὰς κύλικας ἔδει περιάγεσθαι.] || Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, ut inquit Bud. in Lex., hunc Aristot. locum afferens ex Pol. 2, [6] ubi de Socratis apud Platonem politia loquitur : Καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere et ad extremum attrahere et asciscere, interpr. in hoc l. Herodiani 4, [3, 2] de filiis Severi loquentis : Πάντα τε ἔπραττεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὑτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passivi affert hoc ex Eodem [3, 15, 14] : Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, πάντων αὐτῷ, πρὸς ἃ ἐβούλετο, ἐναντιουμένων, ἀνάγκῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήγετο, Adductus est tandem ad conditiones amicitiæ et concordiæ. Et addit, hoc verbum significare Sensim et ægre aliquid fieri. V. Bud. Comm. p. 387. Lucian. [Nigr. c. 5] : Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, Huc tandem evasi, et in hanc opinionem Perductus sum. Idem Bud. Lex. || Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post tergum, vel Retorquere ; nam Hesych. περιάγειν explicat κάμπτειν, sicut et περιφέρειν, Vincire, Plut. Cam. [c. 10.] V. Περιηγής. [Pollux 9, 122 : Περιάγει τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω. Dionys. A. R. 6, 82 : Τὼ χεῖρε περιαγαγόντας. « Longus 2, 14 : Κυνόδεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας ὡς δήσων. Heliodor. 9, 5. Passiv. Philostr. p. 714 : Περιαχθεὶς τὼ χεῖρε ἀπελιθώθη· 828 : Περιῆκται τὼ χεῖρε ὁ Πάν. » Jacobs.] || Eustath. περιηγμένον, sicut et περιηγές, exponit etiam περιφερές, p. 1512. Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Diosc. 6 : Σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad similes affectiones redigunt. Sic περιαχθήσῃ εἰς τό, etc. Redigeris, ap. Them. V. Comm. p. 387. [Joseph. A. J. 5, 2, 8 : Εἰς ἀνάγκην περιηγμένος. Wakef.]

[Περιαγωγεύς, έως, ὁ, Instrumentum quo navis circumagitur. Lucian. Navig. c. 5 : Στροφεῖα καὶ περιαγωγεῖς.]

Περιαγωγή, ἡ, Circumductio, Circumactio, vel Circumactus, δίνησις. [Plato Polit. p. 269, E : Ὅλον (τὸν κόσμον) ἀεὶ ὑπὸ θεοῦ στρέφεσθαι διττὰς καὶ ἐναντίας περιαγωγάς.] Aristot. [De mundo c. 2] : Οὐρανὸς μιᾷ περιαγωγῇ συναναχορεύει πᾶσι τούτοις, Uno circumactu, Una conversione, ut alii interpretantur. [Joseph. A. J. 8, 3, 5 : Ἡμισφαίριον κατὰ περιαγωγὴν ἔνδον ἐποιεῖτο. Σελήνης π. Plut. Mor. p. 923, C; 939, A. Ἀστέρων π. Pollux 4, 155, 156. Π. χειρῶν (saltatorum) ib. 96. De alis Suidas : Περιαγωγάς, τὰς ἐν κύκλῳ περιφοράς. « Αὐτοὶ δὲ ἕξ, κυκλοτερεῖς περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι περιαγωγάς, ἐν δεξιᾷ διέστησαν. » Π. σφενδόνης, Circumactio fundæ, Polyb. 27, 9, 6. Π. καὶ οἷον καμπὴ τῶν σκελῶν τοῦ βρόχου Oribas. p. 70 ed. Cocch. De nido alcyonis. Plut. Mor. p. 983, C : Συλλέξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας συντίθησι ... προσχρωμένη καμπαῖς καὶ περιαγωγαῖς δι' ἀλλήλων. De navibus quæ circumducuntur s. convertuntur.] Plut. [Mor. p. 588, D] : Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας τοῦτο μέν, ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. [Id. V. Cimon. c. 12 : Τριήρεις πρὸς τάχος καὶ π. ἄριστα κατεσκευασμένας.] Pollux περιαγωγὰς appellavit Pistilli in mortario circumactus, 6, [90] : Τὰς δὲ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγάς, περιαμφίδας Εὔπολις κέκληκε. [|| Conversio. Clem. Al. p. 631 : Ἡ πρὸς τὰ νοητὰ οἰκείωσις κατὰ φύσιν περιαγωγὴ τῷ γνωστικῷ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν γίνεται. Wakef. De re-

bus mentem distrahentibus Plut. Mor. p. 588, D : Θορύβῳ τῶν παθῶν καὶ π. τῶν χρειῶν. || Ambages, Gl. Sic Plut. Mor. p. 407, C : Διπλόης τινὸς ἔδει καὶ π. καὶ ἀσαφείας· 818, D : Πολλὰ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξιᾶσθαι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινος ἁμωσγέπως καμπῆς καὶ π. || Circumferentia. Aretæus p. 37, 12 : Τὰ μέσα τῶν πλευρέων κοῖλα, ῥομβοειδέα, ὡς ἐς τὴν τῶν ὀστέων περιαγωγήν· 42, 10 : Μετὰ γὰρ τὴν περιαγωγὴν τῶν λοβῶν ἐς λαγαρὸν τὸ ἐπιγάστριον πιέζουσα χεὶρ ἱζάνει. Erotian. s. v. Ἐγχλοούμεναι p. 138 : Πεποίηται ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγὴ φυτώδης. Eustach. vertit, Circumductio plantosa. Angl. Rotunditas periodica, artificiose elaborata, ita ut membra periodi ab initio usque ad finem veluti circuli ritu coeant et jungantur. Sic Demetr. De eloc. § 19, ubi et περίοδον περιηγμένην vocat. Eadem fere metaphora est Dionysii H. in v. Περιφερής. Exemplum περιαγωγῆς affert Demetr. § 45, ubi est longa periodus ad finem usque ab initio cohærens et veluti uno spiritu pronuntianda. Sic et § 202. V. Καμπή, Σφίγξαι, Περίοδος. Ernest. Lex. rhet. Pollux 4, 27 : Συνείρει ἀπνευστὶ περιόδους, ἀντίθετα, ἀντιστάσεις, ἀπισώσεις, κύκλους, περιαγωγάς. || Joseph. B. J. 3, 5, 7 : Οὕτως αὐτῶν συναρεῖς μὲν αἱ τάξεις, εὔστροφοι δέ εἰσιν αἱ περιαγωγαί. Vertitur, Circumductiones. Quum voc. περιαγωγή de rebus militaribus nusquam alibi legatur, leg. hic παραγωγή, de quo vocabulo supra egimus. Angl.]

[Περιαγωγίς, ίδος, i. q. περιαγωγεύς, Circumactrix. Heliodor. Π. διαφορᾶς καταρτισμῶν in Schneideri Ecl. phys. vol. 1, p. 468 : Κοχλίας διὰ τοῦ περιτοναίου ἢ τῆς π. στρεφόμενος.]

Περιαγωγός, ὁ, Circumductor, Circumactor ; ap. Plat. autem συμπεριάγωγος, quod vide suo loco.

Περιαδεῖς, Hesychio περίφροντοι et περίπνοοι. Pro posterioris signif. videtur dicendum potius περιαεῖς s. περιαίας, ab ἄημι.

Περιᾴδω, Circumquaque cano, q. d. Circumcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino. [Lucian. De salt. c. 27 : Περιᾴδων τὰ ἰαμβεῖα.] Unde Περιᾴδομαι. Plut. [Mor. p. 663, D] : Κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, Culicum turba perstrepens. [Celebro. Eustath. p. 381, 10 : Σοφοκλῆς περιᾴδεται ... δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι· 1076, 25 : Ἐργίνου τοῦ παρὰ Πινδάρῳ περιᾳδομένου· 1413, 23 : Ὅτι τὰ φειδίτια συσσίτιον ἦν ... περιᾴδεται τοῖς παλαιοῖς. G. D. Phot. Epist. p. 75, 7 : Πάσῃ γλώσσῃ περιᾳδόμενα. Hase.]

Περιαθρέω, Circumspicio, Attente s. diligenter considero, περισκοπῶ Hesychio, [Photio et Suidæ. Zonar. p. 1542 : Περιαθρεῖ, περιβλέπει. Plato Axiocho p. 370, D : Περιαθρῶν τὴν φύσιν. Joseph. B. J. 1, 33, 7 : Περιαθρήσας μή τις ὁ κωλύων εἴη. Philostr. p. 724 : Κόσμου ἕνεκεν περιαθρεῖ μὲν ἑαυτόν, περισκοπεῖ δὲ τὰ ὅπλα. Synes. p. 39, C; Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 387, C; 393, A; Themist. Or. p. 249, D; Julian. p. 55; Zachar. Mityl. Dial. p. 188. Περιαθροῖσαι, corruptum ex περιαθρῆσαι, ap. Polluc. 4, 8.]

Περιάθρησις, εως, ἡ, Circumspectio, Diligens consideratio. [Philo vol. 1, p. 142, 22 : Ἐκ τῆς προσόψεως καὶ συνεχοῦς π. Id. ib. p. 293, 38 : Τῇ π. τῶν πραγμάτων. Hase. Pollux 2, 54 : Καὶ περισκοπή, ἡ περιάθρησις, ὡς Θουκυδίδης (4, 87, ubi eodem modo exp. schol.).]

[Περιαθρητέον, Circumspiciendum. Περιοπτέον per π. exp. schol. Thucyd. 8, 48. G. Dind.]

[Περιαθροΐζω, Undique congrego. Hesych. : Ἀμφαγέροντο, περιηθροίζοντο.]

[Περιαθροισμός, ὁ, Congregatio. Apollinar. Cat. in Jerem. t. 2, p. 583, D. Hase.]

Περιαίνυτο, Hesych. περιελάμβανεν, περιεῖχεν. Alioquin Περιαίνυμαι idem est quod περιαιρέομαι, Detraho, Demo.

[Περιαίρεμα, τό, Id quod detractum est. Schol. Aristoph. Eq. 767 περικομματίοις exp. τοῖς περιαιρέμασι τῶν κρεῶν : nam sic cod. Ven.; vulgo περιαιρήμασι.]

Περιαίρεσις, εως, ἡ, Detractio, Circumamputatio. Theophr. H. P. 4, 17 [C. Pl. 5, 17, 1], περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, quod alibi φλοισμὸν appellat, Plin. Decorticationem. [Circumcisio, Gl. Galen. vol. 2, p. 394 : Διαιρέσεως εἴδη ἁπλοτομία καὶ π. Oribas. p. 4 ed. Mai. : Εἰ ὑποπλάττοι τὸ ἀπόστημα τύχοι ... εὐθυτομήσομεν· εἰ δὲ κυρ-

τὸν ἰσχυρῶς εἴη ..., περιαιρέσει χρησόμεθα· et sæpius ibid. et p. 5. Περιαιρέσεις, Digestæ, Gl.]

Περιαιρετέον, Detrahendum, Adimendum, s. Demendum. [Diodor. 19, 8 : Π. τὴν συνήθη τοῖς συγγραφεῦσι τραγῳδίαν. Geopon. 5, 29. G. D. Orig. Actt. Conc. t. 3, col. 246, 27. Id. ib. col. 274, 21 : Οὐ τὴν περιγραφὴν αὐτῆς π. Hase.]

Περιαιρετός, ἡ, όν, Exemptilis [Gl. Π. κόσμος Thucyd. 2, 13, et Pausan. 1, 25, 7 : Τὸν π. ἀποδύσας κόσμον. Κατασκευὴ περιαιρετὴ Diodor. 12, 50], ut περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ Lucian. Hist. Ver. 1, [25] : Τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἐς τ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. [Lucian. Pro imag. c. 3 : Κάλλος π.]

Περιαιρέω, Circum aufero, vel in circuitu. Item pro Circumcido, Amputo [ut exp. in Gl.]. Unde περιαιρουμένη ἄμπελος, Vitis amputatis sarmentis. Putatas Gaza ex Cic. dixit. Bud. Comm. p. 668. Theophr. H. Pl. 3, 6 : Περιαιρεῖν τὴν θάλασσαν τῶν κλάδων. Item Detraho [Apollod. 1, 5, 1 : Εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος καὶ περιῄρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ. Plato Polit. p. 288, E : Δέρματα σωμάτων περιαιροῦσα. Aristot. H. A. 5, 32 : Ἐάν τις τὸν χιτῶνα περιέλῃ· 2, 11 : Περιαιρεθέντος τοῦ ἔξωθεν δέρματος], ut Herodian. 3, [11, 6] : Καὶ περιελεῖν τινὰ [i. e. nonnihil] αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον. Idem 2, [13, 19] : Τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν. Ab Aristoph. autem [Eq. 290], Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, inversa illa constr. dicitur, quod schol. exp. παύσω. [Recte Elmslejus περιελῶ (i. e. περιελάσω) σ' ἀλαζονείαις. LXX Psalm. 118, 22 : Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος. Hesych. : Περίελε (codex περίελαι), κοῦφον, ἔπαρον, ἀφελοῦ. Disputando tollo, Xenoph. Mem. 3, 2, 4 : Τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν. Abrogo, Cyrop. 2, 1, 21 : Περιελὼν τὸ τόξῳ μελετᾶν.] In passiva [media] voce [Herodot. 3, 41 : Περιαιρεόμενος τὴν σφρηγῖδα, Detrahens annulum de suo digito. 3, 128 : Βιβλίον ἓν ἕκαστον περιαιρεόμενος, i. e. Detrahens sigillum et solvens vinculum cujusque epistolæ. Schweigh. Plato Rep. 2, p. 359, E : Δακτύλιον περιελόμενος. Symp. p. 213, A : Περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας], cum priore illa constructione, ut περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, Ab homine aufert. [Plato Gorg. p. 502, C : Εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν. Demosth. p. 409, 18 : Μονονουχὶ τὴν Ἀττικὴν ὑμῶν περιῄρηνται. Hesych. : Περιελόμενος, ἐπάρας.] Et [passiv.] cum accus., sicut ἀφαιροῦμαι, ut Demosth. In Mid. [p. 559, 26] : Ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὕβριζεν, Si ab eo auferrentur ejus divitiæ et publicarentur, modestius deinde ageret. [Id. p. 37, 3 : Περιῃρημένοι χρήματα καὶ συμμάχους.] Eadem constr. dicitur περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, quod exp. a Gaza Ablaqueatur. Περιῃρημένος exp. etiam Eversus, vel Profligatus, ut in hoc Thuc. 1, 3, [11] : Καὶ τὰ τελευταῖα λειπόντες τοῦ ἄλλου περιῃρημένου, ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν. [Diruo, Demolior. Τεῖχος περιαιρεῖν vel περιελεῖν ap. Herodot. 3, 159; 6, 46, Thucydidem, Xenoph., Polyb. aliosque. Τείχη περιῃρημένα Demosth. p. 361, 20. Τὰς ναῦς περιελέσθαι, Naves diripere, Plato Menex. p. 244, C.] || A Bud. exp. etiam Excutio, Abstergo, et subjungitur hic ex Demosth. locus, Περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν. [Id. p. 729, 16 : Περιαιρεῖται πολλὰς φιλοτιμίας τῆς πόλεως· 942 extr. : Περιαιρήσεσθε τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὰς πανουργίας ἁπάσας.]

[Περιαίρημα. V. Περιαίρεμα.]

[Περιαίρω, Attollo, Erigo. Joseph. Ant. J. 17, 7 extr. : Ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα περιάρας ἑαυτόν. Hase. || Vitiose pro περιαιρέω, Aufero, ap. Andream Cret. p. 79, D : Τῆς κτηνώδους αὐτῶν ἀλογίας τὴν ἄγνοιαν περιάραντι, quod περιελόντι dicendum erat, quo verbo paullo ante utitur. G. Dind.]

[Περιακμάζω, Ad vigorem pervenio. Clem. Alex. p. 498, ex Democrito : Τέρψις καὶ ἀτερπίη οὖρος τῶν περιηκμακότων. Wakef.]

[Περιακολουθέω, Circum sequor. Polemo Physiogn. p. 208 et 220. Quod περιθέειν dixit Adamant. p. 336, 348. Struv. Heraclidi Pont. c. 16 pro παρακολουθοῦσι ex codice restituit Boiss. ad Philostr. Epist. p. 124.]

Περιακοντίζω, Jaculis undique ferio. [Plut. V. Galbæ c. 26.]

[Περιακτέον, Circumducendum. Plato Rep. 7, p. 518, C. Pollux 1, 203.]

Περίακτος, ὁ, ἡ, Versatilis. Athen. 14, [p. 637, C]: Τῶν γὰρ ποδῶν ἑστώτων ἐπί τινος βάσεως εὐστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, i. e. στρεπτῶν. Bud. Comm., ubi Athenæi nomen omissum est. [Plut. Mor. p. 974, E: Βόες τὸν βασιλικὸν παράδεισον ἀρδοῦσαι περιάκτοις ἀντλήμασιν. Περίακτος ὁδὸς gl. ap. Suidam sine expos. posita, sed in duobus codd. omissa, ad quam Reines.: « Tabulæ eburneæ versatiles in laquearibus domus Neronis, ex quibus flores desuper spargerentur: v. Sueton. Neron. c. 31. »] Ap. Polluc. 4, c. 19 [§ 126, περίακτος, ἡ,] Machina quædam versatilis in scena. [Παρ' ἑκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην ἄλλαι δύο εἶεν ἄν, μία ἑκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασιν· ἡ μὲν δεξιά, τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ' ἀριστερά, τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος· καὶ θεούς τε θαλαττίους ἐπάγει, καὶ πάνθ' ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα ἡ μηχανὴ φέρειν ἀδυνατεῖ· εἰ δὲ ἐπιστρέφοιεν αἱ περίακτοι, ἡ δεξιὰ μὲν ἀμείβει τόπον· ἀμφότεραι δὲ χώραν ὑπαλλάττουσι. Ibid. 131: Καταβλήματα δέ, ὑφάσματα ἢ πίνακες ἦσαν, ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους· κατεβάλλετο δὲ ἐπὶ τὰς περιάκτους, ὄρος δεικνύντα, ἢ θάλατταν, ἢ ποταμόν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.] Vitruv. 5, 7 [6, 8] de scenis loquens: Secundum autem ea spatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles trigonos habentes) in singula tres sunt species ornationis [recte nunc legitur, « trigonæ, habentes in singula tres species ornationis »], quæ, quum aut fabularum mutationes sunt futuræ, s. deorum adventus etc. [cum tonitribus repentinis, versentur mutentque speciem ornationis in frontes: secundum ea loca versuræ sunt procurrentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam. » Plut. Mor. p. 348, E: Μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους. Gramm. in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 19: Ἐκκυκλήματα καὶ περιάκους (scr. περιάκτους) καὶ μηχανάς. G. D. De περιάκτοις conf. Groddeck. De theatri gr. partibus in Fr. A. Wolf. Anal. litt. vol. 2, p. 110 sq. Hase. || Μηχανήματα περίακτα, Machinæ quæ circumferri possunt, Philo in Mathem. vett. p. 97. || Pervulgatus. Plut. Compar. Lysandri cum Sulla c. 3: Ἐκπεριφυγὼν τουτὶ τὸ περίακτον, Οἴκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες· Mor. p. 922, F: Ἐφ' ἡμᾶς ἀφῖκται τὸ π. ἐκ τῆς Ἀκαδημίας.]

Περιαλγέω. Ap. Thuc. [4, 14]: Περιαλγεῖν τῷ πάθει, Casum ægre, vel potius Ægerrime, ferre. [Antiphon ap. Stob. Flor. 16, 29: Περιαλγῶν τῇ συμφορᾷ. Plato De lucr. cup. p. 229, D: Περιαλγήσαντες ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ. Suidas: Περιαλγῶν, ἀχθόμενος, addito scriptoris ignoti exemplo, Κἀγὼ περιαλγῶν τοῖς γεγονόσι. Cum genit. Conon ap. Phot. Bibl. p. 135, 24: Ἡμιθέαν περιαλγοῦσαν τἀδελφοῦ (sic cod. Ven.: vulgo ἀδελφοῦ).] Philo De V. M. 3: Ἐφ' οἷς ἀνιαθεὶς καὶ περιαλγήσας. [Ælian. V. H. 2, 4: Ἐπὶ τούτοις ὁμολόγει περιαλγῆσαι. Passiv. vitiose ap. Joseph. A. J. 18, 7, 4: Περιαλγεῖται ὁ Καῖσαρ καὶ ..., ubi περιαλγεῖ τε scribendum ex cod.]

Περιαλγής, ὁ, ἡ, quo utitur Plato, et Ὑπεραλγής cum diversa præpos. composita sunt, sed idem tamen quod βαρυαλγής valent quod ad sensum attinet; significant enim Qui valde dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quam dici possit. [Plato Rep. 5, p. 462, B: Ὅταν οἱ μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται. Diodor. 5, 11: Περιαλγεῖς ὄντες (v. l. περιαλγήσαντες) τῇ περιστάσει. Plut. V. Fabii Max. c. 6: Ἔκφοβοι καὶ π. οὖσαι· Marcelli c. 25: Τὸν Ἀννίβαν π. γενόμενον. Nicand. Th. 498: Φόνῳ περιαλγεῖ. Περιαλγὴς Platonis comici fabula inscripta fuit, de qua v. Meinek. Com. vol. 1, p. 181. Ad eam spectat Photii glossa p. 414, 17, corrupta et defecta, Περιαλγής· ὁ σπενήρης (ὃς πενήρης Porson.) τῷ τόνῳ (γόνῳ Porson.) καὶ τοῦ δράματος τοῦ Πλατωνικοῦ. Dobræus in Corrig. p. 708, « Περιάλγης ὡς πενήρης τῷ τόνῳ, *eodem accentu quo* πενήρης. » Idem in Adv. vol. 1, p. 606, ὡς πεντήρης (vel ὡς περιεργής) τῷ τόνῳ. Mihi hoc fere dici debuisse videtur, Περιαλγής· ὡς περιοργής τῷ τόνῳ· καὶ ὄνομα τοῦ δράματος τοῦ Πλατωνικοῦ. Similiter Photius p. 419, 25: Περιοργής· ὡς περιχαρής. Orbilii librum *Perialogos* inscriptum, qui contineret querelas de injuriis quibusdam quas paterentur præceptores, memoravit Sueton. De illustr. gramm. c. 9, ubi *Perialges* recte restituit Toup. Emend. vol. 3, p. 154. G. D. || Adv. Περιαλγῶς, Dio Cass. 78, 24 init.: Π. πάνυ ζήσαντι. Theodor. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 15. Boiss. Julian. Epist. p. 122, 15 ed. Heyl.: Π. ἔχων τοῦ σώματος. Hase. Aretæus p. 41, 41: Ἐπὶ σκίρρῳ δὲ ἀκίνητος σπληνὸς καὶ περιεργέστερον κτείνει, ubi vertitur, Velocius atque dolentius. Pro περιεργέστερον Maittairius in indice περιαλγέστερον rectius habet. Ancl.]

[Περιάλειμμα, τό, Pigmentum. Joseph. A. J. 15, 9, 3: Κόσμῳ πολυτελεστάτῳ χρυσοῦ καὶ λίθων καὶ περιαλειμμάτων· nam sic ex codd. emendanda scriptura vulgata καταπλιμμάτων. Delenda igitur quæ de v. Κατάπλιμα diximus vol. 4, p. 1093, A; 1094, D.]

Περιαλείφω, Circumlino, Circumungo, ut περιαλείφω τὸν πηλόν, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod et inversa constructione exp. Illino luto. Citatur autem ex Theophr. C. Pl. 3, 6 [5, 5 ed. Schneid. H. 1, 6, 7: Περιαλείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ· et H. Pl. 1, 9, 4: Ὅταν περιαλείψωσι τὴν κάμινον. Aristoph. Eq. 907: Ἐλαΐδριον περιαλείφειν. Geopon. 5, 41, 2: Ἀλφιτα τῇ ἀνδράχνῃ μίξαντες τὸ πρέμνον περιαλείφουσι.] Et pass. Περιαλείφομαι: unde περιαλήλιπται, Illitus est, ap. Aristot. H. A. 9, [c. 40. Obduco auro, Athenag. p. 122. Wakef. De membrana Galen. vol. 2, p. 580, 13: Τὴν τοῦ νεφροῦ κοιλίαν, περιαλειφομένην ὑμενώδει τινὶ σώματι. Hase. De argento Plato Critia p. 116, D: Πάντα ἔξωθεν περιήλειψαν τὸν νεὼν ἀργύρῳ.]

[Περιάλκης, ους, ὁ, Perialces, Biantis f., Talai pater. Schol. Hom. Il. B, 565, et Od. A, 287.]

[Περίαλλα, ἡ, Perialla, antistes oraculi Delphici. Herodot. 6, 66, ubi cod. Cantabrig. Περίαλλον et Περίαλλος.]

[Περίαλλα adverb. V. Περίαλλος.]

[Περιαλλάττω, Immuto. Jo. Chrys. t. 1, p. 783, A ed. Par. alt.: Τοῦτο τὸ ἔθος κατέλυσε, καὶ περιήλλαξεν αὐτό. Hase.]

Περιαλλόκαυλος, ὁ, ἡ, ex Theophr. H. Pl. 7, 8, affertur, a Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. [Et alibi:] Περιαλλόκαυλος, Caule suo aliud circumplectens, Amplexicaulis, Gaza: Theophr. H. Pl. 7, 8, [1]: Ἔνια δὲ π., μὴ ἔχοντα δὲ ποῦ προσπίπωσιν, ἐπιγειόκαυλα· paulo post, Καὶ γὰρ ἡ ἕλιξ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ σμίλαξ, π. Plin. eas dicit amplecti et ambire. [Id. C. Pl. 2, 18, 2.]

[Περίαλλος, ὁ.] Περίαλος, Hesychio, [Photio] et Suidæ τὸ ἰσχίον, Coxa. [Recte περίαλλος, τὸ ἰσχίον, ap. Arcad. p. 54, 9, inter nomina in λλος.]

Περίαλλος, ὁ, ἡ, Aliis præstans, Eximius. Unde Περίαλλα adverbiale, quod potissimum est in usu, pro περιάλλως, et significat Eximie, Supra alios. Vel, Supra modum, Vehementer. Hom. H. in Pan. [46]: Πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος, Præcipue autem, vel Potissimum, vel Supra alios. [Pind. Pyth. 11, 8: Ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας.] Soph. Œd. T. p. 200 meæ edit. [1218]: Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα Ἰαχέων ἐκ στομάτων, ubi schol. exp. [per περιάλλως et] ὑπερβολικῶς. Citatur et ex Apollon. pro περισσῶς. [2, 217: Οἷς περίαλλα θεῶν μέμβλεσθε κιόντες· 3, 579: Τὴν Ἑκάτη π. θεὰ δάε τεχνήσασθαι φάρμακα· utrobique libri partim divisim περὶ vel πέρι ἄλλα. Oppian. Hal. 1, 143: Πάντων π. κατὰ χθόνα δηθύνουσι. Maximus Π. καταρχ. 387: Π. πεπονθώς.] Naumach. ap. Stob. [Flor. 74, 7]: Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυσχιδέας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέρι ἀλλὰ quod in vulg. editt. legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Exquisito quopiam modo. || Περίαλλος in alia etiam signif. ut περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex [epigr. Philodemi] Anthol. [Pal. 5, 132], pro Osculorum, in quibus linguæ mutuo conseruntur, In quibus linguæ altera alteri conseruntur.

[Περίαλλος, ὁ, Periallus, n. pr. Epicharmus ἐν Περιάλλῳ citatur ab Athen. 4, p. 139, C; 183, C. Altero loco apographa quædam Περιάλῳ, eodem vitio quo ap. Iambl. V. Pyth. p. 61 legitur Περιάλῳ τῷ Θουρίῳ, ubi duplex λ servavit cod. Ciz., in quo περὶ ἄλλῳ est. De quo monuit Keil. in Anal. epigr. p. 231. G. D.]

[Περιάλλως. V. Περίαλλος.]

[Περίαλος. V. Περίαλλος.]

Περιαλουργής, ὁ, ἡ, q. d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. [Ach. 856] metaph. περιαλουργὴς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς, inquit Suid. [ex schol.], qui et alterius expos. est auctor, i. e., ut opinor, Qui profunda mente mala excogitat. Ducta metaph. a concha, qua utuntur ad tingendam purpuram; illa enim ex profundo mari eruitur. [Apud Suid. περιαλουργὸς in capite glossæ pariter atque in verbis Aristophanis.]

Περιαμάω, Circumcirca meto s. demeto: unde περιαμησάμενος, quod Hesych. simpliciter exp. θερίσας. [Περιαμάομαι, Circumaggero. Geopon. 1, 14, 8: Ὀλίγην γῆν περιαμησάμενος αὐτῆς (τῆς χελώνης). Wakef.]

Περίαμμα, τό, Quod circumnectitur et circumalligatur alicui [Epictet. Diss. 3, 1, 14: Τὰ περιάμματά μου περιελεῖν, i. e. Torques et monilia]; sed peculiariter περιάμματα appellantur Quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præsertim autem collo, alligantur; unde Amuleta interpr. Bud. Diosc. [4, 132] de Hippoglosso: Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Plin. tamen [H. N. 27, 11] de ea loquens ita dixit: Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sunt qui περιάμματα differre velint ab iis, quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ ex superstitiosa magiæ vanitate proficiscuntur: quum περιάμματα ex naturæ proprietate agant, eaque Galenus non improbet. Naz. autem περιαμμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, ubi dicit: Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισφρέχεται. [Lucillius in] Anthol. [Pal. 11, 257]: Οὐκέτ' ἀνεγέρθη καὶ περίαμμα φέρων. Ita enim leg., licet vulg. exempll. habeant καίπερ ἴαμα. [Zonar. p. 1536: Περιάμματα τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας βεβαμμένα κλώσματα (κλωσμάτια ap. Ducang.; unde κλωσμάτια Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 190, quod confirmat schol. ms. Greg. Naz. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 874), ἅτινα αἱ γυναῖκες περιάπτουσι. Περιαμμάτων per περιάπτων exp. Hesych. Diodor. 5, 64: Πολλὰς τῶν γυναικῶν ... περιάμματα ποιεῖν.]

[Περιαμπέτιξ, Circum. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 110: Ἐκ τᾶς πέτρας π. ἐς τὰν ἄλλαν πέτραν· 115: Ἐς τὰν κεφαλὰν τὰν ἐπάνω τῶ Ἑρμᾶ καὶ π. ἐπὶ τὸ ἄντρον· similiterque l. 138, 144. « Quantum video π. semper de ambitu, non quidem circulari, sed tamen arcuato dicitur, ut videatur fere notio *circum* inesse, quam præbet præpositio περί, et fortasse est tantum de clivis, saxis et similibus locis, ut ἐκ τᾶς π. ἐς τὰν ἄλλαν π., *Ex rupe, circum hanc, ad alteram rupem.* Semper enim tale quid præcedit ad cujus ambitum referatur. Sed ἀμπέτιξ non refertur ad aliquid prægressum; v. 115 seqq. καὶ π. ἐπὶ τὸ ἄντρον ... καὶ ἐς τὰν ὁδὸν τὰν διάμαξον ἀμπέτιξ ἐπὶ τὸ ἄντρον ... ἄγουσαν, ubi ἀμπέτιξ non potest ad quidquam prægressum referri. Quare non intelligo cur ἀμπέτιξ et περιαμπέτιξ ex ἀμπὶ pro ἀμφὶ derivet Koen. ad Greg. p. 344; nam notio *circum* in solo περὶ inesse videtur, nec facile est ex ἀμπὶ derivare adverbium ἀμπέτιξ. Περὶ quidem facit πέριξ, non περέτιξ. Nescimus igitur quid sit ἀμπέτιξ, nec plenam notionem vocis περιαμπέτιξ tenemus, sed partem ejus, quæ inest præpositioni περί. » Bœckh. p. 405.]

Περιαμπέχω, Obtego velamentis, Circumvestio, Obtego, Involvo. Bud. ex Plat. [Phædon. p. 98, D]: Περιαμπέχων τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ συνέχει αὐτά. [Figur. Lex. rhet. p. 297, 3: Περιάμπεχε (sic) τὸ εὐτυχεῖν· περιέβαλλε τὸ εὐτυχεῖν, ἀφ' οὗ καὶ ἀμπεχόνη ἡ περιβολὴ τοῦ ἱματίου. Obtego, Celo, Ælian. V. H. 14, 41: Οὐκ ἀπεκρύπτετο τὸ ἑαυτοῦ κακὸν οὐδὲ ἐπειρᾶτο περιαμπέχειν τὴν μέθην. Plut. Mor. p. 931, F: Τὴν ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπέχειν ὀνόμασι. || Forma med. Plato Symp. p. 221, E: Τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαμπέχονται, Σατύρου ἄν τινα ὑβριστοῦ δοράν.]

Περιαμπίσχω, q. d. Circumvestio. [Aristoph. Eq. 893: Τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν (τὸ ἱμάτιον), ἵν' ἀποπνίξῃ. Joann. Cinnam. Hist. p. 61, A: Περιγλαινίσμασι ... περιαμπίσχειν τὴν ὁπλιτιν. Figur. Philostr. p. 604, 30: Οὐ περιήμπισχεν αὐτὰ (τὰ πράγματα) ἡ λέξις. Philo p. 763, E: Τὰ πράγματα οἷα νυκτὶ καὶ σκότῳ βαθεῖ περιαμπίσχουσι. Hemst. Id. Philo vol. 1, p. 369, 41: Τὴν κιβωτὸν χρυσῷ περιαμπίσχει. Hase.]

Περιαμύνω, Protego et defendo a circumstantibus periculis. Plut. Alcib. [c. 7 fin.]: Τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος, οὐ παρήλασεν ἰδών, ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ περιήμυνε.

Περιαμύσσω, Circumscarifico, Circumcirca saucio. Metaph. in Axiocho [p. 365, D]: Δέος τι ποικίλως περιαμύττον τὸν νοῦν, Sauciens, Lacerans. [Galen. Lex. Hipp. p. 542: Περιξύσας, ἐν κύκλῳ περιαμύξας.]

[Περιαμφὶ Photius, Suidas et Lex. Bachmanni vol. 1, p. 337, exp. κύκλῳ. Præpositionum περὶ et ἀμφὶ in eadem sententia positarum exx. s. v. Περὶ attulimus.]

Περιαμφιέννυμι, s. Περιαμφιεννύω, Circumvestio. [Plato Tim. p. 76, A: Κύκλῳ περιαμφιέννυ τὴν κεφαλήν.]

[Περιαμφίς, ίδος, ἡ.] Περιαμφίδας, Eupolis nominavit τὰς τοῦ δόλιχος ἐν τῇ θυίᾳ περιαγωγάς, teste Polluce 6, c. 13 [§ 90].

Περιάμφοδος, ὁ, ἡ, Qui circum plateam est, plateam circumit. In circuitu situs: π. οἰκίαι, Budæo in Annot. postt., Ædes principum a privatorum domibus distinctæ, quas Latini Insulas vocant. [Hesych.: Διάλαυρος οἰκία μεγάλη ... ἡ λεγομένη περιάμφοδος.]

[Περιαναγκάζω, Vi circumduco, circumago. Hippocr. p. 848. Angl. Galen. vol. 18, part. 2, p. 336, 12. Hase.]

[Περιαναιρέω, Tollo. Ocell. Luc. p. 535 ed. Gal.: Καθόλου δὲ δεῖ περιαναιρεῖν τὰς παρὰ φύσιν γενέσεις. Recte περιαιρεῖν edidit Rudolph., quem v. p. 47 et 327. Angl.]

[Περιανακάμπτω. V. Περιαγκάμψας.]

[Περιανάπτω, Circumaccendo. Jo. Damasc. ad Theophil. in Combef. Orig. Cpol. p. 116: Ξύλα περιανάψαντες. Boiss.]

[Περίανδρος, ὁ, Periander, Cypseli filius, rex Corinthiorum. Herodot. 1, 23; 3, 48 sqq.; 5, 92, aliique. V. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 210. || Tyrannus Ambraciæ. Alteruter inter septem sapientes relatus fuit: de quo Diog. L. in vita Periandri Corinthii 1, 98: Σωτίων δὲ καὶ Ἡρακλείδης καὶ Παμφίλη ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ὑπομνημάτων δύο φασὶ Περιάνδρους γεγονέναι, τὸν μὲν τύραννον, τὸν δὲ σοφὸν καὶ Ἀμβρακιώτην. Τοῦτο καὶ Νεάνθης φησὶν ὁ Κυζικηνός, ἀνεψιούς τε εἶναι ἀλλήλοις· καὶ Ἀριστοτέλης μὲν τὸν Κορίνθιόν φησιν εἶναι τὸν σοφόν, Πλάτων δὲ οὔ φησι. V. Clinton. l. c. p. 214.]

[Περιανθέω, Circumfloreo. Plut. Mor. p. 648, A: Λεπτὸν αὐτῷ (τῷ ῥόδῳ) περιανθεῖ τὸ θερμόν.]

[Περιανθής, ὁ, ἡ, Undique florens. Nicand. ap. schol. Aristoph. Eq. 406: Βάκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν (περὶ ἄνθη cod. Ven. πολυανθέσιν Suidas s. v. Βάκχος) ἐστέψαντο.]

Περιανθίζω, Floribus undique orno, vel floridis quibusdam coloribus. Gregor. teste Bud. περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον jucundo colore. [Psellus Opusc. p. 48: Οἰκίαν περιανθίζειν γραφαῖς καὶ ψηφῖσι καὶ ταῖς λοιπαῖς χάρισι.] In VV. LL. περιανθίζω exp. Flores colligo. [Ἄνθη συλλέγω exp. Suidas.] Item translate, Orno: in qua signif. citatur ex Cyrillo, Περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας. [Œcumen. In Apocal. p. 244, 16 ed. Cramer.: Π. ταῦτα καὶ ὀφθαλμοῖς. Phot. Epist. p. 285, 12; 374, 20; 364, 2: Λίθῳ μὲν τιμίῳ περιηνθισμένον. Hase. Greg. Nyss. vol. 2, p. 385, A: Ποικίλως τῇ ὥρᾳ τοῦ λόγου περιανθίζεται. Phot. Bibl. p. 3, 15: Λόγος ... λογικοῖς ἐπιχειρήμασι περιηνθισμένος.]

[Περιανίστημι, Surgere jubeo, Excito jacentem. Philo vol. 2, p. 552, 10: Ὁπότε κατακαρθέντα ἐν συμποσίῳ θεάσαιτο, περιανίστη· ubi non probandum quod ex codd. suis intulit Mangeius περιιὼν (hoc περιιὼν vel περιὼν scribendum erat) ἀνίστη. Περιανίσταμαι, Surgo. Apollod. 2, 1, 4: Περιαναστὰς (ex somno Satyrus) ἐπεθύμει συγγενέσθαι. Philo vol. 1, p. 672, 43: Περιαναστὰς ἐκ τοῦ βαθέος ὕπνου. Hæc et alia Philonis exx. collegit Abresch. Lectt. Aristæn. p. 149. Comparandum περιεγείρω. G. Dind.]

[Περιανοίγω, Circumcirca aperio. Philo vol. 2, p. 597, 30: Κελεύει τὰς ἐπαύλεις αὐτῷ πάσας περιανοιχθῆναι. Hase.]

Περιαντλέω, Circumfundo. Plut. [Mor. p. 502, C]: Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους, μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγους ἀνθρώπῳ λαλοῦντι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ

ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον, de quo modo [s. v. Καταντλέω] dictum fuit. Diosc. 2 : Περιαντλούμενον κνησμοὺς πραΰνει. [Epiphan. Hær. 78, p. 1038. Routh. Schol. Oppiani Hal. 1, 155. Wakef. Jo. Chrys. Epist. t. 3, p. 820, C ed. Par. alt. : Τοσαύτης σε ζάλης περιαντλούσης. Joseph. De Macc. p. 517, 11 : Πανταχόθεν τῷ τῶν παθῶν περιαντλουμένη κατακλυσμῷ. Method. Conv. virg. p. 298, 6 : Ψυχὴν τὴν π. ταῖς τρικυμίαις τῶν παθημάτων. Hase.]

Περιάοιδος, Hesychio, [Photio] et Suidæ est ἡ [ἡ om. Ph. et Suid.] ἐγκύκλιος ᾠδὴ, ap. hunc oxytonos scriptum.

[Περίαπις, ιδος, ἡ, Periapis, Pheretis mater. Apollod. 3, 13, 8.]

[Περιαπλόω, Undique expando. Galen. vol. 19, p. 341, 9 : Πρὶν τὸν ἧλιον περιαπλωθῆναι. Hase.]

[Περιάπτης, ὁ, Qui amuleta facit. Canones ex Synodo Laodic. : Ἀστρολόγος ἢ π. ἐκριπτέσθω ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Ducang.]

Περίαπτος, ὁ, ἡ, Circumnexus, Circumalligatus. [Eustath. p. 95, 42 : Οὐ δέονται περιάπτου σημειώματος. Valck. Ὀξυτόνως ap. Psell. De lapid. p. 14 : Ὁ γαλακτίτης ... ἀντίθετός ἐστι καὶ θηρίων πληγαῖς περιαπτὸς γεγονώς· sed περίαπτος p. 38.] Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον [περιαπτὸν scriptum ap. Polluc. 4, 182, correxit Seberus] pro proxime præcedente περίαμμα. [Plato Rep. 4, p. 426, B : Οὐδ' ἐπῳδαὶ οὐδὲ περίαπτα. Plut. Mor. p. 920, B; Philo vol. 1, p. 288, 6, et ap Euseb. Præp. ev. p. 393, A. Alia exx. v. ap. Ducang. et Suicer.] Citatur ex Diosc. 3, 167 : Ἔστι περίαπτον δυστοκούσαις, pro Alligatur pendetque ex collo iis, quæ difficulter pariunt. Et ex alio Ejusd. l., Φασὶ δὲ ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτοῦ θηρία διώκει, pro Gestatum ex eo amuletum. Ex Theophr. [H. Pl. 9, 19, 2] item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. [Archigenis περίαπτα πρὸς κεφαλαλγίαν memorat Galen. vol. 13, p. 381.] Aristot. Ethic. 1, 8 : Οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτου τινός, ἀλλ' ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Ubi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit.

Περιάπτω, Circumnecto, Circumappendo, Adalligo, ut, Περιάπτων βραχίονι λίθους, Diosc. 2. [Geopon. 16, 1, 17 : Περιάψας ἐλάφου κέρας· 13, 9, 8 : Περιαψάντων ῥόδου ῥίζαν.] Et pass. [media] voce Περιάπτεσθαι ead. signif., ut [Plato Rep. 3, p. 417, A : Περιάψασθαι (ἄργυρον ἢ χρυσόν).] Lucian. [script. Philopatr. c. 8] : Περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. Pericle [c. 12] : Περιαπτομένη λίθους πολυτελεῖς. || Sed, ut Bud. annotat, περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam signif. a Bud. poni intelligendum est tanquam peculiarem, sicut et hanc, qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568. [De medicamento applicando Pind. Pyth. 3, 94 : Γυίοις περάπτων φάρμακα· ubi libri plerique περιάπτων. De eliso iota diximus s. v. Περί.] || Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xen. [Mem. 2, 6, 13] : Τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et [Cyrop. 1, 5, 19] : Μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. [Joseph. B. J. 2, 1, 1 : Τῆς στρατιᾶς τὸ διάδημα περιαπτούσης αὐτῷ.] Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Injungo; ut Plato Apol. [p. 35, A] : Αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Sic Aristoph. Pl. [590] : Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. V. Bud. ibid. [Lysias p. 164, 1 : Ὀνείδη ἐμαυτῷ καὶ ἐκείνοις περιάψω. Demosth. p. 460, 4; 1401, 8. Cum dat. rei et accus. personæ, Maccab. 3, 3, 7 : Οὐ τῷ τυχόντι περιῆψαν ψόγῳ. Joseph. A. J. 12, 5, 5 : Ταῖς ὁμοίαις αἰτίαις περιάπτουσιν. Cum πρὸς Aristot. H. A. 5, 32 : Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοί.]

[Περιάπτω, Succendo. Phalar. Epist. 5, p. 24 : Ἐνεβιβάσαμεν αὐτὸν καὶ περιήψαμεν. Recte, ut videtur, Lennep. πῦρ ἥψαμεν.]

[Περιαράττω, Effringo, Confringo allidendo. Duplici ρ male scriptum ap. Polluc. 1, 111, de vento : Ἐκ τοίχων ἐμπίπτοντος, ἢ περιπνέοντος, ἢ ἀναθέοντος, ἢ περιαρράττοντος. Ib. 114, de passionibus navis : Ναυαγεῖν, περιρρῆξαί που τὴν ναῦν, προσαρρᾶξαι, περιαρρᾶξαι, περιθραῦσαι. Cum tmesi Nicand. Th. 842 : Φηγοῦ τε βαθὺν περὶ φλοιὸν ἀράξας.]

[Περιάργυρος, ὁ, ἡ, Argento obductus. Athen. 12, p. 538, D : Κίονες ... κανόνας ἔχουσαι περιχρύσους καὶ π. Schneid. Epist. Jerem. 7 : Αὐτά τε περίχρυσα καὶ π. Hase.]

Περιαργυρόω, ώσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen. 11, [p. 475, E] : Ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. [Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 203 : Διογένης ὁ κυνικὸς φιλόσοφος ἰδὼν μειράκιον πλούσιον ἀπαίδευτον, εἶπεν· Οὗτός ἐστι ῥύπος περιηργυρωμένος. Theodor. Stud. p. 486, C : Ὀρθοδοξία περιηργυρωμένη (γυνή), Ornata. G. D.]

[Περιαρθρόω, Omni ex parte articulo. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 3 : Λόγων κεκομψευμένων καὶ περιηρθρωμένων· ubi opposita τὰ τῶν νηπίων ψελλίσματα. Boiss.]

Περιαρμόζω [« s. Περιαρμόττω » addit HSt. in M. Vindob.], Circumapto, Circumadapto, Apte circumpono. Plut. Camillo [c. 40] : Τοῖς θυρεοῖς περιήρμοσε λεπίδα χαλκῆν. [Oribas. p. 310 Matth. : Τῷ ἐπιχώματι πολλάκις περιαρμόσομεν. Plato Axioch. p. 366, A : Τὸ σκῆνος τουτὶ πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις. Philostr. Her. p. 668 : Τὸν νυνὶ τάφον περιαρμόσαι τῷ Αἴαντι· quod schol. (p. 351) exp. κύκλῳ περιθεῖναι. Passiv. Aristoph. Eccl. 274 : Ἠνίκ' ἂν δέ γε ταύτας (τοὺς πώγωνας) ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι. Aristot. H. A. 2, 1, p. 500, 9 : Περὶ δὲ τοῦτο (τὸ κοῖλον τῶν κεράτων) περιήρμοσται τὸ στερεὸν ἐκ τῶν ὀστῶν.]

[Περιάροσις, εως, ἡ, Circumaratio. Dionys. A. R. 1, 88 : Τῆς π. τῶν χωρίων.]

Περιαρόω, Circumaro, ut Plin. loquitur; unde περιαρόσεις citatur ex [Dionys. A. R. 5, 25,] Plut. [V. Poplic. c. 16. Id. Mor. p. 820, E.]

[Περιαρρωστέω, Valde infirmus sum. Eustath. Opusc. p. 337, 61 : Ἡμᾶς μὲν καλῶς ἔχειν, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ περιαρρωστεῖν.]

Περιαρτάω, Circum appendo s. alligo. [Evagr. Hist. eccl. p. 287, C : Σπόγγον περιαρτήσαντες. Id. ib. p. 300, A : Ὃν καὶ καλῳδίῳ π. Sext. Empir. p. 308, 22 : Περισκελῆς πέραν περιηρτημένος. Hase. Pollux 1, 142 : Ἔριον συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν· 5, 101 : Κορίαννον τῷ λιχανῷ περιηρτημένον. Philostr. p. 555 : Τὸ ξύμβολον τῆς συγγενείας περιηρτημένος ἦν τῷ ὑποδήματι.]

[Περίαρχος lectio vitiosa pro Πείσανδρος ap. Diodor. 14, 83, ab Lambino correcta.]

[Περιάς, άδος, ἡ, Perias, oppidum Eubœæ. Strabo 10, p. 445.]

[Περιασθμαίνω, Anhelitu permulceo. Achill. Tat. 4, 4 : Ὁ δὲ ἐλέφας ἐκεχήνει καὶ περιήσθμαινε τὸν ἄνθρωπον ἐγκείμενον.]

Περίασις, ἡ, a Περιᾴδω, sonat q. d. Circumcentus, Circumsonantia. Plut. De aud. [p. 41, D] : Φωνῆς ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν [interpolata in libris quibusdam lectio περιασώσεσιν et περιάξεσιν] ἐφηδύνοντες. [Nomen ad formam et imitationem nominis περίφρασις factum esse monet Wytteub.]

[Περιασπάζομαι, Amplexor. Epist. Socr. p. 42, 5 : Περιασπαζόμενος (mortuum) πολλῇ φιλότητι. Valck.]

Περιαστράπτω, Splendore circumdo, Illumino, Illustro, Bud., citans ex Gregor. De nat. Domini : Καὶ τὸ φῶς τὸ ποιμένας περιαστράψαν. Act. 9, 3 : Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ubi περιήστραψεν αὐτὸν verti solet Circumfulsit eum; quod tamen voc. cum hac constr. non satis Latinum esse creditur. Alii igitur reddunt, Lux eum circumfudit : quod non placet. Alii, Lux ejus oculos perstrinxit. Ego malim, Fulgor oculos ejus perstrinxit : non quod φῶς Fulgorem significet, sed ut interpret. hujus voc. compenset quod alioqui deesset interpretationi τοῦ περιήστραψεν. Hoc autem ex 26, [13] ubi Paul. ipse eadem de se loquens inducitur, περιλάμψαν exponere possumus. [Περιαστράπτει Greg. Naz. vol. 1, p. 339, B ed. Ben.] Basil. Hom. 2 in Hexaem. : Τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, Pulcritudine supra modum magna oculos nostros perstringentia. [Juncus ap. Stob. Flor. 117, 9, vol. 3, p. 447 : Ὑπὸ κάλλους καὶ ἡδονῆς περιαστράπτεσθαι τὸν ἄνδρα. Eustath. p. 914, 52 : Τὴν τῶν ὑπνοῦν νύκτα περιαστράψας παραβολαῖς εἰκόνων φωτί. Theodor. Metoch. p. 737 : Ἅπαντα ὄψει πάσῃ περιαστράπτοντα. Περιαστραφθέντες Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 348, C.] || Περιαστράπτω, alia etiam constr., tanquam neutr.

Act. 22, [6] : Ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

[Περιασχολέω, Occupor. Lucian. Bis accus. c. 11.]

[Περιάσχολος, ὁ, ἡ, Occupatissimus. Georg. Alexandr. V. Chrys. p. 208 : Ἐπειδὴ περιάσχολος ἐγενόμην, λήθῃ παρεδόθη τὸ πρᾶγμα. Seager.]

Περιαυγάζω, i. q. περιαστράπτω s. περιλάμπω, Splendore luceque circumfundo, Circumquaque illumino, Collustro. Heliodor. : Ἡλίου περιαυγάζοντος τὰς ἀκρωρείας. [Schol. Lucian. Tim. 20. Boiss. Περιαυγασθεὶς Clem. Al. p. 737, 32. Hemst. Figurate Philo vol. 1, p. 364, 6 : Ἡ τοῦ ὄντος ἐπιστήμη πάντα περιαυγάζει· et pass. ib. p. 395, 2 : Τῇ τῶν τεχνῶν λαμπρότητι περιαυγαζόμενος. Œcumen. in Apocal. p. 302, 26 ed. Cramer. : Περιαυγαζούσης. Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 471, 16. Hase. Heliodor. 8, 9, p. 329 Cor. Anna Comn. p. 210, D.]

[Περιαύγασμα, τὸ, Collustratio. Heliodor. l. c. : Τοῦ πυρὸς ... περιαυγάζεσθαι μόνον καὶ διοπτεύεσθαι παρέχοντος ἐπιφαιδρυνομένην (Χαρίκλειαν) ἐκ τοῦ π. τὸ κάλλος.]

[Περιαυγασμός, ὁ, i. q. præced. Damasc. De princip. p. 227. Osann.]

[Περιαύγεια, ἡ, Collustratio. Philo vol. 2, p. 500; Clem. Al. p. 680, 3. Wakef. Arist. De leg. transl. p. 111, 29 : Διὰ τὴν π. καὶ τὸ τῆς ὄψεως τερπνόν. Hase.]

[Περιαυγέω, i. q. περιαυγάζω. Strabo 16, p. 770 : Χρυσοειδὲς ἀπολάμπουσι φέγγος, ὥστε μεθ' ἡμέραν μὲν οὐ ῥᾴδιον ἰδεῖν ἐστί· περιαυγεῖται γάρ· νύκτωρ δ' ὁρῶσιν οἱ συλλέγοντες. Longin. De subl. 17, 2 : Τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα.]

Περιαυγὴ, ἡ, Lux circumquaque lucens, Plut. [Mor. p. 936, A.]

Περιαυγὴς, ὁ, ἡ, Circumquaque splendens, Perlucidus. [Philo vol. 1, p. 631, 41 : Περιφεγγέστατον καὶ περιαυγέστατον φῶς.] Plut. [Mor. p. 404, C] : Ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φασμάτων καὶ εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας παρατυπώσεις. [Theages in Galei Opusc. p. 684 : Ἔχων διαυγέα καὶ π. τὸν ἔσοπτρον.] At Περίαυγος, ὁ, ἡ, Undiquaque splendidus. Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 1] : Ἅλως δέ ἐστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγὴς [περίαυγος], i. e. (Bud. interpr.) Area est edita imago sydereæ claritatis undique illustrata.

Περιαυθαδίζομαι. In hoc verbo præpositionem intensivam duntaxat esse crediderim : si quidem vera est [Hesychii, Photii et] Suidæ expos., Περιαυθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται, μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ.

[Περιαυλακίζω, Undique sulco. Const. Manass. Chron. 4034 : Κἂν περιαυλακίσωσιν ... τὰς πεδιάδας. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 498, 2 : Αὔλακας, ἣν οὐ... περιαυλάκισεν ἄροτρον. Scrib. περιαυλάκισεν (immo περιηυλάκισεν) cum Ungero Theb. Parad. vol. 1, p. 408. G. Dind.]

[Περιαυλίζω, Circum tendo, statuo. Timoth. Anth. In cruc. p. 312, A Grets. : Σκηνὰς περιαυλίζειν. Hase.]

[Περιαύλιον, τὸ, i. q. περίαυλον. Jo. Phoc. De situ Palæst. p. 9, 7 : Π. μέγα λιθόστρωτον. Id. ib. p. 10, 49, al., nisi tamen ubique scrib. Περιαύλειον. Hase.]

[Περιαύλισμα, τὸ, Stabulum. Agath. Hist. p. 122, B : Ἐν ὑπαίθρῳ τινὶ π.]

[Περίαυλος. V. Περίβολος. Περίαυλον, τὸ, Vestibulum. Nicet. Chon. Hist. p. 323, C : Εἰς μὲν τὸν ναὸν καὶ τὸ π. οὐκ εἰσῆλθοσαν. Περιαύλειος αὐλὴ ap. eund. p. 350, B, in cod. Græcobarbaro.]

[Περιαυτίζομαι.] Περιαυτίζεται, Hesychio μεγαλοφρονεῖ, itemque [Photio et] Suidæ περὶ αὐτοῦ μέγα φρονεῖ : quod et περιαυθαδίζεται. [Cyrill. C. Julian. p. 100, D : Περιαυτίζεται καὶ πεφρόνηκε μέγα. Theophyl. Hist. p. 85, C : Περιαυτίζεταί τε καὶ αὐθαδίζεται.] Suidas [et Phot.] exp. etiam ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει. Vide et Περιενιαυτίζεσθαι. [Ubi HSt. :] Περιενιαυτίζεσθαι, ap. Hesych. legitur, expositum ἐν ἑαυτῷ ἐνδιατρίβειν, ἀποδιδόναι ἑαυτῷ : sed ordo alphabeticus pro eo requirit Περιαυτίζεσθαι, utpote interjecto inter Περιαυθαδίζεται et Περιαυτίζεται : ut sit, In sese prædicando immorari, sicut περιαυτολογεῖν. [|| Detineo. Theophyl. Hist. p. 159, 9 ed. Bonn. : Λαμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται. Hase.]

[Περιαυτισμός, ὁ, Sui ipsius prædicatio. Georg. Pachymeres in Anecd. meis vol. 5, p. 353, 8 : Περιαυτισμόν τινα προστρίβειν ἐμοὶ, εἴπερ εἰς τοιούτους πολλάκις ἐμπέσω λόγους. Boiss.]

[Περιαυτολογέω.] Περιαυτολογεῖν, De se loqui, Ipsum se prædicare et jactitare, ut solent homines gloriosi. [Sext. Emp. p. 17, 38. Eustath. p. 94 extr., 100, 37; 122, 1; 126, 37, Opusc. p. 278, 70; 345, 80. Greg. Cor. p. 2.]

Περιαυτολογία, ἡ, Sui ipsius prædicatio et laudatio. Plut. [Comp. Dem. cum] Cicer. [c. 2] : Ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμετρία τῆς περιαυτολογίας, ἀκρασίαν τινὰ κατηγορεῖ πρὸς δόξαν. Idem De laude propria [p. 539, C] : Τοὺς στεφανουμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἑτέροι νικῶντας ἀναγορεύουσι, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες. Et rursum [p. 540, B] : Τὴν ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις εἰς μέσον ὑπὸ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας ἐξωθουμένην περιαυτολογίαν. Ibid. [p. 546, B] ἡ περιαυτολογία dicitur habere μέγα ὁρμητήριον τὴν φιλαυτίαν. Odiosa ut plurimum et injucunda est hæc περιαυτολογία et laus propria : ferri tamen potest ubi moderata est : ut Virg., Sum pius Æneas fama super æthera notus. Sic Achilles ap. Hom. Il. Φ, [108] : Οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε. [Alia exx. v. ap. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 346. || Adject. ap. Eustath. p. 897, 3 : Στομφασμὸν περιαυτολογικόν.]

[Περιαυτολόγος, ὁ, ἡ, Se ipse prædicans, Laudator sui. Eustath. Opusc. p. 8, 50 : Καθά τις π. ἐρεῖ· 57, 40.]

[Περιαυχενίζω, Circum collum vincio. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 507, B : Ὅσον μόνον ἁλύσεσι περιαυχενίζεσθαι. G. D. Vita SS. Carpi et Papyli p. 69, A : Κλοιοῖς σιδηροῖς περιαυχενισθέντας. Hase.]

[Περιαυχένιον, τὸ, Monile. (Liliolum, Gl.) Appian. Mithr. c. 85 : Ψέλια καὶ π. Heliod. 7, p. 304, 13 Cor. Aristæn. Ep. 1, 19 prope fin. Joseph. B. J. 7, 1, 3, χρυσᾶ. G. D. It. Zosim. Hist. p. 358, 17. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 3, p. 30 (f) Hase.]

Περιαυχένιος, ὁ, ἡ, ut περιαυχένιος στρεπτὸς [ap. Herodot. 3, 20, Dionys. A. R. 10, 37], Torques quæ cervici circumponitur. [Κόσμος π. Alciphro 3, 3.] Ap. Gregor. Naz. autem De Basil. : Περιαυχένιον ῥάκος σφενδονᾶσθαι προσέταττεν, pro Sacerdotali veste, Volaterr. interpretatur. At Bud. Cucullum significare suspicatur.

[Περιαφίημι, Derelinquo. Basil. M. t. 1, p. 483, D. Bast. Id. ib. p. 1059, B : Ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸν θάνατον περιαφῆκεν. Hase.]

[Περιαφρίζω, Circumspumo. Greg. Nyss. vol. 3, p. 193, B : Τὸ ὕδωρ περιαφρίζον τῇ βίᾳ τοῦ πνεύματος.]

[Περιαχυρίζω, Aceribus purgo. Dieuches ap. Oribas. p. 43 ed. Matth. : Κούφους χρὴ παίειν, ἕως τ' ἂν καλῶς περιαχυρισθήσεται (scr. περιαχυρισθῇ, καὶ) σῆσαι λεπτῷ κοσκίνῳ.]

[Περιάχω. V. Περιηχέω.]

Περιβάδην, ex Polluce [3, 90] exp. Pedibus alternatim motis. [Cruribus circum aliquid devaricatis, Plut. Artox. c. 14 : Ἐκέλευσε, γυμνὴν ἀναλαβόντα πόρνην περιβάδην ἐπὶ τοῦ τραχήλου δι' ἡμέρας ὅλης ἐν ἀγορᾷ περιφέρειν. Arbacis collo ita scortum sedebat, quomodo vir in equo. Seager. Achill. Tat. 1, 14 : Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν. Euagr. H. E. 3, p. 359, 8 : Οὔπω π. καθίσαντος (in equo). Hesych. s. v. Ἱππαστί. Hemst. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 260, 60 Hase. Eust. p. 1528, 36 : Π. ἐποχούμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος. Περιπλὶξ et ἀμφιπλὶξ per περιβάδην exp. Hesychius et Etym. M. p. 395, 14.]

Περιβαίνω, Circumeo. Et ap. Hom. Circumeo protegendo, vel Circumeundo protego, i. q. ἀμφιβαίνω : Il. Θ, [331] : Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, Ἀλλὰ θέων περίβη. Sic Ρ, [80] : Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε· et [313] : Ἱππόθῳ περιβάντα. [Et per tmesin, Il. Ρ, 6 : Ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος· Od. Υ, 14 : Κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Aristoph. Eq. 1039 : Ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς. Sensu hostili Il. Ρ, 286 : Τρῶες ἐελδέσθε φάλαγγας, οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν.] At Il. Ε, [21] : Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο. [Hesych. : Π., πεπτωκότος ὑπερασπίσαι, ὑπερμαχῆσαι.] Eust. περιβῆναι esse dicit τὸ ἐπάνω τοῦ νεκροῦ στάντα ὑπερμαχῆσαι. [Cum accus. Diodor. 17, 25 : Τοὺς περιβαίνοντας τὰ πίπτοντα σώματα. Ælian. N. A. 3, 46 : Περιβαίνει τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας κατὰ τοὺς ὑπερασπίζοντας ἐν τοῖς ὅπλοις·

6, 62 : Κύων ... περιβὰς τὸν τροφέα ὑλακτεῖ σφοδρότατα οἷα δὴ ἀμυνόμενος. Sine casu Longus 1, 2 : Ὁρᾷ τὴν αἶγα περιυλαγμένος περιβεβηκυῖαν, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτοι πατοῦσα. || Diductis cruribus inequito. Appian. Pun. c. 45 : Περιβὰς ἕτερον ἵππον. Plut. V. Pyrrhi c. 11 : Περιβάντα Νισαῖον ἵππον· et alibi sæpius : v. Wyttenb. vol. 6, p. 1156. Ælian. V. H. 12, 15 : Κάλαμον περιβὰς ἵππευε. Apio ap. Gell. N. A. 7, 8 : Ἱππηδὸν περιβεβηκότα μέχρι διακοσίων ἀνῆγε σταδίων (delphinum). Hom. Od. Ε, 130, περὶ τρόπιος βεβαῶτα schol. exp. περιβεβηκότα τὴν τρόπιν. Addito εἰς scriptor ap. Suid. s. v. Ἁρμάτος, Περιβαίνειν εἰς ἵππον· ubi εἰς delendum videbatur Toupio Emend. vol. 2, p. 221. Cum dat. οἱ περιβεβηκότες τοῖς θηρίοις (elephantis) Diodor. 17, 88. Sensu obsceno Aristoph. Lys. 979 : Ἡ δὲ ... ἐξαίφνης περὶ τὴν φωλὴν περιβαίη. Aristot. H. A. 5, 2 : Περιβεβηκὼς ὁ ἄρρην (κάμηλος) ὀχεύει. || Circumvenio. Aristoph. Vesp. 974 : Κακόν τι περιβαίνει με· ubi cod. Rav. περιμένει, quod ex περιβαίνει ortum.]

Περιβάλλω, Circumjicio, Cingo, Circumdo [Cum genit. semel ap. Hom. Od. Χ, 466 : Πεῖσμα ... περίβαλλε θόλοιο· quemadmodum idem περὶ σπείους pro περὶ σπέος dixit. || Cum accus. rei et dativo (vel expresso vel intellecto) personæ reive cui aliquid circumjicitur, Hom. Il. Λ, 454 : Οἰωνοὶ ... περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες· Od. Λ, 211 : Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε. Eur. Andr. 115 : Ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα· Or. 1044 : Θανάτου πέλας βέβηκα περιβαλὼν χέρας. Plato Symp. p. 219, B : Περιβαλὼν τὼ χεῖρε τούτῳ τῷ δαιμονίῳ. Æsch. Ag. 529 : Τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον], ut, Περιβάλλειν τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι, Galen. Ad Glauc. Et, Ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτῶν τοῖς τραχήλοις, Plut. Publ. [c. 5.] Et περιβάλλειν χέρα πέπλοις [ap. Eur. Iph. T. 799], Circumjicere manum peplis, vel Circumponere : quod exp. etiam Amplecti peplos manu. Sed et περιβάλλειν πτέρυγας, Plut. Themist. [c. 26], videtur exponi itidem posse Circumjicere, vel Circumponere. [Philostr. Her. p. 724 : Τὸν ταὼ ... ἰδὼν ποτε ὑπερανεστηκότα καὶ περιβεβλημένον τὰ πτερά, i. e. Alas explicantem. Schol. ap. Boiss. p. 578 exp. πέριξ διατιθέντα.] Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, ap. Hom. Od. Ξ, [528] interpretari possumus, pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι. Sic Χ, [148] : Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, i. e. περιτιθεμένους, s. περιτιθέντας. Et act., Il. Σ, [479] περιβάλλειν ἄντυγα, i. e. περιθεῖναι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot., Circumdare mœnia urbi : vel, mutata constructione, Urbem mœnibus cingere. [Polyb. 4, 65, 11 : Τῷ λιμένι τεῖχος περιβαλών· 5, 20, 5 : Οὔτε τάφρον οὔτε χάρακα τῇ παρεμβολῇ περιέβαλον. Passiv. Plato Critia p. 116, C : Περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον. Demosth. p. 1077, 24 : Πολὺς τόπος περιβεβλημένος (τῷ μνήματι).] Dicitur et περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, ut περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει et περιβάλλεσθαι ἐρύματα, Xen. [Cyrop. 3, 3, 26, Mem. 2, 1, 14. Herodot. 1, 141 : Τείχεα περιεβάλλοντο ἕκαστοι (Similiter Thucyd. 1, 8)· 7, 191 : Ἕρκος ὑψηλὸν περιεβάλοντο.] Alia autem constr. ex Herodoto [1, 163], περιβάλλεσθαι τεῖχος τὴν πόλιν. [Vulgatam scripturam propter hanc ipsam constructionem citat Thom. M. p. 705. Mihi vero non dubitandum videtur quin τὴν πόλιν ex glossemate irrepserit, Herodotus autem simpliciter dixerit ἔδίδου σφι χρήματα τεῖχος περιβαλέσθαι, intellecto dativo non urbis, qui ne aptus quidem est, sed personæ, ut in ll. supra allatis 1, 141, et 7, 191. G. Dind. || Cum dativo rei et accusat. personæ reive. Herodot. 4, 60 : Βρόχῳ περὶ ὦν ἔβαλε τὸν αὐχένα· 1, 141 : Περιβαλεῖν (ἀμφιβλήστρῳ) πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων. Æsch. Choeph. 576 : Νεκρὸν θήσω ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι· Pers. 748 : Πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλὼν (Βόσπορον). Eur. Or. 25 : Πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι· 372 : Δοκῶν Ὀρέστην ... φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν. Et forma media Plato Critia p. 116, A : Ταύτην (τὴν νῆσον) ... λιθίνῳ περιεβάλλοντο τείχει. Aristot. H. A. 4, 10 : Πολλάκις οἱ θυννοσκόποι περιβάλλονται καθεύδοντας (pisces)· et sim. 5, 5.] || Metaph. item utuntur hoc v. [Eur. Or. 1031 : Μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν· Herc. F. 304 : Πενίᾳ ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν· Phœn. 197 : Μυκήναισιν ... δουλείαν περιβαλών] : sed inversa constr., ut Isocr. [p. 117, A], συμφοραῖς περιβάλλειν τινά, non συμφορὰς περιβάλλειν τινί, q. d. Cingere aliquem calamitatibus, vel Circumdare. Sed exp. potius Irretire, vel Implicare, vel Involvere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς, [Eur. Or. 904,] Xenoph. [Mem. 1, 2, 63] et Æschin. [p. 69, 37; 86, 8]; ὀνείδεσι περιβάλλειν, Demosth. [p. 604, 9; 613, 2; 740, 23]; πένθει περιβάλλειν, Plato Ep. 7, [p. 351, E]. Eod. autem modo Diosc., Περιβάλλειν κινδύνῳ τὸν θεραπευόμενον. Sic et Plut. Fabio [c. 19] : Ἐνέδρᾳ περιβαλὼν ἔκτεινε· quod apte redditur Insidiis circumventum occidit. Sic autem Bud. περιβληθέντες vertit Circumventi vel Oppressi, in hoc l. Basilii : Ῥᾳδιουργίας, καὶ ψεύδους, καὶ ἀπάτης ὀνείδει περιβληθέντες. Idem illud Cic. In Verr., In quot laqueos se induit, vertit, Ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide p. 468. [Eur. Phœn. 1462 : Ἤδη γάρ με (morientem) περιβάλλει σκότος· Herc. F. 1140 : Στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.] || Περιβάλλομαι etiam vertit Induo, vel Assumo, Capesso, ap. Plut. [V. Pompeii c. 23] : Ἐκ τούτου περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Et subjungit exemplum ex Liv., Juvenis longe alius, quam cujus simulationem induerat. [Isocr. p. 20, A : Τοὺς μείζω περιβαλλομένους ὧν οἷοί τ' εἰσὶ κατασχεῖν.] Huc autem pertinent et hi ll., quos addit, sed interjectis aliis signiff. Lucian., de Baccho, Δύναμιν οὐ μικρὰν περιβαλλόμενος. [De Amore, Δ. οὐ μ. περιβεβλημένος, D. deor. 23, 1.] Isocr. [p. 95, C] : Δύναμιν περιεβάλετο καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Utrobique autem περιβάλλομαι δύναμιν (nam male ibi περιβάλλομαι solum habetur), esse ait Cingo me et circumdo sepioque potentia et copiis. Et ex Liv. [21, 10] affert, Succinctus armis legionibusque. Jungitur autem περιβάλλομαι et cum aliis nomm., ut περιβαλέσθαι σχηματισμὸν λέγεται pro Habitum sumpsisse, ex Plut. Numa [c. 8]; et περιβέβλημαι τὸ σχῆμα pro Personam indui, e Xen. [Δόξαν Mem. 4, 2, 6.] Affertur vero et ex Luciano [Jov. trag. c. 16], Περιβεβλημένος νεφέλην, pro Cinctus nube. Legitur item et περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, ut Act. 12, [8 : Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου. Apocal. 17, 4 : Περιβεβλημένη πορφυροῦν καὶ κόκκινον· ubi var. l. πορφύρᾳ καὶ κοκκίνῳ. Ib. 18, 16 : Πόλις ἡ περιβεβλημένη βύσσινον.] Sic Gregor. : Περιβαλοῦ τὸ κόκκινον. [Χλανίδιον vel φᾶρος περιβάλλεσθαι Herodot. 1, 195; 3, 139; 9, 109. Æsch. Sept. 871 : Ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆτι περιβάλλονται.] || Ut autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, i. e. qui amicitur veste : sic et περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ, Induere alium veste, i. e. Amicire. Herodian. [7, 5, 7] : Χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. [Eur. Cycl. 329 : Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμόν. Forma med. Æsch. Ag. 1147 : Περεβάλοντό οἱ (τῇ ἀηδόνι) πτεροφόρον δέμας θεοί.] Sed et περιβάλλειν sine adjectione, ut Gregor. : Ἢν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε [ex Jes. 58, 7. Adde Matth. 25, 36 : Γυμνὸς ἤμην καὶ περιεβάλετέ με]. Hinc περιβολὴ et περιβόλαιον pro Amictu. [Metaph. Concilio, Eurip. Ion. 829 : Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.]

|| Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. Symp. [p. 151, D] : Περιβάλλειν τὸν Βίαντα καὶ φιλῆσαι. [Id. Mor. p. 139, E; 196, A, al. V. Boiss. ad Philostr. Her. p. 382. Eadem signif. non raro περιλαμβάνειν dicitur : unde περιβαλεῖν et περιλαβεῖν ab librariis interdum sunt permutata. V. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 933. Phot. p. 415, 9 : Περίβαλε· οἷον περίλαβε· καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον λέγουσι, σπανίως δέ. Περιβάλλειν, περιλαμβάνειν.] Synes. Ep. 4 : Περιεβαλλόμεν ὥσπερ ἔμβρυον οὖσαν μητέρα. Xen. autem [Cyneg. 5, 29] : Περιβάλλων [ὁ λαγὼς] καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐγένετο καὶ ἐτράφη, metaph. dixit. [Ibid. 6, 18 : Πάλιν περιβάλλει, ὅθεν εὑρίσκεται. Περιβάλλων non cum nomine τόπους est conjungendum, sed utrobique est *circumflectens se redit*. Quam interpretationem firmat locus Æliani N. A. 13, 13 : Τῆς δὲ ὁδοῦ τῆς ὀπίσω ἐρῇ δεινῶς καὶ συντρόφου παντὸς χωρίου ἥττηται. Schweig. || Circumvehor, Circumflecto. Herodot. 6, 44 : Τὸν Ἄθων περιέβαλλον, i. e. Circum navigabant : quod in verbis proximis περιπλώειν dicit. Ἀκρωτήριον περιβαλεῖν Dio Cass. 48, 47, et Philostr. p. 685. || Thucyd. 7, 25 : Μὴ οὐ προϊδών τις (vallos sub aqua latentes) ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν, i. e. Navem impingeret.] Et περιβάλλειν τῷ νῷ dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. [Isocr. p. 106, C : Χρὴ ... περιβάλλεσθαι μὲν τῇ διανοίᾳ τὰς πράξεις δυνατὰς μὲν εὐχῇ δ' ὁμοίας, ἐξεργάζεσθαι δὲ

ζητεῖν ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν. Plato Polit. p. 285, B : Πρὶν ἂν ξύμπαντα τὰ οἰκεῖα ... γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάληται. || Hesych. : Περιβάλλειν, περιλαμβάνειν, πιέζειν, στρέφειν, εἰδέναι. Περιβάλλουσιν· ὁμοίως.] || Περιβάλλομαι, Amplector, i. e. Colligo, Comparo, Quæro; ut δόξαν περιβάλλεσθαι, Xen. [Mem. 4, 2, 6]; πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla ap. Bud. p. 466. [Herodot. 3, 71 : Ἰδίῃ περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα· 8, 8 : Πολλὰ δὲ καὶ αὐτὸς χρήματα περιεβάλετο· 9, 39 : Τὰ λοιπὰ (τῶν ὑποζυγίων) ἤλαυνον περιβαλλόμενοι παρά τε Μαρδόνιον καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον, Colligentes et suum in usum convertentes. 6, 24 : Ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην Ζάγκλην περιεβεβλήατο, Potiti sunt. Schweigh. Isocr. p. 47, E : Ἅπαντα περιεβάλοντο τὸν τόπον ὃν νῦν τυγχάνομεν κατέχοντες.]

|| Περιβάλλειν τὸ τέρμα, Hom., q. d. Amplecti metam, pro Ad metam pervenire. Nam Eust. ap. eum Il. Ψ, 462, Ἤτοι γὰρ τάς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας, exp. τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας, Hesychius περιελασάσας τὸν καμπτῆρα, schol. περιελθούσας τὸν καμπτῆρα. [|| Περιβάλλομαι, Ambagibus utor. Plato Phædr. p. 272, D : Οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους· Symp. p. 222, C : Οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὕτω κομψῶς κύκλῳ περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχείρεις οὗ ἕνεκα ταῦτα πάντα εἴρηκας. Aristid. vol. 2, p. 117, 14 : Νῦν δ' ὥσπερ ὠδίνων καὶ περιβαλλόμενος κύκλῳ τὴν ἐπ' ἐκείνους ὁδὸν οὕτως ἐπιβούλως ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς λόγους φαίνεται· 124, 7 : Μακροὺς καὶ ἀνηνύτους τοῦ πολέμου κύκλους περιεβάλλοντο.] || Περιβάλλειν ap. Eund. pro ὑπερβάλλειν, Superare. Il. Ψ, [276] : Ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. Sic et Od. Ο, [17] : Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι. Sic περιβολὴ ap. Basil. pro ὑπερβολή, vide paulo post. Περιβάλλειν autem pro περισσὰ βάλλειν, vide in Περιβολή. [Hesych. : Περιβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι.]

[Περιβαμβαίνω, Crepito, Strideo. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 174, 35 : Ὑποτρέμων τὴν φωνὴν καὶ τοὺς ὀδόντας περιβαμβαίνων.]

Περίβαρα, τά, [Polluci 7, 94,] Hesychio [et Photio] ὑποδήματα, genus Calceamentorum : pro quo ap. Suid. scriptum περίβαλα : minus recte, ut opinor. [Nunc περίβαρα ex codd. legitur.] Nam et Περιβαρίδες dicuntur fuisse γένος ὑποδημάτων γυναικείων, Genus calceamenti muliebre, teste quum Hesych., tum Suida, in exemplum afferente ex Theopompo comico, Ὑπὸ σοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. Meminit Pollux quoque τῶν περιβαρίδων [7, 87], dicens fuisse Calceamentum ancillarum maxime. Ita enim Cephisodorum Trophonio, Σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, Ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα. Νῦν δ' ὥσπερ ἡ θεράπαιν' ἔχω περιβαρίδας. [Aristoph. Lys. 45, 48, 53.]

[Περίβαρυς, υ, Prægravis. Æsch. Eum. 156 : Βαρύ, τὸ περίβαρυ κρύος. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 539.]

[Περίβασις, εως, ἡ, Incessus, Gl. || Complexus. Galen. vol. 18, part. 1, p. 754, 11 : Ἀσφαλεστέραν ἕξει π. ὁ πλατὺς μοχλός. || Circuitus. Hermes Trism. p. 13, 29 : Οὐρανοῦ τὴν ταχύτητα τὴν (l. καὶ τὴν) περὶ ταῦτα π. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, n. 2554, 168 : Κἠπὶ τᾶς Καλολάκκας τὰν π. Hase.]

[Περιβασώ, όος, ἡ, Divaricatrix. Hesych. : Π., ἡ Ἀφροδίτη. Clem. Al. p. 33 : Οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτη περιβασοῖ μὲν Ἀργεῖοι, ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι ... θύουσιν; Scribendum περιβασοῖ. Vulgata certe scriptura vel propter terminationem Ionicam suspecta. Per ἀσχημοποιῷ exp. schol. G. Dind.]

[Περιβεβλημένως. V. Περιβολή.]

[Περιβιβάζω lectio vitiosa. V. Παραβιβάζω.]

[Περιβιβρώσκω.] Περιβρώσκω, Circumcirca adedo, Circumrodo, ut Horat. [Plut. Mor. p. 1059, E : Πολύποδά φασι τὰς πλεκτάνας αὑτοῦ περιβιβρώσκειν.] Unde pass. περιβεβρωμένος, Exesus [sic Gl., et Ambesus], Erosus. [Diodor. 2, 4 : Περιβεβρωμένους τοὺς τυρούς. Diosc. 1, 93 : Περιβεβρωμένους κανθούς.]

Περιβιόω, Incolumis vivo, vel Supervivo [sic Gl.], Superstes sum, ut ἐπιβιόω, Bud., subjungens hæc ex Plut. [V. Antoni. c. 53] : Ἀπελαυνομένην δὲ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι. [Id. V. C. Marcii c. 11 : Ὧ ἂν διδύμων γενομένων συμβῇ περιβιῶναι. Maccab. 3, 5, 18 : Εἰάθησαν περιβεβιωκότες. || In vita conservo. LXX Exod. 22, 18 : Φαρμακοὺς οὐ περιβιώσετε.]

[Περιβλαστάνω, Circumgermino. Plut. Mor. p. 829, A : Ὀφλημάτων ῥίζας ... αἳ κύκλῳ νεμόμεναι καὶ περιβλαστάνουσαι κάμπτουσι καὶ ἄγχουσι τὰς πόλεις.]

Περίβλεπτος, ὁ, ἡ, q. d. Qui circumspicitur, Conspicuus [Philostr. Her. p. 683 : Ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου· quod schol. exp. ὑψηλῷ τόπῳ], Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. [Per ἔξοχος, μέγιστος exp. Suid.] Xen. Symp. [8, 38] : Καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι, καὶ ἐν βαρβάροις· Cyrop. 6, [1, 5] : Ὁρῶ γάρ σε ὑπερεπιθυμοῦντα ἐν Πέρσαις περιβλέπτου περιελθεῖν. [Π. βροτοῖς Eur. Herc. F. 508. Π. βίος Andr. 88. Isocr. p. 211, C : Τῆς δὲ περιβλέπτου καὶ περιμαχήτου τὴν φύσιν ἐποίησεν. Diod. 13, 92 : Π. ἦν παρὰ τοῖς Συρακοσίοις. Π. καὶ μακαριστὴ δυναστεία Polyb. 10, 40, 9. Superl. τὸ σῶμα κάλλιστος καὶ περιβλεπτότατος Suid. s. v. Ἀρσάκης.] Apud Plut. autem [V. Marcelli c. 2] cum ὑπό : Ἦν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem et Isocr. Archid. [p. 136, A], qui etiam in malam partem eo utitur : Ἀντὶ μὲν τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησομένους, ἀντὶ δὲ τοῦ περιόπτους [περιστάτους] ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησομένους. Xenoph. De re equestri [10, 1] de equo etiam usurpavit, comparativo utens : Ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Dicitur præterea aliquis esse περίβλεπτος ἔν τινι, ut, Περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ γενομένους, Isocr. De pace. [Id. p. 356, E : Ἐπὶ τοιαύταις τύχαις π. γενόμενος. Cum accus. Philostr. p. 8 : Π. ἦν τὴν ὥραν. || « Περίβλεπτος, titulus honorarius, post Illustres, concessus Comitibus sacri consistorii, Comitibus domesticorum, Augustalibus, Tribunis, Proconsulibus, Chartulariis etc., in Novellis Justiniani, in Conciliis, in libris Basilic. etc. » Ducang. Eodem sensu dictum est Περιβλεπτότης, quod Gl. exp. Spectabilitas. || Adverb. Περιβλέπτως ap. Polluc. 5, 159. Diodor. 18, 30 : Ἠγωνίσατο π., Insigniter decertabat.]

Περιβλέπω, Circumspicio. [Aristoph. Eccl. 403 : Ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη. Plato Eryx. p. 395, C : Περιβλέψας ... πρὸς τοὺς παρόντας. Chares ap. Athen. 13, p. 575, D : Περιβλέψασα καὶ θεωρήσασα πάντας. Teles ap. Stob. Flor. 91, 33 : Περιέβλεπεν ὡς μακαριζόμενος. Dio Chr. vol. 1, p. 215, de metuente : Περιβλέπειν ἀεὶ καὶ περιστρέφεσθαι.] Lucian. [Sacr. c. 9] : Πάντῃ περιβλέπουσι. [Forma media, Diodor. 16, 32 : Περιεβλέποντο ζητοῦντες τὸν συνηγορήσοντα. Epict. Diss. 3, 14, 3 : Σκώφθητί ποτε, περίβλεψαι, ἀναισθητί. Plut. V. Cat. min. c. 27 : Τὸν Κάτωνα περιβλεψάμενον εἰπεῖν ὅτι κτλ. Δινεύεσκεν per περιβλεπόμενος exp. Apollon. Lex. Hom. LXX Reg. 1, 20, 44 : Περιεβλέψατο ὧδε καὶ ὧδε. Marcus 3, 5 : Περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς.] || Metaph. pro Affecto, Appian. B. C. 3, [7] : Ἐπὶ δυναστείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιὰς αὑτῷ περιέβλεπε, i. e., inquit Bud., Affectabat, Circumspiciebat, unde pararet. Ibid. χρήματα ἀγείρειν ἀφανῶς καὶ στρατὸν περιβλέπεσθαι interpr. Lustrare, Recognoscere : vel, Undique comparare. [Marc. Anton. 7, 55 : Μὴ περιβλέπου ἀλλότρια ἡγεμονικά. Epictet. Diss. 3, 22, 65 : Κοπρίαν μᾶλλον περιβλέπου κομψήν. || Circumspicio, i. e. Rationem habeo. Soph. Œd. C. 996 : Τὸν αἴτιον τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις. ||] Περιβλέπω est etiam Admiror. [Eur. Phœn. 554 : Τί τὴν τυραννίδα ... τιμᾷς ὑπέρφευ καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε, περιβλέπεσθαι τίμιον; Plato Anth. Pal. 7, 100 : Πάντῃ πᾶσι περιβλέπεται. Ælian. N. A. 6, 1 : Ζῶντα περιβλέπεσθαι καὶ ἀποθανόντα εὐφημεῖσθαι. Philostr. p. 724 : Γάνυσθαι τῷ ἑαυτοῦ κάλλει καὶ περιβλέπεσθαι μὲν ὑφ' ἑτέρων, περιβλέπειν δὲ ἑαυτόν.] Bud. autem ab Synesio et pro Complector poni scribit.

[Περίβλεψις, εως, ἡ, Circumspectio. Hippocr. p. 1212, H : Περιβλέψιες ὁπότε δὴ ἐκ τοῦ κώματος ἐγείραιτο. Plut. V. Alex. c. 23 : Θαυμαστὴ δ' ἦν ἡ ἐπιμέλεια καὶ π. ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως μηδὲν ἀνίσως ... διανέμοιτο. Aristot. Physiogn. c. 3 : Τῶν ὀμμάτων περιβλέψεις.]

Περίβλημα, τό, Quod (corpori) circumjicitur, Indumentum, Amictus, [Palla, Gl.] et i. q. περιβόλαιον. Anachars. Ep. [4, p. 349] : Ἐμοὶ μὲν περίβλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui est Scythicum tegmen, ut Cic. Tusc. 5 interpr. [Athen. 12, p. 525, E : Πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς π. Π. πρόκροσσον Pollux 7, 52.

Π. γυναικεῖον Etym. M. p. 430, 46. Plato Polit. p. 288, B: Πάντα ὅσα γένοι περιβλήματα καὶ λίθινα. Ἀμφιβλήματα per π. exp. schol. Eur. Phœn. 786. De muris Etym. M. p. 537, 33: Σημαίνει δὲ (τὸ κρήδεμνον) καὶ τὰ τείχη, οἷον τὰ π.]

[Περιβλητέος, α, ον, Circumjiciendus. Strabo p. 413, 12 (?). Wakef. Muson. ap. Stob. Floril. 67, 20, 12: Τῇ πόλει οἶκον περιβλητέον. Hase. Geopon. 10, 1, 1: Περιβλητέον αὐτὸν (τὸν κῆπον) θριγγῷ, Circumdare oportet.]

Περιβλητικός, ή, όν, Vox Rhetoribus usitata: ut περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exempla habes ap. Bud. Comm. p. 467 [ex Hermog. vol. 3, p. 268, 301. Adde Eustath. p. 1968, 23; qui adverbio quoque utitur Περιβλητικῶς p. 1949, 17. Conf. Περιβολή]. Cui opp. Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog.: Εἰ μὴ κομματικόν τις ἀπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τι καὶ καθαρόν ἐστι.

[Περίβλητος, ὁ, ἡ, Capessendus. Clem. Al. p. 944: Πλοῦτος κτητὸς καὶ π. Angl. || Circumjectus, Circumpositus. Œcumen. In Apoc. p. 206, 6 ed. Cramer., de præputio: Τοῦ π. τῷ γεννητικῷ μορίῳ δέρματος. Hase.]

[Περίβληχρος, ὁ, ἡ, Valde languidus. Περίβληχρον adverb., Ad languorem usque. Apoll. Rh. 4, 621: Ἀλλ' ἄρα τοί γε ἤματα μὲν στρεύγοντο περιβληχρὸν (alii libri divisim περὶ βληχρόν. Scribendum περίβληχρον) βαρύθοντες ὀδμῇ λευγαλέῃ.]

Περιβλύζω [et Περιβλύω], Scatebris affluo, Ubique et passim scateo, ut Bud. exp. in hoc l. Aristot. De mundo [c. 5]: Ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχουμένη ζώοις. [Philostr. V. A. 3, 25: Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην. Apoll. Rh. 4, 788: Κύματά τε σκληρῆσι περιβλύσει σπιλάδεσσι. Quint. Sm. 10, 150: Περὶ δ' ἔβλυσεν αἷμα βοείη. Transitive id. 4, 9: Νύμφαι δὲ περίβλυσαν ἱερὸν ὕδωρ ἀενάου ποταμοῖο.]

Περιβοάω, Celebro, Divulgo, Decanto. [Pollux 8, 154. Phalar. Epist. 137, p. 360: Εἴθε μὴ δεινότερον ἁπανταχοῦ Φάλαριν τὸν τρόπον περιεβόων· p. 368: Ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶσα τοῖς ἀκουσομένοις.] Gregor. C. Jul. 2: Τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβοώμενα, ταῦτα, Famigerata, ut διαβοώμενα. Bud. [Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Act. SS. Maii t. 2, p. 750, 25: Ὑπὸ παιδοσκαρίων περιβοώμενος. Hase.]

[Περιβοηθέω lectio vitiosa pro παραβοηθέω in codd. Athenæi 1, p. 3, F.]

[Περιβοησία, ἡ, et Περιβόησις, εως, ἡ, Clamor, Tumultus. Utroque voc. frequenter utitur Artemidorus: priore 2, 30: Ταραχὰς σημαίνει καὶ περιβοησίας (πολυβοησίαν cod. B)· similiterque 2, 37, p. 216; 65; 3, 61; 4, 13; altero 1, 51; 2, 37, p. 216, al. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 532. G. D. Περιβοησίας Ptolem. Tetrab. p. 170, 14; 182, 15; 185, 14; 186, 4; 194, 11. Interpr., Infamias. Hase.]

Περιβόητος, ὁ, ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, [Perspicuus, Illustris, Liquidus, Pervulgatus, Gl.] tam in malam, quam [qui rarior usus est] in bonam partem. [Ammon. p. 42: Διαβόητος περιβοήτου διαφέρει· ὁ μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος· π. δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ. Hesych.: Π., ὁ ἐπὶ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ φήμην ἔχων.] Philo V. M. 1 [3, § 38, p. 178]: Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit. Lysias, Ἐπεθύμησα περιβόητος γενέσθαι. [Π. ἐν τῇ ποιήσει Herodoti V. Hom. c. 24.] Plut. Themist. [c. 15], περιβόητος νίκη. [Fama vulgatus, Notus. Demosth. p. 915, 25: Προσῆκε τοσοῦτο χρυσίον ἀποδιδόντα περιβόητον ποιεῖν ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ παρακαλεῖν πάντας ἀνθρώπους. Polyb. 2, 57, 3: Ὡς π. γενέσθαι συνέβη τὸ πραχθέν.] At in malam partem ap. Dem. De cor. [p. 324 extr.]: Αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως, Turpis famosissimæque seditionis. Et ap. Lys. in Apolog. c. Sim. [p. 99, 6]: Καὶ τότε μὲν ἄρα ἵνα μὴ περιβόητος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον. Plato Phileb. p. 45, E: Τὸ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν μέχρι μανίας ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται. Soph. OEd. T. 191: Ἄρη ... ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων· quod schol. tanquam active dictum exp. μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς

ἐπιών· rectius alius, περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ. Clamorem enim dicit poeta non Martis, sed eorum qui morbi pestiferi calamitate afficiuntur.] || Περίβωτος, Ion. pro περιβόητος, Decantatus, Celebris, ut π. Ἰῶος, Epigr. [App. Anth. Pal. 338: Ἡ πάνσοφος, ἡ π., et ib. 111, 163.] || Et Περιβοήτως, adv., Clare, Manifeste. [Pollux 2, 126; 5, 159; 6, 208.] VV. LL. ex Demosth. [p. 213, 6: Τοῖς οὕτω π. ἀνῃρηκόσι τοὺς ὅρκους. Æschin. p. 16, 6: Π. ἐξηλέγχθη κλέπτης ὤν.]

[Περιβοθρεύω, i. q. περιβοθρόω. Jo. Chrys. Hom. 110, vol. 5, p. 709: Ἐμοὶ γὰρ οὐ λαθοῦσι γεωργοὶ δυνάμενοι περισκάψαι, καὶ περιβοθρεῦσαι, καὶ περικλαδεῦσαι τὰ κλήματα. Seager. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 497, 28: Γῇ δὲ τὸ στόμα περιεβόθρευε καὶ πλατὺν ὑπέχαινε φάρυγγα.]

Περιβοθρόω, Scrobem s. Foveam duco circum, Circumfodio. [Circumfosso, Gl.] Theophr. C. Pl. 5, 18 [13, 1 Schn.]: Ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος χαλεπώτατος, ὅταν περιβεβοθρωμένα καὶ γυμνὰ λάθῃ τὰ δένδρα. Columella hoc vocat Circumfodere et circumlaqueare.

[Περίβοια, ἡ, Peribœa, Pelegoni, principis Pæonum, mater. Hom. Il. Φ, 142. || Eurymedontis filia, Nausithoi ex Neptuno mater. Od. H, 58. Aliæ ejusdem nominis ap. Apollod. 1, 8, 4; 3, 5, 7; 3, 10, 6. Alcathoi filia, Ajacis Telamonii mater. ib. 3, 12, 7, et ap. Pausan. 1, 42, a Pindaro et Sophocle Ἐρίβοια appellata, quod v.]

Περιβόλαιον, τὸ, Amictus, Amiculum, Indumentum, [Opertorium, Cervical, add. Gl. Eur. Herc. F. 549: Θανάτου τάδ' ἤδη περιβόλαι' ἀνήψαμεν. Π. πορφυρᾶ LXX Jud. 8, 26. Βύσσινα Ezech. 16, 13. Figurate Psalm. 103, 7: Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ π. αὐτοῦ, de terra aquis undique cincta. Agapet. Sched. Reg. c. 60: Ἱμάτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ τῆς εὐποιΐας π. || Tegumentum. Plut. V. Arati c. 43: Αἰτήσας π. ἠρώτησεν εἰ δοκεῖ κἀκείνῳ ψῦχος εἶναι· quod quo sensu dictum sit sequentia verba ostendunt ἐδάφους κομισθείσης. De tegumento currus id. V. Alex. c. 67: Ἅμαξαι ... ποικίλοις π. ... σκιαζόμεναι. G. D. De equi, Hippiatr. p. 135, 20: Ἐσκεπασμένος παχεῖ π. De grabati, Galen. vol. 18, part. 1, p. 103, 15: Οὐδὲ τῶν π. ἀνέχονται. Id. vol. 19, p. 546, 6: Τὰ π. ἀπορρίπτειν. Hase.] In Herc. F. [1269] sunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, i. q. περιβλήματα, Incrementa juvenilis carnis s. corporis. Cam.

Περιβολή, ἡ, [Circuitus. Herodot. 4, 79: Οἰκίης μεγάλης π., C. ingentis domus, Vasto circuitu ædes. Schweigh. ||] Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, ut a Bud. exp. ap. Basil. plur. περιβολαί: et ap. Herodian. [1, 2, 3]: Οὔτε ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπρὸς, ut significet Opulento amictu, vel Gestaminibus sumptuosis. Sed in Comm. pro Copia etiam sumi posse tradit, sicut et περιβολή alibi sumitur, p. 467. Quam posteriorem interpret. malim. Idem περιβολὴν Luciano [Hermotim. c. 19] ἀναβολὴν, Habitum, significare in suo Lex. scribit. || Amplexus, Fotus. Idem ibid. e Xen. [« Xen. (Cyn. 7, 3) de catellis loquens matri propriæ subjiciendis: Τῶν δὲ μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. » Bud.] Sic Plut. [V. Romuli c. 8]: Ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus et gratulatione. [|| Complexio. Polyb. 16, 20, 9: Διὰ τὴν καθόλου π. τῶν πραγμάτων, Propter amplam complexionem rerum. Schweigh.] || Comprehensio et summa rei. Isocr. Ad Phil. [p. 85, D]: Ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου παντός. Item, Ambitus orationis et periodus, Isocr. [p. 284, A: Τὴν περιβολὴν τοῦ λόγου δοκεῖς μοι ποιήσασθαι μετὰ τοιαύτης διανοίας.] Et περιβολὴ Hermogeni Schema quoddam orationis et sententiæ. In VV. LL. λόγων περιβολὴ exp. Variegatus et inflexus sermo. Bud. ex Hermog. docet περιβολὴν opponi τῇ καθαρότητι, i. e., ut ipse interpr., Puro sermoni nudoque. Hinc et Ἐμπερίβολος λόγος, cui itidem opp. ἀπερίβλητος καὶ καθαρός. Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare et locupletare orationem, Fusam et amplam orationem facere, et omnia adjuncta complectentem: unde etiam περιβάλλοντα λόγον et περιβεβλημένον eund. vocat, quem et ἐμπερίβολον. Eust. autem [p. 1406, 31] vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιττὰ τιθέναι, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. [Περιβάλλειν Hermogeni dicuntur res et formæ dicendi, quæ oratio-

nem *circumducunt, dilatant et exaggerant*: v. Π. ἰδ. 1, p. 28, ubi et ἔννοιαι περιβολῆς sunt Sententiæ exaggeratæ multis rebus et modis, ut si de loco, tempore, personis, caussis, disputatur.— Photius Bibl. cod. 40, de Philostorgio: Περιβέβληται αὐτῷ ποικίλως ὁ λόγος, *varie ab eo ornatur oratio*, metaphora, ut videtur, a vestitu sumta, qui in oratione tropis et figuris cernitur, quibus orationem veluti amictu quodam ornamus, ut splendidior et jucundior in oculos incurrat. Unde sententias, quibus ille ornatus deesset, γυμνὰ νοήματα dixerunt veteres: de qua re v. in v. Γυμνός. *Circumjectam orationem* ex Græco expressisse videtur Quintil. 4, 2, 117. Περιβολή, *circumducta, exaggerata oratio*. Hæc ab Hermogene (vol. 3, p. 258) tractatur tanquam peculiaris forma dicendi, quæ ad orationis magnitudinem et σεμνότητα plurimum valeat. (Idem adv. Περιβεβλημένως utitur ibid. et p. 277.) Sic et Sopater Διαιρ. p. 352, ἐκ περιβολῆς ait λόγον fieri γοργότερον καὶ μελετητικώτερον. Suidas: Περιβολή, εἶδος λόγου δεινότητος. In exemplo allato τῶν λόγων ποιμαία et περιβολὴ junguntur. Sed ut Hermogenis disciplinam persequamur, in sententiis circumductio fit, si quid extrinsecus adjicitur, v. c. genus ad formam, infinitum ad finitum, totum ad partem. Hæc Aristides p. 673 ita enuntiavit: Ἐστὶ τὸ ποιῆσαι τὴν περιβολὴν τοῦ ἀορίστου ἡ πρόληψις καὶ ἐπὶ τὶ ὡρισμένον μετάστασις. Porro illa forma etiam ad perspicuitatem orationi conciliandam valet, ποιεῖ τὴν εὐκρίνειαν (Hermog. l. c. p. 260). Attamen eadem quodammodo contraria perspicuitati existimari potest, quatenus rerum alienarum nimis producta enumeratio est. Ad περιβολὴν pertinet (p. 261) si quis non res nudas exponit, sed earum etiam adjuncta, ut locum, tempus, caussas, modum, personas etc. addit. Unde in cap. Περὶ σαφηνείας, dicitur ἐναντία τῇ καθαρότητι, et alibi ἀπερίβλητος λόγος et καθαρὸς junguntur. Conf. Budæus in Comment. p. 648 sqq. Verba singula (p. 265) quæ τὴν περιβολὴν adjuvent et circumductam orationem efficiant, fortasse videantur esse τὰ ἰσοδυναμοῦντα, synonymica: tamen hæc potius plenasmos quosdam afferunt et abundantiam, aut asseverationis, amplificationis, perspicuitatisque caussa adhibentur, quam propter illam περιβολὴν, quæ in singulis verbis non dominatur. Denique σχήματα περιβλητικά, h. e. figuræ quæ orationem exaggerant, Hermogeni (vol. 3, p. 268) sunt 1. ἀπαρίθμησις, id est, rei numeros habentis recensio, ut si dicas, *primum illud*, *deinde alterum*. 2. ὑπόθεσις, h. e. forma orationis hypothetica. 3. τὸ ἐπιτρέχον. 4. αἱ ὑποστάσεις. 5. μερισμοί, de quibus separatim diximus. — Hanc περιβολὴν eodem modo secundum γνώμην, σχήματα, et λέξιν explicavit Aristides p. 646 sqq. Photius Bibl. cod. 160 in Choricii sophistæ declamationibus τὴν περιβολὴν recte adhibitam docet hoc modo: Τῇ περιβολῇ κεχρημένος, τῷ τε εὐκαίρῳ, καὶ τῷ μὴ εἰς μῆκος περιόδου ταύτην παρατείνειν, οὐδὲν τῇ σαφηνείᾳ λυμαίνεται. — Ulpianus ad Demosth. Coron. p. 211: Τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἶτα ἐπιβάλλειν τὰ πρῶτα, περιβολῆς ἴδιον. V. Eustath. p. 1406 et 1444, ubi eodem modo νοήματος μετάθεσιν τοῦ κατ' ἀρχήν, et ἐπιβολὴν γνώμης, ad περιβολὴν refert. Præterea autem περιβολὴ etiam simpliciter dicitur de omni ornatu, quo orationem veluti amicias et instruas. Sic Philostr. V. S. 1, p. 511, de Niceta soph.: Τὸ δικανικὸν σοφιστικῇ τινι περιβολῇ ἐκόσμησε, Judiciale genus dicendi sophistico quodam amictu exornavit. Idem p. 542, περιβολὴν καὶ τέχνην conjunxit. Thom. M. p. 705: Λέγεται δὲ καὶ περιβολὴ καὶ ἐπὶ λόγων τὸ ἐστραμμένως καὶ ποικίλως χρῆσθαι τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τοῖς σχήμασι. Ernest. Lex. rhet.]

[Περιβόλιον, τὸ, Septum. De horto muris septo Moschop.: Κῆπος, ὁ τῶν λαχάνων καὶ δένδρων, ἤγουν ὁ παράδεισος, καὶ τὸ νῦν κυρίως λεγόμενον περιβόλιον. Typicum Ms. monasterii τῆς Κεχαριτωμένης c. 74: Τοῦ τῆς μονῆς περιβολίου οἰκήματά τινα' et c. ult.: Τῷ ἐδάφει τῆς περιβολίᾳ τε καὶ παραδείσους ἐπικερδεῖς χρήσασθαι. Idem περίβολος ap. Achmet. Oniroer. c. 151: Ἐκριζῶσαι δένδρα τῶν περιβόλων αὐτοῦ, et Περιβόλιον ib.: Εἰσῆλθεν εἰς περιβολαίῳ κήπου. Ducang. Scrib. videtur περιβολίῳ.]

Περίβολος, ὁ, non Περίβολον, τὸ, Ambitus, Septum. [Eur. Tro. 1141: Π. λάϊνον· Hel. 1546: Σὺν περιβόλον νεωρίων.] Thuc. 1, [89]: Τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχέα εἱστήκει· 2: Ἑξήκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περίβολος· 3, [21]: Εἶχε μὲν δύο τοὺς περιβόλους. [Plato Leg. 6, p. 759, A: Τῷ τῆς πόλεως π. καὶ προαστείῳ· Rep. 8, p. 548, A: Περιβόλους οἰκήσεων· et figur. Crat. p. 400, C: Τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν (τὴν ψυχήν), ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα. Polyb. 2, 37, 11: Τῷ μὴ τὸν αὐτὸν π. ὑπάρχειν τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν (Peloponnesum). Πόλις κατὰ τὸν π. οὐ μεγάλη, Ambitu non magna, 4, 65, 3.] Synes. Ep. 72: Ἐὰν ἄρα δυνώμεθα μένειν εἴσω τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra claustra et septa sacra. [De his v. Ducang. Gloss. p. 1151. De Lenæo Etym. M. p. 361, 39: Ἐπὶ Ληναίῳ περίβολος μέγας κτλ. Scribendum περίβολος ex Hesych. et Suida. || De spiris viperæ thoracem cingentibus, Eur. Ion. 993: Θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ὡπλισμένον. || Adject. Π., ὁ, ἡ, Ambiens, Cingens. Eur. Iph. A. 1477: Στέφεα περίβολα. Pherecr. ap. Polluc. 10, 183: Σκηνὴ περίαρκτος περίβολος κάνναισι· ubi Meinek. (vol. 2, p. 280) περιβόλοις scripsit. Mihi περίβολος delendum, verba autem poetæ ex anapæstis sumta esse videntur. G. D.]

Περιβομβέω, Bombo circumsono. Et generalius pro Circumstrepo. [Lucian. Bis accus. c. 13: Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν. Τὰς ἀκοὰς π. Greg. Nyss. vol. 2, p. 635, A. Id. p. 652, C: Ὡς τοὺς ἀπείρους ταῖς Πλατωνικαῖς καλλιφωνίαις περιβομβήσειν. Lucian. Imag. c. 13 et Synes. p. 105, A: Περιβομβεῖν τὰ ὦτα. (Similiter de vespis Alciphro 2, 4, p. 262.) Ὑποκριτὰς βομβεῖν et περιβομβεῖν ap. Polluc. 4, 114. Theophylact.] Simocates [Hist. p. 33, B] ap. Suid.: Ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει [in περιεβόμβου corruptum ap. Theophyl.] τρανότερον. [Idem p. 132, D: Σάλπιγγες ... περιβομβοῦσαι τὰ τοῦ πολέμου μυστήρια.] Et pass. Περιβομβοῦμαι, pro Persono [Hesych.: Π., περιηχεῖσθαι. Lucian. Lexiph. c. 16: Περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων], ap. [Greg.] Naz. [Or. 33, vol. 1, p. 529, D]: Περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀγοράν. [Cels. ap. Orig. t. 1, p. 457, C: Οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες, Qui obtrepunt circum. Hase.]

[Περιβόμβησις, ἡ, Bombus circumcirca auditus. Marc. Eugen. Ecphr. p. 167, 12 ed. Kays.: Τῇ πανταχόθεν π. Hase.]

[Περιβομβίζω, Circumstrepo. Pseudo-Chrys. Serm. 13, vol. 7, p. 277: Ἀπεκρίνατο λέγων, Τί με περιβομβίζεις, κοράσιον; Seager.]

[Περιβόσκω, Circumpasco. Theophyl. Sim. Hist. p. 63, A: Ἱπποφορβοὶ τοὺς τὰς ἵππους ... περιβόσκουσι. G. D.] Περιβόσκομαι, Circumpascor. [Nicand. Al. 391: Κνώδαλα φωλεύοντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. Id. Ther. 391, 611. Figur. Greg. Nyss. vol. 2, p. 753, C: Ἄλλην ἀλλαχόθι λέξιν περιβοσκόμενον, Decerpentem. Depasco, Callim. Apoll. 84: Οὐδέποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη. Geopon. 22, 22: Οὕτω γὰρ περιβοσκηθήσονται.] Item Circumhabito, Dionys. P. [383: Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν.]

[Περιβοτανίζω, Circum runco. Obherbesco, Gl.]

[Περιβουκολέω, Pasco, Lacto. Georg. Pach. V. Andron. p. 402, A: Περιεβουκόλει τὰς ἐλπίδας τῷ βασιλεῖ· pariterque p. 426, D. Usitatum est βουκολεῖν τινὰ ἐλπίσι.]

[Περιβουλεύω, Insidias struo. Macar. Philad. In exalt. cruc. p. 182, D Grets.: Τοὺς δολίως περιβουλεύοντας. Hase.]

Περιβουνὸς [immo Περίβουνος], ὁ, ἡ, affertur pro Montosus s. Montuosus. [Plut. V. Philop. c. 14: Ὑλώδης καὶ π. χώρα.]

[Περιβράσσω, Circum concutio. Nicet. Chon. De statuis ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 407 (p. 8 ed. Wilken.): Γλωσσαὶ περιβρασσόμεναι γέλωτι. Nilus ap. Photium Bibl. p. 514, 25: Αἱμάτων πάντοθεν περιβράσσοντες χείμαρροι περιρραντὶς ποιοῦσι τὸ σπαρὲν καὶ δυστήρατον.]

[Περιβραχιόνιον, τὸ, Ornamentum brachii, Armilla. Pollux 5, 99. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 1; Dionys. A. R. 10, 37; Charito 5, 3. Hesych. s. v. Ὄφις. || Adject. Plut. V. Demosth. c. 30: Τὸν κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον, Hunc annulum cum pro armilla gestare.]

[Περιβρέμω, Circumfremo. Apoll. Rh. 2, 323 : Στρηνὲς δὲ περὶ στυφελῇ βρέμει ἀκτή. Orph. Arg. 687 : Περίβρεμε δ' ἄσπετος ἅλμη. Forma med.] Περιβρέμεται, Circumfremit, Dionys. Per. [132 : Κῦμα ... νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσιν· 475. Oppian. Cyn. 2, 67.]

[Περιβρέχω, Circum humecto. Const. Manass. Amat. 4, 9 : Χώρους ... οὓς ... ἐνύδροις περιβρέχουσι (Acheron et Cocytus) καὶ σφίγγουσιν ἀγκάλαις· 9, 52 : Ἂν ... νοτὶς ἀγαλλιάσεως γλυκεῖα περιβρέχῃ. Boiss.]

[Περιβριθής, ὁ, ἡ, Valde gravis. Synes. p. 15, D : Εὐτυχία φορτίου μολίβδου περιβριθέστερον.]

[Περιβρίθω, Undique gravis sum, s. propendeo. Nicand. Al. 143 : Καυλέα ... χλωρὰ νέον πετάλοισι περιβρίθοντα κολούσας· 180 : Περιβρίθουσαν ὀπώρην· Th. 851 : Π. μήκων. Arat. 1049. Heliodor. ap. Stob. Flor. 100, 6, ubi vitioso accentu περιβριθῆ. Joann. Cinnam. Hist. p. 89, C : Χώρας ... ἀφθόνοις περιβριθούσης ἀγαθοῖς. « Const. Manass. Chron. 1256, 3500, 6370, πλούτῳ. Theodor. Prodr. in Lazerii Miscell. vol. 2, p. 566. » Boiss.]

Περιβρομέω, i. q. περιβρέμω, Circumfremo. Apoll. [Rh. 1, 879 : Ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι· 4, 17 : Δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί. Dionys. P. 420 : Δοιαὶ δ' Ἴσθμια νῶτα περιβρομέουσι θάλασσαι.]

[Περιβρυής, ὁ, ἡ, Circum florens s. germinans. Πηγάνιον περιβρυὲς Nicand. Th. 531. Ὀρθεῖον π. 841.]

[Περιβρύχιος, ὁ, ἡ, Circum æstuans. Soph. Ant. 336 : Περιβρυχίοισι περῶν ὑπ' οἴδμασιν. Schol. τοῖς καλύπτουσι τὴν ναῦν. Ü]

Περιβρύχομαι, in VV. LL. Circumfrendo. [Basil. M. Hom. 9, p. 87 : Τῶν θηρίων τὰ μισανθρωπότατα περιβρυχᾶται. Wakef.]

Περίβρωσις, εως, ἡ, Erosio in ambitu, Circumrosio. [Περιβρώσκω. V. Περιβιβρώσκω.]

[Περίβρωτος, ὁ, ἡ, Circumesus. Aretæus p. 60, 2 : Φλεβία ἐπὶ τῇσι νομῇσι γίγνονται περίβρωτα.]

[Περιβυρσόω, Corio circumtego. Athen. in Mathem. vett. p. 6 : Περιβεβύρσωνται αἱ ἁλώσεις.]

[Περιβύω, Circum obturo s. obstruo. Hesych. : Περιβεβυσμένος, περιπεφραγμένος. Agathias Hist. p. 150, C : Αὐλοὺς αὐτοῖς (τοῖς λέβησι) ἔξωθεν σκυτίνους περιβαλὼν, κάτω μὲν εὐρυνομένους ὡς ἅπασαν τὴν στεφάνην περιβεβύσθαι. || Circum suppono. Lucian. Gall. c. 11 : Ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν.]

[Περιβωμίζω, Lustro, Circueo, Gl. Singularis hujus verbi usus est de maleficis vicatim circumductis ap. Joann. Malal. p. 473, 11 : Περιβωμισθέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν· 491, 19 : Ἕλληνες περιεβωμίσθησαν· 451, 21 : Χειροκοπηθέντες περιεβωμβίσθησαν (sic) ἐν καμήλοις· ubi περιπομπευθέντων et περιεπομπεύθησαν scribendum videbatur Chilmeado p. 649, non satis probabiliter. Lenior emendatio est περιεκωμίσθησαν. G. Dindorf.]

[Περιβώμιον, τὸ, Septum altaris. LXX 2 Paralip. 34, 3, ad quem l. conf. Schleusner. Hase.]

Περιβώμιος, ὁ, ἡ, Qui circum aram est. [Suid. s. v. Ἔλεγος : Τὸν δὲ αὐλὸν ... Μίδαν ... περιβώμιον ποιῆσαι, Ad aras, i. e. ad sacrificia, transtulisse.]

[Περίβωτος. V. Περιβόητος.]

Περιγανόω, Lætitia et voluptate circumfundo, Exhilaro. Theophyl. Ep. 52 : Περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος· ita nimirum, ut magis magisque vinum appetant, quo magis ipsum biberint. [Boiss. περιγανῶντος ex cod. Par., quod περιγανόντος scribendum vel saltem περιγανώντος. Theophyl. Hist. p. 25, B : Χρυσῆς ἀρετῆς οἷα καταλαμπούσης καὶ περιγανούσης (περιγανωούσης?) αὐτούς· 10, B : Μὴ περιγάννυσθαι καὶ θρυάττεσθαι τῇ ... στολῇ· 112, D : Ὁ Βεστὰμ περιγάννυται τοῖς ἀκροάμασι. || Περιγανόω, Polio, Levigo. Cassii Probl. 62 : Στύφονται τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ὡς εἰπεῖν περιγανοῖ (τὸ ὄξος) τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀποτελουμένην πύκνωσιν τῶν πόρων. Meletius in Cram. Anecd. vol. 3, p. 107, 16 : Ἐπετήδευσεν ἡ φύσις πιμελώδη τινὰ καὶ φλεγματικὴν ὕλην καὶ περιεγάνωσε καὶ ἐπέπλασεν αὐτὰ (τὰ ἔντερα)· et l. 2 : Περιεγανώθη (ἡ γαστὴρ) ὁμοίως τοῖς ἐντέροις.]

[Περιγάστριος, ὁ, ἡ, Qui circum ventrem est. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 274 : Εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κήτους τὸν π. ἐξυρρόπως ἐχώρησεν, i. e. In profunda ventris.]

[Περιγεγονότως, Ut victor, Quasi victoria parta, q. d. Triumphatorie. Jo. Chrys. In Ep. ad Hebr. serm. 12, vol. 4, p. 497 : Θαυμαστῶς καὶ περιγεγονότως ἔρριψεν ἔξω τὰ Ἰουδαϊκά. Seager. Didymus De Trinit. 2, 8, p. 215. Routh.]

[Περιγεγραμμένως, Circumscripte. Schol. Aristoph. Pac. 418 : Οὐ π. ἐπὶ τῶν θυσιῶν εἴρηκε.]

[Περιγεγωνός, τὸ, Sonorum. Diog. L. 5, 65 : Τὸ ἀκροαστικὸν αὐτοῦ καὶ περιγεγωνὸς ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ φαίνεται κἀνθάδε. Sic Casaub. : libri περιγεγωνός.]

Περίγειος, ὁ, ἡ, Qui circum terram est, Qui terram suo circuitu ambit. [Hesych. : Π., πρὸς τὴν γῆν.] Alex. Aphr. Probl. 2, [47] : Διοικεῖ ὁ θεὸς τὸν περίγειον κόσμον ἑπτὰ ἄστροις. [Ib. 1, 73 : Τὸν π. ἀέρα. « Ὁ π. χῶρος, Orbis terrarum, Georg. Alex. V. Jo. Chrys. vol. 8, p. 260, 38. Item Philo p. 132, G; 259, F; Greg. Nyss. vol. 1, p. 831, A; vol. 2, p. 360, A. Ὁ π. κόσμος Euseb. Dem. ev. p. 422, C. Ὁ π. τόπος ib. p. 427, D, Greg. Nyss. vol. 2, p. 487, B. Περίγειος, ἡ, Terra, Leo Diac. p. 53, 3; 160, 2. Ὁ π. ἀὴρ Agath. Hist. p. 145, D; neque aliter ἡ π. substantive ap. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 3 : Δύναμίς τις διαδίδοται καὶ διαβαίνει εἰς πᾶσαν τὴν περίγειον· unde corrig. quod ap. Ptolem. legitur περίγειαν. » Hasius ad Leon. Diac. p. 435.] || Item, Qui circum terram est nec in altum elevatus, Terræ proximus, Circum terram hærens. [Nicom. Harmon. p. 6 : Τοῦ σεληνιακοῦ κατωτάτου πάντων καὶ περιγειοτέρου κειμένου· et p. 34.] Theoph. Ep. [immo Isocr. Epist. 10] : Ἦν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον. Philo V. M. 2 : Ὁ (γένος) τὴν ἡγεμονίαν τῶν περιγείων ἅπαξ ἁπάντων ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium et principatum obtinet. [Id. vol. 1, p. 455, 4 : Ὡς τῶν ἁπάντων τὰς δεξαμενὰς πλημμυρούσας ἀναχυθῆναι. « Περίγειος apud scriptores Christianos Hellenistasque sæpe significat Super terram versans, præsertim figurate sensuque theologico. Euseb. Dem. ev. p. 260, C : Οὐδὲ τὰ π. καὶ ἀποπτυστὰ πνεύματα, ἀλλ' αὐτὸς ὁ θεός· 272, C : Δαίμονες ἂν εἶεν χθόνιοι καὶ π. Opponitur sic rebus cœlestibus ac divinis Præp. ev. p. 181, A; 704, C, alibique, locutionibus variis, ut π. ἄγγελοι, Angeli qui versantur in terris, Greg. Nyss. vol. 2, p. 875, A. Ὁ π. βίος vol. 1, p. 729, C; 743, C. Ἡ περίγειος διοίκησις Clem. Al. p. 685. Ἡ τῶν π. ἡγεμονία Philo p. 24, G. Ἡ π. λῆξις Synes. p. 89, C. Τὰ π. πράγματα Greg. Nyss. vol. 2, p. 388, B. Ἡ π. τετρακτὺς τῶν ἀρετῶν Synes. p. 455, B. Τὰ περίγεια, Res terrestres, Philo p. 102, D; 455, D; 518, D; 886, F, Greg. Nyss. vol. 1, p. 353, D. » Hasius l. c.]

[Περιγειότης, ητος, ἡ. Ptolemæus Quadripart. p. 17, B, lunam antecellere ait διὰ τὴν περιγειότητα, Quia terræ vicina est. Hasius l. c.]

[Περιγέλαστος, ὁ, ἡ, Perridiculus. Epiphan. vol. 1, p. 458, D. G. Dind. Id. Epiph. ib. p. 932, C; 1069, B; 1058, B : Π. τὰ διδάγματα. Hase.]

[Περιγελάω, Derideo. Phot. p. 416, 16 : Περιεκίχλισα, περιεγέλασα. Περιγελῶ σε Apoll. De synt. p. 281, 24.]

[Περιγένης, ους, ὁ, Perigenes, præfectus classis Ptolemæi Philopatoris. Polyb. 5, 68 et 69. || Alii in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 338; in Smyrnæis vol. 2, p. 701, 9. et genit. p. 708, 15 : Βάκχης Περιγένου Ἡρακλεώτης· et in inscr. Coa ap. Ross. fasc. 2, p. 63 : Ἑκατόδωρος Περιγένου. Vitiose Περιγένης in Cyzicena ap. Bœckh. vol. 2, p. 923, 3. || Medicus, cujus catapotia quædam memorat Galen. vol. 13, p. 534, 544, 545. G. Dind.]

Περιγενητικός, ή, όν, Vincendi vim habens : ut, Εἱμαρμένη περιγενητικὴ ἁπάντων, Plut. [Mor. p. 1055, E.]

Περιγηθής, ὁ, ἡ, Valde lætus, περιχαρής Hesychio, [Photio et Suidæ. Apoll. Rh. 3, 814 : Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος οἷά τε κούρη· 4, 572, 888.]

Περιγηράσκω, Consenesco, Inveterasco. [Joseph. B. J. 3, 10, 8 : Καρποὺς διὰ τοῦ θέρους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς.]

Περιγίγνομαι, Supersum : ut Aristoph. Pl. [554] περιγίγνεσθαι et ἀπολείπειν opponit; sicut Lat. Superesse et Deesse. Sic autem et ap. Plat. Leg. 5, p. 250 [740, D] περιγίγνεσθαι et ἐλλείπειν opponuntur. Et pro Superesse, i. e. Reliquum esse, Restare. Dem. : Καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, Et quæ inde superfuissent,

Bud. Sic τὸ περιγιγνόμενον [ἐκ τῶν φόρων] ἀργύριον in VV. LL. ex Isocr. [p. 175, B. Περιγενόμενα χρήματα Demosth. p. 1014, 20.] || Item Supersum, i. e. Evado, Salvus evado, Incolumis sum, Servor a morte. [De convalescente Hippocr. p. 39, 44 : Ὥστε τὸν ἄνθρωπον περιγενέσθαι· 951, H : Ἐς δυσεντεριώδεα καταστάντες περιεγένοντο, In difficultatem intestinorum delapsi periculo sunt exemti. Foes.] Dem. [p. 1168, 16] : Ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1 : Ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι. [Id. 2, 49 : Εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο.] Plut. Romulo : Περιγενόμενος ἐν ἐκ τούτων. [Herodot. 5, 46 : Συλλαβὼν τῆς στρατιῆς τοὺς περιγενομένους· 8, 92 : Τῶν αἱ νῆες περιεγένοντο· 5, 46 : Μοῦνος περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος, Solus ex hac clade salvus evasit. Schweigh. Plato Leg. 10, p. 905, A : Ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ ... οὔτε ἄλλος ... ἐπεύξεται περιγενέσθαι θεῶν.] || Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam Superesse, Promptum esse, Integrum esse, πλέον εἶναι : ut Aristippus [ap. Diog. L. 2, 68] interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, i. e., inquit, τί πλέον ἐγένετο, et τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Latinam autem interpret. non addit, quæ videtur esse posse, Quid emolumenti percepisset. Quod autem subjungens ex Thuc. [2, 39] : Περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, κτλ., interpr. Ita sunt res nostræ constitutæ, ut nobis nequaquam laborandum sit ante, etc., in eo minime illi assentior, quod hæc interpretatio novam plane verbo περιγίγνεσθαι det signif., quum alioqui usitatissima illa, cujus proxime mentionem feci, optime illi l. conveniat : ut sc. sit hic sensus, Illud bonum consequimur, vel Hoc commodi percipimus, quod expectatione rerum asperarum non ante debilitemur. Existimo autem aptissime reddi posse v. περιγίγνεσθαι, in illo præsertim l. de Aristippo et in similibus, verbo Redire, sicut et alia quædam verbi γίνομαι composs. convenientem cum nonnullis verbi Eo composs. signif. habent, et quidem utendo sermone Ciceroniano; nimirum si τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipsum ex philosophia redisset. [Demosth. p. 102 extr. : Ἐκ δὲ τούτων περιγίγνεται ὑμῖν μὲν ἡ στολή, ... τούτοις δὲ αἱ χάριτες καὶ ὁ μισθός· 1433, 24 : Εἴ τις ἀγαθὴ δόξα ... τῇ πόλει παρὰ τοῖς πολλοῖς περιγίγνοιτο.] Sed et verbis Obvenire et Contingere commode alicubi verti posse existimo, ut Thuc. 4, [73] : Ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς, ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8, [3, 15] : Ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Sed utitur et in malam partem, quod observandum est, 8, [5, 6] : Ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή. || Περιγίγνομαι item, εἰς ἐναντίον συμβαίνω, Bud. || Sum superior, Vinco. Hom. [Il. Ψ, 318 : Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο·] Od. Θ, 102 : Ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. [Herodot. 6, 109 : Ἢν περιγένηται αὕτη ἡ πόλις· 1, 207 : Πειρᾶσθαι ἐκείνων περιγενέσθαι. Aristoph. Vesp. 602 : Πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος.] Sic Thuc. 8, p. 286 : Περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων [Id. 1, 69], et alibi sæpe, non addito gen. [Idem. 8, 106 : Ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα, ἢν προθύμως ἀντιλαμβάνωνται, περιγενέσθαι. Plato Rep. 2, p. 362, B : Περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν· Symp. p. 219, C : Τοσοῦτον περιεγένετό τε καὶ κατεφρόνησε καὶ κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας. Demosth. p. 1407, 3 : Περιγεγενῆσθαι τῶν χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἁπάντων.] Frequens vero est et apud ceteros scriptores, ac interdum additur et dativ. rei : ut [Herodot. 6, 109 : Οἷοί τε εἰμὲν περιγενέσθαι τῇ συμβολῇ· 2, 121 : Πολυτροπίῃ τοῦ βασιλέος περιγενέσθαι. Plato Menex. p. 242, E : Στασιασάσης τῆς Ἑλλάδος περιγενόμενοι τῷ πολέμῳ· Alcib. 1 p. 124, B : Ὧν ἄλλῳ μὲν οὐδ' ἂν ἑνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ ἐπιμελείᾳ. Thucyd. 8, 104 : Ἀντεπεῖχον καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῷ.] Xen. [Cyrop. 3, 1, 19], περιγίγνομαί σου τάχει. [Isocr. p. 93, B : Τῶν χρημάτων τῶν ἐν Δελφοῖς περιγενησόμενοι ταῖς ἐκ τῶν ἰδίων δαπάναις.] Sed et cum accus. ex Plut. affertur περιγίγνεσθαι τὰ Ὀλύμπια. [Κάλλιον ἐν παρατάξει νικῶντα τελευτῆν ἢ τὰ Ὀλύμπια περιγενόμενον ζῆν, Apophth. Lacæn. p. 242, A, ubi Xylander ex præcedentibus νικῶντα repetivit, *superstitem vincere Olympia*. Mihi quum non verisimile videatur Plutarchum verbum

necessarium omisisse, addidisse supervacaneum, verba νικῶντα et περιγενόμενον transponenda esse censeo. G. Dindorf.]

Περιγλαγής, ὁ, ἡ, Lacte plenus, vel succo lacteo. Hesych. enim περιγλαγὴς affert pro περίπλεων γάλακτος· item περιγλαγέας pro γεγαλακτωμένας : desumptum ex Hom. Il. Π, [642] : Ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιβρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Sed Eust. rectius exp. περισσῶς πληθούσας γλάγους, i. e. γάλακτος, quum subjungat etiam poeta, Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει.

Περιγληνάομαι, Oculorum pupillis lustro, Circumspicio : unde Theocr. [25, 241], Περιγληνώμενος ὄσσοις, de leone omnia collustrante oculis.

[Περιγληνής, ὁ, ἡ, (a γλῆνος,) Gemmis vel stellis circumdatus. Aratus 476 : Ἄλλος ἔδειξεν κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν, γάλα μιν καλέουσι.]

[Περίγλινος vitiose pro πυρίγλινος, quod v.]

[Περίγλισχρος, ὁ, ἡ. Περίγλισχρα dicuntur Quæ omni ex parte sunt glutinosa, aut lentores, quæque humiditate pituitosiore sunt obducta et a calore resiccata. Hippocr. p. 1251, E : Ὁκόσοισι ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περίγλισχρα γίνεται· et p. 1138, D. Foes.]

[Περιγλίχω. Περιγλίχοντα ap. Nilum Epist. p. 75 vitiose pro περιλείχοντα, quod expressit interpres Latinus. G. Dind.]

[Περιγλυκύνομαι, Obdulcesco, Gl.]

[Περίγλυκυς, ὁ, Prædulcis. Περιγλύκιστον γάλα Ælian. N. A. 15, 7. Comparandum cum περιμήκιστος, quod v. s. Περιμήκης.]

[Περίγλυφος, ὁ, ἡ, Circumsculptus. Περίγλυφα Aq. Th. Reg. 3, 6, 18.]

Περιγλύφω, Circumsculpo. [Georg. Pisid. Hexaem. 1570. Greg. Nyss. t. 2, p. 138, A : Περιγλύφων τὸ εἶδος Apollod. Poliorc. p. 44, 19 : Ὀπὴν περιγεγλυμμένην. Hase. Aristid. vol. 1, p. 283 : Ὦα περιγεγλυμμένα. Conf. Περιλέπω. Περιγλυπτέος ex Diosc. citat Wakef.]

Περίγλωσσος, ὁ, ἡ, Eloquens. Cam. ex Pind. Pyth. 1, [82].

Περιγλωττίς, ίδος, ἡ, Involucrum linguæ, Cam., σκεπαστήριον τῆς γλώττης Suidæ. Athen. 1, [p. 6, C] : Πίθυλλον τὸν τένθην καλούμενον, οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμενίνην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις, Membraneum linguæ involucrum atque opertorium.

Περιγνάμπτω, pro περικάμπτω, quod Virgil. Circumflecto, quum dixit Circumflectere cursus. [Hom. Od. I, 80 : Περιγνάμπτοντα Μάλειαν, i. e. Maleam circumnavigantem. Apoll. Rh. 2, 360 : Τήνδε (τὴν ἄκραν) περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη αἰγιαλός. Ib. 560.]

[Περιγογγύζω, Obmurmuro. Phocyl. ap. Phrynich. p. 358 Lob. : Ἅσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.]

[Περιγομφόω, Palis circumdo, Palis alligo. Liban. vol. 3, p. 218, 14 : Περιγομφωθεὶς γυμνὸς ὁ πολιτευόμενος. Cod. Aug. περιγομφωθεὶς et in marg. γρ. περιφραχθείς.]

[Περίγοργος, ὁ, ἡ, Valde agilis. Joann. Malal. p. 35, 5 : Διὰ τὸ ἐκ παιδόθεν περίγοργον εἶναι τὸν παῖδα· 103, 18.]

[Περιγούνη, ἡ, Periguna. Plut. V. Thesei c. 8 : Ἦν τῷ Σίννιδι καλλίστη καὶ μεγίστη θυγάτηρ, ὄνομα Περιγούνη.]

Περίγρα, ἡ, Instrumentum fabrile, denominatum παρὰ τὸ πέριξ γράειν, i. e. ἐσθίειν, s. γράφειν καὶ ξέειν τὰ ξύλα, οἷς ἐπιφέρεται περιαγομένη, καὶ οὕτως ἐξακριβοῦν σχημάτων ἰσότητα· veluti quum dicitur ἐκ περίγρας τετράγωνος pro ἴσος πάντη ὡς εἰ ἐτετραγωνίσθη διά τινος περίγρας. Ita Eust. [p. 1960, 18.] Latini Circinum vocant, Græci alio nomine διαβήτην. [Suidas : Π., ὁ διαβήτης· δι' ἧς οἱ τροχοὶ περιφερεῖς ἀποτελοῦνται· πυράγρας γὰρ οὐδεμία πρὸς ἁμάξης κατασκευὴν χρεία. Ἔστι δὲ βοηθῆσαι καὶ τῇ κρατούσῃ γραφῇ, ἐπεὶ καὶ ταῖς πυράγραις ἐπὶ ταῖς σιδηροτρόχοις ἁμάξαις χρῶνται, περίγραις δὲ ἐπὶ ταῖς ξυλίναις. Ὁ θεολόγος Γρηγόριός φησιν εἰς τὸν συνταχτήριον (p. 521, D) « Εἰ γὰρ ἐγὼ μὲν εἰς δόξαν θεοῦ, τοῦτο δι' ἐμὲ, ἡ πυράγρα διὰ τὴν ἄμαξαν, ἢ ὁ πρίων διὰ τὴν θύραν· νικῶ τῇ αἰτίᾳ. » Omittit hanc gl. cod. Paris. A, in margine habet cod. Leid. usque ad v. ξυλίναις. Petita est ex schol. Greg. Naz., quod ex cod. Paris. 573, fol. 73, apposuit Gaisford., τινὲς περίγραν γράφουσιν, ἵν' ᾖ διαβήτης, ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ etc.]

[Περίγραμμα, τὸ, Quod circumscriptum est. Aristæn.

Epist. 1, 10, p. 42 : Τί τὸ π. τοῦτο. || Locus circumscriptus. Lucian. De gymnas. c. 38 : Ἄχρι ἂν ἐκδῶμεν τοῦ π. τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι.]

[Περιγραπτέον, Circumscribendum, Adumbrandum. Plato Rep. 2, p. 365, C : Σκιαγραφίαν ἀρετῆς π. Scott. Apoll. Alex. De constr. p. 18, 20 : Αὐτοῦ που π. τὸν λόγον. Hase. || Proscribendum, Repudiandum. V. Περιγράφω.]

[Περιγραπτικός, ή, όν, Pertinens ad circumscriptionem. Greg. Nyss. t. 1, p. 547, C : Οὐ πηλικότης, οὐ διάστημα, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν π. ὄνομα. Hase.]

Περίγραπτος, ὁ, ἡ, Circumscriptus, et quasi certis finibus inclusus : de qua signif. v. in Περιγράφω. Item Περίγραπτος, vel potius Περιγραπτός [de quo v. Lobeck. Paralip. p. 490], Qui circumscribi potest et finiri, q. d. Finibilis. [Thuc. 7, 49 : Οὐκ ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτοῦ ὁρμώμενοι. Aristid. vol. 1, p. 532 : Ὅτι ἥκιστα δὴ τοῦτο τῶν ἀνθρωπείων περιγραπτοὺς ἔχει τοὺς ὅρους. Id. vol. 2, p. 278. Περιγραπτὰ et ἀπερίγραπτον oppos. ap. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 195. G. D. Et sic Epist. conc. Nic. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 98, 10 divinæ Christi naturæ τὸ ἀπερίγραπτον tribuitur, humanæ τὸ π. Greg. Naz. Arc. 1, 25 : Εἷς θεός ἐστιν ἄναρχος, ἀναίτιος, οὐ π. Hase. Theodor. Stud. p. 40, D : Οὐδενὶ ἐγὼ τόπῳ περίγραπτος· 113, E : Εἰ οὐ π. ὁ Χριστός· et alibi sæpissime ap. hunc scriptorem. Femin. Eustath. Opusc. p. 333, 60 : Τόπῳ περιγραπτὴν ἐρῶ τὴν φιλίαν.]

[Περιγραφεύς, έως, ὁ, Circumscriptor, Gl.]

Περιγραφή, ἡ, Circumscriptio. [Polyb. 10, 44, 5 : Καθ᾽ ἕκαστον δὲ μέρος (τῆς βακτηρίας) εἶναι π. εὔσημον. Descriptio ambitus, id. 5, 30, 8 : Κατά τε τὴν τῶν χρόνων διαίρεσιν καὶ κατὰ τὴν τῶν πράξεων π.] Ap. Polyb. pro Ambitu ; nam περίμετρον et περιγραφὴν pro eod. posuit [4, 39, 1], de Ambitu maris Pontici loquens, Bud. [De ambitu urbis vel castrorum id. 9, 21, 3. De ambitu argumenti 3, 1, 8 : Τὴν καθόλου τῆς ὑποθέσεως ἔμφασιν καὶ τὴν π. ἤδη δεδηλώκαμεν.] Ex Eod. affertur et pro καταστροφή. [Fort. ex 2, 71, 10 : Τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίζειν ἀκολούθως τῇ τῶν προγεγονότων πραγμάτων π. || Determinatio. Diodor. 3, 16 : Τὴν φυσικὴν ὄρεξιν ἔχοντες τῆς ἀπολαύσεως π. Κατὰ περιγραφήν, Definite, oppos. κατὰ πλάτος ap. Nemes. De nat. hom. p. 352.] || Delineatio, Deformatio quædam rudior, Descriptio minus exacta. Aristot. [Ethic. 1, 7 : Δόξειε δ᾽ ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι] τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Quæ recte delineata sunt, Bud. p. 752. [Περιγραφὴ εἴδους, Lineamentum, Gl. Æsch. Choeph. 207 : Καὶ γὰρ δύ᾽ ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν. Plato Leg. 6, p. 768, C : Οἷον π. τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη· Polit. p. 277, C : Ὁ λόγος ἡμῖν ὥσπερ ζῷον, τὴν ἔξωθεν μὲν π. ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Herodian. p. 439 ed. Piers. : Μύκλαι αἱ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ὄνων π. « Hesych. : Σφονδύλοι, τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων π. Id. : Περίδειρον, τὸ κατώτατον τῆς π. τοῦ τραχήλου. Galen. vol. 12, p. 404 : Μύες σκληροὶ καὶ νευρώδεις καὶ περιγραφὰς ἔχοντες ... τὰς περιγραφὰς οὐκ ἔχων αἰσθητὰς μυῶν ... ἐν ᾧ παντάπασιν ἀφανεῖς εἰσιν αἱ περιγραφαὶ τῶν μυῶν. (Id. vol. 7, p. 382 : Οὔτε οὐρεῖν ἠδύνατο καὶ προφανῶς ἡ κύστις αὐτοῦ πεπληρωμένη κατὰ π. ἐτέτατο. Κατὰ π. βραχείας ib. p. 413.) Κατὰ π. ἰδίαν id. vol. 4, p. 165, et 8, p. 723. » Hemst. Ab Hippocr. p. 22, 39, π. dicuntur externa ornamenta et lineamenta quibus sophistæ cognoscuntur : Ἴδοι δέ τις ἂν καὶ ἐπ᾽ ἐσθῆτος καὶ τῇσιν ἄλλῃσι περιγραφῇσι.] || Pollux 4, [204 : Περιγραφή, περί τι μέρος σώματος στενότης ἄπονος;] est Vitium quoddam in corpore, si locus mendo caret. [|| Sublatio, Finis. Hesych. : Π., περιαίρεσιν τοῦ πράγματος. « Tatian. (Or. ad Græc. § 60, p. 131 ed. Worth.) : Μετὰ δὲ Ἴναχον ἐπὶ Φορωνέως μόγις τοῦ θηριώδους βίου καὶ νομαδικοῦ περιγραφὴ γέγονεν. » Brunck. Joseph. Ant. Jud. 16, 11, 15 : Κἂν παραγραφὴν νοήσας τινὰ ταύτην τῶν κακῶν αὐτῷ. Scrib. περιγραφήν. G. Dind. || Περιγραφή, eadem quæ περιβολή, Circumducta oratio, quæ fit per formam obliquam et πλαγιασμόν. Hermog. Π. ἰδ. p. 34. Hinc et alio loco Π. εὑρ. p. 58, περιγραφὰς dicit de periodis longioribus. Eodem sensu ap. Lucian. Demosth. encom. c. 32 laudari videntur διανοιῶν περιγραφαὶ Demosthenis. Dionys. Hal. Cens. script. c. 5, de Isocrate : Περιγράφων τὴν ἀπαγγελίαν ταῖς περιόδοις. Ernest. Lex. rhet. || Circumventio, Deceptio, Fraus, Gl. Πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν, In fraudem creditorum, Theophil. Institt. 1, 6, 3.]

[Περιγραφία, ἡ, Circumscriptio. Theodor. Stud. p. 75, C : Ἔνυλος π. τοῦ οἰκείου σώματος (ubi præcedit ἀπεριγραφία). Recta forma usus est p. 162, D, ubi ἀγραφία et περιγραφὴ opposita sibi sunt. G. Dind.]

[Περίγραφος, ὁ, ἡ, i. q. περίγραπτος. Greg. Naz. Arc. 4, 42 : Φύσις π. Id. Arc. 2, 64. Hase.]

[Περιγραφικός, ή, όν, Circumscribendi vim habens. Σύνδεσμοι π. Apollon. De conjunct. in Bekk. Anecd. p. 521, 21.]

Περιγράφω, Circumscribo. [Aristoph. Pac. 879 : Οὗτος, τί περιγράφεις ; Herodot. 8, 137 : Περιγράψας τῇ μαχαίρῃ ἐς τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου τὸν ἥλιον (solis lumen in conclave incidens).] Plut. [V. Romuli c. 10] : Ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραφε τὴν πόλιν. Et, Ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι. [Medio V. Pomp. c. 42 : Περιεγράψατο τὸ εἶδος αὐτοῦ (theatri) καὶ τὸν τύπον.] Et περιγραφόμενον σχῆμα, geometræ, de quo Bud. p. 587 [591 : « Π. σχῆμα τῷ κύκλῳ a geometris dicitur, ὅταν ἑκάστη πλευρὰ τοῦ περιγραφομένου ἅπτηται τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου. Polyb. 2, 14, 8 : Ἡ ταύτῃ τὰ πεδία περιγράφουσα γραμμή. Σκιὰν περιγράψασθαι et ὑπογράψασθαι pictores dici annotavit Pollux 7, 128.] || Circumscribo, i. e. Definio s. Præfinio, quasi circumscribendo, Præstituo : quod Gall. dicitur *Limiter*. [Diodor. 3, 41 : Τὰ ἔσχατα τῆς Τρωγλοδυτικῆς μέρη, περιγραφόμενα ταῖς ἄρκτοις. Polyb. 21, 11, 4 : Μὴ τὸ μέγεθος τῆς ἐξουσίας ἀόριστον ποιεῖν, ἀλλὰ περιγράφειν. Diodor. 2, 31 : Οἱ τολμῶσι ... ἀκριβῶς ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεως) περιγράφειν τοὺς χρόνους. Sic Wessel. : libri παραγράφειν. Athen. 2, p. 64, E : Ἡρακλείδης δ᾽ ὁ Ταραντῖνος τὸ συμποσίου περιγράφων τοὺς βολβούς φησι, Περιγράφειν δεῖ τὴν πολλὴν βρῶσιν κτλ.] Aristot. Metaph. 10, [2] : Τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη τι γένος αὐτῇ. Xen. [Mem. 1, 4, 12] : Τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοὺς ἄλλους δοῦναι περιγράφοντας [περιγράψαντας] τοῦ ἔτους χρόνον. [Id. Hell. 7, 5, 13 : Περιεγέγραπτο ὑπὸ τοῦ θείου μέχρι ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς.] Hinc et pro Coerceo, Cohibeo, Coarcto, ut Thuc., Ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου, Ex præscripto et non libere laxeque. At Gregor. περιγράφειν et pro Finire s. Claudere dixit : Ἐκπλῆξαι περιγράψει τὸν λόγον. [Diodor. 1, 41 : Ἐπεὶ τὴν βίβλον ... εἰς δύο διῃρήκαμεν μέρη, ... τὴν πρώτην μερίδα τῶν ἱστορουμένων αὐτοῦ περιγράψομεν· ad quem l. Wessel. : « Hoc rectum, tametsi παραγράφειν τοὺς χρόνους 2, 31, et παραγράψομεν τὴν βίβλον l. 2 extr. (adde 3, 73 ; 4, 85 ; 15, 95 ; 16, 96 ; 18, 75), quomodo et hic cod. Vat. Illud satis affirmabit Plut. Mor. p. 14, A : Βραχέα δὲ προσθεὶς αὐτοῖς περιγράψω τὰς ὑποθήκας, His pauca si addidero, finem præceptis imponam. Euseb. Præp. ev. 6, p. 280 : Ἑνὸς δ᾽ ἔτι μνησθεὶς περιγράψω τὸν λόγον. Joseph. de Alexandra A. J. 13, 3, 4 : Καὶ πολλάκις μὲν ἦλθε παραγράψασθαι αὐτοχειρίᾳ τὸν βίον. Immo vero περιγράψασθαι, quod in eo genere vitæque violentiore exitu usitatum. Plut. De flum. p. 1153 (et Zopyrus ap. Stob. Flor. 64, 38) : Βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν· pro quo p. 1158, C, perperam παρέγραψεν. (Athen. 9, p. 388, C : Ἀγχόνῃ τὸ ζῆν περιγράψας.) Heliodor. 10, 39 : Τὴν δι᾽ ἀνθρώπων θυσίαν καὶ εἰς τὸν ἑξῆς αἰῶνα περιγράψαντες (edd. vett. παραγράψαντες), Victimis humanis in perpetuum sublatis. Recte ergo de pravis impii Juliani consiliis Jo. Chrys. Or. 5 in Jud. vol. 1, p. 646, D : Ἐλπίζων ... τοῦ Χριστοῦ περιγράφειν τὴν ἀπόφασιν· perperam vero in Agatharch. De Rubro mari p. 21 : Τοὺς δὲ περὶ Ἡγησίαν καὶ τὰ περὶ ἐκείνων παραγράφεται. » Lex. rhet. p. 295, 28, Etym. p. 699, 44, Phot., Suid. : Περιγράψαι· οἷον ἀποκτεῖναι· ἐπεὶ οἱ ἀποθανόντες περιγράφονται (καὶ περιαιροῦνται τῶν ἀρχείων addunt Phot. et Suid.).] || Ex Aristot. autem affertur περιγράφειν et pro Delineare, vel Deformare rudius, Non exacte describere, Περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. Sic Plato Rep. 2, [p. 365, C] : Σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. V. Bud. p. 752. [Plato Leg. 6, p. 768, C : Περιγραφή τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη.] || Deleo, Oblitero, Aufero ex numero, [Circumscribo, Persolvo, Lituro, Deleo, Gl.] Æschin. [p. 83 extr.] : Περιγράψατέ με ἐκ τῆς πολιτείας. Quomodo autem Cic. imitatus sit, verbo Circumscribere utens, vide ap. Bud. p. 591. [Athen. 5, p. 180, E : Διόδωρος ... ὅλον τὸν γάμον περιέγραψε (quod Eustath. per ἀθετεῖν et ἐκβάλλειν exp.). Ib. B : Τούτων ἃ μὲν καθάπαξ περιγραπτέον, οἷς δὲ συμμέτρως χρηστέον. Schol. Hom. Od. Γ, 245 : Περιγραφομένων τῶν τριῶν στίχων· ib. 400. « Plut. Mor. p. 334, C, scribit Philoxenum, quum sibi liber ad emendandum esset traditus, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλον μέχρι τῆς κορωνίδος περιγράψαι, i. e. Una litura emendasse. » Brunck. Ἅπαν περίγραφε, Totum tolle, Epictet. Ench. 32, 5. Gatak. Lucill. Anth. Pal. 5, 68 : Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι πρόσθες. Apoll. De synt. p. 160, 10 : Ἵνα (ἡ ἀντωνυμία) περιγράψῃ τὴν συνοῦσαν ἀμφιβολίαν, Ut tollat ambiguitatem. Eximo, c. genit. id. p. 51, 31 : Περιγράφειν τὸ μόριον τῆς τούτων (τῶν ἄρθρων) ἰδέας· 53, 21 : Περιγραφήσεται τοῦ εἶναι ἄρθρον τὸ ὦ· 108, 20 : Τὰς ἀντωνυμίας τοῦ δέοντος περιγράφειν· et p. 211, 25 ; 331, 30. || Περιγράψαι per περιγίνεται et Περιέγραψε per περιεγένετο exp. Hesych. Idem s. v. Περιγράψαι addit ἢ χωρεῖ, ἢ συλλαμβάνεται.]

[Περιγυμνόω, Circum nudo. Eustath. Opusc. p. 325, 40 : Τὰς ἐμὰς πιθηκίδας ... περιγυμνοῦν.]

[Περιγυρεύω, Huc illuc ambulo, Circumcurso. Zachar. Papa Dial. p. 211, A : Ὧδέ τε κἀκεῖσε ἐκ στενοχωρίας περιεγύρευεν. Hase.]

[Περιγυρίζω, Circumago. Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 496 : Αἰθερίως τὴν χεῖρα περιγυρίσας· ubi in marg. notatum « *al.* ὑπογυρίσας. » Ib. p. 465 : Τὸ ἀκροδάκτυλον τῆς μιᾶς χειρὸς ἐνδακὼν καὶ ἑτέρᾳ χειρὶ αἰθερίως περιγυρήσας (scrib. περιγυρίσας)· ubi margo « *al.* περισείσας. » G. Dind.]

[Περιγυρίς, ίδος, ἡ,] Περιγυρίδας, Hesych. et [Περιγυρίδα, περιφέρειαν Phot. et] Suid., Circumferentiæ. [Ex Pythagoricæ vel Ionicæ sectæ reliquiis derivatum esse conjecit Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 376.]

[Περιγυρόω, Circumdo. Nicet. Chon. Hist. p. 73, B, de dentibus et labiis : Ἅπερ οἷα διπλοῦν περίβολον ἡ φύσις ταύτῃ περιεγύρωσεν. Schneid.]

[Περιδαίδαλος, ὁ, ἡ, Valde artificiosus. Oppian. Cyn. 4, 388 : Περιδαίδαλα ... ἄνθεα ταινιῶν.]

[Περιδαίω, Comburo. Apoll. Rh. 4, 869 : Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν. Oppian. Hal. 5, 411 : Ἐκ δὲ βολάων ἠελίου φολίδας περιδαίεται, Squamas aduritur. || Περιδαίομαι, Ardeo amore. Apoll. Rh. 4, 58 : Οὐδ᾽ οἴη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι.]

[Περίδακρυς, ὁ, ἡ, Valde lacrimans, Lacrimosus. Jo. Chrys. De sacerd. 1, vol. 6, p. 3 : Ὁρῶν τοίνυν ἐγὼ περίδακρυν ὄντα, ... καὶ τὴν αἰτίαν εἰδὼς ἔχων. Seager. Clem. Rom. De peregr. S. Petri p. 47, D. Protev. Jac. min. p. 232, 7 ed. Thil. : Π. γενόμενος. Hase. Basil. Sel. V. Theclæ p. 236, D : Περιδεὴς καὶ π. Theoph. Sim. Hist. p. 207, A. Πόθον ἀμφιδάκρυτον ap. Eur. Phœn. 332 schol. exp. ἐπιθυμίαν περίδακρυν. Περιδάκρυος Mnasalcæ Anth. Pal. 7, 491, pro περιδάκρυσιν probabiliter restituit Scaliger.]

[Περιδάμνάμαι, Profligo, Subigo. Quint. Sm. 3, 21 : Πολὺν περιδάμνατο λαὸν δυσμενέων. (Id. 6, 276 : Πείσεσι περιδμηθέντες ἔκειντο, quod πέρι δμηθέντες scribendum cum Struvio.) De ægritudine animum conficiente 9, 370 : Ὣς τὸν ὑπὸ σπέος εὐρὺ κακὴ περιδάμνατ᾽ ἀνίη· 479 : Κάλλιπε κήδεα πάντα, τά οἱ περιδάμνατο θυμόν.]

[Περιδαρδάπτω.] Περιδαρδάπτειν, Devorare, Laniando absumere, κατεσθίειν, Hesych. : afferens itidem περιδαρδάπτεσθαι pro κατεσθίεσθαι [περικατεσθίεσθαι Phot. p. 415, 20, præpositione male repetita] : sic et Suidas.

[Περιδέα, ἡ, Peridea, n. pr. Tzetz. ad Lycophr. 804 : Κλεοδότου καὶ Περιδέας ὁ Τήμενος.]

[Περιδέδρομα. V. Περιτρέχω.]

Περιδεεία [recto accentu Περιδέεια ap. Suid.], ἡ, Nimius timor, περιττὸς φόβος Suidæ.

Περιδεής, ὁ, ἡ, Meticulosus, Pavidus. [Herodot. 7, 15 : Π. γενόμενος τῇ ὄψι· 5, 44 : Περιδεέας γενομένους.] Isocr. Paneg. [p. 72, B] : Τὰς δὲ ψυχὰς διὰ τὰς μοναρχίας ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες. In hac signif. jungitur et gen. Thuc. 3, [28] : Οἱ δὲ πράξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, μάλιστα τῶν Μυτιληναίων περιδεεῖς ὄντες. Plato Epist. 7, [p. 348, B] : Οὗ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, Quod pertimescens Dionysius, Quo territus. [Appian. Pun. c. 118 : Ἐς πάντα ὢν ἤδη περιδεής.] Et περιδεές, neutr., Timiditas, Timor. || Formidolosus, i. e. Qui timorem affert aliis, Bud. ex Isocr. Ad Nic. [p. 19, C] : Μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. [Alciphro 2, 4, p. 262 : Τὸ ἔργον οὔτε ἀμιγὲς ἡδοναῖς ... οὔτε περιδεές, Plenum timoris.]

[Περίδειγμα et Περιδειγματίζω ap. Eustath. Opusc. p. 325, 50 ; 326, 80 ; 358, 80. Scribendum παραδ—. G. Dindorf.]

Περιδείδω, Pertimesco, q. d. Undiquaque metuo. [Hesych. : Περιδείδιθι, φοβοῦ.] Batrach. [51] : Πλεῖστον δὲ γαλέην περιδείδια. [Cum genit. personæ Hom. Il. K, 93 : Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια· P, 240 : Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο. Cum dat. personæ vel rei, Il. N, 52 : Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν· et simil. P, 242. Aor. Il. O, 123 : Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι. Ib. Φ, 328, Ψ, 822. Hesych. : Π., περισσῶς δείσασα, περισσῶς εὐλαβηθεῖσα. Apoll. Rh. 4, 1650 : Νῆα περιδδείσαντες ἀνακρούεσκον ἐρετμοῖς. Cum infin. id. 2, 1203 : Τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.]

Περιδεινεῖσθαι, περιστρέφεσθαι, περικινεῖσθαι, reperitur scriptum pro περιδιν. : item Περιδείνησις, Περιδεινηταί.

Περιδεινός, Hesychio περιπαθής, s. Valde δεινός. [Περίδινος· περίπατος Soping. quocum Albert. comparavit gl. Ἀνδινός· περὶ παντός, ab Is. Vossio et Hemst. sic correctam, Ἄνδινος, περίπατος.] At Περίδεινον Eid. πειρατήν, pro quo infra περίδινος.

[Περιδειπνέω. V. Περιδειπνίζω.]

[Περιδειπνίζω, Pasco, Gl. « LXX. Reg. 2, 3, 35 : Ἦλθε πᾶς ὁ λαὸς τοῦ περιδειπνῆσαι τὸν Δαβὶδ ἄρτοις, Veniebat populus omnis, ut cum Davide epulum funebre celebraret, Biel. Sed, quia convivia lugubria s. parentalia institui solebant non ab ipsis lugentibus, sed ab amicis lugentes consolaturis (conf. Jerem. 16, 7), rectius sine dubio hoc l. legeretur περιδειπνίσαι, Cibare, Cœnam parare, Cibos afferre, ut exstat hoc l. in cod. Alex., atque ipse textus Hebr. hoc l. postulat. » Schleusn. Recte legitur περιδειπνῆσαι. Artemidor. 4, 81 : Τὰ ἐν νεκυσίοις καὶ περιδείπνοις παρατιθέμενα τισὶν οὔτε ἰδεῖν οὔτε φαγεῖν ἀγαθὸν οὔτε περιδειπνεῖσθαι.]

Περίδειπνον, τό, Cœna parentalis, Polluctum s. Funebre epulum. [Silicernium, Gl.] Videtur esse Circumpotatio ap. Cic. [De leg. 2, 22.] Polluci est ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις, Epulum parentale. [Sic exp. Lex. rhet. p. 294, 22 et Etym. M. p. 699, 43. Ap. Polluc. 8, 66, ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σύνοδος, et sine expos. ib. 146, et 6, 101.] Bud. ex Luciano [De luctu c. 24] : Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον· καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος. Moris est lugentibus ferre cibos, et præparare convivium : quod Græci περίδειπνα vocant, et a nostris vulgo appellantur Parentalia, eo quod parentibus justa celebrantur. Unde legitur Prov. 31 : Date vinum et iis, qui in luctu sunt, ut sc. obliviscantur doloris. Hæc Hieron. in Jerem. 16. [Π. ποιεῖν Demosth. p. 321, 25, Dio Cass. 40, 49.] Athen. 8, [p. 344, B] : Θεόκριτος δ᾽ ὁ Χῖος, τελευτησάσης τῆς γυναικὸς Διοκλεῖ τῷ ὀψοφάγῳ, ἐπειδὴ ποιῶν αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ὠψοφάγει, κλαίων ἅμα, Παῦσαι, φησί, κλαίων, ὦ πόνηρε· οὐδὲν γὰρ πλέον ὀψοφαγῶν ποιήσεις. Idem 7, [p. 290, C] ex Hegesandro de Cocis : Ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν, Ἐπὰν τάχιστ᾽ ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς Τὰ βάπτ᾽ ἔχοντες. [Artemidor. 4, 81 : Ὁ Σύρος ἔδοξε τῷ δεσπότῃ περίδειπνον παρατιθέναι. Scriptor ignotus ap. Suid. : Καὶ τοῦτο ἐδείπνουν τὸ Ἀττικὸν π. Τάφος ap. Hom. Il. Ψ, 29, per π. exp. Apollon. Lex. Hom., schol. et Hesych. G. D. De Epulis gentilium sepulcralibus peculiaris Wolfg. Gasp. Troppanneigeri disputatio est edita Wittemb. 1710, in-4°. De περιδείπνοις Græcorum conf. Le Bas *Monum. rec. par la comm. de Morée* 2, p. 207-215. Hase. || De postremo ante mortem epulo Anaxippus ap. Athen. 9, p. 404, D : Τὸ π. τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ. || De cœna nuptiali Tzetz. Exeg. Il. p. 39, 14 : Ἡ Ἔρις τοῦδε τοῦ γαμικοῦ π. ἀπολειφθεῖσα.]

Περίδειρον, τό, nominatur ἡ σύμπασα τοῦ αὐχένος περιαγωγή, teste Polluce [2, 135], h. e. Totus cervicis flexus atque circumductio. Hesychio est τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου.

Περιδέξιος, ὁ, ἡ, Ambidexter, [Æquimanus, Ambimanus, Gl.]: quod et ἀμφιδέξιος, ut Asteropæus ap. Hom. Il. Φ, [163]: Ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. Sed et ὑπερδέξιος hic exponi scribit Eust. [Recte per ἀμφιδέξιος exp. HSt.: quod quum metro non conveniret, περιδέξιος dixit poeta, usu singulari, quem notavit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 219. Diversæ fuerunt veterum interpretum sententiæ, de quibus Apollon. Lex. (et similiter Hesych.): Οἱ μὲν περισσῶς δεξιὸς περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν (hoc qui voluerunt πέρι δεξιὸς scripserunt, quod annotavit schol.), οἱ δὲ κατ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων. Galen. vol. 9, p. 315: Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα, περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὥσπερ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. De puero ad duplex ministerium apto Strato Anth. Pal. 12, 247: Τοῖον ἔχω σε φίλον περιδέξιον.] || At περιδέξιοι λόγοι ap. Aristoph. [Nub. 950], Qui a summa ingenii dexteritate proficiscuntur. [Per σοφὸς exp. Suidas, allato Callimachi exemplo, Οἷος π. ἔρως. Idem et Photius p. 415, 27. Gregorii Naz. locum apposuerunt vol. 1, p. 566, A: Καὶ ὅπως ἀποφαίνῃ τὸ σὸν περιδέξιον, quod recte explicant, Π. ἐστι τὸ ἀδιάφθορον· ἑκατέρωθεν γὰρ βούλεται συνάγειν. De sophista Synes. p. 37, A: Ἀπορεῖν οἱ χοροῦ τάξει τὸν ἄνδρα, περιδέξιον δή τινα ὄντα. De homine Christianæ virtutis ornamentis induto Clem. Al. p. 791: Ὁ π. ἡμῖν καὶ γνωστικὸς ἐν δικαιοσύνῃ ἀποκαλύπτεται δεδεξιωμένος· ubi respicitur ad verba Apostoli Cor. 2, 6, 7: Διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν. || Peropportunus. Oppian. Cyn. 1, 114: Ἠὼς μὲν τέταται π. ἀγρευτῆρι· 454: Ἀνθρώποισι πέλει π. ὥρη χειμερίη.] || Περιδέξια, Dextralia, Armillæ, VV. LL. ex Exod. 35, [21], Num. 31, [50], Esaiæ 3, [19].

[Περιδεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas. Anna Comn. 8, p. 225, C: Τὴν τόλμαν, τὴν π. τοῦ ἐπιχειρήματος.]

[Περιδεξίως, q. d. Ambidextre. Philostr. p. 511: Ὑπὸ τοῦ π. τε καὶ πρὸς ἅμιλλαν ἐς ἄμφω ἡρμόσθαι· τὸ μὲν γὰρ δικανικὸν σοφιστικῇ τινι περιβολῇ ἐκόσμησε, τὸ δὲ σοφιστικὸν κέντρῳ δικανικῷ ἐπέρρωσεν.]

Περιδέραιος, ὁ, ἡ, q. d. Circumcollaris, ut π. κόσμος, Plut. Galba [c. 17, Artemidor. 2, 5, Greg. Nyss. vol. 2, p. 198, C], de muliebri ornatu. Sic π. στεφάνους, Coronas quæ circumponerentur collo, Idem [Mor. p. 647, D] nominat, addens et ὑποθυμίδας vocari, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀναθυμίασιν. Substantive etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, i. e. ἱμὰς πλατὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, Collare, Millum. [Hesych.: Περιδέραια (—εα codex), περιτραχήλια, ἢ ἐνώτια.] Frequentius tamen pro Ornatu collari, s. Monili. Plut. [V. Sertor. c. 14]: Τὰ χρυσᾶ περιδέραια, ἃ Ῥωμαῖοι βούλλας καλοῦσι. Idem [Mor. p. 528, A]: Τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κορασιώδη. Herodian. 5, [8, 2]: Περιδεραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus et armillis. [Λιθοκόλλητον περιδέραιον Aristæn. 1, 1. Figurate Aristid. vol. 1, p. 23, 18: Καθάπερ τινὰ ὅρμον καὶ π. συμπάσης τῆς Ἑλλάδος τοῦτ' εἶναι.] Scribitur enim h. v. utroque modo, interdum uno ρ, interdum gemino. [Mœris p. 326: Περιδέρρεα Ἀττικοί, περιτραχήλια Ἕλληνες. Περιδέρρεον edd. vet. ap. Clem. Al. p. 244. Recta scriptura περιδέραια est, quam confirmat versus Aristophanis fragm. 309, 5: Κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα, et agnovit Orus, de quo Etym. M. p. 663, 46: Περιδέραιον (scr. Περιδέρραιον), περιτραχήλιος κόσμος, ἀπὸ τοῦ δέρρη Αἰολικῶς, ὃ σημαίνει τὸν τράχηλον. Ὁ δὲ Ὦρος ὁ Μιλήσιος διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφει καὶ δι' ἑνὸς ρ· ᾧ μᾶλλον πειστέον. Seqq. ex Indice.] Περιδιδέρραιος, perperam ap. Plut. scriptum pro περιδέραιος.

Περιδερίς, ίδος, ἡ, pro eodem [ap. Polluc. 2, 235; 5, 55].

Περιδέρκομαι, Circumspicio: unde περιδέρκεο, in Epigr. [Agathias Anth. Pal. 5, 289: Τὴν κούρην δ' αἰεὶ περιδέρκεται. Nonn. Dion. 22, 58: Τόσσον ἰδεῖν μεθέηκεν ὅσον περιδέρκεται ἀνήρ.]

[Περιδέρραιος. Περιδέρραιον. V. Περιδέραιον.]

[Περιδέρω, Circum excorio. Galen. vol. 4, p. 165: Περιδαρθῆναι δ' ἐκείνην (τὴν ἀρτηρίαν) καὶ γυμνωθῆναι τῶν πέριξ σωμάτων. G. D. Id. Galen. vol. 2, p. 691, 16: Περιδείρεται τὸ δέρμα. Democrat. ap. eund. vol. 14, p. 94: Περιδείρας ῥᾳδίως, ὡς ἐγχέλεις. Hase.]

[Περίδεσις, εως, ἡ, Circumligatio. Musonius ap. Stob. Flor. 1, 84: Περιδέσει πίλων ἢ ὑφασμάτων.]

[Περιδεσμεύω, Circumligo. Schol. Aristoph. Eccl. 118: Περιδεσμεύουσα τὴν τριχίνην ἐσθῆτα· 319: Περιστικὰς ὑφάλκομαι, ἀντὶ τοῦ περιδεσμεύομαι, ὑποδέομαι. G. D. Hippiatr. p. 158, 29: Κατάπλασσε καὶ περιδεσμεῦε. Hase.]

[Περιδεσμέω, idem. Jo. Chrys. vol. 2, p. 243, E: Νομίσματα χαλκᾶ ταῖς κεφαλαῖς καὶ τοῖς ποσὶ περιδεσμούντων. Geopon. 17, 19, 3: Ῥάκει περιδεσμοῦσιν. Eudocia p. 413: Φαλλοὺς περὶ τὴν ὀσφὺν τὴν ἑαυτῶν ἰδιοτρόπως περιεδέσμουν. G. D. Hippiatr. p. 91, 27: Δέρματι περιδέσμει. Ib. p. 77, 9: Τοὺς ὀφθαλμοὺς περιδέσμει. Hase.]

[Περιδέσμιος, ὁ, ἡ, Circumvinctus. Nonn. Dion. 48, 142: Ἀντιτύπῳ περιδέσμιον ἅμματι χειρῶν παρθενικήν.]

[Περίδεσμος, ὁ, Strophium. Aristæn. 1, 25: Μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσατο. Angl. || Fasciola. Vita S. Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 406, 33: Περιδέσμους ποιοῦσα ἐκ τῶν φορεμάτων αὐτῆς. Hase.]

[Περίδετος, ὁ, ἡ, Circumligatus, Circumvinctus. Schneid.]

Περιδευκής, Hesychio est περισσῶς πεποικιλμένη. [Mire depravatum ex Περιλευκής, quod infra legitur cum eadem expos. Ruhnk.]

[Περιδεύω, Inungo. Joann. Cinnam. Hist. p. 115, B: Αἰνεά τινα ὕφη ὕδατι περιδεύουσι στέατι. Id. ib. p. 165, D: Πίλους τινὰς ὄξει περιδεύσαντες. Hase.]

[Περιδέχομαι, Amplector, Admitto. Just. Mart. p. 226, B: Εἰ δὲ βούλοιο τούτου περιδέξασθαι λόγον· alii παραδέξασθαι scripsit, quod voc. legitur paulo ante. Hase.]

Περιδέω, Circumligo, Obligo. Xen. [Anab. 4, 5, 35], σακκία περιδεῖν. [Plut. Mor. p. 825, E: Τῶν ἐν ταῖς παλαίστραις διαμαχομένων ἐπισφαίροις περιδέουσι τὰς χεῖρας. Schol. Aristoph. Pl. 589: Κόσμου βασιλικοῦ τοῦ περιδουμένου δι' ὅλου σώματος. Ev. Joann. 11, 44: Ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο.] Aristoph. [Eccl. 100, 273]: Περιδησόμεσθα πώγωνα. [Περιδοῦ ib. 121.] Et in pass. [media] voce ac signif. Plato Leg. 8, p. 294 [830, B]: Ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιδούμεθα· ubi quidam interpr. Circumcingi. [Herodot. 4, 176: Περισφύριον περιδέεται γυνή. || Metaph. Infligo. Declamator anon. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 53: Τοσούτῳ χαλεπωτέραν αὐτῷ περιέδησα τὴν τελευτήν, φόνῳ παιδὸς βασανίσας.]

Περιδεῶς, Meticulose, Pavide. Thuc. 6: Τοὺς περιδεῶς ὑποπτεύσαντάς τι· 7, [71]: Καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες. Et Isocr. Evag. [p. 200, E]: Πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως ἐκ παλαιοῦ περιδεῶς ἔσχεν. [Joseph. B. Jud. 2, 11, 4: Πρὸς τὴν ἀπόλειψιν π. ἔσχον. Hase. Dionys. Hal. vol. 6, p. 879, 12.]

[Περιδήλιον lectio vitiosa. V. Περίδινος.]

Περίδηλος, ὁ, ἡ, Hesychio περιφανής, Conspicuus, Perspicuus. [Phot. Epist. p. 207, 28: Περίδηλον γὰρ ἐκ τούτου, Patet inde. Hase.]

[Περιδηλόω. Περιδηλοῖ Eustath. Opusc. p. 319, 74. Scrib. παραδηλοῖ. G. Dind.]

[Περίδημα, τό, Fascia. Dio Chr. vol. 1, p. 628: Περιδήματα φοροῦντα.]

[Περιδηριάω, Contendo, Pugno. Quint. Sm. 6, 287: Ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἄμοτον περιδηριόωντα. Med. id. 4, 165: Ὅτε ποσσὶ νέοι περιδηριόωνται.]

[Περιδήριτος, ὁ, ἡ, Circum quem pugnatur. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 219: Τὴν τ' ἐρατεινὴν καὶ π. Κύπριδος ἐργασίην.]

[Περιδιαιρέω, Circumcido. Oribas. p. 4 ed. Mai.: Χρὴ δὲ περιδιαιρεῖν τὸν τρόπον τοῦτον· μετὰ τὸ σημειώσασθαι τὸν περιαιρεθησόμενον τόπον ... ἄγκιστρον καταπείραντας ... πᾶν τὸ περιχαραχθὲν ἐκτεμοῦμεν.]

[Περιδιδύσκω, Circumvestio, Induo. Georg. Acrop. Hist. p. 18, B: Τὸ βασιλικὸν τοῦτον περιδιδύσκει διάδημα. Eustath. Opusc. p. 21, 90: Τὴν δὲ δέσποιναν ψυχὴν ἀφέντες ῥυποῦσθαι καὶ σκότον οὕτω περιδιδύσκεσθαι.]

Περιδίδομαι, i. q. παραβάλλομαι, Depono, s. Deposito pignore certo, Ex pacto certo: s. Paciscor: ut ap. Suid. [ex Aristoph. Eq. 798]: Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, quod exp. περὶ τῆς κεφαλῆς συνθήκην θεῖναι. Sic ex Aristoph. [Ach. 772] affert: Αἶ λῆς, περιδοῦ [περίδου] νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν [θυματᾶν] ἁλῶν, pro, εἰ βούλει, ποιησώμεθα συνθήκας περὶ ἁλῶν μετὰ θύμου τετριμμένων: quomodo schol. quoque exp. Itidemque Nub. [644]: Περιδοῦ [περίδου] νῦν ἐμοὶ Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, iidem exp. σύνθου, συνθήκας ποίησον: malim ego Depone (ut apud Virgil. [Ecl. 3, 32], De grege non ausim quidquam deponere tecum), s. Deposito pignore certa, Ex pacto certa. Notanda porro hic constr. est περιδοῦ ἐμοὶ εἰ μή, pro περιδοῦ ἐμοὶ περὶ τοῦ εἰ μή. [Hesych.: Περιδοῦ (scr. περίδου), σύνθου· τοῦτο δὲ παραβάλλεσθαι λέγουσιν· ἢ συνθήκης θέσιν (θέστες codex). Postrema verba ἢ σ. θ. ad gl. præcedentem Περίδοσιν recte rettulit HSt. s. v. Περίδοσις.] Homerus quoque in hac signif. utitur verbo isto, sed omisso περὶ cum gen. solo construit: ut Il. Ψ, [485]: Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. e. συνθήκας ποιώμεθα [ut exp. schol. et Suid.: συνθώμεθα Hesych.], Paciscamur, s. Ex pacto certemus. Et Od. Ψ, [78]: Ἀλλ' ἕπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, Αἴ κεν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί σ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, i. e. περὶ ἐμοῦ, κατ' ἐμαυτοῦ συνθήκας ποιήσομαι [συνθηκοποιήσομαι Hesych. et Etym. M. p. 663, 51], Ita de me tecum paciscar, Hoc pacto me obstringam. [Ap. Theod. Diac. De exp. Cretæ p. 261, 3: Ἵνα μὴ τὰ τῇ λήθῃ περιδοθῇ κατορθώματα, prava videtur scriptura, pro παραδοθῇ. Hase.]

Περιδιείρω, Circumquaque trajicio et insuo. Unde partic. περιδιείρας, quod exp. Implicans. [Philostr. p. 819: Περιδιείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρῳ τὼ πόδε.]

Περιδινέω, Instar vorticis aut turbinis circumago. Æschin. C. Ctes. [p. 77, 29]: Ὅτε κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγες. Synes. De insomn.: Καὶ ἀγανακτεῖν καὶ τὼ χεῖρε περιδινεῖν ἀκόσμως ἐν τῷ διατίθεσθαι λόγους, Manus circumagere. Sic ap. Suid., de Babyloniis: Ἐντιθέντες εἰς σφενδόνην ἁλῶ, περιδινοῦντες ἐν κύκλῳ. Et pass. Hom. Il. [X, 165]: Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην Καρπαλίμοισι πόδεσσι· i. e. περιέδραμον, Eust. [Per περιεστρέφοντο exp. Hesych.] Sic Apoll. Arg. 1, [1059]: Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες Τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν, schol. περιδραμόντες. [Timæus Locr. p. 97, C: Περιδινεύμενος ὑπὸ τᾶς τῶν ἀπλανέων σφαίρας. Xenoph. Symp. 7, 3: Ἐπὶ τροχοῦ ἅμα περιδινουμένου γράφειν τε καὶ ἀναγιγνώσκειν. Galen. vol. 2, p. 9: Περιδινεῖσθαι μὴ σκοτούμενον. Parthen. c. 32: Ἐκτὸς φρενῶν ἐγένετο καὶ περιδινηθεὶς ἀπολισθάνει τοῦ ἵππου. De exercitatione corporis Lucian. Lexiph. c. 2: Εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ. || Περιδίνω, ut δίνω pro δινέω dictum est, ap. Hesych.: Περίδινε, περιεκύκλευεν. Περιδίνεσθαι (sic codex), περικινεῖσθαι, περιπορεύεσθαι, περιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι.]

Περιδινής, ὁ, ἡ, Qui vortice circumagitur. At π. κύρτος Epigr. [Anth. Pal. 6, 23] exp. Versatilis nassa.

Περιδίνησις, εως, ἡ, In gyrum aut vorticem circumactio. [Hesych.: Περιδινήσεις, περιόδους, καὶ τὰ ὅμοια. Schol. Apoll. Rh. 4, 144: Τὰς εἰλήσεις τῆς σπείρας, τὰς π. Philostr. p. 880 et Eustath. p. 1385, 6: Τροχοῦ π. Suidas s. v. Ἐξάρσεις: Ἐξ. τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις. Theodoret. Therap. p. 201 Gaisf.: Τῆς τοῦ οὐρανοῦ π. « Zachar. Mityl. Dial. p. 188. » Boiss. Plut. Mor. p. 888, D: Τῇ δ' εὐτονίᾳ τῆς π. Ach. Tat. Isag. in Phæn. p. 140, 29: Τῆς τοῦ τροχοῦ π. Diog. L. 2, 12: Τῇ σφοδρᾷ π. Hase.] Exp. et Vertigo.

Περιδίνητος, ὁ, ἡ, ap. Dionys. P. [407], i. q. πολύστροφος, Versatilis. [Nunc πολυδινήτῳ ex codd. Ὀξυτόνως ap. Hesych. Περιδινητοί, περικινητοί, καὶ τὰ ὅμοια· nisi hoc aut a masculino est Περιδινητής, ὁ, Circumactor, aut corruptum ex Περιδεδίνηται, περικεκίνηται. G. Dindorf.]

Περίδινος, ὁ, ut περίδινοι λεγόμενοι, Plato Leg. [6, p. 777, C: Τὰ τῶν λεγομένων περιδίνων τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν γιγνομένων ... ἔργα], πειραταί, VV. LL. [Pro quo περίδειπνοι scribitur ap. Hesych. et Athen. 6, p. 264, F. Sed vera ista scriptura, ut ἀπὸ τοῦ περιδινεῖσθαι, A circumvagando, περίδινος dicatur directe. Schweigh.] Περιδήλιον [Photio et] Suidæ [vitiose] πειρατήν. Hesych. habet περίδειπνον, Platonis codd. περίδινον.

[Περιδιπλόω, Circumduplico, Convaso. Judith. 10, 5: Περιεδίπλωσεν πάντα τὰ ἀγγεῖα ἑαυτῆς. Schleusn.]

[Περιδίω, Timeo. Περὶ ... δίε ap. Hom. per tmesin. V. Δίω vol. 2, p. 937.]

[Περιδιώκω, Persequor, Gl. Strabo 6, p. 259: Περὶ στερὰς περιδιώκειν· nam sic ex codd. et epitome corrigendum quod vulgo legitur ἐπιδιώκειν. Sext. Emp. p. 264: Οἱ γραμματικοὶ ποικίλως περιδιωκόμενοι, Undiquaque in angustias redacti.]

[Περιδνοφόω, Tenebris circumdo, Obtenebro. Aratus 876: Ἤ τ' ἂν ἐπερχομένοιο περιδνοφέωντ' ἀνέμοιο (ἀκτῖνες).]

[Περιδοκέω. Περιδοκοῦσι ap. Plut. Mor. p. 938, C. Recte duo libri προσδοκῶσι.]

[Περιδόμημα, τό. Etym. M. p. 255, 40: Δέμας παρὰ τὸ δεμῶ τὸ οἰκοδομῶ· περιδόμημα γάρ ἐστι τῆς ψυχῆς καὶ οἰκητήριον, Structura animam circumdans.]

[Περιδονέω, Circum agito. Dionys. A. R. 1, 19: Νησίδα ἐν τῇ λίμνῃ περιδονουμένην. Basil. M. vol. 2, p. 127, A: Περιδονεῖται καὶ κατασείεται τὸ σῶμα. G. D. Evagr. Hist. eccl. p. 287, C: Τὸν σπόγγον περιδονοῦντες. Greg. Nyss. t. 1, p. 36, C; 586, D. Hase. || Circumsono. Theophyl. Sim. Hist. p. 132, D: Αἱ σάλπιγγες περιεδόνουν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 228, D: Χρυσοῖ κώδωνες, τοῖς ῥόθοις περιδονούμενοι. Hase.]

[Περιδόνησις, ἡ, Circumactio, Gesticulatio, si recte legitur ap. Jo. Chrys. t. 5, p. 497, 37: Ὀφθαλμῶν περιστροφὰς καὶ χειρῶν π. Al. περιδινήσεις. Hase.]

[Περίδοξος, ὁ, ἡ, Famosus, Illustris. Eumath. 10, p. 365: Κἂν εὐτυχὴς κἂν π. Theodor. Metoch. p. 755: Τῶν πόλεων ἡ περιδοξοτάτη καὶ περιφανὴς Ἀντιόχεια. G. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 38, 12; 53, 10; 125, 19 ed. Bonn. Id. ib. p. 87, 17: Π. τρόπαιον· 31, 8: Περιδόξῳ τῷ προσκηνίῳ· 258, 14: Ἐπαγγελίαις π. Compar. Περιδοξότερος ap. Achmet. Onirocr. p. 32, 21; 146, 10. Hase. || Adverb. Περιδόξως Theodor. Metoch. p. 550: Καλῶς ἄγεσθαι καὶ οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ π. ἀνύσαι.]

[Περίδοσις, εως, ἡ.] Περίδοσιν Hesych. exp. συνθήκην et [s. v. Περίδου] συνθήκης θέσιν, Pactum, Depositionem pignoris et certationem ex pacto.

Περιδουπέω, Circumsono. Unde Philostr. [Her. p. 742]: Περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς. [Novem codd. ἐδουπεῖτο.]

[Περίδουπος. Γαῖαν π. ap. Tzetz. Posth. 457, ubi nunc ἐρίδουπον ex codd. melioribus.]

[Περιδόχιον, τό. Lex. Herodot. ad 1, 181: Καταγωγή· πανδοκεῖον· ubi codex, ut refert Osann. Auct. Lex. p. 125, addit περιδόχιον. Quæ vel præcedentis vocabuli dittographia est vel corruptela v. ξενοδόχιον. G. D.]

[Περιδραμητέον. V. Περιθρεκτέον.]

Περίδραξις, εως, ἡ, Comprehensio, quæ fit manu in pugnum contracta. Budæus ex Plut. [Mor. p. 392, A]: Ἡ σφοδρὰ περίδραξις ὕδατος τῷ πιέζειν εἰς ταυτὸ καὶ συνάγειν διαρρέον ἀπόλλυσι τὸ περιλαμβανόμενον. [Add. p. 979, D; 1082, A.] Idem ex Gregor.: Κεκρατηκέναι πλέον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ π. [Jo. Glyc. De rat. synt. p. 12, 30 Jahn.: Κατοχή, καὶ λῆψις, καὶ π. Actt. Conc. t. 3, col. 821, 53: Τὴν τῶν δογμάτων π. Interpr., Assumptionem. Hase.]

Περιδράττομαι, Apprehendo [Per περιέχεσθαι exp. Phot. et Suid.], καταλαμβάνω. [Plut. Camilli c. 26, Lysandri c. 17.] Bud. ex Aretha: Οὐ τῶν ἀνεννοήτων περιδράττεται νόησις. [Epiphan. Hær. 64, 16, ex Orig. Routh. Ἡμεῖς δὲ τοῦ λόγου περιδραξόμεθα, Arctissime complectamur, Greg. Naz. Ep. 63. Strong. Greg. Naz. vol. 1, p. 49, B ed. Bened.; Greg. Nyss. vol. 1, p. 10, C; 21, B; 133, B. G. Dind. Euagr. H. E. p. 406, 26. Hemst. Zachar. Mityl. p. 148, 5. Boiss.]

[Περιδρομάς, άδος, ἡ, Ambiens. Philodem. Anth. Pal. 5, 13: Λύγδινα κίονα μαστῶν ... μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος.]

[Περιδρομεύς, έως, ὁ, Ambitiosus, Gl.]

Περιδρομή, ἡ, Circumcursus, i. e. Cursus quo circumcurrimus et obimus. [Xen. Cyn. 10, 11: Περιδρομὴν ποιούμενος, de apro cursu converso.] Plut. [Mor. p. 592, D]: Οὐ γὰρ ἐξέβαινεν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, ὑπείκουσα δὲ ἀεὶ καὶ χαλῶσα τῷ δαίμονι τὸν σύνδεσμον, ἐδίδου περιδρομὴν καὶ περιφοίτησιν· de anima Hermodori cujusdam, quæ relicto corpore ἐπλανᾶτο πολλὴν τόπων, deinde revertebatur πολλοῖς τῶν μακρὰν λεγομένων καὶ πραττομένων ἐντυχοῦσα καὶ παραγενομένη. [Ἡ τοῦ ἡλίου π. Plut. Mor. p. 886, C (ex quo corrigendus Stob. Ecl.

phys. vol. 1, p. 440, ubi τὴν τοῦ ἡλ. περίδρομον legitur). A Ἡ τῆς σελήνης π. p. 937, F. Π. ἀστέρων Pollux 4, 155, 156. G. Dind.] Exp. etiam Circuitus, Circinatio, Ambitus, Pars ambiens. At pro ἐκ περιδρομῆς, quod ap. Plut. legitur, exponiturque In transcursu, scrib. potius ἐκ παραδρομῆς: De puer. educ. [p. 7, C]: Τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον εἶναι, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ περιδρομῆς μαθεῖν, ὥσπερεὶ γεύματος ἕνεκεν. [|| Fraus, Circumventio. Memno ap. Phot. Bibl. p. 225, 7, a Wakef. cit.: Περιδρομῇ Ἀρσινόης.]

[Περιδρομίς, ἴδος, ἡ.] Περιδρομίδας, seu Παραδρομίδας, ut quidam scribunt, ap. Vitruv. sunt Hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta, athletæ prodeuntes cœlo sereno xystarchæ jussu exercentur. Apud Vitruv., inquam, 5, 11: Proxime autem xystum et duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci περιδρομίδας, nostri Xystos appellant: in quas per hyemem ex xysto sereno cœlo athletæ prodeuntes exercentur. Et 6, 10: Xystos enim Græca appellatione est Porticus ampla latitudine, B in qua athletæ per hyberna tempora exercentur. Nostri autem hypæthras ambulationes, Xystos appellant, quas Græci περιδρομίδας dicunt. Bud. Pand. scribit παραδρομίδας, quam scripturam non probo; dicuntur enim περιδρομίδας eundem usum habente præpositione, quem et ap. Herodian. habet in voc. Περίδρομοι. [Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 292, 2. Hase.]

Περίδρομος, ὁ, ἡ, i. q. περίτροχος, Circumcurrens, Circumcursans. [Æsch. Suppl. 349: Ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα π.] Aristoph. Ran. [744]: Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνες, Cocyti canes, qui circumcursant et obeunt omnia loca, πανταχοῦ περιστρέφεσθαι δυνάμενοι: de furiis. [De muliere corpus vulgante (ut περίφοιτος) Theogn. 581: Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον. || Circumdatus. Eurip. ap. Strabon. 8, p. 563: Κοίλη γὰρ (ἡ χώρα), ὄρεσι περίδρομος. Apoll. Rh. 3, 1085: Αἱμονίη π. οὔρεσι γαῖα.] Significat etiam Rotundus, Teres, Orbicularis figuræ. Quomodo apud Hom. Il. E, [726] πλῆμναι περίδρομοι dicuntur, i. e. C Rotundi modioli, κυκλοτερεῖς, περιφερεῖς. Itidemque [728]: Δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. [Æsch. Sept. 495: Π. κύτος ... κοιλογάστορος κύκλου (scuti). Eur. El. 458: Περιδρόμῳ ἴτυος ἕδρᾳ· et subst. Troad. 1197: Ἴτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις.] Sed et περίδρομος αὐλὴ accipi posset Quæ est rotunda et veluti circinato ambitu, initio Od. Ξ: Ἔνθα οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. Sed alii ibi Spatiosam aulam eo nomine intelligunt: brevium scholiorum auctor περιοδευτήν, γείτονας μὴ ἔχουσαν τοὺς ἐμποδίζοντας τῷ βουλομένῳ περιδραμεῖν καὶ περιελθεῖν αὐτήν. Ita ut περίδρομος hic dicatur Qui potest περιτρέχεσθαι, i. e. Circumcurri et sine impedimento obiri: quemadmodum ἐπίδρομος significat τὸν ἐπιτρέχεσθαι δυνάμενον. Itidem vero et περίδρομος κολώνη exp. non solum περιφερής, Circularis, sed etiam πανταχόθεν περιτρέχεσθαι δυναμένη, Quæ undique circumcursari potest. [Phot. et Suidas, Π., πάντη (παντὶ Phot.) περιέχεσθαι (περιέρχεσθαι libri Suidæ deteriores) δυνάμενος. Nonn. Dion. 25, 388: Ἀσπίδα ... ἣς ἐνὶ μέσσῳ D γαῖαν ἔτευξε περίδρομον.] || Substantive etiam usurpatur hoc περίδρομος. Ac primum significat Locum circularis figuræ, in quo circumcurri potest. [Hesych.: Περίδρομοι, ... τόποι περιφερεῖς, στρογγύλοι.] Herodian. 1, [15, 5]: Τῷ δὲ Κομμόδῳ περίδρομος κύκλῳ κατεσκεύαστο, ὡς μὴ συστάδην τοῖς θηρίοις μαχόμενος κινδυνεύοι, Pleno amphitheatro exædificatus Commodo peridromus fuerat, Polit. Circum Latine vocare possis. Xen. Cyrop. 6, [1, 53]: Ἐποίησε δὲ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων [tabulata turrium dicit rotis vehendarum] καὶ περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. [Π. altiorem ædium partem ambiens ap. Polluc. 7, 125: Ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου ... καὶ περίδρομον ἐργάσασθαι. Ἀριστοφάνης γοῦν ἔφη (fr. 182) «Ἐπὶ τοῦ π. στῆσα τῆς συνοικίας.» Π. templi ap. Heliodor. 1, 27: Πεπλῆσθαι ... προπύλαια καὶ περιδρόμους ἀνθρώπων. Π. muri in inscr. de muris Athen. p. 34, 54 ed. Müll.: Ἐπιβαλὼν τοῦ π. τὰ γεῖσα· de quo Müller. p. 51: «Murorum π., qui a παρόδῳ distinguitur, pro exteriori ambitu, extra pinnas, habendus est, qui coronæ A muri magnam partem insistit. Hinc ea corona τὰ τοῦ π. γεῖσα appellari poterat. Infra v. 85, 86 componitur ὁ π. καὶ ἡ ἔπαλξις καὶ τὸ θωράκιον καὶ τὰ γεῖσα. Omne iter in muris significare videtur ὁ π. Byzantii murorum ap. Dion. Cass. 74, 10.» Plato Critia p. 116, B: Τοῦ ... τείχους χαλκῷ περιελάμβανον πάντα τὸν π. Corrupta est gl. Hesychii, Περιδρόμους τείχους· περὶ τοὺς βεβλημένους τοίχους κύκλῳ· ubi scrib. videtur τοὺς περιβεβλημένους, si lemma recte in περιδρόμους τοίχους mutavit Albert., ut περιδρόμους adjective dictum sit.] Sic περίδρομος vocatur Circulus ille qui calvariam circumcurrit, Orbis quem imi capilli describunt: qui et στεφάνη nominatur, i. e. Corona, teste Polluce [immo 2, 40], ubi περίδρομον et στεφάνην nominari tradit τὴν τελευταίαν τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδον. [Aristot. Physiogn. c. 3: Εὐανθὴς ὁ π. τῶν τριχῶν. Polemo Physiogn. 2, 11; Adamant. 2, 41.] Item περίδρομοι appellantur Circumcurrentes plagarum funes, i. e. Funes qui retis laqueis ab imo et summo inditi, ipsum modo contrahunt expansum, modo contractum B explicant: qui ἐπίδρομοι etiam nominantur, ut supra docui: a Servio Plagæ. Scribit enim ap. Virg. Æn. 4, proprie plagas dici funes illos, quibus retia tenduntur circa imam et summam partem. [Hesych.: Περίδρομοι, τοῦ δικτύου τὸ διειρόμενον σχοινίον διὰ τὸ κάτω βρόχοις καὶ πάντη περιέχεσθαι.] Meminit horum περιδρόμων Pollux [5, 31], cujus verba supra in Ἐπίδρομος attuli: meminit et Xen. Cyneg. sæpius: ut p. 569 [2, 5]: Ὑφιέσθωσαν δὲ τοὺς περιδρόμους ἀναμματους, ἵνα εὔτροχοι ὦσι· p. 579 [10, 7]: Τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ· p. sequente [§ 10]: Ἀκοντίζειν, καὶ λίθους βάλλειν, περιϊσταμένους ὄπισθεν καὶ πολὺ ἄποθεν, ἕως ἂν κατατείνῃ προωθῶν αὑτὸν τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. Et rursum [11]: Ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀκοντιζόμενος καὶ βαλλόμενος κατατεῖναι τὸν περίδρομον, ἀλλ' ἐπανιὼν ἔχῃ πρὸς τὸν προσιόντα περιδρομὴν ποιούμενος. [|| Ὁ περὶ τοῖς βλεφάροις π., Circulus circa palpebras, Pollux 2, 71. || Circumcursus, Circuitus. Eunath. p. 520: Τῶν πολλῶν ἐκείνων δρόμων καὶ περιδρόμων. Αἱ περίοδοι τῶν περιδρόμων, Cursuum in Circo conversio- C nes, Dio Cass. 49, 43. De circuitu signorum cœlestium Manetho 4, 5: Ζωιδίων τε πόλοιο περιδρόμον. De tempore quod circumagitur Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 29: Περίδρομοι ἐτῶν· οἷον περίοδοι.]

[Περιδρύπτω.] Περιδρύφη, Hesychio περιξέη, a δρύπτω s. δρύπτω. [Apud Cyrill.: Περιδρύφει, περιξέει. Anth. Pal. 9, 706, de arbore: Εἰ δὲ περιδρύψῃς με παρ' ἀτραπιτὸν περ ἐοῦσαν, δακρύσεις.] Inde pass., ap. Hom. Il. Ψ, [395]: Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε, Circumcirca laceratus ac sauciatus est. [Philo vol. 1, p. 311, 43: Περιδρυπτόμενος δὲ γόνυ καὶ χεῖρας καὶ πρόσωπα, κλαίει. Hase. Hesych.: Περὶ δ' ἐδρύφθη· περιεξέσθη· et infra Περιδρύφθη. Achill. Tat. 1, 12: Τοσούτοις περιδρύπτεται τραύμασιν ὅσαι τῶν κλάδων ἦσαν αἱ αἰχμαί.]

[Περιδρυφακτόω, Cancellis circumdo. Georg. Pach. V. Mich. p. 184, E: Ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς κέλλης, ὃ δὴ καὶ σιδηροῖς τοῦτο μὲν ὀρθίοις, τοῦτο δ' ἐγκαρσίοις περιδρυφακτοῦτο τοῖς κάμαξι.]

[Περίδρωσις vitiose pro Περίδρωσις, quod v.]

D Περιδύω, Circumvestio, Induo: περιδύεται, Hesychio περιβάλλεται, [Idem cum Phot. et Suida] χρίεται, εἰσδύεται. Habet et contrariam signif., ut Idem testatur, περίδυσο exp. ἀπόδυσο. [Corruptum ex περίδυσον, ἀπόδυσον, vel περίδυσε, ἀπέδυσε, gl. sumta ex Hom. Il. Λ, 100: Ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας, Exuit iis tunicas.] Itidem vero et Pollux [7, 44] tradit Hyperidem περιδῦσαι dixisse, quod alii ἀποδῦσαι et περιλωπίσαι, Soph. ἀπολωπίσαι, Exuere, Detractis vestimentis spoliare. [Athen. 13, p. 607, F: Πολύστρατον ... τὸν ἐπικαλούμενον Τυρρηνόν, ὅτι τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια περιέδυεν. Appian. Civ. 5, 68: Περιδυόντων αὐτὰ (τὰ νεκρὰ) τῶν στρατιωτῶν· 4, 44: Ὁ θεράπων ἑαυτὸν τοῖς τυμβωρύχοις παρέσχε περιδύειν. Cum accus. personæ et rei ib. 5, 67: Εἰ τὰ κοινὰ ταμεῖα κεκενωκότες ... ἔτι καὶ τὰ λοιπὰ (χρήματα) περιδύοιεν αὐτούς. Sic Musgr.: libri περιδεύοιεν vel περιελεύοιεν. De versibus metro exuendis Epicharm. ap. Diog. L. 3, 17: Καὶ λαβών τις αὐτὰ (τὰ ἐμὰ) περιδύσας τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει, εἷμα δοὺς καὶ πορφύραν λόγοισι ποικίλας καλοῖς ....] Sic ap. Suid.

[ex Josephi A. J. 12, 5, 4]: Περιδύσας τὸν ναόν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ θεοῦ βαστάσαι. [Idem: Περιδυθῆναι, ἐκδυθῆναι. Περιέδυσεν, ἀφείλετο τὰ ἱμάτια, addito Josephi exemplo A. J. 12, 4, 9.]

[Περιεγείρω, Expergefacio. Joseph. A. J. 2, 9, 4: Περιεγερθεὶς ὁ Ἀμαράμης. Id. 5, 9, 3, bis. Περιεγειρόμενος 17, 13, 3, ubi περιεγρόμενος scribendum ex cod. Leid. || Circum expando. V. Περίκυκλος.]

[Περιεγκεντρίζω. Inscr. de muris Athen. p. 36, 62 ed. Müll.: Οὗ μὴ κατεστέγασται, στεγάσει διαλείπων καὶ ἐπιβλήσων τιθεὶς ἐναλλάξ, ἢ στρωτῆρσιν περιεγκεντρίσει διαλείπων τρεῖς παλαστὰς ἐκ τοῦ ἐπάνωθεν. «Ἐγκεντρὶς aculeus est infodiendo vel impingendo idoneus; itaque περιεγκεντρίζειν στρωτῆρσιν nihil aliud esse potest, nisi Undique vel utrinque asseres acutos impingere.» Müll. p. 57.]

[Περιεδρεύω, Obsidior, Gl.]

Περιέδω, Corrodo, Circumquaque adedo.

[Περιεζόμενος. V. Περιέζομαι.]

Περιέθελω, Supramodum volo. Hesych. περιέθελεν exp. ἠγάπα, [et περιέθελον, ἠγάπων,] itemque περιηθέλησε, B ἠγάπησε. [Hom. Il. Ω, 236: Περὶ δ' ἤθελε θυμῷ λύσασθαι φίλον υἱόν· quod fuerunt qui pro περιήθελε dictum per tmesin acciperent: sed recte alii περὶ cum θυμῷ construxerunt.]

[Περιείδον.] Περιείδω, Negligo, ut περιοράω. Unde οὐ περιεῖδε, Non neglexit, Non passus est. Interdum enim περιιδεῖν exp. etiam Pati, Sinere: ut quum dicitur περιεῖδε χρήσασθαι: ap. Herodot. 4, [113]: Ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι· sc. τὸν Σκύθην, qui ipsi ἐνεχρίμπτετο. [Dionys. De Isæo jud. c. 6: Περιιδεῖν αὐτὸν ... τῶν ὑπ' Ἀνδροκλείδου δεδομένων στερηθῆναι. HSt. infra:] Περιιδεῖν, Circumspicere: ut περισκοπεῖν. Isocr. Evag.: Περιιδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. Et Thuc. 4, [71]: Περιιδεῖν τὸ μέλλον, Rerum eventum speculari. Item Negligere: necnon Sinere: seq. accus. [vel simplici, ut ap. Philostr. Her. p. 687: Οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι περιιδεῖν ταῦτα, quod per παριδεῖν, καταφρονῆσαι exp. schol. ap. Boiss. p. 447, vel] cum participio. Herodot. [8, 75]: Ἢν μὴ περιίδητε διαδράντας αὐτούς, Nisi eos diffugere siveritis. Idem [4, 118]: C Μὴ περιίδητε ἡμέας διαφθαρέντας, Ne sinatis nos pessumdari. Et 1, [24]: Περιϊδέειν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι ἀεῖσαι, Sinere se. Est a them. περιείδω: refertur etiam ad περιοράω. [Soph. Œd. T. 1505: Μή σφε περιίδῃς (sic Dawes.: libri παρίδῃς) ... ἀλωμένας. Aristoph. Ach. 167: Ταυτὶ περιείδεθ' οἱ πρυτάνεις πάσχοντά με; Pac. 10: Ἀποπνιγέντα περιιδεῖν. Isocr. p. 235, A: Περιιδεῖν ἐμαυτὸν ἄδοξον οὐδ' ἀφανῆ παντάπασι γενόμενον. Dionys. A. R. 4, 65; Strabo 12, p. 535. Nonnulla de hoc verbo dixit HSt. s. v. Περιοράω.] Περιίδμεναι, poet. pro περιιδεῖν [immo pro περιειδέναι], facta sync. etiam. Cum gen. junctum significat Scire supra, Scire plus quam. Hom. Il. N, [728]: Οὕνεκά τοι περίδωκε [πέρι δῶκε] θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι [περιέμμεναι Ald.] ἄλλων. [Per περισσῶς εἰδέναι exp. Hesych. HSt. infra:] Περίοιδα, Probe novi. Item Supra alios novi: ut ap. Hom. Od. Γ, 244]: Ἄλλων περίοιδε δίκας. Sic supra περιίδμεναι. Ib. P, 317: Καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη. Cum infin. Il. K, 247: Ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.]

[Περιεικονίζω. V. Περικονίζω.]

[Περιειλάς, άδος, ἡ, Circumvoluta. Eratosth. apud Achill. Tat. Isagog. p. 153, C, de zonis cœli: Πέντε δέ οἱ ζῶναι περιειλάδες ἐσπείρηντο· pro quo περιηγέες scriptum ap. Heraclid. Alleg. Hom. c. 50.]

Περιειλέω, Circumplico, Circumvolvo. [Xenoph. Anab. 4, 5, 36: Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ... σακία περιειλεῖν (alii libri περιειλεῖν). Clearchus ap. Athen. 6, p. 255, E: Πορφυροῦν ἀμπέχονον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημένον· nam sic vulgatum περιειλημμένον recte correxit Schweigh. Idem Josepho restitui A. J. 9, 2, 1, ubi vulgo: Ἄνθρωπον δασὺν καὶ ζώνην περιειλημμένον δερματίνην. Athen. 15, p. 672, E (ubi περιειλῆσαι et περιειληθῆναι, in apographis quibusdam περιειληθῆναι scriptum); schol. Aristoph. Pl. 385, 1055. G. D. Galen. vol. 14, p. 265, 6: Τὴν οὐρὰν μὴ περιειλημμένην. Id. ib. p. 320, 15: Ὁ φλοιὸς περιειληθείς. Hero Spirit. p. 266, 16: Ἡ σπάρτος περιειληθεῖσα. Hase.]

Περιείλημα, τὸ Involucrum. [Pollux 7, 91: Περι- A ειλήματα ποδῶν. Schol. Aristoph. Nub. 10: Π. τῆς κεφαλῆς.]

Περιειλημμένως, Hesychio περιεκτικῶς.

Περιείλησις, εως, ἡ, [Circumplicatio. Oribas. p. 308 Matth.: Ἂν μετὰ δευτέραν π. (lanarum) μᾶλλον σφίγγωνται.] Circuitus, q. d. Circumvolutio, VV. LL. [Π. ἄστρων ap. Polluc. 4, 156. Ex περιείλυσις corruptum notabimus s. h. v.]

[Περιειλητέον, Circumvolvendum. Philo Belop. p. 94, 10: Τριβόλους καιομένους στυππίῳ π. ἐστίν. Hase.]

[Περιειλίσσω. V. Περιελίσσω.]

[Περιείλλω, Circumcludo, Involvo. Aristoph. Ran. 1066: Ῥακίοις περιειλλόμενος (alii libri περιειλόμενος vel περιιλλόμενος). Schol.: Ἀντὶ τοῦ περιειληθεὶς ἢ συστραφείς· εἵλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν. Περιειλόμενος, ex hoc ipso, ut videtur, loco Photius et Suidas exp. περιειλησάμενος.]

Περίειμι, Superior sum, Supero, Antecello. [Hesych.: Περιέσομαι, περιγενήσομαι, κρατήσω, νικήσω, κατισχύσω, ἢ μέλλω (μέλλοντες codex) περιγενέσθαι. B Hom. Od. Σ, 248: Ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας· T, 326: Γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον. Apoll. Rh. 3, 54: Ἐπεὶ περίεστε θεάων. Frequentius cum tmesi,] ut Hom. Il. A, [258]: Οἳ περὶ μὲν βουλὴ [βουλὴν Aristarchus] Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. [Θ, 27: Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων· Od. A, 66: Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. Apoll. Rh. 2, 58: Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περὶ (v. l. πέρι) τ' εἰμὶ ταμέσθαι αἷμαλέας.] Sic Πελοποννησίων περιέσεσθαι, Thucyd. 8, itidemque alibi pro Victorem esse. [1, 144: Πολλὰ ἔχω ἐς ἐλπίδα τοῦ περιέσεσθαι. Herodot. 3, 146: Ὡς δόξη τὴν ἑωυτοῦ δύναμιν περιέσεσθαι τῆς βασιλέος· 9, 31: Πολλὸν περιῆσαν πλήθεϊ οἱ Πέρσαι. Philo vol. 2, p. 122, 1: Νομίζων αὐτίκα τοῦ πολέμου περιέσεσθαι.] Herodian. [1, 10, 10]: Τέχνῃ καὶ σοφίᾳ ἤλπισε περιέσεσθαι. [Plato Symp. p. 221, A: Ὅσον περιῆν Λάχητος τῷ ἔμφρων εἶναι· Alcib. 1 p. 119, C: Ὅτι τούτων τῇ γε φύσει πάνυ πολὺ περιέσομαι.] || Περιεῖναι, Superesse, ut Terent. [Phorm. 1, 2, 19]: Cui tanta erat res et supererat; Abundare. [Plato Rep. 3, C p. 416, E: Ὅσον μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν· Leg. 11, p. 923, D: Πρὸς μέρος ὁ πατὴρ ... νεμέτω τὰ περιόντα τοῦ κλήρου.] Plut. Lycurgo [c. 30]: Τοσοῦτον περιῆν εὐνομίας τῇ πόλει. Basil. [Πρὸς τοὺς νέους c. 8] de Timotheo: Ὧ γε τοσοῦτον περιῆν τῆς τέχνης. [Philostr. p. 678: Τούτῳ περιῆν μὲν καὶ ἐπιστήμης, περιῆν δὲ καὶ θυμοῦ· 833: Περίεστι γὰρ αὐτῷ τῆς τέχνης. Alia exempla v. ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 304.] Demosth. [p. 160, 12] in malam partem, Τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundante, Facultate superiore. [Zeno ap. Stob. Flor. 15, 12: Τοὺς λέγοντας ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἀναλίσκειν. Improprie ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος i. q. Facillime, Philo vol. 2, p. 122, 7: Τοὺς ἐναντιωθέντας ἐκ πολλοῦ τοῦ π. εἷλον.] || Περιεῖναι, Superesse, pro Reliquum esse, Restare. Οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Dem. [p. 303, 21: Οἰόμενοι περιεῖναί τῳ χρήματα· 1346, 18: Τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως.] Sic Thuc. [2, 79], Τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro Reliquiis exercitus dixit. At vero ap. Plut. [Cæs. c. 13]: Κάτωνι δὲ περιῆν δυσκόλου D καὶ πολυπράγμονος λαβεῖν δόξαν, Bud. p. 430, vult esse, Reliquum hoc fuit tantum, Ad extremum contigit. [Demosth. p. 26, 20: Περίεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις ἐρίζειν καὶ διεστάναι· 172, 6: Τοιγαροῦν ὑμῖν περίεστιν ἐκ τούτων ὁ δεῖνα χαλκοῦς καὶ ὁ δεῖν' εὐδαίμων. Appian. Pun. c. 8: Περιῆν τῷ Σκιπίωνι ... νέους Ἰταλιώτας ἔχειν· Civ. 1, 22: Περιῆν ἀνεστράφθαι τὸ κράτος τῆς πολιτείας.] Idem ap. Dem. [C. Mid. p. 565, 4] ἐνίοις περίεστι sequente infin. reddit, Superest facultas, Salvum est et integrum, Abunde licet. || Περιεῖναι, Superesse, i. e. Superstitem esse. [Herodot. 1, 120: Ἔστι τε ὁ παῖς καὶ περίεστι· 3, 119: Τὸν ἀδελφεὸν εἵλευ περιεῖναί τοι· 7, 188: Αὐτοί τε περιῆσαν καὶ αἱ νέες αὐτῶν· 139: Ἑλόμενοι τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέρην. Cum dat. τούτῳ ἀποθανόντι (vel τελευτήσαντι) περιῆν ἀδελφή Plut. Mor. p. 259, E, et Polyæn. 8, 40.] Unde περιών, Superstes. Herodian. 4, [9, 3]: Καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον. [Seqq. ex Indice.] Περιών, Quod superat s. superest, Quod superstes est: ut ap. Isocr. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, Superstes exercitus pars, Reliquiæ

exercitus. Item Quod est supra s. ultra : ut τὰ περιόντα τοῦ κλήρου, Quæ sunt extra sortem, Quæ sortem excedunt. Item Abundans, Quod est supra id quod requiritur : ut ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundanti : quod et ἐκ τοῦ περιβάλλοντος dicitur. [Thucyd. 8, 46.] Præterea τὰ περιόντα dicuntur Quæ suppetunt, Opes et copiæ : ut in Epist. Phalar. [88, p. 254] ἐκ τῶν περιόντων, Ex rerum mearum copia. Itidem περιόντα κτήματα et περιόντα χρήματα dicuntur Quæ suppetunt : alias παρόντα. Περιεών, Qui superest, Superstes : Ion. pro περιών. [Herodot. 5, 39; 8, 102, al.] Περιεοῦσαι, Ion. pro περιοῦσαι, Superstites.

Περίειμι, Circumeo. [Herodot. 6, 58 : Γυναῖκες περιιοῦσαι. Plato Symp. p. 193, A : Περίιμεν· Lach. p. 183, B : Κύκλῳ περιιόντας αὐτήν (τὴν Λακεδαίμονα)· Min. p. 320, C : Ὁ Τάλως τρὶς περιῄει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας. Xenoph. Hell. 4, 5, 10 : Λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει περιῇσαν.] Unde περίεισι, Aristoph. [Ran. 154 : Αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοή], quod redditur non solum Circumit [immo Circumibit], sed et Circumfertur. Thuc. 4 : Περιιέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς. Hinc et partic. περιιών, Circumiens, Oberrans : ut Plato Rep. 1, [p. 338, B] : Παρὰ τῶν ἄλλων περιιὼν μανθάνει. [De sole Plato Crat. p. 409, B : Κύκλῳ ... ἀεὶ αὐτὴν (τὴν σελήνην) περιιὼν (ὁ ἥλιος). Plut. Mor. p. 931, A : Ὃν ὁ ἥλιος περιιὼν κύκλον ἄγει καὶ περιστρέφει πρὸς τὴν σελήνην· et ib. C : Οἷος τὴν σελήνην περιστείχει κύκλος αὐτοῦ ... τοιοῦτος ἕτερος περίεισι τὴν γῆν. « De tempore in idem redeunte, Herodot. 2, 4 : Ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τὠυτὸ περιιών. Χρόνου περιιόντος, Circumacto tempore, Interjecto tempore, 2, 121; 4, 155. » Schweigh. Aristot. H. A. 6, 14 : Τίκτουσι τοῦ ἐνιαυτοῦ περιιόντος ἅπαντες.] Ex Thuc. [1, 30] affertur Περιιόντι τῷ θέρει, pro Circumacta æstate, Redeunte æstate; ἐνισταμένῳ, schol. [Vulgata scriptura περιόντι est, veram περιιόντι servavit cod. Monac. Idem vitium in libris plerisque Xenoph. Hell. 3, 2, 25, ubi nunc recte legitur : Περιιόντι τῷ ἐνιαυτῷ. G. D. Seqq. ex Ind.] Περιιέναι, Circumire, Peragrare, Lustrare : ut περιιέναι τὴν Ἰταλίαν, Plut. Numa [c. 13]. Sequente εἰς significat Pervenire s. Devenire. Herodot. [2, 120] : Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ βασιληίη ἐς Ἀλέξανδρον περιῄιε. [Id. 1, 120.] Πέρειμι affertur pro Circumeo : item pro Supero, Superstes sum : sed scrib. περίειμι. [Περιιέναι τετρασυλλάβως dictum, ut πίροδος pro περίοδος apud Pindarum, memorat grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 309, 21. Atticorum poetarum quæ pauca supersunt exempla in solo versantur participio περιιών propter metri necessitatem in περιών contracto. Phrynich. com. ap. Athen. 4, p. 165, C : Κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες. Pherecr. in Bekk. Anecd. p. 373, 25 : Καὶ τὰς ἀχράδας περιόντες. Plato ap. Polluc. 6, 49 : Καὶ περιὼν (sic Meinek. : libri περιιὼν) ἅμα | τιλτὸν τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις. Antiphan. ap. Athen. 2, p. 66, D : Νῦν δεῖ περιόντα (vulgatum παριόντα correxit Elmsl.) πέπερι καὶ καρπὸν βλίτου | ζητεῖν. Apud prosæ orationis scriptores si qua hujusmodi reperiuntur, ut in locis Thucyd. et Xenoph. supra memoratis et Plut. Mor. p. 693, D, vix opus moneri librariorum illata esse erroribus. G. Dindorf.]

[Περιειργνύω, i. q. περιείργω. Phot. et Suid. : Πόρκης, ὁ ἐπιδακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος ὁ περιειργνύων (περιεργνύων Suidæ cod. Leid.) αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον.]

Περιείργω, Circumquaque arceo et prohibeo, ingressu sc. aut egressu. Thuc. 2 : Χωρίον ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος· ubi schol. exp. περικλεῖον τοὺς ἐμβάντας, Circum claudens et exitu prohibens ingressos. [Aristot. H. A. 5, 19 : Περιειργμένον ἀκινητίζουσιν (οἱ σκώληκες), ἕως ἂν αὐξηθῶσιν. Dionys. A. R. 1, 15 : Ταύτην (τὴν λίμνην) περιείρξαντες κύκλῳ στέμμασι, τοῦ μηδένα τῷ νάματι πελάζειν. Xenoph. Hell. 4, 1, 15 : Ἐν περιειργμένοις τόποις. Sic recte Valcken. in schedis Mss. et Schneider. collato Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 31 : Περιειργμένος τόπος· ἀντὶ τοῦ περιπεφραγμένος. Aristoph. Lys. 810, de Timone, hominum osore : Ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος.] || Περιείργω, Circumsepio, Circumcludo. Thuc. 5, [11] : Περιείρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, i. e. περιφράξαντες, schol. [Περιερχθέντα ἐγκλῄσαι Pollux 9, 41.]

Περιείρω, Circum annecto s. appendo. [Herodot. 2, 96 : Περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα.]

[Περιεκδέχομαι, Circum (i. e. circumspiciens) exspecto. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 273 : Ἀλόγῳ ὑποκρυπτόμενος καὶ περιεκδεχόμενος εὐκαιρίας ... τι διαρρῆξαι τοῖς ὄνυξι. Boiss.]

[Περιεκτέον, Complectendum, Amplectendum. Niceph. Antioch. Vita Sym. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 320, 14 : Τοῦ καλοῦ δυνάμει τῇ πάσῃ π. Hase.]

Περιεκτικός, ή, όν, Comprehensivus, Comprehendens, Complectens [Phot. et Suid. : Π., περιέχων]: unde τὸ π. τῶν εἰδῶν, Formarum complexio. Diosc. : Τὰ δὲ ἐπ' αὐτοῦ φυόμενα μείζονα θυλάκια περιεκτικὰ τῶν σπερματίων τριῶν ἢ τεσσάρων, In quibus terna quaternave semina continentur; Siliquas majores fert, in quibus terna aut quaterna semina sunt, Plin. [Theophan. Nonn. vol. 1, p. 40 : Καταντλήσεις ὑγρότητος μολυβδώδους π.] Et π. ὄνομα, Nomen comprehensivum, ap. gramm. [Schol. Dionys. Thr. p. 791, 18, Etym. M. p. 130, 28; 461, 34; 555, 43; 562, 31, al. Eustath. p. 1562, 53. Π. τόπος id. p. 1481, 64], quod Locum aliqua continentem significat : ut δαφνών, Lauretum, quod plures in se contineat laurus : sic ἀμπελών. His adduntur κοιτών, παρθενών, κουρεῖον, ἰατρεῖον, etc. Et π. ῥήματα ap. eosd. gramm. dicuntur Verba communia, quæ actionem passionemque significant, ποιοῦμαι, δωροῦμαι. || Comprehendendi s. Continendi vim habens. Ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 24]: Ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀξιῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην· ubi ἐκχύτης et π. opponuntur sibi, q. d. Effusor et Comprehensor. [Apollon. De synt. p. 44, 19 : Οὐ γὰρ δὴ τὸ « ἄλλος » πάντων ἀνθρώπων περιεκτικόν ἐστιν.] || Generalis, γενικός. Et περιεκτικώτερον, Generalius, γενικώτερον, Quod plura sub se comprehendat, complexu suo plura contineat. Et περιεκτικώτατος, similiter, Hesych. [Theophyl. Quæst. phys. p. 21, 27. Boiss. Sext. Empir. p. 325, 37 : Περιεκτικὸν τῆς σωματότητος. Jo. Glycas De synt. rat. p. 12, 22 ed. Alb. Jahn. : Τὰ τοιαῦτα ἅπαντα π. δοκοῦντα. Galen. vol. 4, p. 722, 3 : Αὐτὸν τῶν ἀγγείων γένος μιᾶς ὕλης π. Id. vol. 14, p. 397, 9 : Καταντλήσεις ὑγρότητος μελιτώδους περιεκτικάς. Ptolem. Geogr. p. 4, 1 Wilberg. : Μέχρι μόνων τῶν ἐν ὅλαις περιεκτικωτέραις περιγραφαῖς αὐτῇ συνεχομένων. Letronn. *Journ. des Sav.* 1830, p. 472 vertit : *Les seuls points qui puissent tenir sur des cartes générales de la terre.* Hase.] || I. q. ὑπερέχων, Hesych.

Περιεκτικῶς, Complexive, Comprehensive, etc. sequendo signiff. τοῦ περιεκτικός. [Hesych. s. v. Περιειλημμένως. Schol. Hom. Il. K, 528. Wakef. Schol. Climac. p. 213, 7; Doroth. Doctr. p. 771, E; Antioch. Homil. p. 1092, D. Marc. De baptism. p. 928, A et 886, E : Π. σφίγγεται, Omni ex parte constringitur. Jo. Glyc. De synt. rat. p. 12, 3 ed. Alb. Jahn. : Καὶ π. καὶ ὁλικῶς. Hase.]

[Περιεκχύνω, Circumeffundo. Joann. Mosch. Prat. spirit. in Cotel. Monum. vol. 2, p. 344, B : Κολυμβήθραν πεπληρωμένην ὕδατος καὶ περιεκχύνουσαν. Περιεκχύω ex Andr. Cret. p. 158, C, citat Kall., non animadvertens περιεκκέχυτο vitiose scriptum legi pro περιεκέχυτο. G. Dind.]

[Περιέλασις, εως, ἡ, Circumactio, Circumagitatio. Herodot. 1, 179 : Τὸ μέσον τῶν οἰκημάτων ἔλιπον τεθρίππῳ περιέλασιν. Schneid. Zosim. Hist. p. 313, 2 : Περιελάσεσι δὲ καὶ ἐκδρομαῖς. Hase. || Peragratio. Hippocr. p. 292, 43 : Τὰ ἔρσενα ἕως ἂν οὐχ οἷά τ' ἐξ ἵππου ὀχέεσθαι, τὸ πολὺ τοῦ χρόνου κάθηται ἐν τῇ ἁμάξῃ καὶ βραχὺ τῇ βαδίσει χρέονται διὰ τὰς μεταστάσιας καὶ περιελάσιας.]

Περιελαύνω, Circumequito, [Herodot. 1, 106 : Ἥρπαζον περιελαύνοντες ὅ τι ἔχοιεν ἕκαστοι,] e Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 24 : Κῦρος τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο· Hipparch. 3, 2 : Ἐπειδὰν πάλιν πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς γένωνται περιεληλακότες. Cum accus. loci Cyrop. 4, 2, 32 : Ἱππέας περιελαύνειν ἐκέλευσε τὸ στρατόπεδον. Cum præp. εἰς ibid. 7, 1, 36 : Περιήλαυνεν εἰς τὸ ὄπισθεν.] || Περιελαύνων, Circumagens, Circumducens sulcum, ex Plut. Rom. [c. 11. Κύλικας π., Pocula circumagere, i. e. crebro in ordinem bibere, Xen. Symp. 2, 27 :

Μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας κύλικας. Τὰς κύλικας ἐν κύκλῳ περιελαύνειν Pollux 6, 30.] || Abigo, Cogo. Polyb. 5, [94, 4, et similiter 4, 59, 1] : Περιελασάμενος λείαν ἱκανήν. Ib. [95, 10] : Τὴν περιελασθεῖσαν [περιελαθεῖσαν] λείαν. Bud. [4, 29, 6 : Πολλὰ περιελασάμενοι σώματα καὶ θρέμματα· 1, 40, 15. Dionys. A. R. 9, 20 : Τὰ βοσκήματα περιήλαυνον.] || Vexo, Violenter tracto, περιυβρίζω. Basil. : Περιελαύνων καὶ ἐξωθῶν καὶ ἕλκων ἀεὶ καὶ σπαράσσων, Bud. [Herodot. 1, 60 : Περιελαυνόμενος τῇ στάσι. Aristoph. Eq. 290 : Περιελῶ σ' ἀλαζονείαις· 887 : Οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. Demosth. p. 1049, 10 : Μὴ περιίδητε ἐμὲ περιελαθέντα ὑπὸ τούτου. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 5 : Περιελαύνεσθαι· ἀντὶ τοῦ περιυβρίζεσθαι.]

Περιέλευσις, εως, ἡ, Circumitio. Plut. [Mor. p. 916, D. Phot. et Suid. s. v. Περίοδος. Eustath. Opusc. p. 203, 70; 258, 70.]

[Περιελιγμός, ὁ, Anfractus. Agathias Hist. p. 59, D : Τὸ ποταμὸ ... καμπάς τε καὶ π. ποιουμένω.]

Περιέλιξις, εως, ἡ, Circumvolutio, Vertigo, VV. LL. [Planudes Ovid. Met. 2, 70 : Συναρπάζεται περιελίξει ὁ οὐρανός. Boiss. Plut. V. Thes. c. 21, restituit Bryanus : Ἐχόρευσε ... χορείαν ... μίμημα τῶν ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ περιόδων καὶ διεξόδων, ἔν τινι ῥυθμῷ περιελίξεις (παραλλάξεις libri) καὶ ἀνελίξεις ἔχοντι.]

Περιελίσσω, Implico, Implico in orbem, q. d. λαβυρινθώδης. Plut. Lucullo [c. 39] : Τὰ δ' ἐν τοῖς παραλίοις καὶ περὶ Νέαν πόλιν ἔργα, λόφους ἀνακρεμαννύντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι καὶ τροχοὺς θαλάσσης καὶ διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, Implicante, Convolvente excursus et commeatus aquæ, Bud. [Ib. c. 19. Geopon. 4, 8, 2 : Περιελίξαντες παπύρῳ. Aristot. H. A. 9, 39 : Περιδεῖ καὶ π. τοῖς ἀραχνίοις· 6, 14 : Κῦμα περιελιγμένον. Figur. de ambagibus decipiendi caussa excogitatis Plut. V. Crassi c. 29 : Μηδὲν ὑγιὲς τῶν Ἀνδρόμαχον στρέφειν καὶ περιελίττειν ἐλκάσαντες.] Περιελίττεσθαι, Circumplicari, περιπλέκεσθαι, cum dat. Aristot. in H. A. 9, p. 136 [c. 39 : Περιτίθεται καὶ περιελίττεται (τὸ ἀράχνιον) καὶ τοῖς μείζοσι ζῴοις· 5, 4 : Οἱ ὄφεις περιελίττονται ἀλλήλοις.] Bud. [Forma media, Plato Prot. p. 342, B : Ἱμάντας περιελίττονται (libri plerique περιειλίττονται), Circumligant.] || In VV. LL. περιελίσσω exp. Circumverso, Lucr. Circumvolvo, Plin. Roto. Ibid. Περιελιττόμενος [δράκων] κατὰ τῆς γαστρὸς ap. Plut. Themist. [c. 26] exp. Ventre obvolutus. [Plato Phædon. p. 112, D : Πλεονάκις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥσπερ οἱ ὄφεις. Τὴν χλαμύδα τῇ λαιᾷ χειρὶ περιελίττειν Pollux 5, 18, e Xenoph. Cyn. 6, 17, ubi est κυνοδρομεῖν περιελίξαντα ὃ ἀμπέχεται περὶ τὴν χεῖρα.] || Περιελίσσω, Circumvolvo, Circumplico, Circumplector [Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 57, 2 : Σάκκον περιελιξάμενος. Hase] : unde partic. περιελίξας. [Herodot. 8, 128 : Περιελίξαντες τὸ βιβλίον περὶ τὰς γλυφίδας τοῦ τοξεύματος.]

[Περιελκυσμός, ὁ, q. d. Circumtractio, Distractio. Plotin. p. 418, B : Ὀσφραίνεσθαι δὲ καὶ ἀκούειν καὶ γεύεσθαι χυμῶν, περισπάσεις ἄν τις καὶ περιελκυσμοὺς τῆς ψυχῆς θεῖτο. Creuz. Π. καὶ περισπασμός Orig. Exh. ad Mart. p. 163. Struv.]

Περιέλκω, Circumquaque traho, q. d. Circumtraho. In VV. LL. Περιεῖλξε τῷ τείχει τὸν Ἕκτορα, non addito auctoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. [Sunt Philostrati verba Her. p. 735, ubi schol. (ap. Boiss. p. 612) exp. κύκλῳ εἵλξε. Niceph. Greg. Orat. funebr. in Theodor. Metoch. : Αἱ τῶν συμφορῶν ἀλγηδόνες ... καθάπερ τινὲς κύνες ἄγριοι σῶμα πεπτωκὸς ἔνθεν κἀκεῖθεν πικρῶς περιέλκουσι.] Et κύκλῳ περιέλκειν tanquam proverb. a Plat. [Charm. p. 174, B] dictum pro Arte circumagere quempiam, Erasm. Budæus autem περιέλκειν interpr. Distrahere, Violenter rapere, Distringere, afferens ex Aristot. Eth. 7, [6] : Οὐ γὰρ τῆς κυρίως εἶναι δοκούσης ἐπιστήμης παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὐτὴ περιέλκεται διὰ τὸ πάθος. Sic et alibi itidem. [Plato Protag. p. 352, C : Διανοούμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης ὥσπερ περὶ ἀνδραπόδου περιελκομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Xenoph. Anab. 7, 6, 9 : Δόντα δίκην ὧν ἡμᾶς περιεῖλκε. « Epist. Socr. 14, p. 39, 14 : Πρός τινων περιελκόμενος ἐν ἀγορᾷ. Improprie Longin. De subl. 15, 22 : Ὅταν ἀπὸ τοῦ ἀποδεικτικοῦ περιελκώμεθα εἰς τὸ ἐκπληκτικόν. » Valck. Galen. vol. 6, p. 851, 1 : Περιέλκει

τὴν διάνοιαν τῶν πολλῶν ἐφ' αὑτό. Hase.] Affert præterea pro Distineo, Occupo, ex Chrysost. : Εἰ μὲν γὰρ ἔχεις ἐγκαλεῖν, ὅτι σε εἰς βιωτικὰς περιέλκω φροντίδας, ὡς πολεμίους φεῦγε καὶ ἐπιβούλους. [Athen. 4, p. 181, F : Ὁ Ὀδυσσεὺς προσέχει τοῖς τῶν Φαιάκων ᾀσματοποιοῖς ... καίπερ ἔχων πολλὰ τὰ περιέλκοντα αὐτόν.]

[Περιελλάμπω, Circum illustro. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 28 : Ὅσον οἱ μὲν τὸν ἡγεμόνα νοῦν ἐλλαμφθέντες τῷ πνεύματι τὸ περιελλάμψαν ἀμυδρῶς ἐφαντάσθησαν. Boiss.]

Περιελλείπω, affertur pro Deficio, Inferior sum. [Verbum non minus suspectum quam, quod Schneider. attulit, subst. Περιέλλειψις.]

Περιέλω, inus. thema, a quo περιαιρέω mutuatur sua tempora. Significat vero Detraho, Demo, item Demolior.

[Περιεμπλέκω, Undique implico. Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 471 : Ταῖς ἀγχόναις περιεμπλέξῃ πάγαις. G. Dind.]

[Περιεμφανίζω. Hero in Mathem. vett. p. 265 : Περιεμφανίσαι τίνι τρόπῳ τὴν κίνησιν λαμβάνει (τὰ ζῴδια). Lectio suspecta. Fort. παρεμφανίσαι. G. Dind.]

[Περιενεγκεῖν. V. Περιφέρω.]

[Περιενοντίζομαι lectio vitiosa. V. Περιοντίζομαι.]

[Περιενίσταμαι.] Περιενισταμένου τοῦ ἦρος affertur [ex Theophr. H. Pl. 3, 4, 2], pro Ineunte vere : pro quo dicitur et ἐνισταμένου.

Περιέννυμι, Circumínduo, Circumvestio. Hom. Il. Σ, [451] : Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσε, i. e. περιέσσεν, per tmesin distractum. [Π, 680 : Περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον· et imperat. περὶ ... ἕσσον ib. 670. Forma med. H, 207 : Πάντα περὶ χροὶ ἕσσατο τεύχη.] Hesiod. [Op. 537] : Τὴν περιέσσασθαι, Hanc indue. [Passiv. Il. M, 464 : Χαλκῷ ... τὸν ἕεστο περὶ χροΐ· Ψ, 67 : Τοῖα περὶ χροΐ εἵματα ἕστο· Od. P, 203, 338, al.] Unde Περιειμένος et Περιεσμένος, ut ἠμφιεσμένος, Circumindutus, Indutus. Es. 37 [?] : Περιεσμένοι τοὺς χιτῶνας, Tunicas induti. [Seqq. ex Indice.] Περιέσσατο [quod per περιεβάλετο exp. Phot. et Suid.], Circumamictus est, Indutus est : a περιέννυμι s. περιέω : a quo et περιέσσασθαι, Circumamicire et induere se. Hesiod. : Τὴν περιέσσασθαι.

[Περιεξανθέω, Undique scateo. Galen. vol. 3, p. 169 : Τὸ σῶμα πᾶν περιεξήνθησε μέλασιν ἐξανθήμασιν. G. D.]

[Περιεξάπτω. Galen. vol. 7, p. 481 : Ὅθεν περιεξάπτονται (αἱ φλόγες). Corrigendum ὅθενπερ ἐξάπτονται ex libro quodam meo. G. Dind.]

Περιεπιφίμωσις, εως, ἡ, esse dicitur Quum retracto glandis nervo præputium adduci nequit, pro quo infra περιφίμωσις.

Περιέπομαι, Circumcirca sequor, s. Prosequor. Herodian. 5, [6, 16] : Αὐτῷ δὲ περιέποντο ὡς ἡνιοχοῦντι δὴ τῷ θεῷ, Ipsum circumfusi sequebantur : de Heliogabalo deum suum curru deducente. [Apud Herod. non hoc legitur, sed περιέκειντο.]

[Περιεπτισμένως, Pure, Detractis corticibus. Pollux 6, 150.]

Περιέπω, Prosequor et obeo : Prosequendo et obeundo s. assectando tueor et protego, Curo, Foveo : ut Hesych. quoque περιέπει exp. περιέρχεται, θεραπεύει. [Idem addit, περιεργάζεται, φυλάττει. Per φυλάσσειν ἢ ἐνεργεῖν exp. Phot. et Suid.] Ita ex Plutarchi Numa [c. 3] affertur περιέπων τὸν πατέρα pro Patrem fovens. [Dionys. A. R. 8, 45 : Κλαίων τε καὶ περιέπων κατεῖχεν (τὴν μητέρα) ἐκλελυμένην καὶ ῥέουσαν ἐπὶ τὴν γῆν.] Et ex Xen. [Mem. 2, 9, 5] : Μάλα περιεῖπεν τὸν οἶκον, pro Admodum fovebat et protegebat domum.

[Hesych. : Περιεῖπεν· ἔτι μέλλ, ex quo Musurus fecit Περιεῖναι· ἔτι μέλλειν. Scrib. Περιεῖπεν· ἐπεμέλει. G. D. Polyb. 4, 10, 5 : Ἐφήδρευον τῇ τῆς λείας ἐξαποστολῇ περιέποντες.] Non male redditur etiam Colere, Reverenter habere : ut ap. Philon. De mundo, Τὸν ἐλευθερώσαντα οὐ περιέπει, Assertorem suum non colit et observat. Et ap. Synes. Epist. 99 : Αἰδοῖ γὰρ τῶν μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακειῶν τὰς θύρας αἰδόντων, Colere, Observantia prosequi. Sic ap. Plut. Symp. [p. 148, E] : Περιέπειν αὐτὴν τὸν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι· de Cleobulina pectente Anacharsidem. Quo l. nota περιέπειν et φιλοφρο-

νεῖσθαι copulari, ut ap. Herodian. 5, [1, 14] : Περιέπουσιν αὐτὸ ὡς χαμάτῳ κτηθὲν, αἰδῶ τε καὶ τιμὴν ἀπονέμουσι. Dicitur etiam τιμαῖς περιέπειν, ut Lat. Prosequi honoribus. Xen. Symp. [8, 38] : Πῶς οὐκ οἴει αὐτὸν, ὅντιν' ἡγοῖτο εἰς ταῦτα συνεργὸν εἶναι κράτιστον, τοῦτον ταῖς μεγίσταις ἂν τιμαῖς περιέπειν; Interdum cum adv. junctum reperitur pro Tracto, μεταχειρίζομαι. Herodot. [1, 73] : Εὖ περιεῖπε. [7, 181 : Περιεῖπον ὡς ἀνδράποδα · 1, 115 : Τὸν παῖδα ἀεικίῃ τοιῇδε περιεσπεῖν · 173 : Τρηχέως κάρτα περιέσπε αὐτούς. Xenoph. Cyrop. 4, 4, 12 : Τοῦτον ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον περιέψομεν.] Idem [Herodot. 6, 15] pass. voce et signif. Περιέφθησαν τρηχύτατα, Asperrime tractati sunt et acerbissime mulctati. [Adde 5, 1, 81; 7, 211; 8, 27. Hippocr. p. 105, D : Ὑπὸ τοῦ νοσήματος τούτου κακῶς περιέπεσθαι. Xenoph. Symp. 8, 23 : Ὁ μὲν ... τιμῷτο, ὁ δὲ ... ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο.] Media voce Herodot. [7, 149] in act. signif., Περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, Tractaturos ut inimicos : et rursum, Ἅτε πολεμίους περιέψεσθαι. Ubi quidam interpr. etiam Persecuturos esse.

Περιεργάζομαι, Curiositate utor, Curiose ago. Plato Apol. Socr. [p. 19, B] : Περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. [Aristoph. Eccl. 220 : Εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο. Polyb. 18, 34, 2 : Ἠξίου μηδὲν αὐτοὺς πολυπραγμονεῖν καθόλου τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν · οὐδὲ γὰρ αὐτὸς περιεργάζεται τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἁπλῶς οὐδέν.] Item Curiose nimium et inaniter contendo et laboro, inquiro, ut Bud. interpr. in Dem. [p. 248, 25] : Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐχρῆν (ταῦτα ποιεῖν), περιειργασμαι μὲν ἐγὼ περὶ τούτων εἰπών, περιείργασται δ' ἡ πόλις ἡ πεισθεῖσα ἐμοί. [Id. p. 150, 24 : Οὐδ' ὁρῶ ὡς τῇ μὲν πόλει ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὐτῆς πράττειν, σοὶ δὲ ἐπικίνδυνον, εἰ μηδὲν τῶν ἄλλων πλέον περιεργάσῃ. Ibid. : Ἐξ ὧν ἐργάζῃ καὶ περιεργάζῃ. Paulus Ep. ad Thessal. 2, 3, 11 : Μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους.] Sic Plut. in Plat. Quæst. p. 610 [p. 1004, D : Οὐδὲν περιεργαστέον, ἀλλ' ἁπλῶς ἀκουστέον ὅτι ... Antiphon p. 119, 31 : Ὅμως δὲ περιεργαστέον, ἵνα ἐκ παντὸς τρόπου τούτους ἐπιδουλεύοντάς μοι ... ἐπιδείξω], et Synes. p. 81. [Hesych. : Περιείργασμαι, ποιητὸν (περιττὸν?) ἐποίησα. Περιεργάσει, πράξει (scrib. πράξεις) περισσά. G. D. Herodot. 2, 15 : Εἴ σφι χώρη γε μηδεμία ὑπῆρχε, τί περιεργάζοντο δοκέοντες πρῶτοι ἀνθρώπων γεγονέναι; Quas tandem nugas egerunt ... 3, 46 : Θύλακον φέροντες ἔφασαν τὸν θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι · οἱ δὲ σφι ὑπεκρίναντο τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι, i. e. nimis loquaces esse : satis enim fuisse ostensum panarium. Similiter ap. Ælian. V. H. 4, 11, Diogenes luxum Socrati exprobans, περιειργάσθαι καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ aiebat, i. e. nimium fuisse in parva domo et lectulo. Wessel.] Item pro Curiose observo. Chrysost. Ad Rom. 6 : Ἂν μὲν γὰρ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλότριον, δῆλον ἀδικίας γέγονεν ὁ ὀφθαλμός. [Id. Homil. 15 in Ep. ad Timoth. 1, 5, 20, p. 313 : Μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας ἅπαντα περιεργάζου. Cyrill. Al. Glaphyr. 1 in Genesin p. 1 : Τὸν ἐν αὐτῷ (τῷ θησαυρῷ) κεκρυμμένον περιεργάζεσθαι μαργαρίτην, τουτέστι τὸν Χριστόν · p. 2 : Τὸ περιεργάζεσθαι φιλεῖν τὸ Χριστοῦ μυστήριον. Seager. Seq. μή, Themist. Or. 34, p. 448, 5 : Προϊδὼν αὐτὸν ὑπερέβη τὸν οὐρανὸν καὶ ἐθάρρησε περιεργάσασθαι, μὴ καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως ἔστιν ἀνώτερον.]

[Περιεργασία, ἡ, Angaria, Gl. « Longin. s. 3 : Σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργασίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα, Sensus scholasticus, eo quod nimis elaboratus sit, in frigidum desinens. Schol. Eur. Hipp. 521. » Seager. Greg. Nyss. t. 1, p. 732, A : Ὑφαντικὴ π. || Ærumna. Achmes Onirocr. p. 204, 19 : Τῆς εἰρημένης π. κουφισθήσεται. Hase.]

[Περιεργαστέον. V. Περιεργάζομαι.]

Περιεργέω, affertur pro Curiosus sum : sed sine exemplo.

[Περιεργὴς lectio vitiosa pro πυριεργὴς ap. Tzetz. Hom. 54, ex cod. correcta. || Περιεργέστερον. V. Περιεργής.]

Περιεργία, ἡ, Curiositas. [Περὶ π. agit Theophr. Char. c. 13. Hippocr. p. 22, 21 : Αἱ γὰρ πολλαὶ (τέχναι) πρὸς περιεργίην φαίνονται γεγενημέναι. Plato [Sis. p. 387, D : Μὴ ἐμὴ π. ᾖ καὶ τὸ ἐρωτῆσαί σε περὶ τούτου. Apollod. 3, 14, 6, p. 359 : Ὑπὸ περιεργίας. Philostr. p. 940 : Συνέγνωκα δεινὴν π.] Plut. : Τῇ δὲ π. τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. [Et Mor. p. 516, A. Charito 4, 5 :

Ἐν πόλει μικρᾷ καὶ π. Ἑλληνικῆς πλήρει. Plur. ap. schol. Thucyd. 3, 43, qui περινοίας per περιεργίας exp.] Item Nimis accurata diligentia, et quam Fabius Extremam anxietatem appellasse videtur. [V. Περίεργος.]

[Περιεργοπένητες inscriptum fuit Diogeniani Lexicon, de quo Hesych. in Epist. ad Eulogium : Ἐπιγράψας τὰ βιβλία Περιεργοπένητας, καὶ ταύτῃ χρησάμενος τῇ διανοίᾳ · ἡγεῖτο γάρ, οἶμαι, μὴ μόνοις τοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς πένησι τῶν ἀνθρώπων χρησιμεύσειν τε καὶ ἀντὶ διδασκάλων ἀρκέσειν αὐτά, εἰ μόνον περιεργασάμενοι πανταχόθεν ἀνευρεῖν ταῦτα δυνηθεῖεν καὶ ἐγκρατεῖς αὐτῶν γενέσθαι.]

Περίεργος, ὁ, ἡ, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re adhibens. Xen. [Mem. 1, 3, 1] : Τοὺς δ' ἄλλως πως ποιοῦντας, π. καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. Isocr. Epist. : Δέδοικα μὴ λίαν ἄτοπος δόξω καὶ π. [Id. p. 102, A.] Herodian. 4, [12, 5] : Περιεργότερος ὤν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. [Aristæn. 2, 21 : Π. διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῇ. Longus p. 76, 14, de amatore : Π. ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. Π. καὶ πολυπράγμων Epictet. Diss. 3, 1, 21. Περίεργα adverbialiter Strato Anth. Pal. 12, 175 : Τίς δὲ καλῶς οὐ περίεργα βλέπει; Philodem. ib. 5, 306 : Π. θεωρεῖς. Compar. περιεργότερον v. s. Περίεργος. || « Περίεργον ἔγκλημα, Stellionatus crimen, in Basilic. 60, 30 : cui titulus inscribitur, Ἀγωγὴ κατὰ περιέργων, ἤτοι κακοτρόπων. Ducange.] || De re etiam dicitur frequentissime, pro Curiose accuratus, Nimis exquisitus, Supervacaneus. [Plato Pol. p. 286, C : Δείσας μὴ περίεργα ἅμα καὶ μακρὰ λέγοιμεν. Isocr. p. 120, E : Περίεργόν ἐστιν ὑπὲρ Μεσσήνης σπουδάζειν · 416, A : Εἴ τι περιεργότερον καὶ προσδοκώτερον εἰρήκαμεν.] Aristot. [De partt. anim. 4, 12 med.] : Ἐπεὶ δ' οὐδὲν ποιεῖ π. οὐδὲ μάτην ἡ φύσις. Plut. Symp. 4, [p. 668, F] : Καὶ τῆς τροφῆς πᾶσαν ἡδονὴν ἐπίθετον καὶ π. ἀφελόντες. Isocr. [p. 7, D] : Ἔστι δὲ φιλόκαλον τὸ μεγαλοπρεπές, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ π. Gregor. dixit etiam Στρέβλας περιεργοτέρας, pro Exquisitioribus tormentis. Et Diosc., Περίεργοι οἶνοι, Vina exquisitiore diligentia confecta. [Aristoph. fr. 310 : Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι (mulieribus) τῶν φορημάτων. || « Περίεργον, τό, Affectatum, operosoque ornatu instructum dicendi genus. Dionys. Censur. c. 3, 2, p. 427, de Philisto : Τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐζήλωκε Θουκυδίδου. Conf. Jud. Lys. c. 14, ubi τὰ φορτικὰ et περίεργα junguntur, iisque τὸ ἀληθινὸν opponitur. Unde et περιεργία, Affectatio ornatus, Mala sedulitas in ornando et poliendo, ut bene Morus ad Longin. 3, 4. De σοφιστικῇ περιεργίᾳ v. inprimis Plut. Præcept. polit. p. 802, E, F. *Supervacuam operositatem* dicit Quintil. 8, 3, 55. In compositione orationis τὸ περίεργον omnino dicitur, ubi nimia diligentia et verborum cura conspicua est. Sic Dionys. Jud. Isæi c. 3, hujus oratoris dictionem describens : Ἡ δὲ Ἰσαίου λέξις τεχνικωτέρα δόξειεν ἂν εἶναι καὶ ἀκριβεστέρα τῆς Λυσίου, τήν τε σύνθεσιν περιεργοτέρα τις καὶ σχηματισμοῖς διειλημμένη ποικίλοις. Conf. Jud. Demosth. c. 56, p. 1124. Ernest. Lex. rhet. Æschin. p. 86, 27 : Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος καὶ τούτων πικρῶν καὶ π.]

[Περίεργος, ὁ, Periergus, Triopæ f. Athen. 6, p. 262, E, ex Dieuchidæ Megaricis.]

[Περιέργω. V. Περιείργω.]

Περιέργως, Curiose, Nimis accurate. [Hippocr. p. 24, 9 : Μηδὲν π. ποιέειν. Athen. 6, p. 227, D : Πρὸς τοὺς π. ὀψωνοῦντας. Timocles ib. 10, p. 456, A : Π. γε, νὴ τὸν οὐρανόν, ἔξω φράσαι τράπεζα συντόμως. G. D. Sever. Concord. Evang. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 73, 49 : Μὴ π. διακεῖσθαι. Achill. Tat. Isagog. p. 138, D : Ὁ Πλάτων π. φησί. Psell. Lect. mir. p. 146, 3 : Τὸ γινόμενον π. ὁρᾷ. Hase. Compar. « Achill. Tat. 2, 3 : Περιεργότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἐθρασύνετο · 1, 2 : Ἅτε δὲ ὢν ἐρωτικὸς π. ἔβλεπον τὸν ἄγοντα τὸν βοῦν Ἔρωτα. De Heliogabalo Herodian. 5, 5, 8 : Ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον ... π. ἐπέβλεπον ... οἱ στρατιῶται. » Jacobs.]

[Περιερέττω.] Περιερέττων Hesychio, [Phot.] et Suidæ κωπηλατῶν, Remigans. [Περιέσσων (i. e. περιερέσσων) Hesych. post v. Περιεσκεμμένως ap. Schowium p. 637.]

[Περίερκτος, ὁ, ἡ, Circumseptus. Σκηνὴ π. κάνναισι

Pherecr. ap. Polluc. 10, 183, de quo loco diximus s. v. Περίβολος.]

Περίερμα, τό, Lignum quod navibus supponitur, Thuc. 7, [25] ubi Valla vertit Pedicam, VV. LL. [Recte nunc divisim legitur περὶ ἕρμα. Idem vitium sublatum ap. Dion. Cass. 52, 16, Thucydidis locum imitantem.]

Περίερον, Hesychio περιττόν : item στρεβλόν. [Vitium ed. Hagen. pro Περίεργον.]

[Περιερπύζω, Circumrepo, Obrepo. Ælian. N. A. 6, 21 : Ὁ δράκων ... τῷ τραχήλῳ περιερπύσας.]

[Περιέρπω, Circumserpo, Circumdo. Ælian. V. H. 3, 42 : Περιεῖρπον ἱστοὺς ἄμπελοι · 13, 1 : Κιττοὶ δὲ αὐτὸ (τὸ σπήλαιον) περιεῖρπον · 9, 11 : Σεῖραν χρυσῆς ἕλικας ἔχων περιερπούσας. G. D. Galen. vol. 2, p. 549, 2 : Ὅσα τ' εἰλυσπᾶται, καὶ περιέρπει, καὶ νήχεται. Greg. Nyss. t. 1, p. 336, A : Πλανώμενός τε καὶ περιέρπων. Id. ib. p. 393, C : Τὴν ἡδονὴν τὰς αἰσθήσεις περιέρπουσαν. Hase.]

[Περιέρρω, Circumerro. Aristoph. Eq. 530 : Γέρων ὢν περιέρρει.] Περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἀκόνου, Suid. [s. v. Ἀπέρρει] ex Pherecratis Crapatallis affert pro ζητῶν, Quærens : derivatum dicens ex ἔρρων q. e. φθειρόμενος. [Vitiosa scriptura ζητῶν deceptus male intellexit Suidam : nam Pherecratis verba sunt Ζητῶ περιέρρων κόσιν ἐξ ἕ. Et sic scriptum est in Bekk. Anecd. p. 422, 7.]

Περιέρχομαι, Circumeo, Circumvenio. [Herodot. 7, 225 : Περιελθόντες πάντοθε περιστάδόν. Aristoph. Pac. 958 : A. Περίθι τὸν βωμόν. — B. Περιελήλυθα · Pl. 679 : Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ.] Æschin. [p. 84, 28] : Περιέρχονται τὴν ἀγοράν, ἀληθεῖς κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δόξας. [Aristoph. Lys. 558 : Περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγοράν. Plut. V. Camilli c. 34 : Περιελθὼν μακρὰν περίοδον περὶ τὸ Μάρκιον ὄρος.] Plut. autem addidit κύκλῳ cum acc. in Popl. [c. 22] : Κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, Hostem undique circumvenit, circumsedit. Cic. ap. Plat. Tim. [p. 39, C] κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Lustrare cursum suum : de sole, Suum conficere et peragrare orbem, interpr., ut videbis in Lex. Cic. [Plato Euthyd. p. 273, A : Οὔπω τούτω δὶς ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην.] Apud Lucian. De luctu [c. 10], Περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλούς, exp. Hæc vulgi animos pervaserunt. Quam expos. ita probo, ut tamen malim, Hæc vulgi animos pervagata sunt : eo modo, quo Cic. dixit, Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes pervagantur. Sed frequenter etiam sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Lucian. [Nigr. c. 5] : Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. [Aristoph. Av. 6 : Ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια. Plato Theæt. p. 147, C : Περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν · 200, A : Μακρὰν περιελθόντες.] At minus est quam Oberro, in seqq. ll., ut paulo post declarabo. [Aristoph. Vesp. 349 : Κιττῷ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Cum participio Thesm. 504 : Ὁ δ' ἀνὴρ περιῄει ὠκυτόκιον ὠνούμενος.] Plato Ap. Socr. [p. 30, A] : Οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ π. Dem. [p. 579] : Τοιαῦθ' ὑβρίζων, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, ἣν κατὰ τῶν πολλῶν ὑμῶν ἔχων ἀφανῆ παρ' ἑαυτῷ περιέρχεται, φανερὰν ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθιστάς. Alicubi vero invertitur orationis structura, et pro verbo ponitur partic. : ut si in illo Plat. l. pro πράττων περιέρχομαι dicerem πράττω περιερχόμενος. Tale est, λέγουσι περιερχόμενοι, περιιόντες, quod idem prorsus valet. Dem. [p. 69, 17] : Λογοποιοῦσι περιιόντες. Id. [p. 578, 15] : Περιιὼν λογοποιεῖ. In quo loquendi genere mihi plane videor agnoscere nostrum illum Gallicismum, *Ils s'en vont disants*, quæ tamen, quod ad orationis formam, respondent potius alteri orationis Græcæ structuræ, ut si dicas περίιασι, vel περιέρχονται, λογοποιοῦντες. Idem vero et de illo Plat. l. dici potest, οὐδὲν ἄλλο πράττων περιέρχομαι. Dicimus enim itidem, *Il ne va faisant autre chose que* etc. Latini autem præp. περὶ in hoc loquendi genere retinent, quum de sermone agitur; nam pro πάντες περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fama circumfert; interdum, Sermonibus omnium circumfertur. Quid si vero dicamus et frequentativis suis hic Latinos uti? ut, Περιέρχονται τοιαῦτα λέγοντες, sit Talia dictitant; τοιαῦτα πράττοντες, Talia factitant? || Circumvenio, i. e. Decipio. [Phot. : Περιῆλθεν, ἐξηπάτησεν.] Herodot. [3, 4 : Σοφίῃ μιν περιῆλθε ὁ Φάνης. Aristoph. Eq. 1139 : Σοφῶς αὐτοὺς περιέρχομαι. Pausan. 6, 18, 2 : Ἀλεξάνδρου τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε. Plut. V. Niciæ c. 10 : Περιῆλθεν αὐτοὺς δι' ἀπάτης καὶ ὅρκων], et Lucian. Bud. p. 430. || Devenio, Tandem venio. [Herodot. 7, 88 : Ἐς φθίσιν περιῆλθε ἡ νοῦσος.] Plut. Antonio [c. 56] : Ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. Bud. ibid. [Id. V. Alex. c. 10 : Τὸ πλεῖστον εἰς Ὀλυμπιάδα τῆς αἰτίας περιῆλθε · Mor. p. 558, E : Ἡ δίκη φερομένη περιῆλθεν εἰς τοὺς παῖδας. Plato Leg. 9, p. 886, B : Ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς (τὸ μίασμα). Cum accus. personæ, Herodot. 8, 106 : Πανιώνιον μέν νυν οὕτω περιῆλθε ἡ τίσις. Plut. V. Camilli c. 13 : Τοσαύτη περιῆλθε τὴν Ῥώμην νέμεσις. Aristid. vol. 1, p. 122, 11 : Τὸ ἰσχυρὸν περιῆλθεν αὐτόν, i. e. Id quo tutum se fore sperabat, caussa ei fuit exitii. || « Mutata vice transeo. Herodot. 1, 7 : Ἡ ἡγεμονίη περιῆλθε ἐς τὸ γένος τὸ Κροίσου · 3, 140 : Ὡς ἡ βασιληίη περιεληλύθοι ἐς τοῦτον · 1, 96, 187; 3, 65; 6, 111. Completa formula 7, 158 : Περιελήλυθε ὁ πόλεμος καὶ ἀπῖκται ἐς ὑμέας. » Schweigh. Appian. Mithr. c. 112 : Ἐς ὀρφανὸν ὄντα περιῆλθεν ἡ ἀρχή.] || Item περιῆλθεν, pro In contrarium recidit, ut περιέστη, idem Bud. alibi. [Appian. Mithr. c. 105 : Ἡ βασιλεία περιῆλθεν ἐς στρατηγίαν, Regnum in provinciæ formam redactum est. Ib. c. 121. || Circumeo, Circumagor, i. e. Prætereo, de tempore. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 19 : Ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός. De sermonibus per vices recitatis Xenoph. Symp. 4, 20 : Διακριθῆναι περὶ τοῦ κάλλους, ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσι.]

[Περιεσθίω, Circumrodo. Schol. Aristoph. Eq. 1023 : Οἱ ἀποκλειόμενοι κύνες τὰς θύρας περιεσθίουσι. Lucian. De merc. cond. c. 26 : Καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων. Figur. id. Lexiph. c. 23 : Μὴ μιμεῖσθαι τῶν σοφιστῶν τὰ φαυλότατα μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα, i. e. consectari. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 206, D : Τῶν ὀστέων περιεσθίοντες ὅσον ἐδώδιμον. Figurate id. t. 2, p. 189, C : Ὁ πλέκων Ἰσοκράτης περιεσθίεται ῥήματα παρατιλλόμενος, Consumitur et corroditur. Hase.]

Περιεσκεμμένως, Circumspecte, Considerate, Caute et prudenter. [Accurate, Diligenter, Gl. Pollux 4, 23. Philo vol. 1, p. 672, 28.] Greg. Naz. De homine : et auctor Axiochi [p. 365, B] : Οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως; Circumspecte et prudenter naturam considerabis? [Pallad. Hist. Laus. p. 913, C. Antioch. Homil. p. 1126, A : Π. καὶ μετὰ βουλῆς. Hase. Joseph. Genesius p. 9, A.]

[Περιεσκιασμένως, q. d. Obumbrate. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 34 (?). Bast.]

[Περιεσταλμένως, Tecte, Occulte. Π. κλέπτειν Epictet. Diss. 3, 7, 13. Diog. L. 7, 16 : Εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι, π. καὶ οὐχ ἄδην, ἀλλὰ πόρρωθεν. Schol. Aristoph. Eq. 18 : Π. καὶ λεληθότως · Pac. 1137, schol. Pind. Nem. 5, 25.]

[Περιεστέξω. V. Περιίστημι.]

[Περιεστικός, ἡ, όν, adj. ab verbo περιεῖναι, Superesse, formatum, quod ab Hippocrate de signis morborum salutaribus dicitur, ex quibus ægrum superstitem evasurum esse colligitur, oppositum morbo θανατώδει s. exitiali : v. Galen. vol. 8, p. 680, et Definitt. med. vol. 2, p. 250. Id ab librariis ad participium περιεστηκὼς aberrantibus multiplices expertum est corruptelas, in casu recto περιεστηκὼν περιεστηκὼς περιεστηκός, in genit. περιεστηκῶν περιεστικότων περιεστηκότων, et sic porro, interdum etiam περιεκτικὸν et περιεκτικῶν : v. Littré ad Hippocr. vol. 2, p. 133, 147, 160, 180, 678. Nos omissis his vitiis pauca de pluribus exempla apponimus recte scripta. Hippocr. p. 39, 42 : Ἄλλο τι τῶν περιεστικῶν σημείων · 41, 31 : Πτύαλον ἐν ἀρχῇ τῆς νούσου πτυόμενον περιεστικὸν καὶ κάρτα ὠφέλιμον · 43, 13; 964, A. Πᾶσι περιεστηκότα (scrib. περιεστικὰ) et μοχθηρὰ opposita ap. Aret. p. 38, 52. || Adverb. Περιεστικῶς (in περιεστηκῶς in libris multis corruptum) p. 43, 12; 45, 39. G. Dind.]

[Περιεστραμμένως, Rotatim. Ἑλιγμῶν ap. Æsch. Prom. 881 schol. exp. π.]

Περιέσχατα, τά, pro Extrema [quæ circumcirca sunt] affertur cum hoc exemplo adespoto [Herodoti 5, 101] : Περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρός, Extrema jam

vastante incendio. Sed viderint. [Id. 1, 86 : Καίεσθαι τὰ π. Dio Cass. 36, 32 : Ἐρρηγνύντο μὲν τὰ π. « Planudes Ovid. Met. 3, 708; 13, 916. » Boiss.]

[Περιευρίσκω, Insuper invenio. Zacharias Papa Dial. S. Greg. p. 130, A : Ἐάν τι περιεύρῃ. Id. ib. p. 211, B : Κλάσματα περιευρέθησαν. Hase.]

[Περίεφθος, ὁ, ἡ, Probe elixus. Lucian. V. H. 2, 21 : Ἐμπεδοκλῆς ... π. καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος.]

[Περιεχής, ὁ, ἡ, Continens, Comprehendens. Philostr. p. 822 : Λεπτὴ αὔρα κῦμα ὑποδραμοῦσα ἐργάζεται αὐτὸ κυρτὸν καὶ περιεχές, i. e. undam convexam reddit et concamerat.]

Περιέχω, Contineo, Comprehendo. [Plato Tim. p. 33, B : Τῷ ... τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ ζῷα περιέχειν μέλλοντι ζώῳ.] Artemid. [Onir. 2, 18 fin.] : Ἰχθὺς γενόμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, Extra locum, qui continere eum solet, quo ille contineri solet. At περιέχοντα ὀνόματα ex Aristot. Rhet. 3, [5] : Τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν καὶ μὴ τοῖς περιέχουσι, Nomina quibus res continetur, pluribus verbis circumscripta. [Plato Menon. p. 87, D : Εἰ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει. Polyb. 28, 7, 14 : Εἴ τινες τιμαὶ ἀπρεπές τι περιέχουσι τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν. De argumento epistolæ Joseph. A. J. 12, 4, 10 : Ἡ ἐπιστολὴ ... τοῦτον περιεῖχε τὸν τρόπον· et eadem structura 13, 4, 9; 14, 10, 11. G. D.] Complector retinendo, Bud. ex Plutarch. Antonio [c. 80] : Προσδραμὼν δὲ ταχὺ, καὶ περισχὼν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁ Προκλήϊος, Complexus retinendo, sc. ne se interficeret. [Id. V. Alex. c. 51 : Τῶν ἄλλων περιεχόντων καὶ δεομένων. Tueor, id. V. Jul. Cæs. c. 16 : Αὐτὸς δὲ διεσώθη τῶν οἰκείων περισχόντων· Agid. c. 12 : Τὸν Λεωνίδαν περισχόντες ἀσφαλῶς ἐς Τεγέαν κατέστησαν.] || Circumdo, Cingo, Ambio : unde ὁ περιέχων ἀὴρ, et interdum ὁ περιέχων simpl., aut etiam neutr. τὸ περιέχον, Ambiens nos aer, Aer nobis circumjectus, circumfusus. Plut. [Mor. p. 333, E] : Εὐκρασία καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. [Ib. p. 352, D; 361, B; 366, A; 377, B.] Idem Ad Col. : Μυρίων δὲ ὡς εἰκὸς ἑτέρων ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιῤῥεόντων. Sic autem Theophr. [H. Pl. 8, 7, 6 : Τῷ ἀέρι τῷ περιέχοντι], atque alii. [Addito ἀὴρ Dionys. A. R. 3, 47, Diodor. 17, 63. Alio modo ellipsin supplet idem Exc. p. 543, 29 : Τὸν περιέχοντα τὴν γῆν οὐρανὸν μόνον εἶναι θεόν· et Eurip. ap. Phurnut. De N. D. c. 20, p. 184 : Ὁ περὶ χθόν' ἔχων ... αἰθήρ. Schær. Longe frequentius ὁ περιέχων, omisso ἀὴρ, ut Polyb. 3, 36, 6 : Ἡ τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς διαίρεσις· 4, 21, 1; 5, 21, 8, Diodor. 1, 7, Strabo 1, p. 7, aliique.] At τὸ περιέχον, Synes. [Artemid. 2, 36 : Τὸ περιέχον ἀλλοιοῖ. Strabo 16, p. 761 : Τὸ π. ἡμᾶς ἅπαντας καὶ γῆν καὶ θάλατταν.] Affertur et pro Circumsideo, Obsideo, ex Plut. Poplic. [c. 5] : Βασιλικὴν ἔπαυλιν περισχεῖν. [V. Agid. c. 19 : Τὸ οἴκημα περιέσχεν ἔξωθεν. Appian. Civ. 2, 114 : Φυλακῆς αὐτὸν αὐτίκα περιεξούσης στρατιωτικῆς. De doloribus Joseph. A. J. 17, 6, 5 : Ἐπὶ τοσόνδε τῶν ἀλγηδόνων αὐτὸν περιεχουσῶν· cod. Vat. περιιπουσῶν.] || Περιέχω, pro ὑπερέχω, Superior sum. [Phot. et Suid. : Περιεῖχεν, ὑπερεῖχεν.] Thuc. [8, 105] : Περισχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ. [Schol. περιγενόμενοι, κρείττους γενόμενοι.] Sed puto Agmen dici etiam περιέχειν, Quod latius agmine hostili exporrectum est. [Id. 3, 107 : Περιέσχε τὸ τῶν Πελοποννησίων στρατόπεδον· 108 : Ὡς δ' ἐν χερσὶν ἤδη ὄντες περιέσχον τῷ κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι· quod schol. exp. ὑπερέσχον, περιεγένοντο. Dio Cass. 42, 1 : Πολλῷ τοῦ Καίσαρος περισχήσειν.] || Περιέχομαι, Contineor etc. Circumdor, Cingor. Synes. : Τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Calamitatibus patriæ circumdatus, Undique septus; aut Quum me circumstent patriæ calamitates. Lucian. usus est pro Circumdari, eo modo, quo satellites aliquem circumdant, Timon. [c. 31] : Οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. Item, Περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ, Herodot. [8, 79. Ib. c. 10, 80, 81. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 24 : Τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις.] Περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, Teneri religione, Bud. ex Athen. [Apoll. Rh. 3, 95 : Περισχομένη κακότητι.] || At περιέχομαι act. signif. Retineo, ap. Synes. : Περιεχόμενος ὅτου καὶ λάβοιτο. Consertis manibus retineo, Bud. in Luciano [D. mort. 2, 1] : Οἷς οὐκ ἀπέχρησε

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. Synes. : Εἶτα ἡμεῖς ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ ἱερῶν οὐκ ἀφειδήσομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεξόμεθα τῶν ψυχῶν; Nimis tenaces erimus vitæ, Bud. [Hesych. : Περιέχομαί σου, ἀντιποιοῦμαί σου.] || Amplector. Apoll. Rh. 3, 706 : Νωθὶ δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσίν· 4, 82 : Ἡ δ' ἄρα τούς γε γόνυσιν ἀμφοτέρῃσι περισχομένη προσέειπεν.] Complector, et quidem metaph. sæpe : unde exp. et Foveo. Gregor. Asterio 638 : Πλέον τοῦ υἱοῦ Νικοβούλου περιεχόμεθα. Ubi et Adhæremus posse verti Bud. putat. Idem Εἰς Κυπρ. μάρτυρ. p. 73 : Πῶς γὰρ οὐκ ἐμέλλομεν οἱ Χριστοῦ μαθηταὶ ἀσπάζεσθαί τε καὶ περιέξεσθαι ἀλλήλων, καὶ τιμήσειν τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος; Apud Eund. vertit etiam Exosculor, Deamo : Τοσοῦτον ὑμῶν περιέχομαι, καὶ τοσοῦτο ὑμῶν τὴν εὔκοσμον ταύτην στολήν. Sed et pro Assero et tueor intelligi putat in hoc Ejusd. l. : Ἐπειδὴ δὲ λίαν περιέχει τοῦ γράμματος, καίτοι γε πολεμῶν τῷ γράμματι. In VV. LL. περιέχομαι exp. Vindico, in Herodoto 1, [71] : Γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται. At ego malim, Retinebunt, Tenaciter ea retinebunt, et quasi mordicus, Consertis manibus retinebunt, Avide amplectentur. [Adde 3, 72; 8, 60, 2. Id. 3, 53 : Περιεχόμενος τοῦ νεηνίεω et 39. Τῆς ἡγεμονίης π. 7, 160. Cum infin. 9, 57 : Ἀμομφάρετος ... περιείχετο αὐτοῦ μένοντας μὴ ἐκλιπεῖν. Joseph. A. J. 15, 2, 2 : Οἱ δὲ περιείχοντο καὶ μένειν ἠξίουν.] Affertur et ex Plut. Themistocle [c. 9] : Περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, pro Animum adjicientes ad Peloponnesum. || Περιέχεσθαι valde rara signif. pro Abstinere, Continere se (a re aliqua), ex Herodoto 7, [237], καταλογίης περιέχεσθαι. [Recte nunc ἔχεσθαι legitur ex aliis codd. Seqq. ex Indice.] Περίσχεο παιδὸς [ap. Hom. Il. A, 393] Hesych. exp. φροντίδα ποίησαι, ὑπερασπίσαι, Curam gere, Protege, Defende. Est a them. περίσχω. [Mosch. 2, 11 : Μᾶλλον ἔῆς περίσχετο κούρης. Cum accus. Hom. Od. I, 199 : Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ ἁζόμενοι· ubi per βοηθῆσαι exp. Eustath. || Περίσχω, i. q. περιέχω, Circumdo, Ambio. Joseph. B. J. 3, 3, 1 : Γαλιλαίαν τήν τε ἄνω καὶ τὴν κάτω προσαγορευομένην περίσχει μὲν ἡ Φοινίκη καὶ Συρία.]

[Περιζάμενῶς, Vehementer. Hom. H. in Merc. 495 : Π. κεχολῶσθαι.]

[Περιζάω, Acta S. Philoromi p. 166 Combef. Boiss.]

[Περιζεία. V. Περιζάω.]

[Περιζευγνύω, Copulo. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de imag. p. 124 Combef. : Τὸν ἱερῶν παρθένων κατάλογον γαμικοῖς συναλλάγμασι περιζευγνύων. Boiss. Scribendum παραζευγνύων. G. Dind.]

Περιζέω, Circumferveo. [Περιζέον χωρίον Pollux 5, 110. Ἀὴρ ὑπὸ μεσοῦσαν τὴν ἡμέραν περιζέων 4, 158. Sed 5, 79 : Ἀφρὸς αὐτῷ τοῖς χαυλιόδουσι περιζεῖ, scribendum ἐπιζεῖ ex duobus codd. Orph. Arg. 1251 : Ὑπὲρ πρώρης ὀλοὸν περιέζεεν ὕδωρ.] Item Περιζέω pro eod. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 632 : Φλοξὶν δὲ περιζεῖς χρυσίωσιν], sicut ζείω poet. pro ζέω poni dictum est. [Basil. M. vol. 2, p. 124, D : Περιζέων ὁ οἶνος. « Notaras in Anecd. meis vol. 5, p. 121, 8. » Boiss. Galen. vol. 14, p. 404, 15 : Ἔρια περιζέσας ὄξει. Figurate Eunap. p. 25, 2 ed. Boisson. : Τῷ θυμῷ περιζέοντα. Hase.]

[Περίζηλος, ὁ, ἡ, Valde expetitus. Theophyl. Sim. Hist. p. 109, C : Ἦ οὐχὶ τὸ κακὸν τοῖς πολλοῖς ἐστὶ περίζηλον;]

[Περιζητέω, Anquiro. Basil. M. vol. 1, p. 108, B : Π. ἀλεξιφάρμακα. « Schol. Joann. Climaci p. 89. » Boiss. Greg. Nyss. t. 3, p. 246, A : Τὰ ἀναγκαῖα τῶν ἐρωτώντων περιζητῶν. Phot. Epist. p. 291, 33 : Περὶ οὗ μαθεῖν περιεζήτησας. Hase.]

[Περιζήτησις, ἡ, Disquisitio. Jo. Chrys. t. 12, p. 43, A ed. Par. alt. : Ἀφίησιν αὐτὴν ἐν τῇ π., καὶ οὐκ ἐν τῷ συμπεράσματι, Dimittit inquirendum, nec concludit. Hase.]

Περιζυγὰ, τὰ, dicuntur Lora quæ περιελίσσονται τῷ ζυγῷ, Catoni Lora subjugalia : aliis Lora jugalia. Xen. Cyrop. 6, [2, 32] : Ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἱμάντας· τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηται· ὧν κατατριβομένων καὶ καταῤῥηγνυμένων ἀνάγκη ἀργεῖν, ἢν μή τις ἔχῃ περιζυγά. Citatur is locus a Suida quoque, sed non exp. [Recto accentu Περίζυγα in codd. nonnullis et ap. Suidam. Significantur Lora in locum at-

tritorum ex abundanti præparata, ut mox ξύλα περίπλεα. L. Dind.]

Περίζυξ, Hesychio ὁμόζυγος, σύζυγος, Eidem subditus jugo. [Phrynichus Bekkeri p. 58, 10 : Π. καὶ ἄζυξ· Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Ἄζυγα κούρην ap. Aristoph. Thesm. 1139.]

Περίζωμα, τὸ, Quo circumcingimus aliquid. Pollux [7, 65] : Τὸ δὲ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶσμα, περίζωμα ἢ περιζώστρα, Fascia circa ventrem; Ventrale, ut Plin. et Ulp. Suidæ est τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentum verendorum, Subligar, Subligaculum, quo in scenis et balneis utebantur : quod ᾠὰν λουτρίδα ap. Polluc. [10, 181] vocat Theopompus comicus. Plut. [Mor. p. 182, D] : Οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, Subligaculum redolent. [Id. V. Rom. c. 21 : Διαθέουσιν ἐν περιζώμασι γυμνοί· Æmil. P. c. 33 : Π. εὐπαρύφοις ἐσταλμένοι πρὸς ἱερουργίαν. Π. athletarum ap. Pausan. 1, 44, 1. Π. fabri ærarii ap. Epictet. Diss. 4, 8, 16.] Hocque, sicut de περιζώσασθαι mox in Περιζώννυμαι dicetur, coquis etiam tribuitur. Athen. 7, [p. 290, B, ex Hegesippo] de coquorum arrogantia : Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσι δυεῖν Ἔχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. [Π. militare ap. Polyb. 6, 25, 3 : Ἐν περιζώμασιν ἐκινδύνευον (equites Romani), i. e. sine thorace, quare γυμνοὶ pugnasse dicuntur ib. 4. Id. 2, 9, 3 : Αὐτοῖς τοῖς π., Solis campestribus succincti, sine armis. Schweigh. Schol. Hom. Il. Ψ, 683 : Περιζώματα ἕως ποδῶν διήκοντα ἐφόρουν (cursores) πρὸς τὸ μὴ εὐκόλως πλήττεσθαι. G. D. Arrian. Peripl. mar. Er. ed. Huds. p. 5, 5 et 9, 6. Id. ib. p. 19, 26 : Περιζώμασι φύλλων. Pap. gr. ed. a Letronn. *Journ. des Sav.* 1833 p. 330, 12 : Ἔχων περὶ τὸ σῶμα χλαμύδα καὶ π.· conf. ib. p. 481. De differentia inter κοιλιόδεσμον et π. Visconti. Mus. Pioclem. t. 3, p. 43 f) et g). Hase. Figur. Dionys. De Dinarcho jud. c. 1, p. 630, 9 : Τοῖς μὴ ἐκ περιζώματος ἀσκοῦσι ῥητορικὴν, i. e. Qui serio se eloquentiæ applicant.] || In equis etiam dici potest Fascia, i. q. Cingula ap. Ovid. || Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando Lumbare, ut Hierem. 13, [1], aliquando Pallium, ut Ruth. 3, [15].

Περιζωμάτιον, τὸ, Parvum subligaculum s. lumbare. [Dionys. A. R. 10, 17 : Ἀχίτων, π. ἔχων.]

[Περιζώνιον vitiose pro παραζώνιον, quod v.]

Περιζώννυμαι, Circumcingo, Præcingo. [Pausan. 1, 44, 1 : Γνόντι ὡς ἀνδρὸς περιεζωσμένου δραμεῖν ῥᾷόν ἐστιν ἀνὴρ γυμνός.] Greg. Naz. : Περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, Præcincti lumbis. 1 Reg. [2, 4] : Περιεζώσαντο δύναμιν, Accincti sunt robore. [Theopomp. com. ap. Polluc. 10, 181 : Περιζωσάμενος ᾠὰν λουτρίδα. Figurate Aristoph. Pac. 687 : Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.] Περιζώσασθαι dicitur etiam de athletis, qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. Att. [44, 1], de Orsippo : Ὡς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι, κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν, Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. [Polyb. 30, 13, 10 : Περιζωσάμενός τις τῶν χορευτῶν.] Dicitur etiam de coquis, qui linteo se quopiam præcingere solent, ne vestes maculent. Athen. 4, [p. 170, C, ex Alexide] : Ἔχων μάγειρον, προσέτι περιεζωσμένος. Id. [8, p. 340, F, ex Hegesippo] : Ἔφοντι αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένῳ. Ib. 4, [p. 131, B, ex Anaxandride] : Αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι, ζωμόν τε φέρειν ἐν χοὶ χρυσῇ, Præcinctum esse.

[Περίζωσις, εως, ἡ, Π. χιτῶνος, Præcinctus, Gl. Angl. Pseudochrys. t. 1, p. 991, A ed. Par. alt. : Π. σάκκου. Incert. De Persica capt. p. 352, 28 Combef. : Ἡ τοῦ λεντίου π., Præcinctio. Hase.]

Περιζώστρα, Cingulum. [Pollux 7, 65.] Anaxandrides comicus ap. Polluc. [2, 166] : Ὡς δὲ παχεῖαν τὴν π. ἔχει, Quam densum vero habet cingulum. Cam. Romanis id Fasciam esse scribit Pollux, ut in Ζώνη annotavi. Vide Διάζωμα, Περίζωμα. [Theocr. 2, 122 : Λεύκαν ... πορφυρέαισι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.]

[Περιηγέομαι.] Περιηγοῦμαι, Circumduco, Duco circum. Lucian. [Char. c. 1] : Περιήγησαί με τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ubi Bud. Circumducere interpr. Basil. Hexaem. Hom. 6 : Ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται. [Aristid. vol. 1, p. 231, 3 : Περιηγεῖσθαι καθαπερεὶ τῆς χειρὸς ἔχοντα μάρτυρα τὸν θεατὴν τῶν λόγων ποιούμενον.] At ex Herodoto [7, 214]

affertur cum dat. pers. : Περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι, pro Qui circum montem Persas duxerunt. Ubi videtur esse pro ἡγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος. || At Lucian. cum illa constr. posuit pro Singillatim expono, Singulas partes narro et commemoro [Dial. mort. 20, 1] : Περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα· ita enim Bud. hic exp. Sed addo, intelligendum esse Singula exponere, tanquam simul per singula ducendo, ut Virg. loquitur. [Id. Navig. c. 2 naupegus Ægyptius Atheniensibus qui navem spectatum venerant περιηγεῖσθαι τὸ πλοῖον dicitur. Amissa signif. locali idem est quod κατὰ λεπτὸν ἀφηγεῖσθαι, Singula accurate exponere, ut exp. Eustath. Proleg. ad Dionys. P. p. 76 ed. Bernh. : quo sensu frequenter dictum est ab Æliano, de quo Suidas : Περιηγεῖται, διηγεῖται· Αἰλιανός. Sic V. H. 3, 18 : Περιηγεῖταί τινα Θεόπομπος συνουσίαν· N. A. 2, 39 : Περιηγοῦνται τὸ ἔργον τὸν τρόπον τοῦτον· 4, 30; 7, 48; 9, 50; 13, 17; 16, 23. Conf. Περιηγητής. Passiv. Plato Leg. 6, p. 770, B : Τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν ὑμᾶς τὸ περιηγηθὲν, Descriptum, Adumbratum.]

[Περιήγει (?), ἐζωγράφει, Hesych.]

Περιηγηματικὸς λόγος, Oratio qua res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur, Aphthon. [vol. 1, p. 103, 18.]

Περιηγής [Dor. et in dialecto vulgari Περιαγής], ὁ, ἡ, (apud poetas), Rotundus, q. d. Circumactus aut Circumactilis, eadem ratione qua περιφερής, pro Rotundo itidem, dicitur a περιφέρω. [Hippocr. p. 915, H, de arteria : Κρίκοις ξυγκειμένη ὁμοιοσχήμοις, τῶν περιηγέων ἁπτομένων κατ' ἐπίπεδον ἀλλήλων, Annulis rotundis ... se mutuo contingentibus. Foes. Versus proverbialis ap. Jo. Philopon. Π. κοσμοπ. 4, 19, p. 179 : Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι. Hemst. Callim. H. in Apoll. 59 : Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης. Schol. κυκλοτεροῦς· οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Nicand. Th. 106 : Τὰ δ' ἐν περιηγέϊ γάστρῃ θάλπε καταστείβων. Apoll. Rh. 3, 1032 : Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα, schol. τὸν περιφερῆ καὶ στρογγύλον. 3, 1365 : Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον· 4, 950 : Σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγεῖ. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 204 : Περιαγὲς τρύπανον. Plut. Mor. p. 494, B : Τὸ μὲν σχῆμα περιαγὲς ὡς ἁλιευτικοῦ κύρτου καὶ πρόμηκες ἐργάζεται. Adamant. Physiogn. 2, 24 : Κεφαλὴν μέσην τὸ μέγεθος, περιαγῆ. || Convexus. Plut. Mor. p. 404, D : Κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαγέσι· nam sic vulgatum περιαυγέσι emendavit Reisk.] Significat et Curvum [s. Curvatum in orbem]. Hesych. περιηγὲς exp. κυκλοτερὲς, περιφερές. Eustath. περιηγὲς ἄγκιστρον [quod dixit Oppian. Hal. 1, 216, et ὑπογὺς π. κύκλος 4, 251; ὑπογὴ π. 3, 81; κύρτον περιηγέα πάντη 4, 379], alicubi [p. 726, 17] explicat περιφερὲς, alibi [p. 1500, 49] dicit περιηγὲς et γναμπτὸν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγεται, i. e. περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὅ ἐστι κάμπτεται. Cum hac autem expositione Eustathii convenit illa qua περιηγὴς ἀκτὴ ap. Apollon. [Rh. 2, 994 : Οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτήν] redditur Curvum litus. Sic λιμὴν περιηγὴς ap. Eund. [Non λ. π., sed λιμένος περιηγέα ἀκτὴν dixit Apoll. Rh. 1, 559, ubi schol. : Περιηγῆ μὲν λιμένα φησὶ τὸν κυκλοτερῆ καὶ καμπὰς ἔχοντα. Id. 3, 137 : Ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ Διπλόαι ἁψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται. Schol. περιφερεῖς, περίδρομοι.] Hanc certe signif. manifeste habet περιηγὴς quum est epitheton τόξου, quum ap. alios, tum ap. Dionys. De situ orbis [157, ubi vid. Eustath.]; scimus enim τόξα dici καμπύλα, sicut a Latinis Curvos arcus. [|| Circumjacens. Callim. H. in Del. 198 : Κυκλάδας ὀθομένη περιηγέας, quas Pomp. Mela dixit *in orbem jacentes*. Circumhabitans, Callim. ap. Suidam s. v. Κωμῆται : Τοῦτο γὰρ αὐτὴν κωμῆται καλέουσι περιηγέες (vulgo περιαγέες, quod correxit Hemst.).] || Citatur ex alio quodam poeta [Satyro Anth. Plan. 195], περιηγέας χεῖρας Ἔρωτος, pro Astrictas, Circumvinctas, q. d. Circumadductas, pro περιηγμένας. Vide paulo ante [s. v. Περιάγω] περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω. [|| HSt. s. v. Ἄγνυμι :] Περιαγὴς pro Circumfracto, citatur ex Anthol. epigr., vel (ut alii) περιαγὴς participium.

Περιήγησις, εως, ἡ, q. d. Circumductio, i. e. ipsa Actio circumducendi, s. ducendi per singula, Expositio et commemoratio rei alicujus quæ fit singillatim,

et quasi lectores in rem præsentem atque adeo per singula ducendo, ut loquitur Virg. Hoc autem quum alii faciunt, tum Pausanias et Strabo: unde et hic l. 2 exponere incipiens situm orbis, scribit, Καὶ δὴ καὶ ἔνθεν ἀρκτέον τῆς π. [i. e. Descriptionis, quæ singulas terræ partes persequitur. V. Preller. ad Polem. fragm. p. 159. Aristid. vol. 1, p. 226: Περιήγησιν γῆς γράφειν]. Hinc et Dionysii Alex. poemation inscribitur Τῆς οἰκουμένης περιήγησις: et ab Eust. passim ipse Περιηγητὴς appellatur. [Athen. 7, p. 278, D: Οἱ τὰς περιηγήσεις καὶ τοὺς περίπλους ποιησάμενοι. Συρακουσῶν περιήγησιν scripsit Crito Pieriota: v. Suid. s. v. Κρίτων. Περιηγήσεις antiquariæ ap. Aristid. vol. 1, p. 260.] Sed et ὕδρεως περιήγησιν dixit Hermog. [De meth. eloq. c. 33.] Bud. p. 423, 424.

Περιηγητής, ὁ, q. d. Circumductor, i. e. Qui circumducit, ducit per singula, Perductor, qui et Xenagogus Ciceroni voce Græca utenti. Justin. in Paræn.: Παρὰ τῶν π. μεμαθήκαμεν τῶν καὶ τοὺς τόπους ἡμῖν ἐν οἷς ἐχρησμώδει ὑποδειξάντων. Lucian. autem [De calumn. c. 5] περιηγητὴν τῆς εἰκόνος appellavit τὸν λεπτομερῶς ἐκτιθέμενον τὴν εἰκόνα. Item eo sensu, quo tribui Dionysio hoc nomen dixi: quod et Polemoni ab Athen. [5, p. 210, A], Diodoro et Praxiteli cuidam a Plut. [Mor. p. 675, E] datur. [De περιηγηταῖς, sive quos Pausanias dicere solet, ἐξηγηταῖς disseruit Preller. ad Polem. fragm. p. 162 seqq.: «Comprehendit nomen illud interpretationem antiquariam signorum, picturarum, monumentorum omnium. Origines urbium edisserendæ a periegetis erant, fabularum caussæ aperiendæ, donariorum occasiones explicandæ, artificum nomina recensenda. In fabulis narrandis adeo sedem suam quæstusque faciendi fundamentum habebant periegetæ, ut Lucianus, si quis fabulas de Græcia sustulerit, periegetis pereundum fore affirmet, Philops. c. 4.» Plutarchi exx. sunt Mor. p. 395, A; 396, C; 397, D; 400, D, F; 401, E; 723, F. G. Dind. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 513, n. 765, 2: Τοῦ διὰ βίου περιηγητοῦ. Hase.]

[Περιηγητικός, ή, όν.] Περιηγητικὰ βιβλία, Plut. [Mor. p. 724, D], Libri quibus hujusmodi descriptiones continentur. [Justin. Mart. p. 34, C. Valck. Omisso subst. Athen. 3, p. 93, D: Ἰσίδωρος ἐν τῷ τῆς Παρθίας Περιηγητικῷ.] || Pervagatus, et Pervulgatus: π. δόξα, Plut. [Mor. p. 386, B], Pervulgata opinio. Bud.

[Περιηγητικῶς, Secundum periegetas. Tzetz. ad Lycophr. 695: Μυθικῶς μὲν ὁ Ἀχέρων ποταμός ἐστιν Ἅιδου, ἱστορικῶς δὲ καὶ π. ... ποταμός ἐστιν Ἡρακλείας. Eustath. Opusc. p. 179, 90: Ἀεροβατοῦντας καὶ π. τοῖς κατὰ γῆν ἐπιβάλλοντας.]

Περιήγητος, ὁ, ἡ, Hesychio [et Photio p. 417, 9, ubi corrupte περιήγητος] ὁ περιπόρφυρος χιτών, Prætexta. [Ὀξυτόνως ap. Polluc. 7, 57: Ἔστι δὲ καὶ χιτὼν ἀμοργινός. Ἀντιφάνης δέ φησιν ἐν Μηδείᾳ «Ἦν χιτὼν ἀμόργινος· ἕτερος δὲ περιηγητός ἐστιν οὑτοσί.» Οὗτος δ' ἄρα ὁ περιηγητὸς εἶδος χιτῶνος. Οὑτοσὶ ad versum Antiphanis rettulit et οὗτος addidit Meinek. Com. vol. 3, p. 84. Ἀμπέχονον et χιτωνίσκος π. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246. G. Dind.]

Περιηθέω, Colando circumfundo, Percolo.

Περίηθημα, τό, Quod quasi per colum circumquaque distillat; seu, ut Bud. interpr., Excolamentum, Percolamentum, ἠθητὸν περίττωμα. Galen. [et Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 113, 6]: Οὖρόν ἐστι τὸ π. τοῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβί. Idem [vol. 19, p. 365, 10 ed. Kühn.]: Ἱδρώς ἐστι τὸ π. τῆς ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὀρῤώδους ὑγρασίας. Diosc. 1, 102, de naphtha: Ἔστι τῆς Βαβυλωνίας ἀσφάλτου π. De qua Plin. 2, 105: Ita appellatur circa Babyloniam et in Austagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo. [Longin. De subl. 43, 5: Τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου π., Corporis excrementa.]

[Περιήκασι, περιώρυξαν, περιέγραψαν. Περιήκοντα, περιέγραψαν, ὤρυξαν, glossæ corruptæ Hesychii.]

Περιηκής, ὁ, ἡ, Acutus, vel Admodum acutus.

Περιήκω, Devenio, Pervenio mutatis in orbem vicibus. [Aristid. vol. 2, p. 182: Τρίτον γὰρ ἤδη τὸ ἐρώτημα ὥσπερ σύνθημα περιήκει. Dexipp. Exc. p. 32, 13: Αἱ τῆς τύχης πλεονεξίαι ... κατὰ τὸ ἀεὶ συμβαῖνον περιήκουσι. Arrian. Anab. 4, 13, 8:] Περιῆκεν εἰς Ἀντίπα-

A τρον ἡ φυλακή. [Xenoph. Cyrop. 4, 6, 6: Ἐπεὶ εἰς τὸν ... φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκει.] Item, Ἧς τὸ καλὸν εἰς σε περιήκει, Synes., pro Cujus gloriæ decus ad te pervenit s. recidit. Bud. p. 430, 552. [Plut. V. Ages. c. 35: Εἰς τοῦτο περιήκοντι τῶν καιρῶν. || Devenio, i. e. Mutor. Philostr. p. 842: Κεφαλὰς ... τὰς μὲν αὐτοὺς ὀρθὰς, τὰς δὲ προσφάτους, αἱ δὲ εἰς κρανία περιήκουσι, Hæc jam crania sunt. || «Apud Herodot. ἐγὼ περιήκω τοῦτο, Ego hoc consecutus sum, 6, 86: Τοῦτον τὸν ἄνδρα γαμέν τά τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα καὶ δὴ ἀκούειν ἄριστα· 7, 16, 1: Τὰ σὲ καὶ ἀμφότερα περιήκοντα ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι.» Schweigh. C. accus. personæ Pausan. 8, 51, 5: Ἔμελλε δ' ἄρα ὑπερόριος δίκη περιήξειν καὶ Φιλοποίμενα. || De tempore circumacto, Aristid. vol. 1, p. 321: Ἔτει δεκάτῳ περιήκοντι τῆς ἀσθενείας.]

Περιήλυσις, εως, ἡ, Circuitus: περίοδος Hesychio. [Herodot. 2, 131: Τὴν π. αὐτῇ (τῇ ψυχῇ) γίνεσθαι ἐν τρισχιλίοισι ἔτεσι. Plut. V. Caton. c. 13: Τὴν Περσικὴν ἐκείνην π. καὶ κύκλωσιν ὁ Κάτων εἰς νοῦν βαλόμενος. Ubi- B que in libris plerisque corruptum in περιήλυσιν. Clem. Al. p. 884: Κατὰ πάντα τὸν βίον καὶ καθ' ὅλην τὴν κοσμικὴν π.]

[Περιηλυτεύομαι, Circumeo, Discurro. Al. Jerem. 49, 3: Περιηλυτεύσασθε. Schleusn.]

[Περιημεκτέω.] Περιημεκτεῖν Hesychio est ἀγανακτεῖν, δυσκολαίνειν, ἀνιᾶσθαι, Ægre ferre, Moleste ferre, Graviter ferre, Molestia et dolore affici ob, Gravari. Frequenter hoc verbo utitur Herodot., ut 8, p. 315 [c. 109]: Οὗτοι γὰρ μάλιστα ἐκπεφευγότων περιημέκτεον, Hi enim maxime omnium ægre ferebant quod hostis effugisset. Construit etiam cum dativo, dicens [9, 41], Περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ, Gravabatur statione. Et περιημεκτέων τῇ ἀπάτῃ, Ægre ferens quod deceptus esset, Indignans, Graviter ferens: Ὁ δὲ, περιημεκτέων τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν ξενίην, ἐποίεε τοιάδε, 4, p. 172 [c. 154]. Et alibi [1, 44; 3, 64], Περιημεκτέων τῇ συμφορῇ, Calamitatem moleste ferens. Suidas in priore loco scribit περιημεκτέοντες, exponens itidem δεινοπαθέοντες. Sed scribendum esse περιημεκτέοντες, pa- C tet ex simplici ἠμεκτεῖν, quod et ipsum significat δυσφορεῖν ap. eund. Herodot. Idem Suidas ut ἠμέκτεον, ita et περιημέκτεον affert pro ἐδυσφόρουν, cum hoc exemplo [Herodoti 1, 164]: Οἱ δὲ Φωκαέες περιημέκτεον τῇ δουλοσύνῃ.

[Περιήρης, ους, ὁ, Perieres, Bori pater. Hom. Il. B, 177. || Æoli f., rex Messeniæ. Apollod. 1, 7, 3; 9, 5; 3, 10, 3 et 4; Pausan. 2, 21, 7. || Menœcei auriga. Apollod. 2, 4, 11. || Zanclæ conditor. Thucyd. 6, 4; Pausan. 4, 23, 7. || Περιήρης pro Περιήρης ab Alcmane dictum ex Herodiano Π. παθῶν attulit Etym. M. p. 664 extr.: quod cum similibus formis comparavit Lobeck. Paralip. p. 94.]

[Περιήσω (?), περιδώσω, Hesych., tanquam a verbo περίημι, cujus tamen exemplum non magis vidimus quam activi περιδώσω.]

Περιηχέω, Circumsono, περιλαλῶ. [Hom. Il. H, 267: Περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός. Plut. V. Arati c. 22: Κραυγὴ περιήχει διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀνάκλασιν συγκεχυμένη. Mor. p. 720, C: Θόρυβος ... τὴν οἰκίαν περιήχησεν. Al- D ciphro 2, 4, p. 254: Τῶν περιηχούντων ἀγαλμάτων. «Schol. Pind. Pyth. 4, 6: Λόγος τις περιηχεῖ ὅτι κτλ.» Boiss.] Gregor.: Φωνὴν ἀκοῦσαι τῆς ἀγγελικῆς ἀξίαν καὶ πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα. Basil.: Καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, Vulgi aures circumsonant: ut Liv., Clamor hostes circumsonat; Cic., Arbitror talibus aures tuas vocibus undique circumsonare. Et περιηχοῦντες τόποι ap. architectos, Loci circumsonantes, de quibus in Ἀντηχέω. Et in pass. [Hesych., Phot. et Suid.: Περιηχήθην, περιεθορυβήθην,] ap. Lucian. [Ver. H. 1, 6]: Νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι [κύματι], Quam venti circumsonant, Quæ ventis undique circumsonat. Gregor.: Μηδὲ συναυλίαις καὶ κρότοις περιηχείσθωσαν (οἰκίαι), Symphoniæ cantu circumsonent: ut Liv., Locum, qui circumsonet ululatibus cantuque symphoniæ, et cymbalorum et tympanorum pulsu. Alter Gregor. De hom.: Ταῖς δὲ τῶν μουσικῶν ὀρνίθων ᾠδαῖς ἁπανταχῇ περιηχεῖτο πᾶν ὅσον κατηρεφές τε καὶ σύσκιον. Et περιηχήθημεν, Can. 35 Conc. Chalced., Hoc rumore aures nostræ undique circumsonuere, i. e. Audivimus. [Ori-

genes C. Cels. 6, p. 285: Περιηχηθεὶς τὰ περὶ ταπεινοφροσύνης· 7, p. 348: Περιηχηθεὶς ὁ Κέλσος ἀπὸ τῶν ἐπαγγελλόντων τὴν ... θειότητα. || Celebro. Philo Bybl. ap. A Euseb. Præp. ev. p. 39, D: Οἵ τε χαλκεοὶ οἱ περιηχηθέντες. Valck.]

[Περιηχή, ἡ, i. q. περιήχησις. Chœrob. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 810, 12: Ἡ θεία γραφὴ ... τὴν βροντὴν φωνὴν ὀνομάζουσα διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς περιηχήν. Sic cod. Vat. 1405: ed. Morelli περὶ ἡμῶν περιοχήν. Cod. Med. διὰ τὸ περιέχειν ἡμᾶς, quod περιηχεῖν scribendum. G. Dindorf.]

[Περιήχημα, τό, Quod circumsonat, Strepitus. Iambl. V. Pyth. p. 244: Τῶν μεθ' ἡμέραν ταραχῶν καὶ π. ἐξεκάθαιρον τὰς διανοίας.]

[Περιηχής, ὁ, ἡ, Circumsonans. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 450, 9: Ἡ μὲν γλῶττα αὐτοῖς ὑψηλὴ καὶ περιηχής.]

[Περιήχησις, εως, ἡ, Circumsonatio. Plut. V. Sullæ c. 19: Τῶν ὀρῶν ἀποδιδόντων τὴν π. G. D. Philo vol. 2, p. 159, 45: Ὡς καὶ μέχρι τῆς ἀκροωρείας τὴν π. ἐλθεῖν. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 925, B: Γλυκὺς π., et B Orig. t. 1, p. 493, A: Τὰς διαστροφὰς καὶ τὰς π. Interpr.: Mala consilia. Hase.]

[Περιηχητικός, ή, όν, i. q. περιηχής. Porphyr. In Ptolem. Harmon. p. 243: Τὸ ὑπόκαρες καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερα.]

[Περιθ. in lapidibus compend. scripturæ pro nom. pr. Περιθοίδης. Franz. El. epigr. gr. p. 359. Hase.]

[Περιθαλπής vitiose pro πυριθαλπής, quod v.]

Περιθάλπω, Circumfoveo. [Hesych. s. v. Ἀμφιέπων. Schol. Theocr. 13, 13. Wakef. Theophyl. Sim. Epist. 7, bis. Boiss. Galen. vol. 14, p. 304, 7: Ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν περιθάλποντας. Figurate Comm. de Petro Act. SS. Jun. t. 5, p. 411, 4: Περιθάλπομεν τοῦτο καὶ ἀσπαζόμεθα. Dionys. Areop. De div. nom. 6, 3, de providentia: Ἐξ αὐτῆς ζωοῦται καὶ περιθάλπεται πάντα. Hase. Georg. Cedren. p. 410, D. G. Dind.]

[Περιθαλψις, εως, ἡ, Fotus. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 278. Boiss.]

Περιθαμβής, ὁ, ἡ, Vehementer admiratione et stupore, pavore perculsus, Valde stupefactus, pavefactus. Apoll. Arg. 2, [1160]: Καί σφεας ἀμφίεπον περιθαμβέες. A Bud. exp. Valde trepidus, citante ex Plut. C [V. Cat. min. c. 59: Ἀφῄρει τοῦ δέους τὸ π. καὶ ταραχῶδες.]

[Περιθαρσήεις, εσσα, εν, i. q. περιθαρσής. Apollin. Psalm. p. 223.]

Περιθαρσής, ὁ, ἡ, Valde fidens, Præfidens, Apoll. [Rh. 1, 195.]

[Περιθάρσυνος, ὁ, ἡ, idem. Apollin. Psalm. p. 189.]

[Περιθαρσύνω. Schol. Apoll. Rh. 2, 613: Ταῦτα δέ φησι περιθαρσύνων αὐτούς. Scribendum παραθαρσύνων. G. Dind.]

Περιθειόω [s. Περιθεόω], Sulphure, s. Sulphuris suffitu lustro. [Hesych. et Phot.: Περιθειῶσαι, περικαθῆραι, (χωρίως θείῳ addit Hesych.). Menander ap. Clem. Al. p. 844: Περιθειωσάτωσαν (σε αἱ γυναῖκες), ubi libri περιθέτωσαν, quod correxit Bentlejus, nisi quod περιθειωσάτωσαν scripsit. Alteram formam recte restituit Meinekius.]

[Περιθείωμα, τό, Lustramen quod sulphure fit. Hesych.: Ἀπομάγματα, περιθειώματα. Codex ἀθειώματα, D ex quo περιθειώματα fecit Musurus.]

Περιθείωσις, εως, ἡ, Lustratio quæ fit sulphure. Plato Cratylo [p. 405, A]: Αἱ τοῖς μαντικοῖς φαρμάκοις γινόμεναι περιθειώσεις. Paulo ante generali vocab. dicit καθάρσεις et καθαρμοί.

[Περιθέλγω, Demulceo. Theophyl. Sim. Hist. p. 110, A: Πρὶν περιθέλξαι, πρὸς ἀνίαν ἐκκλίνει. G. Dind.]

[Περίθεμα, τό, Quod circumponitur. De sepimento LXX Num. 16, 38 et 40: Π. τῷ θυσιαστηρίῳ. || De monili Hesych. et Suid. s. v. Κάθεμα. «Andr. Cret. p. 248.» Kall. Περίθεμα καὶ περιδέραιον Nicostr. ap. Stob. Flor. 74, 62. || Π. κεφαλῆς in Gl. s. v. Κορυφάντιον et in Lexico Octateuchi ap. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 643. Etym. M. s. v. Κίδαρις p. 513, 19. Τοῖς τοῦ στεφάνου περιθέμασι schol. Aristoph. Pl. 22.]

[Περιθεμελιόω, Fundamenta circum sterno. Greg. Nyss. t. 1, p. 148, A: Περιθεμελιοῦν τὰ ὑψωθέντα. Hase.]

[Περιθερμαίνω, Circum calefacio. Const. Manass.

A Chron. 6066. Boiss. Passiv. Doroth. Doctr. p. 797, C: Περιθερμαινομένης τῆς καρδίας. Hase.]

Περίθερμος, ὁ, ἡ, Per ambitum calens, Admodum calens, VV. LL. [Plut. Mor. p. 642, C: Τὸ πνεῦμα τοῦ λύκου περίθερμον· 917, A: Περίθερμον καὶ πυρώδες ὁ σῦς. || De animo calido schol. Aristoph. Nub. 144: Δοκεῖ γενέσθαι περίθερμος (πάνυ θερμὸς Suid. s. v. Χαιρεφῶν) καὶ σφόδρα ἐχθραίνειν τῷ ἀδελφῷ.]

[Περιθέσιμος, ὁ, ἡ, Qui circumponi potest. Κόσμος π. Joseph. A. J. 15, 8, 2.]

Περίθεσις, εως, ἡ, Circumpositio, si ita liceat vocare Actionem illam [de qua in Περίθετος] circumponendi s. circumdandi sibi aliquid. Petr. 1 Epist. 3, [3] de matronarum cultu: Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, Quarum ornatus non sit externus ille in nodis capillorum, et circumposito auro. [Sext. Emp. p. 132, 9: Τὴν π. τῆς στραγγάλης αἴτιον εἶναι τοῦ πνιγμοῦ. Œcumen. In Apoc. p. 234, 15 ed. Cramer.: Ἡ τῶν κοπρίων π. Galen. vol. 2, p. 164, 15: Τῶν γειτνιώντων σπλάγχνων B ἡ π. Id. vol. 6, p. 151, 15: Διὰ τῆς τῶν ἀμμάτων π. Hase. De coma supposititia dictum v. s. Περίθετος. Τοίχων περίθεσις Oribas. p. 228 Matth.]

[Περιθετέον, Circumponendum. Geopon. 5, 9.]

[Περιθετικός, ή, όν, Qui circumponi potest. Π. μέρος τι τῆς νεώς Hesych. s. v. Περικεφαλαία.]

Περίθετος, ὁ, ἡ, [s. Περιθετός, ή, όν,] Circumpositus, Circumposititius, Qui circumponi solet: π. κόμη, Coma, quam mulierculæ sibi circumponere solent et affingere: πρόσθετον κόμην appellant eandem et ἐπίθετον, uno autem vocab. φενάκην, et προκόμιον: quoniam sc. ejusmodi apposititiæ comæ in temporibus et summa fronte ante ipsum capillitium ostentari solent. Dixit autem περίθετος κόμη Aristoph. Gerytade, teste Polluce [10, 170], qui περιθετὴν appellari addit ab Amphide in Alcmæone, et Menandro in Olynthia: ab aliis πηνίκην nuncupari. [Quod per περιθετὴ κόμη exp. Etym. M. p. 269, 33, et Suid. s. v. Διαπηνικίσαι. Περίθετος κόμη Ælian. V. H. 1, 26, Etym. M. p. 790, 20. Περιθεταὶ τρίχες Polyb. 3, 78, 2, et inde αἱ περιθεταὶ C ib. 3, utrobique vitiose scriptum παροξυτόνως. Προκόμια περιθετὰ Athen. 12, p. 523, A.] Idem Pollux 2, [35] ex eod. Aristoph. affert περίθετος κεφαλή: pro quo sua ætate in usu fuisse dicit περιθετὴ κεφαλή. Verba autem poetæ illius, ad quæ respexit, hæc sunt ap. Suid. [ex Thesm. 258]: Ἡδίων μὲν οὖν Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, Caput illud circumposititium, quod noctu ego fero, i. e. Larva, προσωπεῖον, ut ipse exp.; qui etiam addit, taxari ibi Agathonis mollitiem. [Περιθετή, ἡ, intellecto κόμη, la perruque, ap. Polyæn. 5, 42: Περιθέμενος περιθετήν. Pravo, ut videtur, accentu, tanquam a masculino περιθέτης, ὁ, ap. Athen. 10, p. 415, A: Περιθέτην ἔχουσα καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· et περιθέτη ap. Phot. Lex. p. 417, 11, qui recto accentu περιθετὴ κόμη et περιθετῆς κόμης p. 428, 21, ubi παροξυτόνως scripsit Porsonus. Polluci vero 10, 171, ubi nunc legitur: Καὶ περιθέτην (εἴποις ἄν), ὡς ἐν Ἀμφιδος Ἀλκμαίωνι καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθίᾳ, ex cod. Falckenb. restituendum περιθετήν. G. Dind.]

D Περιθέω, Circumcurro, In orbem curro. [Hesych.: Περιθεῖ, περιέτρεχεν. Aristoph. Eq. 65: Περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ. Xen. Mem. 2, 1, 30: Τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. Plato Critia p. 115, E: Ὁ περὶ αὐτὴν τὴν ἐν μέσῳ νῆσον περιθέων.] Herodian. 1, [15, 6]: Λέοντας δὲ καὶ παρδάλεις, ὅσα τε ζῷα γενναῖα, περιθέων ἄνωθεν κατηκόντιζεν, Leones et pantheras aliaque id genus nobilissima animalia, currens in orbem, superne jaculis confodiebat. Id. 5, [5, 18]: Γύναιά τε ἐπιχώρια ἐχόρευε σὺν αὐτῷ, περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέροντα, Cursitantes in orbem circum aras. Et 8, [3, 8]: Περιθέων τὸ τεῖχος ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει μένειν, Circumquaque per muros cursitans. Polit. [Περιθέοντα ἄστρα Pollux 4, 156. Cum accus. Xenoph. Cyneg. 11, 4: Κύκλῳ τὸν φραγμὸν περιθέουσι. Lucian. Nigr. c. 22: Περιθέοντες ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν. Improprie ib. c. 37: Ἡσυχῇ τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. Aristæn. 1, 10, p. 42: Ἡ κόρη ... τοῖς ὄμμασι περιθέουσα τὴν γραφὴν, i. e. Oculis percurrens verba pomo inscripta. || Rotor. Herodot. 9, 74:

Ἐπ' ἀσπίδος αἰεὶ περιθεούσης καὶ οὐδαμὰ ἀτρεμιζούσης. || Cingo. Herodot. 1, 181 : Ἔσωθεν τεῖχος περιθέει. Plut. Mor. p. 705, A : Τοίχων περιθεόντων. Cum tmesi Hom. Il. Z, 320, Θ, 495 : Περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης· Od. Ω, 208 : Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη.]

[Περιθεωρέω, Circumspicio. Lucian. Hermot. c. 45. Angl. Greg. Nyss. t. 3, p. 154, D. Hase.]

[Περιθεώριον, τό, Peritheorium, urbs inter Gratianopolin et Comutena sita, primum memorata in Actis Synodi Photianæ (a. 879), ubi subscripsit Peritheorii episcopus, eversa a Bulgaris a. 1205, postmodum restituta : de qua dixit Tafelius in comment. De via Egnatia p. 44 seqq. allatis Cantacuzeni, Ducæ aliorumque testimoniis. Nomen in Περιθόριον corruptum ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. 14, 1, 2; 14, 9, 3 et 4, notavit idem Tafelius. G. Dind.]

[Περιθήκη, ἡ, Galericulum, Gl.]

[Περίθημα. V. Περίθεμα.]

[Περίθλασις, εως, ἡ, Contusio. Plut. Mor. p. 609, D : Τομῆς ἠνέσχου τῆς θηλῆς περίθλασιν λαβούσης. Oribas. p. 338 Matth. : Περιθλάσεις ἐμποιεῖν σαρξὶ λεπταῖς. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 468, 2 : Π. τοῦ δέρματος. Id. ib. p. 567, 7; vol. 19, p. 458, 9 : Π. τοπικήν· vol. 14, p. 778, 4 : Περὶ τὰ ὦτα π. Hase.]

[Περιθλάω, Contundo. Plut. Mor. p. 341, A : Τὸ σῶμα ... διακέκοπται καὶ περιτέθλασται τυπτόμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων. Athen. 10, p. 424, B : Τὰ ὑπώπια τοῖς κυάθοις περιθλώμενα ἀμαυροῦται. Oribas. p. 235 Matth. : Κόπτει καὶ περιθλᾷ τὰ σώματα. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 640, 2 : Περιθλᾶσθαι. Id. vol. 14, p. 212, 18 : Περιθλασθείς. Hase.]

[Περιθλιβής, ὁ, ἡ, Mœrore confectus. Basil. t. 2, p. 235, D : Μὴ γενοῦ π. Hase.]

[Περιθλίβω, Circum s. undique premo. Nonn. Dion. 10, 370 : Πλευρὰ περιθλίβων. Id. 17, 361; 25, 241. Eustath. Opusc. p. 309, 80 : Τῶν τοῦ μέλιτος σχημάτων οὐκ εὐχερὲς ἀποσπάσαι τινά, μὴ περιθλίψαντα τὰ λεπτὰ γωνιάματα. †]

[Περίθλιψις, εως, ἡ, i. q. τὸ περιθλίβειν. Cassius Probl. 28 : Π. ἐπιγινομένης.]

[Περιθοῖδαι, οἱ, Perithœdæ, pagus tribus Œneidis, nomine a Perithoo, Ixionis filio, ducto, de quo Ephori narrationem attulerunt Phot. et Suidas. Steph. Byz. : Ὁ δημότης Περιθοίδης, καὶ ὡς ἐκ τόπου ἐκ Περιθοιδῶν, ἐν τόπῳ ἐν Περιθοιδῶν. Μνησίλοχος ὁ Περιθοίδης ap. Demosth. p. 1219, 20. Ὑπέρβολος ὁ Π. Plut. V. Alcib. c. 13, Niciæ c. 11. Alii ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 164, 312, al. G. D. Conf. Leak. De demis Att. Germ. vers. a Westermann. p. 232. Hase.]

[Περίθους. V. Πειρίθους.]

[Περιθράκιος, ὁ, ἡ, Circum Thraciam situs, Thraciæ vicinus. Const. Man. Chron. 4733 : Πᾶσαν π. ... πόλιν. Termin. femin. 6478 : Περινοστήσας ... πόλεις περιθρακίας· ubi præferenda edit. Meursianæ scriptura περιθρακίους.]

[Περίθραυσις. V. Παράθραυσις.]

Περιθραύω, Confringo, Frangendo comminuo, Hesych. [qui περιθραυσθέντα exp. περιπεσόντα, ῥαγέντα. Aristot. Probl. 21, 3 : Καπυρὸν ὂν περιθραύεται. Hippocr. p. 513, 35 : Περιθραύεται καὶ διουρέεται τὸ ψαμμῶδες. Galen. vol. 5, p. 256 : Περιθραυσθεισῶν τῶν ... ὀπισθίων ἀποφύσεων. Περιθραῦσαι τὴν ναῦν Pollux 1, 114. Plut. Mor. p. 626, B : Τὰ γεώδη περιθραύεται καὶ ἀποπίπτει. Restituendum fortasse Diodoro 3, 51, de quo v. s. Περιθρύπτω. Cum dat. Quint. Sm. 5, 617 : Βριαρὴ δὲ περιθραυσθεῖσα καρήνῳ ἐθλάσθη τρυφάλεια. Improprie Philo vol. 1, p. 564, 37 : Ὁ ἀπερίσκεπτος ἀμβλύνει καὶ περιθραύει τὰς φρονήσεως ἀκμάς. « Phot. Epist. p. 43 : Τοῦ φθόνου δείξεις περιτεθραυσμένας τὰς ἀκίδας. » Boiss. Jo. Cinnam. Hist. p. 122, A : Ἐπειδὴ καὶ φήμη τις ἤδη περιέθραυσε τούτους ὡς εἴη γάμων οὐκ ἐκ νομίμων ἡ κόρη φῦσα, ... ἀπέσχετο ἤδη τῆς ἐγχειρήσεως.]

Περιθρεκτέον, Circumcurrendum est. [Per περιδραμητέον exp. Hesych. Plato Theæt. p. 160, E : Ἐν κύκλῳ π. τῷ λόγῳ. Themist. Or. 22, p. 271, C : Κύκλῳ π. αὐτοὺς (τοὺς ἄνδρας) μετὰ πλείονος προθυμίας ἢ τοὺς θάμνους κυνηγέται.]

Περιθρηνοῦμαι, Lamentis circumsono. Plut. Anton. [c. 56] : Σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης π. καὶ περιστεναζομένης.

Περιθριγκόω [s. Περιθριγγόω], Circummunio θριγγῷ, h. e. Lorica aut septo. Item Circumsepio. Plut. Mario [c. 21] : Μασσαλιώτας λέγουσι τοῖς ὀστέοις περιθριγκῶσαι τοὺς ἀμπελῶνας. [Jo. Phocas Descr. Pal. p. 4, 18 : Περιθριγγώσαντες· 10, 28 : Περιθριγγοῦται· 5, 59 et 8, 2 : Περιθριγγούμενος. Hase. Clem. Al. p. 303 : Ὅρον ἐγγράψαμεν τὸν σταυρὸν τοῦ κυρίου, ᾧ περισταυρούμεθα καὶ περιθριγγούμεθα τῶν προτέρων ἁμαρτιῶν.]

Περίθριξ, Cincinnus a prima usque juventute nondum rasus, ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος, [ὁ μηδέπω καρείς] Suid. [addito poetæ non nominati exemplo, Ἐπὶ πλοκάμοιο περίθριξ, quod ad Callimachum retulerunt Toupius et Næk. Mus. Rhen. vol. 5, p. 12, conjectura valde incerta.]

Περιθρομβόω, Circumcirca in grumos cogo et concrescere facio. Galen. : Κωλύεται γὰρ ἡ σύμφυσις ὑπὸ τοῦ περιθρομβουμένου τοῖς ἐρρωγόσιν ἀγγείοις αἵματος, A sanguine qui circum vasa rupta conglobatur et in grumos coit.

[Περιθρόνιος, ὁ, ἡ, Qui circa thronum est. Orph. Hymn. 6, 4.]

[Περιθρύβω. V. Περιθρύπτω.]

[Περιθρυλλέω s. Περιθρυλέω.] Περιθρυλλέομαι, i. fere q. διαθρυλλέομαι : atque ut aliquis dicitur διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα a Plat., ut in illo docui, sic ipsa ὦτα περιθρυλλεῖσθαι dicuntur a Gregor. : Καὶ περιθρυλλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Aures nostras undique obtundi laudibus horum oportebat, personare; Circumstrepere, Obstrepi. Bud. [Basil. M. vol. 3, p. 104, C; schol. Soph. El. 149; Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 280; Theophyl. Sim. Ep. 13, et Hist. p. 178, D; Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 529; Theodor. Metoch. p. 801.]

[Περιθρύλλητος, ὁ, ἡ, Famosus. Tzetz. Hist. 8, 372; 10, 645. Elberl. Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maji t. 2, p. 747, 46 : Τοῦ περιβοήτου καὶ π. Hase.]

[Περίθρυλλος, ὁ, ἡ, idem. Tzetz. Hist. 7, 936. Elberl.]

[Περιθρύπτω, Circum frango. Diodor. 3, 51 : Τὸ δὲ (τὸ εἴδωλον) κατὰ τὴν πρὸς τὸ στερέμνιον πρόσπτωσιν περιθρύβεσθαι. Scrib. περιθρύπτεσθαι cum Wessel., quod in περιθρύβεσθαι depravatum, ut ἐγκρύπτεσθαι et ἀποκρύπτουσιν in ἐγκρύβεσθαι et ἀποκρύβουσιν 1, 80 et 3, 25 : quæ formæ alienæ videntur ab ætate Diodori : nisi quis περιθραύεσθαι corrigi malit. Καταθρύπτοντας, non καταθρύβοντας, dixit Diodor. 1, 83. G. D. Philo vol. 1, p. 501, 23 : Τὰ περιθρύπτοντα καὶ καταγνύντα καὶ συντρίβοντα τὴν ἡμετέραν ψυχήν. Id. vol. 2, p. 527, 30 : Περιθρυφθείς. Hase.]

[Περιθύας, ὁ, n. pr. adolescentis ab Hercule amati ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1207, ubi cod. Par. Περιθύας. Neutra probabilis nominis forma.]

Περίθυμος, ὁ, ἡ, Ira valde accensus, Qui ira valde excanduit. [Æsch. Sept. 726 : Τὰς π. κατάρας.] Plut. Mario [c. 19] : Ἐνταῦθα δ' αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δεινὸν τετριγυῖαι καὶ περίθυμον, ἠμύνοντο.

Περιθύμως, Accenso animo : π. ἔχειν, Ira percitus. [Herodot. 1, 162.] Æsch. [Choeph. 37] : Μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως, Inferos infenso s. ira accenso animo incusare, Supramodum, ὑπερβαλλόντως, schol. Ap. Plat. Tim. [p. 87, E : Ψυχὴ] π. ἴσχει, VV. LL. interpr. Exultat, Effertur.

[Περιθυρέω.] Περιθυρεῖν, Circa januam versari, Hesychio τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστασθαι, In foribus stare. [Περὶ θύρας εἶναι Phot. p. 417, 21. Ælian. N. A. 1, 11 : Περιπατοῦνται τοὺς σμήνεσι καὶ οἱονεὶ περιθυροῦσιν· 14 : Περιθυρῶν τὰς ἐπιβουλὰς φυλάττει τὰς ἔξωθεν.]

[Περιθύω, Operose, frequenter, sumtuose sacrifico, Jo. Chrys. In Ep. ad Gal. 3, p. 733. Seager. Plut. Mor. p. 168, D : Περιθυόμενος οἴκοι κάθηται.]

[Περιθωρακίδιον, τό. HSt. post verba s. v. Ἐπιθωρακίδιον posita :] In qua signif. reperitur etiam Περιθωρακίδιον, VV. LL. Ap. Plut. autem Artox. [c. 11] : Ὡς δὲ μόλις συνεῖδον τὰ π. φοινικᾶ, λευκοῖς χρωμένων τῶν βασιλικῶν ἁπάντων, ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας, quædam exempll. habent ἐπιθωρακίδια. [Quod nunc restitutum.]

[Περιθωρακίζω, Thorace armo. Doroth. Doctr. p. 811, B : Περιθωρακίσωμεν ἑαυτούς. Jo. Jejunat. Orat. t. 7, p. 646, 14 : Περιθωρακίζων ἡμᾶς. Basil. t. 2, p. 239, C : Περιτεθωρακισμένος. Hase.]

[Περιιάλλω, Circumjicio. Hom. Il. O, 19 : Περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα.]

[Περιιάπτω, Circum s. penitus lædo. Theocr. 2, 82 : Ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη.]

[Περιιάχω, Circum resono. Hom. Od. I, 395 : Περὶ δ' ἴαχε πέτρη. « Quint. Sm. 3, 706 : Περὶ δ' ἴαχεν ἀσπετον ἠχὴ ... Idem Περιάχω (metri causa, ut ἀμφιάχω) dixit 3, 601 : Ἀκταὶ δὲ περίαχον Ἑλλησπόντου· 11, 382 : Περίαχε δ' ἄκριτος αὐδή. » Struv. Prævit Hesiod. Th. 678 : Δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων, de quo dixit Etym. M. p. 92, 15.]

[Περιιδεῖν. Περιιδέμεναι. V. Περιεῖδον.]

Περιιδρόω, Circumsudo, Sudorem undique effundo, Sudore diffluo. [Sext. Emp. p. 719 : Ὠχριᾷ, τρέμει, περιιδροῖ.]

Περιίδρωσις, εως, ἡ, Copiosa ejusmodi sudoris effusio dicitur. [Ψυχρὰ π. Diosc. Ther. c. 9 et Theoph. Nonn. vol. 2, p. 332.] In VV. LL. autem perperam scribitur Περίδρωσις, quod exp. etiam Sudoris evocatio.

[Περιιερόω. Lexicon Ms. ap. Aurivill. p. 23 : Καθαγνίζεται· περιιεροῦται (sic). Recte ἀφιεροῦται ap. Phot., Suid. et Zonar. p. 1167. G. Dind.]

Περιίζομαι, Circumsideo, Obsideo. VV. LL. [Herodot. 5, 4 : Τὸν μὲν γινόμενον περιιζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται. Ib. 41 et 6, 78. Περιιζόμενον Hesych. exp. per περιεχόμενον.]

[Περιικνέομαι, Circumvenio. Schol. Arati 862 : Οὐδὲ ὅλως περιικνουμένη ἡ ἀκτὶς παρέχει τι τοιοῦτον. Cum tmesi Arat. 473 : Περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα, Mentem admiratio cepit.]

[Περιιλλω. V. Περιειλλω.]

[Περιιππάζω, Obequito, Gl. Zosim. 1, 53.]

Περιιππεύω, Circumequito, Obequito. Polyb. [5, 73, 12] : Περιιππεύσαντες καὶ γενόμενοι κατὰ νώτου τοῖς πολεμίοις. [Dio Cass. 59, 11 : Τὴν Τροίαν περὶ τὸν τάφον περιίππευσαν. « Joseph. B. Jud. 7, 5, 5 : Δομετιανὸς δὲ περιίππευεν· ubi tamen Walz. Epist. crit. ad Boissonad. p. 17 h.) recte e codd. restituit παρίππευεν. » Hase. Improprie de culice circumvolante Achill. Tat. 2, 22 : Π. τὸν ἄνθρωπον. Per περιτρέχω exp. Hesychius, Phot. et Suid.]

[Περιίπταμαι.] Περίιπτημι, Circumvolo. [Aristot. H. A. 5, 9 : Περιιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον. Dio Cass. 58, 5 extr. Macc. 4, 14, 17. Achill. Tat. 2, 22 : Κώνωψ περιιπτάμενος. Plut. De fluv. p. 1148, B : Τὰ περιιπτάμενα τῶν ζῴων. G. D. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 81, 11 Dronk. : Τὰ ἄνθη περιιπταμένη. Marc. Eugen. Imag. p. 167, 10 Kays. : Περιίπτασθαι παρεχομένη. Figurate Theoph. Simoc. Hist. p. 73, 14 ed. Bonn. : Φωνὴ περιίπταται. Hase.]

[Περιίσσομαι vitiose pro περινίσσομαι, quod v.]

Περιίστημι [s. Περιιστάω, unde περιιστῶντες Eustath. Opusc. p. 164, 93], q. d. Statuo s. Colloco circum, circumquamque, Circumstare facio, Circumpono, Circumdo, Cingo. Thuc. 8, p. 297 [c. 108] : Τηρήσας ἀριστοποιουμένους, καὶ περιστήσας τοὺς ἑαυτοῦ, κατηκόντισε. [Demosth. p. 978, 6 : Περιστήσας τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ.] Sic Herodian. [7, 10, 13] : Περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους. Plut. Cam. [c. 22] : Τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε, Capitolio præsidium circumposuit, circumdedit, Capitolium præsidio cinxit. Alia constr., Appian. B. C. 3, [4] : Φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, Custodes sibi apponere, et corpori circumdare, Bud. Sunt et qui περιστῆσαι φρουρὰν alicubi vertant, Circumstatione militum munire, ex Gellio, ad magis exprimendam vim verbi. [Plato Critia p. 117, A : Περιστήσαντες οἰκοδομήσεις. Polyb. 1, 85, 7 : Περιστήσας αὐτοῖς τὰ θηρία. Philostr. p. 767 : Ἡ γραφὴ ... περιίστησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ· 870 : Ὁ ζωγράφος ... ἀκροατὰς ... περιίστησιν αὐτῷ.] Περιίστημι non solum Circumdo exp. Bud., sed et Circumvenio, et Undique immitto, afferens ex Polyb. [2, 45, 4] : Πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. || Dicitur vero et περιστῆσαι φόβον πᾶσι a Plut. Fabio [c. 8], pro Injicere metum omnibus, et quasi circumjicere; Injicere, quasi cum illis circumdando. Eademque forma dicitur ab eo in Lycurgo [c. 28] : Περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. [Polyb. 12, 15, 7 : Μεγίστους κινδύνους περιέστησε Καρχηδονίοις. Demosth. p. 555, 5 : Τὸ τοῖς ... ἐπεξιοῦσι ... πλείω περιστάναι κακά. Dionys. A. R. 3, 3 : Περιστῆσαι βουλόμε-

νος εἰς ἐκείνους τὴν αἰτίαν τοῦ λύειν τὰ ... συγκείμενα, Culpam in illos retorquere volens. Id. De Lysia jud. c. 24.] Gregor. autem dixit etiam Περιΐστης ἀνάγκην ἡμῖν τοῦ λέγειν. [Michael. V. Theod. Stud. p. 27, C : Ἀνάγκην τοῖς μὴ βουλομένοις περιιστᾶν. Seq. infin. Æschin. p. 24, 39 : Περιστήσειν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ... ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ· ubi var. lect. παραστήσειν.]

|| Περιΐστημι, Redigo. [Plato Axioch. p. 370, D : Εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας· ubi notanda perfecti transitivi forma, de qua conf. quæ s. v. Ἵστημι dicta sunt.] Herodian. 7, [3, 12] : Ἐπεὶ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας, Quum plurimas illustres familias ad egestatem redegisset. Aristot. Polit. 5 : Εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, In potestatem suam redegit. [Athen. 1, p. 21, F : Τὸν Αἰσχύλον πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιιστᾶν.] Chrysost. De sacerd. : Ὁ μὲν γὰρ ἑαυτὸν ἀσκῶν, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. [Dionys. A. R. 7, 55 : Εἰς μοναρχίαν τὸ πολίτευμα περιστήσαντες τυραννικήν.] || Circumago s. Commuto in contrarium, Bud. p. 426, ex Æschine [p. 65, 24 : Εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα,] et Athen. [12, p. 537, C, ex Heraclide Pontico : Εἰ τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ ἡδονὴν βίος ὥστε κτλ.] Affertur vero et ex Dem. [p. 1014, 17] : Περιεστάναι τὰς αὐτῶν συμφορὰς εἰς ἐμέ, pro In me derivare et devolvere calamitates suas.

|| Περιέστην vide in Περιίσταμαι.

|| Περιίσταμαι, Circumsto, Circumsisto. Hom. [Il. Σ, 603 : Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος· Od. Λ, 243 : Κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον·] Il. P, 95 : Μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. [Hanc scripturam probavit Herodianus : v. Etym. M. p. 449, 35. Nunc vero ex aliis libris περιστέωσι editum, quæ Aristarchi lectio fuit. Seqq. ex Indice :] « Περιστείωσι, poet. epenthesi τοῦ ι pro περιστέωσι : hoc autem, Ion. dialysi pro περιστῶσι dicitur : a them. περίσταμαι s. περιστάω. » [Optat. Od. Υ, 50 : Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν.] Hac autem in signif. sæpe περιέστην et περιστῆναι ac περιστὰς inveniuntur, itidemque partic. περιεστώς. [Hom. Il. Δ, 532 : Περίστησαν γὰρ ἑταῖροι. Æschyl. fr. 395 : Ὑμεῖς δὲ βωμὸν ... περίστητε. Eur. Bacch. 1104 : Περιστᾶσαι κύκλῳ. Herodot. 1, 43 : Περιστάντες αὐτὸ (τὸ θηρίον) κύκλῳ.] Thucyd. 7 : Καὶ περιστάντες πανταχόθεν. [Et 7, 70. Plato Euthyd. p. 274, D : Οἱ δὲ ἐτύγχανον ἡμᾶς ἤδη περιεστάμενοι. Præpositione repetita Tim. p. 84, E : Περὶ τὰ νεῦρα καὶ τὰ ταύτῃ φλέβια περιστάν. Dio Cass. 58, 9 : Τοὺς νυκτοφύλακας περὶ τὸν τάφον περιστήσας. Cum dat. Plato Leg. 12, p. 947, B : Περιεσταμένους τῇ κλίνῃ ἑκατέρους (τοὺς χορούς). Cujus structuræ exx. de forma activa supra attulit HSt.] Lucian. [De sacrif. c. 15] : Κόπτονται περιστάντες ἤδη πεπονθμένον. Synes. : Καὶ φωνῆς ἀρξάσης ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν. [De rebus, Aristot. H. A. 7, 7 : Ὅταν λάβηται τὸ σπέρμα τῆς ὑστέρας καὶ ἐγχρονισθῇ, ὑμὴν περιίσταται, i. e. obducitur. 6, 2 : Τὸ ὠχρὸν εἰς τὸ μέσον συνέρχεται πᾶν, κύκλῳ δὲ τὸ λευκὸν περιίσταται, i. e. circumfunditur.] Atque ut dicitur περιστῆσαί τινι κίνδυνον, sic etiam κίνδυνος περιστῆναί τινα, ad verbum, Periculum circumstare aliquem, ut Virg. Thuc. : Ὅτε περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. [3, 54 : Μέγιστος φόβος περιέστη τὴν Σπάρτην. Τὸν περιστάντα αὐτοὺς φόβον Æschin. p. 73, 16.] Item ἀνάγκην περιστῆσαί τινι, sicut ἀνάγκη περιστῆναί τινα, aut etiam τινὶ dicitur, vel περιίστασθαι. Dem. [p. 407, 4] : Ἀνάγκη περιίστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι, ubi non male fortasse reddetur, Necessitate constringebatur. [P. 450, 13 : Ἡλίκα τῇ πόλει περιέστηκε πράγματα.] (Sic autem et Basil. dixit cum dat. personæ, Μυρίων περιϊσταμένων ἡμῖν ἀβουλήτων κακῶν.) Sed ap. Eund. [p. 30, 24] cum accus. : Περιστάσης ὑμᾶς αἰσχύνης. [Cum dat. Thucyd. 1, 77 : Ἡμῖν ... ἀδοξία ... περιέστη. Dionys. A. R. 8, 67, p. 1667, 12 : Περιεστήκει πάντοθεν ὀθωλούσκοις τὸ δεινόν.]

|| Περιίσταμαι, Redigor, Cedo, Evado, Devenio. [Hippocr. p. 1089, G : Εἰς ὕδρωπα περιίσταντο· 194, C : Οἷσι ἐκ τινος ἀρρωστίης ἐς ὕδερον περιίσταται· et sim. p. 543, 54. Foes.] Dem. [p. 551, 2] : Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη, Res mihi atrocissime cessit.

[Id. p. 969, 10 : Ὁρῶν τὸ πρᾶγμά μοι περιεστηκὸς εἰς ἄτοπον.] Isocr. [p. 171, B] : Ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα· alibi [p. 93, C; 156, C] : Εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, Eo tandem res devenerunt, deductæ sunt. Sic, Περιστήσεται εἰς τοῦτο τὰ πράγματα, Dem. [p. 31, 5. Dionys. A. R. 7, 48 : Περιεστήκασιν αἱ χάριτες ὑμῖν εἰς φθόνους καὶ μίση.] Item dicitur aliquid περιίστασθαι εἰς τοὐναντίον, ut a [Platone Rep. 1, p. 343, A : Ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐναντίον περιεστήκει· Demosth. p. 773, 9.] Plut. Pericle [c. 33] : Ἡ δὲ πεῖρα περιέστη τοῖς πέμψασιν εἰς τοὐναντίον, Contrarium ei, quem sperabant, exitum habuit. Sic Synes. : Ἅπαντα γάρ εἰς τοὐναντίον μοι περιίσταται, Omnia mihi in contrarium cedunt. Thuc. 1, [32] : Καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη, Et quæ videbatur antea nostra moderatio et prudentia esse, eo redacta, vel deducta est, devenit, ut nunc imprudentia et imbecillitas videatur. [Quem l. imitatus est Dionys. A. R. 6, 43. Appian. Pun. c. 118 : Περιέστη αὐτῷ ἐς τὸ ἐναντίον ὧν ἐπενόει.] Dicitur vero et de persona. Synes. : Καὶ περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γίνεσθαι φιλάνθρωποι κτλ., Eo devenimus, ut etc. Eo jam mores nobis evaserunt, Bud. p. 426. Ubi verbum περιίστασθαι vult etiam esse alicubi In contrarium cedere, quod Plut. et Synes. εἰς τοὐναντίον περιίστασθαι, ut in eo, quem modo ex Dem. protuli, loco. Affert autem ex Eod. [p. 301, 8] : Καὶ περιεστήκει τοῖς βοηθείας δεῖσθαι δοκοῦσιν, pro Adeoque res in contrarium circumactæ sunt, ut qui eo redacti eratis, alieni ut præsidii egentes esse videremini etc. [Thucyd. 6, 25 : Τοὐναντίον περιέστη αὐτῷ. Lysias p. 126, 4 : Περιέστηκεν οὖν τῇ πόλει τοὐναντίον ἢ ὡς εἰκὸς ἦν.] Ex Luciano autem [D. mort. 26, 2] affertur, Ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ, pro Oratio ad idem circumagatur, revolvatur. [Seq. infinitivo Plato Menex. p. 244, D : Ὥστε περιστῆναι αὐτῷ μηδαμόθεν ἄλλοθεν τὴν σωτηρίαν γενέσθαι ... Dionys. A. R. 9, 23 : Περιεστήκει τῷ μὲν ὑπάτῳ μήτε καιροῦ εἶναι κυρίῳ ... μήτε τόπου, i. e. Eo redigebant consulem, ut ... || « Περιισταμένη ὥρη, Temporis circumstantis aut circumacti ratio dicitur ab Hippocr. De nat. hum. p. 227, 47, et Temporum vicissitudinaria mutatio, quum tempus in aliud commutatur et degenerat : Ὑπὸ δὲ τῆς ὥρης περιισταμένης ποτὲ μὲν πλείω γίγνεται αὐτὰ ἑωυτῶν, ποτὲ δὲ ἐλάσσω. Ubi τῆς ὥρης περιισταμένης exp. Galenus κατὰ τὰς ὡρῶν μεταβολάς· τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ὥρης περιισταμένης ταὐτὸν δηλοῖ τῷ μεθισταμένης, ὅπερ ἐστὶ μεταβαλλούσης τε καὶ καθισταμένης εἰς ἑτέραν τινὰ τὴν ἐχομένην αὐτῆς. » Foes. Theophr. C. Pl. 2, 11, 2 : Παραχρῆμα μὲν ... οὐ φανερὰ γίνεται, περιισταμένης δὲ τῆς ὥρας ἐξεβλάστεν, Vertente anno.] || Περιίστασθαι non solum Devenio, sed et Pervenio, alicubi redditur. Plut. Pericle [c. 6] : Εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος, Ad unum perveniet imperium. Nec minus incommode fortasse εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος reddi posset, Ad unum pertinebit imperium, quam ap. Synes. : Τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιίσταται, vertitur, Purgatio ad me pertinet. Apud eund. Plut. redditur et Desino, quæ interpr. affinis est superioribus [De puer. educ. p. 7, A] : Τὸ μὲν γὰρ εἰς ἀναισχυντίαν, τὸ δ' εἰς ἀνδραποδωδίαν περιίσταται. [Recido. Thucyd. 7, 18 : Νομίσαντες τὸ παρανόμημα ὅπερ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ περιεστάναι.]

|| Περιίσταμαι, Vito, Declino. [Photius et Suid. : Περιιστάμενος, φεύγων. Hesych. : Περιίστασο, ... περίφευγε. Paulus Ad Timoth. 2, 2, 16 : Τὰς βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο. « Iambl. V. Pyth. p. 470 : Μηδὲ τὸν διὰ τοῦ πλοῦ κίνδυνον περιστάντα. Artemid. 4, 59 : Περιίστασο τοὺς ἡγουμένους· uterque de una persona, quod Lucian. Pseudos. c. 5 et Thomas M. fieri vetant, sed injuria, nam posteaquam περιστῆναι pro ἐκκλῖναι dici cœptum est, in ejusdem verbi constructionem successit. » Lobeck. ad Soph. Aj. p. 109.] Lucian. Hermotimo, in fine : Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπόν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν. Joseph. autem [A. J. 4, 6, 12] usus est cum particula μή : Περιίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γένωνται, exp. etiam Metuebat. [Sic cum accus. Marc. Anton. 3, 4 : Χρὴ τὸ εἰκῆ καὶ μάτην περιίστασθαι. Philonides medicus Athenæi 15, p. 675, F : Πάντας περιστατέον, Vitare, repudiare oportet omnes; ubi epitomator interpretandi causa παραιτητέον posuit. Schweigh. Sext. Emp. p. 708 : Τὴν ἀφροσύνην ... ὡς κακὸν περιστήσεται· 712 : Τὸ ὑποληφθὲν κακὸν περιιστάμενος· 294 : Ῥητορικὴν πᾶσαν περιέστησαν. Porphyr. ad Ptolem. Harm. p. 195, 5 : Περιιστάμεθα τὸ πολλάκις ἀποστατεῖν.]

|| Περιστέχω, i. q. περιίσταμαι, Circumsto : unde περιστέξει ap. Suid., quod itidem exp. περιστήσεται. [Hesych. addit περιφράξει ἢ περικυκλώσει.] Thema est factum ex περιέστηκα præt. med. verbi περιίσταμαι. [Nullum est præsens περιστέχω, sed futurum tantum περιστέξω. Nam quod apud Photium, Suidam et in Lexico Bachmanni ante περιστέξει legitur, Περιέστηξαν· περιεκύκλωσαν, veteris grammatici error est vitiosam secuti lectionem pro Περιέστησαν, quod ap. Suidam posuit editor Mediol. Futuri forma media ap. Proclum In Plat. Tim. p. 159, 12 : Εἰ τῷ κόσμῳ περιστήξεται σῶμα καὶ ὁτιοῦν, ex emend. C. E. C. Schneideri in Diariis Jen. a. 1841, vol. 4, p. 1451. Nam vulgo legitur περιστήξεται. G. Dind.]

[Περιισχναίνομαι, Circum gracilesco. Hippocr. p. 1200, F.]

Περιίσχω, i. q. περιέχω, Circumplector, Comprehendo, et si qua alia verbi περιέχω significata sunt. [V. Περιέχω.]

[Περιιτέον, Circumeundum. Plato Phædr. p. 274, A. Μεγάλων γὰρ ἕνεκα π. Rep. 6, p. 504, C : Τὴν μακροτέραν π. τῷ τοιούτῳ.]

[Περιιχνεύω, Circumvestigo. Philo vol. 2, p. 479, 44 : Ἀπειρηκότες πρὸς τὰς ἐδωδὰς τοὺς αὐχένας ἐν κύκλῳ περιάγοντες τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς μυκτῆρσι περιιχνεύουσι, τοῖς μὲν τὰς εὐσαρκίας καὶ τὸ πλῆθος, τοῖς δὲ τὴν ἀναδιδομένην κνίσαν. Quod περιλιχνεύουσι scribendum videtur Mangeio, quod verbum legitur vol. 1, p. 38, 32 : Σιτοπόνων καὶ ὀψαρτυτῶν κάματον περιλιχνεύουσαν et ex cod. Vat. restitutum est ib. p. 446, 3 : Ψυχὴ ... ἡ κατὰ πάντα ἢ τὰ πλεῖστα βαίνουσα ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τὰ σώματος περιλιχνεύουσα (πολυιχνεύουσα vulgo), Circumlambens res corporis. Forma med. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 524, 6 : Ἐπεὶ τὰ τῶν ὀφθαλμῶν περιλιχνεύεται τὰ πολλά, i. e. Quum oculi multa avidius conquirant, ut exp. Allatius Excerpt. p. 216. G. Dind.]

[Περικαγχαλάω, Undique rideo. Oppian. Hal. 4, 326 : Μητέρας ἐκ βοτάνης ἔριφοι περικαγχαλόωντες πολλῇ γηθοσύνῃ ... δέχονται.]

Περικαής, ὁ, ἡ, Circumustus, Perustus. Item Ardens. [Hippocr. p. 143, C : Οἱ περικαέες πρὸς χεῖρα. Qui ad manus contactum exardescunt; p. 155, C : Πρὸς τὴν ἁφὴν μὴ π. p. 75, G. « De febre ardente perniciosa laborantibus dicitur, quum interna ardent, externa corporis planities friget, velut Aphor. 4, 48. Sunt et πυρετοὶ περικαέες μὲν εὐθέως, Febres confestim deurentes, p. 1165, F. Febris ardentis genus, in quo admota manu continens calor circumcirca sentitur, a calore febrili, nempe maxime propria febris essentia, desumpta differentia. His febribus τοὺς διὰ παντὸς βληχρούς, ξηρούς opponit Hipp., In totum debiles apparentes et aridas, quæ sunt ad manum mites, intus vero æstuosæ. » Foes. Joseph. B. Jud. 4, 8, 3 : Περικαὲς τὸ χωρίον. Hase. Π. θέρος Rufus p. 225. Τόποις περικαέσι Oribas. p. 284 ed. Matth.] || Adv. Περικαῶς, Ardenter, Admodum ardenter, Suid. [ex Eunapio] : Περικ. τῆς γυναικὸς ἔχων, Ardenter deperiens mulierem. [Plut. V. Ages. c. 11. Eunap. p. 148.]

Περικαθαίρω, q. d. Circumpurgo, Circumquaque purgo, In circuitu purgo, Perpurgo. [Aristot. H. A. 8, 13 : Οἱ ἁλιεῖς περικαθαίρουσι τὰ δίκτυα. Theophr. H. Pl. 4, 13, 5 : Περικαθῆραι τὰς ῥίζας· quod -καθᾶραι scrib., ut 9, 7, 4 legitur : Περικαθάραντα ἀναξηρᾶναι. Lustro, Plato Critia p. 120, A : Περικαθήραντες τὴν στήλην. LXX Deut. 18, 10 : Ὁ περικαθαίρων τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Hesych., Phot. et Suid. : Π., ἀναλίσκων τὸν περιμεμαγμένον ἢ τὸν γεγοητευμένον. Clem. Al. p. 844 : Τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά.] Exp. et Ablaqueo. [Joseph. De Maccab. c. 2 : Παραφυάδας, ὧν ἑκάστην ὁ παγγέωργος λογισμὸς περικαθαίρων ... ἐξημεροῖ τὰς τῶν ἠθῶν ... ὕλας.] Citatur ex Josue 5, [4] : Περιεκάθαρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, pro Circumcidit filios Israel.

Περικαθάπτω, Alligo. Ap. Diosc. περικαθάπτουσιν ἐμβικα, Operculum alligant, Bud. Ego malim Circum alligant, si utriusque præpos. vis exprimenda sit. In VV. autem LL. περικαθάπτω exp. Apto, Pertracto, Cooperio; qui postremus error natus est, ut opinor, ex eo, quod alligandi operculi mentio fiat a Diosc. [5, 110, de hydrargyro parando. Hase. Plutarch. V. Anton. c. 29 : Τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων. Strabo 16, p. 770 : Νύκτωρ δρῶσιν (τὰ τοπάζια) οἱ συλλέγοντες· περικαθάψαντες δὲ ἀγγεῖον σημείου χάριν μεθ' ἡμέραν ἀνορύττουσι, i. e. vasculum loco illi circum imponunt. || Forma med. Plut. Mor. p. 364, E : Νεβρίδας περικαθάπτονται, Hinnulorum pelles circum appendunt.]

[Περικαθαρίζω, Circumpurgo, Lustro. LXX Esai. 6, 7 : Τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Deut. 30, 6; Levit. 19, 23.]

Περικάθαρμα, τό, q. d. Circumpurgamentum. [Expiatio. LXX Prov. 21, 18 : Π. δικαίου ἄνομος.] Exp. et Retrimentum, Sordes. 1 Ad Cor. 4, [13] : Ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, ubi vet. Interpres, Purgamenta. Schol. ἀποσαρώματα, q. d. Sordes undique everrendo collectas : id enim significat ἀποσαρώματα. Sed quidam ὥσπερ, s. ὡσπερεὶ, καθάρματα scrib. putarunt, et ita alicubi legitur. Vide Κάθαρμα. [Phot. Epist. p. 224, 29. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 600, 32 : Π. ἑαυτοὺς ἀποκαλοῦντες καὶ πάντων ἐσχάτους. Hase. Λύματα per π. exp. Apoll. Lex. Hom. De homine impuro s. scelesto Epictet. Diss. 3, 22, 78 : Πρίαμος ὁ πεντήκοντα γεννήσας περικαθάρματα.]

[Περικαθαρμός, ὁ, Lustratio. Plato Leg. 7, p. 815, C : Π. (edd. vett. περὶ καθαρμούς) τε καὶ τελετάς τινας ἀποτελούντων.]

[Περικάθαρσις, εως, ἡ, Perpurgatio. Theophr. C. Pl. 5, 9, 11 : Περικαθάρσεις τῶν ῥιζῶν. « Hesych. s. v. Καπροσύρη (Κοπροσύρη). » Wakef.]

[Περικαθαρτήριον, τό, Purgamentum, Lustramen. Hesych. s. v. Θεώματα.]

[Περικαθαρτής, ὁ, Purgator, Lustrator. Hesych. s. v. Ἀπομάκτης.]

Περικάθημαι, Sedeo circum. Herodot. 2, Περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ, Ion. pro περικαθήμενοι, Circumquaque accumbentes mensæ. [Id. 3, 14 : Τῶν περικατημένων αὐτόν.] Est vero et vocab. militare, i. significans q. Lat. Circumsideo, Obsideo : cui synonymum περικαθίζομαι. [Demosth. p. 1213, 21 : Περικαθῆσθαι κύκλῳ τὸ τεῖχος.] Pausan. p. 67 [3, 6, 5] : Περικαθημένου τὰς Ἀθήνας, i. e. καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας, ut Thuc. divisa voce loquitur. [Appian. Pun. c. 82 : Περικάθηνται τὸ ἄστυ ἔνοπλοι ναυσὶ καὶ πεζῷ· ubi libri nonnulli τῷ ἄστει.] Et Ionice ap. Herodot. [8, 111] : Περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περιεκάθηντο. [1, 103; 5, 126; 9, 75. Maccab. 1, 11, 21 : Ἰωνάθαν περικάθηται τὴν ἄκραν. Cum præp. ἐπὶ LXX Reg. 3, 15, 27 : Πᾶς Ἰσραὴλ περιεκάθητο ἐπὶ Γαβαθών· 4, 6, 25 : Περιεκάθηντο ἐπ' αὐτήν.]

Περικαθίζω, vocab. militare, pro Hostiliter circumsideo, Obsideo. [Diodor. 20, 103 : Περιεκάθισε τὸ τεῖχος. Appian. Hispan. c. 53 : Περικαθίσας κύκλῳ τὴν πόλιν.] Deut. 20, [12] : Καὶ περικαθιεῖς αὐτήν. [Et alibi non raro in libris V. T. Cum præp. περὶ Maccab. 1, 11, 61 : Περιεκάθισε περὶ αὐτήν. Cum ἐπὶ Reg. 4, 6, 24 : Ἀνέβη καὶ περιεκάθισεν ἐπὶ Σαμάρειαν. || Forma med. Περικαθίζομαι, Circum assideo. Aor. ap. Demosth. p. 1379, 23 : Περικαθεζόμενοι αὐτῶν τὸ τεῖχος πολλῇ δυνάμει. Lucian. V. H. 1, 23 : Περικαθεζόμενοι (libri deteriores περικαθεσθέντες) ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Geopon. 15, 2, 33 : Περικαθεζομένας βασιλέα. G. D. Eunap. p. 17, 12 ed. Boisson. : Περικαθέσθη. Sext. Empir. p. 186, 18 : Θρᾳκῶν ἔνιοι περικαθεσθέντες. Hase.]

[Περικαθίημι, Circum apto. Philo vol. 2, p. 266, 5 : Περιδέραια χρυσᾶ καὶ περιαυχένια περικαθειμένη. Hase.]

Περικάθισις, εως, ἡ, Circumsessio, Obsessio.

[Περικαίνυμαι, Vinco, Supero. Nicand. Th. 38 : Ἣν οὐδὲ κρατεροῖο πυρὸς περικαίνυται ὁρμή.]

Περικαίω [s. Περικάω], Circumquaque uro, Peruro. Theophr. [C. Pl. 2, 3, 8] : Θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, Retorridum facit. [Plut. V. Fab. Max. c. 6 : Ἄχρι τὸ πῦρ ὀλίγον ἦν καὶ περιέκαιε τὴν ὕλην· Lucull. c. 25 : Περικαιόμενος τῷ πολεμίῳ πυρί. Diodor. 20, 63 : Εἰ χρεία γένοιτο τὴν κεφαλὴν ἀποκείρασθαι, περιέκαε τὰς τρίχας. Strabo 17, p. 805 : Καμβύσης ... ἀκρωτηριάζων, περικαίων (τὰ ἱερά).] || Περικαίομαι, Uror, i. e. Dolore afficior. Andoc. [p. 20, 1] : Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἀπολαύσασθαι; || Amore inflammor, Depereo. Chrysost., περικαίομαι ἐρωμένης, Bud. Item De sacerd., περικαίεσθαι τῆς παρθένου. [Maccab. 4, 16, 3 : Ὡς ἡ τῆς φιλοτεκνίας περιέκαιεν ἐκείνην φύσις.]

[Περικακέω.] Περικακεῖν vim majorem habet quam præcedentia [ἀποκακέω et ἐκκακέω], ob præpositionem περί. Nam Bud. esse ait, Animo prorsus concidere, et labare, Malo vinci, Malis cedere. Polyb. 2, [30, 4] : Περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχρηστούμενοι τοῖς παροῦσιν, οἱ μὲν ἀπὸ θυμοῦ καὶ τῆς ἀλογιστίας εἰς τοὺς πολεμίους εἰκῇ προσπίπτοντες, ἑκουσίως ἀπέθνησκον· 3, [84, 6] eadem hæc verba copulavit, sed alio ordine : Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὸν Φλαμίνιον αὐτὸν δυσχρηστούμενον καὶ περικακοῦντα τοῖς ὅλοις προσπεσόντες τινὲς τῶν Κελτῶν ἀπέκτειναν. [Macar. Hom. p. 171, C : Μὴ περικακήσαντες καὶ ὑποστείλαντες ἀποστραφῶσι. Προσώχθισα per περιεκάκησα exp. Hesych. G. D. Epiphan. t. 1, p. 83, B; 92, C; 96, C; t. 2, p. 19, B; 109, B; 121, A. Jo. Chrysost. t. 1, p. 458, C ed. Paris. alt. : Ἵνα μὴ περικακῇ, ἵνα μὴ ἀπογινώσκῃ. Id. ib. t. 10, p. 865, C : Οὐχ ὡς κάμνων, οὐδ' ὡς περικακήσας. Hase.]

[Περικάκησις, εως, ἡ, Animi abjectio, Anxietas, Desperatio. Polyb. 1, 85, 2; 15, 29, 10.]

[Περίκακος, ὁ, ἡ, Valde malus. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 98 : Ὑποπόνηρον καὶ π. Angl. Ptol. Tetrab. p. 68, 16 : Π., δουλόψυχοι. Hase.]

[Περικαλαμῖτις, ιδος, ἡ, i. q. φλοιὸς καλάμου, Cortex calami, ut exp. Galen. vol. 13, p. 334.]

Περικαλίνδησις, εως, ἡ, Circumvolutio, Plut. [Mor. p. 919, A.]

[Περικάλλεια, ἡ, Venustas. Basil. t. 2, p. 239, A : Τῇ τοῦ προσώπου π. Hase.]

[Περικαλλείπω. V. Περικαταλείπω.]

Περικαλλέως, Perpulcre, Pereleganter. [Ex Hesych., ut videtur, Περικαλλέως· περισσῶς καλῶς, ubi recte emendatum est περικαλλέος.]

Περικαλλής, ὁ, ἡ, Perpulcer, Perelegans. Hom. [Il. E, 389 : Π. Ἠερίβοια· Od. A, 281 : Χλαῖναν περικαλλέα·] Il. A, [632] : Δέπας π. In frequenti est usu ap. hunc et ceteros poetas. [Θεᾶς περικαλλέα δειρὴν Hom. Il. Γ, 396. Ὄσσε π. Od. N, 401. Ἀγρὸς π. Ξ, 263. Λίμνην Γ, 1. Ῥόον Z, 85. Νῆα N, 149. Δόμον Il. Γ, 421. Βωμὸς Θ, 249. Φηγὸς E, 693. Κίθαριν Od. A, 153.] Eust. in Il. A, p. 161 [603] : Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος φόρμιγγα περικαλλέα ὀνομάζει, ὡς ἄν τις εἴποι καλὴν λίαν· et addit hinc fieri, ut λ in hac voce geminetur. Qua de re viderit. [Hesiod. Th. 10 : Περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι. Aristoph. Thesm. 282 : Ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω.] Reperitur hæc vox et ap. prosæ scriptores, sed rarius. [Herodot. 7, 5 : Π. χώρη. Plut. Mor. p. 780, F, et 781, F : Π. εἴδωλον ἡλίου.] Athen. [1, p. 20, B] : Ἀντιοχέων δὲ τὴν καλήν, Νικομηδέων δὲ τὴν π. [Phalar. Epist. 96, p. 268, ex emend. Lennepii : Περικαλλέος (libri περὶ κάλλους) ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον.] Hinc compar. περικαλλέστερος, q. d. Perpulcrior. [Athen. 13, p. 555, C : Περικαλλεστέραν γαμετήν. Superl. ib. 13, p. 594, B; 15, p. 680, C : Στέφανον ἀνθῶν περικαλλεστάτων. Philo vol. 1, p. 157 : Π. οἶκος. Vitiose ap. Alciphr. 3, 59 : Ὁ περίβλεπτος καὶ περικάλλιστος· quod aut περικαλλέστατος scribendum, aut, quod probabilius videtur, περικαλλής. Μορφὴν περικαλλῆν in Testamento Salomonis ap. Fabric. in Cod. pseudepigr. V. T. vol. 1, p. 148, hoc quoque vitiose, ut videtur, pro περικαλλῆ. Conf. Περικαλῶς. G. Dind.]

[Περικαλλίμαχοι, οἱ, Sectatores Callimachi. Philipp. Anth. Pal. 11, 347 : Τοὺς περικαλλιμάχους. Recte Schneiderus τοὺς περὶ Καλλίμαχον.]

[Περικαλλύνω, Undique pulchrum reddo, Orno. Passiv. Jo. Phocas Descr. Pal. p. 5, 12 : Λευκοῖς μαρμάροις περικαλλύνεται. Hase.]

Περικάλυμμα, τό, Integumentum, Involucrum, q. d. Circumtegumentum. [Pollux 7, 208. In Gl. Opertorium. Vestimentum ap. Plat. Polit. p. 279, D.] In VV. LL. annotatur præterea esse Fructus palmæ recentis adhuc et florentis involucrum, quod et ἀμφίεσμα Ga-

leno et Diosc. Quidam dici etiam Folliculum annotant. [Figur. Philo vol. 1, p. 608, 35 : Τὰ π. καὶ περίαπτα ταῦτα ἀπαμφιάσαντες. Hase.]

Περικαλυπτέα, Attice pro περικαλυπτέον ἐστὶ, Aristoph. [Nub. 727.]

Περικαλύπτω, Obtego, Obvelo. Ad verbum, Circumtego, Circumvelo. [Xen. Cyrop. 7, 3, 13 : Ἐπέταξε τῇ τροφῷ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ, περικαλύψαι αὐτήν τε καὶ τὸν ἄνδρα ἐν ἑνὶ ἱματίῳ. Plut. V. Cleom. c. 38 : Οὐδενὸς δεηθεῖσα κοσμοῦντος καὶ περικαλύπτοντος μετὰ τὴν τελευτήν. Aristot. H. A. 9, 47 : Περικαλυφθείσης (τῆς ἵππου). Cum tmesi Apoll. Rh. 1, 218 : Αὐγαῖοις ... περὶ νεφέεσσι καλύψας· et 3, 748. Improprie, Occulto, Plut. Mor. p. 100, F : Περικαλύπτει τὰ πάθη.] Plut. De psychog. [p. 1013, E] : Ὡς τι δεινὸν καὶ ἄρρητον οἰόμενοι δεῖν περικαλύπτειν καὶ ἀρνεῖσθαι, Quasi odiosum quiddam et infandum obtegi modis omnibus debere et negari censentes, Turn. Plato Timæo [p. 36, E] : Ἡ δὲ (ψυχὴ) ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντη διαπλακεῖσα, κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα, Cic. interpr. Sic animus a medio profectus extremitatem cœli a suprema regione rotundo ambitu circumjecit. Item ibid. huic verbo alteram illam dat constr., quam antea ex Hom. annotavimus in Καλύπτω et Ἀμφικαλύπτω. Scribit enim, Καὶ ἔτι ἔξω τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε · quod Cic. vertit, Eam circumdedit corpore et vestivit extrinsecus. Vide meum Cic. Lex. [Inversa constr. Eur. Ion. 1522 : Περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.] Ex eod. Plat. affertur, Περικαλύψας ἔχω, pro Tutor. [Leg. 7, p. 793, C : Ἃ ... πάσῃ σωτηρίᾳ περικαλύψαντα ἔχει τοὺς τότε γραφέντας νόμους. || Med. Περικαλύπτομαι, Plut. Mor. p. 247, C : Ἱμάτια ἐνδόντας ἀπιέναι περικαλυψαμένους.] Aristoph. schol. Nub. [727] περικαλυπτέα ἐστὶ exp. δεῖ περικαλύψασθαι, σκέψασθαι : accipiendo sc. περικαλύψασθαι, pro Faciem obtegere. Pro eod. autem ponitur paulo post ἐγκαλύψασθαι, et simplex καλύπτεσθαι. [|| Adverb. Περικεκαλυμμένως ap. Apoll. Lex. Hom. s. v. Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. « Nilus Epist. 354. » Boiss. Basil. t. 1, p. 891, D : Ἐν αἰνίγματι καὶ π. Id. t. 2, p. 69, A : Βαθέως καὶ π. Hase.]

Περικαλυφή, ἡ, Tegumentum. Plato Leg. [12, p. 942, D : Τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων π.]

[Περικαλῶς, Perpulcre. Eustath. p. 836, 42 : Τὸ δὲ ἀπόρουσε καὶ ἐξενάριξε ... π. περιοιδηθῆναι. Nisi περικαλλῶς vel καλῶς scripsit.]

[Περικάμμορος, ὁ, ἡ, Supra omnes infelix. Apollin. Metaphr. p. 287. Hom. Od. Υ, 33 in edd. vet. : Πάντων περικάμμορε φωτῶν · ubi nunc editum περὶ κ.]

Περικαμπή, ἡ, pro Circumflexus s. Circumflexio, ex Herodoto [1, 125, ubi περὶ καμπῆς correctum ex codd. G. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 549, 2 : Εἰ ἐξ ὀλίγου χωρίου τὴν π. ἔχοι, Si parumper loco mota inclinataque est (vertebra). Hase.]

[Περικαμπής, ὁ, ἡ, Circumflexus, Deflexus. Aq. Hos. 6, 8. Schleusn. Rotundus, Joseph. Genesius p. 21, A : Σὺν δέκα περικαμπέσι ναυσί.]

[Περικάμπτης, ὁ, Tergiversator, Gl.]

Περικάμπτω, Flecto circum, Circumflecto, ut Virg. Circumflectere cursus. [Galen. Lex. Hippocr. p. 542 : Περικεκαμμένοι · γρυποὶ καὶ ἐπικαμπεῖς. Scriptor Philopatr. c. 19 : Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικάμψας. Circumflecto, Deflecto, Tergiversor, Devito, Renitor, Deplector, Gl. Circumeo, Plut. Mor. p. 246, B : Περικάμψαι τὴν πόλιν καὶ μὴ παρελθεῖν. Ælian. V. H. 1, 15 : Τριήρεις περικάμπτουσαι τὸν Ἄθων, quod alii περιπλεῖν et περιβάλλειν dicunt. Revertor, Plat. Euthyd. p. 291, B : Περικάμψαντες πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες. || Declino, Devito. Diodor. 5, 59 : Τὰς ἀπαντήσεις καὶ ὁμιλίας τῶν ἀνθρώπων παρέκαμπτε. Scribendum περιέκαμπτε : quæ verba pariter permutata sunt ap. Ælian. l. c., ubi vulgatum παρακάμπτουσαι ex duobus codd. correxit Perizon. Iambl. V. Pyth. p. 458 et Porph. V. P. p. 96 : Τὰς ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περικάμπτειν αὐτὰς καὶ φυλάττεσθαι. Περικάμπτεσθαι ὀσμὰς δριμείας ex Galeni Eup. 1, 5, p. 343, citat Lobeck. ad Aj. p. 109.]

[Περίκαμψις, εως, ἡ, Tergiversatio, Gl.]

[Περικαπνίζω, Circumfumigo. Suidas s. v. Ἰουστινιανὸς ὁ ῥινότμητος : Περικαπνίζων ἀχύροις τοὺς ἐπιφανεστάτους ἀπέκτεινε.]

περικαπας... 1559, 23, 7.

[Περικάππεσον. V. Περικαταπίπτω.]

[Περικάρδιος, ὁ, ἡ.] Περικάρδιον, τὸ, q. d. Quod est circa cor. Sic autem appellatur Cordis involucrum, sc. Tunica quædam crassa, dura, a cordis basi nata et ipsum undique ambiens. [V. Galen. vol. 4, p. 441.] Ap. Polluc. autem [2, 217] π. ὑμὴν est ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, qui, inquit, etiam χιτὼν appellatur [Galen. vol. 4, p. 149 : Ὁ τῆς καρδίας χιτὼν ἴδιος, ὁ π. ὀνομαζόμενος] : at Hesychio ὁ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ. [Galen. vol. 2, p. 593, 7 ; 594, 5 ; 603, 15 ; 626, 15, aliisque multis ll. De animæ sede ἐν τῷ π. ὑμένι Theodoret. Græc. aff. cur. p. 198, 17 Gaisf. Hase. Περικάρδιον σαλλὴς Geopon. 17, 5, 2. Π. αἷμα Etym. M. p. 667, 7. Ζέσιν π. Eustath. Opusc. p. 298, 90.] *Theot. 198.*

[Περικαρπία. V. Περικάρπιον.]

Περικαρπιάκανθος, ὁ, ἡ, Spinas habens in vitio fructum cingente. Theophr. H. Pl. 6, 5, [3] : Ὁ δὲ τρίβολος ἴδιον ἔχει, διότι π. ἐστὶ, Integumento et involucro, quod fructum ambit, spinoso est. Unde ap. eund. Theophr. c. 1, [3] sic emendant, ubi περὶ τῶν φυλλακάνθων disserit : Ὁ δὲ τρίβολος καὶ τῇ περικαρπίᾳ [καὶ ὁ περικαρπία codd.] φυλλάκανθόν ἐστι · [Schneid. correxit Ὁ δὲ τρ. καὶ περικαρπιάκανθός ἐστι ·] ἔχει γὰρ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ · ita ut περικαρπιάκανθον dicatur τὸ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ ἔχον, seu, ut c. 4, [11] de cacto dicit, habens περικάρπιον, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τὴν μορφὴν ἀκανθῶδες. Sed et ap. Plin. 21, 15, quidam sic reponunt, Hippophaes spinis geniculatum ; tribulo proprietas quod et fructum spinosum habet : pro, Tributa proprietas. Sed tunc περικάρπιον pro Fructu ipso caperetur, non pro Integumento fructum cingente.

Περικάρπιον, τὸ, ap. Polluc. [5, 99] Armilla s. Brachiale ex Plin. exp.

Περικάρπιον, τὸ, inquit Budæus, ab hac signif. τοῦ καρποῦ [Semen] dicitur. Theophr. C. Pl. 1, [2, 1 : Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Ib.] : Ἐν ἅπασι δὲ τοῖς καρποῖς τὸ π. πρότερον μᾶλλον ἢ αὐτὸς ὁ καρπὸς καὶ τὸ σπέρμα γίνεται. [Ib. 6, 4, 11.] Est enim περικάρπιον Fructus pars, quæ semen ambit, ut in leguminibus siliqua, in castaneis echinatus cortex, in nucibus testa s. putamen, in malis et piris id quod edule est, inquit Idem, Pulpa et Caro quibusdam. Redditur ergo π. Fructus integumentum, ap. Theophr. et Aristot. Gaza autem alicubi Fructum, in quo reprehenditur, alicubi Carnem, aliquot etiam locis Pulpam interpr. [Aristot. De gen. an. 4, 4 : Πολλὰ τῶν περικαρπίων. Hesych. : Περικάρπιος, τὸ λέπυρον, σκέπασμα. « Lego περικάρπιον. Synes. p. 84 : Παρθένοι ἀθύρεις τινὲς οὖσαι τοῦ ζῴου καὶ περικάρπια παίγνια φύσεως, ὕλης ἀταλῆς ἐξανθήματα. » Toup. Emend. vol. 4, p. 274. Galen. vol. 14, p. 83, 12 : Οἱ μὲν οὖν καρποὶ μετὰ τῶν βλαστημάτων τε καὶ π. Hase. Eustath. Opusc. p. 192, 60 ; 240, 90.] Dicitur autem et Περικαρπία ead. signif. a Theophr. [H. Pl. 6, 1, 3, lectione vitiosa, de qua dictum s. v. Περικαρπιάκανθος.]

Περικάρπιος, ὁ, ἡ, Fructu cinctus, Plin. Fructum habens circum se : ut semina et ligna quæ ipse fructus ambit. Item, Cujus fructus tegmine et involucro aliquo cinctus est, ut legumen siliqua, fruges spica, castanea echina. Phanias ap. Athen. 2, [p. 68, E] : Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ, σίκυος καὶ πέπων ἄνευ τοῦ σπέρματος · πεττόμενον δὲ τὸ π. μόνον. At Περικάρπιον, Vitium cingens s. muniens fructum, Plin. : quale in nucibus putamen esse dicit, in castaneis corium, in glandibus crustam, in uva cutem, in punicis corium et membranam. Quæ vitia in castaneis, amygdalis, nucibusque juglandibus geminantur : geminum enim περικάρπιον habent : castaneæ corium cum echinato cortice, amygdalæ et nuces juglandes, præter lignum, etiam viridem quandam carnem, Plin. 15, 28. [Π. τῶν ῥοιῶν, Alciphr. 3, 60.] Vide etiam supra de Περικάρπιον ex Bud.

[Περικαρτερέω, Exspecto. Anna Comn. p. 442, B : Μηδὲ πρὸς μικρὸν περικαρτερήσας τοὺς μετ' αὐτόν · ubi cod. Coisl. ap. Montef. p. 518 περιμείνας a m. rec. Quæ fortasse vera lectio est : v. quæ s. v. Καρτερέω dicta sunt vol. 4, p. 986, A. G. Dind.]

Περικαρφισμός, ὁ, dicitur Quum gallina post ovum editum circumacta, sese et ovum festuca aliqua purificat. Plut. [Mor. p. 700, D] : Τῶν τὴν αἰτίαν ἀπαιτούντων

ἡμῖν ἐχόντων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τέκωσι, π. Quem l. explicat hic Aristotelis, H. A. 6, 2 : Ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ μὲν ὄρνιθες φρίττουσί τε καὶ ἀποσείονται, καὶ πολλάκις κάρφος περιβάλλονται · ποιοῦσι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ τεκοῦσαι ἐνίοτε. Unde et Plin. 10, 4 : Villaribus gallinis et religio inest : inhorrescunt edito ovo, excutiuntque sese, et circumactæ purificant, ac festuca aliqua se et ova lustrant.

[Περικαταβάλλω, Circum dejicio. Nonn. Dion. 37, 552 : Αὐχὴν Ἀρισταίοιο ποδὸς κώληπα πατάξας ὕπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον περικάββαλε γαίῃ. Apoll. Rh. 3, 707 : Περίσχετο γούνατα χερσὶν, σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν, i. e. caput demissum sinui injecit. || Quint. Sm. 1, 819 : Ἀργείοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος, i. e. Luctu affecit. Id. 5, 469 : Ἐπεί μ' ε κακῇ περικάββαλεν ἄτῃ.]

Περικατάγνυμι, quasi dicas, Circumfringo, pro Circumquaque frango, vel in circuitu. [Aristoph. Lys. 357 : Οὐ περικατᾶξαι τὸ ξύλον τύπτοντ' ἐχρῆν τιν' αὐτάς ; Athen. 1, 17, C : Αἰσχύλος παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. Alciphro 3, 45 : Ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικαταάξαι (scr. περικατᾶξαι) σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα. Περικατεαγώς, Anfractus, Gl. Dionys. A. R. 8, 67 : Λόφος πετρώδης πολλαχῇ περικατεαγώς.] Interdum pro κατάγνυμι, aut simplici ἄγνυμι. Theophr. [H. Pl. 3, 7, 4] : Περικαταγνύμενον δὲ ἔνδοθεν ἔχει πυρῆνα, quod Plinius, Quibus fractis inest nucleus olivæ similis. [|| Περικατιάσσω (scr. Περικατάσσω), Fringo, Infringo, Gl. Schol. Hom. Il. Α, 630 : Ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα.]

[Περικατακλάω, Circumfringo. Apoll. Lex. : Περιάγνυται, περικατακλᾶται. Περικλᾶται ap. Hesych. et Suid. : in altero consentit Lexicon Ms. Paris. 347, fol. 124 recto, ap. Osann. Auct. p. 126.]

Περικαταλαμβάνω, Undique deprehendo, comprehendo. [Diodor. 4, 54 : Τὸν Κρέοντα τοῦ πυρὸς περικαταλαβόντος διαφθαρῆναι · 20, 74 : Τῆς Πλειάδος περικαταλαμβανούσης αὐτοὺς καὶ πνεύματος ἐπιγενομένου βορείου. « Planud. Ovid. Met. 8, 399 : Περικαταλαμβάνει τὸν πλημυρίαν ὁ κάπρος. » Boiss.] A cujus pass. Περικαταλαμβάνομαι est ap. Aristot. De mundo [c. 6] : Περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. [Polyb. 14, 4, 10 : Περικαταληφθέντες ὑπὸ τῆς φλογός. Plut. Mor. p. 1082, E : Μηδὲν ὑπὸ μηδενὸς περικαταλαμβάνεσθαι, μηδ' εἰ χελώνην μετόπισθε διώκοι Ἀδράστου ταχὺς ἵππος. Marc. Anton. 8, 9 : Φεύγοντες περικαταλαμβάνονται.] Ap. Polyb. autem 16, [2, 8] : Φίλιππος δὲ περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, Bayf. vertit, At Philippus videns se rei occasione impeditum et repente oppressum. || Περικαταλαμβάνω, Theophr. H. Pl. 4, [2, 5] in ead. signif., in qua et ἐπικαταλαμβάνειν, et de re eadem : Καρπὸν δὲ φέρει πολὺν, καὶ πᾶσαν ὥραν πεπαίνει · περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον · C. Pl. 2, [8, 1] : Συμβαίνει δὲ δὴ τοῖς ὀψικάρποις ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ. Quos ll. Bud. affert in suo Lex., non addita signif., quum tamen Comm. p. 562, ex eod. auctore ἐπικαταλαμβάνειν afferat de re eadem dictum : quod certe multo aptius esse videtur, imo vero hoc, non item illud, habere hic locum existimo.

[Περικατάλαμψις, εως, ἡ. Timæus Locr. p. 97, B, de stellis adverso fulgore collucentibus : Ἐκτελέοντι δὲ τὼς δρόμως περικαταλάμψιας ποιεύμενοι φάσιάς τε καὶ κρύψιας καὶ ἐκλείψιας.]

[Περικαταλείπω, Relinquo. Nicand. Th. 809 : Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμματέουσα. Lectio vitiosa ap. Polyb. 4, 63, 10 : Σιτομετρήσας ... ἐκ τοῦ περικαταλειφθέντος σίτου · πολὺ γὰρ πλῆθος ἐν ταῖς φορτείαις εὑρέθη συνηθροισμένον · quod Schweigh. in περικαταληφθέντος mutavit. Rectius Reisk. aut παραληφθέντος aut καταληφθέντος corrigi voluit.]

Περικατάληπτος, ὁ, ἡ, Undique comprehensus. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 112, 31 : Π. γίνομαι · Φιλιππίδης Φιλαρπίδῃ. Diodor. 2, 50 : Ἐπειδὰν π. ᾖ (τὸ θηρίον). Epist. Socr. p. 7, 20 (6 Or.) : Π. γενομένους πάντας ἀπολέσθαι. Theodor. ap. Stob. Flor. 64, 34. Plut. De fluv. p. 1149, C ; 1150, B ; 1152, D.]

Περικατάληψις, εως, ἡ, Deprehensio s. Comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus, comprehendimus. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 3. Angl. || Ptolem. Almag. t. 1, p. 19, 30 Halm. : Συμμέτρους τῇ πρὸς ἄλληλα π. Id. Hypoth. plan. p. 44, 23 : Περικαταλήψεις πρὸς αὐτὴν (τὴν σφαῖραν τῶν ἀπλανῶν) τοῦ ἡλίου. Vertit Halma : *des retours périodiques du soleil*. Hase.]

[Περικατάμαγμα, τὸ, Id quod defrictum est, Purgamenta, Scobs. Περίψημα per π. exp. Hesych. : quod κατάμαγμα scriptum est ap. Cyrill. in cod. Brem.]

[Περικαταπίπτω.] Περικάππεσε ap. Apoll. Arg. 2, [831] pro περικατέπεσε, tanquam a them. Περικαταπίπτω, Cado circum, Περικάππεσε δουρί. Redditur tamen Decidit in hastam, non Decidit circum hastam. [3, 543. Tryphiod. 576.]

[Περικαταρρέω, Defluo, Dilabor, In ruinas abeo. Lysias p. 185, 19 : Τοὺς νεωσοίκους καὶ τὰ τείχη περικαταρρέοντα. Clem. Al. p. 89 : Περικαταρρέοντες τῇ φθορᾷ.]

Περικαταρρήγνυμι, Diffringo, Lacero, VV. LL. [Τὴν ἐσθῆτα περικαταρρῆξαι Dionys. A. R. 9, 39, et Nic. Damasc. Exc. p. 453.] Et Περικαταρρήγνυμαι e Xen. Cyrop. [5, 1, 6 : Περικατερρήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον.]

[Περικατάσσω. V. Περικατάγνυμι.]

Περικαταστρέφω, Inverto, Deorsum converto. [Strabo 16, p. 754 : Εἰς ἣν (πηγὴν ὕδατος in fundo maris orientem) περικαταστρέφεται κλίβανος. Hemst.]

[Περικατασφάττω, Circa (aliquem) occido. Polyb. 1, 86, 6.]

[Περικατατίθεμαι, Alligo. Apoll. Rh. 3, 156 : Ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ.]

Περικαταχέω, Circum defundo s. profundo. Strabo 16, p. 764 : Οὖρα καὶ ἄλλα δυσώδη ὑγρὰ περικαταχέαντας.]

[Περικατέχω, Circumdo, Obsideo. Joseph. B. J. 3, 7, 3 : Περικατασχεῖν κελεύσας τὴν πόλιν, ὡς μὴ λάθοι διαδρὰς ὁ Ἰώσηπος · 6, 4, 5. G. D. Passiv. Philo vol. 1, p. 657, 25 : Περικατασχεθεῖσα, ὡς ναῦς, ἡ ὅλη ψυχή. Hase.]

[Περικάτω. V. Περιτρέπω.]

[Περίκαυσις, εως, ἡ, Circumustio, Adustio. Plut. Mor. p. 897, A : Τὸ ἀπὸ γῆς κατὰ π. καὶ ἐκπύρωσιν ἀναθυμιώμενον. De fomento tepido Theophr. De sudor. § 16, p. 816 : Περικαύσει χλιαρῷ μὴ πολλῇ.]

[Περικαυστέον, Circumurendum. Hippiatr. ab HSt. s. v. Ὀρατικός citata : Π. τὸν ὀφθαλμόν.]

[Περίκαυστος vitiose pro πυρίκαυστος, quod v. Περικαυστικὸν vel παρακαυστικὸν lectio vitiosa ap. schol. Aristoph. Pac. 84 pro περιποιητικόν, καυστικόν.]

[Περικάω. V. Περικαίω.]

[Περικαής. V. Περικαής.]

περικαχλάζω. Nicol. Ac. 1, 165.

Περίκειμαι, Circumjaceo. Herodian. 2, [11, 16] : Ἐν τείχους σχήματι περίκειται καὶ προβέβληται Ἰταλίας · 3, [4, 11] : Ὅπερ ἔκ τε τῶν περικειμένων πόλεων καὶ ἀγρῶν ἤθροιστο, Ex circumjacentibus urbibus et agris ; Polit., Vicinis. Itidemque [8, 7, 1] : Περικειμένων ἑλῶν, Vicina stagna. At vero 8, [2, 10] : Πολίχνας τε καὶ κώμας τὰς περικειμένας καταλιπόντων, Oppidulis vicisque circa relictis. Ap. Eund. legimus 7, [9, 3] : Τὸ περικείμενον πλῆθος Μαυρουσίων τῶν βαρβάρων · ubi tamen non sat proprie de hominibus diceretur Circumjacere, ideoque nomine Vicinus hic potius utendum fuerit. Sic et Ad Hebr. de hominibus dicitur, ubi verbo Circumstare redditur, 12 init. : Τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. Herodian. 6, [1, 2] : Τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περίκειτο, q. d. Circumposita ei erant insignia imperii. Pro quo Polit., Insignia imperii gerebat. Diosc. περικειμένη τοῖς ὀστοῖς σάρξ, Caro ossibus circumposita, circumjecta. Exp. vero eod. sensu, Caro vestiens ossa. Ex Chrysost. affertur, Τὰ ἔξωθεν αὐτοῖς περικείμενα, pro Quæ undique ipsis adhibentur extrinsecus. || [Circumpositus sum, Circumdo. Hom. Od. Φ, 54 : Τόξον αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο. Pind. Ol. 8, 100 : Οἷς στέφανος περίκειται. Xenoph. De re eq. 5, 3 : Κημὸς περικείμενος (equo). Cum accus. personæ, Pseudo-Lucian. Astrol. c. 3 : Αἰεὶ γάρ σφεας εὐδίη περικέεται.] Περίκειμαι τοῦτο, pro τοῦτο κεῖται περὶ ἐμὲ, Hoc mihi circumpositum est, circumjectum, Circumdor hac re, Cingor hac re, Redimior. [Herodot. 1, 171 : Περικείμενοι τελαμῶνας περὶ τοῖσι αὐχέσι. Strabo 15, p. 733 : Τιάρας περικείμενοι. Dionys. A. R. 2, 19 : Τύπους περικείμενοι τοῖς στήθεσι. Artemidor. 4, 36 : Ὁ δόξας χαλκᾶ ἱμάτια περικεῖσθαι.] Herodian. [5, 4, 12] : Ἀπορρίψας τὸ χλαμύδιον,

καὶ εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο· ubi observa diversam constr. ab ea, qua in re ead. alibi usus est, sc. in l. paulo ante citato, ead. aliequi signif. Idem 3, [5, 11] : Εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅπερ περιέκειτο ξίφος. Frequens est autem et ap. ceteros scriptt. hæc constructio. [Plut. V. Arati c. 17 : Στεφάνους περικείμενος. Polyæn. 1, 20, 20 : Μειράκια στεφάνους (male Masv. στεφάνοις ex cod. Cantabr.) περικείμενα. Alia exx. v. ap. Dorvill. ad Charit. p. 68.] Synes. [Ep. 3]: Καὶ χρυσία καὶ λίθους ἐξέρτητό τε καὶ περιέκειτο, Circumdatus erat gemmis, Gemmas sibi circumdederat. Tale est ap. Lucian. περίκειμαι δάφνην, Redimior lauro. Cum quo convenit περίκεισο ἄνθεα, Epigr. [Polemonis Anth. Pal. 11, 38] : Πῖνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε, καὶ περίκεισο Ἄνθεα, Et redimire floribus. At vero in ἁλύσεις περικείμενος ap. Chrysost., utendum rursus partic. a verbo Circumdor, Cingor : ut sit Circumdatus catenis s. Cinctus catenis, i. e., uno verbo, Catenatus. Sic autem Lucas dixerat Act. 28, 20 : Ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι. Gregor. etiam dixit περικείμενος ὑποδήματα pro Indutus calceis. Synes. Ep. ad Theophilum, δεισιδαιμονίαν dicit esse κακίαν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένην. Simili fere modo dicit Gregor. Εἰς Ἀθανάσιον, de quodam improbo et scelerato : Οὐκ εὐλαβείας σχῆμα γοῦν τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, συγχέαι δὴ πράγματα πάντων δεινότατος. Interdum etiam metaph. [Liban. vol. 4, p. 535, 22 : Σεμνὸν ἐντάφιον περικείσομαι τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως εὔνοιαν. Theocr. 23, 14 : Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος, lectione vitiosa, quam Bernh. Synt. Gr. p. 51 sic correxit, Ὑβριστὰς ὀργᾶς π.] Gregor. : Οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀσθένειαν περικείμενος. Sed hoc loquendi genus mutuatus est ex Ep. ad Hebr. 5, [2]: Ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, Quod circumdatus sit infirmitate. Affertur vero et alia constr. ex Plut. περικειμένη κοντῷ pro Conto alligata : quod suspectum est. || Περίκειται, Eust. exp. περισσόν τι καὶ ὡς κειμήλιον κεῖται, ap. Hom. in Il. I, 321 : Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Idem gramm. enarrans alium Hom. l. in principio Il. T, exp. hoc περίκειται, περιττὸν κεῖται, περιουσιάζεται, κειμηλιοῦται : item, quod mihi magis ceteris placet, οὐδέν τι περιττὸν ἔχω ἀποκείμενον. In VV. LL. exp. Abundat, Superest. || At vero Il. T, [4] signif. habet περικείμενος cum prima convenientem : Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν· ubi Eust. vult significare συγκείμενον et περιπεπλεγμένον : sed illud prius non placet. Addit vero, τὴν συνήθειαν usurpare hoc verbum pro βαστάζειν et φορεῖν, quum dicit περίκειται τόφον, πλοῦτον, δυναστείαν.

[Περικειμένως. Cass. Probl. c. 1, p. 331, 13 : Τοῦτο δὲ περικειμένως διεκρούσατο Ἀσκληπιάδης. Junius vertit, Quadantenus : malim, Plane refutat, sic ut evadi non possit. Hemst.]

Περικείρω, Circumtondeo, i. q. ἀμφικείρω, sed in prosa usitatius. Philostr. Epist. 25 : Καλὸν μειράκιον περιέκειρεν. Quo modo Circumtonsam matronam dicit Suet. Et in pass. ap. Lucian. [Tim. c. 4] : Ἐκάθησο τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν. [Περικειρομένη Menandri fuit comœdia, cujus pauca quædam supersunt fragmenta.] Et περικεκαρμένος, Circumtonsus. Pollux [4, 141 : Περικέκαρται βραχέα ἐν κύκλῳ. « Fut. περικαροῦμαι rest. in Actis Theclæ p. 106. » Valck. Philostr. Epist. 64 : Τίς σε, ὦ καλή, περιέκειρεν; et ib. : Οὐδὲ αἰχμάλωτον περιέκειρα· ad quem l. conf. Boissonad. p. 168, 5). Hase. || Figur. de munimentis tollendis s. diruendis Ælian. V. H. 7, 8, p. 486 : Τὴν τῶν Ἐκβατάνων ἀκρόπολιν περικείρας καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς ἀφελόμενος. Quod Gallice dicitur *raser les fortifications*. G. D. It. figurate Theoph. Simoc. Hist. p. 150, 20 ed. Bonn. : Περικείρει τὸ εἰωθός· et p. 85, 14 : Τοῦ Περσικοῦ τὰ νῶτα τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως περικείροντος, Carpente. Et Metroph. ap. Phot. Bibl. p. 473, 36 : Τὰ τῆς εὐσεβείας περικειρούσης δόγματα. Hase.]

[Περικεκαλυμμένως. V. Περικαλύπτω.]

[Περικεκομμένως, Concise. Justin. Mart. p. 346, D : Βραχέως καὶ π. Hase.]

[Περικελαδέω, Circumstrepo. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 634, 27 : Περικελάδουν τὸν τῆς ἐκκλησίας τερπνότατον λειμῶνα οἱ θεοῦ τέττιγες.]

[Περικεντέω, Circumpungo, Configo. Περιπείρειν per

A περικεντεῖν exp. Hesych., Phot., Suid. Appian. Civ. 4, 22 : Δόρασι περικεντοῦντες (corpus occisi). « Basil. Hom. De ira p. 344. » Boiss. Jo. Cameniat. De exc. Thessalon. p. 288, 29 : Συμφορὰν ἀεί σε περικεντοῦσαν τοῖς ἀλγεινοῖς. Hase. Acu pungo, Greg. Nyss. vol. 2, p. 753, C : Ἐκ βακωμάτων τινῶν τοὺς χιτῶνας ἑαυτοῖς περικεντοῦντες συρράπτουσι· 237, D : Εὐθὺς αὐτοῖς τὰ περικεντημένα ῥάκια.]

[Περικεράννυμι, Circummisceo, Circumfundo. Plut. Mor. p. 924, B : Ῥεῦμα λάβρον ὕδατος ... ἵστασθαι περικεραννύμενον κύκλῳ περὶ πόλον.]

[Περικεράω (a subst. κέρας), Circumeo hostium aciem, ut a latere aut a tergo eos aggrediar, Polyb. 11, 1, 5. Περικερῶντες ὑπὲρ τὰ θηρία, Suis circum elephantos circumductis, 5, 84, 8. Schweigh.]

[Περικερδής, ὁ, ἡ. Κερδαλεόφρον schol. min. Hom. Il. A, 149, exp. περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων. Scrib. περικερδῆ vel cum Barn. περὶ τὰ κέρδη.]

Περικεφαλαία, ἡ, Galea, Cassis, i. q. κράνος, πήληξ, κυνῆ, dicta quod capiti quasi circuminduatur. Polyb.
B [6, 23, 8], π. χαλκῆ, Ahena cassis, Statio Theb. 6. Et ap. Eust. περικεφαλαῖαι φαλωταί, ἄφαλοι, ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι : item περικεφαλαία κτιδέη, ταυρείη, αἰγείη, κυνέη. [Schol. Aristoph. Av. 1203 : Ἔχει π. τὸν πέτασον. Schol. Soph. Œd. C. 305. || Π. monachorum ap. scriptores eccles., quorum exx. v. ap. Ducang. p. 1151.] || Accipitur et pro Spiris capilli muliebris, vel pro Suggestu comæ, ut Stat., VV. LL. || Dolor capitis, κεφαλαλγία. Theophr. H. Pl. 3, [8, 7] : Οἱ δὲ φαῦλον τὸν καρπόν, ὥστε μηδὲν ἐσθίειν τῶν ζώων πλὴν ὗς καὶ ταύτην, ὅταν ἑτέραν μὴ ἔχῃ· καὶ τὰ πολλὰ λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ· Caput tentari, Gaza. Loquitur autem ibi de glandifera arbore, quam ἄσπριν vocat. Plin. 16, 6, ex Nigidio tradit, iligna glande tentari sues nisi paulatim detur. || Pars navis, Pollux 1, [86] : Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται. [Hesych. : Π., ἡ ἐκ τριχῶν γεγονυῖα περιθετή· καὶ μέρος τι τῆς νεώς· ἢ κάσσις. Nam sic emendanda scriptura codicis περιθετικὸν μέρος. G. Dind.]

C [Περικεφάλαιον, τὸ, Galea, Cassis. Polyb. 6, 22, 3 : Αὐτῷ π. Etym. M. p. 232, 40 : Τὰ λαμπρώματα τῶν περικεφαλαίων· nisi περικεφαλαιῶν scribendum, ab nomin. περικεφαλαία. G. Dind.]

[Περικέφαλον, τὸ, Athen. De mach. in Mathem. vett. p. 6, 16 : Ἐφαρμόζεται δὲ ἐπ' αὐτῶν π. Interpr., Capitulum. Hase.]

Περικήδομαι, [Valde curo]. Hom. Od. Ξ, [527] : Ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος· pro simplici ἐκήδετο : nisi quis malit præp. indicare ἐπίτασιν. [Hesych. : Περικήδεο, φείδου φρόντιζων. Fort. φείδου, φρόντιζε. G. D. Pindar. Nem. 10, 101 : Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενος. Hase.]

[Περίκηλος, ὁ, ἡ.] Περίκηλα, Hesychio περισσῶς ξηρά, περικεκαυμένα, Perarida, Ambusta : item περιεσχισμένα, Circumquaque fissa. Epith. lignorum ap. Hom. Od. Σ, [308] : Περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι, περίκηλα νέον κεκεασμένα χαλκῷ. [Schol. : Ἀρίσταρχος ὥσπερ ξηρὰ ἐκδεχόμενος, τὰ περικεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου· Χρύσιππος δὲ δίεφρα, περὶ κῆλα, περισσῶς ξηρά.]

D [Περίκηπος, ὁ, Horti ambitus. Diodor. Exc. p. 527 : Ὅτι κατὰ τὸν πλησίον τῆς πόλεως π. διατρίβει. Longus p. 117, 12 : Ἀποθανοῦσαν ἔθαψα ἐν τῷ π. Ib. p. 124, 14; 125, 14, ubi a παραδείσῳ distinguitur. Diog. L. 9, 36 : Τοσοῦτον ἦν φιλόπονος ὥστε τοῦ π. δωμάτιόν τι ἀποτεμόμενος κατάκλειστος ἦν. Exteriorem horti partem significari apparet ex Hesych. s. v. Οὐδ' ἐν σελίνοις et schol. Aristoph. Vesp. 478, proverbium hoc sic explicantibus : Μετενήνεκται ἀπὸ τῶν κήπων· ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις (codex Hesychii ἐκηπίοις, i. e. περικηπίοις, quod Musurus in παρακηπίοις mutavit) τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον. Βούλεται οὖν λέγειν, ὥστε οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν· et clarius etiam ex Photii verbis p. 357, 23, ab Suida repetitis : Ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοὺς κήπους ἰόντων· ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα, τοὺς λεγομένους περικήπους, σ. καὶ π. κ.]

Περικίδναμαι, Circumspargor, in Epigr. cum dat. [Agath. Anth. Pal. 5, 292 : Καί μοι δισσὸς ἔρως περικίδναται. Paul. Sil. ib. 9, 765 : Καλλιγάμοις λέκτροις περικίδναμαι. Id. ib. 651 : Εἰς ἐμὲ ... ὅταν περικίδναται Ἠώς.]

[Περικινέω, Circummoveo, Circumago. Hesych. s. v. Περιδινεῖσθαι (i. e. περιδινεῖσθαι). Ex eodem περικινητεὶ annotavimus s. v. Περιδίνητος, quod ex περικεκίνηται depravatum videtur. G. Dind.]

[Περικιόνιος, ὁ.] Περικίονος [leg. Περικιόνιος cum Valck. ex Hymno Orph. 46, 1], a Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adhuc κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, ὅπως μὴ αὐθημερὸν διαφθαρῇ, schol. Eur. Phœn. [654 (651 Matth.)] ex Mnasea. [Conf. Creuzer. *Symbolik*, ed. 3, part. 2, p. 21 et 44, et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 66, 1. Hase.]

[Περικιρρᾶναι lectio vitiosa ap. Alex. Trall. 7, p. 325 : Ἡ κενῶσαι τοὺς χυμούς, ἢ περικιρρᾶναι (περικανῶσαι ex alio exempl. affert editor Basil. p. 801), ἢ μετασυγκρῖναι καὶ λεπτῦναι. Interpres *contemperare* posuit : ut περικεράσαι legisse videatur. Stauv.]

Περικίων, ὁ, ἡ, Circumcirca columnas habens : ut περίστυλος. Scribit enim Pollux l. 1, [78] τὸν περίστυ-
B λον τόπον dici posse περικίονα, quoniam στῦλος nominatur etiam κίων. [Eur. Erechth. fr. 13 : Περικίοσιν θαλάμοις· Iph. T. 405 : Βωμοὺς καὶ περικίονας ναῶν. Recte Elmsl. ναούς. Sic ἀμφικίονας ναοὺς Soph. dixit Antig. 283. f]

[Περικλαδεύω, Circumcirca puto (arbores vel vites). Jo. Chrys. s. v. Περιβοθρεύω citatus.]

[Περικλαδής, ὁ, ἡ, Ex omni parte ramos habens. Apoll. Rh. 4, 216 : Φύλλα ... περικλαδέος πέσεν ὕλης.]

[Περικλάζω, Circumstrepo. Tryphiod. 249 : Αἰετὸν ... περικλάζουσι (alii libri περικράζουσι) κολοιοί.]

[Περικλαίω, Defleo. Plut. V. Bruti c. 44 : Τὸ σῶμα περικλαύσας ... περιέστειλε. Oppian. Hal. 5, 674 : Αἰζῆνα δυστήνοιο περικλαίοντες ἑταίρου.]

Περίκλασις, εως, ἡ, [Circumfractio, Perfractio. Plut. Mor. p. 325, B : Ἀποτριβὰς καὶ περικλάσεις τῆς ἐπιβλαστανούσης τοῖς γεώδεσι πόας. || « Fractura κατὰ περίκλασιν dicitur Galeno (vol. 12, p. 194) ubi sura cum tibia media perfringitur, cum insigni vulnere nudatis os-
C sibus, ut in palæstrite accidit quem commemorat Galenus. » Foes.] Circumflexus, Plin. : Plut. [Mor. p. 45, D] loquens de auditorum vitiis : Ἀηδία προσώπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ π. σώματος, καὶ μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπής. [Ib. p. 878, D : Τὸ πλῆθος τῶν (ἀτόμων) σωμάτων περιεκλᾶτο· περιπλεκόμενα δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν περίκλασιν τὸν οὐρανὸν ἐγέννησεν· V. Lysandri c. 12 : Λιθώδη γὰρ ὄντα (τὰ ἄστρα) καὶ βαρέα λάμπειν ἀντερείσει καὶ π. τοῦ αἰθέρος. Π. venti, Theophr. De vent. § 28, p. 768 : Ἐνιαχοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῖς τοὺς ἐτησίας ἀντίπνοιαι γίνονται τῷ βορέᾳ διὰ τὴν π. Π. φωνῆς Etym. M. p. 612, 35 : Κατὰ π. φωνῆς ἐκφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ο. G. D. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 1, 117 : Τῇ ποδῶν π. Id. ibid. 2, 220 : Χορευτῶν περικλάσεις. Hase. || « Fractio vel inflexio lineæ qua ducitur exercitus vel pars exercitus. Polyb. 10, 21, 6 : Αἱ κατὰ περίκλασιν ἐκτάξεις οὐ προσδέονται μελέτης· σχεδὸν γὰρ ὡσανεὶ πορείας ἔχουσι διάθεσιν· 11, 23, 2 : Ἀεὶ τῶν ἑξῆς ἐπιβαλλόντων καὶ κατὰ π. ἑπομένων. » Schweigh. Plut. V. Flamin. c. 8 : Τοῦ εὐωνύμου διασπασμὸν ἀνὰ τοὺς λόφους καὶ π. λαμβάνοντος. || Anfractus, terræ hiatus et cavitates, Polyb. 3, 104, 4.]

Περικλάω, Circumcirca frango. [Maccab. 4, 10, 6 : Περιέκλων (membra). De undis ib. 7, 5 : Περιέκλασεν τοὺς κλύδωνας. LXX Sap. 4, 5 : Περικλασθήσονται κλῶνες ἀτέλεστοι. Ælian. V. H. 9, 18 : Τίλλουσιν αὐτὰς (quercus) καὶ περικλῶσιν. Plut. V. Sullæ c. 12 : Ἐπιλιπούσης τῆς ὕλης διὰ τὸ κόπτεσθαι πολλὰ τῶν ἔργων περικλώμενα τοῖς αὑτῶν βρίθεσιν· Mor. p. 878, C : Ὁ κόσμος συνέστη περικεκλασμένῳ σχήματι ἐσχηματισμένος. De genibus labantibus Hesych. : Ἀμφαξονεῖν, τὰ γόνατα περικλᾶσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν. Περιρρηδὴς per περικεκλασμένος vel περικλασθεὶς exp. grammatici. Diodor. 17, 88 : Διὰ τὸ πλῆθος τῶν τραυμάτων γενόμενος ἔξαιμος ἐλειποψύχησε καὶ περικλασθεὶς περὶ τὸ θηρίον πρὸς τὴν γῆν κατηνέχθη.] Circumflecto. [Plut. V. J. Cæs. c. 58 : Τὸν Τίβεριν ὑπολαβὼν διώρυχι βαθείᾳ καὶ περικλάσας ἐπὶ τὸ Κιρκαῖον. Φύλλα περικεκλασμένα (opposita τοῖς ὀρθοῖς), Folia ad terram infracta s. inflexa, Theophr. H. Pl. 4, 6, 10; Diosc. 3, 80. De flamma Theophr. De igne § 53, p.

A 724 : Τῷ πνεύματι, ὅπερ διακωλύει τὴν εἰς ὀρθὸν φοράν, ἀλλὰ περικλᾷ καὶ μεταρρίπτει. « In Tacticis est, Fracta linea, linea ad angulum (rectum) inflexa duco exercitum. Polyb. 11, 12, 4 : Περιέκλα τὴν δύναμιν ἐπὶ δόρυ· 11, 23, 2 : Οἱ μὲν ἐπ' ἀσπίδα περικλάσαντες τούτους, οἱ δ' ἐπὶ δόρυ. || Τόποι περικεκλασμένοι, Loca anfracta, inæqualia, hiatibus et cavitatibus interrupta, id. 12, 20, 6, et, ut videtur, in fr. quod sine nomine scriptoris attulit Suidas s. v. Περικεκλασμένοις. Λόφοι π. 18, 5, 9. Πόλεις περικεκλασμέναι, Urbes tumulis et convallibus vel depressioribus locis distinctæ, 9, 21, 7. Id. 5, 59, 6 : Σελεύκειαν ... καθήκουσαν μὲν καὶ περικλωμένην ὡς ἐπὶ θάλατταν, Variis anfractibus pertinentem ad mare. » Schweigh.]

Περικλεής, ὁ, ἡ, Valde gloriosus, celeber. [Apoll. Rh. 1, 1069 : Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης· 1322 : Π. ἄστυ. Themist. Or. 13, p. 179, C : Αἱ περικλεεῖς ἐπωνυμίαι.] Hinc vocat. περικλεές, Epigr. [Videtur vocativi nominis pr. Περίκλεες exempla s. v. Περικλέης afferenda in mente habuisse. Neutrum ad-
B jectivi est in epigr. Anth. Pal. 7, 119 : Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρετο γράμμα.]

[Περικλέης (contr. Περικλῆς), έους, ὁ, Pericles, amicus Archilochi, in fragm. ap. Stob. Flor. 124, 30, ubi vocat. Περίκλεες. || Xanthippi et Agaristæ filius, dux Atheniensium. Herodot. 6, 131; Thucyd. 1, 111; 2, 65, al.; Aristoph. Ach. 529, Eq. 283. Plur. ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 205, C : Περικλεῖς καὶ Νέστορας ὑπερβέβληκεν. Vitam Periclis scripsit Plutarchus. || Ejus filius nothus, dux Atheniensium in prœlio ad Arginusas commisso. Xenoph. Hell. 1, 5, 16. || Rex Lyciorum. Theopomp. ap. Phot. Bibl. p. 120, 15. || Alii ap. Philipp. Anth. Pal. 11, 78 : Περικλῆς ὁ κλέπτης· et ap. anon. ib. 7, 338 : Ἀργείου υἱὲ Περίκλεες.]

[Περίκλεια, ἡ, Periclea, n. pr. Agath. Anth. Pal. 7, 552.]

[Περικλείδας, ὁ, Periclidas, Laco. Aristoph. Lys. 1138; Thucyd. 4, 119; Plut. V. Cimon. c. 16. || Περικλείδης ὁ Περιθοίδης ap. Æschin. p. 22, 20.]

[Περίκλεισις, εως, ἡ, Circumclusio. Theolog. arithm.
C p. 60 : Πάντων λόγων ἕρκος τι καὶ π. καὶ δοχεῖον.]

[Περίκλεισμα, τὸ, Quod circumcludit. De muris schol. Lycophr. 615, qui πτυχαῖσιν Αὐσόνων exp. περικλείσμασι καὶ πόλεσι.]

[Περικλειστικός, ή, όν, Circumcludendi facultatem habens. Iambl. Arithm. p. 86 : Ὁ κύκλος χωρητικός ἐστι καὶ π. παντὸς πολυγώνου ἐπιπέδου σχήματος. Stauv.]

Περίκλειστος, ὁ, ἡ, Circumclusus. [Lectio vitiosa pro περίκλυστος ap. Plut. Comp. Cim. c. Lucullo c. 1.]

[Περικλέϊστος, ὁ, ἡ, Valde celebratus. Nicet. Chon. Hist. p. 244, A : Παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν αὐτῷ περικλέϊστος. Theodor. Metoch. p. 187 : Π. καὶ περιβλεπόμενον· 697, 803. || Forma poet. Περικλήϊστος ap. Coluth. 266, 285.]

[Περικλειτός, ή, όν, Valde celeber. Theocr. Epigr. 22, 3 : Περικλειτῆς τε Φιλίννης. Anon. in App. ad Anth. Pal. 367 : Π. Ῥοδογούνης. Quint. Sm. 7, 694 : Πριάμοιο πόληα περικλειτήν. G. D. Vita Arati p. 272, B : Περικλειτοῖο τε μήνης. Hase.]

[Περίκλειτος, ὁ, Periclitus, citharœdus Lacedæmo-
D nius. Plut. Mor. p. 1133, D. || Alius in Anth. Pal. 7, 482 ex conj. Salmasii : nam in codice syllabæ κλειτος desunt.]

Περικλείω [Ion. Περικληΐω], Circumcludo, Undique claudo. [Herodot. 3, 117 : Ἐκ τοῦ περικληΐοντος οὔρεος τούτου ῥέει ποταμός· et 7, 199. Cum præp. εἰς Appian. Mithr. c. 85 : Ἐς λιμὸν αὐτοὺς περικλείσαι, i. e. Circumcludendo ad famem redigere. Diodor. 16, 35 : Φίλιππος εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους περικλεισθείς.] Et pass. Περικλείομαι. [Herodot. 3, 117 : Πεδίον περικεκληιμένον οὔρεϊ πάντοθεν.] Thucyd. 2, [100] : Ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι. [Ib. 90. Strabo 5, p. 219 : Τοῖς ὄρεσι τοῖς περικεκλείουσιν. Scrib. περικλείουσι ex codd. Sic 8, p. 374 : Περικλείεται (Epidaurus) ὄρεσιν ὑψηλοῖς· et Dionys. A. R. 10, 23. Cingo, Epist. Socr. p. 6 : Περικλεισμένους ὑπὸ τῶν πολεμίων. « Nicet. Eugen. 5, 371 : Περικλείσασα τέχνῃ τὰς πύλας. » Boiss. Seqq. ex Indice.] Περικληΐουσαι ex Herodoto affertur pro Circumcludentes : Ion. dialysi factum ex περικλείουσαι. Et Περικληΐζω [immo περικληΐω] Circumcludo, Cingo.

[Περικλῄζω, Valde celebro. Hesych. : Περικλιζόμενος, δοραζόμενος λίαν. Probabiliter Palmer. Περικληζόμενος, δοξαζόμενος λίαν.]

[Περικλήιστος. V. Περικλῄιστος.]

[Περικληρίτης vitiose pro ἐπικληρίτης, quod v.]

[Περίκλησις lectio vitiosa pro παράκλησις ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 46 et 141.]

[Περικλητεύομαι ap. Eustath. Opusc. p. 350, 70, vitiose pro παρακλητεύεσθαι. G. Dind.]

Περικλινής, ὁ, ἡ, Declivis, Devexus : nam in Plut. Pericle [c. 13] : Τὸ δ' Ὠδεῖον τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει πολύεδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες, Interpres vertit, Tecto autem declivi. [V. Pelop. c. 32 : Λόφων π. καὶ ὑψηλῶν· Marcelli c. 29 : Σκοπὰς περικλινεῖς ἐπ' ἀμφότερα· Marii c. 20 : Νάπαι π. G. D. Cleomed. Doctr. circ. p. 125, 20 ed. Bak. : Περικλινῆ πέρατα. Id. p. 126, 12 : Μερῶν π. Hase. Περιρρεπής per π. exp. schol. Harl. Hom. Od. X, 84.]

[Περίκλινον, τὸ, Torale, Gl. (ubi περίκλεινον scriptum). Philo vol. 2, p. 478, 40 : Τρίκλινα καὶ περίκλινα χελώνης ἢ ἐλέφαντος κατεσκευασμένα, ubi Lectos accubitorios significare videtur. Schneid. Πεντάκλινα conjecit Mangeius.]

[Περίκλιντρον, τὸ, Torale, Gl., ubi περίκλιτρον scriptum.]

[Περικλίνω, Reclino. Φηγῷ κεκλιμένος ap. Hom. Il. Φ, 545 exp. schol. περιεχόμενος ὑπὸ φηγοῦ καὶ περικεκλιμένος αὐτῇ. Quod Wakefieldo παρακεκλιμένος scrib. videtur. || Declino. Strabo 2, p. 103 : Ἔδει μεταγράφειν ... « ἀπερχομένου Ὑπερίονος », οἷον ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ περικλίνοντος. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 251, B : Τὸ ἀπαγὲς τοῦ λόγου, πρὸς τὸ δοκοῦν τῷ νοοῦντι περικλινόμενον, Inclinans ad id quod intelligenti magis placuerit. Hase. || Galen. vol. 2, p. 65 : Ἰδίως περικλινόμενον σῶμα πέρασι, ubi sensus postulat περικλειόμενον vel περιγραφόμενον, quod expressit interpres Latinus.]

[Περίκλισις, ἡ, Inclinatio. Greg. Nyss. t. 1, p. 910, B : Περικλίσεις τῶν τόπων. Quod idem ib. C vocat τὰς τῆς γῆς περιγραφάς. Hase.]

[Περικλιτέον, Declinandum. Oribas. p. 157, 16 Cocch. : Π. τὰς κατὰ ἄρθρον ἀποκοπάς.]

[Περικλονέω, Circum pugno. Quint. Sm. 2, 649 : Ἀλλήλοις δὲ περικλονέουσι κυδοιμόν. Struv. || Concutio, Perturbo. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 356, 6. Greg. Alex. ib. p. 234, 6. Pallad. ib. p. 89, 18 : Περικλονοῦνται δὲ οἱ δῆμοι τῆς πόλεως. Pseudochrys. t. 8, p. 840, A : Μυρίοις κύμασι περικλονουμένη. Hase.]

[Περικλόνησις, εως, ἡ, Perturbatio. Niceph. Blemmyd. Exc. Mai p. 659. Cramer.]

[Πέρικλος, ὁ, Periclus, Codrida. Pausan. 7, 3, 10.]

[Περικλύδην dicitur de circum affusa aqua, quum aliquid aqua undiquaque abluitur aut perfunditur. Hippocr. p. 352, 50 : Λούεσθαι δὲ χλιαρῷ ὕδατι περικλύδην μᾶλλον ἢ χρίεσθαι. Foes.]

Περικλύζω, Circumluo, Undique alluo. [Aristot. De mir. ausc. c. 91 : Τὸ πεδίον ὕδατι περικλύσασαι.] Unde pass. Περικλύζεσθαι dicitur terra, quæ undique alluitur, circumluitur : quæ et Circumflua a poetis vocatur. [Arat. 287 : Μὴ ... περικλύζοιο θαλάσσης πεπταμένῳ πελάγει κεχρημένος. Plut. V. Marii c. 36 : Πορθμεῖον περικλυζόμενον. G. D. De corpore hydropici Galen. vol. 19, p. 424, 8 : Περικλύζεται τῷ ὑγρῷ. De lingua id. ib. p. 401, 10 : Σιάλῳ περικλυζομένη. De arce Jo. Cantacuz. vol. 1, p. 274, 1 ed. Bonn. : Ὀχυρωτάτης οὔσης διὰ τὸ πανταχόθεν περικλύζεσθαι τῇ λίμνῃ. Hase. Figur. Liban. vol. 4, p. 178, 7 : Περικλύζῃ κακοῖς, πῖνε κώνειον. Idem Epist. 1608. » Boiss.]

[Περικλυμένη, ἡ, Periclymena, Minyæ filia. Schol. Apoll. Rh. 1, 230; Hygin. Fab. 14, p. 40.]

Περικλύμενον, τὸ, nomen fruticis cujusdam, Gorr. [Inter synonyma clymeni ap. Diosc. 4, 13. Τὸν τοῦ π. καρπὸν Rufus p. 140 ed. Matth. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 218. G. D. Περικλυμένου ῥίζα idem vol. 14, p. 166, 15 ed. Kühn. Est Lonicera Periclymenum L., nomenque περικλύμενον, si recte accepi enavigans Ægæum mare, adhuc retinet apud Græcos. Hase.]

[Περικλύμενος, ὁ, Periclymenus, Nelei filius. Hom. Od. Λ, 285; Pind. Pyth. 4, 312, Nem. 9, 61; Apoll. Rh. 1, 156. || Neptuni filius Parthenopæi interfector. Eur. Phœn. 1164; Apollod. 3, 6, 8; Pausan. 9, 18, 6. || Penthili pater. Pausan. 2, 18, 8. || Statuarius, Plin. H. N. 34, 8, 19, et Tatian. Adv. Græc. 55, p. 118 ed. Worth.]

[Περικλύμενος (περίκλυμος codex, quod correxit Salmas.)· ὁ πλουτῶν· καὶ πόα ἢ καὶ κυκλάμινος, Hesych. Scribendum ὁ Πλούτων, qui Κλύμενος appellatus est, de quo diximus s. h. v. G. Dind.]

[Περίκλυσις, εως, ἡ, Inundatio. Ælian. N. A. 16, 15. Angl. Figurate Œcum. In Apoc. p. 280, 18 Cramer. : Ἐν περικλύσει τῶν βιωτικῶν συμφορῶν. Hase.]

[Περίκλυσμα, τὸ, Aspergo, Gl. Περινήματος Galen. Lex. Hipp. p. 542 exp. περικλύσματος. G. D. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 565, 17, de medico : Περικλύσμασι μαλακοῖς πειρᾶται καταστεῖλαι τὸ οἴδημα. Interpr., Affusionibus. Hase.]

Περικλυσμός, ὁ, Circumluvio, VV. LL. : quo verbali ipse quoque Cic. utitur. [Eluvio, Gl.]

[Περίκλυστος, ὁ, ἡ, Circumfluus. Æsch. Pers. 879 : Νᾶσοι ... κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι· et terminatione femin. ib. 596 : Αἴαντος περικλύστα νᾶσος. Hom. H. in Apoll. 181 : Δήλοιο περικλύστης. Eur. Herc. F. 1080 : Ταφίων περίκλυστον ἄστυ. Archestr. ap. Athen. 7, p. 285, C : Π. Ῥόδῳ. Dionys. A. R. 5, 13 : Νῆσος π. ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Strabo 2, p. 126 : Χώρα π. ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου. 16, p. 753. Plut. Mor. p. 162, D.]

[Περίκλυστρα, τὰ, n. loci, de quo Georg. Acrop. Annal. p. 56, A : Ἐν τοῖς Περικλύστροις σκηνούμενος· τόπος δὲ ἔστιν οὗτος ἐγγύς που τῆς Σμύρνης, διὰ τὸ πολλοῖς τοῖς ὕδασι περικλύζεσθαι οὕτω πως κατονομαζόμενος. Id. p. 34, B.]

Περικλυτός, ἡ, ὸν, Valde inclytus, Percelebris. [De accentu Apoll. De synt. p. 305, 13; 323, 5, Arcad. p. 88, 16; 90, 6. Hesych. : Π., ἔνδοξος, περισσῶς καὶ λίαν ὀνομασμένος διὰ τὴν τέχνην· quæ expos. apta est locis Homericis ubi π. Ἀμφιγυήεις et π. Ἥφαιστος dicitur, Il. A, 607, Σ, 383, 393, Od. Θ, 300, 287, Ω, 75. Π. υἱὸς Il. Σ, 326. Ἄστυ π. Od. Δ, 9. Π. ἔργα Il. Z, A, 325, Θ, 83, 521] Phemius ἀοιδὸς περικλυτὸς ab Eust. [p. 1420, 25] exp. ἐξάκουστος.

[Περίκλυτος, ὁ, Periclytus, Enthymachi f. Pausan. 10, 14, 1. || Polycleti f. Id. 5, 17, 4.]

Περικλώζω, Circumcirca κλωγμὸν edens explodo. Unde ap. Eust. [p. 1504, 31] est περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι, Undique clogmo et sibilis in theatro editis explodi.

Περικλώθω, Neo, Nendo torqueo et circumago. [Inc. Exod. 28, 11, περικεκλωσμένους vitiose pro περικεκλεισμένους, ut ab alio incerto interprete recte expressum est. Schleusn.]

[Περικνημίδιον, τό. Περικνημίδια, Tibialia, Gl.]

[Περικνήμιον, τό. Περικνήμια sumuntur Hippocrati pro Tibia aut partibus quæ tibiam circumdant, p. 1083, F : Οἷσι δὲ ἕλκος μηρός, ἢ τὰ περικνήμια ἑλκοῦται· ubi quædam exemplaria τὰ περὶ κνήμην habent. Foes.]

Περικνημίς, ἡ, Tegumentum, Munimentum tibiam ambiens, Tibiale, Ocrea, σκεπαστήριον τῆς κνήμης, Hesych. [Dionys. A. R. 4, 16 : Τούτων ἐμάνθανε τὸν ὁπλισμὸν οὐ μόνον τοῖς θώραξιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς περικνημίσι (scr. περικνημῖσι). Plut. V. Æm. Pauli c. 18, Philop. c. 9. Anon. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 514.]

[Περικνίδιος, ὁ, ἡ, Asper multis et parvis aculeis, ut folia urticæ, thymi. Zonas Anth. Pal. 9, 226 : Θυμίων φικνὰ περικνίδια. Rugosos ramusculos vertit Opsopœus, surculos Brodæus. De scripturæ veritate dubitat Jacobs. vol. 8, p. 206.]

Περικνίζω, Circum scalpo, vellico, carpo [Pollux 9, 113 : Οἱ δὲ τίλλουσιν ἢ περικνίζουσιν· ubi duo codd. κνίζουσιν, unus περικλώζουσιν] : unde περικνίζετε, Epigr. [Zonas Anth. Pal. 9, 226, de apibus : Πάντα περικνίζοιτε καὶ ἄγγεα κηρώσασθε. Figurate Dionys. A. R. 9, 32 : Τί ... περικνίζετε αὐτὴν (senatum) καὶ κατὰ μικρὰ διαλύετε; Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 486, 25 : Τότε δή σοι περικνίσει καὶ τὸ ζηλότυπον. Plut. De puer. educ. p. 10, E : Ταῦτα μιμεῖσθαι καὶ περικνίζειν. Lectio suspecta, quam non satis probabiliter exp. Wyttenb. *partes rei imitandæ quasi circumcidere sibique addere.* Idem tamen de verbo ἀπεικονίζειν restituendo cogitavit, i. e. *alterius imaginem in se suscipere* : quo ducere videtur quam cod. Moscov. a correctore habet lectionem περιεικονίζειν.]

[Περίκνιστος. Hesych. : Κνισσαλέῳ, περικνίστῳ. Lectio suspecta quæ ex πυρὶ καπνιστῷ corrupta videtur Lobeckio ad Soph. Aj. p. 110.]

[Περικνυζάομαι, Circumgannio. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 441 : Κύων θεραπευτικὴ τὸν ἑαυτῆς δεσπότην περικνυζωμένη καὶ σαίνουσα.]

[Περικνύω, Circumrado, Circumscalpo. Phot. p. 418, 8 : Περικνύων, περιξύων.]

[Περικοκκάζω, Derideo, Cavillor. Aristoph. Eq. 697 : Ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκασα· ubi libri περιεκόκκυσα, uno excepto Rav. qui utraque scriptura confusa περιεκόκκαυσα. Phot. p. 416, 16 : Περιεκόκκασα· περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην. Ἀριστοφάνης. Per περικορδάκισε exp. schol., qui ipse quoque περιεκόκκασα in libro suo reperisse videtur. Conf. Ἐπικοκκάστρια. G. Dindorf.]

[Περικολάπτω, Circumcido. Hippiatr. p. 35, 18 : Ἀποχαράσσειν καὶ π. Hase.]

[Περικολλάω, Undique agglutino. Geopon. 12, 33.]

[Περικολούω, Circum mutilo, Circumcido. Nicand. Al. 267 : Βατόεντα περὶ πτορθεῖα κολούσας. || Deprimo. Plut. Mor. p. 139, B : Ἐκείνας (τὰς γυναῖκας) περικολούουσιν, ὡς μᾶλλον ἄρξοντες ταπεινῶν γενομένων.]

[Περικολπίζω, Circa sinum navigo. Arrian. Periplo m. Erythr. p. 19, 30 ed. Hudson. Idem ib. p. 32, 22 : Περικολπίζοντες ἐπλέομεν. Hase.]

[Περικόλπιος, ὁ, ἡ, Qui circum sinum est. Basil. Megalom. in Anecd. meis vol. 3, p. 450 : Βρέφη π. Boiss.]

[Περικομιδή, ἡ, Circumvectio. Geopon. 1, 14, 9.]

Περικομίζω, Circumveho. Et Περικομίζομαι, Circumvehor; interdum Circumvehor navi, i. e. περιπλέω. Thuc. 3, p. 109 [c. 81] : Καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες ἐς ἐπιλίμνιον, ἐς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένα ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. [Basil. t. 2, p. 834, A : Χάρτης τοῦ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν περικομιζόμενος, Quæ circumfertur. Act. Clem. Al. Strom. 3, 6, 53 : Τὴν σύζυγον ἣν οὐ περιεκόμιζε, Secum duxit. Hase. Conf. Περιδινομίζω.]

Περίκομμα, τὸ, Recisamentum, Plin.; Fragmen, quod circumcidendo deputatum et resectum est, Frustum circumcidendo amputatum, quod circumcisum est, Bud., dicens inde peculiariter appellari Ea quæ coci auferunt ex carnibus et circumcidunt. In VV. LL. est Edulium ex herbis carnibusque concisis, i. q. Apicio, Juvenali, et Martiali Minutal. Quod Pollux quoque innuere videtur, qui 6, c. 9 [§ 69], quum scripsisset τὰ συγκεκομμένα λάχανα vocari etiam κνιστά, subjungit : Οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χνσμάτα· τὰ δ' αὐτὰ καὶ νεαγαλίσματα. Athen. 4, [p. 149, B] : Εἶτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς, καὶ περίκομμα· πρόσχειρα δὲ ἑκάστῳ δύο κρέα. Et 9, [p. 381, E] ex Dionysio comico de piscis frusto et iis quæ exenterando eximuntur : Περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει, Εἰς αὔριόν σε χαμαὶ ταῦτ' εὔφρανε [εὐφρανάτω]. Aristoph. Eq. [372] : Περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω, Te ut minutal frustulatim concidam; seu κόψω σοῦ τὸ σῶμα, ut Suid. exp., dicens περικόμματα vocari τὰ ὑπὸ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν, Ea quæ coqui in carnibus circumcirca resecant. Ita περικόμματα ἐκ σοῦ σκευάσω, esset, Te circumcidam et circumcirca truncabo. [Alexis ap. Athen. 3, p. 96, A : Ἡμίοπτα μὲν τὰ κρεάδι' ἐστί, τὸ περίκομμ' ἀπόλλυται. Metag. ib. 6, p. 269, F : Ἄλλαι καὶ π. Συβαριὶς per π. exp. Hesych. et Παρατρίμματα per περικόμματα.] Hesych. infra Συγκομμάτιον quoque Edulii genus quoddam esse dicit. [Coquus ap. Damox. Athen. 3, p. 102, F : Λέγω τὰς αἰτίας καὶ τἀποβαῖνον· ὀξὺ τὸ περίκομμ', ἆρες (ἄνες Meinek.). B. Ἁρμονικὸς, ὁ μάγειρος. « Videtur περίκομμα etiam musicum fuisse vocabulum, quoniam non credibile est propter unum illud ὀξὺ coquum nostrum ab altero interlocutore harmonicum vocari. Eadem ambiguitate Athenio ap. Athen. 14, p. 661, B : Περικομματίῳ διεγίγγρασ' ὑποχρόοις γλυκεῖ. » Meinek. vol. 4, p. 534.] At in hoc loco Plut. Erot. [p. 765, C] : Ἂν περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἴδωλον ἐν ταῖς διανοίαις ἔχωσι, videtur accipi pro quibusdam veluti Lineamentis, sicut περικοπὴ Budæo paulo infra ap. Polyb. usurpari videtur.

[Περικομμάτιον, τὸ, Frustulum circumcidendo amputatum. Aristoph. Eq. 770 : Κατατμηθεὶς ἑψοίμην ἐν περικομματίοις. Schol. : Τοῖς περιαιρέμασι τῶν κρεῶν. Athenionis locum s. v. Περίκομμα apposuimus. Κοσκυλμάτια, τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια exp. Hesych.; quæ Suidas τὰ σμικρότατα τῶν περικομμάτων dixit.]

Περίκομος, ὁ, ἡ, Circumcirca s. In orbem comatus. Theophr. H. Pl. 3, [8, 4] de hemeride : Π. γὰρ ἡ φυτεία καὶ ἐπιστραμμένη καὶ καλομάσχαλος. Plin. 16, 6 : Hemeris vocatur, brevior et in orbem comosa. Paulo post, Καὶ γὰρ ἡ φυτεία περίκομος καὶ ταύτῃ, καὶ οὐκ εἰς ὀρθὸν, Coma s. Frondes circumcirca diffundit, non in cacumen. [Theophr. ib. 3, 17, 5 : Ξύλον κάτωθεν λεῖον καὶ ἄνοζον, ἄνωθεν δὲ π.]

Περικομπέω, [Circumstrepo. LXX Sapient. 17, 4 : Ἦχοι περιεκόμπουν. Hase.] Circumquaque jacto. Thuc. 6, p. 203 [c. 17] : Καὶ μὴν οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις, ὅσοι περικομποῦνται, Quot esse magnificis verbis vulgo jactatur. Nam Vulgo jactatur, Cic. in hac signif. dicit; Sil., Fama jactatur; Liv., Jactata sermonibus res apud Romanos. Sed Græcum verbum amplius significat. [Joseph. B. J. 1, 25, 2 : Τούτοις περικομπήσας.]

Περίκομψος, ὁ, ἡ, Perelegans, Perbellus, Admodum scitus, festivus. [Aristoph. Pac. 993 : Παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας τὰς π., αἷς στωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους.]

[Περικονδυλοπωροφίλη, ἡ, Callum articulis inducere amans. Epitheton Podagræ ap. Lucian. Tragodop. 202.]

Περικοπή, ἡ, Circumcisio, Circumcisura, ut Plin., qua sc. res aliqua in orbem truncatur et dimutilatur : τῶν Ἑρμῶν π., Andoc. De myst. [p. 3, 12, et Plut. V. Niciæ c. 1 et 13.] Et Alcibiades delatus eam ob causam fuit quasi τοὺς Ἑρμᾶς περικόψας, ut cognoscere est ex Thuc. p. 206 [6, 28]. Dicitur etiam de quavis Truncatione et mutilatione. [Π. δένδρου Theophr. C. Pl. 5, 4, 7. De capite incidendo Plut. V. Cat. maj. c. 9 : Κεφαλὴν ἐξ ἀνατρήσεως καὶ π. κοίλην εἶχεν. De capillis præcidendis id. Mor. p. 42, B : Τὴν π. τῶν τριχῶν ἐπισκοποῦντα καὶ τῆς κουρᾶς τὴν διαφοράν. || Circumscriptio, Imminutio. Plut. V. Cat. maj. c. 18 : Τῇ π. τῆς πολυτελείας· Mor. p. 84, A : Ἡμῶν δὲ δεῖται τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω περικοπῆς, εἰ μέλλοιμεν εἰς τὸ μέσον καθίστασθαι καὶ μέτριον· 1001, E : Τῶν εἰδῶν νόησιν ἐξ ἀφαιρέσεως καὶ π. σώματος ἐπάγεται.] || Περικοπὴ [pars periodi, de qua Longin. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 566 : Τῶν περιόδων αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ ἐλάττους, καὶ τῶν περικοπῶν ὡσαύτως. ... Ἔστιν οὖν τὸ μὲν κόμμα ἐκ δυοῖν λέξεων ἢ τριῶν, τὸ δὲ κῶλον διπλάσιον, ... ἡ δὲ π. ἐκ δύο κώλων καὶ τριῶν ἐστι κατὰ λόγον τῶν εἰρημένων μερῶν καὶ αὐτὴ συντιθεμένη.] Budæo p. 895, videtur esse quasi ῥῆσις quædam vel περίοδος, h. e. Sententia certo ambitu orationis comprehensa, quibus verbis subjungit l. quendam ex Philoponi disputatione c. Proclum : Ἀρκέσει δὲ καὶ μίαν ἐκ τῶν εἰς τὸν Φαίδρον ὑπομνημάτων περικοπὴν παραθέσθαι. At nonnulli hic per π. volunt intelligi διορισμὸν, Determinationem : id ipsum vero translate cum Colum. Limitationem dici posse addunt : a Cic. autem Decisionem vocari in Or. pro Cæcinna : Quid nostra decisio de æquitate? quid ratio interdicti de jure admoneant, ut judicetis? Et Pro Roscio : Dicat decisionem factam esse, quæ facta non est. Basil. Magnus De baptism., quæst. 4 : Ὅταν δὲ πρόσταγμα προστάγματι ἐναντίως ἔχειν δοκῇ, ἵνα τὰς ὑποθέσεις καταμανθάνοντες, καὶ ὁλόκληρον π. ἀναγινώσκοντες, οὕτω τὸ ἄμαχον ἐπιγινώσκωμεν. Hieron. l. 2 Adv. Jovinian. : Exposita est περικοπὴ Apostoli de hujuscemodi quæstionibus disputandis : singulis oppositionibus responsum. Idem in Epist. ad Pammach. : Apologeticum si legeris, ipse pro nobis ceteris satisfacies; aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli περικοπὴν, in qua de virginitate et nuptiis disputat, aliter disserere compelleris. Loquitur autem ibi Hieronymus de l. in 1 Ad Cor. 7. [Ab scriptoribus Christianis περικοπαὶ dicuntur Capita s. sectiones in quas libri sacri divisi sunt. De V. T. Clem. Al. Strom. 3, p. 441 : Ἐκ τινῶν προφητικῶν περικοπῶν λέξεις ἀπανθισάμενοι. Orig. In Jerem. hom. 17, p. 161 : Ἡ δευτέρα π. De N. T. Clem. A. l. c. 7, p. 750 : Μεγίστης οὔσης τῆς π. Hæc et alia Suicer. || De complexione s. systemate stropharum Hephæstio p. 123 : Κατὰ περι-

κοπὴν δέ ἐστιν ἀνομοιομερῆ (τὰ συστήματα), ὁπόταν ἐκθέμενος ὁ ποιητὴς ὁπόσα δήποτε συστήματα διάφορα ἐπαγάγῃ ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περικοπήν, ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις, τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας, ἢ πάσας· quæ copiosius explicat schol. Σύστημα κατὰ π. ἀνομοιομερὲς ap. schol. Aristoph. Pl. 619 et alibi.] Suidas περικοπὴν esse dicit μέρος τι τῆς ὑποθέσεως, hunc l. afferens : Ὁ δὲ προῆγε, ποιήσας εὔστολον τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν π. τῆς ἐκδημίας· ubi itidem VV. LL. interpr. Determinationem et conclusionem. Nisi potius ad sequentem signif. pertineat. || Aliud etiam significat quam περιαίρεσις. Polyb. [6, 53, 6] de elatione funerum apud Romanos : Ταύτας δὲ τὰς εἰκόνας, ἐπὰν τῶν οἰκείων μεταλλάξῃ τις ἐπιφανής, ἄγουσιν εἰς τὴν ἐκφορὰν περιτιθέντες, ὡς ὁμοιότατοι εἶναι δοκοῦσι κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. Hic π. significat, ni fallor, τὰ πέρατα τοῦ σώματος, h. e., Lineamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφήν, vel Ornatum. Hæc Bud. ibid. VV. LL. interpr. Notam descriptionem et quasi delineationem; annotant enim, περικόπτειν significare et περιγράφειν et περιχαράττειν, i. e. Circumsignare, ut Columella loquitur. || Ponitur et ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro Facultatibus et bonis hominis, pro Sarcinis et impedimentis et apparatu supervacaneo, ut idem Bud. docet in Lexico suo, hunc ex Suida l. proferens : Ταύτην τὴν π. ἐδωρήσατο τῇ τῆς Αἰμιλίας μητρί, i. e. ὕπαρξιν, ut ipse Suid. exp., non tantum suo ordine, sed etiam in Αἰμιλία. Locus autem is ex Polyb. [32, 12, 6] desumptus est. [Id. 5, 81, 3 : Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην π. ἀνεπισήμαντος· 10, 25, 5 : Αὐτὸς κατὰ τὴν π. De apparatu tristi 32, 20, 2 : Οἰκείαν ποιούμενος π. καὶ φαντασίαν. Contra ib. 3 : Κατὰ τὴν π. εὐτυχοῦντες. Schweigh. Diodoro Exc. p. 586, 87, restituit Vales. : Χωρὶς τῆς ἄλλης εὐπορίας μεγάλην ἐσχηκέναι π. (codex προκοπὴν) κόσμου περὶ αὐτήν.] || In hoc autem ejusd. auctoris l. : Ἅτε μηδεμίαν ἐχούσης πραγματικὴν ἔμφασιν τῆς π. αὐτῶν, idem Suid. exp. ἐνεργείας. || Περικοπαί, Hesychio κλοπαί, λῃστεῖαι : a περικόπτω, quod Nudare et Spoliare aliquando significat. Sed male ibi scribitur περικοῖται. [Phot. p. 418, 6 : Περικόπται, κλῶπες· unde ap. Hesych. corrigendum Περικόπται· κλῶπες (codex κλοπαὶ per ω), λῃσταί. G. Dind.]

[Περικοπτέον, Circumcidendum. Clem. Al. p. 243, 246.]

[Περικόπτης, ὁ, Direptor, Spoliator. V. Περικοπή.]

Περικόπτω, Circumcido, Circumcirca reseco et dimutilo. [Theophr. H. Pl. 4, 16, 5 : Κἂν αἱ ῥίζαι περικοπῶσιν. Lysias p. 143, 34 : Τοὺς Ἑρμᾶς περιεκέκοψαν.] Thuc. 6, p. 206 [c. 27] : Ἐν δὲ τούτῳ ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Pausan. vero, ut schol. annotat, in Atticorum vocabulorum congerie scribit, τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἑρμᾶς περικοπῆναι, et eos, qui facinus illud perpetrarant, Ἑρμοκοπίδας fuisse nominatos. Latini dicunt Truncare capite, manibus. [Demosth. p. 738, 14 : Οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς Νίκης περικόψαντες. Dio Chr. vol. 1, p. 584 : Ἐὰν τὰ ἀγάλματα αὐτῶν περικόπτῃ τις. Apollod. 1, 9, 22 : Τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς νηὸς περικοπείσης.] || Metaph. plerumque capitur ut ἐπικόπτω, et Latinum Accido, et ea signif. qua Bud. scribit vulgus Gallicum dicere Resecare ungues et Circumcidere alas, h. e. Imminuere opes et auctoritatem. Ejusd. signif. esse κολούειν, supra dictum fuit. Sumpta autem metaph. est vel ab agricolis, qui arbores luxuriantes decacuminant, et ramis eminentioribus in orbem truncant, vel ab iis, qui avibus alas præcidunt s. circumcidunt, ne evolare possint : ut περικόπτειν eos dicamur, quorum opes et potentiam infringimus ac imminuimus, et quos aliqua ex parte viribus veluti truncamus. Dem. [p. 116, 19] : Καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, Singulorum opes accidere, civitatesque spoliare : ut Liv., Accisæ a Camillo Volscorum res; Virg., Accisis coget dapibus consumere mensas. [Dem. p. 92, 9 : Δεινὰ ποιοῦσιν οἱ ξένοι τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ περικόπτοντες. Dionys. A. R. 4, 46 : Τῶν πολιτῶν περικόπτει τὰς οὐσίας· 10, 13 : Οὐδὲ καθ' ἕνα τῶν εὐγενῶν περικόπτουσιν (edd. vet. περικοποῦσιν), ἀλλ' ἀθρόους ἤδη περιβάλλοντες τοὺς ἀγαθοὺς

ἐλαύνουσιν ἐκ τῆς πόλεως· 10, 51 : Τοὺς κρατίστους τῶν ἀνδρῶν περικόπτεσθαι. Diodor. 4, 19 : Τὰ διεζευγμένα τῶν στρατοπέδων περικόπτειν καὶ λῃστεύειν ἐν ταῖς δυσχωρίαις. Strabo 11, p. 523 : Γείτονας, ὑφ' ὧν περικόπτονται πολλάκις.] Interdum additur gen. rei, qua aliquis veluti truncatur et spoliatur, quæ alicui præciditur. Plut. Lucullo [c. 14], loquens de Tigrane : Δύναμιν, ᾗ Πάρθους περικόπτει τῆς Ἀσίας· Antonio [c. 69] : Πόλεις περικεκομμένας χρημάτων, ἀνδραπόδων, ὑποζυγίων· Cæsare [c. 29] : Δεύτερον περικοπτόμενος τὸν στόλον. Gregor. II. φιλοπτ. appellat περικεκομμένους Mendicos membris oblæsos et mutilatos, et fortunis omnibus nudatos : Ἄνθρωποι περικεκομμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Hæc et alia Bud. p. 894. [Plato Rep. 7, p. 519, A : Τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθὺς κοπτόμενον περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ ὥσπερ μολυβδίδας.] Idem in Lex. sno ex Plut. affert de Sertorio [V. Pomp. c. 19] : Περικόπτων ἀγοράς, λῃζόμενος τὴν χώραν, Commercia tollens. [V. Luculli c. 26.] Ex Eod. [V. Pomp. c. 36] : Εἰς τὴν Γορδιηνὴν ἐμβεβληκώς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνῃ, Diripiens. Ex Eod. in Lucullo : Περικοπτόμενος δὲ τὴν ἀγορὰν ἐκ τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐξέπεμψεν ἐπ' Αἰγύπτου, Annonæ angustia deprehensus, Annona præcisa deprehensus. [Dionys. A. R. 10, 43 : Ἀγορὰς τῶν περιέκοπτον ἐξιόντες.] Rursus in Sertorio [c. 21] : Περιέκοπτεν αὐτῶν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς εὐπορίαν ἐνέδραις καὶ κυκλώσεσι, Commeatibus interclusit. [|| Præcido. Clem. Al. p. 187 : Τὸ ἐπιτήδειον ἐν τούτοις μόνον πίνειν ... ἀλαζονικὸν περικόπτομεν τοῖς παρατυχοῦσιν. Hierocl. p. 275 : Τὴν λυπρὰν ἕξιν περικόπτων τῇ ἑκουσίῳ φυγῇ.] Circumscribo, Imminuo. Galen. vol. 8, p. 454 : Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιδημίων παμπόλλας ἤθροισεν (Hippocrates) ἡμέρας εἰς ταυτόν, ἃς ἐν τῷ προγνωστικῷ ... περικόπτειν φαίνεται.]

[Περικορδακίζω, Cordacem salto circum. V. Περικραδάζω.]

Περικορέω, Circumcirca verro, Converro.

Περικόρημα, τό, Purgamentum, Sordes circumquaque verrendo collectæ, περικάθαρμα, περίσρωμα. [Sic Lex. rhet. p. 296, 27, Phot. p. 418, 10, Etym. M. p. 529, 46.]

[Περικοσμέω, Circumcirca orno. Appian. Civ. 4, 94 : Ὡς ἀνδροφόνους πορφύρᾳ τε ἱερᾷ καὶ ῥάβδοις καὶ πελέκεσι περικοσμοῦντες. LXX Psalm. 143, 14 : Θυγατέρες περικεκοσμημέναι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ. « Scriptor Phoronidis ap. Clem. Al. p. 419 : Καλλιθόη ... πρώτη ἐκόσμησε περὶ κίονα μακρὸν ἀνάσσης. » Wakef. Joseph. Contra Ap. 2, 35 : Καθάρσεσι παντοδαποῖς περικοσμούμενα. Hase.]

[Περικόσμημα, τό, Ornamentum. Const. Manass. Chron. 3083 : Ἦν δὲ τὸ π. τοῦ παρανομωτάτου ἡ πρόρριζος ἀναίρεσις εἰσπράξεως κιβδήλου. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 409, D : Τῶν ὄντων τὸ π. Hase.]

[Περικόσμιος, ὁ, ἡ, Qui circa mundum est, Mundum ambiens. Dionys. Areop. De div. nom. 1, 6, p. 384, deum vocat ἐγκόσμιον, περικόσμιον, ὑπερκόσμιον. Suicer. Maximi schol. ad Dionys. Areop. De cœl. hier. p. 42 : Ἐσχάτη τάξις ἀγγέλων καὶ π. Synes. Hymn. p. 317, C : Ὃς ἔδωκεν ἄστρα νυκτὶ περικοσμίαν χορείαν· ubi terminatio feminina librario potius quam poetæ deberi videtur. G. D. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 349, 20 : Τῆς περικοσμίου γενέσεως. Id. ib. p. 344, 12 : Τὴν φύσιν τὴν περικόσμιον. Iamblich. De fato p. 179, B : Δύο γένη π. τε καὶ ὑπερκοσμίων θεῶν. Hase.]

[Περίκοσμος, ὁ, ἡ, adj. pro περικόσμιος, Damasc. De princip. p. 308. Osann.]

Περίκουρος, ὁ, ἡ, Circumtonsus : ut π. ἄβρα ap. Polluc. [4, 151] inter personas comicas, Ancillula circumtonsa, quæ sola tunica alba succingebatur : Θεραπαινίδιον περικεκαρμένον χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sic vero et Sueton. [Aug. c. 45] dicit cuidam togatario fabularum actori matronam in puerilem habitum circumtonsam ministrasse. || Περίκουροι, Hesychio Qui in bello circumclusi et capti fuerunt, οἱ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενοι ἐν ταῖς μάχαις. Ejusd. fere signif. est Ἀμφίκουρος ap. Suidam : ἀμφίκουρον enim esse dicit, ὃν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν. VV. LL. exp. etiam Circumquaque rasus : quæ expos. propriæ signif. convenit.

[Περικόχλιον, τό, Cochlea femina, Gallice *l'écrou*.

Heliodor. II. διαφορᾶς καταρτισμῶν ap. Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 469 : Κοιλ ... ὁ κοχλίας χελώνην ... ἐν τῷ λεγομένῳ π. συνεχόμενος, ὃ π. ἐν αὐτῇ τῆς χελώνης γίνεται κατασκευῇ.]

[Περικράζω, Circumclamo. Oppian. Ixeut. 1, 7 : Οὐ μίγνυνται οἱ κόρακες πρίν τινα ταῖς θηλείαις ᾠδὴν ὥσπερ γαμήλια περικράξαι· nisi ἐπικράξαι corrigendum. Schn. Neutrum verum, sed scribendum περικρῶξαι. G. D.]

[Περικράνιον, τό, Cervical, Gl.]

[Περικράνιος, ὁ, ἡ.] Περικράνιος χιτών, ap. Anatomicos, teste Rufo Ephesio [p. 34 Cl.], dicitur ὁ ὑπὸ τῷ δέρματι τοῦ κρανίου, Tunica s. Membrana quæ cuti calvariam ambienti subjecta est. Sic περικρανίων πίλων ap. Plut. Numa [c. 7] legimus, Pileorum calvariam ambientium, s. Qui calvariæ circumponuntur. [Π. ὑμὴν Galen. vol. 2, p. 237 et 372; 4, p. 497, et Psellus Opusc. p. 87, 9. « Περικράνιος ap. Galen. De comp. med. sec. loc. 2, vol. 2, p. 100, b, 32 Ald. » Struv.]

Περίκρανος, Qui circum caput est, adhibetur. Περίκρανον veteres appellarunt τὸ στέμμα, Pollux [2, 42. De galero id. 4, 137, ubi de personis tragicis agit : Ὁ ἀφηλιξ ὄγκον οὐκ ἔχει, περίκρανον δ' ἔχει· et π. ἐξ ἀρνακίδων ib. 139. Strabo 11, p. 502 : Περίκρανα θήραια.]

Περικρατέω, Obtineo, Dominor, Evinco, VV. LL. : Bud. autem περικρατεῖν a Basil. p. 331, poni ait pro περιγίνεσθαι. [Plut. Mor. p. 526, F : Ὁ πλοῦτος περιγέλαις καὶ περικρατήσας, Divitiæ imperium in te nactæ. Joseph. A. J. 11, 3, 4 : Ἁπάντων εἶπεν ἀνθρώπους περικρατεῖν. Carmini in Demetrium ap. Athen. 6, p. 253, E, restituit Casaub. : Τὴν ... ὅλης τῆς Ἑλλάδος Σφίγγα περικρατοῦσαν. Codex περιπατοῦσαν.]

Περικρατής, ὁ, ἡ, Compos : Μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς τῆς σκάφης γενέσθαι, Act. 27, [16,] Scaphæ compotes fieri. Sonant autem Græca illa verba perinde ac si quis dicat, Vix nobis satis virium ad retinendam navim fuit. At vet. Interpres, Potuimus vix obtinere scapham. [Oppian. Hal. 4, 541 : Ἐς βυθὸν ἠερόεντα περικρατὲς ἧκαν ἔνερθε πυθμένος εἰλατίνου κρατερὸν σθένος. Lectio suspecta. Κατακρεμὲς Brunck., περικρεμὲς Schneider., καταρρεπὲς Wakef. ad Eur. Herc. F. 935. G. D. Jo. Chrys. t. 2, p. 349, E ed. Par. alt. Id. ib. p. 339, E, de auriga : Οὐ δύναται π. γενέσθαι τῶν ἡνιῶν. Figur. Basil. t. 1, p. 147, D : Ὁ π. τῶν πονηρῶν μὴ γενόμενος βουλευμάτων· et Gregent. Disp. p. 97, 10 : Π. τοῦ ζητουμένου. Hase.]

[Περικράτησις, εως, ἡ, Retentio. Schol. Nic. Al. 337 : Περὶ τὴν κοιλίαν πόνοι καὶ οὔρων περικράτησις. || De vocabuli significatione angustiore dictum videtur in Etym. M. p. 584, 4 : Μῆλα· πάντα τὰ τετράποδα· ... κατὰ περικράτησιν καὶ (leg. δὲ) τὰ πρόβατα καὶ (adde αἱ) αἶγες. G. Dind.]

[Περικρατητικός, ή, όν, Amplectendi vim habens. Greg. Nyss. t. 2, p. 172, C : Τῇ π. τοῦ παντὸς σπιθαμῇ. Id. ib. p. 5, A : Τὸ πάσης τῆς κτίσεως π. Hase.]

[Περικρατύνω, Corroboro. Andr. Cret. p. 194, B : Τοὺς δὲ υἱοὺς αὐτοῦ ... λόγῳ ἀληθεῖ περικρατύνων. Kall.]

[Περικρατῶς, Contineuter. Schol. Jo. Clim. p. 165, 14. Basil. t. 2, p. 446, D : Τοῦ π. ἔχοντος ἑαυτοῦ. Hase.]

[Περικρεμάννυμι, Circum appendo. Antiphil. Anth. Pal. 11, 66 : Βοστρύχια κροτάφοις οὖλα περικρεμάσῃς. Nonn. Dion. 26, 262 : Αὐχένι κυρτωθέντι περικρεμάσας τελαμῶνα. Passiv. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 264 : Λαγαρὸν ὀστέῳ δέρμα περικρέμαται.]

[Περικρεμής, ὁ, ἡ, Ναὸς ὀλβίων περικρεμὴς ἀγάλμασιν, Templum signa divitum circum suspensa habens, Lucian. Tragodop. 141.]

Περίκρημνος, ὁ, ἡ, Circumcirca præcipitiis et locis præruptis declivis, Admodum præceps et præruptus. [Plut. V. Sullæ c. 16 : Λόφος πετρώδης καὶ π. Joseph. B. J. 5, 5, 8. « Polyæn. 4, 15, p. 421 : Ἀπρακτῶν περικρήμνων. Sed codd. habent παρὰ κρημνόν· unde sponte nascitur παρακρήμνων. » Hemst. Appian. Pun. 8, 95 : Ἁπλῷ τείχει περίκρημνα ὄντα· ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1837, p. 731 et Creuz. *Heidelb. Jahrb.* 1836, p. 364. Hase.]

[Περικρίνω. Ἀλλὰ περιεκέκριτο lectio vitiosa ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 224, C. Recte ἀλλ' ἀπεκέκριτο codd. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 35.]

[Περικροτάφιος, ὁ, ἡ, Qui est circa tempora. Greg. Nyss. t. 1, p. 769, B : Οἱ π. βόστρυχοι. Hase.]

[Περικροτέω, Circumstrepo. Theod. Prodr. Amor. p. 38 : Περικροτοῦντες εὐφήμοις λόγοις. Elberl. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 265 : Κόμπου περικροτοῦντος τὴν ἀκοήν. Boiss. Œcum. In Apoc. p. 294, 25 Cramer. : Τὴν περικροτοῦσαν δόξαν. Id. ib. p. 388, 18 : Περικροτούμενοι. Hase.]

[Περίκροτος, ὁ, ἡ, Circumstrepens. Nonn. Dion. 10, 223 : Περίκροτον ἦχον (τυμπάνων) ἀράσσων· 34, 135 : Ἀλεξήτοιο περίκροτα νῶτα βοείης.]

Περικρούω, Circumpello, Pulso, Pello, Percutio. [Hesych. : Προσριπτούμενον, τοῖς κύμασι περικρουόμενον. Percutio, explorandi causa, Plato Phileb. p. 55, C : Γενναίως δὲ εἴ πῄ τι σαθρὸν ἔχει πᾶν περικρούωμεν. « Proclus in Plat. Theol. p. 25 : Αὐτὸ ... περικρούσωμεν καὶ ὅπῃ σαθρὸν φθέγγεται ... θεωρήσωμεν. Simplic. ad Aristot. Φ. Ἀ. fol. 314, a, 35. » Hemst. Themist. Or. 21, p. 252, C : Περικρούσῃς τε καὶ μεταμορφώσῃς (λογάρια). || Circum prehendo. Plut. Mor. p. 234, D : Ἐν χειραψίᾳ περικρούοντος τοῦ προστραγηλίζοντος κενοσπούδως καὶ κατασπῶντος ἐπὶ τὴν γῆν. De debitore quem creditores bonis paullatim exuunt, ib. p. 831, A : Ἄχρι ἂν ὑπὸ πάντων περικρουόμενος εἰς τόκους διαλυθῇ καὶ κατακερματισθῇ. « De eo qui argumentorum vi in angustias compellitur, Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 242 : Περικρουσθεὶς ὑπὸ τοῦ λόγου. » Creuzer. || Circumjicio. Plut. Mor. p. 499, A : Πέδας περικρούουσαν καὶ περιοικοδομοῦσαν εἱρκτάς.] Decipio [Hoc παρακρούω dicitur], VV. LL. At Bud. in Plat. Rep. 10, p. 136 [611, E] : Καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστι, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῇ, ἅτε γῆν ἑστιωμένῃ, γεηρὰ καὶ πετρώδη περιπέφυκε, interpr. Excussis petris. [Plotin. p. 6, G : Περικρούσαντας τὰ προστεθέντα. » De fluvio limites perfringente Strabo 12, p. 581 : Ὅταν περικρουσθῶσιν οἱ ἀγκῶνες. » Hemst. Figur. de homine non integro scriptor ignotus (poeta comicus, ut videtur) ap. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 25 : Περικεκρουμένος ἄνθρωπος· ὁ οὐχ ὁλόκληρος. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων.]

[Περικρυερός, ά, όν, Prægelidus, Gl.]

[Περικρύπτω, Occulto, Celo. Lucian. D. mort. 10, 8 : Οὐ λήσεθ γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. « Epist. Socr. p. 31, 29 : Κἂν πολλάκις περικρύπτηται. » Valck. Eust. p. 130, 38 : Περιστέλλειν λέγεταί τις κακὸν ἀντὶ τοῦ περικρύπτειν, περικαλύπτειν. Forma pass. Const. Manass. Chron. 4975 : Στρουθοὺς ... τοὺς ἀπτέρους, περικρυβέντας μέχρις ἂν ὁ θηρευτὴς παρέλθῃ. Media ap. Diog. L. 6, 61 : Δύο μαλακῶν περικρυπτομένων αὐτὸν (Int., Quum duo molles se ipsi subducerent) ἔφη, Μὴ εὐλαβεῖσθε· κύων τεῦτλα οὐ τρώγει. || Περικρύβω. Lucas 1, 24 : Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, i. e. domi mansit.]

[Περικρώζω, Circumcrocito. Dio Cass. 58, 5 : Κόρακες περιιπτάμενοι καὶ περικρώξαντες. Oppiano restitui s. v. Περικράζω. G. Dind.]

[Περικτάομαι. Περικτᾶται, Adipiscitur, Gl. Ammon. p. 116 : Περιποιεῖν τὸ περικτᾶσθαι ἢ κοσμεῖν. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Μάρας : Τῶν περικεκτημένων ἔν τε τῷ ἄστει καὶ κατ' ἀγρούς. Nisi περικτωμένων scripsit, quod est in cod. Par. A et Leid. Aor. pass. Περικτηθέντα, Parta, Gl. Clem. Al. p. 578 : Δεῖν ἀποδιδόναι τῇ συνηθείᾳ τῆς παλαιᾶς ἀναστροφῆς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἡμῖν περικτηθέντα. G. D. Joseph. Ant. Jud. 13, 16, 6 : Περιεκτήσατο δυναστείαν. Hase.]

Περικτείνω, Circum occido. Hom. Il. Δ, [538] : Πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, Occidebantur circa ipsum. [Ib. M, 245.]

[Περίκτησις, εως, ἡ, Peculium, Possessio. Sext. Emp. p. 405 : Τὴν τῆς εὐδαιμονίας π. 717 : Ὅτι οὐκ ἔχει τὸ ἀγαθὸν καὶ ὅτι πραγματεύεται τὴν π. αὐτοῦ. Appian. Hist. præf. c. 8 : Ἀρχῆς π. Apoll. De synt. p. 275, 15 : Οὐσίας π. « Paul. Alex. c. 2 : Χρημάτων π. Qui adjectivo quoque utitur περικτητικός, ὁ, Qui acquirit s. possidet. » Schneid. Schol. Hom. Il. O, 498. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 216.]

[Περίκτητος, ὁ, ἡ, Quæstuosus. Hephæst. Theb. Apotel. p. 20, 7 : Ἐμπορικός τις καὶ π. Hase.]

Περικτίονες, et Ἀμφικτίονες, dicuntur itidem οἱ περιοικοῦντες s. οἱ περίοικοι, Circumvicini. [Περίοικοι, γείτονες, πέριξ οἰκοῦντες exp. Hesych.] Hom. Il. Σ, [212] :

Ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίνεται ἀίσσουσα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι. Et Il. P, [220] : Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων. Idem Od. B, [65] quum dixisset, Ἄλλους αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, subjungit, Οἳ περιναιετάουσι, exponens illud περικτίονας, id quod et alibi facit. [Orac. ap. Herodot. 7, 148 : Ἐχθρὲ περικτιόνεσσι. Hesiod. ap. Plat. De lege p. 320, D : Περικτιόνων ἀνθρώπων. Apoll. Rh. 1, 943, 982; 3, 1090; Musæus 49; Nonn. Dion. 3, 370; Quint. Sm. 3, 777. Perrarum ap. prosæ orationis scriptores. Thucyd. 3, 104 : Τῶν π. νησιωτῶν. Athen. 13, p. 591, B : Οἱ π. ἀνδριάντα ποιήσαντες.]

[Περικτιόνη, ἡ, Perictiona, Platonis mater. Ælian. V. H. 10, 21, Diog. L. 3, 1, aliique, ab Menagio ad D. indicati. || Pythagorea, cujus librorum fragmenta (spuria judicata a Bentlejo) citat Stob. Flor. 1, 62, 63; 79, 50; 85, 19, apud quem vitiose scribitur Περικτυόνη. G. Dind.]

Περικτίται, οἱ, Circumvicini, Qui circumcirca habitant, Finitimi. Hom. Od. Λ, [287] : Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται. Sic Apoll. Arg. 2, [450] : Τὴν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο. [Etym. M. p. 664, 10 : Περικτίται· σημαίνει τοὺς κτίστας. Ἔλλειψις οὖν τοῦ σ· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ἀπολλωνίῳ.]

Περικτυπέω, Circumsono, Circumstrepo, περιηχέω. [Hymnus in Isim in inscr. Andria ap. Ross. fasc. 2, p. 5, 33 : Περικτυπέοντι διωλύγ. G. D.] Basil. Eustathio : Ἐπιστολαῖς αἷς συνέγραψαν καθ' ἡμῶν, πᾶσαν περικτυπήσαντες ἀκοήν. [Eustath. Opusc. p. 334, 3 : Ἡ ἠχὴ περικτυπήσει τὰς ἀκοάς. Passiv. Eunap. ap. Suid. s. v. Παραστάται : Ὅπλα... διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα. Nicet. Chon. Hist. p. 137, D : Βροντὴν ἐξαισίαν, ὑφ' ἧς καὶ περικτυπηθῆναι τὰς ἀκοάς. || Consterno. Niceph. Cpol. De rebus post Maur. gestis p. 47, B : Περικτυπηθέντες οἱ Βούλγαροι.]

[Περικυβιστάω, In caput me dejicio. Philostrat. De gymn. p. 12, 18 Kays. : Μηδαμῇ περικυβιστῶντες. Hase.]

[Περικυδαίνω, Valde celebro s. honoro. Orac. Sibyll. 3, p. 447 : Οἳ ναὸν μεγάλοιο θεοῦ περικυδανέουσι.]

[Περικυδής, ὁ, ἡ, Valde celebratus. Quint. Sm. 9, 65 : Περικυδέος ἀμφ' Ἀχιλῆος· 14, 395 : Κασσάνδρην περικυδέα.]

[Περικυκάω, Permisceo. Figur. Theophyl. Sim. Hist. p. 95, 15 ed. Bonn. : Κομπάζειν μεγάλα καὶ περικυκᾶν. || Conturbo. Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 731, 12 : Οἰονεὶ με κυμάτων ἐμβολὴ περιεκύκησεν. Hase.]

[Περικυκλάς, άδος, ἡ, In orbem se movens. Hymn. Orph. 42, 5 : Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες.]

[Περικυκλεύω, Circumeo. Περιθρέξει per περικυκλεύσεις exp. schol. Aristoph. Ran. 195, Περιέδινε per περιεκύκλευεν Hesych. || Circumdo, Perturbo, Illustro, Gl.]

[Περικυκλέω, Circumago. Ælian. N. A. 13, 9 : Καὶ ὅρμα οὕτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν. Alex. Trall. 8, p. 512 : Διὰ τὸ ὡς ἐν ἀσκῷ τινι περικυκλεῖσθαι τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. « Schol. Pind. Pyth. 4, 27 fin. » Boiss. || Lectio vitiosa ap. Aristoph. pro περικυλίω, quod v.]

[Περικύκλησις, εως, ἡ, Circumactio. Jo. Lyd. De mens. p. 81 : Ἡ π. τοῦ χρόνου.]

[Περικύκλιος, ὁ, ἡ, Hermes Pœmander p. 17. Boiss.]

[Περίκυκλος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca est, Circularis. Tryphiod. 34 : Κοπτόμεναι περίκυκλον ἀθελέος ὀμφακα μαζοῦ. Vulgo περὶ κύκλον, quod correxit Wakef. ad Virg. Georg. 1, 234. « Nonn. Dion. 25, 145 : Στέφανον π. 33, 199 : Π. ὄμμα· 21, 224 (et 4, 380) : Π. ὀμφαλόν. Hoc videtur Tryph. adjectivo εὔκυκλον (quod de mammis dixit Nonn. 38, 129, et al.) ob molestum diphthongorum αι et ευ concursum prætulisse. Substantivum περίκυκλος ex solo Greg. Naz. enotavi vol. 2, p. 148, D : Ταὼ μεγάλαυχον, ὅταν περίκυκλον ἐγείρῃ. » Wernick. p. 85. Gregorius περὶ κύκλον ἐγείρῃ scripsisse videtur, i. e. κύκλον περιεγείρῃ. Κύκλος et π. inter partes muri memorantur a Polluce 1, 170, ubi π. omittit codex Salmasii. G. Dind.]

Περικυκλόω, Circumdo, Cingo, In circulum concludo. [Aristot. H. A. 4, 8 : Ὅταν ἀθρόως περικυκλώσωσι (τοὺς δελφῖνας) τοῖς μονοξύλοις. LXX Gen. 19, 4 : Οἱ Σοδομῖται περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν. Josuæ 7, 9 : Περικυκλώσουσιν ἡμᾶς. Exod. 39, 11 : Περικεκυκλωμένα χρυσίῳ καὶ συνδεδεμένα. Per tmesin Orph. Arg. 895 : Ἐπεὶ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον.] Et Περικυκλόομαι itidem Circumdo, Cingo, Circumcludo, Circumvenio : ut κυκλόω et κυκλόομαι. [Herodot. 8, 78 : Ὅτι σφέας περικυκλοῖντο ἤδη νηυσὶ οἱ βάρβαροι· ubi aliorum librorum scriptura περιεκυκλέοντο non magis probanda videtur quam ἐκυκλέοντο vel ἐκυκλεύοντο ib. c. 16, quod ipsum quoque ἐκυκλοῦντο scribendum. Aristoph. Av. 345 : Πτέρυγά τε παντᾷ περίβαλε περί τε κύκλωσαι. Xenoph. Anab. 6, 3, 11 : Ἔλεγον ὅτι ... οἱ Θρᾷκες πάντες περικεκυκλωμένοι εἶεν αὐτούς. Michael. Vita Theod. Stud. p. 37, C : Ἐξελθόντες τὸν μέγαν περικυκλοῦν Θεόδωρον, Ambibant. Theodorus ipse p. 480 : Τὰ τέκνα πρὸ ὀφθαλμῶν ὑμῶν περικυκλοῦντα καὶ περικυκλούμενα, Liberi qui vos amplectuntur et quos vos amplectimini. || Improprie schol. Eur. Andr. 448 : Περικυκλοῦντες ψευδέσι λόγοις τὴν ἀλήθειαν, i. e. Obscurantes.]

[Περικύκλῳ. V. Περί, p. 777, A.]

Περικύκλωσις, εως, ἡ, i. q. κύκλωσις. Thuc. 3, [78] : Φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν, Timentes ne circumvenirentur : ut supra, Δείσας μὴ κυκλωθῇ.

Περικυλινδέω, Circumvolvo, Volvendo s. Volutando circumago, Plato [Leg. 10, p. 893, E : Τῷ περικυλινδεῖσθαι. Themist. Or. 21, p. 250, B : Περικυλινδεῖσθαι τῷ βήματι.]

[Περικυλίνδησις, εως, ἡ, Rotatio. Mich. Psellus De omn. doctr. in Fabr. B. Gr. § 148, p. 176. Cramer.]

[Περικύλισις, ἡ, In orbem circumductio. Galen. vol. 18, part. 1, p. 326, 11 : Κατὰ π. τε καὶ κατὰ περίστασιν. Id. ib. p. 328, 9 : Μὴ κατ' εὐθείας γραμμάς, κατὰ π. δὲ μᾶλλον. Hase.]

Περικυλίω, Circumvolvo, s. Circumvoluto, Volutando circumago. Aristoph. Pac. 7 : Ὅλην (sc. ὄνθον ὁ κάνθαρος) ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν. Ita enim scribendum esse pro περικυλήσας, ex schol. etiam patet, exponente περιειλήσας, περιστρέψας : alioqui περικυκλήσας ponendum fuisset, a them. περικυκλέω : quod diversam ab hoc signif. habet. [Diodor. 18, 34 : Τοὺς διὰ τῆς κλίμακος ἀναβαίνοντας ... περιεκύλισεν εἰς τὸν ποταμόν. Dionys. A. R. 9, 21 : Οἱ περικυλίοντες εἰς τὴν γῆν τὰ σώματα. « Schol. Pind. Nem. 8, 37 : Τὸ ἀμφικυλίσας φασγάνῳ ἀντὶ τοῦ ξίφει περικυλίσας. » Boiss. Schol. Soph. Aj. 899 κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής exp. per περικεκυλισμένος. « Περικυλίειν ἢ θανάτοις ἢ ῥιγοπυρέτοις etc. Ptolem. Tetr. 3, f. 30, a. Proclus in Paraphr. dedit p. 165, 166, ῥίγεσι καὶ πυρετοῖς περιβάλλειν ἢ θάνατον ἐπιφέρειν. Id. f. 38, b, et 39, b. Κινδύνους περικυλίουσι μεγάλους, f. 51, a. Procl. p. 274, ποιοῦσι. » Hemst. Galen. vol. 18, part. 1, p. 327, 14 : Ἡ κεφαλὴ περικυλισθήσεται. Sensu obscœno Anon. De transform. p. 223, 12 Westerm. : Σωλῆνι φάλλητι περιεκυλίσατο. Hase.]

[Περικυμαίνω, Fluctibus ambio. Orph. H. 82, 3, de Oceano : Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον. Figur. Theophyl. Sim. Hist. p. 208, B : Πανταχοῦ τῇ πόλει περικυμαίνοντος τοῦ κακοῦ· 178, D : Πόλεις, ἃς συμφορῶν περικυμαίνουσι κλύδωνες. G. Dind.]

[Περικύμων, ὁ, ἡ, Fluctibus undique allutus. Eurip. Tro. 796, de Salamine : Νάσου περικύμονος. Λέσβου π. Archestr. ap. Athen. 1, p. 29, B. Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ id. ib. 3, p. 111, F.]

[Περικύπτω. Eustath. Opusc. p. 356, 37 : Ἐς θέατρον περικύψαι. Scrib. παρακύψαι.]

[Περίκυρτος, ὁ, ἡ, Circumcirca curvus. Sext. Emp. p. 430 : Ὃν τρόπον τὸ αὐτὸ ποτήριον κοῖλόν τε καὶ π. λέγεται, οὐ κατὰ ταὐτὸ δέ, ἀλλὰ κατ' ἄλλο μὲν κοῖλον, οἷον τὸ ἐντὸς μέρος, κατ' ἄλλο δὲ π., καθάπερ τὸ ἐκτός. Struv. Galen. vol. 18, part. 1, p. 787, 4, de genere fasciæ : Σκέπαρνος δέ, καθ' ἓν μέρος κοίλη, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον π. Interpr., Convexa. Hase.]

[Περικυρτόω, Circum incurvo. Athen. 11, p. 783, B : Παρθένιος δὲ (ἀμφικύπελλον λέγεσθαί φησι) διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια. Theophyl. Epist. 18, p. 41 : Ὀργῶσι καὶ φοίνικες ἔρωτι φυσικῷ καὶ τοῦ θήλεος τὸ ἄρρεν ἐρᾶται, καὶ περικυρτοῦται ὁ ἄρρην τῷ ἔρωτι. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 162, B : Ὕδωρ περικυρτούμενον. Hase.]

[Περικύρω, Incido in. Eustath. Opusc. p. 44, 16 : Ἕως ἂν ... ἀπωλείαις περικύρσωσι λάκκου· 64, 44 : Ἵνα μὴ κακοῖς περικύρσῃς ἀπροόπτοις.]

[Περικυτόω, Corio circumdo. V. Κυτόω.]

[Περίκυφος. V. Περικυφόω.]

[Περικυφόω, Circumcirca pronum facio. Apoll. Lex. Hom. p. 425 : Ἀμφικύπελλον τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν περικεκυφωμένον ποτήριον. Id Περίκυφον dixit Orion Etym. p. 81, 18, et Etym. M. p. 549, 14.]

[Περικωδωνίζω.] Περικωδωνίσαι, Hesychio περιβομβῆσαι, Tintinnabulis circumsonare. [Sic HSt. mutavit codicis scripturam περικωδωνῆσαι· περιφομβῆσαι, de qua dicetur s. v. Περικωνέω.]

[Περικωκύω, Lamentis circumstrepo. Oppian. Hal. 4, 259 : Τέκος περικωκύοντες. Quint. Sm. 3, 742. Id. 14, 281 : Πριάμοιο πάϊς περικωκύσασα δυσμενέων ἐν χερσίν. Hesych. : Περικώκυτο (περικώκυτο Musur. Scribendum περικωκύετο), περιηχεῖτο.]

[Περικωμάζω, Comissabundus obeo. Aristoph. Vesp. 1025 : Οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζων πειρῶν.]

Περικωνέω, Circumcirca illino. Aristoph. Vesp. [600] : Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ· i. e. διὰ κολακείαν τὰ ὑποδήματα ἡμῶν τῶν δικαστῶν ἀποψᾷ καὶ ἀλείφει, inquit schol., qui metaphoram esse dicit a vasis : proprie enim περικωνῆσαι esse τὸ πισσῶσαι τὰ κεράμια, Pice oblinere s. Picare vasa fictilia. Hesych. quoque περικωνῆσαι exp. σπογγίσαι et περιπισσῶσαι, Laconicum esse verbum annotans. [Hesychii gl. (inter voce. Περίκωμα et Περιλαβεῖν) hæc est : Περικωδωνῆσαι, περιφομβῆσαι. Περιαγαγεῖν, σπογγίσαι, ἢ περιπισσῶσαι. Λάκωνες. Priorem gl. partem in Περικωδωνίσαι, περιβομβῆσαι mutavit HSt. s. v. Περικωδωνίζω, ante περιαγαγεῖν autem aut post hoc verbum supplevit Περικωνῆσαι. Sed recte Hemsterh. apud Albert. : « Ita lege, Περικωνῆσαι· περιρρομβῆσαι, περιαγαγεῖν, σπογγίσαι, ἢ πισσῶσαι. Λάκωνες. Ordo literarum, quem ego semper pro nihilo non duco, respicit Περικωνῆσαι vel Περικωνίσαι. Primum autem περικωνῆσαι bene explicatur περιρρομβῆσαι, περιαγαγεῖν· nam κῶνα, βέμβιξ, teste Hesychio, et κωνεῖν, περιδινεῖν. Idem est κωνάζω, κωνάξω, Doribus; unde Epicharmi Σαμβικόνακτος, in qua voce ap. Hesych. lege περιφόρητος. Deinde σπογγίσαι quid velit, Aristoph. locus ostendet Vesp. 598. Tum περιπισσῶσαι clarum est ex Hesych. in Κωνῆσαι, Κεκώνηται (ita legend.), Πισσοκωνήτῳ, Διακωνῆσαι, Διακεῖσαι. » Ap. Phot. p. 418, 9 (inter gll. Περικνίσαι et Περικόρημαι), Περικωνῆσαι, περισπογγίσαι (—ῆσαι codex), vitiose.]

[Περιλακίζω, Discindo.] Περιλακιζομένη, Suidæ [cujus gl. om. cod. Par. A et Leid.] διασχιζομένη καὶ διακοπτομένη. [Joseph. De Maccab. c. 10, p. 511 : Ἑώρα τῆς ἑαυτοῦ σάρκας περιλακιζομένας. Greg. Nyss. t. 2, p. 944, A : Ἡ σὰρξ περιλακιζομένη τοῖς μέλεσιν. Hase.]

Περιλακισμὸς pro Sacrificium ex cane, VV. LL. perperam : scrib. enim περισκυλακισμός, de quo infra.

[Περιλακτίζω, Circum calcitro. Clem. Al. p. 478 : Οἱ περιλακτίζοντες τὰς γαστέρας πρὸ τῆς ἀποτέξεως.]

Περιλαλέω, Garritu circumstrepo. Greg. [Naz.] de avibus [vol. 1, p. 704, A] : Καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. [Id. ib. p. 767 : Περιλαλοῦμεν (αἱ χελιδόνες) τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα. De tubis Theoph. Sim. Hist. p. 34, D : Ἐπεὶ περιελάλησαν (αἱ σάλπιγγες).] Plerumque in malam partem, pro φλυαρῶ, περιττολογῶ, Blatero, Inaniter loquor. Aristoph. Eccl. [230] : Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα, Ne garriamus. [Marc. Anton. 1, 7 : Τοῖς περιλαλοῦσι μὴ ταχέως συγκατατίθεσθαι. Galen. vol. 12, p. 105 : Οἱ πλεῖστοι, ὡς ἔφην (p. 102), περιλαλήσαντες μόνον ἀνεξήγητον εἴασαν τὴν ῥῆσιν· vol. 8, p. 77 : Ὅσα περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλεῖστον Ἀρχιγένης περιλαλεῖ· 79 : Τοῦ τὰ τοιαῦτα ληροῦντός τε καὶ περιλαλοῦντος.] Galen. : Ἀρχιγένους οὐ διδάξαντος, ἀλλὰ περιλαλήσαντος τὰ πλεῖστα κατὰ τὸ περὶ Σφυγμῶν σύγγραμμα. [Γλωσσοστροφεῖν per περιλαλεῖν exp. Hesych. Στρεψιμάλλους, τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοστύλως φράζοντας Eustath. p. 1638, 17.] Et in pass. ex Greg. Naz. Περιλαλεῖσθαι, Loquacitate undique obtundi. [Περιλαλῆσαι τὰ κατὰ τὸν τόπον, Origen. In Matth. 14, 5. Routh. || Verbose s. copiose describo. Philostr. p. 824 : Ὡς εἶχε τοῦ στόματος (Panthea) οὕτω ὁ Ξενοφῶν εἴρηκε, καίτοι δεινὸς ὢν περιλαλῆσαι ταῦτα.]

[Περιλάλημα, τό, q. d. Garrimentum, Homo garrulus. Στωμύλματα per περιλαλήματα exp. Hesych. et Etym. M. p. 729, 32. Niceph. Greg. p. 128 ed. Bonn. G. D. Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 733, 15 : Θαυμάσιον π. Hase.]

[Περιλάλησις, εως, ἡ, Garritus, Nugæ. Galen. vol. 9, p. 216 : Τὰ οὕτως εἰρημένα προσηκόντως ἄν τις ὀνομάσαι περιλάλησιν. G. Dind.]

[Περιλάλητος, ὁ, ἡ, Sermonibus celebratus, Famosus. Hesych. : Περιλεσχήνευτος, ... π. Holobolus in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 162 : Ὁ βασιλεὺς ὁ πᾶσι π. Const. Manass. Chron. 2080, 5005; Joann. Cinnam. Hist. p. 120, A. G. Dind. Agath. Hist. p. 302, 5 ed. Bonn. : Πόλις ἡ π. τῇ ποιήσει. Id. ib. 264, 9 : Ὁ πολὺς παρὰ Ῥωμαίοις καὶ π. Hase.]

Περίλαλος, ὁ, ἡ, Loquax, Dicax, Futilis, Bud. [Suidas s. v. Κομψόν.]

Περιλαμβάνω, Circumplector, Complector. [Proprie de rebus dicitur quas manibus circumplectimur, ut ap. Plat. Soph. p. 246, A : Ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες. || Amplector, s. Amplexor. « Xenoph. Anab. 7, 4, 6 : Περιλαβὼν τὸν παῖδα· Symp. 9, 4 : Περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν. Callim. Lav. Pall. 93 : Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα. Ælian. N. A. 7, 48 : Περιλαβὼν τὸν λέοντα ... κατησπάζετο. Plut. Mor. p. 177, A : Τοῦ Εὐριπίδου τὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνοντος ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλοῦντος. » Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 933. || Circumvenio, Capio. Hesych. : Περιείληπτο, περιεγέγραπτο, ἢ ἐκεκράτητο, ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι. Herodot. 8, 16 : Οἱ βάρβαροι μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλοῦντο, ὡς περιλάβοιεν αὐτούς· 106 : Ὡς πανοικίῃ μιν περιέλαβε. Thucyd. 8, 42 : Ἐπέπλει πρὸς τὴν Σύμην ... εἴ πως περιλάβοι που μετεώρους τὰς ναῦς. Polyb. 2, 29, 5 : Μίσους καὶ πάντοθεν περιειληφέναι τοὺς πολεμίους· 10, 3, 4 : Περιειλημμένος ὑπὸ τῶν πολεμίων. || Circumdo, Cingo. Plato Critia p. 116, B : Τοῦ ... τείχους χαλκῷ περιελάμβανον πάντα τὸν περίδρομον· Tim. p. 77, E : Ἐπειδὴ νεύροις οὐκ ἦν κύκλῳ κατὰ κορυφὴν περιειλημμένη (ἡ κεφαλή). « Τάφρῳ καὶ χάρακι περιλαμβάνειν τὰς ναῦς, Polyb. 1, 29, 3; 48, 10; 5, 103, 5. Sic περιλαβὼν τάφρῳ καὶ χάρακι τὴν παρεμβολὴν legendum pro περιβαλὼν 3, 68, 6. Id. 1, 84, 9 : Διὰ τὸ τάφρῳ καὶ χάρακι περιειλῆφθαι πανταχόθεν. Περιειλῆφθαι ἀργυροῖς λεπίσι, Obductum esse, 10, 27, 10. (Athen. 5, p. 207, B : Χαλκοῖς ἥλοις πᾶσα (ἡ ναῦς) περιελήφθη. Clearch. ib. 6, p. 255, E : Πορφυροῦν ἀμπέχονον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον· ubi probabilior Schweighæuseri conjectura περιειλημένον.) Figurate, Τῷ καιρῷ περιληφθέντες, Temporis necessitate coacti, Tempore oppressi, Polyb. 6, 58, 6; 31, 18, 2. » Schweigh. || Occupo. « Polyb. 4, 39, 8 : Ἀεὶ μείζω καὶ πλείω τοῦ κοιλώματος περιλαμβάνειν τόπον· 9, 20, 3 : Αὔξειν ἢ μειοῦν τὸ περιλαμβανόμενον τῇ στρατοπεδείᾳ χωρίον· 2, 62, 5 : Πᾶσαν ἤδη περιειληφὼς ταῖς ἐλπίσι τὴν Πελοποννησίων ἀρχήν, Spe præceperat, occupaverat, tenuerat. 8, 3, 3 : Πάντα περιελάμβανον οὐ μόνον ταῖς ἐλπίσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς χορηγίαις καὶ ταῖς παρασκευαῖς. » Schweigh. Clearch. ap. Athen. 12, p. 539, C : Ἡπλοῦσθαι διφθέραι σταδιαῖαι τοῖς μεγέθεσιν, ὑφ' αἷς περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο.] Comprehendo. [Plato Leg. 8, p. 837, A : Δύο ὄντα αὐτὰ ... ἓν ὄνομα περιλαβόν. Cum dat. id. Soph. p. 226, E : Πολλὰ εἴδη ... ἑνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι· Polit. p. 288, C : Ὀνόματι περιληφθέντα ἑνί. Polyb. 5, 67, 12 : Πτολεμαῖος ἐσπούδαζε περιλαβεῖν ταῖς συνθήκαις αὐτόν· 26, 6, 12 : Περιελήφθησαν ταῖς συνθήκαις ... Ἀρταξίας ... καὶ Ἀκουσίλοχος. Plut. V. Cic. c. 41 : Τὴν πάτριον ἱστορίαν γραφῇ περιλαβεῖν. Cum præp. ἐν] Plato Timæo [p. 81, C : Τὰ περιλαμβανόμενα ἐν αὐτῇ τρίγωνα· 33, B] : Σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, Forma complexa in se reliquas omnes. At Cic. vertit Forma, qua una omnes reliquæ concluduntur, ut videbis p. 19 mei Cic. Lex. Vertit et Includere, p. 28. Et pass. ex Theophr. [H. Pl. 5, 2, 4] : Καταφρύττεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως. [Herodian. 2, 2, 22.] || Amplector, Amplexor. [De hac signif. supra diximus.] || Περιλαμβάνω metaph., ut περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, Gregor., [Naz. Or. 34, p. 539, 1. Boiss.], Mente comprehendere; Percipere. [Plut. V. Luculli c. 9 : Περιλαβὼν τῇ διανοίᾳ τὸ μέλλον οὐκ ἀπεκρύψατο τοὺς στρατιώτας. Discendo comprehendo, V. Anton. c. 27 : Τῶν πρὸ αὐτῆς βασιλέων οὐδὲ τὴν Αἰγυπτίων ἀνασχομένων περιλαβεῖν διάλεκτον.]

Περιλαμπής, ὁ, ἡ, Undique splendore circumfusus, Undique splendidus; Splendidus, Illustris; Admodum

splendidus et illustris, Præclarus. Epigr. [Christod. Ecphr. 259], περιλαμπὴς χαίτη, Admodum fulgens et nitens: ut et Nitidi capilli ap. Horat. [Plut. V. Crassi c. 24: Κράνεσι καὶ θώραξι τοῦ Μαργιανοῦ σιδήρου, στίλβοντος ὀξὺ καὶ περιλαμπές. Manetho 4, 44: Πυρόεις Ἄρεος περιλαμπέος ἀστήρ.] Et de rebus animi, ut Plut. Fabio [c. 19] de Claudio Marcello: Π. τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. [|| Illustris. Geopon. 1, 12, 10: Π. ἀνήρ.] || At Περιλάμπης, nom. proprium. [Vitiose pro Πυριλάμπης.]

[Περιλαμπρος, ὁ, ἡ, Undique splendidus. Const. Manass. Chron. 2609, 3513, 3972, 4539, 5077. Boiss. Greg. Naz. vol. 1, p. 526, B: Δίφρον ὑπεραίρεσθαι περιλάμπρως. Scrib. περιλάμπρον. G. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 53, 15 Bonn.: Π. χῶρος τῆς πόλεως. Hase. Theodor. Metoch. p. 324: Τοὺς π. ταῖς τύχαις· 226, 301, 322, 781.]

Περιλάμπω, Circumfulgeo. [Plut. V. Camilli c. 17: Διὰ τὸ τὰ ὅπλα περιλάμποντα τὴν ὄψιν ἀποκρύπτειν· Arati c. 21: Φῶτα πολλὰ ἀπὸ τῆς ἄκρας περιλάμπει· Mor. p. 934, D: Τοῦ φωτὸς διὰ τῆς σκιᾶς περιλάμποντος. Cum accus. id. V. Cicer. c. 35: Κύκλῳ τὰ ὅπλα περιλάμποντα τὴν ἀγοράν.] Act. 26, [13]: Οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Paulus de seipso (de quo scribitur 9, [3]: Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Corusco fulgore circumfudit eum: estque περιαστράπτειν plus quam περιλάμπειν). Lucæ 2, [9]: Δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum potius active pro Undique illustro, Splendore ac lumine circumfundo, Collustro. Gregor., de Dei notione loquens: Πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικόν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, Tanto fulgore et lumine circumfusum menti nostræ. Et Περιλάμπομαι, Undique illustror, Circumquaque illuminor, Lumine et fulgore circumfundor. [Plut. V. Pericl. c. 39: Ἕδος ... φωτὶ καθαρῷ ... περιλαμπόμενον· Dion. c. 46: Κύκλῳ ὑπὸ τῆς φλογὸς περιελάμποντο.] Philo De mundo: Ψυχῆς γὰρ ὄψις οὗτος (ὁ νοῦς) ταῖς οἰκείαις περιλαμπόμενος αὐγαῖς, Quippe qui animæ oculus sit, propriis ille quidem splendoribus circumfusus. Gregor.: Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, Unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundar. Aliud exemplum habes in Ἐλλάμπομαι. || Περιλάμπομαι interdum neutraliter etiam capi potest pro Circumfulgeo, Circumcirca s. Undique fulgeo et splendeo. [De lapillis splendentibus Diodor. 3, 12: Πάσας τὰς περιλαμπομένας φύσεις ὑπερβαλλούσας τῇ λαμπρότητι· et ib. c. 69.] Lucian. [De domo c. 8]: Περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ. Basil.: Οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, Circumlucentes, etiam passive Collustrati, Undique illustrati: ut illud in Eod. [vol. 1, p. 399, C], Ἡ χεὶρ περιαστραπτομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ δακτυλίου σφενδόνης. Alibi simplici verbo utens dicit λίθοις λαμπομένην.

Περίλαμψις, εως, ἡ, Fulgor circumfusus. Gregor.: Περιλάμψεσι χρυσοῦ. [Plut. Mor. p. 931, A: Οὐδὲ σύλλαμψιν, ἀλλὰ περίλαμψιν αὐτῆς (τῆς σελήνης) ὄντα τὸν φωτισμόν. Plotin. p. 487, D; 512, A. Eustath. Opusc. p. 263, 22.]

[Περίλαος s. Περίλεως, ὁ, Perilaus. Περίλαος Icarii ex Peribœa filius, Pausan. 8, 34, 4. (Περίλεως ap. Apollod. 3, 10, 6.) Alii ap. Pausan. 2, 20, 7; 23, 7; 7, 4, 1. Περίλεως, dux Sicyoniorum ad Mycalen, ap. Herodot. 9, 103. || Περίλαος, fabricator bovis ænei, in quem maleficos conjicere solebat Phalaris, Agrigentinorum tyrannus, apud Lucian. Phalar. pr. c. 11 et 12, Pseudo-Phalar. Epist. 94, p. 262, schol. Pind. Pyth. 1, 185, Tzetz. Hist. 1, 646. Πέριλλος ap. Doroth. Stob. Flor. 49, 49, qua forma utuntur Ovid. Art. am. 1, 653, Propert. 2, 25, 12, propter metri, ut videtur, necessitatem. Sed Dorotheum probabilius est Περίλαος scripsisse, quod in Trinc. editione legitur. || Conf. Πέριλλος.]

[Περίλας, ὁ, Perilas, n. pr. in inscr. Theræa ap. Franz. Elem. epigr. gr. p. 52 n. 1, b. Hase.]

[Περιλάπτω. V. Περιλέπω.]

[Περιλαγνής, ὁ, ἡ.] Περιλαγνὲς Hesychio est ποικίλον [Variegatum], ut λαγνῶδες. [Conf. Περιδευκές.]

[Περιλέγω.] Περιλέγειν, teste Polluce [2, 125], Hermippus comicus vocavit τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, Cir-

cumloqui, Verborum circuitionibus uti: veluti περισσὰ λέγειν, Superflua et futilia loqui, ut solent loquaculi s. loculeii. Quomodo et verbale Περίλεξις, a schol. Aristoph. exp. περίφρασις, περιττολογία, Nub. [315]: Οὐράνιαι νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς, Αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, Καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν· ut sit Circumlocutio, Copia dicendi et latius interpretandi, s. Futilis loquacitas, Supervacanea dictio. Hesychio quoque περιλέγειν est τὸ περισσὰ φράζειν.

[Περιλείβομαι, Undique destillo. Christod. Anth. Pal. 2, 146: Σαῖς γὰρ ὀπωπαῖς ἀγλαίης πνείουσα σοφὴ περιλείβεται αἰδώς.]

Περίλειμμα, τό, Reliquiæ. [Plato Menex. p. 236, B: Περιλείμματ' ἄττ' ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα.]

[Περιλειπής vitiose pro περιλιπής, quod v.]

Περιλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Sed usitatum est potius pass. Περιλείπεσθαι, et quidem pro Relinqui, i. e. Superesse: unde περίλειμμα, Reliquiæ: et περίλοιπος, Reliquus. [Eur. Hel. 433: Τοὺς περιλελειμμένους φίλων. Aristoph. Nub. 725: Ὑπὸ τῶν κόρεων ... μού τι περιλειφθήσεται. Plato Tim. p. 23, D: Περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχέος.] Sæpe vero pro Superstitem esse. Herodian. 2, [1, 16]: Μόνος τε τῶν πατρῴων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic 1 Ad Thess. 4 fin.: Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα κτλ. Item περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, Superstitem esse pugnæ. Bud. [Phot. Epist. p. 101, 30: Οὐ περιλείψεις ἡμέραν σαυτῷ. Julian. Contra Christ. p. 351, 34: Πρόφασις ὑμῖν περιλέλειπται μία. Eunap. p. 47, 15 Boiss.: Ἰουλιανὸς περιλείφθη μόνος. Id. ib. p. 26, 26: Ὁ τῶν περιλειφθέντων ἐνδοξότατος. Hase.]

Περιλείχω, Circumlambo, Circumcirca lingo. Aristoph. [Pl. 736]: Τὰ βλέφαρα περιέλειχεν. [Id. fr. 231: Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχριμένου ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα. Philostr. p. 490: Ποῦ σε ἴδω καὶ πότε σοῦ περιλείξω τὸ στόμα; Περιλείχειν τὰ χείλη nota ὀψοφάγου ap. Athen. 1, p. 21, B. Ἵπποι περιλείχουσι τὰ ἱπποφαγεῖς Aristot. H. A. 8, 24.] Theon ap. Arat.: Λέγουσι δὲ τῶν βοῶν σημειοῦνται οἱ γεωργοὶ γενησόμενον χειμῶνα, ὅταν τὰς χηλὰς τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῇ γλώσσῃ περιλείχωσιν. Idem prognosticum ex Theophr. habes in Λείχω, et ex Arato in Περιλιχμάω. Aliud autem verbi Περιλείχω exemplum habes in Λιχανός. [Nilus Epist. 3, p. 36, 10. Boiss. Lucian. Icarom. c. 30: Περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον. Id. Somn. c. 14: Ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Hase.]

[Περίλεξις. V. Περιλέγω.]

Περιλεπίζω, Corticem in orbem detraho, ut περιλέπω. [Scholl. Hom. Il. A, 236, Aristoph. Lys. 736; Etym. M. p. 288, 56. Περιλελεπισμένος Rufus p. 242, Oribas. p. 42 ed. Matth.]

Περιλέπω, Circumcirca decortico, In orbem delibro, Corticem circumcirca detraho. Hom. Il. A, [236] de sceptro: Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα [Φύλλα HSt. in Ms. Vindob.] τε καὶ φλοιόν· ubi tmesis est pro περιέλεψε. Herodot. [8, 115]: Δενδρέων τὸν φλοιὸν περιλέποντες. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 10: Περιλεπόμενοι καυλοὶ κάκτου.] Theophr. pro περιλέπω dicit περιαιρεῖν κύκλῳ τὸν φλοιόν, Corticem in orbem detrahere, ut Plin. supra in Κύκλῳ interpr. [Joseph. Ant. J. 17, 7, 7: Περιλέψαντι αὐτὸ (τὸ μῆλον) δι' αὐτοῦ καὶ κατ' ὀλίγον τέμνοντι· ubi var. lect. περιγλύψαντι. Hase. De carnibus detrahendis Pherecr. ap. Clem. Al. p. 846: Τὼ μηρὼ περιλέψαντες μέχρι βουβώνων, ex emend. Meinekii vol. 2, p. 261. Libri περιλέψαντες.]

Περιλεσχηνευτός, [ὁ, ἡ, Sermonibus celebratus, Clarus,] Hesychio περιλάλητος, et περισπούδαστος [corr. περιβόητος cum Pergero. Glossa ad Herodot. 2, 135 referenda, ubi recto accentu scriptum: Ἀρχιδίκη, ἀοίδιμος ... ἐγένετο, ἧσσον δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχήνευτος.]

[Περιλευκαίνω, Circum dealbo. Achill. Tat. 1, 1, p. 5, 10: Ὁ ἀφρὸς περιλευκαίνων τὰς πέτρας.]

Περίλευκος, ὁ, ἡ, Circumcirca albus, Admodum albus. [Albo prætextus, Callixenus ap. Athen. 5, p. 196, B: Οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ. Antiphan. ap. Poll. 7, 52: Περίνησα καὶ περίλευκα.]

[Περίλευκος, ὁ, nomen gemmæ. Epiphan. t. 2, p. 229, B: Λίθος ἀχάτης· οὗτος ὑπελήφθη εἶναι ὁ Π. καλούμενος. Hase.]

Περίληµμα, τό, Quod comprehensum est, a nobis tenetur ipsum amplexis aut circumplexis. || VV. LL. Circumplexus, quum id significetur potius nomine περίληψις. [Etym. M. p. 175, 7: Εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα, περίλημμα· additque περιλαβούσης τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸν Ἄδωνιν. Hemst. Cohel. 3, 5: Καιρὸς τοῦ μακρυνθῆναι ἀπὸ περιλήμματος.]

Περιληπτικός, ἡ, όν, q. d. Comprehensivus, Comprehendendi vim habens. [Hesych.: Π., ἐφαπτόμενον. Plut. Mor. p. 428, D: Ἡ τοῦ δωδεκαέδρου φύσις περιληπτικὴ τῶν ἄλλων σχημάτων οὖσα· 1003, D: Κυκλοτερὲς καὶ π. Σχῆμα περιληπτικὸν v. s. Περίληψις.] Π. ὄνομα, ap. grammaticos, quod vulgo Collectivum, ut δῆμος, πλῆθος. [Etym. M. p. 264, 45; 553, 10; Eustath. p. 219, 45. || Comprehendendi (mente) vim habens. Sext. Emp. p. 401: Ὥστε περιληπτικὸν αὐτὸν (τὸν λόγον) ὑπάρχειν τῆς τε ἐνεργείας καὶ τῆς ἀληθείας, ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ καταληπτικόν. Τὸ π. Dionys. Areop. Cœl. Hier. 15, 2.]

[Περιληπτικῶς, Comprehensive. Suidas s. v. Ἔναρα: Π. εἴρηται καὶ τὰ τόξα ἔναρα. Schol. Lycophr. restitui s. v. Παραληπτικῶς. G. D. Summatim, Clem. Al. p. 802: Τοὺς κακοδαίμονας τὴν κόλασιν π. θεολογεῖ. Wakef. Jo. Glyc. De synt. p. 40, 31 ed. Jahn.: Τοῦ γένους, τὸ μέρος ἐν ἑαυτῷ συνέχοντος π. Id. ib. p. 9, 9: Γενικῶς καὶ π. Hase.]

[Περιληπτός, ἡ, όν.] Περιληπτὸς διανοίᾳ, νοήσει, Qui comprehendi potest, Comprehensus, Bud. ap. Plat. [Tim. p. 28, A]: Νοήσει περιληπτόν. [De quo l. dixit Sext. Emp. p. 401.] Apud quem et Cic. hanc vocem interpr., item in aliis, p. 12, 13 Cic. Lexici. [Plato ib. p. 29, A: Πρὸς τὸ λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτόν. || Adverb. Epicur. ap. Diog. L. 10, 40: Οὐδὲν ἐπινοηθῆναι δύναται οὔτε περιληπτῶς οὔτε ἀναλόγως τοῖς περιληπτοῖς.] Περιληπτός, Comprehensibilis, Qui comprehendi potest. Plut. Cam. [c. 43]: Ὄχλος οὐ π. ἀριθμῷ, Turba quæ numero comprehendi non potest, i. e. Turba innumerabilis. [Corrupte ap. eund. Mor. p. 877, E: Εἶναι τὰ σχήματα τῶν ἀτόμων (secundum Epicurum) περιληπτά, οὐκ ἄπειρα. Recte ἀπερίληπτα ex Diog. L. 10, 42, restituit Dœhner. in Quæst. Plut. Lipsiæ a. 1840 editis, p. 2. G. D. De Deo, Τὸν οὐδὲ νόῳ π., Hymn. fort. Procli, ut conjicit Cousin. Journ. des Sav. 1832, p. 752. Hase.]

[Περιληρέω, Deliro, Nugor. Philodem. in Voll. Hercul. vol. 1, p. 21 ed. Oxon.: Περιληρούντων· nisi hoc male vel lectum vel scriptum est pro παραληρούντων, quod Hesych. exp. μωρὰ λαλούντων. G. D.]

Περίληψις, εως, ἡ, Comprehensio, Circumplexus. [Pollux 9, 98: Περιλήψει τῶν δύο ψήφων. Plotin. p. 753, A: Ὁ θεὸς ... περίληψις πάντων καὶ μέτρον. Clem. Al. p. 802: Κἂν θεὸν λέγωσιν ἕνα κἂν Χριστὸν ὑμνῶσι, κατὰ περίληψιν λέγουσιν. Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 3: Φασὶν ὅτι Ἀττικῷ ἐνικῷ ἔθει, ὃ καὶ περίληψις λέγεται, πάσας διὰ μιᾶς τῆς Καλλιόπης καλεῖ.] « Περίληψις, dicta est rhetoribus ea forma dicendi, qua orator, in argumentorum quadam penuria, multas res comprehendit, et eas non distincte sed confertim enunciat, ut oratio speciem quandam fidei et εὐπορίας accipiat. Unde Ulpianus ad Demosth. Aristocr. p. 454, σχῆμα περιληπτικὸν appellat: ὅταν γάρ, inquit, πλειόνων ἀπορῶμεν, τότε τούτῳ τῷ σχήματι χρώμεθα. » Ernest. || Comprehensio quæ mente fit. Zonar. Lex. p. 1533. Π., ἡ περισσοτέρα νόησις. Theodoret. vol. 5, p. 131: Δηλῶν ὡς ἀεὶ καινὸν τὸ μυστήριον καὶ οὐδέποτε περιλήψει νοὸς παλαιούμενον. Procl. Plat. In Alcib. vol. 1, p. 276: Τὴν ἐπιστημονικὴν π.]

Περιλιμνάζω, q. d. Circumstagno [Ælian. N. A. 16, 15: Ὅταν τῶν λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλῳ περιλιμνάσῃ], s. potius Circumstagnando inundo, Stagnante gurgite cingo, s. stagnantis gurgitis alluvionibus. Thuc. 2, [102] de Acheloo: Καὶ τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζων. [Basil. M. vol. 1, p. 53, C: Ἐπειδὰν ἡ σελήνη περιλιμνάζηται· vol. 3, p. 94, A: Στρυμὼν σχολαιοτέρῳ τῷ ῥεύματι περιλιμνάζων. Theophyl. Sim. Hist. p. 127, D: Ὁ ἕτερος ἀπορρὼξ ... τὰ τῆς Ἀσσυρίας ἕλη περιλιμνάζει διαπεραιούμενος. Figurate Eustath. p. 1379, 47: Πλήθοντας ῥητορείας ἐξέρρευσε ποταμοὺς ὁποῖοι οὐχ ἥκιστα καὶ τὴν Ἰλιάδα περιλιμνάζουσιν.]

Περιλιμπάνομαι, ut περιλείπομαι, Supersum, Su-

perstes sum, VV. LL. [Resideo, Supersum, Gl.] Et partic. περιλιμπανόμενος, Superstes. [Simplic. ad Epict. p. 278. Hemst. Schol. Eur. Phœn. 222. Boiss. Περιγίγνεσθαι (i. e. περιττεύειν) per περιλιμπάνεσθαι exp. schol. Aristoph. Pl. 554.]

Περιλιπής, ὁ, ἡ, [(male περιλειπής in locis quibusdam Dionis Cass., ubi nunc περιλιπὴς vel ex codd. vel ex conjectura legitur,) Reliquus. Polyb. 1, 73, 2: Τὰ περιλιπῆ (duo codd. περιλειπῆ, unus περιλοιπῆ) τῶν πλοίων. Strabo 8, p. 388: Ἀνθρώπους, οὓς ἀπὸ τοῦ πειρατικοῦ πλήθους περιλιπεῖς ἔσχε Πομπήιος. Dio Cass. 40, 42: Τὸ στρατόπεδον οἱ π. ἐξέλιπον· 49, 43: Ἐς τὰς περιλιπεῖς ὥρας.] In VV. LL. pro Superstes, et quidem cum gen. etiam, ex Plat. Leg. [3, p. 702, A: Τοὺς πρώτους ... τοὺς περιλιπεῖς γενομένους τῆς φθορᾶς. Dio Cass. 39, 43: Πάμπολλοι ... ἐφθάρησαν, πάντες δὲ οἱ π. ἑάλωσαν.]

Περιλιχμάζω et Περιλιχμάω, Circumlambo. [Hesych.: Περιλιχμήσασα, περιλείξασα. Passiv. Plato Axioch. p. 372, A: Θηρσὶ περιλιχμώμενοι.] Et Περιλιχμάομαι [forma media] pro eod. [Hesych.: Περιλιχμήσατο, τῇ γλώσσῃ ὡς σπόγγῳ περιεκάθηρεν.] Lucian. [Prometh. c. 10], de coquo: Τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιλιχμήσατο. Aratus [1115] dicit agricolis κινυμένου χειμῶνος signum esse, βόες ὁππότε χηλὰς Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωνται· quod prognosticon supra etiam habes in Λείχω et Περιλείχω. [Theocr. 25, 226, de leone: Γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο (syllaba secunda propter metrum producta) γένειον. Plut. V. Pyrrhi c. 31: Βοῶν κεφαλαὶ ... περιλιχμώμεναι τὸν ἑαυτῶν φόνον.] Ap. Suidam: Περιλιχμησάμενοι τὰ τῶν ἁγίων σώματα. [Idem: Περιλιχμώμενος, κατασπαζόμενος. « Ὁ δὲ τὴν γυναῖκα πολὺν χρόνον περιλιχμώμενος. ...» « Τὰ στέρνα τοῦ σοφιστοῦ π., in admiratione, Eunap. p. 146, 24. » Valck. Lucian. De merc. cond. c. 34: Τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου π. Id. Deor. dial. 12, 2: Περιλιχμησάμενοι. Hase.]

Περιλίχμησις, εως, ἡ, ipsa Circumlambendi actio. Theon ap. Aratum exponens eum l., quem citavi, et ejus rei causam reddens: Ὁ βοῦς ψυχομένην τὴν χηλὴν τῶν ἐμπροσθίων τῇ π. πειρᾶται θερμαίνειν.

[Περιλιχνεύω, Circumlingo. V. Περιχνεύω.]

[Πέριλλος, ὁ, Perillus. Harpocr., Phot. et Suid.: Πέριλλος (male Περίλλος ap. Harpocr. et Suid.)· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. Ap. Dem. p. 242; 325, 15, nunc Περίλαος legitur, librariorum, ut videtur, culpa. Conf. Περίλαος.]

[Περιλογισμός, ὁ, ex Thucydide memorat Dionys. Ep. 2 ad Ammæum c. 3, p. 793, 15, ubi libri meliores ἀπολογισμός. Neutrum voc. hodie ap. Thucyd. legitur.]

[Περιλογιστικῶς. V. Διαπνεύστως.]

[Περίλογος, ὁ, ἡ. V. Περιηγόραιος.]

Περίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. [Aristoph. fr. 208: Ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.] Aristot. Œc. 2, [c. 23 extr.]: Ὁπότε δ' ἀπαλλάττοιντο, εἴ τι περίλοιπον εἴη αὐτοῖς, ἀπώλουν. [Dio Cass. 43, 46: Πρὸς τὰς π. ὥρας.] || Superstes. Lucian. in Tyr. [c. 8]: Τίνα ἂν ὁ π. κολασθείη τρόπον; Potes tamen et hic reddere Qui superest. [Plut. V. Pericl. c. 36: Πρὶν καὶ τὸν περίλοιπον αὐτοῦ τῶν γνησίων ἀποβαλεῖν Πάραλον. Dio Cass. 39, 2: Τοὺς πλείους κατέκοψε καὶ τοὺς περιλοίπους ὁμολογίᾳ παρεστήσατο. G. D. Thucyd. 1, 74: Τὸ τῶν π. ξυμμάχων κοινὸν προλιπεῖν. Theophyl. Sim. Hist. p. 161, 22 ed. Bonn.: Τάς τε περιλοίπους δυνάμεις ἀναλεξάμενος. Hase.]

[Περίλοξος, ὁ, ἡ, Flexuosus. Germ. CPol. In ad. cruc. p. 252, D Grets.: Τὴν διεστραμμένην καὶ π. στέργοντας. Hase.]

[Περιλοπίζω, Delibro, Corticem detraho. Π. τὰ ῥαβδία Theophr. H. Pl. 3, 15, 2.]

Πέριλος, unico λ, τὸ αἰδοῖον dicitur: gemino, proprium nomen est. Suidas. [Apud Suid. Πέριλος (hoc accentu), τὸ αἰδοῖον, δι' ἑνὸς λ, quæ gl. nunc codd. auctoritate ejecta est. Consentiunt Zonar. p. 1530 et Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 224, nisi quod verba δι' ἑνὸς λ omittunt.]

Περιλούω, Circumluo, Circumcirca lavo s. abluo. Plut. Lyc. [c. 16]: Περιλούουσι τῷ οἴνῳ. [Id. V. Pompeji c. 8: Περιλούσας τῇ θαλάσσῃ τὸ σῶμα.]

[Περιλυγίζω, Circumtorqueo. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 54 ed. Creuz.: Δίκην τῶν κεκαμμένων ῥάβδων, ἃς οἱ θέλοντες εὐθῦναι πρὸς τὸ ἐναντίον περιλυγίζουσιν. Hesych.: Περιλυγίζεσθαι, περιστρέφεσθαι.]

[Περιλυμαίνομαι, Ex omni parte corrumpo. Phot. Bibl. p. 54, 17 : Τούτοις καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν.]

[Περιλυπία, ἡ, Summa mœstitia. Diog. L. 7, 97 : Δυσθυμίαν καὶ π. Hase.]

Περίλυπος, ὁ, ἡ, Summopere dolens, Supra modum dolens et mœstus. [Hippocr. p. 390, 53 : Περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίνονται.] Isocr. Ad Demon. [p. 11, B] : Οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρής, οὔτε δυστυχῶν π. Ad cujus imitationem Aristot. Eth. 4, 3 [c. 7] : Οὔτ' εὐτυχῶν περιχαρὴς ἔσται, οὔτε ἀτυχῶν π. Plut. [De puer. educ. p. 7, E] : Μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περιχαρεῖς μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περιλύπους ὑπάρχειν, Nimium dolere s. tristari. [Id. Mor. p. 634, C; 1101, E, V. Thesei c. 26. Apollod. 3, 12, 3, 8 : Περίλυπον ἐπ' αὐτῇ γενομένην. LXX Psalm. 42, 5 : Ἱνατί π. εἶ ἡ ψυχή μου;]

[Περίλυσις, εως, ἡ, Repudium, Gl. || V. Παράλυσις.]

[Περιλύω, Persolvo, Gl. « Circumsolvo, Dissolvo. Aq. Jes. 52, 2 : Περιλύσαι (ubi LXX ἐκτινάσσειν posuerunt). Περιελύθησαν Aq. Reg. 1, 5, 9. Symmach. Reg. 1, 5, 12. » Trommm. Recte corrigi videtur παρελύθησαν. G. D. Et fort. it. ap. Just. Mart. p. 40, D, Περιλυθεῖσα τῶν κακῶν, quin etiam ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 191, A, Περιλυθείη, scrib. Παραλ. Hase.]

Περιλωπίζω, Veste circuminduo. Pollux 7, [44] : Καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπερίδης περιδῦσαι εἴρηκε.

[Περιμάδαρος, ὁ, ἡ, Undique glaber s. depilis. Hippocr. p. 1199, C, et 1256, E : Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα. Altero loco vitiose περιμάδηρα aut περιμάδεα legitur. Erotian. (p. 140) : Π. ἕλκεα, τὰ ἀνώμαλα καὶ ἄτυρα (v. l. ἄτροφα). Foes.]

[Περιμαθής. Περιμαθέστατος lectio vitiosa ap. Phot. Bibl. p. 346, 24, ubi πολυμαθέστατος restitutum ex cod. Ven. et Suida s. v. Παμπρέπιος.]

[Περιμαιμάω, Circum quæro. Hom. Od. M, 95 : Ἰχθυάᾳ, σκόπελον περιμαιμώωσα, δελφῖνάς τε κύνας τε. Quint. Sm. 14, 16 : Παῖδας ... ὑστάτιον χείλεσσι γλάγος περιμαιμώοντας.]

Περιμαίνομαι, Furo circum. Hesiod. Sc. [99] : Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο, Ὅς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος, Furit et fremit circa lucum Apollinis. Exp. etiam Perfuro : quod a Latinis usurpatur pro Vehementer furo. [|| Avide appeto. Naumach. ap. Stob. Flor. 74, 7 : Μή σύ ποτε χρυσῷ περιμαίνεο.]

[Περιμάκτρια, ἡ. Plut. Mor. p. 166, A : Τὴν π. καλεῖ γραῦν. « Quasi dicas anum *circumpistricem*. Istiusmodi lustrationis pars erat, ut corpus lustrandum circumlineretur et quasi circumpinseretur, imprimis luto, πηλῷ, tum abstergeretur : quorum illud est περιμάττειν, hoc ἀπομάττειν : sed utrumque promiscue de tota lustratione dicitur. » Wyttenb. vol. 6, p. 1006.]

Περιμανής, ὁ, ἡ, Valde insanus, Mirum in modum insanus. [Plut. V. Anton. c. 6 : Π. ἐπιθυμία τοῦ πρῶτον εἶναι καὶ μέγιστον· Othon. c. 17, Mor. p. 43, D; 52, D, al. || Adverb. Περιμανῶς, id. Mor. p. 1100, A.]

[Περιμανθάνω, Disco. Pseudo-Diog. Epist. 15, in Notitt. Mss. vol. 10, p. 272 : Περιμαθόντας παρὰ τοῖς μεμαθηκόσιν ἐκ παντὸς ἐργάσασθαι. Boiss. Lectio suspecta.]

[Περιμανής, ὁ. Suidas : Ἀνιακκάς· ᾠδῆς ὄνομα ὁ (ὡς Meinek. Com. vol. 3, p. 228) Περιμανὴς καὶ Μανέρως. Εὔβουλος Καμπυλίωνι.]

[Περιμανῶς. V. Περιμανής.]

[Περιμάργαρος, ὁ, ἡ, Unionibus s. Margaritis cinctus. Georg. Acrop. Annal. p. 36, D : Τὴν π. πυραμίδα. Eustath. p. 379 : Ὁ τὰ περιμάργαρα φορῶν. Scrib. περιμάργαρα cum Ducangio. Idem Opusc. p. 240, 5 : Τὸ π. καὶ κατάλιθον.]

[Περιμαρμαίρω, Circumfulgeo. Quint. Sm. 5, 114 : Ἀγχόθι δ' ἄσχετον ἄορ ἄδην περιμαρμαίροντα.]

[Περιμάρναμαι, Circum pugno. Inscr. ap. Pausan. 5, 19, 4 : Ἰφιδάμας, οὗτός τε Κόων περιμάρναται αὐτοῦ. Hase.]

Περιμάττω, Abstergo : vel Circumcirca abstergo. Ex Diosc. 5, 94 : Περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν, pro Sordes abstergens. Item Expurgo. VV. LL. Ammonius [p. 112] περιμάξαι, ut ἐκμάξαι, esse dicit τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν, Simulare se eos qui lethale pharmacum hausisse se putant, incantationibus et lustrationibus malo illo liberare. [Menand. ap. Clem. Al. 844 : Περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ. Philo p. 792, D : Π. καὶ καθαίρειν. Plut. Mor. p. 168, D : Περιθειούμενος ... κάθηται περιματτόμενος 280, B : Περιμάττουσι ... τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους. Conf. Περιμάκτρια. Wyttenb. Galen. vol. 14, p. 424, 3 : Περίματτε σπόγγῳ ... Vita Metroph. ap. Phot. Bibl. p. 469, 35 : Τὰ δάκρυα περιμάξαι. Hase.]

[Περιμαστεύω, Circum perquiro, Obeo. Pseudo-Callisth. in Fabr. B. Gr. vol. 14, p. 149 : Πολλὰ περιμαστεύσας ἔθνη εἰς Πέλλην ... παρεγένετο. Boiss.]

Περιμάχητος, tanquam a verbo quidem formationem habet, a verbo tamen non est, quum Περιμάχομαι non legatur, quod quidem sciam. [Habet Xen. Cyrop. 7, 1, 20 : Ἀνεχώρησε πάντας τοὺς περιμαχομένους.] Dicitur autem Περιμάχητος quasi περὶ οὗ τινὲς μάχονται, s. περὶ οὗ τινὲς μεμάχηνται, si quis propius ad formæ typum respiciat, De quo aliqui inter se pugnant, certant, Qui magna contentione expetitur. [Proprie Diodor. 3, 10 : Τόπος π. Strabo 14, p. 637 : Εὐδαίμονα (Samus), ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γένεσθαι. Lucian. Tim. c. 21 : Π. ταῖς γαλαῖς. Hemst. Πόλιν π. (Athenas) Aristoph. Thesm. 326.] Possumus etiam, meo judicio, ad hujus interpretationem apte adhibere adverbium Certatim, hoc modo, Quem aliqui certatim sibi expetunt, In quo adipiscendo aliqui certatim laborant operam ponunt. [Aristoph. Av. 1404 : Τὸν κυκλιοδιδάσκαλον, ὃς ταῖσι φυλαῖς π. εἰμ' ἀεί. Xenoph. Symp. 3, 9 : Πενία ... ἥκιστα περιμάχητον.] Sic Isocr. [p. 211, C; 216, A] Helenam vocavit περιμάχητον : de qua tamdiu pugnatum esse, et quam dignam esse judicatam de qua pugnaretur, omnibus notum est : unde illud, Οὐ νέμεσις Τρῶας κτλ. Idem [p. 263, A] ἀρχὰς π. dixit. Sic Plato [Rep. 7, p. 521, A] : Νῦν τὸ ἄρχειν περιμάχητον. Aristot. Rhet. 1, [c. 6, 5] : Καὶ οὗ πολλοὶ ἐφίενται, καὶ τὸ π. φαινόμενον. [Id. Polit. 2, 9 : Τὰ π.] Plut. [De puer. educ. p. 5, D] : Κάλλος δὲ π. μὲν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον. Ut autem hic κάλλος vocavit π., ita Æschin. [p. 19, 4] περὶ τῶν κάλλει διενεγκόντων dixit : Ἐὰν ἐκπλήξωσί τινας, καὶ περιμάχητοι ἐξ ἔρωτος γένωνται, In stuporem agunt et certamen amatorium. Bud. [Alia exx. collegerunt Hemst. ad Luc. Contempl. c. 11 et Wessel. ad Diod. 12, 68. Superl. ap. Plut. V. Titi c. 11 : Τὸ κάλλιστον καὶ περιμαχητότατον ἆθλον.] Apud Thuc. 7, p. 263 [c. 84], περιμάχητον schol. exp. σπουδαιότατον, si quidem non mentiuntur exemplaria : nam ad me certe quod attinet, suspicor eum scripsisse potius περισπούδαστον, aut superlat. περισπουδαστότατον. Sed hæc expositio aliis quidem ll. convenire potest, at huic non satis apta esse videtur. Existimo enim π. ὕδωρ appellasse Thuc. Aquam de qua re vera pugnaretur, et quam plagis redimerent milites jam alioqui pene enecti siti, quum sc. alter alterum antevertere in levanda siti vellet : Καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο, ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, καὶ π. ἦν τοῖς πολλοῖς. [Π., Id de quo consequendo laborandum est, Plato Leg. 3, p. 678, E : Ἔπειτα οὐ π. ἦν αὐτοῖς ἡ τροφή.]

[Περιμάχομαι. V. Περιμάχητος.]

[Περιμελαίνω, Circum atro. Plut. Mor. p. 368, C : Τοῖς τῆς σελήνης σχήμασιν ἔοικε πολλὰ τοῦ Ἄπιδος, περιμελαινομένου τὰ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς. Scott. Greg. Nyss. t. 1, p. 826, A : Τὰ χείλη περιμελαίνεται. Hase.]

[Περιμερμαρής. Περιμερμερής v. l. pro πολυμερμερής ap. Arat. 109. G. D. Ad quem l. Arati conf. Krabinger. ad Synes. De prov. p. 355. Hase.]

[Περιμενεαίνω, Valde cupio. Apoll. Rh. 1, 670 : Περὶ δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι· 771 : Περὶ γὰρ μενέαινεν ἐπελθεῖν.]

[Περιμενετέον, Exspectandum. Dionys. Art. rhet. c. 5, p. 332, 3; Oribas. p. 130 ed. Matth.]

Περιμένω, Exspecto. [Aristoph. Ach. 815 : Περίμεν' αὐτοῦ· Thesm. 70 : Περίμεν', ὡς ἐξέρχεται· Eccl. 517 : Περιμείνατέ νυν. Plato Apol. p. 38, C : Εἰ περιεμείνατε ὀλίγον χρόνον· Epist. 7, p. 327, E : Τίνας καιροὺς μείζους περιμενοῦμεν τῶν νῦν παραγεγονότων; Appian. Civ. 4, 6 : Περιμείναντες ἐς ἕω.] Synes. Ep. 104 : Εἶτα φθάσαντες ἂν εἰς τὴν πεδινὴν περιεμένομεν· οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν· ubi proprie dicitur de iis qui alicubi manentes et oculos huc illuc

volventes, expectant alicujus adventum : nec præp. otiosa est. Et cum dat. ex Plut. Galba [c. 24] : Ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, Venisse dicit architectos et eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro Otiose expecto. Isocr. Archid. [p. 136, E] : Μὴ περιμείνωμεν ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Dem. [p. 113, 7] : Εἰ μέχρι τούτου περιμενοῦμεν ἕως ἂν ἡμῖν ὁμολογήσῃ πολεμεῖν. Plato Rep. 2, [p. 375, C] : Εἰ δὲ μή γε, οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες. Aliquando περιμένειν non Expectare simpliciter, sed Expectare et requirere. Plut. in Præfat. Apophth. de suis Parallelis loquens s. syntagmate vitarum [p. 172, D] : Ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνδρῶν, τὰς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, Illic enim acta et res gestæ, quum adjunctas sententias eorumque dicta habeant, feriatas aures poscunt, Bud. [Plato Theæt. p. 173, C : Ἕκαστος αὐτῶν (τῶν λόγων) περιμένει ἀποτελεσθῆναι, ὅταν ἡμῖν δοκῇ.] Περιμένω, Maneo, ea signif. qua Malum aliquod dicitur manere aliquem. [Soph. Ant. 1296 : Τίς με πότμος ἔτι περιμένει;] Plato Rep. 2, [p. 365, A] : Μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει, Qui non sacrificarint, eos horrenda manent. Synes. : Κἀκείνους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια, Manent illos supplicia apud inferos. [Sext. Emp. p. 556 : Τὸ ἀρχῆθεν ἄτοπον αὐτοὺς περιμένει.]

Περιμέριμνος, ὁ, ἡ, Diligens, Scitus, VV. LL. [Notum ex composito ἀπεριμέριμνος. || Adverb. vitioso accentu scriptum ap. Theodor. Stud. p. 488, B : Τὰς νύμφας τοῦ Χριστοῦ φυλάττοιο περιμεριμνῶς. Recto accentu ἐμμεριμνῶς ib. p. 485, B. G. Dind.]

[Περίμεσος, ὁ, ἡ, Qui circa medium est. Gramm. in Bekk. An. p. 354, 19 : Αὐγλὴ ... τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον.]

[Περίμεστος, ὁ, ἡ, Undique plenus, refertus. Xenoph. Symp. 2, 11 : Κύκλος π. ξιφῶν.]

Περιμετρέω, Circumcirca metior, In orbem metior. [Pollux 4, 166. Lucian. Icarom. c. 6 : Τὸν ἥλιον περιμέτρουν· Navig. c. 12 : Περιμετροῦντες τῆς ἀγκύρας τὸ μέγεθος.]

[Περιμέτρησις, εως, ἡ, schol. Arati 68 (?). Wakef.]

Περίμετρος, ὁ, ἡ, Orbiculari rotunditate dimensus. Hesych. scribit περίμετρον quosdam exponere ὑπέρμετρον, quosdam εὔκυκλον : respiciens opinor ad hunc l. Hom., Od. B, [95], T, [140] de Penelope procos suspendente et eludente : Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et ex Dionys. P. [407] : Φύλλοις περιδενήτοις [πολυδενήτοις] περίμετρος. [Oppian. Hal. 3, 190 : Ὅσοι δὲ δέμας περίμετρον ἔχουσι. Schol. μέγα καὶ ὑπέρμετρον aliis, κυκλοτερές. 5, 47 : Κήτεα ... πλάϊστά τε καὶ περίμετρα· iterum schol. μεγάλα. Nonn. Joann. c. 21, 51 : Οὐ γὰρ ἔην περίμετρος ἀλὸς πλόος ἐκτοθι γαίης. « Σχῆμα περίμετρον, Habitus corpori apte conveniens, Aristæn. 1, 1, p. 4. » Hemst.] At ἐν τῷ τῆς λόγχης αὐλῷ, id περίμετρον dicitur, quod foris est, τὸ ἔξωθεν : quod vero intus est, τοῖχος appellatur, Pollux [5, 21, ubi ἡ περίμετρος scribendum ex cod.]. Et ἡ περίμετρος, sc. γραμμή, ut supra in Διάμετρος, Linea qua in orbem ducta aliquid metimur, qua aliquid in orbem describimus, et ambitum ejus metimur, ipse Ambitus, Circuitus. Voce illa et Latini utuntur, sicut superiori διάμετρος. Vitr. 5, 6 : Ipsius autem theatri conformatio sic est facienda, uti quam magna futura est perimetros imi, centro medio collocato circumagatur linea rotundationis, in eaque quatuor scribantur trigona paribus lateribus et intervallis, quæ extremam lineam circinationis tangant. Herodot. [2, 41] : Περίμετρος [nunc περίμετρον ex aliis codd.] αὐτῆς εἰσὶ σχοῖνοι ἐννέα, Ambitus ejus novem est schœnorum. Polyb. : Τὴν ὅλην π. τῆς παρεμβολῆς, Ambitum tabernaculorum. [Lucian. V. H. 1, 31 : Π. τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι· 34 : Σταδίων εἴκοσι τὴν π.] Strabo p. 53 : Ἡ δὲ π. τοῦ σύμπαντος πελάγους ἐστὶ δισμυρίων που καὶ πεντακισχιλίων. [Id. 4, 12, 4 : Τὴν π. τριῶν σταδίων.] Et Theophr. H. Pl. 3, 13, [1] dicit cerasi tantum πάχος εἶναι ὥστε καὶ δίπηχυν τὴν π. ἀπὸ ῥίζης ἔχειν, Ambitum bicubitalem. [Id. 1, 56, 4 : Ἡ π. τῆς ἄνω στεφάνης· 2, 14, 12; 9, 21. Diodor. 2, 8. Plur. ib. 54 : Μεγάλων [illegible] περιμέτρους.] Unde patet de Ambitu quorumvis corporum dici, quo eorum veluti mensura continetur

et describitur. [Περίμετρον, τὸ, idem, ap. Herodot. l. c. et 1, 185 : Τὸ π. ... εἴκοσι καὶ τετρακοσίων σταδίων· 2, 149 : Τῆς λίμνης τὸ π. Lucian. V. H. 2, 40; Athen. 12, p. 541, F, ex Diodoro 11, 25, ubi τὴν περίμετρον legitur. Æneas Poliorc. c. 18, p. 56 : Ἤδη δέ τινες ἐν τῇ βαλανοδόκῃ οὔσης βαλάνου τὸ π. ὧδε ἔλαβον. Mascul. ap. Leon. Diac. Hist. p. 129, 2 : Τῶν γαίσων αὐτὰς σχηματίσας τὸν περίμετρον. Recte Hasius τὴν vel τό.]

[Περιμήδη, ἡ, Perimeda, Æoli filia, Acheloi conjux. Apollod. 1, 7, 3, 4. Aliæ ib. 2, 4, 6, 6; 2, 8, 1, 3, ap. Pausan. 7, 4, 1. Conf. etiam Περιμήλη. || Saga quam Hom. Il. A, 740, Ἀγαμήδην appellat, Π. ap. Theocr. 2, 16 : Ξανθᾶς Περιμήδας, et Propert. 2, 4, 7 : *Non Perimedea gramina cocta manu.* || Tegeatarum regina. Dinias ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 8, 16 : Περιμήδας ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι χοίραν.]

[Περιμήδης, ους, ὁ, Perimedes, Schedii filius. Hom. Il. O, 515. || Socius Ulixis, Od. A, 23, M, 195; Pausan. 10, 29, 1. || Centaurus. Hesiod. Sc. 187. || Poeta Argivus. Eustath. p. 1466, 56.]

[Περιμηκάομαι, Circumbalo. Orph. Lith. 207 : Ἔριφοι ... ἐνὶ σηκῷ ἀμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσονται. Scribendum περιμηκήσονται. G. Dind.]

Περιμήκετος, ὁ, ἡ, ap. Hom. [Il. Ξ, 287 : Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς π., quod Hesych. exp. περισσῶς μακρὰν καὶ ὑψηλήν. Od. Z, 103 : Τηΰγετον π.], i. q. περιμήκης, Eustath. [p. 986, 16. Orph. Arg. 893 : Ἔρνος π. Nonn. Joann. 9, 121 : Ἄρτια μέτρα φέρουσαν ἔχων περιμήκετον ἥβην. Eustath. p. 193, 40 : Πυραμίδας περιμηκέτους.]

Περιμήκης, ὁ, ἡ, Prælongus, Valde longus. [Hesych. : Περιμήκεος, μακροτάτου. Περίμηκες, ὑπερμέγεθες. Hom. Il. N, 63 : Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος. Περιμήκεα δοῦρα Od. M, 443. Περιμήκεα κοντὸν I, 487. Περιμήκεϊ ῥάβδῳ K, 293, M, 251. Ἱστοὶ περιμήκεες N, 107.] Hom. [Od. N, 183] περίμηκες ὄρος dixit, et μέγα ead. signif. Eust. [Σκοπιῇ π. Apoll. Rh. 2, 1056; 3, 70.] Ap. Hesiod. [Sc. 133, ὀϊστοὶ] περίμηκες [—μήκεες] redditur Immensæ magnitudinis. [Sic Herodot. 2, 108, λίθους ait μεγάθεϊ περιμήκεας· et 175, ἀνδρόσφιγγας π. Schweigh.] At vero in Geopon. [17, 2] legitur, Δαμάλεις ἐκλεκτέον [εὐπαγεῖς, τοῖς σώμασι] περιμήκεις, εὐμεγέθεις, Colum. Vaccæ probantur altissimæ formæ longæque. [Orph. Arg. 969 : Αὐγὰς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμήκεϊ καπνῷ (codd. περιμήκετα καπνόν). Superl. Plut. Mor. p. 1077, E : Ἔρνος ... πεύκης περιμηκέστατον ἀναδίδωσιν. Forma Dor. Mnasalc. Anth. Pal. 6, 125 : Περιμάκεα πῆχυν.]

[Περιμήλη, ἡ, Perimela. Schol. Eur. Alc. 264 : Παῖδας Ἀδμήτου Εὔμηλος καὶ Π. Blomfield. ap. Monk. ad v. 166 Περιμήδη, probabiliter, licet Περιμήλη etiam ap. Antonin. Lib. scriptum sit c. 23.]

[Περιμήριον, τό. Περιμήρια, Feminalia, Gl. Περιμηρίδιον Arrian. Tact. p. 14 et anon. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 514. Recta scriptura Παραμήριον esse videtur et Παραμηρίδιον. G. Dind.]

[Περιμηρύομαι, Circumplico, nisi vitium subest ap. Philon. Belop. in Mathem. vett. p. 65, 39 : Περὶ ταῦτα περιμηρύσω τοὺς τόνους. Ed., περιμυρύσω. Hase.]

Περιμήτριος et Περίμητρος, ὁ, ἡ, Medulla cinctus, refertus. Utroque utitur Theophr. H. Pl. 3, 10 [9, 2 et 6], priore, de picea; altero, de abiete : ita tamen ut περιμήτριος suspectum sit, sicut et σκληρία quod cum περιμήτρια copulatur. [Libri loco altero ἐλάτης ἄρρενος περίμητρον μᾶλλον, priore περιμήτρια ξύλα, quod περίμητρα scripsit Schneid.]

Περιμηχανάομαι, q. d. Circummachinor, Circummolior, Circumstruo. Hom. Od. Ξ, [340] : Δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, q. d. Circumstruebant mihi servitutis jugum, Circum me struebant, pro Mihi parabant, Imponere mihi parabant. [H, 200 : Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.]

[Περιμίγνυμι, Undique misceo. Galen. vol. 19, p. 282, 16 : Περιμιγνύσθαι δὲ τῷ πυρώδει τὸ ζοφῶδες. Hase.]

[Περιμινύθω, Undique imminuor s. deficio. Hom. Od. M, 46 : Περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσι.]

[Περιμνημονεύω. Procop. Anecd. p. 31, A : Ἤθους [illegible] περιμνημονεῦσαι. Recte Reisk. divisim πέρι μν. Anna Comn. p. 191, A : Ὁ περιμνημονευθεὶς Βρυέννιος. Vitiose pro προμνημονευθείς, quod est in cod. Par.]

[Περίμνηστος, ὁ, Perimnestus, n. pr. Quint. Sm. 13, 210: Υἷα Περιμνήστοιο ... Εὐρυκόωντα.]

Περιμονία. Boll. Soph. 8, 395.

[Περίμονος, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. Il. p. 104, 14: Τὰ λοιμικὰ νοσήματα, εἶτε διαλυθεῖεν συντόμως εἶτε περίμονα εἶεν. Scrib. videtur παράμονα. G. Dind.]

Περιμορμύρων. Nicet. Ven. 94, 2.

[Περιμορφόω, Circum formo, imbuo. Greg. Nyss. t. 1, p. 18, C, de aere: Τοῖς ἀλλοτρίοις χρώμασί τε καὶ σχήμασι περιμορφοῦται. Hase.]

Περίμορφος. Boll. Jun. 2, xxxix.

[Πέριμος, ὁ, Perimus, Trojanus. Hom. Il. Π, 695.]

[Περιμοτόω, Linamentis carptis (vulnus) compleo. Heliod. ap. Oribas. p. 158 ed. Cocch. Et subst. Περιμότωσις, εως, ἡ, ib. p. 102. Schneid.]

[Περιμούδα, ἡ, Perimuda, urbs Indica ap. Ælian. N. A. 15, 8. *Perimula, celeberrimum Indiæ emporium* ap. Plin. H. N. 6, 20, 23, et 9, 35, 54. Æliani locum exscripsit Tzetz. Hist. 11, 459, qui ἐν νήσῳ Περιμούδῃ habet. Schneid.]

[Περιμοχθέω, Mala perpetior, Affligor. Oppian. Hal. 4, 258: Παιδὸς νέκυν ... ἐς τύμβον ... στέλλουσι τοκῆες ... τῷ πολλὰ μάτην περιμοχθήσουσι.]

[Περιμοχθίζω, Circumstrepo. Greg. Naz. vol. 2, p. 151, D: Τῇ περιμοχθίζουσι θύραι, κληΐδες, ἔσοπτρα, φάρμακα, φαρμακίδες, ἄτρομον οὐδὲ τέγος.]

[Περιμυκάομαι, Circummugio, Circumstrepo. Plut. V. Crassi c. 26: Πολλὰ τῶν τυμπάνων αὖθις περιεμυκᾶτο τοὺς Ῥωμαίους.]

[Περιμυκής, ὁ, ἡ, Circummugiens. Orph. Arg. 311: Κραντῆρα βοῶν περιμυκέα ταῦρον. Vitiose περιμηκέα cod. Voss. Verum videtur de quo Gesnerus cogitavit ἐριμυκέα, quod Homerico taurorum epitheto ἐρίμυκος prætulit poeta metri caussa. G. Dind.]

[Περιμύρομαι, Circum queror. Quint. Sm. 12, 489: Ὡς δ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν ... ἀηδών.]

[Περίνα. V. Περίνεον.]

[Περιναιετάω.] Παραναιετάω et Περιναιετάω. Affertur autem παραναιετάω ex Dionys. P. [679] pro Circum habito: aliis tamen exempll. scriptum habentibus περιναιετάω, quæ sequi malim. [Sic etiam v. 330.] Nam hoc verbum περιναιετάω, significat itidem Circumhabito, In circuitu habito, Accolo. Utiturque eo non semel Hom. [Od. B, 66: Περικτίονας ἀνθρώπους, οἳ περιναιετάουσι· Θ, 551, Ψ, 136. Hesiod. Th. 370. Orph. Arg. 1062.] Partic. περιναιετάοντες, Accolæ. [Pind. Nem. 8, 16; Apoll. Rh. 1, 229, 941; 2, 909. Soph. Trach. 633: Πάγους Οἴτας παραναιετάοντες. Scrib. περιναιετάοντες cum ed. Tornebi. G. D.] Et pass. signif. Hom. Od. Δ, [177]: Αἳ [πόλιες] περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, Quæ circumhabitantur, Quæ circumquaque habitantur. [Non passiva signif. dixit poeta, sed verbo usus est ad homines, qui urbes habitant, referendo.] Affertur autem et verb. pass. Περιναιετάεσθαι, ex Eod. [Non legitur ap. Hom.]

Περιναιέτης, ὁ, sonat ad verbum, Circumhabitator, ideoque reddi potest nomine Accola. [Hom. Il. Ω, 488: Περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες. Apoll. Rh. 1, 1149: Περιναιέται ἄνδρες· 1222; 2, 186; 4, 405, 470.]

περιναίτριος. Lex. in v. ψυναί.

[Περίναιος. V. Περίνεος, Περίνεον.]

[Περιναίω, Circumhabito. Forma media Æsch. Suppl. 1023: Οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου περιναίονται παλαιόν. Sic Hermannus: libri περιναίετε vel περιναίεται contra metrum.]

[Περίναος, ὁ, ἡ, Qui circum templum est. Per diphthongum scriptum in inscr. ap. Clark. *Travels* vol. 1, p. xv: Τὰς περιναίους στοάς. Quocum formas similes προναία et σύνναος comparavit Franck. ad Inscrr. Richteri p. 150.]

[Περιναύτιος, ὁ, ἡ, Nauseans. Diodor. 2, 58: Τὰ περιναύτια γενόμενα (βρέφη). Quattuor libri περιναύστια.]

[Περινάω, Circumfluo. Metagenes ap. Athen. 6, p. 270, A: Ἀμυλοι περινάουσιν ἡμῖν ἐν κύκλῳ. Leo Diac. Hist. p. 51, 21: Κύδνον ... ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν ... περινάων πρόεισι.]

[Περινείκη, ἡ, n. pr. Schol. Apol. Rh. 1, 207: Τὸν Ἴφιτον γενεαλογοῦσι Ναυβόλου καὶ Περινείκης τῆς Ἱππομάχου. Incerta scriptura: nam cod. Paris. corrupte Περινθήκης.]

[Περινέμομαι, Circum depasco. Plut. V. Dion. c. 46: Ὑπὸ τῆς φλογὸς περιελάμποντο τῆς οἰκίας περινεμομένης.]

Περινενοημένως, ex Hermog. [vol. 3, p. 359] affertur pro βαθέως, Alte Profunde. *1481, 43, 2.*

[Περίνεον, τό. Περίναιον aut Περίνεον vocat Hippocrat. partem corporis inter anum et pudendi initium, ubi vesicæ collum situm est, spatiumque inter anum et pudendum intercedens. Interfœminium aut Femen quibusdam dicitur. (V. Polluc. 2, 173.) Cælius Aurel. Tard. pass. 5, 3, περίναιον Pubem aut Pectinem vertit, et veretri initium c. 4 Galenus (vol. 12, p. 210) περίνεον vocari ab Hipp. scribit: Τοῦ σώματος ἡμῶν ἐκεῖνο τὸ μέρος ὃ μεταξὺ τῆς ἕδρας ἐστὶ, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰδοίου. Idem (vol. 12, p. 456) τὸν περίναιον vocari scribit, quod ἐν τῇ πλιχάδι est medium, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐκφύσεως αἰδοίου καθήκει πρὸς τὴν ἕδραν· ἐν αὐτῷ δὲ καὶ τῆς κύστεως ὁ τράχηλος τέτακται. Eam dictionem sæpe usurpat Hippocrat. lib. De art., ut et Aph. 4, 80, ubi περίνεον τὸν μεταξὺ τοῦ αἰδοίου τόπον Philotheus esse scribit, Partem inter anum et pudendum intermediam. P. 622, 13, χελώνης θαλασσίης τὸν περίνεον, hoc est, Testudinis marinæ partem intermediam inter anum et pudendum, combustam et tritam ad conceptum usurpat. Περινὸν etiam dici ut περίνεον testatur Galen., quum in Exeg. vocum Hipp. (p. 542) περινῷ περινέῳ explicat, additque, ἔστι δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὀσχέου καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος. Foes. Galen. vol. 7, p. 382: Πληγαῖς τις ἰσχυρῶς κατὰ τὸ καλούμενον περίναιον.]

Περίνα et Περίνεον [Περίνα περίνεον ex περίναιον ortum videtur. G. D.], Hesychio est τὸ αἰδοῖον: derivans inde τὸ περινεῖσθαι. [HSt. s. v. Στῆμα:] Rufus Ephesius [p. 51] στῆμα vocari scribit τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ αἰδοίου, h. e. Partem pudendi pendulam et prominentem: at ὑπόστημα et περίναιον (et κύστεως τράχηλον, ut Pollux addit) appellari partem ei subjectam, quæ non propendet, τὸ μὴ ἐκκρεμάμενον αὐτοῦ. [Seqq. ex Indice.] Ab Hesych. [περίναιος, quod Musurus contra seriem intulit pro περίνος] exp. τὸ αἰδοῖον: ab aliis ὁ καυλὸς et τὸ τῶν διδύμων δέρμα, i. e. ὁ ταῦρος. [Περίνεος, Coleus, Gl. Mascul. περίναιος est ap. Ruf. Eph. l. c. et Polluci 2, 173, ex codd. restituendum pro περίναιον. Περίνεος ap. Aristot. H. A. 1, 14: Μηροῦ καὶ γλουτοῦ τὸ ἐντὸς περίνεος· De gen. anim. 1, 2: Τοῦ ἄρρενος τὰ περὶ τοὺς ὄρχεις καὶ τοὺς περινέους ἐν πᾶσι τοῖς ἐναίμοις· 4, 1: Τῷ θήλει ἡ ὑστέρα, τῷ δ' ἄρρενι ὁ περινεός ἐστι. Conf. Περίν. Simile etiam est Πέριλος, quod v.]

[Περίνευσις, ἡ, Inclinatio. Apollod. Poliorc. in Mathem. vett. p. 34, 41: Τὴν ἐφ' ἑκατέρον π. κρατοῦντα. Hase.]

[Περινεύω, Vergo. Strabo 4, p. 181: Ἡ παραλία παρὰ τὴν ἑσπέραν περινεύει· 7, p. 292: Ῥαιτοὶ καὶ Νωρικοὶ μέχρι τῶν Ἀλπείων ὑπερβολῶν περινεύουσιν· 8, p. 358: Ἡ Μεσσηνία ... περινεύουσα τὸ πλέον ἐπὶ τὸν νότον. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 23, 30: Ἀμφαξονεῖν· τὸ περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος. || Circum prospecto. Appian. Civ. 4, 46: Περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου.]

Περινέφελος, ὁ, ἡ, Nubibus circumdatus, Nubilus. [Aristoph. Av. 1192.]

Περίνεφρος, ὁ, ἡ, Pinguis circa renes, Cui renes pingui obducti sunt. Aristot. H. A. 3, 17: Περίνεφρα δὲ γίγνεται τὰ στεατώδη μᾶλλον, καὶ μάλιστα τῶν ζώων πρόβατον· τοῦτο γὰρ ἀποθνήσκει τῶν νεφρῶν πάντῃ αὐτῷ καλυφθέντων. Et et paulo ante dixerat, Τῶν δὲ σπλάγχνων περὶ τοὺς νεφροὺς μάλιστα πίονα γίνεται τὰ ζῶα. Unde Plin. 11, 38: Animalia in renibus pinguissima: oves quidem lethaliter, circum eos concreto pingui. Rursum Aristot. ibid., Γίνεται δὲ περίνεφρα δι' εὐβοσίαν. [Id. De partt. anim. 3, 9.]

Περινέω, sive Περινήθω, Circumcirca accumulo, acervos aggero, In orbem aggero. Apud Suidam [ex Eunapio, ut conjicit Bernh.]: Οἱ δὲ βάρβαροι πολὺ περινήσαντες πῦρ, συνέφλεξαν ἅπαντας, i. e. περισωρεύσαντες, ut ipse exp. Plut. p. 436 meæ ed. [Mor. p. 244, C]: Τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα τοῖς τέκνοις εἰς ἕνα που τόπον συναγαγόντας ἐξ ἁπάσης τῆς Φωκίδος, ὕλην τε περινῆσαι ξύλων, καὶ φυλακὰς καταλιπεῖν, πρόσταγμα δόντας, ἂν αἴσθωνται νικωμένους αὐτοὺς, κατὰ τάχος τὴν ὕλην ἐνάψαι. [Ib. p. 583, A: Τοῖς συνεστῶσι ... πῦρ περινήσαντες. Herodot. 4, 164: Ὕλην περινήσας.] Item cum dat. instrumenti, Herodot. [6, 80]: Περινέειν ὕλῃ τὸ ἄλσος, Lucum materia circumdare. [2, 107: Περινῆσαι τὴν οἰκίην ὕλῃ· et mox περινήσαντα.] Et ap. Aristot. H. A.

9, περινέουσι, Lustrantes circumvallant. Gaza interpr. [c. 37: Συστρέφονται δὲ καὶ αἱ ἅμιαι, ὅταν τι θηρίον ἴδωσι, καὶ κύκλῳ αὐτῶν περινέουσιν αἱ μέγισται, κἂν ἅπτηταί τινος, ἀμύνουσιν. || Forma media Quint. Sm. 5, 619: Φέρον ἄσπετον ὕλην ... πάντῃ δὲ νέκυν περινήσαντο.]

Περινέω, Circumnato, Circumfluo; nam Galen. [Lex. p. 542] ap. Hippocr. περινεῖ exp. περιχέεται, περικλύζει.

Περίνεως, ὁ, Superfluus vector, Vector qui in ministerio navis non est. Thuc. 1, [10]: Περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, Verisimile non est vectores una multos navigasse, qui non essent in navis ministerio, s. τοὺς περιττοὺς τῇ νηῒ ἐπιβάτας, οἷον δούλους, schol., [Phot. et] Suid.: vel τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν, ut idem Suid. [Pollux 1, 95: Περίνεως δὲ καλεῖ (Thucyd.) τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, οὓς καὶ πλωτῆρας καλεῖ. Artemid. 1, 35: Ἄρχει περινέων μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεύς.] Apud Philostr. Her. [p. 689], Πλὴν κυβερνήτου καὶ περίνεω, redditur Præter gubernatores ac servitia. Rectius tamen sing. numero, Præter gubernatorem et servum. [Id. p. 250: Ξυμβαίνειν ἂν σοι τὴν ναῦν, περίνεώς τε καὶ μνήμων τοῦ σοῦ φόρτου. Ælian. N. A. 2, 15: Οἱ περίνεῳ πάντες.] Est autem Atticum hoc περίνεως [de quo v. Phot. p. 469, 16], ac pro eo in communi lingua dicitur Περίνεος: cujus hoc ap. Suid. habetur exemplum [ex Dion. Cass. 49, 1: Τούς τε περίνεως (·) πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν (·)], ὡς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέταξεν· [Tum sequuntur alius scriptoris verba:] οἱ δὲ ναῦται, καὶ ὅσοι περίνεοι, οὐκ ἀνεξέμενοι ἄλλοι ἦσαν. Apud Hesych. autem περίνεως ὁδεύεται ἱστὸς [καὶ κνώδαξ τὰ δευτὰ τῆς νεὼς σκεύη] dubium est qua signif. accipitur, quum nec ipse quoque exponat. [Ὁδεύεται editor Hagenoensis recte mutavit in ὁ δεύτερος, quam emendationem confirmat Phot. p. 418, 16. Idem rectius τὰ περιττὰ, male tamen omissis verbis τῆς ν. σκ. Hoc sensu κώπας ... περίνεως memorat inscr. navalis p. 260, aliisque locis: v. Bœckh. p. 121.]

Περίνημα, τὸ, quod Galen. [Lex. Hipp. p. 542] exp. περίκλυσμα, Circumluvio, ut loquitur Gellius.

[Περινήσοια, Περίνησον. V. Νῆσος.] *Hase. Book 5.*

Περινήχομαι, Circumnato, i. e. περινέω, quod vide. [Dionys. A. R. 1, 15; Plut. Mor. p. 977, A. « Theophyl. Sim. Quæst. phys. p. 2, 16, et Epist. 82. » Boiss. Cum dat. Quint. Sm. 14, 548: Περινήχετο δούρατι νηός. G. D. Ach. Tat. Leuc. 3, 5: Τὸν Κλεινίαν ἑωρῶμεν περινηχόμενον τῇ κεραίᾳ. Hase.]

[Πέρινθος, ἡ, Perinthus, urbs Thraciæ, postmodum Heraclea appellata. Steph. Byz.: Π., ἀπὸ Περίνθου Ἐπιδαυρίου τοῦ μετὰ Ὀρέστου στρατευσαμένου. Ἔστι δὲ πόλις Θρᾴκης. (Herodot. 4, 90; 5, 2; 6, 33; Xenoph. Anab. 2, 6, 2 (ubi edd. vet. Περίνθου, quomodo urbis utrique nomen scriptum est in scholio cod. Paris. Clem. Al. ad p. 57, 27); Demosth. p. 153, 23; Pausan. 1, 29, 10, alii: v. Tzschuck. ad Pomp. Melam vol. 3, 2, p. 102 seqq.) Ὁ πολίτης Περίνθιος, τὸ θηλυκὸν Περινθία. Περίνθιοι ap. Herodot. 7, 25, aliosque et in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 39. G. D. Inscr. ap. Franz. Elem. epigr. gr. p. 297, n. 136, 10: Τῶν νεωκόρων Περινθίων. Ibid. p. 305, n. 147, 7: Ἡ λαμπροτάτη δὶς νεωκόρος Π. πόλις. Hase.]

[Περινίζω, s. Περινίπτω, Circum abluo. Hippocr. p. 659 extr.: Τῷ οὐδέει ὕδατι περινιζέσθω. Hom. Il. Ω, 419: Περὶ δ' αἷμα νένιπται. Diodor. 4, 51: Περινιψαμένην τὸ σῶμα πρὶν ἀπολύσασθαι τὰς τῶν φαρμάκων δυνάμεις.]

Περινίσσομαι, Circumeo. Epigr. [Phocylides ap. Athen. 10, p. 428, B: Ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων.] Supra περιίσσομαι. [De quo HSt.:] Περινίσσεται ὥρα; Hesych. affert pro περιέρχεται τὰς ὥρας. [Vitiose pro Περινίσσεται ὥρα· περιέρχεται ὥρα. Nam sic corrigendum esse animadverterunt critici, glossa ad Eurip. Alc. 449 referenda: Σπάρτᾳ κυκλὰς ἁνίκα Καρνείου περινίσσεται ὥρα.] Infra περινίσσεται hac signif. dicitur. [Orpheus fragm. 1, 9, de Deo: Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται. Quæ inde habent Clem. Al. Protrept. 7, 74, Theodoret. Gr. aff. cur. p. 70, 17 Gaisf. et Euseb. Præp. ev. p. 665, A, ubi interpr.: Ac mundi late partes se fundit in omnes. Hase.]

Περινοέω, Mente complector, Animo concipio [Aristoph. Ran. 958: Περινοεῖν ἅπαντα], Bud. ex Plut. [V. Phocion. c. 14: Μεγάλα ταῖς ἐλπίσι περινοῶν ὁ Φίλιππος· Bruti c. 13: Περινοῶν πάντα τὸν κίνδυνον. Marc. Anton. 1, 7: Μὴ ἀρκεῖσθαι περινοοῦντα ὁλοσχερῶς. Sext. Emp. p. 290: Τὴν ἰδιότητα ταύτης (τῆς ῥητορικῆς) περινοῆσαι.] Item pro Comminiscor et Excogito. [Basil. Hom. 11: Σύμμετρα τοῖς ἀσθενέσιν οἱ κολακεύοντες αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις περινοοῦσιν. Idem Πρὸς τοὺς νέους (c. 9): Οἱ τραπεζοποιούς τινας καὶ μαγείρους περινοοῦντες. Bud. Porphyr. Quæst. Hom. p. 83, 3: Ἡμεῖς ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν ἃ λέγει. Hemst. Zosim. Hist. p. 166, 3: Τοῖς ἐν λαμπρᾷ τύχῃ περινοῆσαί τι λυπηρόν. Id. ib. p. 191, 1: Ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἐθνῶν ἀσφάλειαν τέως αὐτῷ π., Comparare. Heliod. Æth. 7, 23: Εἰ δέ τι μεῖζον ἀξίωμα περινοοῖς, ἀπάγγελλε. Hase. Schol. Aristoph. Nub. 16: Κἂν τοῖς ὀνείροις ἵππους περινοεῖ.] Item pro περιττῶς νοῶ [ut exp. Hesych.]: vide exempla ap. Bud. p. 422. [Hermog. vol. 3, p. 202, et 305: Ἔννοιαι μηδὲν ἔχουσαι βαθὺ μηδὲ περινενοημένον. « Est autem περινενοημένον quicquid intelligentiam nostram confundit et implicat, v. c. quum aliquid ex alio intelligitur, ut ex consequente antecedens, aut contra. Schol. ad Hermog. p. 384, τὸ ἐξ ἐπινοίας τοῦ λέγοντός τι προσλαμβάνον, explicat. » Ernest. Lex. rhet.]

[Περινοηματικός. V. Περινοητικός.]

[Περινόησις, εως, ἡ, i. q. περίνοια. Plut. Mor. p. 509, E: Τὸ πρᾶγμα πλοκὴν ἔχον καὶ π. Plotin. p. 770, D: Π. πρὸς ἐφαρμογήν. G. D. Synes. De regno p. 20, 1 Krabing.: Οὐκ αὐτάρκης ἡ φύσις εἰς ἅπαντος ἔργου περινόησιν. Hase.]

[Περινοητικός, ἡ, όν, Qui mente comprehendere potest, Intelligens. Pollux 2, 229. || Captiosus. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 231: Δολίους, ἀστάτους, π., κακοτέχνους. Ὁ περινοηματικὸς λόγος ap. Hermet. Stob. Ecl. vol. 2, p. 358.]

[Περινόητος, ὁ, ἡ, i. q. præc. Hipparch. Ad Phæn. Ar. p. 199, B: Περινοητὴν (sic) καὶ ἀπλατῆ γραμμήν. Nisi tamen ibi scrib. cum cod. Reg., περινοητικήν. Hase.]

Περίνοια, ἡ, Mentis conceptus, comprehensio. [Plato Axiocho p. 370, C: Τὴν τῶν τηλικῶνδε π. καὶ γνῶσιν.] Et Solertia, Vafrum commentum. [Hesych., Phot. et Suid.: Π., ὑπερηφανία (hoc om. Hesych.), μηχανή, τέχνη. « Lucian. (Zeux. c. 2): Ὀξέος νοῦ καὶ π. τινός. Greg. Naz. Contra Julian.: Ὧ φανερῶς βιάζεσθαι μὴ δυνατὸν, τούτῳ σύγγνωστον τὸ τῆς π. » Bud. Philostr. p. 569: Περίνοιαν ἐγκαταμίξας τῷ πάθει.] Item Intelligentia singularis. Vide Bud. p. 422. [Greg. Naz. Π. θεολογ.: Εἰ δέ τις ἐν περινοίᾳ τούτου κἂν ἐπὶ ποσὸν ἐγένετο. Idem ἐν τῷ Εἰς τὸ ἅγιον πάσχα: Ἐν π. θεοῦ γενέσθαι. Bud. || I. q. ὑπόνοια, Suspicio. Thucyd. 2, 43: Πόλιν διὰ τὰς περινοίας εὖ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς ... ἀδύνατα· ubi schol. exp. περιεργίας. || Per ὑπερηφανία exp. Phot. et Suid., quæ signif. apta est Aristid. vol. 1, p. 141, 17: Τῆς ἐκείνου π. καὶ τρυφῆς· nisi παρανοίας scripsit, quæ Canteri conjectura est.]

Περινομή, ἡ, affertur pro Præda, Annona; quod infra προνομή. [|| Phot.: Περινομαί, περιχωρίαι (περιχωρεῖαι Albert. ad Hesych. s. v. Περινομαῖς). « Ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ » (Minervam intelligit Meinek. vol. 4, p. 302). Μένανδρος.] At Περινομαία ap. Hesych. περιφορά [Circumactio. Hoc sensu περινομὴν dixit Dionys. A. R. 10, 57, de decemviris magistratum vicibus servatis gerentibus: Καὶ τοῦτ' ἐκ περινομῆς (sic cod. Vat.: vulgo παρανομῆς) ἐγένετο παραλλάξ.]

[Περίνοος (contr. Περίνους), ὁ, ἡ, Prudens. Sext. Emp. p. 434: Οἱ περινούστατοι τῶν ζητησάντων τὴν ἀλήθειαν.]

[Περινοστεύω, i. q. περινοστέω. Epiphan. vol. 1, p. 312, A: Ἄνω κάτω, οὐκ ὀρθῶς βαδίζων, ἀλλὰ ἐρρεμβευμένως πάντα περινοστεύων.]

Περινοστέω, Circumeo et oberro. [Verbis περιέρχεσθαι, κυκλεύειν ἢ ἐξιέναι, περιστρέφεσθαι exp. Hesych.] Annotat Aristophanis schol. [ad Pl. 121] proprie hoc verbo significari τὴν ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξιν: καταχρηστικῶς autem, τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασιν καὶ πορείαν: proprie igitur περινοστεῖν de iis dicitur, qui ut domum redeant, omnia loca pererrant, et qua sibi via domum redeundum sit, explorant: sed fre-

quentius accipitur pro Vagabundus circumeo et obambulo. [Plato Rep. 8, p. 558, A : Περινοστεῖ ὥσπερ ἥρως.] Plut. [Mor. p. 277, A] de Chrysippo et ejus assectis : Οἴονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, Per orbem terrarum circumire, et omnia perlustrare. [Plutarchi aliorumque exx. v. ap. Wyttenb. vol. 6, p. 959.] Demosth. [p. 421, 22] : Κἂν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν περινοστῇς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, Oberres, Obambules, Expatieris per urbem. [Aristoph. Pl. 494 : Ἢν ὁ Πλοῦτος ... μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ · et cum accus. Pac. 762 : Οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν.] Synes. Theophilo, de vagis sacerdotibus, qui stipendia sua sequebantur, sacerdotia commutantes : Καρποῦνται δὲ τὰς τιμάς, ἐκεῖ περινοστοῦντες ὅπου κερδαλεώτερον. Idem cum accus. junxit, Περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Et Ep. 67 : Περινοστοῦσί τινες θακεντίδιοι παρ' ἡμῖν, Oberrant et vagantur quidam homines vacantes. [Menand. Exc. Hist. p. 282, 1 : Πολλὰ περινοστήσαντες. Figur. id. p. 402, 6 : Τεθνάναι ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν κακηγορίαν περινοστεῖν · et p. 432, 4. Synes. p. 178, B : Ὧν οἰκουρούντων αἰσχύνη περινοστεῖ.] Ii etiam περινοστεῖν dicuntur, Qui aliquid in orbem lustrant et inspiciunt. Plut. [Mor. p. 155, C] : Τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, Lustras et circumspicis. Herodian. 8, [5, 3] de Aquileiensibus obsessis : Ἐνυβρίζειν τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦντι, Obeunti mœnia Maximino. [Forma media, Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 484 : Περινοστησάμενος τοὺς ὑπερκειμένους κρημνοὺς τῆς παραλίας. ‖ Circumvenio. Fab. Æsop. 216, p. 90 ed. Fur. : Ἀλώπηξ ἀπάτῃ περινοστεῖ τὸν κόρακα. Schæf.]

[Περινόστησις, εως, ἡ, Oberratio. De ducibus ordines militum obeuntibus Agath. Hist. p. 41, C : Τῶν στρατηγῶν ἀνὰ τὰ πλήθη περινοστήσεις. G. D. Constant. Imp. Orat. ad SS. p. 571, D : Ὑπὸ τῆς τοῦ ὠκεανοῦ π. ὁριζόμενον, Ambitu. Hase.]

[Περινοτίζω, Aspergo. Alex. Trall. 1, p. 74 : Περινοτιζέσθω τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.]

[Περινότισις, εως, ἡ, Aspersio. Aetius 4, fol. 66a, 43 : Μετ' ὀλίγην π. τοῦ σώματος (in balneo). Hemst.]

Πέριξ, sicut περί, Circum, Circa. [Vocabulum propter accentum μονήρης : v. Herodian. Π. μον. λ. p. 46, 4.] Πέριξ τὸ τεῖχος, Herodot. [3, 158], Circa muros. Id. [1, 196] : Π. δὲ αὐτάς. [4, 15 : Πέριξ (v. l. περὶ) δὲ αὐτὸν δάφναι ἑστᾶσι · 180 : Π. τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέουσι. Accusativo postpositum τὴν πέριξ 4, 52 et 79. Æsch. Pers. 368 : Ἄλλας δὲ (naves) κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ (τάξαι). Eur. Herc. F. 243 : Βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα.] Et ap. Galen. Ad Glauc., Τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πάντ' εἰς φλεγμονὴν ἐξαίρει. Affertur vero et cum gen. ex Herodoto [4, 152] : Πέριξ δ' αὐτοῦ, pro Circa ipsum, In ejus circuitu. [Π. τοῦ τείχεος 1, 179. Π. τοῦ ἱροῦ 2, 91. Π. τοῦ τείχους Polyb. 1, 45, 8. Τὰ ἔθνη τὰ π. ἡμῶν ἅπαντα Dionys. A. R. 6, 62.] Item sine casu pro Circumquaque, Circumcirca, Undique. [Herodot. 5, 115 : Π. ὑπορύσσοντες τὸ τεῖχος · 5, 87 : Π. τὸν ἄνθρωπον τοῦτον λαβούσας καὶ κεντεούσας. Æsch. Pers. 418 : Νῆες οὐκ ἀφρασμόνως κύκλῳ πέριξ ἔθεινον. Eur. Andr. 265 : Εἰ πέριξ σ' ἔχει τηκτὸς μόλυβδος. Callim. H. in Apoll. 63 : Κεραοῖς δὲ π. ὑπεβάλλετο τοίχους.] Polyb. : Πέριξ δὲ παντὸς τοῦ δήμου στάντος. Et ὁ πέριξ ὠκεανός, ap. Aristot. [Id. De respir. c. 3 : Ἐκ τοῦ π. ὕδατος · c. 8 : Τὸ π. θερμόν.] Cic. ap. Eur. [fr. inc. 1, 2] γῆν πέριξ ἔχοντα, vertit Qui terram amplectitur. Idem ap. Plat. Timæo [p. 36, C] : Πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, vertit, Undique est eas circumplexus. Et τὰ πέριξ τῆς γῆς, Oræ s. Extremitates terræ, q. d. Quæ sunt in circuitu terræ. Ubi tamen aliquis fortasse malit γῆς περὶ a πέριξ. [De tempore Aristot. De interpr. c. 3 : Τὸ μὲν τὸν παρόντα προσσημαίνει χρόνον, τὰ δὲ τὸν π. ‖ Figur. Eur. Andr. 449, de Spartanis : Ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες · i. e. obliqua et curva nec recta consilia habentes, ut exp. Casaub. Anim. ad Ath. p. 13, 27. Valck. Schol. : Μὴ κατ' εὐθεῖαν ἃ φρονεῖτε λέγοντες.]

Περιξαίνω, Circum carpo, s. Concerpo, Discerpo. [Joseph. B. J. 3, 9, 3 : Τὸ πλεῖστον (τοῦ πλήθους) ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκφερόμενον περιεξαίνετο ταῖς ἀπορρῶξιν.]

[Περίξενος. Cyrill. Hieros. Catech. p. 233, A : Βάπτισμα ... πνεύματος ἁγίου περίξενον. Scribendum πρόξενον, ut paullo post προξενητικὸν dixit. G. Dind.]

[Περιξεστός, ή, όν, Circumcisus, Circumcirca politus. Hom. Od. M, 79 : Πέτρη ... περιξεστῇ εἰκυῖα. Ad quem l. Eustath. : Κρεῖττον βαρυτόνως γράφειν ὡς ἀσβέστη · τὸ γὰρ περισπᾶν ἔχει τι ἀντιλογίας. Περιξέστη inter paroxytona ap. schol. Il. I, 343.]

[Περιξέω, Circum rado s. polio. Theocr. 22, 50 : Πέτροι ... οὕς τε κυλίνδων χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. Clem. Al. p. 45 : Ἀγάλματα ... περιξέεται. Basil. Sel. V. Theclæ p. 283, B : Τὸν ῥύπον τὸν περικείμενον τῷ ἐμῷ θαλάμῳ, κοιλάδων τούτων περιξέσαντα τῷ πεπονθότι μέρει τοῦ ποδὸς ἐμπλάσον. Verbum περιξέσαι per περιξέειν exp. grammatici s. v. illo indicati. Lex. ap. Matth. ad Gloss. min. vol. 1, p. 27 : Χειρόκμητα · ὑπὸ χειρῶν γεγραμμένα ἢ περιεξεσμένα. Phot. et Suid. : Περιεπτισμένον, ... περιεξεσμένον. « De oratione polita Demetr. De eloc. 14 : Περιεξεσμένον τι ἔχει ἡ ἑρμηνεία καὶ εὔσταλές. » Hemst. De artificibus Galen. vol. 4, p. 330, 4 : Ἀναγλυφάντων καὶ περιξεόντων εἰς κάλλος. Clem. Al. Protrept. 4, 51 : Τὰ δὲ ἀγάλματα ξεῖται, πρίεται, περιξέεται, γλύφεται. Georg. Pis. Hexaem. 1149 : Σχῆμα μηδὲν γραμμικῶν περιξέσεις. Hase.]

Περιξηραίνω, In orbem desicco, Circumcirca exsicco. [Περιξηραίνομαι, Obaresco, Gl. Aristot. De gen. anim. 3, 9 : Τοῦ κελύφους περιξηρανθέντος.]

[Περίξηρος, ὁ, ἡ, Valde siccus. Aristot. De gen. anim. 2, 3 : Καθάπερ ἐν τοῖς ἑψήμασι ψυχομένοις τι π. Ἀὴρ π. Theophr. De igne § 41. Γάλα π. (caseus) Nicand. Th. 697. Π. χώρα Geopon. 2, 13, 1. « Porphyr. ap. schol. Ven. Hom. Il. Δ, 434. » Boiss. Figur. Greg. Thaumat. p. 7, C : Μὴ περιεργαζόμεθα τὸν εὐτράπελον λόγον λέξεσι περιξήροις.]

Περιξυράω, sive Περιξυρέω, In orbem novacula rado, Circumcirca ad cutem tondeo. [Herodot. 3, 8 : Περιξυρεῦντες (scr. περιξυρῶντες vel περιξυρέοντες) τοὺς κροτάφους. Lucian. De merc. cond. c. 33 : Τὸν πώγωνα περιεξυρημένον.]

[Περίξυσμα, τό, Id quod abraditur, Strigmentum. Schol. Plat. p. 90 (324 Bekk.) : Σελαγγίσματα τὰ περιξύσματα.]

[Περιξυστήρ, ῆρος, ὁ, Radula, instrumentum chirurgicum. Heliodor. ap. Oribas. p. 97, 5 ed. Cocch.]

Περιξύω, Circumrado, Circumscarifico, Plin. : περιξύσας, Galen. [Lex. p. 542] ap. Hippocr. exp. ἐν κύκλῳ περιαμύξας. [Oppian. Hal. 3, 525 : Ἄκροισι διακνίζει στομάτεσσι δαῖτα περιξύων, Arrodens. In cod. Pal. γρ. παραφύων.] Et Περιξύομαι, Circumrador, Circumscarificor, Circumcirca me rado, Circumcirca me scalpo s. scabo. [Galen. vol. 2, p. 653, 10 : Περιξυόντων δὲ τοὺς ὑμένας. Hippiatr. p. 175, 26 : Περιξύσαντες. Apollod. Poliorc. p. 18, 22 : Περιεξυσμένη · ubi codd. περιξ.... Hase.]

[Περιογκόω, Prætumidum reddo. Greg. Nyss. t. 1, p. 770, B : Περιογκοῦνται τῇ μεγαλοφωνίᾳ τοῦ κήρυκος. Hase.]

[Περίογκος, ὁ, ἡ, Prætumidus. Aristot. Physiogn. p. 101 ed. Franz. : Ὅσοι ἐκ τῶν πλευρῶν περίογκοί εἰσι, οἷον πεφυσημένοι. Oribas. p. 4 ed. Mai. : Εἰ κυρτὸν ἰσχυρῶς εἴη καὶ π. (τὸ ἀπόστημα).]

Περιοδεία, sive Περιόδευσις, εως, ἡ, [quo illud explicat Suid.] Circuitus, Circuitio, Suid. [Strabo 8, p. 369 : Οὐ παρωτέος ... ὁ μερισμὸς τῆς περιοδείας (τοῦ Ἑρμιονικοῦ κόλπου) · 9, p. 417 : Ὁ ὁλοσχερὴς τύπος τῆς ... ἑξῆς περιοδείας (v. l. περιοδίας). Conf. Περιοδία.]

[Περιοδεύσιμος, ὁ, ἡ, Π. τόπος, Amfragosus, Amfractus, Ambago, Gl.]

[Περιόδευσις. V. Περιοδεία.]

Περιοδευτής, ὁ, Circuitor, ut Ulpian. loquitur. Circulator, ἀγύρτης. [Eustath. p. 1382, 60 : Ἀνθρώπου πολυπλάνου καὶ περιοδευτοῦ. « De medico ægrum visitante, ut eum curet, Athanas. vol. 2, p. 690 : Τίς ἐστιν ὁ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν περιοδευτής ; ‖ De visitatore spirituali Can. 57 Synodi Laodiceaæ : Ὅτι οὐ δεῖ ἐν ταῖς κώμαις καὶ ἐν ταῖς χώραις καθίστασθαι ἐπισκόπους, ἀλλὰ περιοδευτάς · ad quem Can. Balsamon p. 849 : Ἄλλοι μὲν κανόνες ἐν ταῖς κώμαις καὶ ἐν τοῖς χωρίοις χωρεπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους καθίστασθαι διωρίσαντο, ὁ δὲ παρὼν κανὼν περιοδευτὰς παρακελεύεται γίνεσθαι καὶ μὴ ἐπισκόπους, ἵνα μὴ γένηται εὐκαταφρόνητος ἡ ἀρχιερωσύνη · ... περιοδευταὶ δὲ εἰσιν οἱ σήμερον προβαλλόμενοι παρὰ τῶν ἐπισκόπων ἔξαρχοι · οὗτοι γὰρ περιοδεύουσι καὶ ἐπιστηρίζουσι τὰ

ψυχικὰ σφάλματα καὶ καταρτίζουσι τοὺς πιστούς. » Suicer.]

Περιοδευτικός, ή, όν, Circumire solens, Circumiens, Circularis. Diosc. in Præf. l. 7 : Τὸν μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων λόγον προτιθέμεθα διελθεῖν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ π. τόπου, Ut tota curationis remediorumque ratio ad umbilicum perducatur, Ruell. Ubi quidam pro τόπου legunt τρόπου, et interpr. Circularis ratio. [‖ Qui facile comprehendit, Capax. Ptol. Tetrab. p. 57, 16 : Ψυχικὰς κινήσεις, τῶν ἰδίως καλουμένων μαθημάτων περιοδευτικάς. Hase.]

[Περιοδευτός, ή, όν, Qui circumiri s. in orbem obiri potest. Schol. Hom. Od. Ξ, 7.]

Περιοδεύω, Circumeo, In orbem obeo. Plut. Camillo [c. 32] : Περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον, Circumeuntes Palatium. Et ὁδοὶ περιοδευόμεναι, Viæ quæ circumeuntur, in orbem obeuntur. Exemplum habes in Περίοδος. Budæo etiam Mente perlustro et peragro, ex Plut. [Mor. p. 892, D] afferenti, Περιωδευκὼς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ οὐρανίων λόγον, Comprehenso paucis cœlestium tractatu, s. potius Circumscripto, ut postea dicit. [Ibid. p. 897, E : Περιωδευμένων τῶν τοῦ κόσμου μερῶν.] ‖ Longis verborum ambitibus utor, h. e. Longis periodis. Dem. Phal. [§ 11] : Γελοῖον γὰρ περιοδεύειν ὥσπερ οὐκ ἐπιστολήν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα. Bud. autem ex Hermog. affert Περιοδεύειν τῷ λόγῳ, pro Uti periodis. ‖ Circumvenio, Circumscribo, i. e. Fallo. Joseph. A. J. [17, 4, 2] : Περιώδευσέ με Ἀντίπατρος, Me circumvenit; etiam ἐκύκλωσε. ‖ Pro Ratiocinor affertur ex Epicteto. [Imo, Circumspicio, Lustro. Epict. Diss. 3, 15, 7 : Οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι οὐδὲ περιοδεύσας ὅλον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ βασανίσας · et similiter Enchir. 29, 3. ‖ « De medico ægrotos visitante et sanante Athanas. vol. 2, p. 687 : Τὸν περιοδεύσαντα τὸ ἡμέτερον τέκνον. » Suicer. Nilus Epist. 2, 283 ; Moschus in Limon. c. 204 ; Hippiatr. c. 187, 423, 653. V. Combef. ad Maxim. Conf. vol. 1, p. 680. Ducang. V. Hasius in Notitt. Mss. vol. 9, p. 217. « Figurate Theodor. Prodr. Amar. p. 445 Gaulm., p. 118 Duth. » Boiss.] ‖ Transitiva etiam signif. Bud. ex Hippiatr. affert : Τοὺς δὲ λεπτοὺς δίχα τῆς φαρμάξεως περιόδευε, Circumage, i. e. Exerce. [‖ Ζώνη περιοδεύουσα ap. Joseph. A. J. 3, 7, 7, corruptum ex περιδέουσα, quod est in duobus codd.]

[Περιοδία, ἡ, Circuitus, Circitura, Gl. « Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. vol. 4, p. 357 : Ἡ κυκλοφορικὴ τῶν οὐρανίων συνοδία καὶ π. » Boiss. Æneas Poliorc. c. 22, p. 62 : Ὅπου ἂν ὄντες τύχωσι κατὰ περιοδίαν τῆς πόλεως. Quod rectius per diphthongum scribitur p. 67 : Ἔξω τῆς πόλεως περιοδείας ἐποιεῖτο μετὰ κυνῶν · et p. 69. G. D. Galen. vol. 14, p. 295, 6 : Ὅσα κατὰ τὴν π. εἶδον ἐν Ῥώμῃ. Interpr. : Dum Romæ versarer. Hase. ‖ « Sanatio (a medico præstita, ægrotum visitante), Athanas. vol. 2, p. 686 : Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς περιοδίας λέγω, τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς θαυματουργίας οὐκ ἔχω λέγειν · et paullo post : Εἰ θέλετε μαθεῖν τὴν π. p. 685 : Μετὰ ἀκριβείας τὴν π. ἐρευνᾶτε. » Suicer. Moschion. De morbis mul. c. 138, Hippiatr. c. 56, 535, addit Ducang.]

Περιοδίζω, Certo circuitu redeo : ut περιοδίζοντες πυρετοί, ap. Galen. Therap. 9, Qui certo ambitu repetunt, Bud. [Galen. vol. 19, p. 185, 1 : Καὶ ὀφθαλμία καὶ ὠταλγία περιοδίζουσιν. Philo vol. 2, p. 576, 28 : Ὥσπερ ἐν ταῖς περιοδιζούσαις νόσοις. Hase. Strabo 7, p. 293 : Ἐπιτάσεις καὶ ἀνέσεις δέχεται, τεταγμένας δὲ καὶ περιοδιζούσας ὁ Ὠκεανός. Sic Tyrwhittus : libri περιορίζουσας.]

Περιοδικός, ή, όν, ut π. ἱστορία, Quam quis, orbem terrarum peragrans, collegit, quasi Peragratoria, Bud., citans ex Ptolem. 4 [præf.] : Ταύτης δὲ μεθόδου τὸ προηγούμενόν ἐστιν ἱστορία π. Et π. νόσοι ap. medicos, Quæ certo circuitu redeunt, Quarum certus est circuitus (ut Celsum loqui paulo post dicetur), quales febres sunt quæ certis diebus recurrunt, ut tertianæ, quartanæ; sunt enim et πλάνητες, Vagæ : Π. νοσήματα, inquit [Harpocr., Phot. et] Suidas, καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα [ἐπιτεινόμενα Dobræus] οἷον τριταῖα, τεταρταῖα [τριταίους, τεταρταίους codd. recte] καὶ τὰ ὅμοια. [Timæus Lex. p. 154 : Καταβολή · περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.] Et ap. Diosc. π. πυρετοί, Febres quarum certus est circuitus; π. ῥίγη,

Horrores certo circuitu redeuntes. [Ἀριθμὸς περιοδικὸς σελήνης, Numerus dierum quibus luna conversionem suam absolvit, Plut. Mor. p. 1018, D. ‖ Draco p. 139, 17 : Περιοδικὸν δὲ (μέτρον) ἐστὶν ὅπερ ἐστὶ δάκτυλος καὶ σπονδεῖος, καὶ πάλιν δάκτυλος καὶ σπονδεῖος ἐφεξῆς μέχρι τέλους, οἷον « Οὐλομένην ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. »] Dicitur et π. λόγος ap. rhetores, Oratio longis verborum ambitibus circumducta. [Σχῆμα π., ὃ συνίσταται ἐκ προτάσεως καὶ ἀποδόσεως, anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 620. G. D. Quid sit in numo latino Sidonis CER. SAC. PER. (periodicum) explicat Ekhel. D. num. vol. 4, p. 449. Hase.]

[Περιοδικῶς, Per circuitum, Certo circuitu. Plut. Mor. p. 893, B : Ἀστέρων διά τινος ὡρισμένου χρόνου π. ἀνατελλόντων. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 904, B : Π. τις τῶν πλανητῶν ὑπὸ τοῦ κύκλου περιαγόμενος. Hase. De morbo Cassius Probl. c. 53 : Οἱ π. νοσοῦντες. ‖] Περιοδικῶς λέγειν ap. Hermog., Longis verborum ambitibus orationem circumducere, Longis verborum ambitibus in dicendo uti.

[Περιόδιον, τό, Periodiolus, per contemtum de periodo artificiose tornata, Epictet. Diss. 2, 1, 31.]

[Περιοδοιπορέω, Deambulo. Hippocr. p. 85, B.]

[Περιοδονίκης, ὁ, Victor periodicus, i. e. qui in certaminibus stato tempore redeuntibus vicit. Philo vol. 2, p. 438, 36 ; Dio Cass. 63, 8, 10 et 20. « Festus p. 338, 7 : *In gymnicis certaminibus perihodon vicisse dicitur qui Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit, a circumitu eorum spectaculorum.* Περιοδονίκης bis in inscr. ap. Gruter. 314, 1, et ter ap. Reines. περιοδονίκου παραδόξου 3, 36. Conf. et Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 380. » Reimar. ad 63, 8. Bœckh. Corp. inscrr. vol. 1, p. 664, n. 1364, 5 ; p. 679, n. 1427, 2. Conf. Vandal. De ant. et marm. p. 724 sqq. Hase.]

Περίοδος, ἡ, Via circum aliquid ducens, Ambitus, Circuitus, ut Cic. interpr. p. 27 et 34 mei Lex. Cic., item Conversio, p. 20 et 33. [Herodot. 1, 163 : Ἡ π. τοῦ τείχεος · 1, 185 : Π. τῆς λίμνης μακρή.] Aristoph. Nub. [206] : Αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης, Ambitus s. Circuitus totius terræ. [I. e. Tabula in qua terrarum orbis delineatus est. Ælian. V. H. 3, 28 : Ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. Herodot. 5, 49 : Ἔχων χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης π. ἐνετέτμητο. De libris in quibus terrarum orbis descriptus est, Herodot. 4, 36 : Γελῶ ὁρέων γῆς περιόδους γράψαντας πολλούς.] Item Circuitus, i. e. ipsa Circumeundi actio. Aristot. Rhet. 3 [immo 1, 4] : Πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς π. χρήσιμοι, Circumire et lustrare orbem terrarum. [Id. Polit. 2, 3 : Τινὲς τῶν τὰς τῆς γῆς περιόδους πραγματευσαμένων.] Similiter et Hesychio περίοδος est ἡ τῆς γῆς περιήγησις. Sic accipi videtur quod ex Aristide affertur, ἡ τῶν κηρύκων περίοδος. Et ex Plut. Solone [c. 4], ἡ τρίποδος περίοδος, Tripodis circumlatio : qua sc. in orbem huc illuc deportatur. Synes. περιόδους dixit etiam Ambitus, h. e. Prehensationes, quum quis circumiens prehensat populum, et favores colligit : Ep. 57 : Δίχα τῶν ἀνθρωπίνων π. τε καὶ σπουδῶν, Absque humanis prehensationibus et studiis. At περίοδον νικᾶν, Omnia certamina obire, et victorem evadere, ut in Νικάω dictum fuit, ubi duo habes exempla, alterum ex Athen., alterum ex Plut. [Epictet. Diss. 3, 25, 5 : Ὡς κακὸς ἀθλητὴς περιέρχῃ νικώμενος τὴν π. Pollux 4, 89 : Ἑπτακαίδεκα περιόδους ἀνείλετο στεφανιτῶν ἀγώνων. V. etiam Περιοδονίκης.] Dicitur et περίοδος hostium quum circumveniuntur, h. e. quum ab adversa parte circumdantur. Thuc. 4, p. 133 [c. 35] : Περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύϊ οὐκ εἶχον. Plut. De Herod. [p. 866, A] : Ἐπεὶ ᾔσθοντο νύκτωρ τὴν π. τῶν πολεμίων, Se ab hostibus esse cinctos ; quam paulo post κύκλωσιν appellat. [Herodot. 7, 219 et 229 : Τῶν Περσέων τὴν π., Circuitum Persarum circa montem. 223 : Ἀπὸ τοῦ οὔρεος ἡ κατάβασις συντομωτέρη τέ ἐστι καὶ βραχύτερος ὁ χῶρος πολλὸν ἤπερ ἡ π. τε καὶ ἀνάβασις. Schweigh. ‖ « Περίοδοι etiam Deambulationes et circuitus significant, quum obambulando longis confectis spatiis ad eundem locum fit reditus. Hippocr. Epid. p. 1176, B : Ἡρόδικος τοὺς πυρεταίνοντας ἔκτεινε περιόδοισι · ubi π. exp. Galen. τοὺς βραδεῖς περιπάτους ἐπὶ πλείονα χρόνον ἐκτεινομένους. Ibid. : Τὸ πυρετῶδες πολέμιον περιόδοισι. Id. p. 105, C ; 388, 42 ; 1238, E. ‖ Πε-

ρίοδοι etiam dicuntur in alimento Hippocrati, Circuitus et motus alimenti, qui a circumferentia ad centrum, aut e centro ad circumferentiam feruntur, et ab externis partibus ad internas, et contra, p. 382, 30 : Περίοδοι ἐς πολλὰ σύμφωνοι. » Foes. ||] Capitur et pro Cursu in orbem facto, s. circulari. Plut. De solert. anim. [p. 979, A] : Τὸν κύκλον τοῦτον καὶ τὴν π. ταῖς κατ' ἀλλήλων διώξεσι καὶ φυγαῖς · De def. orac. [p. 426, D] : Ταῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεσι καὶ π., Cœlestibus vicissitudinibus et conversionibus; quæ et κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. Sic Cic., Circuitus solis; et Plin., Circuitus mundi. [Plato Leg. 7, p. 817, E : Τῆς τῶν ἄστρων π. Epictet. Diss. 2, 1, 18 : Ἵνα ἡ π. ἀνύηται τοῦ κόσμου. Diog. L. 9, 8, ex Heraclito : Ἕνα εἶναι κόσμον γεννᾶσθαί τ' αὐτὸν ἐκ πυρὸς καὶ πάλιν ἐκπυροῦσθαι κατά τινας περιόδους ἐναλλὰξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα.] Ita dicuntur et temporum περίοδοι. Aristot. De gener. anim. 4 in fine : Λέγω δὲ περιόδους, ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ τοὺς χρόνους μετρουμένους τούτοις. Quibus subjungit, Εἰσὶ δὲ καὶ π. σελήνης, ut Cic. Circuitus solis, et Greg. κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος. Plut. De def. orac. [p. 415, C] : Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἴεται καὶ π. τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτὰς, Certis temporum curriculis dæmonas interire. Philo V. M. 2 : Ὡς χαιρῶν περιόδους τοὺς μὲν κατακλυσμοῖς φθαρῆναι, Volventibus annis. Philo De mundo : Μακραῖς ἐνιαυτῶν περιόδοις, Longis annorum circuitibus : iidemque eod. l. : Μακραῖς ἐτῶν π. [Pind. Nem. 11, 51 : Πάσαις ἐτέων περόδοις, ubi notandum ι præpositionis elisum, de quo diximus s. v. Περί. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 4, p. 309, 20 : Πάθος ἀποκοπῆς, ὡς τὸ νὴ Δί' (scribendum νηδί addendumque hoc testimonium iis quæ s. v. Ζεύς attulimus vol. 4, p. 23) καὶ ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον. G. D.] Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι [ap. Plat. Tim. p. 39, C] interpr. Annorum conversiones, p. 39 mei Lex. Cic. [Plato Phæd. p. 107, E : Ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς π. Phædr. p. 249, A : Τρίτῃ π. τῇ χιλιετεῖ.] Et Herodian. 1, [9, 5] : Οὓς ἐκ περιόδων χρόνου ἡ τάξις καλεῖ. Sic [3, 11, 12] : Ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Ut cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cessissent. Liv. de fascibus dicit, Quum in orbem suam quisque vicem per omnes irent. Est in morbis περίοδος, Circuitus, i. e. morbi ab iisdem in eadem per circulum eodemque ordine reversio, ut Galen. De morb. temper. [vol. 7, p. 294] definit. Sic enim singulis accessionibus recurrit morbus ut redintegrari innovarique videatur. [Id. ib. p. 156 : Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἰατροῖς ἀπέχρη μόνον τοῦτο εἰποῦσιν ὡς κατὰ περίοδον ἑνὸς τῶν νοσημάτων οἱ παροξυσμοὶ γίνονται, μηκέτι προστιθεμένοις τί σημαίνει τοὔνομα ἡ περίοδος. Ἠπίσταντο (οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ) Ἕλλησιν ἀνθρώποις γράφοντες τὰ βιβλία, σαφῶς εἰδόσιν ὡς ἐπειδὰν δι' ἴσου χρόνου γίγνηταί τι ταὐτὸν τῷ εἴδει, τὸν χρόνον τοῦτον ἅπαντες Ἕλληνες ὀνομάζουσι περίοδον. Οὕτω γοῦν Ὀλυμπιακάς τέ τινας καὶ Πυθιακὰς ἐκάλουν περιόδους. Οἱ νεώτεροι δὲ πρῶτον μὲν ἐπεισήγαγον ταῖς περιόδοις τὴν τοῦ τύπου προσηγορίαν· εἶθ' οἱ μὲν ταὐτὸν ἡγοῦντο σημαίνεσθαι πρὸς τῆς περίοδος φωνῆς καὶ τάξις καὶ τύπος, οἱ δὲ οὐ ταὐτόν. Ὁρίσαι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλοι ἄλλως κτλ.] Plura ap. Gorr. vide, qui ab Hippocrate dicit περίοδον dividi in duas partes, παροξυσμὸν καὶ ἄνεσιν, Accessionem et remissionem. [Definitt. med. Galeni vol. 2, p. 255 : Π. ἐστὶν ὁ ἐξ ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι χρόνος· ἢ π. ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁμοία ἐπάνοδος ἢ κίνησις· ἢ οὕτως· π. ἐστὶν ἐν νοσήμασι χρονίοις ἡ ἐξ ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἀπόδοσις.] Dem. [p. 118, 20] : Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἤ τινος ἄλλου κακοῦ καὶ τῷ πάνυ πόρρω δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται. Sic Celsus, Longiore circuitu quædam febres redeunt. Et, Quarum certus circuitus est et finis integer : de tertiana et quartana. Et Plin., Quadrini circuitus febris. Habet oratio quoque suas περιόδους, Ambitus, Circuitus, ut et Latini vocant. Cic. appellat Comprehensionem et ambitum verborum : Quintil., Ambitum, Circumductum, Continuationem, Conclusionem, ut plenius ex ipsorummet verbis in Κῶλον et Κόμμα citatis cognosces. Cic. in Or. ad Brutum [c. 61] : In quo quæsitum est in totone circuitu illo orationis, quem Græci περίοδον, nos tum Ambitum, tum Circuitum, tum Comprehensionem aut Continuationem,

aut Circumscriptionem dicimus. Dem. Phal. [§ 30] : Ἡ μὲν π., σύνθεσίς τίς ἐστι περιηγμένη, ἀφ' ἧς καὶ ὠνόμασται · sic Quintil. Circumductum vocat. Idem [§ 10] : Ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον. Affert ibid. et hanc Aristot. definitionem, quæ habetur l. 3 Rhet. [c. 9] : Περίοδός ἐστι λέξις, ἀρχὴν ἔχουσα καὶ τελευτήν · dicit autem, metaphora sumpta a cursorum circulari cursu περίοδον appellatum esse hunc ambitum, subjungens, Ἔνθεν καὶ περίοδος ὠνομάσθη, ἀπεικασθεῖσα ταῖς ὁδοῖς ταῖς κυκλοειδέσι καὶ περιωδευμέναις. [Similiter Longin. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 566, aliam adjungens derivationem, ἢ ἀπὸ τῶν χορευόντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν περίμετρον τοῦ βωμοῦ καὶ τὸν κύκλον παραλαμβανόντων ἀπὸ σημείου ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον καθισταμένων, ἕως ἂν πληρώσαντες τύχωσι τοῦ κύκλου τὴν χορείαν.] Et aliquanto post, Γίνονται δὲ καὶ τρίκωλοί τινες καὶ μονόκωλοι, ἃς καλοῦσιν ἁπλᾶς περιόδους. Et aliquanto post tria periodorum genera facit, ἱστορικὸν, διαλογικὸν, et ῥητορικόν. [Sic etiam Demetr. De eloc. § 19.] Et ap. Aristot. περίοδοι μακραὶ : quibus opp. μείουροι, de quibus Cic. De claris oratt. [61] : Quæ membra si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus; sic enim has orationis conversiones Græci nominant, sc. περιόδους. Lucian. [De hist. conscr. c. 43] : Κάρχαρον καὶ συνεχῆ ταῖς π. [Longin. De subl. c. 40, valde luxuriatur metaphoris quibus vim περιόδου designet. Subtilius etiam Hermogenes tractat disciplinam de periodo Περὶ εὑρέσ. 4, 3 (in Walzii Rhett. vol. 3, p. 150). V. etiam Alexandr. Π. σχημάτων 2, 1 (ibid. vol. 8, p. 460). Ernest. Lex. rhet.] || Dicitur et περίοδος quum in orbem verba fiunt. Xen. Symp. [6, 64] : Αὕτη μὲν δὴ ἡ π. τῶν λόγων ἀπετελέσθη, Quisque vicissim verba fecit, Bud. At Cam., Hæc comprehensio s. hic cursus orationis isto fine constitit. Περίοδος καθεστηκυῖα, Plato Rep. 3, p. 40 [407, E] eidem Budæo esse videtur Spatium vitæ fatale. Sic et Cam. περιόδους interpr. Fatalia tempora conversionum ap. eund. Plat. Rep. 8, [p. 546, B] : Ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, Divinæ soboli fatale tempus convertitur. || Ὠδὴ quædam et μέτρον τι τῶν μετάλλων, Hesych. [Festus p. 338, 5 : *Periodos dicitur et in carmine lyrico pars quædam et in soluta oratione verbis circumscripta sententia.* Π. metrica quæ dicatur paucis verbis explicat schol. Hephæst. p. 120 : Ἡ ἐκ δεσμῶν κώλων περιοχή · copiosius Marius Victor. p. 2498 : *Periodus, quæ Latina interpretatione circuitus vel ambitus vocatur, id est, compositio pedum trium vel quatuor vel compluriun similium atque absimilium, ad id rediens unde exordium sumsit etc.* Συστηματικὴ π. ex senariis iambicis composita, ap. schol. Aristoph. Pl. 1, 802, Nub. 1, al. || Quod Hesych. exp. μέτρον τι τῶν μετάλλων, quomodo intelligendum sit ex Polluce cognoscitur 7, 99 : Τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸν σίδηρον καταῤῥαίνουσιν περίοδος κέκληται ἐν τῷ περὶ μετάλλων εἴτε Ἀριστοτέλους ἐστὶ τὸ βιβλίον εἴτε Θεοφράστου · et similiter 10, 149. || « Circumferebantur olim libri quidam supposititii, qui dicebantur περίοδοι, *circuitiones*. Tales fuerunt περίοδοι Πέτρου, quæ dicuntur a Clemente Romano scriptæ. Earum meminit Origen. Philoc. c. 23, p. 81, et Epiphan. Hæres. 30, p. 65. Erant etiam περίοδοι Joannis et Thomæ. De omnibus Athanas. in Synopsi S. Scripturæ vol. 2, p. 154. » Suicer.]

[Περίοδος, ὁ, Circuitor, Circulator, Custos circumiens. Æneas Poliorc. c. 22, p. 62 et 65.]

[Περιοδονίκης. Περιοδοιπορέω etc. V. Περιοδ—.]

[Περίοιδα. V. Περιεῖδον.]

[Περιοιδαίνω, Circumcirca tumeo. Greg. Nyss. in V. Greg. Thaum. p. 277 Voss. Boiss. Id. Greg. Nyss. t. 2, p. 1054, C : Τῇ ὀργῇ περιοιδαίνει. Id. t. 1, p. 358, A : Ἀσκοῦ δίκην περιοιδαινούσης. Hase.]

[Περιοιδέω, idem. Hippocr. p. 374, 20 : Ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ ἔντερον ὑγρασίην, περὶ τὸν ἀπόπατον περιοιδῆσαν ἀποφράσσει τὰς διεξόδους. Oribas. p. 106 : Περιοιδούσης τῆς καθ' ὅλον τὸν ὄγκον σαρκός.]

Περιοικέω, Habito circum, Circumcolo, ut Liv., Omnes qui circumcolunt Bœben paludem : Finitimus sum. [Herodot. 5, 78 : Τῶν σφέας περιοικεόντων.] Aristoph. [Eq. 853 : Τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι.

Lysias p. 110, 40 : Ἀμφοτέρωθεν δὲ γείτονες περιοικοῦσι. Plut. V. Crassi c. 34 : Τῶν περιοικούντων τὸν Καύκασον Ἰβήρων.] Et περιοικοῦντες, Circumcolentes, Bud. ex Ulpiano. [Gemin. Elem. astr. p. 53, E : Τῶν παρ' ἡμῖν κύκλον περιοικούντων Αἰθιόπων. Phlegon Trall. Mirab. p. 139, 2 : Τοὺς π. βαρβάρους. Hase.]

Περιοίκημα, τὸ, affertur pro Ædificium vicinum; sed ἀμαρτύρως.

Περιοικία, ἡ, i. q. περιοικίς, Locus suburbanus, Vici circumjacentes, Ager circum urbem situs. Strabo 6, [p. 258] : Ἴσχυσε δὲ μέγιστον ἡ τῶν Ῥηγίνων πόλις, καὶ περιοικίας [scribendum περιοικίδας ex codd.] ἔσχε συχνὰς, Pagos et oppidula in circuitu, Bud. [Acac. Epist. ap. Epiphan. t. 1, p. i, A : Ἐν τῇ τῆς αὐτῆς Ἐλευθεροπόλεως περιοικίᾳ. Hase.]

[Περιοίκιον. V. Περίοικος.]

Περιοικίς, ίδος, ἡ, ut π. χώρα, Regio circa nostram sita, Finitima. [Περιοικίδες πόλιες Herodot. 1, 76; 9, 115. Xenoph. Hell. 3, 2, 23; 5, 7, Ages. 2, 24.] Plerumque περιοικὶς absolute ponitur pro Agro circum urbem aliquam sito. Thuc. 3 : Τὴν π. αὐτῶν πορθοῦσαι, Fines s. Agrum eorum vastantes. Synes. Ep. 67 : Παρῆν ὅμιλος ἱστιωτῶν ἐκ τῆς π. ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν καταλεγμένων · ubi tamen exp. Ex finitimis regionibus. Sed malim cum Bud. Ex vicina regione : sicut schol. Thuc. 2, p. 57 [c. 25], Τῶν αὐτόθεν ἐκ τῆς π. Ἠλείων, exp. ἐκ τῆς περιχώρου, subaudiens χώρας : sed ibi χώρα accipiendum potius pro eo, quod Agrum Latini appellant Agrum capientes pro ipsis Villis s. pagis circum urbem sitis : sicut Aristot. Poet. [c. 2] : Οὗτοι μὲν γὰρ (Peloponnesii) κώμας τὰς π. καλεῖν φασί. Idem igitur significant κῶμαι et περιοικὶς s. περιοικίδες, Villæ s. Vici circumjacentes. Sic accipi potest ap. eund. Aristot. Polit. 6, 5, de Carthaginiensibus : Ἀεὶ γάρ τινας ἐκπέμποντες τοῦ δήμου πρὸς τὰς π. ποιοῦσιν εὐπόρους · nam huic loco similem esse Bud. annotat eum, quem paulo post in Περίοικος ex 2 Polit. citabo. [Strabo 10, p. 450 : Ὧν (τῶν πόλεων) αἱ πλεῖσται περιοικίδες γεγόνασιν ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως, Municipia.]

Περιοικοδομέω, Circum ædifico, In orbem struo. Pollux 7, [120] : Περιοικοδομεῖν θριγκοὺς, περιβόλους · quod uno verbo θριγκῶσαι. [Demosth. p. 1274 extr. : Περιῳκοδόμησε τὴν αἱμασιὰν ταύτην. Med. Περιοικοδομήσασθαι τεῖχος ap. Polluc. 1, 160.] Item, Ædificiis excitatis circumvallo s. circumcludo. Thuc. 3, p. 109 [c. 81] : Οἱ δέ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, schol. κτίσμασι περιληφθέντες. [Xen. Cyrop. 1, 4, 11 : Τὰ περιῳκοδομημένα (θηρία). Demosth. p. 1272, 17 : Περιῳκοδόμησεν ὁ πατὴρ τὸ χωρίον τοῦτο · 1280, 5 : Περιοικοδομῶν ὑμᾶς. Ælian. V. H. 8, 16 : Περιῳκοδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος.]

[Περιοικοδόμημα, τὸ, Quod circum ædificatum est. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 1103, 69 : Περιοικοδομήμασιν καὶ ἑτέροις περιφράγμασιν ὅρων ἀποδεικτικοῖς · et 74. G. Dind.]

[Περιοικοδομητέος, α, ον, Circumædificandus. Hesych. : Στορνυτέα, περιοικοδομητέα.]

Περίοικος, ὁ, et Περιοίκιον, τὸ, Locus domum urbemve ambiens. Περίοικος [Corrig. περιοίκιον ex Phot. p. 419, 7], inquit Suid., ὁ περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. Apud Hesych. autem sic, Περιοίκιον, ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος · τινὲς δὲ περίβολον. Significat autem περίβολος et Ambitum et Septum. Pro Casa parva, οἰκίδιον, affertur ex Demosth. [Π. μικρὸν Pollux 9, 39.] Iscum autem in hoc l., Καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν, Harpocr. suspicatur περιοίκιον dixisse, quod alias ἐνοίκιον. [Recte ἐποίκιον ap. Harpocr., Phot. p. 419, 10, et Suid. Aristid. vol. 1, p. 359 : Παρελθὼν εἰς τὸ π.]

Περίοικος, ὁ, ἡ, Vicinus : περίοικοι dicuntur Qui circum aliquem locum habitant, Quorum domicilia aliquem locum cingunt, Qui circumcirca habitant : ii autem Vicini sunt, vel etiam Accolæ, qui supra πάροικοι. Græcis alio nomine περίχωροι. [Herodot. 4, 159 : Οἱ π. Λίβυες · 161 : Θηραίων καὶ τῶν π.] Thuc. 1, [101] : Τῶν π. Θουριᾶταί τε καὶ Αἰθαιεῖς εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν, Ex finitimis. Sic Herodian. 6, [2, 3] : Πάντα τὰ π. βάρβαρα χειρώσασθαι, Circumvicinos barbaros. [Appian. Mithr. c. 112 : Ἐχειρώσατο τὰ περίοικα τῶν βαρβάρων.] Sed Suid. quum Ἀμφικτυόνας dictos scribit ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι Δελφῶν τοὺς ἐν τῷ αὐτῷν συνε-

δρίῳ συναχθέντας, accipit potius pro Habitantes circum Delphos. Thuc. utitur etiam sing. num. περίοικος, ac tunc videtur significare, Qui est ex finitima regione aut agro : 8, p. 270 [c. 22] : Ἦρχε δ' αὐτοῦ Εὔαλας Σπαρτιάτης, τῶν δὲ νεῶν Δεινιάδας περίοικος. Sic p. 266 [ib. c. 6] de Spartanis : Κατάσκοπον εἰς τὴν Χίον [Χίον] πέμψαντες Φρύνιν, ἄνδρα π., Hominem ex agro circa Lacedæmonem sito. [Herodot. 6, 58; 9, 11.] Quam meam interpretationem confirmant quæ in Περιοικίς dicta sunt. Similiter Bud. περίοικοι interpr. Suburbani, Rustici, ap. Aristot. Polit. 2, [10] : Οἱ π. γεωργοῦσι τοῖς Κρησὶν, ὥσπερ οἱ εἵλωτες τοῖς Λάκωσι. [Π. Argivorum ib. 5, 2. De Cretensibus v. Athen. 6, p. 263 sq., Schœmann. Antiq. juris publ. p. 151. De Spartanis ib. p. 112. G. D. || Periœci astronomorum. Gemin. Elem. astr. p. 50, B : Π. δὲ οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ κύκλῳ περιοικοῦντες. Hase.]

[Περιοιστέος, α, ον, Circumferendus. Menand. ap. schol. Aristoph. Thesm. 423 et Suid. s. v. Λακωνικαὶ κλεῖδες : Λακωνικὴ κλείς ἐστι ... μοι περιοιστέα.]

[Περιοιστικός, ἡ, όν. Phot. p. 419, 14 et Suid. : Π. ὁ φορητός.]

Περιοιχνέω, Circumeo, In orbem obeo, i. q. περιοστέω et περιστείχω. Athen. 9, [p. 376, A] in fabula de Jove in Creta nato, ex Agathocle Babylonio : Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διὶ θηλὴν ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπαΐστον τοῖς παριοῦσιν [παροῦσιν] ἐτίθει · sic enim [pro περιχνεῦσα] reponendum ex [epitome et] Eust. p. 773, ut supra quoque in Κνυζηθμός annotavi : quidam [Leopardus] ex conjectura emendarant περιηχεῦσα. [Sic Eustathii ed. Basil. p. 681, 37.]

[Περιοκέλλω, Devenio, Delabor. Diodor. 12, 12 : Εἰς χειρίστας ἐπιτηδεύσεις περιώκειλαν.]

[Περιοκωχή, περιωπή, Hesych. Περιωπὴ recte in περιοχὴ mutat Albert.]

Περιολισθαίνω et Περιολισθέω, q. d. Circum delabor s. decido, aut Circumquaque. [Joseph. B. J. 3, 7, 10 : Ὡς περιολισθαίνοι ἀπ' αὐτῶν τὰ λοιπὰ βέλη · ubi libri duo rectiorem præbent verbi formam περιολισθάνοι, quæ legitur ap. Plotin. p. 108, B, et Plut. quoque Mor. p. 1089, D, restituta est ex cod. pro περιολισθαίνουσαν. Aor. περιολίσθοι V. Marcelli c. 15 (ubi libri περιολίσθῃ vel περιολισθῇ), περιολισθούσης scriptor ap. Suid. s. v. Σαῦτος : cujusmodi ex forma HSt. præsens finxit Περιολισθέω. G. D. Forma minus recta per αι adhuc legitur ap. Philon. vol. 1, p. 410, 31 : Περιολισθαίνει · Euseb. Hist. eccl. p. 356, B : Περιολισθαίνοντες ὑπ' ἀδυναμίας τοῦ στῆναι · Basil. t. 1, p. 1020, C : Περιολισθαίνουσι · 33, D : Περιολισθαῖνον · 57, C : Περιολισθαίνοντα. Ap. Joseph. B. J. 2, 19, 5 : Τὰ βέλη περιολίσθανεν ἄπρακτα · et 3, 8, 6 edit. : Περιολίσθανε sed ibi codd. —ανε. Hase.]

Περιολίσθησις, εως, ἡ, quo utitur Plut. Camillo p. 258 meæ ed. [c. 26] : Πολλαχῇ δὲ τῶν ἐπιπεφυκότων τοῖς κρημνοῖς ἀποτριβὰς καὶ περιολισθήσεις τῶν γεωδῶν · quæ quidam interpr., Etiam terram quæ præcipitiis adhæsisset, multis in locis detritam atque delapsam. [Mor. p. 930, D.]

Περιολκή, ἡ, Distractio [Oribas. p. 152 Matth. : Πλείονες μὲν οἱ ἀπὸ δείπνου ἔμετοι, πλείονες δὲ καὶ αἱ κάτω περιολκαί], Impeditio, ex Joseph. Antiq. Jud. [15, 6, 6 : Στρατείας οὐ κοινωνήσας κατὰ περιολκὰς τῶν Ἀράβων. Hermias In Plat. Phædr. p. 68. G. D. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 99, 20 Dronk. : Τῆς π. ἐλευθερώσας. Hase.]

[Περιομφακώδης, ὁ, ἡ, Undique immaturus. Hippocr. p. 1133, C.]

Περιονυχίζω, Ungues in orbem reseco, circumcido. Deut. [21, 12] : Περιονυχίσεις αὐτὴν, Ungues ejus circumcides.

[Περιοπάζω, Persequor. Nicander Th. 356 : Περὶ γήραος ὀπάζει, i. q. διώκει.]

[Περιοπὴ vitiose pro περιωπή, quod v.]

Περιοπτέος, α, ον, Negligendus, Despiciendus. Herodot. [7, 168] : Περιοπτέη Ἑλλάς, Habenda neglectui Græcia. [5, 39 : Οὐ περιοπτέον γένος τὸ Εὐρυσθένεος γενέσθαι ἐξίτηλον, i. e. Non ferendum, non committendum. Xenoph. Rep. Lac. 9, 5 : Γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. « Masc. Greg. Naz. vol. 1, p. 398, B;

neutr. Or. p. 243, D. » Boiss.] || Item in priori signif. περιοπτέον, Circumspiciendum, Dispiciendum, Considerandum, Non negligendum. Thuc. [8, 48]: Περιοπτέον σφίσι, i. e. παρατηρητέον.

Περιόπτομαι, Circumspicio. [Apoll. De synt. p. 308, 24: Οὐ πόρρω ... ὁ μέτοικος τοῦ μετοικεῖν οὐδὲ ὁ περίοπτος τοῦ περιόπτεσθαι, ubi margo Sylb. περιοπτεύεσθαι.] || Contemno, qua in signif. tamen dicitur potius περιορῶ. Thuc. 1, [39]: Ἐπειδὴ ἠγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι, Nos non pro nihilo habituros. Aliquanto post, Οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατόν, Non negligemus. Eod. 1, Τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἠδικημένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν, Non sinemus injuria affici; potius, Non negligemus eos injuriam passos. [Aristoph. Ran. 509: Οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. Plato Leg. 5, p. 744, E: Ὃν (κλῆρον) οὐδεὶς ... περιόψεται ἐλάττω γιγνόμενον. Xenoph. Hell. 2, 1, 9: Δεινὸν εἶναι εἰ περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου.] Hesych. quoque περιόψεται exp. καταφρονήσει. [In Indice:] Περιῶφθαι, Neglectum esse. [Demosth. p. 362, 8: Περιῶφθαι τοιαῦτα πεπονθότας. Joseph. A. J. 18, 3, 4: Ἐδεῖτο μὴ περιῶφθαι βοηθείας τυγχάνειν· ib. 8, 2: Ἐς τοσόνδε ὑπὸ Ἰουδαίων περιῶφθαι· 20, 3, 1: Ἐμοῦ ἀνεκδικήτου περιοφθέντος.]

Περίοπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca videtur s. videri potest, Conspicuus, περιβλεπτος, περίβλεπτος [ut exp. Phot. et Suidas]. Isocr. [p. 135, E]: Ἀντὶ δὲ τοῦ περιόπτους [περιστάτους repositum ex codd.] ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησομένους. Hesych. περίοπτον, ἐπιφανῆ, πολυθέατον. [Phot. et] Suid., etiam μέγαν, ὑψηλόν. [Diodor. 14, 1: Βίος π. ὢν διὰ τὴν ἐπιφάνειαν. Plut. V. Pyrrhi c. 16: Π. ὢν ὅπλων κάλλει. Rufin. Anth. Pal. 5, 27: Περίοπτα ... κάλλεα φαντασίης. Ἐκ περιόπτου, E loco edito, Dionys. De comp. verb. c. 23, p. 172, 8. || Adverb. Περιόπτως, Plut. V. Marcelli c. 10: Ἐν Κάνναις π. ἠγωνισάμενον· Sullæ c. 21: Ἀριστεύων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ π. ἔπεσεν. || Negligens. Joseph. A. J. 18, 6, 3: Τῶν δεσμωτῶν ἀκροάσεως περίοπτος ἦν· ubi Ernest. ἀπερίοπτος dubitanter conjecit collato Thucyd. 1, 41, de quo non dubitasset, si ipsius exempla Josephi in promtu habuisset 18, 8, 3, et 19, 1, 11. G. Dind.]

[Περιόρασις, εως, ἡ, Circumspectio. Clem. Al. p. 821.]

[Περιορατέον, Permittendum per neglectum, Sinendum. Diodor. 20, 2: Οὐ π. ἐλάττονα τῶν ἔργων φανῆναι τὸν λόγον. Clem. Al. p. 148.]

Περιοράω, Circumspicio. Xen. Cyrop. 3, [3, 59]: Περιορῶντες [nunc παρορῶντες εἰς] ἀλλήλους, Circumspicientes alter alterum, Circumspicientes se mutuo. Thuc. [4, 73]: Τοὺς Μεγαρέας ἐπιστάμενοι περιορωμένους ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται. Ubi fortasse commodius etiam reddi possit frequentativo Circumspectantes. Quidam interpr. Speculantes. Idem Thuc. 6, [93]: Διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπεῤῥώσθησαν. In cujus l. expositione prorsus a schol. dissentio, et errare eum puto: quippe qui περιορώμενοι exp. καταφρονοῦντες, Contemnentes; nam habet quidem et istam signif. hoc verbum, eamque frequentissime, ut mox docebo, sed quæ minime huic loco conveniat, meo quidem judicio. At contra si vertas hic quoque Circumspectantes, apte hoc dicetur de illis, quorum a Thuc. fit mentio, qui sc. dubio erant animo et hæsitabant. Sic Cic. Tusc. 1: Dubitans, circumspectans, hæsitans. [Recte HSt. Phot. et Suid.: Περιορᾶσθαι· καραδοκεῖν, ἀποθεωρεῖν, περισκέπτεσθαι, φροντίζειν, addito Thucyd. exemplo 4, 73. Idem 6, 103: Ἦλθον ... πολλοὶ ξύμμαχοι, οἳ πρότερον περιεωρῶντο· et 7, 33: unde eidem 5, 31, restituit Haasius (Lucubr. Thucyd. p. 107): Περιορώμενοι τὰ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, ubi libri περιορώμενοι ὑπό. Appian. Annib. c. 54: Τὸ μέλλον ἔσεσθαι περιορωμένου. Dio Cass. 51, 24: Περιορώμενοι τὰ γενησόμενα.] Aliter περιιδεῖν pro Circumspectare id in quo spem habeas. Bud. p. 1062, ex Isocr. [V. Περιεῖδον.] Ab illa autem signif. manasse crediderim eam, quæ ex eod. Thuc. affertur, sc. qua ponitur περιορᾶν pro Refugere. [2, 43: Μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους.] At vero quod ex Eod. [4, 124] citatur τῆς Μένδης περιορώμενος, si mendo caret locus, exp. Quum respectu Mendæ tangeretur. [Schol. εὐλαβούμενος, περὶ

αὐτῆς κηδόμενος. Per φροντίζειν exp. Phot. et Suidas (apud quem Μένδης in μάχης corruptum) s. v. Περιορᾶσθαι et Thom. M. p. 710.] Ex Plat. autem pro Conspicere simpliciter, Ep. 7 [p. 538, B]: Οὐδ' ἂν εἰ περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὡς οὐκ ἂν συλλαβών, εὐθέως παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγε. [V. Περιεῖδον.] || Sino, Permitto. Exp. etiam Contemno, Negligo: sed malim hasce duas signiff., in unam velut conflando, interpretari, Sino vel Permitto per neglectum, ex neglectu: i. e. quod negligam. Isocr. [p. 18, A], ὑβριζόμενον περιορῶ, Sino affici injuria, quod eum negligam, Adeo eum negligo, ut affici injuria sinam. Potest vero reddi et Susque deque fero. Cam. vertit περιορᾶν Negligere, Negligenter ferre, proferens hunc l. Plat. Leg. 11, [p. 934, D]: Ἐάν τε οὖν δοῦλον, ἐάν τε οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. [Dionys. A. R. 7, 64: Ἐπέχειρόν τε καὶ περιεώρων τὰ γινόμενα.] Idem vertit, Videre et pati, in isto Isocr. l. in Paneg. [p. 78, E]: Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας, Remp. autem tot socios videre et pati esse in servitute illorum. Jungitur autem frequentissime participio, ut in isto Isocr. l. vides, et in illo Ejusd. qui paulo ante citatus fuit. [Herodot. 9, 41: Μὴ περιορᾶν αὐτοὺς συλλεγομένους ἔτι πλεῦνας.] Xen. [Mem. 2, 2, 13]: Ἡ πόλις περιορᾷ τοὺς εὖ πεπονθότας, χάριν οὐκ ἀποδιδόντας. Plato Rep. 1, [p. 343, A]: Κορυζῶντά σε περιορᾷ. Plut. Solone [c. 30]: Ὅσους ἐβούλετο τρέφοντα περιεώρα. Et cum partic. pass., ut ap. Xen., Χαλεπόν ἐστι τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους. Sic Aristoph., περιορᾷ αὐτοὺς διαφθειρομένους. [Non leguntur hæc ap. Aristoph., quem Lexicon septemv. nominat.] Idem [Vesp. 439]: Περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. Nec solum cum præs., sed etiam cum aor., vel præt. Thuc. 8: Καὶ μὴ περιιδεῖν ἀποτειχισθεῖσαν. Isocr. [p. 22, B]: Μὴ περιίδῃς τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν. Herodian. 2, [8, 3]: Τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιιδεῖν ἐῤῥιμμένην. [Cum infin. fut. 4, 4: Μὴ περιορᾶν τοὺς ... ἄνδρας ... τοσαύτην ἀρχὴν κτησομένους.] Sed jungitur interdum, multo quidem rarius, infinitivo. [Herodot. 7, 16: Πνεύματα ἀνέμων ἐμπίπτοντα οὐ περιορᾷ τὴν θάλασσαν φύσει τῇ ἑωυτῆς χρῆσθαι.] Cujus constructionis exempla hæc ex Thuc. afferuntur in VV. LL.: Οὐδ' ἐᾶσαι περιορᾷ οὐδένα· et, περιορᾷ γῆν τμηθῆναι. [Et 2, 20. Intellecto ex præcedentibus verbis ἐᾶσαι ἐθέλει infinitivo Herodot. 3, 118: Ὁ δὲ πυλουρὸς καὶ ἀγγελιηφόρος οὐ περιώρεον.] At cum solo nomine accusativi casus habetur et in Aristoph. Nub. [124]: Ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης ἄνιππον. Apud Thuc. legitur aliquoties et sine adjectione accusativi, sed quem videtur reliquisse subaudiendum; atque ap. eum redditur etiam Pro nihilo ducere, s. habere. [Contemno, c. accus. Aristid. vol. 1, p. 455: Τούτους περιεορακέναι (libri περιεωρ—) καὶ πρὸς ἐκείνους ἐν προσκρούσμασι ... εἶναι· nisi παρεορακέναι scripsit, quod conjecit Canter. collata p. 464, 21. Plut. Mor. p. 989, E: Χρυσὸν καὶ ἄργυρον περιορῶν. Cum genit. p. 764, C: Πρὸς ταῦτα μόνα ἀναπτῆναι βλέπειν ..., τῶν δ' ἄλλων πάντων περιορᾶν.]

Περιοργής, ὁ, ἡ, a Suida exp. ὠργισμένος, Iratus, Obiratus: nisi malis Vehementi ira percitus, ut præp. augeat. Hoc autem exemplum affert, Ὁ δὲ Καῖσαρ περιοργὴς ἐπὶ τούτοις γενόμενος, ἐκίνει τὸ στράτευμα. [Phot. p. 419, 25: Περιοργής· ὡς περιχαρής· ἐν ζ' Θουκυδίδης εἴρηκεν· ὀργιζόμενος. Cap. 130: Π. ἐχώρει ἐπὶ Πελοποννησίους, ubi libri vitiose περὶ ὀργῆς, quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ὀργῆς. Dio Cass. 39, 19, et 54, 27: Περιοργὴ γίγνεσθαι. (Idem pro περιαλγὴς duo codd. præbent 50, 3.) Socr. H. E. 4, p. 220, 37. G. D. Joseph. A. J. 18, 8, 1: Π. τε ὤν, ubi item edd. olim perperam, περὶ ὀργῆς. Vita Pauli CPol. ap. Phot. Bibl. p. 475, 7: Καὶ πάλιν π. ὁ Κωνστάντιος. Hase.]

[Περιοργίζομαι, Irascor. Περιοργισθεὶς Polyb. 4, 4, 7.]

[Περιοργυιόω, Ulnas circum expando. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 45, 25: Πάχος, ὅσον δύο ἄνδρες περιοργυιούμενοι περιλάβοιεν, i. e. Crassitudinem quam duo viri circum expansis manibus vix complecti queant, ut exp. Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 22.]

Περιόργως, Hesychio ὑπερωργιασμένως καὶ παρωργισμένως. [Phot.: Περιόργως, ἄγαν παρωργισμένως, sed leg.

—ως, et scr. Περιοργῶς. Angl. Eodem accentu vitio περιόργως ἐπιθυμεῖν ap. Æsch. Ag. 215, verbis, ut Arnaldo videbatur, ex glossemate illatis.]

Περίορθρον, τό, Tempus antelucanum diluculo proximum, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι: ejusmodi enim tempus matutinum in diluculum vergit. Thuc. 2, p. 49 [c. 3]: Φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον, ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτούς. Ubi possis etiam simpliciter Diluculum, Tempus matutinum vertere. Herodian. 6, [9, 4]: Τῆς νυκτὸς δὲ διαδραμούσης, κατὰ τὸ π. ἀγγειλάντων τινῶν ὅτι δὴ Μαξιμῖνος πρόεισι, Nocte jam exacta, quum circa diluculum nuntiarent quidam. [Male περιόρθριον 7, 4, 9, quod correxit Oudend. ad Thom. M. p. 656. Pantaleon in Combef. Auct. Patrum novo vol. 1, p. 1767, A: Τὸ π. τῆς ἡμέρας τὸ λυκαυγὲς ἐφελκόμενον διαλύει τὰς τῶν ὀνείρων σκιάς. « Const. Manass. Chron. 620, 1997. » Schæf. Pseudochrys. t. 2, p. 981, C ed. Par. alt.: Φέγγος ἦν τὸ λοιπὸν καὶ αὐτὸ τὸ π. Achmes Oniroer. p. 125, 28: Πρὸς τὴν εὐχὴν τῆς αὐγῆς ἤτοι τὸ π., ubi ed. περιόρθριον. Hase. Vita Abercii in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 464: Ὥρα δὲ ἦν αὐτὸ τῆς νυκτὸς τὸ π. Pollux 1, 68.]

[Περιορία, ἡ, Limitatio. Ducas Hist. Byz. p. 179, C: Ἐκέλευσε περιορίσαι αὐλήν· ... γενομένης οὖν τῆς περιορίας ἐκάλυψε πᾶσαν τὴν κορυφὴν αὐτῆς ἐν μολυβδίναις πλάκεσιν.]

[Περιορία (?), ἑορτὴ ἐν Κύπρῳ, Hesych.]

Περιορίζω, Suis finibus limitibusque circumscribo, Termino, Definio. Lucian. [De saltat. c. 37]: Χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν· τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμαθεία, Hic veluti terminus statuatur. [Plut. Mor. p. 719, E: Ἐξ ὕλης ἀτάκτου καὶ πλανητῆς, ἄνευ τοῦ περιορίζοντος· V. Cæs. c. 58: Τὸν κύκλον τῆς ἡγεμονίας τῷ πανταχόθεν Ὠκεανῷ περιορισθείσης. Συνεέργειν per περιορίζειν exp. Hesych. Schol. Pind. Ol. 13, 62: Χόρτους φυτεύοντες ἀντὶ φραγμῶν περιώριζον τοὺς τόπους. De tempore, Ammon. p. 34: Ὁ γαμβρὸς οὐ περιώρισται χρόνῳ.] Περιορίζω, inquit Bud., Limito, in Pandect., i. e. Præfinio, Definio, Circumscribo. || Exp. etiam Extermino, Relego, Exilii locum præscribo et præfinio: qua signif. citatur ex Plut. Apophth. [p. 226, C]; item ex Aristot. Pol. 6, 4: Τιμωρηθέντος γὰρ τῶν εὐπόρων τινός, καταλιπόντος δύο θυγατέρας, ὁ περιορισθεὶς καὶ οὐ λαβὼν τοῖς υἱέσιν αὐτοῦ Δόξανδρος, ἦρξε τῆς στάσεως. Hesych. quoque περιοριζόμενοι exp. ἐξολισθαίνοντες: Περιορισθῆναι, ἐξορισθῆναι. Itidemque Bud. περιορίσαι interpr. Relegare, Deportare et quasi In loco circumscribere. In Pandectis tamen gravior pœna est τοῦ ἐξορισμοῦ, ut in Περιορισμὸς videbimus. [Eustath. Opusc. p. 362, 50; 363, 30; 365, 20, al.] || Περιορίσαι [Phot. et] Suid. exp. etiam περινοῆσαι: itidemque περιορισθῆναι non solum ὑπὸ ὅρον γενέσθαι, sed etiam γνωρισθῆναι. Similiter et Hesych., qui περιοριζόμενοι etiam exp. non solum περιεχόμενοι, sed et γινωσκόμενοι: ut sit περιορίσαι, Animo et mente quasi circumscribendo cognoscere et percipere.

[Περιόρισις, εως, ἡ, Circumscriptio, Profinitio, Nov. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. Theodor. Stud. p. 472, A: Τίς ὁ τρόπος τῆς κατὰ τὴν ἑστίαν περιορίσεώς σου; i. e. Cur intra domum te conclusisti? G. Dind.]

[Περιόρισμα, τό, Locus terminis suis circumscriptus. De statione navium Lex. rhet. ap. Bast. ad Greg. p. 929. Hesych., Phot. et Suidas: Ὅρμος ... τὰ νεώρια καὶ τὰ περιορίσματα τῶν νηῶν. Χόρτος λέοντος ap. Pind. Ol. 13, 62, per περιορίσματι, Septis, exp. schol.]

Περιορισμός, ὁ, Circumscriptio, [Terminatio, Definitio, Gl.] proprie vero quum aliquid limitibus terminisque suis circumscribitur et definitur. [Dionys. A. R. 8, 75: Τὴν ἐξέτασιν τῆς χώρας καὶ π. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 1103, 65: Ὁ τοῖς Ἱεραπυτνίοις καὶ Πραισίοις γενηθεὶς περιορισμός.] Περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur etiam ipsi Agrorum limites, quibus circumscripti sunt et definiti. Plutarch. Numa p. 129 meæ ed. [c. 16], loquens de Termino: Καὶ θύουσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμούς, In agrorum limitibus. [Π. τῆς Ἀσίας Hesych. s. v. Κάμαρα. Hemst. Schol. Pind. Ol. 13, 62: Νεμέα ἥτις ἐστὶ π. τοῦ λέοντος, Septum. Etym. M. p. 228, 33:

Δρυφάκτοις ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ ξύλων π. « Zach. Mityl. p. 148, 8. » Boiss. Scymn. Chius Descr. orb. 74: Ἔχειν σε π. ἐπιτετμημένον, Circumscript. in compendium contractam. Sext. Empir. p. 149, 27: Πάλιν εἰς τὸν ἀκριβῆ π. ἐμπεσοῦνται. Hase.] || Exilium, ἐξορισμός [ut exp. Phot. et Suid.]: unde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, Exilio damnari, Can. 7 Concil. Sardicensis. In Pand. autem περιορισμός, Deportatio, inter capitales pœnas numeratur, non autem ἐξορία, inquit Bud., subjiciens hæc verba: Ἐὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πειθαρχεῖ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας διηνεκῶς τὸν π. ὑφίσταται. [V. Hasius ad Leon. Diac. p. 484.]

[Περιοριστέος, α, ον, Exterminandus. Cum gen. Clem. Alex. p. 188: Τοσούτων περίεργος ... κενοδοξία ... περιοριστέα τῆς εὐνομίας ἡμῶν.]

[Περιοριστικός, ή, όν, Circumscribendi vim habens. Cyrill. Hier. p. 174, B: Τὸ « μέχρι » ῥητόν, οὐ χρόνου ἐστὶ περιοριστικόν.]

Περιοριστός, ή, όν, Limitibus et terminis suis circumscriptus ac definitus: περιοριστόν, περιγραπτόν, Hesych.

Περιορμέω, Classem circumago. Plut. Antonio [c. 35]: Οὐ δεξαμένων δὲ τῶν Βρεντεσηνῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντα περιώρμησε. Pollux 1, tit. Π. ναυμαχίας [§ 122] scribit περιορμεῖν esse ἐν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον καὶ προσκαθίσαι πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν. [Thucyd. 4, 23: Τῆς δὲ νυκτὸς καὶ ἅπασαι περιώρμουν. Hase. Dio Cass. 59, 17: Ἐν ἑτέροις πλοίοις περιορμοῦντας.]

Περιορμίζω, In stationem circumago. Citat Pollux [1, 122] ex Dem. [p. 1229, 9], περιορμίζω τὴν ναῦν περὶ [ἐπὶ] τὸ χῶμα. [Id. p. 1230, 9: Τοῦ μὴ περιορμίσαι τὴν ναῦν. Plut. V. Pompeii c. 76: Περιορμίσαι τὸ ναυτικόν. Med. Thucyd. 3, 6: Περιορμισάμενοι (libri multi —ησάμενοι) τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως.]

[Περιοροφόω, Undique tego, Concamero. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 2, 30: Στοὰ περιοροφοῦσα τὰ τῆς πηγῆς νάματα. Pass. ib. p. 3, 48: Ναὸς στοᾷ περιοροφούμενος. Hase.]

Περιορύσσω, Circumfodio: quo utitur Plin. supra in Ὀρύσσω. [Plato Critia p. 118, C: Τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης.] Theophr. C. Pl. 5, 6: Τοῦ δὲ σελίνου περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν quod et Ablaqueare Latini dicunt. Cui opp. περισάττειν τὴν γῆν, Accumulare terram. [Plut. V. Rom. c. 20: Τῶν τεχνιτῶν περιορυττόντων τὰ πλησίον. « Galen. vol. 2, p. 13: Οἱ ὀφθαλμοὶ (athletarum) περιωρυγμένοι πολλάκις ... πληροῦνται ῥευμάτων, Oculi ceu fossis cavati. » Hemst. Id. Galen. vol. 14, p. 441, 2: Σκύλλαν λαβὼν περιόρυξον αὐτῆς τὴν κεφαλήν. Joseph. B. J. 7, 6, 3, de planta baara: Κύκλῳ πᾶσαν αὐτὴν περιορύσσουσιν. Hase.]

Περιορχέομαι, Circumsalto. [Callim. H. in Dian. 240: Περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο. Lucian. De salt. c. 8.]

[Περίοσμος, ὁ, ἡ, Valde olens, s. fragrans. Οἴνου ἀνθοσμίου per περιόσμου exp. schol. Aristoph. Pl. 808. G. D. Zachar. Dial. Greg. Magni 3, 1: Π. βότανα βαστάζων εἰσῆλθεν. Hase.]

Περιόστεος, ὁ, ἡ, Ossibus circumdatus, Ossa circumdans, ambiens: περιόστεοι ὑμένες, ap. Galen. [Definitt. med. vol. 2, p. 241], Membranæ, quæ ossa cingunt, regunt. [Περιόστεος ὑμὴν ap. Galen. vol. 13, p. 657, et Theoph. Nonn. vol. 1, p. 352 (sed per ε 2, p. 266), et ὑμένας περιοστείους ap. Galen. vol. 3, p. 197, utrumque vitiose.]

[Περιοσφραίνομαι, Circum odoror, Odorando exploro. Schneid.]

[Περιοτρύνω, Instigo, Incito. Theod. Prodr. Galeom. 364. Boiss.]

Περιουσία, ἡ, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstantia. [Hesych.: Π., πορισμός, πλῆθος.] Π. χρημάτων οὐκ ἔχοντες. [Definitt. Plat. p. 515, D: Πλοῦτος π. χρημάτων εἰς εὐδαιμονίαν συντεινόντων. Demosth. p. 1185, 16. Παρουσία χρημάτων per περιουσία exp. Harpocr. Π. τῶν ἐπιτηδείων Plato Eryx. p. 397, B, Polyb. 3, 90, 7.] Et π. νεῶν. Et π. τῆς εὐτυχίας, Aristid. [Π. κέρδους Theophr. Char. c. 30: Ἡ αἰσχροκέρδειά ἐστι π. κέρδους αἰσχροῦ. Π. μισθωμάτων Alciphro 1, 5. Π. χρόνου ap. Dionys. A. R. 6, 52: Ποία ἡμῖν χρόνου δοθήσεται π. περὶ ταῦτα τὰ πράγματα γινομένοις;] At Polyb. plur. dixit, Τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις π. οὐ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως. [6, 18, 5: Ταῖς εὐτυχίαις καὶ

π. Isocr. p. 224, C: Τὰ ἀναγκαῖα καὶ τὰς π.] Item π. δυνάμεως, [Dionys. De Lysia jud. c. 5,] Synes. Et π. ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malam etiam partem interdum, ut Dem. [p. 358, 21]: Τοσαύτῃ π. πονηρίας χρήσασθαι. [Plato Gorg. p. 487, E: Οὔτε σοφίας ἐνδεία οὔτ' αἰσχύνης π.] At quum sine adjectione ponitur, de Abundantia opum dicitur, ut Herodian. [3, 13, 10.] Sic et ap. Aristoph. [Nub. 50] περιουσίας exp. πλούτου: Ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας. E Xen. quoque [Œc. 1, 4] affertur π. ποιεῖν pro Rem facere, Augere rem familiarem. [Plato Rep. 8, p. 554, A: Ἀπὸ παντὸς π. ποιούμενος.] Interdum vero est Luxus: ut Polyb. [4, 21, 1]: Οὐ τρυφῆς καὶ π. χάριν. Idem [ib. § 10]: Π. χάριν τὰ κατὰ μουσικὴν ἐπὶ πλεῖον ἀσκεῖσθαι. || At ἐκ περιουσίας, pro Ex abundanti, Abunde. [Aristot. Top. 3, 3: Τὸ ἐκ π. ἐστὶν ὅταν ὑπαρχόντων τῶν ἀναγκαίων ἄλλα τινὰ προσκατασκευάζηται τῶν καλῶν. Improprie Plato Theæt. p. 154, D: Ἐκ π. ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι, i. e. Animi caussa.] Dem. [p. 226, 19]: Οὗτος δ' ἐκ π. μου κατηγορεῖ, Tantum est otii nactus, ut ei abunde vacet me accusare, Bud. p. 52. [De quo l. Harpocr. s. v. Ἐκ π.: Βέλτιον οὕτως ἀκούειν, ὅτι ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω, οὗτος δ' ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος μου κατηγορεῖ, οὐ περὶ χρημάτων, ὥς οἴονταί τινες. « Thucyd. 5, 103 præcipit χρῆσθαι τῇ ἐλπίδι ἀπὸ π., i. e. uti quidem spe, veruntamen non ut præsidio palmario, sed velut adminiculo secundario. Dio Chrys. p. 423, 29, queritur Tarsenses quosdam πολιτεύεσθαι ἐκ π., i. e. remp. attingere obiter, fallendi otii ergo. Similiter οἱ ἐκ π. τοῦ πολέμου χρώμενοι Liban. vol. 1, p. 714, 10. Julian. p. 342, B: Ὅστις ἄρχοντα ὕβρισεν, οὗτος ἐκ π. τοὺς νόμους κατεπάτησεν. Philostr. p. 520, 22: Ἐκ π. ἐκράτει τὴν πρεσβείαν, Insuper obtinebat. It. p. 534, 19. » Reisk. ad l. Demosth. Diodor. 20, 59: Οὐχ οἷον ἱκανὰ πρὸς αὐτάρκειαν εἶχον, ἀλλ' ἐκ π. ἐχρῶντο δαψιλέσι πᾶσιν. Aristid. vol. 2, p. 268: Οὐ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ἐκ π. ... τὴν μνήμην τῶν ἀνδρῶν ἐποιήσατο. Ib. p. 274, 301; vol. 1, p. 386, 473. Plut. V. Luculli c. 17: Ὅπως ἐκ π. ἔχωσιν οἱ στρατιῶται σῖτον. Cum articulo Joseph. B. J. 1, 2, 5: Ξενοτροφεῖν πρῶτος Ἰουδαίων ἐκ τῆς π. ἤρξατο. || « Facile, Strabo 3, p. 158: Οὔτε ... ὑπῆρξεν ἂν καταστρέψασθαι ἐπελθοῦσι τὴν πλείστην αὐτῶν ἐκ π. » Schneid. || Τὸ ἐκ π. προοίμιον, Exordium quod sumitur a superflua actione. Hæc nimirum περιουσία hanc vim habet, ut orator in criminibus tractandis et nominandis in exordio ita fere causam constituat: *de minore crimine accuso, quum potuissem de majore*. In quo quidem æquitatis aliqua significatio est; vid. de ea re Hermog. Π. εὑρ. 1, p. 22. Eadem forma etiam in refutationibus locum habet. Itaque ἀνατροπὴ ἐκ περιουσίας occurrit ap. Apsinem Art. rhet. Π. λύσεων p. 698. *Ex abundanti* addere vel adjicere aliquid, in eadem re dicit Quintil. 4, 5, 15; 6, 2; 8, 3, 88. Ernest. Lex. rhet.] || Περιουσία, Incolumitas: ut, Τίς οὖν ἡ ταύτης π.; Dem. [p. 366, 8], Hanc incolumem esse, superesse. Bud. p. 53. [Immo sensus, Quale igitur hoc est quod Æschines fortasse dicat, ὡς Χερρόνησος τῇ πόλει περίεστι? Conf. p. 365, 21. Schaef. || Facultas. Diodor. 4, 12: Ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τοιούτῳ θηρίῳ τοσαύτην ἔχειν π., ὥστε ἐπ' αὐτῆς τῆς μάχης ἀκριβῶς στοχάζεσθαι τοῦ καιροῦ.]

Περιουσιάζω, Suppetunt mihi opes et copiæ. [Alciphro 2, 1: Ἄν μοι περιουσιάσαι (nam sic ex cod. correctum est vulgatum olim περιουσιάσαι) γένηται ὑπὸ σοῦ. Phalar. Ep. 114, p. 330: Ἐὰν τὰ τῆς πόλεως χαρίζησθε τοῖς νοσφισαμένοις ὡς περιουσιάζοντας. Eustath. Opusc. p. 222, 80: Περιουσιαστέον καὶ ὑμᾶς ὑπερθεν ἴσως μέτρου. Abundo, Crantor ap. Sext. Emp. p. 702: Εὔξαιντό τ' ἂν οἱ πολέμιοι περιουσιάζειν ὑμᾶς πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. Dionys. A. R. 6, 75: Τυρρηνίαν πολλῇ μὲν τῇ κατὰ γῆν, πολλῇ δὲ τῇ κατὰ θάλατταν δυναστείᾳ περιουσιάζουσαν. « Schol. Pindari Pyth. 2, 101. » Boiss. Excello, Diodor. Exc. p. 550, 88: Περιουσιάσαι τρυφῇ. || Abundantiam s. opes impendo. Phalar. Epist. 105, p. 300: Εἰς τίνας ἄν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν; || Med. Περιουσιάζομαι, Suppetunt mihi opes. Cornut. De N. D. c. 15, p. 162: Οὐ περιουσιάζεσθαι πάντως, ἵνα τις εὐεργετικὸς ᾖ, δέοντος. Eustath. p. 33, 12: Περιουσιαζόμενος δῶρα εἶχε διδόναι. Cum dat. Sext. Emp. p. 221: Τοῖς ἴσοις περιουσιαζόμενοι, i. e. Quorum pares sunt facultates. Eustath. Opusc. p. 254, 56: Τιθέμενος ἐν σπουδῇ περιουσιάζεσθαι τοιοῖσδε μαθηταῖς.]

[Περιουσιακῶς, Ex abundanti. Tzetz. Exeg. in Il. p. 49, 20: Ὡς μειζόνως καὶ π. κἀκ τούτου τὸν ἥρωα πολυτιμᾷ.]

Περιουσιασμός, ὁ, Possessio opum et copiarum. Hesych. περιουσιασμοῦ exp. πλήθους, Multitudinis, Copiæ. Suidæ vero [et Etym. M. p. 665, 12] περιουσιασμὸς est non solum πλῆθος, sed etiam ὕπαρξις φυσική. [LXX Psalm. 134, 4: Καὶ Ἰσραὴλ εἰς π. ἑαυτῷ. Eust. ad Hom. p. 99, 27, et sæpissime in Opusc., ut p. 16, 10; 29, 20; 31, 40, al. G. D. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 126, 13 et 139, 3 Dronk. Id. ib. p. 161, 23: Οὐ πρὸς χρήματα ἢ ἀνδραπόδων ὁρᾷ περιουσιασμούς. Greg. Nyss. t. 1, p. 408, A: Π. βασιλέων. Nic. Paphl. Laud. Hyacinth. p. 48, 23. Hase.]

[Περιουσιαστέον. V. Περιουσιάζω.]

Περιουσιαστικός, ή, όν, affertur pro Affluens, ex Hermog. [Eustath. Opusc. p. 222, 32: Τῷ π. πλεονασμῷ. « Apollon. Con. præf. p. 8, 32, περιουσιαστικώτερα, Quæ ad abundantiorem scientiam pertinent, ut interpr. Halleyus. » Hemst. Ptolem. Tetrab. p. 158, 4: Π., φιλοχρηματοῦς, Copiosos. Hase.]

Περιούσιος λαός, ap. Græcos Bibliorum interpretes, Peculiaris populus [Exod. 19, 5, Deut. 7, 6; 14, 2; 26, 18. Per ἐγκτητος exp. Suidas]: atque ita redditur et Ep. ad Titum c. 2, [14: Ἵνα καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν π., ubi Joann. Chrys. Hom. 5 exp. λαὸν ἐξειλεγμένον, οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τοὺς λοιπούς]. Hæc autem hujus signif. ratio esse putatur, quod περιουσίαν vocent Græci Ea quæ, quum supersint, a nobis reconduntur, et pro maxime propriis ac gratis facultatibus habentur. Existimaturque fictum ab iisdem Græcis interpretibus vocab., quod postea theologi Græci, sicut et D. Paulus, retinuerunt. [Περιούσιον λαὸν exercitum suum appellavit Justinianus Rhinotmetus: v. Niceph. Cpol. Hist. p. 24, C, D. Hesych.: Περιούσιον, πολύ, περισσόν, περιποιητόν. Περιούσιος, πλούσιος, πολύς. Περιουσιώτερος, Abundantior, Gl.]

[Περιοφθάλμιος, s. Περιόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui circa oculum est, s. ambit oculum, affertur ex Galeno. Angl. Galen. vol. 19, p. 436, 15: Χήμωσίς ἐστιν ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμίου ὑμένος. Hase.]

[Περιοχεύς, ὁ. Philo Belop. p. 70, 26: Π. σιδηροῦν, Interpr., Ansam ferream. Hase.]

Περιοχέω, Circumveho. Pass. Περιοχέομαι, Circumvehor. At περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur terra pedibus animantium passim eam pererrantium; velut enim ei inequitant et invehuntur. Aristot. De mundo [c. 5]: Ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχουμένη ζώοις, In qua vehuntur animalia, Vestigiis animalium calcata, Bud.

Περιοχή, ἡ, Complexio, Comprehensio, Ambitus. Theophr. C. Pl. 1, [17, 5]: Ὅσα κάθυγρα καὶ ψυχρά, καὶ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρά, καὶ ὧν αἱ π. τοιαῦται καὶ ἅμα πλείους, Quibus fructus lignoso septo numerosoque continetur putamine; nam περιοχὴ et περικάρπιον idem hic significant, sc. Involucrum integumentumque illud, quo fructus s. semen continetur, quod fructum s. semen suo ambitu comprehendit. [Adde ib. 1, 19, 2.] Quo sensu supra ex Diosc. citavi θυλάκια περιεκτικὰ σπερματίων, In quibus semina continentur, sunt. [Ἡ ἐκτὸς π. (τοῦ σώματος) Theophr. De color. § 45, p. 891. Τοῦ ὠτὸς ἡ π. Hesych. s. v. Ἕλιξ. Τὰ μεγέθη καὶ τὰς περιοχὰς τῶν σωμάτων Diodor. 1, 91. Τῇ π. τοῦ σώματος Geopon. 16, 1, 2. Χοίρους παραμηκεστέρας καὶ π. ἐχούσας 19, 6, 1. Πυροειδὴς π. de lapide igneo, qui de cœlo ceciderat, Plut. V. Lys. c. 12. Ἡ π. τῆς σφαίρας id. Mor. p. 892, E. Κρυπτικὴ π. Eustath. p. 1608, 30, de Græcis in equo ligneo latentibus. Diodor. 17, 58: Ὁ Δαρεῖος κατὰ τὰς τῶν ἐθνῶν περιοχὰς τὴν ἔνταξιν πεποιημένος, Distincto cujusque gentis ambitu.] Exp. etiam περίβολος, φυλακή, πολιορκία. Sic accipiuntur ll. in sacris literis, 1 Reg. 22, [4]: Ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ π., Quum David erat in præsidio; et [ib. 5]: Μὴ κάθου ἐν τῇ π. 4 Reg. 24, [10]: Καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ, Circumdata est urbs munitionibus; paulo post, Ἐπολιόρκουν αὐτήν· de obsidione Hierosolymæ, qua capti et abducti fuerunt a rege Babyloniæ. [Psalm. 107, 11: Εἰς πόλιν περιοχῆς, In urbem munitam, περιπεφραγμένην Symmach.

Ezech. 4, 2: Δώσεις ἐπ' αὐτὴν περιοχήν. Psalm. 140, 3: Θοῦ ... θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου. V. Albert. ad Hesych. Heliod. 2, 26, p. 90: Τῇ φύσει τῆς π.· οἷον γὰρ φρούριον ... ὁ Παρνασσὸς ἀπαιωρεῖται.] Est etiam voc. rhetoricum, i. significans q. περίοδος: Latini Ambitum, Circuitum, Comprehensionem et Complexionem itidem vocant. Cic. Ep. ad Att. 13, 25: At ego ne Tironi quidem dictavi, qui totas περιοχὰς persequi solet; sed Spintheri syllabatim. [Ulpian. ad Dem. Androt. p. 433: Π. ἐστὶ πλειόνων ἐνδόξων ἢ τῶν ἐναντίων ἐν πράξει μιᾷ ἀθροισμός. Ernest. Lex. rhet.] || Etiam Argumentum libri alicujus, i. e. Summa eorum, quæ in aliquo libro scripta sunt, paucis comprehensa: ὑπόθεσιν alio nomine Gr. appellant. Hinc Sulpicius Apollinaris sua in Terentii Comœdias argumenta, Periochas inscripsit. At Act. 8, 32: Ἡ δὲ π. τῆς γραφῆς, ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, commodius cum antiquo Interprete exponere possumus, Locus autem scripturæ, quam cum Erasmo Argumentum aut Sententia. Hebræi id Sectionem, barbari Passum scripturæ appellant. Hujus autem signif. hanc rationem dari posse Beza annotat, quod π., quum proprie significet Complexionem ac quantum uno ambitu contineri potest, optima ratione possint istæ sectiones sic etiam vocari quasi partem dicas certis terminis comprehensam et a reliquis distinctam. [Artemid. 2, 66: Κἂν ᾖ ψευδής τις ἱστορία ... ὅμοιόν τι τῇ περιοχῇ μᾶλλον ἀποδέχεσθαι ... 4, 39: Αἱ π. τῶν μυστηρίων 4, 47: Τὰς ὑποθέσεις τῶν πραγμάτων ταῖς π. ὁμοίας ποιεῖ. Schol. Thucyd. 1, 131: Τὴν τῶν γραμμάτων π., Argumentum epistolæ. « LXX Obad. 1: Περιοχὴν εἰς τὰ ἔθνη ἀπέστειλε, i. e. Mandatum. Gloss. Mss. in Proph.: Περιοχήν, ἀγγελίους. » Schleusn.]

Περίοχος, ὁ, ἡ, sequendo signif. præcedentium Ἔποχος et Πάροχος, significaret, Qui circumvehitur; exponitur tamen Munitus: quod ad περιέχω pertinet, ut περίοχος sit Qui vallo et munimento continetur et concluditur.

[Περιπάθεια, ἡ, Quiritatio. Const. Manass. Chron. 3362: Μετ' οἰμωγῆς, μετὰ βοῆς, μετὰ περιπαθείας. Schaef. Tim. Lex. Plat. p. 252: Τερθρεία· γοητεία, ἢ π. Explicatio περιπάθεια, quam etiam Etym. M. p. 752, 47, habet, quid sibi velit non intelligo. Ruhnk.]

Περιπαθέω, non solum Vehementi affectu moveor, s. commoveor, sed etiam Æstuo dubitatione, s. anxietate [Philo vol. 2, p. 49, 37: Περιπαθήσασα ὡς ἐξερρύηκα, ... ἀποδιδράσκει]: ut Bud. exp. in hoc Plutarchi loco in Antonio [c. 43]: Τοὺς δὲ τραυματίας ἐπισκόπει περιιὼν Ἀντώνιος, δεδακρυμένος καὶ περιπαθῶν. In hoc ejusd. Cæsare [c. 38]: Ἀπορούμενος δὲ καὶ περιπαθῶν, ἐκεῖνον ἐβούλευσε βούλευμα, exp. Anxius et æstuans impatientia. Bayf. autem, In anxietate constitutus rerumque difficultate. Sed illa Bud. verba significantiora sunt, et verbi vim melius exprimentia, meo quidem judicio. Apud eund. Plut. Othone [c. 17]: Περιπαθοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἑαυτούς. [V. Pyrrhi c. 30.] Quinetiam sequente particula εἰ usus est in Apophth. Lacon. [206, D]: Καὶ τῶν στρατιωτῶν συνδραμόντων, καὶ περιπαθούντων εἰ περιμένει δύναμιν ἄλλην ὡς ἀπιστῶν αὐτοῖς· ubi περιπαθοῦντες dici mihi videntur Qui valde indignantur aut etiam Qui stomachantur. Apud Philon. cum eadem particula, præcedente etiam præp. ἐπὶ cum suo dat., V. M. 3 [vol. 2, p. 176, 45]: Ἐφ' οἷς Μωϋσῆς περιπαθήσας ἦν, εἰ πρῶτον μὲν πᾶς ὁ λαὸς ἐξαίφνης γεγένηται τυφλὸς κτλ.

Περιπαθής, ὁ, ἡ, Vehementer affectus, ut exp. Bud. ap. Athen. [1, p. 6, E: Π. ὢν τοῖς ὄψοις, Studiosissimus obsoniorum, Obsoniorum cupediis deditissimus. Schweigh.] Exp. etiam Affectibus obnoxius, afferens ex Gregorio: Οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι. Suidas affert ex Polyb. [8, 20, 8]: Μεθ' ἑαυτὸν ῥίψας κατὰ τοῦ κρημνοῦ περιπαθὴς γενόμενος, ubi π. γενόμενος esse puto Dolore intolerabili affectus, Dolore impatienter affectus, vel Mœrore. [Id. 4, 54, 3: Π. ἐγένοντο ταῖς ψυχαῖς· 1, 81, 1: Π. γιγνόμενοι τῇ συμφορᾷ. Plut. V. Cimon. c. 8: Περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα· et alibi non raro: v. Wyttenb. ad Mor. p. 130, C. Scriptor argum. Eurip. Phœniss. p. xxii ed. Valck.: Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ, i. e. Plenæ funestis casibus. Ῥήτορας περιπαθεῖς, Oratores multum utentes affectibus, Longin. De subl. 8, 3.]

[Περιπάθησις, εως, ἡ, Vehemens affectus. Philo vol. 1, p. 158, 13; 2, p. 26, 9. Wakef. Id. Philo vol. 2, p. 45, 2: Συγχυθεὶς ὑπὸ τῆς π.· et p. 582, 7: Ὑπ' ἀγωνίας καὶ π., ubi ed. vett. περιπάθησις. Hase.]

Περιπαθῶς, Cum magna vi affectuum. [Hesych., Phot. et Suid.: Π., συμπαθῶς (συμπαθητικῶς Hesych.), λυπηρῶς.] Lucian. [Tim. c. 46]: Μάλα π. φίλον ἐλεγεία. [Heliod. Æth. part. 1, p. 5, 12 Cor.: Πῶς δ' ἂν φιλοίη οὕτω π.; et Joseph. De Macc. 8: Σφόδρα π. Hase.] Et περιπαθῶς ἔχω, i. q. περιπαθῶ. [Plut. V. Bruti c. 33; Alciphro 3, 66.]

[Περιπαιφάσσω, Torvis oculis circumspicio. Quint. Sm. 13, 72: Ὡς παρδάλιες λιμῷ περιπαιφάσσοντες.]

[Περιπαίω, Circum percutio. Etym. M. p. 288, 54: Ἀρπάζοντες τὰς βαλάνους περιπαίοντες ἀλλήλους ἐσπάραττον.]

Περιπαλαχθῆναι, Hesychio περιπλακῆναι. [Fort. ex περιπλαγχθῆναι depravatum. G. Dind.]

[Περιπάλλω, Circum concutio. Quint. Sm. 10, 371: Τῆς δ' ἄρα ... τρόμῳ περιπάλλετο θυμός· 14, 44: Ὑποτρομέουσα φίλῳ περιπάλλετο θυμῷ. Hymnus in Isim ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 6, 9: Περιπάλλετο δ' ἐν φρεσὶ θάμβος εἰρεσίαν ἀδίκητον ... παπταινούσαις.]

[Περιπάμπολον (?), Orac. Sibyll. 5, p. 592. Struv.]

Περιπαμφανόων, Circumfulgens, Dionys. Per. [530: Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες περιπαμφανόωσιν.]

Περιπαντελής, ὁ, ἡ, affertur pro Absolutus; sed ἀμαρτύρως.

Περιπαπταίνω, Circumspecto, Oculis lustro, περισκοπῶ. Aratus [295]: Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες. [Moschus 4, 109: Περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα πάπταινον.]

[Περιπάσσω s.] Περιπάττω, Circumquaque spargo, Conspergo, Perspergo. [Sotades comicus ap. Athen. 7, p. 293, D: Περιπάσας ὀρίγανον. Aristot. H. A. 4, 8: Ὀριγάνου καὶ θείου περιπαττομένων. Ἄλευρον περιπάττειν τῷ ὀπῷ Theophr. H. Pl. 9, 1, 7. Philo vol. 2, p. 240: Οἷς γὰρ ἂν (ἁλσὶ) περιπασθῶσι διατηροῦσι. G. D. Galen. vol. 6, p. 726, 5: Ὀλίγοις ἁλσὶ περιπασθέντες. Id. ib. p. 32, 16: Συμμέτροις ἁλσὶ περιπαττόμενον· et Antig. Caryst. Mirab. p. 81, 9: Τοὺς μύρμηκας περιπαττομένους. Activ. περιπάττουσιν ap. Galen. vol. 6, p. 533, 8; περιπάττειν vol. 14, p. 244, 16. Hase.]

[Περίπαστος, ὁ, ἡ, Conspersus. Hippocr. p. 560, 51: Τεῦτλα λιπαρὰ περίπαστα. Archestr. ap. Athen. 7, p. 293, F: Γόγγρον... ἔφθ' ἁλμῇ περίπαστον ἐν ἅλμῃ.]

Περιπατέω, Ambulo, Deambulo, Obambulo, Spatior. [Plut. Mor. p. 796, D: Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, ὡς ἔλεγε Δικαίαρχος, οὐκέτι δὲ τοὺς εἰς ἀγρὸν ἢ πρὸς φίλον βαδίζοντας.] Herodian. 4, [7, 11]: Τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν, σπανίως ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. [Aristoph. Eq. 744, Vesp. 237.] Ex Aristoph. autem affertur Lys. [709], Περιπατεῖν ἄνω κάτω, pro Cursitare sursum deorsum. [Plato Euthyd. p. 273, A: Περιπατείτην ἐν τῷ κατάστέγῳ δρόμῳ. Ἐν τῷ κήπῳ π. Epist. 7, p. 348, C. Timocles ap. Stob. Flor. 91, 15: Οὗτος μετὰ ζώντων τεθνηκὼς περιπατεῖ. Isocr. p. 11, B: Ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν. Passiv. Apoll. De synt. p. 276, 29: Περιπατεῖται ἡ ὁδός, οἰκεῖται ἡ γῆ. || « Inter deambulandum disputo. Philostr. p. 21: Οὐδὲ εἰρομένοις τις ἤκουσεν ἢ περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους· p. 302: Περιπατεῖν ἐς ἀνθρώπους ἀθύμως ἔχοντας. Diog. L. 7, 109: Τὸ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι καὶ περιπατεῖν. » Schneid.] || At vero quum dicitur a Paulo [Eph. 4, 1], περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως· et [Thess. 2, 3, 6], περιπατεῖν ἀτάκτως, item περιπατεῖν ἐν ἁμαρτίαις: itidemque quum dicit Lucas περιπατεῖν τοῖς ἔθεσι, et Marc. [7, 5], περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, his omnibus in ll., atque aliis hujusmodi, verbum περιπατεῖν, sicut et πορεύεσθαι in nonnullis, quod magis ad verbum est Incedere, metaphoram habet non Græcam, sed Hebr., i. e. ex Hebraico loquendi genere petitam; ita enim Hebræi suo הלך, quod proprie significat Ambulare, utuntur pro Vitam instituere. Quæ tamen metaph. non valde ab usu Græcæ nec Latinæ linguæ abhorret, quum illa βίου ὁδὸν et

τρίβον, hæc autem Viam, quod ei significatione respondet, dicat pro Vitæ instituto s. Vitæ genere quod aliquis tanquam viam sequitur. Posidippus in Epigr. [Anth. Pal. 9, 359]: Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Sed et ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τρέπεσθαι legimus ap. Xen. Apomn. 2, [1, 21]: Ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας, quæ Cic. ita interpr.: Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque vivendi viam sit ingressurus, datum est. Vitæ viam autem dixerunt quum alii, tum Horat. Epist. 1, 17: Contra, quem duplici panno patientia velat, Mirabor vitæ via si conversa decebit. I. e. Nova vitæ ratio.

[Περιπάτημα, τὸ, Obambulatio. Hesych. s. v. Διαβήματα.]

[Περιπάτησις, εως, ἡ, Obambulatio. Diog. L. 7, 98. Angl. Sext. Empir. p. 232, 20: Οὐδὲ π. παρὰ τὸν περιπατοῦντα. Justin. Mart. p. 470, A: Βατὴν τὴν π. Hase.]

[Περιπατητής, ὁ, Ambulator, Gl.]

[Περιπατητικός, Περιπατικός. V. Περίπατος.]

Περίπατος, ὁ, Ambulatio, Deambulatio. Plut. Symp. [p. 621, D]: Ἀκούω οὖν πολλῶν λεγόντων ὅτι πλοῦς μὲν ὁ παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἥδιστός ἐστιν. Lucian. [Navig. c. 10]: Ἐπιτείνωμεν τὸν περίπατον, Acceleremus deambulationem', i. e. Magis celeri s. citato gressu ambulemus. Et ap. [Plat. Phædr. p. 227, A: Πορεύομαι ... πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. D: Ἐὰν ποιῇ τὸν π. Μέγαράδε'] Xen. Symp. [9, 1]: Ἐξανίστατο εἰς περίπατον, Surrexit ad deambulationem, s. deambulandum. Sic ap. auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur [fin.]: Κἀγὼ δὲ ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες, ἐς περίπατον, ὅποθεν δεῦρο μετεκλήθην. Et Philosophorum περίπατοι, de quibus dicam paulo post. || Sed hoc sciendum est, περίπατον appellari Locum etiam ipsum in quo ambulamus, sicut et Latini nomini Ambulatio hanc quoque signif. tribuunt, Ambulationem dicentes pro Ambulacro. Habes autem hunc vocis περίπατος usum quum ap. alios, tum vero ap. Plut. et Athen.; ita enim quidam ap. hunc l. 5, [p. 207, D]: Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει, Summa pars navigii gymnasium habebat ambulationesque laxas pro portione magnitudinis suæ, Bud. || Disputatio philosophica, Disceptatio, Dissertatio, etiam Sermocinatio, quæ sc. fit ἐν τῷ περιπατεῖν, Inter deambulandum. Aut brevius, Disputatio ambulatoria. Qui erant cum Aristotele, inquit Cic. [Acad. 1, 4], περιπατητικοὶ dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant et sermones habere soliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Gellius 20, 4, de Aristotele loquens: Huic disciplinæ quam dixi ἀκροαματικήν, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum. Nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa, atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat; atque eam, δειλινὸν περίπατον appellabat: illam alteram supra, ἑωθινόν: utroque enim tempore ambulans disserebat. Hæc ille. Possumus autem, ut opinor, περίπατον hac in signif. Scholam etiam interpretari ex Fabio; quippe qui ita scribat 3, 1: Pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Solitos autem fuisse et ceteros philosophos disputare in suis deambulationibus, ex multis multorum scriptorum ll. discimus. Quas deambulationes, i. e. quos περιπάτους, festivissime irridet Baton comicus in his senariis [ap. Athen. 4, p. 163, B]: Τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ, Τοὺς ἀγαθὸν αὑτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἕν· Τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Ubi inter alia animadverte copulari περιπάτους cum διατριβαῖς: quod certe nobis comprobare potest expositionem scholiastæ Aristoph. Ran. [953]: Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου· hic enim περίπατος exp. διατριβή. [Hesych.: Περίπατοι, αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ λόγοι· ἢ τόποι διακινήσεων.] Dicitur autem περίπατον ποιεῖσθαι, item περίπατον ἔχειν. Plato Phædro [p. 227, A]: Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους.

Plut. De Alex. fort. [p. 328, A]: Ὅτι δηλαδὴ περὶ συλλογισμῶν οὐδὲν, οὐδὲ περὶ ἀξιωμάτων ἔγραψεν, οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχεν [συνέσχεν libri Pariss.]. Pro quo facere loco mihi videtur is quem supra ex Cic. protuli, in quo dicit, In Academia cœtus erant et sermones habere soliti. Nec enim dubitem his verbis ad interpr. horum Græcorum uti. Sed ad exprimendam vim nominis περίπατος, adderem participium Ambulans, atque ita verterem, Nec in Lyceo ambulans cœtus et sermones habuit. Nam certe a Bud. dissentio, ita hunc l. reddente, Nec in Lyceo peripateticorum more ambularit. Dissentio, inquam, quod nimium dilutam, ut ita dicam, hanc interpr. esse censeam. || Porro ut dixi περίπατον significatione generali accipi et pro Ambulatione, significante Locum in quo ambulamus s. deambulamus; ita etiam peculiariter Ambulationem philosophicam, i. e. Locum in quo philosophi deambulantes disputabant, declarari interdum hoc vocabulo sciendum est. Xen. [Mem. 1, 1, 10]: Πρωΐ γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει. Sic ap. Athen. [8, p. 354, B]: Εἶτα ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου. Quo dicitur modo Latine Scholam aperire, item Ludum: a Cic. autem et Explicare scholam. Sed quum ap. scriptores Græcos legimus περίπατον sine adjectione dictum pro Schola, intelligendum est de illa Aristotelis schola, s. Aristotelea secta, cujus facta fuit supra mentio. Plut. Symp. 8, [p. 734, F]: Ὁ δὲ Φαβωρῖνος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστοτέλους ἐραστής ἐστι, καὶ τῷ περιπάτῳ νέμει μερίδα τοῦ πιθανοῦ πλείστην. Hinc etiam οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, pro Peripateticis [ap. Lucian. Pisc. c. 43. Plut. Mor. p. 1131, E: Τῶν ἀπὸ τοῦ π. φιλοσόφων οἱ ἄριστοι. Plur. Οἱ ἐκ τῶν περιπάτων ap. Strab. 13, p. 609, 618; 17, p. 790.] Sed et uno verbo fuerunt appellati Περιπατητικοί, Qui sectam Aristotelis sequebantur, s. sectatores erant Aristotelis. Sic tamen ut et ipse Aristot. hac appellatione comprehendatur. Plut. C. Col. [p. 1115, A]: Ὅτι τούτοις τοῖς δόγμασι Πλάτωνος ἐπηκολουθήκασιν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος, καὶ πάντες οἱ περιπατητικοί. [V. Menag. ad Diog. L. 1, 17, et 5, 2.] Pro quo περιπατητικοὶ elegantissima periphrasi dicere possis, οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περίπατον ἐπιγραφόμενοι, vel τὸν Ἀριστοτέλην: ut cum περιπατητικοὶ habes οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι in isto Luciani l. [Hermot. c. 14]: Μάλα πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. Ib. [c. 16]: Οἱ περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες. Sic et in sing. dicitur Περιπατητικὸς, Peripateticus philosophus. Sed et adjective pro Ad peripateticos s. Ad peripateticorum sectam, disciplinam, philosophiam pertinens. Item π. φιλοσοφία, Peripatetica philosophia. [V. Menag. ad Diog. L. 5, 2.] Sed et π. αἵρεσις, Peripatetica secta. Aut etiam π. σχολὴ vel διατριβή: Plut. De exilio. Ibi enim quum dixisset, Ἐπὶ τοὺς σοφοὺς ἐλθὲ καὶ τὰς σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς, ἀναπέμπασαι τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοάν, τὸ παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον, subjungit [p. 605, A], Εἰ τὴν περιπατητικὴν ἀσπάζῃ μάλιστα καὶ τεθαύμακας, Ἀριστοτέλης ἦν ἐκ Σταγείρων, Θεόφραστος ἐξ Ἐρέσου, κτλ. Unde etiam discimus, π. σχολὴν s. διατριβὴν posse dici alio nomine τὴν ἐν Λυκείῳ, respiciendo tamen ad ejus auctorem et primos ejus sectatores, qui in eodem illo loco disputantes et suos docentes περιεπάτουν. [Cic. Acad. Quæst. 1, 4.] || Sed et adv. Περιπατητικῶς, Peripateticorum more. Bud. tamen περιπατητικῶς dixit etiam pro Deambulando, quum sonet proprie q. d. Deambulatorie. [Eustath. Opusc. p. 223, 48: Φιλοσοφεῖν, οὐ μὴν π. ἀναστρέφεσθαι. « Notandum jam ante Aristotelis ætatem in usu fuisse vocab. ab isto περίπατος, quatenus Scholam significat, proxime derivatum, Περιπατικός, Qui scholam habet, Scholæ magister, Scholasticus, Literarum et eloquentiæ professor, quo vocab. usus est Cebes Socraticus in Tabula Vitæ humanæ; (quem quidem egregium prorsus libellum præter rationem negant docti quidam viri Socraticum Cebetem Thebanum habere auctorem;) ubi c. 13, Περιπατικοί, quorum in locum temere Περιπατητικοὶ positi erant, ex optimis codd. restitui. » Schweigh. || Pollux 3, 93: Περιπατεῖ, ἀφ' οὗ καὶ περίπατα (?) τρέχει.]

[Περιπαύω, Circumquaque desinere facio, Undique sedo. Achill. Tat. 3, 5: Τὸ πολὺ τοῦ πνεύματος περιεπέπαυτο. Struv.]

[Περιπαχνόω, Glacie constringo. Passiv. Congelo. Orph. Lith. 520: Πάγῳ περιπαχνωθεῖσα πετροῦται. Schol. Apoll. Rh. 2, 736: Κύκλῳ περιπεπάγνονται.]

[Περιπέζιος. Περιπεζίς, ίδος, ἡ. V. Περίπεζος.]

[Περίπεζος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Πέζα:] Quod autem attinet ad præcedentia illa adjectiva [Πεζοφόρος et Ἀργυρόπεζα] quæ itidem ab hoc πέζα, i. e., habente hanc signif., derivantur, unum quidem est Περίπεζος, quod exponemus περιφρασμένος, sicut Pollux [7, 62] περίπεζα exp. περιφρασμένα. Sed fortasse non male Latine Circumdatus limbo, aut etiam Fimbriatus. At Περίπεζα Etym. [M. p. 664, 34] vult dici Quæ terræ sunt propinqua. LL. autem VV. exp. Περιπέζια, sicut et Περιπεζίδες, Ornamenta pedum, sine auctore. [Utrumque ex Polluce 5, 99.] Mutatam vero sedem accentus habens nom. Περιπέζια, explicatur ab Hesych. ταπείνωσις. [Περιπέζιος, ία, ιον, Humilis. Simpl. ad Epictet.: Τοῦ περιπεζίου τῆς ψυχῆς μέρους. Περιπεζία ὄρασις, Dionys. Areop. p. 25. « Proclus in Plat. Cratyl. fol. 128 verso cod. August. » Creuzer. Psellus Opusc. p. 149, 3. Boiss. Œcumen. In Apocal. p. 237, 14 Cramer.: Διάνοιαν μετεωρίσαι ἀπὸ τῶν περιπεζίων καὶ ἀνθρωπίνων. Hase. Eustath. p. 15, 49: Τῶν π. ὑπερεντάμενοι. Zonar. p. 1533: Περιπεζίας· παρεντής, ἐπιβάτης, καταληπτής. Hermias In Plat. Phædr. p. 102, 128. || Περιπεζίως, Humiliter. Eustath. p. 899, 56: Ὁ προπετόμενος καὶ π. εἰπεῖν προαλής.]

Περιπείρω, Circumcirca transfigo, [Adfigo, Adfixo, Gl. Hesych.: Περιέπειρον, ἔπηξαν. Περιπείρῃ, περικεντήσῃ. Phot. et Suid.: Περιπεῖραι, περικεντεῖ]: at, Περιπείρας περὶ λόγχην, Plut. Galba [c. 27], pro Infigens lanceæ: Ἐκρανῆ πᾶσι ποιῶν τὴν ἀνδραγαθίαν, περιπείραντα περὶ λόγχην, καὶ ἀναπῆλαντα πρεσβύτου πρόσωπον. Sueton. scribit a lixis calonibusque caput ejus hasta suffixum non sine ludibrio circum castra portatum fuisse. Super eadem re Dion ita scribit, Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κόντον ἀνέπειραν. Pass. Περιπαρείς, Trajectus. [Diodor. 16, 80: Τοῖς τῶν συμμάχων ξίφεσι καὶ λόγχαις περιπειρόμενοι· 19, 84: Τινὰ μὲν αὐτῶν (τῶν θηρίων) περιεπείροντο τῷ ... χάρακι. Ælian. N. A. 7, 48: Σκόλοπι βιαίῳ περιπαρείς. Περιπαρῆναι per περικεντηθῆναι exp. Suidas, addito scriptoris ignoti loco: Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κοντοὺς ἔπηξαν ὑποβρυχίους, ὥστε τὰ σκάφη τῶν βαρβάρων ἐλθόντα περιπαρῆναι. Et περιπείρω τί τινι, Circumcirca infigo, Joann. Chrys. vol. 3, p. 85, A: Ἑαυτῷ τὸ ξίφος περιέπειρε. Liban. vol. 4, p. 1081: Ὀδόντας τῇ δειρῇ περιπείροντα. Quæ exx. citat Lobeck. ad Soph. Aj. p. 398. || Metaph. Philo vol. 2, p. 411, 14: Δίκτυα, οἷς ἀνάγκη περιπείρεσθαι τοὺς ἀπροόπτως ἔχοντας· vol. 1, p. 672, 31: Δυσανταπορεύτοις βαράθροις περιπαρέντας. Valck. Clem. Al. p. 58, 13: Αὐτὸς αὐτῷ περιπείρεται, Ipse suis ratiocinits se confodit. Hemst. Athanas. vol. 1, p. 405: Τοιούτοις ἑαυτοὺς δεσμοῖς ἀσεβείας περιπείρουσι. Paulus Ep. ad Timoth. 1, 6, 10: Περιέπειραν ἑαυτοὺς ὀδύναις. Suicer. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 28, 8 Dronk.: Τὸν ἀρχέκακον ὄφιν ὡς ἐν ἀγκίστρῳ περιπείρῃ. Nil. Epist. p. 327, 9: Εἰδώλῳ αἰσχρᾶς ἐνθυμίας περιπαρείς. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 240, 41: Φόβῳ περιπαρέντες. Hase.]

Περιπελής, ὁ, ἡ, affertur pro Lividus, a πέλος.

[Περίπελος, i. e. ὁ περὶ τὸν φοροῦντα περιπελόμενος, propter etymologiam voc. πέπλος fingunt Etym. M. p. 661, 43, et Apoll. Lex. Hom. p. 543.]

Περιπέλω, s. Περιπέλομαι, i. q. in prosa περίειμι et περιγίνομαι, Supero, Superstes sum, maneo. Ac sicut ἔπλεο pro ἐπέλου dicunt per sync., ita etiam Apollon. [Rh. 3, 130] περίπλεο pro περιεπέλου, quod est περιεγένου, Superasti. Itidem partic. περιπλόμενος ab iisd. poetis usurpatur pro περιπελόμενος potius quam pro περιπολούμενος, ut quibusdam placet. [Versor circa. Hom. Il. Σ, 220: Ἄστυ περιπλομένων δηΐων. Ex quo l. Hesych.: Π., περιπολουμένων ἤγουν περιερχομένων. Apoll. Rh. 3, 1150: Τὰς δ' οὔτι περιπλομένας ἐνόησε, quod per περιούσας vel περιιούσας exp. schol. Epigr. Anth. Pal. 6, 272: Μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομένην.] In eoque περιπέλεσθαι est ad verbum In orbem fieri, h. e. In orbem et circum suum redire, In orbem

suum revolvi, s. potius in punctum illud ex quo orbis duci cœpit. Dicunt igitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, quod Lat. Vertente anno s. Volvente: item, Olim volventibus annis, pro περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Sic Virg., Redit agricolis labor actus in orbem, Atque in se sua per vestigia volvitur annus. Et rursum, Interea magnum sol circumvolvitur annum. Hom. Od. Λ, [247]: Χαῖρε, γύναι, φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· pro quo alibi περιτελλομένου δ' ἐνιαυτοῦ. [Od. Α, 16, H. Cer. 266: Π. ἐνιαυτῶν· Il. Ψ, 833: Π. ἐνιαυτούς. Hesiod. Op. 388, Th. 184.]

[Περίπεμπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca mittitur. Περίπεμπτα adverb. Æsch. Ag. 87: Τίνος ἀγγελίας πευθοῖ π. θυοσκεῖς.]

Περιπέμπω, Dimitto circum. [Herodot. 1, 48: Οἱ περιπεμφθέντες. Appian. Civ. 2, 80: Κήρυκας ἐς τὰς τάξεις πανταχοῦ περιέπεμπεν. Plut. V. Philop. c. 6: Τοὺς ἐλαφροτάτους τῶν φίλων περιέπεμψεν· V. Crassi c. 10: Μόμμιον ... κύκλῳ περιέπεμψεν. G. D. Thucyd. 5, 2: Ναῦς δὲ περιέπεμψε δέκα ἐς τὸν λιμένα περιπλεῖν. Id. ib. 3: Αἱ νῆες ἐς τὸν λ. περιπεμφθεῖσαι. Malchus Hist. p. 256, 19 ed. Bonn.: Πεζοὺς κύκλῳ διὰ τῶν ὀρῶν περιπέμψας. Hase.] Alii, Ad inquisitionem mitto.

[Περιπένομαι. V. Πένω.]

[Περιπεπλεγμένως, Perplexe, Gl. Σπειρηδὸν per π. exp. Suidas s. v. Σπεῖραι, Περιπλέγδην per π. schol. Oppiani Hal. 2, 376.]

[Περίπεπλον. V. Πάτος.]

[Περίπεπτος. V. Περιπέσσω.]

[Περιπέσσω.] Περιπέττω, Attice pro περιπέσσω, i. q. περικαλύπτω, Intego et involvo, Contego: metaph. a panificibus, qui pastam crassiorem speciosa farina circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristoph. Pl. [159]: Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. [Ubi gl. δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου.] Sic ap. Suidam [ex Theophyl. Sim. Hist. p. 43, C]: Διανοούμενοι μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίους, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανούργημα. [Sozom. H. E. 6, 26: Ἀγωγὴν σεμνότητι καὶ ἀκριβείᾳ πλείονι τὴν καινότητα περιπέττουσιν.] Plato sequente εἰς, Leg. 10, [p. 886, E]: Λόγοις δὲ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα, Speciosis verborum involucris et velamentis reddita probabiliora, s. Scite verbis involuta et velata ut sint magis persuasibilia. Lucian. dativo instrumentali præmittit etiam præp. ἐν, in Anacharsi [c. 19] dicens, Περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ab Aristoph. homo etiam dicitur se περιπέττειν re aliqua, qua nimirum vitium aliquod suum velat et occulit: in Thesmoph. [secundis fr. 310]: Ὅσαι ἔτι [Ὅσαις τι] ἑαυτὰς περιπέττουσι προσθέτοις, Comis appositiitiis suorum crinium turpitudinem velant, s. Coma appositiia sibi lenocinantur. [Clem. Al. Pædag. 3, 3: Ἄνδρες χλανίσι διαφανέσι περιπεπεμμένοι.] Ab Eod. περιπεφθεὶς usurpatur pro Delinitus, Circumventus, Deceptus, Vesp. [668]: Αὐτοὺς ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς. Schol. enim ibi exp. ἀπατηθείς. Inde verbale Περίπεπτος [περίπεμπτος codex], quod Hesych. exp. περιπεπεμμένον.

[Περιπετάδην, Explicate. Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 20: Παρασπαράδην καὶ π. ... ἀλλ' οὐ κατατμήδην καὶ συλλήβδην ἐξηγήσαντο. Schæf.]

[Περιπετάζω. V. Περιπετάννυμι.]

[Περιπεταλόω, Stagno, Gl. Scrib. Stanno cum Casaub. Anim. ad Athen. p. 21.]

[Περιπέταμαι. V. Περιπέτομαι.]

[Περιπετάννυμι.] Περιπετάζω vel Περιπετανύω, In orbem expando, etiam Circumcirca obtendo. [Hesych.: Περιπετάσας, περιβαλών. Theopomp. com. ap. Pollux. 10, 181: Κατάδεσμον ἔθηκε περιπέτασον. Eur. Hel. 634: Περιπετάσασα χέρα. Xenoph. Œc. 19, 18: Ἄμπελος ... περιπεταννῦσα τὰ οἴναρα. Ex quo Pollux 1, 243, sumsisse videtur locutionem περιπετάννυται τὰ οἴναρα. Idem 5, 36: Τὰς ἄρκυς περιπετάσθαι· quod περιπετάσαι scrib.] Æschin. [p. 64, 27]: Πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἔθηκα, καὶ προσκεφάλαια ἔθηκα, καὶ φοινικίδας περιπετάσαι, ubi videtur dicere Demosthenem, locum, in quibus legati sedebant, aulæis et tapetibus stravisse et obtendisse. Itidem Περιπετάσαντες exp. Circum explicantes, Obtendentes. [Passiv. cum accus. Diodor. fragm.

vol. 2, p. 644, 50 (ap. Georg. Sync. p. 269, A) : Φορεῖον χρυσοῦν περιπεπετασμένον πορφύραν· quod πορφύρᾳ scribendum videbatur Wessel.] Inde Περιπέπταμαι, Circumcirca expansus s. obtentus sum. Et ap. Apollon. περιπέπταται, Obtentus est. [1, 1036 : Πάντῃ δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. Theocr. 1, 55 : Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. Quint. Sm. 7, 333 : Χελιδὼν ... χήρῃ περιπέπταται ἀμφὶ καλιῇ.]

Περιπέτασμα, τὸ, Velum vel Aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur, i. fere q. περίστρωμα. Plut. Pomp. [c. 24] de luxu piratico loquens : Περιπετάσμασιν [recte παραπ. correctum] ἁλουργοῖς καὶ πλάταις ὑπαργύροις, ubi videtur loqui de Velis s. Aulæis tapetibusque quorum in navi usus est. Est etiam verbum theologicum, significans Integumentum mysticum spiritualis sensus, ap. Dionys. Areop. p. 2, teste Bud. Apud Eund. De cœl. hier. c. 1, legitur παραπέτασμα : sic enim ibi : Οὐδὲ δυνατὸν ἑτέρως ἡμῖν ἐπιλάμψαι τὴν θεαρχικὴν ἀκτῖνα, μὴ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἱερῶν παραπετασμάτων ἀναγωγικῶς περικεκαλυμμένην, ubi Maximus annotat, παραπετάσματα eum vocare τὰ σωματικῶς περὶ Θεοῦ λεγόμενα. Ibid. idem Max. dicit in propria signif. τὰ ἐν τῇ σκηνῇ παραπετάσματα, Vela quibus tabernaculum obtendebatur et obtegebatur. Exp. περιπέτασμα non solum Velum, sed etiam Cortina : et Περιπετάσματα, Aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur. [Joseph. A. J. 12, 7, 6 : Ἀπήρτησε δὲ καὶ τὰ π. τῶν θυρῶν. Porphyr. De antro nymph. p. 24, 9 : Ἱσταμένης τῆς μεσημβρίας ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὰ π. ἕλκουσιν. Hase. Βαβυλώνια π. Charito 8, 6, ubi tamen probabilius videtur παραπετάσματα, quod paullo post legitur. Eustath. p. 722, 32 : Τὸ καταπέτασμα, ὅπερ ὁ κωμικὸς (Aristoph. Ran. 938) παραπέτασμα λέγει, δυνάμενον, ὡς εἰκὸς, ῥηθῆναι καὶ περιπέτασμα, ὡς δηλοῖ ὁ ἐξηγησάμενος παρ' αὐτῷ τὸ « Ὀνόματι περιπέτουσι τὴν μοχθηρίαν » (schol. Pluti v. 159, qui περιπέτειν ἀπὸ τοῦ παραπετάσματος εἰρῆσθαι comminiscitur : nam sic vulgatum παραπετάσματος corrigendum ex Eustathio). Metaph. σεμνότητος περιπέτασμα Eustath. p. 763, 1.]

Περιπεταστὸς, ὁ, Circumcirca expansus, obtentus. Περιπεταστὸν ex Aristoph. [Ach. 1201] affertur et pro basii quodam genere.

Περιπέτεια, ἡ, Conversio, In contrarium statum mutatio : ut in tragœdiis aliisve fabulis π. dicitur Fortunarum mutatio. Aristot. Poet. [c. 6] : Τοῦ μύθου μέρη ἐστὶν αἵ τε π. καὶ ἀναγνωρίσεις. Aliquanto post, Κάλλιστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα π. γίνωνται. Itidem Rhet. 1, [c. 11] ubi quæ θαυμαστὰ sint, docet : Καὶ αἱ π. καὶ τὸ παρὰ μικρὸν σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων. Idem rursus De poet. [c. 11] περιπέτειαν sic definit : Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή· sed malim addere Subita, Repentina, ut sit Subita mutatio in contrarium, ut quum repente et inexpectato aliquis ex beato miser, ex misero beatus fit. [Sext. Emp. p. 310 : Ὑπόθεσις προσαγορεύεται ... ἡ δραματικὴ π. καθὸ ... λέγομεν Δικαιάρχου τινὰς ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων, οὐκ ἄλλο τι καλοῦντες ὑπόθεσιν ἢ τὴν τοῦ δράματος περιπέτειαν. Π. Hesych. inter alia exp. per ὑπόθεσις.] Sic accipi potest et in hoc l. Polybii, 1, [39, 9] : Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων π. συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα· quem Bud. p. 534, sic interpr., Ex supradictis autem cladibus naufragiisque Romanorum, quæ tempestatibus acciderant, evenit ut uberiores jam partes Carthaginiensium existimatioresque essent. Vide ibid. et alium l. in quo ἐπιτυχίαι et περιπέτειαι sibi opponuntur, itidemque περιπέτεια a Bud. exp. συμφορὰ et περίστασις. [De mutatione rerum in deteriorem partem Polyb. 1, 13, 11 ; 23, 1 ; 37, 2 ; 2, 56, 13. Schweigh. Dionys. A. R. 2, 6 : Μεγάλαι καὶ δειναὶ περιπέτειαι. Sic cod. Vat. : vulgo συμφοραὶ μ. καὶ δ. Id. 3, 21 : Θαυμαστὰς καὶ παραδόξους π. Plut. V. Niciæ c. 21 : Εἰς δεινὰς ἀπορίας καὶ π. καθίστη τοὺς Ἀθηναίους.] Pagina vero illam præcedente, Strabonis quendam l. [1, p. 20] affert, ubi historiam belli Trojani vocat ἀληθεῖς περιπετείας : quibus verbis innuit, bellum Trojanum ab Hom. fictum non esse, sed veram fuisse cladem illam, urbemque illam ex statu fortunato, in quo erat, revera fuisse eversam. [Id. 2, p. 100 : Τῆς κατὰ τὸν Ἰνδὸν περιπετείας.] Sic et Greg. Naz. : Διά τινα τε-

λείως ἀκούσιον π., pro Propter calamitatem quandam contra voluntatem incidentem. Ibid. Bud. περιπέτειαν interpr. Casuum varietas et rerum eventus, in Chrysost. : Ἡ γὰρ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος οὐχὶ τούτων ἐστὶ περιπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμετέρα διάνοια. In hoc vero l. Aristot. H. A. 8, [c. 2 med.] : Οἱ δὲ κάραβοι κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων, καί τις συμβαίνει περιπέτεια τούτων ἐνίοις. Eid. περιπέτεια accipiendum videtur pro θαυμάσιον σύμπτωμα. [Diodor. 3, 57 : Τοὺς ὄχλους θαυμάσαντας τὴν π. 4, 9 : Τὸ τῆς π. παράδοξον.] Sic Herm. Barb. ap. Plin. Casus mirabiles, Eventus varios, quos Græci περιπετείας et πλάνας appellant. Eustathio [p. 1396, 53] περιπέτεια est τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, Casus fortuitus [Π. καὶ συγκόρησις Polyb. 9, 12, 6. Κατὰ περιπέτειαν (oppos. κατὰ πρόθεσιν) 38, 1, 2. Αἱ ἐκ ταὐτομάτου περιπέτειαι 9, 9, 3. Schweigh.] : quemadmodum et [Phot. et] Suid. exp. non solum προπέτεια, sed etiam σύμπτωμα, σύμβασις, hæc subjungens exempla [Polyb. 40, 30] : Πάντα δ' ἦν πλήρη, ἀρχομένης φαρμακείας, τῶν ῥιπτούντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ φρέατα καὶ κατὰ κρημνῶν, ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, κἂν ἐχθρὸν ἐλεῆσαι θεασάμενον τὴν τότε περιπέτειαν τοῦ ἀνθρώπου. Idem [Polyb. 23, ubi de prospero fortunæ casu] : Τῶν καθ' αὑτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδὲ ἐκ περιπετείας, ἀλλ' ἀγχινοίᾳ καὶ φιλοπονίᾳ. Itidem accipit Petr. Victor. ap. Aristot. Poet. [c. 16] : Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν νίπτροις, βελτίους· sic interpretans, Quæ vero repentino quodam casu, ut quæ in niptris, meliores sunt. Ibid. in Comm. suo, Quæ vero repente existunt ac non meditato, ut quum Ulysses a nutrice nolens invitusque, abluente illius pedes, cognitus est, meliores ingeniosioresque sunt. Non valet igitur hic περιπέτεια mutationem illam ingentem fortunarum, sed ἐκ περιπετείας significat Casu, Fortuito, et Quia ita cecidit. [Περιπέτειαι inscriptum fuit Nicandri cujusdam opus ab Athen. cit. 13, p. 603, C : Ν. ἐν ἕκτῳ Περιπετειῶν.] Ex Diod. S. in bonam partem pro Admiranda et rara fortuna felicique. [17, 47 : Δηλώσας τὴν π. καὶ περιθεὶς τὴν βασιλικὴν στολήν.]

Περιπετὴς, ὁ, ἡ, Qui incidit, ὁ περιπεσών : cum dat. construitur, sicut verbum περιπίπτω. Plut. [V. Pomp. c. 62] : Ὁ δὲ Καῖσαρ μικροῦ ἐδέησε διώκων τοῖς ὀρύγμασι περιπετὴς γενέσθαι, Parum abfuit quin in foveas inciderit. Idem in Cic. [c. 39] : Ἦν δέος ἐμφυλίοις πολέμοις περιπετῆ γενέσθαι τὴν πόλιν· Fabio [c. 12] : Πρὶν ἀπολειφθῆναι καὶ γενέσθαι περιπετεῖς, οἷς αὐτοὶ τοὺς Ῥωμαίους ἐποίησαν, Priusquam circumvenirentur et in ea inciderent quibus Romanos affecerant, Paterentur ea quibus Romanos affecerant. [Id. Phoc. c. 33 : Τὴν πόλιν καταληψόμενος αὐτὴν ἑαυτῇ περιπετῆ γενομένην. Dionys. A. R. 2, 17 : Ἡ Ῥωμαίων πόλις ... τοσούτοις π. γενομένη κινδύνοις. Iambl. V. Pyth. p. 384 : Π. γενόμενον τῷ τῆς φθισιώδους πάθει. Suidas : Περιπετὶς, περιπίπτοντες. « Ἀλλήλοις π. γινόμενοι ἀπώλλυντο. » Kai αὖθις « Π. γίνονται βοτάνῃ τινὶ θανασίμῳ » ἀντὶ τοῦ, ἀκουσίως περιπίπτοντες. Idem et Phot. Περιπετῆ γενέσθαι exp. περιπεπτωκέναι. Sic Arrian. Anab. 4, 8, 16 : Π. Ἀλεξάνδρῳ γενέσθαι Κλεῖτον.] Quod vero idem [Plut.] dicit [V. C. Gracchi c. 11 extr.], Ἵνα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ ζητουμένου γένηται, redditur potius, Ne in crimen incurreret : sicut et ap. Hermog., Περιπετεῖς γὰρ ἑαυτῶν ἄμφω γίνονται λόγοις, Bud. interpr. In verba sua uterque incurrit, i. e. Uterque suis ipsius verbis redarguitur. [Demosth. p. 1490, 3 : Μὴ με καταστήσῃς ἀηδεῖ καὶ δεινῷ μηδενὶ περιπετῆ.] Ἔχεις τῷ περιπετὴς κατηγορεῖ, Soph. Aj. [907] dicit pro ᾧ περιπέπτωκε, In quod incidit, procubuit. [Sic exp. Eustath. p. 644, 57.] Περιπετὴς ab Eod. usurpatur simpliciter pro πεσὼν, Qui cecidit s. corruit, Ant. [1223], ubi narrat Hæmona circumfusum Antigonæ, et complexum illam, ita in tumulo repertum fuisse : dicens, Ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον. [Πέπλοισι περιπετῆ (Iphigeniam) ap. Æsch. Ag. 233 schol. exp. περιεσκεπασμένην, Involutam.] || Περιπετὲς περιπεσόντες, προπετεῖς. περιεχόμενοι [περιεχόμενοι Blomf. ad Æschyli l. c.], ἐναντίοι, Hesych. || Res vero περιπετεῖς dicuntur, in quibus περιπέτεια facta est, In contrarium statum lapsæ. Eur. [Andr. 983] : Περιπετεῖς τύχαι. Herodot. [8, 20] : Περιπετέα πρήγματά σφι ἐποιήσαντο, Fecerant ut res suas

in contrarium statum reciderent. Alii, Res sibi ipsis obscuras effecerant. [Lex. rhet. p. 296, 19 : Περιπετῆ· τὰ πρὸς τύχην καὶ αὐτομάτως καὶ ὡς ἔτυχε γινόμενα.]

Περιπέτομαι, Circumvolo. [Aristoph. Av. 165 : Μὴ περιπέτεσθε· 1719.] Lucian. [Halc. c. 1] : Περιπέτεσθαι τὰ πελάγη. [Clem. Al. s. v. Περιποτάομαι citandus. G. D. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 81, 22 Dronk. : Τὸν ἔρωτα ἐκεῖ περιπτάμενον. Phot. Bibl. p. 400, 34 : Κόρακες περιπετόμενοι. Hase. Figur. Lucian. Q. hist. conscr. c. 1 : Τοῦ Περσέως ἔτι ... τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. || Forma minus probata Περιπέταμαι ap. Aristot. H. A. 9, 1, p. 609, 14 : Τὰ ἄλλα ὄρνιθα τὴν γλαῦκα περιπέταται· quod περιπέτεται potius scribendum. G. D.]

[Περιπετρίζω.] Περιπετρίζεσθαι, Hesychio περικρούεσθαι, Allidi.

[Περίπετρος, ὁ, ἡ.] Περίπετρον Hesych. affert pro πανταχόθεν ἐξέχον, ut sit Undique habens eminentes petras s. rupes.

[Περιπέτω. V. Περιπέσσω.]

Περιπευκὴς, ὁ, ἡ, Peramarus. Hom. Il. Λ, [844] : Ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές. Ubi Eust. annotat περιπευκὲς habere epitasin τοῦ ἐχεπευκὲς, de quo supra dictum fuit. [Hesych. : Περιπευκὲς, ἢ περίπικρον (vitiose), περισσῶς πικρὸν, διὰ τὸ χρίεσθαι· πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη.]

[Περιπεφρασμένως, Prudenter, Perite. Hesych. s. v. Πεφραδέως.]

[Περιπεφυλαγμένως, Caute. Erotian. p. 66. Boiss.]

[Περιπηγὴς, ὁ, ἡ, Circum concretus. Nicand. Al. 107 : Γερραίης λιβάνοιο χύσιν περιπηγέα θάμνοις. Schol. : Ἐπεὶ περίκειται τοῖς κλάδοις τὸ δάκρυον τῆς λιβάνου. Hesych. : Περιπηγεῖς, περιπαγεῖς, ἐμπαγεῖς. Scrib. Περιπηγέα. G. Dindorf.]

[Περίπηγες (περιπυγὶς Musur. contra seriem), πόρνος, μαχλος, Hesych. « Ordo postulat περιπηγάς. » Is. Voss. Περιπυγὴς Guyet.]

[Περίπηγμα, τὸ, Lignum defixum. Philo in Math. vett. p. 78. Schneid. Hero Belop. ib. p. 127, 4 : Καὶ συνδήσαντες ἀμφότερα ἐπὶ π. διὰ κανόνων. Hase.]

Περιπήγνυμι, Circumquaque compingo et coagmento, figo s. defigo, congelo et concrescere facio. Vide Ἐπίπηγνυμι. [Plut. Mor. p. 433, B : Τὴν τέφραν προσπλάττουσι τῷ βωμῷ καὶ περιπηγνύουσι ... παραχέοντες ὕδωρ· 966, D : Περιπήγνυσι τῷ σώματι χιτῶνα. Passivo Aristoph. fr. 286 : Ἡ καρδοπείῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα. Ælian. N. A. 15, 10 : Ἄγκιστρα περιπαγέντα τοῖς ἰχθύσι. Xenoph. Anab. 4, 5, 14 : Τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο, i. e. Gelu adstricti pedi adhærebant. G. D. Galen. vol. 6, p. 495, 10 : Τὸ παχύτατον τοῖς λίθοις περιπήγνυται· et 18, part. 1, p. 597, 6 : Τὰς ἔξωθεν αὐταῖς περιπηγνυμένας σάρκας. Id. vol. 6, p. 772, 1 : Αἱς περιπέπηγεν ἡ σαρκώδης οὐσία. Hase. || Circumdo septo. Pind. Ol. 10, 54 : Περὶ δὲ πάξαις (τὸ ἄλσος)· quod schol. exp. περιορίσας, περικυκλώσας, περιφράξας. || Περιπήσσω (v. Περιπέττω), idem. Circumfigo, Gl. Strabo 12, p. 568 : Περιπήττεται ῥᾳδίως τὸ ὕδωρ παντὶ τῷ βαπτισθέντι εἰς αὐτὸ, Concrescit circum.]

[Περιπηδάω, Circumsilio. Lucian. Anach. c. 31 : Περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε.]

[Περιπήδησις, εως, ἡ, Saltus qui circumcirca fit, Dissultatio, Galen. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Περιπηλόω, Luto circumlino. Galen. vol. 13, p. 431 : Χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντες, εἶτα περιπηλοῦντες ἕψειν. G. D. Id. Galen. vol. 14, p. 441, 3 : Περιπήλωσον τὸν τόπον. Olympiodor. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 502, 20 : Περιπηλώσας καὶ πωμάσας ἄνωθεν τὴν χώνην. Hase.]

[Περίπηξις, εως, ἡ, Concretio. Π. τῶν ἁλῶν Strabo 12, p. 568.]

[Περιπήσσω. V. Περιπήγνυμι.]

Περιπηχύνομαι, Ulnis circumdo, ut Stat. loquitur : quomodo et Claud., Niveis reducem complectitur ulnis : quibuscum confer duos Homeri locos in Πῆχυς citandos. Item ap. Suid. περιπηχυνάντες, ex Callim., quod exp. περιπλέξαντες [περιπλεξάμενοι. Προσπηχύναντο Callim. H. in Jov. 46, quod Ernestio περιπηχύναντο scribendum videbatur.]

[Περιπιαίνω, Undique pinguem reddo. Dionys. P. 1071 : Τὴν μὲν (γαῖαν) πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι.]

[Περιπίεσμα. V. Περίπτισμα.]

[Περίπικρος, ὁ, ἡ, Valde amarus. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 225 ; Const. Manass. Chron. 3055, Amat 9, 61. Boiss.]

[Περιπιλόω, Obduco. LXX Reg. 3, 6, 20 : Περιεπίλησε τὸν οἶκον ἔνδοθεν χρυσίῳ· ubi alii interpretes περιέσχεν vel ἐπετάλωσεν.]

[Περιπίλναμαι, Celeriter moveor. Apollin. Metaphr. p. 201, 252.]

Περιπίμελος, ὁ, ἡ, Pinguedine obductus, Pinguis, πιμελώδης, Pollux [2, 233. Oribas. p. 10 ed. Matth.]

[Περιπίμπλημι, Undique impleo. Plato Theæt. p. 156, E : Λευκότητος περιεπλήσθη. Xenoph. Hell 3, 2, 28 : Περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν.]

Περιπίμπρημι, Concremo. [Thucyd. 3, 98 : Τοὺς δὲ πλείους ... πῦρ κομισάμενοι περιεπίμπρασαν. Circum aduro. Xenoph. Cyneg. 10, 17 : Ἄκρα τὰ τραχώματα περιπίμπρα. Dio Cass. 51, 24 : Περιεπρήσθησαν.]

[Περιπιπράσκω. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 432, 16 : Ἀποκηρυχθήσεται· περιπραθήσεται (παραπρυχθήσεται Eudemus). Scribendum vel πραθήσεται vel πεπράσεται. Glossa ex Theopompo sumta. Pollux 3, 124 : Ἀποκηρυχθήσεται δὲ καὶ πεπράσεται Θεόπομπος εἴρηκεν ὁ κωμικός. G. Dind.]

Περιπίπτω, proprie q. d. Cado circum, [Circumcirca versor, Eratosth. ap. Achill. Tat. In Arat. p. 155 : Αἱ δὲ δύο (ζῶναι) ἑκάτερθε πόλοις περιπεπτηκυῖαι] : sed ponitur potius pro Cado super, et incumbo : Περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Aristoph. [Vesp. 523], Cadam super ensem, Incumbam ensi, gladio. Plut. Othone [c. 17] : Ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Dicitur autem et de eo qui non consulto, sed casu id facit : Herodian. [5, 6, 22] : Ἐν δὲ ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατιωτῶν περιπίπτοντες. || Incido. [Hippocr. p. 9, 28 : Πόνοισι ἰσχυροῖσι καὶ νούσοισι περιπίπτοντες.] Νοσήματι περιπίπτειν, Xen. Cyrop. 6, [2, 27], Incidere in morbum : Ὡς οὖν μὴ ἐξαπίνης ἄσιτοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. Itidemque νόσοις περιπίπτοντες, Herodian. 3, [9, 11] : Καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic πάθει περιπίπτειν, Thuc. [2, 54.] Et, Τοιούτοις κακοῖς περιπεσεῖν. Isocr. Ad Phil. [p. 94, B] : Τοὺς δ' ἄλλους τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς κτλ. Idem dicit etiam [p. 145, A ; 263, B] μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν, simulque ταῖς ἐσχάταις αἰσχύναις. [Et inversa structura Aristoph. Thesm. 271 : Ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν. Leo Diac. Hist. p. 78, 12 : Λέγεται Πέτρον ... ἐπιληψίας πάθος περιπεσεῖν· ubi Hasius probabiliter πάθει corrigit.] Itidemque Xen. Hell. 7, [3, 9, et Dionys. A. R. 10, 36], Αἰσχύνῃ περιπίπτουσιν. [Eur. Hec. 498 : Αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ. Herodot. 6, 16 : Τοιαύτῃσι περιέπιπτον τύχῃσι. Heraclid. ap. Athen. 12, p. 523, F : Ἡ πόλις περιπέπτωκεν ἀτυχίαις. Plato Leg. 3, p. 682, E : Περιπεσόντες μουσικῇ τε καὶ ταῖς μάθαις.] Necnon συμφοραῖς περιπίπτειν [Plato Leg. 9, p. 877, C]. Dem. autem dixit etiam, συμφοραῖς περιπίπτειν ὑπό τινος, C. Mid. [p. 546, 1] : Τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, ubi ideo Budæus reddit verbo passivo Dejectus est, addens tamen et Decidit. Talem autem constr., quæ alioqui verbo passivo convenit, habes et in aliis quibusdam verbi πίπτω compos. [Herodot. 6, 106 : Πόλιν δουλοσύνῃ περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων.] Sed invenitur περιπίπτειν junctum quibusdam etiam dativis, cum quibus potest et alio verbo reddi quam Incidere : ut περιπίπτειν ὑποψίᾳ [τυραννίδος] ap. Plut. Pericle [c. 7], non solum Incidere in suspicionem, sed et Venire in suspicionem, sequendo Latinæ linguæ consuetudinem, reddi potest. Bud. interpr. et verbo Recidere, quum ap. Gregor., Ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ, vertit Recidam in crimen intemperantiæ. Sed quum dicitur περιπίπτειν τραύματι a [Polyb. 2, 69, 2, et] Plut. Alcibiade, et in Popl. [c. 16], itidemque περιπίπτειν πληγῇ [Polyb. 3, 116, 9], in Camillo [c. 2], tunc nullum eorum verborum adhibere interpretationi possumus : sed quamvis περιπίπτειν τραύματι sonare videatur ad verbum Incidere in vulnus, reddere tamen cogimur Accipere vulnus. Alioqui utendum circumlocutione esset ad exprimen-

dam vim verbi περιπίπτειν, et pro τραύματι περιέπεσε, dicendum, Contigit ei ut vulnus acciperet. [Herodot. 1, 96 : Πρότερον περιπίπτοντες ἀδίκοισι γνώμῃσι. Plut. Mor. p. 1090, D : Περιπεσεῖν ταῖς ἄλλων ἀδικίαις.] || Περιπίπτω capitur etiam pro Incido, et Offendo, Obviam fio, sicut περιτυγχάνω, Bud., nullum tamen exemplum afferens. [Herodot. 6, 105 : Τῷ δὴ ... ὁ Πὰν περιπίπτει· 8, 94 : Περιπίπτειν σφι κέλητα· 6, 41 : Οἱ Φοίνικές οἱ περιπίπτουσι τῇσι νηυσί· 8, 16 : Ταρασσομένων τῶν νεῶν καὶ περιπιπτουσέων περὶ ἀλλήλας. Schweigh. Epist. Socr. p. 38, 23 : Ἤδη μοι καὶ Πλάτωνος περιέπεσε σύγγραμμα. Valck.] At in VV. Ll., ex Thuc. [8, 103 : Δύο ναῦς ... αἳ] περιέπεσον αὐτοῖς, Offenderunt ipsos, Inciderunt in ipsos. Et ex Dem. [p. 1264, 27] : Περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι, Qui in petulantes inciderit. [Polyb. 1, 76, 8 : Οἱ τοῖς κατόπιν ἐπιφερομένοις περιπίπτοντες.] || Incurro, ut προσπίπτω, nisi quod Ad extremum incurrere, et quodam circuitu revolvi significat, Bud. p. 533, afferens ex Gregor. In Jul. : Ἔδει γάρ σε πολλοῖς ἐγχειροῦντα καὶ παρανόμοις κακοῖς, εἰς τοῦτο ἐπαχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σαυτῷ προδήλως περιπεσεῖν. Addit vero et hanc interpr., Tibi ipsi tandem male consulere, In teipsum secus quidpiam statuere et admittere. Sed idem exemplum paulo post rursus afferens, vertit, In teipsum incurrere, De te male consulere, Tecum ipsum pugnare. Idem p. 431 ex eod. l. affert περιπίπτειν ἑαυτῷ pro Agere ita ut rei exitus in perniciem agentis cedat. [Herodot. 1, 108 : Μή σὺ ἑωυτῷ περιπέσῃς, Ne tua ipsius culpa in malum incidas. Thucyd. 2, 65 : Αὐτοὶ ἐν σφίσι περιπεσόντες ἐσφάλησαν. Schweigh.] Præcedit vero ex eod. Gregor. In Jul. : Οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, quem l. affert et p. 533, quod reddit, In semetipsam incurrens, Ipsa sibi contraria. Ceterum ut in priore illo Gregorii l. περιπίπτειν σαυτῷ reddit etiam Tecum ipsum pugnare, sic et ap. Chrysost., περιπίπτειν ἑαυτῷ vertit Secum pugnantia dicere, Sibi ipsi contradicere : sic tamen ut alicubi significet etiam Secum pugnantia agere, Comm. in 1 Ad Cor. 1 : Καὶ ἵνα μὴ δοκῇ ἑαυτῷ περιπίπτειν, οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδεὶς σοφός, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σοφοί. [Sic Lucian. D. mort. 26, 2 : Ὅρα μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, Vide ne tecum ipse pugnes. Schweigh. Æschin. p. 47, 13 : Ἐτόλμησε δ' εἰπεῖν ὡς ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω. Valck. Liban. Epist. 608, p. 292 : Ἔοικα ... τῷ ἐμαυτοῦ περιπεπτωκέναι νόμῳ. Cum ὑπὸ Theophr. C. Pl. 6, 17, 13 : Καὶ γὰρ ταῦτα ὑπὸ τὴν αἰτίαν τὴν αὐτὴν περιπίπτειν· quod ὑποπίπτειν dixit 4, 6, 19. || « Π. εἰς ..., Mutor, Convertor in ... Polyb. 3, 4, 5 : Οὐκ ὀλίγοις τὰς ἐκπληκτικωτάτας περιπετείας εἰς τὴν τοῦ συμφέροντος περιπεπτωκέναι μερίδα. » Schweigh.]

[Περίπτισμα. V. Περίπτισμα.]

[Περιπισσόω s. Περιπιττόω, Pice circumlino. Hesych. s. v. Περικωνέω citatus.]

[Περιπίτνω, i. q. περιπίπτω. Æsch. Sept. 834 : Κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει (libri περιπιτνεῖ) κρύος, i. e. Circumfunditur.]

[Περιπλάζομαι, Oberro. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 300 : Ἐκάθη ... ἆθλα γεγένηται, ὅθεν κἀκεῖθεν περιπλαζομένη. Boiss.]

Περιπλανάω, Errabundum circumago. Pass. [med.] Περιπλανῶμαι, Errabundus circumeo, Erro circum, Oberro, etiam Pererro. [Herodot. 4, 151 : Περιπλανώμενοι τὴν Λιβύην. Plotin. p. 347, D.] Xen. Cyrop. 1, [3, 5, de variis cibis gustandis] : Περιπλανώμεθα ταῦτα, Per hos anfractus vagamur. [Dionys. De adm. vi Demosth. c. 50 : Περιπεπλανημένα μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἀτάκτους ἐμπεριλαμβάνουσα (λέξις), Vagas dimensiones. « Theodor. Prodr. Amar. p. 442 Gaulm., 117 med. Duth. : Ἡ ὠχρὰ περιεπλανᾶτο τὸ πρόσωπον. » Boiss. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 60, 12 Dronk. : Ὧδε κἀκεῖ περιπλανῶμαι. Phot. Epist. p. 361, 37 : Περιπλανώμεθα· 76, 24 : Περιπλανᾶσθαι· 285, 39 : Τυφλὸς τῷ φωτὶ περιπλανώμενος. Lucian. Hermot. c. 4 : Ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι π. Id. ib. c. 59 : Κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστεῖν καὶ π. Hase. || Circumdo. Pind. Isthm. 6, 69 : Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θηρός. Schol. ἀντὶ τοῦ περικεῖται (scrib. περίκειται) ἢ περιλαμβάνει. G. Dindorf.]

[Περιπλανής, ὁ, ἡ, Oberrans, Vagus. Plut. Mor. p.

1001, D : Ἡ σκεδαστὴ περὶ τὰ σώματα καὶ π. (οὐσία) τὸ αἰσθητὸν παρέσχεν.]

Περιπλάνησις, εως, ἡ, Vagus circuitus, Oberratio. Greg. Naz. [Const. Manass. Chron. 1466. De errore mentis, Theodor. Metoch. p. 276 : Μεγίσταις ἀσχολίαις φροντισμάτων καὶ περιπλανήσεσιν· 580 : Π. οὐκ εὐτυχοῦσα τῆς ἀληθείας. G. D. Gregent. Disp. cum Herb. p. 43, 13 : Βαβαὶ τῆς π. Hase.]

[Περιπλάνιος, ὁ, ἡ, i. q. περιπλανής. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 736 : Περιπλάνιον βίον ἕλκειν.]

[Περίπλασις, ἡ, Circumpositio. Galen. vol. 6, p. 690, 5 : Προψυχθὲν αὐτὸ (τὸ ὀξύγαλα) διὰ χιόνος περιπλάσεως, Circumdata nive refrigeratum. Greg. Nyss. t. 2, p. 853, C : Τὴν τῶν σαρκῶν π., Obductionem. Hase.]

[Περίπλασμα, τὸ, Id quod circumlinitur, Emplastrum. Eustath. p. 976, 50 : Τὸ ἐκ ψιμυθίου π. Nilus Epist. p. 18. Π. ἁπαλὸν schol. Jo. Climaci p. 179. G. D. Figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 151, C : Μὴ πρόσχῃ τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ· π. ἐστι τοῦτο, Is est tanquam velum. Hase.]

Περιπλάσσω, vel potius Περιπλάττω, Illino. Item, Obduco, Obtego, Bud. ex Theophr. H. Pl. 9, [20, 2] : Διόπερ ὅταν διδῶσι τὸ πέπερι, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι· καίει γὰρ ἄλλως τὸν φάρυγγα. [Plut. V. Cim. c. 18 : Τοῦ αἵματος τὸ πηγνύμενον ... τοῦ ποδὸς περὶ τὸν μέγαν δάκτυλον περιέπλαττον. Artemid. 5, 28 : Πηλῷ π.] Et pass. Περιπλάττομαι, ex Aristot. Probl. [20, 18] : Ἐμφυτεύεται γὰρ περὶ τὸν φλοιόν, καὶ περιπλάττεται πηλῷ. [Id. H. A. 9, 37 : Τῇ φωλίδι ἡ μύξα ... περιπλάττεται περὶ αὐτήν. Περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις Eubul. ap. Athen. 13, p. 557, F. Πᾶν τὸ περιπλασσόμενον τοῖς σπλάγχνοις schol. Nicandri Al. 95. Γράμματα ἐν χαλκῷ στέατι περιπλασσόμενα Eunap. ap. Suid. s. v. Στέατι. Hemst. Schol. Luciani Jov. trag. c. 33. Boiss. Figur. Menand. ap. Stob. Flor. 73, 43 : Ὅταν τι περιπλάττωσι (αἱ γυναῖκες) τοῖς χρηστοῖς λόγοις. || Affingo. Plato Rep. 9, p. 588, D : Περίπλασον ... αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα. Ib. E : Περιπέπλασται.]

[Περίπλαστος vitiose pro παράπλαστος, quod v.]

[Περιπλαταγέω, Circumstrepo. Quint. Sm. 7, 500 : Σμαραγδαλέον δ' ἄρα πάντα περιπλατάγησε θέμεθλα.]

Περιπλέγδην, Circumplexu, Circumplectendo, Circumplicando se. [Lucian. Amor. c. 12.] Epigr. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 259, 7 : Ὅς σε π. ἔχε πήχεσι· et ib. 255, 16. « Oppian. Hal. 2, 376 ; 4, 152. Nonn. Dion. 2, 271. » Wakef. Christodor. Anth. Pal. 2, 1, 18, de statua Aristotelis : Ἱστάμενος δὲ Χεῖρε π. συνέεργεν. Hase. Eustath. Opusc. p. 105, 63 : Π. ἐμφύεσθαι. Vitiose pro περιπλέγδην ap. Hesych. s. v. Περιπλέξ.]

[Περίπλεγμα, τὸ, Hesych. Wakef.]

Περιπλέγνυμι, Circumplico, i. q. περιπλέκω. Et Περιπλέγνυμαι itidem Circumplico, Circumplector. Ap. Suid., Περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, quod ipse exp. περιπλεκόμενος, Circumplectens et deosculans. [Quam gl. om. codd. Par. A et Leid. « Eustath. p. 1456, 14 : Ἐν τῷ ἀλλήλοις συναντᾶν ... περιπλεγνυμένοις ἠρέμα. » Wakef.]

[Περιπλεῖος. V. Περίπλεος.]

[Περιπλεκής, ὁ, ἡ, Circumplicatus. Nonn. Dion. 12, 199 : Χερσὶ περιπλεκέεσσι μέθης ὠδῖνα πιέζων· 36, 368 : Θηκτὰ περιπλεκέων ἐχενηΐδος ἄκρα γενείων.]

[Περιπλεκτικός, ἡ, όν, Circumplicans. Galen. vol. 19, p. 131, 6 : Ἀπαρτημάτων π. Hase.]

[Περίπλεκτος, ὁ, ἡ, Perplexus, Implicitus. Theocr. 18, 7, de puellis saltantibus : Ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι ποσσὶ περιπλέκτοις· ubi cod. Paris. περιπλέκτοις : quæ lectio si admittatur, pedes intelligendos esse monet Heyn. ad Hom. vol. 8, p. 383, non divaricatos, sed firmiter utrinque impactos, insistentes.]

Περιπλέκω, Circumplico, ut Cic., Si anguem vectis circumplicasset, et, Puerum circumplicatum serpentis amplexu ; Circumplector. [Theophr. H. Pl. 5, 15, 6 : Περιπλέκουσι τὰ νέα φυτά.] Pass. Περιπλέκομαι, Circumplicor. [Theophr. C. Pl. 5, 5, 3 : Περιπλακεῖσα συμφύεται. De amplexu] Hom. Od. Ψ, [33] : Ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, Vetulam amplexu circumplicavit, Vetulam amplexa s. circumplexa est. Σ, [313] : Τῷ ῥα (sc. malo navis fractæ) περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι. [Callim. Epigr. 46 : Μή δή με περίπλεκε. Id. H. in Del. 110 : Περιπλέξασθε γενείῳ λισσόμεναι. Plut. V.

Cat. maj. c. 14 : Μάνιον ... θερμὸν ἀπὸ τῆς νίκης ἔτι θερμῷ περιπλακέντα πολὺν χρόνον ἀσπάζεσθαι· 17 : Αὐτῷ ... τὴν γυναῖκα περιπλακῆναι· Mor. p. 62, D : Φωνὰς ... ἐταιρούσης καὶ περιπλεκομένης (adulatoris). Dionys. A. R. 8, 54 : Περιπλέξασα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τοὺς πόδας τοῦ Μαρκίου.] Aristot. De gen. anim. 1, [7] loquens de coitu serpentium : Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς παραπτώσεως· ut Plin. 10, 62 : Coeunt complexu, adeo circumvolutæ sibi ipsæ, ut una existimari biceps possit. Quibuscum conf. ll. duos in Ὀχεύομαι citatos, alterum de serpentibus itidem, alterum de anguillis. [Aristot. H. A. 5, 18 : Τὰ φαλάγγια ... περιπεπλεγμένα ἐνί τινι.] At ex 2 Reg. 18, [9] : Περιεπλάκη ἐν τῇ δρυΐ, Adhæsit quercui. [Plut. Mor. p. 407, B : Ἔπη καὶ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς οἷον ἀγγεῖα τοῖς χρησμοῖς περιπλέκοντες. Xenoph. Mem. 3, 11, 10, de meretrice : Δίκτυον ... μάλα εὖ περιπλεκόμενον ἔχει, τὸ σῶμα. || Implico. Plato Polit. p. 265, C : Ἔσται σοι περιπεπλεγμένον μᾶλλον τοῦ δέοντος.] || Περιπλέκειν, Involvere orationem verbis et contegere, seu, ut Quintil. loquitur in præf. l. 8., Sensum obumbrare. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 3, 22 : Αἰσχυνόμενος περιπλέκει τὴν συμφοράν· ἐν συνουσίᾳ χρῶ.] Περιπλέκειν, inquit Bud. p. 617, Aliquam sententiam, quam aperte dicere non audemus, verborum involucro obtegere, et tamen ἐμφατικώτερον dicere : ut si quod turpe flagitium et obscœnum objicimus adversario, quod sine aurium offensione dici non potest : Φυλαττόμενοι γὰρ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ λόγου, αὐτῷ τῷ περιπλέκειν δηλοῦμεν ὃ θέλομεν, μετ' εὐπρεπείας, ut inquit idem Hermog. Aliquanto post hunc l. Æschinis affert ex Orat. in Timarch. [p. 8, 15] : Φανήσεται οὖν οὐ μόνον ἡταιρηκώς, ἀλλὰ μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δεῖ περιπλέκειν, ὅλην τὴν ἡμέραν πεπορνευμένος· quibus verbis significat, se δι' ὅλου τοῦ λόγου περιπλέξαντα διὰ τὴν αἰσχρότητα, tandem victum indignitate rei, eo prorupisse ut diceret πεπορνευμένος. [Galen. vol. 8, p. 162 : Σαφῶς, μηδὲν περιπλέκων. Epictet. Diss. 2, 19, 27 : Τί γὰρ δεῖ περιπλέκειν ; Dio Chr. vol. 1, p. 316 : Οἱ ψευδόμενοι, ἐμπλέκοντες καὶ περιπλέκοντες.]

Περίπλεξις, εως, ἡ, Circumplexus, Amplexus. [|| Implicatio. Achmes Onir. p. 188, 10. Id. ib. p. 176, 1 : Μετὰ τὴν π. ἔκλασε τὸν κλάδον. Hase.]

Περίπλεος, et Περίπλεως, ὁ, ἡ, Attice, Plenus, Refertus, Valde plenus. [Suid. : Περίπλεων (—ον Phot.), πλήρη. Καὶ περίπλεως.] Diosc. : Κλωνία φύλλων περίπλεα. Et περίπλεων φύλλοις, ap. Eund. [Aristot. H. A. 7, 4 : Περίπλεων μυξώδους τὸ παιδίον γλισχρότητος. Julian. Æg. Anth. Pal. 6, 28, de reti, cujus oræ plumbum est appensum, ut illud deprimat : Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλεα (cod. Pal. περίπλεῖα) κύκλα μολίβδῳ.] At Περίπλεως ψυχὴ σώματος, ex Plut. Rom. [c. 28] affertur pro Oppletus corpore animus. [Id. V. Dion. c. 39 : Τὴν ἀκρόπολιν περίπλεων πολεμίων οὖσαν. Id. Mor. p. 159, B ; 161, E, al. Κνήμας et μηροὺς περιπλέους Aristot. Physiogn. c. 6, p. 810. || Superfluus. Xenoph. Cyrop. 6, 11, 33 : Ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ξύλα περίπλεα καὶ ἅρμασι καὶ ἁμάξαις.] Item Περιπλεῖς ap. Hesych., quod exp. λίαν πλεονάκις, Valde sæpe. Nisi forte distinguendum sit inter λίαν et πλεονάκις. [Glossa ex Hom. Il. Λ, 395 petita : Οἰωνοὶ δὲ περιπλέες ἠὲ γυναῖκες, ubi recte ex aliis libris correctum περὶ πλέες.] Quod autem ex Apollonio affertur adv. Περίπλεον pro Abunde, videri possit esse potius ex πλέον comparativo, juncto cum περί. [Est adjectivum 1, 858 : Ἄστυ ... καπνῷ κνισήεντι περίπλεον.]

[Περιπλευμονία et reliqua composita v. s. Περιπνευμ—.]

[Περιπλευρίδιον, τὸ, anon. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 514, pro παραπλευρίδιον, quod v. G. Dind.]

[Περιπλευρίζω, Amplector. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 3 : Περιπλευριεῖς· σημαίνει τὸ περιπλακῆναι καὶ συγκοιμηθῆναι.]

[Περιπλευριτικός, ἡ, όν, Valde laborans pleuritide. Hippocr. p. 201, A.]

[Περίπλευρος, ὁ, ἡ, Latera circumdans s. cingens. Eurip. El. 472 de lorica : Π. κύτει.]

Περιπλέω [et Ion. Περιπλώω], Circumnavigo, Navigando obeo s. ambio. [Ammon. p. 113 : Περιπλεῖν τὸ περὶ σκάφος (τὸ ἐπὶ σκάφους corr. Valck.) ἀναστρέφεσθαι

περὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Herodot. 6, 44 : Ἐπιπεσὼν σφι περιπλέουσι (scr. περιπλώουσι)· 8, 14 : Περιπλώοντες τὴν Εὔβοιαν. Aristoph. Ran. 535 : Ἀνδρός ... πολλὰ περιπεπλευκότος. Xenoph. Anab. 1, 2, 21 : Τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν· Hell. 1, 1, 7 : Τὰς ναῦς περιπλεῖν ἐκέλευε. Demosth. p. 236, 15 : Περιπλεύσαντες ταῖς τριήρεσιν εἰς Πύλας.] Bud. ap. Dem. [p. 1187, 5] : Περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, vertit etiam Classe circumdare. De hoc v. lege schol. Thuc. p. 245 [7, 36, § 4]. Et pass. Περιπλέομαι, unde περιπλευσθῆναι habes ex schol. Thuc. in Περίπλους. [|| Περιπλέειν, Circumfluitare, Innatare, est nimio humore diffluere et delabi aut laxari, quod de fasciis dixit Hippocr. p. 753, A, quæ nimia cerati liquidi copia imbutæ diffluerent et elaxarentur : Ὡς μὴ περιπλέῃ τὰ ἐπιδέσματα. Foes. || Aretæus p. 27, 22 : Τισὶ μὲν γὰρ ἀΐδιος ὁ πόνος καὶ μακρός, ἀλλ' οὐ διαλείπων, τισὶ δὲ ἐς περίοδον περιπλεῖ, quod exp. Per circuitum revertitur. Lectio suspecta.]

[Περίπλεως. V. Περίπλεος.]

Περιπληθής, ὁ, ἡ, Prægrandis, Ingens; etiam Magnus, ab ea signif. vocabuli πλῆθος, qua ponitur pro Magnitudo. Hom. Od. O, 404, de Syria insula : Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, Nec adeo magna, μεγάλη, schol. Itidem Lucian. [Ver. H. 2, 40] : Ἕκαστον ᾠὸν πίθου περιπληθέστερον, Dolio grandius, Dolium magnitudine excedens. Cui addi potest, quod ex Eod. [Anach. c. 25] affertur : Οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλ' ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, Prægrandes. || Perplenus, Redundans, Bud. ex Plut. [V. Marii c. 34 : Οὐκ εὐσταλὴς γεγονὼς ἐν γήρᾳ τὸν ὄγκον, ἀλλ' εἰς σάρκα περιπληθῆ καὶ βαρεῖαν ἐνδεδωκώς. Polemo Physiogn. 1, 3 : Περιπληθεῖς σαρκὶ λαγαρῇ. Clem. Al. p. 124 : Αἱ τιτθαὶ περιπληθεῖς τότε μάλιστα γίνονται τῷ γάλακτι. G. D. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 389, B : Εἰ π. ἐσθ' ἡ γαστὴρ ἐξετάζουσιν. Superl. id. Philo vol. 2, p. 494, 12 : Πεδιάδα καρπῶν περιπληθεστάτην. Hase. De oratione copiosa, Λόγος ὀρθὸς καὶ π. καὶ τραχύς, Plutarch. V. Cat. min. c. 5.]

Περιπλήθω, Impleo, Oppleo, Repleo ; vide Ἐσμός. [Ubi Xenoph. locum attulit ad Περιπίμπλημι referendum. Oppletus sum, Tryphiod. 596 : Πόλις ... ἀνδρῶν χηρεύουσα περιπλήθουσά τε νεκρῶν. Proclus in H. in Jovem ap. Brunck. Anal. vol. 2, p. 444 : Περιπλήθοντας ἀρωγῆς, i. e. Quibus plurimum auxilii contigerat.]

[Περιπλέγδην.] Περιπλέξ, Hesychio περιπλέγδην [περιπλίγδην Guyetus], περιβάδην : exp. etiam per partic. περιειληφώς. Sed quum exponat περιβάδην, non dubito scribere Περιπλίξ, per ι in ultima syllaba ; est enim adv. ex verbo περιπλίσσεσθαι. [Duæ sunt glossæ, altera Περιπλη* (ultimam literam in cod. delevit Musurus)· περιπλέγδην, περιβάδην· altera Περιπλέξ· περιειληφώς. Quod HSt. conjecit Περιπλίξ, altero solum loco restituendum, prior vero gl. sublata dittographia sic scribenda, Περιπλίγδην, περιβάδην. G. Dind.]

[Περίπλικτος. V. Περίπλεκτος.]

[Περιπλίξ. V. Περιπλίγδην.]

[Περιπλίσσομαι, Circumgredior. HSt. post verba s. v. Περιπλέξ posita :] Cujus [verbi περιπλίσσεσθαι] particip. præt. περιπεπλιγμένον Eust. [p. 1564, 50] exp. περιβεβηκός. Vide Πλίσσεσθαι. [Strattis ap. Polluc. 2, 173 : Τὰ θυγάτρια περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα (libri περιπεπληγμένα vel —εγμένα, quod correxit Camer.), i. e. διασχόντα τὰ σκέλη, ut exp. Poll. Hesych. : Περιπεπλιγμένα, περιπεπλεγμένα τοῖς μέλεσιν (scrib. videtur σκέλεσιν)· οἱ γὰρ ἀλείπται τὸ βῆμα πλίγμα (codex πλέγμα) λέγουσιν. Περιπεπλίχθαι (περιπεπλῆχθαι codex)· διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως. G. Dind.]

[Περιπλοκάδην, Circumplectendo. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 252 : Γυμνὰ δὲ γυμνοῖς ἐμπελάσαι γυίοις γυῖα π.]

[Περιπλοκάς, άδος, ἡ, Smilax hortensis, qui flexu claviculārum proximos quoque frutices revincit, ut iis impediti vix unquam possint explicari, inquit Ruell. De natura stirp. 1, 6. Gl. Mss. : Σμίλαξ, φυτὸν ἀκανθῶδες, ἡ λεγομένη περιπλοκάδα. Moschop. Lex. Philostr. (ad p. 679 et 785 : v. Osann. Auct. p. 126) : Ἕλικες αἱ τῆς ἀμπέλου ψαλίδες καὶ ἁπλῶς αἱ κισσώδεις περιπλοκάδες. Orneosoph. c. 44, p. 213 : Ἄνθος περιπλοκάδος. Ducang. Quod Græci circa astu hodie περιπλοκάδιον vocitant, videtur esse Convolvulus sepium Lin. Attamen Forskal. Flora p. 21 nunc in Hel-

lesponto (quem non accessi) sic dici tradit Convolvulum arvensem. Hase.]

Περιπλοκή, ἡ, Circumplexus, Amplexus. [Plut. Mor. p. 649, B : Περιπλοκῆς δεῖται καὶ στηρίγματος (ὁ κιττός), αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέχειν καὶ ποδηγεῖν ἀδυνατῶν. Achill. Tat. 1, 15 : Κιττὸς περὶ πεύκην ἑλιχθεὶς ᾠκειοῦτο τὸ δένδρον ταῖς π. De amplexu supplicantium Polyb. 2, 56, 7 : Σπουδάζων εἰς ἔλεον ἐκκαλεῖσθαι ... εἰσάγει περιπλοκὰς γυναικῶν. De coitu Aristot. H. A. 5, 4 : Ὁμοίᾳ π. ποιοῦνται τὴν ὀχείαν. || Implicatio, Involucrum. Eurip. Phœn. 497 : Περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας. Strato ap. Athen. 9, p. 383, A : Τί οὖν ... περιπλοκὰς λέγεις; i. e. Quid perplexe loqueris? Antiphan. ib. 10, p. 459, A : Περιπλοκὰς λίαν ἐρωτᾷς. Plut. V. Fabii M. c. 3 : Οὐ περιπλοκὰς οὐδὲ παραγωγάς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών ... Mor. p. 673, F : Χαίρουσι ... τῶν παιδίων ταῖς π. τινα καὶ δυσκολίαν ἐχούσαις.] Item Figura orationis, quum sc. vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus, vel ὅταν λυπηρὰ ἢ τὰ λεχθέντα ἢ ῥηθησόμενα τοῖς ἀκούουσι, vel si invidiosa καὶ ἐπαχθῆ τῷ λέγοντι. Cujus exempla ex Hermog. [vol. 3, p. 410] affert Bud. p. 617, 618. [Gregor. ad Hermog. (vol. 7, p. 1176 ed. Walz.) : Εἴρηται περιπλοκὴ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πεπλεγμένου δεσμοῦ, ὅς ἐστι δύσλυτος. Idem τὸ περιπλέκειν explicat ἀσαφῶς λέγειν καὶ συνεσκιασμένως, simulque docet, quomodo τὸ περιπλέκειν a τῷ σεμνολογεῖν differat. Schol. anon. (Maxim. Planud.) ad Hermog. p. 417 ed. Ald. (vol. 5, p. 575 ed. W.) : Περιπλοκή ἐστι τὸ διὰ μακρηγορίας ἐκτείνειν τὸν λόγον καὶ συγκαλύπτειν, καὶ συσκιάζειν, καὶ ἀσαφῶς λέγειν. Ernest. Lex. rhet.]

Περίπλοκος, ὁ, ἡ, Circumplicatus, Circumdatus amplexu. [Nonn. Dion. 23, 133 : Ἅμματι τεχνήεντι περίπλοκα δούρατα δήσας· 25, 177 : Εὐπαλάμῳ πήχυνε περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ. Tryphiod. 300. G. D. Jo. Jejun. De conf. p. 79, D : Περὶ τῆς π. αἱμομιξίας, De perplexa. Hase.] Pro Coronatus affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 362 : Νυμφίον ... περίπλοκον ἤδεε δεσμῷ.]

Περίπλοος, et Περίπλους, ὁ, Circumnavigatio. [Herodot. 6, 95 : Δείσαντες τὸν περίπλοον τοῦ Ἄθω.] Thuc. 8, [4] : Ὅπως αὐτοῖς ἀσφάλεια ταῖς σιταγωγοῖς ναυσὶν εἴη τοῦ περίπλου. [Æschin. p. 88, 32 : Τὸν π. τὸν εἰς Κέρκυραν.] Item ἐκ περίπλου, Per circumnavigationem, Circumnavigando. [Figur. Lucian. Amor. c. 3 : Εἴ τί σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται. || Descriptio circumnavigationis : quales sunt Peripli Agatharchidis, Arriani, Hannonis, Marciani, Scylacis et aliorum. Eodem modo Παράπλους descriptio dicitur prænavigationis : qualis superest Παράπλους Nearchi. Lucian. Quom. hist. scr. c. 32 : Ὑπέσχετο γράψειν ... τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάττης.] || Interdum adjective [Active Crinag. Anth. Pal. 9, 559 : Δεῦρό δ' ἡγητῆρα περίπλοον, ὅς μ' ἐπὶ νήσους ... ἄξει· ubi tamen probabilius videtur substantivum restituendum esse περιπλόου. G. D. Passive], ut περίπλους γῆ, Thuc. 2, [97] : Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυντομώτατα, ἢν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα, νηὶ στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν, schol. δυνατὴ περιπλευσθῆναι, Circumnavigari potest quatuor dierum totidemque noctium spatio. At vero de Περίπλοια dicendum erit in Περιπλόια. [Περίπλοα vitiose pro περίπλεα. V. Περίπλεος.]

Περίπλυμα, τό. Π. τέφρας, Lixivium, q. d. Perluvium cineris. Ex cinere enim loto s. perfuso aqua fervida, fit lixivium s. lixivia.

Περιπλύνω, Circumluo, [Circumlavo, Gl.] Perluo. Sed Circumluo potius de fluvio dicitur, qui circumcirca alluit, unde ap. Cic. Circumluvio : quibus respondent περικλύζω et περικλυσμός. Interpretabimur igitur Perluo, Circumcirca lavo. Utitur Galen. Ad Glauc. 2. [Demosth. p. 1259, 27 : Εἰς βαλανεῖον ἐνεγκόντες με καὶ περιπλύναντες. Plut. Mor. p. 69, B : Περιέπλυσαν (τὰ παιδία) καὶ κατέστειλαν. Liban. vol. 1, p. 607, 15 : Οἱ κτείνοντες περιέπλυνον αὐτοὺς τῷ ποταμῷ. Aristot. H. A. 8, 2, p. 591, 28 : Ἐξαναχαλιμβῶσι ... ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλέννος. G. D. Chrys. De educ. lib. p. 83, 4 Combef. : Τοὺς πόδας ἑαυτοῦ περιπλύνειν. Pallad. Laus. p. 959, B : Τὰς χύτρας περιπλύνουσα. Hippiatr. p. 204, 32 : Περίπλυνε οἴνῳ· 97, 23 : Περίπλυνον· 22 : Μὴ περιπλύνῃς· p. 83, 29 : Περιπλύναντα.

Hase. Theophr. C. Pl. 4, 14, 4 : Ὅταν ἡ ἅλμη περιπλυθῇ.]

Περίπλυσις, εως, ἡ, ipsa Perluendi s. circumcirca lavandi actio. || Περίπλυσις, inquit Gorr., dicuntur ap. Hippocr., Tenuium humiditatum dejectiones per alvum : ut si quis consperso ventre sanguine diluto aqua aquam excerneret. [Κοιλίης π. ἐξέρυθρος Hippocr. p. 141, B; 167, C. Ἐξέρυθρον ἐν περιπλύσει διαχώρημα p. 218, F. Ἄχολοι περιπλύσιες εὐηθέστεραι p. 75, C Foes.] Sic χολώδης περίπλυσις dicitur, quum quod excernitur, tale apparet, qualis aqua est pauca bile mista. Auctor Galen. Comm. 1 in 1 Prorrhet. [vol. 8, p. 698.] In VV. LL. annotatur, alvi proluvium atque præcipitem inanitionem, ἄνοχον Theophrasto appellatam, κοιλίης περίπλυσιν dici ab Aretæo Cappadoce [p. 2, 57]; atque hanc dejectionem sponte fieri, ut ὑπερίνησιν a purgatione nimia.

Περιπλώω, Circumnavigo. [Ion. pro περιπλέω, quod v.]

[Περιπνείω. V. Περιπνέω.]

[Περιπνευματικός, ἡ, όν, i. q. περιπνευμονικός, ubi mendum est ap. Galen. vol. 14, p. 762, 10 : Πρὸς πλευριτικοὺς ἢ περιπνευματικούς. Hase.]

[Περιπνευμονία, ἡ.] Πνευμονία dicitur Morbus quidam pulmonis. [Plut. Mor. p. 918, D : Ἐν ἀρχῇ πνευμονίας.] Aret. De acut. morb. 2, Περὶ πνευμονίης inscribitur c. 1, itidemque ubi de curatione hujus morbi disserit. In ipso tamen contextu ab Aret. vocatur Περιπνευμονίη. Ac inter alia hæc ibi leguntur : Ἐπὶ δὲ μεγάλῳ πάθεϊ, ὁκοῖον ἡ φλεγμονή, πνιγμός, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος αὐτίκα· ὅδε ἐστὶ ἣν καλέομεν περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, σὺν ὀξέϊ πυρετῷ. Auctor Definitt. med. [Galeni vol. 2, p. 262] : Περιπνευμονία ἐστὶ φλεγμονὴ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ ὀξέος καὶ δυσπνοίας. Gorræus : Περιπνευμονία, est Pulmonis inflammatio. Ea autem vel primum et per se oritur, nullo præcedente affectu : vel aliis morbis succedit, ut distillationibus, anginæ, asthmati, pleuritidi. Symptomata ejus sunt febris acuta et ardens, spirandi difficultas, gravitas distentioque pectoris, tumor ruborque faciei, sputum sanguinis floridi. Sunt qui ratione nominis adducti negent peripneumoniam esse pulmonis morbum, verum potius adjacentium et vicinarum pulmoni partium; sed constat omnium veterum testimonio, pulmonis esse inflammationem. [Hæc ex Galeno vol. 2, p. 379.] Cæl. Aurel. De morb. acut. 2, 25, Peripneumoniam et ipse appellat. [Περιπνεύμονα et περιπνεύμονος vitiose pro περιπνευμονίαν et περιπνευμονία scripta ap. Steph. schol. Hippocr. vol. 1, p. 172 ed. Dietz. correxit Lobeck. Paral. p. 334.]

Unde Περιπνευμονικός, ἡ, όν, ut π. νόσος pro περιπνευμονία. Celsus 4, 7 : Ex pulmone vehemens et acutus morbus oritur, quem περιπνευμονικὸν Græci vocant. Ejus hæc conditio est. Pulmo totus afficitur : hunc ejus casum subsequitur tussis bilem vel pus trahens, præcordiorum totiusque pectoris gravitas, spiritus difficultas, magnæ febres, continua vigilia, cibi fastidium, tabes. Item dicitur Qui peripneumonia laborat, [Pulmonarius, Gl.] passim ap. medicos obvium : itemque ap. Plin. sæpe, Prodest pleuriticis et peripneumonicis. Pulmonariam ovem Colum. 7, 5, appellat, quæ pulmonis vitio laborat. [Rufus p. 223 ed. Matth.] Est et alius pulmonis morbus : nimirum Πνευμώδες πάθος : de quo Aret. Π. χρονίων παθῶν 1, 12 : Ἄσθματος ἰδέη τὸ πνευμῶδες, καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος ὅκως ἐπ' ἄσθματι. Ex iis autem quæ sequuntur, videtur Cels. inter hoc vitium et περιπνευμονίαν non statuere discrimen, secus quam Aret. [HSt. s. v. Πλεύμων :] Unde Πλευμονικός, et Πλευμονία, sive Περιπλευμονία, idem significantia cum Πνευμονικός, Πνευμονία, Περιπνευμονία. Et Περιπλευμονικός, a Περιπλευμονία, (ut Περιπνευμονικός a Περιπνευμονία,) quod ap. Marcell. Empir. legitur c. 33, de agarico : Prodest et jecinoris tumoribus, et quos Græci περιπλευμονικοὺς appellant. [Hippocr. p. 43, 18 : Ἐν τῇσι περιπλευμονίῃσι· 58, 26; 180, D; 414, 38; 459, 21; 475, 29; 518, 4, al. Περιπλευμονικός id. p. 41, 30; 43, 4, 20; 179, C; 181, D; 201, A; 401, 48. || Adverb. Περιπλευμονικῶς Hippocr. p. 127, A.]

[Περιπνευμονιάω s. Περιπλευμονιάω, Pulmonis in-

flammatione laboro. Priorem formam annotavit Pollux 4, 187.]

Περιπνέω et Περιπνείω, Spiro circum. [Perflo. Pind. Ol. 2, 130 : Νᾶσον ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσιν. Diodor. 3, 19 : Διὰ τὰς περιπνεούσας αὔρας. Lucian. V. H. 2, 5 : Θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς. Fragm. Pythag. p. 731 ed. Gal. : Οἴκησις μήτε ἄγαν περιπνευμένα μήτε ἄγαν κατάστεγος. Nonn. Dion. 14, 111 (?) : Καί σε περιπνείουσι μάθης εὐώδεες αὖραι. Schæf. Clem. Al. Strom. 7, p. 848 : Πότερον διαπνεῖται (θεὸς) ὡς τὸ τῶν δαιμόνων γένος, ἢ ἐμπνεῖται μόνον ὡς τὰ ἔνυδρα κατὰ τὴν τῶν βραγχίων διαστολήν, ἢ περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς. Fort. παραπνεῖται. Gataker. Eunap. p. 68, 24 ed. Boissonad. : Οἷαις Ἑρμοῦ καὶ Μουσῶν περιπνέουσιν. Philo vol. 1, p. 131, 44 : Πνεύματος ἐναντίου περιπνεύσαντος. Hase.]

[Περιπνιγής, ὁ, ἡ, Suffocatus. Nicander Th. 432 : Οἱ δέ τε μυκάζουσι περιπνιγέες τε πέλονται. Diodor. Sic. ap. Phot. Bibl. p. 381, 40 : Τῇ τῆς ἀναπνοῆς φθορᾷ π. γενόμενος ἀπήλλαξεν. Joseph. A. J. 7, 13, 3. G. D. Agatharch. De rubro m. p. 52, 7 Huds., de tauro carnivoro : Ὑπὸ τοῦ θυμοῦ συντόμως γίνεται περιπνιγὲς (τὸ θηρίον). Hase.]

[Περιπνίγω, Suffoco. Geopon. 6, 1, 2 : Περιπνίγεσθαι ἀπὸ τῆς τοῦ γλεύκους ἀναφορᾶς. Theophyl. Sim. Epist. 30 : Δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ τῇ γαστρὶ περιπνίγουσα.]

[Περιπνοή, ἡ, Perflatio. Diodor. 3, 19 : Ταῖς π. τῶν ἐτησίων ἀνέμων. Libri plerique περιπνοίαις, tres πνοαῖς.]

[Περίπνοια, ἡ, i. q. præc., si recte habet scriptura ap. Basil. t. 1, p. 120, D, de cacuminibus montium : Τῇ συνεχεῖ π. διαψύχουσι τὸ χειμέριον. Hase.]

[Περίπνοος, ὁ, ἡ, Qui undique perflatur. Theophr. H. Pl. 5, 1, 11 : Ὅσα ὑποπαράβορρα ἢ ἐν περίπνῳ. Hesych. s. v. Περιαδεῖς.]

Περιποδίη, ἡ, Ionice pro Περιποδία, dicitur esse Orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Galen. vero in Lex. Hippocr. [p. 544] περιποδίην exp. τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδα οὖσαν καὶ κάτω. Ubi ambiguum est, substantivumne sit an adjectivum. [Videtur τὴν ἐπίδεσιν intelligere et deligationem quæ pedi accommodetur, qualem περὶ τὸν πόδα περιβαλλομένης vocat Hippocr. p. 759, F, calcis deligationem catagmaticam, aut qualem pedi luxato ad directionem supponi velit, ut quæ pedi optime quadret. Περὶ πόδα enim dici scribit Hesychius τὸ ἁρμόζον, quod optime quadrat et convenit, velut pedi calceus, sumta inde translatione. Foes.]

[Περιπόδιον, τό, Limbus, Gl. Ptolem. Almag. t. 2, p. 88, 31 : Ὁ δὲ ὑπὲρ τὸν εὐώνυμον πόδα ἐν τῷ π. Id. ib. p. 42, 25 : Ἐν τῷ π. Vertit Halma : *Aux environs du pied*. Hase.]

[Περιπόδιος, ὁ, ἡ, Qui circum pedes est. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 354, 22 : Τὸν π. κόσμον.]

[Περιποθής, ὁ, ἡ, i. q. seq. Alex. Comnen. ap. Zachar. Hist. juris græcorom. p. 124, 30 : Ὁ π. γαμβρὸς τῆς βασιλείας ἡμῶν. Hase.]

[Περιπόθησις vitiose pro περιπάθησις, quod v.]

Περιπόθητος, ὁ, ἡ, Valde desideratus, s. Admodum desiderabilis. [Joseph. A. J. 16, 11, 7 : Π. πᾶσι τοῖς ἀλλοτρίοις. Aristæn. 1, 8 : Π. Ἀδώνις ταῖς ἑταίραις. Aristid. vol. 2. p. 435 (ubi v. l. τριπόθητος); Lucian. Tim. c. 12, D. mort. 9, 2, al. Hesych. s. v. Περιφόρητος.]

Περιποιέω, Tueor, Tutor, Servo, Conservo. [Definitt. Plat. p. 416 extr. : Σώζειν τὸ περιποιεῖν ἀβλαβῆ. « Herodot. 3, 36 : Συνήδεσθαι μὲν Κροίσῳ περιεόντι, ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας οὐ καταπροΐξεσθαι· 6, 13 : Περιποιῆσαι τά ἱρὰ τὰ σφέτερα· 7, 52 : Διαφθεῖραι καὶ περιποιῆσαι. » Schweigh.] Thuc. 2, [25] : Τήν τε πόλιν περιεποίησε. Lysias [p. 135, 33] : Καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε. Plut. Popl. [c. 19] : Περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Ab Eod. [V. Cic. c. 6] περιποιεῖν dicitur is, qui suo patrocinio aliquem tuetur, et periculo liberat : Συνεῖπεν αὐτοῖς ὁ Κικέρων, καὶ περιεποίησεν. Herodian. 8, [8, 12] : Ἐς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν, [Ut Maximus imperio potiretur. Thucyd. 8, 48 : Τὰ πράγματα ἐς ἑαυτοὺς περιποιήσειν. Π. τὴν στρατηγίαν Polyb. 4, 82, 6. Π. τὰς ἀρχὰς 20, 6, 3.] Apud Diosc. Εὔ-

χροιαν περιποιεῖ, Ruell. vertit Fovet. [Immo, Affert. Isocr. p. 150, E : Μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει περιποιοῦσιν· ubi non debebat codicis Urb. scriptura ποιοῦσιν præferri : nam iisdem illis verbis utitur Isocr. De antid. p. 494 ed. Bekk. Et sic Polyb. quoque 5, 58, 5, aliique. Ἀσφάλειαν π. Polyb. 15, 10, 4. Εὔκλειαν Philostr. p. 396. Ammon. p. 116 : Περιποιεῖν τὸ περικεῖσθαι ἢ κοσμεῖν. Cum genit. Isæus p. 60, 10 : Τῶν προσόδων περιποιεῖν, i. e. Partem vectigalium quæ superest reservare.] A quo activo περιποιεῖν significante Conservare, Servare, est περιποιηθεὶς pass. ap. Gregor. pro Servatus. Itidem vero Περιποιεῖσθαι, pro Conservare, Servare, Tueri, Thuc. 3, [102] : Οἱ ἐσελθόντες περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, Servarunt, Periculo liberarunt. Xen. Cyrop. 4, [4, 10] : Τὰς ψυχὰς περιεποιήσασθε. [Nilus Sent. 54 : Περιποιοῦ τοὺς πτωχούς, Fove. Schneid.] || Περιποιοῦμαι, Acquiro, Quæro, Comparo, Emereor. Pro Acquiro, s. Comparo, ap. Xen. [Mem. 2, 7, 3] : Περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ πλουτεῖν. [Ib. 4, 2, 38 : Οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα (τὰ ὀλίγα), ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν, i. e. Reponunt nonnulla. Quo sensu forma act. utitur id. Œc. 2, 10 : Τὸν ἀπ' ὀλίγων περιποιοῦντα ἐλπίζω ἀπὸ πολλῶν ῥᾳδίως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι.] Sic Aristot. Pol. 3, [c. 6 post med.] : Περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. [Τὴν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εὔνοιαν π. Polyb. 3, 6, 13. Παρὰ τῷ συνεδρίῳ πίστιν περιεποιήσατο, 24, 9, 6.] Dicitur et περιποιεῖσθαί τι παρά τινος, Emereri. Dem. [p. 416, 4] : Τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρὰ θεῶν περιποιήσασθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί. Themist. autem hac quoque in signif. usurpavit activam vocem, De anima 2 : Τούτῳ γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος καθόσον δύναται, i. e. κτήσασθαι, Quærere et comparare. Supra autem usus aoristo medio fuerat : Καὶ γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν δι' αὐτὴν αἱρεῖται, καὶ ὥστε ἑαυτῷ ταύτην περιποιήσασθαι. || Περιποιοῦμαι, Vindico mihi, Assero s. Attribuo mihi, Meum facio. Bud. exp., Alienam rem mihi assero, afferens ex Synesio, Τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι. || Περιποιοῦμαι, In contrarium et præpostere facio, Bud. ex Phalar. Ep. [108] ad Messenios [p. 312] : Πολύκλειτον, ὡς πυνθάνομαι, τὸν ἰατρὸν ἡμῶν μέμφεσθε ὡς προδότην τῶν Ἀκραγαντίνων ἐλευθερίας γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβών, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, ubi vertit, Præpostere interpretamini. Sed vereor ne potius scr. sit παραποιεῖσθε. [Recte ποιεῖσθε ex codd. correxit Lennep.] || Περιπεποιημένον, particip. in pass. signif. quasi περιττῶς πεποιημένον, Arte singulari et industria factum : ut περιπεποιημένον ὄργανον, ap. Theophr. H. Pl. 9, [3, 4] : Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶν οὐκ ἐκπλήττοντας τὴν δᾷδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ προσκαίειν, φέροντας ὄργανόν τι περιπεποιημένον.

Περιποίησις, εως, ἡ, Tutatio, ipsa Actio tuendi, et conservandi : ut tam περιποιεῖν, quam περιποιεῖσθαι ponuntur pro Tueri et conservare. [Definitt. Plat. p. 415, C : Σωτηρία π. ἀβλαβής.] || Acquisitio, ut περιποιεῖσθαι pro Acquirere. [Hesych. : Π., πλεονασμός, κτῆσις. Clem. Al. p. 575 : Τοὺς καταμεγαλοφρονήσαντας τῶν ἐνταῦθα τιμῶν εἰς περιποίησιν τἀγαθοῦ.] || Interdum Vindicatio et assertio, ut περιποιεῖσθαι est Aliquid sibi asserere : quo exp. modo ap. Paul. Ad Ephes. 1, [14] : Εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, Ad liberationem vindicationis, s. assertionis, Dum liberemur ab assertione. Quod nihil aliud est quam Dum in libertatem vindicemur. Ad cujus loci expos. pertinentia vide in annot. doctiss. Interpr. Quidam ita interpr., paulo quidem certe liberius, Eousque dum Christus, qui redemptionis nostræ pretium persolvit, nos a peccati servitute asserens, vindicta liberabit.

Περιποιητικός, ἡ, όν, [Efficiendi aliquid vim habens, Mnesith. ap. Athen. 8, p. 357, F : Πνευμάτων οὐκ ἔστι περιποιητικὰ (τὰ πετραῖα). Apoll. De synt. p. 293, 25 : Π. ἐνεργειῶν. Philo vol. 1, p. 463, 15 : Ταῦτα καὶ ζημίας καὶ ὠφελείας μεγίστης πολλάκις περιποιητικὰ τοῖς ἔχουσι. Psellus p. 40 extr. ed. Boiss. : Ἀγάλματα ὑγείας περιποιητικά. G. D. Galen. vol. 14, p. 570, 9 : Πάσης ὑγείας ἐστὶ περιποιητικός. Id. vol. 19, p. 679, 12 : Πολλῶν ὄντων τῶν τῆς ὑγ. π. Hase. Clem. Al. p. 22 : Τρόπος ἀπάτης θεῶν περιποιητικός. Eustath. p. 1170, 18 : Ἀπ-

ματος περιποιητικόν.] Q. d. Acquisitivus : π. ῥήματα, apud grammaticos, Acquisitiva, i. e. Acquisitionis significationem habentia. [Apollon. Al. De constr. p. 297, 27 : Τῶν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐγκειμένων ἐνεργειῶν εἰσὶ περιποιητικαί. Hase. Hesych. : Περιποιητικός, διοικητής.]

[Περιποιητικῶς, In commodum alicujus. Schol. Aristoph. Pl. 717 : Ἔστιν ἡ δοτικὴ αὕτη πρὸς τὸ τρίβειν π. Kall.]

[Περιποιητός, ή, όν. Hesych. : Περιούσιον, πολύ, περισσόν, περιποιητόν, i. e. Quod quis ex abundanti comparavit, Redundans.]

[Περιποικίλλω, Circumvariego. Apoll. Lex. Hom. s. v. Κεστός : Ἱμὰς διακεκεντημένος καὶ περιπεποικιλμένος. Κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιπεποικιλμένοις edd. vet. ap. Euseb. H. E. 5, 1, 30, ubi ex codd. correctum πεποικιλμένοις, ut legitur ap. LXX Psalm. 44, 15.]

[Περιποίκιλος, ὁ, ἡ, Valde varius. Xenoph. Cyneg. 5, 23 : Οὐρὰν κύκλῳ περιποίκιλον (leporis). Hesych. : Περίλευκος, π. Χιτωνίσκος π. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246. G. D. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 339, 5. Hase.]

[Περιποιπνύω, Celeriter circumdo s. persequor. Quint. Sm. 4, 210 : Τεῦκρον δ' ἐσσυμένως ἕταροι περιποιπνύοντες· 7, 351 : Ἀχιλλέος υἷα θρασὺν περιποιπνύεσκον. Med. Oppian. Hal. 2, 615 : Θῶας ὑπερφιάλους ἔλαφον περιποιπνύσθαι ἀγρομένους.]

[Περιπολάζω lectio vitiosa pro ἐπιπολάζω ap. Plut. Mor. p. 587, B, ubi alii libri recte ἐπιπολάζειν. Sic περιπολαιοτέρους ap. Aristot. Physiogn. c. 5, p. 810, 1, ubi Sylb. recte correxit ἐπιπολαιοτέρους.]

Περιπολάρχης s. Περιπόλαρχος, ὁ, Præfectus circuitorum, Qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. p. 291 [8, 92] : Ἐς τοῦ περιπολάρχου ξυνιόντες.

[Περιπόλευσις, ἡ, i. q. περιπόλησις. Euseb. Dem. ev. p. 153, C : Ἀστέρων περιπολεύσεις. Hase.]

Περιπολεύω, i. q. περιπολέω, quod vide. Utitur Hesych. in Περιέπει. [Athen. 15, p. 693, F : Θεὸς ὁ ἀεὶ περιπολεύων τὸν κόσμον (Sol). « Tzetz. ad Lyc. 17. » Kall. Schol. Nic. Al. 339 : Ἐν τοῖς στόμασι τῆς γαστρὸς τὰ ἄλγη περιπολεύοντα ὄρεγμα. Hesych. s. v. Περιπολεῖ.]

Περιπολέω, In orbem agor s. versor, Obeo, Circumeo : quo modo et Hesych. περιπολεῖ exp. περιοδεύει et περιέρχεται, [item, περιέπει, ἀναστρέφεται, περιπολεύει, κυκλεύει καὶ τὰ ὅμοια.] Sic Proclus ap. Hesiod. [Op. 460] : Τὸ οὖν στρέφειν, πολεῖν ἔλεγον, καὶ τὸ ἀναστρέφειν, ἀναπολεῖν· ὥσπερ καὶ τὸν οὐρανὸν εἰώθαμεν, διὰ τὴν στροφὴν τὴν περὶ τοὺς πόλους, λέγειν περιπολεῖν. Itidem sidera περιπολεῖν dicuntur. Plut. [Mor. p. 155, A] : Καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν, ἄλλοτε ἄλλην ἐπινεμόμενον τοῦ οὐρανοῦ χώραν, Solem curribus invectum circuire. [Adde p. 417, B; 746, A; 926, D; 1107, B. « Item de sole Sext. Emp. Adv. phys. 9, 22. » Boisson.] Item Plato Tim. [p. 41, A] : Πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς καὶ ὅσοι φαίνονται καθόσον ἂν ἐθέλωσι θεοί· Cic., Qui moventur. Et exercitus περιπλανώμενος s. πλανώμενος, Palans, et modo hac, modo illa loca palabundus obiens, dicitur περιπολεῖν : item Qui excubias obit et lustrat : unde περίπολοι. Isocr. [p. 70, E] : Καὶ οὐδὲ τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν ἄξιον φοβηθῆναι, ubi exp., Exercitum prætorianum, et quem ipse in comitatu circumducit. [Soph. Œd. T. 1254 : Εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν. Eur. Iph. T. 1455 : Περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα. Plato Phædr. p. 252, C : Ὅσοι μετ' ἐκείνου περιπολοῦν. Cum accus. ib. p. 246, B : Πάντα ... οὐρανὸν περιπολεῖ (πᾶσα ἡ ψυχή)· et Theæt. p. 176, A. Eur. Rhes. 773 : Φῶτα περιπολοῦνθ' ἡμῶν στρατόν. Xenoph. De vect. 4, 52 : Οἱ περιπολεῖν τὴν χώραν ταχθέντες· ubi ephebi intelliguntur περίπολοι, de quibus v. s. Περίπολος. « Περιπολήσαντες ἐν αὐτοῖς Iren. p. 72. Leg. περιπολήσαντες. » Kall. Theophyl. Simoc. Hist. p. 224, 6 ed. Bonn. : Περιπολεῖ τὰς τάξεις. Id. ib. p. 76, 10 : Περιεπόλουν, τὸ βαρβαρικὸν ἀνιχνεύοντες. Philostr. Epist. p. 21, 6 Boissonad. : Ἔρως ὁ τὰς ἑκατὸν πόλεις περιπολῶν. Gnomolog. ed. Ritschl. Bonnæ 1839, p. 5, 48 : Πλάτων. Εἰ λύπης ἐθελήσεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους. Hase. Etym. M. p. 619, 48 : Οἰωνοπόλος, ... μάντις ὁ περὶ οἰωνοὺς ... περιπολῶν, ἤγουν ἀναστρεφόμενος.]

[Περιπόλησις, εως, ἡ, Circumactio. Iambl. V. Pyth. p. 136 : Κίνησιν καὶ π. (corporum cœlestium). Joann.

A Lyd. De mens. p. 41 : Ἄπειρός τις τῶν οὐρανίων σωμάτων π. G. D. Diog. Laert. 8, 4 : Τὴν τῆς ψυχῆς π. Philo vol. 1, p. 143, 31 : Ἵνα τῶν ἡμισφαιρίων ἑκατέρου στάσις γένηται π. Id. ib. p. 11, 10 : Ἀστέρων περιπολήσεις· vol. 2, p. 150, 41 : Νοτίους ποιοῦνται τὰς π.· 219, 9 : Τὰς τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ π. Andocyd. ap. Nicom. Geras. Arithm. p. 70, 9 : Κύκλων περιπολήσεις. Hase. Et plur. Athanas. vol. 1, p. 30, A. Idem p. 52, A : Τὸ τέλος τῆς ἐν σώματι διαγωγῆς καὶ π. (Christi).]

[Περιπολίζω, Urbes obeo. Strabo 14, p. 675 : Τῶν περιπολιζόντων καὶ σχολὰς διατιθεμένων. Angl. Epiphan. t. 1, p. 235, D : Περιπολίζοντες ἐν τοῖς αὐτοῖς. Hase.]

Περιπόλιος, ὁ, ἡ, Urbem circumjacens, Circum urbem situs. [Strabo 7, p. 325 : Αἱ ἄλλαι κατοικίαι περιπόλιοι τῆς Νικοπόλεως εἰσίν· 14, p. 658 : Αἱ ἄλλαι (πόλεις) περιπόλιοι τούτων (τῶν πόλεων).] Et τὰ περιπόλια, Quæ urbem circumjacent. Pollux 9, [16] : Ἐν δὲ τοῖς προαστείοις καὶ τὰ περιπόλια εἴη ἄν, ubi etiam subjungit, Μὴ χωρίου ὄνομα αὐτὸ νοεῖμεν παρὰ Θουκυδίδῃ, ὅταν φῇ, Ἐν περιπολίοις τισὶν ἐλήφθη. Cui loco similis est

B hic ejusd. Thuc. 7, p. 249 [c. 48] : Ξενοτροφοῦντες, καὶ ἐν περιπολίοις ἅμα ἄλλα ἀναλίσκοντες, schol. περιόρμους. Forsan autem hoc περιπόλιον est derivatum a περίπολος, quo significatur Excubiarum circuitor. [Manifestum est a πόλις derivandum esse, ut apparet ex Strab. 17, p. 837, qui περιπόλια Cyrenes appellat τὰ ἄλλα πολίχνια τὰ πλησίον. Thucyd. 6, 45 : Ἐς τὰ περιπόλια τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρουρὰς ἐσεκόμιζον ubi libri multi περίπολοια, veteri vitio, quod exp. schol. : Τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρούρια, ἃ περιπολοῦντες εἰσῆγον εἰς αὐτὰ φρουράς. Idem tamen rectam quoque memorat scripturam. 3, 99 : Περιπόλιον αἱροῦσιν ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἄληκι ποταμῷ· ubi schol. : Οὐ χωρίου ὄνομα τὸ περιπόλιον, ἀλλὰ φρουρίου τινὸς ἐν ᾧ οἱ περίπολοι φρουροῦσιν· quod ad pravam quam supra notavimus etymologiam alludit. Dionys. A. R. 9, 56 : Τῶν π. τι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐξ ἐφόδου καταληφθὲν ἐκαίετο. Περιπόλιον τῆς θεοῦ, Territorium templi Hecatæ, in inscr. Chishulli p. 159, ab Schneid. cit.] Itidem περιπόλια pro Suburbana, Quæ sunt in circuitu urbis, affertur ex 2 Macc. 11, [4, 61. Paralip.

C 1, 6, 56, 57.]

[Περίπολις, εως, ἡ, Per urbes vagans. Phrynich. com. ap. Polluc. 7, 203, de meretrice, ut videtur : Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς.]

[Περιπολιστικός, ή, όν, idem. Σύνοδος π., Familia histrionum alias alio tempore urbes obiens, in inscr. athletica Ignarræ (Neapoli edita a. 1770). Schneid. (Ap. Osann. Syllog. p. 205.) Inscr. Attica ap. Bœckh. p. 417, n. 349, 3, et Franz. Elem. epigr. gr. p. 260, n. 104, 3 : Ἱερᾶς Ἀδριανῆς Ἀντωνείνης θυμελικῆς π. μεγάλης συνόδου. Hase.]

Περίπολος, ὁ, Qui circumit, in orbem obit et lustrat : ut exploratores et excubitores. [Et femin. Π., ἡ, ap. Soph. Ant. 1151 : Ναξίαις σαῖς (Bacchi) ἅμα περιπόλοις Θυίαισιν.] Hesych. exp. φρουρός, ἔφορος. Cujusmodi excubiarum περίπολοι a Vegetio nominantur Circuitores. [Lex. rhet. p. 292, 32 : Π. ὁ περιπολῶν καὶ περιερχόμενος πυκνῶς τὴν χώραν, καὶ περισκεπτόμενος μή τις πολέμιος εἰσβάλλῃ εἰς αὐτὴν ἢ λῃστὴς ἢ κακοῦργος.] Thuc. 4, p. 143 [c. 67] : Οἱ δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους,

D τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ, Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι, ἐνήδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον. Ubi schol. annotat, τῶν φυλάκων quosdam vocari ἱδρυμένους, quosdam περιπόλους. Nam ἱδρυμένους φύλακας dici τοὺς ἀεὶ παρακαθεζομένους καὶ πολιορκοῦντας : περιπόλους autem, τοὺς περιερχομένους καὶ περιπολουμένους τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν. Utitur et Aristoph. Av. [1177] : Οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi schol. exp. non solum φύλακας, sed etiam ζητητάς. Item Plut. Alcib. [c. 25] : Ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἑρμωνος ἐν ἀγορᾷ πατάξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος· Numa [c. 16] : Περιπόλους ἔταξε καὶ ἐπισκόπους τῶν ἀγρῶν, ubi existimatur cum sequenti gen. τῶν ἀγρῶν et ipsum construi posse : ut περίπολοι ἀγρῶν καὶ ἐπίσκοποι sint ii qui agros circumeuntes inspiciunt. Superiores autem excubiarum circuitores dicuntur etiam ἔφοδοι : sicut ἐφοδεύειν iidem dicuntur, quum circumeunt et περιπολοῦσι : nam et περιπολεῖν dicuntur, ut ap. Aristot. de Rep. Athen. 2, ephebi τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ

τοῦ δήμου, περιπολοῦσι τὴν χώραν, καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς A φυλακτηρίοις· quem l. citans Harpocr. annotandum ait Aristot. ibi dicere ephebos unum annum ἐν τοῖς περιπόλοις γίγνεσθαι, Æschinem vero in Or. περὶ παραπρ. [p. 50, 33] duos. Eadem ap. [Photium et] Suidam habentur, ap. quem et hic l. : Τῶν δὲ π. τις περιθέων ἀποβάλλει χαλκῆν ἀσπίδα ὑπὲρ τοῦ ὀρύγματος· ubi ipse non φυλάκων modo exp., sed et ζητητῶν, ut schol. Aristoph. supra. [De ephebis περιπόλοις v. Pollux 8, 105, Bœckh. in Procemio lectt. hibern. Berol. a. 1819, p. 3, 4, et in Corp. Inscr. vol. 1, p. 305.] Apud eund. Suid. feminino gen. [cujus ex. supra ex Sophocle posuimus] περίπολος δύναμις ex Theoph. Simocato [Hist. p. 141, B]. ‖ Περίπολος dicta etiam Navis [speculatoria] ap. Rhodios, de qua Arrian. [Anab.] 2, [20, 2].

[Περιπόλτας, ὁ, Peripoltas, vates Thessalus. Plut. V. Cimon. c. 1.]

[Περιπομπεύω, Pompa circumduco. Schol. Aristoph. Pl. 1198 : Χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν.]

[Περιπομπή, ἡ, Circummissio. Schol. Æsch. Eum. 11 : Καταχθῆναί φησιν ἐκεῖσε τὸν Ἀπόλλωνα κἀκεῖθεν τὴν B π. αὐτῷ εἶναι.]

Περιπόνηρος, ὁ, ἡ, Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate nobilitatus. Aristoph. Ach. [850] : Ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων. [Hesych. : Π. Ἀ., παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Περιφόρητος Ἀρτέμων. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 346, 37 : Ἀνὴρ ἰσχυρὸς ὢν καὶ π. G. D. Theophylact. Epist. p. 76, A. Phot. Ep. p. 280, 33 : Τὸ π. σου λῆρημα. Hase. Frequentatum ab Eustathio in Opusc., ut p. 89, 90; 155, 70. Idem adv. Περιπονήρως utitur p. 161, 10.]

[Περιπόνησις, εως, ἡ, Ærumna, Dolor. Theodor. Stud. p. 290, D : Ἐκ ταυτοπαθείας τὴν π. ὑμῶν στοχαζόμενος· si lectio sana. G. Dind.]

[Περιποππύζω, Blanda manu demulceo. Greg. Naz. vol. 1, p. 526, B : Προσσαίνεσθαί τε καὶ περιποππύζεσθαι. Valck. Hieracosoph. p. 161 : Ἡμέρως περιποππύζων καὶ καταψῶν αὐτόν (τὸν ἱέρακα). G. D. ‖ Hinc subst. Περιποππυσμα, τό, ap. Nicet. Chon. Hist. 15, 2. Schneid.]

[Περιπορεία, ἡ, Circuitus. Ἀμφεπόλεῖ per περιπορείας exp. Etym. M. p. 91, 8.] C

Περιπορεύομαι, Circumeo, In orbem obeo et lustro. [Plato Leg. 4, p. 716, A : Ὁ θεὸς ... εὐθείᾳ περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος. Locus multorum scriptorum imitatione celebratus : de quibus v. Wyttenb. ad Plut. vol. 7, p. 394.] Aristot. Œcon. 2, [c. 41] : Τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, Fana deorum lustrans. [Π. τὴν πόλιν κύκλῳ, Circum urbem circumire, Polyb. 4, 54, 4. Sed π. τὰς πόλεις, Obire urbes, 3, 7, 2. Π. τοὺς ναοὺς 10, 4, 4. (In παραπορ. corruptum 9, 6, 3.) Περιπορευόμενοι τὴν πόλιν, Discurrentes, circumeuntes, per urbem, 8, 33, 2. Schweigh. Dio Cass. 69, 10 : Ἐποίει δὲ καὶ θέατρα καὶ ἀγῶνας, περιπορευόμενος τὰς πόλεις. Gemin. Elem. astr. p. 2, B : Ὁ ἥλιος περιπορεύεται τὸν ζῳδιακὸν κύκλον. Hermes Trismeg. f. 21, b, 8 : Τὴν σελήνην περιπορευομένην. Hase. Diodor. Exc. p. 631, 61 : Περιπορευόμενοι τὰς οἰκίας τῶν συγκλητικῶν.]

[Περιπόρευσις, εως, ἡ, Circuitio. Niceph. Blemm. p. 268.]

[Περιπορπάομαι, Fibulis connecto. Appian. Hispan. D c. 42 : Χρῶνται ἱματίοις παχέσιν ἀντὶ χλαμύδων αὐτὰ περιπορπώμενοι.]

[Περιπόρπημα, τό, Fibula qua quid connectitur. Cyrill. Lex. ms. : Π., συνεχομένη περόνη, καὶ πόρπη, ὅ ἐστι κομβίον.]

* [Περιπορπητός, ή, όν, Fibula connexus. Hesych. s. v. Δαιμάζω. Boiss.]

Περιπόρφυρος, ὁ, ἡ, Purpura amictus, Prætextatus. [Π. ἱμάτια Crates com. ap. Polluc. 7, 63. Αινοί π. χιτωνίσκοι Hispanorum ap. Polyb. 3, 114, 4. Ἐσθῆτες π. consulum et prætorum, ap. eund. 6, 53, 7, Dion. Cass. aliosque rerum Romanarum scriptores. Π. τήβεννα Dionys. A. R. 2, 70. Π. στρωμνή ap. Polluc. 10, 42. De foliis rosæ Const. Manass. Chron. 75 : Τινὰ μὲν π. τῶν ῥόδων ἐωρᾶτο.] Plut. Popl. [c. 18] : Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, Obsides dederunt ex genere patricio prætextatos decem. Et, ἡ περιπόρφυρος ἐσθής, Prætexta : itidemque περιπόρφυρος τήβεννος ap. Plut. [V. Rom. c. 26], quod Romuli ge-

A stamen fuisse dicit. At Plin. 9, 39 : Purpuræ usum Romæ fuisse semper video, sed Romulo in trabea. Nam toga prætexta et latiore clavo Tullum Hostilium ex regibus primum usum Hetruscis devictis, satis constat. Sæpe sine adjectione, ἡ περιπόρφυρος, subaudiendo ἐσθής, vel τήβεννος. Athen. 14, [p. 660, C] de censoribus Romanis, Τὴν περιπόρφυρον ἐνδεδυκότες. Plut. Probl. Rom. [p. 283, B] : Διὰ τί περιπόρφυρον ὁ δήμαρχος οὐ φορεῖ, τῶν ἄλλων ἀρχόντων φορούντων; [Themist. Or. p. 249, 30 : Περιτιθέναι τοῖς παισὶ πρὸ τῆς πορφύρας τὴν π.] Sic ap. Liv., Prætextis purpura togis uti. Et frequenter, Prætexta insignis pro Prætextatus. [De senatoribus Rom. Synes. p. 16, A : Περιπόρφυροί τε ἐστὲ καὶ περίχρυσοι· de proconsule Eunap. p. 73, 2 Boisson. : Τὴν π. ἀνασείων ἐσθῆτα (τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν)· de Persarum regibus id. p. 30, 21 : Τοὺς π. καὶ λιθοκολλήτους κόσμους. Hase.] Vide Τραβέα.

[Περιπορφυρόσημος, ὁ, ἡ, Purpura amictus, Prætextatus. Παῖδας π. Strato Anth. Pal. 12, 185.]

[Περιπορφύρω, Æstuo. Manetho 5, 24 : Ἄλλος περιπορφύροντος.] B

[Περιποτάμιος, ὁ, ἡ. Περιποτάμιοι, Amnenses, Gl. Usitatum est παραποτάμιος.]

Περιποτάομαι, Circumvolito, περιπέτομαι, Soph. [Œd. T. 482 : Τὰ δ' ἀεὶ ζῶντα περιποτᾶται. G. D. Heliod. Æth. 2, 22 : Π. τὴν πολιορκίαν. Hase. Clem. Al. p. 53 : Τῇ Ληδᾳ περιποτώμενον τὸν ὄρνιν· ubi var. lect. περιπετόμενον. Scribendum igitur περιπετώμενον.]

[Περίποτος, ὁ, ἡ, Ex quo in orbem bibi potest. Athen. 11, p. 783, B, de voc. ἀμφικύπελλον : Ἄλλοι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περὶ εἶναί φασι, ἵν' ᾖ περίποτον, τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον.]

[Περίπου interdum male scriptum pro περί που, cujus exx. v. s. Περί.]

Περίπους, ὁ, ἡ, Pedem circumdans. Item Qui apte pedem circumdat, Qui pedi bene quadrat et convenit. Hesych. vero περίποδος generalius etiam exp. ἁρμόζοντος [codex ἀντὶ τοῦ ἁρμόζων· cui Hesych. addit καὶ περὶ πόδα τὰ ἡρμοσμένον, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων] : sic aliquid alicui περὶ πόδα ἁρμόζειν dicitur, quod tam C apte quadrat et convenit quam pedi calceus. Pollux 7, c. 21 [§ 84] : Περίποδα δέ, ὑποδήματα ἁρμόζοντα. [Divisim scribendum περὶ πόδα ex cod.]

[Περιππίοις. Τὸν ἐν τοῖς Περιππίοις Πύργον Polyb. 5, 102, 6. Nomen corruptum.]

[Περιπρεπής, ὁ, ἡ, Excellens. Tzetz. Anteh. 111 : Κάλλεϊ ἱμερόεντι περιπρεπεῖ γανόωσαν.

[Περιπρέσβευσις vitiose pro διαπρέσβευσις, quod v.]

[Περιπρό. V. Περί.]

[Περιπροβάλλω, Circum objicio. Oppian. Hal. 4, 637 : Δυσμενέεσσι διπλᾶ περιπροβαλόντες ἀνάρσια τείχεα πέτρης.]

[Περιπροθέω, Circumcurro. Oppian. Hal. 2, 440 : Ἄνδρα περιπροθέουσιν· 4, 89 : Ἄκατον δὲ π. ἅπαντες.]

[Περιπροπλέω vitiose pro προπλέω in libris quibusdam Polyb. 1, 46, 11.]

[Περιπροσάγω. Dio Chrys. Or. 31, vol. 1, p. 570, 3 : Οὐχὶ ταὐτὸ ἱερεῖον ἅπασιν ἐν κύκλῳ τοῖς ἀγάλμασι περιπροσάγοντες ... Casaub. πέριξ προσάγοντες. Boiss.]

[Περιπροσποιέομαι vitiose pro προσποιέομαι in edd. D vet. Plut. V. Marii c. 29.]

[Περιπροσφθέγγομαι, Philo De creat. mundi p. 35. Kall.]

[Περιπροχέω.] Περιπροχυθείς, Circumfusus. Hom. Il. Ξ, [315] : Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε.

[Περιπρωκτιάω, Ceveo. Hesych. : Περιπρωκτιῶσα, τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ. Simile verbum est σωλοπρωκτιᾶν.]

[Περίπταιστον. V. Πταιστός.]

[Περιπταίω, Impingo, Offendo. Joseph. A. J. 17, 5, 5 : Περιπταίων ἑτέροις ἀφ' ἑτέρων. Agath. Hist. p. 128, D : Περιπταίειν θαμὰ ταῖς πέτραις. Plut. V. Pyrrhi c. 10 : Οὐκ ἐβούλετο τῷ Πύρρῳ περιπταῖσαι· Mor. p. 516, A : Τοῖς ἑαυτῶν ἁμαρτήμασι ... περιπταίομεν (var. lect. παραπταίομεν). Manetho 2, 377 : Ἀλγεινοῖσι περιπταίουσι σίνεσσιν. Tryphiod. 312. G. D. Phot. Epist. p. 41, 18 : Περιπταίοντες δὲ φέρουσι γενναίως. Philo vol. 2, p. 368, 48 : Παραπταίοντες τῆς ὁδοῦ διαμαρτάνειν. Id. ib. p. 62, 20 : Πλάζεσθαι καὶ περιπταίειν. Hase.]

[Περιπτερνὶς, ἴδος, ἡ, Quæ calci adhibetur. Nomen fasciæ in indice capitum Nicetæ p. 11 ed. Cocch.]

[Περιπτέρνιον, τὸ, Quod circa πτέρναν est. Philo in Math. vett. p. 78 : Ταῖς πτέρναις τῶν ἀγκώνων περιθεὶς σιδηρᾶ περιπτέρνια καμπὴν ἔχοντα πρανῆν. Schneid.]

Περίπτερος, ὁ, ἡ, Circumcirca pinnas habens. Dicitur de ædificiis, quæ undiquaque eminentias habent, ὁ πανταχόθεν ἐξέχων. [Sic Hesych., Phot. et Suid. Etym. M. p. 229, 35 : Γεῖσα ... σημαίνει πᾶν ἐξέχον μέρος ... καὶ τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον, τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς.] Athen. [4, p. 205, A : Προστὰς ... κύκλῳ περίπτερος· B] in descriptione navis Philopatoris : Συνῆπτο δὲ τούτοις ὁ μέγιστος οἶκος, π. δ' ἦν, εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος· paulo post, Κατεναντίον δὲ τούτου ἄλλο συμπόσιον πολυτελὲς περίπτερον· οἱ γὰρ κίονες αὐτοῦ ἐκ λίθου Ἰνδικοῦ. [Amos. 3, 15 : Συντρίψω τὸν οἶκον τὸν π.] Et Peripteros ædes ap. Vitruv. 3, 1, Quæ habet in fronte et postico senas columnas, in lateribus, cum angularibus, undenas. || Περίπτερα, ἀποσπινθηρισμοί, Hesychio, [Phot. et] Suidæ, sed tunc substantivum erit [LXX Cant. 8, 6 : Περίπτερα αὐτῆς περίπτερα πυρός] : sicut idem Hesych. περίπτερον esse tradit στέγην ἔχουσαν ἐξοχὴν, itidem substantive, sed secundum primam hujus vocabuli signif.

[Περίπτισμα, τό.] Περιπίσματα, τὰ, Vinacei s. Vinacea, etiam Fraces, h. e. Ea quæ vino oleoque expresso supersunt : quam in uvis Brisam vocat Colum. [12, 39, 2.] Scribit schol. Aristoph. [Nub. 45] στέμφυλα proprie dici τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν : περιπίσματα autem, τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα : sed reperiri hæc vicissim etiam usurpata, στέμφυλα sc. ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, περιπίσματα vero ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν. Apud alios vocabuli hujus nulla mentio. [Codex Flor. utrobique περιπτύσματα, unde περιπτίσματα correxi, quod conjecerat Schneiderus. Idem restitui schol. Eq. 803 : Στέμφυλα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἐλαιῶν ἀποπιέσματα, περιπτίσματα δὲ τὰ τῶν ἀμπέλων· ubi vulgo περιπτύσματα, codex Flor. περιπιάσματα. Nunc mihi probabilior videtur Ernesti conjectura περιπιέσματα. Mire vero Hesychius, Λόφα· μίσχος, περίπτισμα· qui si μίσχος et π. ut synonyma posuit, πέτμα potius exspectes. Hoc enim pediculum significat. G. Dind.]

Περιπτίσσω, Perpurgo, ut fit in oryza, corticem auferendo. Seu Exacte πτίσσω, Decortico, ap. Plin.; Excastro, ap. Scribon., λεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος : ut quum hordeum sua gluma evolvitur. Non semper autem πτίσσειν et περιπτίσσειν significare Tundere pilo, sed interdum Decorticare, Excastrare, Gluma evolvere, patet ex Theophr. H. Pl. 9, 17, ubi de cicuta ait : Νῦν δ' οὐδ' ἂν εἰς τρίψειεν, ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ. Nisi forte id discriminis sit inter περιπτίσσειν, s. πτίσσειν et κόπτειν ἐν ὅλμῳ, quod illo leviter tundatur, ut gluma tantum et cortices auferantur, hoc vero ipsum semen ita perpurgatum, prorsus contundatur, non aliter ac mola molitur : quamvis Pollux [7, 24] πτίσσειν pro ἀλεῖν quoque usurpari dicat, i. e. Mola frangere et comminuere. Utut sit, πτίσσω recte interpretabimur Pinso, Plinium secuti, qui hæc Theophr. verba H. Pl. 2, [4, 1] : Ἡ τίφη δὲ καὶ ἡ ζειὰ μεταβάλλουσιν ἐὰν πτισθεῖσαι σπείρωνται· sic vertit, 18, 10 : Tradunt zeam ac typhen, quum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur. [Oribas. p. 40 Matth. : Δεῖ τὴν κριθὴν μὴ περιπτίσσειν. Phot. et Suid. : Περιεπτισμένον, περιεξεσμένον, περικεκαθαρμένον. Similiter Hesych. s. v. Περιεπτισμένη. « Eustath. Epist. p. 350, 5. » Boiss.] Περιεπτισμένος metaphorice pro Purus ac omni veluti gluma carens, usus est Aristoph. Ach. [507], ubi quum dixisset nondum advenisse peregrinum militem et socios, subjungit : Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. Schol. : Περιεπτισμένοι, οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί· subjungens, Κυρίως Πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν, ἔνθεν καὶ πτισάνη. Simili metaph. ap. Philostr. [p. 698] : Περιεπτισμένος τὸ εἶδος, Specie purus, καθαρὸς τὴν ὄψιν. [Synes. p. 90 : Κοῦφον ὄντα καὶ περιεπτισμένον καὶ ἐλαφρὸν τῇ ψυχῇ, φορτίον τὸ σῶμα περικείμενον.]

[Περιπτυάς. V. Πτυάς.]

[Περίπτυγμα, τὸ, Ambitus, Circuitus. Eur. Ion. 1391 : Π. ἀντίπηγος εὐκύκλου.]

[Περίπτυξις, εως, ἡ, Amplexus. Plotin. ap. Euseb. Præp. ev. p. 832 : Ἐν περιπτύξεσι καὶ ἀφαῖς. Plut. V. Cat. min. c. 11 : Κλαυθμοῖς καὶ περιπτύξεσι τοῦ νεκροῦ. Προσβολὴ per π. exp. schol. Eur. Med. 1074 (1063 Matth.). Conf. Περιπτύσσω.]

Περιπτύσσω, Circumplico, Circumcirca obvolvo. Diosc. 8 init. : Οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοὶ διασχισθέντες καὶ θερμότατοι περιπτυσσόμενοι τῷ πεπληγότι τόπῳ, pro Applicati, pannis sc. circum eos volutis. [Passiv. Plato Symp. p. 196, A : Ὑγρὸς τὸ εἶδος (ὁ Ἔρως)· οὐ γὰρ ἂν οἷός τ' ἦν πάντη περιπτύσσεσθαι. « Galen. De usu part. l. 1 : Δεῖ περιπτύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον. Julian. Epist. 24, p. 391 : Σῦκον ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπτυσσόμενον. » Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 414.] Item Circumdo, Circumfundo, ut περιπτύσσειν χέρας [ap. Eur. Alc. 351, Andr. 418], plicando sc. s. complicando. Significat etiam Circumplector, Complector, Amplector. [Eur. Iph. A. 992 : Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι δέμας. Polyb. 10, 4, 6 : Περιπτύξασα ἠσπάσατο αὐτούς. Diodor. Exc. p. 577, 40 : Ἀσπαζόμενος καὶ περιπτύσσων ἕκαστον. Apoll. Rh. 4, 155 : Μενίαινεν ... ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπτύξαι γενύεσσιν. Bion 1, 44 : Ὡς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω. Heliod. 7, 21 : Περιπτύξασα καὶ φιλήσασα πολλὰ τὴν Χαρίκλειαν. Med.] Plut. Coriolano [c. 9] de Cominio : Περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ κατησπάσατο. Sic, Περιπτύξασθαι καὶ περιλαβεῖν, Chrysost. De sacerd. [Liban. vol. 4, p. 189, 18 : Σειληνὸς ... ὁ τὸν Διόνυσον ὑπὸ τῷ ἐρίδαιν περιπτυξάμενος. Schol. Eur. Med. 1063 : Ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι καὶ καταφιλεῖν. Theodoret. Epist. 154, p. 1319 : Τὰς τῶν ἁγίων καὶ καλλινίκων μαρτύρων περιπτύξασθαι λάρνακας. Plotin. p. 409, D; 768, E.] Item pro Circumplecti, q. e. Circumvenire, Circumdare, Plut. Fabio [c. 16] : Ὅταν ἐντὸς γένωνται τῆς φάλαγγος, ὀξέως ἑκατέρωθεν ἐπιστρέψαντας, ἐμβαλεῖν τε πλαγίους, καὶ περιπτύσσειν, ὄπισθεν συγκλείοντας· pro quo alibi κυκλῶσαι et περικυκλῶσαι. [Xenoph. Anab. 1, 10, 9 : Ἐδόκουν ... μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας καὶ περιπτύξαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς κατακόψειαν· Cyrop. 7, 1, 26 : Οἱ πεζοὶ ... ταχὺ ἐφείποντο καὶ περιεπτύσσοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Hostibus circumfundebantur, i. e. Hostes cingebant. Circumdo, Tego. Eur. Hec. 735 : Πέπλοι δέμας περιπτύξαντες. Plotin. p. 768, E : Τὸ ἀληθινὸν ἐρώμενον ... οὐ περιπτυσσόμενον σαρξὶν ἔξωθεν. Circumdo, i. e. Includo. Soph. Ant. 886 : Κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες (Antigonam).]

[Περίπτυστος, ὁ, ἡ, Conspuendus, Detestandus. Epiphan. t. 1, p. 211, A : Ὄνομα αὐτοῦ π. Hase.]

Περιπτυχὴ, ἡ, Circumplexus, Complexus, ap. Athen. 3, [p. 107, E] : Ἀπωλόμην, πέπλων μ' ἔλλισαν περιπτυχαί, Pepli mihi circumfusi, quibus obvoluta sum. [|| Amplexus. Eur. Suppl. 815 : Ὡς περιπτυχαῖσι δὴ χέρας προσαρμόσασ' ἐμοῖς ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι. || Ambitus. Eur. Phœn. 1366 : Τειχέων περιπτυχαί· Hec. 1015 : Ἀχαιῶν ναύλοχοι π. Aristoph. Av. 1241, sermonem Tragicorum imitans : Δόμων περιπτυχάς. Eurip. Ion. 1516 : Φαενναῖς ἡλίου π., quod Musgr. exp. περιελιγμοῖς, Circumvolutionibus. Hesych. : Περιπτυχαί, περίβολοι.]

Περιπτυχὴς, ὁ, ἡ, Circumvolutus, Circumfusus, Circumdatus, plicando sc. Soph. Aj. [915] : Ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε. Idem in ead. tragœdia [899] dicit κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής, de Ajace, itidem pro Circumfusus, Indutus.

[Περιπτύω, Conspuo, Abominor. Aristæn. 1, 21 : Τὸ πάλαι σπουδαζόμενον ἐξαίφνης ἀπέρριπται καὶ περιπτυόμενον ἀμελεῖται. Simplic. In Epict. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Hemst.]

Περίπτωμα, τὸ, et Περίπτωσις, εως, ἡ, Quod accidit, Casus, Calamitas. [Plato Protag. p. 345, B : Ὑπὸ νόσου ἢ ἄλλου τινὸς π.] || Περίπτωσις, fuit et Empiricorum proprium vocab., quo significabant Occasionem quandam fortuitam, ex qua in aliquos morbos et remedia improviso incidissent. [Ammon. p. 61 : Κατὰ περίπτωσιν περιοδικῶς.] Inde enim species experimenti fiebat per fortuitam occasionem, quæ ab ipsis est dicta Περιπτωτικὴ πεῖρα. Gorr. Vide Galen. De sectis l. 1 [vol. 2, p. 287. Idem vol. 10, p. 341 : Ὁ λογισμὸς εὗρεν, οὐ περίπτωσις. Sic etiam Hippocr. p. 26, 1 : Συγ-

κατανεύω μὲν οὖν καὶ τὸν λογισμὸν, ἤν περ ἐκ περιπτώσιος ποιέηται τὴν ἀρχήν· 26, 28 : Προσέχειν οὖν δεῖ περιπτώσει. Clem. Al. p. 366 : Φιλοσοφία κατὰ π. ἐπίβολος τῆς ἀληθείας. Id. p. 373.] Affertur certe et ex Plut. περίπτωσις, pro signif. affini nomini πεῖρα [Mor. p. 918, C] : Τούτων δὲ οὔτε πεῖρα καὶ περίπτωσις γέγονεν αὐτοῖς, [Experientia et usus fortuitus. Id. p. 440, A : λόγους τριβῇ καὶ περιπτώσεις. || I. q. τὸ περιπίπτειν, Incidere. « Heliodor. 6, 14 : Ὡς τὴν Αἰγυπτίαν γῆν ὀρθῶς τοῦ καιροῦ π. ἐνδέδωκα. » Schneid. Sext. Emp. p. 37 : Τὰ αὐτὰ πράγματα παρὰ τὰς συνεχεῖς ἢ σπανίους περιπτώσεις ὁτὲ μὲν ἐκπληκτικὰ ἢ τίμια, ὁτὲ δὲ οὐ τοιαῦτα εἶναι δοκεῖ, i. e. Prout vel frequenter vel raro in ea incidimus. Id. p. 468 : Ἀπὸ περιπτώσεως ἢ οὐκ ἄνευ π. Κατὰ περίπτωσιν p. 735. Eodem sensu adj. Περιπτωτικός p. 317 : Κατὰ περιπτωτικὴν ἐνάργειαν νοεῖται τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν καὶ γλυκὺ καὶ πικρόν· p. 318 : Κατὰ π. ἐν οὐκ ἂν νοοῖτο (τὸ ἀπλατὲς μῆκος)· οὐδενὶ γὰρ περιπεπτώκαμεν μήκει χωρὶς πλάτους, i. e. Per evidentem in sensus incursionem. Et adv. Περιπτωτικῶς p. 68 : Εἰ ἐξ ἑαυτοῦ π. κατ' ἐνάργειαν λέγοιτο ὑποπεσεῖν αὐτῷ καὶ κατειλῆφθαι τὸ ἄδηλον· 220, 318, 735.]

[Περιπτώσσω, Valde timeo. Philostr. Anth. Plan. 110 : Οὐ καὶ τειρομένοιο περιπτώσσοντες Ἀχαιοί. Angl. Musæus De Herone 206 : Οὐ βρόμον ἠχήεντα περιπτώσσοιμι θαλάσσης. Hase. Quod divisim potius scribendum πέρι πτ. G. Dind.]

[Περιπτωτικὸς, ἡ, όν, Incidens (in id ipsum quod declinamus). Ἔκκλισις π. Epictet. Diss. 3, 6, 6; 3, 22, 104; 4, 10, 4. Schweigh. Plut. Mor. p. 420, D : Τὸ περιπτωτικὸν τοῖς ἀναιρετικοῖς, Proclivis ad ea quæ interimunt lapsus. || Fortuitus. Psell. p. 68 ed. Boiss. : Ἐκ περιστάσεώς τινος περιπτωτικῆς. G. D. Antonin. Ad scips. 10, 7 : Περιπτωτικά, καὶ ἐξ ἀνάγκης ἔμπτωτα. Hase. Περιπτωτικὸν εἶδος ἐμπειρίας Galen. vol. 2, p. 287, de quo conf. Περίπτωσις.]

[Περιπτωτικῶς, Incidendo. V. Περίπτωσις. II. ἐκκλίνειν, Incidere in id quod declines, Epictet. Diss. 4, 10, 6.]

[Περιπτυγής Guyeti conjectura. V. Περιπηγής.]

[Περιπύημα, τὸ, Pus circumcirca collectum. Hippocr. p. 1138, A.]

[Περιπυκάζω, Circum condenso, s. obvolvo. Achill. Tat. 1, 15 : Σμῖλαξ ... περιπυκάζουσα (τὴν πλάτανον) ἁπαλῇ τῇ κόμῃ. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 443, 14 : Γῆν χλοηφόρον μυρίοις περιπυκαζομένην τοῖς ἄλσεσι. Anon. in Combef. Auct. Patrum novo vol. 1, p. 1389, E. Med. Περιπυκάσασθαι τὰς τρίχας ἀμφὶ τὸ σῶμα, Dense ponere circum corpus, Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 46, 7.]

[Περιπυκνόω, Circumdenso. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 153 : Διὰ τοῦ ἀέρος περιπυκνουμένου καὶ οὐχ ὁμοίως ὄντος διαφανοῦς ὁρώμενοι (οἱ ἀστέρες) λευκοὶ ὄντες φαίνονται φοινικοί.]

[Περιπυργόω, q. d. Circumturrio, Turribus circumdo. Agapet. Sched. Reg. p. 58 : Ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπεπυργωμένη. Boiss.]

Περίπυστος, ὁ, ἡ, Fama circumquaque notus, Fando passim cognitus, Celebris, ut, Κάλλει περίπυστος ἀκοίτις. Ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 42] affertur περίπυστον ὄνειαρ, sine expositione; at Suidas περίπυστον exp. ἐξάκουστον, διαβόητον. [Parthen. c. 25 : Ἡ γυνὴ μάλα π. οὖσα. Apoll. Rh. 4, 213 : Κόλχοις Μηδείης π. ἔρως καὶ ἔργα τέτυκτο. Appian. Civ. 2, 88 : Τῆς Καίσαρος εὐτυχίας περιπύστου οὔσης. G. D. Epiphan. t. 2, p. 170, B : Τὴν π. πόλιν καὶ ὀνομαστήν. Hase. Theophil. Coryd. Rhet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 699 : Οὐχ ἧττον διὰ σωφροσύνην περιπύστῳ (legitur —πύστῳ) ἢ ἀποβλέπτῳ διὰ τὴν ὥραν. Eustath. Opusc. p. 345, 72 : Τοῦ π. δένδρου.]

Περιπωμάζω, Operculo circumcirca obturo, Circumcirca operculo. [Hippocr. p. 424, 3 : Τοῦτο (τὸ στόμα τοῦ τεύχεος) περιπωμάσαι. Theophr. De igne § 43, ubi duo codd. περιποδίζοντες, unde Schneider. reposuit περιπωματίζοντες. Philo vol. 2, p. 324, 12 : Δέον τὰ στόματα ἢ περιοικοδομῆσαι ἢ περιπωμάσαι. Περιπωμάσαι χερῷ Geopon. 14, 10, 2. Passiv. Aristot. H. A. 8, 2 extr. : Ἀποπνίγονται ... ἐὰν περιπωμασθῇ ὀλίγος ἀήρ.]

Περιπωματίζω, Operculo circumcirca obturo, i. e.

Bene operculo, i. q. περιπωμάζω. Unde ap. Aristot. [Probl. 22, 4] vas περιπωματιζόμενον.

[Περίραμμα et alia hujusmodi composita v. s. Περιρρ—.]

[Περιρραγὴς, ὁ, ἡ, Disruptus, Circumfractus, Circumcisus. Statyll. Flacc. Anth. Pal. 7, 542 : Π. τρύφος (glaciei). Clem. Alex. p. 186 : Μὴ ταῖς πλατείαις κύλιξι διαχέουσαι τὰ χείλη περιρραγεῖς γένωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος. Περιρρηδὲς per περιρραγὴς exp. Etym. M. p. 664, 39.]

Περιῤῥακίδες, proprie οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι, Palmarum termites. Nicander vero et aliis plantis tribuit, Ther. [535] de thymbra : Ἢ τε καθ' ὕλην Οἴας θ' ἑρπύλλοιο περιῤῥακίδας ἀέξει, Ramulos, Surculos. Ita schol.

Περιῤῥαίνω, Circumaspergo. In VV. LL. ex Diosc. : Περιῤῥαίνουσιν οἰκίας. Philo V. M. : Περιῤῥανάμενος γὰρ τοῖς εἰωθόσι καθαρμοῖς, ubi Turn. Aspersus solita lustratione. [Menander ap. Clem. Al. p. 844 : Ἀπὸ κρουνῶν τριῶν περίρραναι. Longus p. 99 ed. Schæf. : Κατῆλθεν ἐπὶ θάλατταν ὡς περιρρανασθαι θέλων. G. D. Theophrast. Charact. 18, 4, in loco lacero : Περιρραινόμενος ἀπὸ θαλάττης. Diog. L. 6, 42 : Ἰδών τινα περιρραινόμενον. Hippiatr. p. 94, 16 : Τὸν χόρτον περιρραίνειν. Hase.] Bud. ex Polluce [1, 25] affert περιῤῥανάμενος junctum cum καθηράμενος. [Id. 8, 65 : Ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιρραινόμενοι. Nonn. Dion. 5, 7 : Δίζυγες ἔνθα καὶ ἔνθα περιρραίνοντο χαραὶ (βόες) οὐλοχύταις.]

[Περίρραμμα, τὸ, Quod consutum est. Περίραμμα ὑφασμένον Hesych. s. v. Ἀκανθος.]

Περίῤῥανσις, εως, ἡ, q. d. Circumaspersio, Aspersio. [Plato Cratylo p. 405, A : Αἱ π.]

[Περιρραντὴρ, ῆρος, ὁ, Spargo, Gl.; ubi quod scriptum est Spargine, refertur ad dat. περιρραντῆρι.]

Περιῤῥαντήριον, τὸ, Aspergillum, Instrumentum quo ad aspergendum (s. circumaspergendum, ad verbum) utimur. Dicitur autem peculiariter de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam aspersio, superstitiosa, s. superstitione recepta. Theodor. Hist. Eccl. : Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεωκόροι, περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες, ὡς ἐνόμιζον. Quem usum ap. Socratem Sozomenum habent θαλλοὶ διάβροχοι, ubi scribit : Ἐπεὶ δὲ ἔμελλεν ὑπεραμείβειν τοῦ ναοῦ τὸν οὐδὸν, θαλλούς τινας διαβρόχους κατέχων ὁ ἱερεὺς νόμῳ Ἑλληνικῷ περιέῤῥαινε τοὺς εἰσιόντας. [Porphyr. ap. Stob. Flor. 21, 26 : Πρὸ τῶν π. προτελεῖσθαι τῷ θεῷ ἐπιτάττει.] Erat præterea περιῤῥαντήριον, ut annotant VV. LL., Vas purum in templis aut concionibus, aqua lustrali plenum, qua ritu ethnico aut sacerdotes aut æditui perspergere solebant eos qui ingrediebantur. Additur autem, vocari posse Aquiminale, non Aquiminarium, quod Ulpian. testetur hoc fuisse Vas escarium. [Herodot. 1, 51 : Π. δύο ἀνέθηκε (in templo Delphico). Iambl. V. Pyth. p. 178 : Ὅτι οὐ δεῖ εἰς περιρραντήριον ἐμβάπτειν.] Et affertur hic Luciani locus, in quo cuidam spurcissimo et impurissimo homini dicit [Pseudol. c. 23] : Πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ; Ex Eod. De sacrif. [c. 12] : Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας. Quibus ll. adjiciendus est hic Ejusdem [ib. c. 13] : Τὸ δὲ πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. Æschines quoque mentionem facit quorundam, quos moris erat ἔξω τῶν περιῤῥαντηρίων ἐξείργειν : sed dicit τῶν περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς [p. 79, 2] : Ὁ μὲν τοίνυν νομοθέτης τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν δειλὸν καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, ἔξω τῶν περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει, καὶ οὐκ ἐᾷ στεφανοῦσθαι, οὐδὲ εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελῆ. Idem [p. 4, 2] hæc verba ex quadam Lege profert adversus eum Atheniensem qui ἑταιρῆσαι compertus fuerit : Μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, κτλ. Aliquanto post, Μηδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω, μηδ' ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς τῶν περιῤῥαντηρίων περιιέσθω. Sed Aldina edit. mendose scriptum habet ἀγορᾶς περὶ τῶν ῥαντηρίων. [Aristid. vol. 1, p. 507, 21 : Ἃ ποιήσαντας ἢ παθόντας οὐ θέμις εἴσω π. παριέναι. Pollux 1, 8. Heraclit. Alleg. p. 411 : Ἡμεῖς οἱ τῶν ἀβεβήλων ἐντὸς π. ἡγνίσμεθα.] Usus est hoc verbo et Philo V. M., de filia regis, quæ accesserat ad flumen, ad cujus ripam expositus erat ipse

Moses : Κάπειτα λουτροῖς καὶ περιῤῥαντηρίοις χρῆσθαι μέλλουσαν· quæ Turn. interpr. Lavare se et purificare parantem. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 245, C : Περιῤῥάντρου λουτροῦ. Scrib. περιρραντηρίῳ λουτρῷ ex duobus codd. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 36. G. D. Viscont. Mus. Pioel. t. 5, p. 62 auctor est II. valere 1° Aspergillum, quale ibi in typo conspicitur, 2° Aquiminale unde fiebat aspersio, 3° Situlam qua circumferebatur aqua lustralis; conf. Lomeyer. Epimenid. s. de lustrationibus veterum, ed. Zutphianæ 1700 *in*-4°. II., i. e. Aquiminale, expressum in typo est apud Bœttiger. Amalthea vol. 3, p. 45. Hase.]

Περιῤῥαντίζω, Circumaspergo. Hesych. περιῤῥαίνεσθαι, περιῤῥαντίζεσθαι. [lxx Num. 19, 13, 20, Ezech. 43, 20. Schleusn. Jo. Chrys. t. 2, p. 523, C ed. Par. alt. : Ὥσπερ ναῦς πανταχόθεν περιρραντίζεται. Id. t. 3, p. 909, E : Ὑπὸ τῶν ἐπαλλήλων κυμάτων π.· et 698, B : Οὐ μόνον οὐ κλυδωνιζομένη, ἀλλ' οὐδὲ περιρραντιζομένη. Hase.]

[Περιρραντισμός, ὁ, Aspersio. Symm. Zach. 13, 1. Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 723, C : Ἁγνεία τε καὶ π. νομοθετῆσαι τῷ λαῷ τὸ καθάρσιον. Plural. ap. eund. ib. [p. 731, C : Περιρραντισμοῖς ἀφαγνίζει τὸν εἰσιόντα. Hase.]

[Περιρραπίζω, Circum verbero. Plut. Mor. p. 977, A : Κεστρεὺς ... τῇ οὐρᾷ περιρραπίζων τὸ δέλεαρ.]

[Περιρράπτω, Circumsuo. Diodor. 20, 91 : Καλύμματα ἐκ βυρσῶν περιερραμμένα. Pollux 7, 84 : Περὶ δὲ τείνεται καὶ περιρράπτεται τὰ κοῖλα ὑποδήματα. G. D. Plato ap. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 434, 19 Gaisford. : Σημεῖα περιρράψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. Verum ibi ed. Bekker. part. 3, vol. 1, p. 502, 21, habet περιάψαντας. Hase.]

Περιῤῥέζω.] Περιῤῥέζειν Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν.

[Περιρρεμβαῦσαι, περιφθαρῆναι, gl. corrupta Hesychii. Περιρρεμβεῦσαι Albertus.]

[Περιρρεμβάζομαι, Vagor animo. Gregent. Disp. cum Herb. p. 108, 3 : Μὴ περιρρεμβάζου. Hase.]

[Περιρρέμβομαι, Pervagor, Gl. Hac signif. περιρρεμβεῖν dictum ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 150, C : Δεῖξαι περιρρεμβεῖν τοὺς ἐπικαταράτους Ἀβάρους· quod περιρρομβεῖν potius scribendum. Ὑπορρεμβόμενος dixit idem p. 203, B. G. Dind.]

[Περιρρεπής, ὁ, ἡ, In alteram partem declinans. Rufus p. 114 ed. Matth. : Αἱ πλάγιαι κλίσεις περιρρεπεῖς γίνονται τῇ κύστει. Basil. M. vol. 1, p. 34, D, de aqua quoquoversum fluente : Ὅτι περιρρεπές ἐστι καὶ ἀστήρικτον. G. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 576, 9 : Ἵνα μὴ π. τὸ δέρμα τὸ περὶ τὰς πλευρὰς ἔῃ. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 514, 25 : Αἱμάτων γὰρ χείμαρροι π. ποιοῦσι τὸ σπαρὲν καὶ δυσστήρικτον. Hase.]

[Περιρρέπω, In alteram partem declino. Hippocr. p. 753, C : Τὰ ὀθόνια ἐπ' ἀριστερὰ ἢ ἐπὶ δεξιὰ ἀποδεῖσθαι ἢ ἐπὶ ὁκότερα ἂν ξυμφέρῃ πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κατεηγότος, καὶ ἐφ' ὁκότερα ἂν περιρρέπειν ξυμφέρῃ. Conf. Περίρρεψις.]

[Περίρρεψις, εως, ἡ, Vinculi inclinatio, propensio et circumcirca declinatio, quum in alteram partem vinculum devergit aut declinat, ap. Hippocr. p. 745, C, ubi scribit Galen. : Ἡ δὲ περίρρεψις, ἀπὸ τοῦ περιρρέπειν ἐπὶ θάτερον μέρος, ἤτοι τὸ δεξιὸν, ἢ τὸ ἀριστερὸν ὅλην τὴν ἐπίδεσιν ὀνομάζεται. Τοῦτο δὲ αὐτὸ περιρρέπον, ἀμετρίᾳ τοῦ πλήθους αὐτῶν γίνεται. Foes.]

Περιῤῥέω, Circumfluo, Circumluo, Alluo. Herodian. 8, [2, 16] : Ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, ubi tamen Polit. usus est verbo Præterfluere, tanquam legens potius παραῤῥεῖ. Sic Oceanus ap. Aristot. De mundo [c. 3 med.] περιῤῥέων ἡμᾶς. Ex Thuc. affertur etiam [4, 102, de Strymone Eionem circumfluente,] περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Ceterum ut ποταμὸς dicitur locum aut urbem s. regionem aliquam περιῤῥεῖν, ita locus ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ περιῤῥεῖσθαι dicitur. Xen. Anab. 1, [5, 4] : Ἐνταῦθα ἦν πόλις ἐρήμη μεγάλη· περιεῤῥεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic Aristot. De mundo [c. 3] : Περιῤῥεομένη γῆ ὑπὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Ibid. : Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη. Itidem Plut. Othone [c. 12] : Περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ Ῥήνου. Interdum vero cum dativo. Lucian. De luctu [c. 3] : Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν ποταμοῖς μεγάλοις. Sic ex Plut. : Πολλαὶ ἕτεραι περιῤῥεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι. Redditur

autem περιῤῥεῖσθαι, Circumfusum esse : Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη, Insula mari circumfusa. Sed possumus reddere ad verbum etiam, ex Ovidio, Insula mari circumflua : (quidam, Circumfluo mari præcincta : et, Περιῤῥεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι, Quas ingentia maria undis circumfluis ambiunt :) aut certe mutata structura orationis, Insula quam mare circumfluit, ex Val. Flacco. [De lacrimis (ut δάκρυσι περιῤῥεῖσθαι dixit Philo) Suidas s. v. Ἄναυδος : Περιρρεόμενος δάκρυσι. Transfertur etiam ad alia. De aere, Pollux 9, 20 : Πόλις φαιδρῷ ἀέρι περιρρεομένη. Plato Phæd. p. 111, A : Νήσους, ἃς περιρρεῖν τὸν ἀέρα πρὸς τῇ ἠπείρῳ οὔσας. De terra quam mare proluit, id. Critia p. 111, B : Τὸ τῆς γῆς ... ἀεὶ κύκλῳ περιρρέον εἰς βάθος ἀφανίζεται· et ib. : Περιερρυηκυίας τῆς γῆς ὅση πίειρα καὶ μαλακή. De igne Lycurg. p. 160, 1 : Λέγεται κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ· ubi notandus aoristi ab Atticistis improbati usus. || Translate, de hominibus circumstantibus, Plato Charm. p. 155, D : Οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέρρεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ.] || Περιῤῥέω, Circumfluo, i. e. Affluo, Abundo : ut περιῤῥεῖται βίος, ex Soph. [El. 362], Affluant facultates, Circumfluant. Nam Latine non solum dicitur aliquis Circumfluere aliquibus rebus, sed etiam ipsæ Circumfluere : sic tamen ut hoc usitatius quam illud esse putem. || At περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, ex Greg. Naz., Fluidæ vesti. [De lecto molli Pollux 10, 42 : Στρωμνὴ ὑγρὰ, περιρρέουσα. Κόμη τῷ μεταφρένῳ περιρρέουσα ap. eund. 2, 25. || = Defluo, Decido. Thucyd. 4, 12 : Ἡ ἀσπὶς περιερρύη ἐς τὴν θάλασσαν. Pausan. 1, 44, 2 : Δοκῶ δὲ οἱ ... τὸ περίζωμα ἑκόντι περιρρυῆναι. Scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Περιερρύη : Ὀργιζομένου αὐτοῦ ὁ θυνάκτης περιερρύη, quod ille exp. ἐξεχύθη, ἐξέπεσεν. Parthen. c. 6 : Τροχοὶ περιερρύησαν τῶν ἁρμάτων. » Valck.]

Περιῤῥήγνυμι s. Περιῤῥηγνύω [et Περιρρήσσω s. Περιρρήττω], Circumfringo. || Περιῤῥῆξαι, Circumfundere flumen et circumdare. [Herodot. 2, 16 : Κατὰ τὸ ὀξὺ τοῦ Δέλτα περιρρήγνυται ὁ Νεῖλος, i. e. Frangitur et Delta utrimque includit. Schweigh.] Isocr. Busir. [p. 227, D] : Τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε. Et περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς, exp. Fluvius divortia facit, Fluvius diffusus circumjectos rigat campos, ex Curtio. [Ælian. N. A. 7, 24 : Βιαιότερον τὸ ῥεῦμα περιρρήγνυται.] Et περιῤῥωγέναι ex Aristot. De anim. 8, [c. 17 : Διὰ τὸ π. τὸ ὄστρακον], Circumruptum esse. [Ib. 5, 19 : Περιρρήγνυται τὸ κέλυφος. Plato Critia p. 113, D : Τὸν γήλοφον ... περιρρήγνυσι, Circumcirca abrumpit. Aristot. H. A. 6, 29 : Πέτρα περιρραγεῖσα μίαν ἔχουσα εἴσοδον. Pausan. 1, 35, 7 : Περιρραγέντος λόφου διὰ χειμῶνα. Περιρρῆξαί που τὴν ναῦν Pollux 1, 114. Περιρρηγνύμενα ᾠὰ, Ova undique rupta, Geopon. 14, 8, 1. || Circumcirca deripio. De vestibus quas quis alii deripit, Demosth. p. 403, 3 : Περιρρήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης. Polyb. 15, 33, 4 : Τὴν χλαμύδα περιέρρηξεν. Diodor. 17, 35 : Οἱ τὰς ἐσθῆτας περιρρηγνύντες. Plut. V. Poplic. c. 6 : Περιρρήγνυσι τὰ ἱμάτια. Lucas Act. 16, 22. Athen. 13, p. 590, E; Xenoph. Eph. 2, 6; 3, 5. Passiv. Æsch. Sept. 329 : Περιρρηγνυμένων φαρέων. Iambl. ap. Phot. Bibl. p. 77, 7 : Τὸν κάνδυν περιερρηγμένος. Med. de vestibus quas quis sibi ipsi deripit, Philo vol. 2, p. 44, 4 : Τὴν ἐσθῆτα περιρρηξάμενος. Plut. V. Anton. c. 77 : Περιερρήξατο τοὺς πέπλους ἐπ' αὐτῷ. Dio Cass. 48, 37 : Τὰς ἐσθῆτας περιερρήγνυντο. Alciphro 1, 31; Xenoph. Eph. 2, 5. Omisso vestium nomine Arrian. Anab. 7, 24, 5 : Περιρρηξαμένους τύπτεσθαι τὰ στήθη. Joseph. A. J. 9, 7, 3 : Περιρρηξαμένη καὶ δεινὸν ἀνακράζουσα. Charito 1, 3; 3, 3. Act. pro medio, Diodor. 17, 35 : Μονοχίτωνες καὶ τὰς ἐσθῆτας περιρρήττουσαι. Philo vol. 2, p. 230, 25 : Τὰ εἵματα περιρρήττειν ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις ἀποθανοῦσι. Xenoph. Eph. 3, 10 : Περιέρρηξε τὸν χιτῶνα καὶ μεγάλως ἀνώλοφυρετο. Quemadmodum διαρρηγνύναι quoque et καταρρηγνύναι pro formis mediis usurpantur : v. Wessel. ad Diod. l. c., Hemst. ad Xenoph. Eph. p. 234.]

[Περιρρέδην, Utrimque. Apoll. Rh. 4, 1581 : Ἢ δ' ἑτέρωσε κλινομένης χέρσοιο. Schol. : Τὸ κατὰ περιφέρειαν δηλοῖ.]

[Περιρρηδής, ὁ, ἡ. HSt. ubi de derivatis ab verbo Ῥάζω agit :] Eadem est origo et nominum Ἀμφιῤῥηδὴς ac Περιῤῥηδὴς, significantium Circumquaque aspersum,

Circumcirca irrigatus. Formantur autem ab aor. 2 ἐῤῥάδην, mutato α in η. Estque Eustathii hæc formatio; sed mihi non minus placuerit formare ab ἐῤῥάδα, mutato itidem α in η. Idem περιῤῥηδὴς exp. non simpliciter ἐῤῥαντισμένος, sed ἐῤῥαντισμένος αἵματι, sicut et VV. LL. exp. Aspersus sanguine, aqua. Neque tamen putandum est, hujus vel illius aut alius cujusquam ablativi signif. hoc vocabulo includi. Extat porro locus in quo usus est eo Hom., Od. X, [84] : Περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ Κάππεσεν δινηθείς· sed aliæ etiam afferuntur hujus nominis expos., quas videbis ap. auctorem brevium scholiorum [περικλασθεὶς ἢ περιραγεὶς, ἢ περιπορευόμενος, ἢ περιρρυεὶς, ἢ περιφερής. Alius, περικλινής], et Hesychium. [HSt. in Indice :] « Περιῤῥυδὴς, Hesychio est περικεκλασμένος. Pro quo scr. potius περιῤῥηδὴς, utpote quod factum existimetur ex περιῤῥήσσω quasi περιῤῥηγής. Sin exponas περιῤῥυεὶς cum nonnullis, ferri illa per υ scriptura potest. » [Etym. M. p. 664, 39 : Π., περιραγὴς, περιρρυής· οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεύς· Πῖος δὲ, περιφερὴς, περιρρυής· Ὧρος. Apoll. Rh. 1, 431 : Ἤριπε δ' (ὁ βοῦς) ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσι, Utroque cornu impactus. Schol. : Ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθεὶς, ἐπιρραγεὶς εἰς τοὔμπροσθεν, ἢ ἐπενεχθείς. Phot. et Suid. : Περιρρηδεῖς· οἱ ἐπὶ ὀχημάτων, ἢ οἱ ἐπικείμενοι, ἢ οἱ ἐρειδόμενοι· ubi Bernh. conjicit οἱ ἐπὶ ὀχήμασιν, ἢ οἱ ἐρειδόμενοι ἢ ἐρρ.] Habet certe et Galen. Περιῤῥηδὴς inter voces Hippocratis exponens περικεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, Utrimque perfractum, s. In utramque partem. In qua signif. videri possit περιῤῥηδὴς dici quasi περιῤῥηγὴς, hoc autem pro περιῤῥαγής. Etym. [M.] certe περιῤῥηδὴς exp. περιῤῥαγής. [Erotian. p. 308 : Περίδας (scr. Περιρρηδὴς cum Foes.)· ἑκατέρωθεν ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς, ἔνιοι δὲ περιφερῆ. Legitur ap. Hippocr. p. 659, 50, ubi mulier supina recumbere jubetur, appositis ad coxas vestibus laneis, ὡς μὴ περιρρηδὲς ἔῃ τὸ σῶμα, Ne corpus in alterutram partem defluat; et p. 792, H, ubi ægrotus, cui humerus luxatus est, supinus decumbere jubetur, sed loco inter scapulas medio sublimius aliquid suppositum habens, ὡς περιρρηδὲς ἔῃ τὸ στῆθος ὡς μάλιστα, Ut pectus quam maxime in utramque partem reflectatur. De quo l. v. Galen. vol. 12, p. 328.]

[Περίρρηξις, εως, ἡ. Περιρρήξεις τοῦ σώματος, Corporis abruptiones quæ circumcirca fiunt, quum ossa corrupta et siderata, aut carnes emortuæ circumcirca abrumpuntur, ap. Hippocr. p. 31, G; 860, D. Foes. Hippiatr. p. 254, 9 : Ἵνα μὴ περίρρηξιν λάβῃ. Ib. p. 241, 2 : Βαλεῖν εἰς τὴν π. Hase.]

[Περιρρήσσω s. Περιρρήττω. V. Περιρρήγνυμι.]

[Περιρρινέω, Circum limo. Hero Autom. p. 271, 9 : Ποιήσομεν καὶ περιερρίνησα τὴν ἐκτὸς γραμμήν. Hase.]

[Περιρρίπτω, Circumjicio. Orig. C. Cels. p. 199. Schol. Apoll. Rh. 1, 1211 : Ἔνθα τὴν Πιθηκοῦσαν περιερρίφθαι (περιερρῖφθαι cod. Paris.) φασὶν αὐτῷ (Typhoni). || Abjicio, Contemno. Schol. Soph. Aj. 603 : Ἀνήριθμος, ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ περιερριμμένος· ubi Brunck. ἀπερριμμένος posuit. In vulg. lectione consentiunt Suidas s. Ἀνήριθμος et Zonar. p. 172.]

[Περιρρογχάζω, Ludificor, Ludibrio habeo. Schol. Aristoph. Eq. 694 : Τὸ περιεκόκκυσα, περιερρόγχασα, καὶ ὑπερεῖδον καὶ κατεφρόνησα.]

[Περιρροή, ἡ, Circuitus aquæ fluentis. Plato Phædon. p. 111, E.]

[Περίρροια, ἡ, idem. Plut. Mor. p. 1128, C : Ὡς ἂν ἐκ τῆς ἀνακοπῆς περίρροια καταλαμβάνουσα συνεπνίγη τὸ πρᾶγμα. || « Περίρροιαι significant Hippocrati Circumfluos humorum effluxus, quum ex universo corporis ambitu affluentes humores in alveos et cavitates idoneas ad repurgationem, velut per emissaria quædam deponuntur, atque ita totum corpus superfluis humoribus, modo per alvum, modo per vesicam aut renes, interdum etiam per vomitum atque alia corporis effluvia eluunt ac veluti per ἀποκρίσεις repurgant. Has ἀποστάσεις κατ' ἔκρουν vocare videtur. P. 943, E : Περίρροιαι μετὰ πόνου χολώδεες, ξυσματώδεες, πυώδεες καὶ στραγγουριώδεες· quum alioqui περίρροος significet Hippocrati Circumfluum humorum affluxum, qui per alvum erumpit. Sic p. 976, E : Πολλὰ διῆλθε μετὰ περιρρόου χολώδεος· 1117, E : Ἀπὸ δὲ κοιλίης πολλὰ κόπρανα διῆλθε, σὺν περιρρόῳ πολλῷ. Quo nomine undique de-

latorum humorum eruptionem per intestina factam et effluxionis impetum per alvum effusum significat. Et p. 1230, D, ὑγρὸς περίρροος est Humidus humorum affluxus, quum biliosa plurima per secessus effluunt. P. 221, G, ἐν περίρρῳ dicitur, In circumfluo humorum affluxu. Quo nomine defluxionem ex toto corpore in alvum secedentem intelligit. Velut p. 47, 36, ὅσοι περιρρόοι sunt Recrementa corporis quæ circumquaque confluunt. Foes. Περιρσῶν (scr. περίρροον) διαχώρημα ex Hippocr. ap. Oribas. p. 209 Matth.]

[Περιρροιζέω, Circumstrido, Circumstrepo. Constant. Manass. Chron. 154 : Ὄρνεις ... περιρροιζοῦντες τὰς αὐτοῦ (τοῦ ἀέρος) χύσεις· 4820 : Λίθοι βομβαλέοι ... περιρροιζοῦντες τὸν λεπτὸν ἀέρα τῇ κινήσει.]

[Περιρρομβέω, Circumago rhombi instar, Contorqueo. Περικωνῆσαι per περιρομβῆσαι exp. Hesych., de qua gl. diximus s. v. Περικωνέω. Schol. Pind. Pyth. 4, 380, et Tzetz. ad Lycophr. 310 : Ἐκ τροχοῦ ὂν περιρρομβοῦσιν. Plut. V. Anton. c. 68 : Τὴν ἑτέραν τῶν ναυαρχίδων τῷ χαλκώματι πατάξας περιερρόμβησε. Pro περιρρεμβεῖν restituimus Theophylacto Sim. Hist. p. 150, C, s. v. Περιρρέμβομαι.]

Περίῤῥοος, ὁ, ἡ, pro περίῤῥυτος. Herodot. 1, p. 45 meæ ed. [c. 174] : Ἐούσης τε πάσης Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιῤῥόου. [Cum genit. Aristid. vol. 1, p. 7, 5 : Ὅ τε γῆς περίρροος Ὠκεανός. Περίρροος, ὁ, de affluxu humorum dictum, v. s. Περίρροια. De ambitu fluvii Joseph. A. J. 18, 9, 1, p. 827, 25 : Ἔστι καὶ Νίσιβις πόλις κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ περίρροον. G. Dind.]

[Περιρρυδής. V. Περιρρηδής.]

[Περιρρυής, ὁ, ἡ, Circumfluus. Περιρρηδὴς per π. exp. Pius ap. Etym. M. p. 664, 39.]

[Περίρρυπος, ὁ, ἡ, Sordibus circumdatus. Crates in parodia versus Homerici ap. Diog. L. 6, 85 : Πήρη ... πόλις ... καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυπος. Nam sic vulgatum περίρρυτος probabiliter correxit H. Steph.]

Περιῤῥύπτω, q. d. Circumabstergo. In VV. LL. Usquequaque purgo. Et affertur ex Galeno : Περιῤῥύψαι τε καὶ ἀποκαθῆραι τοὺς περὶ τὸν κόλπον ἰχῶρας. Ibid. redditur Abstergo, Extero, ex Marcello. Ap. Dioscor. autem, ubi dicit, Περιῤῥύπτει ἄνθρακας, merito suspectum est hoc verbum.

[Περίρρυσις, εως, ἡ, Circumfluxus. Phot. Bibl. p. 451, 35, ex Agatharchide : Νῆσον ποιεῖ (ὁ ποταμὸς) τῇ περιρρύσει τὴν Μερόην. Scott. || Fluxus largus. Galen. vol. 19, p. 456, 15 : Αἱμορραγίαν fieri, si magnum vulnus sit, κατὰ περίρρυσιν, sin angustum, κατ' ἀκοντισμὸν, Per jaculationem. Hase.]

Περίῤῥυτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀμφίῤῥυτος, de quo suo loco, Circumfluus. [Hom. Od. T, 173 : Κρήτη π.] Hesiod. [Th. 193] : Περίῤῥυτον ἵκετο Κύπρον. [Herodot. 4, 42 : Λιβύη ἐοῦσα π. Περιρρύτας πόλεις Æsch. Eum. 77, qui περιρρύτους scripsisse videtur, ut τῆς περιρρύτου χθονὸς et τῆς περιρρύτου Σκύρου dixit Soph. Phil. 1 et 239. Πόλει περιρρύτῳ Aristid. vol. 1, p. 570. Γῆ π. ὑπὸ θαλάσσης Plut. Mor. p. 941, C. De mari Siciliam circumdante Eurip. Phœn. 217 : Περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας. G. D. It. de Siculis Thucyd. 4, 64 : Ξυνοίκους μιᾶς χώρας καὶ π. Poeta loco criticorum conjecturis tentato ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 29, 8 Reisk. : Τένεδός τε περιρρυτά (sic). Hase.]

Περίῤῥωξ, ὁ, ἡ, Præruptus, Circumcirca abruptus. [Immo Περιρρώξ, Polyb. 9, 27, 4 : Πέτρας ἀκροτόμου καὶ περιρρῶγος. Ὄχθου ἀποτόμου καὶ π. Dionys. A. R. 9, 15.]

[Πέρις. V. Πηρίν.]

Περισαίνω seu [forma poetica] Περισσαίνω, Cauda circum aliquem blandior, Caudam circum aliquem moveo abblandiens, ut Hom. Od. Π init. : Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι· K, [215] : Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες, Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. Οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν· ut Ovid. Met. 14 : Mille lupi, mixtique lupis ursique leæque Occursu fecere metum; sed nulla timenda, Nullaque erat nostro factura in corpore vulnus. Quinetiam blandas movere per aera caudas, Nostraque adulantes comitant vestigia : itidem in Circæis ædibus ut ap. Hom. [Theocr. 25, 72 : Κλάζον τε περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν (κύνες). Orph. Lith. 424 :

Γλώσσημον ... περισσαίνειν σκύλακας ὡς. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 169, 6 : Περισαίνω · αἰτιατικῇ. Προκόπιος εἰς τὸν γάμον Μελετίου « Ὁ μὴ τὴν φύσιν ἀρνεῖται, καὶ περισαίνει τὸν ἔρωτα. » Themist. Or. 7, p. 92, D : Τὴν φύσιν ἐπικρύπτεσθαι πειρωμένου καὶ αἰκάλλοντος καὶ π. Id. Or. 21, p. 258, D; 24, p. 302, A.]

[Περισαλεύω, Circumcirca dilato. Moschion De pass. mul. p. 23, 11 : Τὸ στόμα τῆς μήτρας περισαλεύουσα. Id. ib. p. 32, 12 : Ἵνα χαυνότερον περισαλευθῇ. Ap. Jo. Chrys. t. 8, p. 635, B ed. Paris. alt., Οὐδὲν τούτων τὸν πατριάρχην περιεσάλευσε, Perturbavit, antea legebatur περιεσ. Hase.]

[Περισαλπίζω. HSt. post ea quæ s. v. Διασαλπίζω dixit :] Est autem et aliud comp. Περισαλπίζομαι, cujus præt. περισεσάλπισμαι, Tubarum s. Tubæ sonitu excitor, Circumsonantem tubam audio. Plut. [V. Marcelli c. 22. Idem Mor. p. 192, B] : Ἀκούσας σοφοῦ διαλεχθέντος ὅτι μόνος στρατηγὸς ἀγαθὸς ὁ σοφός ἐστιν, ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαστὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται, Nunquam sonitu tubæ excitatus est, circumsonantem tubam audivit. Quæ ambæ interpretationes Budæi sunt. [Περισαλπίζεσθαι τοῖς πολεμικοῖς ὀργάνοις Clem. Al. p. 997.] In VV. LL. περισεσάλπισται, Tuba circa eum obstrepuit : et περισαλπίζομαι, Deducor tubis circumsonantibus. [Eudamonid. ap. Stob. Flor. 54, 66 : Ὁ λόγος θαυμαστὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπιγκται. Ubi alii libri περισεσάλπικται. Περισαλπιγχθεῖσαν Eustath. Opusc. p. 213, 20. Activ. Synes. p. 128, A : Ὧν ἂν ὁ μῦθος περισαλπίσῃ τὰ ὦτα.]

[Περισαλπισμὸς, ὁ, Clangor tubarum circumsonans. Julian. Or. 5, p. 168, D : Π. παραλαμβάνεται.]

[Περίσαξις, εως, ἡ. HSt. s. v. Περισάττω :] Hinc Περίσαξις, ut [Theophr. C. Pl. 5, 6, 6], περίσαξις τῆς γῆς, Accumulatio et aggeratio terræ circa radices, Bud. Affertur vero et ἐπίσαξις τῆς γῆς ex Theophr. [ibid. 3], itidem pro Accumulatione terræ.

Περισαρκίζω, Carnem scalpello circino. [Chirurg. vett. Schneid.]

Περισαρκισμὸς, ὁ, Circinatio carnis quæ scalpello fit. Diosc. 7 init. : Περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βοηθοῦσι, Circinatio carnis et sectio scarificatione potentius opitulantur.

[Περίσαρκος, ὁ, ἡ, Carnosus, Carne abundans. Adamant. Phys. 2, 1; Aristot. Phys. p. 77. || De voce sonora Clearch. com. ap. Athen. 14, p. 623, C : Τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαρκον γίγνεται. Codex περίσαργον, quod correxit Schweigh.]

[Περισαρκόω, Carne induco. Basil. Hom. Mor. p. 321. Boiss.]

[Περισάρκωσις, εως, ἡ. Oribas. p. 90, 19 ed. Cocch. : Ἡ κατὰ π. θεραπεία, Curatio ad inducendam carnem. Schneid. Olympiod. Cat. in Job. p. 294, 2 : Διπλώματα καὶ π. ποιοῦσιν ἐπὶ τῶν μηρῶν. Hase.]

[Περισάρωμα, τὸ, Purgamentum, Quisquiliæ. Περικόρημα per π. exp. Lex. rhet. p. 296, 27, Etym. M. p. 529, 46. Conf. Παισάρωμα.]

Περισάττω, Circum constipo, accumulo. In VV. LL. Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, ap. Theophr. [C. Pl. 5, 6, 5], Accumulare radices, ex Plinio, et Circum fossas arbores aggerare, ex Colum., ut sit περισάττειν, quod vulgo *Rehausser*, de plantis : cui opponatur περιορύττειν τὰς ῥίζας, quod vulgo *Dechausser*.

[Περισαφῶς, Clare, Dilucide. Compar. Theod. Abuc. Opusc. p. 508, 20 : Εἰπὲ περισαφέστερον. Hase.]

[Περισβέννυμι, Circum exstinguo. Plut. Mor. p. 997, A : Τῇ βαφῇ τοῦ σιδήρου περισβεννύμενον τὸ αἷμα καὶ διαχεόμενον. Schneid. Figurate Joseph. B. Jud. 3, 7, 18 : Περισβέννυσθαι δὲ αὐτοῖς τὰς ὁρμάς. Hase.]

Περισείρια, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώττης : quæ supra παράσυρα [quod est παράσειρα].

Περισείω, Circumcirca quatio s. quasso, Concutio. [Hom. Il. T, 382, X, 315 : Περισσείοντο ἔθειραι. « Jo. Chrys. t. 6, p. 348, D ed. Paris. alt., de curru : Πέταλα τούτῳ περισειόμενα. Basil. t. 1, p. 572, B : Φύλλα τοῖς κλάδοις π. » Hase. Impropriе Antiphon p. 131, 31 : Ὀνειδός τε αὐτῷ τε ἐμοὶ περιέσεισαν καὶ τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν, ubi nunc περιέθεσαν ex codd. legitur.]

Περίσεμνος, ὁ, ἡ, Gravis admodum et magnificus, ex Aristoph. [Vesp. 604 : Τῆς ἀρχῆς τῆς π. De vestibus purpureis Eupolis ap. Pollux. 7, 63 : Τὰ κάλλη τὰ π. » Joann. Chrys. Serm. 10, vol. 5, p. 42, 12. » Seager. Philo vol. 1, p. 396, 18 : Τὸ αὐστηρὸν καὶ π. Id. vol. 2, p. 9, 40 : Τὴν π. τριάδα. Hase.]

Περίσεπτος, ὁ, ἡ, Valde venerabilis. Agathocl. Babylon. ap. Athen. 9, p. 376, A : Τὸ ζῷον τοῦτο π. ἡγοῦνται. Περισέπται τύχαι τε (vel περισέπτῃ τύχῃ τε) lectio vitiosa ap. Æsch. Eum. 1038.]

Περίσημος, ὁ, ἡ, Insignis, Clarus, διαβόητος Hesychio, Suidæ. Dorice Περίσαμος. [Moschus 1, 6 : Ἔστι δ' ὁ παῖς π. Superl. Eurip. Herc. F. 1017 : Φόνος περισαμότατος. Joseph. A. J. 15, 11, 6 : Περισημοτάτην ἑορτήν. Περισημότερον pro ἐπισημότερον restituendum ex codd. ib. § 1, p. 700, 4. G. D. Superl. in frequenti usu ap. Philon., velut vol. 2, p. 330, 25 : Σημείῳ περισημοτάτῳ · 565, 24 : Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ καὶ περισημοτάτῃ (προσευχῇ) · 146, 24 et 574, 4 : Περισημότατον νεών. Hase.]

Περισήπω, Circumquaque putrefacio, Omni ex parte putrefacio. [Theophr. H. Pl. 3, 9, 3 : Ὅταν ἐκπεσόντα (δένδρα) περισαπῇ τὰ λευκά.]

[Περισθενέω, Viribus supero. Hom. Od. X, 368 : Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ.]

Περισθενὴς, ὁ, ἡ, Nimium viribus potens, Viribus et robore suo modum excedens. In Lex. meo vet. περισθενέα exp. περισσῶς σθένει χρώμενον καὶ μὴ δυνάμενον ἑαυτὸν κατέχειν : additurque eodem modo dici περιώδυνος et περιαλγής. Plut. [Mor. p. 120, C, V. Rom. c. 28] ex quopiam poeta [Pindaro] affert θανάτῳ περισθενεῖ, quoniam ex humano genere nemo tantis pollet viribus, ut morti obsistere queat. [Pind. Nem. 3, 26 : Ἐν περισθενεῖ παγκρατίου στόλῳ.]

[Περισθένης, ους, ὁ, Peristhenes, Damastoris f. Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 4, 1091. Ægypti f. Apollod. 2, 1, 5, 8.]

Περισιαλόω, Circumcirca variego : a σιαλῶσαι, quod Hesych. exp. ποικίλαι [ποικῖλαι]. Utuntur hoc verbo LXX Interpr. Exod. [39, 5] : Λίθους πεπορπημένους καὶ περισεσιαλωμένους χρυσίῳ καὶ γεγλυμμένους · quod exp. Astrictos et inclusos auro ac scalptos.

[Περισιγάω. Περισιγᾶν, Hesychio ἀφιλεῖν τοῦ προκειμένου, ex περισπᾶν corruptum esse vidit Lobeck. ad Phryn. p. 415.]

[Περισίδηρος, ὁ, ἡ, Ferro obductus. Diodor. 3, 33 : Ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους. L.]

[Περισιδηρόω, Ferro circumtego. Bito in Mathem. vett. p. 107, 10 : Περισεσιδηρωμένα τὰ ἄκρα. Hase.]

Περισκαίρω, Salio circum : Hesych. περισκαίρουσι, περισκαρίζουσι. [Oppian. Cyn. 1, 143 : Ἐαίσι φιλησι περισκαίρουσι τεκούσαις. Nonn. Joann. c. 10, 9 : Μῆλα ... περισκαίρουσι νομῆα. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 640, 14 : Ἰδὼν τὰ φυτὰ περισκαίρειν καὶ οἷον εἰπεῖν ἐπαγάλλεσθαι.]

[Περισκάλλω, Ablaqueo. Galen. vol. 6, p. 357, A : Ἀμπέλους ἀγρίας ... περισκάπτων ἢ περισκάλλων. Hesych. : Ἀμφελάχαινε, περιέσκαπτε, περιέσκαλλε. Hemst. Geopon. 5, 42, 1 : Περίσκαλον τὸ στέλεχος καὶ ἐπιμελοῦ αὐτῆς (τῆς ἀμπέλου) · ubi cod. unus περίσκαφον, recte alii περισκάλλων τὸ στ. ἐπιμελοῦ.]

Περισκάπτω, i. q. περιορύττω, Circumfodio, ut Plinius loquitur : qui quod Theophr. dicit, Μεγάλα δὲ συμβάλλεται καὶ τὰ τραύματα καὶ αἱ πληγαὶ τῶν περισκαπτόντων, sic vertit, Quum circumfossor injurioso ictu verberavit : de morbis vitis læsæ. [Geopon. 3, 3, 6 : Περισκάπτειν ἀμπέλους. Joann. Chrys. Serm. 2, vol. 1, p. 10 : Γήπονος, ὅταν ἴδῃ τὰ σπέρματα φυόμενα, — περισκάπτων. Alciphro 3, 70 : Γύρους περισκάπτων. Galen. et Hesych. s. v. Περισκάλλω citati. Dionys. A. R. 2, 31 : Περισκαφείσης τῆς γῆς. G. D. Locus Theophr. supra cit. est Hist. pl. 4, 14, 7; adde De c. pl. 5, 9, 3 : Διὰ τὰς ἑλκώσεις τῶν περισκαπτομένων. Schol. ad Arati Phæn. 9 : Γυρῶσαι, κύκλῳ περισκάψαι · sicut Philo vol. 2, p. 402, 4 : Γυροῦν τε καὶ περισκάπτειν, quem l. totidem verbis transtulit Clem. Al. Strom. 2, 18, 95. Hase.]

Περισκαρίζω, Salio circum, i. q. περισκαίρω, q. v.

[Περίσκαψις, εως, ἡ, Circumfossura. Tabul. Heracl. p. 245. Geopon. 9, 9, 2 : Τὴν π. τοῦ βάθους (τῆς π. τὸ βάθος Needham.).]

[Περισκεδάννυμι, Circumfundo, Offundo. Clem. Alex. p. 226 : Ἀχλὺν περισκεδάννυσι τοῖς αἰσθητηρίοις.]

[Περισκέλεια, ἡ, Difficultas. Sext. Emp. p. 320, ex Aristotele : Τὸ λεγόμενον ... χωρὶς πάσης π. εἰς ἔννοιαν ἡμῖν ἐλθεῖν. Porphyr. Ad Marcell. p. 359 ed. Mai. : Τῇ προσούσῃ π. τῶν ἀναγκαίων. « Per ι scriptum ap. Paul. Ægin. 6, 112 : Ἄνευ τινὸς περισκελίας · ibid. c. 116, et ap. Antyll. Oribas. p. 170 ed. Matth. » Schneid.]

Περισκελὴς, ὁ, ἡ, Crura ambiens s. circumdans. Plur. Περισκελῆ dicuntur Caligæ et feminales s. femorales et tibiales : Latini vocant Femoralia s. Feminalia et Tibialia. [Phot. et Suid. : Περισκελῆ, βρακία, φημινάλια · nisi περισκέλια corrig. ex Hesychio.] Hieron. Ep. ad Fabiolam : Quæ Græci περισκελῆ vocant, nostri Feminalia dicunt, vel Bracas usque ad genua pertingentes. Ubi nota eum περισκελῆ pro Femoralibus tantum, non item pro Tibialibus accipere, licet et tibia τοῦ σκέλους pars sit. Frequenter in V. T. occurrit, ubi de sacerdotum habitu sermo fit : ut Eccl. 45, [9], Ezech. 44, [18], Exod. 28, [38], Levit. 6, [10] : Περισκελῆ λινᾶ ἕξουσι, Feminalia linea habebunt. Itidem et ap. Philon. V. M. 3 : Χιτῶνας λινοῦς, ζώνας τε καὶ περισκελῆ. Ubi Turn. vertit, Cingula et caligas. [|| De statuis Dædali crura divisa habentibus schol. Plat. p. 328 : Πρῶτος περισκελῆ ἀγάλματα ἐσχημάτισε, τῶν πρὸ ἐκείνου κατὰ ταὐτὸ συμβεβηκότα τὼ πόδε τὰ βρέτη ἐργαζομένων. || Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 242 : Κέρας ἔκπωμα ἀργυροῦν καὶ πε[ρισκελὲς πρόσεστι] · nam sic syllabas in lapide obliteratas ex Athen. 11, p. 476, E, supplevit Bœckh. Idem de signif. voc. : « Περισκελὲς ipso addito πρόσεστι docente significat aliquid, quod cornu illi adjectum sit, cui credo cornu imponeretur : fortasse basis fuit aliqua, pedibus instructa, qui formam crurium haberent a femoribus inde. Quanquam ne sic quidem vox plane expedita est. V. Περισκέλιον. »]

Περισκελὴς, ὁ, ἡ, Prædurus, Modum duritiæ superans. Soph. Antig. p. 233 [475], σίδηρος περισκελὴς, Ferrum nimis induratum; solet enim, ut durius fiat, candens in aqua tingi. Schol. exp. περισκληκότα. Et in Aj. p. 39 [649], περισκελεῖς φρένες, Prædurum ac pertinax pectus, Præfracta mens : quæ sc. nullis precibus verbisve quantumvis blandis molliri et μαλάσσεσθαι potest, sed καρτερᾷ βαφῇ σίδηρος ὡς, non aliter ac ferrum quod candens aquæ immersum obduruit, nec flecti amplius potest. Schol. περισκελεῖς φρένες exp. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. [Leon philos. Anth. Pal. 9, 578 : Βαθὺς χαρακτὴρ καὶ π. ἄγαν.] Ab Hippocr. [p. 870, C; 664, 20] περισκελὲς φάρμακον dicitur τὸ δάκνον καὶ ἐρεθίζον σφοδρῶς, ut annotat Galenus Ad Glauc. 2 [vol. 10, p. 373], Durum pharmacum, quodque mordicat et vehementer incitat. [Περισκελέες αἱ ὀδύναι, Dolores graves et fortes interpretantur ap. Hippocr. p. 55, 49. Verum locus non parum mihi suspectus est, et περὶ σκέλεα legendum videtur ex p. 166, D. Foes.] Pro Durus accipitur a Theophr. quoque, ut Gaza ap. eum C. Pl. 9, 11 [H. Pl. 9, 10, 4] περισκελεῖς καὶ σκληροὶ vertit, Duri et summæ difficultatis. Et [C. Pl.] 5, 21 [14, 9] : Ἀὴρ κωλύει περισκελὴς ὤν. Et [C. Pl.] 2, 4 [3, 3] : Περισκελὴς ἀὴρ ἐφ' ἑκάτερα διαφθείρει τοὺς καρποὺς, pro Aer, qui in alterutram partem excesserit, fructus perdit, ut itidem Gaza vertit : cui opp. ib. ὁ εὐκρατὴς [εὐκραὴς] ἀήρ. [Philoch. ap. Athen. 14, p. 656, A : Τὰ π. καύματα καὶ τοὺς αὐχμοὺς, i. e. quæ tolerare durum sit et molestum.] Areth. In Apoc. p. 990, περισκελὲς νόημα pro Obscuro dixit et duro, teste Bud. [Nemes. De nat. hom. p. 124 : Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, et p. 66 : Τὰ λίαν λεπτὰ καὶ π. Schneid. Adde Hasium ad Timarion. *Notices des Mss.* vol. 9, p. 195. Phurnut. De N. D. c. 32, p. 226 : Λοξῶν καὶ π. ὄντων τῶν χρησμῶν. Boiss. Theon in Walzii Rhett. vol. 1, p. 183, 17 : Πρᾶγμα φύσει περισκελές · cui oppositum ἁπλοῦν. Strabo 14, p. 636 : Ἀνάγκη δ' ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τόπων ὑπομένειν τὸ π. τῆς τοιαύτης γεωγραφίας, Descriptionem tam exilem.] Item et Hesychio, [Photio et Suidæ] περισκελὴς est σκληρὸς, necnon δυσχερής. [Sext. Empir. p. 223, 17 : Τοῦτο γὰρ σὺν τῷ περισκελεῖ καὶ ἀμέθοδον. Hase.]

[Περισκελία. V. Περισκέλεια.]

[Περισκελίζω, Supplanto, Gl. Macar. Homil. p. 164, D : Δαίμονες περισκελίζοντες τὴν ψυχήν. G. D. || Circa pedes alicujus versor. Constant. Acrop. Encom. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 83, 34 : Ὅ τε γὰρ ἵππος, ὁσάκις οἱ σύες περιεσκέλιζον, πέπτωκεν. Hase.]

Περισκέλιον, τὸ, et Περισκελὶς, ίδος, ἡ, significant et ipsa Feminale s. Femorale, Caliga, Braca, teste Suida [immo Hesychio, cujus codex περισκλλ : apud Phot. et Suidam περισκελῆ], qui περισκέλια exp. βρακία, φημινάλια. [Suidas : Περισκέλια · ἃ ἐφόρουν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰ σκέλη · ἦσαν δὲ κροκοβαφῆ. « Περικατεθέμενοι δὲ π. τοῖς αὐτῶν ποσί. »] Levit. 16, [4] : Χιτῶνα λινοῦν ἡγιασμένον ἐνδύσεται, καὶ περισκέλιον λινοῦν ἔσται ἐπὶ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ, καὶ ζώνῃ λινῇ ζώσεται. Ubi Hebr. textus versio habet, Tunica linea vestietur; feminalibus lineis verenda celabit; accingetur zona linea. Verum περισκελὶς mulieribus potius et puellis convenit, putatque Cæl. Rhodig. esse quod vulgus in Italia Gremiale vocat et Traversam. Menander enim ap. Pollux. 2, [194] dicit τὰς κόρας φορεῖν περισκελίδας. Idem Poll. 5, c. 16 [§ 100] in γυναικείῳ κόσμῳ, i. e. In mundo muliebri, inter alia ponit περιστρόφια, περιπεζίδας, s. περιπέζια, et περισκελίδας. Necnon Porphyrio περισκελίδα esse ait Ornamentum pedis circa crura, ap. Horat. Epist. 1, 18 [17, 56] : Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam, Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Legitur et in vulgata Hebr. textus versione ap. Esaiam 3, [20, ubi editi περιδέξια], ubi minatur Dominus se ablaturum ornamenta filiabus Sion. Et ap. Plut. [Mor. p. 142, C] : Πλείστων γυναικῶν ἂν ὑποδήματα διάχρυσα περιέλῃς, καὶ ψέλλια καὶ περισκελίδας, καὶ πορφύραν. [Longus 1, 5 extr. : Π. χρυσαῖ. Id. p. 127, 7. G. D. Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 4, 15 Huds. : Εἰς συγκοπὴν ψελλίων καὶ π. De his mulierum periscelidibus conf. Boissonad. ad Nicet. Eug. t. 2, p. 51, ad Aristæn. p. 507, ad Philostr. Ep. p. 115 et 176. De loco Athen. 11, p. 476, E, ubi nunc legitur, καὶ περισκελὲς πρόσεστι, Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1830, p. 472 (4) et Letronn. ib. 1833, p. 694. Hase. De pedica Mœris p. 331 : Πέδη Ἀττικοί · περισκελὶς Ἕλληνες.]

[Περισκέλισμα, τὸ, Feminale. Achmes Oniroer. p. 129, 6 : Τὸ περὶ τὰ κρυπτὰ κάλυμμα ἤτοι π. Conf. id. ib. p. 80, 4; 98, 35; 130, 21. Hase.]

[Περισκελιστής. V. Περισκυθιστής.]

[Περισκέλλω, Undique arefacio. Perf. med. Περιέσκληκα, Greg. Nyss. vol. 3, p. 247, C : Ῥυσοῦ τοῖς ὀστέοις περιεσκληκότος τοῦ δέρματος, Rugosa et arida cute ossibus adhærente. Kall.]

[Περισκελῶς, Obstinate. Menand. ap. Stob. Flor. 95, 11 : Ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον ἅπαντα τἀνιαρὰ ... φέρει.]

Περισκεπάζω, Circum operio, Adoperio, Obumbro. [Theophr. H. Pl. 4, 5, 3 : Περισκεπαζόμεναι ῥόαι. Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 104 : Βύσσῳ τοῦτο περισκεπάσω. Ἀμφεκάλυψε per περιεσκέπασε exp. Hesych. Geopon. 2, 4, 2 : Περισκεπασάτω τὸ ἀγγεῖον. Zosimus De zyth. conf. p. 9 ed. Grun. : Ἄρτους ... μετὰ ὕδατος ἕψουσι .. καὶ ἡθμίζουσι καὶ περισκεπάσαντες θερμαίνουσι. Nam sic recte legitur in Schlægeri apographo, non περισκεπάσαντες quod alii posuerunt. G. D. Moschion De pass. mul. p. 32, 6 : Ῥάκος περισκεπάζων. Edict. Justinian. Actt. Conc. t. 3, col. 312, 60 : Ἱματίῳ ταύτην περισκέπασον. Psellus Lect. mirab. p. 147, 4 Westerm. : Περισκέπασον. Hase.]

Περισκεπὴς, ὁ, ἡ, Circumtectus, Circumquaque obtectus [Phot. et Suid. : Π., κεκαλυμμένον], κατάσκιος, Opacus, Umbrosus, utitur [Callim. H. in Jov. 11 : Ὄρος θάμνοισι περισκεπές · in Del. 23 : Πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνοί · et] Dionys. P. [245 : Οὔρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνόν. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 244 : Περισκεπεῖς ἔτευξαν οἴκους.] Περισκεπὴς τῷ ἀέρι, Gaza vertit Cœlo circumdatus, [ap. Theophr. H. Pl. 7, 1, 4, ubi Schneid. correxit ἐάν ... ὁ ἀὴρ περισκεπὴς, aerem intelligens ab sole obtectum et obumbratum.]

Περισκέπτομαι, Circumspicio, Considero. [Plato Prot. p. 318, A : Πολλὰ ἂν περισκέψαιο εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε οὔ. Axioch. p. 365, B : Οὐκ ἐπιλογιεῖ τὴν φύσιν περισκεψάμενος. Clem. Al. p. 630 : Οὐ περισκέπτεται εἴ τι ... ἕπεται κέρδος. Epist. Socr. p. 53, 13 : Τὴν πᾶσαν Αἴγυπτον περισκεψάμενος. Arat. 199 : Οὐ σε μάλ' οἴῃ νύκτα

περισκέψασθαι· quod per ἐπιτηρῆσαι exp. schol.] Unde Περισκεμμένος, Circumspectus, Consideratus, Cautus: tam de re aliqua, quam de homine. Lucian. [De hist. conscr. c. 59]: Ἔπαινοι ἢ ψόγοι πάνυ πεφεισμένοι καὶ περιεσκεμμένοι, Parci et circumspecti, ut Quint.: Modeste tamen et circumspecto judicio de tantis viris pronuntiandum est. Greg. Naz.: Οἱ δ' αὐτοί μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασὺν, καὶ δειλὸν τὸν περιεσκεμμένον. [Greg. Nyss. t. 2, p. 43, C: Ὁ σοφὸς οὗτος καὶ περιεσκεμμένος· et p. 196, D: Ὁ σταθερός τε καὶ π. Neutro id. ib. p. 118, B: Τὸ ἀκριβές τε καὶ π. et p. 49, B: Τὰ σοφά τε καὶ π. Sensu paullo diverso Sext. Empir. p. 299, 31: Ὁ περιεσκεμμένος, τίνες τῶν λέξεων κατὰ τὴν συνήθειαν κεῖνται, Qui considerat. Hase.]

Περίσκεπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca lustrari oculis potest, Ex quo subjecta lustrari oculis circumquaque possunt, Unde licet circumquaque prospicere, i. e. Excelsus, Editus, Altus. Hom. Od. A, [426]: Ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς Ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. [Ib. K, 211, 253, Ξ, 6, et Plato Anth. Plan. 160, 3. Arat. 213: Περίσκεπτοι μάλ' ἐόντες (ἀστέρες). Hesych.: Περισκέπτῳ, πάντοθεν ὁρωμένῳ· οἱ δὲ μόνῳ, κεχωρισμένῳ, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι. Etym. M. p. 664, 46, ex Didymo: Τῷ ὑψηλῷ, ὅθεν ἔστι περισκέψασθαι διὰ τὸ ὕψος καὶ ἀπιδεῖν (similiter Suid.) ἢ ὅθεν ἔστι τὸ πέριξ ἰδεῖν· ἢ περίσκεπτον ὅ τις ἂν κατανοῶν θαυμάσειεν, οἷον (Callimach. ap. Athen. 7, p. 318, C), Ὄφρα γένωμαι σοὶ τὸ π. παίγνιον Ἀρσινόη. Sic Polystr. Anth. Pal. 12, 91: Τὸν χρυσέαισι περίσκεπτον Χαρίτεσσιν Ἀντίοχον.]

Περισκέπω, Circumtego, Circumquaque obtego. [Mosch. 2, 61: Νηξις … ταλάροις περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς. Polyb. 2, 30, 3: Οὐ δυναμένου τοῦ … θυρεοῦ τὸν ἄνδρα περισκέπειν. Π. λιμοὺς Geopon. 19, 2, 15. G. D. Agathon Papa Actt. Conc. t. 3, col. 1081, 13: Ὡς ἀκαταμάχητον τεῖχος περισκέπει. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 162, 17 Dronk.: Ἀμφέπων τὸν πένητα καὶ περισκέπων. Hase.]

[Περίσκεψις, εως, ἡ, Consideratio. Stob. Ecl. ph. vol. 2, p. 48 Heer.: Ἡ θεωρία δ' ἐστὶ π. τοῦ πράγματος. Strabo 4, p. 195: Οὐ μετὰ περισκέψεως. Schol. Æsch. Prom. 435; schol. Thucyd. 4, 86; Suid. s. v. Περιωπή. Significatione locali idem ib. ἐν περιωπῇ τοῦ πεδίου ap. Agathiam exponit per ἐν περισκέψει, In loco ex quo circumspici potest.]

[Περισκήνια. V. Παρασκήνια. || Περισκήνιον, τὸ, Circumjectus. Theophyl. Sim. Epist. 25, de corpore humano: Οὕτως ἔλιπε τὸν φιλόσοφον τὸ θνητὸν τοῦτο περισκήνιον. Σκηνὴ προσκήνιον καὶ περισκήνιον ap. Theognost. p. 125, 21, ubi de nominibus in νιον agit, ex eoque in Bekk. Anecd. p. 367, 7; nisi utrobique παρασκήνιον scribendum. G. Dindorf.]

Περισκήπτω, Circumcirca irruo: Hesych. περισκήπτειν, περιθλίβειν.

Περισκιάζω, Circumcirca obumbro. [Plut. V. Niciæ c. 21, Mor. p. 1129, E. Legebatur ap. Heliodor. 10, 13 extr.: Καθάπερ νέφει τῇ ταινίᾳ τὴν ἀλήθειαν περισκιάζων· ubi recte libri alii ἐπισκιάζων.]

[Περισκιασμὸς, ὁ, Obumbratio. Plut. Mor. p. 372, E.]

[Περίσκιος, ὁ, ἡ.] Περίσκιοι dicuntur Qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem; nam τοῦ ἡλίου καθ' ὅλην τὴν τοῦ κόσμου περιστροφὴν ὑπὲρ γῆς φερομένου, δῆλον ὅτι καὶ ἡ σκιὰ κύκλῳ περιενεχθήσεται περὶ τὸν γνώμονα. Hæc Strabo 2 sub fin., ubi et de ἑτεροσκίοις, necnon de ἀμφισκίοις. Differunt autem ἀμφίσκιοι a περισκίοις. Nam dicuntur ἀμφίσκιοι, ὅσοι κατὰ μέσον ἡμέρας ποτὲ μὲν ἐπὶ τάδε πιπτούσας ἔχουσι τὰς σκιὰς, ὅταν ὁ ἥλιος ἀπὸ μεσημβρίας τῷ γνώμονι προσπίπτῃ τῷ ὀρθῷ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐπίπεδον· ποτὲ δ' ἐς τοὐναντίον, ὅταν ὁ ἥλιος εἰς τοὐναντίον περιστῇ. [Cleomed. Doctr. circ. p. 43, 8 Bak.: Περίσκιοι μὲν, αἱ ὑπὸ τοῖς πόλοις (οἰκήσεις), ἐν αἷς καὶ εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα ὁ ἐνιαυτὸς διαιρεθήσεται. Ach. Tat. Isag. in Phæn. p. 157, B: Τινὲς δὲ καὶ π. τοὺς περὶ αὐτοὺς κύκλῳ ἔχοντας τὴν σκιὰν εἶναι βούλονται. Hase.]

[Περισκιρτάω, Circumsilio. Ælian. N. A. 14, 28; Lucian. Bacch. c. 2; Strato Anth. Pal. 12, 181; Nicol. Walzii Rhett. vol. 1, p. 271, 8; schol. Eur. Phœn. 320. « Planud. Ovid. Met. 14, 556. » Boiss. Marc. Eugen. Imag. p. 140, 7 Kays.: Περισκιρτῶσι δὲ ἄγγελοι. Hase.]

[Περίσκληρος, ὁ, ἡ, Circumquaque durus. Hippocr. p. 530, 5: Περίσκληρα γινόμενα (τὰ στεία) οὐ διαχωρέει. « Π. φῦμα id. Epid. 6, 1, 12, p. 1165, B, ad quem l. Galen. scribit: Ὀνομάζει δὲ π. τὰ τὸ μέσον ἑαυτῶν ἔχοντα μαλακὸν καὶ διαπυΐσκον, ὅσον δὲ ἐν κύκλῳ τούτου σκληρὸν καὶ δυσεκπύητον ἢ ὅλως ἀνεκπύητον. » Foes. Id. Galen. vol. 19, p. 443, 5: Καρκίνωμά ἐστιν ὄγκος κακοήθης καὶ π. Hase. || Asper. Antiphan. ap. Athen. 6, p. 257, F: Οὗτος ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περίσκληρον, ποιεῖν.]

[Περισκληρύνω, Obduro. Hippocr. p. 427, 31: Δέρμα περισκληρύνει· et p. 1253, F, ubi per σκληρὸν ἐργάζεται exp. Galenus.]

Περισκόπευσις, εως, ἡ, Circumspectio, qua sc. aliquid oculis circumcirca lustratur.

Περισκοπέω, Circumspicio, Oculis circumlustro, i. q. περισκέπτομαι. [Soph. El. 897: Περισκοπῶ μή πού τις … Plato Theæt. p. 155, E: Ἄθρει δὴ περισκοπῶν μή τις … ἐπακούῃ. Lucian. Prometh. c. 1, Piscat. c. 50; Plut. V. Demetr. c. 29, al. Philostr. p. 724: Περιθέσθαι μὲν ἑαυτὸν, περισκοπεῖν δὲ τὰ ὅπλα. || Med. Aristoph. Eccl. 487: Περισκοπουμένη τἀκεῖσε καὶ τἀκ δεξιᾶς. Lucian. V. H. 1, 32: Ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην περισκοπήσασθαι (var. lect. περισκέψασθαι) τὰ πάντα βουλόμενος. || Mente circumspicio. Sophocl. fr. 770: Μισῶ μὲν ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ. Thucyd. 1, 36: Τὸ αὐτίκα περισκοπῶν. Pollux 3, 117: Οὐ περισκοπῶν τὸ μέλλον. Joseph. A. J. 19, 1, 4: Τὸν καιρὸν περισκοπῶν. Nam sic vulgatum ἐπισκοπῶν corrigendum ex cod. Leid. Med. Plut. V. C. Gracchi c. 14: Περισκοπούμενοι τὸ μέλλον.] Ejusd. signif. est Περισκοπιάω. [Arat. 435: Οὐ σε μάλα χρὴ ἐς νότον, ἀλλ' εὔροιο περισκοπιᾶν ἀνέμοιο, ubi libri plerique vitiose περισκοπεύειν. Ceterum notanda constr. verbi cum genitivo, quam notavit schol.: Ἑλληνισμὸς, ἀντὶ τοῦ, εὔρου ἀνέμου λοιπὸν ὡς πνευσομένου δεῖ περισκοπεῖν· cujus sententiam perverterunt editores puncto post ἀνέμου posito. G. Dind.]

[Περισκοπή, ἡ, Specula. Theophyl. Sim. Hist. p. 292, 2 ed. Bonn.: Ὁρᾷ ἐξ ἀπόπτου τινὸς π. Hase.]

[Περισκόπησις, εως, ἡ, i. q. περίσκεψις. Joseph. A. J. 17, 9, 1: Τὴν ἐπὶ Ῥώμης ὁδὸν ἀνύεσθαι … ἐπὶ περισκοπήσει τῶν δοξάντων Καίσαρι. G. Dind.]

[Περίσκοπος, ὁ. Περίσκοποι ap. Dionys. A. R. Epit. 17, 11, vitiose pro ἐπίσκοποι.]

[Περισκορπίζω, Dissipo. Περισκορπίζεται ex Olymp. ad Aristot. Meteor. p. 24, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 218. G. D. Agathang. Vita Greg. conf. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 325, 41: Ταῖς ὁδοῖς περισκόρπισεν ἄπειρον τῶν κατακοπέντων πλῆθος. Hase.]

[Περισκυθίζω.] Περισκυτίζοντος, [Phot. et] Suidas affert pro ἐκδερματίζοντος, Excoriantis. Quæ scriptura, licet in Ms. etiam cod. habeatur, suspecta tamen mihi est, putoque scrib. potius Περισκυθίζοντος: cujus verbi paulo ante meminit [in gl. ex Zonara illata p. 1541], Περισκυθίσαι proprie esse dicens τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν δέρμα σὺν ταῖς θριξὶ, ut ἀποσκυθίσαι supra, ut sit Scythico more radere, h. e. Cutem cum crinibus amputare. Idem Suid. [et Phot.] Περισκυθίσαντες [ex Maccab. 2, 7, 4] exp. etiam σπαράξαντες. [Phalaris Ep. 13, p. 73: Κεφαλὰς ἄλλοι περισκυθισθέντες. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 790, 17: Τῶν διὰ ῥευματισμὸν ὀμμάτων χρόνιον περισκυθισμένων. Interpr., Exulceratis. Hase. || Sensu obsceno i. q. ἀποσκολύπτω ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 95: Σὺν κέρας Οὐδιάδης … περισκυθίσαι.]

[Περισκυθισμὸς, ὁ, Cutis detractio, nomen operationis chirurgicæ, quam describit Paulus Æg. 6, 7, ubi male scriptum περισκυφισμός. Schneid. Idem vitium ib. 3, 22, p. 72, 40. Recte scriptum ap. Galen. vol. 2, p. 394, 395. G. D. At contra ap. Leon. phil. Comp. med. p. 111, 16 Ermerins.: Περισκυφισμὸν ὅλης τῆς κεφαλῆς. Hase.]

[Περισκυθιστής, ὁ, Qui cutem detrahit. Strabo 11, p. 531: Περισκυθισταί τε καὶ ἀποκεφαλισταί. Sic recte libri meliores: vulgo περισκελισταί.]

Περισκυλακισμὸς, ὁ, Lustratio s. Expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει. Scribit enim Plut. Probl. Rom. p. 499, 500 [280, B] quosdam Græcorum etiam ad suam usque ætatem τῷ κυνὶ usos fuisse σφαγίῳ πρὸς τοὺς καθαρμούς: et Hecatæ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων solita

ἐκφέρεσθαι σκυλάκια, ac τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους consuevisse περιμάττεσθαι σκυλακίοις: cujusmodi τοῦ καθαρσίου γένος vocatum fuisse περισκυλακισμόν. [Id. V. Romuli c. 20. Et pertinet huc schol. Theocr. 2, 12. Wyttenb.]

[Περισκυτίζω. V. Περισκυθίζω.]

[Περισκυφισμὸς vitiose pro περισκυθισμός, quod v.]

[Περισκώπτω. Περισκώπτει ap. schol. Aristoph. Pl. 550 in ed. Ald., ubi nunc ἀποσκώπτει ex cod. Ven. legitur.]

[Περισμαραγέω, Circumstrepo. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 22: Ἔδεισα τοῖς ὅπλοις περισμαραγεῖτο. Dionys. P. 844: Περισμαραγεῦντες ἄῆται.]

Περισμάω, Circumcirca abstergo, detergo, affricatum detergo. [Arcad. p. 174, 8, et Etym. M. p. 128, 4: Σμῶ, περισμῶ.]

Περισμήχω, Circumcirca affrictum detergo, s. abstergo, Affrico. Diosc. 3, 52: Βοηθεῖ καθεψηθὲν ἐν οἴνῳ ἄχρις ἡμίσεως, καὶ περισμηχόμενον, de ruta, i. e., Ruell. interpr., Auxiliatur decocta in vino ad dimidias partes, et oblita.

Περισμύχω, Circumcirca uro, Undique macero, Prorsus conficio et exhaurio: ea signif. qua aliquis dicitur doloribus prorsus confici et exhauriri. Legitur in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 292: Γλυκερὴν ὀμφαλὴν, ἥ με περισμύχουσι μελεδῶνες. Orpheo Lith. 596, ex cod. Par. restitutum: Ἐρυσίβην ἤτι … ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα (vulgo περισυνέχουσα) κάθεται, Circumurens.]

Περισοβέω, Circumeo [Per περιέρχομαι exp. Thom. M. p. 102. Aristoph. Av. 1425: Κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις, ubi per περιΐπτασθαι exp. schol.]; etiam Circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, [ut exp. Hesych., qui addit ἢ περιτρέχειν, ἢ φονεύειν, ἢ διώκειν,] In orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre, inquit Bud. p. 700, subjungens hunc l. Athen. 11, [p. 504, A]: Προὔπινε πᾶσι φιλοτησίαν· οὐ μόνον νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς φιλτάτοις, ἔδωκε τῷ παιδὶ, περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας· τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων. Deinde subdit exemplum ex Comœdia, Περισοβεῖ ποτήριον αὐτοῖς ἄκρατον. [Hippoloch. ap. eund. 4, p. 130, C: Ἄρξας τοῦ πότου μικροῖς ἐκπώμασι περισοβεῖν ἐκέλευε τοῖς πᾶσι.] Sic Alciphro [1, 22]: Κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης, Assidue circumlato s. circumeunte calice. [Idem 3, 55, p. 408: Τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης. Lucian. Symp. c. 15. Photius p. 421, 22: Περισοβεῖν (recte, ut videtur, Schleusn. περισοβεῖν)· περιφέρειν· Εὐριπίδης. || Circumago. Greg. Nyss. vol. 1, p. 670: Βόστρυχοι … τῇ τοῦ πνεύματος αὔρᾳ περισοβούμενοι, i. e. ventorum flatu agitati. Ib. p. 769: Περισοβεῖ ταῖς αὔραις ὁ βόστρυχος. Scrib. περισοβεῖται cum Sallier. ad Thom. M. p. 103.]

Περισοφίζομαι, Sophistice circumvenio, cum accus. Aristoph. [Av. 1646: Οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται. « Andr. Cret. p. 103. » Kall. Corrupte ap. Andr. Cret.: Ἀμογητὶ καὶ οἷον εἰπεῖν θείαις εὐφροσύναις περισοφίσαι τὸ γύναιον· quod interpres vertit, Sapientia instruere.]

Περισπαίρω, Palpito et terram calcibus pulso. [Plut. V. Cæs. c. 67: Περισπαίροντες ὑπὸ πλήθους τραυμάτων· Alex. c. 33: Ἐμπλεκόμενοι καὶ περισπαίροντες αὐτοῖς καὶ ἵπποις. Nicand. Th. 773: Περισπαίρουσι δὲ λώβῃ· ubi schol.: Ψυχορραγοῦσιν, ἢ συνεχῶς κινοῦνται ἐν τῇ λώβῃ, ἤγουν τῷ πάθει. Lycophro 68: Ψυχὴν περισπαίροντι φωτέου νεκρῷ. Schol.: Τὴν ψυχὴν σκαρίζοντι καὶ ἀποπνέοντι ἐκπνεύσει τῷ νεκρῷ. Quint. Sm. 1, 624: Τόθη δ' ἐπὶ νηδὺν μακρὴν δουρὶ περισπαίρουσα.]

[Περισπαράσσω, Circumcirca lacero. Hesych.: Ἀμφιδρυφής — περισπαραγμένη τὸ πρόσωπον. Wakef. Greg. Nyss. t. 2, p. 850, C: Ἑαυτῷ τὴν ἐσθῆτα περισπαράσσοντα. Hase. Schol. Hom. Od. E, 426.]

[Περίσπασις, εως, ἡ, Accentus circumflexio, ap. Apoll. De pronom. p. 372, Eustath. p. 630, 28. « Maximus Planud. in Dial. de grammat. (quem Bachm. edidit in Anecd. vol. 2). » Boiss. || I. q. περισπασμός. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 179, 44: Π. πραγμάτων. Hase.]

Περισπασμὸς, ὁ, Distractio, quum aliquis negotiis occupationibusque diversis, necnon et curis, distrahitur [Polyb. 3, 87, 9: Ἐν τοῖς ἐκείνου περισπασμοῖς. Ἐν

περισπασμοῖς εἶναι, 4, 32, 5. Frequens etiam ap. Diodorum, cujus exx. collegit Wessel. ad 12, 38. Ἀναγκαῖοι π. Hierocl. ap. Stob. Flor. 67, 24, p. 12]: ut quum Plut. in lib. De non fœner. [p. 831, F] dicit Cratetem ἀφεικέναι οὐσίαν ὀκτὼ ταλάντων, eo quod αὐτὰς τὰς οἰκονομίας καὶ φροντίδας καὶ περισπασμοὺς ἐδυσχέραινε. Sic Idem De exilio [p. 605, B]: Οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμοὺς, καὶ ἀσχολίας ἃς αἱ πατρίδες φέρουσι, Fugientes negotia et molestias quibus in patria distracti fuissent. Idem in libro suo, quem Περὶ πολυπραγμοσύνης scripsit [p. 517, C]: Περισπασμὸς καὶ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, Distractio s. Occupatio. Hieron. in Eccles. c. 1: Verbum ענין Aquila, LXX, et Theodotio, περισπασμὸν similiter transtulerunt, quod in Distentionem Lat. Interpres expressit: eo quod in varias solicitudines mens hominis distenta lanietur: Symmachus vero ἀσχολίαν, i. e. Occupationem, transtulit. || Est etiam voc. castrense. Dicitur enim auctore Æliano [Tact. c. 25], περισπασμὸς, ἡ ἐκ δυεῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον· quæ ap. Suid. quoque leguntur, et in libello Περὶ τάξεως παλαιᾶς. [V. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 510.] Vide et Ἐκπερισπασμός. [Polyb. 10, 21, 3; 12, 18, 3. || Circumflexio, Accentus circumflexus. Dionys. De comp. verb. c. 11, p. 64, 1: Τοῦ κτυπεῖτε ὁ π. ἠφάνισται. Apoll. De pronom. p. 302, C: Τὸ ὤμοι οὐκέτι τοῦ ὦ τὸν π. ἐφύλαξεν. Ammon. p. 23: Ὁ κατὰ π. λεγόμενος σύνδεσμος (ἆρα). G. D. Sext. Empir. p. 240, 5: Διὰ τὸ τῷ π. κατ' ἀνάγκην συνυφίστασθαι τὴν ἐπέκτασιν. Hase.]

[Περισπαστέον, Circumflectendum. Athen. 14, p. 644, B; schol. Hom. Il. Z, 146, Ω, 749; Tzetz. ad Lyc. 521, aliique grammatici.]

[Περισπαστικὸς, ἡ, ὸν, Abstrahendi vim habens. Sext. Emp. p. 360: Ἡ μουσικὴ … δύναμιν ἔχει π.]

Περισπάω, Circumcirca detraho, ut περικόπτω, Circumcirca amputo. Metaphorice utplurimum utrumque ponitur pro Prorsus adimo ea quibus aliquis circumdatus erat, ideoque veluti Nudo, Spolio [Phot. et Suid.: Περισπᾶν, … τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαί τι]: ut Plut. Cic. [c. 45]: Ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκαλεῖν αὐτοῦ τὰ στρατεύματα, καὶ περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, Ab eo avellere. [Dionys. A. R. 8, 12: Εἰς τὴν χώραν ἐνέβαλεν, ἵνα περισπάσειε τῶν πολεμίων τὴν ἐκεῖθεν ἐπικουρίαν· 13: Τὴν χώραν πορθεῖν καὶ τοὺς συμμάχους περισπᾶν.] Philostr. Her. [p. 690]: Περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος, Clypeum vivo detraxisse, ut Cic., Detrahere torquem hosti, et Detrahere spolia. Cui adde hoc Xen. Cyrop. 3, p. 38 [1, 13]: Ὡς ἤκουσε ταῦτα, περιεσπάσατο τὴν τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο, Detraxit sibi tiaram quam capite gestabat. [Isocr. Epist. 9, p. 615: Τῶν ἄλλων ἃ περὶ τοῖς σώμασιν ἔχουσι περισπῶντες. Diodor. 19, 9: Τὸ χλαμύδιον ἑαυτοῦ περιέσπασε.] || Distraho, In diversum traho: ut accipiunt nonnulli ap. Aristot. Eth. 5: Ὡς ἀδικούμενοι γὰρ, περισπῶσιν εἰς τοὐναντίον οἱ ἀπορώτεροι. Vide Bud. p. 424. Sic Ceb. Theb., Εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, In alia studia distrahi. [Περισπᾶσθαι ταῖς διανοίαις, Animo distrahi in diversas partes, Polyb. 15, 3, 4. Schweigh.] Idem Bud. περισπῶ exp. etiam Distringo, ut διασπῶ, s. Negotiis distraho, ut quem otiari nolumus. Plut. Camillo [c. 9]: Πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾶν βουλόμενος, ὡς μὴ σχολάζοιεν οἴκοι καθήμενοι δημηγορεῖσθαι καὶ στασιάζειν· Sympos. sap. [p. 160, C]: Οὐδενὸς περισπῶντος καὶ ἀπάγοντος, Nulla re distrahente nec avocante. Sic Basil. Ep. ad Greg.: Τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἠδυνήθην, Partim quod negotiis distractus, expectare literas non potui. [Polyb. 4, 10, 3: Μὴ κατὰ τὴν εἰς τὰς ναῦς ἔμβασιν ἐπιθῶνται σφίσι περισπωμένοις. Diodor. Exc. p. 540, 3: Τῆς Ῥώμης μεγάλαις ταραχαῖς καὶ φόνοις ἐμφυλίοις περισπωμένης· l. 2, 29: Ἀπῆλθε περισπασθεὶς ὑπὸ βιωτικῆς χρείας.] Joseph. 1: Κασσίου τῷ πρὸς Ἀντώνιον πολέμῳ περισπωμένου. Quum Cassius occuparetur in bello adversus Antonium suscepto. [Polyb. 9, 22, 5: Περιέσπα Ῥωμαίους, i. e. Curam eorum alio avocabat. Schweigh. Dionys. A. R. 6, 23: Ὅτι δεῖ περισπᾶν τὸν ἐντὸς τείχους θόρυβον ἐπὶ τοὺς ἔξω πολέμους· et similiter 10, 33. Cum περὶ 9, 43: Περισπᾶν περὶ τὰς ἔξω στρατείας τὸν ἀργὸν καὶ πένητα δῆμον, quod ἐπὶ scribi volebat Sylb. Lucas 13,

40 : Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν.] Pro Abstraho usus est [Diodor. 20, 3 : Ἀπὸ τῆς πατρίδος ... περισπάσειν τοὺς βαρβάρους·] Plut. Fabio p. 340 meæ ed. [c. 22], ubi de illo dicit, Περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων, Excogitatis technis quibus Annibalem ab urbe Tarento abstraheret; vel etiam Avocaret, Avelleret. Sic vero accipi ibi τὸ περισπᾷν, sequentia docent, Ἤλπιζε γὰρ τούτους προϊέμενος Ἀννίβᾳ καὶ δελεάσας, ἀπάξειν αὐτὸν ἀπὸ Τάραντος. [Abstraho (ab alio) et, per consequens, Pertraho (ad me), Athen. 11, p. 507, C: Μαθητὴν ἕνα ἔχοντος Ξενοκράτην, τοῦτον περιέσπασε. Lucian. Jud. voc. c. 8 : Περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. Valck. Med. Hesych. : Περισπάσασθαι, περιποιήσασθαι. || Pertraho s. Transfero (alium in locum). Polyb. 1, 26, 1 : Εἰς τὴν Λιβύην πλεῖν καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾷν. Plut. V. Cæs. c. 39 : Ἐάσας ἐκεῖ περισπάσαι τὸν πόλεμον. Photius et] Suidas autem περισπᾷν exp. ἀπατᾷν, Decipere; sed malim Circumductum eludere. [Phot. : Περισπώμενος, ἐμπαιζόμενος, ἐξαπατώμενος.] Ex Eur. [Iph. T. 296] περισπᾷν ξίφος, pro Stringere ensem. Videndum tamen ne potius significet Detrahere, ut B περισπᾷν τὴν ἀσπίδα dicitur, qui clypeum alicui detrahit. [|| Apud Tacticos περισπᾷν τοὺς στρατιώτας est integram militum manum, veluti unam massam, ita convertere et circumagere, ut descripto semicirculo in eam partem prospiciat cui primo terga verterat. Polyb. 1, 76, 5 : Τοὺς ἐπὶ τῆς οὐραγίας ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχοντας ἐξ ἐπιστροφῆς περισπῶν ἐξέτατει πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐπιφάνειαν. Schweigh. Conf. Περισπασμός.] Est etiam vox grammatica περισπᾷν, significans Circumflectere : ut Tryphon ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ ap. Athen. [2, p. 53, A] dicit ἀμυγδάλην vocari βαρέως fructum ipsum, ἀμυγδαλῆν autem, arborem : κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Aliud exemplum ex eod. Athen. habes in Πλακοῦς. [Id. 9, p. 397, E. Dionys. De comp. verb. c. 11, p. 62, 1 : Αἱ μὲν (λέξεις) κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεφθαρμένον ἔχουσι τῷ ὀξεῖ τὸ βαρύ, ἃς δὴ περισπωμένας καλοῦμεν. Etym. M. p. 343 extr. et alii gramm. quivis.]

Περισπειράω, In orbem circumdo, involvo. Proprie serpens aliquem περισπειρᾷν dicitur, quem suis spiris C circumdat : unde ap. Lucian. [Dips. c. 6] : Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί, Pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis. Plut. Camillo [c. 25] dicit etiam Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, Capiti vestem involvens, vel etiam Circumdans, Circumcirca obvolvens. [Lucian. Quom. hist. conscr. c. 29 : Περισπειραθέντων αὐτοῖς (τῶν δρακόντων). Conf. Παρασπειράω. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 112, D : Ὁ ὄφις περισπείρεται. Scrib. περισπειρᾶται cum Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 1252. Med. Diodor. 4, 48 : Τὸν δράκοντα περισπειρωμένον τὸ δέρος φαρμάκοις ἀποκτεῖναι. Plut. V. Ages. c. 31 : Τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ κυριώτατα τοῖς ὁπλίταις περισπειρώμενος. Eunap., ut videtur, ap. Suid. s. v. Περισπειραθείς, quod is per περιπλακείς, περιελιχθείς exp. : Ὁ εὐνοῦχος ... περισπειρασάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγγεν ἅπαντα.]

[Περισπείρω, Sparsim injicio, insero. Greg. Thaumat. p. 7, C : Ἀπεράντους ζητήσεις καὶ λογομαχίας περισπείροντες. Ach. Tat. Isag. in Phæn. p. 123, D : Περιέσπειρε δέ τι καὶ περὶ τῶν ὅλων. Nisi tamen leg. Παρέσπ. Hase. Περισπείρουσαν lectio vitiosa librorum D quorundam ap. Eurip. Andr. 167, pro χερὶ σπείρουσαν.]

[Περισπέρχεια, ἡ, Studium, Festinatio, Vehementia. Eustath. p. 832, 12 : Τῇ τῶν ἔργων περισπερχείᾳ συντρέχων τῷ λόγῳ τεχνικῶς.]

Περισπερχής, ὁ, ἡ, Supramodum urgens, premens. Soph. Aj. p. 57 [982] : Ὦ περισπερχὲς πάθος, schol. βαρύ, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον : nam qui ad angustias aliquas redacti sunt, nec expedire se possunt ex labyrintho in quo conclusi sunt, ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας : quod ἀλύειν etiam dicitur. [Hesych. glossa ex poeta, ut videtur, Attico petita : Περισπέρχου (scr. Περισπερχοῦς cum Alberto) βοῆς· ὑπερεπειγούσης.] Hesychio περισπερχὴς est περιώδυνος. [Plut. Mor. p. 59, D : Πικρὸς καὶ π. καὶ ἀπαραίτητος.]

Περισπέρχω, In orbem currere cogo, Circumcursare cogo, Sursum deorsumque currere cogo. Unde

A pass. Περισπέρχεσθαι, quod schol. Soph. [Aj. 982] exp. περιστρέφεσθαι : quidam neutraliter ex Horat. hoc περισπέρχομαι interpr. Huc et illuc cursito : ex Cic. Huc atque illuc curso; ex Terentio, Sursum deorsum cursito; ex Plauto et Lucr. Circumcurso. [Herodot. 7, 207 : Λοκρῶν περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ. Scribendum περισπερχθέντων cum Valcken., quod Schæfer præstat conjecturæ περισπερχέων ἐόντων.] Hesych. περισπερχούσης [non hoc, sed περισπέρχου (scr. —οῦς) βοῆς legitur ap. Hesych.] exp. ὑπερεπειγούσης, Supra modum urgentis et impellentis : ut περὶ hic significet περισσότητα.

[Περισπεύδω, Persequor, Urgeo. Joseph. A. J. 17, 1, 1 : Τοιάδε αὐτὸν περιέσπευδον ἀραί. Assidue quærο. Aratus 1122 : Πρίνοιο περισπεύδουσιν ἀκάνθαις.]

[Περίσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Animosus. Π. Λαέρτας Theocr. 16, 56.]

[Περισπογγίζω, Spongia detergeo. Hippocr. p. 465, 53; Theophr. Char. c. 25. Gl. cod. Dorv. Aristoph. Pl. 730.]

B [Περισπόρεα lectio vitiosa pro περιπόλια librorum quorundam in locis V. T. s. h. v. indicatis.]

[Περισπουδάζω, Studiose expeto. Symmach. Psalm. 67, 16.]

[Περισπουδαῖος. Joann. Mosch. Prat. spirit. in Cotel. Monum. vol. 2, p. 408, A : Περισπουδαῖον ἦν τὸ ἀπερίσπαστον. Scrib. περισπούδαστον. G. Dind.]

[Περισπούδασμα, τό, Res cui vehementer studetur. Œcum. In Apoc. p. 280, 17 Cramer : Ψυχόλεθρον π. Hase.]

Περισπούδαστος, ὁ, ἡ, Studiose expetitus, Qui studiose affectari solet, ζηλωτός, περιμάχητος. [Dionys. Art. rhet. c. 5 : Εἰ νῦν π. ἐστι, πολλῷ περισπουδαστότερος ἔσται λαβὼν τὸν χρόνον.] Herodian. 6, [8, 9] : Τίμιόν τε καὶ περισπούδαστον τῷ κεκτημένῳ, ubi Polit., Honorem ipsi ac studium delaturum. [Long. 3, 31 : Περισπούδαστος καὶ Χλόη. Galen. vol. 6, p. 519, 2, de pastiphino : Καὶ τοῖς ἐν ταῖς πόλεσι π. ἐστιν. Id. ib. p. 674, 13 : Π. τοῖς λίχνοις ἔδεσμα· et vol. 14, p. 230, 17 : Π. πάνυ τοῖς ἀνθρώποις γενέσθαι. Tatian. p. 169, D : Π. ἐπὶ C ξεν. Hase. Lucian. Tim. c. 38, D. deor. 20, 14; et π. φιλία Tox. c. 8. || Adverb. Περισπουδάστως. Athen. 4, p. 164, B : Π. ἐκράτει (τὸ βιβλίον)· 13, p. 593, F. Joann. Chrys. vol. 2, p. 822; schol. Aristoph. Pac. 33.]

Περίσπουδος, ὁ, ἡ, Qui rebus seriis gaudet. [Σπουδαστής π. Pollux 6, 29. Γράφων περίσπουδα Tzetz. Hist. 12, 12. « Cum genit. Π. τῶν ἐφ' ἡμῖν, Simplic. In Epictet. p. 189, ubi oppositum καταφρονητικός. » Schneid.]

[Περισπωμένως, Cum accentu circumflexo. Usitatum grammaticis, velut Athen. 9, p. 400, A, Ammon. p. 148, schol. Aristoph. Nub. 1301, Pl. 109, Herodian. Epim. p. 245, 249, al.]

[Περισσαίνεται vitiose pro περισταίνεται. V. Περισταίνω.]

Περισσάκις, [s. Περιττάκις,] Numero impari, Impariter, [Plato Parm. p. 143, E; 144, A.] Plut. [Mor. p. 429, D; 744, A; 1145, C. Iambl. Arithm. p. 27.]

[Περισσάρτιος, ὁ, ἡ, Compositus e pari et impari numero. Pollux 4, 162. « Nicom. Arithm. 1, 10, p. 79. Conf. Theo Smyrn. 10, p. 37, ubi v. Bulliald., Iambl. D Arithm. p. 32. » Ast. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 255, 15 Gaisf. : Τῶν ἀριθμῶν οἱ μὲν εἰσιν ἄρτιοι, οἱ δὲ ἀρτιοπέριττοι, οἱ δὲ π. Hase. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 317, 21.]

[Περισσαχῶς, Ad modum numeri imparis. Iambl. Arithm. p. 14 : Π. μετρεῖται.]

Περισσεία, ἡ, Abundantia, Paulo 2 Ad Cor. 8, [2]. At in Eccles. [1, 3] : Τίς περισσεία τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ; Quid amplius est homini? vel Quid superest homini, ut Bud. vertit : qui ibid. [2, 13] : Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, reddit, Quod sapientia præstat stultitiæ. [Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 318, C : Δι' αὐτὴν τοῦ μεγέθους τὴν π., Ob excessum. Moschion De pass. mul. p. 47, 7 : Τῇ π. τῆς τροφῆς. Theophil. Protosp. De puls. p. 71, 14 Ermerins. : Τῇ π. τῆς ὕλης. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 668, n. 1378, 6 : Τὴν π. ἀποδοὺς πᾶσαν τῇ πόλει τῶν ἀγωνοθετικῶν χρημάτων. Hase. Tzetz. Exeg. Il. p. 119, 23 : Σύνδεσμος παραπληρωματικὸς καὶ κατὰ περίσσειαν (scr. περισσείαν) κείμενος, Ex abundanti.]

A Περίσσευμα, seu Περίττευμα, τό, Abundantia, ap. Matth. [12, 34] et Paul. [Cor. 2, 8, 14.] Item Reliquiæ, ap. Marc. [8, 8.] Item Excrementum [Plutarch. Mor. p. 910, C : Τοὺς καρποὺς περιττεύματα εἶναι ἐν τοῖς φυτοῖς ὕδατος καὶ πυρός], Stercus, ap. Plut. [Mor. p. 962, F : Αἱ χελιδόνες ἔξω στρεφομένους διδάσκουσι τοὺς νεοττοὺς ἀφιέναι τὸ π.] Qua tamen in signif. frequentius est περίττωμα. [De factis copia exuberante Eratosth. Catast. c. 44 : Οὕτως ἐκχυθέντος τοῦ π. Hase.]

[Περίσσευσις, εως, ἡ, Abundantia, Gl.]

Περισσεύω, seu Περιττεύω, Redundo, Abundo, Affluo. [Hesiod. ap. Strab. 14, p. 921 : Μύριοί εἰσιν ἀριθμὸν (ὄλυνθοι) ... εἷς δὲ περισσεύει. Plato Leg. 9, p. 855, A : Ἂν ᾖ τι τῶν τοῦ κλήρου κατεσκευασμένου περιττεῦον.] Polyb. [Immo Xenoph. Symp. 4, 35] : Τὰ ἀρκοῦντα ἔχειν καὶ τὰ περισσεύοντα, Etiam quæ redundent, Quæ supersint. [Idem De vectig. 4, 7 : Τὸ περιττεῦον (ἀργύριον) κατορύττοντες. Polyb. 4, 38, 9 : Ἅπαν τὸ περιττεῦον· ubi oppos. τὸ λεῖπον.] Sic ap. Lucam 21, [4] : Ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Ap. Eund. vero, 12, [15] περισσεύειν, B vel pro Redundare, vel simpliciter pro Abundare, capi potest : qua in signif. frequens est et Paulo. At ἐπερίσσευε ex Thuc. [2, 65 : Τοσοῦτον (φρονήσεως δηλονότι, schol.) τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε ἀφ' ὧν αὐτὸς προέγνω. Similiter Thucydidis imitator Josephus A. J. 19, 1, 18 : Τοσόνδε ἐπερίσσευσεν αὐτοῖς εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτόν. Dionys. A. R. 3, 11 : Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίττευεν αὐτῇ], pro Abundabat, Affluebat. [De nimio verborum flumine Soph. El. 1282 : Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες.] Jungitur et genitivo : Luc. 15, [17] : Περισσεύουσιν ἄρτων, Abundant panibus. Sed apud Eundem Act. 16, [5] : Ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν, non tam est Abundabant numero, quam Abundantiores s. Copiosiores erant, reddebantur. Sed Latine dicitur potius Augebantur numero. Quidam interpr. et Exuberabant. [Polyb. 18, 18, 5 : Κατὰ τὸν ἴδιον βίον οὐ περιττεύων τῇ χορηγίᾳ, τὸ δ' ἐναντίον ἐλλείπων μᾶλλον, i. e. Rei familiaris amplam copiam non habens. Plut. Mor. p. 708, F : Περιττεύειν τοῖς ἰδίοις φίλοις.] A Paulo autem περισσεύω capitur etiam μεταβατικῶς, pro Abundare facio, Facio ut abundet, C Abunde subministro, suppedito : 2 Ad Cor. 9, [8] et 1 Ad Thess. 3, [12]. Περισσεύω, inquit Bud., i. fere q. πλεονεκτῶ : ut in Eccles. 3, [19] : Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Quid amplius habet? Vel, Quid præcipuum habet et singulare? Aut, Quid præstat homo? Sequendo autem duas hasce posteriores interpretationes, erit περισσεύειν ab ea nominis περισσός signif., quæ illi dabitur prima. [|| Supero, cum genit. personæ Xenoph. Anab. 4, 8, 11 : Ἢν μὲν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν, περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, i. e. Latius extendentur, quod est alibi ὑπερφαλαγγεῖν. Schneid.] || Περισσεύειν est etiam Superesse, i. e. Residuum esse, Reliquum esse, unde περισσεύματα, Reliquiæ; ut Matth. 14, [20] : Ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων· 6, [12] : Τὰ περισσεύσαντα κλάσματα. Quam signif. et pass. Περισσεύομαι habet ap. Nonn. [Jo. c. 6, 50] : dicit enim, Ὅσσα περισσεύοντο, pro Quæcunque residua erant. At Matth. 13, [12] et 25, [29] Περισσευθήσεται pro Reddetur abundantior. D [Augmenti quoddam vitium notavit Phrynich. p. 28 : Περίσσευσεν, ἀλλακοτατέρως· ἐχρῆν γὰρ ἐπερίσσευσε λέγειν. Περίσσευσε, quod etiam Herodianus Hermanni p. 313 (et Thom. M. p. 338) in vitio ponit, nondum mihi occurrit. Lobeck. Legitur ap. Theodor. Stud. p. 330, E. G. Dind.]

Περισσόβοτος, ὁ, ἡ, Pastu s. Cibo superabundans; ut περισσόβοτος τράπεζα, Nonn. [HSt. alibi :] Περισσόβοτος, dictum a Nonno [Jo. c. 6, 44] περὶ [περισσοβότου] τραπέζης, i. e. De mensa, ea sc. quæ cibum abundantem aut etiam redundantem habet.

[Περισσογωνία, ἡ, Impar angulorum numerus. Iambl. Arithmet. p. 28.]

Περισσοδάκτυλος, seu Περιττοδάκτυλος, ὁ, ἡ, Cui sunt digiti numero impari, Qui est digitis imparibus. Sic legimus ap. Plin. Digitis imparibus pro περιττοδάκτυλοι, quod habetur in Geoponicis. [HSt. alibi :] Περιττοδάκτυλος, Cui digitus unus superest, aut Qui digitos numero impares habet. Geopon. [14, 7, 9] : Τοὺς ὄγκους μεγάλας καὶ περιττοδακτύλους, i. e., ut Colum. [8, 2,

A 8] habet, Gallinæ specie quam amplissimæ nec paribus ungulis.

[Περισσοειδής, ὁ, ἡ, Forma impar (numerus). Theol. ar. p. 19, 8 : Π. γὰρ πολλάκις ἡμῖν ὤφθη ἡ δυάς. Iambl. Arithm. p. 42, B. Hase.]

[Περισσοέπεια, s. Περιττοέπεια, ἡ, Sermo supervacaneus. Cyrill. Alex. In c. 1 Nahumi p. 487. Suicer.]

[Περισσοεπέω.] Dicitur pro περισσολογῆσαι, etiam Περισσοεπῆσαι : nam hoc, quod poeticum potius esse puto, exponitur illo [ab Phot. et Suida, et Περισσοεπῆσαι ab Hesych. « Cyrill. Al. l. 2 Adv. Nestorium p. 51 : Περισσοεπὴς οὖν ἄρα. » Suicer.]

Περισσοεπής, s. Περιττοεπής, ὁ, ἡ, i. q. περισσολόγος.

[Περισσοκαλλής, ὁ, ἡ, Pulcritudine excellens. Ἄνδρες π. Cratin. in Bekk. Anecd. p. 335, 19.]

Περισσόκομος, ὁ, ἡ, Abunde comans. Oppian. Cyn. 3, [317 : Π. ἐθείρας].

Περισσολογέω, Sermone supervacaneo utor. [Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. vol. 3, p. 8, 43. Suidas : Περιλαλοῦσιν, ... περιττολογοῦσι. Scott. Epiphan. t. 1, p. B 1013, A : Ἀλλὰ μυρία καὶ ἐπέκεινα περιττολογοῦντες. Hase. Justin. M. p. 221 ed. Bened.]

Περισσολογία, seu Περιττολογία, ἡ, Sermo supervacaneus. [HSt. alibi :] Περισσολογία, sive Περιττολογία, Expositio rerum supervacuarum : cui opp. expositio σύντομος, Circumcisa, quæ supervacuis caret. Quintil. 9, c. ult. de Tropis, loquens de periphrasi i. e. circumlocutione : Verum hæc ut quum decorum habet, περίφρασις : ita quum in vitium incidit, περισσολογία dicitur. Et 4, 2, de Narratione : Nos autem brevitatem in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur quam oporteat. Nam iterationes quidem et ταυτολογίας et περισσολογίας, quas in narratione vitandas quidam scriptores artium tradiderunt, transeo. Isocr. Panath. [p. 250, E] : Λοιπὸν οὖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν αἰτησάμενον τῷ γήρᾳ συγγνώμην ὑπὲρ τῆς λήθης καὶ μακρολογίας τῶν εἰθισμένων παραγίνεσθαι τοῖς τηλικούτοις, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν π. ταύτην. [Idem De antid. p. 485, et plurali numero p. 486 ed. Bekk. « Loquacitas quædam orationis, quam C Platoni tribuit Dionys. Ep. ad Pomp. c. 2, p. 759, ubi simul ejus indolem ita designat : Ἕλκει μακρὸν ἀποτείνουσα τὸν νοῦν· συστρέφειν δὲ δέον ἐν ὀλίγοις ὀνόμασι, ἐκχεῖται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν. » Ernest. Lex. rhet. Adde eund. De adm. vi Demosth. c. 13.]

Περισσολόγος, sive Περιττολόγος, ὁ, ἡ, Supervacaneo sermone utens. Themist. : Ἀλλ' ὅπως μή με ἀδολέσχην καὶ π. νομίσητε. [Epiphan. t. 1, p. 833, A : Ὦ περιττολόγε. Hase. Schol. Aristoph. Eq. 89.]

Περισσόλοφος, ὁ, ἡ, Valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam, Oppian. [Cyn. 3, 369.]

[Περισσομελής, ὁ, ἡ, Membra superflua habens. Manetho 4, 464 : Ὁ τικτόμενος τότε θνητῶν σῶμα περισσομελὲς τεχθήσεται.]

Περισσομένη, ap. Hesych. πορθουμένη, sed suspectum. [Ex περισπωμένη corruptum videtur Heinsio.]

[Περισσόμυθος, ὁ, ἡ, Supervacanea s. inania dicens. Π. ὁ λόγος Eurip. ap. Stob. Flor. 86, 2.]

D Περισσόν, seu Περιττόν, Solani species. Vide Theophr. [H. Pl. 9, 11, 6] et Plin. [N. H. 21, 31, 105.]

Περισσόνοος, ὁ, ἡ, Cui eximia mens est, Excellenti mente præditus. [Oppian. Hal. 3, 12. Nonn. Dion. 5, 221 : Π. παρακοίτης· 26, 139 : Π. κούρης· Jo. c. 16, 64 : Περισσονόοισι μαθηταῖς. Π. μύθῳ c. 7, 105.]

[Περισσοπαθέω, Præ ceteris patior s. afficior. Cassius Probl. c. 15 : Περισσοπαθεῖν τινὰ τῶν μερῶν.]

[Περισσόπους, οδος, ὁ, ἡ, Cui impar pedum numerus est. De sene qui baculo nixus incedit (qualis τρίπους vocatur in ænigmate Sphingis), Nonn. Dion. 7, 43 : Κυφὸς ... ὅτε τρομερῇσι περισσοπόδεσσι πορείαις γηραλέῳ βαρύγουνος ἐρείδεται ἠδὲϊ βάκτρῳ. || Κόμμα περισσόπουν, Ex impari pedum numero compositum, Tzetz. De metris in Cram. Anecd. vol. 3, p. 317, 14.]

[Περισσοπρακτέω. V. Περισσοπραξία.]

[Περισσοπρακτία, ἡ, Vectigalium, quæ a pauperibus tributariis exigi non possunt, in alios ditiores rejectio. Cyrill. Scythop. V. Sabæ c. 54 : Τὴν ἐπιτεθεῖσαν π. Ducange. Et sæpius ibidem.]

[Περισσοπραξία, ἡ, Superexactio. Harmenop. l. 1, tit. 3, § 58, ubi Exactionem vectigalis ultra debitum significat, quomodo περισσοπρακτεῖν usurpat Basilic. l. 56. Ducang.]

Περισσόχους. Cod. Dil. 97, v.

Περισσός, vel Περιττός, ἡ, ὄν, Ultra ceteros aliquid habens in suo genere, Qui præ ceteris aliquid habet, quo illis præstet : quasi sc. ὢν περὶ τῶν ἄλλων : sicut περὶ πάντων, s. πέρι πάντων pro Præ omnibus, habuisti supra, ubi hanc signif. poeticam esse, dictum etiam fuit : unde redditur Eximius, Egregius : item Præstans, Insignis. Sic περισσὸς ἀνήρ, Eur. [Hipp. 948], Vir eximius. Itidem Aristot. Rhet. 2, ἄνδρας περιττούς. [Id. Metaph. 1, 2 : Δυστυχεῖς εἶναι τοὺς περιττούς. Historicus ab Suida s. v. Περιττός, quod per πολὺς exp., cit. : Σαλούστιος ... ἀνὴρ ἦν διαφερόντως π. εἰς φιλανθρωπίαν. Quæ exx. Rittershus. attulit ad Porphyr. V. Pyth. c. 18 : Ἀνδρὸς πολυπλάνου τε καὶ π. Philodem. De rhetor. col. 17, 1 : Ὑποποίκιλον ὑποπεριττὴν καὶ π.] Legitur vero et ap. Plut. [Mor. p. 57, F : Ὡς δὴ φρονήσει περιττοτέρῳ συμβουλευσόμενος· 578, E : Περιττῷ τινι καὶ οὐκ ἰδιώτῃ προσέοικεν (ὁ ξένος).] Sed et Matth. 11, [9], B Περισσότερον προφήτου quidam interpr. Excellentiorem propheta, s. Præstantiorem. Interdum cum accus., ut [ap. Alciphron. 1, 12, p. 50 : Γυναῖκα περιττὴν τὴν ὥραν πλῆθος] περισσὸς τὴν σοφίαν ap. Synes. [p. 89, A.] Sic περιττοὶ τὰ σοφιστικά, Gregor. Apud Eund. vero et in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέβειαν, de Juliano : sicut et Latine Insignis interdum in malam partem. Invenitur etiam περιττὸς κατά τι : Aristot. Probl. 1, 3 [immo 30, 1] : Διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικήν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες. Ex quo l. putatur scripsisse Cic. Tusc. 1, Aristotelem dixisse omnes ingeniosos esse melancholicos. Dicunt præterea περισσὸς ἔν τινι : ut Plut. Romulo [c. 12] : Περισσὸς ἐν αὐτῇ δοκῶν εἶναι, Visus in ea excellere. [Id. V. Demosth. c. 3 : Ὁ π. ἐν ἅπασι Καικίλιος.] Eust. περιεῖναι ap. Hom. exp. περισσότερον εἶναι. Dicitur itidem aliquid esse περιττόν, Eximium, Egregium, etc. Aut etiam Admirandum, Singulare. [Theogn. 767 : Εἴ τι περισσὸν εἰδείη σοφίης.] Bud. vertit, Eximium C et scitum, in Aristot. Metaphys. 9, [1] : Οὐδὲν δὴ λέγοντες, περιττόν τι φαίνονται λέγειν, Quum igitur nihil dicant, eximium quippiam et scitum dicere videntur. [Id. Eth. Nic. 6, 7 : Περιττὰ καὶ θαυμαστά· Polit. 5, 10 : Πράξεις π. καὶ δι' ἃς ὀνομαστοὶ γίγνονται. Plut. V. Demetr. c. 2 : Ἰδέᾳ καὶ κάλλει προσώπου θαυμαστὸς καὶ π. Cum infin. Dionys. De comp. verb. c. 17, p. 117, 13 : Δεινὸς οὕτως ἐκλέξαι τὰ ὀνόματα ὡς συνθεῖναι περιττός.] Idem postquam scripsit accipi pro Eximium, Admirandum, Singulare, affert hæc Athenæi, de cane [15, p. 611, B] : Καί τοι τοῦ ζώου τούτου ἐν τέτταρσι τὴν φύσιν περιττὴν ἔχοντος· αἰσθήσει τε γὰρ τῇ πρὸς ὄσφρησιν, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον, θαυμαστόν· τό, τε συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τῶν εὖ δρώντων βίου, πάντων περιττότατον. Plut. dixit [V. Cic. c. 18] etiam περιττὴν σύνεσιν. Vocavit autem et Hesiod. [Th. 399], περισσὰ δῶρα, Munera eximia s. insignia. [Poeta ap. schol. Soph. Œd. C. 1375 : Θυσίας ἀπαρχὰς γὰρ κρέας ἐπέμπομεν πατρί, περισσὸν ὦμον, ἔκκριτον γέρας. Περισσά, adv. Eximie, Supra modum, Valde. Eurip. Hec. 579 : Τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ· Troad. 735 : Ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον. Pind. Nem. 7, 63 : Βάρυνθεν π. Δελφοί.] || Sed περιττὸς dicitur etiam Qui aliquid singulare ac sibi peculiare habet, quo præstat aliis. Aristot. [H. A. 9, 37] : Ἔστι δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττός· et [De gen. an. 3, 10, med.] : Ὄντος δὲ περιττοῦ τε γένους τῶν μελιττῶν, καὶ ἰδίου, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος ἔσται, i. e. Quum singulari quadam peculiarique natura sit, Bud. et quidem ex Gaza, ut opinor. [Id. H. A. 4, 7 : Ἔστι δ' ἔνια ζῷα περιττὰ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ· et c. 6 : Τὰ καλούμενα τήθυα τούτων πάντων ἔχει τὴν φύσιν περιττοτάτην. De cibis peculiariter paratis Athen. 12, p. 521, C, ex Phylarcho : Εἰ δέ τις ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττὸν τὴν σκευασίαν, μὴ εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἕτερον πρὸ ἐνιαυτοῦ· ubi vulgo περιττόν, τὴν ἐξουσίαν μὴ ..., quod correxi præeunte Valck. in Annot. in N. T. p. 390, qui addidit τὴν σκευασίαν, servavit autem molestum illud et inutile τὴν ἐξουσίαν. G. D. De malo singulari Eurip. Hipp. 437 : Οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν οὐδ' ἔξω λόγου πέπονθας·

τὰ περισσά. Anth. 12, 31-182.

A Suppl. 791 : Πεπονθέναι πάθος π.] || Περισσός, Qui est ultra id quod esse debet, Modum excedens, Nimius; Supervacaneus, Redundans. Hermog., de Isocrate : Καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττός ἐστι, Multus supra modum fuit in argumentis et epicherematis et κατασκευαῖς, Bud. [Soph. El. 155 : Ἄχος ... πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν.] Dicitur tamen frequentius aliqua res esse περιττή [Plato Rep. 3, p. 407, B : Ἡ περιττὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος· Leg. 1, p. 645, C : Μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον. Xenoph. Mem. 3, 6, 10 : Τὰς περιττὰς φυλακὰς ἀφαιρεῖν] : ut περιττὴ πρᾳότης, Herodian. 6, [1, 24] : Ὑπὸ περιττῆς πρᾳότητος, καὶ αἰδοῦς πλείονος ἢ ἐχρῆν, Mansuetudine nimia, et reverentia majore quam oporteret, Polit. Qui ap. Eund. 2, [1, 2] : Ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, reddit Velut aliquid supervacaneum ex cubiculi supellectile. [Xenoph. Anab. 3, 2, 28 : Τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περιττὰ ἀπαλλάξωμεν.] Plut. Περὶ φιλοπλ. [p. 523, D] opponit τὰ περιττὰ τοῖς ἀναγκαίοις, i. e. Necessariis. Paul. 2 B Ad Cor. 9, [1] : Περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν. [Ἐκ περιττοῦ, Ex abundanti : Plato Protag. p. 338, B : Ὥσπερ ἐκ π. ῥηθήσεται· Soph. p. 265, E : Χρόνος γὰρ ἐκ π. γίγνοιτ' ἄν. Polyb. 9, 20, 6 : Τὰ ἐκ π. παραλαμβανόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι. « I. q. ἐκ περιουσίας, E supervacuo, Sine necessitate, Animi caussa, ap. Polyb. 5, 11, 4 : Τὸ ἐκ π. καὶ ναοὺς λυμαίνεσθαι. » Schweigh. Per Insuper, Amplius exp. Gl. Sic Plato Leg. 5, p. 802, D : Οὐδὲν πεπλεονέκτηκεν (ἡ ἡδονή), ἐκ π. δὲ βελτίους ... τοὺς ἐν αὐτῇ τραφέντας ... παρέχεται. Longin. De subl. 34, 2 : Πρὸς τῷ μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ π. περιείληφεν ἀρετάς· ubi Toup. comparavit Diog. L. 7, 86 : Ἐκ περιττοῦ δὲ τῆς ὁρμῆς τοῖς ζῴοις ἐπιγενομένης, ᾗ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς τὰ οἰκεῖα.] Et grammatici dicunt vocem aliquam poni ἐκ περισσοῦ, i. e. Ex abundanti, redundanti, quum est supervacanea. [Περισσὸν grammatici versibus adscribere solent quos propter rationes metricas ejici volunt : v. exx. in annot. ad Eurip. Bacch. 537 et Hel. 1318 memorata. G. D.] At ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ legitur ap. C Paul., quod sonat q. d. Supra quam redundanter : Ad Ephes. 3, [20] : Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα, ἢ νοοῦμεν, ubi redditur a doctiss. interprett., Ei qui infinita cum redundantia potest omnia facere supra ea quæ putamus, aut mente concipimus. Sed scribitur etiam conjunctim Ὑπερεκπερισσοῦ. [Τὰ περισσὰ i. q. περισσῶς, Supervacanee, Frustra. Strato Anth. Pal. 12, 182 : Ταῦτά με νῦν τὰ π. φιλεῖς.] Ab hac autem τοῦ περισσοῦ signif., qua sc. de Redundanti dicitur, est περισσὸν pro Excremento, ap. Aristot. [et Athanas. Vit. S. Ant. Angl.], itidemque in Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 239] : Ἀρπυιῶν τὰ περισσά. [Ubi non Excrementa significat, sed ciborum, quos Harpyiæ attigerint, Reliquias, quibus nemo, quamvis famelicus, vesci audebat, ut recte exp. Jacobsius, collato Apoll. Rh. 2, 193 : Τοῖον οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.] Quinetiam quoniam reliquiæ cibi veluti redundant, ideo τὰ π. dicitur et de Reliquiis, a Lucillio Epigr. [l. c., quod non animadvertit HSt., duos ex uno locos faciens.] Affertur vero περισσὰ D et pro Reliqua s. Cetera, e Xen. [Xenoph. Ephes. 1, 3 : Τὸ π. τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, Quod supererat diei. Id. 2, 14 : Εἴ τι αὐτοῖς ἔτι π. ἦν. || Supervacaneus, Inutilis, Vanus. De hominibus Soph. fr. 682 : Ὡς οὐδέν ἐσμεν πλὴν ... βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι· quo sensu ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης dicitur, quod comparavit Ellendtius. De labore inutili Æsch. Prom. 383 : Μόχθον π. κουφόνουν τ' εὐηθίαν. Soph. Ant. 780 : Πόνος π. ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν. Xenoph. Œc. 18, 2 : Ἵνα μὴ οἱ ἀλοῶντες μοχθῶσι περιττὸν πόνον. Herodot. 2, 32 : Τοὺς ἄλλα τε μηχανᾶσθαι περισσὰ καὶ δὴ ... Soph. Ant. 68 : Τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα· Tr. 617 : Τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὢν περισσὰ δρᾶν. De verbis inutilibus Æsch. Sept. 1043 : Αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί. Eur. Suppl. 459 : Περισσὰ φωνῶν· Med. 819 : Περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι. Callim. Del. 132 : Ἤιδ' ἐγὼ τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλείθυιαν, i. e. Quid multa? Schol. : Λείπει τὸ φθέγγομαι. || Nimius, Curiosus, idem fere quod πολυπράγμων, quocum conjunxit Polyb. 9, 1, 1 : Τὸν πολυπράγμονα καὶ π. ὁ περὶ

τὰς ἱστορίας (λόγος ἐπισπᾶται). » Schol. Theocr. 2, 48 : Οἱ π. καὶ πολυπράγμονες, Curiosi rerum investigatores. » Hemst. Eurip. Bacch. 429 : Περισσῶν παρὰ φωτῶν. In malam partem Soph. Aj. 758 : Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασκ'· quod schol. exp. τὰ παρέλκοντα καὶ ὑπερήφανα καὶ πέρα τοῦ μέτρου, τὰ χωρὶς δικαίου. El. 1241 : Περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν ἀεί, i. e. molestum, intolerabile. || « Apud rhetores λέξις περιττή, Dictio affectata, nimioque elegantiæ studio luxurians. Sic Dionys. De comp. verb. c. 18, p. 118. Deinde illa etiam, quæ a communi forma recedit, Novata, Comta, Variata, oppositaque τῇ κοινῇ et συνήθει apud eundem De vi Demosth. c. 56, p. 1124. Conf. Demetr. De eloc. § 77. Longino c. 40, τὸ περιττὸν est Amplum, Magnum, opponiturque τὸ κοινὸν et ἰδιωτικόν, Vulgare et tritum in oratione. Eidem c. 3, 4, notat Eximium quid in oratione, ut Morus vertit. Ita et Dionys. Jud. Isocr. c. 3, ex Theophrasto rhetore τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν λέξει jungit. B Unde etiam περιττότης Hermogeni II. μεθ. δειν. p. 8 significat Redundantiam dictionis, quæ et in verbis et sententiis cernitur, gravitatemque orationis adjuvat, nec in vitio est. In verbis fit διατριβῇ et πλήθει, Commoratione et copia : in sententiis autem per ἐπενθυμήσεις et συμπλοκὴν λόγων καθολικῶν. » Ernest. Lex. rhet. Plato Axioch. p. 370, E : Ἵνα τι κἀγὼ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἴπω· 365, C : Οἱ καρτεροὶ καὶ π. λόγοι· 366, B : Τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. || De cincinnis artificiosius compositis Strato Anth. Pal. 12, 192 : Οὐ τέρπουσι κόμαι με περισσότεροί τε κίκιννοι.] || Sed aliquando simplicius capitur περισσόν. Matth. 5, [47] : Τί περισσὸν ποιεῖτε; Quid facitis quod sit ultra ea quæ fiunt a ceteris? Item cum gen. [ib. 37] : Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν. [Plato Apol. p. 20, C : Οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου. Joseph. A. J. 8, 15, 4, p. 389, 33 : Χορηγεῖσθαι μηδὲν ἄρτου καὶ ὕδατος αὐτῷ περισσότερον, Nihil præter panem et aquam.] || Sed περισσὸς videtur etiam poni interdum pro Eo quod abundans est : accipiendo id C non pro Redundans, sed pro Copiosus, Multus : unde est ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν ap. Plat. [Leg. 5, p. 734, D], quod exp. Multis partibus superare : sc. q. d. Abundanter superare, Abunde superare. Ex Luciano autem [Apol. pro merc. cond. c. 13] affertur, Ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, pro Usus ingenti libertate : quæ tamen interpr. mihi suspecta est. [De opibus quibus quis abundat, Xenoph. Cyrop. 8, 2, 21 : Τὰ περιττὰ χρήματα πράγματα ἔχουσιν· Anab. 5, 3, 13 : Ἐκ τοῦ περιττοῦ τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν, i. e. ex reditibus agri. Cum genit. id. Hier. 1, 19 : Τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν· Cyrop. 8, 2, 22 : Τῶν ἀρκούντων περιττά. Περισσόν τι τοῦ δέοντος λαλῆσαι schol. Aristoph. Ach. 579. Quod Schneid. memoravit εἴκοσι περιττά, Viginti amplius, ex Josephi A. J. 15, 11, 3, sumtum videtur : Ἀνελὼν δὲ τοὺς ἀρχαίους θεμελίους καὶ καταβαλόμενος ἑτέρους ἐπ' αὐτῶν τὸν ναὸν ἤγειρε, μήκει μὲν ἑκατὸν ὄντα πηχῶν, τὸ δ' ὕψος εἴκοσι περιττοῖς, οὓς τῷ χρόνῳ συνιζησάντων τῶν θεμελίων ἐπέδει· ubi post εἴκοσι aliquot verba excidisse, περιττοῖς autem eo sensu dictum esse arbitror, quo D περίπλεα ξύλα e Xenoph. supra annotavimus. G. D.] Quinetiam περισσοτέρη ζωὴ Epigr., q. d. Abundantior et copiosior vita, pro Vita diuturnior et longior. Et περισσότερον κρίμα ap. Matth. [23, 14] et Marc. [12, 40] pro Majori s. Graviori. Item περισσοτέρα λύπη ap. Paul. [Cor. 2, 2, 7. || De pondere redundante schol. Aristoph. Pac. 362 : Ἵνα ἀποκόψῃ τὸ π. (τοῦ κρέως), quod alius schol. τὸ πλεονάζον dicit.] || Περισσὸς ἀριθμός, Impar numerus : quasi sc. in hoc numero redundantia quædam sit; hanc enim istius signif. rationem quidam afferunt. Cui opp. ἄρτιος, Par. [Phot. et Suid. : Περισσά· τὰ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλούμενα ἄζυγα, οἷον ἕν, τρία, καὶ τὰ ὅμοια. Nicom. Arithm. 1, 7, p. 74 : Ἔστι δὲ ἄρτιον μὲν ὃ οἷόν τε εἰς δύο ἴσα διαιρεθῆναι, μονάδος μέσης μὴ παρεμπιπτούσης, περιττὸν δὲ τὸ μὴ δυνάμενον εἰς δύο ἴσα μερισθῆναι διὰ τὴν προειρημένην τῆς μονάδος μεσιτείαν. Tres numeri imparis species explicat ib. c. 11, p. 82. A περὶ et ἴσος derivatur in Theod. arithm. c. 3, p. 13 : Περισσὸς κατ' ἐνέργειαν πρῶτος ὁ γ', ἀκολούθως ταῖς ὀνομασίαις περίισος ὢν καὶ πλέον τι τοῦ

A ἴσου ἐν ἑτέρῳ μέρει ἔχων. Plato Gorg. p. 451, C : Ἐπισκοπεῖ τὸ π. καὶ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική.] Plut. De def. orac. [p. 429, D] : Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Et περισσοί, Qui sunt numero impari, s. Quorum numerus est impar. [Plato Leg. 12, p. 946, A : Περιττοὶ ἐὰν ὦσιν· Hipp. maj. p. 302, A : Εἴπερ εἷς, καὶ περιττὸς ἂν εἴη ἑκάτερος ἡμῶν.] Itidemque genere neutro τὰ περισσά. [Plato Parm. p. 143, D : Τρία ... οὐ περιττά; Περισσὴ ἡμέρη, Dies impar, ap. Hippocr. p. 55, 14; 505, 30; 1046, 3; 1251, G. G. Dind. De doctrina Pythagorica circa numeros περιττοὺς Hoefer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 68. Hase.]

[Περισσόσαρκος, ὁ, ἡ, Carnibus abundans, Corpulentus. Βρέφος αἰσχρὸν καὶ π. Suid. s. v. Πρίαπος et Eudocia p. 345.] Mythogr. 382.

[Περισσοσοφέω, Supervacaneæ sapientiæ studeo. Constant. Manass. Chron. 3612 : Τὰ χρησμοδοτήματα τῶν περισσοσοφούντων. Sic codd. Paris. duo : vulgo περισσολογούντων.]

[Περιττοσυλλαβέω, Una syllaba supero. Etym. M. p. B 131, 57 : Ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν ..., εἰ δὲ περιττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχονται· et 132, 5. Cum genit. p. 35, 41 : Πᾶσα γενικὴ περιττοσυλλαβοῦσα τῆς ἰδίας εὐθείας· et l. 49.] Meineke? 376.

[Περιττοσύλλαβος, ὁ, ἡ, Imparisyllabus. Steph. Byz. s. v. Φλεγύα : Φλεγυαντίς, ὡς ἀπὸ π. γενικῆς τῆς Φλεγύαντος. Hase.]

[Περιττοσυλλάβως, Imparisyllabice. Steph. Byz. s. v. Ἄβαι, de genit. Ἄβαντος et Ἄβα : Τὸ Ἄβας, ὅτε ἔθνος σημαίνει, π. κλίνεται ἀεί, ὅτε δέ ἐστι κύριον, καὶ ἰσοσυλλάβως. Etym. M. p. 552, 36; 575, 48, Herodian. Epimer. p. 169, aliique grammatici.]

[Περισσοτάγής, ὁ, ἡ, In numerorum imparium ordine collocatus. Nicom. Arithm. 1, 22, p. 103; Iambl. Arithm. p. 135. Oppositum ἀρτιοταγής. Struv.]

[Περισσοτεχνία, ἡ, Nimium artis studium. Demetr. De eloc. § 247 : Τῇ π. (Theopompi in ἀντιθέτοις et παρομοίοις adhibendis), μᾶλλον δὲ κακοτεχνίᾳ προσέχων ὁ ἀκροατής.]

Περισσότης, s. Περιττότης, ητος, ἡ, Excellentia, Præ- C stantia. [Phot. p. 424, 11 : Περιττότης· δύο σημαίνει ἡ λέξις, τό τε ὑπερβάλλον, οἷον, εἰς περιττότητά σε φιλῶ· καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἄχρηστον. Rectius Lex. rhet. p. 296, 24, οἷον, φιλῶ σε περιττῶς καὶ λίαν, καὶ τὸ ἐκ περιουσίας καὶ μὴ ... De prudentia Diodor. 1, 94 : Γενέσθαι αὐτὸν περὶ τὰς κρίσεις οὕτω συνετόν, ὥστε πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαγνωσθέντων διὰ τὴν π. μνημονεύεσθαι. Π. ἐπιτευκτική Eustath. p. 1406, 29. In malam partem Dio Cass. 77, 16 : Λέγων εὐσεβέστατος πάντων ἀνθρώπων εἶναι περιττότητι μιαιφονίας ἐχρήσατο, i. e. cædibus scelestissimis.] || Redundantia. [Ἡ ἐν τοῖς βίοις π., Luxus vitæ, Affluentia rerum pretiosarum, Magnificentia in supellectili, Polyb. 9, 10, 5. Schweigh. De rebus supervacaneis Isocr. p. 209, C : Πρὸς τὰς περιττότητας καὶ τὰς θαυματοποιίας οὕτω διακείμενοι.] Et peculiariter ex Hermog. de ea sermonis redundantia quæ et πλεονασμὸς vocatur. [Hermog. vol. 3, p. 405 : Ἡ π. ἐστὶ διπλῆ, καὶ κατὰ λέξιν καὶ κατὰ γνώμην· et Greg. Cor. vol. 7, p. 1145. Alterius generis est ἄκαιρος π. apud Dionys. Art. rhet. c. 8; et ibid., II. τοῦ ἤθους καὶ ἀκαι- D ρία. || Imparitas. Περιττότης et ἀρτιότης ἀριθμοῦ apud Aristot. Metaph. 3, 2, p. 1004, 11.]

[Περισσοτρύφητος, ὁ, ἡ, Nimis luxuriosus s. delicatus. Timon ap. Athen. 4, p. 160, A : Ἑλλήνων ἡ πᾶσα π. ὀξύς. Scribendum πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος cum Valck. in Annot. ad N. T. p. 390. Hoc enim postulat quæ opposita est Lydorum luxuries.]

[Περισσοφρονέω, Valde prudens sum. Hesych. : Περιφρονεῖ, περισσοφρονεῖ, ὑπερφρονεῖ. Corrigendum περισσοφρονεῖ, aut περισσῶς φρονεῖ, quemadmodum Περίφρων idem exp. per περισσῶς φρονῶν.]

[Περισσόφρων, ὁ, ἡ, Valde prudens. Æsch. Prom. 328. Ex quo loco HSt.] Περισσόφρων, Admodum temperans, περισσῶς σώφρων. Æsch. [l. c., ubi Ald. et Rob. περισσόφρων.]

[Περισσοχορηγία, ἡ, Supererogatio. Memoratur in lege Imperatorum Theodosii et Valentiniani, ubi de rebus Alexandrinæ civitatis agitur, in Codicis l. 11, tit. 27, l. 2. Verba sunt : « perisochoregiæ nomen penitus amputetur. » Ubi significari videtur insignis et

modum exceedens frumenti largitio. Conf. Budæi Annotatt. in Pandectas p. 182, D. Stubz.]

[Περισσόχρονος, ὁ, ἡ. Theophr. C. Pl. 1, 18, 3 : Περισσόχρονα (τὰ ζῷα) κατὰ τὰς κυήσεις καὶ τὰς ἐκτροφάς. Lectio vitiosa, in ἰσόχρονα, quod expressit Gaza, mutata ab Schneidero. Probabilius est περισσόχρονα, quod idem proposuit in annot.]

[Περισσόω vitiose ap. Pallad. Vita Chrys. p. 46, 27 : Περισσούσης τῆς χρείας. Leg. Περισσευούσης. Hase.]

[Περισσόψυχος, ὁ, ἡ, Immodice animosus, Temerarius. Georg. Alex. V. Joann. Chrys. p. 232. Seager. Pallad. Vita Chrys. p. 82, 22 : Οἱ γεννάδες καὶ περισσόψυχοι. Hase.]

Περίττωμα, τὸ, Excrementum, intelligendo Quicquid in corpore supervacaneum est : unde φλεγματώδη περιττώματα ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 2, et Aristot. Probl. 13, 7. Id. H. A. 1, 2 : Τοῦ ὑγροῦ π. 3, 2 : Τὰ περιττώματα· ταῦτα δ᾽ ἐστὶ κόπρος, φλέγμα, χολὴ ξανθὴ καὶ μέλαινα. Plut. Mor. p. 129, E : Ὀλιγοσιτεῖν καὶ μηδὲν ὑπολιπεῖν περιττώματος πλῆθος ἐν τῷ σώματι· V. Artox. c. 19 : Γίνεται μικρὸν ἐν Πέρσαις ὀρνίθιον, ᾧ περιττώματος οὐδέν ἐστιν, ἀλλ᾽ ὅλον διάπλεων πιμελῆς τὰ ἐντός. De semine genitali id. Mor. p. 641, A : Οὐ ποιοῦσιν ἐξ αὐτῆς (τῆς τροφῆς) π. σπερματικόν· 917, B : Ἀφθονία τροφῆς τὸ γόνιμον π. ποιεῖ καὶ φυτοῖς καὶ ζῴοις. || Figur. de plebe id. V. Coriol. c. 12 : Εἰ τὸ ... συνηθροισμένον τοῖς δημαγωγοῖς ὥσπερ π. τῆς πόλεως νοσερὸν καὶ ταραχῶδες ἀποκαθαρθείη.]

Περιττωματικός, ἡ, όν, q. d. Excrementosus, i. e. Excrementis abundans. [Aristot. H. A. 7, 1 : Ὅσοι παῖδες ἢ ὅσαι παρθένοι περιττωματικὰ τὰ σώματα εἶχον· quæ per σπέρμα et καταμήνια in seqq. exp. Ib. c. 4. Π. ἀναθυμίασις id. De somno et vig. c. 3. Κατάψυξις π. De respir. c. 20.] Item simpliciter, Cui excrementa insunt. Alex. Aphr. Probl. [1, 2] : Τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιττωματικά. Item, Τροφὴ περιττωματικὴ καὶ ποικίλη, Theophr. [Ὑγρότης π. ap. Plut. Mor. p. 130, B. Μηδὲν π. ἀποκρίνειν p. 892, A.]

[Περιττωματικῶς, Pro excremento. Greg. Nyss. t. 1, p. 799, C : Εἰ μηδὲν π. τῶν εἰς τροφὴν λαμβανομένων ἐξεποιεῖτο. Hase.]

[Περιττωματώδης, ὁ, ἡ, q. d. Excrementosus. Moschop. ad Hesiod. Op. 751 : Ἀπορροαί τινες ἀπὸ τῶν γυναικείων σωμάτων χωροῦσι περιττωματώδεις.]

[Περισσωνυμέω, Denominatione impar sum. Iambl. Arithm. p. 29 : Τοῖς τῶν ἐν τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ μερῶν ὀνόμασιν αἱ αὐτῶν δυνάμεις ἀντιποιοῦσιν, ἄρτιαι μὲν οὖσαι περισσωνυμούντων ἐκείνων, περισσαὶ δὲ ἀρτιωνυμούντων, Vocabula sunt denominatione imparia, quum potentiæ denominatione sunt impares, vocabula paria. Stb.]

[Περισσώνυμος, ὁ, ἡ, Denominatione impar. Iambl. Arithm. p. 118 : Λόγοι π. Struv.]

Περισσῶς, seu Περιττῶς, Eximie, Egregie, Excellenter [Eur. Med. 295 : Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς] : περιττῶς ἠσκημένον, item ἐξειργασμένον, Athen. [11, p. 501, D : Φιάλην π. πεποιημένην· 5, p. 192, F : Ὁ κλισμὸς περιττοτέρως κεκόσμηται ἀνακλίσει. Π. κατεσκευασμένη οἴκησις, Domus magnifice exstructa, Polyb. 1, 29, 7. Π. κ. ἄγαλμα 32, 25, 4. Compar. Diodor. 13, 108 : Τὰς γλυφὰς καὶ τὰ περιττοτέρως εἰργασμένα. Herodot. 2, 129 : Περισσότερον τῶν ἄλλων θάψας τὴν θυγατέρα, Sumtuosius. Superl. Dio Cass. 37, 17, et 42, 34 : Θρησκεύουσι πολλὰ περισσότατα ἀνθρώπων.] Item, Singulari quodam modo et peculiari. Quod autem dicit Aristot. [H. A. 8, 2] : Περιττότατα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει ζῴων, redditur, Natura omnium maxime animantium peculiaris delphino est. [Curiose, Plut. Mor. p. 30, D : Τὰ καινῶς ἱστορούμενα καὶ περιττῶς.] || Redundanter, Supervacanee, Abundanter, Abunde. || Interdum vero et pro Amplius, Magis, Vehementius, [Valde]. Pro quo et gradu comp. Περισσοτέρως : utrumque in [V. et] N. T. [lxx Dan. 7, 7 : Θηρίον ἰσχυρὸν περισσῶς· et φοβερὸν π. ib. v. 19. Ἡμέρα μεγάλη π. σφόδρα Esai. 56, 12. Matth. 27, 23 : Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες. Marc. 10, 26 : Οἱ δὲ π. ἐξεπλήσσοντο. Act. 26, 11 : Π. ἐμμαινόμενος αὐτοῖς. Compar. Cor. 2, 2, 4 : Τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχω περισσοτέρως πρὸς ὑμᾶς. Gal. 1, 14 : Περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων. G. D. Epiphan. t. 1, p. 1054, B : Π. ἐγκωμιάσαι· et ib. C : Τιμῆσαι π. Hase.] Sed et Περισσότερον adverbialiter, ib. [Marc.

7, 36 : Μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον. Hebr. 6, 17 : Ἐν ᾧ π. βουλόμενος ἐπιδεῖξαι ὁ θεὸς ....]

[Περίσσωσις, εως, ἡ, Redundantia, Supervacanea copia. Hippocr. p. 1185, B : Ἢν ἁλμυραὶ σάρκες γινόμεναι, περισσώσιος σημεῖον. Plut. Mor. p. 134, C : Αἱ περὶ τὴν κάτω κοιλίαν ἐκταράξεις ... πλείονα ποιοῦσι περίττωσιν ἢ ἐξάγουσι.] Περίττωσις pro περίττωμα, Aristot. [H. A. 1, 2 : Τῆς ὑγρᾶς π. 3, 19 : Ἡ π. ἡ ἐν τῇ κοιλίᾳ· 5, 5 ; De gener. anim. 1, 4 et 13. G. D. It. Clem. Al. Pæd. 2, 10, 85 : Τοῦ πόρου τῆς π. et ib. 87. Hase.]

[Περιστάδην, i. q. περισταδόν. Theod. Prodr. Amor. 1, 9 : Κύκλωθεν ὑμνήσασα καὶ π.]

Περισταδὸν, Circumstando, Circumcirca. [Per περιστάντες exp. Hesych., per περιεστῶτες Phot. et Suid. Legitur ap. Hom. semel, Il. N, 551, ubi Zenodotus et Aristoph. παρασταδόν.] Herodot. 7, [225] : Περιελθόντες πάντοθε π., Quum cinxissent illos circumquaque astantes. [Eur. Andr. 1137 : Ὡς δέ νιν π. κύκλῳ κατεῖχον.] Thuc. 7, p. 262 [c. 81] : Ἐβάλλοντό τε π., Jaculis petebantur a circumstantibus, circumcirca : quos ante dicit κεκυκλῶσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων : paulo post de ipsis inimicis, Προσπεσόντες καὶ περιστάντες πανταχόθεν, ἔβαλλον· ita ut ἐβάλλοντο π. i. sit q. ἐβάλλοντο πανταχόθεν ὑπὸ τῶν περιστάντων καὶ κυκλούντων αὐτοὺς πολεμίων. [Imitatur Joseph. A. J. 17, 12, 2, p. 779, 14. G. D.] Et ap. Theocr. 2, [67] : Τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν· ἐν δὲ λέαινα, Tum multæ aliæ belluæ eam circumsistentes, tum vero inter eas leæna. Apoll. Arg. 2, [206] : Περισταδὸν ἠγερέθοντο, Circumcirca. [Oppian. Cyn. 2, 259 ; Quint. Sm. 2, 105. Wakef. Greg. Naz. p. 81, 1 Dronk. : Οἱ γεροὶ μελάσσει π. ἄλλοθεν ἄλλος Μόροντ᾽. Hase. Orph. Arg. 316, 566, 943.]

Περιστάζω, Circumquaque stillo. Pro Irroro affertur ex Epigr. [Erycii Anth. Pal. 7, 36 : Αἰεί τοι βοίσπειν περιστάζοιτο μελίσσαις τύμβος. De quo l. conf. quæ s. v. Περιστίζω dicentur. Ex Nonn. Dion. 48, 656, afferunt Angli, ubi legitur : Γαμίῃ ραθάμιγγι περιστιχθέντα χιτῶνα.]

[Περισταλάδην. Περισταλαδόν. V. Περισταλάδην.]

Περισταλτικός, ἡ, όν, Comprimendi et coarctandi vim habens, ex Galen. K. τόπ. 2. Περισταλτικὴ δύναμις, Facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit et circumplectitur, melioris concoctionis gratia. Itidem Gorr., Περισταλτικὴ δύναμις, Comprehensiva facultas : est quæ alimentum attractum arcte complectitur, quo melius concoquatur : ministra virtutis retentricis atque inde concoctricis. Sed facultas ea non modo ad ciborum, qui in ventriculo continentur, concoctionem, sed in omnibus etiam partibus requiritur, in quibus certo quodam tempore aliquid retineri oportet. Aliter enim gestari fœtus ad legitimum usque pariendi tempus non posset, nisi uterus ipsum arctissime comprehenderet et undique complecteretur. [Galen. vol. 2, p. 153, 2 : Χρωμένη καλῶς τῇ π. δυνάμει. Id. ib. p. 175, 14 : Τῆς π. ἐνεργείας· et p. 170, 16 : Τῆς π. κινήσεως. Hase.]

[Περισταλτικῶς, Motu compressionis. Galen. vol. 2, p. 157, 13 : Ἡ γαστὴρ δὲ π. ἐκινεῖτο. Hase.]

[Περιστάσιμος, ὁ, ἡ. Timæus ap. Athen. 4, p. 163, F : Στοὰν π. ἔχων, Frequens auditorium habens.]

Περίστασις, εως, ἡ, Circumstantia. Aristot. Probl. 2, 29 : Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν ὅταν ᾖ ψῦχος ; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἔξω διὰ τὴν τοῦ ψύχους π. ; Propter frigoris circumstantiam, Propterea quod frigus circumstet. Seneca Natur. Quæst. 2, 8, probans aeris unitatem, contra eos, qui ideo vacuum in eo ponebant, quod avibus in illo tam facilis motus, quod maximis minimisque per illum transcursus sit : Aquarum quoque [« inquit » HSt. in Ms. Vindob.] similis facilitas est, nec de unitate illarum dubium est ; quæ sic corpora accipiunt, ut semper in contrarium acceptis refluant. Hanc nostri Circumstantiam, Græci autem περίστασιν appellant : quæ in aere quoque sicut in aqua fit : circumstat enim omne corpus, a quo impellitur. Exemplum hujus signif. ab Harpocr., [Phot.] et Suida citatur ex Dinarchi Tyrrhenico ; sed in quibusdam exempll. παράστασιν legi annotat. [Dinarchi verba sunt, Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀνάγκην ὄντα με περίστασιν πεποιημένου (codd. Harpocr. ποιή-

σαντος οὐ, ut ap. Suid., vel οἷς) καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς. De quibus Harpocr. : Μήποτε τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, ἐν κύκλῳ περιέστη μὲν αὐτὸς καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῷ καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον, ἵνα τὴν αὐτὴν ἐνέχοιεν ἔχῃ τῷ περιστατὸν με ἐποίησαν· ἐν ἐνίοις δὲ παράστασιν ἀντὶ τοῦ περίστασιν γράφεται.] || Est et vocab. oratorium ap. Hermog. et Aphthonium. Latini itidem rhetores Circumstantiam appellant. Quintil. 5, 10 : Hoc genus argumentorum sane dicamus ex circumstantia : quia περίστασιν dicere aliter non possumus : vel ex iis, quæ cujusque causæ propria sunt. At 3, 5, per περίστασιν scribit se intelligere Negotium. Negotium autem ex Valgio definit congregationem personarum, locorum, temporum, causarum, modorum, casuum, factorum, instrumentorum, sermonum scriptorum et non scriptorum : sicut Hermog. quoque [Περὶ εὑρέσ. 3, p. 90] περίστασιν esse dicit τὸ πᾶν ἐν ᾧ εἰσι καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, τὸ βίῳ, τόπον, χρόνον, τρόπον, πρόσωπον, αἰτίαν, πρᾶγμα. [Thom. M. p. 710 : Π. καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἐξ περιστατικά.] Cicero autem quas περιστάσεις vocant hi rhetores, appellat Attributa personarum et rerum, negotiorum. Auctor ad Herenn., Res circumstantes. Quintil. etiam Adjuncta et accidentia. || Corona, i. e. Turba circumfusa et circulum efficiens, Bud. ap. Polyb. 1, [32, 3] : Διὰ τὴν π. τῶν τοῦ Ξανθίππου λόγων διαδοθέντων εἰς τὰ πλήθη, Pervulgato sermone per eos, qui ipsum loquentem circumsteterant. [Ἡ ἔξω π., Multitudo foris circumstans, id. 18, 36, 11.] Quibus addendum quod ex quodam gramm. [Phrynicho p. 376] Budæus citat, περίστασιν antiquis [οἱ ἀρχαῖοι ... καὶ ἡ τραγῳδία καὶ ἡ κωμῳδία ap. Phryn.] dictam τὴν διὰ ταραχὴν [διά τινα τάραχον] παρουσίαν πλήθους, afferente hoc exemplum [Teleclidis] : Ἡ δὲ [Τίς ἡδε] χρυσῆ καὶ δέξαμεν [δῆμον] περίστασις, Populi circumstantis corona. [Homines in balneis περιστάσεις ποιούμενοι, Theophr. Char. c. 9. Valck.] Sic etiam accipi putat Bud. ap. Athen. 5, [p. 212, F] : Τὸ δὲ μέγεθος τῶν μελλόντων λέγεσθαι, διὰ τὸ παράδοξον τῆς π., ἐμποδίζει με· ut i. sit q. ibid. τὸ κυκληδὸν περιεστηκὸς πλῆθος : sed tunc παράδοξον acciperetur active pro Incredulus : commodius igitur referri potest ad rem ipsam et argumentum, de quo verba facturus erat. Quo pertinet hoc Gellii 7, 4, explicantis cur dictum sit captivos sub corona venundari ; Quod milites custodiæ causa captivorum venalium greges circumstarent, eaque circumstatio militum, Corona appellata sit. Ubi itidem Circumstatio est περίστασις, Ipsi circumstantes. || Casus circumstans aliquem, Necessitas circumstans : seu, ut Bud. interpr., Casus incommodus, Clades et Status afflictio [Hesych. : Π., θλῖψις, ἀνάγκη, μέριμνα] : nam plerumque de rebus adversis dicitur, quæ hominem quasi circumstare videntur, et certo spatio circumscribere, ex quo evadere nequeant, aut in arctum redigere et opprimere, ξυμφορά, ut ap. Stoicos præcipue accipi testantur gramm. [Phrynich. p. 376. Epictet. Diss. 2, 6, 17 : Εἰ περιστάσεις λέγεις τὰ περιεστηκότα, πάντα περιστάσεις εἰσίν· εἰ δ᾽ ὡς δύσκολα καλεῖς, ποίαν δυσκολίαν ἔχει κτλ. 2, 17, 37 : Εἰς οἵαν π. ἐπέρχομαι· 1, 24, 1 : Αἱ περιστάσεις εἰσὶν αἱ τοὺς ἄνδρας δεικνύουσαι· 3, 22, 76 : Περίστασίν μοι λέγεις ἐξ ἔρωτος γενομένην· 3, 24, 25 : Π. ποικίλαι. Προηγουμένως et κατὰ π. opposita 3, 14, 7. Schweigh.] Apud Phalar. Epist. [129, p. 350] : Νέον δὲ ὄντα, κατὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, Casu quodam adverso quasi circumventum : licet hic nonnulli Seditionem intelligi isto vocabulo existiment. Polyb. : Ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, ad verbum, Quum urgent res circumstantes, ut quidem in rhetorum scholis loquuntur, h. e. Quum pericula, quæ circumstant, urgent ; Quum necessitas urget : i. e., ut idem Polyb. loquitur 3, [86, 7] οἱ περιεστῶτες καιροί, Necessitas et temporum difficultas : seu, ut Thuc., ὁ περιεστὼς τινα κίνδυνος. Idem Polyb. 2, [45, 5], de Arato : Ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν π., Qui opprimi nullo adverso casu possit, perspicere possit quid potissimum agendum sit in unaquaque necessitate. 1, [84, 9] : Εἰς τοῦτ᾽ ἤγαγε περιστάσεως, ὥστε κτλ. [2, 55, 8 : Κατὰ τὰς τῶν καιρῶν περιστάσεις· 4, 38, 10 : Κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν βαρβάρων π., In periculo a barbaris imminente. Ἡ Γαλατικὴ π. 3, 1, 3. Εἰς τὴν

περιστάσεως ἐλθεῖν, In summas miserias venisse, 4, 45, 10. Schweigh. Longin. De subl. 38, 3 : Μεγέθει τινὶ περιστάσεως.] Diog. L. [6, 22 : Πόρον ἐξεῦρε τῆς π. Id.] Zenone [7, 121] : Γεύσεσθαι δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν τὸν σοφὸν κατὰ περίστασιν, Si circumstantis temporis necessitas urgeat ; Si necesse sit, Bud. Ap. Eund. [7, 166] Dionysius, Τέλος εἶπε τὴν ἡδονὴν διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας, Quod eum quasi circumstans oculorum dolor ad id faciendum adigeret, Afflictio et casus adversus, Bud. Et ap. Alex. Aphr. Probl. τέρψεις σκηνικαὶ excogitatæ sunt χάριν τῶν π. Interdum vero additur nomen adj., Polyb. 19 : Διωσάμενοι δεινοτάτας καὶ μεγίστας π., Depulsis a se gravissimis maximisque periculis, quæ eos circumstabant. [Conf. 6, 44, 8. Plutarchi aliorumque exx. attulit Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 1025. Patrum exx. v. ap. Suicer. Clem. Al. Str. 4, p. 588 : Ὦ κόρη, φησί, δὸς περίστασιν, καὶ λάβε ἐπίδειξιν.] Et 2 Macc. [4, 16] : Περιέσχεν αὐτοὺς χαλεπὴ π., Gravibus circumventi sunt necessitudinibus : ut Sallust. dicit, Omnibus circumventus necessitudinibus ; et Cic., Periculo circumventi ; Horat., Incommoda multa circumveniunt senem. Similiter ap. Diosc. Præf. l. 7 : Οἱ διὰ μοχθηρὰν συνείδησιν ἢ χαλεπὴν π. ἑκουσίως προσενηνεγμένοι θανάσιμα, Mala conscientia adacti, aut gravibus circumventi necessitudinibus ac periculis, Gravibus eos circumstantibus calamitatibus) ut Liv. Tot circumstantibus malis), vel, ut Ruell. interpr., Tristi aliquo eventu oppressi. Et aliquanto post, Ἐν ταῖς λοιμικαῖς π., Si pestilens aer corpora quasi circumstet, i. e. Tempore pestilentiæ. [Polyb. 6, 5, 5.] Alex Aphr. dicit λοιμικὴ κατάστασις. Et ap. Eund. : Ἐν νοσοποιῷ π. τὸ σῶμα καθεστώς. [Ἡ κατὰ τὸν ἀέρα π., Status aeris, Aeris ratio, Polyb. 3, 84, 2. Schweigh. Π. ἀέρος Geopon. 2, 6, 15 et 19.] Aliquando exp. Rerum eventus, Vicissitudo : ut ap. Basil. Epist. ad Patroph. : Οὔτε καιροῖς οὔτε π. τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων συμμεταβάλλονται. Diog. L. Herillo [7, 165] : Μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς π. καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, Pro casuum varietate et rerum eventu mutari, Bud. Accipitur etiam in bonam partem pro Occasionis opportunitas, Temporis circumstantis s. Rerum circumstantium opportunitas : i. fere q. καιρός. [Polyb. 1, 35, 10 : Ἐπὶ παντὸς καιροῦ καὶ π. 2, 41, 6 : Κατὰ τὰς π., Pro varia temporum ratione. 4, 67, 4 : Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς π., In utroque rerum statu, sc. pace et bello. Schweigh. Athen. 10, p. 430, A : Κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν π. πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὑρίσκεται. Joseph. A. J. 16, 8, 6, p. 733, 25 : Ἐν τῇ τότε π. τῶν καιρῶν.] Polyb. [1, 48, 3] : Τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. At [ib. 54, 6] : Ἐπιγενομένου δὲ χειμῶνος, καὶ π. προφαινομένης ἐκ τοῦ πελάγους ὁλοσχερεστέρας, Interpres vertit, Quum jam hyems supervenisset, et significationes de mari accederent. At quidam ibi accipiunt pro Tempestate et maris commotione, figurate. Generaliter autem capi pro Rebus circumstantibus, etiam in bonam partem, sicut in superioribus fere in malam, ostendit Polyb. 3, [98, 2] : Κατὰ μὲν τὴν δόξαν, καὶ τὴν τοῦ βίου π., οὐδενὸς δεύτερος Ἰβήρων, Gloria et vitæ commodis nulli Iberorum secundus, Si vitæ circumstantias spectes, ad verbum. Diosc. : Ἐπειδὴ δὲ καὶ π. τινὶς ἐν ἐπιδημίᾳ ὁμοίους κινδύνους ἐπιφέρουσι, Casus qui hominem circumstare possunt, Casus quidam et res circumstantes. Synes. : Χάριν ἂν εἰδείη ταῖς ἑλκούσαις αὐτὸν ἐφ᾽ ἑαυτὰς π., Gratiam habeat rebus circumstantibus, a quibus distrahitur. Ita ut hoc vocab. significet Omnia quæ hominem circumstare possunt s. prospera s. adversa, s. tempus s. locos ; nam ea omnia τῶν περιστάσεων nomine in rhetorum scholis comprehenduntur, ut supra dictum est. At in Polyb. : Διὰ τὴν π. τοῦ κήρυκος φωνήσαντος, Suid. ἐπίτασιν. || Circuitus. Athen. 5, [p. 205, B] : Αἱ δὲ τῆς π. θύραι, τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι, θυΐναις κατεκεκόλληντο σανίσι, Portæ quæ in circuitu erant, h. e. quæ circumcirca erant. [Ἡ τοῦ στρατηγίου π., Area circa prætorium, Polyb. 6, 31, 1, et 7 ; 6, 41, 2. Π. τῶν σκηνῶν, Area circa tentoria, 6, 31, 14. || Χώρα βασιλικὴν ἔχουσα π., Regium apparatum, Regias copias, Regiam opulentiam habens, 5, 45, 1. Μεγαλομερὴς π., Magnificus apparatus (vestium et supellectilis), 32, 12, 3 et 14, 9 : quo sensu alibi παρασκευὴ καὶ κόσμος dicitur. Ἡ τοῦ βίου π.,

Fortunarum copia, opes, 3, 98, 2. Schweigh. Athen. 12, p. 547, F, ex Antigono Carystio : Ἃ δὴ πάντα ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ φιλοσοφίας εἶναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα· ubi non probandum quod Meinek. Com. vol. 3, p. 55, conjecit παραστάσεως.]

[Περιστατέον, Vitandum, Declinandum. Philonid. medicus ap. Athen. 15, p. 675, E : Πότους τοὺς καρῶν δυναμένους ... π.]

Περιστατέω, i. q. περίσταμαι, Circumsto. Et Περιστατέομαι, Circumsistor, Circumdor. Areth. In Apoc. [p. 308, 5 ed. Cramer.] : Καὶ τοῦ πειραστοῦ τῆς διαθέσεως μεταλαμβάνει τὰ περιστατούμενα καὶ πειραζόμενα, Ii quos ille circumstat : ut Virg., Nec quæ circumstant te deinde pericula cernis? Bud. [Jo. Chrys. t. 4, p. 642, B ed. Paris alt. : Ὑπὸ λεόντων περιστατούμενος. Hase.]

[Περιστατήρια, σπλάγχνα, gl. obscura Hesychii. Περισταλτήρια Is. Vossius.]

Περιστατικός, ή, όν, Circumstantias habens, Ad circumstantias pertinens, vocab. rhet. Et περιστατικὰ ap. eosd. rhetores, ipsæ περιστάσεις, Circumstantiæ. [Schol. Hermog. vol. 4, p. 10 : Τὰ π. ζητήσωμεν κεφάλαια, πρόσωπον, τόπον, χρόνον, τρόπον, αἰτίαν· π. δὲ λέγονται παρὰ τὸ περιίστασθαι αὐτὰ ἑκάστῳ πράγματι. » Thom. M. p. 710 : Περίστασις καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἓξ περιστατικά. Vulgo *circumstantiæ* dicuntur a Latinis, et Quintiliano quidem 5, 10, 104, ubi Capperonerius ex schol. Ms. ad Hermog. Progymn. hæc adscripsit : Τὰ περιστατικὰ εἰσὶν ἕξ· τίς, τί, πῶς, ποῦ, πότε, διὰ τί. Περιστατικὰ δὲ λέγονται, διότι εἰς ἓν τούτων ἢ πλείω ἢ καὶ εἰς ἅπαντα περιίσταται ἡ ὑπόθεσις. Cicero *attributa* vocat, quoniam istis sex rebus attribuuntur, h. e. de illis probabiliter dicuntur. » Ernest. Lex. rhet. Τὰ π. καλούμενα μόρια Menander rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 209.] || Adversus, Calamitosus, Minus secundus, Bud. p. 426, ex Basilio. Sic accipitur etiam, ut idem Bud. tradit, ap. Diog. L. in Zenone, p. 359 [7, 109] : Καὶ τῶν καθηκόντων τὰ μὲν ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ, περιστατικά· καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, οἷον ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαῤῥιπτεῖν· ubi τὰ π. et τὰ κατὰ π., opp. τοῖς ἄνευ π., ac illa sunt Calamitosa et affligentia et ad necessitatem adigentia, Bud. : hæc autem, illis contraria. [Περιστατικὰ λεγόμενα πράγματα καὶ καιροὶ Plut. Mor. p. 169, C. Τοῖς π. καλῶς χρῆσθαι, Adversis casibus, Clem. Al. p. 572. Τοῖς π. περιπίπτειν p. 597. Τὰ π. ὑπομένειν p. 838. « Βίος π. Origeni Adv. Celsum lib. 1, Vita negotiis molestiisque implicita : cui opponitur ὁ ἀπολαυστικός. Π. καιροὶ Basil. M. In Psalm. 34, p. 214. Pallad. Hist. Laus. c. 17, p. 34 : Τῶν ἀρετῶν αἱ μέν εἰσι προαιρετικαὶ, αἱ δὲ π., Ex adversis casibus nascuntur, vel, Ex casu. Sed et περιστατικοὶ Galeno Qui laboriosam et exercitatam habent vitam, quos *occupatos* vocat Seneca De brev. vitæ c. 10, p. 373. » Suicer. Galen. vol. 19, p. 680, 17 : Τοὺς ἐν ἀσχολίαις πολιτικαῖς ὄντας ἢ τῷ καλουμένῳ π. βίῳ. Id. vol. 6, p. 403, 10 : Βιοῦντι δὲ βίον δουλικὸν, ἢ π. Hase. Apophthegm. Patr. in Cotel. Monum. vol. 1, p. 438, C : Μή σου ὁ νοῦς περιστατικὸς γένηται καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας ταράξῃ τρόπον, Ne mens tua affligatur.]

[Περιστατικῶς lectio vitiosa ap. Diodor. vol. 2, p. 627, recte a Wessel. in παραστατικῶς mutata. G. D. Basil. t. 1, p. 817, D : Τῶν δὲ περιστατικῶς συμβαινόντων. Orig. t. 1, p. 464, D : Ζῆν π. Interpr. : Misere vivere. Hase.]

Περίστατος, ὁ, ἡ, Qui circumstatur, si ita loqui liceat; i. e., Qui circumstantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circumstant. [Lex. rhet. p. 296, 6 : Περίστατοι· οἱ περίβλεπτοι, ἐφ' οἷς ἄν τις σταίη βουλόμενος θεᾶσθαι.] Isocr. Π. ἀντιδ. [p. 486 ed. Bekk.] : Θαυματοποιΐαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γενομέναις, i. e., ut [Harpocr., Phot. et] Suid. cum l. citans exp., περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται θεώμενοι. [Idem p. 135, E : Ἀντὶ τοῦ περίστατος ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι. Iambl. V. Pyth. p. 76 : Περίβλεπτος καὶ π. ἐγένετο. G. D. Salmas. De fœn. trapez. p. 253, 4 : Οἱ ἐγλαγωγοὶ, οἱ π. Hase. || Circumstans. Theopomp. com. ap. Athen. 11, p. 485, E : Περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ· ubi vulgo περιστατόν. Quo accentu scriptum per ἀνάστατον exp. Hesych. et probare videtur Lobeck. Paralip. p. 477.]

Περισταυρόω, Vallis s. Palis in terram depactis circumcirca munio, circumdo. Thuc. 2, [75] : Περιεσταύρωσεν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, Eos arborum cancellato vallo circumdedit. [Xen. Hell. 7, 4, 21 : Περισταυρώσαντες τὸν Κρῶμνον διπλῷ σταυρώματι· Anab. 7, 4, 14 : Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς· 3, 2, 2 : Στρατοπεδευσάμενοι καὶ περισταυρωσάμενοι. Dionys. A. R. 2, 37 : Χωρίον ... ἀποταφρεύων καὶ περισταυρῶν. Clem. Al. p. 304 : Ὅρον ἔχομεν τὸν σταυρὸν τοῦ κυρίου, ᾧ περισταυρούμεθα καὶ περιθριγγούμεθα τῶν προτέρων ἁμαρτιῶν.]

Περισταύρωμα, τὸ, Munimentum ex vallis circumcirca depactis. [Dionys. A. R. 5, 42 : Περιεκάθηντο μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν π. 8, 67, p. 1868, 9 : Ἐπιβάντων τοῖς π. et c. 86, p. 1718, 9; 9, 16.]

[Περισταχυώδης, ὁ, ἡ.] Περισταχυώδεις μίσχοι affertur pro Spicatim circumdantes stolones. [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2.]

[Περιστεγάζω, Undique operio. Pass. Greg. Nyss. t. 2, p. 567, B : Τὸ περιεστεγασμένον διὰ σαλήνος ὕδωρ. Hase.]

Περιστεγανὸν, Hesychio est περισσῶς στεγανόν.

[Περιστεγνόω, i. q. seq. Pass. Hero Spirit. p. 223, 21 : Περιστεγνοῦσθαι. Hase.]

Περιστέγω, Circumtego. [Hippocr. p. 387, 11 : Περιστέγειν ἱματίῳ τὴν θάλψιν. Theophr. C. Pl. 1, 7, 2 : Ἐν αὐτοῖς περιστέγοντα σώζει τὴν ἀρχήν. » Clem. Al. p. 241, 35 : Περιστέγει τὴν σάρκα. » Valck.] Pass. Περιστέγομαι, Circumtegor, Operior undiquaque. [Theophr. C. Pl. 1, 19, 2 : Ταῦτα περιστεγόμενα διατηρεῖται. Plut. Mor. p. 691, F : Τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται περιστεγόμενον τῷ ἱματίῳ.] Περιστέγω exp. etiam Munio.

[Περιστείνω. V. Περιστένω.]

Περιστείχω, Circumeo, In orbem obeo. Hom. Od. Δ, [277] : Τρεῖς [Τρὶς] δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα. Epigr. : Περιστείχοντος τροχοῦ, Rota circumeunte s. se circumagente. [Plut. Mor. p. 931, C : Ὡς τὴν σελήνην περιστείχει κύκλος. Callim. ap. Athen. 11, p. 477, C : Περιστείχοντος ἀλείσου τὸ τρίτον. Meleager Anth. Pal. 5, 139 : Πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες. Tryphiod. 469 : Τρὶς περιστείχουσα. Hesych., Phot. Suid. et Lex. Seg. : Περιστίξαι, περικυκλῶσαι, περιελθεῖν, περιελάσαι· ἀπὸ τοῦ στίχειν (στίχους Phot. et Lex. Seg.; στίχου Suid.). Recte corrigitur Περιστεῖξαι et στείχειν. Gl. autem referenda ad l. Homeri. Περιέστιξεν, quod ipsum quoque ex περιέστειξεν corruptum est, per περιεκύκλωσεν exp. Phot., Suid. et Lex. Seg. Id male in περιέστησεν mutavit Suidæ editor Mediol., quod non probari ab nobis debebat s. v. Περιίσταμαι. G. Dind.]

Περιστέλλω, Cooperio, Contego, Obvolvo, Circumcirca involvo. [Phot. et Suid. : Περιστεῖλαι, περικαλύψαι. Hesych. : Περιστειληται, περικαλύψηται. Περίστειλον, συγκάλυψον, συνάγαγε. Περιστέλλει, καλύπτει, συστέλλει, κοσμεῖ, σκέπει, φυλάττει, περιβάλλει. Περιστελοῦμεν, τὰ αὐτά. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 7 : Περιστέλλεσθαι· ὃ ποιοῦσιν αἱ γυναῖκες περικαλύπτουσαι ἑαυτάς· ubi Ornandi significatione dictum videtur.] Hom. Od. [Ω, 292] : Οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, Obvolvens et cooperiens vestimentis sepulcralibus. Nisi hoc modo interpretari malis, Nec eum deflevit mater compositum ad sepulturam. [Sic Soph. Ant. 903 : Τὸ σὸν δέμας περιστέλλουσα. Eur. Tro. 390 : Νεκροὶ ... χερσὶν περισταλέντες ὧν ἐχρῆν ὕπο. Lex. rhet. p. 293, 9 : Περισταλέντα, ταφέντα. Herodot. 6, 30 : Τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἱστιαίου λούσαντας καὶ περιστείλαντας εὖ ἐνετείλατο θάψαι. Plato Hipp. maj. p. 291, D : Τοὺς αὐτοῦ γονέας τελευτήσαντας καλῶς περιστείλαντι. Scriptorum eccles. exx. v. ap. Suicer.] Plut. Lycurgo [c. 18] : Τριβωνίῳ περιστείλας σκύμνον, Palliolo catulum involvit. [Π. τοὺς πόδας, Aristot. Probl. 2, 26.] Symp. 6, 6 [p. 691, D] : Ἀγροὺς σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, de nive quæ asservatur. Lucian. [De calumn. c. 5] : Περιστέλλουσι καὶ κατακοσμοῦσι τὴν διαβολὴν, Contegentes ornantesque calumniam, veluti ancillæ suam heram. [Eur. Med. 582 : Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν. Περιστέλλειν τὰ ἁμαρτήματα, Polyb. 30, 4, 14.] Aristot. Probl. [1, 56] : Τὸν δὲ πυρέττοντα περιστέλλεσθαι δεῖ τούτου ἕνεκεν. Idem, Περισταλμένον δεῖ ἀναπαύεσθαι. [Hippocr. p. 399, 19 : Ἀλείφοντα (τὸ σῶμα) καὶ περιστέλλοντα ὁμαλῶς. Περιστέλλατο Galen.

in Lex. (p. 542) exp. τοῖς περιβολαίοις ἑαυτὸν ἐσκέπεν· quod legitur p. 1015, G. Περιστελλομένη ὑστέρη ἀμφὶ τὸ ἔμβρυον, Uterus circa fœtum obvolutus, i. e. fœtum comprehendens et complexus, p. 603, 9. Foes. Geopon. 9, 11, 1 : Μέρος (τοῦ φυτευομένου) τῇ γῇ περιστελλέσθω.] Alicubi commodius redditur Compono, s. Decenter compono, ut paulo ante admonui. Plut. C. Col. [p. 1126, A] : Σοὺς ἐν δεμνίοις περιστέλλων τὸ σαρκίδιον, mutuatus ex Eur. Oreste [1066 : Καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας]. Itidem ex Soph. [Aj. 1170], περιστέλλειν τάφον, Componere et ornare sepulcrum, sc. ad recipiendum mortuum : qui et ipse περιστέλλεται, quum κατὰ γῆς κρύπτεται, s. θάπτεται, inquit schol. Eur. Itidem pro Compono et εὐτρεπίζω accipitur ap. eund. Soph. Aj. p. 49 [821] : Ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ, ubi schol. quoque exp. εὐτρεπίσας, διαχειρισάμενος, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ. Quarum expositionum posterior referri potest ad superius περιστέλλω, ut significet, Coopertum terra; nam capulum terræ terebratæ s. cavatæ infixerat, et postea circumcirca operuerat terra, ut firmus staret ensis, in quem incumbere parabat. Exp. etiam Communio, Protego, Tueor, ut i. sit q. περιστέπω : afferturque ex Herodoto [3, 31 et 2, 147], περιστέλλω τὸν νόμον, Legem tueor. [4, 80 : Οὕτω περιστέλλουσι τὰ σφέτερα νόμαια· 9, 60 : Ἀμυνομένους τῇ δυνάμεθα ἄριστα περιστέλλειν ἀλλήλους. Æsch. Eum. 697 : Τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν. Soph. Ph. 447 : Οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο· ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες. Theocr. 15, 75 : Ἐν καλῷ εἴης ἄμμε περιστέλλων. (De opere curando s. obeundo id. 17, 97 : Λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.) « Π. τοὺς ἀποστάτας Polyb. 5, 67, 13. Id. 2, 60, 4 : Ἀνελπίστως τῆς ἀσφαλείας ἔτυχε περισταλεὶς ὑπὸ τῆς Ἀχαιῶν καλοκἀγαθίας. » Schweigh.] Exp. et Comprehendo, Complector; Comprimo, Arcto, Contraho. Bud. quoque περιστέλλεσθαι pro συστέλλεσθαι accipit ap. Dionys. Areop. Myst. Theol. : Ὅσῳ πρὸς τὸ ἄναντες ἀνανεύομεν, τοσοῦτον οἱ λόγοι ταῖς συνόψεσι τῶν νοητῶν περιστέλλονται, Compendiosiores fiunt. Vide Comm. p. 753.

Περιστενάζω, Ingemisco circumcirca. Pass. locus aliquis περιστενάζεσθαι dicitur, quum gemitibus circumsonat, Plut. Anton. [c. 56] : Σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης.

[Περιστεναχίζομαι, Circum gemo, Circum resono. Hom. Od. K, 454 : Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα· Ψ, 146 : Μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν. Utrobique alii libri περιστον—. K, 10 : Κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ· quod Eust. recte exp. ἀντὶ τοῦ περιηχεῖται, ὡς καὶ τοῦ τοιούτου δώματος ἠχήεντος ὄντος ἢ ἀντὶ τοῦ στενοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις.]

[Περιστενάχω, Circumgemo. Quint. Sm. 5, 730 : Τοῦ δὲ καὶ ὀστέα πάντα περιστενάχοντες ἑταῖροι ἄλλεγον· 9, 49. Forma med. 3, 591 : Περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν κήτεα καιομένοιο.]

[Περίστενος, ὁ. Phot., Suid. et Lex. Seg. : Π., οὕτως (οὗτος Suid.) δράκων καλεῖται.]

[Περιστενοχωρέω, Circumarcto. Schol. Hom. Il. Π, 163, et Apoll. Lex. Hom. v. Περιστένω.]

Περιστένω [et Ion. Περιστείνω], Circumcirca gemo. [Hesych. : Περιστένειν, ἄθυμον εἶναι. Dionys. ap. Clem. Al. p. 674 : Πόντου μαινομένοιο περιστένει ἁλικὴ ζάψ.] Pass. Περιστένεσθαι, Lamentis et gemitibus circumsonare. [Undique arcto, Hom. Il. Π, 163 : Περιστένεται δέ τε γαστήρ· quod per περιστενοχωρεῖται exp. Apoll. Lex. s. v. Στείνοντο et schol. minor; per στενοχωρεῖται schol. Ven., Phot. et Suidas s. v. Περιστένεται, per πάνυ στενοχωρεῖται Hesych. Lex. rhet. p. 297, 1 : Περιστένεται· θυμούμενος (στενούμενος Bekk.) περισσῶς καὶ πέραν τοῦ δέοντος θυμοῦται καὶ ὀργίζεται· unde corrigendum quod ap. Phot. legitur p. 421, 24 : Περισσαίνεται· τὸ περισσῶς θυμοῦσθαι καὶ ὀργίζεσθαι. G. D. Quint. Sm. 3, 23 : Νεῶτες περιστείνοντο βέεθρα· 14, 607 : Περιστείνοντο δὲ πᾶσαι ἠϊόνες.]

[Περίστεπτος, ὁ, ἡ, Redimitus. Empedocl. ap. Diog. L. 8, 62 : Ταινίαις περίστεπτος.]

Περιστερὰ, ἡ, Columba, avis nota, de qua Aristot. H. A. 5, 13, Plin. 10, 34, et Athen. l. 9, [p. 394, sq.] : ἐπικοίνως tam de mare dicitur, quam de femina :

quamobrem ap. Lucian. Solœcista [c. 7] Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου quendam dicentem ὁ περιστερὸς, veluti Atticum, deridet; ita enim dicendum fore et ὁ φάττος pro ἡ φάττα. Attamen et Athen. 9, [p. 395, B] Atticos περιστερὸν dicere scribit : ut Alexidem, Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἰμι περιστερός. [Ex Pherecrate Athen. ib. et Photius p. 422, 16.] Aristot. discriminandi sexus causa masc. gen. utitur, dicens [H. A. 6, 2] : Ὁ πρεσβύτερος προαναβαίνει, μὴ κύσας· οἱ δὲ νεώτεροι ἀεὶ τοῦτο ποιήσαντες ὀχεύουσιν· ut et Latini interdum Columbum dicunt de mare : alioquin et ipsi in genere Columbas vocantes utrumque sexum. [|| Περιστερὰ, nomen navis, in inscr. navali 7, b, 30, p. 349.]

[Περιστερέμπορος, ὁ, Nundinator columbarum. Theodor. Prodr. Ep. p. 49.]

[Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, Columbarium. V. Περιστεροτροφεῖον.] Alioqui Περιστερεὼν herba quædam dicitur, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, Diosc. 4, 60 [ubi synonymum additur Περιστέριον, et Galen. vol. 13, p. 219], latius eam ibi describens, ac cap. seq. docens ἱερὰν quoque βοτάνην a nonnullis περιστερεῶνα vocari. [Conf. Anatol. in Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 298.] Apud Plin., non Peristereon solum dicitur, sed etiam Peristereos, περιστέρεος. Priore modo, 27, 4 : Folia similia verbenacæ, quæ et Peristereon cognominatur; posteriore, 25, 9 : Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam Hiera botane : aliqui Peristereon, nostri Verbenacam vocant. Hæc est, quam legatos ferre ad hostes indicavimus; hac Jovis mensa verritur, domus purgantur lustranturque. Et cap. seq. : Peristereos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris : unde et nomen. [Plut. Mor. p. 614, B : Τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων καὶ ἀδιάντων τὰ ἐδάφη ῥαίνοντες. Geopon. 15, 1, 19 : Κεράννυε περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον (ἐντιθέασι ταῖς νοττιαῖς). G. D. Galen. vol. 14, p. 321, 13 : Π., ἥν τινες ἱερὰν βοτάνην καλοῦσιν. Id. ib. p. 322, 15 et 378, 2 : Περιστερεῶνος βοτάνης. Ead. Περιστερέα vocatur in ed. Hippiatr. p. 113, 19. Hase. || Adj. Περιστερόεις, εσσα, εν. Nicand. Th. 860 : Ἐν δὲ περιστερόεντα κατατρίψαιο πέτηλα· ubi schol. : Ταύτην τὴν βοτάνην Κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ ποσὶ περιστερᾶς παραπλήσιον.]

[Περιστερή, ἡ, Peristera. Steph. Byz. : Περιστερή, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Περιστερίτης.]

[Περιστεριδεὺς, έως, ὁ, Pullus columbinus. Schol. Aristoph. Ach. 866 et Eustath. p. 753, 56.]

Περιστέριον, et Περιστερίδιον, τὸ, Columbula, Parvula columba. Quorum posteriore utitur Athen. 14, [p. 654] : Περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων καὶ περιστεριδίων. Priore, Alexandrides ibid. : Περιστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία. Et Phrynich. : Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου. Quidam περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio : qui et περιστεριδεὺς dicitur. Eustathio enim teste [p. 753, 56], περιστεριδεῖς, περδικιδεῖς, χηνιδεῖς, χελιδονιδεῖς, κορωνιδεῖς, ἱερακιδεῖς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ περδίκων et sequentium avium γόνοι. At περιστέρια Hesychio sunt etiam κοσμάρια ποιά. [Cum Hesychio consentit Pollux 5, 101. Photius p. 422, 17 : Περιστέριον· τὸ περιστερίδιον· ἔστι δὲ κοσμάριόν τι. Nam sic scripturam codicis περιστερνίδιον recte correxit Albert. ad Hesych. : qua servata Porsonus περιστέρνιον scripsit. Περιστέριον a forma, ut videtur, appellatum est columbæ simili.]

[Περιστερὶς, ίδος, ἡ, Peristeris, n. pr. Leonid. Alex. Anth. Pal. 7, 662 : Λυγρὰ παθοῦσα Περιστερὶ, ὡς ... Sic Planud. : codex Palat. περιστερή. G. D. || Columba, si sana lectio ap. Galen. vol. 6, p. 708, 2 : Ἀλεκτορίδων καὶ περιστερίδων. Hase.]

[Περιστερίτης. V. Περιστερή.]

[Περιστεριώτης, ὁ. Περιστεριῶται in Gl. Mss. ap. Gaulm. ad Psellum De oper. dæm. p. 139, ad p. 74, οἱ ἀστρολόγοι, qui scilicet ex nubibus, quas περιστερὰς vocabant, quæ columbæ formam referrent, conjectarent. Μαντικὴν hanc διὰ τῶν νεφῶν Anthusam quandam mulierem reperisse, Leone M. imperante, auctor est scriptor Vitæ Isidori ap. Photium. Ducange.]

[Περιστερνίζομαι, Ad pectus alligo. Aristæn. 1, 25 : Μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσατο.]

Fortunarum copia, opes, 3, 98, 2. Schweigh. Athen. 12, p. 547, F, ex Antigono Carystio : Ἃ δὴ πάντα ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ φιλοσοφίας εἶναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα· ubi non probandum quod Meinek. Com. vol. 3, p. 55, conjecit παραστάσεως.]

[Περιστατέον, Vitandum, Declinandum. Philonid. medicus ap. Athen. 15, p. 675, E : Πότους τοὺς καροῦν δυναμένους ... π.]

Περιστατέω, i. q. περίσταμαι, Circumsto. Et Περιστατέομαι, Circumsistor, Circumdor. Areth. In Apoc. [p. 308, 5 ed. Cramer.] : Καὶ τοῦ πειραστοῦ τῆς διαθέσεως μεταλαμβάνει τὰ περιστατούμενα καὶ πειραζόμενα, Ii quos ille circumstat : ut Virg., Nec quæ circumstant te deinde pericula cernis? Bud. [Jo. Chrys. t. 4, p. 642, B ed. Paris alt. : Ὑπὸ λεόντων περιστατούμενος. Hase.]

[Περιστατήρια, σπλάγχνα, gl. obscura Hesychii. Περισταλτήρια Is. Vossius.]

Περιστατικός, ή, όν, Circumstantias habens, Ad circumstantias pertinens, vocab. rhet. Et περιστατικὰ ap. eosd. rhetores, ipsæ περιστάσεις, Circumstantiæ. [Schol. Hermog. vol. 4, p. 10 : Τὰ π. ζητήσωμεν κεφάλαια, πρόσωπον, τόπον, χρόνον, τρόπον, αἰτίαν· π. δὲ λέγονται παρὰ τὸ περιΐστασθαι αὐτὰ ἑκάστῳ πράγματι. » Thom. M. p. 710 : Περίστασις καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἓξ περιστατικά. Vulgo *circumstantiæ* dicuntur a Latinis, et Quintiliano quidem 5, 10, 104, ubi Capperonerius ex schol. Ms. ad Hermog. Progymn. hæc adscripsit : Τὰ περιστατικά εἰσιν ἕξ· τίς, τί, πῶς, ποῦ, πότε, διὰ τί. Περιστατικὰ δὲ λέγονται, διότι εἰς ἓν τούτων ἢ πλείω ἢ καὶ εἰς ἅπαντα περιΐσταται ἡ ὑπόθεσις. Cicero *attributa* vocat, quoniam istis sex rebus attribuuntur, h. e. de illis probabiliter dicuntur. » Ernest. Lex. rhet. Τὰ π. καλούμενα μόρια Menander rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 209.] || Adversus, Calamitosus, Minus secundus, Bud. p. 426, ex Basilio. Sic accipitur etiam, ut idem Bud. tradit, ap. Diog. L. in Zenone, p. 359 [7, 109] : Καὶ τῶν καθηκόντων τὰ μὲν ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ, περιστατικά· καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, οἷον ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαρρίπτειν· ubi τὰ π. et τὰ κατὰ π., opp. τοῖς ἄνευ π., ac illa sunt Calamitosa et affligentia et ad necessitatem adigentia, Bud. : hæc autem, illis contraria. [Περιστατικὰ λεγόμενα πράγματα καὶ καιροὶ Plut. Mor. p. 169, C. Τοῖς π. καλῶς χρῆσθαι, Adversis casibus, Clem. Al. p. 572. Τοῖς π. περιπίπτειν p. 597. Τὰ π. ὑπομένειν p. 838. » Βίος π. Origeni Adv. Celsum lib. 1, Vita negotiis molestiisque implicita : cui opponitur ὁ ἀπολυστικός. Π. καιροὶ Basil. M. In Psalm. 34, p. 214. Pallad. Hist. Laus. c. 17, p. 34 : Τῶν ἀρετῶν αἱ μέν εἰσι προαιρετικαὶ, αἱ δὲ π., Ex adversis casibus nascuntur, vel, Ex casu. Sed et περιστατικοὶ Galeno Qui laboriosam et exercitatam habent vitam, quos *occupatos* vocat Seneca De brev. vitæ c. 10, p. 373. » Suicer. Galen. vol. 19, p. 680, 17 : Τοὺς ἐν ἀσχολίαις πολιτικαῖς ὄντας ἢ τῷ καλουμένῳ π. βίῳ. Id. vol. 6, p. 403, 10 : Βιοῦντι δὲ βίον δουλικὸν, ἢ π. Hase. Apophthegm. Patr. in Cotel. Monum. vol. 1, p. 438, C : Μή σου ὁ νοῦς περιστατικὸς γένηται καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας ταράξῃ τρόπον, Ne mens tua affligatur.]

[Περιστατικῶς lectio vitiosa ap. Diodor. vol. 2, p. 627, recte a Wessel. in παραστατικῶς mutata. G. D. Basil. t. 1, p. 817, D : Τῶν δὲ περιστατικῶς συμβαινόντων. Orig. t. 1, p. 464, D : Ζῆν π. Interpr. : Misere vivere. Hase.]

Περίστατος, ὁ, ἡ, Qui circumstatur, si ita loqui liceat; i. e., Qui circumstantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circumstant. [Lex. rhet. p. 296, 6 : Περίστατοι· οἱ περίβλεπτοι, ἐφ' οὓς ἄν τις σταίη βουλόμενος θεάσασθαι.] Isocr. Π. ἀντιδ. [p. 486 ed. Bekk.] : Θαυματοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γενομέναις, i. e., ut [Harpocr., Phot. et] Suid. eum l. citans exp., περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται θεώμενοι. [Idem p. 135, E : Ἀντὶ τοῦ περίστατος ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι. Iambl. V. Pyth. p. 76 : Περίβλεπτος καὶ π. ἐγένετο. G. D. Salmas. De fœn. trapez. p. 253, 4 : Οἱ ἐλλογιμοί, οἱ π. Hase. || Circumstans. Theopomp. com. ap. Athen. 11, p. 485, E : Περίστατον βοῶσα τὴν κύλικ' ἡν ποιεῖ· ubi vulgo περιστατόν. Quo accentu scriptum per ἀνάστατον exp. Hesych. et probare videtur Lobeck. Paralip. p. 477.]

Περισταυρόω, Vallis s. Palis in terram depactis circumcirca munio, circumdo. Thuc. 2, [75] : Περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι, Eos arborum cancellato vallo circumdedit. [Xen. Hell. 7, 4, 21 : Περιεσταύρωσαν τὸν Κρῶμνον διπλῷ σταυρώματι· Anab. 7, 4, 14 : Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς· 3, 2, 2 : Στρατοπεδευσάμενοι καὶ περισταυρωσάμενοι. Dionys. A. R. 2, 37 : Χωρίον ... ἀποταφρεύων καὶ περισταυρῶν. Clem. Al. p. 304 : Ὅρον ἔχομεν τὸν σταυρὸν τοῦ κυρίου, ᾧ περισταυρούμεθα καὶ περιθριγγούμεθα τῶν προτέρων ἁμαρτιῶν.]

Περισταύρωμα, τὸ, Munimentum ex vallis circumcirca depactis. [Dionys. A. R. 5, 42 : Περιεκάθητο μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν π. 8, 67, p. 1868, 9 : Ἐμβαινόντων τοῖς π. et c. 86, p. 1718, 9; 9, 16.]

[Περισταχυώδης, ὁ, ἡ.] Περισταχυώδεις μόσχοι affertur pro Spicatim circumdantes stolones. [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2.]

[Περιστεγάζω, Undique operio. Pass. Greg. Nyss. t. 2, p. 567, B : Τὸ περιεστεγασμένον διὰ σωλῆνος ὕδωρ. Hase.]

Περιστεγανὸν, Hesychio est περισσῶς στεγανόν.

[Περιστεγνόω, i. q. seq. Pass. Hero Spirit. p. 221, 21 : Περιεστεγνώσθω. Hase.]

Περιστέγω, Circumtego. [Hippocr. p. 387, 11 : Περιστέγειν ἱματίῳ τὴν θάλψιν. Theophr. C. Pl. 1, 7, 2 : Ἐν αὐτοῖς περιστέγοντα σώζει τὴν ἀρχήν. » Clem. Al. p. 241, 35 : Περιστέγει τὴν σάρκα. » Valck.] Pass. Περιστέγομαι, Circumtegor, Operior undiquaque. [Theophr. C. Pl. 1, 19, 2 : Ταῦτα περιστεγόμενα διατηρεῖται. Plut. Mor. p. 691, F : Τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται περιστεγόμενον τῷ ἱματίῳ.] Περιστέγω exp. etiam Munio.

[Περιστείνω. V. Περιστένω.]

Περιστείχω, Circumeo, In orbem obeo. Hom. Od. Δ, [277] : Τρεὶς [Τρὶς] δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα. Epigr. : Περιστείχοντος τροχοῦ, Rota circumeunte s. se circumagente. [Plut. Mor. p. 931, C : Ὡς τὴν σελήνην περιστείχει κύκλος. Callim. ap. Athen. 11, p. 477, C : Περιστείχοντος ἀλείσου τὸ τρίτον. Meleager Anth. Pal. 5, 139 : Πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες. Tryphiod. 469 : Τρὶς περιστείχουσα. Hesych., Phot. Suid. et Lex. Seg. : Περιστεῖξαι, περικυκλῶσαι, περιελθεῖν, περιλάσαι· ἀπὸ τοῦ στείχειν (στίχους Phot. et Lex. Seg.; στίχου Suid.). Recte corrigitur Περιστεῖξαι et στείχειν. Gl. autem referenda ad l. Homeri. Περιέστειξεν, quod ipsum quoque ex περιέστειξεν corruptum est, per περιεκύκλωσεν exp. Phot., Suid. et Lex. Seg. Id male in περιέστησεν mutavit Suidæ editor Mediol., quod non probari ab nobis debebat s. v. Περιΐστημι. G. Dind.]

Περιστέλλω, Cooperio, Contego, Obvolvo, Circumcirca involvo. [Phot. et Suid. : Περιστεῖλαι, περικαλύψαι. Hesych. : Περισταλῆναι, περικαλυφθῆναι. Περίστελλον, συγκάλυψον, συνάγαγε. Περιστέλλει, καλύπτει, συστέλλει, κοσμεῖ, σκέπει, φυλάττει, περιβάλλει. Περιστελοῦμαι, τὰ αὐτά. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 7 : Περιστέλλεσθαι· ὃ ποιοῦσιν αἱ γυναῖκες περικαλύπτουσαι ἑαυτάς· ubi Ornandi significatione dictum videtur.] Hom. Od. [Ω, 292] : Οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, Obvolvens et cooperiens vestimentis sepulcralibus. Nisi hoc modo interpretari malis, Nec eum deflevit mater compositum ad sepulturam. [Sic Soph. Ant. 903 : Τὸ σὸν δέμας περιστέλλουσα. Eur. Tro. 390 : Νεκροὶ ... χερσὶν περισταλέντες ὧν ἐχρῆν ὕπο. Lex. rhet. p. 293, 9 : Περισταλέντα, ταφέντα. Herodot. 6, 30 : Τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἱστιαίου λούσαντας καὶ περιστείλαντας εὖ ἐνετείλατο θάψαι. Plato Hipp. maj. p. 291, D : Τοὺς αὑτοῦ γονέας τελευτήσαντας καλῶς περιστείλαντι. Scriptorum eccles. exx. v. ap. Suicer.] Plut. Lycurgo [c. 18] : Τριβωνίῳ περιστέλλας σκύμνον, Palliolo catulum involvit. [Π. τοὺς πόδας, Aristot. Probl. 2, 26.] Symp. 6, 6 [p. 691, D] : Ἀχύροις σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, de nive quæ asservatur. Lucian. [De calumn. c. 5] : Περιστέλλουσαι καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν διαβολὴν, Contegentes ornantesque calumniam, veluti ancillæ suam heram. [Eur. Med. 582 : Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν. Περιστέλλειν τὰ ἁμαρτήματα, Polyb. 30, 4, 14.] Aristot. Probl. [1, 56] : Τὸν δὲ πυρέττοντα περιστέλλεσθαι δεῖ τούτου εἵνεκεν. Idem, Περισταλμένον δεῖ ἀναπαύεσθαι. [Hippocr. p. 399, 19 : Ἀλείφοντα (τὸ σῶμα) καὶ περιστέλλοντα ὁμαλῶς. Περιστέλλετο Galen.

in Lex. (p. 542) exp. τοῖς περιβολαίοις ἑαυτὸν ἐσκέπεν· quod legitur p. 1015, G. Περιστελλομένη ὑστέρη ἀμφὶ τὸ ἔμβρυον, Uterus circa fœtum obvolutus, i. e. fœtum comprehendens et complexus, p. 603, 9. Foes. Geopon. 9, 11, 1 : Μέρος (τοῦ φυτευομένου) τῇ γῇ περιστελλέσθω.] Alicubi commodius redditur Compono, s. Decenter compono, ut paulo ante admonui. Plut. C. Col. [p. 1126, A] : Σοὶς ἐν δεμνίοις περιστέλλων τὸ σαρκίδιον, mutuatus ex Eur. Oreste [1066 : Καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας]. Itidem ex Soph. [Aj. 1170], περιστέλλειν τάφον, Componere et ornare sepulcrum, sc. ad recipiendum mortuum : qui et ipse περιστέλλεται, quum κατὰ γῆς κρύπτεται, s. θάπτεται, inquit schol. Eur. Itidem pro Compono et εὐτρεπίζω accipitur ap. eund. Soph. Aj. p. 49 [821] : Ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ, ubi schol. quoque exp. εὐτρεπίσας, διαχειρισάμενος, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ. Quarum expositionum posterior referri potest ad superius περιστέλλω, ut significet, Copertum terra; nam capulum terræ terebratæ s. cavatæ infixerat, et postea circumcirca operuerat terra, ut firmus staret ensis, in quem incumbere parabat. Exp. etiam Communio, Protego, Tueor, ut i. sit q. περισκέπω : afferturque ex Herodoto [3, 31 et 2, 147], περιστέλλω τὸν νόμον, Legem tueor. [4, 80 : Οὕτω περιστέλλουσι τὰ σφέτερα νόμαια· 9, 60 : Ἀμυνομένους τῇ δυνάμεθα ἄριστα περιστέλλειν ἀλλήλους. Æsch. Eum. 697 : Τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν. Soph. Ph. 447 : Οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο· ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες. Theocr. 15, 75 : Ἐν καλῷ εἴης ὧμμα περιστέλλων. (De opere curando s. obeundo id. 17, 97 : Λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.) » Π. τοὺς ἀποστάτας Polyb. 5, 67, 13. Id. 2, 60, 4 : Ἀνελπίστως τῆς ἀσφαλείας ἔτυχε περισταλεὶς ὑπὸ τῆς Ἀχαιῶν καλοκἀγαθίας. » Schweigh.] Exp. et Comprehendo, Complector; Comprimo, Arcto, Contraho. Bud. quoque περιστέλλεσθαι pro συστέλλεσθαι accipit ap. Dionys. Areop. Myst. Theol. : Ὅσῳ πρὸς τὸ ἄναντες ἀνανεύομεν, τοσοῦτον οἱ λόγοι ταῖς συνόψεσι τῶν νοητῶν περιστέλλονται, Compendiosiores fiunt. Vide Comm. p. 753.

Περιστενάζω, Ingemisco circumcirca. Pass. locus aliquis περιστενάζεσθαι dicitur, quum gemitibus circumsonat, Plut. Anton. [c. 56] : Σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης.

[Περιστεναχίζομαι, Circum gemo, Circum resono. Hom. Od. K, 454 : Κλαῖον ὀδυρόμεναι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα· Ψ, 146 : Μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν. Utrobique alii libri περιστον—. K, 10 : Κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ· quod Eust. recte exp. ἀντὶ τοῦ περιηχεῖται, ὡς καὶ τοῦ τοιούτου δώματος ἠχήεντος ὄντος ἢ ἀντὶ τοῦ στενοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις.]

[Περιστενάχω, Circumgemo. Quint. Sm. 5, 730 : Τοῦ δὲ καὶ ὀστέα πάντα περιστενάχοντες ἑταῖροι ἄλλεγον· 9, 49. Forma med. 3, 591 : Περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν κήτεα μυρομένησιν.]

[Περίστενος, ὁ. Phot., Suid. et Lex. Seg. : Π., οὕτως (οὗτος Suid.) δράκων καλεῖται.]

[Περιστενοχωρέω, Circumarcto. Schol. Hom. Il. Π, 163, et Apoll. Lex. Hom. v. Περιστένω.]

Περιστένω [et Ion. Περιστείνω], Circumcirca gemo. [Hesych. : Περιστένειν, ἐνθυμεῖν εἶναι. Dionys. ap. Clem. Al. p. 674 : Πόντου μαινομένοιο περιστείνει ἁλικὴ ζάψ.] Pass. Περιστένεσθαι, Lamentis et gemitibus circumsonare. [Undique arcto, Hom. Il. Π, 163 : Περιστένεται δέ τε γαστήρ· quod per περιστενοχωρεῖται exp. Apoll. Lex. s. v. Στεῖνοντο et schol. minor; per στενοχωρεῖται schol. Ven., Phot. et Suidas s. v. Περιστένεται, per πάνυ στενοχωρεῖται Hesych. Lex. rhet. p. 297, 1 : Περιστένεται· θυμούμενος (στενούμενος Bekk.) περιττῶς καὶ πέραν τοῦ δέοντος θυμοῦται καὶ ὀργίζεται· unde corrigendum quod ap. Phot. legitur p. 421, 24 : Περισσαίνεται· τὸ περισσῶν θυμοῦσθαι καὶ ὀργίζεσθαι. G. D. Quint. Sm. 3, 23 : Νεκύεσσι περιστείνοντο ῥέεθρα· 14, 607 : Περιστείνοντο δὲ πᾶσαι ἠϊόνες.]

[Περίστεπτος, ὁ, ἡ, Redimitus. Empedocl. ap. Diog. L. 8, 62 : Ταινίαις περίστεπτος.]

Περιστερὰ, ἡ, Columba, avis nota, de qua Aristot. H. A. 5, 13, Plin. 10, 34, et Athen. l. 9, [p. 394, sq.]: ἐπικοίνως tam de mare dicitur, quam de femina :

quamobrem ap. Lucian. Solœcista [c. 7] Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου quendam dicentem ὁ περιστερὸς, veluti Atticum, deridet; ita enim dicendum fore et ὁ φάττος pro ἡ φάττα. Attamen et Athen. 9, [p. 395, B] Atticos περιστερὸν dicere scribit : ut Alexidem, Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἰμι περιστερός. [Ex Pherecrate Athen. ib. et Photius p. 422, 16.] Aristot. discriminandi sexus causa masc. gen. utitur, dicens [H. A. 6, 2] : Ὁ πρεσβύτερος προαναβαίνει, μὴ κύσας· οἱ δὲ νεώτεροι ἀεὶ τοῦτο ποιήσαντες ὀχεύουσιν· ut et Latini interdum Columbum dicunt de mare : alioquin et ipsi in genere Columbas vocantes utrumque sexum. [|| Περιστερὰ, nomen navis, in inscr. navali 7, b, 30, p. 349.]

[Περιστερέμπορος, ὁ, Nundinator columbarum. Theodor. Prodr. Ep. p. 49.]

[Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, Columbarium. V. Περιστεροτροφεῖον.] Alioqui Περιστερεὼν herba quædam dicitur, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, Diosc. 4, 60 [ubi synonymum additur Περιστέριον, et Galen. vol. 13, p. 219], latius eam ibi describens, ac cap. seq. docens ἱερὰν quoque βοτάνην a nonnullis περιστερεῶνα vocari. [Conf. Anatol. in Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 298.] Apud Plin., non Peristereon solum dicitur, sed etiam Peristereos, περιστέρεος. Priore modo, 27, 4 : Folia similia verbenacæ, quæ et Peristereon cognominatur; posteriore, 25, 9 : Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam Hiera botane : aliqui Peristereon, nostri Verbenacam vocant. Hæc est, quam legatos ferre ad hostes indicavimus; hac Jovis mensa verritur, domus purgantur lustranturque. Et cap. seq. : Peristereos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris : unde et nomen. [Plut. Mor. p. 614, B : Τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων καὶ ἀδιάντων τὰ ἐδάφη ῥαίνοντας. Geopon. 15, 1, 19 : Κορῶναι περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον (ἐντιθέασι ταῖς νεοττιαῖς). G. D. Galen. vol. 14, p. 321, 13 : Π., ἣν τινες ἱερὰν βοτάνην καλοῦσι. Id. ib. p. 322, 15 et 378, 2 : Περιστερεῶνος βοτάνης. Ead. Περιστερία vocatur in ed. Hippiatr. p. 113, 19. Hase. || Adj. Περιστερόεις, εσσα, εν. Nicand. Th. 860 : Ἐν δὲ περιστερόεντα κατασμώξαιο πέτηλα· ubi schol. : Ταύτην τὴν βοτάνην Κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ ποσὶ περιστερᾶς παραπλήσιον.]

[Περιστερή, ἡ, Peristera. Steph. Byz. : Περιστερὴ, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Περιστερίτης.]

[Περιστεριδεὺς, έως, ὁ, Pullus columbinus. Schol. Aristoph. Ach. 866 et Eustath. p. 753, 56.]

Περιστέριον, et Περιστερίδιον, τὸ, Columbula, Parvula columba. Quorum posteriore utitur Athen. 14, [p. 654] : Περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων καὶ περιστεριδίων. Priore, Alexandrides ibid. : Περιστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία. Et Phrynich. : Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου. Quidam περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio : qui et περιστεριδεὺς dicitur. Eustathio enim teste [p. 753, 56], περιστεριδεῖς, περδικιδεῖς, χηνιδεῖς, χελιδονιδεῖς, κορωνιδεῖς, ἱερακιδεῖς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ περδίκων et sequentium avium γόνοι. At περιστέρια Hesychio sunt etiam κοσμάρια ποιά. [Cum Hesychio consentit Pollux 5, 101. Photius p. 422, 17 : Περιστέριον· τὸ περιστερίδιον· ἔστι δὲ κοσμάριόν τι. Nam sic scripturam codicis περιστερνίδιον recte correxit Albert. ad Hesych. : qua servata Porsonus περιστέρνιον scripsit. Περιστέριον a forma, ut videtur, appellatum est columbæ simili.]

[Περιστερὶς, ίδος, ἡ, Peristeris, n. pr. Leonid. Alex. Anth. Pal. 7, 662 : Λυγρὰ παθοῦσα Περιστερὶ, ὡς ... Sic Planud. : codex Palat. περιστερή. G. D. || Columba, si sana lectio ap. Galen. vol. 6, p. 708, 2 : Ἀλεκτορίδων καὶ περιστερίδων. Hase.]

[Περιστερίτης. V. Περιστερή.]

[Περιστερώτης, ὁ. Περιστερῶται in Gl. Mss. ap. Gaulm. ad Psellum De oper. dæm. p. 139, ad p. 74, οἱ ἀστρολόγοι, qui scilicet ex nubibus, quas περιστερὰς vocabant, quæ columbæ formam referrent, conjectarent. Μαντικὴν hanc διὰ τῶν νεφῶν Anthusam quandam mulierem reperisse, Leone M. imperante, auctor est scriptor Vitæ Isidori ap. Photium. Ducang.]

[Περιστερνίζομαι, Ad pectus alligo. Aristæn. 1, 25 : Μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσατο.]

Περίστερνος, ὁ, ἡ, Pectus cingens s. circumdans. Et Περιστέρνιος, ὁ, ἡ, idem. [Const. Manass. Chron. 6315: Πλέξασα πληγὰς περιστερνίους. Boiss.] Item τὸ περιστέρνιον, Pars corporis quæ pectus cingit, s. præcordia. Theophyl. Ep. 15: Νεανίας εὐσθενής, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. [Id. Ep. 9: Δαλοῦ δίκην τὸ π. ἐκπυρολόγηται. G. D. Id. Hist. p. 80, 22 ed. Bonn.: Οὐ θώραξ τὸ π. (διεφύλαττε)· et p. 295, 5: Σιδηρέοις χιτῶσι τὰ π. φράττουσιν. Hase.]

Περιστεροειδής [s. Περιστερώδης], ὁ, ἡ, Qui ex columbino genere est, Qui sub columbarum genere comprehenditur. Athen. 9, [p. 394, B]: Ἐπινάζουσι [—άζει] δ' ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστεροειδὲς γένος. Aristot. H. A. 5, 17, τῶν περιστεροειδῶν plura genera esse tradit: maximam horum esse φάτταν, deinde οἰνάδα, περιστεράν, πελειάδα, minimam τρυγόνα.

[Περιστερόεις. V. Περιστερεών.]

[Περιστερός. V. Περιστερά.]

Περιστεροτροφεῖον, τὸ, Locus alendis columbis destinatus, in quo columbæ aluntur. Legitur hoc vocab. ap. Varron. R. R. 3, 7: Ibi enim Merula, in villam intro involantibus columbis, Axio dicit, Si unquam περιστεροτροφεῖον constituisses, has tuas esse putares, quamvis feræ essent. Ibid. et Περιστερεὼν vocatur τὸ περιστεροτροφεῖον. Nam quum dixisset duo genera columbarum in περιστεροτροφείῳ esse solere, unum agreste, alterum clementius: subjungit, Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum unum, quod alii vocant περιστερεῶνα, alii περιστεροτροφεῖον: in quo uno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. Ibid. Columbarium distinguitur a περιστεροτροφείῳ s. περιστερεῶνι, ut pars a toto. Περιστερεὼν, inquit, fit ut testudo, magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris punicanis aut latioribus, reticulatis utrimque, ut locus omnis sit illustris, neve serpens aliudve quid animal maleficum introire queat. Intrinsecus quam levissimo marmorato toti parietes ac cameræ oblinuntur, et extrinsecus circum fenestras singulis paribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra. [Περὶ περιστερεῶνος v. Geopon. 14, 6. Περιστερεὼν ex Plat. Theæt. Pollux 9, 16. Legitur p. 198, B; 200, B. Et p. 197, D: Ἐν ἑκάστῃ ψυχῇ ποιήσωμεν περιστερεῶνά τινα παντοδαπῶν ὀρνίθων. G. D. Galen. vol. 2, p. 582, 7: Οἷον ἐπὶ τῶν π. οἱ καλούμενοι σκυφῶνες. Περιστερεῶνος πέτρα locus propter Hierosolyma Joseph. B. Jud. 5, 12, 2. Similiter inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, n. 2554, 143: Κὴς τὸν Περιστερεῶνα (sic). Hase. Περιστερὼν ex Æsopi Fab. affert Schneid.]

[Περιστεριώδης. V. Περιστεροειδής.]

[Περιστεφανίς, ἡ, Corolla in ungula equi. Hippiatr. p. 255, 5: Ἄλειφε τὴν π. Hase.]

Περιστεφανόω, Undique redimio s. cingo corona. Pro Cingo, Circumdo, usurpavit Aristoph. Pl. [787]: Ἐμὲ ποῖος οὐκ ὄχλος Περιεστεφάνωσε; Non me cinxit s. circumdedit? [Dionys. A. R. 3, 30: Οἱ περιεστεφανωκότες τὸν ὄχλον 8, 66: Τὸν χάρακα περιστεφανώσαντες. Suidas: Περιστεφανωσάντων, κυκλωσάντων. « Π. τοῖς ὅπλοις τὸ τεῖχος. » Joseph. A. J. 6, 6, 2, p. 239, 46: Πέτρας ἐν κύκλῳ περιστεφανούσης· ubi tamen libri optimi στεφανούσης. Ib. 15, 9, 6, p. 695, 15: Ἀπόβασις πλατεῖ κύκλῳ περιεστεφάνωκε τὸν πάντα λιμένα.] Pass. voce [Herodot. 7, 130: Οὔρεσι περιεστεφάνωται πᾶσα Θεσσαλίη·] Aristot. De mundo: Κύκλῳ περιεστεφάνωνται τὴν οἰκουμένην, Quasi corona cingunt orbem terrarum, s. Ambiunt orbem terrarum. [Plut. V. Marcelli c. 21: Πόλις περιεστεφανωμένη θριάμβων ὑπομνήμασι καὶ τροπαίοις.] Possunt huc referri duo loci quos in Στεφανόω cito, unus Homeri, alter Hesiodi, si tmesin in iis admittimus. [Et Marcell. Anth. Pal. App. 50, 13: Γαῖαν ... τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἐΰτροχον ἐστεφάνωται.]

[Περιστεφάνωμα, τό. Schol. Theocr. 1, 33, eo vocabulo explicat ἄμπυκι. Boiss.]

[Περιστεφάνωσις, ἡ, Lorica s. Pluteus tecti. Doroth. Doctr. p. 833, C: Π. τοῦ δώματος. Hase.]

Περιστεφής, ὁ, ἡ, Corona cinctus, Serto circumcirca redimitus. [Soph. El. 895: Ὁρῶ ... περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός. Eur. Phœn. 654: Κισσὸς περιστεφής.] Χώρα περιστεφὴς ὄρεσι, Plut. Fabio [c. 6], Regio montium veluti corona cincta, i. e. Regio montibus circumsepta. [Apollonid. Anth. Pal. 9, 791: Περιστεφέα σκηνὸν ... θαλάσσῃ. Schaef. Marc. Eugen. Imag. p. 169, 5 ex emend. Kays.: Τῷ Αἰνειαδῶν σκήπτρῳ περιστεφὲς σύμβολον. Hase.]

Περιστέφω, Corona cingo, Corona circumcirca redimio. Metaph. [Callim. Del. 93: Θηρίον ... Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις (ubi cod. Voss. περιστρέφει). Plut. V. Aristid. c. 9: Τὴν νησῖδα τοῖς ὁπλίταις πανταχόθεν ... περιστέψας· et simil. Mor. p. 245, D. Heliodor. 7, 10: Τὴν παρειὰν ἄρτι ξανθῷ τῷ ἰούλῳ περιστέφων. Alciphro 1, 22, p. 86: Περιστεφόντων τραγημάτων τὰ πέμματα.] Aphthon.: Ἀρετῇ περιστέφεται. [Forma med. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 736: Καί σε περιστέψαιτο καλή.] Ex Hom. Od. [E, 303] περιστέφω affertur pro περιλαμβάνω, περικαλύπτω, Circumdo, Circumtego.

Περιστήθιος, ὁ, ἡ, Qui pectus ambit s. cingit aut circumdat, Pectori circumfusus. [Greg. Nyss. t. 1, p. 731, D: Τήν τε π. μίτραν, Fasciam pectoralem. Hase.]

Περιστήθιον, τὸ, Fascia pectoralis, pectus circumdans, Pectorale. Legitur Exod. 28, [4]: Περιστήθιον καὶ ἐπωμίς· ubi vulg. Versio habet, Rationale et superhumerale. Alibi tamen Rationale habet eadem versio pro λόγιον. Est autem genus ornamenti s. vestimenti sacerdotis Judaici, quemadmodum et Hesych. testatur, esse ἱερατικὸν ἔνδυμα. [Philo vol. 2, p. 226, 51. Id. vol. 1, p. 653, 21: Τὸ ποικίλον ὃ κάλυκεν ἐπ' αὐτῷ π. Hase.] Si mulieri tribueretur, i. foret q. Polluci τὸ στηθόδεσμον, i. e. ζῶσμα τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων, Fascia pectoralis, qua pectus et mamillæ constringuntur. Mamillare Latini appellant.

[Περιστηθίς, ίδος, ἡ, Strophium, Fascia pectoralis. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Timoth. serm. 8, vol. 4, p. 281, 8: Τί ἄν τις εἴποι... περὶ τῆς δέσεως, τῆς νῦν μὲν κρυπτομένης ἐν τῇ δέσει τῆς περιστηθίδος; καὶ γὰρ καὶ τοῦτο γυμνοῦσι πολλάκις ὥστε τοῦ ζώσματος τὴν ἀκρίβειαν φαίνεσθαι. Seager.]

Περιστήκω, i. q. περιίσταμαι, Circumsto; unde particip. περιστήξαντες, quod exp. etiam Circumpositi. [Lectio vitiosa pro περιστίξαντες, de quo v. s. Περιστίχω.]

[Περιστηρίζω, Undique fulcio. Hippocr. p. 509, 15: Τὸ ἀλλότριον οὐκ ἐπιμίσγεται τῷ ἄλλῳ, ἢν περιστηρίζῃ, πρὶν ἰσωθῇ ἐς δύναμιν. Interpres, Si circum adhærescat. Lectio suspecta.]

Περίστια, τὰ, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρσια. [Phot. et Suid.: Περίστι (πέριστι Lex. Seg.), καθαρά. Recte Toupius Περίστια, καθάρσια. Qui pariter correxit Hesychii gl. Περιαρεία, καθάρσια.] Et Περιστιάρχους, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. [Phot. et Suid.: Περιστίαρχος, ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἢ τοῦ περιστοίχου. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησί, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες, περιστίαρχοι· ἐξαθεν γὰρ περιέρχονται χοιροφοροῦντες, ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίαις περιειλημμένου δημοσίαις καὶ περιδρόμων ἔχοντος.] Sic schol. Aristoph. etiam [Eccl. 128] tradit τὸν τῶν καθαρσίων προηγούμενον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, vocatum fuisse περιστίαρχον, nam περίστια fuisse dicta τὰ καθάρσια. Suidas περιστίαρχον exponit τὸν περικαθαίροντα τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, derivans ab ἑστία. Itidem exp. et Hesych. [s. h. v. et s. Κάθαρμα.] Utitur autem hoc compos. Aristoph. in Eccles. [128: Ὁ περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν.]

Περιστιβής, ὁ, ἡ, Tritus, Crebro tritus: ut περὶ ibi significet περισσότητα. Apud Nicandr. Ther. 376: Ῥωμαλέον φορέουσα περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος, annotat schol. quosdam pro illo περιστιγὲς scribere περιστιβές, hoc autem significare πεπατημένον, πεπιλημένον. Sed altera scriptura convenientior est.

Περιστιγής, Notis undique compunctus, Punctis circumcirca distinctus, Maculosus, Varius, ποικίλος. De quo et in Περιστιβής.

Περιστίζω, Notis undique compungo, Punctis circumcirca distinguo. [Nonn. Dion. 48, 656: Γαμίῃ βαθάμιγγι περιστιχθέντα χιτῶνα. De quo l. conf. Περιστίζω. De locis duobus Herodoti male ad hoc verbum relatis v. s. Περιστίχω.]

‖ Περιεστιγμένη, et Περιεστιγμένον, sunt σημεῖα quæ τοῖς βιβλίοις παρατίθενται, Signa s. Notæ quæ libris apponuntur, Diog. L. Platone p. 123 meæ ed. [3, 66.] Ubi etiam est διπλῆ περιεστιγμένη, et ὀβελὸς περιεστιγμένος, et ἀντίσιγμα περιεστιγμένον. [Διπλῆ π. schol. Hom. Il. M, 346. De duobus punctis literæ vocali imponendis Etym. M. p. 169, 37: Τότε δεῖ περιστίζειν τὸ ι καὶ τὸ υ, ἡνίκα προηγεῖται αὐτῶν φωνῆεν προτακτικὸν καὶ κατὰ διάστασιν· et p. 462, 39.]

[Περίστικτος, ὁ, ἡ, Notis compunctus, Maculosus. Nicand. Th. 464: Κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας ... περίστικτον φολίδεσσι. Tryphiod. 227: Λευκῇσιν περίστικτος μελάνεσσι.]

Περιστίλβω, Circumfulgeo, Circumcirca niteo et splendeo, ex Epigr. Exp. et Nitidum ac splendidum reddo. [Radio, Præfulgeo, Gl. Diodor. 3, 44: Ποταμὸς τοσοῦτον χρυσοῦ καταφέρων ψῆγμα, ὥστε περὶ τὰς ἐκβολὰς τὴν ἰλὺν ἀποφέρεσθαι περιστίλβουσαν. Eunap. p. 27 (p. 15, 23 ed. Boiss.). Wakef. Basil. t. 1, p. 351, A: Οὐρανὸν περιστίλβοντα σε. Greg. Nyss. t. 1, p. 510, B: Ὅρμους περιστίλβοντας· et t. 2, p. 552, C: Κόμην τῇ κεφαλῇ περιστίλβουσαν. Sensu act. Pseudochrys. t. 8, p. 615, A ed. Par. alt.: Τοῦ ἡλίου τὰς αὐγὰς περιστίλβοντας. Hase.]

[Περίστιλψις, εως, ἡ, Fulgor circumcirca diffusus. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 10: Χρωμάτων καὶ χρυσοῦ περιστίλψεσι. Ib. p. 65.]

[Περιστίχες. Nonn. Dion. 2, 170: Νὺξ μὲν ἔην· φρουροὶ δὲ περιστίχες ἦσαν Ὀλύμπου ἑπτὰ περὶ ζώνῃσι. Περὶ στίχας Græfius. Conf. Lobeck. Paralip. p. 280.]

[Περιστιχάω, i. q. περιστίχω. Nicand. Th. 442: Ἐν δὲ γενείῳ τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχόωσιν ὀδόντες. Nonn. Dion. 26, 222: Νηῶν, αἵτε περιστιχόωσιν ἀμοιβάδις ἀλλήλαις ἄλλαι. Wakef. Περιστιχόωσ' in libro uno ap. Hom. Il. P, 95, pro περιστείωσ'.]

[Περιστιχίζω, Circumvallo. Æsch. Ag. 1383: Ἄπειρον ἀμφίβληστρον ὥσπερ ἰχθύων περιστιχίζω.]

[Περιστίχω, Continua serie circum colloco. Herodot. 4, 2: Περιστίξαντες καὶ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλούς· ubi Wessel. « In diversissima describentium opinione, περιστήξαντες, invectum ab H. Stephano ex Mss., omnium planissimum, ad mulctralia cæcos collocantes. Tale alia in re 2, 121: Καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στῆσαι. Aldinum περιστίξαντες (quod ex tribus codd. enotatum. G. D.) et aliorum περιστίξαντες (quod in codd. Mediceo et Passionei legitur. G. D.) idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore hæserunt; aliud requiritur, et περιστήκω dubiæ est sanitatis. Περιστίξαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυκλώσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίχειν ob Hesychium. (Hujus glossam ad περιστείχω referendam esse s. h. v. ostendimus. G. D.) Juvat ad speciem 4, 202: Τῶν γυναικῶν τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα περιέστιξε καὶ τούτοισι τὸ τεῖχος (Mammas continuata serie circa murum suspendit, ut exp. Schweigh. G. D.). Reiskius ex περιστίζειν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis mihi admodum dubiis, ad Constant. Porph. Cerimon. p. 150 (vol. 2, p. 477 Nieb.). » Reiskii opinio Erycii potissimum nititur loco Anth. Pal. 7, 36: Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις τύμβος, Ὑμηττίῳ λειβόμενος μέλιτι· de quo ille: « Vulgo male περιστίζοιτο legitur; quod si valeret, quid fieret de λειβόμενος, quod procul dubio tunc abundaret inutiliter? *Semper sit obsessus et per orbem ambitus tumulus tuus ab apibus, boum sobole, stillans* (ita ut stillet) *Hymettio melle.* » Quo argumento non labefactari codicis scripturam περιστάζοιτο recte judicavit Jacobsius.]

[Περιστλεγγίζω.] Περιστλεγγίσαι, Distringere circumcirca: Hesychio περιξῦσαι: nam στλεγγίς, inquit, dicitur ἡ ξύστρα.

[Περίστοιον. V. Περίστοον.]

[Περιστοιχειόω, Undique cingo. Timotheus De prophet. Simeon. p. 845, E, ab Hasio ad Leon. Diac. p. 472 cit.: Τὴν παρθένον ἀπείρῳ καὶ θεϊκῷ φωτὶ περιστοιχειωθεῖσαν. Forma vitiosa pro περιστοιχισθεῖσαν, sed relinquenda huic scriptori. Περιστοιχειοῦμαι interpres Hoseæ 8, 10, ap. Montef., ubi recte libri alii futurum verbi περιστοιχίζομαι præbent περιστοιχιοῦμαι. Obscura Hesychii gl. est (inter Περίστασο et Περιών posita), quæ περιστοιχείωσαι per περίελθε explicatur. G. Dind.]

[Περιστοιχέω. V. Περιστοιχίζω.]

Περιστοιχίζω, Undique cingo indagine. [Hesych.: Περιστοιχίσαντες, περιλαβόντες· et Phot., Suid.] Xen. [qui non composito, sed simplici verbo usus στοιχίζειν μακρὰ dixit Cyneg. 6, 8,] et Pollux [5, 36, qui περιστοιχίσασθαι et περιστοιχίσαι annotavit]. Pass. [med.] Περιστοιχίζομαι, etiam ipsum activa signif. accipitur: metaph. ap. Dem. [p. 43, 1]: Ἀεί τι προσπεριβάλλεται, καὶ κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται, Circumdat et cingit in modum venatorum sylvas et stabula ferarum indagine cingentium. Sic Basil.: Πονηρὸς χορὸς τῶν κακῶν σου πράξεων περιστοιχίσεταί σε, Te circumdabit: de judicio ultimo loquens. Prioris l. meminit Harpocr. quoque in suo Lex. [ex eoque Phot. et Suid.], annotans et ipse esse metaphoram a venatoribus: quippe qui κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων, ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσι, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτὰς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπίσῃ· quæ ligna dicuntur στοῖχοι, sive στίχοι. Sed addit Idem, in quibusdam exemplaribus legi περισχοινίζεται. [Dio Cass. 39, 3: Καταλαβὼν αὐτοὺς περιεστοιχίσατο καὶ κατεφόνευσε. Heliodor. 8, 14: Μέσους εἰς κύκλον περιστοιχισάμενοι. Et passiv. Dio Cass. 39, 29: Ὑπὸ ἱππέων περιστοιχισθείς· 40, 21: Περιστοιχισθεὶς κατεκόπη· unde eid. 60, 33, restituendum: Περιστοιχισθέντος (vulgo περιστοιχηθέντος) τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristæn. 1, 9: Γυνή τις ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιεστοιχίζετο κύκλῳ, ubi edd. vet. περιεστοιχεῖτο. Joseph. A. J. 17, 2, 4, p. 752, 50: Πάνυ τοῦ Ἀντιπάτρου περιστοιχίσαντος αὐτὸν καὶ τὴν γυναικωνῖτιν συνεσταμένου τὰ πρὸς αὐτόν· 17, 8, 1: Κινδύνοις περιστοιχιζόμενος μυρίοις. Heliodor. 7, 4: Κλύδωνι φροντισμάτων περιεστοίχιστο. De urbe obsessa 9, 1: Ἡ Συήνη πολιορκίᾳ λαμπρῶς ἤδη περιεστοίχιστο καὶ ὥσπερ ἄρκυσιν ἐνεπείληπτο τοῖς Αἰθίοψιν, ut ap. Polyb. 8, 5, 2: Περιστοιχίσαντες (Syracusas) ἑτοιμασάμενοί τε ... τὰ πρὸς τὴν πολιορκίαν. Aoristi περιστοιχίσαι et περιστοιχίσασθαι et præter. περιεστοιχίσθαι in libris non raro περιστοιχῆσαι περιστοιχήσασθαι περιεστοιχῆσθαι scripta sunt, quos librariorum errores esse reliquorum formæ περιστοιχίζω temporum, corruptelæ minus obnoxiorum, usus arguit. V. exx. scripturæ vitiosæ ab Hasio collecta ad Leon. Diac. p. 472, quibus addantur Suidas s. v. Ἀνέδην ex cod. Par. A correctus, et schol. min. Hom. Il. Π, 111, et Annæ Comn. loci ab Elberl. citati, p. 81, A: Τὰ περιστοιχήσαντα ταύτην δεινά· 97, D: Πανταχόθεν περιστοιχήσας αὐτούς· ubi quum veram scripturam utrobique servaverit cod. Coisl., nihil tribuendum videtur tertio loco p. 444, B: Περιστοιχησάντων αὐτῷ ἱππέων πολλῶν· ubi περιστοιχισάντων αὐτὸν corrigendum, suspectumque fit quod p. 436, A, legitur: Περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν Κελτῶν, et ex Andr. Cret. p. 247, D, annotavit Kall.: Πλήθει ταγμάτων περιστοιχούμενος, quod ambiguum est utrum a forma περιστοιχεῖν sit derivandum an περιστοιχοῦν, qua utitur Theophyl. Sim. Hist. p. 102, D: Ὁ Χοσρόης οὐ θαρρῶν χάρακα ἐν πεδίῳ περιστοιχώσασθαι. Singularis verbi usus ap. Menandr. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 168, ex cod. Med. emendatum: Τὸ γὰρ τοσοῦτον μέρος ἀδύνατον περιστοιχίσασθαι (περὶ στοιχείων codd. reliqui et Ald.) διὰ τὸ ἄπειρον, ubi significat Finibus s. præceptis circumscribere, comprehendere.]

Περίστοιχος, ὁ, ἡ, Circumcirca in quincuncem ordinem positus. Dem. [p. 1251, 23]: Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν. Quem l. citans Harpocr. [ex eoque Phot. p. 423, 16, et Suidas] annotat, Didymum περιστοίχους vocare Genus quoddam olearum, quas Philochorus στοιχάδας appellat; sed videndum ne orator sic vocet τὰς κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκυίας. [Diphthongum testatur Phot. p. 540, 3: Περιστοίχους ἐλαίας εἴρηκεν Δημοσθένης, οὐχὶ περιστίχους.]

[Περιστοιχόω, i. q. περιστοιχίζω, quod v.]

Περιστολάδην, Circumcirca obtegendo. Nicand. Al. 475: Σάρκες δὲ περιστολάδην μινύθουσι τηκόμεναι. Schol. οὐκ ἀθρόαι, ἀλλ' οἷον κατὰ σταλαγμὸν ἐλαττοῦνται, s. κατὰ σταλαγμὸν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τηκόμεναι καὶ καταστάζουσαι φθείρονται, Guttatim, Stillatim, Sensim. Quæ expositio facit ut suspicer eum legisse περισταλάδην. [Corrupte ap. Hesych.: Περιστάρβον· περισταζόμενον, πε-

ῥιφρεόμενον τῷ χόλῳ· ubi περισταλάδον correxit Is. Vossius. Vulgatam ap. Nic. scripturam secutus est Tzetz. De metris in Cram. Anecd. vol. 3, p. 333, 6 : Μέτρα φραδμοσύνῃσι περισταλάδην ἀγορεύσας.]

Περιστολή, ἡ, ipsa Actio cooperiendi s. obvolvendi. Plut. Symp. 3, 5 [p. 652, D] : Περιστολῇ καὶ κατακλίσει συνθάλποντες, Operta s. Obvoluta operimentis et reclinata concalefacientes ac foventes : sc. ebriorum corpora, quibus mederi volunt. [De mortuo ad sepulturam componendo, Dionys. A. R. 3, 21 : Κηδείας καὶ π. μεταλαβεῖν. « Est et Amictus compositus, ap. Hippocr. p. 24, 42, cujus meminisse vult medicum in ingressu ad ægrum. » Foes. Sisinn. Laud. Michael. Actt. SS. Sept. p. 44, 39 : Π. δὲ ταύτης κοσμία. Hase. Per περιβολή et ἔνδυμα exp. Hesych.] Pro Compressio, Coarctatio affertur ex Galeno [vol. 2, p. 157, 1 : Π. τῆς γαστρός· conf. ib. p. 169, 12 et vol. 19, p. 372, 18 : Τρίψει καὶ λουτροῖς καὶ π. τῆς γ. Id. vol. 2, p. 62, 6 : Π. τοῦ στομάχου· et ib. p. 77, 10 : Τὴν τῶν φλεβῶν π. Hase. Phot. et] Suid. exp. non solum περιβολή, sed etiam ἐπαγωγή.

[Περιστολίζω, Circumvestio. Dioscor. Parab. 2, 109 : Περιστολισμένος ἔστω κύκλωθεν, ἵνα ἀδιάπνευστος ᾖ. Ἐπαναβάλλεσθε per περιστολίζεσθε exp. Suidas.]

Περιστόμιον, τό, quod Hesych. exp. ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ. Legitur Exod. 28, [28] ubi exp. Capitium, [Rictus, Gl.] : item 36, [31] Περιστόμιον τοῦ ὑποδύτου. Vide Βρογχωτήρ. [De capistro tibicinis Plut. Mor. p. 456, C : Φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις. De capistro equorum Etym. M. p. 139, 34; 798, 31, et ap. Hesych. s. v. Πισάκιον, ut videbatur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 283. De margine s. ore putei Mœris p. 193 : Ἴσθμιον Ἀττικοί· περιστόμιον ἢ φρεάτιον Ἕλληνες. In Gl. Περιστόμιον φρέατος, Puteal. Π. τοῦ πίθου, Os dolii, Polyb. 22, 11, 15. G. D. Hesych. s. v. Ὤα : Τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος, καὶ τὸ π. τοῦ ἱματίου. Hase.]

[Περιστόμιος, ὁ, ἡ, Qui circum os est. Oppian. Hal. 3, 603 : Δεσμῷ π.]

[Περιστομίς, ίδος, ἡ, Puteal, Gl. || Lignum quo quid comprehenditur. Hero Belop. p. 140 : Εἶτα ἀπολαβόντες παρὰ τῇ χοινικίδι τὸν τόνον περιστομίδι τινὶ ἐκλύσομεν τὸν τόνον ἐκ τοῦ ὀνίσκου, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ διαβάλλοντες διὰ τῶν τρημάτων ἀποδώσομεν εἰς τὸν ἕτερον ὀνίσκον, καὶ ταῦτα ποιήσομεν ἀνιέντες κατὰ βραχὺ τὴν ἐπιβολὴν τὴν περὶ τὴν ἐπιστομίδα· ἡ δὲ περιστομίς ἐστι ξύλον μῆκος ἔχον ὡς παλαιστῶν δύο ἢ τριῶν καὶ ἐκ τῆς κουρᾶς ἀνατομὴν ἔχον πρὸς τὸ τοῦ τόνου πάχος. Apollod. Poliorc. p. 22 : Ἵνα δὲ μὴ ἀνοίγηται τὰ κάτω ζυγά, περιστομίδας λήψεται, οὐκ ἔξω τομῆς γινομένας, ἀλλὰ χελωνίων προσηλώσει κρατούσας. In περιτομίς corruptum ib. p. 28 : Τὰ ξύλα ταῦτα περιτομίσι καὶ χελωνίοις καὶ κανόσι προσηλούσθω· pro quo inferius legitur χελωνίοις καὶ ἐπιτομίσι προσηλοῦται, quemadmodum ap. Heronem l. c. ἐπιστομίδα. G. D. Etiam Philo Belop. p. 54, 46 : Περιστομίδα. Hase.]

Περίστομος, ὁ, ἡ, Qui circum os est, Os ambiens : διφαλαγγία, ἡ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα πρὸς τοὺς πολεμίους στόμα νενευκός, Ælian., ap. quem vide plura.

[Περιστοναχέω. V. Περιστοναχίζω.]

Περιστοναχίζω, Circumcirca gemo, Circumquaque ingemisco. Qua signif. vox etiam passiva accipitur : ut περιστοναχίζεται δῶμα, Circumquaque ingemiscit domus. Nisi malis, Undique repletur aut reboat gemitibus. Activa voce utitur Hesiod. Sc. [344] : Περιστονάχιζε δὲ γαῖα. Ubi quidam codd. habent περιστονάχησε, a verbo Περιστοναχέω, i. significante q. περιστοναχίζω, ut καταστοναχέω, i. q. καταστοναχίζω. [Conf. Περιστεναχίζω. Quint. Sm. 3, 397 : Ἡ δ' ὅλα περιστονάχησε πεσόντα.]

Περίστοον, τό, Atticis dicitur ὁ περίστυλος τόπος, qui et περικίων, teste Polluce 1, [78, ubi nunc περίστωον legitur ex codd.], Locus septus columnis; Peristylium Vitruvio. Itidem Hesych. [Περιστόον, περιστύλιον et Περίστοον, περίστυλον, ubi literarum series περίστωον postulat] exp. et Suidas. Sed idem Suid. etiam magis proprie στοὰς ἔχον, Circa quod porticus et ambulacra sunt, et a columnis in orbem cincta. Scribitur etiam Περίστωον, et eo quidem modo ap. Suidam. Etym. [M. p. 665, 1] annotat scribi cum ι, sequendo characterem nominum in ωον : ex στοιὰ enim significante στοὰ fieri primum περίστοιον, inde περίστῳον, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω et subscripto ι. [Περιστῷον ib. p. 413, 29, contra παράδοσιν, qua προστῷον προπερισπᾶσθαι, περίστῳον προπαροξύνεσθαι docetur p. 665, 8, et ab Arcadio p. 122, 10. Recte περίστῳον ap. Phot. p. 423, 22, et Mœr. p. 295, qui hoc nomen Atticæ, περίστυλον vulgari dialecto tribuit. Diodor. 5, 40 : Ἐν ταῖς οἰκίαις τὰ περίστῳα (codex unus περίστωα, ceteri περίστοα) ἐξέφερον. Dio Cass. 44, 16 : Ἐν οἰκήματί τινι τοῦ περιστῴου. G. D. Περίστοα adhuc legitur ap. Joseph. B. J. 5, 4, 4; 5, 5, 8; et Hierocl. ap. Stob. Floril. p. 415 ima. Hase. Adject. Περίστοοι οἰκοδομαὶ ap. Hesych. s. v. Ὀρθόπτερος.]

Περιστράπτω, Circumfulguro, VV. LL. perperam pro περιαστρ.

Περιστρατοπεδεύω, Castra metor circum, Castris s. Exercitu cingo, Circumsideo, Obsideo, περικάθημαι. Plut. Fabio [c. 22], περιστρατοπεδεύει τοὺς Ταραντίνους, Tarentinos obsidet. [Joseph. B. J. 4, 2, 3 : Περιστρατοπεδεύσαντα. Med. id. ib. 5, 9, 4 : Τήνδε περιστρατοπεδεύσατο τὴν πόλιν. Hase.] Passivo autem Περιστρατοπεδεύεσθαι utitur Xen. [Cyrop. 3, 1, 6, Hell. 3, 1, 7; 2, 11. Polyb. 1, 30, 5; 2, 2, 7; 54, 6.]

[Περίστρατος, ὁ, Peristratus, n. viri. Nicias Anth. Plan. 189.]

[Περίστραπτον, τό, nomen vasis ap. Chandler. Inscr. part. 2, n. 5. Schneid.]

Περιστρέφω, Circumverto, Circumago, In orbem verto s. verso. [Hom. Il. Τ, 131 : Ἔρριψεν (Ἄτην) ἀπ' οὐρανοῦ ... χειρὶ περιστρέψας· Od. Θ, 189 : Τόν ῥα (discum) περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός· H. in Merc. 409 : Χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμὰ ἄγνου. Plut. V. Marcelli c. 6 : Περιστρέψας τὸν ἵππον ἐναντίον τοῖς πολεμίοις. Id. Mor. p. 931, A : Ὃν ὁ ἥλιος κύκλον ἄγει καὶ περιστρέφει πρὸς τὴν σελήνην, Circulis quem suo circuitu describit. Ib. p. 731, E : Κἂν περιστρέψῃς τὸ ἀγγεῖον, Si vas subvertas.] Pass. Περιστρέφομαι, Circumvertor, Circumagor, In orbem vertor s. versor. [Ἄστρα περιστρεφόμενα Pollux 4, 156.] Aratus [43], de helice : Μειοτέρῃ ... περιστρέφεται στροφάλιγγι, Brevi convertitur orbe, ut Cic. et Fest. Avienum interpretari, docebo in Στροφάλιγξ. Ex Procli Sphæra, Περιστρέφεται κύκλον, Circulum peragit. [Plato Crat. p. 411, B : Ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι· Rep. 7, p. 519, B : Ὧν εἰ ἀπαλλαγὲν περιεστρέφετο εἰς τἀληθῆ· Polit. p. 303, C : Κινδυνεύει τοῦτο εἰς τοὺς πολιτικοὺς λεγομένους περιεστράφθαι τὸ ῥῆμα ὀρθότατα· et forma med. Lys. p. 207, A : Περιστρεφόμενος ... θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς. Plut. V. Numæ c. 14 : Τὸ προσκυνεῖν περιστρεφομένους. Περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν περιβλεπόμενον Hesych. s. v. Κυκῶλλειν.] Lac quoque quum injecto coagulo cogitur, dicitur περιστρέφεσθαι, Circumverti et circumagi. Hom. Il. Ε, [903] : Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι. Solet enim, dum cogitur, περιστρέφεσθαι, i. e. Circumagi rude ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. [Præferenda videtur Herodiani scriptura περιτρέφεται. V. Περιτρέφω.] Affertur ex Od. Ξ, [477] : Σακέεσσι περιστρέφετο κρύσταλλος, pro Ambibat scuta. [Hic quoque περιτρέφετο recte nunc legitur.] Homo etiam aliquis περιστρέφεσθαι dicitur, quum aliquid contemplaturus oculisque lustraturus sese convertit in orbem circumspiciendi causa : ut in Axiocho [p. 364, A] : Ὡς δὲ περιστραφεὶς περιεσκόπουν ὁπόθεν εἴη, Ut autem conversus circumspiciebam unde vox ea mitteretur. [Ex codd. repositum ἐπιστραφείς. « Galen. De dogm. Plat. et Hippocr. 1, 6, 8 : Ἡ τὴν καρδίαν περιστρέφουσα (ἀρτηρία), Quæ cor ambit arteria. Verum leg. puto περιστέφ. » Gataker.]

[Περιστροβέω, Circumago s. jacto. Hesych. : Περιρρηθείς, ... περιστροβηθείς. Andr. Cret. p. 224, D : Περιστροβοῦντες τὸν χειμῶνα· 170, B : Τῷ φόβῳ τῶν ἀπειλουμένων περιστροβούμενον. Nicephor. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 497, 6 : Περιστροβεῖ τὸ πῦρ καὶ πρηστῆρας ὅλους ... ἀπολύεσκεν. Niceph. Blemm. in Maji Script. vett. vol. 2, p. 659 : Ὀφθαλμοὺς δρακόντων πυκνὰ περιστροβουμένους. Restituendum Theophyl. Sim. Hist. p. 49, C : Οἱ ἔναγχος αὐτὰ περιστροβήσαντες θόρυβοι· ubi περιστροφήσαντες legitur. G. D. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 6, 23 Dronk. : Ἀεννάως ἐν κύκλῳ περιστροβούμενον. Hase.]

[Περιστρόβησις, εως, ἡ, Jactatio, Perturbatio. Mich. Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 357, 1 : Σκοτοδινιάσας ἐκ τῆς ἀστάτου τῶν πραγμάτων π. Boiss.]

[Περιστρόγγυλος, ὁ, ἡ, Undique rotundus. Athen. De mach. p. 11, 27 : Σφαιροειδὴς καὶ π. Hase.] Poliorc. 38.

[Περιστροφάδην, Circumagendo, in orbem vertendo. Oppian. Hal. 5, 146 : Π. πλαγκτὸν δρόμον εἱλίσσοιτο. Orph. Arg. 1256 : Π. ἀλάλητο.]

[Περιστροφέω, Versor circum. Quint. Sm. 6, 504 : Ὤλοντο δυσμενέων παλάμῃσι περιστροφέοντες ὅμιλον. Angl. Figurate Theophyl. Sim. Hist. p. 99, 22 ed. Bonn. : φόβος τὸ Ῥωμαϊκὸν περιστροφεῖ στρατόπεδον· nisi tamen ibi leg. περιστροβεῖ. V. Περιστροβέω. Hase.]

Περιστροφή, ἡ, Circumversio, Conversio [Plato Rep. 7, p. 521, C : Ὀστράκου π., qui ludus quidam fuit, de quo v. Pollux 9, 112], Convolutio, [Complicatio, ap. Pollux. 9, 118 : Διπλοῦ ἱμάντος λαβυρινθώδης π.] Rotatus, Procl. Sphæra. [Ἄστρων π. Pollux 4, 156, fort. ex Sophocle, qui ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς dixit fr. 379. G. D. Heliod. Æth. 1, 18 : Τῆς τοῦ ἡλίου καθ' ἡμᾶς π. Sext. Empir. p. 342, 18 : Τὴν τοῦ κύκλου π. Hase.] Est et Figuræ nomen ap. rhetores, quum sc. adversarii propositionem in nostram partem convertimus, teste Fortunatiano [p. 86 Capp.]. Ἐν περιστροφῇ λαοῦ, In conversatione populi, ex Ecclesiastico 50, [5].

[Περιστροφίς, ίδος, ἡ, Instrumentum quo quid circumvertitur s. circumvolvitur. De instrumento æquandis aridorum mensuris inserviente Pollux 4, 170 : Τὸ δὲ ἀποξῦον ἐργαλεῖον ἀπομάκτρα ἢ σκυτάλη ἢ π. Cum iisdem illis nominibus conjunctum memoratur inter instrumenta pistoria 10, 113. || Instrumentum fullonum, de quo id. 10, 135 : Καὶ περιστροφίδα δ' ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν (sic Hemst. : cod. Falck. τὸ περὶ τὸν) ἴπον περιστρέφον.]

[Περίστροφος, ὁ. Xenoph. Cyneg. 2, 7 : Τὰ δὲ δίκτυα δωδεκαπάλους (ἐχέτω)· τοὺς δὲ περιστρόφους ἀπὸ στροφείων. Recte Schneid. περιδρόμους correxit coll. Polluce 5, 29. De qua signif. vocis Περίδρομος v. quæ suo loco dicta sunt.]

[Περίστρωμα, τό. HSt. s. v. Περιστρώννυμι :] Unde Περιστρώματα dicuntur Tapetia et aulæa quibus triclinia circumquaque sterni solent, item et lecti torique. [Inter apparatum convivii memorat Pollux 6, 10. Idem 10, 42 : Τάπιδες, ξυστίδες· τάχα δὲ καὶ περιστρώματα· εἴρηται γὰρ παρά τε Φιλίστου ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ ἐν τῇ Σωφίλου Μεγαρικῇ. Diog. L. 5, 73 : Δύο προσκεφάλαια καὶ περίστρωμα καὶ κλίνην.] Athen. 5, [p. 197, B] in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi : Ταύταις δὲ ταῖς κλίναις ἀμφίταπα ἁλουργῆ ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας, καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις ἐπῆν· ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίων. Ubi περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις, vocat Peristromata decenti artificio picta ac variata, ut Martial., Babylonica picta superbe Texta, Semiramia quæ variantur acu; Plaut. [Pseud. 1, 2, 12] : Ita vestra ego latera loris faciam ut valide varia sient, Ut ne peristromata quidem æque picta sint Campanica, Neque Alexandrina belluata conrutaque tapetia. Idem Plaut. et ipse [Stich. 2, 2, 54] Babylonica peristromata dicit. Et ut ibi memorantur Campanica et Babylonica peristromata, ita Attalica. Utitur eo vocabulo Cic. quoque Philipp. [2, 27] : Conchyliatis Cn. Pompeii peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres. Synonymum vocabulum est περιπέτασμα, ex eo dictum, quod circumcirca expandatur. Vide et Στρῶμα. [Sunt autem περιστρώματα, Stragula superiora lectorum, a quibus distinguuntur τὰ στρώματα τὰ κατώτερα, Athen. 2, p. 48, C. Schweigh. Ὑπόστρωμα Atticæ, περίστρωμα vulgari dialecto tribuunt Mœris p. 374, Thom. M. p. 876.]

Περιστρώννυμι sive Περιστρωννύω, Circumcirca sterno, Circumquaque consterno. [Nonn. Dion. 18, 81 : Κυανέῃ φάλαγγι περιστρωθέντα ... χρύσεα δουρατέης ἐρυθαίνετο νῶτα καλύπτρης· 37, 564 (?). Id. 2, 562 : Περιστορέσας ὁμιλάδα γυῖα κονίῃ. Orph. Arg. 1332 : Περὶ δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας. Wakef.]

Περιστρωφάω, Circumverto, Circumago. Περιστρωφᾶσθαι, Circumire et Obire significat. Ex Herodoto [8, 135] affertur Περιστρωφώμενος χρηστήρια pro Pervestigans oracula. [Quint. Sm. 12, 404 : Περιστρωφῶντο δ' ὀπωπαὶ τειρόμεναι ὑπένερθεν.]

Περιστύλιον, i. q. περίστυλον. Vitruv. 6, 9 : Domus ampliores, habentes latiora peristyla, in quibus pares sunt quatuor porticus altitudinibus, aut una, quæ ad meridiem spectat, excelsioribus columnis constituitur. Paulo post : Habent hæ domus vestibula egregia, et januas proprias cum dignitate, porticusque peristyliorum albariis et tectoriis et ex intestino opere lacunariis ornatas. Item, Hæc autem peristylia Andronitides dicuntur. Et sub finem, Inter hæc peristylia et hospitalia, itinera sunt, quæ Mesaulæ dicuntur. Et 1, 1, de æde hypæthro : Interiore parte columnas (habet) in altitudine duplices, remotas a parietibus, ad circuitionem, ut porticus, peristyliorum. [5]

Περίστυλος, ὁ, ἡ, Circumcirca columnatus, Columnis in ambitu cinctus [Τόπος π. Pollux 1, 78] : ut π. αὐλή [ap. Herodot. 2, 148 et 153, Muson. Stob. Flor. 1, 84, vol. 1, p. 49], π. σῦριγξ, ap. Athen. 5, [p. 196, C] : Τούτων δ' ἐκτὸς περίστυλος ἐπεπλέκετο σῦριγξ, ταῖς τρισὶ πλευραῖς, καμαρωτὴν ἔχουσα στέγην. [Ναὸς στοαῖς ἐν κύκλῳ περίστυλος Pausan. 6, 24, 10.] Et π. δόμοι ap. Eur. [Andr. 1099], Quæ per ambitum foris habent pilas, VV. LL. Apud Ezech. autem 42, [3] : Αἱ περίστυλοι [τὰ περίστυλα] τῆς αὐλῆς, substantive, pro οἱ στῦλοι οἱ περὶ τὴν αὐλήν, Columnæ aulam ambientes. At Περίστυλον, Locus columnis cinctus, Vitruv. 6, 9, de Græcorum ædificiorum dispositione, et nominibus ab Italicis usibus discrepantibus : Locus inter duas januas, Græce θυρωρεῖον appellatur : deinde est introitus in peristylon : id peristylum in tribus partibus habet porticus. Et paulo post, Id autem peristylum, quod unam altiorem habet porticum, Rhodiacum appellatur. Athen. 5, [p. 204, F] in descriptione navis Philopatoris : Ἡ δὲ διάθεσις τοῦ μὲν καταγείου, περιστύλῳ παραπλήσιος. [Polyb. 10, 27, 10 : Κίονας τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς καὶ περιστύλοις. Diodor. 1, 48 : Εἰσόδους τρεῖς ἐκ τοῦ π. κατεσκευάσθαι. Id. 18, 26. Plut. V. Arati c. 26. Τῶν περιστύλων τοῦ θεάτρου Themist. Or. 4, p. 60, D, ex em. Petavii : nam libri περιστόλων.] Ezech. 42, [5] : Ἐξείχετο τὸ π. ἔξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις. [Περίστυλον sive περιστύλιον esse locum columnis circumquaque septum, notissimum est : v. Vitruv. l. c., Cic. Pro domo c. 44, Sueton. Aug. 82, ubi Casaub. Atrii partem interpretatur, sed ad c. 29, Aream sub dio, columnis cinctam, quem locum etiam Impluvium dictum et proprie atrium fuisse ait. Atque sic, vel de columnis ipsis, accipiendum videtur Ezech. 40, 17 : Περίστυλα κύκλῳ τῆς αὐλῆς· 18 : Αἱ στοαί· τὸ περίστυλον τὸ ὑποκάτω. Conf. 42, 3 et 5. In quibus locis omnibus est pars templi, ut Maccab. 2, 4, 46, pars regiæ, ubi Antiochus frigus captabat, prorsus ut Augustus apud Sueton. c. 82. Latius vero περίστυλον patet in loco Maccab. 3, 5, 23 : Τὰ θηρία (elephantos) ὁ Ἕρμων (qui v. 4 ἐλεφαντάρχης vocatur) ἐν τῷ μεγάλῳ περιστύλῳ διεκίνει. Quum enim e v. 2 pateat quingentos elephantos fuisse, qui vix exerceri possint in ulla domus alicujus parte, Bocharto Hieroz. 2, 26, part. 1, p. 264, intelligi videtur Alexandriæ pars, vel platea, a columnis, quibus ambiebatur, περίστυλον appellata. Cujusmodi plateam in illa ipsa urbe his verbis describat Achilles Tatius 5, 1 : Στάθμη μὲν κιόνων ὄρθιος ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν Ἡλίου πυλῶν ἐς τὰς Σελήνης πύλας ... ἐν μέσῳ δὲ τῶν κιόνων τῆς πόλεως τὸ πεδίον, ὁδὸς δὲ διὰ τοῦ πεδίου πολλή, καὶ ἔνδημος ἀποδημία. Quem l. ita explicat : inter columnas illas tam latam fuisse plateam, ut pro campo haberi potuerit, in quo deambulatio fuerit peregrinationis species. Sturz. Mœris p. 295 : Περίστῳον Ἀττικοί· περίστυλον Ἕλληνες.]

[Περιστυλόω, Columnis circumdo s. circumcirca suffulcio. Eustath. p. 706, 22 : Ἀμφικίονες ναοὶ οἱ κίοσι κύκλῳ περιεστυλωμένοι.]

[Περιστυφελίζω, Undique affligo. Oppian. Hal. 3, 23 : Ὁ δ' αἰθόμενος πυρὸς ὄμβροις κρὰθ' ἑκατὸν πέτρῃσι περιστυφελίζετο πάντῃ ξαινόμενος.]

[Περιστύφω, Restinguo. Plut. Mor. p. 659, C : Ἀναστέλλει τὰ ῥεύματα καὶ περιστύφει τὸ δάκρυον.]

[Περίστωον. V. Περίστοον.]

[Περισυγχωρέω, Concedo. Peyron. Papyri Gr. Taur. part. 1, p. 24, ubi περισυγκεχωρημένον esse Quod ali-

cui cum aliqua præscriptione concedatur, demonstrat Leopard. in Welckeri Mus. Rhen. 3, 1, p. 12. Osann.]

[Περισυγκαταλαμβάνω. Aristot. De audibil. p. 803, 41 ed. Bekk.: Τὸ δὲ αὐτὸ συμβαίνει τοῦτο καὶ περὶ τὰς συμφωνίας. Διὰ γὰρ τὸ περισυγκαταλαμβάνεσθαι τοὺς ἑτέρους ἤχους ὑπὸ τῶν ἑτέρων ... Scrib. aut περικαταλαμβάνεσθαι aut συγκαταλαμβάνεσθαι. G. Dind.]

Περισυλάω, Circumcirca dispolio, Spoliando et depeculando detraho: ut quum latrones aliquem circumcirca spoliant, detrahentes ei vestimenta quibus circumamictus erat, et pecunias. Plato Gorg. [p. 486, B]: Περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, Ab inimicis omnium bonorum facultate spoliari. Sic ap. Lucian. [Jov. trag. c. 10]: Περισεσυλημένος τοὺς κόλλοπας, de Apolline, ex cujus lyra fures circumcirca detraxerant aurea fidium vertibula. [Suidas: Περισυλᾷ, ἀφαιρεῖται, addito Æliani loco, Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτοὺς καὶ περισυλᾷ· et s. v. Φορητός, Τοὺς δὲ περισυλῶν καὶ δημεύων. Dio Cass. 44, 30: Τοὺς θεοὺς περισυλῶντες. Eustath. Opusc. p. 344, 80. G. D. Philo vol. 1, p. 637, 6: Ἱμάτιον περισυλῶντες· 121, 38: Τὰ ἤδεα περισυλᾶται· vol. 2, p. 525, 44: Περισεσυλημένων τὰ ἴδια. Hase.]

[Περισυλλαμβάνω. Philo vol. 1, p. 687, 4: Περισυλληφθεὶς ὁ νοῦς ὧν ἐδημιούργησεν ... Scrib. περισυληθεὶς cum Mangeio.]

[Περισυλλέγω, Undique colligo. Epiphan. t. 1, p. 861, D. Greg. Nyss. t. 2, p. 325, B: Περισυλλέγοντα τὰς εὐηχοτέρας φωνάς. Hase.]

[Περισυλληπτικός, ή, όν, Complectens. Epiphan. vol. 2, p. 1, B: Διὰ τὸ π. τῆς ἐν αὐτῷ συντάξεως.]

[Περισυνάγω, Congrego circa. Schol. Oppian. Hal. 3, 231: Ἀμφαγέρονται· κύκλῳ συνέπονται, Pal. 2, περισυνάγονται. Epiphan. Adv. Hær. p. 780: Ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τοσοῦτον γένος τῶν ἀνθρώπων περισυναγαγὼν ἐν ἀγαθότητι. Georg. Pach. Andron. p. 450, E: Ἐὰν καί τι ἐναπολειφθὲν ᾖ τῶν ἡμετέρων οἰκονομιῶν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, καὶ αὐτὸ περισυνάγει ὁ τῶν σῶν δικαίων ἔφορος. Παντοδαπῶν ap. Themist. Or. 16, p. 201, A, gl. cod. Mediol. exp. περισυνηγμένων, i. e. Undique congregatorum. G. D. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 864, 25: Περισυνάξας. Hase. Similis substantivi usus est Περισύναγμα, τό, ap. paraphrasten Græcobarbarum Nicetæ Chon. Hist. p. 508, 25; 774, 25; 805, 24 ed. Bekk. G. Dind.]

[Περισυνίσταμαι, Orior circa. Damasc. De princip. p. 93: Ἄλλοτε ἄλλα τῶν φθαρτῶν πληρωμάτων περισυνίσταται. Osann.]

[Περισυρίσσω s. Περισυρίττω, Undique exsibilo. Περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι Eustath. p. 1504, 31; 1816, 47.]

[Περίσυρμα, τό, Irrisio. Eust. p. 1816, 46: Ταὐτὸν δ' εἰπεῖν ψογερὸν καὶ περισῦρον, ἐπεί τοι τὴν κωμῳδίαν ψόγον καὶ περίσυρμα ὁρίζοντο οἱ παλαιοί, ᾧ δὴ περισύρματι καὶ τὸ διασύρειν συστοιχεῖ.]

[Περισυρμός, ὁ, Distractio. Theophr. De igne § 53, p. 724: Ἄτοπος π. ὥσπερ κούφων τινῶν καὶ ἐπιπολαίων ὄντων.]

Περισύρω, Circumcirca traho, Circumeundo et obeundo traho, περιφέρω. [Hesych.: Περισύρας, σύρας. Περικυλίσας per περιελκύσας, περισύρας exp. schol. Aristoph. Pac. 7.] Greg. Naz. 2 In Jul. [vol. 1, p. 112, B] de Philosophis: Οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντας, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντας ἡμῖν τριβώνιον. Dicuntur autem περισύρειν τὸ τριβώνιον, quoniam stolam illam longam huc illuc obeuntes trahunt; nam proprie prolixis s. promissis vestibus σύρμα trahitur. Exp. etiam In diversum traho; a Bud. Distraho, Divello, Lacero, Vexo, Diripio, p. 726, ubi affert ex Polyb. 4, [19, 4]: Τὰ θρέμματα τῆς θεοῦ περισύραντες ἀπήγαγον. [Id. 3, 93, 1: Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἔλιπεν ἀθεωρήτως περισυρεῖν· et forma med. Appian. Hispan. c. 65: Πολλὴν λείαν περιεσύρατο.] Greg. Naz. Or. de sancto Pasch.: Οὐδὲ ἀποῤῥιφθήσεται καὶ περισυρήσεται, ἵνα μὴ δοθῇ τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ κακοῖς τοῦ λόγου σπαράκταις, Non relinquetur a canibus distrahendum et laniandum: de agno paschali loquens. Lucian. [De merc. cond. c. 30]: Ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, Huc illucque circumagor et invitus rapior. Bud. p. 726. Sed hic posterior locus, quem ex Luciano affert, pertinet potius ad prius περισύρω, Circumcirca traho, rapto. Alii interpr. Huc illuc abripior et distrahor. [Circumcirca detraho, Maccab. 2, 7, 4: Τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θριξὶ περισύροντες. || Improprie Philo vol. 1, p. 178, 43: Νέας ὅταν ἀνατείλῃ βλάστας αὐτοδιδάκτου σοφίας ὁ θεὸς ἐν ψυχῇ, τὰ ἐκ διδασκαλίας εὐθὺς περιγράφειν καὶ π. || Irrideo. V. Περίσυρμα. || Dionys. P. 864: Καὶ ὅς τε Κιλίκων περισύρεται ἔθνεα κόλπος μακρὸς ἐπ' ἀντολίην. Scrib. περὶ σύρεται ἔθνεα cum Salmasio ad Solin. p. 549: qui frequens verbi σύρεσθαι usus ap. Dionys. est.]

[Περισυστέλλω. Nicet. Chon. Hist. p. 198, D: Καθὰ καὶ ὄρνις ὑπὸ τὰς ἑαυτῆς περισυστέλλει πτέρυγας τὰ νοττία. Videtur significare idem quod περιστέλλει (nisi hoc ipsum restituendum), Componit et protegit s. fovet.]

[Περισφαιρηδὸν Δίσσων ap. Arat. 531, male pro περὶ σφ. Ω. Schneid.]

[Περισφαιρίζω. Περιπαίζειν et περισφαιρίζειν cod. Ven. schol. Aristoph. Pl. 817, ubi libri reliqui παίζειν et σφαιρίζειν.]

[Περισφαίριον, τό, Sphæra. Tzetz. Exeg. Il. p. 87, 20: Τὸν Δία λέγων τὸ ὅλον τοῦ οὐρανοῦ π.]

[Περισφαλλέω, Labor. Nicand. Al. 541: Οἱ δὲ περισφαλέοντες, ἅτε βρέφος, ἑρπύζουσι τετράποδες.]

[Περισφαλής, ὁ, ἡ, In quo facile est labi, Lubricus. Plut. V. Alex. c. 16: Τόπων ὑγρῶν καὶ περισφαλῶν γεγονότων διὰ τὸν πηλόν. Præceps, id. Mor. p. 317, E: Οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν ... π. καὶ ἀμφίδολος προσιοῦσιν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 240, B: Π. τε καὶ ὀλισθηρός. Id. t. 2, p. 970, C: Π. ἡ ψυχή. Hase.]

[Περισφάλλω, Labi facio. « Περισφάλλεσθαι est Oberrare, Elabi, Circumvagari, ap. Hippocr. p. 782, G: Περισφάλλεσθαι τὸ σῶμα κίνδυνος ᾗ τῇ ᾗ τῇ. » Foes. Basil. t. 1, p. 1020, D. Galen. vol. 18 part. 1, p. 327, 9: Εἰς τὴν ἐντὸς χώραν περισφάλλεται· conf. ib. p. 336, 2. Id. ib. p. 337, 3: Περισφάλλεσθαι· 833, 7: Περισφαλλόμενος· et sic aliis multis ll. Hase.]

[Περίσφαλσις, εως, ἡ, Circumactus, Circumvagatio, Oberratio. Unus reponendi articuli modus, quum oberrando et circumducendo articulus luxatus reponitur, ubi præcipue commissura laxa est, et acetabulum exiguum labrum habet, quod fieri consuevit in humeri et coxæ capite, quum excidit et reponitur. Quia enim parvo momento caput vel in ipsam dearticulationem vel extra delabitur, id circumagendo aut circumoberrando et κατὰ περίσφαλσιν fieri dicitur, ut scribit Galen. Comm. 1 in lib. De art. p. 581, 27, et Comm. 4, p. 655, 9. Ἀμφίσφαλσιν ibidem vocat Hippocr. p. 833, D. Paulus Ægineta περιστροφὴν καὶ περιφόρησιν 6, 118, ut quidam apud eum legunt, sed περίσφαλσιν malim. Dicitur et ἐκ περισφάλσεως ἐμβολή, Cubiti luxati repositio, quum oberrando et circumducendo reponitur, ab Hippocr. p. 795, C, et 851, B. Foes. Galen. vol. 18 part. 1, p. 326, 11: Κατὰ περίκλισίν τε καὶ κατὰ π. Hase.]

[Περισφαραγέω, Circumstrepo. Nicand. Th. 553: Περισφαραγεῦσα γάλακτι.]

Περίσφατα, Hesych. τὰ ἐπιβοήνητα καὶ μεγάλης ἐπιφωνήσεως ἄξια, ἐπονείδιστα: afferenti itidem Περισφάτως pro περιωδύνως et περιβοήτως. [Phot.: Περισφάτως ἔχων· περιωδύνως.]

Περισφηκόω, i. q. περισφηνόω, Circumquaque obstruo et obturo veluti injecto cuneo. Alii simpliciter interpr. Obstruo, Obturo, Operculo, Obstringo. Diosc. 5, 26, de confectione vini scillitici: Μεταγγίσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, ἀπόθου, περισφηκώσας ἐπιμελῶς, Obstructo diligenter vase recondito, Ruell. Præcedente cap. dicit, Πωμάσας τὸ ἀγγεῖον ἐπιμελῶς. Ead. signif. Hippocr. Ep. 9: Κίστας φαρμάκων εὖ μάλα περισφηκωμένας ἔχοντες ἧκεν· Ep. seq. ad Cratevam: Ὁκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθεα, φερέσθω ἐν κύθροισι περισφηκωμένοις, ὅκως μὴ διαῤῥιπιζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλείπῃ τὸν τόνον τῆς φαρμακείης. [Schol. Eurip. Phœn. 114: Χαλκόδετα ἔμβολα, ἐπεὶ χαλκῷ περισφηκοῦνται οἱ στροφεῖς, διὰ τὸ μὴ προστριβόμενον ἐξασθενεῖν τὸ ξύλον.]

Περισφηνόω, Undique obstruo et obturo adactis cuneis, simpliciter Obstruo undique: ut περισφηνόομαι simpliciter exp. Undique obturor.

Περισφίγγω, Circumcirca stringo. Alii simpliciter interpr. Constringo, Coerceo, Complector. [Hippocr.

p. 278, 8: Τὸ αἷμα διὰ τῶν φλεβῶν τούτων οὐ πολὺ περισφίγγεται.] Diosc. præf. l. 8: Περιειλοῦσιν τὸ σφήκωμα ἅπαξ ἢ δὶς περὶ τὸν πῆχυν ἢ τὴν κνήμην, μικρὸν ἐπάνω τοῦ δήγματος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστῶτες ἰσχυρῶς, καὶ ἐνσημαίνοντες τὸν τόπον διὰ τῆς περιθέσεως τοῦ βρόχου, ἐγχέουσι καὶ πίσσαν, Arctissime distringunt, Ruell. Ubi nota περισφίγγειν esse σφίγγειν περιτεθέντι βρόχῳ, Circumposito laqueo stringere. [Agatharchid. ap. Phot. Bibl. p. 454, 22 (ex eoque similibus verbis Diodor. 3, 33): Τὸν ὀπίσω τοῦ τραχήλου δεσμὸν εὖ μάλα περισφίγξαντες. Achill. Tat. p. 156 Bip.: Κύκλῳ περισφίγξας τὴν ἄγραν. Pollux 9, 123: Ταινίᾳ τὼ ὀφθαλμὼ περισφίγξαντες ἑνὸς παιδός. Forma med. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, F, si περὶ ... ἐσφίγξατο conjungenda sunt, ut placuit Schweighæusero aliisque.]

[Περίσφιγμα, τό, Id quo quid constringitur, Vinculum. Anna Comn. p. 152, B: Σιδήρῳ τὰ τούτων συνδήσας περισφίγματα. Elberl.]

[Περίσφιγξις, εως, ἡ, Constrictio. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1096: Τὰ σώματα ... εἰς περίσφιγξιν οὐκ ἄγεται, ἀλλὰ μικρῷ τινι νόσου ἀφορμῇ λύεται. Angl. Actt. Conc. t. 3, col. 732, 26: Πλάνης π. Hase.]

[Περισφραγίζω. Περιεσφραγισμένος τὴν ὀσφὺν (ἵππος) lectio suspecta ap. Symm. Prov. 30, 31. || « In Gl. Περισφραγισμένα, Urbata. Fort. leg. περιεσφαιρισμένα. » Angl.]

[Περισφριγάω, Circumcirca turgeo. Schol. Nicand. Al. 62: Μοσχαρίου κρέατα ἑψήσας περισφριγῶντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει.]

Περισφύριον, τό, i. q. περίσφυρον, Fascia, Ligamentum quod malleolis solet circumdari. Alii, Fasciæ circum talos: σφυρὰ accipientes pro Talis, non sine errore, ut infra docebo. Herodot. 4, [176]: Τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει. [Unde Sext. Empir. p. 177, 12: Αἱ πλεῖστας συνελθοῦσαι καὶ κόσμον ἔχουσι περισφυρίων. Hase. Πέδαι περισφύριοι Clem. Al. p. 244.] Quidam Talaria interpr., quæ Hom. in Mercurio πέδιλα vocasse creditur. [Agathias Anth. Pal. 6, 172. Adject. Archias ib. 207: Καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος· ubi ornatum quendam significat, nomine, ut videtur, a forma ducto. Περισφύρια inter mundum muliebrem memorat Pollux 5, 99.]

[Περισφυρίς, ίδος, ἡ, Fascia quæ malleolis circumdatur. Nicet. in Cocch. Chirurg. p. 11. Kall.]

Περίσφυρον, τό, Fascia qua malleoli pedis solent cingi. Alii dicunt esse Ligamen quod cruribus circumdatur: σφυρὸν synecdochice accipientes pro ipso Crure. [|| I. q. περισφύριον, Ornatus muliebris. Galen. vol. 19, p. 144, 11, de voc. σφενδόνη: Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον π. Hase. Talare, Gl.]

[Περίσφυρος, ὁ, ἡ, Qui circum malleolos est. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 211: Περίσφυρον πέζον. Lucian. Amor. c. 41: Σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδῆσθαι.]

Περισχαδών, Hesych. innuit dici ψίαθον ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας, Stoream aut fiscellam cui involvuntur caricæ. [Hesychii gl. obscura et corrupta hæc est: Π. τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα, ὡς πτωχὸν καὶ ψησίμορον ψίαθον etc. Histrionem fabulæ Euripideæ intelligendum esse conjecit Heinsius.]

[Περίσχεσις, εως, ἡ, Circumventio. Dio Cass. 50, 31: Φοβηθεὶς τὴν ἐπίκαμψιν αὐτοῦ καὶ τὴν π. De corona hostium qua quis cingitur, idem 40, 39: Διέῤῥηξεν τὴν π. et 60, 30: Τὴν π. αὐτῶν παραλόγῳ τόλμῃ διέῤῥηξε.]

[Περίσχετος, ὁ, ἡ, Comprehensus. Oppian. Hal. 4, 146: Ἀψίσι π.]

Περισχιδής, ὁ, ἡ, In orbem fissus, In ambitu divisus. [Dioscor. 4, 118: Ὥσπερ ἀνθεμίδος κεφάλιον περισχιδές. Hase. Περισχιδὲς libri nonnulli pro πολυσχιδὲς ap. Dionys. P. 643. « Sed περισχιδεῖς, substantive, ap. Athen. 13, p. 537, E, sunt Calceamentorum genus pretiosum, tametsi ap. Hesychium legatur, Περισχιδεῖς, εἶδος ὑποδήματος εὐτελές. » Schweigh. Phot. p. 423, 26: Περισχιδές, οἰκετικὸν ὑπόδημα.]

Περισχίζω, In orbem findo, Circumcirca scindo, Circumcido. [Plut. V. Cicer. c. 36: Ἐσθῆτα περισχίσαι. Lucian. D. mer. 8, 1: Εἴ τις τὰ ἱμάτια περιέσχισεν. « Περισχίζειν τινά, i. e. περισχίζειν τινὶ τὸ ἱμάτιον, Epictet. Diss. 1, 25, 30, Vestem alicui per vim detrahendo discindere. » Schweigh. Plut. Mor. p. 407, E: Αὐγὴν ... πολλαχοῦ περισχιζομένην, Splendorem in multas partes diffissum. Φθόγγος ἐπὶ μυρίων ἀκοὴν περισχιζόμενος, Sonus ad infinitas aures diffusus, Pollux 2, 116. Περισχιζομένη τῷ μετώπῳ κόμη, i. e. Quæ a fronte in duas partes dividitur, id. 2, 25. De fluvio diviso et circumfluente, Herodot. 9, 51: Τὸν χῶρον τοῦτον, τὸν δὴ ἡ Ἀσωπὶς Ὠερόη περισχίζεται ῥέουσα ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος. Polyb. 3, 42, 7: Ὁ ποταμὸς περί τι χωρίον νησίζον περισχίζεται· 4, 43, 7: Περισχισθεὶς ὁ ῥοῦς περὶ τὴν πόλιν. De hominibus circa aliquem discedentibus Plato Prot. p. 315, B: Εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ περιεσχίζοντο ... ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Distraho, Clem. Al. p. 236: Ἡ ἄγαμος μόνῳ σχολάζει τῷ θεῷ καὶ ἡ φροντὶς αὐτῆς οὐ περισχίζεται.]

[Περισχισμός, ὁ, Divisio. Plut. Mor. p. 906, B: Δίδυμα καὶ τρίδυμα γίνεσθαι (secundum Empedoclem) κατὰ πλεονασμὸν καὶ π. τοῦ σπέρματος. Ὡς περισχισμὸν scriptura vitiosa pro ὥσπερεὶ σχισμὸν ap. Apollon. Lex. s. v. Ὑπεριχθαίνοντο, ex cod. a Bekkero correcta.]

Περισχοινίζω, Fune circumscribo, Fune circumposito claudo, circumdo et circumsepio. Pollux [8, 123]: Περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδείς, ἀνεπάγγελτος ὤν. Idem alibi [8, 141] dicit ἐν ταῖς ἀποφράσι solitos fuisse veteres περισχοινίσαι τὰ ἱερὰ et περιφράξαι. [Περισχοινίσαι ἀγορᾶς τι μέρος id. 8, 20. Dionys. A. R. 7, 59.] Vide et Περιστοιχίζω. [Demosth. p. 776, 20: Ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται. Clem. Al. p. 800.]

[Περισχοίνισμα, τό, Circumscriptio per funem, Circumpositio funis, Prætentus funiculus. Π. τοῦ δικαστηρίου ap. Polluc. 8, 124. Π. τοῦ βήματος ap. Appian. Pun. c. 78. Plut. Mor. p. 847, A: Πλησίον τοῦ π. καὶ τοῦ βωμοῦ τῶν δώδεκα θεῶν. « Jo. Chrys. Hom. 99, vol. 5, p. 831, 24: Ἱερὰ τὰ καθ' ἕκαστον ἐποίησεν, ὅσα τοῦ περισχ. κατὰ τὸ ἐντὸς περιείληπτο. » Seager. Greg. Nyss. t. 1, p. 820, B. Figur. id. t. 2, p. 677, A: Ἐκτὸς εἶναι τοῦ θείου π. Hase. Alciphro 2, 3, p. 232.]

[Περισχοινισμός, ὁ, idem. Schneid.]

Περισώζω, Facio ut incolumis supersit, Ita servo ut incolumis supersit, Tandem servo, ut Bud. interpr. in hoc Synesii loco, in Ep. ad Evopt.: Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν, Id utique ipsum incolumes nos tandem servavit. [Idem Ep. 4, p. 175: Περισωθεῖσαι φορτίδες.] Sic Bud. p. 424. Idem p. 429: Περιγίγνεσθαι, Evadere: ut Περισώζεσθαι, Incolumem esse et servari a morte. [Xenoph. Hell. 6, 2, 6: Σὺν τοῖς περισωθεῖσι τῶν στρατιωτῶν· 2, 3, 32: Κατηγορῶν ἀπέκτεινεν αὐτούς, ἵνα αὐτὸς περισωθείη. Plut. V. Agid. c. 21: Ὅτι Λεωνίδαν περιέσωσε. Et alibi ap. eund. sæpius. Athen. 7, p. 289, B: Ὅτι ὑπακούσονται αὐτῷ δοῦλοι περισωθέντες. Dio Cass. 47, 12: Τοῖς τινα περισώσασι· 46, 50: Τῶν ἐκ τῆς μάχης περισωθέντων. Forma med. Phalaris Ep. 13, p. 70: Ζεὺς τὸν τύραννόν με περιεσώσατο· 106, p. 302: Τὸν δυσὶ κινδύνοις ἀναιρούμενον ... περιεσώσατο· ubi libri deteriores διεσώσατο. Alciphro 1, 30: Ἑταίραν χρηστὴν σεαυτῷ περισώσαι.]

Περισωρεύω, Circumcirca cumulo et acervo, Cumulo circumcirca obruo, Acervo undique onero. [Dionys. A. R. 2, 40: Τὴν Τάρπειαν ... περισωρευθεῖσαν ὑπὸ τῶν θυρεῶν ἀποθανεῖν. Plut. V. Timol. c. 29: Σκηνὴ περισωρευθεῖσα παντοδαποῖς λαφύροις· Mor. p. 690, C: Περισωρεύουσι τῷ ἀγγείῳ χιόνα πολλήν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 620, C: Ψάμμον ἢ κόνιν περισωρεύει. Martyr. Sebastianæ Actt. SS. Jun. t. 6, p. 63, 37: Ξύλων περισωρευθέντων κυκλόθεν. Hase. Suidas s. v. Περινέσαντες, schol. min. Hom. Il. A, 171.]

[Περισωφρονέω vitiose pro περισοφρονέω, quod v.]

[Περιταινία vitiose pro περιτένεια, quod v.]

[Περιτέμνω. V. Περιτέμνω.]

[Περιτάνος, ὁ, Peritanus, n. pr. Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 147, 14: Περιτάνος (sic cod. Ven.: vulgo Περιτίτανος) τις ὄνομα Ἀρκὰς Ἑλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐμοίχευσεν, Ἀλέξανδρος δ' αὐτὸν ποινὴν τῆς μοιχείας εἰσπραττόμενος ἐξευνούχισε, καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδες τοὺς εὐνούχους περιτάνους λέγουσιν.]

[Περιταρχύομαι, Exsequias facio, Funus curo. Quint. Sm. 7, 157: Παυσάμενοι ἑκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο.]

[Περίτας, ὁ, Peritas, n. canis Alexandri M. ap. Plut. V. Al. c. 61.]

Περίτασις, εως, ἡ, Circumtensio, Obtensio; Obtentus, ut Virg., Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Et Plin., Nubium obtentu. Gaza quoque ap. Theophr. C. Pl. 4, [12, 11] interpr. Obtentio, ubi et dicuntur τὰ ἀτεράμονα περιτετάσθαι τῷ κελύφει. Attamen vulg. edd. ibi habent non περίτασις, sed περίστασις. [Plut. Mor. p. 1004, B: Ἐν στάσει καὶ π. τῶν εὐθυγράμμων.] || Vehemens s. Valida distentio. Diosc. 3, [41] de mentha: Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πραΰνει. Cujus loci interpretationem Plinianam vide in Σπαργάνωσις. [Π. κοιλίης, Alvus circumtensa, Hippocr. p. 219, D, et 75, C. (Adde Aretæum p. 52, 34.) Π. προσώπου, Faciei circumtensio, in ardore et resiccatione, cui jungitur σύμπτωσις, Contractio et collapsio, p. 1134, B, etsi publicata exemplaria περίστασις habent, quæ θλῖψιν, Augustiam et afflictionem significare potest, sed περίτασις malim, ut p. 219, D. Περίτασις τοῦ δέρματος τοῦ σώματος, Cutis corporis circumtensa, p. 1139, B. Foes.]

[Περιτάσσω, Circum dispono. Pass. Dionys. Al. ap. Euseb. Pr. ev. p. 776, D: Τῶν δὲ περιτεταγμένων, ἵνα αὐτὸν εἰκῇ στερεώσωσιν. At ap. Galen. vol. 2, p. 350, 14, de membrana corpora ambiente, οἷς περιτέτακται videtur typogr. vitium pro περιτέταται. V. Περιτείνω. Hase.]

[Περιταύριος, ὁ, ἡ, Qui circa Taurum habitat. Const. Manass. Chron. 3760: Πᾶσαν περιταύριον ἤγειρεν ἐθναρχίαν.]

[Περιταφεύς. Liban. vol. 2, p. 89, 1: Καὶ ἀποθνήσκοντί γε φθόνος οὐδεὶς ταφῆς· περιταφέα γὰρ αὐτὸν ἔχει τὸν δοκοῦντα μὲν δεσπότην, ὄντα δὲ δοῦλον. Vocabulum notabile visum Reiskio, qui interpretatur τὸν ἐπιμελούμενον τῶν περὶ τὴν ταφήν, non animadvertens corrigendum esse ταφῆς πέρι· ταφέα γὰρ ... G. Dind.]

Περιταφρεύω, Fossa s. Vallo munio. Plut. [Mor. p. 191, C]: Περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. [Id. V. Marii c. 33, et al.] Pro eod. dicit Xen. [Cyrop. 3, 3, 26], περιβάλλεσθαι τάφρον· et, Ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, ap. Eund. [ib. 28], In loco fossa ducta munito. [Polyb. 1, 48, 10: Περιταφρεύσαντες τὴν πόλιν. « Phlegon Trall. Mirab. p. 138, 20 Westerm.: Περιταφρεύοντες τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν. » Hase.]

[Περιτέγγω, Circumhumecto s. madefacio. Anna Comn. Præf. p. vi: Ῥείθροις δακρύων περιτέγγω τοὺς ὀφθαλμούς.]

Περιτείνω, Circumtendo, Circum extendo, Obtendo; Valde extendo, In longum admodum extendo, præp. περὶ significante περισσότητα. [Aristot. H. A. 8, 2, p. 591, 2: Λαίμαργος μάλιστα τῶν ἰχθύων ὁ κεστρεύς ἐστι καὶ ἄπληστος, διὸ ἡ κοιλία περιτείνεται. Herodot. 4, 65: Ἐπεὰν ξύλα στήσωσι τρία ... περὶ ταῦτα πίλους εἰρινέους περιτείνουσι. Plato Tim. p. 66, B: Νοτίδος περὶ ἀέρα κοίλης περιταθείσης. Aristot. Meteor. 2, 2: Τοῦ ὕδατος περὶ τὴν γῆν περιτεταμένου. Δίκτυα περιτείνειν ap. Polluc. 5, 36, e Xenoph. Cyn. 8, 7: Π. αὐτῶν ἑκάστῳ τὰ δ. Plut. Mor. p. 887, C: Χιτῶνα κύκλῳ καὶ ὑμένα περιτείνουσι τῷ κόσμῳ. Geopon. 5, 33, 7: Περιταθῇ κοσκίνῳ δορά. G. D. Galen. vol. 2, p. 561, 8, de peritonæo: Ἅπασι τοῖς τῆς τροφῆς ὀργάνοις περιτέταται et vol. 4, p. 260, 6: Παντὶ π. τῷ κώλῳ. V. Περιτάσσω. Hase. Hesych.: Περιτετάσθαι, ἡπλῶσθαι ἐπὶ τὰ ἴχνη.]

[Περιτείρω, Affligo, Vexo. Orph. Arg. 876: Πέρι γάρ ῥά ἑ τεῖρον ἔρωτες.]

Περιτειχίζω, Muro circumdo s. cingo. Thuc. 2, [78]: Περιετείχιζον τὴν πόλιν κύκλῳ· 3, [18] cum dat. instrumentali, Περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει, Circumvallant Mitylenen undique simplici muro. Ib. p. 106 [c. 68], Πρὸ τοῦ περιτειχίζεσθαι, pro Antequam obsiderentur, muro clauderentur ab obsidente hoste. Solent enim ii, qui obsidentur, interdum muris claudi, ne exitus eis pateat ad vicinos, vel vicinis ad ipsos accessus. [Xenoph. Hell. 5, 3, 22: Ἀπέκρουε φύλακας ἄλλοτ' ἄλλῃ τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου. (Vitiose ib. 7, 2, 23: Ἕως περιετειχίζετο τὸ τεῖχος, quod ὥσπερ ἐτειχίζετο scrib. esse vidit L. Dindorfius.) Polyb. 39, 1, 8: Περιτετειχισμένος καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. G. D. Appian. in loco lacero et corrupto 8, 95, sec. conj. Letronnii *Journ. des Sav.* 1837, p. 731: Καὶ περιτετείχισται μὲν τὰ πρὸς ἕω ἐς θάλασσαν ἁπλῷ τείχει. Hase. Figur. Eumath. p. 100, de puella, quæ ab amatoris impetu se defendit: Ὅλῳ τῷ σώματι περιτειχίζει τὸν μαζόν, ὡς πόλιν ἀκρόπολις.]

[Περιτείχιον, τὸ, ap. Tzetz. ad Lycophr. 652, i. q. περιτείχισμα, quod nunc ex codd. legitur.]

[Περιτείχισις. Themistocl. Epist. 9, p. 41, 17: Τὸ στρατήγημα τῆς π. τοῦ ἄστεος. Hase. V. Περιτειχισμός.]

Περιτείχισμα, τὸ, Murus qui circum aliquem locum ductus est, quo aliquis locus cinctus s. clausus est, Murus s. Munitio aliquem locum ambiens. Thuc. 3, [25]: Ἦι ὑπερβατὸν ἦν τὸ περιτείχισμα· 6, p. 231 [c. 101]: Ὅπερ αὐτοῖς βραχύτατον ἐγίγνετο, καταβᾶσι διὰ τοῦ ὁμαλοῦ καὶ τοῦ ἕλους ἐς τὸν λιμένα, τὸ περιτείχισμα. [Xen. Hell. 1, 3, 4: Ἔξω τῶν περιτειχισμάτων. Dionys. A. R. 10, 16; Plut. V. Cæs. c. 39. G. D. Joseph. B. J. 6, 2, 8: Διακόπτειν τὸ π. Figur. Constant. Tian. Transl. Euphemiæ Actt. SS. Sept. t. 5, p. 282, 69: Βασιλέως π. Hase.]

Περιτειχισμός, ὁ, et Περιτείχισις, εως, ἡ, de ipsa Actione ducendi murum circa aliquem locum. Thuc.: Ἐς τὸν περιτειχισμόν, Ad murum circumducendum, Ad concludendum muro. Id. 8, p. 271 [c. 25]: Τὸν περιτειχισμὸν ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο. Sic 2, [77]: Πρὸς τὴν περιτείχισιν παρεσκευάζοντο, Ad cingendam munitione urbem se accingebant. Id. 6, p. 231 [c. 100]: Τὴν καθ' αὑτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι, schol. σπεύδοντες αὐτοὶ διατειχίσαι. [Plut. V. Nic. c. 19: Ἀπέκοψε τὸν ἐκείνων περιτειχισμόν.]

Περίτειχος, τὸ, pro Circummurale affertur ex Es. 16. Quod tamen ibi non reperiri sciendum est, legi tantummodo τεῖχος: sic enim ibi [v. 11]: Τὰ ἐντός μου ὡσεὶ τεῖχος ἀνεκαίνισας. Ex alio igitur loco desumptum est, vel aliquo exemplari cum vulg. edd. hic non consentiente. [Ib. 26, 1: Σωτήριον θήσει τὸ τεῖχος καὶ περίτειχος. Reg. 4, 24, 21 (vel 25, 1): Ὠκοδόμησεν ἐπ' αὐτὴν περίτειχος κύκλῳ. Dan. 9, 25: Οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα καὶ περίτειχος. Schleusn. Jul. Afric. ap. Euseb. Dem. ev. p. 390, A; Theodoret. t. 2, p. 661, A; Jo. Chrys. t. 1, p. 787, C. Hase. Eustath. Opusc. p. 285, 53: Τὸ π. κατασεῖσαι δυνατός· et p. 286, 4.]

[Περιτελέω, Circum finio. De tempore circumacto Hom. Od. K, 470: Ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην ... περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη· et iisdem verbis, nisi quod πολλὰ pro μακρά, ib. T, 153, Ω, 143, Hesiod. Th. 59.]

[Περιτέλης, ους, ὁ, Periteles, n. viri, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 320, 47.]

Περιτέλλω, Circumvolvendo s. Circumvertendo perficio. [Pseud-Orph. ap. Euseb. Præp. ev. 13, 2, p. 665, C: Σφαίρης κίνημα ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει.] Pass. Περιτέλλομαι, Circumvertendo s. Circumvolvendo perficior, quo modo ap. Hom. annus dicitur περιτέλλεσθαι, quum circumvolutus perficitur et exigitur. Il. B, [551]: Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, ubi de penteride s. lustro vertente intelligit. Θ, [404]: Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς, Nec integro decennio, ubi Eust. quoque annotat, περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς dici, quos alibi περιπλομένους vocat, i. e. συντελουμένους: ut et Hesych., [Phot. et Suid.] περιτελλομένων exp. πληρουμένων, περιερχομένων. Quem hujus verbi sensum esse satis ostendit ipse Hom. Od. Λ, 294: Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος. Latini dicunt Vertente anno, Volvente anno; nec non Vertente mense. [Hom. H. in Cer. 445: Ἔτεος περιτελλομένοιο. Aratus 215: Ἡμιτελὴς περιτέλλεται ἱερὸς ἵππος· 232: Ζώνη περιτέλλεται Ὠρίωνος· et al. Alcæus ap. Athen. 1, p. 22, F: Πίνωμεν· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Orac. ap. Dion. Cass. 57, 18: Τρὶς τριηκοσίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. Soph. OEd. T. 156 et Aristoph. Av. 697: Περιτελλομέναις ὥραις. Eunap. p. 33: Μέχρις ἂν τὸ πέμπτον ἔτος, περιτελλομένων τῶν ἐλαχίστων κύκλων, ἐξίκηται. Quint. Sm. 5, 378: Αὐτοῦ οἱ βιότοιο λυγρὸν περιτέλλεται ἦμαρ. G. D. Arat. Dios. 7: Ὑποσταίη μηνὸς π. ἠώς. Hase.]

Περιτέμνω, Circumcido, Circumseco: ut περιτέμνειν arborem aliquis dicitur, qui ei ramos circumcirca deputat s. resecat: quod etiam κλαδεύειν dicitur. [V. Hesiodi l. infra cit. Amputo, Dio Cass. 62, 7: Τοὺς μαστοὺς αὐτῶν περιέτεμον· 79, 11: Τὸ αἰδοῖον περιέτεμε.] Item et περιτέμνειν ap. LXX Interpr. et N. T. scriptores de præputii amputatione, quod Latini Theologi et ipsi Circumcidere vocant. Act. 21, [21]: Μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα. [« Quod ibid. 15, 1 dicitur περιτέμνεσθαι τῷ ἔθει Μωϋσέως, illud duplici phrasi expressit Ptol. historicus ap. Ammon. v. Ἰδουμαῖοι, ubi scribit Idumæos ab Judæis coactos περιτέμνεσθαι καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθος. » Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 519.] Et in 1 Ad Cor. 7, [18]: Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω· ἐν ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; μὴ περιτεμνέσθω. Et Ad Coloss. 2, [11]: Ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ. [Cyrill. Hieros. p. 42, A: Ἁγίῳ πνεύματι διὰ τοῦ λουτροῦ περιτεμνόμενοι οὐ σώματος τὴν ἀκροβυστίαν, ἀλλὰ τὴν καρδίαν.] Cujus circumcisionis Herodot. quoque meminit 2, [104]. Diodor. 1, 28: Τὸ περιτέμνειν τοὺς γεννωμένους παῖδας. Id. 3, 32. Joseph. A. J. 20, 7, 3, p. 891, 14: Πείθει Πολέμωνα περιτεμνόμενον ἀγαγέσθαι πρὸς γάμον αὐτήν.] || Accido, ut περικόπτω: metaph. sumpta ab iis qui pinnas aut ungues præcidunt avibus, aut ramos arboribus. In qua signif. redditur interdum etiam Extenuo, Imminuo, Attero, ἐκτρυχόω s. τρύχω. [Polyb. 23, 13, 2: Ἐπὶ τῷ δοκεῖν πανταχόθεν αὐτοῦ περιτέμνεσθαι τὴν ἀρχήν.] || E Xen. Cyrop. 5, [4, 8] affertur, Ἔνια δὲ ἅρματα καὶ περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἡλίσκετο, cum hac interpret., Nonnulli vero currus ab equitibus anteverténtibus capti sunt. [|| I. q. ἐπιτέμνω, In epitomen redigo. Κανόνες τῆς καθολικῆς προσῳδίας ... Ἡρωδιανοῦ, οὓς περιέτεμε Θεοδόσιος, in cod. Oxon. ap. Kust. ad Suid. s. v. Ἡρωδιανός. || Forma Ion.] Περιτάμνω, Circumcido. Herodot. 2, [104]: Μοῦνοι πάντων ἀνθρώπων Κόλχοι καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες περιτάμνονται ἀπ' ἀρχῆς τὰ αἰδοῖα· Φοίνικες δὲ καὶ Σύριοι οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καὶ αὐτοὶ ὁμολογέουσι παρ' Αἰγυπτίων μεμαθηκέναι. [Ib. c. 36. Seqq. ex Indice.] Περιτάμνω, Circumcido, Puto. Hesiod. [Op. 568]: Οἴνας περιταμνέμεν, Vites putare. Pass. [med.] Περιτάμνομαι, Circumcidor, Putor, Amputor, Præcidor, Amputatur s. Præciditur mihi, ut [Herodot. 4, 71: Βραχίονας περιτάμνονται. Id. 4, 59:] Περιταμνόμενοι γῆν πολλήν. [Hesych.: Περιτάμνεσθαι, περιορίσαι τι διὰ τῆς αὔλακος. Euripides ap. Diog. L. 3, 63: Πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιταμνόμενον σοφίαν· quod περιτεμνόμενον scribendum. Intercipio, Hom. Od. Λ, 402: Βοῦς περιταμνόμενον· Ω, 112, quod Hesych. exp. περιλαβόντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γηπέδων.]

[Περιτένεια, ἡ, Extensio, Porrectio. Cassius Probl. c. 43: Τῶν δὲ ζώντων τοιαῦτά ἐστιν (τὰ σώματα), ὥστε καὶ περιτενίαν ὑπομένειν καὶ δύνασθαι περιτείνεσθαι· ubi Sylb. p. 421: « Forsan περιτένειαν, vel aliud potius, quia mox sequitur περιτείνεσθαι. Junius vertit, *ut augmentum accipere in latum et extendi queant.* » Aretæus p. 36, 51: Αἱ κοιλίαι ῥυσαὶ καὶ πλατέες· ὑπ' ἀσθενείης γὰρ οὔτε τὴν περιτενίην οὔτε τὸ στρογγύλον ἴσχουσι. Hoc περίτασιν scribi voluit Schneider. in Lexico. Poterat facilius περιτένειαν vel περιτονίην. G. Dind.]

Περιτενής, ὁ, ἡ, Valde tentus: alii, Contentissimus, Rigidissimus. [Περιτενὲς per περιτεταμένον exp. Erotian. p. 310, Ionicæ dialecto tribuit Greg. Cor. p. 556. Hippocr. p. 812, C: Περιτενέος γινομένου ταύτῃ τοῦ δέρματος ᾗ τέτρωται. Paul. Æg. 5, 8, p. 163, 46: Ὁ τόπος ... ἄρχεται φλεγμαίνειν σκληρὸς ... καὶ π. σὺν ὀδύνῃ γινόμενος.]

[Περιτερμανίζω. Athen. 11, p. 474, C, ex Polemone: Πεποίηκε (ὁ ζωγράφος) ... τὴν οἰνοχόην καὶ τὸ κύπελλον λίθινα, χρυσῷ τὰ χείλη περιτερμανίσας. « Schweighæuserus, τέρμινα s. τέρμινα quum sint tecta ædium omniaque superiores rei alicujus partes, inde verbum περιτερμανίζειν formatum esse censet, quod significet summa labia vasis alicujus auro præcingere. Verum quidni derivaveris a voce τέρμινος sive τέρμινος, quod est i. q. στερεός, πυκνός, ut τερμινίζω sit i. q. πυκάζω, κύπελλον igitur λίθινον, χρυσῷ τὰ χείλη περιτερμανισθὲν sit i. q. πέριξ πεπυκασμένον. Conf. Hom. Il. Ψ, 503: Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, h. e. aureis laminis inductum, quod planum est de pictis poculis dici non posse. » Preller. ad Polem. p. 106. Τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας dixit Athen. ib. p. 476, D.]

[Περιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ, Undique finiens, Ambiens. Orph. Hymn. 82, 3: Γαίης περιτέρμονα κύκλον. Passive Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 297: Ῥώμην ὠκεανῷ περιτέρμονα πάντοθεν.]

[Περιτερπής, ὁ, ἡ, Delectabilis. Eumath. 2, p. 37: Ἡ δὲ λαιὰ σφαιρίδιόν τι κατεῖχε περιτερπές.]

[Περιτέρπω, Lætitia perfundo. Michael Apostol. Epist. ante Adagia p. 3: Ὁ τὴν διάνοιαν ἐκείνων καὶ περιτέρπων.]

Περιτέτυκτο, tertia pers. sing. pr. plusquam perf. tanquam a περιτεύχομαι, ap. Hom. Il. P, 280, de Ajace: Ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, Qui forma et fortitudine in rebus gerendis instructus erat præ ceteris Græcis post Achillem. [Conf. Od. Λ, 549.] Nam Eust. ibi περιτέτυκτο τῶν ἄλλων exp. ἐπέκεινα καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο: annotandum etiam esse monens, τέτυκτο eo loco dici ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς, quum proprie ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην usurpetur: construi autem cum gen. ut περιεῖναι, vi præpositionis περὶ significantis περισσότητα. Sed ego non video quid obstet quominus περὶ a τέτυκτο sejungamus; ac certe hanc scripturam longe alteri prætulerim. [Et sic nunc legitur.]

[Περιτεύοντες· συλῶντες, Hesych. Corruptum, ut videtur, ex πειρατεύοντες. G. Dind.]

[Περιτεύχω, Paro, i. q. περιποιέω. Tzetz. Anteh. 249: Νίκην οἷς ἑτάροισιν ἰδὲ θανάτῳ περιτεῦξαι.]

Περιτεχνάομαι, Machinor et Molior, Comminiscor, etium Circumquaque me versans machinor et comminiscor. Suidæ περιτεχνᾶσθαι est δολιεύεσθαι, κακὰ μηχανᾶσθαι, afferenti ex quodam anonymo: Τὴν γὰρ διάνοιαν αὐτοῦ σαφῶς εἰδότες, καὶ περιτεχνᾶσθαί τι τοῦτον νομίσαντες, οὐχ οἷς ἐκεῖνος εἶπε προσέσχον, ἀλλ' οἷς αὐτοὶ ὑπώπτευον.

Περιτέχνησις, εως, ἡ, Machinatio, Dolus, Fraus, etiam Solertia, περίνοια. [Thuc. 3, 82: Τῶν ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει. Dio Cass. Exc. p. 40, 6; l. 46, 19; 53, 11.]

[Περίτηγμα, τὸ, Scoria, Ramenta. Plut. De nobil. p. 950 ed. Wytt.: Ὁ δὲ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀρετῶν ἰσοτιμίας π. καὶ διάζυσμα τὴν εὐγένειαν καλεῖ.]

Περιτήκω, Colliquo, Colliquefacio, Liquefacio: περιτηκόμενος ἄργυρος, Liquefactum argentum. [Hippocr. p. 345, 25: Σιδήρου ὄργανα τέχνης τὸν σίδηρον περιτήκουσι. Plato Critia p. 112, B: Περιτήξασα. Plut. Mor. p. 648, C: Χιὼν περιτήκεται περὶ τὸν κισσὸν ὑπὸ θερμότητος. Ib. p. 649, C. Quint. Sm. 10, 420.] Exp. etiam Absumo, Accido. [Aret. p. 71, 38: Περιερρύησαν μὲν τὰ πρῶτα αἱ κόμαι, ἔτι δὲ δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες, ἑξῆς δὲ περιετήκεσαν πάντα, i. e. Contabuerunt. « Joseph. De Maccab. c. 9 med.: Περὶ τοὺς ἄξονας τοῦ ὀργάνου περιέρρεον αἱ σάρκες· καὶ περιτετμημένον ἤδη ἔχων τὸ τῶν ὀστέων πῆγμα ὁ ... νεανίας. Emend. περιτετηγμένον. » Valck. Galen. vol. 19, p. 705, 6: Ἀθρόα ποτὲ καὶ περιτετηκότα διαχωροῦσιν. Hase. || Obduco. Plato Critia p. 116, B: Τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους περίδρομον) καττιτέρῳ περιέτηκον.]

[Περίτηξις, εως, ἡ, Colliquatio. « Π. μυξώδης, Mucosa eliquatio, quum in hydrope ex ilibus, alvi fluor diuturnus est, cruda et mucosa non sine morsu egerens. Quod fit propter intestinorum, jejuni, ventriculi et mesenterii inflammationem, ex qua jecur ipsum in consensionem trahitur, et ad hydropem res devenit. In quo cruda et incocta alimenta velut onere gravantia dejiciuntur, quæ ex bilis copia et phlegmones ardore corrupta, morsum et rosionem inferunt, naturamque ad excretionem irritant, et profluvii habent diuturnitatem. Quum vero neque dolorem levent, neque tumorem, sed cum dolore et morsu excernantur, recte περίτηξιν vocat Hippocr., velut Erosionem quandam et ex morsu eliquationem, p. 194, C: Οἷσιν ἐκ τινος ἀρρωστίης ἐς ὕδερον περιίσταται, τούτοισι κοιλίαι ξηραὶ σπυραθώδεας ἔρχονται, μετὰ περιτήξιος μυξώδεος. » Foes.]

[Περιτήρησις vitiose pro παρατήρησις, quod v.]

Περιτήριον, Terebrum, τρύπανον, VV. LL. perperam pro περητ.

[Περιτηρέω, Omni ex parte observo. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 48, 8: Ἐκέλευσε νυκτὸς τὸ στρατόπεδον περιτηρῆσαι τὴν μονήν. Hase.]

[Περιτιάρα, ἡ. Joann. Tzetz. Hist. 8, 310, ait τιάραν capitis tegumentum exstitisse, cujusmodi fuit apud Persas, et τοῦφα illa Justiniani in illius statua. Deinde addit περιτιάραν vulgarium fuisse: Ἡ δὲ π. τῆς κεφαλῆς τὸ φόρτημα τῶν πολιτῶν κυρίως. Ducang. Περιτιάρα et

Περιτιάριον, τὸ, Tzetzes in Cram. Anecd. vol. 3, p. 358, 17.]

Περιτίθημι, Circumpono, etiam Circumdo. [Hom. Il. Γ, 330, Δ, 17 et Τ, 369 : Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν· Od. Σ, 308 : Περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν. Plato Rep. 3, p. 406, D : Πιλίδια περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθείς· Alcib. 2 p. 151, A : Τουτονὶ τὸν στέφανον ... σοὶ περιθήσω.] Herodian. 3, [7, 12] : Τὸν δὲ Σεβῆρον τοῦ ἵππου ἐπιβιβάσαντες, καὶ τὴν χλαμύδα περιθέντες, Equo imposuerunt, et chlamydem ei circumposuerunt, Circumdederunt, Induerunt. Metaphorice plerumque accipitur; dicimur enim alicui περιτιθέναι aliquid, quo eum velut amicimus. Synes. Ep. 57 : Σχῆμα πόλεως ἑαλωκυίας αὐτῇ περιτέθεικεν, Formam civitatis captæ ipsi circumdedit, Amicivit eam habitu urbis captæ. [Π. τινὶ βασιλείαν, κράτος, δυναστείαν et similia, ap. Herodot. 1, 129; 3, 81, Polyb. 2, 11, 17 : 2, 36, 3 ; 4, 81, 4 ; 15, 8, 2, Diog. L. 5, 78.] Item et πίστιν, ἀξίωμα, ὄγκον, [μέγεθος,] κλέος, δόξαν, [δύναμιν, τιμήν, et alia] alicui περιτίθεμεν, quum iis eum veluti vestimus, s. ea ei veluti circumdamus et circumponimus. [Isocr. p. 265, B : Τὴν δύναμιν αὐτοῖς περιθεὶς τὴν αὐτήν· 42, C : Τοῖς μικροῖς μέγεθος περιθεῖναι.] Æschin. De male gesta legat. : Κἂν εἰ ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, q. d. Auctoritate amictos, eis circumposita. Plut. Solone [c. 22] : Ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, Effecit ut in honore et pretio haberentur. [Æschin. p. 87, 40.] Pericle [c. 4], Περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ, Qui fastu eum amicivit, effecit ut fastuosior esset. Herodian. 5, [1, 11] : Ἡ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀρετὴ ἰδίαν ἑκάστῳ δόξαν περιτίθησι, Propria quemque amicit gloria, i. e. Propriam cuique gloriam conciliat. Quomodo et Thuc. 4, p. 150 [c. 87] : Ξυμπάσῃ τῇ πόλει τὸ κάλλιστον ὄνομα περιθεῖναι. At Chrysost. : Πονηρὰν αὐτῷ περιθεὶς δόξαν· ut rursum Thuc. [6, 89] : Περιέθετέ μοι ἀτιμίαν, Ignominiam mihi conciliastis et inussistis. [Isocr. De antid. p. 462 ed. Bekk. : Δόξαν ἐνίοις τὴν ἐναντίαν τῆς προσηκούσης περιέθηκεν. Antiphon p. 118, 3 : Ἀκούσιον τῷ παθόντι περιθεὶς τὴν συμφοράν.] Ex Hermog. autem [immo Herodoto 3, 142], περιτίθημι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῖν, pro Libertatem vobis restituo. [Cum accus. personæ et dativo rei Diog. L. 6, 33 : Ὡς αὐτοὺς ὕβρει περιέθηκε.] || Alicubi redditur etiam Tribuo, Attribuo. Aristot. Polit. 8, 6 : Περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην, Minervæ scientiam attribuimus. Itidemque ex Epigr. affertur περιτίθημί σοι κλέος, pro ἀπονέμω, Attribuo. Gaza certe περιτεθεικότες ἡμεῖς dixit pro eo, quod Cic. Tribuimus, De senect. : Omnem autem sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni.

|| Pass. [med.] Περιτίθεμαι, Circumponor, Circumvestior, Circumponitur mihi, Circumpono mihi, Induo. [Hesych. : Περιτίθεται, περιβάλλεται. Hom. Il. Τ, 381 : Περὶ δὲ τρυφάλειαν ... κρατὶ θέτο· Od. Β, 3, Δ, 308, et Υ, 125 : Περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ. Eurip. Med. 984 : Στέφανον περιθέσθαι. Plato Rep. 2, p. 360, B : Εἰ τὸν δακτύλιον ὁ δίκαιος περιθεῖτο· Criton. p. 53, D : Σκευήν τινα περιθέμενος.] Herodian. 1, [16, 7] de calendis Januariis : Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Insignem et annuam prætextam induunt. Id. 6, [2, 20] : Περιθέμενος τὸ διάδημα, Circumposito sibi diademate, etiam Imposito sibi diademate. Itidem Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται, Alius pedibus ocreas circumdat, capiti galeam, lumbis baltheum. Et ap. Xen. [Cyrop. 2, 4, 6] : Περιθέμενος στρεπτόν, Qui torquem collo suo circumdedit, Torquatus. Et Aristoph. [Thesm. 381] ap. Suid. : Περιθοῦ νῦν τόνδε πρότερον πρὶν λέγειν, Hanc tuo capiti circumda coronam, priusquam dicere incipias, Hac corona caput cinge. Subauditur enim accus. στέφανον : ut idem Suid. tradit, qui etiam addit, moris fuisse ut οἱ λέγοντες prius coronarentur, s. corona sibi redimirent tempora. Addit præterea, pro περίθου communi lingua dici ἐπίθου, Impone tibi : ut et in illo Herodiani διάδημα περιθέμενος dictum est pro ἐπιθέμενος : et in illo Aristot., Περιτίθεται κράνος, pro ἐπιτίθεται, Imponit sibi. [Lucian. Tim. c. 27 : Προσωπεῖον περιθέμενος.] Περιεθήκατο Hesych. pro περιεθήκατο dici tradit.

Περιτίλλω, Circumcirca vello. [Aristoph. Eq. 372 : Τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ· ubi cod. Rav. παρατιλῶ.] Unde partic. pass. περιτετιλμένος, quod tamen ex Luciano [Merc. cond. c. 33, Gall. c. 23] affertur pro simpliciter Vulsus. Exp. etiam Revello; affertur que et περιτῖλαι pro Decerpsisse, [ex Herodoto 3, 32 : Φασὶ θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτῖλαι· et mox, Περιτιλμένη ἡ θρίδαξ, cui opponitur δασεῖα ἐοῦσα. Schweigh.]

[Περιτιμάω, Valde honoro. Orac. Sibyll. 5, p. 603 : Ἀλλά σε κυδάλιμοι παῖδες περιτιμήσουσι.]

[Περιτιμήεις, εσσα, εν, Valde honoratus. Hom. H. in Apoll. 65 : Ὧδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.]

[Περιτινάσσω, Undique concutio s. quatio. Δονηθέξας per περιτινάξας et περιστρέψας exp. Etym. M. p. 281, 22.]

Περίτιος, ὁ, a Macedonibus dicitur Mensis ille, qui ab Ægyptiis Mechir, a Romanis Februarius appellatur, in acerrimum hyemis tempus incidens, inquit Hieron. Comm. in Zach. 1. Idem Suid. tradit et alii, [quorum locos v. ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 356. Περετίου in inscr. Tralliana ap. Bœckh. vol. 2, p. 1123 extr. Περιτίῳ ap. Joseph. A. J. 8, 5, 3, in edd. vett. G. D. Περιτίου in inscr. memorata a Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 684. De eod. mense conf. Jo. Chrys. t. 2, p. 427, B, Halma *Diss. sur les mois Mac.* præfixa ed. Hypoth. Ptol. p. 4, 6, 11 sqq. et Ideler. *Handb. der Chron.* vol. 1, p. 393. Hase. || Hesych. : Περιτίτια καὶ περίτιος· περίτιος μὲν οἱ φύλακες, Περιτίτια δὲ Μακεδονικὴ ἑορτή· ubi series literarum Is. Vossii commendat conjecturam Περίτια : nam gl. inter Περὶ τὴν λέξιν et Περιτίθεται collocata est.]

[Περιτιταίνω, Circum extendo. Hom. Il. Ν, 534 : Περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας.]

Περιτιτραίνω, [s. Περιτιτράω,] Circumforo, Circumquaque perterebro et pertundo. [Oribas. p. 97, 15 ed. Cocch. : Μόνη ἡ ῥαφὴ περιτιτράσθω καὶ ἐκκοπτέσθω. Et 17 : Ὀστέου περιτετρημένου.]

[Περιτιτρώσκω, Saucio. Theodor. Prodr. in Notit. mss. vol. 8, p. 185 : Ὀνειδείοις ἐπέσσιν ἦτορ ἐμὸν περιτρώσας. Sic Plautus *cor sauciare* dixit.]

Περιτίω, Vehementer honoro et colo. [Apoll. Rh. 3, 74 : Τῷ νύ μοι ἔλλεκτον περιτίεται. Sic a quibusdam acceptum ap. Hom. Il. Θ, 161 : Περὶ μέν σε τίον Δαναοί, ubi rectius alii πέρι adverbialiter positum scripserunt. Conf. quæ s. v. Περὶ dicta sunt. Hesychio pro Περίτισαν ἐτίμησαν Musurus contra seriem intulit Περίτισαν, non animadverso grammatici errore qui περίτισαν pro περίτισαν accepit : cujusmodi errorum exempla plurima sunt ap. Hesych. G. Dind.]

[Περιτμήγω, forma epica pro περιτέμνω, ab Passovio posita nullo addito exemplo.]

[Περίτμημα, τὸ, Segmentum. Περιτμήματα δερμάτων ap. Hesych. s. v. Κόλλα, Mœrin p. 305. Marc. Anton. 8, 50. Translate Plato Hipp. maj. p. 304, A : Κνίσματά τοί ἐστι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων. « Item p. 100. » Kall. Joseph. Ant. J. 3, 7, 4 : Χιτὼν οὐκ ἐκ δυοῖν π.· et ib. 5 : Π. σπιθαμῆς τὸ μέγεθος. Epiphan. t. 1, p. 251, D : Τὸ π. τῆς ἄνω ὀγδοάδος. Hippiatr. p. 52, 31 : Ἔκτεμε· εἶτα χρῖσον τὸ π., Acceptum sectione vulnus. Hase.]

Περιτομεύς, έως, ὁ, Is qui circumcidit, Scalper excisorius, Instrumentum quo ἐν περιτομῇ utimur. Dicitur de Scalpro sutorio quo coria περιτέμνονται, quod σμίλην alio nomine vocant. Pollux 7, [83] recensens σκυτοτόμων ἐργαλεῖα quædam : Τὰ δὲ ἐργαλεῖα αὐτῶν, σμίλη, καὶ περιτομεύς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ περιτέμνειν. [Id. 10, 141. Zonar. p. 1529 : Π. ἡ σμίλη. G. D. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 46, 7 Gaisf. : Ὁ μὲν σκυτοτόμος ἐπιδείκνυσιν ὅπως δεῖ τὸν π. κατέχειν. Hase.] Item et Putatorius culter, quo περιτέμνονται οἱ ἀκρέμονες, potest περιτομεὺς nominari.

Περιτομή, ἡ, Circumcisio, Circumcisura, ut Plin. loquitur. [Philonis Περὶ περιτομῆς libellus est vol. 2, p. 210—212.] Ad Coloss. 3, [11] : Ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία. Et alibi passim οἱ ἐκ περιτομῆς, i. e. οἱ περιτεμνόμενοι, Judæi sc. Ii enim secundum pactum cum Abrahamo ipsorum progenitore initum, circumcidebantur. Herodot. vero [2, 104] et Ægyptios circumcidi solere tradit. Metaph. autem in Ep. ad Rom. 2, [29] : Περιτομὴ καρδίας. [V. quæ de proprio et figurato voc. usu collegit Suicer.]

[Περιτόμιος, ὁ, ἡ, Resectus. Anast. Sin. Hodeg. p. 282, 3 : Π. σάρκα. Hase.]

Περιτομίς, ίδος, ἡ, Pars quædam navis, Hesych. [|| Vitiose pro περιτονίς, quod v.]

[Περίτομος, ὁ, ἡ. Περίτομοι, Recutiti, Gl. || Omni ex parte abscissus, Præruptus. Ὄρος π. Polyb. 1, 56, 4. Λόφος ὑψηλὸς καὶ π. Dionys. A. R. 5, 19. « Quint. Sm. 5, 19 (?). » Schneid.]

[Περιτόναιον, Περιτόναιος. V. Περιτόνειος.]

Περιτόνειος, sive Περιτόνιος, aut Περιτόναιος, ον, Circumtentus, Obtentus. Περιτόνειος χιτὼν s. περιτόνειος ὑμὴν aut περιτόναιον σκέπασμα, vel simpliciter περιτόναιον aut περιτόνειον, dicitur Membrana s. Tunica. (utramque enim sortitur appellationem; sed membrana quidem ab essentia, tunica vero ab usu nuncupatur,) totum ventrem infernum continens. Huic enim toti περιτείνεται, h. e. circumtenditur; unde et nomen habet. Oritur præcipue a ligamentis spondylorum qui sunt ad lumbos, ibique crassissima est, et superne viris, inferne mulieribus crassior ac robustior. Omnibus autem ventris inferni partibus tunicam largitur, et eam quidem qua crassior est, crassiorem, tanquam apophysin quandam phrenibus, hepati, folliculo fellis, qua parte non tegitur hepate, lieni, ventriculo, intestinis, vesicæ, utero, renibus, ureteribus, venæ cavæ et arteriæ magnæ descendentibus, et vasis ab utraque spermaticis. Eadem quoque duplata epiploon et mesaræon, ramos portæ venæ utrimque colligat. Quin etiam parti costarum notharum et musculorum epigastrii, præcipue transversorum, tum carni tum aponeurosi subtenditur. Hæc Gorr. [V. Galen. vol. 4, p. 134, 135, 377; vol. 10, p. 139.] Itidem et Pollux [2, 212] : Ὁ δ' ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἔντερα συνέζωκε χιτών, περιτόναιον καλεῖται. Alibi vero [ib. 224] ita describit : Καλεῖται δέ τις καὶ περιτόναιος ὑμήν, παντὶ τῷ ὑπογαστρίῳ συμπεφυκὼς καὶ περιειληφὼς κοιλίαν καὶ ἔντερα, καὶ πάντα τὸν ἀπὸ διαφράγματος τόπον μέχρι ἐπισείου. [Hesych. : Περιτόναιον ... καὶ τὸ δέρτρον. Recte corrigitur δέρτρον, quod Hesych. ipse inter alia per περιτόναιον explicat.] Corn. Cels. 4, 1 : Ipsa autem ilia inter coxas et pubem imo ventre posita sunt, a quibus ac pube abdomen sursumversus ad præcordia pervenit, ab exteriore parte, evidenti cute, ab interiore, lævi membrana inclusum, quæ omento jungitur, περιτόναιος autem a Græcis nominatur. In Hippiatr. : Ὅθεν συμβαίνει ῥῆξιν γίνεσθαι τοῦ περιτονίου κατὰ τοὺς κρεμαστῆρας τῶν ὄρχεων. [Hippocr. p. 1215, G : Σφόδρα συνεπληρώθη καὶ ὄσχεον καὶ σκέλεα καὶ περιτόναια.] || In navi vero περιτόναιον dicitur Quod ex superiori parte latera et veluti parietes navis utrimque continet, τὸ συνέχον ἄνωθεν ἑκατέρους τοὺς τοίχους, Pollux 1, [92]; qui alibi [ib. 89] scribit περιτόναια vocari τὰ περὶ τὴν πρύμναν προέχοντα ξύλα. Hesych. quoque Partem esse navis annotat, ap. quem scribitur περιτόνεον. [Περιτόναιά τε καὶ σανίδας ap. Epiphan. vol. 1, p. 508, B. Scrib. περιτόναια. || Περίτονον, τὸ, ap. Eustath. p. 1533, 41 : Ἔστι δὲ ἀπηχανὶς ἡ καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται, ἣ ὅπερ κοινῶς περίτονον λέγεται παρὰ τὸ ἐκεῖσε τείνεσθαι. || Περιτόνιον, incertum qua signif., ap. Heliodor. De machin. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, 468 : Ὥσπερ κοχλίας διὰ τοῦ περιτονίου ἢ τῆς περιαγωγίδος στρεφόμενος.]

[Περιτονία, ἡ, Circumtensio, Extensio, Porrectio. Oribas. p. 325 ed. Matth. : Τὸ στόρειν μετὰ τῆς π. καὶ συστέλλειν τῇ στύψει τὰ ἀγγεῖα· ubi quum præcesserit περιτενές, Matthæius περιτενείας scribendum esse conjecit.]

[Περιτόνιον, Περίτονον. V. Περιτόνειος.]

[Περίτονος, ὁ, ἡ, Circumtensus. Dionys. A. R. 4, 58 : Ἀσπὶς ξυλίνη βύρσῃ βοείᾳ περίτονος.]

Περιτοξεύω, Sagittis undique configo. Aristoph. [Ach. 712. Aristid. vol. 1, p. 125.]

[Περιτορεύω. Περιτορεύεσθαι res verbis dicitur, Quum idonea concinnitate et brevitate ita enuntiatur, ut rotunda et concisa et teres elocutio fiat. Synonyma sunt συγκροτεῖσθαι et συστέλλεσθαι. Dionys. De vi Dem. 21, p. 1020. Vide Συγκροτέω, Τορεύω. Idem Isocratem et Plat. ait γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέρειν λόγους, 1. c. 51, p. 1112. Ernest. Lex. rhet.]

Περιτορνεύω, itidem Detorno Torno facio, rotundo, rotundum efficio, Circumscribo circulo, ut τορνόω. [Plato Timæo p. 73, E : Περὶ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαῖραν περιετόρνευσεν ὀστείνην· 69, C : Θνητὸν σῶμα αὐτῇ περιετόρνευσαν.]

[Περίτρανος, ὁ, ἡ, Perspicuus, Disertus. Porphyr. ad Ptolem. Harm. p. 195, 21 : Σαφὴς καὶ π. Antig. Car. c. 51 : Καλλίμαχος ... περίτρανος εἶναι βουλόμενος. Plut. De puer. educ. p. 4, A : Ἑλληνικὰ καὶ π. λαλεῖν. Κομψὸν per π. exp. Suidas. « Π. γλῶττα Synes. p. 15, B. Const. Manass. Chron. 2334, σάλπιγξ. » Boiss. || Adv. Περιτράνως. Marc. Anton. 8, 30 : Μὴ π. ὑγιεῖ λόγῳ χρώμενος. Στωμύλλεσθαι per π. λέγειν exp. Etym. M. p. 729. 31.]

[Περιτραυλίζω, Circumbalbutio. Eustath. Opusc. p. 320 extr., figurate de epistola ab imperatore accepta : Χελιδὼν οὔτε στωμύλα κωτίλλουσα, ἀλλ' οὐδὲ μὴν τὸν Τηρέα περιτραυλίζουσα.]

Περιτραχήλιος, ὁ, ἡ, Qui collo circumdatur, Collum cingens s. circumdans, ὁ περὶ τὸν τράχηλον : ut [π. δεσμὸς ap. Hesych. s. v. Κλοιός, et] περιτραχήλιος κόσμος [Sic περιδέρραιον exp. Etym. M. p. 662, 45] : qualia sunt monilia, torques, et alia ornamenta collaria. Quæ et περιτραχήλια dicuntur, ut περιδέραια. [Mœris p. 326 : Περιδέρραια Ἀττικοί, περιτραχήλια Ἕλληνες. Id. p. 289 : Ὅρμος Ἀττικοί, περιτραχήλιος Ἕλληνες· ubi recte corrigi videtur περιτραχήλιον. Plut. V. Alex. c. 32 : Συνέρραπτο αὐτῷ περιτραχήλιον ὁμοίως σιδηροῦν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 409, D : Ὁ τὴν δέρην περιβάλλων τοῖς π. Adj. id. ib. p. 508, B : Ἐκ μεταφορᾶς δὲ διὰ τοῦ σχήματος ὁ π. κόσμος ὅρμος λέγεται. Hase. « Περιτραχήλιον in Gl. Armaturæ militaris species, qua collum munitur. Leo Tact. 5, 4 : Π. σιδηρᾶ et mox π. ἵππων. Const. Tact. p. 11; Mauric. Strateg. 1, 2. || Stola sacerdotalis. German. Patr. in Theor. eccles. p. 150 : Τὸ δὲ π. ἐστι τὸ φακιόλιον, μεθ' οὗ ἐπεφέρετο ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως δεδεμένος καὶ συρόμενος ἐπὶ τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ ὁ Χριστὸς ἐν τῷ πάθει αὐτοῦ ἀπαγχόμενος. Maxim. Cytherensis in Synaxar. 20 Febr. : Τὸ ἱερὸν π. » Ducang.]

[Περιτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui circa collum est. Hesych. : Βραγχιὰ· ὁ π. ἀλγηδών. Nisi περὶ τράχηλον scripsit. G. D. Incert. De cibis p. 265, 5 : Τὰ περιτράχηλα τῶν χοιρίων, ubi tamen ex codd. et Aetio 2, 241 emendat Ermerins, Τὰ περὶ τὰ χείλη μόρια. Hase.]

[Περιτραχής, ὁ, ἡ, Circumcirca asper. Forma Ion. Numen. ap. Athen. 7, p. 315, B : Ὀρφὸν περιτρηχέα.]

[Περιτραχύνω, Asperum reddo. Phot. Bibl. cod. 138, p. 98, 3 : Τρανῶς ἀπαγγέλλων ἃ περιτραχύνων καὶ συστρέφων συνθλίβων τε ... ἐκεῖνος μόλις συνέταττε. Jac. Greg. Nyss. t. 2, p. 775, B : Περιτραχύνειν τὸν βίον. Id. ib. p. 588, D : Περιτραχύνεται τῆς λίμνης ἡ ἐπιφάνεια. Hase.]

Περιτρέμω, Circumtremo, ut Lucr. Ex Greg. Naz. [Jo. Chrys. t. 3, p. 759, A : Περιτρέμειν ἡμῶν τῆς σωτηρίας. Cum dat. id. t. 10, p. 839, B : Μητέρα περιτρέμουσαν τοῖς παιδίοις. Basil. t. 1, p. 120, A : Πολυστεφάνων π. Hase.]

[Περιτρεπτικῶς, Circumagendo. Περιτροπάδην per π. exp. schol. Apoll. Rh. 2, 143.]

Περιτρέπω, Circumago, et interdum Circumactu everto et percello. [Phot. p. 418, 4 : Περὶ κάτω τραπέσθαι· ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω, συνήθως λέγουσι. Glossa haud dubie ex comico aliquo poeta excerpta. Strattis ap. Athen. 11, p. 467, E : Δεῖνος περὶ κάτω τετραμμένος. Plut. Mor. p. 831, D : Ἐπεὶ περιτραπεὶς καὶ βυθισθεὶς (Ὀδυσσεὺς) μόλις ἀνέσχε τῆς ἐσθῆτος γενομένης διαβρόχου.] Lucian. [Char. c. 7] : Χειμὼν δὲ καὶ γνόφος ἐμπεσών, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν. Greg. Naz. : Ὥσπερ οἱ τοὺς ἵππους τοὺς ῥυτῆρσιν ἀθρόως μεθέλκοντες φερομένους, καὶ τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ τιναγμοῦ περιτρέποντες, Inopinata et violenta freni excussione resupinantes, retrorsumque agentes. [Synes. p. 9, D : Οὐ μήποτε περιτρέψῃ χειμὼν τῆς κρηπῖδος ἐχόμενον (τὸ ἄγαλμα). Everto. Plato Phædon. p. 95, B : Μή τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα λέγεσθαι. Lucian. Jov. trag. c. 49 : Τὸ τῆς νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι. Aristid. vol. 2, p. 207 extr. : Περιέτρεψεν ἅπασας αὐτῷ τὰς ἐλπίδας. Tragicus ap. Stob. Flor. 105, 51 : Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει, ὃ περιέτρεψεν ὁ χρόνος τις ἢ φθόνος. De hoste

prosternendo Plut. V. Marcelli c. 7: Τῷ δόρατι διακόψας τὸν θώρακα... ζῶντα μὲν αὐτὸν περιέτρεψε, δευτέραν δὲ καὶ τρίτην πληγὴν ἐνθεὶς εὐθὺς ἀπέκτεινε. Dionys. A. R. 5, 24: Τῶν ὁμόσε χωρούντων οὓς μὲν τῷ ξίφει παίων, οὓς δὲ τῷ θυρεῷ περιτρέπων· ubi olim προτρέπων, quod correctum ex cod. Vat.] At vero Act. 26, [24]: Μαίνῃ, Παῦλε, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, Insanis, Paule, multæ te literæ ex sana mente ad insaniam redigunt, Bud. p. 424; ubi tradit περιτρέπειν i. esse q. σφάλλειν, In errorem inducere et impellere: itidemque περιτρέπεσθαι esse σφάλλεσθαι. Quod etiam, inquit, dicitur, quum hominis consilium in diversum agitur, vel in bonam vel in malam partem, ut si quis cæcum recta ingredientem in deverticulum flectat, vel retrorsum convertat, vel versa vice aberrantem in rectam viam itionemque reponat. Quo certe modo in Axiocho legimus [p. 370, A]: Νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτόν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Te ipsum fallis et in errorem inducis, Te laqueis implicas. [Synes. p. 15, D: Περιτρέπει (ἡ εὐτυχία) τὸν ἀναθέμενον, ἣν μὴ πάνυ ῥωμαλέος ὢν τύχῃ. Περιτρέπεται per ἰλιγγιᾷ exp. Hesych. || Verto (in contrarium, vel in deterius). Plut. Mor. p. 1036, F: Εἰς ὄνειδος αὐτῶν ὁ λόγος περιτέτραπται. Euseb. ap. Stob. Flor. 4, 100: Ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς προτέρης δόξης περιτρέψαι εἰς τοὐναντίον. Schol. Philostr. Her. p. 411 ed. Boiss.: Ὅπερ ἔχεις ἀγαθὸν εἰς κακὸν περιτρέπων· ubi editor παρατρέπων conjecit.] Pro Verto accipitur eo etiam modo, quo Latini dicunt Vertere in melius. Aristid. [vol. 1, p. 112]: Πειρωμένη πᾶσι περιτρέπειν τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Lucian. [De lapsu sal. c. 15]: Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα εἰς ἄλλο αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθεν, Felicius cessit et in diversum quam institueram, Quod res male cœpta bene vertit, Bud. [Cum accus. personæ Joseph. A. J. 9, 4, 4, p. 401, 46: Ταῦτα τοὺς παρόντας εἰς χαρὰν περιέτρεψε. Seq. infin. Plato Crat. p. 418, B: Ἡ νέα φωνὴ ἡμῖν... καὶ τοὐναντίον περιέτρεψε μηνύειν τὸ δέον καὶ τὸ ζημιῶδες, Ita immutat ut indicet... || Converto, Confero. Lysias p. 104, 26: Ὑμεῖς οὖν μὴ βούλεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν ταύτην περιτρέψαι· ubi cod. optimus Laur. παρατρέψαι. Cum dat. Aristid. vol. 2, p. 420: Τὰς γυναῖκας μιμούμενοι, ἅς φασιν, ἐπειδὰν αὐταὶ μηδὲν ὦν δεῖ τῇ γνώμῃ ποιῶσι, τοῖς ἀνδράσι περιτρέπειν τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἁμαρτήματα καὶ κακά. || Vito, Declino, i. q. περιίσταμαι. Simonid. ap. Stob. Flor. 73, 61, 58: Ἡ δοῦλ' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει. Lectio suspecta. Περιτρέμει Schneidewinus, παρεκτρέπει vel παρατρέπει Kœlerus.] Neutraliter quoque accipitur pro Circumvertor. Hesiod. Theog. [58]: Περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Tempora circumacta sunt. Sic περιτροπέων ἐνιαυτὸς Homero [Il. B, 295] est Annus vertens, i. e. Annus iterum iniens circumverso sole ad id signum ex quo fuerat egressus. [V. Περιτροπέω.]

Περιτρέφω, Circum conglacio et concrescere facio, a τρέφω significante πήγνυμι. Unde Hom. Od. Ξ, [477]: Αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρή, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, i. e. περιεπήσσετο, ut Hesych. exp.; qui et τροφαλίδα scribit ab illo eod. τρέφω dici τὸ πεπηγμένον. [Imitatur Quint. Sm. 10, 415. Κρύσταλλος νηὶ κατὰ ῥόον φερομένῃ περιτραφείς ap. Ælian. N. A. 14, 26.] Similiter Herodian. legit περιτρέφεται pro περιστρέφεται ap. eund. poetam sub finem l. Il. E, ubi vulg. editt. habent, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι. Legit inquam ibi περιτρέφεται, quam scripturam Eust. approbat, ut πάνυ ὀρθήν. [Περιστρέφεται in exemplari suo legit Galen., quem v. vol. 8, p. 801, ubi per περιπήγνυται explicatur. Apoll. Rh. 2, 738: Αὐτμὴ πηγυλίς... ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην. Marc. Antonin. 7, 68: Κἂν τὰ θηρία διασπᾷ τὰ μελύδρια τοῦ περιτεθραμμένου τούτου φυράματος, i. e. Circum compacti. Id. 12, 1: Αἰσθήσεις τοῦ περιτεθραμμένου σοι σαρκιδίου. G. D. Galen. vol. 2, p. 504, 3: Περιτρεφομένην ἑαυτοῖς ἔχοντες ἁπαλὴν σάρκα. Hase. Περιτέτροφεν vitiose scriptum pro περιδέδρομα v. s. Περιτρέχω.]

Περιτρέχω, Circumcurro, ut Quintil. [Inst. 2, 21, 7], i. e. Cursu obeo, Currendo circumeo. [Theognis 505: Οἰνοβαρέω... τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ubi Brunck. com-

A paravit Juvenal. 6, 304: Totum vertigine tectum ambulat. Herodot. 8, 128: Τὸν δὲ βληθέντα περιέδραμε ὅμιλος.] Unde fut. περιθρέξομαι, Aristoph. Ran. [194]: Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων; Cursu paludem obibis cito? [Id. Vesp. 138: Οὐ περιθρέξεται σφῶν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;] Sic Athen. 5, [p. 208, B]: Ἄτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἑξαπήχεις. [Plato Symp. p. 173, A: Πρὸ τοῦ περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι. Cum dat. Xenoph. Eph. 1, 13: Περιτρέχουσι τῷ κορύμβῳ τῷ πειρατῇ· quod merito suspectum fuit criticis, qui παρατρέχουσι vel προστρέχουσι conjecerunt. || Circumvenio, i. e. Decipio, ut περιέρχομαι. Aristoph. Eq. 56: Πανουργότατά πως περιδραμών. || Revolvor, Redeo. Plato Theæt. p. 200, C: Εἰς ταὐτὸν περιτρέχων. Clitoph. p. 410, A: Περιδεδράμηκεν εἰς ταὐτὸν ὁ λόγος τοῖς πρώτοις.] Item περιτρέχοντα ex Plat. Theæt. [p. 207, A] pro Obversantia et communia, ut et ἡ περιτρέχουσα ἑταιρεία ex Ejusd. Epist. 7, [p. 333, E] affertur pro Vulgaris amicitia. Fueritque hic ὁ περιτρέχων idem qui ὁ περιτυχών. [Περιτρέχοντα ὀνόματα, Verba

B vulgaria, trita, obvia. Dionys. Jud. Dinarch. c. 2, p. 633: Ὀνόματα μόνον κοινὰ καὶ περιτρέχοντα ἐσπούδασε. Ernest. Lex. rhet. Aristid. vol. 2, p. 360: Ὄνομα ἐμφερόμενον καὶ περιτρέχον. Plut. Mor. p. 67, E: Περίβολον καὶ π. ὑγρότητα, i. e. Vulgarem, non elegantem medicorum et peritorum, sed circumforaneorum. At in Eunapii Liban. p. 133 (98 Boiss.): Καὶ ἡ κορυφὴ τῆς περιτρέχει πανταχοῦ διακονουμένης τοῖς λόγοις, legendum ἐπιτρέχει. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 617. Quintil. Inst. 2, 21, 7: « Rhetoricen artem circumcurrentem vocaverunt, quod in omni materia diceret. » Schneid.] Περιδέδρομα, Circumcurri [Nonn. Dion. 1, 345: Κρονίδης... περιδέδρομεν ἄζυγα κούρην καὶ μελέων ἔψαυσεν]: interdum et Ambeo: a περιδρέμω: pro quo usurpatur περιτρέχω. [Theocr. Epigr. 4, 5: Ἕρκος δ' ἐνθ' ἱερὸν περιδέδρομεν. Dionys. Per. 41: Οὕτως Ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν. Apoll. Rh. 3, 676: Ἤ νύ τε θευμορίῃ περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος. Nicand. Th. 503: Τῆς μὲν ἁμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαίτη: pro quo v. 542 legitur, Τῆς καὶ ἀκανθοβόλος μὲν ἀεὶ περιτέτροφε (περιτέτραφε cod. Gott. cum gl. περίκειται)

C χαίτη, quod Eutecnius exp. φύλλα περιβεβλημένα καὶ περικείμενα. Et alia structura 631: Ἄγρει μὲν... βάμνον... ἐρεπομένην, ἀργῆτι δ' ἀεὶ περιτέτροφεν ἄνθει et 295: Κραδίην δὲ κακὸν περιτέτροφεν ἄλγος. Quibus locis omnibus περιδέδρομα restituendum videtur.]

[Περιτρέω, Circum aufugio. Hom. Il. Λ, 676: Λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.]

[Περίτρημα, τό, i. q. s. Philo Belop. p. 72, 9. Hase.]

[Περίτρησις, εως, ἡ, q. d. Circumterebratio. Oribas. p. 97, 18 ed. Cocch.]

Περίτρητος, ὁ, ἡ, Circumquaque pertusus s. terebratus. Vitruv. 1, 2: Aut etiam embatere ballistæ foramine, quod Græci περίτρητον vocitant. Id. 10, 17: Quum ergo foraminis magnitudo fuerit instituta, describatur scutula, quæ Græce περίτρητος [recte περίτρητον corrigitur] appellatur. Quæ scutula, inquit Turn. Advers. 2, 5, est in summo et imo capitulo, dextra et sinistra: atque inde nomen habet Græcum, quod multis locis pertusa et perterebrata est. Itaque et

D perinfirma est, sed laminis ferreis et regulis et clavis confixa continetur firmaturque. In ea est foramen quo tenduntur τόνοι, i. e. Nervi, qui brachia ballistarum continent. Insunt et foramina quibus induuntur cardines. [Hero in Mathem. vett. p. 134: Περὶ τὸ π. 135: Τὰ κάτω π. 136: Τοὺς ἄνω π.]

[Περιτρηχής. V. Περιτραχής.]

Περιτριβής, ὁ, ἡ, affertur pro Obtritus, Pertritus, Attritus. [Damochar. Anth. Pal. 6, 63: Ἔνθα περιτριβέων ὀξὺ χάραγμα πίλων. Attritus labore, Apoll. Rh. 1, 1176: Περιτριβέας χεῖρας.]

Περιτρίβω, Circumcirca tero, frico, Obtero. [Eustath. p. 1327, 12: Τῷ δεξιῷ γόνατι περιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος.] Redditur et Contundo: item Detero. [Aristot. H. A. 9, 40, p. 627, 13: Αἱ μακραὶ (μέλιτται)... ἔχουσι τὰ πτερὰ περιτετριμμένα. Lycophr. 790: Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβείς, quod gl. exp. περιμαλαχθείς, συντριβείς. Philostr. Her. p. 673: Περιτρίψας αὐτὸ (τὸ ἄγαλμα) ὁ χρόνος· ubi libri plures περιτρέψας, quod exp. schol. ποιήσας αὐτὸ κλιθῆναι, ἀπο-

κλιθῆναι. Alterum, quod apte dictum est de statua salutantium manibus detrita, recte præfert Boisson. (p. 372), collata p. 797, ubi de statuis Nymphæi: Τὰ μὲν περιτέτριπται ὑπὸ τοῦ χρόνου et p. 62: Τοῦτό σημεῖον εἶναι αὐτῷ κοῖλον καὶ οὕτω περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου, ubi Olear. male edidit παρατετριμμένον. Hesych.: Περιτριβομένων, περιτομένων (?).]

[Περιτρίζω, Circumstrideo. Quint. Sm. 12, 431: Δεινὸν... τρύζεις περιτετριγυῖα 14, 265: Περιτρίζουσι (περιτρύζουσι edd. vett.) δὲ μακρὰ ἄρμενα. Greg. Naz. vol. 1, p. 404, D: Ἡ μήτηρ... ὡς νεοσσοὺς ὄρνις ὄρθιος προσεπτῶσα... περιέπτατο, περιέτριζεν. Scrib. περιέτριζεν. G. D. Planud. Ovid. Metam. 12, 528. Boiss.]

Περίτριμμα, τό, de Homine qui rei alicujus tractatione velut attritus est, Qui ætatem aliqua in re trivit, ideoque in ea exercitatus est. Quintil., Attrita quotidiano actu forensia ingenia. [Pollux 5, 144, 162; 6, 183.] Aristoph. Nub. [447]: Ψευδῶν ξυγκολλητής, εὑρεσιεπής, περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον. Quo sensu τρίμμα alibi dicit, et τρύμη, ut infra docebo. [Κρόταλον per περίτριμμα exp. Hesych. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 59, 32: Περίτριμμα πραγμάτων· οἷον

B τετριμμένον ἱκανῶς πράγμασιν.] Itidem Dem. [p. 269, 19]: Εἰ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς, Sycophanta forensibus versutiis velut attritus, τρίμμα per totam suam vitam in foro versatum, Sycophanta qui totam in foro ætatem contrivit. [V. Lex. rhet. p. 228, 18. G. D. Ex Demosthene Philo vol. 2, p. 576, 4: Δούλῳ, σπερμολόγῳ, π. Pallad. Vita Chrys. p. 49, 6: Συρίσκῳ, π. Hase. Περίτριμμα per τετριμμένον exp. Hesych., cujus gl. addendum τῆς ἀγορᾶς, quæ verba glossæ Περίτροπος illata sunt ab librario. Quod vidit Valesius.]

[Περίτριπτος, ὁ, ἡ, Obtritus, Detritus. Π. κέλευθος, orac. ap. schol. Eurip. Phœn. 641. Kall.]

[Περιτριχόω. Περιτετριχωμένον lectio vitiosa ap. Pollux. 4, 192, ubi recte cod. περὶ τὰ τετριχωμένα. G. D. Macar. Hom. p. 298, 5: Περιτετρέχωνται καὶ περιπέφρακται. Interpr., Intricata est. Hase.]

C [Περίτριψις, εως, ἡ, Frictio. Schol. Nicandri Al. 256: Ἀνεμιγνύμενον τῇ περιτρίψει (in stomacho). Wakef.]

Περιτρομέω, vel Περιτρομέομαι, Tremo circa. Hom. Od. Σ, 77: Σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι, Carnes tremebant circa membra. Legitur tamen et περὶ τρομέοντο disjunctim. [Quint. Sm. 3, 182: Ὡς ὅτε θῆρα ὀρεσκῷον... μῆλα περιτρομέουσι· et 3, 364.]

Περίτρομος, ὁ, ἡ, Circumtremens, Undique tremefactus. [Tremebundus, Gl.] Nisi potius is est usus præp. περί, qui in περίφοβος et περιδεής. [Oppian. Hal. 2, 309. Wakef. Proprie Greg. Naz. p. 195, 66 Dronk.: Ἐξ ὑδάτων... μαρμαρυγῇ, τοίχοισι π. Hase.] || Inde autem adv. Περιτρόμως, ut, Περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην, ex Phalar. [Ep. 7, p. 38] affertur pro Reformido supplicium.

Περιτροπάδην, Circumagendo. Apoll. Arg. 2, [143]: Ἠὺς δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο Ἥρωες, schol. περιτρέποντες, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες.

Περιτροπάω, poetice dicitur pro περιτρέπω. Unde et particip. Περιτροπάοντες (pro περιτροπῶντες, ut

D ὁρόωντες pro ὁρῶντες), quod Hesych. exp. περιχωροῦντες, Circumeuntes, Obeuntes. Ubi nota neutralem hujus verbi usum, sicut in περιτροπέων ἐνιαυτός, pro περιτρεπόμενος, περιερχόμενος. [HSt. post ea quæ s. v. Παρατρ. posuimus:] Sicut autem eo in loco παρατροπέων dicitur pro παρατροπάων, ita et περιτροπέων pro περιτροπάων, Circumvertens. Hom. Il. B, [295]: Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι, Nobis hic manentibus nonus jam circumvertitur annus, s. περιτέλλεται, ut alibi loquitur. Virg. dicit, Interea magnum sol circumvolvitur annum, i. e. peragit annum magnum, ad id signum se denuo vertens, ex quo digressus est: unde annus vertens vocatur, teste Macrobio Sat. 1, 14; a quo tamen et aliter accipitur Annus vertens in Comm. in Somn. Scip. 2, 11. Schol. quoque Homeri ibi περιτροπέων exp. περιτρεπόμενος, περιερχόμενος [Sic etiam Hesych., et præterea, μέλλων τελειοῦσθαι]: Eust. ὁ ἤδη ταῖς τροπαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν συμπληρούμενος καὶ μέλλων τελειοῦσθαι. [Od. I, 465: Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα τανύποδα, πίονα δημῷ, πολλὰ

A περιτροπέοντες ἐλαύνομεν. « Nonn. Dion. 37, 155: Ἐπέτρεχον ἡγεμονῆες δίφρα περιτροχόωντες, in περιτροπέοντες mutandum videtur. » Lobeck. ad Phryn. p. 590.]

Περιτροπή, ἡ, Circumactus, Circuitus s. Circuitio, Vertigo. [Plato Theæt. p. 209, D: Σκυτάλης ἢ ὑπέρου π., ubi schol.: Ὑπέρου π. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀνυόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ταχέως τι πραττόντων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἥρωσι. Adde Plat. com. ap. Phot. Lex. p. 623, 9. Plut. Mor. p. 1072 B.] De anni Conversione ap. Greg. Naz. dicitur. [Simonid. ap. Stob. Flor. 98, 16, 8: Ἐτέων περιτροπάς. « Κατὰ περιτροπὰς ὡρῶν Artemid. Onir. 2, 20, p. 108, 15. » Hemst. Aristid. vol. 1, p. 200: Ἀνὰ πᾶσαν φθινοπώρου περιτροπήν. Plato Rep. 8, p. 546, A: Ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις (ζῴοις) κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας.] Legitur etiam ἐν περιτροπῇ et ἐκ περιτροπῆς eod. modo quo ἐκ περιόδου, Per vices, In orbem. Sic enim Liv.: Uti hoc insigne regium in orbem suam cujusque vicem per omnes iret. [Phot. et Suid.: Περιτροπῇ, ἐν περιόδῳ.

B Herodot. 2, 168: Τάδε ἐν π. ἐκαρποῦντο καὶ οὐδαμὰ ωὑτοί· 3, 69: Ἐν π. αἱ γυναῖκες φοιτέουσι τοῖσι Πέρσῃσι. Dionys. A. R. 5, 2: Γίνεσθαι τῶν πολέμων τὴν παράληψιν ἐκ π. Aristid. vol. 1, p. 456: Ἄρχειν τῶν Ἑλλήνων ἐκ π. Dio Cass. 53, 1; Greg. Nyss. vol. 3, p. 504, B.] Basil. Hexaem. Hom. 8 [p. 105, A ed. Paris. alt.]: Πῶς μὲν αἱ γέρανοι τὰς ἐν νυκτὶ φυλακὰς ἐκ περιτροπῆς ὑποδέχονται. Sic Philo V. M. 1: Αἱ δὲ νόσοι ὁπότε λωφήσειαν, αὖθις ἐκ περιτροπῆς ἐπετίθεντο, Reversi tamen paulo post adoriebantur, Per vices, Vicissitudine quadam. [Restituendum Clem. Al. p. 490, ubi nunc ἐκ παρατροπῆς legitur. Addito articulo Dio Cass. 37, 16: Ὁπότε ἐκ τῆς π. ἐπῆλθεν (dies Saturni)· 54, 19 extr.: Οἷς ἐκ τῆς π. ἡ διοίκησις αὐτῆς ἐπέβαλλεν. G. D. Galen. vol. 19, p. 189, 13: Μέχρι τῆς τῶν ὡρῶν π. Hase. || « Π., Forma refutandi adversaria argumenta, qua id, quod adversarius pro causa sua affert, ita in illum retorquetur, ut propter id ipsum videatur reprehendendus. Hanc formam sæpe commemorat Apsin. Art. rhet. cap. περὶ λύσεων et sqq. Conf. Ul-

C pian. ad Dem. Περὶ τῶν Μεγαλοπ. p. 133. » Ernest. Lex. rhet. Sext. Empir. p. 95, 30: Κατὰ τὴν π. τοῦ λόγου, Retorquendo orationem; et similiter multis ll. velut p. 96, 21; 108, 4 et 24; 446, 40; 447, 6 sqq. Hase.]

Περίτροπος, ὁ, Circumactus, s. Vertigo, Vortex. Nam Hesych. περιτρόπου exp. ἰλίγγος. Videndum tamen ne adjective potius accipiatur [quod Lobeckio quoque placet Paralip. p. 386] pro περιτρεπόμενος, Qui circumagitur: ut περιτρέπεται Eidem est ἰλιγγιᾷ. [Plut. V. Lys. c. 12, παρατρόπου κινήσεως (οὐρανίων σωμάτων) in περιτρόπου mutari voluit Coraes. Schneid.]

[Περιτροχάζω, Circumcurro. Apollod. 1, 9, 26, 5: Τὴν νῆσον περιτροχάζων. Philo De sept. mir. c. 7. Schneid. Hippiatr. p. 115, 18: Περιπατείτω ἠρέμα περιτροχάζων. Hase. Schol. Hom. Il. Z, 35: Χώραν ἣν ὁ ἵππος νυχθημέρῳ περιτροχάσει. Eustath. Opusc. p. 75, 27: Ὁποίαις ἐργασίαις περιτροχάζεται.]

Περιτρόχαλος, et Ὑποτρόχαλος, forsan ex verbis potius περιτρέχω et ὑποτρέχω derivata sunt quam ex τρό-

D χαλος: significant autem Circumcurrens et Subtus currens. Περιτρόχαλα κείρεσθαι ap. Herodot. 3, [8] videtur significare Ad orbem adæquare crines, ut annotavit Cam., qui tonsum hunc fuisse ephebicum tradit, afferens ex Plut. [Mor. p. 261, F] de Xenocrita: Τοὺς μὲν ἄρρενας παῖδας ἤσκει κόμαις, καὶ χρυσοφορεῖν· τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, καὶ φορεῖν ἐφηβικὰς χλαμύδας κατὰ τῶν ἀναξύλων χιτωνίσκων· Pueros exornabat comis et auro, puellas vero cogebat comam tondendo rotundare, et gestare super strictioribus tunicis pallia ephebica. Rursus ap. Herodot. [l. c., var. lect.], inquit idem Cam., est ὑποτρόχαλα, de tonsu Arabico, Κείρονται ὑποτρόχαλα περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους, Circumtondent undique et tempora radunt. [Pollux 2, 29. Priscus Excerpt. p. 190, 16 ed. Nieb.: Ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα. Singul. περιτρόχαλος κουρὰ ap. Phot. p. 517, 19, et εἶδος κουρᾶς περιτρόχαλον ap. Hesych. s. v. Σκαφίον. Περίτροχα ap. Agath. Hist. 1, 3, p. 20, 8: Τὸ ὑπήκοον (Francorum) περίτροχα κείρονται. Sic cod. Rhedig.: vulgo περιτρο-

χον. Sed Agathias fortasse περιτρόχαλα scripserat. G. D. V. Περιτρόχαλος.]

[Περιτροχὰς, άδος, ἡ, Quæ circumcurrit, i. q. φοιτὰς, Meretrix. Ignat. Epist. 6, p. 130. Struv.]

[Περιτροχασμὸς, ὁ, Circumcursio, Cursus in orbem. Antyll. ap. Oribas. p. 112 ed. Matth., ubi ἀνατροχισμὸς et περιτροχισμὸς, quod correxit editor in Indice. Recta forma περιτροχασμὸς p. 113.]

Περιτροχάω, Circumcurro. Περιτροχόωσι ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 338 : Π. δὲ θῆρες] pro Circumcurrunt. [Improprie Callim. H. in Del. 28 : Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ, i. e. Circumsonant. || Forma med. Aratus 815 : Ταὶ δύο δ' ἂν (ἅλωαί) χειμῶνι περιτροχόωντο σελήνην.]

[Περιτροχόεντες. V. Περιτροπέω.]

[Περιτρόχιον, τὸ, Rota qua quid circumdatum est. Ἄξων ἐν π. Pappus Collect. mathem. 8, p. 482. Schn. Tzetz. Hist. 11, 607 : Ὁ ἄξων μετὰ περιτροχίου.]

Περίτροχος, ὁ, ἡ, Circumcurrens, In orbem currens, Orbiculatus, Rotundus. Hesych. enim περίτροχον exp. στρογγύλον. [Hom. Il. Ψ, 455 : Περίτροχον ἠΰτε μήνη. Apoll. Rh. 3, 1228 : Π. φέγγος Ἠελίου. Tryphiod. 518 : Περίτροχον ὄμματος αὐγήν. Πέλημα περίτροχον Callim. ap. schol. Soph. OEd. C. 314, quod Suidas s. v. Πέλημα exp. περιφερὲς σκέπασμα, ex quo Valck. correxit quod ap. schol. scriptum est πῆλημα πέτρου. Oppian. Cyn. 4, 90 : Βόθροιο περίτροχον ἐστεφάνωσαν αἱμασιήν. Nonn. Dion. 1, 347 : Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίτροχον. || Περίτροχα κείρεσθαι : v. Περιτρόχαλος. || Passive Dionys. P. 987 : Περίτροχος ὕδασι λίμνη, Lacus aquis circumfluus.]

[Περιτροχόω. Suidas : Ἐθρίγκωσε (ex Hom. Od. Ξ, 10, ut conjicit Gaisf.), περιτρόχωσε, περιεχαράκωσε. « Vox περιτρόχωσε mihi suspecta est. Fort. legendum est περιέχωσε, Aggere cinxit, a περιχόω. » Kust.]

[Περιτρίζω vitiose pro περιτρύζω, quod v. Recte vero legi videtur ap. Quint Sm. 14, 36, de suibus grunnientibus : Ταὶ δ' ἀλεγεινὸν μύγδα περιτρίζουσι διηνεκὲς ἀλλήλοισι. De quo conf. quæ s. v. Τρίζω dicentur.]

[Περιτρυγάω, Attero. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 133 : Νόσῳ περιτρυγηθείς. Boiss.]

[Περιτρύχω, Affligo. Schol. Eur. Phœn. 881. Kall.]

Περιτρώγω, Circumrodo, Obrodo. Lucian. [Tim. c. 8] : Τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες καὶ περιτρώγοντες, Nudatis et circumrosis ossibus. Aristot. H. A. 8, [24] : Τὸ δὲ ἱππομανὲς λεγόμενον ἐπιφύεται τοῖς πώλοις· αἱ δὲ ἵπποι περιλείχουσαι καὶ καθαίρουσαι περιτρώγουσιν αὐτό· Plin. 8, 42 : Et sane equis innasci veneficium Hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro; quod statim edito partu devorat fœta. Sed magis ad verbum, Circumlambendo et obrodendo dentibus aufert. Improprie et metaphorice Aristoph. Vesp. [672] : Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων, Circumrodere et accidere : ut Bud. quoque p. 894 dicit, Accido etiam, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ, et ἀποκναίω Græce dicitur. Rursum idem Aristoph. in eadem fabula [596], de Cleone : Μόνος ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, Ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, Solus nos et nostras opes non arrodit et accidit. Alii tamen περιτρώγειν hoc loco accipiunt pro Dictis vexare, Maledictis proscindere : quo modo et παρατρώγειν accipi tradunt. Περιτράγῃ, Circumrodat, Comedat, Aristoph. [Ach. 258 : Κἀν τὤχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα, μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία· quod Suid. exp. περικόψει, περιφάγῃ, ἀντὶ τοῦ κλέψει.]

[Περιτροχάω, Circumcurro. Quint. Sm. 7, 459 : Οἱ δ' ἀλεγεινοὶ νηὶ περιτροχόωσι.]

[« Περίτταινος, Psellus Ms. » Valck. Fort. Περίτανος, quod v.]

[Περιττάκις et reliqua adjectivi περισσὸς derivata v. s. Περισσ—.]

Περιτυγχάνω, i. q. ἐντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, συντυγχάνω, Incido, Nanciscor. [Præter. Περιτέτευχα, quod v. infra. Fut. ap. Hesych. : Περιτεύξεται, συντύχῃ ἢ περιπέσηται (scr. περιπεσεῖται ex Phot. et Suida). Περιτευξόμεθα, περιτύχωμεν. Περιτευξόμενος, περιτυχεῖν μέλλων.] Xenoph. [Mem. 2, 8, 5] : Ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, In judicem iniquum incidere, Nancisci s. Reperire judicem iniquum. Demosthenes [p. 1146 extr.] : Περιτυχὼν αὐτῷ περὶ τὸν Ἑρμῆν, προσκαλεσάμην πρὸς τοὺς ἀποστολέας, quod et περιπίπτειν dicitur. Thucyd. 8, p. 270 [c. 23] : Φεύγουσι περιτυχὼν αὐτῷ τρεῖς νῆας, schol. συνέτυχον. 1, [20] : Τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, Quum forte in Hipparchum incidissent. Ib. [135] : Οἷς εἴρητο ἄγειν ὅπου ἂν περιτύχωσιν, Quibus præceptum erat ut eum adducerent, ubicumque eum offendissent, s. nacti essent. [Plato Symp. p. 221, A : Ἐγὼ περιτυγχάνω. Isocr. p. 221 : Ἐπειδὴ οὕτω περιτετυχήκαμεν ἀλλήλοις. Plutarchi aliorumque exx. v. ap. Wytteub. ad Plut. vol. 6, p. 910. Cum dat. rei, Plato Leg. 3, p. 683, E : Περιτυχόντες ἔργοις γενομένοις. Phædr. p. 268, C : Περιτυχὼν φαρμακίοις· Prot. p. 320, A : Ἐάν που αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ. Diodor. 5, 63 : Πολλοὺς (ægrotos) ... περιτυχόντας (Hemitheæ) ὑγιασθῆναι. « Περιτυχεῖν ἰατρικῇ, de iis qui fortuito et sine medici opera curati sunt, Hippocr. p. 3, 5. » Foes. Ammon. p. 139 : Ἀπαντῆσαι, τὸ περιτυχεῖν ὁδῷ. Polyb. 1, 37, 6 : Μεγάλοις περιτυχόντες ἀτυχήμασι.] Quibus adde Synes. Ep. 71 : Τοῦ περιτυχεῖν σε πάντως μιᾷ γέ τινι τῶν ἐπιστολῶν, Ut prorsus incidas in unam aliquam illarum epistolarum, i. e. Ut una prorsus aliqua illarum epistolarum ad te perveniat, Ut unam nanciscaris. [Diog. L. 2, 2 : Κεφαλαιώδη ἔκθεσιν, ᾗπερ περιέτυχε Ἀπολλόδωρος· 97 : Καὶ αὐτοῦ περιετύχομεν βιβλίῳ. Hanc locutionem Valck. annotavit Archimedi restituendum esse p. 123 extr. ed. Bas., ubi legitur, Οἱ τῷ βιβλίῳ μὴ περιτυχόντ' ἐς τὸ (scr. τῷ) ποτὶ Ζεύξιππον γεγραμμένῳ. Scribendum igitur περιτετυχότες τῷ ... Quod Torelli p. 395 edidit περιπεπτωκότες, non ex codice, sed ex conjectura positum videtur.] Rursum ex Thuc. : Μὴ περιτύχῃ αὐτοῖς ἡ συμφορὰ, pro Ne calamitas eis contingeret. Malim, Ne in calamitatem inciderent.

[Περιτυλίζω conjectura falsa H. Stephani s. v. Τυλίζω.]

[Περιτυλίσσω s. Περιτυλίττω, Circum involvo. Phot. : Περιτυλίξας, περιελίξας. Hesych. : Ἐσπαργάνωσεν, περιετύλιξεν. Eustath. ad Dionys. P. p. 165 ed. Ox.]

[Περιτυλόω, Callosum reddo. Cassius Probl. 13, p. 337, 10 : Τοῦ λεπτοῦ καὶ περιτεταμένου ὑμένος περιτυλουμένου καὶ ἐξοιδαίνοντος.]

Περιτύμβιος, ὁ, ἡ, Qui circumfusus est sepulcro s. busto. Ex Epigr. [Paulli Sil. Anth. Pal. 7, 560], περιτύμβια δάκρυα.

Περιτυμπανίζω, Tympanorum pulsatione circumdo. Pass. Περιτυμπανίζομαι, Circumdor tympanorum boatu. Plut. Symp. sap. [p. 167, C] : Τὰς τίγρεις φασὶ περιτυμπανιζομένας ἐκμαίνεσθαι καὶ ταράττεσθαι, καὶ τέλος αὐτὰς διασπᾶν, Tympanis circa ipsas sonantibus. Eadem iisdem propemodum verbis habet in Præceptis conjugalibus [p. 144, D].

[Περιτυπόω, Circumformo, Circumscribo. Sext. Emp. p. 148 : Τόπος λέγεται διχῶς, ὁ μὲν ἐν πλάτει, οἷον ὡς ἐμοῦ ἡ οἰκία, ὁ δὲ πρὸς ἀκρίβειαν, ὡς λόγου χάριν ὁ περιτυπωτικός μου τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος ἀήρ· et iisdem fere verbis p. 649 extr. « Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 20, p. 169. » Kall. Sext. Emp. p. 160, 13 : Τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀέρος, τὴν περιτετυπωμένην τῷ ἐμῷ σώματι. Id. ib. 34 : Περιτυποῦται· 28 : Περιτυπούμενος· 36 : Περιτυπωθῆναι. Hase. Περιτυπουμένῳ scriptura vitiosa ap. Aristæn. 1, 1, p. 6, pro περιπτυσσομένῳ, quod ex cod. est repositum.]

[Περιτυχὴς, ὁ, ἡ, Qui incidit in aliquid, consequitur aliquid. Voc. dubium. Schneid.]

Περιυβρίζω, Singulari injuria et contumelia afficio, Injuriosissime et contumeliosissime tracto, Injuriosissimus et contumeliosissimus sum in; nam περὶ signif. auget in hoc verbo. Herodot. [5, 91] : Τὸν βασιλέα ἡμέων περιυβρίσας ἐξέβαλε. [Id. 1, 114 : Ὧδε περιυβρίσμεθα· 3, 127 : Ταῦτα περιυβρίσθαι.] Athen. 12, [p. 542, C] : Ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιυβρισθείς, Omni contumeliarum genere affectus a domesticis famulis. Ad exprimendam autem præp. vim crediderim reddi posse, Circumquaque s. Undique contumeliis affectus : minus tamen Latine loquendo. Plut. [V. Pomp. c. 46] : Λεύκολλος ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου περιυβρισμένος, Singulari injuria affectus, Bud. Alioqui simpliciter accipitur etiam pro Injuria et contumelia afficio. Aristoph. Vesp. [1310] : Τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει, Σκώπτων ἀγροίκως, Hujusmodi eos afficiebat contumeliis. [Eq. 727 : Ἐξέλθ', ἵν' εἰδῇς οἷα περιυβρίζομαι. Dionys. A. R. 2, 32 extr.; Appian. Mithr. c. 79.] Apud Plut. autem in Camillo [c. 18] : Περιυβρίζουσι [περιύβρισαν] πολλοὶ τὰ θεῖα, interpr. Ludibrio habent res divinas. [Julian. Contra Christ. p. 218, 17 : Εὖ οἶδ' ὅτι περιυβρίζω τοὺς ἄνδρας. Zosim. Hist. p. 485, 6 : Περιύβρισέ τε καὶ ἀπελαύνεσθαι ἐκέλευσεν. Id. p. 511, 2 : Περιυβρισθείς. Hase.]

[Περιυλάζω, Martyr. S. Clem. p. 17. Kall.]

[Περιυλακτέω, Circumlatro. Achill. Tat. 2, 29 : Ἡ ὀργὴ περιυλακτοῦσα τὴν καρδίαν.]

[Περιύμνητος, ὁ, ἡ, Divinis laudibus celebratus s. celebrandus. Euseb. Dem. ev. p. 16, C : Τὰ π. τῆς θεοσεβείας ἆθλα. Hase.]

[Περιυπνίζω. Περιυπνίσατε, Expergiscite, Gl.]

[Περιυφαίνω, Obtexo (Gl.), Circumtexo. Restituendum Polluci 7, 62, ex cod. Jungerm. : Περίπεζα τὰ οὕτω περιυφασμένα. Vulgo παρυφασμένα. G. D. Meletius De nat. hom. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 9, 2 : Ταῖς οἰκείαις ἀρχαῖς ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐργαστηρίῳ περιυφαινομένου τοῦ σώματος. Boiss. Et iisdem verbis Basil. t. 1, p. 128, B : Ταῖς οἰκείαις ἀρχαῖς περιυφαινομένου τοῦ σώματος. Hase.]

[Περιύω, Circumpluo. Strabo 14, p. 658 : Ἀρτέμιδος ἱερὸν ... ὅπερ πεπιστεύκασι περιύεσθαι. Quorum verborum, si integra sunt, sensus is est quem Casaubonus conjectura sua restitui voluit, ὅπερ πεπιστεύκασι μὴ ὕεσθαι, περιύεσθαι δέ.]

[Περιφαγεῖν, Ambedere. Diodor. 5, 33 : Διὰ τὸν χρόνον τοῦ ἰοῦ περιφαγόντος τὸ ἀσθενὲς τοῦ σιδήρου.]

[Περιφαὴς, ὁ, ἡ, Circumlucens. Oppian. Hal. 2, 6 : Οὐδ' ὅσον ἀμπετάσαι βλεφάρων περιφαέα κύκλα.]

Περιφαίνομαι, q. d. Circumquaque conspicior, s. potius conspicuus sum. Unde ἐν περιφαινομένῳ ex Hom. [Od. Ε, 476] affertur pro In aperto loco. [Il. Ν, 179 : Ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο. G. D. Arat. Phæn. 517 : Ταύρου δὲ σκελέων ὅσσης περιφαίνεται ὁλκὴ. Cleomed. Doctr. circ. p. 128, 14 Bak. : Κύκλῳ περιφαίνεσθαι πανταχόθεν. Hase. || Περιφαίνω, Circum repræsento. Diodor. 17, 10 : Ὕφασμα τὸ μὲν μέγεθος ἔχον ἱματίου, κύκλῳ δὲ περιφαῖνον ἶριν τῇ κατ' οὐρανὸν ἐοικυῖαν. G. D. Philo vol. 2, p. 216, 46 : Περιφαίνουσιν ἀκμαγεῖόν τι καὶ ἀπεικόνισμα· ubi tamen codd., παραφαίνουσιν. Hase. || Parthen. c. 17 : Πρὶν ἢ περιφαίνειν ἕω· ubi Meinek. p. 321 recte corrigere videtur ὑποφαίνειν.]

Περιφαλλία, Hesychio πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν.

Περιφάνεια, ἡ, (q. d. Circumspicuitas,) in VV. LL. Prospectus quoquoversus. [Dionys. De comp. verb. c. 23, p. 170 : Οὐ ζητεῖ (ἡ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις) καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, i. e. Ex omni parte elucere. || « Περιφάνεια est Notitia, diciturque de re publice nota. Sic accipienda esse Herodoti verba 4, 24 : Πολλὴ π. τῆς χώρης ἐστὶ, monuit Wessel. Sic Isæus p. 71, 8 : Νῦν δὲ τῇ π. τοῦ πράγματος καὶ τῷ συνειδέναι ταῦτα πολλοὺς, οὐδαμόθεν ἠμφισβητήθη τοιοῦτον οὐδέν. » Schweigh. Adde ib. p. 66, 16, Demosth. p. 1102, 2. Pollux 6, 208. || Claritas, Celebritas. Hesych. : Π., λαμπρότης, δόξα. Greg. Nyss. vol. 1, p. 745, D : Ἡ ἐν ἀγοραῖς π. Suid. s. v. Θεαγένης Ἀθηναῖος : Συναύξων τὸ μέγεθος τῆς κατὰ πάντα περιφανείας. || Superficies. Eustath. Opusc. p. 97, 25 : Αἵματι χρίοντες τὴν κοίλην τοῦ σιδηρέου κυκλώματος περιφάνειαν. Plut. Mor. p. 674, A : Εἰς τὸ πρόσωπον ἀργύρου τι συμμίξαι τὸν τεχνίτην, ὅπως ἐκλιπόντος ἀνθρώπου καὶ μαραινομένου λάβῃ περιφάνειαν ὁ χαλκός· ubi Wyttenb. conjecit ἐπιφάνειαν. Sic περιφανὴς pro ἐπιφανὴς scriptum in libris quibusdam Diodori 11, 72; 12, 37. Ex περιφέρεια corruptum notabimus s. h. v.]

Περιφανὴς, (q. d. Circumconspicuus,) Circumquaque conspicuus. [Geopon. 1, 13, 3 : Ἐκ μιᾶς π. ἀμπέλου.] Capitur pro Valde conspicuus, Valde manifestus, s. apertus. Soph. Aj. [66] : Δείξω δὲ καί σοι τήνδε περιφανῆ νόσον. Ubi tamen redditur simpliciter Manifestum morbum. [Plato Leg. 11, p. 930, D : Ἐὰν περιφανὲς τοῦτ' ᾖ· Phil. p. 31, E : Τὰ δημόσιά που καὶ π. Aristoph. Lys. 756 : Περιφανῆ τὰ πράγματα. De manifesta oraculi sententia Eq. 206 : Τοῦτο περιφανέστατον. Lysias p. 165, 15 : Μέγιστον καὶ περιφανέστατον τεκμήριον. Demosth. p. 825, 20 : Π. ἀναισχυντία.] Apud Lucian. autem [Prom. c. 1] : Οὕτως ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος, simpliciter redditur Conspicuus. [Pausan. 5, 27, 6 : Ἀφῆναι τὰ ξύλα καὶ περιφανῆ φλόγα ἐξ αὐτῶν ἀναλάμψαι. « Περιφανῆ ζῷα s. ζῴδια dicuntur Figuræ s. Imagines undique conspicuæ, i. e. Libere stantes et omni e parte integræ, a quibus distinguuntur πρόστυπα et ἀνάγλυφα, Athen. 5, p. 199, E; 205, C. » Schweigh.] Alicubi redditur περιφανὴς et Spectabilis, [Illustris, Clarus. Scriptor Vitæ Sophoclis : Τῷ βίῳ καὶ τοῖς ποιήμασι περιφανής.]

[Περιφαντάζομαι, Vagam imaginem mente concipio. Simpl. ad Epict. p. 417 (112 ed. Paris.) : Περιφαντάζεσθαι τὰ πράγματα καὶ μὴ κατακρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας.]

Περίφαντος, ὁ, ἡ, q. d. Circumquaque conspicuus, etc. ut περιφανὴς, quod vide. Sed περίφαντος est duntaxat poetis in usu, ut opinor. Apud Soph. Aj. p. 15 [228] : Περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται, schol. exp. φανερός ἐστιν ὅτι ταῦτα ἑαυτὸν διαθήσει. [|| Illustris. Ib. 598 : Κλεινὰ Σαλαμὶς ... εὐδαίμων πᾶσιν περίφαντος ἀεί. Jovis epitheton in Hymno Orph. 19, 1.]

Περιφανῶς, (q. d. Circumconspicue,) Valde manifeste. Aut simpliciter Manifeste, Aperte, (unde περιφανέστερον redditur Manifestius, Apertius,) item Palam. Soph. Aj. [81] : Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν. [Aristoph. Eq. 1186 : Ἐπισκοπεῖ γὰρ (ἡ θεὸς) π. τὸ ναυτικόν· Av. 1290 : Ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω π. Plato Ep. 7, p. 346, A : Ἐπειδὴ π. ἠδίκουν μὲν οὐδὲν, ἠδικούμην δέ. Plut. V. Periclis c. 12 : Δοκεῖ ... ἡ Ἑλλὰς ὑβρίζεσθαι καὶ τυραννεῖσθαι π. 15 : Ἀδωροτάτου π. γενομένου καὶ χρημάτων κρείττονος. Phalar. Epist. 109, p. 314 : Ἐπιβουλεύσαντά μοι π., ubi var. lect. φανερῶς. Compar. Demosth. p. 815, 18 : Περιφανέστερον ... τὰ ἡμέτερα διεπράξαντο. || Insigniter, Præclare, Splendide. Plato Menon. p. 91, D : Ὃς οὕτω π. καλὰ ἔργα εἰργάζετο. Plut. Mor. p. 162, D : Πανήγυρις ἣν ἄγουσιν ἔτι νῦν π. περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον· V. Sertor. c. 21 : Παρ' ἡλικίαν ὑποστὰς καὶ π. ἀγωνιζόμενος.]

[Περίφας, αντος, ὁ, Periphas, Ochesii filius, Ætolus. Hom. Il. E, 842. || Epyti filius, Trojanus. Ib. P, 323. Alii ap. Apollod. 2, 1, 5, Pherecyd. ap. schol. Eurip. Phœn. 53, Nonn. Dion. 26, 257. G. Dind. Π. pictus in fictili sec. de Witt. ap. Kramer. *Über den Styl der gr. Thong.* p. 61. Hase. De accentu Arcad. p. 178, 7.]

[Περίφασις, εως, ἡ, Prospectus liber (i. q. περιφάνεια ap. Herodot. 4, 24). Polyb. 10, 42, 8 : Ὄρος εὐφυῶς κείμενον πρὸς τὰς τῶν προειρημένων τόπων περιφάσεις. || « Manifestatio. Clem. Al. p. 715 : Οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ἴσασι τὸν θεὸν, ἀλλὰ κατὰ π. Ἑλλήνων οἱ δοκιμώτατοι. » Kall. Scribendum περίφρασιν, quod recte legitur p. 372 : Διὰ τοῦ ἀγνώστου θεοῦ τιμᾶσθαι μὲν κατὰ περίφρασιν (ed. Flor. περίφασιν) πρὸς τῶν Ἑλλήνων τὸν δημιουργὸν θεὸν ἠνίξατο. Et paullo post : Οὔτε οὖν οἱ ἀνογνώμενοι τυφλῶν ὀφθαλμοὶ ἡ δι' υἱοῦ ἐπίγνωσίς ἐστι τοῦ πατρὸς, ἡ τῆς περιφράσεως τῆς Ἑλληνικῆς κατάληψις. G. Dind.]

Περιφέγγεια, ἡ, Circumfusus splendor, Circumfusa lux. [Plut. Mor. p. 894, E.]

[Περιφεγγὴς, ὁ, ἡ, Circumcirca lucens. Lectio vitiosa pro περιφεγγὴς in versibus Orphicis s. h. v. afferendis. Nec Manetho 6, 57, περιφεγγέα Μήνην scripsisse videtur, sed περιφεγγέα, quod conjecit Dorvill. ad Charit. p. 771. G. D. Superl. Philo vol. 2, p. 505, 30 : Ὁ λύχνος περιφεγγεστάτην ἀποδίδωσι φλόγα. Id. vol. 1, p. 631, 41 : Τοῦ μεγίστου θεοῦ περιφεγγέστατον καὶ περιαυγέστατον φῶς. Hase.]

Περιφείδομαι, Parco, ut, Περιφείδεο ζωῆς, in Epigr. [Theocr. 9, 1], Parce vitæ. [Greg. Naz. p. 130, 1 Dronk. : Ξείνων ἡμεδαπῶν π.· quæ interpretatur Nic. Dav. ib. l. 10 : Περιφείδου καὶ εὐλαβοῦ. Hase.] Sic ap. Apollon. [Rh. 1, 620 : Περιφείσατο πατρός. Plut. V. Luculli c. 3 : Περιφεισάμενος τοῦ Μιθριδάτου. Oribas. p. 198 ed. Mai. : Περιφείδεσθαι τοῦ μή τι καταποθῇ.]

[Περιφερὰς. V. Περιφερής.]

Περιφέρεια, ἡ, Rotunditas, Rotunda forma. Vulgo Circumferentia. Redditur etiam Circumflexus, ex Plin.; et Circumcurrens linea, ex Fabio. Aristot. Eth. 1 : Καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον.

[Meteor. 1, 13 : Τί γὰρ διαφέρει κοίλην καὶ ὑπτίαν ἢ περιφερῆ τὴν π. εἶναι καὶ κυρτήν; H. A. 2, 1, p. 498, 8 : Τὰ κοῖλα τῆς π. Ib. 8 : Τὰς π. τῶν κώλων· 5, 8 : Τὴν π. τῆς κοιλίας.] Idem De mundo [c. 2], Κατὰ κύκλου περιφέρειαν, In speciem circularis ambitus, In orbem. [Tim. Locr. p. 100, E : Ἄχρι τᾶς περιφερείας ἄνω. Plut. V. Crassi c. 4 : Κόλπους δι' ἀλλήλων ἀνοιγομένους μεγάλαις περιφερείαις· Alex. c. 26 : Τὴν ἐντὸς π. (τοῦ κόλπου)· Anton. c. 26 : Πλοίων καὶ περιφερειῶν τρόπῳ. Herodian. 4, 8, 4 : Ὑπὸ περιφερείᾳ κεφαλῆς μιᾶς ὄψεις ἡμιτόμους δύο. Restituendum Josepho A. J. 3, 6, 3, ex codd. pro vulgato περιφάνειαν.] A Bud. περιφέρεια redditur etiam Ora. A quo affertur hoc nomen et pro Erroribus mentis, ex Eccles. [9, 3 : Περιφέρεια ἐν καρδίᾳ αὐτῶν], sicut et de περιφορᾷ dicetur. [Gl. in Eccles. : Π., πλάνη (quod in interpr. sua posuit Aquila). Hesych. : Π., διαστροφή, κύκλος.]

Περιφερής, ὁ, ἡ, (ab ea signif. verbi περιφέρομαι, qua ponitur pro Circumagor, In orbem agor,) Orbicularis, Rotundus. [Hesych. : Π., στρογγύλον. Phot. et Suid. : Π., κύκλῳ, στρ. Περιφερὴς ἀσπίς, γραμμή, δακτύλιος, ζώνη, λεκανίς, τράχηλος ap. Polluc. 1, 134; 4, 160; 7, 179; 4, 158; 6, 110; 5, 57. Eurip. Ion. 743 : Περιφερῆ στίβον χθονός· Hel. 437 : Δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς τόδε. Plato Phædon. p. 108, E : Περιφερὴς οὖσα ἡ γῆ· Tim. p. 66, B : Ὕδατα κοῖλα περιφερῆ τε γενέσθαι. Agathocl. ap. Athen. 14, p. 649, F : Φύλλον τῇ φυῇ περιφερές.] Herodian. 5, [3, 10] : Λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κάτωθεν περιφερής. Utitur et Aristot. De mundo. Bud. e Xen. [Cyneg. 4, 1] : Πόδες περιφερεῖς, Rotundi. Ex Eod. [ib. 5, 30] : Τράχηλοι περιφερεῖς, Teretes, de canibus. [Phot. s. v. Ἐσχάρα p. 23, 5 : Τὰ κοῖλα καὶ π. ἕλκη.] At τὸ περιφερὲς substantive, Rotunditas, Ambitus rotundus. Sed περιφερὴς est etiam Versatilis, Rotatilis, ut reddit Bud., afferens ex Luciano de Phœbade [Phœbo, Jov. trag. c. 30] : Οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς. [Περιφερὴς φράσις, vide in Εὔτροχος. Βάσις περιόδου περιφερὴς est Apta periodi clausula, quæ illam rotundam facit, ita ut vere sentias periodum finiri. Contrarium est τὸ ἀκόρυφον et ἀκατάστροφον : vide Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 168, ubi etiam ἀπερίγραφος et ἀνίδραστος, h. e. Limitibus destituta et vaga periodus dicitur. Προοίμια στρογγύλα καὶ περιφερῆ ap. Dionys. Art. rhet. 10, 13, videntur esse Procemia lata, circumducta, mox ἀποτεταμένα. Quærentibus autem nobis, quodnam potissimum latitudinis genus intelligendum sit, lucem Quintil. afferet, cujus simillimus locus est 4, 1, 60 : ... Nec argumentis autem, nec locis, nec narrationi similis esse in prœmio debet oratio, neque tamen deducta semper atque circumlata, sed sæpe simplici atque illaboratæ similis. Ad eum locum Gesnerus Deductam et Circumlatam explicat Periodicam, s. Per periodos decurrentem. Ern. Lex. rhet.]

Περιφερόγραμμος, ὁ, ἡ, Lineam unam habens circumcurrentem : unde περιφερόγραμμον σχῆμα, Circulus et sphæra : vide Bud. p. 420, ex Aristot. [De cœlo 2, 4] et Strab. [5, p. 210. Patricij Appendix ad Didymum Alex. de Mensuris § 14.] Cod. 1850, 105 r. Cod. 1972, 85 r.

Περιφέρω, Circumfero. [Herodot. 1, 84 : Τῇ οὐ περιήνεικε τὸν λέοντα. Eurip. Or. 484 : Ἀγαμέμνονος παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων. Plato Leg. 10, p. 695, D : Εἰ θέλεις λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῇ. Aristoph. Eccl. 128 : Περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν (lustrandi caussa).] Synes. Ep. 123 : Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Quod exemplum a Bud. quoque affertur, postquam dixit, περιφέρω esse Circumfero, i. e. Mecum semper fero, In comitatu meo fero. [Dio Chr. vol. 2, p. 256 : Τοῦτο δὴ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ παλαιῶν τινῶν ῥητόρων, ὑπερβολήν τινα ἔχειν δοκοῦν κολακείας, ὅτι τὸν δῆμον εἰκότως ἂν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς περιφεροίμην.] Exp. vero περιφέρειν hoc eodem verbo Circumferre, de re tamen alia usurpatum, quum scribit περιφέροντας esse qui fercula in conviviis circumferunt et struunt in mensis, quum unicuique partes apponuntur, et lances distribuuntur : cujus signif. exemplum affert ex quodam loco Xen., quem habes Cyrop. 2, p. 27 meæ ed. [c. 2, 1. Athen. 4, p. 156, C : Πάντα ὥσπερ τοὺς παρόντας περιφερόμενα ὁρᾶν· et simil. 9, p. 387, E, ubi Casaub. male παραφερομένους scripsit.

‖ Σκιὰν περιενεγκεῖν pictor dicitur umbram picturæ inferens, Pollux 7, 129.] Addit vero et περιφέρειν κύλικα, ἢ ποτήριον, sicut ap. Aristot. legitur pass., Σκύφον περιφερόμενον. [Alciphro 3, 32 : Συνεχῶς περιφερομένης τῆς κύλικος.] Περιφέρω, In diversum fero, atque in contrarium, ut περιάγω, et περισπῶ, et περιτρέπω, inquit Idem ; sed exemplum non addens. [Marc. Anton. 12, 14 : Κἂν περιφέρῃ σε ὁ κλύδων. Plut. Mor. p. 165, B : Ἡ ἀθεότης ... εἰς ἀπάθειάν τινα δοκεῖ τῇ ἀπιστίᾳ τοῦ θείου περιφέρειν· 522, C : Τοῦ πράγματος ἤδη περιφέροντος αὐτὸν τῇ ὑπονοίᾳ. Passivi exx. infra attulit HSt.] Affertur vero περιφέρω et pro Transfero, ut docebo paulo post. [‖ Circumago. Τὴν μύλην στρέφειν, περιάγειν, περιφέρειν, Pollux 7, 180. Τὴν κεφαλὴν περιενεγκεῖν, 4, 96. Ἄστρα περιφερόμενα, 4, 156.] ‖ Circumago, et eodem revolvo, Redigo, ut Idem scribit, afferens ex Appiano, Μὴ τὴν Ἰταλίαν περιελθόντες, ἐς λιμὸν περιενέγκωσιν, Ne Italiam tandem ad famem redigerent. [Civ. 5, 143 : Τὴν Ἰτ. περιήνεγκαν ἐς λιμόν. Id. Pun. c. 86 : Ἡ θάλασσα ὑμᾶς ἤδη ... ἐς συμφορὰς περιφέρει.] Videndum autem num et in isto Plut. loco in Pericle [c. 15], Περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, περιήνεγκεν reddi possit Redegit : et εἰς ἑαυτὸν In suam potestatem : qui locus alioqui citatur in VV. LL. et pro exemplo verbi περιφέρω significantis Transfero. [Conf. V. Galbæ c. 8. Appian. Mithr. c. 68 : Ἐς Ῥωμαίους ἅπαντα περιηνέχθη.] Ceterum activi περιφέρω pro Revolvo eodem, non affert exemplum Bud., at passivi pro Eodem revolvor, ex Plat. Leg. 2, [p. 659, C] : Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος, εἰς ταὐτὸν περιφερόμενος ἥκειν. Et in Gorgia [p. 517, C] : Ἐν παντὶ γὰρ τῷ χρόνῳ ὃν διαλεγόμεθα οὐδὲν παυόμεθα ἐς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι. Sed quum addatur ἐς τὸ αὐτό, fuerit potius exponendum περιφέρομαι simpliciter Revolvor. [Id. Phædr. p. 247, D : Ἕως ἂν κύκλῳ ἡ περιφορὰ εἰς ταὐτὸ περιενέγκῃ· Rep. 5, p. 456, B : Ἥκομεν ... εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι. De re in memoriam redeunte id. Lach. p. 180, E : Περιφέρει δέ τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων· quem l. Wessel. comparavit cum Herodot. 6, 86, 2 : Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τούτων τῶν ὑμεῖς λέγετε.] Item Traduco, Per ora oculosque hominum circumduco [Hesych. : Περιφερόμενα, περιλαλούμενα] : quod et περιάγω dicitur, ex Synes. : Τοὺς πονηροὺς περιενέγκατε, πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. [Plato Demod. p. 383, C : Καίτοι οὐκ ἂν οὕτω περιεφέρετο, εἰ μὴ καλῶς ἐλέγετο· Prot. p. 343, B : Τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα. Plut. Mor. p. 115, C : Ἐκ παλαιοῦ χρόνου περιφέρεται θρυλούμενον. Polyb. 5, 9, 4 : Κατέγραφον εἰς τοὺς τοίχους τῶν περιφερομένων στίχων. Appian. Hisp. c. 62 : Τὸ στρατήγημα τόδε περιφερόμενον ἐς τοὺς τῇδε βαρβάρους, Fama facinoris ad barbaros perlata.] ‖ In errorem induco, Perturbo, ut, Περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν, In errorem inducit, Perturbat. Quæ interpretationes sunt Budæi; at verba illa, LXX Interpretum in Ecclesiaste Solomonis [7, 8]. Hanc autem signif. sequuntur etiam περιφορὰ et περιφέρεια ap. Eosd.

‖ Περιφέρομαι, Circumferor, ut dicitur res aliqua circumferri a quopiam, quum eam circumfert quocumque eat. Interdum vero Circumagor, Huc illuc agor, feror, et quasi per circuitum, modo huc, modo illuc feror. [Hesych. : Περιφέρεται, πλανᾶται.] Paul. Ad Ephes. 4, 14 : Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. [Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 595. Angl. Ep. ad Hebr. 13, 9 : Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε· ubi alii libri rectius παραφέρεσθε. Joseph. A. J. 19, 1, 7 : Διαλογισμῷ τῶν ἀκροασθέντων περιφερόμενος.] A Bud. redditur Vagor, Erro, Palor, afferente ex Synes. : Ἐγὼ δὲ περιηνέχθην ἁπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος, i. e., ut ipse addit, Vagis et variis cogitationibus evagatus sum, huc illucque animum circumagens. Plut. de Cæsare ad Rubiconem loquens [c. 32] : Καὶ περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμωμένων, ἔσχετο δρόμου, quasi Distractus animo in varia consilia, et quoquoversus circumactus ad rei magnitudinem æstimandam. [Joseph. A. J. 18, 6, 10, p. 817, 31 : Χάρματι τῷ ἐπ' αὐτῷ περιενεχθείς, Gaudio elatus. Id. 19, 1, 9 : Οὐχ ὧν ἂν αὐτὸς πάθοιμι ἐλπίδι περιφερόμενος, i. e. Metu periculorum sollicitus. Ib. § 14,

p. 847, 29, scrib. ex cod. Leid. : Ἀλγηδόνι τῆς πληγῆς περιφερόμενος. Vulgo φερόμενος. G. D.] Greg. Naz. : Μήπου τὴν λογισμῶν θαλάσσης, αἷμα Θεοῦ καὶ πάθος ἀκούων καὶ θάνατον· μήπου περιενεχθῇς ἀθέως, ὡς Θεοῦ συνήγορος, Necubi hallucineris, perperam hæc æstimando, quasi indigna quæ de Deo credantur. H. e. Vide ne mente errabunda abripiare et auferare quo temerariæ cogitationes te abduxerint. Idem Greg. Naz. copulavit etiam περιφέρεσθαι cum πλανᾶσθαι, ita scribens : Καὶ τοῖς νοητοῖς προσβάλλοντας μετὰ τῶν αἰσθήσεων, ἢ οὐκ ἄνευ αἰσθήσεων, ὑφ' ὧν περιφερόμεθα καὶ πλανώμεθα. [Nicet. Chon. Hist. p. 358, D : Δόξαις ἀλλοκότοις περιφέρεσθαι. Schneid.] Illi autem Greg. Naz. loco, in quo περιφέρεσθαι reddit Mente errabunda abripi etc., subjungit hunc Plutarchi (ubi tamen non itidem de animo dicitur), de Cicerone proscripto [Comp. Dem. c. Cicer. circa fin.] : Ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, καὶ περιφεύγοντα τὸν θάνατον, Erratica fuga mortem evadere cupientem et connitentem. [‖ Vertigine tentor. Ἰλιγγιᾶν per περιφέρεσθαι exp. Mœris p. 196. ‖ Circumagor. De tempore, Herodot. 4, 72 : Περιφερομένου ἐνιαυτοῦ. Seqq. ex Indice.] Περιενεγκεῖν, Circumferre : a περιενέγκω s. περιφέρω. [Neutraliter, i. q. περιέχειν, Sustineo amplius, Resisto. Thuc. 7, 28 : Οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τριῶν γε ἐτῶν, οὐδεὶς πλείω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτούς, εἰ οἱ Πελοποννήσιοι ἐσβάλοιεν. Phot. et Suid. : Περιοίσειν, τὸ περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν. Θουκυδίδης ζ. Σημαίνει καὶ τὸ ἀνοίσειν ἐκ τῆς νόσου. Hesych. : Περιοίσει, ἀνοίσει ἐκ τῆς νόσου (ubi codex ἀνήσει ... νόσου). Thucydidem imitatur Dio Cass. fr. 28, 1, p. 14, 26 : Οὐ περιοίσειν ἔτι τοὺς ἔνδον, τῶν φιλτάτων σφίσιν ἐχομένων· 41, 21 : Ὡς οὐκέτι πλείω χρόνον περιοίσοντος ἐκείνου ἀπέγνωσαν. Appian. Civ. 2, 149 et 153; Joseph. A. J. 17, 6, 1. Theophr. H. Pl. 9, 14, 1 : Καὶ ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι, εἰ βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας· κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος.]

Περιφερῶς, Rotunde, Rotunda forma s. orbiculari, In orbem. [Procl. Hypotyp. p. 78, 31 Halm. : Διέστηκεν ὁ κύκλος κατὰ τὴν περίοδον ἑαυτοῦ μὴ π. At ap. Jo. Philop. De cr. mundi p. 120, 12, Αἱ σκηναὶ π. ἔξωθέν εἰσι, videtur leg. περιφερεῖς. Hase.]

Περιφεύγω, Ita fugio ut ad extremum evadam, Ad extremum evado et superstes sum, ut περιγίνομαι. [Hippocr. p. 45, 14 : Ἐξ αὐτέων (anginas dicit) τινὲς περιφεύγουσιν.] Demosth. [p. 1256, 4] : Ὥστε μήτε τοὺς οἰκείους, μήτε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφεύξεσθαί με. Id. [p. 1265, 24] : Ἡνίκ' ἐγὼ ἀσθενῶν κατεκείμην, οὐκ εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι. Plato Leg. 3, [p. 677, B] : Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομῆς. Bud. [Aristot. H. A. 8, 22 : Ὀλίγαι ἐκ τῆς ποδάγρας περιφεύγουσιν. Appian. Annib. c. 37 et 62. Plut. Mor. p. 171, E; 564, F; 732, E, al.] Anth. XII, 169.

[Περιφημίζω, Valde celebro. Homericum Ἐγὼ δέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν Etym. M. p. 517, 17, exp. περιφημίσαι σε ἔχω εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.]

Περίφημος, ὁ, ἡ, Cujus fama est maxima, Valde celeber. Ab Hesychio tamen exp. simpliciter ὀνομαστός, Celeber. [Pollux 5, 158. Orph. Arg. 24 : Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἀμιξίν. G. D. Nic. Eugen. Narr. am. 6, 463 suppl. a Ph. Lebas *Bibl. de l'éc. des chart.* 1841, p. 17 : Π. κύκλωψ. Jo. Docian. Orat. p. 12, 30 Tafel. : Γαληνὸν καὶ π. κράτος τῆς σκηπτουχίας. Achmes Onir. p. 194, 7 : Π. καὶ μέγιστον ἀξίωμα. Hase. Μεγαλώνυμον per π. exp. Suidas. Eustath. Opusc. p. 229, 48 : Εἰσὶ δέ τινες περίφημοι ἐν τοῖς τοιούτοις.]

[Περίφημος, ὁ, Periphemus, heros Delphicus. Plut. V. Solon. c. 9.]

Περιφήτης, ὁ, [Periphetes,] Hesychio ὁ κορυνήτης. Sed hoc potius est illius cognomentum ex eo, quod clavam gestaret, Plut. Thes. [c. 8 : Ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ Περιφήτην ὅπλῳ χρώμενον κορύνῃ, καὶ διὰ τοῦτο κορυνήτην ἐπικαλούμενον, ἁπτόμενον αὐτοῦ (Thesei) καὶ κωλύοντα προάγειν συμβαλὼν ἀπέκτεινε. Fuit Vulcani ex Anticlea filius : v. Apollod. 3, 16, 1, Pausan. 2, 1, 4. ‖ Trojanus, Hom. Il. Ξ, 515. ‖ Coprei filius, Mycenæus. Il. O, 638. ‖ Nyctimi filius. Pausan. 8, 24, 1. ‖ Rex Mygdoniæ. Conon ap. Phot. Bibl. p. 132, 11.]

[Περιφθέγγομαι, Cum diversis loquor. Galen. vol. 4, p. 448, 1 : Διανυστάξαι καὶ περιφθέγξασθαι. Hase.]

Περιφθείρομαι, [Cum pernicie (vel mea vel aliorum) circumvagor. Isocr. Epist. p. 615 ed. Bekk. : Ἐν ῥάκεσι περιφθειρόμεναι. Lycurg. p. 153, 5 : Ἄνδρας ... καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γήρως ὁδῷ περιφθειρομένους· nam sic ex Suida s. v. Πεπορπημένος correctum est quod olim legebatur διαφθειρομένους. Περιφθαδαῦσαι (?) Hesych. exp. per περιφθαρῆναι], a quo est bicomp. Συμπεριφθείρομαι : unde συμπεριφθείρου, quod Bud. affert ex Luciano Π. ἀποφράδος [Pseudol. c. 18] : Καλῶς παραδοὺς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν· ubi ille vertit, Inquinatissima vitæ societate conjunctus eras et cum eo turpissime et flagitiosissime oberrabas. Præcedenti autem subjungit hunc l. Greg. Naz. de Oratione Juliani quæ Μισοπώγων inscribitur : Νῦν δὲ πώγων ἐστὶ περιφθειρόμενος καὶ περισυρόμενος, καὶ τοῖς συμπεπονηκόσιν ὁμοῦ γελώμενος. Sed VV. LL. περιφθειρόμενος hic interpr. Qui absumitur et perit. In iisd. περιφθείρομαι exp. Pedicularem morbum patior : ex Hesych., qui tamen dicit τοὺς [recte cod. τὰς] φθεῖρας συλλέγω. In hac autem signif. fuerit derivatum a φθεὶρ significante Pediculum. [Glossam ex Comico aliquo, qui similitudinem soni magis quam analogiam derivationis, quæ περιφθειρίζεται postulet, spectaverit, sumtam esse conjecit Dorvill. ad Charit. p. 306.] Idem περιφθείρομαι exp. etiam μειοῦμαι et ἐλαττοῦμαι, i. e. Minuor. [Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 356, B : Τοὺς ἐξαπατωμένους καὶ περιφθειρομένους λαούς. Greg. Nyss. t. 2, p. 17, B : Περιφθειρομένων τῇ τῶν δακτύλων ἀφῇ τῶν ἀραχνείων νημάτων· et ib. p. 1063, A : Περιφθαρέντος τοῦ χόρτου. At Cels. Contra Christ. ap. Orig. t. 1, p. 376, A, Κυπτάζων ὑπὸ φόβου καὶ περιφθειρόμενος ἄνω κάτω, videtur usurpare pro, Circumvagor. Hase.]

[Περιφθινύθω, Penitus corrumpor, Pereo. Orph. Lith. 515 : Ἤτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ὑφ' ὕλης.]

[Περιφίλητος, ὁ, ἡ, Valde dilectus. Appian. Civ. 4, 85 : Ἀγχοτάτω τε ὄντα καὶ π. ἅπασιν ἐν τῷ τότε.]

[Περιφιμόω, Constringo, Obstruo. Chemicus in Notitt. Mss. vol. 6, p. 311 : Ποίησον χηρωτῆς πάχος καὶ θὲς εἰς καινὸν ἀγγεῖον περιφιμώσας. Elberling. Suidas : Περιφιμώσαντες, σκεπάσαντες, πωμάσαντες. « Πλῆθος δὲ θηρίων ἀθροίσαντες ἱκανὸν ἐς χύτρας καινὰς ἐνέβαλλον, καὶ περιφιμώσαντες αὐτὰς εἶχον ἐν ἑτοίμῳ πρὸς τὴν χρείαν. » Verbum non minus corruptum quam quod præcedit Περιφοριῶσθαι, male pro Περιφοριοῦσθαι scriptum. Illius mihi non improbabilis correctio videtur περιφιμώσαντες. Locum autem scriptoris, ex quo gl. sumsit Suidas, ad Annibalis strategema, ab Cornelio Nep. c. 10 narratum, referendum esse conjecit Hemsterh. G. D.]

[Περιφίμωσις, εως, ἡ.] Verbalia Παραφίμωσις et Περιφίμωσις, quum nulla verborum exempla afferantur, medicis usitata sunt. Nam ut φίμωσις s. φίμος appellari existimatur Quum præputio ita arcte obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat ; sic παραφίμωσις, aliud penis vitium huic contrarium, Quum cutis ita curta est, ut glandem adducta contegere nequeat. Hæc ex VV. LL., ubi etiam remittitur lector ad Celsum, 7, 25 et 26 ; et 6, cap. de Colis morbis : nec non ad Paul. Ægin. 6, 55. Sed admonent in hoc Pauli Ægin. loco scribi Περιφίμωσις, sicut et in Definitt. ascriptis Galeno, Περιφίμωσίς ἐστιν ἀποσυρέντος τοῦ τῆς βαλάνου νεύρου, ὡς μηκέτι ἐπισῦραι τὴν πόσθην δύνασθαι. At de παραφίμωσις habes et alia supra, suo loco.

Περιφλεγής, ὁ, ἡ, Ambustus. At in VV. LL. Perustus, Ardens. Ibid. περιφλεγῆ στῦλον, ex Sap. 18, [3, ubi πυριφλ. ap. Bosium sine v. l.] redditur, Ardentem columnam. [Macc. 3, 3, 29. Περιφλεγέστατον δέος Plut. Mor. p. 699, E.] ‖ Afferunt et adv. Περιφλεγῶς, pro Ardenter, Vehementi ardore. Et ex Plut. Cat. [maj. c. 1] : Διψήσας π., ὄξος ᾔτησε, Siti perustus, acetum poposcit.

[Περιφλεγμαίνω, Circum effervesco, Exæstuo. De seditione Anna Comn. 12, p. 357, D : Μήπω πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ αὐτοκράτορος ἀντικαταστάντος ταὐτὸς πάντα περιφλέγμηνε. Elberl. Greg. Nyss. t. 1, p. 768, D : Περιφλεγμαίνων τῷ τύφῳ, Fastu tumens. Hase.]

Περιφλέγω, Amburo [Gl.], Circumquaque uro. Exp. etiam, ἐπὶ πολὺ καίω. [Polyb. 12, 25, 2 : Ἄνθρωπον περιφλεγόμενον. Dio Chrys. vol. 2, p. 96 : Τὴν χαίτην περιφλέξειν αὐτοῦ. Plut. Mor. p. 648, C : Τῶν τόπων ἐμπύ-

ρων ὄντων καὶ περιφλεγόντων. Κατεμπιμπράναι καὶ π. ib. p. 651, B. Tzetz. Exeg. Il. p. 143, 9 : Οἱ (τοῖχοι) ὑπὸ Περσῶν ... περιεφλέγησαν. G. D. Philo vol. 2, p. 391, 1 : Θέρος περιφλέγει. Eunap. p. 51, 13 Boiss. : Τὸ φῶς ταῖς λαμπάσι περιφλεγόμενον. Hase. De sole ardente Pollux 10, 51 : Πρὶν ἢ τὸν ἥλιον περιφλέγειν· 4, 158 : Τοῦ ἄστρου περιφλέγοντος. Χωρίον περιφλέγον 5, 110.]

[Περιφλεγῶς. V. Περιφλεγής.]

[Περιφλέκτως, Ardenter. Eunap. p. 5 Boiss. : Οὐ τυγχάνων τῆς ἐπιθυμίας ταυτόν τι τοῖς ἐρῶσιν ἐμμανῶς καὶ π. ἔπαθον. Πυριφλέκτως conjecit Huetius.]

[Περιφλευσμός, ὁ, Adustio, Ardor. Aq. Deuter. 28, 22, i. q. περιφλογισμός, quod Symm. et Theodot. posuerunt. Schleusn.]

[Περιφλεύω. V. Περιφλοΐζω.]

[Περιφλιδάω, Rugas contraho. HSt. s. v. Φλιδάω :] Sic et comp. Περιφλιδόων ex Nicandro [Al. 62] : Καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ (ita enim reponendum hic, meam etiam ed. sequendo, pro νεαγέντα), ubi schol. exp. περισφριγῶντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει. In VV. LL. Circumtumescentis rugasque contrahentis, ut nimis obesi.

[Περιφλογίζω, Amburo. Pallad. Hist. Laus. p. 989, A : Περιφλογισθεὶς ὅλος. Hase.]

[Περιφλογισμός, ὁ. V. Περιφλευσμός.]

Περιφλοΐζω, (q. d. Circumdecortico,) Circumquaque decortico s. In circuitu. In VV. LL. Circumdecortico, Corticem ambientem eximo, ut fit ligna circumdolando. Diosc. 1, cap. de aspalatho [19] : Ἔστι δὲ καλὸς ὁ βαρὺς, καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπέρυθρος· pro quibus postremis verbis habet Plin., Detracto cortice rubens. A cujus pass. Περιφλοΐζομαι est partic. περιφλοισθεὶς ap. Diosc., quod Bud. reddit Delibratus, ex Colum. [Theophr. fr. 3, 72, ξύλα περιφλοισθέντα.] Est vero itidem hujus verbale nom. Περιφλοισμός, (q. d. Circumdecorticatio,) Decorticatio quæ fit circumquaque. [Theophr. C. Pl. 5, 15, 1.] Redditur etiam, Corticis in orbem detractio. Invenitur porro et infin. Περιφλεῦσαι pro Circumdecorticare, ap. Diosc. [Theophr.] H. Pl. 9, 5, [3] : Τὴν δὲ κασίαν φασὶ τὰς μὲν ῥάβδους πλατυτέρας ἔχειν, ἰνώδεις δὲ σφόδρα· καὶ οὐκ εἶναι περιφλεῦσαι. Sed assentior iis qui hic περιφλοῖσαι reponunt. Nam Περιφλεύω esse potius Amburo, Uro in circuitu, (sicut et περιφλύω, de quo infra dicetur,) apparet ex præt. pass. partic. Περιπεφλευσμένος, cujus plur. neutr. gen. ap. Herodot. [5, 77] : Περιπεφλευσμένα πυρὶ τὰ τείχεα. Eod. igitur errore tribuitur hæc signif. verbo περιφλεύω, qua φλόος a φλέω derivatum esse dicitur, huc pertinentem signif. non habente : quod si etiam haberet aliquam, tamen præcedere nomen, magis consentaneum rationi esset. [« In loco Theophrasti pro περιφλεῦσαι edd. Ald., Bas., libri Medic. et Urbinas περιφλεῦσαι habent, quam scripturam in Auctario p. 62 præferendam censui, tanquam optimis auctoribus firmatam : quanquam de origine et signif. verbi superest mihi non levis dubitatio, diversa tamen ab ea quam proposuit Lobeck. ad Phryn. p. 616, cui forma verbi displicuit. Mihi vero forma περιφλεῦσαι Decorticandi significatione dubitationem movit, quum loca Aristoph. et Herodoti Amburendi notionem demonstrent; prior enim (Nub. 396) de fulmine περιφλύει, alter (5, 77) de muris igne læsis περιπεφλευσμένα habet. Patet hinc, formam φλέω et φλύω verbo convenire et notioni eidem, fortasse Ionicam, alteram Atticam. A φλέω fit φλεύσω, ut a πλέω et πνέω fit πλεύσω et πνεύσω. A forma φλεύω sunt in Hesychio glossæ, quæ communem verbo notionem Decorticandi et Amburendi videntur asserere. Φλοιδούμενος, καιόμενος, βρασσόμενος posuit Suid., et mox : Φλυδούμενος, ἀντὶ τοῦ ταρασσόμενος, καταπονούμενος, καὶ Λυκόφρων. Hesych. Φλοιδούμενος, ταραττόμενος, uterque ex Lycophr. 35, cui convenit ejusd. Hesychii Φλοιδῶν, πιμπρῶσαι. An potius verbi forma hæc derivata a perfecto πέφλοιδα? Hesych. : Πεφλοιδώς, τὸν φλοιὸν ἀποβαλών, ubi sequitur, Πεφλοιδέναι, φλυκταινοῦσθαι : quam posteriorem glossam HSt. ad verbum φλύζω referendam et πεφλυδέναι scrib. esse suspicatus est. Dialecti vocalem υ sæpe cum οι commutarunt. Ita relabimur ad formam φλύω, φλύζω, φλύσσω, f. φλύξω, unde φλυκτὶς et φλύκταινα, Pustulæ ambustione natæ. Idem Hesych. : Διαπέφλοιδε, διεκέχυ-

ται habet, cujus sedem si cognitam haberemus, de notione judicare tutius liceret. Denique doctioribus judicandum relinquo, φλοΐζω et φλύζω an communem originem cum verbo φλέω, φλέγω, φλόος, φλέως, et φλόος, φλοιὸς, habeant, usu vel scriptorum vel dialectorum in diversas notiones distincta, an utrumque suum et diversum fontem habeat. Video nunc, ipsi Valckenario, at quanto viro! de origine et notione verbi περιφλέω non satis constitisse; is enim Herodoteo περιπεφλευσμένων substituit περιπεφλοϊσμένων, Corn. Pauw. contra Aristophaneum περιπεφλοισμένων maluit. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 475.]

Περίφλοιος, ὁ, ἡ, affertur pro Delibratus, Decorticatus. [Immo Non delibratus, Cortice munitus. Xen. Cyneg. 9, 12 : Χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας πεπλεγμένας, μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται.]

[Περιφλοισμός. V. Περιφλοΐζω.]

Περιφλύω, pro Amburo, tanquam videl. a Φλύω significante Uro; nam in Aristoph. Nub. [396] περὶ χαρτωνοῦ, i. e. De fulmine : Καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, schol. exp. περικαίει ἐπιπολῆς. Verum ipsi etiam simplici φλύω Bud. hanc expos. tribuit (quam haud scio unde sumpserit, ac certe suspectam habeo), ut dicatur ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὅταν ἐπιπολαίως ἅψηται. Est autem et Περιφλεύω significans Amburo, de quo dictum in Περιφλοΐζω. At de verbo Φλύσσω (quod Hesych. exp. non ἀναζέω, sed ἐρυγγάνω, Eructo), dicam suo loco.

[Περιφοβέομαι.] Affertur e Xen. [Cyn. 9, 17] et verb. Περιφοβεῖσθαι, pro Pertimescere, ubi dicit cervas μεθ' ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους. [Scribendum περιφοβῆσθαι cum L. Dindorfio : conf. 5, 16 et 6, 23. Activo Περιφοβέω, Timorem injicio, utuntur Phot. et Suid. : Στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ, περιφοβεῖ, κατακονεῖ.]

Περίφοβος, ὁ, ἡ, Metu vehementi perculsus s. correptus, Pertrepidus. [Æsch. Suppl. 736 : Περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐπητύμως. Thucyd. 6, 36 : Τοὺς π. ὑμᾶς ποιοῦντας.] Genitivo jungi testatur Bud. a Dem. et Xen. [Anab. 3, 1, 12, Cyn. 5, 12], nec non Plat. [Phædr. p. 239, B] scribente Περίφοβος τοῦ καταφρονηθῆναι. [Cum περὶ Polyb. 5, 74, 3 : Περίφοβοι ἦσαν καὶ περὶ σφῶν καὶ περὶ τῆς πατρίδος. || Adverb. Περιφόβως, Dionys. A. R. 11, 22 : Ἀνιαρῶς διακείμενοι καὶ π. Plut. V. Arati c. 26. G. D. Phalar. Ep. p. 120, 10 : Κἂν σφόδρα π. ἔχωσί τινες. Id. ib. p. 196, 8 : Π. οὕτως ἔχων. Hase.]

[Περιφοινίσσω, Circumquaque rubefacio, sanguine inficio. Greg. Nyss. t. 1, p. 199, B : Κἂν περιφοινίξῃ τὸ εἶδος. Hase.]

Περιφοιτάω, Circumeo, (sicut, Φοίτα ἀμφὶ χῶρον, est ap. Apollonium pro Circumibat locum,) Circumambulo, in VV. LL. [Philostr. V. Soph. 1, p. 483, 1 Boiss. Julian. Or. 7, p. 224, A. Jacobs. Philo vol. 1, p. 305, 43 : Περιβλέπεσθαι καὶ περιφοιτᾶν. Id. ib. p. 381, 45 : Πανταχόσε π. ἀναγκάζει. Agath. Hist. p. 287, 13 ed. Bonn. : Οἷον θεοπρόποι αὐτόματοι περιφοιτῶντες. Eunap. p. 48, 6 Boiss. : Μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιεφοίτα. Hase. Phot. et Suid. : Περιφοιτῶντα, περιερχόμενον, (περιγινόμενον addit Hesych.). Βοῦθος περιφοιτᾷ proverb. ap. Zenob. 2, 66.]

[Περιφοίτησις, εως, ἡ, Circuitio, Oberratio. Plut. V. Lysandri c. 20.]

Περίφοιτος, ὁ, ἡ, Qui circumit, Circumambulator. Qui circumvagatur, Circumvagus, ex Horat. Nonnus [Jo. c. 7, 133] : Περίφοιτος ἐς ἄστεα γείτονα βαίνειν. [Id. c. 9, 4 et 125, et Dion. 33, 45. Callim. Anth. Pal. 12, 43 : Μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, i. e. Corpus vulgantem; et ib. 13, 24 : Σιμώνη π. De lunæ circumvectione Parmen. ap. Clem. Al. 5, p. 732 : Ἔργα τε κύκλωπος πεύσῃ περίφοιτα σελήνης. Passive, Philo vol. 2, p. 248, 19 : Βουλόμενος μὴ περίφοιτον εἶναι βασκάνων καὶ φιλαπεχθημόνων γνώμαις ἀγνώμοσι.]

Περιφορὰ, ἡ, Circumlatio, Circumactio. [Hesych. : Π., ἡ κατὰ κύκλον κίνησις. Περιφοραί· ὁμοίως. Ammon. p. 82 : Π. ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή. Eur. Bacch. 1065 : Π. ἑλικοδρόμον. Plato Leg. 10, p. 893, C : Καθάπερ ἡ τῶν ἑστάναι λεγομένων κύκλων στρέφεται π. 898, C : Τὴν ... οὐρανοῦ περιφοράν. Phædr. p. 247, C : Στάσας ... αὐτὰς περιάγει ἡ π.] Circumvectio, ut ἡλίου περιφορὰ quidam ex Cic. interpr. Solis circumvectio. Sic Aristoph. [Nub. 172] : Τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς

περιφοράς. [Plato Ax. p. 370, B : Περιφορὰς ἄστρων. Xenoph. Mem. 4, 7, 5 : Τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ π. ὄντα καὶ τοὺς πλάνητάς τε καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας γνῶναι. Ἄστρων π. Pollux 4, 155 et 156. Timæus Locr. p. 98, E : Τῇ π. τοῦ παντός. Sopater com. ap. Athen. 9, p. 378, D : Ἐν περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως. Orbis cœli, s. Rerum universitas, quæ circumvertitur, Plat. Theæt. p. 153, D : Ἕως ... ἂν ἡ π. ᾖ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος· Rep. 10, p. 616, C : Οὕτω πᾶσαν ξυνέχον τὴν π. Critias ap. Sext. Emp. p. 563 : Ἐκ τῆς ὑπερθε π. De temporum anni vicissitudine Joseph. A. J. 1, 1, 1 : Αἱ τῶν ὡρῶν περιφοραί.] E Xen. [Plat. Leg. 5, p. 747, A; 7, p. 818, C] autem affertur ἡ κύκλῳ περιφορὰ pro Circuitu. A Cic. περιφορὰ redditur alicubi Conversio, item Motus, ut videbis in Cic. Lex. || Περιφορὰ, sequendo unam ex iis signiff. quæ datæ sunt verbo περιφέρεσθαι, Ferculorum missus, qui conviviis apponuntur, aut singulis convivis, aut quaternis, ut nunc fieri solet, Bud. [Pollux 6, 55 : Τὸ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας περιφορὰν ὁ Ξενοφῶν ὠνόμασεν. Cyrop. 2, 2, 1 : Ὅπερ λοιπὸν ἦν τῆς π. Heraclid. Tarent. ap. Athen. 3, p. 120, B : Τὰς αἰθεμένας προπαρατίθεσθαι π. 7, p. 275, A : Ἐπισχεῖν κελεύσας τοὺς παῖδας τὴν π. Ποτηρίου π. Synes. p. 178, D.] Περιφορὰ ab Eod. exp. etiam Hallucinatio, et Vita errabunda : quod convenit, inquit, cum signif. verbi περιφέρεσθαι. [Hesych. : Περιφορᾶς, περισπασμοῦ, πλάνης.] Greg. Naz. De Theol. 2 : Καὶ ὅταν γαλήνην ἔχωμεν ἔνδον ἀπὸ τῆς ἔξω περιφορᾶς, ὥστε μὴ, καθάπερ οἱ λιάζοντες, τῷ πνεύματι διακόπτεσθαι, Interim dum tranquillitatem animi habemus ab obturbatione mentis atque erratione, ob multitudinem externarum cogitationum, temporariarumque curarum. Idem In Jul. 1 : Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα παρῆκα τοῖς βουλομένοις, πλοῦτον, εὐγένειαν, εὔκλειαν, δυναστείαν· ἃ τῆς κάτω περιφορᾶς ἐστὶ καὶ ὀνειρώδους τέρψεως. Affert præterea ex Eccles. 2, [12 : Τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ περιφοράν (παραφοράν cod. Vat.)] pro Erroribus mentis, nec non περιφέρεια pro ead. signif. ex ejusd. Eccles. 10, [3. || Περιφορὰν τρίτην, tabulatum tertium sive, ut Rhodomannus expressit, tertiam ambitus seriem in rogo Hephæstioni exstructo vocat Diodor. 17, 115. Χώραν δευτέραν et τετάρτην ibid. paullo post. Hemst. || Consuetudo cum aliquo, Vitæ quotidianæ usus, i. q. ὁμιλία. Plut. V. Periclis c. 5 : Ἴων μοθωνικήν φησι τὴν ὁμιλίαν καὶ ὑπότυφον εἶναι τοῦ Περικλέους ... ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς.]

[Περιφοράδην, Circumagendo. Π. ὁδοιπορέειν est Ambulare crus circumvolvendo aut circumagendo, h. e. in orbem transferendo et circumducendo. Quod iis accidit, quibus femoris caput coxa excidit, quique ad inguen dearticulationem flectere nequeunt. Ii enim ambulationem exteriorem in partem circumferunt, aut circumagendo transferunt, velut boves. Κυκλοτερῶς περιφέρειν, aut κυκλοτερῶς καταφέρειν, aut ἔξω περιφέρειν, exponit Galen. (vol. 12, p. 400, 401) et τὸ σκέλος ἑλίττειν κατὰ τὴν ἔξω χώραν, quod est Crus circumferre et circumagere, exteriorem in partem adducendo convertere. Hippocr. p. 852, D : Ὁδοιπορέουσι δὲ περιφοράδην ὡς βόες· et p. 819, B. Foes. Galen. vol. 18, part. 1, p. 602, 4 : Τῆς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένης ὄπισθεν ὁδοιπορίας π. γινομένης. Hase.]

[Περιφόρεινος. V. Περιφόρινος.]

Περιφορέω, Circumfero, Circumago. [Aggero, Gl. Incerta signif. ap. Philodem. Περὶ ῥητορικῆς in Volum. Hercul. Oxon. vol. 2, col. 10, 12 : Τὸ δ' εἰκῇ λέγειν μηδ' ὅλως τινα περιφο(ρ)εῖν αὐτῶν.] A cujus pass. Περιφοροῦμαι est verbale nomen περιφόρητος. [Eustath. Opusc. p. 13, 9 : Ὁ τῆς ἡμῶν ἁμαρτίας ἄρας ... οὐκ ἀφήσει περιφορεῖσθαι μάτην καὶ τρίβεσθαι κατὰ τοὺς ἐπαχθιζομένους τὰ μὴ φίλα ἐκείνῳ.]

[Περιφόρημα, τὸ, Ferculum, Gl.]

[Περιφορητικὸς, ἡ, όν. Sextus Emp. p. 648 : Τὸν π. συνεχῶς λόγον. Pro περιφόρητον, Sermonibus tritum s. vulgatum, accepit Fabricius, quod fieri non potest. *Aberrantem* vertit Hervetus, qui *decipientem* s. *fallacem* potius dicere debebat, quod aptissimum quidem ad sententiam loci est, sed παραφορητικὸς dicendum foret.]

Περιφόρητος, ὁ, ἡ, Qui circumagi potest, Versatilis. [De accentu v. Apoll. De synt. p. 310, 14 ed. Bekk.]

Et quidam Artemon dictus cognomento Περιφόρητος, quod in lectica circumferretur, utpote claudus. Dicitur autem fuisse ἄριστος μηχανητής. Hujus mentio fit a Plut. [V. Pericl. c. 27], ab [Anacr. ap.] Athen. 12, [p. 533, F] nec non a schol. Aristoph. [Ach. 850, qui addit, Ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία (π. Ἀρτέμων)· καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται. Eustath. Opusc. p. 290, 44 : Τὴν πανταχοῦ γῆς π. τῷ κλέει Θεσσαλονίκην. || Περιφορητὸς, ἡ, όν, Qui circumportari potest, Portatilis. Herodot. 4, 190 : Περιφορητὰ οἰκήματα· ex quo l. Suidas, Περιφόρητα (hoc accentu), ἀκτά· Ἡρόδοτος. Clem. Al. p. 272 : Οἶκοι συμπηγεῖς καὶ περιφόρητοι. Præstat περιφορητοί. Strabo 3, p. 155 : Προκάθηνται δὲ καθ' ἡλικίαν καὶ τιμὴν, περιφορητὸν δὲ τὸ δεῖπνον. G. D. De corpore nostro Herm. Trismeg. p. 18, 24 : Τὸν π. τάφον. Term. femin. ap. Jo. Chrys. t. 1, p. 296, D ed. Par. alt. : Τῆς περιφορητῆς ἐκείνης σκηνῆς. Hase. De accentu v. Lobeck. Paralip. p. 493.]

[Περιφόρινος, ὁ, ἡ, Crassa cute tectus. Diphil. ap. Athen. 9, p. 383, F : Χοιρίδια περιφόρινα κρομβώσας ὅλα. Codex περιφόρεινα.]

[Περίφορος, Formidolosus, Gl. Scrib. Περίφοβος.]

[Περίφορος, ἡ. Pseudo-Lucian. De astrol. c. 5 : Ἡ τοῦ ἡλίου περίφορος. Scribendum aut περίοδος aut περιφορή. G. Dind.]

[Περίφορτος, ὁ, ἡ, Oneratus. Voc. dubium. Schneid. Legitur ap. Apollin. Psalm. 9, 55 : Γλῶσσαν ἀεὶ δολόεσσαν ἔχει περίφορτον ἀνήρ. G. Dind.]

[Περιφραγὴ, ἡ, i. q. περίφραγμα. Geopon. 11, 5, 4 : Script. rei accipitr. p. 261. Wakef.]

Περίφραγμα, τὸ, Septum quo aliquid circumdatur, ut περίφραγμα ξύλινον [ap. Plut. V. Camilli c. 34], Septum ligneum quo locus aliquis circummunitus est. [Pollux 10, 184 : Μάλιστα ἐχρῶντο τῷ πλέγματι τούτῳ εἰς τὰ π. Strabo 15, p. 710 : Κυνηγετεῖ ἐν τοῖς π. Ammon. p. 128 : Προβάτων περιφράγματα. Timæus Locr. p. 100, B : Ὀστέα ... μυελῶν περιφράγματα. G. D. Joseph. B. Jud. 5, 3, 2 : Καταβληθέντος δὲ παντὸς ἕρκους καὶ π. De vallo castrensi Agath. Hist. p. 280, 14 ed. Bonn. Hase.] Sic in curru περίφραγμα dicitur Septum illud quod corio vel panno obducitur. Pollux enim 1, [142] de partibus currus, τάῤῥον nominari scribit τὸ ὑπερῷον αὐτοῦ περίφραγμα ὃ σκύτει εἴωθε διαλαμβάνεσθαι. [Conf. eund. 7, 116. Thom. M. p. 364 : Ἕρκος, οὐ π.· κοινὸν γάρ.]

Περιφραγμὸς, ὁ, affertur pro Sepes, Septum. [Orac. Sibyll. 2, 320 : Οὐ τείχεσιν, οὐ περιφραγμοῖς. G. D. Schol. Nicet. Eugen. 1, 107. Boiss.]

[Περιφραγμόω, Circumsepio, Cingo. Nicet. Chon. Hist. p. 48, C : Τῶν Κίμβρων τοὺς ὀστέοις τὰς ... ἀμπέλους περιφραγμώσαν. Id. p. 81, A; 251, A; 323, C.]

[Περιφράγνυμι. V. Περιφράσσω.]

[Περιφραδὴς, ὁ, ἡ, Scitus, Peritus. Hom. H. in Merc. 464 : Εἰρωτᾷς μ' ἑκάεργε περιφραδές. Soph. Antig. 348 : Π. ἀνήρ· ex quo l. Eustath. p. 135, 25, ἀριφραδὴς attulit, memoriæ, ut videtur, errore. « Quint. Sm. 5, 343 (?). » Wakef.]

[Περιφραδέως s. Ion.] Περιφραδέως, Scite, Perite, Rite, πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως. Hom. [Il. Α, 466, Β, 429, Η, 318, Ω, 624,] Od. Ξ, [431, Τ, 423] : Ὤπτησάν τε περιφραδέως. [Per περιπεφρασμένως, ἐμπείρως exp. Hesych. Antimach. ap. Athen. 11, p. 468, A : Περιφραδέως κεράσαντες (aquam et mel). G. D. Ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1837, p. 745. Hase. Orph. Arg. 320.]

Περιφράζω, Circumloquor, Circumloquendo eloquor, Pluribus verbis explico id quod uno aut certe paucioribus dici potest. Bud. vertit, Periphrastice enuntio, afferens ex Dionys. H. : Περιφράζων ὧδε τὴν νόησιν. [Plut. Mor. p. 407, A : Τὸ μὴ συνεθὲς μηδὲ κοινὸν, ἀλλὰ λοξὸν ἀτεχνῶς καὶ περιπεφρασμένον. Sic Mezir. : libri περιπεφρασμένον. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 66.] || Pass. [med.] Περιφράζομαι, Considero, Perpendo. [Hom. Od. Α, 76 : Ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες νόστον], ex Nicandro Ther. [715] : Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος· ubi exp. περισκόπει. [Ib. 541 : Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν· 7 : Τοῖα περιφρασθέντος ἀλεξητήρια νούσων. Schol. ἐγνωκότος, μεμαθηκότος.]

[Περιφράκτισμα, τὸ, Septum. Aq. Jes. 58, 42 : Π. χολῆς. Schleusn.]

Περίφρακτος, ὁ, ἡ, Circummunitus, Circumseptus. [Theoph. Simoc. Hist. p. 24, 6 ed. Bonn. : Τύραννος, σιδήρῳ π. Hase.] Et περίφρακτον, τὸ, in VV. LL. [Plut. V. Thes. c. 12 : Ὅπου νῦν ἐν Δελφινίῳ τὸ π. ἐστιν. Lucian. Bacch. c. 6 : Ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ. Symm. Jerem. 6, 27], Septum; sed perperam in illis scriptum est περίφραστον [ex ed. Ald. Plutarchi].

[Περίφραξις, εως, ἡ, q. d. Circumseptio, Septum. (Objectus, Objex, Conseptus, Gl.) Phot. Lex. p. 30, 7 : Εὐερκέας ... περιφράξεως. « Amphiloch. p. 52, B : Εἰς ἀντίληψιν καὶ π. τῆς σαρκικῆς καὶ δούλου ἀσθενείας. » Kall. Vita Nili jun. p. 77, 5 : Τὴν τῶν ὑπηκόων π. Interpr. : Subditos bene vallatos. Hase.]

Περίφρασις, εως, ἡ, Circumlocutio, Circuitus loquendi. Fab. 8, 6, [61] : Pluribus autem verbis quum id, quod uno aut paucioribus certe dici potest, explicatur, περίφρασιν vocant, Circuitum loquendi : qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu deformia operit : ut Sallustius, Ad requisita naturæ. Interim ornatum petit solum, qui est apud poetas frequentissimus, ut, Tempus erat quo prima quies etc. Et apud Oratores non rarus, semper tamen astrictior. Quicquid enim significari brevius potest, et cum ornatu latius ostenditur, περίφρασις est : cui nomen Latine datum est, non sane orationis aptum virtuti, Circumlocutio. [Περίφρασις quæ sit, quove modo ad sublimitatem valere possit, docet Longin. c. 28. Ab Alexandro II. σχημ. p. 584 (vol. 8, p. 468) ad σχήματα τῆς λέξεως refertur, et poetis inprimis tribuitur, ut in his : βίη Ἡρακληείη, μένος Ἀλκινόοιο. Sed etiam ex Demosthene exemplum affert, in quo ex periphrasi grandis et emphatica oratio facta sit. Inprimis apud Thucydidem frequentem illam figuram agnoscit. (Adde Phœbamm. vol. 8, p. 500, Tiber. p. 564, anon. p. 712.) Eadem haud dubie est *circuitio* Latinorum, ut ad Herenn. 4, 32. Certe ad hoc genus pertinet. Conf. Capperon. ad Quintil. 10, 5, 5, ubi quid inter περίφρασιν, παράφρασιν et μετάφρασιν intersit, docetur. *Ambitum verborum* Suetonius dixit Tiber. c. 71, nova significatione. Nam apud antiquiores, Ciceronem et Quintilianum, Periodus isto modo describitur. Ernest. Lex. rhet. Dionys. Hal. vol. 6, p. 760, 1 : Ἐκχεῖται εἰς περιφράσεις ἀπειροκάλους. Plut. Mor. p. 406, E : Ἀφελὼν περιφράσεις καὶ ἀσάφειαν. Conf. Περίφρασις.]

Περιφράσσω s. Περιφράττω, [et Περιφραγνύω,] Circumsepio, Circummunio, Circumvallo. [Hesych. : Περιέφραξεν, ἐσκέπασεν, ἐφύλαξεν. Hippocr. p. 291, 30 : Αὗται δὲ πύλαις περιπεφραγμέναι. Plato Rep. 2, p. 365, B : Ἑμαυτὸν οὕτω περιφράξας. Aristot. H. A. 8, 20 : Λίθοις περιφράξαντες. Symm. Psalm. 39, 2 : Περιφρασσέτω με. Sirac. 28, 27 : Περίφραξον τὸ κτῆμά σου ἀκάνθαις. Symm. Psalm. 107, 11 : Πόλιν περιπεφραγμένην. Themist. Or. p. 21, B : Τείχεσι τὴν πόλιν περιφραγνύναι. De navibus hostium cingendis Polyb. 1, 28, 11 : Περιφράξαντες αὐτοὺς πρὸς τῇ γῇ συνεῖχον. G. D. Figurate Phot. Ep. p. 28, 38 : Σεαυτὸν φιλίᾳ περίφραξον. Hase.]

Περιφραστικός, ἡ, όν, ut περιφραστικὸς λόγος, Oratio in qua utimur circumlocutione. [Eustath. p. 557, 37 : Τὸ δὲ τραγικὸν περιφραστικώτερον ἐν τῷ κτλ. || Adverb. Περιφραστικῶς, usitatissimum grammaticis. « Scholl. Theocr. 1, 1, Pind. Ol. 5, 20; 9, 72, Pyth. 3, 43; 4, 416; 9, 218, Eur. Hec. 619, 724, Or. 15, 107, 241, Soph. Ant. 130, OEd. T. 27, 164, 177, 1231, Aj. 140, 574, Æsch. Sept. 157, 494, Pers. 239, Pr. 659, Aristoph. Pl. 3, Nub. 592, Ach. 1123. » Boiss. Eust. Il. Γ, 65; Andr. Cret. p. 66; Dionys. Areop. p. 43. Kall. Hesych. : Π., δύο λέξεων τὸ αὐτὸ σημαινουσῶν ὄνομα.]

Περιφρίττω, affertur pro Perhorresco. [Aristot. H. A. 9, 4 (?). Kall. Quint. Sm. 3, 184 : Ὡς ζώοντα νέκυν περιπεφρίκασιν. || Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 487, 26 : Ἡλίκα περιφρίσσει τὰ κέντρα, Horrent.]

Περιφρονέω, Contemno, Despicio, sicut et καταφρονῶ. [Per ὑπερφρονεῖν exp. Hesych., Phot. et Suid.] Hieron. tamen In Ep. ad Titum, ita hæc distinguit, ut καταφρονεῖν sit generaliter Contemnere, quod et in bonam partem accipi possit : veluti si quis pro Christo contemnat cruciatus aut mortem : at περιφρονεῖν dicatur qui fastu quodam sibi videtur alio melior ac sapientior. Sed afferam ipsamet Hieronymi verba. Ita igitur ille In Ep. ad Titum, c. 2, et quidem in hæc ejus verba, Μηδείς σου περιφρονείτω. Existimet aliquis, inquit, hoc ipsum nunc ad Titum scribi quod ad Timotheum dictum est, Nemo adolescentiam tuam contemnat. Nos vero juxta sermonis Græci differentiam, aliud putamus significare περιφρονείτω, quod hic scribitur, et aliud καταφρονείτω, quod ad Timotheum dictum est; et præpp. περὶ vel κατὰ sensum facere diversum. Aliquanto post, Existimamus itaque καταφρόνησιν ad contemptum proprie pertinere, vel quum quis inter eculeum laminasque distentus, contemnit dolorem, et nec judicis comminationem, nec circumstantis populi fremitum pertimescit; sed pro confessione martyrii, universa supplicia contemnit et despicit. Ex contrario autem est et malus contemptus, de quo, etc. Paulo post, Περιφρόνησις autem illud sonat (sicut Stoici tamen asserunt, qui distinguunt inter verba subtiliter), quum quis confidens sibi se alio esse meliorem, despicit eum quem inferiorem putat : et super (i. e. plus) sapiens, humiliorem existimat dignum esse contemptu. Tale quid intumescens superbiæ vanitate, et cœlum ipsum solemque despiciens, apud Græcos quidam dixisse deluditur, Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· quod nos Latine possumus dicere, Scando per aerem, et pluris me noví esse quam solem. Περιφρόνησις ergo quæ nunc ad Titum ponitur, illum sensum habet, Nemo eorum qui in ecclesiis sunt, te segniter agente, sic vivat ut se putet esse meliorem. Hactenus Hieron. : cui certe non assentior de ea quam inter καταφρονεῖν et περιφρονεῖν statuit differentia, et quidem ap. Paulum præsertim. Eum enim tam exacte vim præpositionum in his verbis ponderasse, mihi non fit verisimile. Hoc constat, περιφρονῶ accipi pro Contemno, sicut et καταφρονῶ : quod verbum unde hanc signif. habere mihi videatur, supra exposui. Quod autem ad Aristoph. locum attinet, ex ambigua verbi περιφρονῶ signif. captatum esse risum constat : de qua ambiguitate Hieronymus tacere nequaquam debuit : eam ipse paulo post patefaciam. Hoc prius sciendum est, περιφρονῶ pro Contemno, non genitivo solum, sed et accusativo jungi; et utriusque constructionis exempla in præcedentibus ll. extare : sed constructionem cum gen. linguæ communi ascribi, at cum accus., linguæ Atticæ. Videmus certe Aristoph. supra non illa, sed hac uti. At Plut. genitivo junxit (sicut et Paulus), in Pericle [c. 31] : Αὐθαδείᾳ τινὶ πρὸς ἔνδοξον ἰσχὺν, περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. [Id. Mor. p. 762, E : Περιφρονῶν νόμων καὶ ἀρχόντων et al. Plato Axioch. p. 372 : Ἤδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν.] At Greg. Naz. eandem quam Aristoph. constr. illi dedit, Epit. in Patrem : Καὶ τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. [Thucyd. 1, 25 : Περιφρονοῦντες αὐτούς· ubi schol. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις ἀντὶ τοῦ περιφρονοῦντες αὐτῶν. Dionys. A. R. 1, 71 : Περιφρονοῦντι τὰ δαιμόνια. Lucian. Dem. enc. c. 8 : Πόθεν γὰρ δὴ περιφρονοίην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην; Pass. Joseph. A. J. 4, 5, 2 : Περιφρονούμενος ἀνέχεσθαι.] Venio ad alteram verbi περιφρονῶ signif., qua poni dicitur pro Circumspicio, Contemplor, Scrutor, Inquiro. [Philostr. p. 60 : Φιλομαθῶν καὶ περιφρονῶν τὰ ἐν τῇ ξένῃ· 767 : Περιφρονῶν τὰς ἐπιλέξεις.] Aristoph. Nub. [739] : Κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα. Sonare certe non potest περιφρονῶ, Circumspicio (si utriusque vocis origo consideretur), sed retinendo simplicis φρονῶ signif., dici potest, meo quidem judicio, sonare, Circumquaque mentem converto, s. Animo considero, vel perpendo, mentem circumquaque agitans. Captans autem risum ex duplici signif. verbi hujus Aristoph., tanquam sc. ambiguitatem pariente, introduxit Socratem dicentem [Nub. 225] : Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· quum enim intellexisset περισκοπῶ τὸν ἥλιον, tamen tanquam significare voluisset ὑπερφρονῶ τὸν ἥλιον, respondetur, Ἔπειτ᾽ ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς; (malo enim legere cum interrogatione :) contemptum deorum illi objiciendo. Ceterum affertur et alius hujus verbi usus ex LXX Interpr. Sap. Solom. 1, [1] : Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, pro Sentite de Domino in bonitate. Perinde sc. ac si scriptum esset, disjuncta præp. a verbo, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου. Sed hunc verbi περιφρονεῖν usum haud scio an alibi reperire quis possit;

nec satis fidei exemplaribus in hac lectione adhibeo. Quod vero ad duas alteras signiff. attinet, priorem locum ei dedi, qua ponitur pro Contemno, propter καταφρονῶ et ὑπερφρονῶ idem significantia. [Plato Ax. p. 365, C : Οὐ περιφρονοῦσαν ἡλικίαν ἔχει, Ætatem prudentem.]

Περιφρόνησις, εως, ἡ, Contemptus, Despicientia. Greg. Naz. De Cypriano : Τὴν τῶν χρημάτων περιφρόνησιν, τὴν τοῦ τύφου κατάλυσιν. [Plut. V. Pomp. c. 57. Id. Mor. p. 26, D : Ὀλιγωρίαν καὶ π. Eustath. Opusc. p. 12, 1; 190, 50; 256, 90, al. G. D. Joseph. Ant. Jud. 5, 5, 2 : Ἐκ τῆς π. τῶν νόμων. Alex. Comn. Novell. ap. Zachar. Hist. juris græcorum. p. 126, 31 : Τὴν τοῦ Θεοῦ ὕβριν καὶ π. Hase.] Respiciendo autem ad alterum illum verbi περιφρονῶ usum, significare alicubi potest et Contemplatio, Scrutatio.

[Περιφρονητέος, α, ον, Contemnendus. Planud. Ovid. Met. 10, 684. Verbale Περιφρονητέον Greg. Naz. Or. 20, p. 323, C. Boiss. Jo. Philop. De cr. mundi p. 187, 7 : Εἰ δέ τις καὶ ταῦτα εἶναι λέγοι, περιφρονητέος εὐλόγως. Hase.]

[Περιφρονητής, ὁ, Contemtor. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 302 : Περιφρονητὰς πατέρων καὶ μητέρων. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 189, D : Ἦν π. χρυσίου τὰ μάλιστα. Theodor. Metoch. Miscell. p. 564.]

[Περιφρονητικός, ἡ, όν, Ad contemnendum proclivis, Contemnere solitus. Eunap. Exc. Hist. p. 47, 1 : Περιφρονητικὸς τῶν δρωμένων. Eustath. Opusc. p. 319, 1. || « Adv. Περιφρονητικῶς, Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 305, 1 : Π. αὐτῶν (parentum) ἔχειν. Idem Epist. 90. Acta Jun. Bacchi p. 75 ed. Combef. » Boiss. Eustath. Opusc. p. 285, 90.]

[Περιφροσύνη, ἡ. Themist. Or. 21, p. 259, B : Σοφιστὴν τύφου μεστὸν καὶ γέμοντα περιφροσύνης. Sic ex Stobæo Flor. 12, 22, correctum est vulgatum περὶ σωφροσύνης : sed verum videtur quod ex quinque codd. Stobæi annotavit Schowius παραφροσύνης. Coluth. 196 : Δαιζόμεναι δρύες Ἴδης ἤριπον ἀρχεκάκοιο περιφροσύνῃσι Φερέκλου. Hic quoque παραφροσύνῃσι corrigendum. G. Dind.]

[Περιφρουράω, i. q. περιφρουρέω. Oppian. Hal. 4, 233 : Νῶν ἀλόχους τε περιφρουρῶσι φυλάσσειν ...]

[Περιφρουρά, ἡ, Custodia. Theoph. Simoc. Hist. p. 161, 23 ed. Bonn. : Τῆς ἐς αὐτὸν π. διετίθετο τὴν φροντίδα. Hase.]

Περιφρουρέω, Custodia cingo, simpl. Cingo, tanquam sc. custodia aut præsidio. Thucyd. 3, [21] : Τὸ τεῖχος ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς. Sic Philo V. M. 3 : Τόπος ὠχυρωμένος καὶ περιπεφρουρημένος ἕρκει διπλῷ, quod Duplici septus vallo, exp. Turn. [Id. Philo vol. 1, p. 512, 30 : Λύσιν δεσμῶν καὶ ἔξοδον ἐκ τῆς περιφρουρουμένης εἱρκτῆς παρασχόμενος. Theoph. Sim. Hist. ed. Bonn. p. 94, 1 : Περιφρουρεῖν· 75, 24 et 92, 3 : Περιφρουροῦντες· 194, 13 : Περιφρουρούντων· 206, 7 : Περιφρουροῦντες· 177, 10 : Περιφρουρεῖ· 80, 23 : Περιφρουρούμενον· et sic sæpe alibi. Hase. Dio Cass. 40, 36 : Πέριξ αὐτὸ (τὸ φρούριον) ... περιεφρούρουν· 57, 4 : Αὐτὸν τῆς νυκτὸς περιεφρούρησαν, μὴ διαφύγοι.]

[Περιφρυγής, ὁ, ἡ, Circumtostus, Torridus. Alex. Trall. 12, p. 713, 726. Struv. || Quasi adurens ex tabescentia. Theophil. Protosp. De puls. p. 67, 11 ed. Ermerins. : Ὁ π. μαρασμὸς, ὅστις γίνεται ἀπὸ μεταπτώσεως τῶν συνεχῶν πυρετῶν. De eodem Marasmo retorrido Leo phil. Consp. med. ib. p. 103, 18 et 105, 16. Hase.]

[Περιφρύγω, Circumtorreo. Alex. Trall. 12, p. 713 : Εἰ ἀναλωθῇ τελείως ἡ περιφρυγῇ (ἡ οὐσιώδης ὑγρότης). Struv. Theodot. Cant. 1, 5 : Περιέφρυξεν. Sermo ibi est de radiis solis decolorantibus et adurentibus. Schleusn.]

Περίφρων, ὁ, ἡ, Prudens, Sapiens. Vel potius, Valde prudens, sapiens, utpote quod exponatur [ab Phot. et Suida] περισσόφρων : item περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν. [Hesych. : Π., σωφρονέστατος, ἡ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος.] Apud Hom. non semel [Od. A, 329, Δ, 787, al.], περίφρων Πηνελόπεια. [Il. Ἀδρηστίνη Il. E, 412. Βασίλεια π. Od. Λ, 345. Καλλιόπεια Orph. Arg. 684. Περίφρονι Θειοδάμαντι Lith. 94. « Nicet. Ann. sæpe. » Kall. Inscr. Caral. ap. La Marmora *Voy. en* *Sard.* part. 2, n. 52, e : Ἡ π. Πόμπτιλλα. Hase. || Superbus. Æsch. Ag. 1426 : Μεγαλόμητις εἶ, περίφρονα δ᾽ ἔλακες· Suppl. 757 : Περίφρονες δ᾽ ἄγαν ἀνιέρῳ μένει μεμαργωμένοι. Schol. : Ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονες. || Contemtor. Joseph. Macc. c. 8 extr. : Ἦσαν περίφρονες τῶν παθῶν καὶ αὐτοκράτορες τῶν ἀλγηδόνων.]

[Περιφυγή, ἡ, Effugium. Plut. V. Demetr. c. 46 : Πολλὰς π. καὶ ἀναχωρήσεις ἐχόντων.]

Περιφυής, ὁ, ἡ, afferunt VV. LL. ex Diosc. περιφυὴς τῇ γῇ, pro Terræ inhærens, Humilis. Locus autem Diosc. extat 4, 104, ubi scriptum est : Εἰσὶ δὲ καὶ φλομίδες διπλαῖ, δασεῖαι, περιφυεῖς τῇ γῇ, στρογγύλα ἔχουσαι τὰ φύλλα, Ruell. Sunt et phlomides duæ, hirsutæ, rotundis folii., humiles.

[Περιφυλακή, ἡ, Propugnaculum. Schneid. Hujus subst. exemplum nullum est. Περιφύλαγμα, τὸ, de amuleto dixit Nicet. Chon. Hist. p. 222, D : Τὸ ἀρχαῖον αὐτῷ π. τὸν σταυρὸν ἀποτραχηλισάμενος.]

[Περιφυλάσσω s. Περιφυλάττω, Circumcirca custodio. Thucyd. 1, 93 : Ἀθηναῖοι οὕτως ἐτειχίσθησαν. Schol.: Τῷ τείχει περιεφυλάχθησαν. Anon. in Mathem. vett. p. 321, 18 : Τόπους ἐπιτηδείους ... δυναμένους πεζικὴν δύναμιν καὶ ἱππικὴν περιφυλάττειν. Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 55, 11 : Διὰ τί μὴ διὰ μιᾶς μήνιγγος τὸν ἐγκέφαλον περιεφύλαξεν, ἀλλὰ διὰ δύο. G. D. Joseph. B. Jud. 5, 10, 1 : Περιεφύλαττον τὰς τούτων ἐξόδους. Hase.]

[Περίφυμι. V. Περιφύω.]

[Περιφύρω, Perturbo, Gl.]

[Περιφύσησις, ἡ, q. d. Circumflatus. OEcum. In Apoc. p. 343, 1 ed. Cramer. : Ταῖς π. καὶ ἀντιπνοίαις τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Hase.]

[Περιφύσητος, ὁ, ἡ, Flatu undique oppressus. Aristoph. Lys. 323 : Πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην τε καὶ Κρίτυλλαν περιφυσήτω.]

Περίφυσις, εως, ἡ, q. d. Circumnascentia, ut περιφύομαι, Circumnascor. In VV. LL. redditur Circumcretio, Incrementum quod in ambitu fit. Gazam autem interpretari ajunt Incrementum obductum, et Corticis obductionem, sed rem neutro satis exprimi, latioremque hujus vocis signif. esse. Bud. postquam περιφύεσθαι dixit esse Obduci et Complecti, affert ex Theophr. H. Pl. 5, [2, 2] : Τὸ γὰρ ὅλον φασὶ τὴν πολυοζίαν εἶναι ἔνδειξιν εὐτροφίας· ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν καὶ εὐσθενήσῃ, συμβαίνει καταπίνεσθαι τοὺς ὄζους ὑπὸ τῆς περιφύσεως· i. e., inquit, Numerosam nodositatem obduci ab incremento arboris et contegi. Rursum [ibid. 3] : Ὅτι δὲ ἡ περίφυσις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους, φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. [Galen. vol. 4, p. 291, 1 : Ὅτι μήτ᾽ ἐπίφυσίς ἐστι μήτε π. Hase.]

[Περιφύτευτος, ὁ, ἡ, Circumsitus, Obsitus. Epist. Socr. 19, p. 44, 21 (26 Or.) : Περιφύτευσεν ὁ χῶρος καὶ ἀνεῖται ἱερὸς εἶναι. Scribendum aut περιφύτευτος cum Allatio, aut περιπεφύτευται. G. Dind.]

[Περιφυτεύω, Circumsero. (Obsero Gl.) Plato Leg. 12, p. 947, E : Πέριξ δένδρων ἄλσος περιφυτεύοντι. Geopon. 10, 18, 2 : Περιφυτευομένης σκίλλης. Figur. Joseph Maccab. c. 3 med. : Ὁ θεὸς ... τὰ πάθη αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) καὶ τὰ ἤθη περιεφύτευσε. Quæ repetivit Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 26, 11. Id. p. 31, 7 : Τὴν δεκτικὴν τῶν αἰσθήσεων αὐτοῖς περιεφύτευσε σάρκα. G. D. Basil. t. 1, p. 865, B : Τὰ ἄλση τὰ τοῖς εἰδώλοις εἰς κόσμον περιφυτευόμενα. Hase.]

[Περίφυτος, ὁ, ἡ, Obsitus, Consitus. Appian. Hisp. c. 64 : Ἐν ὄρει π. ὕλαις.]

[Περιφύω, Circumnasci facio, Circumjicio. Plato Tim. p. 78, D : Τὸ δ᾽ ἄλλο κύτος τοῦ κύρτου περὶ τὸ σῶμα ὅσον κοῖλον ἡμῶν περιέφυσε. « Philostr. p. 63 : Τοῖς καρτερόφρος ἅπασιν ὑποβάλλουσα ἡ φύσις ὀστᾶ στραγγώδη περιφύει τὸ κέρας ἔξωθεν. » Kall.] Περιφύομαι, Circumnascor. [Eubul. ap. Athen. 15, p. 679, B : Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται. Theophr. H. Pl. 3, 7, 1 : Περιφύεται (ἡ ἐλάτη) μικρὸν ὑποδεέστερον εἰς ὕψος· C. Pl. 5, 5, 4 : Ὅσα βλάπτει περιφυόμενα καὶ ἐμφυόμενα. Plut. V. Camilli c. 25 : Πέτρα κύκλῳ πολλὴ καὶ τραχεῖα περιπέφυκε· Lysandri c. 28 : Οἱ Κρήσιοι στύρακες οὐ πρόσω περιπεφύκασιν.] Affertur tamen pro Excresco, in VV. LL. ex Theophr. [H. Pl.] 8, [11, 4] : Οὐκ ἐσθίεται δὲ σῖτος, ὅταν ὑσθεὶς περιφυῇ, Frumentum non eroditur, quum pluviam perpessum excreverit. Sed videndum an locus talem interpr. compositi, tanquam simplicis,

admittat. Bud. περιφύεσθαι vertit etiam Obduci, Complecti, ut in Περίφυσις docui. [Adhæreo, Plato Leg. 10, p. 898, D: Τὸ γένος ἡμῖν ἀναίσθητον πάσαις ταῖς τοῦ σώματος αἰσθήσεσι περιπεφυκέναι. Isocr. p. 97, E: Χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην σαυτῷ περιφυομένην.] Ibid. est περιέφυσαν tanquam a them. Περίφυμι, quod redditur Adnati sunt, Provenerunt: item Adhæserunt. Et ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαὶ ex Aristoph. Nub. [151] habent VV. LL. pro Calceamenta circumnata sunt mortuæ. Ibid. partic. Περιφύς, ύντος, pro Complexus. [Hesych.: Περιφῦναι, περιλαβεῖν, περιπλακεῖν (scr. περιπλακῆναι). Phot. et Suid.: Περιφύς, περιπλακείς. Hom. Od. Π, 21: Τηλέμαχον ... πάντα κύσεν περιφύς· Τ, 416: Ἀμφιθέη περιφῦσ' Ὀδυσῆ' κύσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα· Ω, 236: Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα· ubi accus. a verbo κύσσαι regitur. Ib. 320. Xenoph. Eph. 1, 9: Περιφύντες ἀνεπαύοντο. Heliodor. 7, 7, p. 310 extr.: Τοῖς γόνασι περιφύντες.]

Περιφωνέω, affertur pro Circumsono, Resono. [Plut. V. Marii c. 20: Τὰ κοῖλα τοῦ ποταμοῦ περιφωνεῖ.]

[Περίφωρος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Αὐτόφωρος:] Apud eund. [Plut.] extat et Περίφωρος, Inst. Lac. p. 216 meæ ed. [234, B], ubi narrat historiam de adolescente Lacone, cui quum sodales custodiendam tradidissent vulpeculam, quam furati erant, vesti suæ eam supposuit: quum autem illa irritata, latus ejus ad viscera usque adederet, id pati maluit, quam περίφωρος γενόμενος διὰ μαλακίαν, τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. Ejus verba sunt: Ἀλλὰ κρεῖττον ταῖς ἀλγηδόσι τελευτῆσ, ἢ περίφωρον γενόμενον διὰ μαλακίαν, τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. Jungo autem hæc verba, διὰ μαλακίαν, cum præcedentibus, potius quam cum sequentibus, licet hac in re mea quoque editio superiores secuta fuerit. Ceterum περίφωρος est qui supra καταφανής, quum diceret, Ἠρέμει, ἵνα μὴ γένηται καταφανής. [Plut. Mor. p. 49, C: Ὡς ἂν μάλιστα περίφωρος (edd. vett. περίφορος, quod correctum ex codd.) οὖσα (ἡ κολακεία) μὴ βλάπτοι μηδὲ διαβάλλοι τὴν φιλίαν. Homil. Clem. 14, 10.]

[Περιφώσαντες. V. Περιφωσκω.]

Περιφωτίζω, q. d. Circumillumino: unde pass. Περιφωτίζομαι, quo utitur Plut. [Mor. p. 953, A]: Τὸ δὲ λαμπρὸν οὐ παρίησιν ὑπὸ στερρότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται, Lucem nullo modo præ soliditate transmittit, sed summa duntaxat terræ sola illuminantur. Turn. [Cleomed. Doctr. circ. p. 94, 1 Bak.: Πάντα περιφωτίζεται τὰ ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ ἀμφοδα· et ib. 10: Πάντα περιφωτίσας τὰ ἄ. Ach. Tat. Is. in Phæn. p. 159, A: Ἐκ νεφῶν περιπεφωτισμένων. Id. ib. p. 141, C: Ἐὰν δὲ τὸ ἥμισυ περιφωτισθῇ. Hase. Περιφωτέσας Pseudo-Callisth. ap. Fabr. B. Gr. vol. 14, p. 150, quod περιφωτίσας scribendum.]

[Περιφωτισμός. V. Παραφωτισμός.]

Περιχαίνω, i. q. ἀμφιχαίνω, Circumhio, Hiatu rictuque circumdo et cingo. Sicut vero ἀμφιχαίνειν dictum est accipi pro Devorare, Deglutire, Absorbere, sc. rictus hiatu circumdatum et comprehensum, ita et hoc περιχαίνειν sciendum est usurpari pro περιτρώγειν. Aristot. H. A. 8, 24, de equo: Καὶ τὰς ὁπλὰς καὶ τὰ ἰσχία ἐφέλκει, καὶ ἐὰν σταφυλῖνον περιχάνῃ· τοῦτο δέ ἐστιν ἥλικον ἡ σφονδύλη. Ubi Gaza, Si pastinacam devorarit, cujus magnitudo quæ verticilli bestiolæ est. Sic Lucian. [Merc. cond. c. 3]: Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. [Ælian. N. A. 4, 33: Τοῦ κάρφους τὸ πλάτος οὐκ ἔχων περιχανεῖν. Diodor. Exc. p. 558, 65: Τοῦ δυνάστου περιχανὼν τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι, Aurem mordens. Anon. ap. Suid. h. v.: Οἱ κύνες τοὺς λίθους οὓς βάλλονται περιχαίνοντες, i. e. Hiante ore admordent. Phile De anim. propr. p. 208: Μάτην περιχαίνοντας αὐτοὺς δεικνύεις. De mulieribus lapides pretiosos expetentibus Clemens Al. p. 242: Αἱ δὲ ... ὅλαι περικεχήνασι τοῖς λίθοις. «Greg. Nyss. vol. 2, p. 227, B. Schol. Hom. Il. Ψ, 79.» Boiss. Ach. Tat. Leuc. et Clit. 2, 37: Περικέχηνε δὲ φιλοῦσα καὶ μαίνεται. Phot. Ep. p. 337, 20: Τὴν ἄγνοιαν περιχαίνουσι· conf. ib. p. 338, 30. Hase.]

Περιχαίρω, Summopere lætor, Perlætus sum s. fio. [Eunap. p. 20, 3 Boiss.: Εὔθυμος ἦν, καὶ περιέχαιρεν. Hase.] Ex Greg. Naz. vero, Περιχάρηθι τῷ ἀγαθῷ, pro Boni gaudio perfruaris. Ubi nota pass. vocis verbum, quæ est et περιχαρῆσθαι, quod exp. non solum Ve-

hementer gravisurum esse, sed etiam Congratulaturum esse. [Hunc l. citat Suidas s. v. Περιχαίρω, quæ gl. nunc meliorum librorum auctoritate ejecta est.]

[Περιχαλάω, Circum dissolvo, Relaxo. Joseph. Macc. c. 7 med.: Περικεχαλασμένων τῶν σαρκῶν.]

[Περιχαλινόω, Infreno. Appian. Syr. c. 26: Τοὺς ἵππους περιχαλινούντων.]

[Περίχαλκος, ὁ, ἡ, Ære obductus. Athen. 10, p. 413, B: Φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας.]

Περιχαλκόω, Ære obduco. [LXX Exod. 27, 6; 38, 6.]

[Περιχανδής, ὁ, ἡ, Valde capax. Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, F: Περιχανδέα χύτραν.]

Περιχαρακόω, Vallo circummunio, Aggere circumdo s. cingo. Æschin. p. 82 [87, 30]: Οὐ γὰρ περιχαρακώσαντα χρὴ τὰ τείχη οὐδὲ τὰς τάφρους, οὐδὲ τὰς δημοσίας ταφὰς ἀνελόντα, τῶν ὀρθῶς πεπολιτευμένων δωρεὰς αἰτεῖν. Habes et in Χαράκωμα ex Polluce. [Polyb. 4, 56, 8; 16, 30, 1; Diodor. 19, 36; Dionys. A. R. 3, 31; Joseph. A. J. 8, 14, 2.] At metaph. in Prov. 4, [8]: Περιχαράκωσον αὐτὴν (τὴν σύνεσιν), καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περιλάβῃ. Ubi tamen vulg. Versio habet Arripe eam. [Titus Bostr. In Luc. p. 767, D: Περιβαλεῖ σε καὶ περιχαρακώσει σε. Hase.]

Περιχαρακτήρ, ῆρος, ὁ, Circumscarificator, i. e. Scalpellus quo dentes circumscarificant, ut emarginando disparandoque gingivas, commodius eximi possint, si ita res ferat. Cæl. Aurel. Chron. 2, [4, p. 372]: Aliquando ipsæ gingivæ scarificandæ vel etiam circum separandæ ferramento, quod περιχαρακτῆρα vocant. [Id nominatur Περιχαρακτήριον a Galeno vol. 14, p. 431, 17. Hase.]

Περιχαρακτικός, ή, όν, Habens vim circumscribendi et emarginandi, Aptus ad circumscribendum et ita circumscriptum emarginandum et eximendum, ut ap. Diosc. 1, 138, de foliis oleastri s. oleæ sylvestris: Περιχαρακτικὰ ἐσχαρῶν, σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα. Ubi Ruell. Crustas emarginant cum melle illita; Marcell. Ex melle illita circumscarificant, quæ medici usserunt. Idem rursum Diosc.: Δύναμιν δὲ ἔχει περιχαρακτικὴν νομῶν καὶ σηπεδόνων καὶ γαγγραίνης, Ulcerum crustas circumcidunt et eximunt, Bud. Præcedentia autem Diosc. verba Plinius ita reddere voluisse videtur, 23, 4, loquens itidem de oleastri foliorum natura: Excrescentia leniter erodit, siccat et ad cicatricem perducit.

Περιχαράκωμα, τὸ, Munitio circumdata loco alicui, Vallum s. Agger locum aliquem cingens et circummuniens. [Hesych. s. v. Θριγγός, et Etym. M. p. 455, 55.]

Περιχάραξις, εως, ἡ, Circumscriptio. [Oribas. p. 6 Mai.: Πρὸς τὴν π. διδόσθω μία πρώτη πλαγία διαίρεσις. Geopon. 10, 77, 2: Τὸν ἐξ αὐτῆς (τῆς βλάστης) ὀφθαλμὸν ἐνθετέον κατὰ ἀκριβῆ π. κατὰ τοῦ ἐναλλασσομένου στελέχους.] Quidam antiquo verbo interpr. Urbatio s. Urvatio. [Circumductio, Urbatio, Gl.] Urvare enim Ennius usurpavit pro Circumdare, ab eo sulco qui fit in urbe condenda urvo aratri: a quo aratri urvo et Urbem dictam existimant, quod antiqui Hetrusco ritu junctis bobus, tauro et vacca, interiore aratro circumagebant sulcum, intra quem urbem ædificarent. Cujus rei Plut. quoque meminit in Rom. p. 42 meæ edit. [cap. 10.]

Περιχαράττω, Circumcido circino et circumscribo, inquit Bud.; qui et ex Pand. affert, Τὰ περιχαραχθέντα καὶ τὰ ἀπαλειφθέντα ἐν τῇ διαθήκῃ, pro Cancellata et deleta, Circumducta. Quam Circumducendi ac Delendi signif. habet et περιγράφω. [Circumscribo, Designo. Joann. Malal. p. 199, 10: Περιχαράξας τὰ τείχη εὐθέως ἔβαλε θεμελίους.] Item, Circumscarifico, et Circumcirca incido: unde περικεχαραγμένον φύλλον ap. Theophr. H. Pl. 3, quo sensu, eod. in l. [c. 11, 3, et 13, 5] dicit κύκλῳ χαραγμὸν ἔχον, Folium in ambitu incisum, circumcirca serratum. [De ungula equi Hippiatr. p. 242, 19: Περιχαράξας τὴν ὁπλήν. De dentibus Galen. vol. 14, p. 431, 17: Περιχάραξον; et p. 430, 13: Περιχαράξας. Id. ib. p. 785, 14: Τοὺς δὲ ὀδόντας ἐξαιροῦμεν περιχαράσσοντες. De munitione castrensi Dio Cass. fragm. ed. a F. Haase Bonn. 1839, p. 16, 2: Πᾶν αὐτὸ (τὸ στρατόπεδον) σταυρώμασι περιεχάραξεν. Hase.]

[Περιχάρεια, ἡ, Lætitia vehemens. Galen. vol. 10, p. 283: Αἱ ἐναντίαι τοῖς φόβοις ἡδοναὶ μέγισται, καλοῦν-

ται δὲ ταῦτας περιχαρείας. Plato Phileb. p. 65, D, Leg. 5, p. 732, C; Philo vol. 2, p. 174; Plut. Mor. p. 623, B. V. Creuzer. ad Plotin. 1, p. 74.] Περιχαρίαν, Suid. περιττὴν χαράν· distinguens a περιχάρεια. [Duæ sunt Suidæ glossæ, Περιχάρεια, ἡ χαρά· et, Περιχαρίαν, π. χ. Alteram Photius quoque habet, cui Περιχάρειαν restituit Porsonus. Deterioris scripturæ exx. sunt ap. Alciphr. 3, 38, Adamant. Physiogn. p. 422, Dion. Cass. 44, 8; 47, 44; 62, 24. Polluci 3, 97, περιχάρεια ex codd. restituendum. Conf. Περιχαρής in fine.]

Περιχαρής, ὁ, ἡ, Perlætus, Supramodum lætus, Vehementi lætitia perfusus, etiam Nimio gaudio elatus. [Hesych.: Π., χαιρόμενος, γελωτοποιός. Herodot. 3, 35: Γελάσαντα καὶ περιχαρέα γενόμενον. Id. 9, 49. Soph. Aj. 693: Π. ἀνεπτόμαν. Plato Leg. 11, p. 931, C: Περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ.] Isocr. Ad Dem. [p. 11, B]: Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιον· οὕτω γὰρ οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρής, οὔτε δυστυχῶν περίλυπος· Nec nimia in rebus prosperis effereris lætitia, nec nimio in adversis deprimeris gaudio. [Similiter Aristot. Eth. Nic. 4, 7.] Greg. Naz.: Περιχαρὴς τῷ ἀγαθῷ καὶ ὑβρισθεὶς ὑπέρα. Quibus in ll. Nimietatem quandam significat: alicubi simpliciter Vehementiam: ut [Diphilus] ap. Athen. 7, [p. 292, B]: Εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου Τριταῖος, ἀπαθής, εὐπορηκώς, περιχαρής· salvum enim et incolumem redire ac cum emolumento et lucro, maximam lætitiam affert. Sic Isocr. Or. ad Philipp. [p. 96, C]: Οἷς γενομένοις πῶς οὐκ ἂν εἰκότως μέγα φρονοίης; πῶς δ' οὐχὶ περιχαρὴς ὢν τὸν βίον διατελοίης, τηλικούτων πραγμάτων ἐπιστάτης γεγενημένος; [Περιχαρὴς τὸ πρόσωπον ap. Amphiloch. ab Kallio cit. p. 39, D, et περιχαρὲς γενόμενος p. 212, B, vitiose pro περιχαρὲς et περιχαρής.] Et cum dat. Aristoph. Vesp. [1477]: Περιχαρὴς τῷ πράγματι Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Summopere lætatus et delectatus ista re per totam noctem non desinet saltare; præ lætitia enim exultare solent. [Polyb. 1, 34, 12: Π. τοῖς παροῦσι. Π. διά τι id. 4, 86, 5; 8, 21, 2; vel ἐπί τινι 1, 41, 1; 3, 74, 10, al. Joseph. A. J. 19, 2, 3: Περιχαρὴς καὶ ἐλπίδος καὶ φρονήματος· ubi post φρ. excidisse puto μεστός. G. D.] Item neutro genere τὸ περιχαρὲς dicitur pro substantivo περιχάρεια. Thuc. 7, p. 258 [c. 73]: Ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, Præ summa lætitia, quam victoria eis attulerat. Id. 2, [51]: Τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, Ex præsenti lætitia, τῇ ἐνεστώσῃ περιχαρείᾳ, schol. Sic Greg. Naz.: Διὰ τὸ περιχαρὲς τοῦ πράγματος τοῦτο παθόντων ἡμῶν, Ob summam et exuberantem lætitiam, quam res ista nobis afferebat, s. Ob immoderatam et effusam lætitiam. Substantivo autem περιχάρεια itidem pro Effusa et immoderata lætitia, utitur Plut. quoque in Cons. ad uxorem [p. 609, B]: Τὸ γέλωτος μὲν ὑπερβολὰς καὶ περιχαρείας ἐφραίνειν. [|| Adverb. Περιχαρῶς, Basil. Hom. 2 de Jejunio p. 138 Ingolst. Glossa ad Aristæn. 1, 12, p. 410. Boiss. Andr. Cret. p. 254. Tzetz. ad Lyc. 1375. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 833, C: Ἀναγγείλῃ π.· p. 895, B: Ἵνα π. δράμωμεν· p. 1029, B: Π. ὑποδέξεται. Theoph. Simoc. Hist. p. 54, 14 ed. Bonn.: Ταύτην ὠνεῖται π. Marc. Eugen. Epist. p. 170, 8 Kays.: Π. ἐμπλησθήσεται. Hase. Schol. Oppiani Hal. 1, 695.]

[Περιχαρία. V. Περιχάρεια.]

[Περιχάριστος, ὁ, ἡ, Lætus, Jucundus. Epiph. t. 2, p. 257, A: Περιχάριστα καὶ ἐρασμία. Hase.]

Περιχάσκω, i. q. περιχαίνω, Inhio. [Hesych.: Περιχάσκειν, ἀνοῖξαι τὸ στόμα. Hippocr. p. 469, 49: Περιχάσκων ἑλκέτω εἴσω τὴν ἀτμίδα. «Π. τὸν ἀέρα Achill. Tat. 2, 22.» Schneid.]

[Περιχειλής, ὁ, ἡ. Nicet. Chon. Hist. p. 198, A: Σοφίας πάσης ... κρατῆρα περιχειλῆ. Scrib. videtur ἐπιχειλῆ, nisi περιχειλῆ sensu eodem dicere placuit Nicetæ.]

[Περιχειλόω. V. Περιχυλόω.]

[Περιχειρίδιον, τὸ, Quod manui circumdatur, Manica. Hesych. s. v. Ἀδάκχυτος et Ἀγάλλα.]

[Περιχειρίζομαι. Dionys. De Dinarcho jud. c. 8: Δημοσθένη περιχειρισάμενοι. Recte Sylb. προχειρισάμενοι.]

[Περιχείριον, τὸ, i. q. περίχειρον, nisi hoc ipsum restituendum, ap. Polluc. 1, 185: Τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικῆς ἀμπυγόνης κοῖλον καὶ διάκενον π., ὃ κατακτέλλει τὴν τρίχα (τοῦ ἵππου) καὶ ἐκλιπαίνει.]

Περίχειρον, τὸ, (q. d. Circummanuale, aut certe Circumbrachiale, accipiendo χεῖρα generalius de Brachio, ut olim acceptum fuisse dicetur in ipso,) Quod manui circumponitur, vel potius brachio, ut sit quod Latine Brachiale appellatur, alioque nomine Græco περιβραχιόνιον. Bud. quoque περίχειρον esse ait Brachiale, Manicam, afferens ex Polyb. 2 fin. Cam. autem de hac voce ita scribit, Περίχειρα, Manuum ornamenta. Polyb. de Gallis, 2, [29, 8]: Περιχείροις καὶ μανιάκαις· paulo post, Τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται. Torquem esse ait aureum quem gestare solerent Galli circum collum et manum. Spinter hoc esse Plauto ait Priscianus; et interpr. ἀκροχέριον, aut Fibulam in humeris aut Armillam. [Conf. Creuzer. *Ein alt-ath. Gef.* p. 66 (41). Hase.]

[Περιχέριον, τὸ ψέλιον. Περιχέρια, Viriolæ, Armillæ, Gl.]

Περίχευμα, τὸ, Id ipsum quod circumfusum est s. circumcirca affusum. Hom. Il. Ψ, [561]: Δώσω οἱ θώρηκα τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο Ἀμφιδεδίνηται, Thoracem æneum, stanno circumcirca inductum; Cui stannum artifex, dum eum fabricaret, circumcirca affudit. Schol. exp. περίχυμα. Sed notandum et citra compositionem ibi scribi περὶ χεῦμα. [Recte nunc ᾧ πέρι χ.]

[Περιχεύω. V. Περιχέω.]

Περιχέω, i. q. ἀμφιχέω, Circumfundo. Hom. Il. Φ, [319]: Καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χεράδος περιχεύας Μυρίον. [Κ, 294: Χρυσὸν κέρασιν περιχεύας. (Hesych.: Περιχεύας χρυσῷ, περιπάσας χρυσίῳ.) Od. Η, 140: Πολλὴν ἠέρ' ἔχων, ἥν οἱ περίχευεν Ἀθήνη· Il. Ε, 776: Περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.] Ex Od. Ν, [189], exemplum habes in Ἀμφιχέω et Χέω. [Ψ, 162: Τῷ περίχευε χάριν.] Lucian. cum dat., De sacrif. [c. 13]: Τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, Sanguinem aræ circumfundens, Aram sanguine undique aspergens. Diosc pro Perfundo, 4, 155, de elaterio: Σικυοὺς δὲ τοὺς τετμημένα ἐπὶ τοῦ κοσκίνου, ὕδατι γλυκεῖ περιχέας καὶ ἀποπιέσας, Dulci aqua perfundens. Ubi et verbo παραχεῖν aliquoties utitur, inter alia dicens, Οἱ δὲ τῇ τελευταίᾳ πλύσει μελίκρατον παραχέουσιν, Aquam mulsam affundunt. Pass. Περιχέομαι, Circumfundor. [Plato Tim. p. 60, C: Περιχυθεὶς τῷ τῆς γῆς ὄγκῳ. Plut. V. Fab. Max. c. 6: Τοῦ ποταμοῦ περιχεομένου· Mor. p. 939, D: Ἐν τῇ παρακειμένῃ καὶ περικεχυμένῃ θαλάττῃ. Lucian. Deor. conc. c. 12: Πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς ... ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ.] Pro Obversor oculis affertur ex Luciano in Judicio dearum [D. deor. 20, 15. Med. Circumfundo mihi. Athen. 11, p. 484, B: Μικρὸν περιχεάμενος· ubi oppos. πλείονι χρῆσθαι τῷ λουτρῷ. Improprie Longin. De subl. 28, 3: Τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν. Valck. Eunap. p. 56, 10 Boiss.: Στολὴν ἁβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος. Hase.]

|| Περιχύνω [Forma propter præter. περικέχυμαι et περιεχύθην ficta], i. q. περιχέω, Circumfundo; interdum etiam Offundo. Pass. voce et signif. Lucian. [De luctu c. 13]: Περιχυθεὶς αὐτῷ, Circumfusus ei, pro Eum complexus fusis circum eum brachiis. Quo sensu Hom. supra, Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλόν· et Musæus, Ἀμφιχυθεῖσα νυμφίον. [Heliodor. 1, 2: Ἡ κόρη πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσα. Themist. Or. 24, p. 302, A: Περιχυθέντες ἀσπάζονται τὸν κορυφαῖον τῶν θεατῶν. Cinnam. Hist. p. 18, C: Τὸν ἀδελφὸν χερσί τε περιβάλλει καὶ ἀδελφικῶς περιχέεται. Cum accus. gramm. in Bekk. Anecd. p. 169, 4: Περιχέομαι, αἰτιατικῇ. Προκόπιος «Καὶ μήτηρ μὲν περικέχυτο παῖδα.»] Hominum etiam aut negotiorum multitudo περικεχυμένη τινὰ dicitur Cui circumfusa est, Quem circumdedit et cinxit. [Plato Rep. 6, p. 488, C: Αὐτοὺς ... τῷ ναυκλήρῳ περικεχύσθαι δεομένους· Polit. p. 268, C: Τοὺς περικεχυμένους αὐτῷ. Polyb. 1, 19, 4: Οἱ ἱππεῖς ... περιχυθέντες ἐπέκειντο τοῖς πολεμίοις.] Plut. [V. Titi c. 11: Τοσούτων ὁμοῦ καὶ πάντοθεν περιχεομένων] Pericle [c. 19]: Περικεχυμένοι τῇ Χερρονήσῳ· ut et Xen. Hell. 2, [2, 21]: Εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολύς. Synes. De insomn.: Ἀπαγορεύειν ὑπὸ τῶν περικεχυμένων τὸν βίον δεινῶν, Ob circumfusas vitæ humanæ calamitates, i. e. Ob calamitates quæ vitam humanam circumstant, quæ et περιστάσεις ex eo nominantur. Et p. 93: Εἰ δὲ διὰ τὸν τῶν

περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον τὸ χρεῶν ἠμέληται μέχρι τοῦ νῦν, Propter circumfusorum s. circumstantium negotiorum multitudinem. || Dicitur vero et Περιχεύω, ut καταχεύω. Hom. Od. Ψ, [159] : Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις, Circumfundit : ubi περιχεύεται habes activa usurpatum signif. ut supra καταχεύεται. [Passiv. Nicand. Ther. 255 : Ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς.]

[Περιχθόνιος, ὁ, ἡ, Terram circumdans. Theophyl. Sim. Hist. p. 44, C : Ἐπεὶ ἐαρίτιδας ὥρας τὴν περιχθόνιον πόαν ἐξέρυσαν.]

[Περίχθων, ὁ, ἡ, idem. Philipp. Anth. Pal. 9, 778 : Γαῖαν ... ὅσην ἔζωκε περιχθὼν ὠκεανός · » sive potius, ut Brunckius scripsit, περίχθων, ubi non necessariam duco Jacobsii emendationem περισχών. Suspectius vero est quod legitur in Orphei carmine Περὶ σεισμοῦ v. 57 : Εἰ δὲ ... ἐλελιχθῇ γαῖα περιχθών (hoc accentu), nisi hæc duo nomina valent ἡ περιχθόνιος γῆ sive περίχωρος, quemadmodum locus mediterraneus μεσόχθων vocatur Dionys. A. R. 1, 49. » Lobeck. Paralip. p. 382.]

Περιχιλόω, Abunde pasco, Bene sagino et pinguem reddo. Pro quo et Περιχειλόω scribitur, ut χειλὸς pro χιλός. Hoc autem et neutraliter accipitur, ut ex Hesychio patet, περιχειλοῦντες exponente ἀντιάδην χορτασθέντες (nisi potius reponendum ibi sit adverbium ἀδήν), ut sit Abunde saturati. Sed perperam nonnunquam pro περιχειλόω derivato ex χεῖλος, reperitur περιχιλόω, ut ap. Xen. De re eq. p. 548 meæ ed. [4, 4] : Εἰ λίθων στρογγύλων ἀμαξιαίων ὅσον μνααίων ἁμάξας τέτταρας καὶ πέντε χύδην καταβάλλοι περιχιλώσας σιδήρῳ, ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται · scrib. enim ibi cum Polluce quoque [1, 200] περιχειλώσας, licet omnes edd. habeant sine diphthongo περιχιλώσας. Est autem περιχειλῶσαι σιδήρῳ, Summas oras et margines ferro obducere et conjungere, Labra ferro jungere.

[Περιχλανίζομαι.] Περιχλανίζεται, Hesych. περικαλύπτεται et καλλωπίζεται, χλανίδι videl.; Suidas item περιβάλλεται. [Apud Phot. et Suidam περιχλανίζεται.]

[Περιχλαίνισμα, τὸ, Læna circumjecta. Cinnam. Hist. p. 61, A : Περιχλανίσμασι τῶν εὐτελεστέρων περιαμπίσχειν τὴν ὅπλισιν.]

[Περιχλιαίνω, Circum tepefacio. Galen. vol. 14, p. 519, 17 : Περιχλιάνας ἐνσταξον. Hase.]

[Περιχλευάζω, Cavillor. Nilus Epist. p. 177, 19. Boiss.]

[Περίχλωρος, ὁ, ἡ, Undique virens. Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 65, 3 : Ψιττακὸς ὁ π. Boiss.]

[Περίχολος, ὁ, ἡ. Περίχολα διαχωρήματα sunt Alvi excrementa circumbiliosa, hoc est bile circumfusa et respersa, ap. Hippocr. Prorrh. p. 71, E, ubi Galen. (vol. 8, p. 737) exponit, τὰ πέριξ αὐτῶν ἔχοντα χολὴν τῇ συστάσει λεπτήν h. e. In ambitu tenui bile respersa. Ejusmodi autem dejectiones περίχρους dici scribit, id est In ambitu et superficie coloratas. Idem vero in urinis τὸ περίχολον aliud significare vult, nempe Abunde biliosum : Ἀκοῦσαι δὲ ἐπὶ τῶν οὔρων τὸ περίχολον ἀναγκαῖόν ἐστιν, αὐτὸ τὸ περιττῶς χολῶδες. Rursus Hippocr. p. 217, B, περίχολον διαχώρημα ἀφρῶδες, Circumbiliosum et spumans alvi recrementum dicitur, quod est in ambitu biliosum, et caloris copiam indicat. Et iterum ibid. G. Fors. || Περίχολος per ὑπέρχολος exp. Photius p. 425, 2, i. e. Admodum iratus.]

Περιχορεύω, Salto s. Tripudio circum. [Euripid. Phœn. 320 : Ἑλίσσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. Lucian. Dial. mar. 15, 3, Imag. c. 9. Liban. vol. 4, p. 1070, 23. G. D. Clem. Al. Protrept. 2, 17 : Ἐνόπλῳ κινήσει περιχορευόντων Κουρήτων. Himer. Ecl. p. 212, 12 Wernsd. : Περιχορεύουσι μετὰ παιάνων τὸν τρίποδα. Hase.]

[Περιχόρη, ἡ.] Περιχόραι, apud Hesych. περιχορεῖαι. [Voc. suspectum.]

[Περιχορίζω.] Apud Hesych. Περιχορίζειν expositum ἐνόπλως et συντόνως ὀρχεῖσθαι.

Περιχόω, sive Περιχωννύω, aut Περιχώννυμι, Circumaggero (ut Plin. dicit Terra minuta fimoque circumaggeratas radices), s. Humo circumcirca aggesta operio aut obruo. [Diodor. 3, 40 : Ὥστε τὸν κύκλῳ τόπον περιχώννυσθαι · et ib. : Σκάφη ... καθάπερ τινὰ χελωνάρια ... πολὺν χρόνον πανταχόθεν περιχωννύμενα. Figur. Philostr. V. Apoll. 4, 23 : Ἐς τὸν κολωνόν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχωσθῆναι τοῖς τοξεύμασι.] Item περιχωννύναι γῆν, Terram circumcirca aggerare, s. Circumaggerare terra; vel, ut Gaza vertit, Cumulare s. Accumulare terram.

Περιχρήματος, ὁ, ἡ, Admodum pecuniosus, Prædives. Plut. : Ἐπίδοξον τῷ γένει καὶ περιχρήματον γαμεῖ. [Ocell. Luc. 4, 7, p. 70, ubi codicem vidi qui præfert ὑπερχρήματος. Osann. Auct.]

[Περιχρίζω, Oblino, Gl.]

Περίχρισις, εως, ἡ, ipsa Circumlinendi s. oblinendi actio, quasi Circumlitionem aut Oblitionem dicas. Diosc. 1, 131, de rosa : Οὕτω δὲ ἀποτίθεσθαι εἰς τὰς ὀφθαλμικὰς περιχρίσεις, Et ita ad oculorum illitiones recondi.

[Περίχρισμα, τὸ, Quod circumlinitur, Unguentum. Alex. Trall. 7, p. 357. Struv. Galen. vol. 14, p. 346, 1 : Π. ὀφθαλμῶν, Linimentum. Hase.]

Περιχριστάριον, τὸ, dictum medicamentum quoddam, de quo Marcell. Empir. c. 4. : Est hujusmodi medicamentum, quod περιχριστάριον vocant Græci : quo ita uti oportet ut palpebræ subtiliter inde superlinantur, ne quid intra oculum fluat. Paulo ante dixerat, Deinde permixtis omnibus formare collyria vel pastillos, aut in vas stanneum recondere, et quum opus est, uti ad inungendum vel superlinendum.

[Περιχριστέον, Circumlinendum. Geopon. 17, 5.]

Περίχριστος, ὁ, ἡ, Circumlitus, Qui circumlinitur, Qui circumlini potest vel solet. Diosc. 2, 96, de felle : Εἴς τε τὰς τραυματικὰς ἐμπλάστρους μιγνυμένη καὶ θηριακὰς περιχρίστους, Ruell. Admisceri consuevit vulnerariis emplastris, et circumlitionibus quæ contra venenata parantur. Ap. Eund. τὰ περίχριστα, sc. φάρμακα, Circumlitiones, Medicamenta quæ circumlini solent : 1, 97, de fuligine picis liquidæ : Χρηστέον δὲ αὐτῇ εἰς τὰ καλλιβλέφαρα καὶ περίχριστα, Usus ejus est ad pigmenta quibus palpebras circumlinunt et venustant. Hæc περίχριστα vocat etiam περιχριόμενα et περιαλειφόμενα, quoniam sc. περιχρίονται et περιαλείφονται : 2, 97 : Γυναικὸς δὲ τὸ ἐπιμήνιον περιαλειφόμενον καὶ ὑπερβαινόμενον, ἀσυλλήπτους δοκεῖ ποιεῖν γυναῖκας, Circumlitu conceptum inhibere existimatur. Atque adeo non homo solum, sed etiam medicamenta dicuntur διαχρίεσθαι, ἐγχρίεσθαι, ἐπιχρίεσθαι, καταχρίεσθαι, περιχρίεσθαι : 2, 98 : Ξηρὰ δὲ μετὰ μέλιτος διαχριομένη ἐπὶ συναγχικῶν βοηθεῖν παραδίδοται · 97 : Εἰς προσφάτους ὀφθαλμῶν τρώσεις ἐγχρίεται · 1, 96, de picino oleo : Θεραπεύει δὲ τοῦτο καὶ ἡ ὑγρὰ πίσσα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κτηνῶν ἕλκη καὶ ψώρας, ἐπιχριομένη. Ibid. cap. præced., Πρὸς ῥαγάδας ἁρμόζει καταχριομένη. [Περίχριστα, τὰ, Anatol. De symp. in Fabr. B. Gr. vol. 4, 2, p. 296. Schleusn. De unguentis Clem. Al. p. 295 : Ἄλλαι ... εὐανθέσι περιχρίστοις κοσμούμεναι σπιλοῦσι τὰ πρόσωπα τὰ αὐτῶν. Ap. Plut. Mor. p. 102, A : Τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων, libri aliquot περιχρίστων.]

Περιχρίω, Circumcirca inungo s. illino, Circumlino, Oblino. [Joseph. A. J. 7, 14, 5 : Περιχρίσαντας τὸ ἅγιον ἔλαιον ἀποδεῖξαι βασιλέα. Clem. Al. p. 800 : Σπλάγχνα περιχριόμενον πηλῷ. Geopon. 5, 30, 3 ; 34, 2.] Ex Luciano [De luctu c. 21] : Ὑάλῳ περιχρίει, Vitro circumlinit et obducit. [Hipponax ap. Harpocr. s. v. Μάλθη : Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Scrib. περιχρίσας. Valck. Περιχρίσας it. ap. Galen. vol. 14, p. 467, 9; Περίχριε ib. p. 354, 3; 401, 12; 473, 10 et 13; Περίχρισον p. 322, 7 et alibi. Hase. Suidas : Κονιαταί, οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες. Fort. hic quoque περιχρίοντες scribendum. Τὸ πρόσωπον περιχρίειν Pollux 5, 102. G. Dindorf.]

[Περίχροος, ὁ, ἡ, et contr. Περίχρους. V. Περίχολος. Greg. Naz. vol. 2, p. 30, A : Οὐ χρυσὸν αἰτῶ σ', οὐ πλάκας περιχρόους. G. Dind.]

Περίχρυσος, ὁ, ἡ, Circumcirca aureus, Inauratus circumcirca. [Hippoloch. ap. Athen. 4, p. 129, B : Πίναξ ἀργυροῦς ἐπὶ πάχος οὐκ ὀλίγον π. Chares ib. 12, p. 538, D : Κίονες εἰκοσιπήχεις περίχρυσοι. Lucian. Necyom. c. 12 : Πορφυροῦς τις ἢ π. Dio Cass. 74, 4 : Π. βωμός. Theod. Hyrt. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 65 : Ταὼς ὄρνις π. G. D. Synes. p. 16, A : Περιπόρφυροί τε καὶ π. · ad quem l. conf. Krabing. p. 240. Inscr. Att. ap. Franz. El. epigr. gr. p. 155, 27 : Στρεπτὸν π. ὑπάργυρον · 156, 17 : Παλλάδιον ἐλεφάντινον π. · 157, 40 :

Σφραγὶς π. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 190, n. 139, 9 : Θηρίδαιον (sic) περίχρυσον · ad q. v. docet editor p. 191, k), Π. in his inscrr. esse Aureis laminis cinctum, Κατάχρυσον tantum, Spuma auri inductum. Hase.]

Περιχρυσόω, Deauro, Inauro, Auro obduco s. circumvestio. [Athen. 4, p. 155, D, ex Agatharchide : Τὸ μᾶλλον παρατεθέσθαι τῶν τραγημάτων περιχρύσων. Herodot. 4, 65 : Ἔσωθεν (τὴν ὠμοβοέην) περιχρυσώσας · ubi nunc ex melioribus codd. καταχρυσώσας, quo verbo Herodot. utitur ib. c. 26. G. D. Inscr. Att. ap. Franz. El. ep. gr. p. 157, 37 : Σφραγὶς ἴασπις περικεχρυσωμένη · et ib. 39 : Σφραγῖδες ὑάλιναι περικεχρυσωμέναι. LXX Jes. 40, 19 : Χρυσοχόος περιεχρύσωσεν αὐτόν. Hase.]

[Περιχρώννυμι, Circumcoloro, Circumtingo. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 38. Ellendt. Greg. Nyss. t. 1, p. 532, B : Περιχρώσας · 30, C : Περιχρωννύμενον · 493, A : Μέλανι περιχρωσθῆναι. Figurate id. ib. p. 96, D : Ἡδονῇ τὸν καρπὸν περιχρώσας · et 703, A : Λόγος περικεχρωσμένος. Unde fort. Jo. Anagn. De exc. Thessal. p. 108, C : Ὑποσχέσεσι περικεχρωσμέναις ἀπάτῃ. Hase.]

[Περίχυδα, Circumfuso humore aut circumcirca affuso. Hippocr. p. 528, 38 : Τὰ ἄλφιτα τῶν κριθῶν ἀποζέσων περίχυδα ἐπιπασμένων. Foes.]

Περίχυμα, τὸ, dicitur Id ipsum quod circumfusum est alicui aut circumfunditur, τὸ περικεχυμένον s. περιχεόμενον. [De ablutionibus Marin. V. Procli p. 21 Boiss. : Τῶν πυκνῶν π. Improprie Georg. Pach. Andron. p. 29, B : Τὸ τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας δεχομένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ κατ' αὐτὰς ἀρμοστῷ περιχύματι.]

Περίχυσις, εως, ἡ, Circumfusio, Offusio. [Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 98, A : Πυρὸς αἰθερίου περιχύσει. Hase.]

[Περιχυτήριον. Περιχύτης. V. Παραχύτης.]

[Περιχύτρισμα, τό. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 133 : Μόσχας καταλιπεῖν μὴ ἔλαττον παλαστιαίους ἐν τοῖς περιχυτρίσμασιν, ὅπως ἂν αἱ ἐλαῖαι ὡς κάλλισται καὶ μέγισται γίγνωνται. « Oleæ ubi primum plantantur, singulis singuli scrobes fodiuntur : ... eos Columella præcipiente quoquoversus pedes quattuor patere oportet. Quem scrobem conjicio fictilis testæ gyro ab Atticis cinctum esse, postquam plantata olea et terra expletus scrobs esset : ita fiebat ut oleæ dicio ab reliquo separaretur agro consito, atque intra ejus περιχυτρίσματος spatium commode possent quæ ad arboris curam necessaria essent fieri. » Boeckh. p. 134.]

[Περιχύω. V. Περιχέω.]

[Περιχώννυμι. V. Περιχόω.]

Περιχωρέω, Cedo tandem. Pausan. Phoc. [10, 2, 5] : Φαύλλου δὲ ἀποθανόντος, ἐς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ Φωκεῦσι δυναστεία, Tandem ejus filio cessit imperium, Bud.; qui etiam scribit ab Herodiano poni pro Devenire, sicut et περιιέναι. (Quo certe verbo et in interpretatione istius loci Pausaniæ uti nos posse crediderim.) [Dio Cass. 40, 49 : Τὴν ὀργὴν τῆς γερουσίας ἐς τὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν μίασμα περιχωρήσειν ἐλπίσας, Iram conversum iri in ...] Idem περιχωρεῖν reddit, Circuitu redire : afferens ex Greg. Naz., de morte et vita : Εἰς ἄλληλα περιχωρεῖ πως καὶ ἀντικαθίσταται. Idem περιχωρεῖν poni testatur pro ἐνοῦσθαι. Vide verbale Περιχώρησις. In VV. LL. περιχωρῶ exp. etiam Peragro, (nec non Discedo, quam expositionem nullo pacto admitti posse existimo,) [Circumeo,] afferturque ex Aristoph. [Av. 958] περιχώρει pro περίελθε, et πέραινε. [Plut. V. Pomp. c. 7 : Κύκλῳ τρισὶ στρατοπέδοις περιχωροῦντες. Angl. Jo. Glyc. De syntax. p. 44, 10 ed. Alb. Jahn. : Περιχωρήσει καὶ ἀντιπεριστήσεται, καὶ οὐδαμῇ ἐστήξει. Thales ap. Diog. L. 1, 44 : Ἡμέας δὲ περιχωρέομεν τήν τε Ἑλλάδα καὶ Ἀσίην, Peragramus. Hase. Hesych. : Περιχωρεῖ, συμμίσγεται. Περιχώρησον, μέτρησον, περίστησον.]

Περιχώρησις, εως, ἡ, Reditus per circuitum, ut si dicatur esse περιχώρησις mortis et vitæ : sequendo locum quem attuli ex Greg. Naz. in Περιχωρῶ. At sequendo eam hujus verbi signif. cui primus locus datus est, περιχώρησις δυναστείας s. ἀρχῆς diceretur, quum alicui tandem cedit, s. quum ad aliquem devenit imperium. || Unio, ἕνωσις, Bud., qui affert hæc ex Damasceno, loquente de Trinitate : Ἀδιάστατοι γὰρ αἱ ὑποστάσεις καὶ ἀνεκφοίτητοι ἀλλήλων εἰσίν, ἀσυγχύτως ἔχουσαι τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν. Sed videndum an non alia interpr. minus libera inveniri possit.

[Περιχωρία voc. suspectum. V. Περινομή.]

Περίχωρος, ὁ, ἡ, Qui est circa regionem, Circumjacens regioni, etiam Circumjacens, sine adjectione. Redditur et Finitimus a Bud., nec non Vicinus : et affertur ex Plut. : Πάντα τὰ περίχωρα τοῖς Γερμανοῖς. Ubi nota de re dici, et dativo jungi. Addit et hunc l. Lucæ 3, [3] ubi genitivo jungitur : Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, In omnem regionem circumjacentem Jordani. Ubi subaudiendum subst. γῆν, vel etiam χώραν, sicut in isto Greg. Naz. loco : Μὴ στῶμεν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ. [Matth. 14, 35 : Ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν π. ἐκείνην. Luc. 4, 37 : Εἰς πάντα τόπον τῆς π. Et ap. LXX Gen. 13, 10, 11, 12, Deut. 3, 13, 14, al.] Sed et homines ipsi dicuntur esse περίχωροι, veluti in hoc l., cujus auctorem non nominat, Πάντας τοὺς περιχώρους ἔχοντες συμμάχους. [Ælian. N. A. 10, 46; Plut. V. Caton. c. 25, Eumen. c. 15; Dio Cass. 36, 33.]

[Περιχώομαι.] Περιχώσατο, ap. Hom. [Il. I, 449] per sync. pro περιεχολώσατο, h. e. περιωργίσθη, Admodum succensuit s. iratus est. [Ξ, 266 : Ἡρακλῆος περιχώσατο. Schol. ad l. priorem : Οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος · οἱ δὲ περιχώσατο ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαίνηται τὸ περισσῶς, καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις · οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. Non dubitandum quin utrobique præstet divisum scribi cum anastrophe πέρι χώσατο. Nec Quint. Sm. 1, 741 scripsisse videtur : Ὁ δὲ οἱ περιχώσατο θυμῷ, sed περὶ χώσατο θυμῷ, περὶ cum θυμῷ conjungendo. G. Dind.]

[Περιψαύω, Circum tango. Nicand. Al. 122 : Περιψαύουσι δ' ἀνίαι θώρηκος.]

Περιψάω, Circumcirca abstergo s. defrico, Circumquaque detergo, περισπογγίζω. Aristoph. [Pl. 730] : Καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών, Τὰ βλέφαρα περιέψησε, Palpebras circumabstersit. Alii simpliciter, ἐξέμαξε, Extersit. [Sym. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 383, 24 : Περιέψων αὐτόν, περιέβαλλον. Hase.] Eq. [909] : Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγώ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῆν. Ubi etiam nota περιψῆν Attice vel Ionice positum pro περιψᾶν, ut ζῆν pro ζᾶν. [De quo v. s. Ψάω. Phot. p. 425, 10 : Περιψῆν, διὰ τοῦ η, οὐ περιψᾶν.]

Περίψημα, τὸ, Id quod ejusmodi detersione defricationeque vel derasione detrahitur s. deducitur, Sordes et purgamenta detergendo defricandoque, s. deradendo, detracta. [Phot. (et minus emendate Suidas) : Π., κάταγμα (recte corrigitur κατάμαγμα vel ex gl. Hesychii περικατάμαγμα) · ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη · ἢ ἀπολύτρωσις. Οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ τῶν συνεχόντων κακῶν « περίψημα ἡμῶν γενοῦ », ἤτοι σωτηρία καὶ ἀπολύτρωσις, καὶ οὕτως ἐνέβαλλον τῇ θαλάσσῃ, ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτινύντες. Hesych. : Π., περικατάμαγμα, ἀντίλυτρα, ἀντίψυχα · ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη πάντων · ubi πάντων de loco Panlino, quem Hesych. apposuerit, superesse conjecerunt critici.] Vocab. ἀφελέστερον τοῦ λύματος, ut testatur Eust. p. 1935, ubi ipsum esse ait σπόγγισμά τι. Utitur autem eo Paulus apostolus in 1 Ad Cor. 4, [13] : Βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν · ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα, ἕως ἄρτι. Ubi vetus Interpres vertit, Tanquam purgamenta hujus mundi facti sumus, omnium peripsema usque adhuc, servata sc. voce Græca : Interpr. novissimus, Utque omnium sordes usque adhuc. Erasmus, Rejectamentum, quod Tac. Ejectamentum vocat; alii Ramentum etiam. Græcus ἐξηγητὴς illud περίψημα esse et vocari ait τὸ σάβανον, ὃ τοὺς ἱδρῶτας τοῦ κάμνοντος ἀποψήχει · ut sit ipsum Detersionis instrumentum, quo sordes abstergunt : quod Peniculum Latine vocare queas, novo autem verbo, ad exprimendum Græcum, Detersorium. Idem tamen περικαθαρμάτων nomine (obiter autem nota hac vocab. Περικάθαρμα), acceperat ipsa ἀποψήγματα καὶ ὥσπερ ἀποσαρώματα, ἤγουν σκύβαλα ὅπερ, inquit, κοινῶς ἀποφλοκαλίσματα. Utut sit, confert sese Apostolus cum iis quæ non modo nullius pretii sunt pretii, sed etiam quæ omnes a se quamlongissime esse velint : significans sese Christi nomine ὑπὸ πάντων εὐτελίζεσθαι et esse πάντων ἀποκάθαρμα. Nota

vero, præter illud περικάθαρμα, etiam Ἀποφιλοκάλημα, formam habens verbalis ab ἀποφιλοκαλεῖν vel potius ἀποφιλοκαλεῖσθαι. [Symm. Jer. 22, 28 : Μὴ π. φαῦλον καὶ ἀπόβλητον ὁ ἄνθρωπος; Tob. 5, 24 : Ἀργύριον π. τοῦ παιδίου ἡμῶν γένοιτο. Schleusn. Phot. Ep. p. 224, 39 : Ἔκτρωμα καὶ π. Hase.]

[Περίψησις, εως, ἡ, Abstersio, Detersio. Suidas s. v. Ψαιστά : Ψ. δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς τοῦ μύλου π.]

Περίψηφος, ὁ, Calculator, Ratiocinator, ut Suid. innuit, scribens, Λογισταί, οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι. [Id. s. v. Φειδωλός, ex schol. Aristoph. Pl. 237. Hesych. s. v. Ῥυπαρός. Joann. Chrys. Serm. 85, vol. 6, p. 813, 815.]

[Περιψήχω, Circum detergo. Figur. Sirac. 30, 7 : Περιψήχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ, i. e. Durius tractans filium. Var. lect. περιψύχων. Æliano N. A. 9, 16, παραψήχων ex codd. restitutum pro περιψήχων.]

[Περιψιθυρίζω, Circumsusurro. Suidas : Περιηχήθην, περιεψιθυρίσθην.]

Περιψιλόω, Circumcirca denudo, In orbem deglabro s. depilo. [Herodot. 9, 83 : Τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας. Geopon. 12, 31, 3 : Περιψιλώσας κεφαλάς. || Subst. Περιψίλωσις in Gl. sine interpretatione.]

Περιψοφέω, Obstrepo, Circumstrepo, Circumsono. [Joseph. A. J. 6, 2, 2 : Βρονταῖς περιψοφήσας. Sic cod. Vat. : vulgo διαψοφήσας. Ib. 9, 4, 5, p. 402, 30 : Καὶ γὰρ αὐτὸς περιεψοφεῖτο ἤδη τὰς ἀκοὰς ὁμοίως τῷ πλήθει· 11, 3, 9 : Περιψοφούμενοι τοῖς κυμβάλοις. G. D. Clem. Al. Pædag. 2, 4, 40 : Τοῖς τῆς ἀπάτης ὀργάνοις π. Hase.]

[Περιψόφησις, εως, ἡ, Sibilus, Strepitus. Π. equi ap. Plut. Mor. p. 549, C, i. q. ποππυσμός. Π. τῶν χειλέων var. lect. ad Nicet. Chon. Hist. p. 383, 24 ed. Bekk.]

[Περιψυγμός, ὁ, Perfrigeratio. Plato Ax. p. 366, D : Ἡ π. ἢ θάλπος.]

Περίψυκτος, ὁ, ἡ, Perfrigeratus, Perfrigidus, Qui perfrigescere et perfrigerari potest. [Plut. V. Æm. Pauli c. 14 : Οἱ π. καὶ πιδακώδεις τόποι. Angl. Eratosth. ap. Ach. Tat. Is. in Phæn. p. 153, E : Περίψυκτος δὲ τέτυκται· ad quem l. conf. Bernhardy Eratosth. p. 147. Hase. || Valde amatus s. amabilis. Hesych. : Περίψυκτος (περιψύκτης codex), περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος. Τὸ π. κάλλος Eunapio p. 5 ex codd. restitutum pro περίβλεπτον. Idem vitium ap. Alciphr. 3, 59, ex conjectura correxit Bergl., ubi vulgo, ὁ Ἠλεὺς ὁ περίβλεπτος, codex Paris. περίψηκτος. Conf. Περιψύχω.]

Περίψυξις, εως, ἡ, Perfrigeratio s. Refrigeratio. Plut. Symp. 6, 5 [p. 690, D], de lapidibus qui in aquam conjiciuntur ut magis perfrigescat : Οὐ γὰρ ἐῶσι τὸν ἀέρα διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι στέγοντες ἀναλύουσιν εἰς τὸ ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν, ὥστε διόλου καὶ ἰσχυρὰν γίνεσθαι τὴν περίψυξιν· De primo frigido [p. 946, A] : Διὸ καὶ μειοῖ τὸ πλῆθος ἡ περίψυξις ἐκκρίνουσα τὸ θερμόν, Rei molem refrigeratio diminuit, ut quæ calorem foras emittat. Medici accipiunt περίψυξιν pro Perfrictione s. Vehementi frigore, et Affectione illa febri laborantium quæ horrorem præcedit. [Hippocr. p. 79, B : Ἐν κρισίμοις π.] Galen. : Πότερον μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπέρξατο πυνθάνονται. [Id. vol. 8, p. 790.] Alex. Aphr. Probl. 2, [65] : Γίνεται δὲ περίψυξις πρώτη, εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη, εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος, Primum perfrigescunt, deinde intensa illius perfrictionis vi inhorrescunt, postea magis adhuc inalgescunt et rigent. Alii tamen sic interpretari maluerunt, Membra primum obtorpescunt, deinde inhorrescunt, tum inalgescunt et rigent vario refrigerationis incremento. [Galen. vol. 14, p. 302, 7 : Ῥῖγος ἀπαλλάξαι καὶ π. Id. vol. 19, p. 399, 18 : Περιψύξεις ἐπιφέρον καὶ ταχέως καθαιροῦσι τῆς δυνάμεως. Leo phil. Consp. med. p. 95, 17 ed. Ermerins. Id. ib. p. 125, 24 : Σύγκειται γὰρ τὸ ἔγχυμα ἀπὸ χιόνος καὶ π. Hase.]

[Περίψυχρος, ὁ, ἡ, Præfrigidus, Gl.]

Περιψύχω, Perfrigero s. Refrigero. [Theophr. De igne § 52 : Περιψυχομένων τῶν ἄκρων.] Plut. Symp. 6, 4 [p. 690, D] : Ὁ γὰρ ἀὴρ ἐν ᾧ κρέμαται τὸ ἀγγεῖον, εἰ μὲν ψυχρός ἐστι, πῶς θερμαίνει τὸ ὕδωρ; εἰ δὲ θερμός, πῶς περιψύχει πάλιν; Ibid. passivo utitur, dicens, Τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀέρι προθερμανθὲν περιψύχεται ταχέως, Cito perfrigeratur. Et paulo ante [C] : Ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα λουσαμένων περιψύχεται μᾶλλον, Magis perfrigerantur et inalgescunt. Et Probl. 6 [p. 691, E] : Ὥστε τί μᾶλλον, εἰ θάλπει, θερμόν, ἢ ψυχρὸν ἀπὸ τοῦ περιψύχειν λεκτέον; [Frequens usus verbi apud medicos, de quo conf. Περίψυξις. « Hippocr. p. 118, B : Οἱ ἐκ ῥίγεος περιψυχόμενοι· 974, H : Ἑβδόμῃ περιέψυξε, Septimo corporis summa perfrixerunt. Id. p. 1096, D : Περιέψυξε μέν, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη, Corporis summa perfrixerunt. Περιψυχθεὶς πυρετός, Febris in qua corporis extrema perfrigerantur, p. 67, G. » Foes. Galen. vol. 19, p. 423, 3 : Ἐριθροῦν καὶ περιψύχοντα. Philo vol. 1, p. 353, 29 : Τὸν θερμὸν λεγόμενον τοῖς αὐτοῖς ποτὸν περιψύχουσιν. Id. vol. 2, p. 391, 1 : Μὴ κρύος περιψύχοι· vol. 1, p. 19, 24 : Χιὼν περιψύχει, et vol. 2, p. 428, 1 : Π. τι οὐρανός. Hase. || Foveo. Alciphr. 1, 39, p. 186 : Σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες· et p. 194 : Τὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις. Conf. Περίψυκτος. Dionys. A. R. 7, 46 : Καὶ τοῦτον ὅμως εἰσί τινες οἱ περιψύχοντες καὶ περικροτοῦντες ἐξ ὑμῶν αὐτῶν. Sic Reisk. : vulgo παραψύχοντες et παρακροτοῦντες. G. D. Jo. Chrys. t. 3, p. 381, B ed. Par. alt. : Τί ἐστι, ὁ περιψύχων; Ὁ ἐλεῶν, ὁ κολακεύων, ὁ θεραπεύων ὑπὲρ τὸ μέτρον. Hase.]

Περιώγανα, Hesychio ἐπίσωτρα : aliis αἱ κνημίαι αἱ περιπήγνυνται ταῖς ἁμάξαις, teste Eodem. Sunt qui dicta existiment quasi περιόχανα.

[Περιωγή, ἡ, Rotatio. Greg. Naz. Arc. 5, 49 : Εἰ γὰρ κύκλος ἅπαντα φέρει, κείνου περιωγῇ Ῥοιζοῦμαι. Nic. Dav. exponit περιαγωγῇ. Hase.]

Περιωδευμένως, Circuitu et circumductione, Per ambages. Plut. [Mor. p. 537, D] : Πολυμερῶς καὶ π. ἐξεμόρφωσε, Multis modis et longo ductu.

Περιῳδέω, Incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo, Bud. ex Luciano [scriptore Philopatr. c. 9], cujus hæc verba citantur in VV. LL. : Περιῳδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδίαις.

[Περιῳδικός, ή, όν. Περιῳδικὰ quæ sint ap. metricos, docet Hephæst. p. 114 et 123 : Περιῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις οὔτε τοῖς περιεχομένοις. Ubi schol. : Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικά, ἑκάτερον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. Angl. Subst. Περιῳδή, ἡ, ap. schol. Aristoph. Nub. 332 : Κυκλίων χορῶν ᾀσματοκάμπτας, τοὺς διθυράμβους, ἐπεὶ καμπὰς τὰς περιῳδὰς λέγουσι· ubi alius schol. : Καμπάς, ἃς οἱ μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς καὶ ἀντιστρόφους καὶ ἐπῳδάς.]

[Περιωδυνάω. Περιωδυνέω.] Περιωδυνάω, Dolore omni ex parte crucio, Vehementem s. Gravem dolorem facio. Diosc. 3, 26, de absinthio : Ἀφεψόμενόν τι σὺν γλυκεῖ, κατάπλασμα ὀφθαλμῶν περιωδυνώντων ἐστί. Et Περιωδυνάομαι, Dolore omni ex parte premor, Graviter doleo, simpliciter Doleo. Diosc. in Præf. l. 7 : Τῶν κανθαρίδας εἰληφότων, μήπω δὲ περιωδυνωμένων ἢ δυσουρούντων, Sed nondum excruciantur et urinæ difficultate laborant. Scribitur alicubi et Περιωδυνέω. [Compositum περιωδυνάω non aliter ac simplex scribitur scribendum videtur, licet adjectiva παρώνυμα ἀνώδυνος, κατώδυνος, ἐπώδυνος; et quæ ab his rursus redundant, in longitudine tuenda sibi constent. Lobeck. ad Phryn. p. 712. Hippocr. p. 1256, F : Κεφαλὴν πονέοντι καὶ περιωδυνέοντι. Et περιωδυνέειν de capitis dolore vehementer vexato p. 488, 4; 1145, D (quo l. περιώδυνοι male scriptum pro περιωδύνει. G. D.); 1149, D. Περιωδυνέεσθαι de vehementi hepatis dolore p. 1260, D. Rursus p. 189, G : Τοῖσιν ἧπαρ ἐξαπίνης περιωδυνέει. Foes. Περιωδυνεῦσιν et περιωδυνῶντας Galen. vol. 2, p. 188, 7 et 9 ed. Basil. (vol. 13, p. 391 ed. Chart.) Περιωδυνήσαντος Nilus Epist. p. 261. Περιωδυνωμένως vitiose ap. Alex. Trall. 3, p. 175.]

Περιωδυνία, ἡ, Circumfusus dolor s. Gravis et vehemens dolor [Phot. et Suid. : Περιωδυνίαν, ἀλγηδόνα καὶ περιττὴν ὀδύνην. Aristot. De poet. c. 11 : Οἱ θάνατοι καὶ αἱ π.], simpliciter Dolor. Plato Leg. 5, [p. 732, C] : Ὅλην περιχάρειαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι. Aliud ex Eod. exemplum adduxi in Ὀδυνάομαι. [Rep. 9, p. 583, D : Τῶν π. τινὶ ἐχομένων. « Aristæn. p. 146, 17. » Hemst.] Diosc. 2, 54, de ovo : Ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμίας. Unde Plin. 29, 3 : Lutea ovorum dolores oculorum mitigant. Eod. l. c. 121, de herba sesami : Καθεψηθεῖσα ἐν οἴνῳ φλεγμοναῖς ὀφθαλμῶν καὶ περιωδυνίαις ἁρμόζει· de qua Plin. 22, 25 : Oculis imponitur decocta in vino. Et 3, 25, περὶ τοῦ πηγάνου loquens : Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς περιωδυνίας σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθὲν πραΰνει. Marcellus alicubi vertit Gravis dolor, alicubi Gravissimus dolor; nam revera περὶ significationem intendit. Idem Diosc. in Præfat. l. 7 : Περιωδυνιῶν καὶ ἀλγηδόνων καὶ πλείστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, Cruciatibus, Ruell. Ubi tamen perperam scribitur περιωδυνιῶν pro περιωδυνιῶν. [Ὠτὸς περιωδυνίῃ Hippocr. p. 1056, D, de capitis dolore p. 516, 38, de oculorum p. 407, 23. Τῶν φρενῶν (septi transversi) περιωδυνίαι p. 396, 44. Foes. Seqq. ex Indice.] Περιωδυνία pro περιωδυνία habent Mss. etiam Plat. codd., sed perperam. [Περιωδυνία Jo. Chrys. Hom. 11, vol. 5, p. 56. Seager. Philo vol. 2, p. 101, 3 : Ἀλγηδόσι τε καὶ π. πιεζόμενοι. Galen. vol. 14, p. 346, 11 : Σφοδρὰς π. Hase.]

Περιώδυνος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca dolet, Cujus totum corpus dolor cruciat, Qui vehementer dolet. Περιώδυνος, inquit Bud., ut περιαλγής, et περιασθενής. [Hippocr. p. 402, 40 : Πλευριτικῷ ἐν ἀρχῇσι περιωδύνῳ ἐόντι. Æsch. Ag. 1448 : Μὴ π. μηδὲ δεμνιοτήρης.] Demosth. [p. 1260, 25] pro Eo qui toto corpore vexatur et dolet, ut contusus verberibus. [Parthen. c. 5 : Τῆς δὲ π. γενομένης. Plut. Mor. p. 457, A; Menand. Exc. Hist. p. 306, 14.] At τὸ περιώδυνον substantive, Dolor qui aliquem vehementer cruciat. Ex Plat. Leg. : Περιωδύνῳ ἀφύκτῳ προσπεσών, Qui in dolorem inevitabilem incidit. [Leg. 9, p. 873, C : Μήτε περιωδύνῳ προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθείς.]

[Περιωδύνως, Cum vehementi dolore. Hesych. s. v. Πεισιστράτου.]

Περιωθέω, [Repello. Plato Tim. p. 79, C : Εἴσω τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ· E : Τὸ περιωσθέν. Conf. Aristot. De respir. c. 5.] Indigne trudo s. pulso, Vexo, Per singularem injuriam trudo vel vexo. [Hesych. : Περιώσας, ὑβρίσας. Qui quod addit ζώσας, ad περιζώσας spectare animadvertit Kust.] Dem. [p. 570, 17] : Πάντα τρόπον περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους. Greg. Naz. 1 In Jul. : Τοὺς ἐμμένοντας τῇ ὁμολογίᾳ περιωθῶν, καὶ τοιούτοις κακοῖς περιβάλλων οἷς αὐτὸς περιπεσεῖν ἦν ἄξιος. Pass. voce et signif. [Appian. Civ. 1, 45 : Εἰς τὴν φάρυγγα περιωσθείς, In fauces repulsus. Dionys. A. R. 7, 25 : Τοῦτο τὸ μέρος ἀσθενὲς ὂν περιωθεῖτο ὑπὸ τοῦ βιαιοτέρου.] Aristot. [Polit. 5, 6] : Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων κατὰ γάμους ἢ δίκας. [Ib. c. 4 : Περιωσθεὶς καὶ οὐ λαβών.] Thuc. [3, 67] : Ἀμύνατε, καὶ μὴ τοῖς τῶνδε λόγοις περιωσθῶμεν, Sugillemur, vel Repulsam feramus a vobis spreti et auxilio fraudati, Bud. [Id. 3, 57 : Περιεώσμεθα ἐκ πάντων Πλαταιῆς ... ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι. Joseph. A. J. 17, 3, 1 : Φερώρας ... λόγων ἀρετῇ περιωθούμενος. Id. 18, 6, 3, p. 809, 21 : Εἰς ὑστάτην ἀπορίαν περιωσμένος. Ibid. 18, 9, 6 et 8, p. 833, 19; 834, 24. « Niceph. Chumnus Epist. 17. » Boiss. Galen. vol. 2, p. 111, 15 : Περιωθεῖσθαι τὸν ἀέρα. Vita Bacchi jun. p. 108, 11 : Τὰς ὄψεις περιωθούμενος. Interpr., Trusis oculis. Hase.]

[Περιωθίζω, idem. Aristot. Polit. 5, 4 : Περιωθισθείς, Repulsam passus.]

Περιώκαλος, ὁ, ἡ, Supramodum pulcer, honestus. Hesych. περιώκαλα exp. ὑπέρσεμνα, et ὑπερβαλλόντως καλά : sed non dubito, quin mendose scriptum sit, licet ordo alphabeticus, in quo ponitur cum hac scriptura conveniat, pro περισσόκαλα, aut alio quopiam. [Περισσοκαλλὴς ex Cratino supra annotavimus.]

Περιώμιος, ὁ, ἡ, Qui circum humeros est, Humeris circumdatus. Neutro genere et subst. Περιώμιον, τό, affertur pro Supparus : diciturque esse genus togæ levis et angustæ.

[Περιωμίς, ίδος, ἡ, Vestis quædam muliebris fibulis circa humeros connexa. Pollux 7, 54 : Ὁ δὲ σχιστὸς χιτὼν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διῆρτο, ἡ δὲ πόρπη κατὰ τὰ στέρνα ἐνῆπτετο. Pro περόναις codd. περιωμίς : unde Kuhn. conjecit ὁ δὲ σχ. χιτὼν καὶ περιωμὶς ἡ μὲν περόναις κ. τ. ὤ. δ., ὁ δὲ πόρπη etc., quæ minime verisimilis conjectura est.]

Περιώνυμος, ὁ, ἡ, Cujus nomen nobilitatum est et famigeratum, Nobilis, Celeber, Clarus. Appian. B. C. 2, [2] de Catilina : Μεγέθει τε δόξης καὶ γένους λαμπρότητι περιώνυμος. Sic, Ὁ περιώνυμος ἐν Ἱεροσολύμοις ναός. [Orph. Arg. 147 : Ἀβαντιάδαι περιώνυμοι. « Simplic. ad Aristot. De cœlo p. 45 b, 29 : Ἵνα ἔξωθεν π. γένηται. » Hemst. Amphiloch. p. 16; Andr. Cret. p. 129, 142. Kall. Paul. Al. Apotel. p. 50, 31 : Δημοχαρεῖς καὶ π. Jo. Docian. Orat. p. 14, 27 Tafel. : Ἡ π. ἀρχὴ Πελοποννησίων. Marc. Eugen. Ecphr. p. 175, 7 Kays. : Ἡ π. Κόρινθος. Artemid. Onir. p. 304, 10 : Ἔρασον δὲ ἑαυτῆς π. Hase.]

[Περιωπέω, i. q. περιωπάζομαι. Fragm. Philostr. p. 914 : Περιωπήσεις δ' ἂν καὶ τὰ ἀνθρώπου ὁμοίως ἔχοντα. Quod saltem περιωπήσαις scribendum, nisi περιωπήσαις vel περιωπήσαιο scripsit. G. Dind.]

Περιωπή, ἡ, si tamen pro verbali haberi debet, simile alioqui τῷ ἐνωπῇ, Circumspectio, Cura, φροντὶς καὶ περίσκεψις, ut a Thuc. usurpari annotat Suid., itemque ab Agathia [1, 21, p. 33] : Ὁ δὲ Ναρσῆς ᾔει ἐς ὑπερῷόν τι δωμάτιον ἐν περιωπῇ τοῦ πεδίου, i. e. περισκέψαι, Suid. Annotat vero Dionys. H. [De propr. Thuc. c. 3] περιωπὴ in hac signif. a Thuc. usurpatum, esse vocab. γλωσσηματικὸν καὶ ἀπηρχαιωμένον καὶ δυσείκαστον τοῖς πολλοῖς, sicut et ἀκραιφνὲς et ἐπιλογισμὸς et ἀνακωχή. Utitur autem Thuc. 4, [86] : Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν ποιούμεθα, Attente considerabimus et circumspiciemus. Pollux quoque [2, 54] exp. eo in l. περιάθρησιν. || Frequentius ita vocatur Specula, Locus editus ex quo circumjacentia lustrari oculis queunt, s. ex quo conspici longe lateque possunt [Phot. et Suid. : Π., ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος] : qualis est ex rupe excelsa, σκοπιά, ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος ἐξ οὗ περιωπᾶσθαι [περισκοπῆσαι Hesych.] καὶ περιβλέψαι ἐστὶ πάντα, ut schol. exp. [et similiter Hesych.] Hom. Il. Ξ, [8] : Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν· Ψ, [451] : Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ· Od. K, [146] : Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπήν, Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην. [HSt. s. v. Ὤψ :] Περιωπή, Locus editus, ex quo prospici longe lateque possit : unde exp. Specula. Atque ita utitur et Homerus Od. K : Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον εἰς περιωπήν. Sic Il. Ξ : Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν. Vide alia supra post Περιόπτομαι : cujus si verbale esse velimus περιωπή, quod tamen duriusculum est, fuerit potius prima signif. illa, quam ap. Thuc. habet, ut sc. significet ipsam Circumspiciendi actionem; sed metaphorice ille usus est. [Plato Polit. p. 272, E : Εἰς τὴν αὑτοῦ π. ἀπέστη. Clem. Al. p. 59 : Θεὸν ... ἄνω που περὶ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ καὶ οἰκείᾳ π. ὄντως ὄντα ἀεί.] Simocattus [Theophyl. Hist. 2, 5 extr.] ap. Suid. : Ἄττουσι πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ περισκοποῦσιν ἔκ τινος μεγίστης περιωπῆς. Dicitur etiam ὁρᾷν ἐκ περιωπῆς, Qui perspicue et aperte omnia cernit velut ex specula. [Philostr. p. 729 : Ἐκ π. του Πηλίου ὁρῶν ταῦτα.] Lucian. [Symp. c. 11] : Πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. At Chrysost. De sacerd. : Τοῦτο ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁρᾷ περιωπῆς. [Ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μετεωροτάτης π. Greg. Naz. Stel. 1, p. 1, et schol. Æliani N. A. 15, 5. Philostr. p. 553 : Ἐκ π. τοῦ Παρνασσοῦ ἀκούων τῶν τῆς μουσικῆς ἀγωνιστῶν. Hemst. Alia Philostr. exx., quorum in nonnullis περιοπὴ olim legebatur, collegit Jacobs. ad Imag. p. 656.] In VV. LL. ἐκ περιωπῆς exp. etiam Circumspecte.

[Περιωπής, ὁ, ἡ, Conspicuus. Orph. Arg. 14 : Δειφυῆ περιωπέα κοῦρον Ἔρωτα. Lectio suspecta. Περισκοπέα Ruhnkenius. G. D. Ad quem l. Orph. conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 6, p. 14 (a). Hase.]

Περιωπάζομαι, Speculor, Ex specula circumspicio. Utitur schol. Hom. [Il. Ξ, 8] paulo ante in Περιωπή. [Conf. Περιωπέω.]

[Περίωπτος, ὁ, ἡ, Undique conspicuus, i. q. περίοπτος. Hesych. : Ἀμφίοπτον, περίωπτον, πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Per περίβλεπτον exp. Etym. M. p. 91, 12.]

[Περιωραΐζω, Undique florentem reddo. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 254 : Βασιλεὺς ... ὃν πᾶσαι περιέστεψαν χάριτες καὶ περιωραΐσαν καλλοναί. Osann.]

[Περιωρεσία, ἡ, ab ὅρος vel ὄρος, Terminus s. Mons qui circumcirca est. Inscr. Sicula Gruteri p. 212. Schneid.]

[Περιῶσαι. Pollux 7, 64 : Περιῶσαι (?) δὲ ἔλεγον τῶν παλαιῶν ἱματίων τὰς ᾤας ἀφελόντα καινὰς περιθεῖναι.

« Vulgo περόναι. Optime mss. περιῶσαι, Veteribus vestimentis oras detrahere novasque circumdare. » Kuhn.]

Περιώσιος, ὁ, ἡ, Sanctissimus, ut Lascaris interpr. Epigr. 4 [Anth. Pal. 9, 688 et ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1240]: Λαρναίων ἀδύτων περιώσιος ἀργυροφάντης [ὀργιοφάντης], Sanctissimus pontifex. || Alias pro Eximius, Modum superans. Epigr. [Marini Neap. Anth. Pal. 9, 197]: Ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον, Eximium. Apollon. vero Arg. 2, [394] περιώσια φῦλα Βεχείρων dixit, διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτούς, ut significet Numerosam gentem, Quorum numerus maximus est, et modum superat. [Poeta ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 172: Περιώσι' ἄφραστά τε μήδεα παντοδαπῶν βουλῶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται χερκίσιν Αἶσα.] Περιώσιον neutraliter et adverbialiter pro Supra modum, Nimium, etiam Magnopere. Hom. Il. Δ, [359]: Οὔτε σε νεικείω περιώσιον. Ubi schol. exp. περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον. Od. Π, [203]: Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, Nimium. [H. in Cer. 362: Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.] Annotat Eust. περιώσιον derivatum esse ex περιαῦω significante φωνῶ, facto sc. περιαύσιον ex περιαύω, sicut θαυμάσιον ex θαυμάζω, et abjecto deinde υ, περιώσιον: ut περιώσιον sit τὸ ἀξιάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, s. τὸ περιβόητον. Parum certe verisimile est ex ὅσιος compositum esse. Quum vero περιώσιον adverbiale genitivum adjunctum habet, significat Supra: ut [Pind. Isthm. 5, 3,] Apollonio [« Apollonius » HSt. in ms. Vindob. 1, 466], Περιώσιον ἄλλων, Supra ceteros. Alii, Præter ceteros. Sic περιώσια πάντων dixit Planudes, pro Supra omnia, In primis. [Orph. Arg. 61: Τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκον. Ἀνὴρ περιώσια εἰδώς, Eximia sapientia s. prudentia præditus, Empedocl. ap. Diog. L. 8, 54. HSt. in Ind.:] Περώσιον, Hesychio est μέγα, Magnum: quod et περιώσιον. [Greg. Naz. Carm. 7, 24 Dronk: Περιώσιον ἄλγος· 4, 197: Π. εὖχος· Arc. 6, 68: Κῦδος π. Hase.]

[Περίωσις, εως, ἡ, Repulsus. Aristot. De respir. c. 5: Ἡ ἐν τῷ Τιμαίῳ γεγραμμένη περίωσις. Verbo περιωθεῖν de respiratione utitur Plato p. 79, C.]

[Περιωσίως, Supra modum, Nimium. Hesych. s. v. Περιώσιον.]

Περιωτάλιος, ap. Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, Circum aures hirsutus.

[Περιωτειλόω, Cicatricem obduco. Hippocr. p. 829, E: Περιωτειλοῦται (τὸ ὀστέον) λεπτῇσι ὠτειλῇσι καὶ ἀσθενέσι.]

Περιωτίς, ίδος, ἡ, Tegumentum et munimentum, quod auri circumdatur, i. q. ἀμφωτίς, supra, quod vide. [Etym. M. p. 93, 14.]

Περκάζω, Fio περκνός, h. e. Nigresco, s. Nigris distingui maculis incipio, μελαίνομαι, αἰόλλομαι. [Hesych.: Περκάζει, ... πεπαίνεται.] Ac sicut αἰόλλεσθαι dicuntur uvæ, quum pingi incipiunt et nigrescere, ita etiam περκάζειν. Hesiod. Sc. [399]: Ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Hom. Od. H, [126]: Πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι· ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι. [Chærem. ap. Athen. 13, p. 608, F.] Prosæ etiam scriptores ita hoc verbum usurpant de uvis. Theophr. [H. Pl. 9, 11, 7]: Ὅταν ἄρτι περκάσῃ σταφυλή· C. Pl. 3, 22: Ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Sic Diosc.: Λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας. Et Plut. [Mor. p. 648, E]: Ὄμφακι περκάζοντι προσεοικώς. [Philostr. p. 837; Aristæn. 1, 3; Longus p. 23, 4; 99, 18. Geopon. 9, 19, 2: Ὅταν τὰς ἐλαίας ἀρχομένας περκάζειν ἴδῃς. Περκάσαι ib. 32, 1. De barba, Callim. Lav. Pall. 76: Ἄρτι γένεια περκάζων. Schol.: Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν.] Active etiam accipitur hoc verbum aliquando pro Vario: ut Hesych. quoque περκάζει exp. non solum μελανίζει, sed etiam ποικίλλει. [Per πεπαίνει et μελανίζει exponunt Photius et Suid.] Diosc. 5, 2, de vite agresti: Οὐ περκάζει τὴν σταφυλήν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει τὴν λεγομένην οἰνάνθην. Ubi quidam interpr. Maturat, πεπαίνει: minus recte, quum τὸ περκάζειν initium tantum sit τοῦ πεπαίνεσθαι, ut satis clare patet ex Theophr. C. Pl. 3, 22: Τὴν δ' ὑποκένισιν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν ἄχρις οὗ πεπανθῶσι. [Porphyr. Vita Pythag. p. 201, 2: Περκάζοντος τοῦ ἄνθους. Aor. ἐπέρκασεν Aquila ap. Euseb. Dem. ev. p. 483, C. Hase.]

[Πέρκαλος, ἡ, Percalus, n. pr. Herodot. 6, 65: Πέρκαλον τὴν Χίλωνος τοῦ Δημαρμένου θυγατέρα.]

[Περκαίνω.] Est a πέρκος et aliud verbum, Περκαίνειν sc., significans et ipsum διαποικίλλεσθαι, Variari, Varium fieri, Hesych.

[Πέρκανα. V. Πούκανα.]

[Περκωνία, ἡ. Schol. Apoll. Rh. 1, 1165, ex Conone: Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκωνίας αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασίν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Καρυστίας, τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης.]

[Περκάς, άδος, ἡ, Nigra. Eratosth. ap. Athen. 7, p. 284, D: Περκάδα κίχλην.]

Πέρκη s. Περκίς, ίδος, ἡ, piscis quidam dicitur, quod nigris maculis sit varius: eam ob rem ἀνθοχρως dictus a Matrone ap. Athen. 4, [p. 135, E], Nigris maculis ceu flosculis variegatum corpus habens. Meminit ejus Aristot. quum alibi, tum H. A. 8, 15, et Plin. 9, 16, ubi tradunt eam hybernis mensibus jacere speluncis conditam. [Epicharmi, Numenii aliorumque locos attulit Athen. 7, p. 319, B; 320, E. Aristoph. fr. 416: Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί. Callim. ap. Athen. 7, p. 284, C; Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 504; Lucian. D. mer. 14, 2. Zenob. Prov. 1, 88: Ἀντὶ πέρκης σκορπίον· ἐπὶ τῶν χείρω αἱρουμένων ἀντὶ βελτιόνων. Aliud prov. ἕπεται πέρκη μελανούρῳ ap. Athen. 7, p. 319, C, et 10, p. 450, C, de quo v. Schweigh. vol. 4, p. 392.] Diosc. saxatilibus piscibus annumerat, 2, 35, dicens, Σκαρὸς ὁ ἀπὸ ἰουλίδων καὶ περκίδων καὶ τῶν ἄλλων πετραίων. [Galen. vol. 6, p. 718, 2: Πέρκας πετραίους ὀνομάζουσιν ἰχθύας. Est enim in Græcia Perca et marina et fluviatilis: hæc adhuc vulgo vocitatur Πέρκη. Hase.] Plin. vero inter Percam et Percidem distinguere videtur, ut qui Percidem in ostreorum numero ponat: Pectunculi, inquit, purpuræ, percides, pinnæ, pinnothera, rhina.

[Περκίδιον, τὸ, dimin. a πέρκη. Anaxandr. ap. Athen. 3, p. 105, F; 7, p. 329, E: Μετὰ περκιδίων καὶ ἐρυτιδίων.]

[Περκίς. V. Πέρκη.]

[Περκνόπτερος, ὁ, ἡ. HSt. post ea quæ s. v. Πέρκος dixit:] Ab eod. rursum Aristot. [H. A. 9, 32] et Plinio commemoratur etiam Περκνόπτερος ἀετός, vulturina specie, alis minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed imbellis et degener, ut quem verberet corvus: alio nomine dictus ὀρειπελαργός et γυπαίετος, quod montes ac nemora amet, et vulturina sit specie. Vocatur autem περκνόπτερος, quoniam alas habet περκνάς, h. e. Nigris distinctas maculis. [Qui hodie in Græcia a vulgo dicitur Περνόφτερος, videtur esse *l'Aigle criard ou tacheté*. Hase.]

Πέρκος, η, ον, et Περκνός, ἡ, όν, Niger, Nigris distinctus maculis, Varius. [Philipp. Anth. Pal. 6, 102: Πέρκην ... χρυσοχίτων' ἐλάην, Nigram, i. e. mitescere incipientem. In ed. Flor. et Ald. περκὴν, quod in posterioribus in περκνὴν est mutatum, et recte fortasse. G. D.] Frequentiori in usu est posterius Περκνός, ex priore πέρκος derivatum, et ab Hesych. exp. non solum μέλας et ποικίλος, sed etiam γλαυκός, Glaucus, Cæsius: a Suida μέλανι κατάστικτος. [Codd. Suidæ et Phot. simpliciter μέλας, adscripto tamen in cod. Par. A ab m. rec. κατάστικτος. Περκνῆς ἐλαίας Pollux 1, 61; 5, 67.] Hom. μορφνὸν et περκνὸν pro eod. accipit: Il. Ω, [316]: Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι· appellans μορφνὸν s. περκνὸν ἀετὸν Hesychio auctore τὸν μέλανα ἢ ποικίλον, Nigrum, Varium. [Schol. Hom.: Τὸ περκνὸς ὀξύνεται ὁμοίως τῷ πυκνός. Οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, μεταλαμβάνων εἰς τὸν μέλανα. Καὶ ἐμοὶ δὲ δοκεῖ οὕτως ἔχειν ὑγιῶς ... ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἀετοῦ εἶδος, καὶ βαρύνει· ἀλλ' οὖν γε ἐπείσθη ἡ παράδοσις τοῖς ὀξύνουσι.] Sed videtur exponendum potius Varium, Nigris distinctum maculis: quum Aristot. manifestum discrimen constituat inter τὸν μορφνὸν ἀετὸν et τὸν μέλανα. Nam H. A. 9, 32, quum dixisset quoddam aquilarum genus vocari πλάγκον [πλάγγον], a nonnullis cognominari νηττοφόνον et μορφνόν, cujus mentionem fieri ab Homero in profectione Priami ad Achillem: subjungit, esse aliud genus μέλαν τὴν χρόαν, quod μελαναίετον appellari et λαγωφόνον. Plin. quoque distinguit inter Melænaeton et Percnon: nihilominus tamen et Percnon

esse nigram prodens. Aquilarum, inquit, 10, 3, sex genera: Melænaetos a Græcis dicta, eademque Valeria, minima magnitudine, viribus præcipua, colore nigricans. Secundi generis Pygargus, albicante cauda: tertii Morphnos, quam Homerus et Percnon vocat, aliqui et Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et vi. Phemonoe eam aquilarum nigerrimam esse prodidit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia: unde intelligis περκνὸν recte exponi Niger, Ater, etiam Nigerrimus. [Lycophr. 260: Περκνὸς αἰχμητὴς χάρων (i. e. αἰετός).] Rursum ab Aristot. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες, 9, 36: procul dubio et his nomine imposito a nigris maculis quibus sunt insigniti. [Οἱ δὲ πλατύπτεροι ἱέρακες ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι (var. lect. πέρκαι) καὶ σπιζίαι. Nicand. Th. 129: ... Il. ἔχις. Hippocr. p. 911, E, de osse per inflammationem corrupto et vitiato: Γίνεται περκνόν. Per μέλαν exp. Erotian. p. 308. Corrupte ap. Galen. Lex. p. 544: Περκναί, μελαίνονται, πελιδνοῦσι· ubi περκναὶ scrib. ex codd. G. D. Πέρκος adscriptum equo nigro in fictili. De Witte *Cab. de Durand* p. 117, n. 332. Hase.]

[Πέρκωμα, τό.] Περκώματα Hesych. significare ait τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα.

[Περκώτη, ἡ, Percote, urbs Troadis, ap. Hom. Il. B, 837, Λ, 229, O, 548, Herodot. 5, 117, Xen. Hell. 5, 1, 25, Apoll. Rh. 1, 932, Orph. Arg. 485, Plut. V. Thes. c. 29, Athen. 1, p. 29, F, schol. Aristoph. Eq. 84. In codd. nonnullis Homeri aliorumque scriptorum Περκώπη scriptum, quæ forma non defenditur Stephani Byz. verbis, Περκώτη, καὶ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρωάδος· qui Παλαιπερκώπη scripserat, quod Straboni 13, p. 590, et Eustathio p. 358, 38, quorum in libris divisim scribitur πάλαι Περκώπη, recte est restitutum: v. Politum ad Eustath. vol. 2, p. 771. Περκώτην et Περκώπην diversas fuisse urbes finxit Eustath. ad Il. Λ, 229, p. 840, 46: Ἡ δὲ Περκώπη αὕτη ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, γραφομένην Περκώτην· cujus errorem notavit Wessel. ad Herodot. 5, 117. De accentu Arcad. p. 114, 13, Theognost. Can. p. 117, 33. || Adject. Περκώσιος, ἰα, ιον, ap. Steph. Byz. Hom. Il. B, 831 et Apoll. Rh. 1, 975: Μέροπος Περκωσίου. Sophocl. fr. 776: Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι. G. D. Παλαιπερκώσιοι in inscr. Att. ap. Franz. El. epigr. gr. p. 129, n. 52, 8. Hase. Vitiose ap. Hesych.: Πέρκωσος καὶ Περκώτη πόλις, et ap. Suid. Περκώσιον, τόπος· καὶ Περκώτη, ὄνομα τόπου.]

[Περμησσός, ὁ, Permessus, fl. Bœotiæ. Hesiod. Theog. 5; Orph. Arg. 121; Pausan. 9, 29, 5; Strabo 9, p. 407, 411. In codd. nonnullis Περμησός.]

Πέρνα, ἡ, Perna, Petaso, h. e. Suillum crus sale maceratum et infumatum. Athen. 14, [p. 657, E]: Πετασῶνος μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Sic Strabo [3, p. 162] de Cerretanis: Παρ' οἷς πέρναι διάφοροι συντίθενται, ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι, πρόσοδον οὐ μικρὰν τοῖς ἀνθρώποις παρέχουσαι. Appellantur pernæ et Concharum generis, circa Pontias insulas frequentissimæ; stant velut suillo crure longo in arena defixæ; hiantesque qua limpitudo est, pedali non minus spatio, cibum venantur. Plin. 32 fin. [« Unde natas margaritas medii ævi scriptores *perulas*, alii deinceps *perulas, pirulas, perlas* dixere, docente Cangio. Vocabulum *perna*, etsi Græco πτέρνα simillimum, Græcæ vel Latinæ originis esse persuadere tamen mihi nondum potui. Strabonis atque Athenæi auctoritas ad rem non pertinet; usus enim uterque est voce tum pervulgata. Sed ap. Polluc. 6, 52, inter suillæ carnis cibos varios sunt κωλῆνες τεταριχευμένοι, σκελίδες ὁλάκνημοι, αἱ πέρναι, ubi ante libri editi πτέρναι scriptum habebant contra codicum fidem. Idem 2, 193: Καὶ σκελὶς ἡ νῦν καλουμένη πτέρνα, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ubi corrigo πέρνα. » Schneid. ad Caton. De re rust. p. 213, 214. Πέρνη et πτέρνη inter nomina in ρνη ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 33, 30.]

[Περναῖος. V. Πέρνη.]

[Πέρναμαι. V. Πέρνημι.]

Πέρναξ, θρίδαξ, Lactuca, Hesych.

[Πέρνασκον, Περνάω. V. Πέρνημι.]

[Πέρνη, ἡ, Perna. Steph. Byz.: Π., πόλις Θρᾴκης

ἀντικρὺ Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν Περναῖος καὶ Περναία. || Promontorium Æginæ. V. Πέρνιξ.]

[Πέρνημι. HSt. s. v. Περάω, Vendo:] Ab eod. Περάω fit Περνάω, pleonasmo literæ ν, ut tradit Eust.: inde Πέρνημι. Significat autem περνάω s. πέρνημι itidem Vendo, In aliam regionem venum exporto, ut ipsum Περάω. [Hesych.: Περνᾷ, πωλεῖ. Περνᾶν (codex περνεῖν), ἐμπολᾶν. Πέρνησον, πώλησον.] Eust. [p. 1144, 19; 1256, 31; 1374, 9] exp. πέραν που καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλῶ. Ex quo est partic. Περνάς, quo utitur Hom. Il. X, [45]: Κτείνων ἢ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Ubi simpliciter accipitur pro Vendens: nisi malis, Domo exportatum vendens. [Theognis 1215: Οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι. Hipponax ap. Ammon. p. 193: Τοὺς σολοίκους περνᾶσιν. Id. ap. schol. Plat. p. 121 (352 Bekk.) et Suid. s. v. Χαραδριός: Μῶν χαραδριὸν περνάς (vel περνάς); Eur. Cycl. 270: Τοῖς ξένοις τὰ χρήματα περνάντα.] Pass. Πέρναμαι, Vendor, Venum exportor. [Hesych.: Περνᾶται (scr. Πέρναται ex Suida), πωλεῖται (πεπράσκεται Suid.). Περνάμενα, πωλούμενα. Pind. Isthm. 2, 11: Οἷα ἐπέρναντο.] Aristoph. Eq. [176]: Διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται, i. e. πιπράσκεται. [Nonn. Jo. c. 12, 19.] Et partic. Περνάμενος ap. Eust. || Περνάσκω [Præsens hujus formæ nullum est, sed imperf. πέρνασκον], Vendo, Venum exporto, Venum abduco. Hom. Il. Ω, [752]: Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον. Ubi nota hoc verbum cum præp. ἐς, sicut supra habuimus, Ἐπέρασαν τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα, Venum exportarunt, abduxerunt.

Πέρνης, et ἀστερίας, ab Aristot. numerantur in genere τῶν ἱεράκων, Accipitrum, H. A. 9, 36. [Nunc πτέρνις legitur, quod v.] Paulo post πέρκοι καὶ σπίζαι, itidem in Accipitrum genere. Unde sunt qui pro eodem accipiant πέρνην et πέρκον ἱέρακα: Gazæ ille Pernix est, hic, Perca.

Πέρνιξ, ικος, ὁ, dicitur ὁ ὀρθὸς τῆς κάκτου καυλός, Athen. 2, [p. 70, E] ex Theophrasto. Sed Theophrasti codices non πέρνιξ habent, verum πτέρνιξ. Nam H. Pl. 6, 4, scribit τὴν κάκτον εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφιέναι καυλοὺς ἐπιγείους· hos nominari κάκτους, esseque ἐδωδίμους, et θησαυρίζεσθαι ἐν ἅλμῃ: verum ἀφιέναι καὶ ἕτερον καυλὸν ὀρθόν, quem vocari πτέρνικα. Itemque Plin. 21, 16, de cacto: Hujus in terra serpunt caules a radice emissi, quos vocant Cactos, nec fastidiunt in cibis inveteratos quoque: unum caulem rectum habent, quem vocant Pternica, ejusdem suavitatis, sed vetustatis impatientem. Dici porro et πέρνιξ et πτέρνιξ posse videtur, ut Hesych. et πτέρνη et πέρνη de Æginæ promontorio dici tradit. [Πέρνη, ἔνιοι μετὰ τοῦ τ πτέρνη· εἶναι γάρ τι ἀκρωτήριον τῆς Αἰγίνης οὕτω προσαγορευόμενον.]

Περνός, ap. Varinum ὁ κυνηγετικὸς ἀετός: sed perperam pro περκνός vel πέρκος, ut vel ex etymo patet, quod subjungit, ὁ περισσῶς κτείνων καὶ κόπτων.

[Περνωτός inter oxytona in ωτος affertur ab Arcad. p. 82. Scribendum πρωνωτός. G. Dind.]

[Περξὶν, synonymum menthæ sativæ, ap. Diosc. 3, 41.]

[Πέροδος. V. Περίοδος.]

[Περόζης, ὁ, Perozes, ὁ Περσῶν βασιλεύς, Suid. De eo vid. Agathiam 4, p. 137. Kust. Et Procop. locis plurimis. Alius, ipse quoque Persa, ap. Procop. Hist. p. 36, C. Regis nomen Περόζης scriptum ap. Priscum p. 220, 221 Nieb.]

[Περομένη, ἡ, i. q. Προμένη, Promne, n. pr. mulieris in tit. Fourmont. admodum suspecto ap. Franz. El. epigr. gr. p. 89, n. 37, 17. Hase.]

Περονάω, Fibula subnecto, Fibulo. Et Περονάομαι, pro eod. Hom. Il. K, [133]: Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην, ubi Eust. exp. κομβώσας συνέδησε. [Per ἐπορπήσατο, διείρατο exp. Hesych. Theocr. 14, 66: Εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἄρέσκει λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι. Etym. M. p. 340, 24: Ὅτι κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κλεῖδα τοῦ ὤμου.] Item, Trajicio veluti fibula, Il. H, [145] et N, [397]: Δουρὶ μέσον περόνησε. [Zosim. Hist. p. 316, 11: Τοὺς ἐκλείποντας Σκυθῶν τοῖς κοντοῖς περονῶντες. Celsus ap. Orig. t. 1, p. 429, C: Τὰς χεῖρας ὡς ἔχουσιν

Aristid. p. 357.

πεπερονημένα. Hase. Dionys. A. R. 6, 11 : Μέσον περονήσας τὸν δεξιὸν ἐκείνου βραχίονα.]

Περόνη, ἡ, Fibula : qua quædam vestimentorum genera solebant subnecti, prope pectus nimirum, ut Virg., Aurea purpuream subnectit fibula vestem : dicta a πείρω, quoniam vel infigebatur vesti, vel ora vestimenti ei affigebatur interdum : unde Latinum quoque vocab. a Figo derivatum videri possit. Hom. Od. Σ, [292] de peplo perpulchro : Ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι. Ib. Τ, [226] : Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς, Διπλῆν· αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι· et [256] : Περόνην τ' ἐπίθηκα φαεινήν. Item ap. Plut. [Mor. p. 693, C] : Ὅταν τὰς περόνας ἀναλαμβάνῃ καὶ τὰ διηκριβωμένα τέχνῃ ἐλλόβια. Athen. 12 : Ἐποίκιλλον τὰ σώματα περόναις. Quo l. declarari videtur, quod ap. Hesych. legitur, Ἐμπείρονται, ἐμποικίλλονται· si tamen id mendosum non est. [Herodot. 5, 87 : Τῇσι περόνῃσι τῶν ἱματίων. Soph. OEd. T. 1269; Eur. Phœn. 812; Ælian. V. H. 1, 18; Lucian. Amor. c. 44; Theodorid. Anth. Pal. 6, 282; Manetho 6, 434; Eunap. ap. Suid. s. v. Περόνη. || De clavo qui rotis curruum præfigitur (Gallice *l'esse*) Parthen. c. 6 : Πείθει διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας· ἔνθα δὴ... οἱ τροχοὶ περιερρύησαν αὐτῷ τῶν ἁρμάτων.] || Sura, Fibula a quibusdam : est alterum os tibiæ, exterius et tenuius; alterum enim quod crassissimum est, interiori in parte situm, κνήμη Græcis, eodem cum tota parte nomine, Latinis Tibia appellatur. Est autem ἡ περόνη supra brevior paulo, ut quæ genu ipsum non contingat, infra vero longior multo quam tibia : habet vero et supra et infra epiphysin, quarum superiore jungitur cum osse tibiæ membranoso ligamento, inferiore vero prominente et gibba, malleolum externum constituit, sicut tibia epiphysi simili internum. Vide Κνήμη. [Σῦριγξ ap. Apoll. Rh. 4, 1647, schol. exp. περόνη.] Scribit autem Galenus ἐν ταῖς Γλώσσαις [p. 544] ap. Hippocr. diversa significare τὴν περόνην : aliquando quidem, Os totum membri, aliquando vero ipsius Ossis epiphysin : interdum etiam ejus Protuberantiam, quæ non aliud est quam malleolus. Gorr. Περόναι, Hesychio τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ. De iisd. et Pollux [2, 191 : Τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ, ὃ τὴν κνήμην φέρει, ... μικρὰ ὀστάρια, ἃ περόναι λέγονται. Et 192 :] Παρὰ δὲ τὴν πτέρναν ἑκατέρωθεν προέχοντες ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ περόναι καταλήγουσι. [Aristot. H. A. 3, 7 : Ἀπὸ δὲ τῆς ῥάχεως ἥ τε περόνη ἐστὶ καὶ αἱ κλεῖς καὶ αἱ πλευραί. « Περόνην Galen. in Exeg. exponit apud Hippocr. ποτὲ μὲν ὀστοῦν ὅλον κῶλον, ποτὲ δὲ ἐπίφυσιν ὀστοῦ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάστασιν, hoc est, Interdum quidem os totum membri, interdum vero quod ossi adnascitur, quandoque etiam ejus extuberantiam. At vero totum artus os dupliciter indicat apud Hippocratem. Nam interdum pro exteriore osse tibiæ, quod Suram, aut Fibulam appellant, sumitur. Est ubi etiam Radium, qui cubito in brachio jungitur, significat, ut p. 410, 33 : Κάτω μὲν περόνη ἄρθρωνται. Et l. 34 : Ἄνω δὲ σμικρῷ τῆς περόνης ἐς τὸν ἀγκῶνα. Et ib. : Τό τε ὀστέον καὶ ἡ περόνη ἐς τὸ αὐτὸ συμβάλλοντα ἄρθρον ἐν τῷ κυβίτῳ ποιέουσι. Et l. 41 : Αὗται ἀμφότεραι ξυμβάλλονται πρὸς τὴν περόνην. Et l. 42 : Καὶ περόνην καλευμένην ποιέουσιν. Pro Fibula vero περόνην usurpat Hipp. p. 274, 26 : Τὰ μὲν ἐς σάρκας, τὰ δὲ παρὰ τὴν περόνην, ἐς τὸν μέγαν δάκτυλον· et l. 31. Et p. 827, G : Ἀντωθέειν δὲ ἐς τὸ ἔξω μέρος τὸ τῆς περόνης, τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἔξιν· ubi tamen πτέρνης, non περόνης, cum Galeno et interpretibus leg. diximus, et Os calcis vertimus. Et Galen. in Comm. Os tibiæ exterius περόνην Hippocrati dici testatur, ut et Comm. 2 in lib. De fract. p. 549, 9 ed. Bas., et Comm. 3, p. 573, 58. Pro Epiphysi autem et eo quod ossi adnascitur, περόνη sumi videtur p. 410, 30 : Παρὰ δὲ τὸ ὀστέον περόναι δύο παρήκουσιν. Et l. 36 : Παρὰ δὲ τὸν πῆχυν περόναι παρήκουσι λεπταὶ πάνυ τέσσαρες. Et l. 38 : Καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀγκῶνα δύο περόναι πεφυκυῖαι ἄνω ἐκ τοῦ ὀστέου παρήκουσιν. Et l. 45 : Αἱ δὲ περόναι ταύτῃ ἁπαλαὶ ἐοῦσαι. Et vero pro Appendice, et pro ejus protuberantia, περόναι sumi videntur p. 411, 15 : Παρὰ δὲ τὴν κνήμην περόναι δύο παρήκουσιν, αἱ κάτωθεν μὲν πρὸς τοῦ ποδὸς τὰ σφυρὰ τελευτῶσιν. Et p. 411, 1 : Παρὰ δὲ τοὺς μηροὺς περόναι δύο παρήκουσιν, ἡ μὲν ἐντός, ἡ δ' ἐκτός. Quod de nodosa illa ossis protuberantia intelligi videtur, adeoque hunc mihi locum ab Erot. subnotari auguror, quum περόνας exponit (p. 304) τὰς κονδυλώδεις τῶν ὀστῶν ἐπαναστάσεις· οὕτω κεῖται νῦν· ὅτι δὲ ἀντὶ τῆς κερκίδος τάττει τὴν λέξιν. Διαγόρας δὲ ὁ Κύπριός φησι τὰ προαιρετικὰ νεῦρα περόνας αὐτὸν καλεῖν. Illic autem voces libri De locis in homine ab Erot. explicari satis constat ex dictionibus πλήγας, παρήκουσι, πεπίασοντα. Quod autem apud eundem Erot. scribitur πέρονα, διάτροπον, idque pro expositione ponitur, manifestum esse vitium apparet, quum neque admodum consentiant exemplaria, et quædam περόνα et διατρητὸν scribant, quædam etiam περονᾶν et διατρυπᾶν, quod est Fibulare, aut Fibula nectere, et Terebrare. Fors.]

[Περόνημα, τό, i. q. περονητρίς. Theocr. 15, 79 : Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον, λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς. « Vox περονάματα mihi hinc aliena videtur et vitiose scripta. Elegans est Reiskii inventum, θεῶν περ νάματα φασεῖς, *Dicas fere stamina deorum manibus esse ducta.* » Valck.]

Περόνης, ὁ, Metrum quoddam est et Organum musicum, Suid. [s. v. Αὐλός], ap. quem et Περόνης [Lexicon Septemv. secutus pessime intellexit Suidæ verba quæ eodem modo scripta leguntur in Bekk. Anecd. p. 463, 27, et ap. Zonar. p. 343 : Αὐλός ὁ εἰς εὐθὺ ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵματος, καὶ περόνης (τι add. Bekk. An.) μέτρον, καὶ μουσικῆς τι ὄργανον. Quæ alieno loco repetita sunt s. v. Περόνη, ubi pro καὶ περόνης scriptum ὁ δὲ περόνης, unde natus Lexici septemv. error. Interpretatio ipsa ad locum spectat Homeri ab Toupio indicatum Od. Τ, 227 : Αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισιν· ubi schol. : Αὐλοῖσιν, ῥαβδοῖς εὐθείαις, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι (fibulæ).]

[Περονῆτις et] Περονητρίς, ίδος, ἡ, pro quo Dorice Περονατρίς, Vestis quædam quæ fibula solebat subnecti ad pectus. Theocr. 15, [21] : Ἀλλ' ἴθι τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ, ubi schol. annotat esse πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο : denominari vero ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι. In vet. autem libro additur esse πέπλον ἐπάνω τῶν ἐνδυμάτων περιβαλλόμενον : vulgo μανδύαν vocari : et non cingi, sed διὰ περόνης κατὰ τὸ στῆθος συνδεῖσθαι. [Ἀμπεχόναι περονήτιδες Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 413.]

[Περόνιον, τό, Clavulus. Hero in Mathem. vett. p. 228 : Ὑπό τινων π. Schneid. Id. ib. p. 180, 30; 205, 29; 269, 1; 271, 28; 272, 35. Philo Belop. p. 62, 14; 76, 4. Ptol. Almag. t. 2, p. 93, 27 Halm. Hase.]

[Περονίς, ίδος, ἡ, Fibula. Soph. Tr. 927 : Χρυσήλατος π. Joseph. A. J. 3, 6, 6; 3, 7, 5.]

Περόσχια [?], Hesych. τὰ ῥάκη, Panni laceri et detriti.

[Περουσία, ἡ, Perusia. Steph. Byz. : Π., πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Περουσιάτης. Δύναται δὲ καὶ Περουσιεύς, ὡς τῆς Θεοδοσίας Θεοδοσιεύς. Ἔστι δὲ καὶ Περσινός (scr. Περυσῖνος vel Περουσῖνος). Γράφεται δὲ διχῶς, καὶ διὰ τοῦ ο καὶ δίχα αὐτοῦ. Περουσία ap. Strabon. 5, p. 226.]

[Περόω. V. Περάω.]

[Περπερεία s. Περπερία, ἡ. V. Πέρπερος.]

[Περπέρην. Arcad. p. 9, 16 : Τὰ εἰς ην ὑπὲρ δύο συλλαβὰς χαίρουσι τῇ ὀξείᾳ... πλὴν τοῦ περπέρην.]

[Περπερηνή, ἡ, Perperena, urbs Troadis, ap. Strab. 13, p. 607, ubi male Περπερίνα. *Perperene* ap. Plin. H. N. 5, 30, 32. Περπερηνῶν numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 474. Περπερίνη vitiose ap. Galen. vol. 6, p. 434 extr., et οἶνος Περπερῖνος vol. 10, p. 281. Περπερένην, quod Περπερηνὴν scribendum erat, pro Παρπάρων Stephano Byz. s. v. Παρπάρων restituit Holsten.]

[Περπέρης, ὁ, Perperes, n. pr. in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 734 : Μάρκος Αὐρήλιος Περπέρης· et genit. Περπέρου p. 732.]

[Περπερόγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui temerarie loquitur. Const. Manass. Amat. 3, 52 : Τὸ π. καὶ κομψὸν ἐν λόγοις. Boiss.]

Πέρπερος, ὁ, ἡ, dici putatur quasi πέρφερος, a v. περιφέρεσθαι : ideoque redditur Levis, Temerarius, Præceps, et Qui a quovis vento circumagatur : item Vanus, Inanis. A [Photio et] Suida exp. non generaliter solum προπετὴς et μηδὲν λογισμῷ ποιῶν, sed specialiter etiam λάλος, Loquax : ut ab Etym. quoque [M. p. 665, 33] φλύαρος, Nugator, vel Nugax, necnon ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος : quæ postrema expositio affertur ab Hesychio etiam. [Schol. Soph. Ant. 334 : Κομψοὺς ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους καὶ πολυλάλους. Polyb. 32, 6, 5 : Φύσει ὢν λάλος καὶ π. καὶ καχεκτικός 40, 6, 2 : Στωμύλος καὶ λάλος καὶ π. διαφερόντως. Epictet. Diss. 3, 2, 14 : Μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχοντα, π. Suid. s. v. Διονυσίων σκωμμάτων : Ὁ βωμολόχος ... καὶ πέρπερα γλισχραινόμενος. Hæc exx. attulit Fabric. ad Sext. Emp. p. 227 : Τὴν π. καὶ περιεργοτέραν γραμματικήν. Adde Reisk. ad Const. Porph. Cærim. vol. 2, p. 735. Hesychio s. v. Παρεμφέρακτος restituendum ex cod. ap. Schow. p. 623.] Receptiores sunt prima et postrema : eædemque tribuuntur et verbo Περπερεύεσθαι. Apud Paul. enim 1 Ep. ad Cor. 13, [4] : Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, Chrysost. illud περπερεύεται exp. προπετεύεται, τῷ περπέρῳ opponens τὸν βαρὺν καὶ βεβηκότα, indicansque περπερεύεσθαι itidem significare non modo Temerarium et præcipitem esse, sed etiam Levem et inconstantem esse. Alii interpr. Fucata est : ut et Clem. Alex., Pæd. 3 init. [p. 251], καλλωπίζεται : nam περπερείαν [recte nunc περπερείαν legitur] dici τὸν καλλωπισμόν, περιττότητος καὶ ἀχρειότητος ἔχοντα ἔμφασιν. Itemque Basil. ἐν Τοῖς κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ὅροις [vol. 2, p. 544], quum quæsivisset quid sit τὸ περπερεύεσθαι, respondet, Πᾶν ὃ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεται, περπερείας ἔχειν κατηγορίαν. Adde Basil. M. Epist. 411, p. 1198. Suicer. Eustath. Opusc. p. 215, 30; 228, 10.] Ita ut περπερεύεσθαι sit non modo Temerarium et præcipitem esse, s. Levem et instabilem esse, sed etiam Superfluo et inutili corporis ornatu gaudere. Hesych. et Etym. [M. p. 665, 37] eodem fere modo illud περπερεύεται exp. κατεπαίρεται μετὰ βλακείας : hic etiam ματαιοῦται. [Zonar. ad Can. 10 Petri archiepiscopi Alex. p. 21 : Περπερείαν ἐνταῦθα τὴν οἴησιν καὶ τὴν ἀλαζονείαν καλεῖ. Suicer. Marc. Anton. 5, 5 : Ἀρεσκεύεσθαι καὶ περπερεύεσθαι. Eustath. Opusc. p. 224, 80; 228, 30.] Vet. Interpr. οὐ περπερεύεται vertit, Non agit perperam : innuens recentiores Græcos vocem hanc a Latinis esse mutuatos. Apud eos enim et adv. Perperam, et adj. Perperus, et subst. Perperitudo in usu sunt : dicentes nimirum Perperam pro Male, Non recte, Sinistre : Perperus autem pro Insulsus, Indoctus, Rudis, Stultus : et Perperitudo pro Insulsitas, Ruditas, Stultitia, teste Nonio [p. 150]. Unde ap. Actium, Perperos populares : item, Ductibilitate nimia vestra aut perperitudine. [Doroth. Doctr. p. 769, A : Ἀπὸ περπερείας ἢ ἀπὸ ἀκηδίας. Antioch. Homil. p. 1117, D : Ἀνθρώπου περπερευομένου καὶ ἐξιτήλου. Jo. Chrys. t. 10, p. 350, B : Οὐ περπερεύεται, τουτέστιν, οὐ προπετεύεται. Hase.]

[Περπερότης, ἡ, i. q. περπερεία. Pseudochrys. t. 12, p. 1063, E : Ἡσυχία, περπερότητος ἀναίρεσις καὶ ἀναιδείας ἐχθρά. Hase.]

[Πέῤῥα, ἡ, Sol, vocabulum origine Ægyptiacum, ap. Lycophr. 1428 : Κίμμερός θ' ὅπως σκιὰ καλύψει πέῤῥαν, ἀμβλύνων σέλας. Male in codd. nonnullis exp. adscripto gl. τὴν γῆν, recte in aliis et ab Tzetza τὸν ἥλιον. Vocabulum Copticum esse primus monuit L. Pickius, Gallus, a Pottero memoratus.]

[Περῤαιβία, ἡ, Perrhæbia, regio Thessaliæ. Strabo 9, p. 440-442; Thucyd. 4, 78; Polyb. 23, 11, 3; 28, 11, 1. Steph. Byz. : Περῤαιβός (?), πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Περῤαιβαῖοι· τὸ θηλυκὸν κατὰ κοινότητα ἡ Περῤαιβὸς καὶ Περῤαιβὴ καὶ Περῤαιβίς. Λέγεται καὶ Περῤαιβίτης· quæ nomina omnia in cod. Vratisl. simplici ρ scripta sunt. Adjectivi Περῤαιβαῖος unum est exemplum Isocratis p. 86, B, ubi vulgo lectum Περῤαιβαίους in Περῤαιβαίους a Bekkero est mutatum ex cod. Urb., in quo si scriptum est Περῤαιβαιούς, ut in Bekkeri annotatione excusum, documento hoc erit Περῤαιβοὺς potius scribendum esse, quæ usitata adjectivi hujus forma est, cujus exx. v. ap. Hom. H. in Apoll. 218 : Καὶ διὰ Περῤαιβοὺς ... Sophocl. fr. 265 : Ἀπὸ Περῤαιβῶν. Herodot. 7, 128, 132, 173; Polyb. 18, 29, 5; Strab. 9, p. 439 seqq., al. Simplici ρ propter metri necessitatem Hom. Il. B, 218 : Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί, quod nihil caussæ est cur Thucydidi concedatur 4, 78, ubi Περαιβία et Περαιβοί editum. G. D. Laon. Chalcond. Hist. p. 134, B ed. Venet. : Αἴμονες τῆς Περῤαιβῶν. Hase. Æschyli tragœdia fuit Περῤαιβίδες, de qua dixi in præfat. ad Athen. vol. 1, p. iv. || Adject. Περῤαιβικός, ή, όν. Περῤαιβικὴν Γόννον ap. Lycophr. 905. Περῤαιβικαὶ πόλεις ap. Strab. 9, p. 440. G. Dind.]

[Περῤαιβός, ὁ, Perrhæbus, Illyrii filius. Appian. Illyr. c. 2.]

[Περῤαίσιον, τό, Perrhæsium. Steph. Byz. : Π., πόλις μία τῶν δυοκαίδεκα τῶν παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς ἀρχηγετίδων καλουμένων. (Intelligit Perusium vel potius Perusiam aliorum, unde nescio qua ratione fecit Περῤαίσιον. Holst.) Τὸ ἐθνικὸν Περῤαισηνός, ὡς τοῦ Ἀσσώριον τὸ Ἀσσωρηνός. Scrib. Περῤαισῖνος et Ἀσσωρῖνος cum Holst. collato Steph. s. v. Ἀσσώριον et Ταρχώνιον.]

Πέῤῥαμος, Hesychio βασιλεύς, Rex. Etym. vero [M. p. 665, 39] Æolice dici scribit pro Πρίαμος, ut κόῤῥα pro κουρία. [Sic etiam gramm. in append. ad Greg. Cor. p. 639, 689, Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 275, 24, Tzetz. ad Hesiod. Op. 666, Exeg. Il. p. 103, 24. Male Πέῤῥαμος in Etym. M. p. 529, 22, ubi Πέῤῥαμος scrib. ex codd. Pariss. ap. Bast. ad Greg. p. 907, et Cram. Anecd. vol. 1, p. 45, 13. G. D. Conf. de hoc v. H. L. Ahrens. De dial. Æol. p. 55, annot. 24. Hase.]

[Περῤεύς, έως, ὁ, Perrheus. Hesych. : Π. πρὸς (scrib. videtur ἥρως) Ἀθήνησι τιμᾶται. G. Dind.]

[Περῤέχω.] Περῤέχειν, Hesychio ὑπερέχειν : quum sonet potius περιέχειν. [Recte per ὑπερέχειν exp. Hesych. Sic πέῤῥοχος pro ὑπέροχος et alia hujusmodi ab Æolibus dicuntur, de quibus v. Ahrens. De dial. Æol. p. 56 et 151.]

[Πέῤῥην. Arcad. p. 9, 27 : Τὰ εἰς ρην καθαρὸν τῷ ε παραλήγοντα ὀξύνεται (scr. παροξύνεται), οἷον ἔῤῥην, τέῤῥην, θέῤῥην ποταμός, πέῤῥην.]

[Περῤησιππίαν (?), τὴν ἀνατρέπουσαν ἵππον, Hesych.]

[Περῤίδαι, οἱ, Perrhidæ. Steph. Byz. : Π., δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης ἐκ Περῤιδῶν, εἰς Περῤιδῶν, ἐν Περῤιδῶν. Olim tribus Æantidis fuisse colligitur ex Nicandri Thyatireni verbis ab Harpocr. appositis s. v. Θυργωνίδαι, Μετετέθησαν ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περιθίδαι (scr. Περῤίδαι), Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι. Eodem spectat defecta glossa Hesychii : Περῤίδαι, τῆς Ἀττικῆς δῆμος ἐν Ἀφίδναις. L. D. Conf. Leak. De demis Att. germ. vers a Westerm. p. 232, 117. Hase.]

[Πέρσα, ἡ, Persa. Steph. Byz. : Π., πόλις, θηλυκῶς, παρὰ Εὐφράτῃ καὶ Σαμοσάτοις. Τὸ ἐθνικὸν Περσαῖος. Δυνατὸν δὲ καὶ Περσήνην εἰπεῖν, εἴ γε παρὰ τὴν Μέσην Μεσηνὸς καὶ Μεσηνὴ λέγοντας εὕρομεν.]

[Πέρσαι. V. Πέρσης.]

[Περσαία. V. Περσέα.]

[Περσαῖος, ὁ, Persæus, Hecatæ pater, qui ab aliis Πέρσης appellatur, quod v. || Citiensis, Zenonis Stoici contubernalis. Athen. 4, p. 162, C; 6, p. 251, C; 13, p. 607, E; Ælian. V. H. 3, 17 extr.; Diog. L. 7, 36; Themist. Or. 32, p. 358, A.]

[Περσάναξ, κτος, ὁ, Persarum rex. Nicet. Eugen. 5 331.]

[Περσαρμένιοι, οἱ, Persarmenii. Procop. Hist. p. 28, A : Τὸ Κιλίκων ὄρος ὁ Ταῦρος ἀμείβει μὲν τὰ πρῶτα Καππαδόκας τε καὶ Ἀρμενίους καὶ τῶν Περσαρμενίων τὴν γῆν. Id. p. 568, D, et al. Περσαρμενία, ἡ, nomen regionis, ap. Menandr. Exc. Hist. p. 313, 17; 419, 2.]

[Περσάρχης, ὁ, Persarum princeps. Const. Manass. Chron. 917, 2566, 3236, 3711, 6264. Holob. in Anecd. Boiss. vol. 5, p. 175. Boiss. Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 743, 40 : Ἀπέσταλται τῷ π. Hase. Nicet. Chon. Hist. p. 113, B, et alibi.]

Περσὶ usurpatum pro πρὸς σε affert Hesych. [V. Πρός.]

[Περσέα, ἡ, Persea, arbor Ægyptiaca : de qua v. Theophr. H. Pl. 4, 2, 5. *Persica arbor* ap. Plin. H. N. 13, 9. Arboris historiam e scriptoribus etiam Arabicis et peregrinatorum relationibus contextam docte enarravit Silvestre de Sacy in Annotationibus ad Abdallativi Memorabilia Ægypti p. 49-72. Schneid. ad l. Theophr., quem conf. vol. 5, p. 476. Περσέα ap. Hippocr. p. 633, Strab. 17, p. 822, 823, Plut. Mor. p. 378, C, Diosc. 1, 187. Τῶν περσεῶν Ælian. N. A.

10, 21 ; περσαίας et περσαῖαι 11, 11 et 40, ubi cod. Vat. recte περσέας et περσέαι : quam formam Diodoro quoque 1, 34, recte restituit Rhodom. pro περσαῖαι vel περσέαι, ap. Athen. 5, p. 198, B, ubi vulgo περσαίας, servavit epitome. Περσεία est in cod. Urb. Theophr. H. Pl. 3, 3, 5, ubi vulgo περσία, et ap. Pausan. 5, 14, 3, cujus formæ certius exemplum est Nicandri Al. 99: Ἀπὸ περσείης· ad quem l. schol. : Τῶν ἄλλων ἱστορούντων τὴν περσείαν καταφυτεῦσαι τὸν Περσέα ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλίμαχος «Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἥς ἀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξεν», ὁ Νίκανδρός φησιν ἐν Μυκήναις καταφυτευθῆναι.] Πέρσιον, τὸ, Persium, [fructus περσέας arboris,] planta Ægyptiaca, sterilescens, si alio exportetur, ut est ap. Theophr. H. Pl. 2, 3 [2, 10]. Apud Athen. 14, [p. 649, D] paroxytonus πέρσιον scriptum, ex Posidonio : Φέρει δὲ καὶ τὸ περσίον ἡ Ἀραβία, [accentu fortasse a Musuro posito : nam in apographo Palat. et epitome πέρσιον est. Recte vero, ut videtur, Salmasius πέρσειον, quod Theophr. quoque restituendum. Πέρσεια, μῆλ', ἀμύγδαλα inter τραγήματα nominat Clearch. Solensis ap. Athen. l. c. p. 649, A, B ubi libri πέρσια (vel περσία) et μηλέα, quorum alterum Salmas., alterum Schneid. correxerunt. G. D. Περσία figurata in sigillis sec. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 1, tab. 10, 2; t. 2, tab. 3, 4; t. 4, 1, 4 et 5; 7, 1; t. 5, 4, 1; conf. Creuzer *Symbol.* ed. tert. part. 2, p. 230. Persica cur venenata crediderint Nicander Al. 99, Galen. vol. 7, p. 228, 1, Columella 10, 406, aliique veteres, docet Hoefer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 214 et 226 : nempe ex nucleis illorum contusis gigni quod vocamus Acidum prussicum. Hase.]

[Περσεία, ἡ, i. q. περσία, quod v. || Nomen fontis ap. Pausan. 2, 16, 6 : Μυκηνῶν ἐν τοῖς ἐρειπίοις κρήνη ἐστὶ καλουμένη Περσεία. || Cognomen numeri senarii ap. Nicom. Geras. in Photii Bibl. p. 144, 10, quod non legitur in Theol. arithm. p. 37. Idem nomen ἐννεάδι tribuitur ap. Phot. p. 144, 41, ubi tamen cod. Ven. περσίαν, quod propius abest a πέρασις, quod legitur in Theol. arithm. p. 57, 29, ubi cod. Paris. περασία.]

[Περσείδης, ὁ, Persida. Orac. ap. Lucian. Alex. c. 11 : C Περσείδης γενεήν. Περσεῖδαι, οἱ, Persei posteri. Thucyd. 1, 9; Xenoph. Cyrop. 1, 2, 1; Isocr. p. 119, C. Herodot. 1, 125 : Ἔστι Περσέων συχνὰ γένεα· ... τούτων Πασαργάδαι εἰσὶ ἄριστοι, ἐν τοῖσι καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσὶ φρήτρη, ἔνθεν οἱ βασιλέες οἱ Περσεῖδαι γεγόνασι.]

[Πέρσειον. V. Περσέα.]

[Περσεῖος, εία, ειον, Perseus, Qui Persei est. Eurip. Hel. 1480 : Περσείων οἴκων ἐπ' ἀκτάς. || Ἑκάτη Περσείη. V. Πέρσης. || Forma Ion. ap. Theocr. 24, 72 : Περσήιον αἷμα.]

[Περσέπολις, s.] Περσέπτολις, ὁ, ἡ, Urbium vastator, eversor, populator [Carmen ap. Heliodor. 3, 2 : Νεοπτόλεμον, περσέπολιν Τρώων, ῥυσίπολιν Δαναῶν] : epitheton Palladis ap. [Orph. Lith. 674 : Ἀθηναίη περσέπτολις· et] Aristoph. [Nub. 967 : Παλλάδα περσέπολιν (libri multi περσέπτολιν) δεινάν, quæ verba e Lamproclis carmine quodam sumsisse Comicum annotavit schol. Alterius formæ exemplum est ap. Æsch. Pers. 65 : Ὁ περσέπτολις ... βασίλειος στρατός.] Inversa compositionis forma dicitur πτολίπορθος pro eodem.

D [Περσέπολις, εως, ἡ, Persepolis. Steph. Byz. : Π., πόλις Περσίδος. (V. Strab. 15, p. 729. 730, ubi libri partim Περσαίπολις, Arrian. Anab. 7, 1, 1.) Τὸ ἐθνικὸν Περσεπολίτης. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον υἱοῦ Τηλεμάχου. Hunc memorat Hesiod. ap. Eustath. p. 1796 : Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν ... Πολυκάστη ... Περσέπολιν· et Περσέπτολις ib. l. 42, ex Hellanico, et schol. Hom. Od. Π, 118.]

[Περσεὺς, έως (ep. ῆος ap. Hom. Il. Ξ, 320, et in fr. Callimachi s. v. Περσέα citato), ὁ, Perseus, Jovis ex Danae filius, ap. Hom. Il. Ξ, 320, Æsch. Choeph. 831, Eur. Alc. 512, Hel. 775, etc., Apollod. 2, 4, 1, aliosque plurimos. Inter sidera relatus : unde Περσεὺς sideris nomen ap. Aratum 249, 484, 685, 687, 711, Strab. 2, p. 134, Ciceron. De N. D. 2, 44. || Nestoris et Anaxibiæ filius. Hom. Od. Γ, 414; Apollod. 1, 9, 10, 3. || Philippi filius, rex Macedonum. Polyb. 1, 3, 1; 26, 5, 1; 29, 6, al. Pausan. 1, 36, 6; Strabo p. 287, 322, 411, 563, al. || Περσεὺς, πόλις Ἀττικὴ καὶ λιμὴν ὁμώ-

A νυμος, ὃν ἔκτισαν Ἀθηναῖοι. Οἱ πολῖται Περσεῖς, Steph. Byz. || Περσέως σκοπιὰ s. σκοπὴ, Persei specula, loci Ægyptiaci ap. Herodot. 2, 15, Strabon. 17, p. 801.]

[Περσεὺς, έως, ὁ, Perseus, nomen piscis. V. Πέρσης.]

Περσεφόνη, sive Περσεφόνεια, ἡ, ut Πηνελόπη et Πηνελόπεια, Quæ cædibus omnia vastat : est nomen proprium filiæ Jovis et Cereris, quam Proserpinam Lat. appellant. Etymon Græci ita exprimunt, διὰ τὸ πάντα πέρθειν τῷ φόνῳ. Aïdoneus quoque Molossorum rex filiam suam Περσεφόνην appellavit, uxorem, Δήμητρα [Κόρην], et canem, Κέρβερον, ut refert Plut. Theseo [c. 31]. Vocatur eadem Περσεφόνη, etiam Φερσεφόνη, item Περσέφασσα. [Περσεφόνη Hesiod. Theog. 913, Soph. El. 110, Eurip. Hec. 138 (Dor. Περσεφόνα Ion. 1442), Orph. H. 28, 1; 42, 7, et alii quivis. Περσεφόνεια Hom. Il. I, 457, 565, Od. K, 494, Λ, 216, al. Hesiod. Theog. 768; Eurip. Suppl. 271, 1022; Orph. H. 29, 6; 40, 5. Πηρεφόνεια pro Περσεφόνεια a Laconibus dictum memorat Hesychius. Φερσεφόνη. Hanc forB mam πρωτότυπον esse contendit Eust. p. 763 extr. et 1665, 9. Legitur ap. Simonid. Anth. Pal. 7, 508, Nicarch. ib. 11, 331, Julian. Ægypt. ib. 7, 58, ap. Dionys. A. R. 2, 19, in cod. Vat., et in uno alteroque cod. Diodori 3, 64; 5, 68. Φερσεφόνεια pro Περσεφόνεια ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ap. Hom. Il. I, 457, lectum esse tradit Eust. p. 763, 60. Adject. Φερσεφόνειος, ὁ, ἡ, Anth. Pal. 7, 483 : Ἐν δώμασι Φερσεφονείοις, quod Φερσεφονίας dici poterat. Περσέφασσα Æsch. Choeph. 490, Soph. Antig. 894 (ubi Laur. A aliique pauci Φερσέφασσα, quod non præferendum), Eur. Or. 962 Phœn. 690. Idem tamen Φερσέφασσα Hel. 173, nisi libri fallunt. Φερσέφαττα Aristoph. Thesm. 287 et Ran. 671 (quo loco cod. Ven. Φερρέφαττα, alii quidam Φερσέφασσα vel Περσέφασσα), Epicrat. ap. Ælian. N. A. 12, 10, Porphyr. De abst. 4, 16, p. 352. Mœris p. 396 : Φερρέφαττα (codex Φερέφαττα) Ἀττικοί, Φερσεφόνη Ἕλληνες· cujus formæ Thom. M. p. 892 unum noverat testem Plat. Crat. p. 404, C : Φερρέφαττα δὲ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβοῦνται τὸ ὄνομα· ... καὶ γὰρ μεC ταβάλλοντες σκοποῦνται τὴν Φερσεφόνην καὶ δεινὸν αὐτοῖς φαίνεται (propter φόνου quæ inest significationem). Ab hac forma ductum nomen templi est Φερρεφάττιον ap. Demosth. p. 1259, 5. G. D. Περσωφάτα scriptum in vase ap. Viscont. Mus. Piocl. t. 5, p. 77. Hase.]

[Πέρση, ἡ, Perse, Oceani filia, Circes mater ex Sole. Hom. Od. K, 139; Apoll. Rh. 4, 591. Eadem Περσηίς, ίδος, ἡ, ap. Hesiod. Theog. 356, 957, Apollod. 1, 9, 1; 3, 1, 2.]

[Περσηιάδης, ὁ, Persida, Persei filius. Hom. Il. T, 116 : Σθενέλου Περσηιάδαο· et 123. Cognomen coralli lapidis ap. Orph. Lith. 505 : Περσηιάδαο μένος μέγα κουραλίοιο, propter fabulam de Perseo ib. expositam v. 536 seqq.]

[Περσήιος. V. Περσεῖος.]

[Περσηίς, ίδος, ἡ, Persæ filia. V. Πέρσης. || Persei filia. Eurip. Herc. F. 801 : Νύμφας τᾶς Περσηίδος. || Eadem quæ Πέρση, quod v.]

[Πέρσης, ὁ, Perses, Crii et Eurybiæ filius. Hesiod. Theog. 377, 411; Apollod. 1, 2, 2. Περσαῖος appellaD tus ab Hom. H. in Cer. 24. Fuit pater Hecatæ. « Hinc Hecate Περσηίς (ap. Apoll. Rh. 3, 467 : Πότνα θεὰ Περσηΐ· 478 : Ἑκάτης Π. 1035; 4, 102. Male schol. Hom. Od. K, 139 et Eustath. p. 1651, 56, Hesiodum citant, qui non Hecaten, sed Oceani filiam Περσηίδα vocavit. G. D.), vel Περσεία, ut in veteri monumento apud Dorvill. ad Charit. p. 48 : Δαίμονι Περσείῃ ... Quæ posterior forma Orphei H. in Hecaten, qui in editionibus temere cum εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον coaluit, e libro ms. restituta est (v. 48) a G. Cantero Nov. Lect. 2, 3. » Ruhnk. ad Hymn. Cer. p. 9, 10. Apud Orph. Πέρσειαν editum, quod Περσείην scribendum. || Persei et Andromedæ filius, a quo reges Persarum originem duxerunt. Herodot. 7, 61 et 150; Apollod. 2, 4, 5. || Hesiodi frater, ad quem ille Operum et Dierum carmen scripsit, cujus v. versus 10, 27, 213, 274, 286, 299, 397, 611, 633, 641. || Πέρσης nominis proprii vocativus est Πέρση, cujus exx. sunt ap. Hesiodum locis modo citatis, qua illud forma distinguitur ab nominis gentilis Πέρσης vocativo Πέρσα.

A Quod notarunt Steph. Byz. s. v. Πέρσης, Etym. M. p. 670, 15, et Chœrob. vol. 1, p. 146, 29, qui addit : Σημειούμεθα παρ' Ἡρακλείδῃ ἐν τοῖς περὶ χρησμῶν ὅτι-περ καὶ λέγουσι τινὲς πεπλανημένα (scr. —ον) εἶναι τὸ, ὦ Πέρση ποικιλόδιφρε, ἵν' ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι. Ἔστι γὰρ ἐνταῦθα ἐθνικὸν καὶ εἰς η καταλήγει ἡ κλητική.]

Πέρσης, ὁ, Hesychio κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, Nomen jactus tesserarii. Alioqui est nom. propr. : item nomen ἐθνικόν : nam οἱ Πέρσαι gens sunt denominata a Persa filio Medeæ, teste Steph. B. [V. Herodot. 7, 61, Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 442.] Ita igitur Xen. Hell. 7, [1, 39] dicit, Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα. Et Plut. : Μεγαβύζος ὁ Πέρσης. [Cum subst. gen. neutrius Philostr. Epist. 46, p. 935 : Τοῦ Πέρσου μειρακίου.] Dicitur etiam ὁ Πέρσης pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, Persarum rex : ut in Ep. Philippi ap. Demosth. [p. 160, 7] : Πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε. Et rursum [16], Ἐπάγουσι τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας.

[Περσία, ἡ.] Pro Περσικὴ, sc. μηλέα, reperitur etiam Περσέα, ap. Theophr. et Athen., sed crebrius Περσεία, ex quo Ion. Περσείη ap. Nicandr. [V. Περσέα.]

B [Περσία, ἡ, Persia. Diodor. 5, 77 : Τιμᾶται παρὰ τοῖς Πέρσαις ἡ θεὸς αὕτη (Diana) διαφερόντως καὶ μυστήρια ποιοῦσιν οἱ βάρβαροι τὰ παρ' ἑτέροις συντελούμενα μέχρι τῶν νῦν χρόνων Ἀρτέμιδι Περσίᾳ. Plut. V. Luculli c. 24 : Βόες ἱεραὶ νέμονται Περσίας Ἀρτέμιδος κτλ. Περσικῆς Ἀρτέμιδος ap. Pausan. 7, 6, 6.]

Περσίζω, Persas imitor : ut Περσίζειν τῇ φωνῇ dicitur, qui Persice loquitur. [Xen. Anab. 4, 5, 34. Arrian. Exp. 7, 6, 4 : Πευκέστας ... τῇ τε σκευῇ καὶ τῇ φωνῇ περσίζων.] Alioqui Περσίζειν significat etiam Persis favere, Cum Persis facere, Persarum partes sequi : ut Μηδίζειν, Λακωνίζειν, Ἀττικίζειν, et similia. [De Christianis in ditione Arabum, græcæ linguæ oblitis, Const. Acrop. Vita Jo. Dam. Actt. SS. Maii t. 2, p. 734, 29 : Ἐξεβαρβάρισαν, ἵν' οὕτως εἴποιμι, καὶ ἐπέρσισαν. Hase.]

Περσικὸς, ή, όν, Persicus, Qui vel Qualis Persarum est, Persis proprius et usitatus : ut Περσικὸς τρόπος, Περσικὸς νόμος : item Περσικὴ σκηνὴ, Περσικὸν ἔκπωμα, Περσικὸν περίβλημα, Περσικὴ στολὴ, Περσικὴ ζώνη : sic C Περσικὰ δεῖπνα, Περσικὰ συμπόσια : et Περσικὴ διάλεκτος, Περσικὴ φωνὴ, Περσικὰ ὀνόματα. Ab eadem gente denominata sunt Περσικὰ κάρυα, Persicæ nuces : quæ et βασιλικὰ κάρυα, Regiæ nuces, Lat. Juglandes : ap. Diosc. 1, 179. Ibid. 165, memorantur et Περσικὰ μῆλα, Mala Persica : de quibus vide in Μῆλον. At Περσικὸς ὄρνις Aristophani [Av. 485, 707, 833], Pavo [rectius Gallus : v. Athen. 9, p. 374, D, et schol.] dicitur, qui et Μηδικὸς ὄρνις : utpote ex Persarum Medorumque regione advectus in Græciam et hæc loca citeriora. || Fem. Περσικὴ, et neutr. Περσικὸν, substantive etiam usurpantur interdum. [Π. (sc. γῆ) ap. Aristot. H. A. 6 extr. : Τῆς Περσικῆς ἔν τινι τόπῳ.] Dicunt enim Περσικαὶ pro Περσικαὶ δαπίδες, Persica tapetia. Athen. 5, [p. 197, B] : Ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον. Item Περσικαὶ pro Περσικαὶ κρηπῖδες, Persicæ crepidæ, Persici calcei [Eustath. p. 1522, 12] : ut ap. Aristoph. Nub. [151] pulici in ceram liquefactam immerso et refrigerato περιέφυσαν Περσικαί : quas Socrates ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον. Steph. D Byz. dicit esse εἶδος ὑποδήματος εὐτελὲς, et videri esse γυναικεῖον. [Ὑποδήματος εἶδος γυναικείου exp. Suid. : γυναικεῖον om. Phot. p. 425, 25.] Necnon sing. Περσικὴ pro Περσικὴ μηλέα, Malus Persica, ap. [Artemid. 4, 11,] schol. Aristoph. [M. Περσικὴ ἢ Μηδικὴ, Theophr. H. Pl. 4, 4, C. Pl. 1, 11.] Sic neutr. Περσικὸν dicitur pro Περσικὸν μῆλον, ut Lat. quoque Persicum pro Persicum malum. [Περσικὸν, τὸ (sc. ὄρχημα), Saltatio Persica, ap. Athen. 1, p. 16, A. Aristoph. Thesm. 1175 : Σὺ δ' ... ἐπαναφύσα Περσικόν· ubi v. schol. Τὸ Π. ὀρχεῖσθαι Eustath. p. 1834, 7.] Plur. Περσικὰ dicuntur interdum Libri de rebus Persicis : ut Athen. : Ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας· item Δίνων ἐν τοῖς Περσικοῖς, et Κτησίας ἐν τοῖς Περσικοῖς. Interdum Res contra Persas gestæ, ut Plut. : Μετὰ τὰ Περσικά. Et Plato [Leg. 1, p. 643, D] : Πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Decem annis ante bellum cum Persis gestum. [Plut. Aristid. c. 1 : Ἀπὸ τῶν Περσικῶν. Id. Brut. c. 31 : Ἐπὶ τῶν Π., Bello Persico. Hase.]

A [Περσικὸς, ή, όν, Persicus, adject. ab nomine Persei, Macedonum regis, ductum. Ὁ Π. πόλεμος Polyb. 3, 3, 8; 5, 4; 32, 8; 27, 1.]

[Περσικῶς, Persice. Ælian. V. H. 12, 1.]

[Περσίνοος, ὁ, Persinoüs, Græcus, a Penthesilea occisus. Quint. Sm. 1, 227.]

[Περσῖνος, ὁ, Persinus, poeta Milesius, ap. Suid. s. v. Ὀρφεὺς ex codd. correctum : nam edd. vett. Περγῖνος. Τὸν ποιητὴν Περσῖνον (scr. Περσῖνον) ap. Polluc. 9, 93, ubi var. lect. Πέρσιον et Γέρσιον.]

[Περσινὸς vitiose pro περυσινὸς, quod v.]

[Πέρσιον vel Περσίον. V. Περσέα.]

Πέρσις, ἡ, Vastatio, Eversio, Expugnatio. Aristot. Poet. [c. 18], recensens fabulas ex Parva Iliade desumptas : Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους, καὶ Σίνων καὶ Τρῳάδες. [Genit. Ἰλίου πέρσιδος ap. Pausan. 10, 25, 5, et Procl. Chrestom. p. 483 ed. Gaisf.]

[Περσὶς, ίδος, ἡ.] A Persarum gente est et aliud possess., sed fem. tantum, nimirum Περσὶς, ίδος, i. q. Περσική. Callim. [ap. Plut. Mor. p. 602, F] : Μηδὲ μετρεῖν B σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίαν. [Πύλαι Περσίδες Sardibus, Polyb. 7, 17, 6.] Ac sicut Περσικὴ absolute interdum ponitur et substantive, ita etiam Περσίς. Dicitur enim Περσὶς pro Περσὶς χώρα, s. Περσικὴ χώρα. Pausan. Att. : Ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα. Sic Virg. [Georg. 4, 290] : Pharetratæ vicinia Persidis. Et Plin., Ipsa Persis in luxum dives. Item Περσὶς pro Περσὶς γυνή. Xen. Cyrop. 8, [5, 21] : Πᾶσι Πέρσαις καὶ Περσίσι. Sic Plut. : Ὀρθῶς ἡ Περσὶς εἶπεν. [Mor. p. 329, E : Περσίδες νύμφαι· 338, D. Περσὶς inscripta fuit Nausicratis comœdia. V. Suid. s. v. Ναυσικράτης et Athen. 9, p. 399, E.] Et Περσὶς pro Περσικὴ χλαῖνα, Persica læna : ut Aristoph. Vesp. [1137] : Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην· quum paulo ante dixisset, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ [ἀναβαλοῦ] τριβωνικῶς. [|| Περσὶς n. pr. navis in inscr. navali 4, c, 27, p. 319.]

Περσιστὶ, Persarum imitatione, Persarum more s. ritu, Persice. Item Persice pro Persica lingua, Persico sermone. Plut. Artox. [c. 11] : Περσιστὶ πολλάκις αὐτοῦ βοῶντος, Ἐξίστασθε πενιχροί. [Pletho In Oracula C p. 50, 16. Boiss. Jo. Chrys. t. 10, p. 392, D ed. Par. alt. : Τινὰ ἰδεῖν μὲν Π., τὸν δὲ Συριστὶ φθεγγόμενον. Hase.]

Περσολυμάντης, ὁ, Persecutor et profligator Persarum, Epigr. [Theæteti Anth. Plan. 233.]

Περσοκτόνος, Occisor Persarum. Plut. [Mor. p. 349, C] : Μηδὲ Μιλτιάδου τοῦ Μηδοφόνου, μηδὲ τοῦ Περσοκτόνου Θεμιστοκλέους.

[Περσολέτης, ὁ, Persarum perditor. Basil. Sel. V. Theclæ p. 285.]

[Περσομῆδος, ὁ, Persomedus. Suidas : Ζωροάστρης, Περσομῆδος. Nam sic ex codd. correctum quod legebatur Περσομήδης. In cod. Bruxell. Περσόμηδος. Zoroastrem ab aliis Persam, ab aliis Medum dici annotavit Kuster.]

[Περσονομέομαι, Persarum legibus pareo. Æsch. Pers. 585 : Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν οὐκ ἔτι περσονομοῦνται.]

[Περσονόμος, ὁ, ἡ, Persis imperans. Æsch. Pers. 919 : Περσονόμου τιμῆς μεγάλης.]

Πέρσος, ὁ, Hesychio est piscis quidam in Rubro D Mari proveniens, pro quo ap. Ælian. [N. A. 3, 28] Περσεὺς : dicit enim cognominem esse Perseo Jovis filio.

[Περσόφρων, ὁ, Idem Persæ (Maneti) sentiens. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imag. p. 134. Boiss.]

[Περσύας, ὁ, Qui superioris anni est. Galen. Lex. p. 544 : Περσύας· ὁ περυσινὸς οἶνος, οἷον περυσίας τις ὢν, ὡς καὶ αὐτέτην ὀνομάζει τὸν αὐτοετίτην.]

[Περσώνδης vitiose pro Παρσώνδης, quod v.]

[Περσωφάτα, nomen Proserpinæ sic scriptum in fictili. Viscont. Mus. Pioclem. t. 5, p. 77 (f). Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1830, p. 709 (2). Hase.]

Πέρυσι [et Πέρυσιν : v. Eustath. p. 1062, 51; 1417, 30], Anno præterito, s. Anno proxime elapso, Anno superiore : ut ὁ πέρυσι σῖτος, Frumentum anni superioris : et αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, Legationes anni superioris, ap. Dem. [Ἡ π. κωμῳδία Aristoph. Ach. 378.] Sic etiam aliquis aliquid facit πέρυσι. [Aristoph. Vesp. 1044 : Πέρυσιν καταπροδόντα.] Philostr. Her. [p. 670] : Εἶδον αὐτὸν π., Vidi ipsum anno superiore. Dem. : Π. ἐπι-

δημῶν, Quum anno superiore esset in urbe. Item Synes. Ep. 72 : Τὸν οὕτω π. ἡμμένον τοῦ πράγματος · 66 : Πέρυσιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου, Qui anno superiore nondum eram in hoc numero. Et Προπέρυσι, Ante annum superiorem, Ante annum proxime elapsum, sive Anno abhinc tertio. Accipitur πέρυσι latius etiam pro Antehac, Ante hoc tempus : ut Hesych. quoque in genere dicit significare παρεληλυθότα χρόνον. Xen. Hell. 3, [2, 7] : Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, Iidem nunc sumus qui ante hoc tempus. Sunt qui pro Nuper etiam usurpari dicant : nullum tamen istius signif. afferentes exemplum. Πέρισυ, perperam in quibusdam codd. scribitur pro πέρυσι. [|| Πέρυσιν syllaba prima producta ap. Theocr. in carmine Æolico 29, 26 : Ὠμνάσθην ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος. Πέρρυσιν Meinekius. || Forma Dor. ap. Theognost. p. 163, 18 : Τὸ πέρυτις προπαροξυνόμενον Δώριόν ἐστιν ἐκ τοῦ πέρυσι μεταποιηθέν · et ibid. p. 161, 34. Πέρυτι ap. Apollon. De synt. p. 56, 7.]

[Περυσίας. V. Περυσίας.]

Περύσινός, ή, όν, Qui anni superioris est : ut οἱ π. ἄρχοντες ap. Plat. Epist. [8, p. 356, D], Qui anno proxime exacto magistratum gesserunt. [Id. Leg. 9, p. 855, C.] Sic οἱ π. ἡγεμόνες ap. Aristot. H. A. 9, [41] Duces anni superioris. Et ὁ π. καρπὸς, Fructus anni proxime elapsi. Theophr. H. Pl. 3, 12, [4] de fructu juniperi : Διαμένει δ' εἰς ἐνιαυτόν · εἶθ' ὅταν ἄλλος ἐπιφυῇ, ὁ π. ἀποπίπτει. Et mox de ipsa junipero : Ὡς δὲ οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ λέγουσι, τρεῖς ἅμα καρποὺς ἴσχει, τόν τε π., οὔπω πέπονα · καὶ τὸν προπερυσινόν, ἤδη πέπονα καὶ ἐδώδιμον · καὶ τρίτον τὸν νέον ὑποφαίνει. Itidem Aristot. H. A. l. 5, [28] dicit, Ἐκ τῶν π. κυημάτων, pro Ex fœtu anni superioris. [Π. κλῆμα Geopon. 4, 12, 9. Π. οἶνος. V. Περυσίας. Ælian. N. A. 7, 47 : Ἀλεκτρυόνων ἀλεκτορίδας λέγουσι · καὶ τόν γε πέρυσιν (addendum περυσινὸν cum Jacobsio) ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον.] Περυσινὸς dicitur etiam ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste Polluce [2, 9, ubi ex codd. scribendum : Μειράκια, ἔφηβος, ἄρτι ἐξ ἐφήβων · τοῦτον δὲ καὶ ἀφειμένον ὠνόμαζον καὶ περυσινὸν ἔφηβον], ut qui proxime exactos pueritiæ annos excesserit. Perperam pro eo ap. Hesych. scriptum Περσινός, omisso υ. [Περσινὸν ἔφηβον · τὸν ἐξ ἐφήβων.]

[Πέρυτις. V. Πέρυσι.]

[Περφερέες dicebantur juvenes Hyperboreorum, qui virgines οὐλοφόρους in Delum comitarentur. Herodot. 4, 33, ubi libri plures Περιφερέες, unus isque ex optimis Περφέρες, quod προπαροξυτόνως scriptum per θεωροὶ exp. Hesych.]

[Περφίλα · Σωσίβιος · κύριον ὄνομα, Hesych.]

Πέρω, affertur pro Transeo, Penetro, Transfigo ; sed perperam pro πείρω. At περῶ interdum est fut. verbi πείρω, interdum verbi περάω, Attice pro περάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. [Verbi περᾶν futurum περῶ nullum est, nec potest esse, quum περάσω syllabam mediam longam habeat.]

n.pr. Dion. Byz. 10.

[Πέρων, ωνος, ὁ, Peron, unguentarius Atheniensis. Anaxandrid. et Theopomp. ap. Athen. 15, p. 689, F ; 690, A. Πέρωνος gl. ap. Suidam sine expos. posita, quam ad voc. Latinum peronis refert Bernhardyus.]

[Περώσιον. V. Περώσιος.]

Πέσημα, τὸ, i. q. πτῶμα [ut exp. Hesych. et Phot.], Casus, Lapsus. [Æsch. Suppl. 937 : Πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν.] Soph. Aj. [1033] : Πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, Ab hoc interemptus est mortifero casu. [Eur. Or. 1548 : Διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου · Bacch. 587 : Τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν · Herc. F. 1007 : Πεσήμασι στέγης.] Id ipsum etiam, quod cecidit vel cadit, πέσημα dicitur. Eur. [Phœn. 643], de Cadmo : Ὦ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, ubi schol. ἀδάμαστον πέσημα exp. τὸ μηδέπω ζεύγλῃ δαμασθὲν σῶμα, nimis generaliter πέσημα reddens per σῶμα, quum sit τὸ πεσὸν σῶμα, s. τὸ πεπτωκὸς σῶμα : quomodo et νεκρῶν πεσήματα dicuntur Mortuorum cadavera, h. e. Corpora quæ in conflictu s. pugna cecidere : quæ et πτώματα. [Andr. 653 : Οὗ πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν. Anth. Pal. 9, 158 : Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε π. δύσμορος. G. D. Jul. Afric. Cest. p. 298, 20 : Τὰς μάχας, τὰ π. De muri parte subruta Æn. Tact. De obs. tol. c. 32 : Πρὸς δὲ τὸ π. τείχους. Hase.]

Πέσσημα, poetice metri gratia dicitur pro πέσημα, i. e. πτῶμα, πτῶσις, Hesych. [s. Πεσσήματα et Πεσσήματος, quæ non poetica forma, sed librarii error est.]

[Πέσκον, Πέσκος. V. Πέκος.]

[Πίσμα, τὸ, Pediculus. Hesych. : Πίσμα, πίσμα ἢ μόσχος (scr. μίσχος cum Valesio, coll. Hesych. s. h. v.). Ἔστι δὲ ἐξ οὗ τὸ φύλλον ἤρτηται. Ceterum pro πίσμα ἢ fort. scribendum ἢ Πεῖσμα, quæ forma legitur Geopon. 10, 56, 2 : Ἀφαιρῶν τὰ σῦκα μικρὸν ὑψηλότερα μετὰ τῶν πεισμάτων, iterumque § 4, ubi πεισμάτων ex codd. restitutum pro πισμάτων vulgato. Tertia vocabuli sive forma sive corruptela est Πάσμα, quod Hesych. exp. ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ τοῦ φυτοῦ φύλλον (recte corrigitur ᾧ σ. πρὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον, quibus verbis μίσχον exp. Hesych.) · ἔνιοι μᾶλλον ἔριον (quam signif. ipsam quoque vocabulo μίσχη tribuit Hesych.). G. Dindorf.]

Πέσον, a Cypriis pro χωρίον, ab Æolensibus pro πεδίον usurpari, innuit Hesych. : cui est etiam ὅρος. [Πέσον (series literarum Πέσσον postulat), ὅρος · χωρίον, Κύπριοι · πεδίον Αἰολεῖς · τινὲς ὁμαλές.]

[Πέσος, τὸ, i. q. πέσημα, Id quod cadit s. cecidit. Eurip. Phœn. 1307 : Πέσεα πέσεα δάϊα.]

[Πέσσαι. V. Πέσσω.]

[Πεσσεία, Πεσσεύω, Πεσσεῖον, Πέσσευμα. V. Πεττ—.]

Πεσσευτήριος, ία, ιον, Quo utuntur οἱ πεσσεύοντες, i. q. πεσσικός. Attice dicitur Πεττευτήριος : ut πεττευτήριον πλινθίον : de quo vide in Πεττευτικός.

Πεσσευτής, sive Πεττευτής, ὁ, Qui calculis ludit. Calculator vero pro Ratiocinatore ponitur. Utitur Plato Leg. [10, p. 903, D, Polit. p. 292, E.] Item Polyb. 1, [84, 7] : Πολλοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἀποτεμνόμενος καὶ συγκλείων, ὥσπερ ἀγαθὸς πεττευτής, ἅμα καὶ διέφθειρε.

Πεσσευτικός sive Πεττευτικός, ή, όν, Ad eos pertinens qui calculis ludunt, i. q. πεσσευτήριος. Item Calculis ludendi peritus, Qui calculorum lusum probe callet. Plato Leg. 1 [immo Rep. 1, p. 333, B] : Ἆρ' οὖν ὁ δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός ; ubi etiam nota πεττῶν θέσις. Idem [Rep.] 2, [p. 374, C] : Πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, Peritus lusus calculorum vel tesserarum nemo evadat. Et ἡ πεττευτική, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ludendi calculis. [Plato Gorg. p. 450, D : Ἡ ... π. καὶ ἄλλαι ... τέχναι. Et genere neutro Charm. p. 174, B : Ἢ τὸ π. οἶδε · Alc. 1 p. 110, E : Τὰ πεττευτικὰ καὶ τὰ μὴ ἱκανοὶ διδάξαι.] At πεττευτικὴ παιδιά, Ludus calculorum. Eust. p. 1397, quum annotasset ὑπομνηματιστὰς Platonis Phædro [p. 274, D], ubi dicit Ægyptios primos πεττείαν invenisse, non intelligere τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν, sed τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου, subjungit, Καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ τὰ ἐλλειπτικὰ πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. [Inanem veterum illorum interpretum subtilitatem jure notavit Ruhnk. ad Tim. p. 218. Recte Hermias πεττείαν de vulgari calculorum ludo accepit.]

Πεσσεύω, sive Πεττεύω, Calculis ludo, πεσσοῖς παίζω, ψηφίζω. Ovid. dicit Prælia latronum ludere, De A. A. 3. Seneca Ludere latrunculis. [Τὸ διὰ ψήφων παίζειν. Ammon. p. 85.] Utitur [Plato Rep. 6, p. 487, B,] Polyb. 1 [et 40, 7, 2], item et alii. Eust. p. 1396 : Πεττεύειν, τὸ ταυλίζειν φασὶ καὶ μετατιθέναι καὶ παίζειν. Ubi etiam obiter nota eum πεσσεύειν exponere μετατιθέναι, sicut [Phot. et] Suidas : Πεττεύει, μεταφέρει : dicens metaph. sumptam esse ἀπὸ τῶν πεττῶν : solent enim ii in tabula modo huc, modo illuc traduci. Idem in hoc l., Καὶ ὁ δραπέτης, ὁ ἀποδρὼν τῆς δουλείας, ὁ τὸ ὀρθὸν πεττεύων, exp. φεύγων, Fugiens, Refugiens. Philo V. M. 1 : Τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδέν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, Rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit, Turn. Malim ego exponere cum Hesych. et Suida, μεταστρεφούσης. Apud Hesych. vero hæc leguntur, Πεσσεύων, μετατίθεσο [μετατίθησι ap. Phot. p. 426, 1] τὴν γνώμην πρὸς [ἐπὶ Phot.] τὸ κρεῖττον · pro quo non male reponitur Πεσσεύου.

Πεσσικός, ή, όν, ut πεσσικὸς βόλος, Calculus lusorius, i. q. πεσσός. Eust. p. 1397, ex Apione : Ἀστραγάλους

τρία σημαίνει, τὸν ἐν σφυρῷ, καὶ τὸν σπόνδυλον ἁπλῶς, καὶ τὸν πεσσικὸν ἢ πεσσικὸν βόλον. Ubi etiam nota Ἀστράγαλος quot signiff. habeat. [Πεττική, ἡ, et Πεττικόν, τό, ap. Polluc. 7, 210.]

[Πεσσινοῦς, οῦντος, ὁ vel ἡ, Pessinus. Steph. Byz. : Π., πόλις Γαλατίας ἀπό τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος · τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς ῥεούσης τοῦ λόφου τοῦ ἐν ᾧ ἐτάφη Μαρσύας. (Verba non integra.) Τὸ ἐθνικὸν Πεσσινούντιος. Nomen duplici sigma scriptum in numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 179, simplici non raro in codd. scriptorum et Græcorum (ut Pausaniæ 1, 4, 5 ; 7, 17, 10, Appiani Annib. c. 56) et Latinorum, Πεσινοῦς et Πεισινοῦς in libris quibusdam Strabonis 12, p. 543, 567, 576. Πεσινοῦντα ap. Phot. Bibl. p. 228, 4, ex Memnone, et p. 390, 36, ex Diodoro. Πεσινοῦς ... καὶ Πεσινουντίος ὁ πολίτης ap. Suidam. Forma soluta Dioscor. Anth. Pal. 6, 220 : Σάρδις Πεσσινόεντος ἀπὸ Φρυγὸς ἤθελ' ἱκέσθαι. Femininum nomen urbis est ap. Strabonem, mascul. ap. Herodian. 1, 11, qui de origine nominis ibidem hæc tradidit : Τοῦτο δὲ (simulacrum Cybeles) πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος εἰς τινα τῆς Φρυγίας χῶρον, Πεσσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ, τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ, καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι. Ὡς δὲ παρ' ἑτέροις εὕρομεν, Ἴλῳ τῷ Φρυγὶ καὶ Ταντάλῳ τῷ Λυδῷ πόλεμον ἐκεῖ γενέσθαι λέγουσιν, οἱ μὲν περὶ ὅρων, οἱ δὲ περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς · ἰσορρόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης γενομένης ἑκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανούς, καὶ τὴν συμφορὰν ὄνομα δοῦναι τῷ χωρίῳ κτλ. Conf. Ammian. Marcell. 22, 9, 5 ; 26, 9, 1. Adject. Πεσσινουντία θεὰς ap. Herodian. l. c. Πεσσινουντὶς ap. Strabon. 10, p. 469. G. D. Δημήτηρ Πεσσινουντία De Witte *Cab. de Durand* p. 137 (2). De adj. fem. Μητρὸς θεῶν Πεσσινέας in numis Lenormant. *Trésor de num.* p. 14, n. 18. Hase.]

Πεσσονομέω, Calculos dispono et promoveo, Calculis ludo. Pollux enim 7, [204] πεσσονομεῖν Cratetem dixisse ait τὸ πεσσοῖς παίζειν. [Id. 9, 97. || Metaph. Instituo, Rego. Æsch. Suppl. 13 : Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούαρχος ... τάδε πεσσονομῶν.]

[Πεσσοποιέομαι, Pessum s. Pessarium facio. Poeta vet. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 3, p. 646, v. 103. Kall.]

Πεσσός, ὁ, sive Πεττός, Calculus s. Scrupus lusorius : ut Quintil. 11, 2 : Quum in ludo duodecim scruporum calculum prior promovisset : de quo ludo Ovid. De A. A. 3 : Parva tabella capit ternos utrimque lapillos : In qua vicisse est, continuasse suos. Sed sunt qui hunc lusum duodecim scruporum non ad τὸ πεττεύειν referunt, verum ad τὸ σκαριφίζειν, quum sc. calculi tantum promoventur ducendo ac reducendo ; ideoque πετταίαν esse volunt Lusum latrunculorum, quum sc. ἐν πεντεγράμμῳ καὶ ἀβακίῳ calculis ludebant. De quo lusu Ovid. : Sive latrocinii sub imagine calculus ibit. Et auctor carminis ad Pisonem : Te si forte juvat studiorum pondere fessum, Non languere tamen, lususque movere per artem, Callidiore modo tabula variatur aperta Calculus, et vitreo peraguntur milite bella, Ut niveus nigros nunc et niger alliget albos. Item Martial. 14 : Ingeniosorum si ludis bella latronum, Gemmeus iste tibi miles et hostis erit. Item, Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto, Calculus hic gemino discolor hoste perit. Diversum genus lusus ὀστομαχία, diversum item τὸ ἀστραγαλίζειν, i. e. Talis s. Taxillis ludere, τοῖς ἀστραγάλοις παίζειν, ut in talario ludo conjectis in alveolum talis : diversa itidem ratio τῶν κύβων, i. e. Tesserarum ; eæ enim διεσείοντο ἐν τῷ πύργῳ, Concutiebantur et agitabantur in fritillo, ut fit ab iis, qui ταυλίζειν dicuntur a recentioribus Græcis pro ψηφίζειν. Discrimen autem inter πεττείαν et κυβείαν Hesych. hoc affert, quod ἐν τῇ κυβείᾳ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν, ἐν τῇ πεττείᾳ vero μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Ubi etiam nota πεσσοὺς vocari ψήφους, ut et ab Polluce 9, [97] : Ἐπειδὴ δὲ ψῆφοι μέν εἰσιν οἱ πεσσοί, πέντε δὲ ἑκάτερος εἶχε τῶν παιζόντων ἐπὶ πέντε γραμμῶν, εἰκότως εἴρηται Σοφοκλεῖ, Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί. Ubi etiam nota Πεσσὰ neutro genere dici pro πεσσοί, ut σταθμὰ et ζυγά. Eust. p. 1396, hujus loci mentionem faciens, ait πεσσὰ δὲ ὁμωνύμως vocari et τὴν γραμμὴν et τὰς ψήφους : addens, quinque πεσσοῖς ludere solitos fuisse, et ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους τιθέναι, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκα-

λεῖτο : unde proverb., Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, quod ipsum et Pollux refert l. c. [§ 98.] Paulo post ex Soph. Palamede, Ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος, ubi etiam obiter nota eum Palamedi tesserarum ac calculorum inventum tribuere, quod Plato Ægyptiis. Herodot. autem scribit, 1, [94] : Ἐξευρεθῆναι δὴ καὶ τότε τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρης καὶ τῶν ἄλλων πασέων παιγνιέων τὰ εἴδεα, πλὴν πεσσῶν · τούτων γὰρ ὦν τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ οἰκηιοῦνται Λυδοί. Utitur et Hom. hoc vocab., Od. A, [107] de procis : Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Vide et πεττῶν θέσεις in Πεττευτικός. Accipitur etiam pro πεττεία, i. e. pro Ludo ipso calculorum, in Plut. [Mor. p. 272, F] : Ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν, quem l. confer cum iis quæ Macrob. refert Saturn. 1, 10. Itidem in præcedentium ll. quibusdam capi potest. [Eurip. Suppl. 409 : Ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ὥσπερ ἐν πεσσοῖς δίδως κρεῖσσον. Aristot. Polit. 1, 2 : Ἄζυξ ὢν ὥσπερ ἐν πεττοῖς. || De loco ubi talis luditur, Eur. Med. 67 : Πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι · quod schol. exp. τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. Cratin. ap. Suid. s. v. Διὸς ψῆφος : Ἔνθα Διὸς μεγάλου θῶκοι πεσσοί τε καλοῦνται.] Ceterum πεσσὸς derivari παρὰ τὸ πεσεῖν tradunt Hesych. et Eust., a πεσεῖν inquam, unde et περιπέτεια, τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, quoniam sc. et ipse πεσσὸς sit τύχης ἄθυρμα. Quæ ratio firmior esset si πεσσὸς acciperetur etiam pro κύβος s. βόλιον, quorum jactus fortuitus est : contra autem τῶν ψήφων positio et promotio, artis est, non casus. Hesych. certe πεσσοὺς exp. non solum ψήφους, αἷς ἔπαιζον, verum etiam βολίους, κύβους. Necnon Eust. p. 1396, antiquos vocasse πεσσοὺς scribit τὰ βόλια κυβιστῶν : quamvis ex ante citatis ll. manifestum sit differre inter se πεσσούς, κύβους, item ἀστραγάλους : quæ duo posteriora βολίων nomine continentur. [Figur. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 497, 3 : Ὁ τῆς δίκης πεττὸς πρὸς τοὺς ἠδικηκότας μεταπεπτεύετο.] || Apud Strabonem pro Lapide quadrato cubica forma. Sic enim inquit, de fornicibus hortorum pensilium Babylonis [16, p. 738] : Συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἱδρυμένοις κυβοειδῶν, ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις · Interpres Pilas vertit. Hæc Bud. [Procop. De ædif. 1, 1.] || Πεσσὸς, Hesychio τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Pollux itidem 2, [71] : Τὰ δὲ παρὰ τῇ κόρῃ μέλανα, πεσσοί. [|| Glans. Appian. Mithr. c. 31 : Πεσσοὺς ἐκ μολύβδου πεποιημένους ἐγγράφοντες ἀεὶ τὸ γιγνόμενον ἐς τοὺς Ῥωμαίους ἠφίεσαν ἀπὸ σφενδόνης · similiterque c. 34 et 35 : quibus in locis libri partim simplici σ scriptum exhibent. Cognata quodammodo signif. schol. Aristoph. Pl. 1167 : Ἵνα, ἐὰν ἀπολειφθῶσιν ἑνὸς (δικαστηρίου οἱ δικάζοντες), ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι, τὸν πεσσὸν καὶ εἰς τόδε καὶ εἰς τόδε ἐμβάλλοντες τῶν δικαστηρίων · ubi tabellam significare videtur cui nomen tribunalis in quod judex mittebatur inscribi solebat.] || Πεσσὸς, inquit Gorr., Pessus, Pessarium, Lana concerpta et ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur et continentur. Veruntamen non ex lana sola, sed ex panno etiam aut bombyce aut linamentis primum demersis in medicamentum curationi conducens, deinde involutis serico filoque appensis, parantur. Fiunt et ex gummi et resinis, et cera aliisque liquoribus ad talem formam redactis. De quorum usu et differentiis Paul. Ægin. 7, 24, abunde tradit, qui 3, 61, πεσσὸν esse ait ἔριον διαξυσμένον καὶ σφαιρωθὲν, δακτύλου σχῆμα εἰληφός, ἐν ᾧ ἐγκατίζεται τὰ φάρμακα. Diosc. 1, 143 : Ἐν πεσσοῖς λεῖον προστίθεται ῥοϊκαῖς γυναιξί · 2, 66, de bupresti : Ἄγουσι καὶ ἔμμηνα πεσσοῖς μαλακτικοῖς μιγεῖσαι. Rursum 1, 87 : Πρὸς σκευασίας πεσσῶν. Cels. 5, 21 : Sed alia quoque utilia sunt, ut ea quæ feminis subjiciuntur : πεσσοὺς Græci vocant. Eorum hæc proprietas est : medicamenta composita molli lana excipiuntur, eaque lana naturalibus conditur. [Theophr. H. Pl. 9, 20, 4 : Ἡ ἀριστολοχία ... ἀγαθὴ ... πρὸς ὑστέραν, ὡς πεσσός. Josj. Hippocr. : Ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω. Rufus p. 105, 237, 296, et Oribas. p. 322 ed. Matth.] Ceterum in hac signif. reperitur etiam Πεσὸς unico σ, imo Eust. dubitat an πεσὸς gemino σ scrib. sit, p. 1397, quum de πεσσοῖς significante Calculum lusorium locutus esset : Τῆς δὲ λέξεως τῶν πεσσῶν ἡ ἐν δυσὶ σίγμα γραφὴ ζητε-

Philes Par. 8, 2.

τέα εἰ φυλάσσεται ἐν τοῖς παρὰ Ἀρχιγένει πεσσοῖς· φάρμακα δὲ εἶσιν ἰατρικὰ, φασὶν, ἐκεῖνα, οὐ γνωστὰ εἰ ἐν δυσὶ σσ γράφεται.

[Πέσσυμπτον, Πεσσύπτη, Πέσσυπτος. V. Πίσυγγος.]

Πέσσυρες, Æolice pro τέσσαρες, Quatuor: et Πέσσυρα pro τέσσαρα, teste Hesych.: qui et Πίσυρα pro eod. dici testatur. [Vide Τέσσαρες.]

[Πέσσω s. Πέττω.] Πέπτω, ψω, Coquo. [Herodot. 8, 137: Αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπεσσε. Aristoph. Ran. 505: Ἔπεττεν ἄρτους.] Plato Leg. 2 [immo Rep. 2, p. 372, B]: Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιήσαντες· ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Et pass. Aristoph. [Pl. 1136]: Ἄρτον εὖ πεπεμμένον, Panem bene coctum. [Med. Herodot. 1, 161: Οὐδεὶς πέμματα ἐπέσσετο καρποῦ τοῦ ἐνθεῦτεν.] Dicitur de Concoctione ventriculi, a medicis quoque frequentissime: et nominatim a Galeno, ut Ad Glauc. 1: Τοὺς δ' ἐπὶ κόποις, ὅσα καλῶς πέψαι δύνανται, κελεύειν ἐσθίειν, Esitare quæcunque possunt concoquere. Aristot., πεπεμμένη τροφὴ, Cibus concoctus, simpl. Coctus, sc. in ventriculo. Et πεπέφθαι, Concoctum esse. [Athen. 1, p. 26, A: Ὁ παλαιὸς οἶνος ... πέσσει μᾶλλον τὰ σιτία. Figurate idem 3, p. 121, F: Ἕως ἂν καταλιπὼν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι, πέττειν ὑμῶν τοὺς λόγους οὐ δυνάμενος.] Πεπεμμένον significat etiam Ad maturitatem perductum. Præterea πέψαι τὴν ὀργὴν, ut Lat. quoque Concoquere iram. Aristot. Eth. 4, 5: Ἐν αὐτῷ δὲ πέψαι τὴν ὀργὴν, χρόνου δεῖ. Hesych. πέψαι exp. non solum ἑψῆσαι, sed etiam πραῦναι, et ἡδὺν κατασκευάσαι. Æolice vero ex hoc πέπτω fit Πέσσω, sicut ὄσσω ex ὄπτω, ut Herodian. ap. Eust. [p. 774, 53] tradit: pro quo πέσσω Attici dicunt Πέττω: quod et specialiter de coctione panis accipitur 1 Reg. 8, [13]: Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μυρεψοὺς, καὶ εἰς μαγειρίσσας καὶ εἰς πισσούσας, Filias vestras faciet sibi unguentarias, coquas et panifices. At de concoctione s. coctione cibi in ventriculo, ab Alex. Aphr. [Probl. præf. p. 249, 15]: Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει, Ferrum concoquit, conficit: quod Aristot. διαπονεῖν et ἐκπονεῖν quoque appellat. Sol etiam et aura æstiva fructus arborum πέσσειν dicitur pro Maturare, πεπαίνειν: ut Virg., Æstas coquit uvas; Plin., Antequam fici coquantur autumno. Hom. Od. H, [119]: Αἰεὶ Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, Alia producit, alia coquit. Quemadmodum ap. Plin. 15, 24: Pariterque floret subnascens et prior coquitur. || Iram quoque aut dolorem πέσσειν dicitur, ut supra πέψαι. Il. Δ, [513]: Ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει, de Achille. Sic et I, [561]: Χόλον θυμαλγέα πέσσων, Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος· Ω, [639]: Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Itidem [617] de Niobe: Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Basilius: Ἐν ἡσυχίᾳ πέσσειν τὴν ἑαυτοῦ λύπην. Annotat Eust. hoc in loquendi genere πέσσειν dici pro κρύπτειν et πιέζειν: unde χρυψίχολοι, et ap. Herodot. χόλον πέσσει. Sic Virg., Premit alto corde dolorem; Lucan., Graves premit iras. Qui autem θυμὸν κρύψαι non norunt, ii non πέττουσι, sed quodammodo ἐξεμοῦσι: quod Latini Effundere iras dicunt: ut πέττειν θυμὸν s. χόλον, Silius ad verbum dixit Coquere iras. [Philetas ap. Stob. Flor. 124, 26: Ἀλλ' ὅτ' ἐπὶ χρόνος ἔλθῃ, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν ἔλλαχε.] At πέσσειν γέρα Eust. exp. κατέχειν et πρὸς ταμιουχεῖν: annotans, quosdam etiam accepisse pro κατακυβεύειν, derivantes a πεσσός. Ap. Hom. Il. B, [237]: Τὸν δὲ ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν· quæ verba sunt etiam qui sic interpretentur, Hunc autem sinamus ibi præmia manubiasque cauponari. Idem Eust. alibi γέρα πέσσειν exp. συνέχειν καὶ περιέπειν. Præterea πέσσειν βέλος ap. Hom. legitur, quod id. Eust. accipit pro θεραπεύειν, quemadmodum τὰ πρὸς θεραπείαν γενόμενα ἕλκη dicuntur πέττεσθαι. Il. Θ, [513]: Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Hesych.: Πέσσει, πεπαίνει, θεραπεύει, κατέχει, καταπραΰνει. Apud Eund. pass. voce et signif. Πέσσεται, ὀπτᾶται, Assatur, Coquitur. [Seqq. ex Ind.] Πέσσαι Hesych. dici tradit pro παῖσαι s. παθεῖν. Exp. etiam τεχνᾶσθαι τῇ διανοίᾳ, quod erit a v. πέσσω s. πέττω. Nam et ipsum facere fut. πέσσω pro πέψω, ex eod. Hesych. patet, qui Arcades Πέσσεται dicere tradit pro ὀπτᾶται: afferens itidem πέσσω pro ὀπτήσω ἄρτον.

[Πεστικὸν ap. Phot. Lex. p. 426, 5, corruptum ex πενιστικόν, quod legitur ap. Plat. Leg. 6, p. 776, D.]

[Πέτα (?), πτῶσις, στάχυας (στάχυα codex), Hesych.]

[Πετάζω. V. Πετάννυμι.]

Πεταυνὰ, Vites suspensæ, ut αἱ ἀναδενδράδες, Hesych. [Π., μετέωρα, ἀμπελουργία, ὡς αἱ ἀναδ. Glossa corrupta.]

Πέτακνον, sive Πέταχνον, Poculum latum et tenue ut patera, et τὰ ἐκπέταλα ποτήρια. Athen. 11, [p. 496, A] πέταχνον esse dicit ποτήριον ἐκ πετάλου, afferens ex Aristoph. [fr. 279], Πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται· ubi significare videtur Potant ἐκ τῶν πετάχνων. [Codex Ven. πεταχνοῦται, Epitome πεταχνευταί. Veram scripturam servavit Phot. p. 426, 10: Πεταχνοῦνται· ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. Ex quo corrigenda Hesychii gl. Πεταλοῦνται, ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. Per δ scriptum ap. eund., de quo HSt. in Indice: « Πεδαχνοῦται· ἐξυπτιοῦται καὶ τρυφᾷ, Hesych. »] Utriusque scripturæ meminit Hesych., sc. Πέταχνον et Πέτακνον, dicens esse ποτήριον, quod et ἐκπέταλον: adeo ut ap. Athen. pro ἐκ πετάλου reponendum putem ἐκπέταλον. [Sic edidit Casaubonus. Πεδανὰ ex Πέτακνα vel Πέταχνα corruptum ap. Hesych. suo loco notavimus.]

[Πετάλειον, τὸ, i. q. πέταλον. Nicander Ther. 639.]

Πετάλη, ἡ, [quod inter paroxytona in αλη memorat Herodian. Π. μον. λ. p. 39, 3], fem. a πέταλος, significare videtur Tenera, ut folia et germina quæ recens ab arbore emissa sunt. In Epigrammatis [Antiphan. Anth. Pal. 9, 245]: Πετάλης πικρογάμου, Puellæ s. Juvenculæ: nisi potius, ut Lascaris [recte] putavit, sit nom. propr. [Πετάλη Pherecratis comœdia inscripta fuit. Meretricum quarundam nomen est ap. Alciphr. 1, 35 et 36, Aristæn. 1, 25.] Rursum ex Epigrammate [Zonæ Anth. Pal. 9, 226], Πετάλας μάκωνας, pro Folia papaveris: forsan reddendum Papavera tenera quæ recens folia emiserunt. [Hesych.: Πετάλα· ὀνόματα (μετ' ὄνο codex) θήλεια (ὄνος θήλεια Guyetus; Πετάλη ὄνομα θηλείας minus probabiliter Meinek. Com. vol. 1 p. 86)· καὶ βοῦς. Conf. Πέταλος.]

[Πεταλία, ἡ, Petalia, promontorium Eubϖæ, ap. Strab. 10, p. 444. Ab eo non diversæ esse videntur Petaliæ insulæ quattuor, quas in Euripi introitu ponit Plin. H. N. 4, 12, 23. « Sic Scombaria in Hispania, Cænys in Italia, Minoa in Græcia aliis insulæ dicuntur, aliis ἄκρα et promontoria tantum. Quod autem quattuor esse Plinius scribit, in tot nimirum partes hoc promontorium divisum fuit. » Casaub.]

Πεταλίζω, Folia decerpo, emitto, Germino: Hesych. πεταλίζειν, βλαστεῖν, φυλλολογεῖν.

[Πετάλιον. V. Σπατάλιον. || « Lamina. Codinus De offic. Palat. c. 4, 53: Διὰ π. ζωγραφικοῦ. Ibid. 6, 7. Ducang.]

[Πεταλίς. V. Πέταλος.]

Πεταλισμὸς, ὁ, Hesych. exponit, ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμός: forsan quum laminis inscribebantur nomina eorum quos commune suffragium relegandos censebat: ut testulis fiebat ὀστρακισμός. [Π. Syracusanorum ap. Diodor. 11, 87.]

Πεταλίτης, ὁ, Folium referens, ut πετασίτης, Qui petasum.

Πεταλίτης, ὁ, lapis quidam dicitur, quasi εἰς πέταλα, h. e. In laminas, solutus: ex quibus omnibus [quæ dicta sunt in Πεταλώδης et Πέταλον fine] τὴν πεταλώδη ὑπόστασιν considerare oportet. [Joann. Actuar. in Idel. Med. vol. 2, p. 24, 8. G. Dind.]

Πεταλῖτις, ιδος, ἡ, ap. Nicandr. [Th. 864] de herba quadam. Vide et Πεταλώδης.

[Πεταλογράφος, ὁ, Qui scribit in folio. Ephræm p. 147, C. Hase.]

Πέταλον, τὸ, [Dativi plur. forma ἑτερόκλιτος, ab schol. Hom. Il. X, 28, et in Etym. M. p. 245, 52, memorata, ab gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 121, 7, ex poeta non nominato affertur: Ἐν ἠρινοῖς πέταλσι], Folium: proprie Folium quod est in amplitudinem expansum. Eust. πέταλα exp. ἀναπεπταμένα καὶ πλατέα φύλλα, a πετάζω derivans. Hom. Od. T, [20] de luscinia: Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι· Il. B, [312]: Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑποπεπτηῶτες. [Eur. Phœn.

808: Ζαθέων π. Κρόκεα π. Ion. 889. Ῥόδεα π. Hel. 251. Πέταλα ἀπὸ μαλάθου ἢ κασσιχρύσεα π. Herc. F. 396. Πέταλα ἀπὸ μαλάθου ἢ κασσιτέρου ποιήσαντες Geopon. 7, 15, 17.] Epigr.: Δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος, Corona ex foliis roscidis. Et [Xenoph. Anab. 5, 4, 12] ap. Suid.: Ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα, εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ, Folio hederæ. Diosc. 1, 44: Πέταλα χίλια τῶν ῥόδων, Folia mille rosarum; alii, Mille rosæ. || Πέταλον dicitur etiam τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ καλούμενον στόμα, Hesych.: ap. quem geminato λ scribitur Πέταλλον: itemque Πέταλλα, [σιδηρέους, τὰ] φύλλα. [Utrumque vitiose. Πέταλον σιδηροῦν Jul. Afric. Cest. p. 315, 46.] || Lamina, Bractea. Philo V. M. 1: Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο, Nam bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ liciis omnibus contexebantur, Turn. Itidem Exod. 28, [32]: Πέταλον χρυσοῦν, Lamina s. Bractea aurea. [Adde 39, 30, Levit. 8, 9. Ælian. V. H. 5, 16.] Apud Diosc. quoque 5, 91: Λεπίδων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται, Ex laminis, quibus bracteæ auri conclusæ malleo ducuntur, Ruell. At Marc. Virg. πέταλα χρυσᾶ ibi vertit Aurea coronarum folia. [Clem. Alex. p. 46: Κεχρυσωμένον πετάλοις ἄγαλμα. Πέταλα πύρινα stellæ secundum quorundam philosophorum opinionem: v. Plut. Mor. p. 889, A.] || Πέταλον capitur etiam pro Petaso, s. Galero, i. e. Pileo latiore in modum folii ampli: πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθὲν exp. Suid., citans hoc Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 6, 282]: Σοὶ τὸν πιληθέντα δ' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ Ἑρμᾶ Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέταλον. Mihi tamen πέταλον masc. genere usurpatum eo loco insolens videtur, ideoque existimo scrib. πέτασον: erat enim πέτασος, peculiare Mercurio gestamen capitis. [Eandem emendationem postmodum fecit Salmasius. HSt. in Πεταλώδης:] At dicuntur Πέταλα, inquit Actuar., quæ et longitudinem et latitudinem habent, non etiam evidentem profunditatem. Eodem, inquit ille, donata sunt nomine instrumenta quædam ad lanificia comparata. [De bracteis aureis quibus cornua boum hecatombes inducebantur, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, n. 158, A, 55: Π. χρυσᾶ. De lamina aurea in fronte pontificis Hebræorum Protevang. Jac. min. p. 188, 2: Τὸ π. τοῦ ἱερέως· ad quem l. conf. Thilo ib. Hase.]

[Πεταλοποιὸς, ὁ, Bracharius, Gl. Scribendum Bractearius vel Brattearius cum Ducangio, pariterque s. v. Πεταλουργὸς, quod Gl. exp. per Blattearius. G. D. Anon. De metallis cod. Reg. 2249, fol. 41: Τεχνῖται πεταλουργοί. Hase.]

[Πέταλος, ὁ.] Πέταλοι dicuntur οἱ μόσχοι, ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσιν, Athen. 9, [p. 376, B]. Unde Πεταλίδας ὗς per metaph. ap. Achæum, quemadmodum Eratosthenes τοὺς σύας λαρινοὺς vocavit, Μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπὸ λαρινῶν βοῶν. Itidem Hesych. quum citasset Πεταλίδων ὑῶν, quod legitur ap. Athen. in l. Achæi quem citat, subjungit, Μετήχθη ἀπὸ τῶν μόσχων· πέταλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. Ubi etiam nota Πέτηλοι scribi pro πέταλοι, quod ap. Athen. legitur. Videtur dici de tenera adhuc ætate vitulorum et porcellorum. [Conf. Hesychii gl. s. v. Πετάλη allatam.]

[Πέταλος, ὁ, Petalus, Ætolus, in inscr. Delphica ap. Curtium Anecd. Delph. p. 66.]

[Πεταλουργία, ἡ, Opus bractearium. Anon. De metallis cod. Reg. 2249, fol. 41: Προσχωρεῖ εἰς πᾶσαν π. τὸ αὐτὸ πέταλον. Hase.]

[Πεταλουργὸς, ὁ. V. Πεταλοποιός.]

[Πεταλόω, Foliis s. Laminis orno. LXX Reg. 3, 6, 20: Ὅλον τὸ ἔσω τοῦ δαβεὶρ ἐπετάλωσεν τῷ χρυσίῳ. Hinc subst. Πετάλωσις, εως, ἡ. Etym. M. p. 69, 46: Ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γωνίστεως ἐνιαῖα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. Aristeas De LXX interprr. p. 255 (110 Hav.): Τὰ δὲ τῆς ἐκτὸς προσόψεως ὀρθὴν ἔχοντα τὴν πετάλωσιν. G. D. Pseudochrys. t. 10, p. 927, B ed. Par. alt.: Τῶν ἀμπέλων καὶ φυτῶν ἡ π. Interpr., Germinatio. Hase.] Πεταλοῦσθαι, In folium mutari. Ap. Hesych. vero ita legitur: Πεταλοῦνται, ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. [Corruptum ex Πεταχνοῦνται. V. Πέτακνον.]

Πεταλώδης, ὁ, ἡ, Folio vel Laminæ similis. [Tzetz. ad Lycophr. 270: Τάλαντον τὸ πλατὺ καὶ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ. Conf. Πετηλώδης.] Πεταλῶδες οὖρον, Foliosa

urina, dicitur ea in qua foliis similia sive squamis aut laminis subsident. [Hippocr. p. 40, 39; Galen. vol. 7, p. 516; 9, p. 527, al. Joann. Act. in Ideleri Med. vol. 2, p. 109, 6; 168, 12; 177, 1.]

[Πετάλωμα ap. Hesych. s. v. Νέβαστα ex interpolatione Musuri. Codex περιτάλματα.]

[Πετάλωσις. V. Πεταλόω.]

Πεταλωτὸς, Foliatus. Hesych.: Πεταλωτὸν, ἀκμαιότατον, et εὐειδέστατον. [Mirifice depravatum est ex μέγ' ἄωτον, quod apud Pindarum vel alium poetam repererat. V. supra Ἄωτον. Ruhnk.]

[Πέταμαι. V. Πέτομαι.]

[Πετάννυμι.] Πετάω, unde Πετάζω, et Πεταννύω, sive Πετάννυμι, άσω, Pando, Explico. Hom. [Od. E, 269: Πέτασ' ἱστία· Z, 94: Πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς (vestes lotas).] Il. Ξ, [495]: Ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας ἄμφω, Ambas manus pandens, vel Ambo brachia. Itidem Φ, [115]: Ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας ἀμφοτέρας. At N, [549]: Ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας, ubi propter dativum ἑτάροισι reddideris potius Tendens, etiam Expansas tendens. [Hesych.: Πετάσας, ἁπλώσας, τανύσας. || Figur. de animo spe læta dilatato Hom. Od. Σ, 160: Ὅπως πετάσειε μάλιστα θυμὸν μνηστήρων· quod schol. exp. ἐκπλήξειε, ἀναστήσειε πρὸς ἐπιθυμίαν. Hesych.: Πετάσειεν, ἁπλώσειεν, κουφίσειεν· ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ πετάζω.] || Aperio. Oppian. Cyneg. 3, [414]: Τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα καὶ χάος εὐρὺ καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος, Triplicibus apertis labris. Inde præt. pass. Πέπταμαι, Pansus sum, Expansus s. Explicatus sum; interdum etiam Apertus sum. Hom. Il. E, [195] de bigis (sic enim δίφρος redditur): Ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, Et circum eas pepli expansi s. tensi sunt. Solent enim linteis laneisve velaminibus integi desuper expansis. Eust. exp. ἐξήπλωνται. Sic [Od. Z, 45]: Αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, Idem exp. ἐξήπλωται. Apoll. Arg. 2, [405]: Πεπτάμενον κῶας, Expansum et explicatum. Oppian. Cyneg. 3, [106]: Πεπτάμεναι περὶ τέκνα μέγα κλαίουσι γυναῖκας, Passis ulnis amplexæ natos, περιβεβλημέναις τὰ τέκνα: quemadmodum Hesych. πέπτασθαι exp. περιέχειν, ἀνεῳχθῆναι. Secundum quam signif. dicuntur Πεπταμέναι πύλαι, Portæ apertæ et passæ: ut est ap. Virg., Portæ panduntur; ap. Catull., Claustra pandite januæ. Il. Φ, [531] ad janitores: Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', i. e. ἀνεῳγμένας, Apertas, Passas: de quibus mox, Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος, postquam sc. janitores eas ἄνεσαν καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Adde ex Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 86]: Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον, Aperta habens labia, i. e. Hians. At ex Aristoph. [Nub. 342], Πεπταμένοις ἐρίοις, Lanis volantibus. || Πετάζω exp. etiam Tendo. || Hesych. vero πετάσειν exp. non solum ἁπλώσειν, sed etiam κουφίσειν, a præs. Πετάζω. [Gl. referenda ad l. Homeri Od. Σ, 160, supra allatum. Idem: Πετάζει, ἁπλοῖ, σκεπάζει.]

[Πετάσιον, τὸ, Petasunculus. Posidonius ap. Athen. 4, p. 176, B. Schol. Mosq. Dioscoridis in Matthæi append. ad Oribas. p. 362: Ἀπὸ τούτου καὶ Ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι πετάσια καυνωτικὰ τὰ τὴν κεφαλὴν σκέποντα, ὥς φησιν Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου.]

[Πετάσιμος, ὁ, ἡ, Volatilis. Nicet. Chon. Hist. p. 185, B: Ἀτράκτους βελῶν πετασίμους τιθεὶς λόγοις πτερόεσσιν ἐπηρίας κατὰ τῆς πόλεως.]

[Πετάσιος, ὁ, Petasius, n. pr. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 501, 18: Ὀλυμπιοδώρου φιλοσόφου Ἀλεξανδρέως πρὸς Π. τὸν βασιλέα Ἀρμενίας. Hase.]

[Πέτασις, ἡ, i. q. πετασμός. Achmes Onir. p. 137, 30. Hase.]

Πετασίτης, ὁ, Petasi speciem gerens; plantæ nomen ap. Diosc. 4, 108: Πετασίτης μίσχος [μόσχος] ἐστὶ, μείζων πήχεως, δακτύλου μεγάλου πάχος· ἐφ' οὗ φύλλον πετασῶδες μέγα, προσκείμενον ὥσπερ μύκης· i. e., Ruellio interpr., Petasites pediculus cubito major, crassitudine pollicis: a quo prægrande folium, galeri modo amplum, ceu fungus, dependet.

Πέτασμα, τὸ, Explicatio, Extensio. [Aristot. H. A. 5, 6: Τὸ π. τῶν πλεκτανῶν (τοῦ πολύποδος). Vestis stragula, Æsch. Ag. 909: Πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν. Πετάσμασι pro παραπετάσμασι codex unus

Herodoti 9, 82. G. D. Greg. Naz. p. 196, 91 Dronk.: Θεῖόν τε π. ἐνδόθι νεοῦ. Id. ib. p. 27, 6: Πετάσματι δ' ἀμφικαλυφθείς. Hase.]

[Πετασμὸς, ὁ, Volatus. Const. Manass. Chron. 152, 6541.]

Πέτασος, ὁ [et ἡ], Petasus, Galerus, Tegmen capitis latum et expansum, ut videre est in Πετασίτης, quod fuisse ἐφήβων φόρημα tradunt Pollux [10, 164] et Hesych.: Eust. quoque [p. 976, 42, al.] dicit fuisse φόρημά τι, a πετάζω derivans, et hoc exemplum afferens, Παῖδας χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἡνιοχικοὺς πετάσους. Gestamen Mercurii ap. Athen. [12, p. 537, F]: Καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί. Sic l. 5: Εἶχε δ' αὐτῶν ὁ μὲν πέτασον καὶ κηρύκειον χρυσοῦν. [Conf. Πέταλον. Athen. 11, p. 499, E: Ἐρατοσθένης δέ φησι λέγεσθαι τὴν πέτασον καὶ τὴν στάμνον ὑπό τινων. Quo testimonio confisus Theophrasto H. Pl. 4, 8, 7, πετάσῳ Θετταλικῇ intulit Schneiderus: nam feminini πῖλος auctorem nullum esse, πετάσου autem vocabulo Theophrastum esse usum ex sequentibus verbis § 9 colligi posse; neque obstare quod paullo post legatur ἡ πῖλος, ubi codd. ὁ πῖλος præbeant, sensus autem ὁ βλαστὸς vel simile quid postulet.] || Exp. etiam Umbraculum, Umbella, σκιάδιον. || Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur, sicut πῖλοι. Theophr. H. Pl. 4, 10 [8, 9], de loto herba: Τούτου δὲ ἡ μὲν τοῦ καυλοῦ φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου, καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι. Unde Plin. 13, 17: Est autem eodem nomine et herba, et in Ægypto caulis, in palustrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, provenit similis fabæ, caule foliisque densa congerie stipatis, brevioribus tantum gracilioribusque. Ubi nota eum pro πέτασοι dicere Folia densa congerie stipata. || Πέτασος a Suida [s. h. v.] dicitur etiam esse εἶδος ὀρχήματος, [addito scriptoris non nominati loco, quem s. v. Δράκων quoque apposuit: Εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια ἀπεπνίγη. Quocum comparetur Suidas s. v. Περιαγειρόμενοι: Ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας. Apparet ex his nihil plane caussæ esse cur πέτασος in verbis illis alia quam galeri significatione accipiatur. G. D. De πετάσοις ὀμφαλωτοῖς Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 693. Hase.]

[Πέτασος, ὁ, Petasus, n. pr. Inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 783: Γάϊος Ἀσίνιος Πέτασος.]

[Πετασσή, ἡ, Tonus quidam in musica recentiorum Græcorum ex decem et novem tonis quos recensemus s. v. Φωνή. V. Rutgers. Var. lect. 2, 11. Ducang.]

[Πεταστὸς, ἡ, ὸν, Ales. Theodos. Acroas. 3, 188: Τοῦτον πεταστὸν ὁ στρατηγέτης βλέπων.] Hist. A. 121, 1.

Πετασώδης, ὁ, ἡ, Petasi speciem gerens. Et πετασώδεις plantæ, Quæ folia habent ampla in modum petasi, quemadmodum Theophr. H. Pl. 4, 10, dicit fabam Ægyptiam gestare folia quæ sua magnitudine referant πῖλον Θετταλικόν, Pileum s. Galerum Thessalicum. Et Diosc.: Ἔχειν φύλλον μέγα ὡς πέτασον· Plin., Habere folia ampla. Talis est ὁ πετασίτης, de quo jam dictum fuit. Sic Athen. [9, p. 371, D] ex Phaniæ l. 5 Hist. Plant.: Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπόληψιν φύσιν ἄννησον, μάραθρον, σταφυλῖνος, καυκαλίς, κώνειον, κόριον, σκιάς· nam harum herbarum summum caput est quædam veluti umbella, in qua semen continetur: adeo ut πετασώδεις herbæ sint quæ umbellam ferunt.

Πετασών, ῶνος, ὁ, Petaso, Perna. Vide Πέρνα. Vocabulum hoc Latini cum Græcis commune habent: inter quos Martial. [13, 55]: Nam mihi cum vetulo sit petasone nihil; Juven. diminutive, Siccus petasunculus et vas Pelamidum. [Athen. 14, p. 657, E: Ἐπεὶ καὶ πετασῶνος μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. V. Schneider. ad Caton. De re rust. c. 162, p. 213.]

[Πεταυρίζω. Πεσταυρίστας, Cernuit, Gl.]

[Πεταυρισμὸς, ὁ, Ludus petauristarum, de quo v. Πέταυρον. Figur. de vertigine fortunæ Plut. Mor. p. 498, C: Σκοτοδινιάσας πρὸς τὸν τῆς τύχης π. ἀπόθανον ζητεῖ.]

[Πεταυριστέω. V. Πεττευριστέω.]

[Πεταυριστής, ὁ, Cernulus, Gl. Πεταυριστὴρ ap. Manethon. 4, 278: Πηκτοῖσι πεταυριστῆρας ἐν ἔργοις. Conf. Πέταυρον.]

Πέταυρον [s. Πέτευρον], τὸ, Pertica, Tignum aut Asser [Πέταυρα per τίγνα (codd. Hesychii et Photii σίγνα) exp. Hesych., Phot. p. 426, 8, et Suid.], super quo gallinæ dormiunt: vel etiam Crates ex virgis plexa, super qua gallinæ cubant [Suidas: Π., πηγός, βάθος (de hac signif. v. infra), σανίς· οἷον πέταυρον, παρὰ τὸ εὕδειν ἐν αὐτῷ τὰ πετεινά]: quæ et κρεμάθρα, quod pensilis sit, et ταρσὸς dicitur. Pollux [10, 156] generaliter πέταυρον [πέτευρον ex codd. restitutum] exp. οὗ θεῦδειν συμβέβηκε· ac si de Gallinario etiam diceretur. [Addit Pollux, Ἀριστοφάνης λέγει, ad locum fabulæ perditæ respiciens, ad quem Photii quoque gl. spectat p. 426, 11: Πέτευρον· πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε (i. e. πέτευρον, non πέταυρον, quæ vulgaris dialecti esse forma videtur).] In hac generali signif. gallinaceus ap. Babrium [ap. Suida cit. s. h. v.] ἐκ πεταύρου κλαγγὸν βοᾷ. Pro Gallinario vero, aut saltem Crate asseribusve pensilibus, Nicand. accepit in Ther. [197.] Nam quum dixisset, Ἰκτῖδος, ἥν ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πεταύρων subjungit, Ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπ' ἰκρίον, ἢ καὶ ἄρουρα Τέκνα τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῇσι θέρουσαι. || Hesychio πέταυρον est quoque εἶδος παγίδος. Scribitur etiam Πέτευρον, per ε in secunda syll.: cujus idem Hes. meminit. Hoc vero πέταυρον esse dicit non solum σανίδα, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, sed etiam πᾶν τὸ ἐμφερὲς τούτῳ, necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ, et quidem λεπτόν. Ita scriptum legitur ap. Theocr. quoque 13, [12]: Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν, Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ, ubi nota τῷ πετεύρῳ tribui epith. αἰθαλόεν, quoniam prope caminos plerumque ejusmodi asseres s. crates suspendi solent, atque ita fumosæ reddi. Schol. πέταυρον ibi exp. σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, addens, multos eo uti solere etiam εἰς τοὺς ὀρόφους, ἀντὶ κεραμίδων. Sicut vero πέταυρον dixi Hesychio esse etiam εἶδος παγίδος, ita πέταυρον etiam nonnulli esse dicunt Asserem cum laqueis, avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se intricent. Hesych. esse dicit ὄργανον ποιόν: sed quodnam aut qualenam, non exponit. Forsan illud est, a quo denominantur Petauristæ: deque eo intelligendum videtur, quod Lucilius [ap. Festum] ait, Sicuti mechanici quum alto exiluere petauro. Ælius Stilo ap. Festum Petauristas appellatos vult ex eo, quod in aere volitent, παρὰ τὸ πρὸς αὔρας πέτεσθαι. Itemque Nonius [p. 56, 26] Petauristas a veteribus dictos tradit, qui saltibus vel schœnis levioribus moverentur: et hanc proprietatem a Græca nominatione descendisse, ἀπὸ τοῦ πέτασθαι. Ego minus longe petitum etymon sequens, puto πέταυρον dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τῷ ἀέρι, πεπετάσθαι: quemadmodum et schol. Theocr. esse dicit σανίδιον τεταμένον, et Hesych. ἐν μετεώρῳ κείμενον, et hinc Πεταυρίζειν dici Alto exilire petauro: et Πεταυριστάς, Qui alto petauro exiliunt: h. e. ex machina alto loco suspensa, ita ut fere ex ipso aere devolare videantur: quales hodie sunt, qui ex turribus aeriis devolant, et per funes locis sublimibus tensos ambulant, Funambuli ex eo nuncupati. Juvenal. et Manil. innuunt fuisse Machinam alto loco suspensam, ex qua in aerem excuterentur jactarenturque petauristæ, et inde in terram devolarent: ita enim ille, 14, [265]: An magis oblectant animum jactata petauro Corpora, quique solent rectum descendere funem? Hic vero, lib. ult. [434]: Corpora quæ valido saliunt excussa petauro. Petaurista autem legitur quum ap. alios, tum ap. Varron. De vita pop. Rom. 2: Nec minus, inquit, alio in genere sunt ludi velitis Galli, Germani petauristæ. [Polyb. 8, 6, 8, Syracusarum oppugnationem describens: Ἐπὶ τῆς κλίμακος ἄκρας ὑπάρχει πέτευρον ἠσφαλισμένον γέρροις τὰς τρεῖς ἐπιφανείας, ἐφ' οὗ τέτταρες ἐπιβεβηκότες ἀγωνίζονται, διαμαχόμενοι πρὸς τοὺς εἴργοντας ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τὴν πρόσθεσιν τῆς σαμβύκης. (Πέταυρον fort. expressum in gemma ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 5, tab. 86, n. 2, p. 241. Hase.) || Per

βάθος exp. Phot., Suid. et Cyrillus, ad locum respicientes ab Zonara p. 1537 significatum, LXX Proverb. 9, 18: Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται καὶ ἐπὶ πέταυρον ᾅδου, quem πυθμένα ᾅδου vocat idem scriptor 14, 12. [Et sic videtur intellexisse Basil. t. 1, p. 632, C; Macar. Hom. p. 317, 36; auctor Act. Philorom. p. 147, 6; Philoth. CPol. In exalt. cruc. p. 126, D. Hase.] Aliter exp. gramm. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 354, 10: Εἰς πέταυρον ᾅδου, ἤγουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ᾅδου, ἀπὸ μέρους· ὥσπερ ἀπὸ τῆς στέγης ἡ οἰκίας.]

[Πέταχνον, Πεταχνόω. V. Πέτακνον.]

[Πετάω, Pando. V. Πετάννυμι. || Volo. V. Πέτομαι.]

Πετεινὸς, ἡ, ὸν, Volucris, i. q. πτηνός: πετεινά, plur. subst., Volucres, Aves, Aristot. Polit. 1. [Videtur Xenoph. Cyrop. 1, 6, 39, dicere voluisse, ubi edd. vett. τὰ πετεινά, sed codd. τὰ πτηνὰ præbuerunt, qua forma fere sola usi esse videntur prosæ scriptores Attici (nam unum tantum ex iis affertur exemplum Lycurgi C. Leocr. p. 166, 33: Τὰ πετεινὰ μάλιστα πέφυκε πρὸς τάχος), ad quos spectat Thom. M. præceptum p. 765: Πτηνὸν λέγε· τὸ δὲ πετεινόν (sic codd.: vulgo πετηνόν) ἀδόκιμον. Recte vero habet πετεινὸς ap. Theogn. 1097, Æsch. Sept. 1020: Πετεινῶν οἰωνῶν· Eurip. Rhes. 515, et in fragm. ap. Diodor. 1, 7, Herodot. 2, 123 et 3, 106, ubi var. lect. πετηνά, et ap. scriptores inferioris ætatis, ut Dion. Cass. 68, 27: Πᾶν μὲν ἐπίγειον ζῷον, πᾶν δὲ πετεινὸν ἀποφθεῖραν.] Pro quo poetice resoluta vocali, et verso ι in η, dicitur Πετεηνός. Hom. Il. B, [459]: Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά. Hesiod. Op. [275]: Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Et plur. subst. τὰ πετεηνά, Volucres, Il. Φ, [253]: Κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, de aquila; quam Θ, [247], Ω, [315] vocat τελειότατον πετεηνῶν. P, [675]: Ὑπερουρανίων πετεηνῶν. Aliqua tamen exempll. habent πετεινῶν cum ει in penult., quam scripturam Eust. non agnoscit, agnoscit autem priorem. [Etym. M. p. 666, 35: Πετεινόν· οἱ μὲν διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ἐκ τοῦ τὴν πτέρυγα τείνειν ἐτυμολογοῦντες, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ πετῶ πετάσω πτῶ πτήσω πτηνὸν καὶ πετηνόν· τὸ δὲ πετεηνὸν ὡς ῥηματικὸν διὰ τοῦ η, ἐκ τοῦ πετῶ πετήσω πετηνόν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς πετεηνόν. Πάντοτε δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ε καὶ η προφέρει. Πετεηνῶν etiam ap. Hesych. Πετεινὰ Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 22, Leonid. Tar. ib. 337.] Ex Epigr. citatur etiam Πετηνός, sed videtur scrib. πετεινός. [« Respicit, puto, Archiæ ep. Anth. Pal. 6, 179, 3, ubi pro πετεινῶν est varietas πετηνῶν in codd. Suidæ v. Διεραχθέζ. » Boiss. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 14 et 109; Archias ib. 16. Suspectæ formæ πετηνὸς exx. quædam supra notavimus. Notandum tamen Πετηνή, navis Atticæ nomen in inscr. navali 4, b, 66, p. 317; 4, c, 6, et 36, p. 318, 319, comparandum cum Πετομένη, quod alius navis nomen est ibid. p. 319; et 14, c, 40, p. 481. G. D. Seqq. ex Indice:] Πετεινὸς quidam scribunt per ει diphth. in penult., et sic legitur ap. Suid. quoque in vulg. edd. Sed pro eo vet. cod. habet πετεηνός, itemque Hesych. et Eust. aliaque proba exemplaria.

Πετελλὸς [?], Hesychio καμπύλον, Inflexum, Curvum.

[Πέτευρον et derivata v. s. Πεταυρ—.]

[Πετευρὸς. V. Πευτερὸς, ubi adde Joseph. A. J. 2, 4, 1.] Boll. Ccl. 11, 474.

[Πετεών, ῶνος, ἡ, Peteon. Strabo 9, p. 410, allato Homeri loco Il. B, 500, Οἵ τ' εἶχον ... Πετεῶνα: Πετεὼν δ' ἐστὶ κώμη (πόλιν vocant Steph. Byz. et Hesych.) τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ. Adject. Πετεώνιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz.]

[Πετεὼς, ὁ, Peteos, n. pr. Genitivi forma epica ap. Hom. Il. B, 552: Τῶν (Ἀθηναίων) αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· pariterque Il. Δ, 327, M, 331, 355, N, 690. Eustath. p. 283, 35: Τὸ Πετεῶο ἢ ἀπὸ τοῦ Πετεὼς Πετεὼ γίνεται Ἀττικῶς, ὡς λαγὼς λαγώ, ταὼς ταώ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο μικροῦ Πετεῶο κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν· ἢ εὐθεῖά ἐστι κοινὴ κατὰ Ἀρίσταρχον Πετεός, ὡς καλός, οὗ γενικὴ Πετεοῖο, ὡς καλοῖο, καὶ ἐκτάσει Πετεῶο. Conf. eund. p. 478, 45; 1830, 60. Genit. ap. Apollod. 3, 10, 8, 2: Μενεσθεὺς Πετεὼ (ubi libri Πετέω, quod mutavit Heynius), et Plut. V. Thesei c. 32, ubi edd.

vett. Πετεῶ. Dativ. Πετεῷ ap. Pausan. 10, 35, 8, qui nominat. Πετεὼς usus est 2, 25, 6. Πέτης ap. Diodor. 1, 28: Τὸν Πέτην τὸν πατέρα Μενεσθέως· quod in Διοπέτην corruptum in libris quattuor.]

[Πετήλη, ἡ. Hesych.: Πετήλας, τοὺς μικροὺς καὶ θαμνώδεις φοίνικας.]

[Πετηλία, ἡ, Petelia. Steph. Byz.: Π., πόλις Ἰταλική. Τὸ ἐθνικὸν Πετηλινός (scr. —ῖνος). ΠΕΤΗΛΙΝΩΝ ex nummo affertur ab Eckhel. vol. 1, p. 177. Πετηλῖνοι Polyb (7, 1, 3) ap. Athen. 12, p. 528, B.]

[Πετηλίας, ὁ. Πετηλίαι καρκίνοι ap. Ælian. N. A. 7, 30, ubi libri nonnulli πεταλίαι et πεπηλίαι, « unde scriptura πηλίαι, quam Gillius *lutarium* vertit, fit probabilis. Altera videtur a πέτεσθαι vel πετᾶσθαι derivata esse. Genus ipsum cancri nusquam alibi reperi nominatum. » Schneid. Ælianus: Τῶν ἄλλων ἰδεῖν εἰσι λευκότεροι, τίκτονται δὲ ἐν τῷ πηλῷ. Δείσαντες δὲ οὗτοι καὶ πέτονται· ἔχουσι γὰρ πτερύγια μικρὰ κτλ.]

[Πετήλιον, τό. V. Πέτηλον.]

[Πετηλίς, ίδος, ἡ, Locusta. Per ἀκρὶς exp. Hesych.]

Πέτηλον, τὸ, metri causa dicitur pro πέταλον, Folium, Folium latum, amplum. [Eustath. p. 229, 1: Τὰ πέταλα, ὅ ἐστι τὰ ἀναπεπταμένα καὶ πλατέα φύλλα, ὅτι καὶ πέτηλα λέγεται δῆλόν ἐστιν. Οἱ γοῦν περὶ Λυκίαν πέτηλα μέχρι καὶ ἐς ἄρτι καιροῦ τὰ τοιαῦτά φασιν.] Hesiod. [Sc. 289: Κορωνιόωντα πέτηλα βριθόμενα σταχύων· ubi Calmos significat.] Nicand. [fr. 5, 4] dicens ἄρου πέτηλον. [Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 4: Φυτὰ ... νέοις ἐκόμησε πετήλοις. G. D. Lucian. Tragodop. 48: Ἁπαλοῖς κομᾷ πετήλοις. Hase.]

[Πέτηλος, η, ον. Aratus 271: Τὸ δ' ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον (εἴδωλον) γούνατί οἱ σκαιῷ πελάει. Schol. πέτηλον δέ, ἢ τὸ ἀναπεπταμένον, ἢ τὸ ἀναπεπτωκός. Redditur Volatile, quasi a πέτομαι, Volo. Angl.]

[Πετηλώδης, ὁ, ἡ, Folio vel laminæ similis. Eustath. p. 136, 12, de obolis multo usu detritis: Ταπεινοὺς καὶ πετηλώδεις καί, ὡς ἄν τις εἴποι, ἐπιπέδους ὀβολούς.]

[Πέτην, ηνος, ὁ, ἡ, i. q. πετεινός. Etym. M. p. 407, 1.]

[Πετηνή. V. Πετεινός.]

[Πετηνίς (?), κόρις, Hesych.]

[Πετηνός. V. Πετεινός.]

[Πέτης. V. Πετεώς.]

[Πετησάκας, ὁ, Petesacas, eunuchus Persa ap. Ctesiam in Photii Bibl. p. 36, 21 seqq.]

[Πετήσας, ὁ, Petesas, Persa ap. Ctesiam l. c. p. 41, 27, ubi vulgo Πετίσας, quod ex cod. Ven. correctum. Notandum tamen Πετίσας et genit. Πετίσα ab Chœrob. poni vol. 1, p. 39, 13.] Πετήσωμα. Poliorc. 271.

[Πετίνης, ὁ, Petines, dux Persarum. Arrian. Anab. 1, 12, 14; 16, 5.]

[Πέτισις, ιος, ὁ, Petisis, n. viri Ægyptii ap. Arrian. Anab. 3, 5, 3, ubi genit. Πετίσιος, in edd. vet. male Πετισίου scriptus.]

[Πετοκλῆς, έους, ὁ, Petocles, n. viri in nummo Leucadio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 464.]

Πέτομαι, et Πέταμαι, et Πετάομαι, i. q. ἵπταμαι, Volo, ejusdemque originis: sc. ab inusitato themate πτῶ. Hom. Il. B, [89]: Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, de apibus. M, [207] de dracone: Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. [Herodot. 2, 95: Οὐκ οἷοί τέ εἰσι ὑψοῦ πέτεσθαι. Aristoph. Av. 573: Πετόμεσθά τε γὰρ πτέρυγάς τ' ἔχομεν· et alii quivis. Aristid. vol. 1, p. 324: Προστετάχθαι μοι ἴσα καὶ πέτεσθαι.] Aristot. De mundo [c. 6 med.]: Τὸ ἀέριον ζῷον σχήσεται πετόμενον, Aerium animal volabit. [Aristot. H. A. 4, 9: Οἱ κτένες ὅταν φέρωνται ἀπερειδόμενοι τῷ ὑγρῷ, ὃ καλοῦσι πέτεσθαι, ῥοιζοῦσι.] Plut. De solert. anim.: Οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ τέττιγες, οὐδὲ ἀετοὶ πέτονται καὶ πέρδικες. Aristot. Metaph. 3, [5, p. 1009, 38]: Τὰ πετόμενα διώκειν. Apud Eund. reperitur πεπόνται, non semel, Bud. [Recte nunc πετόμενα et πέτονται ex codd. legitur. Futur. πετήσομαι ap. Aristoph. Pac. 77. Aor. sec. est Ἐπτόμην, quem HSt. infra tetigit s. Ἵπταμαι. Soph. Œd. T. 17, de pueris cum pullis avium comparatis: Οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες. De qua forma v. schol. Hom. Il. Δ, 126, Eustath. p. 452, 30; 527, 1; 961, 42; 1419, 45; 1929, 2. Frequentior compositorum usus est Ἀνεπτόμην, Διεπτόμην, Κατεπτόμην, etc., quorum exx. suis locis

sunt allata. Πτῆται per πέτεται exp. Phot. p. 470, 10. Qui si conjunctivus aoristi ἐπτόμην est, πέτεται in πέτηται mutandum erit. G. D.] Metaph. dicitur de iis, quæ rapido cursu aut impetu feruntur, tam inanimis quam animatis, sicut et ἵπταμαι. Hom. Il. Π, [149] de equis : Ἅμα πνοιῇσι πετέσθην· Ψ, [506] : Τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην· N, [61] : Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Αὐτὸς δ' ὥς τ' ἴρηξ [ὥστ' ἴρηξ] ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. [Hesiod. Sc. 308 : Τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο ἅρματα.] Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 208] : Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος· ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται. [Eurip. Cycl. 71 : Ἀφροδίταν, ἂν θηρεύων πετόμαν· Hel. 673 : Πετομένας κώπας, πετομένου δ' ἔρωτος ἀδίκους γάμους. Plato Rep. 8, p. 567, D : Αὐτόματοι... πολλοὶ ἥξουσι πετόμενοι. Aristoph. Lys. 56 : Ἐχρῆν... πετομένας ἥκειν πάλαι (τὰς γυναῖκας). Alciphro 2, 3, p. 240 : Γλυκέριον ... πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης. De fumo Eurip. Ion. 90 : Σμύρνης ... καπνὸς εἰς ὀρόφους Φοίβου πέτεται. || De homine inter spem metumque fluctuante Soph. Œd. T. 487 : Πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω. De homine levi et temerario Eurip. Bacch. 332 : Οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων· νῦν γὰρ πέτῃ τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς. || Πέταμαι, forma veterum Atticorum scriptis interdum illata a librariis, ut πέταται ap. Eurip. Ion. 90, Aristoph. Av. 573, 574, Eubulo ap. Athen. 10, p. 450, A, Xenoph. Anab. 1, 5, 3, relinquenda Lucillio l. supra allato, Pseudo-Anacr. 9, 2 : Πόθεν, πόθεν πέτασσαι (πέτασαι cod. Pal.), aliisque recentiorum, et fortasse Aristoteli, ap. quem περιπέταται legitur H. A. 9, 1, p. 609, 14; ἐπιπέταται 9, 40, p. 625, 11 : neque enim librorum auctoritati multum tribuendum, qui non raro utramque eodem in loco formam præbent, ut ap. Ælianum De N. A., cujus exx. indicavit Jacobs. vol. 2, p. 41. De veteribus Atticis recte præcepit Mœris p. 311 : Πέτομαι ἐν τῷ ο καὶ πέτεται Ἀττικοί· πέταμαι ἐν τῷ α καὶ πέταται Ἕλληνες· quocum consentiunt Thom. M. p. 711 : Πέταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι, et Moschop. Π. σχεδ. p. 135, notavitque etiam Lucian. Pseudol. c. 29. Aliquanto deterior forma est Πετάομαι C cujus de præsenti nulla sunt satis certa exempla : nam in versu Mesomedis Anth. Pal. 14, 63 : Ἕρποντα, βαίνοντα, πετωμένα, recte correctum videtur ποτωμένα, Diodoro vero 4, 77 (ubi var. lect. ποτώμενον) nunc ex codd. πετόμενον redditum, quam correctionem Dionysio quoque A. R. 1, 86, adhibuit Sylburg., nec schol. Apoll. Rh. 4, 1396 προσπετώμενον scripsisse videtur, nedum Pherecydes, ex quo narrationem suam excerpsit scholiasta. Alia hujusmodi exx. attulit Lobeck. ad Phryn. p. 581, in quibus non raro dubium manet utrum πετώμενος scribendum sit an ποτώμενος, quæ poetica forma est, qua prosæ quoque orationis scriptores recentiores usi sunt. Sic περιποτᾶσθαι pro περιπετᾶσθαι ex codd. restitutum Æliano N. A. 2, 2. Quod Herodoto 3, 111, ex cod. Flor. illatum erat καταπετωμένας, nunc cessit veteri lectioni καταπετομένας. Sed Herodotus καταπταμένας scripsisse videtur, quod duo optimæ notæ codd. servarunt. Aoristis Ἐπέτασα et Ἐπετάσθην qui usi sunt, ad verbum πετάννυμι aberrarunt : cujus D erroris antiquissima exempla sunt Aristotelis, qui ἐκπετασθῶσι et εἰσπετασθῇ scripsit H. A. 9, 40, p. 624, 23 et 6. Alia aliorum exx. v. s. Ἐκπέτομαι, Καταπέτομαι, Προπέτομαι. Anacreont. 40, 6 : Δραμὼν δὲ καὶ πετασθείς. Schol. Apoll. Rh. 4, 1515 : Ὑπὲρ τῆς Λιβύης πετασθῆναι. Hesych. : Διαπτάντος, πετασθέντος. Activæ formæ exx. attulit Lobeck. l. c. : « Πετᾶσαι, *volare*, falso accentu scriptum ap. Æsop. Fab. 61; περιπετᾶσαι Tzetz. ad Lycophr. 704, pro quo e cod. περιπετάσαι editum, sequente mox ὑπερπετᾶσθαι. Πέτασον, *vola*, Nicet. Ann. 4, 5, p. 78. Κατεπέτασε Eumath. 4, p. 160; ἀναπέτασαι Æsop. Fab. 146, p. 348. » Πτέσθαι per πετάσαι exp. Eustath. p. 452, 29.]

|| Ἵπτημι, πτήσω, aor. 2 ἔπτην, Volo. Frequentius vero est pass. [med.] Ἵπταμαι, itidem pro Volo. [Phrynich. p. 325 : Ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπαξ που εἶς κείμενον ἢ δίς· πέτεσθαι δὲ λέγε. « Ἵπτασθαι, quod Lucianus quoque Lexiph. c. 25 et Pseudos. c. 7, et Thomas p. 473, rejicit, in recentiore Græcitate quo-

A quo oculos vertimus occurrit, Philo Decal. p. 761, B; Plut. V. Timol. c. 26; Achill. Tat. 2, 6. Πεπταμένη Aristot. H. A. 5, 9. Ἀνίπτατο Dio Cass. 56, 41. Διιπτάμενος Lucian. Amor. c. 6. Ἐφίπτατο Appian. 8, 100, p. 444. Ἐξίπταντο Callixen. ap. Athen. 5, p. 200, C. Καθιπτάμην Liban. vol. 4, p. 153. Προσιπτάμενος Philo De conf. ling. p. 323. Ὑπερίπτασθαι Maxim. Tyr. 6, p. 95. In Atticam receptum non est. » Lobeck. Ἱπτάμενος, ἵπταται et καθιπτάμενος Eratosth. Catast. c. 25 et 30. Ἀφίπτατο in versibus Euripidi suppositis Iph. A. 1608. Eidem Polyidi fr. 1 (ap. Hermog. vol. 3, p. 327 ed. W.) ἔπτατο restituit Porsonus pro ἵπτατο.] Unde πτήσομαι, Epigr., Volabo. Metaph. de iis, quæ cito cursu aut impetu, avium more feruntur. Plut. [Mor. p. 54, D] loquens de adulatore : Αὐτὸς φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Hom. vero crebrum est ἐκ χειρῶν ἔπτατο, pro Ex manibus subito excidebat, quasi avolando. Od. M, [203] : Τοῖιν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά· Ω, [533] : Τοῖιν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα. Sic etiam Il. Ψ, B [880] : Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. [Eurip. Hel. 18, de Jove in cygnum mutato : Ὡς Ζεὺς μητέρ' ἔπτατ' ἐς ἐμήν.] Aor. 2, ut tradit Eust., est Ἐπτόμην, a quo πτέσθαι infin. Atque inde comp. ἀναπτόμην, Eur.; ἐπιπτέσθαι, Hom. [De hoc supra diximus s. Πέτομαι.] Notandum vero, esse qui hos aoristos malint derivare a Πτάω sive Πτῆμι : attamen sicut ἔστην, et quæ inde formantur, ad ipsum ἵστημι, non autem ad στάω s. στῆμι referuntur, sic etiam hæc ad ipsum ἵπτημι, non ad πτάω, nec ad πτῆμι : præsertim quum nulla eorum proferantur exempla. [Seqq. ex Indice.] Ἐπτάμην, Volavi : unde διαπτάμην ap. Hom. Il. E, [99] : Διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. In VV. LL. thema constituitur πτάμαι, pro ἵπταμαι : ut ἔπτην a πτῆμι. Πταίης [Meleag. Anth. Pal. 5, 152], Voles, ab ἵπτημι, ut σταίης ab ἵστημι. Πτάμενος, Volans, ut στάσα : ambo aor. 2. [Aoristi Ἔπτην exx. v. s. verbis compositis Ἀποπέτομαι, Διέπτημι, Ἐκπέτομαι, Καταπέτομαι. Aor. ἔπτον fingit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 9, 25 : Ἀποπτόμην· ἔπτον, ἐπτόμην καὶ ἀποπτόμην.]

C [Πετομένη, ἡ, navis nomen. V. Πετεινός.]

[Πέτοροι, οἱ, Petorsi. Steph. Byz. : Π., Λιβύης ἔθνος μέγα καὶ πολυάνθρωπον.]

[Πέτος, ὁ, Altitudo. Etym. M. p. 666, 47, ubi etymologiam verbi πέτω (i. e. πίπτω) exponit : Ἐκ τούτου γίνεται πέτος, καὶ σημαίνει τὸ ὕψος.]

[Πετόσιρις, ὁ, Petosiris. Suid. : Π. Αἰγύπτιος, φιλόσοφος. Καθὰ Ἕλληνες καὶ Αἰγύπτιοι τὰς περὶ θεῶν (γνώμας supplet Bernh.) διετάξαντο. Ἐπιλογὰς ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων. Ἀστρολογούμενα· καὶ περὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίοις μυστηρίων. Memoratur ab Aristophane [fr. 253] ap. Athen. 3, p. 114, C, Lucillio Anth. Pal. 11, 164, Julio Firm. 8, 5, et præfat. l. 3 et 4, Plin. H. N. 2, 23, 21; 7, 49, 50, Juvenal. 6, 580. || Adject. Πετοσιριακός, ή, όν. Excerpta ex Joanne Lydo in Crameri Anecd. vol. 3, p. 404, 26 : Καμπέστριος ταῖς πετοσιριακαῖς ἀκολουθῶν παραδόσεσιν· ubi alius codex : K. γράψας ἐκ Πετοσίρεως, quod Πετοσίριος scribendum erat.]

Πέτρα, Ionice Πέτρη, ἡ, Lapis, Saxum, i. q. πέτρος. De Latino autem Petra, mox. [Differunt hæc sic ut D πέτρος majoris molis lapidem, qui manibus machinisve moveri potest, significet et raro pro πέτρα dicatur, quod Saxum seu rupem significat, quæ moveri non potest nisi forte a Cyclope vel Centimanis montium cacumina dejicientibus, ut ap. Hom. Od. I, 243 : Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν· et] Hesiod. Theog. [675] : Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς [στιβαραῖς] ἐν χερσὶν ἔχοντες, Lapides s. Saxa quibus hostes impeterent. [Quint. Sm. 2, 401 : Ὁ δ' ἄρ' εἵλετο χείρεσι πέτρην, τὴν ῥα βροτοὶ θέσαν οὖρον ... πεδίοιο. V. Lobeck. ad Soph. Aj. 727, p. 335.] Plut. De orac. Pyth. [p. 398, E] : Πετρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρήξεις. [Plato Leg. 8, p. 838, B : Εἰς πέτρας καὶ λίθους σπείροντας. Figur. Æsch. Prom. 242 de homine immisericorde : Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος. De fortitudine Eurip. Cycl. 596 : Πέτρας τὸ λῆμα κἀδάμαντος ἕξομεν.] Dicitur interdum de Saxis quæ in mari visuntur et tunc reddi etiam potest Scopulus, Cautes. Hom. Od. Δ, [501] : Ἐπέλασσε Πέτρῃσιν μεγάλῃσιν· M, [260] : Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν. Sic K, [131] : Ἐπηρεφέας

φύγε πέτρας Νηῦς ἐμή. At Il. O, [619] : Ἠΰτε πέτρη A Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. Ubi etiam exponere possis Rupes. [Pind. Pyth. 4, 371 : Συνδρόμων πετρᾶν. Æsch. Pers. 390 : Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ. Soph. Tr. 780 : Ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν. Eur. Med. 435 : Διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας· 1264 : Συμπληγάδων πετρᾶν.] Festus itidem Petram ab Ennio et Livio vocari ait Saxum prominens in mari. Itidem Plin. de gaviis, avibus marinis, In petris nidificant. Dicitur etiam de Saxo quod ex terra aut monte prominet, et alicubi reddi potest Rupes : quomodo accipi potest Hom. l. c., ubi de Saxo dicitur, quod in mare prominet : quemadmodum et Od. E, [156] : Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων. De saxis et rupibus montanis, Il. Ω, [614] : Ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι. [Il. Φ, 494 : Κοίλην εἰσέπτατο (columba) πέτρην. Pind. Pyth. 1, 44 : Πέτρας (Ætnæ) κυλινδομένα φλόξ. Eur. Cycl. 20 : Αἰτναίαν πέτραν. Æsch. Suppl. 796 : Γυπιὰς πέτρα. Δελφὶς π. Soph. Œd. T. 464. Δίλοφος π. (Parnassi) Antig. 1126. Κεκροπία π. Eur. Ion. 936. Παλλάδος π. Hipp. 30.] Plut. Amat. B Narr. [p. 773, A] : Ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν· [Theognis 176 : Πενίην ... ῥίπτειν ... πετρῶν ... κατ' ἠλιβάτων·] sicut apud [Platonem Phædr. p. 229, C, et] Athen. 12, Κατὰ πετρῶν ὠθεῖν. Rursum Plut. [Mor. p. 557, A] : Ἀπέκτειναν, ὤσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ἣν Ὑάμπειαν καλοῦσι. Vide alium ex eo locum in Κρημνός. [De figurato vocab. usu ap. scriptores eccles. v. s. v. Πέτρος, Petrus.] || Nomen urbis Indicæ ap. Athen. [3, p. 124, C] : unde Πετρίτης. Plin. 14, 7 : Vino Gnidio, Catacecaumenitæ, Petritæ. [De aliis hujus nominis locis memoramus 1. Pagum Corinthiorum ap. Herodot. 5, 92. 2. Pagum Elidis ap. Pausan. 6, 24, 5. 3. Πέτραν τὴν τῶν Ναβαταίων, Arabiæ Petrææ metropolin, ap. Strabon. 16, p. 767, 776, 779, 781, Joseph. A. J. 4, 4, Diodor. 3, 41, Diosc. 1, 18, 80, 91, al. Numero plur. ap. Steph. Byz. s. v. Γέα : Πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ. Adject. gentile ap. Steph. Byz. : Ὁ πολίτης Πετραῖος. Πετραῖοι, οἱ, Strab. p. 779. 4. Πέτραν τῆς Ῥηγίνης, ap. Thucyd. 7, 35, quæ eadem est quæ Λευκοπέτρα, quod v. 5. oppidum Siciliæ, C ap. Ptolem. (*Petræa* ap. Sil. Ital. 14, 249), cujus incolæ Πετρῖνοι, οἱ, ap. Diodor. fr. p. 505, 10, Cicer. Verr. 3, 39, Plin. H. N. 3, 8, 14.]

[Πετραδεῖλαι. V. Πετραδίδαι.]

[Πετραία, ἡ, Petræa, Oceani filia. Hesiod. Theog. 357.]

Πετραῖος, αία, αῖον, Saxatilis, In saxis stabulans, Inter petras s. saxa versans. Hom. Od. M, [231] : Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισι. Ubi Eust. annotat, scyllam vocari πετραίην quasi προσπεφυκυῖαν ταῖς κατ' αὐτὴν πέτραις. [Νύμφαι πετραῖαι Eurip. El. 805.] Item πετραῖοι ἰχθῦς, Pisces saxatiles : ut Plin. et item Colum. Qui quod in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt. Athen. 7 : Οἱ πετραῖοι καλούμενοι ἰχθῦς. [Et Diphilus Siphn. ib. 8, p. 355, B.] Ap. Eund. 14, [p. 649, B, Theopompus com.] : Τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε, Pisciculos saxatiles ne comede. [Adde Aristot. H. A. 2, 14; 5, 16.] Itidem Galen. Ad Glaucon. 1 : Οἱ πετραῖοι τῶν ἰχθύων, Ex piscibus ii qui saxatiles nominantur. [Τὰ πετραῖα Aristot. H. A. 5, 9.] Item D συκῆ πετραία, Ficus quæ in petris sive locis petrosis et saxosis nascitur; vel etiam Quæ in rupibus s. locis præruptis provenit. Ap. Athen. [13, p. 594, D, Archilochus] : Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας· ad eam enim corvi et cornices advolant, hominibus inaccessam. Item πετραία κράμβη, Brassica petræa, i. e. sylvestris, sive erratica, Plin. 20, 9. At Πετραίη σκιὴ ap. Hesiod. [Op. 591], Umbra quam petra s. rupes facit. Athen. 12, dicit αἱ τῶν πετρῶν σκιαί, Umbræ petrarum, saxorum s. rupium. [Π. ἅλμα, Saltus de rupe, Eurip. Ion. 1268.] || Saxeus. [Soph. Ant. 827 : Πετραία βλάστα· ubi de Niobe agitur, cui περιέφυσεν ἡ πέτρα ὡς κισσὸς δένδρῳ, ut exp. schol. Eurip. Cycl. 400 : Στόνυχα πετραίου λίθου.] || Saxosus, Petrosus. Soph. [Aj. 697] : Πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι. [Phil. 459 : Ἡ πετραία Σκῦρος. Æsch. Prom. 1019 : Πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. Eur. Herc. F. 120 : Π. λέπας· Cycl. 381 : Πετραίαν χθόνα. Πετραίης ὑπὸ δειράσι Πηρεσίοιο Apoll. Rh. 2, 705. Πετραῖα ἄντρα Eurip. Iph.

A A. 1082, et πετραίαν αὐλὴν Eryc. Anth. Pal. 9, 558, quibus in locis nihil interest utrum Saxeum an Saxosum interpreteris.] || Neptunus : quod olim, ut fabulantur, super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem : unde enatus equus primus, quem dixere σκύφιον. [Sic schol. Pind. Pyth. 4, 246, ubi Pelias παῖς Ποσειδᾶνος Πετραίου vocatur. Idem tamen aliam quoque memorat fabulam : Π. τιμᾶται Ποσειδῶν παρὰ Θετταλοῖς, ὅτι διατεμὼν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικά, λέγω δὴ τὰ Τέμπη, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειόν. G. D. Conf. de hoc Neptuni epitheto de Witte *Descr. de vases peints* p. 76 n. 128 (1) et Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1841, p. 654. Hase.] Plut. vero [Mor. p. 674, D] meminit cujusdam Πετραίου ἀγωνοθέτου.

[Πετραῖος, αία, αῖον. Adject. gentile : v. Πέτρα.]

[Πετραῖος, ὁ, Petræus, Centaurus ap. Hesiod. Sc. 185, Ovid. Metam. 12, 327, et in inscr. vasis Berolin. n. 1588. || Πετραῖος, Σατύρων πρόμος, ap. Nonn. Dion. 17, 197. Id. 14, 109. || P. Thessalus ap. Polyb. 4, 24, 8; 5, 17, 6. || Ap. eund. 22, 9, 7, Sibyrtes B Epirota memoratur ὁ τοῦ Πετράτου. Quod nomen ex Πετραίου corruptum videbatur Gronovio. || Alii ap. Alciphr. 3, 35, et in nummo Thessalo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 5.]

[Πετράκης. V. Πετρήκης.]

[Πετραχός, ὁ, nomen rupis Bœotiæ ap. Pausan. 9, 41, 6. Πέτραχος olim ap. Plut. V. Sullæ c. 17 : Ἀτραπὸν εἶναι τοῖς βαρβάροις ἄδηλον ἀπὸ τοῦ καλουμένου Πετράχου παρὰ τὸ Μουσεῖον ἐπὶ τὸ Θούριον ὑπὲρ κεφαλῆς ἄγουσαν· ubi nunc Πετράχου ex duobus codd. : qui accentus Pausaniæ quoque restituendus est.]

Πετρέλαιον, τό, Petroleum : dicitur a quibusdam Bitumen liquidum, quod effluat ex saxis, vel quod eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur. Scribit Platearius fieri, quum pinguedo terræ et aquæ actione caloris in igneas partes convertitur; et inveniri super lapides, quia per eos resudet et ex eis; et supra muros inveniri, sed nigri coloris, postea vero per excoctionem fieri album. Gorr.

C Πετρέμβατοι, Qui saxa gradiuntur. At Hesych. exp. ὑψηλοὶ κρημνοί. [Supra : Πετρέμβατοι, ὑψηλοί· quod ex Πετράμβατοι corruptum videtur.]

[Πετρηγενής, ὁ, ἡ, In saxis natus, Saxatilis. Marcell. Sidit. v. 38 : Πετρηγενέες τε μύσκοι.]

Πετρηδόν, In modum petrarum, δίκην πετρῶν [ut exp. Suid.], ap. Lucian. [Timon. c. 3.]

Πετρήεις, εσσα, εν, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, πετρώδης, s. τραχύς, ut exp. ap. Hom. : qui Il. B, [496 : Αὐλίδα π.] utitur fem. Πετρήεσσα. [Πυθῶνα π. ib. 519 (ut πετραέσσας Πυθῶνος ap. Pind. Ol. 6, 80). Νῆσος π. Od. Δ, 844. Per πετρώδης et βαθεῖα exp. Phot. et Suid.] Neutro utitur Hesiod. Op. [535] dicens, Πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Καὶ γλάφυ πετρῆεν, Cavernam petrosam. [De pisce saxatili Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 504 : Ἰουλίδα πετρήεσσαν. Ἴουλοι πετρήεντες ap. Marcell. Sidit. v. 15, nisi hic librarii error est pro πετρήεντες. Ἠχὼ πετρήεσσαν Lucianus vel Archias Anth. Plan. 154. De lapidatione Nonn. Jo. c. 10, 118 : Ὄφρα σε πετρήεντι κατακρύψωσι χιτῶνι.]

D Πετρήκης, ὁ, nomen lapidis esse dicitur apud Orpheum : apud quem tamen non πετρήκης, sed Πετράκης reperi [Lith. 228] : Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας Ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν. Ubi dubium est πετράκεα ne substantivi vice sit, an εὐπέταλον : nam Eupetalon inter gemmas numerat Plin. [H. N. 37, 10, 58.]

[Πετρηρεφής, ὁ, ἡ, Rupibus tectus. Æsch. Prom. 299 et Eur. Cycl. 82 : Πετρηρεφῆ ... ἄντρα. Eur. Ion. 1400 : Μακρὰς πετρηρεφεῖς.]

[Πετρήρης, ὁ, ἡ, Saxeus. Soph. Phil. 1262, de antro : Ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.]

[Πέτρης (?), λιμήν τις ap. Arcad. p. 24, 26, inter nomina in ης tertiæ declinationis.]

Πετρίδιον, τό, Saxulum, ut Cic. loquitur, λιθίδιον. Exp. etiam Saxum, Petra, ut ap. Aristot. H. A. 5, [15] : Τῶν πετριδίων σήραγγες, Saxorum ruinæ. [Philodem. Anth. Pal. 9, 570 : Ἐν μονακλίνῳ ... λιθοδμήτῳ ... πετριδίῳ εὕδειν. Porph. De abst. p. 63, 37 : Σκληρὰ γεωργῶν π. G. D. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 98, 9 : Σπογγὸς ὕδωρ ... στάζει ἐκ τινος π. Nic. Dav. ad Greg. Naz. p. 81,

10 : Ἡ μέλισσα τὸ π., ἐν ᾧ μεμενήκει, καταλείπουσα. Hase.] At Πετρόδιον, quod in VV. LL. habetur, mendosum est.

[Πετρικῶς, Petri more. Π. et Παυλικῶς in Vita Maximi Conf. vol. 1, p. LVIII. G. Dind.]

[Πετρένη, ἡ, synonymum tussilaginis ap. Diosc. 3, 126. Ducang.]

Πέτρινος, η, ον, Lapideus, Saxeus, ut λίθινος. [Herodot. 2, 8 : Ὄρος π. Æsch. Prom. 564 : Χαλινοῖς π. Soph. Ph. 160 : Πετρίνης κοίτης. Πετρίνας πόντου δειράδας Eur. Iph. T. 1089. Π. ὄχθον 290. Π. μέλαθρα Cycl. 489. Π. κρήδεμνα Tr. 508. Πετρίνα πιδακόεσσα λιβὰς Andr. 116. G. D. Porphyr. De antro nymph. p. 11, 2 Goens. : Τὸ τῶν ἄντρων π., Saxosa durities. Μαχαίρας πετρίνας LXX Jos. 5, 2 et 3; conf. Justin. Mart. p. 341, A et Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 45. Hase. Πέτρινος, Damippi cujusdam cognomen, Anaxipp. ap. Athen. 10, p. 416, F. || « Ὁ πέτρινος ὀνομαζόμενος τῇ Κελτῶν φωνῇ ap. Arrian. Tact. p. 57 Scheff. (84 Blanc.), Jaculandi ratio quædam ex equo, quæ fit retrorsum dum convertitur equus. » Schweigh.]

[Πετρῖνος. V. Πέτρα.]

[Πέτριος, ὁ, Petri assecla. Epiphan. t. 1, p. 366, D : Οὐδέποτε γὰρ ἠκούσαμεν ἢ Πετρίους ἢ Παυλίους. Hase.]

[Πέτρις, δένδρον, Cerrus, Gl.]

[Πετρίτης. V. Πέτρα. || Π., ὁ, avis venaticæ species : unde Πετριτάριος, ὁ, Accipitrarius. De utroque v. Ducang.]

[Πέτριχος, ὁ, Petrichus, scriptor Ὀφιακῶν vel Ὀφιακῶν, ap. schol. Nicand. Th. 557, 626.]

[Πετροβατέω, Saxa scando. Diodor. 2, 6 : Τῶν στρατιωτῶν τοὺς πετροβατεῖν εἰωθότας. Appian. Civ. 4, 79 ; Eustath. ad Dionys. P. 730.]

[Πετροβάτης, ὁ, Saxa scandens. Appian. Civ. 4, 56; Stob. Ecl. phys. 1, p. 68.]

[Πετροβατικός, ή, όν, Qui saxa scandere potest. Eustath. p. 733, 36 : Ἀλτικοῦ ζῴου καὶ π. Wakef.]

[Πετροβλητος, ὁ, ἡ, Saxo s. lapide ictus. Phot. Lex. p. 426, 15 : Πετρόβλητον· τὸ ὑπὸ πέτρας τιτρωσκόμενον· καὶ π. νεκροὺς τοὺς ὑπὸ λίθων βαλλομένους καὶ πάσχοντας.]

[Πετροβολέω, Saxa s. lapides jaculo. Schol. Æsch. Sept. 566; Eustath. Opusc. p. 67, 69.]

[Πετροβόλητος, ὁ, ἡ, Saxo s. lapide ictus. Theod. Prodr. Ep. f. 16. Bast. Theod. Prodr. Tetrast. p. 48 ed. Savigny, et sic codex Paris. 2831. Boiss.]

[Πετροβολία, ἡ, Saxorum s. lapidum jactus. Xenoph. Anab. 6, 6, 9 : Εἰ π. ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω.]

Πετροβολικός, ή, όν, Lapides ejaculans, ut π. ὄργανον Polyb. [5, 99, 7.]

[Πετροβολισμός, ὁ, Lapidum jaculatio. Ducas Hist. Byz. p. 117, D; 190, D; 191, D.]

[Πετροβολιστής, ὁ, Lapidum jaculator. Ducas Hist. Byz. p. 160, A; Joseph. Genes. p. 15, A. G. Dind.]

Πετροβόλος, ὁ, ἡ, Lapides ejaculans : ut πετροβόλοι ap. Xen. [Hell. 2, 4, 12], Lapidum jaculatores. Polyb. 5, [4, 6] : Τῶν δὲ πρὸς τὴν πολιορκίαν διαθεὶς τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους. [Id. 8, 9, 2; 16, 30, 2.] Joseph. A. J. 9, [10, 3] : Πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, sc. ὄργανα, Machinæ quæ lapides ejaculantur, seu, ut ex Paulo Diacono citant VV. LL., Petrariæ machinæ : ut sunt balistæ, catapultæ, scorpiones : quibus lapides, saxa, et silices emitti testantur historici. [Idem B. J. 3, 7, 23 : Ὑπὸ τῶν π. Diodor. 18, 51 : Καταπέλτας ὀξυβελεῖς τε καὶ πετροβόλους· 20, 48 : Π. παντοίους, ὧν ἦσαν οἱ μέγιστοι τριτάλαντοι. Ib. c. 87; 2, 27, al.] Appian. Libyc. : Καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους. [HSt. alibi :] Πετροβόλος, Qui lapides ejaculatur, lapidibus impetit, ὁ πέτροις βάλλων, ut Hom. loquitur : synonymum τῷ λιθοβόλος. [Figurate Phot. Ep. p. 49, 12 : Τοὺς κατὰ τῆς εὐσεβείας π. Πέτρους. Hase.]

[Πετρογενής, ὁ, ἡ, Qui manat a saxo. Pseudochrys. ed. Par. alt. t. 8, p. 660, C : Τὸ π. καὶ διειδέστατον ὕδωρ. Hase.]

[Πετροδαίμων vitiose pro πτεροδαίμων, quod v.]

[Πετρόδιον vitiose pro πετρίδιον, quod v.]

[Πετροκάρδιος, ὁ, ἡ, Saxeum, i. e. durum, cor habens. Nicet. Eugen. 2, 254 : Π. μένεις. Boiss.]

[Πετροκίσσηρος, ὁ, Pumex. Theophan. an. 10 Leonis Isauri : Π. μεγάλους ὡς λίθους τινὰς ἀνεπέμψατο. Duc.

Incert. De Martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 437, 35. Hase.]

[Πετρόκοιτος, ὁ, ἡ, In saxo dormiens. Simias Anth. Pal. 15, 27, 20 : Πετρόκοιτον ὄρους εὐνάν.]

[Πετροκόλλα, ἡ, Lithocolla. Gl. Græcobarb. : Ἀγαλματίτης· λίθου κόλλα, π. Ducang.]

[Πετροκόπιον, τὸ, Lapicidina. Maximus Cythær. in Synaxar. 11 Martii et 23 April. Ducang.]

[Πετροκόπος, ὁ, Lapicida. Idem in Synaxar. 9 Nov. Ducang.]

[Πετροκόριοι, οἱ, Petrocorii, gens Aquitaniæ. Strabo 4, p. 190, 191.]

[Πετροκυλιστής, ὁ, Qui saxa volvit. Σίσυφος π. inscripta fuit Æschyli fabula, cujus fragmenta aliquot supersunt. Strabo 15, p. 710 : Πιθήκους πετροκυλιστάς.]

[Πετρολάπαθον, τὸ, Lapathum s. rumex in petris nascens. Dioscor. Parab. 2, 47.]

* Πετροποιΐα, ἡ, Structura ex petris, Structura saxea. Athen. 5, [p. 205, F] de Philopatoris nave : Ἄντρον κατεσκεύαστο, οὗ χρῶμα μὲν ἦν ἔχον τὴν πετροποιΐαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. [Conf. Letronn. *Lettres d'un antiq*. p. 475. Hase.] Festus quoque tradit esse petrarum quoddam genus manu factum; afferens hæc ex Ælio Gallo verba : Petra est, quæ Jovis dextra ac sinistra fornicem expletura est, ad libramentum summi fornicis.

[Πετροποιός, ὁ, ἡ, Lapides generans. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 110, C : Ῥέα ἡ π. Hase.]

Πετροπομπή, ἡ, in VV. LL. dicitur esse Machina qua saxum emittitur : Polybio πετροβόλος et πετροβολικὸν ὄργανον. Posset etiam significare Lapidum ejaculatio.

[Πετροπομπός, ὁ, ἡ, Saxa s. lapides mittens s. ejaculans. Tzetz. Hist. 11, 597 : Ἀφέσεις πετροπομπούς. Nicet. Eugen. 1, 9; 5, 373, 395, Notitt. Mss. vol. 6, p. 230. Nicol. Hydrunt. ap. Bast. Spec. edit. Aristæn. p. 8 : Πετροπομποῖς ὀργάνοις. Boiss. Theodos. De exp. Cretæ 2, 54; 5, 56 : Πετροπομπῶν σφενδονῶν. Hase.]

[Πετρόροφος. V. Πετρώροφος.]

[Πετρορριφής, ὁ, ἡ, Ex saxo præcipitatus. Eur. Ion 1222 : Πετρορριφῆ θανεῖν.]

[Πετρόρρυτος, ὁ, ἡ, De saxis manans. Πετρόρυτος Orph. Hymn. 50, 9.]

Πέτρος, ὁ, Lapis, Saxum, i. q. λᾶας et λίθος. Hom. Il. Π, [734] : Ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Id. [Υ, 288] : Ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ. Sic Η, [270] : Εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ. [Pind. Nem. 4, 46 : Πέτρῳ ἔλαν· 10, 126 : Ἄγαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον, ἐμβαλον στέρνῳ. Æsch. Pers. 460 : Πέτροισιν (male libri alii πέτρησιν vel —αισιν) ἠράσσοντο. Πέτροις λευσθῆναι, καταξανθῆναι et similia ap. Soph. Aj. 728, Œd. Col. 435, Eur. Suppl. 503, Or. 535, 624, 912, Iph. T. 318, 327. Soph. Ph. 296 : Ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων (ignis excudendi caussa)· Œd. T. 334 : Καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. Eur. Med. 28 : Ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων· Herc. F. 1397 : Αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν. De immisericorde Med. 1279 : Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος. De homine sensu carente epigr. ap. Sotion. p. 126, 7 ed. Sylb. : Νῦν πέτρος ὁ τῆσδε (τῆς πηγῆς) πιών· quod Sotion exp. ἀναίσθητος τῇ ψυχῇ. Plato Leg. 8, p. 843, A : Πέτρον ἐπιχειρήσαι κινεῖν τὸν μέγιστον. Proverb. πάντα κινῆσαι πέτρον, i. e. Omnia tentare, ap. Eurip. Heracl. 1002, et Hesych. s. v. Πάντα, quod frequentius πάντα λίθον κινεῖν dicitur.] Xen. Hell. 3, [5, 20] : Ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, Saxa devolvebant. [Dionys. A. R. 10, 16 : Ἐπικαταρραγεὶς αὐτῷ π. ὑπερμεγέθης ἐπιβαίνοντι τοῦ περιτειχίσματος. Unde eidem 11, 26, Sylb. probabiliter restituit : Κατακύλιον ὑπερμεγέθεις ἄνωθεν πέτρους, pro vulgato πέτρας. || I. q. πέτρα, Rupes. Soph. Œd. C. 19 : Οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου· 1595 : Τοῦ Θορικίου πέτρου. De antro Philoctetæ id. Ph. 272 : Ἔλιπον ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ. || Femin. Πέτρος, ἡ, ut λίθος, ἡ, dicitur ap. Theodorid. Anth. Pal. 7, 479 : Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρή· Onest. ib. 274 : Ἡ δὲ περιστὴ πέτρος ἐγώ.] || Nomen proprium primarii Apostoli, a Christo ei impositum. Matth. 10, [2] ubi nomina Apostolorum recensentur : Πρῶτος ὁ λεγόμενος Πέτρος. Marc. 3, [16] :

Ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον. Sic Lucæ 6, [14. V. quæ de eo collegit Suicer. vol. 2, p. 706—713. Christus ap. Matth. 16, 18 : Σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν· quod dictum multis modis exornarunt scriptores ecclesiastici, ex quibus v. quæ congessit Suicer. ib. p. 698—706. || De aliis ejusdem nominis viris tres memoravit Suidas, 1. Petrum, cognomine Magistrum, cujus Historiarum excerpta supersunt; 2. Episcopum Alexandriæ (de quo v. Euagr. H. E. 3, 12.) 3. P. (Syrum), Justiniani ministrum.]

[Πετροσάκα, ἡ, Petrosaca, locus Arcadiæ. Pausan. 8, 12, 4. Vitiose ap. Steph. Byz. : Πετρόσακα, χωρίον Ἀραβίας. Ὁ οἰκήτωρ Πετροσακαῖος. Scribendum Ἀρκαδίας ex cod. Vratisl. corrigendusque accentus, Πετροσάκα. G. Dind.]

Πετροσέλινον, τὸ, Apium petræum, in petris et saxis s. locis petrosis et saxosis nascens : Gaza modo Petrapium, modo Saxapium vertit. [Schol. Hom. Il. B, 776 : Ἄλλο τὸ ἕλειον σέλινον παρὰ τὸ π.] Plin. 20, 12, quum de apii quibusdam generibus locutus esset, sc. hipposelino, eleoselino, oreoselino, subjungit, Alio genere Petroselinon quidam appellant, in saxis natum. [Plantis detergentibus et attenuantibus annumerat πετροσέλινον Incertus De cibis p. 251, 21 et 273, 6 Ermerins. P. laudatissimum τὸ Μακεδονικόν, καὶ τούτων μάλιστα τὸ Ἀστραπτικόν, Galen. vol. 6, p. 282, 7; conf. vol. 14, p. 60, 17 et 76, 13, ubi Π. τὸ Μακ. appellari quoque ait Ἐστρεπτικόν. Malim utrobique, Αἰστραιωτικόν, nam est Αἴστραιον opp. Macedoniæ, Ptol. Geogr. p. 223, 8. Hase.] Diosc. 3, 77 : Σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις. Unde Πετροσελινίτης οἶνος, Vinum ex petroselino. Diosc. 5, 67 [et Geopon. 8, 12].

[Πέτροσσα, νῆσος Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν Πετροσσαῖος, Steph. Byz.]

[Πετρόστεγος, ὁ, ἡ, Saxo tectus, Saxatilis. Pisid. Opif. p. 423. V. Πετρόστυγος.]

[Πετρόστερνος, ὁ, ἡ, Qui pectore est saxeo, durissimo. Nicet. Eugen. 4, 149 : Πετρόστερνε, χαλκῆ καρδία.]

[Πετρόστυγος, ὁ, ἡ. Theodos. De exp. Cretæ 4, 123 : Ὀπῇ π. Interpr., In saxo excisam. Sed fort. scrib. πετροστέγῳ, quod v. Hase.]

[Πετροσωρευτος, ὁ, ἡ, E lapidibus coacervatus. Const. Manass. Chron. 62 : Τῆς ξηρᾶς τὴν φύσιν ὁπόση π. ... γῆν κέκληκε.]

[Πετροτόμος, ὁ, ἡ, Lapides secans. Theætet. Anth. Plan. 221 : Λατόμος τμήξας πετροτόμοις ἀκίσι.]

Πετροφυής, ὁ, ἡ, Saxis adhærescens, Petris hærens, ἐμφὺς ταῖς πέτραις. Phocyl. [44, et Orac. Sibyll. 2, 121], πετροφυὴς πολύπους, Saxis adhærens polypus. || Πετροφυὲς dicitur et τὸ ἀείζωον, sive Sedum majus, quod in petris nascatur. [Synon. ἀειζώου τοῦ μικροῦ ap. Diosc. 4, 90.]

[Πετροχελιδών, όνος, ἡ, Hirundo saxatilis. Eustath. p. 1502, 27 : Χελιδόνας τινὰς, ἃς οἱ ἰδιῶται πετροχελιδόνας φασὶν, ἐκεῖνοι (οἱ Λύκιοι) καλοῦσιν ἄποδας. Scott. Itaque quam adhuc Græci Π. vocant (est autem admodum frequens in Attica, alis longissimis), recte videtur a doctis nostris appellari Hirundo Apus. Gallice dicitur *Martinet*. Hase.]

Πετρόω, In petram muto, In lapidem vel saxum verto, ut λιθόω. [Theodorid. Anth. Plan. 132, de Niobe : Ἁ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα πετροῦται. Dio Cass. 48, 51 : Οἱ ὄγκοι ... πήγνυνταί τε καὶ πετροῦνται. G. D. Inscr. Ægypt. sec. rest. Letronn. Statuæ voc. *de Memnon* p. 193, 8 : Ἀλλὰ σὺ νῦν πετροῖ, φωνὴν δ' ἀπὸ πέτρου ἐρίης. Figurate Pallad. Laus. p. 141, A : Πεπετρωμένη ψυχή. Hase.] Exp. etiam Lapido : qua signif. καταλιθόω et λιθάζω usurpantur. Eur. Or. [994] : Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν, i. e. λίθοις βαλλόμενος, ut exp. schol., Vix eis persuasit, ne se lapidarent. [Id. ib. 563, Phœn. 1184, Ion. 1112.]

Πετρώδης, ὁ, ἡ, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, i. q. λιθώδης. [Plato Rep. 10, p. 612, A : Π. πολλὰ καὶ ἄγρια. Plut. V. Aristid. c. 14 : Χωρίοις ὀχυροῖς καὶ π. Sullæ c. 16 : Λόφος π. καὶ περίκρημνος. Aristot. H. A. 5, 17 : Ἐν τοῖς τραχέσι καὶ π.] Matth. [13, 5], de semente : Ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη. Diosc. [3, 72], de Smyrnio : Φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ γεωλόφοις. De quo

Plin. : Nascitur in saxosis collibus et in terrenis. [|| Saxeus. Soph. Antig. 774 : Πετρώδει ... ἐν κατώρυχι (sepulcro Antigonæ)· 958 : Πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ, i. e. In antro montis Pangæi inclusus.]

[Πετρώεις. V. Πετρήεις.]

Πέτρωμα, τὸ, [Conditorium saxeum. Pausan. 8, 15, 1 : Παρὰ τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος τὸ ἱερὸν (apud Pheneatas) πεποίηται πέτρωμα καλούμενον, λίθοι δύο ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι. ||] Lapidatio, Lapidum jactus. Eur. Or. [442] : Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι, Lapidum jactu s. Lapidatione perimi a civibus.

[Πετρὼν, ῶνος, ὁ, Locus saxosus. Chandler. Inscr. p. 14, n. 1. Schneid.]

[Πέτρων, ωνος, ὁ, Petro, Himeræus, ap. Plut. Mor. p. 422, D. || Medicus (Ægineta, ut constat ex schol. Hom. Il. Λ, 624) ap. Celsum 3, 9, ubi vanæ sunt editorum conjecturæ. Alexandrina nominis forma Πετρωνᾶς est ap. Galen. vol. 2, p. 312; dativ. Πετρωνᾷ vol. 13, p. 731; accus. Πετρωνᾶν vol. 11, p. 8. Alia hujus nominis, Πετρωνᾶς, ᾶ, exx. sunt ap. Constant. Porphyr. De adm. imp. p. 112 et 124, Const. Manass. Chron. 4844, ap. Glycam Annal. p. 289, A. G. Dind.]

[Πετρώνιος, ὁ, Petronius, n. pr. Latinum. Medicos quosdam hoc nomine usos ex Galeno, Dioscoride, aliis, memorat Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 361.]

Πετρώροφος, ὁ, ἡ, Cujus tectum ex lapidibus factum est, Contignationem habens lapidibus tectam. [HSt. alibi : « Habens cameram s. tectum ex lapidibus. »] Alii, Saxis laqueatus. [Tzetz. ad Lycophr., argum. p. 268 ed. Müll. Πετρόροφος ap. Herodian. Epimer. p. 204.]

[Πέτρωχος vitiose pro Πετραχὸς, quod v.]

[Πέττα, ἡ, Petta, Nani Massiliensis filia, Aristoxena nominata postquam Euxeno Phocæensi nupserat. Aristoteles ap. Athen. 13, p. 576, A.]

[Πετταvία (?). Pollux 1, 84 : Τὰ εἰς τὴν κατασκευὴν (τῶν νεῶν) χρήσιμα, σανίδες, σίδηρος, ἧλοι, π., πίσσα. Vocem vitiosam omittit codex Falck.]

Πεττεία, ἡ, Calculorum lusus, ἡ πεττευτικὴ παιδιά, Eust. Athen. [1, p. 16, E] : Οὐ παρὰ τοῦ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοξένου μαθόντες τὴν πεττείαν· ubi etiam interpretari queas Artem ludendi calculis, Scientiam ludendi calculis, τὴν πεττευτικήν. Aristot. Rhet. 1, [11] recensens quæ παιδιαὶ sint ἡδεῖαι, sc. in quibus vincere datur : Καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας καὶ πεττείας· quas distinguit ἀπὸ τῶν ἐσπουδασμένων παιδιῶν, qualem esse dicit venationem. Κυβεία, quæ aleæ nomine continetur, interdicta infamisque Romanis etiam legibus : honesta vero ἡ πεττεία, quæ nullam subit aleam, sed ingenio peragitur ac arte. [Πεττεία ap. Platon. Rep. 6, p. 487, C, Leg. 7, p. 820, E, Polit. p. 299, E. Tim. Lex. p. 217 et Phot. p. 426, 20 : Π. ἡ διὰ ψήφων παιδιά· ἔστιν δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει. Quæ altera interpretatio spectat ad Phædr. p. 274, D, de quo v. quæ s. v. Πεσσευτικὸς dicto sunt.]

Πεττειάω, i. q. πεττεύω, Calculis ludo : Hesych. πεττειᾷ, παίζει. [Verbum vitiosum.]

[Πεττεῖον, τὸ, Locus ubi calculis luditur. Pollux 9, 48 : Μέρη πόλεως ἀκοντεία, πεττεῖα, κυβεῖα· et 7, 203 : Πεττεῖα, ἢ πεσσεῖα, ὡς Σοφοκλῆς.]

[Πέττευμα, τὸ, Ludus calculorum. Figur. de fortunæ ludibrio Nicet. Chon. Ann. p. 300, A : Τύχης ἀγνώμονος πέττευμα τὰ σκῆπτρα παρειληπται.]

[Πεττευριπτέω, Talos bene jacio. Galen. vol. 2, p. 9 : Ὅτι μηδὲν τούτων ἐστὶ τέχνη, οἷον τό τε πεττευριπτεῖν καὶ βαδίζειν ἐπὶ σχοινίων λεπτῶν. Bast. Ex quo l. πεττευριπτέω attulit Wakef. Verbum merito jam veteribus editoribus suspectum, quorum Jamotius πεταυριστεῖν requiri vidit.]

[Πεττευτήριος, Πεττευτής, et alia hujus stirpis v. s. Πεσσ—.]

[Πέττια. Plut. Mor. p. 355, D : Ἑρμῆν ... παίξαντα πέττια πρὸς τὴν Σελήνην. Lectio corrupta.]

[Πεττύκιον, τό. Mœris p. 305 : Πεττύκια (Δωρικῶς addit Moschop. Π. σχεδ. p. 135) τὰ λεπτὰ περιτμήματα τῶν δερματίων, ἀφ' οὗ ἡμεῖς πιττάκια λέγομεν. Suspectum est πεττύκια, nec probabile Valckenarii πτυκτία. In lingua græcobarb. πετζίον corium s. pellem significat.]

[Πέττω. V. Πέσσω.]

[Πέτωμα, τὸ, Alex. Anon. in Ideleri Med. vol. 2, p. 257, 21 : Ἀπὸ τῶν λοιπῶν π.]

[Πευδρία (?) per ἀρτοθήκη exp. Hesych. repetitque s. v. Σιπύη, ubi πεύδρια. Σιπύαν per ὑδρίαν exp. Lex. rhet. p. 303, 33. Quod πευδρίαν scribendum videbatur Ruhnk. ad Hesych., conjectura infelici.]

[Πευθαλίς, ίδος, ἡ, synonymum polygoni maris ap. Diosc. 4, 4. Ducang. Editio Aldina Τευθαλίδα.]

Πεύθη, ἡ, Hesychio πεῦσις, ἐρώτησις, Interrogatio, Percontatio.

[Πευθήν, ῆνος, ὁ.] A præsente verbi πεύθομαι est Πευθήν, Percontator, Explorator, Sciscitator, Emissarius, etiam Auscultator. [Schol. Hom. Il. K, 38 : Τὸν εἰς πολεμίους στελλόμενον κατάσκοπον ... οἱ ὕστερον καὶ πευθῆνα ἐκάλεσαν.] Bud. ex Luciano p. 181 [Alex. c. 37] : Πευθῆνας μέν τοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ. [Ib. c. 23.] Id. p. 173 [Phal. 1 c. 10] : Ὥστε σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχων καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασι. [Liban. vol. 1, p. 217, 567, 569. G. D.] Utitur et Herodotus [?]. Apud Hesych. legitur, Πευθῆνες, πιστοί, περίεργοι. [Phot. p. 426, 26 : Πευθῆνες, ἐπήκοοι. Suidas : Πευθήν, πευθῆνος· ὁ μανδάτωρ· cui explicationi Zonar. p. 1530, addit : Οἱ γὰρ μανδάτωρες ποιοῦσι τὰ μηνύματα ἔν τε τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς δικαζομένοις. V. Vales. ad Ammian. Marc. p. 68, Petav. ad Themist. p. 506.]

+ Πευκεδής. Mich. Ac. 2, 257

[Πεύθομαι. V. Πυνθάνομαι.]

[Πευθώ, οῦς, ἡ, Nuntius. Æsch. Sept. 370 : Πευθώ τιν' ἡμῖν ... νέαν φέρει.]

[Πευκαῖοι. V. Πευκετίαντες.]

[Πευκαλεῖς, οἱ, Peucalenses, gens Indica, ap. Dionys. P. 1143, ubi var. lect. Πευκανέων. Urbis nomen Πευκέλα (scr. Πεύκελα) est ap. Arrian. Indic. c. 1. Nomen regionis Πευκελαῖτις, ἡ, ib. c. 4, quod Πευκελαῖτις (vel —εῖτις, —ῆτις) scriptum in codd. Strab. 15, p. 698. Πευκελαῶτιν χώραν Arrian. Anab. 4, 22, 9, unde eidem 4, 28, 10, πόλιν Πευκελαῶτιν restitutum pro π. Πευκελιῶτιν.]

[Πευκαλέον, ξηρὸν ἀγγεῖον. Πευκαλεῖται (?), ξηραίνεται· οἱ δὲ ζητεῖται. Ἀριστέας, Hesych.]

Πευκάλιμος, η, ον, Amarus, Cautus, Prudens. [Idem quod πυκινὸς ejusdemque cum illo stirpis, inserto primæ syllabæ ε, ut λευγαλέος ex λυγρὸς factum est. Male a πεύκη derivant grammatici. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 18.] Hom. Il. O, [81] : Νόος ἀνέρος ὅστ' ἐπὶ πολλὴν Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ Ἔνθ' εἴην. Ubi Eust. annotat quosdam exponere πικραῖς καὶ συνεταῖς : per πικρίαν intelligentes τὸ δυστρόπευτον τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ πάντη πάντως δίδλου μαλιχρὸν καὶ μειλίχιον. [Hesych. : Πευκαλίμαις, συνεταῖς, ὀξείαις, πικραῖς ἢ ἀγαθαῖς. Πευκαλίμη, θερμή, θρασεῖα καὶ φλεγμαίνουσα. Πευκαλίμῃσι, πυκναῖς, συνεταῖς καὶ τὰ ὅμοια.] Idem Eust. ap. eund. Hom. Il. Y, [35] de Mercurio : Ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, exp. πυκναῖς, συνεταῖς· alii etiam φρονίμοις, ut πευκαλίμη φρὴν sit Solers mens, s. Prudens : quæ expos. aptior loco esse videtur. [Adde Il. Θ, 366, Ξ, 165. Orac. ap. Diog. L. 1, 30 : Πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι. Epigr. in App. Anth. Pal. 299 : Πευκαλίμοις ἀγανῆς μήδεσι προστασίης. G. D. Hesiod. ap. schol. Pind. Pyth. 6, 19 : Τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι Φράζεσθαι. Hase.]

[Πευκάνα· πευκονία, ἱστοῦ παράπλεγμα· τρωχίαι (τροχίαι Salmas. collata gl. inferiore Πεύκλα, ἁματροχιαί), Hesych. Glossa corrupta. Supra : Πέρκανα, τὰ ἱστοῦ περιπλέγματα.]

Πευκεδανὸς, ἡ, ὸν, Amarus, πικρὸς, ut Eust. exp. Hom. Il. K, initio : Ἠέ ποτε πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Alii πευκεδανοῖο ibi exp. πικρίαν ποιοῦντος : nonnulli ὀλεθρίου, Exitiosi, Lethiferi : quoniam ἡ πεύκη excisa non repullulat, ut idem sit quod nonnullis ἐχεπευκές. [Derivatur a πεύκη, sed ita ut non ad amaritudinem succi, sed ad folia pinnata respiciatur. Itaque primaria Pungendi significatio est. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 17. Maris epitheton est ap. Oppian. Hal. 2, 33 : Πευκεδανὴν ἀνέχουσα καὶ ἐξέστειρα θάλασσαν· ubi schol. : Διὰ τὸν φόνον, ἢ διὰ τὸν κάματον ἐκάλεσε ταύτην. Κρεῖσσον γὰρ εἰπεῖν μεγάλην. Alius, Π. τὸ πικρὸν, ἀπὸ τῆς πεύκης· πικρὰ γὰρ αὕτη.] At Πευκέδανον, ut ἐρυθρόδανον s. ἐρευθέδανον, dicitur βοτάνη τις οὐκ ἀγαθὴ γεύσασθαι, inquit Eust. [p. 786, 28] : etiam ipsa nomen sortita ab amaritudine. De qua Theophr. H. Pl. 9, 15 [14, 1; 15, 5; 20, 2], et Diosc. 3, 92, ap. quem non πευκέδανον legitur, ut ap. Theophr., sed Πευκέδανος. Plin. Peucedanum nominat. [Substantivum πευκέδανον ab adjectivo πευκεδανὸν accentu distinguit Eustath., vulgoque ita scribuntur nomina stirpium ; quare mendosum videtur oxytonum πευκεδανόν. Hippocr. De morb. mul. vol. 1, p. 737, Nat. mul. vol. 2, p. 554, Galen. vol. 13, p. 923 extr. Lob. ad Soph. Aj. p. 403. Galen. vol. 14, p. 157, 3 : Ὀποῦ πευκεδάνου· ib. p. 160, 6 ; 190, 13 ; 484, 11 ; 523, 2 ; 668, 18 : Π. ῥίζης· 399, 11 : Χυλὸν π. Πευκέδανον Hippiatr. p. 10, 29 ; 14, 23 ; 18, 11. Hase. Πευκέδανον ἑψηθὲν Geopon. 14, 5.]

[Πευκείδης, ὁ, Peucida, Peucei filius. Hesiod. Sc. 187 : Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε.]

[Πεύκελα, Πευκελαῶτις, Πευκελιῶτις. V. Πευκαλεῖς.]

[Πευκέλλας, ὁ, Peucellas. Pausan. 10, 32, 3 : Φρύγες οἱ ἐπὶ ποταμῷ Πευκέλλᾳ. Corrupte Πέγκαλαν ποταμὸν 8, 4, 3.]

[Πευκεντῖνοι. V. Πικεντῖνοι.]

[Πευκέσιος, ὁ, Peucesius, n. pr. Nonn. Dion. 36, 289.]

[Πευκέστας, ὁ, Peucestes, Demetrii Poliorcetæ familiaris. Athen. 14, p. 614, E, ex Phylarcho : Πευκέστας καὶ Μενελάους καὶ Ὀξυθέμιδας. || Πευκέστας, Macartati filius, ap. Arrian. Anab. 3, 5, 6 ; 6, 9, 6 ; 7, 5, 7 ; 6, 7, et ap. Phot. Bibl. p. 71, 31. Πευκέστης ib. p. 64, 22, in excerptis ex Dexippo.]

[Πευκετίαντες, ἔθνος τοῖς Οἰνώτροις προσεχὲς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz. Et Πευκετιάς, αντος, inter ἐθνικὰ ap. Chœrob. vol. 1, p. 119, 18. Male Πευκετιὰς ib. p. 31, 33. « Sunt iidem qui Πευκαῖοι, et Πευκεῖς ap. Steph. Byz. s. v. Χανδάνη, ubi ex Hecatæo : Ἐν δὲ Χανδάνη πόλις· μετὰ δὲ Πευκαῖοι. » Holsten.]

[Πευκέτιοι, οἱ, Peucetii. Steph. Byz. : Π., ἔθνος περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος. (V. Strabon. 6, p. 277, 281, 282, 283, 285.) Τὸ ἐθνικὸν Πευκετιεὺς, ὡς τοῦ Δουλίχιον Δουλιχιεύς. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Πευκετεῖς αὐτοὺς καλεῖ. Καὶ ἐπιθετικῶς Πευκέτιος. Clem. Al. p. 589 : Πόστουμος ὁ Ῥωμαῖος ληφθεὶς ὑπὸ Πευκετίωνος. Πευκετίων Holsten. ad Steph. Byz. Pherecyd. ap. Dionys. A. R. 1, 13 : Πευκέτιος, ἀφ' οὗ Πευκέτιοι καλέονται οἱ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. G. D. De Peucetiis Diog. L. 8, 14, quæ iisdem prope verbis iteravit Porphyr. Vita Pythag. p. 190, 8. Hase. Τοῖς Πευκετίοις Pausan. 10, 13, 10. Πευκέτιος, Lycaonis filius, memoratur ab Apollod. 3, 8, 1, 3.]

[Πευκεύς, έως, ὁ, epitheton Herculis ap. Lycophr. 663 : Τοῦ Κηραμύντου Πευκέως Παλαίμονος· ubi schol. vetus, Tzetza et Etym. M. p. 511, 27 : Πευκεὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐν Ἀβδήροις τιμᾶται, nihil de significatione vocabuli addentes. In duobus codd. gl. est τοῦ παρὰ Ἡρακλέους. Tædiferum intelligit Kall.]

Πεύκη, ἡ, Picea, ut nonnulli interpr. [Hom. Il. Λ, 494 : Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας· Ψ, 328 : Ξύλον αὖον ... ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, ὃ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. Apoll. Rh. 4, 1682 : Ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη· 223 : Πεύκην περιμήκεα.] Plin. vertit Larix ; nam quod Theophr. H. Pl. 3, 4, dicit, Ἀείφυλλα μὲν οὖν ἐστὶ τῶν ἀγρίων, πεύκη, πίτυς ἀγρία, ipse sic vertit 16, 21 : Sylvestrium generis folia non decidunt abieti, larici, pinastro. Ubi etiam nota πίτυς ἀγρία reddi Pinaster : de qua arbore, eod. l., c. 2 : Pinaster nihil aliud est quam pinus sylvestris. Eandem interpret. confirmat, quod eod. cap. 2 scribit : Laricis morbus est ut tæda fiat : si conferas cum Theophrasti verbis quæ in Δᾴδωσις citavi. Quemadmodum Diosc. quoque 1, 92, πεύκην innuit vocari Laricem : quod manifestius fit, si conferas quæ ibi de resina scribit cum iis quæ Plin. 24, 7. Idem tamen alibi pro Picea quoque accipere videtur. At in Theophr. H. Pl. 1, 16 : Ἀκανθώδες δὲ ἐκ τῶν ἄκρων φύλλων κατὰ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου· quem sic interpretatus est 16, 24 : Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro : ambiguum πεύκην accipiat pro Picea an pro Larice. Pro Picea accepisse, ex hoc Theophrasti l. colligo, H. Pl. 1, 13 : Ὀζώδες δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος. Unde Plin. 16, 30 : Quædam individuæ, ramosæ, ut

piceæ : quibusdam ramorum ordo, ut piceæ, olivæ. Præterea quod Theophr. eod. l., c. 16, dicit, Τὰ δ', ὥσπερ στοιχόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρη· Idem sic transtulit, 16, 10 : Piceæ rariora folia. Sed afferam discrimen quod inter laricem et piceam facit l. c. : Picea minus alta quam larix. Illa crassior, leviorque cortice, folio villosior, pinguior, et densior, mollior-que flexu. At piceæ rariora sicrioraque folia et tenuiora, ac magis algentia : totaque horridior est, et perfusa resina. Lignum abietis similius. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Quibus vero notis πεύκη et ἐλάτη distinguantur, ap. Theophr. vide, H. Pl. 3, 10. [V. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 478.] Minus proprie Ennius Abietem interpr., hos Eur. versus initio Medeæ : Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε Τμηθεῖσα πεύκη, sic transferens, At utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes. Aristot. H. A. 5, 19 : Ἡ πεύκη ἐκκαυσουμένη σώζεται. Plut. Symp. 5, 3 [p. 676, A] de pinu, i. e. περὶ πίτυος, loquens : Καὶ γὰρ αὕτη καὶ τὰ σύλληψ δένδρα, πεῦκαι καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλουσιώτατα, πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν. Ubi et ipse Piceam intelligere videtur, quæ sicut a Pix denominatur, ita πίτυς a πίττα deductum existimo : quo tamen vocabulo non Picea, sed Pinus significatur. [Eur. Hipp. 1253 : Οὐδ' εἰ ... τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην· quod Eustath. p. 633, 36 ; 832, 60, exp. πάντα τὰ Ἰδαῖα δένδρα. Πεύκης τρόπον proverbium, de quo Zenob. 5, 76 : Αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων, παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Σπάφυλος ὁ Ναυκρατίτης. Similiter πίτυος δίκην dicitur : v. Πίτυς.] || Accipitur interdum pro Face s. Tæda ex picea execta. [Æsch. Ag. 288. Ex ejusd. Xantriis (fr. 156) Pollux 10, 117 affert, Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι· et πεύκης πανὸν ex Eurip. Alcmena, ibid. Sophocl. Œd. T. 214 : Φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ. Eur. Tro. 351 : Εἰσφέρετε πεύκας· Ion. 717 : Ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας· Bacch. 146 : Φλόγα πεύκας.] Aristoph. Nub. [604] : Σὺν πεύκαις σελαγεῖ· quod schol. exp. μετὰ δᾳδῶν καὶ λαμπάδων γεραίει. Itidem [fr. 494] ap. Athen. 15, [p. 701, B] : Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους· nam πεύκη arbor est ex genere τῶν δᾳδωδῶν, ut tum ex prædictis patet, tum ex Plut. Symp. 3, 2 [p. 648, D] : Τὰ δᾳδώδη καὶ πισσοτρόφα τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσιν οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. [Πεύκης νοτὶς pix dicitur a Bianore Anth. Pal. 11, 248, et δάκρυα πεύκης ab Nicandro Al. 544.] || Apud Eur. Phædra [i. e. in Hippolyto] ponitur pro Pugillaribus s. Codicillis ex picea s. larice factis ante repertum chartæ usum, δέλτος ἐκ πευκίνου ξύλου, Eust. [p. 633, 22. Phædræ tabella in Hippol. nusquam πεύκη vocatur, sed δέλτος v. 856, 865, 1057. Videtur igitur memoria fefellisse Eustathium, nisi quis, quæ Valckenarii sententia est ad v. 1253, πεύκη ex priore fabulæ editione sumtum esse conjicere velit. Certum vero hujus signif. exemplum est Iphig. Aul. 39 : Ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, ubi præcessit, Δέλτον τε γράφεις.]

[Πεύκη, ἡ, Peuce. Steph. Byz. : Π., νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ. (V. Strab. 7, p. 301, 305, 306, Apoll. Rh. 4, 309.) Οἱ οἰκήτορες Πευκηνοί. Male Πευκινοὶ vel Πεύκινοι ap. Strabon. p. 305, 306, 430. Nomen insulæ ab arboris nomine derivat Eratosth. ap. schol. Apoll. Rh. l. c., διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πεύκας.]

[Πευκήεις, εσσα, εν.] Πευκήεντα οὔρεα, ap. Dionys. P. [678], Montes in quibus multæ πεῦκαι nascuntur ; nam in locis montosis nasci solere docet Plut. l. paulo ante citato in Πεύκη. [Orph. Arg. 1187 : Νῆσον πευκήεσσαν.] Πευκᾶεν σκάφος, ap. Eur. [Andr. 864], Dorice pro πευκῆεν, Navis s. Scapha ex picea. [Πευκάενθ' Ἥφαιστον, Piceum Vulcanum, i. e. ignem, Soph. Ant. 123. Πευκήεντος πυρὸς Tryphiod. 214. De pice Manetho 4, 345 : Πευκῆεν τε λίπασμα συναντλοῦντες σὺν ἐλαίῳ μόχθῳ πισσήεντα ποιήσονται παλάμῃσι. || Acerbus. Oppian. Hal. 2, 457 : Κέντρα δὲ πευκήεντα μετ' ἰχθύσιν ὡπλίσσαντο κωβιὸς κτλ., quod per πικρὰ exp. schol. Πευκήεντ' ὀλολυγμὸν Æsch. Coeph. 385, ubi quum metrum primam syllabam brevem postulet, πυκάεντα scribendum. Πευκῆς per ἰσχυρὸν exp. Theognost. p.

23, 12, ubi de vocabulis a πυ incipientibus agit. Miram autem vocabuli terminationem ne quis librarii errori tribuat, alter ejusdem grammatici locus impedit p. 131, 29 : Τὰ εἰς ες οὐδέτερα ... οἷον τὸ Κυνόσαργες προπαροξύνονται, καὶ τὸ ... πεύκαες, ῥώπαες, δονάκαες· ubi πεύκαες et δονάκαες nihil aliud est quam quod schol. Hom. Il. Σ, 576 (ad verba παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα) memoravit : Φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δονακῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκῆεν. G. Dind.]

[Πευκία, ἡ πικρία πίσσης. Tzetz. Hist. 9, 836. Ellb.]

Πεύκινος, η, ον, Piceus, Qui est ex picea arbore : π. ῥητίνη, Diosc. 1, 93, Resina picea, Resina quæ ex picea arbore manat, Resina quam picea profundit : nam ἡ πεύκη παρέχει πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν, ut patet ex quodam Plut. l. in Πεύκη citato : Τῆς μέντοι ξηρᾶς, ἡ μέν ἐστι στροβιλίνη καὶ ἐλατίνη, ἡ δὲ πευκίνη, ἡ δὲ πιτυίνη. Unde Plin. 24, 7, posteriora tantum duo, sed inverso ordine exprimens : Sicca ex pinu et picea fit : liquida, ex terebintho, larice, lentisco, cupresso. [Eur. Herc. F. 575 : Κορμοῖς πευκίνοις.] Et ap. Eur. [Med. 1200], πεύκινον δάκρυ, Lacryma quam picea fundit, i. e. ἡ πευκίνη ῥητίνη. Et 3 Reg. 5, [10] : Πεύκινα ξύλα, Ligna ex picea vel larice. Nam ibi perperam redditur Abiegna ligna. [Bito De mach. p. 108, 23. Joseph Ant. J. 8, 7, 1 : Ξύλων π. Pisid. De van. vitæ 31 : Πευκίνῳ ξίφει. Hase. De trabe Dio Chr. vol. 2, p. 331, ad locum quendam Euripideum respiciens : Οὐδὲ γὰρ πίττῃ τὴν ψυχὴν οὐδὲ σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν οὐδὲ τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον. De face Soph. Tr. 1198 : Πευκίνης λαμπάδος σέλας.]

[Πεύκιον, τὸ, Tapes, vox Græcobarbara ap. schol. Aristoph. Pl. 528, et alios, quorum exx. v. ap. Ducang. s. v. Ἐπεύχιον, quæ usitatior nominis forma est.]

[Πευκολαῖτις. V. Πευκαλεῖς.]

[Πεῦκος, τὸ, Amaritudo, voc. etymologiæ caussa fictum, ut videtur, ap. Etym. M. p. 671, 50 : Πικρός· παρὰ τὸ πεῦκος τὴν πικρίαν· σημαίνει ὀδυνηρὸν χαλεπόν. Ἢ παρὰ τὸ πέκος, ὃ σημαίνει τὴν πεύκην πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ τροπῇ πικρὸς πικραίνω.]

[Πευκών, ῶνος, ὁ, Pinetum. Arcad. p. 12, 11 ; schol. Hom. Il. Σ, 576.]

[Πευσῖνοι. Πευσῖνος. V. Σπευσῖνος et Τοξότης.]

Πεῦσις, εως, ἡ, Interrogatio, Percontatio. [Schol. Apoll. Rh. 4, 1515, in narratione ex Pherecyde excerpta : Πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. « Philostr. Imag. p. 876 ; Apoll. De pronom. p. 34 ; Zosim. Hist. 4, 21. » Lobeck. ad Phryn. p. 728.] Synes. Ep. 67 : Πεῦσιν περὶ Παύλου προτείνας τῷ δήμῳ, Interrogationem de Paulo proposuisse populo. Ead. Ep. [p. 210] : Ἀπόκρισιν ἐκείνης τῆς πεύσεως. [Et 66, p. 203. Est vox propria in electionibus episcoporum : de quo v. Ducang. p. 1162.] Itidem Philo V. M. 3 : Τὰ δ' ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, Partim per interrogationem et responsionem. [Heliodor. 1, 22 : Πρὸς τὴν πεῦσιν τοῦ κρατοῦντος ἀποκρίνασθαι περὶ γάμου. « Nicephorus Chumnus Epist. 75. » Boiss. Πεῦσις, Interrogatio, figura oratoria. Dionysius Hal. De vi Demosth. c. 54, p. 1121 : Ἴδιον δὲ δή που σχῆμα πεύσεως, ἴδιον δ' ἀνθυποφορᾶς, κτλ. Πεύσεις et ἐρωτήσεις Longinus junxit c. 18, 1, ubi non videtur discrimen urgendum esse, quamvis id docuit Aquila Rom. De fig. § 11 et 12. Conf. Hermog. Π. δειν. p. 22, ubi eadem ἐρώτησις dicitur, et Gregor. ad hunc l. c. 10. Tiberius c. 13, τὸ πυσματικὸν appellat. Ammonius ἐρώτησιν, πεῦσιν et ἀπόκρισιν distinguit, p. 58 : Ἐρ. ἐστι σύντομος ἀπόκρισις (ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος Eran. Philo p. 167), πεῦσις δὲ μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. (Πεῦσις per ἐρώτησις et ἀπόκρισις exp. Hesych.) Etiam Alexander Π. σχημ. p. 575, inter ἐρώτησιν, πύσμα et διαπόρησιν discrimen statuit, quem Aquila Rom. secutus est. Ernest. Lex. rhetor.] || Πεύσεις, Nuntii sermones, ex Phalar. Ep. [53, p. 176 : Μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶος, πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα.] Id autem pertinet ad πυνθάνομαι, s. πεύθομαι, quod significat Fando accipio, Fama et auditione cognosco.

[Πευστέον, Interrogandum est. Orig. t. 1, p. 748, B : Π. αὐτοῦ, τί νοεῖ τοὺς ἥρωας ; Euseb. Dem. ev. p. 102, D. Id. ib. p. 110, C : Π. τοίνυν, τίνα ἂν ἔχοι λόγον,

Philo vol. 1, p. 596, 17, ubi tamen Mangey. mavult, πεύσεται. Hase.]

Πευστηρία, ἡ, in extispicina dici volunt Inquisitionem atque interrogationem, ut fit ap. Eur. El. [835: Ὅπως πευστηρίαν (intell. θυσίαν) θοινασόμεσθα.]

[Πεύστης, ὁ, Percunctator, Gl. Πευθῆνες per πεῦσται exp. schol. Lucian. Phal. 1 c. 10.]

Πευστικός, ή, όν, Interrogativus, ἐρωτηματικός, Gaza. [Usitatum grammaticis de adjectivis adverbiisque interrogativis, ut Chœrob. vol. 1, p. 183, 18; 184, 7; 186, 2, al. Etym. M. p. 759, 31; schol. Hom. Il. B, 565. ‖ « Adv. Πευστικῶς, Acta Bacchi Jun. p. 93. » Boiss. Π. ἔχειν, Interrogare s. consulere velle, schol. Apoll. Rh. 4, 1405, ex cod. Paris. correctus: nam vulgo πνευστικῶς.]

[Πευστός.] Apud Hesych. legitur etiam Πευστός, quod exp. ὑπήκοος: ac si πεύθομαι idem etiam foret cum πείθομαι, et πευστός idem cum πειθήνιος.

Πεφασμένως, Lysias [p. 117, 42] in quadam prisca lege exp. φανερῶς, i. e. Aperte, Palam. [Conf. Harpocrat. v. Πεφασμένης. Hemst.] Sic autem Plut. ἐμφανῶς et πεφασμένως eadem signif. et de eadem re dixisse videtur [V. Solon. c. 23]: Πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται· λέγω δὲ τὰς ἑταίρας, αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. [Pollux 6, 204. « Leo Siculus grammat. ap. Allat. Hotting. p. 276. » Boiss. Chrys. Cat. in Job. p. 74, 36: Π. ἐπλήξας· sed ibi leg. Πεφεισμένως, q. v. Hase. Compos. Ἀποπεφασμένως ap. Demosth. C. Neær. p. 1367, 27.]

[Πεφεισμένως. HSt. s. v. Φείδομαι:] Affertur vero et a præterito formatum adv. Πεφεισμένως itidem pro Parce. [Aristænet. Ep. 2, 15. Boiss. Ælian. N. A. 7, 45; 12, 21. Hemst. Euseb. H. E. p. 188, 292. Kall. Procl. ap. Phot. Bibl. p. 321, 29. Justin. M. p. 464, B: Π. εἴρηται. Jo. Chrys. t. 10, p. 809, D ed. Par. alt.: Σαφῶς οὐκ εἶπε, π. δέ. Hase. Schol. Aristoph. Eq. 434: Μὴ πολλῇ χρῶ ἀθυρογλωττίᾳ, ἀλλὰ π. διαλέγου. Hippiatr. p. 230: Σφυρᾷ καύσομεν π. Cum genit. Ælian. N. A. 6, 24: Ἡσύχως καὶ π. τοῦ ἑαυτῆς στόματος ἀνατρέπει αὐτούς, Parcens ori suo.] At in VV. LL. perperam Πεφεσμένως, cum ι, quod male [immo « recte ». Hemst.] item exp. Molliter.

Πεφναῖος, αία, αῖον, pro Morte dignus, nescio unde afferatur. [Lycophr. 87.]

[Πέφνον, τό, et Πέφνος, ἡ, Pephnum s. Pephnus. Steph. Byz.: Πέφνον, πόλις Λακωνική, οὐδετέρως· Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτήν φησι. Λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς (ap. Pausan. 3, 26, 2, et Arcad. p. 62, 13) καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Πεφνίτης, ὡς τοῦ Λάκων Λακίτης· τοῦ δὲ θηλυκοῦ Πέφνιος, ὡς Σίφνιος, ἀλλὰ καὶ Πεφναῖος, ὡς τοῦ νῆσος νησαῖος, καὶ Πεφναία τὸ θηλυκόν.]

[Πέφνω.] Πέφνειν, Hesychio est κτείνειν, Occidere, Interficere. [Præsentis nulla sunt exempla antiquiora quam Oppiani Hal. 2, 133: Οὓς πέφνουσι φονῆας· 5, 390: Δούρασι ... πέφνουσι. Schol. Hom. Il. Π, 827: Πέφνω πέφνεις πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω πέφνῃς πέφνῃ καὶ πέφνε κτλ.] Frequens usus est aor. 2 indicativi: ceterorum temporum aut nullus aut rarus saltem. Hom. Il. K, [478]: Ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, i. e. ἀνείλομεν, ἐφονεύσαμεν, Interfecimus. Ω, [756]: Πατρόκλου τὸν ἔπεφνες, [et alibi sæpe, ut Od. Λ, 135: Θάνατος ... ὅς κέ σε πέφνῃ· Il. Z, 180: Χίμαιραν ... πεφνέμεν. Pind. Ol. 2, 74, Pyth. 11, 56, al. Semel ap. Soph., OEd. T. 1497, et ap. Eur., Andr. 656.] Eust. [p. 1275, 53, et Etym. M. p. 355, 53; 500, 44] vult hoc πέφνω factum esse ex φένω, ex quo φόνος: facta primum sync., deinde anadiplosi. [Ἀπὸ τοῦ φένω φῶ id. p. 1123, 19. De accentu participii πέφνων dissenserunt grammatici, Aristarcho πέφνων scribente, ut τέμνων, Tyrannione πεφνών probante, ut λαβών, et, quod inde sequitur, πεφνεῖν, non πέφνειν. De quo v. schol. Hom. Il. Π, 827, et P, 539. Cum Aristarcho consentit Herodian. ap. Arcad. p. 173, 20, 276, 22. Conjunctum cum hoc verbo est passiv. πέφαται, Occisus est, πεφάσθαι, πεφασμένος, πεφήσομαι, quas formas tetigit HSt. s. v. Φαίνω.]

[Πεφοβημένως, Cum timore. Xen. Hell. 7, 5, 25: Π. διὰ τῶν φευγόντων διέπεσον. Arrian. Anab. 2, 11, 5.]

[Πεφραγμένως, Consertis ordinibus. Joseph. B. J. 7, 6, 4: Εἰ προϊδόμενοι τὴν ἐκδρομὴν αὐτῶν δέχοιντο π. Ælian. Tact. c. 11. Angl. ‖ Munite. Euseb. Or. Const. p. 596, A: Π. δὲ καὶ ἀκινδύνως. Hase.]

[Πεφρασμένως, Prudenter. Εὐφραδέως per π. exp. Etym. M. p. 399, 23.]

[Πεφρηδώ, οῦς, ἡ.] Πεφρηδώ, nomen propr. Γραίας esse traditur ap. Hesiod. [Th. 273, ubi nunc ex codd. Πεμφρηδώ,] filiæ Phorci et Cetus, quæ ita dicta sit a verbo φρίσσω, quoniam qui navigant, subinde ad pericula horrescunt.

[Πεφροντισμένως, Intelligenter, Diligenter. Diotog. ap. Stob. Flor. 43, 95, p. 128: Τοῖς ἀνθρώποις περὶ μὲν ἀμπέλων πῶς χρὴ τιμηθῆμέν τε καὶ ἐποφθῆμεν π. ἔχει, τὰ δ' ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἤθη ἀμελέως τε καὶ εἰκαίως. Id. ibid. 130, p. 165: Π. ἕκαστα ποιεῖν.]

[Πεφροντικότως, Circumspecte. Basil. t. 2, p. 578, D: Οὐκ ἀδοκιμάστως δέ, ἀλλὰ π. Hase.]

[Πεφροντισμένως, Accurate. Diodor. 12, 40: Περὶ τοῦ πολέμου π. ἀπολογησάμενος· ubi var. lect. πεφροντισμένως. Strabo 15, p. 685: Ταῦτα συγγράψαντες ὡς ἂν π. ἐξητασμένα. Plut. V. Lyc. c. 18: Οὕτω κλέπτουσι π. οἱ παῖδες. Ἀνακῶς per ἐπιμελῶς καὶ π. exp. Hesych. et Etym. M. « Omni studio, Euseb. H. E. 8, 12, 3: Ἐν ἀλλοδαπῇ αὐτὰς διατρίβειν μαθὼν, π. ἐπὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἐκάλει. » Kall. Antipat. ap. Stob. Floril. 70, 13 init.: Μὴ εἰκῇ, ἀλλὰ πάνυ π. Joseph. Ant. J. 15, 2, 7: Οὐκ ἀσκέπτως, ἀλλὰ μάλιστα π. Hase. Cum genit. Ælian. N. A. 3, 33: Τῆς ποίμνης τῆς σφετέρας ἔχοντας π.]

[Πεφύγγω, Πεύγω. V. Φεύγω.]

[Πεφυκότως. HSt. s. v. Φύω:] Post πέφυκα, eadem opera et de adv. Πεφυκότως dicendum censeo, nec non de poetico verbo Πεφύκω. Ad πεφυκότως igitur quod attinet, sequitur eam præteriti πέφυκα signif. qua sonat, Natura comparatum est. Nam πεφυκότως Bud. Aristoteli significare ait, Ut natura comparatum est, Ut fert natura. Pro quo dici etiam possit ὡς πέφυκε. [Aristot. Rhet. 3, 2: Δεῖ λανθάνειν ποιοῦντας καὶ μὴ δοκεῖν λέγειν πεπλασμένως, ἀλλὰ πεφυκότως.] Illud autem verbum Πεφύκω, poeticum est, uti dixi, ex illo ipso præt. πέφυκα factum, sicut sc. ex præt. πέφευγα reducto ad præsens, fit Πεφύγω. Hesiod. Op. [148]: Χεῖρες ἄαπτοι Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν, ubi quidam interpr. Nascebantur: alii, Natæ erant: nonnulli, Manabant. Tzetzes exp. δίκην δένδρων ἐφύοντο: addens, hoc verbo ἐπέφυκον ostendi πελώριόν τι καὶ γιγαντόσωμον.

Πεφυλαγμένως, Caute, Circumspecte, Provide. Videri certe possit Plin. Junior adverbio Custodite Græcum hoc exprimere voluisse, Ep. 5, 3: Quam studiose, quam intelligenter lectitabat! ut parce custoditeque ludebat! Quidam πεφυλαγμένως interpr. etiam Cum animadversione. Ego ap. Isocr. [p. 178, E], πεφυλαγμένως ἔχειν πρός τι puto reddi etiam posse, Cautionem rei alicui adhibere, s. in re aliqua. [Xenoph. Anab. 2, 4, 19: Διέβησαν ὡς οἷόν τε μάλιστα π. Demosth. p. 83 extr.: Π. ἅπαντα ἐπιστέλλειν. Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 80, 7: Σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ π. Longus 1, 2: Ὁρᾷ τὴν αἶγα π. περιβεβηκυῖαν. Geopon. 10, 21: Δρέπεσθαι τὰ μῆλα χρὴ τῇ χειρὶ π., ἵνα μὴ θραυσθῇ. Ἀνακῶς per π. exp. Etym. M. p. 96, 39.] Ab alia autem τοῦ φυλάττεσθαι signif. est πεφυλαγμένος ap. Xen. [Hipparch. 6, 2] pro Vigiliis et excubiis positis, ut Bud. vertit, afferens ex eo, π. ἀναπαύεσθαι, de exercitu dictum.

Πεφυρμένως, Mixtim, Permixtim. Vide Φύρδην. [Nullo discrimine, Marc. Anton. 2, 11. Andr. Cret. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 237, B. G. Dind. Cantacuz. Hist. vol. 2, p. 427, 10 Schopen.: Ἀτάκτως καὶ π. Hase.]

[Πεφυσημένως, Inflate, Superbe. Pollux 9, 147.]

[Πέχαρι (?)· ἔλαφος. Ἀμερίας, Hesych. Musurus Πέχαρος.]

Πέψις, εως, ἡ, Coctio, Concoctio, Coctura. [Plut. Mor. p. 912, C: Ἡ πέψις ἔοικεν εἶναι σῆψις, ὡς Ἐμπεδοκλῆς μαρτυρεῖ (qui σαπὲν ὕδωρ de cocto dixit). Τοῦ χυλοῦ ἡ π. Theophr. H. Pl. 6, 16, 3.] Medicis πέψις, i. e. Coctio s. Concoctio, est Alteratio nutrientis in propriam qualitatem ejus quod nutritur, ut Gorr. definit; qui etiam hæc post alia multa addit: Quod autem ad nominis rationem attinet, Aristot. πέψεως nomen commune facit πεπάνσει, ὀπτήσει, et ἑψήσει. Tres enim has

species τῆς πέψεως constituit: et πέπανσιν sive πεπασμὸν appellat Coctionem eam quæ fit a calore interno, de qua superiora omnia dicta sunt, et cui πέψεως potius quam πεπάνσεως nomen dedimus, Hippocratem et medicos omnes secuti: at ὄπτησιν et ἕψησιν, eam quæ fit ab externo. Alii vero πέψιν vocant, ut scribit Galen. Comm. 2 in l. 1 τῶν Ἐπιδημιῶν, Deductionem quandam ejus, quod coquitur, in coquentis substantiam, quæ in sanis fiat, ex qua paucissimum supersit semicoctum: πεπασμὸν autem, veluti Coctionem quandam et maturationem humoris morbifici, in qua quod assimilatur, paucum est: quod autem semicoctum et superfluum relinquitur, multum. Galen. tamen passim Concoctionem quæ in morbis fit, πέψιν indifferenter appellat. Opponitur autem πέψει ὠμότης. De concoctione cibi quæ fit in ventriculo, Galen. Ad Glauc. 1: Τὰ οὖρα φέρει τὸ σημεῖον πέψεως. At Athen. [7, p. 276, E]: Τὸ γὰρ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις. [‖ Maturatio. Πέψεις τῶν καρπῶν ap. Theophr. H. Pl. 5, 1, 3. Quam πέπανσιν τῶν καρπῶν dixit ibid. § 2. Π. τῶν σιτίων (frumenti) Plut. Mor. p. 735, D. Π. οἴνου id. p. 656, A. De maturatione ulceris id. p. 102, A: Ἐάσει τὸ βαρῦνον τῆς φλεγμονῆς διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπιθέσεως αὐτὸ δι' αὐτοῦ λαβεῖν πέψιν.]

[Πεώδης, ὁ, ἡ, Bene vasatus. Lucian. Lexiph. c. 12: Πεώδη καὶ πόσθωνα. Comparandum πεοίδης, nisi hoc ipsum Luciano restituendum. G. Dind.]

[Πῆ.] Interrogativum est Πῆ (quod Eustath. [p. 174, 1] ait ὑπὸ τεχνικῶν scribi σὺν τῷ ι), Quomodo? Qua ratione? Quo pacto? Qua? imitando illum qui dixit, Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem, pro Quomodo, ἔμπρ. Plato De rep. 2, [p. 376, A]: Κομψόν γε φαίνεται· πῇ δή; cui respondetur, ᾗ ... Quo pacto? Qua ratione? Alia exempla vide ap. Bud. p. 963. Ubi etiam unum est, in quo καὶ κατὰ τίνα λόγον cum πῇ copulatur. [Plato Protag. p. 353, C: Πονηρὰ δὲ αὐτὰ πῇ φατε εἶναι; Leg. 3, p. 686, B: Πῶς οὖν καὶ πῇ διώλετο; Phædon. p. 76, B: Πῇ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Xen. Hier. 1, 2: Εἰδέναι πῇ διαφέρει ὅ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος. Polyb. 3, 93, 2: Διανοούμενος πῇ καὶ πῶς χρήσεται τοῖς τόποις.] ‖ Qua, necnon Quo, ut ποῖ. [Differunt hæc sic ut ποῖ simplicem habeat motus significationem, πῇ autem, cui respondent dativi adverbiales τῇ τῇδε ταύτῃ, ut Latinum Qua, non solum motum, sed etiam viam significet sive locum per quem motus fit. Minus accurate grammatici, ut Etym. M. p. 669, 10, et Ammon. p. 112, πῇ τὴν εἰς τόπον, ποῦ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν significare docent. Photius p. 427, 22: Πῇ· ποῦ (sic etiam apud Suidam: sed scribendum ποῖ), εἰς τίνα τόπον. « Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις » Ὅμηρος (Od. P, 219). Ἔστι δὲ Ἰακόν, τὸ δὲ ποῖ Ἀττικόν. Quæ Demetrii Ixionis sententia fuit: v. Apoll. Lex. Hom. s. v. Πῇ.] Pythag. [Carm. 42]: Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; Hom. Od. O, [508]: Πῇ γὰρ ἴω; Quo me conferam? [Il. Z, 377: Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; Θ, 94: Πῇ φεύγεις; 229: Πῇ ἔβαν εὐχωλαί; 413: Πῇ μέματον; Od. B, 364: Πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν; Æsch. Choeph. 409: Πᾷ τις τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ; Prom. 99: Πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; Soph. Tr. 965: Πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; 1006: Πᾷ μου ψαύεις; Aj. 912: Πᾷ πᾷ κεῖται ... Αἴας;] Itidem Eur. Hec. [1057]: Πᾷ βῶ, πᾷ στῶ; Dorice Πᾷ usurpans pro πῇ. Ubi posterius πᾷ accipi etiam queat pro ποῦ, Ubi: sicut in simili l. Soph. citato in Ποῦ, prius ποῦ accipitur pro Quo, posterius pro Ubi. [Plato Polit. p. 258, E: Μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἕπου. Σ. Πῇ; Ξ. Τῇδε. Similiter ib. p. 292, B; Leg. 9, p. 862, C. Xenoph. Hell. 2, 4, 32: Σκοπῶν πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς.] Πῇ cum μὲν et δέ, Partim, Bud. ap. [Xenoph. Anab. 3, 1, 12: Τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἔκρινεν ἀγαθόν, ... πῇ δὲ καὶ ἐφοβεῖτο·] Theophr. H. Pl. 8: Ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει· quod etiam τῇ μὲν et τῇ δὲ dicitur. Ubi non amplius interrogativum est: sicut etiam quum accipitur pro Aliquatenus, Aliqua ex parte: ap. Aristot.: Παρὰ τό πῃ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος. Accipitur etiam pro Aliquo modo, Quodammodo. Item pro Alicubi, Aliquibus in locis, Aristot. De mundo [c. 3]: Πῇ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας ἀνεστομωμένος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνό-

μενος. [Phot. p. 428, 19, et Suid.: Πῇ μέν· ὅπου μέν. Usitatissimum hoc recentioribus prosæ orationis scriptoribus πῇ μὲν ... πῇ δὲ analogiam postulare ut πῇ μὲν ... πῇ δὲ scribatur contendit Hermann. ad Viger. p. 794. Nihil tamen de hac scriptura a grammaticis traditum est et in codd. constanter περισπωμένως scribitur, nec potest aliter. Eadem est ratio formulæ πῇ μὲν ... ἔστι δ' ὅτε ap. Plut. V. Alcib. c. 6 init., et πῇ μὲν ... ὁτὲ δὲ ... ap. Dexipp. Exc. Hist. p. 15, 13.] Sed alicubi scriptum ἐγκλιτικῶς sine accentu reperitur, atque ita scrib. censerem in nonnullis ex locis præcedentibus, ut εἰπεῖν, ἄν πῃ δυνώμεθα, πειρατέον, Si quo forte modo queamus, vel Si qua ratione. Plato Polit.: Ἀλλ' οὐ μὴν ἐνάντιον ἰδὼν, εἶπον ταύτῃ πῃ φανήσεσθαι τοὺς διαφέροντας ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς, i. e. οὕτω πως, Tali quodam modo. [Οὕτω πῃ Hom. Il. Ω, 373.] Ἀλλά πῃ ἴσω, Aristot. Eth. 7, 8, ubi quidam interpr. Aliqua ex parte. Alii, Aliqua ratione. [Plato Theæt. p. 191, B: Ἀλλά πῃ δυνατόν· Rep. 4, p. 433, E: Καὶ ταύτῃ ἄρα πῃ ... ἂν ὁμολογοῖτο· 1, p. 351, A: Τῇδέ πῃ σκέψασθαι.] ‖ Alicubi, ut εἴ πῃ, Sicubi, Thuc. Sic Plato De rep. 1: Ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, Sicubi lapsus sit. [Theæt. p. 180, E: Ἂν μή πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν· Phædr. p. 272, C: Εἴ τινά πῃ βοήθειαν ἔχεις.] Epist. 7: Εἶναί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, Hic alicubi esse videtur. [Phædon. p. 73, B, τῇδέ πῃ. Polyb. 4, 8, 6: Τῇδέ πῃ τοῖς πολεμίοις ἦν εὐχείρωτος.] Aliquando παρέλκειν tradit schol. Aristoph. ‖ Accipitur etiam pro Aliquo, ut πῃ ἄλλῃ, Apollon., Aliquo alio. [Ἀλλοσέ πῃ Philostr. p. 532.] At Δή πῃ ex Plat Leg. pro Utique, Igitur. Inde Οὐδέπῃ, Nullo modo, Nullatenus, Haudquaquam. Hom. [Il. Z, 267: Οὐδέ πῃ ἔστι· Φ, 219: Οὐδέ τί πῃ δύναμαι. Hesiod. Op. 105: Οὕ τί πῃ ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.] Addi huic possunt Πῦς et Πεῖ: quorum illud, nimirum πῦς, significat motum ad locum, lingua Dorica, teste Ammonio: sicut ποῖ et πῇ itidem motum ad locum denotant, i. e. Quo? ut, Πῦς πορεύῃ; Et Sophron: Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; pro εἰς τίνα μυχόν, ut ipse Ammon. exp. Hoc vero, videlicet Πεῖ, habet τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν, Ubi. Sophron ap. Ammon.: Πεῖ γὰρ ἀσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται, i. e. ποῦ. Itidem et πῇ significare etiam Ubi dictum est. [Ammonii verba hæc sunt p. 121: Πῦς καὶ ποῖ καὶ πεῖ καὶ ποῦ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Τὸ μὲν γὰρ πῦς καὶ ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ ποῦ τὴν ἐκ τόπου, ὅθεν οἱ διορίζοντες καὶ λέγοντες « πεῖ πορεύῃ » ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ « πῦς πορεύῃ »· τὸ γὰρ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων, Πεῖ γὰρ ἀσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται (priora verba πεῖ γὰρ ἁ ἀσφαλτος afferunt Apollon. in Bekk. Anecd. p. 542, 31; 622, 19; 625, 5, et Joann. Al. p. 32, 14: corrupta sunt sequentia ποῖος κτλ.), ἀντὶ τοῦ ποῦ. Ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησί, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα μυχόν. Formam πεῖ memorant etiam Apollon. De synt. p. 236, 31; 328, 31; 329, 15, Joann. Al. p. 36, 32.] Παῖ pro πῇ, VV. LL. [Pro πῇ et πῃ Ionice dicitur Κῇ et κῃ. Herodot. 8, 67: Ἐκαραδόκεον τὸν πόλεμον, κῇ ἀποβήσεται, Exspectabant quo modo, vel quorsum exiturum esset bellum. 5, 22: Ταῦτα μέν νυν οὕτω κῃ ἐγένετο, Tali quodam modo, Ita fere. Cum μάλιστα 2, 75: Χῶρος κατὰ Βουτοῦν μάλιστά κῃ κείμενος· 8, 8: Σταδίους μάλιστά κῃ τούτους ἐς ὀγδώκοντα. Similiter 4, 86; 8, 31 et 65. Alicubi, 5, 13: Οὐ κῃ πρόσω σκοπιὴν ἔχοντες, ex librorum quorundam lectione: nam alii οὐκὶ πρόσω. 7, 49: Οὐκ ἔνα κῃ αὐτὸν δεῖ εἶναι τὸν λιμένα· ubi κῃ libri plerique omittunt. Schweigh.]

[Πηγάδιον, τό, Fonticulus. Joann. Mosch. Prat. Spir. in Cotel. Monum. vol. 2, p. 429, A: Π. πάνυ μικρόν. ‖ Puteus, Cisterna. Φρέαρ per π. exp. Herodian. Epimer. p. 143, gl. cod. Ven. Aristoph. Pl. 811. Forma barbara πηγάδι vel πηγάδι in gl. cod. Leid. ib. 1170, et in exx. ab Ducangio allatis.]

Πηγάζω, Scateo, Scaturio, i. q. πιδύω s. πιδύομαι, vel ἀναβλύζω, Hesych. Aut etiam In modum fontis effundo, Fontis in modum mano. [Anth. Plan. 310: Πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι, Splendor ex oculis scaturit.] Gregor. in Epit. patris: Μωσῆς ἐκεῖνος, ᾧ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος ὕεται, καὶ πέτρα πηγάζει, Et petra aquam fundit in modum fontis. Idem: Πηγάζειν ὑπέσχετο τοὺς πιστεύοντας· alludens ad verba Christi, quibus promittit se daturum talem aquam, quæ fiat

πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον, Jo. 4, [14]. Interdum cum accus. construitur, et tunc redditur, Effundo veluti fons, In modum fontis effundo, Scateo in modum fontis, Ex me velut ex fonte manat. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 404: Τόδε γλυκὺ νᾶμα μέλισσα πηγάζει. Heraclit. Alleg. c. 9: Ῥεῖθρα ποταμῶν ἄπειρα πηγάζουσαι.] Gregor. de Chananæa: Χθὲς ἐξηραίνου, θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν, Scatebas peccato non aliter ac fons aquis. In sequentibus II. commodius redditur, In modum fontis effundo, Scatere facio. Damasc. p. 94, de incarnatione Christi: Τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα. Idem, de baptismo loquens: Ἐπήγασεν ἡμῖν ἐκ τῆς ἁγίας καὶ ἀχράντου αὐτοῦ πλευρᾶς πηγὴν ἀφέσεως, Scaturire fecit, Bud. Sic Gregor.: Ἴσως καὶ ὁ πυθμὴν πηγάσει σοι τροφήν, In modum fontis uberi copia profundet. [Π. ἄρτους Joann. Chrys. vol. 3, p. 506, B. Valck.] Et Πηγάζομαι, Velut ex fonte mano. Damasc. p. 52: Φωτισμὸς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος· nisi malis passive, Qui semper ex ea, veluti fonte perenni, effunditur. Item, Aquis scatere facio, Facio ut aquam in modum fontis effundat. Basil. p. 520, de Mose: Ῥάβδῳ πέτραν πηγάσας. Item, Scatere s. Fluere facio, i. e. Irrigo. Gregor. in Epit. patris p. 136: Τὰς γηραιὰς ἐκείνας καὶ ὀρθὰς κατατρύχων σάρκας, δάκρυσι δὲ πηγάζων τὸ ἔδαφος· quem tamen locum Bud. citans, πηγάζω interpr. Profundo.

[Πηγαί, αἱ, Pegæ (i. e. Fontes). Steph. Byz.: Π., παροικία Μεγαρέων. Οἱ οἰκήτορες Πηγαῖοι. Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Κυρηνείᾳ τῆς Κύπρου. Pegæ Megaricæ ap. Thucyd. 1, 103, 107, 111, 115; 4, 21, Pausan. 1, 41, 8. Παγαὶ ap. Strabon. 8, p. 334, 380, 391, 400, 409. Phot. p. 427, 24: Πηγαί· τόπος ἐν Μεγάροις καὶ Βυζαντίῳ. || Πηγαί, locus Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 44, 4, et 54, 3. || Nomen fontis, in quem Hylas tractus est, ap. Apoll. Rh. 1, 1222, 1243.]

[Πηγαία, ἡ, Pegæa (i. e. Fontana), n. pr. nymphæ, ab fonte quodam prope Olympiam sito ductum, ap. Pausan. 6, 22, 7.]

Πηγαῖος, [αία, αῖον, et ὁ, ἡ] Fontanus, Ex fonte manans. [Æsch. Ag. 901: Πηγαῖον ῥέος. Πηγαῖον ἄχθος, Aquæ fontanæ onus, Eur. El. 108.] Π. ὕδωρ, Aristot., Plato Leg. [8, p. 845, E, Critia p. 113, E. Τὰ π. καὶ ποτάμια νάματα Plut. Mor. p. 912, A. Synes. Ep. 147, p. 285, C. Πηγαῖαι κόραι, Nymphæ fontanæ, Eurip. Rhes. 929.] At Dionys. Areop. [p. 39]: Τὴν πηγαίαν καὶ ἀνέκλειπτον αἰτίαν καὶ διανομὴν τῶν ἀγαθοπρεπῶν δώρων, Causam velut ex perenni fonte manantem. || Πηγαῖον, Hesychio τὸ ὄστρακον, quod et ἀρδάνιον similiter nominari scribit. [Intelligendum vas aqua lustrali plenum, quod ante ædes mortui, quamdiu funus nondum elatum esset, poni solebat: de quo v. s. Ἀρδάνιον. Πηγαῖον χέρνιβα dixit Eurip. Alc. 99. Sequitur ap. Hesych.: Πηγαῖον ὕδωρ, περικαθαῖρον, τὸ πρὸς (scr. πρὸ) τῆς οἰκίας τῶν ἀποπεμπομένων, ὅτε ἐξεκόμιζον.]

[Πηγανέλαιον, τὸ, Oleum rutaceum. Alex. Trall. 1, p. 95; Theophan. Nonn. c. 72 et 169; Demetr. Hieracos. 2, 44. G. D. Leo philos. Consp. med. p. 177, 17 et 25 Ermerins. Hase.]

[Πηγανηρά, ἡ, Emplastrum rutaceum. Alex. Trall. 5, p. 265; 6, p. 270, 275. Stauv. Apud Alex. πηγανηρὰ scriptum pariterque ap. Theoph. Nonn. c. 129, p. 408. Πηγανηρόν, τὸ, ex Paulo Æg. l. 7, et ex Aetio l. 15, affert Gorræus.]

[Πηγανίζω.] Πηγανίζειν, Rutam imitari, referre: ap. Dioscor. 3.

[Πηγάνινος, η, ον, Rutaceus. Π. ἔλαιον Galen. vol. 13, p. 40, Alex. Trall. 1, p. 22, 98; 10, p. 573, 574; 12, p. 676. Stauv. Idem πηγάνιον vitiose scriptum pro πηγάνινον memorat ex Galeno De comp. med. sec. loc. l. 2, vol. 2, p. 99, b, 33 ed. Ald. G. D. Et Hippiatr. p. 186, 17, ἐλαίῳ πηγανίῳ item scrib. ἐλ. πηγανίνῳ. Hase.]

Πηγάνιον, τὸ, Rutula, herbæ genus ap. Theophr. H. Pl. 1, [10, 4. Nicander Th. 531, Al. 49. Πηγανίου κλῶνας schol. Nic. Al. 153.]

[Πηγανίτης, ὁ, Rutaceus. Π. οἶνος Geopon. 8, 13. Femin. Πηγανῖτις χολή, Succus rutæ, Sopater com. ap. Athen. 3, p. 101, B.]

[Πηγανόεις, εσσα, εν, E ruta factus. Πηγανόεντας θάμνους, Rutæ cauliculos, Nicand. Al. 154.]

Πήγανον, τὸ, Ruta, herba ita nominata ἀπὸ τῆς ἐννάμεως, ut quæ propter suam θερμότητα πήγνυσι τὸ σπέρμα, atque adeo et ταῖς κυούσαις inimica est, ut testatur Plut. Symp. 3 [p. 647, B]. Itidem Nicandri schol. dictam tradit παρὰ τὸ πήγνυσθαι τὴν γονήν: esse enim ἐπισχετικὴν τῆς συνουσίας: quamobrem et τοὺς μυουμένους ea uti. [Theophr. H. Pl. 1, 3, 4; 5, 6, 10; 7, 2, 1; 6, 14, 12; 20, 1.] Duorum generum est τὸ πήγανον: alterum ἥμερον, alterum ἄγριον: de quibus Diosc. 3, 52, 53, Plin. 19, 8, [45]; 20, 13, [51, Geopon. 12, 25. Ἀγριοπήγανον Cynosoph. Rigalt. p. 272, C. Joseph. Ant. Jud. 7, 6, 3: Π. ἄξιον τοῦ μεγέθους θαυμάσαι. Severian. t. 7, p. 625, 17. Agathon ap. Stob. Floril. 100, 10: Βοτάνη κόνυζα, πηγάνῳ παρόμοιος. Hase. De viribus medicis v. Galen. vol. 10, p. 655. Aristoph. Vesp. 478: Οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σοὐστὶν οὐδ' ἐν πηγάνῳ. Schol.: Παροιμία ... ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον. Βούλεται οὖν λέγειν, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος.]

[Πηγανόσπερμον, τὸ, Semen rutæ. Geopon. 8, 30.]

Πηγανώδης, ὁ, ἡ, Rutaceus, h. e. Ad rutam proxime accedens, Rutæ similis.

[Πηγάνων, ωνος, ὁ, Peganon, n. pr. viri. Ανγάνων Πηγάνωνι Theophyl. Sim. Epist. 29. Μαράθων Πηγάνωνι idem 41.]

Πηγάς, άδος, ἡ, Glacies, i. q. πῆξις, a πέπηγα sumpto pro Conglaciavi, Congelavi, Frigore concrevi, s. astrictus sum. Hesiod. Op. [505]: Τοῦτον ἀλεύασθαι καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσι, i. e. παγετούς, ut Moschop. et Tzetzes exp.; Proclus vero per πηγάδας intelligendas censet vel τὰς παγερὰς ἡμέρας vel τὰς πάχνας τῆς χιόνος. Ego πηγὰς acceperim pro πηγαλίς, subaudiendo ἡμέρα. [Heraclid. Alleg. Hom. p. 462 ed. Gal.: Ἡ στερίφη καὶ μαρμαρώδης πηγάς.] Exp. etiam Rupes, Scopulus, ex schol. Apoll. Arg. 2, [737]. || Hesych. πηγάδα exp. τὴν ὑπὸ πολλῷ ὕδατι κεχρεμμένην γῆν, ὕστερον γεγενημένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν.

[Πήγασα, Πηγασεύς. V. Πήδασα.]

[Πηγάσειος, Πηγάσιον, Πηγασίς. V. Πήγασος.]

[Πηγασμός, ὁ, Scatebra. Nil. Epist. p. 54, 3: Τῷ π. τῆς ἀεννάου ἐλπίδος. Hase.]

Πήγασος, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς γένετο, ut Hesiod. Theog. [282] tradit. Habuit et Bellerophontes ejusmodi equum aligerum: unde Lucian. Somn. [c. 15] dicit, Ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τῷ πηγάσῳ ἐοικότων. [Pausan. 2, 4, 1; 31, 9; 9, 31, 3.] Plin. 8, 21: Sphingas Æthiopia generat, multaque alia monstro similia: pennatos equos et cornibus armatos, quos Pegasos vocant. At 10, 49: Pegasos equino capite volucres, et gryphas aurita aduncitate rostri, fabulosos reor: illos, in Scythia, hos, in Æthiopia: quemadmodum Plato quoque [Phædr. p. 229, E] ap. Athen. 5 [6, p. 220, F] τὰς γοργόνας et τοὺς πηγάσους numerat inter τὰς τῆς φύσεως τερατολογίας. Inde Πηγάσιον πτερὸν [de scarabæo] ap. Aristoph. Pac. [76] pro eo, quod Eur. [Belleroph. fr. 3] dicit πηγάσου πτερόν, h. e. πτερωτὸς πήγασος, Alæ pegasi pro Alatus Pegasus. [Apud Arist. legitur: Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησί, γενναῖον πτερόν· quæ si vera lectio est, Πηγάσιον non adjectivum erit, sed diminutivum nominis Πηγάσου. Verum quum ab libris optimis, Rav. et Ven., μοι absit, duabus locus est conjecturis, ut aut Πηγάσειον scribatur aut Πηγασίδιον. G. D.] Et Πηγασὶς κρήνη in Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 11, 24, Onestæ ib. 9, 230], quæ aliis dicitur Ἱπποκρήνη, et Persio Fons caballinus: ex eo tracto nomine, quod extiterit ex terra Pegasi pede pulsata. Itidem Latini poetæ dicunt Pegasidas undas ejus fontis: a quo et Pegasides nymphæ ac musæ: et Pegaseium melos [nectar] ap. Persium, fluens ex labris fonte caballino prolutis: ut vero πηγάσιον πτερὸν dicitur, ita Pegaseus volatus. [Dor. Παγασίδος κράνας Moschus 3, 78. || Πηγασίς, n. pr. nymphæ, Atymnii ex Emalione matris, ap. Quint. Sm. 3, 301.]

[Πήγασος, ὁ, Pegasus, Eleutherensis, qui Bacchi cultum Athenis intulit. Pausan. 1, 2, 5.]

[Πήγασος, i. q. Πήδασος. V. Πήδασα.]

[Πηγαστικός, ἡ, όν, Qui est fons et origo. Germ. CPol. In cruc. p. 242, B Grets. Id. ib. p. 250, C: Ζωῆς καὶ ἀθανασίας πηγαστικός. Hase.]

Πηγεσίμαλλος, ὁ, ἡ, Hom. Il. Γ, [197]: Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, Ὅστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Ubi Eust. annotat πηγεσιμάλλῳ quosdam exponere μελανομάλλῳ, eo quod nigri velleris aries ἐν λευκῷ ποιμνίῳ magis sit διάδηλος: quosdam contra λευκομάλλῳ, a πηγὸς significante λευκός. Sed addit, videndum ne forte hoc πηγεσίμαλλος sit a verbo πηγέω, quod formet fut. in έσω, aut a substantivo neutrius generis πῆγος: ut ἐγχεσίμωρος ab ἔγχος. Dubitat tamen an hæc duo, sc., πηγέω et πῆγος, in usu sint. [Hesych.: Π., εὐπαγεῖς καὶ εὐτραφεῖς ἔχοντι μαλλούς· πηγὸν γὰρ τὸ εὐτραφές. Τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγόν, οἱ δὲ μέλαν. « Theod. Hyrt. Ep. 2. » Boiss.]

Πηγετός, ὁ, itidem ut πηγάς, Glacies, Gelu: pro qua signif. affertur ex Dionys. Per. [667.]

Πηγή, ἡ, a πηδάω dicta creditur, [quasi Πήδη, schol. Eur. Phœn. 1304. Kall. Etym. M. p. 669, 17]. Significat autem πηγὴ i. q. πίδαξ, i. e. Fons, Scatebra, Aqua saliens. Hom. Il. Υ, [9]: Νυμφάων ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα, ubi etiam nota addi gen. ποταμῶν: habent enim fluvii suos fontes s. scaturigines, unde manant. Item cum genit. ὕδατος. [Il. Φ, 312: Ὕδατος ἐκ πηγέων.] Athen. 8: Πηγὴν ἀναδίδοσθαι γλυκέος ὕδατος. Plut. [Mor. p. 670, E]: Ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Alex. [c. 57]: Ἀνεκάλυψεν πηγὴν ὑγροῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους. [Ποταμῶν πηγαὶ Æsch. Prom. 89, 434, Eur. Herc. F. 1297. Δίρκης πηγαὶ Æsch. Sept. 273. Νείλου πηγαὶ Pers. 311, Pind. Isthm. 6, 33. Σιμοεντίδας πηγὰς Eur. Rhes. 827.] At Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς vocat quidam τὸν οἶνον, ap. Athen. 10, [p. 449, C] i. e. Sudorem Bacchici fontis. Quo nomine, nimirum βρομιὰς πηγή, significatur et ἡ ἄμπελος, i. e. Vitis. [Eur. Cycl. 494: Βοτρύων φίλαισι πηγαῖς.] Rursum Plut. [Mor. p. 703, B]: Νάματος ἐμφορηθέντας, πηγὴν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν. Unde forsan peti potest expositio τοῦ πίδαξ τυφλή, quod ibi ex Epigrammatis citabo. Cum aliis quoque genitivis Aristot. De mundo [c. 4]: Ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὐτῇ, καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρός, πηγάς, Terra continet ipsa in se, ut aquæ, ita spiritus ignisque fontes et scaturigines. Soph. [El. 895], πηγὴ γάλακτος, Fons lactis, i. e. Multum lactis, Lac plena scaturigine manans. [Quod de libatione dictum est, ut τρισσὰς πηγὰς Œd. C. 479. Π. τροφῆς ap. Plat. Menex. p. 237, E: Ἐὰν μὴ ἔχῃ (mulier) πηγὰς τροφῆς τῷ γεννωμένῳ. Frequentius de lacrimis, ut Æsch. Prom. 401: Δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων... ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς· Ag. 888: Κλαυμάτων πηγαί. Παγὰ et πηγὴ δακρύων Soph. Tr. 852, et Ant. 803. Eur. Alc. 1071: Ἐξ ὀμμάτων πηγαὶ κατεῤῥώγασιν. Πυρὸς πηγὴ Æsch. Prom. 110, Plato Tim. p. 79, D. Πυρὸς ἁγνόταται παγαὶ Pind. Pyth. 1, 41. Ἀργύρου πηγή, de metallifodinis, Æsch. Pers. 238.] Æschyl. vero [Prom. 808] ἡλίου πηγὰς vocavit Eam mundi partem in qua sol oritur. Magis proprie Lucr. ipsum solem vocavit Largum fontem luminis. [Eadem metaph. Soph. (fr. 655) ap. Strab. 7, p. 295: Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς νυκτός τε πηγὰς Οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς.] Diversa metaphora [Causa, Origo,] Xenoph. Cyrop. 7, [2, 13]: Αἱ τέχναι, ἅς πηγάς φασι τῶν καλῶν εἶναι. Plut. Rom., πηγὴ τῆς εὐνοίας, Fons et origo, Principium et fons; sic enim Latini sæpe copulant. Idem [Mor. p. 477, B]: Τὴν τοῦ βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀτάραχον ἔχουσα καὶ ἀμίαντον, ἀφ' ἧς αἱ καλαὶ πράξεις ῥέουσι. [Π. κακῶν Æsch. Pers. 748. Π. νοσημάτων Plato Tim. p. 85, B. Π. ἡδονῶν Phil. p. 62, D. Π. τοῦ φρονεῖν Leg. 7, p. 808, D. Π. ἀνοήτου δόξης ib. 10, p. 891, C. Π. στάσεων 3, p. 690, D. Πηγαὶ ἀγαθῶν, εὐδαιμονίας, ζωῆς ap. Themist. Or. p. 238, 7, 8; 460, 3. Π. καὶ ἀρχὴ Plato Phædr. p. 245, C, Plut. Mor. p. 856, D. Π. καὶ ῥίζα ib. p. 4, B.] || Πηγαὶ dicuntur etiam τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοί, Hesych., i. e. Oculorum anguli qui sunt ad nares: alio nomine ῥαντῆρες. [|| Ad aures, per quas audita in animum demittuntur, transtulit Soph. Œd. T. 1387: Εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός.] || Πηγαί, nomen emporii Megarensium, Thuc. [V. Πηγαί.] || Παγᾶν, Dorice pro πηγῶν, Fontium, a παγὰ pro πηγή. [Παγὰ frequens ap. Theocr. et alios quosvis dialecti Doricæ scriptores et in carminibus melicis Tragicorum.]

Πηγίδιον, τὸ, Fonticulus, ἡ μικρὰ πηγή, Suid. [Leg. Πηγίδιον. Angl. In Gl.: Πηγίον (sic), Fonticulus.]

[Πηγιμαῖος, αία, αῖον, Fontanus. Male Πηγημαῖον, Fontanum, in Gl., ut πηγημαία ap. Niceph. Blemm. Phys. p. 118. Angl. Herodian. Epimer. p. 68: Πηγὴ τὸ πηγιμαῖον ὕδωρ. Nicet. Eugen. 1, 91: Νᾶμα π. Boiss. Vita Silvestri p. 328, 31 Combef.: Π. ὕδωρ. Hase. Pseudo-Antisthenes (vel Callisthenes) De vita Alexandri ap. Allat. De engastrimytho p. 423; Theo ad Arat. 946; Nicet. Chon. Annal. 11, 5. Schneid.]

Πῆγμα, τὸ, Id quod concretum est, Concretus, ut Plin., In concretu albicantis succi. Cic. alicubi Concretum neutraliter et substantive usurpat. Polyb. [3, 55, 5]: Πῆγμα τῆς χιόνος, Concretus s. Concretio nivis, Nix frigore concreta; nam dicuntur πήγνυσθαι nives quoque, ut in Πήγνυμι videre est. Pro Coagulum citat Bud. ex Aristot. [H. A. 3, 6: Πῆξις ... πλαδῶσα, καθάπερ ἡ τοῦ γάλακτος, ἄν τις εἰς αὐτὸ τὸ πῆγμα μὴ ἐμβάλλῃ.] Item Coagmentum. Ex Epigr. πήγματα pro Concinnationes, Compositiones: sicut πήγνειν pro Coagmentare, Compingere, Concinnare, Componere, usurpari docebo. [Anth. Plan. 15: Ποῦ καλὰ θύρσων πήγματα καὶ κῶμοι. Lectio suspecta. « Πλέγματα Boschius invenit in marg. exempli Ruhnkeniani. Probabilis emendatio. Dionys. P. 948: Πλεκτοὺς ἀνεστέψαντο θύρσους. » Jacobs. Qui olim παίγματα conjecerat.] Latini quoque Pegma usurpant. Et annotat Turn. JCtos Pegmatum nomine Antepagmenta videri intelligere, quæ valvarum sunt ornamenta affixa antis: qui hujus vocabuli usus pertinet ad πήγνυμι, Figo, Defigo, Depango. Festus scribit Pegmata esse aut ex ære aut ex marmore ornamenta, quæ utplurimum in atriis, quandoque in porticibus aulisque affigunt, majorum aliorumque fortium virorum gesta certius quam pictura ostendentia: qua in signif. utitur tum Cic., tum Juv. [4, 141, ubi v. interpp.], et alii. Præterea Pegma dicitur machina lignea in qua statuæ collocantur, et quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur in scenam, cum pueris etiam considentibus, ex lignis tabulisque vario picturæ genere illustratis compacta. Seneca Ad Lucill. [88]: His annumeres licet machinatores qui pegmata per se surgentia excogitant, et tabulata tacite in sublime crescentia. Suet. Claud. [34]: Qui pegmata in scenam parum feliciter produxissent. Sic Plin. et Juv. Apud Græcos autem Joseph. B. J. 7, [5, 5. || Compages, Tabulatum. Τραγικὴ σκηνὴ per πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκευαῖς τινὲς παριόντες ἔλεγον, exp. Etym. M. p. 763, 27, Phot., Suid. et Tim. Lex. Plat. p. 259. Idem Tim. p. 114: Πῆγμα γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον et p. 266: Ὑπερτερία· τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα. De navigio Meleag. Anth. Pal. 5, 204: Οὐκέτι Τιμάριον, τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος πῆγμα, φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην· ubi allegorice dictum est de vetula ad rem Veneream inerti. Τὸ τῶν ὀστέων πῆγμα, Ossium compages, Joseph. De Maccab. c. 9 med. || Pactum. Æsch. Ag. 1198: Ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν.]

[Πηγμάτιον, τὸ, Ligula antefixa. Procl. Hypotyp. p. 138, 34 Halm. Id. ib. p. 80, 14: Πηγμάτια ἐκ λεπίδος χαλκῆς. Hero Spirit. p. 158, 28, ubi mendose πυγμάτιον. Hase.]

Πηγματώδης, ὁ, ἡ, Concretus, Πῆγμα referens.

Πηγνύω, sive Πήγνυμι, item Πήσσω, seu Πήττω, ξω, [Usitatissima forma Πήγνυμι est, qua sola fere utuntur veteres Attici, ut in aliis hujusmodi verbis, rarior Πηγνύω, quæ legitur ap. Xenoph. Cyneg. 6, 7, sed eximenda est Herodoto 4, 72, ubi vulgo πηγνύουσι, sed recte aliquot codd. πηγνῦσι. « Πήγνυον Orph. Lith. 562, Nonn. Dion. 5, 50. Apud recentiores scriptores Πήσσω, ut ap. Strab. 7, p. 307, Dionys. A. R. 3, 22, Athen. 12, p. 534, D, Epictet. Diss. 1, 19. » Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 273], Compingo, Fabricor, Struo, Compingendo struo et fabricor. Hom. Il. B, [664]: Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, i. e. ναῦς κατεσκεύασε, vel uno verbo ἐναυπήγησε, Naves ædificavit, ut Liv. [Pind. Ol. 6, 4: Κίονας πάξομεν. Plato Leg. 7, p. 817, C: Σκηνὰς πήξαντες κατ' ἀγοράν.]

Item pass. [media] voce, signif. tamen activa : Hesiod. Dier. [45 = Op. 807] : Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Sic [Herodot. 5, 83, Pausan. 4, 35, 6] πηξάμενοι νῆας, Naves fabricati, Quum naves compegissent et fabricassent. [Herodot. 6, 12 : Σκηνὰς πηξάμενοι. Imperat. ap. Hom. Od. E, 163 : Ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς (τῆς νηός). Dio Cass. 59, 10 : Ἴκρια πηξάμενος· qui ἴκρια ἔπηξε dixit 60, 33.] At Greg. Naz. : Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, Ne altos toros struamus. Rursum activa terminatione πηγνύω σκηνήν, Struo tabernaculum, vel etiam Figo : de qua signif. dicetur infra. Et rursum pass. [med.] voce, Greg. Naz. : Ἄροτρον δὲ γεωργὸς ἄροτρον πήγνυται, Aratrum compingit, compingendo fabricatur. Idem, Καλιὰν ὄρνις πήγνυται, Nidum compingit, componit. Pro eo vero, quod Basil. de ape dicit, Κήρια πήγνυται, Columella et Plin., Cellulas confingit ; alii, Favos fingit et concinnat. [Themist. Or. p. 375, 14 : Ὃν σύ μοι πίνακα πήγνυσαι.] Pro Coagmento, in paulum diverso loquendi genere : cujus exemplum vide in Κολλητικός. Adde ex Diosc. 4 : Πήσσει τὰ διαλελυμένα, Dissipata cogit, Ruell. Præt. med. Πέπηγα, Compactus sum, Coagmentatus sum, Fixus sto, συνέστηκα. Chrysost. : Σῶμα διὰ τῶν νεύρων συνέχεται καὶ πέπηγε, ubi observa copulari συνέχεται καὶ πέπηγε, ut in l. Plut. ad quem remisi, copulantur συνέχει καὶ πήττει. || Concrescere facio, Cogo, Coagulo, Congelo. Plato Tim. [p. 46, D] : Ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα· quæ verba Cic. sic interpr., p. 38 mei Lex. Cic. : Quæ vim habeant frigorum et caloris, concretionis et liquoris. Ubi nota, causam antecedentem concretionis, esse frigus. Unde et Lucan. Astrictum frigore pontum dicit, et Ovid. per metaphoram, Astrictum gelido frigore pectus erat. [Xenoph. Anab. 4, 5, 3 : Ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει… πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους. Æsch. Pers. 496 : Θεὸς… πήγνυσιν … ῥέεθρον Στρυμόνος. Aristoph. Ach. 139 : Εἰ μὴ κατένιψε… καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξε.] In Geopon. [18, 19, 2] : Ὁ τυρὸς, ὃν ἔπηξε τὰ ἁπαλὰ συκῆς κλώνια, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus caseus. Sic Diosc. 4 : Πήσσει γάλα, Lac cogit, coagulat : pro quo Hom. dicit συμπήσσει, ut vidisti in Ὀπὸς, ubi alia quædam synonyma habes. Pass. Πήγνυμαι, Cogor, Coagulor, Concresco, Congelo, Conglacio, Coeo. Aristot. De partt. anim. : Ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται τοῦ ἐλαίου, Citius concrescit, congelat, congelatur. Cic. dicit Frigore conglaciare, ut Athen. 8 : Περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χειμῶνα τῷ κρυστάλλῳ· sicut et Plut. De pr. frig. [p. 948, B] : Καὶ γὰρ πήγνυται πολλὰ τῷ ψυχρῷ καὶ συγκρίνεται καὶ πυκνοῦται, Frigore enim conglaciant multa. Rursum Aristot. de melle thymoso, Οὐ πήγνυται τοῦτο· de quo Plin., Non coit. Idem de lacte, Ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται καὶ παχύνεται [et De partt. an. 3 extr.] pro quibus Plin., Omne lac igne spissatur. Idem Aristot. [De gener. anim. 3, 2] de ovo : Ἐξέρχεται μὲν οὔπω πεπηγός· ἐξερχόμενον δὲ, εὐθέως πήγνυται καὶ γίνεται σκληρόν· qua de re Plin. : Exeu..t ova a rotundissima sui parte, dum pariuntur, molli putamine, sed protinus durescente, quibuscunque emergunt portionibus. Habes itaque πήγνυσθαι dictum de aqua, oleo, melle, lacte, ovis. [De sale Herodot. 4, 53 : Ἅλες αὐτόματοι πήγνυνται.] Sed frequentius de aquis et fluminibus : ut [Xen. Anab. 7, 4, 3 : Ψῦχος ὥστε τὸ ὕδωρ ἐπήγνυτο· Plato Tim. p. 49, B.] Herodian. 1, [6, 4] : Πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον ὕδωρ πίνων, Concretam gelu atque effossam aquam potans. Sic Philo, de aquis Jordanis : Καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concretæ hærebant, Turn. Rursum Herodian. 2, [10, 10] : Ποταμοὺς πηγνυμένους πατεῖν, Concreta gelu calcare flumina, Astrictos frigore fluvios : sicut 6, [7, 15] Idem de Rheno et Danubio : Τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύονται, Hyeme concreti gelu camporum in morem perequitantur. At 8, [4, 3] Idem dicit, Τὰς δι' ὅλου χειμῶνος παγείσας χιόνας. Cic. de aqua dicit, Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque nive pruinaque concresceret. [Anton. Liber. c. 22 : Ἐπάγησαν αἱ χαράδραι.] At Greg. Naz. : Μὴ παγῶμεν εἰς στήλην ἅλος, ut Ovid. Metam. 11, In lapidem rictus serpentis apertos Congelat, et patulos,

ut erant, indurat hiatus. Unde Πέπηγα [Thucyd. 3, 23 : Κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος] : et partic. πεπηγὼς, ut πεπηγὸς γάλα, Diosc. ; πεπηγὸς αἷμα, Plutarch. Metaphorice Hom. Il. X, [453] : Νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, ut Ovid., Astrictum gelido frigore pectus erat ; nam gelido pavore membra velut conglaciant et rigent. [Antiphan. ap. Athen. 6, p. 224, D : Ἂν ἴδω γὰρ ἡλίκον ἰχθὺν ὅσου τιμῶσι, πήγνυμαι σαφῶς. Simili metaph. ib. paullo ante : Ἐμβλέπων… τοὺς ἰχθυοπώλας λίθινος εὐθὺς γίγνομαι. « Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν Heliodor. 2, 23 ; 4, 13. Ἐπάγην ὡς τὸ ὄνομα ἤκουσα 4, 8. » Struv.] || Pango, Figo, Depango, Defigo. Hesiod., Ἐν ἐλύματι πήξας, In dentali figens, Dentali infigens : quem l. vide in Πελάζω. Hom. Od. Λ, [77] : Πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, Depange remum super tumulo meo quo utebar quum viverem, s. Infige tumulo. [Ib. M, 15. Et cum dat. sine præpos. Λ, 129 : Καὶ τότε δὴ γαίῃ πήξας εὐῆρες ἐρετμόν· quod ἐν γαίῃ dixit Ψ, 276. Eurip. Iph. T. 1430 : Σκόλοψι πήξομεν δέμας· Bacch. 1139 : Κρᾶτα… πήξας' ἐπ' ἄκρον θύρσον. Plato Rep. 4, p. 430, D : Ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον. De oculis] Il. Γ, [217] : Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Humi figens, In terram defigens. [Theocr. 2, 112 : Ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας. Plato Rep. 7, p. 530, D : Ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν. Theophr. C. Pl. 5, 12, 10 : Ὀφθαλμοὶ οἱ μὲν ὑγιεῖς, οἱ δὲ πεπηγότες.] Xen. Cyneg. [6, 7] : Πηγνύναι δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, Varos pronos figere convenit. [Soph. El. 420 : Πῆξαι… σκῆπτρον. De gladio firmiter in solo defixo Aj. 821 : Ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ.] At Philo De mundo [§ 3, p. 605. Boiss.] : Τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα εἰργάσατο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τοῖς βυθίοις τῆς γῆς μέρεσι πήξας, Quum imæ terræ infixisset. Ubi nota cum dat. sine præp. constructum. Cum præp. vero Lucian. [Hermot. c. 33] : Ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, Quum conto infixissent : cui similia loquendi genera vide in Περιπείρω. Pass. Πήγνυμαι, Pangor, Figor, Depangor, Defigor. Hom. Il. Γ, [135] : Παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, Juxta eos depactæ sunt hastæ : sc. juxta milites quiescentes et clypeis acclinatos : nisi malis a Παραπήγνυμαι deducere. [Il. K, 374 : Δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ ἐπάγη· Ψ, 877 : Βέλος… ἐπὶ γαίῃ… πάγη.] Soph. [Aj. 819] : Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ, Fixus est in hostili solo. [Eurip. Cycl. 301 : Ἰκέτας… ἀμφὶ βουπόροις πηχθέντας μέλη ὀβελοῖσι.] Plut. Themistocle, Πεπήγασι στῆλαι, Stelæ fixæ sunt, Cippi in terram depacti. Alii, Columnæ erectæ. [V. Crassi c. 23.] Item Theophr. H. Pl. 7, 4, Τὰ πηγνύμενα, de plantis quæ non seruntur, sed in terra deponuntur. Paulo ante de rapis, Πηγνύναι δεῖ μανάς. Dicitur aliquis telum quoque πῆξαι in corpore inimici, i. e. Figere. Hom. Il. Θ, [95] : Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, Ne tibi fugienti quispiam terga figat. Item pass. voce et signif. Il. [Θ, 298 : Ἐν χροῒ πήχθεν (ὀϊστοί)·] O, [315] : Πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν· N, [442] : Δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει· Δ, [528] : Πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. [Pind. Nem. 7, 38 : Ἔπαξε διὰ φρενῶν ξίφος.] || Metaph. vero res aliqua πεπηγέναι dicitur pro Fixa esse, s. Ita constituta, ut nullo modo de statu suo dimoveri queat, Immobilis esse et perpetua. Dem. [p. 42, 15] : Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα. Sic ex Eod. : Πεπήγασι τὰ πράγματα, Constitutæ sunt et stabilitæ. [De firma valetudine Galen. vol. 6, p. 11 : Ἀσφαλὴς καὶ πεπηγυῖα ὑγιεινὴ κατάστασις.] || Item πῆξαι ὅρκους dicitur Pangere fœdera : ut Liv. Pacem, Inducias, Societatem pangere. Unde ap. Eur. [Iph. A. 395], παγεὶς ὅρκος, Pactum et initum fœdus. [Æsch. Ag. 1198 : Ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν.]

Πηγόβρυτος, ὁ, ἡ, Ex fonte scaturiens, ὁ ἀπὸ πηγῆς βρύων. VV. LL. [Pseudochrys. vol. 5, p. 737, C ed. Par. alt. : Πέτραν ἀκροτοπηγόβρυτα νάματα βλαστάνουσαν· ubi ex codd. fort. leg., Π. ἀκρότομον πηγόβρυτα ν. βλ. Hase. Eadem signif. Πηγόρρυτος in Hymno Orph. 82, 5 : Χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδας ἁγναί.]

Πηγὸς, ὁ, Bene compactus et compositus, coagmentatus et concretus : ut πηγοὶ ἵπποι, Equi bene compacto et coagmentato corpore. Hom. Il. I, [124] : Δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους· i. e. εὐπαγεῖς καὶ στερεοὺς, Eust., qui etiam annotat, πηγοὺς ibi veteres quosdam accipere pro μέλανας, quod ii censerentur

optimi. Idem Eust., p. 1539, exponens πηγὸν κῦμα, ait πηγὸν significare vel εὐτραφὲς, et, ut idem poeta appellat, τροφόεν : vel τὸ εὐπαγὲς, in modum ἐρεινοῦ πάγου : quo modo et πηγοὺς ἵππους dici τοὺς στερεούς. [Suid. : Π., ὁ εὐτραφής.] Vocat autem πηγὸν κῦμα Od. Ψ, 234 : Εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. [Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 143.] Hesych. quoque πηγὸν annotat quosdam capere pro εὐτραφῆ, quosdam pro μέλανα, quosdam pro λευκόν. Pro Albus, s. Niveus, qualis est glaciei color, usurpavit Lycophr. [336], qui πλόκαμον πηγὸν vocavit λευκὴν πολιὰν, i. e. Canos, Niveos capillos, quales sunt senum canorum. [Callim. Dian. 90 : Δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγοὺς, ubi et seminigros et semialbos intelligere licet.] || Ponitur etiam substantive pro Sale ; nam et ipse concretus est. Apud Athen. [9, p. 383, A] ex Stratone comico, Πηγὸς πάρεστι ; quæ verba non intelligens coquus, et πηγὸς accipiens pro μέλας, respondet, Πηγὸς οὐχὶ λευκός εἰ· succensens seni, a quo multis vocabulis ambiguis deludebatur. Tandem senex exponens quid per vocab. πηγὸς intelligat, ait, Ἅλας φέρ'· τοῦτ' ἐστὶ πηγός. Sed malim ibi scribere Πῆγος, ut πάγος. [Probabilior Meinekii sententia est vol. 4, p. 548, ad locum respici poetæ qui ἅλα πηγὸν, *marinam aquam concretam*, de sale marino dixerit.]

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, Glacialis, Gelida, Qua conglaciant et congelant omnia. Hom. Od. Ψ, [476] : Νὺξ δ' ἄρ ἐπήλθε κακὴ βορέαο πεσόντος Πηγυλίς, i. e. παγετώδης, Eust. ; qui tamen veteres annotat πηγυλὶς accepisse ibi pro παγετὸς, Glacies. Sic Apoll. Arg. 2, [737] : Ἀκτὴ πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο, ubi schol. itidem exp. παγετώδης καὶ ψυχρή. || Suid. πηγυλὶς exp. per substantivum κρύος, Frigus, Gelu : sicut Eust. tradit a veteribus itidem gramm. capi pro παγετὸς, Glacies : adeo ut non adjective solum usurpetur, sed etiam substantive, sicut πηγός. [Orph. fr. 31, 4 : Ἐπόρνυνται… πηγυλίδες. Alciphro 1, 23 : Ἄγρας οὐ τὸν νιφετὸν πηγυλὶς διαδέξατο. Στίβη per πηγυλὶς ἡ πάχνη exp. Suidas. HSt. in Indice :] Πηλογὶς, Etymologo [M. p. 670, 39] et Lex. meo vet. est ἡ ἐκ τοῦ κρύους πῆξις, in exemplum afferentibus, Πηλογὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην· derivantibusque ex πήσσω, ex quo primum sit πηλὸς, inde πηλογίς. Sed rectius pro eo scriptum habent Apollonii edd. πηγυλίς : ex eo enim locus is desumptus est. Significat Glaciale frigus.

[Πήδαιον, τὸ, Pedæum, n. loci Troadis. Hom. Il. N, 172. Πήδαιον πόλιν Pausan. 10, 25, 9.]

[Πηδαῖος, ὁ, Pedæus, Trojanus. Hom. Il. E, 69. Suidas : Πίδαιος, ὄνομα κύριον. Ex Πήδαιος, quod suo loco recte legitur, corruptum notavit Bernhardyus.]

Πηδάλιον, τὸ, Gubernaculum, Temo s. Clavus navis. [Phot. et Suid. : Πηδάλια, οἴακες, αὐχένες. Hesych. : Πηδαλίοις, οἴαξι.] Hom. Od. E, [255] : Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρα ἰθύνοι· et [270] : Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς· Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως. [Eur. Alc. 442 : Ὅς ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε γέρων νεκροπομπὸς ἵζει. Aristoph. Pac. 141, Av. 712.] Legitur et in prosa ; et interdum pro eo usurpatur οἴαξ. [Herodot. 3, 136 : Τὰ π. παρέλυσε τῶν νεῶν. Id. 4, 110. Plato Crat. p. 390, D. Id. Polit. p. 272, E : Οἷον πηδαλίων οἴακος ἀφέμενος. Lucas Act. 27, 40 : Ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν π. Figur. Plato Clitoph. p. 408, B : Καθάπερ πλοίου παραδόντι τὰ π. τῆς διανοίας ἄλλῳ. Quod imitatur Themist. Or. p. 13, 14 ; 387, 25.] Hesiodus videtur accepisse etiam pro Temone aratri, s. Stiva, quoniam ea aratrum ut gubernaculo navis regitur, Op. [45] : Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν. Ita tamen ut nil vetet et *hic* pro Gubernaculo navis accipere ; præsertim quum 2, 247 [ib. 677] itidem dicat, Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον. Metaph. et proverbialiter dicitur [ap. Aristoph. Eq. 539], Ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Item, Ὁ οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλια. [Diogenian. 1, 11 : Ἀγνότερος πηδαλίου· ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων, παρόσον ἐν θαλάττῃ ἐστὶν ἀεὶ τὸ π. Figurate de frenis equorum Æsch. Sept. 212 : Ἱππικῶν π. || « Πηδάλια, Gubernacula quædam saltui accommodata, sc. membra quibus in saltando utuntur cicadæ,

Aristot. H. A. 4, 7, 9. » Seager. Hesych. : Πηδάλια, τῶν ἀκρίδων οἱ ὀπίσθιοι πόδες, Locustarum pedes posteriores. || Πηδάλιον, synonymum polygoni maris ap. Diosc. 4, 4. || Πηδάλιον, promontorium Cypri, Strabo 14, p. 682. Τῆς Χερρονήσου τὸ καλούμενον Πηδάλιον. Plut. V. Luculli c. 23.]

[Πηδαλιουχέω.] Πηδαλιουχεῖν, Gubernaculum tenere, Gubernacula navis in manu habere, Sedere ad clavum navis, h. e. Gubernare : Suidæ κυβερνᾶν. Apud Hesych. pass. πηδαλιουχούμενοι pro κυβερνώμενοι. [Joseph. De Maccab. c. 7. « Pseudo-Chrys. Serm. 32, vol. 7, p. 337, 25. » Seager. Philo vol. 1, p. 131, 43. Cyrill. p. 152. Wakef. Euseb. V. C. 2, 19, p. 372 ; Proclus Metropol. Cpl. p. 9 Elmenhorst. Frequens est metaphoricus verbi usus de deo mundum gubernante, ut ap. Philon. p. 334, B : Ἐπιβέβηκεν ὁ κυβερνήτης θεὸς τῶν ὅλων οἰκονομιῶν καὶ πηδαλιουχῶν σωτηρίως τὰ σύμπαντα· et similiter p. 523 ; 999, B. Quæ exx. Wess. attulit ad Diodor. 18, 59. Cyrill. Alex. In Amos. c. 5, p. 299, et Œcumen. In cap. 1 Ad Roman. p. 253, ex Photio, citat Suicer.]

[Πηδαλιουχία, ἡ, Gubernatio. Const. Manass. Chron. 5138. Nicet. Chon. Hist. p. 281, C : Τῇ π. τῶν μεγίστων πραγμάτων. G. D. Jo. Anagn. Exc. Thessalon. p. 114, 23, de Deo : Τῆς ἐκείνου π. Hase.]

Πηδαλιοῦχος, ὁ, Qui clavum tenet, Gubernator. [Philo vol. 1, p. 145, 33 : Ὁ π. καὶ κυβερνήτης τοῦ παντός. Conf. Grossmann. Quæst. Philon. 2, p. 57. Hase. Anna Comn. p. 290, D. G. Dind.]

Πηδαλιώδης, ὁ, ἡ, Gubernaculi speciem gerens, Gubernaculi effigiem imitans, Gubernaculo similis. [Aristot. De partt. an. 4, 6 : Ὅπισθεν μόνον ἔχουσι τὰ πηδαλιώδη αἱ ἀκρίδες.]

[Πηδαλίων, ωνος, ὁ. Suidas : Πηδαλίωνος· ὄνομα κύριον. Nomen suspectum. Una litera differt Κηδαλίων.]

Πηδαλωτὸς, ἡ, όν, ex Aristot. Κατηγορίαις [c. 7, p. 7, 22 : Ἀπὸ τοῦ πτεροῦ τὸ πτερωτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ πηδαλίου τὸ π.] affertur pro Clavatus.

[Πήδασα, τὰ, Pedasa. Steph. Byz. : Πήδασα (recte codd. Palat. Πήγασα), πόλις Καρίας. Καὶ Πηδασεύς (hic quoque Πηγασεὺς scribendum) τὸ ἐθνικόν. Δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ γράφειν Πήδασα, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασα. (Et sic ap. Steph. Byz. s. v. Δέξμασα et Κάνδασα, sed Πήδασα s. v. Κύρβασα). Οἱ πολῖται Πηγασεῖς. (Πηγασεὺς s. v. Μίδμασα.) « Strabo 13, p. 611 : Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῶν Ἁλικαρνασσέων τὰ Πήδασα ὑπ' αὐτῶν ὀνομασθέντα ἦν πόλις, καὶ ἡ νῦν χώρα Πηδασὶς λέγεται. Sed inprimis Eustathius videndus ad Il. Z, 35, p. 623, ubi multa ad hujus loci illustrationem facientia affert, fortasse ex Stephani opere integro petita : item ad Il. Y, p. 1198, 41 (et 1225, 40). Schol. Nicandri Th. 804 Πήδασα explicat, ἢ τὰ πηγάζοντα χωρία φησὶν ἢ τὰ ὀρεινά· πήδασος γὰρ τὸ ὄρος. » Holsten. Ἐν Πηδάσῳ Herodot. 5, 121. Ἐν Πηδάσοισι 8, 104. Πηδασέες 1, 175 ; 6, 20 ; 8, 104. Ἐκ Πηδάσων Aristot. De mirab. ausc. c. 137, ubi paullo ante ἐν τῇ Πηδασίᾳ τῆς Καρίας, quod regionis nomen esse videtur, quem Πηδασίδα appellat Strabo. Pergit Steph. Byz. : Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πήδασος ὑπὲρ τὴν Ἴδην, ἣν Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. (V. Hom. Il. Z, 35, Y, 92, Φ, 87. Strab. 13, p. 584, 611.) Ὁ πολίτης Πηδασεύς. Καὶ πατρωνυμικῶς Πηδασίδης. (Πηγασίτης ap. Demosth. Epist. Phil. p. 159. Boiss.) || Urbs Messeniæ. Hom. Il. I, 152, 294. V. Strabo 7, p. 359, 360, Pausan. 4, 35, 1. || Oppidulum in ditione Stratoniceensium. Strabo 13, p. 611 : Πήδασον δὲ καὶ ἐν τῇ νῦν Στρατονικέων πολίχνιόν ἐστιν. Scribendum Πήδασος ex tribus codd. ap. Falconer. p. 878.]

Πήδασος, Uliginosus et fonticulis scatens, Unde aqua prosilit. Nicander Ther. 802 : Οἵ θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱστάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκδύσκονται, Πήδασα καὶ κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατέοντες, ubi schol. exponendum censet vel τὰ πηγάζοντα χωρία, vel τὰ ὀρεινά : subjungens, πήδασος γὰρ τὸ ὄρος. Hesychio et Suidæ est nomen urbis, item equi. Urbis nomen ap. Hom. Il. Y, [92], et Athen. 1, [p. 30, A] : sed et equi Achillis, Il. Π, [467].

[Πήδασος, ὁ, Pedasus, f. Bucolionis. Hom. Il. Z, 21. || Nomen equi Achillis. Id. Il. Π, 152, 467.]

Πηδάω, Salio, Salto. Hom. Il. Φ, [269] : Ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. [Soph. Aj. 1279 : Εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πη-

ὄθοντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρον ὕπερ. Eur. Suppl. 1039: Ἡ δόμων ἐξόπιος βέβηκα πηδήσασα· Or. 45: Δεμνίων ἄπο πηδᾷ δρομαῖος· Ion. 717: Ἵνα Βάκχιος ... λαμπρὰ πηδᾷ· Andr. 1140: Τὸ Τρωικὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν χωρεῖ πρὸς αὐτούς. Aristoph. Vesp. 227: Κεκραγότες πηδῶσι.] Xen. Cyn. [5, 31] de lepore, quem ἐλαφρὸν esse ait: Ὅταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν· ubi nota opposita sibi, βαδίζειν, Ambulare, et πηδᾶν, Saltare, seu, ut Suet. loquitur, Subsultim currere. Aristot. [H. A. 9, 44, ubi paullo aliter], de leone: Ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν, οὐ πηδᾷ· διώκων μέντοι ἐπιρρίπτει ἑαυτόν· de quo Plin., Dum sequitur, insilit saltu, quo in fuga non utitur. Eubulus comicus ap. Athen. 3, [p. 108, B] de piscibus qui in sartagine friguntur (ταγηνιστοὺς ἰχθῦς appellat): Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὣς ὑπὸ ζυγοῦ. Apud Eund. 8: Κώβιον πηδῶντ' ἔτι, Salientem adhuc. Ex quo intelligitur Vivum. Rursum de homine in Epigr.: Τοὺς δὲ πόδας μου Ἐξᾶραι πηδᾶν ἴσχυον οὐδέποτε, Neque unquam pedes meos ad saltum attollere valui. At Soph. Aj. p. 3 [30]: Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει, Subsultim percurrentem campos, Saltantem per campos, ubi subaudiunt κατά: ut Hom. de equis currentibus [Il. B, 785]: Μάλα διέπρησσον πεδίοιο, pro διὰ πεδίοιο. Et Herodot. πηδᾶν ἵππῳ pro Insilire equo, sed constructionem illam cum dat. merito quis miretur. Proverbiale et metaph. est πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, pro Transilire metam, s. τὸν ὅρον ὑπερπηδᾶν, ut Pollux [3, 151] loquitur. Basil.: Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες· quæ verba Bud. p. 270, sic interpr., Philosophiæ fines egredientes, et immodice philosophantes, ut qui saltu sulcum stadii transilientes, efferuntur ultra modum athletarum. Meminit et Erasm. Adag. Chil. Ubi interpr. Scamma transilire. [V. Zenob. 6, 23, cum annot. Schneidewini, et Eustath. p. 1591, 52. De jaculo Hom. Il. Ξ, 455: Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα. De igne Eur. Ion. 1125: Ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ βακχεῖον. Plato Epist. 7, p. 341, C: Οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος ἐξαφθὲν φῶς. De sorte Æsch. Sept. 459: Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Metaph. de irruente numine invido Soph. Œd. T. 1300: Τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ. Eur. Hel. 1157: Τὰ θεῶν ... ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις· Hippol. 1353: Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος· Tro. 67: Τί δ' ὧδε πηδᾷς ἄλλοτ' εἰς ἄλλους τρόπους;] Πηδᾶν καρδία dicitur in pavore et tremore: ut ap. Plaut., Jam horret corpus, cor salit. Item in ancipiti expectatione. Aristoph. Nub. [1391]: Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας Πηδᾶν ὅ,τι λέξει, Trepide expectare. [Plato Symp. p. 215, E: Ὅταν ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου. Plut. Mor. p. 30, A: Ἡ καρδία πηδᾷ μόνον ὥσπερ παλαίειν ἢ σταδιοδρομεῖν μέλλοντος. Sophron ap. Apollon. De pronom. p. 343, C: Ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παδῇ· quæ Dorica forma est pro πηδᾷ, ut πάδη ap. Aristoph. Lys. 1317 (ubi libri aliquot πάδδη), et παδῶν pro πηδῶσιν ib. 1313. Nam sic Koen. ad Greg. Cor. p. 185 recte correxit quod in libris est παδδῶν, παδδωῶν, παιδωῶν.]

[Πηδηθμός, ὁ. Π. φλεβῶν, Venarum saltus, aut Percussus, quemadmodum Venarum percussum dicit Plinius H. N. 7, 51, pro arteriarum pulsu, Hippocr. p. 1221, B. Foes.]

Πήδημα, τὸ, Saltus, ipsum effectum τοῦ πηδῶντος. [Æsch. Pers. 305: Π. κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο· Ag. 826: Πήδημ' ὀρούσας. Soph. Aj. 883: Ἀσπαδάστῳ καὶ ταχεῖ π. (in ensem). Eur. Andr. 1140, de saltu, quo Achilles se e navi in terram Trojanam conjecit: Τὸ Τρωικὸν π. πηδήσας· Hipp. 829: Πήδημ' ἐς Ἅιδου κρατόν. Plut. Mor. p. 451, D: Βοῶν καὶ ἵππων τὰ π.] Lucian. De saltat. [c. 34]: Ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικείον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ κοπιατηρὰ πηδήματα, de saltationis genere quodam Phrygio, quod inter pocula ebrii desaltabant. [Π. τῆς σφαίρας Pollux 9, 105.] Plut. [Mor. p. 474, E]: Πηδήματα καρδίας καὶ σφυγμοὺς ἀφαιροῦσι, ubi πηδήματα καρδίας dicit quas alibi πηδήσεις, sicut Aristoph. quoque τὰς καρδίας πηδᾶν ait. [Aristæn. Ep. 1, 12. Stauv. Ach. Tat. Isag. in Phæn. p. 158, 14: Μετὰ παλμοῦ τινὸς καὶ π. Jo. Chrys.

t. 9, p. 263, D ed. Par. alt.: Τὰ π. τῆς ψυχῆς. Hase. Τοῖς π. τῆς ἐλπίδος Pollux 5, 61.]

Πήδησις, εως, ἡ, Saltus, i. e. Actio ipsa salientis. [Aristot. De part. an. 3, 6. Plut. V. Anton. c. 75: Μετ' εὐασμῶν καὶ π. σατυρικῶν.] Et πηδήσεις καρδίας de Corde saliente, ut paulo ante πηδήματα καρδίας. [Plato Leg. 7, p. 791, A. Γαλήνην ... τῆς περὶ τὰ τῆς καρδίας χαλεπῆς γενομένης ἑκάστων πηδήσεως· Tim. p. 70, C. Aristot. De respir. c. 20.] Plut. [Mor. p. 451, B]: Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ταῖς μὲν παθητικαῖς ὁρμαῖς τὸ σῶμα συνεπιθέον καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ἀχρότητες, ἐρυθήματα, τρόμοι, πηδήσεις καρδίας. [Id. p. 565, D.]

[Πηδητής, ὁ, Pedicio, Saltuosus, Gl. Prior interpretatio ad Πεδήτης referenda. G. D. Procl. In Polem. p. 93, 10: Ὀρχησταὶ καὶ π., Saltationibus dediti. Hase.]

Πηδητικός, ή, όν, Qui salire solet, subsultim incedere consuevit. [Aristot. H. A. 4, 7: Ὅσα π. τῶν πτηνῶν ἐστι· et 9, 39. Lucian. Bis acc. c. 10: Πηδητικώτατα σατύρων. Π. ὀρχηστὶς Pollux 4, 96.] Assultim ingredi dicit Plin. de phalangiis. Gaza vertit Salax, quod potius de eo dicitur, qui ad coitum pronus est. [Psid. Opif. 1227, de locustis: Π. ἐπαλξιν ἀστάτου μάχης. Hase.] Et πηδητικὰ μέτρα, Eustathio [p. 1899, 60] τὰ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν ποδιζόμενα: quale esse dicit, Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. [Θούριον λέγει per ὀρχηστικόν, ταχύ, π. exp. schol. Aristoph. Eq. 753.]

[Πηδητικῶς, Saltim, Gl.]

[Πῆδον, τό. Πῆδος vel Πηδός, ὁ.] Apud Hesych. reperio etiam Πῆδον expositum πηδάλιον, Gubernaculum. Ex quo forsitan illud πηδάλιον derivatum est. [Aratus 155: Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχουσιν quod pro πηδάλια dictum esse annotavit Strabo 8, p. 364, ubi similia apocopes exx. ex veteribus Epicis attulit. Sic etiam Apollon. in Bekk. Anecd. p. 567, 17.] Πῆδος autem aliter exp., sc. τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulam remi: quæ et πλάτη dicitur. Sed addit, quosdam velle esse ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν, Lignum conficiendis remis aptum: eosque in Hom. illo loco Il. E, [838]: Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, pro φήγινος scribere πήδινος. Quomodo Eust. quoque ibi annotat veteres pro φήγινος scribere πήδινος, dicentes πῆδος esse Speciem ligni: unde et Πηδὸς dicatur ἡ πλάτη, utpote ἐκ τοιούτου ξύλου σκευασθεῖσα. [V. Apoll. Lex. Hom. s. v. Πηδῷ.] Ita ut πῆδος i. sit q. φηγός, Fagus: unde πήδινος, Faginus: et πηδὸς, Palmula faginea, Remus ex fago confectus: quoniam id ligni genus appositissimum est ad conficiendum istud navis instrumentum. [Theophr. H. Pl. 4, 1, 3: Χαίρει δὲ ὀρόδρα... τοῖς παλιτκίοις ἡ ... πᾶδος. «Fuere qui Metrodori Scepsii padum ap. Plin. 3, 16, compararent, quo nomine tamen Gallice pineam Plinius ait appellari. Prunum padum Linn. cum aliis interpretatur Sprengel. Histor. p. 92. ... In Mathem. vett. p. 46 legitur: Κάρυα πάδινα ἢ πρίνινα. Hesych. (post verba ab HSt. supra apposita) adjungit: Καὶ ἡ ἀγρία ἄμπελος. Schol. Apoll. Rh. ad 4, 200, ubi πηδοῖσι de latiore remi parte dictum est, addit, Θεόφραστος δὲ εἶδος ξύλου τὸ πηδόν. Locus Theophrasti hodie in editis non exstat, sed H. Pl. 5, 7, 6, ubi est: Πύξος δὲ εἰς ἄξονάς τε ταῖς ἁμάξαις καὶ εἰς ἔλυτρα τοῖς ἀρότροις, Vindob. liber habet πηδός, quod verum firmat § 7: Πύξῳ δὲ χρῶνται μὲν πρὸς ἔνια, οὐ μὴν ἀλλ' ἥ γε ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γινομένη διὰ τὸ βραχεῖά τε εἶναι καὶ ὀζώδης ἀχρεῖος. Quid enim causæ erat cur de buxo repeteret contraria Theophrastus? Habemus igitur inter ligna πηδόν, quæ an eadem sit cum πάδος hujus loci, quæri potest.» Schneid. vol. 3, p. 277.] Legitur autem illud oxytonon πηδὸς ap. Hom. Od. H, [328]. Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ [et similiter N, 78], Videbis quam præstantes sint in pulsando palmula mari. Ubi Eust. annotat, τὸ πηδὸν significare eo loco τὴν κώπην, Remum, ut Suid. etiam exp. Hesych. autem τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulam. His addit Eust. ex isto πηδὸν fieri τὸ πηδάλιον, pleonasmo syllabæ αλ. Notandum vero eum illo loco thema statuere τὸ πηδόν, et exponere κώπην: supra autem, ὁ πηδός, et reddere ἡ πλάτη: malim ego Hesychianum πῆδον, præsertim

quum id ab eo exponatur nec κώπη, nec πλάτη, sed πηδάλιον. [Conf. Grashof. *Das Schiff bei Homer*, p. 20. Hase.]

[Πηδώλις, Πηδώω. V. Πιδ—.]

[Πήϊον, τὸ, Peium, castellum Tolistobogiorum. Strabo 12, p. 567.]

[Πῆκος. V. Πίκος.]

[Πηκτή. V. Πηκτίς, Πηκτός.]

Πηκτικός, ή, όν, Congelandi s. Conglaciandi vim habens, Vim habens cogendi s. coagulandi: Πηκτικὸς ἐστι γάλακτος, Coaguli modo lac contrahit, Lac coagulat: quæ vide in Ὀπός. Compar. gradu utitur Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 3]: Ταύτῃ μὲν οὖν δόξειεν ἂν ὁ λεπτὸς ἀὴρ πηκτικώτερος εἶναι, Facilius astringere et congelare. Alii passive exp., Concretioni magis obnoxius, ut sit i. q. εὔπηκτος. Sequitur enim mox, Ὁ δ' ἀκίνητος, εὐπηκτότερος.

Πηκτίς, ίδος, ἡ, Gelu fictitium, VV. LL. || Est etiam Instrumentum musicum, quod et μάγαδις nominatur, Sapphus inventum, Athen. 14, [p. 635, B] ex Menæchmi libro περὶ Τεχνιτῶν: quod tamen eod. l., necnon l. 4, [p. 182, F] ex Aristoxeno etiam refert. Aliquanto post autem ex Phillide Delio lib. 2 de Musica tradit πηκτίδα διαφέρειν μαγάδιδος: quippe qui sic scribat, Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβῦκαι. Eodem l., paulo ante verba citata: Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Ubi etiam nota Lydis fuisse peculiare instrumentum: ut et Telestes indicat, quum ap. eund. Athen. eod. l. [p. 626, A] ait, Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. [Phot. p. 427, 26: Πηκτίς· πανδούριον, ἤτοι Λύδιον ὄργανον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον.] Idem Athen. 4, [p. 175, F] ex Soph.: Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη. Aristot. Pol. 8, [6] πηκτίδας et βαρβίτους inter ἀρχαῖα ὄργανα numerat. Meminit et Herodot. [1, 17: Ὑπὸ συρίγγων καὶ π.], necnon Chrysost. At Suid. dicit esse εἶδος ὀργάνου κιθαρῳδικοῦ ap. Aristoph. [Thesm. 1223]; afferens et hunc l. ex Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 139]: Ἁδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις. Hesychio est ὄργανον μουσικόν, πανδούριον, ψαλτήριον: item σύριγξ, Tibia, Fistula. [Plato Rep. 3, p. 399, C: Τριγώνων ... καὶ π.] || Πακτίς, ίδος, ἡ, instrumentum musicum, i. q. πηκτίς, de quo supra. Demetr. Phal. [§ 162], ex Sapphone: Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα. [Theocr. Epigr. 5, 2: Πακτίδ' ἀειράμενος. Πηκταὶ λύραι Sophocl. (fr. 228) ap. Athen. 14, p. 637, A. Et πηκτή, ἡ, ὄργανον μουσικὸν ap. Arcad. p. 114, 22.] || Rursum [πηκτὶς] Suidæ est μάχαιρα κρεωκόπος, Culter ad scindendas carnes aptus, qui κοπὶς quoque nominatur.

Πηκτός [et Dor. Πακτός], ή, όν, Compactus, Coagmentatus. [Πηκτὸν ἄροτρον Hom. Il. K, 353, N, 703, Od. N, 32.] Hesiod. Op. [435]: Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν, ubi nota opposita αὐτόγυον et πηκτόν: dicitur enim αὐτόγυον, Hesychio μονόβολον, quod per se burim habet: πηκτὸν vero, quod compactum est s. compactitium, Compactile. [V. Voss. ad Virg. Georg. 1, 169.] Hesych. exp. τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων, quoniam quædam sunt μονόβολα. Idem πηκτὸν exp. ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένον. [Πηκτὸν ἕδος Hom. H. in Cer. 196.] || Πηκτὰ δωμάτων, Compactitiæ ædium partes, i. e. Fores; eæ enim ex pluribus tabulis compingi solent et coagmentari: quamobrem ab Hom. quoque dicuntur σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et κολληταὶ σανίδες: item θύραι εὖ ἀραρυῖαι, item θύραι πυκινῶς ἀραρυῖαι. Aristoph. Ach. [479]: Ἀνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων, Claude fores. Schol. quoque ibi πηκτὰ δωμάτων exp. θύρας, subjungens hæc Hom. verba, Θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. Sed addit et alia quædam, quæ ibi videre licebit. [HSt. infra:] «Πακτὸς i. q. πηκτὸς, i. e. Compactus, Coagmentatus. At πακτὰ δωμάτων dicuntur Fores, pro quo Aristoph. πηκτὰ δωμάτων, ut supra in Πηκτὸς docui, ad quod te remitto. Eur. [ap. Polluc. 10, 27]: Λύε [Λῦε] πακτὰ δωμάτων, Resera fores, Reclude januam, claustra. Apud Diosc. quoque πακτὸς pro Compacto et spisse coagmentato sæpe usurpari putatur, eique opponi ἀραιός, Rarus, Laxus. Et πακτὰ ap. Hesych. ἡρμοσμένα, πεπορπημένα. [Πηκτῶν κλιμάκων Eurip. Phœn. 492.] At fem. Πακτά, ἡ, i. q. πηκτή, Lac concretum per

coagulum, admisto melle, etiam Caseus recens coagulatus. Theocrit. 11, [20] de Galatea: Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός, ubi schol. exp. τυροῦ πεπηγότος, quem Attici τροφαλίδα appellant. Habes et alium l. ex Epigr. supra [infra] in Πηκτή citatum.» || Concretus, Coagulatus, Coactus, Congelatus, Qui concrescere solet et cogi, solet coagulari et congelari: ut πηκτὰ σώματα ap. Aristot. Meteor. 4, [8]; pro quo ibid.: Τῶν σωμάτων ὅσα πηγνύεται καὶ σκληρύνεται· quibus opp. τὰ ἄπηκτα. Et ap. Diosc. 5, 114, πηκτὸν χάλκανθον, Concretitium, Ruell.: sc. quod solet concrescere: de quo his verbis, Τὸ δὲ ἁπλῶς ἐργαζόμενον ἐν σπηλαίοις, ἔπειτα μεταχεόμενον εἰς βόθρους, τὴν πῆξιν λαμβάνει· ὃ δὴ καὶ πηκτὸν ἰδίως ὀνομάζεται. Unde Plin. desumpsisse videtur, quod scribit 14, 12: Fit et in saxorum catinis, pluvia aqua corrivato limo gelante. Item πηκτὸν γάλα [Eur. Cycl. 189], sive Πηκτή, Lac concretum per coagulum admisto melle, Gorr., qui in vocabulo Γάλα, Est et alia, inquit, lactis præparatio, quum per coagulum melle admisto lac cogitur: Medici γάλα πηκτόν, Aetius πηκτὴν appellat. Sic enim serum lactis a crassiore parte secedit. Præterea πηκτὸς ἅλς, Sal concretitius, qui concrevit: quem uno nomine Lycophro [135: Σύνδορπον Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον] πάγον, Comicus quidam [Strato] ap. Athen. [9, p. 383, A] πῆγον [πηγὸν] appellat. Sed sunt qui Fossitium s. Fossilem salem ita vocari scribant, i. e. τὸν ὀρυκτὸν καὶ ἐμμέταλλον. Nicander Al. [518]: Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδόν, ἢ ἅλας ἄχνην. Πηκτόν, Concretile, inquit Gorr., Id quod condensari atque indurari potest. Duobus autem id contingit modis, calore et frigore; illo quidem desiccante humorem, hoc vero calorem expellente. Itaque alia humoris absentia, alia vero caloris, concrescunt: aquea quidem, caloris, ut glacies, cera, sævum; terrea vero, humoris, ut sal, nitrum, lutum. Vide Aristot. Meteor. 4, [8. Plato Tim. p. 59, C: Τῶν λαμπρῶν πηκτῶν τε ... ὑδάτων. Tim. Locr. p. 99, C: Ὕδωρ τὸ μὲν ῥυτόν, τὸ δὲ πακτόν.] || Fixus, Defixus, Depactus. Soph. Aj. [907]: Ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, Telum in terra fixum, [ubi de Ajace agitur ensi incumbente. Hesych.: Πηκτὸς θάνατος· ὁ τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανεν. Similiter Phot. p. 428, 1.] Et πηκτὰ σκόροδα, Allia quæ solent pangi, τὰ πηγνύμενα, Quæ deponi et plantari solent. Colum.: Modicis spatiis, id est inter quaternos digitos, depangas. Quod alibi Idem Pangere et Deponere dicit. Utitur illo Theophr. H. Pl. 7, 5, ubi etiam τὰ πηγνύμενα dicit pro τὰ πηκτά, ad differentiam eorum quæ seruntur. || Πηκτὸν dicitur etiam Symphyti herbæ species quædam, Diosc. 4, 10. || Πηκτά, δάκρυα, παρὰ τὸ πεπηγέναι ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα, Hesych. Ubi nota πηκτὰ substantive usurpatum: sicut et femin. πηκτή. Nam πηκταί, dicuntur θύραι, s. θύραι εὔπηκτοι, Fores bene compactæ et coagmentatæ, Hesych.: quas Aristoph. appellat πηκτὰ δωμάτων, Eur. πακτά. || Præterea πηκταὶ sunt θηρευτικὸν ὄργανον ap. Aristoph., sec. Suidam, s. εἶδος δικτύου, ut schol. annotat Av. [528]: Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, ἔρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς. Itidem Aristot. H. A. 9, [8] de perdicibus: Τούτου δ' ἁλόντος ἐν ταῖς πηκταῖς· pro quo Plin. 10, 33, simpliciter dicit Capto eo. Putarim certe πηκτὰς idem prorsus esse quod πάγας et παγίδας, nisi Aristoph. l. c. simul παγίδας et πηκτὰς tanquam diversa posuisset. Utut sit, h. e. sive laquei sive reticula sint, a πήγνυμι significante Figo, Depango, πηκταὶ dicuntur, ut Tendiculæ a Tendo. Gaza tamen ibi vertit Compago, sc. ap. Aristot. H. A. 9, 8. [|| Πηκταὶ λύραι. V. Πηκτίς.] || Πηκτὴ ab Aetio vocatur etiam Lac concretum per coagulum, admisto melle, ut paulo ante ex Gorr. docui: quo referri posse existimo hæc Suidæ ex Epigr. [Joannis Barbucalli Anth. Pal. 6, 55]: Πηκτὸν καὶ Παφίῃ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος· ubi Dorice πακτὰν positum pro πηκτήν. Idem Suid. πηκτὴν esse dicit εἶδος ἀκολάστου σχήματος.

[Πηκτώδης, ὁ, ἡ, Paraphr. Ms. Dionysii P. 745. Bast.]

[Πηλαγόνες. Πηλαγονία. V. Πελαγονία. Adde HSt. s. v. Πηλόγονος.]

[Πηλαῖος, αία, αῖον, Pelæus. V. Πήλη.]

[Πηλαῖος, αία, αῖον, Luteus. Manetho 4, 292 : Πηλαίης πλίνθου. De piscibus in limo viventibus Pausan. 4, 34, 2 : Οἱ κέφαλοι δὲ, ὅτε ἰχθύων ὄντες τῶν πηλαίων, ποταμῶν φίλοι τῶν θαλασσιωτέρων εἰσί.]

[Πηλακίζω. V. Πηλακισμός.]

Πηλακισμός, ὁ, Suidæ ἐμπαιγμός, Illusio, Irrisio : Lexico meo veteri ὕβρις, Injuria, Contumelia, Petulans et contumeliosa injuria. Additurque in isto meo Lex., necnon ap. Etym. [M. p. 669, 49], πεποιῆσθαι hanc λέξιν ἐκ τῆς τῶν παλλήκων ὕβρεως, facta ὑπερθέσει ex παλληκισμός. Sed esse qui dicant, veteres, quum volebant ἐμπαῖξαι ἢ ὑβρίσαι τινὰ, πηλῷ χρίσαι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ita ut a πηλὸς sit primum πήλαξ, inde verb. πηλακίζω, et hinc verbale πηλακισμός. [Αἰμύλος vocabulo Latino *pellax* interpr. schol. rec. ad Æsch. Prom. 206 ap. Ducang. s. v. Πέλαξ, ubi πέλλαξ scribendum.] Hæc illi. Posterius etymon videtur esse non absurdum : ut πήλαξ, et πηλακίσαι, et πηλακισμός, dicantur proprie de Luti illitione aspersioneve quæ fit petulanter et per contumeliam, generaliter vero de quavis injuria insolente, contumelia, probro, illusione : quomodo et comp. προπηλακίζειν est Injuria et contumelia afficere, Probro afficere, Irridere lædereque petulanter. Apud Suid. quoque πῆλα legitur, sed expositum ῥάγας [ῥῆγας Lex. Seg.] : quo vocabulo nescio quid sibi velit : sunt qui et ipsum significare velint Contumelia, Probrum. Apud Hesych. vero [et Phot. p. 428, 16] Πήλυξ, ῥαγάς. [Idem : Ῥαγάς, πήλυξ. Suidas infra : Σπήλυγξ καὶ σπήλυγγας· ῥαγάς.]

[Πήλαμος, ὁ, Pelamus, n. viri ab Luciano fictum V. H. 1, 38.]

[Πηλαμυδεία, ἡ, Pelamydum captura. Strabo 12, p. 549 : Φαρνακία ..., κατὰ θάλατταν ἔχουσα εὐφυΐαν τὴν ἐκ τῆς πηλαμυδείας. Libri plerique πηλαμυδίας.]

[Πηλαμυδεῖον, τὸ, Locus ubi pelamydes capiuntur. Strabo 12, p. 545 : Ἐκατέρωθεν τοῦ ἰσθμοῦ ... πηλαμυδεῖα θαυμαστά. Libri πηλαμύδια, quod correxit Coraes.]

[Πηλαμὺς, ύδος, ἡ.] Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, Pelamis, genus piscis, dictum quod in luto moretur, quod Græce dicitur πηλὸς, inquit Festus. Plin. 9, 15, de thynnis : Cordyla appellatur partus qui fœtas redeuntes in mare autumno comitatur. Limosæ vero, a luto Pelamides incipiunt vocari, et quum annuum excessere tempus, Thynni. Et mox, Pelamides in apolectos particulatimque consectæ, in genera cybiorum dispartiuntur. Idem l. 32, cap. ult. : Cybium : ita vocatur concisa pelamis, quæ post quadraginta dies a Ponto in Mæotin revertitur. Cordyla, et hæc pelamis pusilla, quum in Pontum ex Mæotide exit, hoc nomen habet. Utitur Juvenal. quoque [7, 120] : Petasunculus, et vas Pelamidum. Sostratus, teste Athen. [7, p. 303, B], scribit τὴν πηλαμίδα vocari θυννίδα. Hicesius vero, ut Idem refert [3, p. 116, E], πηλαμίδας esse dicit κύβια μεγάλα. Sunt tamen κύβια potius τεμάχη ex pelamide particulatim concisa, ut ex Plin. aliisque liquet. [Galen. vol. 6, p. 728, 15; 729, 3; 747, 10. Hase.] Vide alia ap. Ælian. [N. A. 15, 10] et Aristot. H. A. 6, 17, qui et ipse θυννίδα sic vocari scribit. [Strab. 7, p. 320.] Sed notandum, ap. Hesych. diversa scriptura ita legi, Πηλαμύς, διὰ τοῦ υ [Sic etiam Phot. p. 428, 12], ἰχθὺς ἐν Πόντῳ. [Scriptura vitiosa πηλαμίς, ίδος, nunc ubique fere rectæ cessit πηλαμύς, ύδος, ex codd. restitutæ.]

[Πήλαξ. V. Πηλακισμός.]

[Πηλεγὼν, όνος, ὁ, Pelegon, pater Asteropæi, Pæonum ducis. Hom. Il. Φ, 141. De accentu v. Eustath. p. 1228, 13.]

Πηλεὺς [accentu Æolico Πήλευς, Etym. M. p. 575, 54, aliique grammatici : v. Ahrens. De dial. Æol. p. 13], έως, ὁ, Peleus, ranæ nomen ap. Hom. Batrach. [19], παρὰ τὸν πηλὸν [v. Eustath. p. 772, 38], ut πηλούσιος et πηλοβάτης. [Τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν, v. s. v. Πηλός.] Alioquin est nomen proprium viri, qui filius Æaci, frater Telamonis fuit, pater Achillis [Πηλέος υἱὸς Hom. Il. Π, 203, Σ, 18. Πηλῆος ἔκγονον Υ, 206. Πηλέως γόνος Soph. Phil. 333. Et alibi non raro ap. Tragicos aliosque. Πηλέα (vel Πηλῆ, ut Πηλέα δ' ἀνάσσειν in initio trimetri ap. Eurip. Andr. 22) τὸν Αἰάκειον Soph. fr. 434. Πηλῆ Atticos pro Πηλέα dicere annotat gramm. in Append. ad Greg. Cor. p. 647 Πηλέως μάχαιρα proverbium, de quo v. schol. Aristoph. Nub. 1059, Hesych., Phot. et Suid.] : qui Achilles ab eo patronymicôs vocatur Πηλείδης, et Πηλείων, Pelides, Pelei filius. [Πηλείδεω Il. O, 64. Πηλείδη P, 105. Πηλείδην Π, 271. Πηλείδη A, 146, Eur. Rhes. 371, Hec. 191, et Πηλεΐδας cum diæresi Iph. A. 229.] Il. O, [614] : Ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι· [Π, 195 : Πηλείωνος·] Υ, [294] : Πηλείωνι δαμείς· Ψ, [35] : Ποδώκεα Πηλείωνα. [Πηλείων, n. ranæ, Batrachom. 209.] Pro Πηλείδης dicitur etiam Πηληιάδης : ex quo Ion. dialysi poetæ fecerunt Πηληϊάδης : ut Hom. initio Iliadis, Μῆνιν ἄειδε Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. [Πηληϊάδαο Π, 686, Od. Λ, 556.] Sic pro Πηλαῖος dicunt Πηλήϊος, ex quo Lat. Peleius. Legitur etiam in Epigr. [Anth. Pal. 9, 476, in versu in ed. Ascens. adjecto : v. Jacobs. vol. 3, p. 573]. Πηλιὰς δόρυ, Peleia hasta, h. e. Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donavit Peleus, Peleo Chiron, cæsam in monte Pelio; ita ut denominata dici queat tam a Pelio monte, ex quo petita fuit, quam a Peleo, qui eam gestavit et postea Achilli donavit. Testis Hom. Il. Π, [143] de Patroclo Achillis arma induente canens, Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Ubi etiam alludit ad v. πῆλαι. Ab Ovidio quoque Pelias hasta nominatur. Hesych. abusive de quavis Hasta dici tradit πηλιάς, proprie autem de Achillis. [Πηλεὺς in fictilibus scriptum Πέλες, Gerhard. *Rapp. Volc.* n. 637; et PELEVS de Witte *Descr. de vases peints* p. 83, n. 135. Hase. V. Πήλιον.]

[Πήλη, ἡ, Pela. Steph. Byz. : Π., μικρὰ νῆσος (juxta Clazomenas : v. Thucyd. 8, 31). Βαρύνεται δέ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλη δισύλλαβα βαρύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ἀπὸ δασέος ἄρχεται συμφώνου, οἷον Μῆλη, Στήλη. Τὸ ἐθνικὸν Πηλαῖος.]

[Πήληκες. V. Πήληξ.]

Πηληκίσματα, Hesychio φενακίσματα : quæ et πηνικίσματα.

[Πήληκος, ἡ, Pelecus. Steph. Byz. : Π., πόλις ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν Πηληκίτης.]

[Πηληνός. V. Πήλιον.]

Πήληξ, ηκος, ἡ, Galea, Cassis. [Schol. Hom. Il. Θ, 308 : Αἰτωλικὸν τὸ π.] Hom. Od. A, [256] : Στάς, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit πήληκα φαεινὴν, Il. N, [527]; et ἱππόκομον πήληκα, Π, [797. Aristoph. Ran. 1017 : Πήληκας]. Apud Hesych. per ι in posteriore syllaba scriptum πῆλιξ, exponentem itidem περικεφαλαία, et derivantem παρὰ τὸ πῆλαι, quod est κραδᾶναι, σεῖσαι : ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, ut qui dicat Il. O, [608] : Ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος. [Seqq. ex Indice.] Πήλυξ, Hesychio ῥαγάς, Fissura, pro quo ap. Suid. Πήλαξ, ῥάγας. [V. Πηλακισμός.] Apud Polluc. vero [4, 61, ubi nunc πήληξ] πῆλιξ non solum ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος, Galeæ crista s. conus : verum etiam ὄργανόν τι ψαλτήριον : pro quorum priore est ap. Hom. πήληξ, utrobique per η : et non pro Cono galeæ, sed pro ipsa Galea, ut quam ponat περὶ κροτάφοισι, tribuens ei et ἱππόκομον epitheton.

[Πήληξ, ὁ, Pelex. Steph. Byz. : Πήληκες· δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. (Ex Diodoro Periegeta memorat Harpocr.) Ὁ δημότης Πήληξ. (Ex Æschine p. 73, 22, ubi Ἀρχέδημος ὁ Π., citant Harpocr. et Suid.) Τὰ τοπικὰ ἐν Πήληξι, εἰς Πήληκα, ἐκ Πηλήκων. Καὶ θαυμαστὸν τοῦτο, ὅτι ὁ δῆμος πληθυντικῶς λέγεται, ἑνικῶς δὲ τὰ τοπικά.]

[Πηλιακός. Πηλιάς. V. Πήλιον.]

Πηλιδνὸς, Hesychio i. q. πελιδνὸς, Lividus.

[Πηλιδόνεια, ἡ. Schol. Dionys. P. 427 : Ἐκλήθη δέ ποτε (ἡ Μακεδονία) καὶ Π. Quod ex Πηλαγόνεια depravatum esse conjecit Bernhard. p. 1001.]

Πηλίκος, η, ον, Quantus; interrogativa particula de Quantitate continua, ut πόσος de Quantitate discreta. [Plato Men. p. 82, D : Πηλίκη τις ἔσται ἡ γραμμή· 85, A : Πηλίκον τί ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον· 83, E.] Aristot. Metaphys. 9 : Ὥσπερ ἂν εἰ ἄλλου μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμὲν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, Perinde atque si alio nos metiente, quanti simus ex eo disceremus, quod quotæ magnitudinis nostræ parti cubitus quadret, perciperemus, Bud. Paul. Ad Gal. 6, [11] : Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, Quantis i. e. Quam longis literis vobis scripserim. || Quantæ ætatis, Quot annorum. Xenophanes Coloph. ap. Athen. 2, [p. 54, F] : Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόσα τοι ἔτη ἐστὶ, φέριστε; Πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; Quantam ætatem agebas? Quot annos natus eras? In qua signif. accipitur etiam indefinite positum. Aristot. Eth. : Τὸ δὲ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος αὐτοῦ, Quamdiu aliquantulæ ætatis est, h. e. parvus. || Interdum dicitur etiam ἐπὶ ποιοῦ, pro Qualis : πηλίκον εἴη τὸ συμβεβηκός. [|| Adverb. Πηλίκως ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 19, 19.]

Πηλικότης, ητος, ἡ, Quantitas, seu, indefinite, Aliquantitas, Quanta s. Aliquanta magnitudo, multitudo. [Schol. Aristoph. Pl. 377 : Χρῆται τῇ πηλικότητι (σμικροῦ pro ὀλίγου dicens) ἀντὶ τῆς ποσότητος. « Nicom. Arithm. p. 9 ed. Par. » Struv. Galen. vol. 19, p. 478, 16 : Τὰ ἐπὶ μέρους τῇ π. συμβεβηκότα, τό τε μῆκος καὶ πλάτος καὶ βάθος. Procl. Hypotyp. p. 106, 34 Halm. : Τὰς π. τῶν φαινομένων διαμέτρων. Id. Almag. t. 1, p. 3, 1; 25, 23; 26, 3; 37, 8; 46, 1; 58, 15, aliisque multis ll. Vertit Halma, *Les valeurs*. Hase. « De πηλικότητι ap. rhetores copiosius dictum ad voc. Ὅρος. Sopater Διαιρ. p. 326 ita definit : Κατασκευάζεται μάλιστα ἡ πηλικότης τοῖς ἀπὸ τοῦ τέλους, ὅταν ἢ πολλὰ, ἢ μεγάλα δεικνύειν ἔχῃς τὰ ἀποβαίνοντα, h. e. pertinet ad momenta argumentandi ea (κεφάλαια) quæ in statum definitivum cadunt, et in rerum multitudine et magnitudine demonstranda inprimis cernitur. » Ernest. Lex. rhet.]

Πηλινολεκὶς, pro λεκὶς πηλίνη s. ἐκ πηλοῦ ap. Polluc. 10, [87] ex Epicharmo, quod interpretantur Catinus luteus : ponit ipse inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη. [Nunc ex codd. πηλίναν λεκίς.]

Πήλινος, ὁ, ἡ, Luteus, Ex luto factus. Plut. [Mor. p. 155, A] : Τὰ πήλινα καὶ κεράμεα στεγάσματα. Lucian. [Lexiph. c. 13] : Πήλινα ποτήρια. Aliud ex Eod. exemplum vide in Κώνος. Ex Dem. vero [p. 47, 15, et Dione Chr. vol. 2, p. 116] : Οἱ πλάττοντες πηλίνους, pro πηλίνους ἀνδριάντας, Simulacra ex luto, s. argilla. [Π. ἀνδριὰς Aristot. Metaph. 6, 10. Πήλινα ἀγάλματα Artemid. 2, 44. G. D. Pausan. 4, 12, 9 : Τοὺς τρίποδας δὴ τοὺς π. Galen. vol. 4, p. 47, 1 : Λίθινον ἢ π. ἦν τὸ δημιούργημα. Simulacra Πήλινα, μιλτόχριστα Orac. Sibyll. 3, 589 Alex. Hase. Τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα χέρνια, Pollux 10, 189. Aristot. H. A. 5, 24 : Ἔνια τῶν βομβυκίων πρὸς λίθῳ ἢ τοιούτῳ τινὶ ποιοῦσι πήλινον ὀξύ.] Πήλινον ἀσκὸν Theophyl. appellat Corpus vel Ventrem humanum, Ep. 79 : Τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διαφύσησε; [Πήλινοι ῥήτορες ap. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 198, 8. « Πήλινος pro πήλιος restituendum Agapeto Sched. 4. » Boiss.]

[Πῆλιξ vitiose pro πήληξ, quod v.]

[Πήλιον (Dor. Πάλιον), τὸ, Pelium. Steph. Byz. : Πήλιον, πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Πηλιεὺς καὶ Πηλιώτης καὶ θηλυκὸν Πηλιῶτις. (Eur. Med. 484 : Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκόν.) Λέγεται δὲ καὶ Πηλία· τὸ ἐθνικὸν Πηλιεύς (?). Καλεῖται δὲ καὶ Πηλεῖς πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ Πηλέως (πηλὶς cod. Vratisl.) ἑνικοῦ. Καλεῖται δὲ ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις (excidisse videtur Θετίδειον, quod supplevit Holst. V. schol. Pind. Nem. 4, 81, et interpretes Eurip. Andr. 20). Καὶ τούτου (quod non habet quo referatur) τὸ ἐθνικὸν Πηλίτης. Τὸ δὲ ὄρος Πήλιον (ap. Hom. Il. B, 744, 757, Π, 144, Eur. Alc. 599, Med. 3, al. Strab. 9, p. 441 seqq. Πάλιον ap. Pind. Pyth. 2, 85; 3, 7; 9, 7). Τὸ ἐθνικὸν τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους Πηλιάς, καθὰ τοῦ Ἴλιον Ἰλιεὺς καὶ Ἰλιάς. (Πηλιάδα μελίην Hom. Il. Π, 143, Υ, 390. Πηλιὰς ... μελίη Υ, 277. Πηλιάδ' ἀκτὴν Eur. Herc. F. 389. Πηλιάδες θεράπναι 370. Παίσκαις Πηλιάσιν Alc. 918. Πηλιάδας ... ἐρίπνας Apoll. Rh. 1, 581. Πηλιάδες Νύμφαι 1, 549.) Λέγεται καὶ κτητικὸν Πηλιωτικὸν, ἀπὸ τοῦ Πηλιώτης. (Soph. fr. 166 : Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος. Addendum Πηλιακὸς, ή, όν, ex epigr. Philostrati Anth. Plan. 110 : Πηλιακοῦ δούρατος.) Ἔστι δὲ καὶ Πηλίον (scr. Πήλιον) Ἰλλυρίας πόλις, ἧς μέμνηται Κουάδρατος. Τὸ ἐθνικὸν Πηληνός (?).]

[Πῆλις, ὁ, Pelis, n. pr. virile ap. Pausan. 10, 27, 1. Accus. Πῆλιν ib.]

Πηλοβάτης, ὁ, Qui per lutum graditur, Luti calcator, s. cœni. Apud Hom. Batr. [234] est nomen ranæ.

[Πηλοβατίς. V. Πηλοπατίς.]

[Πηλογενὴς, ὁ, ἡ, E luto natus. Const. Manass. Chron. 419 : Ἀνθρώπων πηλογενῶν.]

Πηλόγονος, ὁ, Cui genus ex luto est, Ex luto natus. Πηλόγονοι dicuntur Gigantes, quod ex terra creati esse putantur synonymus γηγενεῖς, itidemque Lat. Terrigenæ, ut et Virg. Georg. : Tum partu terra nefando Cœumque Iapetumque creat. Callim. Hymno in Jov. [3] : Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι, i. e. γιγαντοδιώκτην, γιγαντολατῆρα. Schol. quoque πηλογόνων ibi exp. γιγάντων, subjungens, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς. Apud Hesych. vero legitur Πηλάγονες, γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς. Stephano Byz. Πηλαγόνες sunt οἰκήτορες τῆς Πηλαγονίας, quæ μοῖρα est τῆς Μακεδονίας [V. Πελαγονία] : quod et ap. Suid. habetur, sed addentem, Πηλαγὼν esse quoque nomen gigantis. In Lex. meo vet. itidem, Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες· παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ, ἤγουν γῆς, γεγενῆσθαι : in quo locus ille Callim. citatur, Πηλογόνων ἐλατῆρα. Alicubi metri causa scribitur Πηληγόνες. [HSt. in Indice :] Παληγόνες, Gigantes, pro πηλαγόνες, Etym. [M. p. 669, 51, ubi posterius legitur.]

[Πηλόδετος, ὁ, ἡ, Luto vinctus. Greg. Naz. vol. 2, p. 180. Angl. Conf. Dronk. De Niceta Dav. p. 13, 6, et Greg. Naz. Carm. sel. p. 235, 20. Hase.]

Πηλοδομέω, Ex luto struo, fingo. Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 10, 4] de hirundine : Πηλοδομεῖ θάλαμον· de qua vide et in Πηλός. [Satyr. Thyill. ib. 10, 5 : Ἤδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες.]

Πηλόδομος, Ex luto s. limo structus. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 662] : Πηλοδόμοις τοίχοις. At Πηλοδόμος, Qui ex luto struit.

[Πηλοειδὴς vitiose pro πηλοειδὴς, quod v.]

[Πηλοειδῶς, In cœni morem. Greg. Nyss. t. 1, p. 19, D : Μηκέτι π. ἀνακεκραμένης πρὸς τὴν γῆν τῆς ὑγρότητος. Hase.]

Πηλοπατέω, Lutum calco, βολοκοπέω, Bud. [Τυντλάζειν per π. exp. schol. Aristoph. Pac. 1148.]

[Πηλοπατὶς, ίδος, ἡ.] Πηλοπατίδες sive Πηλοβατίδες, Calceamenta quædam altiora, quibus utuntur qui lutum proculcant, s. per lutum incedunt : Latinis Perones, Hippocrati [p. 828, C] ἀρβύλαι [αἱ πηλοπάτιδες (hoc accentu) καλεόμεναι. Galenus. vol. 18, part. 1, p. 680, 5 : Τοῦτο γὰρ γέγονε τὸ ὄνομα, εἰ μὲν διὰ τοῦ π γράφοιτο, πηλοπατίδας, διὰ τὸ πατεῖσθαι τὸν πηλὸν ὑπ' αὐτῶν· εἰ δὲ διὰ τοῦ β, πηλοβατίδας, ἐπειδὴ βαίνειν ἀσφαλῶς ἐν πηλῷ δυνατόν ἐστι (sic) τοῖς ὑποδεδεμένοις τοιοῦτον ὑπόδημα. Π. expressæ in speculo Etrusco *Ann. de l'inst. de corr. arch.* t. 10, p. 277. Hase.]

Πηλοπλάθος, ὁ, Qui ex luto s. argilla similitudines fingit : ut κοροπλάθος, Qui puppas fingit. [Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 72. Hase.] Vide Πηλὸς, in loco quodam Luciani [Prometh. c. 1].

[Πηλοπλαστέω, Ex luto fingo. Athanas. vol. 2, p. 682, ab Suic. cit. : Ὅτε τὸν Ἀδὰμ ὁ κύριος ἐπηλοπλάστει. G. D. Pass. Method. Conv. virg. p. 58, 3, de eodem Adamo : Ὁ μετὰ τὴν γῆν πηλοπλαστούμενος. Hase.]

[Πηλόπλαστος, ὁ, ἡ, Ex luto fictus. Æschylus fr. 362, de Pandora : Τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή.]

[Πηλοπλάτων, ωνος, ὁ, Luteus Plato, cognomen Alexandri sophistæ ap. Philostr. p. 570.]

Πηλοποιέω, [Lutum facio. Etym. M. p. 629, 34 : Ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι καὶ ξηρῷ ὑγρὸν μῖξαι.] Ex luto fingo. [Achmes Oniroer. p. 151, 12 : Ἐπηλοποίει χώματι καθαρῷ. Hase.] Figlinam factito, [Lycophr. 473].

Πηλοποιητικὸς, [s. Πηλοποιικός,] ή, όν, Pertinens ad eos qui ex luto fingunt, Pertinens ad figulos. At πηλοποιητικὴ κονία s. πηλοποιητικὸν ὕδωρ ab omnibus fere Interprr. male vertitur. Alius Lixiviam figuli aquam, alius Cum luto suo lixiviam, alius Aquam lutariam reddidit; alius se plane nescire quid sit, professus est. Nec immerito quidem, quod non animadverterint per ι scrib. esse πιλοποιητικόν : quod quid significet, vide suo loco. Gorr.

[Πηλοποιία, ἡ, Fictio ex luto. Eustath. Opusc. p.

213, 93 : Θεὸς ὁ μὴ μόνον πόλεις οἰκοδομῶν, ... ἀλλὰ καὶ πηλοποιίαν πλάττων εἰς τὸ στερέμνιον. Ib. p. 189, 88.]

Πηλοποιός, ὁ, i. q. πηλοπλάθος, Figulus, Qui vasa fictilia ex luto conficit, i. q. πηλουργός ap. Galenum. Alex. Aphr. [Probl. 1, 49 : Ὡς κηροπλάστης ἢ π.]

[Πηλόρρυτος lectio vitiosa pro πλησίρραγος, quod v.]

Πηλὸς [Dor. Παλὸς in fragm. Pythag. p. 714 ed. Gal. Πάλκος per πηλὸς exp. Hesych., ubi Παλὸς conjecit Albert.], ὁ, Lutum, Cœnum, Limus, quod postremum magis proprie dicitur de uliginosis et stagnantibus locis, sicut ἰλύς. [Æsch. Ag. 495 : Κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις. Herodot. 4, 28 : Ὕδωρ ἐκχέας πηλὸν οὐ ποιήσεις, πῦρ δὲ ἀνακαίων πηλὸν ποιήσεις. Aristoph. Vesp. 248 : Τὸν πηλὸν ... φυλάξαι.] Thuc. [2, 4] : Ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν διόδων, Luto s. Cœno, βορβόρῳ. 7, [84] : Οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, Una cum limo. Plut. Symp. 1 [p. 616, E] : Τὸν πηλὸν ἀπονιψάμενοι τῶν ποδῶν. Plato Rep. 2, [p. 363, D] : Εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου. Ubi potius de limo dicitur : sicut et ap. Aristot. H. A. 9, 37] : Ἥ τε νάρκη κατακρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλόν, pro quibus Plin. : Torpedo mersa in limo se occultat. [Plur. ap. Polyb. 3, 79, 9 : Ὑποζύγια πίπτοντα διὰ τοὺς πηλούς· et ib. 11. Figur. in proverbio ap. Zenob. 3, 62 : Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις· ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων. Æsch. Choeph. 697 : Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.] Interdum de luto s. limo dicitur, quo parietes oblinuntur, aut avium nidi construuntur. Ut Virg., Lævi rimosa cubilia limo Unge. Plut. De solertia anim. [p. 983, B], loquens de alcyone : Οὐ φυρῶσα πηλόν, οὐδὲ προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις, ὥσπερ αἱ χελιδόνες. Et in eod. l. [p. 966, D], de hirundinibus : Ἂν πηλοῦ τινος ἐγκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττιάν. Exp. etiam Mortarium ap. Thuc. [1, 93.] Itemque ap. Aristoph. [Av. 839] : Πηλὸν ἔργασον [ὄργασον], Confice mortarium. [Immo, Lutum macera. Sic πηλὸν ὀργάσαι Sophocl. (fr. 432) ap. Etym. M. p. 629, 34. De luto ex quo lateres ducuntur Herodot. 2, 136 : Τῷ κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ τι πρόσσχοιτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἴρυσαν.] Dicitur etiam de Terra s. Creta figlina : ut et ap. Cic., Fictus ex argilla et luto homulus. Argillam quoque interpretari possumus, secuti Plin., qui de plastice, cujus materia est ὁ πηλός, sic scribit, 35, 12 : Ejusdem opere terræ fingere ex argilla similitudines, Dibutades Sicyonius figulus primus invenit Corinthi filiæ opera, quæ capta amore juvenis, illo abeunte peregre, umbram ex facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscripsit, quibus pater ejus impressa argilla typum fecit, et cum ceteris fictilibus induratum igni proposuit. Diosc. ad differentiam vocat πηλὸν κεραμικόν, Lutum figlinum, Terram s. Cretam figlinam. Aristoph. [Av. 686], πηλοῦ πλάσματα, Figmenta lutea, de hominibus. Pausan. Att. [c. 40, 4] : Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου. [Id. 1, 2, 4 : Οἴκημα ἀγάλματα ἔχον ἐκ πηλοῦ.] Lucian. [Prometh. c. 1] : Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ὅθεν ἐκ τριόδου βόρβορός τις· ubi etiam nota, πηλὸν fictorum non amplius capi pro βόρβορος, i. e. pro Eo luto, sive cœno, quod in compitis est. De eodem luto, (nisi malis, de limo,) Hippocrates De morbis l. 3, dixit πηλὸς τριχώδης, Lutum cum pilis subactum, Argilla cum pilis subacta. [Plurali numero Lex. rhet. p. 293, 13 : Πηλοὶ καὶ πίτυρα· μυστικά εἰσι ταῦτα, ὁ πηλὸς καὶ τὰ πίτυρα. || Figur. de homine stupido, Phot. p. 428, 15 : Πηλὸς οὗτος· ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.] Πηλός, sicut Λιμός, feminino quoque genere usurpari tradit Eust. [p. 1504, 78] ex Diodoro gramm. [Phrynich. p. 55 ed. Lob. : Ἡ πηλὸς Συρακούσιοι λέγουσιν ἁμαρτάνοντες. « Joannes Climacus : Θλίψας παραμυθήσασθαι τὴν πηλόν· ad quem l. schol. : Οὕτως οἱ πατέρες θηλυκῷ γένει τὴν π. ὀνομάζουσι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Similia repetit alio loco ad hæc verba : Οὐχ ὁ τὴν π. ἄρυπον φυλάξας. » Ducang. Femin. ap. Const. Manass. Chron. 2239, 2363, 2764 ; mascul. 6320.] Idem Eust. [p. 641, 9] derivat a πηλάσσειν significante μολύνειν. || Πηλὸς αἰδνός, Locus quidam Libyæ, Hesych. Apud Plut. tamen Theseo init. πηλὸς ἀϊδνής aliter exp. Πηλὸν idem Hesych. tradit ab Ionibus dici τὸν οἶνον : unde

Κάπηλος, ὁ πηλῶν τὸν οἶνον. [Etym. M. p. 490, 3 (coll. Suida in Κάπηλος) : Κάπηλος, ὁ μεταβολεύς, καὶ οἰνοπώλης· παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλόν, ἤγουν τὸν οἶνον. Τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ « Πολλὸς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τορβάζεται. » Ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Schol. Hom. Il. Λ, 596 : Κάπελλον ... παρὰ τὸ κύειν τὸν πηλόν, τουτέστι τὸν οἶνον· πηλὸς γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς ὁ οἶνος, παρὰ τὸ πάλλειν τὰς φρένας καὶ τὰς καρδίας τῶν πινόντων τοῦτον πολύν· ἀφ' οὗ καὶ κάπηλος, παρὰ τὸ κακοῦν τὸν πηλὸν ἤγουν τὸν οἶνον. Πηλὸν de vino mixto sive adulterato dictum esse Casaub. et Toupius Emend. vol. 1, p. 306, collegerunt ex Athen. 9, p. 383, C : Ἐπιτιμῶντες δέ τινί φασι μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν· de quo dicto conf. Demetr. De eloc. § 171. Simpliciter de vino dixerunt Tryphiod. 349 : Εὐώδεϊ πηλῷ· et Macedon. Anth. Pal. 11, 27 : Βρομιώδεα πηλόν.]

[Πηλότροφος, ὁ, ἡ, Luto nutritus. Oppian. Cyn. 1, 288 : Ὁπλὴν οὐ κρατερήν, π., εὐρυπέδιλον.]

[Πηλουργέω, Lutum conficio. Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 18, p. 162. Kall. Id. Greg. Nyss. In Ps. t. 1, p. 313, A : Ὀφθαλμοὶ διὰ τῆς γῆς πηλουργούμενοι, Terra illiti reformatique. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 514, 16 : Ἐκ χοὸς νεκρὸς πηλουργεῖται. Hase.]

[Πηλουργία, ἡ, Ars figlina. Epiphan. 1, p. 8, A. Id. ib. p. 635, B : Ὕλη πηλουργίας. Hase.]

Πηλουργός, ὁ, Qui ex luto fictilia vasa conficit, Figulus, i. q. πηλοποιός. [lxx Sap. 15, 7 : Κριτὴς ὁ π. Hase.] Vide Ἱπνοποιός. [Lucian. Prometh. c. 2.]

[Πηλοῦς, νῆσος περὶ Χίον. Τὸ ἐθνικὸν Πηλούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος, Steph. Byz.]

[Πηλούσιον, ἡ, Pelusium. Phot. Bibl. p. 530, 28 : Ὅτι ὄνομα θεραπαίνης Πηλούσιον ἦν, δι' ἧς ὁ Μολοσσὸς Πύρρος ἀνεῖλε φαρμάκῳ τὴν μητέρα.]

[Πηλούσιος, ὁ, ἡ, Ad limum pertinens. Jo. Lydus De menss. 4, 40, de Ægyptiis : Ἑορτὴ παρ' αὐτοῖς τε καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡρίσθη, λεγομένη πηλούσιος. Hase.]

Πηλουσιώτης, ου, ὁ. Hieron. In Jer. 29 : Quæ quum audiunt discipuli ejus, et Grunnianæ familiæ stercora, putant se divina audire mysteria, nosque, qui ista contemnimus, quasi pro brutis habent animantibus, et vocant πηλουσιώτας, eo quod in luto istius corporis constituti non possimus sentire cœlestia. || Alias Πηλουσιώτης, Pelusiota, gentile nomen [Xen. Eph. 3 extr. : Τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν], pro quo et Πηλούσιος [Πηλούσιον στόμα Νείλου ap. Herodot. 2, 17 et 154 ; 3, 10], et Πηλουσιακός [Π. στόμα Νείλου ap. Strab. 17, p. 801, 802, et al.], ab urbe Ægypti quæ vocatur Πηλούσιον, teste Stephano [et Strab. p. 802-4, qui nomen derivat ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν τελμάτων. Ἡ κατὰ Πηλούσιον θάλαττα p. 788] : qui etiam addit, Πηλούσιον nominari portum quemdam in Thessalia. Plin. quoque Pelusii meminit, et ostii Pelusiaci.

Πηλοφορέω, Lutum fero s. bajulo, Aristoph. [Eccl. 310, Av. 1142. Pollux 7, 130.]

Πηλοφόρος, ὁ, ἡ, Qui lutum s. limum bajulat. Alii, Cæmenti bajulus. [Pollux 7, 130.] Suidæ autem πηλοφόροι sunt χειροτέχναι, μισθωτοί.

[Πηλοφύρατος, ὁ, ἡ. Const. Manass. Amat. 4, 18 : Ἄνθρωποι πηλοφύρατοι, χωμάτινοι τὴν πλάσιν, Luto ficti.]

[Πηλόφυρτος, ὁ, ἡ, Luto inquinatus. Const. Manass. Chron. 233, 2407.]

Πηλόχυτος, ὁ, ἡ, Ex luto fusus. Epigr. [Theæteti Anth. Pal. 10, 16], Πηλοχύτους θαλάμους, de Nidis hirundinis, quæ πηλοδομεῖν in iisd. Epigr. dicitur.

Πηλόω, unde pass. Πηλούμενος, quod exp. Limum contrahens, Putrescens. [Πηλοῦσθαι, Luto obduci s. inquinari. Joseph. A. J. 1, 3, 5, de columba ex arca Noei emissa : Ἧς ἐπανελθούσης πεπηλωμένης. Plut. Mor. p. 831, A : Καθάπερ ἀναστῆναι δεῖ τὸν πεπηλωμένον· 980, E : Τὸν ἐγκεφαλὸν πηλούμενον. Lucian. Anach. c. 6. Aristid. vol. 1, p. 307 : Ὅτι πηλοῦνται τῷ θεῷ (i. e. in honorem dei). G. D. Olympiod. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 502, 9 : Πήλωσον τὴν φιάλην, Limo obtura. Hase.]

[Πήλυ inter adverbia in υ ap. Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1341. Male πήλη in editione Crameri p. 161, 8. Idem p. 160, 9 : Αἰολικῶς ... βαρύνεται ... πηλύ, quod πήλυι potius vel πήλυι scribendum ex Prisc.

vol. 1, p. 36 : « Similiter πήλυι dissyllabum invenitur apud Æoles, quum υι non est diphthongus. » De significatione non constat. Incertæ enim sunt conjecturæ Neuii ad Sapph. p. 21 et Ahrensii De dial. Æol. p. 155.]

[Πηλυγίς vitiose pro πηγυλίς, quod v.]

[Πήλυξ. V. Πήληξ.]

Πηλώδης, ὁ, ἡ, Lutosus, Limosus. [Thuc. 6, 101 : Τοῦ ἕλους ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ στερεώτατον. Aristot. H. A. 5, 17 : Ἐν τοῖς πηλώδεσιν. Diodor. 1, 7 : Τὴν πηλώδη καὶ παντελῶς ἁπαλήν. Lutulentus, Plat. Phædon. p. 113, B : Χωρεῖ ... θολερὰς καὶ π. G. D. Philostr. p. 16, 23 Kays. de pulvere palæstrico : Κόνις δ' ἡ μὲν π., ἡ δὲ ὀστρακώδης. De fictilibus quibusdam Galen. vol. 6, p. 266, 3 : Πηλώδη μᾶλλόν ἐστιν ἢ κεράμεα. Longus Past. 4, 8 : Πᾶσα ἡ γῆ π. Tatian. Contra Græc. p. 159, B : Θαλασσῶν τὴν μὲν πρασώδη, τὴν δὲ π. Hase. || N. pr. portus Epiri ap. Strab. 7, p. 324 : Μετὰ δὲ Ὄγχησμον Ποσείδιον καὶ Βουθρωτὸν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ καλουμένου Πηλώδους λιμένος, ἱδρυμένον ἐν τόπῳ χερρονησίζοντι.]

[Πηλώεις, εσσα, εν, Lutosus. Oppian. Hal. 4, 520 ; Nonn. Dion. 2, 59. Wakef.]

Πήλωσις, εως, ἡ, Volutatio in luto. Plut. [Mor. p. 166, A] : Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμούς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προσκαθίσεις· qui l. declaratur hoc paulo post sequente, Ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων, ἢ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς· πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ καλινδούμενος, ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὑτοῦ καὶ πλημμελείας· ita ut πήλωσις i. sit q. ἐν πηλῷ καλινδεῖσθαι. [V. Wyttenb. vol. 6, p. 1008.]

Πῆμα, τὸ, Damnum, Exitium. Hesiod. Op. [344] : Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, Damnosa atque exitiosa res est, malus vicinus. Ubi etiam nota ei opponi ὄνειαρ, ut i. sit q. βλάβη, i. e. Damnum, Detrimentum, Noxa. Hom. Il. X, [421] de Peleo Achillis patre : Ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί, Ut damno exitioque Trojanis esset. Itidem Z, [282] : Μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα, ubi sicut τρέφειν πῆμα deus dicitur, quem in perniciem aliorum servat, ita Idem alibi ἄγειν et κυλίειν s. κυλίνδειν πῆμα. Ω, [547] : Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες· P, [688] : Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. Et πῆμα ipsum κυλίνδεσθαι dicitur, quum ex cœlo velut in cervices alicujus devolvitur. Od. B, [163] : Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· Il. P, [99] : Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη· Od. Θ, [81] : Τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχή, Exitium in eos devolvi incipiebat. Item ὑποδέχεσθαι πῆμα eum dicitur, quem velut in insidiis excipit : Ξ, [275] : Ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο. Rursum πῆμα τιθέναι dicitur, qui damno afficit, vel qui cladem infert, Il. O, [721] : Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν. Alicubi cum gen. dicitur πῆμα κακοῦ, pro πῆμα s. κακόν : itidemque πῆμα δύης. Od. Γ, [152] : Ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, Exitium parabat. Cujus exemplo Soph. πῆμα ἄτης dicit periphrasticῶς pro ἄτη, Eust. : qui alibi, sc. Od. Ξ, [v. 338], ubi Hom. ait, Ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, Sophoclis locum ascribit [Aj. 363] : Μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει, ubi etiam annotat, videri δύην et ἄτην a poetis fingi δαιμονιώδεις τινὰς οὐσίας : πῆμα autem esse τὸ ἐκ τῆς δύης καὶ ἄτης κακόν. Brevium scholl. auctor Homericum locum sic exp., ἵνα ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ὑπομείνωμι· sunt autem verba Ulyssis narrantis, quomodo nautæ sibi exitium machinati fuerint, sc. ut præter superiores calamitates et miserias, prorsus veluti ἄθροισμα τῆς ἄτης ferret. Bud. interpr. Clades, ap. Pausan. Achaic. : Σὺν δὲ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί. Sunt qui πῆμα dicant esse verbale a πήθω, τὸ πάσχω, ut idem sit quod πάθος. [Orac. ap. Herodot. 1, 67 : Πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται. Pind. Pyth. 3, 145 : Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. Frequentissimus vocabuli usus de quovis calamitatis genere apud Tragicos est. De homine a quo malum imminet Soph. Œd. T. 379 : Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν.]

Πημαίνω, ανῶ, Noxam facio, Damnum do, Damno afficio, Noceo, Lædo, i. q. βλάπτω. Hesych. enim πημαίνει exp. βλάπτει, κακοποιεῖ : πημαντούστης, κακούστης. Itidem Suid., ap. quem legitur hoc exemplum [Agathiæ Hist. 5, 23, p. 169] : Ὁ δὲ οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν σφόδρα πημῆναι τὸ δυσμενὲς καὶ πολλοὺς ὅσους διαχειρίσασθαι, Antequam ingenti clade hostes affecisset. [Eadem verba conjungit Agath. 5, 20.] Idem ex Aristoph. [Ach. 842] : Οὐδὲ Κτησίας ὁ συκοφάντης πημανεῖ, Nec nocebit Ctesias, Nec ulla damna dabit. [Ap. Arist., cujus verba in brevius contraxit Suidas, legitur σε πημανεῖται, quod πημανεῖ τι scribendum esse vidit L. Dindorfius.] Pro Noceo, Lædo, Plato quoque utitur, Leg. 11, p. 346 [932, E], πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις. [Ib. p. 933, E : Ὅσα τις ἂν ἕτερος ἄλλον πημήνῃ· 9, p. 862, A : Εἴ τίς τινά τι πημαίνει μὴ βουλόμενος. Eadem constr. Soph. Aj. 1314, Œd. Col. 837.] Necnon Aristot. Probl. sect. 31, [5] : Πημαίνει τὰ ὄμματα ὑγρότης, οὖσα πολλὴ ἐν τῷ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπῳ. Sic Idem, Πημαίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ περίττωμα γενόμενον. [Utroque l. Sylb. ex cod. λυμαίνει.] Hom. quoque pro Noceo, Dammum do, usus est, Il. Ω, [781] : Ἀχιλλεὺς Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς, Nihil se damni daturum, cladis exitiive illaturum, se nociturum. [Herodot. 9, 13 : Οὔτε ἐπήμαινε οὔτε ἐσίνετο τὴν γῆν.] Itidem Γ, [299] : Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, Violato fœdere damni quidpiam intulerint aliis, etiam Clade affecerint. [Eadem signif. Quint. Sm. 13, 379 : Πρῶτοι δὲ καὶ ὅρκια πημήναντο.] Pass. Πημαίνομαι, Damno afficior, Nocetur mihi, Lædor, i. q. βλάπτομαι. Od. Ξ, [255] : Οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, Nulla navis quicquam damni passa est, Nulla læsa fuit, sed evasimus ἀπήμονες, eo quod uteremur οὔρῳ ἀπήμονι. Sic Θ, [563] : Οὐδέποτέ σφιν Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὔτ' ἀπολέσθαι. [Æsch. Prom. 334 : Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ. Plato Leg. 11, p. 933, E : Τῷ πημανθέντι.] Itidem Soph. [Aj. 1115] : Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος, i. e. βλαβησόμενος, Scias tibi fraudi futurum, te damnum ac detrimentum accepturum; etiam, tibi exitio futurum. Aristoph. voce media in activa quoque signif. usus est, Ach. [842] : Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποχωνῶν σε πημανεῖται, Tibi nocebit, damnum dabit. Schol. exp. βλάψει, λυπήσει. [De hoc loco supra diximus.]

Πημαντός, Noxius, VV. LL. Significarit tamen potius Cui damnum datum est, Læsus. [Usitatum est compositum Ἀπήμαντος.]

[Πημνή pro πημονή dictum esse comminiscitur schol. cod. Barocc. Soph. Aj. 298, vitiosa librorum quorundam scriptura πημναῖς pro ποίμναις in errorem inductus.]

Πημονή, ἡ, Noxa, Nocumentum, Damnum, Detrimentum, i. q. πῆμα, sed in prosa usitatius : βλάβη, ut Suidas exp. Thuc. 5, p. 171 [c. 18] : Ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ. Quum vero Soph. ap. Athen. [2, p. 40, A] τὸ μεθύειν vocat πημονῆς λυτήριον, malim πημονῆς accipere pro Dolore, et animi molestia, quam affert τὸ πῆμα, i. e. Damnum quod accepimus, s. calamitas. Quamobrem et ἡ ἄμπελος ibid. παυσίλυπος vocatur, et ἀκεσφόρος λύπης : ut πημονή i. sit q. λύπη : sicut ap. Aristoph. πημανεῖται exp. λυπήσει. [Vocabulum, ut πῆμα, Tragicis usitatissimum. Æsch. Prom. 510 : Μυρίαις δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθείς. Soph. Tr. 376 : Τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον; Œd. T. 363 : Ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς. G. D. Eurip. fragm. ap. Sext. Emp. p. 285, 21 : Τίς αὐτὴν π. δαμάζεται; Hase.] At Πημονόν, pro πῆμα, ex Eur. [Alc. 517] : Πημονὸν εἴργοι θεὸς mihi suspectum est, et scrib. puto aut πημονήν, aut deducendum a nominativo ὁ πημονός, quo significetur ὁ βλάπτων. [Recte πημονὴν in libris omnibus.]

Πῆμος, pro πηνίκα [ut exp. Hesych.], Quando, Dorice. [Herodian. Π. μον. λέξ. p. 19, 20.]

[Πημοσύνη, ἡ, i. q. πημονή. Æsch. Prom. 1058 : Αἱ πημοσύναις συγκάμνουσι ταῖς τοῦδε. Eurip. fr. inc. 153 : Πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνῃ.]

[Πήμων, ονος, ὁ, ἡ, Noxa afficiens, Lædens. Hymn. Orph. 1, 31 : Δαίμονά τ' ἠγάθεον καὶ δαίμονα πήμονα θνητῶν.]

[Πήνα · ἀπήνη, Hesych.]

[Πήνειον. V. Πηνίον.]

[Πηνειός, ὁ, Peneus, fl. Thessaliæ. Hom. Il. B, 757; Pind. Pyth. 9, 29; 10, 86; Eur. Tro. 214, Herc. F. 368; Herodot. 7, 20; Strabo 7, p. 327, 329, al.; Pausan. 6, 5, 5; 9, 34, 6. || Fl. Elidis. Strabo 8, p. 337, 338; Apollod. 2, 5, 5, 3. || N. pr. viri. Dionys. A. R. 1, 28, ex Hellanico : Τοῦ Πελασγοῦ καὶ Μενίππης τῆς Πηνειοῦ ἐγένετο Φράστωρ. Iphis, Penei filia, ex eodem scriptore schol. Platon. p. 376 Bekk. Hypseus, Penei ex Naide filius, ap. schol. Pind. Pyth. 9, 29, ex Pherecyde.]

[Πηνέλεως, ω, ὁ, Peneleus, dux Bœotorum. Hom. Il. B, 494, N, 92, Ξ, 487. Genit. Πηνελέοιο ἄνακτος ib. 489. Ubi Heyn. : « Γρ. Πηνελεῷο, Barnes., ut Πετεῷο Il. B, 552. Cant. Πηνελέου. In Harl. erat glossa, γρ. δὲ Πηνελέωο, sine iota subscripto, et hoc probat Bentlejus. Hephæstio p. 5 : Διὰ τοῦτο δὲ συστέλλομεν παρ' Ὁμήρῳ, Πηνελάοιο ἄνακτος. Scilicet vulgare erat Πηνέλαος, ut Μενέλαος. Eadem fere Eustath. p. 999, 7. » Vera scriptura Πηνελέωο esse videtur. Πηνέλεω genitivo utitur Pausan. 7, 2, 3; 9, 5, 16. || Πηνέλεως Argonauta, Apollod. 1, 9, 16, 8. || Π. Leiti filius, Helenæ procus. Apollod. 3, 10, 8, 2.]

[Πηνελόπεια, ἡ, Penelopea, forma poetica pro Πηνελόπη ap. Hom. Od. A, 223, B, 274, et alibi non raro. Tryphiod. 475.]

[Πηνελόπη, ἡ, Penelope, Icarii ex Peribœa filia, uxor Ulixis, apud Homerum constanter Πηνελόπεια, Πηνελόπη ap. alios, ut Herodot. 2, 145, Aristoph. Thesm. 547, 550, Apollod. 3, 10, 6, 1. Forma Dor. Πηνελόπα Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 289. Πηνελόπη Theopompi comœdia inscripta fuit. G. D. Formula laudativa in titt. : Σπάρτας ἁ πρώτα, Πηνελόπεια νέα, ap. Bœckh. vol. 1, p. 675, n. 1409, 5. Νέας Πηνελόπης ib. p. 685, n. 1447, 5. Hase.]

[Πηνέλοψ, ὁ, avis cujusdam nomen ap. Aristot. H. A. 8, 3, Aristoph. Av. 299 et 1302, ubi schol. : Ὁ πηνέλοψ νήττῃ μὲν ἐστιν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος. Attigit HSt. s. v. Φοινικόλεγνος. G. D. Est vel Anas Penelope Linn. vel quam vocamus *Sarcelle*. Conf. de Witte *Cab. de Durand* p. 156, n. 419. Hase.]

[Πῆνη. V. Πῆνος.]

[Πηνήκη. V. Πηνίκη.]

[Πένητος, ὁ, Penetus, n. viri in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 595.]

[Πηνίδιον corruptum ex σπινίδιον in fr. Aristoph. ap. Stob. Flor. 55, 7, correxit Salmas.]

[Πηνίζω.] A πῆνος s. πήνη derivatur et verb. Πηνίζω, Stamina ex colu deduco et devolvo fusi circumactu : unde πηνίσασθαι, quod Pollux 7, [31] affert ex Philyllio [Philyllio. Forma Dor. Theocr. 18, 32 : Οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. || Πηνώμενον (tanquam a verbo πηνᾶσθαι) per πηνιζόμενον, τρεδόμενον exp. Phot. p. 429, 5; quod πηνώμενον contra seriem scriptum est ap. Hesych.]

Πηνίκα, Quando, πότε. [Phrynich. p. 49 Lob. : Πηνίκα μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. Conf. Herodian. Philet. p. 400, et Thom. M. p. 713, Lucian. Solœc. c. 5.] Aristoph. Av. [1514] : Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; Quandonam periit? Ubi etiam nota v. ἄττα appositam esse παρέλκόντως. [Schol. : Ὅτι οὐκ Ἀττικὸν τὸ πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές. Ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα· παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα νῦν. Ἀλόγως γὰρ κεῖται· οὔτε γὰρ τὸ τινὰ σημαίνει οὔτε τὸ ἅτινα· οὐδενὶ γὰρ τούτων ἁρμόζει τὸ πηνίκα. Aliud ex Aristoph. exemplum v. inter fragm. 499, p. 672 ed. Oxon.] Idem [ib. 1498] dicit etiam, Πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; pro Quodnam diei tempus est, s. Quænam hora? Sic ap. Suid. [ex scriptore ignoto] : Πηνίκα ἐξώρμησε τῆς νυκτός. [« Πηνίκα, Qua hora, ap. Æschin. C. Timarch. p. 2, 16 (ubi libri deteriores ὁπηνίκα), Plut. V. Cat. min. c. 13. Sed pro πότε Demosth. p. 329, 23 : Ἐν τίσιν οὖν καὶ πηνίκα σὺ λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέῃ. Πηνίκα οἱ γάμοι Philostr. p. 165. Π. πολεμητέον Dio Chr. vol. 1, p. 511. » Lobeck. ad Phryn. p. 50. || Πηνίκα pro ἡνίκα

dixit Joann. Cinn. Hist. p. 15, A; 59, C; 70, C, quod ὁπηνίκα scribendum videbatur Meinekio.]

[Πηνίκασμα, τὸ, i. q. seq., si sic scribere velis Hipp. p. 55, 30, ubi ed. : Κόσμῳ τῷ ἀπὸ τῶν οἰκείων τρι... καὶ ἄλλοις περικαλλέσι πηνικάσμασιν. Hase.]

[Πηνίκη, ἡ. HSt. s. v. Φενάκη :] Vocata fuit coma illa [addititia s. adulterina], etiam Πηνίκη, seu Πηνήκη, (utraque enim scriptura invenitur,) quod quidam ex φενάκη, alii contra φενάκη ex hoc esse factum existimant. [Πηνήκη vel πηνίκη ap. Polluc. 2, 30; 10, 170, Phot. p. 428, 21, Suidam, Zonar. p. 1545. Lucian. D. mer. 5, 3; 11, 4; 12, 5. Conf. quæ s. v. Φέναξ dicentur.] || Estque hinc verbum

Πηνικίζω, quod est itidem Impono, Decipio, Fucum facio.

Πηνίκισμα, τὸ, Impostura : Πηνικισμάτων, φενακισμάτων, Hesych.

[Πηνίον. V. Πῆνος.]

Πήνισμα, τὸ, Stamen s. Filum ex colu deductum devolutumque fuso, Filum, Licium. Aristoph. Ran. [1315] : Αἵ θ' ὑπωρόφιοι ... εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες Ἱστότονα πηνίσματα, κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας· appellans ἱστότονα πηνίσματα, Fila ex colu deducta s. devoluta fuso, Stamina, Licia, quæ super malo textorio extenta sunt : metaph. Aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpretari ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila s. Stamina ponitur, 6, p. 422 [Anth. Pal. 6, 283] : Μίσθια νῦν σπαθίοις πανιχροῖς πηνίσματα κρούει. [Rectius Subtemen quam Stamen interpretaris. Schneid. in Indice Scriptt. rei rust. p. 367.]

[Πηνιστήριον, τὸ, Panniculum, Gl.]

[Πηνῖτις, ιδος, ἡ, Opifex, Lanifica. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 289 : Τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν κερκίδα, ... δῶρον Ἀθαναίᾳ Πανίτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῷ θῆκαν, Ἀθαναίας παυσάμεναι καμάτων. « Quum πήνη interdum usurpetur pro ἐργασία, Minerva πανῖτις eadem fuerit quæ vulgo Ἐργάνη vocatur. » Jacobs. Recte illud Minervæ opificis cognomen esse intellexit Grotius. Sed fugit viros doctos idem hoc nomen de Minerva legi ap. Ælian. N. A. 6, 57 : Οὐ μόνον δὲ ἄρα ἦσαν ὑφάνται καὶ αἱ φάλαγγες καὶ εὔχειρες κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἐργάνην τε καὶ πηνῖτιν θεάν. Hinc etiam Leonidæ reddidi πανίτιδι. Meinek. ad Delect. Anth. p. 114.]

[Πηνόδωρος, ὁ, Penodorus, n. viri in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 590.]

[Πηνοειδής, ὁ, ἡ. V. Κελέοντες.]

Πῆνος, τὸ, Hesychio ὕφασμα, Textum s. Tela. Existimatur dictum παρὰ τὸν πῆνα : utpote qui perhibetur inventor fuisse τῆς ὑφαντικῆς, Artis textricis : aliis tamen deducentibus a verbo πένω, q. e. ἐνεργῶ. Affertur et Πήνη pro Textum, Tela, Pannus, νῆμα : sed sine exemplo [Eur. Hec. 471 : Δαιδαλέαις ἀνθοκρόκοισι πήναις· Ion. 197, de peplo cui imagines intextæ sunt : Ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πήναις ... Ἰόλαος] : videtur potius pro Fusorum quodam genere accipi in Epigr. p. 424 [Antipatri Sidon. Anth. Pal. 6, 160], ubi Telesilla τῇ εἰροκόμῳ δεσπότιδι dedicat κερκίδα : Τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίζητον ἄτρακτον, Κλωστῆρα στρεπτῆς εὔδρομον ἀρπεδόνας· Καὶ πήνας καὶ τὸν φιλεργάτην καλαθίσκον, Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπης φύλακα. [Schol. Aristoph. Ran. 46 κροκωτῷ exp. γυναικείῳ ἐκ πήνης ὑφάσματι. Id. ib. 586 ἐκπηνιεῖται exp. ἐξάξει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκάληκος ἐξαγομένης πήνης.] Sane nomen hinc derivatum Πηνίον, τὸ, a [Photio et] Suida esse dicitur ἄτρακτος ἐν ᾧ (Hesych. dicit εἰς ὃ) εἱλεῖται ἡ κρόκη, Fusus super quo volvitur trama : innuens de textorio fuso dici, et diversum esse a τῷ δακτυλοτρίπτῳ s. σφονδυλοδινήτῳ ἀτράκτῳ, quo stamen ex colo deducitur : circumagi vero solere τὸ πηνίον patet ex epith. τροχαῖον, quod ei tribuunt παρὰ τὸ τρέχειν : affert enim Idem ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 288], Καὶ τὰ τροχαῖα Πανία. In eod. Epigr. volumine, l. 6, p. 442 [in ep. Nicarchi 6, 285], Nicarete Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστὸν Νήματα πολλὰ μιτωσαμένη, Κυπρίδι τὸν καλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς Ἄρμενα ἀνατίθησι. Apud Hom. exp. εἴληγμα κρόκης, Il. Ψ, [762] ubi dicit, Κανὼν γυναικὸς ὅστ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Eust. ibi annotat τὸν μίτον eo loco vel eund. esse cum τῷ πηνίῳ, ἀντιπαρηκτικὸν ὄντα τοῦ πηνίου, vel ἀντιδιαιρεῖσθαι

τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. Vet. cod. manuscr. habet παρὲκ μίτον, non παρὰκ μίτον : quam scripturam sequendo, satis liquet poni pro Stamine s. Filo quod ex colu deducitur devolviturque fuso : ut Eust. quoque dicit τὸ ἐξελκόμενον ἀπὸ τοῦ κανόνος πηνίον, κανόνα accipiens pro Instrumento ἑλκυστικῷ. Pollux quoque [7, 31] πηνίον ponit inter τὰ καθ' ἱστουργίαν ὀνόματα, una cum ἀγαθίς, ἄτρακτος, σφόνδυλος, κλωστήρ : atque sunt qui eum synonymus posuisse existiment πηνίον et ἀγαθίς, interpretantes Glomus. Quinetiam quædam quæ ἐναντίον τοῖς πλακοῦσι, nominabantur πηνία, ex eo, quod τοῖς πηνίοις essent assimilia, colore alba, ut Pollux tradit, et Hesych. : ap. quem Hesych. legitur et Πήνειον cum diphthongo, itemque in Lex. meo vetere, expositum itidem Fusus. [V. Schneid. in Indice Scriptt. rei rust. p. 366. Πηνίοις pro σπληνίοις Theophr. H. Pl. 6, 4, 5, restituit Rob. Constantinus. || Πηνία · ἀντίθεταί τινα τοῖς πλακοῦσι λεγόμενα πηνία · ἔστι δὲ λευκὰ καὶ προσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως. Idem tradidit Pollux 6, 79, qui verbo ἐπιτίθεσθαι usus est.] || Insectum quoddam nascens ex eo τῶν καμπῶν, Erucarum, genere, quæ κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ, καὶ προσθέσαι τῷ ἑτέρῳ κάμψασι ἐπιβαίνουσι, Aristot. H. A. 5, 19. Aristoph. schol. [l. supra cit.] et Suid. esse dicunt animal ex genere τῶν κωνώπων : s. simile κώνωπι, scribente et Speusippo τῶν Ὁμοιοτήτων libro 12 [vel 2 secundum Phot.] : Πηνίον, ἐμπίς, κώνωψ. Utitur autem hoc vocabulo Aristoph. Vespis dicens, Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινούμενοι. [Non in Vespis, sed in fabulæ perditæ fragmento, quod ex Nubibus afferunt Phot. et Suidas, memoriæ, ut videtur, errore : de quo dixi ad Fragm. p. 509 ed. Oxon. G. Dind.]

[Πηνούφής, ὁ, ἡ. Textus. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 38 : Π. ἐσθῆτα. Ellebl.]

[Πηξίγηρως Ῥηγομάχῳ ap. Aleiphr. 3, 65. Nomen vitiosum, quod Bergl. in interpretatione Latina tacite in *Mixogniphus* mutavit.]

[Πηξίουρος, ὁ, ἡ, Euseb. De laud. Const. p. 619, A : Π. περιγραφήν. Interpr., Terminalem limitationem. Hase.]

[Πηξιθάλαττα, ἡ, Mare congelans. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 2. V. Ποντοπάγη.]

Πῆξις, εως, ἡ, Coagmentatio [Plato Polit. p. 280, D : Τέχναι φραγμάτων, περί τε γένεσιν ἐπιθηματουργίας οὖσαι καὶ τὰς τῶν θυρωμάτων πήξεις]. Coagulatio, Concretio, Congelatio. [Theophrasti liber fuit περὶ πήξεων καὶ τήξεων : v. Diog. L. 5, 45. Plato Phileb. p. 32, A : Ῥῖγος ἡ παρὰ φύσιν τοῦ ζῴου τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη.] Aristot. Meteor. 1 : Ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων, Affectus qui accidunt quum hæc ipsa corpora condensantur et concrescunt. Turn. interpr. Glacies, hæc Plutarchi verba De primo frig. [p. 953, E], Ἔστι δ' ὑπερβολὴ ψύξεως, πῆξις, sic vertens, At refrigerationis exuperantia glacies est. Eod. modo hæc verba, Σφοδρότατον καὶ βιαιότατον ἡ πῆξις οὖσα, interpr., Quum nulla sit acrior et violentior quam glacies. [Π. nivis ap. Plut. Mor. p. 691, F; lactis ib. p. 697, A, Diodor. 4, 81. Θρόμβους per πήξεις τοῦ αἵματος exp. schol. Æsch. Eum. 184. De terra Diodor. 1, 7 : Ταύτην δὲ τὸ πρῶτον τοῦ περὶ τὸν ἥλιον πυρὸς καταλάμψαντος πῆξιν λαβεῖν, i. e. Solis calore coaluisse. G. D. Galen. vol. 6, p. 559, 9 : Τὴν π. τοῦ σώματος. De ovis id. ib. p. 768, 17 : Ὅσα μέχρι τελείας π. ἥψουσι. Psellus Quæst. phys. p. 7, 17 ed. Seebod. : Καὶ εἰ μὲν πόρρωθεν τῆς γῆς ἡ π. γίνεται. Hase. || Metaph. Stabilitas, Firmitas. Chrysipp. ap. Stob. Flor. 103, 22 : Ὅταν αἱ μέσαι πράξεις αὗται προσλάβωσι τὸ βέβαιον καὶ ἑκτικὸν καὶ ἰδίαν πῆξίν τινα λάβωσιν.]

[Πηξόδαρος, Πηξόδωρος, vitiose pro Πιξώδαρος, quod v.]

[Πηός, ὁ. HSt. s. v. Πάω, Possideo :] At vero Πηός, quod et ipsum hinc derivatur, remotius est. Dicitur autem πηός, Affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής, Eust. [p. 134, 43, al.], i. e. Proquinquus, quem per affinitatem nobis acquisivimus, s. comparavimus. Is autem possessionum nostrarum pars factus est, ut ita loquar. Nicander Ther. 3 : Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κύδιστε πηῶν, ubi schol. annotat πηῶν significare et τὸν φίλον, et τὸν συγγενῆ, et τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον. Et paulo post addit, Nicandrum δωρίζειν in nonnullis,

ut hic in πηῶν : esse enim πηῶν, i. e. συγγενῶν : quibus verbis illum significare puto, πηῶν esse linguæ communis, ex quo factum sit παῶν, mutando Dorice η in α. [Theocr. 16, 25 : Πολλοὺς εὖ ἔρξαι παῶν.] Eust. quoque de derivatis a πῶ disserens, dicit Πηός, non Παός, ut videre est in iis quæ paulo ante ex eo protuli. Ego tamen priorem locum illi Παός dare minime dubitavi, quod mihi videatur ἀναλογωτέρα esse derivatio ejus quod habet α, quam ejus quod η. Adde quod ap. Hesych. extat scriptum itidem Παῶται (nam ita scripsisse eum liquet, non πραῶται), quod Laconum esse dicit, exponitque itidem συγγενεῖς et οἰκεῖοι. Laconum autem nequaquam esse diceret, si tantum mutato η in α dixissent παῶται pro πηῶται, sicut παός pro πηός dictum non ab illis solum, sed generaliter a Doribus existimatur. Utut sit, ap. Hom. πηούς legi, non παούς sciendum est : Od. Ψ, [120] : Φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν. Et Il. Γ, [163] : Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε φίλους τε.

Πηοσύνη, ἡ, Affinitas, συγγαμβρία, ex Apollonio [Rh. 1, 48.]

Πήρα, et Ionice Πήρη, ἡ, Pera, Saccus, κώρυκος, θύλαξ : et plerumque Qualem mendici gestant, ut Minerva ap. Hom. Od. P, [198] Ulyssi mendico ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. Et aliquanto post eidem πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic ap. Plut. Græc. Quæst. [p. 294, A] : Καταλαβὼν [Ἀναλαβὼν] ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. Apud Athen. [10, p. 422, C] Crates Cynicus Demetrium Phalereum ἐπιρράπισε σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων. [Figurate Crates in epigr. ap. Diog. L. 6, 85, tanquam de urbe : Πήρη τις πόλις ἐστὶ κτλ.] Ibid. [B] discrimen fit inter πήραν et σπυρίδα : nam ἐν πήρᾳ, inquit Diphilus, φέροις Ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν... Ἐς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. [Aristoph. Pl. 298.] Proverbialiter etiam dicitur, Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται [ap. Suid. s. h. v. et s. Πτωχοῦ], Mendici pera non expletur : eo quod mendici sint inexplebiles, et quanto plura acceperint, tanto plura flagitent. [Ammon. p. 112 et iisdem fere verbis Thom. M. p. 699 : Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· πήρα δὲ τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον (Hujus signif. nulla sunt exempla)· καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες. De pera pastoritia Mosch. Anth. Plan. 200 : Πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην· Longus 1, 6, etc. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 104 : Σπερμοφόρον πήρην ὠμαχθέα. Lucian. Tim. c. 57 : Ὀλιγαρκῆ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν· D. mort. 10, 2 : Ἡ π. καὶ τὸ βάκτρον Pisc. c. 1 : Ὡς πήρη πήρῃσιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις· ubi Homericum imitatur Il. B, 363 : Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Πάρη, correpto α, ab Ionibus dici annotavit Eustath. p. 29, 3 et ex Heraclide p. 1714, 55. || Κώλλου πήρα. V. Κῶλλος.]

[Πήρα, ἡ, Pera. Steph. Byz. : Π., πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πηραῖος.]

[Πήραξον, ἀφόδευσον, Hesych.]

[Πήρεια, ἡ, Peria, regio Thessaliæ. Hom. Il. B, 766 : Ἵπποι ... τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων· ad quem l. Eustath. p. 341, 38 : Τὸ ἐν Πηρείῃ ἀμφιβάλλεται· τινὰ μὲν γὰρ ἀντίγραφα διὰ διφθόγγου τὴν ἄρχουσαν ἔχουσι, τὴν δὲ παραλήγουσαν διὰ μόνου δίχρόνου. Αἰτία δὲ οὐ παραδέδοται τῆς τοιαύτης γραφῆς. Ἐν δὲ ἑτέροις ἡ μὲν ἀρχὴ τὸ η ἔχει, ἐν διφθόγγῳ δὲ ἡ παραλήξις γίνεται. Καὶ εὕρηται οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον συλλογῇ τῶν ἐθνικῶν (Stephani Byz.), ἔνθα κεῖται ὅτι Πήρεια (apud Steph. Byz. Πηρεία) χωρίον Θετταλικόν, ὅπερ τυχὸν ἔλαβες ἦν καὶ ἀγαθὸν τρέφειν ἵππους. Apud Hesych. : Πηρέη (Πηρία Musur.)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Apud Hom. cod. Ven. Πιερίῃ, Macrob. Saturn. 1, 17, Πιερίῃ. Adject. gentile Πηρεύς ponit Steph. Byz.]

[Πηρεύς, έως, ὁ. V. Πηρεύς.]

[Πηρεφόνεια, Περσεφόνεια. Λάκωνες, Hesych. V. Περσεφόνη.]

[Πηρήν, ῆνος, ὁ, ap. Herodian. Π. μ. λέξ. p. 17, 4, καθ' Ἡσίοδον Ἴδῦς πατήρ. Scribendum Πειρὴν ex Apollod. 2, 1, 3.]

[Πηρία· Ἀσπένδιοι τὴν χώραν τοῦ ἀγροῦ, Hesych.]

Πηρίδιον, τὸ, Perula, θυλάκιον, κωρύκιον. [Heliod.

Æth. p. 181, 9 Cor. : Ἐνθεμένη μὲν π. τινὶ τούς τε ὄρμους. Id. ib. p. 401, 15 : Ἐκ π. τινὸς, ὃ ἐπεφέρετο, προκομίσασα. Porphyr. De abst. 2, 15 : Θύσαντα τῶν φαιστῶν ἐκ τοῦ π. Hase.] Aristoph. Nub. [921] : Ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδαλετείους. [Idem fragm. 410 (ex Polluce 10, 172).]

[Πηρίθους. V. Πειρίθους.]

Πηρὶν, [ῖνος, ὁ,] dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus, quasi σπηρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα, Etym. [M. p. 671, 3.] A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Genitivum facit πηρῖνος. [HSt. infra :] Ποιρὶν, ῖνος, significat interdum τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, Scrotum : interdum τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ αἱ προῤῥεύσεις γίνονται, ut annotat schol. Nicandri, qui Nicander in posteriore signif. usurpavit Ther. 586, dicens, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν ποιρῖνα [recte πηρῖνα in codd.] θοραῖον, ut patet ex epith. θοραῖον, significante σπερμαίνουσαν. [Hesych. : Ἐλάφου πὴρις· οὗτος δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἁρμόζειν.] Et pro Scroto igitur ponitur et pro Pene s. Mentula. Etym. et Lex. meum vet. pro eo habent πηρὶν, per η in priore syllaba, exponentes ὄρχις, dictumque tradentes quasi σπηρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα. Sed in Lex. illo scribitur etiam πηρὶς pro πηρὶν. [et πηρὶς καὶ πηρὶν ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 248, 31. Per ὄσχεον exp. Erotian. p. 312 (ubi πηνερὰ vel πήνερα in libris). Galen. Lex. p. 544 : Πήρινα· τὸ περίναιον. Ἐν δὲ τῷ περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων (ubi hæc vox nunc non legitur) καὶ τὴν ἕδραν λέγειν δοκεῖ. Hesych. : Πηρὶς, ὄσχη, κήλη, αἰδοῖον. Καὶ ἱερείου ταυρία (?). Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 226 : Τὸ δ' ἀνδρεῖον μόριον πίρινά (sic) που καλοῦσι. Πρὴν, ταῦρος, ap. Hesych. ex Πηρὶν corruptum videtur Lobeckio Paral. p. 72. Conf. etiam quæ s. v. Περίνεα dicta sunt.]

[Πήριξ, πέρδιξ. Κρῆτες, Hesych.]

[Πηρίτης. V. Νάρδος.]

[Πηρόδετος, ὁ, ἡ,] Πηρόδετος ἱμὰς in Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 9, 150], Lorum quo pera ligata est, Lorum peræ, quo stringitur aut alligatur, qualis est ap. Hom. στρόφος ἀορτήρ.

Πηρομελὴς, ὁ, ἡ, Membris mutilus, captus, Membro aliquo captus. Alii, Qui non integro, sed mutilo corpore est : cui opp. ἄπηρος. [Diog. L. 5, 40. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 302, 25; 303, 12.]

Πηρὸς, ἡ, ὸν, Mutilus, Mancus, Captus parte aliqua corporis, ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, schol. Hom. in loco quem mox citabo. In Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 11] : Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ ὄμμασι, Alter truncus manibus pedibusque, alter oculis captus. Cic. de Qu. Scævola, Mancus, membris omnibus captus ac debilis. Ubi Mancum dicit τὸν πηρὸν χερσί. [Πηραὶ τὰ σκέλεα, Cruribus captæ, Claudæ, Hippocr. p. 647, 46.] Πηρὸς dicitur etiam Qui mutus est : quemadmodum Hesych. πηρὸν esse dicit τὸν ἐστερημένον : qui etiam addit, quum προπερισπωμένως scribitur Πῆρος, significare τυφλὸς, Cæcus, Captus oculis. Apud Eund. tamen rursum oxytonus legitur, Πηρὸν, τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα, sicut et ap. Suidam Πηρὸς, ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν. Utroque modo exp. ap. Hom. Il. B, 599, de Thamyri Thrace : Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν· ibi enim in paraphrasi Hom. manuscripti qui apud me est, πηρὸν exp. τυφλόν : brevium autem scholiorum auctor πηρὸν θέσαν accipiendum censet vel pro τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ ἄφρονα ἐποίησαν, vel pro περὶ τὴν φωνὴν ἔβλαψαν : eo quod πηρὸς vocetur ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος : ubi etiam nota eum πηρὸν exponere ἄφρονα, quemadmodum Hesych. quoque, quum πηρὸν explicasset ἄφρονα, ἐνεὸν, addit quosdam accipere pro πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον τὴν διάνοιαν. Ii certe, qui natura muti sunt, mente utplurimum capti sunt. [Philo vol. 1, p. 624, 26 : Καὶ πρὸς αἴσθησιν οὐ παντάπασιν ἀμβλεῖς καὶ π. γεγόναμεν. Hase. Πηρὸν τῷ νῷ dixit schol. Aristoph. Pl. 48.]

[Πῆρος, τὸ, Hebetudo. Herodian. Π. μ. λέξ. p. 35 extr. : Τὰ εἰς ρος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πῆρος (codex πάρος)· « Ἐπὶ γὰρ τὸ πῆρος (πάρος codex) ὀνειρὸν ἱκνεῖται » Ἀλκαῖός

φησι. Recte Seidler. in Niebuhrii Museo Rhen. vol. 3, p. 228, substantivum ab adjectivo πηρὸς derivandum agnovit, et de η in α mutato comparavit vocabula ἀπαρὲς et φρεναπάρωσις.]

[Πηρότης, ητος, ἡ, i. q. πήρωσις. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 136 : Διὰ τὴν τοῦ αἰσθητηρίου π. Elberl.]

[Πηροφόρος, ὁ, ἡ, Peram gestans. Schneid.]

Πηρόω, Mutilo, Trunco, Partem aliquam corporis debilito. [Aristoph. Ran. 623 : Κἄν τι πηρώσω γέ σου τὸν παῖδα τύπτων ...] Pass. Πηροῦμαι, Mutilor, Aliqua corporis mei pars oblæditur et debilitatur. [Hippocr. p. 235, 1 : Ταύτῃ πηροῦται τὸ παιδίον· 826, C : Πηροῦται τούτοις τὸ σκέλος.] Herodian. 8, [4, 29] : Ἔκ τε τοῦ τοσούτου πάμπλειστον πλῆθος τοῦ στρατοῦ τάς τε ὄψεις ἐπηροῦτο καὶ τὸ πρόσωπον, ἠκρωτηριάζετο τάς χεῖρας καὶ εἴ τι γυμνὸν ἦν τοῦ σώματος· quem l. Polit. sic vertit, Ex quo factum est ut plerisque militibus oculi extinguerentur, ac summæ oris partes manusque item ipsi labefactarentur. Aristot. : Πεπήρωται τὰ θήλεα, Feminæ manca oblæsaque natura desciscunt, ut in VV. LL. exp., ex Gaza, ut arbitror. [Id. H. A. 4, 8.] Idem Aristot. De gener. anim. 2, [7] causas recensens τῆς ἀγονίας, i. e. Sterilitatis : Καὶ γὰρ ἐκ γενετῆς ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μῖξιν χρησίμους, ἄγονοι γίνονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ubi etiam reddere queas Debilitantur. Frequens est partic. πεπηρωμένος et πηρωθεὶς, Oblæsus, Captus membro aliquo corporis. [Hippocr. p. 235, 11 : Ἐκ πεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτονται τὰ παιδία· 234, 53 : Τὸ πηρωθὲν ἐν τῇσι μήτρῃσι παιδίον.] In Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 102], γυῖα πηρωθεὶς, Membris captus, mutilatus. Dem. [p. 247, 12] : Ὁ πεπηρωμένος τὸ σκέλος, de Philippo : de quo Athen. 6, [p. 248, F, ex Satyri Vita Phil.] : Ἡνίκα ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων συνεξώλευε τῷ βασιλεῖ, sc. ὁ κόλαξ. Quod vero Aristot. De gener. anim. 2, [7] dicit, Τὸ γὰρ θῆλυ ὥσπερ ἐστὶν ἄῤῥεν πεπηρωμένον, redditur, Femina perinde est ut mas mancus, nec omnibus suis membris absolutus : quo genere loquendi Cic. utitur. Itidem πεπηρωμένον τετράπουν, Oblæsa imperfectaque quadrupes, Non integra, sed degenerans quadrupes. Πεπηρωμένος dicitur etiam Qui excæcatus s. oculis captus est, sicut πηρός. [Diodor. 1, 25 : Πηρωθέντας τὰς ὁράσεις ἤ τινα τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος.] Lucian. [Nigrin. c. 34] : Ἀνέχονται χωλοὺς ἀκούοντας δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας καὶ πεπηρωμένοις· supra enim dixerat, Δεινὸν οὖν εἰ ὀφθαλμῶν ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προσφορμένων. Bud. [Apollod. 1, 9, 21, 1 : Τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. Valck. Parthen. c. 29 : Οὗτος ὁμοίως Θαμύρᾳ δι' ἀφροσύνην ἐπηρώθη.] || Hebeto, Debilito. Plato Phædr. p. 257, A : Τὴν ἐρωτικήν μοι τέχνην ... μήτε ἀφέλῃς μήτε πηρώσῃς δι' ὀργήν. Aristot. Eth. Nic. 1, 10 : Τοῖς μὴ πεπηρωμένοις πρὸς ἀρετὴν διά τινος μαθήσεως καὶ ἐπιμελείας. Theophr. C. Pl. 1, 5, 5 : Ὥσπερ πηρουμένων πρὸς καρπογονίαν. Sext. Emp. p. 381, 24 : Πεπήρωται πρὸς τὸ γνῶναι.]

[Πηρὼ, οῦς, ἡ, Pero, Nelei filia. Hom. Od. Λ, 286; Apollod. 1, 9, 9; Pausan. 10, 31, 9. Male Πειρὼ in Etym. M. p. 327, 12. || Asopi fluvii mater. Apollod. 3, 12, 6, 5.]

[Πηρώδης, ὁ, ἡ, Mutilatus, Membris captus. Hesych. : Γυιὸς, χωλὸς, νοσώδης, π.]

Πήρωμα, τὸ, Oblæsa pars corporis, Gaza ap. Aristot. [De gen. an. 2, 7] de sterilitate loquentem : Πολλοῖς δὲ καὶ πολλαῖς καὶ διὰ πηρώματα τοῦτο συμβαίνει τὸ πάθος, περὶ τὰ μόρια καὶ τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν ὁμιλίαν χρησίμους. Quo cum loco conf. quendam in Πηρόω citatum, huic prorsus similem. Exp. etiam Naturæ oblæsæ vitium. Bud. vero interpr. Animal natura imperfectum, Homo natura imperfectus, in hoc l. Themistii, p. 23, et 24 : Ὡς τὰ ἐκ γενετῆς π. [Galen. vol. 4, p. 162, 12 : Εἰ μή τις κἂν τούτου τοῦ π. ἀπαλλάσσεσθαι χρεία μεγάλη, Ex hac imperfectione. Basil. t. 1, p. 156, D : Τὰ π. τοῦ σώματος· 427, D : Τοῖς τῆς ψυχῆς π. Hase.]

[Πηρώνυμος, ὁ, ἡ, A pera nomen habens. Tzetz. ad Lycophr. 183.]

Πήρωσις, εως, ἡ, Mutilatio, Debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore. [Hippocr. p. 827, B : Τὰ

πηρώσιας καὶ κακώσιας.] Plato Leg. [9, p. 874, E], πηρώσεις ἐκ τραυμάτων, Membrorum per vulnera truncationes. [Ib. 11, p. 925, E : Σωμάτων νοσήματα καὶ πηρώσεις.] Aristot. De gener. anim. [2, 8 : Κατὰ μέρος ἡ τοιαύτη συμβαίνει π. Eth. Nic. 7, 1 : Διὰ νόσους καὶ πηρώσεις] 4 : Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ π. περὶ τὰ ἐντὸς μόρια. Paulo post, κολοβώσεις appellat, quo voc. itidem significatur Mutilatio, Truncatio : non tamen prorsus idem cum hoc est. Plut. Symp. 2 [p. 633, C], π. ὀφθαλμῶν, Debilitas oculorum, Cæcitas. [Π. ἀκοῆς, Surditas, id. Mor. p. 167, C.] Idem in Polit. præc. [An seni resp. ger. p. 791, D] : Νόσου καὶ πηρώσεως μᾶλλον ἢ γήρως κατηγοροῦσι. Ubi π. itidem significat vel Oculorum debilitatem, Cæcitatem [Diosc. 2, p. 332, 3 : Ἰᾶται τὴν π. αὐτοῦ], vel Membrorum debilitatem : ut ap. Theophr. : Ἐνίαις δὲ πηρώσεις οὐκ εἰς φθορὰν γίνονται τινῶν, ἀλλ' εἰς ἀκαρπίαν, Plin. vertit, Quibusdam debilitas sterilitatem, non necem affert. [Artemid. Onir. t. 1, p. 207, 3 : Ὀφθαλμῶν π. Figurate Jo. Chrys. in Matth. p. 855, D : Ὢ τῆς π. Hase.] Hesychio πήρωσις est non solum τύφλωσις, sed etiam βλάβη, λύπη. [In πείρωσις corruptum notavimus s. Πείρωσις.]

[Πῆϊς, i. q. παῖς. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 346, 6 : Οἱ Βοιωτοὶ τὴν αι δίφθογγον εἰς η τρέποντες πῆϊς λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παῖς. Τὸ ἐντελὲς πάϊς καὶ ἐν συναλοιφῇ (scr. συναλιφῇ vel συναλοιφῇ) παῖς, ὡς ὄϊς οἶς. Ἡ εὐθεῖα ὀρθῶς πάϊς καὶ παῖς, ἡ αἰτιατικὴ διὰ τὴν συμπάθειαν παῖν καὶ παῖν· κωμικῶς δὲ ἡ κλητικὴ ὦ παῖ ὦ παῖ· ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ μοναχῶς παιδὸς καὶ παιδί, καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοίως μοναχῶς. His augenda quæ de formis vocabuli s. Παῖς diximus supra.]

[Πησσός. V. Πίσον.]

[Πήσσω s. Πήττω. V. Πήγνυμι.]

[Πέτεα· πίτυρα (πήτυρα codex). Πητεῖται· πιτυρίαι (πιτύριοι codex) ἄρτοι. Λάκωνες, Hesych. Recte corrigi videtur Πίτεα et Πιτεῖται.]

[Πητύα. V. Πυτία.]

Πηχίσκος, ὁ, Stipes cubitalis, ξυλάριον πηχυαῖον, ut Suid. exp., hunc locum afferens : Τῶν δὲ τὸν σχοῖνον ἑλκυσάντων, ἐν ᾧ πηχίσκους τινὰς ἐμβαλόντες, ἀνάβασιν ἀσφαλῆ ἀπειργάσαντο.

[Πηχίζω, Cubito dimetior. Πήχισμα, τὸ, Mensura cubitalis. Symm. Ezech. 43, 15 : Πήχισμα πεπηχισμένον.]

[Πηχισμὸς, ὁ, Dimensio cubitalis. Iren. fr. 16, p. 447. Kall. Schol. Nicandri Th. 42. Wakef.] *Call. 276, 18.*

Πηχυαῖος, αία, αῖον, Qui unius cubiti est, cubiti mensuram æquat, Cubitalis. [Herodot. 8, 55 : Βλαστὸν ὅσον τε πηχυαῖον.] Theophr. [H. Pl. 3, 8, 6] : Ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει πώλιον καὶ βρύγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον καταχρεμάννυται καθάπερ τρύγγος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ, καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνης· Plin. : Ex glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et ex ramis dependentes, cubitali magnitudine. Rursum Theophr. de palma Æthiopica, Τὰς δὲ ῥάβδους οὐ μακρὰς, ἀλλ' ὅσον πηχυαίας· Plin. : Gignitur in frutice ramis cubitalibus. [Socrat. Rhod. ap. Athen. 4, p. 148, B : Κατεστρώθη ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὰ ἐδάφη. Lucian. V. H. 1, 22, Philops. c. 21. Pollux 4, 61. « Schol. Hom. Il. Γ, 6. » Wakef. Sext. Emp. p. 694, 23 : Διάστημα πηχυαῖον. Id. p. 327, 23 : Π. ξύλον. Philop. De cr. mundi p. 6, 34 et 7, 2 : Π. γραμμή. Hase.]

[Πηχυαλίς, τό. Pollux 7, 53 : Τὸ παρυφὲς καὶ παραλουργὲς τὸ ἑκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν. Ἴωνες δὲ αὐτὸ καλοῦσι πηχυαλίδας. In cod. Jungerm. πέρυφες ... παράλουργες ... πηχύαλας.]

[Πηχυαλιός. V. Πήχυιος.]

Πήχυιος, Cubitalis, i. q. πηχυαῖος, ut mox dicetur. Apud Apollon. vero [1, 379] : Πήχυιον προύχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν, sunt qui exp. μακρὸν ἱμαντίδιον τὸ συνέχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν : quod vulgo appellatur Τροπωτὴρ, Attice Πηχυαλιός : alii vero τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ, ut annotatur in [Etym. M. p. 671, 8, et] Lex. meo vet., in quo πήχυιος exp. etiam πηχυαῖος, Cubitalis : citanturque hæc ex Odyss. Homeri [quem grammaticus per errorem nominavit pro Apollonio Rh. 3, 1207] verba, Πήχυιον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας, Ἀρνειοῦ τάμνε [τάμε] λαιμὸν, ut πήχυιος i. sit q.

πυγούσιος, quo utitur idem poeta. [|| Improprie Mimnerm. ap. Stob. Flor. 98, 13 : Πήχυιον ἐπὶ χρόνον, i. e. Per breve tempus.]

Πηχύνω, Cubito impositum s. appensum gesto, In cubitum reclino. Apoll. Arg. 4, [972] de filia Solis pascente boves : Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα, schol. τῷ πήχει τῆς χειρὸς προσερειδουσα. [Nonn. Dion. 25, 177 : Εὐπαλάμῳ πήχυνε περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ. Forma med. Oppian. Hal. 4, 286 : Ἱμείρων δειρήν τε καὶ αὐχένα πηχύνασθαι. Usitatissimum Nonno, ut Dion. 9, 30 : Αἱ δὲ λαβοῦσαι Βάκχον ἐπηχύναντο.]

Πῆχυς, εως, ὁ, Cubitus. Duo significat ap. Hippocr. Sic enim aliquando vocavit Eam partem totam quæ inter manum et cubiti articulum est : interdum Cubitum, Id os sc. quod ex duobus ossibus longius est et grandius. Πῆχυς enim osse gemino constat : quorum alterum appellatur κερκὶς, i. e. Radius, alterum πῆχυς, eodem cum tota parte nomine, dicitur : sicut Κνήμη et totam partem et totius partis portionem significat, Galen. Comm. 4 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [p. 648, 10 Bas.]. Subest autem cubitus radio, habetque duas apophyses acutas, quæ ob id nominantur κορῶναι : earumque anterior est minor, altera major. Inter eas autem cavitas est, dicta σιγμοειδὴς, sive σιγματοειδὴς, similis, Ϲ Græcorum literæ, ut asperæ arteriæ bronchia, in quam orbita trochleæ similis, inter duos condylos sita, brachio inseritur. Hujus autem ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus uterque validis ligamentis radio colligatur; media vero amborum omnino inter se dehiscunt. Utrimque autem os juxta carpum epiphysin foris gibbam, intus cavam habet : cubitus quidem, minimo digito, radius autem maximo respondentem : in quam cavitatem carpus immittitur et diarthrosi inarticulatur. Inest præterea cubito ex abundantia quadam apophysis dicta στυλοειδὴς sive στηλοειδὴς, a styli vel columnæ figura, ipsa etiam carpo per διάρθρωσιν inarticulata, motus carpi obliquos dirigens, ac firmans tum ligamentis, tum etiam occursu ossis carpi ipsam parva cavitate excipientis. Hæc Gorr. [Totam partem duobus ossibus (κερκίδι et πήχει) constantem Celsus 8, 1, Brachium vocat, et os superius et brevius, Radium, longius et inferius, Cubitum. At πῆχυς pro toto eo membro sumitur Hippocrati p. 752, H : Τῶν δὲ ὀστέων τοῦ πήχεος ὧν μὴ ἀμφότερα κατέηγεν· et p. 829, F. Proprie vero pro Cubito aut Ulna sæpius, p. 751, C; 752, A-C; 757, A; 410, 36. Sic πῆχυς Polluci quoque totum membrum duobus ossibus constans significat 2, 140 : Ὁ τοίνυν πῆχυς ὀστᾶ δύο ἔχει, τὸ μὲν ὑπερογκότερον, τὸ δὲ βραχύτερον. Et 142 : Τῶν μέντοι περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν, τὸ σμικρότερον κερκὶς ὀνομάζεται, καὶ παραπήχιον, ὡς τοῦ μείζονος ἔχοντος τὴν τοῦ πήχεως προσηγορίαν, ὃ καὶ προπήχιόν τινες καλοῦσι. Ubi et propriam et generaliorem τοῦ πήχεως significationem habes. Foes. Suid. : Πῆχυς, πήχεως· τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἔκταμα. Plato Tim. p. 75, A : Τὰ τῶν βραχιόνων ὀστᾶ καὶ τὰ τῶν πήχεων.] Hom. Od. P, [38,] Ω, [346] : Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic Il. E, [314] : Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ, ubi πήχεε interpretari etiam possumus Ulnas : unde περιπηχύνομαι, Ulnis complector. [Bacchyl. ap. Athen. 15, p. 667, C : Λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν. Eurip. Or. 1466 : Λευκὸν ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις· Heracl. 728 : Λαιὸν τ' ἔπαιρε πῆχυν.]

|| Est et Mensuræ nomen, qua rerum intervalla dimetimur : sc. spatium a cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius et dimidii, ut scribunt Pollux [2, 158; qui πῆχυν inter apparatum gynæcei memorat 10, 125], Hesych. et Suidas. Est igitur mensura digitorum quatuor et viginti. Latini Cubitum etiam vocant, non tantum masc., sed et neutro genere. Quamvis porro πῆχυς et ὠλένη idem sint, non tamen prorsus conveniunt Cubitus et Ulna ex Græco ὠλένη dicta; nam Ulna s. ὀργυιὰ, dicitur Spatium illud quod inter utrumque brachium extensum interest : non item Cubitus, ut ex antedictis patet. Sunt tamen qui et Ulnam pro Cubito accipiant : ut Serv. in Georg. 4 [3, 355] : Alto terra gelu late septemque assurgit in ulnas, annotat, Ulna secundum alios utriusque ma-

+ Hist. An. 10, 7, 4.

nus extensio est; secundum alios, cubitus : quod magis verum est, quia Græce ὠλένη dicitur Cubitus : unde est λευκώλενος Ἥρη. Itidemque in illud [Ecl. 3, 105], Dic quibus in terris ... Tres pateat cœli spatium non amplius ulnas, Ulna, inquit, proprie est Spatium in quantum utraque extenditur manus : dicta ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, A brachiis : licet Sueton. unum cubitum esse velit tantummodo. Ita secundum quosdam πῆχυς reddi etiam potest Ulna, sed tutius Cubitus s. Cubitum : ut pro his Theophr. [H. Pl. 4, 8, 3], de papyro : Φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν, Plin. dixit, Nascitur in palustribus Ægypti, duo cubita non excedente altitudine gurgitum. Et mox, Μῆκος δὲ οὐχ ὑπὲρ δέκα πήχεις· pro quibus iterum Plin., Decem non amplius cubitorum longitudine. Athen. [10, p. 414, F] de Herodoro tubicine Megarensi, Γενέσθαι τὸ μέγεθος πηχῶν τριῶν καὶ ἡμίσεος. Aristot. Polit. 5, 3 : Ὅταν ὁ μὲν ποὺς τεττάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα, δυοῖν σπιθαμαῖν· quæ constitutio corporis est ἀσύμμετρος. In his ll. πῆχυς accipiendum pro Cubito communi, quo significatur τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον διάστημα, ἔχον πόδα α' καὶ ἥμισυ· ὁ δὲ ποὺς δακτύλους ις', ut Pollux [2, 158] et Suid. tradunt ac Hesychius. [Lucian. De merc. cond. c. 35 : Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας.] Ex Origenis vero Comm. in Genes. tradunt communem cubitum, qui et cubitus minor, continere duos pedes : majorem, novem : geometricum vero, tantum valere, quantum nostra cubita sex valent. Sed et a regionibus denominabantur οἱ πήχεις : Herodot. 2, [168] : Ἡ δὲ ἄρουρα ἑκατὸν πήχεων ἐστὶ Αἰγυπτίων πάντῃ· ὁ δὲ Αἰγύπτιος πῆχυς τυγχάνει ἴσος ἐὼν τῷ Σαμίῳ. Erat item regius cubitus, de quo idem Herodot. 1, [178] : Ὁ δὲ βασιλήϊος πῆχυς τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων τρισὶ δακτύλοισι. [V. de his Bœckh. Metrolog. p. 210 seqq. ‖ De pueris cubiti mensuram habentibus Lucian. Rhet. præc. c. 6 : Εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου ... μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι), τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. Philostr. Imag. p. 769 : Περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι· ubi vid. Jacobsii annotatio p. 234.]

‖ Πῆχυς a similitudine cubiti, quum ad angulos rectos brachium flectitur, pro Architectorum instrumento sumitur, ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum : quod Latine Norma dicitur, Græce etiam γνώμων : sicut Regula est κανών, Amussis στάθμη : Libra s. Libella, quæ ex norma fit, tertia addita per medium regula et subtensa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus est, κάθετος vocatur, a demissi perpendiculi nomine. Ac materiarii, quos Carpentarios vocant, amussi, sive linea, ut Gellius loquitur, utuntur ad exigendam rectitudinem : sicut et regula fabri præcipue, structores libella, ad explorandas directiones, et longitudines; nam exiguntur longitudines ad regulam, ad perpendiculum altitudines, et ad normam anguli. VV. LL. Qua signif. accipitur in Epigr. [Anth. Plan. 223] : Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ, Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Item [ib. 224] : Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· τίνος οὕνεκα; λέξεις. Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ubi tamen Erasmus et alii verterunt Cubitum. Metaph. vero Aristoph. [Ran. 799] πήχεις ἐπῶν, Mensuras versuum. ‖ Pars citharæ quæ verticillos continet, quibus fides contenduntur et laxantur : Hom. ζυγόν, i. e. Jugum, appellat. Schol. Homeri [Il. B, 293] : Ζυγός, ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. Et Hesych. κιθάρας δὲ πῆχυς, ὁ ἀγκών. [Idem : Ζυγά, καὶ οἱ πήχεις τῶν κιθαρῳδικῶν ὀργάνων, εἰς οὓς οἱ κόλλοπες ἐνίενται. Πήχεις inter partes instrumentorum musicorum ap. Polluc. 4, 62. Herodot. 4, 192 : Ὄρυες, τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται.] ‖ In arcu vero πῆχυν nominari scribunt Partem brachiorum mediam, qua arripitur, et quæ sagittam sustinet, ap. Hom. Od. Φ, [419] : Τόν ῥ' (ὀϊστὸν) ἐπὶ πήχει ἑλὼν ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, schol. θεὶς ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. Et Il. Λ, [375] : Ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε, ubi Idem annotat, τόξου πῆχυν periphrastice dixisse

pro τὸ τόξον : nam τὸ ὅλον τόξον, inquit, ἐκ δύο κεράτων σύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυς καλεῖται. Et sic πῆχυν nominari volunt, quia arcus duo brachia in medio imitantur formam cubiti : id autem a Vitruvio in catapultis vocari Capitulum.

[‖ De genit. Mœris p. 327 : Πηχέων (recte πήχεων ap. Bekker.) Ἀττικοί, πηχῶν Ἕλληνες. Phrynich. p. 245 : Πηχῶν, πήχεος (scr. πήχεως)· δεινῶς ἑκάτερον ἀπάττικον, δέον πηχέων (scr. πήχεων) καὶ πήχεως. « Πηχῶν, quod Piersonus Xenophonti (Anab. 4, 7, 16) invito attritum censet, Polybius, Diodorus, Plutarchus, Lucianus, et qui his finitimi sunt, sæpissime scripserunt, raro et velut dicis caussa formam canonicam interponentes, v. Ælian. H. A. 17, 6, Appian. Mithr. c. 30, ea inconstantia ut ap. Plut. Mor. p. 368, B, eodem in capite πήχεων et πηχῶν legatur. (Eadem ap. Josephum, qui sæpissime hoc genitivo utitur, inconstantia est. G. Dind.) Πήχεων s. πηχέων Herodotus, Plato, Aristot. H. A. 2, 2, et poetæ, quibus in hac caussa pæne solis testimonii dictio est, scenici. (Πηχέων trisyllabum ap. Menandr. fr. incert. 176 ed. Mein. : disyllabum ap. Eurip. Cycl. 390. G. Dind.) De genitivo singulari præcipit etiam Phot. (p. 429, 7) : Πήχεως· οὕτως, οὐ πηχέως, ὡς καὶ πήχεως, οὐ πήχεος. Etym. M. p. 687, 18 : Πρέσβυς κλίνεται πρέσβυος καὶ πρέσβεως Ἀττικῶς. Σεσημείωται δὲ καὶ τοῦτο, ὡς πῆχυς πήχεως, πέλεκυς πελέκεως. Ab Herodiano hæc tracta esse docet Const. Lasc. Gramm. 3, p. 8. Πήχεως igitur Plato Alcib. 1 p. 126, D, Aristot. H. A. 8, 28, Philo p. 667, A, Ælian. N. A. 3, 3; 4, 52, et sæpius. Πήχεος Herodotus, Polyb. 10, 44, Galen. in Hippocr. De fract. p. 221, F, Lucian. Philops. c. 22, Sext. Emp. p. 610, atque ex hoc credibile est, nonnullos πήχους, ut Photius scribit, contraxisse, idemque etiam Phrynich. hoc l. notasse videtur, non πήχεος, quod unde natum sit nemo intelliget. Sed ad illud quomodo aberratum fuerit, ostendit vicinum ἡμίσεος, quod scriptoribus communis dialecti familiarissimum est. » Lobeck. p. 246.]

[Πηχώδης, ὁ, ἡ. Eudocia p. 30 : Δι' ὅλου τοῦ κύτους λεπτά τινα καὶ ἰσχνὰ πηχώδη (?) ἐξ ὅλης.]

[Πήω, forma Bœotica pro παίω ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 27.]

[Πηώτης. V. Πηός.]

[Πι. V. Π.]

[Πιάζω. V. Πιέζω.]

Πιαίνω, Pinguefacio, Pinguem et obesum reddo. [Per στεάω et λιπαίνω exp. Hesych. s. v. Πιαίνει et Πιανάτω. Mœris p. 332 : Πιαίνειν Ἀττικοί, στεάειν Ἕλληνες. Similiter Thom. M. p. 714. Hippocr. p. 609, 9 : Καθῆραι τὸ σῶμα καὶ πιῆναι. Eurip. Cycl. 333 : Ἡ γῆ ... τίκτουσα ποίαν τἀμὰ πιαίνει βοτά. Plato Leg. 7, p. 807, E : Ἐν τρόπῳ βοσκήματος ἕκαστον πιαινόμενον αὐτῶν δεῖ ζῆν. Simonid. De mulier. v. 6 : Αὐτὴ δ' (ἡ γυνὴ) ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.] Aristot. H. A. 8, 6 : Οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Ibid. saginanda προλιμοκτονούμενα πιαίνεται, Pinguefiunt, Obesantur. Ibid. sus πιαίνεται κριθαῖς, κέγχροις, σύκοις, ἀκύλοις, ἀχράσι, Pinguefit et saginatur. Ibid. neutraliter eadem sus πιαίνεται ἐν ἑξήκοντα ἡμέραις, Pinguescit, Pinguis et obesa fit; nam τάχιστα ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα. Et 3, 17 : Πιαίνεται πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα· ut contra ap. Plin., Senescunt celerius præpinguia. [Diog. L. 1, 83 : Πιήναντα δύο ἡμιόνους. De frugibus Theocr. 10, 47 : Πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως. De fumo Pind. Nem. 9, 55 : Ἐπίαναν καπνόν (corporibus combustis).] Metaph. Xenophanes Colophon. ap. Athen. 10, [p. 414, C] : Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως, Pinguefaciunt, Opimant, Pingues et opimos reddunt : de pugilum et athletarum genere, quod taxat veluti ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελές. [Æsch. Sept. 587 : Ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. De divitiis augendis Pind. Pyth. 4, 267 : Πλοῦτον πιαίνων. « Τὸ ἄλογον θεραπεύοντες καὶ πιαίνοντες, Eustrat. In Aristot. Eth. Nicom. fol. 156, b. » Hemst. ‖ Lætifico. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 51, 6 : Λόγοις πιαίνειν· οἷον παραμυθεῖσθαι. Æsch. Ag. 276 : Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; 1669 : Πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην. Pind. Pyth. 2, 101 : Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν πιαινόμενον, Gaudentem. The-

mist. Or. 7, p. 90, D : Οἰμωγῇς ἀκορεῖς, δάκρυσι πιαινόμενοι.] Aor. 1 act. est πιῆναι : cujus imper. πιανάτω ap. Hesych. legitur, expos. λιπανάτω. [Per πίονα ποιησάτω exp. Suidas, addito Psalm. 19, 3 : Τὰ ὁλοκαυτώματά σου πιανάτω.] Præt. perf. pass. πεπίασμαι, unde partic. πεπιασμένος. Πεπιασμένος Suidas accipit pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus, Contaminatus, ap. Ælian. : Φάγοι δ' ἂν τρίγλη καὶ ἀνθρώπου νεκροῦ καὶ ἰχθύος· φιληδοῦσι δὲ μᾶλλον τοῖς πεπιασμένοις καὶ κακόσμοις. [Id. N. A. 13, 25.] Videtur tamen significare potius Pinguefactis, Pinguedine imbutis : a πιαίνω. ‖ Est et aliud verbum, Πιάλλω sc., i. q. πιαίνω significans, sc. Pinguefacio, Pinguem et obesum reddo, Habitiorem reddo. Ejus aor. 1 act. πιῆλαι Hesych. exp. αὐξῆσαι, ὠφελῆσαι. [Vitiose, ut videtur, pro πιῆναι.]

[Πίακος, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται Πιακηνοί, Steph. Byz.]

[Πιαλέος, α, ον. HSt. s. v. Πίων :] Inde [a forma non usitata πίος] sunt Πιώδης, et Πιήεις, et Πιαλέος, eandem cum πίων s. πιμελής et πιμελώδης habentia signif., quibus declaratur Pinguis. Primi hoc affertur exemplum [ex Herodoto 4, 47, ubi ποιώδης ex codd. restitutum. Idem vitium ap. Hesych. s. v. Λειμάδες correxit Guyetus,] πιώδης γῆ, Pinguis terra et uber. Secundi hoc legitur in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 300] : Ψαιστά τε πιήεντα καὶ εὐθήσαυρον ἔλαιον. Tertii meminit Hesych. πιαλέον exponens λιπαρόν, Pingue, Opimum. [Hippocr. p. 598, 27. Heliodor. ap. Stob. Flor. 100, 6 : Πιαλέοισι πελάνοισι.] Pro quo πιαλέον reperitur etiam Πίαλον. Hippocr. Γυναικ. 2, [p. 649] : Τῆς πιάλου δαιδὸς πιοτάτης, Ex pingui tæda, quæ sit quam pinguissima. [Πίαλος inter nomina in αλος ap. Arcad. p. 54, 24.] Apud Hesych. oxytonos Πιαλόν, expositum παράλευκον, Albidum, Aliquantum album : forsan quoniam omnes propemodum pinguedines et adipes albo sunt colore. Apud eund. lexicogr. reperio etiam Πίειρα et Πιέρη, exposita itidem λιπαρά, εὐδαίμονα, πλούσια, Pinguia, Opima, Opulenta. [Codex πιερά (quod in πίειρα mutari voluit Musur.) et πιείρη. HSt. s. v. Πιάλλω :] Ad πιαλέος vero ut redeam, Etym. [M. p. 671, 17, ubi male πιαλία] et Lex. meum vetus ab alia etiam origine ipsum deducunt, sc. παρὰ τὸ πιεῖν, exponentes κάθυγρος, λιβάδας ἔχων, Uvidus, Latices habens. Suid. pro Siticulosus accepisse existimatur, quum scribit, Πιαλέοις ὄφεσιν, ὡς διψαλέοις. Ego vero ista verba, ὡς διψαλέοις, minime pro expositione habenda censeo, verum ita intelligenda, πιαλέος dici ut διψαλέος : ideoque πιαλέοις ὄφεσιν interpretor Pinguibus anguibus : ex quibus medicos utplurimum τὴν θηριακὴν conficere ait. [De μηροῖς Artem. Onir. t. 1, p. 67, 24 : Πιαλέοι γενόμενοι, ex emend. Casaub. Hase.]

[Πιαλία, πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸ Κερκετικὸν ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν Πιαλεύς, Steph. Byz. Apollonid. Anth. Pal. 9, 264 : Κρίτων ὁ πάσης ἔξοχος Πιαλεύς.]

[Πιάλλω. V. Πιαίνω.]

[Πίαλος. V. Πιαλέος.]

Πιανεῖ στυγνῷ, Hesych. θρηνητικῷ ὕμνῳ : ac si esset πιῆναι. [Quod recte supra legitur. Glossa petita ex Eur. Tro. 126.]

[Πίανσις, ἡ, Pinguedo. Achmes Onirocr. p. 215, 21; 219, 6; 269, 27. Id. ib. p. 77, 34 : Ἡ π. ἤτοι εὐσωμία καὶ εὐσαρκία ἑκάστου μέλους. Hase.]

Πιαντήριον, τό, Pinguefactorium, Id quod pinguem reddit et obesat. Hippocr. De loc. in hom. [p. 418, 26] : Τρέφε καὶ λουτροῖσι καὶ πιαντηρίοις.

[Πιαντικός, ή, όν, Pinguefaciens. Apoll. Lex. Hom. : Πίονα ἔργα· ... τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά.] Nic. Dam. 188, v.

Πῖαρ, τό, [Dativ. Πίαρι, τῷ λιπαρῷ ap. Suid.] dicitur pro πίος s. πιότης, Pingue, Pinguedo. Hom. Il. Λ, [549, P, 659] de canibus et rusticis qui noctu leonem arcent : Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, Boum pingue s. adipem. [Πῖαρ ἐλαίης Apoll. Rh. 4, 1133.] In Epigr. [Crinag. Anth. Pal. 9, 224, μελιηδὲς πῖαρ] pro Cremore lactis poni dicitur; is enim est pinguior lactis pars. [Solon ap. Plut. V. Sol. c. 16 : Πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.] Hoc ipsum πῖαρ Hom. [ut Solon l. c.] adjective etiam usurpavit pro πίον s. λιπαρόν, Pingue, Od. I, [135] : Μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ Εἰς ὥρας ἀμῷεν ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, pro πίον καὶ εὔγειον, ut alibi dicit πίειρα ἄρουρα, et πίειρα γῆ, de solo

læto ac ubere. [Eodem sensu πῖαρ ἀρούρης ap. Crinag. Anth. Pal. 9, 555 (ex emend. Toupii : nam codex π. ἀρότρου), et Lycophr. 1060. « Πῖαρ exponit Erotianus (p. 302) τὸ λιπαρώτατον καὶ νοστιμώτατον· καὶ πίαρον, τὸ λιπαρόν. Hippocr. p. 241, 47 : Διαπηδᾷ τὸ πῖαρ εἰς τὸ ἐπίπλοον καὶ ἐς τὴν σάρκα. Ubi πῖαρ idem quod ibidem πιαρὸν dicitur, hoc est, Pingue, significare videtur, itaque sumunt interpretes. Rursus p. 245, 19 : Τὰ δὲ οὐ καρποφορέοντα τῶν δενδρέων, οὐκ ἔχει πῖαρ ἐν αὐτοῖσιν. Et p. 672, 37, σύκου τὸ πῖαρ, Fici pingue significat, idemque quod σύκου τὸ πῖον aut τὸ πῖος alibi dicitur. Et p. 878, D : Ἰσχάδος τὸ εἴσω τὸ πῖαρ τὸ μελιτοειδές. Πιαρὸν vero pro Pingui et ἀντὶ τοῦ πίονος aut τῆς πιότητος, sumit Hippocr. p. 241, 45 : Οὕτω δὴ καὶ τῆς κοιλίης τὸ πιαρὸν ἐν αὐτῇ ἐχούσης ἀπὸ τῶν βρωτῶν καὶ τῶν ποτῶν. Et p. 242, 5 : Εὐροώτερα δὲ γενόμενα, ἀπὸ τῆς κοιλίης ἕλκοντα, τὸ πιαρὸν τοῖν μαζοῖν διδόασι. Quod facit ut πιαρόν, non πίαρον, τὸ λιπαρὸν exponendum censeam apud Erotianum. » Foes. Oribas. p. 3 ed. Matth. : Χώραις εὐγείοις καὶ πιαραῖς. Scrib. πιαραῖς. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 589, D : Ἡ ἀγαθή τε καὶ πιαρὰ γῆ. Hase. Hesych. : Πίαρ (sic)· Γλυκαλέος, λιπαρόν. « Πεῖαρ lectio vitiosa librorum quorundam Hom. Od. E, 289, pro πεῖραρ. » Angl.]

[Πιαρός. V. Πῖαρ.]

[Πίασμα (a πιαίνω), τό, Quod pinguefacit, Nutrimentum. Æsch. Pers. 806 : Ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί. Per λίπασμα exp. schol.]

[Πίασμα (a πιάζω), τό. V. Πίεσμα.]

[Πίασος, ὁ, Piasus, princeps Pelasgorum. Strabo 13, p. 621, et scriptor ignotus (Ælianus, ut videbatur Valckenario) ap. Suid. s. v. Ἀθίμιστα.]

[Πιάσται, οἱ, Piastæ. Steph. Byz. : Π., ἔθνος πρὸς (ἀπὸ cod. Vratisl.) τῷ Πόντῳ. Βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. (De his v. s. v. Δίον.) Μακεδονικὰ δέ εἰσιν ἔθνη καὶ οἱ Πιάσται. (Delenda videntur verba καὶ οἱ Πιάσται.) Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι οὐ φησι καὶ τοὺς Πιάστας Μακεδονικὸν ἔθνος εἶναι, ἀλλὰ συμβαρυνομένους τοῖς Διέσταις καὶ Ὀρέσταις.]

[Πιαστήρ, Πιαστήριον. V. Πιε—.]

[Πιαστής. V. Στρουθοπιαστής.]

[Πιατήριον. V. Πιεστήριον.]

[Πιάω. V. Πιέζω.]

Πίγγαλος, ὁ, Hesychio est σαῦρος ille, qui χαλκὶς dicitur.

Πιγγανεόσσιον [Πίγγα, νεόσσιον Albert.], Hesych. ex Ameria pro γλαυκόν, Glaucum.

[Πίγινδα, τά, Piginda. Steph. Byz. : Π. ὡς Ἄλινδα, Δάρανδα, δῆμος Καρίας. Οἱ δημόται Πιγινδεῖς.]

[Πιγκέρνης, ὁ, Pocillator, Gl. Vox Latina, de qua v. Ducang.]

[Πιγνύη, κνίκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων, Suidas. Pro corruptione vocis πιτύη probabiliter habuit Toup. Append. in Theocr. p. 21. Adde Is. Vossium in Hesych. v. Πιτύνη. Bernhardy. Apud Photium p. 429, 8, πιτύνη.]

[Πίγρης, ητος, ὁ, Pigres, Pæon, ap. Herodot. 5, 12. ‖ Car, ap. eund. 7, 98. ‖ Alius, ipse quoque Car, Cyri interpres, ap. Xenoph. Anab. 1, 2, 17. Tertius Car Halicarnassensis, interpolator Homeri, de quo v. Suid. s. v. Πίγρης. Alii in Anthologia, quorum de uno memorabilis est forma ἑτερόκλιτος Πίγρη pro Πίγρητι in epigr. Zosimi Thasii 6, 185. De mensura Draco p. 76, 3 : Ἡ παραλήγουσα ἐκτείνεται, κλίνεται δὲ Πίγρητος, καίπερ σπονδειακόν. ‖ Suidas : Πίγρης, Πίγρητος, ὄνομα ποταμοῦ· καὶ Πίγρητα, ὄνομα ποταμοῦ. Scriptura vitiosa pro Τίγρης, quamvis agnita ab Eustath. ad Dionys. P. 976, de quo dicetur s. v. Τίγρης.]

[Πίδαιος. V. Πηδαῖος.]

[Πιδάκιον, τό, Fonticulus, Saliens. Suidas : Πιδακίον (recte Toup. Πιδάκιον), πίδαξ, πηγή.]

[Πιδακῖτις, ιδος, ἡ, Ex fonte saliens. Hippocr. Epist. p. 1278, 42 : Βοτάνας τὰς ποταμίους ἢ κρηνίτιδας ἢ πιδακίτιδας παρ' ἡμῖν καλευμένας.]

Πιδακόεις, οεσσα, εν, Aquis salientibus scatens, Irriguus, Uvidus. Ex Eur. [Andr. 116] λιβὰς πιδακόεσσα, pro Latex fontis. Vel, Scatebra fontis, Plinio. Hesych. πιδακοέσσης exp. καθύγρου, ut πιδηέσσης.

Πιδακώδης, ὁ, ἡ, i. q. πιδακόεις s. πιδήεις, Hesych. [et Apoll. Lex. Hom. s. v. Πιδηέσσης. Plut. V. Æmil. Paulli c. 14 : Οἱ περίβρυτοι καὶ π. τόποι τῆς γῆς. Σάρκα πιδακώδη (uberum) id. Mor. p. 496, A.] *(Sic. s. v. 10, 594, ?.)*

Πῖδαξ [immo Πίδαξ, ut recte scriptum in Etym. M. p. 460, 57], ακος, ὁ, ἡ, ejusdem originis cum πιδύω, sc. a πηδάω [s. πιδάω] : quod et ipsum nonnunquam ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος dicunt : ut in [Etym. M. p. 671, 19, Cram. Anecd. vol. 2, p. 248, 12, ex Chœrobosco,] Lex. meo vet. traditur, ubi hæc μετάθεσις τοῦ η in ι dicitur esse Bœotica, sicut in ἴκω facto ex ἥκω : ideoque remotior est ea etym. qua derivatur a πίω, ut πῖδαξ sit ἀφ' ἧς ἐστὶ πίνειν. [Conf. etiam Eustath. p. 697, 32 ; 890, 9. Diminutivi formam habere observat idem p. 1091, 54.] Est autem πῖδαξ i. q. πηγή, i. e. Fons, Scatebra, Saliens, Aqua saliens : Hesychio, ἀναβολὴ ὑδάτων, λιβάς, σταγών, κρήνη, πηγή. [Herodot. 4, 198 : Γῇ ὑπύδρος πίδαξι. Aristid. vol. 2, p. 353, 16 : Αἵ τ' ἔξω πηγαὶ προσλαμβάνουσι πίδακας ἐκ τοῦ ποταμοῦ.] Nec masculino tantum genere usurpatum legitur, sed etiam fem. Masculino, Epigr. 4 : Πίδακά τ' ἐκ πηγῆς ψυχρὸν πίε. Feminino vero usus est [Eurip. Andr. 284 : Ὀρειᾶν πιδάκων ἐν ῥοαῖς. Apoll. Rh. 4, 1456 : Πετραίῃ περὶ πίδακι· pariterque 1450, ἀσπαστὸν ... πίδακα feminino genere dictum videtur.] Antipater Epigr. [Anth. Pal. 9, 417] : Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐπέχυνεν ὕδωρ. Quid autem sit τυφλὴ πῖδαξ, vide in Πηγή. Itidem Pausan. Phoc. : Ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ τείχει λαβεῖν πίδακος· paulo post πηγὴν dicit. [Joseph. Ant. J. 3, 1, 7 : Πιδάξιν ὀλίγαις ἐντυγχάνοντες. Achill. Tat. Leuc. vol. 1, p. 22, 12 : Ὁ κύκνος περὶ τὰς τῶν ὑδάτων π. νεμόμενος. Hase.]

[Πιδάω. V. Πιδύω.]

[Πιδήεις, εσσα, εν.] Πιδήεις, Aquis salientibus scatens, Ex quo crebræ scatebræ saliunt. Femin. Πιδήεσσα, quod Eust. [p. 697, 33 ; 833, 4] ap. Hom. [Il. Λ, 183] exp. κάθυγρος, a πιδύω derivans. At in Lex. meo vet. diversa scriptura habetur Πιδήεις, in quo Πιδηέσσης itidem exp. πηγὰς ἐχούσης, καθύγρου : quæ scriptura [vera est et] ap. Hesych. quoque et Suidam extat. [Apoll. Lex. Hom. et Etym. M. p. 671, 31. Hesych. : Πιδηέσσης, καθύδρου (alii gramm. καθύγρου), πιδακώδους. Καὶ ἡμεῖς πίδων λέγομεν τὸ ἀναβάλλον ὑγρόν· ubi cum Ruhnk. scribendum πιδῦν ... τὸ ἀναβάλλειν ὑγρόν.]

[Πίδοκος, ὁ, Pidocus, n. viri Atheniensis. Xenoph. Hell. 1, 1, 29 : Δήμαρχος Πιδόκου. Probabilior nominis forma est Ἐπιδόκου, quod ex libro uno restituit L. Dindorfius.]

[Πιδυλίς, ίδος, ἡ.] Πηδυλὶς πέτρα, Rupes ex qua salit aqua, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥεῖ, Hesychio. [Vitiose pro Πιδυλίς.]

[Πίδυς. V. Πιδύτης.]

Πίδυς, ὁ, fluvius alio nomine Κάρησος dictus, forsan et ipse nomen a frequenti aquarum scaturigine nactus, [schol. Hom. Il. M, 20, et] Eust. [p. 890, 1.]

[Πιδύτης, ὁ. HSt. s. v. Πιδύω :] Unde Πιδύτης, [ὄνομα κύριον, Suid. Trojani ap. Hom. Il. Z, 30, Tzetz. Hom. 116,] ut Ἠπύτης ab ἠπύω : ambo nomina propria. Eust. [p. 697, 32] et Lex. meum vet. [Etym. M. p. 671, 23 ; Arcad. p. 27, 4.]

[Πιδύω.] Πηδύω [vitiose pro πιδύω, ut in cod. Pal. Anth. Pal. 10, 13, Hesych. s. v. Κηκίει], Aquæ ex me saliunt, Aquis scateo : Hesych. πηδύειν, πηγάζειν, νάειν, βρύειν, βλύζειν, ὀμβρεῖν, ἱδροῦν. Item Πιδύω, i. q. πηδύω, Aqua ex me prosilit, Aquis scateo, Salientes emitto, ἀναδίδωμι, Suid. [Πιδύειν, ἀναδιδόναι.] Sin de ipso humore effluente dicatur, reddemus Prosilio, Profluo, Salientis in modum erumpo : ut in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 9, 322], πιδύων ἱδρώς. Quomodo et Πιδύομαι usurpatur. Nicander Ther. [302] : Αἷμα δ' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται, schol. σκιρτᾷ καὶ πηδᾷ. Unde et constat a πηδάω ortum esse. Eust. quoque πιδύειν exp. γῆθεν ἅλλεσθαι. [Plut. V. Æmil. Paulli c. 14 : Ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἐπίδυε (var. l. ἐπήδυε) τὸ ποτόν. Νάουσι per πιδύουσι exp. schol. Hom. Il. Φ, 197. || Transitive Πιδύω ap. Aristot. Meteor. 1, 13, p. 349, 34 : Οἷον πιδύοντες εἰς ἓν τῆς γῆς τὰς ἀρχὰς τῶν ποταμῶν. Sic Bekk. ex codd. plerisque : quattuor alii πηδύοντες, quorum in uno annotatum γρ. πιδυούσης. Ibid. p. 350, 8 : Οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι ... κατὰ μικρὰ μέν, πολλαχῇ δὲ διαπιδῶσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ·

ubi codex unus διαπηδῶσι. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 249, 4 : Πιδῶ· διὰ τοῦ ι· ἢ παρὰ τοῦ πίω γέγονεν, πηδῶν γὰρ λέγομεν ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος· ἢ ἐπειδὴ παρὰ τὸ πηδῶ λέγουσι κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς ι, ὥσπερ ἥκω καὶ ἵκω, διὰ τοῦ η καὶ ι. Et l. 16, ubi de verbo πιδύω agit : Παρὰ τὸ πιδῶ γίνεται πιδύω· pariterque de nomine Πιδύτης l. 10 : Διὰ τοῦ ι· παρὰ γὰρ τὸ πιδῶ γέγονεν. Accedit ad hæc Hesychii glossa s. v. Πιδήεις allata.]

[Πιδώ (?)· δῆμος ἐν τῇ θάκῃ (sic codex), Hesych. Ἐν Ἰθάκῃ Musurus.]

Πιέζω, έσω, Premo, i. q. θλίβω, etiam Stringendo premo; exp. enim et σφίγγω. Hom. Il. Π, [510] : Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· Od. Δ, [419] : Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, Premite : ne sc. elabatur : de Proteo. Aristot. Rhet. 1, [c. 5, 9] : Ἀνάγκη δὲ (δύναμίς ἐστι τοῦ) κινεῖν ἕτερον, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα. [Hippocr. p. 767, C : Καθ' ὁποῖον τρόπον χρὴ τὴν ἀρχὴν βάλλεσθαι τοῦ θάνου καὶ καθ' ὁποῖον μάλιστα πεπιέχθαι.] Hostis quoque hostem et agmen alterum agmen πιέζειν dicitur, ut et Lat. Premere ; itidemque passive πιέζεσθαι, Premi. [Herodot. 9, 63 : Μάλιστα τοὺς ἐναντίους ἐπίεσαν· 4, 11 : Πολέμῳ πιεσθέντας· 9, 60 : Πρὸς τὴν πιεζομένην μάλιστα τῶν μοιρέων. Schweigh.] Xen. Hell. 7, [1, 43] : Ἐπιέζοντο μὲν γὰρ οἱ Ἀρκάδες, ἔνθεν μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἔνθεν δὲ ὑπὸ Ἀχαιῶν. Itidem Plut. Camillo [c. 2 fin.] : Ἐπιέσθησαν δὲ ὑπὸ Καμίλλου, ubi tamen exp. A Camillo oppressi sunt. Item πιέζεσθαι dicitur pro πονεῖν, sicut et Premi pro Laborare, sc. vel in prælio vel in obsidione. Thuc. 1, [49] : Παραγινόμεναι τοῖς Κερκυραίοις εἴ πῃ πιέζοιντο, Quum præsto essent Corcyræis, sicubi premerentur et laborarent. Paulo ante, Ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους. [Polyb. 5, 29, 1 : Πιεζόμενοι τῷ πολέμῳ· 11, 33, 3 : Ἐπιεζοῦντο καὶ κατεβαροῦντο τῇ μάχῃ. Βραχὺ πιεσθῆναι τῇ χώρᾳ κατὰ τὴν μάχην, Paululum loco pelli, inclinari, cedere cogi, 2, 33, 8. Schweigh. Inter convicia τελώνου ap. Polluc. 9, 32 : Ἀποπνίγων, πιέζων.] Videtur autem esse metaph. vel ab oneribus, vel a luctatoribus : de utrisque enim πιέζειν dicitur : Xen. Cyrop. 7, [5, 11] : Πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι οἱ κανθήλιοι. Aristoph. Ran. [30] : Ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται. De luctatore autem dictum vide in Πιεζέω. || Præterea res aliqua molesta πιέζειν dicitur, itidem ut Lat. Premere, pro Cruciare, Angere. Thuc. 2, [52] : Ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ, καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, Cruciabat ipsos magis præter præsens malum, comportatio frugum ex agris in urbem. [Aristoph. Pac. 1021 : Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει.] || Πιέζειν λιμῷ quoque, ut Lat. Fame premere, Xen. Hell. [2, 3, 41] : Ὀλίγον ἔτι χρόνον τῷ λιμῷ πιέσαντες. [Æsch. Choeph. 250 : Τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός.] Et passive λιμῷ s. σπάνει πιέζεσθαι, interdum etiam simpliciter πιέζεσθαι. Id. [Hell. 5, 4, 56] : Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Thuc. 1, p. 40 [c. 126] : Ὡς ἐπιέζοντο, καί τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Quum penuria premerentur. Schol. exp. ἐταλαιπώρουν : quæ potius expos. conveniret huic loco, 2 : Τοιούτῳ δὲ πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, Afflictabantur. Xen. Hell. 7, [2, 1] : Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Sic πιέζεσθαι πενίᾳ, ut Lat. Paupertate premi. [Π. ὑπὸ πενίας Diog. L. 2, 62.] Item πιέζεσθαι νόσῳ, Morbo premi. [Pherecyd. ap. Diog. L. 1, 122.] Necnon Πιεζόμενος ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, Xen. Cyrop. 7, [2, 20]. Plut. vero in Pericle [c. 31] : Πιέζει φθόνῳ τὸν Φειδίαν, ut Lat. quoque Premere s. Onerare invidia. [Eur. Alc. 894 : Συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα πιέζει.] Necessitas quoque πιέζει, itidem Premit, Urget, et ad angustias redactum cogit. Aristoph. [Nub. 437] : Ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, ubi exp. στενοχωρεῖ, et ἀναγκάζει. Ac sicut ibi accipiunt pro στενοχωρεῖν et Coarctare, sic Plut. Alcib. [c. 6 fine] : Πιέζων τῷ λόγῳ καὶ συστέλλων, ταπεινὸν ἐποίει καὶ ἄτολμον. [Plato Crat. p. 409, A : Τοῦτο τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν, i. e. Redarguere.] || [Π. τὴν χεῖρα, Manum prensare. Polyb. 32, 10, 9 : Λαβόμενος ἀμφοτέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ πιέσας ἐμπαθῶς.] Πιέζειν, s. χειρὶ πιέζειν, Stricta manu s. Firmiter tenere, retinere, Plut. De aud. poem. [p. 31,

E] : Ταῦτα τοῖς γραμματικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανόν ἐστι. [Est Urgere, Consectari, Insistere. Plut. V. Alex. c. 65 : Τὰ μέσα δὲν μάλιστα τῆς ἀρχῆς πιέζειν καὶ μὴ μακρὸν ἀποπλανᾶσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. Eurip. Suppl. 248 : Πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν. Sic in disserendo et indagando vero Plato Leg. 12, p. 965, D : Τοῦτο ... ταὐτὸν οἷόν περ σφόδρα πιέσαντες μὴ ἀνῶμεν, πρὶν ἂν ἱκανῶς εἴπωμεν. Wyttenb. vol. 6, p. 272. Polyb. 5, 67, 8 : Μάλιστα τὸ κοινὸν ἐπίεζε συγχώρημα· 3, 21, 3 : Ἐπίεζον καὶ προσαπηρείδοντο ... ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας.] Ex Nonno vero [Joann. c. 21, 16], Χερσὶ πιέζειν οὐδέν, pro Manibus nihil capere. || Reperitur etiam Πιεζέω pro πιέζω usurpatum. Hom. Od. M, [196] : Πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δεῖν, μᾶλλόν τε πιέζευν· paulo ante vero, Χερσὶ στιβαρῇσι πιέζειν. [Incerta sunt Herodoti exempla, 3, 146 : Πιεζεύμενοι οἱ ἐπίκουροι ὀπίσω κατειλήθησαν· 6, 108 : Πιεζεύμενοι ὑπὸ Θηβαίων οἱ Πλαταιέες· 8, 142 : Πιεζευμένοισι μέντοι ὑμῖν συναχθόμεθα. Quibus locis omnibus πιεζόμενος, qua forma verbi alibi constanter utitur Herodotus, ex optimæ notæ libris quibusdam restitui. Non certiora sunt Polybii exempla 3, 74, 2, et 11, 33, 3. G. D.] Utitur et Plut. aliquoties, ut in Alcib. [c. 2], de lucta : Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζόμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν, ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἅμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. Quod in Apophth. [p. 186, D] refert his verbis, Ἐλήφθη [λαβῇ] ἐν παλαίστρᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος διαφυγεῖν, ἔδακε τὴν χεῖρα τοῦ καταπαλαίοντος· ut luctator adversarium suum πιέζειν dicatur, quum ita eum prehendit et constrictum tenet ut elabi nequeat. Sed in Theseo [init.] : Τὰ διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν αὐτῶν, τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιεζοῦντες, videtur πιεζοῦντες significare Angusto spatio constringentes. At pro Cohibere vel Reprimere Idem accepisse potius videtur in hoc l. : Πιεζοῦντες τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τῦφον. [Alia Plutarchi exx., Philon. ap. Euseb. P. E. 8, p. 389, A, citavit Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 818. Eustath. p. 1710, 34 : Καὶ πιαζεῖν λέγεται ... καὶ ἔστιν ἡ τοῦ περισπωμένου χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ ἑτέροις· et p. 1500, 62.]

|| Πιάζω, Dorice pro Πιέζω dici tradit Eust. [p. 1573, 63. Theocriti locum v. infra.] Unde ap. Hesych. Πιαζόμενος, θλιβόμενος. Synonyma enim sunt πιέζειν et θλίβειν. Apud Herodot. [4, 11, ubi ex codd. πιεσθέντας restitutum], πιασθεὶς πολέμῳ, Bello pressus, vexatus. [Herodian. Π. μ. λέξ. p. 44, 3 : Τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε παραλήγεσθαι θέλει· ... σημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι λεγόμενον διὰ τοῦ ε τὸ πιέζω, ὥσπερ παρὰ τῷ ποιητῇ. Προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α· ... καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆσις ἡ διὰ τοῦ α. Conf. gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 367. Ceterum frequens hujus formæ usus est ap. medii ævi scriptores, quorum exx. v. ap. Ducang.] || Exp. etiam Injecta manu premo, Prehendo, Comprehendo, Corripio. [Theocr. 4, 35 : Τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς.] Act. 3, [7] : Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε, Prehensum dextra manu excitavit. Frequens ap. Joannem, 7, [30] : Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· 10, [39] : Ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι· 11, [57] : Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστιν, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν. Pro quibus Matth. et Marc., Ἐζήτουν πῶς αὐτὸν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν. Itidem Paul. 2 Ad Cor. [11, 32] : Πιάσαι με θέλων. Pisces quoque et belluas πιάσαι dicuntur, qui capiunt. Jo. 21, [3] : Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν, Nihil ceperunt, de Petro et quibusdam aliis Christi discipulis piscantibus. Apoc. 19, [20] : Ἐπιάσθη τὸ θηρίον. [Evang. Nicod. p. 580, 2 : Ἐν τῷ κήπῳ ὅπου ἐπιάσθη· ad quem l. conf. Thilo. Perf. pass. πεπίασται Hippiatr. p. 121, 33. Hase.] At verbi Πιάω, sub quo nonnulla horum exemplorum posita fuere in VV. LL., nullum affertur exemplum.

[Πιεῖν. V. Πίνω.]

[Πίειρα, ἡ, Pinguis. HSt. s. v. Πίων :] Sed et Πίειρα dicitur pro πιαλέα, πιμελής, πίων, fem. genere. Hippocr. De natura pueri, de arbore tenera : Οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πίειρα δύναμις οὐδὲ παχείη, ἥτις ἐς καρπὸν ξυμβαλέσθαι οἵη τε εἴη, Vis pinguis et crassa quæ ipsi ad fructum conferre possit. [Πιείρας δρυὸς Soph. Tr. 766.]

Sic Theophr., Πίειρα χώρα καὶ ἀγαθή, Terra pinguis et bona, H. Pl. 8, 6. [Plato Critia p. 111, B : Τῆς γῆς ὅση πίειρα καὶ μαλακή· C : Πεδία πλήρη γῆς πιείρας.] Et Homero Od. Γ, [173] Creta est γαῖα καλὴ καὶ πίειρα [quæ verba sunt ad ridiculum argumentum detorsa Diog. L. 6, 85. Hase.]· dicenti itidem πίειραν ἄρουραν, Il. Σ, [541]. Idem T, [180] dicit δαιτὶ ἀρέσασθαι πιείρῃ, Opimo epulo. [Ib. 342 : Πιείρας ... πόλιας, i. e. Divites. Pind. Nem. 1, 21 : Σικελίαν πίειραν.]

[Πιείρως, Pinguiter, Opime. Schol. Pind. Nem. 1, 16 : Τὴν Σικελίαν π. καὶ λιπαρῶς ἀνορθώσειν.]

[Πίελος, ὁ, Pielus, Pyrrhi et Andromachæ filius. Pausan. 1, 11, 1.]

[Πιέξις. V. Πίεσις.]

[Πιέρα, ἡ, Piera, fons Elidis. Pausan. 5, 16, 8.]

[Πιέρεια. V. Πιερία.]

Πιερία, ἡ, Pieria, mons Bœotiæ et Macedoniæ, sacer Musis [Hom. Il. Ξ, 226 : Πιερίην ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην· ubi schol. : Οἱ μὲν μέρος Ὀλύμπου, οἱ δὲ χώραν ἀπὸ νύμφης ἢ Πίερος τοῦ Ἐλευθῆρος. Id. Od. E, 50 ; Herodot. 7, 131, 177. Eur. Bacch. 408 : Πιερία Μούσειος ἕδρα· 565 : Μάκαρ ὦ Πιερία. Strabo 7, p. 330 : Ἀλιάκμονος ποταμὸς ... ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία Πιερία καλεῖται, ἕως τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ· 11, p. 471, ubi de locis agit ubi Musæ cultæ fuerint : Πιερία γὰρ καὶ Ὄλυμπος καὶ Πίμπλα καὶ Λείβηθρον τὸ παλαιὸν ἦν Θρᾴκια χωρία καὶ ὄρη, νῦν δὲ ἔχουσι καὶ Μακεδόνες. Pausan. 9, 29, 3 : Φασὶ Πίερον Μακεδόνα, ἀφ' οὗ καὶ Μακεδόσιν ὀνόμασται τὸ ὄρος, τοῦτον ἐλθόντα ἐς Θεσπιὰς ἐννέα τε Μούσας καταστήσασθαι καὶ τὰ ὀνόματα τὰ νῦν μεταθέσθαι σφίσι· 10, 13, 5 : Μακεδόνων οἱ ὑπὸ τῇ Πιερίᾳ πόλιν Δῖον οἰκοῦντες. Πίερος regionis nomen ap. Ælian. N. A. 3, 37 : Ἐν Πιέρῳ τῆς Θετταλίας. Πιέριον vel Πιέριος nomen montis ap. Thucyd. 5, 13 : Μέχρι Πιερίου τῆς Θεσσαλίας] : unde [Πιερίς, ίδος, ἡ, regionis nomen (ut *Pieris* ap. Plin. H. N. 4, 25, 8) ap. Strab. 9, p. 410, ubi tamen alii libri Πιερίαν. Δέλτους Πιερίσιν Pseudo-Eurip. Iph. A. 798. De Musa Eurip. Rhes. 349 : Πιερὶς μάτηρ,] et Πιερίδες, Pierides; nominantur [Musæ] a poetis, utpote Pieriam incolentes. [Pind. Ol. 10, 116 : Κόραι Πιερίδες Διός· Pyth. 1, 27 : Βοὰν Πιερίδων. Soph. fr. 146. Eur. Med. 832 : Ἐννέα Πιερίδας Μούσας. Agath. Anth. Pal. 6, 80.] Easque Hesiod. Op. init. devocat Πιερίηθεν, Ex Pieria. [Apoll. Rh. 1, 31.] Ab eodem monte ap. Herodot. [4, 195] est Πιερικὴ πίσσα, Pierica pix : h. e. Quam fundunt Pericæ arbores. Ex Epigr. vero [Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 34] affertur et Πιερικὴ σάλπιγξ. [Πιερικῆς μελίσσης Christod. ib. 2, 110. || Πίερες, οἱ, Pieres, Incolæ Pieriæ. Herodot. 7, 112, 185; Strabo 9, p. 410. Thucyd. 2, 99 : Τὴν παρὰ θάλασσαν νῦν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ Περδίκκου πατὴρ καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἄργους, πρῶτον ἐκτήσαντο καὶ ἐβασίλευσαν, ἀναστήσαντες μάχῃ ἐκ μὲν Πιερίας Πίερας, οἳ ὕστερον ὑπὸ τὸ Πάγγαιον πέραν Στρυμόνος ᾤκησαν Φάγρητα καὶ ἄλλα χωρία· καὶ ἔτι καὶ νῦν Πιερικὸς κόλπος καλεῖται ἡ ὑπὸ τῷ Παγγαίῳ πρὸς θάλασσαν γῆ. Numerum sing. Πίερ, ερος, ponit Arcad. p. 20, 3, Chœrob. vol. 1, p. 86, 2; 320, 11 ed. Gaisf. et in Cram. Anecd. vol. 2, p. 250, 15, Etym. M. p. 671, 36. Tria alia adjectiva gentilia annotavit Steph. Byz. : Πιερία, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ. Ὁ πολίτης Πιεριώτης καὶ Πιερίτης καὶ Πιερικός. Πιεριῶται, οἱ, ap. Strab. 9, p. 443 : Μακεδόνων τοῖς Πιεριώταις ὁμόρους. Κρίτων Πιεριώτης ap. Suid. s. v. Κρίτων. || Πιερία, nomen regionis Syriæ, ap. Strab. 7, p. 316; 14, p. 676; 16, p. 749. (De qua conf. C. O. Müller. Antiq. Antioch. p. 7 et 45. Hase.) Et montis, p. 751.]

[Πιερία, ἡ, Pieria, Oxyli uxor. Pausan. 5, 4, 4. || Πιέρεια, Danai uxor, ap. Apollod. 2, 1, 5, 8, ubi Πιερίας scribendum cum Heynio.]

[Πιέριος, ὁ, Pierius, presbyter ecclesiæ Alexandrinæ. Phot. Bibl. p. 92 et 93.] *(302, 148, ?.)*

[Πιερίων, ωνος, ὁ, Pierion, n. viri ap. Plut. V. Alex. c. 50. G. D. || Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, n. 275, 53, ubi gen. Πιερίωνος. Hase.]

[Πίερος, ὁ, Pierus. Apollod. 1, 3, 3 : Κλειὼ Πιέρου τοῦ Μάγνητος ἠράσθη. || Pierus, Macedo. V. Πιερία. G. D. De Macedone Jovis et Æthriæ filio schol. ad Il. 14, 226 : Τικνοῦται δύο παῖδας Πίερον καὶ Ἄμαθον, ἀφ'

ὧν δύο πόλεις, Πιερία καὶ Ἀμαθία. Hase. || Fluvius. V. Πεῖρος.]

[Πιερός. V. Πίαρ.]

[Πιέσιμος, ὁ, ἡ, Pressivus, Gl.]

Πίεσις, εως, ἡ, Pressio, Pressura. [Pressus, Gl. Aristot. De partt. an. 4, 10 : Αἱ καμπαὶ τῶν δακτύλων καλῶς ἔχουσι πρὸς τὰς λήψεις καὶ πιέσεις. Id. Meteor. 4, 9. Oribas. p. 307 ed. Matth. || Πίεξις, forma Ion., ap. Hippocr. p. 829, C : Πίεξις καὶ ἀχθοφορίη πᾶν κακὸν τοῖσι τοιούτοισί ἐστι· 744, G; 759, A, H.]

Πίεσμα, τὸ, Retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Πίεσμα, inquit Gorr., Retrimentum cujuscunque rei post expressionem relictum. Dicitur etiam ἐκπίεσμα, et ἀπόθλιμμα. Plerique tamen non Retrimenta tantum a succo expresso reliqua, sed ipsum etiam Succum aliquando significare contendunt. Pro Retrimento quod ab expresso succo reliquum est, accipiunt in his ll. Galen. K. τόπ. 1 [et Geopon. 20, 28] : Μυροβαλάνου πίεσμα. Aet. 13, 21 : Μελέης φύλλα κόψας καὶ χυλίσας, δίδου πίνειν τὸν χυλὸν, τὸ δὲ ἀπόθλιμμα κατάπλαττε. Galen. Simpl. 6 : Τὸ δ' ὑπόλοιπον ἀπόθλιμμα τὸ γεῶδες καὶ σκληρόν. At pro Succo, Diosc. 1, [107] de baccis lauri : Τὸ δὲ π. αὐτῶν ὠταλγίαις καὶ δυσηκοΐαις βοηθεῖ· ut Plin. 23, 8 : Succus baccarum aurium dolori et gravitati instillatur. Galen. K. τόπ. 2, dicit, Δαφνίδων ἐκπίεσμα. [|| I. q. πιεσμὸς, Pressio. Eubul. ap. Athen. 3, p. 108, B, ubi de massa farinæ subigenda agitur : Δακτύλου πιέσματι. Πιέσματι probabiliter Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 377. G. D. De aquæ per fistulam in sublime cursu Greg. Nyss. t. 2, p. 626, A : Τῆς τέχνης ἐκ πιεσμάτων ἀναθλιβούσης τὴν κίνησιν. Hase. Sensu obsceno Meleag. Anth. Pal. 12, 41 : Δασυτρώγλων δὲ π. λασταύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.]

[Πιεσμὸς, ὁ, Pressio, Pressura. Hippocr. p. 241, 40 : Τῆς δ' ὁκόταν πλήρεος ἐούσης ὁ π. γένηται, ἀποπηδᾷ τὸ πιότατον. Schol. Pind. Ol. 4, 10 : Τὸν π. τὸν ἐπιπολὺ τοῦ ἀέρος ἐπηρμένον. Eustath. p. 1181 extr. : Πιεσμῷ γαστρὸς καὶ ἀστίᾳ. « Greg. Naz. Carm. p. 19. » Kall.]

[Πιεστέος, α, ον, Premendus. Hippocr. p. 767, G : Πιεστέα τὰ κατάγματα.]

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, Prelum [Gl.], Torcular. [Diosc. 4, 76 : Χυλίζεται ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης χλωρὸς κοπεὶς καὶ ὑποτεθεὶς πιεστῆρι. « Alio sensu Martyr. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 50, 1 : Ὅπου μὲν βράχη ἦσαν, μετὰ μολίβδου ἐπόντισεν τοὺς πιεστῆρας καὶ κρίκους τῆς ἁλύσεως. » Boiss.]

Πιεστήριον, τὸ, idem : seu, τὸ ἐκθλῖβον, ut Suid. exp., Tormenti genus ap. Synes. [p. 201], ubi exp. Prelum pressorium. Vide Δακτυλήθρα. [Πιεστήριον, Pressorium, Gl. Adject. Πιατηρίων (scr. πιεστηρίων) ὀργάνων Heliodor. in Schneid. Eclog. phys. p. 467.]

Πιεστὸς, ή, όν, Pressus, Qui premi s. comprimi potest, premendo coarctari et stringi potest. Aristot. [Meteor. 4, 9] : Π. ταῦτα ὅσα δυνατὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι, ἢ εἰς τοὺς ἑαυτῶν πόρους· qui l. sic exp. : Compressilia sunt ea, quæ possunt in suas ipsorum inanes partes aut in suos ipsorum meatus coire : ut spongia, lana, cera, caro. [Theophr. fr. 7, 8.]

Πίεστρον, τὸ, idem quod πιεστήριον. Item, Instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. [Hippocr. p. 618, 15.] Galen. Lex. Hippocr. [p. 482] : Θλάσιν [θλάστην Foes.] τὸν ἐμβρυοθλάστην· ὅπερ καὶ π. καλεῖται. [Id. vol. 19, p. 130, 16 : Πιέστρῳ, τῷ ἐμβρ. καλουμένῳ. Hase.]

[Πιέρης. V. Πιαλέος.]

[Πίηρ. V. Πιερία.]

[Πιθ. in lapp. siglum vocis Πιθεύς. Franz. El. epigr. gr. p. 359. Hase.]

[Πιθαγία vitiose pro Πιθοίγια, quod v.]

[Πιθάκιον. V. Πιθάκνιον.]

[Πιθακίων, ωνος, ὁ, Pithacio, n. pr. viri ap. Alciphr. 3, 18 et 19. Idem 3, 46 : Τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα. Πιθακίωνος glossa sine interpr. posita ap. Suidam, ubi ὄνομα κύριον excidisse videtur. G. Dind.]

Πιθάκνη, ἡ, Doliolum, ὁ μικρὸς πίθος Hesychio et Suidæ. [Male μέγας ap. Mœrin p. 392 : Φιδάκνη Ἀττικοὶ πίθος μέγας καὶ σύστομος.] Πιθάκναι [Πιθάκναι] erant et Pocula quædam dolii figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina; nam et ex Herodoto affertur, Ἐς πίθους

κεραμέους, pro In fidelias fictiles : et proverb. illud, Ἐν πίθῳ κεραμείαν, a figulis manavit. Athen. 11, [p. 483, D] de Lacedæmoniis : Κατὰ τὰς ἑορτὰς ἔν τε τοῖς ἐπινικίοις καὶ τοῖς γάμοις τῶν παρθένων πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις καὶ φιδιτίοις ἐν πιθάκναις. Aliquanto post [p. 495, B], ubi de Πελίκῃ sermo est, affert hunc Ionis locum, Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε, ubi videtur potius accipi pro Vase in quo vinum ferebatur in cœnaculum, et ex quo illud promebant in ὄλπας, quod poculis infunderent; ibi enim Athenæus scribit ὄλπαις usos fuisse πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, Ion autem solitos fuisse haurire ἐκ πιθακνῶν. Nisi malis accipere pro Doliolo in cella vinaria reposito, unde vinum promitur in ὄλπας. Utitur hoc vocabulo Aristoph. Pl. [546] : Ἀντὶ δὲ μάκτρας Πιθάκνης πλευρὰν ἐρρωγυῖαν, ubi schol. annotat πιθάκνη forma dimin. dici, ut πολίχνη. Suid. tradit ab eod. Aristoph. πιθάκνας dici τοὺς ἐρήμους τόπους, subjungens, διὰ γὰρ τὸν πόλεμον ἐν σπηλαίοις ᾤκουν οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν· veteres autem pro πιθάκνη dicere Φιδάκνη. Idem fere annotat schol. ap. Aristoph. Eq. [792] : Τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις [ταῖς πιθάκναισι], καὶ γυπαρίοις. Sed nihil vetat hic in propria signif. πιθάκναις accipere pro Doliolis, in quibus propter bellum habitare necesse erat, τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων : cujus rei exempla vide in Πιθοκοίτης : ideoque ea expositio simplicior est, qua πιθάκναις reddit', μικροῖς πίθοις, πιθοκοίταις. Ipsum etiam Φιδάκνη Hesychio est πιθάριον μικρὸν, στενὸν, Doliolum angustum. [Forma φιδάκνη non dubitandum quin utroque loco Aristophanis sit restituenda. Phot. p. 646, 25 : Φιδάκνας· πιθάκνας· Δημοσθένης. Πιθακνῶν libri omnes ap. Demosth. p. 871, 22, ad quem l. probabiliter refertur gl. Lex. rhet. p. 290, 23 : Πιθάκνων (immo Πιθακνῶν)· τῶν μικρῶν πίθων, ἐν οἷς εἰσιν ἰσχάδες καὶ τὰ τοιαῦτα. Πιθάκνην est in versu Plat. comici ap. Pollux. 10, 190. G. D. Galen. vol. 6, p. 580, 5 : Ἐμβάλλοντες γὰρ εἰς π. μικρὰς τὰ βρύτια· et ib. 7 : Τὸ παρὰ τὸ πυθμένα τρῆμα τῆς π.· conf. Bœttiger. *Amalthea* vol. 3, p. 178 et Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 408—410. Τὴν ἰατρικὴν π. Galen. vol. 19, p. 115, 17. Anton. Liberal. Transf. c. 24 : Ὀρέγειν αὐτῇ λάθρῃ βαθὺν ἢ π. Hase.] Πισάκνα [Laconice], Hesychio πιθάκνη. [HSt. in Indice :] At Πισάκνιον, περιστόμιον. Πυθάκνη, perperam ap. Diosc. scriptum legitur pro πιθάκνη. Sic πυθανάγκη perperam ap. Cic. pro πειθανάγκη.

[Πιθάκνιον, τό.] A πιθάκνη autem est dimin. Πιθάκνιον itidem pro Doliolo, s. Poculo parvo figuram dolioli habente. [Pollux 6, 14.] Athen. [1, p. 28, D] ex Eubulo : Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Hesychio vero Πιθάκναι et Πιθάκνια sunt non solum οἱ μικροὶ πίθοι, sed etiam αἱ σηπίαι. [Lucian. Quom. Hist. conscr. c. 4. Male πιθάκια ap. Alciphr. 3, 15, quod dubitanter correxit Bergl.]

[Πιθακνὶς, ίδος, ἡ, idem. Pollux 10, 131, et forma Attica Φιδακνὶς 10, 74.]

[Πιθανεύομαι, Probabiliter loquor. Artemid. 2, 33 : Ταῦτα οὐ πιθανευόμενος οὐδὲ κατὰ τὸ εἰκὸς συντιθεὶς λόγους γράφω. Ib. c. 70, p. 258. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 3, 23 : Δύναιτο δ' ἄν τις ἐπιζητῆσαι τὸν τόνον πιθανευόμενος ὡς ... Chœrob. vol. 2, p. 584, 4; 618, 24. « Clem. Alex. p. 317. » Kall. Eustath. p. 162, 8 : Πιθανευομένου καὶ νῦν τοῦ μύθου τοῦτο. Κεκόμψευται per πεπιθάνευται exp. Tim. Lex. p. 154. Verbo Πιθανοποιεῖν utitur Hesych. et gramm. cod. Paris. 377, fol. 96 verso, s. v. Κομψεύεται.]

Πιθανολογέω, Oratione persuasoria utor, etc. Probabilia dico, Probabilibus rationibus utor, Aristot. Eth. 1, 3. [Diodor. 1, 39. Schol. Thucyd. 3, 38. Passiv. Eustath. p. 1394, 7 : Πιθανολογηθέν. G. D. Epicurus ap. Diog. L. 10, 87 : Τὸ πιθανολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν. Hase.]

Πιθανολογία, ἡ, Persuasoria oratio, s. Persuadendi vim habens, Oratio ad persuadendum accommodata, Probabilitas orationis, s. potius Probabilia dicta. Utitur Paul. Ad Coloss. 2, [4]. Bud. reddit etiam Sermo blandus. [In Ind. :] Πειθανολογία, affertur pro Persuasibilis et probabilis oratio. [Phot. Epist. p. 382, 14 : Πᾶσαν εὐπρόσωπον π. Id. ib. p. 26, 42 : Τὰ ὦτα πρὸς τὰς τῶν ἀδικούντων π. ἀποκεκλεισμένα. Euseb. Pr. ev.

p. 125, B; 317, C. Clem. Al. Strom. 6, 81. Id. ib. 83 : Πᾶσαν ἐλέγχει σοφιστικὴν π. Epiph. t. 1, p. 70, D : Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ ἀπατεῶνος π. Hase. Subtilitas verborum, Verborum suavitas, Gl.]

[Πιθανολογικὸς, ή, όν : unde Πιθανολογική, ἡ, Ars probabiliter disputandi, Epictet. Diss. 1, 8, p. 48, 15.]

[Πιθανολόγος, ὁ, ἡ. Στωμύλος per π. exp. schol. Luciani Vitt. auct. c. 15. Λάλοι καὶ π. gl. Aristoph. Ran. 91.]

[Πιθανοπλαστία, ἡ, Probabilium fictio. Theorianus in Maji Coll. Vat. vol. 6, p. 332, ubi πιθ. Osann.]

[Πιθανοποιέω. V. Πιθανεύομαι.]

[Πιθανὸς, ή, όν.] Πειθανὸς, vel Πιθανὸς, quæ scriptura multo magis recepta [et sola recta] est, Persuasorius, Persuadendi vim habens; Ad persuadendum accommodatus. Redditur etiam Probabilis, Verisimilis. [Aristoph. Thesm. 464 : Οὐκ κἀστωμύλατο ... πιθανὰ πάντα· Eq. 629 : Λέγων πιθανώτατα. Plato Leg. 3, p. 677, A : Πάνυ μὲν οὖν πιθανὸν τὸ τοιοῦτον πᾶν παντί. Critia p. 110, D : Τὸ περὶ τῆς χώρας ἡμῶν καὶ ἀληθὲς λέγεται. Schol. Thucyd. 6, 8 : Ψευδῆ μὲν, πιθανὰ δέ. Plut. Mor. p. 1057, B : Ψευδεῖς καὶ πιθανὰς ἐνεργαζόμεναι φαντασίας. Philo De legat. p. 15 : Ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ εὐπαραγώγους ... αἰτίας.] Illud autem Persuasorius ap. Sueton. extat : pro quo quidam afferunt Persuasibilis ex Fabio : quum tamen hoc sonet potius Qui persuaderi potest. Dicitur autem et πιθανὸς λόγος, ut ap. [Plat. Symp. p. 223, A : Πιθανὸν λόγον ηὗρεν ὥστε ...] Aristot. Rhet. 2, atque alibi, itidemque ap. Xen. Cyrop. 6, [4, 5] : Τὰ γὰρ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρασχῆσθαι τῶν νῦν λεχθέντων λόγων· sic ἀποδείξεις πιθανώταται, Philoni. [Philostr. p. 712 : Λόγους ψευδεῖς μὲν ... πιθανοὺς δὲ πρὸς τὸν εὐήθως ἀκούοντα. Plato Rep. 8, p. 568, C : Καλὰς φωνὰς ... καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι. Addito infin. Leg. 6, p. 782, D : Πιστεύεσθαι πιθανά. || « Πιθανὸν, τό : unde ἡ πιθανότης, virtus oratoria de qua auctor Συνοπτ. παραδόσ. p. 24 : Τὸ ἦθος καὶ ἡ ἀλήθεια τὸν πιθανὸν λόγον ποιοῦσιν. Εἰ γὰρ μὴ προσφυῶς τις μιμοῖτο τὰ ἤθη καὶ τῇ ἐμφάσει τοῦ ἀληθινοῦ λόγου χρῷτο τοῖς περιστατικοῖς, καὶ ταῖς ἐπιεικέσιν ἐννοίαις καὶ τοῖς διστατικοῖς σχήμασι, ἀλλ' ἐναντίον ταῦτα ἐκφέρῃ, οὐκ ἂν πιθανὸς δόξειε ῥήτωρ. Quamvis Schefferus ad hunc l. notat πιθανότητα non tam esse virtutem oratoris, quam effectum τοῦ πρέποντος, quod observare in oratione orator debeat. Conf. Dionys. in Jud. Lys. c. 13, ubi etiam τοῖς ἤθεσι tribuit τὸ πιθανὸν, τὸ πεῖσαι, sed πάθεσι, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ βιάσασθαι et παραναγκάσαι. Præterea autem ἡ πιθανὴ ἀπολογία, quæ rhetoribus dicitur, est genus defensionis, quod fit retortione teli ab adversario emissi, in contrariam partem, h. e. quum id, quod signum facti esse adversarius dixerat, nos indicium rei non factæ esse contendimus. Est itaque τῆς αἰτίας ἀναστροφὴ, de qua Hermog. Π. στάσ. διαιρ. p. 44, et Sopater in Διαιρέσει ζητημ., qui ubique hujus formæ inter alias mentionem facit, ut p. 313 : Ἡ ἀληθὴς καὶ πιθανὴ ἀπολογία, ἀντιστροφή ἐστι τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. Conf. schol. Hermog. p. 163 Ald. Rhett. (vol. 7, p. 318 W.) » Ernest. Lex. rhet.] Et πιθανὸς ἄνθρωπος. [Plato Gorg. p. 458, E : Ὥστ' ἂν ὄχλῳ πιθανὸν εἶναι.] Lucian. De calumn. [c. 31] : Ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Ap. Thuc. [4, 21] : Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς, schol exp. δυνάμενος πείθειν τοὺς πολλούς. [Demosth. p. 980, 23 : Τῷ πιθανωτάτῳ πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηροτάτῳ. Plut. V. Eumen. c. 2 : Πανοῦργος ὢν καὶ πιθανός.] Ap. Plat. autem [De lege p. 318, E] πιθανώτεροι redditur etiam Fide digniores; sed magis ad verbum fuerit, Verisimiliora dicentes. In VV. LL. exp. et Disertus, in Plut. Alcib. [c. 13] : Ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανός. [Seq. infinitivo Plato Gorg. p. 479, C : Ὅπως ἂν ὦσιν ὡς πιθανώτατοι λέγειν. Plut. V. Crassi c. 21 : Ἦν δὲ καὶ πιθανὸς εἰπεῖν· Mor. p. 51, C : Ὑγρὸς ὢν καὶ πιθανὸς μεταβάλλεσθαι ἐπὶ τὰς ἐξομοιώσεις. Appian. Pun. c. 29 : Πιθανὸς ὢν ἐντυχεῖν ἑκάστῳ· Hispan. c. 15 : Ἥσσην πιθανωτάτω στρατηγῆσαί τε καὶ προσαγαγέσθαι. Eur. Or. 904 : Πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι. Quod schol. exp. πείθειν δυνάμενος εἰς τὸ περιβαλεῖν κακῷ τινι τοὺς ἀκούοντας, ὥστε αὐτοὺς ποιῆσαί τι κακόν. Cum præp. εἰς Appian. Pun. c. 108 : Μή τις ἀπάτη παρ' ἀνδρὸς γένοιτο πιθανωτάτου πάντων ἐς ἐνέδρας, Versutissimo in insi-

dias. Id. Maced. c. 14 : Ὁ πιθανώτατος ἐς εὐβουλίαν καὶ λογίσασθαι δεξιός· Mithr. c. 51 : Ἀνὴρ πιθανὸς ἐς στρατηγίαν.] Interdum πιθανὸν pro Blando et illecebroso, atque i. fere q. ἐπαγωγὸν, Bud., afferens alioqui ex Luciano locum [De calumn. c. 11] in quo copulantur : scribente sc., Πολὺ τὸ πιθανὸν καὶ ἐπαγωγόν. || Sed et pro Grato atque Accepto, Eleganti, poni tradit, afferens ex quodam grammatico [Thoma M. p. 714] : Πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ καὶ τὸ τοὺς ὁρῶντας πείθον θαυμάζειν. [Asclep. Anth. Pal. 5, 158 : Ἑρμιόνῃ ποτ' ἐγὼ πιθανῇ συνέπαιζον. Diosc. ib. 53 : Ἡ π. μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη.] Sic et in VV. LL. ex Aristide [vol. 1, p. 429] : Καλοὶ μὲν γὰρ οἱ τῶν οἰκοδομούντων οὗτοι κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, Hæc ornamenta plebi mirum in modum sunt grata. || Πιθανὸς, Qui facile paret, s. lubenter, Moriger. Xen. Cyrop. 2, [2, 10 : Πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες, ὥστε πρὶν εἰδέναι τὸ προσταττόμενον πρότερον πείθονται· quod per εὐπειθεῖς exp. Phot. et Suid. *Credulum* fuerunt qui significare censerent ap. Æsch. Ag. 485 : Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος. Recte vero Schützius *opinionem* intelligit *mulieris ad persuadendum accommodatam*. G. D. Octavia Cn. l. Pithane, n. pr. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 24. Hase.]

Πιθανότης, ητος, ἡ, Probabilitas, Verisimilitudo : λόγοι πιθανότητος, Greg. Naz., Argumenta quibus probabilitas inest, Argumenta probabilia. Et πιθανότητα ἔχειν dicitur a Plat. [Crat. p. 402, A, Aristot. Eth. Nic. 1, 4], Quod habet probabilitatem, aptum est ad persuadendum. [Plato Leg. 8, p. 839, D : Λόγον ἐχόμενον πιθανότητος· 12, p. 949, B : Πιθανότητος χάριν. Polyb. 23, 18, 2 : Ἐταιρικὴν προσφερομένη π. Plut. Marcello c. 21. Plur. Polyb. 13, 5, 5 : Ἐνίοτε πᾶσαι αἱ πιθανότητες μετὰ τοῦ ψεύδους τάττονται· 18, 28, 2 : Τινὰς ἐλάμβανον πιθανότητας ἐκ τῶν ἐγγράπτων. Philo vol. 1, p. 315, 15; 367, 16; 517, 13. Male Πιθανότης ap. Iren. p. 4.]

[Πιθανουργία, ἡ, Effectio persuasionis. Themist. Or. 26, p. 330, A : Καταδουλουμένους ὑπὸ τῶν εἰδώλων καὶ τῆς ἀκάρπου π.]

Πιθανουργικὸς, ή, όν, Effector eorum quæ sunt persuasoria, persuadendi vim habentia. Unde πιθανουργικὴ τέχνη, ap. Plat. [Soph. p. 222, C et D], Ars effectrix eorum quæ sunt persuasoria, Ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato. [Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 729, C : Ὑπὸ μὲν Κράντορος π., ὑπὸ δὲ Πύρρωνος ἐγένετο παντοδαπός. Hase. Λόγον π. Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 169.]

[Πιθανουργὸς, ὁ, ἡ, Persuasionem efficiens. Schol. Hermog. vol. 7, p. 218, 15 : Π. τῶν ἀπιθάνων προβλημάτων καθίστασι.]

[Πιθανόω, Probabile facio. Aristot. Rhet. 3, 7 : Πιθανοῖ τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ οἰκεία λέξις. Angl. Pass. Justin. Mart. p. 110, A : Πιθανουμέναις ῥήσεσιν· ubi ed. πιθανωμέναις. Hase.]

[Πιθανῶς, Ad persuadendum apposite, Probabiliter. Aristoph. Thesm. 268 : Ὅπως τῷ φθέγματι γυναικείως εὖ καὶ πιθανῶς. Plato Apol. p. 17, A : Οὕτω π. ἔλεγον. G. D. Sext. Emp. p. 84, 34 : Οἱ δογματικοὶ π. δοκοῦσι κατασκευακέναι. Strabo part. 1, p. 112, 29 Cor. : Ἐλέγχων οὐ π. Hase. Πιθανώτερον Plato Phæd. p. 63, B, Gorg. p. 456, C. || Probabiliter, i. e. Commode, Eleganter. Plut. Mor. p. 747, B : Πιθανῶς ὠρχήσατο τὴν πυρρίχην. HSt. s. v. Ἀπιθάνως :] Ut contra a πιθανὸς, est Πιθανῶς, quod contraria significat. [Male Πιθανῶς ap. Iren. p. 3.]

Πιθάριον, τὸ, Doliolum, Hesych. in Φιδάκνη, ut vides in Πιθάκνη. [Doroth. Doctr. p. 789, A : Ἔκρυψεν ὁ ἀδελφὸς τὴν γυναῖκα ὑποκάτω τοῦ π. Hase. Etym. M. p. 671, 46.]

Πιθαρχεῖν, affertur pro Parere imperio : quod potius πειθ.

Πιθαύλης, ὁ, Pithaules, Utricularius, i. e. Qui tibia utitur quæ sua forma πίθον refert. Utrem Latini vocant id tibiæ genus, pastoribus familiare. Seneca Ep. 77, libro 10 : Pithaules bonus judicatur. Habet tibicen quoque Græcus et præco concursum. Vibiscus, choraulas centum, etiam pithaulas centum. Utricularium autem dicit Suet. Nerone cap. 54 : Voverat proditurum se parta victoria ludis etiam hydraulam et choraulam et utricularium.

Πιθαυλικὸς, ή, όν, Ad pithaulem pertinens : π. ᾄσματα, Cantica pithaularum, Cantica quæ utricularii solent modulari. Diomedes l. 3 [p. 489] : Quando enim chorus canebat choricis tibiis, i. e. choraulicis, artifex concinebat : in canticis autem pithaulicis responsabat. Sic enim reponit Brodæus pro Pyraulicis, quod in vulg. edd. legitur. Erasm. autem in illo Senecæ l. annotat, in quibusdam exempll. scriptum fuisse Pytholaus; sed forte legendum Φυσαύλης, ab inflandis tibiis.

[Πιθε. inscr. siglum vocis Πιθεύς. Franz. El. epigr. gr. p. 359. Hase.]

[Πιθεῖας. V. Πιθίτης.]

[Πίθειος. V. Πίθος.]

[Πιθεύς. V. Πίθος.]

[Πιθέω. V. Πείθω.]

[Πιθεών, ῶνος, ὁ, Torcular, Cella vinaria, Gl. Diodor. 13, 83 : Τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν πιθεῶνος. Mæcius Anth. Pal. 9, 403 : Ὀχέτευε κενοὺς ... ἐς πιθεῶνας οἴνων. Geopon. 6, 12, 3. Forma disyllaba Πιθὼν (Doliarium, Gl.) ap. Polluc. 6, 15; 7, 163, 164; 9, 49, ex Pherecrate et Eupolide.]

[Πιθηγία vitiose pro Πιθοίγια, quod v.]

Πιθηκαλώπηξ, εκος, ὁ, q. d. Vulpisimia, Simivulpa, animal ap. Ælian.

[Πιθηκᾶς, ᾶ, ὁ, Pithecas, n. loci ap. Nicet. Chon. Hist. p. 36, D : Τὰ περὶ τὸν Πιθηκᾶν ἐρύματα.]

Πιθήκειος, ὁ, ἡ, q. d. Simiaceus. Gregor., πιθήκειον βλέπειν, Simiaceum tueri, Simiæ vultum exhibere spectantibus : Εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰτιῷτό τις ὅτι μὴ πιθήκειον βλέπει. [Galen. vol. 2, p. 443, 17 : Ἀνατέμνειν π. ὀφθαλμόν. Id. ib. p. 386, 4 : Τοῖς π. σώμασιν · et 396, 8 : Πιθηκεία χείρ. Hase. Suidas et Zonar. p. 1551 : Πιθήκειον βλέμμα · τὸ τοῦ πιθήκου (male πίθηκος ap. Zonar.).]

[Πιθηκιαῖος, αία, αῖον, Simiaceus. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 556 : Ἡρωϊκὸν ὄντως καὶ οὐ π. κατὰ τοὺς ἄρτι κακλήρωται νοῦν. Boiss.]

[Πιθηκιδεὺς, έως, ὁ, Pullus simiæ. Ælian. N. A. 7, 47.]

[Πιθηκίζω.] Πιθηκίζειν et Ὑποπιθηκίζειν, Simiam imitari, agere, h. e. Adulari, s. Dolosis adulationibus uti. Aristoph. Vesp. [1290] : Ταῦτα ἰδών, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα, Aliquantum simiam egi, et dolose adulari cœpi. [Αὐτοτραγικὸς πίθηκος ap. Demosth. p. 307, 25, schol. exp. : Οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων τὸ πιθηκίζεσθαι.]

[Πιθήκινος. V. Τριπιθήκινος.]

[Πιθήκιον, τὸ, Simiola. Plaut. Mil. 4, 1, 42 : *Pithecium hæc est præ illa.* || Nomen machinæ cujusdam ap. Athen. (in Math. vett. p. 9) : Δεῖ ἐν τῇ ἐσχάρᾳ τῇ ὑπερειδομένῃ ταῖς ὁλκάσιν ἁρμόζειν μέσον τὸ λεγόμενον π., ἵνα ἐν παντὶ κλίματι σαλεύοντος τοῦ κλύδωνος ὀρθὸν μένῃ τὸ μηχάνημα. Meminit Symeon Logotheta in Leone Armenio n. 7 balnei Palatii Cpol. quod Πιθήκιον appellabant. V. Gloss. med. Lat. s. v. Vulpes. Ducang.]

[Πιθηκὶς, ίδος, ἡ, Simiolus. Eustath. Opusc. p. 325, 45 : Τὰς ἐμὰς πιθηκίδας πρὸς σὲ τὸν ἐν ῥητορείαις αἴθωνα λέοντα προάγων περιγυμνοῦν.]

Πιθηκισμὸς, ὁ, Imitatio simiæ, Imitatio adulatoria, Adulatio dolosa, qua sc. simiæ modo imitando adulamur et capimus aliquem : unde exp. et μίμημα, et θώπευμα et ἀπάτη. Aristoph. Eq. [887] : Οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. [Per πανουργίαι exp. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 10. Schol. Pind. Pyth. 2, 133 : Πιθηκισμοῖς, ὅ ἐστιν ἀπάταις. Marc. Anton. 9, 37 : Τοῦ ἀθλίου βίου καὶ γογγυσμοῦ καὶ π.]

Πιθηκοειδὴς, ὁ, ἡ, Simiæ similis, Simiæ speciem gerens; Qui de simiarum genere est, pro πιθηκώδης. Aristot. [H. A. 2, 1, p. 498, 15] : Περὶ τῶν πιθηκοειδῶν, De simiarum genere, Gaza. [Galen. vol. 2, p. 545, 9. Id. ib. p. 548, 6 : Πιθηκοειδῆ ζῶα. Hase. Πιθηκώδης Ælian. N. A. 12, 27 : Πρόσωπον πιθηκῶδες. Eunap. ap. Phot. Bibl. p. 54, 15 : Τοὺς κορακώδεις καὶ π. G. D. Aristot. Physiognom. 6, p. 812, 9 : Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες πιθηκώδεις. Greg. Nyss. t. 2, p. 701, C : Τὰς π. ψυχάς. Hase.]

[Πιθηκοκολπίτης. V. Πιθήκων κόλπος.]

[Πιθηκόμορφος, ὁ, ἡ, Simiæ formam habens. Epitheton Thersitæ ap. Lycophr. 1000.]

[Πίθηκος, ὁ.] Πίθηξ, et Πίθηκος, Suidæ ἡ μιμώ, Imitatrix hominis simia [v. Ælian. N. A. 5, 26; 7, 21; 16, 10. Π. θαλάττιος 12, 27] : dicta, ut quidem ipse [et Etym. M. p. 671] vult, παρὰ τὸ πείθειν ἡμᾶς : malim ego παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' ἡμῶν : nam, Plut. etiam teste [Mor. p. 52, B], ὁ πίθηκος μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος. [Plato Hipp. maj. p. 289, B : Ὅτι ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται καὶ σοφίᾳ καὶ κάλλει· Rep. 9, p. 590, B : Ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι. Aristoph. Ach. 907, forma Dor. : Πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων· Eccl. 1072 : Πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου.] Proverbia, Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται, nisi μετὰ χρόνον, et Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ, vide ap. Suid. [Convicium in homines conjectum ap. Aristoph. Av. 440 : Διαθήκην ... ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο · ubi schol. Panætium quemdam significari annotavit, ab Aristoph. in Νήσοις memoratum his verbis (fr. 347) : Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον. Id. Ran. 709 : Ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρός. Longus p. 97 ed. Schæf. : Συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ · ubi v. Schæf. p. 385. Harpocr. ab Photio et Suida exscriptus : Τραγικὸς πίθηκος · Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (p. 307, 25) · ἔοικε λέγειν τοῦτο ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ περὶ τὴν ὑπόκρισιν ἀποχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου καὶ μιμουμένου μᾶλλον τραγῳδοὺς ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου. Inter proverbia relatum ab Hesychio, Photio p. 598, 1, et Georgio Cyprio Prov. 3, 85.] || Πίθηξ, teste Suida, παρά τισιν est non solum ἡ μιμώ, sed etiam ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος, Parvulus, s. Brevis staturæ, Homuncio, Pumilio. [Glossæ meliorum codd. auctoritate nunc ejectæ. Πυγμαῖος πίθηξ epigr. in Bandini Catal. vol. 1, p. 116. G. D. Anon. in annot. mea ad Marin. p. 133 : Ἄνθρωπος πιθήκῳ ἐοικώς. Boiss. Πίθηκος pro πιθήκειος scriptum notavimus s. v. Πιθήκειος.] Dicitur etiam Πίθων pro πίθηξ s. πίθηκος. [Arcad. p. 11, 24, et Phryn. in Bekk. Anecd. p. 59, 13 : Πίθων · ὁ πίθηκος, ὑποκοριστικῶς.] Pind. [Pyth. 2, 132] : Καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, Apud pueros simia semper pulcra. [Sosicratus ap. Eustath. p. 1665, 54 : Εἰς ἄνδρα μεταβληθῆναι ἀειδῆ, ὡς καὶ πίθωνα λέγεσθαι.]

[Πιθηκοῦσσα, ἡ, et Πιθηκοῦσσαι, αἱ, nomen unius vel duarum maris Tyrrheni insularum, de quibus v. Cluver. Ital. ant. 4, 4, p. 1164. Singulari numero ap. Strab. 1, p. 60, Plin. H. N. 3, 12, 6, Pomp. Mel. 2, 7, 18; plurali, qui usitatior est, ap. Diodor. 20, 44, Strab. p. 54, 57, 123, 247, al. Aristot. Mir. ausc. c. 36, Appian. Civ. 5, 69, Harpocr. s. v. Κέρκωψ (ubi libri plerique τὰς πιθηκίνους vel πιθηκώνους), Paul. Sil. Therm. Pyth. 47, Eust. ad Dionys. P. 340. Nomen a simiis impositum esse tradunt Diodor. 20, 58, Strabo 13, p. 626, Harpocr. l. c., Ovid. Met. 4, 90; contra a figlinis doliorum male repetit Plinius l. c. || Adject. gentile Πιθηκουσσαῖοι, οἱ, ap. Strab. p. 246, et Steph. Byz.]

[Πιθηκοφαγέω, Simias comedo, Simiis vescor. Herodot. 4, 194.]

[Πιθηκοφόρος, ὁ, ἡ, Simiæ signo notatus. Lucian. Pisc. c. 47 : Ὄψει τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ ἐστεφανωμένους.]

[Πιθηκώδης. V. Πιθηκοειδής.]

[Πιθήκων κόλπος, Simiarum portus. Steph. Byz. : Λιμὴν ἐν τῇ Λιβύῃ περὶ Καρχηδόνα. Τὸ ἐθνικὸν Πιθηκοκολπίτης.]

[Πίθηξ. V. Πίθηκος.]

[Πιθηρὰ γῆ ap. Hippocr. p. 295, 19, ubi recte correctum est πίειρα. *Pinguis* in cod. Latino Bibl. Paris. 7027, ap. Littr. vol. 2, p. 91.]

[Πιθῆσαι. V. Πείθω.]

[Πιθίας. V. Πιθίτης.]

[Πίθιον, τὸ, synonymum tussilaginis (βηχίου) ap. Diosc. 3, 126.]

[Πιθίσκος, ὁ, Doliolum. Plut. V. Camilli c. 20 restituit Coraes : Τὰ πλεῖστα τῶν ἱερῶν τότε τῆς χώρας ἐμβαλοῦσαι εἰς πίθους δύο κρύψαι κατὰ γῆς ὑπὸ τὸν νεὼν τοῦ Κυρίνου καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔτι καὶ νῦν τῶν πιθίσκων φέρεσθαι τὴν ἐπωνυμίαν · ubi vulgo πίθων, annotato in lect. Vulcob. πιθηκῶν. *Doliola* dixerunt Livius, Varro et Festus.]

Πιθίτης, ὁ, Dolii formam imitans, Dolio similis : πιθῖται κομῆται, qui et πίθοι, ut infra ex Aristot. et Plin. docebo. Sic et apud Senecam leg. puto pro Pithiæ, quod vulg. habent edd. : Nat. Quæst. 1, 14 : Horum (ignium) plura genera conspiciuntur. Sunt enim velut corona cingente introrsus ignes : cœli recessus est similis effossæ in orbem speluncæ : sunt pithiæ, quum magnitudo vasti rotundique ignis dolio similis vel fertur vel in uno loco flagrat. [Procl. Paraphr. Ptolem. p. 131 : Κομήτας ... τοὺς πιθείας. Schneid.] || Fem. Πιθῖτις, ιδος, ἡ, Quæ dolii figura est, dolii formam repræsentat. Diosc. 4, 65, de sativi papaveris generibus : Ἡ δέ τις ἀγρία ἐγκαθειμένην ἔχουσα τὴν κωδίαν, μέλαν σπέρμα, ἣ καὶ π. ὀνομάζεται, ὑπ' ἐνίων δὲ ῥοιάς. Dicitur igitur πιθῖτις μήκων, Papaver sylvestre s. erraticum, Rhœa alio nomine appellatum.

[Πίθνος, ὄνομα κύριον, Suid.]

[Πιθόγαστρος, ὁ, ἡ, Cui venter instar dolii est. Pseudo-Hesiod. ap. Athen. 3, p. 116, B : Οἱ πιθόγαστροι τμήγοντες τετράγωνα ταρίχια. Sic Casaubonus : codex πιθογαστρι, unde apographa quædam πιθόγαστροι. Posidon. ib. 12, p. 549, D, comparavit Valck. : Ὑπὸ παχύτητος καὶ γαστρὸς μεγέθους, ἣν δυσπερίληπτον εἶναι συνέβαινεν.]

Πιθοίγια, τὰ, Doliorum apertiones; at Πιθοιγία, ἡ, Doliorum apertio. [Ἡ τοῦ πίθου ἀνοιγή exp. Suid.] Festum erat Bacchicum apud Græcos, quale est quod in honorem S. Martini agitatur. [Corrupte ap. Hesych. : Πιθοῖνα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν.] Proclus exponens Hesiodi versus in Πίθος citandos, Ἐν τοῖς πατρίοις, inquit, ἐστὶν ἑορτὴ πιθοιγία, καθ' ἣν οὔτε οἰκέτην οὔτε μισθωτὸν εἴργειν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θύσαντας, πᾶσι μεταδιδόναι τοῦ δώρου τοῦ Διονύσου. [Conf. Eustath. p. 1363, 26.] Itidem Tzetz. in eund. l. annotat, Ἐν ταῖς πατρίοις τῶν Ἑλλήνων ἑορταῖς ἐτελεῖτο καὶ τὰ ἀσκώλια καὶ τὰ πιθοίγια εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Et aliquanto post, sc. postquam exposuit quæ sint ἀσκώλια, addit : Ἡ δὲ πιθοιγία, κοινὸν ἦν συμπόσιον, ἀνοίξαντές τε τοὺς πίθους, πᾶσι μετεδίδουν τοῦ Διονύσου δωρήματος. Sed ibi quædam edd. perperam habent Πιθηγία, et Πιθαγία, sicut et ap. Plut. mendose legitur Πιθοινία Symp. 3, 7 [p. 655, E] : Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὲν ἑνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, πιθοινίαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες. Rectius ap. Eund., Symp. 9, 10 [p. 735, D] : Καὶ μὴν οἶνόν τε τὸν νέον οἱ πρωϊαίτατα πίνοντες, ἀνθεστηριῶνι πίνουσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ πιθοιγίαν προσαγορεύουσι. Dicitur autem Πιθοιγία sing. num. fem. gen. [Vinalia, Gl.] et Πιθοίγια pluraliter ac neutraliter, ut Ἱερομηνία, et Ἱερομήνια. [Conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1835, p. 408. Hase.]

Πιθοκοίτης, ὁ, Qui in dolio cubat, ut ὁλμοκοίτης. Tale erat Diogenis domicilium, de quo Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 3] : Ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν. Sed et alii in hujusmodi domiciliis vivebant tempore belli, aut exilii, aut similis calamitatis, ut locus Aristoph. in Πιθάκνη citatus indicat. Rursum ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 9] Diogenes, τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Aristoph. vero schol. [Eq. 789] etiam Πιθοκοίτη usurpasse videtur pro Dolio in quo cubatur. Vide Πιθάκνη.

Πίθος, ὁ, Dolium. [Hom. Od. B, 340 : Πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ · Ψ, 305 : Πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος.] Hesiod. Op. [366] : Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μεσσόθι φείδεσθαι · qui l. a Plutarcho explicatur [Mor. p. 701, E] : Ἀρχομένου πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι. Pro λήγοντος πίθου autem dicit ibid. : Ἀποληγοῦς τοῦ πίθου γενομένου. Idem Plut. De orac. Pyth. : Ἐπίμπλων πίθους. [Πίθους ἀργυρέους Herodot. 1, 51; κεραμέους 3, 96.] Lucian. [Hermot. c. 60 fin.] : Ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκώς · et [c. 61] : Ὅλον ὅλων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, Totum ebibere vini dolium. Vide alium his similem locum in Κρατήρ. [Eur. Cycl. 216 : Ὥστ' ἐκπιεῖν σ' ὅλον πίθον.] Proverbiale autem est, Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, pro Largiter promere quasi ex pleno dolio : quomodo accipiunt et ap. Cic. De dolio sibi haurire. Theocr. 10, [13] : Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον, ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος. Sic ἐκ πηγῶν dixit Chrysost. Et Athen. 11, [p. 495, C] ἐκ πελλίδος πίνειν. In proverbium abiit etiam ὁ τετρημένος τῶν Δαναΐδων πίθος, Dolium Danaidum pertusum, quod frustra replere conantur. Aristot. Œcon. 1, [c. 6] : Καὶ γὰρ τὸ κτᾶσθαι δυνατὸν χρὴ εἶναι καὶ φυλάττειν · εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτᾶσθαι · τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστὶ, καὶ ὁ λεγόμενος τετρημένος πίθος · Polit. 6, [c. 5] : Ὁ τετρημένος γάρ ἐστι πίθος ἡ τοιαύτη βοήθεια τοῖς ἀπόροις. Lucian. [Hermot. c. 61] : Ἐπιῤῥεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον, ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος, ubi sibi opponuntur inexhaustus philosophiæ fons et inexplebile Danaidum dolium. De quo et Plaut. Pseudolo, In pertusum ingerimus dolium, operam ludimus. Sic Catull., Dolia virgineis idem ille repleverit urnis. Est item aliud proverb., Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, sub. μανθάνειν, In dolio figlinam discere : ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, καὶ ἁπτομένων εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειροῖ, Hesych. Quæ proverbii istius expos. confirmatur hoc Gregorii l. in Apologia de Fuga : Τό γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν πρὶν αὐτοὺς ἱκανῶς παιδευθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν εὐσέβειαν. Utitur et Plato Lachete [p. 187, B; et memorat Pollux 7, 163]. Vide Erasm. Finguntur porro et δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι ἐν οὐρανῷ κεῖσθαι, ὁ μὲν ἀγαθῶν, ὁ δὲ φαύλων, Plut. Π. φυγῆς [p. 601, C], ubi lege quæ de his disserit. Item Hom. Il. Ω, 527. [V. Eust. p. 1362 sq.] Talis est et ὁ Πανδώρας πίθος, Hesiod. Op. 94. [Ἀνοῖξαι πίθον ὕμνων Aristid. vol. 1, p. 50. || Forma Lac. ap. Hesych. : Πίσορ, πίθος, Λάκωνες. Simile ap. eundem est Πίσσα, ἀγγεῖα. || Πίθος de homine ebrio dictum v. s. Κάδος.] || Πίθοι numerantur et inter species rerum in cœlo apparentium. Aristot. De mundo [c. 4, 23] : Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι, καὶ δοκίδες καὶ πίθοι καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθεῖσαι. Quem l. Bud. sic vertit : Complures item et aliæ rerum formæ cernuntur in cœlo apparentium, ut quæ faces, quæ trabeculæ, quæ dolia, quæ scrobes nuncupantur : omnia ab earum rerum similitudine appellata, unde nomina mutuata sunt. Hi πίθοι a Plin. appellantur Πιθῖται κομῆται, 2, 25, de cometarum generibus : Disceus suo nomini similis, colore autem, electro, raros ex margine radios emittit. Pithites, doliorum figura cernitur, in concavo fumidæ lucis. Sed ibi quædam exempll. habent Pitheus, ut ibid. Disceus, Hippeus : quæ quomodo Græce scribenda sint, sc. an πιθεὺς, et δισκεὺς, et ἱππεὺς, an πίθειος, et δίσκειος, et ἵππειος, ambiguum est. Vide et Πιθίτης. [Nomen pagi Attici, de quo Steph. Byz. : Πίθος, ὁμωνύμως τῷ ἀγγείῳ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Κέκληται δὲ ἀπό τινος Πίθου (scr. Πίθου ex cod. Vratisl. et collato Suida, Πίθος · ὄνομα κύριον · καὶ τὸ οἰνηρὸν ἀγγεῖον), τῶν πίθων αὐτόθι γενομένων. Ὁ δημότης Πιθεύς. Τὰ τοπικὰ ἐκ Πιθέων, εἰς Πιθέων, ἐν Πιθέων. Apud Harpocr. : Πιτθεὺς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φ. ἡ Πιτθός. Πιτθίς nomen pagi ap. schol. Plat. p. 2 (325 Bekk.), ubi male Αἰγεΐδος pro Κεκροπίδος. De nomine pagi nulla allata vidimus exempla, frequens vero est adject. Πιθεὺς, codicibus plerumque inter hanc scripturam et Πιτθεὺς fluctuantibus, ut ap. Platon. Euthyphr. p. 2, B (ex eoque ap. Theophil. Corydall. in Fabr. B. Gr. vol. 13, p. 720), Demosth. p. 534, Isæum De Menecl. her. p. 24 ed. Bekk., Athen. 6, p. 234, F. In inscriptionibus utriusque formæ exempla reperiuntur, frequentius tamen Πιθεύς : v. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, 4; p. 306, 21; 316, 26, et inscr. navali x, d, 45; xiii, a, 65, p. 237, 252, 254, 255; Πιτθεὺς in C. I. vol. 1, p. 389, 9; p. 461, 11, et de muliere ib. l. 12 : Αὐρ. Μάγνα ἐκ Πιτθέων. Vitiose Πιτέως ap. Isæum p. 70 extr., ubi Reisk. Πιτθέως.]

[Πίθος, ὁ, Pithus, n. pr. ap. Nonn. Dion. 18, 149, 205; 19, 38; 20, 13, al.]

[Πίθος, ὁ, Pithus. Epigr. Anth. Pal. Append. 270 : Ἡγεμόνος Πίθου τοῦ διασημοτάτου.]

[Πιθὼς vitiose pro πειθώς, quod v.]

[Πιθραύστης, ὁ, Diphili comœdia ap. Athen. 11, p. 484, E, ubi recte corrigi videtur Τιθραύστης.]

[Πιθυλλὶς, ίδος, ἡ, Pithyllis, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 544.]

[Πίθυλλος, ὁ, Pithyllus, n. pr. viri cujusdam gulosi, de quo Clearch. ap. Athen. 1, p. 6, C.]

Πιθώδης, ὁ, ἡ, Dolii figuram gerens. [De homine obeso Nicet. Chon. p. 261 : Προκοίλιος καὶ π. τὸ σῶμα.] At πιθώδης βόθυνος [ap. Aristot. H. A. 5, 33], Scrobs dolii amplitudine.

[Πίθων, ὁ, Simia. V. Πίθηκος.]

[Πίθων, ωνος, ὁ, Pithon, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 26. Conf. Πείθων. Pravo accentu ap. Suid. Πιθῶνος· ὄνομα κύριον. || Πίθων, cognomen Tiresiæ, quem, quum antea mulier fuisset, εἰς ἄνδρα μεταβληθῆναι ᾄδεται, ὡς καὶ πίθωνα λέγεσθαι, narrat Eustath. p. 1665, 53. Est igitur ab similitudine simiæ ductum.]

[Πιθών. V. Πιθεών.]

[Πικεντία, ἡ, Picentia. Steph. Byz. : Π., πόλις Τυρρηνίας. (V. Strab. 6, p. 251.) Φλέγων δὲ Πίκεντον αὐτὴν καλεῖ. Οἱ ἐνοικήτορες Πικεντηνοί (immo Πικεντῖνοι, et sic ap. Strab. 5, p. 228, 240, 251. Πίκεντες p. 251) καὶ τὸ θηλυκὸν Πικεντηνή. Immo Πικεντίνη, quod regionis nomen est ap. Strab. p. 227, 240. Πικήνη et Πικῆνοι codex Ven. Strab. p. 240. Et sic ap. Suidam, Πικῆνοι (Πικηνοί ed. Med.)· ὄνομα ἔθνους, licet præcedat Πικεντίνη· ὄνομα τόπου. (Agath. Hist. p. 67, 7 ed. Bonn. : Πικηνοῦ· ubi antea legebatur, πυκνῆς. Hase.) Πικεντῖνος ap. Dionys. P. 361 : Προχοαὶ Πικεντίνου Σιλάριο· ubi Eustath. : Τουτέστι περὶ τοὺς λεγομένους Πικεντίνους ῥέοντα· ὅθεν καὶ σημείωσαι ὅτι ἔοικε Πικέντιον δεῖν αὐτὸν λεχθῆναι, πλεονάσαι δὲ τὸ ν ἐν τῇ παραληγούσῃ διὰ μέτρου ἀνάγκην.]

Πικέριον, τὸ, Hippocr. vocat τὸ βούτυρον, Butyrum, teste Galeno Lex. Hippocr. [p. 544. Erotian. p. 312 : Πικερίῳ, βουτύρῳ· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φησιν ὅτι Θόας ὁ Ἰλλυκήσιος ἱστορεῖ παρὰ Φρυξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βούτυρον.] Utitur autem eo voc. quum alibi, tum Γυναικ. 1 : Πικέριον ἢ γήϊνον ἔλαιαρ. [V. p. 614, 10; 633, 23; 643, 26; 644, 12; 663, 44.]

[Πικίαντες, ἔθνος Ἰταλίας, Steph. Byz. Πικίας, αντος, inter ἐθνικὰ ap. Chœrob. vol. 1, p. 31, 32; 119, 17.]

[Πικόλοος, ὁ, Picolous. Eustath. p. 1658, 48 : Ἀλέξανδρος ὁ Πάφιος μυθολογεῖ Πικόλοον ἕνα τῶν γιγάντων φυγόντα τὸν κατὰ Διὸς πόλεμον τὴν τῆς Κίρκης νῆσον καταλαβεῖν.]

Πικὸς, dialecto quadam pro πικρὸς dicitur teste Hesych. [Πικόν, πικρόν, Χαλδαῖοι. Idem, Πικᾶσι (πικράσι Musur. contra seriem), πικροῖς. Adjectivum πικρὸς nonnullos derivasse ἀπὸ τοῦ Πίκου, ἡρωικοῦ παλαιοῦ ὀνόματος, ὡς ἀγλευκοῦς ὄντος, refert Eustath. p. 887, 42.]

[Πῖκος, ὁ, Picus. Anon. excerpta Malalæ præfixa p. 19, 15 : Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Νίνου Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς βασιλεύων τῆς Ἰταλίας ἐπέμεινεν. Nam sic Chilmeadus scripturam codicis Πῆκος hic et infra correxit. Idem vitium ap. Suidam, quem v. s. v. Πῆκος, in Chron. Pasch. p. 44, C, et ap. Cedren. p. 17. Est nomen Latinum, ab avi cognomine ductum.]

[Πίκρα, ἡ, antidotum quoddam ap. Alex. Trall. 1, p. 26. Struv. Theoph. Nonn. Epit. ed. Bernard. t. 1, p. 44, 12; 62, 9; 124, 7; 150, 8; 258, 12; ubi nusquam non scriptum ἡ πικρά. Τὴν δι' ἀλόης πίκραν id. Theoph. Nonn. p. 52, 9. Hase.]

[Πικράζω, Amarore afficio. Sext. Emp. p. 428, 13 : Γεῦσις ... πικράζεται. Id. p. 78, 33; 83, 17. Hemst. Origen. C. Cels. p. (154,) 159. Kall. Clem. Al. p. 933 : Τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας. Const. Manass. Chron. 3076, 3163, Amat. 3, 66. Boiss. Lex. nom. hebr. p. 49 et 55 ed. Hohlenberg. : Πεπικρασμένος φοίνιξ. Hase.]

Πικραίνω, i. q. πικρόω, i. e. Amarum reddo, Amarorem concilio, Amaritudinem affero. Apoc. 10, [9] : Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν· ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι, Amaritudinem afferet ventri tuo. [Figur. Æsch. Eum. 693 : Αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραινόντων νόμους κακαῖς ἐπιρροαῖσι. Nam sic corrigendum pro μὴ 'πικαινόντων. Valck. Aptius videtur μὴ 'πιχραινόντων, quod conjecit Wakefieldus.] Porro sicut πικρὸς metaph. capitur, ita et πικραίνω pro Exacerbo. Et pass. Πικραίνομαι, Exacerbor. [Plato Leg. 5, p. 731, D : Μὴ πικραινόμενον διατελεῖν. Demosth. p. 1464, 18 : Μήτε πικραίνεσθαι μήτε μνησικακεῖν. Theocr. 5, 120 : Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· quod per λυπεῖται exp. schol. Antiphanes ap. Athen. 6, p. 258, D : Ὁ ζωγράφος πονεῖ τι καὶ πικραίνεται. Lynceus ib. p. 242, C : Πικρανθεὶς πρός τινα.] Philo V. M. 3 : Εἰκότως ἐπὶ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται· 1 : Πάνυ πικρανθεὶς καὶ πληρωθεὶς ὀργῆς δικαίας, Exacerbatus indignitate rei. Pro πικραίνειν quidam dixerunt Amaricare, ut, Ipsi amaricarunt Deum : pro Amara ira accenderunt vel exasperarunt. [Dolore afficio, schol. Aristoph. Eq. 942, verba poetæ μάλα φιλεῖν μ' ἐπικορδύσας interpretans : Ἀλγύνας, ἢ ἐπικράνας, ἢ ἀδρίμυξας, ἢ κλαῦσαι πεποίηκας. || « Πικραίνειν τὴν λέξιν dicitur qui ita se in delectu compositioneque verborum comparat, ut elocutio difficilis, severa, austera, et quodammodo amara oriatur. Dionys. De vi Demosth. c. 34, p. 1061, ubi τῷ βάρει et στρυφνότητι jungitur. Conf. p. 1123. Idem p. 1125 est τὸ φορτικῶς καὶ ἀηδέσι τοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι. Contrarium est in priori loco τὸ τρυφεροῖς ὀνόμασι καλλωπίζειν τὴν διάλεκτον, et τὸ πικραίνειν adhibetur in severioribus affectibus iræ, indignationis, etc. Ingenia ad hanc elocutionis formam proclivia Longino c. 44 dicuntur φύσεις ἐρημαῖαι et ἐντρεχεῖς; vid. ibi Morus. » Ernest. Lex. rhet.]

[Πικραντικῶς, adverb. adjectivi Πικραντικός, ή, όν, Amarore afficiens. Sext. Emp. p. 442 : Οὐδὲ εἰ π. ἔχει ἀψινθίου τῇ γεύσει προσαχθέντος, πικρόν ἐστι τὸ ἀψίνθιον.]

[Πικρὰς, άδος, ἡ, synonymum androsacis ap. Diosc. 3, 150.]

[Πίκρασμα, τὸ, Id quod amaritudinem affert, Amaror. Eustath. Opusc. p. 259, 68 : Πικρὸν ἐπιδοὺς (ἀμύγδαλον) ... ἐκίνησε γλῶσσα ... τῷ πικράσματι.]

[Πικρασμὸς, ὁ, Exacerbatio. Symm. Psalm. 6, 8; Aqu. et LXX Job. 3, 5. Schleusn. Eustath. Opusc. p. 202, 41. « Const. Manass. Chron. 1063 : Πικρασμοὺς τοὺς ἀπ' αὐτῶν ἔφερεν εὐκαρδίως· Amat. 1, 45. » Boiss. LXX Esth. 14, 8 : Ἐν π. δουλείας ἡμῶν. Hase.]

Πικρία, ἡ, idem quod πικρότης. [Plut. Mor. p. 897, A : Τὴν θάλατταν εἰς ἁλυκίδα καὶ πικρίαν ὑποστῆναι.] Metaphorice plerumque capitur, ut et Lat. vocab. Amaritudo, ap. Plin. Ep. : Questus Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritudinem implesse. Sicut enim πικροὶ dicuntur non solum Quorum mores injucundi sunt ac velut amari, sed etiam Qui odio vindictæ cupido exasperantur, ita et πικρία. Fortasse autem et Amarulentia dici hac signif. possit. Dem. [p. 580, 1] : Τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν. [Id. p. 795, 7, et 1482, 21 : Π. καὶ ὠμότης.] Plut. Coriol. [c. 15] : Μεστὸς πικρίας πρὸς τὸν δῆμον, Plenus amara ira, qua adversus populum exasperatus erat. Idem [V. Demosth. c. 12] : Οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι τὴν Δημοσθένους ἐμβλέψαι πικρίαν. Deut. 29, [18] : Μή τίς ἐστιν ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα ἐν χολῇ καὶ πικρίᾳ. Quo allusit auctor Epistolæ ad Hebr. 12, [15] : Ἐπισκοποῦντες μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, Ne qua radix amara suppullulans obturbet, qua sc. Deus possit πικραίνεσθαι. Ad Ephes. 4, [31] : Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν. Duplicem vero faciunt πικρίαν, unam τῶν ἀκροχόλων, qua animus facile exasperatur, et ira exardescit : alteram, τῶν μνησικακούντων. De priori vide l. Plut. quendam in Δυσκολία citatum : ad quem hæc quoque pertinent. Theocr. [1, 17] de Pane : Ἐντί γα πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Athen. 9, [p. 374, A] de Anaxandride comico, Πικρὸς ὢν τὸ ἦθος· mox dicit, Δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ ἦθος· ut idem propemodum sit πικρὸς et δύσκολος, i. e. Morosus, licet Plut. in l. ad quem remisi, diversa vitia esse innuat πικρίαν et δυσκολίαν, ambo tamen orta ἐκ συνεχείας τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ προσκρούειν πολλάκις. [Polyb. 15, 4, 11 : Παρακατασχὼν τὸν ἴδιον θυμὸν καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς γεγονόσι π. 5, 42, 3 : Π. ἄκαιρος μᾶλλον ἢ δυσμένεια· 6, 44, 9 : Ὄχλος (Ἀθηναίων) ὀξύτητι καὶ π. ἀναφέρων. Ὠμότης καὶ π. ap. Plut. Mor. p. 170, C, ubi alia exx. collegit Wyttenb. vol. 6, p. 1033.] Ad alteram πικρίαν referunt, quod Aristot. Rhet. 1, dicit, Τὸν πικρὸν διὰ τιμωρίαν ἁμαρτάνειν, Amarum peccare eo, quod nimis ardeat sumendæ pœnæ desiderio : quod confirmat l. quem ex Ejusdem Ethicis citabo in Πικρός : itaque πικρὸν dici volunt Qui accepta injuria non facile placatur, sed diu μνησικακῶν simultatem gerit, ut Juno ap. Virg. : qui et hostem amarum eadem signif. dicit. Porro est et in verbis quædam πικρία. Plut. Lycurgo p. 94 meæ edit. [c. 19], de

Lacedæmoniis : Ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι· quo respicit l. quem in Πικρὸς citabo. Pertinet huc quod Quintil. 8, 3, scribit, Est et amarum quiddam, quod fere in contumelia positum est : quale Cassii, Quid facies quum in bona tua invasero? h. e., quum te docuero nescire maledicere? Πικρῶν vero apophthegmatum exempla affert Plut. l. c., sc. p. 95 meæ ed. [|| Austeritas, Insuavitas. Schol. Aristoph. Eq. 460, de Philocle tragico : Εἶπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν σκληρότητα (ἐν τῇ μελοποιίᾳ) εἶχον.]

[Πικρία, τά, dicitur Locus deserti, al. Mara, ap. Athanas. vol. 2, p. 71. Kall.]

Πικρίδια σῦκα, ap. Athen. [3, p. 78, A], ubi videtur intelligere Ficus subamaras, Quæ picridem gustantibus referant. Fortasse autem et πικρίδια sine adjectione.

[Πικρίδιν. V. Πικρίς.]

[Πικρίδιος, ὁ, Picridius, cubicularius Irenæ Augustæ : a quo nomen habet monasterium Picridii. V. anon. Antiq. Cpol. 3, p. 56 ed. Band., cujus v. annot. vol. 2, p. 728, et Nicet. Chon. Hist. p. 44, B.]

Πικρίζω, Amaresco, Amarorem refero, Amaro similis sum. [Strabo 10, p. 498 : Πικρίζει γὰρ τὸ πλέον (τὸ Κολχικὸν μέλι). Clem. Alex. p. 893; Oribas. p. 157 ed. Matth.]

Πικρὶς, ίδος, ἡ, Amara, nomen herbæ. Plin. 19, 8, de lactucæ generibus : Pessimum autem genus, cum exprobratione amaritudinis appellavere Picrida. Exod. 12, [8] : Φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται. Ubi sic redditur, Azymos panes cum lactucis agrestibus comedent. Sic et Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 6, interpr. : Diosc. certe 2, 166, τὴν ἀγρίαν θρίδακα dicit esse πικρὰν τῇ γεύσει, Gustui amaram. [Macar. Homil. p. 230, B : Εἰ αἱ πικρίδες πικραὶ καὶ τραχεῖαι. G. D.] Theophr. πικρίδα videtur numerare inter τὰ κιχοριώδη, H. Pl. 7, 11, [4] : Ὡσαύτως δὲ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὐτὴ τοῦ ἦρι ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ· τῇ γεύσει δὲ πικρά· διὸ καὶ τοὔνομα εἴληφε. Unde Plin. 21, 17 : Amara aphace, et quæ Picris nominatur, et ipsa toto anno florens : nomen ei amaritudo imposuit. Hinc et illud Virgilii esse volunt, Et amaris intyba fibris. Gaza ibi vertit Amarago. Esse autem Cichorii s. Intybi speciem, Diosc. quoque testatur, 2, 160 : Σέρις διοσσή· ἡ μὲν ἀγρία, πικρίς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη. Unde Plin. 20, 8 : Seris, et ipsa lactucæ simillima, duorum generum est : sylvestris melior, deterior hyberna. [Macar. Hom. p. 97, 12 : Ὥσπερ γάρ ἐστιν ἡ π. ὁμοία τῆς θρίδακος. Inter gignentia bilem recenset Incert. De cibis p. 263, 1 Ermerins. Hase. Πικρίδιν (barbare pro πικρίδιον) Geopon. 12, 1, 2.] || Πικρὶς dicitur etiam a quibusdam τὸ ἀνδρόσακες, ut ex Diosc. [3, 150, ubi πικράδα legitur] tradit Gorr.

Πικρόγαμος, ὁ, ἡ, Cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Hom. Od. A, 266 : Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο, πικρόγαμοί τε. [Ib. Δ, 346, P, 137. Antiphan. Anth. Pal. 9, 245; Heliodor. 5, 30; 7, 28.]

[Πικρόγλωσσος, ὁ, ἡ, Amare dictus. Æsch. Sept. 793 : Π. ἀράς.]

[Πικροθάνατος, ὁ, ἡ, Mortem acerbam afferens. Const. Manass. Chron. 5628 : Ὁ ... ἄξιος πότμων πικροθανάτων.]

[Πικρόθυμος, ὁ, ἡ, Mentem acerbam habens. Theodor. Prodr. Epigr. p. 138, 1 ed. Souvigny. Const. Manass. Chron. 3615 : Τὸν θῆρα τὸν π. Adverbium Πικροθύμως, 4999 : Ἐκεῖνος ἔρησε σκληρῶς καὶ π. Boiss.]

[Πικρόκαρπος, ὁ, ἡ, Amaros fructus ferens. Æsch. Sept. 693 : Π. ἀνδροκτασίαν τελεῖν. Const. Manass. Chron. 4317 : Πολλῷ πικροκαρποτέροις κλάδους ὑπανεφύη.]

[Πικρολογία, ἡ, Sermo amarus. Aristot. De virt. et vit. p. 1251, 9.]

[Πικρόλωτος, ὁ, Lotus amara. Galen. vol. 14, p. 159, 13 : Πικρολώτου σπέρματος. Hase.]

[Πικροποιὸς, ὁ, ἡ, Amarum faciens. Πικρὸς ὀϊστὸς ap. Hom. Il. E, 278, et π. ὄφις ap. Oppian. Hal. 1, 559, scholiastæ exp. per π. Wakef. Eustath. p. 820, 49 : Κακῷ π. Const. Manass. Chron. 2677 : Τῷ μέλιτι τῷ π. 5444 : Πικροποιοὺς καὶ κακωτρίας ὥρας.]

[Πικρόποτος, ὁ, ἡ, Amarus ad bibendum. Const. Manass. Chron. 3989 : Κύλικας π.]

[Πικροπυρφόρος, ὁ, ἡ, Amarus et flammifer (i. e. urens). Poetaster in annot. mea ad Anecd. vol. 5, p. 339 : Πικροπυρφόρον (codex πικροπυρ.) βέλος (ἔρωτος). Boiss.]

Πικρὸς, ἡ, όν, Amarus [Grammaticorum de etymologia opiniones v. in Etym. M. p. 671, 50, et ap. Eustath. p. 887, 42] : cui opp. γλυκὺς, Dulcis. Plut. Ad Col. [p. 1120, E] : Γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Symp. 5, [quæst. 9] : Περὶ τῶν σύκων διηπορήθη, τί δή ποτε πίονα καὶ γλυκέα οὕτως καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου 1, ex Hom. [Il. Λ, 846] : Ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον. Sic Idem πικρὸν φάρμακον et πικρὰ χολὴ dicit in suo Π. ἀοργ. libello [p. 463, F, ex Sophocle (fr. 733)] : Οἱ ἰατροὶ πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν. [Plato Tim. p. 86, E : Πικροὶ καὶ χολώδεις χυμοί.] Apud Eund. πικρὸν βρῶμα, Cibus amarus, amari saporis : item πικρὸς χυμὸς, Succus amarus : quod vide in Ἥδυσμα. Item πικρὸς τῇ γεύσει, Gustu s. Gustatu amarus. Diosc. [4, 178] : Ἔμπετρος [Ἔμπετρον] ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει, τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. Quæ Plin. sic vertit : Nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo : quo propius mari fuerit, minus salsa est : quo longius magisque terrena, amarior sentitur. [Hom. Od. E, 323 : Ἅλμην πικρήν. Plato Leg. 4, p. 705, A : Ἁλμυρὸν καὶ π. γειτόνημα. Æsch. Agam. 970 : Ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον. Plato Gorg. p. 522, A : Πικρότατα πώματα διδούς· Theæt. p. 166, E : Τῷ ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἃ ἐσθίει καὶ ἔστι. Philostr. p. 30 : Ὑπομβρος ἀσφάλτῳ ἡ χώρα καὶ πικρὰ ἐμφυτεῦσαι.] Quamvis vero proprie de sapore dicatur, Hom. tamen odori etiam tribuit, Od. Δ, [406] : Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν, de phocis : de quibus paulo post, Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, ubi etiam nota ὀδμὴ cum masculinis copulatum. Transfertur ad alia quoque. Dicitur enim aliquoties ap. Hom. [velut Il. Δ, 118, E, 99, Θ, 323, Od. X, 8], πικρὸς ὀϊστὸς, Telum amarum, ut Lat. Mors amara. [Rectius Telum acutum s. penetrans interpretatur Buttm. Lexil. vol. 1, p. 17, qui hanc primam vocabuli significationem fuisse conjecit, translatam ad saporem amarum et odorem acrem. Πικρὰ βέλεμνα. Il. X, 206. Πικρᾷ γλωχῖνι Soph. Tr. 681.] Item verba s. dicta πικρὰ, ut Horat. Sermo amarus, Ovid. Dicta amara, Monitus amarus. Isocr. Symm. : Πικρότατα καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα παραλείψω. [Id. p. 278, C : Τὸ πικρότατον τῶν τότε ῥηθέντων. Eur. Hel. 488 : Πικροὺς λόγους. Herc. F. 1288 : Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι. Plato Gorg. p. 522, B : Λέγοντα π. λόγους. Plut. Mor. p. 126, A : Εἰ πικρότερον φανεῖται τὸ εἰρημένον.] Et πικρὸν εἰπεῖν, Dictu amarum, Dem. [p. 16, 21] : Μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ. Sic Synes. Ep. 138 : Εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν ᾖ, Si amarum dictu non sit. [Plut. Mor. p. 764, D : Εἰ μὴ δόξει πικρότερον λέγεσθαι.] Necnon ἀπομνημονεύματα πικρὰ, Plut. Lycurgo p. 95 meæ ed. [c. 20] : Ἃ δὲ τῶν πικρῶν ἔφην ἀπομνημονευμάτων οὐκ ἀμοιρεῖν χάριτος, τοιαῦτ' ἐστί. Sed et quod ab aliquo fit, dicitur πικρόν. Athen. [6, p. 225, A] ex Alexide : Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Ipsa bile amariora. Sic πικρὸν πολίτευμα, Dem. [p. 263, 1] : Βάσκανον καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. [De voce acuta, flebili, querula, Soph. Phil. 189 : Πικρᾶς οἰμωγᾶς (Philoctetæ doloribus excruciati). Œd. C. 1610 : Φθόγγον πικρόν. Ant. 424 : Κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον. Et alibi sæpissime apud Tragicos de rebus quibusvis acriorem dolorem afferentibus, ut δύαι π. Æsch. Prom. 178; τιμωρία Pers. 473; χεῖμα Ag. 198; λύπη Soph. El. 654; ὠδῖνας Tr. 41; ἀραὶ Œd. C. 951; ἔρως Eur. Hipp. 727; γάμοι Phœn. 890; ὄδυρμα Tro. 1227; ὕβρις Suppl. 945, Alc. 1072; δεσμοὶ Bacch. 634. Æsch. Sept. 881 : Πικρᾶς μοναρχίας ἰδόντες. Soph. Ph. 355 : Κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην· El. 470 : Πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι. Aristoph. Av. 1468 : Πικρὰν τάχ' ὄψει στροφοδικοπανουργίαν.] Homo etiam aliquis πικρὸς dicitur [Soph. Aj. 966 : Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς. Æsch. Prom. 739 : Πικροῦ δ' ἔκυρσας ... τῶν γάμων μνηστῆρος· Sept. 941 : Πικρὸς λυτὴρ νεικέων ὁ πόντιος ξεῖνος ... σίδαρος. Eur. El. 638 : Πικράν γε συνθοινάτορα], et πόλις πικρά. Itidem Terent., Amaræ

mulieres sunt, non facile hæc ferunt. Et Cic., Amariorem me facit senectus : stomachor omnia : ut πικρὸς i. propemodum hic sit q. πικρόχολος. Amarulentus quoque a Gellio sic usurpatur. Aristot. Eth. 4, 5: Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμόν Rhet. 1, [c. 10, 2]: Ὁ δ' ὀξύθυμος, δι' ὀργὴν, ὁ δὲ πικρὸς, διὰ τιμωρίαν. Isocr. Panath. [p. 246, A]: Τήν τε πόλιν τὴν Σπαρτιατῶν ἐπιδείξειν περὶ τὰς πράξεις τὰς προειρημένας πολὺ πικροτέραν καὶ χαλεπωτέραν τῆς ἡμετέρας γεγενημένην. [Πικρὸς, θυμικὸς ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 21. Πικρὸν, θυμικὸν, ὀργίλον βλέμμα Ἵππου 1, 192.] Necnon πικρὸς orator, cujus oratio amara est, Amarus in reprehendendo. Quo pertinentia quædam vide et in Πικρία. [Π. poeta, Julian. Anth. Pal. 7, 71: Ἀρχιλόχου ... ὅς ποτε πικρὴν Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ et de Hipponacte Leonid. ib. 408: Μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ πικρὸν ἐγείρητε σφῆκα. Suid. s. v. Φιλοκλῆς: Ἐπεκαλεῖτο χολὴ διὰ τὸ πικρόν. || « Sævus, Immitis. Π. τύραννος Polyb. 7, 13, 7; et πικρότατος τ. 9, 23, 3. Π. ἐχθρὸς 7, 14, 3; ἐπιτιμητὴς 12, 12, 4; δικαστὴς 5, 41, 3. » Schweigh. || Infensus, Hostilis. Æsch. Choeph. 234: Τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς· Eum. 152: Ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν. Soph. Ph. 510: Εἰ δὲ πικροὺς ἔχθεις ... Ἀτρείδας· Aj. 1359: Πολλοί νυν φίλοι καὖθις πικροί· OEd. C. 606: Πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;] || In VV. LL. annotatur Plinium 21, 19, πικρὸς ap. Theophr. H. Pl. 7, 12, vertisse Asper. || Macedones vero pro πικρὸς dicunt Βικρὸς, sicut βατεῖν, item Βίλιππος et βαλακρὸς et Βερονίκη, pro πατεῖν, Φίλιππος, φαλακρὸς et Φερονίκη, Plut. Hellen. p. 522 meæ ed. [p. 292, E.] || Πικρὰ, pharmaci nomen, vide Ἱερὰ [et Πικρα].

Πικρότης, ητος, ἡ, Amaritudo, Amarities, Amaror. [Plato Tim. p. 83, B: Ἡ π. ... βαρεῖα αἵματι· 82, E: Χρώμασι καὶ πικρότησι (var. lect. πυκνότησι) ποικιλλόμενον. Aristot. Meteor. 2, 2: Τοῦ χυμοῦ τῆς π.] Plut. [Mor. p. 624, F]: Ἡ τῶν ἀμυγδάλων πικρότης. Aliud exemplum ex Eodem habes in Ὀξίνης. Alex. Aphr. Probl. 2, 70, τὴν πικρότητα ait oriri ex siccitate et calore pleniore. [Julian. Epist. p. 33, 12 ed Heyler.: Τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ π. Plural. Galen. vol. 6, p. 465, 7: Πικρότητας. Hase. De sermone amaro Eur. El. 1014: Γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις. Isocr. De antid. p. 494 ed. Bekk.: Διεξιόντας τὰς τῶν συκοφαντῶν πικρότητας καὶ κακοπραγίας. || Acerbitas, Crudelitas. Herodot. 1, 130: Διὰ τὴν τούτου (τοῦ βασιλέος) π.]

[Πικροφαγία, ἡ, Acerborum esus. Anonym. ap. Boiss. Anecd. vol. 3, p. 415. Osann.]

[Πικροφόρος, ὁ, ἡ, Qui amaros fert fructus. Method. Conv. virg. p. 274, 3 et Pseudochrys. t. 9, p. 946, C ed. Par. alt.: Τὴν π. συκῆν. Id. t. 11, p. 894, A: Π. καὶ βλαβοποιὰ βλαστήματα. Hase.]

[Πικρόφρουρος, ὁ, ἡ, Acerbe s. severe custodiens. Const. Manass. Chron. 3925: Φρουρᾷ ... ἀφύκτῳ πικροφρούρῳ· ubi var. lect. πικροφόρῳ.]

[Πικρόφυλλος, ὁ, ἡ, Amara folia habens. Georg. Pisid. Opif. p. 410; Mich. Glyc. Annal. p. 50, A.]

Πικρόχολος, ὁ, ἡ, In quo redundat amara bilis, In quo flava redundat bilis, quæ amarior esse solet, ut testatur Galenus. Is enim εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων Comm. 3, scribit solere medicos χολὴν simpliciter nominare τὴν ὠχράν τε καὶ ξανθὴν, Pallidam et flavam : atram autem non itidem simpliciter appellare χολὴν, sed hanc quidem vocare ὀξεῖαν, πικρὰν vero τὴν ξανθὴν : eamque ob rem Hippocratem πικροχόλους nuncupare τοὺς πλεονάζουσαν ἔχοντας τὴν τοιαύτην ὀργήν. Itidem aliquanto post, exponens hæc illius verba, Αἱ ἀπὸ ὄξεος ὀξύτητες πικροχόλοισι μᾶλλον ἢ μελαγχολικοῖς συμφέρουσι, subjungit, Πικροχόλους φύσεις ὀνομάζει τὰς τὸν πικρὸν γεννώσας χυμὸν, ὅσπερ ἐστὶν ὁ τῆς ξανθῆς χολῆς. Quocum Hippocr. loco convenit hic Ejusd. in l. De fract.: Καὶ ἢν μὲν πικρόχολος φύσει ᾖ, ὀξύγλυκυ εἰώδες ὀλίγον ἐπὶ ὕδωρ ἐπιστάζοντα, τουτέῳ διαιτᾶν. Rursum Galen. loco paulo ante citato, Comm. 3 in lib. De victu in morb. acut.: Οὐκ ἐπιτήδειόν γε μὴν τὸν γλυκὺν οἶνον οὐδὲ τοῖς πικροχόλοις εἶναί φησι, τουτέστι τοῖς τὴν πικρὰν χολὴν ἀθροίζουσι. Apud eund. Hippocr. quidam sunt πικρόχολοι τὰ ἄνω, quidam τὰ κάτω. Id autem qua signif. dixerit, idem Galen. exponit Comm. 2 in eund. libr. Περὶ διαίτης ὀξέων παθῶν,

A his verbis: Τῆς ξανθῆς χολῆς, ἣν δὴ καὶ ὠχρὰν καὶ πικρὰν ὀνομάζουσιν, ἐπιπολαζούσης μὲν τῇ ἄνω γαστρὶ, πικροχόλους εἰκότως ἐροῦμεν εἶναι τὰ ἄνω τοὺς τοιούτους· ὑποιούσης δὲ δι' ἕδρας, πικροχόλους τὰ κάτω. [Greg. Nyss. t. 1, p. 929, D. Nemes. De nat. Hom. p. 91, 10 Matth.: Τοὺς φυσικῶς π. ὄντας. Hase. Πικρόχυλοι vitiose pro πικρόχολοι ap. Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 146, 15.] || In Epigr. [Juliani Ægypt. Anth. Pal. 7, 69] metaph. de Archilocho, Πικροχόλου στόματος, Amaram effundentis bilem, Effundentis verba profecta ex amara bili.

[Πικρόχυμος, ὁ, ἡ, Amarum succum s. saporem habens. Theod. Prodr. Ep. p. 133. Tzetz. Exeg. Il. p. 108, 25: Π. αὐτοῖς ἐφαίνετο ἡ χολή.]

Πικρόω, Amarum reddo, Amarorem affero. Pass. Πικροῦμαι, Amarus fio, Amaresco, ut Pallad. Alex. Aphr. [Probl. 2, 70]: Τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. Contra αἱ κολοκύνθαι φύονται πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, Cassius Probl. || Exp. etiam Exacerbo.

B [Πικρώδης, ὁ, ἡ, Amarulentus. Ælian. fragm. Anon.]

Πικρῶς, Amare, [Acerbe]: accipitur tam in metaph. quam propria signif. [Æsch. Prom. 195: Ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται· 944: Σὲ τὸν σοφιστὴν τὸν π. ὑπέρπικρον. Soph. fr. 92: Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας οὐδὲ μὴν π. OEd. C. 990: Ἐξονειδίζων π. Eur. Andr. 189: Τοὺς κρείσσους λόγους π. φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο· Tro. 964: Π. ἐδούλευσα· Ion. 610: Τὴν τύχην οἴσει π. « Π. ὀνειδίζειν Polyb. 9, 34, 1. Π. ἐπιτιμᾶν 8, 28, 8. Π. ἐπιστατεῖν τῶν ἀνθρώπων 1, 72, 1. » Schweigh.] Plut. Coriol. [c. 30]: Ἀπεκρίνατο π. ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸς ὀργὴν ὧν ἔπαθε. Item πικρῶς ἐξετάσαι, ap. Dem. [p. 26, 3]: Οὐ γάρ ἐστι π. ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις. Sic [p. 315, 5]: Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τά σοι καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα πρᾴως, καὶ μὴ π. [Adde Philostr. p. 260. Plut. Mor. p. 28, B: Τὰς αἰτίας π. ἀπαιτοῦσι· ubi Wytt. comparavit p. 41, A: Τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὸν ἐξεταστήν· et p. 45, A, ubi auditor dicta oratoris πικρῶς ἐξετάζειν dicitur. Adde p. 659, F: Φῶν δὲ δεῖ μὴ π. μηδὲ σοφιστικῶς ἀκούειν ἐκεῖνον τὸν ἀμετάπτωτον καὶ βέβαιον, ἀλλὰ κοινῶς τὸν εὔνουν.] Item π.

C [διακεῖσθαι vel] ἔχειν πρός τινα, ut δυσκόλως. [Polyb. 4, 14, 1: Π. διέκειτο πρὸς τὸν Ἄρατον.] Idem Dem. p. 242 [583, 12]: Παρὰ τἀδικήματα ὀργίλως καὶ π. καὶ χαλεπῶς ἔχοντας. Sic Idem Pro cor.: Κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ π. ἔχειν. [Comparat. Dio Cass. 64, 8: Ἀσελγέστερον καὶ πικρότερον ἄρξειν. « Πικροτέρως Joann. Clim. p. 11. » Boiss. Schol. Eur. Med. 500: Οὕτω γὰρ ἂν π. ἐλεγχθείης. Superl. ap. Polyb. 1, 72, 3: Τοῖς κατὰ τὴν χώραν πικρότατα χρωμένους. Similiter Dio Cass. 40, 1. Idem Exc. p. 54, 33: Πικρότατα διελέξατο.]

Πίκω, pro πείκω dicitur: unde ap. Hesych.: Πίκειν, ξαίνειν: et Πίκεται, κτενίζεται. Sic ἴλη pro εἴλη et similia.

[Πιλάδιον. V. Πιλίδιον.]

Πιλαμὴν, a πῖλος fictum vocab. est. Plut. Numa p. 117 meæ ed. [c. 7]: Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς πρεσβυτέρους Φλαμίνας, ἀπὸ τῶν περικρανίων πίλων, οὓς περὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι· πιλαμένας τινὰς ὄντας, ὡς ἱστοροῦσι. At paulo aliter Serv. ap. Virg. Æn. 8, [664] in hæc ver-

D ba, Lanigerosque apices, annotat : Flamines in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid : quod quum per æstus ferre non possent, filo tantum capita religare cœperunt; nam nudis penitus eos capitibus incedere nefas fuerat. Unde a filo, quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi Filamines. Verum festis diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere. In Plut. autem l. nota πῖλος περικράνιος dici ad ceterorum πίλων differentiam : ut περικράνιος πῖλος sit ὁ περιτιθέμενος τῇ κεφαλῇ, s. τῇ κεφαλῇ περικείμενος, ut loquitur Athen.

[Πιλάριον, τὸ, collyrium quoddam, ap. Alex. Trall. 2, p. 133, 141.]

[Πιλᾶτος, ὁ, Pilatus, n. pr. procuratoris Cæsaris Romani in Judæa, ap. Joseph. A. J. 18, 3 et 4, in libris N. T. et ap. scriptores ecclesiasticos. Nomen origine Latinum est, pilo seu telo ornatum significans. A σπίλος, Sordes significante, mirabiliter derivant gramm. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 400, 15, et Etym. M. p. 671, 53. Πιλᾶτος correptis duabus syl-

labis primis dixit Nonn. Jo. c. 18, 140, 156, 174, 180.]

A [Πίλεος, ὁ, i. q. πῖλος, vocab. Latinum, ap. Polyb. 30, 16, 3, et Diodor. Exc. p. 625, 51: Πίλεον ἔχων καὶ τήβενναν.]

[Πιλευτικὸς vitiose pro πιλητικὸς, quod v.]

Πιλέω, i. q. πιλόω: ita ex πῖλος derivatum, ut φιλέω ex φίλος, sicut in Lex. meo vet. annotatur. Exemplum [Theodoridæ Anth. Pal. 6, 282,] habes in Πιληθέντα, ubi Suid. πιληθέντα exp. πυκνωθέντα. Item Epigr. [Antiphili Byz. Anth. Plan. 333], Μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, Maza subacta aqua ac coacta in modum lanæ coactilis. [Aristot. Meteor. 2, 8: Διὰ τὸ πολὺ εἰς ὀλίγον πιληθῆναι τόπον.] Citat Bud. et hæc ex Galeno : Πεπίληται τὸ δέρμα καὶ πεπύκνωται. Item, Χάλασις τῶν συνεσταμένων, χύσις τῶν πεπιλημένων. [De terra aere condensata Apoll. Rh. 4, 678: Τοίους ... ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε χθὼν ... οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα. De aqua Paul. Sil. Therm. Pyth. v. 15: Ὕδωρ ἐκεῖθεν ἔνθεν ἀντιτρέχον πιλεῖσθαι, πιλούμενον δὲ θέρμην οὐ τὴν τυχοῦσαν πάσχειν. Plut. Mor. p. 436, C: Σίδηρος ἐμπυρωθεὶς εἰς ὕδωρ ἀφρησθεὶς ... πιληθεὶς καὶ καταπυκνωθεὶς εὐτονίαν ἴσχει καὶ πῆξιν· 691, B: Πᾶς λίθος κατεψυγμένης καὶ πεπιλημένης ὑπὸ κρύους γῆς πάγος ἐστί. Id. p. 887, B. Et 891, B: Σελήνην νέφος εἶναι πεπιλημένον, pro quo altera verbi forma p. 898, A: Νέφη ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι. Παγκρατιαστὴς ὑπὸ πυκνότητος σαρκῶν πεπιλημένος ap. Philon. vol. 2, p. 449, 28. Et Joseph. B. J. 6, 1, 6: Ἰσχνὸς, ἀλλὰ πεπιλημένος τὴν σάρκα.] Peculiariter autem πιλεῖν significat Lanam cogo et constipo. [Figurate Aristoph. Lys. 577: Τούς γε συνεσταμένους τούτους καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτούς· ubi metaphoram a lana cogenda ductam esse ex præcedentibus versibus manifestum est. Schol.: Τοὺς θλίβοντας εἰς τὴν πολιτείαν ἑαυτούς. Explicatius alius: Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων· ὥσπερ γὰρ πολλάκις τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ κολλᾶται ἔρια, καὶ διαχωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, οὕτως, φησὶν, ἐπὶ τῶν κεκολλημένων ταῖς ἀρχαῖς ὀφείλετε ἀποχωρίζειν καὶ εὔνους πρὸς ἀλλήλους ἔχειν ἅμα. || De agmine densando Dionys. A. R. 9, 58: Ἠκολούθησαν οἱ πολέμιοι πιλήσαντες, ὡς μάλιστα ἦν δυνατὸν, τοὺς λόχους. || Op-

C primo. Dionys. De comp. verb. c. 18, p. 125: Πιλούμενος κακοῖς περὶ πολλὰς τραχύτητας ἐκράζεν. Agathias Histor. 5, 3 extr.: Ἐπ' αὐτῆς ἔκειτο τῆς εὐνῆς τῷ θανάτῳ πεπιλημένος. || Alia hujus verbi exempla, quæ non liquet utrum ad πιλέω an ad alteram formam, πιλόω, sint referenda, v. s. Πιλόω.]

Πίλημα, τὸ, Lana coacta (ut Plin.: Lanæ coactæ et per se vestem faciunt), i. q. πῖλος. Seu Cento, Centunculus. Galen. Κ. τόπ. 2, Lanam coactam πίλημα vocavit, et πτύγμα ἐρίου dixit, quod alibi στρόφιον ἐρίου : pro quo δίπτυχον ῥάκος, Meth. 10. Paul. Ægin. 3, 27, σύστρεμμα ἐξ ἐρίων nominare maluit. Corn. Cels. 7, 26, Hapsum lanæ appellat. Diosc. 1, [68] de amaracino oleo : Καὶ πρὸς τὰ νευρότρωτα ἐν πιλήμασιν ἐρινεοῖς βρεχόμενον καὶ ἐπιτιθέμενον. Galen. Meth. 12: Τῷ δὲ ὅλῳ κώλῳ περιελιττομένου πιλήματος ἐλαίῳ θερμῷ βεβρεγμένου· 8: Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιτιθέναι τὸ πίλημα, Hapsum lanæ coactæ inducere atque imponere. Linacer vertit, Penicillum incingere : occasione forsan

D sumpta ex eo quod sequitur, μὴ φορόντων τὴν ζώνην. Sed ibi ζώνην non pro Cinctu, verum pro Subligaculo accipiendum dicunt nonnulli. Item λημνίσκων πιλήματα pro λημνίσκοι πιληθέντες. Athen. 5, [p. 210, E] et [12, p. 540, C] ex Posidonio, de Antiochi splendore circa convivia : Μελιπήκτων καὶ στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πιλήμασι, πλήθη. Idem Athen. [p. 535, F]: Ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας, Confectus ex lana purpurea in modum πίλων. Similem huic locum vide in Συμπιλέω. Alias pro quavis re constipata in modum lanæ coactæ : ut Aristot. De mundo [c. 4], Cohærentes et spissas nubes (Lucano) συνεχῆ πιλήματα νέφους appellat. Ibid.: Χάλαζα γίνεται ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρῖθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβόντος, Grando fit ex nive volutim contorta, libramentumque ex compressu capiente ad celeriorem lapsum, Bud. [Justin. Mart. p. 172, C: Ὁ ἥλιος πίλημα αἰθεροειδὲς τῇ οὐσίᾳ. Ach. Tat. Isag. in Phæn. p. 147, 16: Π. τι ἀέρος. Joseph. Ant. J. 8, 4, 2:

A Π. κεφαλῆς. Hase.] Πίλημα, sicut πῖλος, capitur etiam pro Pileo, Indumento capitis ex lana et pilis coactis, unde fastigiatos ac velut turritos pileos Strabo πιλήματα πυργωτὰ appellat. [Jo. Chrys. t. 2, p. 140, D ed. Par. alt.: Τρίχας βλαστάνειν παρεσκεύασεν, ὥστε ἀντὶ π. τινὸς εἶναι τῇ κεφαλῇ. Hase.] Suidæ πίλημα [περίτροχον] est περιφερὲς σκέπασμα [ex Callimachi versu, quem integrum apposuit schol. Soph. OEd. C. 305]: Hesychio ζώνη, μίτρα.

Πίλησις, εως, ἡ, i. q. πίλωσις, [Coactio, Densatio. Plato Tim. p. 58, B: Ἡ τῆς π. ξύνοδος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ· 76, C: Πυκνότερον τῇ π. τῆς ψύξεως. Theophr. C. Pl. 2, 1, 4: Ῥιζωθέντα (τὰ σπέρματα) καὶ ἐπισχύσαντα τῇ π. καὶ τῇ καταπιέσει τοῦ ψύχους.] A Suida exp. πύκνωσις, in hoc l.: Τῶν ἀχθοφόρων ζώων διὰ τὰς π. οὐ σθενόντων τὰ πρὸς ἐδωδὴν παράγειν. Exp. non solum Densatio, sed etiam Coarctatio, Compressio. Galen. πίλησιν et πύκνωσιν diversa facit; utpote qui sic scribat, Τὴν μὲν πύκνωσιν ἔθεσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ π. τοῖς χέουσι. [Theophr. C.

B Pl. 5, 8, 3: Οἱ ὡραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι καὶ τῇ πιλήσει (sic cod. Urb.: vulgo πιλώσει) καὶ πυκνώσει καὶ εὐβλαστίαν. Philo vol. 1, p. 385, 33: Πυκνώσεσί τε καὶ πιλήσεσι καὶ τοὐναντίον μανότησι καὶ ἐξαπλώσεσι. G. D. Hero Spirit. p. 149, 29; 151, 1; 165, 24; 206, 16. Id. ib. p. 164, 12: Ὥστε ὑπομένειν τὴν μέλλουσαν τοῦ ἀέρος π. Hase. De condensatione atomorum Plut. Mor. p. 721, A.] Proprie Lanarum coactio, ap. Polluc. 7, c. 30 [§ 171], ubi περὶ πιλοποιοῦ. [Plato Leg. 8, p. 849, C: Πάσης ἐσθῆτος ἢ πλοκῆς ἢ πιλήσεως ἤ τινων ἄλλων τοιούτων· ubi id significat quod e lana coacta confectum est.]

Πιλητὴς, ὁ, Qui cogit ac constipat. Peculiariter Qui lanas cogit, ex lanis coactis πίλους conficit, Coactiliarius. Pollux 7, c. 30 [§ 171], ubi περὶ πιλοποιοῦ. Ibid. Πιλῆται et Συμπιλῆται : quibus verbis videtur intelligere τοὺς πιλοποιοὺς, Qui lanas cogunt ac constipant, Qui ex lanis coactis πίλους conficiunt, qui et Coactiliarii. [Codex Jungerm. πιλέται et συμπιλέται, pariterque πιλέτης pro proximo πιλητὴς, et πιλίδιον

C pro πιλίδιον.]

Πιλητικὸς, ἡ, όν, Cogendi ac constipandi vim habens, Vi sua cogens ac comprimens. Aristot. Probl. segm. 14, quæst. 8: Τὸ δὲ ψύχος πιλητικόν ἐστι, Vi sua densat ac cogit. Quibuscum conf. locos duos Theophrasti in Πιλόω et Πίλωσις citandos. [Πιλητικὴ, ἡ, Lanæ cogendæ ars, Plato Polit. p. 280, C. Pollux 7, 208. Male πιλευτικὴ 7, 171, quod correxit Sylb.]

Πιλητὸς, ἡ, όν, i. q. πιλωτὸς, Coactilis, Ex lana coacta factus : ut πιληταὶ φοινικίδες, Purpureæ vestes ex lana coacta. Apud Diod. vero Sic. [17, 115], ubi narrat Alexandrum in funere Hephæstionis posuisse ἀνδριάντας καθωπλισμένους, καὶ ὅτι τοὺς μεταξὺ τόπους φοινικίδες ἀνεπλήρουν πιληταὶ, intelligunt Pilas purpureas, eo quod, teste Festo Pomp., pilæ fuerint effigies viriles et muliebres ex lana, quæ in compitis suspendebantur, quod essent inferorum deorum, quos vocant Lares, quibus tot pilæ quot capita habitantium in compitis ponebantur : ut essent iis pilis et simulacris contenti, vivisque parcerent. Quin et illis si-

D gillis atque imaginibus vestes circumponi solitas fuisse ajunt. Et πιλητὰ κτήματα dicuntur τὰ πιλήματα, s. πῖλοι, Coactilia s. Subcoacta, ut Cæs. B. C. 3: Atque omnes fere milites aut ex subcoactis aut ex centonibus aut ex coriis tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Plato [a Polluce citatus 7, 171] dicit π. κτήματα apponi solita fuisse ne πτώματα corpus læderent : qualia sunt Polluci, τὰ πιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria tomentis farta, et πίλοις obducta: in Tim. p. 170 Ald. [74, B]: Τὴν δὲ σάρκα, προβολὴν μὲν καυμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πτωμάτων, οἷον τὰ πιλητὰ ἔσεσθαι κτήματα σώματι μαλακῶς καὶ πρᾴως ὑπείκουσαν. Item π. θώρακες, Thoraces ex lana coacta : quo sensu schol. Thuc. [4, 34] πῖλοι exp. Apud Suid. [ex scriptore ignoto]: Φοροῦσι δ' ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς [πίλους καὶ inserit Toupius] θώρακας π., ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στεῤῥὰ, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων. [Galen. vol. 4, p. 8, 14: Τοῖς π. κτήμασιν ὁμοιότατον σκέπασμα. Nemes. De nat. hom. p. 261, 13: Ἵνα τὴν τῶν π. ἐρίων αὐτοῖς παρέχῃ χρείαν. Hase.] Ex Aristot. [Me-

teor. 4, 9] πιλητὰ esse dicuntur ὅσα τῶν πιεστῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν, Quæ cogi possunt, et coacta compressaque pressuræ vim firmiter retinent.

Πιλίδιον, τὸ, i. q. πιλίον. Exemplum ex Dem. [p. 421, 22] habes in Περιουσίῳ : cui similia hæc sunt. Plato Rep. 3, [p. 406, D] : Πιλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθείς. Ovid. : Nec turpe putaris Pileolum nitidis imposuisse comis. Aristoph. Ach. [439] : Τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλήν. Ubi schol. πιλίδιον exp. Καμηλαύκιον : quod vocab. recentioribus Græcis peculiare est, quamobrem dicit τὸ νῦν καμηλαύκιον καλούμενον. Itidemque in Lex. meo vet. : Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς, ἢ καμηλαύκιον. In cod. meo Lex. καμηλαύκιον derivatur παρὰ τὸ ἐλαύνειν καῦμα, quod etymon et ap. Suid. habetur, ap. quem scriptum Καμηλαύκιον, addentem etiam esse Ῥωμαίων τὴν λέξιν. [Plut. Solon. p. 328, A : Ἐξεπήδησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄφνω πιλίδιον περιθέμενος· ad quem l. conf. Westermann. De π. Ulixis *Journ. des Sav.* 1834, p. 600 (1). Hase.] Porro in VV. LL. habetur etiam Πιλίδιον, itidemque pro Pileolus, [ex Polluce 10, 158.]

[Πίλινος. V. Πιλωτός.]

Πιλίον, τὸ, Pileolus : sæpe pro primitivo πῖλος, i. e. Pileus. Plut. in Tito Flam. [c. 13 extr.] de civibus Romanis a Tito exemptis servitute : Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς καὶ πιλία φορεῖν. Sic et Plaut. : Ut ego hodie raso capite calvus accipiam pileum. Rursum Plut. [Mor. p. 336, D] de Nicomede : Τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, καὶ πιλίον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν. Πιλίον a Suida exp. etiam Centunculus : quem secuti possumus etiam πῖλος alicubi interpretari Cento : de quo vocab. vide l. quendam Cæsaris in Πιλητὸς citatum.

[Πιλιπαγμός (?), ποιά τις φωνή, Hesych.]

[Πιλιπὶς, ὁ, ἡ, Qui litera πι caret. Theocr. Syring. 4 (Anth. Pal. 15, 21) : Πιλιπὶς τέρμα σάκους, i. e. vocabulum πίτυς, detracto π, i. e. ἴτυς.]

Πιλίσκος, ὁ, Pileolus, i. q. πιλίον et πιλίδιον, Diosc. 3, 161, de lonchitide. Idem de aristolochia rotunda [3, 4] : Ἄνθη λευκὰ ἔχουσα οἱονεὶ πιλίσκους, Pileolos, Galericulos, Bud.

[Πιλίτης. V. Πιλητής.]

Πιλνάω, i. q. πελάω, unde et factum est, testibus grammaticis : Appropinquare facio, Prope accedere cogo, Admoveo. [Hesych. : Πίλνα, προσέγγιζε. Πιλναι (?), προσεγγίσαι.] Terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, quum facit ut in eam se inclinet s. cadat, quum id dejicit et prosternit : velut ap. Hesiod. Op. [512] de Borea : Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, ἐμπίπτων. [Intransitive Hom. H. in Cer. 115 : Οὐδὲ δόμοισι πιλνᾷς, ἔνθα ... ubi critici πιλνᾶσαι vel πιλνᾷ correxerunt.] Dicitur etiam Πίλναμαι : unde pass. Πίλναμαι, significans πελάζομαι. [Hesych. : Πίλναται, προσπελάζει. Πιλνάμενον, ἐμπελαζόμενον, πηγνύμενον (πιγνύμενον codex). Πιλνασθαι, ἐγγίζειν, πλησιάζειν, προσάγειν et sim. s. Πίλνατο, quod legitur ap. Hom. Il. Ψ, 368, et] Hesiod. Theog. [703] : Γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο, Appropinquabat, Se admovebat, et veluti concurrebat. Hom. Il. T, [93] de noxa, s. ate : Τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Non descendit in terram, Non tangit terram pedibus ; sed super hominum capitibus graditur. [Il. Ψ, 368 : Ἅρματα ... χθονὶ πίλνατο. Vitiose vero πίλναντο libri quidam Il. X, 402, ubi recte alii πίτναντο : v. Πίτνημι.]

[Πιλνόν, φαιόν. Κύπριοι, Hesych. Hoc πελιδνὸν dicitur.]

[Πιλοειδής, ὁ, ἡ, Pileiformis. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 554 : Κλεάνθης πυροειδῆ τὴν σελήνην, πιλοειδῆ δὲ τῷ σχήματι. Sic Lipsius Op. vol. 4, p. 585. Libri πηλοειδῆ.]

Πιλοποιέω, Pileos et coactilia conficio.

[Πιλοποιητικός. Πιλοποιία. Πιλοποιικός. V. Πιλοποιός.]

Πιλοποιός, ὁ, Qui pileos conficit, ex coactis lanis pilisve conficit pileos, ὁ τοὺς πίλους ποιῶν, Coactiliarius, quod sc. coactilia s. subcoacta conficiat. [Pollux 1, 101.] || Πιλοποιϊκός, ή, όν, Ad coactiliarium pertinens. Et Πιλοποιϊκὴ sive Πιλοποιία, ἡ, Ars τῶν πιλοποιῶν, Pollux 7, c. 30 [§ 171], περὶ πιλοποιοῦ. || Πιλοποιητικός, ή, όν, i. q. πιλοποιϊκός, Ad coactiliarium pertinens. Πιλοποιϊκὴ s. Πιλοποιητικὴ κονία, inquit Gorr., Lixivium quo πιλοποιοὶ utuntur cogendis purandisque lanis. Est enim Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίου πηκτὸν ἔνδυμα, Indumentum ex lana compactum, sive in buculæ modum induatur, sive pro calceo pedibus aptetur, caloris causa, sive eo ut pileo caput contegatur, s. aliis usibus inserviat. Nam πιλεῖν sive πιλοῦν est Lanas cogere et compingere. Unde πίλημα deductum est, quod significat Lanam coactam, cujusmodi apud Gallos feltrum est. Inde et πιλητὰ κτήματα, Lanæ coactæ, quas JCti Coactilia appellant : a quibus et οἱ πιλοποιοὶ Latine Coactiliarii dici possunt. Ceterum eo in opere lanas aqua abluere oportet : quæ quum οἰσυπηραί, i. e. Succidæ, sint, non est dubium quin aliquam vim medicamentosam in aqua relinquant. Nam ut aqua quæ per cinerem aut calcem colata est, vim aliquam inde accepit, ita ea qua lanæ succidæ abluuntur : ex quo perinde atque illæ, inter κονιῶν, i. e. Lixiviorum, genera censetur. Est autem prædita facultate digerendi atque incidendi, præsertim si additum est acetum, quod cogendis lanis quondam misceri solitum Plin. scripsit 8, 48, ubi de lanarum generibus disserit. Proinde strenuum est lactis coagulati remedium, ut habetur ap. Diosc. 6, [26] : nec temere Galenus Meth. med. 6 [Comp. medd. sec. loca p. 303] ab ea petivit remedium ad nervum punctum, in penuria alterius medicamenti, quum ægro forte vicinum πιλοποιὸν vidisset. Sic enim leg. est, per ι, non, ut Linacer, πηλοποιόν, quem Figulum male videtur interpretari. Quod tamen mirum est a nullo Græcorum medicorum interprete animadversum fuisse, quod ubique ap. Diosc., Galen. et reliquos per η scriptum legeretur. [Ὕδωρ πηλοποιικὸν Galen. vol. 13, p. 827, et πηλοποιητικὸν p. 659. Κονίας πηλοποιητικῆς ap. Alex. Trall. 1, p. 9, ubi Goupylus πιλοποιητικῆς, altero tantum de duobus vitiis correcto.] Ac quamvis magna pars medicorum eam in lixiviorum genere annumerent, κονίαν πιλοποιητικὴν s. πιλοποιϊκὴν appellantes, a multis tamen ὕδωρ πιλοποιητικὸν s. πιλοποιϊκὸν s. τῶν πιλοποιῶν vocari reperies : ab Aetio vero [12, 42] στακτὴν τῶν πιλοπτῶν, cum nulla prorsus ipsius rei differentia. Hæc Gorr., qui etiam annotat, quamvis πηλὸς Lutum significet, neminem tamen Græcorum, eum, qui ex luto aliquid fingit, appellasse πηλοποιόν, sed vel κεραμέα, vel κοροπλάθον : neque enim lutum ipsum fingi, sed ex eo alia fieri ab artifice. Ego tamen, sicut πηλουργὸς et πηλοπλάθος a πηλὸς dicitur, sic etiam πηλοποιὸς quin dici possit non dubito. Vide et Κονία.

Πῖλος, ὁ, Pileus, s. Pileum, Indumentum capitis ex lana compactum. [Hom. Il. K, 265 : Μέσσῃ δ' ἐνὶ (τῇ κυνέῃ) πῖλος ἀρήρει.] Hesiod. Op. [544] : Κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Athen. 6 : Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περιεκείμεθα προβατίων δερμάτων δασεῖς. [Herodot. 7, 61 : Περὶ τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένας, πίλους ἀπαγέας. Ib. 62 : Κίσσιοι ἀντὶ τῶν πίλων μιτρηφόροι ἔσαν et 3, 12.] Lucian. [De salt. c. 83] : Διελὼν τὴν κεφαλὴν κατενεγκὼν καὶ εἰ γε μὴ ὁ πῖλος ἀνέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο κτλ., ubi etiam nota πίλους fuisse ex lana spissa s. crassa compactos. Aristot. De gener. anim. 5, 5 : Τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον, Pilos qui pileo aliove tegumento integuntur, citius canescere. Rursum Lucian. : Πίλους φοροῦντες. [Πῖλος Ἀρκαδικὸς ap. Polyæn. 4, 14, Dion. Chrys. vol. 2, p. 67. Λακωνικὸς ib. et p. 628, ap. Appian. Syr. c. 41, Polluc. 1, 149, aliosque : v. Meurs. Misc. Lac. 1, 17. Μακεδονικὸς ap. Dion. Chr. locis citt. et Poll. 10, 62. Περσικὸς ib. et ap. Mœrin p. 241 : Κυρβασία, π. Π.] Herodot. [4, 23] : Ἐπεὰν τὸ δένδρεον περικαλύψῃ πίλῳ στεγνῷ, Ubi arborem pileo spisso crassoque intexerit, ut Colum. De arbor. 25, dicit contra frigus arboribus quasi pileolos induere. At πῖλος χαλκοῦς, Hesychio εἶδος περικεφαλαίας [i. e. Cassis, ap. Aristoph. Lys. 562. Eadem gl. ap. Phot. p. 429, 22, verbis auctior εἰς ὀξὺ ἠγμένης]. Theophr. fem. quoque genere usurpavit hoc vocab., H. Pl. 4, 10 [8, 7], de fabæ Ægyptiæ foliis : Ὧν καὶ τὸ μέγεθος πίλῳ Θετταλικῇ· quibuscum conf. Diosc. in Πέτασο

ς. Idem plantis quoque πίλους tribuit, ut πετάσους, quosdam quasi Pileos et galeros ; nam de faba Ægyptia, cui πίλους tribuerat, locutus, de loto subjungit : Τούτου δ' ἡ μὲν τοῦ καύλου φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου· καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι. [V. quæ s. v. Πέτασος dicta sunt.] || Alias πῖλος, in plantis dicitur Pilula quædam ex laneis flocculis coacta, ut tradit ipse Theophr. H. Pl. 3, 8 [7, 4], de robore : Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες, μαλακόν, περιτυρηρίου σκληρότερον περιφυές· ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς λύχνους. Sic accipiendum videtur H. Pl. 4, 10 [8, 7] de faba Ægyptia : Συντρέφεται δ' ἕκαστον τῶν κυάμων φανερὸν ἐστι τὸ μικρὸν (ita enim reponunt pro πικρόν, accipientes pro Hilum) συνεστραμμένον, ἐξ οὗ γίνεται ὁ πῖλος. || Πῖλοι dicuntur etiam τὰ ἐξ ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ θωρακιά τινα, ὑπὸ τὰ στήθη, ut schol. Thuc. exp. 4, p. 133 [c. 34] : Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα· sed addit Idem, quosdam intelligere τὰ ἐπικείμενα ταῖς περικεφαλαίαις. Tale quid sunt Centones s. Centunculi : qua voce utitur Suid. in exponenda Græca. [Synes. p. 81 : Τὸ δὲ κράνος χαλκοῦν κρανίον ἐστιν ... ὡς ὄπισθεν σκευάζεται στοιχηδὸν διατεθείσαις θριξὶ μεταξὺ τοῦ πίλου καὶ τοῦ κράνους· ἐπεὶ τήν γε κυρτὴν ἐπιφάνειαν οὐδ' ἂν Ἥφαιστος ἐγκρατῆ τριχῶν ἀπειργάσατο. Schneid.] || Πίλους quidam accipiunt pro Tapetibus spissis, s. ex lana crassa compactis, ap. Herodot. 5 [immo 4, 73] : Πίλους εἰριναίους περιτείνουσι· ubi tamen Valla, Pilea lanea circumtendunt. [Ibid. c. 75.] Apud Xenoph. quoque πίλων Μηδικῶν Philelphus vertit Tapetorum Medicorum, Cyrop. 5, p. 84 [5, 7] : Ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω ὑπὸ φοίνικάς τινας, τῶν τε Μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν ἐκέλευσεν αὐτῷ, καὶ καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθεσάμενος ἤρετο ὧδε. Itidem Plut. Artox. [c. 11] : Τὸν ἐφίππιον πῖλον ἀπορρυέντα λαμβάνει. || Πῖλοι, Socculi lanei. Pollux 2, [196] : Ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων καὶ ποδεῖα εἴρηκε τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους· et [91] : Ἃ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰκτέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πίλυντρα καλεῖ Αἰσχύλος· 10, [50] quum mentionem fecisset loci Plat. [Symp. p. 220, A : Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας], quem in Πάγος citavi, addit et hunc Cratini, Ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους πλεκτούς. [Cratini verba sunt Λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. Tum pergit Pollux : Ἔξεστι δὲ εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πίλους. Ita enim hæc ex cod. sunt restituta. Lucian. Rhet. præc. c. 15 : Ἐμβὰς Σικυωνία πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα. Muson. ap. Stob. Flor. 1, 84 : Πόδας περιδέσει πίλων ... μαλακύνειν. Plato Leg. 12, p. 942, D : Τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πίλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν.] In ead. signif. Hesiod. Op. [540] : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο Ἄρμενα δήσασθαι πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. Latini hos πίλους Udones vocant, estque ap. Martial. de udone Cilicio hoc epigramma : Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti : Cyniphio poterit planta latere sinu. Apud JCtos vero legitur Odones, ut ap. Ulpian. : Alia causa est odonum, quia usum calceamentorum præstant. || Πῖλος idem etiam significat cum σφαῖρα s. πάλλα, i. e. Pila, Eust. p. 1554, ubi et hoc affert ex Suida exemplum : Ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ, ὀλισθεῖν εἰς τὸν Πηνειόν. || Πῖλος Suidæ est non solum ὁ κόσμος περικεφάλαιος, sed etiam τὸ τάγμα : unde, inquit, ὁ πρῶτος πῖλος καλούμενος, ut ap. Cæs. : Qui superiore anno primum pilum duxerat. Sed id vocab. Latinum, non Græcum esse existimo. || Idem Suidas [et Phot.], πῖλος adjective quoque exp. πιλητοῖς. Apud Hesych. vero diverso accentu legitur Πιλός, πιλωτοίς. [Recta scriptura πιλὸς est, ut apparet ex Etym. M. p. 672, 1 : Πῖλος τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ ἡμεῖς πιλωτὸν φαμέν.] Item Πιλὸς κοχλιός. Ubi etiam nota Πιλός. [Grammaticorum de etymologia voc. πῖλος opiniones, aliam alia mirabiliorem, exposuit Etym. M. l. c. Draco Strat. p. 73, 5 : Πῖλος ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐκ κράσεως· πίελος γὰρ πῖλος λέγεται.]

[Πιλοφορέω, Pileum gesto. De apice sacerdotum Appian. Civ. 1, 65 : Λέγεται δ' οὗτος ὁ ἱερεὺς φλαμέντης καὶ πιλοφορεῖ μόνος ἀεί.]

[Πιλοφορικός. V. Πιλοφόρος.]

Πιλοφόρος, ὁ, ἡ, Qui pileum gestat. [Crinagor. Anth. Pal. 9, 430, Ἀρμένιοι. Dio Cass. 68, 9 : Ἐπεπόμφει πρέσβεις οὐκ ἔτι τῶν κομητῶν, ὥσπερ πρότερον, ἀλλὰ τῶν π. τοὺς ἀρίστους· ubi vid. Reimar. Petr. Patr. Exc. Hist. p. 123, 3 : Ὅτι Δεκέβαλος (rex Dacorum) πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἔπεμψε πιλοφόρους· οὗτοι γάρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμιώτεροι.] At Πιλοφορικοὺς a Luciano [Scyth. c. 1] vocari scribunt Qui sunt apud Scythas secundæ a rege dignitatis.

Πιλόω, [i. q. πιλέω,] Cogo s. Coacto more τῶν πιλοποιῶν, Constipo : cui opp. μανόω. [Etym. M. p. 672, 12 : Παρὰ τὸ πῖλος πιλῶ, καὶ ἔστι πρώτης συζυγίας· ὁ μέλλων πιλήσω, καὶ οὐ πιλώσω, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν.] Theophr. C. Pl. 3, 29 [23, 5] : Ὁ δὲ χειμὼν πιλώσας καὶ καρκινώσας τὰς ῥίζας, σύμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος· 5, 4, [2] : Οὐ δύναται συμπυκνοῦσθαι καὶ πιλοῦσθαι, Condensare et constipare. Paulo ante, Διὰ τὸ πιλοῦσθαι τῷ ψύχει. [Ib. 2, 3, 1 : Θάτερον δὲ πιλοῖ καὶ κωλύει τὰς αὐξήσεις· 1, 12, 3 : Πιλούμενος ὑπὸ χειμῶνος σῖτος· et 4, 7, 1.] Peculiariter significat Lanas cogo. [De carne polypodis quæ cædendo comprimitur et mollior redditur, Aristoph. ap. Athen. 7, p. 316, B (fr. 235) : Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου. Zenob. Prov. 3, 24, ex eoque Suidas : Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος· ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων, παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίειν (scrib. πέπων cum Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 178) γενέσθαι. Eubul. ap. Athen. 2, p. 65, D : Πιλοῦν (πιλεῖν 9, p. 370, D) τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς. Aristot. H. A. 9, 37 : Τὸ πλεῖστον γένος τῶν πολυπόδων οὐ διατίζει· καὶ γὰρ φύσει συντηρητικόν ἐστι· σημεῖον δέ· πιλούμενος γὰρ ἀφίησιν ἀεί τι καὶ τέλος ἀφανίζεται. Ad quem l. Schneid. l. c. : « De eadem re Oribas. Collect. medicæ 4, 2 : Ὅτι μὴ τοὺς ἄγαν σκληρούς, μηδὲ ἐξαράσσειν δεῖ μὴ τὰ μαλάκια. Pertinet igitur hoc πιλοῦν non ad polypum solum, sed ad omnia μαλάκια. Conf. Plin. H. N. 32, 42. » G. D. Galen. vol. 6, p. 417, 5 : Τρίψει σκληρῷ πιλοῦντας τὸ δέρμα, nisi tamen velis hoc referre ad Πιλέω. Hase.]

[Πιλώδης, ὁ, ἡ, Coactus, Constipatus. Polemo Physiogn. p. 25, ubi corporis τὰ πιλωδέστερα opposita sunt τοῖς εὐμαρεστατέροις καὶ εἰκτικωτέροις. Schneider.]

[Πίλωρος, ἡ, Pilorus, oppidum Macedoniæ. Herodot. 7, 122, ubi libri multi Πίδωρος. Recta scriptura ap. Steph. Byz., qui adj. gentile ponit Πιλωρίτης, ut Ἀλωρίτης.]

Πίλωσις, εως, ἡ, Coactio et constipatio : qualis eorum est qui lanas cogunt, τῶν πιλοποιῶν. Utitur Theophr. C. Pl. 5, [8, 3] : Οἱ δ' ὥραιοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ πιλώσει [πιλήσει superscriptum in cod. Urb.] καὶ πυκνώσει. Legitur et ap. Polluc. 7, c. 30 [§ 171], περὶ πιλοποιοῦ, ubi videtur accipi pro Lanarum coactione.

Πιλωτάριος, Coactiliarius, i. q. πιλοποιός. Vide Πιλοποιητικός, Κονία.

[Πιλωτοποιός, ὁ, Coactiliarius, Gl.]

Πιλωτός, ή, όν, Coactus et constipatus. Peculiariter autem significat Ex lanis coactus s. compactus : idem cum Πίλινος, i. e. Confectus ex πίλῳ, h. e. Lana coacta : quod voc. legitur ap. Polluc. 7, c. 30 [§ 171], ubi περὶ πιλοποιοῦ. Apud eund. Polluc. 6, c. 10 [§ 10] sic legitur, Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα ἐφεπλουν, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ διδάσκει· καὶ πτερωτὰ καὶ πιλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζουσι· ubi propter sequens πιλωτὰ putarim scrib. πίλοις. Ac πίλους ibi accipio pro Integumentis τῶν κνεφάλων ex lana coacta, s. pro Centonibus qui κνεφάλοις farciuntur ; nam πῖλος non tantum Pileum significat, sed etiam Lanam crassam in quemvis alium usum coactam, ut in tapetes, in strata equi, in soccos, quorum hyberno tempore usus est : ut πιλωτὰ προσκεφάλαια sint Pulvinaria ex lana coacta, s. οἷς ἐμπέπλανται πῖλοι : quæ etiam simpliciter πιλωτὰ nominantur. Sic enim in Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 672, 1] legitur, Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς. [Priscus Exc. Hist. p. 197, 20 : Τοῖς ἐκ τῆς ἐρέας πιλωτοῖς τοῦ ἐδάφους σκεπομένου.] Sin Πτιλωτὰ ap. Polluc. legamus, significabit Plumatilia, Plumis farta, ut πτερωτά. [De pileis flaminum Dionys. A. R. 2, 64 : Φλάμινον, οὓς ἐπὶ τῆς φορήσεως τῶν πιλωτῶν τε καὶ στεμμάτων ... οὕτω προσαγορεύουσι. Τιάραι πιλωταὶ Persarum ap. Strab.

15, p. 733. Σκηναὶ π. 7, p. 307 : Τῶν νομάδων αἱ σκηναὶ πιλωταὶ πεπήγασιν ἐπὶ ταῖς ἁμάξαις.]

Πιμελή, ἡ, i. q. πῖαρ s. λίπος, Pinguedo s. Pingue. [De etymol. gramm. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 248, 9. Etym. M. p. 672, 19.] Differunt inter se πιμελὴ et στέαρ : nam, auctore Aristotele H. A. 3, 17, τὸ στέαρ, est θραυστὸν πάντη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον : ἡ πιμελὴ autem, χυτὸν καὶ ἄπηκτον : similiterque οἱ ζωμοὶ οἱ τῶν πιόνων οὐ πήγνυνται, veluti suis : at οἱ τῶν στέαρ ἐχόντων πήγνυνται, ut ovis et capræ. [Similia tradit Suidas s. h. v.] Præterea ἡ πιμελὴ γίνεται μεταξὺ δέρματος καὶ σαρκὸς, τὸ στέαρ vero non nisi ἐπὶ τέλει τῶν σαρκῶν. Plin. hoc Adipem, illud Pingue vocat, istum Aristotelis locum sic interpretans 11, 37 : Concretus adeps, et quum refrixit, fragilis, semperque in fine carnis : contra pingue inter carnem cutemque, succo liquidum. Idem tamen et πιμελὴν pro Adipe accipit, στέαρ autem pro Sevo s. Sebo. Nam quod Aristot. ibid. dicit, τὰ ἀμφώδοντα habere πιμελὴν, at τὰ μὴ ἀμφώδοντα, στέαρ : Idem eodem et ipse loco sic reddit, Cornigera una parte dentata, sevo pinguescunt : cetera, adipe. [Epænetus ap. Athen. 7, p. 294, E : Οὔτε δὲ στέαρ οὔτε πιμελὴν ἔχειν τοὺς ἰχθῦς τούτους. Soph. Ant. 1011 : Καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. De pinguedine s. flore lactis Philostr. p. 809 : Τῆς ἐπιπολαζούσης αὐτῷ (τῷ γάλακτι) πιμελῆς· et fortasse Hesych. l. s. v. Λάπη citato.]

Πιμελής, et Πιμελώδης, ὁ, ἡ, Pinguis, Adiposus, Obesus, h. e. Plenus pingui s. adipe. Prius, ap. Hesych. legitur, exponentem λιπαρὸς, εὐτραφής : quomodo et ap. Lucian. [Conviv. c. 43], ὄρνις πιμελής. [Et ap. Appian. Maced. fr. 12 : Βαρὺς τὸ σῶμα καὶ πιμελής. Πιμελῆ ἱερεῖα Joseph. A. J. 6, 7, 4, p. 245, 14.] Posterius ap. Aristot. l. paulo ante citato. Ibi enim dicit τῶν σπλάγχνων τὸ ἧπαρ in quibusdam animantibus fieri πιμελῶδες, Pingue et adiposum fieri, Pinguescere. Ibid. οἱ ἐγκέφαλοι τῶν πιμελωδῶν ζώων sunt λιπαροί, veluti suis et piscis. Ibid. τὸ ἐπίπλοον τοῖς μὲν πιμελώδεσι, πιμελῶδες· τοῖς δὲ στεατώδεσι, στεατῶδες. Ibid. rursum ἀγονώτερά ἐστι τὰ πιμελώδη, καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα· ut ap. Plin. l. c. : Steriliora cuncta pinguia, et in maribus et in feminis. Item πιμελῶδες dicitur Quod speciem gerit τῆς πιμελῆς, Simile pinguedini, Ad pingue proxime accedens. Aristot. ibid. : Τὸ τῶν ἰχθύων στέαρ πιμελῶδες, καὶ οὐ πήγνυται· quamobrem et oleum ex eo fit liquefacto. [Plut. V. Alex. c. 57, Mor. p. 651, D. «Soran. De arte obstetr. c. 9, p. 27.» Boiss. Galen. vol. 2, p. 352, 17 : Ἐν τοῖς πιμελώδεσι. Moschion De mul. pass. p. 59, 25; 91, 12; 92, 20. Id. p. 58, 21 : Αἱ πολὺ π. ἢ παχεῖαι. Hase.]

[Πιμελόομαι, Pinguesco. Inc. (haud dubie Aqu.) Sam. 1, 2, 31. Schleusn.]

[Πιμελώδης. V. Πιμελής.]

[Πίμπλα s. Πίμπλεια, ἡ, Pimpla s. Pimplea, nomen loci, de quo Strabo 10, p. 471, ubi de locis agit qui Musis sacrati fuerint : Πιερία καὶ Ὄλυμπος καὶ Πίμπλα καὶ Λείβηθρον τὸ παλαιὸν ἦν Θρᾴκια χωρία καὶ ὄρη, νῦν δὲ ἔχουσι Μακεδόνες. Idem in Excerptis libri 7, p. 330 : Ἔχει ἡ πόλις τὸ Δῖον κώμην πλησίον Πίμπλειαν, ἔνθα Ὀρφεὺς διέτριβεν. Eadem forma 9, p. 410 : Τὴν Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. Nonn. Dion. 13, 428 : Ἐλὴν Πίμπλειαν ἐάσας. Πιμπλείας σκοπιὴν Lycophr. 275, quam σκοπιὴν Πιμπληΐδα dixit Apoll. Rh. 1, 25, ubi schol. : Πιμπλιάς (πιμπληΐς cod. Par. Scribendum Πίμπλεια) χωρίον κατὰ Πιερίαν· οἱ δὲ ὄρος Θρᾴκης· οἱ δὲ κρήνην καὶ κώμην τῆς Πιερίας. Poeta ab Etym. M. p. 588, 4, citatus : Πιμπληΐδος ἄκρης. Callim. Del. 7 : Ἀοιδῶν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσαι. Πιμπληΐδες Μοῦσαι Orpheus ap. Tzetz. ad Lycophr. 275. Πιμπληΐσι Μούσαις Leonid. Tar. Anth. Pal. 5, 206. Πιπλίαι (quod rectius per diphthongum scribi videtur Πίπλειαι) ap. Hesych. αἱ Μοῦσαι ἐν τῷ Μακεδονικῷ Ὀλύμπῳ ἀπὸ κρήνης Πιπλίας (ser. —είας). Similiter Πίπλειαν libri quidam Strabonis p. 410 pro Πίμπλειαν. Eadem scripturæ diversitas non raro in carminibus poetarum Latinorum, qui frequenter adjectivis utuntur Pimpleus, Pimpleis, Pimplias. G. Dindorf.]

Πίμπλημι, i. q. πλήθω, ejusdemque originis : utrumque enim derivatum esse tradunt gramm. a them. Πλῶ, sicut πίμπρημι et πρήθω ex πρῶ. [HSt. in Indice :] «Πλῶ contractum est ex πλέω, eoque significante vel Appropinquo, factoque per sync. ex πλάω : vel Impleo, ex quo πίπλημι et πλήθω : contractum etiam ex πλέω, Navigo : unde particip. πλῶν, Navigans.» [Hom. Il. Φ, 23 : Ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος.] Hesiod. Op. [299] : (Ὄφρα σε φιλέῃ Δημήτηρ) Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῆσι [recto accentu nunc πιμπλῇσι legitur] καλιήν, Rebus ad victum necessariis impleat. Aliquanto post [305] utitur verbo πλήθω in neutrali significatione : Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. [Soph. El. 906 : Χαρᾶς δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Plato Rep. 9, p. 586, B : Οὐδὲ τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες.] Aristoph. [?], Πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα, Corpus panibus implent. Ejusd. schol. [Av. 1310] annotat, Atticos in imperativo pro πίμπλαθι dicere Πίμπλη, sive Πίπλη, a verbo Πίπλημι [de qua forma v. infra] (quod in Epigr. legitur ead. signif. qua πίμπλημι), sicut Ἵστη pro ἵσταθι : cujus rei exemplum vide in Ἐμπίμπλημι. [Πίμπλα Xenarch. com. ap. Athen. 10, p. 426, B, qui fortasse πίμπλη scripserat, quod dubitanter conjecit Meinekius.] Particip. Πιμπλάς, ut ἱστάς : fem. πιμπλᾶσα. Hesiod. [Theog. 880] : Πιμπλᾶσαι [Πιμπλεῦσαι] κόνιος, Implentes pulvere. Pass. Πίμπλαμαι, Impleor, πλήθομαι, πληροῦμαι. Hom. Il. A, [104] : Μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο. [Od. Υ, 349 : Ὄσσε δ' ἄρα σφέων δακρυόφιν πίμπλαντο. Herodot. 3, 88 : Δυνάμιός τε πάντα οἱ ἐπιμπλέατο. Libri alii ἐπεπλέατο. Scribendum ἐπίμπλατο. Ib. 108 : Ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπίμπλατο (var. lect. ἐπιμπλέατο) τῶν θηρίων. Soph. El. 729 : Πᾶν ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον. Eur. Phœn. 525 : Πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων. Plato Rep. 4, p. 442, A : Τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν.] Lucian. [Vitt. auct. c. 9] : Ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἂν ἐτύχῃ πιμπλάμενον, Et obviis quibusque se implentem ac satiantem. [Cum dat. Æsch. Pers. 133 : Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασι. Similiter Thucyd. 7, 75 : Δάκρυσι πᾶν τὸ στράτευμα πλησθέν. Male huc relatum a quibusdam Sophoclis exemplum Phil. 520 : Ὅταν δὲ πλησθῇς (i. e. Si satietas s. fastidium te ceperit) τῆς νόσου ξυνουσίᾳ· ubi τῆς νόσου cum πλησθῇς constructum, dativi vero ξυνουσίᾳ ratio eadem est quæ dativi πόθῳ ap. Æschylum, et φόβῳ ap. Hom. Il. Π, 374 : Φόβῳ (fuga)... πάσας πλῆσαν ὁδούς. Suspectum quod ap. Joann. Malal. p. 54, 17, legitur : Τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ ἄνθρωποι ἀγνοίᾳ πλησθέντες· quod in πλανηθέντες probabiliter mutavit Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 634.] Ponitur etiam Πιμπλάω [Πιμπλῶντες Hippiatr. p. 238], item et Πιμπλάνω : unde Hom. Il. I, [675] : Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. Ceterum πίμπλημι mutuatur tempora sua ab inusitato Πλάω, ut ἵστημι a στάω : format enim fut. πλήσω, aor. ἔπλησα. [Hom. Il. Π, 72 : Ἐναύλους πλήσειαν νεκύων· Od. P, 411 : Πλῆσαν δ' ἄρα πᾶσιν σίτου· Il. P, 573 : Τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας. Æsch. Ag. 1397 : Κρατῆρα... κακῶν... πλήσας ἀραίων. Soph. Œd. C. 480 : Τοῦ τόνδε (τὸν κρατῆρα) πλήσας ὦ; Herodot. 1, 194 : Καλάμης πλήσαντες τὸ πλοῖον.] Præt. perf. pass. πέπλησμαι. [Πεπλησμένος in edd. vett. Aristoph. Vesp. 984, 1127, lectum nunc meliorum librorum auctoritate in ἐμπλήμενος mutatum. Formæ πέπλησμαι exx. de verbis compositis collegit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 318.] Aor. 1 pass. [ἐπλήσθην, Hom. Il. Υ, 156 : Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον· P, 211 : Πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς ἀλκῆς· 696 : Τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφι πλῆσθεν. Soph. Ant. 121 : Πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι. Plato Rep. 9, p. 571, C : Ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθέν· Phædr. p. 248, C : Λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα], ἐπλήθην, cujus tertia pers. plur. ἐπλήθησαν, et Ionice Πλῆθεν, pro ἐπληρώθησαν, Hom. Il. Θ, [214] : Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων. [Πλῆθεν non pro πλήσθησαν dictum, sed imperfectum verbi πλήθω est. Alia quæ reperiuntur aoristi ἐπλήθην exempla librariorum deberi errori recte judicavit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 318. Sic πληθείη pro πλησθείη ap. Joseph. A. J. 17, 9, 5, et ἐπλήθη ὕδατι ap. Pausan. 9, 7, 2, ubi duo codices ἐπλήσθη, recte nisi quis præferat ἐπλήσθη, ut edidit Bekkerus. Aor. 1 med. ἐπλησάμην, cujus exx. HSt. male ad Πλήθω rettulit, Hom. Od. Ξ, 112 : Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος· Il. I, 224 : Πλησάμενος δ'

οἴνοιο δέπας· Od. P, 603 : Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Soph. Œd. C. 528 : Ἦ ματρόθεν... δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; Herodot. 2, 87 : Ἐπεὰν τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀλείφατος. Nonn. Dion. 45, 110 : Πλησάμενος βαθύκολπον ὅλον κενεῶνα θαλάσσης. Intransit. Nicand. Ther. 176 : Νεῖλος πλησάμενος.] At vero Πλῆτο malunt derivare a them. Πλῆμι, cujus pass. Πλῆμαι : a quo præt. imperf. ἐπλήμην, ἔπλητο, et abjecto augmento, πλῆτο, Implebatur, Oppleбatur. Hom. [Il. Σ, 50 : Τῶν δὲ (τῶν Νυμφῶν) καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· Φ, 16 : Πλῆτο ῥόος... ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν·] Od. Ξ, [267] : Πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Et in Epigr. : Πλῆτο στάδιον. [Seqq. ex Indice.] Ἔπλητο pro ἐπίπλητο, ex Homero affertur [Batr. 167] : Ἔπλητο θυμοῦ, pro Impletus erat furore. [Recte nunc legitur : Θυμοῦ δ' ἐμπλῆντο ἕκαστος.] [Πιπλάντων metri caussa pro πιμπλάντων dixit Æsch. Choeph. 360 : Μόριμον λάχος πιπλάντων, ex correctione Heathii : nam libri πιμπλάντων. Πιπλῶν per πληρῶν exp. Hesych. Alia literæ μ ejiciendæ ratio est in verbo composito ἐμπίπλημι, de qua v. quæ s. v. Ἐμπίπλημι dicta sunt vol. 3, p. 875, et Schneid. ad Plat. Remp. vol. 1, p. 283.]

[Πίμπραμα, τὰ, Pimprama, urbs Indica, ap. Arrian. Anab. 5, 22, 4.]

[Πίπρημι.] Πρήθω, Incendo, Inflammo. [Hujus formæ unum est exemplum ἐνέπρηθον ap. Hom. Il. I, 589. Aor. 1 verbi πίμπρημι est ἔπρησα, ut ap.] Hom. Il. B, [415] : Πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα· I, [241] : Νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, Αὐτάς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός. [Æsch. Sept. 434 : Πρήσω πόλιν. Soph. Ant. 201 : Ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς ... ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας· Tr. 1195 : Πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι. Eur. Or. 1150 : Πρήσαντες οἴκους τούσδε. Ἔπρεσε pro ἔπρησε metri caussa dixit Hesiod. Th. 856 : Ἀμφὶ δὲ πάσας ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου. Quod a πρέθω derivant schol. cod. Monac. (in quo ἔπρεσε scriptum, ut in cod. Paris. Ruhnkenii) et Etym. M. p. 687, 40.] || Flo, Inflo, φυσῶ. Sic et Hesych. πρῆσαι exp. non solum φλέξαι, verum etiam φυσῆσαι : unde et suo tempore πεπρησμένους dictos fuisse ait τοὺς πεφυσημένους : itidemque et πρῆσεν exp. ἐνέπρησεν, ἔφλεξε, ἐφύσησεν, ἐκόλλησεν. [Hom. Od. B, 427 : Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· quem l. imitatus Ælian. N. A. 2, 17 dixit, Τὰ ἱστία μέσα πέπρησται, et Phalæcus Anth. Pal. 13, 27 : Βὶς νότου πρήσαντος ἐσχάτην ὥρα. De sanguine ex ore naribusque efflando Hom. Il. Π, 350 : Τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών. De altera verbi significatione ex altera derivanda v. Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 106, 107.] At Num. 5, [27] : Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, pro Venter ei inflatus rumpetur. Unde Βούπρηστις dicta, quod devorata a bobus ita eos inflet s. inflammet, ut rumpantur et dissiliant. Ceterum πρήθω tradunt derivari ex Πρῶ [quod fingunt Etym. M. p. 62, 55; 687, 54, aliique grammatici], ut πλήθω ex πλῶ : ex quo πρῶ derivatum et Πίμπρημι sicut πίμπλημι ex πλῶ, et ἵστημι ex στῶ. Igitur Πίμπρημι sive Πίπρημι, Incendo, Inflammo, Comburo. Plut. Alex. [c. 38] : Πιμπράναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθείρειν. [Æsch. Pers. 810 : Πιμπράναι νεώς. Eur. Tro. 81 : Ναῦς τε πιμπράναι πυρί. Πίμπρημι ib. 893; πιμπρᾶσι 299, 1279; ἐπίμπρας Ion. 1293.] Et partic. πιμπράς, Qui incendit. [Imper. Πίμπρη ap. Eur. Ion. 527, 974, et Sylei fr. 1.] Pass. Πίμπραμαι, Incendor, Inflammor, Uror, Ardeo : ut καίομαι. [Aristoph. Lys. 341 : Ἅς μήποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι. || De ardore febris, Pherecr. ap. Athen. 3, p. 75, B : Σφάκελιζε καὶ πίμπρησο καὶ βόα· ubi præcedit, Πύρεττε μηδὲν φροντίσας.] Metaph. accipitur pro Uro, ea signif. qua Terent., Uro hominem; Suet., Urebant anxiam mentem varia undique convitia : quo modo et πνίγω, item δάκνω et κνίζω usurpantur, itidemque Lat. Mordeo, Pungo. Sic πίμπραμαι, Uror, ut Plaut., Uritur cor mihi. Lucian. [Jud. voc. c. 8] : Οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι, Non mediocriter me hæc urunt, i. e. non levi tristitia me afficiunt. || Inflo, ut et πρήθω. Pass. πίμπραμαι activa signif., tam pro Inflammo quam pro Inflo, habes in l. quodam Nicandri citato in Βούπρηστις. Idem tamen et pro Inflammor s. Ardeo, Ther. [308] de hæmorrhoo : Τῆς μὲν δαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὖλα, ubi schol. ὑποκαίεται καὶ πυροῦται, veluti manso pipere aut sinapi, s. πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζουσι. Reperitur et Πιμπράω sive Πιπράω : unde Πιμπρᾷν ap. Hesych. ἐμπυρίζειν, καίειν, φυσᾶν. Et πιμπρᾶσθαι itidem ap. Eund. Affertur et πιπράσαι pro Inflare. [Litera μ euphoniæ caussa ejici solet in composito Ἐμπίπρημι, de quo dictum est vol. 3, p. 879. Male πίπραται in Hippiatr. p. 209, 220.]

[Πιμώλισα, τὰ, Pimolisa. Steph. Byz. : Π. οὐδέτερον, φρούριον τῆς ἐντὸς Ἅλυος Ποντικῆς (ap. Strab. 12, p. 562), ἀφ' οὗ ἡ χώρα Πιμωλισηνή (ib. p. 561). Ὁ κατοικῶν τὴν πόλιν Πιμωλισηνός, ὡς Ἔμισα Ἐμισηνός. Πιμωλῖτις regionis nomen ap. Strab. ib. p. 553, ubi Πιμωλίτιδι scriptum in cod. Moscov. Recte corrigi videtur Πιμωλίτιδι.]

[Πίν s. Πίν. V. Πίνω.]

[Πίνα. V. Πίννα.]

[Πινάδης vitiose pro πινώδης, quod v.]

[Πινάκα vel Πίνακα, Pinaca, castellum Gordyæorum. Strabo 16, p. 747.]

[Πινακᾶς, ὁ, Catillorum confector. Ita cognominatus nescio quis Basilius ap. Nicet. Paphlag. in Vita S. Ignatii Patr. Cpol. p. 1229. Ducang. Conf. Lobeck. De subst. in ᾶς exeuntibus, in F. A. Wolf. Anal. litt. vol. 2, p. 52. Hase. Simile, sed diversum, ut videtur, πινακιδᾶς, quod v. || Pinacas, Heracleæ Thraciæ episcopus ap. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 206, A.]

Πινακηδόν, In modum tabularum s. asserum, δίκην σανίδων, Eust. [p. 633, 29; 1402, 14.] Aristoph. Ran. [824] : Ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν, ubi et schol. exp. ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων. Et mox hæc subjungit, Δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 642, 21 : Ἐπὶ μέντοι γε τὸν ὄροφον τούτου πάλιν ὁ γραφεὺς τῆς σφετέρας τέχνης πᾶν τὸ φιλότιμον π. ἐξαντλεῖ.] In VV. LL. perperam scriptum Πινακιδόν.

[Πινακιαῖος, αία, αῖον, Magnitudinem s. crassitudinem πίνακος habens. Hippiatr. p. 252 : Οἱ πινακιαῖοι καὶ χελιδόνα μακρὰν ἔχοντες (ἵπποι) μαλακοὶ καὶ πονηροί. Struv. Significatio incerta.]

[Πινακιδᾶς, ᾶ, ὁ, inter ὑποκοριστικὰ in ᾶς memoratur ab Georg. Chœrob. vol. 1, p. 43, 1.]

Πινακίδιον, τὸ, Tabella. [Γραμματίδιον per π. exp. Hesych. Πίνακα, τὸ λεγόμενον πινακίδιον, schol. cod. Lips. Hom. Il. Z, 168. Πινάκιον ... τὸ νῦν πινακίδιον τῶν κοινῶν γραμμάτων, Lex. rhet. p. 288, 33. Πινακίδια γραμμάτων Eustath. p. 633, 30.] Pro Tabella cerata, in qua olim scribebant, accipitur Luc. 1, [63. Sic π. κεκηρωμένον Trypho De figuris. Epict. Diss. 3, 22, 74 : Παιδία πρὸς γραμματιστὴν ἀποστεῖλαι πινακίδια ἔχοντα. || Codicillus, Literæ. Synes. p. 109, A : Ἐπειδὰν τὸν ἄρχοντα ἰδιώτην ἀποδείξῃ τὸ π. πέμψας] : item Tabella, h. e. Index rerum aliquo libro comprehensarum, vel aliquibus ex libris excerptarum. Quo nomine in inscriptione librorum usi fuerunt nonnulli. Plin. in præf. suæ Historiæ Naturalis, loquens de inscriptionibus Græcorum : Jam Μοῦσαι, Πανδέκται, Ἐγχειρίδιον, Λειμὼν, Πινακίδιον, inscriptiones propter quas vadimonium deseri possit. Itidem Gell. N. A. fin. : Nam quia variam et miscellam et quasi confusaneam doctrinam conquisierant, eo titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos indiderunt. Namque alii Musarum inscripserunt, alii Sylvarum : ille πέπλον, alius κέρας Ἀμαλθείας : quidam Lectionis suæ, alius Antiquarum Lectionum : atque alius πινακίδιον, et item alius ἐγχειρίδιον. Paulo post, Neque item desunt qui indices suis libris fecerunt. [De testudine montana Arrian. Peripl. maris Er. p. 18, 1 : Εἰς γλωσσόκομα καὶ π. καὶ μαγίδια ἐγχρήζοντα. Diog. L. 6, 3 : Γραφείου καινοῦ καὶ π. καινοῦ. Pallad. Hist. Laus. p. 976, B : Γράψας ἐν πινακιδίῳ. Hase.]

[Πινακιδὸν vitiose pro πινακηδὸν, quod v.]

[Πινακιδώδης. V. Πινακίς.]

[Πινακικός, ή, όν, In tabula s. indice expositus. Georg. Sync. p. 104, A : Ὡς δειχθήσεται ἐν τῇ π. αὐτῶν (τῶν βασιλέων) στοιχειώσει. Angl. Paul. Alex. Apotel. p. 41, 25 : Τῆς π. ἐκθέσεως. Ptolem. Tetrab. p. 120, 25 : Ἐν ταῖς π. ἐκθέσεσιν. Hase.]

[Πινακικῶς, Ut in tabella. Ptolem. Tetrab. p. 53, 13 : Τὰ μὲν δὴ κυριώτατα τῶν π. προεκτεθειμένων. Hase.]

Πινάκιον, τὸ, Tabella, Codicillus. [Plato Leg. 6, p. 753, C : Εἰς π. γράψαντα.] Aristot. Polit. 2, 6 : Τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ ψηφοφορίας ᾤετο γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην, Tabellam unumquemque judicum ferre. Pro quo Plut. dicit γραμματεῖον, ut te docebit l. quidam in Γραμματεῖον citatus. Itidem Aristoph. Vesp. [167], πινάκιον τιμητικὸν, Tabella censoria. Cum Aristophanis vero loco affine quid habent hæc Asconii verba : Tabulas judicum, tabellas cereas intelligit, quibus sententias ferebant : erant enim sententiæ non vocales, sed tabellariæ. Item, In causis majoribus judices universi in cistam tabulas simul conjiciebant, suas insculptas literas habentes, absolutionis sive condemnationis, quum de alicujus capite agebatur : a et c, ampliationis. Et in Lex. meo vet. [et Lex. rhet. p. 299, 3] πινάκιον esse dicitur σύμβολον δικαστικὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο τὸ τοῦ κρινομένου πρᾶγμα [ὄνομα ap. Phot. p. 430, 8], καὶ ὁ δῆμος. [Hesych. : Π., τὸ λεύκωμα· τινὲς δὲ σύμβολον δικαστικόν.] In cod. meo Lex. [et Lex. rhet. p. 288, 32] exp. ψήφισμα et γραφή, citaturque hic l. Dem. [p. 96 extr.] : Μικρὸν πινάκιον ταῦτ' ἐπισχεῖν ἐδύνατο [ταῦτα πάντα κωλῦσαι δύναιτ' ἄν]. Ubi continens accipitur pro ipso contento synecdochice. Nam πινάκια dicuntur Tabulæ s. Tabellæ quibus publice aliquid proponitur, ut vel leges, vel nomina reorum, vel alia aliqua programmata, ut videbis in Ἐκκαμαι. [Harpocr. : Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων τοῖς κληρουμένοις. Ἔοικε δ' εἶναι ταῦτα χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος (p. 998, 4)· ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγῃ « Μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινάκιον πάντα τὰ ἐνταῦθα », τυχὸν πινάκιον λέγει εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων, ὡς καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνῃ δείκνυται.] Hermog. [vol. 4, p. 252 ed. Walz.] : Γράφει τις τὸ κατὰ Μεγαρέων ἀναρεθῆναι πινάκιον. Ubi πινάκιον significat Tabellam in qua nomina Megarensium, i. e. pecunia quam debebant, pendebant. Bud. sic interpr. p. 583 : Ad populum tulit, et eo auctore populus nomen delendum scivit pecuniæ a Megarensibus debitæ. De Tabella dictum, in qua programma aliquod pendet, vide in Πρόγραμμα. [Aristoph. Av. 450, ubi vid. schol.] Sic Lucian. [Nigrin. c. 2] : Προὔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον. [De codicillo s. literis imperatoris scriptor ignotus ap. Suid. s. h. v. : Οἱ ἄρχοντες ... ἔφερον τὸ ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ π.] Ex Moschop. annotatur πινάκια dicta fuisse, ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δικάζειν, ἤγουν ἄρχειν. [Π. ὀνειροκριτικὸν Plut. V. Aristid. c. 27.] De tabella pictoris ap. Plut. dicitur [V. Philop. c. 4 : Τῶν τακτικῶν θεωρημάτων τὰς ἐπὶ τοῖς πινακίοις διαγραφὰς ἐῶν χαίρειν. Theophr. H. Pl. 3, 9, 7 : Τὰ π. τῶν ζωγράφων. Isocr. p. 310, B : Οἱ τὰ π. γράφοντες. || Scutella, Discus, Quadra. Epict. Diss. 1, 19, 4 : Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ π. θεραπεύω καὶ πλύνω αὐτὸ καὶ ἐκμάσσω· 2, 22, 31 ; 4, 11, 13. « Jo. Chrys. In Ep. ad Coloss. c. 3, p. 127. » Seager. Πινάκιον λυχνίου v. s. Πινακίσκιον.]

Greg. Ant. cod. Nan. 165, 7.

[Πινάκιον, ἡ, Pinacium, n. pr. mulieris in Sticho Plauti. Hase.]

Πινακὶς, ίδος, ἡ, i. q. πινάκιον, i. e. Tabella. De Tabella scriptoria dictum habes in Γραφεῖον, et in Μάλθη. [Pollux 10, 58 : Καὶ πινακίδας δ' ἂν εὕροις ἐν ταῖς Φιλυλλίου Πόλεσιν. Macho ap. Athen. 13, p. 582, C : Πινακίδα καὶ γραφεῖον.] Exp. quidam et Pugillares. [Plut. Mor. p. 47, E : Πινακίσι χαλκαῖς. « Codicillus, Literæ. Epictet. Diss. 1, 10, 5 : Πινακίδες παρὰ Καίσαρος. Plut. V. Tib. Gracchi c. 6 : Πινακίδες τοῦ Τιβερίου, γράμματα καὶ λόγους ἔχουσαι τῆς ταμιευτικῆς ἀρχῆς. V. Casaub. ad Sueton. V. Claud. c. 29. » Schneid. Themist. Or. 31, p. 353, A : Ἔστωσαν αἱ πινακίδες ψευδεῖς τῷ γε πινακίῳ ἰσχυριζομένῳ πρὸς ὑπεροχὴν ἀρετῆς.] Exp. et Scutella, Parva lanx, qua signif. usurpatur πινακίσκος. [Hesych. : Πινακίρ (Laconice, ut videtur, pro πινακίς), πινακίσκος.] || Aristoph. schol. πινακίδας dici scribit, τὰς μεγάλας σανίδας τῶν πλοίων, in l. illo quem in Πινακηδὸν citavi. Hom. πίνακας ea signif. dixit. || Est et genus Saltationis. Athen. 14, [p. 629, F] : Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα. Meminit et Pollux 4, c. 14 [§ 103] his verbis : Τὰς δὲ πινακίδας

A ὠρχοῦντο οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. [Corrupte ap. Hesych. : Πινακιδοῦς· ὀρχήσεως ποιά.]

Πινακίσκιον, τὸ, itidem Tabella, Scutella. Legitur ap. Athen. 15 init. [et schol. Luciani Lexiph. c. 3, Eust. p. 633, 27. Ex Antiphane memorat Pollux 10, 84. Id. ib. 115 : Τοῦ λυχνίου τὸ ἀπαιωρούμενον, ᾧ ἐπιτίθεται ὁ λύχνος, πινάκιον ἢ πινακίσκιον. « V. Visconti. Mus. Pio-clem. t. 1, p. 52 ; t. 4, p. 5 (b) ; t. 5, p. 1 (c). » Hase.]

Πινακίσκος, ὁ, itidem Tabella. Plerumque accipitur pro Parvo disco s. Scutella : cujus signif. exemplum [ex Aristoph. Pl. 813] habes in Ἰχθυηρός. Itidem ap. Athen. [3, p. 96, A, ex Pherecrate. Et 4, p. 132, A, ex Lynceo : Πίνακα μέγαν, ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους ἐν οἷ.] et Polluc. [10, 82, ex Aristophane (fr. 449) : Π. ἄπυρον ἰχθυηρόν. G. D. Clem. Al. Pæd. 2, 35 : Ὀξύβαφα καὶ π. καὶ τρυβλία. De tabula picta Jo. Chrys. t. 2, p. 635, A ed. Par. alt. : Καὶ γὰρ οἱ τὰς εἰκόνας ἐπιδεῖξαι βουλόμενοι καλῶς, μικρὸν τοῦ π. τοὺς θεωμένους ἀποστήσαντες, οὕτως αὐτὰς ἐκκαλύπτουσι. Conf. Bœttiger. Amalth. vol. 3, p. 172 (7). Hase.]

B [Πινακογραφέω, In tabula scribo. Eustath. p. 633, 25 : Τοὺς Ἀττικοὺς ἄξονας, ἐν οἷς ἐπινακογραφοῦντο νόμοι. Id. p. 1594, 12 : Ἱστοροῦν, ἐν οἷς καὶ οἱ Συβαρῖται πινακογραφοῦνται ἀναστηλούμενοι.] Hist. Ac. 1, 215.

[Πινακογράφημα, τὸ, Quod in tabula descriptum est. Eustath. Opusc. p. 307, 23.]

[Πινακογραφία, ἡ, Tabulæ (geographicæ) descriptio. Strabo 2, p. 71 : Τοσαῦτα πλημμελήσαντας περὶ τὴν π. Angl. Eustath. ad Dion. P. p. 73 : Τὴν τῆς οἰκουμένης π. ad quem l. conf. Bernhardy. p. 922. Hase.]

[Πινακογραφικὸς, ἡ, όν. Eustath. p. 1167, 39 : Π. χαρακτῆρι ... τὸν Ὠκεανὸν περιέθετο, i. e. Ut in tabulis geographicis fieri solet. Id. ad Dionys. P. 4.]

[Πινακογράφος, ὁ, ἡ, Tabularum (i. e. indicum) scriptor. Steph. Byz. s. v. Ἄβδηρα : Πλείστοι δ' Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν π. ἀναγράφονται. || Tabularum (geographicarum) scriptor. Eustath. ad Dion. P. p. 3.]

[Πινακοειδὴς, ὁ, ἡ, Tabulæ formam habens. Diogenian. Prov. 5, 72 : Κύρβεις ξύλα τινὰ π.]

Πινακοθήκη, ἡ, Repositorium tabularum, Locus ubi C tabulæ reponuntur ; Tablinum, Plin. ; Tabularium, Cic. Et pro Grammatophylacium. Item, Ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. 35, 2, de honore imaginum : Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt. Paulo post Tablinum dicit pro Tabellarum et codicum repositorio : Tablina codicibus implebantur, et monumentis rerum in magistratu gestarum. Eod. l., c. 11 : Celeberrimos eadem ætate imaginum pictores, Sophylon et Dionysion, quorum tabulæ pinacothecas implent. [Vitruv. 6, 5 : « Pinacothecæ, uti exedræ, amplis magnitudinibus sunt constituendæ. » Hase. Strabo 14, p. 637.]

Πινακοπώλης, ὁ, Qui tabulas vendit. Comici πινακοπώλας appellant non solum Eos qui τοὺς πίνακας vendunt, verum etiam Qui aves ἐπὶ πινάκων κεραμέων venales proponunt ; ut ex Polluce docui in Ὀρνιθοκάπηλος. [Hesych. : Π., ὀρνιθοπώλης· τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν τὰ λεπτὰ ὀρνιθάριζοντες. Similiter Phot. p. 430, 11.] Itidem schol. Aristoph. πινακοπώλης exp. ὁ ὀρνιθοπώλης, ὁ τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνίθων D [Conf. Hesychii gl. s. v. Πίναξ afferendam] ἐπὶ πινάκων πωλῶν, ad Av. [14] : Ἡ δεινὰ νῷ δέδρακεν οὑκ τῶν ὀρνέων Ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης. [Conf. Raoul-Rochett. *Lettres arch.* p. 101 (3). Hase.]

[Πίνακος, ὁ, Pinacus, inter nomina in ακος ap. Arcad. p. 51, 3. « Πίνακος, filius Cadmi et Harmoniæ, idem qui Polydorus, ap. poetas secundum schol. Eur. Phœn. 8. » Boiss. Ap. alium schol. est Πίναξ.]

[Πινακόσπογγος, ὁ, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 3, 63. Significat Spongiam scutellarum, i. e. parasitum scutellas lambentem.]

Πινάκωσις, εως, ἡ, Tabulatio, ut Cæsar. appellat ; vel etiam Tabulatum, ut Idem, et alii. Plut. Symp. 3, probl. ult. [p. 658, D] de ligno oleagino : Τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμιόν ἐστι, καὶ λυμαίνεται τὴν π. αὐτῶν καὶ τοὺς θεμελίους ὑποκαιόμενον. [Conf. Raoul-Rochett. *Lettres arch.* p. 205 (3). Hase.]

[Πίναμυς, υος, ἡ, Pinamys. Steph. Byz. : Π., πόλις μεγίστη. Τὸ ἐθνικὸν Πιναμύτης, ὡς Αἴγυς Αἰγύτης. Ὁ δὲ τύπος Αἰγύπτιος.]

Πίναξ, ακος, ὁ, Tabula, Asser, σανίς. Hom. Od. M, [67] : Ἀλλὰ θ' ὁμοῦ, πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. [Oppian. Hal. 1, 194 : Εὐγόμφοισιν ἐνηρμοσμένους πινάκεσσιν. Hesych. : Πίνακας, τὰς σανίδας καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀρνέων (Hinc Πινακοπώλης, quod v.)· ἄλλοι δὲ τὰς δέλτους· καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτίνων τροπιζῶν λίθοι. Postrema hæc interpretatio lucem accipit a verbis Theophr. C. Pl. 5, 5, 1 : Παραχυνῇ δὲ μάλιστα τὰ σκληρά· διὸ καὶ οἱ σκυτοτόμοι ποιοῦνται τοὺς πίνακας ἀχράδος· ad quem l. Schneid. vol. 3, p. 436 : « Sunt tabulæ ad quas cultros attritos sutores acuere solebant. Fortasse huc respexit Hesych., ubi σκυτίνων in σκυτοτόμων (malim σκυτοτομικῶν. G. D.) mutandum videtur. Sutores nempe alii lapidibus usi videntur esse : unde grammaticus in interpretatione λίθοι posuit, quoniam tabulæ istæ lapidum vices vel cotium præstarent. » Pergit Hesych. : Καὶ τὰ ἄκρα τῶν ξύλων. Πίνακος κουρά· τὰ τμήματα καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ξύλων.] || Tabula, i. e. Mensula, Abacus. Epigr. [Anth. Pal. 11, 126] : Σπόγγον ἔχων κενὸν [καινὸν] τῶν γναφικῶν πινάκων, Ex fullonum tabulis. || Capitur et pro Arithmeticorum tabulis atque abacis, Bud. ex Plut. Rom. [c. 12] : Ἀπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Supputator et abaci peritus mathematicus. [Interpr. Genethliacus : conf. eund. in Compar. Aristid. c. 3 : Εἰς ἀγοραίους κατέβαλε πίνακας ἢ πινία. Angl.] || Tabula s. Tabella scriptoria, Codex, Libellus. Hom. Il. Z, [169] : Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ [πτυκτῷ] θυμοφθόρα πολλά. Quo allusit Herodian. [6, 6, 11] : Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πτυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. [Æsch. Suppl. 946 : Ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. Aristoph. Thesm. 778 : Πινάκων ξεστῶν δέλτοι. Plato Critia p. 120, C : Ἐν χρυσῷ πίνακι γράψαντες. Herodian. p. 448 ed. Piers. : Γραμματεῖον καὶ δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα· θετταλὸν γὰρ τοὔνομα. « Quid pro θετταλὸν reponendum sit non video. De Thessalis enim cogitandum non videtur. » Piers.] Item Πίνακες dicuntur Tabellæ quibus capita libri C alicujus continentur : Ciceroni Indices et σύλλαβοι, Hesychio [ἀναγραφὴ et] περιοχή. Itidemque Tabellæ et indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. Ad Col. [p. 1108, D] : Ὥσπερ ἀγορὰν ἢ πίνακα τεράτων συντίθησι τὸ βιβλίον. Athen. 13, [p. 585, B] : Ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων. Latini paulo aliter Tabulas legum dicunt. [Callimachi opus, in plures partes divisum, fuit Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων, memoratus ab Athenæo 6, p. 244, A ; 252, C ; 14, p. 643, F. Conf. Suid. s. v. Καλλίμαχος. « Eusebii Πίνακες τῶν τε Ὠριγένους βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων memorantur ab ipso Hist. Eccl. 6, 32. Lampriæ πίναξ librorum Plutarchi ap. Suid. s. v. Λαμπρίας. » Seag.] Item Tabula qua in publico loco suspensa memoria rei alicujus conservatur ac propagatur. Hesych. ἀναγραφὴν et ἱστορίαν exp. Athen. 13, [p. 573, D] : Ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα, καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν. [Aristot. Polit. 8, 6 : Πίνακα ὃν ἀνέθηκε ... χορηγήσας. Plut. D V. Themist. c. 5 : Πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα.] Item de Pictorum tabulis, in quibus simulacra et formas depingunt hominum, ceterorumque animantium. [Hesych. per ζωγραφία exp. Thom. M. p. 714 : Πίνακες ... αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες.] Athen. 12, [p. 543, F] de Parrhasio : Ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι, et quæ sequuntur. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 4 : Ἡ ἐλάτη παρέχεται χρείαν καὶ ... πρὸς τοὺς πίνακας τοὺς γραφομένους. De tabula geographica Herodot. 5, 49 : Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο. Plut. V. Thesei c. 1 : Τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων.] || Discus, Quadra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intro feruntur. [Thom. M. p. 714 : Πίνακας, τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐσθίομεν.] Exempla ex Homero, Matrone, Epigr. vide in Ὀπταλέος, Ὀψοφόρος, Πιναλέος : cui postremo simile hoc ap. Athen. l. 4 : Ἔπειτ' εἰσφέρεται πλοῦτος ἀντὶ δείπνου, πίναξ ἀργυροῦς. Et initio libri, Ἐν χαλκῷ πίνακι ἄρτος ἑκάστῳ ἐδόθη. [|| Nomen pr. V. s. v. Πίνακος.]

A [Πίναρα, τὰ, Pinara. Steph. Byz. : Π., πόλις μεγίστη ὑπερκειμένη (ὑποκειμένη Holsten. ex Strab. 14, p. 665) τῷ Κράγῳ ὄρει τῆς Λυκίας (libri Κιλικίας, quod correxit Holsten.). Τὸ ἐθνικὸν Πιναρεὺς, ὡς Μεγαρεύς. Originem nominis explicat Steph. Byz. s. v. Ἀρτύμνησος ex Menecrate : Πολυανθρωπήσασαν τὴν Ξάνθον τοὺς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν. Τούτων δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τὸν Κράγον ἐλθεῖν καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει καὶ λόφον στρογγύλον κατοικίσαι καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν (scrib. Πίναρα), ἣν μεθερμηνεύεσθαι στρογγύλην. Τὰ γὰρ στρογγύλα πάντα Λύκιοι πίναρα καλοῦσιν. Πίναρα ap. Arrian. Anab. 1, 24, 7, et Eustath. p. 635, 20 (male Πίναρα p. 448, 20). Vitioso accentu Πιναρῶν ap. Epiphan. vol. 1, p. 874, B.]

Πινάριον vocat Petesius ap. Diosc. 5, 114, Atramenti sutorii genus quoddam, ab aliis σταλακτὶ nominatum. Apud Romanos vero Πινάριοι erat Familia quædam, quam Plut. [V. Numæ c. 21, a Pino Numæ filio nomen accepisse tradit. Idem] Probl. Rom. p. 497 meæ ed. [p. 278, E, ubi Πεινάριοι per diphthon- B gum, ut in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 328, 330] παρὰ τὸ πεινῆν ita nominatam scribit, causam ibid. afferens : quasi Πεινάριοι. [Pinarii et Potitii celebrati Livio 1, 7, Dionysio A. R. 1, 40 (adde Diodor. 4, 21), Servio ad Æn. 8, 269, Festo s. v. Potitium, Macrobio Saturn. 3, 6. Potitius ac Pinarius, sacrorum custodes ap. Macrob. ib. 1, 12. Wyttenb. ad l. Plut. Πινάριος, heres Cæsaris, ap. Appian. Civ. 3, 22 ; 4, 107.]

[Πιναροποιὸς, ὁ. Epiphan. vol. 2, p. 226, D : Νέρωνά τινα, τεχνίτην τῶν παλαιῶν πιναροποιῶν εἴτουν λιθουργὸν ἐρευρεῖν τὸ ἀναγκαιότατον τοῦ σμαράγδου. « Π. est Limpidator lapidum, qui nitentes atque εὐωπεῖς facit lapides. » Salmas. ad Solin. p. 916.]

[Πιναρὸς, ά, όν.] Πιναρὸν, Hesychio ῥυπαρὸν, Sordidum. Πιναρὸς, idem Hesych. ῥυπαρὸς, εὐτελὴς, ἐλάχιστος : qui πιναρὰ itidem exp., necnon et ταπεινά. [Πιναρὸς νεανίσκος et πιναρὸς δεύτερος inter personas tragicas memoratur a Polluce 4, 135. Eur. El. 184 : Σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν. Π. ἐσθὴς Diodor. Exc. p. 631, et Dionys. A. R. 4, 10, Appian. Hisp. c. 97. Τῆς ἐσθῆ- C τος τὸ πιναρὸν Lucian. Somn. c. 8. De facie lacrimis fœda Alcæus Mess. Anth. Plan. 196 : Πιναρὸν ὄψιν. G. D. Clem. Al. Protrept. 91 : Ἐσθῆτι π. καὶ κατερρυπωμένῃ. Theodoret. Hist. rel. p. 843, B : Π. ῥάκια. Greg. Nyss. t. 2, p. 994, B : Ῥακίοις π. ἠμφιεσμένον. Synes. Epist. p. 182, D : Ἱματίοις τοῖς π. Hase.]

[Πίναρος, ὁ, Pinarus, fl. Ciliciæ. Dionys. P. 867 ; Theophr. H. Pl. 2, 2, 7, C. Pl. 1, 9, 2 ; Arrian. Anab. 2, 7, 2 ; 8, 8 ; 10, 2 ; Plut. V. Alex. c. 20. Nomen in Πύρος corruptum legebatur ap. Polyb. 12, 7, 3 ; in Πίνδος ap. Strab. 14, p. 676, ubi v. Tzschuck. || Tremiletis et Praxidicæ filius. Panyasis ap. Steph. Byz. s. v. Τρεμίλη. id]

[Πιναρότης, ητος, ἡ, Sorditudo. Π. αὐχμοῦ Eustath. p. 1561, 25.]

[Πιναροχαίτης, ὁ, Sordidam comam habens. Tzetz. Anteh. 398.]

[Πιναρόω, Sordido. Suid. : Πεπιλωμένα, πεπιναρωμένα.]

[Πίνας (?), ὁ. Chœrob. vol. 1, p. 38, 7 : Τὰ εἰς νας D λήγοντα ἰσοσυλλάβως κλίνονται, οἷον Πίνας Πίνα.]

[Πινάω vitiose pro πινόω, quod v.]

[Πίνδαλος, ὁ, nomen avis ap. Ælian. N. A. 13, 25, ubi nunc σπινδάλους ex aliis codd. correctum.]

[Πινδάρειος, ὁ, ἡ, Pindarius. Aristoph. Av. 939 : Π. ἔπος. || « Πινδάρειος ap. anonymum poetam in Vita Pindari p. 7, v. 15. » Boiss.]

[Πινδαρικὸς, ή, όν, Pindaricus. Pseudo-Anacreon 66, 3 : Π. μέλος. Plut. Mor. p. 602, E : Προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικά. G. D. Max. Planud. In carm. Boeth. p. 8 Weber. : Τὸ ἱ εἶδός ἐστιν ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Π. Hase. Πινδαρικὸν σχῆμα a grammaticis vocatur numeri singularis verbi cum nomine plurali conjunctio, ut ap. Hesiodum, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. V. Eustath. p. 1110, 52.]

[Πινδαρικῶς, Pindarice. Eustath. p. 21, 23 : Ἀτρεῖδης Π. κατὰ διάστασιν.] Opusc. 57, 30.

[Πινδαρίων, ωνος, ὁ, Pindario, cognomen Ptolemæi, grammatici Alexandrini. V. Suid. s. v. Πτολεμαῖος Ἀλεξανδρεύς, schol. Hom. Il. Φ, 163. Male Πίνδαρος ap.

schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 790, 26, quod recte correxit Bœckh. ad fragm. Pindari p. 655, frustra defendit Lobeck. Aglaoph. p. 997.]

[Πίνδαρος, ὁ, Pindarus, poeta Thebanus, cujus carmina partim supersunt. || Tyrannus Ephesiorum, Melanis filius, Alyattæ Lydi ex filia nepos. Ælian. V. H. 3, 26. || Armiger Cassii ap. Appian. Civ. 4, 113. || Alii in inscrr. Anaphæis ap. Bœckh. vol. 2, p. 1094, 1095.]

[Πίνδασος, ὁ, Pindasus, mons prope Epidaurum. Pausan. 2, 26, 8.]

[Πινδόθεν, Ex Pindo (monte). Pind. Pyth. 1, 126: Π. ὀρνύμενοι.]

[Πίνδος, ὁ et ἡ, Pindus, mons inter Thessaliam et Epirum situs. Mascul. ap. Strab. 7, p. 327. Femin. ap. Soph. fr. 265: Ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου. Strab. 9, p. 434: Τῇ Π. καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν χωρίοις· p. 442; 10, p. 449, 450. Sine generis significatione ap. Herodot. 1, 56; 7, 129; Strab. 9, p. 430, 438, aliosque. Nomen fluvii et urbis, de qua Strabo 9, p. 427: Δωριεῖς ... οἱ τὴν Τετράπολιν οἰκήσαντες ... πόλεις ἔχοντες Ἐρινεόν, ... Πίνδον ...· ὑπέρκειται δ' ἡ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ, παραρρεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμός, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισὸν οὐ πολὺ τῆς Λιλαίας ἄπωθεν· τινὲς δ' Ἀκύφαντα λέγουσι τὴν Πίνδον.]

Πινηρός, i. q. πινώεις et πινώδης. Erotian. [p. 290] annotat, quum Hippocr. dicit πινηρὰ ἔρια, intelligenda esse τὰ οἰσυπηρά, quæ Idem πινώδη et πινόεντα appellat. [Forma vitii suspecta pro πιναρός. Oribas. p. 353 ed. Matth.: Ἔριον, πινάριον κεκαυμένον. Scribendum ἔριον πιναρόν, sublato commate. G. Dind.]

Πίννα, s. Πίννη, ἡ, Pinna, genus conchæ s. ostrei semper comitem sociumque in comparando cibo habens cancellum vel squillam, qui vocatur Πιννοτήρης et Πιννοφύλαξ, Observator et custos pinnæ: quoniam semper eam assectans, hiantemque observans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, levi morsu docet comprimendam esse concham, capiendamque prædam in retia jam illapsam. Testes auctores Historiæ Animalium. Athen. [3, p. 89, D, ex Chrysippo]: Ἡ μὲν οὖν πίννη ὄστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πιννοτήρης, καρκίνος μικρός· καὶ ἡ πίννα διαστήσασα τὸ ὄστρακον, ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννοτήρης, παρεστώς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων· ἡ δέ, δηχθεῖσα, συμμύει· καὶ οὕτως τὸ ἀποληφθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ. Meminit et Aristot. H. A. 5, 15. Ibi enim scribit τὰς πίννας ὀρθὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, τὰς μέν, καρίδιον, τὰς δέ, καρκίνιον· οὗ στερισκομένας διαφθείρεσθαι θᾶττον· non mutare vero locum, sed ἐῤῥιζῶσθαι: τὸ καρκίνιον autem, primum εἰς τὰ κενὰ τῶν ὀστράκων εἰσδύεσθαι, αὐξανόμενον δὲ μετενδύνειν πάλιν εἰς ἄλλο μεῖζον ὄστρακον. [Theophr. C. Pl. 2, 17, 8: Τὰ ἐν ταῖς πίνναις ζῷα. Schol. Oppian. Hal. 2, 186. Πιννοφύλαξ Eustath. Opusc. p. 116, 66.] Sic Plin. 9, 42: Concharum generis et Pinna est: nascitur in limosis, subrecta semper, nec unquam sine comite, quem Pinnoteren vocant, alii Pinnophylacem. Is est squilla parva, alibi cancer, dapis assectator. Pandit se pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, et ubi licentia audacia crevit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu levi significat. Illa, ore compresso, quidquid inclusit, exanimat, partemque socio tribuit. Et Cic. De nat. deor. 2, [48]: Pinna vero, sic enim Græce dicitur, duabus grandibus patula conchis, cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Rursum Plin. 9, 31, de cancris: Pinnoteres autem vocatur minimus ex omni genere. Huic solertia est inanium ostrearum testis se condere, et, quum accreverit, migrare in capaciores. [Scriptorum eccles. locos indicavit Suicer. De serica pinnarum Procop. De ædif. 3, p. 53, C: Χλαμὺς ἡ ἐξ ἐρίων πεποιημένη, οὐχ οἷα τῶν προβατίων ἐκπέφυκεν, ἀλλ' ἐκ θαλάσσης συνειλεγμένων· πίννους (scrib. πίννας) τὰ ζῷα καλεῖν νενομίκασιν, ἐν οἷς ἡ τῶν ἐρίων ἔκφυσις γίνεται. Andreas Hierosol. De vita hum. ap. Ducang.: Καὶ σηρικὸν ἐκφύει σκώληξ τρεφόμενος ὕφασμα, καὶ πίνναι θαλάττιαι ξένην μηχανώμεναι χρόαν διπλῆν τὴν χρείαν παρέχουσι.] Notandum porro, ap. Aristot. et Ælian. scribi etiam πιννοθήρης, per θ, sed perperam; nam et Suid. dicit πιννοτήρην vocari τὸν τῆς πίννης φύλακα: et Cic. Gaisf. p. 5.

De fin. 3, [19] eum qui enat ex patula pinnæ concha, πιννοτήρην nominari, quod eam custodiat. [Conf. Phot. p. 430, 17.] Πιννοφύλαξ nominatur etiam Animalculum quoddam in spongiarum cubilibus araneo simile, quod superiorem pinnoteren imitetur, Aristot. H. A. 5, 16. Metaph. Soph. Amphiarao: Ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ. Sic Aristoph. Vesp. [1510]: Ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους Ὁ σμικρότατος. Hesych. πίνα etiam scribit, unico ν: schol. vero Soph. inter hæc discrimen facit, ut doceo s. v. Πίνος. [Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 250, 12: Πίνα· ἔστιν δὲ ὄνομα λίθου διὰ τοῦ ι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ να ἀποστρέφονται τὴν ει δίφθογγον, χωρὶς τοῦ πεῖνα τοῦ ἐπὶ τῆς ἐνδείας· πίνα δὲ ἐπὶ τοῦ θαλαττίου διὰ τοῦ ι. Conf. Etym. M. p. 672, 43. G. D. || Fort. Numulus, pars stateris. Pap. Æg. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 341 et 330, 10 (sive in Append. Aristophanis ed. Didot. p. 14): Μναῖα ζ, πίνας ι. || N. pr. liberti ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 140: « T. Ælius Aug. lib. Pinna. » Nisi tamen hæc est vox latina. Hase.]

[Πίννης, ὁ, Pinnes, n. pr. Appian. Illyr. c. 7: Ἄγρων (rex Illyriorum) ἐπὶ παιδίῳ σμικρῷ, Πίννῃ ὄνομα, ἀποθνήσκει. Et infra accus. Πίννην.]

[Πιννικὸν vel Πινικόν, τό, recentioribus Græcis (ait Salmas. ad Plin. p. 1124, 1173) margaritam sonat, maxime ap. Arrian. in Periplo maris Erythræi (p. 33, 35), cujus locos collegit Salmas., in quorum altero περᾶσθαι τὸ πινικὸν dicitur. Sed πινίκιον κόγχον (p. 20) vocat concham margaritiferam, quam Isidorus Charac. ap. Athenæum (3, p. 93, E), unde πίνας appellat. Ducang. Idem locum longiorem de pinnis ex cod. Reg. 1595 (vel 3004), fol. 131, cap. περὶ μαργαριτῶν, apposuit. Adde Letronn. loco in Πίννα citato p. 21, 22.]

[Πίννινος, η, ον. Πίννινος λίθος, Margarita πίννης colorem aut formam referens, Esth. 1, 6. Schleusn. Est ibi *Nacre de perles*, sec. Letronn. *Lettres d'un antiq.* p. 313 (2). Hase. Πίννινον, Marinum (sc. vellus), Gl.]

[Πιννοέθριγος, ὁ, ἡ, Comam habens velleri marino similem. De lana ovium Const. De them. 1, 12, p. 14: Πρόβατα χρυσίζοντα, ἔχοντα τοὺς μαλλοὺς οἱονεὶ πιννοέθριγα· ubi cod. Paris. alter πινν—.]

[Πιννοθήρης vitiose pro πιννοτήρης. V. Πίννα.]

[Πιννοτήρης. V. Πίννα.]

[Πιννοτρόφος, ὁ, ἡ, Pinnas alens. Tzetz. ad Lycophr. 419.]

[Πιννοφύλαξ. V. Πίννα.] Orib. 1, 168.

[Πιννώδης, ὁ, ἡ, Xenocr. De alim. ex aquat. c. 27, p. 468 Fabr., ubi Coraes correxit πηλώδης. Schneid.]

Πινόεις, εσσα, εν, Sordidus, ῥυπαρός [vel πιναρός, ut exp. Hesych.]. Πινόεν ἔριον, Lana sordida, quod et οἰσυπηρὸν ἔριον, et ῥυπαρόν. Et fem. πινόεσσα in Epigr. [Anth. Pal. 7, 146]: Θυμοβαρὴς ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα, Ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν· ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος· quem l. Suidas citans πινόεσσα exp. ῥυπῶσα, αὐχμῶσα, Sordida, Squalida: sed perperam ap. eum scriptum Πινόεσσα: perperam item Πινόεις in VV. LL. pro πινόεις. [Apoll. Rh. 2, 301: Πινόεν περὶ δέρμα γέροντος.]

Πίνον, τό, Vinum hordeaceum, ut scribit Aristot., quo qui inebriantur, non in omnem partem, ut ceteri, corruunt, sed proni tantum aut supini. Paulus autem vinum quod ex sordibus vellerum elutis conficitur, πίνον vocari putat. Gorr. Idem habetur ap. Athen. [11, p. 447, C], ex eoque Eustath. p. 871, 57; 1270, 11], ubi hunc οἶνον κρίθινον ait vocari etiam βρῦτον: alias ζῦθος quoque appellatur: vulgo Cervisia.

Πίνος, ὁ, Sordes, Squalor et illuvies, i. q. ῥύπος, schol. Eur., citans hoc hemistichium [Apoll. Rh. 2, 200]: Πίνῳ δέ οἱ αὐαλέος χρὼς ἐσκλήκει. [Æsch. Ag. 776: Σὺν πίνῳ χερῶν. Soph. Œd. C. 1258: Ἐσθῆτι ... τῆς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος, ex emend. Scaligeri: nam libri πόνος. Eur. El. 305: Πίνῳ ὅσῳ βέβριθα.] Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 11, 158] in Philosophos: Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος, Sordibus squalentibus. Plut. De orac. Pyth. init. [p. 395, B]: Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρόν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς οὐδὲ ἰῷ [scr. ἰῷ], βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος. [Similiter p. 820, E.] Strabo [10,

p. 446] περὶ ὑφασμάτων loquens, quæ texuntur ex lapide quodam Carystio, Ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν πίνον ὁμοίως, Quæ sordida in flammam conjici, ac sordibus emaculari, non secus quam lota. Quod idem refert Plut. De def. orac. p. 770 meæ ed. [p. 434, A.] Metaphorice verbis quoque antiquis πίνος tribuitur, ubi videndum an reddi possit Sordes: Sordida oratio ap. Quint., cui opponit Nitidam. Et τῆς ἀρχαιότητος πίνος, Sermonis antiqui squalor quidam, Oratio et verba squalida antiquitate. [Rhetoribus dici solet de ea orationis compositione, quæ vetustatis severioris et inconditæ formam et habitum induit. Ita Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 150, ubi ἀρχαϊσμὸν καὶ πίνον, ut mox p. 166, αὐστηρὰν καὶ αὐστηρὰν ἁρμονίαν componit, et ita quidem, ut placere orationem hac ipsa forma significet. Ibid. c. 23, p. 172, πίνος σχημάτων vocat, Figuras antiquitatis veluti situm habentes intelligens, quæ et dicuntur ἀρχαιοπρεπεῖς, ὅσοις ἢ σεμνότης τις, ἢ βάρος πρόσεστιν, et opponuntur τοῖς τρυφεροῖς et μαλακοῖς. Eodem modo apud Suidam in Πίνος, ὁ ἀρχαῖος πίνος λογογραφίας antiquam orationis elegantiam notat, quæ νεωτερισμῷ opponitur et laudabilis est. Unde et τὸ εὐπινὲς vel πεπινωμένον subinde dicitur, quicquid cum prisca elegantia et docte scriptum vel dictum est. Vid. voc. Εὐπίνεια. Cic. Ep. ad Att. 14, 7: « A Cicerone mihi literæ sane πεπινωμέναι, et bene longæ: cetera autem vel fingi possunt: πίνος literarum significat doctiorem. » Conf. 15, 16. Ernest. Lex. rhet.] Dionysius H. [Ep. ad Pomp. c. 2, p. 759, ubi Platonis elocutionem laudat]: Ὁ, τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, Squalor situsque vetustatis. Observandum autem in laudem poni. Itidem Suid., ex Damascio: Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανός, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος. [Vide Εὐπίνεια.] Erotian. [p. 290] ap. Hippocr. annotat se quibusdam in ὑπομνήμασιν reperisse, πίνον vocari τὸν σπίλον. || Πίνος dicitur interdum Homo sordidus, sicut αὐχμός, teste Eust., Homo squalidus. Similem usum habet ζωμὸς et κονιορτός, ut in Ζωμὸς docui. In VV. LL. annotatur, accipi pro Homine spurco et pestilente, ut Lat. Pestis. Notandum porro passim scriptum legi πῖνος, licet in Epigrr. corripiatur prior syllaba, itidemque ap. Apollonium. Rectius ergo in Lex. meo vet. Πίνος [quod diserte præcipit Herodian. Π. μον. λέξ. p. 40, 1. Et Draco Strat. p. 121, 17: Πίνος ἀεὶ συστέλλει, σημαίνει τὸν ῥύπον· Πῖνος δὲ ὄνομα ποταμοῦ, ἐκτείνει]. Ceterum pro πίνος usurpatur etiam Πίνα, itidem Sordes, Illuvies, schol. Soph. [i. e. Triclinius] p. 23 meæ edit. [ad Aj. v. 381, ubi κακοπινέστατον legitur]: Πίνα ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν· πίννα, τὸ ὄστρεον, διὰ δύο ν. Rursum Πίνος Theophr. pro Pinu accepisse putatur, C. Pl. 6, 17 [11, 15]: Τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπί τε τῆς πίνου [recte nunc σχίνου] καὶ ἀκάνθαις τισί. [Ap. chemicos vett. Πίνος videtur esse Tinctura; conf. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 264 (1). Olympiod. De arte sacra ib. p. 501, 28: Π. πρῶτος, ὁ διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ, ὁ βάπτων τὸν χαλκὸν λευκόν. Hase.]

Πινόω, Sordibus inquino. Pass. Πινοῦσθαι. Unde πεπινωμένος, Sordibus fœdatus, Sordidatus. Plut. Alex. p. 218 [c. 4]: Φαιότερον καὶ πεπινωμένον ἐπολήστευ. [De sermone antiquitatem redolente dictum ab Cicerone: v. Πίνος.] In VV. LL. habetur etiam Πινόω, Contamino; sed id mendosum esse reor.

[Πίνυσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Πινύω:] Ceterum a πινύω est verbale Πίνυσις, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia, σύνεσις, Hesychio, ex quo et illud πινύς [de quo s. v. Ἀπινύσσω].

[Πινύσκω. HSt. s. v. Πνῦμι:] Ex hoc autem posteriori Πνύω [cujus perf. Πέπνυμαι, Sapio, Intelligo], factum est verb. Πινύω, unde Πινύσσω, ap. Hom. [Il. Ξ, 249: Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. Hesych. ab Ruhnk. Ep. crit. p. 37 correctus: Ἐπίνυσσεν, ἐδίδασκεν. Codex Ἐπινύσκειν, διδάσκειν. Suid.: Ἐπίνυσεν· ἀντὶ τοῦ διήγειρεν.] Et Πινύσκω, Moneo, Sapere s. Resipere facio, Ad sanam mentem reduco. Suid. πινύσκω, πινυτὸν ποιῶ. Quod vero ap. Aristot. H. A. 5, 8, de Alcyone ex Simonide affertur, Ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, Gaza sic

vertit, Quum per mensem hybernum Jupiter bis septem molitur dies temporis. Sed et hic πινύσκειν accipi queat pro σωφρονίζειν, ut Jupiter hybernos dies dicatur πινύσκειν, quum eos veluti castigat, et ex asperis ac frigidos flatus spirantibus leniores sereνioresque ac tepidiores reddit: quod per alcyonios dies accidere solet, silente etiam ac pacato mari eo tempore. [Naumach. v. 32: Ἀφραδέοντα πινυσσέμεν. Callim. Dian. 152: Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει. Semel ap. Tragicos, Æsch. Pers. 830: Ἐκεῖνον ... πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Iambl. V. P. p. 308: Ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθείς. Pythagoras Procli In Tim. 5, p. 291: Ἣν περὶ θεῶν Ὀρφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητέρος ἐπινύσθη.] || Eust. [p. 983, 19] Πινύσσω non active solum συνετίζω, σωφρονίζω, sed neutraliter etiam exp. φρονῶ, ut idem significet cum πέπνυμαι s. πνῦμαι: unde comp. Ἀπινύσσω. [Πινυμένην (?) per συνετὴν exp. Hesych.]

[Πινυτή, ἡ. HSt. s. v. Πινυτότης:] Homerus et Πινυτὴ substantive pro πίνυσις s. πινυτότης posuit, ut et Eust. tradit, ap. eum, Od. [Υ, 228]: Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει, exponens φρόνησις. [Ib. 71: Δῶκε ... εἶδος καὶ πινυτήν.] Itidem Il. Η, [289]: Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε Καὶ πινυτήν, accipit pro σύνεσιν. [Schol.: Ἀρίσταρχος ὡς καλήν, καὶ ἐπεκράτησεν οὕτως ἡ παράδοσις. Fuerunt igitur qui πινύτην scriberent παροξυτόνως.] Hesychio quoque πινυτὴ est σύνεσις, φρόνησις, σωφροσύνη.

[Πινυτή, ἡ, Pinyte, n. pr. ὀξυτόνως scribendum secundum schol. Hom. Il. I, 150, παροξυτόνως ap. Arcad. p. 114, 10: Πινυτὴ τὸ ἐπίθετον, Πινύτη (nam sic recte codex alter pro πινυτή) δὲ τὸ κύριον.]

[Πινυτής. V. Πινυτότης.]

Πινυτός, ή, όν, Consultus, Prudens, Sapiens, σώφρων, συνετὸς Hesychio, [Etym. M. p. 122, 33: Π. ὁ διεγηγερμένος τὸν νοῦν,] φρόνιμος Eustathio: ut πινυτὴ γυνὴ ap. Hom. [Od. Λ, 445, Υ, 131, Φ, 103] de Penelope, quod idem Eust. exp. μετέχουσα πινυτότητος s. φρονήσεως. [Υἱέας πινυτοὺς Od. Δ, 211. Πινυτοὶ θυμὸν Pind. Isthm. 8, 57. Hermesianax ap. Athen. p. 597, E: Πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης. Parthen. Narr. am. p. 120, 16: Ἀνδρὸς ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ. Tit. Tricc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 865, n. 1778, 3: Π. παράκοιτις· et Att. ib. p. 360, n. 246, 25: Πινυτῆς σύντροφος εὐδικίης. Hase.] Legitur et ap. Dem. [p. 423, 6, in elegis Solonis: Ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς (τῆς εὐνομίας) πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά. Plut. Mor. p. 797, E: Φροντίδος πινυτῆς, ὡς δὴ ποιηταὶ λέγουσιν.] || Est et nomen proprium, Eust. [p. 681, 43.]

[Πινυτός, ὁ, Pinytus. Steph. Byz.: Βιθύνιον, πόλις Βιθυνίας· ... ἀφ' οὗ Πινυτὸς ἐγένετο Ῥώμης γραμματικός, Ἐπαφροδίτου τοῦ Νέρωνος ὢν ἐξελεύθερος. Πινυτοῦ cujusdam epigr. est in Anth. Pal. 7, 16. || Episcopus quidam ap. Euseb. H. E. 4, 21, 23.]

Πινυτότης, ητος, ἡ, Sapientia, Prudentia: quo utitur Eust. [p. 681, 43] in Πινυτὸς cit. Ead. signif. usurpatum Πινυτής, ἡ, affertur ex Epigr. [Anytes Anth. Pal. 7, 490: Κάλλευς καὶ πινυτᾶτος.]

Πινυτόφρων, ὁ, ἡ, i. e. ὁ πινυτὸς τὴν φρόνησιν, s. πινυτὰ φρονῶν, πεπνυμένα εἰδώς, πεπνυμένος, πινυτός, Sapiens, Prudens. [HSt. alibi: « Π., Cui est πινυτὴ φρήν, i. e. Mens prudens. »] Hesych. tamen per superlat. exp. συνετώτατος, σωφρονέστατος. Suid. πινυτόφρονος exp. non solum συνετῆς, sed et ἐμμελοῦς, in Epigr. [Simmiæ Theb. Anth. Pal. 7, 22]: Οὕνεκεν εὐμαθὴς πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς Ἤσκησεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων. [Epigr. ib. 3, 8: Ὀδυσσεῦς π. « Ibid. 1, 17. » Boiss. Greg. Naz. Carm. p. 206, 1 Dronk.: Ἀπεχθαίρει πινυτόφρονας. Hase. Nonn. Dion. 16, 185: Πινυτόφρονι θυμῷ. Idem Joann. c. 10, 103: Π. ποίμνην.] 2, 138.

Πινυτῶς, Sapienter, Prudenter. [Epicrates ap. Athen. 2, p. 59, D: Τάδε μοι π. λέξον.]

[Πινύω. V. Πινύσκω.]

Πίνω, Bibo, Poto. Præt. πέπωκα, tanquam a Πόω. Aor. 2 ἔπιον, tanquam a Πίω, ut annotant grammatici. Hom. Od. Ο, [390]: Τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον· et [Il. Δ, 346]: Πινέμεναι οἴνοιο κύπελλα· Β, [825]: Πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο· Od. Ρ, [225]: Ὀρὸν πίνων. Sæpius autem sine adjectione ap. Eund., ut Α, [258]: Πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Et πίνειν καὶ ἔσθειν, vel ἔσθιειν

καὶ πίνειν, ap. Eund. non raro. [Æsch. Suppl. 953 : Οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Soph. fr. 181 : Ζῆ, πῖνε, φέρβου. Eur. Alc. 833 : Ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις· Cycl. 534 : Πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν. Cum genit. Theognis 962 : Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.] In soluta autem oratione dicitur et πίνειν οἶνον et πίνειν τοῦ οἴνου, ut Gall. *Boire du vin*, quæ construct. putatur esse Attica. [Figurate Philostr. Epist. 25 : Ἐπειδὰν ἴδω σε, διψῶ ... καὶ τὸ ἔκπωμα κατέχων τὸ μὲν οὐ προσάγω τοῖς χείλεσι, σοῦ δὲ οἶδα πίνων.] Aristoph. Ran. [1150] : Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν. [Plato Protag. p. 347, E.] Et in cujusdam oraculi versu [ap. Plut. Mor. p. 295, D] : Πῖν' οἶνον τρυγίαν. Et πίνειν φάρμακον, ap. Galen. [et Plat. Gorg. p. 467, C.] Frequentius sine accus. Thucyd. 7 : Πίνοντάς τε τοὺς πολλούς. [Plato Phædon. p. 116, E : Δειπνήσαντάς τε καὶ πιόντας εὖ μάλα· 117, C : Ὡς εἴδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα· Leg. 6, p. 775, B : Πίνειν ... εἰς μέθην.] Xenoph. Cyrop. 4, [5, 8] : Ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. Ibidem [§ 7] : Καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο. Et 8 [et Plato Symp. p. 211, D] : Μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. [Προδόσει πίνειν v. s. Πρόδοσις.] Dem. : Εἰς τὸ πίνειν ἔχειν. Et πιεῖν ᾔτησε ap. Plut. et Athen., ut Gallice *Demander à boire*. Item ἐνέχεον πίνειν ap. Athen., ut Gallice *Verser à boire*. [Soph. fr. 702 : Πιεῖν διδούς. Herodot. 4, 172 : Ἐκ τῆς χειρὸς διδοῖ πιεῖν καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς τοῦ ἑτέρου πίνει.] Legimus præterea πίνειν cum præp. ἐκ, ut ap. [Plat. Euthyd. p. 299, E : Πίνουσιν ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων· Rep. 3, p. 417, A : Πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ·] Xen. Cyrop. 5, [3, 4] : Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν· 4, [5, 4] : Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Apud Athen. 11, πίνειν μεγάλοις ποτηρίοις. [De terra Æsch. Sept. 821 : Πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ· Eum. 980 : Πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν. Soph. OEd. C. 622 : Ἵν' οὑμὸς ... νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται. Herodot. 3, 117 : Διάκορος ἡ γῆ ... πίνουσα τὸ ὕδωρ· 4, 198 : Γῆ ὄμβρον πλέω πιοῦσα. Plut. Mor. p. 939, C : Ὄμβριον ὕδωρ ἡ γῆ πίνουσα.] Ceterum ab ἔπιον est πίης. Philostr. [Ep. 57] : Οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πίῃς· οὐδὲ ὀπώρα, μὴ λάβῃς. Pro quo invenitur et poet. Πίῃσθα. Et infin. πιεῖν sæpe obvius : pro quo Hom. Πιέειν etiam dixit per dialysin. Imperativus itidem Πίε legitur ap. Eund., Od. I, [347] : Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. [Ex Menandro affert Athen. 10, p. 446, E. Et in compos., ut ἔκπιε ap. Eurip. Cycl. 560.] Item Πίθι in imperandi modo [V. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 250, 8. Etym. M. p. 671, 4 : Πίθι Πακτωλοῦ ῥοάς· ἀντὶ τοῦ πίε, Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ. Ex Cratino, Antiphane, Diphilo, Amipsia et Menandro attulit Athen. 10, p. 446, B] : ut in illo celebri atque adeo proverbiali dicto, Ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι, Aut bibe aut abi. [Poeta ap. Athen. 9, p. 400, C. Πίθι Atticæ, πίε vulgari dialecto tribuit Mœris p. 322. De accentu Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1428 : Λέγουσί τινες ὅτι καὶ τὸ φάγε καὶ πίε οἱ Ἀττικοὶ φαγέ καὶ πιέ λέγουσιν ὀξυτόνως, ὅπερ οὐκ ἐπεκράτησεν.] A passiva autem voce sumuntur fut. Πιοῦμαι et Πίομαι. [Mœris p. 322 : Πίομαι Ἀττικοί· πιοῦμαι Ἕλληνες.] A quo πιοῦμαι est πιῇ ap. Aristoph., Πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ· unde videmus Phrynichum immerito hanc futuri formam rejecisse. [Phryn. p. 30 : Πιοῦμαι σὺν τῷ υ λέγων οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· πίομαι γάρ ἐστι τὸ ἀρχαῖον, καὶ πιόμενος, ἄνευ τοῦ υ. Δίων δὲ ὁ φιλόσοφος σὺν τῷ υ λέγων ἁμαρτάνει. Athen. 10, p. 446, E : Πίομαι ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι (quod breve est in πιοῦμαι). Οὕτω γὰρ ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικὸν (Il. N, 493), Πιόμεν' ἐκ βοτάνης. Καὶ Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι (1289), Κοὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. Καὶ ἐν ἄλλοις, Πικρότατον οἶνον τήμερον πίει τάχα· ubi vulgo legebatur πίῃ, τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι. Codex Venetus πιεὶ (sic), alii πιεῖ, Musurus πίῃ. Epitome omisso ex Equitibus versu, εὕρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι, ὡς Ἀριστοφάνης, πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ, quæ repetunt Eustath. p. 1253, 50, et grammaticus Hermanni p. 321. Τάχα, quod Athenæi esse credebatur, ad Aristophanis versum retuli, verbis ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι ut spuriis notatis. Debentur ea librario prava scriptura πιεῖ decepto : qui error epitomes auctore et Eustathio antiquior est. Πῶς πίομαι, ι producto, ex Aristoph. (fr. 294) afferunt Draco p. 73, 14, et Etym. M. p. 673, 1. Pergit Athen. : Ἐνίοτε δὲ καὶ συ-

στέλλουσι τὸ ι, ὡς Πλάτων ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν, Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. Καὶ ἐν Σύρφακι, Καὶ πιεῖ ὕδωρ πολύ. Adde ἐμπίομαι ex Theogn. 1129. Formæ ab Atticistis merito reprehensæ exx. Lobeckius attulit ad Phryn. p. 31 : « Πιεῖσθαι Aristot. Rhet. 1, 11, Ælian. V. H. 12, 49; πιούμενος Plut. Mor. p. 371, F, Lucian. D. mar. 14, 3, Eunap. V. Iambl. p. 29; πιεῖται Synes. p. 72, D; ἐκπιοῦνται Aristot. Rhet. 2, 20; καταπιούμενος Plut. V. Alcib. c. 15. » Quorum pleraque librariis imputanda videntur. Nam Luciano quidem καταπιόμενον ex codd. restitutum, Plutarchi autem exempla suspecta fiunt formæ Atticæ usu πιόμενος in V. Marii c. 38. Πίεται et πίεσθαι librarii intacta reliquerunt ap. Aristid. vol. 1, p. 29, 315, 348. G. Dind.] Πίομαι autem legitur quum alibi, tum in Epigr. [Alcæi Mess. Anth. Pal. 9, 519] : Πίομαι, ὦ Λιγυαί, κτλ. Cujus secunda persona πίεσαι ap. Lucam 17, [8] : Φάγεσαι καὶ πίεσαι. [HSt. in Indice :] « Πίεσαι, Bibe : Luc. 17, ut φάγεσαι, Ede, Comede : a πίομαι et φάγομαι contra regulam. Sed id πίομαι habet futuri etiam signif. Unde πίεσθε, Bibetis. » — Et partic. Πιόμενος : unde ap. Hom. [Il. N, 493] : Πιόμεν' ἐκ βοτάνης. [Πίομαι præsentis signif. habet ap. Pind. Ol. 6, 147 : Θάξαν ... τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ πίομαι. Præsentis forma media πίεαι ap. Nicandr. Th. 912. Eandem Pindaro restituendam esse censet Meinek. Com. vol. 3, p. 516. Ambiguum est Ibyci exemplum ap. Galen. vol. 9, p. 385 : Πιαινὰς πέμφιγας πιόμενοι.] Quinetiam fut. Πίσω et Πίσομαι affert Eustath. p. 1253, hoc ex Antiphane, illud ex Pindaro [Isthm. 6, 108]. Sed et alibi πίσω pro ποτίσαι ex eodem Pind., necnon ex Empedocle affert. Unde appellata fuit, inquit, urbs Πίσα, Pisa : item Πίσα nomen appellativum pro Fonte, quasi ποτίστρα. Quod autem ad illud πίσομαι attinet, ab Antiphane accipi pro πίω tradit, nisi mendose scriptus est hic l. : quod ego plane persuasum habeo. Denique et πίοντο passiva voce quidam usurpasse Hom. existimarunt, ut Idem tradit, scribentes ita secundum versum Il. X : Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. Alii legere maluerunt πίοντ' ἀκέοντό τε. [Aor. activi forma vitiosa ἔπια ap. Joann. Malal. p. 285, 15.]

|| Πῖν, [s. Πίν,] in Epigramm. interrupto verbo τοῦ πίνειν usurpari dicitur ab iis qui genio indulgent. Auctor quidam incertus l. 2 [Lucillius Anth. Pal. 11, 140] in Grammaticos : Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πῖν [πεῖν codex] φίλον, Quibus non gratum est nec dicteria jacere nec bibere.

|| Πίω, inus. thema, a quo πίνω et πιπίσκω derivata sunt et tempora quædam sua mutuantur, hoc, fut. 1 πίσω, et aor. 1 ἔπισα : illud, fut. 2 πιῶ, et aor. 2 ἔπιον. Ab eodem sunt etiam verbalia illa, πομός, ποτήρ, ποτήριον, πίστρα, et si qua his sunt similia. || Admonitio de passivo aoristo Ἐπόθην, item de verbalibus Πόμα, Ποτός, etc. Invenitur ap. grammaticos non solum præt. Πέπωκα, unde est præt. plusquamperf. ἐπεπώκει ap. Lucian. Lapithis [c. 16], sed et fut. Πώσω per ω in priori quoque syllaba, verum nullum ejus usus exemplum affertur : ac certe videmus πόμα et πόσις ac πότος ceteraque per o scribi, quæ scriptura consentanea est scripturæ isti, πόσω, non illi πώσω : necnon isti πέπομαι ac πέποται, non autem πέπωμαι et πέπωται. Atque adeo scripturæ illius exempla invenio, non item hujus ; nec enim ἐπώθην, quod sciam, sicut ἐπόθην legitur. Sic πέποται, et comp. ἐκπέποται, etc., licet alioqui πέπωκα, ut dixi, in præt. perfecto activo scribatur : quam etiam sequitur πῶμα, quod alicubi reperitur pro πόμα, ut docebo infra in verbali Πόμα. Ποθῆναι, ex Epigramm. [Onestis Anth. Pal. 11, 45] affertur pro Potare. Ποθείς, Potus, Bibendo haustus, unde neutr. ποθέν. [|| Æolica verbi forma Πώνω est ap. Alcæum Athen. 11, p. 460, D : Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης (codex πώνης, quod correxit Ahrens. De dial. Æol. p. 248) Δευνομένης παρίσδων· unde πώνην eidem ib. 10, p. 430, C, restituit Ahrens. p. 243 : Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν πώνην· ubi codex πωνεῖν, cujus corruptelæ alterum exemplum est ib. p. 417, B, in versibus Eubuli, ubi Bœotus, Πωνῆν μὲν ἁμές, inquit, καὶ φαγεῖν μάλ' ἄνδρειοί· quod ipsum quoque ex πώνειν corruptum esse intellexit Ahrens. De dial. Dor. p. 523. Imper. Πῶ et Πῶθι pro

πῖθι annotavit Etym. M. p. 698, 51 : Πῶ ... ἐστὶ δὲ καὶ ῥῆμα παρ' Αἰολεῦσιν, οἷον χαῖρε καὶ πῶ· ... ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ σύμπωθι, τρίτης συζυγίας ἐστὶν ὡς μορῶ, διδῶ (scr. μόρω et δίδω cum Ahrens. De dial. Æol. p. 140), πῶ· ὅταν γίνηται πῶθι, ἐπαύξησίς ἐστιν ὡς ζῆθι καὶ ζῶθι.]

Πινώδης, ὁ, ἡ, i. q. πινόεις. Eur. Or. [225] : Ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα, schol. αὐχμηρὸν καὶ ῥυπῶδες, Squalidum et sordidum. Item ap. Hippocr. πινώδεα Erotian., [Hesych. et Zonar.] accipit pro ῥυπαρούς : qui etiam dicit πινώδη ἔρια, Lanas sordidas s. succidas, quæ et πινόεντα et οἰσυπηρά. [Hippocr. p. 47, 41 : Πινώδεσι ἐρίοισι· 666, 21 : Εἰρίου πινωδέστατον.] At Πινάδης, quod in VV. LL. itidem exp. Sordidus, [sumtum ex Etym. M. p. 672, 40,] mendosum est, et pro eo scrib. Πινώδης.

Πινωδία, ἡ, Sordida illuvies, Immundities, Impuritas, etiam Sordes, ἀκαθαρσία, Hesych.

[Πίνωσις, εως, ἡ. Π. χρυσοῦ, Ornamentum ex auro, inc. Proverb. 25, 12. Bocharto Hieroz. 2, 5, 8, p. 718, πίνωσις, ut πινικόν, videtur a pinna vel pina factum. Schleusn. V. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1833, p. 512 sive in calce Aristoph. ed. Paris. p. 21.]

[Πιξώδαρος, ὁ, Pixodarus, Mausoli filius, Car. Herodot. 5, 118, ubi vulgata scriptura Πιξωδάρου ex uno codice correcta est. || Hecatomni filius, rex Cariæ. Diodor. 16, 69, 74; Strabo 14, p. 656, 657. Epigenes comicus ap. Athen. 11, p. 472, F. « In hujus nominis scriptura mirifice variant codd. et editt. Πιξώδαρος scriptum ap. Arrian. Anab. 1, 24. *Pixodorus* ap. Vitruv. 10, 7. Πηξώδωρος ap. Plut. V. Alex. c. 10. Genuinam scripturam a Suida s. v. Δέξιππος servatam Epigenis locus ostendit eamque præter numos (v. Wessel. ad Diodor. 16, 74) confirmat Lycium nomen Iobatæ Ἀμισώδαρος. » Meinek. Com. vol. 3, p. 540.]

[Πιόνα, ἡ, Poculum, in diplomate seculi duodecimi ap. Montf. Palæogr. p. 405. Kall.]

[Πιονία, ἡ, Pionia, urbs Lelegum. Strabo 13, p. 610. Numero plurali ap. Pausan. 9, 18, 4 : Ἐν Μυσίᾳ τῇ ὑπὲρ Καΐκου πόλισμά ἐστι Πιονίαι, τὸν δὲ οἰκιστὴν οἱ ἐνταῦθα Πίονιν τῶν τινα ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους φασὶν εἶναι.]

[Πῖος, ὁ, Pius. Hesych. : Πῖος, εὐσεβής. Vocabulum Latinum. Angl. Unde Πῖοι ἀγῶνες, Ludi ab Antonino Pio in honorem Hadriani instituti, Reines. Synt. inscr. 1, 60. Hase. || Πῖος, ὄνομα κύριον, Etym. M. p. 539, 25, qui Pium grammaticum citat p. 664, 40, et commentarium ejus in Homerum p. 821, 54. Idem Sophoclis esse interpres videtur, citatus ab schol. Aj. 408, ubi Πῖος scriptum. G. Dind.]

[Πῖος i. q. πίων, quod v.]

[Πῖος, τό. HSt. s. v. Πίων :] Alioqui substantiva sunt Πῖος, τό, et Πιότης, ἡ, quibus respondet Lat. Pinguedo s. Pinguitudo : synonymum est πιμελή. Posteriore usus est Aristot. H. A. 3, 17, dicens, Ὅσα δὲ μὴ ἔχει κεχωρισμένην τὴν πιότητα, ἧττόν ἐστι πίονα κατὰ κοιλίαν καὶ ἐπίπλοον, οἷον ἔγχελυς. [Id. De partt. an. 2, 5.] Et Theophr. H. Pl. 9 : Ἅπαντα δὲ ταῦτα εὔοσμα, καὶ σχεδὸν ὅσα πιότητά τινα ἔχει καὶ λίπος. Itidemque C. Pl. 6, p. 216 ed. Ald. [Πιότης pro ποιότης Alciphroni 1, 20, ex cod. Vat. restitutum, et Æsopo s. v. Πιόω citando. || Metaph. Opulentia. Eustath. p. 1146, 10 : Πιείρας πόλεις τὰς πλουσίας λέγει, τρόφας ἀπὸ ἐμψύχων σωμάτων· ἐκεῖθεν γὰρ πιότης πόλεως ἡ περὶ αὐτὴν εὐπορία. G. D. Philo vol. 1, p. 299, 4, de gente copiosa : Ἵνα μή τι ἴχνος ὑπολειφθῇ πιότητος ἀρχαίας. Hase.] Prioris vero πῖος non afferuntur quidem exempla, sed plurima reperiuntur derivata. [Marcus Præc. sal. p. 951, A : Ἡ σὰρξ ἐὰν ᾖ πία καὶ νεάζουσα. Et in numis Pergamenorum ap. Eckhel. Doctr. vol. 2, p. 465, Ζεὺς Πιεὺς sec. quosdam est Jup. Pluvius, qui pinguefacit et fecundat terram. Hase. Πῖος, incertum qua significatione, ap. Arcad. p. 37, 21.]

[Πιοτέρως, Pinguius. Hippocr. p. 1243.]

[Πιότης. V. Πῖος.]

[Πιόω Pinguem s. crassum facio. Æsop. Fab. 420 Cor. (378 Fl.) : Πιώσω (scr. παῦε), μὴ ποιοῦ, μῆτερ· | θᾶσσον σεαυτήν, εἶπεν, ἐκ μέσου ῥήξεις | ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα μιμήσῃ. Πιοῦ et πιότητα restituit Coraes. Boiss.]

Πιπαλίς, nonnullis est ἡ χαλκὶς σαῦρα, teste Hesychio, quæ supra πίγγαλος.

Πιπάλλων, Hesychio teste pro πάλλων dicitur, i. e. κραδαίνων. [Apud Hesych. Πιπάλων. Ἀμπεπαλών comparavit Albert.]

[Πίπαν τὸν ἀκριβῆ τοξότην, Hesych. Et : Ὀπίπας, ἀπατεών, ἢ ἀπατῶν. Quæ fortasse aliquis finxit ex παρθενοπίπης, παιδοπίπης etc. Arcadius tamen p. 130 affert perispomena πιπῶ et ὀπιπῶ τὸ περιβλέπομαι, quæ repetenda videntur a primitivo πάω, quod vulgo φάω dicitur, cum epenthesi πτάω et reduplicatione παπταίνω, παμφαλάω, πιπάω. Lobeck. Paralip. p. 542.]

[Πεπιρόγαρον vitiose pro πεπερόγαρον, quod v.]

[Πιπερόπαστον, τό. Lemma epigr. Gabrielii in Anth. Plan. 208, εἰς Ἔρωτα καθεύδοντα ἐν πιπεροπάστῳ. Vox est barbara, quam Opsopœus libum pipere inspersum interpretatur. Equidem vasculum esse putaverim, quo piper appositum inspergebatur cibis : cujusmodi vasculo insculptus Amor fuit. Jacobs.]

[Πιπί, ὁ, Pipi, nomen Dei ap. quosdam interpretes græcos, qui voc. hebr. יהוה suis literis πιπι expresserunt. Montfauc. Palæogr. gr. p. 226, et Bibl. Coisl. p. 801. Hase.]

[Πιπίζω, i. q. πιπίσκω. Joann. Malal. p. 210, 14 : Ἑαυτῷ παραχρησάμενος πιπίσας (intelligitur φάρμακον) ἀπέθανε. Conf. Πιππίζω.]

Πιπίσκω, i. q. ποτίζω [ut exp. Erotian. p. 304, et Hesych. s. v. Πιππίζω citandus], Potum præbeo, Propino, h. e. Potandum præbeo, Potui do : ut Cels., Medicamentum quod potui datur. Hippocr. [p. 383, 43] : Φάρμακα ἐλατήρια διδόναι, καὶ ὀῤῥὸν καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην πιπίσκειν. Idem De locc. in hom. [p. 417, 3, 8] : Θερμαντήρια φάρμακα πιπίσκοντα διαθερμαίνειν. [Ib. p. 418, 6, et al.] Ex Eod. in Κρίμνον habes duos ll., in quorum altero dicit πιπίσκειν, in altero διδόναι πίνειν. [Aretæus p. 131, 32 : Πιπίσκειν τοῦ κάστορος συχνόν.] At Lucian. [Lexiph. c. 20] : Πιπίσκοντές με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου, ut dicitur πίνειν οἴνου et φαγεῖν ἄρτου, Attice. Futurum 1 mutuatur ab inus. th. πίω, unde et ipsum derivatum est. [Etym. M. p. 673, 20 : Παρὰ τὸ πίω πίσω, ὡς λύω λύσω ... τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς (Herodianus) μὴ εἰρῆσθαί φησι, καὶ ταῦτα εἰρημένου αὐτοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ (sequitur locus ab HSt. citatus) καὶ παρὰ Εὐπόλιδι « Τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολλὰς πίσαι. » Ἀλλὰ μήποτ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι μὴ εἰρῆσθαι ἐν πλάτει (?).] Pind. Isthm. 6, [108] : Πίσω [ι] σφὲ Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ. [HSt. in Ms. Vindob : « Inde aor. 1 ap. Hippocr. : Πίσαι ἐλλέβορον, Propinare, Potui dare. » Hesych. : Πίσαι, ποτίσαι.] Πεῖσαι, pro πίσαι dicitur, q. e. ποτίσαι, Potare, Potum præbere, Rigare; itemque πείσαντες pro πίσαντες, h. e. ποτίσαντες, Hesych. Unde πεῖσα. [V. Πῖσα.]

[Πίπλαντ. V. Πίμπλα.]

[Πίπλημι. Πιπλῶ. V. Πίμπλημι.]

[Πίπος. V. Πίππος.]

[Πίπος vitiose pro πιπὼ, quod v.]

Πιππίζω, Avium pullos voce imitor, Pipio. Aristoph. schol. dicit hanc λέξιν πεποιῆσθαι κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων, ut Hesych. etiam κατὰ μίμησιν τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς : dicente Aristoph. Av. [307] : Ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, Ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων· Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. Sed notandum est, schol. Aristoph. et Suidam, necnon textum Aristophanis, scriptum habere ποππύζουσι gemino π [et ποππύζων Phot. p. 430, 21], Hesychium vero unico : quam scripturam esse meliorem, vel ex eo patet, quod subjungit, accipi id verbum et pro ποτίζειν [ἢ πιπίσκειν] : in hac enim signif. unico π scr. est ut πιπίσκειν, utpote a πίω derivatum anadiplosi duarum literarum initialium. [Schol. Aristoph. Thesm. 400 (ubi nunc τὰς οἰνοπότιδας legitur, in libris antiquis vero τὰς οἰνοπίπους scriptum fuit) : Ὁ Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον· ἐγὼ δὲ οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς λεγόμενον. Ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίπης λέγεται, οὕτω καὶ οἰνοπίπης. Ἄλλως. Τὰ πλεῖστα οἰνοπίπους ἔχει ἀντὶ τοῦ τὰς μεθύσους, ἀπὸ τοῦ πιπίζειν, ὅπερ ἐστὶν ἐκμύζειν (μύζειν ἢ μυζᾶν Suidas s. v. Οἰνοπίπας).] Atque ita malim et πίπος pro πίππος : præsertim quum ap. Latinos quoque scribatur Pipiones et Pipire, unico *p*, quæ a Græco

originem traxisse, extra controversiam est. [Grammat. de vocibus anim. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 231 : Κόσσυφος πιπίζει. Gl. : Πιπίζειν, Pipare.]

[Πίππος, ὁ.] Πίπποι, Avium pulli, Pipiones. Athen. 9, [p. 368, F] : Καὶ νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς πίππους καλοῦσι. [Tacite recepit emendationem in Lexico septemvirali propositam : nam ed. Ald. et codex ἵππους. Recte Casaubonus πίπους.]

Πίπρα, ἡ, Pipra, avis inimica τῷ χλωρεῖ, Aristot. H. A. 9, 1 [p. 609, 7, ubi cod. unus πιπρώ]. Gaza ibi habet Pipo, πιπώ : non male forsan; nam ἡ πιπὼ ab Hesychio esse dicitur ὄρνεον πολεμικόν, Avis pugnax. [Male Gaza : nam de pipone infra demum agit Aristoteles. V. quæ s. v. Πιπὼ dicemus.]

[Πιπράσκω.] Πράω, unde Πιπράσκω, per reduplicationem, ut πιφαύσκω a φάω, et πιπίσκω a πίω, significat Vendo. [Ion. Πιπρήσκω ap. Callim. fr. 85, Maneth. 6, 727; πρηθῆναι pro πραθῆναι Herodot. 1, 156; 2, 56.] Apud schol. Thuc. : Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον, Argento omnia vendit, Nihil non venale habet proposita pecunia : quod ei sit lucri bonus odor ex re qualibet. Plut. Apophth. [p. 178, C] : Ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς. Solone [c. 13], πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ, Venduntur in extera regione. Alii, In exteram regionem vendendi emittuntur. Pro quo Hom. diceret περῶνται. Præt. act. πέπρακα. Unde partic. ap. Demosth. Phil. 4 [p. 148, 8] : Τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς [αὑτούς]. Apud Eund., Πεπρακέναι ἑαυτόν, Sese vendidisse. [V. p. 215, 6; 241, 10; 345, 5. Idem p. 739, 3 : Δῆλος εἶ πεπρακὼς τὸ πρᾶγμα τούτοις. Ἐπεπράκειν p. 232, 26. Alexis ap. Athen. 13, p. 558, E : Πεπρακότες τὴν τοῦ βίου παρρησίαν.] Pass. [Plato Phædon. p. 69, B : Ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα. Perf.] Πέπραμαι, Venditus sum. [Πεπρᾶσθαι Aristoph. Ach. 734, Pac. 1011, Andocid. p. 10, 18, Aristot. Œc. 2, p. 1347, 9. Artemid. 4, 15 : Τὸ πεπρᾶσθαι τοῦ πωλεῖσθαι ταύτῃ διαφέρει, ᾗ τὸ μὴ τελείως τι γενέσθαι καὶ τὸ τελεσθέν.] Xen. Hell. 6, [2, 15] : Ἐκήρυξεν πεπρᾶσθαι ὅστις αὐτομολοίη, Vendendos esse qui transfugerent, Hastæ addicendos. Et partic. ap. [Isæum p. 60, 30 : Τοσαύτης οὐσίας πεπραμένης] Paul. Ad Rom. 7, [14] : Πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, Venditus et addictus peccato. [Soph. Ph. 978 : Οἴμοι πέπραμαι κἀπόλωλα, i. e. Proditus sum.] Aor. pass. est Ἐπράθην. Unde ap. Thuc. : Ἐπράθη ταλάντων εἴκοσι, Venditus est viginti talentis. Et, Ἐπράθησαν, Venundati sunt, Plut. Pericle. Item πραθείς, Venditus, Venundatus, Idem in Fabio [c. 22]; et in Act. 5, [4. Æsch. Choeph. 915 : Αἰκῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός. Soph. Tr. 252 : Πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ. Eur. Tro. 936 : Ὠλόμην ἐγώ, εὐμορφίᾳ πραθεῖσα. Plato Leg. 8, p. 850, A : Τὸ ὠνηθὲν ἢ πραθέν. Demosth. p. 1304, 8 : Πραθεὶς εἰς Λευκάδα. De futuro Mœris p. 294 : Πεπράσομαι πεπράσῃ πεπράσεται Ἀττικοί, πραθήσομαι πραθήσῃ πραθήσεται Ἕλληνες. Πεπράσει Aristoph. Vesp. 179. Πεπράσεται Xenoph. Anab. 7, 1, 36.] Ii vero, qui hæc deducunt a verbo Πράσσω s. πράττω, exempla ejus usus nulla afferunt; nam quod ex Plat. Leg. [6, p. 762, B] affertur, Πραττέσθω διπλοῦν, pro Solvat duplum, non est ab hoc πιπράσκω, sed a πράττω, Exigo, a quo et εἰσπράττω, item ἐκπράττω, de quibus suo loco. [|| Aoristi et futuri forma Homerica est ἐπέρασα et περάσω (vel ἐπέρασσα, περάσσω, ubi producto α opus est), quam ad Πέρνημι recte retulit Buttmannus, male cum verbo περάω ἐπέρασα περάσω confudit HSt. s. v. Περάω, ubi exemplis ab eo allatis addatur Hom. H. in Cer. 132 : Ἀπριάτην περάσαντες. Perfecti unum ap. Homerum exemplum est Il. Φ, 58 : Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος, quod schol. exp. εἰς τὸ πέραν πεπραμένος. Id vero πεπερημένος potius scribendum esse recte judicavit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 276 ed. Lobeck., qui πεπερημένος simplici Trajiciendi significatione dictum memoravit ex Nonn. Dion. 3, 369.]

[Πίπρημι. V. Πίμπρημι.]

[Πιπτέον, Cadendum. Gerundium male formatum a Pseudo-Soph. Clytæmn. v. 315. Schneid.]

Πίπτω, Cado, Labor, fut. πέσω, tanquam a them. Πέτω, et Dorice πεσῶ : sed in usu est potius [non potius, sed sola] media vox πεσοῦμαι. Præt. autem πέ-

Πίπτω, morior. Walz Rhet. I, 69.

Πιπάζω 776, 236, v.

Aristoph. Plut. 70.

A πτωκα, tanquam a Πτόω. [Participii forma contracta Πεπτώς, ῶτος, apud Tragicos : πεπτῶτα et πεπτῶτας (literis ωο in unam syllabam contractis) ap. Hom. Il. Φ, 503, Od. X, 384. Πεπτηώς Od. Ξ, 354, X, 362, Apoll. Rh. 1, 1056; 2, 832; 3, 321, et femin. in verbo composito ποτιπεπτηυῖαι Od. N, 98; πεπτηυῖα Apoll. Rh. 2, 535; 3, 1454; 4, 93; πεπτηῶτας 4, 1263, 1298. Aor. 1 ἔπεσα, de quo schol. Aristoph. Av. 840 : Οἷα ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα, legitur ap. Orph. Arg. 519 : Ἐν δ' ἔπεσαν Μινύῃσι (nisi hoc ab librariis positum est pro ἔπεσον), et recentiores prosæ orationis scriptores, quorum de compositis exempla nonnulla apposuit Lobeck. ad Phryn. p. 724. Duobus Euripidis locis (Alc. 471 et Tro. 291) in libris quibusdam illatum, idque violato metro, vix dignum memoratu haberemus, nisi Buttmannus (Gramm. vol. 2, p. 278 ed. Lob.) defendendum suscepisset, cujus non minus vana de loco Herodoti (6, 21) disputatio est. De aor. 2 HSt. in Indice :] « Πεσέειν, Ionica dialysi pro πεσεῖν, Cecidisse, Cadere, Casurum esse : ut et πεσέονται pro

B πεσοῦνται, Cadent : ab inusitato them. πεσέω, pro quo dicitur πίπτω. Πέσῃσι [ap. Hom. Il. O, 624, al.] poetice pro πέσῃ, Ceciderit, a πεσέω s. πίπτω. [Πίπτῃσι forma epica in versu anapæstico tetrametro admissa a Platone comico ap. Hermiam In Plat. Phædr. p. 90 : Κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λεῖα' ἀπάνω.] Πεσσέμεν [Il. B, 237] pro πεσέμεν metri causa dicitur : hoc autem, Dorice pro πεσεῖν, a πεσέω s. πίπτω. Interdum et pro πίπτειν. » [Imperativi πέσε exempla de verbis compositis exstant κατάπεσε ap. Aristoph. Av. 840, πρόσπεσε ap. Eurip. Phaeth. fr. 2, 72. Ejusdem aoristi forma, ut videtur, Dorica Ἔπετον, de qua gramm. in Cram. An. vol. 1, p. 144, et Etym. M. p. 666, 51 : Ἀπὸ τοῦ πέτω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον. Ἀλκαῖος κέχρηται « Ἔπετον Κυπρογενέας παλάμηφιν. » Πετοῖσαι pro πεσοῦσαι Pind. Ol. 7, 126 et πετόντεσσι Pyth. 5, 65. || Futuri forma novitia πίσεται pro πεσεῖται Orac. Sibyll. 3, 83; 4, 82, 99. pro πεσεῖται metri indicio restituta ab Alexandro. Futur. act. ap. Hesych. qui Πεσέονται (Hom. Il. A, 823) per πεσοῦσιν exp., quanquam paullo ante πεσέεσθαι per πε-

C σεῖσθαι explicatur. G. D.] Hom. Il. A, 597 : Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. [M, 278 : Νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαί.] Ab Eod. P, [633] βέλεα dicuntur ἐπάλμενα πίπτειν ἔραζε, i. e. πίπτειν εἰς γῆν. [Aristot. Meteor. 1, 4 : Οἱ κεραυνοὶ κάτω πίπτουσιν. Improprie de verbis quæ quis frustra loquitur, Aristoph. Vesp. 1013 : Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζε. Plato Euthyphr. p. 14, D : Ὥστε οὐ χαμαί ποτε πεσεῖται ὅ τι ἂν εἴπῃς. Cum dat. Hom. Il. E, 82 : Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· et cum dat. πέδῳ apud Tragicos, quorum locos s. v. Πέδον.] Apollon. autem Arg. 2, [827] dixit οὔδει πέσε, pro εἰς οὖδας. [Æsch. Eum. 68 : Ὕπνῳ πεσοῦσαι. Eur. Or. 88 : Πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε; Improprie πίπτειν συμφορᾷ et similia, de quibus HSt. infra. Cum præpos. ἀμφὶ Æsch. Ag. 326 : Ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων. Eur. Hec. 787 : Ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ. Cum ἀπὸ Æsch. fr. 38 : Ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσών. Plato Leg. 3, p. 701, D : Ἀπό τινος ὄνου πεσεῖν. Cum εἰς nusquam ap. Homerum, aliquoties ap. He-

D siodum (ut Op. 622 : Εὖτ' ἂν Πληϊάδες ... πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον), sæpissime ap. Tragicos et alios scriptores quosvis, quum propria significatione tum figurate. Æsch. Prom. 478 : Εἴ τις ἐς νόσον πέσοι. Soph. Œd. C. 749 : Ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν· Aj. 1083 : Ἐς βυθὸν πεσεῖν. Eur. Hec. 50 : Ἐς χέρας μητρὸς πεσεῖν· Iph. T. 1172 : Εἰς ἔρον γὰρ τοῦ μαθεῖν πεπτώκαμεν. Plato Leg. 8, p. 840, D : Εἰς ἀπορίαν ἐπέσομεν· Rep. 3, p. 399, B : Εἴς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος. Cum ἐκ, Hom. Il. H, 16 : Ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε. Æsch. Choeph. 185 : Ἐξ ὀμμάτων πίπτουσι ... σταγόνες· Eum. 147 : Ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, i. e. fuga elapsus est. Eurip. Inus. fr. 23 : Ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ. Cum dat. Polyb. 1, 87, 1, πίπτειν ταῖς ἐλπίσι, Excidere spe.] At πίπτω ἐνὶ κύμασι ap. Eund. [Apoll. Rh. 1, 506] possumus accipere pro ἐμπίπτω κύμασι : itidemque, Σινάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, pro λεχέεσσιν ἐμπεσόντες. [Hom. N, 742 : Ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν· et sæpe cum dat. ἐν κονίῃσι, ut ib. 205, A, 425. Æsch. Pers. 125 : Βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς· Ag. 565 : Πόντος ἐν

μεσημβρινοῖς κοίταις ... εὕδοι πεσών. Cum ἐπὶ Æsch. Ag. 1018 : Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ... αἷμα. Plato Phædr. p. 248, C : Ὅταν ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ. Cum μετὰ Hom. Il. T, 110 : Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός· ubi schol. : Μεταξὺ τῶν τῆς γυναικὸς ποδῶν. Εὐσχημόνως δὲ καὶ σαφῶς ἀνήνεγκε τὴν λοχείαν. Cum περὶ Soph. Aj. 828 : Πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει, i. e. περιπεπτῶτα, quod usitatum in hac re verbum est. Cum πρὸς Eur. Hec. 405 : Πεσεῖν πρὸς οὖδας· Ion. 652 : Κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών.] Magnus est verbi πίπτω usus et in soluta oratione. Plut. : Οὔτε γὰρ πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν. Interdum cum præp. εἰς : ut πίπτειν εἰς γόνατα, Xen. Cyrop. 1, [4, 8]. Et, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι, Athen. 10. Ceterum quoniam interfecti cadere solent, ut ap. Herodian. 7, [3, 15], Ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν, ideo sæpe, sicut et Cadere, accipitur pro Interfici, Prosterni : qua in signif. usi sunt post Homerum ceterosque poetas, prosæ etiam scriptores. [Hom. Il. Π, 410 : Πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός· N, 200 : Νεκύων ... πιπτόντων· Od. Θ, 524 : Ὅστε ἧς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν. Æsch. Pers. 252 : Τὸ Περσῶν δ' ἄνθος

B οἴχεται πεσόν. Soph. Ant. 697 : Ἐν φοναῖς πεπτῶτ' ἄθαπτον. Eur. Rhes. 398 : Πολεμίων πεσεῖν δορί· Andr. 654 : Πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε. Herodot. 6, 101 : Ἔπιπτον πολλοὶ ἀμφοτέρων.] Πεσόντι ἐν τῇ μάχῃ, Pausan. Item cum constr. conveniente verbo passivo, ut ap. Plut., Πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. [Hom. Il. A, 243 : Εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ... θνήσκοντες πίπτωσι. Herodot. 9, 67 : Οἱ ἄριστοι ἔπεσον ὑπ' Ἀθηναίων. Plut. V. Cat. min. c. 54 : Πολίτας ὑπ' ἀλλήλων πεπτωκότας· Artox. c. 14.] Nonnunquam vero est potius Profligari, [Prosterni, Everti]. Thuc. 2 : Πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσον ὑπ' ἐλασσόνων. [Herodot. 7, 18 : Μεγάλα πεσόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων· 8, 16 : Ὁ Ξέρξεω στρατὸς αὐτὸς ὑπ' ἑωυτοῦ ἔπιπτε, i. e. Sua mole periit. Æsch. Sept. 794 : Πέπτωκεν ἀνδρῶν ὑβρίμων κομπάσματα· Choeph. 263 : Δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. Soph. Œd. T. 50 : Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον· 616 : Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν. Plato Lach. p. 181, B : Ὀρθὴ ἂν ἡμῶν ἡ πόλις ἦν καὶ οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ

C τοιοῦτον πτῶμα. Demosth. p. 210, 15 : Ἐὰν ἀνενέγκωσι Θηβαῖοι καὶ σωθῶσι καὶ μὴ πέσωσι. || Ruo, Corruo. Τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, Aristot. Pol. 6, 8, bis. Dio Cass. 75, 12 : Πεσόντος δέ πῃ τοῦ ἔξωθεν περιβόλου· 68, 25 : Θαρσήσας τις ἐπιβῆναι τῶν πεπτωκότων.] Sed et ἄνεμος, i. e. Ventus, πίπτειν dicitur ab Homero [Od. Ξ, 475 : Βορέαο πεσόντος· T, 202 : Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε. Dio Cass. 39, 32 : Ὅ τε ἄνεμος ἐξαπιναίως ἔπεσε καὶ τὸ κῦμα ἐστορέσθη] : qua in signif. Virg. utitur verbo Cadere. [Eclog. 9, 58 : « Ceciderunt auræ. » Georg. 1, 354 : « Cadunt austri. » Contraria significatione de borea ingruente dictum accipitur ap. Hesiod. Op. 549 : Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται Βορέαο πεσόντος, quod Moschop. per καταπνεύσαντος explicuit.] Dicuntur et δάκρυα πίπτειν ap. Hom., sicut Latine quoque Lacrymæ cadere : vicissimque aliquis Ἐς δάκρυα πίπτειν ap. Herodot. [Dio Cass. 41, 58 : Ἐς δάκρυα καὶ θρῆνον ἔπεσον.] Est vero ubi reddatur potius Incido quam Cado : ut in πεπτωκότες συμφορᾷ, quod ex Epigr. affertur; dicunt enim Latini potius Incidere in calamitatem. Itidemque ex Soph. [Aj. 759] : Πίπτειν

D βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, pro Incidere in ærumnas. Et ita quidem interpretando, fuerit utrobique simplex pro comp. : sc. hic πίπτειν pro ἐμπίπτειν, illic πεπτωκότες pro ἐμπεπτωκότες. || Interdum πεσὼν dicitur Qui procubuit, Procumbens. Synes. : Καὶ πεσόντες ἱκέτευον. [Æsch. Sept. 185 : Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν αὔειν, λακάζειν. Orac. Sibyll. 3, 716 : Πεσόντες ἐπὶ χθονὶ λισσώμεσθα ... βασιλῆα. || Cado, i. e. Evenio, Exitum habeo.] Apud Herodot. : Τῇ πίπτουσι τὰ πρήγματα, Eo res spectant, VV. LL. [8, 130 : Ὄκῃ πεσέεται τὰ Μαρδονίου πρήγματα· 7, 163 : Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ᾗ πεσέεται· et similiter c. 168. Pind. Ol. 12, 14 : Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. Plato Rep. 10, p. 604, C : Πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα. Dio Cass. 57, 8 : Ὁσάκις τοιοῦτόν τι ἄρα πέσοι. De jactu aleæ, Soph. fr. 763 : Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. Alexis ap. Stob. Flor. 105, 4 : Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐστιν ὥσπερ οἱ κύβοι· οὐ ταὔτ' ἀεὶ πίπτουσιν. De sorte Plato Rep. 10, p. 617, E : Τὸν παρ' αὐτὸν πεσόντα

A κλῆρον. Lucas Act. 1, 26 : Ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν.] || Apud Polyb. : Ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, pro Subjecta sunt imperio Carthaginiensium. [Id. 3, 4, 12 : Μετὰ τὸ καταγωνισθῆναι τὰ ὅλα καὶ πεσεῖν εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐξουσίαν.] Apud Diosc. autem, Γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, Bud. vertit, Omnis terra in usum medicamenti recepta. [Aristot. Metaph. 3, 2 : Αἱ ἀρχαὶ ... ὡς εἰς γένη ταῦτα πίπτουσι. Cum ὑπὸ ib. 13, 6 : Ἐνδέχεται τὰ διαφέροντα ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πίπτειν· Eth. Nic. 2, 2 : Οὔτε ὑπὸ τέχνην οὔθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν πίπτει ὁ λόγος. « Polyb. 2, 4, 7 : Ὅσα πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν, i. e. Quæ nos vel ipsi vidimus vel fando cognovimus. 4, 2, 2 : Οἱ χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν· 4, 15, 11 : Οὐδ' ὑπὸ λόγον πίπτει ἡ ἀδικία αὐτῶν, i. e. Nulla ratio reddi potest. || De tempore, id. 1, 5, 1 : Τοῦτο πίπτει κατὰ τὴν ριθ' ὀλυμπιάδα· 4, 14, 9 : Ταῦτα ἔπεσεν εἰς τὴν προτέραν ὀλυμπιάδα. || De reditibus, id. 31, 7, 7 : Ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα πρόσοδος ἔπιπτε τῷ δήμῳ· 2, 62, 1 : Ἑξακισχίλια τάλαντα

B πεσεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τῶν λαφύρων. » Schweigh.] || Πίπτειν affertur et pro Irruere; sed ex quibusdam ll. in quibus præp. jungenda est verbo, ut docui in Ἐμπίπτω.

[Πίπυλος, Alauda. Schol. Theocr. 10, 50, ap. Ducang. : Ἐγειρομένω κορυδαλλῷ) τοῦ λεγομένου πιπύλου. Conf. Πίπυλος.]

[Πιπώ, οῦς, ἡ.] Πίπος, Pipus, avis : Aristot. H. A. 9, [1 : Πόλεμος ... πίπῳ καὶ ἐρωδιῷ· τὰ γὰρ ᾠὰ κατεσθίει καὶ τοὺς νεοττοὺς τοῦ ἐρωδιοῦ. Ib.] 21, dicit τὸν κόσσυφον (avis et hæc est) habere σκέλη βραχέα τῇ πίπῳ [var. lect. τοῖς ἵπποις] παρόμοια. Ubi Gaza, Crure brevi similiter ut pipo est : legens forsitan πιποῖ, a nomin. Πιπὼ, cujus Hesych. meminit, dicens esse ὄρνεον πολεμικόν, secundum quosdam ἐρωδιόν, Ardeam. [Recte correctum ὄρνεον πολεμικὸν (vel πολέμιον), ὥς τινες, ἐρωδιῷ, ex Aristot. 9, 1, ubi libri alii πιπὼ δὲ ἐρωδιῷ, quæ vera scriptura est, intellecto ex præcedentibus verbis πολέμιος, eademque forma alteri quoque loco restituenda, τῇ πιποῖ. Anton. Lib. c. 14, ex Nicandro :

C Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐγένετο κνιπολόγος πιπώ· πρὸς ταύτην ἀετῷ πολεμός ἐστι καὶ ἐρωδιῷ, etc. Accedit ad hæc Lycophro 476 : Ἀντὶ πιπὼ σκορπίον λαιμῷ σπάσας· ubi avem marinam esse annotarunt scholiastæ et Tzetza, quod non constat unde cognoverint.]

[Πιράγαστος, ὁ, Piragastus, Sclavorum dux, ap. Phot. Bibl. p. 31, 11, in excerptis ex Theophyl. Hist., apud quem Πειράγαστος scriptum p. 171, A.]

[Πίργης, ὁ, Pirges, Archippidis filius, in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 749. Nomen idem esse quod Πέγρης conjecit Osann. Inscrr. p. 216.]

[Πιρὴν ap. Arcad. p. 9, 25, vitiose pro Πειρὴν, quod v. G. Dind.]

[Πιρίας, ὁ, aviculæ nomen ap. Athen. 2, p. 65, B, ex Alexandro Myndio : Ἄτερος τῶν αἰγιθαλῶν ὑφ' ὧν μὲν ἐλαιὸς καλεῖται, ὑπὸ δέ τινων πιρίας· ubi epitomes codex uterque πιρία.]

[Πίρος, ὁ, inter nomina in ιρος ap. Arcad. p. 68, 12. Πῖρος ποταμὸς ap. Etym. M. p. 475, 24, et Zonar. Lex. p. 1548.]

D Πιῤῥὸς, ex Diosc. affertur pro Fulvus, qui rectius κιῤῥός.

[Πίρωμις, vox Ægyptiaca, Græco sermone valens καλὸς κἀγαθός, ap. Herodot. 2, 143. Schweigh. Conf. Creuzer. *Symbolik*, part. 2 ed. 3, p. 58; 59; 255. Hase.]

[Πῖσα, ἡ, Pisa. Steph. Byz. : Πῖσα (vulgo Πίσα : codex Vratisl. Πίσσα, duplici σ, pariterque in derivatis, quod frequentissimum in hoc nomine codicum vitium est), πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας· ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται. Strabo 8, p. 356 : Δεῖ δὲ τοῖς ὁμολογουμένοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἀκολουθεῖν, ἐπεὶ οὐδὲ τοὔνομα τὴν Πισᾶτιν ἐτυμολογοῦσιν ὁμοίως· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ Πίσης ὁμωνύμου τῇ κρήνῃ πόλεως· τὴν δὲ κρήνην Πῖσαν εἰρῆσθαι, οἷον πίστραν, ὅπερ ἐστὶ ποτίστραν· ... τινὲς δὲ πόλιν μὲν οὐδεμίαν γεγονέναι Πῖσάν φασιν· ... κρήνην δὲ μόνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι Βίσαν· ... Στησίχορος δὲ καλεῖ πόλιν τὴν χώραν Πῖσαν λεγομένην. Pausan. 6, 22, 2 : Ἔνθα ἡ Πῖσα (scr. Πίσα) ᾠκεῖτο· οἰκιστὴν μὲν δὴ γενέσθαι τῇ πόλει Πῖσον (scr. Πίσον, quo

accentu legitur 5, 17, 9, et Πίσος τὸ χωρίον ap. Arcad. p. 75, 11), τὸν Περιήρους φασὶ τοῦ Αἰόλου. A Pisa, Endymionis filia, nomen repetit schol. Pind. Ol. 1, 28. Plurali numero *Pisæ* ap. Pomp. Mel. 2, 3, 4, ubi recte libri quidam *Pisa*. Idem vitium ap. Ptolem. 3, 16, nunc codicum auctoritate sublatum. Adjectivi gentilis usitatissima forma Πισάτης est, ut Πισάτα πατρὸς ap. Pind. Ol. 1, 112, et Πισᾶται, οἱ, ib. 9, 103, et ap. Strabon. 8, p. 338, 342, 353, 355, al. Femin. Πισᾶτις, ἡ, quod nomen regionis est ap. Strab. p. 341, 353 seqq. Πισᾶτις γῆ Polyb. 4, 74, 1. Π. παρθένος Eur. Iph. T. 824. Πισάτιδι ἐλαίᾳ Pind. Ol. 4, 20. Πισάτιδας ὄχθας Orph. Arg. 214. Πισαία, ἡ, ap. Pausan. 5, 1, 6; 6, 21, 4, et Πισαῖοι, οἱ, 6, 22, Diodor. 15, 82. Πισαῖοι κλῆροι Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, A. Π. θυηπόλου Dorieus ib. 10, p. 413, A. Nonnus Dion. 37, 170: Οἶστρον ἔχων Πισαῖον Ἐλαιοκόμου ποταμοῖο. Π. στεφάνου Anth. Plan. 54. Πισαιεύς, έως, ὁ, forma ab Steph. Byz. memorata. De mensura syllabæ primæ Steph. Byz.: Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τῆς Πίσης μακρά ἐστι. Herodian. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 289, 21 (sive Draco Strat. p. 21, 1): Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ... εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει ... Πῖσα, Κρῖσα, κνῖσα· οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν Πίνδαρος. Sic constanter apud Pindarum, sed producto α, ut Ol. 2, 4: Ἤτοι Πίσα μὲν Διός· 3, 17; 8, 12; 13, 41, Nem. 10, 60, pariterque in derivatis Πισάτας et Πισᾶτις, quorum exx. supra attulimus: alii vero omnes poetæ et Attici et Dorici (ut Theocr. 4, 29) Πῖσα, quod in libris antiquis interdum Πεῖσα vel Πείσα scriptum, ut ap. Aristoph. Ran. 1232 in cod. Rav., et Herodot. 2, 7, in cod. Mediceo. || Nomen fluvii Πίσης, ὁ, aliunde non cognitum, ap. Xenophan. Athen. 10, p. 413, F: Ἔνθα Διὸς τέμενος πὰρ Πίσαο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ· et p. 414, A: Εἴ τις ἀεθλεύων νικῷ Πίσαο παρ' ὄχθας.]

[Πίσα, ἡ, Pisa, urbs Etruriæ. Polyb. 2, 16, 2: Παρὰ θάλατταν μέχρι πόλεως Πίσης, ἣ πρώτη κεῖται τῆς Τυρρηνίας ὡς πρὸς τὰς δυσμάς. Strabo 5, p. 222: Ἡ δὲ Πῖσα (scr. Πίσα) κτίσμα ἐστὶ τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Πισατῶν (vulgo Πεισατῶν) κτλ. Ib. p. 225. Numero plurali Πῖσαι ap. Polyb. 2, 27, 1; 28, 1; 3, 41, 4; 56, 5. Strabo 5, p. 217 (ubi διὰ Πεισῶν), et sic plerumque scriptores Latini: v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 440. Adject. Πισᾶται, οἱ, ap. Strab. p. 222, 225, et Πισᾶτις, ἡ, p. 211, 222, quæ in codd. multis per diphthongum scripta sunt.]

[Πισάγας, ὁ. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 41, 1: Πισάγας λέγεται παρὰ Πέρσαις ὁ λεπρός, καὶ ἔστι πᾶσιν ἀπρόσιτος.]

[Πισαιεύς, Πισαῖος. V. Πῖσα.]

[Πισαῖος, ὁ, Pisæus, Tyrrhenus. Phot. Lex. p. 222, 12. Plin. H. N. 7, 56, bis.]

[Πισάκνα. Πισάκνιον. V. Πιθάκνη.]

[Πισανδρέας, ὁ, Pisandreas, n. pr. in inscr. Arab. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1832, p. 181. Hase.]

[Πισάτης. Πισᾶτις. V. Πῖσα.]

[Πίσαυρος, ὁ, Pisaurus, ap. Arcad. p. 72, 22. Est nomen fluvii Umbriæ a Plinio aliisque memorati.]

Πίσεα, neutrum plurale de Loco irriguo, quasi sc. qui possit πίσαι, i. e. ποτίσαι, Potum præbere: apud Hom. aliquot locis, ut Il. Υ, [9. Od. Ζ, 124, H. in Ven. 99]: Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. [Seqq. ex Indice.] Πίσος, unde πίσεα, Locus humectus et riguus, Pratum: pro quo supra πῖσος: a πίσαι, q. e. ποτίσαι: ap. Suid.: Καὶ ἀγλαὰ πίσεα γαίης Βόσκεο. Sic ap. Hom., Πίσεα ποιήεντα. [Item:] Πείσεα dicuntur οἱ δίυγροι καὶ ὑδατώδεις τόποι, ἕλη, λειμῶνες, Loca rigua et aquosa, Prata. Il. Υ, de nymphis: Ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. Testis schol. et Hesych. [« Πίσεα Simonid. ap. Etym. M. p. 135, 30, ex emendatione Sylburgii, Apollon. Rh. 1, 1266; 3, 1218, ubi vid. schol. Πίσῃ Hom. H. in Pan. v. 2. Hesych.: Πείσεα, λειμῶνες, ἕλη, πίδη (hoc delendum), ποτάμιοι, ποιώδεις, ὑδατώδεις τόποι. » Ruhnk. Ep. crit. p. 53.]

[Πισεύς. Theocr. 25, 201: Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὡς λὶς ἄμοτον κεράϊζε, μάλιστα δὲ Βεμβιναίους. Nescio qui sint illi Πισῆες: non sane Pisatæ quod nec nominis nec locorum ratio permittit. Codices πεισῆας habent, unde πεδιῆας correxi, quo nomine planitiei montibus Nemeæis subjectæ incolas significat. Hos ille tanquam torrens de montibus effusus inundabat. Steph. Byz.: Πεδίον, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός. Τὸ τοπικὸν πεδιεύς. Meinek. ad l. Theocriti p. 193.]

[Πίσηθεν, A Pisa. Antipater Thess. Anth. Pal. 7, 390: Πίσηθέν μιν ἰόντα. I]

[Πίσης. V. Πῖσα.]

[Πισίας. V. Πεισίας.]

[Πισιδία, ἡ, Pisidia. Steph. Byz.: Πισιδία· οἱ Πισίδαι· πρότερον Σόλυμοι, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Χαλδήνης. Ἔστι δὲ ἔθνος βάρβαρον, κατοικοῦν παρὰ τὴν Ἄσπενδον καὶ τὴν Κιλικίαν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Πισίδου. Αἱ δεύτεραι καὶ πρῶται συστέλλονται. Λέγεται καὶ Πισιδικὴ καὶ Πισιδικὸν καὶ Πισιδεύς (ap. Dionys. P. 858: Πισιδέων) μετὰ ἐκτάσεως τοῦ ι. (Conf. Dracon. Strat. p. 75 sq.) Πισιδία ap. Strab. 12, p. 569, 576, 577. Πισιδική, ἡ, Polyb. 5, 57, 7; 22, 5, 14, Diodor. 18, 22. Adject. gentile in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1123, 10: Χάρης Πισυωνίου Πισίδης. Πισίδαι, οἱ, ap. Xenoph. in Anab. et Hellen. locis plurimis, ubi libri fluctuant inter triplicem scripturam Πισίδαι Πεισίδαι et Πεισῖδαι, Strab. 12, p. 554, 569, 570, al. Πισιδικοί, οἱ, ap. eund. 1, p. 34. Πισιδικαὶ πόλεις p. 570, 631. Πισιδικὰ ὄρη p. 666.]

[Πισίθεος, ὁ, Pisitheus, n. pr. archontis Delphici in inscr. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 57, 4 et 5. Recta scriptura Πεισίθεος ib. p. 57, 6.]

[Πίσιλις, ἡ, Pisilis, urbs Cariæ. Strabo 14, p. 651.]

[Πισίνδηλις, ιδος, ὁ, Pisindelis, Artemisiæ pater. Suid. s. v. Ἡρόδοτος.]

[Πίσινος, ίνη, ινον.] Πίσινον ἔτνος, Pulmentum ex pisis confectum. Antiphanes ap. Athen. [9, p. 370, E]: Ἔψουσιν ἔτνος αὐτοῖς πίσινον. Itidem ex Aristoph. [Eq. 1171] et Epigr. ἔτνος πίσινον affertur, diciturque secunda in eo syllaba corripi; sed perperam exp. Faba pisina, a loco. [Ælian. Ep. 4. Hemst. I]

[Πίσιρα. V. Πίθος.]

[Πισιρρόδη, ἡ, Pisirrhode, mulier Tarentina, ap. Iambl. V. Pyth. p. 534, ex emend. Keilii Anal. epigr. p. 229, pro Πισιρρόνδη.]

[Πισίρροδος, ὁ, Pisirrhodus, Tarentinus, ib. p. 526, ubi male Πισίρρυδος, quod corrigendum ex cod. Ciz., qui Τισίρροδος. Πεισίροδον Rhodium ex Pausania supra memoravimus.]

[Πίσις, πόλις καὶ ὄρος Ἀρμενίας ἢ Σουσιανῆς. Ὁ πολίτης Πισιδεύς, ὡς Χαλκιδεύς, Steph. Byz. Fort. Πισίς, ίδος, ἡ.]

Πισμός, ὁ, Hesychio ποτήρ, ποτίστρα, ληνός: a themate πίσαι.

Πίσον, τό, Pisum, legumen quod et πίσος dicitur, forsitan a v. πτίσσειν, a quo et πτισάνη s. πτισσάνη, Eust. [p. 802, 3. Phot. p. 430, 23: Πίσον (codex πίσσον), τὸ ὄσπριον· Ἄλεξις.] Apud Galen. De alim. fac. 1, gemino σ et oxytonus πισσοί, itidem in censu τῶν ὀσπρίων, una cum similibus leguminibus, ἐρεβίνθοις, ὀρόβοις, ὤχροις, ἀράκοις. Ibid. de ciceribus: Οὐ δέχονται τὴν αὐτὴν τοῖς κυάμοις τε καὶ πισσοῖς θρᾶψιν. [Πισός, Pesum; Πισσός, Pisus; Πησσός, Pisus, Gl. Πισσός ap. Artemid. 1, 68 (ubi πισσὸς σημαντικὸν esse traditur), Geopon. 2, 13, 3. Apud Theophr. H. Pl. 8, 1, 4. C. Pl. 4, 14, 4, aliisque locis ab Schneid. indicatis, Athen. 9, p. 406, C (ex Eupolide), et 11, p. 476, F, Hesych. s. v. Ὄσπρος, πισός et πισοί ὀξυτόνως. Sed rectus accentu πίσος est, de quo Arcad. p. 75, 4: Τὰ εἰς σος δισύλλαβα βαρύνεται ... πίσος τὸ ὄσπριον. Et sic ap. Pollue. 6, 60: Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγει τοὺς πίσους. Ipsa poetæ verba attulit Pollux 7, 181: Ἔπειτ' ἐρείκων ἐνεβαλοῦσ' ὁμοῦ πίσους· ubi vulgo πίσας, codex vero Falck. πισούς. G. D. Videntur esse quæ vocamus in Gallia *de petits Pois*, admodum rara hodie in Græcia. Hase. || Diminut. Πισσάριον, τό, quod rectius πισάριον scriberetur, ap. Basil. in schol. ad Greg. Naz. Or. 20, p. 342, A, cujus verba edidit Ruhnk. ad Tim. p. 124: Ἔτνος ... οἱ μὲν κύαμον, οἱ δὲ τὸ καλούμενον πισσάριον. « Cyrill. Scythop. V. Sabæ c. 40 (in Cotel. Mon. vol. 3, p. 283, A): Ἑψήσαντες φάβα ... τὸ παρ' ἡμῖν πισσάριον λεγόμενον· et infra: Τὸ ξηρὸν π. μαγειρεύσας. » Ducang.]

[Πίσορ. V. Πίθος.]

[Πίσος. V. Πῖσα.]

[Πίσπιρ, τό, Pispir, n. loci inter Nilum et sinum Heroopoliticum. Pallad. Hist. Laus. p. 937, C. Hase.]

Πίσσα, sive Πίττα, ἡ, Pix. Hom. Il. Δ, [277]: Μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ', ut Ovid., Pice nigrior; Virg., Picis atræ massa. [Quint. Sm. 9, 454: Δαλὸς ὄφρα πέληται πίσσα περὶ δμηθεῖσα.] Herodian. 8, [4, 30]: Δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας· et ib. [26]: Κεραμῶντες θείῳ τε καὶ ἀσφάλτῳ, πίτταν ἐλόντες, κάλους σκεύεσιν ἐμβαλόντες λαβὰς ἐπιμήκεις ἔχουσι, Sulphur bitumine ac pice mixtum, doliolis quorum manubria longiora, immittebant, Polit. Plut. [Mor. p. 640, D], de picea et pinu: Πεύκη καὶ πιτυΐδαν ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην· Plin., Arborum succo manantium picem resinamque. Diosc. 1, 95: Πίσσα ἡ μὲν ὑγρά, ἣν ἔνιοι κῶνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης καὶ πίτυος· 98: Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἑψομένης τῆς ὑγρᾶς γίνεται· καλεῖται δὲ αὐτὴ ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα· de qua, sc. de pice arida, intelligendus est l. Hom.: de altera autem, verba Plutarchi et Plinii: de utravis quæ ex Herodiano citavi. Plin. coctæ picis duo genera facit, spissum liquidumque, 24, 7. Idem 16, 11: Pix liquida in Europa ex tæda coquitur. Et mox, Sequens liquor, crassior jam, picem fundit. Hæc rursus in cortinas æreas conjecta, aceto spissatur, et coagulata, Brutiæ cognomen accipit. De arboribus vero picem fundentibus vide plura 14, 20; 16, 10. Schol. Nicandri Al. [488]: Καὶ ποτὲ κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, annotat eum πίσσαν vocare πᾶν τὸ ἀποστάζον. Sed et ibi pro Pice cedrina accipere nil vetat, quum Plin. 14, 20, scribat, terebinthos, lentiscos, mastichen, cupressum fundere picem liquidam et resinam tantum, cedrum vero, crassiorem et ad pices faciendas. De differentia picis et resinæ, necnon de generibus picis, hæc inter alia Gorr.: Πίσσα, Pix: nihil aliud est quam fluxus combustæ in tæda sua resinæ; quod enim ex viventibus plantis destillat, Resinæ nomine donatur. Item vero incensa in furnis eadem materia, picis appellatione fluit, et canaliculis quibusdam circa pyram compositis excipitur. De pinu fere omnis est, ut Theophr. inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferant: ex piceo quoque, cedro, palma, abiete, strobilo colligitur. Quæ prima diffluit, simplex et liquida tantum est: quæ postrema venit, siccior paulo, sed quæ tamen liquidæ nomen adhuc retineat; sicca enim pix fit, alterutra earum iterum decocta, ideoque a quibusdam nuncupatur παλίμπισσα. [Πίττα ὠμή Theophr. H. Pl. 3, 9, 2, Polyb. 5, 89, 5. « Πίσσα ἑφθή, Pix cocta, admixtis aromatibus in lana ad pessos adhibetur Hippocr. p. 605, 35: Πίσσαν τὴν ἑφθὴν ἐν εἰρίῳ, θυώματα ξυμμίξας. Quæ eadem πίσσα θυωτή, hoc est Pix aromatibus condita, dici videtur. Sic enim θυωτὴν πίσσαν, τὴν ἠρωματισμένην apud Hippocrat. exponit Galen., additque, ἕψεται δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι. Ea autem utitur Hippocr. p. 632, 41: Πίσσαν θυωτὴν φλάσας· et p. 672, 12. Per ἠρτυμένην exp. Erotian. (p. 314.) Ὀῤῥὸν πίσσης τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης exp. Erotian. (p. 274) ap. Hippocr. p. 877, A. Intelligitur autem humidum illud picis serosum, aut picis liquidæ recrementum quod supernatat, velut serum lacti. Dum enim pix coquitur, expansa supra cortinam vellera ejus halitu madescunt, quæ deinde in vas exprimuntur. Id πισσέλαιον dicitur Dioscoridi, Galeno vero πίσσανθος, Picis flos. Rursus quoque πίσσης ὑγρᾶς ὀῤῥὸς dicitur Galeno Κατὰ τόπ. 1, p. 165, 46, qui et l. 3, p. 195, 22, ex Apollonio πίσσης ὀῤῥὸν ad aures purulentas infundit. » Foes. Alciphro 3, 28: Γραῦν ἀληλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ. Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται proverbium, de quo Diogenian. 2, 64: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ πεῖραν τῶν κακῶν λαμβανόντων· τὸ γὰρ ζῷον εἰς πίσσαν πῖπτον δεινὰ πάσχει. Similiter Hesych., Phot. et Suid. s. v. Μῦς. Legitur ap. Demosth. p. 1215, 10, aliosque, quorum locos indicavit Leutsch. ad Diogen. p. 206.] || Πίσσα dicitur a quibusdam et ἡ κόνυζα, ut habetur ap. Diosc. [3, 126.] Ratio est a glutinoso ejus lentore, quod, ut ait Plin., trita mellis odorem habeat, digitis tactu ejus cohærentibus. Gorr.

[Πισσαία ἄκρα. V. Τισαῖον.]

[Πισσαῖον, τό, Pissæum, oppidum Pelagoniæ. Polyb. 5, 108, 1. Male ap. Steph. Byz.: Πισσῖον· Πελαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πισσαῖος.]

Πισσαλειφής, ὁ, ἡ, Pice oblitus, Eust. p. 1561: Ἀνηλιφὴς ναῦς, ἡ μὴ ἀλειφεῖσα πίσσῃ· καὶ πισσαλειφής, ἡ πεπισσωμένη.

[Πισσαλοιφέω, Pice inungo. Æneas Poliorc. c. 11.]

Πίσσανθος, τό, Picis flos: id dicitur, inquit Galen. 2 De simpl. med. fac., quod oleosum in pice liquida superne fluitat. Id autem est, ut Idem ait, multo tenuiorum quam pix ipsa partium, sive ejus compagem, sive etiam facultatem spectemus. Paul. Ægin. 3, 74, idem videtur τῆς ὀῤῥοπίσσης nomine intelligere. [Aetius 6, 69.] Scrib. Larg. c. 40, ait, Picis florem, quod πισσέλαιον appellant: quamvis Galenus eo loco πίσσανθος et πισσέλαιον plurimum inter se differre scribit. Gorr. Vide et [Πίσσα et] Πισσέλαιον.

[Πισσαντῖνοι, οἱ, Pissantini, gens Illyrica. Polyb. 5, 108, 8.]

[Πισσάριον, τό, idem quod ἡ πίσσα apud Galen. l. 6 Κατὰ τόπ. p. 250, 38, ex Archigene: Τοὺς πνιγομένους πισσαρίῳ μετὰ ὕδατος καὶ νίτρου πότιζε. Quod etiam illic reprehendit Galen. et πισσάριον πίσσαν exponit. Foes.]

[Πισσάριον vitiose pro πισάριον. V. Πίσον.]

Πισσάσφαλτος, ἡ, Pix bitumine mixta, Bituminis genus picem odore referens. Plin. 24, 7: Est et pissasphaltus, mista bitumine pice, naturaliter ex Apolloniatarum agro. Idem 35, 15: Est vero liquidum bitumen, sicut Zacynthium, et quod a Babylone invehitur. Liquidum est et Apolloniaticum: quæ omnia Græci πισσάσφαλτον appellant, ex argumento picis et bituminis. Attice dicitur Πιττάσφαλτος. Diosc. 1, 101: Καλεῖται δέ τις καὶ πιττάσφαλτος, γεννωμένη ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ πρὸς Ἐπιδάμνῳ, ἥτις ἐκ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν συγκαταφέρεται τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ, καὶ ἐκβράσσεται κατὰ τὰς ᾐόνας, βωλοειδῶς συμπεπηγυῖα, ὄζουσα πίσσης μεμιγμένης ἀσφάλτῳ. Marc. Emp. πισσάσφαλτον Latine dici scribit Rubricam Scythicam.

Πισσέλαιον, τό, Oleum picinum. Plin. 24, 5, de succo cedri: Fit ex eo et oleum, quod Pisselæon vocant. 23, 5, Picinum oleum appellat. Πισσέλαιον, inquit Gorr., Oleum picinum. Fit, ut tradit Diosc., ex pice separato liquore aquoso, qui supernatat pici, sicut serum lacti. Nam expansa, quandiu pix coquitur, supra eam vellera plura, halitu ejus madescunt, qui postea exprimitur in vas. Ob id puto idem esse cum τῇ ὀῤῥοπίσσῃ s. τῆς πίσσης ὀῤῥῷ, cujus sæpe medici meminerunt. [Idem arbitratur Salmas. De calculo p. 33. Hase.] At non sic Galen., qui omnium solus, quod sciam, scribit l. 1 τῶν Κατὰ τόπους, dici πισσέλαιον Picem liquidam oleo permistam, πίσσανθος autem esse id quod liquidæ pici superstat: quod tamen Dioscoridi πισσέλαιον est. Fortasse jam cœperat Galeni sæculo vera et antiqua τοῦ πισσελαίου signif. attribui medicamento ex oleo et pice liquida composito. Gorr. [Hippiatr. p. 67, 23; 68, 34; 121, 6; 188, 34; 239, 1. Ib. p. 238, 32: Ἔρια διάβροχα πισσελαίῳ. Conf. Hœfer. *Hist. de la chimie* p. 194, qui opinatur esse *l'huile de térébenthine, préparée avec la résine de cèdre ou de pin.* Hase.] Vide et Πίσσανθος.

[Πισσεύς, ὄνομα κύριον, Suidas.]

Πισσίζω, affertur pro Pico, Pice oblino; sed sine exemplo.

Πισσήεις, i. q. πισσώδης, Picem colore imitans, sicut Lat. Picea caligo, nubes. Nicander Ther. [716] de phalangiorum generibus: Ὁ μέν, αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτεροις ποσὶν ἕρπει, ubi et schol. πισσώδης, μέλαν: πισσώδης, inquam, διὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὴν χρόαν ἢ τὴν πνοήν. [Manetho 4, 346: Πισσῆέν τε λέπασμα συνασσοῦντες σὺν ἐλαίῳ μόχθον πισσήεντα πονήσονται παλάμῃσιν.]

[Πισσήρης, ὁ, ἡ, Pice obductus. Æsch. Choeph. 266: Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός. Orac. ap. Athen. 12, p. 524, A: Γεργίθων τε φόνος ... πισσήρων τε μόρος. « I. e. mors eorum qui pice illita fuerant combusti, et perierant πισσοκωνήτῳ μόρῳ, ut locuti sunt Æschylus et Cratinus. » Casaub.]

Πισσηρός, ά, όν, Piceus, h. e. vel Ex pice confectus, vel Picem referens. Πισσηρὰ κηρωτή, inquit Gorr.,

est Ceratum rosaceo oleo et arida pice constans, Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν [p. 531, 49 ed. Bas. Πισσηρὴν κηρωτὴν Erotian. (p. 308) exponit τὴν τετραφάρμακον καλουμένην. (Rectius alii κηρωτὴν non ad lemma glossæ, sed ad interpretationem grammatici referunt.) Est autem tetrapharmacum emplastri nomen medicis, puri movendo maxime accommodatum, cui etiam adhibetur Ceratum picatum, verum non iisdem viribus, ideoque ulceribus quæ inflammationem sentiunt et ad dolores mitigandos adhibet Hippocrat., ut scribit Galen. l. c. p. 560, 15. Πισσηρὴν autem interdum simpliciter effert Hippocr., ut p. 766, H : Ἡ π. ἐπιθέντες· et p. 770, G; 803, H; 656, 10. Interdum quoque πισσηρὴν κηρωτὴν vocat, ut p. 767, H, et p. 663, 31. Foes. || Pice illitus. Vita Syncleticæ in Cotel. Monum. vol. 1, p. 247, A : Πισσηρῷ πλοίῳ.]

[Πισσία, χώρα, Suidas. Est corruptela glossæ inferioris Πισιδία, χώρα. V. Bernhardy.]

Πισσίζω, Sum πισσώδης, s. πισσήεις, Sum piceus, h. e. Picem imitor colore, vel odore. Apud Diosc. 7 : Πισσίζει τὴν χρόαν, Picem colore refert, Piceo colore est, i. e. Atro in modum picis. Item πισσίζων οἶνος, Vinum quod picem odore refert, sponte naturæ suæ picem refert, Vinum picatum. Sic enim Plin. vocari ejusmodi vinum trado infra in Πισσίτης.

[Πίττινος, ίνη, ινον, Piceus. Pollux 10, 185 : Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ κάδον πίττινον, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος « Ἀλλ' ἐς κάδον λαβών τιν' οἴσει πίττινον. » Δρόσος πιττίνη ap. Lucian. V. H. 2, 29. Πίσσινον ἔλαιον i. q. πισσέλαιον ap. Oribas. p. 352 ed. Matth.]

Πισσίτης, ὁ, ut πισσίτης οἶνος, Vinum picatum, Pice conditum. Diosc. 5, 48 : Οἶνος π. σκευάζεται διὰ πίσσης ὑγρᾶς καὶ γλεύκους. Ubi vide sequentia. Plin. 23, 1 : Novitium resinatum nulli conducit : innocentius pice sola conditum. Sed et picem meminisse debemus non aliud esse quam combustæ resinæ fluxum. Paulo post, Ad omnia hæc utilius id quod sponte naturæ suæ picem resipit, Picatumque appellatur. Ubi etiam nota quid sit πίσσα. Plut. [Mor. p. 676, B] : Ἐκ δὲ τῆς περὶ Βίενναν Γαλατίας ὁ πισσίτης οἶνος κατακομίζεται, διαφερόντως τιμώμενος ὑπὸ Ῥωμαίων. Sic Martial. 13 : Hæc de vitifera venisse picata Vienna Ne dubites. Meminit et Plin. Picatorum apud Viennenses vinorum, 14, 4. Idem et πισσίζων οἶνος dicitur a schol. Aristoph. [Ach. 189. Κωνίαν οἶνον per πισσίτην exp. Galen. Lex. Hippocr. p. 512. Οἶνος πιττίτης Strabo 4, p. 202.]

Πισσοειδής, sive Πιττοειδής, ὁ, ἡ, Qui speciem picis gerit. [Pseudochrys. t. 10, p. 906, E ed. Par. alt. : Πλοῖον πισσοειδές. Interpr. : Navicula pice obducta. Hase.]

[Πισσόκαπνος, ὁ, s. Πισσόκαπνον, τὸ, legitur Hippiatr. p. 125, 8. Interpr., Picis fumum expertæ. Hase.]

Πισσοκαυτέω, sive Πιττοκαυτέω, Eliciendæ picis gratia uro, ap. Theophr. H. Pl. 9, 2, [2 et 3] : Πιττοκαυτοῦσι πεύκην. Picem ex arbore elicio et eximo, quod fit tædis exectis, Bud.

Πισσόκηρος, ὁ, vocab. τῶν μελιττουργῶν. Aristot. H. A. 9, 40 : Ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ (sc. τῇ μίτυϊ), πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Plin. 11, 7 : Prima fundamenta Commosin vocant periti, secunda Pissoceron, tertia Propolin. Et mox, Commosis crusta est prima, saporis amari : Pissoceros super eam venit, picatus modo, ceu dilutior cera.

[Πισσόκηρον per Maltana exp. Gl. Lege Malta. Angl. Immo Maltha, de quo Festus : « Maltha dicitur a Græcis pix cum cera mixta. »]

Πισσοκοπέω, Pice oblino s. circumlino, i. q. πισσοκωνέω. Hesych. : Κωνῆσαι, πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. Attici dicunt Πιττοκοπέω. [Pollux 7, 165.] Unde πιττοκοπούμενος, Qui pice illinitur, Alexis ap. Athen. 13, [p. 565, B] : Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὁρᾷς· quocum conf. l. in Πιττόω citandum. [Comicus ap. Clem. Al. p. 294 : Κιναίδους … πεπιττοκοπημένους. Πιττοκοπούμενος Philemonis comœdia fuit. Theophr. H. Pl. 5, 4, 5 : Πιττοκοπηθέντα ξύλα.]

[Πιττοκοπία, ἡ, i. q. τὸ πιττοκοπεῖν, Picem illinere. Aretæus p. 117, 9 : Πιττοκοπίη τοῦ ἐμπάττειν ξυνεχής.]

[Πιττοκόπος, ὁ, Qui pice illinit. Pollux 7, 165. Idem

adjectivum Πιττοκοπικός, ή, όν, annotavit : unde Πιττοκοπική, ἡ, Ars pice depilandi. Edd. veteres πιττοκόμος et πιττοκομική : recte scriptum in codice Falckenb.]

Πισσοκωνέω [?], Pice circumlino.

Πισσοκώνητος, ὁ, ἡ, Pice circumlitus, circumcirca obductus. Æschyl. et Cratinus πισσοκώνητον μόρον appellant ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Hæc fere Hesych. in Κωνῆσαι et Πισσοκώνητος : ubi et alia quædam reperies, sed depravata. [Hesych. Κωνῆσαι (-εῖσαι codex)· πισσοκοπῆσαι … καὶ πισσοκώνητον (-κώνητον Salm.) μόρον λέγουσιν ὅταν … ἀποθάνωσιν. Αἰσχ. καὶ Κρ. Κρήσσαις. Πισσοκονία (-κωνία Heins.) γὰρ ἡ νῦν πισιδία (?), ᾗ (codex τί) χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων. Idem : Πισσοκωνήτῳ (-κονήτῳ codex) πυρί· πίσσῃ χρίουσιν, ἵνα τάχιον κατακαίηται. Phot. p. 430, 24 : Πισσοκωνήτῳ πυρὶ τῷ εἰκαίῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται· Αἰσχύλος Κρήσσαις.]

[Πισσοκωνίας, ὁ, Pice oblinens. Hesych. : Πιττοκωνίας (-κονίας codex)· Διόδοτος (nam sic scripturam codicis αἰόδοτος, a Musuro in Ἡρόδοτος corruptam, correxit Meinek. Com. vol. 2, p. 228) πισσοκωνίαν εἶπεν διὰ τὸ τὰ πρόβατα πίσσῃ χρίεσθαι. Πισσοκωνίας Ἄρην ex Cratino attulit schol. Hom. Il. Σ, 521, quod πισσοκωνίας Ἄρης scribendum esse monuit Bergk. Comment p. 255.]

[Πίσσος et Πισσὸς vitiose pro πῖσος. V. Πῖσον.]

Πισσοτρόφος, ὁ, ἡ, Picem alens, fundens, manans. Plut. [Mor. p. 648, D] : Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι τὰ δᾳδώδη καὶ π. τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσι. De quibus arboribus vide et in Πίσσα. Sed ibi in vulg. edd. scriptum Πισσότροφα.

[Πισσούθνης, ὁ, Pissuthnes, Hystaspis filius, Persa. Thucyd. 1, 115; Plut. Pericle c. 25. Πισούθνης ap. Phot. Bibl. p. 42, 36, in excerptis ex Ctesia.]

[Πιττουργέω, Picem conficio s. coquo. Dionys. A. R. Epit. 20, 6 : Ἡ πλείστη καὶ πιοτάτη ὕλη πιττουργεῖται.]

[Πιττουργεῖον, τὸ, Picis opificium, Locus ubi pix coquitur. Strabo 5, p. 218 : Ἔχει δὲ καὶ πιττουργεῖα θαυμαστά. Sic recte codd. : vulgo πιττουργία.]

[Πισσουργία, ἡ, Picis confectio. Pollux 7, 101.]

[Πιττουργός, ὁ, Picis opifex, Picem coquens. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 176, 15 Gaisf. : Δεῖται δὲ ὁ ναυπηγὸς καὶ πιττουργοῦ καὶ στυππειοποιοῦ. Hase. Etym. M. p. 339 extr. Πισσουργοί ap. Polluc. 7, 101.]

[Πίσσουροι, οἱ, Pissuri, gens Scythica. Strabo 11, p. 511.]

[Πισσόχριστος, ὁ, ἡ, Pice oblitus. Νῆες π. Hesych. s. v. Μέλαιναι.]

Πισσόω, sive Πιττόω, Pico, Pice oblino, incrusto : ut πιττοῦν ναῦν, Navem picare. Unde ap. Eust. ἡ πεπισσωμένη ναῦς, quæ et πισσαλιφής. Schol. Aristoph. [Pl. 1094] scribit πιττοῦν proprie esse τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν. Item in Geopon. [6, c. 4] πιττοῦν vasa et dolia, ut Colum. dicit itidem de vase, Ferventissima pice infusa picatur. A Medicis corpora etiam ἐπιττοῦντο, ut in Πίττωσις pluribus referetur. Ii etiam, qui glabram et depilem cutem suam esse volebant, ἐπιττοῦντο s. ἐπιττοκοποῦντο, Pice illinebantur : præsertim in balneis, ut ex hoc l. Suidæ patet : Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας, καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, ubi sicut πίττα et παρατίλτριαι copulantur, sic in Philostr. V. S. [p. 536], de Scopeliano : Ὡς ἐκδεδωκὼς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις. Verbi autem πιττοῦν et πιττοκοπεῖν hæc sunt exempla. Clem. Alex. Pæd. 3, [p. 261] : Διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις πιττούντων, ξυρούντων, παρατιλλόντων τοὺς θηλυδρίας τούτους. Et alibi [p. 294] : Ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναίδους ἐνθάδε πολλοὺς ἐν ἄστει πεπιττοκοπημένους. Athen. 12, [p. 518, A] : Γίνονται παρ' αὐτοῖς πάνυ καλοὶ τὰς ὄψεις, ἅτε τρυφερῶς διαιτώμενοι καὶ λεαινόμενοι τὰ σώματα· πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Ubi etiam addit, apud Tyrrhenos hujusmodi τεχνιτῶν publica esse ἐργαστήρια, sicut κουρεῖα apud Græcos. Lucian. [Dem. c. 50] : Τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. [Id. De merc. cond. c. 33.] Plin. 14, 20, de resina : Pudetque confiteri maximum jam honorem ejus esse in evellendis virorum corpori pilis. [Galen. vol. 6,

p. 326, 8, de eo qui gracilibus est cruribus, ut repleantur : Τούτῳ συμφέρει πιττοῦσθαί τε τὰ σκέλη. Figurate Incert. De Persica capt. p. 347, 18 Combef. : Μελάνωμεν καὶ πισσοῦμεν, Velut pice obnigramus. Hase.] In tormentis etiam ἐπιττοῦντο : unde πισσοκώνητος μόρος. Vide Καταπιττόω.

[Πίσσυρες. V. Τέσσαρες.]

Πίσσω, Æolice a πίπτω, ut ὄσσω ab ὄπτω, teste Etym. [p. 673, 12].

Πισσώδης, sive Πιττώδης, ὁ, ἡ, Piceus, Pice abundans, plenus, Picem affatim fundens : π. πεύκη, Theophr. C. Pl. 1, [12, 2; 3, 9, 2]. Item Piceus, Picem referens : ut Lat. Picea nubes, caligo, i. e. Picem atrore suo referens, Atra in modum picis : sic πισσώδης τῇ χροιᾷ, Qui piceo colore est, Picem colore suo imitans, i. e. Ater s. Niger. Intellige autem de pice sicca. [Χρῶμα πιττῶδες Aristot. H. A. 7, 10.]

Πίττωσις, ἡ, Picatio, Picis ad cutem illitio; Dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Species est dropacis, qui quum multiplex esse possit variaque materia ad varios usus constare, qui simplicissimus est, atque ita ut dictum est, apparatus, π. appellatur. Adhibetur id remedii genus vel corpori universo, vel certis interdum partibus. Raduntur primum pili, vel psilothro avelluntur : deinde pix modico soluta oleo calensque, cuti superlinitur, et priusquam plane refrixerit, avellitur : deinde rursum, ut ante, admovetur et avellitur, atque hoc identidem repetitur, quantum medendi ratio postulat, vel uno eodemque die, vel pluribus. Inter alia movet atque adauget calorem nativum, unaque sanguinis copiam allicit, quam, quia poros opplet, difflari vetat : proindeque εἰς σάρκωσιν, h. e. ad reparandam carnem, optimum medicamentum a Galeno perhibetur : præsertim si diutius parti adhæreat, nec sæpe uno die mutetur. Gorr. Vide et Galen. τῶν Κατὰ τόπ. 1, Aetiumque 9, 36. [Galen. vol. 6, p. 443, 14 : Ἐὰν δὲ ἰσχναίνηται τὸ σῶμα, τῇ π. χρηστέον. Plural. id. ib. p. 329, 7 : Αἵ γε μὴν τρίψεις καὶ πιττώσεις ὁμοίως γενέσθωσαν. Hase.] In VV. LL. annotatur, mangones quoque πιττώσει usos fuisse in iis quibus graciliores essent artus. In iisdem πίττωσις dicitur esse etiam παρατιλμὸς, s. Vulsura picis ministerio facta, mollibus et cinædis usitata : qui ob id vulsi ac depilati, item πεπισσωμένοι s. πεπιττοκοπημένοι dicuntur. Item in Geoponicis [6, 6, 3; 7, 12, 24] πίσσωσις dicitur, quum vasa fervente pice infusa picantur. Solent enim dolia pice illini. [Ἀσφάλτωσις per πίσσωσις exp. Suidas.]

[Πιττωτέον, Picandum, Pice illinendum. Geopon. 6, 3, 8.]

Πιττωτής, ὁ, Qui pice illinit, ap. Lucian. [Fugit. c. 33.] De πιττωτοῦ autem ministerio vide quæ in Πιττόω et Πίττωσις dicta sunt.

Πιττωτός, ή, όν, Picatus, h. e. Pice illitus. At πιττωτὰ φάρμακα, Galen. Ad Glauc., Medicamenta quibus pix admiscetur. Alii ex Plinio interpr. Medicamenta picea s. resinosa.

[Πίστα, ἡ, Pista, n. pr. mulieris in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 597.]

[Πιστάκη, ἡ, i. q. πιστάκιον. Alciphro 1, 22 : Ὁ καρπὸς τῆς π.]

Πιστάκια, τὰ, Pistacia : nuculæ sunt strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo; de quibus Diosc. 1, 178, et Plin. 23, 8, dicens eosdem usus et effectus habere, quos pinei nuclei. Idem 13, 5 : In nucum genere pistacia nota. Nicander Ther. [891] : Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέρανται. [Et infra :] Ψιττάκια, τὰ, a nonnullis vocantur ea quæ Syri Πιστάκια, Posidonius Βιστάκια, Nicander ὁμοίως appellat Φιστάκια, teste Eustath. [p. 1210, 41, ex Athen. 14, p. 649, D.] Itidem Geoponicῶν l. 10, [c. 11 et 12] Damogeron ψιττάκια dicit quæ Diophanes πιστάκια. [Galen. vol. 14, p. 533, 6, et vol. 6, p. 612, 9, ubi uberrima esse ait ad Berrhœam Syriæ. Incert. De cibis p. 269, 26. Est Pistacia lentiscus Lin. Hase.]

[Πιστακόκενος, ὁ, ἡ, Pistacio casso similis. Antioch. Pandect. p. 1100, A : Ὁ μὲν π., ὁ δὲ καρυόκουφος. Interpr. videtur legisse Πιστακόκ. Hase.]

[Πίστευρα. V. Πίσυρες.]

[Πίστευμα, τὸ, Fidei pigneratio. Æsch. Ag. 886 : Ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων.]

[Πίστευσις, εως, ἡ. Joseph. A. J. 17, 3, 3 : Ἐπί τινων πιστεύσεσιν ἐντολῶν, i. e. Ut mandata quædam ei concrederet.]

[Πιστευτέος, α, ον, Credendus. Clem. Al. p. 697. Kall. Πιστευτέον, Fidem habendum. Plato Tim. p. 40, E : Τῷ νόμῳ π. Dionys. Rhet. c. 8, p. 319 : Π. τῷ Διί. Strabo 15, p. 702 : Προσέχειν ὅτῳ πιστευτέον. « Clem. Al. p. 372; Cyrill. Hier. p. 92; Orig. C. Cels. p. 130. » Kall. Plato Tim. p. 20, A : Πολλῶν μαρτυρούντων π. Sext. Empir. p. 28, 17; 281, 7; 383, 18; 467, 20. Id. p. 172, 9 : Τῇδε μὲν π. τῇ στάσει, τῇ δὲ οὐδαμῶς. Hase. Julianus p. 442; Liban. vol. 4, p. 853, 16. Plur. numero Lucian. Tim. c. 48 : Οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί.]

Πιστευτικός, ή, όν, Qui facile credit, Credulus. Aristot. Rhet. 1, [12] : Τοὺς μὴ εὐλαβεῖς μηδὲ φυλακτικοὺς, ἀλλὰ π. [Plato Gorg. p. 455, A : Ἡ ῥητορικὴ … πειθοῦς δημιουργός ἐστι πιστευτικῆς, ἀλλ' οὐ διδασκαλικῆς. « Anton. Ad seips. 1, 14 : Τὸ πιστευτικὸν περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν φίλων φιλεῖσθαι. » Hase. || Adverb. Πιστευτικῶς. Plato Hipp. min. p. 364, A : Εἴ τις οὕτως ἀσθενῶς τε καὶ π. ἔχων. Iambl. V. Pyth. p. 292. Justin. Mart. p. 32, B : Πιθανῶς καὶ π.]

Πιστεύω, Fidem habeo, Credo. Plut. Pol. præc. [p. 821, B] : Τῆς ψυχῆς τὸ μέρος, ᾧ πιστεύομεν, ἀλόγιστόν ἐστι, Quo credimus. Item cum dat. personæ ac rei, [Æsch. Pers. 800 : Εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν. Soph. El. 886 : Ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ. Eur. Hel. 716 : Λόγοις δ' ἐμοῖσι πίστευσον τάδε· Or. 1103 : Γυναιξὶ πιστεύω βραχύ. Plato Leg. 7, p. 798, D : Τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις πιστεύομεν.] Aristot. Rhet. 2, [16] : Οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες. [Id. Eth. Nic. 8, 1 : Οὐχ ἱκανῷ πεπιστευκότι σημείῳ.] Isocr. Panath. : Οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς. [Ib. p. 264, A.] Itidem Xen. Hell. 5 : Ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις. Thuc. 3 : Τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν [ἡμῖν HSt. in Ms. Vindob.], ἐποιησάμεθα, Credentes vobis, Fidem habentes verbis vestris. Nisi malis Fidentes vobis. Alii, Fidem vestram secuti. Herodian. 2, [1, 23] : Ἐπεὶ λέγουσιν ὑμῖν οὐ πεπίστευκας, Quando nobis fidem non habes. Construitur etiam cum accus. rei. [Soph. Œd. T. 646 : Πίστευσον τάδε. Herodian.] 8, [3, 22] : Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ἀποβάσεως ποιεῖ πάντα πιστεῦσαι, Facit ut credantur, Facit credibilia. Adde ex Aristot. Prior. Analyt. 2, [c. 23] : Πιστεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς. Ubi tamen quidam πιστεύειν accipiunt pro Fidem facere et probare : cujus usus exemplum desidero. Interdum vero dicitur πιστεύειν περί τινος vel ὑπέρ τινος. Plut. Lyc. [?] : Περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον οὔτε πιστεῦσαι. Dem. Pro cor. : Μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπλάττετο· in quibus ll. subaudiri posset τοῖς λεγομένοις. [Cum infin. Plato Gorg. p. 524, A : Ἃ ἐγὼ ἀκηκοὼς πιστεύω ἀληθῆ εἶναι.] Pass. Πιστεύομαι, Credor, Fides mihi habetur. Thuc. 2, [35] : Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι, Fidem ei haberi. Isocrates : Ἀμφότεροι πιστευθέντες τοὺς πιστεύσαντας ἀδικοῦσι, Si ipsis credatur. [Plato Lachet. p. 181, B : Ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι.] Herodianus [2, 10, 8] : Πρός τε τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύσατο, οὐκέτι πιστεύεται, Non amplius fides ei habetur a prætorianis militibus, ut quos deceperit. Rursum Isocr. Ad Nic. : Ὡς οὐκ ἂν πιστευθεὶς ἐκ τῶν λεγομένων. Aristot. Eth. 10, 2 : Πιστεύονται οἱ λόγοι, Fides verbis adhibetur. Plut. Symp. [p. 151, F] : Πολλά γε πιστεύονται [πιστεύεται] ψευδῶς, Falso creduntur. [Id. Mor. p. 143, C : Ποιεῖ καὶ τὸ πιστεύειν δοκεῖν πιστεύεσθαι καὶ τὸ φιλεῖν φιλεῖσθαι.] Phalar., πεπιστευμένη δόξα. Itidem, πεπιστευμένος λόγος. At suspectum, quod affertur ex Diosc., Ἣν ὁ λόγος πεπίστευται, pro Quam ratio confirmavit. Et cum infin. Plut. Popl. [c. 2] : Πιστεύομαι πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, Credor omnia patriæ causa facere. Solone, Πιστεύεται κόσμιος ἀνήρ, sc. εἶναι, Creditur esse. Πιστεύεσθαι homo aliquis dicitur etiam pro Magnæ auctoritatis et existimationis esse; nam qui tales sunt, eis præ ceteris fides ad-

hibetur : quo sensu et lingua vernacula dicit *Estre en credit.* Xen. Cyrop. 4, [2, 8] : Ἰδεῖν ἐστιν Ὑρκανίους καὶ πιστευομένους καὶ ἀρχὰς ἔχοντας. Demosth. [p. 1336, 23] : Πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, Auctoritate præ ceteris apud vos pollent. Æschin. C. Ctes. [p. 73=531 R.] : Ἀνὴρ ἐν Θήβαις πιστευθεὶς ὡς οὐδεὶς ἕτερος, Summæ apud Thebanos auctoritatis. Quomodo et ap. Isocr. Evag. : Πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, interpr. Apud regem auctoritate valens et existimatione. Aristot. Polit. : Πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου· quod et in præced. signif. reddunt, Cui fides a populo præstatur. [Ib. 3, 12 : Πιστευθέντες τοῖς ἐχθροῖς.] || Πιστεύω cum infin. junctum redditur modo Credo, modo Confido, vel etiam Spero, Puto, Existimo, Censeo, aut alio verbo his synonymo. Thuc. 2, [22] : Πιστεύων τε ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, Censens se optime sentire, Credens. Πιστεύω εὖ ποιήσειν, Credo me bene facturum esse. Xen., πιστεύω πείσειν, Spero me persuasurum esse. [Id. Anab. 7, 7, 47.] Plato Leg. [6, p. 762, B], πιστεύω ἀποφεύξεσθαι, Spero me evasurum. Dem. : Εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα, Nisi quis est qui confidat se palam facturum vobis, ea esse perpetrata. [Cum inf. aor. Demosth. p. 866, 1 : Προέσθαι τὴν προῖκα οὐκ ἐπίστευσεν· et simil. p. 867, 21.] Herodian. vero infin. omisit; nam [7, 7, 4], Ἥ τε σύγκλητος συνελθοῦσα, πρὶν τὸ ἀκριβὲς εἰδέναι περὶ τοῦ Μαξιμίνου, ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστεύσαντες, τὸν Γορδιανὸν σεβαστὸν ἀναγορεύουσι, pro πιστεύσαντες συμβήσεσθαι. Polit. sic vertit, Ex præsenti fortuna rem conjectans. Possis etiam ita, Sperans s. Confidens futurorum eundem fore eventum, qui erat præsentium. || Credo, Fido, Fidum judico; ad quam signif. præcedentium quoque locorum nonnulli referri possunt. Xen. Hell. 6 : Τίσιν ἂν μᾶλλον πιστεύσητε ἢ Λακεδαιμονίοις; Sic accipi potest πιστεύοντες ὑμῖν, quod ex Thuc. supra attuli. Et referri huc etiam posset πιστεύεσθαι, Auctoritate atque existimatione multum posse. || Fido, Confido, Nitor, Fretus sum, Fiduciam et spem colloco, i. q. θαῤῥῶ. Thuc. 3 : Ὑμῖν δὲ πιστεύσαντες προήλθομεν, Vobis freti, fidentes, ut Virg., Astur equo fidens et versicoloribus armis. Id. 5, p. 196 [c. 112] : Τῇ μέχρι τοῦδε σωζούσῃ τύχῃ πιστεύοντες· 2 : Πιστεύοντες ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις. Et 3 : Τῷ λέγειν πιστεύσας, Fretus eloquentia. [Polyb. 5, 62, 6 : Πόλεις πιστεύουσαι ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων.] Dem. [p. 1081, 13] : Ἡμεῖς μὲν γὰρ τοῖς ἀληθείαις πιστεύοντες εἰσεληλύθαμεν, οὗτοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι, Nos quidem juris fiducia; ubi etiam nota synonymos poni πιστεύειν et ἰσχυρίζεσθαι. [Id. p. 1211, 18 : Οἱ ναῦται πιστεύοντες ἑαυτοῖς ἐπὶ τῷ δύνασθαι ἐλαύνειν.] Et Æschin. [F. L. init.] : Ἐγὼ δὲ πεπιστευκὼς ἥκω πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Rursum Dem. Philipp. 2 [p. 67, 9] : Οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, ubi etiam nota copulari θαῤῥεῖν et πιστεύειν. [Philostr. Epist. 40 : Πεπίστευκας σεαυτῇ καὶ τεθάῤῥηκας· ubi codd. tres ap. Boisson. p. 113 omittunt καὶ τεθάῤῥηκας. Epist. 67 : Θάῤῥησον σεαυτῇ καὶ πίστευσον τοῖς ποσί.] Aristoph. Nub. [544] : Αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσι πιστεύουσ' ἐλήλυθεν. Et Xen. Hell. 1 : Μὴ ἄλλοις μᾶλλον πιστεύοντας ἢ ἡμῖν αὐτοῖς. Sicut et Thuc. rursum [3, 5] : Πιστεύοντες σφίσιν αὐτοῖς, Suis viribus freti. [Polyb. 6, 2, 10 : Πιστεύων αὑτῷ τε καὶ τοῖς χρήμασι.] Idem Thuc. 1, [49] : Μᾶλλόν τι πιστεύοντες τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Plus fiduciæ collocarant in militibus iis qui super tabulatis stabant. Quo sensu affertur ex Dem. quoque, Τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν αὐτοί, In reliquis confidunt; ubi subaudiri videtur κατά. || [Πιστεύειν de amplectenda religione Christiana, cujus sectatoribus Apostata Julianus objicit eorum religionem tantum exigere illud πίστευσον. Ejus verba ap. Greg. Naz. Or. 3, p. 97, sunt : Ἡμέτεροι οἱ λόγοι καὶ τὸ ἑλληνίζειν, ὧν καὶ τὸ σέβειν θεούς· ὑμῶν δὲ ἡ ἀλογία καὶ ἡ ἀγροικία, καὶ οὐδὲν ὑπὲρ τὸ πίστευσον τῆς ὑμετέρας ἐστὶ σοφίας. Steph.] At vero Πιστεύειν εἰς τὸν Θεὸν et εἰς τὸν Χριστόν, Christianis Theologis Græcis peculiare est, ut Lat. Credere in Deum, et in Christum. Dicitur autem et cum dat., et quidem interdum præfixa præp. ἐπί. Possit autem et hic aliqua etiam Fiduciæ signif. inclusa videri. [Ev. Joann. 14, 1 : Πιστεύετε εἰς τὸν θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε. Πιστεύειν

εἰς Χριστόν, frequens Scripturæ phrasis, quid sit explicat Clem. Al. Strom. 4, p. 537 : Τὸ εἰς αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ πιστεῦσαι μοναδικόν ἐστι γενέσθαι, ἀπερισπάστως ἑνούμενον ἐν αὐτῷ· τὸ δὲ ἀπιστῆσαι διστάσαι ἐστὶ καὶ διαστῆναι καὶ μερισθῆναι. Cum ἐπί Luc. Act. 9, 42 : Πιστεύειν ἐπὶ τὸν κύριον. Justin. Mart. Dial. cum Tryphone p. 310, de verbo Christi : Ἰσχυρὸς ὁ λόγος αὐτοῦ πέπεικε πολλοὺς καταλιπεῖν δαιμόνια οἷς ἐδούλευον καὶ ἐπὶ τὸν παντοκράτορα θεὸν δι' αὐτοῦ πιστεύειν ὅτι δαιμόνιά εἰσιν οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν. Steph. Idem formulæ πιστεύω εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν exempla ex Epiphanio Anc. p. 518, Cyrill. Hieros. Catech. 18, p. 147, aliisque attulit, et de discrimine exposuit, quod inter constructionem cum dativo et cum præpos. εἰς statuerunt Patres, ut Greg. Naz. Or. 37, p. 596 : Ἀλλ' εἰ μὲν κτίσμα, πῶς εἰς αὐτὸ πιστεύομεν, ἢ ἐν αὐτῷ τελειούμεθα; Οὐ γὰρ ταὐτόν ἐστι πιστεύειν εἴς τι καὶ περὶ αὐτοῦ πιστεύειν· τὸ μὲν γάρ ἐστι θεότητος, τὸ δὲ παντὸς πράγματος. Theophyl. In Joann. c. 12, p. 747 : Ἄλλο τὸ πιστεύειν τινὶ καὶ ἄλλο τὸ πιστεύειν εἴς τινα· ὁ μὲν γὰρ πιστεύων τινὶ δύναται νοηθῆναι ὅτι πιστεύει αὐτῷ ἀληθῆ λέγοντι, ὁ δὲ πιστεύων εἴς τινα, ὡς εἰς θεόν, πάντως πιστεύει. Διὸ πιστεύειν μὲν τοῖς ἀποστόλοις εἴποι ἄν τις, πιστεύειν δὲ εἰς τοὺς ἀποστόλους οὐκ ἔτι.] || Credo, Concredo, Committo : cum dat. pers. et accus. rei. Apud Athen. 8, [p. 341, A] : Ἐγὼ οὖν τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω; verba Antagoræ ad Philocydem, dicentem, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Plut. De curios. [p. 519, E] : Οἰκέταις γοῦν καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ἐπιστολὰς καὶ γράμματα καὶ σφραγῖδας, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοσι· Fabio [c. 26] : Πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα, Concredere et committere. Pass. Πιστεύομαι, Creditur s. Concreditur mihi. Dem. [p. 259, 18] : Μηδὲν ἂν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενος, In iis rebus quæ fidei vestræ commissæ et concreditæ sunt. Ubi nota brachylogia Attica dici ἐν οἷς pro ἐν τούτοις ἅ. [Id. p. 464, 20 : Πλούτου τε καὶ τοῦ πρὸς ἅπαντας πιστεύεσθαι· 622, 12 : Οὐδὲ τῶν πολιτευομένων καὶ πιστευομένων παρ' ὑμῖν ὤν. Polyb. 3, 69, 1 : Πεπιστευμένος τὴν πόλιν παρὰ Ῥωμαίων· 8, 17, 5 : Συνέβαινεν αὐτὸν πεπιστεῦσθαί τι τῶν φυλακτηρίων. Simil. Diodor. 17, 80; 20, 19, aliique inferiorum temporum scriptores quivis.] Synes. Epist. 79 : Ὁ τοιαῦτα πιστευθείς, Cui ista commissa sunt et concredita. Id. De insomn. : Ἀγαθὸς ἐστι φύλαξ, ὅταν κατὰ θεόν τι πιστεύηται, Quum deo volente aliquid ejus fidei committitur. Herodian. 7, [9, 7] : Ὑφ' οὗ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευτο· 6, [8, 3] : Ὡς στρατοπέδων τε ἐπιμέλειαν τῶν ἐθνῶν τε ἀρχὰς πιστευθῆναι. Itidem 7, [3, 8] : Πλείστους τῶν ἐθνῶν καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων. Quod vero Idem dicit [5, 1, 3], Ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπάρχουσι τῶν στρατοπέδων πεπίστευται ; Polit. commodius activo quam passivo verbo ita expressit, Siquidem ipse quoque imperator fidei se præfecti cohortis credit. Sunt qui hoc πιστεύομαι reddant non solum Concreditur mihi, Fidei meæ committitur, sed etiam Præsum, Præfectus sum, sicut et ἐπιτρέπομαι redditur interdum. Greg. Naz. : Πιστευόμενος τὰ μέγιστα, Præfectus rebus maximis. Lucian. [Enc. patr. c. 12], πιστεύομαι τὴν στρατιάν, Præsum exercitui. Itidem πιστευθεὶς μέταλλα, Metallifodinis præfectus, Cujus fidei credita sunt metalla. Basil. : Πεπιστευμένος τὸ δικαστήριον. Athen. [13, p. 593, C] : Ὑπὸ τῆς Λαοδίκης πεπιστευμένη τὰ πάντα, Cui omnia credita erant a Laodice. [Cum genit. rei Polyb. 6, 56, 13 : Ἐὰν ταλάντου μόνον πιστευθῶσιν· ubi var. lect. τάλαντον. Sed 18, 38, 6 libri omnes : Πιστευθεὶς τῆς Κύπρου. Diodor. 14, 66 : Παρὰ δὲ τοῖς πολίταις πιστευθεὶς ἅπαξ στρατηγίας· 19, 59 : Πιστευθεὶς ὑπ' Εὐμένους τῶν ὀστῶν τῶν Κρατεροῦ· 87 : Τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων πιστευόμενον.] || Alias hoc πιστεύω cum accus. rei, et dat. personæ in præcedenti quoque signif. accipitur pro Fido. Herodian. 8, [2, 10] : Πιστεύσαντες αὐτοὺς τῷ τε μεγέθει τῆς πόλεως καὶ τῷ προβεβλημένῳ τείχει, Fidebant urbis magnitudini, Polit. Eadem constr. 7, [5, 11] : Πιστεῦσαι σεαυτὸν ἐλπίδι κρείττονι, ᾗ πάντες πεπιστεύκαμεν, Spem meliorem, qua omnes freti sumus, amplecti, Polit. || Rursum πιστεύω pro Credo, Concredo, alia quoque constr. usurpatum legitur. Isocr. : Ὥστε μὴ μόνον περὶ χρημάτων, ἀλλὰ καὶ περὶ

τῶν ἄλλων τούτῳ μάλιστα πιστεύειν, Ut non pecunias solum, verumetiam alia huic in primis concredat, Hujus fidei committat. [Polyb. 2, 43, 2 : Ἕνα στρατηγὸν καθιστάναι καὶ τούτῳ πιστεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Diodor. 14, 12 : Οὗτος πιστευθεὶς περὶ τῶν ὅλων.] Apud Plut. autem, ubi Alcibiades ei, qui in patriam eum revocans, rogabat [Vitæ c. 22], Οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι; respondet, Τὰ μὲν ἄλλα πάντα· περὶ δὲ τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς οὐδὲ τῇ μητρί· non significat Committere fidei, sed Fidere; neque enim dubium est quin cum τὰ ἄλλα subaudiatur κατά. [|| Fidem facio, Probo. Thuc. 1, 20 : Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ τοιαῦτα ηὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι, Res igitur vetustas tales esse comperi, quorum difficile est fidem facere, seu, quorum seriem singulis argumentis astruere difficile est. Hic l. vulgato interpreti parum mihi videtur intellectus. Brunck. Joseph. A. J. 16, 7, 2 : Τούτῳ τῷ τρόπῳ ποικίλως ἐκπεριελήλυθε τὸν πατέρα, μόνος ὑπὲρ τῆς ἐκείνου σωτηρίας ἅπαντα πράττειν αὐτὸς πεπιστευκώς.]

Πιστὴρ vide in Πισμός, et Πίστρα. Hesychio est ληνός, afferenti et [ut Photius p. 431, 1,] Πιστήριον pro ποτιστήριον.

[Πιστίας, ὁ, Pistias, n. pr. Xenoph. Mem. 3, 10, 9 : Πιστίαν τὸν θωρακοποιόν. Apud Athen. 5, p. 220, E : Πίστωνι τῷ θ., fortasse memoriæ errore. || Π. Areopagita ap. Dinarch. p. 96, 44. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πιστίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ citatur ab Harpocr. s. v. Βουλεύσεως.]

[Πιστεπαγγέλτης, ὁ. Πιστεπαγγέλται, Fidei promissores, Gl.]

[Πιστοκελευστής, ὁ, Fidei promissor, Gl.]

[Πιστικάκανος. V. Πιστακάκανος.]

Πιστικός, ἡ, ὀν, i. q. ἔμπιστος, Ad fidem faciendam aptus, Qui fidem facere potest : π. λόγος, Aristot. Rhet. 1. Ibid. [c. 2, 1], de artibus : Ἑκάστη περὶ τὸ αὐτῇ ὑποκείμενόν ἐστι διδασκαλικὴ καὶ πιστική· οἷον ἰατρικὴ περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερόν· rhetoricam vero paulo ante dicit esse δύναμιν περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν. [Recte nunc πειστική. V. Πειστικός. || Πιστικός, Famulus probus, Fidelis, vel cui res quæpiam gerenda committitur. Joann. Mosch. in Limon. c. 79. Miracula SS. Cyri et Joannis n. 32 : Θωμᾶν τὸν τοῦ Κυριοῦ πιστικόν. Sed maxime ita appellant Jurisconsulti Græci eum cui navis cura demandatur. Gl. Basil. : Πιστικὸς λέγεται ᾧ ἐμπιστεύονταί τινα πράγματα· διὰ τοῦτο καὶ τὸν κριθέντα ἀξιόπιστον εἰς φυλακὴν πλοίου πιστικὸν λέγουσι τοῦ πλοίου. Eædem Gl. : Πρὸς ναύκληρον ἤτοι π. Schol. Basilic. ad l. 53, p. 645 : Πιστικός ἐστιν ὁ πᾶσαν ἐπιμέλειαν τοῦ πλοίου ἐπιτραπείς. || Πιστικοί, Pastores, quibus sc. pecudum cura datur, ap. Nicet. Chon. in cod. Græcobarbaro (p. 255, 27 ; 658, 25 ed. Bekk.), ubi Nicetas ποιμένας dixit. Damasc. Studita Homil. 19 : Οἱ π. καὶ οἱ γεωργοί. » Ducang.] || Potabilis, ut ποτός, derivatum παρὰ τὸ πιεῖν. Quæ autem potabilia, ea et liquida : unde fit ut pro Liquidus accipiatur. Marc. 14, [3] : Γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου, νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, Habens alabastrum unguenti nardi liquidæ. [Adde Nonn. Jo. c. 12, 11, ubi versus a πιστικῆς incipit, trochæo pro dactylo posito. Eust. Opusc. p. 84, 8.] Nam liquidis, non crassis, unguentis perfundi in conviviis solebant. Quosdam tamen, inquit Plin., crassitudo maxime delectat, linique jam, non solum perfundi, unguentis gaudent. Dicitur alioqui potius ποτός a verbo πιεῖν, de quo ποτός infra, ac certe Theophyl. πιστικὴν eo loco exp. ἄδολον, Germanam et minime adulteratam : quidam Probatam interpr. Nardinum enim multipliciter corrumpi solitum fuisse docet Plin. 13, 1. Sed πιστικὸν et a πίστις, in hac signif. usurpatum, valde insolens videtur. Sunt etiam qui πιστικῆς corrupto Lat. vocabulo pro Spicata accipiant, sicut φαινόλης a Paulo nominatur Penula. Laudatur enim maxime in unguentis, inquit Plin., ea nardi species quæ in aristas assurgit. Galen. ναρδόσταχυν, Plin. Officinæ Spicam nardi vocant. Hæc fere ex doctiss. interpr. [Adjectivum a verbo πίσσω derivandum esse conjecit Scaliger : quæ conjectura non plane rejicienda videtur Lobeckio Paral. p. 31.]

[Πιστικός, ὁ, Pisticus, n. pr. Πιστοκράτης Πιστικοῦ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 382.]

[Πιστικῶς, Fideliter. Scymn. Orb. descr. 42 : Λέξιν ... τῷ μέτρῳ περιειλημμένην ἐστὶν κατασχεῖν εὐσκόπως καὶ π. Hase.]

Πίστιος, ὁ, Fidius. Jovis cognomentum, qui et Sanctus vocatur, ut videre est ap. Ovid. 6 Fast., ubi ait, Quærebam nonas Sancto Fidione referrem, An tibi semipater : tunc mihi Sanctus ait, Cuicunque ex illis dederis, ego numen habebo. Nomina terna fero : sic voluere Cures. Dionys. H. 9, p. 455 [c. 60] : Τὸν ναὸν τοῦ Πιστίου Διὸς Σπόριος Ποστούμιος ὁ συνύπατος αὐτοῦ καθιέρωσε· 4, p. 190 [c. 58] de Fœdere inter Tarquinium regem et Gabios icto : Τούτων ἐστὶ τῶν ὁρκίων μνημεῖον ἐν Ῥώμῃ κείμενον ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκτον καλοῦσι· 2, p. 84 [c. 49] ex Catone : Τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου· τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Itidem Silius Punic. 8, de Sabinis loquens : Et læti pars Sanctum voce canebant Auctorem gentis. Sed magna scripturæ diversitas in illo vocab. reperitur; alicubi enim Sancus legitur, alicubi Sangus, alicubi Xanthus; alicubi etiam Sabus. Apud Dionys. vero in eo l. quem postremum citavi, Σάμος legitur, quod omnino mendosum est : et aut Σάγκος pro eo reponendum existimo, aut Σάβος : in vett. enim libris β refert μ, pede tantum illo, qui ad sinistram est, sublato, hac forma u. Vide et Greg. Gyrald. Hist. deor.

[Πίστιρος, Πιστιρίτης. V. Πίστυρος.]

Πίστις, εως, [πίστις, Empedocl. ap. Clem. Alex. p. 649. Wakef.], ἡ, Fides. [Π. dea ap. Diogenian. 2, 80 : Ἀττικὴ πίστις· ἐπὶ τῶν πιθανῶν καὶ πιστῶν καὶ εὐόρκων. Ἱδρύσαντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἱερὸν Πίστεως.] Si tamen derivationis nominis hujus ratio habenda esset, πεῖστις scrib. foret cum ει : a πέπεισται enim deduci dico. Assentitur autem mihi de hac derivatione Bud. : nisi quod primam personam, non tertiam ponit, ad exactum formationis modum non respiciens. Theognis [429] : Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, Fidem habendo, pecunias amisi; at fidem non habendo, salvæ mihi manserunt. Ideo autem dico Fidem habendo, non simpliciter Fide, quod sonat dat. πίστει, ut interpretatio oppositi nominis ἀπιστίῃ, illi respondeat. Alioqui dicendum fuerit Fide pro πίστει, et Diffidentia pro ἀπιστίῃ. At Fiducia, quo utitur Erasm., Fiducia pecunias amisi, mihi non placet. Ceterum duo hæc vocabb. ante Theognidem Hesiod. inter se opposuit, sed plurali utens, ut vidisti in Ἀπιστία. Sunt alioqui minus usitata poetis quam prosæ orationis scriptoribus hæc nomina. Dicitur autem non solum πίστις personæ, sed et rei, i. e. et πίστις qua quis credit rem aliquam, et πίστις rei alicujus qua creditur. [Πίστις et ἐπιστήμη opposita ap. Platon. Rep. 10, p. 601, E.] Lucian. [De saltat. c. 44] : Οἷς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. Synes. : Χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὸ ἄγαν ἀπότροπον, Res peregrinas vix credimus, Bud. Plut. De def. orac. [p. 431, A] : Τὸ ἄγαν τῆς πίστεως ἀφαιροῦμεν, ubi τὸ ἄγαν τῆς πίστεως uno verbo reddere possumus, sc. Credulitatem. Res autem aliqua dicitur πίστιν ἔχειν, Fidem habere, obtinere, impetrare; uno verbo, Credi. [Eur. El. 737 : Λέγεται, τὰν δὲ πίστιν σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει. Polyb. 1, 35, 4 : Τὸ εἰρηθὲν δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν· 1, 4, 10 : Βραχὺ τι συμβάλλεται ἡ κατὰ μέρος ἱστορία πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἐμπειρίαν καὶ πίστιν· 32, 16, 2 : Πίστιν παρασκευάζειν τοῖς μέλλουσι λέγεσθαι.] Plut. De prud. anim. [p. 984, F] : Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κοιράνου ὄντα μυθώδη πίστιν ἔσχεν. Idem in Symp. septem sap. [p. 146, B] : Εἰ νῦν ἐπὶ προφάσεις οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν. Herodian. 2, [1, 7] : Καὶ γὰρ ἐνδεχομένην πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην, Quod facile de illo creditum iri existimabant, Polit. Quinetiam aliquis dicitur πίστιν ἔχειν, Cui fides adhibetur, Cui creditur : ut quum dicit Apollinarius Epigr. p. 144 : Κοὐδ' ὀμόσας, οὐκ ἔτι πίστιν ἔχεις, Neque juratus fidem habes, pro Ne jurato quidem tibi fides habetur, Neque jurato tibi quisquam credit. At vero ap. Aristot. Eth. 10, 8 : Πίστιν μὲν οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει τινά, redditur, Habent igitur aliquid etiam talia, quod ad faciendam fidem valeat. Sed possumus hic quoque altero interpret. genere uti. Affertur porro

πίστιν ἔχειν τινὶ, ex Plut. et pro Fidem habere, adhibere. [Polyb. 6, 2, 13: Μεγάλης ἀποδοχῆς καὶ πίστεως ἔτυχε παρὰ τῷ βασιλεῖ.] || In sacris Literis autem πίστις dicitur Persuasio certa, quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat. Sed hac etiam in signif. nomen Fidei a Latinis Theologis receptum fuit. A qua dicuntur πιστοὶ, qui et πιστεύοντες, ut vulgo Fideles et Credentes. [V. Suicer.] || Πίστις pro Eo etiam quod fidem facit [Æschyl. fr. 276: Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ], i. e. pro Probatione s. Argumento. [Plato Phædon. p. 70, B: Τοῦτο ... ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως· Phileb. p. 59, C: Πίστεως χάριν.] Plut. Symp. septem sap. [p. 163, D]: Πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν· De def. orac. [p. 422, C]: Μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντος. Philo: Κἀκείνῳ ἄν τις χρήσαιτο εἰς πίστιν. Idem, Σαφὴς δὲ πίστις. Et, Σαφεστάτη δὲ τούτου πίστις, Cujus rei certissimam fidem hoc fecerit. Possis autem dicere et ad verbum, minus tamen usitate, Cujus rei hæc est certissima fides. Sed et ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως ponebatur ab antiquis: quum alioqui hæc duo conjungantur in l., quem ex Plut. modo protuli: unde ἄπιστος πρότασις, Bud. p. 118. Quintil. 5, 10, locutus περὶ ἀποδείξεως, item de epicheremate, subjungit: Utrumque autem quanquam diversi auctores eodem modo finiunt, ut sit ratio per ea, quæ certa sunt, fidem dubiis afferens: quæ natura est omnium argumentorum; neque enim certa incertis declarantur. Hæc omnia generaliter πίστεις appellant: quod etsi propria interpretatione dicere Fidem possumus, apertius tamen Probationes interpretabimur. [Πίστεις, Probationes, Argumenta, quatenus arte oratoris adornantur. Aristot. Rhet. 1, 1: Αἱ πίστεις ἔντεχνον μόνον et § 27: Ἡ πίστις ἀπόδειξίς τις· τότε γὰρ πιστεύομεν μάλιστα, ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν. Unde Quintil. 5, 10, ubi de ἐνθυμήμασι, ἐπιχειρήμασι et ἀποδείξεσι exposuerat, addit: *hæc omnia generaliter πίστεις appellant*. Eædem πίστεις ἀποδεικτικαὶ appellantur 1, 2, et Gregor. ad Hermog. c. 10, πίστιν explicat τὰ πιστωτικὰ καὶ ἀποδεικτικὰ ἐπιχειρήματα. Porro Aristoteles πίστεων duo genera facit, ἀτέχνους et ἐντέχνους, 1, 2; conf. Cic. Topic. 2, 4 et 19, Quintil. 5, 1. Ex priori genere sunt *testes, quæstiones, syngrapha*, quibus ap. Aristot. c. 15, adduntur *leges* et *jusjurandum*. Ad posterius genus pertinent, quæ arti et ingenio oratoris debentur. Auctor Rhet. ad Alexandrum p. 245 Ald. de eadem re ita præcipit: Εἰσὶ δύο τρόποι τῶν πίστεων· γίνονται γὰρ αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀνθρώπων· αἱ δὲ ἐπίθετοι, τοῖς λεγομένοις καὶ τοῖς πραττομένοις. Τὰ μὲν γὰρ εἰκότα καὶ παραδείγματα καὶ τεκμήρια καὶ ἐνθυμήματα, καὶ γνῶμαι καὶ τὰ σημεῖα, καὶ οἱ ἔλεγχοι, πίστεις ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων εἰσίν· ἐπίθετοι δὲ (quas ἀτέχνους πίστεις alii appellant) μαρτυρίαι, ὅρκοι, βάσανοι. Conf. schol. anonym. ad Hermog. II. ἰδ. l. 1, p. 398 Ald., qui πίστεων ἐντέχνων tria genera facit, ut sint vel λογικαὶ et πραγματικαὶ, vel ἠθικαὶ vel παθητικαὶ, eodem modo, quo Dionysius in Jud. Lys. c. 19, εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πάθος καὶ τὸ ἦθος refert. Minucianus rhetor II. ἐπιχειρημάτων hæc πίστεων ἀτέχνων genera recenset: μαρτυρίας, ὅρκους, προκλήσεις, βασάνους, νόμους. Ernest. Lex. rhet.] Πίστεις Isæus vocavit Testimonia et quæstionem de mancipiis habitam, ut testatur Bud. p. 115, addens, Halicarnasseo in Vita Lysiæ πίστεις ἐντέχνους esse quas Fabius Artificiales probationes dixit. [« In Attico foro quævis argumenta, quibus ad caussam utebantur probandam, quasvis *probationes* πίστεις dicebant. Τὰς μαρτυρίας καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων (litigantium) memorat Harpocr. s. v. Διαιτηταί, et sic sæpius oratores: Antiphon p. 139, 18; 144, 34; Isocr. p. 28, B; 51, D. Et p. 227, D: Οὐδεμίαν πίστιν εἰρηκώς. Suas opiniones Christiani Luciano De m. Peregrini c. 13, dicuntur ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως παραδεξάμενοι. » Valck. ad Eur. Hippol. 1321.] || Πίστις habet et alios usus, aliis verbis junctum, sicut Lat. Fides: hi autem ex seqq. exemplis patebunt. Πίστιν ἐπιτιθέναι, Fidem dare, Jurare, Bud. p. 115, ex Dem. [p. 1243, 27: Ἀνάγκη ἔσται αὐτῷ πίστιν ἐπιθεῖναι, ἣν ἂν κελεύῃ οὗτος· et p. 852, 15; 1196, 17. Id. p. 1270, 9: Προσθέντος

+ Cf. eadd. mon. 5, p. 450, [illegible] Rev. Arch. 1867, 208. + 399.

A ὑμῖν πίστιν.] Huc autem pertinet Θεῶν πίστεις ὀμόσαντες, ap. Thuc. [5, 30], quod schol. exp., θεῶν ὅρκους ἐπὶ πίστει. At vero, Διὰ πίστιν ἀνθρώπων, ex Eod. affertur pro Habita hominibus fide. [Eur. Med. 414: Θεῶν οὐκέτι πίστις ἄραρε· 492: Ὅρκων φρούδη πίστις.] Ead. p. et πίστιν διδόναι [Thuc. 5, 45], et πίστεις [διδόναι ἀλλήλοις Isocr. p. 120, A; 216, A, al.] itidemque πιστὰ διδόναι. [Polyb. 4, 17, 11: Καθ' ὃν καιρὸν ἐπὶ τῶν σφαγίων τοὺς ὅρκους καὶ τὰς πίστεις ἐδίδοσαν ἀλλήλοις.] Sed et πίστεις ποιήσασθαι e Xen. [Hell. 1, 3, 12]: Καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, Fidei pignora dederunt, Fiduciam promissorum firmarunt. Et pro Cavere satisdato ex Antiphonte. [Τὰς πίστις ποιεῖσθαι, Fidem mutuo dare et accipere, Herodot. 3, 8. Id. 9, 92: Πίστιν καὶ ὅρκια ἐποιεῦντο συμμαχίης πέρι πρὸς τοὺς Ἕλληνας· 106: Πίστι τε καταλαβόντες καὶ ὁρκίοισι· et cum simplici verbo λαβόντες 3, 74. Schweigh. Thuc. 4, 51.] At vero, Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, ut Latine In fidem se dedere, Fidei se permittere, ex Polyb. [3, 30, 1. Quid sit hoc apud Romanos docetur 20, 9, 10 et 10,
B 2. Id. 18, 21, 9: Ἐθελοντὴν σφᾶς εἰς τὴν Ῥωμαίων πίστιν ἐνεχείρισαν. Schweigh.] Ex quo affert etiam, Τοὺς θησομένους τὰς πίστεις ὑπὲρ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀσφαλείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον, pro, Fidem regis accepturos de servandis civibus omnibus et militibus. [3, 67, 7: Ὑπὲρ τῆς φιλίας καὶ συμμαχίας ἔθετο πρὸς αὐτοὺς πίστεις.] Affert alioqui p. 119, et πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, pro Fidem dare et accipere, ex Gorgia et Isocr. [Plato Phædr. p. 256, D: Πίστεις τὰς μεγίστας ἡγουμένω ἀλλήλοιν δεδωκέναι τε καὶ δεδέχθαι.] Sed illi πίστιν δέχεσθαι addere possumus et πίστιν λαμβάνειν pro ead. signif. [Demosth. p. 180, 2: Τὴν τοῦ φίλος αὐτοῖς εἶναι πίστιν λήψεται. Plut. Alex. c. 49: Πίστεις δοὺς καὶ λαμβάνων.] Dicitur alioqui πίστιν λαμβάνειν et is, cui potestas ac imperium creditur, ut a populo magistratibus. At vero cum præp. κατὰ pro eo quod Latine dicitur Bona fide: ut κατὰ πίστιν συντίθεσθαι, συναλλάττειν, Aristot. [Eth. Nic. 8, 1: Στέργειν τοὺς κατὰ π. συναλλάττοντας. Demosth. p. 958, 3: Πίστις ἀφορμὴ τῶν πασῶν μεγίστη πρὸς χρηματισμόν· 962, 4: Πίστις Φορ-
C μίωνι παρὰ τοῖς εἰδόσι τοσούτων καὶ πολλῷ πλειόνων χρημάτων ἐστίν.] || Fiducia, θάῤῥος, ut quidem schol. Thuc. τῇ πίστει exp. τῷ θάῤῥει, 1, p. 38 meæ ed. [c. 120]: Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοίᾳ τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται. Sic ex Plut. affertur πίστιν ἔχειν pro Confidere. || Auctoritas. Dinarchus In Philoclem [p. 109, 2]: Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκώς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε. Quem l. affert Bud. docere volens πίστιν significare interdum Auctoritatem. Sic autem dicit accipi et in l. Æschinis quem antea citarat, hoc sc. p. 16 ex Orat. de male obita legatione, Κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, παρθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντα ἂν πραχθῆναι νομίζω· vertit enim, Si nuntios tantum suos auctoritate instructos (h. e. diplomate et documento publico) misisset, omnia confici potuisse existimo. [Polyb. 5, 41, 2: Σελεύκου ταύτην αὐτῷ τὴν πίστιν ἐγχειρίσαντος (nempe τὴν προστασίαν τῶν ὅλων πραγμάτων)· 6, 35, 8: Ἡ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται· 16, 22, 2: Ἡ ἐγκεχειρισμένη αὐτῷ πίστις· αὕτη δ' ἦν ἡ σφραγὶς καὶ τὸ τοῦ βα-
D σιλέως σῶμα. Schweigh.]

[Πιστο. in inscrr. siglum nominis Πιστοξένου. Franz. El. ep. gr. p. 359. Hase.]

[Πιστόδωρος, ὁ, Pistodorus. Ἀπολλόδωρος Πιστοδώρου Ἐροιάδης in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 306.]

[Πιστόκληρος, ὁ, Pistoclerus, n. adolescentis in Bacchidibus Plauti. Hase.]

[Πιστοκλῆς, έους, ὁ, Pistocles, n. viri in nummo Abydeno ap. Mionnet. *Descr.* vol. 5, p. 500.]

[Πιστοκράτης, ους, ὁ, Pistocrates, Pyrrhonis philosophi pater. Pausan. 6, 24, 5. || Alii in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 316, 317, 382, et in inscr. Delphica ap. Curtium Anecd. Delph. p. 79.]

[Πιστολέτης, ὁ, Fidei perditor s. violator. Orac. Sibyll. 2, 163. Ang.]

[Πιστολογία, ἡ, Marcus De lege spir. p. 885, C. Interpr., Credulitas. Hase.]

[Πιστολοχία. V. Ἀριστολόχεια.]

[Πιστόξενος, ὁ, Pistoxenus, Atheniensis ap. Isæum p. 57, 27. || Delius in inscr. ap. Bœckhium. vol. 1, Instit. Arch. Rom. 1871, p. 93.

p. 257. || Alius in inscr. Myconia ap. Ross. fasc. 2, p. 39.]

[Πιστοποιέω, Fidem facio, Confirmo. Joseph. Maccab. c. 7: Διὰ τῶν ἔργων ἐπιστοποίησας τοὺς τῆς θείας φιλοσοφίας λόγους. Cyrill. Hieros. p. 149, A: Ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς τὰ ἡμέτερα πιστοποιοῦμεν. Passiv. Fidem habeo, Confirmor, Persuadeor. Cyrill. Hieros. p. 130, C: Ἄκουε ἀπὸ Ἱερεμίου καὶ πιστοποιοῦ· 144, B: Ὅταν καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν σημεῖα λέγωσιν αἱ γραφαί, πιστοποιοῦ λοιπὸν εἰς τὴν ἀνάστασιν· 126, A: Πιστοποιηθῆναι περὶ ὧν πεπιστεύκαμεν· 21, D; 90, C. Med. Cyrill. Hieros. p. 141, D: Φέρε καὶ νῦν τὰς περὶ τῆς ἀναστάσεως ἀποδείξεις πιστοποιησώμεθα. Kall. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 172, 23 Dronk.: Τὸν λόγον αὐτοῦ πιστούμενος. Hase. Joseph. Maccab. c. 18 extr.: Τὸν Ἰεζεκιὴλ ἐπιστοποιεῖτο λέγοντα, εἰ ζήσεται τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ ταῦτα, i. e. Fidem faciebat Ezechielem testem afferens.] [illegible] 2, 79. [illegible] 9, 48, 287. Bull. [illegible] 3, 18.

[Πιστοποίησις, εως, ἡ, Fides facta, Probatio. Fabr. Cod. pseudepigr. V. T. p. 743. Struv.]

B [Πιστοποιός, ὁ, ἡ, Fidem faciens. Τὰ ὅσια Δαυὶδ τὰ πιστὰ ap. Jesaiam 55, 3. Cyrill. Alex. p. 776, exp. πιστοποιά. Suic.]

[Πιστοπορθεὶς lectio vitiosa in Orac. Sibyll. 8, p. 719. Πιστολέτας ex 2, 163 comparavit editor.]

Πιστός, ἡ, όν, Fide dignus, Cui fides habetur, Credibilis. [Pind. Ol. 1, 51: Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν ἔμμεναι πολλάκις. Herodot. 8, 83: Τοῖσι ὡς πιστὰ ἦν τὰ λεγόμενα ῥήματα. Plato Phædon. p. 107, B: Εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσιν αἱ ὑποθέσεις· Critia p. 111, A: Πῶς ... τοῦτο πιστόν;] Plut. Rom. [c. 28]: Ταῦτα πιστὰ μὲν εἶναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει, Fide digna et credibilia Romanis esse videbantur, Verisimilia, Fidem mereri videbantur. Itidem Isocr. Paneg.: Προσήκει μὴ καινὰ μὲν, πιστὰ δὲ δοκεῖν εἶναι τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν. [Id. p. 19, B.] Et Aristot. Rhet. 2, [1]: Πρὸς τὸν λόγον ὁρᾷν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Idem, Πιστὰ ποιεῖν τὰ ἑαυτοῦ, Sua probare et credibilia facere. Cic. dicit Fidem facere de suis. Et, Ἐμοὶ οὐ πιστὰ, Apud me fide carentia. Adde ex Dem.: Τῷ τοῦτο ἡμῖν πιστόν; Quonam modo id nobis probari potest? Quo-
C nam modo hoc credibile est? Unde id credamus? Isocr.: Πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, Facere fidem mutationis, Bud. [Πιστὸν τέκμαρ Æsch. Ag. 272. Π. τεκμήρια ib. 352, Suppl. 53. Τὸ πιστὸν νέμειν τινὶ, Fidem alicui habere, Appian. Civ. 3, 39.] Sed et homo aliquis πιστὸς dicitur, Cui fides adhibetur, Qui fidem meretur, Fide dignus. [Eur. Iph. A. 153: Πιστὸς δὲ φράσας τάδε πῶς ἔσομαι ... παιδὶ σέθεν;] Plut. initio libelli, quo disputat Utrum Athenienses bellica virtute an literis et sapientia magis claruerint, loquens de Xenophonte, qui Theogeni rerum a se gestarum historiam ascripserat: Ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τὴν τῶν λόγων δόξαν χαριζόμενος. Sic videtur idem Plut. accepisse, quod Thuc. 8, p. 279 [c. 51] dicit, Δόξας δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης οὐ πιστὸς εἶναι, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων προειδώς· nam in Alcib. p. 373 meæ ed., eand. historiam referens, ipse dicit ἠπίστησαν, Non credidere, Fidem ejus literis non habuere. Valla eum l. sic interpr.: Alcibiades hoc non ex fide,
D sed ex odio dicere existimatus. Isocr. Helen. Enc. [p. 215, D]: Μάρτυρα πιστότερον, pro ἀξιοπιστότερον, Fide digniorem. Πιστὸν ἔχειν, Pro certo habere, Certo sperare. Thuc. 1, p. 46 [c. 141]: Πιστὸν ἔχοντες ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι, Certo sperantes ex periculis evasura, Pro certo habentes. || Τὸ πιστὸν, Fides, i. q. πίστις. [Æsch. Eum. 673: Καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι, στέργειν τὰ πιστὰ τοῦδε τοὺς ἐπισπόρους.] Xen. Cyrop. 3, [2, 23]: Ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστὰ, Fidem dabant et accipiebant. Itidem Hell. 6, [1, 6]: Τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. Eod. l.: Πιστὰ δοὺς καὶ λαβών· Cyrop. 4, p. 55 [c. 2, 8]: Πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Ibid. dicit πιστὰ ποιεῖν, itidem pro πιστὰ διδόναι, Fidem dare [§ 7]: Μόνον καὶ σὺ ἡμῖν θεῶν τε πιστὰ ποίησον, καὶ δεξιὰν δὸς, ἵνα φέρωμεν καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτα, ἅπερ ἂν αὐτοὶ λάβωμεν παρὰ σοῦ, ubi interpr. Obtestare deos in fidem. [Τὰ πιστὰ ποιεῖσθαι Herodot. 3, 8. Polyb. 2, 41, 5: Λαβὼν τὰ πιστὰ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας.] Cui πιστὰ ποιεῖν re-

A spondet πιστὰ γενέσθαι, Fidem dari. Xen. Cyrop. 7, p. 110 [c. 4, 3]: Πιστὰ δ' ἠξίου γενέσθαι, καὶ τοὺς Κᾶρας ὀμόσαι ἀδόλως δέξασθαι εἰς τὰ τείχη σφᾶς. Ex Eod. [ib. 4, 2, 13], τὰ πιστὰ ἔχειν παρά τινος, Fidem datam ab aliquo accepisse. Ex Epigr., πιστὰ φέρειν, pro Fidem servare, ut sit i. q. πιστὰ φυλάττειν et τηρεῖν: ut, Πίστ' ἐφύλαξε πόσει, Fidem datam marito servavit. Et Herodian. 8, [7, 9]: Τὰ πιστὰ τηροῦντες Ῥωμαίοις, Romanis fidem servantes. Alicubi commodius redditur Fidei pignus. Sic interpr. Bud. ap. Xen. [Cyrop. 4, 2, 13]: Οὐκ ἀναμένεις ἕως ἀγάγωμεν ὁμήρους, ἵνα καὶ σὺ ἔχων παρ' ἡμῶν τὰ πιστὰ πορεύῃ, Fidei pignore a nobis accepto abeas. Liv.: Fide accepta venerat in castra, Fide accepta a legatis, quod et ἀσφάλισμα dicitur, et Lat. Certa fides, Bud. Rursum Xen. [l. c.]: Ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς καὶ ταῖς ἡμετέραις χερσίν, Fidei datæ pignora. 3, [1, 27]: Ἄλλο ὅ,τι ἂν βούλῃ πιστὸν λαμβάνειν. Plut. Alexandro: Ἤτουν τὰ πιστὰ τὸν Ἀλέξανδρον, Fidei pignora petebant, Fidem petebant, ut Ovid. Met. 3: Fraternamque fidem pa-
B cis petiitque deditque; 6: Ut pignus fidei dextras utrasque poposcit, Inter seque datas junxit. Ceterum possis dicere hoc πιστὸν sequi eam signif. nominis πιστὸς, qua ponitur pro Certus, Quo fides rei fit, Quo ceu testimonio et pignore res aliqua confirmatur. Quo referunt quidam quod ap. Hom. aliquoties legitur, ὅρκια πιστά: ut πιστὸν, sicut πίστις, significet etiam Argumentum quo aliquid confirmatur. Xen. Cyrop. 4, p. 54 [c. 2, 4]: Ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Ubi malim legere διδάσκον, et distinguere post τί. Et, Πιστὸν ὧν λέγετε, Quo fidem faciatis iis quæ a vobis dicuntur. || Τὸ πιστὸν capitur et pro Fiducia. Thuc. 2, [40]: Τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, Libertatis fiducia. || Πιστὸς, Certus, Exploratus. Æschin.: Πιστὰ ταῦτα καὶ γνώριμα, i. e., ὁμολογούμενα, Bud. [Demosth. p. 189, 18: Γνώριμα καὶ πιστὰ αὐτῷ ἀκούειν.] Et ex Eur. [Iph. T. 641] πιστὴ ἡδονὴ, Certa voluptas. || Πιστὸς act. quoque signif. pro Fretus, Bud. affert ex Platone [Leg. 7, p. 824: Κυσὶ (ἄρκυσι Ast.) καὶ πλεκταῖς πιστόν. Æsch. Prom.
C 917: Τοῖς πεδαρσίοις κτύποις πιστός· Pers. 55: Τοξουλκῷ λήματι πιστούς.] Hom. certe πιστὰ accipit et ipse pro πιστευτέα s. πιστευτέον, Credendum est, Credere oportet: Od. Λ, [455]: Ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶ, i. e., οὐκέτι πιστευτέον γυναιξὶ, Eust.: qui et addit accipi posse pro οὐκέτι πιστὰ τὰ τῶν γυναικῶν. || Quo referri etiam potest οἱ πιστοὶ, quod in sacris Literis et ap. Theologos ponitur pro οἱ πιστεύοντες, de iis qui credendo applicant sibi salutem in Christo promissam. Latini theologi Fideles dicunt. Vide Πίστις [et quæ Suicer. attulit]. || Fidus, Fidelis. Hom. Il. [O, 331, et al.: Πιστὸν ἑταῖρον] P, [500]: Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον. [Pind. Nem. 10, 147: Παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν. Æsch. Eum. 291: Πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον· Ag. 1442: Πιστὴ ξύνευνος· Prom. 969: Π. ἄγγελον. Soph. El. 234: Μάτηρ ὡσεί τις πιστά· Œd. T. 385: Κρέων ὁ πιστὸς οὐξ ἀρχῆς φίλος. Eur. Hipp. 267: Βασιλίδος πιστὴ τροφέ.] Thuc. 1: Πέμπει ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν. Xen. Cyrop. 7, [5, 27]: Πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας· et [3, 8]: Ὦ ἀγαθὴ
D καὶ πιστὴ ψυχή. Isocr. Paneg.: Φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας. Aristoph. Pl. [27]: Τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. Alicubi πιστὸς capitur pro πιστὸς φίλος. Hom. Il. Π, [147]: Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε. Xen. Hell. 6, [5, 44]: Οἵπερ τούτοις πιστοὶ διαμενοῦσιν ἐν ταῖς συμφοραῖς· 2, [3, 29]: Σπένδονται καὶ πιστοὶ γίνονται, de iis qui antea fuerant πολέμιοι. Ex Eod. paulo supra attuli, Ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Idem Cyrop. 5, [4, 39]: Τῶν πιστῶν οἷς ἥδετο. [Ergias Rhod. ap.] Athen. 8, [p. 360, F]: Ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ. Ubi etiam nota gen. Thuc. 8: Τοὺς δοκοῦντας πρότερον πιστοὺς εἶναι. Sic Herodian. 5, [8, 5]: Τοῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπιλεχθεῖσι, πιστοτάτοις τε εἶναι δοκοῦσι. [Τὰ πιστὰ, i. q. οἱ πιστοί. Æsch. Pers. 2, de amicis s. consiliariis regis Persarum: Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται. Ib. 681, Darius: Ὦ πιστὰ πιστῶν ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς Πέρσαι γεραιοί. De iisdem Xenoph. Anab. 1, 5, 15: Κῦρος ... σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν ἧκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον.] Τὸ πιστὸν, Fides, Fideli-

Πιστότατος. Aristoph. Plut. 27.

tas. Thuc. p. 22 [1, 68]: Τὸ πιστὸν ὑμῶν, Fides vestra, initio cujusdam concionis: sicut et ap. Herodian. 2, [10, 3] initio concionis cujusdam Severi itidem: Τὸ πιστὸν ὑμῶν, καὶ πρὸς θεοὺς σεβάσμιον. Ubi Polit. vertit, Quantum vel fidei vel religionis erga deos exhibeatis. [Eurip. Iph. T. 1205: Πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν· Phœn. 275: Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῇδε φασγάνῳ τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.] Ὅρκια πιστά, Fida, Quibus fidere quis possit, etiam Certa, Stabilia. Hom. Il. X, [262]: Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. [Ὅ. π. ταμόντες B, 124, Od. Ω, 483. Κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν Il. Δ, 157. Herodot. 5, 92, 7: Πιστόν οἱ ἦν τὸ συμβόλαιον.] Et ap. Thuc., πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν, Firmum est ad societatem. [Πιστὰ commode reddideris Fidei pignora, ap. Xen. Cyrop. 3, 1, et frequenter alibi. Schweigh.] || Πιστός, sitne a nomine πίστις, an eandem habeat quam πίστις originem, merito quis dubitarit. Ego certe a πίστις deductum existimans, ultimum tamen locum ei dedi, quod vicissim ex se deducta quædam habeat. Ne autem terminationem hujus adjectivi mirer, (quum alioqui in ea essem opinione aliquando ut πιστὸς quasi πίστιος dictum putarem,) faciunt illa compp. in πιστος itidem desinentia, quæ tamen a πίστις derivata esse, controversia caret: sc. Ἀξιόπιστος, Δύσπιστος, Εὔπιστος, etc. Quæ etiam in causa fuerunt cur Ἄπιστος post hoc πιστὸς ponendum non censuerim, quum eadem esse videatur illius comp., quæ et ceterorum ratio. Adde quod significationum analogia, ut ita dicam, usquequaque non spectetur in πιστὸς et ἄπιστος, quum, verbi gratia, ἄπιστος inter alia significet Eum qui fidem non adhibet, atque adeo eum quem Latini Incredulum vocant: unde etiam ἀπιστία, Incredulitas: et Ἀπιστεῖν, Incredulum esse: at πιστὸς non itidem de Eo dicatur, quod sciam, qui fidem adhibet, aut etiam Qui credulus est: sed nec πιστία ac πιστεῖν ex eo itidem formentur.

[Πίστος, ὁ, Pistus, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 636. || Alius in inscr. Tenia ap. Ross. fasc. 2, p. 16. G. D. || Alius in inscr. Sciath. ap. Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 229, n. 288, 9. || Γάϊος Γαΐου, ὁ καὶ Π., in inscr. Cyzic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 937, n. n. 3675. Hase. || Judæus, Justi Tiberiensis pater, ap. Joseph. in Vita c. 9 et seqq. p. 907, 28; 913, 2; 921, 23; 942, 10 ed. Huds., ubi accentu inconstanti modo Πιστὸς modo Πίστος scriptum: recte Πίστου ap. Phot. Bibl. p. 6, 38. || Nomen servile ap. Hellad. ibid. p. 532, 40: Ἀπὸ δὲ τοῦ τρόπου Παρμένοντα καὶ Πιστὸν καὶ Δρόμωνα.]

Πιστός, ἡ, όν, [a verbo πίνω] q. d. Potabilis, Poculentus, Potui aptus, Qui potatur, Qui bibitur, s. bibi potest: ut πιστὰ φάρμακα ap. Æschyl. Prom. p. 32 meæ ed. [479.]

[Πίστος, ὁ, Panis genus ex milio, quod πίστον vocant, ap. scriptores medii ævi, quorum exx. collegit Ducang. p. 1173.]

[Πιστόσυνος, ὁ, ἡ, forma ab Etym. M. p. 673, 29, ficta, ubi πίσυνος per συγκοπὴν ex π. factum esse dicitur. Boiss.]

[Πιστοτερέω, Fide sum dignior. Anast. Sin. Hodeg. p. 348, 20: Τὰ πράγματα πιστοτεροῦσι τῶν ῥημάτων. Hase.]

Πιστότης, ητος, ἡ, Fidelitas, Fides. Plato Leg. [1, p. 630, C: Ἔστι δέ, ὥς φησι Θέογνις, αὕτη (ἡ ἀρετὴ) πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς, ἥν τις δικαιοσύνην ἂν τελέαν ὀνομάσειεν. Xenoph. Anab. 1, 8, 29: Ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ π. Hell. 4, 8, 4. Dio Cass. Exc. p. 32, 4.]

[Πιστόφρων, ὁ, ἡ, Qui fida mente est. Manetho 4, 580: Πιστόφρονες πόλιος ταμιοῦτορες.]

[Πιστοφύλαξ, ὁ, Fidei custos. Epitheton Solis in Hymn. Orph. 7, 17.]

Πιστόω, Fidem exigo. Πιστῶσαι, inquit Bud. p. 120, est Ab aliquo cavere, h. e. Obsides vel Pignora vel Sponsores exigere: sicut ὁρκῶσαι est Cavere ab aliquo jurejurando: quod etiam ὁρκίζειν dicitur. Πιστῶσαί τινα ὅρκοις, Jurisjurandi fidem ab aliquo exigere s. petere. Thuc. 4, p. 150 [c. 88]: Πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, οὓς τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὀμόσαντα αὐτὸν ἐξέπεμψαν, ubi schol. exp. ὅρκον ἐξ αὐτοῦ

λαβόντες, Jurisjurandi fidem ab eo accipientes, Jurisjurandi fide eum obstringentes. Annotat ibid. schol. quum dicitur πιστῶ σε ὅρκῳ, capi pro ὅρκον ἐκ σοῦ λαμβάνω: at quum πιστοῦμαί σε ὅρκῳ, pro ὅρκον σοι δίδωμι. Pass. itaque ὅρκῳ πιστωθῆναι, Jurisjurandi fidem dare, Jurejurando promittere. Hom. Od. O, [435]: Εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται Ὅρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν· Il. Φ, [286]: Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν, i. e. πίστιν τῆς σωτηρίας ἔδωκαν. Ex Eod. [Il. Z, 233] affertur πιστώσαντο pro Fidem mutuo dederunt: pro quo Xen. dicit, τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. [Eur. Iph. A. 66: Ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησαν· ubi præcedit ὅρκους συνάψαι v. 58. || «Forma media, Polyb. 18, 22, 6: Πιστωσάμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ὅλων ἐφ' ᾧ..., Fidem sibi mutuo dantes. Cum accus. personæ id. 8, 17, 2: Τοῦτον πιστωσάμενος, Hujus fidem sibi concilians. Cum accus. rei, 1, 43, 5: Πιστωσάμενοι τὰς προτεινομένας δωρεάς, Confirmantes.» Schweigh.] Πιστώσασθαι, inquit Bud. p. 121, Jurejurando affirmare, h. e. ὅρκον διδόναι: et, Fidem rei facere. Herodian. [1, 2, 6], de Marco Augusto: Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, Philosophiam vero non perdiscendis philosophorum decretis, ceterum vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidemque fecit; vel Philosophiæ studii fidem fecit. Id. ib. [14, 12]: Τὰ γοῦν ἀκολουθήσαντα ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιστώσατο, Certe quidem quæ deinde secuta sunt, famæ præcedentis fidem fecerunt; vel Famæ præcedenti fidem astruxerunt. Alibi [2, 9. 18]: Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ. Theodor. H. E. 4, de deo loquens: Ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιστούμενος, Ex temporali mercede futuræ fidem faciens, Præsenti pignore futuri securitatem faciens. Hæc ibi inter alia Bud. Sic rursum Herodian. 4, [14. 18]: Τὴν προτέραν νίκην πιστώσασθε, Fidem facietis priori victoriæ, nimirum non dolo ullo aut fraude, sed virtute eam a vobis partam esse. Id. 3, [7. 11]: Πιστοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις, Eventus approbavit. Et Oppian. Cyn. 3, [355]: Τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; Quis hæc probarit et confirmare possit? Rursum Herodian. accusativo dativum instrumentalem addidit, 4, [11. 1]: Δώροις δὲ πολλοῖς καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδήν τε καὶ εὔνοιαν πιστούμενος. || Passiva quoque signif. dicitur ἐπιστώθη, Fides ei facta est. Sic Gregor. Naz. Orat. in sacrum Pascha: Πιστωθήτω τοῖς τύποις τῶν ἥλων, Clavorum vestigia tibi fidem faciant. At ex Eccles. 27, [17]: Πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, pro Conjungere fide cum eo. Πιστωθεὶς vero exp. etiam, Qui jam rei fidem accepit, Cui fides facta est, Bud. ex Gregor.; qui πιστώσασθαι interpr. etiam Pro comperto perhibere, Affirmare, ex Luciano [Philops. c. 5, Pro imag. c. 17], itemque πιστωθείς, Qui compertam rem se habere putat. Vide Comm. p. 121. || Εἰσόκε τοι βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιστώσαιτο, Quoad in animo compertum habeat illum soporem, Donec sciat crocodilum alto sopore demersum esse, Oppian. Cyneg. 3, [417]. || Ex Nonno afferuntur et hæc, Οὔπω μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε μενοινῇ, Testem sermonem fideli animo nondum infixistis. Item, Εἰς ἐμὲ φίλτρον ἐπιστώσασθε, pro Me dilexistis. Sed malim, Fidem fecistis amoris quo erga me affecti estis. Ex Eod. φωνὴν πιστώσατο, Fidelem et certam vocem edidit. Qui tamen hujus verbi usus minus est usitatus.

Πίστρα, ἡ, i. q. ποτίστρα, a πιπίσκω s. πίω, q. e. ποτίζω, teste Etym. [M. p. 673, 28] et Suida, h. e. Canalis in quo adaquantur pecora: dictus πιστὴρ etiam et πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. [Strabo 8, p. 356: Τὴν κρήνην Πῖσαν εἰρῆσθαι, οἷον πίστραν, ὅπερ ἐστὶ ποτίστραν.] Apud Eur. Cycl. [47] interpr. Alveum, [Ὕδωρ ποταμῶν ἐν πίστραις κεῖται· ubi Boissonadio πίστροις scribendum videtur, qua forma Eurip. utitur v. 29: Ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας τέταγμαι. Femin. πίστρα eximendum Regulis prosod. p. 437, ubi τὸ πίστρα in ποτίστρα mutandum ex cod. Paris. 2008 ap. Bast. in Bredov. Ep. Par. p. 101, et ex Herodiano Cram. An. vol. 3, p. 288, 18.]

[Πίστρις. V. Πρίστις.]

[Πίστρον, τό. V. Πίστρα, ἡ.]

[Πίστυρος, ἡ, Pistyrus, urbs Thraciæ, ap. Herodot. 7, 109, ubi var. lect. Πίσυρος Πίσσυρος Πίστιρος. Idem haud dubie nomen est de quo Steph. Byz.: Πίστιρον (scr. Πίστιρος), ἐμπόριον Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίται. Ἔστι δὲ ὡς Σκῖρος Σκιρίτης. Et Macedonica nominis forma Βίστιρος· πόλις Θρᾴκης ὡς Πίστιρος τὸ ἐμπόριον. Τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης, ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης. Simile etiam Πίστειρα, urbis Thraciæ nomen, quod ex Anaximene memorat Harpocratio (ab Photio et Suida exscriptus) s. v. Μάστειρα, et ap. Demosth. p. 100, 22, pro vulgato Μάστειραν reponendum esse conjicit.]

Πίστωμα, τό, Id quo rei alicui fides fit, res aliqua confirmatur, i. q. πίστις et τὸ πιστόν. [Æsch. Eum. 214: Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα· Choeph. 977: Ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν. Clearch. com. ap. Athen. 10, p. 426, A: Τήνδ' ἐγὼ προπίομαι συγγενεῖ πίστωμα φιλίας. || Ad homines quibus quis fidem habet translatum ap. Æsch. Pers. 171: Σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα.] Aliis Probatio. [Empedocl. ap. Clem. Al. p. 656: Ὡς δὲ παρ' ἡμετέρης κέλεται πιστώματα μούσης γνῶθι.] Aristot. Rhet. 1, [15]: Πιστώματα δὲ παρὰ μαρτυρίων, sc. εἰσί, Testimoniis fides fit, res probantur et confirmantur. [Epicur. ap. Diog. L. 10, 154: Βεβαιότατον π. ἔχοντες, Firmissimam fidem. Ach. Tat. Leuc. 8, 7: Ὡς ἂν κοσμιώτατα προσενεχθείη τῷ π. Hase.]

[Πίστων, ωνος, ὁ, Piston, statuarius, Amphionis discipulus. Pausan. 6, 3, 5 (ubi libri Πίσων), et 10, 9, 8. || Conf. Πιστίας.]

Πιστῶς, [Certo. Plato Epin. p. 983, E: Π. θεῖα φαίνεσθαι γεγονέναι τὰ τοιαῦτα ξύμπαντα.] Fide, Fido animo, Fideliter. Dem. [p. 155, 22], π. σοι παραμένω, In fide tua maneo: ut Cic., In amicitia fideque populi Rom. perpetuo manserant. Pro In fide erga populum Rom. Et Thuc. 1: Π. ἀπαγγελοῦσι, Fideliter referent: ubi poetæ dicerent etiam Fideli ore. Rursum Dem. [p. 35, 25]: Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς διῳκῶν. Priori autem Ejusd. loco similis hic Plut. in Fab. [c. 21]: Π. πάνυ καὶ φιλοστόργως διακειμένην πρὸς αὐτόν. [Polyb. 3, 98, 5: Πιστῶς τὰ πρὸς αὐτὸν δικαιώμενος.] Superl. utitur Thuc. 1: Πράσσειν ὡς ἄριστα καὶ πιστότατα, Quamfidelissime.

Πίστωσις, εως, ἡ, Confirmatio et probatio qua rei fides fit. Hermog. [immo Plato Leg. 12, p. 943, C: Μήτε μαρτύρων] πιστώσεις λόγων. [Inc. Levit. 6, 2: Ἐν πιστώσει χειρός. Dio Cass. 38, 12: Π. ὅρκων· 39, 26: Μείζονα τῆς πρὸς ἑαυτὸν πιστώσεως γεγενημένον. De nuncio certo 38, 32 fin.: Π. τῶν ἀπολωλότων. G. D. Cod. Reg. Sangerman. 14, fol. 118: Ἐπισφαλὲς λίαν πρὸς πίστωσιν. Euseb. Contra Marc. p. 60, A: Εἰς π. ὧν ᾤετο αὐτῷ συμβαλέσθαι· et 188, B: Εἰς βεβαίαν π. τῶν εἰρημένων. Anast. Sin. Hodeg. p. 244, 26: Πρὸς π. τῶν μαθητῶν. Hase.]

Πιστωτέος, α, ον, Cui fides facienda est, Confirmandus, Comprobandus. Lucian. [Q. hist. conscr. c. 60]: Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μέν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. [Πιστωτέον Plotin. p. 513 extr.]

[Πιστωτής, ὁ, Fidejussor. Hesych.: Ἐμπαστῆρας μύθων· πιστωτάς, μάρτυρας.]

[Πιστωτικός, ἡ, όν, Ad fidem faciendam aptus. Hermog. p. 324, 19.]

Πίσυγγοι, οἱ, a Comicis quibusdam dicuntur οἱ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντες, Calceamentorum sutores, Cerdones: et Πισύγγια, eorum τὰ ἐργαστήρια, Officinæ. Pollux 7, c. 21 [§ 82] de σκυτοτόμοις. Meminit et Hesych., πισύγγων afferens pro σκυτέων: et [ut Phot. p. 431, 2,] πισύγγιον pro σκυτεῖον, Sutrina. Apud Hephæst. [p. 42, ex Sapphone: Τὰ δὲ σάμβαλα] πίσυγγοι [δέκ'] ἐξεπόνησαν. Iidem Sutores dicuntur et πίσσυντοι: et Sutrinæ eorum πίσσυντα: si non mentiuntur Hesychii codd., in quibus legitur Πίσσυμπτην, σκυτεῖον: Πισσύπτη, σκυτεύτρια. [Alexander Ætolus ap. Athen. 15, p. 699, C: Πισσύγγους ἢ φῶρας ἀναιδέας, ex emend. Westoni: nam codex πισσυγάση, quod πισύγγας ἢ potius scribendum erit, si hæc forma exstitit. G. Dind.]

[Πισύη, ἡ, Pisya. Steph. Byz.: Π., πόλις Καρίας.

Λέγεται καὶ Πιτύη. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Πισυήτης et infra, Πιτύη· πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Πιτυᾶται (scr. —ῆται). Καπίτων δ' αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει Πιτύουσσαν (Πιτύουσσαν om. cod. Vratisl.). «Salmasius ex antiquis mss. legit διὰ σ λέγει Πισύαν, recte. Eadem enim est quæ supra jam descripta est, atque ita clare habet Eustath. ad Hom. p. 356: Ἔστι δέ φασι Πιτύη καὶ πόλις Καρίας, ἥτις καὶ Πισύη διὰ τοῦ σ λέγεται. Appellatur autem Πισύη et a Constant. Porphyrog. De them. p. 43 et inde a Livio 33, 18, *Pisuetæ*.» Holst. Scribendum διὰ τοῦ σ λέγει Πισύην. Vulgatum Πιτύουσσαν ex proximo ortum Πιτύουσσαι.]

Πίσυνος, ὁ, ἡ, quod [dialecto Syracusanæ tribuit schol. Hom. Il. E, 205, et Eustath. p. 96, 14; 539, 34, al.] signif. Fretus, Fidens, Fiduciam ponens. Hom. Il. E, [205]: Τόξοισιν πίσυνος. Sic A, [9]: Ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. [I, 238: Π. Διί. Pind. Pyth. 4, 413: Θεῷ πίσυνος. Herodot. 9, 143: Θεοῖσι συμμάχοισι πίσυνοι· 1, 66: Χρησμῷ πίσυνος. Æsch. Suppl. 351: Ἀλκᾷ π. Eur. Suppl. 121: Κήρυξιν Ἑρμοῦ π.] Sic Aristoph. Nub. [949]: Πίσυνος λόγοις. [Axionic. ap. Athen. 8, p. 342, B: Ἰχθὺν μεγέθει πίσυνον. Orph. Arg. 42: Ἡμετέρῃ π. κιθάρῃ.] Et ap. Thuc. 5, [14]: Τοῖς ἔξω πίσυνοι. [Ad quem l. respicit Phot. p. 425, 13 (ubi male πισύνη scriptum, quod non usitatum esse observavit Eustath. p. 918, 50). Per πεποιθότες, πεπιστευκότες exp. Hesych. G. D. Eur. Orest. 905: Θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ. Orac. Sibyll. ap. Phleg. Trall. p. 135, 7 Westerm.: Ἡμετέρῳ π. et ib. p. 133, 19: Ῥώμῃ ᾗ π. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 33, n. 1888, 8: Ναυτιλίῃ λυγρῇ νηΐ τ' ἐμῇ π. Hase. Appian. Civ. 2, 30: Τοῖς ἠγγελμένοις πίσυνος· et c. 45. Cum dat. personæ 2, 87: Οὐάρῳ πίσυνοι καὶ τῷ μετὰ Οὐάρου στρατῷ.] Invenitur etiam Πείσυνος ap. Lascarin in Epigr., Πείσυνος εὐγενέϊ, Fretus nobilitate. Sed an veteris alicujus scriptoris exemplo ita scripserit hanc vocem, licet alioqui regularior sit hæc scriptura, si respiciatur derivatio, merito quis dubitarit. [|| «Persuasus s. Persuaderi se sinens, Obediens. Orph. Argon. 704: Βυθὸς δ' ὑπείκαθε νηΐ ἐμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον αὐδήν.» HSt. in Ms. Vindob. Sic etiam v. 263.]

[Πίσυρες. V. Τέσσαρες.]

[Πίσων. V. Πείσων, Πίστων.]

[Πιταχὶς lectio vitiosa. V. Πυτακίδης.]

[Πιτάνη, ἡ, Pitana, dux Amazonum, quæ Pitanæ Æolicæ nomen fecit: v. Diodor. 3, 55. || Eurotæ fluvii filia, a qua nomen factum Pitanæ, urbi Laconicæ. V. schol. Pind. Ol. 6, 46.]

[Πιτάνη, ἡ.] Πιτάνα, ex Epigr. affertur pro Turma, Cohors. [Hanc signif. non Πιτάνα, sed λόχος habet. Videtur alicubi lectum esse λόχος Πιτάνας.] Apud Hesych. legitur Πιτανάτης στρατός: quo modo dici scribit τὸν τῶν Ἑλλήνων, Græcanicum exercitum: nimirum vel ἀπὸ μέρους, vel propter Menelaum Pitanatem, cujus gratia expeditio ista suscepta erat. Πιτάνην vero fuisse Tribum quandam. Itidem exponendum Πιτανάτης λόχος videtur: quem dicit αὐτοσχεδιάζεσθαι, οὐκ ὄντα ταῖς ἀληθείαις. At Πιτανάτῃ ἀγῶνι, exp. γυμνικῷ, ἐν Πιτάνῃ ἀγομένῳ. Stephano Byz. Πιτάνη est urbs Æolidis: cujus civis Πιταναῖος [Arcesilaus Πιταναῖος ap. Pausan. 8, 49, 2, Diog. L. 4, 28. Πιταναίων numi ap. Eckhel. vol. 2, p. 476, quorum in uno Πιτανέων. Αὐτόλυκος Πυθναῖος ap. Simplic. l. 2 De cœlo p. 122, ex Πιταναῖος corruptum esse ostendit Holsten. ad Steph. B. collato Diog. L. 4, 29]: et regio Πιτανῖτις, ut Πιτανῖτις νύμφα [νύμφη καὶ Πιταναία. Πιτάνη Æolica ap. Herodot. 1, 145, Strab. 13, p. 581, 607, 614, 622, et de origine nominis Diodor. 3, 55. *Æoliam Pitanen* Ovid. Metam. 7, 357. Quod Steph. Byz. memorat Πιτανῖτις νύμφα, id Πιτανάτιδι νύμφᾳ, et rectius quidem, ut videtur, scriptum est in epigr. Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 711. Frequentius memoratur Πιτάνα pagus Laconicus, ad Eurotam situs, ap. Herodot. 3, 55. Pind. Ol. 6, 46: Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν μ' ἐλθεῖν. Eur. Tro. 1112: Πόλιν Πιτάνας. Diosc. Anth. Pal. 7, 229; Callim. Dian. 172; Pausan. 3, 16, 9. De origine nominis ab Pitana, Eurotæ filia, derivandi v. schol. Pind. l. c. Adject. gentile ap. Pausan. 3, 14, 2: Εἰσὶ δὲ οἱ Κροτανοὶ Πιτανατῶν μοῖρα. Et

λόχος Πιτανάτης, Manipulus Pitanates, in exercitu Spartanorum, de quo Herodot. 9, 53 : Ἀμομφάρετος ὁ Πολιάδεω λοχηγέων τοῦ Πιτανήτεω λόχου quem tacito nomine notat Thucyd. 1, 20 : Πολλὰ ... οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οὐκ ὀρθῶς οἴονται ὥσπερ... τὸν Πιτανάτην λόχον αὐτοῖς (regibus Spartanis) εἶναι, ὃς οὐδ' ἐγένετο πώποτε. Cujus judicium secutus est Hesych. in gl. ab HSt. supra allata, et Phot. p. 431, 5 : Πιτάνη· φυλὴ καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς· λόχος δὲ οὐκ ἐγένετο Πιτανάτης, ὡς Θουκυδίδης. Herodoto vero fidem habuit Antoninus Caracalla, de quo Herodian. 4, 8 : Ἀπό τε Σπάρτης μεταπεμψάμενος νεανίας Λακωνικὸν καὶ Πιτανάτην λόχον ἐκάλει. Similis antiqui nominis affectatio est de qua Strabo 5, p. 250 : Τινὲς δὲ καὶ Λάκωνας συνοίκους αὐτοῖς (Samnitis) γενέσθαι φασί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ φιλέλληνας ὑπάρξαι, τινὰς δὲ καὶ Πιτανάτας καλεῖσθαι. Δοκεῖ δὲ Ταραντίνων πλάσμα τοῦτ' εἶναι, κολακευόντων ὁμόρους καὶ μέγα δυναμένους ἀνθρώπους κτλ. Περιπόλων Πιτανατᾶν in numo Tarentino ap. J. Millingen *Ancient coins of Greek cities and kings*, tab. 1, 17, de quo v. O. Müller. in Diariis Gotting. a. 1835, vol. 3, p. 2012. G. Dind.] ‖ Zenob. Prov. 5, 61, et iisdem fere verbis Phot. et Suidas : Πιτάνη (in Πιτυάνη corruptum ap. Suid.) εἰμί· αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται· λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις, παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι. Mulierem, non urbem Pitanam, intelligendam esse conjecit Sturz. ad Hellan. p. 116. [S]

[Πίτασος, ὁ, Pitaus. Steph. Byz. : Πιτάου πόλις· πόλις Καρίας ἀπὸ Πιτάου. Πίτασος δὲ Φρὺξ, Μίδου φίλος. Τὸ ἐθνικὸν Πιταεύς. Ἔστι δ' οὕτω δυοῖν ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Μόψου ἑστία Μοψεᾶται.]

[Πιτάριον, τό, Figura literam Π referens, ap. Heron. in Math. vett. p. 116, 117, ubi male scriptum πιττάριον in verbis Heronis, recte πιτάριον in lemmate figuræ p. 117.]

[Πιτθείδης, ὁ, Pitthida, Pitthei filius. Suidas : Π., πατρωνυμικόν. Πιτθεῖδαι, οἱ, Pitthei posteri, epigr. Anth. Pal. App. 299.]

[Πιτθεύς, έως, ὁ, Pittheus, Pelopis filius, rex Trœzeniæ. Hom. Il. Γ, 144 : Πιτθῆος θυγάτηρ. Eur. Med. 683, Hipp. 11, 24, 691, Suppl. 4; Apollod. 3, 15, 7; Pausan. 1, 2, 22; 2, 31, 3.]

[Πιτθεύς, Πιτθίς, Πιτθός. V. Πίθος.]

[Πιτίζω, Pitisso. Tzetz. Hist. 1, 6, 31 (?). Elberl.]

Πιτίμια, Hesych. dici scribit τὰς ἀξίας τιμωρίας : apocope igitur erit, et πιτίμια factum ex ἐπιτίμια. [Glossa ex Soph. El. 1390, vel simili aliquo loco sumta, ubi τἀπιτίμια pro τὰ πιτίμια accepit grammaticus. Similem errorem s. v. Πίχειρον, pro ἐπίχειρον posito, notarunt interpretes. Nulla his peccatis excusatio a vocabulis græcobarbaris, in quibus præpositionis ἐπὶ litera prima abjecta est.]

[Πιτίτης. V. Πήτης.]

Πιτίων, Pitio, ex Theophr. H. Pl. 7, 13, [9] affertur pro Bulbi quodam genere. Ubi tamen et vulg. edit. et Gaza habent ὀπτίων [ut nunc legitur]. Apud Plin. vero, 19, sub finem c. 5, Pythion pro hoc legitur.

[Πιτνάω. V. Πίτνω.]

[Πίτνημι.] Invenitur et partic. Πιτνάς, quod Eust. exp. προσπίπτων in Hom. Od. Λ, [391] : Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, Πιτνὰς, εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων. [Recte nunc comma post πιτνὰς sublatum, et post χεῖρας positum. Pind. Nem. 5, 20 : Πίτνατ' τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας.] At vero Il. Φ, [7] imperf. præt. Πίτνα Idem exp. κατεπετάννυε πρὸ ὀφθαλμῶν : Ἥρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν. [Sequ. ex Indice.] Participium illud πιτνὰς est a them. Πίτνημι, ut ἱστὰς ab ἵστημι, a quo πίτνημι derivari potest et præt. imperf. πίτνα : ut positum sit pro ἐπίτνη, sicut ἔστα pro ἔστη, et ἐτίθει pro ἐτίθη, formatumque non ex verbo in μι, sed ex ipso ejus them., quod est πιτνάω. Significat porro hoc πίτνημι s. πιτνάω, Extendo, Hesych. et Eust., quorum ille πιτνὰς exp. ἐκτείνων : hic vero, πίτνα interpr. κατεπετάννυε, Explicabat, Expandebat : sicut in Epigr. etiam πίτνατε reperitur pro Expandite, Extendite. Verum et πιτνεῖ Hesych. exp. non solum

πίπτει, sed etiam ἐκτείνει, Extendit. [De hoc conf. Πίτνω. Passiv. Hom. Il. X, 402 : Ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι πίτναντο· ubi libri alii πίλναντο vel πίμπλαντο, quas lectiones utcunque explicat Eustath. Eur. El. 713 : Θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατοι.]

[Πίτνισσα, ἡ, Pitnissa. Steph. Byz. : Π., πόλις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιτνισσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιτνισσαῖος. Πιτνισὸς ap. Strab. 12, p. 568.]

[Πίτνω.] Est etiam Πίτνω significans Jacio, Projicio : unde ap. Hesiod. [Sc. 291] : Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιτνον ἀλωή, exp. ἔρριπτον εἰς τὴν ἅλωνα. [Duplex hujus versus lectio est. Editiones quædam habent ἐπίπλον, quod etiam Joannes Diaconus secutus est : et Etym. M. p. 366, 44, ἔπιτνον, quod explicat ἐπλήρουν, ἔρριπτον, ἐξέτεινον, ἥπλουν ἐπὶ τὸ ξηρανθῆναι, ἔβρεχον. Ex quibus interpretationibus ἐπλήρουν ad ἐπίπλον pertinet. Ἔπιτνον in libris suis Jo. Diaconus, Commelinus et Grævius, nos in Regio et Vossiano reperimus. Ac si testium numero et auctoritate standum est, ἔπιτνον recipi debet, ἐπίπλον repudiari. Adde Hesych. s. v. Πιτνεῖ et ibi viros doctos. Ruhnk. Ep. crit. p. 103.]

[Πίτνω.] Πιτνέω, ap. poetas, i. q. πίπτω, Cado : ut ab ἔχω, fit ἴσχω, et ὀρίγνῶ ab ὀρέγω, et μίμνω a μένω, et γίγνω a γένω, sic a πέτω fit πίτνω et πίπτω, et a βέπω, βίπτω, Eust. [p. 1173, 52; 1220, 16.] Affertur autem ex Eur. [Hipp. 576] : Πιτνεῖ ἐν δόμοις κέλαδος. Item πιτνοῦντα κακῶς, pro ἐκπίπτοντα, et εἰς κακὸν ἀποβαίνοντα. Ex Eod. pro Cadere, quod dicitur de interfecto. [« Πιτνῶ verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cujus aoristus esset ἔπιτνον. Hinc passim apud Euripidem reperias πιτνῶ, πιτνεῖς, πιτνεῖ, πιτνοῦσι, πιτνεῖν, πιτνῶν, πιτνῶν, πιτνοῦσα, πιτνοῦντας, πιτνόντες, et similia ; nunquam πίτνω, πίτνεις, πίτνει, πίτνουσι, πίτνειν, πίτνων, πίτνουσα, πίτνοντες. Diversæ sunt ejusdem verbi formæ πίπτω et πίτνω, ut μένω et μίμνω. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine, adoptavit Brunckius ap. Soph. Œd. C. 1754 : Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι. Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732 legitur, ἔπιτνε, præteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 701 πιτνόντων participium esse præsentis temporis ostendunt alia duo participia in eadem sententia, ἐκκυβιστώντων et λειπόντων. » Elmsl. ad Eurip. Heracl. 77. Conf. eund. ad Med. 53. Rectam scripturam non raro servarunt meliores et antiquiores Tragicorum codices quum in verbo simplici tum in compositis ἐμπίτνειν προπίτνειν προσπίτνειν, interdum utraque notata scriptura, ut ap. Soph. Ph. 485, ubi cod. Laur. A προσπιτνῶ. Πίτνω agnoscit schol. Hom. Il. Π, 827, ubi de participio πίπτων exponit : Αἱ εἰς νων λήγουσαι μετοχαὶ ἔχουσαι πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν ἤτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥσπερ ἔχει ἡ τέμνων κάμνων πίτνων. Male πιτνῶ in Etym. M. p. 673, 36, et ap. Moschop. Π. σχεδῶν p. 86. Exempla verbi hæc sunt, correcto qui in codd. et editionibus plerisque obtinet falso accentu. Pind. Pyth. 8, 133 : Πίτνει χαμαί· Nem. 5, 76 : Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων. Æsch. Eum. 516 : Ἐπειδὴ πίτνει δόμος Δίκας· Sept. 759 : Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον· Choeph. 1056 : Ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει. Cum περὶ ib. 36; cum ἐν Ag. 1128. Soph. Œd. C. 1740 : Τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. Longe frequentius ap. Eurip., ut Heracl. 78 : Πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις; Andr. 574 : Τῶν σῶν πάρος πίτνουσα γονάτων· Med. 55 : Τὰ δεσποτῶν κακῶς πίτνοντα· Herc. F. 853 : Θεῶν τιμὰς πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο.]

[Πίτος. V. Πήτεα.]

[Πίττα et derivata v. s. Πισσ—.]

Πιττάκιον, τὸ, Pugillares et tabula ex fusili pice ad exarandum conflata, VV. LL. : Bud. simpliciter exp. Tabella, afferens ex Diog. L. Cratete p. 302 [6, 89] : Προσθεὶς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε, Νικόδρομος ἐποίει. [Ex Telepho Dinolochi annotavit Antiattic. p. 112, 28. Polyb. 31, 21, 9 : Γράψας βραχὺ πιττάκιον καὶ σφραγισάμενος.] Utitur et Justinian. Nov. Const. Edicto 7 : Ταῖς προσφερομέναις παρ' αὐτῶν τῶν συναλλακτῶν ὁμολογίαις ἢ π. ἢ λογοθεσίοις τῇ ἐκείνων καταγραφείσι χειρί. Eust. p. 633, annotat vocabulum esse ἰδιω-

τικώτερον, et sicut δέλτος dicitur διὰ τὸ δελτωτὸν σχῆμα, sic etiam πιττάκιον, διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχηματισμῷ : ubi etiam de synonymis πίναξ s. πινάκιον et πυξίς. [Alia de etymo Lobeckii opinio est Patholog. p. 318.] Lampridius [V. Severi c. 21] Pittacium pro Albo prætoris usurpat : quod Matriculam vulgo appellant. At Cels. 3, 10, accepit pro Panno cui imponuntur medicamenta parti admovenda, ut fit in spleniis : Deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis longitudinemque æquent. Marc. Emp. : Emplastrum facies, vel pittacium. Vide et Πλάτυσμα. [Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 164, 45 : Ἔγραψεν εἰς π. συρικτί. Conf. H. Géraud *Des livres chez les Rom.* p. 101. Hase. Adde quæ ex scriptoribus medii ævi collegit Ducangius p. 1175 sq.]

[Πιττάκειος, ὁ, ἡ, Pittaceus. Plato Protag. p. 344, B : Τοῦ Π. ῥήματος. Et omisso ῥῆμα Simonides ap. Suid. s. v. Πιττάκειον. « Diogen. L. 1, 75. » Boiss.]

[Πιττάκη, ἡ, Pittace, urbs Persica. Paul. Sil. Therm. Pyth. v. 42 : Καὶ Περσικὴ Πιττάκη, syllaba media propter versum producta. Est eadem quæ ab aliis Ψιττακὴ vocatur.]

[Πιττακός, ὁ, Pittacus, Mytilenæus, unus ex septem sapientibus. Herodot. 1, 27; Plato Protag. p. 343 seqq.; Aristot. Pol. 2 extr.; Strabo 13, p. 600, 617; Diog. L. 1, 74. ‖ Rex Edonum. Thucyd. 4, 107.]

[Πιττάλακος, ὁ, Pittalacus, Atheniensis. Demosth. p. 417, 21 : Τὸν εἰς τοὺς ὄρνεις εἰσιόντα καὶ μετὰ Πιτταλάκου περιιόντα. Codd. nonnulli πιτταλακοῦ, alii duplici accentu πιττάλάκοῦ, quasi duplex confusa scriptura sit, Πιττάλου et Πιττακοῦ. Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος, οἰκέτης τῆς πόλεως, ap. Æschin. p. 8, 24. ‖ Agath. Anth. Pal. 5, 278 : Καλλείψω δὲ νέους ἄφρονι Πιτταλάκῳ.]

[Πίτταλος, ὁ, Pittalus, medicus. Aristoph. Ach. 1032, Vesp. 1432. Simile est nomen Πύτταλος, q. v.]

[Πιτταξίς, εως, ἡ, Corni fructus. Eustath. p. 1657, 19, et schol. Hom. Od. K, 242, ubi edd. vett. πίτταξις, quod ex codd. correctum.]

[Πιττάριον vitiose pro πιτάριον, quod v.]

Πιτύα sive Πιτύεια, ἡ, promontorium est prope Lampsacum, ita nominatum διὰ τὸ πίτυς πολλὰς ἔχειν, ut in Lex. meo vet. habetur. Itidem ap. Eust. p. 355 : Πιτύα ἢ Πιτύεια, ἐκ πιτύων παρωνομασθεῖσα. Et mox, Ἡ Πιτύα [ἐν Πιτυοῦντι addit Strabo] τῆς Παριανῆς ἐστιν, ἧς ὑπέρκειται πιτυῶδες ὄρος· quæ ex Strab. [13, p. 588] refert. Steph. Byz. vero discrimen facit inter Πιτύην et Πιτύειαν : nam Πιτύειαν dicit esse urbem sitam inter Parium et Priapum : cujus gentile Πιτυεύς : at Πιτύην [de qua v. quæ s. v. Πισύη dicta sunt] esse urbem Cariæ, cujus cives vocari Πιτυάτας. [Πιτύεια urbs agri Trojani ap. Hom. Il. B, 829, Strab. p. 587, 602, Apoll. Rh. 1, 933, ubi schol. : Ἡ Λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια (Πιτυοῦσσα secundum Strab. 13, p. 589. Et Πιτυόεσσα ap. Plut. Mor. p. 255, A, cum adj. gentili Πιτυοεσσηνοί) προσηγορεύετο, ἣν τινὲς Πιτύαν ὀνομάζουσιν. Τινὲς δέ φασιν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πιτύην (πιτῦγην cod. Par.) λέγουσιν. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Ὅμηρος « Καὶ Πιτύειαν εἶχον. » Forma trisyllaba Orph. Arg. 484 : Πιτύην. ‖ Insula maris Adriatici. Apoll. Rh. 4, 564 : Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι Ἴσσα τε ... καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια. Schol. : Τὴν δὲ Πιτυοῦσσαν καλουμένην Πιτύειαν εἶπεν Ὁμήρῳ ἑπόμενος.]

Πιτυάνη, ἡ, [Photio,] Suidæ [et Cyrillo] ἀσκὸς μικρὸς, Utriculus : pro quo ap. Hesych. Πιτυδάνη. [Nomen ex πυτίνη depravatum esse conjecit Sopingius.] At Πιτυάνη εἰμὶ, Suid. dici scribit proverbialiter de iis, qui crebris et prosperitatibus utuntur et infortuniis : a Pitana urbe, quæ a Pelasgis in servitutem redacta, ab Eretriensibus liberata fertur. Erasm. habet Pitana sum : cum vulg. tamen edd. consentit etiam Ms. Cod. [Vitiose pro Πιτάνη εἰμί. V. Πιτάνη.]

[Πιτύας, ὁ, Pityas, ephorus Lacedæmoniorum. Xenoph. Hell. 2, 3, 10. Unde eidem 1, 6, 1 : Πιτύα ἐφορεύοντος, restituit L. Dindorfius : nam libri Πίτυος. Πιτύου H. Stephanus.]

[Πιτύδιον, τὸ, Parva pinus. Dimin. a πίτυς ap. Theognost. p. 125, 9.]

[Πιτύεια, Πιτύη. V. Πιτύα.]

Πιτύϊνος, η, ον, Pineus : ῥητίνη πιτυΐνη [ap. Hippocr. p. 671, 27, Galen. vol. 10, p. 631, Geopon. 6, 7, et omisso ῥητίνη Paul. Ægin. 7, 18, p. 294, 296], Resina pinea, Resina ex pinu : quod vide in Πεύκινος. [Ῥητίνην πιτυΐνην Theoph. Nonn. t. 2, p. 346, 3; Hippiatr. p. 70, 2; 92, 8; 188, 30; 199, 8. Πιτυΐνης sine subst. ib. p. 166, 20 et Theoph. Nonn. t. 2, p. 118, 11. Hase.] Item πιτύϊνοι κῶνοι, Athen. [2, p. 57, B] ex Alex. Myndio : itidemque ex Diocle Carystio πιτύϊνα κάρυα, quæ et πιτυΐδες et ὀστρακίδες nominantur. Item πιτύϊνος στέφανος. Plut. [Mor. p. 677, B] : Τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἔθεσαν περὶ στεφάνου πιτυΐνου. Athen. dicit πίτυος στέφανος : quo præcinctus tempora dicitur πιτυόστεπτος. Plin. 15, 15 : Pinea corona victores apud Isthmum coronantur. Item πιτύϊνος οἶνος ap. Diosc. 5, 45, Vinum conditum lignis pini : quod quo modo fiat, ib. docetur. Ruell. interpr. Vinum pineum. At πιτυΐνης reponunt quidam pro πιτυΐνης, quod legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, [8, 1, ubi nunc ἐπιτίνης ex cod. Urb.], itidemque ἀπαρίνης pro παρίνης : ac πιτυΐνην eand. cum χαμαιπίτυϊ esse tradunt, i. e. Ajugam s. Abigam : Ἐπιγινόκαυλα καθάπερ ἡ πιτυΐνη καὶ ἡ ἀπαρίνη, sicut et Diosc. τὴν χαμαίπιτυν esse testatur πόαν ἕρπουσαν ἐπὶ γῆς. Gaza ibi habet, Petina et lappa.

Πιτυΐς, ΐδος, ἡ, Pinea, i. q. πιτυΐνη. Absolute πιτυΐς dicitur etiam ἡ πιτυΐνη ῥητίνη, Resina pinea. Galen. enim in Lex. Hippocr. [p. 544] πιτυΐδι exp. πιτυΐνῃ ῥητίνῃ. ‖ Πιτυΐδες, inquit Gorr., Fructus pini aut piceæ quos in conis suis gerunt, sive nuclei pinearum nucum, sicut videtur Dioscoridi 1, sive nuces ex pinastro, ut Plin. nominat. Galen. Fructum pinorum ita proprie dici scribit, et eos abuti nomine, qui Piceæ fructum πιτυΐδας nuncupant. Diosc. 1, 88 : Πιτυΐδες δὲ καλοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις. At Galen. Simpl. med. 8 : Πιτυΐδες, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων ἔνιοι δὲ καταχρώμενοι καὶ τὸν τῆς πεύκης ὡσαύτως προσαγορεύουσι. Plin. 15, 10, de nucum pinearum generibus : Quartum Pityida vocant, ex pinastris. Initio capitis dicit : Grandissimus (fructus) pineis nucibus, altissimeque suspensus, intus exiles nucleos lacunatis includit toris, vestitos alia ferruginis tunica. At 23, 8, tradit quis in medecina usus sit tum nucum pinearum, tum nucleorum nucis pineæ. Igitur κῶνος dicitur ipsa Nux pinea, et τῶν κώνων οἱ πυρῆνες, Nuclei pineæ nucis, vocantur πιτυΐδες, quæ a Mnesitheo ap. Athen. [2, p. 57, B] nominantur ὀστρακίδες, ubi etiam πιτύϊνοι κῶνοι et πιτύϊνα κάρυα, ab Hippocr. κόκκαλοι. Martial. has nuces pineas vocat Poma Cybeles; est enim Ovidio Met. 1, Grata deum matri pinus.

[Πιτυΐστος, ὁ, Pityistus, n. viri ap. Alciphr. 2, 23.]

[Πιτυοκάμπτης. V. Πιτυοκάμπτης.]

[Πιτυλεύω, Πιτυλίζω.] Πιτυλεύειν et Πιτυλίζειν dicitur Ciere πίτυλον. Quorum primum ap. Aristoph. Vesp. [678] : Πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. Alterum, ap. schol. [cui hæc ex Suida intulit Musurus] et ap. Suid. [ex scriptore ignoto] : Οὐδέ ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλίζουσαν. Dicitur πιτυλίζειν esse etiam Gesticulari et crebro motu ciere manus. Galen. Ὑγιεινῶν 2, [10] τὸ πιτυλίζειν numerat inter τὰ γυμνάσια, ut et τὸ ἐκπλεθρίζειν. Dicit autem πιτυλίζειν esse ἐπειδὰν ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βεβηκὼς, ἀνατείνας τὼ χεῖρε, κινεῖ τάχιστα, τὴν μὲν, ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ, πρόσω, Quum quis summis pedum digitis insistens protendit manus celeri motu unam retro, alteram ante se agitans [Hippocr. Muliebr. 2 : Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, Lac foliis instillare. Schneid. Galen. vol. 6, p. 133, 17 : Τὸ π., τὸ ἐκπλεθρίζειν. Hase.]

[Πιτυλία. V. Πιτύλισμα.]

[Πιτύλισμα, τό. HSt. s. v. Πίτυλος.] Unde Πιτύλισμα dicitur ejusmodi manuum φορὰ, ap. Juv. 11, [173] : Qui Lacedæmonium pitylismate [al. pytismate] lubricat orbem. Apud Hesych. legitur et Πιτυλίνης [codex πιτυλίτη], ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων, ut et πιτύλοις mox exp. ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων et τῶν ὑδάτων.

Πίτυλος, ὁ, dictum putatur quasi τυπύλος, a τύπτω, significareque κτύπος. [V. Etym. M. p. 673, 46.] Proprie sane esse dicitur Sonus, s. Strepitus aquæ remo percussæ : ut Hesych. quoque πιτύλοις exp. ψόφοις ὑδά-

των, paulo post πίτυλον a nauticis dici scribens τὸ πρὸς κέλευσμα ἐλάσαι, Quum sese inhortantes uno consensu remos impellunt, eoque remorum impulsu sonitum in aqua cient. Ipsum etiam Remigium πίτυλος nominatur, et ipsi Remi: sicut Galen. quoque in Lex. Hippocr. [p. 544] scribit, Hippocratem πιτύλοις usurpasse pro εἰρεσίαις vel κώπαις. Eur. [Iph. T. 1050]: Ναός γε πίτυλος εὐήρης πάρα· et [1346]: Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον. [Plur. Aristoph. fr. 60: Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ.] Et Æsch. Sept. c. Th. [862]: Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον, metaph.; ut enim remorum, ita etiam χειρῶν πίτυλος dicitur, pro κροῦσις s. κρότος: ut et Hesych. πίτυλον dicit vocari συστροφὴν τῆς χειρὸς, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται: et Pollux [2, 147] τὴν συνεχῆ τῶν χειρῶν συναγωγὴν, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων. [Eur. Tro. 1235: Πιτύλους διδοῦσα χειρός.] Rursum Hesych. πιτύλους ab aliptis nominari τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν: metaphor. itidem a nautico remorum πιτύλῳ. [Theocr. 22, 127: Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ ἀλαλεῖτο πρόσωπον, μέχρι συνηλοίησε παρήια. Æsch. Pers. 976: Πάντας ἑνὶ πιτύλῳ τλάμονας ἀσπαίρουσι χέρσῳ· quod schol. exp. τῷ θορύβῳ τῆς μάχης καὶ τῇ κραυγῇ.] Idem Hesych. πιτύλοις exp. etiam καταφοραῖς ὑδάτων: quomodo et δακρύων πίτυλος a schol. Eur. exp. φορὰ et πλημμύρημα, in fine Hippolyti, ubi Chorus dicit: Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις Ἦλθεν ἀέλπτως, Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος. At σκύφου πίτυλος, Alc. [798]: Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου, itidem pro καταφορὰ, ut sit Vinum largius ex scypho infusum ori. [Impetus, Eur. Heracl. 834: Πίτυλος Ἀργείου δορός. Agitatio, Iph. T. 307: Πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεὶς στάζων ἀφρῷ γένειον· Herc. F. 816: Ἆρ' ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου; 1187: Μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθείς. Assultus, ut exp. Heath., Troad. 817: Δὶς δὲ δυοῖν πιτύλοιν (duplicis expugnationis) τείχη περὶ Δαρδανίας φονία κατέλυσεν αἰχμά. De ariete Synes. p. 77, C: Διακυρίττεται δεδιδαγμένῳ κριῷ πόρρωθεν εὖ μάλα τὸν πίτυλον καταseίοντι.] Schol. Aristoph. [Vesp. 676, cui hæc ex Suida intulit Musurus] et Suidæ πίτυλος est non solum ἡ καταβολὴ τῆς κώπης, sed etiam ὁ κτυπητὴς, ὁ φαντασιοσκόπος. [|| Hesych.: Π., ὀρνιθάριόν τι ἄγριον· ἡ συστροφὴ τῆς χειρὸς etc. Simile est Πίτυλας.]

[Πιτύνη vitiose pro πυτίνη, quod v.]

[Πίτυνος. V. Πύτινος.]

Πιτυόεις, εσσα, εν, Pinis abundans. Fem. Πιτυόεσσα, Quæ pinis abundat, Pinorum ferax. Per contr. vero pro Πιτυόεις dicitur Πιτυοῦς, ut ὀπόεις, et Πιτυοῦσσα, pro πιτυόεσσα, sicut κοτινοῦσσα pro κοτινόεσσα, idque more Attico. Est vero Πιτυοῦς [regio Troadis, de qua v. s. Πιτύα: unde Πιτυοεσσηνοὶ ap. Plut. Mor. p. 255, A: Βεβρύκων τῶν Π. προσαγορευομένων. ||] oppidi [Colchidis] nomen ap. [Strab. 11, p. 496, 497, et] Plin. 6, 5, itidemque Πιτυοῦσσα, oppidi nomen, eod. l., c. 32. Idem et insulas quasdam Πιτυούσσας memorat, 3, 5: Insulæ per hæc maria primæ omnium Pityussæ a Græcis dictæ, a frutice pineo. [Pausan. 2, 34, 8: Ἀπὸ Σκυλλαίου πλέοντι ... ἄκρα ... καὶ μετὰ τὴν ἄκραν νῆσοι ... Ἀλιοῦσσα ... μετὰ δὲ Πιτυοῦσσα.] Itidem Steph. Byz.: Πιτυοῦσσαι, νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν [Artemidor. ap. Steph. Byz. s. v. Χαλκίτης: Νῆσος παράκειται Πιτυώδης]· quarum ἐθνικὸν esse dicit Πιτυούσσιος. [Sic etiam s. v. Γύθουσσα. Πιτυουσσαῖος s. v. Ἀρκιόεσσα et Πίτνισσα.] Meminit et Strabo 3, p. 72 [167]. Meminit et Eust. [p. 355], ita nominatas scribens ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πιτύων: qui Miletum quoque olim sic dictam testatur ob pinorum illic crescentium abundantiam. [|| Πιτυοῦσσα antiquum Lampsaci nomen: v. Πιτύα. Salaminis, ap. Strab. 9, p. 394: Chii, ap. eund. 13, p. 589. Mileti ap. Eustath. ad Dionys. P. 451 (exscriptum ab schol. recenti Aristoph. Pl. 586), ubi Πιτυοῦσα et Πιτυούσιος.] Sed et Πιτυόνησος, Insula a frutice pineo nominata, Plin. 4, 12. || Rursum Πιτυοῦσσα, species Tithymalli, cujus folia sunt ἐμφερῆ τοῖς τῆς πίτυος, ut inter alia tradit Diosc. 4, 166. Ubi πιτυόεις et πιτυόεσσα non amplius significat Pinis abundans, Pinei fruticis ferax, sed Pini speciem gerens, Pinum forma s. figura sua repræsentans. Meminit et Plin. 24, 6: Cum honore et Pityusa simili de causa dicetur, quam quidam in tithymalli genere numerant. Frutex est similis piceæ, flore parvo, purpureo. Ubi πίτυς videtur interpretari Picea, aliter quam in Πίτυς et Πιτυοκάμπη et Πιτυΐς dictum.

+ Mich. Ac. 2, 119.

Πιτυοκάμπη, ἡ, Eruca pinorum, Diosc. 6, 2, ubi refert quæ συμπτώματα τοῖς πιτυοκάμπην λαβοῦσι παρακολουθεῖ, et quibus remediis possint juvari. [Galen. vol. 13, p. 971 extr.; Oribas. p. 349 ed. Matth.] Plin. 23, 2, de sapa: Usus contra cantharidas, buprestin, pinorum erucas, quas Pityocampas vocant. Ubi etiam nota πίτυς aperte eum interpretari Pinus. [Galen. vol. 14, p. 264, 18: Κανθαρίδας καὶ τὰς καλουμένας π. Hase. Ἀκροκῶλοι per πιτυοκάμπται exp. Hesych., quod in πιτυοκάμπαι probabiliter mutavit Palmer.]

Πιτυοκάμπτης, ὁ, Qui pinus inflectit; cognomen Sinis Centauri a Theseo interempti. Apollod. 3 fin.: Οὗτος πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι, πανωλέθρως ἀπώλλυντο· quem eodem modo Theseus occidit. Meminit et [Pausan. 2, 1, 4, Strabo 9, p. 391,] Plut. Theseo p. 8 meæ ed. [c. 8], item Suidas in Θησεὺς, [et schol. Eur. Hipp. 977]. Item Ovid. Met. 7, [440]: Occidit ille Sinis magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus. Ubi nota Ovidium quoque accipere πίτυς pro Pinu: observa item interpr. verbi κάμπτω. [Plur. ap. Lucian. Prom. extr.: Εἰ μή ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς· cui loco quum non aptum videatur hoc nomen, ἱπποκάμπας vel ἱπποκάμπους correctum est.] Πιτυκάμπτης, ὁ, pro πιτυοκάμπτης, Suid. [in additamento edit. Aldinæ, quo carent codd.: Ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης ὁ Κένταυρος· ubi quod de Centauro dicitur, ab alio nemine traditum, notavit Hemst. ad Lucian. l. c. Πιτυοκάμπτῃ pro Παλικάμπῃ Lucillio Anth. Pal. 11, 107, intulerunt HSt. et Brunck.] V. Πίτυς.

[Πιτυόνησος. V. Πιτυόεις.]

Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ, Pino redimitus. Epigr. [V. Πιτύστεπτος.]

[Πιτυοτρόφος, ὁ, ἡ, Pinos alens, Pinifer. Alcæus Anth. Plan. 8: Φρυγίην π.]

[Πιτυοῦς. Πιτυοῦσσα. Πιτυουσσαῖος. Πιτυούσσιος. V. Πιτυόεις.]

[Πιτυρεὺς, έως, ὁ, Pityreus, Ionis nepos. Pausan. 2, 26, 1; 7, 4, 2.]

Πιτυρίας sive Πιτυρίτης ἄρτος, ὁ, Panis furfuraceus, furfureus. [Pollux 6, 72. Πιτυρίτου ἄρτου Geopon. 20, 1, 4.] Dicitur qui post excussam tenuissimam farinam ex reliquo conficitur. Furfuris habet plurimum, et minus purioris farinæ. Quare parum alit, ventrem vero multis excrementis replet, et facile etiam subsidet. Et quia furfur nonnihil habet facultatis detersoriæ, ideo intestinis irritatis cito dejicitur: proinde et pauco fermento et leni subactione opus habet. Ei contrarius est panis purissimus. Inter utrumque medius est Αὐτόπυρος sive Συγκομιστὸς, ut qui ex toto tritico, nulla vel farinæ vel furfuris adempta parte fiat. Hæc inter alia ex Gorr. Athen. 3, [p. 114, E]: Βρωτίμην [βραττίμην] τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, ὃν εὔκοπον ἢ τεύκονον ὀνομάζουσιν Ἀμερίας καὶ Τιμαχίδας, ubi βρωτίμην esse volunt quem Cic. Panem cibarium appellat, Plaut. Sordidum, i. e. ῥυπαρὸν s. κιλίκιον (quia et Apul. 6, inter Cibarium et Sordidum non videtur distinguere), Terentius Atrum: quippe qui ex solis propemodum furfuribus constet. Oppositus huic sive πιτυρίτῃ aut ῥυπαρῷ ἄρτῳ, sive βρωτίμῃ, est ὁ καθαρὸς ἄρτος, Purus panis. Plato comicus ap. Athen. 3, [p. 110, D]: Κᾆτ' ἄρτους ἧκε πριάμενος μὴ τῶν καθαρίων, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Inter hos medius αὐτόπυρος ex ea farina cui furfures adempti non sunt. Item Galen. Meth. therap. 14: Ὁ δὲ πιτυρίας ἀδρομερέστερος. Item Pollux 6, c. 11 [§ 72], de panum generibus: Οἱ δὲ εἰσὶ φαυλότεροι, πιτυρίαι. [Galen. vol. 14, p. 69, 12: Τοῦ πιτυρίου καλουμένου· et 6, p. 481, 16: Ἄρτους τοὺς π. ὀνομαζομένους. Theodoret. Hist. rel. p. 773, B. Incert. De cibis p. 263, 16 Ermerins.: Οἱ π. τῶν ἄρτων. Hase. Eustath. Opusc. p. 295, 35: Οἱ πτωχοὶ σύσσιτοι τοὺς π. προβεβλημένοι πρὸς τροφήν. || Convicium hominis ib. p. 157, 85: Ὁ πιτυρίας οὗτος Ἀφρασίξ. Ceterum conf. Πίτυα.]

Πιτυρίασις, εως, ἡ, Furfures, Porrigo. Est ubi inter pilos quædam quasi squamulæ tenues et furfuraceæ surgunt, eæque a cute resolvuntur. Interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, idque evenit modo sine ulcere, modo exulcerato loco, huic quoque modo malo odore, modo nullo accedente. Id malum fere in capillo fit, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, vel reliquo etiam corpore. Nomen inditum a similitudine. Quum caput immensa pexum porrigine ningit, Copia farris uti frendentibus edita saxis, quemadmodum Qu. Serenus cecinit. Sic Horat. Serm. 2, 6: Impexa porrigine fœdum caput. Act. 2 Π. διαγνώσ. παθ. c. 5, quum docuisset qua de causa πιτυρίασις oriatur: Κνηθομένων γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ τοὔνομα εἴληφεν. Paul. Ægin. 3, 3: Ἡ π., λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματός ἐστιν ἀπόπτωσις· quæ definitio iisd. prope verbis et ap. Alex. Trall. legitur. Latina autem definitio, quam attuli, petita est ex Corn. Celso, 6, 2. Diosc. 5: Πιτυριάσεις σμήχει· ut Marc. Emp., Remedia ponit ad porrigines detergendas. Idem Marc. videtur discrimen facere inter Pityriasin et Porriginem, c. 4: Pityriasin et porrigines capitis, quæ plerumque in perniciem se convertunt, nisi occurratur, perungi oportet assidue bulbis tritis. Plin. Furfures capitis appellat. [Galen. vol. 14, p. 322, 12 et 748, 15. Τὰς ὑγροτέρας π. id. ib. p. 396, 1. Medicamenta πιτυριάσεως ib. p. 323, 1 et 395, 12. Hase. Geopon. 12, 27, 4.] 13/3, 19, 7.

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, Furfuraceæ olivæ. Sic dicuntur Olivæ tritæ, ut habetur ap. Athen. 2, [p. 56, C]. Stringebantur autem, quo melius servarentur, antequam omnino maturescerent. Gorr. Verba Athenæi hæc sunt, quæ ex Philomene citat: Πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλᾶαι· στεμφυλίδες δὲ, αἱ μέλαιναι. Quibus subjungit, Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ ἐλαιῶν καταλέγει γεργεριμὸν πιτυρίν τε. Ubi etiam nota nomin. Πίτυρις. Gorr. vero non φαῦλαι legit, sed θλασταὶ, quod paulo ante l. c. habetur. Ii vero, qui φαῦλαι retinent, eas Olivas intelligunt, quas fert ἡ φαυλία ἐλαία ab Eust. nominata. Berold. ap. Colum. πίτυριν interpr. Olivæ ossiculum, quem Græci πυρῆνα ἐλαίας etiam vocant, Colum. Sansam sive, ut quidam codd. habent, Sampsam s. Samsam; atque ita transtulit Interpres Strabonis.

[Πιτύρισμα, τὸ, Porrigo. Schneid.]

Πιτυροειδὴς, ὁ, ἡ, Furfuribus similis, Furfurum speciem gerens: ut πιτυροειδῆ σώματα, quod vide in Πιτυρίασις. Item πιτυροειδεῖς ὑποστάσεις in urinis, quas Hippocr. πιτυρώδεας ὑποστάσιας appellat. Actuar. De urinis 1, 15: Πιτυροειδεῖς δ' εἰσὶν ὑποστάσεις, αἳ δὴ πιτύροις ἐοίκασι σίτου ἀκριβῶς ἀληλεσμένου. Ubi Interpres, Furfuraceæ vero hypostases sunt, quæ videntur similes furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit habere etiam μῆκος διωρισμένον καὶ ὡς πίτυρα ἀντικρυς φαίνεσθαι. [Alex. Trall. 1, p. 4; Joann. Act. in Ideleri Med. vol. 2, p. 23, 31; 108, 9; 109, 16.]

Πίτυρον, τὸ, Furfur; Pellicula quæ a frumento inter molendum abscedit. [Hippocr. p. 1227, A: Ἀπὸ πιτύρων.] Theophr. de frumento trimestri, περὶ τριμήνου σίτου, ut Bud. ex eo refert, Καὶ γὰρ οὐδὲ πίτυρον ἔχειν πολύ· sic Plin. 18, 8: Est et bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit; mirumque nulli frumento plus esse ponderis, et furfuribus carere. Locus Theophrasti desumptus ex H. Pl. 8, 4, [§ 4]. Item Diosc. 2, 107, de tritici usu medico: Τὸ δὲ πίτυρον σὺν ὄξει δριμεῖ λέποας ἀφίστησι καταπλασσόμενον θερμόν. Gorr. quoque Πίτυρα interpr. Furfures: addens, Dicuntur et ἀραίγματα, Latini etiam Canicas et Apludas vocant: unde Canicaceus panis furfureus est Pacuvio. Hesychio πίτυρα sunt τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιὰ, Cortices frumenti vel hordei, quibus grana frumenti et hordei integuntur. [Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 448, 23: Κριθινον πίτυρον. Hase.] Aliud autem significat ἄχυρα, Acera: unde ἀχυρώδης ἄρτος, Panis acerosus, Fest. || Capitis quoque sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur. Latini quoque Furfures appellant: unde πιτυρίασις. Diosc. 2, 144, de malva: Μετὰ δὲ οὔρου καταπλασθεῖσα ἀχῶρας (sic enim reponendum pro ἰχῶρας), καὶ πίτυρα ἰᾶται. [Geopon. 12, 15, 3.] Unde Plin. 20, 21: Ulcera manantia in capite sanant in urina putrefactæ: radix decocta furfures capitis. Sic alibi. || Quæ in urinis similia furfuribus visuntur, πίτυρα, Latinisque item Furfures nominantur [Hippocr. p. 231, 2]: unde πιτυρῶδες οὖρον, de quo mox.

[Πιτυρόω.] Πιτυροῦσθαι, Furfuribus s. Porrigine infestari, quæ πιτυρίασις dicitur. Hippocr. Prorrhet. 2, [p. 109, C]: Λυστελέει δὲ καὶ πιτυρωθεῖσα ἡ κεφαλή.

Πιτυρώδης, ὁ, ἡ, Furfurosus, etiam Furfuraceus. Diosc. 1, 80, de styrace: Διαφέρει δ' αὐτοῦ ὁ ξανθὸς καὶ λιπαρὸς, ῥητινώδης· φαῦλος δὲ, ὁ πιτυρώδης. Unde Plin.: Colos præfertur rufus et pinguiter lentus, deterior furfurosus. Item in urina πιτυρώδης ὑπόστασις dicitur, ut Gorr. annotat, Furfuracea hypostasis s. Furfuribus similis. Hippocr. [p. 213, C. Idem] Prognost. [p. 40, 41]: Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὔροισι αἱ ὑποστάσιες, πονηραί· τουτέων δὲ εἰσι κακίους αἱ πεταλώδεες· αἱ λευκαὶ δὲ καὶ λεπταὶ, κάρτα φλαῦραι· τουτέων δ' ἔτι κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεες. Unde Celsus 2, 4: Deterior urina est, in qua quasi fila quædam tenuia atque alba subsidunt: pessima ex his si tanquam ex furfuribus factas nubeculas repræsentant. [Theophr. C. Pl. 1, 5, 4; Rufus p. 125, 236 ed. Matth.; Joann. Act. in Ideleri Med. vol. 2, p. 177, 7, et anonymi ib. p. 287, 33; 314, 31. || «Πιτυρώδεες vocantur οἱ πίτυρα συνεχῶς ἐν τῇ κεφαλῇ γεννῶντες, ut scribit Galen. ad Hippocr. Epid. 6, p. 1175, B. Et τὰ πιτυρώδεα, Porrigo, ap. Hippocr. p. 1121, F.» Foes. || Ἄρτοι πιτυρώδεις, Furfuracei, Incert. De cibis p. 269, 24 Ermerins. Galen. vol. 6, p. 483, 3; 509, 6; 819, 17. Id. ib. p. 508, 6: Καθαρὸν ἀπάσης π. οὐσίας ἄλευρον. Hase.]

Πίτυς, υος, ἡ, Pinus, a πίττα derivatum fortasse, ut πητύα a πήττω: quod præ ceteris arboribus picem fundentibus magnam copiam fundat, ut ex quibusdam ll. in Πίσσα citatis videre est, necnon in Πεύκη, quæ arbor huic similis est, ut tum Diosc., tum Hesych. quoque tradit. Hom. Od. I, [186]: Μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι. Athen. 5: Ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ, de Satyro. [Et ib. p. 200, A.] Plut. Symp. 5, quæst. 3 [p. 675 sq.]: Ἐστεφάνουν τῇ πίτυϊ τοὺς Ἴσθμια νικῶντας, ubi etiam quærit qua de causa ἡ πίτυς ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐνομίσθη καὶ Διονύσου. Ibid.: Ὡς ἴδιόν ἐστι στέμμα τοῦ Ποσειδῶνος ἡ πίτυς. Alia vide in Πεύκη, ubi etiam πίτυς ἀγρία, quod Plin. interpr., Pinaster, Pinus sylvestris. Item Herodot. 6, [37]: Σφέας πίτυος τρόπον ἀπειλέει ἐκτρίψειν. Et mox, Ὅτι πίτυς μούνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανώλεθρος ἐξαπόλλυται. Apud Gellium vero 8, 3: Quod Herodotus parum vere dixerit unam solamque pinum arborum omnium cæsam, nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare. Τῇ πεύκῃ hoc πάθος tribuit Theophr. H. Pl. 3, 8: Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα πάνθ' ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐτοετεῖς αὐαίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ. At Plin. 16, 10: Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Ubi si ad Theophr. verba allusit, accepit πεύκη pro Larix. Aliter autem, nempe pro Picea, in hoc l., 16, 24: Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Quibuscum conf. alium Theophr. l. in Ἐπικοπὴ citatum. Eod. cap.: Necem affert si quis pino cacumen auferat vel palmæ. Idem 16, 9: Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Cui similem locum ejusd. Plinii et Theophrasti vide in Πεύκη. [V. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 481.] Gorr. vero πίτυς interpr. Picea: dicens arborem esse pino similem, ab eaque tantum differre, quod pinguior ac tenuior folio sit, quodque minus alta minusque recta quam pinus assurgit: præterea et conum minorem nucleosque resina perfusos habere. [Quam hodie Græci Ἀγριοπιτύαν vocant, ea videtur esse Larix europæa L.; quam illi Πιτύαν, i. e. Πίτυν, Pinus picea. Hase. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 58, 18: Πιτύων καρπός· ὃ οἱ πολλοὶ κώνους καλοῦσι. Πίτυν δὲ καὶ τὸ δένδρον ἐκάλουν, ὃ νῦν στροβίλιον ὀνομάζουσιν.]

[Πίτυς, υος, ἡ, Pitys, nympha a Pane amata. Lucian. D. deor. 22, 4. Nonnus Dion. 2, 108 : Εἰσέτι νῆϊς Ἔρωτος, ἅπερ Πίτυς οἷά τε Δάφνη.]

Πιτύστεπτος, ὁ, ἡ, pro πιτυόστεπτος, Pinea corona redimitus, Cujus tempora pinea corona vincta sunt. Suidas in Πίτυς ex Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 6, 253] : Πανὸς τειχήεσσα [τ' ἠχήεσσα] πιτυστέπτοιο καλιή. Ovidius itidem de Pane, Acuta pinu præcinctus caput.

Πιτυώδης, ὁ, ἡ, i. q. πιτυόεις, h. e. vel Pinis abundans, vel Pinei fruticis speciem gerens. [Πιτυῶδες ἄλσος Strabo 8, p. 380; π. ὄρος 13, p. 588, et Hesych. s. v. Φθειρῶν ὄρος.] In priori signif. πιτυώδεις νῆσοι, Insulæ Pithyodes, h. e. Pineo frutice abundantes, quæ et Πιτυοῦσαι, ut ex Steph. Byz. docui. Plin. quoque in fine l. 6, Pithyodis insulæ meminit. Et πιτυώδη χωρία, Plut. [Mor. p. 676, A] : Κατὰ τὰ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἥδιον οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν. At πιτυώδης καρπὸς, Theophr. C. Pl. 1, 5, Fructus pineus, qui Conus quoque nominatur. || In VV. LL. πιτυώδης exp. etiam, Habens formam lactis coagulati, ut sit a nomine Πιτύα pro Coagulum usurpato : pro quo scrib. esse Πυτία supra docui. Apud Hesych. tamen legitur etiam Πιτύνη, κνῆκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. || In VV. LL. autem Πιτύνη esse dicitur Vas picatum, quo vina reconduntur.

[Πιτυών, ῶνος, ὁ, Pinetum, Gl.]

[Πιφαλλίς. V. Πίφιγξ.]

[Πιφαύσκω. HSt. s. v. Φάσκω :] Πιφάσκω autem [quam scripturam grammaticis librariisque deberi, verbi φάσκειν comparatione in errorem inductis, recte judicat Mützell. De Hesiodi Theogon. p. 220] vel potius Πιφαύσκω (de cujus formatione aliquid dixi modo ex Eust.), poetis peculiare est : quibus significant itidem, Dico, Loquor, Memoro, Commemoro, interdum et alia quædam. Initio Argon. quæ Orpheo tribuuntur : Φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον. Apud Eundem vero (si modo est idem, quod mihi non fit verisimile) in Carm. de lapide Ostrite p. 141 meæ ed. [v. 46] : Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω. Apud Hom. pro φάσκειν simpliciter, s. λέγειν, Dicere, quum alibi, tum Od. A, [441] : Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν. Affertur et ex Il. K, [202] : Ἐπεὶ ἀλλήλοισι πίφαυσκον. In hoc autem ejusdem libri loco [502] : Ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, Bud. vertit Insibilavit et significavit : addens, Quia noctu non audebat inclamare. Pass. Πιφαύσκομαι eadem signif. ap. Eund., ut Od. O, [517] : Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Sic Hesiod. [Th. 655] : Οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι [—φάσκ. vulgo]. Exp. vero et Denuntio, Nuntio. Item Manifesto, Declaro, Demonstro. Potest certe reddi etiam In lucem profero; nam ab Hesych. exp. non solum παραδείκνυμι, et ἐμφανίζω, et σημαίνω, sed etiam ἀναφαίνω, et εἰς φῶς ἄγω. [Nonn. Dion. 18, 34 : Δήιον ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἄνδρα πιφάσκων. Recte per diphthongum 42, 272.] Passivam quoque vocem πιφαύσκεται idem exp. διασαφεῖ, φανεροποιεῖ, sed his præfigit φανεροῦται. Hom. Il. M, [280] : Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, ubi Eust. annotat, πιφαυσκόμενος non accipi solum pro λέγων, sed et pro ἐπιδεικνύμενος. Quibus subjungit, Homerum festive ita locutum esse, quasi ἡ ἄνωθεν ἐν χειμῶνι κατασκήπτουσα νιφοβολία, sit quædam ἐπίδειξις Jovis, tanquam ἐκηβολοῦντος. At in hoc ejusdem poetæ versu Il. O, [97] : Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, vult πιφαύσκεται accipi vel pro λέγει, vel pro φαίνει, sicut alibi. In hunc autem versum Od. B, 32 : Ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει, annotat, quum πιφαύσκεσθαι duplicem habeat signif., sc. et τοῦ δεικνύειν (ut πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, qui locus fuit modo prolatus), et τοῦ λέγειν : eum explicandæ vocis gratia, dicere, Πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει. Sic paulo post, Πιφαύσκομαι ἠδ' ἀγορεύω. Item [ib. 162] : Μνηστῆρσι πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω. In VV. LL. affertur et pro Considero ex Nicandro Ther. [725] dicente πιφαύσκεο, quod antea dixerat πεφράζοιο. [Tragicorum solus hoc verbo usus est Æschylus, et Ostendendi quidem significatione, Pers. 663 : Βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων· Ag. 23 : Λαμπτὴρ νυκτὸς ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων· Choeph. 279 : Τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε. Edico, Jubeo, Eum. 620 : Βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός.] Apud Hesych. legitur etiam Πιφραύσκων, quod exp. πιφαύσκων, addens itidem λέγων, et ἐμφανίζων. Quum autem subjungatur πιφαύσκων, necesse est ut partic. quod præcedit, non eodem modo, sed aliter scriptum ab eo fuisse existimemus, quæcunque illa scriptura sit. Ad me certe quod attinet, quamvis nullam apud alium vocis hujus mentionem reperiam, ut minus tamen nova videatur interjectio literæ ρ, facit verb. φράζω, quod interjectam itidem s. insertam habet literam ρ : interjectam, inquam, si verum est derivari a φῶ : quod censuit Eust., nec non auctor Etymologici [p. 673 extr. : Λέγεται καὶ πιφραύσκω πλεονασμῷ τοῦ ρ], afferens tamen et aliam derivationem, et quidem priorem locum ei tribuens. Hoc interim non dissimulabo, valde durum mihi videri sonum hujus vocis πιφραύσκων. Sed quum dicantur Eretrienses delectati supra ceteros usu literæ ρ, suspicetur fortasse quispiam ascribendum illis hoc quoque vocabulum esse.

Πίφιγξ, Hesychio κορυδαλλὸς, Galerita, Alauda : quæ Eidem et Πιφαλλὶς est. [Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 245, 32 : Πίφιξ· ἔστιν δὲ εἶδος ὀρνέου, διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ κατὰ τὴν λήγουσαν· ἡ μὲν πρώτη παρὰ τὸ πίω γέγονεν· χαίρει γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο τοῖς ὕδασιν· ἡ δὲ λήγουσα, ἐπειδὴ τὰ εἰς ξ λήγοντα τὴν ει δίφθογγον ἀποστρέφονται· ἔτι δὲ καὶ τῷ κανόνι τῶν ἀμφιβαλλομένων. Brevius Etym. M. p. 673 extr.] Apud Aristot. vero πίφηξ dicitur esse avis aquatica, a Gaza itidem Piphex nominata. [Nunc πίφιγξ ap. Aristot. H. A. 9, 1, p. 610, 11.]

[Πίφραμαι verbum ex composito cognitum Ἐμπίφραμαι.]

[Πιωδης. V. Πιαλέος.]

Πίων, ονος, ὁ, ἡ, Pinguis, Obesus, i. q. πιμελὴς s. πιμελώδης. Ac primum de animante dicitur ut illa, quod sc. est εὐτραφὲς et bene habitum, s. σιτευτὸν, Saginatum. Aristot. H. A. 3, 17 : Πάντα τὰ ζῶα, τὰ μὲν κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα, τὰ δὲ ἀφωρισμένως. Ibid. dicit τὰ πλεῖστα γίνεσθαι πίονα κατὰ τὴν γαστέρα καὶ περὶ τοὺς νεφρούς· τῶν δὲ νεφρῶν τὸν δεξιὸν esse semper περιπιμελώτερον [immo ἀπιμελέστερον] κἂν σφόδρα πίονες ὦσι. [Hom. Il. B, 403 : Βοῦν πίονα· I, 207 : Πίονος αἰγός· M, 319 : Πίονα μῆλα, et alibi non raro. Plato Rep. 4, p. 422, D : Προβάτοις πίοσί τε καὶ ἁπαλοῖς.] Item de homine dicitur : ut apud Aristoph. [Pl. 560], πίονες καὶ παχύκνημοι. [Plato l. c. p. 422, B : Δυοῖν μὴ πίοσιν, πλουσίοιν δὲ καὶ πιόνοιν. Themist. Or. 1, p. 10, A : Αὐτὸν πίονα κατασκευαζόμενος καὶ παχύν.] Necnon de parte aliqua animantis. Aristot. enim [De partt. an. 3, 9] dicit τοὺς νεφροὺς τῶν ζώων esse πίονας. Itemque Hom., Πίονα μηρί' ἔκηε βοός, Il. A, [772. Πίονα δημὸν Il. X, 501. Πίονα μαστὸν, i. e. Lacte plenum, Callim. H. in Jov. 49. Βλωμοῦ πίονος idem fr. 240. Πῖον ἔαρ λύχνου, Oleum, fr. 201. De liquore uvæ Soph. Tr. 703 : Γλαυκῆς ὀπώρας ... πίονος ποτοῦ· quemadmodum merum, mustum et vinum pingue dixerunt Latini.] Quin et δένδρα quædam πίονα dicuntur, ut quæ πίσσαν ἀποδακρύουσι καὶ ῥητίνην, Plutarch. Symp. 3 [immo 2], 6 [p. 640, D]. Transfertur vero et ad alia; Hom. enim in Od. [Δ, 757, Θ, 560, Tyrtæus ap. Lycurg. C. Leocr. p. 162, 33,] dicit πίονας ἀγρούς, pro Uberes, Opimos : ut Lat. quoque Pingue solum dicitur, quod est εὔγεων et εὔκαρπον. [Ἀνδρῶν πίονα ἔργα Il. M, 283. Δαιτὸς ἐν πίονι δήμῳ Il. Π, 437. Et similiter Υ, 385, Od. N, 322. Πῖον τέμενος Pind. Pyth. 4, 99.] Et Il. B, [549] : Ἐν πίονι νηῷ, pro Opimo, Opulento. [Od. I, 35 : Πίονα οἶκον· Il. E, 512 : Πίονος ἐξ ἀδύτοιο· et similia ap. alios non raro, ut πίονα νηὸν, οἶκον, δόμον in orac. ap. Herodot. 1, 65, in cantico ap. Athen. 8, p. 360, C, ap. Theocr. 17, 106. Æsch. Ag. 820 : Πίονας πλούτου πνοάς. Theocr. 7, 34 : Πίονι μέτρῳ ... εὐκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.] Compar. et superl. gradum irregulares habet. Nam dicitur Πιότερος [Theophr. C. Pl. 2, 4, 5 : Πιοτέρας τροφῆς· 5, 9, 2 : Πιοτέρα καὶ λιπαρωτέρα], et Πιότατος, Pinguior, Pinguissimus. [Hom. Il. I, 577 : Πιότατον πεδίον.] Hesiod. Op. [583] : Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος.

Aristot. Probl. [5, 5] : Διὰ τί τὰ περὶ τὴν κοιλίαν πιαίνεται. Utitur Idem et compar. πιότερος non semel, Bod. In Epigr. [Bacchylidæ Anth. Pal. 6, 53] πιότατος ζέφυρος, pro Ex omnibus ventis maxime reddens πίονας : est enim leniter pluvius, tepidus, ac terram aperit, afflatuque suo nutricium exercet, eam ob rem dictus Satorum pater : eo flare incipiente primus fit conceptus : hoc maritantur virentia ex terra, necnon equæ in Hispania : hic genitalis est spiritus mundi, a fovendo dictus Favonius, ut quidam existimavere. Neutro genere τὸ πῖον substantive dicitur, sicut Lat. Pingue, pro Id quod pingue est, Res pinguis. [Nicander Alexiph. 77.] Diciturque τὸ πῖον et τὸ λιπαρὸν differre alterum ab altero; nam πῖον vocari in quo est plus στερεοῦ quam ὑγροῦ, Plus solidi quam humidi : velut in adipe animantium, suum, piscium et similium : λιπαρὸν vero, in quo magis dominatur humidum, ut in oleis et oleaceis : at τὸ στεατῶδες solidum prorsus est, et frigore glaciatur, ut sevum s. sebum. [Πῖον significat apud Hippocratem quod in sanguine aut alimento dulce est, pingue ac jucundum, aut suave, quodque in calidioribus naturis promptissime inceditur et amarescit, in frigidioribus vero congelatur et in pinguitudinem condensatur. Quod eleganti similitudine lactis indicat p. 508, 45, ubi quod leve est, pingue et dulce in lacte supernatans, πῖον vocat, et βούτυρον dici scribit, eique in homine bilem respondere et in superficie consistere sua levitate facit. Idemque Epidem. 6, 5, 13, p. 1185, A : Τὸ δὲ χολῶδες ἀπὸ πίονος· et p. 1190, A : Οἷσι τὸ πῖον, χολὴ ξανθή. Quarum in explicatione sententiarum scribit Galenus, πίονα δ' ἀκουστέον οὐ μόνον τὸ λιπαρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ γλυκὺ, καὶ ὅλως τὸ ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔχουσιν ἡδύ. Indeque translatum esse, ut πίονα ἄρουραν καὶ χώραν dicerent, Uberem ac pinguem terram ac regionem, nempe eorum fructuum feracem, qui nobis quum valemus jucundi sunt et cum voluptate assumuntur. Idem etiam Comm. 6 in lib. 6 Epid., ad p. 1192, A, scribit, ὅτι τὸ πῖον οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους εἰρῆσθαι χρὴ νομίζειν, ἀλλὰ κἀπὶ τοῦ γλυκέος παντὸς, ὡς περιλαμβάνεσθαι τῷ λόγῳ καὶ τὸ μέλι, καὶ τὸ σίραιον, ὅπερ ἕψημα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. Ex ea autem pinguioris et levioris sanguinis aut alimenti portione bilem generari docent Hippocr. p. 507, 36, Galen. Comm. in Epid. p. 513, 39. De eo quod in sanguine dulce est aut pingue rursus Hippocr. p. 34, 34. Est et σίκυου τὸ εἴσω τὸ πῖον p. 573, 40; 587, 25; 620, 32; 629, 40; 630, 26; 633, 29. Foes. || Πῖος pro πίων, ap. Epicharm. Pollucis 9, 79 : Καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες· ubi Toup. Emend. vol. 1, p. 419, metrum restituit corrigendo καλαί τε πῖαί τ' ἄρνες. Πῖα pro πίονα Orph. Arg. 504 : Πῖά τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Πίειρα et πία γῆ ap. Polluc. 1, 227, ubi πία abest ab cod. Jungerm.]

[Πίων, nomen montis, vitiose pro Πρίων, quod v.]

[Πλ. in marmoribus compendium vocis πλάτος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 370. Hase.]

[Πλάγας. V. Πλαγκταί.]

Πλαγγόνιον, τὸ, Hesychius fuisse dicit μύρον τι apud Athenienses [Inter unguenta memorat Clem. Al. p. 207. Athen. 15, p. 690, E : Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον παρὰ Ἠλείοις φησὶ μύρον τι πλαγγόνιον καλεῖσθαι, εὑρεθὲν ὑπό τινος Πλαγγόνος. Ὁμοίως ἱστορεῖ καὶ Σωσίβιος ἐν Ὁμοιότησιν] : cujus Pollux quoque [6, 104] meminit, scribens denominatum esse ἀπὸ τῆς [τῆς addidit HSt.] Πλάγγονος : intelligens, ut opinor, Plangonem meretricem Milesiam, quam Athen. 13, [p. 594, B] διαδόητον fuisse tradit. [Fallitur. Phot. Bibl. p. 532, 15, ex Helladio : Μύρον πλαγγόνιον, ὅπερ εὗρε γυνὴ Ἠλεία καλουμένη Πλάγγων.]

Πλάγγος, ap. Aristot. H. A. 9, 32, Aquilæ species est, secunda magnitudine et vi, quam dicit ἐπικαλεῖσθαι νηττοφόνον et μορφνόν. Pro eo Plin. habet Plancus, πλάγκος, 10, 3 : Tertii generis Morphnos, quam Homerus Percnon vocat, aliqui et Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et vi; huicque vita circa lacus.

Πλαγγών, [όνος, ὁ,] Hesychio est κήρινόν τι κορακόσμιον, Icuncula cerea, Puppa cerea, tracto nomine παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, ut in synonymo Δαγύς, sive Δαγὺς monui. [Paroxytonum est ap. Phot. p. 431, 15 : Πλάγγων· κορακόσμιον κήρινον, ὅπερ δάγυνον (scr. δάγυν cum Blomf. : v. Δαγύς) οἱ Ἴωνες. In Gl. : Puppæ, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. V. Casaub. ad Pers. Sat. 2, 70. « Secundum schol. Theocr. 2, 110, πλαγγὼν ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι deductum est. Aliter Etym. M. p. 674, 9 : Πλαγγών· οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ἐγένετο γὰρ ἂν πλάθων, ὡς σπάσσω σπάθων, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω, πλαγὼν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγὼν, τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορασίων (κηρῶν ap. Orion. p. 128, 9; κορῶν Sylb.). Callim. in Cer. 92 : Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν, καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· ubi libri partim πλάγγων. » Anon.] Sed exponit etiam σφαῖρα, καλαθίς, et κεκρύφαλος. [Hoc plurali numero ap. Hesych. : Καὶ πλαγγόνες κεκρύφαλοι.] Ap. Suid. [s. vv. Πλαγγόνιον, Στωμύλος et Τίτθη, ex scritore ignoto], Τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίτθαις [τίτθαις] στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν [λαλεῖν s. v. Στ. et T.] περὶ κρόκης καὶ στημόνων καὶ πλαγγόνων ἀδόμεν. [Hoc est *calathorum*. Intelligitur vas vimineum, in qua mulieres pensa vel tramam revolvunt. Silius 2, 70 : « Nec calathis adsueta manus, operataque fuso; » ex Virg. Æn. 7, 805 : « Non illa colo calathisve Minervæ Femineas adsueta manus. » Ovid. Met. 12, 475 : « Columque i cape cum calathis; » et Fast. 4, 435 : « Hæc implet calathos lento de vimine nexos. » Conf. idem in Epist. 9, 76. Juven. Sat. 2 54 : « Vos lanam trahitis, calathisque peracta refertis vellera. » Catull. Carm. 63, 318 : « Candentis mollia lanæ vellera virgati custodibant calathisci. » Vide Gesneri Thes. L. L. Anon.]

[Πλαγγών, όνος, ἡ, Plangon, Mantiæ concubina, ap. Demosth. in Orat. contra Bœotum p. 994 seqq., de qua v. Athen. 13, p. 594. Memoratur ab Anaxila ib. p. 558, B; a Timocle p. 567, E. Et Eubuli comœdia fuit Πλαγγὼν inscripta. || Mulier Elea : v. Πλαγγόνιον. || Duæ aliæ, altera in epigr. Asclepiadis vel Posidippi Anth. Pal. 5, 202, ubi cod. Pal. Πλαγγὼ, altera ap. Chariton. 2, 2, ubi constanter παροξυτόνως Πλάγγων. || Πλαγγὼν caniculæ Melitææ nomen ap. Alciphr. 3, 22, et in fragm. ap. Wagner. vol. 2, p. 227.]

[Πλαγιάζω.] Πλαγιόω, et Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquum s. latus flecto, In transversum flecto. Ambo leguntur ap. Polluc. 1, [205]. Ibi enim e Xenophonte [Eq. 7, 16] tradit, equitem, ὅταν ὑπολαμβάνῃ τὸν ἵππον, debere ὡς ἥκιστα πλαγιοῦν τὸν ἵππον, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι· alioqui facile eventurum ut et ipse et equus corruant. Et paulo ante, Τὰς δὲ προβάσεις καὶ τὰς ἐκεῖθεν καθόδους μὴ αὐτίκα ποιείσθω, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιασάτω. [Appian. Civ. 5, 88 : Ἐπεσκεύαζε τὰ ἐπείγοντα τῶν σκαφῶν πλαγιάσας, i. e. In latus convertens. Lucian. Navig. c. 9 : Πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ καθορμίσασθαι, Obliquo cursu in Piræeum appulisse. Intransit. Eustath. p. 1254, 36 : Ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλαγιάσας.] Idem [Pollux] sub fin. l. 4 [immo 3, 155], πλαγιάζειν dicit esse παλαίσματος ὄνομα, ut κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκωνίζειν, ἀνατρέπειν, et similia. [Dio Cass. 40, 53 : Προσέταξε τοῖς στρατιώταις ἐκδιῶξαι αὐτοὺς ... πλαγίοις καὶ πλατέσι τοῖς ξίφεσι παίοντας· ἐπειδή τι οὐχ ὑπεῖκον, ἀλλὰ καὶ, καθάπερ ἐν παιδιᾷ τινι, πλαγιαζόμενοι ὕβριζον ... Eust. Opusc. p. 102, 64 : Εἰ γένηται ἡ πρώτη πληγὴ οὕτω βαρεῖα, ὡς μηδὲ πλαγιάζειν ἔχειν τὴν λοιπὴν (παρειάν). Hesych. : Πλατιάδδοντες· οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις. Quod ex πλαγιάδδοντες corruptum esse conjicit Ahrens. De dial. Dor. p. 97, qui recte corrigit ἐν τοῖς ἐφηβείοις.] Πλαγιάζειν affertur etiam pro Oblique enunciare. [Schol. Soph. OEd. T. 137 : Πεπλαγίασται πάλιν ὁ λόγος καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίττεται τῷ θεάτρῳ. || Casum obliquum pono. Schol. Soph. El. 367 : Τὸ ἐξὸν ... καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ.] Hesychio πλαγιάσαι est πλανῆσαι, παραλογίσασθαι, In errorem impellere, Decipere : forsitan obliquis utendo verbis et loquendo πλαγίως. [LXX Ezech. 14, 5 : Ὅπως ἂν πλαγιάσωσι τὸν οἶκον Ἰσραήλ. Jes. 29, 21 : Ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκοις δίκαιον. Schol. Hom. Il. Δ, 59 : Πλαγιασθεὶς ἐντεῦθεν Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία, i. e. Deceptus, In errorem inductus. Schol. Aristoph. Av. 1075 : Πλαγιάζονται δὲ ἐν (ἐν om. cod. Ven. et recte fortasse) τῇ ἀμφιβολίᾳ.]

Πλαγιασμός, ὁ, [Obliquatio, Flexus obliquus. De solis flexu obliquo Epicur. Περὶ φύσεως 11, col. 5, 10, p. 18 ed. Orell. Improprie Eustath. Opusc. p. 139, 87: Ὀρθὴ μὲν ἡ κατὰ θεὸν πρᾶξις, ἐκτροπὴ δὲ ὁ ἐκεῖθεν πλ. ||] Obliquatio, ap. Hermog. [Casus obliqui positio. Hermog. vol. 3, p. 1: Πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων, ἃ τὴν ῥητορικὴν ... ποιεῖ· ad quæ verba scriptor Περὶ σχημάτων vol. 8, p. 635, ubi περὶ πλαγιασμοῦ agitur: Ἀλλὰ τοῦτο ταχὺ περιέκοψε τὸν πλαγιασμὸν μεταβολὴν παθὸν τῆς γενικῆς πρὸς εὐθεῖαν. Conf. ib. vol. 3, p. 708. Schol. Theocr. 1, 48, Homericum Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν ... ἱκάνει explicans: Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον· οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. Schol. Soph. El. 367; schol. Luciani V. H. 1, 21. G. D. Jo. Glycas De synt. p. 36, 27 ed. Alb. Jahn.: Πλ. τὸ τῆς γενικῆς σχῆμα προσηγόρευται, ὡς ἐπ' αὐτῆς τῶν ἄλλων πτώσεων καὶ τῶν κώλων ἐνστηριζομένων· conf. id. ib. p. 37, 9; 38, 27; 41, 31; 51, 23; 55, 3. Hase. || Deceptio, Fallacia. Ἐπῶν γωνιασμοὺς ap. Aristoph. Ran. 987 schol. exp. πλαγιασμούς, ἀπάτας.]

Πλαγιαυλίζω, ίσω, Obliqua tibia cano, [in lingua vulgari,] Eust. [p. 1157, 40.]

Πλαγίαυλος, ὁ, ἡ, Qui obliquis tibiis canit. [|| Πλαγίαυλος, ὁ, Tibia obliqua. Athen. 4, p. 175, E: Ἰόβας ... Αἰγυπτίους φησὶ λέγειν τὸν μόναυλον Ὀσίριδος εἶναι εὕρημα, καθάπερ καὶ τὸν καλούμενον φώτιγγα πλαγίαυλον. Pollux 4, 74: Αὐλῶν εἴδη πλάγιος, λώτινος, Λιβύων τὸ εὕρημα, πλαγίαυλον δὲ αὐτὸν Λίβυες καλοῦσι. Bio 3, 7: Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα. Philodem. Anth. Pal. 11, 34: Πλαγιαύλων γεύσατε. Nicom. Harmon. 4, p. 8: Τοὺς πλαγιαύλους μετὰ τῶν φωτίγγων. Πλάγιον αὐλὸν dixerunt Ælian. N. A. 6, 19, Longus 1, 4. G. D. Ejus veram formam conspici in typo opinatur Visc. Mus. Piocl. t. 5, p. 24. Hase.]

[Πλαγιόθεν, A latere, Ad latus. Achmes Onirocr. p. 107, 38: Πλ. τοῦ βουνοῦ. Hase.]

Πλαγιόκαρπος, ὁ, ἡ, Oblique s. A lateribus fructum ferens. Theophr. H. Pl. 1, [14, 2]: Τὰ μὲν ἀκρόκαρπα τῶν δένδρων καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, τὰ δὲ πλαγιόκαρπα, τὰ δὲ ἀμφοτέρως.

Πλαγιόκαυλος, Obliquum caulem habens, Theophr. [H. Pl. 8, 3, 2.]

[Πλαγιόμματος, ὁ, ἡ, Oculos obliquans. Eustath. p. 768, 7: Στραβὰς καὶ πλ. Wakef.]

Πλάγιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] Obliquus, In latus versus, Transversus: opp. τῷ ὀρθὸς s. ὄρθιος. [Ammon. p. 63: Τὸ ὀρθὸν ἀντίκειται τῷ πλαγίῳ. Xen. Œc. 19, 9: Πότερα ... τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς ... ἢ καὶ πλάγιόν τι ... ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον.] Theophr. C. Pl. 3, 7: Τάφρους ὀρύσσοντα τὰς μὲν, πλαγίους, τὰς δὲ ὀρθίας. [Plato Tim. p. 39, A: Κατὰ τὴν θατέρου φορὰν πλαγίαν οὖσαν· 43, E: Τοτὲ δὲ πλαγίας, τοτὲ δὲ ὑπτίας.] Plato [Charm. p. 155, C:] Τῶν ἐπ' ἐσχάτῳ καθημένων τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλομεν [κατεβάλομεν], Obliquum s. Transversum deturbavimus. Ubi ut aliquis aliquem πλάγιον ἐκβάλλει, sic etiam ἄγει. Plut. De virt. mor. [p. 445, C]: Ἄγει δὲ οὐκ ἄλλως οὐδὲ πειθομένην, ἀλλὰ πλαγίαν καὶ ἀντιτείνουσαν, Transversam et renitentem: ut et aliquanto post [p. 446, B] dicit τὸν ἀκρατῆ esse πλάγιον, utpote ἐξαναφέρειν γλιχόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος. Aliquis etiam seipsum παραδίδωσι πλάγιον φέρεσθαι, Dat sese transversum rapiendum: ut ap. eund. Plut. De aud. poem. [p. 28, D]: Μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν· Symp. 7: Οὐδὲ πλαγίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου φέρεσθαι. Sicut vero dicitur πλάγιος τάφρος, s. πλαγία, ita etiam πλαγία φάλαγξ, Acies obliqua: opposita τῇ ὀρθίᾳ: de quibus in libello Περὶ τάξεως παλαιᾶς, p. 79. [De latere agminis vel aciei Xen. Cyrop. 7, 1, 7: Κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων τοῦ ἡμετέρου στρατεύματος. Et de hominibus a latere vel in latere venientibus vel incedentibus Polyb. 6, 40, 7: Πλάγιοι παραπορεύονται παρὰ τὰ ὑποζύγια· 1, 22, 9: Πλάγιαι παραβάλλουσιν ἀλλήλαις αἱ νῆες. De elephante elephantem a latere aggrediente 5, 84, 4: Ὅταν πλάγιον λάβῃ. Similiter Xen. Cyrop. 7, 1, 26: Πλαγίους λαβὼν τοὺς πολεμίους. || Πλάγιος αὐλός. V. Πλαγίαυλος.] At πλαγία θύρα, ap. Daniel. 1 [Susanna 18, 26], exp. Posticum. [Pollux 1, 76.] Dicunt etiam ἐκ τοῦ πλαγίου,

A Ex obliquo, A latere. [Plato Rep. 10, p. 598, A: Ἐάν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾷ ἐάν τε καταντικρύ. Xenoph. Cyr. 4, 1, 18: Οἱ μὲν ἐκ πλαγίου καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἑτέρου πλαγίου. « Ἐκ πλ. κατὰ κέρας συμπεσεῖν τοῖς πολεμίοις Polyb. 1, 40, 14, ubi ex abundanti junguntur synonyma ἐκ πλ. et κατὰ κέρας. Κατὰ πρόσωπον, ἐπ' οὐρᾶς, ἐκ πλ. 1, 77, 7. » Schweigh. Ἐκ πλαγίων Apoll. Lex. Hom. s. v. Ἀκροφίς. Ἐκ τῶν πλαγίων Polyb. 1, 22, 8; 3, 74, 2, Dionys. A. R. 3, 24. Αἱ ἐκ τῶν πλαγίων πλευραὶ Polyb. 1, 22, 10. Ἐκ πλαγίας, Diodor. 20, 51: Τινὲς δὲ τῶν τριακοντορχῶν ἐκ πλ. ἔτυπτον· et ib. c. 91.] Et εἰς τὸ πλάγιον, s. εἰς τὰ πλάγια, In latus. [Xen. De re eq. 12, 12: Εἰς τὸ ἀντίον καὶ εἰς τὰ πλάγια· Anab. 6, 3, 15: Περιέτρεψε ... ἀνθρώπους εὐζώνους εἰς τὰ πλ. καὶ εἰς τὰ ἄκρα.] Et κατὰ τὸ πλάγιον, s. κατὰ τὰ πλάγια, Ad latus. [Xen. Cyrop. 5, 2, 1: Ὅστις φαίνηται ... πρόσθεν ἢ κατὰ πλάγια ἔξω τῶν ἐν τάξει ἁλίσκηται. || Πλάγιος γῆ, Terra declivis, Geopon. 2, 46. || Apud grammaticos de casibus obliquis. Πλάγιοι πτώσεις Dionys. De comp. verb. c. 6, p. 41, 9, Chœrob. vol. 1, p. 10, 20; 11, 27, et alii qui-
B bet. || « Πλάγιον, τὸ, Quicquid in oratione obliquam formam habet, oppositam τῷ εὐθεῖ, Recto dicendi modo. Vid. Dionys. De compos. vv. c. 6, et Demetr. De eloc. 104. Res ex technologia grammaticorum satis nota, sæpenumero autem commemorata rhetoribus, ut τὸ πλαγιάσαι Hermogeni l. 1 Περὶ ἰδ. p. 30. Πλαγιότητας Demetr. § 198, quibus ἡ εὐθεῖα contraria est. Aristides etiam Περὶ πολ. λόγ. p. 642, statuit πλαγιότητα efficere σεμνὸν λόγον. Nempe in sermone recto et εὐθεῖ quædam inest puritas et simplicitas naturalis; sed πλαγιότης magis est ex arte hausta, aliquamque orationi dignitatem conciliat. Vid. voc. Ὀρθός. » Ernest. Lex. rhet. || Obliquus, Ambiguus, Dolosus, Fallax. « Πλάγιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, Ambiguum, Dubia, ancipite fide, Polyb. 30, 1, 6. Ἀγεννεῖς καὶ πλάγιοι τῇ ψυχῇ, Dubii animi, Parum firmi, 4, 8, 11. » Schweigh. Eurip. Iph. A. 332: Πλάγια γὰρ φρονεῖς. Pind. Isthm. 3, 8: Πλαγίαις φρένεσσι. Dionys. A. R. 9, 60: Πλαγίας αὐτοῖς ἔδοσαν ἀποκρίσεις· ubi cod. Vat. πλάνας.]

C Πλαγιοσύντακτον, τὸ, Cum obliquo constructum: vox est grammaticorum, ap. quos itidem πλάγιαι πτώσεις.

[Πλαγιότης, ητος, ἡ, Obliquitas, Gl. Πλ. orationis v. s. Πλάγιος.]

[Πλαγιόφαλλος, ὁ, Obliquus phallus. Eudocia p. 413: Ὡς εἶναι τῶν φαλλῶν τοὺς μὲν ὀρθοφάλλους, τοὺς δὲ πλαγιοφάλλους.]

[Πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ.] Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua s. latera aciei custodiunt. Ælian. Tact.: Ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου γωνίας τοὺς καλουμένους πλ. τάσσεσθαι. [Jul. Afric. Cest. p. 313, 43: Ὁ ὄπισθεν ζυγὸς ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ πλαγιοφύλακος ἕως τοῦ εὐωνύμου. Hase. Diodor. 19, 82: Τρεῖς ἴλας ἱππέων καὶ πλαγιοφύλακας τὰς ἴσας· ubi libri duo πλαγιοφυλάκους.]

[Πλαγιοχαίτης, ὁ, Qui comam obliquam s. tortuosam habet. Hesych. s. v. Δοχμόκερσοι.]

Πλαγίως, Oblique. [Lucian. Conv. c. 47: Πλ. ἐκάθευδε. Moschion De mul. pass. p. 95, 8 Dewez.: Τὸ δὲ πλ. κείμενον. Hase. Pollux 5, 80: Εἰ πλ. τοῖς ὀδοῦσι
D ἔχοι.] Hesychio μὴ φανερῶς, αἰνιγματωδῶς, Non aperte, Obscure, Ænigmatice: item δολίως, Dolose: ut et πλάγιοι Eidem sunt δόλιοι, Dolosi, Subdoli, Non aperti. [Plut. Mor. p. 856, B: Πλ. οἷον ἐξ ἀφανοῦς βέλεσι χρώμενοι ταῖς διαβολαῖς.]

[Πλαγίωσις, εως, ἡ, Obliquatio. Hesych. s. v. Λόξωσις.]

[Πλάγκος. V. Πλάγγος.]

Πλαγκτήρ, ῆρος, ὁ, Erro, Vagus, Erroneus, Qui vage huc illuc discurrit, Epigr. [Epith. Bacchi Anth. Pal. 9, 524, 17.]

Πλαγκτός, ή, όν [et ὁ, ἡ], Vagus, Erroneus: ut πλαγκτὸν ὕδωρ, Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 73, de Euripo], Vaga unda, Aqua erratica. Ibid. [in epigr. Antiphan. Anth. Pal. 9, 84: Νηὸς ἁλιστρέπτου] πλαγκτὸν [πλακτὸν codex] κύτος. [Æsch. Pers. 277: Φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. Eur. Suppl. 961: Πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα.] Dicuntur vero et πέτραι quædam πλαγκταὶ, ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι αὐτάς, alio nomine συμπληγάδες dictæ, Hesych. [et Tzetz. ad Lycophr. 1285]:

de quibus multa Eust. p. 1711, ubi sic vocatas scribit vel quoniam προσπλάζονται ἀλλήλαις συμπίπτουσαι καὶ συγκρούονται πλάζουσαι, quamobrem et παρακ[illegible], vel quoniam fingunt κῦμα συνεχῶς ἀεὶ προσπλάζεσθαι: itaque videtur derivare a πλάζω, τὸ πελάζω: quod nescio quomodo fieri possit; id enim πλάζω, sicut πελάζω, format fut. in άσω. Rectius igitur cum Hesychio a πλάζομαι deducemus, ut intelligamus de petris s. scopulis quæ in mari vagari creduntur, ac interdum collisæ inter se ignem emittere: quamobrem, sc. a collisione, συμπληγάδες nominantur. Plin. Insulas Planctas appellat [N. H. 6, 12: « Insulæ in Ponto Planctæ sive Cyaneæ sive Symplegades. » Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 81, D: Στόμα τοῦ Πόντου, ἔνθα τὰς Κυανέας καὶ Πλαγκτὰς ἔφασκον Ἕλληνες εἶναι.] Vide Κυάνεος. Hom. Od. M, [61]: Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε (sc. πέτρας ἐπηρεφέας) θεοὶ μάκαρες καλέουσι· Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες. Suidæ quoque πλαγκτή est ἡ πλανωμένη. [Apud Homerum Scyllam et Charybdin intelligendas esse demonstravit Lennep. ad Phalar. p. 55, errasseque scriptores posteriores qui Πλαγκτὰς ab illis distinxerint, inter quos est Apoll. Rh., qui memoratis Scylla et Charybdi 4, 924, addit: Ἄλλοθι δὲ πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι ῥόχθεον, et ib. 784, pariterque Apollodor. 1, 9, 25, 2. De Cyaneis vero Herodot. 4, 85: Ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλευμένας, τὰς πρότερον πλαγκτὰς Ἕλληνές φασι εἶναι. De Hiera insula Apoll. Rh. 3, 42: Νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχόν.] || Stolidus, Stultus, Amens. Hesychius enim πλαγκτὸν exp. non solum πλανώμενον, sed etiam ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον: itemque, Πλαγκτέ, παράφρον καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν· quo vocab. Hom. utitur Od. [Φ, 363]: Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, Πλαγκτέ; ubi Eust. quoque exp. ἔμπληκτε, παραπλήξ: vel πλαζόμενε τὴν διάνοιαν, οὐ μὴν σταθερέ. Significat igitur Stultus, Attonitus: quoniam ejusmodi hominum mens ex statu suo emota huc illuc vagatur, nec certæ rei unquam adhæret. [Æsch. Ag. 602: Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. Seqq. ex Indice.] Πλάκτος, Hesychio παράφρων, πεπλανημένος: pro quo supra rectius πλαγκτός. Πλάγας [secundum seriem quidem, sed vitiose pro Πλαγκτὰς] Hesych. dici scribit τὰς συμπληγάδας πέτρας [πέτρους codex], Symplegades: quæ et πλαγκταί. [Id in Πλάγγας mutarunt editores, quod a Πλάγξ derivandum probat Lobeck. Paralip. p. 109. || Πλαγκτά, adverb. Manetho 4, 7: Ζωιδίων τε πόλοιο περίδρομον, ἃς ... πλ. διχαζόμενος διέπει θεομήτορα κόσμον.]

Πλαγκτοσύνη, ἡ, Vagus error, Vagatio, i. q. ἄλη et πλάνη. Hom. Od. O, [342]: Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil miserius quam vagari, s. Vagabundum mendicare. [Nonn. Dion. 2, 692: Πλαγκτοσύνης δ' ἀπέλυσε παλίμπορα κύκλα κελεύθου· 4, 161: Οὐ τρομέω δὲ πλ. ἀδίδακτον. G. D. Boeth. vers. a Max. Planud. p. 5, 10 ed. Weber.: Πρὸς δέ τε πλ. ἐς πόλον ἄστρων. Hase.]

[Πλάγκτρον. V. Πλῆκτρον.]

[Πλάγος, τὸ, Latus. Tab. Heracl. p. 189: Τὸ ἱαρὸν πλάγος τῶ ἀντόμω.]

[Πλάδανον. V. Πλάθανον.]

[Πλαδαραῖοι, οἱ, Pladaræi. Steph. Byz.: Ἔθνος πρὸς ἄρκτον κείμενον. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς Πλαδαραῖος καὶ Πλαδαρίτης· ubi memorabilis est codicum scriptura καθ' ἡμᾶς πλαστανεῖος καὶ πλαστανίτης.]

Πλαδαρός, ά, όν, significat et ipsum Præhumidus, Uvidus s. Udus, Nimio humore abundans: ut [Apoll. Rh. 3, 1398: Πλαδαροῖσι χαρφάσιν·] πλαδαρὸς στόμαχος ap. Medicos, et πλαδαρὰ οὖλα. Hic enim τῷ πλαδαρῷ significat Superfluo humore madens, vel Nimio humore flaccescens aut diffluens: ut πλαδαρὰ etiam σὰρξ dicitur Quæ nimio humore vitiata est et veluti fluida, [Plut. Mor. p. 689, C; Clem. Al. p. 850;] Diosc. 2, 137, ap. quem πλαδαρὰ οὖλα, 5, 7, redditur non solum Diffluentes humore gingivæ, sed etiam Humida gingivarum vitia. [Πλαδαραὶ σάρκες ap. Hippocr. p. 553, 42.] Et σῶμα πλαδῶν s. πλαδαρὸν dici scribit schol. Nicandri [Th. 240] τὸ ὑγρὸν καὶ μὴ ἀντίτυπον, quod nimirum πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσί τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα: veluti quum cutis aqua aut pure distenta est: Hip-

A pocrate etiam πλάδον vocante non solum ubi Aquosus humor, sed etiam ubi Crassior, veluti puris, redundat: ap. quem et πλαδαρὰ διαχωρήματα sunt Uvida et aquosa. De victu in morb. acut. [p. 392, 45]: Τὰ διαχωρήματα δὲ πλαδαρώτερα καὶ ξυσματωδέστερα εἴη. Idem πλαδαρώτερον subst. dicit pro Paulo majorem πλαδαρότητα: paulo post [p. 394, 7]: Ἐντέρου μέντοι τῷ κάτω μέρει πλαδαρώτερον καὶ ξύσμα ἐμποιεῖ· si tamen ita scripsisse putandus sit, et non potius πλαδαρότητα. [Πλαδαρὴ κάθαρσις τῶν ἐλαίων id. p. 829, D. Ab eod. p. 13, 41, πλαδαρὸν inter saporum nomina recensetur: Insipidum recte vertit Gorræus, quod est humoris aquei proprium. Fluidum Cornarius, quod humiditate multa excrementitia diffluit et flaccescit. Ib. p. 14, 19, πλαδαρὸν τῷ στρυφνῷ opponitur: Τὸ μὲν θερμὸν ἐὸν στρυφνὸν, ἄλλο δὲ θερμὸν πλαδαρόν. Et l. 23: Ἢ τὸ θερμὸν καὶ στρυφνὸν, ἢ τὸ θερμὸν καὶ πλαδαρόν. Ib. τὸ ψυχρὸν πλαδαρὸν, τῷ ψυχρῷ στρυφνῷ opponit. Foes.] Exp. πλαδαρὸς etiam Laxus, Mollis, Flaccidus: ut Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 653]: Ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφιδέχνυ
B κόμην. A Suida sane pro χαῦνον καὶ ὑγρὸν accipitur in hoc Polybii l., Τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔχειν αὐτῷ πρὸς τὴν χρείαν, τὸ δὲ δόρυ πλαδαρὸν εἶναι. Non incommode cum Flaccidus reddideris etiam Fluidus aut Fluens. [Hesych.: Πλαδαρὸν, νοτερὸν, ὑπομβρον, χαῦνον, ἀσθενές, ὑγρόν. Πλαδαρώτερος, ἐκλυτώτερος καὶ τὰ ὅμοια.]

[Πλαδαρότης, ητος, ἡ, Humiditas. Stob. Ecl. phys. p. 1096. Anon. Numeratur inter affectus oculorum a Galen. vol. 14, p. 770, 15. Hase.]

[Πλαδαρόω, Flaccidum facio, Laxo. Aq. Jes. 19, 3: Πλαδαρωθήσεται. Eustath. Opusc. p. 34, 1: Σίδηρος ... εἰ τύπτεται πρὸς ἔλασμα, νῦν πλαδαροῦται· 147, 48: Ἔνικμον καὶ ὑγρὸν, δι' οὗ πλαδαροῦται ἄνθρωπος.]

Πλαδάρωμα, τὸ, Flacciditas ex nimio humore: vel Uligo, Mador, Nimia humiditas: ut i. sit q. πλάδος s. τὸ πλαδαρόν. [Πλαδαρώματα ap. Suid. s. v. Πλαδαρόν.]

[Πλάδας vitiose pro πλάδος, quod v.]

[Πλαδασμός, ὁ, Uligo. Eustath. Opusc. p. 313, 81: Πρὸς πλ. καὶ σῆψιν ἀντίμαχοι.]

[Πλαδάω.] A πλάδος derivatum etiam verb. Πλαδάω,
C Sum πλαδαρός, Ἔνι μοι πλάδος, Nimio et superfluo humore madeo, Naturæ modum excedente humore prægnans sum [Hesych.: Ἐπλάδα, κατέδευεν. Πεπλαδηκός, σεσηπός, ὑγρανθείς. Πλαδῶσιν, ὑγροῖς, λιπανθεῖσιν, ἢ αἱ σάρκες αἱ μὴ ἐστερεωμέναι, Quibus carnes sunt molles et humidæ, et minime firmæ ac solidæ, sed velut inunctæ ac lubricæ. (Phot. p. 431, 22, et Suid.: Πλαδῶσιν, ὑγροῖς, χαύνοις, ἀσθενέσι.) Πλαδᾶν vero usurpatur Hippocr. p. 287, 14: Οὐ γὰρ οἷόν τε τοῦ ἦρος τοιουτέου ἐόντος μὴ οὐ πλαδᾶν τὸ σῶμα καὶ τὴν σάρκα. Ubi tamen Galen. Comm. ad Aph. 3, 11, pro πλαδᾶν συντήκεσθαι legit. Rursus p. 288, 11: Ἀποξηραίνονται γὰρ καὶ ἐς τὸν χειμῶνα ἀφικνέονται, οὐ πλαδῶντες, ἀλλ' ἀνεξηραμμένοι. Sic enim legendum ex Galeni Comment. ad Aph. 3, 14, quum admodum fœdata sint omnia nostra exemplaria. Eadem notione τὰ πλαδῶντα sunt quæ madescunt et humectantur p. 385, 26. Foes.]: quomodo πλαδῶντα οὖλα aliqui interpr. Humore prægnantes gingivæ: alii Madidæ pituita gingivæ. Diosc. πλαδῶντα et μυδῶντα ead. signif. dicit, 1, 153, de cy-
D tinis: Τὸ ἀφέψημα αὐτῶν οὔλων πλαδώντων διάκλυσμα· et 141, de oleo sylvestris olivæ: Διάκλυσμα οὔλοις μυδῶσι· utrisque vim σταλτικὴν tribuens. Eadem vero οὖλα etiam πλαδαρὰ appellat. Item ut πλάδος στομάχου dicitur, et πλαδαρὸς στόμαχος, ita etiam πλαδῶν στόμαχος: velut ap. Suid. ex Damascio: Οὐ γὰρ ἔστι ὀρέγεσθαι τροφῆς, πλαδῶντος αὐτῷ τοῦ στομάχου· quod ipse exp. ὑγροῦ καὶ ἀσθενοῦς ὄντος: non male, quum et Diosc. conjunctim dicat στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν. [Aristot. H. A. 3, 6: Πῆξις πλαδῶσα. Philo vol. 1, p. 179, 4: Ὁ τῶν ἀσταχύων καρπὸς, ἵνα μηκέτι πλαδᾷ, φρύγεται. (Improprie ib. p. 441, 43: Ξύλον ... ἐνέβαλεν ... εἰς τὸ ὕδωρ, τὸν κεχυμένον καὶ πλαδῶντα καὶ πικρίας γέμοντα νοῦν· 459, 29: Τὰ θεωρήματα αὐτῷ, ὡς ἂν ἄρτι ἀρχομένῳ τῆς θείας θεωρίας, πλαδᾷ καὶ σαλεύει· vol. 2, p. 411, 32: Πλαδῶσιν οἱ νοεροὶ τόνοι καὶ κραδαίνονται.) De corpore imbecilli Clem. Al. p. 177: Νοσηλευομένῳ καὶ πλαδῶντι σώματι. Eustath. Opusc. p. 118, 49: Καλοίμην αὐστηρὸς καὶ στιφρὸς καὶ μὴ πλαδῶν καὶ ἔκλυτος. Ib. p. 133, 40; 179, 56.] Poetæ Ionica dialysi pro πλα-

δῶν dicunt Πλαδόων, tribuentes rebus non tantum solidis pro διυγρος, Uliginosus, Madens, Madidus: sed fluidis etiam s. liquidis pro ὑγρός, Humidus, Humens. Apoll. Arg. 2, [662]: Πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν. Nicander Ther. 708: Οὖρον ἀπεθήσαι πλαδόωντ' εὐεργέϊ [Οὖρον ἀπ. πλαδόων λαεργέϊ] μάκτρῃ. Idem pustulas dicit in cute πλαδᾷν, ib. 241: Φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα περικνήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν, Madent; cutis enim humore s. pure ibi collecto, madet et veluti prægnans est, ut uvidum solum scatentibus aquis. [Ib. 429: Ῥινοὶ δὲ πλαδόωσιν ἐπὶ χροΐ· quod schol. exp. δυσωδίαν πέμπουσιν αἱ βύρσαι αὐτῶν.]

[Πλαδδιάω.] Πλαδδιῆν ap. Suid. ms. cod. exp. παραφρονεῖν, πολεμεῖν: item πλάζειν. [Gl. sumta ex Aristoph. Lys. 171, ubi recte scriptum, Πῶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν; et in scholiis eædem quas Suidas posuit diversorum grammaticorum leguntur explicationes, nisi quod non πλάζειν, sed πλησιάζειν scriptum est. Ib. 990: Μηδ' αὖ πλαδδίη, quod schol. rursus exp. μηδὲ πλησίον γίνοιτό μοι τὸ στόμα. Sed sola vera et utrique loco apta interpretatio est παραφρονεῖν, quam Hesychii quoque glossa confirmat, Πλαδῆ (scr. Πλαδδιῆ), ματαΐζει, σοβαρεύεται. Origo verbi a πλάσσω repetenda videbatur Koenio ad Greg. Cor. p. 230.]

[Πλάδη, ἡ, i. q. πλάδος. Empedocles ap. Simplic. p. 28 ed. Peyron.: Πλάδης τοιῆσδε τυχόντα.]

[Πλαδόεις. V. Πλαδώδης.]

Πλάδον, τὸ, s. Πλάδος, ὁ [quæ sola recta forma est], Humor superfluus, Humiditas supervacua. Galenus enim [vol. 12, p. 240] scribit Hippocratem πλάδον nominare solere τὰς περιττὰς ὑγρότητας, εἴτε λεπτῶν κατὰ τὴν σύστασιν ὑγρῶν, εἴτε καὶ παχυτέρων εἶεν, veluti puris, τοῦ πύου. Utitur vero hoc vocab. Hippocr. quum alibi, tum Epid. [p. 943, F]: Ἱδρῶτες πᾶσι πάντοθεν, πουλὺς ὁ πλάδος. Et in lib. De gland. [p. 271, 1]: Οὕτω πλάδον [recte πλάδος legitur] οὐκ ἔνι ἐν τῷ σώματι. Et rursum De victu in morb. acut. [p. 389, 47]: Πλάδον ἐν τῇ ἄνω κοιλίῃ ἐμποιήσει. [Aretæus p. 22, 11; 87, 17. Hemst.] Utitur et Diosc. 1, 21: Στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν παρηγορεῖ, itidem pro Humiditatem quæ naturæ modum excedit: s. Humida stomachi vitia, Ruell. [Id. 5, 166.] Apud Suidam reperio etiam Πλάδας, et Πλαδόεσσα, quæ eadem esse vult ac πλαδαρώματα. [Πλάδας in πλάδος mutandum ex Phot. p. 431, 19: Πλαδαρόν, χαῦνον, ὑγρόν· πλάδος γὰρ καὶ πλαδόεσσα. || Id. p. 431, 21: Πλάδος· δούλου ὄνομα. Glossa suspecta.]

Πλαδώδης, ὁ, ἡ, et Πλαδόεις, εσσα, εν, In quo multus inest πλάδος, Humiditate nimia abundans, et quæ naturæ modum excedat: aliis Uliginosus, Udus. Hippocr. Γυναικ. 1, [p. 595, 45]: Ἢν ὀξέος γεύσηται ἢ δριμέος, τὸ πτύαλον ἐν τῷ στόματι πλαδωδέστερόν τε ἔσται καὶ ἅναλτον, Præhumidum: ut et πλαδῶν significat τὸ περισσῶς ὑγρὸν ap. schol. Nicandri. [Oribas. p. 199 ed. Matth.: Τὸ πλαδῶδες τοῦ ἐντέρου πρὸς τὸ ξηρότερον καθιστάντες.]

[Πλάδωσις. V. Πλάδον.]

Πλάζω, Errare facio: proprie de pluribus dicitur, et reddi etiam potest Disjicio, Dispergo, Errabundos huc illuc agito vel jacto: Disjecto, ut Lucr. [2, 552]: Sed quasi, naufragiis magnis ventisque coortis, Disjectare solet magnum mare transtra, carinas, Antennas, proram, malos, tonsasque natanteis. Hom. Od. B, [396] de Minerva procis compotantibus somnum immittente: Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. Qui ita dispersi εὗδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν. Quum vero de uno dicitur, reddere queas non solum Errare facio, sed etiam Vagabundum s. Errabundum jacto, Modo huc, modo illuc jacto, ut Virg. de Ænea, Terris jactatus et alto. Il. Φ, [269]: Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· Od. A, [75] de Neptuno: Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης, Facit ut aberret a patrio solo, Errabundum huc illuc jactat, ne patrio solo appellatur. Quod etiam referri possit ad comp. Ἀποπλάζω, de quo suo loco. Rursum Il. B, [132]: Ἐπίκουροι Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασι, Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἰλίου ἐκπέρσαι, schol. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας· quam expos. Eust. quoque sequitur, sed Idem πλάζειν quoque accipit pro ἀποπλανᾷν, ἀνείργειν et ἀνακόπτειν. [Hesych.: Πλάζουσι, πλανῶσι, διαμαρτάνουσι τῶν ἐπιθυμιῶν, σφάλλουσι.] Item ap. Suid. πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὄψεις, quod ipse exp. ἀποπλανῶντος. Possis etiam, In errorem impellente, Seducente. Fut. Πλάγξω, pro πλάξω, addito γ καλλιφωνίας gratia, ut κλάγξω pro κλάξω a κλάζω: quod tamen sicut nonnulli derivant a v. κλάγγω, ita hoc a them. Πλάγγω. Aor. 1 Ἔπλαγξα et poetice sine augm. πλάγξα, quo utitur Hom. Od. Ω, [306]: Ἀλλά με δαίμων Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα, Vage jactatum me a Sicania huc appulit. || Pass. Πλάζομαι, Vagabundus jactor. [Hom. Il. K, 91: Πλάζομαι ὧδε· Od. Ξ, 43: Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε.] Sin de pluribus dictum πλάζεσθαι legatur, reddes etiam Vage disjici, dispergi, Jactari. Sic Virg., Disjectam Æneæ toto videt æquore classem; Cic., Toto mari dispersi vagabantur. Sicut et Cæs., Multos ex fuga dispersos excipiunt. Rursum Virg., Jactatos æquore toto. Odyss. [Γ, 106: Ἐπ' ἠεροειδέα πόντον πλαζόμενοι·] A, [init.]: Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Multis vagisque erroribus huc illuc jactatus est: ut Virg. de suo Ænea, Multum ille et terris jactatus et alto Vi superum. [Ἐστράφη καὶ τὰ ὅμοια exp. Hesych.] Il. Ξ, [120]: Πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη Πλαγχθείς, eo sc. post vagos longosque errores, quibus huc illuc jactatus fuerat, appulsus. Alicubi neutraliter potius redditur Erro, Vagor: non aliter ac πορεύομαι, ἵσταμαι, et similia. Od. O, [311]: Κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ Πλάγξομαι, Oberrabo s. Perrerabo urbem, Vagabundus obibo urbem. At quod Il. Z, [278] legitur: Ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατε ἐξ ἀπὸ νηός, potius ad ἀποπλάζομαι pertinet, quod significat Aberro. [Pind. Nem. 7, 55: Πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἵκοντο. Soph. Aj. 886: Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων· Œd. C. 1231: Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; Eur. Or. 56: Δαρὸν χρόνον ἄλαισι πλαγχθείς. Theocr. 20, 41.] Eur. [Rhes. 283] cum gen., Πλαγχθεὶς ὁμαξιτοῦ, pro ἀποπλαγχθείς, Aberrans a via. [Eadem constr. Æsch. Sept. 784.] Est hujus verbi usus aliquis in prosa etiam. [Timæus Locr. p. 97, A: Πολλοὶ ... τῶν πλαζομένων· ubi de Stellis dictum est oppositumque habet ἀπλανέων.] Philo V. M. 1: Ὑπὲρ τοῦ μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, Ne in itinere deerrarent. Plut. [Mor. p. 830, E: Πλάζονται καθάπερ οἱ θαλάττιοι·] Philop. p. 669 meæ ed. [c. 17]: Ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ καὶ χωρὶς ἐρημόνων ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένους. Lucian. [Halc. c. 1]: Πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἵα τε εὑρεῖν. [Polyb. 34, 10, 3: Τὸ πλαζόμενον ὑπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ, i. e. Aqua quæ ex fluviis infra terram diffunditur. Schweigh.] || Πλάζω per syncopen dicitur etiam pro Πελάζω, de quo supra. || Tarentini autem πλάζω dicunt pro πλάσσω s. πλάττω, ut ἀνάζω pro ἀνάσσω, teste Eust. [p. 1654, 27].

Πλαθάνη, ἡ, nom. propr. [cauponæ] ap. Aristoph. Ran. inter personas fabulæ [549].

[Πλάθανον, τό.] Πλαθανίν, Hesych. κύκλον ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας, Orbem s. Discum super quo panes fingunt formantque. Pollux proparoxytonus [recte] scriptum habet, 6, [24]: Ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, πλάθανον· ὁμοίως δὲ καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο. Itemque [7, 22, et] 10, [112] ubi et τὸ ἀρτοπτεῖον, ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτῶσιν, ita nominatum fuisse innuit. [Theocr. 15, 115: Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται· ubi var. lect. πλαθάνη. Nicand. ap. Athen. 9, p. 369, C: Πλαθάνοισι, ubi alia apographa πλατάνοισι. Per δ ap. Phot. Lex. p. 431, 20 (ante Πλάδος): Πλάδανον· ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. Ἄμυλος πλαθανίτας Philoxeno Cytherio ap. Athen. 14, p. 643, C (ubi codex πλατανια) restituendum esse conjecit Meinek. Com. vol. 3, p. 642.]

[Πλάθω. V. Πελάζω.]

Πλαίσιον, τὸ, ut πλινθίον [Mœris p. 312: Πλαίσιον Ἀττικοί· πλινθίον Ἕλληνες. Similiter Thom. M. p. 720], dicitur esse τετράγωνον σχῆμα, Figura quadrangula, a schol. Thuc. [6, 67]; τετράγωνος στρατεύματος τάξις, a [Photio,] Suida et Hesychio. Ælianus vero figuram non simpliciter Quadrangulam esse tradit, sed Quadrangulam longiorem quam latiorem. Ex eo enim Bud. πλαίσιον vocari docet ὅταν ἐκ τεσσάρων πλευρῶν γένηται ἡ παράταξις, οὐκ ἐν τετραγώνῳ, ἀλλ' ἐν ἑτερομήκει σχήματι. [Conf. Suid. et Lex. in Montef. Bibl. Coisl. p. 512.] Dicit igitur Thuc. [6, 67]: Τὸ ἥμισυ τοῦ στρατεύματος ἦν τεταγμένον ἐν πλαισίῳ. [Xenoph. Anab. 3, 2, 36: Ἀσφαλέστερον ἡμῖν πορεύεσθαι πλαίσιον ποιησαμένους τῶν ὅπλων· 1, 8, 9: Ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἕκαστον τὸ ἔθνος ἐπορεύετο.] Itemque Herodot. Xen. vero et πλαίσιον ἰσόπλευρον dicit, Anab. 3, p. 183 [c. 4, 19], addens eam τάξιν esse πονηρὰν πολεμίων ἑπομένων. Id πλαίσιον ἰσόπλευρον idem esse ac πλινθίον, diversum a πλαισίῳ simplici, ostendit auctor libri qui Περὶ τάξεως παλαιᾶς inscriptus est: πλαίσιον enim nominari ait, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι: ut Ælianus etiam rursum in Tacticis [p. 69], πλαίσιον dici, ὅταν ἐκ πάντων τῶν πλευρῶν ὁπλῖται ὦσι, τῶν τοξοτῶν καὶ σφενδονητῶν κατὰ μέσον τεταγμένων, πλινθίον vero appellari ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τοῦτο πράξῃ: quod a Xen. Grylli F. πλαίσιον ἰσόπλευρον vocitari: non negans tamen πλαισίου σχῆμα esse τετράγωνον, sed tantum dicens esse ἑτερόμηκες. Quomodo et Aphthon. [vol. 1, p. 106, 16 ed. Walz.] ap. schol. Aristoph. [ad Ran. 812]: Τὸ σχῆμα πλαίσιον τυγχάνει τοῦ μηχανήματος, pro τετράγωνον ἑτερόμηκες. [Aristid. vol. 1, p. 521, de Smyrna: Ἀνέχει ἐν πλαισίῳ. Ibid. p. 261 πλαίσιον restituit Canterus pro πλησίον. Χιτωνίσκος ποικίλος ἐν πλαισίῳ et ἱμάτιον λευκὸν γυναικεῖον ἐν πλαισίῳ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 247, quemadmodum ἱμάτια τετράγωνα dicuntur, i. e. ex pannis quadrangularibus composita: de quo genere v. Salmas. ad Tertull. De pallio p. 110 seqq.] Nec vero σχήματα tantum figuram istam habentia nominantur πλαίσια, sed πήγματα etiam, s. ξύλα isto σχήματι πεπηγμένα: h. e. non de agmine tantum quadrato, et quidem ἑτερομήκει, dicitur, verum etiam de pegmate s. compage lignorum, eand. figuram imitante. [Phot. p. 431, 24: Τὸ ἐκ ξύλων τετράγωνον (τετραγώνων ap. Suidam) πῆγμα, ὃ τινες πλινθίον καλοῦσιν.] Aristoph. Ran. [800]: Καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύουσί γε. Plut. Alex. [c. 67]: Ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας. Idem in Solone [c. 25], de legibus ab eo latis: Κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους. Hesychio est non solum διὰ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, sed etiam πίναξ.

[Πλαισός, ἡ, όν, Valgus. Phot. p. 431, 26: Πλαισός· ὁ κἀν (nam sic corrigenda, ut opinor, codicis scriptura οὐ κἀν) τοῦ β βλαισός· ὁ γονύκρουστος· οἱ Ἴωνες ἐγγονύκρουστος (γονύκροτος ... ἐγγονύκροτος L. Dindorf.). G. Dind.]

[Πλαίτερ· πέτραι. Οἱ δὲ πάτερ, Hesych. Malim πλάτερ. Suspecta verba, forma Laconica. Albert.]

[Πλακεντία, ἡ, Placentia. Steph. Byz., πόλις Λιγούρων. Τὸ ἐθνικὸν Πλακεντῖνος. Apud Polyb. 3, 40, 5; 66, 9; 74, 6; 33, 8, 1, Strabon. 5, p. 216–218.]

Πλακερός, ά, όν, Latus in modum πλακός, s. simpliciter πλατύς. [Theocr. 7, 18: Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. Schol.: Πλακερῷ, πλατεῖ· πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ· γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ἐρέαν.]

Πλακία, ἡ, Error, Erratum, Delictum. Unde ap. Hesych., Πλακίῃσι, ἁμαρτίαις. [Perperam pro ἀπλακίῃσι.] || Eid. Hesychio Πλακία est regio quædam παρὰ τὴν Θρᾴκην, [εἰς ἣν ἀποικίαν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι (ἀθηναίους codex)], in quam coloniam misere Athenienses. [Πλακίην, urbem Hellesponti, ejusque incolas Πλακιηνοὺς memorat Herodot. 1, 57. Alia forma ap. Steph. Byz.: Πλάκη, πόλις Ἑλλησποντία. Ὁ πολίτης Πλάκιος. Τὸ ἐθνικὸν Πλακιανός. Πόλις Πλακίου Scylax p. 35, cui Πλακίη recte restituit Vossius. Cybele Πλακιανὴ est in inscr. Cyzicena ap. Caylum, *Recueil d'antiquités* vol. 2, pl. 59, p. 193, quæ memorat τὰς συντελούσας τοὺς κόσμους παρὰ τῇ Μητρὶ τῇ Πλακιανῇ· et Clidicen quandam dicit ἱερωμένην Μητρὸς τῆς ἐκ Πλακίας. Unde Pausaniæ 5, 13, 7, ubi nunc legitur, Πέλοπος ἐν Σιπύλῳ θρόνος ἐν κορυφῇ τοῦ ὄρους ἐστὶν ὑπὲρ τῆς Πλαστήνης μητρὸς τὸ ἱερόν, Πλακιηνῆς restituendum esse conjecit Siebelis, aliam quoque memorans conjecturam Σιπυληνῆς. || Placia, Atrei filia. Apollod. 3, 12, 3, 11.] In VV. LL. habetur etiam Πλακός, ἡ πλακία, sine auctore. At Πλάκος Hesych. esse dicit montem Ciliciæ, a quibusdam vero dici Πλακούντιον. [Πλάκος inter barytona in κος est ap. Arcad. p. 50, 19.]

[Πλακιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ap. Suidam vitiose pro Λακιάδαι.]

[Πλακιανός, ὁ, Placianus, n. pr. viri. Anth. Pal. 11, 425.]

[Πλακίδας, ὁ, Placidas, n. pr. ap. Suidam.]

[Πλακίλλα, ἡ, Placilla, Theodosii Magni uxor. Suidas s. h. v. et Cedrenus p. 325.]

[Πλάκινος, ὁ, ἡ, Cui tabula imposita est. Zonas Anth. Pal. 6, 98: Ὄστρα' ἐπὶ πλακίνου τοῦδ' ἔθετο τρίποδος. || Tabulis constans. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 547, in descriptione monumenti sepulcralis: Εἰσιόντας πλα[κ][ί][ν]ους τρεῖς· ubi v. Bœckh. G. Dind.]

[Πλάκιον, τὸ, Placium, nomen montis. Eustath. p. 649, 48: Θήβην Πλακίαν τε ἐπικαλουμένην καὶ Ὑποπλακίαν διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ ὄρος τὸ Πλάκιον. ... Περὶ δὲ Θηβῶν Ὑποπλακίων καὶ ἐν Βοιωτίᾳ εἴρηταί τι, ἔνθα καὶ ἀπαρέσκεται ὁ Πορφύριος ὄρος εἶναι Πλάκιον. Εἴπερ δὲ ἔστιν, ὡς ὁ πλείων λόγος κρατεῖ, ἀπὸ τῆς πλακὸς ἔχει τὴν κλῆσιν· ... πλάκας δέ φασι πάντα τὰ πλατέα.]

[Πλάκιος. V. Πλακία.]

[Πλακίς, ίδος, ἡ. Hesych.: Πλακίς, κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ ἀνθῶν τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων.] 1534, 80, v.

[Πλακίτης, ὁ. Athen. 3, p. 110, C: Σώφρων μνημονεύει καὶ πλακίτα τινὸς ἄρτου ἐν γυναικείοις, « Εἰς νύκτα μ' ἑστιῇ σὺν ἄρτῳ πλακίτῃ. » I. q. πλακώδης significare conjecit Schneiderus.]

[Πλακῖτις. V. Πλακώδης.]

Πλακόεις, εσσα, εν, i. q. πλακώδης, i. e. Latus, Crustosus, Latus in modum crustæ, πλακός [De planitie campi Dionys. ap. Steph. Byz. s. v. Κάσπειρος: Ἵπποι τε πλακόεντος ἔσω πεδίοιο θέοντες. Hemst. Orph. Arg. 949: Χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τρίστοιχον ὄρυξα. De tumulis latis e lapide factis Greg. Naz. Epigr. 163 Murat.: Πλακόεντες ἐν οὔρεσι τύμβοι]: ut πλακόεις ἄρτος, Panis latus tenuisque in modum crustæ. Pro quo frequentius sine adjectione, subaudito tamen nomine ἄρτος, legitur πλακόεις, et Πλακοῦς per contractionem, ut ὀποῦς pro ὀπόεις: idque more Attico. Eust. p. 649, de Πλὰξ loquens: Ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις, καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς. Sic p. 1114: Εἶδος πλακοῦντος, ὅς ἐστι γενικῶς ἄρτος τις ἢ πέμμα πλατύ, παρὰ τὴν πλάκα, ἵν' ᾖ ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς, οὕτω καὶ πλακόεις πλακοῦς. [Vocativum πλακοῦ memorant Theodos. in Bekk. Anecd. p. 975, 15 (ubi male πλακοῦν codex Paris. ap. Gœttling. ad Theodos. p. 241) et Chœrob. Can. p. 104, 17.] Latini Placentam appellant, vocabulum id a Græcis mutuati. Attice vero πλακοῦς ex πλακόεις dici, et subaudiendum ἄρτος, luculenter ostendit Athen. 14, [p. 644, B] ubi εἴδη πλακούντων καὶ γένη plurima recensentur: Περισπαστέον δὲ πλακοῦς τὴν ὀνομαστικήν· συνῄρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις, ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς· εἴρηται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. [Adde Polluc. 6, 77, 78.] Passim autem hujus vocabuli ap. eum, necnon ap. alios occurrunt exempla: crebrius sine ἄρτος adjecto, ut 3, [p. 125, F] de libo, Πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Infinita reperies l. 14, ubi etiam inter τραγήματα numeratur, sicut et ap. Aristoph. Pl. [995.] Πλακόεις autem in Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 6, 155] legitur, Καὶ τὸν πλακόεντα Πίονα τυροφόρον. At vero habens ἄρτος adjunctum reperitur, quum alibi, tum ap. Athen. l. 14 [p. 645, D] de κρῆϊον, ex Phileta: Κρῆϊον, πλακοῦς ἄρτος, ὃν Ἀργεῖοι παρὰ τῆς νύμφης πρὸς τὸν νυμφίον φέρουσιν, ὀπτᾶται δ' ἐν ἀνθραξι. Apud Eundem l. 10, [p. 449, C] hic griphus de placenta legitur: Ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ Μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον ἐγκαθήμενον, Εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης, Λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν. Scripsere autem περὶ πλακούντων Harpocration Mendesius, Iatrocles, et alii qui ap. Athen. citantur l. 14. [|| Semen malvæ. Hesych.: Πλακοῦς, ἐκτὸς τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τόπος τῆς ἡμέρας μαλάχης· quæ interpretatio sumpta est ex Phaniæ Eresii verbis ab Athenæo servatis 2, p. 58, E, ubi Casaub.: « Malvæ σπερματικὸν τόπον appellavit Phanias quod Plinius *semen*, Dioscorides τὸν καρπόν: alii placentam, ait Phanias. Caussam hujus appellationis explicat, quod orbiculus ille pectinatim sit incisus, ut solent incidi placentarum crepidines. »] || Πλακοῦς Vici quoque nomen est, cujus tum Eustath. meminit p. 1114,

+ Schol. Theocr. p. 3

tum Athen. l. 14, [p. 644, A]: Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τῆς κώμης ἀμνήμων εἰμὶ, ἣν Πλακοῦντά φησι καλεῖσθαι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δωδεκάτῳ Τρωικοῦ Διακόσμου, τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν φάσκων αὐτὴν ἀπέχειν σταδίους ξ. Fortasse autem denominatus est iste vicus a monte qui Πλάκος appellatur.

[Πλακός. Πλάκος. V. Πλακία.]

[Πλάκος, ἡ, Placus, tractus montanus Mysiæ. Hom. Il. Z, 396: Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ· ubi libri multi Ὑποπλάκῳ, quod Hesych. exp. ὑπὸ τῷ Πλακίῳ (nam sic scriptura codicis πλακεῖ correcta est) ὄρει Κιλικίας. Idem vero: Πλάκος, ὄρος τῆς Κιλικίας· τινὲς δὲ Πλακούσιον (Πλάκιον Lennep. Anim. ad Coluth. p. 142) λέγουσιν.]

[Πλακουντάριον, τὸ, Placentula. Strabo 17, p. 812; Epictet. Diss. 3, 12, 11; 22, 13 et 98; Hesych., Cyrill., Photius aliique grammatici s. v. Λάγανα.]

[Πλακουντάριος, ὁ, Placentarius, Dulciarius, Gl. Pallad. Hist. Laus. p. 21. Angl. Vita Sym. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 152, 39: Ἔστρεψε τὰ ταβλία τῶν πλ. Hase.]

[Πλακουντηρός, ά, όν, i. q. πλακουντώδης. Chrysippus Tyanensis ap. Athen. 14, p. 647, D: Ἐκ τυροῦ γίνεται πλακούντηρα τάδε· et ib. F: Ἐν Κρήτῃ πλακουντηρὸν ποιοῦσιν ὅπερ ὀνομάζουσι γάστριν. Recte, ut videtur, ὀξυτόνως Casaubonus scripsit.]

[Πλακουντικός, ή, όν, Placentaceus. Schol. recentissimus Aristoph. Pl. 1055: Πλ. τισι κολλύβοις. Phanias ap. Athen. 2, p. 58, E: Κατὰ μέσον τοῦ πλ. ὄγκου.]

Πλακούντιον, τὸ, Placentula. Beroaldus annotat, Apul. ex Luciano vertisse Crustulum; esse enim Crustula, edulia mellita operisque pistorii. [Epictet. Diss. 2, 16, 25. Schol. Aristoph. Pl. 1000.]

[Πλακουντίσκος, ὁ, Placentula. Etym. M. p. 533, 21.]

[Πλακουντοειδής, ὁ, ἡ, i. q. πλακουντώδης. Schol. Clem. Al. ad p. 19, 11: Πόπανα· πέμματα πλακουντοειδῆ.]

[Πλακουντομύων, ωνος, ὁ, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 3, 67.]

Πλακουντοποιικός, ή, όν, Ad placentoporum pertinens. At πλ. σύγγραμμα, Liber de conficiendis placentis, Scriptum in quo placentarum conficiendarum ratio docetur: ut ὀψαρτυτικὰ συγγράμματα, In quibus popinales deliciæ describuntur. Athen. 14, [p. 643, F]: Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Συγγραμμάτων Πίνακι ἀναγράψαντα Πλακουντοποιικὰ Συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου. Ubi etiam nota Πίναξ pro Indice ex diversis diversorum auctorum scriptis confecto.

Πλακουντοποιός, ὁ, Qui placentas conficit. [Jo. Chrys. t. 11, p. 434, B ed. Par. alt.: Πλ. καὶ τραπεζοποιοί. Id. t. 10, p. 644, B: Μαγείρων καὶ πλ. Hase.] At urbs vel regio πλακουντοποιός, In qua placentæ fiunt, Celebris ob placentas quæ ibi fiunt. Athen. 14, [p. 644, C] ex Sopatro: Πλακουντοποιὸν ὀνομασμένην Σάμον.

[Πλακουντοφαγέω, Placentis vescor. Hesych. Wakef.]

Πλακουντώδης, ὁ, ἡ, Placentaceus, Placentæ speciem referens, formam imitans. [Athen. 14, p. 646, C; schol. Aristoph. Pac. 1194.] Sic redditur ap. Theophr. H. Pl. 4, 11 [10, 4], ubi tamen scriptum Πλακουντῶδες.

[Πλακοῦς. V. Πλακόεις.]

[Πλακούσιον. V. Πλάκος.]

Πλακόω, Incrusto, VV. LL. [Euseb. Vita Const. 4, 58: Εἰς αὐτὸν ὄροφον ἐξ ἐδάφους πλακώσας. Greg. Nyss. t. 1, p. 636, D: Ἐπὶ τῆς πεπλακωμένης ὁδοῦ. Hase. Πλακῶ, Incrusto; Πλακωθεῖσα οἰκία, Incrustata domus, Gl.]

[Πλακτήρ. V. Πληκτήρ.]

[Πλάκτος vitiose pro πλαγκτός, quod v.]

[Πλᾶκτρον. V. Πλῆκτρον.]

Πλακώδης, ὁ, ἡ, Latus in modum πλακός. [Aristot. H. A. 2, 17: Ὁ ἐχῖνος τὰ ἐντὸς ὢν τραχὺς καὶ πλ.] Apud Aristot. aliquoties [H. A. 4, 2, De partt. anim. 4, 8] legitur compar. πλακωδέστερος, quod Gaza interpr. Planior tabellatiorque. Sæpe enim pro Planus simul ac latus accipitur: ut ap. Athen. 8, [p. 323, D] de sepia: Ἔστι δὲ ἡ κοιλία πλακώδης καὶ λεία. Item ap. Theophr. H. Pl. 9, 4, [8] de thurifera regione: Τὴν γὰρ γῆν ὑπάργιλον εἶναι καὶ πλακώδη, καὶ ὕδατα πηγαῖα σπάνια· initio autem capitis, Φύεται δὲ τὸ τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης δένδρα, τὰ μὲν ἐν τῷ ὄρει, τὰ δ' ἐν

ταῖς ἰδίαις γεωργίαις ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν. Quæ docent τὴν ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν γῆν et τὴν πλακώδη idem significare, nempe Planitiem in quam se pes montis pandit. Inde Plin. 12, 14: Attolluntur colles alti, decurruntque et plana arbores sponte natæ. Terram argillosam esse convenit, raris fontibus. [Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 449, 7: Ἐν τοῖς χαύνοις καὶ πλακώδεσιν ὑπονόμοις. Steph. Byz. s. v. Μονόγισσα: Τοὺς πλ. καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν. Λίθος πλ. καὶ εὔσχιστος Diosc. 5, 165. Hemst. Πλ. σὰρξ καὶ δύσφθαρτος (τρίγλης) Oribas. p. 14 ed. Matth. Πλ. συμφύσεις Geopon. 2, 6, 37. Eustath. Opusc. p. 231, 6: Ὅσα εἰς δυάδα πλακώδη παρέκειντο.] Ceterum πλακώδης significat etiam Crustosus, Crustæ speciem referens. Sic accipit Ruell. ap. Diosc. 2, 23, de sepia: Καὶν δὲ ἐν τῷ ὀστράκῳ, ἄχρις οὗ τὸ πλακῶδες αὐτοῦ ἀποστῇ, σμήχει λεῖον ἀλφούς· ita interpretans hæc verba: Ustum in sua testa donec id quod crustosum est abscedat, postea tritum, expurgat vitiligines. Et forsan ap. Athen. quoque l. c. sic intelligendum fuerit. Item πλ. καδμεία, Cadmia crustosa; idem enim Ruellius hunc Diosc. l., 5, 84, Ἔστι δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις· ὅθεν καὶ ζωνῖτιν αὐτὴν ἐκάλεσαν, sic vertit: Quædam etiam πλακώδης, i. e. Crustosa, dicitur, segmentis quibusdam perinde quasi zonis cincta: ob quod eam Zonitin appellavere. Hæc est, quæ a [Galeno vol. 13, p. 263, et] Plinio vocatur Πλακῖτις, 34, 10: Tertia est in lateribus fornacum, quæ propter gravitatem ad cameras pervenire non potuit: hæc dicitur Placitis, et ipsa ab argumento, crusta verius quam pumex, intus varia.

[Πλάκων, ωνος, ὁ, Placo, Spartanus. Σωσικράτης Πλάκωνος in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 633.]

*[Πλάκωσις, εως, ἡ, Crustatio, Incrustatio, Gl. Inscr. ap. Walpol. *Travels in various countries of the East* p. 534: Τὴν τοῦ λογείου κατασκευὴν καὶ πλ. Osann. Euseb. V. C. 3, 36: Ὕλης μαρμάρου ποικίλης πλακώσει. Ducang. Joann. Malal. p. 280, 20: Ἐν Ἀντιοχείᾳ ... ἐποίησε τὴν πλ. τῆς πλατείας τῶν μεγάλων ἐμβόλων.]

[Πλακωτής, ὁ, q. d. Crustator s. Incrustator. Πλ. μαρμάρου Euseb. H. E. Schneid.]

[Πλακωτός, ή, όν, Incrustatus. Anon. in Paraphr. orac. Leonis Imp.: Ἐν τῷ λεωφόρῳ πλ. Codinus Orig. Cpol. n. 22: Περίπατοι πλ. Ducang.]

[Πλάμος, ἡ, Plamus. Steph. Byz.: Πλ., πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πλαμεὺς τῷ χαρακτῆρι τῆς χώρας.]

[Πλάνα (?), τριακάς, Hesych.]

[Πλανασία, ἡ, Planasia, insula in ora maris Tyrrheni, ap. Strab. 2, p. 123, Ptolem. et Plin. H. N. 3, 6. || Insula prope Leronem et Stœchadas ante litus Massiliensium, ap. Strab. 4, p. 185. || Πλανησία, insula Iberica, ap. Strab. 3, p. 159.]

Πλανάω, i. q. πλάζω, sed plerumque pro In errorem impello, Decipio. Proprie autem, A recto itinere abduco, Vagari cogo, Vagari facio s. Errare. [Æsch. Prom. 573: Ἀλλά με τὰν τάλαιναν ... πλανᾷ ... ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν.] Herodot. 4, [128]: Πλανᾶν μελλόντων Πέρσας. Aristot. Rhet. 3, [c. 14, 2]: Ἐν δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ᾖ ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια· τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ. Aliud exemplum de plano, i. e. Impostore, vide in Πλάνος. Itidem Matth. 24, [4] et Marc. 13, [5]: Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ, Ne quis vos in errorem inducat, decipiat vel seducat. Jo. 7, [12]: Πλανᾷ τὸν ὄχλον, de Christo, qui Matth. 27, vocatur etiam πλάνος. [Hesych.: Μαγνῆτις· αὕτη πλανᾷ τὴν ὄψιν.] Item Bud. ex Dem. p. 187 [448 extr.]: Ἂν τοίνυν ταῦτα μὲν φεύγῃ, πλανᾷ δὲ, καὶ πάντα μᾶλλον λέγῃ, Si vos alio deducat oratione sua, Si dicendo mentes vestras abducat erratica oratione. Cyprian. Implanare etiam pro πλανᾶν dicere ausus est. [Plato Leg. 2, p. 655, C: Τὸ πεπλανηκὸς ἡμᾶς· Protag. p. 356, D: Ἡ αὐτὴ μὲν ἡμᾶς ἐπλάνα; Soph. Œd. C. 316: Ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;] || Pass. Πλανάομαι, neutralem potius signif. habet, ut et πλάζομαι, significans Erro, Vagor, Vagabundus obeo. Hom. Il. Ψ, [321]: Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, Vagabundi currunt, quum sc. auriga eos currentes non inhibet, sed Ἀφραδίως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα. [Æsch. Prom. 565: Ὅποι γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. Soph. Œd. C. 347: Ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη. Eur. El. 1253: Ἐμμανεῖ

πλανώμενον.] Isocr. Archid. [p. 132, A]: Μηδεμιᾶ πόλει τεταγμένον, ἀλλὰ θυραυλεῖν καὶ πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν δυνάμενον· paulo post dicit, Τοὺς δὲ τόπους ἅπαντας πατρίδας εἶναι νομίζον, ut sc. faciunt οἱ πλάνοι s. πλάνητες, qui vagis itineribus totum orbem pererrant: unde οἱ πεπλανημένοι, Qui varia loca pervagati sunt, vagis itineribus orbem obiverunt. [Plato Polit. p. 264, C: Εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία.] Plut. Symp. 2, 1 [p. 630, B]: Περὶ χώρας ἀπεὶρου καὶ ξένης θαλάττης ἐθῶν τε βαρβαρικῶν καὶ νόμων οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλευκότες ἥδιον ἐρωτῶνται· De solert. anim. [p. 976, B]: Πεπλανημένος ἐν Αἰγύπτῳ. [Comice de placentis Aristoph. Pac. 1314: Οὐχὶ πλέον ἡμέραν πλακοῦσιν ἔστιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις. De astris Plato Leg. 7, p. 822, A: Ὡς πλανᾶταί ποτε τὰ ἄστρα. Plut. Mor. p. 430, A: Πέντε τῶν πλανωμένων ἀστέρων περίοδοι γεγόνασιν. Τὰ πλανώμενα τοῦ κόσμου μέρη ib. p. 745, B. De insomniis homines circumvagantibus Herodot. 7, 16, 2: Ἐνύπνια τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα· et ib.: Πεπλανῆσθαι αὗται μάλιστα ἐώθασι αἱ ὄψιες. De infortunio Æsch. Prom. 275: Ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. De affectionibus corporis Plato Tim. p. 88, E: Τὰ ... περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα. Χυμοὶ κατὰ τὸ σῶμα πλανηθέντες p. 86, E. Τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος αἰτίας p. 48, A. De vagis rumoribus Soph. Œd. C. 304: Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι.] Item cum accus., ut et Vagari Propertius, Ino etiam prima terras ætate vagata est. Sed hæc constructio est ποιητικωτέρα. [Eur. Hel. 604: Πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα. Philo De sept. mirac. init.: Πλανηθεὶς τὸν κόσμον. Eudocia p. 134: Σικελίαν ἦλθε καὶ πολλὴν ἄλλην γῆν ἐπλανήθη. Pro quo ἐπὶ πολλὴν legitur in eadem narratione ap. Eustath. p. 1528, 4.] Xen. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 4]: Εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. Verum hic videri possit subaudienda præp. κατά. Legimus vero et ap. Plat. Epist. 4, [p. 320, C]: Πλανηθῆναι πολλὺν τόπον, Multa loca vagatos, pervagatos esse, Obisse s. Lustrasse. Metaph. autem orator vel oratio πλανᾶσθαι dicitur, ut idem Vagari et Evagari. Isocr. Panath.: Οἶμαι δὴ δεῖν καθορᾶν, ὅθεν ἐπλανήθην, Unde evagatus et digressus sum. Aliter autem πλανᾶσθαι ἐν τῷ λόγῳ dicitur pro Titubare in sermone, Hærere et nescire quid dicendum sit: ut ii, qui errant, nesciunt qua via sit eundum. Nisi malis Ambagibus verborum uti, nec recta interrogatis respondere. Herodot. 2, [115]: Πλανωμένου δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ λέγοντος τὴν ἀλήθειαν. || Erro, Vagor: de iis qui locorum ignari modo huc, modo illuc appelluntur, quod Lat. Palari dicunt, ut Lucr., Comites palantes et dispersi; Stat., Aut vaga palantes campo fuga volvit Achivos; Horat., Velut sylvis, ubi passim Palantes error certo de tramite pellit, Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit. Xen. Cyrop. 4, p. 62 [c. 5, 14]: Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι διασχιζομένων ὁδῶν τρίοδῳ τινὶ ἐπλανῶντο. Thuc. 8, p. 296 [c. 105]: Τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, Palantes. Lucian. De calumn. [c. 1]: Ἐν σκότῳ πλανωμένοις, Qui in tenebris errant. At Synes. De insomn.: Ταῖς πεπλανημέναις ἐλπίσιν ἀναλαμβάνει, Vaga et varia spe. || Erro, i. e. Decipior, In errorem impellor, a veritatis sc. tramite deturbatus, aut etiam, In errore versor. [Æsch. Prom. 471: Πλανᾷ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς.] Ad Galat. 6, [7]: Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Addere possumus ex Epist. Isocr. ad liberos Iasonis [p. 420, A]: Ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι, καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων. [Id. p. 320, D: Μὴ πλανᾶσθαι τῇ διανοίᾳ· et p. 485 ed. Bekk.: Πεπλανημένην ἔχειν τὴν διάνοιαν. Eur. El. 384: Οἱ κενῶν δοξασμάτων πλήρεις πλανᾶσθε. Plato Alc. 1 p. 117, B: Ἦ καὶ πλανᾶταί σου ἡ δόξα περὶ ταῦτα; « De lingua balbutiente Philostr. p. 409 (?): Πεπλανημένη γλῶσσα. De oculis errabundis id. p. 718: Ὀδοντία πεπλανημένον τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῆς ἐννοίας τε καὶ ὑπονοίας. » Wakef. Et p. 857: Πεπλανημένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοιαν ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς μετέμαθεν.] At Πλανέομαι Ionice ap. Herodot. [2, 41, ubi πλανέονται] pro πλανάομαι, ut ὁρέω, pro ὁράω. [Πλάνημι, forma Æolica, ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 23, 27.]

Πλάνη, ἡ, Error, Erratio, quo utitur Cic. in Ἀπλανής, Errabundum et vagum iter, i. q. πλαγκτοσύνη ap. Hom. Herodot. 2, [116] de appulsu Paridis in Ægyptum, ubi Helena ei ablata fuit a Proteo: Κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, πλάνην Ἀλεξάνδρου, i. e., Bud. interpr., In Iliade enim Homerus cecinit errorem Paridis, quo in Ægyptum ablatus est; et nusquam alibi seipsum revocavit. I. e. nusquam id repetiit. Ibid. utitur verbo πλανᾶσθαι et πλάζεσθαι. [Mœris p. 315: Πλάνος Ἀττικοί· πλάνη Ἕλληνες. Æschylus, qui sola forma feminina usus est, Prom. 576: Ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι· 585: Πολύπλανοι πλ. 622: Τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης· et al. Eur. Rhadam. fr. 1, 8: Βίοτος ἀνθρώπων πλάνη. Plato Ep. 7, p. 350, D: Τὴν περὶ Σικελίαν πλάνην καὶ ἀτυχίαν.] Dem. p. 125 [301, 15]: Ἵν' εἰδῆτε, ὅτι ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρία τί ἀπειργάσατο· ubi πλάνη non incommode acciπiemus pro πολύπλαγκτος πορεία, s. πολύπλαγκτοι ὁδοί, Profectiones meæ, quibus modo huc, modo illuc reip. causa discurri. [|| De oratione latius evagante, Plato Leg. 3, p. 683, A: Τοσόνδε πλανηκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου· Parmen. p. 136, E: Ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης.] || Metaph. quoque accipitur ut et Lat. Error. 2 Ep. Petri 2, [18]: Τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους· ut Cic. quoque In errore versari. Ep. Jacobi 5, [20]: Ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ. Paulo diversa signif. Cic. Ab errore evellere aliquem. Suidæ πλάνη est ἡ τοῦ σκοποῦ ἀπότευξις, Aberrare a scopo proposito. Hesych. vero exp. ἀπάτη, quo significatur etiam Deceptio et impulsio in errorem. [Plato Phædon. p. 81, A: Πλάνης καὶ ἀνοίας ἀπηλλαγμένῃ· Rep. 6, p. 505, C: Ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι. De errore oculorum Plato Rep. 10, p. 602, C: Τὴν περὶ τὰ χρώματα πλάνην τῆς ὄψεως.]

Πλάνημα, τὸ, i. q. πλάνη. [Æsch. Prom. 828: Τέρμα σῶν πλανημάτων. De alienatione mentis] Soph. [Œd. T. 727: Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν.]

Πλάνης, ητος, ὁ, Erro, etiam Vagus, Erroneus, Errabundus, Vagabundus. Pro Errone, i. e. Homine vago, Qui modo huc, modo illuc vagabundus appellitur, vel pro Homine erratico, ut Gell. vocat, Erroneo, ut Ulpianus, usus est [Eur. Iph. T. 417: Οἳ φέρονται πλάνητες ἐπ' οἶδμα. Isocr. p. 385, D: Πλάνης γενόμενος. Sic cod. Urb.: vulgo πλάνος. Πλάνητας pro πλανήτας libri plures ap. Plat. Rep. 2, p. 371, D.] Plut. Alcib. [c. 26]: Τοὺς ἐκ πλάνητος καὶ φυγάδος αὐτὸν νεῶν τοσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως τηλικαύτης ἀποδείξαντα ἡγεμόνα. [Lucian. De gymnas. c. 18: Νομὰς καὶ πλ. ἄνθρωπος.] Item πλάνητες πυρετοί [qui πλανῆται ap. Hippocr.], Erroneæ febres, Erraticæ febres: quæ sc. certam periodum non habent: oppositæ τοῖς περιοδικοῖς, quas Plin. Febres statas appellat. Πλάνης πυρετός, inquit Gorr., Erratica febris: est febris cujus accessiones nullam inter se proportionem servant. Habet enim suarum accessionum inordinata principia, nullam certæ alicujus febris vel simplicis vel compositæ speciem referentia. Itaque erratica febris nullius certæ speciei est, nec eam possis dicere quotidianam, nec tertianam, nec quartanam, multoque minus continuam. Nam quum erratica febris ab incertis accessionum principiis dicatur, patet continuam esse non posse: licet continuæ implexa esse possit æque atque aliæ intermittentes febres. De causis vero hujus morbi vide plura ap. Eund. Actuarius Περὶ διαγν. παθ. 2, 1: Τῶν δὲ διαλειπόντων πυρετῶν οἱ μὲν ἑκάστοτε παροξύνουσιν, οἱ δὲ διὰ τρίτης, οἱ δὲ διὰ τετάρτης· ὥσπερ ἕτεροι διὰ πέμπτης ἢ ἑβδόμης λέγονται παροξύνειν· ἔνιοι δὲ ἀτάκτως· οὓς καὶ πλάνητάς φασι. Item πλάνητες ἀστέρες, vel simpliciter πλάνητες, subaudiendo ἀστέρες, Stellæ erraticæ: quibus opp. Fixæ, s. Sidera affixa mundo, ut Plin. appellat: qui πλάνητας vocat Sidera errantia, de quorum meatu et ambitu vide Eund. 2, 8. Idem, c. 6 ejusd. libri: Inter hanc (terram) cœlumque eodem spiritu pendent certis discreta spatiis septem sidera, quæ ab incessu vocamus Errantia, quum errent nulla minus illis. Itidem Virg. de Mercurio, Quos ignis cœli Cyllenius erret in orbes. Vide plura ap. Cic. in Somnio Scip. et Macrob. Plato Tim. [p. 38, C]: Ἥλιος καὶ σε-

λήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα ἐπίκλησιν ἔχοντα πλάνητες [πλανητὰ ex cod. Par. correctum]. Plut. [Mor. p. 604, A]: Ὅμοιός ἐστι τῷ τοὺς πλάνητας οἰομένῳ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων πράττειν ἄμεινον· καίτοι τῶν πλανήτων ἕκαστος ἐν μιᾷ σφαίρᾳ καθάπερ ἐν νήσῳ περιπολῶν, διαφυλάττει τὴν τάξιν. [Sed scribendum potius πλανήτας et πλανητῶν, quæ leguntur p. 925, C, D, F; eademque est aliorum exemplorum ambiguitas, ut τοὺς πλάνητας ap. Nemes. De nat. hom. p. 309, Lucian. Astrol. c. 14, et τῶν πλανήτων De salt. c. 7, Aristot. Meteor. 1, 6. Neque Hippodamus ap. Stob. Flor. 103, 26, p. 342 Gaisf. πλανᾶτες ἀστέρες scripserat, quod etiam propter accentum vitiosum est, sed πλανᾶται. De locis quibusdam Hippocratis v. quæ s. v. Πλανήτης dicentur. G. D.] Nigidius Errones appellat : a nonnullis vero Latinorum, etiam Planetæ nominantur, Græce synonymos πλανητὰ ἄστρα. Necnon πλάνης ἄνθρωπος, pro quo supra Plut. absolute πλάνης, Homo erroneus, erraticus, ut Ulp. et Gell. loquuntur, quales sunt mendici. Apud Suidam : Ὥσπερ πλάνης ἄνθρωπος κατὰ βίου πρόφασιν περινοούμενος, ubi ipse exp. πλανήτης, Erro, Mendicus vagus, alias πλαγκτήρ. [Dio Chr. vol. 2, p. 223 : Ἀνθρώπου πλάνητος. Plut. V. Bruti c. 33 : Ἄπορον καὶ πλάνητα βίον· et Heliod. 5, 6. Cum femin. Lucian. Musc. enc. c. 9 : Πλ. πτῆσιν.] At sicut Plut. absolute supra dixit πλάνης pro πλάνης ἄνθρωπος, sic et Soph. Œd. T. p. 194 meæ edit. [1029] : Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης, i. e. ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Vide et Πλανήτης.

[Πλανησία, ἡ, Planesia, n. insulæ. V. Πλανασία.]

Πλανησίεδρος, ὁ, ἡ, Incertis sedibus errans, Vagus. Sic Aristot. H. A. 1, [15] vocat Molam.

Πλάνησις, εως, ἡ, Erratio, Cic.; Vagatio, Liv. [Inter subst. in ις ap. grammat. in Bekk. Anecd. p. 438, 2.] Thuc. 8, p. 275 [c. 42] : Πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρέσχεν. Pro Error, Erratio, affert Bud. ex Dionysio p. 147, et alibi sic accipi annotans. [Sext. Empir. p. 448, 4 : Οὐ διδασκαλία, οὐ πλ., οὐ τέχνη. Euseb. Dem. ev. p. 422, D : Τῆς τῶν δαιμόνων ἀποφυγόντα πλ. Id. ib. p. 473, A : Πνεῦμα πλ. Cyrill. Cat. in Jerem. t. 1, p. 328, A. Victor ib. p. 336, E. Hase. Phot. Bibl. p. 197, 10.]

[Πλανητέον, Circumvagandum, Circumeundum. Xen. Rep. Lac. 9, 5 : Λιπαρὸν δὲ οὐ πλ.]

[Πλανητεύω, Erro sum, Erro, Vagor. Ἀλητεύω per πλ. exp. Hesych., Suid. et gramm. in Bekk. Anecd. p. 375, 3. Suidas v. Βαγεύει. Eustath. p. 17, 13 : Ἵνα τὸ πλανητεῦον καταστείλῃ.]

πλανήτης, 1447, 6, 1.

Πλανήτης, ὁ, Erro, Homo erraticus s. erroneus, i. q. πλάνης et πλάνος. [Soph. Œd. C. 3 : Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν ... δέξεται; Eur. Hel. 1692 : Τῷ πλ. Μενέλεῳ. Πλ. βίον id. Heracl. 878. Forma Dor. πλανάτας ap. Soph. Œd. C. 123 et Eurip. Bacch. 148.] Isocr. C. Busir. [p. 229, A] : Οἱ μὲν αὐτῶν πλανῆται [nunc ἀλῆται ex cod. Urb.] καὶ ἐνδεεῖς τῶν καθ' ἡμέραν κατέστησαν, οἱ δ' ἐτυφλώθησαν, Facti sunt erronei, ut Columella loquitur. Bud. scribit opponi τῷ σταδιαίῳ, ut ἔμπορος, Vagus. Themist. p. 117. Suidas exp., ξένος, ὁ τῇδε κἀκεῖσε περινοστῶν, hunc l. subjungens : Λεοντοπολίου ποινὰς τοὺς πλανήτας τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως εἰσεπράττετο· καὶ ὅσοι τῷ πόνῳ χαίρειν εἰπόντες τηνάλλως δεῦρο κἀκεῖσε περιενόστουν, βασάνοις ἐπὶ σωφροσύνῃ μετήγοντο· ubi loquitur de militibus qui, relictis castris, vagi hac illac palantur. Hesych. vero exp., μετανάσται. Interdum cum ἐπὶ jungitur : ut ὁ πλανήτης ἐπί τινα τόπον, Qui vago gradu aliquo it, aliquo vagabundus proficiscitur, aliquem locum pervagatur. Plato Leg. [Rep.] 2, [p. 371, D] : Τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους καλοῦμεν. Xen. Cyn. [5, 17] de leporibus : Οἱ δ' ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται, χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους· quibus opp. τοὺς ὀρεινοὺς et τοὺς πεδινούς. Item πλανῆται ἀστέρες, vel simpliciter πλανῆται, subaudiendo ἀστέρες, Errantia sidera : pro quo supra habuimus πλάνητες : Platoni, οἱ ἀστέρες περιπλανώμενοι, s. τῶν ἄστρων τὰ τρεπόμενα καὶ πλάνην ἴσχοντα : Virg., Stellæ palantes cœlo; Lucr., Sidera passim palantia. [V. exx. s. v. Πλάνης allata.] Item πλανῆται πυρετοί, qui et πλάνητες tum supra, tum ap. Hippocr. Aphor. sect. 13, artic. 22 : Τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ τῶν θερινῶν τὰ πολλὰ καὶ πυρετοὶ τεταρταῖοι καὶ πλάνητες, καὶ σπλῆνες. [Πλανῆτες πυρετοὶ ap. eund. p. 943, F; 944, G; 965, E : quibus in locis etsi libri nonnulli rectum accentum πλάνητες præbent, tamen præstare videtur πλανῆται scribi, quemadmodum p. 593, 48, et πλανήτας p. 562, 54, legitur. G. D.] Unde ap. Cels. 2, 1 : Oriuntur autumno febres incertæ, lienis dolor. Galeno πυρετοὶ πλανῆται, sunt οἱ μὴ ὡρισμένως, ἀλλὰ ἀκαταστάτως γινόμενοι. Vide et Πλάνης.

Πλανητικός, ή, όν, Erraticus ac Vagabundus. [Cleomed. Doctr. circ. p. 158, 7 Bak. : Κατὰ τὴν πλ. κίνησιν. Hase. Strabo 8, p. 345 : Ἔθνος πλ.]

Πλανῆτις, ιδος, ἡ, Vagabunda, Erratica, Vaga, Suid. [Lycophro 998 : Πλανῆτιν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην χθόνα. Charinus Ptolemæi Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 153, 10 : Ἔρροις πλανῆτι καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς. Eustath. Opusc. p. 335, 47 : Οὐ πλ., οὐκ ἀγοραία. G. D. LXX Joh. 2, 9, ubi nunc, Πλανωμένη καὶ λάτρις, videntur legisse Πλανῆτις καὶ λ. Basil. t. 1, p. 568, A, Pseudochrys. t. 9, p. 906, C, Theophan. Nicæn. Epist. p. 50, 24. Hase. Κύνες πλανήτιδες ap. Pollux. 5, 63. Inter nomina in ις est ap. schol. Hom. Il. I, 571.]

Πλανητός, ή, όν, i. q. πλανητικός, Errabundus, Vagabundus, Errans, Palans. [Plato Rep. 5, p. 479, D : Τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἁλισκόμενον. Παλιμπλαγχθέντας per ὀπίσω πλανητοὺς exp. Hesych.] Πλ. ἄστρα [ap. Pollux. 4, 156], Errantia sidera, Plinio; Stellæ palantes cœlo, Virg.; Sidera passim palantia, Lucr. : alio nomine πλανῆται s. πλάνητες ἀστέρες, ut suo loco docui. Plato Leg. 7, [p. 821, B] loquens de sole et luna : Φαμὲν αὐτὰ μηδέποτε τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰέναι, καὶ ἄλλ' ἄττα ἄστρα μετὰ τούτων, ἐπονομάζοντες πλανητὰ αὐτά. Paulo post, de Lucifero et Hespero, et aliis planetis, Οὐδέποτε ἰόντας εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον, ἀλλὰ πάντῃ πλανωμένους, Passim palantes. [Epinom. p. 986, B : Τῶν πλανητῶν ἄστρων.] Aliud exemplum habes in opposito huic Ἀπλανής. [Id. Timæo p. 38, C, de quo loco dictum s. v. Πλάνης.]

[Πλανικός, ή, όν, Aptus ad decipiendum. Pseudo-Callisth. in cod. Regio 113 Supplem. : Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος ὁ Νεκτανεβὼ καὶ ἄρας τὸ σκῆπτρον ἀπέκοψε πάντα ἃ εἶχε πλανικά. Berger de Xivrey.]

[Πλάνιος, ὁ.] Πλανίων βίος, Vita erratica s. erronea, vaga, vagabunda. Ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 715], πλανίων βίος pro Vita peregre agentium : sic πλάνος βίος ex Œcumenio afferam. [Πλανίων HSt. male pro nominativo habuit. Est genit. a πλάνιος s. πλανίας, quod pro πλάνος dictum. Angl. Si a πλανίας derivandum sit, πλανιῶν scribendum erit.]

Πλανίς, Hesychio Aureum sponsæ diadema. [Non satisfacit Ruhnkenii conjectura, cui ex γλανίς, cujus vocabuli non melior fides, corruptum videbatur.]

[Πλανοδία, ἡ, Error, Vagatio. HSt. s. v. Παλινοδία :] At Πληνοδία VV. LL. interpr. Erratio, Error, Iter devium, ex Hesychio, cujus tamen verba [Πληνοδίῃ· παρανόμῳ, τετμημένῃ (ἐπιμεμαγμένῃ Albert.), τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, τουτέστιν ἀδίκῳ] corrupta sunt, ac potius accipere videtur adjective pro Quæ a recta via aberravit, ἡ πεπλανημένη τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, et ἄδικος : ut sc. illud πληνοδία Ionice dicatur pro Πλανοδία, a nomin. Πλανόδιος, Via errans. [Non reputavit α breve non posse in η mutari. Nam quod πλανοδίας in versu Homerico primam syllabam productam habet, metri caussa factum est : nisi vera lectio πληροδίας est, quod vocabulum cum πλὴν eodem modo compositum est quo πλημμελής. G. D.] Hom. H. in Merc. [75] : Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους, Πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον, Ἴχνη ἀποστρέψας. [Rectius πλανοδίας ab aliis pro accusativo plur. vocabuli Πλανοδία, ἡ, accipi videtur.]

[Πλανοδίκης, ου, ὁ, ap. Chœrob. Can. p. 144, 5. Ἑλλανοδίκης Gaisfordus.]

[Πλανολόγος, ὁ, Qui verbis in errorem inducit, decipit, Impostor. Joannes Climac. p. 428 : Ἀλιτηρονόους ἢ πλ. Boiss. Pseudochrys. t. 8, p. 715, C ed. Par. alt. Hase.] 1795, 135, 2.

Πλάνος, ὁ, i. q. πλάνης : quod absolute ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος, Erro, Homo erroneus, s. erraticus, ut Ulp. et Gell. vocant : Qui vagabundus modo huc, modo illuc discurrit, ut circulatores et mendici. Isocr. Ægin. init. [p. 385, D] : Πλάνος δὲ γενόμενος καὶ διατριβεὶς ἐν πολλαῖς πόλεσιν. Bud. hunc l. citans interpr. Homo vagus, et qui domicilium statum non habet;

sed leg. existimat πλάνης. [Quod nunc ex cod. Urb. restitutum.] Athen. 1, [p. 19, D] : Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρέας ὁ πλάνος· paulo post, Γεγόνασι δὲ καὶ πλάνοι ἔνδοξοι, ὧν Κηφισόδωρος καὶ Παντάλεων. At l. 14, non procul ab initio [p. 615 sq.], quum περὶ θαυματουργῶν sermo incidisset, περὶ πλάνων quoque nonnulla memorantur, ex quibus apparet hujusmodi πλάνους fuisse versutos ac impostores. Ac inter alia ex Theogneto comico de Pantaleonte, cujus jam mentio facta est, Τοὺς ξένους Τούσδ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα. De eodem paulo post, ex Chrysippo : Ὁ δὲ πλάνος Πανταλέων τελευτᾶν μέλλων, ἑκάτερον τῶν υἱῶν κατ' ἰδίαν ἐξηπάτησεν, φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου κατορωρύχοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σκάπτοντας αἰσθέσθαι ἐξηπατημένους. Itidem Matth. 27, [63] : Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, de Christo, ubi exp. Seductor, Impostor. Utuntur hoc vocab. Latini quoque, Cic., Horat., Plinius; ac nominatim Cic. Pro Cluentio [c. 26] : Hic ille planus improbissimus, quæstu judiciario pastus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe atque animo jam incubaret. Gellius 16, 7, hoc vocab. numerat inter verba prælicenter a Laberio in suis Mimis ficta, et pro Sycophanta accipit. Et Planum, inquit, pro Sycophanta, et Nanum pro Pumilione dicit : quanquam Planum pro Sycophanta M. quoque Cicero in oratione scriptum reliquit, quam pro Cluentio dixit. Eust. p. 1382, a πλανάω derivat, una cum præcedenti πλάνης, et dicit πλάνον hunc τέχνην ἔχειν τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεωμένους : unde videtur inter præstigiatores et θαυματουργοὺς referendum esse id hominum genus. Dicuntur vero a πλάνη non tantum quatenus significat Error et Vagatio, sed etiam quatenus ponitur pro Impostura et fraude : quamobrem Hesych. πλάνος exp. non solum πλανήτης, sed etiam ἀπατεών. Inde factum videtur Implanator, quo Cyprianus utitur pro Impostor. [Diod. Exc. p. 527, 29 : Πικρῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενοι πλάνον ἀπεκάλουν· i. e. Sycophantam, ut exp. Gellius l. c. Phalaris Epist. 122, p. 343 : Τὸν πλ. ὑμῶν τοῦτον ... πονηρὸν εὑρεθῆναι.] || Sed et adjective usurpatum legitur [De sideribus errantibus Manetho 4, 3 : Πλάνα φέγγη ἀπλανέων τ' αὐγάς. ||] pro Fallax, Fraudulentus, In errorem impellens. Epigr. [Moschi Idyll. 1, 29], πλάνα δῶρα, Fallacia dona, Subdola munera. [Idem 5, 10 : Ἰχθὺς (τῷ γριπεῖ) ἁ πλάνος ἄγρα. Theocr. 21, 43 : Ἑδόκευον ἰχθύας, ἐκ καλάμου δὲ πλάνον κατένευον ἐδωδάν· quem l. imitatus Apollonid. Anth. Pal. 7, 702, escam piscium φόνον πλάνον dixit.] Item 1 Ad Tim. 4, [1] : Προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις. [Πλάνος ἐπιφόρησις pro πλαγίας scriptum v. s. Πλάγιος.] At τὸ πλάνον, Fallacia. Synes. De insomn. : Τὸ δέ γε πλάνον ἐν ταῖς προρρήσεσι, ubi exp. Quod erraticum est et fallax. Bud. pro Vagabundus, Erraticus, ex Œcum. : Πλάνος βίος τῶν Ἰουδαίων, Erratica vita. Et τὸ πλάνον, Erratio. Idem Bud. ex Greg. [Naz. Epist. 34. Boiss.] || Rursum Πλάνος accipitur etiam pro πλάνη, Error, Vagus error. [Aristoph. Vesp. 873 : Παυσαμένους πλάνων. Soph. Œd. C. 114 : Κἀναπεύσαιτον τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου. Eur. Hel. 540 : Οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις. Ἄλλον πλ. 780. Improprie de morbo per vices remittente et incessente Soph. Phil. 758 : Ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη. Audacius Eur. Ion. 1491, de textura velaminis : Κερκίδος ἐμᾶς πλάνους· quod Matthiæ eo explicat quod radius telam pererrat. De cogitatione omnia pervestigante] Soph. Œd. T. p. 151 meæ ed. [67] : Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις. Sic enim quædam exempll. scriptum habent pro πλάναις, quod in vulg. edd. legitur. Ubi Triclin. hæc annotat : Ἰστέον δ' ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος, ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους [p. 193, A] τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους. Eust. p. 333, scribit hujusmodi ἐναλλαγὴν τῶν γενῶν Doricam et Atticam esse, ac multa similia profert exempla, inter alia vero πλάνος φρενῶν [ap. Eur. Hipp. 283], itidem pro πλάνη. [Phot. p. 432, 3 : Πλάνον τὴν πλάνην ἔνιοτε λέγουσιν ἀρρενικῶς. Mœridis præceptum s. v. Πλάνη apposuimus.] Affertur et ex Ceb. Theb. [p. 64 ed. Cor.] : Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον; Errorem imbibunt? Poculum erroris hauriunt? [Et ib. p. 82, 86, 88.] Itidem Gaza pro his Ciceronis De senect., Non vereor ne hunc errorem meum philosophi irrideant : Δέος

οὐδὲν μὴ τοῦ ἐμοῦ τουτουὶ πλάνου φιλόσοφοι καταγελῶσι. Pro Digressio affertur ex Plat. Epist. 7, [p. 344, D] : Τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἴσεται, Hunc sermonem et digressionem secutus, Vagum hunc sermonem et digressionem.

[Πλανοστιβής, ὁ, ἡ, Vago cursu peragratus. Æsch. Eum. 76 : Τὴν πλ. χθόνα.]

[Πλανοτρόπος, ὁ, ἡ, Errores (hæreticorum) fugans s. pellens. Epigr. Anth. Pal. 1, 106, 10 : Ἄναξ δὲ καὶ πρόεδρος ὡς πλανοτρόποι σὺν τοῖς συνεργοῖς ἱστοροῦνται πλησίον. Boiss.]

Πλανύττω, i. q. πλανῶμαι, Erro, Vagor, Oberro, Errabundus sum et vagabundus. Aristoph. Av. [3] : Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Quid, o miser, sursum deorsumque vagamur? Hesych. πλανύττων exp. etiam πλανῶν. [Phot. : Πλανύττειν, πλανᾶσθαι ἢ πλανᾶν. Eust. Opusc. p. 111, 87 : Πλανύττοντες ἐν πράγμασι.]

[Πλανώδης, ὁ, ἡ, i. q. πλανητικός. Erotian. p. 306 : Πλανώδεα, τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα. Ὅθεν καὶ πλανήτες (scr. πλανῆται) πυρετοὶ λέγονται οἱ μὴ κατὰ τάξιν φοιτῶντες. Galen. vol. 4, p. 553 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ... μήτε πλανώδη τὴν θέσιν ἔχουσι μήτε πόρρω τῆς ἀρχῆς ἀφεστηκόσιν. De mente Aretæus p. 25, 6 : Ἦσι ἡλικίη τε καὶ βιοτὴ καὶ γνώμη πλανωδεστέρη. G. D. Œcumen. In Apoc. p. 311, 29 Cramer. : Τῇ πλ. ἐπιδημίᾳ. Galen. vol. 4, p. 27, 4 : Χαλαρὸν καὶ πλανῶδες τὸ ἄρθρον· et ib. p. 25, 5 : Ἀκαταστάτῳ καὶ πλ. ὀστῷ. Superl. τὰ πλανωδέστατα ap. eund. vol. 18, part. 1, p. 779, 11. Hase.]

Πλάξ, ακος, ἡ, (unde Gall. *Plaque*,) Tabula, proprie quæ est lata et ex lapide. Lucian. [Somn. c. 3] : Ἐγκοπέα γάρ τινα δοὺς ἐμοὶ ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Et mox, Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἐμπειρίας [ἀπειρίας], κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· unde etiam liquet ejusmodi πλάκας fuisse minime παχείας, Spissas s. Crassas, sed λεπτοτέρας. [Id. Amor. c. 12 : Ἔδαφος ... λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον.] In sacris Literis passim πλάκες dicuntur Tabulæ in quibus Deus legem inscripserat. Exod. 31, [17] : Ἔδωκε Μωϋσεῖ τὰς δύο πλάκας τοῦ μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ. Quo alludens Paul. 2 Ad Cor. 3, [3] ait, Corinthios esse epistolam ἐγγεγραμμένην οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις. Item Ad Hebr. 9, [4] : Αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, Tabulæ Testamenti, Fœderis. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 440 : Αἱ πλάκες, ἡ Λευιτικὴ παρατήρησις· 272, de Mose : Ὁ τὰς θεοτεύκτους πλ. δεξάμενος. Πλαξὶ θεοχαράκτοις Greg. Naz. vol. 1, p. 99. Suicer. Αἱ πλάκαι αἱ νομικαὶ ap. Epiphanium vol. 2, p. 279, C. Corrigendum πλάκες. Relinquenda vero forma barbara Joanni Mal. p. 223, 19 : Στρώσας αὐτὴν (τὴν πόλιν) λευκαῖς πλάκαις· et πλάκεσιν μολυβδίναις Ducæ Hist. Byz. p. 179, C. G. D.] Plancæ apud Latinos dicuntur Tabulæ planæ, ut Paulus ap. Festum annotat, sed et de Ligneis tabulis usurpatum, iisque longioribus quam latioribus, legitur ap. Plin. 8, 43, de asinabus : Nec pontes transeunt, per raritatem plancarum translucentibus fluviis. Ut satis manifestum sit πλάκας et Plancas idem non esse, ut quidem annotarunt. Hesych. πλάκας exp. δέλτους : Suid. [s. v. Πλαξὶ] πλάκας θεογράφους appellat Tabulas Legis a Deo scriptas. Exp. etiam Crusta : non male. Ulpianus enim Crustas marmoreas appellat, quas Lucian. πλάκας, et Cic. Crustas argenti cælati, quæ πλακῶν similitudinem gererent. Itidem Crustæ dicuntur fluminum congelatorum. Ex Diosc. 5, 113, Πλάκας λεπιζομένας ἔχει, Crustas habet squamarum modo. Ex Aristot., Πλάκας πολλὰς ἔχων, Crustas multas habens, Gaza interpr. in H. A. 2, [c. 17] ubi rursum Crusta interpr. de ventre suillo. Plinium quoque pro Crusta accipere, vidisti in Πλακώδης. Sed et alia, quæ in modum πλακῶν et crustarum lata sunt, πλάκες dicuntur : ut πλὰξ ἐρίου, quod vide in Πλόκαμος. Itemque Panes latiores et tenuiores in modum crustarum, πλάκες nominantur et πλακοῦντες : Hesych. τὰ μεμαζωμένα exp. Eidem Hesychio πλὰξ est non solum ἡ πλατεῖα πέτρα, verumetiam τὸ διπλοῦν. || Planities, Æquor, et quidem tam in mari quam terra, ut Eur., πλὰξ πελαγία, Planities pelagi, i. e. Æquor. [Non hoc, sed ποντίας ὑπὲρ πλακὸς legitur ap. Eur. Palam. fr. 2, 4.] Sic Aristoph. Ran. [1438] : Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. De terrestri planitie rursum

[Æsch. Pers. 717: Κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα· Eum. 288: Φλεγραίαν πλάκα. Phrynich. trag. ap. Tzetz. ad Lycophr. 433: Παράκτιον πλάκα. Eur. Bacch. 14: Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας· 717: Σεμνὰς πλάκας ναίοντες ὀρῶν· Ion. 1267: Παρνασοῦ πλάκες·] ap. Eur. initio Hecubæ: Ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα σπείρει, schol. γῆν: quomodo et ap. Soph. Aj. [1220]: Ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου, schol. itidem exp. ὑπὸ ἄκραν τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. [Phil. 1430: Πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα· OEd. T. 1103: Πλάκες ἀγρονόμοι· Trach. 273: Αὐτὸν... ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός· ubi schol. ἀπὸ τοῦ ὄρους exp.: rectius alii summam turrim intelligunt, quam in eadem narratione nominat Diodor. 4, 31. De monte vero Anton. Liber. p. 22: Πλάκες τοῦ ὄρους. Lycophro 98: Γυθίου πλάκες. De solo hiscente Soph. OEd. C. 1681: Ὃν ... ἄσκοπον πλάκες ἔμαρψαν. De locis inferorum ib. 1564: Τὰν παγκευθῆ νεκύων πλάκα.] Hesych. quoque modo γῆ, modo γῆς μέρος significare ait, qui etiam πλάκα ἡλιακὴν exp. τὴν ἀνατολικὴν γῆν. Apud Eund. πλάκες τῆς κοιλίας de Planitie et velut æquore ventris, i. e. Parte planiore et ampliore, s. latiore. B [Aristot. De partt. an. 3, 14: Ἔστι δ' ἡ μὲν τῆς ὑὸς (κοιλία) μείζων καί τινας ἔχουσα μετρίας πλάκας πρὸς τὸ χρονιωτέραν γίνεσθαι τὴν πέψιν. Id. H. A. 2, 17, p. 507, 20; 4, 2.] Similiter Eust. [p. 322, 31] πλάκα nominari scribit πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον, s. πᾶν τὸ πλατὺ χωρίον: alibi vero [p. 649, 52] πλάκας dici annotat πάντα τὰ πλατέα. [Phot. p. 432, 1: Πλάξ· καὶ ἡ γαστὴρ καὶ τὸ ἐν τῷ πλακοῦντι ῥύμμα. Πλάκα, τὴν χώραν, ἢ τὴν γαστέρα.]

[Πλαραῖοι, οἱ, Plaræi. Steph. Byz.: Πλ., ἔθνος Ἠπείρου. Λέγονται δὲ καὶ Πλάριοι.]

[Πλάρασα, τὰ, Plarasa. Steph. Byz.: Πλ., πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πλαρασεύς. Sic cod. Vratisl. Vulgo duplici σ hic et s. v. Χρυσαορίς, ubi Πλαρασσεῖς ex Apollonii Caricis memorantur. Recta scriptura Πλαρασέων est in inscr. Aphrodisiensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 494. G. D. Ib. p. 558, n. 2862, 1: Ἀπόλλωνι Πλαρασεῖ, ex conj. Bœckhii. Hase.]

[Πλαριῆν (?), μίγνυσθαι, Hesych.]

Πλασιάζω, [pro πολλαπλασιάζω,] Multiplico, si non mentiuntur VV. LL. [Mentiuntur.]

C Πλάσις, εως, ἡ, Fictio, ipsa Actio fingendi; Formatio, sicut πλάττω, Formo. Apud Polyb. tamen [6, 53, 5] πλάσις [ἡ τοῦ προσώπου] redditur etiam Forma. ‖ Πλάσις metaph. Formatio morum et institutio, Bud. ex Greg. Naz. [Plut. V. Philop. c. 1: Τοῦ ἤθους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πλάσιν καὶ αὔξησιν λαμβάνοντος· Mor. p. 441, E: Πειθοῦς συνεργοῦ καὶ πλάσεως δεόμενον· 712, D: Πλ. καὶ κατακόσμησιν. De formatione vocis V. Cicer. c. 4: Ἡ φωνὴ λαμβάνουσα πλάσιν ἡδεῖα πρὸς ἀκοὴν ἐτέτραπτο (quum antea fuisset σκληρὰ καὶ ἄπλαστος, ut dixit c. 3).] ‖ «Apud rhetores Πλάσις 1. eadem quæ σύνθεσις, Compositio, Structura orationis. Sic Longin. c. 40, 3: Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει. 2. πλάσεις dicuntur, si quis in oratione pathetica alios loquentes et agentes introducit, non ut vere locuti sunt, vel egerunt, sed ut ipse fingit: v. Apsin. Art. rhet. p. 726. Hinc Eunapio Libanius in ejus Vita p. 132, dicitur magnus artifex fuisse εἰς πλάσιν καὶ ἐξομοίωσιν, h. e. in exprimenda atque ex vero effingenda morum similitudine. Quamobrem etiam appellabatur D πίναξ τις καὶ ἐκμαγεῖον παντοδαπῶν ἠθῶν καὶ ποικίλων, qui ut in tabula vel expresso simulacro hominum naturam et mores omnigenos repræsentare possit; conf. Ulpian. ad Demosth. Coron. p. 216, ubi ἠθοποιΐα et ἡ τῆς πλάσεως εὕρεσις junguntur, opponiturque τὸ ἀκατάσκευον et τὸ ἁπλούστερον λέγειν. 3. πλάσις tum quoque dicitur, quum fingitur aliquid, s. supponitur, quo posito alterum convincatur s. enervetur. Sic verba Demosthenis Adv. Leptin. p. 305: Φέρε, ἐὰν δὴ πέμψας ὡς ἡμᾶς Λεύκων ἐρωτᾷ, τί ἔχοντες ἐγκαλέσαι, καὶ τί μεμφόμενοι τὴν ἀτέλειαν αὐτὸν ἀφῄρησθε, τί πρὸς θεῶν ἐροῦμεν; Ulpianus ad hunc l. πλάσιν appellat, quæ faciat λόγον ἐναργέστερον καὶ ἐμψυχότερον. Conf. Πλαστόν.» Ernest. Lex. rhet. Πλάσις τῶν ἀδυνάτων ap. Strab. 1, p. 43. Eunap. Exc. Hist. p. 53, 17 Nieb.: Οὐδεμίαν ὑπόστασιν πλ. εἰς ἀπάτην et p. 82, 11.]

Πλάσμα, τὸ, Quod fictum est, Figmentum, Figlinum opus. [Hesych.: Πλ., σχηματισμός· ψεῦσμα· ἢ κτίσμα.] Aristoph. [Av. 686]: Πλάσματα πηλοῦ ἄνθρωποι.

Orig. 1, 4.

A [Plato Theæt. p. 200, B: Κηρίνοις πλ. Hipp. maj. p. 298, A: Τὰ πλάσματα τέρπει ἡμᾶς ὁρῶντας.] Lucian. in libello Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις [c. 3], de ipso Prometheo loquens: Συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. [Aristid. vol. 2, p. 408: Ἐν τοῖς πλ. καὶ τοῖς ἀγάλμασι. De opere pistorio figuras exprimente Menand. ap. Athen. 4, p. 172, D: Πλάττομεν γὰρ πλάσματα. Similiter παντοδαπὰ πλ. de figuris quæ ex fructibus siccatis finguntur ap. Diodor. 17, 67.] ‖ Figmentum [Iambl. De V. Pyth. p. 344, de sententiis et vocabulis Pythagoræ: Τοιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν τῶν συνδιατριβόντων ἐποιεῖτο. In malam partem,] i. e. Commentum, Simulatio, σχηματισμός. [Demosth. p. 1110, 18: Πλάσμα ὅλον ἐστὶν ἡ διαθήκη. Plut. Mor. p. 854, F: Τὰ ἄλλα ψεύσματα καὶ πλ. βουλομένοις ἐπιδεῖξαι πολλῶν ἂν βιβλίων δεήσειεν. Simulatio ap. eund. V. Marii c. 43: Ἀρεῖς τὸ πλ. καὶ τὴν φυγαδικὴν ἐκείνην δικαιολογίαν.] ‖ Apud Greg. Naz. autem, Προσιόντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος, Amicorum specie. Est etiam verbum theatricum et B artis tibicinum, ut quidem scribit Bud. p. 893, afferens hæc Theophrasti H. Pl. 4, [11, 5] de tibiis loquentis, quæ ex calamo fiebant: Γίνεσθαι δέ φασι τρίενόν τε χρόνιμον καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τῆς γλώττης ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Sed πλάσμα, sicut et πλάσιν, quidam interpr. Varietatem quandam circa musicos sonos, et cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. Nam pro his Theophr. H. Pl. 4, 12, Ηὐλοῦν ἀπλάστως, dixisse Plin. 16, 36: Quum adhuc simplici musica uterentur. Ibid.: Postquam varietas accessit et cantus quoque luxuria. ‖ Πλάσμα putatur fuisse et Potionis genus, quo suavior vox reddebatur. Legitur enim ap. Pers. 1, [17]: Liquido quum plasmate guttur Mobile collueris. Sed et Cato de plasmatis bibendis scripsit. Fabius autem 1, 14: Sic autem in primis lectio virilis, quia carmen est, et se poetæ canere testantur, non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effeminata. Ubi C fortasse potius affinem præcedenti signif. habet. [‖ Πλάσμα apud rhetores 1. Compositio, forma dicendi, quem vulgo stilum vocant. Dionys. De comp. vv. c. 4, p. 26, 10, coll. Ep. ad Pomp. c. 3, p. 779, ubi πλάσμα ἱστορικὸν est Compositio historica. Idem De vi Demosth. c. 34, p. 1060, tria genera elocutionis, τὸ ὑψηλὸν, τὸ ἰσχνὸν, τὸ μέσον, πλάσματα appellat, quæ alio loco c. 33, p. 1059, χαρακτῆρας dixerat. Longinus 15, 8: Ποιητικὸν τοῦ λόγου καὶ μυθῶδες πλάσμα, Genus dicendi poeticum et fabulis distinctum. Sic et Proclo in Chrestomath. apud Photium Bibl. cod. 239, πλάσμα dicitur qui Demetrio et Dionysio ὁ χαρακτήρ, Forma dicendi, vel ἰδέα Hermogeni. Itaque illi πλάσμα est vel ἰσχνὸν vel ἁδρὸν, vel μέσον vel ἀνθηρὸν etc. qui varii orationes characteres sunt. Eodem sensu Plutarch. in Vita Demosth. c. 9, πλάσμα et σχηματισμὸν junxit, ut in genere modum et formam dicendi, quam aliquis sequitur, notaret, *la manière*. Colorem dicendi Quintil. 6, 3, 107. — 2. Πλάσμα Demetrio dicitur genus illud fictionis s. assimilationis, quod fit D quum in verbis sonum ejus rei, quam illa exprimunt, utcunque imitamur. Itaque § 177 statuit vocabulum βροντὰ esse ὄνομα ὀγκηρὸν, et quidem πλάσματι, quatenus prima syllaba βρον sonum fundat tonitrus similem. Unde addit: Τραχύτητα ἐκ τῆς προτέρας συλλαβῆς ἔχει. Manifestum est Demetrium hoc l. veluti finxisse τεχνικῶς vocabulum πλάσμα, ut illud exprimeret, quod in ὀνόμασι πεποιημένοις § 94 docuerat. Eam notionem brevitatis gratia uno verbo significare volebat, sicuti et μῆκος et πλάτος dixerat, quæ partim ad syllabam longam, partim ad δασυσμὸν pertinent, illud autem πλάσμα prioris syllabæ τραχύτητα, quæ e crebris consonantibus oritur, designat. Conf. Voss. Instit. rhet. 6, p. 477. Eodem etiam pertinere videtur quod Timon, auctore Diogene L. 2, 26, Platonem reprehendisse dicitur, ὡς ἀνέπλαττε πεπλασμένα ὀνόματα, οἷόν ἐστι, παυσάμενος Πausανίας, καὶ, Σαμία μία ναῦς. Neque alio sensu existimo Plutarchum V. Bruti c. 34, de Marco quodam Favonio, Catonis familiari, qui Bruti et Cassii controversias componere vellet, hæc

narrare: Βίᾳ δὴ τότε τῶν παρόντων διωσάμενος τὰς θύρας, A εἰσῆλθε, μετὰ πλάσματος φωνῆς ἔπη περαίνων, οἷς τὸν Νέστορα χρώμενον Ὅμηρος ἐπεποιήκει, h. e. Loquelam et vocem (sc. Catonis) imitatus versum Homericum pronunciavit. [Id. Mor. p. 711, C: Ὑπόκρισις πρέπουσα τῷ ἤθει τῶν ὑποκειμένων προσώπων καὶ φωνῆς πλάσμα καὶ σχῆμα· V. Pericl. c. 9: Πλ. φωνῆς ἀθόρυβον.] 3. Demetrius § 298, τὸ πλάσμα λόγου appellat, quod antea σχηματισμοὺς, vel λόγον ἐσχηματισμένον, vel alii χρῶμα. Vid. quæ ad hæc vocc. dicentur. 4. Apud Sopatr. Διαιρ. p. 309, τὸ πλάσμα notat causam fictam, ὕλην πεπλασμένην, quales in scholis sophistarum tractari solebant, vulgo τὸ ζήτημα· unde et σκιαμαχίαν dixit Basil. Ad Eunom. l. 2: vid. Cresoll. Theatr. 4, 7. Id etiam apertius intelligitur ex alio loco p. 332, ubi argumento a Demosthene tractato opponit τὸ πλάσμα. Sic et Photius Bibl. cod. 61, πλάσματα et μελέτας conjungit. Et alio loco cod. 90 Libanii sophistæ declamationes λόγους πλασματικοὺς καὶ γυμναστικοὺς vocat: vid. Cresoll. l. c. et 3, 10. Eadem de causa ταῖς ὑποθέσεσι πεπλασμέναις vel πλάσμασι opponitur ἡ ἀλήθεια, B ut vera causa, fictis: conf. Syrian. aliosque scholl. Hermog. p. 44 Ald. Quas causas qui tractarent, eos etiam πλασματογράφους τῶν ῥητόρων appellat Eustath. ad Hom. Il. p. 61, 12. — 5. Plutarchus V. Demosth. c. 11, τὸ πλάσμα retulisse videtur ad oratoris actionem, quæ ὑπόκρισις dicitur: Τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος ἤρεσκε θαυμαστῶς, οἱ δὲ χαρίεντες ταπεινὸν ἡγοῦντο καὶ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Quamvis Cresollius in Vacatt. autumn. l. 3, c. 5, p. 475, de voce effeminata et molliori hunc locum Plutarchi accipit, conferens τὸ πλάττειν φωνὴν Græcorum, et φωνὰς πεπλασμένας, quas eodem sensu dixerit Clemens Alex. Pædag. l. 3, existimansque Demosthenem illam ob causam βάταλον dictum. Sed fortasse distinguendum est, utrum absolute πλάσμα, an πλάσμα φωνῆς dicatur. Quamvis et τὸ σχῆμα simpliciter de gestu et ὑποκρίσει dictum commemoravimus ad voc. Σχῆμα, et Τερατολόγος. Sic et Amiotus et Xylander πλάσματα absolute dicta ad gestus oratorios referunt ap. Plutarch. Mor. p. 41, B: C Καὶ γὰρ πολλὰ τοῦ λέγοντος, καὶ πλάσματα καὶ ὀφρῦς καὶ περιαυτολογία, μάλιστα δὲ αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ θόρυβοι καὶ τὰ πηδήματα τῶν παρόντων συνεκπλήττει τὸν ἄπειρον ἀκροατὴν καὶ νέον. Certe ego nolim ad interpretaionem hujus loci adhiberi eam notionem τοῦ πλάσματος, qua notat potionem quandam, quæ faucium scabritiem tollat, et liquidiorem vocem faciat, commemoratam illam a Persio l. c., et Quintil. 1, 8, ubi lectionem plasmate effeminatam reprehendit. Nam vix sine magno abusu ipsa talis vox delicatior et effeminata πλάσμα dici possit, quum eo nomine potio vocem effeminans insigniatur: vid. Cresoll. Vacatt. autumn. 3, c. 11, § 2.» Ernest. Lex. rhet.]

[Πλασματίας. V. Πλασματώδης.]

[Πλασματικός, ἡ, όν, Fictus. Sext. Emp. p. 28: Τὸ ἐκείνοις μὲν τοῖς χυμοῖς ... διδόναι δύναμιν, τούτοις δὲ μὴ, πλασματικόν ἐστι. Epiphan. vol. 1, p. 621, C: Πλασματικῆς δεινοποιήσεως. G. D. Hermogen. Progymn. vol. 1, p. 17, 1 Walz., de speciebus διηγήματος: Τὸ μὲν γὰρ εἶναι μυθικὸν, τὸ δὲ πλ., ὃ καὶ δραματικὸν καλοῦσιν. Hase. Λόγοι πλ. v. s. Πλάσμα. ‖ Adv. Πλασματικῶς, D Eustath. p. 95, 13: Τὰς τῶν πραγμάτων περιπετείας αὔξουσι πλ. ὁ ποιητής.]

[Πλασματογραφέω, Ficta scribo. Eustath. p. 751, 19, Τῇ πλασματογραφουμένῃ ἄλλῃ γυναικί.]

[Πλασματογράφος, ὁ, De argumentis fictis scribens. Rhetor πλ. ap. Eust. p. 61, 12. Doxopater in Walzii Rhett. vol. 2, p. 79: Ὀνομάζεται σοφιστὴς καὶ ὁ πλ. καὶ μὴ ἐπὶ δικαστηρίου ἀγωνιζόμενος, οἷος ἦν καὶ Λιβάνιος.]

Πλασματώδης et Πλασματίας, ὁ, Fictus, Fictitius, Commentitius. Aristot. Metaph. 12 [11, 8]: Πλασματίας ὁ λόγος, Bud. [Id. De gen. anim. 2, 1, p. 734, 33; 4, 3, p. 769, 36.] Sed Πλασματίας affertur et pro Fictor, Fabulator, ex Plut. [V. Camill. c. 22. ‖ Πλασματώδης, ὁ, ἡ. Aristot. De gen. an. 4, 1, p. 764, 10: Ὅλως γὰρ ἔοικεν ὁ τρόπος τῆς αἰτίας πλ. εἶναι. Plut. V. Romuli c. 8: Τὸ δραματικὸν καὶ πλ. Mor. p. 689, C: Πλασματῶδες καὶ ἀλλόκοτον. Aristæn. 2, 18: Πλ. ὑποφθεγγόμενος ἐπικλήσεις. Restituendum schol. Philostr. Her. p. 348 ed. Boiss., ubi legitur τὴν πλασμώδη ἀφήγησιν

A τοῦ λόγου, quod frustra defendit Boiss. Anecd. vol. 1, p. 151. «Dionys. Areop. Epist. 9, p. 468, 2.» Boiss. Hipparch. In Phæn. Ar. p. 180, 43: Πλασματώδης ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἡρμοσμένη. Origen. t. 1, p. 536, A: Ἐλέγξαι πλασματῶδες τὸ κατὰ τὴν περιστεράν. Basil. t. 1, p. 35, D: Ἀδύνατα ἢ πλ. Hase. Hermias In Plat. Phædr. p. 92.]

[Πλασμός, ὁ, Accessio. Schol. Hom. Il. Φ, 269: Πλάζειν τὸ στροφοδινεῖν καὶ οἱονεὶ σκοτίζειν, καὶ πλασμὸς ἡ ἐξ ἀμφοῖν τῶν μερῶν ἐπιβολὴ τοῦ κύματος. Wakef. ‖ Vitiose pro πλατυσμὸς, quod v.]

[Πλασμώδης. V. Πλασματώδης.]

Πλάσσω, vel potius Πλάττω, [fut. πλάσω,] Fingo. [Plato Tim. p. 50, A: Πάντα ... σχήματα πλάσας ἐκ χρυσοῦ· 78, C: Τῷ πλασθέντι ζώῳ· 88, C: Τὸν σῶμα ἐμμελῶς πλάττοντα· 42, D: Σώματα πλάττειν θνητά. Theocr. 7, 44: Οὕνεκεν ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. Aristoph. Nub. 875: Ἔπλαττεν (ὁ παῖς) ... οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν.] Demosth. [p. 47, 15]: Ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγορὰν χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν B πόλεμον. Bud., postquam πλάττω dixit esse Fingo, i. e. Figuli more formo, affert ex Aristot. quum alios ll., tum hunc [H. A. 9, 40] de apibus: Πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον. Necnon πλάττονται κηρία signif. act. ex Eod. Vide Κηροπλαστέω. [Plato Leg. 5, p. 746, A: Πλάττων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινὰ πόλιν καὶ πολίτας· 10, p. 933, B: Κήρινα μιμήματα πεπλασμένα. Isocr. p. 204, C: Τοῖς πεπλασμένοις καὶ γεγραμμένοις οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε. Eurip. fragm. inc. 156: Οἶκος τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο. Philo De 7 mirac. c. 4: Τοὺς μὲν ἄλλους ἀνδριάντας οἱ τεχνῖται πλάσσουσι πρῶτον, εἶτα κατὰ μέλη διελόντες χωνεύουσι.] Dicitur et πλάττειν sine adjectione, ut a Plut. [Mor. p. 780, E]: Οὐ Φειδίου δεόμενος πλάττοντος, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος. Interdum generalius pro Formo: Πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος, Plut. De educ. puer. [p. 3, E.] Idem in Coriol. dixit, Οὐ τὸ σῶμα πλάττοντες ἡμῶν. [Comice dictum κονδύλους πλάττειν ab Aristophonte ap. Athen. 6, p. 238, B.] Plato autem metaphorice [de animo formando] Rep. 2, [p. C 377, C]: Πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις [πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Similiter πλάττειν τὸ ἦθος vel τὴν ψυχὴν non raro dixit Plutarchus, cujus exx. collegit Wytteub. vol. 6, p. 83. «De ore eleganthus componendo Plato Cratyl. p. 414, D: Τῆς μὲν ἀληθείας οὐδὲν φροντίζοντες (quum euphoniæ caussa vocibus literam inserunt), τὸ δὲ στόμα πλάττοντες.» Valck.] ‖ Πλάσσω, s. Πλάττω, Fingo, Confingo, Comminiscor. [Æsch. Prom. 1030: Ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος. Soph. Aj. 148: Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων. Eurip. Ion. 830: Τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον, Ἴωνα.] Isocr. Panath. [p. 238, B]: Παύσειν αὐτοὺς ψευδεῖς πλάττοντας αἰτίας. [Id. p. 136, C: Αὐθαδείαις καὶ σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς, ἀλλὰ πεπλασμέναις. Demosth. p. 778, 21: Προφάσεις πλάττων καὶ ψευδεῖς αἰτίας συντιθείς· 594, 14: Πλάττων καὶ παράγων κακούργους λόγους· 1114, 17: Πάντα πεπλασμένα καὶ κατεσκευασμένα φαίνεται. Dio Cass. 67, 7: Ἐπιστολὴν πεπλακέναι.] Item Simulo, cujus signif. Bud. exempla profert non solum in activa voce, sed et pass. [media], p. 775, nec solum cum D accus., sed et cum infin. Dem.: Τοιαῦτα πλάττεσθαι τολμᾶτε. Lucian.: Μισεῖν τοὺς παῖδας πλάττονται. [Plato Leg. 7, p. 800, B: Καθάπερ ἐκμαγεῖα αὐτοῖς ... πλάσασθαι τῷ λόγῳ. Xenoph. Anab. 2, 6, 26: Τῷ πλάσασθαι ψευδῆ. Isocr. p. 193, A: Τοσούτου δέω πλασάμενος εἰπεῖν τι. Demosth. p. 389, 9: Ταῦθ' ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι πλάττομαι καὶ προσποιοῦμαι· 1122, 12: Ἃ πέπλασται οὗτος. Dio Cass. 64, 9: Νέρων εἶναι πλασάμενος· 38, 1: Γνώμην ἐποίησεν ἐπλάττετο· 35, 13: Πλασάμενος ὡς καὶ ἐκ τῆς συμμαχίδος ὤν.] (Apud Herodian. πλασαμένη sine adjectione, oppositum τῷ ἀληθευούσῃ, 5, [3, 18]: Εἴτε πλασαμένη, εἴτε καὶ ἀληθεύουσα, ubi vertit Polit., Incertum, mentita, an verum professa.) Pag. proxime sequente [Budæi Comm.], Πλάττομαι τὸν εἰδότα, Simulo me scire, Ago scientem. [Aristot. Rhet. 2, 4: Φιλοῦσι τοὺς μὴ πλαττομένους πρὸς ἑαυτούς· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ τὰ φαῦλα τὰ ἑαυτῶν λέγοντες.] Dem.: Πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Item πλάττομαι δικαιοσύνην, Simulo justitiam, pro σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι. (Sed ap. Lysiam [p. 157, 23]: Ἐνθυμεῖσθε δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις

* Πλασματογραφία. Cod. Par. 175 r.

* Epist. ... 246. ... Cod. Par. 175 r.

* Πλασματολογία. 1682, 63 r.

πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρὸς ὤν, Simulare suos mores, non satis commode redditur, πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, aut Fingere suos mores; videtur enim significare, Simulatione tegere suos mores, et veros dissimulando, alios simulare: ut si Gallice dicas: *Contrefaire son naturel.*) Ex Dem. autem [immo ex Thucyd. 6, 58] affertur πλασάμενος cum dat. et præp. πρὸς, in hoc l.: Πλασάμενος ἀδήλως τῇ ὄψει πρὸς τὴν ξυμφορὰν, pro Vultum ad simulationem cladis componens. || Πλάττειν πηλῷ pro καταπλάττειν, vide Ἀναπλάττω et Καταπλάττω. [Aristoph. Vesp. 926: Ἐμοὶ δὲ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι, Rimas obturare urcei. Schol.: Οἷον οὐκέτι ἔχω ἐκπλάσαι τὴν ὑδρίαν ἐκ τῆς λατύπης· εἰώθασι δὲ τὰ ῥήγματα τῶν ὑδριῶν τῇ λατύπῃ διαπλάττειν.]

Πλασταρεύω, i. q. πλάσσω, s. πλάττω, Fingo; nam Hesychius πλασταρεύοντας exp. πλάσσοντας.

[Πλαστεῖον, τὸ, Formatio. Epiphan. vol. 1, p. 64, C: Τοῦ ἀνθρώπου τὸ πλαστεῖον. Kall. Fictum ad similitudinem præcedentis χειροπλαστεῖον. G. D. Id. Epiphan. ib. p. 750, A: Ἐν τοῖς σωματικοῖς πλ. Hase.]

[Πλάστειρα. V. Πλαστήρ.]

[Πλαστέον, Insternendum. Geopon. 6, 2, 4: Ἐπὶ δὲ ταύτης (τῆς ἄμμου) πλαστέον σχοίνου μυρεψικῆς τὸ σύμμετρον πλῆθος.]

[Πλαστεύω. V. Πλαστογράφος.]

[Πλαστήνη. V. Πλακία.]

Πλαστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πλάστης. Fem. Πλάστειρα, ἡ, Fictrix, Creatrix: πλ. φύσις, [Orph. Hymn. 9, 20, et] Epigr. [Demochar. Anth. Plan. 310. Manetho 4, 559: Εἰδώλων ... πλάστειρα θεά.]

[Πλαστήριον, τὸ, Officina ubi aliquid fabricatur. Amphiloch. p. 40. Kall. Hesych.: Πλαστηρία· πλαγγνία (πλαστίγγια Palmer.) ἰσχία. Glossa corrupta.]

Πλάστης, ὁ, Fictor [Plato Rep. 9, p. 588, C: Δεινοῦ πλάστου τὸ ἔργον]: ut Μύρων ὁ πλάστης, Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 9, 732], et Πολύκλειτος ὁ πλάστης ap. Plut. [Mor. p. 636, B. Dicitur autem πλάστης, ut πλάττειν et πλαστικὴ, non solum de figulis, sed etiam de statuariis et sculptoribus. V. Jacobs. et Welcker. ad Philostr. Im. p. 195, 196. Id. V. Thes. c. 4: Εἰκόνων Θησέως γραφεῖς καὶ πλάστας γενομένους. Aristid. vol. 2, p. 65: Παραδείγματα διττὰ ὥσπερ οἱ πλάσται προτιθείς. G. D. Plin. 35, 43: « Hinc et fastigia templorum orta: propter hunc plastæ appellati. » Hase. || Plut. V. Dion. c. 9: Τῶν πλαστῶν τις ἐπιφοιτῶν ἄνθρακι τὴν κόμην περιέκαιεν, ubi i. est q. τριχοπλάστης. G. D.] Item Creator, Conditor. Exp. enim κτίστης. Alicubi invenitur Deus dictus πλάστης hominum. [Philo vol. 1, p. 434, 31: Τῶν ψυχῆς ὁ πλ. μερῶν. Basil. t. 1, p. 567, B: Αὐτός ἐστι πλ. τοῦ γένους. Greg. Naz. Carm. p. 163, 9 Dronk.: Εἷς πᾶσι πλ. Hase.] In compositione autem redditur etiam Faber: ut χαλκοπλάστης, Ærarius faber.

Πλαστίγγιον, τὸ, diminut. redditur Ferula chirurgica, in Hippiatr. [p. 198, 24]: Καὶ πάλιν δέσμει καταβρέχων ὀξελαίῳ καθ' ἡμέραν καὶ προστιθεὶς τὰ πλαστίγγια μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Item Πλάστιγγας Hippocr. vocat τοὺς νάρθηκας, παρὰ τὸ πλήσσειν, Galen. Lex. Hippocr. [p. 546.]

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, Lanx ex jugo s. librili suspensa, cui pondus imponitur: Hesychio, [Photio] et Suidæ τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον [καὶ τὸ νῦν λεγόμενον λίτρα addit Hesych.], Suidæ et schol. Aristoph. τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. Bacchus ap. Aristoph. Ran. [1378] ad Æschylum et Euripidem de poeseos gloria certantes: Ἴθι νῦν παρίστασθον παρὰ τὰ πλάστιγγ'· quum paulo ante dixisset, Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι. Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων. Huic Aristophanis loco similis iste [Menandri Exc. Hist.] ap. Suid.: Ἅμα τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις ἀποκατέστησε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα. [Plato Rep. 8, p. 550, E: Ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου· Tim. p. 63, B: Τιθεὶς εἰς πλάστιγγας. Anth. Pal. 12, 88: Εἰς πλάστιγγα δικαίην νειμάμενος.] Ap. Plut. vero De fortuna Roman. [p. 319, A] Camillus τὴν Ῥώμην ἀντίῤῥοπον χρυσῷ κεκλιμένην ἀπὸ [τοῦ] ζυγοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθεῖλεν. Metaph. Philo V. M. 3: Ἐπαμφοτερίζων τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων, Et velut in lance invicem pronus. [Plut. Mor. p. 485, E: Ἀδελφὸν χρὴ μὴ καθάπερ πλάστιγγα ἐπὶ τοὐναντίον ῥέπειν· 11, D: Ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέπειν δυνάμεις. Eustath. Opusc. p. 3, 57: Φιλοῤῥωπίας τὴν ὅλην πλ. τοῦ λογισμοῦ πρὸς τῷ δαίμονι κλίναντα· et similia p. 47, 87; 109, 64. Sophocl. fragm. 14 (ap. Stob. Flor. 114, 6) ex emendatione Lobeckii et Ellendtii: Ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' (legitur μάστιγ') ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον.] Metaph. itidem Athen. 1, [p. 11, A] Homerum dicit εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τιθέναι τὴν μέθην τῇ μανίᾳ, pro Æquiparare. || Πλάστιγξ Hesychio est etiam τὸ πρὸς τοὺς κοττάβους πινάκιον, Suidæ τὸ κοῖλον τοῦ κοττάβου, de quo vide in Κότταβος. [Conf. Pollux. 6, 110.] Rursus Hesychio est μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, et τοῦ σύριγγος τὸ ζύγωμα: necnon μάστιξ, [Scutica, Flagrum, quam expos. primo loco posuit Hesych. Ejus unum est exemplum Æschyli Choeph. 290: Διώκεται πόλεως χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας. Ad quem l. spectat Etym. M. p. 674, 20: Πλ. ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ. || Jugum. Eur. Rhes. 303: Χρυσῇ δὲ πλάστιγγι αὐχένα ζυγηφόρον πώλων ἔκληε, χιόνος ἐξαυγεστέρων. Schol.: Τινὲς τὸν ζυγόν φασι· περὶ δὲ τὸ μέσαβον συνδέσαντο τὸν αὐχένα τῶν ἵππων. || « Testa ostrearia. Oppian. Hal. 2, 179: Τὸ δ' ἄρ' οὔτι ... ἐρείσαι ἀμφιδύμους πλάστιγγας ἔχει σθένος. » Wakef. Schol.: Τὰ τῶν ὀστράκων σκεπάσματα.]

Πλαστικός, ή, όν, Ad fingendi artem aptus, ut πλαστικὴ γῆ. Apud Plat. Timæo [p. 55, E], πλαστικωτάτη γῆ vocari existimatur Terra maxime compacta. || Fingendi arte valens, Bud. ex Polybio. || Πλαστική, sub. τέχνη [ap. Pollux. 7, 165], Fingendi ars, Fictorum ars, ex creta s. argilla [s. ære: v. Πλάστης] rerum similitudines exprimentium (ut dixit Horat. Argilla quidvis imitabitur uda), aut etiam ex alia materia. Etiam Latine Plastice. [Plato Leg. 3, p. 679, A: Αἱ πλαστικαὶ ... καὶ ὅσαι πλεκτικαὶ τῶν τεχνῶν· Epinom. p. 975, C. Aristot. De partt. anim. 1, 5.] Lucian. [Prometh. c. 2]: Καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ ἡ πλαστική, κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις. Sed Idem dixit etiam [Vitt. auct. c. 26]: Γονῆς τε πέρι καὶ γενέσιος, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς. [Marc. Eugen. Ep. p. 163, 11 Kays.: Γραφικῆς τε καὶ πλ. Hase. Πλαστικός, Statuarius; Πλαστική, Statuaria, Gl.]

[Πλάστις, ιδος, ἡ, Fictrix, Figula. Ælian. N. A. 5, 42: Μελιττῶν ... καλοῦνται ... ἐργοφόροι τινές, καὶ ἕτεραι πλάστιδες. Αἱ πλάστιδες ap. Philen De anim. propr. 29, 71.]

[Πλαστογραφέω, Ficta scribo. Artemid. 4, 27: Ἑάλω πλαστογραφήσας καὶ ἔφυγε τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, i. e. Falsi convictus est. Epiphan. vol. 1, 292, B: Βίβλους ἑαυτοῖς ἐπλαστογράφησάν τινας ἀποκρύφους. « Pseudo-Chrysost. Serm. 22, p. 304: Συνθεὶς κοσμογραφίαν ἀσύνετον καὶ πλαστογραφείσης βασιλείας τεχνησάμενος κάλλη. » Seager. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 349, 5, de libellis famosis οὓς αὐτὸς πλαστογραφήσας συνέθηκεν. Hase. Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 81. Boiss.]

[Πλαστογράφημα, τὸ, Ficti scriptura. Novæ Constitutt Angl.]

[Πλαστογραφία, ἡ, Ficti scriptio. Josephi Vita c. 11: Προαγαγὼν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας. G. D. Basil. t. 1, p. 403, B: Ὁ πλαστογραφίας δημιουργός. Hase. Schol. Joann. Climaci p. 86.]

Πλαστογράφος, ὁ, ἡ, Qui scripturas fingit, s. Qui ficta scribit, Qui falsum scribit, Falsarius, Bud. ex Artemid. [1, 52]: Πλάσσειν δοκεῖν, καὶ πυξογραφεῖν καὶ τορεύειν καὶ ποιεῖν ἀγάλματα, ἀγαθὸν ῥήτορσι μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι· διὰ τὸ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα δεικνύειν τὰς τέχνας ταύτας. [Procl. Par. in Ptol. p. 231, 30: Μισηρόνους, πλ.· p. 226, 7: Πλ., ῥᾳδιουργούς· 251, 13: Κακοπράγμονας, πλ. Ephræm. p. 147, C. Hase. Manetho 2, 305; 4, 75, 233. Paulus Alex. Apotelesm. a Ducang. citatus. Thom. M. p. 769.] Sed et Πλαστεύειν, pro Falsum scribere, Falsare ex Pand. affert. [Joann. Cinnam. Hist. p. 108, B: Τὸν δόλον ξυνιδὼν οὐκ ἔφη χώραν ἕξειν τὸ πλαστευόμενον. G. D.] Illud autem πλαστογράφος a Cyrillo accipi tradit et pro Mendax ac vanus historicus.

[Πλαστοκατήγορος, ὁ, Prævaricator. Gl.]

[Πλαστοκόμης, ὁ, Comam adscititiam habens. Manetho 4, 304: Πλαστοκόμαι.]

Πλαστολάλος, ὁ, ἡ, Ficta et falsa loquens, Falsiloquus, i. q. πλαστολόγος. [Fandi fictor, Gl.]

[Πλαστολογέω, Ficta loquor. Suidas: Ἐπλαστολόγει, ἐψεύδετο.]

[Πλαστολογία, ἡ, Falsiloquium. Saracen. Sylb. p. 65. Boiss.]

[Πλαστολόγος, ὁ, ἡ.] Πλαστολάλος, et Πλαστολόγος, Qui ficta s. simulata loquitur, ficta dicit, Falsiloquus, Falsidicus.

Πλαστός, ή, όν, Fictus, Fictilis. Hesiod. Theog. [513]: Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα. [Antiphan. ap. Athen. 10, p. 449, B: Κύτος πλαστὸν ἐκ γαίας. Plato Soph. p. 219, A: Περὶ τὸ ξύνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν. Aristot. Meteor. 4, 9: Ὅσα μένει θλασθέντα ... ταῦτα μὲν πλαστά. Plut. Mor. p. 381, D: Ἔν τε γραπτοῖς ἔν τε πλαστοῖς εἰκάσμασι. Seqq. « Πλάθα— consentanea » ex Indice.] Πλάθα ap. Plut. Apophth. [p. 191, D] legitur. Ibi enim Agesilaus moriens τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλάθαν μηδὲ μιμηλὰν ποιήσασθαι· τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων, ut quidem habent vulg. edd. Sed rectius vet. cod. πλαστάν: quod et aliquanto post legitur, in Apophth. Lac. [p. 215, A.] Ibi enim quum Græci Asiatici decrevissent in celebrioribus urbibus εἰκόνας ἀναστῆσαι αὐτοῦ, rescripsit, Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μηδὲ γραπτὴ μηδὲ πλαστή. Ita ut πλαστὰ sit πλαστὴ εἰκὼν in illo l. superiore: et μιμηλά, εἰκὼν γραπτή: et recusarit Agesilaus tam fictas quam pictas sui imagines. Itidem vero et in Vita ipsius [c. 2] Plut. dicit τῆς μορφῆς εἰκόνα non haberi, quoniam ἀποθνήσκων ἀπεῖπε μὴ πλαστὴν μήτε μιμηλὴν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. Sed et ibi alia habetur lectio in vett. codd.: sc. πλαστᾶν et μιμηλᾶν, pro πλαστὰν et μιμηλάν: unde conjici potest, duplicem antiquos libros scripturam habuisse: quosdam oxytonos πλαστὰν et μιμηλάν, adjective: quosdam perispomenos πλαστᾶν et μιμηλᾶν Dorico more, ex nominativis substantivis πλαστάς et μιμηλός. Utraque ferri lectio potest: prior tamen videtur magis consentanea. [Veram scripturam πλαστὰν Wyttenb. confirmavit collato Dione Chrys. Or. 37, p. 466, B, et Suida s. v. Μήτε πλαστάν.] || Fictus, Simulatus, Commentitius [Eur. Bacch. 218: Πλασταῖσι βακχείαισι, Simulatis. Lucian. Amor. c. 49: Πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθαι. « Apud rhetores πλαστὰ ἐπιχειρήματα, Argumenta ficta, quum per fictionem aliquam argumentum adjuvas. De hac forma disputat Hermog. Περὶ εὑρ. 3, 11 (vol. 3, p. 132). Ejus epitomator in Συνοπτ. παραδ. p. 8 (vol. 6, p. 558): Πλαστὸν δέ ἐστι τὸ τὸ μὴ γεγονός, ἐπιτιθέμενον δὲ καθ' ὑπόθεσιν. » Ernest. Lex. rhet.], Adulterinus, [Subditus. Soph. Œd. T. 780: Πλαστὸς ὡς εἴην πατρί]: πλ. κατήγορος, Prævaricator, VV. LL. || Item πλαστὸν φάρμακον, de quo in Καταπλαστός. [|| Vitiose pro πλατός, quod v.]

Πλαστουργέω, pro πλάττω, Fingo, Effingo, Imitor. [Hesych.: Πλαστουργήσαντα, πλάσαντα, ποιήσαντα.] Bud. ex Theophylacto [Epist. 37]: Πλαστουργοῦντες οἱ ζωγράφοι ὅσα ἡ φύσις οὐ δύναται. Redditur et Formo: ea signif. qua dicitur Deus formasse hominem: unde partic. πλαστουργηθείς, Formatus, a pass. Πλαστουργοῦμαι, ap. Damasc., de Christo: Ἑτέρῳ παρὰ τὴν φύσιν θεσμῷ πλαστουργηθείς. [Pseudochrys. t. 11, p. 871, B ed. Par. alt.: Ἐπλαστούργησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον. Nil. Ep. p. 209, 18: Ὁ ἄνθρωπος πεπλαστούργηται. Nic. Dav. p. 13, 21 Dronk.: Τῷ χειρὶ Θεοῦ πλαστουργηθέντι. Hase. Cyrill. C. Julian. 10, p. 352, C: Τί μὴ μᾶλλον αὐτὸν κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν πεπλαστούργηκεν ἐν ἀρχαῖς; Basil. Sel. p. 302, 19.]

Πλαστούργημα, τὸ, Formatio, Creatio. Damasc. De homine: Τῶν θείων χειρῶν τὸ πλ. [Nil. ap. Phot. Bibl. p. 516, 27: Συνανυψώσας αὐτοῦ τῇ θεότητι ὁ πλαστουργὸς τὸ πλ. Id. Phot. Epist. p. 375, 15: Ἔλαβεν ὁ πλάστης πρὸς ἑαυτὸν τὸ πλ., Opificium suum. Jo. Damasc. p. 51, A. || Mendacium, Commentum. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 346, 7: Πλ. καὶ σκευωρίας. Hase.]

[Πλαστουργία, ἡ, idem. Psellus In Cant. Cantic. 1, 6; Theod. Prodr. Rhod. 2, 307. Boiss. Joann. Malal. p. 72, 19: Κόσμου κτίσιν καὶ ἀνθρώπων πλ. De opere statuarii Tzetzes Hist. 7, 933; 8, 421. De opere pistorio 13, 326: Πέμμα δ' ἐξ ἄρτων ἅπασα ποικίλη πλ. Elberl. || Adulteratio. Actt. Concc. t. 3, col. 1069, 44: Τὴν ἐν αὐτῇ γενομένην πλ. φανερωθῆναι. Vetus interpr., Adinventio. Hase.]

Πλαστουργός, ὁ, i. q. πλάστης, Fictor. [Mich. Sync. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 91, 48: Ὁ πλ. Θεός. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 254, 23 Gaisf.: Ζωγράφων καὶ πλ. Hase. Eust. Opusc. p. 166, 20.]

[Πλάστρια, ἡ, i. q. πλάστειρα, Fictrix, Creatrix. Δημιουργὸς καὶ πλάστρια cognomen μονάδος in Theol. arithm. p. 5 ed. Ast. Φύσις πλάστρια καὶ σκηνοποιός Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1084, ubi Heerenius πλάστειρα posuit.]

[Πλάστρον, τὸ, Ornamentum quoddam muliebre. Aristoph. fr. 309, 10: Διόπας, ἐλλόβιον, πλάστρα, μαλάχιον, βότρυν. Quo referenda Hesychii gl. Πλάστρα, ἐνώτια, καὶ θεῶν τύποι· et qui inter ἐνώτια memorat Pollux 5, 97. G. D. Clem. Al. Pædag. 2, 129: Εἰς ἀπάρτησιν ἐλλοβίων καὶ πλάστρων. Hase.]

[Πλαστώδης, ὁ, ἡ, Fabulosus, Commenticius. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 42, 21: Τὴν πλ. μυθολογίαν. Hase.]

Πλαστῶς, Ficte, Simulate, Falso. [Fallaciter, Gl.] Plato Leg. [6, p. 777, D: Ὁ φύσει καὶ μὴ πλ. σέβων τὴν δίκην· 1, p. 642, D: Ἀληθῶς καὶ οὔτι πλ. εἰσιν ἀγαθοί. Dio Cass. 42, 17: Οἱ μὲν ἀληθῶς, οἱ δὲ πλ.] Dicitur et πεπλασμένως.

[Πλατ. in lapp. compend. script. vocis πλάτος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 370. Hase.]

Πλαταγέω, Crepito s. Sonitum edo in modum πλαταγῆς, ex Epigr., de tympano. [Alcæus Messen. Anth. Pal. 6, 218: Τύμπανον ἐξ ἱερῆς ἐπλατάγησε νάπης. Antip. Sid. 219, 19: Χειρὶ ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον ἐπλατάγησεν.] Item, Crepitaculo sonitum edo: vide Πλαταγή. Hesych. πλαταγεῖν, κροτεῖν. [Meleag. Anth. Pal. 7, 182: Θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι. || Plango. Bion 1, 4: Ἔγρεο δειλαία ... καὶ πλατάγησον στήθεα. || Πλατάγω vitiose ap. Arcad. p. 151, 5: Τὰ εἰς γω ὑπερδισύλλαβα τῷ α παραληγόμενα περισπᾶται μὴ ὄντα σύνθετα παρὰ πρόθεσιν, σμαράγω, πλατάγω, ubi σμαραγῶ et πλαταγῶ ex cod. Havn. corrigendum, qui totum locum integriorem exhibet.]

Πλαταγή, ἡ, a πλατάσσω ut πληγή a πλήσσω, Instrumentum quoddam crepitum edens, seu, ut Suid. exp., εἶδος ὀργάνου ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦντος. Crepitaculum Latine reddere possumus. Quintil.: Sonum edant puerilium crepitaculorum. Colum.: Crepitaculis æreis aut testarum plerumque vulgo jacentium sonitu terreatur fugiens juventus. Idem cum κρόταλον. Apoll. Arg. 2, [1056] de Hercule Stymphalidas aves fugante: Χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει. Sic ap. Suid.: Ὁ δὲ πλαταγὴν χαλκευσάμενος ἐπλατάγει. Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 309], πυξίνη πλαταγή, Buxeum crepitaculum, [ubi non πλαταγήν, sed πλατάγην παροξυτόνως legitur. Eodem accentu in epigr. Anth. Plan. 185, ubi Jacobs. πλαταγή scripsit, ap. Diodor. 4, 13, et in libris melioribus Apoll. Rh. l. c., ubi schol. Ὁ μὲν οὖν Ἡρωδιανὸς τὴν πλαταγὴν ὀξύνεσθαί φησιν ἐν τῇ καθόλου· βέλτιον δὲ ἴσως τὴν μὲν πλαταγήν, τὸν ἦχον, ὀξύνειν, τὴν δὲ πλατάγην, τὸ κρόταλον, παροξύνειν. Arcad. p. 105, 9, ubi de oxytonis in γη agit: Καὶ τὸ πατάγη (scribendum πλαταγη cum Wellauero ad l. Apoll.) δέ τινες βαρύνουσιν.] Aristot. Polit. 8, 5, inter puerilia ludicra enumerat, quibus occupantur pueri, ne quid domi frangant dum quiescere nequeunt. Sic et Plut. Symp. 7 [p. 714, E]: Δοτέον ὥσπερ παισὶν ἀτρεμεῖν μὴ δυναμένοις, οὐ δόρυ καὶ ξίφος, ἀλλὰ πλαταγὴν καὶ σφαῖραν. Ceterum sicut κρόταλον interdum dicitur in Hominem garrulum et qui aures audientibus obtundit, non aliter ac Crepitacula et Garrula sistra, sic etiam πλαταγή: unde Ἀρχύτου πλαταγή: erat enim Archytæ inventum, ut l. c. docet Aristot.

Πλατάγημα, τὸ, Crepitus s. Sonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocr. 3, [29]: Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη, i. e. προήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον, ubi quidam codd. habent ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. [Agathias Anth. Pal. 5, 296: Τηλεφίλου πλαταγήματος ἤχετα βόμβος.]

[Πλαταγίζω vitiose pro πλατυγίζω, quod v.]

Πλαταγών, ῶνος, ὁ, i. e. Crepitaculum, Sistrum: unde Πλαταγώνιον, τὸ, Crepitacillum, ut Lucr. loquitur. Verum non significat solum τὸ κρόταλον, s.

τὸ σείστρον, ᾧ ψυχαγωγοῦσιν αἱ τίτθαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων, ut Pollux scribit l. 9, [127] sed et Folium papaveris, aut anemones, τὸ τῆς μήκωνος φύλλον καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης : ideo a πλατάσσω sic nominatum, quod amantes pollici et indici sinistræ manus impositum dextra percuterent, ac sonitum inde elicerent, amoris indicium : Ἐσημειοῦντο δ' ἀπ' αὐτοῦ, inquit [Phot. p. 432, 11, et] Suidas, τὴν τῶν ἐρωμένων στοργήν, τιθέντες ἐπί τε τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ, καὶ ἀντικόπτοντες· καὶ εἰ μὲν ἤχησεν, ἐστέργοντο· εἰ δὲ μή, τὸ ἀνάπαλιν. Iisdem propemodum verbis idem refert schol. Theocr. [3, 29] : Πλαταγώνια, τὰ τῆς μήκωνος φύλλα καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν (sic enim reponendum mihi videri, supra [s. v. Πλατάσσω] annotavi), ὅ ἐστι ψοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρί· καὶ οὕτω σημειοῦνται εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου εἰ ἀθρόως ἐπικρουσθείη. Quibuscum conf. l. quendam Theocr. in Πλατάγημα cit., et quendam schol. Aristoph. [Eq. 827] in Πλαταγίζω. Utitur autem hoc vocab. πλαταγώνιον pro Folio papaveris, Theocr. 11, [57] : Ἢ μάκων ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν, Rubra folia. [Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, F : Τῆς μήκωνος ἄπο πλαταγώνια βάλλοις.] At τῷ πλαταγὼν utitur Joseph. in descriptione hyoscyami [A. J. 3, 7, 6] : Ἀφίησι δ' ἄνθος τῷ τοῦ μήκωνος πλαταγῶνι δυνάμενον δοκεῖν ἐμφερὲς εἶναι. [Recte nunc πλαταγωνίῳ ex codd. legitur.] Dicebatur πλαταγώνιον παίζειν, de ludo illo amantium, quo πλαταγώνιον sinistræ manus pollici indicique impositum dextra percutiebant, sonum in amoris erga se indicium elicientes. Pollux [l. c.] : Τὸ δὲ πλαταγώνιον οἱ ἐρῶντες ἢ ἐρῶσαι ἔπαιζον. Observa autem πλαταγὼν ap. schol. Theocr. feminino genere, ap. Joseph. masc. usurpari. || Videtur Suidas velle exponere etiam ὁτιοῦν ἔχον πλάτος. [Suidas : Πλ., τὸ μηδέν. Κυρίως δὲ τὸ τῆς μήκωνος φύλλον καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης (sic etiam Hesych.), ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν, τουτέστιν ἠχεῖν. Καταχρηστικῶς δὲ ᾡτινιοῦν πλάτος ἔχοντι, ὅθεν καὶ ἡ πλαταγή.]

Πλαταγωνίω, i. q. πλαταγέω s. πλαταγίζω, ab ea signif. τοῦ πλαταγὼν derivatum, qua ponitur pro πλαταγή, Crepitaculum : unde ap. Hesych. : Πλαταγωνήσας, ἀπολῃκυθίσας [ἀπολῃκυθίσας legitur] καὶ ψοφήσας.

[Πλάταια, ἡ, Platæa, Asopi (sive fluvii sive regis) filia, a qua nomen derivatur Plateæ urbis. V. Pausan. 9, 1, 1.]

[Πλάταια, ἡ, et Πλαταιαί, αἱ, Platæa s. Plateæ, nomen urbis, de qua schol. Hom. Il. B, 504 : Πλάταιαν ἀντὶ τοῦ Πλαταιάς, ἀπὸ Πλάτης τῆς Ὀγχήστου θυγατρός· et Steph. Byz. : Πλαταιαί, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος (Il. B, 504) ἑνικῶς « Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον. » (Sic etiam Nicomach. Anth. Pal. 7, 299, Thucyd. 2, 4, 5, 12, 71, al. Pausan. 9, 4, 4.) Εὔδοξος δὲ γῆς περιόδου (excidit libri numerus) πληθυντικῶς. ... (Ἐν Πλαταιῇσι ap. Herodot. 9, 65. Ἐν Πλαταιαῖς Thucyd. 2, 7, 10. Τὰ ἐς Πλαταιάς Pausan. 5, 23, 3. Et sic alii quivis numero plurali. Οὐ μὰ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους ap. Demosth. p. 297, 12.) Τὸ πληθυντικὸν ὀξύνων Ἡρωδιανὸς διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ μεταβολὴν ἐπικρίνει· εἰ γάρ τι μεταβάλλει τὸν ἀριθμόν, καὶ τὸν τόνον μεταβάλλει. Κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς (τῆς om. cod. Vratisl.) πλάτης τῆς κώπης (τῆς πλάτης τῶν κωπῶν dixit Strabo, qui hanc etymologiam exponit 9, p. 406, exscriptus ab Eustathio p. 267), ὡς Ἀπολλόδωρος πρώτῳ τοῦ καταλόγου· ἐκλιμνωθείσης [ἀπολιμνωθείσης ap. Eustath. p. 267 extr.] γὰρ τῆς Βοιωτίας τοὺς παροικοῦντας ταῖς λίμναις Βοιωτοὺς πλῷ πορεύεσθαι πρὸς ἀλλήλους, ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι. (Τὰς πόλεις dicit ad Κώπας urbem respiciens. Conf. Etym. M. p. 303, 16.) Οἱ πολῖται Πλαταιεῖς (Πλαταιέες, έων, εῦσι, έας ap. Herodot. 6, 108; 8, 1, 44. Πλαταιῆς, ῶν, εῦσι Thucyd. 2, 4 seqq. Genitivi forma Bœotica Πλαταείος in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 776 et in inscr. Ptoia ap. Ulrichs. Itin. vol 1, p. 247), καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν τοὺς Πλαταιᾶς. (Sic ap. Aristoph. Ran. 694 (706 Kust.) : Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας· τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς. Proverbii speciem habet quod dixit Liban. Epist. 277, p. 135 : Δεῖ σε τὰς αἰτίας πειρᾶσθαι λύειν διόπερ ἀνέμεινας, οὐκ οἰηθεὶς δεῖν Πλαταιεῦσιν ἀκολουθῆσαι μᾶλλον ἢ κοινῷ νόμῳ· de quo incertæ sunt conjecturæ Wolfii.) Καὶ Πλαταιῆτις τὸ θηλυκὸν καὶ Πλαταιίς. (Thucyd. 3, 58 : Χώραν τὴν Πλαταιίδα· et omisso χώρα Pausan. 1, 38, 8; 2, 6, 1; 9, 4, 4.) ... Καὶ ἡ χώρα Πλαταϊκή. (Per diphthongum ap. Herodot. 8, 126 : Ἀνὴρ λόγιμος ἐκ τῶν Πλαταιικῶν καὶ μᾶλλον ἔτι γενόμενος, i. e. ex victoria ad Platæas. Πλαταιικόν, τό, nomen loci, in fragm. Philemonis ap. Clem. Al. p. 296 : Ἐκ τοῦ Πλαταιικοῦ καταλλάττειν τινὰ ταύτῃ (τῇ θεραπαίνῃ) παρακολουθοῦντα. Simplici ι ap. Lysiam Or. 2, Πλαταϊκὸν μειράκιον, et Πλαταϊκὸς λόγος Hyperidis ap. Plut. Mor. p. 350, B, quæ exx. attulit Holsten.) Δεῖ δὲ τὸ πρωτότυπον ἑνικὸν προπαροξύνειν Πλάταιαν (conf. Arcad. p. 98, 1, et Eustath. p. 267 sq.), ὡς Αἴθαιαν, Ἱστίαιαν, Δίκαιαν. Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Πλαταιᾶθεν καὶ εἰς τόπον Πλαταιάζε. Quibus addendum τὸ ἐν τόπῳ, Πλαταιᾶσι, ap. Thucyd. 1, 130, Demosth. p. 1377, 20, Pausan. 5, 23, 1, et ex emend. Buttmanni (pro Πλαταιᾶσι) 9, 4, 1, Lucian. Amor. c. 18. In schol. rec. Aristoph. Ran. 706 ἐν Πλαταιάσι scriptum, quod aut Πλαταιᾶσι dicendum erat aut ἐν Πλαταιαῖς s. ἐν Πλαταίᾳ. Ceterum hæc adverbia tetigit HSt. s. v. Ὀλυμπία. || Pagi nomen, de quo Strabo 9, p. 412 : Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, ὅθενπερ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής. His addit versum, Μνασάλκεος τὸ μνῆμα τοῦ Πλαταιάδα, qui ex carmine sumtus est Theodoridæ, quod legitur in Anth. Pal. 13, 21, ubi recte scriptum Μν. τὸ σῆμα τῶ Πλαταίδα, patronymica nominis forma pro gentili posita, ut fit interdum : v. Meinek. ad Delect. Anthol. p. 238. || Πλάταια insula. V. Πλάτεια.]

[Πλαταΐζω. Hesych. : Πλαταίσαι (nam sic scripturam codicis πλαταὶς correxit Albert.), τὸ ὠμοθετῆσαι (ὀμοθετῆσαι codex), Crudum (aræ) imponere.]

[Πλάταιον, τό, Zonaras p. 1555 exp. τὸ ἔκπωμα, Poculum. Eadem gl. olim ap. Suidam legebatur (ἔκπωμα in ἔκτωμα corrupto), cui nunc codicum auctoritate est exemta.]

[Πλαταμώδης, ὁ, ἡ, Petras planas s. læves habens, Petrosus. Aristot. H. A. 5, 14 : Ἐπὶ τοῖς λείοις καὶ πλαταμώδεσι, ubi oppositum est ἐν τοῖς κοίλοις et ἐν ταῖς σήραγξι τῶν πετρῶν. Strabo 8, p. 349, de urbe Erana : Ἔστι δὲ καὶ πλαταμώδης· ubi vid. Coraes vol. 4, p. 141. Schneid. Conf. Lobeck. Pathol. p. 359. Hesychio s. v. Σπιλὰξ restituit Salmasius pro πλατανώδης.]

Πλαταμών, ῶνος, ὁ, [Saxum planum et latum (sive terrestre sive marinum),] ut Suid. annotat, simpliciter dicitur ἐπὶ γῆς πλάτους, proprie vero ἐπὶ θαλάσσης ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. [De petra terrestri Hom. H. in Merc. 128 : Εἰρύσατο πίονα ἔργα λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι. Clarissime autem significatio vocabuli cognoscitur ex loco Strabon. 12, p. 538 : Ὁ ποταμὸς ... τὸ λατομεῖον ποιεῖ δυσχρηστον, καίπερ εὔχρηστον ὄν· πλαταμῶνες γάρ εἰσιν, ἀφ' ὧν τὴν λιθείαν ἔχειν ἄφθονον συμβαίνει τοῖς Μαζακηνοῖς πρὸς τὰς οἰκοδομίας, καλυπτόμεναι δ' ὑπὸ τῶν ὑδάτων αἱ πλάκες ἀντιπράττουσι. Idem τοὺς ἐν Ῥόδῳ πλαταμῶνας memorat 5, p. 224.] Idem exp. etiam αἰγιαλός, necnon fluvii proprium nomen esse dicit. Hesychio autem est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος [ὑποθαλάττιος corrigit Coraes ad Strab. vol. 4, p. 141] : qui etiam addit, a quibusdam exponi λαμπτηρία, item ὀλεθρία πέτρα. [Ab αἰγιαλὸς distinguit gramm. cod. Vat. 1410 ap. Bekk. Anecd. p. 1313 : Ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλός, ὁ ἐπίπεδος δηλαδὴ καὶ ὁμαλός, τοῦτο ἐπὶ τῶν ποταμῶν πλαταμών. Aristot. H. A. 8, 2 : Τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελυοτρόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ (τὸ ὕδωρ), ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον ἐπὶ πλαταμώνων· ubi corrupte libri aliquit πλατάμων.] A Galeno Lex. Hippocr. [p. 546] dicitur esse ἔραλος [scrib. ex codd. ὕφαλος] πέτρα, λεία, ταπεινή, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα. [A Photio πολὺς ποταμός· καὶ τὸ παραθαλάσσιον πλατὺ χωρίον.] Eust. cum Suida facit; nam in hunc l. Dionys. Per. [625] de Gange, Λευκὸν ὕδωρ Νυσαῖον ἐπὶ πλαταμῶνα κυλίνδει, annotat : Οὐ κυρίως ἔοικε χρῆσθαι τῇ λέξει, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ γῆς πλάτους λέγει τὸν πλαταμῶνα· κυρίως δὲ ὁ πλαταμὼν ἐπὶ θαλάσσης λέγεσθαι εἴωθεν ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. [Pro nomine loci habuit, ut videtur, Avienus v. 827, qui *Nysæum Platamona* vertit. Et Suidas quoque Πλαταμῶνος exp. ὄνομα τόπου. Recte Bernhardyus depressos campos intelligit atque

sub fluviatiles oras subsidentes. Idem schol. ms. verba addit, πλαταμῶνα· κάθυγρον τόπον, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς λειούμενον τοῖς κύμασι τοῦ αἰγιαλοῦ μέρος. Polyb. 10, 48, 7 : Τοῦ ὑποκειμένου τόπου μεγάλους ἔχοντος πλαταμῶνας, εἰς οὓς καταράττει (Oxus fluvius).] Pro Petra humili in mari, accipit Aratus [993] : Ὅτε πλατέος περὶ πόντου Φαίνηται χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρῃ, Ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη, i. e., ἂν πλησίον τοῦ πόντου παραθλίβηται τοῖς πλαταμῶσιν ὁμοίως, ut Theon schol. exp., qui πλαταμῶνα esse dicit πέτραν ὀλίγον ἐξέχουσαν τῆς θαλάττης, s. ὀλίγον ὑπερκύπτουσαν τῆς θαλάττης ὁμαλὴν πέτραν καὶ ὕφαλον.] Itidem Marc. ap. Diosc. 4, 74, de solano manico : Φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις καὶ προσηνέμοις καὶ πλαταμῶσι, vertit In litoralibus petris. [Apud Oribas. πλατανῶσι scriptum. Πλατανώδεσι Asulanus posuit, rectius πλαταμώδεσι positurus, si quid mutare vellet.] Ruell. autem In maritimis foveis : quemadmodum in VV. LL. πλαταμὼν exp. Fovea mari vicina, quæ illo intumescente aquam accipit salsam : cujusmodi Rhodi fuit, teste Strab. 5 [l. supra cit.]. Ex Apollonio [Rh. 1, 365] affertur pro Litus amplum et latum : quæ expos. cum Hesychiana convenit. [Apud Apollonium nihil aliud significat quam Saxum planum et latum : Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα. Æquora maris ap. Oppian. Hal. 1, 121 : Ἐκ ποταμῶν πλαταμῶσιν ἐνιχρίμπτουσι θαλάσσης· 5, 650 : Οἱ δὲ φύονται ἐν νεάτοις πλαταμῶσιν· Cyneg. 4, 224 : Ὁδμὴ ἐς πλαταμῶνας ἀφίκετο. De litore vero Zonas Anth. Pal. 7, 404 : Ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες δέξονται. Schneid.]

[Πλατανεύς. Πλατάνη. V. Πλάτανος.]

[Πλατάνιον, τό.] Πλατάνια, Pomorum quoddam genus. Athen. [3, p. 81, A] : Τὰ δὲ σητάνια λεγόμενα, πρόσετι δὲ πλατάνια, εὔχυλα. [Πλατανίστινα ap. Galen. vol. 6, p. 349 : Τῆς Ἀσίας πολλαχόθι τοῖς ὑσὶν αὐτὰ (τὰ μῆλα) ῥίπτομεν, πλατανίστινα καλοῦντες, ἐπειδὴ παραπλήσιά πως ἐστι γευόμενα τοῖς ἁπαλοῖς φύλλοις τῶν πλατάνων. Vid. annot. ad Palladium p. 94. Schneid.]

[Πλατάνιος, ὁ, Platanius, fl. Bœotiæ. Pausan. 9, 24, 5.]

[Πλατανιστᾶς, ὁ, nomen loci Spartæ platanis obsiti. Pausan. 3, 11, 2 : Ἐπὶ τῷ Πλατανιστᾷ καλουμένῳ ... ἀγῶνας τιθέναι. Ib. 14, 8 : Χωρίον Πλατανιστᾶς ἐστιν ἀπὸ τῶν δένδρων, αἱ δὴ ὑψηλαὶ καὶ συνεχεῖς περὶ αὐτὸ αἱ πλάτανοι πεφύκασιν.]

[Πλατανιστής, ὁ.] Πλατανισταί pisces quidam, de quibus Plin. 9, 15 : In Gange Indiæ Platanistas vocant, rostro delphini et cauda, magnitudine autem xv cubitorum.

[Πλατανίστινος. V. Πλατάνιον.]

[Πλατάνιστος, ἡ. HSt. s. v. Πλάτανος :] Arbor autem πλάτανος a poetis vocatur et Πλατάνιστος. [De accentu v. Arcad. p. 80, 20. A quibusdam πλατανίστος παροξυτόνως scriptum esse refert Etym. M. p. 807, 7, ut καλαμίσκος et πυργίσκος, nescientibus ὅτι εἰ ἦν ὑποκοριστικόν, ἔδει διὰ τοῦ κ ἐκφέρεσθαι.] Hom. Il. B, [307] : Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Quem versum Cic. sic interpr., Sub platano umbrifera, fons unde emanat aquai. Item Apoll. [Rh. 2, 733] : Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι. [Nempe hic Ionicus est vocabuli usus; sic enim etiam Herodot. 5, 119 : Ἄλσος πλατανίστων· 7, 27 : Πλ. χρυσέη· 7, 31 : Εὗρε πλ., τὴν κάλλεος εἵνεκα ... Schweigh. Theocr. 18, 44 : Σκιερὰν ἐς πλ. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 17 et Antipater ib. 9, 231 (de quibus v. Hecker. Comment. p. 403). Lucian. Amor. c. 12, 31.] || Πλατάνιστος ex Photio affertur etiam pro Locus spatiosus et late patens : a platani foliorum similitudine. [Sumta hæc sunt e Lexico Septemvirali, in quo hæc significatio non ex Photio affertur, sed « *auctore Phocione*, » Phocione fortasse pro Strabone nominato, a quo in descriptione Ciliciæ παράπλους τραχὺς Πλατανιστὸς (hoc accentu) καλούμενος memoratur 14, p. 669. Est autem nomen fortasse ex Πλατανιστᾶς vel Πλατανιστοῦς depravatum, quæ ex Pausania suis locis attulimus. G. Dind.]

[Πλατανιστοῦς (contractum ex Πλατανιστόεις), οῦντος, ὁ, i. q. πλατανών. Nomen loci ap. Theogn. 882 : Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων. Nomen promontorii est ap. Pausan. 3, 23, 1 : Κύθηρα κεῖται μὲν ἀπαντικρὺ Βοιῶν, ἐς δὲ Πλατανιστοῦντα (ἐλάχιστον γὰρ τῆς ἠπείρου ταύτῃ διέστηκεν ἡ νῆσος) ἐς ταύτην τὴν ἄκραν τὸν Πλατανιστοῦντα ἀπὸ ἄκρας τῆς ἠπείρου, καλουμένης δὲ Ὄνου γνάθου, σταδίων πλοῦς τεσσαράκοντά ἐστι.]

[Πλατανιστών, ῶνος, ὁ, Platanistοn, fl. Messeniæ. Pausan. 4, 34, 4 : Πλατανιστῶνος ἡ πηγή ... ῥεῖ δὲ ἐκ πλατάνου τὸ ὕδωρ πλατείας καὶ τὰ ἐντὸς κοίλης· κατὰ σπήλαιον μάλιστά που μικρὸν τὸ εὖρός ἐστι τοῦ δένδρου, καὶ τὸ ὕδωρ αὐτόθεν ἐς Κορώνην τὸ πότιμον κάτεισιν. Id. 8, 39, 1. G. D. Hodie vocatur Gastritzi; conf. Ross. *Reisen durch Griech.* part. 1, p. 89. Hase.]

Πλάτανος, ἡ, Platanus, a late diffusis ramis nomen sortita : unde Virg., Prona surgebant valle patentes Aeriæ platani. Cic. : Hæc tua platanus ad opacandum hunc locum patulis diffusa ramis. Sic Plin. 12, 1, de quadam platano in Lycia : Nemoroso vertice et se vastis protegens ramis, arborum instar, agros longis obtinens umbris. Ibid. tradit, eam quibusdam in locis non posse in amplitudinem adolescere. [Πλ. πλατεία καὶ τὰ ἐντὸς κοίλη ap. Pausan. 4, 34, 7. Hesych. : Πλάτανος· δένδρον, πρὸς ὃ οἱ γυναικονόμοι τὰς ζημίας ἐν λευκώματι ἐξετίθεσαν.] Plato Phædro [p. 230, B] : Καλή γε ἡ καταγωγή· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. [Id. Leg. 4, p. 705, C : Πλ. ὀλίγην ἂν εὕροι τις. Philostr. p. 287 : Κηπεύντων ὑπὸ πλατάνῳ. Mnasalc. Anth. Pal. 7, 171 : Ὄρνις τῆδ' ὑπὲρ ἀδαίας ἑζόμενος πλ., ubi alia hujusmodi exx. attulit Jacobs. vol. 6, p. 404.] Plut. Apophth. Themist. [p. 185, E, coll. V. Themist. c. 18] : Ταῖς πλατάνοις ἀπείκαζεν αὑτόν, αἷς ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι· γενομένης δὲ εὐδίας, τίλλουσι παρερχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι. [Πλ. Μενελαΐς ap. Pausan. 8, 23, 4. Πλ. Aulidensis 9, 19, 7. Delphica ap. Athen. 15, p. 701, D. Πλ. χρυσῆ regis Persarum ap. Clearch. Athen. 12, p. 539, D, Dion. Chr. vol. 2, p. 300, Joann. Chrys. Hom. 7 in Epist. ad Coloss. p. 377, B, aliosque : vid. Brisson. De regno Pers. 1, 77. Socratis jusjurandum per platanum memoratur ab Philostr. p. 257, Luciano Vitt. Auct. c. 16. G. D. Quam Græci hodie Πλ. vocant, ea est Platanus orientalis L. Hase. || N. pr. est ap. Theophyl. Sim. Epist. 5, ubi Αἴγειρος Πλατάνῳ.] || Dicitur etiam fuisse Vasis genus, in quo popana fingebantur : nomen forte et ipsum a latitudine sortitum. [|| Steph. Byz. : Πλάτανος, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν Πλατανεύς. Τὰ κατὰ Πλάτανον στενὰ ap. Polyb. 5, 68, 6. Eadem est Πλατάνη ap. Joseph. A. J. 16, 11, 2, et B. J. 1, 27, 2, quam κώμην Σιδωνίων esse ait, haud procul Beryto sitam. Alia vero est *Platanus* Syriæ, cujus meminit Antonin. Itiner. p. 147, inter Antiochiam et Laodiceam ad mare vel Laudiciam. Schweighæus. ad l. Polybii.]

[Πλατανοῦς, οῦντος, ὁ, Platanus, n. loci. Stadiasm. in Gailii Geogr. vol. 2, p. 472 : Ἀπὸ Ἀνεμουρίου εἰς Πλατανοῦντα στάδ. τν'· ἀπὸ Πλατανοῦντος ἐπὶ χωρίον Χάραδρον στάδ. τν'.]

Πλατανώδης, ὁ, ἡ, Platanis abundans, Platanis multis consitus; vel Platani speciem gerens, formam imitans. [Hac signif. Plut. Mor. p. 896, D : Καθάπερ τὰ πλ. καὶ σπιλώδη ἐπὶ τῶν ὑδάτων ... κινεῖσθαι. Ex πλαταμώδης corruptum notavimus s. h. v.]

Πλατανών, ῶνος, ὁ, Platanis consitus locus. Platanetum [Gl.] Latini vocant, apud quos et Platanina folia, quæ ex platano sunt. [Arcad. p. 14, 13, ubi πλαταιών. Recte scriptum in cod. Havn.]

Πλάταξ, κος, ὁ, Alexandrinis vocatur Coracinus piscis, eo quod latiore corpore sit, ut Athen. 7, [p. 309, A] his verbis innuit : Καλοῦσι δ' αὐτοὺς (sc. τοὺς κορακίνους) οἱ Ἀλεξανδρεῖς πλάτακας, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος [i. e. nomine a toto genere petito, nomine generali, quod de toto genere latorum piscium intelligendum videri poterat. Schweigh.]

[Πλάτας, ὁ, Planum, Locus sepulcralis, in inscriptionibus Aphrodisiensibus ap. Bœckh. 2824, 2827, 2844 (vol. 2, p. 533 seqq. et p. 1115) et per η 2825 : Τὸν πλάταν. Quibus locis inter se comparatis Bœckhius intellexit πλάταν nihil posse aliud esse nisi hypobathrum amplum supra *planum*, intus cavum et concameratum, ita quidem ut cameræ partim sub solo, partim super solo esse potuerint. Huic autem τῷ πλάτᾳ plano, quod quam alte positum fuerit nescimus, impositum est μνημεῖον, quod n. 2824 nominatur.]

[Πλατάσσω. HSt. s. v. Πλάτη, Ictus :] Unde Πλατάσσειν derivatum esse existimo, quod Suid. in Πλαταγώνιον exp. ἠχεῖν : ut πλατάσσω proprie sit Ex ictu vel collisione sonum excito. Puto igitur et ap. schol. Theocr. [3, 29], ubi πλαταγώνιον derivat a verbo Πλάσσειν, significante ψοφεῖν, legendum esse πλατάσσειν : a quo orta sunt, quæ sequuntur [præcesserunt, πλαταγή etc.]

[Πλάτεα. V. Πλατεῖα.]

[Πλατειάζω. V. Πλατιάζω.]

[Πλατεῖα, ἡ, Platea. Steph. Byz. : Πλ., νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Πλατειάτης καὶ Πλατείτης ὡς Ζελείτης. Ab hac insula non diversum esse quam idem s. v. Πλαταιαὶ memorat his verbis, Ἔστι καὶ νῆσος πρὸ τῆς Λιβύης· ταύτης οἱ πολῖται Πλαταιεῖς, intellexit Holstenius, qui tacite mutato accentu Πλάταια scripsit, idemque Scylaci p. 45 ed. Huds. restitui voluit, ubi Πλαταιαὶ scriptum. Forma Ionica Πλατέα, ης, η, αν, ap. Herodot. 4, 151–153, 156, 169, quibus in locis libri partim Πλάταια, quod Πλάτεα esse potest proparoxytonum pro Πλάτεια, ut θήλεα pro θήλεια. Numero singulari etiam in Stadiasmo anonymi ab Iriartio primum edito § 40, 41, vol. 2, p. 443 sq. ed. Gail, sed utrobique corrupte : nam § 40 codex εἰς σταδαίαν, et § 41 ἀπὸ πλατέος. Vid. Gail. p. 519 sq. G. Dind.]

Πλατειάζω, Os dilato, Ore in latum diducto loquor, ex Theocr. : unde Πλατειασμὸς, Oris dilatatio, Ore in latum diducto loqui. Legitur ap. Quintil. 1, 9 : Et illa per sonos accidunt, quæ demonstrari scripto non possunt, vitia oris et linguæ : ἰωτακισμοὺς, λαμβδακισμοὺς et ἰσχνότητας et πλατειασμοὺς, feliciores fingendis nominibus Græci vocant : sicut κοιλοστομίαν, quum vox quasi in recessu oris auditur. Ubi Cam., Quum quid plus æquo aut minus sonat, collisiones et hiatus, ἰσχνότητας et πλατειασμοὺς dixit. Verum ap. Theocr. Dorice legitur Πλατειάσδω pro πλατειάζω : 15, [87] : Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι· Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Ubi schol. πλατειάσδοισαι exp. δωρίζουσαι : quoniam sc. οἱ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι, τὸ α πλεονάζοντες. Ubi etiam nota, Πλατυστομεῖν et πλατειάζειν synonymως poni pro Patulo s. In latum diducto ore verba pronuntiare : quod Πλατυστομέω derivatum est a nomine Πλατύστομος, Qui lato s. in latum diducto ore loquitur. Item, Qui latum s. patulum aut amplum os habet : ut Virg., Lato ore ingens fenestra. Sed notandum ap. schol. ibi scriptum legi Πλατυάσδοισαι, quam scripturam non probo. [|| Supina manu ferio. Phot. p. 432, 19 : Πλατιάσαι, τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ παῖσαι. Φερεκράτης. « Rectius scribitur πλατειάσαι. Substantivo πλατεῖαι, h. e. *plagæ supina manu illatæ*, usus est Aristoph. fr. 105. » Meineke. Com. vol. 2, p. 352. Mira corruptela ap. Hesych. : Πλατῆρο, τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ πατάξαι. Ceterum conf. verbum Ἐμπλατειάζω, quod ipsum quoque per ι scriptum est ap. Hesych. s. v. Ἐνπλατιάσασα. Idem Πλατειάδδοντες (πλατεία δδοντες codex) explicat οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις, quod τῶν ἐφήβων scribendum esse conjicit Hemsterh. in Addendis : de qua glossa probabilior Ahrensii conjectura est quam s. v. Πλαγιάζω memoravimus. || Jacto me, Glorior. Phot. et Suidas : Πλατειάζειν, ἀλαζονεύεσθαι· quod Πλατιάζειν scriptum ap. Hesych., qui φενακίζειν addit. Recta vero scriptura πλατειάζειν est. Ceterum conf. Πλατυγίζω.]

Πλατεῖον, τὸ, Tabella lata. Bud. interpr. simpliciter Tabella, ξυλήφιον, hæc ex Polybio subjungens [6, 34, 8] : Καὶ λαβὼν τὸ σύνθημα τὸ νυκτερινὸν, τοῦτό ἐστι πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον, ἀπαλλάττεται· et [ib. 10] : Τούτους δὲ δεῖ τὸ πλατεῖον ἀναφέρειν πρὸς τοὺς χιλιάρχους. Et rursus, Εἰδὼς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ ποίου μέρους ἥκει τὸ πλ.

[Πλατείτης. V. Πλατεῖα.]

[Πλάτερ, Alberti conjectura. V. Πλαίτερ.]

[Πλατέως. V. Πλατύς.]

Πλάτη, ἡ, pro quo Dorice Πλάτα, Extrema et latior remi pars. Palmulam Latini vocant, quod Serv. exp. Extrema pars remi in modum palmæ protenta, τὸ πλατὺ τῆς κώπης, ὃ μεθίεται εἰς τὴν θάλασσαν, ut schol. Eur. exp. Sic Eust. p. 89, de κώπῃ et ἐλάτῃ loquens : Καὶ πλάτη δὲ (λέγεται) διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι κατὰ τὸ κάτω πλατύ. Sæpenumero autem pro integro Remo accipitur, sicut et Latina vox Palmula et κώπη. [Æsch. Suppl. 134 : Πλάτα λινορραφής. Aristoph. Thesm. 770 : Ὡς ἐκεῖνος τὰς πλάτας ῥίψω γράφων. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, C : Ἐλατίνῃ πλάτῃ.] Soph. OEd. C. [716] : Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος, ubi schol. exponit κώπη. [Phil. 220 : Ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε· 355 : Οὐρίῳ πλ. κατηγόμην. Ναύκληρον πλάτην ex Soph. Nauplio πυρκαεῖ (fr. 387) affert Hesych. per ναυτικὴν explicans.] Eur. Or. [54] : Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, ubi schol. ταῖς κώπαις προσμίξεται ταῖς ἀκταῖς, addens, sub nomine τῶν πλατῶν significari ipsas Naves. [Sic βαρβάρου πλάτας idem Hel. 192. Πάρνονος πλάτα Herc. F. 432. Πλάτῃ φυγόντες Iph. T. 242 ; et similiter νυκτέρῳ πλ. αἴρεσθαι φυγὴν Rhes. 53.] Et [Soph. Aj. 358] ἁλίαν πλάταν pro ναυτίλων. [Eur. Heracl. 83 : Ἁλίῳ πλάτῃ· Hec. 39 : Ἐναλίαν πλ.] Hesych. quoque exp. πλοῖον : Suid. vero dicit esse εἶδος πλοίου, Speciem quandam navigii. Sed idem generaliter pro πλοῖον etiam accipit in hoc l. : Πλάτην μυριοφόρον πύργοις τε καὶ περιφράγμασι παντοίως κοσμήσας ἄνωθεν, κατὰ ῥεῦμα ἀφίησι. [Socrates H. E. 7, 37, a Ducang. cit. : Ναῦς ἀχθοφόρος μεγίστη, ἣ τοὺς μεγάλους κομίζουσα κίονας, πλάτην αὐτὴν ὀνομάζουσι.] Ex Diod. Sic. [?] autem [in Lex. Septemv. affertur] Πλάται καὶ δεσμαὶ τῶν καλάμων, pro Fasciculis ex arundinibus ad corticis et suberis usum in aqua. [|| Theodorid. Anth. Pal. 13, 21 : Ἁ Μοῦσα δ' αὐτῷ (Mnasalcæ) τᾶς Σιμωνίδα πλάτας ἦς ἀποσπάραγμα. « Πλάτα, quam vocem alii aliter emendare conati sunt, idem significare videtur quod σελίς, ut Mnasalcæ poesis nonnisi decerpta Simonideæ chartæ particula fuisse dicatur. » Meineke. Delect. Anth. p. 197.] || Πλάται teste Hesychio dicuntur etiam τῶν σπαθῶν τὰ πλατέα. [De hac signif. v. quæ infra ex Polluce attulit HSt.] || Ventilabrum πλάτη dicitur, quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Eustath. p. 1674 : Πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμὸν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον· vocat ibid. λικμητήριον. [Glossa ex Lycophr. sumta v. 96 : Ἀντὶ δ' εὐχίλου κάπης καὶ μηλιανθμῶν ἠδὲ χερσαίας πλάτης τράμπις σ' ὀχήσει καὶ Φερέκλειοι πόδες· ubi rectius alii baculum pastoralem intellexerunt. V. Tzetz. et glossemata codicum Bachmanni.] || Homini quoque πλάται tribuuntur. Sic enim appellantur Costæ latiores. [Hesych. : Πλάτη, ἡ ὠμοπλάτη· καὶ ἡ θάλασσα (scr. θαλασσία).] Pollux 2, [181] : Καὶ τὰ μὲν τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, σπάθαι· τούτων δὲ, πλάται μὲν τὰ εὐρύτερα, ἃ καὶ ἀλλήλοις συμπέπηγε· τὰ δὲ στενὰ, κωπία, ἃ ῥάχει κοινωνεῖ. Item πλάται dicuntur αἱ ὠμοπλάται, ut idem Poll. eod. l. [§ 133] annotavit, i. e. Scapulæ, s. Scapula aperta, ut Cels. Itidem Erot. [p. 304] ap. Hippocr. πλάτας exp. ὠμοπλάτας. Recte igitur Gorr., Hippocrates, inquit, De locis in homine [p. 410, 31], videtur πλάτας, Scapulas appellare, scribens, Αἱ δὲ πλάται πρὸς τὰ γυῖα ἥρθρωνται. || Πλάτη significat etiam Ictus. Hesych. enim πλάταν, a nomin. Dorico Πλάτα pro πλάτη, exp. πληγήν. [Conf. Πλατάσσω.]

[Πλάτη, ἡ, Plate, Onchesti filia. V. Πλάταια.]

[Πλατηίς, ίδος, ἡ, Plateis. Steph. Byz. : Πλ., νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλαταιεύς, διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κᾶρας τῷ τῶν εἰς ευς τύπῳ.]

[Πλατῆρο lectio vitiosa. V. Πλατειάζω.]

[Πλάτης, ὁ, Plates, n. pr. ap. Aristot. H. A. 5, 19 : Ἐν Κῷ Παμφίλη Πλάτεω θυγάτηρ. Ubi var. lect. Λατώου et λατώου. Nomen Πλάτης, ου, a πλάτη derivandum memorat gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 297, 31, et Etym. M. p. 597, 22, cum simili Αἴσχης.]

[Πλάτης, ὁ, Planum. V. Πλάνης.]

Πλάτης, ὁ, i. q. πελάτης. Unde fem. Πλάτις [immo Πλᾶτις], itidem pro πελάτις. Ab Aristoph. [Ach. 132] ponitur pro Conjux : παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην : Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι. Vide Ἐμπελάτειρα. [Accus. πλᾶτιν (quod per γαμετὴν exp. schol.) est ap. Lycophr. 821, 1294, ubi codices partim sic, partim πλάτιν vel πλάτην scriptum exhibent.] Hesych. substantive quoque exp. σύνοδος, ἄθροισμα : ut πλάτιν γυναικῶν, pro ἄθροισιν Idem accipit. [Idem : Πλᾶτις (πλατίς codex), ἡ γυνή, ἡ ἄπιστος, κλώψ, σύνοδος, ἄθροισμα. Et, Πλάτις, ἡ τῶν λοχώντων ἄθροισις.]

[Πλατθίς, ίδος, ἡ, Platthis, n. pr. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 726.]

[Πλατιάζω. V. Πλατειάζω.]

[Πλατιάζω, Πλατιασμός. V. Πλατ—.]

[Πλάτιγξ, Summa pars remi, qua percutitur aqua ap. Hesych. Quod rectius Πλάτυγξ, unde Πλατυγίζω. Schneider.]

[Πλατικός. V. Πλατυκός.]

[Πλατίον. V. Πλησίος.]

[Πλατίον, τὸ, Parva πλάτη, Palmula, Navicula, ex Epigr. [?]

[Πλᾶτις. V. Πλάτης.]

[Πλατίστακος, ὁ. HSt. s. v. Πλάταξ :] Idem piscis, necnon ὁ σαπέρδης, vocatur etiam Πλατιστακός, non Πλατιστατικός, ut perperam alicubi [in cod. Ven. et ed. Ald.] scriptum legitur, ap. Athen. 7, [p. 308, F] : Ὅτι δὲ καὶ πλατιστακὸς καλεῖται ὁ σαπέρδης, καθάπερ καὶ ὁ κορακῖνος, Παρμένων φησὶν ὁ Ῥόδιος. [Recta scriptura πλατίστακος est in Epitome.] At 3, [p. 118, C] πλατιστακοὺς nominari τοὺς μύλλους scribit, ex Dorione : Τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι ἀγνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατιστακούς. Paulo post, Οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατιστακοί, οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι. [His quoque locis rectum accentum restitui, qui est ap. Hesych. : Πλατίστακος· γυναικεῖον (nam sic ex Phot. p. 432, 20, correctum est codicis vitium οἰκεῖον) αἰδοῖον· καὶ ἰχθῦς ποιός. G. Dind.]

[Πλατορόα (?), θυσία. Λίνδιοι, Hesych.]

[Πλατός, ή, όν, Cui appropinquari potest. Phot. p. 432, 14 : Πλατά, προσπλαστά· quod male et contra seriem πλαστὰ scriptum est ap. Hesych., pariterque apud Æsch. Eum. 53 : Ῥέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν, cui πλατοῖσι restituit Elmsl. ad Eurip. Med. 149, ubi de errore simili librariorum ἄπλατος in ἄπλαστος corrumpentium exposuit. De accentu v. Arcad. p. 79, 13. G. Dind.]

Πλάτος, τὸ, Latitudo : a πλατύς, ut βάθος a βαθύς, τάχος a ταχὺς, et similia. [Aristoph. Pac. 238 : Τῆς θυσίας τοῦ πλάτους. Plato Soph. p. 235, D : Ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει· Critia p. 117, C : Σταδίου τὸ πλάτος ἔχων. Plur. πλάτη Polit. p. 284, E.] Aristot. Rhet. 1, [7] : Ὑπερέχειν κατὰ τὸ μῆκος καὶ βάθος καὶ πλάτος. Herodian. 7, [1, 17] : Πλάτει γὰρ καὶ βάθει μέγιστος ὁ ποταμὸς ῥέων, ἄβατος αὐτῷ γίγνεται, Tanta erat amnis illius profunditas ac latitudo ut irremeabilis foret. At de ἐν πλάτει vide in Παρατατικῶς. Aquatilia quædam dicuntur natare αὐτοῖς τοῖς πλάτεσι, Ipsa sua latitudine, i. e. eo ipso quod lata sunt ; nam quæ lata sunt, mergi non solent, ut ea quæ rotunda et brevia s. angusta. Aristot. [De partt. an. 4, 13] : Ἔνια μὲν οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλάτεσι, i. e. Plinio interpr., Ex planis aliqua non habent pinnas ; ipsa enim latitudine natant. [|| De prudentia late patente Greg. Cypr. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 355, qui Salomoni tribuit τὴν σύνεσιν καὶ τὸ τῆς καρδίας πλάτος, respiciens ad Reg. 3, 4, 29, ubi eodem sensu dicitur σοφία πολλὴ καὶ χύμα καρδίας ὡς ἡ ἄμμος ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν. Niceph. Chumn. ib. vol. 2, p. 2 : Πλ. καρδίας καὶ σοφίας βυθός· et p. 15, 185. Manuel Holob. ib. vol. 5, p. 164. || De latiore verborum significatione Dionys. De comp. verb. c. 21, p. 147 : Ὁ λόγος... ἔστι τῶν ἐν πλάτει θεωρουμένων ὡς ἀγέλη καὶ σωρὸς καὶ ἄλλα πολλά. Ib. c. 24, p. 186 : Οὐ κατὰ ἀπαρτισμὸν, ἀλλ' ἐν πλάτει. Κατὰ πλάτος, Latius, Uberius, gramm. Περὶ σολοικισμοῦ in append. ad Ammon. p. 193, 197. || Latus s. frequens usus. Etym. M. p. 673, 27 : Μὴ εἰρῆσθαι (τὸ πίσω) ἐν πλάτει. Choerob. p. 241, 9 : Ἡ εἰς α (αἰτιατική) ἐστὶν ἐν πλ.... ἡ δὲ εἰς ν σπανιωτέρα. Conf. grammaticorum locos s. v. Πλατικῶς et Πλατὺς citandos. « Ἐν πλάτει, formula jureconsultis familiaris, idem significans quod Laxe, Non anguste neque presse. Michael Psellus in Synopsi legum init. : Τὸ μάθημα τοῦ νόμου ἐν πλ. δυσπερίληπτον, ἀσαφὲς ἐν συνόψει. Πλάτος τῶν νόμων, Uberior legum index. Vid. Cujac. præf. ad Basilic. l. 60. In cod. Regio 2522 sumitur pro universo Juris corpore. » Ducang.]

[Πλατόω.] Πλατούμενος legitur ap. Aristoph. Ach. [552] : Τὸ νεώριον δ' αὖ (πλέον ἦν) κωπέων πλατουμένων, Τύλων ψοφούντων, ubi schol. τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων, καὶ κώπας ἁρμοζόντων, ἵνα εἰδῶσιν εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι. Sed videtur mendosus esse l., et permixta duarum exposs. verba habere. [Πλατουμένων, quod minime sollicitandum, valet Quæ in palmulas exasciantur, a πλάτη, Palmula remi : unde πλατόω. Brunck.]

[Πλάττω. V. Πλάσσω.]

[Πλατυαλουργής, ὁ, ἡ, Lato clavo purpureo cinctus. Χιτωνίσκος πλ. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246. Ἱμάτιον πλ. ib. 19.]

[Πλατυάγυιος, ὁ, ἡ, Latas vias habens. Sic Homericum εὐρυάγυια exp. schol. Il. B, 12, Etym. M. p. 396, 22, Suidas s. h. v. et gramm. in Bekk. Anecd. p. 332, 14.]

[Πλατυαύχην, ὁ, ἡ, Laticervicus. Manetho 5, 185 : Ἀσπίδος αὐτομανοῦς, πλατυαύχενος.]

Πλατυγάστωρ, et [forma vitiosa] Πλατυγάστηρ, ὁ, ἡ, Qui est lato ventre. Varro [R. R. 3, 16, 19] : Fur, qui vocatur ab aliis Fucus, ater est, lato ventre. Pro quibus Aristot. [H. A. 5, 22] : Ὁ δὲ φὼρ καλούμενος, μέλας ἐστὶ καὶ πλατυγάστωρ.

Πλατυγίζω, Palmula aquam percutiendo strepitum excito. Metaph. vero significat Verborum ampullis strepito. Aristoph. Eq. [830] : Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις ; ubi schol. annotat, ambo hæc verba μεγαλορρημοσύνης significativa esse pro πλατύνῃ καὶ ἀλαζονεύῃ : sumpta metaph. a nomine Πλάτη, quo significatur τὸ πλατύτερον μέρος τῆς κώπης, ὃ τῇ θαλάττῃ μᾶλλον προσερείδεται, καὶ τύπτον τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀπεργάζεται κτύπον. Paulo ante autem annotarat πλατυγίζειν proprie esse τὸ ἐπιτιθέναι πλαταγώνιον τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, καὶ παίειν τῇ δεξιᾷ καὶ ἦχον ἀποτελεῖν. Sicut porro dixi eum πλατυγίζειν exponere ἀλαζονεύεσθαι, ita etiam Πλατειάζειν Hesych. itidem ἀλαζονεύεσθαι, necnon φενακίζειν. [De hoc dictum est s. v. Πλατειάζω.] || Πλαταγίζω, i. q. πλαταγέω, Crepitum s. Strepitum edo, Strepito. Eubulus ap. Athen. 12, [p. 519, B] : Ἡ χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα. [Ubi nunc πλατυγίζοντα legitur ex cod. Ven. et Epitome. Phot. et Suidas : Πλατυγίζει, τοῖς πτεροῖς κρούει.]

Πλατύγλωττος, ὁ, ἡ, Latam linguam habens. Aristot. [De partt. an. 2, 17] : Ὀρνίθων τῶν μάλιστα φθεγγόμενοι [legitur οἱ μ. φθ. γράμματα] πλατυγλωττότεροι τῶν ἄλλων εἰσί, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maxime est similis. Cam. [Id. H. A. 2, 12 : Μάλιστα τῶν ζῴων μετὰ τὸν ἄνθρωπον γράμματα φθέγγεται ἔνια τῶν ὀρνίθων γένη· τοιαῦτα δ' ἐστὶ τὰ πλατύγλωττα αὐτῶν μάλιστα. Adde 8, 12. Schol. Hom. Od. E, 66 cit. Wakef.]

[Πλατυγνάθος, ὁ, ἡ, Latas maxillas habens. Joann. Lyd. De magistr. p. 262 : Ταύτην τὴν ... ἐπίνοιαν συνειδὼν ὁ πλ. ἀπαλεῖψαι. G. Dind.]

[Πλάτυξ. V. Πλάτιγξ.]

[Πλατυέπεια, ἡ, Lata s. verbosa expositio. Anon. Procem. ad Exc. de Legatt. p. 4, 21 Nieb. : Τὸ τῆς πλ. μέγεθος καὶ ἀκοῆς ἀποκναῖον. Boiss.]

[Πλατυθάλασσος, s. Πλατυθάλαττος, ὁ, ἡ, fictum ab Etym. M. p. 396, 46, adjectivum, ubi εὐρύαλος exp. τὸν πλατυθάλασσον τόπον.]

[Πλατυίσχιος, ὁ, ἡ, Latas coxas habens. Galen. vol. 5, p. 166 : Τῶν ζῴων ὅσα πλ. G. D. Id. vol. 4, p. 629, 4 Kühn. : Τὰ μὲν μαλακότριχα καὶ πλ. Hase.]

Πλατύκαρπος, ὁ, ἡ, Latum fructum habens, Cujus fructus latus est. Diosc. 3, 161, de lonchitide : Φύλλα ἔχει πλ. πράσῳ ὅμοια. Sic enim Marcell. ibi legit, interpretans, Porro latioris seminis aut fructus. Sed lectio hæc inter notha recensetur, nec eam agnoscit Plin. 25, 11, ubi lonchitidis descriptionem ex Diosc. transtulit.

Πλατύκαυλος, ὁ, ἡ, Qui lati caulis est. Theophr. [H. Pl. 7, 4, 5] : Τῶν δὲ πλατειῶν οὕτω τινὲς πλατύκαυλοι γίνονται, ὥστ' ἐνίους φασὶ καὶ θύραις χρῆσθαι κηπουρικαῖς· Plin., Unum lactucæ genus lati caulis, adeo ut ostiola olitoria ex iis factitari prodiderint. Aliud exemplum cum ejusd. Plinii interpretatione habes in Στρογγυλόκαυλος.

Πλατύκαρφος, ὁ, ἡ, Festucam s. Ramulum latum habens. Sic legerunt quidam ap. Diosc. 4, 80, de alypo. Sed eam lectionem alii rejiciunt, qui vetustis exempll. nituntur, et sic legunt, Φρυγανώδης ἐστὶ πόα, ὑπέρυθρος, λεπτόκαρφος, λεπτόφυλλος, ac interpr. Gracilibus ramulis.

Πλατύκερκος, ὁ, ἡ, Qui latam s. amplam caudam habet. [Aristot. H. A. 8, 10 : Αἱ πλ. οἷες.]

Πλατύκερως, ὁ, Qui latis cornibus est. [Πλ. ἔλαφος ap. Polluc. 5, 76.] Est nom. proprium animalis quod cervorum generi annumeratur, licet cervo minus sit: ceterum cauda est pro corporis statura longiore, pilo magis albicante, cornibusque in palmas dilatatis: unde nomen accepit. De quo Plin. 11, 37: Aliis (cervis cornua) simplicia tribuit, ut in eodem genere subulonibus ex argumento dictis: aliorum finxit in palmas, digitosque emisit ex eis: unde Platycerotas vocant. Diosc. 2: Δορκάδος καὶ πλ., Dorcadis et platycerotis.

[Πλατυκέφαλος, ὁ, ἡ, Latum caput habens. Apollodorus in Mathem. vett. p. 17. « Phot. Bibl. 103 (?). » Append. Scap. Oxon. Id. Apollod. ib. p. 32, 36, et 23, 2: Ἧλοι πλ. Hase.]

[Πλατύκομος, ὁ, ἡ, Qui est comis late diffusis. Tzetz. Exeg. in Il. p. 91, 27: Ἠΰκομον δὲ νῦν οὐ τὴν εὔκομον... ἀλλὰ τὴν πλατύκομον· πάντων γὰρ πρότερον περιεκέχυτο τὸ ἔρεβος, ἤτοι ἡ Λητώ.]

[Πλατυκορία, et Πλατυκορίασις, εως, ἡ. Veget. Mulomed. 3, 16: « Platycoriasis est quum se ultra naturalem modum pupilla diffundit et eripit visum nec curari ullatenus potest. » Ubi Gesner. Aretæi locum comparavit p. 34, 48: Καὶ ἡ ἐν τοῖσι ὀφθαλμοῖσι παρθένος, καὶ γὰρ ἐκχέεται πολλὸν ἐς μέγεθος, εὖτε πλατυκορίην ὀνομάζομεν. G. D. Galen. vol. 14, p. 768, 7: Πλατυκορίασις. Leo philos. Consp. med. p. 147, 18 Ermerins.: Πλατυκορία ἐστὶ τὸ πάθος ὅταν ἡ κόρη γένηται πλατυτέρα καὶ βλάψῃ τὴν ὄψιν· conf. ib. p. 149, 7. Hase.]

[Πλατυκός, ἡ, όν, Latus. Theodor. Metoch. Misc. p. 455: Ἡ καθ' ὕψος ἢ βάθος ἢ πλατυκὰς διαστάσεις ἐν γεωδαισίαις, Distantias secundum latitudinem. || De oratione copiosiore schol. Aristot. p. 241, 8 ed. Bekk.: Χαριέστερον τοῖς ἐπιτομωτέροις ὁμιλεῖν τῶν λόγων ἢ τοῖς μακροῖς καὶ πλατυκωτέροις. Photius Bibl. p. 123, 39: Οὐδ' ὁ τούτων δοκῶν εἶναι πλατυκώτερος Ὀριβάσιος. De latiore vocabuli significatione schol. Aristot. p. 323, 16: Ὁ δὲ λόγος πλατυκὸν ὄνομα. Eust. p. 1040, 14: Τὸ αἰεὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔχει τὴν κυρίαν χρονικὴν σημασίαν τὴν πλατυκήν· ubi πλατικὴν legitur, ut ap. Chœrob. p. 479, 15 ed. Gaisf.: Παρὰ μὲν τοῖς γραμματικοῖς πλατικός ἐστιν ὁ ἐνεστώς, τοῦτ' ἔστιν ἐν πλάτει..., παρὰ δὲ τοῖς φιλοσόφοις ἀκαριαῖός ἐστι, i. e. Diuturnioris temporis significationem habet. Suspectum vero quod ap. Hippocr. legitur p. 269, 31: Σχῆμα στερεὸν ἐσόμενον τὸ σπλάγχνον διὰ τὸ πλατικὸν τοῦ ἐγχύματος· ubi πλαστικὸν correctum est: v. Foes. p. 324. || Adv. Πλατυκῶς, Late, Copiose. Georg. Acrop. Hist. p. 32, D. Compar. Πλατυκώτερον ap. Paul. Æg. 6, 53: Πλ. ἐξηγεῖσθαι. Latiore significatione, Eust. p. 69, 36: Δύναται δὲ καὶ ἄλλως ὁδὸς πλατυκώτερον λέγεσθαι. Meletius Cram. An. vol. 3, p. 3, 5. Πλατικῶς scriptum in schol. Hippocr. vol. 2, p. 240 ed. Dietz. G. D. Et ap. Stephanum in iisdem scholl. p. 74, 77, 86, 215, Eusebium Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 65. Πλατυκωτέρως Stephanus l. c. p. 215. Osann. Achill. Tat. Isag. p. 137, 6: Παχυμερῶς μὲν καὶ πλατικῶς. Rectius Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 749, 55: Λόγους πλατικῶς συντιθέναι. Hase.]

[Πλατυκύμινον, τό, Cuminum latum. Dioscor. Parab. 2, 111; Alex. Trall. 10, p. 572. Angl. Galen. vol. 14, p. 561, 13. Theoph. Nonn. t. 1, p. 162, 3. Hase.]

[Πλατυκῶς. V. Πλατικῶς.]

[Πλατύλαιμος, ὁ, Latum guttur habens, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 1, 23.]

[Πλατυλέσχης, ὁ, Verbosus nugator. Agath. Anth. Pal. 11, 382, 5: Καλλίγνωτος ὁ Κῷος, ὁ πλ.]

[Πλατυλίσγιον, ὁ, Ligo latus. Hero jun. Belop. p. 11. Schneid. Conf. Λισγάριον.]

[Πλατυλογέω, Late loquor, Verbosus sum. Nilus Epist. p. 406. Boiss. Marc. Erem. Leg. spir. p. 881, B: Μὴ πλατυλόγει φυσιούμενος. Hase. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 539, 6: Πάντοθέν με περιρρεῖ τὰ νοήματα καὶ ἀναγκάζει πλατυλογεῖν.]

[Πλατυλόγος, ὁ, ἡ, Latiloquus, Gl.]

Πλατύλογχος, ὁ, ἡ, Latam cuspidem habens. [Aristoph. ap. Polluc. 7, 157 (fr. 401): Πλατυλόγχων ἀκοντίων. Omisso subst. Strabo 17, p. 828: Πλατύλογχα μικρά· quocum comparari possunt Alexidis verba ap. Polluc. 10, 144: Φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατύλογχα, quanquam in his non improbabilis est Toupii (Emend.

A vol. 4, p. 243) conjectura trimetrum addito ἀκόντια explentis. G. Dindorf.]

[Πλατυμέτωπος, ὁ, ἡ, Latam frontem habens. Ælian. N. A. 12, 19; Geopon. 17, 2, 1.]

[Πλατυμελὴς lectio vitiosa ap. Oribas. p. 6, 14 et 20 ed. Mai. Scribendum πλατὺ μέλιτος, ut apparet ex p. 17, ubi recte scriptum τὸ πλατὺ τῆς μέλιτος. G. Dind.]

[Πλάτυμμα, τό, Placenta lata. Lex. rhet. p. 294, 27: Πόπανόν ἐστι πλ. τι στρογγύλον ἀπὸ στέατος et p. 317, 26. Simplici μ scriptum est in eadem glossa Etym. M. p. 818, 41. De alio Etym. M. loco in quo πλατύματα τῶν καρπῶν nominantur v. s. Πλάτυσμα.]

[Πλατυντέον, Exporrigendum. De acie Xenoph. Hipparch. 4, 3: Πλ. τῆς φυλῆς ἑκάστης τὸ μέτωπον.]

Πλατύνω, Dilato, Late duco s. diduco, Amplum et spatiosum reddo. [Plut. Mor. p. 376, E: Αἱ ἐν τοῖς ὄμμασι κόραι... πλατύνεσθαι δοκοῦσι. Galen. Lex. Hippocr. p. 578: Τετάρωνται, πεπλάτυνται· τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. Clem. Al. p. 186, 29: Μὴ περιρραγεῖς γένωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος. De voce B quæ gutture dilatato profertur, Harpocr.: Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Damascius ap. Phot. Bibl. p. 126, 3: Ἔχει δέ τι (ἡ φράσις αὐτοῦ) καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν ὅσαι χαρακτηρίζονται λέξιν, τήν τε τραχεῖαν, δι' ἧς τραχύνεται ἡ ἠχὼ, καὶ δὴ καὶ ὅση πλατύνει τὴν φωνήν. Conf. Πλατύτης.] Matth. 23, [5]: Πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, Dilatant, Faciunt quamamplissima. Pass. voce et signif. [de corde curis et sollicitudine liberato] Ep. 2 ad Cor. 6, [11]: Ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, Cor nostrum dilatatum est: cui ibid. opp. στενοχωρεῖσθαι. [LXX Psalm. 132, 18: Ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 123: Πλατυνομένη μοι τὴν καρδίαν εἰκότως πλατυνθήσεται καὶ τὸ στόμα.] Ex Alex. Aphr. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, Amplam intermissionem habere. Πλατύνεσθαι exp. etiam Latius fieri, Latescere, ex Colum. [Xenoph. Cyrop. 5, 5, 34, de dilatandis regni finibus: Τί γὰρ ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν πλατύνεσθαι; Plut. V. An-C ton. c. 36: Τεκνώσεσι πολλῶν βασιλέων πλατύνεσθαι τὰς εὐγενείας. De doctrina disseminanda Joann. Malal. p. 279, 22: Τὸ Μανιχαϊκὸν μυσαρὸν δόγμα ἐπλάτυνε. Theodoret. vol. 2, p. 232: Νεφθαλεὶμ πλατυσμὸς ἑρμηνευόμενος σύμβολόν ἐστι τῶν ἐθνῶν πλατυνθέντων ἐν εὐσεβείᾳ. « Πλατύνειν, Dilatare, Extendere, ut ap. Hermog. l. 2 Περὶ εὑρ. p. 70, πλατύνειν διήγησιν, h. e. facere narrationem densam et crebram verbis et sententiis, ita ut sententiarum veluti agmina appareant; et ap. Sopatr. Διαιρ. p. 288, πλατύνειν τὰ πράγματα, Amplificare dicendo res gestas, τὸ αὐξάνειν. Conf. Πλατύτης. » Ernest. Lex. rhet. Hermog. vol. 1, p. 22: Οὐ θέσις αὐτὴν (τὴν χρείαν) ψιλὴν, ἀλλὰ πλατύνων τὴν ἑρμηνείαν. Dionys. De Dinarcho jud. c. 6, p. 641: Κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων. || Superbio. Timo ap. Diog. L. 4, 42: Τί πλατύνεαι ἠλίθιος ὥς;]

Πλατύνωτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐρύνωτος [Hom. Batrachom. 297: Πλ. καρκίνοι], ex Geopon. [17, 2, 1]: Ἐκλεκτέον [δαμάλεις] πλατυνώτους, pro his Columellæ, Parandi sunt boves dorso recto planoque. Ex eod. l., Ἐκλεκτέον D εὐστέρνους, πλατυνώτους, pro his ejusd. Colum.: Parandi sunt boves pectore magno, armis vastis. [Κριοὶ πλ. ib. 18, 1, 3.]

[Πλατυόνυχος. V. Πλατυώνυχος.]

[Πλατύουρος, ὁ, ἡ, Latam caudam habens. Oppian. Hal. 1, 99: Βούγλωσσοί τε πλατύουροι. Hæc enim vera scriptura est, non βούγλωσσοί τε καὶ πλ.: de quo conf. quæ s. v. Βούγλωσσος diximus.]

Πλατυόφθαλμος, ὁ, ἡ, Latos s. Amplos habens oculos. At πλατυόφθαλμον, a nonnullis vocatur Stimmi. Diosc. 5, 99: Τοῦτο οἱ μὲν στίβι, οἱ δὲ πλατυόφθαλμον, οἱ δὲ λάρβασον ἐκάλεσαν. Nominis causam Plinius exponens, 33, 6, itidem de stimmi sive stibio: Vis ejus, astringere et refrigerare, principalis autem circa oculos; namque ideo etiam plerique πλατυόφθαλμον id appellavere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos.

[Πλατύοψις, ὁ, ἡ, Qui latam faciem habet. Isaac. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 313: Ὁ Δηΐφοβος... εὐπώγων, πλ. Boiss.]

[Πλατύπεδος, ὁ, ἡ, Latos campos habens, Spatiosus. Γαῖαν εὐρύστερνον ap. Hesiod. Theog. 117 schol. exp. πλατεῖαν, πλατύπεδον.]

[Πλατύπιλος, ὁ, ἡ, Schol. Soph. Œd. Col. 313, ab Suida s. h. v. exscriptus: Πλ. κυνῆ, Latus pileus, Lata galea.]

[Πλατυπόδης, ὁ, Latipes. Const. Manass. Chron. p. 211 (?). Boiss.]

[Πλατυπόρφυρος, ὁ, ἡ.] Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, Vestes lato purpuræ clavo prætextæ, Latum ex purpura limbum habentes, Pollux [7, 63.] Eadem πλατύσημα.

[Πλατύπους, ὁ, ἡ, Latipes. Diog. L. 1, 81, de Pittaco: Τοῦτον Ἀλκαῖος σαράποδα μὲν καὶ σάραπον ἀποκαλεῖ, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε. Hase.]

Πλατυπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui lata facie s. fronte est. [Pollux 4, 144.] Ælian. de murium in Cyrenaica regione generibus [N. A. 15, 26]: Ἐνίους γὰρ αὐτῶν πλατυπροσώπους εἶναι, καὶ αὖ πάλιν ἄλλους ἐχινώδεις, ὀξείας ἀκάνθας ἔχοντας· de quibus Plin.: Alii lata fronte, alii erinaceorum genere pungentibus pilis. [Ptol. Geogr. p. 433, 1 ed. Bas.: Πλατεῖς, καὶ δασεῖς, καὶ πλ. Hase. Arrian. Peripl. p. 37, 4.]

[Πλατύπυγος, ὁ, ἡ, Latam carinam habens. Strabo 4, p. 154: Πλοῖα πλ. *Carinas planiores* dixit Cæsar B. G. 3, 13.]

[Πλατὺρ (?), δοῦλος· ἢ δῆμος, Hesych.]

[Πλατυρρημοσύνη, ἡ, Garrulitas. Timo ap. Diog. L. 4, 67: Ἀκαδημαϊκῶν πλ.]

[Πλατύρριν, ὁ, ἡ, Latum nasum habens. Strabo 2, p. 96, ubi πλατύρρινας scriptum.]

[Πλατύρροος (contr. -ους), ὁ, ἡ, Late fluens. Æsch. Prom. 850: Πλατύρρους Νεῖλος.]

Πλατύρυγχος, s. Πλατύρρυγχος, ὁ, ἡ, Qui lato rostro est. [Timocles com. ap. Athen. 8, p. 339, F: Σαπέρδας πλ. Simplici ρ ap. Aristot. De partt. an. 3, 1.]

[Πλατύρρυμος, ὁ, ἡ, Latos vicos habens. Εὐρυάγυια per πλ. exp. Eustath. p. 166, 22.]

[Πλάτυς. V. Πλάτης.]

Πλατὺς, εῖα, ὺ, Latus [Plato Phædon. p. 97, D: Πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη]: interdum etiam Amplus, Spatiosus: oppositum habens στενὸς, i. e. Angustus, vel etiam Strictus. Apud Hesych. et Eust. πλατὺς Ἑλλήσποντος [ex Hom. Il. H, 86, Od. Ω, 82. Æsch. Pers. 875: Ἕλλας ἀμφὶ πόρον πλατύν. Eur. Rhes. 283: Πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ. Herodot. 4, 39: Χῶρος πλ. καὶ πολλός.] Xen. Hell. 6, [1, 4]: Πλατυτάτης γειμὴν οὔσης τῆς Θετταλίας, Quum spatiosissima et amplissima regio sit. Vel Latissima: ut Campi lati, et Regnum latum. Item de via. Xen. Cyrop. 1, [6, 43]: Ἡ στενὰς ἢ πλατείας ὁδούς. Sed et porta ac domus πλατεῖαι sunt: ut Lat. Porta ampla et patula, Domus ampla et spatiosa. Matth. 7, [13]: Πλατεῖα πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Virg., Lati aditus ducunt illuc. Herodian. 4, [1, 4]: Ἐν πλατείᾳ καὶ πολλῇ οἰκήσει, Amplis ac spatiosis ædibus. Item πλατὺ στόμα, Latum ac patulum os, Late diductum [Πλατεῖα φωνὴ ap. Polluc. 2, 116]: unde πλατὺς γέλως, Risus lato ore profusus, quod ap. Synes. legitur. [Herodian. p. 471 ed. Lob. (476 Piers.): Γέλως πλατύς, οὐχὶ πολὺς ἐρεῖς. Quo præcepto, ut aliis multis hujusmodi, nihil aliud significari quam alteram exquisitiorem, alteram vulgarem esse locutionem recte monuit Lobeckius, qui πλατὺς γέλως ex Aristoph. Ach. 1126 memorat et recentiores rhetores, Atticæ elegantiæ æmulos, plurimis exemplis abundare monet, velut Philon. p. 119, C, Philostr. p. 137, Zosim. 5, 4, Liban. Epist. 1595, p. 726, Nicet. Chon. Ann. 2, 6, p. 47, C. Μὴ πλατὺ γελάτω Cyrill. C. Julian. 7, p. 225, D. Adde πλατὺ γελάσας εἰς τὴν τέχνην Philostr. p. 319; πλ. καταγελάσας p. 513. Similiter Aristoph. Pac. 815: Ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατύ. Et πλ. χρέμπτεσθαι Lucian. Catapl. c. 12; πλ. ἐγχανὼν Merc. cond. c. 40.] Item et corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα dicitur. Xen. De re eq. [1, 13]: Ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα· ut Virg., Lati armi. Unde πλατεῖς dicuntur Qui lato atque amplo corpore sunt. Soph. Aj. [1250]: Οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Sunt et greges πλατεῖς, pro quo potius dicas Ampli vel etiam Late diffusi, Late palantes. Hom. Il. B, [474]: Ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. [Adde ib. Λ, 679.

A Od. Ξ, 101. Hesych.: Πλατέα· τὰ ἐν πλάτει νεμόμενα, μεγάλα. Ælian. N. A. 15, 3: Θύννοι κατ' ἀγέλας, ὥσπερ οὖν τὰ αἰπόλια, πλατείας νομὰς νενεμημένοι. Homerum imitatus πλατὺ βουκόλιον dixit Longus p. 34, 9.] Aliis præterea substantivis junctum reperitur, cum quibus varie pro loco reddi potest, pro Latus, Amplus, Spatiosus, Patens, Fusus; vel Late patens, Late fusus aut diffusus, aut si qua his synonyma sunt. [Hom. Il. E, 796: Πλ. τελαμῶνος· N, 588: Πλ. πτυόφιν. Eur. Cycl. 383: Πλατείας ἐσχάρας. Aristoph. fr. 302: Τῶν πλατειῶν καρίδων. Plato Men. p. 80, A: Τῇ πλατείᾳ νάρκῃ· Rep. 10, p. 616, E: Πλατύτατον τὸν τοῦ χείλους κύκλον ἔχει. || Amplus, Frequens. Χρῆσις πλατεῖα, Usus frequens, Chœrob. Can. p. 359, 8. Id. p. 279, 11: Πλατυτέρα ἡ εἰς σ λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἡ εἰς ν· et p. 70, 6. Multus, ib. p. 109, 10, de numero duali pauciores casuum formas habente: Τὰ δυϊκὰ οὐκ ἔχουσι πλατείας φωνάς· ubi præcessit, Αἱ δύο πτώσεις ἐν μιᾷ φωνῇ δηλοῦνται.] Interdum vero fem. Πλατεῖα sine adjectione positum legitur, sc. pro πλατεῖα χείρ, B ὁδός. Aristoph. [Ran. 1096], Πλατείαις τυπτόμενος, pro πλατείαις χερσὶ τυπτόμενος, Patula manu percussus, Manu explicata, s. Palma: cui opp. κόνδυλος, Manus in pugnum contracta. [Idem fragm. 105: Πλεῖστον αἰτίαν πλατειῶν τοῖς ὑστάτοις. || Hesych.: Πλατεῖαι, καρποὶ τῶν χειρῶν. || Idem: Πλατεῖα, κόσμος τις. Ubi Arnaldus πορφύρας πλατείας intelligit ab Demetrio De eloc. § 108 memoratas: de quibus conf. Πλατυπόρφυρος.] At πλατεῖα sub. ὁδὸς, pro Via urbis lata, quam Hom. λαύραν appellat, alii ῥύμην, [Hesych.: Πλατείαις, ῥύμαις, ἀγοραῖς,] Pollux [9, 38] suo tempore frequenti in usu fuisse testatur, afferens etiam hunc Philemonis l.: Τὴν πλατεῖάν σοι μόνον ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεύς. Luc. 14, [21]: Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας, ubi ῥύμη idem fere cum στενωπὸς esse videtur, i. e. Angiportus. Apoc. 11, [8]: Τὰ πτώματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας. [Evang. Marcion. 13, 26: Ἐν ταῖς πλ. ἡμῶν ἐδίδαξας. Joseph. B. Jud. 1, 21, 11: Τὴν δὲ Ἀντιοχέων τῶν ἐν Συρίᾳ πλ.· et de eadem urbe Ant. J. 16, 5, 3: Ἣν κατὰ μῆκος τέμνει πλ. Hase.] Item alibi passim. La-C tini quoque utuntur vocab. Platea pro Vico s. Via urbis latiore, ac nominatim Plautus et Terentius. [Πλατὺ et πλατὺ ὕδωρ Hesych. interpret. ἁλμυρὸν, Salsa aqua: quo de usu hujus voc. vide Casaub. et me ad Athen. p. 41. Sic vero etiam utitur Herodot. 2, 108. Schweigh. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1828, p. 547; 1829, p. 109 et 117. Hase. Aristot. Meteor. 2, 3 med.: Τά τε νότια ὕδατα πλατύτερα καὶ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν. Ib.: Τοῦ μετοπώρου πλατέα τὰ ὕδατα· et πλατυτέρα ὕδατος ὑπόστασις ib. || De aere claro et aperto Strabo 17, p. 829: Τοὺς ἀέρας πλατεῖς φησι, ubi oppositum παχεῖς καὶ ἀχλυώδεις.]

|| Πλατέως, adv. Late. [Dionys. De adm. vi Dem. c. 19, p. 1010, 11: Ἡ μετὰ ταῦτα διάνοια πλ. εἴρηται. Frequenter, Chœrob. Can. p. 268, 33: Ἄτοπον τὸ πλ. εὑρισκόμενον ἐν χρήσει λέγειν γεγενῆσθαι ἐκ τοῦ σπανίως εὑρισκομένου ἐν χρήσει.] Compar. Πλατύτερον, Latius. Herodian. 2, [15, 11]: Ἱστορίας τε πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων πλατύτερον συνέταξαν, Plerique historiæ auctores, tum maxime poetæ versibus suis, D uberrime sunt executi, Polit. [Πλατυτέρως, Tzetz. ad Lycophr. 177, 513, 517, 540, 1003. « Πλατυτάτως, Tzetz. Hist. 12, 891. » Elberl.]

[Πλατύσαρκον. Polemo Physiogn. 1, 19: Τὸ στῆθος μέγα καὶ πλατύσαρκον λαγαρόν. Scrib. πλατὺ σαρκί. Schneider.]

[Πλατύσημος, ὁ, ἡ.] Πλατύσημος ἐσθὴς, Vestis lato clavo insignis, Tunica lati clavi, ut Suet.; Latus clavus, ut Idem et alii: unde et Lati clavi jus, ap. Quintil. Eadem tunica dicitur etiam Palmata, a latitudine clavorum, teste Festo Pompeio. Vide et Bayf. de Re Vestiaria. Herodian. 3, [11, 3]: Ἠμφίεστο τὴν πλατύσημον ἐσθῆτα, Latum clavum gestabat. Diod. S. 36 [Exc. p. 535, 69] de bello servili: Τήβεννάν τε περιπόρφυρον περιεβάλλετο, καὶ πλατύσημον ἐνέδυ χιτῶνα. Ubi nota discrimen inter τήβενναν περιπόρφυρον, Purpuream togam (quam postea dictam esse Pictam togam testatur Festus), et inter πλατύσημον χιτῶνα, Tunicam lati clavi, Latum clavum. [Tit. Arg. ap. Bœckh. vol. 1, p. 583, n. 1133, 4: Χιλίαρχον πλ. λεγιῶνος Δ'

Φλαουίας, Tribunum laticlavium. Hase. Epict. Diss. 1, 24, 12 et 29, 45 : Θὲς τὴν πλ.]

Πλάτυσμα, τὸ, Latum linteum vel quid simile cui emplastrum inducitur illitu, Pittacium. Πλάτυσμα, inquit Gorr., dicitur Quicquid in latum extenditur, ideoque variis rebus accommodatur, ut emplastris aliquando : in quorum genere vocatur πλάτυσμα Emplastrum latum, s. potius Latius linteum cui emplastrum superlitum est. Sic sæpe apud Galenum reperias in l. τῶν Κατὰ γένη, ut extremo l. 4, ubi Heræ emplastra refert, scribitque primum ulcus per spongiam probe purgandum, ut madoris expers sit, deinde super id platysma imponendum, cui emplastrum illitum sit : postea duplex linamentum exterius superdandum. Sic Aetius 9, 48, πλ. σιδήρου στομώματος vocat Laminam ex ferro stomomate latiorem. [Galen. vol. 18, p. 466 : Πλ. χαλκοῦν πυρώσας. Hemst. Dimin. Πλατυσμάτιον, τὸ, ap. Heron. Spirit. p. 229, 230. Schneid.] Item πλάτυσμα μυῶδες, sive Πλατὺς μῦς, Latus musculus. Vide Μυώδης. [De latiore parte remi Eustath. p. 1625, 17 : Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὅτι ταρσοὶ καὶ ταρσοὶ τάλαροι καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. Quem l. Sylburg. comparavit cum Etym. M. p. 747, 1, ubi vitiose scriptum τὰ πλατύματα τῶν καρπῶν. G. D. De opere pistorio Galen. vol. 4, p. 526, 17 : Τὰ τοιαῦτα πάντα πλ. τε καὶ πέμματα. Hase. || Alia hujus voc. scriptura est Πλάτυμμα, quam v. suo loco.]

[Πλατυσμάτιον. V. Πλάτυσμα.]

Πλατυσμός, ὁ, Dilatatio, Diductio et distensio in latum. Diosc. 5, 11, de vini facultate : Ποιεῖ καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις χρονίας, καὶ ὀξέων ὑποχονδρίου, καὶ πλατυσμῶν, Ad distensiones, Ruell. [Joannes Pediasimus De mul. bona v. 9. Boiss. Epiphan. t. 1, p. 843, C : Πλ. ἢ συστολήν. Id. ib. p. 759, C; 878, A; 919, A. Paralip. de Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 56, 22 : Τὸν μέλλοντα πλ. τῶν μοναστηρίων, Incrementum. Hase. Improprie Eustath. Opusc. p. 179, 59 : Συνθλίβων ἑαυτὸν ... τῷ ἐν θρύψει πλατύνεσθαι διὰ τὸν ἐκεῖ πλ. τῆς τρυφῆς. De expositione copiosiore Eustath. p. 1382, 23 : Τοῦ τῆς ποιήσεως πλ. Id. Opusc. p. 57, 60 : Πλατυσμοῦ μῆλους ἕνεκεν· 126, 7 : Ὅτι μηδὲ λεχνεύονται τά γε τοιαῦτα οἱ ἀκροαταὶ εἰς πολὺν πλ.] Accipiunt etiam pro Ostentatio, Jactantia, etiam pro Loquacitas, [Timon] ap. Athen. 13, [p. 610, B] : Ἐν δὲ πλατυσμὸς Πολυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο. [Sequentia ex Indice.] Πλασμὸς affertur pro Latitudo; sed perperam, opinor, pro πλατυσμός. [Theoph. Nic. Epist. p. 10, 7 : Ὁ πλ. τῆς ὁδοῦ. Sic quoque ap. LXX, de quibus ll. v. Schleusn. Hase.]

[Πλατύστερνος, ὁ, ἡ, Latum pectus habens. Geopon. 19, 2, 1 : Πλ. κύνας.]

[Πλατυστομέω, In latum diducto ore pronuntio. Schol. Theocr. 15, 87. Conf. Πλατειάζω.]

Πλατύστομος, ὁ, ἡ, Qui lato s. patulo aut amplo ore est, i. q. εὐρύστομος. [Πλ. ἀγγεῖον Jul. Afric. Cest. p. 300, 15. Hase. Geopon. 9, 24, 1; πλ. ὑπολήνιον 6, 1, 4.]

[Πλατύσχιστος, ὁ, ἡ, Latefidus. Lectio suspecta ap. Theophr. H. Pl. 9, 10, 1 : Φύλλον πλ., ubi Schneid. (quem v. vol. 3, p. 758 sq.) πλατὺ καὶ πολύσχιστον aut potius πολυσχιδὲς conjecit.]

[Πλατύσωμος, ὁ, ἡ, Latum corpus habens. Tzetz. Hist. 6, 420 : Πλάτων οἷα πλατύσωμος ἐκλήθη τῷ Σωκράτει. Boiss.]

Πλατύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo, Spatiositas. [Hippocr. p. 18, 30 : Διὰ τὴν πυκνότητα καὶ πλ. (τοῦ ἥπατος). Aristot. H. A. 6, 14 : Τὸ τῆς πέρκης κύημα διὰ πλατύτητα ἀναπηνίζονται ... οἱ ἁλιεῖς.] Xen. Cyrop. [1, 4, 11] de agro. [|| Πλατύτης τῆς ἑρμηνείας, Amplitudo, Ubertas elocutionis, unde nomen Platoni inditum fuisse nonnulli putarunt, ut tradit Diog. L. 3, 4; addit tamen : Ἢ ὅτι πλατὺς ἦν τὸ μέτωπον, ὥς φησι Νεάνθης. Quam eandem nominis causam notat Seneca Epist. 58 : *Erat quidem corpus validum et forte sortitus, et illi nomen latitudo pectoris fecerat.* Suidas etiam in Θεόφραστος dicit Πλάτωνα appellatum esse διὰ τὸ πλάτος ἐν τοῖς λόγοις, quam Cicero quoque Orat. 1, veluti κατ' ἐξοχὴν *amplitudinem*, Plinius autem Epist. 1, 10, *Platonicam latitudinem* vocat. Ernest. Lex. rhet. Jo. Chrys. De educ. lib. p. 67, 29 Combef. : Μετὰ πολλῆς τῆς πλ., Fuse admodum. Hase.]

[Πλατυτράχηλος, ὁ, ἡ, Latum collum habens. Geopon. 19, 2, 2, ubi παχυτραχήλους correctum est ex Varrone De rustica 2, 9, qui idem argumentum tractans canes dixit *crassis* cervicibus ac *collo*.]

Πλατύφυλλος, ὁ, ἡ, Lata folia habens [Aristot. Anal. post. 2, 17 : Πᾶν πλ. φυλλορροεῖ. Theophr. C. Pl. 5, 7, 2 : Ἡ λεύκη πλατυφυλλότερον τῆς αἰγείρου] : ut πλ. δάφνη et τιθύμαλλος, Diosc. [Pseudochrys. t. 8, p. 750, A ed. Par. alt. : Πλ. γάρ ἐστι τὸ φυτὸν τῆς συκῆς. Hase.] Item Latifolia, species Quercus, VV. LL. ex Plin. et Theophr. H. Pl. 3, 9 [8, 2 Schneid. Pausan. 8, 12, 1]. Sed c. 10, exp. Æsculus a Gaza, ut ibid. annotatur. [Etym. M. p. 674, 43.] Et subst. neutr. gen. Πλατύφυλλον, Latifolium, ex eod. Theophr. H. Pl. 6, 6.

[Πλατυχαίτας, ὁ. Plut. Mor. p. 292, D : Τίς ὁ παρὰ Βοιωτοῖς πλατυχαίτας; Τοὺς οἰκίᾳ γειτνιῶντας ἢ χωρίοις ὁμοροῦντας αἰολίζοντες οὕτω καλοῦσιν ὡς τὸ πλεῖστον ἔχοντας· παραθήσομαι δὲ λέξιν μίαν ἐκ τοῦ θεσμοφυλακίου νόμου, πλειόνων οὐσῶν. Nulla e libris annotata lectionis diversitas, nisi quod ab uno verba τὸ πλεῖστον ἔχοντας relicta tamen lacuna absunt : quæ in πλησίον ἔχοντας mutanda esse conjecit Wyttenb. Infelix Valckenarii conjectura est πλατυναίτας. Recte vero Schneiderus in Lexico comparavit nomen Bœoticum ὁμοχέται, ap. Thucyd. 4, 97, quo deos συνναίους vel τοὺς συμμετέχοντας τῶν αὐτῶν ναῶν appellatos esse ex schol. Thucyd. Hesychiique, Photii ac Suidæ glossis compertum habemus. Quæ interpretatio collata cum Plutarcheo ἔχοντας nihil dubitationis relinquere videbatur Schneidero quin utrumque nomen cum verbo ἔχω sit compositum : unde πλατιοχέτας ap. Plutarchum corrigendum esse censebat, quod a forma Bœotica πλατίον pro πλησίον derivabat. Id vero πλατιοχέτας saltem scribendum fuisse recte monuit Ahrensius in libro de dialecto Æolica p. 192, qui ipse conjecturam proposuit parum probabilem πλακιναίτας (i. e. πλησιοναίτας) et ὁμοιοναίτας.]

[Πλατύχωρος, ὁ, ἡ, Amplum spatium habens, Amplus, Spatiosus. Εὐρυχόρῳ ap. Hom. Od. Z, 4, per πλατυχώρῳ exp. schol. rec. Σηκοὺς πλ. Geopon. 18, 2, 1.]

[Πλατύψυχος, ὁ, ἡ, Latus anima s. desiderio, h. e. valde inhians, insatiabilis. Symm. Proverb. 28, 25, ubi LXX ἄπληστος. Schleusn.]

Πλατυώνυχος, ὁ, ἡ, Qui latos habet ungues : Ἄνθρωπός ἐστι ζῷον δίπουν, ἄπτερον, πλατυώνυχον· quam definitionem Diog. L. 6, p. 279 [40] Platoni ascribit, qui illud postremum addiderat quum a Diogene Cynico fuisset derisus. [Adde Sext. Emp. p. 73, 113, et Theophil. Corydal. in Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 712, a Cramero citatum, apud quem male scriptum πλατυόνυχον. Ælian. N. A. 11, 37 : Στεγανόποδα καὶ πλατυώνυχα. Πλατυῶνυξ, χος, ὁ, ἡ, ap. Eutecn. Metaphr. Oppiani p. 9.]

Πλάτων, ὁ, Hesychio est χαλκωμάτιόν τι, ᾧ τὸν ζῦθον ἀντλοῦσιν, ὅτε γάλα συμπήσσουσι. Alias nom. proprium est [Lycaonis filii ap. Apollod. 1, 8, 1, 3, et] Comici cujusdam [de quo v. Meinek. Hist. com. p. 160. Πλατωνικὸν μέτρον metrum quoddam grammatici appellarent ex genere dactylico-trochaico, a Platone comico usurpatum, de quo v. Hephæstion. p. 91], et Philosophi : [cujus vitam scripsit Diog. L. libro 3, qui avum quoque ejus memorat § 5 : Ἐγυμνάσατο δὲ (Plato philosophus) παρὰ Ἀρίστωνι τῷ Ἀργείῳ παλαιστῇ· ἀφ' οὗ καὶ Πλάτων διὰ τὴν εὐεξίαν μετωνομάσθη, πρότερον Ἀριστοκλῆς ἀπὸ τοῦ πάππου καλούμενος ὄνομα, καθά φησιν Ἀλέξανδρος ἐν διαδοχαῖς. Quibus aliam de nominis origine famam addit supra a nobis memoratam s. v. Πλατύτης. Πλάτων inscripta fuit Aristophontis comœdia, quam memorat Athen. 12, p. 552, E. || Pro nomine quolibet, ut Δίων et Θέων, exempli caussa ponit Sext. Emp. p. 414, 415, al.] A quo [a Platone philosopho] nomen possessivum Πλατωνικός, ή, όν, Platonicus. [Πλατωνικὸν ὕψος Agath. Anth. Pal. 11, 354. Πλατωνικοί, οἱ, Platonis discipuli s. sectatores, ap. Sext. Emp. p. 401, Lucian. Hermot. c. 16, Eunuch. c. 3, et alios quosvis. Πλατωνικὸς Δημήτριος ap. Lucian. De calumn. c. 16. Ἀττικὸς ὁ Πλ. ap. Proclum In Plat. Tim. p. 30 ed. Bas. Conf. Πλατώνιος. « Compar. Πλατωνικώτερος ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 553. » Kall. Superl. Πλατωνικώτατος ap. Lucian. V. H. 2, 19. || Adverb.

Πλατωνικῶς ap. Strabon. 7, p. 300 : Τὰς γυναῖκας Πλ. ἔχοντας κοινάς. Synes. p. 291, A. || Πλατώνειος, ὁ, ἡ, Πλ. λόγος i. q. ὁ τοῦ Πλάτωνος, ut exp. Suidas s. v. Πλάτωνος. Schol. Dionysii Thr. in Bekker. Anecd. p. 853, 7 : Φασί τινες ὡς οὐ δεῖ λέγειν Πλατωνικὸν βιβλίον, ἀλλὰ Πλατώνειον· Πλατωνικὸν γὰρ βιβλίον λέγεται τὸ περιέχον περὶ Πλάτωνος. Πλατώνεια, τὰ, Festum in honorem Platonis celebratum, Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 10, 3, p. 464 : Τὰ Πλ. ἑστιῶν ἡμᾶς Λογγῖνος Ἀθήνησι· de quo l. v. Ruhnk. Diss. De Longino p. 21 (LXXXVI ed. Weisk.).] Et fem. gen. Πλατωνὶς μοῦσα, pro Πλατωνικὴ μοῦσα, Platonica Musa, Epigr. [Christod. Ecphr. 390.] Et verb. Πλατωνίζειν, Platonem imitari, s. sequi. [« Orig. C. Cels. 4, p. 219 : Καὶ γὰρ (ὁ Κέλσος) ἐν πολλοῖς πλατωνίζειν θέλει. » Seager. Eustath. p. 1383, 51 : Ὁ πλατωνίζειν ... φάμενος ἐμφαίνει θαρρεῖν σοφὸς εἶναι κατὰ Πλάτωνα. Suidas s. v. Φίλων Ἰουδαῖος : Ἐπλούτησέ τε λόγον παρόμοιον Πλάτωνι, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν παρ' Ἕλλησι τοῦτο χωρῆσαι, ἢ Πλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει. Quod dictum memorant etiam Theod. Metoch. Misc. p. 117, et Photius Bibl. p. 86, 25.]

[Πλατώνιος, ὁ, Platonius. Excerpta ἐκ τῶν Πλατωνίου περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν præfixa leguntur codicibus pluribus Aristophanis. Nullam usquam hujus grammatici mentionem factam vidi. Simile, sed longe antiquioris viri nomen est Platonici apud Galenum Περὶ τῶν ἰδίων βιβλίων vol. 1, p. 36 : Ἐδόθη δὲ καὶ φίλῳ Πλατωνικῷ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ταύτην εἰσαγωγικὰ δύο βιβλία. Qui idem haud dubie est quem Galenus inter præceptores suos memorat vol. 6, p. 532 : Ἤκουον ... καὶ Πλατωνικοῦ μαθητοῦ Γαΐου. Et sic fortasse Πλατωνίου quoque nomen, sive sic sive Πλατωνικοῦ scribendum, non nomen, sed cognomen est. G. Dind.]

[Πλατωνόπολις, εως, ἡ, Platonopolis, nomen fictum urbis quæ secundum leges regatur Platonis. Porphyr. Vit. Plot. c. 12 : Νόμοις χρῆσθαι τοὺς κατοικεῖν μέλλοντας τοῖς Πλάτωνος καὶ τὴν προσηγορίαν αὐτῇ Πλατωνόπολιν θέσθαι· ubi alii libri Πλάτωνος πόλιν. Cramer.]

[Πλάτωρ, ορος, ὁ, Plator, dux Illyriorum. Polyb. 4, 55, 2.]

[Πλαύχας, ὁ, Plauchas, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 796. Simile est Πραύχου nomen, quod comparavit Bœckhius.]

[Πλάω. V. Πελάζω.]

[Πλεγγίς lectio vitiosa. V. Σελεγγίς.]

Πλέγδην, Nectendo, Texendo, Implicite. [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 28, 6. Oppian. Hal. 2, 317 : Αὐτὰρ ὁ χεῖρας πλ. οὐκ ἀνίησιν ἀπ' αὐχένος. Alcæus Mess. Anth. Plan. 196 : Τίς πλ. σὰς ἔνδησε χέρας; Eust. Opusc. p. 110 extr. : Περιάγων τὰς χεῖρας πλ. G. D. Vita Bacchi jun. p. 72, 12 : Τὰς χεῖρας τοῖς αὐτοῦ μεταφρένοις πλ. ἐπιστρέψασα· ubi ed. Combef. perperam, πλέγδην. Hase.]

Πλέγμα, τὸ, Omne id dicitur, quod nexum s. contextum est; Opus vitile, Bud. ap. Theophr. : Χρῶνται δὲ τῷ φλοιῷ, καθάπερ τῷ φοίνικι, πρὸς τὰ πλέγματα. Quo pertinet πλέγμα, quod exp. Calathus, Canistrum. [Πλ. δικτυῶδες, θολοειδές, καλάμινον, et alia ap. Polluc. 4, 116; 7, 173, 174, 176; 10, 186. Eurip. Ion. 1393 : Εὐρὼς ἄπεστι πλεγμάτων. Plato Leg. 5, p. 734, E : Συνυφὴν ἢ καὶ πλέγμα. Et sic alii quivis. Improprie Plato Soph. p. 262, D : Τῷ πλέγματι τούτῳ (præcedit συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι) τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον.] Πλέγμα accipitur etiam pro Crines intorti, Capilli torti, vel etiam impliciti et plexi, Cincinni : de quibus βόστρυχος etiam et πλόκαμος. Ep. 1 ad Tim. 2, [9] de ornatu mulierum : Ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις, Non cincinnis vel auro aut margaritis ornare se. Chrysost. De sacerd. : Πλεγμάτων συνθέσεις καὶ τριχῶν βαφαί. Petrus Apost. πλοκὰς τριχῶν appellat. Pro Reti accipitur ap. Xen. [Cyrop. 1, 6, 28.] Vide Ὄρυγμα. [Plato Tim. p. 79, D : Τῷ τοῦ κύρτου πλ. || Amplexus. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 286 : Ποῖος ἄρης ... τούσδε διακρινέει, πλέγματα βαλλομένους; De vinculo manuum Philipp. ib. 9, 543 : Ἀμφιβαλλὼν (πώλοις) σπειδῶν πλέγμα μετωπίδιον.]

Πλεγματεύω, Implico. Nam πλεγματεύεται, Hesychio ἐμπλέκεται.

Πλεγμάτιον, τὸ, Implicamentum, Gaza ap. Aristot. De partt. anim. 4, 9, ubi de polyporum acetabulis et cirris sermo est : Ὅσοις δὲ κοτυληδόνες ἐν τοῖς ποσὶ καὶ πλεκτάναι πρόσεισι, δύναμιν ἔχει καὶ σύνθεσιν τοιαύτην οἵαν περ τὰ πλεγμάτια, οἷς ἰατροὶ οἱ ἀρχαῖοι τοὺς δακτύλους ἐνέβαλλον· οὕτως ἐκ τῶν ἰνῶν πεπλεγμέναι εἰσίν, αἷς ἕλκουσι τὰ σαρκία καὶ τὰ ἐνδιδόντα. Plin. 9, 30, polypos scribit complexu crinium luctari, et sorbere acetabulis : πλεκτάνας accipiens pro Crinibus polyporum, quos alibi Cirros interpr., κοτυληδόνας pro Acetabulis. [Synes. p. 46. Etym. M. p. 708, 23. Wakef. Pollux 10, 183 : Κάνναι πλεγμάτιόν τί ἐστι.]

[Πλεγμός, ὁ, i. q. πλέγμα. Etym. M. p. 735, 10. Male πλεχμὸς et πλέχμα ap. Eustath. p. 1309, 5, ubi de nomine ῥωχμὸς agit.]

[Πλεγνύω, i. q. πλέκω. Oppian. Cyn. 3, 213, Hal. 1, 311.]

Πλεθριαῖος, αία, αῖον, Plethrum s. Jugerum æquans, Qui plethri magnitudine est : πλ. διάστημα, ap. Suid. Eodem Suida teste Xen. [Cyrop. 7, 5, 11] in agro Babylonio dicit πλεθριαίους φοίνικας φύεσθαι. [Id. Anab. 1, 5, 4 : Ποταμὸν τὸ εὖρος πλεθριαῖον· 1, 7, 15 : Διώρυχες τὸ εὖρος πλεθριαῖαι. Plato Critia p. 116, A : Τὴν γέφυραν πλεθριαίαν τὸ πλάτος οὖσαν. Strabo 16, p. 755 : Νεκρὸν μῆκος σχεδόν τι πλεθριαῖον. Ælian. N. A. 5, 9.]

[Πλεθρίζω, Jugerum cursu emetior. Figur. Ostento, Jacto. Theophr. Char. c. 23 : Ταῦτα πλεθρίζων. Conf. Ἐκπλεθρίζω. Schneid.]

[Πλέθριον, τὸ, diminut. a πλέθρον. || Circus. Pausan. 6, 23, 2 : Ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ (Eleorum) καλούμενον Πλέθριον· ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσι ... τοὺς καθ' ἡλικίαν ... διαφέροντας ... ἐπὶ πάλῃ. Lucian. De m. Peregr. c. 31 : Ἤδη οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. De circo Antiocheno Joann. Mal. p. 290, 14, ubi forma barbara Πλεθρίν, et p. 339, 1 : Ἕως τοῦ λεγομένου Πλεθρίου. Conf. Müller. Comm. Antioch. p. 95.]

[Πλέθρισμα, τὸ, Cursus secundum mensuram jugeri. Per δρόμημα vel δράμημα exp. Hesych. et Phot. Schneid.]

Πλέθρον, τὸ, Jugerum, pro quo et Πέλεθρον dicunt poetæ. [Herodot. 7, 199 : Δισχίλια καὶ δισμύρια πλέθρα τοῦ πεδίου ἐστί. Plato Theæt. p. 204, D : Ὁ τοῦ πλέθρου ἀριθμὸς καὶ τὸ πλέθρον ταυτόν· 174, E : Γῆς μύρια πλέθρα.] Plut. Camillo [c. 39] : Ἐκώλυσεν οὗτος μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι· pro eo quod Liv. Dec. 1, l. 5 : Tulit hic legem ne quis plus quingenta jugera agri possideret. Apud Agrimensores Jugerum unum pedes CCXL, et in latitudine pedes CXX, faciunt, terram modiorum IIII. [Photius et] Suid. vero πλέθρον esse dicit Stadii sextam partem, hoc est LXVIII cubitorum s. C pedum. [Πλέθρου significatio duplex est : nam aut longitudinis mensura est, aut superficiei. Longitudinis mensura est pedum centum, quæ est sexta pars stadii, æqualis cubitis 66 ⅔, qui numerus recte positus est in alia glossa quam communem cum Photio et Suida habent schol. Platonis p. 389, 445, schol. Hom. Il. E, 245, Φ, 407, Eustath. p. 1244, 3 : ex qua corrigendus numerus 68 in priore Photii Suidæque glossa. Male igitur schol. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 542, E : Σημείωσαι ὅτι τὸ πλέθρον ἐστὶ πήχεων ρλγ'. Propius a vero abest Julianus Ascalonita in excerpto ap. Harmenopul. Προχ. νόμων 2, 4 : Τὸ πλέθρον ἔχει ἀκαίνας ι' ἤτοι ὀργυιὰς ις', ἤτοι βήματα λ', πήχεις ξ', πόδας ζ', cujus errorem ex eo ortum esse, quod ἄκαινα, quæ pedum decem est, novem tribuerit, notavit Ideler. in Actis Acad. Boruss. a. 1813, p. 175. Superficiei autem mensura plethri est quadrata longitudinis, i. e. pedum 10,000. Quod in Lexico rhet. p. 295, 11, his verbis expressum est : Πλέθρον μέτρον γῆς πάντοθεν ἔχον πόδας ἑκατόν· ex quo corrigendus Suidas, apud quem absurde legi πανταχόθεν ἔχον πόδας λς' jam Perizonius animadvertit ad Ælian. V. H. 3, 1. Numerum quadratum posuerunt Hesychius ab HSt. infra citatus et Euripides Ion. 1137 : Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγωνίαν μέτρημ' ἔχουσαν (ὀρθοστάτας) τοὐν μέσῳ γε μυρίων ποδῶν ἀριθμόν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Græco plethri vocabulo quum uti nollent scriptores Latini, *jugeri* nomen substituerunt, licet hujus valde diversa a plethro Græco mensura sit, et vicissim Plutarchus *jugerum* πλέθρου nomine Græce reddidit loco supra citato.

De quo dixit Ideler. l. c. p. 178. G. D.] || Πλέθρον, i. q. πλέθρον, h. e. μέτρον γῆς secundum quosdam continens μυρίους πόδας, secundum alios centum stadia, Hesych. Hom. Il. Φ, [407] : Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών. [Tit. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, n. 1840, 5 : Ἀντιπλέων πέλεθρα δέκα. Hase.] Πτέλεθρον affertur pro Jugerum. [Phot. et Suidas : Πέλεθρα (sic), πλέθρα· ἔστι δὲ μέτρα γῆς· τὸ δὲ πλέθρον, σταδίου ἕκτον. Hesychius : Πλέθρα, μέτρα γῆς ἢ ἐὐύγρους καὶ βοτανώδεις τόπους.]

[Πλειάρειν. V. Πλήρης.]

Πλειάς, άδος, ἡ, Pleias, sidus est quod Lat. Virgilias vocant. [Numero sing. Eur. Or. 1005, Iph. A. 8, Ion. 1152, Aristot. H. A. 5, 22, et alibi sæpe; Polyb. 3, 54, 1; 9, 18, 2. Plurali Æsch. Ag. 826; Eur. Rhes. 530, Hel. 1505; Demosth. p. 1213 extr. Sed Aristot. H. A. 8, 2 : Περὶ πλειάδας ἁλίσκονται, ex aliis codd. πλειάδα restituendum. Singulari Theophrastus quoque constanter usus est : nam quod H. Pl. 8, 1, 2, legitur περὶ πλειάδων δύσιν, id pariter corrigendum ex cod. Urb. qui recte πλειάδος. Restat igitur locus unus C. Pl. 3, 23, 1 : Πλειάσι δυομέναις, qui tanto suspectior est quod in priore sententiæ parte singularis legitur πλειάδος ἀνατελλούσης.] Proclus πλειάδα nominari scribit Stellas in tergore tauri sitas, numero sex : Plin. vero in cauda tauri eas collocat, et septem esse scribit : 2, 41, qui numerus receptior est : unde et poetarum illa πλειὰς ap. Lycophr. schol. [i. e. Tzetzam in Proleg. in Lycophr. p. 263,] septemplex est, h. e. septem poetas insigniores, qui uno tempore floruerunt, continens, sc. Theocritum Bucolicorum auctorem, Aratum, qui Phænomena scripsit, Apollonium, qui Argonautica, Æantidem, Philicum, Homerum juniorem, Tragicum, et Lycophronem. [Cum Tzetza partim consentiunt partim dissentiunt alii grammatici, quorum locos v. ap. Fabric. et Harles. B. Gr. vol. 2, p. 317 sq. Accurate hanc quæstionem tractavit Nækius in Schedis crit. Halis a. 1812 primum editis, nunc in ejus Opusculis repetitis. Strabo 14, p. 675 : Ποιητὴς τραγῳδίας ἄριστος τῶν Πλειάδος καταριθμουμένων. Pro quo numerum ipsum posuit Athenæus in loco simili 14, p. 664, A : Ἦν δὲ ἀγαθὸς ποιητής, εἴ τις ἄλλος, τῶν μετὰ τοὺς ἑπτά.] Quidam τὰς πλειάδας vocarunt etiam Πελειάδας, ὁμωνύμως ταῖς πελειάσι περιστεραῖς, ut supra ex Athen. docui : quem consule l. 11, [p. 489 sq.] si plura requiras. A poetis eædem πλειάδες dicuntur etiam Πληϊάδες, Ionice resoluta diphthongo. Hom. Il. Σ, [486] : Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε τό, τε σθένος Ὠρίωνος. Hesiod. [Op. 381] : Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων. De hoc Pleiadum s. Virgiliarum sidere vide et Gell. 13, 9. [Seqq. ex Indice.] Πληϊάδες dicuntur αἱ πλειάδες, ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης, auctore Hesych. Ionicam vero hæc dialysin habent : dicitur enim Πληϊὰς pro Πλειάς, et Πληϊόνη pro Πλειόνη, a πλειών : de quibus vide schol. Hesiodi. Vide et Πλειάς. [Ap. Hippocr. ὑπὸ Πληϊάδος sæpe ponitur pro autumni fine, ut p. 938, C; 942, G. Foes. Πληιόνη Pindarus (fr. 53) ap. schol. Pind. Nem. 2, 16 : Καὶ ὅτι μὲν Πληϊάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτι δὲ Πληιόνην ὡς μίαν « Τρεχέτω δὲ μετὰ Πληιόναν ... » Eustath. p. 1712, 49 : Τὴν αὐτῶν (τῶν Πλειάδων) μητέρα Πληιόνην, ἣ κατά τινας αἱ Πληιάδες παρονομάζονται.]

[Πλείμμα. V. Πλειών.]

[Πλεῖν, i. q. πλέον. V. Πλείων s. v. Πολύς.]

[Πλειονάκις, Πλειονομοιρέω, Πλειονότης, Πλειονοψηφία, Πλειόνως. V. Πλεον—.]

[Πλεῖος. V. Πλέος.]

[Πλειοσυλλαβέω. V. Πλεονοσυλλαβέω.]

[Πλειότης. V. Πλεότης.]

[Πλεισθένης, ους, ὁ, Plisthenes, Atrei filius. Æsch. Ag. 1602 : Τὸ Πλεισθένους γένος. Apollod. 3, 2, 2. || Πλεισθενίδαι, οἱ, Phisthenis posteri. Æsch. Ag. 1550 : Δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν. Vitiose Πληισθένης et Πληισθενίδης in Etym. M. p. 165, 50, et in vett. edd. Luciani Tragodop. 255.]

[Πλεισταίνετος, ὁ, Plistænetus, Phidiæ frater. Plut. Mor. p. 346, A, ubi hoc nomen vel Plutarchi vel librarii errore pro Πάναινος scriptum esse conjecit O. Müller. in Comment. de Phidia p. 8. Nam Panænum alii scriptores nominant.]

[Πλείσταινος, ὁ, Plistænus, Eurydami f. Pausan. 6, 16, 1. || Alii in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 437, et in inscrr. Delphicis in Curtii Anecd. Delph. p. 66, 82.]

Πλειστάκις, adv. Sæpissime, ut πολλάκις, Sæpe : sed non ita usitatum illud, ut hoc. [Hesych. : Πλ., πλειονάκις, πολλάκις. Hippocr. p. 88, C; 406, 17; 818, G. Plato Phileb. p. 40, D : Πολλάκις καὶ ἴσως πλ. Xen. Mem. 4, 4, 16, De re eq. 4, 1. Ὅτι πλ. Œc. 16, 13, Aristot. Eth. Nic. 7, 14. Ὡς πλ. Plato Rep. 5, p. 459, D. Aristot. Probl. 19, 20. LXX Eccles. 7, 23. [Dicitur autem et Πλειστάκι, sicut πολλάκι pro πολλάκις. [V. Etym. M. p. 169, 31, Eustath. p. 122, 7.]

[Πλείστανος, ὁ, Plistanus, n. philosophi Elei ap. Diog. L. 2, 105. Boiss. Corrigendum haud dubie Πλείσταινος. G. Dind.]

[Πλεισταρχία, ἡ, Plurimorum imperium. Greg. Naz. Carm. p. 28 : Ἀναρχία γάρ ἐστιν ἡ πλ. Kall.]

[Πλεισταρχία, ἡ, Plistarchia. Steph. Byz. : Πλ., πόλις Καρίας, ἥτις καὶ πρότερον καὶ ὕστερον Ἡράκλεια ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικὸν Πλεισταρχίτης. Scribendum, ni fallor, Πλειστάρχεια et Πλεισταρχείτης. Eadem enim hujus nominis ratio quæ Δικαιαρχίας nominis, quod v. G. D.]

[Πλείσταρχος, ὁ, Plistarchus, Leonidæ filius, rex Spartæ. Herodot. 9, 10; Pausan. 3, 4, 9. || Cassandri filius, Pausan. 1, 15, 1. || Πρῆτος Πλειστάρχου in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 830.]

[Πλεισταχόθεν, E plurimis locis. Pollux 4, 163, ex Aristophane (fr. 668).]

[Πλεισταχῶς, Locis plurimis. Philemo Lex. § 81, p. 57. « Planudes in Dialogo ms. de gramm. » (nunc edito in Bachm. Anecd. vol. 2.) Boiss.]

[Πλειστήρης, ὁ, ἡ, Plurimus, Longissimus. De tempore Æsch. Eum. 763 : Τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον.]

Πλειστηριάζω, Plurimo licitor, Pluris liceor quam ceteri, ap. Lysiam. [Harpocratio : Πλειστηριάσαντες, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, εἰ γνήσιος. Κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Γρυφίν. Similiter Phot. et Suidas. Pollux 7, 14 : Καὶ τὸ πλέον δόντι θᾶττον πεπρᾶσθαι, πλειστηριάζειν ἂν λέγοιτο, ὡς Ἰσαῖος (imo Lysias) ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην εἰπών « οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν, ἀλλ' ὡς ἂν δύνανται πλειστηριάσαντες, πλείστου ἀπέδοντο. »] Usus est et Themistius [p. 261, B], ei adjungens ὑπερωνεῖσθαι. Ab Hesych. πλειστηριάσαντες exp. etiam πλείονος πωλήσαντες, οὗ ὠνήσαντο [Sic etiam Lex. rhet. p. 296, 17, Phot. et Suidas], i. e. Qui pluris vendiderunt quam emerunt. [Med. Nic. Dav. in Greg. Naz. p. 177, 12 Dronk. : Τὰ οὐδενὸς ἄξια παρ' αὐτῷ πλειστηριάζεται. Hase. Passiv. Πλειστηριάζομαι, Multiplicor. Nemes. De N. H. p. 107 ed. Matth. : Οὐ καινὴν οὐσίαν... εἰσάγεσθαι, ἀλλὰ τὴν οὖσαν ... πλειστηριάζεσθαι. Kall. Πλειστηριῶ vitiose pro πλειστηριάζω ap. Chœrob. Epim. Psalm. p. 180, 3, qui ab adject. πλειστήρης derivat.]

Πλειστηριασμός, ὁ, Licitatio ejus, qui plurimi licitatur, s. pluris quam ceteri. Ab eod. Hesychio exp. ὑπερθεματισμός.

Πλειστηρίζομαι, pro καυχῶμαι [ut exp. schol.], Glorior, Jacto me, affertur ex Æschyli Choeph. [1029.]

[Πλειστίας, α, ὁ, Plistias, n. pr. in inscr. Carthæensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 284 : Ἀντάνορα Πλειστία.]

[Πλειστίνη λίμνη, palus Umbriæ, memoratur ab Appiano Annib. c. 9 et 11. De quo v. virorum doctorum opiniones ap. Schweigh. vol. 3, p. 351.]

[Πλειστῖνος, ὁ, Plistinus, n. pr. ap. Plut. V. Romuli c. 10.]

[Πλειστίς, ίδος, ἡ, Plistis, n. pr. mulieris in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 437.]

[Πλειστοάναξ, κτος, ὁ, Plistoanax, Pausaniæ Spartanorum ducis pater. Thucyd. 3, 26. || Ejus ex Pausania nepos, ib. 1, 107, 114; 2, 21; 5, 16, 33, 75, Pausan. 1, 13, 4; 3, 3, 5. Contracta nominis forma ap. Suidam est Πλειστῶναξ, ὄνομα κύριον, et ap. Diodor. 13, 75, Eustath. p. 1426, 2. (Π)ΛΕΙΣΤΟΝΑΚΤΑ in inscr. Theræa ap. Rossium Inscrr. fasc. 2, p. 84.]

Πλειστοβόλος, ὁ, ἡ, Qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. VV. LL. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 422 : Παίκτας ... οὐ λίην ... πλειστοβόλος.] Et Πλει-

στοβόλις παιδιά, de qua Pollux 9, [95, ubi libri τὴν πλειστοβολίδα καλουμένην παιδιάν, ubi recte correctum πλειστοβολίνδα.] Et Πλειστοβολίνδα, ibid. [ap. Polluc. 9, 117] pro eod. : Οὐ μόνον ἡ διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ τὸν πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. [Conf. 7, 206; 9, 110.] Et Πλειστοβολέω, ap. Suid., quod quidem non explicat, videtur tamen hujus esse signif. [Phot. et Suidas : Πλειστοβολεῖν λέγουσιν ὡς ἡμεῖς Ἀττικοί. Per διαπαίζειν exp. Photius.] At ap. Hesych. legitur et Πλειστοβόλαιν, uno λ, forsan pro πλειστοβολεῖν [quod ipsum recte est restitutum] : exp. autem παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis.

[Πλειστόβροτος. V. Πλειστόμβροτος.]

[Πλειστογονέω, Complures simul genero. Ptolem. Tetrab. p. 126, 26 : Ἐπὶ τῶν πλειστογονούντων. Hase.]

[Πλειστογόνος, ὁ, ἡ, Natus una cum pluribus. Ptol. Tetrab. p. 110, 26 : Περὶ διδυμογόνων ἢ καὶ πλ. Hase.]

Πλειστοδίκεια, ἡ, Suidæ ἡ πλείστη δίκησις. [Est n. pr. in Etym. M. p. 675 extr. : Πλειστοδίκεια· τὸ μὲν Πλειστοδίκεια παρὰ τὸ Πλειστοδίκη ἐστίν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δίκη ἐστί· τὸ δὲ Πλειστοδόκεια παρὰ τὸ Πλειστοδόκη, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δέκομαι Ἰωνικοῦ ἐστι τοῦ σημαίνοντος τὸ δέχομαι. Ἀμφότερα διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ Πηνελόπεια. Memoratur etiam p. 397, 44.]

[Πλειστοδυναμέω, Plurimum valeo. Galen. vol. 8, p. 95 ex Heraclide Erythræo : Σφυγμὸν ὑπὸ ζωτικῆς καὶ ψυχικῆς δυνάμεως πλειστοδυναμούσης (nam sic vulgatam scripturam πλεῖστον δυναμενούσης correxi in Kühnii editione vol. 8, p. 743) ἀποτελούμενον. Repetitur hæc sententia p. 96, ubi editiones veteres πλειστοδυναμοῦντος, ex quo Charter. fecit πλειστοδυναμενούσης, quum πλειστοδυναμούσης deberet. G. D. Isidor. Pelus. Epist. 4, 127, p. 483 : Σαρκικοὺς καλεῖ ... ἀπὸ τοῦ πλειστοδυναμοῦντος αὐτοὺς καλῶν. Suicer.]

[Πλεῖστοι, οἱ, sectæ Dacicæ nomen ap. Joseph. A. J. 18, 11 : Ζῶσι δὲ (Esseni) οὐδὲν παρηλλαγμένως, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐμφέροντες Δακῶν τοῖς Πλείστοις λεγομένοις. Cultores Πλειστώρου intelligit Spanhem. ad Callim. Del. 92.]

[Πλειστόλας, α, ὁ, Plistolas, Spartanus. Thucyd. 5, 19; Xenoph. Hell. 2, 3, 10.]

[Πλειστολόγως, Plurifariam, Gl.]

Πλειστόμβροτος, ὁ, ἡ, Plurimos mortales s. homines habens, Abundans hominibus : ut πλειστόμβροτος ἀγορά, ap. Eust. [p. 243 extr., ubi de compositis cum βροτὸς agit quibus litera μ inseratur], sed non nominato auctore. Fortasse autem in hac voce allusum est ad illum Homericum versum quem protuli supra, Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. [Pind. Ol. 6, 116 : Ἑορτὰν πλειστόμβροτον. Πλειστόβροτος ap. schol. ad v. 109.]

[Πλειστονίκη, ἡ, Plistonica, n. pr. in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 696. Πληστονίκα scriptum.]

[Πλειστονίκης, ὁ, Compluries victor. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 663, n. 1363, 17 : Πλειστονίκου παραδόξου. Hase.]

[Πλειστονίκης, ὁ, Plistonices. Suidas : Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος· ubi Kuster. : « Secundum Clem. Al. Strom. 1, p. 235 (378 Pott.) Apion hic non fuerit Plistonicis filius, sed ipse Πλειστονίκης cognominatus fuit. Ait enim : Ἀπ. τοίνυν ὁ γραμματικὸς ὁ Πλ. ἐπικληθείς· quæ verba repetit Euseb. Præp. ev. 10, 12. Gellius quoque 6, 8, inquit, *Apion Græcus homo, qui Plistonices est appellatus.* (Adde eund. 5, 14, et Plin. H. N. 37, 5.) Ut proinde dubium sit utra sententia alteri præferri debeat. » Recta scriptura haud dubie Πλειστονίκης est. Accusativ. Ἀπίωνα τὸν Πλειστονίκην est in Clement. Homil. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 651, et in Epitome ib. p. 789.]

[Πλειστόνικος, ὁ, Plistonicus, n. pr. medici ap. Athen. 2, p. 45, D.]

[Πλειστόξενος, ὁ, Plistoxenus, Lacedæmonius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 657.]

[Πλειστοποίκιλος, ὁ, ἡ, Maxime varius. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 339, 8 : Πλ. τρόπῳ. G. Dind.]

[Πλεῖστος. V. Πολύς.]

[Πλειστός, ὁ, Plistus, fluvius Phocidis, ap. Æsch. Eum. 27, Callim. Del. 92, Pausan. 10, 8, 8 et 37, 7, Strabon. 9, p. 418. In libris plerumque Πλεῖστος scriptum, de quo accentu Etym. M. p. 676, 5 : Ἀπολλώ-

νιος (Arg. 2, 711), Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες, τινὲς ἀναγινώσκουσι προπερισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστὸς ὀξυτόνως· ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου Πλεῖστος βαρύνει.]

[Πλειστοτόκος, ὁ, ἡ. Manetho 4, 102 : Γενέθλησιν ἐραστοὺς πλειστοτόκους. Lectio suspecta. Παιδοτόκους conjecit Axtius.]

Πλειστοφόρος, ὁ, ἡ, Plurimorum ferax. [Theophr. H. Pl. 3, 7, 6.]

[Πλειστόχυμος, ὁ, ἡ, Qui est plurimi, abundantis succi. Psellus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 180, 111; 182, 153 : Δυσστόμαχα πλειστόχυμά τε. Osann.]

[Πλείστων, ωνος, ὁ, Pliston, n. pr. viri in inscrr. Delphicis ap. Curt. Anecd. Delph. p. 80 et 82.]

[Πλείστωρ, ορος, ὁ, Plistor, n. pr. viri ap. Demosth. p. 967, 21.]

[Πλείστωρος, ὁ, Plistorus. Herodot. 9, 119 : Οἰόβαζον ... Θρήικες Ἀψίνθιοι λαβόντες ἔθυσαν Πλειστώρῳ ἐπιχωρίῳ θεῷ.]

[Πλείστως. V. Πλεῖστος s. v. Πολύς.]

[Πλείω. V. Πλέω.]

[Πλείων. V. Πολύς.]

Πλειών, ῶνος, ὁ, oxytonws dicitur ὁ ἐνιαυτός, a Pleiadibus, ut quæ sua revolutione ipsum τὸν ἐνιαυτὸν compleant, teste Theone ap. Arat. Schol. Hesiodi, Jo. Tzetzes [ad Op. 615], τὸν χρόνον vocari πλειῶνα auctor est, etiam ipse vel a pleiadibus, quippe quod ex ortu et occasu earum compleatur, vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι καὶ εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι, ut sunt anni tempora, menses, dies, noctes, horæ, minuta. [Ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦσθαι τοὺς καιρούς exp. Suidas. Adde Eustath. p. 156, 41; 1155, 49.] Utitur vero hoc vocab. Hesiod. [Op. 615.] Ibi enim quum dixisset, Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι Ὡραίου, subjungit, Πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη· monens vel tempus esse observandum accommodum ad eam rem, vel, si ista observentur et suo tempore fiant, annum fore prosperum : ut et Proclus exp. ὁ ἐνιαυτὸς ὅλος ἁρμόδιος ἔσται. [Callim. H. in Jov. 89 : Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. Lycophr. 201 : Εἰς πέντε πλειῶνας· 1039 : Μέγαν πλ. Antip. Anth. Pal. 6, 93 : Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. Πλειώνων pro πλειόνων Manethoni 3, 419, restituit Dorvillius. « Hinc explicandum substantivum Πλείμμα, τό, quod Annum significat in inscr. Dorica Gruteri p. 216 : Πλείμματος πράτου. Ejusdem stirpis esse videntur vocabula ab Hesychio annotata πλέμνιον, πληγγίον, πλημμινόν, πλημμόν. » Schneider.]

Πλέκος, τό, i. q. πλέγμα et πλεκτὴ s. πλεκτόν, Sportula ex vitilibus contexta. Hesych. et Suid. exp. πλέγμα, et τὸ πεπλεγμένον σπυρίδιον, afferens hæc ex Aristoph. exempla [Pac. 528] : Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος· Ach. [454] : Τί δ' αὖ τάλας γε τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος; verba Euripidis ad Dicæopolin, qui petebat σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.

Πλεκόω, Implicor, h. e. Coeo, συνουσιάζω, παρὰ τὸ πλέκεσθαι, inquit Suid., hoc exemplum afferens [ex Aristoph. Lys. 152], Στύοιντ' ἂν ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Inde, facta metathesi et addito σ fit σπεκλόω [quod v. et compositum Διασπλεκόω. Recta vero verbi scriptura est σπλεκοῦν, quod Lysistratæ quoque versui restituendum esse arbitror. G. Dind.]

[Πλεκτανάω. V. Πλεκτανόω.]

Πλεκτάνη, ἡ, i. q. πλέγμα. Galen. enim in Lex. Hippocr. [p. 546] πλεκτανῶν exp. πλεγμάτων, vel ἀπαρτημάτων πλεκτικῶν. [Ex Hippocr. p. 278, 31 : Αὕτη δὲ ἡ ἐπιτεταγμένη διὰ τῶν καθειμένων πλεκτανέων ἐς ταὐτὸ ξυνάγει. Cirrhos autem hic intelligit (plicationes dixit Cornarius) circumplicantes apprehensiones, et veluti plexus quosdam, aut (ut exponit Galenus) circumplicantes appendices et nervosas fibras, quibus vicinæ partes apprehenduntur et implicantur. Πλεκτάναι etiam dicuntur uteri cornua Eudemo, aut sursum versus utrinque processus mammillares, cirrhis polyporum similes, quæque illic revoluta implicantur vasa exterius uterum sustinentia. Quod etiam testatur Pollux 2, 222 : Τῆς δὲ μήτρας αἱ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις, κεραῖαι καλοῦνται καὶ πλεκτάναι. Foes.

Galen. vol. 2, p. 890, 13 : Εὔδημος δὲ πλεκτάνας καλεῖ. Hase. || Κομμώσεις Hesych. exp. αἱ πλεκτάναι, ubi de coma comta intelligendum s. implicita.] Peculiariter autem πλεκτάναι dicuntur Polypi cirri s. brachia [οἱ πόδες τοῦ πολύποδος Phot. p. 433, 16], quibus τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit. [Lex. rhet. p. 293, 10 : Αἱ πλ. τοῦ πολύποδος, οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, οὓς εἴωθεν ἀποτείνειν. Vid. Aristot. H. A. 4, 1. Eubul. ap. Athen. 2, p. 65, D : Πολλοῦν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφοῦς. Alexis 3, p. 107, F : Πλ. στιφράν. G. D. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 67, 16 Westerm. : Ὁ δὲ πολύπους ἐν τῷ χειμῶνι τὰς πλ. αὑτοῦ κατεσθίει. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 197, 12 Gaisf., de anima : Εἶπον δὲ αὐτὴν καὶ ταῖς τοῦ πολύποδος ἐοικέναι πλ. De cirris nautili Antig. Caryst. p. 75, 12 et 15. Hase.] Crines etiam vocantur, ab Ovidio Flagella. Vide in Πλεγμάτιον, Κοτυληδὼν, et Παρακαθίημι, ubi Plin. interpr. modo Crines, modo Brachia, modo Cirri, sicut et in hoc Diosc. l. [4, 13] de clymeno, Θυλάκια [Θυσάνια] δ' ἔχει ἐπὶ τοῦ καυλοῦ εἰς ἄλληλα νεύοντα, ἐοικότα πολύποδος πλεκτάναις· quem sic reddidit, Folliculis cum semine inter se implexis, velut in polyporum cirris. Quomodo autem πλεκτάναι ab acetabulis, quæ κοτυληδόνες vocantur, differant, vide ap. Marc. Comm. Diosc. 4, [78. De spiris draconum Æsch. Sept. 501 : Ὄφεων πλεκτάναισι περίδρομον κύτος. De tela araneæ Lucian. Musc. enc. c. 5 : Περιπεσοῦσα (ἡ μυῖα) ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις.] Aristoph. vero ad cirros s. cincinnos allusisse volunt, quum Av. [1717] dixit, Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, schol. ἕλιγμα. [Similiter Æschyl. ap. Longin. De subl. c. 3, 1 : Εἰς παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον στέγην πυρώσω. Quod inter παρατράγῳδα numerat Longinus.] Alicubi exp. etiam Rete, Laqueus : quo modo πλεκτή quoque usurpatur. [Figurate de oratione Lucian. V. Auct. c. 22 : Λόγων πλεκτάναις συμποδίζειν τοὺς προσομιλοῦντας.]

Πλεκτάνιον, τὸ, Parvus cirrus. Athen. 7, de polypo. [Non legitur ap. Athen., qui 7, p. 317, D, ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν (πλεκτάνων ed. Ald. et cod. Pal.) dixit et sæpius deinceps hoc nomine utitur.]

[Πλεκτανόστολος, ὁ, ἡ, Funibus instructus. Lycophro 230 : Ζεύξειν αἰθυίαισι πλεκτανοστόλους γραίας. Ubi Tzetz. : Ταῖς αἰθυίαις ταῖς ἐστολισμέναις ἐν πλεκτάναις ἤτοι σχοινίοις. Λέγει δὲ νῦν συμβολικῶς αἰθυίας τὰ πλοῖα.]

[Πλεκτανόω, Instar cirrorum implico. Hippocr. p. 279, 48 : Ἔστι δὲ πολύρριζος διὰ τοῦ ἥπατος πεπλεκτανωμένη, i. e. Multas radices instar cirrorum ac plicationum per hepar dispersas habet. Foes. Πλεκτανόω vel Πλεκτανέω ap. Æsch. Choeph. 1049 in descriptione Furiarum : Φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν· nisi πεπλεκτανωμέναι scribendum cum Schneidero.]

[Πλεκτή. V. Πλεκτός.]

[Πλέκτη, ἡ, Plecte, n. pr. servæ in tit. lat. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 36, n. 86 : Sulpicia Plecte. Hase.]

[Πλεκτικὸς, ή, όν, Textorius. Pollux, 7, 172, 207, 209.] Πλεκτικὴ τέχνη, Ars texendi. Plato Leg. [3, p. 679, A : Αἱ πλαστικαὶ … καὶ ὅσαι πλεκτικαὶ τῶν τεχνῶν· Epin. p. 975, C : Τῶν τεκτονικῶν … καὶ πλ. … ὀργάνων παρασκευή· Polit. p. 283, B : Πλεκτικὴν εἶναι κρόκης καὶ στήμονος ὑφαντικήν. G. D. Epicur. ap. Diog. L. 10, 43 : Στεγαζόμεναι παρὰ τῶν πλ., Ab iis quæ ad complexiones feruntur. Hase. || Adv. Πλεκτικῶς, Pollux 7, 172; schol. Oppian. Hal. 2, 376.]

Πλεκτὸς, ἡ, όν, Plexus, Nexus, Textus, Connexus, Contextus. Alii, etiam Textilis, Nexilis, necnon Plicatilis interpr., quo vocab. Plinius utitur, dicens upupæ cristam plicatilem esse. Pro Plexus, Nexus, Textus, accipitur, quum πλεκτὸς στέφανος et πλεκτὸν κανοῦν dicitur. Plut. Symp. 8, 4 [p. 723, B] : Ἠιεί τις Ἡρώδῃ τῷ ῥήτορι παρὰ γνωρίμου νενικηκότος ἐγκωμίῳ φοίνικα καὶ στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων, Ex diversis floribus plexarum coronarum. [Πλ. στέφανον Eur. Hipp. 73. Ἄνθη πλεκτὰ Æsch. Pers. 618.] Athen. 4 : Οἱ δὲ χαλκοῦς πίνακας ἔχουσιν, οἱ δὲ κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά, sc. in quibus cibos apponunt, ubi πλεκτὸν κανοῦν quod Theophr. πλέγμα vocat, Canistrum ex vitilibus plexum, Opus vitile. [Galen. vol. 13, p. 868 : Πλέγη πεπόντων (ἐκ Κρήτης) ἀγγεῖα ταυτὶ τὰ πλεκτὰ καλούμενα διὰ τὸ τῶν λύγων εἶναι πλέγματα. Πλεκτοὶ τάλαροι Hom. Od. I, 247. Πλ. κύτος Eur. Ion. 37. Πλ. ἀγγεῖον Pollux 10, 191; κανίσκιον ex Aristophane (fr. 208) 7, 176; 10, 91; σκεῦος 10, 165; πῖλος 10, 50.] Item ap. Hom. Od. X, [175] σειρὴ πλεκτή, Catena plexa s. connexa, annulis sc. suis (nisi potius Hesych. sequendus, qui exp. ἡ ἐξ ἱμάντων, Funis loreus, ex loris nexus s. contortus). [Soph. Ant. 54 : Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι· Œd. T. 1264 : Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Eur. Andr. 718 : Πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας. De funibus nauticis Eurip. Iph. T. 1408 : Πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας. Πλ. πεισμάτων ἀρχὰς Hipp. 762, et πλεκτὸν Αἰγύπτου παίδευμα, Funes, artem ab Ægyptiis traditam, Tro. 128. Simili audacia Xenarch. ap. Athen. 2, p. 64, A, de reti : Πουλύπους ἁλοὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις.] Hesiod. autem [Sc. 63] ἅρματα πλεκτὰ vocat, at Hom. κολλητά s. κολλήεντα, ap. quem exp., Texta et coagmentata ex pluribus lignis. [Πλεκταὶ στέγαι Æsch. Prom. 711. Πλεκταὶ κλίμακες Eur. Bacch. 1211. Πλ. θύρσοι Dionys. P. 948.] Fem. Πλεκτή, sicut πηκτή, sine adjectione quoque alicubi legitur pro σειρὰ πλεκτή, s. σειρά, ut Pollux [10, 142] exp. dicens Atticum esse, et ex Platone comico hunc l. afferens : Βούλει τήνδε σοι πλεκτὴν καθῶ, κἄπειτ' ἀνελκύσω σε δεῦρο; Ibid. κυνηγέτου σκεύη enumerans : Λίνα, δίκτυα, ἄρκυς, ποδάγραι, ἀρπεδόναι, σειραί, σειρίδες, πλεκταί. [Eur. Tro. 958 : Ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν ἐς γῆν σῶμα κλέπτουσαν τόδε· ib. 1010.] Item πλεκτὴ dicitur pro πλεκτὴ σπυρίς, sive simpliciter pro σπυρίς, ut Pollux [10, 92] exponit, afferens ex Aristophanis Amphiarao, et numerans inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη, quibus cibi apponuntur, sicut Athen. πλεκτὰ κανᾶ paulo ante. Ibid. annotat idem Poll. σπυρίδα s. πλεκτὴν vocari etiam Πλεκτόν, in quo subaudiri potest κανοῦν. Sic usus est Athen. 4, non procul ab initio [p. 130, C] : Τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, In canistris s. sportulis eburneis. [|| Πλεκτὸν καὶ λυτὸν λόγου σχῆμα, Phot. Bibl. p. 400, 37, ex schol. Aristidis.] Rursum Πλεκτὴ exp. Rete, sicut et πλέγμα accipi supra docui : qua signif. affertur ex Plat. Leg. [7, p. 824.] Itidem πηκτὴ pro Laqueis qui in terra panguntur et tenduntur, s. pro Tendiculis. [|| Spira. Æsch. Choeph. 248 : Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης. || Cirrus. Philoxenus Leucad. ap. Athen. 1, p. 8, D : Πουλύποδος πλεκτή. || Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 351, 22 : Κρώβυλος δέ ἐστι μιτρῶδές τι πλέγμα τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀναδέον· ὃ πλέκτην καλοῦσιν ὁ δημώδης λαός. Scribendum πλεκτήν, nisi masculinum est Πλέκτης, ὁ.]

[Πλέκτρια, ἡ, i. q. ἐμπλέκτρια. Hesych. : Κομμώτρια, ἡ πλέκτρια (πλέκτρα codex).]

[Πλέκτρον, τό. Achill. Tat. 8, 9 : Κἂν τοῖς γυμνασίοις ἑωρῶμεν πῶς τὸ σῶμα ὑπηλείφετο καὶ πῶς πλέκτρον περιέβαινε. Lectio vitiosa, de qua non satisfaciunt conjecturæ criticorum ab Jacobsio memoratæ p. 963. Πλέκτρον inter nomina barytona in ρον memorat Arcad. p. 123, 9, ubi ex πλῆκτρον corruptum esse potest.]

Πλέκω, ξω, [Πλέκω, πλέξω, πέπλεχα ὁ κοινὸς καὶ πέπλοχα ὁ Ἀττικός, gramm. ined. cod. Coisl. 387. Cramer.] a quo Latinum Plico, Plecto, Necto, Connecto; interdum etiam Texo, Contexo : ut στέφανον πλέκειν, Nectere coronam, ut Horat.; s. Plectere, unde ap. Lucret., Caput plexis redimire coronis; aut Texere; ut Ovid., Texebas varios per cornua flores. [Pind. Isthm. 8, 147 : Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω στέφανον. Aristoph. Thesm. 458 : Πλέξαι στεφάνους.] Matth. 27, [29] : Πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, Coronam plexam contextamque ex spinis imposuerunt capiti ipsius. Et pass. voce ac signif. ap. Chrysost. : Ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι, Plexæ s. Contextæ sunt coronæ. [Figurate Plut. Compar. Niciæ et Crassi c. 2 : Καθῆσθαι πλέκοντα τῆς ἀπραξίας ἑαυτῷ στέφανον, ὡς ἔνιοι σοφισταὶ λέγουσιν.] Item πλέκειν σχοινίον s. πεῖσμα, ut Plin., Junco funes nectunt : qui hæc Theophr. [H. Pl. 4, 8, 4] : Ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία, sic vertit, Ex libro vela tegetesque, necnon et vestem atque stragula ac funes texunt. Et pass. signif. ac voce, Xen. Cyneg. [9, 13] : Βρόχον πεπλεγμένον σπάρτου. [Herodot. 7, 72 : Κράνεα πεπλεγμένα· 85 :

Χρέωνται σειρῇσι πεπλεγμένῃσι. Plato Polit. p. 283, A : Τὸ … πλεχθὲν ξύμπαν ἐσθῆτα ἐριῶν (προσαγορεύομεν). Schol. Aristoph. Pl. 1082 : Σχοινίων τῶν πλακέντων. De ara e cornibus constructa Callim. H. in Apoll. 61 : Ἔπλεκε βωμόν. Theocr. 1, 52 : Καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν σχοίνῳ ἐφαρμόσδων.] Hom. autem voce media in activa signif. usus est Od. K, [168] : Πεῖσμά δ' ὅσον ὄργυιαν ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου. [Aristoph. Lys. 790 : Πλεξάμενος ἄρκυς. Themist. Or. 4, p. 54, B : Ὃν ἐγὼ στέφανον ἐπλεξάμην.] Metaph. etiam λόγους, μύθους, μηχανάς, παλάμας πλέκειν, sicut Latini Nectere et Texere usurpant. [Aristot. Poet. c. 10 : Εἰσὶ δὲ τῶν μύθων οἱ μὲν ἁπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι. Ἀσαφὴς καὶ πεπλεγμένη λέξις Dionys. De Thucyd. c. 33, p. 893.] Plato Hipp. min. [p. 369, B] : Ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους· quod Bud. interpr., Hujusmodi epagogicis disputationibus captare soles homines. Ex Eur. autem Rheso [834] πλέκειν λόγους pro Perplexe et fraudulenter loqui. [Æsch. Choeph. 220 : Ἀλλ' ἦ δόλον τιν' … ἀμφί μοι πλέκεις; Eur. Andr. 66 : Ποίας μηχανὰς πλέκουσι;] Idem [Plato] in Symp. [p. 203, D] de amore : Θηρευτὴς δεινός, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς, Semper aliquas machinas struens ac comminiscens, Semper dolos aliquos nectens, ut Liv. loquitur, s. Semper telam aliquam texens, Bud. [V. Wyttenb. ad Eunap. p. 173.] Sic in proverbio [ap. Steph. Byz. s. v. Αἴγυπτος, Eustath. p. 1494, 10, aliosque, de quibus v. Leutsch. ad Zenob. Prov. 3, 37], Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Ægyptii miri artifices dolos nectendi. [Eur. Ion. 1220 : Ἐκ τέχνης τέχνην οἵαν ἔπλεξε.] Aristoph. Vesp. [644] : Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας, Nullos non dolos nectere, ut aufugias, Nullas non struere machinas, et technas comminisci. Itidem προφάσεις πλέκειν, quo fere modo Virgilius, Causas nectis inanes, i. e. Inanes causas excogitas et profers, quibus me a cœpto deterrere conaris. Plut. Inst. Lacon. [p. 237, C] : Τὸν μὴ ἀποκρινόμενον, ἢ προφάσεις πλέκοντα, sc. si a senioribus interrogaretur ποῦ πορεύεται ἐπὶ τί. [Id. V. Sertor. c. 16 : Πλέκων παραμύθια τοῖς βαρβάροις διαπαιδαγωγεῖ τὸν καιρόν. Sine casu Joann. Malal. p. 340, 6 : Πλέξας αὐτῇ ὡς ἐν δυνάμει ὤν· 362, 3 : Κατεπανουσθη λοιπὸν καὶ ἐπλάκη ὡς Ἕλλην ὁ αὐτὸς Κῦρος.] Cum aliis quoque accuss. copulatum legitur, exponique potest non solum Necto, Texo, Contexo, sed etiam Compono, Struo, Construo. [Pind. Ol. 6, 147 : Ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον. Critias ap. Athen. 13, p. 600, D : Γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδάς. Nonn. Dion. 1, 506 : Ὄφρα καὶ αὐταὶ (Πιερίδες) … θῆλυ μέλος πλέξωσιν· 2, 83 : Πλέξας πένθιμον ὕμνον.] Greg. Naz. : Ὁρᾶτε ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι· In Jul., de mathematico loquens : Πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. [Theodoret. vol. 2, p. 1084 : Πλέκει τὸν ὕμνον οὐχ ἁπλῶς. Πλ. τὴν ὑμνῳδίαν vol. 1, p. 1577. Id. vol. 4, p. 1304 : Πλεκέτω τῇ παρθένῳ τὰς προσηγορίας.] Itidem syllogismi et scripta aliqua dicuntur πλέκεσθαι, Necti, Connecti, Contexi, Componi, Concinnari, Bud., afferens hæc exempla. [Epict. Diss. 1, 29, 34 : Συλλογισμὸς κομψῶς πεπλεγμένος· 2, 13, 26; 4, 6, 15.] Greg. Naz., de hæreticis loquens dialectice de fide disputantibus : Οἱ συλλογισμοὶ πλακέσθωσαν. Hermog. : Διάλογος, δημηγορία, κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικά, διά τινος ἁπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Rursum ex Greg. Naz. Idem affert, Ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, Mirifice contexuntur. [De ænigmate Plut. Mor. p. 988, A : Σφίγγα … αἰνίγματα καὶ γρίφους πλέκουσαν. || Compono. De nomine ex duobus vocabulis composito Ælian. N. A. 5, 30 : Ὁ χηναλώπηξ πέπλεκται τὸ ὄνομα … ἐκ τῶν τοῦ ζῴου ἰδίων τε καὶ συμφυῶν· ubi Jacobs. comparavit Meleagri de suo ipsius nomine verba Anth. Pal. 12, 164 : Οἱ γὰρ Ἔρωτες πλέξαι μ' ἐκ λευκοῦ φασί με καὶ μέλανος.] Accipitur alicubi etiam pro Struo, Machinor, Molior : ut tum in superiorum ll. quibusdam, tum in hoc Gregorii : Τοῦ δὲ ἡ πονηρία τοῖς λογισμοῖς ἐπισκότησε, καὶ διὰ τοῦτο μικροῖς τε ὁμοίως καὶ μείζοσι πλέκει τὸν διωγμόν, Struit et molitur, Apparat, Comminiscitur, Bud. : qui et ex Hesychio addit ἀντία πλέκειν, pro ἀντιμηχανᾶσθαι, atque interpr. Invicem nectere. Id. Bud. pro Apparo et Instruo accipit ap. eund. Gregor. : Ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, Instruunt, Adornant, ut fit principi urbem ingredienti primum. [|| Πλ. τὸν βίον, Vitam transigo. Euphron com. ap. Stob. Flor. 98, 42 : Χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως. Frequentius dicitur διαπλέκειν.] || Πλέκομαι Idem interpr. Implicor et coadunor, ap. Greg. Naz. : Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι Θεὸν ἐκ τῆς μίξεως. Alii interpr. Nexu conjunctum esse, Annexum esse. [Æsch. Eum. 249 : Περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου, i. e. amplexus.] || Πλέκεται Hesych. exp. μαστιγοῦται, συκοφαντεῖται.

[Πλέκωμα, τὸ, Fasciculus, Manipulus. Schol. Theocr. 7, 157 : Δράγματα τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας. || Alio sensu πλέκωμα et πέπλωμα finxit schol. rec. Aristoph. Pl. 1083, ubi de verbo διασπικλᾶν vel διασπλεκοῦν agit.]

[Πλέμνιον Hesych. exp. ἀγγεῖον, πλῆρις. Conf. Πελλὸν et Πελχμνός.]

Πλέννα, ἡ, [ap. Hesych. et Etym. M. p. 169, 37] i. q. βλέννα, Mucus, μύξα. [V. quæ s. v. Βλέννα dicta sunt.]

Πλεννηρὸς, Mucosus, μυξώδης, Galen. Lex. Hippocr. [p. 546].

[Πλεξείδιον, τὸ, Plexus, Connexio. Suid. s. v. Ἔρως et Σοσὸης. Boiss.]

[Πλεξείω, Plectere cupio. Herodian. Epimer. p. 249.]

[Πλέξις, εως, ἡ, Textura. Plato Polit. p. 308, D : Ὅσα πρὸς τὴν πλ. αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς). Geopon. 10, 6, 2 : Πλέξιν φορμῶν.]

[Πλεομακάριστος, ὁ, ἡ, Magis felix prædicandus. Theodor. Stud. p. 385, D.]

[Πλεομελής, ὁ, ἡ, Plura præter naturam membra habens. Iamblich. In Nicom. Geras. p. 43, 26 : Πλεομελής τις ὢν καὶ πλ. Hase.]

[Πλέον. V. Πλείων s. v. Πολύς.]

[Πλεοναζόντως, Abundanter, Gl. Eustath. p. 934, 6 Πλ. τε καὶ διαφερόντως πεδίοις.]

Πλεονάζω, a πλέον posito pro πλεῖον. Est autem Πλεονάζω, πλέον εἰμὶ τοῦ δέοντος, Copiosior sum aut Major quam opus sit, aut etiam, quam necesse sit : Redundo, Abundo : unde ἐκ πολλοῦ τοῦ πλεονάζοντος dicitur interdum quum ab aliis, tum a Sexto Philosopho : ut Ex abundanti, a Fabio. In quo loquendi genere πλεονάζων [error typothetæ pro πλεονάζον, correctus ab HSt. in exemplari Vindob.] potest exponi etiam Supervacaneum. Ab Aristot. opp. τῷ ἐλλείπω, Eth. 2, 6 : Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. [Timæus Locr. p. 102, B : Αἴ κα πλεονάζοιεν ἢ ἐλλείποιεν ταὶ ἁπλαῖ δυνάμιες. Isocr. p. 21, D : Ἐλλείπειν αἱροῦ καὶ μὴ πλεονάζειν. Aristot. De gen. an. 4, 4 : Τῶν πλεοναζόντων μορίων παρὰ φύσιν· Polit. 1, 5 : Ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον, Quibus abundabant. A grammaticis sæpissime dicitur de vocabulis vel literis redundantibus. Apollon. De synt. p. 137, 17 : Ὀρθοτονεῖσθαί φασι καὶ τὰς πεπλεονακυίας (πτώσεις, velut ἐμεῖο pro ἐμέο). Addito dativo p. 138, 25 : Ἀντωνυμίαι … αἱ τούτῳ (τῷ ε) πλεονάσασαι.] Et ὁρμὴ πλεονάζουσα, q. d. Appetitus exuberans. Cic. autem vertit, Appetitus vehementior. [Isocr. p. 250, A : Ἐγὼ εἰ μὲν ἔλαθον ἐμαυτὸν πλεονάζων, Modum excedens.] In VV. LL. tamen ex Phalar., Πλεοναζούσας ποινάς, simpliciter pro Pœnas abunde magnas. [Polyb. 4, 3, 12 : Πλεοναζούσης τῆς παρουσίας τῶν πρεσβευτῶν, Quum frequentiores advenirent legationes. Schweigh.] Ibid. cum gen. πλεονάζειν τοῦ δέοντος pro Ultra modum progredi. [Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 151, 9, de oratione justo prolixiore : Μήτε πλεονάσαι τοῦ καιροῦ μήτ' ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως.] At vero πλεονάζειν πτισάνῃ, ex Galeno, pro Largiore ptisana uti. [HSt. in Indice : « Πλεοναστέον κατὰ τὴν δίαιταν πτισάνῃ, Largiore ptisana utendum, Galen. Ad Glauc. 1. » Cum dat. schol. Hom. Il. E, 6 : Πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ, i. e. Hac forma sæpe utitur Ibycus. Ad Φ, 527 : Ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῖ πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ. Sequente ἢ Porphyr. V. Plotini fol. 5, col. 1 : Βραχὺς τε καὶ νοήμασι πλεονάζων ἢ λέξεσι.] Ibid. ex Thuc. [1, 120], πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, pro Uti frequentiori bellorum successu. [« Male exp. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ. Πλεονάζειν est i. q. ἐπαίρεσθαι. Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, Qui in bello ob prosperam fortunam insolescit; referuntur enim hæc verba ad proxime præcedentia, Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι· et sequentia, Οὐκ ἐντεθύμηται θράσει

Galen. vol. 2, p. 890, 13 : Εὔδημος δὲ πλεκτάνας καλεῖ. Hase. || Κομμώσεις Hesych. exp. αἱ πλεκτάναι, ubi de coma comta intelligendum s. implicita.] Peculiariter autem πλεκτάναι dicuntur Polypi cirri s. brachia [οἱ πόδες τοῦ πολύποδος Phot. p. 433, 16], quibus τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit. [Lex. rhet. p. 293, 10 : Αἱ πλ. τοῦ πολύποδος, οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, οὓς εἴωθεν ἀποτείνειν. Vid. Aristot. H. A. 4, 1. Eubul. ap. Athen. 2, p. 65, D : Πολλῶν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς. Alexis 3, p. 107, F : Πλ. στιφράν. G. D. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 67, 16 Westerm. : Ὁ δὲ πολύπους ἐν τῷ χειμῶνι τὰς πλ. αὐτοῦ κατεσθίει. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 197, 12 Gaisf., de anima : Εἴποι δὲ αὐτὴν καὶ ταῖς τοῦ πολύποδος ἐοικέναι πλ. De cirris nautili Antig. Caryst. p. 75, 12 et 15. Hase.] Crines etiam vocantur, ab Ovidio Flagella. Vide in Πλεγμάτιον, Κοτυληδὼν, et Παρακαθίεμαι, ubi Plin. interpr. modo Crines, modo Brachia, modo Cirri, sicut et in hoc Diosc. l. [4, 13] de clymeno, Θυλάκια [Θυσάνια] δ' ἔχει ἐπὶ τοῦ καυλοῦ εἰς ἄλληλα νεύοντα, ἐοικότα πολύποδος πλεκτάναις· quem sic reddidit, Folliculis cum semine inter se implexis, velut in polyporum cirris. Quomodo autem πλεκτάναι ab acetabulis, quæ κοτυληδόνες vocantur, differant, vide ap. Marc. Comm. Diosc. 4, [78. De spiris draconum Æsch. Sept. 501 : Ὄφεων πλεκτάναισι περίδρομον κύτος. De tela araneæ Lucian. Musc. enc. c. 5 : Περιπεσοῦσα (ἡ μυῖα) ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις.] Aristoph. vero ad cirros s. cincinnos allusisse volunt, quum Av. [1717] dixit, Αὖραι διαφαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, schol. εἴλησιν. [Similiter Æschyl. ap. Longin. De subl. c. 3, 1 : Βίᾳ παρείρας πλεκτάνην χειμάρρουν στέγην πυρώσω. Quod inter παρατράγῳδα numerat Longinus.] Alicubi exp. etiam Rete, Laqueus : quo modo πλεκτὴ quoque usurpatur. [Figurate de oratione Lucian. V. Auct. c. 22 : Λόγων πλεκτάναις συμποδίζων τοὺς προσομιλοῦντας.]

Πλεκτάνιον, τὸ, Parvus cirrus. Athen. 7, de polypo. [Non legitur ap. Athen., qui 7, p. 317, D, ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν (πλεκτάνων ed. Ald. et cod. Pal.) dixit et sæpius deinceps hoc nomine utitur.]

C [Πλεκτανόστολος, ὁ, ἡ, Funibus instructus. Lycophro 230 : Ζέουσαν αἰθυίαισι πλεκτανοστόλοις γραῖαν. Ubi Tzetz. : Ταῖς αἰθυίαις ταῖς ἐστολισμέναις ἐν πλεκτάναις ἤτοι σχοινίοις. Λέγει δὲ νῦν συμβολικῶς αἰθυίας τὰ πλοῖα.]

[Πλεκτανόω, Instar cirrorum implico. Hippocr. p. 279, 48 : Ἔστι δὲ πολύρριζος διὰ τοῦ ἥπατος πεπλεκτανωμένη, i. e. Multas radices instar cirrorum ac plicationum per hepar dispersas habet. Fors. Πλεκτανάω vel Πλεκτανέω ap. Æsch. Choeph. 1049 in descriptione Furiarum : Φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν· nisi πεπλεκτανωμέναι scribendum cum Schneidero.]

[Πλεκτή. V. Πλεκτός.]

[Πλέκτη, ἡ, Plecte, n. pr. servæ in tit. lat. ap. Oti. Jahn. Spec. epigr. p. 36, n. 86 : Sulpicia Plecte. Hase.]

[Πλεκτικὸς, ή, όν, Textorius. Pollux, 7, 172, 207, 209.] Πλεκτικὴ τέχνη, Ars texendi. Plato Leg. [3, p. 679, A : Αἱ πλαστικαὶ ... καὶ ὅσαι πλεκτικαὶ τῶν τεχνῶν· Epin. p. 975, C : Τῶν τεκτονικῶν ... καὶ πλ. ... ὀργάνων παρασκευή· Polit. p. 283, B : Πλεκτικὴν εἶναι κρόκης καὶ στήμονος ὑφαντικήν. G. D. Epicur. ap. Diog. L. 10, 43 : Στεγαζόμεναι παρὰ τῶν πλ., Ab iis quæ ad complexiones feruntur. Hase. || Adv. Πλεκτικῶς, Pollux 7, 172; schol. Oppian. Hal. 2, 376.]

D Πλεκτὸς, ή, όν, Plexus, Nexus, Textus, Connexus, Contextus. Alii, etiam Textilis, Nexilis, necnon Plicatilis interpr., quo vocab. Plinius utitur, dicens upupæ cristam plicatilem esse. Pro Plexus, Nexus, Textus, accipitur, quum πλεκτὸς στέφανος et πλεκτὸν κανοῦν dicitur. Plut. Symp. 8, 4 [p. 723, B] : Ἡκέ τις Ἡρώδῃ τῷ ῥήτορι παρὰ γνωρίμου νενικηκότος ἐγκωμίῳ φοίνικα καὶ στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων, Ex diversis floribus plexarum coronarum. [Πλ. στέφανον Eur. Hipp. 73. Ἄνθη πλεκτὰ Æsch. Pers. 618.] Athen. 4 : Οἱ δὲ χαλκοῦς πίνακας ἔχουσιν, οἱ δὲ κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτὰ, sc. in quibus cibos apponunt, ubi πλεκτὸν κανοῦν quod Theophr. πλέγμα vocat, Canistrum ex vitilibus plexum, Opus vitile. [Galen. vol. 13, p. 868 : Πλήρη πεμ-

A πόντων (ἐκ Κρήτης) ἀγγεῖα ταυτὶ τὰ πλεκτὰ καλούμενα διὰ τὸ τῶν λύγων εἶναι πλέγματα. Πλεκτοὶ τάλαροι Hom. Od. I, 247. Πλ. κύτος Eur. Ion. 37. Πλ. ἀγγεῖον Pollux 10, 191; κανίσκιον ex Aristophane (fr. 208) 7, 176; 10, 91; σκεῦος 10, 165; πῖλος 10, 50.] Item ap. Hom. Od. X, [175] σειρὴ πλεκτὴ, Catena plexa s. connexa, annulis sc. suis (nisi potius Hesych. sequendus, qui exp. ἡ ἐξ ἱμάντων, Funis loreus, ex loris nexus s. contortus). [Soph. Ant. 54 : Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι· Œd. T. 1264 : Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Eur. Andr. 718 : Πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας. De funibus nauticis Eurip. Iph. T. 1408 : Πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας. Πλ. πεισμάτων ἀρχὰς Hipp. 762, et πλεκτὸν Αἰγύπτου παιδεία, Funes, artem ab Ægyptiis traditam, Tro. 128. Simili audacia Xenarch. ap. Athen. 2, p. 64, A, de reti : Πουλύποδας ἁλιεὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις.] Hesiod. autem [Sc. 63] ἅρματα πλεκτὰ vocat, at Hom. κολλητὰ s. κολλήεντα, ap. quem exp., Texta et coagmentata ex pluribus lignis. [Πλεκταὶ στέγαι Æsch. Prom. 711. Πλεκτοὶ κλίμακες Eur. Bacch. 1211. Πλ. θύρσοι Dionys.

B P. 948.] Fem. Πλεκτὴ, sicut πηκτὴ, sine adjectione quoque alicubi legitur pro σειρὰ πλεκτὴ, s. σειρὰ, ut Pollux [10, 142] exp. dicens Atticum esse, et ex Platone comico hunc l. afferens : Βούλει τήνδε σοι πλεκτὴν καθῶ, κἄπειτ' ἀνελκύσω σε δεῦρο; Ibid. κυνηγέτου σκεύη enumerans : Λίνα, δίκτυα, ἄρκυες, ποδάγραι, ἀρπεδόνες, σειραί, σειρίδες, πλεκταί. [Eur. Tro. 958 : Ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν ἐς γῆν σῶμα κλέπτουσαν τόδε· ib. 1010.] Item πλεκτὴ dicitur pro πλεκτὴ σπυρὶς, sive simpliciter pro σπυρὶς, ut Pollux [10, 92] exponit, afferens ex Aristophanis Amphiarao, et numerans inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη, quibus cibi apponuntur, sicut Athen. πλεκτὰ κανᾶ paulo ante. Ibid. annotat idem Poll. σπυρίδα s. πλεκτὴν vocari etiam Πλεκτὸν, in quo subaudiri potest κανοῦν. Sic usus est Athen. 4, non procul ab initio [p. 130, C] : Τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, In canistris s. sportulis eburneis. [|| Πλεκτὸν καὶ λυτὸν λόγου σχῆμα, Phot. Bibl. p. 400, 37, ex schol. Aristidis.] Rursum Πλεκτὴ exp. Rete, sicut et πλέγμα accipi supra docui : qua signif.

C affertur ex Plat. Leg. [7, p. 824.] Itidem πηκτὴ pro Laqueis qui in terra panguntur et tenduntur, s. pro Tendiculis. [|| Spira. Æsch. Choeph. 248 : Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης. || Cirrus. Philoxenus Leucad. ap. Athen. 1, p. 8, D : Πουλύποδος πλεκτή. || Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 351, 22 : Κρώβυλος δὲ ἐστι μιτρῶδές τι πλέγμα τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀναδέον· ὃ πλέκτην καλοῦσιν ὁ δημώδης λαός. Scribendum πλεκτὴν, nisi masculinum est Πλέκτης, ὁ.]

[Πλέκτρια, ἡ, i. q. ἐμπλέκτρια. Hesych. : Κομμώτρια, ἡ πλέκτρια (πλέκτρα codex).]

[Πλέκτρον, τό. Achill. Tat. 8, 9 : Κἂν τοῖς γυμνασίοις ἑωρῶμεν πῶς τὸ σῶμα ὑπηλείφετο καὶ πῶς πλέκτρον περιέβαινε. Lectio vitiosa, de qua non satisfaciunt conjecturæ criticorum ab Jacobsio memoratæ p. 963. Πλέκτρον inter nomina barytona in ρον memorat Arcad. p. 123, 9, ubi ex πλῆκτρον corruptum esse potest.]

Πλέκω, ξω, [Πλέκω, πλέξω, πέπλεχα ὁ κοινὸς καὶ πέπλοχα ὁ Ἀττικός, gramm. ined. cod. Coisl. 387. Cramer.] a quo Latinum Plico, Plecto, Necto, Connecto;

D interdum etiam Texo, Contexo : ut στέφανον πλέκειν, Nectere coronam, ut Horat.; s. Plectere, unde ap. Lucret., Caput plexis redimire coronis; aut Texere; ut Ovid., Texebas varios per cornua flores. [Pind. Isthm. 8, 147 : Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω στέφανον. Aristoph. Thesm. 458 : Πλέξαι στεφάνους.] Matth. 27, [29] : Πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, Coronam plexam contextamque ex spinis imposuerunt capiti ipsius. Et pass. voce ac signif. ap. Chrysost. : Ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι, Plexæ s. Contextæ sunt coronæ. [Figurate Plut. Compar. Niciæ et Crassi c. 2 : Καθῆσθαι πλέκοντα τῆς ἀπραξίας σεαυτῷ στέφανον, ὡς ἔνιοι σοφισταὶ λέγουσιν.] Item πλέκειν σχοινίον s. πεῖσμα, ut Plin., Junco funes nectunt : qui hæc Theophr. [H. Pl. 4, 8, 4] : Ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία, sic vertit, Ex libro vela tegetesque, necnon et vestem atque stragula ac funes texunt. Et pass. signif. ac voce, Xen. Cyneg. [9, 13] : Βρόχον πεπλεγμένον σπάρτου. [Herodot. 7, 72 : Κράνεα πεπλεγμένα· 85 :

Χρέωνται σειρῇσι πεπλεγμένῃσι. Plato Polit. p. 283, A : Τὸ ... πλεχθὲν ἔφαμεν ἐσθῆτα ἐρεᾶν (προσαγορεύομεν). Schol. Aristoph. Pl. 1082 : Σχοινίων τῶν πλακέντων. De ara e cornibus constructa Callim. H. in Apoll. 61 : Ἔπλεκε βωμόν. Theocr. 1, 52 : Καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν σχοίνῳ ἐφαρμόσδων.] Hom. autem voce media in activa signif. usus est Od. K, [168] : Πεῖσμα δ' ὅσον ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου. [Aristoph. Lys. 790 : Πλεξάμενος ἄρκυς. Themist. Or. 4, p. 54, B : Ὃν ἐγὼ στέφανον πεπλεξάμην.] Metaph. etiam λόγους, μύθους, μηχανάς, παλάμας πλέκειν, sicut Latini Nectere et Texere usurpant. [Aristot. Poet. c. 10 : Εἰσὶ δὲ τῶν μύθων οἱ μὲν ἁπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι. Ἀσαφὴς καὶ πεπλεγμένη λέξις Dionys. De Thucyd. c. 33, p. 893.] Plato Hipp. min. [p. 369, B] : Ἀεὶ σὺ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους· quod Bud. interpr., Hujusmodi epagogicis disputationibus captare soles homines. Ex Eur. autem Rheso [834] πλέκειν λόγους pro Perplexe et fraudulenter loqui. [Æsch. Choeph. 220 : Ἀλλ' ἦ δόλον τιν' ... ἀμφί μοι πλέκεις; Eur. Andr. 66 : Ποίας μηχανὰς πλέκουσι;] Idem

B [Plato] in Symp. [p. 203, D] de amore : Θηρευτὴς δεινός, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς, Semper aliquas machinas struens ac comminiscens, Semper dolos aliquos nectens, ut Liv. loquitur, s. Semper telam aliquam texens, Bud. [V. Wyttenb. ad Eunap. p. 173.] Sic in proverbio [ap. Steph. Byz. s. v. Αἴγυπτος, Eustath. p. 1494, 10, aliosque, de quibus v. Leutsch. ad Zenob. Prov. 3, 37], Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Ægyptii miri artifices dolos nectendi. [Eur. Ion. 1220 : Ἐκ τέχνης τέχνην οἵαν ἔπλεξα.] Aristoph. Vesp. [644] : Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας, Nullos non dolos nectere, ut aufugias, Nullas non struere machinas, et technas comminisci. Itidem προφάσεις πλέκειν, quo fere modo Virgilius, Causas nectis inanes, i. e. Inanes causas excogitas et profers, quibus me a cœpto deterrere conaris. Plut. Inst. Lacon. [p. 237, C] : Τὸν μὴ ἀποκρινόμενον, ἢ προφάσεις πλέκοντα, sc. si a senioribus interrogaretur ποῦ πορεύεται ἐπὶ τί. [Id. V. Sertor. c. 16 : Πλέκων παραμύθια τοῖς βαρβάροις διεπαιδαγώγει τὸν καιρόν. Sine casu Joann. Malal.

C p. 340, 6 : Πλέξας αὐτῇ ὡς ἐν δυνάμει ὤν· 362, 3 : Κατεσκευάσθη λοιπὸν καὶ ἐπλάκη ὡς Ἕλλην ὁ αὐτὸς Κῦρος.] Cum aliis quoque accuss. copulatum legitur, exponique potest non solum Necto, Texo, Contexo, sed etiam Compono, Struo, Construo. [Pind. Ol. 6, 147 : Ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον. Critias ap. Athen. 13, p. 600, D : Γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδάς. Nonn. Dion. 1, 506 : Ὄφρα καὶ αὐταὶ (Πιερίδες) ... θῆλυ μέλος πλέξωσιν· 2, 83 : Πλέξας πένθιμον ὕμνον.] Greg. Naz. : Ὁρᾶτε ὅπως πλέκει τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι· In Jul., de mathematico loquens : Πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. [Theodoret. vol. 2, p. 1084 : Πλέκει τὸν ὕμνον οὐχ ἁπλῶς. Πλ. τὴν ὑμνῳδίαν vol. 1, p. 1577. Id. vol. 4, p. 1304 : Πλεκέτω τῇ παρθένῳ τὰς προσηγορίας.] Itidem syllogismi et scripta aliqua dicuntur πλέκεσθαι, Necti, Connecti, Contexi, Componi, Concinnari, Bud., afferens hæc exempla. [Epict. Diss. 1, 29, 34 : Συλλογισμὸς κομψῶς πεπλεγμένος· 2, 13, 26; 4, 6, 15.] Greg.

D Naz., de hæreticis loquens dialectice de fide disputantibus : Οἱ συλλογισμοὶ πλακέσθωσαν. Hermog. : Διάλογος, δημηγορία, κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικά, διά τινος διπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Rursum ex Greg. Naz. Idem affert, Ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, Mirifice contexuntur. [De ænigmate Plut. Mor. p. 988, A : Σφίγγα ... αἰνίγματα καὶ γρίφους πλέκουσαν. || Compono. De nomine ex duobus vocabulis composito Ælian. N. A. 5, 30 : Ὁ χηναλώπηξ πέπλεκται τὸ ὄνομα ... ἐκ τῶν τοῦ ζῴου ἰδίων τε καὶ συμφυῶν· ubi Jacobs. comparavit Meleagri de suo ipsius nomine verba Anth. Pal. 12, 164 : Οἱ γὰρ Ἔρωτες πλέξαι μ' ἐκ λευκοῦ φασί με καὶ μέλανος.] Accipitur alicubi etiam pro Struo, Machinor, Molior : ut tum in superiorum ll. quibusdam, tum in hoc Gregorii : Τοῦ δὲ ἡ πονηρία τοῖς λογισμοῖς ἐπισκότησε, καὶ διὰ τοῦτο καιροῖς τε ὁμοίως καὶ μείζοσι πλέκει τὸν διωγμόν, Struit et molitur, Apparat, Comminiscitur, Bud. : qui et ex Hesychio addit ἀντία πλέκειν, pro ἀντιμηχανᾶσθαι, atque interpr. Invicem nectere. Id. Bud. pro Apparo et Instruo

A accipit ap. eund. Gregor. : Ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, Instruunt, Adornant, ut fit principi urbem ingredienti primum. [|| Πλ. τὸν βίον, Vitam transigo. Euphron com. ap. Stob. Flor. 98, 42 : Χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως. Frequentius dicitur διαπλέκειν.] || Πλέκομαι Idem interpr. Implicor et coadunor, ap. Greg. Naz. : Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι Θεὸν ἐκ τῆς μίξεως. Alii interpr. Nexu conjunctum esse, Annexum esse. [Æsch. Eum. 249 : Περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου, i. e. amplexus.] || Πλέκεται Hesych. exp. μαστιγοῦται, συκοφαντεῖται.

[Πλέκωμα, τὸ, Fasciculus, Manipulus. Schol. Theocr. 7, 157 : Δράγματα τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας. || Alio sensu πλέκωμα et πέπλωμα finxit schol. rec. Aristoph. Pl. 1083, ubi de verbo διαπεπλεκεῖν vel διαπεπλεκῶν agit.]

[Πλέμνιον Hesych. exp. ἀρχαῖον, πλῆρες. Conf. Πλαίσιον et Πλημνίς.]

Πλέννα, ἡ, [ap. Hesych. et Etym. M. p. 169, 37] i. q. βλέννα, Mucus, μύξα. [V. quæ s. v. Βλέννα dicta sunt.]

B Πλεννερὸς, Mucosus, μυξώδης, Galen. Lex. Hippocr. [p. 546].

[Πλεξείδιον, τὸ, Plexus, Connexio. Suid. s. v. Ἔρσις et Σισόης. Boiss.]

[Πλεξείω, Plectere cupio. Herodian. Epimer. p. 249.]

[Πλέξις, εως, ἡ, Textura. Plato Polit. p. 308, D : Ὅσα πρὸς τὴν πλ. αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς). Geopon. 10, 6, 2 : Πλέξιν φορμῶν.]

[Πλεομακάριστος, ὁ, ἡ, Magis felix prædicandus. Theodor. Stud. p. 385, D.]

[Πλεομελὴς, ὁ, ἡ, Plura præter naturam membra habens. Iamblich. In Nicom. Geras. p. 43, 26 : Πλεομελής τις ὢν καὶ πλ. Hase.]

[Πλέον. V. Πλείων s. v. Πολύς.]

[Πλεοναζόντως, Abundanter, Gl. Eustath. p. 934, 6 Πλ. τε καὶ διαφερόντως πολλάκις.]

Πλεονάζω, a πλέον posito pro πλεῖον. Est autem Πλεονάζω, πλέον εἰμὶ τοῦ δέοντος, Copiosior sum aut Major quam opus sit, aut etiam, quam necesse sit : Redundo, Abundo : unde ἐκ πολλοῦ τοῦ πλεονάζοντος dicitur inter-

C dum quum ab aliis, tum a Sexto Philosopho : ut Ex abundanti, a Fabio. In quo loquendi genere πλεονάζων [error typothetæ pro πλεονάζον, correctus ab HSt. in exemplari Vindob.] potest exponi etiam Supervacaneum. Ab Aristot. opp. τῷ ἐλλείπω, Eth. 2, 6 : Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. [Timæus Locr. p. 102, B : Αἴ κα πλεονάζοντι ἢ ἐλλείποντι ταὶ ἁπλαὶ δυνάμιες. Isocr. p. 21, D : Ἐλλείπειν αἱροῦ καὶ μὴ πλεονάζειν. Aristot. De gen. an. 4, 4 : Τῶν πλεοναζόντων μορίων παρὰ φύσιν· Polit. 1, 5 : Ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον, Quibus abundabant. A grammaticis sæpissime dicitur de vocabulis vel literis redundantibus. Apollon. De synt. p. 137, 17 : Ὀρθοτονεῖσθαί φασι καὶ τὰς πεπλεονακυίας (πτώσεις, velut ἐμεῖο pro ἐμέο). Addito dativo p. 138, 25 : Ἀντωνυμίαι ... αἱ τούτῳ (τῷ ε) πλεονάσασαι.] Et ὁρμὴ πλεονάζουσα, q. d. Appetitus exuberans. Cic. autem vertit, Appetitus vehementior. [Isocr. p. 250, A : Ἐγὼ εἰ μὲν ἔλαθον ἐμαυτὸν πλεονάζων, Modum excedens.] In VV. LL. tamen ex Phalar., Πλεοναζούσας ποινάς, simpliciter pro Pœnas abunde magnas. [Polyb. 4, 3, 12 : Πλεονα-

D ζούσης τῆς παρουσίας τῶν πρεσβευτῶν, Quum frequentiores advenirent legationes. Schweigh.] Ibid. cum gen. πλεονάζειν τοῦ δέοντος pro Ultra modum progredi. [Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 151, 9, de oratione justo prolixiore : Μήτε πλεονάσαι τοῦ καιροῦ μήτ' ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως.] At vero πλεονάζειν πτισσάνης, ex Galeno, pro Largiore ptissana uti. [HSt. in Indice : « Πλεοναστέον κατὰ τὴν δίαιταν πτισσάνης, Largiore ptisana utendum, Galen. Ad Glauc. 1. » Cum dat. schol. Hom. Il. E, 6 : Πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ, i. e. Hac forma sæpe utitur Ibycus. Ad Φ, 527 : Ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῖ πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ. Sequente ἢ Porphyr. V. Plotini fol. 5, col. 1 : Βραχὺς τε καὶ νοήμασι πλεονάζων ἢ λέξεσι.] Ibid. ex Thuc. [1, 120], πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, pro Uti frequentiori bellorum successu. [« Male exp. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ. Πλεονάζειν est i. q. ἐπαίρεσθαι. Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, Qui in bello ob prosperam fortunam insolescit; referuntur enim hæc verba ad proxime præcedentia, Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι· et sequentia, Οὐκ ἐνθυμήματι θράσει

ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος. » Brunck. Suspectum quod ap. Strab. 11, p. 504, legitur : Τὰς δ' ἀλκιμωτάτας ἐφ' ἵππων κυνηγεσίαις πλεονάζειν, ubi Casaub. σχολάζειν requirebat.] Alex. Aphrod. autem, Γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, pro Senes hæc affectio magis exercet. Interdum et pro Plus habeo, ut ap. Chrysost. : Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός; Quid habet amplius quam homines? Qua re superat homines? Passiva etiam vox Πλεονάζομαι, pro Redundo, Bud. in isto Galeni loco, Πρόσεστι γὰρ καὶ τούτῳ κακία πλεονασθέντι, Quum redundarit. Annotat autem ideo usum hunc pass. vocem habere, quod πλεονάζειν activum sit interdum, et accusativo jungatur, significans sc. Plus justo quidpiam facere. [Hipparch. Enarr. Phæn. Arati p. 171, B : Πολλῷ γε μᾶλλον ὅσῳ πεπλεόνακας ἐν βιωτικαῖς ἀσχολίαις. Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 156, D : Πλεονάζων περὶ τῶν ἐπιφανῶν κλήσεων, Quum multus sim in enarrandis conviviis illustribus. Diodor. 1, 90 : Περὶ τῶν ... ζῴων, εἰ καὶ πεπλεονάκαμεν ... τὰ ... νόμιμα ... διεσαφηνήκαμεν. Hemst. Strabo 9, p. 396 : Ὀκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφήν· 12, p. 550 : Οὐ χρεία πλεονάζειν. Addito dativo 3, p. 155 : Ὀκνῶ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν φεύγων τὸ ἀηδὲς τῆς γραφῆς.] Subjungit tamen hunc l., in quo legitur passiva vox, sed passive sumpta, et tanquam activi signif. sequens : ex Thuc. [2, 35] : Ὅ, τε γὰρ ξυνειδὼς ἀκροατὴς τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεταί τε καὶ ἐπίσταται, νομίσειε δηλοῦσθαι· ὅ, τε ἄπειρος, ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι διὰ φθόνον, εἴ τι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι, Supra modum dicta esse et commemorata existimarit. Sed commodius fortasse πλεονάζεσθαι reddatur Amplificari, supra verum sc. Activæ autem vocis et activam habentis signif. affert hunc l. [scholiastæ Aristoph. Pl. 5] in exemplum, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, pro Superfluis uti articulis, ut ipse vertit. Quod si itidem activa voce in interpretatione uti libuerit, dicendum fuerit, Ex abundanti ponere articulos, Abundantes ponere aut Supervacaneos; vel, Ponere s. Apponere articulos qui abundent s. redundent. [Etym. M. p. 84, 18 : Οἱ Αἰολεῖς ... πλεονάζουσιν ἕτερον σύμφωνον. Similiter p. 128, 45; 628, 37 : Πλεονάζουσι τὸ π οἱ ποιηταί. Passiv. Etym. M. p. 440, 12 : Τὸ υ πλεοναζόμενον ψιλοῦται. || « De cibo frequentius adsumto Diphilus Siphn. ap. Athen. 8, p. 356, D : Τὰ σελάχια ... πλεοναζόμενα τὰς ὄψεις ἀμβλύνει. » Hemst.] Sciendum est autem Chrys. in activa itidem signif. usum esse, sed pro Augere. [Etym. M. p. 632, 52 : Πλεονάζουσι τῷ υ στοιχείῳ τὸ ο. Strabo 6, p. 285 : Μιλίων ρξε'· πλεονάζει δὲ αὐτὰ Ἀρτεμίδωρος, i. e. Majorem numerum ponit. Passiv. id. 2, p. 106 : Καὶ τῆς παραλίας τὰ μήκη πεπλεόνασται, πλὴν οὐκ ἐπὶ τοσοῦτόν γε.] || Plus æquo audeo, Supra modum efferor, Insolesco, Bud. p. 320, ex Demosth. [p. 117, 5 : Ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπιχείρουν καὶ πέρα τοῦ μετρίου τὰ καθεστηκότα ἐκίνουν· 958, 21 : Τοὺς πάνυ δεινούς, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν. Dio Cass. 41, 28 : Τοῦ μὴ πλεονάσαντας κολασθῆναι. Phalar. Epist. 127, p. 348 : Ἐὰν μὴ παύσηται πλεονάζων. || « Πλεονάζεσθαι pro πλεονεκτεῖσθαι, Decipi, positum ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 232 : Μήτε πλεονάζεσθαι τὸν σοφόν, οὔτε βουκολεῖσθαι, οὔτε διαπατᾶσθαι. » Schneid.]

Πλεονάκις, q. d. Pluries, Sæpius. Dinarch. : Πλ. ἢ δεκάκις. [Plato Phædon. p. 112, D : Ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις· Rep. 3, p. 409, D : Πλ. ... πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων· Theæt. p. 148, A : Ἡ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλ. γίγνεται. Theophr. C. Pl. 5, 14, 2, ex cod. Urb. : nam vulgo πολλάκις. Πλειονάκις in inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 229, 24, in Carthæensi ib. p. 285, 1. G. D. It. in pap. Vatic. Bern. Peyron. *Pap. greci* p. 97, 17 : Τόν τε βασιλέα πλειονάκις δι' ἐντεύξεων παρηνωχλήκαμεν. Πλειονάκις quoque in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 23, 46. Hase.]

[Πλεόνασις, εως, ἡ, Redundantia. Casius Probl. § 66.]

Πλεόνασμα, τὸ, Redundantia, Abundantia, Copia, VV. LL. [LXX Num. 31, 32 : Ἐγενήθη τὸ πλ. τῆς προνομῆς, Erat copia residua ex prædatione. Apollon. De synt. p. 137, 28 : Οὔτε πλ. (literæ) τις ἐπινοήσειεν οὔτε ἔνδειαν· 264, 20 : Τὸ αὐτοὺς μόνους ἐν πλεονάσματι εὑρίσκεσθαι.]

Πλεονασμὸς, ὁ, Redundantia, Superfluitas. Πλεονασμοὶ λαλιᾶς, Plut. Symp. 3 [p. 650, E. Aristot. De gen. an. 4, 4 : Τοῦ πλ. τοῦ τῶν μερῶν.] Apud Rhetores πλεονασμὸς est Abundans supra necessitatem oratio, Quintil. 9, 3, ubi observa hanc interpret. : confirmat enim quodammodo eam quæ ipsi verbo Πλεονάζω a me data modo fuit : quum dicerem poni pro Copiosior sum aut major quam necesse sit. Et paulo post, Nam et geminatio, et repetitio, et qualiscunque adjectio, πλεονασμὸς videri potest. Idem 8, 3 : Est et πλεονασμὸς Vitium, quum supervacuis verbis oneratur oratio : Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi. Et paucis interjectis, Nonnunquam tamen, inquit, illud genus, cujus exemplum priore loco posui, affirmationis gratia adhibetur : Vocemque his auribus hausi. At vitium erit, quoties otiosum fuerit, et supererit, non quum adjicietur. Sic Rom. Aquila [§ 45] Pleonasmum vocat Quum dictio abundat quidem, sed emphasin facit et vim orationis intendit. Nam si prorsus otiosus sit, vitiosum πλεονασμὸν esse. [Vid. Dionys. De vi Demosth. c. 58, p. 1128, ubi πλεονασμὸν sæpe perspicuitatem, efficaciam amplificationemque mirifice adjuvare docet. In Homero plerumque ἀδολεσχίαν appellat Eustathius, ut ad Il. K, p. 804, in his verbis, Λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑός, et passim in similibus. Alexander rhet. Περὶ σχημ. p. 548, hanc figuram in singulis etiam conjunctionibus agnoscit, quæ ornatus causa adduntur, ut, si absint, sententiæ tamen nihil desit, ut in δή. Ernest. Lex. rhet. Apollon. De synt. p. 264, 26 : Οὐκ ἴδιον συνδέσμων τὸ ἐν πλ. καταγίνεσθαι.] At vero ap. grammaticos πλεονασμὸς est Syllabæ aut etiam literæ redundantia, præsertim ap. poetas, metri gratia. Vide Tryphonem et Eust. [|| Prolixa commemoratio. Polyb. 12, 24, 1 : Οἱ ποιηταὶ διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι κτλ., i. e. Frequentiori earundem rerum repetitione. 15, 36, 3 : Ὁ πλ. ὑπὲρ τῶν ἐκπληκτικῶν συμπτωμάτων et cum nudo genitivo ib. 7. Schweigh.] || Πλεονασμὸς ex Gr. Bibl. interpretibus affertur, Ezech. 22, [12] pro eo Quod præter sortem nomine usuræ accedit; sed adjunctum tamen habet τόκον, s. potius præfixum, quod Usuram significat. [LXX Levit. 25, 37 : Ἐπὶ πλεονασμῷ οὐ δώσεις αὐτῷ τὰ βρώματά σου. Prov. 28, 8 : Ὁ πληθύνων τὸν πλοῦτον αὐτοῦ μετὰ τόκων καὶ πλεονασμῶν. Hesych. : Πλεονασμός, ἐπίδοσις. Balsamo ad Greg. Nyss. Epist. canon. : Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστιν ὡς ὅταν τις δῷ τινι σῖτον ἢ οἶνον ἢ ἔλαιον ἢ ἄλλο τι ἐπὶ τῷ λαβεῖν ὁμογενὲς πλέον τοῦ δοθέντος ... ὁ δὲ τόκος λέγεται ἐπὶ νομισμάτων.]

[Πλεοναστέον. V. Πλεονάζω.]

[Πλεοναστικὸς, ή, όν. HSt. s. v. Πλεόνασμα :] Ibid. [in VV. LL.] est Πλεοναστικὸς pro Redundans.

[Πλεοναστὸς, ή, όν, Abundans. LXX Deut. 30, 5 : Πλεοναστόν σε ποιήσει ὑπὲρ τοὺς πατέρας σου, Augebit te super patres tuos.]

[Πλεοναχῇ, Plures in partes. Plato Rep. 5, p. 477, A : Κἂν εἰ πλ. σκοποῖμεν.]

[Πλεοναχόθεν, Ex pluribus partibus s. rebus. Aristot. De cœlo 1, 4 : Πλ. ἄν τις λάβοι τὴν πίστιν.]

Πλεοναχῶς, Multifariam, VV. LL. Sonat tamen proprie q. d. Plurifariam. [Aristot. Eth. Nic. 5, 1 : Ἀκολουθεῖ ... ἐὰν θάτερα πλ. λέγηται, καὶ θάτερα πλ. λέγεσθαι. Strabo 10, p. 467; 14, p. 680 : Μεταγράφοντες πλ. Plut. Mor. p. 444, B : Ἕκαστον ὧν πράττομεν μοναχῶς μὲν κατορθοῦται, πλ. δὲ ἁμαρτάνει. G. D. Epicur. ap. Diog. L. 10, 78 : Τὸ πλ. ἐν τοῖς τοιούτοις εἶναι. Aristox. De mus. p. 74, A : Πλ. τεθῆναι. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. t. 3, p. 438, D Gaisf. : Ἀνέτρεπεν ἂν πλ. Hase. || Adjectivi Πλεοναχὸς, ή, όν, unus testis est Diog. L. 10, 86 : Πλεοναχὴν τῆς γενέσεως αἰτίαν· 87 : Κατὰ πλεοναχὸν τρόπον.]

Πλεονεκτέω, Plus habeo, Ampliorem partem s. portionem habeo, aut majorem. Thuc. 6, p. 211 [c. 39] : Τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελομένη ἔχει, Plus commodorum habet, s. percipit. [Plato Euthyd. p. 15, A : Τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν κατὰ τὴν ἐμπειρίαν. « Synes. De regno p. 15, C : Οὔτε μειονεκτοῦντες πόνων οὔτε πλεονεκτοῦντες ἡδονῶν. Phlegon Trall. Mirab. c. 4, p. 60 : Πλεονεκτεῖν ... τῆς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς. » Jacobs. Lucian. Prom. c. 14 : Εἰ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως.] Sic πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς, Aristot. Dicitur etiam πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι. Plato Rep. 1, [p. 350, A] :

Ἐν ἐδωδῇ ἢ πόσει δοκεῖ τι ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος. Invenitur item πλεονεκτῶ τοῦτό σου, eod. modo, quo diceretur πλέον ἔχω τοῦτό σου, pro Habeo istud plus quam tu; In hoc sum te superior; In hoc conditio mea melior est tua; In hoc superiore sum conditione. Philostr. : Πλεονεκτοῦσι τοῦτο τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Sic Isocr. [p. 10, E] : Οἱ γὰρ δίκαιοι εἰ μηδὲν ἄλλο τῶν ἀδίκων πλεονεκτοῦσιν. [Demosth. p. 1169 extr. : Πλεονεκτήσειν μηδ' ὁτιοῦν τὸν ἕτερον τοῦ ἑτέρου.] Synes. autem dixit cum gen. quidem personæ, sed dat. rei : Πλεονεκτοῦσιν οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Sed et cum dat. rei solo : ut Xen. Cyrop. 2, [2, 20] : Τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, cui opp. τῶν ἴσων τυγχάνειν, ἰσομοιρεῖν, Plus honorum et munerum consequi, accipere. Quidam autem vertunt, Honoribus et muneribus alios antecellere; sed malim Superiorem esse. Quæ interpr. melius etiam convenit huic Ejusd. loco, Cyrop. 7, [1, 33] : Ἐπλεονέκτουν μέντοι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. Interdum vero dicitur cum solo gen. personæ itidem pro Superiorem esse, Superiora omnia, aut priores, habere; Conditione meliore aut commodiore esse, ut Cic.; qui etiam dicit In superiori conditione positum esse : ut contra πλεονεκτεῖσθαι pass. est Omnia habere inferiora : de quo et infra dicetur, in altera verbi πλεονεκτῶ signif. Item πλεονεκτεῖν ἀξιῶ ap. Aristot., Primas partes in republica mihi vindico. [Plato Leg. 3, p. 691, A : Πρῶτον τοῦτο οἱ τότε βασιλεῖς ἔσχον τὸ πλεονεκτεῖν τῶν τεθέντων νόμων.] At vero ap. Herodian. 1, [5, 6] : Οὐδὲ γὰρ πλεονεκτεῖν ὑμῶν ἠξίουν, Polit. Neque enim ego me superiorem vobis unquam gessi. Cic. autem hæc omnia Plat. verba [Lach. p. 183, A], Πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον, reddidit uno Latino Vincere, p. 125 Cic. Lex. [Isocr. p. 316, B : Παρὰ τὸ δίκαιον ἐν τοῖς ἀγῶσι πλεονεκτεῖν. Cum accus. personæ Dionys. A. R. 9, 7 : Πραγματευσάμενοι καὶ τἆλλα ἐξ ὧν πλεονεκτήσειν τοὺς πολεμίους ἔμελλον. Plut. V. Marcelli c. 29 : Ὅσα πλεονεκτήσουσι τοὺς πολεμίους. Lucian. Amor. c. 27 : Ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. || Lucror, Proficio. Plato Leg. 3, p. 683, A : Νῦν οὖν τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου ... Lach. p. 192, E : Εἰδὼς ὅτι ἀναλώσας πλεονεκτήσεται. Πλ. ἀπὸ τῶν μὴ καθηκόντων, Lucrum quærere ex rebus non honestis, Polyb. 6, 56, 2. Cum accus. rei et genit. personæ Demosth. p. 1434 extr. : Τἆλλα τε τῆς ὑμετέρας πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες καὶ δὴ καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι.] || Sed et pro Vincere, i. e. Antecellere, s. Anteire, Præstare, sæpe accipitur. [Plato Parm. p. 149, B : Τῷ ἴσῳ τούτῳ καὶ ὁ ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς πασῶν τῶν ἅψεων πλεονεκτεῖ· Leg. 7, p. 802, D : Τὸ τῆς ἡδονῆς ἢ ἀηδίας περὶ ἑκατέρας οὐδὲν πεπλεονέκτηκεν.] Isocr. Evag. [p. 191, B] : Τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic, Πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philostr. || In malum etiam s. malam partem dicitur, et hoc est, quod Bud. intelligit, quum scribit πλεονεκτεῖν dici etiam eum, cui plus incommodi accidit. Xen. Cyrop. 1, [6, 25] : Πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων, ubi alioqui suam illam primam signif. retinet; est enim Plus frigoris et plus laborum habere, i. e. tolerare. || Fraudo, ut sc. solent, qui plus habendi quam alii cupidi sunt, Bud. p. 858, ex Plat. [Rep. 2, p. 365, D : Τὰ δὲ βιασόμεθα ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι.] Hac certe in signif. Paulus accusativum jungit, 2 Cor. 7, 2 : Οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν quod redditur Neminem expilavimus. Perinde est autem ac si dicas, Nemini quicquam plus habendi desiderio, i. e. avaritia, eripuimus; Neminem per avaritiam fraudavimus ulla re. Quidam etiam vertunt, Neminem per avaritiam circumscripsimus. [Dio Chrys. vol. 1, p. 679 : Πλεονεκτοῦντες ἀλλήλους. Dio Cass. 52, 37 : Τοὺς δυνατοὺς μὴ πλεονεκτεῖν τινα ... ἔα.] Sed et acc. rei addidit 12, [18] : Μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; Scio tamen vulgo μήτι conjunctim legi; sed mihi altera lectio magis placet. Apud Eund. tamen, ejusd. Ep. 2, [10] : Ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, accipitur potius pro Circumveniamur quam pro Fraudemur : licet alioqui Circumvenire dicantur et qui fraudant. [Lucian. Epist. Sat. 25 : Εἴ τι τῶν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις ἢ πλεονεκτοῖτο.] Quidam autem annotant πλεονεκτεῖσθαι esse proprie In sortitione vel distributione ab alio potiores partes sibi vindicante et suam conditionem meliorem faciente, justa parte et portione privari. Sed ego potius credo πλεονεκτεῖσθαι in prima signif. dici generaliter eum, cui ὁ πλεονεκτῶν injuriam facit, fraudando s. circumscribendo, aliisque modis hujusmodi. [Cum dat. Demosth. p. 1035, 26 : Ἂν φάσκῃ πλεονεκτεῖσθαι ταῖς χιλίαις δραχμαῖς.]

Πλεονέκτημα, τὸ, Commoditas, quam quis præ aliis consequitur, Adjumentum, quod habet aliquis præ aliis, Superiores partes, Melior conditio. [Plato Leg. 4, p. 709, C : Μέγα πλ. ἔγωγ' ἂν θείην.] Dem. [p. 245, 13] : Πλ. ... μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ· pro quo dicitur et προτέρημα. Apud eund. [p. 124, 12] legitur πλεονεκτήματα πρὸς πόλεμον, sicut Xen. [Hipparch. 5, 11] : Τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα· sed πρὸς πόλεμον et τὰ ἐν τοῖς πολέμοις diverso sensu dicuntur. Alicubi vertitur etiam Prærogativa. Hermog. τῆς φύσεως πλ. dixit, eodemque modo Philo φυσικὰ πλ. [Lucian. Dem. enc. c. 18 : Συμπεριφερόμενος τοῖς πλ.] Hoc certe constat, ut et alias dixi, πλεονέκτημα id plane esse, quod Gall. dicitur *Avantage*, sicut μειονέκτημα alicubi *Désavantage*. [Galen. vol. 4, p. 229, 2. Id. vol. 14, p. 640, 11 : Ἐπιδείκνυσθαι πλ. τι σωματικὸν ἢ ψυχικόν. Hase. Privilegium, Polyb. 2, 38, 8 : Οὐδὲν ὑπολειπομένη πλ. τῶν ἐξ ἀρχῆς, ἴσα δὲ πάντα ποιοῦσα τοῖς ἀεὶ προσλαμβανομένοις.] || Fraudatio, s. potius, Quod fit ad fraudandum aliquem, circumveniendum; Id, in quo fraudatur aliquis. Dem. [p. 1490, 13] : Ἥπερ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλ. καὶ τῶν περὶ ταῦτα σοφισμάτων ἔξω, Ut et procul ab omni iniquitate absit quæstuosaque versutia, Bud.

[Πλεονεκτητέον, Plus appetendum. Plato Gorg. p. 490, C.]

Πλεονέκτης, ὁ, vel Πλεονεκτικὸς, ή, όν, Fraudator et circumscriptor, Alieni avidus. [Hesych. : Πλεονέκτα, βίαιε. Isocr. p. 283, B : Σπαρτιάτας ὑπεροπτικοὺς πεποίηκας καὶ ... πλεονέκτας. Polyb. 15, 21, 1 : Δημαγωγικὸς καὶ πλ.] Apud Paul. redditur Avarus : illo præsertim l., ubi πλεονέκτην esse dicit εἰδωλολάτρην, Ad Ephes. 5, 5 : sicut Ad Col. 3, [5] πλεονεξίαν ait esse εἰδωλολατρείαν. [Πλεονεκτικὸς τύραννος ap. Pollux. 1, 42.] Reperitur autem et Πλεονεκτίστατος ap. Xen. [Mem. 1, 2, 12] : Ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλ. τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο. Ubi sunt qui vertunt Rapacissimus; sed videmus a Paulo cum πλεονέκτης poni etiam ἅρπαξ. [|| Arrogans, Insolens. Herodot. 7, 158 : Λόγον ἔχοντες πλεονέκτην.] Πλεονεκτικὸς autem Aristoteli est etiam Violentus et tyrannicus, Bud. [Demosth. p. 777, 3 : Πλεονεκτικὸν ἡ πονηρία. Polyb. 4, 3, 1 : Πλ. καὶ θηριώδη ζῆν βίον· 6, 48, 8 : Πλεονεκτικώτατος. Lucian. Calumn. c. 8 : Τὸ ἄνισόν τε καὶ πλ. || Adverb.] Πλεονεκτικῶς, [Pollux 8, 7,] Lucian. [Hermot. c. 36], More eorum qui fraudant et circumveniunt. [Inscr. Oas. magnæ ap. Letroun. *Journ. des Sav.* 1822, p. 672, 16 : Ὑπὸ τῶν πλ. καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων. Hase. Demosth. p. 610, 10 : Αἰσχρῶς καὶ πλ. ἦρχε πρὸς ὑμᾶς. Signif. mitiori Plato Phædon. p. 91, B : Λογίζομαι γὰρ ... καὶ θέασαι ὡς πλ. || Πλ. μάχεσθαι, Vincere pugna, Æneas Tact. c. 16.]

[Πλεονεξία. V. Πλεονεξία.]

Πλεονεξία, ἡ, i. q. πλεονέκτημα. [Aristot. Soph. el. 2, 1 : Τὰς ἐν τῷ πυνθάνεσθαι πλεονεξίας. Abundantia. Plato Tim. p. 82, A : Τούτων ἡ παρὰ φύσιν πλ. καὶ ἔνδεια.] Ap. Isocr. Nicocle [p. 31, B], αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι sunt Conditiones præstantiores, Præcipua commoda, Bud. p. 858. [Demosth. p. 662, 28 : Τῇ διὰ τοῦ ψηφίσματος πλεονεξίᾳ. Polyb. 2, 19, 3 : Στασιάσαντες περὶ τὴν τῶν εἰλημμένων (prædæ) πλεονεξίαν. Æneas Tact. c. 16 : Ἐπὶ λαγνείαν καὶ πλ. ὁρμῆσαι.] || Plus habendi aviditas inexhausta, Alienum usurpandi cupiditas. [Hesych. : Πλ., τὸ πλέον τοῦ δέοντος ἔκ τινος λαμβάνειν. « Menander (ap. Stob. Flor. 10, 3) : Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν. Et subjungit, Οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας. » HSt. in Ms. Vindob. Herodot. 7, 149 : Οὐκ ἀνασχέσθαι τῶν Σπαρτιητέων τὴν πλεονεξίην. Plato Critia p. 121, B : Πλ. ἀδίκου· Symp. p. 188, B : Ἐκ πλ. καὶ ἀκοσμίας. Ἡ ἐκ τῶν ἀπειρημένων πλ. Polyb. 6, 56, 3. Non legitur apud Tragicos nisi uno loco Iph. A. 509, qui non est scriptus ab Euripide : Πλεονεξίαν δωμάτων. Pro φιλοτιμίας in versu Phœn. 532 memoriæ errore posuit Dio Chrys. Or. 17, p. 249, B. Lex. rhet. p. 298, 11 : Πλ. καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ ἐπὶ

τοῦ φαύλου τέτακται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν.] Thuc. 3, [84]: Οἵ τε μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες. Xen. [Mem. 1, 6, 12]: Οὐκ ἐξαπατῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ. Sæpe redditur Avaritia: ut Synes.: Ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλ. Atque ita sæpe redditur in Pauli Epist.: ap. quem tamen, 2 Cor. 9, 5: Οὕτως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλ., Fraudationem, Spoliationem, Erasm.; sed malo cum Beza per quandam metalepseos formam intelligi Quod tanquam ab avaro extortum est. [Asterii oratio est κατὰ πλεονεξίας inter ejus opera p. 40 seqq. ed. Combef. || Forma non usitata Πλεονεκτία ap. Diotogen. Stob. Flor. 48, 62, vol. 2, p. 315, ubi libri: Περὶ γε μὰν τᾶς πλεονεκτικᾶς ὅδε λόγος· nisi quod margo cod. Par. A a m. sec. πλεονεξίας, margo vero Gesneri πλεονεκτίας e loco inferiore: Ἁ πλεονεκτία γίγνεται περὶ τὸ ἀγεύμενον μέρος τᾶς ψυχᾶς. G. Dindorf.]

[Πλεονομοιρέω, Plures partes habeo. Paulus Alex. Apotel. p. 29, 5.]

[Πλεονοσυλλαβέω, Ex pluribus syllabis consto. Eustath. p. 1769, 57: Πῶς παρακείμενος πλεονοσυλλαβεῖ τοῦ ἐνεστῶτος. Choerob. p. 863, 23, ubi cod. Barocc. πλειοσυλλαβεῖν.]

[Πλειονότης, ητος, ἡ, Longitudo. Nicom. Geras. Man. p. 18: Αἱ μὲν βραχύτητες ὀξυτονοῦσιν, αἱ δὲ πλειονότητες βαρυτονοῦσιν.]

[Πλειονοψηφία, ἡ, Major calculorum numerus. Paulus Alex. Apotel. p. 65, 2.]

Πλεόνως affertur pro Nimis. Sonat potius Plusculum. [Phot. p. 433, 7: Πλειόνως· καὶ τὸ πολὺ λέγουσι καὶ πλέον. « Ignat. 14. » Kall. Πλειόνως ap. Joseph. A. J. 17, 1, 1, Æneam Tact. c. 7.] Πλεόνως, Plusculum, Ionice pro πλεόνως, ut πλεῦν pro πλέον. [Herodot. 5, 18. Vulgari vero forma 3, 34: Τῇ φιλοινίῃ πλεόνως προσκέεσθαι· ubi πλεόνως scribendum.]

Πλέος, et poetice Πλεῖος, Plenus, Refertus. At vero Attice Πλέως. Soph. [Aj. 745]: Ταῦτ' ἐστὶ τάπη μωρίας πολλῆς πλέα, Hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Usus est et Aristot. De mundo [c. 6]: Ταῦτα πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα. [Herodot. 1, 194: Βίκους οἴνου πλέους· 1, 178: Τάφρος πλέη ὕδατος.] Apud Hom. in uno eodemque versu habemus et absque ι et cum ι, Od. Υ, [355]: Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή, Ἱεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον. Est alioqui multo frequentior ap. eum scriptura cum ι. Et, Μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων. Item, Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, Il. I, [71]. Sed et absque gen. Θ, [162]: Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν. Sic πλείη ap. Hesiod. [Op. 101]: Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. Et comp. Πλειότερος, Plenior. Apud Hom. autem Od. Λ, [358], Πλειοτέρῃ σὺν χειρί, exp. γεμούσῃ, καὶ μὴ ὑποκένῳ, ἀλλὰ πεπληρωμένῃ. Attice, uti dixi, Πλέως, cum ω, quod usitatius est, in soluta præsertim oratione. Aristoph. Nub. [1367] Æschylum esse dicit ψόφου πλέων. [Æsch. Prom. 42: Νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. Femin. ib. 696: Φόβου πλέα τις εἶ· 953: Φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν. Soph. Aj. 1112: Οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ, i. e. pericula quærentes. El. 1405: Στέγαι φίλων ἐρῆμοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. Eur. Cycl. 215: Γάλακτος πλέῳ κρατῆρες. Plato Rep. 6, p. 486, C: Λήθης ὢν πλέως. Feminini forma contracta ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 7, 7: Τὸ δὲ πλῆ εἰρημένον παρὰ Διογένει τῷ Ἀπολλωνιάτῃ ἀντὶ τοῦ πλέη θηλυκοῦ ἐπιθετικῶς ἄγνωστον τοῖς ἄλλοις. Πλέως pro πλέα dictum accipitur in versu non integro Cratini ap. Athen. 9, p. 410, D: Ὠμολίνοις κόμη βρύουσ' ἀτιμίας πλέως· ubi Meinek. vol. 2, p. 21, dativum πλέῳ restituendum esse conjecit.]

[Πλεότης, ητος, ἡ, Pluralitas. Theol. arithm. p. 12.]

[Πλευμάω et reliqua hujus stirpis v. s. Πνευμ—.]

[Πλεόνως. V. Πλεόνως.]

Πλευρὰ, ἡ, Latus. Et πλευραὶ, Latera s. Costæ. Πλευραὶ, inquit Gorr., Costæ: sunt ossa thoracis a lateribus sita, sternon spondylis committentia. Ea sunt utrinque utplurimum duodecim, quot et dorsi spondyli. Ex his superiores septem simpliciter πλευραὶ dicuntur, totidem sc. numero, quot ossa habentur in sterno. Aliquanto post, quum de motu et situ illarum locutus esset, Earum duæ primæ, auctore Polluce [2, 182] dictæ Ἀντίστροφοι, quasi Retortæ; duæ aliæ sequentes nominatæ Στερεαί, propter firmitatem; tres vero postremæ, appellatæ Στερνῖτιδες. Quinque vero reliquæ costæ inferiores, vocantur Νόθαι, Spuriæ et illegitimæ, quia imperfectæ sunt. Neque enim in sterno, ut septem veræ, articulantur, sed intus diaphragmati suis cartilaginibus junguntur, et iisdem acuminatis inferiores superioribus applicatæ, ligamentis affirmantur. Dicuntur eæ παράστροι et μαλθακαί, ut scribit Pollux. Celsus νόθας a Græcis dictas testatur. Ceterum inter ipsas costas inserti sunt musculi geminati duplices, quos μεσοπλευρίους, Intercostales, nominant; alii externi, alii interni: de quibus plura vide ap. Eund. Hom. Il. Ψ, [716]: Ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους ... Υ, [170]: Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται, de leone, de quo Hesiod. [Scut. 430]: Πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων, ποσσὶ γλάφει. Itidem Plin. 8, 16, de leone irato: In principio terra verberatur: incremento, terga, ceu quodam incitamento flagellantur. Rursum Il. Ω, [10]: Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. [Æsch. Eum. 843: Τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα.] Soph. [Aj. 834]: Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ, Latus perrumpentem hoc ense. Diosc. 5, 78: Πλευρᾶς πόνος, Lateris dolor. Sic Athen. 12: Πεπονηκέναι τὴν πλευράν. [Παρὰ πλευρὰν εἶναί τινι, Ad latus esse alicui, Latus alicui fodere, Polyb. 5, 26, 6. Παρὰ πλ. μένειν 29, 3, 1. Ταῦτα πρὸς ταῖς πλευραῖς αὐτῶν ὑπάρχει, i. e. Hoc bellum illis in proximo est, 2, 22, 10. Scriptor non nominatus (Polybius, ut videtur Ursino) apud Suidam: Προσδέξασθαι, τὸ δὴ λεγόμενον, πρὸς τὰς πλευρὰς τοὺς πολεμίους. Schweigh. De conjuge Greg. Naz. Carm. p. 106, C: Πλευρῆς οὐ γετείοντας ἑὸν δέμας ἀμφαγαπῶσα. Id. in Anth. Pal. 8, 13: Ἐκ πλευρῆς δὲ θεόφρονος ὄλβον ἔνειμεν.] Rebus quoque inanimatis πλευραὶ tribuuntur, ut et Lat. Latera. Plut. De audiendo [p. 43, A]: Τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις. [Plato Tim. p. 36, C: Κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε. « Ex usu geometrarum, Latus quodcunque figuræ cujuscunque. Plato l. c. p. 53, D: Γωνίας ὀρθῆς πλευραῖς ἴσαις διῃρημένης. Polyb. 2, 14, 4: Ἰταλίας ... τριγωνοειδοῦς ὑπαρχούσης ... τὴν μίαν ... πλευράν. Ἡ ἔξω πλ. τῆς Σικελίας 1, 37, 4. Ἡ ἀπὸ Καρχηδονίας πλ. 1, 86, 3. Ἡ ἐπιμήκης πλ. 1, 22, 6. Ἡ ἐκ πλαγίου πλ., utrumque latus, 1, 22, 10, a quo distinguitur ἡ κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνεια, i. e. pars anterior, ibid. In acie ἡ κατὰ πρόσωπον πλ. est Frons, 11, 23, 3, a qua distinguuntur Latera, τὰ κέρατα, ibid. Schweigh.] Item πλευρὰ πιθάκνης, Dolioli latus, ap. Aristoph. [Pl. 546]; schol. τὸ πλάγιον, quemadmodum Eust. πλευρὸν quoque accipi tradit. Dicuntur item πλευραὶ νεὼς, Latera navis, s. Costæ, ut Plin. appellat. Necnon πλευρὰς ποταμοῦ dixit Dionys. Per. [833], Latera amnis: quo nomine Ripas intellexisse existimatur.

[Πλευρὰξ etymologiæ caussa fictum in Etym. M. p. 395, 15, ubi de etymo adverbii εὐρὰξ agitur, quod per aphæresin Ionicam pro πλευρὰξ dictum esse commentus erat Heraclides, quem nominat Eustath. p. 842, 45. De quo dictum s. v. Εὐράξ.]

[Πλεύρατος, vel Πλευρᾶτος, ὁ, Pleuratus, rex Illyriæ, ap. Polyb. 2, 2, 4; 2, 5, 6, al. ubi vid. Schweigh. et Livium. || Ejus filius cognominis ap. Polyb. 29, 5, 8. || Exsul Illyricus. Id. 28, 8, 1.]

[Πλευριάς, άδος, ἡ, Latus. Tab. Heracl. p. 176: Ἐστάσαμες δὲ καὶ ὅρως ἐπὶ μὲν τᾶς πλευριάδος δύο ... et similiter p. 192 et 195. « Subaudiendum est substantivum, velut γραμμή: videtur enim πλευριὰς fuisse linea quæ extimum agri dimetiendi latus finiret; sed usus invaluit ut substantive acciperetur. » Mazoch.]

[Πλευρίας, ὁ, Pleurias, rex Illyriæ. Diodor. 16, 93.]

[Πλευρικός, ή, όν, Lateralis. Theol. arithm. p. 3, 16: Διαμετρική τε καὶ πλ. Iamblich. In Nicom. Geras. p. 12, D; 102, C; 108, B; 109, C; 112, A; 125, C; 127, D. Hase. Schol. Aristoph. Eq. 361: Σχελίδας· βοὸς πλευρά· ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ τῶν βοῶν. Quod πλευριαῖα scriptum est ap. Suidam, πλευρίδια ap. Photium p. 562: Τὰ πλευρίδια κρέα, ubi Porsonus πλευριαῖα correxit. Per πλευρίδας interpretatur Hesychius. Κρέα πλευριαῖα Polluci 6, 52, restituendum ex cod. Alii libri πλευραῖα vel πλευρία.]

[Πλευρίον, τὸ, dimin. a πλευρὰ, Costa. Hippocr. p. 261, 9: Συντρίψαι τὰ πλευρία, ὅκως συμπεσὸν τὸ σωμάτιον εὐσταλέστερον γένηται.]

[Πλευρίς, ίδος, ἡ. V. Πλευρικός.]

[Πλευρισμός, ὁ, Computatio laterum. Theol. arithm. p. 28, 21. Hase.]

Πλευρίτης, ὁ, Lateralis, ut Plinio Lateralis dolor. Pollux 2, [178] de lumborum vertebris: Τὸν δ' ὑπ' αὐτῷ (nimirum τῷ ἄτλαντι σπόνδυλον,) καλοῦσι μασχαλιστῆρα, τοὺς δὲ λοιποὺς, πλευρίτας, Vertebras laterales, vel etiam Vertebras costarum.

Πλευριτικός, ή, όν, Qui lateris dolore cruciatur, morbo laborat, Pleuriticus, ut Plin. appellat. Paul. Ægin. 3, 33: Τοῖς πλ. νυγματώδη τὴν ὀδύνην γίνεσθαι. Legitur et ap. Diosc. 2, 96. [Sext. Emp. p. 285: Πυνθάνεται μή τι πλευριτικὴ γέγονε. G. D. || Quo utimur remedio contra pleuritidem. Galen. vol. 14, p. 148, 4: Ἔστι δὲ καὶ πλευριτικὴ ἀγαθή. Hase.]

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, ut πλ. νόσος, vel absolute πλευρῖτις, sub. νόσος, Laterum morbus; Lateralis dolor, Plin.; Lateris dolor, Horat.: quo qui laborat, πλευριτικὸς nominatur. Pollux 2, [166]: Καὶ ἡ μὲν περὶ τὰς πλευρὰς νόσος, πλευρῖτις, ὡς ἡ περὶ τὰ ἄρθρα, ἀρθρῖτις, καὶ νεφρῖτις, ἡ περὶ τοὺς νεφρούς. Frequentia occurrunt exempla ap. Medicos, necnon et alios, ac nominatim ap. [Aristoph. Pac. 417: Πλ. ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάθοι ποτέ. Aristot. Eth. 5, 15; Polyb. 2, 4, 6.] Athen. 10: Πλευρίτιδι ληφθέντα ἀποθανεῖν. Aret. 8, 66: Ἡ ἀκριβὴς πλ. φλεγμονή ἐστι τοῦ ὑπεζωκότος ἔνδοθεν τὰς πλευρὰς ὑμένος, νυγματῶδες ἄλγημα σφοδρὸν ἐπιφέρουσα, σὺν ὀξυτάτῳ πυρετῷ. Iidem Alex. Trall. 6, 1, qui etiam addit, Οἱ πᾶσαν ὀδύνην πλευρᾶς, πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι. [Adde Aret. De morb. acut. 1, 10, Definit. med. vol. 2, p. 363. « Apud Hippocr. pleuritidis differentiæ statuuntur πλευρῖτις ξηρὴ et ἄπτυστος et πλ. ἐν νώτῳ. De quibus, ut de vera pleuritide, pluribus apud eum locis agitur, præcipue vero p. 458, 36; 474, 30; 493, 27; 517, 40; 414, 31; 417, 39, et libris 2 et 4 De rat. victus in morbis acutis. » Foes.]

[Πλευρογέννητος, ὁ, ἡ, Ex costa formatus. Substantive Anast. Sin. Hodeg. p. 306, 18: Τὸ πλ. τῆς Εὔας. Hase.]

Πλευροειδής, ὁ, ἡ, Lateris s. Costæ speciem gerens. Πλευροειδῶς, Costæ instar, Theophr. H. Pl. 3, 10 [17, 3 Schn.].]

Πλευρόθεν, A latere, De lateribus. [Soph. Tr. 940: Πλευρόθεν πλευρὰν παρείς. « Psellus In Cant. Cantic. 2, 3. » Boiss.]

Πλευροκοπέω, Costas s. Latus ferio, Latus percutio. Soph. Aj. p. 15 meæ ed. [236]: Ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀναρρήγνυ, ubi schol. κατὰ πλευρῶν τύπτων. [Const. Manass. Chron. 6567: Ὁ βασιλεὺς ἐπέτετο πλευροκοπῶν.]

[Πλευρομήτωρ, ἡ, E latere gignens. Georg. Pisid. Opif. 1009, ubi alii πλευρομήτορος. Kall.]

Πλευρὸν, τὸ, i. q. πλευρά. Hom. Il. Δ, [468]: Πλευρὰ οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει. [Herodot. 9, 72: Ἐτρωματίσθη τοξεύματι τὰ πλευρά. Æsch. fr. 194 (ap. Athen. 9, p. 394, A): Μίσκατα πλευρά (τοῦ ὄρνιθος).] Soph. Tr. [1226]: Πλευροῖσι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῦ Κλιθεῖσαν αὐτήν. [Eur. Andr. 1151: Πλευρὰ φασγάνῳ τυπείς· Or. 223: Ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρά.] Diosc. 4, 147: Διαθέσεις περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα, Lateris pulmonisque valetudines. [Philostr. p. 670: Τὰ πλευρὰ ἐξήρμοστο τῶν σπονδύλων.] Plut.: Τὰ πλευρὰ τοξεύματι βάλλεται, Per latus sagitta icitur. [Id. V. Crassi c. 25: Ἐκέλευσε πατάξαι τῷ ξίφει παρασχὼν τὸ πλευρόν. Dionys. A. R. 5, 15: Εἰς τὰ πλευρὰ βάψας τὴν αἰχμήν. Sic cod. Vat.: vulgo τὰς πλευράς. Quarum formarum frequens permutatio est, præsertim in dativis πλευραῖς et πλευροῖς.] Item πλευρὰ βόεια, Athen. 1. [Πλευρὸν ὕειον ap. eund. 8, p. 344, D, ex Hermippo. Καπρίδιον ... πλευρὸν Aristoph. fr. 421. Πλευρὸν ἰσχίου inter ἱερώσυνα memoratur in inscr. Attica a Boeckhio edita in Procem. lectt. Berol. hibern. 1835, p. 3 et 4.] Porro sicut πλευρὰ metaphorice rebus etiam inanimatis tribuitur, ita etiam πλευρόν. Dixit enim Soph. [Aj. 874]: Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἑσπέριον νεῶν· quod exp. μέρος τὸ ἑσπέριον, Occidua pars navium. [Diodor. 14, 82: Ἡ Σπάρτη κατὰ τὰ πλευρὰ κειμένη, Ad latus, i. e. in vicinia.] Item ap. Eust. p. 309: Πλευρὰ Κύπρου, τὰ πλάγια· quibus subjungit. Κεχάρισται δὲ ἡ πλευρὰ καὶ σχήμασι μαθηματικοῖς, λεγόνες δὲ ὅρους καθαιρεῖσθαι ... καὶ γῆς κενεῶνες, καὶ γαστὴρ φόου. Itidem Cic., Latera hæc alluit; Ovid., Latera campi. [Τὰ πλ. τοῦ ὄρους Hesych. s. v. Ἀκρωρείαις. Παρὰ πλ. Polyæn. 4, 9, 3: Διὰ στενῆς ἀτραποῦ παρὰ πλευρὸν τῶν πολεμίων βαδίζων. Hemst.] Item Quintil. Æqua latera: quod ad Mathematicos pertinet.

[Πλευροπάτωρ, ὁ, Qui pater factus est exemta costa. Πλ. Ἀδὰμ Const. Manass. Chron. 282.]

[Πλευρος (?) inter barytona in ρος ap. Arcad. p. 69, 25.]

[Πλευρότρωτος, ὁ, ἡ, Cui latus vulneratum est. Const. Manass. Chron. 6308.]

[Πλευροτύπης, ὁ, ἡ, Latus feriens. Meleag. Anth. Pal. 12, 137: Ὀρθροβόας ... ἐννύχιος κράζεις πλευροτυπῆ κέλαδον.]

[Πλευροφυής, ὁ, ἡ, Ex costa ortus. Ἡ πλ. Εὔα Const. Manass. Chron. 4760.]

[Πλεύρωμα, τὸ, Latus. Æsch. Sept. 890: Ὁμοσπλάγχνων (i. e. fraternorum) πλευρωμάτων. De lateribus lebetis id. Choeph. 686: Λέβητος χαλκέου πλευρώματα. Archestr. ap. Athen. 7, p. 310, D: Ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλης πλευρώμασιν ἕψῃς, ex emend. Jacobsii. Codex πληρώμασιν.]

[Πλευρὼν, ῶνος, ὁ, Pleuron, Ætoli filius, Pleuronis urbis conditor. Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 146, Apollod. 1, 7, 7, Pausan. 3, 13, 8. || Πλευρὼν, ἡ, urbs Ætoliæ. Hom. Il. B, 639, N, 217; Soph. Tr. 7; Thucyd. 3, 102; Pausan. 7, 11, 3; Strabo 10, p. 450, 451, qui παλαιὰν et νεωτέραν Πλευρῶνα distinguit. Adjectivum gentile Πλευρωνεύς, έως, ὁ, memorat Steph. Byz., ex eoque Eustath. p. 311, 30, exemplo non addito. Usitatum est Πλευρώνιος, ία, ιον, ap. Hom. Il. Ψ, 635: Ἀγκαῖον Πλ. Strabon. p. 451, 461, 463. Phrynichi tragici fabula fuit Πλευρώνιαι, memorata a Pausania 10, 31, 4, Tzetza ad Lycophr. 433. Πλευρωνία, ἡ, regionis nomen ap. Strab. p. 451, 455, 466. || Adv. εἰς τόπον, Πλευρῶνάδε ap. Steph. Byz.]

[Πλεύσιμος, ὁ, ἡ, HSt. s. v. Πλεῦσις:] Eand. alioqui derivationem sequuntur adjectiva Πλεύσιμος et Πλευστικός, pro Navigabilis; nam πλώϊμος exp. illis duobus, sed quæ etiam parum usitata esse puto. [Πλευστικός, Navalis, Gl. || Adverb. Πλευστικῶς, Aristot. Meteor. 2, 3.]

Πλεῦσις, εως, ἡ, Navigatio. Sed hujus verbalis nulla exempla afferuntur, ac certe rarissimum esse puto, quum contra πλοῦς pro Navigatione passim occurrat. [Ναῦσις per πλεῦσις exp. Hesych., πλόοι per πλεύσεις schol. Oppiani Hal. 1, 357. Ἀποστολεὺς per ἐπιστάτης τῶν πλευστῶν exp. schol. Demosth. ad p. 262, 18.]

Πλευστέον, Navigandum. [Cic. Ad Att. 10, 12. Boiss. Phot. Lex. p. 438, 24. Πλευστέα Aristoph. Lys. 412.]

[Πλεύστης, ὁ, Navigator, Qui navigat. Pallad. Vita Chrys. p. 52, 23. Georg. Al. Vita ejusd. p. 208, 7. Nilus Epist. p. 220, 11: Ὁ πλ. δεδοικὼς τὸ ναυάγιον. Hase.]

[Πλευστικός, ή, όν, Aptus ad navigandum. Photius Lex. p. 434, 16: Πλώϊμα, πλευστικά. Πλωτὴν οἶμον per πλευστικὴν ὁδὸν exp. schol. Lycophr. 889. || Adverb. Πλευστικῶς ap. Aristot. Meteor. 2, 3: Ὥστε τὰ πλοῖα ... ἐν μὲν τοῖς ποταμοῖς ὀλίγου καταδύνειν, ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ μετρίως ἔχειν καὶ πλ. G. Dind.]

[Πλεύταυροι, οἱ, Pleutauri, gens Hispanica, ap. Strab. 3, p. 155. Alii libri Πλευτάρους.]

Πλεφὶς, Hesychio σησαμὶς s. πεφρυγμένη σησαμίς. [Altera hæc interpretatio lemma præfixum habet Πλεφίλας, quæ gl. est Laconica, ut monuit Albert.]

[Πλέγμα, Πλεγμός. V. Πλεγμός.]

Πλέω, fut. πλεύσω [Menander ap. scriptorem Compar. Men. et Phil. p. 362: Εἰς ὥρας ἐγὼ πλεύσω, φυτεύσω. Orac. Sibyll. 1, 193: Πλεύσει γῆ, πλεύσονται ὄρη, πλεύσει δὲ καὶ αἰθήρ], pro quo med. [quo solo utuntur veteres Attici et fere constanter alii omnes scriptores] Πλεύσομαι, et Attice Πλευσοῦμαι, Navigo. [Propria hæc futuri forma est dialecti Doricæ in hoc verbo aliisque, ut φευξοῦμαι, κλαυσοῦμαι: quod de πλευσεῖται, ἐσσεῖται, βευσεῖται annotavit gramm. in Etym. M. p. 381, 22. Ea Attici quoque poetæ in verbis quibusdam usi sunt, sed nusquam, ut videtur, nisi metri caussa. Quæ ex prosæ orationis scriptoribus exempla afferuntur, pleraque

librorum dissensu incerta fiunt: v. de futuro πλευσοῦμαι vel πλεύσομαι et compositis exempla Demosth. p. 419, 28; 885, 4; 910, 4 (collato scriptore argumenti p. 905, 10); 926, 7; 1212, 26; 1218, 10; 1222, 2 et 5; 1284, 17; 1286, 13; Xenoph. Anab. 5, 1, 10; 7, 8. G. D.] Hom. [Il. Γ, 444: Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ἔπλεον·] Od. Ε, 278: Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων. [Ξ, 253: Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ· Μ, 70: Ἀργὼ... παρ' Αἰήταο πλέουσα· 25: Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν πλεύσεσθε. Æsch. Ag. 691: Ἔπλευσε ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. Soph. Phil. 58: Πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον· et alii scriptores quivis. || Forma soluta, quam librarii passim intulerunt, ap. Thucyd. 4, 28: Ὅτι οὐ καὶ νῦν πλέει· ubi nunc recte πλεῖ legitur, et ap. Xenoph. Hell. 6, 2, 27, ἔπλεεν, ubi ἔπλει correxit L. Dindorfius. Conf. var. lect. ad Anab. 7, 6, 37. Æliano N. A. 10, 19, πλεῖν ex codd. pro πλέειν restituit Jacobsius. Nihilo certiora Polybii (uno loco 10, 9, contra morem hujus scriptoris), Plutarchi, Luciani aliorumque exempla sunt quæ Lobeckius attulit ad Phryn. p. 221. Difficile enim in hoc genere est scriptorum librariorumque discernere errores. Neque enim defuisse qui formis solutis uterentur ex Phrynichi cognoscitur præcepto p. 220: Ἐδέετο, ἐπλέετο· Ἰωνικὰ ταῦτα· ἡ δὲ Ἀττικὴ συνήθεια συναιρεῖ, ἐδεῖτο ἐπλεῖτο ἐρρεῖτο. Πλέων cum synizesi in versu Timocreontis Rhod. ap. Plut. V. Themist. c. 21: Ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον.] Posidippus comicus [ap. Athen. 4, p. 154, F]: Ὁ μὴ πεπλευκώς, οὐδὲν ἑόρακεν κακόν· quem senarium ita reddidi, Qui navigavit nunquam, is ignarus mali. Quo pertinet Terentianum illud in Hecyra, O fortunate, nescis quid mali Præterieris, qui nunquam es ingressus mare. Ubi etiam observa, eum, qui nunquam navigavit, dici nunquam ingressum esse mare, ut apparet ex iis quæ ibi præcedunt. Xen. Cyrop. 8, [1, 25]: Ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Et cum adjectione, ut πλεῖν ἐπὶ ῥιπός, in hoc proverbiali senario [ap. Plut. Mor. p. 405, B, aliosque, de quibus v. ad Aristoph. Pac. 698]: Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Quem ita reddidit Erasmus, Deo favente, naviges vel vimine. Ego sic, Deo favente, vimen est ratis loco. Sed invenitur et hoc modo scriptus ille versus, Σὺν τῷ θεῷ πλέων, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, ubi observa partic. πλέων, quum potius dicatur πλέων. Item πλεῖν τὴν θάλασσαν, Dem.: et πλεῖν διὰ τῆς θαλάσσης. At de Xerxe, tanquam naturæ leges invertente, dictum est [ap. Demetr. Phal. § 22] illum πλεῖν διὰ τῆς ἠπείρου, et πεζεύειν διὰ τῆς θαλάσσης. Quo pertinet hic Cic. l. De fin. 2, [34]: Ut si quum Xerxes, tantis classibus, tantisque equestribus et pedestribus copiis, Hellesponto juncto, Athone perfosso, maria ambulasset, terramque navigasset, cum tanto impetu in Græciam venisset; causam ejus quis ex eo quæreret tantarum copiarum, tantique belli etc. Huc pertinet et illud Juvenalis [10, 174], Velificatus Athos. [Lucian. Rh. pr. c. 18: Ὁ Ἄθως πλεῖσθαι. Πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ Plato Rep. 1, p. 346, B.] Frequentissime autem πλεῖν cum ἐπὶ habente suum accus., interdum autem cum ἀπὸ habente suum gen. Thuc. 1, [53]: Εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε. Sed pro accusativo interdum ponitur genitivus, idque Attice: ut Xen. Hell. 1, [2, 8]: Ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Cum ἀπὸ autem, suum habente gen. Thuc. 1, [46]: Ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες ὁρμίζονται εἰς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς, ubi reddi etiam potest Solventes, et quidem commodius. Dicitur et πλεῖν παρὰ γῆν a Thuc., quod quidam interpr. Legere terram. [Addito accus. στόλον Soph. Phil. 1038: Ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν τόνδε.] At, Πλεῖ πάντα [ἡμῖν] κατ' ὀρθὸν [ap. Plat. Leg. 7, p. 813, D], metaphorice dictum, redditur Rectum cursum tenent. [Soph. Ant. 190: Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα (ἡ πατρίς) καὶ ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα· El. 335: Ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ.] || Πλεῖν Bud. ap. Dem. reddit etiam Navicularium exercere. || Pass. Πλέομαι [Demosth. p. 1286 extr.: Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου]: unde πλεομένη θάλαττα, Lucian. Caucaso [c. 14]. Sic πλεόμενον πέλαγος, Mare quod navigatur. Itidem πεπλευσμένον πέλαγος, Navigatum mare, Xen. Cyrop. 6, [1, 15. Philostr. p. 746: Πόντος ἀσίνετος πλεῖται.] Πλείω, Ionice pro πλέω, Navigo, ap. poetas. Hom. Od. Ο, [34]: Νυκτὶ δ' ὅμως πλείειν. [Π, 368: Ἐνὶ πόντῳ νηῒ θοῇ πλείοντες.] Πλείθι, p. 80, quod πλεῖθι scribendum videbatur Sylburgio, Ionica, ut ait, paragoge ut ζῆθι et πῖθι. Videndum tamen ne terminatio illa ex præcedenti γνῶθι orta sit librarii errore. Imperativus πλεῖ est ap. Eur. Tro. 102, vel καὶ θεῖ. G. Dind.]

|| Πλώω poetice [et Ionice] pro πλέω, Navigo. Hom. Od. Ε, [240]: Τά οἱ πλώουσιν ἐλαφρῶς. Ex Eod. affertur et ἔπλωσε, quo utitur Herodot. quoque [4, 148; et πλώσαντι 1, 24; 4, 156; πλώειν 8, 10, 108, omninoque tam frequens hujus formæ usus in verbo simplici pariter atque in compositis est apud Herodotum, ut non dubitandum videatur quin ubique sit restituenda, etiam ubi libri in vulgari forma πλέειν consentiunt, ut νῆσος πλώουσα (i. e. insula in mari natans), 2, 156, vel πλεύσεσθαι (ut 3, 135), quod πλώσεσθαι scribendum. G. D.] Et imperativus modus, πλώετε, Navigate, ex Apoll. [Rh. 2, 348. Πλωέμεναι in orac. ap. Lucian. Alex. c. 54. Perfectum πέπλωκα est ap. Hippocr. p. 279, 50 (in verbo composito ἐκπεπλώκασι), Lycophr. 634: sed Euripidi Hel. 540, ubi est πεπλωκότα, et Aristoph. Thesm. 878, pro πεπλώκαμεν recte restitui videtur πεπλευκότα et πεπλεύκαμεν, qua forma alibi sæpius usi sunt hi poetæ. Futur. Πλώσω ap. Lycophr. 1044. Aoristi secundi forma quædam epica cognita ex composito apud Homerum et Hesiodum ἐπέπλων et participio ἐπιπλώς, de quo v. s. Ἐπιπλώω. Pro imperfecto habuit Herodian. p. 460 ed. Piers.: Εὑρίσκεται δὲ (ἔζων) διὰ τοῦ ω, ὡς ἔπλωον ἔπλων (Hesiod. Op. 648) « ἐπέπλων εὐρέα πόντον. » Post Homerum Crinagoras Anth. Pal. 11, 42: Οὐδὲ θάλασσαν ἔπλως. Diodor. Sard. ib. 9, 219: Ἴλιον ἔπλω. Anon. ib. 7, 169: Ἔπλων δ' ὅτ' ἔπλωσεν ἐκεῖνος τῇδε.] || Interdum Nato, Fluito. Hom. Il. Φ, [302]: Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν Πλῶον, καὶ νέκυες. [Od. Ε, 240: Δένδρεα... αὖα πάλαι τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.] Ex Luciano quoque affertur πλώουσα pro Natans.

[Πλώος. V. Πλόος.]

Πλάγγανον, Hesychio βακτηρία, Baculus: aptus sc. ad percutiendum: παρὰ τὸ πλήσσειν s. πλήττειν.

Πληγάς, Hesychio est δρέπανον, Falx. [Hoc sensu, ut videtur, Orac. Sibyll. 5, 221. G. D.] At πληγάδας Apollonius dixit pro συμπληγάδας, Concurrentes et mutuo concursu ferientes sese petræ: quas συνδρομάδας etiam appellat, et σύνδρομα πετράων: Arg. 2, [596]: Ἐν δ' ἄρα μέσσαις Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος. Vide et Πλίσσω. [Ibid. 645: Ἀλλ' ὅτε πέτρας Πληγάδας ἐξεπλώομεν.]

Πληγεῖον [?] Hesychio παλαιόν, Antiquum, Vetus.

Πληγενεῖς, ῶν, οἱ, Ex diversis parentibus nati, οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοί [ap. Hesychium].

Πληγή, ἡ, Plaga, Ictus, Vulnus. Hom. Il. Λ, [532]: Ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Sic [Ο, 17]: Καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω· itidemque ap. Hesiod. [Theog. 857]: Πληγῇσιν ἱμάσσας. Et, Πληγῇσιν ἱμασθλης. Item Hom. [Il. Β, 264]: Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσι, Fœdis verberibus cædens. Π, [816]: Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. [Æsch. Choeph. 312: Ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω.] Frequens est autem nominis hujus usus in soluta oratione: ubi dicitur qui plagam s. plagas infligit, vel, qui verberibus afficit, interdum et qui vulnus infert, aut vulnera, πληγὴν vel πληγὰς διδόναι, et πληγὴν ἐμβάλλειν, item ἐντείνειν, necnon καταφέρειν. Is autem, cui infliguntur, dicitur πληγὴν s. πληγὰς λαμβάνειν, vel εἰληφέναι, et πληγὰς ἔχειν, necnon τύπτεσθαι vel δέρεσθαι πληγάς, addendo πολλάς, aut aliud adjectivum. Illorum porro loquendi generum hæc sunt exempla. Chrysost. De sacerd.: Δίδωμί σοι βαθεῖαν πληγήν. Xen. Rep. Lac. [6, 2]: Ἢν δέ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου, κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα, αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. [Polyb. 3, 116, 9: Περιπεσὼν βιαίοις πληγαῖς.] Item ἐμβάλλειν πληγήν, sequente εἰς. Plut. Cæsare [c. 66]: Διὸ καὶ Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Apud eund. πληγὰς ἐντείνειν, in

libro Adv. Col. [p. 1108, A]: Οὐκ αὐτὸς ἐνέτεινε πληγάς. Itidem, Πληγὰς ὁ γενναῖος προσεντείνει, Lucian. [Tim. c. 47.] Quo locutus est modo et Dem. [p. 518, 25.] At cum καταφέρειν legitur in Plut. De Alex. fort. 2 [p. 344, D]: Ὑπέρῳ κατὰ τοῦ αὐχένος ὄπισθεν πληγὴν κατενεγκεῖν. Nec vero solum καταφέρειν πληγὴν dicitur, sed et φέρειν legimus ap. Herodian. in l. quem proferam infra, ubi agam de πληγὴ significante etiam Vulnus. Is autem, cui infligitur plaga, infliguntur plagæ, qui verberibus afficitur, aut, uno verbo, qui vapulat; dicitur vel πληγὴν λαμβάνειν, s. πληγάς: quod reddi ad verbum etiam potest Accipere plagas. Cujus generis loquendi exemplum habes in l. quem modo e Xen. protuli. Habes et in isto Thucydidis [5, 50]: Ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν. [Isocr. p. 277, B.] Et πληγὰς εἰληφέναι, Dem. [p. 1261, 20.] At illud πληγὰς ἔχειν, ap. Aristoph. legitur. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 111, 27: Πληγὴν ἔχων· ἀντὶ τοῦ τετρωμένος. Ἀναξανδρίδης. Polyb. 31, 7, 17: Ἱκανὰς ἔχων πληγάς.] Apud quem et τύπτεσθαι πληγάς, Ran. [636]: Οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί; [Æsch. Ag. 1343: Πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.] At δέρεσθαι πληγάς, Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 79: Δέρεται, τὰς παντὸς ἀγῶνος πληγὰς ὡς ἀποδῷ.] Atque ita et ap. Lucam 12, [47, 48], Δαρήσεται πολλάς, et δαρήσεται ὀλίγας (subaudito sc. illo accus. πληγάς: qui subauditur itidem in hoc Aristoph. loco [Nub. 972], Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς). Quinetiam cum verbo μαστιγοῦσθαι, ap. Plat. Leg. 8, [p. 845, A]: Μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους. [Lex ap. Æschin. p. 19, 30: Τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μάστιγι πεντήκοντα πληγάς.] Interdum vero dat. πληγαῖς junctus verbo reperitur, ut πληγαῖς κολάζειν ap. Plat. Leg. 10, [p. 890, C]; et πληγαῖς ζημιοῦν ap. Thuc. 8, [74]: Ὡς πληγαῖς τε πάντας ζημιοῦσι. Dicitur præterea καταβάλλειν τινὰ μιᾷ πληγῇ, aut δυσὶ πληγαῖς, vel τρισὶ etc., et ἀποκτείνειν vel ἀναιρεῖν τινὰ μιᾷ πληγῇ, etc. Plut. [Mor. p. 642, D]: Τοὺς μὲν μιᾷ πληγῇ καταβάλλοντας, ὥστε ἀπνευστὶ τὰ πληγέντα κεῖσθαι· τοὺς δὲ πολλαῖς μόγις καὶ χαλεπῶς ἀναιροῦντας. Dem. autem dixit etiam, Ἀποκτείνειν διὰ πληγῆς μιᾶς, Or. c. Mid. Interdum additur huic nomini gen., ejus rei sc. qua plaga infligitur, qua quis pulsatur: ut πληγὴ ναρθήκων ap. Xen. [Cyrop. 2, 3, 20.] Hoc porro sciendum est, πληγὴν proprie quidem distingui ἀπὸ τοῦ τραύματος, A vulnere: ut videre est quum alibi, tum nominatim in Plut. [Mor. p. 563, D]: Κατενεχθεὶς γὰρ ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε. Itidemque Bud. annotat πληγὴν differre ἀπὸ τοῦ τραύματος ap. Dem., i. e. A vulnere; esse enim πληγήν, quum pugnis quis pulsatur. Ego tamen maluissem, loquendo generalius, dicere, quum quis verberibus afficitur. Sed hoc discrimen video confundi alicubi; nam, ut alios omittam locos, legimus ap. Plut. Artox. [c. 9]: Τῆς πληγῆς ἰσχυρᾶς προσπεσούσης, quum alioqui proxime præcedentia verba sint, Κῦρος δ' ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον. Sic ap. Herodian. φέρειν τὴν πληγήν, pro Vulnus inferre, Vulnerare, Sauciare, Polit. 1, [15, 7]: Ἅμα γὰρ τῇ τοῦ ζώου ὁρμῇ κατὰ τοῦ μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν· καὶ οὐδέποτε σκοπὸν ἄλλον ἔσχεν. Ita enim ille hunc l. vertit, Nam ut primum se fera concitarat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat. Observa autem et φέρειν τὴν πληγήν, ac superioribus adde. [Polyb. 2, 33, 6: Πληγὴν ἐπὶ πληγῇ φέροντες (τοῖς πολεμίοις).] || Πληγῆς appellatio generalius etiam patet. Veluti quum φωνὴ a philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος ἠχηροῦς: quæ definitio extat ap. Plut. [Mor. p. 721, E] scribentem, σιωπῆς καὶ ἡσυχίας οἰκεῖον εἶναι τὸ ἀναφὲς καὶ ἀπαθὲς καὶ ἄπληκτον· quo in l. observa etiam Ἄπληκτον oppositum πληγῇ. [Aristot. Probl. 5, 37: Πᾶσα πληγὴ διαιρετικόν ἐστιν ἢ θλαστικόν.] Ab Iisdem πληγὴ tonitrui tribuitur, et nominatim ab Alex. Aphr. Ex Aristot. autem affertur hæc πληγῆς et ὤσεως differentia: quod ὦσις sit κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος, ἢ γίνεται ἀπὸ τῆς ὤσεως: at πληγὴ sit ἀπὸ τῆς φορᾶς. || Πληγὴν Medici vocant In pulsu motum arteriæ tactui occurrentem. Quidam tamen, ut scribit Galenus, non Omnem arteriæ occursum sic vocandum censent, sed Eum proprie qui violentus sit. Verum nihil, ut Idem ait, interest πληγήν, aut διαστολήν, aut κίνησιν appellare, vel etiam πλῆξιν. Gorr. Observa autem hic et usum nominis Πλῆξις, ex Galeno. || Πληγὴ metaphorice etiam pro Clade, s. potius Ingenti clade; nam Thuc. schol. [3, 18] πληγέντες ap. eum exponens μεγάλως νικηθέντες, addit, πληγὴν et τραῦμα in bello vocari τὴν ἰσχυρὰν ἧτταν. Sed et de alio Damno, s. Jactura rei alicujus: ut πληγὴ τῆς ὄψεως ex Greg. Naz. affertur pro Damno s. Malo quod infertur oculis quum lumine orbantur. Dicitur vero itidem ab eo πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, pro Orbatum iri lumine. [Æsch. Pers. 908: Δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν· 251: Ἐν μιᾷ πλ. κατέφθαρται πολὺς ὄλβος· Eum. 933: Οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου· Ag. 367: Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν. Soph. Aj. 137: Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ... ἐπιβῇ· 279: Δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ· Ant. 1350: Μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες. Pind. Nem. 3, 28: Καματωδέων πλαγᾶν ἄκος. Polyb. 14, 9, 6: Τηλικαύτῃ πλ. περιπεπτωκότες.] || Πλαγάν, Dores τὴν πληγήν, Plagam, Ictum, Hesych. Sic [Æsch. Sept. 894: Διανταίαν λέγεις πλαγάν·] ap. Suid. [ex Soph. El. 90] στέρνων πλαγάς, Planctus pectoris: de Electra, quæ θρηνοῦσα τὸ στέρνον ἔτυπτε: quod et κοπετός: hoc a κόπτω, illud a πλήττω, verbis synonymis. [Ib. 196: Ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά. Et alibi sæpe apud tragicos aliosque poetas.]

[Πληγέριον, τό, urbs Indica, ap. Strab. 15, p. 697. Incerta nominis scriptura: nam alii libri πλαγύριον πλυγέριον πλημύριον.]

Πλῆγμα, τό, Plaga, Ictus, Vulnus. Ictus vel Plaga ap. Aristot. [H. A. 9, 41], ubi de vespis dicit, Ποικίλοι δὲ καὶ ἔγκεντροι πάντες, καὶ τὸ πλ. ὀδυνηρότερον τούτων ἢ ἐκείνων. Ex Eur. autem affertur πλήγματα pro Vulnera. [Iph. T. 1366: Δεινὰ πλήγματα γενειάδων· Tro. 289: Πλήγματα κρατός. Soph. Ant. 1283: Τέθνηκε... δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασι. De ictu ligonis Ant. 250: Οὔτε του γενῆδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή. G. D. De vulneribus ex ictu serpentis Hippiatr. p. 216, 21: Ἀποτρίβειν τὰ πλ. Hase. Ἀνόμοια ἕλκεα ap. Pind. Nem. 8, 48 schol. exp. per πλήγματα. || Πλῆγμα· βῆμα, Phot. p. 433, 19. Vitiose pro Πλίγμα.]

[Πληγμός, ὁ, Apoplexia. Alex. Trall. 11, p. 654: Ἐπὶ πολλῶν ὁρῶμεν πληγμοὺς ἐπακολουθοῦντας.]

[Πλήγνυμι. V. Πλήσσω.]

[Πληγόω, Percutio. Fab. Æsopica 8 ed. Fur.: Ἀλώπηξ δεινῶς πληγωθεῖσα. Scriptt. rei accipitr. p. 220. Πληγωθῆναι Etym. M. p. 367, 2. Codex apocr. N. T. vol. 1, p. 310 ed. Thil. G. D. Achmes Onirocr. p. 57, 18: Ἐπληγώθη, et 56, 2: Ἐπληγώθησαν. Justin. Mart. p. 431, D: Τὴν πεπληγωμένην σάρκα. Hase.]

[Πληθαγόρας, ὁ, nomen per jocum ad similitudinem nominis Pythagoræ fictum ap. Athen. 6, p. 270, D: Καὶ ὁ Κύνουλκος, εἰ μὲν εἰς ἀκρόασιν λόγων, ἔφη, παρακλήθην, ἠπιστάμην ἥκειν ἀγορᾶς πληθυούσης· οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν ἐκάλει, καὶ αὐτὸν οἱ πολλοὶ διὰ τοῦτο Πληθαγόραν ὠνόμαζον.]

[Πληθίς (?) inter oxytona in θις ap. Arcad. p. 29, 25.]

[Πληθοειδής, ὁ, ἡ, Multitudinis speciem referens. Damasc. De princip. p. 118, 125, 149, 154. Osann. || Adverb. Πληθοειδῶς. Olympiod. In Plat. Phileb. f. 162 (p. 284 ed. Stallb.): Ὅτι αἱ τρεῖς μονάδες ἀπορρήτως μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ἑνιαίως δὲ καὶ καθ' ἓν ἐν τῷ πέρατι, πληθοειδῶς δὲ καὶ οἷον κατ' οὐδένα διακρίσεως ἐν τῷ ἀπείρῳ. Cramer.]

[Πληθοποιέω, Multa facio. Iambl. Protr. p. 378.]

Πλῆθος, τό, i. q. πληθώρα, ut testatur Galen., iis verbis quæ in Πληθώρα citabo: i. e. Plenitudo, Humorum, in primisque sanguinis, in corpore redundantia: quo forte referri aliquis posse existimet, quod Herodian. 2, [2, 13] dicit, Ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς διεφθάρη, Cibo potuque nimio suffocatus est, Polit. Nisi pro πλησμονῇ accipere malis, ut sit, Quum nimio potu ciboque se explesset. [Ælian. N. A. 8, 9: Κύων ὑπὸ πλήθους ὀχλούμενος.] || Sed ut πολὺς est Multus, ita πλῆθος poni solet pro Multitudo, Multus numerus. Interdum vero, et quidem non raro, simpl. etiam reddendum Numerus. Hom. Il. Ρ, [330]: Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ. [Herodot. 9, 73: Σὺν στρατοῦ πλήθεϊ. Æsch. Pers. 334: Πόσον τι πλ. ἦν νεῶν Ἑλληνίδων; 432: Πλ. τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Plur. Cratin. ap. schol. Theocr. 9, 19: Χαῖρ' ὦ

ἐμβρύων τε πλήθη. Dio Cass. 52, 30 : Οἰκοδομημάτων πλήθεσιν ἢ μεγέθεσιν.] Xen. Cyrop. [2, 1, 2] : Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Plut. Alexandro : Τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος. Itidem Thuc. 3, [74] : Νικᾷ ὁ δῆμος χωρίων τε ἰσχύϊ καὶ πλήθει προέχων, Multitudine superior. Itidem 2, [98] : Ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος ξύμμικτος πλήθει φοβερώτατος ἠκολούθει, Turba promiscua numero s. multitudine formidanda. Rursum 3 : Πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον, Multitudine coacti. [|| Numerus quilibet, sive major sit sive minor. Herodot. 6, 44 : Νέας πλήθεϊ πολλάς. De numero exiguo 1, 77 : Μεμφθεὶς κατὰ τὸ πλῆθος τὸ ἑωυτοῦ στράτευμα. Schw.] Dicitur τοσοῦτοι τῷ πλήθει, item πολλοὶ vel ὀλίγοι τῷ πλήθει. Plato Leg. : Ὁπόσα μέρη τῷ πλήθει, Quot numero partes. Aristot. : Ἐλάττω τῷ πλήθει γίνονται, quod Plin. interpr. Rarescunt. Sæpe et πολλοὶ τὸ πλῆθος, et similia, pro πολλοὶ τῷ πλήθει. Aristot. Polit. 2 : Χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, Mille erant numero. [Plato Parm. p. 132, B et] Xen. [Mem. 1, 1, 14] : Ἄπειρα τὸ πλῆθος, Res numero infinitæ. [Æsch. Pers. 40 : Δεινοὶ πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.] Item cum adjectivis Multitudinem significantibus aut Paucitatem. Eur. [Suppl. 1129], πλῆθος ὀλίγον, Parva multitudo, Parvus numerus. Plato Tim. [p. 39, D], Πλῆθος ἀμήχανον, p. 27 mei Lex. Cic., Multitudo infinita. Item cum gen. Aristot., Ἀθρόον πλῆθος δελφίνων, Ingens delphinorum multitudo, Plin. Synes. Ep. 123 : Πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quantam vim lacrymarum profudi in illis literis, Quam multas lacrymas. Plut. De frat. am. [p. 478, B] : Ἐπισκώπτων τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν, ἔλεγε πάλαι μὲν ἑπτὰ σοφιστὰς μόλις γενέσθαι, τότε δὲ μὴ ῥᾳδίως ἂν ἰδιώτας τοσούτους εὑρεθῆναι. Item πλῆθος στρατοῦ, Multitudo militum, Copiæ. Aristot. in Prædic., πλῆθος χρόνου, quod exp. Diuturnitas. Aristoph. Pl. [855] : Ἐπιλανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, Præ multitudine annorum intercedentium. [Soph. Ph. 723 : Πλήθει πολλῶν μηνῶν. Plato Theæt. p. 158, D : Πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότητι· Polit. p. 269, B. Theophr. C. Pl. 1, 12, 4. Demosth. p. 496, 18 : Χρόνῳ τοσούτῳ τὸ πλ. ὄντι. Cum numero plur., Ælian. N. A. 5, 54 : Ὅπου πλῆθος πιθήκων κάθηνται.] Item cum præp., ut κατὰ πλήθη, Confertim. Herodian. 1, [12, 11] : Ἐν θεάτροις συνιστάμενοι κατὰ πλήθη, κακῶς ἠγόρευον, Confertim per theatra identidem traducebant, Polit. [Dionys. A. R. 6, 67 : Ἐπήνεσαν τὸν δῆμον ἐπὶ τῇ ... προθυμίᾳ τῆς κατὰ πλῆθος ἀρέξεως· 7, 11 : Τοὺς δὲ ... κατὰ πλ. εἰς τὴν οἰκίαν ὠσάμενοι. Numero plurali 10, 13 : Τῶν Τυσκλάνων κατὰ πλήθη εἰς τὴν Ῥώμην ἀφικομένων· ubi tamen cod. Vat. recte κατὰ πλῆθος. Philostr. p. 688 : Καὶ κατὰ πλῆθος εὐδόκιμοι καὶ κατ' ἄνδρα ἦσαν ἡ ξυμμαχία. Εἰς πλ. Aristid. vol. 2, p. 421, 8 : Τοῖς δ' ὡς πλεῖστα λούσασθαι (ἔχῶ), τοῖς δ' εἰς πλῆθος πιεῖν.] Sæpe etiam ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, et ὡς κατὰ πλῆθος εἰπεῖν, pro Magna ex parte, Plerique, Complures. Aristot. De gen. anim. 5, 6 : Εἰσὶ δὲ καὶ τὰ παμπαγώτερα ποικιλώτερα, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν. [Plato Phædr. p. 275, B : Ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες· Rep. 2, p. 364, A : Ἀτελέστερα τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλ. λέγουσι. Hierocl. ap. Stob. Flor. 85, 21, p. 191. Formulas ἐπὶ τὸ πλῆθος et ὡς ἐπὶ τὸ πλ. memorat Pollux 9, 153, et alteram ex Alexidis Διδύμοις citat, ad locum, ut videtur, respiciens Comici ab Stobæo sine nomine fabulæ appositum Flor. 62, 40, ubi est Ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλ., quod ὡς ἐπὶ corrigendum esse conjecit Meinek. Com. vol. 3, p. 407.] Theophr. C. Pl. 6, 16 [11, 9] : Καὶ ὅλως τὴν τοιαύτην ὑγρότητα τῆς καρπογονίας λαμβάνουσιν, ὥστε γε κατὰ πλῆθος εἰπεῖν. Sic enim reponunt nonnulli pro καὶ πλῆθος : qui annotant hoc ὡς κατὰ πλῆθος εἰπεῖν et ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, poni pro ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, s. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, et caute ἐπανορθώσεως correctionisque loco addi, ubi quid in genere ἀξιωματικῶς enuntiatur, ne vel una prolata exceptio totum pronuntiatum evertat. [Recte nunc legitur ὥς γε κατὰ πλῆθος εἰπεῖν. Eodem sensu Ὡς πλήθει ap. Plat. Rep. 3, p. 389, D : Σωφροσύνης δὲ ὡς πλ. οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα. Frequens ap. Dion. Cass., ut 40, 15 ; 42, 1 ; 43, 46, 50, al. : v. Leopard. Emend. 4, 19.] At Ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγένοντο, ex Thuc. [1, 14] affertur pro Copia fuit triremium. || Multitudo, i. e. Popularis multitudo s. turba, Plebs, Vulgus : quam signif. inter alias habet et ὄχλος, ut suo loco annotavi :

item et οἱ πολλοί, quibus opponuntur οἱ ὀλίγοι. [Herodot. 3, 81 : Ἐς τὸ πλ. φέρειν τὸ κράτος. Soph. Œd. C. 66 : Ἄρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος ; Eur. Hec. 866 : Πλῆθος πόλεος· 884 : Δεινὸν τὸ πλ. Or. 944 : Ἐν πλήθει λέγων.] Thuc. 1 : Τῷ πλήθει τὰ βέλτιστα κοινωσαντες. Idem 5, p. 192 [c. 84] : Πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἥκουσιν. Sic [1, 20], Τὸ πλῆθος οἴονται, Vulgus existimat. [Demosth. p. 71, 22 : Φυλακτήριον ... τοῖς πλήθεσι πρὸς τοὺς τυράννους. Æschin. p. 72 extr. : Ἡσίοδος ... λέγει παιδεύων τὰ πλήθη.] Itemque Aristot. Polit. 6, [4] : Τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλιστα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic alibi passim ap. Eund., et item ap. alios. [Schol. Aristoph. Vesp. 682 : Τῶν δημαγωγῶν τὰ πλήθη κολακευόντων. Γενεῆς πλῆθος, Tota gens s. familia, Soph. Ant. 586.] || Πλῆθος itaque, ut ex superioribus satis patet, propriè ad quantitatem discretam pertinet, et significat Multitudo, Numerus. Quod et Aristot. ostendit Metaphys. 4, [13] : Πλῆθος μὲν οὖν ποσόν τι, ἂν ἀριθμητὸν ᾖ· μέγεθος δέ, ἂν μετρητόν. Interdum tamen est et quantitatis continuæ, significans Magnitudo, μέγεθος. Dem. [p. 131, 13] : Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἀκούετε, Tanta magnitudine est. Item in VV. LL. [ex Herodoto 1, 204], Πλῆθος ἄπειρον [ἐς κάτοψιν] πεδίον, Campus immensæ magnitudinis. [Et 4, 123 : Ἐρῆμος, ἐοῦσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ.] Ubi etiam nota τοσοῦτος τὸ πλῆθος, et ἄπειρος τὸ πλῆθος, ut supra ἄπειρα τὸ πλῆθος, et χίλιοι τὸ πλῆθος. [Id. 1, 203 : Ὄρος πλήθεϊ μέγιστον καὶ μεγάθεϊ ὑψηλότατον.] Item cum genit. [Æsch. Pers. 477 : Τοσόνδε πλ. πημάτων ἐπέσπασε· Suppl. 469 : Κακῶν δὲ πλ. ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται. Soph. Aj. 876 : Πόνου γε πλῆθος. Plato Tim. p. 84, E : Μετὰ πλήθους ἱδρῶτος.] Synes. : Τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς, Magnitudine gaudii. At ex Aristot. Polit., Πλῆθος τῇ οὐσίᾳ τάττειν, pro Modum imponere facultatibus. [Seqq. ex Indice.] Πλᾶθος, Dorice pro πλῆθος, Hesych. [Πλᾶθος est in marmore Cumæo v. 41, ap. Caylum, *Recueil d'antiquités* vol. 2, et in titulo Cretico ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 636, 21 : Περὶ τὸ πλᾶθος τὸ Τηΐων. Hippodam. ap. Stob. Flor. 43, 93 init. : Τὸ ἄλλο πλᾶθος (civium). Πλεῖθος forma Bœotica in inscr. vol. 1, p. 742.]

[Πληθοχορεία, ἡ, Multa saltatio. Phot. Lex. p. 435 : Πλ. ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία. Idem adjectivum annotavit Πληθόχορος, quod exp. ὁ πολλὰ χορεύων, ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας συνεστών.]

[Πληθόχωρος, ὁ, ἡ, Multum capiens. Phot. p. 434 : Πληθόχωρον· τὸ πολλὰ χωροῦν.]

[Πλήθριον. V. Πλῆτρον.]

Πλῆθρον, Hesychio κλῆθρον : item εἶδος μέτρου, quod potius πλέθρον.

Πληθυντικός, ή, όν, Augendi et multiplicandi vim habens. [Eustath. Opusc. p. 14, 10 : Ἡ αὔξησις καὶ ἡ πλ. πλήρωσις.] Apud grammaticos πληθυντικὸς ἀριθμός, Pluralis numerus, ut et ap. Dionys. H. De idiom. Thuc. [c. 9, p. 798, 10] : Πληθυντικὸς ἀντὶ ἑνικοῦ, καὶ πάλιν velut ap. Xen. Cyrop. 7, [4, 14], Πάντα ποιῶν ὅ, τι ᾤοντο χαριεῖσθαι, pro πᾶν. [Athen. 7, p. 299, A : Τὰς ἑνικὰς χρήσεις ... τὰς πληθυντικάς· et alii grammatici quivis.]

Πληθυντικῶς, Numero plurali. [Dionys. De comp. verb. c. 6 : Ἑνικῶς ἢ πλ. λαμβανόμενα· De Thucyd. idiom. c. 9 ; Strabo 9, p. 397 ; 13, p. 589 ; Philo vol. 1, p. 496, 12.] Athen. 7, [p. 301, B] : Πλ. δὲ ἐρυθρῖνοι λέγουσι κατὰ τὸ πλεῖστον. [Sext. Empir. p. 249, 4 : Ἀθῆναι γὰρ λέγονται πλ., ἡ μία πόλις. Galen. vol. 6, p. 778, 6 ; vol. 18, part. 1, p. 710, 9. Hase.]

Πληθύνω, Multum facio, Multiplico, Augeo. Ad Hebr. 6, [14] : Πληθύνων πληθυνῶ σε, Multiplicabo et augebo te numero. Herodian. 3, [8, 14] : Ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων, Quæstui addictus injustis cædibus pecuniam colligebat, Polit. Pass. Πληθύνομαι, Augeor numero, Multiplicor, Cresco. Aristot. H. A. 7, [11] : Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. 1 Petri 1, [2] : Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη, Multiplicetur et augeatur. [Geopon. 1, 10, 7 : Πληθυνθήσονται πετεινά. || Æsch. Suppl. 604 : Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπῃ πληθύνεται (libri πληθύεται), i. e. In utram partem populi voluntas ma-

gis inclinet, sive ut schol. exp. πότερον πλείους οἱ συμψηφοῦντες ἡμῖν ἢ ὀλίγοι. Similiter in Ag. 1370, ubi chori personæ sententiam viritim dicunt, is qui postremus loquitur, Ταύτην (τὴν γνώμην), inquit, ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι.] || Πληθύνω neutraliter quoque capitur pro πληθύω s. πλήθω, Augesco numero, Augeor, Cresco. Act. 6, [1] : Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, Quum multiplicarentur discipuli. Aliquanto post dicit, Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, Multiplicabatur numerus. Bud. quoque interpr. Multiplicor, Amplificor, ap. Theophr. C. Pl. 1, [19, 5] loquentem de oleis : Ἀπολλύουσι γὰρ τὸ ἔλαιον, ἐὰν μὴ μετὰ ταῦτα αἰθρίαι γενόμεναι καταξηραίνωσιν· οὕτω γὰρ σώζεται καὶ πληθύνει μᾶλλον. [Scribendum πληθύει ex cod. Med. Eodem modo peccatum ap. Plut. Mor. p. 1005, F : Φέρονται οἱ ποταμοὶ πληθύνοντες, quod πληθύοντες scribendum. Alio modo peccatum ab librariis ap. Polyb. 3, 103, 7 : Θεωρῶν τὸν Μάρκον ... πληθύνοντα πρὸς τὸ διακινδυνεύειν· quod ferri posset si πληθύοντα scriptum esset, quod conjecit vir doctus apud Schweigh. : sed quum libri optimi πλύνοντα πρὸς τῷ præbeant, Reiskii præferenda videtur emendatio πολὺν ὄντα πρὸς τῷ ..., quocum Schweigh. comparavit quod Polybius dixit ib. 94, 10 : Πρὸς τῷ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν. G. Dind.]

Πληθύς, ύος, ἡ, Multitudo, i. q. πλῆθος. Hom. Od. Π, [105] : Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα, Si multitudine me domuerit, ut Thuc., Πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον. Il. Υ, [377] : Ἕκτορ μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, In multitudine, In conferta et frequenti multitudine militum ; nam, ut Il. Χ, [458] testatur Homerus, Οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν μένος. [Recte nunc πληθυῖ scriptum hic et Od. Λ, 514, Π, 105.] Β, [143] : Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, In illa concionis multitudine. Ib. [278] : Ὣς φάσαν ἡ πληθύς, Sic ajebat multitudo. Vel etiam, Plerique omnes, Vulgus : ut in Axiocho [p. 366, B] : Καθάπερ Ἀθηναίων ἡ πληθύς, Plerique omnes Athenienses, Vulgus Atheniensium. [Apoll. Rh. 1, 310 : Ἀνὰ πληθὺν δήμου· 4, 998 : Ἥρωας ἀνὰ πληθὺν κεχάροντο. Correpto υ id. 1, 239 : Πληθὺς ἐπερχομένων ἀμυδὶς θέεν· nisi ἐρχομένων scripsit, quod conjecit Wernick. ad Tryphiod. p. 288. Plut. V. Pomp. c. 39 : Τῆς στρατιᾶς τὴν πληθύν. Sext. Emp. p. 566 : Τὴν τῶν φυσικῶν πλ. 583 : Ἡ τῶν φιλοσόφων πλ. Theophyl. Sim. Hist. p. 71, B : Τῆς Ῥωμαϊκῆς πλ.]

Πληθυσμός, ὁ, Multiplicatio, Auctio. In VV. LL. exp. Affluentia. [Eustath. p. 213, 22 : Ἄκριτα φύλα τὰ δυσδιάκριτα διὰ πληθυσμόν· 1382, 15 : Τοῖς τοιούτοις πλ. τις ἐμφαίνεται. « Theodor. Prodrom. Carm. in Andronicum Comnen. v. 7. » Boiss. Phot. Cat. in Matth. p. 157, A. Basil. t. 1, p. 123, C : Τὸν πλ. τῶν προσώπων. Id. t. 2, p. 189, C : Τῶν συστηματικῶν καὶ πλ. ἐχόντων. De stellarum multitudine Severian. Gabal. t. 7, p. 610, 30. Hase.]

[Πληθύσατος, ὁ, mensis Cyprii nomen in Cram. Anecd. vol. 3, p. 403, 18.]

Πληθύω, Multus sum, Frequens sum. [Æsch. Choeph. 1057 : Αἵδε (Furiæ quas irrumpentes conspicere sibi videtur Orestes) πληθύουσι δή. Sophocles ap. Athen. 2, p. 70, A (fr. 643) : Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.] Plato Rep. 3, [p. 405, A] : Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. [Leg. 3, p. 678, B : Πληθύοντος ἡμῶν τοῦ γένους· Tim. p. 83, E : Ὅταν αἷμα μὴ ἐκ τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πληθύσῃ κατὰ φύσιν. Nam sic vulgatum ἢ πληθύον correctum est ex cod. optimo Paris. De corpore crescente Aristot. Pol. 7, 16 : Χρόνος ἐν ᾧ οὐχ ὑπερβαίνει (τὸ σῶμα) πληθύον ἔτι· ubi præcessit, τοῦ σώματος αὐξανομένου. Πληθύουσιν per αὐξάνουσι, πλεονάζουσι exp. Suidas, additis scriptoris ignoti verbis, Πληθύουσι ταῖς Μηνύαις εἰς ὕβριν ἐχώρουν. De fluvio crescente Herodot. 2, 19 : Ὁ Νεῖλος ἐπεὰν πληθύῃ· et infra iterum. Diodor. 3, 16 : Ἐπὰν πληθύων συμβαίνῃ τὸν ὠκεανόν. De crescente annorum numero, i. e. de senectute, Soph. Œd. C. 930 : Καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν. De sermone frequenti ibid. 377 : Ὡς καθ' ἡμᾶς ἐσθ' ὁ πλη-

θύων λόγος. Utrobique libri deteriores πληθύνων. Æsch. Ag. 869 : Εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυον λόγοι.] Item ap. Suid. : Πληθυούσης τῆς ἀγορᾶς ἐν μέσῳ στὰς εἶπε, Frequenti foro ; vel etiam Pleno : sic πλήθουσα ἀγορὰ infra. [Πληθυούσης ἀγορῆς legitur ap. Herodot 4, 181, nisi hoc ex glossemate est illatum, ut 2, 173 in libris plerisque legitur μέχρι πληθυούσης vel πληθούσης ἀγορῆς, ubi pauci μέχρι πληθώρης ἀγορῆς, quod intactum reliquerunt librarii 7, 223. Usitatum aliis scriptoribus est πληθούσης ἀγορᾶς vel περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. V. Πλήθω. Ἀγορᾶς πληθυούσης tamen ap. Athen. 6, p. 270, D, nisi hic quoque πληθούσης scripsit. G. D.] Nam πληθύω, sicut et πλήθω, capitur quoque pro Plenus sum, ut ap. Aristot. Polit. 2, [9] : Βέλτιον τὸ διὰ τῆς κτήσεως ὁμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν. [Eurip. Herc. F. 1172 : Τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον ; Diodor. 2, 1 : Ἀραβία ἔδοξε πληθύειν ἀλκίμων ἀνδρῶν· 3, 50 : Ἡ χώρα πληθύει παντοίων δένδρων· 17, 50 : Δένδρων ... πληθύει, ubi var. lect. πλήθει. Cum dat. Soph. Tr. 54 : Πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις ; i. e. Abundas. Theophr. C. Pl. 2, 9, 13 : Πληθύοντες τῇ ὑγρότητι. Polyb. 5, 44, 11 : Πεδία πληθύοντα πόλεσι καὶ κώμαις. Diodor 3, 67 : Χώραν παντοδαποῖς καρποῖς πληθύουσαν· ubi cod. Coisl. πλήθουσαν.] In VV. LL. habetur etiam Πληθύομαι, Augesco, Abundo. [Suspectum est Herodoti (qui πληθύειν dixerat 2, 19) exemplum 2, 93 : Ἐπεὰν πληθύεσθαι ἄρχηται ὁ Νεῖλος, quod non magis videtur ferri posse quam quod in uno cod. legitur πλήθεσθαι. Scribendum igitur πληθύνεσθαι. Eadem corruptela ap. Theophr. C. Pl. 3, 1, 4, ubi libri omnes πληθυόμενα ταῖς τροφαῖς· et 6, 8, 2 in libro Urb. τὸ μηδὲν πληθύεσθαι τῆς τροφῆς καὶ ὑδάτων ἐπιγινομένων, ubi recte vulgo πληθύνεσθαι. Conf. etiam Συμπληθύω. Nec Dionys. Areop. p. 70, A ed. Par. 1615, a Kallio cit., scripsisse videtur quod legitur : Τὴν καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίαν ὁρῶμεν ἀναλόγως ἡμῖν αὐτοῖς τῇ τῶν αἰσθητῶν συμβόλων ποικιλίᾳ πληθυομένην, sed πληθυνομένην. Contrarii erroris exempla quædam s. v. Πληθύνω notavimus. G. Dind.]

Πλήθω, Impleo, Repleo. Phocyl. [154] : Καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς, Frugibus implent areas. Pass. Πλήθομαι, Impleor, Repleor. Hom. Il. Ρ, [211] : Πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος· Od. Δ, [705], Τ, [472] : Τὼ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πλῆσθεν. Sic Thuc. [7, 75] : Πλησθὲν δάκρυσι τὸ στράτευμα, Impletus lacrymis exercitus (nisi quis malit Plenus fuit) : quam signif. dabo mox et activæ voci Πλήθω. Quod vero Plato Pol. 9, dicit Μέθης πλησθῇ, Cic. vertit, Quum sit immoderato tumefacta potu. Sed et activa signif. verbum medium usurpatur ab Hom., Od. Ξ, [87] : Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, i. e. πληρώσαντες, γεμίσαντες, Quum naves suas replevissent, Impletis navibus suis. Itidem Ρ, [603] : Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. Πλήσαιατο [Hom. Od. Υ, 198], Ionice pro πλήσαιντο, a πίμπλημι s. πλήθω. [Aoristi ἔπλησα ἐπλήσθην ἐπλησάμην ad Πίμπλημι sunt referendi, quod v.] || Πλήθω neutraliter quoque ponitur pro Plenus sum. Il. Σ, [484] : Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. [Arat. 774 : Σελήνη πλήθουσ' ἀμφοτέρωθεν ἢ αὐτίκα πεπληθυῖα· 841 : Εἰ ... ἀκτῖνες ... πεπλήθωσι. Orph. Arg. 1107.] Item cum gen. [Hom. Il. Φ, 218 : Πλήθει ... νεκύων ... ῥέεθρα.] Hesiodus [Op. 305] : Βιότου πλήθουσι καλιαί, Domus refertæ sunt opibus et copiis ad vitam sustentandam necessariis. [Æsch. Pers. 420 : Θάλασσα ... ναυαγίων πλήθουσα· Ag. 1220 : Παῖδες ... χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. Non legitur ap. Sophoclem et Euripidem.] Itidem Plut. [Compar. Periclis c.] Fabio [c. 1] : Δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, Saltus defunctorum cadaveribus refertos. Item ἀγορὰ dicitur πλήθειν et πανήγυρις, ut Lat. Frequens esse. Magis autem ad verbum ex Horatio Differtum forum. [Thucyd. 8, 92 (et Plato Gorg. p. 469, D) : Ἀγορᾷ πληθούσῃ· ad quem l. Duker. : « Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγοράν, Lucian. Philops. c. 11. Ὁπότε ἀγορὰ πλήθει, Philostr. V. Apoll. 2, 36. Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, 7, 29. Suidas Περὶ πλ. ἀγ. exp. περὶ ὥραν τετάρτην ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Sed infra πλ. ἀγορὰ exp. ὥρα τρίτη. Heraldus Advers. 1, 10, interpretes Æliani V. H. 12, 30, et Kuhnius in indice pluribus ostenderunt his phrasibus designari tempus quod est inter mane et meridiem et a μεσημ-

θρίῳ distingui. » Πρὶν ἀγορὴν πεπλῆθέναι Pherecr. in Bekk. Anecd. p. 330, 23.] Synes. Ep. 3 : Ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικόν, πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν. Lucian. [Herod. c. 1] : Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Necnon fluvii ac maria πλήθουσι, ut ap. Virg., Plena flumina. Sed πλήθω tunc reddi potest etiam Inundo. Hom. Il. Λ, [492] : Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. [Ib. Π, 389, Od. Τ, 207, al.] Hesiod. Sc. [478] : Ἄναυρος ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· [314] : Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Πέπληθε, Repletus, Plenus est. Nonn. [Joann. c. 1, 45 : Χάριτος πέπληθε. Antimach. ap. Athen. 11, p. 475, D : Κελέβειον ... μέλιτος πεπληθός. Oppian. Hal. 5, 177. Clem. Al. p. 298 : Πεπλήθασι πολλῆς ἀμιξίας καὶ παρανομίας αἱ συναγωγαὶ αὗται. Cum dat. Theocr. 22, 38 : Κράναν ... ὕδατι πεπληθυῖαν.] Ceterum quod ad πλήθω activum attinet, putatur a πλάω derivatum esse, unde et πίμπλημι, ut ἵστημι a στάω, sicut νήθω a νέω, πρήθω a πράω, unde et πίμπρημι. [|| Signif. transitiva i. q. πίμπλημι ap. scriptores recentiores, ut Oppian. Cyn. 1, 126 : Καρπὸς ... γαυλίδα πλήθει. Quint. Sm. 6, 345 : Πλήθει δ' αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος. Anon. Anth. Pal. 14, 7 : Πλήθει κρητῆρα. Et passiv. Apoll. Rh. 3, 1392 : Ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσιν· 4, 564 : Ὅσσαι ... πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι. Quint. Sm. 14, 607 : Ἀμφὶ δὲ νεκρῶν πλήθεθ' ἁλὸς μέγα χεῦμα· et περιπλήθοντο Oppian. Hal. 5, 678. Theophr. fr. 14, 3, p. 833 ed. Schneid. : Πλήθεται ταῦτα ... τοῦ μὴ διαφθείρεσθαι αὐτῶν τὰ ᾠά· nisi πληθύνεται scripsit.]

Πληθώρα, ἡ, i. q. πλησμονή, s. Plenitudo : est, ut Gorr. definit, omnium humorum æquabilis redundantia. Aliqui vero contenti sunt dicere esse Sanguinis redundantiam, non ejus quidem sinceri et ab aliis humoribus secreti, sed cum iis naturæ modo confusi. Ea autem duplex est : una, quam πρὸς ἀγγεῖα, h. e. ad vasa : altera, quam πρὸς δύναμιν, h. e. ad vires, Medici solent nuncupare. Illa quidem, simpliciter et absolute plenitudo censetur, quod venæ tam copioso sanguine redundent, ut non modo intumescant, sed etiam distendantur, peneque rumpantur, ut in athletis : nuncupata πληθώρα πρὸς ἀγγεῖα, sive, ut Galen. explicat, πρὸς τὴν εὐρυχωρίαν τῶν περιεχόντων τοὺς χυμοὺς ἀγγείων, quod tanta sit sanguinis copia, ut eam prope capere venæ nequeant. Vocata est a quibusdam et κατὰ τὸ ἔγχυμα, quoniam, ut Idem scripsit, κατὰ τοὺς ἐγκεχυμένους τοῖς ἀγγείοις χυμοὺς συνίσταται καὶ νοεῖται, In infusis per vasa humoribus consistit atque intelligitur. Altera plenitudo non simpliciter dicitur, sed πρὸς τὴν δύναμιν : refertur enim ad vires; nam quamvis vasa non sint plena sanguine, nec eo tumeant aut distendantur, plus tamen habent quam natura possit conficere. Hæc inter alia Gorr. Galen. : Ὅταν μὲν ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοί, πλῆθος τοῦτο καὶ πληθώραν ὀνομάζουσι. Alex. Aphr. Probl. 2, 10 : Εἰ δὲ οἱ τέσσαρες χυμοὶ κατὰ ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ποσότητος αὐξηθεῖεν, πληθώρα λέγεται, ubi Gaza vertit Plenitudo : alibi vero Repletio. Idem Alex. eod. l. : Πλεονάζον τὸ αἷμα ποιεῖ μόνον πληθώραν. Ap. Athen. 4, [p. 156, D] : Ἀγωνιῶ μή ποτε εἰς πληθώραν ἐμπεσὼν μεμψιμοιρήσῃς. [Schol. Aristoph. Ach. 30 : Οἱ ἀπὸ πληθώρας σκορδινῶν ἐμοῦντες. Nam sic vulgatum πληθωρίας correxi. G. D.] Ionice dicitur Πληθώρη, quod ap. Hippocr. legitur. [|| Satietas. Herodot. 7, 49 : Εὐπρηξίης οὐκ ἔστι ἀνθρώποισι πληθώρη. Euseb. ap. Stob. Flor. 10, 36 : Τὴν πληθώρην μηδέποτε τοῦ τοιούτου (τοῦ προστετάσθαι) λαμβάνοντα.] Herodot. vero [2, 173, et 7, 223] : Ἐπισχὼν χρόνον εἰς ἀγορῆς πληθώρην, pro Tantisper moratus donec forum hominibus impleretur, s. Tantisper dum forum frequens esset : quo modo et πλήθουσα ἀγορὰ ap. Synes.

Πληθωρέω, idem cum πλήθω, i. e. Impleo. Pass. Πληθωρέομαι, idem cum πλήθομαι s. πλήθω neutrali, i. e. Impleor, vel Plenus sum. Interdum etiam Inundo : ut ap. Suid. [s. v. Πληθώρα] : Πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος, Inundat : ipse exp. πληθύνεται.

[Πληθωρία vitiose pro πληθώρα, quod v.]

[Πληθωριάω, Plenitudine laboro. Galen. vol. 18, part. 1, p. 728, 6 : Σὺν εὐτυχίᾳ τοῦ πληθωριῶντος ἡ κένωσις ἐγένετο. Hase.]

Πληθωρικός, ή, όν, Plenus; proprie vero Sanguine

et humoribus plenus : πλ. σῶμα, Galen. Ad Glaucis. Item homo πληθωρικὸς dicitur quum humoribus et sucis, et in primis sanguine ejus redundat corpus. [Galen. vol. 6, p. 339, 3 : Ῥευματικοῖς τε καὶ πλ., et similiter vol. 18, part. 1, p. 576, 5. At vol. 6, p. 407, 15 : Πλ. νόσους, et ib. p. 488, 6 : Νόσημα πλ. Theoph. Nonn. t. 1, p. 74, 8 : Πλ. σῶμα. Leo philos. Conspect. med. p. 123, 21 Ermerins. : Ὡς ἐπὶ τῶν πλ. Hase.] Item πλ. διάθεσις, Habitus corporis plenior. Necnon apud Empiricos πλ. συνδρομή, Concursus copiæ ciborum ac potus, et solitarum excretionum suppressionis : ex quo concursu venæ secandæ utilitatem a se observatam fuisse ajebant. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 620.]

[Πληθωρικῶς, Modo eorum qui plenitudine laborant. Galen. vol. 6, p. 130, 7 : Οἱ πλ. διακείμενοι. Hase.]

[Πληιάς. V. Πλειάς.]

[Πληιόνη, ἡ, Pleione, Oceani filia. Apollod. 3, 10, 1; Athen. 11, p. 490, D; schol. Hom. Il. Σ, 486; Etym. M. p. 675, 34. || I. q. Πλειάς, quod v.]

[Πληκτέον, Percutiendum. Hesych. s. v. Παιστέον.]

[Πληκτήρ, ῆρος, ὁ, Plectrum. Inter oxytona in ηρ ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 16, 26. « Joann. Chrys. Hom. 133, vol. 5, p. 846, 42 : Αὐτὰ γάρ μοι πληκτήρ, αὐτά μοι αὐλός, αὐτά μοι κιθάρα, αὐτά μοι ᾠδαί. » Seager.] Πλακτήρ, Dorice pro πληκτήρ, Hesychio τὸ τοῦ πλεκτρώδους πλῆκτρον.

[Πληκτηρίζω gl. sine expos. ap. Suidam.]

Πλήκτης, ὁ, Percussor, Qui promptus est ad verbera incutienda. [Diog. L. 6, 38 : Τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνέθηκε πλήκτην, ὃς τοὺς ἐπὶ στόμα πίπτοντας συνέτριβεν· ubi πύκτην conjecit Casaub.] Utitur Paul. in Ep. ad Titum [1, 7], necnon in Ep. [1] ad Tim. [3, 3], ubi tamen Chrys. ad linguæ verbera, i. e. convitia, retulit. Dixit autem et Horat., Verbera linguæ. At vero ap. Plut. Fab. [c. 19], κατὰ χεῖρα πλήκτης redditur Manu promptus, strenuus. Ex Eodem Bud. affert πλήκτης sine adjectione positum pro Pugnax. [Hesychio μάχιμος καὶ ὑβριστής. Suidas : Πλῆκται, πολεμικοί. « Εἰσὶ δὲ πλ. ἀγαθοὶ καὶ παρὰ Βακχαῖος. » Corrigendum Βακχίοις. G. D. Plut. V. Dion. c. 30 : Ἀνδράσι πλήκταις καὶ μαχίμοις· V. Crassi c. 9 : Πλῆκται καὶ ποδώκεις ἄνδρες, Strenui et pernices. De sole radiis suis feriente Plut. Mor. p. 920, B : Τὸν ἥλιον ὀξὺν ὄντα καὶ πλ. De vino ib. p. 655, F : Ἐξ ὥρας τὰ σώματα μεθιστάναι πλ. ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον· et p. 132, D, ubi v. Wyttenb. p. 847.]

[Πληκτίζω, Pungo. Plut. Mor. p. 735, D : Τὰ περιόντα τῶν ἀκροδρύων ... πάνυ ἁρμόζοντα τὸ πληκτίζον ἐκεῖνο καὶ μανικόν.] Πληκτίζομαι, Usque ad plagas venio, in altercatione, Altercor s. Contendo ad plagas usque, i. e. usque ad plagarum illationem. Sed Latini dicunt potius Ad manus venire, Digladior, Pugno. Hom. Il. Φ, [499] : Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο, ubi Eustath. annotat πληκτίζεσθαι esse τὸ μάχεσθαι, vel ἐρίζειν ἕως πληγῆς : pro quo, suo tempore dici Διαπληκτίζεσθαι. [Per μάχεσθαι et ὑβρίζειν exp. Hesych.] In VV. LL. πληκτίζεσθαι ex Dione [Cassio] pro Lascivire. [51, 12 : Συνῆει αὐτῆς παθαινομένης καὶ πληκτιζομένης· 46, 18 : Πρὸς γυναῖκα ἑβδομηκοντοῦτιν πληκτιζόμενος. Strabo 11, p. 512 : Πινόντων ἅμα καὶ πληκτιζομένων πρὸς ἀλλήλους ἅμα τε καὶ τὰς συμπινούσας γυναῖκας. Aristoph. Eccl. 964 : Ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.] Item pro πάθος ἐμποιεῖν, Movere affectus, Ad commiserationem inducere. [Plangor. Agath. Anth. Pal. 7, 574 : Κόμην τίλλουσα γόῳ πληκτίζετο μήτηρ.]

Πληκτικός, ή, όν, Qui percutiendi s. feriendi vim habet. [De piscatu qui ictu peragitur Plato Soph. p. 220, C : Πλ. θήραν· 220, E : Τῆς πληκτικῆς· 221, B : Ἁλιευτικῆς δὲ πληκτικόν.] Unde redditur etiam Mordax. Ap. Diosc. 1, [14 et 15] : Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ, Odore caput tentans, Bud. [Plut. Mor. p. 383, C : Ἐχούσης τι τῆς ὀσμῆς σφοδρὸν καὶ καταπληκτικόν. Scribendum πληκτικόν. Valck. Sext. Emp. p. 33 : Ἀρώματα πληκτικώτερα. De vino valido Athen. 1, p. 27, A : Ὁ χαλκουδίος πληκτικός, εὔτονος. Plut. Mor. p. 693, B : Ἡ κάθαρσις τοῦ οἴνου τὸ πλ. ἀφαιροῦσα καὶ μανικόν. || Percellendi vim habens. Sext. Emp. p. 422 : Φαντασία ἐναργὴς οὖσα καὶ πλ., i. e. quæ evidentia sua ferit ac percellit animum, atque in assensum vi quadam rapit

atque impellit, ut exp. Fabricius. Ib. p. 406 : Πιθανωτέραν τε καὶ πληκτικωτέραν ἴσχει φαντασίαν· et p. 449 extr. Τῶν ἀντιρρήσεων τὰς πληκτικωτέρας p. 147. Πληκτικοὶ λόγοι, i. e. vehementer moventes, Olympiodor. In Eccles. c. 3, p. 620. Plut. Mor. p. 367, C : Οἱ Στωϊκοὶ τὸ πλ. καὶ διαιρετικὸν Ἡρακλέα εἶναι λέγουσι. Ψόγος πλ. Clem. Al. p. 144. Aristot. H. A. 9, 1 : Γυνὴ ἀνδρὸς ... φιλολοιδορον μᾶλλον καὶ πληκτικώτερον. Πληκτικώτερον per ὑβριστικώτερον exp. Hesych. || Superlativi formam anomalam Πληκτίστατος (fortasse idem significantem quod πληκτικώτατος) memorant Etym. M. p. 31, 16, Eustath. p. 1441, 26.]

[Πληκτικῶς, Cæsim, Gl. Cum percussione vel ictu, Aspere, Cum objurgatione acri. Joann. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 15, vol. 3, p. 333, 15; serm. 27, p. 417, 16 : Ἐπεὶ οὖν εἶδε τοσαῦτα ἀγαθὰ διαφθειρόμενα, πλ. εἰκότως τῷ λόγῳ κέχρηται. Seager. Philo p. 881, D : Πληκτικώτατα εἶπε. Hemst. Euseb. Vita Const. p. 540, B : Τῶν ἀκροατῶν πληκτικώτατα καθήπτετο. Hase. Ulpian. ad Demosth. p. 474, 1 ed. Reisk. : Πληκτικῶς εἶπε διασύρων ὡς ὀχληρὸν καὶ βάσκανον. Boiss.]

[Πληκτισμός, ὁ, Percussio. Πληκτισμοὶ amantium ap. Straton. Anth. Pal. 12, 209. Schneid. Method. Conv. virg. p. 119, 8. Figurate Clem. Rom. Const. apost. p. 21, 13 : Πᾶσι τοῖς πληκτισμοῦ δεομένοις, Objurgatione. Hase.]

[Πληκτίστατος. V. Πληκτικός.]

[Πληκτός, ή, όν, Percussus, Ictus. [Fortasse ex Æsch. Choeph. 425, ubi libri ἀπριγκτοπληκτὰ, quod emendavit Blomfieldus restituto ἀπριγδόπληκτα.]

[Πληκτρίζομαι, Plectro pulso. Joseph. Hypomn. 5, 144, p. 330 ed. Fabric. : Ὄργανόν τι τρίγωνον ἐναρμόνιον, ᾧ χρῶνται οἱ ἱεροψάλται ἐν τοῖς κώμοις πληκτριζόμενοι (legitur πλακτριζόμενοι).]

Πλῆκτρον, τό, q. d. Percutiendi instrumentum : unde dicitur de variis rebus. [De cuspide hastæ Soph. ap. schol. Pind. Nem. 6, 90 (fr. 164) : Δορὸς διχόστομον πλῆκτρον.] Eur. πλῆκτρα de Scuticis s. Flagellis dixit [Rhes. 766] : Πλῆκτρ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς Ἵππων καθέμενος· qualem usum verbi πλήσσειν habebis infra. Idem κεραυνῷ, i. e. Fulmini, tribuit πλῆκτρον, dicens πλῆκτρον κεραυνοῦ : sicut tribui πληγὴν tonitrui, docui supra. Habet et cithara πλῆκτρον, Id quo fides ejus pulsantur, quum apud alios [ut Eurip. Herc. F. 351 : Κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ· Platon. Lys. p. 209, B : Ψῆλαι καὶ κρούειν (τὰς χορδὰς) τῷ πλ. Leg. 7, p. 794 extr. : Λύρα μὲν ἐν ἀριστερᾷ χρώμενον, πλήκτρῳ δὲ ἐν δεξιᾷ. Ælian. V. H. 3, 32 : Τῷ πλ. τοῦ Λίνου καθίκετο· ubi alia attulit Perizon.], tum ap. Aristot. in Polit. [1, 3], unde dictum illud Stratonici ap. Athen. 8, [p. 350, C] : Ἕτερον, ὦ βασιλεῦ, σκῆπτρον, ἕτερον δὲ πλῆκτρον, Aliud est sceptrum, o rex, aliud plectrum. Nam in hac signif. et Lat. dixerunt Plectrum. Sed et lingua sic vocata traditur, quod aerem pulset, sicut plectrum fides citharæ. Ex Herodoto autem [1, 194] affertur et pro Instrumento quo utebantur Assyrii ad fabricanda navigia. [Immo ad regenda. Est igitur Remus, quo aqua pulsatur. || Hamus. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 189, E : Ἁλιέων καὶ θαυματοποιῶν παῖδες οἱ μὲν τοῖς πλήκτροις ἐκ θαλάττης τοὺς ἰχθύας ἀνασπῶντες, οἱ δὲ τοὺς ὄφεις ἐκ τῆς λόχμης.] || Πλῆκτρον denique appellatur [Aculeus apis ap. Julian. Or. 2, p. 90, A : Τῶν μελιττῶν ὁρῶμεν τὴν βασιλεύουσαν καθαρὰν ὑπὸ τῆς φύσεως πλήκτρου γενομένην] et Calcar galli gallinacei, quum ab aliis, tum ab Aristoph. Av. [759.] Unde proverbium, Αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. [Hesych. : Πλῆκτρα, τῶν ἀλεκτρυόνων αἱ ἐν τοῖς ποσὶ κερατώδεις ἐξοχαί. Suidas : Πλ. ὅπερ περιετίθεσαν τοῖς ἀλεκτρυόσι χαλκοῦν ἐν τῷ μάχεσθαι. Καὶ παροιμία, Αἶρε πλ. ἀμ. Κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, οἷς μάχονται. Πλῆκτρα οὖν τὰ ἐμβαλλόμενα χαλκᾶ τοῖς ἀλεκτρυόσι. Brevius Photius, τὰ τῶν ὀρνίθων κέντρα. Aristot. De partt. an. 4, 12 : Ἔχουσι δ' ἔνιοι τῶν βαρέων βοήθειαν ἀντὶ τῶν πτερύγων τὰ καλούμενα πλῆκτρα ἐπὶ τοῖς σκέλεσιν ... ἔστι δὲ τοῖς μὲν γαμψώνυχοις καὶ πτητικοῖς ἄχρηστα τὰ πλ. Id. H. A. 2, 12; 3, 7.] Ab hujus autem calcaris gallinaceorum similitudine, πλῆκτρον, Processus unus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiori ejus parte exoriens, solidus, oblongus et subtilis, instar styli, graphii, vel acus : qui proinde totidem nominibus a veteribus fuit dictus, Στυλοειδής, et Γραφοειδής, et

Βελονοειδής. Ita Gorr.; qui alibi scribit, Λιθοειδής, i. e. Petrosum, esse Ossis nomen, vel potius Partis ossis temporalis, protensis suturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminatæ. In VV. LL. πλῆκτρον, Locus ubi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. [Hesych. : Πλ., ... καὶ τὸ μέρος καθ' ὃ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ τῇ κοτύλῃ προσπελάζει, διὰ τὸ πεπλῆχθαι τὸν μηρόν. || Forma Dor. ap. Hesych. : Πλᾶκτρον, πλάνημα (hæc interpretatio apta foret substantivo πλάγκτρον)· πλῆθος (?)· ἢ τὸ πλῆκτρον.]

[Πληκτρονιάς vitiose pro πελεθρόνιον, quod est synonymum centaurii majoris, in edd. vet. Diosc. 3, 8.]

[Πληκτροποιία, ἡ, Plectrorum opificium, et Πληκτροποιός, ὁ, Plectrorum opifex, ap. Pollux. 7, 154. Idem derivata memorat Πληκτροποιητική, ἡ, Πληκτροποιητικός, Πληκτροποιητικῶς.]

Πληκτροφόρος, ὁ, ἡ, Calcaria gerens : non solum gallus, sed et aliæ aves quibus sunt calcaria, ap. Aristot. [H. A. 2, 12.]

[Πλήκτωρ, ορος, ὁ, Percursor. Forma Dor. Phanias Anth. Pal. 6, 294 : Νάρθηκα κροτάφων πλάκτορα νηπιάχων.]

Πλῆμα, τό, i. q. πλῆσμα et πλήρωμα, Hesych. Unde Πλημαθῆναι [?], quod Idem exp. πλησθῆναι. [Priorem gl. Πλῆμα, πλήρωμα habet etiam Photius.]

[Πλημαινόν. V. Πλῆμνος.]

[Πλημαθῶ. V. Πλῆμα.]

Πλήμη, sive Πλήμμη, ἡ, Æstus maris accedens. [Polyb. 20, 5, 11; 34, 9, 5.] Diod. S. [17, 106] : Οἱ δὲ καταπεπλευκότες ἀπήγγειλον ἀμπώτεις τε καὶ πλήμας παραδόξους γενέσθαι κατὰ τὸν ὠκεανόν. [Id. 3, 39 : Ἐξαίσιον πλήμην. Utrobique in codd. quibusdam πλημμύρας nomen substitutum ex glossemate.] Citat idem πλήμας Eust. [p. 525, 38] ex Strabone quoque. [Conf. eund. ad Dionys. P. 202.] Sed et ap. Suid. legitur, qui exp. ἡ πλημμύρα θαλάσσης, ἡ ταραχή. Rursum idem Eust. [p. 1640, 56] πλήμας esse dicit πάθη θαλάσσης κυρίως ἐναντία ταῖς ἀμπώτεσι, γινόμενα μάλιστα περὶ τὸν ὠκεανόν. Dicitur igitur πλήμη, Quum mare æstuans undansque (πλήθων ὁ ὠκεανός) affluit, ἄμπωτις vero Quum reciprocat et remeat, ut pluribus in Πλημμύρα ex Plut., Plinio, aliisque, docebo. [Ammon. p. 114 : Πλῆμαι καὶ πλῆμναι διαφέρουσιν· πλῆμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, πλῆμναι δὲ αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες. Male igitur πλήμνη (πλύμνη codex) apud Hesych. s. v. Πλημμυρίς, quod notavit Wessel. ad Diodor. 3, 39, ubi Dionysii A. R. exemplum addit 1, 79, ubi duplici μ scriptum : Ἡ τοῦ ποταμοῦ πλήμμη τῆς ὑπορρέας ἥπτετο, ut in schol. Apoll. Rh. 4, 269 : Ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήμμης τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον· ubi cod. Paris. πλήσμας, quæ forma est ap. schol. ad 1, 757, qui de discrimine hujus nominis et πλήμνη exponens constanter πλήσμη scripsit, addens, Διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον « Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμῃσι διϊπετέος ποταμοῖο, » καὶ οὐχ, ὥς τινες « ἐν πλήμνῃσι, » εἰ μὴ ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, σὺν πλήμνῃσι.]

[Πλημίτη, ἡ, Plemite, uxor Nauplii Euboici, nisi mendum est ap. Eudoc. Violar. p. 321, 2 ed. Villois. Hase.]

Πλημμέλεια, ἡ, Vitiositas, Improbitas, Improbum factum, Peccatum. [Per πολλὴ ἀμέλεια exp. Phot. et Timæus p. 219.] Item Erratum, Error. Plato Apol. [p. 22, D] : Καὶ αὕτη ἡ πλ. ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτε. [Leg. 3, p. 691, A : Διὰ πλ. καὶ ἀμουσίαν. Isocr. p. 170, E : Εἰ πάσας τὰς πλημμελείας ἐξετάζειν ἐπιχειρήσειν.] Plut. Pyth. orac. [p. 396, D] : Τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν χρησμῶν ὁρῶμεν καὶ τοῖς μέτροις καὶ τοῖς ὀνόμασι πλημμελείας καὶ φαυλότητος ἀναπεπλησμένους. [Et alibi non raro ap. Plutarchum.] Quidam sequentes illud etymum, cujus infra mentionem faciam, quod sc. a πάλιν et μέλος deducit hoc vocab., vel potius πλημμελής, ex quo hoc factum est, tradunt πλημμέλειαν esse Quod per incuriam et incogitantiam admittitur : tanquam quod posteriore cura, quæ proverbio dicitur esse σοφωτέρα, sarciendum sit. Atque adeo πλημμέλειαν esse Delictum, at ἁμαρτίαν Peccatum; illud enim esse in omittendo, hoc in committendo s. admittendo quod non decet. Videmus certe ab LXX Interpr. statui discrimen inter πλ. et ἁμαρτίαν. Levit. 6, [37] : Ὥσπερ τὸ περὶ ἁμαρτίας, οὕτω καὶ τὸ τῆς πλημμελείας· εἷς νόμος αὐτῶν. [Demo-

crit. ap. Stob. Floril. 108, 69 : Μεγαλοψυχίη, τὸ φέρειν πρῄως πλημμέλειαν. Hase.] Πλημμελίη, Ionice pro πλημμέλεια dicitur.

Πλημμελέω, Incomposite me gero, vel Inconcinne, Immoderate me gero. Aut etiam Improbe me gero, Improbe ago, Delinquo, Pecco, Erratum admitto, Erro. [Plato Critia p. 106, B : Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν· Soph. p. 224, C : Τί τις ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη;] Bud. πλημμελεῖν exp. πλημμελές τι ποιεῖν, Inique quidpiam per injuriamque agere, h. e. ἐξυβρίζειν. [Phot. et Suidas : Πλημμελεῖν, τὸ ἀτακτεῖν καὶ ὑβρίζειν καὶ ῥᾳθυμεῖν.] Et πλημμελεῖν εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, Piaculum admittere. Ap. Chrysost. autem, Εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, In nos peccasti. [Plato Leg. 7, p. 813, C : Βουλήσεται μὴ πλημμελεῖν εἰς ταῦτα· 12, p. 943, E : Πλημμελεῖν εἰς δίκην. Polyb. 15, 32, 7 : Τοὺς εἰς αὐτὸν ἢ τὴν μητέρα τι πεπλημμεληκότας.] Interdum et cum περὶ, ut Aristot. De mundo [c. 2] : Πλημμελοῦντας περὶ τὴν πλείστην πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, ubi redditur Aberrantes. [Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2327, 1 : Αὐτή τι πλημμελοῦσα περὶ τὰ τῆς φιλίας ὅρκια. Athen. 6, p. 234, C : Περὶ τὸν χαλκὸν ἐπλημμέλουν.] Dicitur etiam πλημμελῶ τι, Pecco aliquid, Peccatum aliquod admitto, Aliquid delinquo. [Eurip. Phœn. 1649 : Τί πλημμελήσας;] Xen. [Mem. 1, 2, 26] : Εἴ τι ἐπλημμελησάτην. [Plato Phileb. p. 27, C : Τετάρτην λέγων ἆρα πλημμελοίην ἄν τι; Phædon. p. 117, D : Ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν. Demosth. p. 249, 25 : Εἰ δέ τι πλημμελοῦντα παρὰ τὰ ἐπισταλμένα λαβόντ.] Et pass. Πλημμελεῖται Id in quo peccatur, s. erratur, Id quod perperam fit : ut, Εἴ τι πλημμεληθῇ, Si quid erroris admissum sit. [Aristot. De partt. an. 3, 3 : Ἐάν τι πλημμεληθῇ παρὰ τὴν τοιαύτην κίνησιν.] Aliquis vero dicitur πλημμελεῖσθαι, In quem peccatur, admittitur quidpiam, Qui injuria afficitur. [Isocr. p. 89, D : Λήθην ἐμποιεῖν τῶν πρότερον ὑμῖν εἰς ἀλλήλους πεπλημμελημένων. Plato Phædr. p. 275, E : Πλημμελούμενος καὶ οὐκ ἐν δίκῃ λοιδορηθείς (ὁ λόγος).] Phalaris [Ep. 98, p. 286] : Οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Et πλημμελούμενος θεὸς ap. Dem. [p. 279, 11], In quem piaculum admittitur : Ὅπως μὴ περιίδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων πλημμελούμενον θεόν. || Πλημμελεῖν dicitur et fluvius πλημμυρῶν καὶ ἐξυβρίζων, quum violenta inundatione secum rapit segetes et tuguria, Bud. [ex Thoma M. p. 720. Sic schol. Eurip. Hipp. extr. πίτυλος δακρύων exp. ὁρμή, φορά, πλημμέλημα. Ex quo loco πλημμύρημα tacite posuit HSt. s. v. Πίτυλος. Conf. etiam Πλημμελῶς.]

Πλημμελής, ὁ, ἡ, Qui est contra modulationis normam, Inconcinnus. Item, In quo moderatio non servatur, Immoderatus. A Bud. exp. Inconditus, Incompositus. Qui etiam dicit esse fere i. q. ἀκμελής, et derivari a particula πλήν. [Phot. et Suidas : Πλ. τὸ ἀκμελὲς καὶ ἀπαίδευτον.] Quibus addit, sic usurpari a Plat. Ex quo affert etiam πλημμελὲς εἴη pro Non conveniret. [Criton. p. 43, B : Καὶ γὰρ ἂν πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα· Soph. p. 243, A : Χαλεπὸν καὶ πλημμελὲς ... ἐπιτιμᾶν. Aristot. Eth. 1, 10 : Τὸ κάλλιστον ἐπιτρέψαι τύχῃ λίαν πλημμελὲς ἂν εἴη. Cum verbo πάσχειν Plato Rep. 5, p. 451, B : Ἐάν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου. Similiter Eurip. Med. 306 : Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με μή τι πλημμελὲς πάθῃς· et Hel. 1091 : Ἤν τι πλημμελές σε δρᾷ· Rhes. 858 : Οὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδα πλημμελὲς κλύων.] Accipi præterea ait πλημμελὲς pro Vitiosus, Culpabilis, Mendosus. Et affert ex Aristot. De mundo [c. 6] : Πλημμελὲς γὰρ, περὶ κόσμου λέγοντας, τὸ τοῦ κόσμου κυριώτατον παραλιπεῖν, pro Culpandum, et improbabile. Hæc ille, Comm. p. 724. Sed ejusdem operis p. 680 hæc Platonis Leg. 5, [p. 731, D] : Τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἀφιέναι δεῖ τὴν ὀργήν, vertit, Iram autem exercere oportet in eum, qui a malo revocari oratione non potest. Idem hæc Philonis De mundo, Ὥσπερ ἀκοσμίᾳ καὶ ἀπραξίᾳ καὶ τοῖς πλημμελέσι πᾶσι χαίροντος θεοῦ, sic interpr., Quasi vero inertia deus et incondita rerum nece, omnibusque perperam factis gaudeat. Hactenus Bud. [Πλημμελὴς στομαχικοῖσι δίαιτα, Non conveniens, noxia, Aret. p. 131, 50.] Invenio autem κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ redditum apud Synes.

Zen. loc. comm. 68.

+ πλημμελής. Procl. in Tim. 13

πλημμέλημα. Nicet. Ven. 98, v. 100.

Comœdiam obscœnam et improbam. Ap. Plut. [De educ. puer. p. 8, A] πλημμελῆ βίον, Peccatis obnoxiam vitam. Ego vero supra πλημμελὴς vertens Immoderatus, respexi ad locum Cic. in quo πλημμελῶς vertit Immoderate, ut infra docebo. Illæ autem interprett. Qui est contra modulationis normam, Inconditus, Incompositus aliquatenus ad significat. nominis μέλος respiciunt, unde πλημμελὴς derivatum existimatur. Ac certe quin ab eo derivetur minime mihi dubium est. Licet Etym. [M. p. 676, 21] aliam deductionem afferat, sc. a πάλιν, et μέλω, quod est φροντίζω, dicens πλημμελῶ dici quasi παλιμμελῶ, et significare, ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζω τοῦ λέγειν, ἢ ἐπαναλαμβάνω. Sed, ut hanc deductionem aperte ineptam, simulque expos. ei quidem consentaneam, sed quam falsam existimo, missam faciam : dico iterum, minime dubium mihi esse quin a μέλος originem habeat πλημμελής, unde etiam videri queat proprie sonare illud, quod primum pro expositione attuli : aut etiam Absonus, sicut ἀκμελὴς et ἐμμελής, aliaque nonnulla : sed quomodo primæ syllabæ inclusa esse particula πλὴν dici possit, id vero me nequaquam perspicere : nisi novus ei usus in hac compositione tribuatur.

Πλημμέλησις, εως, ἡ, Delictum, s. potius Delicti admissio. [LXX Levit. 4, 3 ; 5, 19 ; Esdr. 10, 19.]

[Πλημμελίη. V. Πλημμέλεια.]

* Πλημμελῶς, Immoderate, ut Cic. ap. Plat. Tim. [p. 30, A], Κινούμενον πλ. καὶ ἀτάκτως, vertit Immoderate agitatum et fluctuans. [Leg. 7, p. 816, A : Ὁ μὲν οὖν ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλ. ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται. De fluvio vitiose fluente Strabo 10, p. 459 : Δυσχερῶς βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλ. ῥέοντα· et ap. Plut. Mor. p. 158, D.] Redditur etiam, Inconcinne, Incondite, Incomposite. [Dio Cass. 73, 5 : Εἰς κόσμον ὅσα πρὶν πλ. εἶχε καὶ ἀτάκτως (in re publica) καθίστατο.] Item, Perperam, Male : πλ. λέγειν, ap. Strab., Loqui perperam. Item Vitiose : Πλ. γιγνομένη ἐνέργεια, ap. Galen., Quæ vitiose fit ; vel Vitiata, ut Bud. vertit. Redditur denique πλημμελῶς et Improbe, aliisque modis, sequendo signiff. datas nomini πλημμελής. Affertur vero in VV. LL. et Πλ. ἐπιμελόμενος ex Plut. Lycurgo, pro Segnius curans : quæ interpret. illi a nomine μέλος derivationi consentanea esse non potest.

[Πλήμμη. V. Πλήμη.]

Πλημμύρα sive Πλημμύρα, ἡ, utroque enim modo scribi annotat Eust. [p. 1640, 55. Rectus vero accentus est πλήμμυρα, ut constat ex Crinag. Anth. Pal. 9, 291 : Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλήμμυραν ἐγείρῃ· ubi vulgo πλημμύραν, quod correxit Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 39. Ἀτμῶν πλήμμυρα ap. Aretæum p. 119, 29, cui πλημμύρη dicendum fuisset, si α longum esset], i. q. πλήμη, ex quo et derivatum est : h. e. Maris æstuantis accessus, Quum mare æstuans affluit : at Quum reciprocat et remeat, nominatur Ἄμπωτις, ut luculenter ostendit Plut. De plac. philos. 3, 17 [p. 897], ubi quum dixisset Aristoteli et Heraclito ἀμπώτεις et πλημμύρας fieri videri a sole, subjungit : Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν πνευμάτων κινοῦντος καὶ συμπεριφέροντος, ὑφ' ὧν ἐμβαλλόντων μὲν, προωθουμένην ἀνοιδεῖν τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, καὶ παρασκευάζειν τὴν πλημμύραν· καταληγόντων δ' ἀντιπερισπωμένην ὑποβαίνειν, ὅπερ εἶναι τὴν ἄμπωτιν. Ex Timæo autem tradit, Τοὺς ἐμβάλλοντας ποταμοὺς εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν διὰ τῆς Κελτικῆς ὀρεινῆς, προωθοῦντας μὲν ταῖς ἐφόδοις, πλημμύραν ποιεῖν, ὑφέλκοντας δὲ ταῖς ἀναπαύλαις, ἀμπώτιδας κατασκευάζειν. Vide ibid. et alia item nonnulla in Ἄμπωτις citata. Quæ his verbis Plinii 2, 97, illustrantur : Æstus maris accedere et reciprocare, maxime mirum : pluribus quidem modis, verum causa in sole lunaque. Bis inter duos exortus lunæ affluunt, bisque remeant, vicenis quaternisque semper horis. Et primum attollente se cum ea mundo intumescentes, mox a meridiano cœli fastigio vergente in occasum residentes : rursusque ab occasu subter cœli ima et meridiano contraria accedente, inundantes : hinc, donec iterum oriatur, se sorbentes. Igitur πλήμη et πλημμύρα verbis Plinianis interpretabimur Æstus maris accedentes, Æstus maris affluentes, Quum mare æstuans intumescens inundansque accedit s. affluit : contra ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes, Æstus maris re-

meantes, Æstus maris residentes ; s. reflui, ut paulo post loquitur, Quum mare reciprocum sorbetur, avidoque haustu retrahitur : quibus verbis utitur paulo infra. Alii πλημμύρα interpr. Maris inundatio, ἄμπωτις autem, Maris reciprocatio, Recessus æstus litora destituentis. Homeri schol. πλημμύρα exp. ἁλὸς ἀπανάστασις, ἢ κλύδωνος φορὰ ἢ ἀνάχυσις : Hesych. vero etiam πλῆθος. [Phot. p. 434, 4. Πλημμύρα· οὐ πλήμη (codex πλήμνη, sed litera ν duobus punctis notata) λεκτέον· καὶ πλημμυρίδα. || Figur. Sext. Emp. p. 719 : Ἑαυτῷ γὰρ ἐγείρει κακῶν πλήμμυραν.]

Πλημμυρέω, itidem Æstu inundo, Restagno. [Πλημμυρεῖ, Inundat, Torret, Exuberat, Gl. Per πεπλῆθεν exp. Hesych. De fonte schol. Aristoph. Lys. 912 : Διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν.] Unde πλημμυρεῖ, quod pro Inundat affertur ex Epigr. [Meleagri Anth. Plan. 134 : Αἰαῖ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος. De igne Philostr. p. 764 extr. : Πῦρ πολὺ πλημμυρεῖ κατὰ τοῦ πεδίου. De lacte exuberante Plut. Mor. p. 320, C : Λύκαινα νεοτόκος σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα τοῖς μαστοῖς γάλακτι. Σπαργῶσι per πλημμυροῦσιν exp. Hesych. De pituita redundante Hippocr. p. 306, 55 : Ὥστε πλημμυρεῖν τὸ φλέγμα· et p. 307, 28 : Καὶ πλημμυρεῖ ὑπὸ τοῦ φλέγματος. Quæ forma contra dialectum peccat : quamobrem aut πλημμυρέειν scribendum aut, quod probabilius, πλημμύρειν. Idem de Aretæi locis quibusdam dictum sit, ut p. 44, 46 : Ἢν πλημμυρῇ ἡ κύστις. Recta forma servata p. 118, 38 : Πλημμύροντι ἥπατι. G. D. Figurate de peccato Theodoret. vol. 2, p. 1617 : Τὴν ἁμαρτίαν αὐξανομένην καὶ πλημμυροῦσαν εἶδεν.]

[Πλημμυρία. V. Πλημμελέω.]

[Πλημμυρία, ἡ, Inundatio. Joann. Chrys. In Gen. p. 299. Kall. Πλημμυρία schol. Pind. Ol. 5, 20. Incertum est Aretæi exemplum p. 109, 14 : Πλημμυρίης τῶν οὔρων· qui quum πλημμύρης (οὔρου) αἴσθησις dixerit p. 22, 23, vix dubitari potest quin alter locus ex altero sit corrigendus. Straboni 3, p. 155, ubi πλημμυρίας legebatur, πλημμυρίδας ex codd. restitutum. G. D.]

[Πλημμυρίζω, Inundo. Gl.]

Πλημμύριον, τὸ, sunt qui putent reddendum Æstuarium, ut Plin. 5, 1 : Affunditur autem huic æstuarium ex mari, flexuoso meatu. De æstuariis Oceani et Serv. in Virg. versus, qui leguntur Georg. 2, Qua vi maria alta tumescant Objicibus ruptis, rursusque in seipsa residant. Ap. Thuc. autem 7, p. 239 [c. 23] : Τῶν ἐν τῷ πλημμυρίῳ Ἀθηναίων πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπικαταβάντων, schol. πλημμυρίῳ exp. φρουρίῳ τῷ ἐν τῷ πλημμυρίῳ. [Et ib. c. 4, 31, 32, 36, ubi libri partim simplici μ, ut ap. Steph. Byz. : Πλημμύριον· φρούριον Συρακουσῶν. Ὁ οἰκήτωρ Πλημμυριάτης καὶ Πλημμυράτης.] Ap. Virg. Æn. 3, [693] Sicanio prætenta sinu jacet insula contra Plemmyrium undosum, ait Serv. πλημμύριον i. significare q. Undosum. [Adde Diodor. 14, 63, Plut. V. Niciæ c. 20.]

Πλημμυρίς, ίδος, ἡ, [Πλήμμυρις a quibusdam scriptum προπαροξυτόνως, ut annotavit Eustath. p. 1640, 55. De quo schol. Apoll. Rh. 2, 576 : Πλήμμυρις καὶ πλημμυρίς, διχῶς· ἄμεινον δὲ πλημμυρίς. Τὰ γὰρ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων θηλυκὰ ὀνόματα εἰς ις ὀξύνεται· βασιλεύω βασιλίς· πλημμύρω πλημμυρίς. Similiter gramm. in Etym. M. p. 676, 25, qui addit, τοῦτο ἀπὸ τοῦ πλήθω πλήσω πλήμη καὶ πλημμύρα. Ἔνιοι δὲ ἐπίρρημα οἴονται εἶναι ὡς τὸ λικριφὶς καὶ ἀμοιβαδίς· εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὐλόγως βαρύνουσιν αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδῃ αἰτιατικὴν, οἷον «Πλημμύριν (scr. πλήμμυριν) πόντου φυγών»], i. q. πλημμύρα, ejusdemque originis, Hesychio ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἐπίῤῥυσις. Hom. Od. I, [486] : Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης· Τὴν δ' ἂψ ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι : schol. πλημμύρα, subjungens verba illa quæ paulo ante in Πλημμύρα posui. Theophr. : Συμβαίνει δ' ὅταν ἡ πλημμυρὶς ἐπέλθῃ, ἐκ τῶν κλάδων ἀνάπτειν τὰ πρυμνήσια· ὅταν δὲ πάλιν ἄμπωτις γίνηται, ἐκ τῶν ῥιζῶν. Apoll. Arg. 2, [576] : Πλημμυρὶς παλίνορσος, pro eo, quod Hom. paulo ante πλημμυρὶς ἂψ ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρουσα κῦμα : idque nihil fere aliud est quam ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes s. reflui. [Adde 4, 1241, 1269.] Cum Theophrasti autem loco conveniunt hi duo sequentes. Aristot. De mundo [c.

5] : Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη, quod Bud. sic vertit, Terra undis restagnantibus proluta : ut Ovid. Quam restagnantis fecit maris unda paludem, i. e. Inundantis, Æstuantis et affluentis. [Herodot. 8, 129 : Ἐπῆλθε πλ. τῆς θαλάσσης μεγάλη. Dio Cass. 60, 30 : Ἐν τῇ τοῦ Ὠκεανοῦ πλ.] Phalar. Epist. [75] : Τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν, ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαφυγούσης ἐνεργὸν ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον. Quidam et simpliciter in hisce duobus ll. vertunt Inundatio, s. Exundatio, Restagnatio : qui τῆς πλημμυρίδος διαφυγούσης reddunt etiam Siccatis æstuariis. || Ap. Hippocr. Il. διαιτ. ὀξ. 2 [p. 394, 36] significat πλῆθος ὑγροῦ τινὸς, Humiditatis cujusdam redundantiam, ut Comm. 3 Galenus explicavit. [De lacrimis Æsch. Choeph. 186 : Σταγόνες ἄφρακτοι δυσχίμου πλ. Eurip. Alc. 182 : Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Syllaba secunda brevis est ap. Homerum, longa apud Tragicos. Utraque mensura usus est Apollonius Rh.]

Πλημμυρός, Inundans : Hesych. πλημμυρόν, μεστόν, πεπληρωμένον. [Codex πλημμυρόν. Restituendum autem haud dubie participium πλημμύρον, de quo etiam Lobeck. cogitavit Pathol. p. 273. G. Dind.]

Πλημμύρω, Æstu inundo, Restagno. [Hippocr. et Aretæi exempla v. s. Πλημμυρέω. Orph. Arg. 1051 : Πλημμύρουσα... Μαιῶτις. Improprie 881 : Δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας. Apoll. Rh. 4, 706 : Ἧς ἔτι μαζοὶ πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος. Perses Anth. Pal. 7, 730 : Κεῖται δ' οἷα κατὰ βλεφάρων ἀχλὺν πλημμύρουσι φίλας ὑπὸ ματρὸς ἀγοστῷ. G. D. Strabo p. 743, A, de naphtha : Πλημμύροντος δὲ τούτου κατὰ τὰς τῶν χιόνων τήξεις. Hase. Transit. Inundare s. scatere facio. Orph. Arg. 492 : Ἔνθα τε νύμφαι κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ λάλα νάματα πλημμύρουσιν.] Videtur accipi pro Expletus sum, in hoc l. Panyasidis ap. Athen. 2, [p. 37, A] : Βορῆς κακοργημένον, ἤδη παῖδα, Ἥβῃσι πλημμύροντα. [Forma media Orph. Arg. 713 : Τέμβριος ἰχθυόεις θολεραῖς πλημμύρεται ὄχθαις. Orac. Sibyll. 4, 61 : Ὅταν Εὐφρήτης μέγα πλημμύρηται.]

[Πλημναῖος, ὁ, Plemnæus, Perati filius. Pausan. 2, 5, 8 ; 11, 2.]

[Πλήμνη, ἡ, HSt. s. v. Πλημοχόη :] Ejusd. cum πλημοχόη originis esse Πλήμνη testatur idem Eust. l. c., dicens πλήμνας esse τὰς τῶν τροχῶν χοινικίδας s. σύριγγας, i. e. ὀπὰς, quas et χνόας a Soph. vocari ajunt. Vel, τὰ μέσα τῶν εἰρημένων συρίγγων, εἰς ἃς ἐντίθενται καὶ τοῦ ἄξονος ἄκρα : nominarique πλήμνας, διὰ τὸ πλήθεσθαι ἢ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Ubi etiam addit, per pleonasmum insertam esse literam ν. Hesychio quoque πλήμνη est ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἢ τῆς σύριγγος, qui et ipse nominatam πλήμνην tradit ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Idem πλήμνας esse ait τὰς περιεχούσας τὸν ἄξονα χοινικίδας, Modiolos axem complexu suo ambientes. Utitur Hom. Il. Ψ, 339, item E, 726 : Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν. Unde etiam satis liquet πλήμνας esse Fistulas quæ axi inseruntur, et circa eum volvuntur : hisce autem fistulis infixi sunt radii circumcirca. Hesiod. Sc. 309 : Τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντα, ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν. [Apoll. Rh. 1, 757 : Ἄξονας ἐν πλήμνῃσι.] Erot. Lex. Hippocr. [p. 306] πλήμνας exp. τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ, δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται : quod mirum ; nec enim axis circumagitur, sed rota cum sua πλήμνῃ et radiis ei infixis circa ipsum axem immotum volvuntur : ut et ap. Pers., Quum rota posterior curras et in axe secundo. Galen. [Lex. p. 546] πλήμνην simpliciter esse dicit τροχοῦ χοινικίδα : sed perperam ap. eum scriptum Πλήμη. [Hippocr. p. 760, H : Τὸ ξύλον πρὸς τὴν πλήμνην ἄκρον ἐνθέντα ἀνακλᾶν· 761, E : Πλ. ἄλλην ὑπὲρ κεφαλῆς κατοχίξας.] Rectissime autem et clarissime Pollux [1, 145], τὸ περιειλούμενον τῷ ἄξονι. [Joseph. A. Jud. 8, 3, 6 : Χωνευτοὶ δ' ἦσαν οὗτοι (οἱ τροχοὶ), πλήμνας καὶ ἄντυγας πήχεος καὶ ἡμίσεος ἔχοντες τὴν διάμετρον. Hase.] || Unde Πλημνόδετον, τὸ, Ferrum illud quo radii colligantur modiolo rotæ. Pollux 1, [l. c.] : Τὸ δὲ συνδέον πρὸς τὴν πλήμνην τὰς κνήμας σιδήριον, πλ., ἢ θώραξ. Ubi etiam nota Θώραξ.

Πλῆμνος, Hesychio est ἀφρὸς, Spuma : qui πλήμνος exp. etiam παλαιῷ, Veteri, Antiquo : paulo autem supra posuerat Πλημαιόν, παλαιόν. Vide et Πλήγμων [et Πλεγείον].

Πλημοχόη, ἡ, compos. a πλήμη, Eust. p. 598, ubi ex Athenæo tradit esse σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἠσυχῇ. Leguntur autem ea ap. Athen. 11, [p. 496, A, B] ubi et κοτυλίσκον nominari idem vas ait, teste Pamphilo. Hesych.: Τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσι, οὓς καλοῦσι πλημοχόας. Ex quibus verbis satis liquet denominata esse hæc vasa παρὰ τὸ πλῆσαι. Rursum Athen. l. c.: Χρῶνται δὲ τούτῳ τῷ σκεύει ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας [πλημοχόην numero singulari ap. Polluc. 10, 74]· ἐν ᾗ δύο πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσιν, ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Meminit vero hujus vasis auctor Pirithoi (sive Critias is sit, sive Euripides,) his verbis, Ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. Est igitur πλημοχόη, Vas fictile ad turbinis figuram accedens, leviter in fundo compressum, quo utebantur in Eleusiniis sacris novissimo mysteriorum die, quem etiam de ipsius vasis nomine πλημοχόας dicebant.

[Πλήμυρα et derivata v. s. Πλημμ—.]

Πλήν, [Dor. Πλὰν frequens in marmore recenti Farnesiano edito a Marinio in Inscrr. Albanis p. 155,] adverb., Præterquam, Nisi. Soph. [Aj. 1238]: Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Thuc., Πλὴν ὀλίγοι, Præterquam pauci, Exceptis paucis. Isocr. Panath. [p. 237, A]: Πάντας πλὴν τοὺς μετεσχηκότας. Aristoph. [Nub. 120]: Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. Xen. [Cyrop. 4, 5, 9]: Πλὴν οἵπερ συνεδείπνουν. Interdum sequente ὅσοι, ut ibi sequente οἵπερ. Aristot. H. A. 3: Πλὴν ὅσοι ταῦτα καλοῦσιν ἄῤῥενα. Sic Ethic. 4: Πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν. At πλὴν ὅσον, Nisi quod, quatenus, Præterquam quod. Synes.: Πλὴν ὅσον ηὐξάμην. [Herodot. 2, 32: Τῆς Λιβύης ... πλὴν ὅσον Ἕλληνες ... ἔχουσι. Thucyd. 7, 23: Τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀπέκτειναν, πλὴν ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν οὓς ἐξώγρησαν. Soph. OEd. T. 1509: Πάντων ἐρήμους πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος. Plato Leg. 2, p. 670, A: Πλὴν ὅσον ὑπὸ ὀρχησίν τε καὶ ᾠδήν. Dionys. A. R. 1, 14: Ὁ τρόπος παραπλήσιος ἦν τῷ παρὰ Δωδωναίοις... πλὴν ὅσον ἐκεῖ κτλ. Ib. 23: Τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι γράφων... πλὴν ὅσον οὐ Πελασγοὺς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Πλὴν ὅσα ap. Plat. Rep. 5, p. 456, A: Πλὴν ὅσα, ἡ δὲ ἰσχυροτέρα ἐστί.] Sic πλὴν πάρεσον, Bud. ex Luciano [De domo c. 9]: Πλὴν πάρεσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ καὶ μαραίνεται, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ ἀΐδιον. Sic autem et πλὴν ὅσον, pro Nisi quatenus, ex Synesio, Πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Itidem πλὴν καθόσον pro Nisi quatenus, quod, Præterquam quod. [Dio Cass. 72, 19: Καὶ γὰρ ... τἆλλα ἐξ ἴσου ... ἐποίει, πλὴν καθ' ὅσον ἐκεῖνοι μὲν κτλ.] Interdum et πλὴν ὅτι. Aristoph. Nub. [1428]: Τί διαφέρουσιν Ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι; Sic Plut. Lycurgo, Πλὴν ὅτι πρῶτος κτλ. [Dionys De comp. vv. c. 14 extr.; Artemid. 1, 56, p. 65.] Et Greg. Naz.: Πλὴν ὅτι καὶ πλέον ἐνταῦθα. [Πλήν γε δὴ ὅτι Arrian Hist. Ind. c. 6, 12, 15.] Item πλὴν τοῦθ' ὅτι, ex Aristoph. [Ran. 1035: Ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦθ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξεν; ubi a Bentlejo recte emendatum τοῦδ'.] Nonnunquam et πλὴν non adjecta particula, hanc ipsam signif. habet [Soph. Tr. 41: Κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται· OEd. C. 1044: Ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω], ut ap. Plat. Rep. 5. [Id. Prot. p. 328, E: Πλὴν σμικρόν τί μοι ἐμποδών. Aristoph. Lys. 5: Ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν... πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.] Ceterum ut πλὴν his in ll. reddi potest particula Nisi, sicut et Præterquam, ita et in aliis, i. e. in quibus alii cuipiam particulæ est junctum: ut πλὴν εἰ, et πλὴν εἰ μή, itidemque πλὴν ἐάν, et πλὴν ἐὰν μή. Necnon cum ἀλλά, sequente εἰ: dicitur enim πλὴν ἀλλ' εἰ: sic tamen ut frequentius esse putetur. [Demosth. p. 33, 15: Πλὴν εἰ ἐᾶν οἴεσθαι παραλείπει· 331, 13: Ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ, πλὴν εἰ τούτους ἐπιπράσαι τι δέοι. Id. p. 784, 28; 1487, 13.] Theophr. C. Pl. 1: Πλὴν εἴ τι σπάνιον, καὶ ὡς παραλόγῳ. Idem, Πλὴν εἴ τι που καὶ παραβλαστάνει. Sic Plato Rep. 2, [p. 366, C]: Πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτοῦ. Et cum optativo [Plato Theæt. p. 177, D: Πλὴν εἴ τις τὸ ὄνομα λέγοι] Πλὴν εἴ τις ῥέψειε, Greg. Naz. Sic, Πλὴν εἰ λαμβάνοιμεν, ap. Eund.: ubi observa etiam non habere εἰ adjunctum illud τις vel τι. Sed et cum gen., Πλὴν εἰ φελλοῦ, Excepto subere, ex Gazæ interpret. ap. Theophr. [H. Pl. 4, 15, 1, ubi legitur πλὴν εἰ ἄρα φ., ut C. Pl. 3, 14, 6: Τὸ δὲ γίγαρτον οὐ γίνεται, πλὴν εἰ ἄρα τῆς... μήτρας ἐξαιρουμένης.] Sic πλὴν εἰ τινων ὀλίγων, Exceptis paucis, ap. Eund. [C. Pl. 4, 11, 1]: Τὰ δὲ ἐπιμένοντα χείρω ἀνθεῖν, πλὴν εἴ τινων ὀλίγων. Quibus tamen ll. suspicetur forsitan aliquis aptiorem esse particulam ἢ quam εἰ. Huic autem voculæ εἰ addita reperitur et μή, quum ap. alios, tum ap. Theophr., ex quo affertur πλὴν εἰ μή τι, sicut et πλὴν εἴ τι, pro Præterquam si quid, Nisi quid, vel Nisi si quid; utroque enim modo et Latini loquuntur. [Πλὴν εἰ μὴ pro πλὴν εἰ dictum improbat propter tautologiam Lucian. Solœc. c. 7: Πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ χαρίζει· quocum comparandum præceptum Phrynichi p. 459 ed. Lob., qui χωρὶς εἰ δοίη dicendum esse præcipit, non χωρὶς εἰ μὴ δοίη, adversante Thoma M. p. 923, qui has formulas pariterque ἐκτὸς εἰ modo addito modo omisso μὴ dici statuit. Et πλὴν εἰ μὴ pluribus ipsius Luciani aliorumque exemplis defendit Grævius in annot. ad l. c., quibus Lobeck. in annot. ad Phryn. addidit Aristot. De anima 1, 3, Theophr. C. Pl. 1, 10, Liban. vol. 4, p. 112, Athen. 13, p. 611, E, Pausan. 2, 35, Aristid. vol. 1, p. 501. Accedat Dionys. A. R. 4, 74: Τὰ δὲ ἀφελεῖν οἴομαι δεῖν... πλὴν εἰ μὴ κατὰ καιρούς τινας ἑορταίους. Longin. De subl. 9, 7 (ubi libri nonnulli male πλὴν ἄλλως εἰ μή, ex quo Manutius πλὴν ἀλλ' εἰ μὴ fecit), Athen. 2, p. 43, E, Achill. Tat. 6, 18, ubi v. Jacobs. p. 869. Synes. Epist. 3, p. 159: Πλὴν εἰ μή τι λέγοιτο· ubi περιττὸν adscriptum in cod. ap. Boiss. ad Philostr. Epist. p. 56. Πλὴν εἰ μὴ ἄρα id. 3, p. 126, A. Πλὴν εἰ μὴ ... ἄρα Longin. De subl. 11, 2. Πλὴν εἰ ἄρα γε Strabo 7, p. 302. Fatendum tamen est μὴ ab librariis non raro his formulis esse illatum, ut ap. Plat. Apol. p. 18, D, in pluribus codd. et vulgo ap. Isocr. p. 177, E, ubi μὴ codicis Urbinatis auctoritate ejectum et ap. Demosth. p. 91, 26; 141, 22; 719, 1; 722, 9; 977, 9; 997, 18, quibus in locis omnibus μὴ particula caret codex optimus Paris., ita ut additæ nullum apud Demosthenem exemplum relinquatur, et de veteribus Atticis recte præcepisse videatur Phrynichus. G. D.] Atque ut dicitur πλὴν εἰ, et πλὴν εἰ μή, ita etiam πλὴν ἐάν, et πλὴν ἐὰν μή. Isocr. [p. 6, D]: Πλὴν ἐὰν συμφέρῃ, Nisi conducat. Theophr.: Πλὴν ἐὰν ὅλως μεταστῇ. Aristot.: Πλὴν ἐὰν χῆρος ἢ χήρα γένηται. Et sequente μή, H. A. 5: Πλὴν ἐὰν μὴ ἐξέλθῃ, Nisi exierit. Sic autem πλὴν ἄν, et πλὴν ἂν μή: ut Πλὴν ἂν ᾖ, Nisi sit, ex Plat. Leg. Πλὴν ἂν μὴ λάθῃ, ex Plut. Solone. [Πλὴν ἀλλ' ἤν γε ῥυῇ Hippocrati vol. 2, p. 174, ex cod. restituit Littré, ubi quinque alii codd. πλὴν ἀλλ' εἴ γε ῥυῇ, vulgo ἐπήν γε ῥυῇ. Πλὴν ὅταν, Æsch. Prom. 258: Οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ. Sophocl. El. 285, fr. 424, al.] Eandem significationem habet πλὴν cum εἰ vel ἤ, interjecta etiam particula ἀλλά, ut dictum est. Sed in loco qui affertur habens εἰ post ἀλλά, videtur πλὴν et aliam interpr. admittere: at in hoc Aristot. loco, Metaph. 1, [1, p. 981, 18]: Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ Καλλίαν ἢ Σωκράτη· apertissime ponitur πλὴν ἀλλ' ἢ pro Nisi si, vel potius Nisi. [Nihil tribuendum huic loco, ubi πλὴν abest a tribus codicibus.] || Πλὴν sæpe etiam legitur post ἄλλος, s. ἄλλη, s. ἄλλο, vel aliquem ex eorum obliquis; ac tum voce Quam reddi etiam potest. [Soph. Ant. 236: Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον· Phil. 100: Τί ... μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;] Aristoph. Pl. [106]: Οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. [Av. 901: Τὰ... παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλ. γένειόν ἐστι καὶ κέρατα. Plato Tim. p. 57, C: Ἄν ποτέ τις αὐτὸ ἄλλο πλὴν ψυχὴν εἴπῃ.] Sic Isocr. Ad Phil. [p. 92, D]: Αἴτιον δ' ἐστὶ τοῦ ταράττοντος αὐτοὺς οὕτω ζῆν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὁ πόλεμος. Idem Symm. [p. 159, C]: Πάντας τοὺς ἄλλους ἐκβάλλειν πλὴν τοὺς συναγορεύοντας. Sed hic omitti poterat τοὺς ἄλλους: sicut in hoc ejusd. loco in Panath. [p. 237, A]: Καὶ φημὶ πάντας λῃρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς, videmus dici πάντας πλήν, non πάντας τοὺς ἄλλους πλήν. [Macho ap. Athen. 13, p. 583, A: Τί γὰρ ἄλλο πλὴν ἀλλ' ἢ κορώνη, θάτερ' ἐκείνη μέμφεται.] Interdum πλὴν ponitur ante nomen illud. Plut. Lycurgo, Πλὴν ὕβριν, οὐκ ἄλλην σκῆψιν ἔχων. [Soph. OEd. T. 119: Πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.] || Πλὴν ἢ interdum pro πλήν, itidem Præterquam. Plato Apol. [p. 42]: Ἄδηλον παντὶ πλὴν ἢ τῷ θεῷ. [Libri aliquot πλὴν εἰ, quod primo scriptum fuit etiam in cod. Clark. Aristoph. Nub. 361: Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν... πλὴν ἢ Προδίκῳ.] In hoc autem Aristoph. l. potest πλὴν ἢ reddi etiam Præter, Nub. [734]: Σω. Ἔχεις τί; Στρ. Οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. [Herodot. 2, 111: Συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη, πλὴν ἢ τῆς τῷ οὔρῳ νιψάμενος ἀνέβλεψε. Idem πλὴν ἢ ὅτι dixit 4, 189: Πλὴν γὰρ ἢ ὅτι σκυτίνη ἡ ἐσθὴς... ἐστί... τὰ ἄλλα πάντα κατὰ τὠυτὸ ἐσταλμένα· ubi tamen ἢ a libris multis abest. Ἢ πλὴν ap. Clem. Al. p. 849: Εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους... ἢ πλὴν εἰς τὴν θυσίαν· ubi aut delendum ἢ aut transponendum. || Πλὴν οὐ, Præterquam quod non, s. Nisi quod non. Xenoph. Rep. Lac. 15, 6: Πάντες ὑπανίστανται τῷ βασιλεῖ, πλὴν οὐκ ἔφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων· unde eidem Hier. 1, 18 ex Athenæo restitutum: Πάντες ... ἡδέως προσδέχονται πλὴν οὐχ οἱ τύραννοι· nam libri Xenophontei οὐχ omittunt. Demosth. p. 241, 4: Πλὴν οὐκ ἐφ' ἑαυτοὺς οἰομένων ἑκάστων ἥξειν τὸ δεινόν· 1290, 4: Πλέουσι πανταχόσε πλὴν οὐκ εἰς Ἀθήνας. Artemid. 2, 53: Γάμον ... προσαγορεύει... πλὴν οὐ πάνυ τι συμφέροντα.]

|| Πλὴν aliquando [post comparativum, ut ap. Menandr. Stob. Flor. 106, 8: Ἅπαντα μᾶλλον ... ποιεῖ με πλὴν ἄνθρωπον. Ib. 76, 1: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον πατρός, πλὴν ἕτερος ἂν ᾖ πλειόνων παίδων πατήρ. Et] sequente infin., ubi itidem particula Quam commode reddi potest. Plato Minoe [p. 318, E]: Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τούτου ἀσεβέστερόν ἐστιν, οὐδ' ὅ, τι χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν, ubi etiam observa potuisse Plat. pro πλὴν uti particula ἤ. [Eurip. Heracl. 232: Ἅπαντα γὰρ ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν. Id. Temenid. fr. 7: Οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί.] Apud Lucian. cum infin. itidem, sed interjecto nomine ὅσα: ita enim ille, de Venere Cnidia loquens [Amor. c. 13]: Πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ λεληθότως τὴν αἰδῶ ἐπικρύπτειν, ubi πλὴν ὅσα sequente infin. eand. signif. habet, quam πλὴν ὅσον, et πλὴν πάρεσον, et πλὴν καθόσον, supra, sc. Præterquam quod, Nisi quod, aut Nisi quatenus. Frequentius autem, nisi me fallit memoria, infinit. habet, præcedente τί ἄλλο, vel ἄλλο τί. Dem.: Τοῦτον ἄλλο τί πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν; (ubi observa etiam voculam τί cum ἄλλο.) Latine autem Quid aliud, sequente particula Quam: ut, Quid aliud quam insanire hunc dicemus? Quid aliud quam desipere hunc putemus? Nec tamen solum præcedente ἄλλο τί jungitur infinitivo particula πλήν, sed et τί solo præcedente: Dem. [p. 30, 22]: Τί οὖν ὑπόλοιπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πλὴν βοηθεῖν ἐῤῥωμένως καὶ προθύμως; Interdum cum partic.: Plato Leg. [9, p. 868, B]: Πλὴν μηδαμῶς ζωγροῦντας, ubi redditur, Modo ne vivum servent. || Πλὴν cum genit. etiam, pro Præter. Greg. Naz.: Ἄλλα τε ὅσα θαυμάζουσιν ἄνθρωποι, ὧν οὐδὲν τοὺς ἐγείραντας πλὴν δόξης ὀλίγης ὤνησε· quod solum exemplum ibi a Bud. profertur, quum alioqui ap. vetustiores quoque scriptores ita usurpatum reperiatur. Legitur enim ap. Plut. Pompeio, Πλὴν δυεῖν (vel potius δυοῖν) πλοίων στρατιώτας τινὰς οὐ πολλοὺς ἀγόντων. Atque adeo vetustissimi etiam ita usi sunt; nam legimus et ap. Aristoph. Vesp. [1314]: Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου. [Ibid. 857: Πάντα γὰρ πάρεστι νῷν ... πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.] Sic autem et Lat. Præter genitivo junctum reperitur, sed ita ut existimetur pro Præterquam esse positum. [Cum accus. Joseph. A. J. 12, 11, 1: Ἔφευγον πάντες πλὴν ὀκτακοσίους· ubi ὀκτακοσίων correxi. G. D. || Sine, cum genit. Phile Anim. propr p. 336, 4: Πλὴν τροφῆς, i. e. ἄνευ τροφῆς. Jacobs.]

|| Πλήν, et Πλὴν καί, et Πλὴν ἀλλά, Veruntamen, Attamen. 1 Ad Cor. 11, 11: Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς ἐν Κυρίῳ, ubi vetus etiam Interpres reddidit Veruntamen. [Et sic non raro alibi in libris V. et N. T., quorum exx. collegit Schleusn.] Qua part. Bud. p. 1036 interpr. πλὴν καὶ in hoc Aristot. l., Eth. 4, [12]: Ὁμοίως δὲ πρὸς τοὺς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις τοῦτο ποιήσει· πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει· οὐ γὰρ ὁμοίως προσήκει συνήθων καὶ ὀθνείων φροντίζειν. Dicam autem de hoc πλὴν καὶ et et infra, ubi agam de Πλὴν posito pro Itaque. Et addit esse pro πλὴν ἀλλά: quarum particularum copulatarum exempla hæc affert ex Luciano [De deor. 20, 11, ubi πλὴν nunc deletum]: Οὐκ ἐπὶ δώροις τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. Item [Prometh. extr.]: Πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; Sed alibi scribit πλὴν ἀλλὰ his in ll. accipi vel pro Veruntamen, vel pro Verumenimvero. [Philostr. p. 592: Πλὴν ἀλλ' εἰσί τινες ἐθνῶν λιβάδες διακεκριμέναι. Heliodor. 6, 7: Ἀνδρῶν συντυχίαν δυστυχῶν μέν, πλὴν ἀλλ' Ἑλλήνων, πρυτανεύσασα. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 18, D; 33, E. Idem πλὴν δ' ἀλλὰ dixit p. 257, D, et 269, C, præcedente μέν. Πλὴν μὴν ib. p. 294, C. Πλὴν ἀλλ' οὐ Clem. Al. p. 54: Οὐκ οἶδ' ὅπως θείαν μὲν τέχνην, πλὴν ἀλλ' οὐ θεὸν προσκυνοῦσιν.] Pro Etsi etiam: Aristot., Πλὴν οὐχ ὁμοίως, Etsi non similiter.

|| Πλήν, Sed, Verum. Herodian. 3, [4, 1]: Πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων. Nam hic Bud. πλὴν vertit Sed, addens etiam Sed tamen. Ego autem priorem illam interpretari malim, habentem particulam Sed, sine adjunctione. Perinde enim esse puto ac si dictum esset, πολλὴν μὲν στρατιάν, ἄπειρον δὲ μάχης κτλ. Ac certe Politian. quoque reddidit Sed. [Schol. Aristoph. Vesp. 716: Μή ποτε περὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου δωρεᾶς ὁ λόγος· ... πλὴν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ οὐδαμῶς συμφωνεῖ. Schol. Pac. 217: Ἐχρῆν μᾶλλον αὐτοὺς ... ὀμόσαι ... Ἀθήναζε ... πλὴν εἰδέναι δεῖ κτλ.]

|| Πλήν, Ceterum. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 207]: Πλὴν μετὰ τοῦ κορύνου τοῦ πρὸς πόδας αὔριον ἔρχου. Ibid.: Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν. Nisi quis πλὴν et hic malit Verum interpretari. [Polyb. 2, 17, 1: Μεταλαβόντες δὲ καιρὸν ἁρμόττοντα ποιησόμεθα τὴν καθήκουσαν μνήμην, καὶ μάλιστα διὰ τὴν Τιμαίου περὶ τοὺς προειρημένους τόπους ἄγνοιαν. Πλὴν ταῦτά γε τὰ πεδία τὸ παλαιὸν ἐνέμοντο Τυῤῥηνοὶ κτλ. Et sic sæpe ap. Polyb. (velut 1, 69, 4; 2, 56, 4; 4, 78, 1) et scriptores recentiores quosvis πλὴν in principio, transeundi aut ad propositum redeundi caussa, plane ut Latinorum *ceterum* dici observavit Ernest. ad Polyb. Plut. Mor. p. 119, D: Πλὴν πολλῶν ὄντων παραδειγμάτων ... ἀποχρήσει τὰ εἰρημένα. Schol. Aristoph. Ran. 1053: Πλὴν οὐδὲ τῷ ποιητῇ ἐγκλητέον.]

|| Πλήν, Itaque. Ad Ephes. in fine c. 5: Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. Hoc enim in l. doctissimus Interpres πλὴν reddidit Itaque: cui assentior libentius quam Erasmo, reddenti Quanquam; aut veteri Interpreti, reddenti Veruntamen. Sed videndum est annon potius particula καὶ cum πλὴν cohærere debeat: sicut in l. Aristot. qui paulo ante prolatus fuit, πλὴν καὶ pro Veruntamen poni dictum est; itidemque διὸ καὶ passim poni videmus, pro διό, vacante hac vocula καί. Quod si ita est, vertendum erit Itaque vos, non autem Itaque et vos.

|| Πλὴν ἐάν, pro Si modo: ex Græcis Bibl. Interpr. affertur, 3 Reg. 8, [25]: Οὐκ ἐξαρθήσεταί σοι ἀνὴρ πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ita enim redditur hoc l., Non auferetur abs te vir, si modo servarint vias suas. Alioqui πλὴν ἐὰν sonat Nisi si, Præterquam si, ut antea dictum fuit. [Seqq. Indice.] Πλὴν ἵνα, ex Demosth. affertur, pro εἰ μὴ ἵνα, Nisi ut. Πλὴν μή, ex Aristoph., pro Modo non.

[Πλῆνις, ιος, ὁ, Plenis, n. pr. episcopi Ægyptii ap. Athanas. vol. 1, p. 387, B, ubi accus. Πλῆνιν, qui Πλήνων scriptus est ib. p. 324, B. Corrigendum utrobique Πλῆνιν. G. Dind.]

[Πληνοδία. V. Πλανοδία.]

Πληνώδεις [Πληνώδους], Hesych. ἀσθενεῖς [ἀσθενοῦς. Corruptum ex Σπληνώδεις notavit Albert.]

Πλήξ, q. d. Percussor. Dicitur de Stimulo quo boves punguntur. [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 4 a πλήξω derivari ait πλὴξ καὶ ἀμφιπλήξ. Hase.] Πληξαίπουν. Codd. Fl. 1, 29.

[Πληξαύρη, ἡ, Plexaura, Oceani filia. Hesiod. Th. 353. || Nerei filia. Apollod. 1, 2, 7.]

Πλήξιππος, ὁ, ἡ, Qui pungit et stimulat equos, Equorum stimulator, Qui fodit calcaribus armos equi, ut loquitur Virg. Ex hoc autem intelligitur Agitator s Πληξιρέλαθρα. 2851, 1482.

Domitor equorum, Eques, et generaliter etiam Bellator. [Hesych. : Πλ., τῷ πλήσσοντι τοὺς ἵππους, δι' οὗ τὸν ἱππότην δηλοῖ.] Hom. Il. B, [104] : Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ, ubi Eust. ait Pelopem vocari πλήξιππον, tanquam ἡνιοχικόν : veteres tamen attulisse et aliam hujus epitheti rationem, sc. quoniam αὐτός ποτε κατ' ἀνάγκην τινὰ ἑαυτοῦ ἡνιόχησε. [Μενεσθῆα πλ. Il. Δ, 327. Ὀρέστην E, 705. Ὀϊλῆα Λ, 93. Πλ. Μινυῶν epitaph. Hesiodi ap. Pausan. 9, 38, 4. Dorice Πλαξίπποιο φωτός Pind. Isthm. 2, 31, et epitheto ad urbem translato πλάξιππον Θήβαν Ol. 6, 145.]

[Πλήξιππος, ὁ, Plexippus, Thestii filius. Apollod. 1, 7, 10; 1, 8, 2; Hygin. Fab. 173; Antiphon tragicus ap. Aristot. Rhet. 2, 2, et ap. Athen. 15, p. 673, E. ‖ Phinei ex Cleopatra filius. Apollod. 1, 15, 3; schol. Soph. Ant. 980. ‖ Simile nomen est Πλήσιππος, quod v.]

[Πλῆξις, εως, ἡ, Percussio. Schol. Hom. Il. M, 278 : Ἐκεῖ μὲν πρὸς τὴν πλ. τὸν ἄνεμον ἔλαβε, πρὸς δὲ τὴν συνεχῆ φορὰν νῦν. Plut. Mor. p. 902, F : Κατὰ ποιὰν πλῆξιν (ἀέρος) γίνεσθαι φωνήν. Similiter Pollux 2, 116, et Timæus Locr. p. 101, A : Φωνὰ δ' ἐστὶ πλᾶξις ἐν ἀέρι ... « Tzetz. Hist. 10, 614 : Ὅτι ἡ φωνή ἐστί τις πλ. τοῦ ἀέρος. Aliter 11, 440 : Ὁ πλ. ἐστιν Ἀθηνᾶς. I. q. πληγή Theod. Prodr. p. 249. » Ellendt. Ἀέρος πλ. Julian. Epist. p. 105, 7; Philo vol. 1, p. 285, 17 et 443, 25. Id. Philo ib. p. 123, 39 : Ὄργανον χωρὶς τῆς πλ. δεχόμενον · 162, 29 : Ὁ τὴν πλ. ἐργαζόμενος · et 375, 27, de instrumentis musicis : Ὅταν μιᾷ πλ. συνηχῶσιν. Hase. Corruptum ex λῆξιν ap. Callistr. Stat. c. 6, p. 897, quod restituit Abresch.]

[Πληραῖοι, οἱ, Pleræi, gens Illyrica, ap. Strab. 7, p. 315, ubi recte corrigi videtur Πλαραῖοι.]

[Πληρεστάτως, i. q. πληρέστατα. Epiphan. t. 1, p. 181, C : Εἰ μὴ γὰρ αὐτὸν πλ. γυμνώσει τις, Cumulatissime. Hase.]

Πλήρης, ὁ, ἡ, Plenus. Ejusdem originis esse tradunt cum πλῆθω ac πίμπλημι. Itidem nom. Πλέος huic πλήρης synonymum, inde ortum habere existimatur. [A πλέος πλειήρης πλήρης derivat Etym. M. p. 676, 53. Galen. vol. 8, p. 73 : Πλῆρές φαμεν εἶναι τὸ κεράμιον οἴνου καὶ πλήρη τὸν θύλακα ἀλφίτων · οὕτω δὲ καὶ τὸ θέατρον ἢ τὸ στάδιον ἢ τὸ βουλευτήριον ἀνθρώπων πλήρη λέγομεν ὑπάρχειν, ὥσπερ αὖ καὶ κενά · οὕτω δὲ καὶ τὴν γαστέρα καὶ τὸ στόμα ποτὲ μὲν φαμεν πλήρη εἶναι, ποτὲ δὲ κενά ... (quod comprobat citato Theocriti loco 1, 146 : Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα etc.) καὶ ὅλως ἅπαν ἀγγεῖον ἐντὸς αὐτοῦ περιέχον εὐρυχωρίαν ἤτοι πλῆρες ἢ κενὸν εἶναί φαμεν, ἐπειδὰν μὲν ὑφ' ἑτέρου τινὸς σώματος, εἴθ' ἑνὸς ἢ καὶ πλειόνων, ἡ εὐρύτης αὐτοῦ καταλαμβάνηται, πλῆρες · ἐπειδὰν δὲ μόνον ἀέρα περιέχῃ, κενόν. ... Μεταφέροντες δ' ἐντεῦθεν ἤδη τινὲς ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν τέχνας ... τροπικῶς ὁ μὲν ἔριον ὀνόμασε πλῆρες, ὁ δὲ οἶνον, ὁ δὲ ἄλλο τι τῇ χρείᾳ κρίνων ἕκαστος τὸ πρᾶγμα · τὸ μὲν γὰρ ἐγκρατῆ τε καὶ μόνιμον ἔχον αὐτὴν ὀνομάζουσι πλῆρες, ὥσπερ τὸν οἶνον οἱ γευσάμενοι μέχρι πλείστου παραμενούσης αἰσθάνονται τῆς ποιότητος · ἐὰν δ' ἐν τάχει παύηταί τι καὶ ἀπολλύηται ἡ ποιότης ἢ δύναμις ἢ χρεία, κενὸν ἐκεῖνον προσαγορεύουσι. De fluvio Herodot. 2, 92 : Ἐπεὰν πλήρης γένηται ὁ ποταμός. Πλ. κρατῆρας Eur. Bacch. 221. Πλ. δέπας Hec. 527. Πλ. πίθοι Plat. Gorg. p. 493, D. Γαστὴρ καὶ γνάθος πλ. Soph. fr. 727.] Plut. De sera num. vind. [p. 555, F] : Σιμωνίδης ἔλεγε παίζων, τὴν τοῦ ἀργυρίου κιβωτὸν εὑρίσκειν ἀεὶ πλήρη [μεστὴν p. 520, A], τὴν δὲ τῶν χαρίτων, κενήν. Thuc. 1, Πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. [Tim. Locr. p. 98, E : Ἅπαντα ... πλήρη ἐντί, οὐδὲν κενὸν ἀπολείποντα. Plut. Mor. p. 1077, E : Τοῦ πλήρους εἰς τὸ πλῆρες ἐνδυομένου. Πλήρεις θύραι, quibus oppositæ αἱ τετρυπημέναι, Aristot. ap. Harpocr. s. v. Τετρυπημένη. Πλήρεις ὁπλαὶ equorum ap. Polluc. 1, 191. De locis qui hominibus referti sunt, Aristoph. Nub. 1054 : Ἃ πλήρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας. Isocr. p. 175, C : Ἐπειδὰν πλῆρες ᾖ τὸ θέατρον.] Item πλήρει χειρί, Plena manu, i. e. Largiter, ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς. [Πλῆρες αὔλημα ap. Polluc. 4, 73; quod quale sit docet locutio ib. § 68 annotata αὐλοῖς ἐμπνεῖν γνάθοις πνεύματος πλήρεσι. Πλήρεσι τοῖς ἱστίοις, Plenis velis, Diodor. 28, 96 : Σκάφη πλ. τ. ἱστ. φερόμενα · et 14, 55 : Πλήρεσι οὔσαι καὶ τὸν ἄνεμον τοῖς ἱστίοις δεχόμεναι (αἱ νῆες) · ubi verba οὖσαι καὶ delenda esse vidit L. Dindorfius. Figurate Philostr. V. Soph. 1, 25, p. 536 : Πλήρεσιν ἱστίοις ἐς τὴν ἐκείνου φιλοσοφίαν ἀφῆκεν. Cum genit. Herodot. 8, 71 : Φορμοὶ ψάμμου πλήρεες. Æsch. Prom. 145 : Ὀμίχλα πλ. δακρύων. Soph. Aj. 307 : Πλήρης ἄτης ... στέγος. Eurip. Hec. 230 : Ἀγὼν πλήρης στεναγμῶν · Rhes. 286 : Πλήρη πεδία πολεμίας χερός. Plat. Leg. 4, p. 706, B : Χώραν πλήρη ξύλων · Critia p. 111, C : Πεδία πλήρη γῆς πιείρας. Suidas s. v. Ἐμαστιγλίσθη : Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ πλήρης μαστιγλισμάτων εἴρηκε τὸν μαστιγλισμόν. Πόλις σεισμῶν πλήρης, i. e. Terræ motibus frequenter vexata, ap. Strab. 13, p. 628.] Necnon homo dicitur esse πλήρης διαθέσεων ἢ παθῶν τινῶν, ab Isocr. Ep. 1 ad Phil. [Plut. V. Galbæ c. 23 : Ἀπῄει πολλῶν παθῶν πλήρης. Soph. Ant. 1052 : Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς. Eur. El. 384 : Κενῶν δοξασμάτων πλήρεις. Plato Polit. p. 310, D : Αἰδοῦς πλ. ψυχή · Leg. 10, p. 897, B : Τὸ φρόνιμον καὶ ἀρετῆς πλῆρες. Polyb. 1, 15, 6 : Ταῦτα τῆς πάσης ἐστὶν ἀλογίας πλήρη. Ἀνὴρ πλ. θεοῦ ap. Polluc. 1, 15. Cum μεστός conjunctum ap. Ducam Hist. Byz. p. 181, C : Θυμοῦ πλ. μεστὸς γεγονὼς ἐκήρυξε μάχην καρτεράν, mira tautologia, quæ sublato alterutro adjectivo corrigenda videtur. G. D. ‖ Cum dat. Eur. Bacch. 18 : Μιγάσιν Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ πλήρεις ἔχουσα ... πόλεις.] Comparativo gradu πληρέστερος, Plenior. Plato Symp. [p. 175, D] : Τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. [Superl. Soph. Phil. 1087 : Ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν. « Adverb. Πληρέστατα, Plenissime. Cyrill. Hieros. p. 153. » Kall.] Ex Diosc. autem 3, 41, πλήρης ῥίζα, pro Radix callosa. [‖ Plenus sordibus, Inquinatus, Fœdatus : quo sensu non raro ἀνάπλεως et ἀναπίμπλασθαι dicitur. Soph. Ant. 1017 : Βωμοὶ ... πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς τοῦ ... πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου, i. e. μολυνθέντες, quo verbo utitur scholiasta. ‖ Satiatus. Herodot. 7, 146 : Ἐπεὰν ταῦτα θηεύμενοι ἔωσι πλήρεες. Soph. Œd. C. 778 : Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις.] Πλήρης alicubi reddendum Plenus ac perfectus, ut quum sententia aliqua πλήρης dicitur : nisi pro Integer s. ἐντελής accipere malis, velut ap. Cic., Perfecta atque plena sententia, cui opponit Curtam. Athen. 11, [p. 493, A] quum hunc versum Homeri Il. Λ, [635] : Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, dixisset non de Machaone et Nestore solum intelligendum esse, subjungit aliquanto post [C], Ἐλλείπει οὖν τὸ Τις μόριον · τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν, Ἄλλος μέν τις μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, sc. ὡς παντὸς ἀνθρώπου μόλις ἂν ἀποκινήσαντος ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον. [Apollon. De synt. p. 285, 32 : Σύνταξις ἐν πλήρει λόγῳ καθεστηκυῖα. Ἐκ πλήρους, Plene. Schol. Hom. Il. K, 277 (ad dativum elisum ὄρνιθ') : Ἐκ πλ. ὄρνιθι δοτικῇ · et ad Π, 854.] Huic adde [ex Herodoto 7, 20] Πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, Totum quadriennium, s. Plenum quadriennium, ut Cic., Plenum atque integrum annum habere ad præturam gerendam. [De plenilunio id. 6, 102 : Μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου.] ‖ Πλαίρης, Æolice pro πλήρης. Æoles enim η in αι vertunt, παίνας etiam dicentes pro πένης. Etym. [M. p. 675, 30, ex Herodiano Περὶ παθῶν] et Lex. meum vet.

[Πληροποιέω, Opus perficio. Præc. Pachom. Act. SS. Maii t. 3, p. 63, 23. Hase.]

[Πληροσέληνον, τό, Plena luna (Gl.), Plenilunium. Πληροσέληνος ἡμέρα v. s. Πληστιφαής. « Anast. Sin. Hodeg. p. 106, 28. Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 141, C, de luna : Πλ. καὶ πανσέληνος. » Hase. Πληροσελήνου σελήνης οὔσης schol. Aristoph. Nub. 750.]

[Πληρότης, ητος, ἡ, Plenitudo. Jo. Chrys. In Joann. hom. 14, vol. 2, p. 608, 27 : Ἆρα οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μένει πληρότητος τὸ πῦρ καὶ μετὰ τὸ μεταδοῦναι τοσούτοις τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτοῦ; Seager. Epiphan. t. 2, p. 286, C : Τῆς χαρᾶς τὴν πλ. Hase. Galen. vol. 8, p. 73 extr. : Ἤτοι τοῦ τῆς ἀρτηρίας σώματος ἔσται τις ποιότης ἢ πλ. ἢ τῆς ἐγκεχυμένης οὐσίας. Oribasius p. 88 ed. Math., χυλῶσαι πλ. Theod. Prodr. 9, p. 417.]

[Πληρούντως, Explendo, Implendo. Nicom. Theol. arithm. 1, 18, p. 94 : Ἀριθμὸς σ', ἐπειδὰν μείζονι συγκρίνηται, δυνάμενος μετρεῖν αὐτὸν πλ. πλεονάκις ἢ ἅπαξ. Struv. Iamblich. In Nicom. p. 36, B; 39, D; 51, C; 74, A : Μετρεῖν πλ. Id. ibid. p. 70, C : Δὶς τῷ μέτρῳ προσβάλλουσι πλ., Bis plene mensurant. Hase.]

[Πληροφαής, ὁ, ἡ, Plene lucens. Cyrill. Ms. ap. Albert. ad Hesych. s. v. Πληστιφαής.]

Πληροφορέω, Plenam fidem facio, Plene certioro, ut loquitur Ulpianus. 2 Ad Tim. 4, [5] : Τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον, ubi postrema Interpr. habet Ministerii tui plenam fidem facito. Quæ interpret. eadem fere est, quod ad sensum verborum attinet, cum hac Erasmica, Ministerium tuum ad plenum probatum reddito. At vet. Interpres reddidit, Ministerium tuum imple : sicut sc. πληροφορίαν ab eo reddi Plenitudinem dicam. Invenio et cum præp. περὶ ap. Eust., Πληροφορεῖ περὶ τῆς γυναικός, eod. modo quo dicitur Certiorem reddere de re aliqua. Bud. a Basilio poni testatur pro Certum et securum reddo : afferens et ex Chrysost. pro Securum reddo. [Phot. Bibl. p. 41, 29, ex Ctesia : Πολλοῖς ὅρκοις καὶ λόγοις πληροφορήσαντες Μεγάβυζον · ubi Ctesiæ verba suis verbis reddidit Photius. Neque enim verbo illo usus erat Ctesias. Per Morigero, Satisfacio exp. Gl.] Idem pass. Πληροφοροῦμαι, reddit Certissime novi, et Compertum habeo; subjungitque Isocr. Trapez. [p. 360] : Ἐμὲ πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κεκτῆσθαι · quæ ita vertit, Quum comperisset me et certo sciret, pluribus audientibus negasse quicquam me possidere. [Πληροφορηθείς, verbum ab ætate Isocratis alienum, recte nunc ejectum codd. auctoritate.] Addit ex Paulo Ad Rom. 14, [5] : Ἕκαστος ἰδίῳ νοΐ πληροφορείσθω, vertens, Unusquisque certus sit mentis suæ, Unusquisque compertum habeat, quod mente concipit. Non minus autem placet ista interpr., Unusquisque in animo suo plene certus esto. Sic autem redditus extat hic l. a doctissimo Interpr., ad cujus etiam annotationes te remitto. Idem 4, [21] : Καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι, interpr. πληροφορηθείς, Plene persuasum habens : sicut Erasm. Certa persuasione concepta quod etc. At vetus Interpres Plenissime sciens. Ceterum existimo πληροφοροῦμαι in usu prius fuisse quam πληροφορῶ, et dici solitum πληροφοροῦμαι, quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. e. λαμβάνω : vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Postea autem usurpatum fuisse activum πληροφορῶ, analogiam in signif., non item in etymologia retinens. Quam signif. analogiam videmus et in nomine πληροφορία, licet ab ipso verbo non sit (ab eo enim verbalia formarentur πληροφόρημα et πληροφόρησις), sed eam terminationem habeat, quam haberet, si præcederet πληροφόρος. Ceterum affertur etiam, Ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρόν, ex Eccl. 8, [11] pro Ex animo peccare hominibus certum est atque persuasum. Sed illud Ex animo, haud scio an ita dici possit. Nec dubito quin sensum melius expressurus sit qui ita, licet paulo liberius, reddet, Obfirmatus est ad peccandum animus hominum. ‖ Πληροφορεῖσθαι dicitur id quoque, cujus plena fit nobis fides. Sic πεπληροφορημένα πράγματα ap. Lucam initio sui Evangelii, s. potius præfationis in Evang. : Πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων, Earum rerum, quarum plena fides nobis facta est, Quæ certis testimoniis ita sunt comprobatæ, ut de iis ambigi non possit. Erasmus vertit, Earum quæ inter nos certissimæ fidei sunt rerum : sicut et supra hujus verbi neutralem potius quam passivum usum in sua interpr. exprimit. At vetus Interpres, Quæ in nobis completæ sunt rerum. Qua in interpretatione sibi esse similem ex aliis ejus ll. quos supra protuli, cognoscere potes.

[Πληροφόρημα, τό, Plenitudo, Satisfactio, Gl.]

[Πληροφόρησις, ἡ, Plenitudo. Ptolem. Tetrab. p. 4, 9 : Τῶν σπερμάτων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πλ. Interpr., Incrementa. Hase.]

Πληροφορία, ἡ, Plena fides quæ nobis fit de re aliqua, Plena persuasio. Redditur alioqui et Certa fides, Certa persuasio. Bud. vertit, Rata de re aliqua fides quæ fit cuipiam. Item Certitudo : quod tamen Latinum non est, sicut nec Certificatio, ac Certioratio, quibus etiam redditum fuit hoc verbum. Et affert hunc l., quem ex quadam Historia [Cedreni p. 384, B] sumptum ait, Ἀλλὰ πρὸς τελείαν πληροφορίαν σου, ἰδιοχείρως καθυπέγραψα. Item ex Basilio, Πολλάκις περὶ τούτου πληροφορίαν καὶ δεδωκὼς καὶ δεξάμενος, pro Data fide et accepta. Alibi pro Opinione certa et fixa eum accepisse testatur. Ab Hesych. exp. βεβαιότης : invenitur etiam expositum ἐντελὴς γνῶσις. Damascenus certe, quum ἐντελεστέραν γνῶσιν dixisset, subjunxit καὶ πληροφορίαν : ita scribens, Ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ ταύτης τῆς αἰσθήσεως ἐντελεστέραν γνῶσίν τε καὶ πλ. ἐγγίνεσθαι. Usus est Paulus Apostolus hoc nomine aliquot in ll., et quidem addens ei gen. Alicubi et sine gen., ut 1 Ad Thess. 1, [5] : Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πλ. πολλῇ. Ubi redditur Certa persuasio, in postrema Interpr., ab Erasmo autem Certitudo : a vet. Interpr. Plenitudo. Non videtur certe aliud esse πλ. hic sine adjectione, quam quod alibi vocat πληροφορίαν τῆς πίστεως. Quem gen. ubi addit, item cum ἐλπίδος, et cum συνέσεως, minus quis miretur vet. Interpr. pro Plenitudine simpliciter accepisse, quasi sc. non aliud sit quam πλήρωμα : atque adeo πληροφορία πίστεως, et ἐλπίδος, et συνέσεως, perinde sit ac si diceretur πλήρης vel πεπληρωμένη πίστις, et ἐλπίς, et σύνεσις. Sed quomodo doctiss. Interpres, ab eo dissentiens, reddendum singulis in ll. censuerit, vide ap. eum quum in illo loco 1 Ad Thess., tum Ad Coloss. 2, [2] et Ad Hebr. 6, [11] et 10, [22], necnon initio Evangelii Lucæ. Vide et in verbo Πληροφορέω quædam huc pertinentia. [Hesych. : Κατωνόμενος · ὁ μετὰ πληροφορίας πιστεύων.]

Πληρόω, Impleo, Repleo. [Eur. Ion. 1192 : Κάκλυσ' ἄλλον νέον κρατῆρα πληροῦν · Cycl. 29 : Πληροῦν πίστρα · Hec. 574 : Οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν κορμοὺς φέροντες πευκίνους · ex quo loco Chœrob. Can. p. 537, 4 ed. Gaisf. scriptum attulit οἱ δ' ἐπλήρουσαν, quod pro ἐπλήρουν dictum sit : quæ Alexandrina est imperfecti forma, aliena ab ætate Euripidis, qui vel οἱ δὲ πληροῦσιν scripsit ut vulgo legitur, vel οἱ δ' ἐπλήρωσαν, ex quo orta esse potest Chœrobosci lectio.] Thuc. 6, p. 207 [c. 30] : Ἐπλήρουν τὰς ναῦς ὡς ἀναξόμενοι, Naves implebant, milite nimirum cæterisque impedimentis. [De solis militibus intelligendum hic et alibi, ut 3, 77; 6, 50.] Sic alibi sæpe, [ut ap. Xenoph. Hell. 1, 6, 19 : Τῶν νεῶν τὰς ἄριστα πλεούσας δύο ἐπλήρωσε ... ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἐρέτας ἐκλέξας. Polyb. 5, 3, 3 : Πληροῦν τὰ παρ' αὐτοῖς πλοῖα. Æsch. Sept. 32 : Πληροῦτε θωρακεῖα. Συμπόσιον πληροῦται Pollux 6, 8, ut πληροῦσθαι τὸν ἔρανον ap. eund. 8, 144.] Item [cum genit.] Herodian. 2, [14, 13] : Τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. Philo V. M. 3 : Ὁ πάντα διὰ πάντων πεπληρωκὼς τῆς εὐεργέτιδος ἑαυτοῦ δυνάμεως, Qui benefica sua potestate omnia penitus implevit. [Æsch. Eum. 568 : Σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη. Xenoph. De re eq. 1, 5 : Ἀνάγκη τὰ ὀστᾶ αἵματος πληροῦσθαι. Plato Rep. 8, p. 550, D : Ταμιεῖον .. χρυσίου πληρούμενον. Cum dat. Æsch. Sept. 464 : Φιμοὶ ... μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι.] Pass. Πληροῦμαι, Impleor. Thuc. [3, 77] : Τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub. ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους, Quæ classiario milite implebantur. Herodian. [1, 9, 6] : Πληρωθέντος τοῦ θεάτρου, ubi Polit. Pleno spectatoribus theatro, ut ap. Dem. [p. 581, 26] : Πεπληρωμένων δικαστηρίων. [Id. p. 729, 25 : Δικαστήρια πληροῦτε. Sed ap. Lysiam p. 175, 36 : Δικαστήριον παρὰ τοὺς νόμους ἀδύνατον πληρωθῆναι, et ap. Isæum p. 60, 2 : Ἐπειδὴ πρῶτον τὰ δικαστήρια ἐπληρώθη, aptius videtur quod conjecerunt critici κληρωθῆναι et ἐκληρώθη.] Qua signif. et πλήθουσα s. πληθούσα ἀγορά. [Æsch. Eum. 540 : Πληρουμένου τοῦδε βουλευτηρίου.] Idem Herodian. 4, [9, 7] : Πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην · 8, [7, 1] : Τενάγη ὑπὸ ποταμῶν πληρούμενα · sic supra πλήθοντες ποταμοί. [Plato Phædr. p. 235, C : Ἐξ ἀλλοτρίων ποθὲν ναμάτων ... πεπληρῶσθαί με δίκην ἀγγείου.] At 4, [5, 17] : Θυμοῦ πεπληρωμένος, Irarum plenus, Polit. [Plato Leg. 9, p. 865, E : Φόβου πεπληρωμένος · Rep. 6, p. 494, C : Πληρωθήσεσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος · Phil. p. 52, A : Μαθημάτων πληρωθεῖσιν.] Alias πληροῦσθαι usurpatum reperitur etiam pro πληροῦν. Xen. Hell. 6, [2, 14] : Μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο, ubi Bud. putat forte leg. ἐπλήρου τι, quod insolens passivæ vocis usus iste sit. [Male Budæus : nam τι particula post ναῦς potius quam post ἐπλήρου collocanda fuisset. Πληρώσασθαι τὴν ναῦν annotavit Pollux 1, 99. Πληρώσασθαι τὰ τόξα, ἐνθέμενον τοὺς οἰστοὺς ib. 184. Σφενδόνας πληρώσασθαι 175.] Putatur tamen active

quoque poni in hoc l. Pauli Ep. ad Eph. 1, [23] : Τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου, Complementum ejus qui omnia in omnibus implet, i. e. τοῦ πληροῦντος καὶ τελειοῦντος, sicut πλήρης: accipitur pro Perfectus et plenus. Sed hoc l. πληροῦσθαι s. πληροῦν propriam signif. non habet, [« estque » addidit HSt. in Ms. Vindob.] addendum potius iis loquendi generibus de quibus mox. At aor. medius active, quum alibi, tum hoc loco Plut. Alcib. [c. 35] : Τὴν αὑτοῦ πληρωσάμενος τριήρη · quomodo et πλησάμενος tum ap. Hom, tum ap. alios. [Xenoph. Hell. 5, 4, 56 : Ἐπληρώσατο τρεῖς τριήρεις · 6, 2, 35 : Αὐτὸς πληρωσάμενος τὴν ναῦν ἐξέπλει. Plato Gorg. p. 493, E : Πληρωσάμενος τὸν πίθον.] || Impleo, h. e. Uterum semine impleo (ut Ovid. Metam. 9 : Impleratque uterum generoso semine), s. Prægnantem reddo, vide in Πλήρωμα ex Aristot., cum Plinii interpretatione. || Pro Suppleo quoque ponitur, i. e. πλήρωμα ἐπιτίθεμαι. Xen. Hell. 4, p. 315 [c. 8, 16] : Πληρωθέντος ναυτικοῦ ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Cic., Supplevit legiones. Liv., Supplevit remigio naves. Addi his potest, quod ex Thuc. [1, 70] affertur, πληροῦ τὴν χρείαν, pro Amissa reparo. || Rursum pro Impleo, Compleo, in diversis loquendi generibus. Synes. Ep. : Οἰκείαν εἱμαρμένην πληρούτω, Proprium fatum impleat, ut Ovid. Fata implere suæ ætatis : sic supra, μοῖραν ἀναπλῆσαι. Herodian. 2, [7, 9] : Τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων, ubi Polit., Fidem minime implebat. Sic Plinius, Implere promissum, et Cic., Complere promissum. [Epictet. Diss. 2, 9, 3 : Οὐκ ἐπλήρωσας τὴν ἐπαγγελίαν. || « Tempus dicitur πληροῦσθαι partim quum præterlapsum est, partim quum adest tempus promissum ac definitum. Ev. Marci 1, 15 : Ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρός, de tempore a prophetis prædicto. Joann. 7, 8 : Ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πεπλήρωται. Luc. 21, 4 : Ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν. Act. 7, 23 : Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακονταετὴς χρόνος· 9, 23 : Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναί. » Schleusn.] Aristides Panath. [vol. 1, p. 126, 20] : Καθάπερ τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, Numeros omnes implesse certaminis, curriculumque peregisse, ut Bud. p. 84 interpr. Sic fere ap. Tibull., Orbem sol complet. **C** Similiterque quod Plato Tim. [p. 39, D] dicit, Ὡς ὅγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε, Cic. ita vertit : Absoluto perfectoque numero, absolutum perfectumque annum tunc compleri denique. Cui similem l. vide in Διαπλήθω. [Singulari constructione Herodot. 2, 7 : Ἡ ἐς Πίσαν ὁδὸς ... καταδεῖ πεντεκαίδεκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων καὶ χιλίων · ἡ δὲ ἐς Ἡλίου πόλιν ἀπὸ θαλάσσης πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, i. e. Numerum stadiorum, completurque ad numerum istum. De debito plene reddito Æsch. Sept. 477 : Θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί. De ritu observando Etym. M. p. 178, 28 : Τὰ νενομισμένα ἐπὶ τῇ ταφῇ πληροῦσαι. De officio explendo, Hesych. s. v. Τράλλεις : Μισθοφόροι οἱ τὰς φονικὰς χρείας πληροῦντες.] Item in sacris Literis passim πληρῶσαι τὸν νόμον, quod Herodot. [1, 199] dicit ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Mandata legis exequi. In iisd. sacris Literis πληροῦσθαι sæpe pro Impleri et ad exitum perduci, s. perfici : ut Cic., Profiteri quod non possis implere. Idem, Complere atque ad exitum perducere. **D** Matth. 1, [22] : Ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Et [Joann.] cap. 13, [18] : Ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Greg. Naz. : Ἀλλά μοι νῦν ἐκεῖνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. [Polyæn. 1, 18 : Τοῦ λογίου πεπληρωμένου. Julian. Epist. 59 : Ὅπως καὶ τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ σοῦ πληρωθῇ. || Expleo, Satio. Soph. Ph. 324 : Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε. Plato Rep. 5, p. 465, A : Πληροῦν τὸν θυμόν. Polyb. 23, 13, 7 : Πληρώσας τὸν ἴδιον θυμόν. Plato Gorg. p. 494, C : Τὰς ... ἐπιθυμίας ἁπάσας ἔχοντα καὶ δυνάμενον πληροῦν χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν · Polit. p. 286, A : Τὴν τοῦ πυνθανομένου ψυχὴν ἱκανῶς πληρώσει · Rep. 8, p. 561, B : Ἕως ἂν πληρωθῇ. Polyb. 7, 15, 9, de avibus circum mortuorum corpora congregatis : Ὅτε πληρωθείη τὰ ζῷα. Eur. Ion. 1170 : Εὐόχθου βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν. « Ταῖς χερσὶ πληροῦν τὰ ἀργοδίαια, Suidas s. v. Αὐθὶς ἐν μαστιγοβρία. » Hemst. || Πληροῦν τὴν καρδίαν τινός, Aliquem impellere ad aliquid. Lucas Act. 5, 3 : Διὰ τί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου ψεύσασθαί σε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον; Schleusn.] ||

A Πολλοὶ ἐπληρώθημεν, ex Eur. [Iph. T. 306] pro Multi coivimus, Multitudinem et magnum numerum efficimus coeuntes.

Πλήρωμα, τὸ, Id quo impletur s. completur aliquid, Complementum. [Soph. Tr. 1213 : Ἢ καὶ πυρᾶς πλήρωμα; ubi schol. ὥστε οὖν πληρώσεις τὴν πυρὰν τῆς ὕλης; Eur. Ion. 1051, de poculis veneno impletis : Δυσθανάτων κρατήρων πληρώματα · Cycl. 208 : Σχοινίνοις ἐν τεύχεσιν πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον · Tro. 824, de Ganymede : Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν · ubi πλήρωσις dici poterat.] Aristot. Polit. 3, [13] : Εἰ πλείους μέν εἰσι, μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρασχέσθαι πόλεως, Pauciores tamen quam ut possint implere justum numerum civitatis. Ib. 4, [4] : Καὶ ταῦτα πάντα γίνεται πλ. τῆς πρώτης πόλεως, Civitatem complent, sc. ὑφάνται, γεωργός, σκυτοτόμος, οἰκοδόμος; item χαλκεῖς, οἱ ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις βοσκήμασι, ἔμποροι, κάπηλοι. [Plato Rep. 2, p. 371, E, de mercenariis : Πλήρωμα τῆς πόλεως εἶσιν. Dionys. A. R. 6, 51 : Τὸ ὀλίγου καὶ οὐκ ἀξιομάχου πλ.] Item navium πληρώματα **B** dicuntur ipsi Remiges, vel Classiarii milites, quibus πληροῦνται. [Herodot. 8, 45 : Μεγαρέες τωὐτὸ πλ. παρεχόντο τὸ καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ.] Thuc. p. 236 [7, 12], ubi schol. exp. ναῦται, Αἵ τε νῆες διάβροχοι, καὶ τὰ πλ. διεφθαρται. Sed non de nautis solum intelligendum videtur Budæo, verum et de militibus classiariis, et fortasse etiam de ceteris impedimentis. [Plato Critia p. 119, B : Εἰς πλήρωμα ... χιλίων νεῶν. Xenoph. Hell. 1, 6, 11, al.] Isocr. Symm. [p. 176, B] : Πλείστας τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν. Dem. p. 235 [565, 1] : Τὰ πλ. ἡ πόλις παρέχει, καὶ σκεύη δίδωσι. Ubi etiam nota cum σκεύη non comprehendere τῶν πληρωμάτων nomine intelligereque Milites classiarios qui navi imponuntur, τοὺς ἐπιβάτας, τὸ ναυτικόν, s. ναύτας ἐπιβάτας, ut Bud. accipit : paulo ante dicit, Τὰς ναῦς ἐπλήρωσαν αὐτοὶ οἱ τριήραρχοι. Æschin. [p. 67, 29] : Νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα. [Frequens etiam ap. Polyb., et singulari et plurali numero. Ἡ τοῦ πλ. κατασκευή 1, 47, 8. Ἡ τῶν πλ. ἕξις 1, 51, 4. Distinguuntur τὰ πλ. a τοῖς ἐπιβάταις vel ἐπιβατικοῖς, a militibus classiariis, 1, 47, **C** 6 et 8; 49, 5; 61, 4; 16, 7, 15. Nonnunquam tamen sine discrimine τὸ πλ. vel τὰ πλ. intelligi videntur quicunque in navi sunt sive remiges sive nautæ sive milites, velut 1, 29, 1 et 10; 5, 94, 8, etc. Schweigh.] Pro his vero Polybii, Τούτων ἐχούσας πληρώματα, πεντήρεις μὲν τριάκοντα δύο, τριήρεις δὲ πέντε, Livius, Sed aptæ instructæque remigio triginta et duæ quinqueremes erant, et triremes quinque : ubi etiam nota Πεντήρεις, Quinqueremes : sicut paulo ante, Τετρήρεις interpr. Quadriremes. Bayfius πληρώματα ex Livio reddi posse ait Remiges, Socii navales; quippe qui quum dixisset l. 1, 3 Decad. : De remigum supplemento agi coeptum; et mox, Edixerunt ut privati ex censu ordinibusque, sicut antea, remiges darent cum stipendio cibariisque, statim subjungat, Nam unde, quum pecunia in ærario non esset, paraturos navales socios? Item, Duumviros in rei navalis curam creari jussi, per quos naves xx deductæ navalibus sociis civium Romanorum complerentur. Quibus adde et hunc l. : Ut sociis navalibus affatim instructam classem, **D** ita inopem milite habebat. Item ex Diod. S. [?, 20] : Ἐκθειασμένων τῶν πληρωμάτων διεσώθησαν, Contendentibus summa alacritate sociis navalibus. [Id. 11, 3, ubi v. Wessel.] Pro Remigibus certe accipere ipsum Liv. patet ex loco Polybii quem interpretatur. Sed affert ibid. et Luciani ll., in quibus πληρώματα accipi ait non jam pro Sociis navalibus s. Remigibus, verum pro ipsis Navigiis instructis et armatis. Alter [est Ver. H. 2, 37, alter] hic est [ibid. 38], Δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες, ὅτι καὶ πλείους · πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα, Quinque navigia instructa armataque habebant. Suidas πληρώματα sunt non solum οἱ ἐπιβάται, cujus signif. aliquot affert exempla, sed etiam ὁ τῶν νεῶν φόρτος, in hoc l. : Ἀναλαβὼν τὰ πληρώματα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ἧκεν εἰς τὴν Ῥώμην. Sed et hic accipi queat pro Sociis navalibus s. Remigibus quibus naves complentur, ut et ap. Polluc. 1, c. 9 [§ 121] : Πληρώματα δὲ ἐντελῆ, ἀκριβῆ, κατεσκευασμένα, εὔδοκιμα, ἀντιλόγιστα quibus instructam navem Lysias ἀδόκιμον appellat. Et Plut. Cam. [c. 8] : Ναῦν μακρὰν εἰσπλέουσι πληρώ-

ματι κατασκευάσαντες. Bud. interpr. præterea Supplementa navium, in hoc l. Polybii 1, p. 13 [c. 49, 4] : Ἀγνοοῦντα τὴν παρουσίαν τῶν πληρωμάτων. Et mox, Τὰ προσφάτως παραγεγονότα πληρώματα. [Πλήρωμα, ναῦς στρατιωτική, Hesych., quod ex στρατηγικὴ corruptum esse conjecit Is. Vossius.] Sed Idem [Bud.] annotat, Gregorium Naz. p. 291, πλήρωμα καὶ σύστημα πνευματικὸν vocare Supplementum legionum cœlestium, s. viros sanctos, qui viam veritatis secuti in cœlum pervenerunt. At πλ. ἐκκλησιαστικὸν Idem ap. Chrysost. Comment. in Ep. ad Eph. p. 164, interpr. Corpus ecclesiæ. Vide et Ejusd. Comm. p. 253, 764. At πλήρωμα τῆς, ap. Græcos Bibl. Interpretes, Omnia quæ terra complectitur, ita ut plena reddatur; vulgo Plenitudo terræ : Psalmo [23, 1] : Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Item πλήρωμα τοῦ Θεοῦ, et πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ, vulgo Plenitudo Dei, Plenitudo Christi; nam quicquid habemus, ab eo, ceu perenni et inexhausto fonte, atque adeo semper pleno, ad nos dimanavit. Jo. 1, [16] de Christo : Ἐκ τοῦ πλ. αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν. In Ep. ad Col. 1, [19] : Ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν **B** τὸ πλ. κατοικῆσαι. Item in Ep. ad Rom. 11, [25] : Πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλ. τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, redditur, Tantisper dum plenitudo gentium introierit. Paulo ante autem dixerat, τὸ πλ. τῶν Ἰουδαίων, de Plenitudine illa, qua futurum est ut tota gens in communi ad Christum accedat. [V. quæ de his locutionibus collegit Suicer. || De congregata multitudine hominum Eurip. Ion. 664 : Τῶν φίλων πλήρωμ' ἀθροίσας · Med. 203 : Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ δαιτὸς πλ. βροτοῖσιν · quod schol. exp. αὐτὴ ἡ παρουσία τῶν συμποτῶν. Multa hujusmodi ex scriptoribus medii ævi collegit Ducang., qui πλ. de quavis Hominum universitate s. Cœtu dicere solent. Sic πλ. τῆς συνόδου ap. Euseb. V. Const. 4, 43. Πλ. τῆς πόλεως Justinian. Nov. 38, 1. Πλ. τῆς ἐκκλησίας Basilius Liturg. p. 159. Πλ. ἱερατικὸν Basil. in Epist. ad Nicopolitas. Πλ. μοναχικὸν in Concilio Niceno 2, p. 97, 392.] || Rursum pro Complemento accipitur et in alio sensu, in Ep. ad Gal. 4, [4] : Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλ. τοῦ χρόνου, **C** Quum venit complementum temporis, h. e. Completo certo temporis spatio. Item πληρώματα τῶν ῥυθμῶν, Quæ orationis numeros complent : ut Cic. De orat., Inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum. Item πλ. τοῦ νόμου, Impletio legis, h. e. Executio mandatorum legis, ut supra πληρῶσαι τὸν νόμον. In Ep. ad Rom. 13, [10] : Πλ. οὖν νόμου ἡ ἀγάπη · nam qui Deum amat et proximum sicut seipsum, legem implere s. legi satisfacere dicitur. || Πλήρωμα pro Supplementum usurpari, supra etiam dixi, et Bud. Comm. p. 253, 764. Itidem vero voce illa redditur ap. Marc. 2, [21] : Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ · εἰ δὲ μή, αἴρει τὸ πλ. αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, Nemo panniculum impexum insuit vestimento veteri; alioquin illud ipsius supplementum novum detrahit aliquid ex vetere vestimento, et fit pejor scissura : ubi πλήρωμα et ἐπίβλημα pro eodem ponuntur, pro eo sc. quod ad implendam et sarciendam rupturam immittitur. Pro Supplemento accipiunt et in Aristot. Polit. 2, 5 : Πλ. τῆς πόλεως **D** παρέχονται, sic interpretantes, In cives assumuntur ad civitatis supplementum, Ad supplendum civitatis numerum, Ad supplendum quod in civitate deerat. Bud. autem vertit Ad implendum civitatis numerum, p. 764. || Πλήρωμα exp. etiam Summa, s. Summa completa, ut Summam complere Latine dicitur, ap. Aristoph. Vesp. [660] : Λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, ... Πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγοράς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα · Τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν. [Herodot. 3, 22 : Ὀγδώκοντα ἔτεα ζόης πλ. μακρότατον προκέεσθαι.] || Pro Onus accipit Turn. ap. Philon. V. M. 2 : Μετὰ δὲ τὴν εἴσοδον ἁπάντων, εἴ τις ἐθεάσατο τὸ πλ. [Hippocr. p. 662, 41 : Δοκέει ἐν γαστρὶ ἔχειν ἔστι δ' ὅτε κενὸν φαίνεται τὸ πλ. τῆς γαστρός, Moles ventris. De excrementis quibus intestina sunt repleta Oribas. p. 209 ed. Matth. : Αἱ φῦσαι ... διαλείπουσι τὸ πλ. ἀφίχθαι κάτω ἤδη.]

[Πληρώσιμος, ὁ, ἡ. Schol. Juliani Antecess. c. 84 ad verba : *Tam scholares homines quam domesticos in Cappadocia degentes. Ii sunt qui dicuntur Græce ple-*

A *rosimi, id est quia omnes in hac civitate complent, et hic implent sacramentum suum.* Vide Gloss. med. Lat. Ducang.]

Πλήρωσις, εως, ἡ, Repletio. Est cujuslibet rei, et quacunque in parte : itaque et cibi et potionis et humorum atque etiam excrementorum est, diciturque de ventriculo, venis, ceterisque corporis partibus. Hæc Gorr. Hippocr. Aphor. 4 l. 1 : Αἱ πληρώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι (quibus ibid. opponuntur, αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπτότητος ἀφιγμέναι δίαιται, et αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες δίαιται), ubi πληρώσιες dicit de iis qui cibo potuque explentur. [Plato Gorg. p. 496, E : Τὸ δὲ πίνειν πλήρωσίς τε τῆς ἐνδείας καὶ ἡδονή · Rep. 4, p. 439, D : Πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν.] Plato [Ep. 7, p. 331, C], πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζειν, quibus cupiditas ac libido expleatur. [Conf. id. Gorg. p. 492, A.] Plut. in suo Περὶ φιλοπλουτίας libello [p. 524, F] φιλαργυρίαν esse dicit ἐπιθυμίαν μαχομένην πρὸς τὴν αὐτῆς πλήρωσιν. Item De sera num. vind. [p. 565, E] : Ἐνταῦθα γὰρ οὐδὲν ἢ σκιά τις ἀτελὴς καὶ ὄναρ ἡδονῆς πλήρωσιν οὐκ ἐχούσης **B** πάρεστι, Quæ non expletur, Cui non satisfit. [Id. V. Lysandri c. 19 : Θυμοῦ μία πλ. ἀπολέσθαι τὸν ἀπεχθόμενον.] Ab Eodem opponuntur ἔνδεια et πλήρωσις, sicut infra a Plat. πλησμονή et ἔνδεια : De lib. educandis [p. 9, C] : Σώζεται σῶμα μὲν ἐνδείᾳ καὶ πληρώσει, ψυχὴ δ' ἀνέσει καὶ πόνῳ. Idem Symp. 6, 2 [p. 687, E] : Τούτου δὲ ἀλογώτερον, εἰ κενώσεως μὲν ἐφίεται διὰ πλήρωσιν ἡ φύσις, ubi itidem opposita κένωσις et πλήρωσις, ut supra κενὸς et πλήρης. [Id. p. 134, A : Πληρώσεως ἕνεκα κενοῦντες τὸ σῶμα. Oribas. p. 78 ed. Matth. : Οἱ λοιποὶ μέχρι πληρώσεως πινέτωσαν.] || Exp. etiam Perfectio atque absolutio, τελείωσις, ut πληροῦν pro τελειοῦν. [|| De numero explendo Herodot. 3, 67 : Ἐβασίλευσε ... μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ ἐς τὰ ὀκτὼ ἔτεα τῆς πληρώσιος · quod dici poterat ἐς τῶν ὀκτὼ ἐτέων τὴν πλήρωσιν · sed maluit genitivum cum ἐπιλοίπους construere, plenum numerum πλήρωσιν dicens. De complendo Plato Leg. 12, p. 956, E : Κληρώσεις δικαστηρίων καὶ πληρώσεις.]

[Πληρωτέον, Implendum, Explendum. Geopon. 4, **C** 12; 6, 2; 17, 3; 20, 1.] Οτ/κ. 3, f.?3.

Πληρωτής, ὁ, Athenis vocabatur ὁ ἀποδιδοὺς τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ὠνημένοις, Harpocr. [cum eoque Photius et Suid.], qui etiam addit, esse forsan hos πληρωτὰς eos qui suo tempore vocabantur ἐρανάρχαι. Profert vero ejus usum tum ex Dem., tum ex Dinarcho. Hesych. exp. ἐράνου συναγωγός. Dem. p. 228 [547, 19] : Πληρωτὴς τοῦ τοιούτου γεγονὼς ἐράνου, σεαυτῷ τοῦτον δίκαιος εἶ συλλέξασθαι. Ibid. [l. 11, in verbis non ab Demosthene scriptis] : Οὐ τοῦτον μόνον (sub. τὸν ἔρανον), ὃν συλλέγουσι καὶ οὗ πληρωταὶ γίνονταί τινες. [Id. p. 574, 22; 776, 7. G. D. || Qui solvit debitum. Pseudochrys. t. 9, p. 848, A ed. Par. alt. Id. p. 867, A : Οἱ τῶν χρεωστούντων πλ. Hase.]

Πληρωτικός, ἡ, όν, Implendi s. Replendi aut Explendi vim habens. [Procl. Institt. theol. p. 196 : Ὑπερπλήρεις εἶναι δεῖ τὸ πλ. ἄλλων.] Diosc. 2, 95 : Μυαλοὶ ἅπαντες πληρωτικοὶ ἑλκῶν, Explent, Plin. 28, 9. [Procl. Paraphr. in Ptol. p. 43, 2, de ventis meridianis : Θερμοὶ εἰσι καὶ πλ. Sext. Empir. p. 315, 6, de puncto : Σὺν τῷ καὶ πληρωτικὸν αὐτῆς (lineæ) ὑπάρχειν. Hase. **D** Explebilis, Gl.]

Πλησιάζω, Propinquo, Appropinquo, Accedo prope, i. q. πελάζω. [Soph. OEd. T. 91 : Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν · 1136 : Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρί. Plato Menon. p. 80, A : Τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον.] Plut. Symp. 2 [p. 638, F] : Διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας. Appian. B. C. 4 : Πλησιαζόντων δὲ τῶν ἐρευνωμένων, Appropinquantibus iis qui eum persequebantur. [Xenoph. Anab. 4, 6, 4 : Ἵνα μὴ κατὰ κέρας ἄγων πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις.] Lucian. [Icarom. c. 22] : Τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. [Cum præp. πρὸς Isocr. p. 217, D : Πρὸς τὸ κάλλος ταπεινὸς γιγνόμενος ἀξιοῖ πλησιάζειν. Et metaph. Lucian. Anach. c. 21 : Ἐπειδὰν πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν.] Plato vero Epist. 7, [p. 342, D : Τούτων ... ἐγγύτατα ... ξυγγενείᾳ ... τοῦ πέμπτου νοῦς πεπλησίακε,] πλησιάζειν ἐγγύτατά τινος, pro Proxime ad aliquid accedere, ubi metaph. signif. est pro παραπλήσιον εἶναι. [De tempore Plato Symp. p. 181, D : Ἐπειδὰν ἄρχωνται νοῦν ἴσχειν

τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γινωσκειν.] Plin. interpr. Intervenire, in hoc l. Aristot. [H. A. 5, 2] dicentis de camelis: Ἀποχωροῦσιν εἰς ἐρημίαν ὅταν ποιῶνται τὴν ὀχείαν, καὶ οὐκ ἔστι πλησιάσαι [ἀλλ' ἢ τῷ βόσκοντι]· nam sic vertit, Solitudines aut secreta certa petunt, neque intervenire datur sine pernicie. [|| I. q. πλησίος εἰμί, Appian. Annib. c. 14: Στενῆς διόδου πλησιαζούσης· Mithr. c. 36: Τὸν πλησιάζοντα πύργον ἐμπρῆσαι. Joann. Malal. p. 458, 13: Τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι.] || Πλησιάζειν, Accedere familiariter ad aliquem, Congredi familiariter, Familiariter uti aliquo, ὁμιλεῖν. [Plato Theæt. p. 144, A: Οὐδένα ἄν δὴ πώποτε ἐνέτυχον, καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησίακα· Lach. p. 197, D: Τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει.] Æschin. [p. 76, 40]: Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Isocr. [p. 8, D]: Γίγνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός. Πλησιάζειν, Sectari. Lucian. [Hermotim. c. 80]: Ὦ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσι. Athen.: Πεπλησιακὼς τοῖς Πυθαγορείοις, Sectator, Auditor, Discipulus: quomodo et Plut. [Mor. p. 145, B, Vit. Themist. c. 2] utitur. Quo refer πλησιάζειν τῇ φιλοσοφίᾳ, quod et συνεῖναι et ὁμιλεῖν, Sectari studium philosophiæ, Versari in studio philosophiæ. Plato Rep. 6, [p. 496, A]: Ὅταν δὲ αὐτοὶ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. [Ib. p. 498, A: Πλησιάσαντες αὐτῷ τῷ χαλεπωτάτῳ.] Et Isocr. Ad Nic. [p. 15, C]: Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, In literis versari, Animum ad bonas literas applicare. || Πλησιάζειν, Consuescere, Rem habere, Concumbere: de re venerea. Dem. [p. 1010, 15]: Τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὀντιναδηποτοῦν τρόπον, Consuetudinem habebat, Concumbebat. [Theophr. H. Pl. 9, 18, 9: Ὁπόσαις ἂν βούλοιντο πλησιάζειν. Pseudo-Plut. De puer. educ. p. 7, C: Τῇ Πηνελόπῃ πλησιάζειν μὴ δυνάμενοι ταῖς ταύτης ἐμίγνυντο θεραπαίναις.] Plut. [V. Cic. c. 29]: Ταῖς δυσὶν ἀδελφαῖς πλησιάζειν τὸν Κλώδιον, i. e. συγγίνεσθαι, ut ibid. loquitur. Idem in Thes. [19]: Πασιφάῃ πλησιάζων. Aristot. De gen. anim. 3, 1: Πλησιάζει τῷ ἄρρενι. [Id. H. A. 5, 2 et 3.] Isocr. Ad Nic. [p. 34, C]: Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακὼς πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός. [Hesych. s. v. Θηλυτεράων, Suid. s. v. Φυταλίζει.] Convenit autem hæc verbi πλησιάζειν signif. cum signif. nominis Πλάτις et Ἐμπλάστειρα, de quibus supra. [|| Transitivo, Admoveo. Xenoph. De re eq. 2, 5: Δι' ὄχλου διάγειν (ἵππον) καὶ παντοδαπαῖς ὄψεσι… πλησιάζειν. Eur. El. 634: Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ; Gloss. Aristoph. Ran. 271: Πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι. || Forma Dor. Πλατιάζω. Archyt. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 712.]

Πλησίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, Mari vicinus, i. q. ἀγχίαλος ap. poetas, ut ἄγχι et πλησίον idem significent. Hinc πλησίαλον substantivum, Maritima ora, Posidonio ap. Athen. 8, [p. 333, C]: Ὤδευον κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τὴν μάχην. Quod vocabulum scribi etiam πλησί' ἅλον cum ἁ, sicut ἀγχί' ἅλον, admonet Eust. [p. 1396, 20.]

[Πλησιανάκτιος vitiose pro Πεισιανάκτειος. V. Πεισιάναξ.]

[Πλησίασις, εως, ἡ, Coitus. Plut. Mor. p. 1112, E. Marcus Erem. p. 355 ed. Par. a. 1563. Boiss. || Hesych. Centur. p. 1008, B: Μηδὲν ἐκ τῆς τοῦ κυνὸς πλ. κερδαίνοντες, Ex accessu ad canem. Hase.]

[Πλησίασμα pro πλῆσμα libri quidam Aristot. H. A. 6, 23, vitiose.]

Πλησιασμός, ὁ, Familiaris consuetudo et sectatio. In primis vero de re venerea dicitur, significans Coitus. Quam vocem licet Pollux [5, 93] rejiciat et improbet [et ab aliis quoque grammaticis rejectam esse ostendat Antiatticistæ notatio p. 112, 23: Πλ. ἀντὶ τοῦ μίξις], utitur tamen ea Aristot. H. A. 4, [9]: Εἰσὶ γὰρ ἑκάστοις τῶν ζῴων ἴδιαι φωναὶ πρὸς τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν πλησιασμόν· pro quo paulo post dicit ὀχείαν. [Horapollo 1, 8: Ἐν τῷ πλ. τῆς θηλείας. Forma Dor. Πλατιασμός ap. Dium Stob. Flor. 65, 16.] Accipitur et in propria signif. pro Appropinquatio, Accessus. [Aristot. Rhet. 2, 5: Κίνδυνος φοβεροῦ πλησιασμός.] Gregor. [Naz. Or. 54, p. 558, C. Boiss.]: Περιόδοις καὶ πλησιασμοῖς καὶ ὑποχωρήσεις καταλαμβάνειν, Accessus planetarum et recessus, Bud. [Dionys. Areop. Epist. 8, p. 454, 1. Boiss. || Jus propinquitatis ap. Harmenop. 3, 3, 124.]

[Πλησιαστής, ὁ, Qui appropinquat, Assectator. Per Vicinus, Proximus, exp. Gl. Hesych.: Πλήτης, πλ. Eustath. Opusc. p. 260, 27: Πλ. ἐνσώματον μάχης πάσχων· 322, 85: Πλ. βαρυάδων.]

Πλησίγναθος, ὁ, ἡ, Maxillas s. Buccas implens: πλ. ψωμός, Ita magnus, ut buccas implere possit. [Sopater ap. Athen. 3, p. 109, E: Ἀτταβυρίτης δ' ἄρτος ἦ πλ., ad quem l. spectat Eustathii notatio p. 265, 32.]

[Πλησίμαχος, ὁ, Plesimachus, n. scriptoris ap. Plut. De fluv. 18, 13. Boiss.]

[Πλησίμοχθος vitiose pro τλησίμοχθος, quod v.]

[Πλησιοθάνατος, ὁ, ἡ, Morti propinquus. Gl. rec. Æsch. Sept. 678 ap. Brunck.]

[Πλησιογείτων, ονος, ὁ, Propinquus vicinus. Inscr. Bœotica ex Meletii Geographia repetita ab Müllero Orchom. p. 473. Ubi πλεισιογείτονες ex dialecto. Osann.]

[Πλησιόθεος, ὁ, ἡ, Deo vicinus. Vocab. dubium. Schneid. Anast. De creat. hom. p. 563, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 855, B: Τοὺς οὐρανίους καὶ πλ. ἀγγέλους. Hase.]

[Πλησίοικος, ὁ, ἡ, In vicinia habitans, Vicinus. Dio Cass. Exc. p. 21, 14 ed. Reim.: Τὰ τῶν πλ. ἐκκαλύπτει. Conf. Πλατυχαίτας.]

Πλησίον, Prope, i. q. πέλας, a quo et originem traxit. Hom. [Il. B, 271, versu sæpe repetito, ut] Od. K, [37]: Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Intuens alterum sibi adstantem. [Soph. Ph. 371: Πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν. Plato Phædr. p. 243, E: Πάρα σοι μάλα πλ. ἀεὶ πάρεστιν. Ib. p. 229, C: Κατὰ τῶν πλ. πετρῶν.] Item cum gen., sicut πέλας, [Il. Γ, 115: Πλησίον ἀλλήλων] Od. Ξ, [14]: Συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων, Alterum prope alterum. [Æsch. Prom. 364: Στενωποῦ πλησίον θαλασσίου. Soph. Tr. 1076: Στῆθι πλ. πατρός. Eur. Hipp. 1439: Πλ. κακοῦ.] Et, Πλησίον ἐστὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Oculis in propinquo est, Gaza. Item, Πλησίον γίνεσθαί τινος, pro Propinquum s. Proximum fieri, Prope accedere. Aristot. De mundo: Πλησίον αὐτῶν γινόμενος, Ipsis jam propinquus factus. Chrysost. De precibus: Οὐ τολμᾷ τοῦ Θεοῦ γενέσθαι πλησίον, Prope ad Deum accedere. Et, Πλησίον τῶν χρόνων γίγνομαι, Ad tempora accedo. Et, Πλησίον γίγνεται τοῦ λύεσθαι, Proximum est ut solvatur, Prope est ut solvatur, Galen. Ad Glauc. 1. [Cum dat. Pseudo-Eurip. Iph. A. 1551: Σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον. Joseph. A. J. 2, 5, 5: Τούτους ἑτέρους ἑπτὰ σταχύας πλησίον· 3, 6, 7: Τῷ τοίχῳ πλ.] Dicitur etiam ὁ πλησίον, Qui in propinquo est, Proximus: sicut supra, ὁ πέλας. [Plato Theæt. p. 174, B: Ὁ … πλησίον καὶ ὁ γείτων.] Plato Charm. [p. 155, C]: Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθίζοιτο, Proximum quemque trudebat. Apol. [p. 25, E]: Κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον αὐτῶν, Nocent proximis quibusque, s. Vicinis suis. Et τὸ πλησίον, Quod in propinquo est, proximum est. Lucian. De calumn. [c. 1]: Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας ὁρῶντες. Interdum οἱ πλησίον dicuntur Qui genere proximi sunt, ut et Lat. Propinqui. Item Domestici, Familiares: qua signif. Latino quoque vocabulo Proximi usus est Suet. Othone: Alii febrem simulasse ajunt, eamque excusationem proximis mandasse, si quæreretur. Alias τὸν πλησίον, sicut et τὸν πέλας, Quemvis alium hominem vocamus. Æschin. [p. 78, 35]: Ἤδη γάρ ποτε εἶδον μισηθέντας τοὺς τὰ τῶν πλησίον αἰσχρὰ λίαν σαφῶς λέγοντας. Itidem Aristot. utitur. Sed longe frequentissimum in sacris Literis, ut tum alibi, tum in hoc celebri mandato, Ἀγαπήσεις κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου, ὡς σαυτόν, Et proximum tuum, ut teipsum. Dicitur etiam Πλησία pro πλησίον, poetice. [Sic libri nonnulli ap. Aristoph. Eccl. 297 male et contra metrum pro πλησίον. Sed HSt. ex ejusmodi potius loco videtur sumsisse qualis est Soph. Tr. 896, ubi παροῦσα πλησία in fine senarii legitur: quod non animadvertit feminino genere dictum esse. G. D.] At Πλατίον pro πλησίον Doricum est. [V. Greg. Cor. p. 267, Etym. M. p. 156, 21, qui de σ in τ mutato agens πλησίος in πλητίος mutatum posuit (pariterque ap. Suidam s. v. Πλήτιος, quæ gl. ex Etym. M. ab interpolatore est illata, qui πλήτιος male posito accentu scripsit): de quo v. Lobeck. Pathol. p. 422. Epicharm. ap. Stob. Flor. 58, 7: Πλατίον οἰκεῖ. Theocr.

5, 28; 10, 3; Diotog. ap. Stob. Flor. 48, 62, p. 318 Gaisf.] Id ipsum tamen Πλατίον interdum dimin. est nominis πλάτη, significans Parvum remum, vel Naviculam: qua signif. in Epigr. usurpatur. Πλησιαίτερον [de quo v. Etym. M. p. 31, 20, Eustath. p. 1441, 30. In πλησιέστερον corruptum ap. Hesych.], sive Πλησιέστερον [quod per ἐγγύτερον exp. Zonar. Lex. p. 1556. Legitur ap. Constant. Porph. De admin. imp. p. 106. G. D.], Propius. Xen. [Mem. 2, 1, 23]: Ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, Ubi ad Herculem propius accesserunt. [Theophr. C. Pl. 5, 14, 3: Πλησιαίτερον ὄντος τοῦ Ἕβρου. Lucian. Asin. c. 4: Ὡς δὲ πλ. γίγνομαι.] Theophr.: Μέγιστον δὲ ἀεὶ τὸ πλησιαίτερον τῆς ῥίζης, Quod propius radicem est. [Joseph. De Maccab. c. 12, 8. Themist. Or. 1, p. 12, A: Τῷ ζῶντι πλησιέστερον τῶν θηρίων.] Superl. Πλησιαίτατα et Πλησιέστατα, Proxime. [Πλησιαιτέρω, Herodot. 4, 112. Πλησιαίτατα Xenoph. De vectig. 4, 46. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 14: Πλησιαίτατα καὶ πλησιαίτερον εἴρηται.]

Πλησίος, ία, ίον, Propinquus. [De accentu v. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 19, 32, Arcad. p. 40, 20; 41, 14; 132, 22.] Pro quo Lacones dicunt Πλήτιος, teste Suida, a πλάω, cujus fut. πλάσω. [De qua gl. s. v. Πλησίον diximus. A πλάσω derivat etiam Arcad. p. 41, 14.] Unde Πλάτης quoque [quod propter τειχεσιπλήτης finxit gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 343, 8], pro πλάτης s. πλησιαστής, ut Hesych. exp., Qui accedit ad aliquem, Assectator, Assecla. [Hom. Il. Z, 249: Πλησίοι ἀλλήλων· A, 593: Οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἔστησαν. Πλησίαι Δ, 21, Od. E, 71. Æsch. Eum. 186: Χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοισι. Soph. El. 640: Παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί. Eur. Med. 969; Aristoph. Lys. 471; Herodot. 7, 152. Cum dat. Soph. Ant. 761: Πλησία τῷ νυμφίῳ. Xenoph. Ephes. 3, 2: Πλησίον τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ.] Πλησιαίτερος et Πλησιέστερος, sicut Ὀψιαίτερος et Ὀψιέστερος ab ὄψιος, Propinquior, Propior. Superl. Πλησιαίτατος [Xenoph. Anab. 1, 10, 5: Πλησιαίτατος ἦν. Cum dat. ib. 7, 3, 29: Ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ δίφρῳ Σεύθῃ καθήμενος. Ubi var. lect. πλησιωτάτῳ], et Πλησιέστατος, Propinquissimus, Proximus. Herodot.: Τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων. [Theophyl. Sim. Hist. p. 174, D: Τοῦτο τὸ ἔθνος πλησιέστατον πέφυκε. Duabus formis confusis ap. Gregor. Thaumat. p. 18, C, πλησιαίστεροι, quemadmodum γνησιαίστερον bis scriptum ibidem. Corrig. πλησιέστεροι et γνησιέστερον. G. Dind.]

[Πλήσιος, ὁ, Plesius. Eustath. p. 313, 24: Πλησίος ὁ ἐγγίζων καὶ Πλήσιος κύριον ἀνδρὸς ἱεροῦ.]

Πλησιότης, ητος, ἡ, Propinquitas. [Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 571, 28: Ἐπίρρημα σημαῖνον τὴν πλ. Similiter Etym. M. p. 651, 32, et schol. Theocr. 9, 9, Ducas Hist. Byz. p. 192, D. Συνορία, Confinium, per πλ. exp. Suidas.]

[Πλησιοφανής, ὁ, ἡ, Qui e propinquo conspicitur. Joseph. Genesius p. 58, D: Ἐδεδοίκει γὰρ πλησιοφανῆ τὴν παρεμβολὴν παραδείκνυσθαι. Comparandum cum adj. τηλεφανής, quo usus est Sophocles. G. Dind.]

Πλησιόχωρος, ὁ, ἡ, Qui habitat in loco vicino, s. regione vicina, Vicinus, Finitimus, Accola. [Herodot. 3, 89: Τοὺς πλ. 4, 102, 118; 6, 108. Πρόσχωρος potius quam πλησιόχωρος probat Thom. M. p. 759. Utrumque memorat Pollux 6, 113. Πλησιόχωροι legitur ap. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 35, qui προσχώρους dixit 5, 3, 25. Τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον Aristoph. Vesp. 392. Τὰς τῶν πλησιοχώρων πόλεις Plato Leg. 5, p. 737, C. Ὑπὸ τῶν πλ. ἡττηθείς Diodor. 1, 86. Plut. Mor. p. 861, D; Aristid. vol. 1, p. 416.]

[Πλήσιππος, ὁ, Plesippus. Phot. Lex. p. 93, 22: Οἱ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν ἀνατιθέασι Πλησίππῳ Ἀθηναίῳ. Nomen, ut videtur, corruptum, de quo alii alia conjecerunt, Τλησίππῳ, Τελεσίππῳ, Πληξίππῳ, Κλησίππῳ (quod n. Thesauro inserendum ex inscr. Cretensi ap. Boeckh. vol. 2, p. 428): v. Keil. Onomat. p. 45.]

[Πλησίρραγος, ὁ, ἡ, Acinos implens. Theodor. Prod. p. 170 ed. Gaulm.: Σταφυλὰς πλησιρράγους. Nam sic ex cod. Vat. corrigenda scriptura vulgata πληρρόγους. In cod. Urb. est πλασιρράγας.]

[Πλησίρροος, ὁ, Plesirrhous, Thessalus, ab Herodoto amatus. Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 148, 10; 150, 25.]

[Πλῆσις, εως, ἡ, Id quo impletum est aliquid. Ducas Hist. Byz. p. 71, D: Διερράγη κοιλίαν καὶ πᾶσαν τὴν ἔνδον πλ. αὐτοῦ τῇ γῇ παραδέδωκεν.]

[Πλησισέληνος. V. Πλησιφαής.]

Πλησίστιος, ὁ, ἡ, Velum implens: ut πλησίστιος ἄνεμος [ap. Lucian. Herc. c. 8] vel οὖρος, i. e. ὁ πληρῶν τὸ ἱστίον [ut exp. Hesych.] s. τὸ ἄρμενον: qui et φορὸς ἄνεμος, et ἐπίφορος, et οὔριος, ut in Οὖρος et Οὔριος s. Οὐρία pluribus exposui. Hom. Od. A, [7]: Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο Ἴκμενον οὖρον ἵει, πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. [Ib. M, 149. Eur. Iph. T. 430: Πλ. πνοαῖς.] || Passive quoque πλησίστιος accipitur pro Qui pleno velo navigat, prospero cursu navigat, vento implente velum, i. e. ἐξ οὐρίας τρέχων, ἐξ οὐρίας πλέων, s. ἐν οὐρίῳ πλέων. [Orph. Arg. 755: Ἵετο δ' ὑπὸ πνοιαῖς ἀνέμου πλησίστιος Ἀργώ.] Atque ut hæc metaph. quoque accipiuntur, ita illud ap. Plut. Catone [c. 3], de Scipione: Εἰπόντος ὡς οὐδὲν δέοιτο ταμίου λίαν ἀκριβοῦς, πλησίστιος ἐπὶ τὸν πόλεμον φερόμενος, Quippe qui in bellum plenis passisque velis ferretur. Ubi translate πλησίστιος accipiunt pro Cui prospere omnia succedunt, ut qui passis secundæ fortunæ velis feratur. [Adde Mor. p. 446, B. Philo vol. 2, p. 571: Ἐφέρετο πλησίστιος οὐριοδρομῶν. Lucian. Jov. Tr. c. 50: Πλ. ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.]

[Πλησιφαέω, Plena luce splendeo. Boethius Plan. iv metr. 5, 7, p. 48 ed. Web.: Τῆς μήνης πλησιφαούσης. Osann.]

Πλησιφαής, ὁ, ἡ, Lumine implens, [Hesychio, Photio et] Suidæ est ἡ πληροσέληνος ἡμέρα, Dies plenilunii, s. Dies in qua ἡ σελήνη πλήθει, i. e. plena est. Sin de ipsa luna dicatur, significat Lumine plena. [Σελήνη πλ. Nonn. Dion. 41, 258, Manetho 1, 208, 245, al., Maxim. Καταρχ. 430, Joann. Gaz. Ecphr. 208, Clem. Al. p. 782, Anna Comn. p. 438, A. « Theodor. Prod. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 121. » Boiss.] At τὸ πλησιφαὲς et Πλησισέληνον dicitur ipsum Plenilunium. Eust. p. 1692: Σελήνη πλήθουσα, ὅθεν τοῖς ὕστερον συντέθειται τὸ πλησισέληνον, ὅπερ ἄλλοι μετέλαβον εἰς τὸ πλησιφαές. [De luna πλησισελήνῳ, i. e. Propinqua plenilunio, Paul. Alex. Apotel. p. 27, 24 et 28, 18. Hase. HSt. alibi:] Πλησιφαής, Plenam lucem habens. Apud Suid. πλησιφαὴς ἡμέρα redditur Plenilunii dies, exponente illo πληροσέληνος. Sic a Damasceno, cap. Περὶ σχημάτων τῆς σελήνης, pro eod. ponuntur πλησισέληνος et πλησιφαής.

[Πλησίφαος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Πλ. σελήνη Theol. arithm. p. 26, 3. Hase.]

[Πλησίφωτος, ὁ, ἡ, Lumine plenus. Πλ. σελήνη Plotin. 2, 3, 5. Πλ. μήνη Nicet. Chon. Ann. 11, 11.]

Πλῆσμα, τὸ, Explementum, Id quo aliquid expletum est, i. q. πλήρωμα. Athen. 3, [p. 111, C]: Πανός, ἄρτος, Μεσσάπιοι· καὶ τὴν πλησμονήν, Πανίαν, καὶ Πάνια τὰ πλήσματα. Ab Aristot. πλῆσμα vocatur τὸ ὄχευμα, Semen s. Genitura qua mas feminam iniens implet, Conceptus, κύημα. Exemplum vide in Ὄχευμα, citatum ex Aristot. H. A. 6, 23, ubi περὶ ὄνων ὀχείας sermo est. Ibid.: Οὐκέτι λαμβάνει πλῆσμα, οὐδὲ κυΐσκεται, ubi πλῆσμα λαμβάνειν s. δέχεσθαι significat Prægnantem fieri, Concipere atque impleri. Nam mas πληροῦν dicitur, et femina πληροῦσθαι, ut et ap. Latinos iidem dicuntur Implere et Impleri [et Compleri ap. Lucret. 4, 1270]: ut cap. sequenti ap. Aristot., ubi περὶ ἵππων ὀχείας loquitur, Ἐπταετὴς δ' ὢν καὶ πληροῖ. [Et c. 20: Ἅπαξ ἐπιβάντες πληροῦσιν.] Ibid.: Καὶ ὁ θῆλυς δ' ὄρχις ἐπληρώθη· ut Plin. 8, 44: Feminas a partu optime septima die impleri observatum est; mares fatigatos, melius implere. [Idem Ar. 5, 5.]

Πλήσμιος, ὁ, ἡ, Replens, Implens. Peculiariter πλήσμιος in cibo dicitur, Qui ventrem replet et saturitatem affert. Athen. 1, [p. 32, F]: Ὁ δὲ γλυκάζων οἶνος, τρόφιμος, πλήσμιος. Idem 7, [p. 298, B], de anguillis: Κωπαϊκαὶ διαφέρουσι τῶν πλείστων· πλήσμιαι γάρ εἰσι καὶ πολύτροφοι. [Oribas. p. 15, 19 ed. Matth.] Bud. interpr. etiam Delicatus, ap. Plut. Timol. p. 76 [c. 6]: Οἱ λόγοι [λίχνοι] τὰ πλήσμια τῶν ἐδεσμάτων ὀξύτατα διώκουσιν ἐπιθυμίᾳ. Idem Bud. interpr. Fastidiosus, Fastidium inducens, ap. Themist. Explor. [p. 259, C]: Οὐδὲν οὕτω πλήσμιον καὶ ἐμποιοῦν πολλὴν ναυτίαν. [Id. p. 58, D: Ἀκούσματα κατακορῆ καὶ πλ. Et p. 129, A: Ὤμην ἐγώ σοι κατακορὴς ἤδη καὶ πλ. εἶναι.] Item in So-

phista, fol. 115, p. poster. [p. 289, A]: Τὸ μὴ σκαιοὺς εἶναι, μηδὲ πλησμίους, μηδὲ ἠλιθίους, μηδὲ ἀχάριτας· quem fere usum habet Ἀφθόνιος. Item τὸ πλήσμιον, ut τὸ ἀψίκορον, Fastidium: ut ap. Plut. interpr. in Antonio [c. 24]: Παῤῥησίαν τινὰς, ὡς ὑποστύφον ἥδυσμα, τῇ κολακείᾳ παραμιγνύντες, ἀφῄρουν τὸ πλήσμιον τῇ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτητι. Et alibi itidem. At in Othone [V. Galbæ c. 19 fin.] pro Satietate posuit, p. 338, de Poppea loquens, Τῆς ἡδονῆς ἀφαιροῦσα τὸ πλήσμιον, Voluptatis satietatem, Bud. [Oribas. p. 289 ed. Matth.: Ὅπως ἔχῃ τι πλήσμιον τὸ πρᾶγμα.] Unde Πλησμίως, ut ap. Galen.: Πλ. διῃτᾶτο, In victus saturitate degebat, Quotidie explebatur cibis. [Georg. Acrop. Annal. p. 37, D: Οὗτος οὖς ἔχαιρε, πλ. τούτων ἀπώνατο. Joannes Actuar. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 184, 13: Μετρίως μὲν ἂν ἀλλοιωθείη τὸ σῶμα, πλ. δ' οὐ καὶ ταῦτ' ἂν μετρίως ἀλλοιωθείη. G. D. Niceph. Chumnus Epist. 64, p. 75 med. Boiss. Jo. Glyc. De synt. p. 31, 8 edit. Alb. Jahn.: Εἰς κόρον καὶ πλ. De fonte Castalio Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 2, 31: Τὸ ὕδωρ πλ. ἀποπτυόμενον. Hase.]

Πλησμονή, ἡ, Satietas, Saturitas, Expletio, i. q. κόρος. [Hesych.: Πλησμοναῖς, ὑπερβολαῖς· ἢ πεπληρωμέναις.] Plato Rep. 9, [p. 571, E]: Τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδείᾳ δοὺς μήτε πλησμονῇ, p. 11 mei Lex. Cic.: Eaque parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta nec satietate affluenti. Idem Plato [Symp. p. 191, C]: Ἵνα πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο τῆς συνουσίας, καὶ διαπαύοιντο. Isocr. Ad Dem. [p. 6, B]: Πλησμονὴ γὰρ ἀπάντων. [Similiter Aristoph. Pl. 190.] Item in proverb. Ἐν πλησμονῇ Κύπρις, In satietate, vel etiam In abundantia rerum omnium; nam sine Cerere et Baccho friget Venus. Eur. ap. Athen. 6, [p. 270, C]: Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ· nam ἐν κενῇ γαστρὶ τῶν καλῶν Ἔρως οὐκ ἔστι· πεινῶσι γὰρ ἡ Κύπρις πικρά, secundum Achæum. Itidem Antiphanes ap. Eund. [1, p. 28, F]: Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς Πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς. At Plut. [Mor. p. 126, C]: Οὐ γὰρ ἐν πλησμοναῖς Κύπρις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν εὐδίᾳ σαρκὸς καὶ γαλήνῃ. Item in corpore humano πλησμονή, quod alii interpr. Redundantia, alii Plenitudo, alii Repletio: Gorr. Repletio cibi et potus, vel, ut ait Galen. in Aphor. 17 l. 2: Πλείων τροφὴ τῆς τοῦ σώματος φύσεως, Alimentum copiosius quam corporis naturæ conveniat: quo referri poterit et proverb. paulo ante citatum, ἐν πλησμονῇ Κύπρις. Plato Symp. [p. 186, C], ἰατρικὴν definiens: Ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν. Xen. De rep. Lac. [2, 5]: Ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι. Plut. [Mor. p. 134, A]: Ἐμέτους δὲ καὶ κοιλίας καθάρσεις ὑπὸ φαρμάκων, μικρὰ παραμύθια πλησμονῆς, ἄνευ μεγάλης ἀνάγκης οὐ κινητέον. Item in Hippiatria, Πλησμονὴν παρέχει καὶ στρόφον, ubi Bud. interpr. Redundantiam in ventre. Apud Galen. autem 2 Ad Glaucon., Χυμῶν πλησμονή, quæ et πληθώρα. [Xenoph. Mem. 3, 11, 14: Τῆς πλ. παυσάμενος. Id Cyneg. 7, 4, de catulis: Αἱ βαρεῖαι πλ. διαστρέφουσι. Εἰς πλησμονήν, Ad satietatem. LXX Exod. 16, 3: Ἠσθίομεν ἄρτους εἰς πλ. Hagg. 1, 6: Ἐφάγετε καὶ οὐκ εἰς πλ. Plur. ap. Eurip. Tro. 1211: Οὐκ ἐς πλησμονάς. || Plenitudo, Copia, (Abundantia, Gl.). LXX Prov. 3, 10: Ἵνα πιμπλῶνται τὰ ταμιεῖά σου πλησμονῆς σίτου. Geopon. 1, 10, 8: Ἐν ζυγῷ ἐὰν βροντήσῃ, σημαίνει πολέμους καὶ πληγῶν πλησμονάς, Plagarum multitudinem.]

[Πλησμονικός, ή, όν, Ad repletionem (i. e. ad intemperantiam in cibis sumendis) proclivis. Παιδία πλ. ταῖς τροφαῖς Theano Epist. 1, p. 55 ed. Or. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 789, B: Τὸ διακορές τε καὶ πλ. τῆς ψυχῆς. Interpr., Ingurgitationem. Hase.]

[Πλησμονώδης, ὁ, ἡ, Redundantiam s. plenitudinem afferens. Hippocr. p. 393, 30: Πλ. μελίκρητον.]

[Πλησμονωδῶς, Redundanter, Abunde. Galen. vol. 19, p. 5, 8: Πρὸς τῷ μὴ δεδιῃτῆσθαι πρόσθεν ἀργῶς καὶ πλ. Hase.]

Πλήσσω, vel Πλήττω, Percutio, Ferio. [Hesych.: Πλῆξαι, πατάξαι ἐκ χειρός.] Hom. Il. [Od.] Υ, [17] et alibi: Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ· Il. B, [266]: Σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν. [Od. Σ, 57: Μή τις... ἐμὲ χειρὶ βαρείῃ πλήξῃ.] Item πληξάμενος, Π, [125]: Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν.

Apud Eund. præt. med. Πέπληγα, activa signif. sc. pro Percussi: quum alioqui potius passive usurpetur pro Percussus sum. Sic partic. Πεπληγώς, Qui percussit. [Il. B, 264: Αὐτὸν ... πεπληγὼς ... πλήγεσσιν· X, 497: Χερσὶν π.] Et fem. Πεπληγυῖα, Od. K, [238]: Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Ab hoc autem medio præt. est thema poeticum Πεπλήγω: a quo est Πέπληγον, tertia persona plur. præt. imperf. Od. Θ, [264]: Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. Ubi Eust. πέπληγον annotat Ionum et Syracusiorum esse vocem, sicut et alia hujusmodi. Est autem hujus verbi usus communis prosæ cum carmine, [ita tamen ut scriptores post Homerum de forma activa, ubi hoc verbum corporis feriendi significationem habet, solo fere utantur perfecto πέπληγα, reliqua tempora, a verbo πατάσσω potius sumant, de quo dixit Valcken. ad Lucæ Acta Apost. 12, 7, allato Lysiæ exemplo p. 102, 9: Πότερον πρότερος ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα· cui Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 281, addidit Aristot. Eth. Nic. 5, 7, p. 1132, 8: Ὅταν ὁ μὲν πληγῇ, ὁ δὲ πατάξῃ. Idem activum memoravit ex Herodoto 3, 78: Μή σε πλήξω et Julian. Cæs. p. 336, B: Τὸ στῆθος πλήξας καὶ τὴν κεφαλὴν πατάξας. Adde Æschyli fr. 255: Ἐρωδιὸς... ὄνθον... ὄνθῳ σε πλήξει. Pseudo-Eurip. Iph. A. 1579: Ἵνα πλήξειεν ἄν. Hesych.: Πλήξαντα καὶ πληγέντα· εἰκόνα ξυλίνην ὁ Δαίδαλος χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς. V. de hac statua Eustath. p. 882, 38.] Sed illud πέπληγα potius in pass. signif. usurpat prosa, si bene memini. Sic πεπληγὼς τόπος ap. Diosc., Percussus locus. [Galen. vol. 13, p. 647: Τοῖς τεθλασμένοις τε καὶ πεπληγόσι μέρεσιν. Quint. Sm. 5, 91: Χρυσείῃ μάστιγι πεπληγότες· et in compos. ἐκπέπληγα ap. Ælian. N. A. 12, 46, Phalar. Epist. 20, p. 100. Καταπέπληγα Dionys. A. R. 6, 25. Quæ exx. Lobeck. indicavit l. c. Adde Plut. V. Luc. c. 31: Οὐκ ἐκεῖνοι πεπληγότας πολλάκις. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 375, 14: Πεπληγώς· παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἐνέργειαν σημαίνει· λέγομεν δὲ καὶ πέπληγα τὸ ἀντιπεπόνθος. Negligenter Thom. M. p. 702 hæc sic distinguit ut πεπληγὸς passive dictum Homero, transitive λογογράφοις tribuat. Nam antiquiores scriptores πέπληγα non dixerunt nisi transitive. Sic Aristoph. Av. 1350: Ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν et ἐπεπλήγει scriptor Alcmæonidis ap. schol. Eurip. Andr. 678. Xenoph. Anab. 6, 1, 5: Ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει ὡς πᾶσιν ἐδόκει πεπληγέναι τὸν ἄνδρα, ubi libri partim πεπληγέναι, quemadmodum ap. Herodian. p. 459 ed. Piers. legitur: Πέπληγα καὶ κέκραγα, οὐχὶ ἔπληγα καὶ ἔκραγα. Πεπληγότος pro πεπληγότος libri quidam Josephi A. J. 4, 8, 33.] Ut vero πληξάμενος pro πλήξας habes paulo ante ex Hom., sic ap. Plut. quoque et quidem cum eo ipso nomine, Μηρόν τε πληξάμενος. [Herodot. 3, 14: Ἐπλήξατο τὴν κεφαλήν. || Τὴν κρόκην πλήττειν, Tramam ferire, Pollux 7, 35.] Et passiv. Πλήττομαι. [Pollux 4, 58: Τὰ ὄργανα τὰ κρουόμενα εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα. Philostr. p. 866: Ἡ λύρα πλήττεται. De vase percutiendo Plut. Mor. p. 721, B: Τῶν ἀγγείων τὰ κενὰ πληττόμενα... τὸν ἦχον ἀποτείνει μακρόν.] Unde [πέπληγμαι, ἐπλήγην,] πληγείς [et πληγήσομαι, πεπλήξομαι. Hom. Il. O, 117: Διὸς πληγέντι κεραυνῷ· Od. M, 416: Διὸς πληγεῖσα (navis) κεραυνῷ. Æsch. Cho. 884: Αὐτῆς... αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένος· Ag. 1343: Πέπληγμαι καιρίαν πληγήν· 1164: Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Dor. Sept. 896: Δόμοισι καὶ σώμασι πεπληγμένους ἐννέπω. Soph. Ant. 172: Παίσαντές τε καὶ πληγέντες· Tr. 931: Φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Eur. Suppl. 944: Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρί. Aristoph. Vesp. 399: Πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις. Plato Rep. 5, p. 462, C: Ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ· Prot. p. 339, E: Ὥσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς.] Xen. Cyrop. 7, [1, 37]: Ὁ δὲ ἵππος πληγείς, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Et ἐπλήγην, pro Pulsatus sum, Dem. [Id. p. 340, 24: Ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν.] Dicuntur autem πεπλῆχθαι et qui calamitatem aliquam acceperunt, atque adeo qui offensionem in bello s. cladem. [Phot. p. 412, 8: Πέπληκται (scr. πέπληκται cum Dobræo)· ἥττηται· Μένανδρος.] Thuc. 8, p. 274 [c. 38]: Ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι· 4, p. 156 [c. 108]: Ἅμα δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς Βοιωτοῖς νεωστὶ πεπληγμένων. [Herodot. 8, 130: Μεγάλως πληγέντες· 1, 41: Συμφορῇ πεπληγμένον. Si-

militer Æsch. Choeph. 31. Id. Ag. 1660: Δαίμονος χηλῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι. Soph. Œd. C. 605: Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί. Eur. Hipp. 894: Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται. De morbo Soph. Ant. 819: Φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις. De odore Sext. Emp. p. 15: Ἀποστρεφόμενοι τὰ εὐώδη τοῖς ἄλλοις δοκοῦντα μύρα καὶ ὥσπερ πλήττεσθαι ὑπ' αὐτῶν νομίζοντες.] Præterea πλήττεσθαι cum accus.: Πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, ex Gregor. Naz., Luminibus orbatum iri. [Herodot. 6, 117: Οὔτε πληγέντα οὐδὲν τοῦ σώματος οὔτε βληθέντα. Æsch. Pers. 1014: Πῶς δ' οὐ στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι;] Et, Πεπληγὼς τοὺς πόδας, ex LXX Interpr. 2 Reg. 9, [3] de claudo. || Interdum vero ἐπλήγην pro Perculsus sum: unde πληγείς, Perculsus, Perturbatus. [Herodot. 8, 5: Πληγέντες δώροις, i. e. Donis victi. Plut. V. Demosth. c. 25: Πληγεὶς ὑπὸ τῆς δωροδοκίας. De amore Æsch. Ag. 1204: Μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; et Eur. Med. 556. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 598, A: Λύδης Ἀντίμαχος... ἐκ μὲν ἔρωτος πληγείς. De timore, Plut. V. Alex. c. 74: Ἄφνω πληγέντα φρίξαι.] Plato Epist. 7, [p. 347, D]: Πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι. [Euthyd. p. 303, A: Ὥσπερ πληγεὶς ὑπὸ τοῦ λόγου· Symp. p. 218, A: Τὴν καρδίαν ἢ ψυχὴν πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων· Theæt. p. 180, A: Ἑτέρῳ ῥηματισκίῳ πεπλήξῃ. » Eumath. Amor. 4, p. 146 ed. Teuch.: Τοῖς παραδόξοις πληττόμεθα. Sed scrib. ἐξεπληττόμεθα ex tribus codd. Monac. » Jacobs.] Quidam tamen de animo putarunt dici ἐπλάγην, sicut ἐπλήγην de corpore. [Etym. M. p. 661, 39: Ἔπλαγον ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πάθους, ἐπὶ δὲ τοῦ σωματικοῦ διὰ τοῦ η· et copiosius Chœrob. p. 624 ed. Gaisf. Spectat hoc præceptum ad composita ἐξεπλάγην et κατεπλάγην, quorum hæc sola usitata forma est post Homerum, qui κατεπλήγη φίλον ἦτορ dixit Il. Γ, 31, et ἐκ γὰρ πλήγη φρένας Il. Π, 403, et simil. N, 394. Simplicis vero verbi aoristus est ἐπλήγην, nusquam ἐπλάγην (α brevi): nam quod ap. Theocr. 22, 198, legitur πλᾶγείς ipsa primæ syllabæ mensura Dorice pro πληγείς dictum esse docet, in proverbio vero ab Suida memorato φρὴξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων, nunc πληγεὶς ex codd. restitutum et ex Greg. Cypr. Prov. 3, 95. Activum πλῆξας per τύψας, θαυμάσας exp. Hesych., quæ altera interpretatio aut grammatici errore nititur aut ex alia glossa est illata.] Πλήττεσθαι pro Frangi, inquit Bud. afferens ex Greg. Naz.: Μηδὲ γὰρ πόῤῥων λοξὸν ἐνεγκεῖν ῥᾳδίως μετάκλισιν καὶ βίαν χειρὸς ἀπευθυνούσης· θᾶττον μέντ' ἂν πληγῆναι ἢ ὀρθωθῆναι. Sic autem Hesych. πλήττω exp. etiam ῥηγνύω, item σχίζω. [|| Singularis verbi usus est ap. Joann. Apocal. 8, 12: Ἐπλήγη τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, i. e. Tertia pars defecit, s. obscurata est, unde explicationis caussa additur ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν. Schleusn. Seqq. ex Indice.] Πλῆγε pro ἐπλήγη [ap. Hom. l. cit.] || Πλήγνυμι, i. q. πλήσσω, unde et derivatum est, ut πήγνυμι a πήσσω: hinc pass. πλήγνυσθαι pro πλήσσεσθαι. [V. Ἐκπλήγνυμι.]

[Πληστεύω, Repleo. Eust. p. 1382 extr.: Διὰ τὸ πληστεύεσθαι οἷς ἀπληστεύεται.]

Πληστηριάζειν, perperam quidam codd. pro πλειστ. [ap. Pollue. 7, 14. Et in Gloss.: Πληστηριασμός, ὁ ὑπερθεματισμός, Licitatio.]

[Πλήστιγξ. V. Πλάστιγξ.]

[Πλήτης, Πλήτιος. V. Πλησίος.]

[Πλητίνες· δῶτοι, gl. corrupta Hesychii.]

Πλήτομον, Acarnanes dicunt τὸ παλαιόν, Hesych.: qui aliquanto ante Πλήτμων quoque attulerat pro παλαιῷ, Veteri, Vetusto.

[Πλῆτρον, τό, Gubernaculum. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 343, 10: Πλέω πλῶ καὶ πλώω καὶ πλώσκω, καὶ πλῆτρον τὸ πηδάλιον καὶ ὑποκοριστικῶς εἶπεν Ἀλκμὰν πλήθριον (sic).]

[Πλήττω. V. Πλήσσω.]

Πλίγμα, τό, et Πλίξ, Gradus, Passus. [Πλῆγμα ap. Phot. p. 433, 20, vitiose. Πλίξ inter nomina in ιξ est ap. Drac. Strat. p. 27, 3. Accus. pluralis πλίγας et πλίκας et πλίσσας scriptus est in scholiis Hom. Od. Z, 318. Adverbio ἀμφιπλίξ usus est Sophocles.] Utriusque meminit Eust. [p. 1564, 48], amboque significare ait τὸ βῆμα: quomodo Aristoph. quoque schol. [Ach. 217] et ex eo Suidas, Πλὶξ γάρ, inquit, τὸ βῆμα· καὶ Πλίγματα, τὰ πηδήματα. [Hesych.: Πλ., βῆμα· ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν παραβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν (scr. κατατρέχωσι cum Heinsio)· quacum gl. comparanda quæ s. v. Καταπλίσσω dixi, ubi in glossa Hesychii corruptum μετάγοντες... φασὶ in μετάγειν τις ... φησὶ mutare neglexi. Apud Etym. M. p. 395, 12: Πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν, et ap. schol. Mediol. ad Od. Z, 318, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα, ex Hippocr.] Eodem schol. et Suida testibus, πλίξ [male πλίξιν apud Suidam] dicebatur etiam τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς [Recte τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος apud Suidam, quod restituendum scholiastæ Aristoph.] εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα: item τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστῶν. Pro quo posteriore dicitur etiam Πλίχας et Πλιχάς. Nam schol. Hom. in l. illo supra cit., πλίχας esse dicit τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, Cutem quæ pudendis subest, sc. inter utrumque femur. Posterioris meminit Galen. ap. Hippocr. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν [ad p. 765, D, ubi πληχάδα per η scriptum vitio in omnibus hujus stirpis vocabulis sollemni], scribens Πλιχάδα significare τὸ μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν χωρίον: et Comm. 4 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [vol. 12, p. 456], ita nominari ab Hippocrate solere ἅπαν τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἑκατέρου σκέλους: cumque in hac πλιχάδι τὸ μέσον appellare περίναιον, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀκρόσθης καθήκει πρὸς τὴν ἕδραν: in eadem vero et vesicæ collum situm esse. Meminit Pollux quoque, l. 2, [172] scribens, Τὸ μεταξὺ ποσθήματος καὶ ὀσχέου καὶ μηροῦ vocari πλιχάδας. [Πλιχάδες ap. Rufum p. 31 ed. Clinch., sed πλιχάδα p. 31.] Ubi nota eum πληθυντικῶς dicere πλιχάδας, quum Galenus cum Hippocrate singulari tantum numero utatur: Hippocrate, inquam, in nominato jam ante Περὶ ἀγμῶν libro: Ὅκοσι ἂν οἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν πλιχάδα καλεομένην προσεπιδέηται· et in l. De artic.: Ἔσωθεν δὲ ὁ μηρὸς παρὰ τὴν πλιχάδα καλεομένην κυλλότερος καὶ ἀσαρκότερος γίνεται. In istorum locorum priore annotat Galen., esse qui πλιγάδα scribant per γ, non per χ.

[Πλίκιον, τό, inter placentas refert Chrysippus Tyaneus ap. Athen. 14, p. 647, C. Forsan a Lat. Plica. Angl.]

[Πλινθάριος, ὁ, Qui lateres ducit, Laterarius. Doroth. Doctr. p. 830, B. Hase.]

[Πλίνθας, ὁ, Plinthas, Scytha. Prisc. Exc. Hist. p. 167, 17. Genit. Πλίνθου ib. p. 214, 17.]

Πλινθεία, ἡ, Laterum fictio, i. q. πλίνθευσις, teste Suida. Exod. 1, [14]: Τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ κατωδύνων αὐτούς, Fingendis lateribus. Vulgo exp. Affligebant eos operibus luti et lateris. Apud Greg. Naz. modo redditur Lateritia opera, modo etiam Lateritium opus: quo postremo significaretur potius τὸ πλίνθευμα, i. e. Opus s. Ædificium ex lateribus constructum. Verba ejus sunt: Χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας. Item, Τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς πλινθείας ἐλευθερούμεθα· ubi etiam nota, τῆς γῆς πλινθεία, ut ap. Herodot. πλινθεύειν γῆν. [Τῆς πλ. ἐλευθερωθείς, Greg. Naz. Ep. 63. Strong. Joseph. A. Jud. 2, 13, 4: Ἦγχοον αὐτοὺς παρέχειν εἰς τὴν πλ. Hase.]

Πλινθεῖον, τό, Figlina laterum, Locus ubi lateres finguntur, aut coquuntur, Officina in qua lateres finguntur, οὗ οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους πλάττουσι, Pollux [10, 185] ex Aristoph. Niobe. [Per πλινθουργεῖον exp. Lex. rhet. p. 295, 8.] Citat Harpocr. [Phot. p. 434, 12, ubi male πλινθεῖον, et Suidas] ex Lysia etiam, itidem exponens ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται. [|| Fulcrum s. Basis cui imponebantur phialæ, in Marm. Oxon. n. 22, sec. Letronn. Suppl. p. 59 (7) ad *Journ. des Sav.* 1833, p. 689. Hase.] || Suidæ est etiam εἶδος παρατάξεως, subjicienti hunc l.: Ἐν πλινθείῳ ἄγων τὴν στρατιάν, βάδην ἐπορεύετο. Sed pro eo sine diphthongo scrib. πλινθίον. [Quod nunc legitur e codd.]

[Πλίνθευμα, τό, Opus lateritium. Hesych. ex poeta aliquo: Τιρύνθιον πλίνθευμα· ἀντὶ τοῦ τὸ τεῖχος ὑπὸ Κυκλώπων δὲ κατεσκεύαστο. Ezechiel tragicus ap. Clem. Al. p. 414 et Euseb. Præp. ev. 9, p. 437: Τοὺς μὲν ἐν πλινθεύμασιν ... αἰκίζων βροτούς.]

Πλίνθευσις, εως, ἡ, i. q. πλινθουργία et πλινθεία. [Theophyl. Sim. Hist. p. 235, 11 ed. Bonn.: Τήν τε πλ. εἶναι λίαν ἐπιμελῶς ἐξοπτηθεῖσαν πυρί. Hase. Legebatur ap. Suid. s. v. Πλινθεία, ubi nunc ejectum codicum auctoritate.]

Πλινθευτὴς, ὁ, i. q. πλινθουργὸς, Qui lateres ducit, fingit, coquit. Pollux [7, 163]: Πλινθευταὶ δ' ἦσαν οἱ τὰς πλίνθους πλάττοντες. Ubi videtur discrimen facere inter Πλινθευτὴς et Πλινθουργὸς, ac πλινθευτὴν accipere pro Eo qui lateres ex terra figlina ducit s. fingit; πλινθουργὸν autem pro Eo qui lateres jam coctos componens, ex eis murum aliudve ædificium struit.

Πλινθεύω, Lateres duco, fingo, i. q. πλινθουργῶ. Lucian. [De sacrif. c. 4] loquens de Apolline et Neptuno : Πλινθεύοντας ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, sc. παρὰ Λαομέδοντι θητεύοντας. Aristoph. Nub. [1126]: Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγους Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις ... ξυντρίψομεν. Item πλινθεύεσθαι ead. signif. qua πλινθεῦσαι. Thuc. 2, p. 73 [c. 78]: Τάφρος ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο, sc. περιτειχίζοντες τὴν πόλιν· pagina præcedenti dicit, Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους. Ex Aristoph. autem [Ran. 800], Πλινθεύσουσι, pro Lateris forma fingent : quem l. vide in Σύμμετρος. Sed addunt, posse et generaliter hic accipi pro Fabrico et coagmento. Item Ex lateribus duco s. ædifico. Thuc. 4, p. 143 [c. 67]: Ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, quod schol. exp. πλίνθους λαμβάνοντες ἐτείχιζον. Possis et sic reddere, Unde lateres ducebant ædificando muro, s. Lateres ad ducendum murum faciebant. Plut., πλίνθοις τειχίζειν τὴν πόλιν. || In lateres effingo, s. formo : quo refer, quod ex Herodoto affertur [1, 179], πλινθεύειν τὴν γῆν, pro Lateres ex terra ducere. || Πλινθεύεται [Photius et] Suid. exp. ἐξαπατᾶται : tractam metaph. esse dicens ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ. [Hesych. : Πλ., ἐξ., ἐπὶ ἀναισθήτων. Idem : Ἐπλινθεύθησαν οἱ αἰχμάλωτοι πλίνθους ἐβάσταζον ἕως τοῦ λύτρα εἰσενεγκεῖν. Suidas : Ἐπλ. τὸ κατακλεισθῆναι περὶ οἰκοδόμημα μόνον, ὥστε ἔξοδον μὴ εἶναι καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορίᾳ ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, πλινθευθῆναι λέγεται. Brevius gramm. in Bekk. Anecd. p. 187, 27, exp. κατακλεισθέντες ἀπώλοντο ὑπὸ λιμοῦ. Rursus explicatius Lex. rhet. p. 253, 8 : Ἐπλ., ἀπετειχίσθησαν πλίνθοις περιοικοδομηθέντες, ὡς μὴ εἶναι ἔξοδον ἢ ὑβρίσθησαν, ἐμαστιγώθησαν, ἐπεὶ πλίνθος ἐστὶν ὄργανον βασανιστικόν· ἢ ἐπλινθεύθησαν ἀντὶ τοῦ ἐπράθησαν. Etym. M. p. 367, 43 : Ἐπλ. σημαίνει τέσσαρα· ἢ ὅτι εἰς πλίνθους μετεπλάσθησαν· ἢ ὅτι πλίνθοις ἀπετειχίσθησαν· ἢ ὅτι ὑβρίσθησαν· ἔστι γὰρ καὶ ὄργ. βασ.· ἢ ὅτι ᾐχμαλωτίσθησαν, ἐπεὶ οἱ αἰχμάλωτοι εἰς πλίνθους ἐβάλλοντο. Quæ explicationes ad unum eundemque omnes, ut videtur, spectant scriptoris ignoti locum, de quo diversæ fuerunt grammaticorum sententiæ. Πλίνθων ἐπίθεσις inter torturæ species memoratur ab Aristophane, de quo v. s. v. Πλίνθος.]

Πλινθηδὸν, In modum laterum, Tanquam opere lateritio. Sic πετρηδόν. [Herodot. 2, 96 : Ξύλα ἐπτίχεα πλινθηδὸν συντιθεῖσι. Eustath. p. 1305, 33 : Γραφὴ πλ. σχηματιζομένη. De qua scriptura v. schol. Dionys. Thr. p. 783, 25; 786, 30. G. D. It. Bekker. Anecd. gr. vol. 3, p. 1170, et Franz. El. epigr. gr. p. 35, ubi de scriptura disposita κιονηδὸν, πλ., σπειρηδόν. Hase.]

[Πλινθιακὸς, ἡ, ὸν, Lateritius. Πλ., ὁ, i. q. πλινθευτής ap. Diog. L. 4, 36 : Τὸ Φιλοξένῳ πρὸς τοὺς πλινθιακοὺς πραχθέν.]

[Πλινθεῖον vitiose pro πλινθίον, quod v.]

[Πλινθίνη, ἡ, Plinthine, oppidum Ægypti, ap. Strab. 17, p. 799 (ubi librorum quorundam vitia sunt Πλινθήνη Πλινθηνή Πλινθίνη), Steph. Byz., Athen. 1, p. 34, A, ex Hellanico, Joseph. B. J. 4, 10, 7. Ὁ πολίτης Πλινθινίτης ap. Steph. Byz., ubi ΠΛΙΝΘΙΝΕΙΤΩΝ e numo Goltziano memorat Holsten. Per η scriptum ap. Herodot. 2, 6 : Τοῦ Πλινθινήτεω (alii codd. πλινθηνήτεω, nullus, ut videtur, πλινθινίτεω) κόλπου. Qui Πλίνθινος κόλπος dicitur ab Scylace p. 44.]

Πλίνθινος, η, ον, Lateritius, i. e. Ex latere fabricatus. [Herodot. 5, 101, Aristot. Metaph. 6, 7, et Diodor. 19, 45 : Οἰκίαι πλίνθιναι. Xenoph. Anab. 3, 4, 6 : Πλ. τεῖχος et Dio Cass. Exc. p. 80, 5.] Sic Suet. Aug. : Gloriatus se marmoream relinquere Romam, quam lateritiam invenisset. Pro quo ap. Dionem, Τὴν Ῥώμην γηΐνην παραλαβὼν, λιθίνην ὑμῖν καταλείπω. [Dicæarch. Vita Græc. p. 120, 11 Gail. : Πλ. ζώων. Philo vol. 2, p. 675, 46 : Πλ. βωμοῦ. Hase. Πλ. κυλίκιον Theophr. H. Pl. 5, 9, 8.]

Πλινθίον, τὸ, Laterculus, Turneb. Advers. 2, 4. || Forma mathematica, Latine Laterculus; quum ex æqualibus spatiis in longitudinem latitudinemque porrectis minor altitudo additur : ut in numeris, quater quatuor bis, ter tria bis, h. e. 18. Differt a cubo et assere. Asser autem, id est Δοκὶς, numerus est solidus vel forma, quum æquali longitudini et latitudini major additur altitudo, ut quater quatuor novies. Bud. At Hieron. Comm. in Ezech. 4, ubi legitur, Λάβε σεαυτῷ πλίνθον, καὶ διαγράψεις ἐπ' αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλήμ, Pro Latere, inquit, qui Græce dicitur feminino genere ἡ πλίνθος, Symmachus manifestius interpretatus est πλινθίον, quem nos Laterculum et Abacum appellare possumus. In cujus pulvere solent geometræ γραμμὰς, i. e. Lineas radiosque, describere. Plut. Cam. [c. 32] de lituo : Χρῶνται δ' αὐτῷ πρὸς τὰς τῶν πλινθίων ὑπογραφὰς, ὅταν ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθέζωνται. Rom. [c. 22] : Τὰ πλινθία καθεζόμενοι ἐπ' οἰωνῶν λείας διαγράφουσι. Cic. quoque de lituo ait : Eo nempe Romulus regiones direxit tum, quum urbem condidit. Sic ap. Liv. 1 : Augur dextra lituum tenens, regiones ab oriente ad occasum determinavit, dextras ad meridiem partes, lævasque ad septentrionem esse dixit. Ut πλινθία ibi sint Regiones : licet idem prorsus non significet, ut ex Polluce patet de latruncularia tabella [9, 7]: Ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ, πλινθίον ἐστὶ χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας, ubi etiam ait id πλινθίον vocari πόλιν. Est autem ea tabula s. abacus figura quadrata. [Pausan. 8, 48, 1 : Τῆς ἀγορᾶς (Tegeæ) μάλιστα ἐοικυίας πλινθίῳ κατὰ τὸ σχῆμα, Ἀφροδίτης ἐστὶν ἐν αὐτῇ ναὸς καλούμενος ἐν πλινθίῳ.] || In agmine militari πλινθίον dicitur ὅταν τετραγώνῳ σχήματι πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις, quod Xen. πλαίσιον ἰσόπλευρον appellat : ab aliis etiam πλινθία et πλινθωτὸν nominatur, ut auctor libelli Περὶ τάξεως παλαιᾶς, et Suid. tradunt. [Arrian. Tact. c. 41; Eustath. p. 481, 44.] Joseph. A. J. [13, 4, 4]: Ἐν πλινθίῳ τάξας τὴν στρατιάν, ubi Interpres vertit In lateris formam. Latini Agmen quadratum appellant. [Polyæn. 3, 10, 7 : Ἐτάξε τὸ στρατόπεδον εἰς ἑτερόμηκες πλ. Πλαίσιον Atticæ, πλινθίον communi dialecto tribuit Mœris p. 312; unde Thom. M. p. 720 : Πλινθίον οὐδεὶς ἀττικίζων εἶπεν, ἀλλὰ πλαίσιον. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 24 : Ὥσπερ μικρὸν πλ. ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων· ubi tamen non τάξιν πλαισίου intellexit Xenophon, sed comparationem instituit veri πλινθίου, ut monet Oudendorp. ad Thom. M.] || Vitruv. 9, 9 : Plinthium sive lacunar, quod etiam in circo Flaminio est positum, Scopas Syracusius reliquit. [Recte Lætus admonuit ex Salmasii Comment. ad Vopisc. p. 513, *lacunar* et *laquear* Græce πλινθίον et ῥόμβον, ῥομβοειδὲς σχῆμα dici. Præcipue tamen tectorum lacunaria, tecta laqueata dicuntur, Græce φατνώματα, id est lacubus excavata. Videtur igitur Plinthium horologium in quadrato fuisse excavatum. Simile horologium Delphis dedicatum eodem vocabulo Πλινθίδος describitur a Plut. Mor. p. 410, E : Τίς δ' ἀνέξεται τῆς ἐνταῦθα πλινθίδος, ἣ ποιεῖ γωνίαν ὀξεῖαν κεκλιμένην πρὸς τὸ ἐπίπεδον, μέτρον εἶναι λεγομένην τοῦ ἐξάμματος, ὃ ἐξῆπται τῶν πόλων ὁ ἀεὶ φανερὸς ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος. Schneid. ad Vitruv. vol. 3, p. 225.] || Machinamenti genus, quod ad Nileum [Neleum] auctorem refertur, factum ad eorum similitudinem quæ vocantur tractoria quadrata oblonga : de quo plura ap. Gorr. [qui imaginem quoque exhibuit] et Orib. in l. De machinamentis. [Vid. Oribas. Collect. med. p. 130 ed. Mai. Βρόχος ὁ καλούμενος πλίνθιος (sic) ὁ καὶ τετράκυκλος in inscript. capitum Nicetæ p. 8 ed. Cocch. || De quadris quibus vestes distinguuntur Diodor. 5, 30 : Σάγους ... κατὰ τὸ θέρος ψιλοὺς, πλινθίοις πολυανθέσι καὶ πυκνοῖς διειλημμένους. G. D. Victor. Cat. in Jerem. t. 2, p. 794, D : Πλινθίον κυρίως τὸ ξύλον ᾧ πλάττουσι τὰς πλίνθους. Hase.]

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, Laterculus, Bud. ap. Athen. 5 : Τοὺς τοίχους δὲ λευκαῖς καὶ μελαίναις διαποικίλλουσι πλινθίσι. Turn. Advers. 2, 4, explicans descriptionem catapultæ ap. Vitruv. [10, 8, 3], Πλινθὶς autem, i. e. Laterculus, quadratum est superius ipsius basis : qui laterculus qua columellam accipit, quæ στυλίσκος vocatur, suo cavo, eam habere debet, quam dicit, latitudinem. Vide et Σύστυλος. [Hesych. : Πλινθίδες.

δοκίδες. || Πλ. inter instrumenta scriptoria memoratur a Phania Anth. Pal. 6, 295 : Τὴν ἀλοιφῇ πλινθίδα καλλαΐνην. « Πλινθίδα Schwarzius in Diss. de ornam. libr. p. 229, interpretatur de conspicillo e vitro viridi, quali scribæ nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur, πλινθίδα forte a forma quadrata dici existimans. At Guietus ap. Dorvill. in Vann. crit. p. 142 *laterculum* sive *cotem Veneti coloris* interpretatur. Quæ si vera est interpretatio, cotem intellige, qua scalpellum obtusum acuebant scribæ. » Jacobs. || Instrumentum mathematicum. Ptol. Almag. t. 1, p. 47, l. 36 Halm. : Λιθίνην ἢ ξυλίνην πλ. τετράγωνον καὶ ἀδιάστροφον· ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1818, p. 204. Hase. || Πλινθὶς s. πλινθίον (ap. Iambl. In Nicom. p. 53, C, mendose scribitur πλινθίδιον), Laterculus, a quadrata lateris (πλίνθου) forma dicitur numerus, quum æquali longitudini ac latitudini minor additur altitudo, ut ter tria bis (18), quater quattuor bis (32) al. Theo Smyrn. c. 54, p. 177 : Τὰ δὲ τὸ μὲν μῆκος καὶ πλάτος ἴσον ἔχοντα, τουτέστι τὰς βάσεις τετραγώνους, τὸ δὲ ὕψος ἔλαττον, πλινθίδες, τὰ δὲ τὸ μὲν μῆκος καὶ πλάτος ἴσον, τὸ δὲ ὕψος μεῖζον, δοκίδες. Conf. idem c. 29, p. 66. Ast. ad Nicom. Theol. arithm. 2, 6, p. 278. Adde Nicom. ib. c. 17, p. 131.]

[Πλινθίτις. V. Στυπτηρία.]

[Πλινθοβάφ, ὁ, Laterum tinctor. Inter nomina in φ cum πελεθοβάφ memorat Arcad. p. 94, 13.]

[Πλινθοβολέω, Latere exstruo. Inscr. de munim. Athen. p. 35, 55 ed. Müll. : Τῶν ἐπαλξίων ὅσα ἂν ᾖ ἀρεστηκότα πλέον ἓξ δακτύλων πλινθοβολήσει διαλείπων θυρίδας διπλίνθους. Compositum ἐπιπλινθοβολεῖν est ibid. p. 36, 58. G. Dind.]

[Πλινθοειδὴς, ὁ, ἡ, Lateris formam habens. Phot. Lex. p. 371, 23 : Βῶλος πλ.]

[Πλινθοποιέω, Lateres facio. Aristoph. Av. 1139 : Ἕτεροι δ' ἐπλινθοποίουν πελαργοὶ μύριοι. Nam sic emendavi scripturam librorum ἐπλινθοφόρουν, quam librarius aliquis intulerat ex v. 1149. G. D. Eustath. in Dionys. P. 512.]

[Πλινθοποιία, ἡ, Laterum fabricatio. Schol. Pind. Ol. 5, 20. G. D. Gregent. Tephr. Disput. p. 155, 3 : Ἡ τῆς πλ. δουλεία. Doroth. Doctr. p. 830, A : Τὴν ἐλεεινὴν πλ. Hase.]

Πλίνθος, ἡ, Later. [Πλίνθου σχῆμα v. s. Πλινθίον.] Hesychio πηλὸς ὀπτηθείς : solent enim ex terra figlina coqui. [Herodot. 1, 179 : Ἑλκύσαντες πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι· et ibid. : Διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου. 2, 136 : Πλίνθους εἴρυσαν. Aristoph. Pac. 99 : Τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοισιν ἀποικοδομεῖν.] Thuc. 3, [20] : Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Ex crassitudine lateris ratiocinati mensuram. [Plato Rep. 1, p. 333, B : Πλίνθων καὶ λίθων θέσιν.] Et in proverb. Πλίνθον πλύνειν, Laterem lavare : cui simile, Αἰθίοπα σμήχειν, dicta ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. [V. Zenob. 6, 48, Diogenian. 7, 50, Plut. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 394 et Suid. s. h. v. Phot. Lex. p. 338, 1 et 11.] Latino autem adagio Laterem lavare, utitur Terent. Item πλίνθοι ὀπταὶ [ap. Aristoph. Av. 552 : Περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς,] ap. Aristid., ut ap. Plin. et alios Lateres cocti [Eædem πλ. κεράμιναι ap. Xen. Anab. 3, 4, 7] : quibus opp. ὠμαὶ, ap. Suid. : ut et ap. Vitruv. Coctus later, s. Crudus. Sic [Xenoph. Anab. 2, 4, 12,] Herodian. 7, [2, 8] : Λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις. [Πλ. ὠμαὶ ap. Pausan. 8, 7, 7; 10, 35, 10, Suid. s. v. Ἆγις. Easdem πλίνθους γηΐνους dicit Xenoph. Anab. 7, 8, 14. Sed plerumque πλίνθοι habendæ sunt pro lateribus non coctis, ut ap. Xenoph. Mem. 3, 1, 7 : Ἐπειδὰν τειχθῇ κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς τὰ μήτε σηπόμενα μήτε τηκόμενα, οἵ τε λίθοι καὶ ὁ κέραμος, ἐν μέσῳ δὲ αἵ τε πλίνθοι καὶ τὰ ξύλα· de quo monuit Müller. De munim. Athen. p. 14. Idem de modulo πλίνθων dixit ib. p. 52. Πλίνθοι πηγνύμεναι καὶ ἐπιπλέουσαι ap. Strab. 13, p. 615.] At Aristoph. [immo Lucian. Contempl. c. 12] de Apolline, Πλίνθους χρυσᾶς εἰληφέναι. [Ib. c. 24. Πλ. χρυσαῖ καὶ ἀργυραῖ Polyb. 10, 27, 12.] Ex Eod. [Ran. 621] : Πλίνθους ἐπιτιθεὶς, de genere quodam torturæ, quo fortasse lateres candentes imponebantur : cui affine tormentum τὸ καταπιττοῦν. [Conf. Πλινθεύω.] Apud Diosc. 5, 103, de cerussa : Πλίνθος μολύβδινος, alii interpr. Lamina plumbea, alii et Later plumbeus : malim Lamina plumbea instar lateris. [Moschio ap. Athen. 5, p. 208, D : Κεραῖαι λιθοφόροι ἐξήρτηντο δύο, ἐξ ὧν ἁρπαγαί τε καὶ πλίνθοι μολίβδου πρὸς τοὺς ἐπιτιθεμένους ἡφίεντο.] Annotatur etiam, hujus dictionis appellatione laterem quidem plerumque Græcos indicare, aliquando tamen omnem in ædificio necessariam figlinam, sc. non lateres modo, verum et imbrices, tegulas, et hujusmodi. Quinetiam Architectos in columnis πλίνθον nominare, quod in earum basi spiris subjacet : utque in superiore capitulo abacum, sic in inferiore basi plinthum esse exæquata latitudine tabulam. Utitur Vitruv. quum alibi, tum 3, 3 : In suis locis spiræ collocentur, eæque ad symmetriam sic perficiantur, ut crassitudo cum plintho sit columnæ ex dimidia crassitudine. Et 5, 9 : Spira cum plintho dimidia crassitudine constituatur. Hesychio est μέρος τι τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος. Vide et Πλινθὶς, Σύστυλος.

Πλινθουλκέω, Traho lateres, ap. Polluc. 7, [163]. Videntur hæc duo [πλινθουλκὸς et πλινθουλκέω] præcedentibus συνώνυμα. [Præcedunt apud HSt. πλινθοφόρος et πλινθοφορέω : sed videtur HSt. non hæc verba, sed πλινθουργὸς et πλινθουργέω dicere voluisse.]

Πλινθουλκὸς, ὁ, Qui lateres trahit. [Pollux l. c.]

[Πλινθουργεῖον, τὸ, Officina lateraria. Lex. rhet. p. 295, 8; Etym. M. p. 677, 27.]

Πλινθουργέω, i. q. πλινθεύω, Lateres conficio, coquo, Aristoph. Pl. [514. Jo. Chrys. In Matth. p. 459, E. Greg. Nyss. t. 1, p. 197, D : Ὁ πλινθουργῶν. Philo vol. 1, p. 418, 31 : Πλινθουργεῖν καὶ πόλεις οἰκοδομεῖν. Hase.]

Πλινθουργία, ἡ, Laterum confectio, coctio, i. q. πλινθεία, sicut πλινθουργὸς, i. q. πλινθευτής. [LXX Exod. 5, 14. Schleusn. Jo. Chrys. t. 9, p. 568, E ed. Par. alt. : Τῇ πλ. προσδεδεμένοι. Hase.]

Πλινθουργὸς, ὁ, [Laterarius, Gl.] Qui lateres conficit, etiam construit, ut πηλουργός, Pollux 7, [163. Plato Theæt. p. 147, A.]

Πλινθοφορέω, Lateres bajulo, Pollux 7, [130, 163. Aristoph. Av. 1149. Polyæn. 8, 24, 2.]

Πλινθοφόρος, ὁ, Qui lateres bajulat, ut πηλοφόρος. [Pollux 7, 130. Aristoph. Av. 1134. Πλινθοφόρος inscripta fuit Diphili comœdia quam memorat Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 101, 4.]

Πλινθόω, Ex lateribus construo s. fabricor quippiam, ex Epigr. [Bianoris Anth. Pal. 9, 423 : Σάρδιες ... αἱ χρυσῷ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον.] Fortasse et pro Lateribus tego.

Πλινθωρὴς, ὁ, ἡ, Lateribus contextus, i. e. Constructus lateribus. [Æsch. Prom. 449 : Πλ. δόμους.]

Πλινθωτὸς, ἡ, ὸν, Lateris formam gerens, Ad lateris formam factus, s. Quadrangulus ad modum lateris, Quadratus : ut πλινθωτὸν σχῆμα de Quadratæ figuræ agmine. Vide Πλινθίον. [Πλ. καυτὴρ Paul. Æg. 6, 66.]

[Πλίννα, ἡ, Plinna, nomen pr. servæ in inscr. Attica ap. Curt. Inscrr. XII, p. 21 : Πλίννα ἐν Πειραι. (hoc est Πειραιεῖ, ut aliquoties in hac inscriptione, de qua s. v. Πειραιεὺς monere omisi) οἰκοῦσα. G. Dind.]

[Πλὶξ, Πλιξίς. V. Πλίγμα.]

Πλίσσω, s. Πλίσσομαι, Gradior, Eustathio [p. 1564, 45] βηματίζω, μετρίῳ σκέλος παρὰ σκέλος, Hesychio διαβαίνω, afferenti sc. πλίξαντα pro διαβάντα s. διαναβάντα, necnon pro ἀναστάντα, et πλίσσοντο pro διέβαινον. Quidam interpr. Gressus glomero et Tollutim incedo : quod posterius nimis strictum est. Utitur autem verbo hoc Hom., et quidem in pass. voce, Od. Ζ, [318] de mulabus : Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι. [Sequuntur verba s. v. Πλίγμα apposita, post quæ sic pergit HSt. :] Meminerunt iidem, Galenus, Pollux, schol. Aristoph. ac Suid., compositorum etiam ex hoc πλίσσεσθαι. Scribit enim Galen., inde esse ἐκπεπλίχθαι et διαπεπλίχθαι ap. Hippocr. Et schol. Aristoph. [Ach. 217] a πλίσσεσθαι isto ap. Aristoph. esse ἀπεπλίξατο pro ἀπέφυγεν : et ἀμφιπλὶξ ap. Sophoclem Triptolemo pro περιβάδην. Sic Pollux [2, 172], poetas πλίσσειν [ἀμφιπλίσσειν] dicere τὸ διαβαίνειν : indeque ἀμφιπλὶξ, τὸ περιβάδην : quo Sophoclem abusum esse ἐπὶ δράκοντος, dicentem, Θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα, pro περιβεβηκότα. Indidem dixisse Strattin, Τὰ θυγάτρια Περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα, pro διασχόντα τὰ σκέλη. Sed

notandum est, in omnibus his a πλίσσεσθαι derivatis Pollucis codd. pro ι habere η, sc. πληχάδας, ἀμφιπλήξ, περιπεπληγμένα: itemque Hippocratis codd. πληχάδα pro πλιχάδα. Galeni etiam exempll. in priore loco πληγάδα, πληχάδα, διαπεπλῆχθαι, ἐκπεπλῆχθαι: necnon Hesychii sua serie πλήσσοντο, διέβαινον, pro quo infra rectius πλίσσοντο [ubi codex rursus contra seriem πλήσσοντο]. Ac forsitan Eust. [p. 1065, 12] quum scribit τὸ συντόνως τρέχειν καὶ βηματίζειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, innuere vult πλίσσεσθαι Æolice dici pro πλήσσεσθαι, quod sit Pedibus pulsare terram, h. e. Ita intento cursu gradi, ut pedibus terram pulsando sonitum excites, quemadmodum ap. Virg. equus currens velocius Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

[Πλιτία, ἡ, si sana lectio Hieracosoph. p. 140, C, videtur esse Cera quædam, adhibita ad componendum medicamentum dictum κιραλικόν. Hase.]

[Πλιχάς, Πλίχος. V. Πλίγμα.]

[Πλιχώδης. V. Βλιχώδης.]

[Πλοάς, i. q. πλοιάς, quod v.]

[Πλόας (alii libri Πλοάς), ὁ, nomen λόγου Lacedæmoniorum ap. schol. Aristoph. Lys. 454.]

[Πλοιγμός. V. Πλοχμός.]

Πλοητόκος, ὁ, ἡ, q. d. Navigationem pariens. Epigr. [Satyri Anth. Pal. 16, 6], πλοητόκος ζέφυρος, Navigationis auctor Zephyrus.

Πλοιάριον [litera α brevi: v. Arcad. p. 195, 5], τὸ, Navigiolum. [Aristoph. Ran. 139. De quo Phot p. 433, 18: Πλοιάριον λεκτέον ὡς παιδάριον. Ἀριστοφάνης.] Xen. Hell. 4, [5, 17. Diodor. 14, 30. Ev. Marci 3, 9; 4, 36, Joann. 6, 22; 21, 8. G. D. Arrian. Peripl. mar. Er. p. 10, 7, Huds.: Πλ. ῥαπτὰ καὶ μονόξυλα. Id. ib. p. 20, 33. Hase.] || Item Calceamenti muliebris genus, Pollux [7, 93. Idem ἀκάτιον. Hesych.: Πλ. ... ὑποδήματα ποιά.]

[Πλοιάδικος, ὁ, Defensor navium, in Concilio 6 Œcumenico Act. 8, p. 774, dicitur quidam Anastasius Diaconus. Ducang. Conf. Actt. Conc. ed. Reg. t. 3, col. 1164, 23; 1193, 26; 1201, 21. Hase.]

[Πλοΐζω. V. Πλωΐζω.]

[Πλοϊκός, Πλόϊμος. V. Πλώϊμος.]

Πλοῖον, τὸ, [Æolice Πλόϊον: v. Arcad. p. 121, 26,] Navigium. [Æsch. Ag. 624: Ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ, αὐτός τε καὶ τὸ πλ. Aristoph. Pac. 143: Τὸ δὲ πλ. ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος. Plato Phædon. p. 58, C: Τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· Polit. p. 298, D: Μακροῖς πλ. Ep. 7, p. 346, A: Τοῖς ἀποστόλοις πλ. Μεγάλα πλοῖα, i. e. naves onerariæ, Diodor. 13, 78. Πλ. πεντηρικὰ Polyb. 1, 59, 8; πεντηκοντηρικὰ 25, 7, 1.] Differt πλοῖον a nave: unde [Herodot. 6, 48: Νέας τε μακρὰς καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα·] Πλοίοις καὶ ναυσί, Thuc. p. 158 [4, 116]. Idem, Πλοῖα καὶ ὁλκάδες, p. 212 [6, 44]. Et p. 159 [4, 118]: Πλεῖν μὴ μακρᾷ νηΐ, ἄλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ ἐς πεντακόσια τάλαντα ἄγοντι μέτρα. [Plut. Mor. p. 162, A: Πυθόμενον τῆς νεὼς τὸ παράσημον ἐκπέμψαι πλοῖον.] Idem [Thucyd.] dicit πλοῖα λεπτὰ, et μικρά. [Plato Menex. p. 240, A: Ἔν τε πλοίοις καὶ ναυσί.] A Theophr. πλοῖα distinguuntur a triremibus. [Plato Hipp. maj. p. 295, D: Τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖά τε καὶ τριήρεις.] At grammatici quidam magnitudine tantum differre putarunt, alii forma. Vide Ammon. [p. 98, Eran. Phil. p. 171], et Eustath. [p. 1727, 6], qui et tradit ignotam fuisse Homero hanc vocem. [Ammon.: Νῆες πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως... τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων οὕτως· Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ... ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.]

[Πλοιοφόρος, ὁ, Naviger, Gl.]

Πλοκαμίς, ίδος, ἡ, i. q. πλόκαμος, Coma intorta, Cincinni, Capilli plexi, Comæ nexæ. [Phot. p. 434, 21: Πλοκαμῖδα (codex πλοκαμίδα) Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Πλοκαμίς· ὁ οὖλος βόστρυχος· κατὰ συστολὴν δὲ ἐκφέρεται (hujus mensuræ exempla nulla sunt)· καὶ ἡ τῶν τριχῶν ἐμπλοκή.] Theocr. 13, [7]: Ἤρατο παιδὸς Τῶ χαρίεντος Ὕλα τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος, schol. τοῦ φέροντος πλόκαμον, i. e. τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας. Ceterum quamvis πλοκαμίς et πλόκαμος idem sint, inquit

A Eust. p. 1528, veteres tamen πλοκαμῖδα ajunt etiam κόσμον γυναικεῖον, alio nomine κορυφαῖον s. κορυφὴν nominatum: quem et σκόλλυν et κρόκαν vocant. Quibus hæc verba ex rhet. Lex. subjungit, Κρέκαν καὶ κορυφαῖον τὸ αὐτὸ καὶ σκόλλυν· μάλιστα δὲ Ἀττικοὶ πλοκαμῖδα· καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιοὶ, ὡς εὐκόσμητοι. Ubi etiam nota Κρέκα et Κορυφαῖα. [De cincinnis muliebribus Euphorio ap. schol. Soph. Œd. C. 681: Ναρκίσσοιο ἀποστερφὰς πλοκαμῖδας· et Rufin. Anth. Pal. 5, 48, Agathias ib. 273. G. D. Greg. Naz. Carm. 4, 241 Dronk.: Οὐ ξανθαὶ πλ. ὑπὲρ νώτοιο χυθεῖσαι. Joseph. A. Jud. 19, 1, 5: Τινῶν παρθένοις πλοκαμῖδων ἐπινοῶν. Hase. Πλοκαμῖδας σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι observat schol. Aristoph. Thesm. 574.]

[Πλοκαμίσκος, ὁ, Cincinnulus. Theodor. Prodr. Epigr. p. 114. Boiss.]

[Πλόκαμον, τὸ, vitiose pro πλόκανον, quod v.]

Πλόκαμος, i. q. πλόκος s. πλοκὸς et πλόκιον, Crines plexi et intorti, Cincinni, Cirri; etiam Nodi crinium nexorum. Hesych. enim exp. κόνδυλοι τῶν τριχῶν πε- B πλεγμένων. Eust. [p. 1094, 52] annotat proprie dici de Muliebribus cincinnis. Hom. Il. Ξ, [176] de Junone: Χαίτας Πλεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς. [Pind. Pyth. 4, 145: Κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ'. Herodot. 4, 34: Κόραι πλόκαμον ἀποταμνόμεναι. Æsch. Sept. 328: Τὰς δὲ... ἄγεσθαι... πλοκάμων 564: Τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται Choeph. 7: Πλ. [Orestis] Ἰνάχῳ θρεπτήριον.] Eur. [Phœn. 316: Βοστρύχων πλόκαμον· Iph. T. 1438]: Μετ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμνεις τριχός· ut solebat fieri ab amicis, quum defuncti cadaver cremabatur: quod et Herodian. testatur 4, [8, 13] ubi ait de Antonino Caracalla: Πάντα ὢν φιλοκόρσης, πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν ἐγελᾶτο, πλὴν ὧν εἶχε τριχῶν ἀπεκείρατο. [Lucian. Alex. c. 11: Ἀλέξανδρος πλοκάμους καθειμένος.] Apoll. Arg. 2, [707]: Κοῦρος ἐὼν πλοκαμοῖσι γεγηθώς. Ex his autem duobus posterioribus ll. patet, perpetuum non esse, quod Eust. scribit, ἐπὶ γυναικῶν ἰδίᾳ λέγεσθαι. [Aristoph. Nub. 335: Πλοκάμους ἑκατογκεφάλα Τυφῶ. || Βερενίκης πλ., Berenices coma, inter astra relata. Hesych.: Β. πλ. C τοῦτον κατηστερίσθαι φησὶ Κόνων. (V. Hygin. Poet. astr. 2, 24, p. 476, cum annot. interpretum, et adde Greg. Naz. vol. 1, p. 112, C.) Καὶ βόλος δέ τις ἀστραγάλων οὕτω καλεῖται.] || At poetæ πλοκάμους vocant et τὰς τοῦ καπνοῦ περιστροφὰς, Fumi vortices circumacti: ἀπὸ τῶν πλοκάμων capitis, teste Polluce [2, 27].

Πλοκαμώδης, ὁ, ἡ, Cirratus, Cincinnatus. Hesych. πλοκαμώδη exp. τὸν οὖλον βόστρυχον. [Apud Hesych. Πλοκαμώδεα, quod ex πλοκαμῖδα corruptum videbatur Schneidero. Mihi poetæ alicujus verba fuisse videntur πλοκαμώδεα βόστρυχον. Simillimum est adjectivum βοστρυχώδης, de quo dixi vol. 2, p. 337. G. Dind.]

[Πλόκανον, τὸ, Textum. Plato Tim. p. 78, B: Ὁ θεὸς... πλέγμα (pulmones dicit cum œsophago et arteria aspera) ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς οἷον οἱ κύρτοι ξυνυφηνάμενος... τὸ μὲν οὖν ἔνδον ἐκ πυρὸς συνεστήσατο τοῦ πλοκάνου ἅπαντα· ubi codex Paris. 1807 a m. pr. πλεγάνου. || Opus vitile. De vanno Plato ib. p. 52, E: Ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν σειόμενα καὶ ἀναλικμώμενα. Hic quoque D libri multi πλοκάμων. Par. autem πλοχάνων, quod legit schol., qui πλόχανον exp. πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται· quæ gl. ap. Phot. quoque et Suidam legitur. In πρόκανον corruptum ap. Polluc. 1, 225: Ἀποκαθῆραι τὰ ἄχυρα τῷ προκάνῳ, ubi Falckenb. πλοκάνῳ, et in προκάνῳ ib. 245, ubi πρόκανον ex cod. est correctum. Recte πλόκανον 7, 172, et 10, 129, nisi quod altero loco codex Falck. rursus πρόκανον, cujus corruptelæ tertium exemplum infra afferemus.] Πλόκαμος ap. Galen. De sanit. 3, Linacer vertit Calathorum plexus, Bud. Calathi textura: Ἐμβληθὲν εἰς τοὺς ταλάρους, οὐ διηθεῖται, ἀλλ' ὅσον ἂν ᾖ λεπτότερον τῆς εὐρύτητος τῶν πλοκάμων, εἰς τὸ κάταντες φέρεται. Sed id potius a neutro πλόκαμον deducendum. [Corrigendum τῶν πλοκάνων hic et vol. 12, p. 357: Καθιέσιν εἰς ὕδωρ ὅλον τὸ πλόκανον ... τοῦ πλοκάνου, ubi ὅλον τὸν πλόκαμον... τοῦ πλοκάμου legitur. Non minus vitiosum est ibid. πλοκαμ μεγάλα. Clem. Al. p. 566: Ἐν τοῖς πλοκάνοις διασείοντες καὶ ἀναρριπτοῦντες τὴν πολυμιγίαν τῶν σπερμάτων τὸν πυρὸν ἐκλέγειν. De calatho Phryn. in Bekk. Anecd. p.

67, 16: Τρισχις ... πλ. τι ἐν ᾧ σῦκα καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστυ φέρουσι, κοφίνῳ ἐμφερές· ubi πρόκανον editum.] Nam Πλόκαμον, τὸ, i. q. πλέγμα, quo significatur Vitile opus. Theophr. H. Pl. 4, 11 [10, 4]: Χρήσιμον πρὸς τὰ πλόκαμα· pro quo in cap. 13 quid. libri, Πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὁλόσχοινος. Unde Plin. 21, 18: Utilissimus ad vitilia holoschœnus. Ibid. dicit, Usus ad nassas marinas, vitilium elegantiam. [Theophrasto recte Schneiderus πλόκανα ex aliis libris restituit: quæ sola vera nominis forma est, ab librariis ubique fere in notius ipsis nomen πλοκάμου mutata.] Pollux autem existimatur accipere pro Fune contexto, aut etiam pro Laqueo nexo, 5, c. 4 [§ 33] ubi ποδοστράβην s. ποδάγραν describit, Πλόκαμον ἐν μέσῳ πλέγματι [πλέγματι, quod ex glossemate πλέγμα τι corruptum sit, delendum esse monuit Kuhn.] πέπλεκται, ὡς πατῆσαν τὸ θηρίον, φερόμενόν θ' ὥσπερ ἀνατρέψαι τε τὴν ποδοστράβην καὶ ἐνσχεθῆναι ἑτέρῳ βρόχῳ. [Scribendum πλόκανον ex codd., idemque Xenophonti Cyneg. 9, 12, ubi ἐν τῷ πλοκάμῳ legitur, restituendum cum Schneidero. Idem vitium B ap. Diodor. 3, 37: Κατεσκεύασαν ἀπὸ σχοίνου πυκνῆς περιφερὲς πλόκαμον τῷ τύπῳ τοῖς κύρτοις ἐμφερές, τῷ δὲ μεγέθει καὶ τῇ διαλήψει τῆς χώρας δυνάμενον δέξασθαι τὸν ὄγκον τοῦ θηρίου· ubi nunc πλόκανον ex codd. correctum pariterque infra aliquoties.] || Hesychio πλόκαμα sunt περιόστια νεῦρα.

Πλοκάς, άδος, ἡ, sub. κόμη, Coma plexa, Intorti crines, Cincinni. Pollux [2, 28] πλοκάδας a Pherecrate nominatas scribit τοὺς γυναικείους πλοκάμους. [Πλοκάδας a quibusdam, ut videtur, lectum pro ποκάδας ap. Aristoph. Thesm. 567. V. Πωκάς.]

[Πλοκερός. V. Πλεκερός.]

Πλοκεύς, έως, ὁ, Qui plectit, s. nectit, ὁ πλέκων, συμπλέκων, Pollux [7, 172. Epicharm. ap. Diog. L. 3, 14: Ἡ ὄρχησιν ὀρχηστάς τις, ἢ πλ. πλοκάν. Hase. Hippocr. Diæt. 1, 13. Textor, Gl.]

Πλοκή, ἡ, Nexus: ut πλοκὴ τριχῶν, Crinium nexus, Cincinni, qui et πλόκαμοι et πλέγματα: vel Nodi. In Epist. 1 Petri 3, [3] de ornatu mulierum: Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐκ πλοκῆς [ἐμπλοκῆς] τριχῶν καὶ περιθέσεως C χρυσίων, ubi Erasm. Plicaturam capillorum, quidam Nodos interpr. ita, Quarum ornatus non sit externus ille in nodis capillorum et circumposito auro. Sed sunt qui ab illa interpr. dissentiant, πλοκὴ τριχῶν accipientes pro Coma variata positu et fracta per gradus flexu multiplici atque nexu. Sed nexum non sine nodis esse scimus: unde et Nexans se nodis, ap. Virg. At πλέκειν τὴν κόμην possumus fortasse reddere etiam Variare capillos non addito ablativo illo Positu, quod tamen addi ab Ovidio non ignoro. Apud Paul. 1 Ad Tim. 2, [9] in simili argumento πλέγματα legitur, quod doctissimus Interpr. vertit Cincinni, vetus Interpres Crines intorti. Verum notandum, fide digniora exempll. scriptum habere ἐμπλοκῆς pro ἐκπλοκῆς. Item ap. Philon. V. M. 3: Ἐσθῆτα θαυμασιωτάτην ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκήν, Vestem mirando panni textu, Turn. [Plato Leg. 8, p. 849, C: Πάσης ἐσθῆτος ἢ πλ. ἢ πλόκους. Eur. Iph. T. 817: Ὕφηνα καὶ τοῦδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.] Et λογισμῶν πλοκαὶ, ex Greg. Naz., pro Argutiarum perplexitates. Bud. vero interpr. Subdola D disputatio, Gregorii l. hunc afferens, p. 41: Τὰς μὲν ἐκ τῶν λογισμῶν στροφὰς καὶ πλοκὰς διασείσαμεν τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος. Cui addere possumus ex Eur. [Iph. A. 936] ἐμπλέκειν πλοκάς, quod significat Nectere s. Texere dolos: ut supra πλέκειν μηχανὰς s. παλάμας. [Id. Ion. 826: Κἄπλεκεν πλοκὰς τοιάσδε. Theophr. Char. c. 1: Τοιαύτας φωνὰς καὶ πλ. καὶ παλιλλογίας.] Πλοκὴ idem Bud. interpr. Contextus, Compositio, Argumentum, afferens ex Hermog. p. 262: Τραγῳδίας πλοκὴ, οἶκτος καὶ θαῦμα. [Plut. Mor. p. 973, E: Μίμῳ πλοκὴν ἔχοντι δραματικὴν καὶ πολυπρόσωπον. Πλοκὴ καὶ λύσις in tragœdia Aristot. Poet. c. 18. Ποικίλας τῶν δραμάτων πλ. Artemid. 1, 76, p. 106. Eunap. Exc. Hist. p. 43, 14: Ἐν τοῖς δράμασιν ... αἱ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν.] Item [vol. 3, p. 444 Walz.]: Συμποσίου Σωκρατικοῦ πλοκὴ σπουδαία καὶ γελοία. [Lesbonax De fig. p. 177: Σχῆμα λόγου ἐστὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατά τινα διάλεκτον. De argumentis ex quibus syllogismi contexuntur, Sext. Emp. p. 502: Τῶν ἐξ ὁμογενῶν

A τὴν πλ. ἐχόντων λόγων.] || Figura orationis. Jul. Rufin. [p. 236]: Πλοκή, quum idem verbum sententiave ad consummationem superioris retorquetur, ut, Vos, o quibus integer ævi Sanguis, ait, solidæque suo stant robore vires, Vos agitate fugam. Quale forsitan et illud accipi potest, Pan etiam, Arcadia mecum si judice certet, Pan etiam Arcadia dicat se judice victum. Latine dicitur Implicatio s. Retractatio. Sic Quintil. 9, 9 [c. 3, 40], qui etiam aliquanto post πλοκήν quosdam nominasse ait, quum congeruntur diversa, ut apud Ovidium, Sed grave Nereidum numen, sed corniger Ammon, Sed quæ visceribus veniebat bellua ponti Exaturanda meis. At iis se non assentiri ait, quum sint unius figuræ. Aquilæ vero [De fig. c. 28, p. 171] πλοκὴ est Copulatio: Ea est figura elocutionis, in qua idem verbum aut nomen bis continuo positum diversa significat, ut, Memmius erat Memmius. Ita enim hoc bis positum est, ut superius quidem, nomen tantum significet hominis, posterius velit intelligi eundem qui semper fuerit, ac sui similem. [V. Alexandr. in B Walzii Rhett. vol. 8, p. 479. Phœbamm. ib. p. 516.] Itidem Donatus ap. Terent. Eun. [Prol. 27], Si id est peccatum, peccatum est imprudentia poetæ, annotat: Πλοκή: nam Peccatum superius, nomen est, et sequens, participium. Ap. eund. in Phorm. [1, 2, 58], Ut ni vis boni In ipsa inesset forma, hæc formam extinguerent, Figura, ait, πλοκή: aliud enim supra, aliud infra Forma repetita significat. [Alio sensu, latiori quidem, πλοκὴν accipere videtur Aphthonius Progymn. in ὅρῳ ἠθοποιΐας, ubi hæc præcipit: Ἐργάσῃ τὴν ἠθοποιΐαν χαρακτῆρι σαφεῖ, συντόμῳ, ἀπολύτῳ, ἀπηλλαγμένῳ πάσης πλοκῆς τε καὶ σχήματος, h. e. sine omni artis ornatusque affectatione, quam et Dionys. in Jud. Thucyd. p. 882, 885, τὸ σκολιὸν, τὸ δυσπαρακολούθητον et τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς appellavit, id est, Eas formas figurasque dicendi, quæ orationem difficilem, impeditam, obscuramque reddere solent. Unde scholiast. ad illum locum Aphthon. ap. Ald. ita explicat: Πλοκῆς μέν, οἷον ὑπερβατῶν, περιόδων καὶ τῶν τοιούτων· σχήματος δέ, οἷον τοῦ κακοπρεποῦς καὶ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ C συνεχῶς ὑπαλλαττομένου καὶ μεταβαλλομένου. Ernest. Lex. rhet. || *Ploce* ap. Musicos. Mart. Cap. c. 8, p. 323: «Sed horum alia modulamur per agogen, alia plocen. Per agogen est quum per ordinem sonus sequitur. Ploce autem dicitur quum diversa sociamus.»]

[Πλωτιανός, ὁ, Plotianus (s. Plautianus), n. pr. Latinum. Himerii oratio εἰς Πλωτιανὸν τὸν ἀνθύπατον memorata a Photio Bibl. p. 108, 3.]

[Πλοκίζω, Necto, Texo. Hippocr. Epist. p. 1277: Ἀφελὲς πεπλοκισμένη. Aristæn. 1, 19, p. 50: Κόμην ἀφελῶς πεπλοκισμένην.]

Πλόκιμος, ὁ, ἡ, Textilis, Qui necti texique potest. Theophr. H. Pl. 4, 12 [11, 1] duo calami genera ponit, χαρακίαν et πλόκιμον, quem λεπτὸν et ἀσθενῆ esse ait, φύεσθαι δὲ ἐπὶ τῶν πλοάδων: Textilem calamum Gaza interpr. Esse autem volunt Calamum ex quo storeæ tegetesque et τὰ πλέγματα texerentur. Plin. videtur legisse πλωτικὸν, sic scribens 16, 36: Characiam vocabant crassiorem firmioremque, plotiam vero, subtiliorem: hanc, in insulis fluitantibus natam, illam D in ripis expatiantis lacus.

Πλόκιον, τὸ, idem quod πλόκος. [Phot. p. 434, 24: Πλ., ἁλύσιον χρυσοῦ πλοκή.] Ap. Suid.: Πλόκιον Γοργόνος [Γοργάδος recte codd. et Photius] τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστερόπῃ τῇ Κηφέως. [De quo v. quæ s. v. Γοργάς dicta sunt.] || Hesychio vero πλόκιον est εἶδος περιδεραίου, Genus quoddam monilis collaris. [Eunap. p. 5, 9 Boisson., de amantibus: Ἐὰν δὲ πέδιλον αὐτῆς ἢ πλ. ἢ ἐλλόβιον ἴδωσιν. Hase. Πλόκια τῶν πολυτελῶν Plut. Mor. p. 141, D. Πλόκιον inscripta fuit Menandri comœdia, et *Plocium* Cæcilii.] At Πλόκιος adjective accipitur pro πλόκιμος, Nexilis, Textilis. Unde πλοκίων ap. Hesych. τῶν πεπλεγμένων. Itidem Eust. [p. 1742, 23] ap. Hom. Od. N, [295] πλόκιοι μῦθοι exp. πεπλεγμένοι καὶ σκολιοί, Perplexi et intricati. [Recte nunc ex aliis libris legitur κλοπίων μύθων. Adjectivo tamen πλόκιον usus est Favorinus ab Phrynicho notatus p. 260 ed. Lob: Πλόκιον· ἐπὶ ὑποδήσεως πεπλεγμένης οἱ ἀρχαῖοι τιθέασιν. Θαυμάζω οὖν πῶς ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων δόξας εἶναι Φαβωρῖνος ἔχρῆτο

ἐν συγγράμματι ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σωφροσύνης.]

[Πλοκολογία, ἡ, Flexiloquium, Dolosus sermo. Antioch. Homil. p. 1243, C. Hase.]

Πλόκος, ὁ, idem quod πλοκάς, seu, ut alii interpr., Cirrus, Plexus capillus, Coma plexilis, i. q. πλόκαμος, ut Hesych. et Suid. exp., afferens ex Soph. [Aj. 1179]: Αὔτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. [Æsch. Choeph. 197: Τόνδ' ἀποθρίσαι πλ. Eur. El. 527: Χαίτης πλόκον Ion. 1266: Τοὺς ἀκηράτους πλόκους κόμης. Lycophr. 336: Πηγῷ πλ.] Idem Suid. accipit pro πλέγμα ἐκ τριχῶν, afferens ex Epigr. [Damageti Anth. Pal. 6, 277]: Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδ' ἀνέθηκα κόμας, Παρθένου ἱμερτοῦ χειραμένη πλοκάμους [ἀν. κ. παρθένος, ἱμ. κ. πλοκάμου]. Sed et ibi pro πλόκαμος s. Nexæ comæ accipere nil vetat. [De corona plexa Eur. Med. 784: Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλ. χρυσήλατον. De serto rosarum ib. 842: Ἐπιβαλλομένων χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων. Id. El. 778: Δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρᾳ πλόκους. De serto apiorum Pind. Ol. 13, 45: Πλόκοι σελίνων ἐρεψάν μιν. || De nervo quo arcus intenditur Lycophro 915: Ἀποψάλλουσα Μαιώτην πλόκον. Schol.: Ἀποπέμπουσα τὴν νευρὰν τοῦ τόξου.]

Πλόμενον, Hesychio γινόμενον, φανέν, δῆλον: per sync. procul dubio pro πελόμενον. [Conf. Πέλω.]

[Πλομίζω. V. Πλόμος.]

Πλόμος, ὁ, herba quæ et φλόμος, Lat. Verbascum. [Galen. vol. 13, p. 239: Φλόμος· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ π γράφουσί τε καὶ λέγουσι.] Aristot. H. A. 8, 20, scribit τοὺς ἰχθῦς ἀποθνήσκειν τῷ πλόμῳ· quamobrem ceteros piscatores τοὺς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις θηρεύειν πλομίζοντας, Phœnices autem etiam τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, h. e. Verbasco inescantes s. inficientes, ut Gaza interpretatur. Plin. 25, 8, scribit Campaniæ piscatores aristolochiæ radicem eam quæ rotunda est, venenum terræ vocare, et eoram se contusam immista calce in mare sparsisse: quo facto advolasse pisces cupiditate mira, statimque exanimatos fluitasse. Apud Eund., ut et in Geopon., inter τὰ δελεάσματα nulla mentio τοῦ φλόμου s. τοῦ πλόμου: unde suspicari quis possit Aristot. locum mendo non carere.

Πλόος, et per contractionem Πλοῦς, ὁ [De declinatione v. Chœrob. p. 243 seqq. ed. Gaisf. Genitivi πλόου vel πλοῦ formam ἑτερόκλιτον πλόος (quemadmodum νόος νοῦ inferiorum temporum scriptores dixerunt) ex Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 176 et Anna Comn. 3, p. 98, A; 11, p. 322, C, memoravit Lobeck. ad Phryn. p. 453: quibus Martyr. Ignat. c. 3, vol. 1, p. 296 ed. Galland., et Constant. Porph. Cerim. p. 64, D, addidit in Paralip. p. 173, et alii loci non pauci addi possint ex scriptoribus Byzantinis, velut Joanne Mal. p. 94, 18, Cinnamo Hist. p. 49, A. Dativ. πλοΐ ex Athanas. vol. 2, p. 36, A, citat Kallius. Πλοῒ καὶ πεζῇ eclogarius Diodori vol. 2, p. 490, 21 ed. Wess. Πλοΐ ap. Chœrob. l. c. p. 245, 21: Τῷ πλῷ, καὶ ἔχει τὸ ι ἀνεκφώνητον. Ὅσοι γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκφωνοῦσιν αὐτό, πταίουσι πλοΐ λέγοντες. Qui πλοΐ vel scripsit vel scribere debuit. De plurali numero Photius p. 434, 19: Πλοῖ· τὸ πληθυντικὸν οἱ πλόες (hæc quoque forma ab usu veterum plane aliena. Πλοῖ est ap. Soph. Phil. 304, Xenoph. Anab. 5, 7, 7, ubi cod. Vat. male πλόοι)· καὶ τοὺς πλοῦς· ἐς τὴν τῶν πλῶν χρείαν, φησὶ Πλάτων], Navigatio, Cursus, in ea quidem certe signif. qua de navigantibus dicitur. Sed in carmine πλόος et πλοῦς, potius tamen illud quam hoc, in prosa πλοῦς usurpatur. [Hom. Od. Γ, 169: Δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας. Pind. Pyth. 4, 375: Ἡμιθέων (Argonautarum) πλόος. Herodot. 2, 29: Ἔστι ἐπὶ ἡμέρας τέσσερας πλόος. Forma contracta constanter utuntur Attici. Soph. Phil. 641: Ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά· 552 et Lucian. V. H. 1, 5: Τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι. Eur. Hec. 901: Πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον. Aristoph. Av. 596: Μαντευομένοις περὶ τοῦ πλοῦ.] Thuc. 1, [137]: Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς πρὶν πλοῦς γένηται, Antequam confecta sit navigatio. Idem eod. l. [54]: Οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο, Domum navigare parabant. Atque ut hic in verbum resolvitur hoc verbale, sic quum κατὰ τὸν πλοῦν, et ἐν τῷ πλῷ redditur Inter navigandum: ut ἐν τῷ πλῷ χειμασθείς. [Aristot. Meteor. 2, 5: Ἐάν τις τούς τε πλοῦς λογίζηται καὶ τὰς ὁδούς.] Xen. autem dixit ὑποτέμνεσθαι τὸν πλοῦν, Hell. 1, [6, 10]: Ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. Cum adjectivis autem, ut πλοῦς οὔριος, Secunda navigatio. [Soph. Ph. 780: Εὔπλοιά τε πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής.] Lucian. [Scyth. c. 11]: Εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλαττα. [Antiphon p. 139, 12: Καλλίστοις ἐχρήσαντο πλοῖς. Figurate Pind. Ol. 6, 177: Εὐθὺν πλόον καμάτων ἐκτὸς ἐόντα δίδοι.] At δεύτερος πλοῦς proverbialiter, Secunda navigatio. Aristot. Eth. 2, 8: Ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπόν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. [Eustath. p. 661, 43 (et schol. Bachm. ad Il. H, 4): Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ τῶν κωπηλατούντων πλοῦς δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὡς πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον· 1453, 18: Δ. πλ. λέγεται ὅτι ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέει· κατὰ Παυσανίαν. Schol. ad Plat. Phædon. p. 99, D, p. 381 Bekk.: ... Ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἠθικῶν καὶ Μένανδρος Κεκρυφάλῳ καὶ Πλοκίῳ καὶ Θεοφορουμένῃ. Basil. ad Greg. Naz. ap. Boiss. ad Nic. Eugen. vol. 2, p. 310: Παροιμία ἐπὶ τῶν τῆς προτέρας βουλῆς ἢ πράξεως ἐκπιπτόντων καὶ πρὸς δευτέραν ὁρμώντων. Suidas, Bachm. Anecd. vol. 1, p. 191. Adhibuerunt plurimi, ut Plato Phil. p. 19, C, Polit. p. 300, B, Aristot. Eth. Nic. 2, 9, Liban. Epist. 81, 93, Heliodor. 1, 15. Alios apposuerunt Gatak. ad Marc. Anton. 9, 2, p. 263, Wyttenb. ad Plat. Phæd. p. 263, Boiss. Anecd. vol. 2, p. 445. Leutsch. ad Prov. vol. 1, p. 360. Polyb. 8, 2, 6: Ἐπεὶ δὲ σπάνιον εὑρεῖν ἐστι τὸ τοιοῦτον, δεύτερος ἂν εἴη πλοῦς τὸ τῶν κατὰ λόγον φροντίζειν, i. e. Altera hæc ratio fuerit. Schweigh.] Interdum πλοῦς de Navigatione militari, s. bellica, si ita loqui licet. Unde redditur etiam Expeditio navalis. Soph. [Aj. 1045]: Ὦ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. [El. 541: Ἧς ὁ πλ. ἔσθ' ἦν χάριν.] || Ap. Thuc. [3, 3]: Πλῷ χρησάμενοι, exp. εὐπλοίᾳ, Secunda navigatione usi. [Eur. Hec. 899: Εἰ μὲν ἦν στρατῷ πλοῦς· Iph. A. 92: Πλοῦν ἔσεσθαι ... θύσασι. Xenoph. Anab. 6, 1, 33: Ἐὰν πλ. ᾖ. Polyb. 4, 57, 2: Πλοῦν ἑτέρουν πρὸς τὴν ἐπιβολήν. Ib. 6: Παραπεσόντος αὐτοῖς πλοῦ.] || Πλόος dicitur καταχρηστικῶς et de Terrestri itinere. [Hesych.: Πλ. τῆς νεὼς τὸ περίγραφον μέχρι οὗ τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφείλει· ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν πλοῦν ἔλεγον.] Nicander Ther. [295]: Μέσσου δ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει, Γαῖῃ ὑποθλίβων νηδύν, schol., τὴν ὁδὸν τὴν πεζήν, τὴν πορείαν: afferens eund. usum in hoc Antimachi versu, Τοίσι δ' ἀν' ὠλένῃ διὰ πλόον ἐρχομένοισι. Affert vero et l. Aristoph. [fragm. 192], in quo utitur verbo Ἀποπλεῖν eum eadem catachresi, Ἀπέπλεις τῶν [ἀποπλευστέον] ἐπὶ τὸν νυμφίον. Id enim ex ipsius schol. verbis colligitur, ap. quem pro ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφ. repono οὕτως δὲ καὶ Ἀριστοφ.

[Πλοῦται· πλουθήσεται, gl. obscura Hesychii, quam omissam ab Musuro addit Schowius p. 650.]

[Πλουδοκέω, Secundam navigationem exspecto. Cicero ad Att. 10, 8: « Sedeo enim πλουδοκῶν. » Schn. Hoc πλοῦν προσδοκῶν dicendum erat: nisi Ciceroni verbum fingere placuit simile verbo ὁδοιδοκεῖν. G. D.]

Πλουθυγίεια, ἡ, Divitiæ cum sanitate conjunctæ, Beata valetudo, Suid. ex Aristoph. [Av. 731]: Δώσομεν ὑμῖν αὐτοῖς, παισίν, παίδων παισίν, πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν, βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων. Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. Οὕτω πλουτήσετε πάντες. Utitur et Ep. [1091, Vesp. 677.]

[Πλοῦς. V. Πλόος.]

Πλουσιάζω, i. q. πλουτίζω, Dito, Opulento, Locupleto. Et Πλουσιάζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor, Ditesco, Dives fio, Augeor. Herodian. [8, 2, 10]: Τότε δὲ μᾶλλον ἐπλουσιάσθη [recte nunc legitur ἐπολυπλασιάσθη] τὸ πλῆθος, τῶν ὄχλων πάντων ἐξ ἀγρῶν ἐκεῖσε συρρεόντων, Aucta multitudo est omnibus confluentibus illuc ex agris, Polit.

Πλουσιακός, ή, όν, i. q. πλούσιος, vel potius i. q. πλούταξ, de valde divite. Alexis ap. Athen. [12, p. 565, B]: Καὶ πάντα τῷ πώγωνι δρᾷν ἐναντία, Ἡ πλουσιακὸν τοῦτον [τούτῳ Schweigh.] προσπίπτειν κακόν· nisi forte leg. πρὸς πλουσιακόν. Plut. [Mor. p. 528, B]: Ὅταν δὲ σύνδειπνον, τουτέστι πομπὴ καὶ θέατρον, συγκαλρόσηται [συγκροτῆται], καὶ δρᾶμα πλουσιακὸν εἰσάγηται, ... πλουσιακὸν δρᾶμα vocat Opulentos ac magnificos cœnæ apparatus. [Πλουσιακὴ διαγωγὴ Marc. Anton. 1, 3.]

[Πλουσιανός, ὁ, Plusianus, episcopus, ap. Athanas. vol. 1, p. 147, A ed. Patav. G. Dind.]

Πλουσιάω, i. q. πλουτέω, Dives sum, Abundo. Alex. Aphr. Probl. 2, [10, ubi Sylburg. πλουτῶν scripsit « ex vetere »]: Ὁ δὲ ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην, Dive s. Abundans materia. Cui similem locum habes in Πλουτέω ex eod. auctore.

Πλουσιόδωρος, ὁ, ἡ, Locupletibus opulentisque muneribus ornans, πλουσίως χαριζόμενος, Hesych. [Cyrill. Al. In Jes. c. 52, p. 732: Πλ. ὁ σωτήρ· In Habac. c. 3, p. 566, In Zach. c. 9, p. 739. Suicer. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 160, 25: Τοῦ πλ. Θεοῦ. Hase. Cato Distich. l. 3, p. 9, ex interpretatione Max. Planudis.]

[Πλουσιολόγος, ὁ, ἡ, Didym. De Trin. 3, 5. Routh.]

[Πλουσιοπαροχία, ἡ, Divitiarum largitio. Niceph. Blemm. p. 240.]

[Πλουσιοπάροχος, ὁ, ἡ, Divitias largiens. Typicum S. Sabæ p. 97, B. Hase. Unde adverb. Πλουσιοπαρόχως ap. anon. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 75. G. D. Athan. Abd. sec. patriarch. ap. Bandur. Imp. orient. t. 2, p. 976, C: Δι' ἧ καὶ πλ. ἀντημειφθείη πρὸς τοῦ παντάνακτος. Hase.]

[Πλουσιοποταμίτης, ιδος, ἡ, Divites fluvios habens. Πλ. χώρα V. Epiphan. t. 2, p. 333, C. Bast.]

Πλούσιος, ία, ιον, Dives, Opulentus, Locuples. [Sext. Emp. p. 721: Ὁ πολλοῦ ἄξια κεκτημένος πλ. ἐστιν. Soph. Œd. R. 455: Πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου. Eur. El. 394: Ἐμοὶ πένης εἴη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος. Aristoph. Eq. 157: Ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε. Plato Rep. 3, p. 408, B: Οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν· 4, p. 422, B: Πλουσίων ... καὶ πενήτων. Πλούσιοι inscriptæ fuerunt Anaxilæ et Antiphanis comicorum fabulæ.] Plut. Symp. 2, [p. 632, F]: Πλούσιος γεγονὼς ἐκ πένητος, ut Cic. dicit, Ex pauperrimo dives factus. Aristot. Rhet. 1: Πλουσιώτεροι γίνονται. Xen. Symp. [3, 13]: Πλουσιώτατος ἀνθρώπων ὤν. [Lucian. Tim. c. 23: Πλουσιώτερος Κροίσων ἐκκαίδεκα.] Rursum Plut. Symp. 1, [p. 618, E]: Ἐάν που πλούσιον κατίδω μεγαλόδωρον. Item Æschin. [p. 78, 18]: Γαμεῖ γυναῖκα πλουσίαν, καὶ χρυσίον ἐπιφερομένην πολύ. Plut. Περὶ εὐθυμ. [p. 472, E] ex Euphorione: Ἅμα πλουσίᾳ γραῒ συγκαθεύδειν. [Πλουσίῳ γένει Soph. Œd. T. 1070. Πλ. δώματα Eur. Hec. 624. Πλ. δόμοι Hel. 439. Πλ. κτερίσματα Tro. 1249. Πλ. τράπεζα Hel. 302.] Plut. [Mor. p. 50, C]: Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους. Herodian. 7, [12, 13]: Ἔν τε προσόδοις πλουσίαις καὶ ποικίλῃ πολυτελείᾳ. [Plut. V. Cat. c. 5: Ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας. Πλ. ὕδωρ Eurip. Dan. fr. 3 et Homil. Clem. 10, 1.] Sic ap. Latinos nomen Dives cum hujusmodi substantivis jungitur. [De animi dotibus Alexis vel Menander ap. Stob. Flor. 93, 1: Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου. Quocum comparandum adjectivum πλουσιόψυξ, quo Tzetza utitur. Πλ. ἦθος est ap. Eurip. Suppl. 907, in versibus non ab Euripide, sed ab interpolatore scriptis. Πλούσιος cum genit. Eur. Or. 394: Ὁ δαίμων δ' ἐς με πλούσιος κακῶν. Plato Rep. 8, p. 521, A: Οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλ' ... ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμφρονος· Polit. p. 261, E: Πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσει φρονήσεως. Cum dat. Callim. Anth. Pal. 6, 148: Εἴκοσι μύξαις πλούσιον ... λύχνον. Plut. V. Caton. c. 18: Ἐγὼ τούτοις εὐδαίμων καὶ πλ. εἰμι, τοῖς ἀρρήτοις καὶ περιττοῖς. Lucian. Jov. Trag. c. 9: Οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερος. Clem. Al. p. 101: Χαρίσματι πλούσιος. Joann. Malal. p. 40, 4: Πλούσιον καὶ χρήματι καὶ ἀξίᾳ καὶ σοφίᾳ. Cum præp. ἐν Paulus Ad Ephes. 2, 4: Ὁ θεὸς πλ. ὢν ἐν ἐλέει. De discrimine adjectivorum πλούσιος, εὔπορος, ἀφνειός, ὄλβιος, εὐτυχής, satis per se manifesto, exposuit Ammon. p. 113, πλούσιος per πολυούσιος explicans, ex quo illud κατὰ συγκοπὴν factum esse grammaticorum opinio fuit: v. Etym. M. p. 677, 10. Sed ibid. p. 156, 21, πλούσιος ex πλούτιος ortum esse fingitur propter πλοῦτος. (Aliud quid commentus est Eustath. p. 73, 21: Πλοῦτος ὁ διὰ πολλῶν ἐτῶν οἱονεὶ πολλόετός τις ὤν.) Ἔθνος ἀφνειὸν καὶ πλούσιον in Orph. Argon. 1104.]

[Πλουσιότης, ἡ, Opulentia. Jo. Chrys. In Christi nat. p. 114, 29 ed. Combef. Hase.]

[Πλουσιούφης, ὁ, ἡ, Divite stamine textus. Ἁβροπήνους πέπλους ap. Lycophr. 863 Tzetz. exp. πλουσιοϋφεῖς, σηρικούς. G.]

[Πλουσιόχειρ, ὁ, ἡ, Divite s. larga manu dans. Hesych. s. v. Ὀμπνιόχειρ.]

[Πλουσιόψυξ, ὁ, ἡ, Dives animi dotibus. Tzetz. Hist. 4, 562: Ἀνθρώπους πλουσιοψύχους, πράγμασι πενομένους· ubi Tzetz. in cod. Par. adscripsit, ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς ὁ πλουσιόψυξ. G. Dind.]

Πλουσίως, Opulenter, ut Livius loquitur, Abunde. [Eur. Alc. 56: Κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται. Aristoph. Vesp. 1168: Πλ. ὡδὶ προβάς. Petri Ep. 2, 1, 11: Οὕτω πλ. ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν Ἰησοῦ. Coloss. 3, 16: Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλ. Comp. Xenoph. Œc. 9, 13: Πλουσιώτερον ... βιοτεύοντας HSt. in Indice:] Vide et Περιστρατισμός. [Ubi Dioscoridis locum attulit, in quo πλουσιώτερον βοηθεῖν est, i. e. Potentius opitulari.]

[Πλουστήρ, ὁ, Locupletator. Inscr. Ancyrana ap. Montf. Palæogr. p. 161: Εὐεργέτην καὶ πλουστῆρα. Kall. Vitiose pro πλουτιστῆρα.]

Πλουτακαδημία [?], ἡ, Academica commentatio vel disputatio de divitiis, Philosophia ac studium cujus bonorum et malorum fines sunt divitiæ et paupertas, VV. LL. [In Lex. Septemvirali Πλουτακαδημεία.]

Πλούταξ [πλοῦταξ ap. schol. Dionys. Thr. p. 857, 1, et Etym. M. p. 199, 3, contra regulam Draconis Strat. p. 18, 25; 51, 9, qui α longum esse docet], ὁ, Valde dives. Ab Eupolide πεπαῖχθαι testatur Pollux [3, 109]. Legitur et ap. Athen. 6, [p. 236, F, ex Eupolide] et 12, [p. 517, A, in versu Menandri]. Habet autem eam vim terminatio nominis πλούταξ, quam terminatio Gallici *Richard*: quod παίζεται itidem. [V. Lobeck. Pathol. p. 448.]

[Πλουτάρχειος, ὁ, ἡ, Plutarcheus. Psellus p. 50 ed. Boiss.]

[Πλούταρχος, ὁ, ἡ, Divitiarum auctor. Philo vol. 1, p. 669, 14: Τῷ πλ. καὶ τὰ πλουτιστήρια ἔργα ἐπιτηδεύειν ἀναπείθοντι. Wakef.]

[Πλούταρχος, ὁ, Plutarchus, Eretriæ tyrannus. Æschin. p. 66, 2; Demosth. p. 58, 5; 125, 24; 579, 2; Pausan. 1, 36, 4. || Pater Theomnesti, Acharnensis, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 317. || Chæronensis, cujus scripta supersunt. Alii alibi, velut ap. Phot. Bibl. p. 342, 16, qui Ἱέριον τὸν Πλουτάρχου, ὑπὸ Πρόκλῳ φιλοσοφοῦντα memorat ex Damascio, et Plutarchus Nestorii filius, Atheniensis, ap. Marinum in Vita Procli et ap. Suidam.]

Πλουτεύς, έως, ὁ, Dis, Pluto. [Orph. Arg. 1192. Lucian. Tragod. 13: Ἐν δώμασι Πλουτέως. G. D. Inscr. Attica. ap. Bœckh. vol. 1, p. 493, n. 569, 6: Πλουτέως τὰ δώματα. It Megar. ib. p. 563, n. 1067, 3: Σοὶ δὲ χάρις, Πλουτεῦ, ἀκάκης θεοῦ. Hase.] Unde Πλουτέα accusativo casu in Epigr. legimus. [Anth. Pal. 9, 137. Πλουτέως et Πλουτεῖ ap. Mosch. 3, 119, 127.] In iisd. reperitur gen. Ionic. Πλουτῆος, ut βασιλῆος [ex Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 587, anon. ib. 14, 55, Moscho 3, 22, 119. G. D. Inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 453, n. 2655, b: Διὸς Πλουτῆος. Hase.]

Πλουτέω, Dives s. Opulentus sum, Divitias possideo, πλοῦτον κέκτημαι. [Soph. Ant. 1168: Πλούτει κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα. Eur. Andr. 210: Πλουτεῖς ἐν οὐ πλουτοῦσιν. Aristoph. Av. 593: Πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς. Plato Symp. p. 203, E: Οὔτε ἀπορεῖ Ἔρως ποτὲ οὔτε πλουτεῖ· Leg. 9, p. 870, B: Δικαίως πλουτεῖν καὶ σωφρόνως· Lys. p. 218, C: Κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι· Menex. p. 246, E: Ἄλλῳ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ καὶ οὐχ ἑαυτῷ.] Athen. 1, [p. 3, F] ex Comico quodam: Πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων. Aristoph. Pl. [146]: Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Dem. [p. 576 princ.], πλουτῶ ἐξ ὑμῶν. E Xen. [?] autem πλουτῶ τοῖς σοῖς ἔργοις, Rebus tuis ditesco. [Xenoph. Rep. Ath. 2, 11: Εἴ τις σιδήρῳ ἢ χαλκῷ ἢ λίνῳ πλουτεῖ πόλις. Eurip. Hel. 762: Οὐδεὶς ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὤν. Lucian. Pseudol. c. 28: Τοιούτοις καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλουτῶν. Procop. Hist. p. 518, B: Κτήματι ... τῶν πάντων καλλίστῳ πλουτήσεις. Procop. Gaz. Epist. 59 ed. Mai.: Πλουτῶν μὲν ἀρετῇ, τῇ δὲ τύχῃ πενόμενος.] || Aliquando cum gen. construitur, ubi itidem Dives sum reddere possumus. Dicit enim Horat., Rerum multarum dives, et Multa tellure dives: ut et Ovid., Auri

congesto pondere dives. [Æschyl. in Bekk. Anecd. p. 351, 10 (fr. 225): Ἀκτίονα ... πόνου πλουτοῦντα. Phœnix ap. Athen. 8, p. 360, A: Ὧν μυχὸς πλουτεῖ. Xenoph. Anab. 7, 7, 42: Πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων πολλῶν, πλουτεῖ δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι. Dionys. A. R. 6, 64: Τούτων ἡ ἡμετέρα πλουτεῖ πόλις.] Aristot. Polit. 1, [c. 6]: Καὶ νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς· ubi πλουτῶν dicitur pro εὐπορῶν, Abundans, Copiam habens. Sic Liban., πλουτῶ ῥημάτων. Et Phalar. Epist., πλουτῶ μαρτύρων, Abundo testibus. Sed et cum accus. construitur: et quidem non solum cum sui nominis acc., ut quum dicitur πλουτεῖν πλοῦτον, pro Abundare et affluere divitiis, (Lucian. [Timon. c. 48: Ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλ. Prometh. c. 15]: Πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον,) verum et cum aliis accuss. plerisque, ubi modo Abundare, modo Præditum esse aut Possidere, reddere queas: veluti quum dicitur πλουτεῖν ἀρετήν. [Lucian. Tox. c. 45: Ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε. Themist. Or. 1, p. 17, C: Εἰ φίλους πλουτοίη· pro quo φιλίαν legitur Or. 22, p. 267, A, ubi hæc verba repetuntur. Cinnam. Hist. p. 37, B: Πάντα πεπλουτηκὼς ἀγαθά.] Item Greg. Naz. in sua Περὶ φιλοπτωχίας orat. [p. 257, A ed. Ben.]: Ἵνα τὴν βασιλείαν πλουτήσητε, Ut copiosum regnum possideatis, Ut sitis divites in regno [immo, Ut regnum obtineatis, et similiter in seqq. ll.], Bud. interprete: qui et hos ex Eodem locos affert, de Christo: Τοῦ δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος τὴν σάρκα ταύτην, ἵνα πλουτήσωμεν τὴν θεότητα. Item de Lazaro: Πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν. Item, Μὴ ἀπώσῃ πένητα ὁ πλουτήσας θεότητα, Qui in Deo dives est. Item, Πᾶσαν μὲν παλαιὰν βίβλον, πᾶσαν δὲ νέαν ἐκμελετήσας, πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίου λαμπρότητα. Item ex Comm. Simeonis de Joanne Evang.: Ὅσην πρὸς Θεὸν ἐπλούτει τὴν οἰκείωσιν. Ex Eod.: Πλουτεῖ τὴν τῆς παρθενίας κλῆσιν. [Similiter Tzetz. Exeg. Il. p. 75, 9: Λάδωνος ... ἐξ οὗπερ ὁ ποταμὸς τὴν προσηγορίαν πεπλούτηκε. Idem in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 73, 8: Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς ... τὰ παλαιὰ ἀντίγραφα παράγραφον ἐπλούτουν, i. e. paragraphi signum additum habebant. Ib. p. 109, 5: Τῇ ἀντιστρόφῳ ἡ στροφὴ ... τοὺς χρόνους τοὺς αὐτούς, οὐ συλλαβὰς πλουτοῦσα.] Et, Πλουτεῖ τὰ χαρίσματα. Sed et in horum ll. quibusdam non incommode reddemus Dives sum, addendo per gen. vel ablativum casum illud quod ibi per accus. profertur. Lucret. dicit etiam Partu ditescere, pro Partu augeri. Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, Crescunt in corpus, ex Alex. Aphr. Probl. 2, [24, de eunuchis]; cum quo l. confer quendam in Πλουτιάω. [Cum præp. εἰς Lucas 12, 21: Ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ καὶ μὴ εἰς θεὸν πλουτῶν· ad quem l. Theophylactus p. 409: Σπουδάσωμεν εἰς θεὸν πλουτεῖν, τουτέστιν ἐπ' ἐκείνῳ πεποιθέναι καὶ ἐκεῖνον ἡμέτερον ἔχειν πλοῦτον καὶ τοῦ πλούτου ταμίαν, καὶ μὴ λέγειν ὅτι τὰ ἀγαθά μου, ἀλλὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ θεοῦ, etc. Vicissim de divitiis gratiæ divinæ Epist. ad Rom. 10, 12: Ὁ γὰρ αὐτὸς κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν. Suicer.]

Πλουτηρός, ά, όν, i. q. πλουτοποιός, et χρηματοποιός, ap. Polluc. [3, 110], i. e. Divitias ministrans et suggerens, Quæstuosus, Lucrosus. Bud. interpr. Ditans, Locupletans, ποριστικός, χρηματιστικός: citans non solum πλουτηρὸν ἐπιτήδευμα, sed etiam e Xen. [OEc. 2, 10]: Ὁρῶ γάρ σε ἔν τι πλουτηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν ποιεῖν.

[Πλουτητέον, Ditescendum. Lucian. Tim. c. 39: Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλ. Hase.]

[Πλουτιάδης, ὁ, Plutiades, philosophus Tarsensis. Strabo 14, p. 675.]

[Πλουτιαῖος, α, ον, Pseudochrys. t. 10, p. 899, A ed. Par. alt.: Τῶν πλ. ὑετῶν. Interpr., Copiosum imbrem. Hase.]

[Πλουτιάς, ἡ, n. pr. libertinæ ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 25, n. 15, ubi: SERVILIA M. F. L. PLVTIAS. Hase.]

Πλουτίζω, Dito, Opulento, i. e. Divitem s. Opulentum facio. [Æsch. Ag. 1268: Ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.] Xen. Cyrop. 8, [2, 22]: Πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους, εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι, Ditans, Divitiis augens. Plut. Apophth. Ptolemæi Lagi [p. 181, F]: Τοῦ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον. [Lucian. Tim. c. 25: Πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους. Xenoph. Mem. 4, 2, 9: Τὰς γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν. G. D. Zosim. Hist. p. 165, 3: Τοὺς δὲ μηδὲν ὠφελεῖν δυναμένους πλουτίζων. Act. pro pass. Phot. Epist. p. 296, 41: Τῶν καλῶν ὧν ἐκεῖθεν ἐπλουτίσαμεν. Hase.] Pass. Πλουτίζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor, Xen. Cyrop. 5, p. 86 [c. 5, 27]: Τούτοις γὰρ πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μᾶλλα αἰσθάνομαι ὡς πενέστερος γίγνομαι, ubi nota opposita πλουτίζεσθαι et πενέστερον γίγνεσθαι. [Soph. Œd. T. 30: Ἅδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.]

Πλουτίνδην, Eligendo ditiores, vel ditissimum quemque. [Cum similibus adverbiis comparat Phot. p. 6, 8.] Aristot. Pol. 2, c. 9: Οὐ γὰρ μόνον ἀριστίνδην, ἀλλὰ καὶ πλ. οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας. Plut. [Mor. p. 154, C]: Τὸν λόγον ἀξιῶ, καθάπερ τὸν οἶνον, μὴ πλ. μηδ' ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν, καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ, νέμεσθαι. [Polyb. 6, 20, 9; Lucian. Jov. Tr. c. 7; Synes. p. 30, B.]

[Πλούτινον, τὸ, Plutinum. Steph. Byz.: Πλ., ὡς Ῥήγιον, πόλις Τυρρηνῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Πλουτῖνος.]

[Πλουτισμός, ὁ, q. d. Ditatio. Eust. p. 740, 42: Ἐκ μέρους τῶν λῃῶν καὶ τῆς χρυσοῦ κτήσεως πάντα πλ. ὑπέφηνε. Id. Opusc. p. 135, 31: Ζῷα προστιθεὶς εἰς πλουτισμόν· 79, 39: Τὸ ψυχικὸν ταμιεῖον ... μαστεύσας ... πλουτισμοῖς οἷς ... θεὸς φιλεῖ. Georg. Acrop. Annal. Proœm. p. 5: Διαμερισθεῖσαν τὸν ταύτης πλ.]

[Πλουτιστήρ. V. Πλουτήρ.]

[Πλουτιστήριος, ία, ιον, Qui ditare potest, Ad comparandas divitias faciens. Philo vol. 1, p. 669: Πλ. ἔργα ἐπιτηδεύειν. Wakef.]

[Πλουτίων, ωνος, ὁ, Plution, n. viri in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 275: Ἀπολλωνίῳ Πλουτίωνος. ‖ Presbyter Alexandrinus ap. Athanas. vol. 1, p. 125, A; 150, B ed. Patav. G. Dind.]

[Πλουτογαθής (Dor. pro πλουτογηθής), ὁ, ἡ, Divitiis lætans. Æsch. Choeph. 801: Οἵ τ' ἔσωθεν δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε. Codices πλουταγαθῆ, quod correxit Turnebus.]

[Πλουτογένης, ους, ὁ, Plutogenes, n. viri in inscr. Milesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 567.]

Πλουτοδότειρα, ἡ, Divitiarum datrix, Quæ divitias ministrat et suggerit, i. q. ὀλβοδότειρα. [Orph. H. 39, 3, ubi Cereris est epitheton. Theodoret. De Græc. affect. p. 111 ed. Gaisf.: Τὴν γῆν φερέσβιον καὶ πλ. ... ἀπέφηνεν ὁ δημιουργός. Lucian. Dial. mer. 7, 1.]

[Πλουτοδοτέω, Divitias do. Orph. H. 17, 5: Πλοῦτον ... πλουτοδοτῶν. Themist. Or. 34, p. 454, 14: Ἐξῆλθεν τὸν ὁσημέραι πλουτοδοτοῦντα.]

Πλουτοδότης, ὁ, i. q. ὀλβοδότης, i. e. Qui divitias ministrat et suggerit, ὁ πλοῦτον παρέχων, ut Xen. loquitur. Hesiod. [Op. 125]: Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν Πλουτοδόται. [Ἴακχε πλουτοδότα ap. schol. Aristoph. Ran. 482. Δαίμονα πλ. Orph. H. 72, 4. Lucian. Tim. c. 21, Sat. c. 12; Artemid. 2, 44. G. D. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 168, 37: Τοῦ πλ. Θεοῦ. Achmes Onir. p. 55, 9: Μεταδοτικὸς καὶ πλ. Inscr. Augustod. ap. Secchi. *Epigr. græco crist.* p. 22 et Franz *Christl. Denkm. von Autun* p. 44, 4: Ὕδασιν ἀενάοις πλουτοδότου σοφίης. Hase.] Pro eod. dicitur et Πλουτοδοτήρ, ut in Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, 17]: Πλουτοδοτῆρ' Ἀπόλλων· ut δώτορ ἐάων, Mercurius ap. Homerum.

[Πλουτοδότις, ἡ, Quæ divitias dat. Theodor. Stud. p. 7, E: Πλ. ταπείνωσις. G. D. Niceph. Blemm. Logica p. 3, 7: Ἐκ τῆς πλουτοδότιδος φιλοσοφίας. Boiss. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 12, 31: Ὑπὸ τῆς πλ. δεξιᾶς. Hase.]

[Πλουτοκλῆς, έους, ὁ, Plutocles, n. viri fictum a Luciano V. H. 2, 33.]

[Πλουτοκρατέομαι. Πόλις πλουτοκρατουμένη, Urbs in qua divites dominantur, Menand. rhet. vol. 9, p. 195 ed. Walz.]

Πλουτοκρατία, ἡ, Divitiorum [*Ditiorum* correxit Hs. in Ms. Vindob.] dominatus, Quum divites rerum potiuntur: ut ἀριστοκρατία, Quum optimatum arbitrio resp. administratur. Xen. [Mem. 4, 6, 12]: Ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι· ὅπου δ' ἐκ τῶν τιμημάτων, πλουτοκρατίαν. [Menand. rhet. l. c. p. 194.]

[Πλουτολεκτέω, Divitias colligo. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 1, 16. Hase.]

[Πλουτολόγος vel Πλουτολόγος. V. Κτήσιος.]

[Πλουτοποιία, ἡ. V. Πλουτοποιός.]

Πλουτοποιός, ὁ, ἡ, Qui divitias facit et congerit, ut Plaut., Divitias tu ex isthac facis; vel Lucrosus, Quæstuosus; ὁ πλοῦτον παρέχων: ut πλουτοποιὸν χρῆμα, Pollux 3, c. 22 [§ 110]; quod et χρηματοποιὸν et πλουτηρόν. [Plut. V. Numæ c. 16, Mor. p. 165, A. Eustath. Opusc. p. 71, 70; 129, 20; 146, 17, al. Idem substantivo Πλουτοποιία, ἡ, usus est p. 278, 69.]

[Πλουτοπράτης, ὁ, Divitiarum venditor. Georg. Pisid. Opif. v. 462.]

Πλοῦτος, ὁ, Divitiæ. Hom. Il. Ω, [546]: Πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κεκάσθαι. [Ib. A, 171: Ἄφενος καὶ πλ. ἀφύξειν. B, 670: Καί σφιν θεσπέσιον πλ. κατέχευε Κρονίων.] Idem Hom. cum ὄλβος copulat, ut suo loco videre est. Hesiod. Op. [375]: Ὡς γάρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι. [Pind. Ol. 1, 4: Μεγάνορος πλ. Pyth. 5, 1: Πλ. εὐρυσθενής. Πλ. ἄβυσσος Æsch. Sept. 950. Πολὺς πλούτου λιμήν Pers. 250, quocum comparandum μέγας πλ. λιμήν ap. Eur. Or. 1077. Æsch. Ag. 820: Σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. Μακροῦ πλούτου βάθει Soph. Aj. 130, ubi libri pauci βάρει, quemadmodum πλούτου βάρος dixit Eurip. El. 1287. Plato Leg. 7, p. 801, B: Ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐνοικεῖν. Πλ. καὶ πενία Rep. 4, p. 421, D, Polit. p. 291, E.] Xen. Symp. [4, 34]: Ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Isocr. Ad Phil. [p. 85, C]: Πλοῦτον κεκτημένος ὅσον οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων. Aristot. Polit. 1, πλούτου εὐπορεῖν. Plut. De exilio [p. 601, F], πλοῦτον ἀποβάλλειν· cui ibid. opp. πλοῦτον συναγαγεῖν. Item in Sententt. Epicuri πλοῦτος εὐπόριστος, quod Cic. interpr. Parabiles divitiæ. Apud Paul. Ad Ephes. 3, [8], πλοῦτος ἀνεξιχνίαστος, Divitiæ immensæ, et quæ nullo modo pervestigari queunt: πλοῦτος πολυχρόνιος, Divitiæ quæ, semel partæ, non cito dilabentur. Quibus opponuntur ὀλιγοχρόνιοι, Quæ pauco tempore durant. Xen. Cyrop. 4, [2, 44]: Ὀλιγοχρόνιον ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον παράσχοι, ubi etiam nota πλοῦτον παρέχειν, pro quo Ovid. Ministrare divitias et Suggerere divitias. [De animi dotibus Emped. ap. Diog. L. 8, 54: Μήκιστον πραπίδων πλοῦτον. Xenoph. Symp. 4, 43: Τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. Plato Euthyphr. p. 12, A: Τρυφᾷς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας. Lucian. Anth. Pal. 10, 41: Πλ. ὁ τῆς ψυχῆς πλ. μόνος ἐστὶν ἀληθής. Πλ. ἀρετῆς vel ἀρετῶν frequens ap. recentiores scriptores, quorum exx. collegit Boiss. ap. Schweigh. Annot. ad Athen. vol. 8, p. 467, ad Constant. Man. vol. 2, p. 419, et ad Aristæn. p. 238, velut Eunap. p. 105 ed. Boiss.: Τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλ. ἐνδεικνύμενος. Πλ. ἔργου ap. Thucyd. 2, 40: Πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα.] Item ὁ πλοῦτος τῆς φύσεως, ap. Epicurum: ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, ap. Dem. [p. 106, 9]: ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Lucian. [Tim. c. 56. Epist. Socr. p. 58, 9. Valck.] Et in Ep. ad Ephes. 3, [16]: Κατὰ πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ· quod plus est quam si diceres, Pro divite gloria sua. Aristot. Rhet. 1, [5]: Πλούτου δὲ μέρη νομίσματα, ut Polit. 1, [9]: Τὸν πλοῦτον πολλάκις τιθέασι νομίσματος πλῆθος, πλῆθος γῆς, χωρίων κτῆσις, ἔτι δὲ ἐπίπλων κτῆσις. [Plur. Eur. Andr. fr. ap. Stob. Flor. 67, 10: Τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος γενναῖον λέχος εὑρεῖν. Plato Rep. 10, p. 618, B: Πλούτοις καὶ πενίαις· Gorg. p. 523, C: Γένη καὶ πλούτους. Themist. Or. 2, p. 28, B: Πλοῦτοι καὶ ἀρχαί.] ‖ Πλοῦτος dictus etiam Deus ille qui divitiarum præses credebatur: de quo tum [Hom. H. in Cer. 489, et] Hesiod. Theog. [969], tum alii [ut Timocreon ap. schol. Aristoph. Ach. 531, Pausan. 1, 8, 2; 9, 16, 2; 26, 8], Aristophanesque in illa fabula quam Πλοῦτον inscripsit, ubi cæcus introducitur: ἄπλουτον γὰρ οἴονται, inquit Plut. Symp. 5, [p. 679, B] τὸν πλοῦτον καὶ τυφλὸν ἀληθῶς καὶ ἀλαζόνα, ἂν μὴ μάρτυρας ἔχῃ καθάπερ τραγῳδία θεατάς. De eod. ap. Plut. [Mor. p. 34, D] et Athen. [4, p. 159, D] ex Euripide: Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεόν, Ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο. [Πλοῦτος etiam Archippi et Nicostrati comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt, Πλοῦτοι Cratini. ‖ Neutro genere Πλοῦτος, τὸ, in vetustissimis codd. N. T., ut Ephes. 3, 8, εὐαγγελίσασθαι τὸ ἀνεξιχνίαστον πλοῦτος τοῦ Χριστοῦ· ib. 16, κατὰ τὸ πλοῦτος τῆς δόξης αὐτοῦ, etc.]

[Πλουτοταπείνωσις, εως, ἡ, Jo. Climac. p. 129. Boiss.]

[Πλουτοτρἄφής, ὁ, ἡ, In divitiis educatus. Eustath. p. 835, 37: Τοιοῦτοι γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ πλ.]

Πλουτοφόρος, ὁ, ἡ, Divitias afferens, i. e. Divitias ministrans et suggerens, Divitiis augens, i. q. πλουτοδότης et πλουτοδοτήρ, s. ὁ πλοῦτον παρέχων. Quidam ap. Plut. [Mor. p. 27, C]: Οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων· forsan Amaltheam, cujus cornu omnium rerum copiam fundebat. [Archestratus Athenæi 7, p. 311, A: Ἀμβρακίῃ πλ. Ælian. N. A. 12, 43: Δικτυεία πλ. Philo vol. 1, p. 544, 10: Τροφάς, πλ., μεγαλόδωρος· ubi tamen πλ. om. codd.]

[Πλουτόχθων, ὁ, ἡ, Qui terræ divitis est, Ex terra divite oriens. Æsch. Eum. 947: Γόνος πλ., quod schol. exp. ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων (πλουσίας potius dicere debebat) καρπός.]

[Πλουτώ, οῦς, ἡ, Pluto, Oceani filia Hesiod. Theog. 355. ‖ Amica quædam Proserpinæ, Hom. H. in Cer. 422. ‖ Tantali ex Jove mater. Pausan. 2, 22, 3; Nonn. Dion. 1, 146; 48, 730.]

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem qui Πλουτεύς. [Filius Saturni et Rheæ, maritus Proserpinæ, rex inferorum. Apollod. 1, 1, 5; 1, 2, 1; 1, 5, 3; Pausan. 1, 38, 5; 2, 36, 7; 5, 20, 3. Eur. Alc. 361: Ὁ Πλούτωνος κύων. Herc. F. 808: Πλούτωνος δῶμα νέρτερον. Soph. Ant. 1200, Aristoph. Ran. 163, 432, aliique poetæ plurimi. « Πλούτωνος pro Πλάτωνος restituendum Libanio vol. 4, p. 145, 10, ex cod. Reg. Paris. » Jacobs.] Cic. De Nat. Deorum [2, 26]: Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui dives, ut apud Græcos Πλούτων, quod et recidant omnia in terras et oriantur ex terris. Plato Cratylo [p. 403, A] φησὶν αὐτὸν ἐπονομάζεσθαι Πλούτωνα, κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται, Lucian. vero [De luctu c. 2], διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένος. Præcedens autem Plat. etym. confirmatur his ejusd. Luciani verbis [Tim. c. 21]: Οὐδὲ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. Ubi etiam nota Πλουτοδότης. [Conf. etiam Aristoph. fr. 445a: Καὶ μὴν πόθεν Πλούτων γ' ἂν ὠνομάζετο εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν;] ‖ Aristoph. autem pro πλοῦτος accepisse existimatur, Pl. [727]: Τῷ Πλούτωνι παρακαθίζετο. [Ubi schol.: Τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ. Ex qua fabula, quæ fuit satyrica, duo exempla addit. ‖ Fluvium Plutonis nomine appellatum memorat Æsch. Prom. 806: Στρατὸν Ἀριμασπὸν ... οἳ χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου· de quo mira sunt scholiastarum commenta.]

[Πλουτώνιον, τὸ, Plutonium, Locus Plutoni sacer. Strabo 13, p. 629: Κατανтικρὺ Λαοδικείας Ἱεράπολις, ὅπου τὰ θερμὰ ὕδατα καὶ τὸ Πλ. ... Τὸ δὲ Πλ. ὑπ' ὀφρύϊ μικρᾷ τῆς ὑπερκειμένης ὀρεινῆς στόμιόν ἐστι σύμμετρον, ὅσον ἄνθρωπον δέξασθαι δυνάμενον. Idem 5, p. 244, ubi de lacu Averno agit: Προσεμύθευον δ' οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γιγνομένους καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ φθειρομένους ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καθάπερ ἐν τοῖς Πλουτωνίοις. Καὶ τοῦτο χωρίον Πλουτώνιόν τι ὑπελάμβανον. Ceterum Πλουτώνειον per diphthongum scripsit Fabric. Bibl. Gr. vol. 1, p. 526 ed. Harl.]

[Πλουτωνίς, ίδος, ἡ, Plutonia, i. e. Proserpina, in orac. Sibyll. ap. Phleg. Trall. Mirab. c. 10, p. 70. Boiss.]

Πλόχανον, τὸ, Suidæ πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται: forsan ἀπὸ τοῦ πεπλέχθαι. [V. Πλόκανον.]

Πλοχμός, ὁ, i. q. πλόκαμος, ex quo et per sync. factum creditur, κ in χ converso. [Hesych.: Πλοχμοί, πλόκαμοι, ἐμπλοκαί.] Hom. Il. P, [52]: Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο· quo loco annotat Eust. πλοχμοὺς viris potius tribui, πλοκάμους vero mulieribus. Apoll. Arg. 2, [677, et Nonn. Dion. 34, 308]: Πλοχμοὶ βοτρυόεντες, Capilli cincinnati et in racemi formam nodati, s. nexi aut intorti. Πλοχμοὶ videntur ab Antipatro l. 1 Epigr. [Anth. Pal. 9, 10] vocari Cirri in polypo piscе, qui instar capillamentorum et flagellorum sunt.

et in quibus cavernosæ concavitates, h. e. acetabula, sunt : πλακτάναι alioqui nominantur. [De capillis barbæ Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 201, B : Πλοχμοῖς θ' ἱεροῖσι γενείου. Hase. Seqq. ex Indice.] Πλογμός, s. πλοχμός, per sync. pro πλόκαμος dici creditur. [Πλογμός vitiose scriptum pro πλοχμός in Etym. M. p. 735, 11.]

[Πλοώδης, ὁ, ἡ. Πλ. κλεὶς, Jugulum fluitans aut innatans, i. e. veluti summa parte fluctuans, ap. Hippocr. Περὶ ἄρθρων p. 791, H, quod Galen. (vol. 12, p. p. 415) exp. οἷον ἀστέρικτος, Erotianus vero (p. 308) ex Euryclis sententia εὐρύχωρον χάλασμα ἔχουσα καὶ οἷον ἐμπλέουσα. Foes.]

[Πλυή, ἡ, Plya. Gramm. in Cram. An. vol. 1, p. 427, 30, ubi de nominibus in υη agit : Καὶ Πλυή· ἔστι δὲ δῆμος Αἰολικός.]

Πλῦμα [immo Πλύμα : v. Drac. Strat. p. 57, 4; 95, 25], τὸ, Aqua sordida ex lotura, Aqua qua aliquid lotum s. elutum est : ut νίμμα peculiariter Aqua in qua manus pedesve lotæ fuerunt : τὸ ἀπὸ τοῦ πλυνοῦ ὕδωρ, exp. Pollux 7, [38], afferens ibid. ἰχθύων πλῦμα ex Platone comico, i. e. Aqua in qua pisces loti fuere. [Σητανίου ἀλεύρου πλ. Hippocr. p. 407, 9. Πλ. ἀλεύρου ἑφθὸν p. 1229, H. Quibus in locis omnibus et aliis aliorum scriptorum, de quibus v. Lobeck. Paralip. p. 419, corrigenda scriptura vitiosa πλῦμα, quam convellunt exempla poetarum, ut Nicandri Al. 258 : Κρειῶν θολερὸν πλύμα· 467 : Ασπίδων πλύματος. Πλ. τῶν ἰχθύων Aristot. H. A. 4, 8, quod in libris quibusdam et ed. Ald. in πλύσμα corruptum, de quo HSt. in Indice :] Πλύσμα τῶν ἰχθύων, ex Aristot. H. A. 4, affertur pro Lotura piscium; sed perperam : scrib. enim πλύσμα. [Phot. p. 435, 10 : Πλύσμα· οὐ πλύμα. Sic Theophr. De lapid. § 58 : Πλύσματι τῷ ἐπάνω χρῶνται. G. D. Galen. vol. 18 part. 1, p. 730, 4 : Κρεῶν πλύμα, Aqua in qua lota caro est. Hase.] || Metaph. autem πλῦμα, ut et Κλύσμα, dicitur ἡ κατατετριμμένη ἑταίρα : ut Pollux ibid. testatur.

[Πλυνέαι, αἱ, Plyneæ. Steph. Byz. : Πλ., νῆσοι ἐν τῷ Νείλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλυνεαῖος καὶ Πλυνεάτης.]

Πλυνεύς, έως, ὁ, Qui vestimenta abluit, i. q. πλύντης s. πλύτης : sic quoque appellari posse τὸν κναφέα, Fullonem, tradit Pollux 7, c. 11 [§ 38. Lex. rhet. p. 294, 30 : Πλυνέας· τοὺς πλύτας. Mœris p. 329 : Πλυνεῖς κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα· κναφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα. Contra Thom. M. p. 721 : Πλυνεῖς οἱ ὕστερον λέγουσιν ἀδοκίμως, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κναφεῖς. Neuter, ut opinor, recte : nam Attici utrumque videntur dixisse, rarius tamen πλυνεύς. Οἱ πλυνῆς, fullonum collegium quoddam, est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 465. Ὑστὴρ per πλυνεὺς exp. Hesych. G. D. De fullonum collegio, οἱ πλυνῆς dicto, conf. Le Bas *Monum. de Morée* VII, p. 192—199. Hase.]

Πλυνός, ὁ, [inter oxytona ap. Arcad. p. 63, 26. Μονήρης ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 33, 12 : Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, παραληγόμενα δὲ τῷ υ, πάντως ἐκτεταμένῳ παραλήγεσθαι θέλει ... Σημειῶδες ἄρα τὸ πλυνὸς κατὰ χρόνον, καίτοι γε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον τὸ υ· quocum conf. Arcad. p. 193, 17, ubi male πλύνος.] Locus ubi lavatur, Pollux l. c. [7, 37, 38 ; 10, 135]; schol. Aristoph. [Pl. 1061] pro Vase ipso, ut labrum est aut cupa, in quo abluuntur panni. [Phot. p. 435, 8, et Suid. : Πλυνοί· πύελοι ἐν οἷς πλύνουσιν. Lex. rhet. p. 295, 9.] Eust. p. 1550, πλυνοὺς ait ab aliis dici σκάφας τινὰς χρησίμους πλύνειν, ab Hom. autem sic vocari βόθρους ἐν οἷς ἔπλυνον : nam quum dixisset Od. Z, 40 : Πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος, subjungere v. 90, Ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ, Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. Accipere licebit pro Saxis cavatis in modum βόθρων, in quibus lavare solebant. Eust. tamen ap. Eund. Il. X, [155] : Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον, annotat, πλυνοὺς ibi vocari πυέλους, cujusmodi quædam in Eubœa viserentur, h. e. λακανίδας ἐκ λίθων ἐπιτηδείας πλύνειν : atque a poeta λαΐνεοι addi ad differentiam eorum πλυνῶν, quorum in Odyss. mentio fit : quos esse dicit βόθρους τινὰς παραποταμίους, πρὸς πλύσιν χρησίμους καὶ αὐτούς. Odysseæ locum posteriorem quem citavi, hic quinque versibus præcedit, Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι. Utroque modo et Hesych. accipit, sic scribens, Πλυνοί, πύελοι ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον· ἢ βόθροι ὅπου πλύνουσι. [Dio Cass. 46, 4 : Ἄνθρωπος ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος. G. D. Clem. Al. Strom. 4, 19, 125 : Ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ναυσικάα ἐπὶ τοὺς πλ. ᾔει. Lucian. Fugit. c. 12 : Περὶ τὸν πλυνὸν ... Theodoret. Hist. rel. p. 765, D : Κόραι τοῖς πλυνοῖς ἐφεστῶσαι. Hase.] || At πλυνόν με ποιεῖς Comicus dicit pro ἐξονειδίζεις vel αἰσχύνεις, inquit Pollux 7, c. 11 [§ 38], respiciens ad Aristoph. Pl. [1061] : Οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσι, ubi annotat schol. πλυνὸς oxytonus significare τὸ ἀγγεῖον, sc. in quo lavatur : at Πλύνος paroxytonus, τὸ πλυνόμενον : videtur igitur legere πλύνον : exp. enim ibi ἐφύβριστον πλῦμα. Crediderim potius esse metaph. sumptam ἀπὸ τῶν βόθρων in quibus lotrices pannos lavant, ut πλυνὸν ποιεῖν sit non aliter maledictorum sordibus implere quam implentur sordibus βόθροι in quibus panni lavantur. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 27 : Πλύνον πλύνεσθαι· σημαίνει μὲν τὴν ὕβριν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἱματίων καὶ πατουμένων· καὶ γὰρ οὗτος καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτα ῥύπτεται, καὶ πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα.]

[Πλυνός, ὁ, Plynus, portus Libyæ. Herodot. 4, 168, ubi alii libri Πλεῦνος. Πλυνοῦ Lycophr. 149, ubi schol. : Πλυνὸς χωρίον Λιβύης. Numero plurali εἰς Πλύνους et ἐκ Πλύνων ap. Scylac. p. 45.]

Πλυντέον sive Πλυτέον, Lavandum est, Abluendum est. [Alexis ap. Athen. 3, p. 117, D : Αποβάλλου τοῦτ' ἔστι· πλυτέον εὖ μάλα. G. D. Dioscor. 2, 89 : Θαλάττῃ πελαγίῳ πλυτέον. Id. ibid. 5, 106; 108; 142 : Πλ. ὡς καδμείαν· 5, 85 : Πλ. δὲ κοινῶς πομφόλυγα τὸν τρόπον τοῦτον. Hase.]

Πλυντήρ, ῆρος, ὁ, Qui lavat. Accipitur et pro πλυνός, Lapide, Crusta lapidea, Fossa lapidea in qua lavantur panni. Ac fortasse subaudiri potest λίθος, ut in πρατήρ : nisi malis βόθρος, aut simile quid, ut in Πλυσμός dicam.

Πλυντήριος, ία, ιον, Ad lavandum aptus : πλυντήριον, Aqua dicitur, qua aliquid abluitur vel eluitur. Pollux [10, 78, ubi nunc pro πλυντήριον ex codd. correctum ἢ λούτριον] accipit pro Aqua in qua pedes abluimus, ut vidisti in Νίπτρον : subauditur autem ὕδωρ. [Jo. Climac. p. 176, 24 : Πλ. τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν. Hase.] || At plur. Πλυντήρια, Festum erat quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur, Hesych. : Xen. Hell. 1, p. 257 [c. 4, 12] de Alcibiade reduce : Κατέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡμέρᾳ ᾗ πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς· quæ Plut. in ejusd. Alcibiadis Vita [c. 34] sic retulit, Ἡ γὰρ ἡμέρα κατέπλευσεν, ἐδρᾶτο τὰ πλ. τῇ θεῷ, ubi nota eum contra Hesychium dicere in Palladis honorem festum illud celebrari solitum fuisse. [Photius p. 127 extr. : Καλλυντήρια καὶ πλυντήρια· ἑορτῶν ὀνόματα· γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνός, ἐνάτῃ μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια, δευτέρᾳ δὲ φθίνοντος τὰ πλ. Τὰ μὲν πλ. φασὶ διὰ (adde τὸ μετὰ e Lex. rhet. p. 270, 3) τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι (adde τὰς ἱερὰς e Lex. rhet.) ἐσθῆτας. Εἶθ' οὕτω πλυθείσας τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην. Τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γενομένη ἱέρεια τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι· διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ (adde καλλύνειν e Lex. rhet.) κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν. E Lycurgi oratione περὶ τῆς ἱερείας memorat Harpocratio. G. D. De πλυντηρίοις copiose dixit Lenormant. *Cab. de Durand* p. 14, n. 26, et *Nouv. Ann. de l'Inst. arch.* t. 1, p. 264 (2). Hase.]

Πλύντης, sive Πλύτης, ὁ, Qui vestimenta lavat, Fullo. Πλύντης legitur ap. Polluc. 7, c. 11 [§ 37]. At in Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 785, 35] habetur Πλύτης, ubi etiam annotatur, non πλύντης dici, sed πλύτης, quoniam verborum in νω quædam abjiciunt ν, ut κρίνω, κέκρικα, κριτής : quædam retinent, ut μεμόλυγκα, μεμίαγκα, ἔξαγκα, ὕφαγκα, unde μολύντης, μιάντης, ξάντης, ὑφάντης. [Lex. rhet. p. 294, 30 : Πλυνέας· τοὺς πλύτας. Πλύτης ap. Chœrob. p. 44, 21; 47, 11; 53, 5; 137, 25; 176, 23 ed. Gaisf. G. D. Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Junii t. 3, p. 338, 45, de monachis : Ἔστι μὲν ἐξ αὐτῶν ὁ μὲν καλλιγράφος, ὁ δὲ πλύτης καὶ ῥάπτης. Hase.]

Πλυντικός, ή, όν, Qui eorum est qui vestimenta lavant : πλυντικὴ κονία, Pollux 7, [40]. Et πλυντικὴ τέχνη, Ars lavandi vestimenta. Plato Politico [p. 282, A] : Πλ. μὲν καὶ ἀκεστικήν, καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικήν, πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς, τοὐνταῦθα αὐτῆς μόριον εἰκὸς μάλιστα περιλαμβάνειν, ὀνομάζοντας πᾶν τῇ κναφευτικῇ · ubi etiam nota eum τὴν πλυντικὴν, facere speciem τῆς κναφευτικῆς : sicut ibid., τὴν ξαντικὴν et νηστικὴν, speciem τῆς ταλασιουργικῆς. [Aristot. De sensu c. 5 : Πλ. καὶ ῥυπτικὸν ἐγχύμου ξηρότητος.]

Πλυντίς, ίδος, ἡ, Polluci 7, [40], Lotrix, ex Nicochare. Subaudiendum autem γῆ, ut i. sit q. πλυντρὶς s. σμηκτρίς, Terra Cimolia, qua lotrices saponis loco utebantur. Sed nonnulli reponendum ajunt πλυντρίς. [Quod nunc ex codd. legitur.]

Πλύντρια, ἡ, Lotrix, Quæ pannos lavare solet. Pollux l. c. [7, 37, 38. Ναυσικάα ἢ Πλύντριαι inscriptæ fuerunt Sophoclis fabula satyrica et comœdia Philyllii. Πλύτριαι pro χερνήτιδες ap. Nicet. Chon. Ann. p. 315, D, positum in cod. Græco-barbaro.]

[Πλυντρίς, ίδος, ἡ, Lotrix. Phot. p. 231, 12 : Λουτρίδες· δύο κόραι περὶ τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς· ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες· οὕτως Ἀριστοφάνης.] Πλυντρὶς γῆ, quæ et σμηκτρὶς γῆ, Terra qua lotrices in abluendis pannis utebantur : qualis erat Cimolia, quæ saponis vice erat. Apud Polluc. [7, 40] scribitur πλυντίς, ut supra admonui. [Sed recte codd. πλυντρίς.] Theophr. C. Pl. 2, 5 [4, 3] de pingui terra loquens : Τοιαύτην δ' εἶναι τὴν πλ., χρῶμα δ' ὑπόλευκον. Sed perperam ibi scriptum πληκτρίδα.

Πλύντρον, τὸ, Merces quæ pro lotura solvitur. Pollux 7, c. 11 [§ 38] : Ὁ δὲ μισθὸς ὁ διδόμενος αὐτοῖς (sub. τοῖς πλύνταις) πλύντρα καλεῖται. Sic δίδακτρον, μήνυτρον, et similia. [Aliter ap. Aristot. Probl. 4, 30 : Ἰχθύων πλύντρου ὄζει ἡ γονή, Lavamentum piscium, Gaza.]

Πλύνω, fut. ῶ, Lavo : peculiariter de vestimentis, ut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Hom. Il. X, [155] : Ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον, Ionice pro ἔπλυνον. Od. Z, [93] : Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα· et [59] : Ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι βερυπωμένα κεῖται. Ubi etiam nota πλυνέουσα, dialysi poetica positum pro πλυνοῦσα : ut et ib. [31] : Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι, Lotum eamus. Antiphanes ap. Athen. 4, [p. 170, D] : Ὃς πλυνεῖ σκεύη. Aristoph. [Pl. 166], πλύνειν κώδια. Idem [Eq. 160] : Τὰς κοιλίας πλύνειν. Ubi reddas etiam Eluere, ut Plin. interpr. in Ἀπλυσίαι. Diosc. 5, 95 : Πλῦνε ὡς τὴν καδμείαν, Lava ut cadmiam. [Τάριχον πλύνειν Aristoph. (fr. 21) et Diphilus Siphnius ap. ap. Athen. 3, p. 119, C; 121, C.] Pass. Πλύνομαι, Lavor; interdum etiam Eluor vel Abluor. Diosc. l. c., ὁ πεπλυμένος μόλιβδος, Plumbum lotum. Idem 2, 94 : Τὸ δὲ ταριχηρὸν ὕειον σὺν οἴνῳ πλυνθὲν ἁρμόζει πλευριτικοῖς, Adeps suillus vetustus sale conditus in vinoque lotus pleuriticis prodest : ut Plin. 28, 9, Axungia vino lota. Itidem capite seq. : Δι' ὀθόνης ὑλισθεὶς καὶ πλυνθείς. Ex cod. Bud. affert πλυθεὶς sine ν, sicut πλύτης et πλύντης dicitur. Ea autem formata sunt a verbo Πλύω, ex quo Eust. ait factum esse πλύνω, Dorico pleonasmo τοῦ ν. [De tritico lavando Galen. vol. 12, p. 357 : Οὐ ταυτόν ἐστι βεβρέχθαι τε καὶ πεπλύσθαι· βρέχονται μὲν γὰρ ἐν τοῖς μύλωσιν ἅπασιν οἱ πυροὶ πρὶν ἀλεῖσθαι, πλύνονται δὲ οὐκ ἐν ἅπασιν κτλ.] || Πλύνειν δάκρυ affertur pro Lacrymas effundere, ut Plaut. : Eas lacrymis lavis, pro Madefacis et irrigas. || Πλύνειν veteres usurpabant etiam pro ἐλέγχειν, teste Suida, itemque Artemid. Onir. 2, 8, afferentibus hos versus Menandri : Ἣν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖκ' οὕτω λέγῃς, Τὸν πατέρα καὶ σε τούς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ· exponentibusque ἐλέγξω, s. κακῶς λέξω. Aristoph. Ach. [381] : Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον, Διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, Κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν. Sic Dion [Cass. 46, 4] : Τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει [... λοιδορίαις τισὶν ... χρώμενος]. At Demosth. p. 223 [p. 1335, 5] : Λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόρρητα. Chrysost. cum dativo etiam, Μυρίαις σέ τινες ἔπλυναν λοιδορίαις, Convitiis incesserunt, Maledictis prosciderunt. Galli autem dicunt *Laver la teste à quelcun*, pro Objurgare, Castigare verbis. Quinetiam objurgatum, dicunt fuisse

lotum, ita jocantes : *Vous devez estre beau fils, vous avez esté bien lavé.* At ex Plauti Cist. affertur Frigidam subdole suffundere pro Clanculum mordere. Pass. Πλύνεται Hesych. et Suid. exp. λοιδορεῖται, βλασφημεῖται, ὑβρίζεται κακῶς. Itidemque πλυνθήσομαι dici ἐπὶ λοιδοριῶν Attice, idem Hesych. tradit. Vide et Πλυνός. [Joann. Chrys. vol. 2, p. 546 : Ὕβρεσι πλῦναι τὸν βασιλέα. Πλ. λοιδορίαις sæpissime idem, ut vol. 3, p. 190, B; 191, C; 197, B; 240, E; 296, A; 454, E; 518, C; Basil. M. vol. 2, p. 178, E. Valck. Alia collegit Boiss. ad Anecd. vol. 5, p. 455.] || Πλύνω, Contamino, Bud. ex Comm. Chrysost. in Ep. ad Rom. p. 23 : Τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλύνων παρανομίαις.

[Πλυσία vitiose pro ἀπλυσία, quod v.]

[Πλύσιμον, τὸ, Lavatorium, Gl.]

[Πλύσις. V. Πλυσμός.]

[Πλύσμα. V. Πλῦμα.]

Πλυσμός, ὁ, et Πλύσις, εως, ἡ, Lotio, Lotura. Quod πλύσις, vide in Πλυνὸς et Πίνος. [Πλύσις Plato Rep. 4, p. 429, E ; Plut. Mor. p. 99, D. Strabo 10, p. 446 : Ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλ. τὸν πίνον. Apoll. Dysc. p. 81, 83, ubi v. Meurs. Eustath. p. 1263, 62. G. D. Dioscor. 5, 90 : Πλ. καὶ ἀπόθεσις· 100 : Πλ. δὲ καὶ καῦσιν τὴν αὐτήν. 4, 152 : Τῇ τελευταίᾳ πλ. Achmes Oniroer. p. 156, 23 et 33. Id. ib. p. 82, 38 : Τὴν κάθαρσιν τῆς πλ. Aristot. p. 445, 14 : Βαρεῖ τις καὶ πλ. Hase.] || Hesychio πλυσμός est πλυντήρ [πλυτὴρ codex] : puto autem ibi Πλυντὴρ eum accipere pro πλυνός, Labrum in quo lavantur panni : sicut νιπτὴρ Malluvium s. Pelluvium significat, i. e. Pelvim in qua manus pedesque abluuntur.

Πλυτήριος ἐρικὸς, genus poculi Laconici μόνωτον et ὀστράκινον, quo milites utebantur : ut pluribus docet schol. Aristoph. [Pac. 1094] et Suid. [ex quo annotationem illam scholiis intulit Musurus] in Κώθων huic synonymo. [Reponendum opinor ἐρικτὸν πλυτάριον, i. e. κύλιξ ῥαβδωτὴ s. ῥοπαλωτὴ, Guttus striatus. Bernhard.]

[Πλυτέον. V. Πλυντέον.]

[Πλυτήρ, ὁ, Lutus, Gl. V. Πλυσμός.]

Πλύτης, ὁ, Qui vestimenta lavat, tanquam a πλύω, ut πλύντης a πλύνω. [Lutor, Lavator, Gl. Conf. Πλύντης.]

Πλυτικός, ή, όν, i. q. πλυντικός. In VV. LL. exp. Alveus.

[Πλυτίος, ὁ, inter nomina propria in ιος est ap. Arcad. p. 41, 20.]

[Πλυτός, ή, όν, Lotus. Hippocr. p. 802, 28 : Τῷ ἀλήτῳ τῷ σητανίῳ τῷ πλυτῷ· ad quem l. v. Galen. vol. 12, p. 357. G. D. Galen. vol. 6, p. 497, 5 : Τοῦ καλουμένου πλ. χόνδρου. Id. ib. p. 494, 11 : Τὸν πλ. ἄρτον. Pallad. Vita Chrys. p. 112, 24, item inter cibos delicatiores recenset ἄρτους πλ. Hase. Inter oxytona in τος est ap. Arcad. p. 79, 1.]

[Πλύτρια. V. Πλύντρια.]

Πλωάς, άδος, ἡ, q. d. Natatilis, avis genus a natando sic dictæ. In VV. LL. Avis genus natatilis, ex Suida : qui tamen habet duntaxat, εἶδος ὄρνιθος. [V. Πλωΐς.] At vero Πλωιάδες νεφέλαι in iisd. ex Aristoph. [immo Theophrasto], Natantes nubes, et quæ crebro circumferuntur. [Plut. Mor. p. 292, C : Τίνες αἱ πλωιάδες νεφέλαι; τὰς ὑπόμβρους μάλιστα καὶ περιφερομένας ἐκάλουν πλωιάδας, ὡς Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ περὶ μεταρσίων εἴρηκε κατὰ λέξιν « Ἐπεὶ δὲ αἱ πλωιάδες αὗται νεφέλαι καὶ αἱ συνεστῶσαι, ἀκίνητοι δὲ καὶ τοῖς χρώμασιν ἔκλευκοι, δηλοῦσι διαφοράν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὔτε ἐξυδατουμένης οὔτε ἐκπνευματουμένης. » || Insulæ πλοάδες ap. Theophr. H. Pl. 4, 10, 2 : Φύεται δὲ ὁ πλεῖστος (ἐλαίαγνος) μὲν ἐπὶ τῶν πλοάδων νήσων· εἰσὶ γάρ τινες καὶ ἐνταῦθα (lacum Orchomenium dicit) πλοάδες, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ περὶ τὰ ἕλη (quas alii scriptores πλωούσας vel πλωτὰς νήσους vocant) καὶ ἐν Θεσπρωτίδι καὶ ἐν ἄλλαις λίμναις. Ib. 12, 4 : Τῶν νήσων τῶν πλοάδων τῶν ἐν Ὀρχομενῷ. || « Hesych. : Πλοάδες· τῶν ἐπερχομένων τινές, quod fortasse aliquis dixit pro ἐπιπλοάδες, ut πλόμενον, quod per φανὲν exp. Hesych., pro ἐπιπλόμενον. Ἐπιπλόμεναι schol. Apoll. Rh. 3, 25, interpretatur ἐπελθοῦσαι. » Lobeck. Pathol. p. 440.]

[Πλώθεια, ἡ, Plothia. Steph. Byz. : Πλ., δῆμος Αἰ-

γεῖδος φυλῆς. Ὁ δημότης Πλωθειεύς (πλωθεὺς cod. Vrat.) καὶ Πλωθεύς. Τὰ τοπικὰ Πλωθειᾶθεν Πλωθειᾶζε Πλωθειᾶσι (πλωθεᾶθεν πλωθεᾶζεν πλωθίασι cod. Vrat.). Πλωθεὶς est ap. Phot. p. 435, 12, et Suidam, cujus tamen libri optimi Πλωθὲς. Oxytonum Πλωθειά est ap. Harpocr., qui adject. Πλωθεὺς ex Demosth. p. 1310, 22, attulit: cujus formæ exempla alia v. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 122 (ubi Πλωθῆς Πλωθέων Πλωθεῦσι Πλωθέας). Πλωθεῖς in alia p. 158. ΠΛΩΘΕΙΣ p. 314, quo Πλωθεῖς significatur vel Πλωθεῖς, ut Πλωθεῦσι scriptum est in initio primæ illius inscriptionis p. 122. Μνησιπτόλεμος Πλωθειεὺς Isæus p. 52, 30, ex emend. Schœmanni: nam libri Πλωτιεύς. Idem Plauto Epidic. 3, 4, 2, probabiliter restituit, *Senex ubi habitat Periphanes Plothieus*, ubi libri *platenius*, quod in *Plothenius* mutaverat Scaliger. C. D. Conf. Leak. *Demen von Attica*, germ. vers. a Westermann. p. 114 et 322, 120. Hase.]

[Πλοΐζω. HSt. s. v. Πλέω :] Invenitur et Πλοΐζω. Suid. habet etiam Πλώζω [immo Πλώζω, quod diserte agnoscit Etym. M. p. 677, 20: Πλώζω ἔχει τὸ ι· σημαίνει δὲ τὸ πλοΐζω], ac frequentius pass. Πλοΐζομαι, pro Navigo. Bud. πλοΐζεσθαι ex Thuc. [1, 13: Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλοΐζοντο· ubi nunc e libris optimis ἐπλώιζον restitutum] ac Strab. [3, p. 140, ubi τῶν πλοϊζομένων] affert et pro Dare operam rei nauticæ. Utitur et Lucian. [V. auct. c. 26.] Activa autem vox extat ap. Hesiod. Op. [634]: Πλωΐζεσκεν νηυσί, Navigabat. Sed et Πλοΐζομαι legitur ap. Polyb. [4, 47, 1; 5, 88, 7; 89, 8; Diodor. 3, 33; Themist. Or. 26, p. 331, A; Heliodor. 9, 5; Artemid. 2, 36. Lobeck. ad Phryn. p. 614. Clem. Al. p. 654. Kall.] Et Πλοΐζω ap. Suid., quod exp. πορεύομαι. [Πλόος γὰρ καὶ ἡ ὁδός. Eadem gl. ap. Phot. p. 434, 14, ubi πλοΐζει, quod ap. Suidam quoque præbet cod. Leid. contra seriem.]

Πλώϊμος, ὁ, ἡ, Navigabilis, Navigationi aptus, s. idoneus: ut πλώϊμοι νῆες ap. Thuc. non semel [Thucydidi nunc ubique πλόϊμος e libris optimis restitutum: v. 1, 7, 28, 50, 52; 2, 13], necnon ap. Dem. [p. 1290, 1; 1294, 24; 1295, 6. Sed his quoque in locis πλόϊμος præbuerunt libri meliores]. Navigationi aptæ naves (s. idoneæ, vel habiles,) Quæ navigationem ferre possunt. Dicuntur enim aliquando πλώϊμοι, quæ non prorsus mutilæ sunt, ita ut nullus earum esse possit ad navigationem usus. || Sed et θάλαττα dicitur πλώϊμος, Mare navigabile: ut, Καὶ πλώϊμος θάλαττα ἐκ τῶν Διονυσίων. [Theophr. Char. c. 3.] || At, Πλωϊμώτερα [Πλοϊμώτερα] ἐγένετο παρ' ἀλλήλους, Thuc. [1, 8], q. d. Navigabilius fuit, ad verbum, Navigabiliora fuerunt, pro Navigationis major facultas fuit, Liberior fuit ultro citroque navigatio. [Dio Chr. p. 99, D: Τά γε νῦν οὐκέτι πλώϊμα. Hemst.] Sed legitur etiam Πλόϊμος cum o in prima, quum alibi, tum ap. Dem. [cujus locos supra indicavimus. Adde Aristid., cui ex codd. restitui vol. 1, p. 238, 2; 540, 1; 551, 20, et Themist. Or. 6, p. 53, C: unde corrigendum quod 26, p. 316, B, scriptum est πλώϊμον. Alia aliorum exempla in quibus libri modo hanc modo illam præbent scripturam, collegit Lobeck. ad Phryn. p. 615. G. D.], item ap. Hesych., et Suidam, qui affert etiam Πλοϊκὴ θάλασσα tanquam i. significans q. πλόϊμος θάλασσα. Sic non solum πλοΐζομαι, sed et πλοΐζομαι. [Herodian. Epim. p. 113: Πλόϊμος ὁ ἄνεμος· ... πλώϊμος ὁ κωπηλάτης. || Ab scriptoribus medii ævi Πλώϊμον, τὸ, Navis, Πλώϊμοι, οἱ, Nautæ classiarii dicuntur. V. Ducang.]

[Πλωΐς, ΐδος, ἡ, Natatilis, sicut et proxime præcedens πλωάς. Apollon. [Rh. 2, 1053]: Πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφηλίδος ἔνθεν λίμνης ὤσασθαι, ubi annotatur, πλωΐδας dictas esse διὰ τὸ τῇ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας νήχεσθαι. [Recte πλωΐδας corrigitur ex Etym. M. p. 731, 40, et Etym. Ms. ap. Ruhnken. Epist. cr. p. 211.]

[Πλῶμι.] A themate Πλῶμι, Navigo, est Ἔπλων, Navigavi. [V. Πλέω.]

[Πλώς. V. Πλωτός.]

Πλώσιμος, ὁ, ἡ, Navigabilis, ut πέλαγος οὐ πλώσιμον, pro ἀδιάβατον, ex Soph. [OEd. C. 663] affert Suidas, quem vide. [Diogen. 6, 78. Wakef.]

[Πλωτάρχης vitiose pro πρωτάρχης ap. Maneth. 1, 324. Correxit Wessel. ad Diodor. 20, 88.]

[Πλωτεύω, Navigo. Polyb. 16, 29, 11, de freto Aby-

deno: Ποτὲ μὲν γεφυρούμενον, ποτὲ δὲ πλωτευόμενον συνεχῶς. Orac. Sibyll. 5, 447: Κούκέτι πλωτεύσουσιν ἐς Ἰταλίην ποτὲ νῆες.]

Πλωτήρ, ῆρος, ὁ, Navigator. Musæus [2] πλωτῆρα vocavit Leandrum, i. e. Natatorem. Aristoteli autem πλωτὴρ est Nauta, scribenti Polit. 3, [4]: Τῶν δὲ πλωτήρων ὁ μὲν ἐστιν ἐρέτης, ὁ δὲ κυβερνήτης [κυβερνήτης], ὁ δὲ πρωρεύς. [Marc. Eugen. Epist. p. 174, 6 Kayser.: Τοῖς πλωτῆρσι. Theodoret. Gr. affect. cur. p. 47, 10 Gaisford. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 374, 36: Πλωτῆρας ἀποτολμήσας τὴν θάλατταν. Hase.] Sic et alibi, [ut ap. Aristoph. Eccl. 1087: Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπικναίετε. Plat. Rep. 6, p. 489, A: Τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ πλωτήρων. Lycophr. 734; Plotin. p. 387.]

Πλωτικός, ή, όν, Navigationi aptus, vel Natationi. Apud Plut. [Mor. p. 27, B; 630, C, V. Cat. min. c. 61], Qui nauticæ rei dat operam, vel ejus studiosus est. Vel etiam, Qui artem nauticam exercet. [Antiatt. p. 112, 22: Πλωτικόν· τὸν συνεχῶς πλέοντα.] Item pro Mercatore, in Axiocho [p. 368, B] qui falso Platoni ascribitur. In VV. LL. Navicularius. [Athen. 1, p. 9, D: Ὅμηρος ... τοὺς Φαίακας πλωτικωτάτους ποιῶν.]

[Πλωτῖνος, ὁ, Plotinus, Lycopolita, philosophus, cujus scripta supersunt. V. de eo Suidas s. h. v. et Porphyrius, qui ejus Vitam scripsit. || Πλωτῖνος cujusdam nomen est ap. Plut. V. Crassi c. 1, ubi Πλωτίου scribendum videtur cum Wyttenb. ad Mor. vol. 6, p. 626.]

[Πλωτινούπολις, εως, ἡ, Plotini urbs, provinciæ Hæmi montis Thraciæ. Hierocl. Synecd. p. 635. Adject. Πλωτινοπολειτῶν in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 46, s. Eionnet. *Descr.* vol. 1, p. 420, et *Suppl.* vol. 2, p. 479.]

[Πλωτόρειος, ὁ, ἡ. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. in Combef. Orig. Cpol. p. 121: Ἐν πλωτορείοις δρόμωσι (scribendum δρόμωσι, i. e. navibus oblongis). *Celoci-bus navigationi expeditis* exp. Combef. p. 317.]

Πλωτός, ή, όν, Navigabilis, Qui navigari potest: πλ. πέλαγος, Philo De mundo, Mare navigabile. [Πλώϊμον Lycophr. 889.] At πλωτὴ νῆσος ap. Hom. [Od. K, 3] varias habet expositiones, quas lege ap. Eust. [p. 1644, 47: Πλωτὴ ἢ κατά τι κύριον ὄνομα, ἢ ἡ κειμένη ἐν πλεομένοις τόποις καὶ διὰ τοῦτο γνωριζομένη· κατ' ἄλλους δὲ φράσαι ἡ προσπλεομένη ὑπ' ἀνθρώπων· ἢ ἄλλως ἡ περιπλεομένη κύκλῳ καὶ μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσα πλήρης ὑφάλων πετρῶν. Ἀρίσταρχος δὲ, φασὶ, πλωτὴν λέγει φορητὴν καὶ οἷον παραφερομένην ἢ συνεχεῖ σεισμῷ ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν, ὡς ποτὲ μὲν ἐν δεξιοῖς ὁρᾶσθαι μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν ἀριστεροῖς, ὁποῖόν δή τι καὶ περὶ Δήλου ἱστορεῖται. Ex his interpretationibus sola vera est Aristarchi, quacum Eustath. bene comparavit quam Herodotus 2, 156, dixit πλωτὴν νῆσον Ægypti. De pontibus natantibus Mauric. Strat. 11, 5: Γεφυρώματα κατασκευάσαι ... τὰς λεγομένας πλωτάς.] || Interdum Natatilis, ut τὰ πλωτὰ ζῷα eid. Philoni [et Aristot. Polit. 1, 11], Natatilia animalia, quæ et Aquatilia dicuntur. Peculiariter autem sunt dictæ Πλωταί, Anguillæ quædam in Sicilia, sicut Κωπαΐδες in Bœotia, Flutæ, Latine. Vide Pollue. [6, 63], et Plin. [N. H. 4, 12, 19], item Macrobium [Sat. 2, 11], qui eas in summo supernare dicit. Meminit vero et murænarum, quæ flutæ dicantur, quod in summa aqua præ pinguitudine fluitent. [Athen. 1, p. 4, C: Τὰς πλωτὰς ἐγχέλεις. Columella 8, 17. V. Schneider. Hist. piscium p. 45.] Invenitur etiam scriptum Πλῶται: quam scripturam non probo. At vero Πλῶτες [quod Phot. p. 435, 11, exp. εἶδος ἰχθύων], Mugiles pisces, κεστρεῖς, tanquam a sing. nomin. Πλώς [Arcad. p. 126, 22: Πλὼς ἰχθύς τις· et Chœrob. In Theodos. p. 65, 3], cujus gen. sit πλωτός. Vide Athen. [7, p. 307, B] et Eust. [p. 1177, 63. Idem genit. πλωτὸς cum similibus δμωὸς Τρωὸς θωὸς ex Herodiano memorat p. 1445, 52. G. D. || Formula exsecrationis in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 531, n. 916, 7: Μὴ γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτὴ ἔσται. Conf. ib. p. 541, n. 989, 13. Hase.]

Πλώτωρ, ορος, ὁ, Navigator. Interdum Natator.

[Πλώω. V. Πλέω.]

[Πνέβεβις, ιος, ἡ, Pnebebis. Steph. Byz.: Πν., πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Πνεβεβίτης.]

Πνεῦμα, τὸ, Flamen, Flatus, Spiritus; peculiariter

autem in animantibus Anhelitus. Plerumque Ventorum flatus, Ventus, ut et Aristot. De mundo [c. 4] his verbis docet: Ἄνεμος οὐδέν ἐστι πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Plin. 2, 43, ait Ventum non aliud intelligi quam fluctum aeris: paulo ante autem, Ventos s. potius flatus posse et ex arido siccoque halitu terræ gigni. [Palæphat. c. 18: Αἴολος ταμίας τῶν πνευμάτων. Herodot. 7, 61: Πνεύματα ἀνέμων ἐμπίπτοντα (τῇ θαλάσσῃ). Æsch. Pers. 110: Θαλάσσης πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ· Prom. 1088: Ἀνέμων πνεύματα πάντων· 1047: Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Soph. Aj. 674: Δεινῶν ἄημα πνευμάτων. Eur. Cycl. 277: Πν. θαλασσίοις.] Aristot. Polit. 4, [3]: Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια. Plut.: Θάλασσα ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι. [Mor. p. 788, C: Τὸν ὄχλον ὥσπερ θάλατταν ὑπὸ πνευμάτων ἐκταραττόμενον.] Thuc. 4: Ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη· aliquanto ante dixerat ἄνεμος. Id. 2, [84]: Τὸ πνεῦμα κατήει· et [97]: Ἢν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα. Xen. Hell. 6, [2, 27]: Εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη· quod et οὔριον πνεῦμα, Latinis Ventus secundus. Plut. [Mor. p. 460, B]: Σπεύδομεν καθάπερ πνεύματι παραδόντες· De aud. poem. [p. 28, D]: Παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν. Aristoph. Ran. [1003]: Ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. Rursum Plut. De def. orac. [p. 419, B]: Ἀποσβῆναι [Ἀποσβῆναι] τὸ πνεῦμα· quod Turn. vertit, Flatum siluisse. Ibid. [D]: Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος, Quum nulla aura esset, nec unda, ut Idem reddidit. Idem in Symp. sept. sap. [p. 160, F]: Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης. Idem, Σημεῖα ποιεῖν πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Itidem Theophrastus scripsit Περὶ σημείων πνευμάτων καὶ ὑδάτων, quibuscum confer quæ Plin. scribit 18, 34 et 35, ubi inter alia ait, Ventum significant, pro eo quod Theophr. πνεῦμα σημαίνουσι: item Ventos nuntiant, pro eo quod Theophr. πνεύματος σημεῖον. Poetæ ἀήτας appellant, teste Plat. Cratylo [p. 410, B], quod ab ἄημι derivatum, verbo synonymo sequenti πνέω. [Multiplex est, præsertim apud poetas, in oratione figurata vocabuli usus, similitudine ab aura s. vento ducta. Soph. fr. 13: Ἄνθρωπός ἐστι πν. καὶ σκιὰ μόνον· quocum comparari potest Plat. Phæd. p. 70, A: Ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα. Demosth. p. 328, 10: Ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας ὥσπερ πνεῦμα ἀνεφάνη. Lucian. Amor. c. 37: Διεσὰ κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ Ἔρως. Soph. OEd. C. 612: Πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει. Eur. Herc. F. 216: Ὅταν θεός σοι πνεῦμα μεταβαλὼν τύχῃ· Iph. T. 1317: Τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη; quod recte exp. Seidlerus, Quonam casu veluti vento impulsa. Æsch. Suppl. 29: Δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ πνεύματι χώρας· i. e. αἰδῶ ἐπιπνεύσας τοῖς ἡμᾶς δεχομένοις Ἀργείοις, ut exp. schol. || De flatu tibiarum Eur. Bacch. 128: Ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι· Phœn. 794: Λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει μοῦσαν. Σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη dicitur ab Æsch. Eum. 568. || « Musicæ στοιχεῖα s. πνεύματα quattuor, κέντημα, ὑψηλή, χαμηλὸν καὶ ἐλαφρόν, ap. Hagiopoliten s. auctorem ms. De musica ecclesiastica Græcorum. » Ducang.] || Alioquin, inquit Aristot. De mundo [c. 4], post verba superius citata, πνεῦμα dicitur ἡ ἐν φυτοῖς καὶ ζῴοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, Alioqui Spiritus appellatur substantia animata et genitalis, in stirpibus et animantibus existens et per omnia pertingens. Plut. Symp. 3, 4 [5, p. 652, D], ebrietatis symptomata enumerans, Τρόμοι, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος. Athen. 11: Τὰ πνεύματα πέπτον. De hoc Gorr., Πνεῦμα, inquit, Spiritus: est substantia ætherea, calida, levissima, tenuissimaque, omnes in corpore motus ciens: cui maxima cum calore nativo communio, operisque societas. Vide plura ap. Eund. [et ap. Foes. OEcon. Πν. ζωτικὸν Oribas. p. 144 ed. Matth.] Est et alia τοῦ πνεύματος, inquit Idem, signif., qua dicitur aer inspiratu attractus, qui respirationis vocisque materia est: a qua τοῦ πνεύματος nomen longius etiam progressum est, ut ὅλην τὴν ἀναπνοὴν multis in ll. ap. Hippocr. designet, quemadmodum Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξέων [ad p. 386, 1, et ad p. 398, 4], atque etiam in Progn. [ad p.

38, 7] annotavit. Idem vero 3 Περὶ δυσπνοίας [vol. 3, p. 290] auctor est, πνεύματος nomen in morbis simpliciter ab Hippocr. enuntiatum, τὴν δύσπνοιαν significare; atque inde Πνευματώδη dici Eum qui difficultate spirandi laboret; etsi interdum simpliciter ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένου, h. e. Pro eo qui flatu distentus sit, usurpetur, ut ipse ἐν ταῖς Γλώσσαις [p. 546] explicavit. [Hippocr. p. 1129, E: Εἶχέ τι πνεύματος· 1131, A: Πνεῦμα οὐκ ἔλυθη· 1211, C: Πνιγμοὶ ἔστιν ὅτε ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Foes. Idem varias persecutus est respirationis species, Πν. ἀλιζόμενον, ἄνω φερόμενον, ἀνελκόμενον, ἀνεσπασμένον, ἀραιόν, μέγα, ἄσημον, βηχῶδες, διὰ πολλοῦ χρόνου (Hippocr. p. 38, 9), μανότερον, λειότερον, μετέωρον, μινυθῶδες, μυχθῶδες, προσκόπτον, προσπταῖον, πρόχειρον, πυκνόν: de quibus vide s. h. v. « Menander ap. Athen. 12, p. 549, D: Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, ubi Clericus: Dicitur πνεῦμα esse ἄνω, quod aer admissus tam cito rejiciatur, ut vix videatur descendere in intimos pulmonum recessus, sed in summa tantum eorum parte æstuare et reciprocari. » Strong. Eurip. Phœn. 850: Σύλλεξαι σθένος καὶ πνεῦμ' ἄθροισον.] Dicitur igitur de spiritu quem animalia viventia ducunt, s. de anhelitu, de halitu, de anima. Dem. [p. 1396, 12]: Τὰ τούτων πνεύματα ἀπηλλάγη τῶν οἰκείων σωμάτων. Quod dum fit, Anima exhalari dicitur, et extremus reddi spiritus, ut de Christo expirante, Math. 27, [50]: Ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Quibus in ll. de Spiritu vitali dicitur, quem Virg. Spiramen animæ appellat. [Æsch. Sept. 981: Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν· Pers. 507: Τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Eur. Suppl. 533: Ἀπῆλθε πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν· Tro. 751: Πνεῦμ' ἀπορρήξεις σέθεν· Hec. 571: Ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ. Polyb. 13, 2, 5: Τὸ πν. προσαπέθετο τῷ χρυσίῳ· 31, 18, 4: Διότι τὸ πν. δι' αὐτοὺς ἔχοι.] Aristot. [H. A. 4, 9] de insectis: Ψοφεῖ τῷ ἔσω πνεύματι. Pro quibus Plin., Intus meante spiritu. [Id. H. A. 1, 11: Ὁ πταρμὸς ... πν. ἀθρόου ἔξοδος.] Plut., de lepore: Ὅσον ἔχει πνεύματος, εἰς τὸν ἔσχατον ἀναλώσας δρόμον· Præc. sanit. [p. 127, D]: Διαστάσεις τοῦ πνεύματος (ut ap. Aristot., Κατέχουσι τὸ πνεῦμα, sc. intercurrendum: pro quo Plin., Spiritum continent). Idem in Alex.: Πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος· unde μένος πνεῖν. [Et V. Pyrrhi c. 16: Πνεύματος μεστὸς ὢν καὶ θυμοῦ. Id. Mor. p. 101, D: Πν. χρηστοῦ· ubi Wytt. alia collegit exx. Plutarchi, velut ib. p. 127, C: Αἵματος λεπτοῦ καὶ πν. καθαροῦ· D: Τοῦ περὶ τὰ νεῦρα πνεύματος· 129, C: Πνευμάτων ταραχή· 734, E: Νέοι ... ὄντες ... πολὺ πν. γεννῶσιν ἐν τῷ σώματι καὶ ταραχῶδες. Themist. Or. 1, p. 7, A: Θυμοῦ καὶ ὀργῆς πνεύματα ἄγρια.] At Symp. 2, [p. 642, C]: Τὸ πνεῦμα τοῦ λάγω περίθερμον καὶ πυρῶδες. Rursum Xen. Cyneg. [7, 3]: Τὸ τῶν μητέρων γάλα ἀγαθὸν καὶ πνεῦμα, Lac et halitus: quemadmodum et arborum quædam emittunt πνεύματα, Halitus item ac vapores: ut Plut. Symp. 6, [p. 697, B] de ficu: Θερμὸν πνεῦμα καὶ δριμὺ καὶ τμητικὸν ἀφίησι. Et Symp. 3, [p. 647, A] de nuce: Πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα. Hoc πνεῦμα ut plurimum dicitur, quatenus corpora eo moventur, s. quatenus motus in corpore ciet. Epigr.: Πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, Nihil habeo præter animam, spiritum vitalem. [Phœnix ap. Athen. 12, p. 530, F: Ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα, νῦν δ' οὐκέτ' οὐδὲν ἀλλὰ γῆ πεποίημαι, i. e. olim spiritum vitalem ducebam.] || Reperitur et plur. num. Πνεύματα pro Spiritus vitalis, s. Vitalia, Præcordia. Diod. S. [17, 84], de rebus gestis Philippi: Τὰς αἰχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν [πνεύμοσιν ex cod. Ven. restituit Wessel. Alia ejusdem corruptelæ exx. v. s. Πνεύμων] ἐνήρειδον· ut Virg. Æn. 9, Abditaque intus Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit. Quibus præcipue Pulmo significatur, a pulsu dictus, teste Servio: ut πνεύμων ἀπὸ τοῦ πνεῖν. Alibi dicit, Ensem calido in mucrone recondit. [|| De flatu ventris Diog. L. 6, 94: Εἰ μὴ καὶ τὰ πν. κατὰ φύσιν ἀπεκρίνετο. Hemst.] || Spiritus [s. Halitus,] s. Afflatus. [Æsch. Prom. 886: Λύσσης πνεύματι μάργῳ. Dioscor. Anth. Pal. 6, 220: Ἄγρια ... χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης, i. e. Afflatus furoris divinitus immissus.] Plut. De def. orac. [p. 438, B: Ἀλάλου καὶ] κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης, de Pythia. Idem De exil. [p. 605, A]: Τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν μούσαις πνεῦμα. In Axiocho [p. 370,

C]: Εἰ μή τι θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ ψυχῇ, Nisi re vera spiritus quidam divinus inesset in animo. [Dio Cass. 63, 13: Τὸ μαντεῖον κατέλυσεν ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πν. ἀνῄει, σφάξας.] Luc. 4, [33]: Ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, Spiritum dæmoniacum impurum. Contra [1] Thess. [5, 19]: Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, Spiritum ne extinguite, i. e. Dei afflatum in mentibus vestris refulgentem. Item πνεύματα πλάνα, 1 Tim. 4, [1]. At pro ἀκάθαρτον s. πονηρὸν πνεῦμα, quæ passim obvia sunt, sine adjectione legitur et τὸ πνεῦμα: Matth. 4, [1]: Ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Et 8, [16]: Ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ. Alias τὸ πνεῦμα ut plurimum ponitur pro τὸ ἅγιον Πνεῦμα, Spiritus sanctus. [De hoc et reliquo vocabuli apud scriptores eccles. usu copiose dixit Suicerus. Idem de πνεῦμα θεοῦ quod legitur ap. LXX Genes. 1, 2 exposuit. Inane est Athanasii commentum vol. 2, p. 44, πνεῦμα εἰρῆσθαι ὡσανεὶ πᾶν νεῦμα, ὀξέως πάντη νεῦον καὶ κινούμενον et p. 442: Πν. λέγεται παρὰ τὸ πᾶν νεῦμα ὀξέως ἐπινοεῖν.] || Sententia membris constans, ut periodus. Bud. ex Hermog. 4, 90. [Πνεῦμα, ἐναγώνιον, vis et spiritus oratoris, certaminibus et contentionibus aptus, in quibus animi commovendi sunt vehementius, ap. Dionys. in Jud. Thucyd. c. 23, p. 865; quo sensu haud dubie etiam Demosthenes apud Lucianum in Encom. § 14 σφοδρὸς τῷ πνεύματι dicitur. Hermogeni autem Περὶ εὑρέσ. 4 (vol. 3, p. 158 ed. Walz.) πνεῦμα dicitur certa orationis compositio, qua sententias per membra et incisa enunciatas tamdiu persequimur, quamdiu spiritus et latera perferunt. Itaque illud hoc modo definit: Πνεῦμα σύνθεσίς ἐστι λόγου, διάνοιαν ἀπαρτίζον, ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον, πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν φωνὴν τοῦ λέγοντος. Ejus πνεύματος duo genera facit, quorum alterum fit κατ' ἐπιμονήν, alterum κατὰ διαίρεσιν aut μερισμόν. Prius habet ἰσοδυναμίαν, qua una res multis sententiis idem fere significantibus explicatur, ut illa apud Ciceronem in Philipp. 2: *Tu istis lateribus, ista gladiatoria corporis statura, istis faucibus*, etc. quæ omnia sunt ἰσοδυναμοῦντα, et habent πνεῦμα, h. e. quendam affectum una cum voce oratoris crescentem. Δεῖ ἀεὶ τὸν λόγον αὔξειν, ait Hermogenes p. 192. Alterius generis πνεῦμα cernitur in διαιρέσει et μερισμῷ, in congerie rerum earumque partitione. Ejus exemplum est in Cic. Orat. pro leg. Manil. c. 8: *Dico ejus* (Luculli) *adventu maximas Mithridatis copias, omnibus rebus ornatas atque instructas, urbemque Asiæ clarissimam* etc. Hoc πνεῦμα porro ex mente Hermogenis nonnullis dicendi formis se exserit, quas σχήματα πνευματικὰ vocat, ut quum in oratione adhibeas formam ἀποφαντικήν, ἐρώτησιν, ἔλεγχον, ἔνστασιν, ἀποστροφήν, σχῆμα ἀρνητικὸν vel ἀπαγορευτικόν. Ex his formis sæpe plures vel pauciores jungi solent, ut πνευματικὸς λόγος fiat, qui idem est ἀκμαῖος et ὡραῖος, h. e. oratio *vegeta*, *lacertosa*, *robusta*, *virilis*. Hæc vis orationis etiam passim apud rhetores dicitur ὁρμή, ἰσχύς, ἀκμή, θυμός, χολή. Vid. Philostr. Soph. Vit. 1, p. 492, et ibi Olear. Conf. Cresoll. Theatr. rhet. 3, 22, p. 316, Voss. Institt. rhet. 4, p. 65, et voc. Τάσις. Denique πνεῦμα etiam dicitur, quæ Latini *latera* appellant, inque robusta voce inest. Vid. Plut. Mor. p. 804, B. Ernest. Lex. rhet. Περὶ πνευματικοῦ σχήματος agit anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 621. || Spiritus, sensu grammatico: qui duplex est, alter lenis, πν. ψιλόν, alter asper, πν. δασύ. Plut. Mor. p. 1009, E: Τὰ πν. τῶν στοιχείων. Λεξικὸν περὶ πνευμάτων edidit Valcken. in Appendice ad Ammon. p. 207.]

[Πνευματεμφόρος. V. Πνευματοφόρος.]

Πνευματίας, ὁ, i. q. πνευματούμενος, Gorr. Vide Πνευματόω. [Eustath. Opusc. p. 299, 12: Οἶνον εἴχομεν, εἰ καὶ πνευματίαν ἐκεῖνον καὶ βρόμιον καὶ οὐ προσηνῆ πρὸς ὑγίειαν.]

[Πνευματιάω, Suspiro, Gl. « In Responsis Canonicis Timothei Alexandr. p. 1066 ap. Balsamonem, hæc ponitur interrogatio: Ἐάν τινος γυνὴ πνευματιᾷ, ὥστε καὶ σίδηρα φορεῖν, ὁ δὲ ἀνὴρ λέγῃ, ὅτι οὐ δύναμαι ἐγκρατεύεσθαι, καὶ θέλω λαβεῖν ἄλλην, ὀφείλει λαβεῖν ἑτέραν, ἢ οὔ; Si alicujus uxor spiritu corripitur. Balsamo hoc l. dicit, γυναῖκα πνευματιῶσαν esse πνεύματι πονηρῷ συνεχομένην, Spiritu malo agitatam. Est igitur γυνὴ πνευματιῶσα ὑπὸ δαίμονος ἐνεργουμένη, ὑπὸ πνεύματος ἐνοχλουμένη, κατεχομένη. » Suicer.]

[Πνευματίζω, Ventilo. Antig. Car. c. 151: Λίθους ὑπὸ τῶν ῥιπίδων πνευματιζομένους. || Sensu grammatico, Spiritu noto, Spiritum appono. Eustath. p. 524, 5: Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον 150, 23: Τὰ ἀρκτικὰ τῶν λέξεων φωνήεντα ἐπνευμάτιζοντο. G. D. || Pass. Opprimor a dæmone. Vita Nili jun. p. 100, 15: Τὸν πνευματιζόμενον. Hase.]

Πνευματικός, ή, όν, Spiritualis, Spiritalis, Qui a spiritu cietur: ut πν. ὄργανα. Vitruv. 10, 1: Est autem unum machinarum genus scansorium, quod Græce ἀκροβατικὸν dicitur: alterum, spiritale, quod apud eos πνευματικὸν appellatur; tertium, tractorium: id autem Græci βάναυσον vocant. Et mox, Spiritale est, quum spiritus expressionibus impulsus, et plagæ vocesque organicos exprimuntur. Vide Ἐμπνευστός. Item in homine πν. μόρια, Membra spiritalia, Quæ spiritui serviunt, Quæ spirabilis naturæ sunt. Et πν. πόροι, Meatus spiritales, h. e. Meatus spiritui s. respirationi servientes. Plut. in Probl. Romanis: Τὴν στενότητα τῶν πνευματικῶν πόρων. [Πνευματικοὶ κινήσεις Aristot. Probl. 18, 1.] || Flatibus obnoxius, peculiariter autem Ventorum flatibus obnoxius, Ventosus, ut πνευματώδης. Theophr. C. Pl. 4, 13 [12, 5]: Εἰ τοιαύτη τοῦ ἀέρος ἡ ψυχρότης ὥστε ἐνυδρός τε εἶναι καὶ μὴ πνευματική, ubi etiam reddere queas Ventis perspirabilis. || Inflatus, Flatu plenus, Flatu s. Spiritu distentus: quam signif. habet etiam πνευματώδης. Aristot. H. A. 7, [4]: Πνευματικῶν γενομένων τῶν ὑστερῶν, ubi a Bud. quoque πνευματικὸς redditur Inflatus, Flatibus plenus. [Ib. c. 6: Οὐδὲν ῥεπτεῖται πόρρω ὑπὸ βίας πνευματικῆς.] Apud Medicos itidem πνευματικὴ ἕξις, Habitus corporis flatibus plenus: ut infra habebimus πνευματώδης διάθεσις. Sicut porro πνευματώδεις cibi dicuntur Qui flatus cient, Inflantes, ita et πνευματικοί. Plut. Probl. Rom. [p. 286, E]: Πρὸς συνουσίαν παρορμᾷ, διὰ τὸ φυσῶδες καὶ πνευματικόν, de leguminibus, quæ ibid. πνευματώδη esse dixit. Confer cum hoc l. quendam in Πνευματώδης citatum. Athen. 7, [p. 291, C] ex Comico quodam [Nicomacho], Βρωμάτιον πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα. Idem Athen. l. 3 initio, de fabis: Χλωροὶ μὲν εἰσὶ πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δὲ, ἧττον πνευματοῦσι· ubi etiam nota πνευματικὸν εἶναι, et πνευματοῦν, synonymως usurpata: l. 2, pro πνευματικὸς dicit πνευστικός. Apud Diosc. vero 2, 129, de lente, pro Πνευματικὸς στομάχου καὶ ἐντέρων, non dubito quin reponendum πνευματωτικός, de quo paulo post. Plin. l. 22, c. ult., de lente itidem dicit, Stomachum inflat. || Πνευματικοὶ dicti sunt et Medici quidam, qui a flatu s. spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant. [V. Galen. vol. 2, p. 368. Id. vol. 8, p. 97: Τοὺς ἀπ' Ἀθηναίου τοῦ Ἀτταλέως, οὓς πνευματικοὺς ὀνομάζουσι.] Forsan Hippocr. aut quisquis auctor libelli De flatibus, huic sectæ occasionem præbuit. Gorr. || Rursum pro Spiritualis, a πνεῦμα significante Spiritum sanctum: ut ἄνθρωπος πνευματικός, sc. ὁ φρονῶν τὰ τοῦ πνεύματος: cui opp. ὁ σαρκικὸς et ὁ ψυχικός. Et πν. σῶμα, 1 Cor. 15, [44]. Εὐλογία πνευματική, Ephes. 1, [3]. Ὕμνοι καὶ ᾠδαὶ πνευματικαί, Ephes. 5, [19], Coloss. 3, [16]. Σοφία καὶ σύνεσις πνευματική, Coloss. 1, [9]. Πνευματικὰ χαρίσματα, Rom. 1, [11], 1 Cor. 12, [1]. Item ap. Gregor. [Naz. Or. 21, p. 375, 2. Boiss.]: Παντὶ πνευματικῷ πληρώματι καὶ συστήματι, Omni spirituali supplemento atque cœtui, Bud. [Methodius Conviv. 3 init.: Ὁ πνευματικώτατος καὶ σοφὸς ἀνήρ, de Paulo apostolo. Boiss. V. Suicer. Πν. πατήρ, υἱός, ἀδελφός quo sensu ab scriptoribus eccles. dicantur explicuit Ducang, cujus Gloss. augendum verbo hinc derivato, Πνευματικεύω, Pneumatici munere fungor, quo utitur Ducas Hist. Byz. p. 147, A. || Πν. λόγος et Πν. σχῆμα. V. s. v. Πνεῦμα.] || Πνευματικὸς exp. etiam Pulmonis inflammatione laborans, Pulmonarius.

Πνευματικῶς, Spiritualiter, 1 Ad Cor. [2, 14. Et sæpissime ap. scriptores ecclesiasticos. « Nilus Epist. 322; Greg. Naz. Or. 39, p. 636, D. » Boiss. Œcumen. In Apocal. p. 203, 26 Cramer. Id. ib. p. 343, 12; 433, 14. Hase.]

Πνευμάτιον, τό, q. d. Flatusculus. Athen. [3, p. 102, D] ex Comico quodam [Damoxeno]: Στρόφοι καὶ πνευμάτια γιγνόμενα τῶν κεκλημένων ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. [Antig. Car. c. 51: Ὅταν πνευμάτιον ᾖ. Hase. || De arte elementari Epict. Diss. 3, 13, 15: Ὅσον (ἦν ἐν σοὶ) πνευματίου εἰς πνευμάτιον (ἄπεισι). Schweigh. De respiratione Oribas p. 289: Μέχρι τοῦ δασῦναι τὸ πν. ἀποχρώντως. || Animula. Marc. Anton. 2, 2: Ὅ τί ποτε τοῦτό εἰμι, σαρκία ἐστὶ καὶ πνευμάτιον. Id. 5, 33; 8, 25, 56; 9, 24; 12, 3. Polyb. 15, 31, 5: Αὐτὸ τὸ πν. δέοντας συγχωρηθῆναί σφισι.]

[Πνευμάτιος, ία, ιον, Ventosus. Aratus 785: Σελήνη λεπτὴ καὶ … ἐρευθὴς πνευματίη.]

[Πνευματισμός, ὁ, Adspiratio. Eustath. p. 524, 26: Περὶ τοῦ κατὰ τὸν Φίλιππον πνευματισμοῦ· 1396, 23: Αἰγυπτίων πν.]

[Πνευματίτης, ὁ, Hæreticus qui falso de Spiritu sancto opinatur. Epiphan. t. 2, p. 66, C: Πν. οἱ καὶ πνευματομάχοι. Hase.]

* [Πνευματοδόχος, ὁ, ἡ, Spiritum in se recipiens. Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 86, 3: Οὕτως δὲ ἡ φωνὴ γίνεσθαι πέφυκε· τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῶν πν. ἀγγείων ἀναφυσώμενον κτλ. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 63, B. Hase. Sancto spiritu afflatus. Joann. Clim. p. 40. Boiss.]

* [Πνευματοεργός, ὁ, ἡ, Spirituum opifex. Epitheton Dei ap. Synes. Hymn. 3, 169, p. 322.]

Πνευματοκήλη, ἡ, Ramex ventosus. Is genere, ut Paul. Ægin. [6, 64] ait, ἀνεύρυσμα est, ut qui dilatatione fiat a flatulento spiritu. [In inscriptione capitis autem est Πνευμοκήλη.] Hæc Gorr., qui etiam addit, duobus modis id accidere, ut ibi videbis. [Leo philos. Consp. med. p. 197, 9 Ermerins. Hase.] Id malum intelligendum putat Marc. Virg. ap. Diosc. 4, 69, per ὄρχεις πεφυσημένους, Testes inflatos.

[Πνευματοκήρυξ, υκος, ὁ, Zachar. in Lami Delic. vol. 5, p. 118 (?). Boiss. Gabriel Philadelph. Pœnit. p. 144, E. Hase.]

[Πνευματοκίνητος, ὁ, ἡ, A spiritu (divino) motus. Dionys. Areop. De div. nom. c. 1, p. 375: Τῆς πν. τῶν θεολόγων δυνάμεως. Suicer. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 275, 24: Ὁ πν. κυβερνήτης. Hase. Theodor. Stud. p. 241, C; 450, C. Const. Manass. Chron. 4607: Ὡς ἡ πν. θεσπιῳδὸς σάλπιγξ.]

[Πνευματοκινήτως, Impulsu (divini) spiritus. Theophanes Hom. 14, p. 82, de Matthæo Evangel.: Πν. τοῦτο ποιῶν. Suic. Anon. V. Joann. Chrys. p. 307, cujus verba s. v. Θεαρέστως apposuimus. Theodor. Stud. p. 315, C; 316, D; 503, B. G. Dind.]

[Πνευματοκλήτωρ, ορος, ὁ, Spiritus invocator. Cyrill. Al. In Jo. p. 169: Πνευματοκλήτορας, ἤπερ ὄντως τοῦ πνεύματος χορηγοὺς τοῦ ἁγίου εἶναι πιστεύσομεν. Suic.]

* [Πνευματόλεκτος, ὁ, ἡ. Πν. λόγοι, Sermones virorum spiritu divino afflatorum, Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 475, 33.]

[Πνευματομαχέω, Spiritum sanctum oppugno. Basil. t. 2, p. 131, A. Greg. Nyss. t. 1, p. 739, B: Ἡ κενία τῶν πνευματομαχούντων. Hase.]

Πνευματομάχος, ὁ, Qui cum Spiritu sancto pugnat, Spiritui sancto repugnans, etiam Spiritum sanctum oppugnans. Vide Can. 1 Conc. Constantinop. Legitur et ap. Theophyl., necnon ap. Basil., ap. quem Bud. interpr. Qui male de Spiritu sancto opinatur. [Ita a veteribus appellatur Macedonius, quod Spiritus sancti deitatem et consubstantialitatem cum Patre Filioque negaret. V. Nilum De synodo Cpol. Bibl. Jur. canon. p. 1156. Deinceps omnes eandem hæresin foventes dicti sunt πνευματομάχοι, alias Ἡμιάρειοι vel Ἡμιαρειανοί. V. Theodoret. Hæret. fab. 4, 5, p. 238, Socr. H. E. 2, 45, p. 215, Epiphan. vol. 1, p. 377. Suic. Sim. Thess. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 143. Cramer. Joann. Damasc. Ep. ad Theoph. in Combef. Orig. Cpol. p. 118. Boiss. Adde Basil. M. vol. 3, p. 44, A, Epiphan. vol. 2, p. 19, A, et quæ Ducang. collegit.]

Πνευματόμφαλος, ὁ, ἡ, Cui umbilicus a flatu protuberat: species est τῶν ἐξομφάλων. Gorr. [ex Galeno vol. 2, p. 395.] Apud Galen. Definitt. med. [vol. 2, p. 274] legitur Πνευμόμφαλον, quod esse dicit τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ.

Πνευματοποιέω, In spiritum converto. [Aristot. Probl. 24, 10: Πν. τὰ πεπηγότα.]

[Πνευματοποιός, ὁ, ἡ, Flatus ciens. Clem. Al. p. 521: Πν. ὄσπριον. Apoll. Hist. mir. p. 96: Πν. καὶ δύσπεπτον. || Spiritum vitalem faciens. Philemo Lex. § 164: Πν. γάρ φασιν ἡ ψυχὴ οὖσα κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα.]

[Πνευματορήτωρ, ορος, ὁ, Orator spiritu divino afflatus. Nicet. Chon. p. 149, D: Τοῦ πν. Παύλου τὰ ἐπιστόλια.]

[Πνευματόρρους, ὁ, ἡ, A ventis agitatus. Plato Crat. p. 410, B: Ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι πνευματόρρουν.]

[Πνευματορρώξ vitiose pro πνευμόρρωξ, quod v.]

[Πνευματοτελειόω, Spiritaliter perfectum reddo. Zosim. De virt. aquar. ap. Höfer. *Hist. de la Chimie* t. 1, p. 498, 18: Ἱερατεύομαι καὶ πνευματοτελειοῦμαι. Hase.]

Πνευματοφορέομαι, Afflatu numinis instinctus feror, vel Numine afflor. [LXX Jerem. 2, 24: Ἐν ἐπιθυμίαις ψυχῆς αὐτῆς ἐπνευματοφορεῖτο, Cupiditatibus, tanquam vento, agitata est anima. Conf. Cyrill. Alex. In Jesai. 54, p. 765: Πνευματοφορουμένη δὲ ψυχή, πάντως που καὶ ἀκατάστατος. » Euseb. H. E. p. 180, 183. » Kall. Id. Dem. ev. p. 387, A: Οἱ παρὰ τῷ Ἰουδαίων ἔθνει πνευματοφορούμενοι. Hase.]

[Πνευματοφόρητος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 456.]

Πνευματοφόρος, ὁ, ἡ, Qui afflatu numinis instinctus fertur. Alii, Spiritu lymphatus. Bud. interpr. Deo plenus, ut Θεοφόρος, afferens ex Damasc. p. 148: Πάντα γὰρ οἱ θεηγόροι ἀπόστολοι καὶ θεηπόλοι διδάσκαλοι καὶ πνευματοφόροι πατέρες, ἐν κατοχῇ Θεοῦ κατὰ τὸ θεματὸν γεγονότες, ἐνθέῳ στόματι ἐθέσπισαν. Idem Bud. affert ex præfatione [Maximi vel Joannis Sycopol.] Operum Dionysii Areop. [p. 2 extr.]: Πνευματοφόρος Παῦλος, Spiritu afflatus: addens, pro eod. ibid. dici Χριστοφόρος, ut, Ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Παύλου. [Theophil. Ad Autol. 2, p. 252, prophetas vocat θεοῦ ἀνθρώπους, πνευματοφόρους πνεύματος ἁγίου. De iisdem Cyrill. Al. In Exod. p. 260: Πν. καὶ ἀκριβῆ τῶν πραγμάτων ποιούμενοι τὴν κατάσκεψιν. Suic. Method. p. 424; Andr. Cret. p. 5; Cyrill. Hier. p. 189. Kall. Const. Manass. Chron. 4063: Πν. τῆς τύχης (ubi nunc recte πνεῦμα τὸ φορὸν τ. τ.). Ephræm in Monum. Cotel. vol. 3, p. 55, 7; Mich. Syncell. Laudat. Dionysii Ar. p. 351. Boiss. Accipitur etiam in malam partem, de falsis Prophetis, qui a spiritu malo feruntur et agitantur, tanquam a vento, quocunque ille voluerit, quique adeo leves sunt et inconstantes. Ita LXX Sophon. 3, 4: Οἱ προφῆται αὐτῆς πν., ἄνδρες καταφρονηταί. Hoseæ 9, 7: Ἄνθρωπος ὁ πν., ubi Theodoret. p. 730: Ἄνθρωπος ὑπὸ τοῦ ἐνοικοῦντος πνεύματος παραπαίων καὶ τῇδε κἀκεῖσε περιφερόμενος. Suicer.] Ejusdem cum πνευματοφόρος signif. est Πνευματέμφορος. In Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 677, 28] πνευματέμφορον στόμα exp. τὸ ὑπὸ πνεύματος πεπληρωμένον. [Joann. Damasc. vol. 1, p. 680, E. G. Dind.]

Πνευματόω, Flatu s. spiritu impleo, Flatus excito. Athen. 9, [p. 404, E] ex Comico quodam [Anaxippo]: Ἵνα διεγείρας πνευματοῖ τὸν ἀέρα. Item cibus aliquis πνευματοῖ, Flatus excitat in corpore, Inflat. Vide Πνευματικός, ex Athen. [Rufus p. 216 ed. Matth.: Ὡς πνευματοῦντος τοῦ χλιαροῦ.] Pass. Πνευματοῦμαι, Flatibus impleor, Inflor. Πνευματούμενοι, inquit Gorr., dicuntur ab Hippocr. (seu quis alius est auctor Prorrhett.), quibus magna est et frequens respiratio, quos ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων Hippocr. [p. 400, 48] πνευματωθέντας appellat. [Sic Galen. vol. 8, p. 806.] Possunt tamen et ii intelligi, quibus venter flatu distenditur. [Hæc Galeni sententia est vol. 7, p. 289: Ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκάτερον, καὶ δύσπνοον αὐτὸν γεγονέναι καὶ πνευματωθῆναι τὴν γαστέρα.] Vocantur et ab Hippocr. πνευματίαι, ut scribit Galen. Περὶ δυσπνοίας 3 [l. c. p. 288]. Vide et Πνεῦμα. || In spiritum verto, Bud. ex Aristot. Probl. sect. 2, [33]: Τοῦ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπίπτει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά. [De gen. an. 2, 3: Τὸ σπέρμα τῆς γονῆς διαλύεται καὶ πνευματοῦται.] Id. De cœlo 3, [7]: Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα. Utitur et [De respir. c. 20, et] De gen. anim. 3, 3, ubi Gaza πνευματοῦται interpr. modo Vertitur in spiritum et evanescit, s. In spiritum evanescit: modo Spirascit. [Theophr. De ventis § 40: Ὕδατος πνευματουμένου. Plut. Mor. p. 879, E: Πνευματούμενος ὁ ἀὴρ κατὰ τὴν κίνησιν.]

Πνευματώδης, ὁ, ἡ, [Spiritui similis. Aristot. H. A. 4, 9: Ὁ ἐλέφας φωνεῖ... πνευματώδες, ὥσπερ ὅταν ἄνθρωπος ἐκπνέῃ καὶ αἰάζῃ. ||] Spiritu plenus, Ventosus. [Theophr. C. Pl. 1, 8, 3: Πν. τόποι· 3, 6, 9: Πν. καὶ προσήνεμοι. « Ptolem. De apparentiis fixarum in Fabric. B. Gr. c. 7, vol. 4, p. 431: Τὰ ἔνικμα καὶ πν. καταστήματα. » Kall. Πν. ἐνιαυτοί Aristot. Meteor. 1, 7. Ὧραι πνευματωδέσταται ib. 2, 8.] Plut. Symp. 3, [p. 648, D]: Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πν. καὶ νιφόμενοι τόποι, Loca quæ venti crebro perflant. Et 4, [p. 664, E], τὸ τοῦ πυρὸς πν., Flatuosa ignis pars, Id quod spirabilis in igne naturæ est. [De aere Hesych. s. v. Κνέφας, quod exp. ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πν. De anima schol. Hom. Il. Ψ, 100: Τὸ λεπτὸν καὶ ἀφανὲς καὶ πν. τῆς ψυχῆς. Sext. Emp. p. 568: Λεπτομερεῖς οὖσαι (αἱ ψυχαὶ) καὶ οὐχ ἧττον πυρώδεις ἢ πνευματώδεις.] Cibi vero πνευματώδεις dicuntur Qui flatus movent, Qui inflant. [Aristot. Probl. 30, 1: Καὶ ὁ οἶνος πν. τὴν δύναμιν· et Plut. Mor. p. 656, B.] Plut. Probl. Rom. [p. 286, E]: Τὰ ὄσπρια πνευματώδη. [Iambl. V. P. p. 230: Τῶν βρωμάτων ὅσα πν. καὶ ταραχῆς αἴτια. Κύαμοι πν. Diog. L. 8, 24.] Athen. 8, [p. 357, C] de polypis et sepiis: Πν. γάρ εἰσι· quamobrem et ad venerem incitare ait; nam τὸν τῶν ἀφροδισιασμῶν καιρὸν πνευματώδους προσδεῖσθαι διαθέσεως, ubi πν. διάθεσιν dicit de Constitutione corporis flatibus obnoxia. Et πν. ὄγκος ap. Medicos, Tumor flatuosus, ex flatu excitatus, ex inflatione. [Πν. πάθη Aristot. l. c.] Ab Hippocr. πν. dicitur non solum ὁ ἐμπεφυσημένος, Inflatus, Flatu distentus [ut Aphor. 5, 72, ad quem l. Galen.: Πνευματώδεις νῦν εἰρῆσθαι νομιστέον ἐκείνους ὅσοι κατὰ γαστέρα πλῆθος ἀθροίζουσι φυσώδους πνεύματος, ἤτοι δι' ἐρυγῶν κενούμενον, ἢ διὰ φυσῶν, ἢ παραμένον τε καὶ διατεῖνον τὰ σπλάγχνα]: sed etiam ὁ δύσπνους, Qui ægre respirat. Nam πνεῦμα sæpe ab Eod. pro δύσπνοια etiam ponitur, Galen. Lex. Hippocr. [p. 546.] Idem Gal. in Hippocr. De victus rat. in morb. acut. [ad p. 405, 51] Comm. 3, sect. 115: Πν. γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ ὀνομάζουσι τοὺς κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἀέρος δεομένους, ἔστι δ' ὅτε καὶ τοὺς ἐμπνευματουμένους. [V. eund. vol. 7, p. 289.] Πν. γράμματα ap. Plat. Cratylo [p. 427, A], Literæ quæ cum flatu s. spiritu pronuntiantur, ut φ, ψ, σ, ζ.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, Inflatio. [Aristot. De respir. c. 20: Σφύξις ἡ τοῦ ὑγροῦ θερμαινομένου πν.] Paul. Ægin. 3, 38: Πνευμάτωσις γαστρός, ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις. Oribas. ad Eunap. 4, c. 85, quod Περὶ πνευματώσεως inscribitur: Ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις, χυμῶν ἢ σιτίων εἰς ἀτμοὺς διαλυομένων, ὑπὸ θερμότητος συνίσταται γλισχρᾶς. [Plut. Mor. p. 906, A; Rufus p. 215, et Oribas. p. 204 ed. Matth. G. D. Galen. vol. 6, p. 334, 10: Ἐρυγὴ κνισσώδης, ἢ πν. Id. ib. p. 459, 3; 781, 3; vol. 14, p. 457, 16; 374, 1: Πν. στομάχου. Hase.]

Πνευματωτικός, ή, όν, Inflandi s. Flatus excitandi vim habens, Qui inflare s. flatus ciere solet. Athen. 9, [p. 369, D] de rapo. Item Diosc. 2, 134, et ipse de rapo: Πνευματωτική, σαρκὸς πλαδαρᾶς γεννητική. (Unde ap. Plin. 20, 2: Democritus rapa abdicavit in cibis, propter inflationes.) At c. 137, de raphano, dicit πνευμάτων γεννητική· et c. 130, de phasiolo: Φυσώδης, πνευμάτων κινητικός. Sic supra πνευματώδης, πνευματικός, et infra πνευστικός. [Id. 5, 9: Οἶνος γλυκὺς ... στομάχου πνευματωτικός.]

[Πνευμιάω s. Πλευμιάω. V. Πνευμόω.]

[Πνεύμονοι mihi videntur dici apud Hippocratem iidem qui πνευματίαι aut πνευματώδεις, Anhelosi, difficultate spirandi laborantes, et multum ac crebrum spiritum trahentes, p. 1180, B: Ἐν δὲ τοῖσι πνευμόνοισι, βοῆς, ὀξυθυμίης, Difficultate autem spirandi laborantibus, aut anhelatoribus, clamore et proclivi iracundia abstinendum. Sic enim contra omnium interpretum mentem eum locum exposuimus ex Galeni sententia, quum πνευμόνους accipiat eos quibus respirationis organa affecta sunt. Foes. Lectio vitiosa.]

[Πνευμοκήλη. V. Πνευματοκήλη.]

[Πνευμόμφαλον. V. Πνευματόμφαλον.]

Πνευμονευτικά, τά, Instrumenta quæ spiritu inflantur; quæ et ἐμπνευστὰ dicuntur et πνευματικά. Sic VV. LL., sed sine auctore.

[Πνευμονία, ἡ, Morbus pulmonis. V. Περιπνευμονία. || Improprie Πλευμονία, νόσος ἡ ἐρωτικὴ ap. Hesych. et eadem gl. casu accusativo ap. Phot. p. 433, 17, quocum Meinek. Com. vol. 4, p. 660, comparavit locos Sophoclis duo, in quibus πλεύμονες amoris sedes dicuntur. V. Πνεύμων.]

[Πνευμονικιακός, ή, όν, i. q. πνευμονικός. Galen. vol. 14, p. 471, 14. Hase.]

[Πνευμονιάω. V. Πνεύμων.]

Πνευμονίας, ὁ, Ad pulmonem pertinens: ut πνευμονίαι λοβοὶ ap. Pollux. 2, [215] οἱ τοῦ πνεύμονος λοβοί, ut ἡπατίαι dicuntur οἱ τοῦ ἥπατος. Fibras pulmonis appellant Lucan., Celsus, Plin. et alii.

Πνευμονικός, ή, όν, Ad pulmonem pertinens, ut πν. τόπος, quod exp. Locus sub pulmone constitutus. [Aristot. Probl. 23, 14: Τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ κουφότης, πλήρωσις τοῦ τόπου τοῦ πν.] Sin de homine dicatur, aut alio animante, significabit Qui pulmonum vitio laborat: qui Pulmonarius a Columella nominatur. [De hominibus Procl. Paraphr. in Ptol. p. 214, 16: Μελαγχολικός, πν. De equis Hippiatr. p. 27, 28. Hase. Et infra:] Πλευμονικός, et Πλευμονία [ap. Hesych.] sive Περιπλευμονία, idem significant cum Πνευμονικός, Πνευμονία, Περιπνευμονία.

[Πνευμόνιον, τό. Athen. 3, p. 107, E, ex Hegesandro: Ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πνευμόνι' ἔλαβε. « Πνευμόνιον quum ait, non pulmonem integrum significat, sed *frustum pulmonis*, ut κρέα τρία, *tria frusta carnium*. » Casaub.]

[Πλευμονίς, ίδος, ἡ, i. q. πνευμονία, ap. Hippocr. p. 533, 16.]

Πλευμονώδης, ὁ, ἡ, Pulmoni similis, Spongiosus ac fistulis inanibus cavus, laxusque et mollis ut pulmo. Aristot. H. A. 5, 16: Οὐδὲν δὲ πυκνότερον καὶ γλισχρότερόν ἐστι τοῦ σπόγγου, καὶ τὸ σύνολον πλευμονῶδες.

[Πλευμορραγής, ὁ, ἡ, Ruptura pulmonis laborans. Hippocr. p. 533, 10, ubi male πλευμορραγίας.]

[Πνευμόρρηξ, ὁ, Ruptura pulmonis. Apsyrtus in Hippiatr. p. 29, 7; 32, 27; 30, 20: Ὅτι μὲν ἔχει ἡ τοῦ πνεύμονος ῥῆξις, πν. καλεῖται τὸ πάθος. || Qui laborat rupto pulmone. Ib. p. 29, 26: Τῷ πνευμόρρηγι ἐγχυματίζειν. Hase. Vitiose πνευματορρήγης in apographo nescio quo quod memoratur in Diario classico Londinensi vol. 34, p. 253.]

Πλεῦμος, Galeno Lex. Hippocr. [p. 546] ἡ φθόη, τὸ πλευμῶδες πάθος: quo nomine accipere videtur id, quod ab Aretæo dicam πνευμῶδες πάθος nominari. Sunt quibus πλεῦμος et πλευμονία idem esse videantur, Pulmonis nimirum vitium ex humoris influxu: quod nisi curetur, in suppurationem tabemque, i. e. φθόην s. φθίσιν, desinat.

[Πλευμάω.] Ab eod. Πλεῦμος est et verb. Πλευμάω, In tabem incido. Galen. enim in Lex. Hippocr. [p. 546] πλευμοῖ exp. πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει. Apud eund. Hippocr. De morbis 2, [p. 477, 18] legitur, Ὅταν πλευμᾷ ὁ ἄνθρωπος· ut aliquanto ante, Ἢν χολᾷ ὁ ἄνθρωπος, quod exp. a nonnullis, Quum pulmonis vitio laborat. Malim Galeni expositionem sequi; nam in præcedentibus dixerat, Ὅταν ἐκ περιπλευμονίης ἔμπυος γένηται. Id autem πλευμᾷ, si non est mendosum, est a verbo Πλευμάω.

Πλευμώδης, ὁ, ἡ, accipiunt pro Pulmonarius, Pulmonis vitio laborans. Gorr. πλευμῶδες πάθος in Galeni l. c. interpr. Pulmonis affectio. Minus quid certe significare videtur quam περιπνευμονία: sicut et Aret. inter περιπνευμονίην et πνευμῶδες πάθος discrimen facit.

Πνεύμων, ονος, ὁ, Pulmo, Caro mollissima et laxissima, respirationis et vocis instrumentum. Nulla enim in toto corpore caro rarior, laxior, molliorque est, et quæ spongiæ similior sit, spumamque sanguinis magis referat. Hæc Gorr., ap. quem plura vide de situ ejus, partibus, vasis. Itidem Cels. 4, 1: Pulmo, spongiosus, ideoque spiritus capax. Plin. 11, 37: Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam: idcirco spongiosus ac fistulis inanibus cavus. Et 9, 7: Spirant autem, confessione omnium quæ internorum viscerum pulmonem habent, quoniam sine eo nullum animal putatur spirare. Hæc attuli, ut confirmarem etymologiam qua πνεύμων παρὰ τὸ πνεῦμα dici traditur: unde et ap. Pers., Pulmo animæ prælargus anhelat; et Lucan., Anheli pulmonis fibra. Ubi etiam nota Fibra pro λοβός. [Spiramenta animæ, Virg. Æn. 9, 580.] Plut. [Mor. p. 699, A] ex Eratosthene: Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος. [HSt. infra:] Πλεύμων, ονος, ὁ, Attici dicunt pro πνεύμων. Alcæus ap. Plut. [Mor. p. 698, A]: Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Paulo post ipse dicit, Σύριγγας ὁ πνεύμων ἔχει καὶ πόρους κατατέτρηται.

[Ib. p. 1047, D: Τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην, Ἀλκαῖον, Εὔπολιν (cujus versus apposuit p. 699, A, et Macrob. Sat. 7, 15), Ἐρατοσθένην, λέγοντας ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμονος διέξεισιν. Formæ πλεύμων et πνεύμων, quas locis innumeris permutarunt librarii, a grammaticis recte sic distinguuntur, ut πλεύμων Atticæ, πνεύμων vulgari dialecto tribuatur: v. schol. Aristoph. Pac. 1069. Eustath. p. 483, 10; 1436 extr., Mœr. p. 309, Greg. Cor. p. 147. Cui præcepto qui olim repugnare videbantur loci plurimi, nunc codicibus et pluribus et accuratius inspectis adeo sunt imminuti, ut vix dubitari possit quin quæ reliqua sunt formæ πνεύμων exempla ad eandem omnia normam sint revocanda. Apud Tragicos nunc constanter πνεύμων editum: sed quum formam Atticam plus uno in loco præbeant optimæ notæ libri et Platonicorum codicum exemplo constet quam proclives librarii ad alteram formam substituendam fuerint, nihil esse caussæ video cur Tragicos πνεύμων quam πλεύμων dicere maluisse credamus. Omninoque πλεύμων antiquior esse nominis forma videtur, restituenda Homero Il. Δ, 528, et Υ, 486: Πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκός· ubi vulgo πνεύμονι. Sed πλεύμονι, καθά τις γράφει τῶν παλαιῶν, Eustath. p. 1436 extr., et quem editores neglexerunt Phot. Lex. p. 432, 18: Πλεύμων διὰ τοῦ λ· καὶ Ὅμηρος, Il. δ' ἐν πλεύμονι χ. Eandem Hippocrati quoque ubique restituendam esse diligentior exemplorum comparatio docebit. De Aristotele Thom. M. p. 722: Πνεύμων οἱ πλείστοι, Ἀριστοτέλης δὲ μόνος πλεύμων, καὶ πολλαχοῦ· qui quod *solum* illum hac forma usum esse dixit, absurde dictum notavit Trillerus, ipse tamen in eo peccans, quod Aristotelem, apud quem summa est in his formis inconstantia librorum, πνεύμονα prætulisse collegit ex etymologia nominis in libro De respir. c. 10 exposita: Ὁ μὲν πλεύμων τῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματος κατεψύξεως ἕνεκέν ἐστιν· ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα εἰληφέναι ὁ πνεύμων διὰ τὴν τοῦ πνεύματος ὑποδοχήν. Hoc enim etiam ab eo scribi potuit qui πνεύμων primitivam nominis formam haberet, licet ipse altera uteretur forma πλεύμων, ut Plato Tim. p. 84, D: Ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίας ὁ πλεύμων. G. D. Eur. Or. 277: Πνεῦμ' ἀρεὶς ἐκ πνευμόνων. Æsch. Choeph. 639: Ἄγχι πλευμόνων (πνευμόνων ed. Robort.) ξίφος· Sept. 61: Ἵππων ἐκ πνευμόνων· ubi codices quattuor πνευμάτων, eodem vitio quo in fr. Sophoclis (320) ap. schol. Pind. Pyth. 4, 398, Ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο legitur, quod πνευμόνων scribendum esse vidit Bergkius, et πνεύμασιν in loco Diodori legebatur, de quo s. v. Πνεῦμα dictum est. Soph. Tr. 567: Ἐς δὲ πλεύμονας στέρνων διερροίζησεν. Theocr. 25, 227: Μεσσηγὺς στηθέων ὅθι πνεύμονος ἕδρη. Eur. ap. Plut. Mor. p. 699, A: Οἴνος περάσας πλευμόνων διαρροάς· quod Hec. 567 pro πνεύματος διαρροὰς restituendum esse conjiciebat Valcken. Sensu latiori de visceribus Soph. Tr. 778: Διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο. Quæ distinxit Aristoph. Lys. 367: Βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω· et Ran. 474: Ἔχιδνα ... ἣ τὰ σπλάγχνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται Ταρτησία μύραινα. « Figurate de intimis præcordiis Soph. (fr. 678) ap. Stob. Flor. 63, 6: Κύπρις ... Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων. » Hemst. Et ibid. in antecedentibus: Ἐντήκεται (ἐνθάπτεται Meinek. Com. vol. 4, p. 660) γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή. Conf. Πνευμονία.] || Πνεύμων θαλάσσιος, Diosc. 2, 39. Meminit et Athen. 8. Plin. quoque Pulmonem appellat, 9, 47: Multis eadem natura quæ frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis. Et 32, 10: Pulmonis marini cinis. Et sub finem capitis: Pulmone marino si confricetur lignum, ardere videtur. [Theophr. De sign. 3, 3: Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον. Synes. p. 14. HSt. infra:] Pulmo marinus, πλεύμων ab Aristot. [H. A. 5, 15] et Athen. [3, p. 97, C, ex Plat. Phil. p. 21, C: Ζῆν οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλεύμονος,] dicitur: qui a Diosc. [Rufo p. 98, et Oribas. p. 356 ed. Matth.] πνεύμων θαλάττιος. [Diog. L. 10, 8: Πλεύμονά τε αὐτὸν ἐκάλει καὶ ἀγράμματον. Verbum Πνευμονιᾶν fingit Etym. M. p. 199, 8, ubi de adjectivo βλὰξ agit a nomine piscis cujusdam derivando: Ὡς εἰ λέγοι τις πνευμονιᾶν ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζώου, ὄντος ἀναισθήτου.] Apud Strab. autem [2, p. 104] sunt qui accipiant pro Maris loco, confusa terra et aqua, inaccesso navibus, quippe qui dicat, Μήτε πορευτὰ μήτε πλωτὰ ὑπάρχοντα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χωρία· cujusmodi Thulen insulam esse tradidit Pythias [Pytheas].

Πνεῦσις, εως, ἡ, Spiratio, Flatus. Greg. Naz.: Πνεῦσις ἀέρος, Aeris spiratio. [Hephæst. Apotel. p. 27, 32 Camerar.: Ἀνέμων ἐτησίων πνεύσεις. Hase.]

Πνευστιάω, Anhelo, Crebro spiro s. respiro, et quasi dicas Spirito; est enim frequentativum. [Hippocr. p. 556, 24: Ἢν πρὸς αἶπος βαδίζῃ, πνευστιᾷ σφόδρα· 1213, E.] Apud Suidam: Ἔκειτο πνευστιῶν ἡμίπνους ὑπὸ τοῦ βρόχου, ubi ipse exp. φυσῶν, ἐμπνέων: quod accidere solet iis qui spiritum diutius continuerunt, ut quum curritur, aut aquæ subeuntur: vide alium Luciani locum in Κονίω. [Arrian. Exp. 5, 16, 2: Καματηροὺς καὶ πνευστιῶντας. Stob. Flor. 22, 43: Ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν ... πνευστιῶν. Lucian. Tim. c. 45; Xenoph. Eph. 1, 9.] Bud. ex Aristot. [Probl. 11, 41], μὴ πνευστιᾶν pro Continere animam. [Id. Rhet. 1, 2: Ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾶν.] Poetice dicitur Πνευστιόω, ut κομόω pro κομάω. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 382]: Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, Crebro anhelans. Vide locum Celsi in Δύσπνοια. Exp. etiam Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro. [Hippiatr. p. 140, 7: Πνευστιᾷ πικρότερον. Hase.]

Πνευστικός, ή, όν, i. q. πνευματικός. Athen. [2, p. 69, E] ex Diphilo, de lactucæ foliis: Πνευστικώτερά ἐστι καὶ τροφιμώτερα καὶ εὐεκκριτώτερα. [|| Spirandi signif. habet ap. Hesych., qui αἴητον (Vulcani epitheton, πέλωρ αἴητον Hom. Il. Σ, 410) exp. per πνευστικόν, ἢ πυρῶδες· pro quo πνευστὸν legitur in Etym. M. p. 30, 24. G. D. Galen. vol. 4, p. 506, 12: Ὁ πνεύμων ἐστὶ πν. ὄργανον. Hase.]

Πνέω (pro quo metri causa poetæ dicunt Πνείω [et Æoles Πνόω: vide Ἐμπνέω]), futurum πνεύσω [Activæ formæ exemplum est ἀναπνεύσει apud Quint. Sm. 13, 516: Ἀναπνεύσει δέ μευ ἦτορ. Usitata enim est forma media πνεύσομαι et πνευσοῦμαι, ut in ll. infra afferendis. Futur. pass. διαπνευσθήσεται est ap. Aret. p. 77 extr. Imperf. frequent. πνείεσκον in versu (Apollonii Rh., ut conjicit Ruhnk. Ep. crit. p. 192) ap. Etym. M. p. 819, 41], Flo, Spiro. Hom. Od. E, [469]: Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό· quo cum loco confer quendam Apollonii in Συνεχής citandum. Od. Δ, [361]: Οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνοντ' ἁλιαέες, Nec secundi spirant venti. [Orac. ap. Herodot. 1, 67: Ἔνθ' ἄνεμοι πνείουσι. Æsch. Eum. 906: Ἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα. Plato Theæt. p. 152, B: Πνέοντος ἀνέμου. Musæus 216, 308: Βαρὺ πνείοντας ἀήτας.] Athen. 1, [p. 26, D]: Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι· ut Plin., Si flarit circa brumam. Cui similem locum vide in Κυάνεος. [Aristoph. Ran. 1221: Ὑφέσθαι μοι δοκεῖ· τὸ ληκύθιον γὰρ τουτὶ πνευσεῖται πολύ· nisi hic πνεύσεται scripsit. Aristot. Meteor. 2, 8: Ὅταν ἄνεμος μέλλῃ πνευσεῖσθαι νότιος. Theophr. De sign. 2, 9: Ἐὰν ἐτησίαι ... πνεύσωσι ... ταύτῃ ἄνεμος πνευσεῖται. Et πνευσοῦνται ibid. et in var. lect. ad Palæph. c. 18.] Item in proverbio Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, Ex eodem ore calidum ac frigidum spirare halitum. Pass. Πνέομαι. Athen. 9, [p. 403, D, ex Mnesimacho]: Σαμβῦκαι δ' αὐλῶν ἄγαν αἱ [ἄγαναι] φωναί, μέλπε, κλαγγῇ, θράττει, νεῖται, πνεῖται· ut apud Ovidium in Fastis 4, [341]: Exululant comites, furiosaque fistula flatur. [Ὁ πνέων, intellecto ἄνεμος, ap. Lucian. Char. c. 3 (ubi præcedit τὸ πνεῦμα): Συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι· nam sic ex duobus codd. et schol. correctum est vulgatum olim πνεύματι. Sed Plut. V. Marii c. 40, ubi libri multi τῷ πνέοντι φερόμενος nunc ex cod. Sangerm. restitutum τῷ πνεύματι φέροντι χρώμενος. Ἡ πνέουσα, intellecto αὔρα, Lucas Act. 27, 40: Ἐπάραντες τὸν

ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ· ubi Elsner. Luciani locum attulit Hermot. c. 28 : Ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν τὰ ἀπόγεια λυσάμενος· in quo πνεούσῃ corrigit. || Metaph. Hesiod. Sc. 24 : Βοιωτοὶ ὑπὲρ σακέων πνείοντες· quod schol. exp. οὐ κρύπτοντες τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἀντικρὺς μαχόμενοι, ἢ μείζονα τὸν θυμὸν τῶν ὅπλων ἔχοντες. Quocum Schneid. comparavit Stat. Theb. 8, 388 : « Animus ultra thoracas anhelus conatur. » Demosth. p. 787, 20 : Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν, i. e. Præpollebat, Superbiebat. Dionys. A. R. 7, 51 : Τῆς εὐθαλείας ἧς πολὺς ἔπνει τότε. De oratione superba Philostr. p. 488 : Ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ τυράννου πολὺς ἔπνευσε.] || Πνεῖν, Spirare, aliis quoque accus. jungitur. Hom. Il. Λ, [508] et Ω, [364] atque alibi, Μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Aristoph. Ran. [1016] : Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας καὶ πήληκας ... καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους. Xen. Hell. 7, [5, 12] : Οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους. [Pind. Ol. p. 162, D : Φωνὴ πν. 1217, D : Πνιγμώδους βηχός. 7, 103 : Πῦρ πνεόντων ἵππων· Pyth. 4, 40 : Φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνεῦν (sic Hermann. : libri πνέον) καιομένοιο πυρός. Soph. Ant. 1146 : Πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων.] Item πνεῖν δίκην. Rursum Aristoph. Eq. [437] : Κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ· ut Cic. in Cat., Scelus anhelantem; Horat., Spirare amores; Seneca, Ira spirat sanguinem. [Male HSt. κακίας (nam sic ex codd. correctum) καὶ συκοφαντίας, qui sunt nominativi, intellecto ἄνεμος, pro accusativis habuit. Κότον πνεῖν dixit Æsch. Choeph. 34, 952, Eum. 840; φόνον Ag. 1309 : Φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ. Ib. 212 : Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. Eur. Iph. T. 288 : Ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον· Rhes. 786 : Θυμὸν πνέουσαι. Πνεύσας per σφόδρα ὀργισθεὶς exp. Phot. et Suidas. Sic etiam Hesych. qui σφόδρα omittit, sed addit ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων. Χάριν πν. Æsch. Ag. 1206 : Κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν. Ἄρη πν. ib. 1235 : Ἄσπονδόν τ' Ἄρη φίλοις πνέουσαν. Comice dictum Ἀλφειὸν πν. ap. Aristoph. Av. 1121 : Ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων, quod schol. exp. οὕτω συντόνως τρέχει ὥσπερ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. Quod imitatus est Philostr. p. 808 : Ὑποτιθέμενος αὐτῷ τὰ ἐς τὸν δρόμον· ὁ δὲ ὑπέρρωσεν ἤδη καὶ Ἀλφειὸν (ἀφνειὸν libri, quod correxit Salmas.) πνεῖ. « Heliodor. 2, 35 : Ἀχιλλειόν τι τῷ ὄντι πνέων. Id. 1, 9 : Οἷς ὁ πατήρ μου συγκινηθεὶς ὅλην ἐκείνην καὶ ἔπνει καὶ ἔβλεπεν. Similiter Greg. Naz. Ep. 9, p. 774 : Σὲ πνέω μᾶλλον ἢ τὸν ἀέρα. » SCHNEID. Eadem hyperbole Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 56 : Σὲ πνέουσι μ. ἢ τ. ἀ. (et cum verbo ἀναπνεῖν vol. 1, p. 258, 275, 290). Eumath. 3, p. 93 : Οὐκ ἐλεεῖς τὴν μητέρα, ἥτις σε πνεῖ;] Item μέγα πνεῖν, ut Tibull., Qui nunc magnum spiramus amantes, ubi Spirare i. est cum φυσᾶσθαι, οἰδεῖν, Turgere, Intumescere, Inflari; metaphorice itidem usurpari solitis pro μέγα φρονεῖν. Philo V. M. 3 : Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, οἱ αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui magnos spiritus ex prosperitatibus geritis, Turn. Et 1 : Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων, Inflati magnumque spirantes animos tollunt. Stat. dicit, Ibam altum spirans. [Eodem sensu Aristoph. Lys. 276, de Cleomene Lacedæmonio : Λακωνικὸν πνέων. Χαμηλὰ πνέων Pind. Pyth. 11, 46. || Ἴσα πνεῖν, Conspirare, cum similibus locutionibus Ἴσα βαίνειν, ἕνα θυμὸν ἔχειν et al. ap. Polluc. 8, 151. « Themist. Or. 9, p. 128, A : Ξυνωρίδες ὁμηλίκων ἴσα βαινόντων, ἴσα πνεόντων. Achill. Tat. p. 194 ed. Bip. : Γυναῖκες εἰς ἓν πνέουσαι. » SCHNEID.] In his loquendi generibus Atticos tradunt genitivum pro accus. usurpare, dicentes θυμοῦ πνεῖν [Aristæn. 1, 5 : Κεκραγὼς ἅμα καὶ πνέων θυμοῦ], Ἄρεως πνεῖν, δίκης πνεῖν : quorum illa duo ap. Eust. [p. 372, 42] habentur, tertium ap. Bud., qui ex Epigr. desumpsit, ubi legitur [Anth. Pal. 9, 159], Κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης. [Anon. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 356 : Τὸ πνέων οἴνου γενικῇ· σημαῖνον γὰρ ἀπόζων· θυμοῦ δὲ πνέων λέγομεν, θυμὸν δ' ὁ λέων πνέει.] Gaza quoque πνέοντας σπουδῶν τοιούτων dixit pro eo, quod Cic. De sen., His studiis flagrantes. [Christodor. Anth. Pal. 2, 233 : Ἔπνεεν ἠνορέης.] At Epigr. 5 [Christodor. ib. v. 415] : Πνείων εὐεπίης, de Virgilio. [Paul. Silent. Anth. Pal. 5, 259 : Ὄμματα ... πόθου πνείοντα. Simonid. ib.

A 7, 25 : Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' ἐρώτων. Noncœnet. ib. 13, 29 : Ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ. Nonn. D. c. 9, 103 : Ἀγάλακτος ἔτι πνείων τοκετοῖο. || De flatu tibiæ, Pollux 4, 81 : Αὐλοὶ παράτρητοι ... ὀξὺ καὶ πολὺ πνέοντες. Καταπέμπειν τὸ πν. εἰς τὸν αὐλὸν ib. 68. Αὐλητὴς μέγα πνέων 72.] || Πνεῖν, Spirare, pro Odorem spirare, ut Virg., Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere. Columella, Tetrum odorem spirantibus. At Stat., Aræ spirant odoratis floribus. Hom. Od. Δ, [446] : Ἀμβροσίην ... Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Itidem πνεῖν εὐῶδες et πνεῖν δυσῶδες [ap. Polluc. 2, 75], Jucundum et injucundum spirare, Suaviter et graviter olere : quomodo et ὄζειν usurpari, suo loco videre est. Sine adjectione Diosc. 3, 94, de lasere : Τῇ τε ὀσμῇ προσηνέστατος ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον, Adeo ut ne os quidem gustanti nisi paululum spiret. Item cum genit. πνεῖν τράγου, ut Stat. l. c., Spirant odoratis floribus. Nisi ante hunc genit. malis subaudire accus. ὀσμὴν, ut πνεῖν τράγου sit Hirci odorem spirare. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 240] :
B Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοστρατίς, ἀλλὰ δι' αὐτῆς Τοὺς ὀσμησαμένους πνεῖν πεποίηκε τράγου, Olere hircum, ὄζειν τράγου. Diosc. 1, 65, πνέον κρόκου, Crocum spirans, redolens, Croci odorem spirans. [Soph. fr. 147 : Τεῦχος οὐ μύρου πνέον. Philostr. Epist. 31 : Μηκέτι πνέοντα ῥόδων μόνον, ἀλλὰ καὶ σοῦ. Cum dativo Anth. Pal. 5, 200 : Μύροισιν ἔτι πνείοντες ... στέφανοι.] || Πνεῖν, Spirare, ex consequenti pro Vivere, ζῆν : quo sensu Hom. [Il. P, 447] dicit γαῖαν ἔπι πνείει. Lat. quoque suum Spirare sic usurpant, inter quos Cic. dicit etiam, Dum anima spirabo mea. Utitur Aristoph. Ran. Vide Ἐμπνέω. [Soph. Tr. 1160 : Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο. Simias Anth. Pal. 15, 22 : Οὐδ' ἄλλος ἔτι πνεῖ· quod schol. exp. ζῇ.]

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, Incubus, Suppressio nocturna, qua sc. dormientes sibi videntur suffocari. Vide Ἐφιάλτης et Ἠπίαλος : vide et Πνιγμὸς paulo infra. Paul. Ægin. 3, 15 : Τὸν ἐφιάλτην ὀνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ φαντασιοῦσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ γενομένους ὡς ἐφαλλομένου τινός. Θεμίσων δὲ πνιγαλίωνα προσωνόμασεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ
C πνίγειν. Habetur et Πνιγάμων in VV. LL. pro eod. [Πνιγαλεὺς ap. Eustath. Opusc. p. 288, 17, nisi hic aut librarii aut ipsius Eustathii error est.]

Πνιγετὸς, ὁ, Laqueus quo se quis strangulat. Hesych. ἀγχόνη exp. per hoc πνιγετὸς, velut notius. Videndum tamen ne hoc πνιγετὸς idem etiam significet cum πνῖγος (sicut παγετὸς idem cum πάγος), i. e. Æstus s. Fervor solis strangulans. [Velut ap. Ptolem. De apparent. p. 91, 27 : Καῦμα μέγα καὶ πν. HASE.]

Πνιγεὺς, έως, ὁ, Furnus in quo carbones aut carnes quæ innassantur, πνίγονται. [Sic Phot. et Suidas.] Polluci [7, 110] πνιγεὺς est ὁ τῶν ἀνθράκων κάμινος : schol. Aristophanis, κρίβανος, κάμινος. Vide Aristot. in Πνῖγος citatum. [Euagr. H. E. 4, p. 416, 30, 37 : Ἐν τῷ πνιγεῖ τῶν ἀνθράκων.] Per jocum autem Aristoph. cœlum πνιγέα vocat, quod æstivo tempore suo fervore suffocet ea quæ ambit, non aliter ac caminus inclusos carbones, Nub. [97] : Τὸν οὐρανὸν ... ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεὺς· Κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες· ubi satis perspicue docet πνιγέα esse τὴν τῶν
D ἀνθράκων κάμινον, Furnum s. Fornacem carbonariam. Schol. ibi ait, proprie πνιγέα dici, ἔνθα οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. Idem Av. [1000] : Ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος Κατὰ πνιγέα μάλιστα, schol. ὥσπερ πνιγεὺς περίκειται τῇ γῇ : et ex Didymo, τοιοῦτος ἀήρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος ὁμοίως πνιγεῖ. [Themist. Or. 7, p. 86, C : Τυφῶν ἀτεχνῶς ἐκ τοῦ Κιλικίου Κωρύκου ἐκ τῶν πνιγέων ἀναδύς.] Utitur et Aristot. De partt. anim. 2, [8, de testa conchyliorum corpus operiente : Οἷον πν. τις περικείμενος τὸ ὄστρακον. Galen. vol. 7, p. 20 : Ὥσπερ εἰ τὰς ἐκτὸς ταύτας φλόγας ἀποστερήσαις τῆς πρὸς τὸ περιέχον κοινωνίας ἢ πνιγέα (vitiose πνιγέαν in ed. Charter.) περιθεὶς αὐταῖς ἢ σικύαν.] || Videtur πνιγεὺς usurpatum etiam fuisse pro Vaporario, Hypocausto, Caldario, Loco excalfacto in quo sudabant in balneis : quod sc. usque adeo excalfieret, ut tantumnon suffocaret æstu suo insudantes. || Πνιγεὺς Hesychio est non solum κλίβανος, verum etiam ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος. [Hero Spirit. p. 171 : Ἀγγεῖον ὕδωρ ἔχον· πν. δὲ ἔστω ἐν τούτῳ, τουτέστι σύστομον ἀγγεῖον κατεστραμμένον· 228 : Ἐν τῷ

ὕδατι κοῖλον ἡμισφαίριον κατεστραμμένον ἔστω, ὃ καλεῖται πν. V. Schneid. ad Vitruv. vol. 3, p. 302 seqq.] Item ὁ φιμὸς τῶν κημῶν. Quæ et in Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 677, 40] habentur, ubi et hic l. Aristoph. adducitur, Περιθεὶς σεαυτῷ τὸν πνιγέα, exponiturque τὸν φιμόν. Itidem Pollux 10, c. 12 [§ 54] ei, qui μόνιππον equum conscensurus sit, dicit habenda esse, ἔφιππον, κημὸν, φιμὸν, ψαλλία, χαλινοὺς, πνιγέας, φάλαρα, παρώπια, ἀνθέλια, ubi ex Aristoph. Anagyro vocabulum id affert. [|| Πνιγεὺς κώμη Ægypti ap. Strab. 17, p. 799.]

[Πνιγί. V. Πνὶξ fine.]

Πνιγηρὸς, ά, όν, i. q. πνιγώδης. Thuc. 1, [52] : Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Ubi exp. In casis æstuosis. [Dionys. A. R. 8, 89 : Ἱδρῶτος καὶ δίψης καὶ ἄσθματος, οἷα ἐν πνιγηρᾷ ὥρᾳ ἔτους ... συμπίπτειν φιλεῖ. Scribendum πνιγηρᾷ ὥρᾳ ex cod. Vat.] Sic Suid. ex Arriano [Ind. 24, 2] : Παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐπῴκεον ἐν καλύβαις πνιγηραῖς, quod exp. καυματώδεσι. Itidem Plut. Pericle [c. 34] : Πολλῶν ὁμοῦ χύδην ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι
B πνιγηροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἀργόν. || Exp. πνιγηρὸς non solum Æstu molestus s. gravis, Fervens, sed etiam generaliter Strangulans, ut et πνιγώδης usurpari docebo. Aristoph. certe [Ran. 122], πνιγηρὰν ὁδὸν εἰς Ἅιδου vocat, quum quis a seipso strangulatus ad orcum descendit, s. quum laqueo vitam finiens ad generum Cereris descendit. Nam Baccho quærenti viam, qua τάχιστ' ἀφίξηται [ἀφίξεται] εἰς Ἅιδου κάτω, eamque μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν, dicit Hercules unicam esse, sc. τὴν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι ἑαυτὸν, Ut scabellum ascendens et funiculum collo aptans animam claudat. Ad quæ Bacchus respondet, Πνιγηρὰν λέγεις. [|| Adverb. Πνιγηρῶς annotavit Pollux 5, 111.]

[Πνιγίζω, Suffoco, Ango. Strato Anth. Pal. 12, 222 : Πνίξαις, πνιγίζεις, φησί, τὸ παιδάριον· ubi cum obscena dictum est ambiguitate, quam explicuit Toup. Add. in Theocr. p. 392.]

Πνιγῖτις γῆ, Terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis, ut Oribasius tradit : forsan
C sic dicta, quod in locis πνιγηροῖς reperiatur. Meminit et Diosc. 5, 177, [Galen. vol. 13, p. 252,] et Plin. 37, 16; sed perperam ap. eum legitur Piguitis. [Conf. John. *Malerei der Alten* p. 195, 216. HASE.]

[Πνῖγμα, τὸ, Suffocatio. Hippocr. p. 1238, C : Ἆσθμα καὶ πν. 1217, D : Βὴξ μετὰ πνίγματος· 1215, F; 1235, G. FOES. Ælian. N. A. 10, 48 : Ἀπέκτεινεν αὐτοὺς ἐς πνῖγμα ἄγχων. Similiter 9, 25. Et συλλαβεῖν ἐς πνῖγμα 1, 32; 13, 6; 16, 38. Aristot. Rhet. 3, 10 : Κηφισόδοτος σπουδάζοντος Χάρητος εὐθύνας δοῦναι ... ἠγανάκτει, φάσκων εἰς πνῖγμα τὸν δῆμον ἔχοντα (ἄγχοντα legitur ap. Dionys. Epist. 1 Ad Amm. c. 8) τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι δοῦναι. Interpres *in furno*, quasi πνιγέα legisset. Neque enim animadverterat corrigendum esse εἰς πνῖγμα ἄγχοντα, quod restituit Abresch. Anim. ad Æsch. 3, p. 418. Philostr. p. 771, de luctatore : Τὸν ἀντίπαλον ἐς πνῖγμα ἀπολαμβάνει. In libris plerumque πνίγμα scriptum.]

[Πνιγμονὴ, ἡ, i. q. πνιγμός. Anon. in Walzii Rhett.
D vol. 1, p. 598, 11 : Βοῶν πνιγμοναί. Schol. Eur. Phœn. 331; Herodian. Epimer. p. 111; Ducas Hist. Byz. p. 184, D; Hermias In Plat. Phædr. p. 163. Restituendum Joanni Clim. p. 392 : Ἀκτημοσύνη λύπης πνιγμονή, nisi in pari utriusque nominis terminatione ludere voluit. G. DIND.]

Πνιγμὸς, ὁ, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio. [Hippocr. p. 125, G : Πν. ἐν ὀξέσιν ὀλέθριοι ἐγγυίῃ ὀλέθριον· 400, 51 : Πν. ἐν φάρυγγι. Aristot. De somno c. 3 : Πν. καὶ λιποψυχία· De partt. an. 3, 3. Theophr. De igne § 24 : Πνιγμὸν ποιεῖ ὁ ἀήρ.] Diosc. [3, 147], de pæoniæ granis nigris : Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι· Plin., Auxiliantur suppressionibus nocturnis. Idem [4, 95], de senecione : Ἡ ποθεῖσα πνιγμὸν ἐπιφέρει· Plin., Herba potu strangulante. Et συσχεθῆναι πνιγμῷ, Suffocatum s. Præfocatum fuisse. Vide Δύσπνοια. [Anaxandr. ap. Athen. 6, p. 227, C : Πν., ἂν μὴ ταχὺ δύνηται καταπιεῖν. Polyb. 4, 58, 9 : Ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ διεφθάρη. Nicand. Al. 365. Joseph. A. J. 6, 8, 2 : Δαιμόνια πνιγμοὺς καὶ στραγγάλας

A ἐπιφέροντα. Ὑστερικοὶ πνιγμοὶ Oribas. p. 309, 312 ed. Matth. G. D. Sext. Emp. p. 132, 10 : Αἴτιον τοῦ πν. Id. p. 34, 11 : Ὁ ἐλλέβορος πνιγμὸν ἐπιφέρει. HASE.]

[Πνιγμώδης, ὁ, ἡ, Suffocandi vim habens. Hippocr. || « Adv. Πνιγμωδῶς, Stephanus schol. in Hippocr. p. 174 et 207 ed. Dietz. » OSANN.]

[Πνιγόεις, εσσα, εν, idem. Nicand. Th. 425 : Πνιγόεσσα ὀδμή. Id. ap. Athen. 2, p. 60, F : Βάρη πνιγόεντα μυκήτων. Πν. ἀϋτμὴν a quibusdam lectum in Ther. 24 pro πυρόεσσαν memorat schol. Πνιγόεσσαν ἀχερδον Alcæus Mytil. Anth. Pal. 7, 536.]

Πνῖγος, τὸ, i. q. πνιγμὸς et πνίξ. Sed peculiariter dicitur de Calore æstivo, quo veluti suffocamur. [Per θάλπος et καῦμα exp. Hesych. Hippocr. p. 1082, A, et 1161, G : Πνίγεα μεγάλα.] Thuc. [7, 87] : Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ὄντας καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει διὰ τὸ ἀστέγαστον. Lucian. [Herod. c. 8] : Ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη, οὔτι οὐ κατὰ Πῖσαν, οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν καὶ σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος. Sunt qui ap. Platon. Leg. [1, p. 633, C], Πνίγους ὄντος, ex Cicer. interpr. Die æstivo.
B [Rep. 10, p. 621, A : Διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ· 4, p. 422, C : Ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει· Phil. p. 26, A : Χειμῶσι καὶ πνίγεσιν· Leg. 11, p. 919, A : Πνίγεσιν ἀναψυχήν. Alia exx. v. ap. Wessel. ad Diodor. 3, 39.] Itidem καῦμα pro ejusmodi Æstu poni, suo loco docui : sicut et Suidas πνίγει μετρίῳ [ex Aristoph. Av. 726] exp. συμμέτρῳ καύματι, quale vernum est. || Πνῖγος pro Vase in quo carbones suffocantur, vel Specu titionarii, accipit Bud. ap. Aristot. De juv. et senect. [c. 5] : Παράδειγμα δ' ἐκ τούτου λαμβάνειν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν κατακεπνιγμένων ἀνθράκων· ἂν μὲν γὰρ ὦσι περιπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνίγει συνεχῶς, ἀποσβέννυνται ταχέως. Sed eo loco scribendum πνιγεῖ, a πνιγεύς, quod vide. || Scholiastæ Aristoph. [Nub. 518] Species quædam παραβάσεως. [V. Παράβασις.] Notandum vero est paroxytonws scriptum legi Πνίγος, ap. Suidam et Hesych. Sed nominatim in Lex meo vet. annotatur, ι in hoc vocab. produci, ideoque et properispomenws ibi scribitur. [Phrynich. p. 107 ed. Lob. : Πνίγος· ἁμαρτάνουσιν οἱ βραχύνοντες τὸ ι· ἐκτεί-
C νουσι γὰρ τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, πνιγηρὰ καλύβη. Paria tradunt Mœris p. 312 (qui πνῖγος Atticæ, πνίγος vulgari dialecto tribuit), Draco Strat. p. 74, Canon. Herm. p. 429. Conf. etiam Etym. M. p. 677, 41. Male πνίγος in libris Diodori 3, 39, Arrian. De venat. 14. p. 205, Aristophont. Athen. 6, p. 238, D, Aristæn. Epist. 1, 3, Lucian. Tox. c. 29, Aristid. vol. 1, p. 254. LOBECK. ad Phryn.]

Πνίγω, ξω, Suffoco, Præfoco, Strangulo. [Ἄγχειν dialecto Atticæ, πνίγειν vulgari tribuit Mœris p. 62. Ἄγχει κάλλιον ἢ πνίγει præcipit Thom. M. p. 9, ubi recte monet Abreschius differre hæc sic ut prius præcedat, πνιγμὸς sequatur. Sic Apollod. 2, 5, 1 : Κατέσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε. Aristid. vol. 2, p. 74, 11 : Ὥσπερ συμπλακεὶς καὶ πνίγων τὸν λέοντα ἄγχειν ᾤετο.] Aristoph. Nub. [1376] : Ἔθλα με κἄπνιγε. [Ὁ τὸν πατέρα πνίγων Sophron ap. Demetr. De eloc. § 157. Τύπτων καὶ πνίγων Antiphon p. 125, 39.] Matth. 18, [28] : Κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, Strangulabat. Sed Strangulo hic non accipiendum pro Strangulando neco. Pass. Πνίγομαι,
D Suffocor : interdum et Præfocor, Strangulor. Marc. 5, [13] : Ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ. Plut. De exilio [p. 599, B] : Πνιγομένους ἐπιχειροῦντας βοηθεῖν, de iis qui urinari natareque nesciunt. Aristoph. Nub. [1036] : Ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, Præfocabantur s. Torquebantur mihi viscera. Αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, vide Πνίξ. At, Οὐδὲν ἧττον πνίγεσθαι, Cic. vertit, Nihilo magis respirare posse, ut te docebit Lex. meum Cic. p. 57. At vox media signif. activa accipitur : unde πνίξομαι, pro quo Dorice πνιξοῦμαι. Epicharm. ap. Athen. [2, p. 60, E] : Οἷον αἱ [Οἰωνοὶ] μύκαι ἂρ ἀποπαλκηκότες πνιξεῖσθε· ut paulo post [p. 65, A] ex Ephippo : Ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξωμί σε· sicut et paulo ante βρώματα πνίγοντα : ut Plin., In lactis haustu pilo strangulatus. Item, Venena quæ strangulando necant. At Ovid., Suffocent animam dira venena tuam. [De dolio quod usque ad labra repletum perspirare nequit, Geopon. 3, 5, 2 : Τὸ κεράμιον πεπληρῶσθαι χρὴ ἕως κατωτέρω μικρὸν τοῦ τραχήλου, ἵνα μὴ πνίγηται, ἀλλ' ὥστε ἔχειν τινὰ ἀναπνοήν· et 7, 6, 10.] || Metaphoricam

quoque signif. habet : ut Ovid., Strangulat inclusus dolor. Dem. Phaler. : Πνίγων τὸν λέγοντα, Suffocans sua prolixitate et ineptiis, Tantum non suffocans. Lucian. [Prom. c. 17] : Ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἔστι, Quod maxime me angit et urit. Similem usum habet κνίζειν, δάκνειν, et Lat. Torquere atque Cruciare. || Πνίξαντες, Hesych. ὀπτήσαντες. [Respicitur Herodot. 2, 92 : Ἐν κλιβάνῳ διαφανέϊ πνίξαντες. Πνίγειν autem non de cibis assis dicitur, sed de esculentis τῷ ἀτμῷ ἑψομένοις, ut observat Theophr. De igne § 43, quæ πνικτὰ dicuntur, quia in vasis clausis coquuntur. Oribas. p. 356 ed. Matth. : Ἐφθῶν καρκίνων ... ἐν οἴνῳ πεπνιγμένων. Ib. p. 346 : Σκορπίου θαλασσίου πνιγέντος οἴνῳ.] Vide Πνικτός. [Aristoph. Vesp. 511 : Δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.]

Πνιγώδης, ὁ, ἡ, Æstu suffocans. Plut. Alex. [c. ult.] : Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι· Symp. 3, 2 [p. 649, E], de Babylonia : Ἀέρα πν. καὶ βαρὺν παρέχειν· quamobrem ditiores utribus aqua repletis incubant ἀναψυχόμενοι. Itidem Galen. l. 1 Ad Glaucon. : Ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, Diutius immorari aeri qui æstu suffocet. Sic Herodian. 3, [9, 11] : Μὴ φέροντος τὸ πν. τοῦ ἀέρος διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, Nimium æstum, Polit. || Item generalius pro Suffocans, Offocans, Strangulans, Suffocandi vim habens, πνίγων. [Diphilus ap.] Athen. 2, [p. 61, E] de fungis : Δεῖ μάλιστα σκευάζειν αὐτοὺς μετὰ ὄξους καὶ ὀξυμέλιτος ἢ μέλιτος ἢ ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πν. ἀφαιρεῖται, i. e. τὸ πνῖγον : nam πνίγουσι s. ἀποπνίγουσιν οἱ μύκητες. [Πνιγώδης φάρυγξ ap. Hippocratem p. 74, A, Fauces suffocantes aut strangulantes, in quibus præcluditur spiritus. Et φωνὴ πνιγώδης, Vox strangulabunda, ibidem. Et πνιγώδη γυναικεῖα, Strangulatum inducentes menses, p. 169, H; et τὰ κατὰ φάρυγγα πνιγώδεα, et τὰ ἐν φάρυγγι ἀλγήματα πνιγώδεα, Faucium præfocantes dolores, in angina. Foes. Dioscor. 5, 109, de cinnabari : Ἔχει δὲ τὴν ἀποφορὰν ἐν τοῖς μετάλλοις πνιγώδη. Hase. Oribas. p. 146 ed. Matth. : Πνιγώδους περὶ τὸν πνεύμονα στενοχωρίας. Κάθαρσις πν. ib. p. 159, 160.]

[Πνικτήρ, ῆρος, ὁ, Suffocator. Nonn. Dion. 21, 62 : Αὐχένα μιτρωθέντα μέσον πνικτῆρι κορύμβῳ· 37, 607 : Πνικτῆρι πόνῳ βεβαρημένος ἀνήρ.]

[Πνικτικός, ή, όν, Suffocatorius. Hero Spirit. p. 156.]

Πνικτός, ή, όν, Suffocatus, Præfocatus, Strangulatus, Strangulando enectus. Apud Athen. 4, [p. 147, D, ex Philoxeni Δείπνῳ] : Κεφάλαιον πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκε. Apud Eund. 10, [p. 449, B] : Ἐν αὐτῇ (sc. olla) πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα τακερόχρωτα. Sic et 9, [p. 396, B] ex Antiphane, Πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη, ubi etiam πνικτὰ τάριχη et πνικτὰ κρεάδια. [Ib. A ex Eubulo : Πνικτὰ Σικελὰ πατανίων σωρεύματα.] Sed per πνικτὰ in hisce ll. intellige ἐν χύτρᾳ aut λοπάδι πεπνιγμένα, ut ibid. loquitur Aristoph., veluti quum carnes in ollam conjectæ, furno excalfacto inclusæ, veluti suffocantur. [Galen. vol. 6, p. 707, 1 : Ἀμείνω δὲ τῶν ἑφθῶν τε καὶ τῶν ὀπτῶν ἐστι τὰ καλούμενα πν. Hase.] Nisi malis simpliciter accipere pro Assata, Tosta, sicut Hesych. πνίξαντες exp. ὀπτήσαντες : sed addens, πνικτὸν εἶναι εἶδος ὀπτήσεως. [Vera prior interpretatio est : v. quæ s. v. Πνίγω diximus.]

[Πνικτοφαγία, ἡ, Esus carnium πνικτῶν. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 525.]

[Πνικτοφάγος, ὁ, ἡ, Carnes πνικτὰς comedens. Anon. De S. Theod. 253, p. 46 ed. Wernsdorf.]

[Πνικτῶς, voc. suspectum ap. Heron. Spirit. p. 211, 19. Interpr. : Suffocabiliter. Hase.]

Πνὶξ, ιγός, ἡ, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, i. q. πνιγμός. [Μαρὶς, οὐ πνὶξ proverbium, quod exp. Phot. p. 258, 23, exscriptus ab Suida, qui aliam scripturam memorat μαρὶς οὐ πνίγει. Et sic ap. Zenob. Prov. 5, 23, ex Dicæarcho et Plut. Prov. 1, 35. Eustath. Opusc. p. 16, 21 : Οὐκέτι πνίγες ἦσαν, ἀλλὰ μαρίδες, τὸ παροιμιαζόμενον· p. 22, 43 : Πνὶξ, οὐ μαρὶς ἀναστρόφως παροιμιαζόμενον.] Hippocr. [p. 509] : Ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνηται, θανάσιμον. Celsus : Neque is servari potest, qui sine ullo tumore febricitans, subito strangulatur. Florus 2, 11 : Quum offocandas invicem fauces præbuissent. [Τὴν πνῖγα (vulgo πνίγα) Hippocr. p. 562, 13. Πνὶξ καρτερὴ Aret. p. 5, 22. Πνίγες ὡς ἀπ' ἀγχόνης p. 71.] Et ὑστερικὴ πνὶξ ap. medicos passim [Galen. vol. 16, p. 339 ed. Kühn.; Paul. Æg. 3, 71], quam Plin. Suffocationem mulierum vocat, 20, 5; et Strangulatum vulvæ, c. 18; sicut 21, 20, Vulvarum strangulatus; 20, 15, Strangulationes vulvæ. At Vulvam conversam et Vulvæ conversionem τὴν ὑστέρας διαστροφὴν appellat. Diosc. [3, 53] : Ὠφελεῖ τὰς ὑστερικὰς πνίγας [πνῖγας]· unde Plin., uti dixi, Suffocationes mulierum lenit. [Adde eund. 1, 39; Galen. vol. 13, p. 921.] Eod. sensu ap. Galen. 8, 3 [et Oribas. p. 309 ed. Matth.] : Ταῖς ὑστερικῶς πνιγομέναις ὠφελεῖ. [Vitiose ὑστερικῇ πνιγῇ ap. Paul. Æg. 3, 70, quod πνιγὶ scribendum. Neque Philo vol. 2, p. 512, 28, quo loco Lobeck. utitur Paralip. p. 104, πνιγῇ τελευτῶσι scripsisse videtur, sed πνιγί. G. Dindorf.]

[Πνίξις, εως, ἡ, Nix, Nex, Suffocatio, Gl. Aristot. De respir. c. 9 : Τῆς μαράνσεως ἡ διὰ τὸ μὴ ψύχεσθαι φθορὰ καλεῖται πν. Galen. vol. 7, p. 462 : Αἴσθησις πνίξεως· 517 extr. : Τῆς καλουμένης ὑπὸ μὲν τινῶν ὑστερικῆς πνίξεως, ὑπ' ἐνίων δ' ἀπνοίας ὑστερικῆς. Rufus p. 215 ed. Matth. : Ὑστερικαῖς πνίξεσι. Ion. πνίξιες Aret. p. 5, 31. De carbonibus Theophr. De igne § 76 : Ὅταν ἀποσβεσθῶσι πνίξει.]

Πνοή, ἡ, Flatus, Spiritus, i. q. πνεῦμα. Aristoph. [Ran. 315], Αὐλῶν πνοή, Tibiarum flatus, sc. Flatus qui ex tibia inflata exit. Vide Εἰσπνέω. [Eur. Or. 145 : Σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος. Pind. Nem. 3, 137 : Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.] Idem Nub. [161] : Τὴν πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου· sc. quoniam orrhopygium τῆς ἐμπίδος est στενὸν et διάλεπτον. Plut. Pericle [c. 15] : Ὑπείκειν καὶ συνενδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις, ὥσπερ πνοαῖς, τῶν πολλῶν. [Similiter id. in Compar. Agid. et Cleom. c. 5. Numero sing. V. Sertor. c. 17 : Ἀνιστάντες τὸ χνόισμα καὶ τῇ πν. μετέωρον παραδιδόντες· Bruti c. 25 : Δριμεῖα καὶ λεπτὴ τῆς χιόνος διαδυομένης ἰοῦσα πνοή.] Ubi πνοὰς vocat Ventorum flatus, spiramina, quæ et πνεύματα. [Pind. Pyth. 3, 187 : Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι πνοαὶ ἀνέμων. Æsch. Prom. 88 : Ταχύπτεροι πνοαί· Ag. 654 : Θρῄκιαι πν. Soph. Ant. 589 : Δυσπνόοις ... Θρῄσσαισιν ... πνοαῖς· El. 435 : Πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν. Eur. Phœn. 220 : Ζεφύρου πνοαῖς· Iph. T. 430 : Πλησιστίοισι πν. Hel. 1521 : Εὐαεῖς ἀνέμων πνοάς. Poeta dithyrambicus ap. Aristoph. Av. 1397 : Ἅμ' ἀνέμων πνοαῖσι βαίην. Et quæ sunt plurima hujusmodi apud poetas quosvis. Nam apud prosæ orationis scriptores rarior vocabuli usus est. Etymologiæ caussa eo utitur Plato Crat. p. 419, D, ubi de vocabulo τερπνὸν agit. De igne Eur. Tro. 815 : Πυρὸς φοινικι πνοᾷ καθελὼν Τροίαν. Id. ap. Stob. Flor. 73, 1 : Δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί. De vapore ollæ bullientis Hippocr. p. 649, 2 : Ἢν ἢ λίην θερμὴ ἡ πνοή. || Halitus, Exhalatio. Æsch. Ag. 820 : Συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. Soph. Ant. 1238 : Φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν ... φοινίου σταλάγματος· Il. 719 : Ἱππικαὶ πνοαί. De spiritu vitali Eur. Herc. F. 1092 : Ἔμπνους μέν εἰμι ... καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω· Or. 421 : Πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί ; ||] Dorica epenthesi dicitur Πνοιή [et Dor. Πνοιά], ut χροιὰ pro χρόα, quod tum ap. Pind. legitur, tum ap. Hom. frequentissimo in usu est, [nusquam apud poetas Atticos]. Od. Δ, [839] : Αἰάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων· Il. P, [55] : Πνοιαὶ δονέουσι Παντοίων ἀνέμων· Od. B, [148] : Πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. At Il. M, [207] de aquila : Πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο· Τ, [415] : Ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ubi πνοιῇ Ζεφύροιο, ut E, [697] : Πνοιὴ βορέαο. [Pind. Ol. 3, 56 : Πνοιαῖς ὄπιθεν βορέα.] Alicubi gen. omittitur : Il, [149] : Ἅμα πνοιῇσι πετέσθην· A, [621] : Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· N, [590] : Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. At Y, [439] de hasta vibrata : Καὶ τήν γ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε, sumpta metaph. ab iis quæ vi venti repelluntur. Il. Φ, [355] de piscibus in Scamandro inflammato ardentibus : Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Nisi in his duobus ll. πνοιὴ malis accipere pro Valde citato impetu. Schol. in posteriore loco πνοιῇ [recte] exp. θέρμῃ. Eust. in præced. ἀνεμιαίᾳ ῥιπῇ. [|| Vis, Impetus, comparatione a vento ducta. Sic πνοὰς Ἄρεος dixit Æsch. Sept. 63 : Φράξαι πόλισμα πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεος· βοᾷ γὰρ

κῦμα χερσαῖον στρατοῦ· quod schol. exp. σφοδρῶς καταπνεῦσαι τὰς πνοὰς τοῦ πολέμου· et ib. 115 : Κῦμα περὶ πτόλιν ... ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Transfertur etiam ad animi affectus. De furore ab deo immisso Eur. Bacch. 1092 : Θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. De ira id. Phœn. 457 : Σχάσον ... θυμοῦ πνοάς· Or. 700 : Ὅταν (ὁ δῆμος) ἀνῇ πνοάς, τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις. De amore Iph. A. 69 (in prologo veteri, non scripto tamen ab Euripide) : Δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα ὅτου πνοαὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι. Apoll. Rh. 3, 972 : Ὡς ἄρα τώ γε μάλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.]

Πνοιήπους, οδος, ὁ, ἡ, Ventos pedibus suis æquans, Ventorum flatibus comparandus pedum pernicitate, i. q. ἀελλόπους. Hom. dicit ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο θέειν, s. πετέσθαι. Hesych. πνοιήπουν, ταχύ.

[Πνοιά. V. Πνοή.]

[Πνοοδοτήρ, ῆρος, ὁ, Vitæ dator. Theod. Prodr. Ep. p. 59.]

[Πνοοδότης, ὁ, idem. Epigr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 531 : Πνοιὴν πνοοδότης μὲν ἐρεύγεται ἐνθάδ' Ἰησοῦς. Boiss.]

Πνόος, ὁ, i. q. πνοή, Flatus, Spiritus. Hesychio est non solum πνοή, sed et φθόγγος.

[Πνυκίτης vitiose pro πυκνίτης. V. Πνὺξ.]

Πνύμι, sive Πνύω, i. q. πνέω, unde et derivatum, ut ῥύω a ῥέω. Inde Πνύτο, quod Hesych. exp. ἔπνευσεν. Et Πεπνυμένος, de quo infra. Rursum Πνύμαι et alium habet usum : unde Πνύτο, quod idem Hesych. exp. ἐνόησε. Item Πέπνυμαι, itidem Sapio, Intelligo. Hom. Il. Ω, [377] ad Mercurium : Οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός, Πέπνυσαί τε νόον [νόῳ], Corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. [Il. Ψ, 440 : Οὐ σ' ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνῦσθαι.] Od. K, [495] : Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πέπνυσθαι [recte nunc hic et ubique πεπνῦσθαι scriptum], τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· quod elogium ap. Plut. Scipioni tribuitur ob sapientiam ac prudentiam in rebus gerendis. Partic. Πεπνυμένος, Sapiens, Prudens, φρόνιμος, συνετός, ἔμφρων. Hom. [Il. Ψ, 570 : Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε·] Od. Γ, [20] : Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί· A, [361] : Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ· Il. I, [58] : Πεπνυμένα βάζεις· Od. T, [352] : Μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. Hesiod. Op. [729] : Ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς, qui et πινυτός : ut et Il. Γ, [148] Ucalegon et Antenor, Πεπνυμένω ἄμφω, Ambo prudentes sapientesque viri. [Callim. L. P. 129 : Πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι φοιτασεῖ.] Utitur et Plut. De fort. Alex. 2 [p. 332, C] : Νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πράττοντος. [Perictyone ap. Stob. Flor. 85, 19 init. : Κάρτα ψυχὴν πεπνῦσθαι δεῖ εἰς ἀρετήν. « Philostr. p. 529 : Ἀγροικότερος ἀνδρὸς πεπνυμένου. Anaxarch. ap. Clem. Al. p. 337 : Ἦν τις πεπνυμένην ἀείδωσιν. » Hemst. Imper. πέπνυσο, correpto υ, ap. Theogn. 29. Optat. aor. πνυθείης (producto υ), Nosce, ap. Nicandr. Al. 13 : Πν. ἀεὶ ἄϊστον· ubi schol. : Πνύθι, σύνες, γνῶθι.] || Alias πεπνυμένος a superiori πνύμαι, significat etiam Spirans, ἐμπνέων, s. ἔμπνους, Vivus. Polyb. [6, 53, 10] : Τὸ τὰς ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας οἷονεὶ ζώσας καὶ πεπνυμένας, Viventes ac spirantes. Addi potest quod ap. Plut. legitur Symp. 5, 7 in fine [p. 681, B] : Ὑμῖν ἐπάγειν φάσματα καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα.

Πνὺξ, ἡ, Athenis erat locus prope arcem, in quo olim ἐνεκκλησίαζον, isque κατεσκευασμένος οὐκ εἰς θεάτρου πολυπραγμοσύνην, sed κατὰ τὴν παλαιὰν ἁπλότητα, teste Polluce [8, 132] : ut et Aristoph. schol. scribit πνύκα Athenis fuisse Locum ubi olim ἐκκλησίαζον, s. ubi olim ἡ ἐκκλησία συνεκρότητο, h. e. ubi olim concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui initio Ach. dicit, Νῦν οὔσης κυρίας ἐκκλησίας Ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηί. Populum vero solitum ibi convenire, ex Dem. discimus, ap. quem [p. 244, 2] in γραφῇ quadam est : Ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν· ἐὰν δὲ ἡ πόλις, ἐν πνυκὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· nam πόλις hic pro δῆμος positum esse, ex Æschine patet, ap. quem ὁ νομοθέτης κελεύει ἐν τῷ δήμῳ ἐν πνυκὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακηρύττειν τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον, In pnyce quum populi concio est : pro quo ibid. dicit ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, et μὴ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, In concione, Non extra concionem. Itidemque ap. Aristoph. Eq. [750] allantopola dicente, Καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν, Ὦ δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι Εὐνούστερος· subjungenteque Cleone, Ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πνυκί· respondet populus, Οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ· manifeste indicans se eo loco concionem habere solere; ideoque addit, Ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παριέν' ἐς τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph. vocatur Πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκός, Frequentator pnycis, Eq. [42] : Νῷν γάρ ἐστι δεσπότης Δῆμος πνυκίτης. Sed notandum, eo loco scriptum esse Πυκνίτης, ut ap. Dem. quoque πυκνί, transposito ν : non male, quum schol. etiam Aristoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in Eq. [165] : Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, Καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς πυκνός, quum πυκνὸς exposuisset ἐκκλησίας, subjungit, μετάθεσιν hic esse τῶν στοιχείων pro πνυκὸς a πνύξ. Hæcque scriptura cum etymo convenit, quod idem schol. affert, sc. πνύκα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. [Lex. rhet. p. 292, 30 : Ἐκλήθη οὕτως, ὅτι πυκνὰ ἔστι περὶ αὐτὴν τὰ οἰκήματα.] Ad πνυκίτης vero ut redeam, scribit Pollux [8, 133] τὸν τοῦ δήμου θόρυβον a Comicis πνυκίτην dici, h. e. Tumultum et strepitum quem populus in pnyce coiens excitat. [Casus obliqui nominis hujus a πυκνὸς derivati sunt πυκνός πυκνί πύκνα, nominativus vero πνὺξ est transposita ν litera, quia pronunciari aliter nequit. Quam rationem dilucide expositam ab Herodiano apud Stephanum Byz. s. v. Πνύξ, quum non perspexissent librarii, casus obliquos nominativo non raro assimilarunt πνυκός πνυκί et πνύκα scribendo, in codicibus quidem recentioribus : nam libri antiqui quum Aristophanis tum aliorum scriptorum plerumque immunes ab hoc vitio sunt, velut Thucydidis 8, 97, Demosthenis p. 244, 2, Posidonii ap. Athen. 5, p. 213, D. Declinationem πνυκὸς Eustathius p. 1322 extr. τῇ κοινῇ χρήσει tribuit : ipse post πνὺξ πνυγὸς inauditam ponit formam πνὺξ πνυγός, nisi hic librarii error est pro πνὺξ πυκνός. Πνυκὶ Harpocrationi contra literarum seriem illatum ab librariis correxit Valesius. De duabus aliis formis, πυκνεία et πυκνή, ita scribit Steph. Byz. : Ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν πυκνίτης λέγεται· καὶ πυκναία (πέτρα addit Bernhard. ad Suid. vol. 2, p. 322). Δίδυμος δέ φησιν ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων, τὸ δὲ πυκναία ἀπὸ τοῦ πυκνὴ παρῆκται, ὅπερ οὐκ εἴρηται· οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς ἢ κυρίως τὸ πυκνή· τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακροκαταληκτικῶν παράγεται, εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυραία, ἀνάγκη ἀναγκαία. Τὸ δ' ὡς ἐπίπαν εἴρηται διὰ τὸ ἅμαξα ἁμαξαία, χώρα χωραία. Participium λέγων quum non habeat ad quem referatur, Lobeckius Paralip. p. 319 ante verba ἂν εἴη λέγων inseruit πυκναίαν Ἴων, collata glossa Hesychii quæ sic scripta est in codice, Πυκναί (πυκνὰ Musurus, πυκναία Theognost. Can. p. 23, 13, qui πυκναία πετρὰ ex hac gl. sumsisse videtur) πετρὰ τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πυκναίαν (τὴν πνύκα Ἴων Musurus), recte, nisi quod nomen illud non hoc loco inserere, sed præcedentia potius verba sic redintegrare debebat, καὶ πυκναία πέτρα παρ' Ἴωνι. Δίδυμος δὲ etc. Formam πυκνή, ab nemine unquam usurpatam, in casu dativo πυκνῇ interdum posuerunt librarii pro πυκνί, ut in cod. Rav. Equit. 759, 1137, et Pac. 680, ex quo ipso loco τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί attulit Steph. Byz. Nominativus, genitivus et accusativus huic corruptelæ non fuerunt obnoxii : nam quod apud Photium et Suidam in capite glossæ positum est πυκνή, non nominativus est, sed dativus ex πυκνί corruptus, qui servatus in eadem glossa est apud Harpocrationem. Perinepta vero Theognosti notatio est Can. p. 23, 13 : Πυκνίας τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον· πυκνὶς τόπος ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. Qui nominativos hos plane inauditos ex πυκνί videtur finxisse et duo ex uno fecit vocabula, quum sic potius deberet dicere, δικαστήριον (vel τόπος) ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. Δικαστήριον pro loco ἐκκλησίας etiam Steph. Byz. dixit, Πνὺξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον, pariterque Lex. rhet. p. 299, 12, et Hesych. l. c., quemadmodum grammatici δικαστικὸν μισθὸν interdum appellarunt quem ἐκκλησιαστικὸν vocare debebant. G. Dind.]

* Πνοοηγέτης. Bibl. Pal. Mai 6, 243.
* Πνοώδης. Prodr. Ep. r.

[Πνυταγόρας, ὁ, Pnytagoras, rex Cypri. Isocr. p. 201, C (ex cod. Urb. correctus : nam vulgo Πρωταγόρας), Arrian. Exp. 2, 20, 8; 22, 2; Theopomp. ap. Phot. Bibl. p. 120, 40; Diodor. 15, 4; 16, 46; Athen. 4, p. 167, C. || Alius ap. Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 374, ubi Πνυταγόρην in initio hexametri.]

Πνυτός, Hesychio ἔμφρων, σώφρων, qui et πινυτός.

[Πο. in lapidibus compendium scripturæ pro ποδῶν s. Πόπλιος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 359 et 370. Hase.]

[Πόα. V. Ποία.]

[Ποάζω.] Ποάζειν, Herbas legere. In re rustica est Herbas inutiles ex segete evellere : quod Lat. Runcare dicitur, Græcis synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim Theophr. C. Pl. 3, 25 : Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομένης· paulo ante eadem prope signif. dicens τὴν ἀναφυομένην πόαν ἀπολέσαι. [|| Intransit. Herbosus sum, Herbis vireo. Strabo 5, p. 236 : Τὸ ἔδαφος ποάζον δι' ἔτους· 12, p. 538; 16, p. 770. G. D. Substantive Basil. t. 1, p. 54, D : Τὸ γὰρ χλοερὸν καὶ ποάζον παραπλήσιόν ἐστιν ἁπάντων, Herbescunt omnes stirpes. Hase.]

[Ποαλίς· εἶδος πικρίδος (ἀκρίδος Soping.), Hesych.]

Ποάριον, τὸ, Herbula, Parvula herba, βοτάνιον. [Theophr. H. Pl. 1, 7, 3 (ubi ποιάριον codex Urb. in rasura); 9, 10, 2.]

Ποασμός, ὁ, Noxiarum herbarum evulsio s. extirpatio. Theophr. [C. Pl. 3, 20, 6] : Κόπρισις, σκάλσις, καὶ ποασμός. Lat. Runcatio dicitur.

Ποάστρια, ἡ, Quæ noxias herbas vellit et extirpat, Runcatrix. Pollux [7, 148] : Γυναιξὶ ποαστρίαις. [Hesych. : Π., οὐ μόνον αἱ τὴν πόαν ἐκ τοῦ σίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν καλάμην ἐκτίλλουσαι, καὶ καθόλου αἱ τὰ κατ' ἀγροὺς μισθοῦ ἐργαζόμεναι. Photius p. 435, 24 : Π. αἱ τὴν πόαν ἐκλέγουσαι τοῦ σίτου καὶ τὴν καλάμην.] Vide et Σκαφεύς. [Ποάστριαι Magnetis et Phrynichi comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

Ποάστριον, τὸ, quod Pollux [7, 184] suo tempore dictum fuisse χορτοκόπιον scribit, Falx qua secatur herba, qualis ap. Scriptores rei rusticæ est Fœniseca. [Conf. Χορτοκόπιον. || Pratum fœno faciendo, sec. conj. G. Hermanni *Schulzeitung* 1832, p. 1075 ad schol. Theocr. 15, 113 : Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι ποαστρίοις. Edd., προαστείοις. Hase.]

[Ποαφάγος. V. Ποηφάγος.]

Ποδαβρός, ὁ, Qui mollibus delicatisque pedibus est, ὁ τοὺς πόδας ἁβρός. [Ὁ τὸν πόδα ἁβρ. exp. Etym. M. p. 678, 1.] Ex Themist. [Or. 19, p. 226, D : Τρυφῆς ἦν καὶ οὐκ ἀρετῆς ὁ ποδαβρὸς (sic HSt. : vulgo πόδαβρος) ἐπωνυμία. Quod sumtum ex oraculo ap. Herodot. 1, 55, ubi Crœsus compellatur Λυδὲ ποδαβρέ· quod πόδ' ἁβρὲ scribendum videbatur Schneidero in Supplem. Lexici. Ceterum comparandum ἁβρόπους.] Sed leg. putant ποδαγρός. [Male.]

[Ποδαγκώνιδες vitiose pro ποταγωγίδες. V. Προσαγωγός.]

[Ποδαγός. V. Ποδηγός.]

Ποδάγρα, ἡ, Pedica, Tendicula, Bud. citans e Xenoph. Cyrop. 1, [6, 28] : Δουλοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι, ἐλάφους τε ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Ap. Polluc. 5, c. 4 [§ 32], Ποδάγρεια, quæ et ποδοστράβη, ita enim scribit : Ἡ δὲ ποδάγρεια [ποδάγρα nunc ex codd.] ἵστατοι μὲν ἐλάφοις καὶ ὑσὶν ἔσθ' ὅτε, καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη. [Id. 5, 19 : Ποδάγραι, ἀρπεδόναι· et 10, 141. Hesych. : Πάγη· παγίς, ποδάγρα, βρόχος. Ποδάγρα, τὸ τῶν ποδῶν πάθος, καὶ πάγη. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 296 : Ἀστεμφῆ ποδάγρην καὶ δόνακας. Oppian. Cyn. 1, 156 : Σπαρτόδετον μήρινθον ἐϋπλεκτόν τε ποδάγρην.] Eadem autem deductione dicuntur μυάγρα et γαλεάγρα et βαλανάγρα, atque alia, quæ suis posui locis, ut μυάγρα in Μῦς, et γαλεάγρα in Γαλῆ. Etym. βαλανάγραν dictam ait παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον, quem sequendo, de ceteris itidem dicemus παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας, τοὺς μύας, τὰς γαλᾶς : sed vicinior est deductio a nomine, ut ποδάγρα sit ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα, et sic de ceteris. [Sic Lucian. Tragod. 188, de morbo podagra : Ποδάγρα καλοῦμαι, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.] || Est etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in Ἄλγος. [HSt. alibi :] Ποδάγρα, ἡ, Pedica

s. Tendicula qua ferarum pedes illaqueantur : quæ et Ποδάγρεια nominatur et ποδοστράβη. Pollux 5, c. 4, ubi ejus descriptionem vide. Xen. Cyrop. 1 : Δουλοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους δὲ ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Et [poeta] ap. Plut. [Mor. p. 757, D] : Θέρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας. Et ap. Suid. [ex scriptore ignoto] : Τάφρους ὤρυξε καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. || Ποδάγρα dicitur etiam Arthritis pedum, quum pedum articulos noxius humor infestat : sicut si manuum articulos idem morbus occupet, χειράγρα vocatur. [Auctor Definitt. med. vol. 2, p. 255 : Π. ἐστὶ πάθος περὶ τοὺς ποσὶ γιγνόμενον πόνον ἀπεργάζον πασχόντων τῶν νεύρων οἷς μὲν μετὰ πυρώσεως, οἷς δὲ μετὰ ψύξεως. Adde Galen. vol. 2, p. 386; 13, p. 629.] Athen. 12 : Κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας· ut ap. Cic., Doloribus podagræ complures annos cruciari, et Ardere podagræ doloribus. Plut., Ποδάγρας ἀπαλλάττει. [Id. V. Sullæ c. 26 : Σύλλᾳ ... ἄλγημα ναρκῶδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας ἐνέπεσεν, ὅ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι· Galbæ c. 18 : Συντόνου π.] Ovid. [Pont. 1, 3, 23], Solvere nodosam podagram. [Ποδάγρα dea ap. Lucian. in Tragodopodagra. || Cognomen Dianæ. Clem. Al. p. 32 : Ἔστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερόν, ὥς φησι Σωσίβιος.]

Ποδαγράω, sive Ποδαγριάω, Podagra laboro, Podagricus sum. Utrumque legitur ap. Plat. Alcib. minore p. 310 [139, E] : Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾷν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμιᾷν; Et paulo post [p. 140, A] : Οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγριῶσιν [ποδαγρῶσιν correctum ex codd.], οὐδέ γε ὀφθαλμιῶσιν. Et ap. Diom. [Cass. 57, 14] : Δεινῶς ποδαγρῶν. [Aristot. H. A. 6, 21 : Βοῦς ὅταν ποδαγρᾷ. Ælian. N. A. 4, 40 : Κύων ποδαγρῶσα.] Sic ap. Aristoph. Pl. [559] metrum exigit ut legamus, Παρ' αὐτῷ γὰρ (sc. Pluto) ποδαγρῶντες ... εἰσίν· quam scripturam schol. quoque agnoscit, afferens tamen et aliam metro repugnantem, sc. ποδαλγοῦντες : notum autem est ditiores præsertim et τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἡδυδιαίτους, hoc morbo tentari : unde et Locuples podagra ab Juven. dicitur Sat. 13. Posteriore verbo Ποδαγριῶ utitur et Diosc. 2, 39, de pulmone marino : Ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ καταπλασσόμενος. [Hippocrat. t. 4, p. 570, 28 ed. Littr. : Εὖνοῦχοι οὐ ποδαγριῶσιν. Id. ib. 29 : Γυνὴ οὐ ποδαγριᾷ. Hase. Galen. vol. 13, p. 953 : Οἱ ποδαγριῶντες. Alex. Trall. 9, p. 199.]

[Ποδάγρεια vitiose pro ποδάγρα, quod v. Ποδαγρία pro ποδάγρα dictum relinqui potest paraphrastæ Nicetæ Chon. Ann. p. 364, A (749, 26 ed. Bekk.), nisi ποδαλγίαν scripsit, quo usus est p. 280, D (575, 15), et ποδαλγὸς ib. paullo ante.]

[Ποδάγρης.] In VV. LL. habetur etiam Ποδάγρης, itidem pro Podager s. Podagricus, Qui podagra laborat. Sed non nominatur auctor, nec affertur exemplum. [Sumtum ex Polluce 4, 189 : Ποδάγρα, ποδαλγία, ποδαλγεῖν, καὶ ἀνὴρ ποδάγρης. Corrigendum aut ποδαγρὸς aut, quod verisimilius, ποδαλγὴς, quod adject. memoravit Pollux 2, 196, ubi tamen excidit ex cod. Jungerm. G. Dind.]

[Ποδαγρία. V. Ποδάγρεια.]

Ποδαγρός, et Ποδαγρικός, ή, όν, Qui podagra tentatur, laborat; Podagricus, Plinio; Podager, Claudiano. Plautus vero dicit Podagrosi pedes. Ποδαγρὸς ex Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 5, 39] affertur. [Adde Lucian. Nec. c. 11, Sat. c. 7, et in Tragodopodagra locis pluribus. Maneth. 4, 501.] Ποδαγρικὸς autem passim ap. medicos occurrit, Diosc. præsertim. [Philo vol. 1, p. 525, 47 : Εἰ ποδαγρικῷ χρήσαιτο πάθει. Id. vol. 2, p. 432, 29 : Τὰ π. καὶ ἀρθριτικὰ πάθη. Hase. Athen. 2, p. 52, A. Diog. L. 5, 68 : Νόσῳ ποδαγρικῇ κατατεινόμενος.] Item τὰ ποδαγρικὰ, sub. πάθη, Podagrici dolores, s. Morbus podagricus, Podagra : ut Theophr. H. Pl. 9, 10, dicit mandragoræ radicem utilem esse πρὸς τὰ ποδαγρικά : quam Dioscorides generaliter dicit τῶν ἄρθρων πόνους παύειν. Idem vero Dioscor. 5, 138, ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat Medicamenta quæ podagram si non solvere, at saltem lenire possunt : ut ap. Horat., Fomenta juvant podagram; ap. Ovid. autem, Solvere nodosam nescit medicina podagram.

[Ποδάκνης, ὁ.] Ποδάκνη, Polluci [7, 157, ubi ποδά-

κνης ex codd. restitutum,] ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός, Vinculum in arcu.

Ποδαλγέω, Pedum dolore s. Podagra laboro, i. q. ποδαγράω s. ποδαγριάω, quod vide. [Pollux 2, 196. Schol. vetus Aristoph. Pl. 559 : Ποδαγρῶντες· ὅτι Ἑλληνικὸν τὸ ποδαγρᾷν· τινὲς δὲ φεύγοντες αὐτὸ ποδαλγοῦσι λέγουσι· ubi corrig. videtur ποδαλγοῦντες γράφουσι collato schol. rec. qui vitiosam hanc metroque adversam scripturam memorat. G. Dind.]

Ποδαλγής, ὁ, ἡ, Dolore pedum laborans, Quem pedum dolores cruciant, Qui ex pedibus dolet : ut κεφαλαλγής. [Diog. L. 5, 68 : Ὄντι ποδαλγεῖ Κάτθανε. Hase. V. Ποδάγρης.]

Ποδαλγία, ἡ, Pedum dolor, Podagra. [Pollux 2, 196; 4, 189. Joann.] Chrysost. [vol. 4, p. 74, B] : Ἡ ποδαλγίᾳ ἢ ῥεύσει τινὶ ἢ ἑτέρᾳ νόσῳ κατειλημμένος. [Galen. vol. 14, p. 563, 5; 566, 14. Hase. Inepte schol. rec. Aristoph. Pl. init. : Ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀργαλέον ὡς ποδαλγία ποδαγρία. Ποδάγρα per ποδαλγία exp. schol. rec. ib. 559. Ποδάλγιας et ποδάλγιας ap. Rufum p. 193, 288, 297, vitiose pro ποδαλγίας et —ίαις.]

[Ποδαλγιάω, Pedum dolore laboro. Schol. Pind. Pyth. 3, 111 : Ὅτι ἐποδαλγία ὁ Ἱέρων. Wakef. Anon. epigr. in Cocchii Chirurg. p. 35 : Ποδαλγιῶντας. Boiss.]

Ποδαλγικός, ή, όν, i. q. ποδαλγός. Diosc. 3, 150, de andrasarce : Καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ποδαλγικῶν ὠφελίμως. Unde Plin. 27, 4 : Datur et podagricis illiniturque. Idem igitur significant ποδαλγὴς s. ποδαλγὸς et ποδαλγικὸς, cum ποδαγρὸς s. ποδαγρικός. [Galen. vol. 14, p. 208, 14 : Πρὸς ποδαλγικούς. Hase. Sext. Emp. p. 588 : Τῆς περὶ τοὺς π. ἀλγηδόνος. Oribas. p. 258, 293 ed. Matth.]

Ποδαλγός, ὁ, ἡ, pro ποδαλγὴς, ut κεφαλαλγός. Greg. Naz. [Ep. 57] : Δύο ποδαλγοὶ περιφερόμενοι. [Rufus p. 193 ed. Matth. : Τὰ δ' ἄλλα ζῷα ποδαλγὰ πίονα· nisi ποδαλγῆ scripsit. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 279, B : Π. ὤν. G. D. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 255, 17 : Εἰσήγαγόν τινα π. καὶ χειραλγόν. Hase.]

[Ποδάλεια, ἡ, Podalia. Steph. Byz. : Π., πόλις Λυκίας, πλησίον Λιμύρων. Ὁ πολίτης Ποδαλειώτης. Scribe Λυκίας. Limyra enim Lyciæ civitas. Ap. Ptolem. 5, 3, ambæ urbes Lyciæ tribuuntur, sed scribitur ibi Ποδαλλία. Holsten. *Podalia* ap. Plin. H. N. 5, 27. Ποδαλιωτῶν nummus ap. Eckhel. vol. 3, p. 7, et Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 444.]

[Ποδαλείριος, ὁ, Podalirius, Æsculapii filius. Hom. Il. B, 732; Apollod. 3, 10, 8, 2; Diodor. 4, 71. || Adject. Ποδαλειραῖος, εία, ειον. Agathias Anth. Pal. 9, 631 : Τῆς Ποδαλειραίης ἐξελάθοντο τέχνης.]

Ποδάνεμος [Dor. pro Ποδήνεμος, quod v.], ὁ, nomen proprium [viri Phliasii] ap. Xenoph. Hell. p. 329 [4, 8, 11].

Ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ, Pelluvium, i. q. ποδονιπτήρ. [Per λεκάνη exp. Phot. p. 435, 26, et, ubi ποδονιπτὴρ scriptum, p. 213, 13.] Aristot. Polit. 1, 8. [Herodot. 2, 172, et Diocles comicus, quos citat Pollux 10, 78.] || Ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ, Pelvis in qua pedes abluuntur, Pelluvium. Legitur ap. Athen. [4, p. 168, F, ex Diogene Babyl. : Προσεφέροντο ποδονιπτῆρες οἴνου δι' ἀρωμάτων· 10, p. 451, D : Στησίχορος ... λιθαργύρεον π. ἔφη· 467, F. Plut. Mor. p. 151, E, ubi tamen ποδανιπτῆρας potius scribendum, ut in V. Phocion. c. 20 a pro vulgato o præbuerunt libri meliores. || Ποδονίπτης, Pelluvium, Gl.]

Ποδάνιπτρον, ut Ποδόνιπτρον, τὸ, [quas formas cum κυνάμυια et κυνόμυια comparat Chœrob. in Theodos. p. 178, 25,] ipsa Aqua dicitur qua pedes abluuntur, i. q. πλῦμα [πλύμα], νίμμα, ἀπόνιμμα, νίπτρον. Hom. Od. [T, 504] : Οἰσομένη ποδάνιπτρα. Porro sicut dicitur βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, et οἰνοχοεῖν οἶνον, sic Od. T, 343 : Ποδάνιπτρα ποδῶν, ubi tamen Eust. exp. non solum τὸ ὕδωρ ᾧ πόδας νίπτονται, sed etiam νίφος ποδῶν. [Ποδάνιπτρον ἐκχεῖν Aristoph. ap. Polluc. 7, 167; 10, 78 (fr. 290). Ποδάνιπτρα Eustath. p. 1867. G. D. Ποδάνιπτρα etiam Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533, 20; Ποδόνιπτρα Theophil. Ad Autolyc. p. 76, A. Hase. HSt. infra :] Ποδόνιπτρον dicitur ipsa Aqua qua pedes abluuntur, [Pelluvium, Gl. Iambl. Protr. p. 312 ed. Kiessl.; Joseph. A. J. 8, 2, 5; Philo vol. 2, p. 472, 34.] Vide Νίπτρον. Sed dicitur et ποδανιπτὴρ et ποδάνιπτρον.

[Ποδανίτης, ὁ, Podanites, medicus, cujus medicamentum quoddam πρὸς δύσπνοιαν memorat Galen. vol. 13, p. 558.]

Ποδανωμάω, i. q. λαιψηρὰ πόδας νωμάω, Velociter agiliterque pedes inter currendum moveo, i. e. Citato pede curro. [Verbum vitiosum, sumtum haud dubie ex Soph. Œd. T. 468, ubi recte scriptum legitur φυγᾷ πόδα νωμᾶν. Ex illo fictum Ποδονωμάω, Salto, quod in Hederici aliorumque Lexicis positum est.]

Ποδαπός, ή, όν, [παραγωγῇ ἐθνικῇ ἀπὸ τοῦ ποῖος factum : v. Apollon. De synt. p. 24, 30,] q. d. ποίου δαπέδου [ut exp. Phot. p. 435, 27; ἐκ τίνος δαπέδου Phrynich. p. 56 ed. Lob.], Ex quo solo, Cujas. Convenientem signif. habet cum Ἡμεδαπὸς et Ὑμεδαπὸς, eodemque pertinentem. [Herodoto 5, 13; 7, 218; 9, 16, pro ποδαπὸς vulgo lecto nunc ὁκοδαπὸς ex codicibus restitutum, quod ἀκοδαπὸς Ionice scripsit Bekkerus. Æsch. Ch. 575 : Π. ὁ ξένος; Soph. Œd. C. 1160; Eur. Iph. T. 246. Cratin. ap. Suid. s. v. Ἀμάρτοιν : Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων. Aristoph. Ach. 768 : Ποδαπὴ χοῖρος ἅδε; Addito accus. Ποδαπὸς τὸ γένος Pac. 186, Av. 108.] Xen. [Anab. 4, 4, 17] : Ἐρωτώμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι. Plato Apol. Socr. [p. 20, B] : Τίς καὶ ποδαπός; Aristoph. Nub. [184] : Ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; Cujates feræ? Quidam exp. etiam Quales feræ? [contra præceptum grammaticorum, de quo dicetur s. v. Ποταπός. Neque Sophocles in fragm. (403) ab schol. Dionys. Thr. allato p. 872, 18, Ποδαπὸν τὸ δῶρον, pro ποῖον dixit, quæ scholiastæ illius sententia est, sed significatione locali intelligi voluit. Recentiorum vero scriptorum exempla, in quibus ποδαπὸς pro ποῖος dictum videatur, ex ποταπὸς corrupta esse infra ostendemus. || Adverb. Ποδαπῶς memorat Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 19, 19.]

[Ποδάργη. V. Πόδαργος.]

Ποδάργης, ap. Hesych. λευκόπους, ταχύς : nam ἀργὸς capitur et pro Albus et pro Celer.

Ποδαργία, ἡ, non significat Pedum pernicitas, verum Pedum dolor, Podagra : Attice usurpatum pro ποδαλγία : sicut γλωσσαργία et γλωσσαλγία idem significant, sc. Loquacitas, Lingua loquax. Vide schol. Aristoph. Pl. init.

[Πόδαργοι, οἱ. Steph. Byz. in gl. post Ποδάλεια posita, cujus lemma et prima verba exciderunt : Εἰσὶ δὲ καὶ Ποδαργοὶ (hoc accentu) ἔθνος Θρᾴκης. Pro quo cod. Vratisl. : Ἐστὶ δὲ καὶ ποδαργὸς ἔ. Θρ.]

Πόδαργος, ὁ, ἡ, Albos vel Celeres pedes habens, quemadmodum Eust. [p. 706, 53] accipi quoque posse tradit. [Lycophro 166 : Ὁ τὴν π. Ψύλλαν (equum Œnomai) ἡνιοστροφῶν, quod scholiastæ per ταχεῖαν ἢ λευκὴν exp.] Est vero etiam nom. pr. equi, ut Podarge nomen Harpyiæ. [HSt. infra :] Πόδαργος, ὁ, ἡ, Celer pedibus, Virgilio, πόδας ἀργὸς, s. πόδας ὠκὺς, Homero. Apud Eundem est nomen proprium equi Hectoris : et Ποδάργη, ἡ, equæ itidem nomen, a pedum pernicitate appellatæ : illud, ap. Hom. Il. Θ, 185 [et equi Menelai Il. Ψ, 295], hoc vero [matris equorum Achillis] Π, 150, [et T, 400, Quint. Sm. 3, 750. Male Ποδάρκη ap. Nonn. Dion. 37, 157, 337, cui non dubitandum quin Falckenburgius recte restituerit Ποδάργη. Eodem vitio *Podarce* ap. Stat. Theb. 6, 466, et, ubi correxit Muncker., ap. Hygin. Fab. proœm. p. 14. Πόδαργος, equus Hippæmonis Thessali in epigr. Pisandri Anth. Pal. 7, 304. G. Dind.]

[Ποδάρης, ου, ὁ, Podares, Mantinensis. Pausan. 8, 9, 9. || Ejus nepos cognominis ibid. et 8, 10, 5.]

[Ποδαρίζω. V. Ποδηρίζω.]

[Ποδάριον. V. Ποδίον.]

[Ποδάρκη, ἡ, Podarce, Danai filia. Apollod. 2, 1, 5, 8. || Nomen medicamenti ap. Galen. vol. 13, p. 853 : Ταύτῃ τῇ σκευασίᾳ χρηστέον ἐπὶ τῇ Σαβινίῳ Οὐάλεντι σκευασθείσῃ ποδάρκῃ, ἥτις ἐπιγράφεται Πομπηΐου πολυτελής.]

Ποδάρκης (non Ποδαρκής, ὁ, ἡ, ideoque a superioribus separavi), Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens, sc. ad evadendum aut ad persequendos hostes, ut scribit Etym. [M. p. 678, 3.] Unde etiam, Pedibus celer, Hesych. [qui exp. ὠκὺς τοῖς ποσὶν, ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος.] Vox est poetica. [HSt. infra :] Ποδάρκης, ὁ, Pedibus valens, Celer. Hom. Il. A, [121,

B, 688, et al.] : Ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς· pro quo alibi, Πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς [et Μενεπτόλεμος π. N, 693. Absurdum quorundam commentum Achillem ποδάρκην dici ὅτι φασὶ τῆς Ἄρκης τὰ πτερὰ τὴν Θέτιν περιθεῖναι τῷ παιδὶ γεννηθέντι, memoratur a Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 152, 13. Ποδαρκέων δρόμων τέμενος Pind. Pyth. 5, 43. Ποδαρκὴς ἁμέρα, Dies pedum robore insignis, Ol. 13, 54, epitheto ab victore certaminis ad diem, qua vicerat, translato. Scribendum autem emendato accentu ποδάρκης. Arcad. p. 117, 26 : Τὸ μέντοι ποδάρκης βαρύτονον ἔχει τὸ ποδαρκές οὐδέτερον ὀξυνόμενον. Sic etiam Etym. M. l. c. : Τὸ οὐδέτερον π. ὀξυτόνως, τῶν ἄλλων ὁμοφωνούντων τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ.]

[Ποδάρκης, ὁ, Podarces, Laomedontis filius, mutato nomine Πρίαμος appellatus : v. Apollod. 2, 4, 6, ubi genit. Ποδάρκου et accus. Ποδάρκην. || Iphicli filius, dux Thessalorum. Hom. Il. B, 704, Pherecyd. ap. schol. Hom. Od. A, 289, Apollod. 1, 9, 12, Quint. Sm. 1, 233. || Actoris filius. Aristot. Anth. Pal. Append. 9, p. 753.]

[Ποδαρούλιον. V. Ἀνδράχλη.]

Πόδαυρος, ὁ, ἡ, unde ap. Hesych. Ποδαύρου, ἐῤῥωμένου τοὺς πόδας : pro quo fortasse scribendum ποδάρκου, sicut idem ποδάρκης exp. ὠκὺς τοῖς ποσὶν ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος. Alias πόδαυρος significaret Qui pedum celeritate auras s. ventos æquat : quomodo ἀελλόπους dicitur et πνοίπους, necnon ποδήνεμος s. ποδάνεμος. [Incerta Lobeckii conjectura est Pathol. p. 260, cui πόδαυρος copulatum videtur ut ποδοῤῥοή, pro πόδωρος (ab verbo ὄρω), sed mutata vocali, ut πυλαυρὸς pro πυλωρός.]

[Ποδέας. V. Ποδῆς.]

Ποδεῖον, τὸ, Socculus qui pedi inducitur, i. q. πῖλος, s. πίλημα. Vide Διπόδια. Scribitur et proparoxyt. Πόδειον [ap. Phot. p. 436, 1 : Πόδεια· ἐνειλήματα ποδῶν, vitiose, ut videtur : nam ποδεῖον, εἴλημα τῶν ποδῶν, inter properispomena est ap. Theognost. Can. p. 128, 26] : ut ap. Athen. 2, [p. 64, D] de bulbi quodam genere ἐριοφόρῳ, ex Theophrasto : Ὑφαίνεται δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ πόδεια καὶ ἄλλα ἱμάτια· itidemque ap. Hesych. proparoxytonως, sed sine diphthongo, legitur, Πόδια, ἐνειλήματα ποδῶν, ἤγουν φασκίας. Ubi puto per diphthongum esse scr., quia non ordine literario ponitur, verum ante πόδας : licet apud ipsum etiam Theophrast. sine diphthongo scriptum sit πόδια [in ποδεῖα mutatum ab Schneid. vol. 5, p. 484], H. Pl. 7, 13, [8]. Unde desumpsit Plin. quod 19, 2, scribit, Ex qua mapalia vestesque quædam conficiuntur. Verum quum mapalia eadem sint quæ Magalia, teste tum Servio, tum eod. Plin. 16, 37, quæ ex lino potius conficiuntur, nonnulli ibi reponunt Impilia, quod ap. Ulpian. legitur in l. 25, par. 1 Dig. de aur. arg. : Fasciæ crurales pedalesque, et impilia, vestis loco sunt. Ac Impilia pro Socculis dici existimant, quod sine pilis ex lana coacta fierent : quæ et Πῖλοι dicuntur, et Διπόδια, quod utrique pedi essent idonea. At Sculponeæ ligneæ sunt, a sculpendo nomen sortitæ. Notandum porro Pollucem [7, 92] dubitare an διπόδια [lectio vitiosa pro δὴ πόδεια in versu Cratetis comici : Καὶ δὴ πόδεια (corrig. ποδεῖα) τρημάτινα, de quo dictum s. v. Διπόδια,] sint πῖλοι, an vero περιειλήματα ποδῶν, quas Ulp. Fascias pedales appellat. [Πόδια rursus scriptum 10, 5.] Hesych. quidem certe πόδια exp. Fascias, et ἐνειλήματα ποδῶν.

[Ποδεκμαγεῖον, Ποδεκμάγιον, Pedale, Gl. « Meurs. ad Pallad. H. L. 1. » Boiss.]

[Ποδένδυτος, ὁ, ἡ, Pedibus circumdatus. Æsch. Choeph. 988 : Νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα, i. q. ποδιστὴρ πέπλος v. 1000.]

[Ποδεψεῖον. V. Ποδοψεῖον.]

Ποδεών, ῶνος, ὁ, Pes, ea signif. qua dicitur de Pede navis. Lucian. Ver. H. [2, 45] : Ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες. Sic et Πούς ab eodem usurpatur [Char. c. 3] : Τὴν ὀθόνην στεῖλαι ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός. Et Plut. [Mor. p. 95, F] : Καθάπερ πόδα νεώς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν· respiciens ad hæc verba Eur. Or. [705] : Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα· quo et Cic. respexisse putatur, quum nimias amicitias fugiendas scribens, ait, Commodissimum esse

A quamlaxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, quum velis, vel remittas, Bayf. Podiam appellat Serv.; nam exponens Virgilii illud Æn. 5, [830] : Una omnes fecere pedem, Podiam, inquit, i. e. Funem quo tenditur velum. || Petiolus dicitur in utre pendulus qua liquor effunditur et infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est. [Pollux 2, 196. Phot. p. 436, 2 : Ποδεών· κυρίως τοῦ ἀσκοῦ τὰ προέχοντα (similiter Lex. rhet. p. 295, 21), ἤτοι τῶν ποδῶν τὰ δέρματα.] Herodot. 2, [121, 4] : Ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἀπαμμένους, Duos aut tres utrium petiolos pendulos resolvisse. Pro quo Eur. Med. [679] dicit ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα· quod et ap. Plut. Theseo legitur, fere initio [c. 3], ubi per ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα tecte innuitur Penis, propendens ex ventre imo, ut ποδεὼν ex utre. Quod vero idem Herodot. 8, [31] dicit, Τῆς γὰρ Δωρίδος χώρης ποδεὼν στεινὸς ταύτῃ κατατείνει ὡς τριήκοντα σταδίων μάλιστά κῃ εὖρος, nonnulli ποδεὼν accipi dicentes translate pro Figura in angustum desinente, sic interpr.

B Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor. Aristoph. schol. Vesp. [670] : Ἀργίλοφοι, τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι. Ubi itidem pro Petiolis. Item ποδεῶνες ap. Theocr. [22, 52] Calceamenti rustici genus, Perones. Sic Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 6, 95] : Καὶ τρητοὺς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἄνθετο Δηοῖ, ap. Suidam.

[Ποδηγεσία, ἡ, i. q. ποδηγία. Greg. Naz. vol. 2, p. 173.]

[Ποδηγέστερος. V. Ποδηγός.]

Ποδηγετέω, i. q. ποδηγῶ, [Philo vol. 1, p. 672, 23 : Βάκτρον καὶ τῶν ποδηγετησόντων. Oppian. Cyn. 4, 360 : Κύνες ... στιβάδας ποδηγετέουσιν ὁμαρτῇ. « Democr. ap. Stob. Ecl. eth. p. 205, 47 : Ἐπὴν τις τἀγαθὰ ἐπίστηται ποδηγετέειν. » Hemst. Lycophro 12 : Ὀρθῇ κελεύθῳ τὸν σκότῳ ποδηγετεῖ· quod schol. exp. εἰς φανερὸν ἄγει.] Synes. Ep. 141 : Φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούσῃ, Philosophia ad Deum ducente. [Id. p. 61, A.] Philo V. M. 3 : Εἰ μὴ καὶ θεῖον ἦν πνεῦμα τὸ ποδηγετοῦν

C πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Nisi eum divinus spiritus ad veritatem deduxisset. Idem 1 : Οἷς ποδηγετούμενος, Quibus deductus. [Id. vol. 1, p. 294, 11 : Διὰ ταύτης (τῆς σοφίας) ὁ νοῦς ποδηγετούμενος.]

Ποδηγέτης, ὁ, i. q. ποδηγός. Lycophr. [385] : Ποδηγέτης σκότου λαμπτὴρ, Fax deductrix pedum in tenebris. [Id. 220 : Δυσμενῶν π. Dio Cass. 40, 25.] Apud Lysiam legitur etiam Ποδηγής, p. 88 [94, 18] : Ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὴς κατέπεσεν εὐθύς, de adultero loquens : nisi sit ποδήρης : vel ποδηγὴς, Pedibus ex lecto detractus. Bud. [Recte nunc πληγεὶς ex aliquot codd. G. D. Galen. vol. 19, p. 696, 10 : Εἰ δὲ ὡς ποδηγέταις καὶ ὀχηματικοῖς χρησόμεθα ποτέ. Vita Nili jun. p. 6, 31 : Π. αὐτῷ τῆς ὁδοῦ γενόμενος. Hase.]

Ποδηγέω, i. q. ὁδηγέω, Viam pedibus monstro, eos veluti deducendo. Unde ap. Hesych. Ποδηγῶν, ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν : nisi forte est genit. plur. a ποδηγός. Plato [Leg. 10, p. 899, A : Αὐτὴ (ἡ ψυχὴ) φιλὴ σώματος οὖσα ... ποδηγεῖ (ἥλιον). Id.] Ep. 7, [p. 340, C] : Αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, Se absque viæ indice dirigere,

D Gressum suum dirigere absque indice viæ et duce, ut ii qui norunt qua eundum sit, nec duce egent. Galen. : Ἡ τῶν εὑρεθέντων ἔνδειξις ἐποδήγει με. [Lycophro 965 : Ποδηγῶν πτόρθον Ἀγχίσου. Apollod. 1, 4, 3 : Ἀρπάσας παῖδα ἕνα ... ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς.] Pass. Ποδηγέομαι, Deducor et dirigor, viam faciens, Ducor ab aliquo præeunte et pedes meos veluti ducente, i. e. Via mihi monstratur, Ducor. Galen. : Ἐγὼ μὲν ἐμαυτῷ ἐξεῦρον αὐτὰ τῷ λόγῳ ποδηγούμενος, Ratiocinatione me ducente. [Id. vol. 2, p. 300, 5; 512, 6; 558, 15; 606, 14 : Ποδηγούμενος· et p. 176, 11 : Ὑπὸ τῆς ἄνωθεν βολῆς ποδηγούμενα. Hase.] Et in Eccles. Hist. : Τοῦτον μὲν οὖν τὸν τρόπον οὗτοι πρὸς τὴν σωτηρίαν ποδηγηθέντες, τῆς σωτηρίας μετέλαχον. Et Athen. 12, [p. 522, E] : Ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες.

[Ποδηγία, ἡ, Monstratio viæ pedibus, Pedum ductio. Joann. Chrys. In Ps. 118, vol. 1, p. 1004, 39 : Ὥστε αὐτὰ (τὰ μέλη) νεκρὰ τῇ ἁμαρτίᾳ γενόμενα τῇ τῆς ψυχῆς ἀκολουθεῖν ποδηγίᾳ. Seager. Lycophr. 846 : Τριπλανοῦς π., quod per τριπλῆς ὁδηγίας exp. schol. Schneid. Vita

Nili jun. p. 125, 13 : Ἐκομίζοντο οἱ ἐν ἔργῳ τὴν π. Hase.]

Ποδηγός, ὁ, pro quo Dorice Ποδαγός, Pedum ductor, h. e. Qui pedibus viam monstrat præeundo, i. q. ὁδηγός, Dux. Suid. exp. παιδαγωγός. In Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 179], Ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα, Alæ amorum duces. [Theodoret. Græc. aff. cur. p. 34, 2 Gaisford. et 66, 7. Id. p. 399, 8 : Ξεναγοὺς δὲ καὶ π. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 3, p. 238, E. Euseb. Dem. ev. p. 130, C : Δίχα π. καὶ διδασκάλου τινός. Id. Hist. eccl. p. 398, D : Π. καὶ συμμάχῳ χρώμενοι. Hase.] Pro ὀπαδός, Assecla, Cam. ex Soph. Ant. [1196] : Ἐγὼ δὲ σῷ ποδηγὸς ἑσπόμην πόσει. Apud [Photium p. 436, 4, et] eund. Suid. [ex eoque ap. Eust. p. 1441, 12,] habetur Ποδηγέστερον compar. gradu, quod exp. ὁδηγητικώτερον : qui compar. a ποδηγὸς irregularis est, ut ἀφθονέστερος ab ἄφθονος, teste Eustathio.

Ποδηνεκής, ὁ, ἡ, Ad ipsos usque pedes dependens : ut ποδηνεκὲς δέρμα, ποδηνεκὴς ἀσπίς : i. e. ἡ ποδήρης, ἡ ἀνδρομήκης, τῶν ἢ ἀπὸ ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν ἐνεχθεὶς [scribere voluit HSt. ἡ ἀπὸ τῶν ἄνω ... ἐνεχθεῖσα, vel τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ... ἐνεχθὲν] τῷ φοροῦντι, ut Eust. [p. 628, 12; 787, 13] exp., quemadmodum et Hesych. ποδηνεκέα dicit esse βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι αὐχένος διϊκνεῖσθαι. [Et addit, Τινὲς δὲ τὴν ναῦν. Quocum comparanda ποδήρης ναῦς.] Hom. Il. O, [646] : Τὴν (ἀσπίδα) αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ' ἕρκος ἀκόντων· quibus verbis indicat, clypeum tantæ fuisse altitudinis ut totum corpus a vertice ad imos usque pedes tueretur contra immissas sagittas. [Herodot. 1, 195 : Κιθῶνι ποδηνεκεῖ λινέῳ.]

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, q. d. Pedibus (i. e. pedum velocitate) ventos æquans, Pedibus celer. Ποδήνεμος Ἶρις, ap. Hom. Il. [B, 786,] E, [353]; et in Epigr. [Mnasalcæ Anth. Pal. 7, 212], ποδήνεμος αἴθυια ap. Suid., qui interpr. et ταχεῖα : Hesych. autem τοῖς ποσὶ ταχεῖα : item ὠκύπτερος. [Nonn. Jo. c. 4, 235; c. 20, 22. HSt. infra :] Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, Pedum pernicitate ventos æquans, i. q. ἀελλόπους et πνοίπους. [Per ταχύπους καὶ ἀελλόπους exp. Hesych.] Hom. Il. E, [368] : Ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. [Ποδάνεμος Crates ap. Athen. 3, p. 117, B : Ποδάνεμοι λύκοι. Hesych. : Ποδάνεμοι, ταχεῖς.]

Ποδήρης, ὁ, ἡ, [Ad pedes pertinens. Æsch. Ag. 1594 : Παρέσχε (Thyestes) δαῖτα παιδείων κρεῶν τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας ἔθρυπτ' ἄνωθεν. ||] i. q. ποδηνεκής, Ad ipsos usque pedes promissus, Ad ipsos pedes pertingens, sive dependens. Xenophon Cyrop. 6, [2, 10] : Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι· quas Homerus ποδηνεκέας vocat. Plutarch. [Mor. p. 52, C] : Ποδήρης πώγων καθεῖται, Barba ad talos usque promissa dependet. Sic [πέπλοι ποδήρεις Eurip. Bacch. 831;] ποδήρης χιτὼν rursum ap. Xen. [Cyrop. 6, 4, 2], quemadmodum et Pausan. Attic. [24, 7] : Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι ποδήρει. Athen. 12 : Χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι· aliquanto post, Χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη. Hieron. in Comm. in Ezech. c. 9 : Poderes autem, quod LXX transtulerunt, una ex octo vestium est pontificis, quæ Latine dicitur Talaris : et ex eo, quod ad pedes usque descendat, hoc sortita vocabulum est. Affertur et ex Apul. : Poderem tunicam

D sumens. [Bacchus barbatus Pausan. 5, 19, 6, ἐνδεδυκὼς π. χιτῶνα. Stob. Floril. 93, 30 : Ποδήρεις ἐσθῆτες. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, n. 150, A, 19, in statua Victoriæ Ποδήρης est « vestis pars de zona ad pedes descendens. » Hase. Phot. et Suid. : Ποδήρης· ἕως τῶν ποδῶν χιτών· οἱ δὲ τὸ συῤῥαπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ῥάκιον.] || [Ad imum pertingens. Æsch. Ag. 898 : Ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη.] At ποδήρης ναῦς dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσίν, i. e. κώπαις, Eust. [p. 1515, 29] et Hesych. Ubi etiam nota πόδας ab eis pro Remo accipi, ut nonnullos apud Plautum per Navales pedes intelligere Remos testatur Cam.

[Ποδηροφορέω, Vestes ad pedes demissas fero. Clem. Al. p. 250 : Οὐ χρυσοφορῶν οὐδὲ ποδηροφορῶν. Wakef.]

[Ποδῆς, ὁ, Podes, Eetionis filius. Hom. Il. P, 575. Ποδῆν nunc restitutum Plutarcho Mor. p. 742, D, pro πόδα, ex cod. Par. 2074 qui ποδῆν. De accentu Arcad. p. 24, 3; 25, 11. Ex Ποδέας contractum esse annotavit Eustath. p. 1951, 14.]

A [Ποδιάζω.] Ap. Hesych. habetur Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν.

Ποδιαῖος, αία, αῖον, Pedalis, Pedaneus : π. διάστημα, Intervallum spatio pedali, Cam. Et τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον, Triangulus pedaneus, ap. Theophr. C. Pl. 6, 2. [Plato Theæt. p. 147, D : Μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ δυνάμει. Aristot. De anima 3, 3 : Φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος π., πεπίστευται δ' εἶναι μείζων τῆς οἰκουμένης. Dionys. A. R. 1, 15 : Π. ὕψος. Lucian. Char. c. 24 : Π. τόπον. Geopon. 6, 2 : Π. μέτρου. G. D. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, n. 160, 75, 79, 83, 98. Ib. p. 262, 12 et 17 : Πλάτος δίποδες, πάχος ποδιαῖοι· et 263, 83 : Γεῖσα ποδιαῖα. Aristot. p. 446, 6 : Ἡ ποδιαία. Hase.] Ap. Aristot. vero in Mechan. Quæst. 5 : Διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρῷραν ποδιαῖον ποιησάμενοι, ἐφιᾶσι; Bud. putat respici ad illud πούς, quo significatur Pes navis, i. e. Rudens, quo velum intenditur.

[Ποδίας, ὁ, nomen jactus cujusdam talorum ap.

B Pollux. 7, 205 : Ἅρμα, ὑπερβάλλων, ποδίας. Nam sic ex codd. correctum est quod legebatur ἅρμα ὑπερβάλλον πόδας.]

Ποδίζω, Metior pede, μετρέω, Hesych. in Ἀναποδίζω. [De versibus metiendis Eustath. p. 11, 38 : Στίχοι ... τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι· 19, 40 : Ἀπλοϊκῶς ὁ τόπος ποδίζεται κατὰ δάκτυλον. Tricha De metris p. 14 : Βαίνεται δὲ, τουτέστι ποδίζεται καὶ μετρεῖται, τὸ δακτυλικὸν μέτρον κατὰ μονοποδίαν.] || Pedes ligo, Pedicis obligo, Bud. [Soph. fr. 60 : Κῶλον ποδισθεὶς (ἀνήρ).] Xenoph. Cyrop. 3, [3, 27] : Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, Pedibus alligatos, Cam. Opponit mox ei, λῦσαι ἵππους. || Pedo, Gradior, Incedo. Sic Suidas Ἔμπουσαν dictam ait παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν : quemadmodum et Aristoph. schol. [Ran. 295] eam fingi ait μονόποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι. [|| Theolog. arithm. p. 55, 4 : Τῶν πεποδισμένων ζώων, Pedatorum, Quæ habent pedes. Hase.]

[Πόδικα. V. Προσδικεῖν.]

[Ποδικός, ἡ, όν, Ad pedem pertinens, Unde efficitur pes. Aristid. Quintil. De mus. p. 34 : Τῶν χρόνων

C οἱ μὲν ἁπλοῖ, οἱ δὲ πολλαπλοῖ, οἱ καὶ ποδικοὶ καλοῦνται. Id. ib. p. 42 : Κατὰ λόγον π. Hase.]

[Ποδίκρα (?), ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες, Hesych. Comparandum ποδισμός.]

Ποδίκροτος, ὁ, ἡ, Pedibus plaudens, Pedes complodens, Epigr. [Anth. Plan. 15, b : Π. ἅμμα καθάψας. Sunt compedes mallei ope circum tibias adstrictæ. Jacobs.]

Ποδίον [immo Πόδιον : vid. Arcad. p. 119, 9], et Ποδάριον, τὸ, Pediculus s. Pediolus : ut Afran., Nudo pediolo. Aristot. : Ἀστακοὶ τὰ πόδια ἔχουσι μικρά, Parvos pedes. [Epicharm. ap. Athen. 3, p. 105, B : Ἀστακοί ... τε χὡς τὰ πόδι' ἔχει μικρὰ ... κάραβος. Ex quo loco Eustath. p. 1196, 15, sumpsit verba illa quæ HSt. falso Aristoteli tribuit.] At Plin., Cancris pedes octoni. Idem Plin. diminutivo utitur, de mollibus : His caput inter pedes et ventrem, pediculi octoni omnibus. Quibuscum confer locum quendam Aristot. in Πολύπους. Athenæus libro 3 : Ποδάρια, ῥύγχη, ὠτάρια·

D quos Celsus Petiolos passim appellat. Citat idem ποδάριον Pollux [2, 196] ex Plat. comico. [Callinic. Vita Hypatii Act. SS. Junii t. 3, p. 336, 40 : Ποδάριόν σοι ποιοῦμεν χωρὶς ὀστέου. Recte Πόδιον cum accentu in antepæn. Vita Nili jun. p. 51, 25 : Σκαμνίον ἔχον π. ἕν. Hase.] Latini autem Podium dicebant Menianum, s. Locum extra domus parietem propendentem, mutulis marmoreis suffultum, ex quo spectare solebant : ut tum ap. Juvenal. [2, 147], et Plin. H. [N. 37, 3], tum Sueton. [Ner. c. 12] : Podio adaperto spectare.

[Πόδις, ὁ, Podis, n. pr. satyri, nisi fallit scriptura in fictili ap. Durand. *Cab. d'ant.* p. 49, n. 145. Hase.]

[Ποδίς, ίδος, ἡ. Ποδῖδες inter subligacula memoratur a Polluce 10, 168.]

Ποδισμός, ὁ, Dimensio pedibus facta. Itidem Podismus ap. Veget. [2, 7 : « Mensores qui in castris ad podismum dimetiuntur loca. » Et] 3, [15] legitur pro Ratio mensurandi pedibus. Polit. Pedaturam vocat. [De pedibus metricis Eustath. p. 456, 38 : Τὸν μετρικὸν π.] Est et Saltationis cujusdam genus ap. Pollux.

[4, 99. Videtur eadem fuisse saltatio quam βίβασιν vocabant Lacedæmonii. V. Poll. 4, 102. Meinek. Com. vol. 2, p. 142.]

[Ποδιστήρ, ῆρος, ὁ, Pedes circumdans. Æsch. Choeph. 1000 : Π. πέπλους. ||] Ποδιστῆρες ab Josepho A. J. [8, 3, 7] et 3 Reg. 7 [?], in supellectile templi Solomonis numerantur, ubi alii exp. Lebetes, alii Cacabi. [Aq. et Theod. Jerem. 52, 18. Conf. Drusium in Fragm. vett. intt. Græc. p. 563. Schleusn.]

[Ποδιστὶ Chœrob. cod. Barocc. 50. Bekk. Anecd. p. 1412.]

[Ποδίστρα, ἡ, Pedica. Philipp. Anth. Pal. 6, 107 : Κνωδάλων ἐπισφύρους ὠκεῖς ποδίστρας. De tela araneæ, quibus cicada irretita est, anon. ib. 9, 372.]

[Ποδογλυφεῖον, τὸ, Gulvia, Gl.]

Ποδοκάκη, ἡ, dicitur ξύλον εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, [ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κοῦστος λέγεται,] Latine Cippus, Græce alio nomine ποδοστράβη, ut [Phot. et] Suid. tradit : Hesychio autem est ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμὸς, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται : quæ expositio ex Lysia desumpta videtur; is enim p. 115 [117, 30], quum citasset hæc verba legis [quæ ap. Demosth. quoque leguntur p. 733, 7], Δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας πέντε τὸν πόδα, subjungit mox, explicans ea verba : Ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι· paulo post tamen dicit, Οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἐδέδετο, ἀλλ' ἐν τῷ ξύλῳ· ita ut videatur inter ξύλον et ποδοκάκην distinguere, licet et Harpocr. scribat ita vocari τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ. Itidem in Lege quadam, Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, ubi Bud. vertit Compede : alii sic ex Cic., Ligneæ soleæ in pedes inducantur : quæ verba respondent potius τῷ, δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ. Ap. Suid. [ex scriptore ignoto] : Ἐν εἱρκτῇ τε καὶ ποδοκάκῃ στρεβλούμενοι καὶ ταλαιπωρούμενοι ἔμενον. [Lucian. Lexiph. c. 10 : Ἐν ποδοκάκαις καὶ ποδοστράβαις. Synes. p. 16, C : Τῇ π., τῷ φαυλοτάτῳ τῶν ξύλων· ad quem l. v. Krabing. p. 247. Theophyl. Simoc. Hist. p. 45, 8. Id. ib. p. 149, 24 : Π. καὶ δεσμοῖς ἐς τὸ ἀεὶ καθυπέβαλλεν. Hase.] Ceterum sciendum est scribi et Ποδοκάκη et Ποδοκάκκη, quod videtur esse frequentius; tradunt enim Harpocr. et Suid. [cum Photio, qui Harpocrationis verba sua fecit, Lex. rhet. p. 292, 21], atque Hesych. ποδοκάκκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto altero κ, vel [quam Didymi sententiam fuisse tradit Harpocr.] quasi ποδοκατόχη, facta syncope, et χ in κ mutato. [Simplex κ est in libris optimis Lysiæ et Demosthenis, duplex in recentioribus codicibus.]

[Ποδόκοιλον, τὸ, Aquale gello, Gl.]

[Ποδοκοπέω, A pedibus (i. e. ab ima parte) ferio, Everto. Anna Comn. p. 111, C : Τὰ κάτω (τοῦ πύργου) διά τινων λαξευτηρίων ὀργάνων ποδοκοπήσας τελείως ἠφάνισε· 311, C : Τοῦ πύργου ποδοκοπηθέντος κάτωθεν.]

[Ποδοκόπιον, τὸ, Merces quæ datur homini pedes eunti, in Rationali peræquatorum Ms. Alexii Comn. Ducang.]

Ποδοκρουστία, ἡ, Pedum plausus s. complosus. Strabo 10, [p. 470 : Εὐασμοῖς καὶ π., ubi in edd. quibusdam ποδοκρουσίαις.]

[Ποδοκτυπέω, Pedibus pulso. Phot. Lex. p. 479, 18 : Τρέχειν καὶ συντόνως π.]

[Ποδοκτύπη, ἡ, q. d. Pedisona. Lucian. Lexiph. c. 8 : Εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν π., ubi interpretes saltatricem intelligunt, schol. vero tympanum. G. D. Verba Gratii Fal. Cyneg. v. 43, Sonipes æstivi turba Canopi, Salmas. Exerc. Plin. p. 998, B explicat : Ἡ ποδοκτύπος, ἡ ταῖς ποδοκτυπίαις ἀεὶ χαίρουσα, scabillorum crepitu. Conf. id. ad Hist. Aug. p. 501, E. Hase.]

[Ποδομερής, ὁ, ἡ, Partipes. Versus partipedes, Græce ποδομερεῖς ap. Diomedem 3, p. 497 ed. Putsch., qui p. 498 sic exponit : « Partipedes sunt qui in singulis pedibus singulas orationis partes adsignant. » Osann.]

[Ποδονίπτης. V. Ποδανιπτήρ.]

[Ποδόνιπτρον. V. Ποδάνιπτρον.]

[Ποδοπέδη, ἡ, Vinculum pedum. Nicet. Annal. 3, 3; 4, 2; qui alibi ποδοκάκην dicit. Schneid. Tzetz. Hist. 1, 891.]

[Ποδόπομπα lectio vitiosa pro ἐπίπομπα in edd. vett. Polluc. 10, 192.]

[Ποδορραγής, ὁ, ἡ, Pede ruptus. Onest. Anth. Pal. 9, 225 : Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασὶς ... ἵππου καὶ ποταμοῦ δῶρα ποδορραγέα. I. e. fontes quos Asopus et Pegasus pede percusso elicuerunt.]

Ποδορρώη, ἡ, epitheton Atalantes, quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα : comp. ex πούς et ῥοώω : ut in Lex. meo vet. traditur. Ap. Callim. autem Hymno in Dian. 215, legitur, Ποδορρώην Ἀταλάντην, ubi et schol. exp. τὴν τοῖς ποσὶν ῥοιζοῦσαν καὶ ὁρμῶσαν : a nom. Ποδορρώη. Sed fortasse scrib. ποδορρόοην. [Sic est in cod. Voss. et Etym. M. p. 678, 29. Corruptius ap. Suid. : Ποδορρώνη· ὄνομα κύριον. Quod notavit Ruhnken.]

[Ποδόρτιον, τὸ, i. q. ποδήρης ἐσθὴς, Vestis talaris, Achmes Onirocr. c. 227, ter. Ducang.]

[Ποδόστεμα, τὸ, Inferior pars puppis. Schneid.]

Ποδοστράβη, ἡ, dicitur βασανιστήριον ὄργανον, ἐν ᾧ στρεβλοῦταί τις δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Sic appellatum διὰ τὸ στρέφειν πόδα, ut schol. Dem. [ad p. 733, 6] tradit. Hesychiusque itidem τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν : i. q. ποδοκάκη, ut Aristoph. schol. tradit et Suid., ap. quem legitur hic l. : Ἐν ποδοστράβαις τισὶ τοῖς βόθροις ἐνηρμοσμένοι ἐκτείνονται. [Lucian. Lexiph. c. 10. Synes. Epist. p. 224, C : Ποδοστράβας ἐξευρὼν καὶ ξένα ἄττα κολαστήρια. Hase.] Vide et Δακτυλήθρα. || Instrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur : Polluci [4, 182] τὸ τὰ στρέμματα κατευθῦνον : dicit autem a Comicis sic usurpari. [Hesych. : Π., τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν.] || Tendicula qua cervi capiuntur, ἡ ταῖς ἐλάφοις ἱσταμένη πάγη, ut Hesych. tradit. Xen. Cyneg. p. 578 meæ edit. [c. 10, 11] : Ἵστανται δὲ καὶ ποδοστράβαι ταῖς ἐλάφοις ἐν τοῖς ὄρεσι περὶ τοὺς λειμῶνας. [Harpocratio : Π. Ὑπερίδης ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένους καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. Ποδοστράβαι ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκετο. Οὕτως ... διείλεκται Ξενοφῶν περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν καὶ τῆς χρήσεως.] De structura autem ejusmodi tendicularum vide ibid. et ap. Polluc. 5, c. 4 [§ 32], ubi et ποδαγρείας [ποδάγρας] appellat.

[Ποδόστροφον, τὸ, Compes, Pedica. Joann. Chrys. In Act. Apost. serm. 35, vol. 4, p. 805, 29 : Πηδᾷ καὶ λακτίζει ... καὶ οὐδεὶς αὐτῇ φαλίδας περιτίθησιν οὐδὲ ποδόστροφα οὐδὲ χαλινούς. Seager.]

[Ποδοσφαλέω, Titubo. Tzetz. Hom. 443 : Τήνδε ποδοσφαλέουσαν ἀείρουσαι κατὰ κόσμον.]

Ποδότης, ου, ὁ, [immo ητος, ἡ, i. q. τὸ ἔχειν πόδας, Pedes habere, ap. Aristot. De partt. anim. 1, 3, cum simili subst. πτερότης, ἡ, et Metaph. 6, 12], Pedatus, Pedibus præditus, VV. LL.

Ποδοτρόχαλος, ὁ, ἡ, Pede rotam circumagens, i. e. Figulus, ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν, Hesych.

Ποδοχέω, Clavum teneo, Ad gubernaculum navis sedeo : unde ποδοχῶν ap. Polluc. 1, [98] i. e. ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς οἴαξιν ἑστηκὼς, qui et ἡνίοχος τῆς νεὼς, et ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς : frequentius κυβερνήτης. Affert vero hoc ποδοχῶν ex Antiphonte, sed addens, se malle dicere Ποδηγῶν : cui ποδηγῶν respondet magis ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς, Qui navem ducit, navis veluti pedes dirigit. Illud autem ποδοχῶν est ab ea signif. nominis πούς, qua ponitur pro Clavo s. Temone et gubernaculo navis, τὸ πηδάλιον, ὁ οἴαξ. [Per κ scriptum in Lex. rhet. p. 297, 5 : Ποδοκεῖν· τὸ τῷ ποδὶ κυβερνᾶν· πούς γάρ ἐστι τοῦ ἱστοῦ τὸ ἀντίον τὸ κάτω πρὸς τῇ νηί. Ποδοκεῖν, idque improprie dictum de exercitu gubernando est ap. Æsch. Pers. 657 : Ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει· si hæc vera lectio est. Schol. : Ἐπεὶ τὸν καὶ καλῶς ἐποδώκει καὶ ἴθυνε καὶ ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει τὸν στρατόν.]

[Ποδοψεῖον s. Ποδοψεῖον, τὸ, voc. lectionis et signif. incertæ ap. Basil. et Const. Prochir. p. 218, 1 : Καπνὸν ἀπὸ ποδοψείου. Zachar. vertit : Ex lavacro. Hase.]

[Ποδόψαλλον, τὸ, Pediculum, Gl. Leo Tact. 5, 4 : Ποδόψαλλα σιδηρᾶ· 6, 4 et 25. Constantin. Tact. p. 11, 14, 18. Ducang.]

[Ποδόψηστρον, τὸ, Mantile ad pedes abstergendos. De tapetibus quæ pedibus substernuntur, Æsch. Ag. 926 : Χωρὶς ποδοψήστρων.]

[Ποδοψοφία, ἡ, Pedum strepitus. Schol. Apoll. Rh.

4, 86 : Τὴν Μήδειαν τὴν π. ἀκούσασαν ἐξορμῆσαι. Fab. Æsop. August. 137.]

[Ποδοψόφιον, τὸ, Crepitaculum, Gl. In iisdem corrupte Ποδοψόφον, Podari.]

[Ποδώκεια, ἡ.] Apud Suidam habetur Ποδώκεια, ἡ ταχεῖα, quod erit a Ποδώκης aut Πόδωκυς, ut ἄδρομος, ἄτραχυς. [Adjectivum femininum ποδώκεια an unquam exstiterit dubitare licebit, donec certior testis afferatur. Nam in Suidæ glossa, nisi ipsius subsit error grammatici, substantivum aliquod post ταχεῖα excidisse potest. Si tamen exstitit, cum ἀμφιδάσεια χαλκοβάρεια similibusque adjectivis comparandum erit parasynthetis, quorum masculina in υς nulla sunt. Nam quod ποδώκυς, de quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 537, in codicibus aliquot legitur Hom. Il. K, 316, et Geopon. 15, 1, p. 1037, ubi cod. Guelf. ποδώκης, bis item ποδώκων apud Palæph. c. 7, ubi ποδώκη codex unus præbet, vix dignum memoratu est. Nec Pollux in prœmio libri quinti ποδώκων (hoc accentu), quod nunc legitur, scripserat, sed ποδώκη, aut ποδωκέστατος Philo p. 1005, cui ποδωκέστατος ex cod. Mediceo pridem restituit Mangeius vol. 2, p. 560, 7. G. D.] || Alias Ποδώκεια, sive Ποδωκείη Ionice, substantivum est, et significat Pedum pernicitas, agilitas, mobilitas. Hom. Il. B, [792] : Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς. Et ap. Hesych. : Ποδωκείῃ, τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι. [Orph. Arg. 579 : Ποδωκείης ἕνεκα σφῆς.] Ejusdem signif. est Ποδωκία. Bud. e Xen. [Cyneg. 5, 27] : Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν συμβάλλεται. [Xenophon pariterque Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 256, vix dubitari potest quin ποδώκεια scripserit, ut apud Plut. V. Rom. c. 25, Mor. p. 963, A, aliosque prosæ orationis scriptores hoc nomen scriptum legitur. Nam quod scriptor carminis Anacreontici 2, 3, ποδωκίην λαγωοῖς dixit, metri caussa dixit, quæ nulla fuit Æschylo Eum. 37 : Τρέχω δὲ χερσὶν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν, cui ποδωκείᾳ ex cod. Flor. restituendum, quemadmodum ποδωκείας χάριν in fine trimetri legitur apud Eur. Iph. T. 33, non ποδωκίας. Formæ Ionicæ ποδωκείη, quam HSt. ex genitivi et dativi formis legitimis ποδωκείης ποδωκείῃ finxisse videtur, in dialecto Attica non ποδώκεια, sed paroxytonum ποδωκεία responderet, ut ἀναιδείην ἐπιειμένε Homerus non pro ἀναίδειαν dixit, sed pro ἀναιδείαν, qua forma in anapæstis usus est Aristophanes. Nullum tamen satis certum ejus exemplum exstat. Nam quod in epigr. Simonidis Anth. Plan. 3 legitur ἆλμα ποδωκείην δίσκον ἄκοντα πάλην, nulla metri necessitate excusatum, magna suspicio ab librariis pro ποδώκειαν scriptum esse errore in hoc nominum genere late diffuso. G. D.]

Ποδώκης, ὁ, ἡ, Pedibus celer, ut Virg., πόδας ὠκύς. [De accentu v. schol. ad Il. B, 764.] Hom. Il. B, [764] : Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας· K, [316] : Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης. Utitur et Plut. Fabio [c. 7] : Τῶν ὀρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων, ἀνδρῶν ἐλαφρῶν καὶ ποδωκῶν. Item Thuc. infra in Πούς. [Improprie Æsch. Sept. 623 : Ποδώκες ὄμμα· Choeph. 576 : Νεκρὸν θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι· fr. 268 : Τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς. Similiter θεῶν ποδώκεις βλάβαι dictum ab Soph. Ant. 1104.] Superl. [Ποδωκέστατος ap. Plat. Rep. 5, p. 467, E, et ap. Philon. l. s. v. Ποδώκεια citato.] Ποδωκηέστατος, Pedibus celerrimus, Pernicissimus : ex Apollonio [Rh. 1, 180]. Sed annotant ibid. scribi et Ποδωκειέστατος in quibusdam exempll. [Recta scriptura per η est, ut θαρσηέστατος, quod comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 537.]

[Ποδωκία. Πόδωκυς. V. Ποδώκεια.]

[Πόδωμα, τὸ, Pulpitum, Gl. Apollod. Poliorc. in Mathem. vett. p. 42 : Γίνεται βαθμὸς τὸ μεσόχωρον πληρῶν καὶ οὕτως εἰς τὸ διηνεκὲς τὸ π. ἔσται· ubi solum significat, non gressum, quod posuit interpres. Schn.]

[Πόδων, ωνος, ὁ, Podon. Suidas : Πόδωνος, ὄνομα κύριον.]

[Ποδώνυμος. V. Ποδώνυχον.]

Ποδώνυχον, τὸ, Vestis qua utebantur in sacris Pandrosi, VV. LL. [ex Polluce 10, 191, a quo inter apparatum sacrorum memoratur ποδώνυχον, ἡ ἐσθὴς τῆς ἱερείας τῆς Πανδρόσου.] Apud Hesychium vero hæc leguntur, Ποδώνυμος, ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου [et ap. Phot. p. 436, 21 : Πανδώνυχον (literarum series ποδώνυχον postulat), ἐσθὴς τῆς Πανδρόσου κυκλοτερής. Ex quo ποδώνυχος restituendum Hesychio.]

[Πόδωσις, εως, ἡ. Π. τῆς γεφύρας ap. Constant. Porph. Cerim. p. 126, C, ubi Reisk. vol. 2, p. 262 : « Novi quidem πόδωσις esse novis Græcis idem atque πούς, sed non video quid sit pes pontis, nisi forte scabellum inferius, per quod humo in pontem ascenditur. Videtur tamen mihi potius significare στήθεα, δρυφάκτους, balustradas, septa lignea, vel alterius generis, quæ ambabus pontis oris prætenduntur, ne transeuntes in aquam possint incidere. Latini pariter illos cancellos aut sepes *podia* appellabant : v. Ducang. s. v. *Podium*. »]

Ποδωτὸς, ἡ, ὸν, Pedibus intentus; intellige autem pedes navis : unde ποδωτὰ λῖνα Lycophr. [1015] vocavit τὰ ἱστία, Vela, a verbo Ποδόω, ῶ, Pedibus intendo. [V. Eustath. p. 1534, 26.]

Ποηστρόφος, ὁ, ἡ, Herbarum altrix s. nutrix, nisi malis Herbis quas producit nutriens. Oppian. Cyn. 3, [189] : Φέρβει μιν ποιηστρόφος αἶα.

[Ποηστίχροος, ὁ, ἡ, Herbæ colorem referens, Viridis. Oppian. Cyn. 2, 409.]

[Ποιέω. V. Ποιέω.]

[Ποηλογέω.] Ποηλογεῖν, Herbas legere, quod et βοτανολογεῖν. [Joseph. B. J. 5, 13, 7 : Οὐδὲ ποηλογεῖν ἔτι εἰόντα ἦν περιτειχισθείσης τῆς πόλεως. Jacobs.]

[Πόημα. V. Ποίημα.]

[Ποηφαγέω, Herbis vescor. Appian. Pun. c. 100; Joseph. B. J. 2, 8, 8. « Nilus Epist. 1, p. 334. » Boiss. Porphyr. De abst. p. 340, 14 : Ποηφαγοῦντες· quæ iterat Euseb. Pr. ev. p. 407, A. Philop. De cr. mundi p. 266, 30 : Πάντα τὰ ζῷα σχεδὸν, ὅσα χερσαῖά ἐστι καὶ ἥμερα, ποηφαγοῦσιν. Hase. Restituendum Cyrillo Al. vol. 2, p. 200 : Ποηφαγεῖ δὲ μᾶλλον τὰ τοιάδε τῶν ζῴων· ubi vulgo ποηφαγῇ : unde adjectivum ποηφαγὴς finxit Suicerus. G. D. || Ποηφαγία.] Ποηφαγέοντες, Qui herbas comedunt, Herbis victitantes. Herodot. [3, 25, 100.]

Ποηφαγία, ἡ, Herbæ comestio, Victus ex herba. [Per βοτανοφαγία exp. Hesych.]

Ποηφάγος, ὁ, ἡ, Herbam comedens, Herba vescens : ut ποηφάγον θηρίον, Suidæ τὸ τὰς βοτάνας ἐσθίον. [Hippocr. p. 358, 18; Athen. 9, p. 393, D. Scott. Clem. Rom. Const. Ap. 8, 40. Philop. De cr. m. p. 205, 18. Sext. Emp. 16, 12 : Τῶν δὲ ζῴων τὰ μέν ἐστι π., τὰ δὲ θηρωνοφάγα. Hase. Ποηφάγος ap. Maxim. Tyr. 29, 4, Suid. s. v. Ποίην.] Ap. Ælian. vero ποηφάγος [codex unus ποιηφάγος] est Animal quoddam Indicum, 16, 11. [Et alibi :] Ποιφάγος, dicitur esse Animal quoddam ap. Ælian., sed perperam; ποηφάγος enim scrib. est. [Ποηφάγος legitur ap. Cyrillum Alex. In Lucam, Maii Auctt. class. vol. 10, p. 606. Osann.]

[Ποηφόρος, ὁ, ἡ, Herbifer. Schol. rec. Soph. Aj. 413 : Χωρίον π. Ἀνία ποηφόρα var. lect. ap. Nicet. Chon. Hist. p. 326, D, ubi vulgo πυροφόρα.]

[Πόηχος, ὄνομα κύριον, Suidas. Glossa vitiosa. Πόηχος om. cod. Paris. A.]

[Ποθαίνω. V. Ποθέω.]

[Ποθαῖος, ὁ, Pothæus, architectus. Pausan. 6, 19, 7.]

[Ποθεινοποιὸς, ὁ, ἡ, Desiderabilem faciens. Ποθεινὰ δάκρυα ap. Eurip. Phœn. 1727 per ποθεινοποιὰ exp. schol. Elmsl.]

Ποθεινὸς, [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ,] Desiderabilis, Desideratus, Exoptatus. [Παῖς πατρὶ π. Pind. Ol. 10, 103. Π. κλέος Isthm. 5, 9. Ποθεινὰ Ἕλλας Pyth. 4, 388. Ποθεινοτάταν δόξαν Ol. 8, 85. Π. παρουσία Soph. El. 1104. Π. φθέγμα Phil. 1445.] Herodian. 1, [13, 9] : Τερπνὸν καὶ ποθεινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. Utitur et Eur. [Hel. 547 : Ὡς π. ἂν μόλοις· 629 : Ὦ ποθεινὸς ἡμέρα· Med. 1221 : Ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά· Phœn. 324 : Ἦ ποθεινὸς φίλοις, ἢ ποθεινὸς Θήβαις. Aristoph. Ran. 84 : Π. τοῖς φίλοις. Ποθεινὴ τοῖς γεωργοῖς ἡμέρα Pac. 556. Ἔρως ὁ π. Av. 696.] et Thuc. [aliique prosæ orationis scriptores, ut Plato Leg. 11, p. 932, A : Ἀπιόντες νέοι σφόδρα ποθεινοί· Plut. Mor. 121, E; 796, A; 1093, A, al.] || Nomen proprium [neurospastæ] ap. Athen. [1, p. 19, E. Alii in inscriptt. ap. Bœckh. vol. 1, p. 358, 375 (qui Ποθεῖνος scripsit), Plut. V. Pompeji c. 77, 80, Appian. Civ. 2, 84 et 90, Cæsar. B. G. 3, 108. Π. episcopus

Lugdunensis ap. Irenæum in Phot. Bibl. p. 94, 18, et A Euseb. H. E. 5, 1]; itemque Ποθεινὴ ap. Eund. [Athen. 13, p. 576, F] nomen αὐλητρίδος [Ptolemæi Philadelphi concubinæ]. Affertur et Ποθεινός ex Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 7, 403, ubi recte ποθινός ex cod. correctum] metri causa pro ποθεινός usurpatum. [Antip. ib. 467 : Ἀ ποθεινὰ τέρψις.]

Ποθεινῶς, Magno cum desiderio. Xen. De rep. Lac. initio : Ποθεινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν, de sponso furtim ad sponsam accedente. Plut. autem ait eos hoc modo ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους τῇ φιλίᾳ συμπεριφέρεσθαι ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, in Lycurgo p. 89 meæ ed. [c. 15. Jo. Docian. Orat. p. 13, 26 Tafel. : Ποθεινῶς ὀφθέντι μοι. Hase. Ποθημῶς vitiose ap. Andr. Cret. p. 31.]

[Πόθεν.] Interrogative dicitur Πόθεν, [forma Ionica, sed non epica, Κόθεν,] Unde, Undenam. Plato initio Protag. : Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; Quid tu? unde tandem appares, o Socrates? ut Priscianus vertisse Ciceronem testatur. Et ante Plat. Homer. [Il. Φ, 150,] Od. [A, 170, H, 238, K, 325, Ξ, 187,] O, [264, T, 105, Ω, 298 : Τίς] πόθεν εἰς ἀνδρῶν; [Ib. O, 423 : B Πρῶτα δὲ ἔπειτα τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι· P, 373 : Πόθεν γένος εὔχεται εἶναι. Soph. Phil. 56 : Τίς τε καὶ πόθεν πάρει; 1091 : Τοῦ ποτε τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; 1159 : Πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; Æsch. Suppl. 792 : Πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Choeph. 855 : Πόθεν ἄρξωμαι; Aristoph. Pac. 521 : Π. ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον; Plato Phædr. p. 269, D : Πῶς καὶ π. ἄν τις δύναιτο πορίσασθαι; Cum genit. Eur. Ion. 258 : Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; Suppl. 841 : Πόθεν ποθ' οἵδε... θνητῶν ἔφυσαν; Rhes. 612 : Πόθεν τέτακται βαρβάρου στρατεύματος; Plato Hipp. maj. p. 288, B : Πόθεν πλεῖστον ἀργύριον εἰργάσω τῶν πώλων εἰς δὲ ἀφικνεῖ; Philostr. Her. p. 660 : Ἴων ὁ ξένος ἢ πόθεν; ubi Boiss. p. 274 comparavit Heliodor. 2, 21 : Ἕλλην ὁ ξένος ἢ πόθεν; quem l. male mutavit Coraes.] At Ποθέν, translato accentu in ultimam, Alicunde. [Hom. Il. I, 380 : Καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο· Od. E, 490 : Ἵνα μή π. ἄλλοθεν αὔοι· H, 52 : Εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι· Ξ, 374 : Ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθοι. Æsch. Choeph. 1073 : Νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ· fr. 54 : Ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς. C Soph. Phil. 1204 : Ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν... προπέμψατε. Thucyd. 1, 90 : Ἀπὸ ἐχυροῦ ποθὲν ὁρμᾶσθαι. Plato Rep. 8, p. 544, B : Ἐκ δρυός π. ἢ πέτρας· Phædr. p. 268, C : Ἐκ βιβλίου ποθὲν ἀκούσας· 244, D : Παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθέν. Ἐνθένδε ποθὲν Plato Phædr. p. 229, B. Ἐντεῦθεν π. p. 270, A. Inter præpositionem et nomen ap. Apoll. Rh. 1, 824 : Ἔκ ποθεν ἀρράστοιο· 3, 262 : Ἔκ ποθεν ἄτης, quod schol. exp. ἐκ τινος βλάβης. « Cum genit. τῶν λόγων ποθὲν ἀναφανέντα; Greg. Naz. vol. 1, p. 321, A. » Valck.] Chrys. De sacerd. : Οὐδὲ ἄλλοθέν ποθεν, Nec aliunde alicunde. Aristot. Eth. 10, 4 : Εἰ γάρ ἐστιν ἡ φορὰ κίνησις ποθὲν ποῖ, καὶ ταύτης διαφοραὶ κατ' εἴδη, Motus alicunde aliquo. At Πόθεν ποῖ Suid. ex Aristot. tradit ἐπὶ πάσης μεταβολῆς accipiendum. Vide Ποῖ. || Πόθεν exp. etiam Qui, Quomodo, [vel Qua de caussa, Quo consilio. Sic intelligi potest apud Æsch. Choeph. 515 : Πόθεν χοὰς ἔπεμψεν, ἐκ τίνος λόγου μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος; Philostr. Her. p. 660 : Πόθεν οὖν μετεσκεύασται; ubi schol. ἐκ ποίας αἰτίας ap. Boisson. p. 276, qui Moschop. citat in Ecl. D Att. ad hunc l. fortasse respicientem : Τὸ πόθεν ἐνίοτε μέν ἐστιν ἐρωτηματικὸν καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ποίου τόπου, ἤγουν ἀπὸ ποίας αἰτίας. Πόθεν τοῦτο; Qui sic? Qui ita? Epict. Diss. 3, 23, 14; 4, 1, 152. Πόθεν αὐτό; Cur istud? 3, 23, 19. Frequentius in formula negandi morata, addita non raro particula γάρ, Qui hoc fieret? proprie Unde hoc fieret? i. e. Neutiquam, Nullo pacto. Lucian. Timon. c. 8 : Οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γάρ; ἢ ἀποστρέφοντες· ubi Hemst. : « Ita solet interponi, præsertim apud Atticos, πόθεν; πόθεν γάρ; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Sæpe fefellit interpretes, ut ap. Liban. vol. 4, p. 260, 28 : Τί οὖν; ἠρκεσέ με ῥύεσθαι; πόθεν; Dion. Chr. p. 395, D; 421, C, ad quem optime monuit Casaub. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς, schol. Eur. Phœn. 1614, schol. Aristoph. Ran. 1503, quem Suidas descripsit. Eurip. ap. Plut. Mor. p. 107, B. Corrupte Hesychius : Πόθεν· ἀπό τινος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω· lege ἀντὶ τοῦ οὔτι vel

οὔτοι. Hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen : illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide (Apollon. De adverb. p. 604, 8.) Etym. in Πῇ, qui perinde Atticis notat usurpari πόμαλα. Hæc satis est tetigisse, nam ubivis obvia sunt exempla. Adde Perizon. ad Ælian. V. H. 13, 2, Kust. ad Eccles. Aristoph. v. 968. » Aristophanis exempla sunt Vesp. 1145, Ran. 1455, Eccl. 389, 976, nec rarum apud Platonem, velut Lys. p. 208, B : Πόθεν, ἦ δ' ὅς, ἔφη; Epictet. Diss. 2, 21, 16 : Πόθεν; οὐδ' ἐγγύς· 1, 19, 7 : Πόθεν; μὴ γένοιτο. Usitatior formula Πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ut ap. Demosth. p. 241, 17; 242, 25, Dion. Cass. 44, 28.]

[Ποθέσπερος. V. Προσέσπερος.]

Ποθέω, Desidero. Hom. Od. T, [136] : Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον ἦτορ· Il. Ω, [6] : Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Id. [A, 492] : Ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε. Ionice pro ἐπόθει, Desiderabat. [Æsch. Ag. 545 : Ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις. Soph. B El. 4 : Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις, τόδε· 171 : Ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ, ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι· Tr. 196 : Τὸ γὰρ ποθοῦν, ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθεῖτο, i. e. Nam quæ est desiderii vis. Eurip. ap. Athen. 14, p. 640, A : Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται; i. e. Quid desideratur, Quid deest? Passiv. Soph. Tr. 632 : Μὴ πρὼ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα. Eur. Hipp. 513 : Ἐκείνου τοῦ ποθουμένου. Aristoph. Pac. 587, de Pace dea : Ὦ ποθουμένη. Plut. Mor. p. 985, E : Ὦ ποθούμενε Ὀδυσσεῦ.] Frequens usus et in prosa. [Plato Phædr. p. 255, D : Κατὰ ταὐτὰ αὖ ποθεῖ καὶ ποθεῖται· Prot. p. 327, D : Ποθήσεις τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν.] Lucian. [D. deor. 4, 2] : Ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν· verba Ganymedis patrem suum desiderantis et requirentis. Xen. [Hier. 3, 2] : Ποθοῦσι δὲ (sc. τὸν φιλούμενον) ἄν που ἀπῇ. Ubi accus. ex præcedentibus subauditur, sicut et in hoc celebri senario ap. Aristoph. Ran. [1425] : Ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν. Improprie autem res aliquæ dicuntur ποθεῖν τινα. Plut. Coriolano [fine] : Τὸν C δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Paullum diverso sensu Cic., Quæ longiorem desiderant orationem. Item cum infin. pro Cupio, etiam Magno cum desiderio cupio, Expeto. [Æsch. Pers. 542 : Ἠρεμίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν. Soph. El. 1168; Eur. Hel. 951.] Isocr. Panath. : Τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολλούς. Sic et ap. Dem. legitur ποθῶ ἀκοῦσαι. At ex Plat. Leg. [10, p. 896, A] : Ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; pro An adhuc desideramus sufficientius demonstrari? An putamus non satis demonstratum esse? Sed non videtur posse ita scribi ille locus. [Prægnanti sensu dictum accepit Astius, Num quid adhuc desideramus, existimantes non satis demonstratum esse ... Aristot. Eth. Nic. 1, 7 : Ποθεῖται ἐναργέστερον τί ἐστιν ἔτι λεχθῆναι.] || Amo, sicut πόθος pro Amor. [Ammon. p. 59 (et Eran. Philo p. 167) : Ἐρῶν ἐστι τῶν ἐν ὄψει, ποθεῖν δὲ τοὺς ἀπόντας.] Theocr. 12, [2] : Οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι, Amantes uno die consenescunt : verba amantis ad amasium, qui venerat τρίτῃ σὺν D νυκτὶ καὶ ἠοῖ : schol. exp. ἐρῶντες. Sic accipere possumus et ap. Plutarch. Sympos. 6 [p. 686, C] : Αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι. Et ap. Theophyl. Ep. 20 : Ἀγρίδας χθὲς πέπομφα τῇ ποθουμένῃ. Ceterum notandum est futurum regulare esse ποθήσω, et præt. perf. πεπόθηκα, ut Epigr. [Anth. Pal. 11, 417] : Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώραν, poetice autem dici ποθέσω. Hom. Il. O, [219] : Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί, pro ἐπόθησαν, Desiderarunt ipsum : itidemque ex Herodoto [9, 22] affertur ἐπόθεσαν. [Contra 3, 36 : Ἐπόθησε τὸν Κροῖσον. Aut hic quoque per ε aut illic per η scribendum.] Hom. Od. B, [375] : Ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, Quem desideret navi avectum. Eust. [p. 1450, 25] hoc futurum Atticis quoque usitatum esse annotat, afferens ex Plat. De anima [p. 98, A] : Παρεσκευασμένης ὡς οὐκέτι ποθέσων [Apud Plat. libri et Eusebius ὑποθησόμενος, quod in ποθεσόμενος mutavit Heindorfius. Futurum ποθέσομαι, in libris quibusdam ποθήσομαι scriptum, est ap. Lysiam p. 116

4. Ἐπόθησεν Coluth. 67,] ἄλλο εἶδος αἰτίας. [Isocr. p. 66, A B : Ποθέσει τὴν ἐγγυτάτην τὴν ἐμαυτῆς· 385, E : Τὴν πατρίδα ἐπόθεσαν. Sic Urb. : vulgo ἐπόθησαν, in qua scriptura aoristi et futuri etiam codices plerumque consentiunt apud prosæ orationis scriptores.] Sed et Ποθέεσκεν ap. Hom. legitur, quod Eust. [commento inani] deducendum censet vel a verbo Ποθαίνω, vel Πόθημι. Hom. Od. M, [110] : Ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Ἓξ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας. Desiderare, Requirere. [|| Forma media ap. Soph. Tr. 103 : Ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι· quod Eustath. p. 806, 56, ubi de usu formæ mediæ pro activa agit, interpretatur τῇ κοινότερον ποθούσῃ. Longe tamen probabilior non solum propter usum loquendi, sed etiam propter loci illius sententiam πονουμένᾳ est, quod ab Musgravio propositum ego in editione Didotiana restitui jussi. Sic πονουμένῃ τῇ διανοίᾳ dixit Procopius De ædif. p. 9, A, cui scriptori ipsi quoque formæ mediæ ποθεῖσθαι exemplum est eximendum De bello Pers. 2, 4, p. 96, B : Ἀξιοῦντων δὲ καὶ τὰ τοῦ θεοῦ σφίσιν αὐτοῖς ῥᾶστα ποθουμένων πολέμου μάχης τε καὶ ταραχῆς B ἀφορμῆς οὐδαμῆ οὕτως ἐπιστήσεσθαι· ubi sensus προσθεμένων postulat, quemadmodum μῆνιν et πόλεμον προσθέσθαι dixit Herodotus. G. Dind.]

Ποθή, ἡ, [De accentu v. Etym. M. p. 678, 36, qui Aristarcho auctore utitur,] Desiderium, i. q. πόθησις, s. πόθος, sed poetis peculiare. Hom. Od. B, [126] : Ποθὴ πολέος βιότοιο· O, [545] : Ξενίων δέ οἱ οὐ ποθή ἔστω· Il. Ξ, [368] : Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται· P, [690] : Μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, sc. Patrocli interempti. Od. Θ, [414] : Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο τούτου· Il. A, [240] : Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν· Z, [362] : Οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. Item, Σῇ ποθῇ, Tui desiderio, T, [321. Thales ap. Diog. L. 1, 44 : Οὐδέ σε ποθὴ ἴσχει ἀνδρῶν ξείνων. Valck.]

[Ποθήκω. V. Προσήκω.]

Πόθημα, τό, Desiderium, nisi potius significet Res desiderata, τὸ ποθούμενον, Desideratum. [Per ἀγάπη καὶ αἴτησις exp. Hesych.]

[Πόθημι. V. Ποθέω.]

[Ποθημῶς vitiose pro ποθεινῶς, quod v.]

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa Actio desiderandi, Desiderium, ἐπιζήτησις, Gaza [ap. Cic.] De senect. [c. 15. Tit. Thessalonic. ex restitut. Bœckhii vol. 2, p. 58, n. 1988, b, A, 4 : Λύπην μὲν πρόλιπον καὶ πᾶσι βροτοῖσι πόθησιν. Hase. Schol. Hom. Il. A, 240, ποθὴ per πόθησις explicans.]

[Ποθητικός, ή, όν, Desiderativus. Metop. Pyth. ap. Stob. Flor. 1, 64, p. 27 Gaisf. : Ὀρεκτικὸν καὶ ποθητικὸν τῆς οἰκείας τοῦ σώματος συστάσιος. Wakef.]

Ποθητός, ή, όν, Desideratus, ut Cic. : Omnia desiderata magis quam assidue percepta delectant. [Ælian. N. A. 7, 3 : Ὅρμον τινὰ καὶ λιμένα π. Wakef. Justin. M. p. 280, A : Π. πρᾶγμα. Heliod. Æth. p. 415 Cor. : Π. ὄνομα. Tit. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 801, n. 1667 : Ἐν θνητοῖσι ποθητέ. Hase.]

[Ποθητύς, ύος, ἡ, Desiderium. Oppian. Cyn. 2, 609.]

[Ποθήτωρ, ὁ, Desiderans, Concupiscens. Manetho 4, 120 : Ὄλβου τε ποθήτορας ἀλλοτρίοιο.]

[Πόθι et Ποθί, formæ poeticæ pro ποῦ et πού.] In- D terrogativum est Πόθι, Ubi, Ubinam. Hom. Od. Ξ, [187] : Πόθι τοι πόλις; Ubi tibi civitas est? i. e. Cujas es? Supra dicit, Πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Ex Apollonio [Rh. 2, 1138] affertur etiam ὡς πόθι, pro Ubinam. At ex Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 7, 566], Πόθι νείσομαι; Quo tendo? [Rarum apud Tragicos. Soph. Tr. 98 : Κηρύξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ. Eur. Bacch. 556 : Πόθι Νύσας ἄρα τᾶς θηροτρόφου θυρσοφορεῖς; Phœn. 1710.] Sicut vero ποθὲν dicitur, ita etiam Ποθί, Alicubi, Aliquando. Od. Ξ, [118] : Εἰπέ μοι αἴ κε ποθὶ γνοίω, Sicubi forte agnoscam, εἴ ποτε. Et Il. A, [128] : Ἀποτίσομεν, αἴ κε ποθὶ [al. αἴ κέ ποθι] Ζεὺς Δῶσι πόλιν, Sicubi forte Jupiter urbem nobis tradat, vel Siquando nobis tradiderit. Soph., εἴ ποθι. [Aj. 886 : Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων. Callim. H. in Jov. 38 : Τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτό.]

[Ποθινός. V. Ποθεινός.]

[Ποθίων, ωνος, ὁ, Pothion, prytanis Rhodiorum. Polyb. 23, 3, 10.]

A Ποθοβλήτος, ὁ, ἡ, Desiderio tactus, captus : π. μέριμναι, Nonn. [Jo. c. 8, 124], quo significat ipsa Desideria. [Id. Dion. 4, 225; 8, 254; 10, 268; 15, 269, 400; 16, 113, 303, 347; 20, 77. G. D.] || Cupidinis telis ictus, A cupidine vulneratus. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 71] : Σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρου. Exp. et Amatorius, Epigr. [Pauli Sil. ib. 9, 620] : Ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις Ἐλπὶς ἀληθείης ἐστὶ μελεχρστέρη.

[Πόθοδος. V. Πρόσοδος.]

Ποτολκίς, ίδος, ἡ, Hesychio ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων, Habena jumentorum. Dor. forsitan pro προσολκίς, quoniam ea προσέλκεται τὰ ὑποζύγια, Attrahuntur.

[Ποτορέω. V. Προσορέω.]

Πόθος, ὁ, Desiderium. Hom. [Il. P, 439, de equis rectorem suum desiderantibus : Ἡνιόχοιο πόθῳ·] Od. Ξ, [144] : Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, Desiderium Ulyssis me capit. Sic Hesiod. Sc. [41] : Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Hom. Od. Δ, [596] : Οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος· pro quo alibi dicit ἵμερος. B [Pind. Pyth. 4, 327 : Τὸν παμπειθῆ γλυκὺν πόθον. De desiderio amantium Theocr. 2, 143 : Ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω. Æsch. Pers. 133 : Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν· Prom. 654 : Ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. Soph. Tr. 368 : Εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ. Eur. Hipp. 536 : Ἔρως ὁ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον. De Dionyso Bacch. 456 : Πόθου πλέως· Iph. A. 1303 : Ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις. Πόθου κέντρον vel κέντρα Plato Rep. 9, p. 573, A, Phædr. p. 253, E. Et de aliarum rerum quarumvis desiderio, Soph. El. 822 : Τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος· Œd. C. 1697 : Πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. Eur. Or. 189 : Πόθον ἔχει βορᾶς. Plur. πόθοι Soph. Œd. C. 333, Eur. Tro. 590; et fortasse Alc. 1087 : Χρόνος σε παύσει καὶ νέου γάμου πόθος, ubi libri optimi πόθοι. Plato Phil. p. 48, A : Τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονάς· et Leg. 1, p. 633, D; 9, p. 870, A.] Xen. [Cyrop. 2, 1, 28], πόθον ἔχειν δεινόν, pro quo Cic., Teneri s. Moveri desiderio, Esse in desiderio. Plut. Pericle [c. 10] : Πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος, Desiderium tenebat. Aliquanto post [c. 39] : C Τοῦ Περικλέους ταχὺ πόθον Ἀθηναίοις ἐνειργάζετο. Herodian. 6, [4, 4] : Πόθον ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποιήκει. Sic 1, [4, 11] : Πόθον δὲ τῆς αὐτοῦ χρηστότητος ταῖς τῶν ἀρχομένων ψυχαῖς ἐνέσταξεν. Item [18] : Πόθον τοῖς καθ' αὐτὸν ἐγκαταλιπών, ut Cic., Desiderium sui reliquit apud populum Romanum. [Herodot. 3, 67 : Ὥστε ἀποθανόντος αὐτοῦ πόθον ἔχειν πάντας. Isocr. De antid. p. 441 ed. Bekk. : Μετὰ πόθου καὶ δακρύων ποιεῖσθαι τὴν ἀπαλλαγήν.] Item πόθῳ κομαίνοισαν [Pindarus] ap. Athen. 13, [p. 601, D]. Aristoph. Ran. [56], πόθος γυναικός et παιδός. [Cum ἔρως conjunctum ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 420 : Ὁ τῆς πατρίδος π. τε καὶ ἔρως.] || Πόθος dicitur et Cupido, qui et Ἔρως, Amor, necnon Ἵμερος. Pausan. Att. p. 32 [1, 43, 6]. Plin. 36, 5, de Scopa : Is fecit Venerem et Pothon. [Πόθος et Ἱμερος Veneris filii ap. Æsch. Suppl. 1040. Numero plurali Philodem. Anth. Pal. 10, 21 : Κύπρι Πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων, et Babrius Fab. 32, 2 : Σεμνὴ Κύπρις ἡ Πόθων μήτηρ, quocum Horatianum *Mater sæva Cupidinum* comparavit C. F. Hermannus. De nominibus πόθος D et ἵμερος Plato Crat. p. 420, A : Καὶ μὴν πόθος αὖ καλεῖται (ὁ ἵμερος) σημαίνων οὐ παρόντος εἶναι, ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθί που ὄντος καὶ ἀπόντος. HSt. in Ms. Vindob. : « Vide et Ἵμερος. »] || Flos æstivus, de quo Theophr. H. Pl. 6, 7 [8, 3. V. Schneid. vol. 5, p. 484]; et Plin. 21, 11 : Sed maxime spectabilis Pothos : duo genera hujus; unum, cui flos hyacinthi est; alterum, candidius, qui fere nascitur ad tumulos. Sunt qui putent πόθον esse Aquilegiam; alii utramque Campanulam, albam sc. et cæruleam. Eust. p. 1679, ex Athen. [15, p. 679, C] : Ἄνθη θερινά, λυχνίς, κρίνον, ἴρυον, ἀμάρακος ὁ Φρύγιος· ἔστι δέ, φασίν, ὁ πόθος καλούμενος· διττὸς δὲ οὗτος· ὁ μέν, ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος, ἄχρους ἔκλευκος, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. || Sunt qui etiam pro Priapo accipiant ap. Dionem in Caligula [59, 29] de Cassio Chærea : Καὶ τὸ σύνθημα αὐτῷ, ὁπότε εἰς ἐκεῖνον καθήκοι, πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐδίδου· quod Sueton. scribat, Seniorem jam ut mollem et effeminatum denotare omni probro consueverat : et modo signum petenti, Priapum aut Vene-

rem dare : modo ex aliqua causa agenti gratias, osculandam manum offerre formatam commotamque in obscœnum modum. Idem et a Pausan. in Bœot. tradi ajunt : addentes et hunc locum ex Josepho A. J. 9 : Καὶ ὁπότε τὸ σημεῖον τὸ τῆς ἡμέρας καθήκουσης εἰς αὐτὸν ἥκει, θῆλεά τ' ἐδίδου ὀνόματα καὶ ταῦτα αἰσχύνης ἀνάπλεα.

[Ποῖ. Non legitur apud Homerum, qui pro eo πόσε dixit. Forma Ionica est Κοῖ. Male ap. Herodot. 5, 73, vulgo ποῖ γῆς οἰκημένοι, ubi codex unus πῆ : unde κῆ recte Bekkerus.] Interrogativum est Ποῖ, Quo, Quonam? [Hesych. : Ποῖ, εἰς τίνα τόπον· τὸ δὲ ποῦ ἐν τίνι τόπῳ.] Æschin. [p. 83 extr.] : Ποῖ καταφύγω; Quo confugiam. Sic Aristoph. Pl. [439] : Ποῖ τις φύγῃ; Soph. [Aj. 1290] : Ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Quo spectans et dicis? [Æsch. Ag. 1138 : Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Choeph. 732 : Ποῖ δὴ πατεῖς... δωμάτων πύλας; Soph. El. 812 : Ποῖ με χρὴ μολεῖν; Plato Phædon. p. 82, A : Ποῖ ἂν ἄλλοσε φαῖμεν τὰς τοιαύτας ἰέναι; Et omisso verbo, Æsch. Choeph. 882 : Ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ; 405 : Ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες;] Et cum gen. ποῖ γῆς [quod Hesych. exp. εἰς ποῖον γῆς τόπον, Soph. Tr. 984,] Aristoph. [Ran. 85], Quo terrarum? [Æsch. Suppl. 777 : Ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Eur. Herc. F. 74 : Ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; ubi ποῖ non pro ποῦ dictum, quam interpretationem hujusmodi locis olim non raro adhibuerunt viri dicti, sed ποῖ ἄπεστι significatione prægnanti dictum pro ποῖ βεβὼς ἄπεστι. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 43. Cum articulo Philostr. p. 193 : Ποῖ με τῆς γῆς ἐάσει καθαρὸν δόξαι; 358 : Ποῖ τῆς γῆς τρέψονται.] Dicimus et ποῖ δὴ καὶ πόθεν, quum rogamus quo quis tendat et unde veniat. Plato in principio sui Phædri (sicut et in Protagoræ initio supra in Πόθεν) : Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; O amice Phædre, quo tandem et unde is? Sic Horat. Serm. 2, 4 : Unde et quo Catius? || Ubi. Aristoph. Pl. [1055] : Βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; Vis mecum tandem ludere? Ποῖ τάλαν; Ubi? Resp. Αὐτοῦ, Ibi. Et, Ποῖ χθονός; Ubi terrarum? [His quoque in exemplis ποῖ non pro ποῦ dictum est, sed motus significationem habet. Recte schol. ad l. Aristoph. : Τὸ ποῖ σκωπτικὸν· δηλοῖ γὰρ ἀκολασίας τόπον ζητοῦσαν. Adjuncto infinitivo Soph. ŒEd. C. 335 : A. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; B. Εἴσ' οὗπέρ εἰσι· i. e. Quo abierunt qui labores perferre debebant? Cui loco simillimus est comparatus Eur. Or. 1472 : Ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες; || Improprie, Æsch. Sept. 157 : Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει; Pers. 787 : Ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Choeph. 405 : Ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; Et cum genit. Soph. Tr. 705 : Οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· El. 1174 : Ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω· ŒEd. Col. 170 : Ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ· 227 : Ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; 475 : Τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;] || Quousque, μέχρι τίνος, Quamdiu. Soph. [El. 958] : Ποῖ μενεῖς; i. e. εἰς τίνα χρόνον; At Ποι, sine accentu, ἀόριστον est pro Aliquo. Aristoph. Pl. [446] : Εἰ τὸν θεὸν Ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα, Siquo nos proripiamus. Exp. etiam Alicubi. || Quodam modo, ex Plat. Leg. [fortasse 4, p. 705, D : Ὅτι εἰς ἀρετήν ποι βλέποι τὰ τοιαῦτα νόμιμα κείμενα.] Interdum vacare annotat schol. Aristoph.

+ Ποιάεσσι. Theoph. 1, 16.

[Ποία et Πόα, ἡ.] Πόα, ἡ, Herba, tertia τῶν φυτῶν species; prima enim secundum Theophrastum est τῶν δενδρωδῶν, secunda τῶν φρυγανικῶν, tertia τῶν ποωδῶν, quarta τῶν σιτωδῶν : de quo τῶν ποωδῶν genere tractat H. Pl. 7, in eo numerans τὰ λάχανα etiam. Idem ejusd. libri cap. 9, scribit quorumdam φυτῶν radices esse σαρκώδεις, veluti τὰς τοῦ σίτου καὶ τὰς τῆς πόας τῆς πλείστης. [Id. 1, 3, 1 : Πόα τὸ ἀπὸ ῥίζης φυλλοφόρον προϊὸν ἀστελεχές, οὗ ὁ καυλὸς σπερμοφόρον, οἷον ὁ σῖτος καὶ τὰ λάχανα.] Et Pausan. in Atticis : Ἀνδρὸς διακρίναι πόας ἐς ἀνθρώπων ἴασιν εἰδότος· pro quo alii βοτάνας. || Ποιὰ pro πόα dicitur, ut ῥοιὰ pro ῥόα, ψοιὰ pro ψόα, χροιὰ pro χρόα : nam τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκά, ἐὰν τῷ ο παραλήγωσι, solent παροξύνεσθαι : at si τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεσθαι, ut tradunt Etym. [M. p. 705, 1. Conf. p. 612, 42, et Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 531, 25,] et Lex. meum vet. : oxytonos itidem scribentes νεοθηλέα ποιὴν ap. Hom. : Eust. vero [p. 1851 extr.] hujus in accentu diversitatis nullam facit mentionem, paroxytonos ut

A πόα, ita etiam ποίη scribens [ut Herodianus, qui ποία ἡ βοτάνη inter barytona numerat ap. Arcad. p. 100, 16], additque, quod ad signif. attinet, ποίην communiter dici τὸν κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενον ἢ κειρόμενον χόρτον [Od. I, 449 : Τέρεν' ἄνθεα ποίης. Pind. Pyth. 4, 427 : Στεφάνοισι ποίας· 9, 64 : Μελιηδέα ποίαν. Ποία Μηδική Aristoph. Eq. 606] : at κατ' ἐξοχὴν ita nominari τὸν κατὰ τὸ θέρος : unde et veteres ποίην interpretatos esse τὸν Δημητριακὸν καρπόν : itaque quum Hom. dicit Od. Σ, [371] : Κεκορηότε ποίης, de bobus, intelligendum esse non solum χόρτον, sed etiam καρποὺς Δήμητρος, ut quibus πιαίνονται οἱ βόες ἐν σταθμοῖς : et ab hac ποίῃ poetarum quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominasse ποίην. Cujus posterioris signif. meminerunt Etym. quoque [M. p. 677, 49] et Lex. meum vet., scribentes ποίην dici τὸν ἐνιαυτὸν παρὰ τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα φύεται : velut a Callimacho, Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας, Novem circiter annos. [Schol. Eur. Tro. 20 : Ποίας τοὺς ἐνιαυτοὺς ἔλεγον ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀναδόσεως. Rhian. ap. Pau-
B san. 4, 17, 6 : Χείματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας. Leonid. Anth. Pal. 9, 731 : Ἡ τρεῖς ἢ πίσυρας ποίας. Diodor. ib. 627, Antiphil. 6, 252.] Meminit et schol. Theocr. [3, 32], scribens itidem ποίαν s. ποιὰν dici τὴν βοτάνην, et κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν : unde ποίαν vocari τὸν ἐνιαυτόν. Igitur ποία s. ποιὰ prima signif. denotabit Herbam vel Cereales fruges : secunda, Annum, eo modo quo Lat. Messis et τὸν ἀμητὸν significat et τὸν ἐνιαυτόν, propterea quod singulis annis singulæ messes sint. Porro a ποία s. ποιά, quod est Herba vel Cerealis frux, compos. Ποιολογέω. || Ποιὰ ab Hesych. exp. non solum βοτανώδης ὕλη, item πυροὶ καὶ κριθαί, sed etiam ποίησις [?] : ab Etym. autem [M. p. 677, 56] et Lex. meo vet. ἡ πεποιημένη φωνή. Notandumque ποιὰν ab illo oxytonos scribi, ποίην autem paroxytonos : et hoc ποίη esse dici non solum πόαν, h. e. τὴν τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσαν φυτείαν, sed poni etiam ἐρωτηματικῶς pro ποία, Qualis : Ionice utrumque. [HSt. infra :] Ionice pro πόα dicitur Ποίη. Hom. Il. Ξ, [347] : Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα
C ποίην, Recens germinantem s. virentem herbam. [Herodot. 4, 58 : Ἐπιχολωτάτη πασέων ποιέων· 8, 115 : Τὴν ποίην τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναφυομένην.] Apud Herodot. vero et alios Iones ποίη est non solum Herba, πόα, sed etiam Qualis, ποία, ex adj. masc. ποῖος. [Non cogitavit Iones non hac esse usos adjectivi forma, sed κοῖος dixisse, ποῖος autem sicubi legatur, librariorum legi errore.]

[Ποιάεις. V. Ποιήεις.]

[Ποιανθής, ὁ, ἡ, Herbidus. Orph. Arg. 1048 : Π. νῆσος.]

[Ποιάνθης, ὁ, Pœanthes. Schol. Clem. Al. ad p. 11, 6 ed. Pott. : Καράνῳ τῷ Ποιάνθους υἱῷ. Ποίαντος Diod. ap. Georg. Sync. p. 262. Non liquet utra vera sit scriptura.]

[Ποιαντιάδης, ὁ, Pœantis filius, Philoctetes : quod nomen latine scripsit Ovidius Metam. 13, 313 : « Nec Pœantiaden quod habet Vulcania Lemnos, Esse reus merui. » Boiss.]

[Ποιάντειος, Ποιάντιος. V. Ποίας.]

D * [Ποίας, αντος, ὁ, Pœas, Thaumaci filius, Argonauta. Apollod. 1, 9, 16, 8; 2, 7, 7, 14. || Pater Philoctetæ. Ib. 3, 10, 8, 2, Pind. Pyth. 1, 103. Nomen frequens in Philocteta Sophoclis (5, 318, 461, etc.) et genitivi Ποίαντος syllaba prima in trimetri sede pari correpta 263 : Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· et 329, 1261. « Zenob. Prov. 1, 33. » Boiss. || Adject. Ποιάντιος, Hom. Od. Γ, 190 : Φ. Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. Orph. Lith. 344, 351, 755. Hesych. : Ποιάντιον, Ποίαντος παῖδα. Quæ gl. in Ποιάντιον παιδίον corrupta apud Suidam.]

[Ποίδικλοι, οἱ, Pœdicli, gens Apuliæ, ap. Strab. 6, p. 277, 282. Iidem Πευκέτιοι.]

Ποιέω, Facio, Efficio, Ago. [Herodot. 2, 49 : Ποιεῦσι τὰ ποιεῦσι Ἕλληνες· 7, 11 : Ποιέειν ἢ παθέειν προκέεται ἀγών· 3, 135 : Ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε. Imperfecti forma iterativa 4, 78 : Ταῦτα ποιέεσκε πολλάκις· et alibi, quæ in libris non raro omisso altero ε ποίεσκον et ποιεσκόμην pro ποιεεσκόμην scribitur : qualia metri caussa interdum sibi permiserunt poetæ. Æsch.

A Choeph. 553 : Τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλους τοὺς μέν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων.] Dem. [p. 128, 17] : Ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι. Id. [p. 242, 28] : Ἐγὼ... τεταν αὐτοὺς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Athen. 12 : Τὸ μηδὲν πώποτε ἑτέρου ἕνεκα πεποιηκέναι. Xen. Hell. 6, [4, 1] : Ἐπηρωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη τί χρὴ ποιεῖν. Aristot. Polit. 8, [c. 3] : Καὶ ὅλως ζητητέον τί ποιοῦντας δεῖ σχολάζειν· οὐ γὰρ δὴ παίζοντας. Item sequente περὶ cum suo gen., Xen. Hell. 6, [5, 33] : Ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ,τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων. Ποιούντων, Attice interdum pro ποιείτωσαν, Faciant. Sed ut veniam ad eos hujus verbi usus, quos habet junctum particulæ τί, in directa, ut ita dicam, interrogatione, tres observare me memini. Primus est hic ap. Aristoph. [Nub. 723] : ΣΩΚΡ. Οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤΡ. Ἐγώ; Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Heus tu, quid agis? Quam rem agis? Qui rerum agis? Quid agitur? Et Gallice, *Hau-la, que faites vous?* [Æsch. Suppl. 911 : Οὗτος, τί ποιεῖς;] Secundus est, quum alicui dicimus τί ποιεῖς, non quod ignoremus quid agat, s. quid faciat, sed admirantes simulque indignantes quod id facere audeat : ut ap. eund. Aristoph. Vesp. [1443] : ΦΙΛ. Ἀλλ' ἀράμενος ... ΒΔ. Τί ποιεῖς; ΦΙΛ. Ὅ,τι ποιῶ; Εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Tertius autem rarior est, et in quo purus putusque sit idiotismus, et quidem optime cum linguæ nostræ idiotismo conveniens : a Dem. tamen usurpatus, Mid. 226 [p. 542] : Ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθείς, ἀπελθών, τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν, τὴν μὲν δίαιταν ἀντιλαχών, οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε κτλ. Eodem plane modo in nostra lingua, quum narratur aliquid, dicitur interdum, *Que fait-il?* ad verbum τί ποιεῖ; Vel, *Que vous fait-il?* pro eo quod est, ut alio sermonis genere utentes dicimus etiam, *Savez-vous bien qu'il fit?* Vel, *Que pensez-vous qu'il fit?* Persequens au-
B tem hanc verbi ποιεῖν cum verbo *Faire* collationem, quandoquidem in eam incidi, subjungam alium ejusd. Dem. locum, et quidem ex ea ipsa In Mid. orat. p. 239 [574, 24] : Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων
C καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Dico enim hic quoque vocem Græcam eum usum habere, qui Gallice exprimi possit, reddendo verbum verbo, non item Latine. Dicit enim eodem plane modo Gall. lingua, *Faire le piteux, Faire le marmiteux*, vel, *Faire du piteux, Faire du marmiteux* : quo hic dicitur a Dem., ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Hoc præterea observavi, multo melius convenire Græco ποιῶ cum Gallico *Faire*, quam cum Latino Facere, quum infinitivo jungitur, ut ap. [Aristoph. Eq. 912 : Ἐγώ σε ποιήσω τριηραρχεῖν· Av. 59 : Ποιήσεις τοί με κόπτειν αὖθις αὖ.] Isocr. Symm. : Οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ποιήσαιεν ὑμᾶς, μισήσαντας ἃ δεῖ, βελτιόνων ἐπιθυμῆσαι πραγμάτων. Et Xen. Cyrop. 4, [5, 48] : Μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε· 2, [2, 13] : Εἶγε κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν. Sic enim Gallice dicitur *Je vous feray*, vel *Je vous ay faict desirer, Je vous feray avoir honte, Je vous feray pleurer* : quum Latini in multis hujusmodi loquendi generibus potius utantur suo verbo Faciam, cum particula Ut habente conjunctivum, quam cum infin. Sunt autem ll. illis
D similes hi, Xen. [Mem. 2, 3, 13] : Εἰ βούλοιο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι ἑαυτόν. Item, Ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, Facio ut discipuli mei abstineant, Do operam ut etc. [Plato Theæt. p. 149, A : Ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν.] Sed est præterea duplex usus verbi ποιεῖν infinitivo juncti, in quorum utroque optime ei convenit cum Gallico *Faire*; at cum Latino Facere non item, quod sciam. Unus est hic ap. Xen. Hell. 6, p. 353 meæ ed. [c. 5, 17] : Καὶ ἐποίησαν τοὺς μὲν ἄλλους εἰς τὰς τάξεις δραμεῖν, Ἀγησίλαον δ' ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. Sic enim Gallice dixeris, *Ils le firent retirer.* At nequaquam Latine itidem Fecerunt illum recedere, pro Fecerunt ut cogeretur recedere, sibi timens videlicet. Vel, Imposuerunt ei recedendi necessitatem. Vel potius, Fecerunt ut sibi necesse putaret recedere. Aut etiam brevius, Fecerunt ut recedendum sibi esse putaret. Nisi quis malit, In causa fuerunt cur ille recederet. Alter autem usus est hic ap. Isocr., Symm. init. : Καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν, καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει

A συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν, pro Induxistis illis in animum philosophari ea quæ etc. Fateor tamen hic quoque ποιεῖν admittere etiam aliquas ejusmodi exposs., quales proxime præcedenti datæ fuerunt. In VV. LL. ex Dem. affertur, Πεποιηκότας ταῦτα γενέσθαι, pro Auctores horum. [Dem. p. 1350 extr. : Πεποιηκὼς (legislator) γραφὴν κατ' αὐτῶν εἶναι.] Et ex Aristot., Ποιῶ πράττειν τὰ καλά, pro Exhortor agere honesta. Quæ interpretatio mihi minime probatur. [De re per preces effecta Pausan. 2, 29, 8 : Θύσας καὶ εὐξάμενος τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι.] Quinetiam ποιεῖν cum infin. quidem itidem, sed interjecta particula ὥστε, respondet omnino ei quod dicimus, *Faire en sorte que*, etc., ut ap. eund. Isocr. Ad Nic. [?] : Πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν· Or. c. Soph. : Πεποιήκασιν ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι. Latine autem dixeris, Fecerunt etc.

|| A ποιεῖν juncto cum ὥστε transibo ad ποιεῖν junctum cum ὡς, cum ὅπως, cum πῶς, cum οὕτως, cum ἄλλως, aliisque adverbiis. [Soph. ŒEd. T. 543 : Οἶσθ'
B ὡς ποίησον; ŒEd. C. 652 : Πῶς οὖν ποιήσεις;] Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur [extr.] : Ποιήσω ὡς λέγεις, Faciam ut jubes. Quod nihil aliud est quam Faciam quod jubes. Xen. Cyrop. 1, p. 9 [c. 4, 9] : Ποίει ὅπως βούλει, Fac quod libet. Ad verbum, Fac ut libet, *Faite ce qui vous plais* : ad verbum, *Faite comme il vous plais.* [Plato Rep. 5, p. 461, E : Ἡ πῶς ποιῶμεν.] Apud eund. Xen. cum πῶς, sequente etiam περὶ [Mem. 1, 3, 1] : Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Habuisti autem et supra cum hac præpositione præcedente ὅ, τι, ut Gallice dicitur *Demandans comment il faloit faire cela.* At Latine non ita commode reddi ad verbum possit. Dicetur enim potius Quid agendum sit ea de re, quam, Quomodo agendum sit ea de re. [Herodot. 5, 109 : Ποιέειν χρεόν ἐστι... ὅκως ... ἡ Ἰωνίη ἔσται ἐλευθέρη· 1, 209 : Ποίεε ὅκως, ἐπεὰν ἐγὼ τάδε καταστρεψάμενος ἔλθω ἐκεῖ, ὥς μοι καταστήσεις τὸν παῖδα ἐς ἔλεγχον· ubi ὡς post paren-
C thesin negligentius additum. Plato Rep. 6, p. 488, C : Πάντα ποιοῦντες ὅπως ἂν ...] At cum οὕτως junctum verbum ποιεῖν habemus tum alibi, tum ap. Plut. De Socr. dæm. [Herodot. 1, 112 : Σὺ δὲ ὧδε ποίησον.] Cum ἄλλως ap. Plat. De rep. 1, [p. 328, D] : Ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, ubi observari etiam debet hoc loquendi genus, quod itidem aliis in imperandi modo positis verbis subjungi solet. [Ib. p. 338, A : Μὴ οὖν ἄλλως ποίει.] Sed et alia adverbia inveniuntur huic verbo juncta, ut cum ὀρθῶς et καλῶς. Cum ὀρθῶς, ut [ap. Plat. Rep. 3, p. 403, E, et] in Alexandri Magni ad Aristot. Epistola : Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας, ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων. Cum καλῶς autem juncti, et quidem duobus modis, habes exempla ubi de eo agitur. Sed Dem. dixit etiam, Καλῶς ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, Or. pro cor. [Conf. p. 1341, 15.] Interdum vero ποιῶ cum adverbio habet accus. personæ, ut quum dicitur ποιῶ σε κακῶς : quod Latine reddi ad verbum non potest, servato sc. accusativo. Sed nec Facio tibi male, pro Afficio te malo, satis Latinum est.

ἐποίησεν. ... Boeckh ... (manu scripta in margine)

D || Ποιῶ s. Ποιοῦμαι activa signif., cum accus. quoque construitur frequentissime, interdum vero et duobus accuss. Cum uno quidem accus. junctum varia loquendi genera efficit; nam et substantivis et adjectivis jungitur. Substantivis, ut μνήμην, vel μνείαν ποιοῦμαι, Mentionem facio, ap. Aristot. [Herodot. 4, 16 : Τοῦ περ μνήμην ἐποιεύμην. Eodem sensu λόγον ποιεῖσθαι (quod alibi frequentius significat Rationem alicujus habere), 7, 113 : Τοῦπερ ὀλίγῳ πρότερον τούτων λόγον ἐποιεύμην. SCHWEIGH.] Et λόγον vel λόγους ποιεῖσθαι, Verba facere, Orationem habere. [Plato Symp. p. 173, C : Ὅταν μέν τινας περὶ φιλοσοφίας λόγους ... ποιῶμαι.] Isocr. [et Aristot. H. A. 5, 1], ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Initium facere. [Ἀριθμὸν ποιεῖσθαι, Numerum inire, Herod. 8, 7 : Τῶν λοιπέων νεῶν ἐποιεῦντο ἀριθμόν· et 7, 59.] Et πόλεμον ποιεῖν, quod et πόλεμον ποιεῖσθαι, itidemque εἰρήνην ποιεῖν, Bellum s. Pacem facere. Ad quod posterius, sc. ad ποιεῖν εἰρήνην, referri possunt et hæc, ποιεῖν s. ποιεῖσθαι καταλλαγὰς aut διαλλαγάς, et συνθήκας, sicut ad πόλεμον ποιεῖν, referri potest μάχην ποιεῖσθαι et ναυμαχίαν

vel πεζομαχίαν ποιεῖσθαι. [Ποιεῖν ἱερὰ Herodot. 9, 19. Id. 2, 49 : Οὐ γὰρ συμπεσέειν γε φήσω τά τε ἐν Αἰγύπτῳ ποιεύμενα τῷ θεῷ καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἕλλησι. Forma media 6, 57 : Ἢν θυσίην τις δημοτελέα ποιέηται.] Cum adjectivis autem, ut ποιεῖσθαι φίλον, sicut et ποιεῖσθαι φιλίαν, vicissimque ποιεῖσθαι ἐχθρόν. [Herodot. 5, 37 : Τούτους φίλα βουλόμενος ποιέεσθαι τῇσι πόλεσι ἐξεδίδου.] Item cum aliis adjectivis, cum quibus junctum ποιεῖσθαι longius recedit a Faciendi signif. : ut quum dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι : quod loquendi genus vide in Δεινός : itidemque πόλεμον ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, et εἰρήνην, in Πόλεμος et Εἰρήνη : sic et ex reliquis singula in singulis nominibus. [Ἀπόρρητον ποιεῖσθαι, Clam habere. Herodot. 9, 94 : Ἀπόρρητα ποιησάμενοι (τὰ χρηστήρια). Ib. 45 : Παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι ἀπόρρητα ποιεύμενος πρὸς μηδένα λέγειν ὑμέας. Aristoph. Eq. 648 : Κἀγὼ 'φρασα αὐτοῖς ἀπόρρητον ποιησάμενος ταχὺ … ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.] Exempla tamen hic aliqua proponam significationum, quas hoc verbum accipit pro variis substantivis quibus jungitur, sed verbo Facere affinium : ut ποιεῖν ὀσμήν, ap. Aristot., Odorem excitare. Et ἱδρῶτας ποιεῖν, Sudores excitare, movere. [Plato Prot. p. 353, D : Ὅτι νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας· Phil. p. 43, C : Ὡς αἱ μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν ἡμῖν.] Itidem ποιεῖν ἡδονήν [Demosth. p. 437, 7], Excitare voluptatem. Cui simile ποιεῖν χαράν in Act. Apost. [15, 3.] Potest autem ποιεῖν in utroque horum reddi etiam Afferre : sc. Afferre voluptatem, gaudium. [Plato Apol. p. 20, D : Ὃ ἐμοὶ πεποίηκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολήν. Isocr. p. 150, E : Ἐναντιώσεις, αἳ μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει ποιοῦσιν. Sic nunc ex Urb. editum pro vulgato περιποιοῦσιν, quod defenditur loco simillimo De antid. p. 494 ed. Bekk. Dinarch. p. 92, 17 : Οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις μεγάλα τῇ πόλει ἀγαθὰ ποιήσας· ubi Reiskio aut τὴν πόλιν cum Wolfio aut περιποιήσας corrigendum videbatur. Aliud dativi exemplum est ap. Isæum p. 48, 24 : Τῷ τεθνεῶτι μηδὲν τῶν νομιζομένων ποιήσας, quod non magis offensioni esse potest quam quod Aristoph. dixit Nub. 388 : Καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι καὶ τετάρακται (ἡ γαστήρ). G. D.] At ποιεῖν ἀγαθά, Isocr., Conferre beneficia. [Id. p. 357, B : Μηδὲν ἀγαθὸν ποιήσας τὴν πόλιν.] Ex Dem. vero [p. 151, 23, ubi λόγοις ἀργύριον τῷ λέγοντι ποιήσων,] et ποιῶ σοι ἀργύριον, pro Comparo tibi pecuniam. [Aristot. H. A. 3, 21 : Ποιεῖ γάλα καὶ τῶν φυσωδῶν ἔνια προσφερόμενα· 7, 4 : Ὅταν ἄρχωνται τὰ παιδία τρίχας ποιεῖν, Ubi fetui pili incipiunt oriri. Similiter Alex. Aphr. Probl. 1, 10 : Διὰ τί ἐν παντὶ τόπῳ τετριχωμένῳ πολιὰς ποιοῦμεν, quod πολιὰς ἀναφέρειν dixit 1, 4. De columba ovum producente Ælian V. H. 1, 15 : Ὠὸν ἄρρεν ποιεῖ. De terræ fertilitate Strabo 9, p. 399 : Ὁ Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Steph. Byz. s. v. Ἄργυρα : Εὐφορωτάτη ἐστὶν ἡ νῆσος καὶ πλεῖστον ποιεῖ χρυσόν. || Ποιεῖν dicitur qui rus excolendo fructus adipiscitur. Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 111, 20 : Πολλὰς ποιεῖν κριθάς· ἀντὶ τοῦ πολλὰς γεωργεῖν κριθάς. Καὶ πολὺν οἶνον ποιεῖν. Quæ gl. sumta ex Aristoph. Pac. 1322. Demosth. p. 1045, 8 : Ἐπειδὰν ποιῇς σίτου μὲν μεδίμνους χιλίους, οἴνου δὲ μετρητὰς ὀκτακοσίους· et p. 1048, 24. || Ποιεῖν ὕδωρ, Pluere, dicitur Juppiter. Aristoph. Vesp. 261 : Ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Omisso nomine dei Theophr. C. Pl. 1, 19, 3 : Ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα.] Itidemque ex Thucyd. [1, 5] affertur ποιῶ pro Comparo, junctum sc. accusativo βίον : nam ποιῶ βίον redditur Comparo victum. [Τὸν βίον ἀπὸ τῶν χειρῶν ποιεῖσθαι Liban. vol. 1, p. 244, 21. Hemst. Herodot. 2, 36 : Τῷ ποιευμένῳ ἀπὸ κριθέων τὴν ζόην· et ib. : Ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία. Ποιεῖσθαι, Faciendum curare, 2, 135 : Τῆς δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὀβελοὺς συχνούς.] At ποιεῖσθαι κέρδος, verbo composito, Lucrifacere, In rem suam vertere, Bud. ex Plut. [V. Cic. c. 8 : Ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος.] Invenitur et ποιεῖν ἐκκλησίαν pro Cogere s. Advocare concionem. [Demosth. p. 166, 2 : Ὧν ἕνεκα τὴν ἐκκλησίαν ποιεῖτε· ubi in marg. cod. optimi Paris. annotatum γρ. ποιεῖσθε. Ποιεῖν δίκην, Jus actionis dare, Demosth. p. 528, 12. Π. γραφὴν p. 1136, 28. Π. διαχειροτονίαν vel ἐπιχειροτονίαν p. 706, 10 ; 707, 25 ; 710, 20, et quæ sunt similia plura.] Et ποιεῖσθαι διαδικασίαν, Constituere judicium Bud. Itidem vero cum aliis substantivis junctum, reddendum erit pro linguæ Latinæ proprietate. Quod et in N. T. faciendum erit, ubi ποιεῖν τὸν νόμον, redditur Servare legem, item Præstare, et Implere. Nam Facere legem, ad verbum, sonaret potius Ferre legem et imponere. Ibid. ποιεῖν ἁμαρτίαν, Committere peccatum. At ποιεῖν τὴν ἀνομίαν, sicut ἐργάζεσθαι, quod redditur ad verbum, Facere iniquitatem, dicitur de iis qui omne peccati genus committere gaudent, qui nulli non dediti sunt sceleri et flagitio. Ibid. ἐλεημοσύνας ποιεῖν, quod redditur Eleemosynas præstare, et exhibere, et, quod malo, erogare, Gall. ad verbum reddi potest, *Faire des aumosnes*. Sed et quibusdam aliis substantivis annexum verbum ποιεῖν potest ad verbum reddi vocabulo *Faire*, non item vocabulo Facere : ut ποιεῖν χώραν, *Faire place*, ap. Aristot. Rhet. 3, [c. 14] : Δεῖ οὖν χώραν ποιεῖν ἐν τῷ ἀκροατῇ τῷ μέλλοντι λόγῳ. Hic enim potius reddiderim Locum s. Sedem parare, aut Præparare, quam ad verbum, Locum facere. Nam dicitur quidem Latine et Locum facere, sed non hac signif., quod quidem sciam. Certe ap. Ovid., Voto locum facere, est potius quod dicimus *Donner lieu*. Sic παράδειγμα ποιεῖν plerisque in locis aptius reddetur, Proponere exemplum vel exempla, quam Facere exemplum ex Fabio : ut quum dicit Isocr. in Panegyr. [p. 48, C] : Τῶν μὲν κορία γενομένης, τοῖς δ' αὐτὴν παράδειγμα ποιήσασα. Et ap. Aristot. [Rhet. 3, 14] : Ὅπερ πάντες ποιοῦσι παράδειγμα, τὸ τῆς Ἰσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον, Quod omnes sibi exemplum proponunt, vel exemplar. [Cum forma media Isocr. p. 9, C : Βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρεληλυθότα τῶν μελλόντων.] Apud Dem. autem In Timocr. [fine] : Ἄξιόν ἐστιν ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦτον, non solum Proponere exemplum aliis, interpretari possumus, sed etiam Præbere exemplum aliis in hoc, aut etiam Statuere exemplum, vel edere. At Facere exemplum, esset quidem interpr. ad verbum, sed non satis exprimens Græcorum verborum vim. Itidem vero in aliis quoque loquendi generibus interpretandis velim hujus rei lectorem meminisse : sc. videndum esse an idem loquendi genus Latinum, usum omnino eundem habeat, quem Græcum. Affertur etiam ποιεῖν σιωπὴν e Xen. pro eo quod Gallice dicitur *Faire silence* : sed quum dicit ille, Hell. 6, [3, 5] : Σιωπὴν ἐποίησα παρὰ πάντων, hic σιωπὴν ἐποίησα non sonat *Il fit silence*, sed *Il fit faire silence*. Quod si usquam reperiatur σιωπὴν ποιεῖν in altera illa signif., poterimus non minus reddere ad verbum Latine quam Gallice : quum itidem dicatur Facere silentium. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα ap. Plat., Creare regem, Gallice ad verbum *Faire roy*, vel *Faire un roy*, pro loco. Fortasse autem et Facere regem, non prorsus linguæ Latinæ ignotum est. Jam vero et quod ap. Hom. legimus, ποιεῖσθαι εὐνήν, plane et ipsum cum Gallici sermonis consuetudine convenit, dicentis, *Faire le liet*, quod est, verbum ex verbo, ποιεῖσθαι εὐνήν, itidem pro Sternere lectum. Sunt vero et alia pleraque loquendi genera Gallis, in quibus suo verbo *Faire* eodem aut simili modo utuntur : sed et nonnulla Græcis, in quibus itidem suo ποιεῖσθαι, vel potius ποιεῖν. Sciendum est autem quædam etiam esse substt., cum quibus junctum hoc verbum nec Latino Facere reddi potest, nec Gallico *Faire* : sed nec verbo affinem habente illi Facere significationem, ut in superioribus exemplis fieri videmus. Nam ποιεῖσθαι, interdum est Existimare : ut ap. [Herodot. 2, 86 : Τοῦ οὐκ ὅσιον ποιεῦμαι τὸ οὔνομα ὀνομάζειν. Μέγα ποιεῖσθαι, Magni momenti esse putare, id. 8, 3 : Μέγα πεποιημένοι περιεῖναι τὴν Ἑλλάδα· 1, 119 : Ὡς ἔχουσι ταῦτα … μεγάλα ποιησάμενος. Quo sensu etiam πρῆγμα ποιεῖσθαι dixit, de quo v. s. Πρᾶγμα.] Greg. Naz. : Καὶ πομπήν, ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος· quam signif. habet et cum aliis accuss., ut docebo infra (ubi agam de ποιοῦμαι juncto præpositionibus, et nominatim de eo quod junctum est præpositioni ἐν), habet et cum περί, cui jungitur suus genitivus, ut docebo aliquanto post. [Heliodor. 2, 8 : Ἡ Θίσβη τὴν ἀγγελίαν τὴν ἐκείνου σχολὴν ἑαυτῆς ἐποιεῖτο. « Ἑαυτοῦ ποιεῖσθαι, Suum facere, Sibi arrogare. Herodot. 1, 129 : Ἑωυτοῦ ποιέεται τὸ Κύρου ἔργον. » Schw.

Soph. Ant. 547 : Μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς. Philostr. p. 856 : Οἱ Ἔρωτες ἑαυτῶν ποιούμενοι τὸ ἔργον· 69 : Τὸν Ἰνδὸν … προχειρεῖν πολλοὺς τῶν ναυπηγῶν ἑαυτοῦ πεποιημένον.] Interdum ποιεῖσθαι, Adoptare : ut quum dicitur ποιεῖσθαι παῖδα, ap. Dem. Itidem ap. Plut. Alex. [c. 30] : Ἣν ἐποιήσατο μητέρα, Quam in matrem adoptarat. [Herodot. 4, 180 : Τὸν Δία ἑωυτοῦ μιν ποιήσασθαι θυγατέρα. Plato Leg. 11, p. 923, C : Ὃν ἂν (τῶν παίδων) … ἑτέρῳ ποιεῖσθαι διδῷ δεχομένῳ· 929, C : Ἂν τις μὴ ἐπιθυμῇ ποιεῖσθαι θετὸν υἱὸν ποιήσασθαι. Demosth. C. Neær. p. 1364, 23 : Ἐποιήσατο τὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτόν. Isæus De Menecl. hered. init. : Ἡγούμην εἴ τις καὶ ἄλλος ἐποιήθη ὑπό τινος κατὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐγὼ ποιηθῆναι· ubi recte monet Schœmann. p. 200 nomen υἱὸν vel παῖδα omitti interdum ab oratoribus ubi res ipsa doceat quid significetur, ut ap. Demosth. p. 1028, 20 ; 1088, 5 ; 1045, et in legis formula p. 1133, 7. || Π. μάρτυρα. Demosth. p. 1142, 23 : Οὐκ ἂν δήπου δύο μόνους μάρτυρας ἐποιήσατο.] Interdum etiam cum usum habet ποιεῖν, quem verbum Ago, cum accus. significationem habente Spatii temporis : ut, Tres dies ibi egi, Tres menses aut annos ibi egi : cujus tamen usus exempla in N. T. duntaxat memini me observare ; ut ap. Jacob. 4, [13] : Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, Et agemus ibi annum unum, Commorabimur ibi annum unum. Sic 2 Ad Cor. 11, [25] : Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, Noctem ac diem in profundo egi. Sic et Act. 18, duobus in locis. Potest autem fortasse huc referri et illud ἐποίησαν, quod legitur ap. Matth. 20, [12] : Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, ut sc. interpretemur, Unam tantum horam egerunt, commorati sunt : et subaudiamus, In opere faciundo, aut aliquid hujusmodi. Nisi quis malit, Unam duntaxat horam operi impenderunt. [Addi possunt loci Act. 15, 33, et 20, 3. Hi autem scriptores hanc verbi notionem didicerant ex versione V. T. Alex., in qua sic legitur Prov. 13, 23 : Ποιήσουσιν ἔτη πολλά· Tob. 10, 7 : Ἡμέρας δὲ ὥμοσε ποιῆσαι αὐτὸν ἐκεῖ. Vel potius e dialecto Macedonica et Alexandrina, tum communi et pervagata. Certe ex hoc fonte hauserunt scriptores recentiores alii, ut Lucillius Anth. Pal. 11, 85 : Νύκτα μέσην ἐποίησα τρέχων· Nicarchus ib. 11, 330 : Πεποίηκα πολὺν χρόνον. (Dionys. A. R. 4, 66 : Μὴ πολὺν ποιεῖν χρόνον τὸν διὰ μέσου. Joseph. A. J. 6, 1 extr. : Ποιήσασα παρὰ τοῖς Παλαιστίνοις μῆνας τέσσαρας.) Schol. Theocrit. 3, 48 : Μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν. Schol. Eurip. Hippol. 35 : Ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκτὸς τῆς πατρίδος· et quos magno numero laudavit Ducang., item Vorstius De Hebraismis N. T. 5, 4, p. 159, qui, utrum Græci Latinos, an vero hi illos, sint imitati, non decernit. Mihi hoc posterius videbatur credibile, quæ eadem fuit Casauboni ad Act. 15, 33, sententia. Sed Reinesius in Syntagmate inscriptionum antiquarum p. 948 hanc λέξιν dicit neutrius linguæ propriam ; bene Græcam, bene Latinam haberi posse. Exempla autem verbi Facere eodem modo usurpati, præter Lexicon Fabri, collegerunt Kirchmannus De funer. Roman. 3, 20, p. 473 sq. et Reinesius Epistt. ad Vorstium p. 61. Ceterum sententia mea etiam eo juvatur, quod Hesychius participium ἡμερεύοντες interpretatur verbis πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν, ad quem locum v. Albert. Sturz. Antiquissima hujus usus exempla sunt ap. Platon. Phileb. p. 50, D : Πότερα ἀφίης με ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας ; et Demosth. p. 392, 17 : Οὐκ ἀνήμενον τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα· ubi in marg. ed. Benenati ἀνήλωσαν, ἔργον ἔτριψαν, quæ usitata in hac re et Demostheni et aliis verba sunt, annotatum est ex glossemate. Similiter Diodoro 1, 35, e tribus codicibus restitutum : Τὰς ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ, ubi vulgo διατρίβει. Liban. vol. 4, p. 835, 18 : Ὅσον ποιῶ χρόνον ἐν ἀγρῷ, ποιῶ δ' ἀμέλει συχνόν. Exempla scriptorum Byzantinorum collegit Ducang. Michaelis Ducæ locos Bekkerus in indice p. 637.] Si qua præterea de hoc verbo juncto cum substantivi nominis accus. dicenda supersunt, ea, ut spero, cum unoquoque substantivo annotata reperientur. Quod autem attinet ad hoc ipsum verbum ποιῶ junctum cum adjectivo, præter eum usum quem habet cum illis adjectt. quæ supra protuli, aliisque ejusd. generis, sciendum est, interdum vel potius frequenter poni pro Efficio, et Reddo : in ea sc. signif. qua dicitur Reddere aliquem segniorem, Reddere otiosum, ap. Cic. Tale est ἀσθενεῖς ποιεῖν, Infirmos reddere s. Debiles, ap. Xen. Cyrop. 1, [5, 2] : Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν. Sed interdum ipsum verbum ποιεῖν cum adjectivo alia orationis forma reddimus, et quidem vel unico verbo ambo interpretantes, vel pluribus : ut quum ἑτεραλκέα νίκην ποιεῖν, Bud. vertit, Inclinare victoriam : et ἐμφανῆ ποιεῖν, Ob oculos exhibere. [Herodot. 1, 117 : Ἢν μὴ τάδε ἐπιτελέα ποιήσῃ.] Venio ad ποιῶ duo accuss. habens, quorum alter est pronomen : ut sc. quum dicitur ποιῶ σε κακόν, vel κακά : itidemque ποιῶ σε ἀγαθόν. [Herodot. 1, 115 : Ἐγὼ ταῦτα τοῦτον ἐποίησα σὺν δίκῃ· 3, 75 : Ἔλεγε ὅσα ἀγαθὰ Κῦρος Πέρσας … πεποιήκοι· 7, 156 : Τὠυτὸ τοῦτο καὶ Εὐβοέας ἐποίησε· 4, 166 : Ἀργύριον τὠυτὸ τοῦτο ἐποίεε, i. e. Perpurgavit argentum et ex illo monetam fecit. Schweigh.] Xen. [Mem. 1, 2, 13] : Ἐγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκεῖνοι τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι, Si quid mali fecerunt civitati, Si quo malo vel damno affecerunt civitatem. Sic ap. Athen. : Κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Huc autem pertinet ποιῶ junctum adverbio κακῶς, cum pronomine itidem ; nam κακῶς σε ποιῶ, et ποιῶ σε κακὸν vel κακά, idem valent. Sed generalius etiam cum alio accus., ut, Πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους ἡμεῖς ποιοῦμεν, quod ex Aristoph. Nub. [259] affertur. [Id. Vesp. 697 : Οὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς. Soph. El. 385 : Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν ;] Sed et ap. Matth. 27, [22] legimus, Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν ; Ubi interpretando Quid faciam isto Jesu etc. talis videri possit usus verbi Facio, qualis est in isto Cic. loco, Quid hoc homine faciatis ? aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reservetis ? Nisi quis putet eum non tam generaliter, ut ita dicam, loqui, sed interrogare quo supplicii genere afficiendum censeant. Sed hoc addendum est, ap. eund. Evangelistam inveniri junctum etiam dativo, pronominis sc., cum accus., necnon dativo cum adverbio. Nam 21, [40] legimus, Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις ; Et paulo ante, Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. In quibus ll. fortasse possumus ποιεῖν interpretari Tractare, Accipere : hoc modo, Quomodo agricolas illos tractabit ? et Tractarunt illos eodem modo. Vel, Quomodo illos accipiet ? et Acceperunt illos eodem modo : ut ap. Cic. Tusc. 4 : Quo te modo accepissem, nisi iratus essem. Ceterum quod ad has duas constructiones attinet, priorem quidem memini me legere ap. aliquos etiam ex classicis scriptoribus, atque adeo ex Plat. Apol. [p. 30, A] affertur, Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, et ex Dem. [p. 173, 11], ποιῶ σοι ἀτύχημα, at posteriorem non item lectam mihi apud eos recordor. Ceterum antequam finem faciam dicendi de hoc verbo adjunctum habente vel unum subst., vel duo, de hac etiam re lectorem monebo, junctum quibusdam accuss., nec Gallico *Faire*, nec Lat. Facere, atque adeo nec alio verbo satis commode posse reddi : contra vero ipsum una cum suo accus., apte reddi unico verbo, quod σύστοιχον, ut ita dicam, significationem habeat nomini, cui adjunctum est. Verbi gratia, huic phrasi, ὀργὴν ποιεῖσθαι, apte dabitur eadem interpr. quæ daretur verbo ὀργίζεσθαι, vertendo Irasci, Indignari. [Herodot. 3, 25 : Ὀργὴν ποιησάμενος ἐστρατεύετο· 7, 105 : Οὐκ ἐποιήσατο ὀργὴν οὐδεμίαν. Θῶμα π. i. q. θωμάζειν 1, 68 : Θῶμα ποιεύμενος τὴν ἐργασίην τοῦ σιδήρου. Βουλὴν ποιεῖσθαι 6, 101. Ὁδὸν vel ὁδοιπορίην ποιεῖσθαι, Conficere viam, 7, 110, 112, 121 ; 2, 29. Πλόον ποιεῖσθαι 6, 95. Κοῖτον π. 7, 17. Πρόσχημα vel σχῆμα π., Speciem sibi sumere, Prætextu uti, 7, 157 ; 5, 30. Schweigh.] Itidem istis σπουδὴν et ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, commode tribuetur ea ipsa interpr. quæ tribueretur verbis σπουδάζειν, ἐπιμελεῖσθαι : in quibus tamen reddendis possumus non solum unico uti verbo, verum etiam verbo cum accus. [Plato Leg. 1, p. 628, E : Πᾶσαν τὴν σπουδὴν τούτων ἕνεκα πεποίηται· Symp. p. 172, C : Ἐπιμελὲς πεποίημαι … εἰδέναι ὅ τι ἂν λέγῃ.] Sed et ποιεῖσθαι γνώμην, quum redditur Statuere, Decernere, ap. Thuc. [1, 128]

eandem habet interpretationem quam γινώσκειν. [Idem 1, 25 : Ἐπηρώτων εἰ … τιμωρίαν τινὰ πειρῷντ' ἀπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι, Aliquid auxilii ab illis impetrare.]

‖ At præpositionibus junctum Ποιῶ s. potius Ποιοῦμαι, quam varios usus habeat, docebunt quæ sequuntur eorum exempla, in quibus alphabeticum earum ordinem sequar. [Cum præp. διὰ Herodot. 6, 4 : Ἱστιαῖος δι' ἀγγέλου ποιεύμενος Ἑρμίππου … τοῖσι Πέρσῃσι ἔπεμπε βιβλία. Similiter 8, 134 : Διὰ χρηστηρίων ποιεύμενος. Et in aliis locutionibus plurimis, ut δι' ἀκριβείας, διὰ μίσους, δι' ὀργῆς, δι' ὄχλου, διὰ φροντίδος, διὰ φυλακῆς, διὰ χειρὸς ποιεῖσθαι. De quo genere in universum dictum s. v. Διά.] Cum præp. εἰς [Diodor. 19, 43 : Εἰς πλινθίον ἑαυτοὺς ποιήσαντες, In quadrum se conformantes. De terminatione vocabuli schol. Theocrit. 1, 3 : Οἱ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα … τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι. Suspectum vero quod ap. Thuc. legitur 2, 8 : Ἡ δὲ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, ubi duo codd. εἶχε. Forma media], ut ποιεῖσθαι εἰς vel ἐς ἀσφάλειαν, ap. Thuc., Facere ut aliquid sit s. Collocare in tuto, 8 init. : Καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὔβοιαν, Res sociorum in tuto collocare, vel in tuto statu. (Dicam autem et de ποιεῖν significante Collocare s. Ponere, infra etiam.) At interpres vertit, Oppida sociorum stabilire. [Herodot. 9, 106 : Σαμίους … ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο, In commune sociorum receperunt.] Ap. Synes. autem ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν Bud. reddit, Recipere in sese, Periculi sui facere : Πάντα ἀναδεξάμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα. [Εἰς ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τὴν ἀρχήν, Sibi vindicare, Strabo 14, p. 646. Hemst.] ‖ Cum præp. ἐν : ut, Ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, Habere pro miraculo, Miraculum existimare. Vel simplicius, Rem mirandum s. admiratione dignam existimare, censere. Plut. [V. Pompeji c. 14] : Ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος, ἐν θαύματι ποιουμένους, ἤρετο κτλ. Ita dicitur ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, Risui habere, Ridiculum existimare. [« Ἐν ὀργῇ ποιεῖσθαι, Irasci. Demosth. Ol. 1, (p. 14, 2) : Ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε σύμβουλον, ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην … » HSt. in Ms. Vindob. Ἐν τηρήσει, ἐν φρουρᾷ, ἐν φυλακῇ ποιεῖσθαι, et alia.] Atque adeo verbum hoc ποιεῖσθαι signif. hanc obtinere, etiam quum jungitur accusativo, docui paulo ante, quum dissererem de hujus verbi usu cum accus. constructi. Sed illis exemplis quæ ibi protuli, addo ex Thuc. [1, 118] : Οὐκ ἔτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο. [Et 2, 21.] Pro quo Plut. [V. Sertor. c. 5], per plurale : Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενοι, Rem non tolerandam existimans, ratus, ut Bud., afferens et δεινὰ ποιεῖν pro Conqueri, Vociferari, ex Dem. : Καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι φάσκων οὐ μικρά. [Id. p. 788, 20.] At ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι idem Bud. vertit Rem esse periculosam dictitare, in hoc Synes. l. : Σχετλιαζόντων ἡμῶν, καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων, τοσοῦτον ἀπηρτῆσθαι τῆς γῆς. [Herodot. 1, 118 : Διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιεύμην· 7, 138 : Οὐκ ἐν ὁμοίῳ ἐποιεῦντο· 9, 42 : Ἐν ἀλέῃ οὐ ποιευμένων τὸ λέγειν. Schweigh. Soph. Phil. 499 : Τούμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι. Demosth. p. 272, 18 : Ἐν αἰσχύνῃ ποιήσων τὴν πόλιν.] At vero ἐν μέσῳ ποιεῖν ap. Thuc., pertinet ad eam hujus verbi signif. qua ponitur pro τιθέναι, Ponere : quare ejus verba in illum reservabo locum. [‖ Cum ἐξ schol. Aristoph. Eq. 691 : Εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι.] ‖ Cum præp. ἐπί : ut, Ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, pro Comparare sibi magnam potentiam, ut quidem Bud. vertit ap. Herodian. [1, 9, 1] : Ὁ δὲ Περέννιος, ποιησάμενος αὑτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ, Quum summotis aliis in maximam Commodi gratiam insinuasset, et magnam potentiam sibi comparasset. At de Ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς, dicam in Ποιῶ habente Ponendi signif. [‖ Cum παρά, ut ap. Dion. Cass. 71, 25 : Παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐποιησάμην.] Item cum præp. περί, et quidem frequentissime : habet autem in hac constr. verbum istud eum usum, quem jam semel atque iterum annotavi : sc. pro Existimo, Censeo. Estque animadvertendum, Latinum quoque verbum Facio in certis quibusdam loquendi generibus hanc signif. habere, ut mox docebo, veluti περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, s. περὶ πλείονος, s. πλείστου. [Herodot. 1, 73; 6, 104; 7, 181; 8, 40. Schw.]

Lys. [p. 91, 1] : Περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην, Rem magnam esse existimarem, Pro re magna haberem. Dem. : Τὴν ἑαυτοῦ συκοφαντίαν ἀξιοῖ περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων. [Similiter Lysias p. 143, 29; 145, 7.] Isocr. : Νῦν δὲ χρώμενος ἡμῖν, καὶ περὶ πλείστου ποιούμενος ἁπάντων, Et omnium maximi existimans, Bud. Vicissim autem περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, et περὶ ἐλάττονος : nam περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι dicit Isocrat. [p. 370, C] pro Existimare rem parvam, Pro re parva habere. Idem dicit etiam περὶ ἐλάττονος, adjungens illi comparativo suum gen. [p. 383, B; 393, D] : Καὶ περὶ ἐλάττονος φαίνομαι ποιούμενος τὴν φυγὴν τοῦ παρ' ὑμῖν εὐδοκιμεῖν. Itidem ap. Lysiam [p. 94, 13] : Καὶ τὸν νόμον παραβαίνων, ὃν σὺ περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας. Ceterum quum in aliis hujus signif. exemplis, quæ antea protuli, ποιεῖσθαι nequaquam ad verbum reddere possimus Facere, in his contra aptissime eo utemur : vertendo, περὶ πολλοῦ s. πλείονος ποιεῖσθαι, Magni s. Pluris facere; περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, Plurimi s. Maximi facere : ut περὶ πολλοῦ, redditur Magni. Itidemque περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parvi facere : περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι, Minoris facere : ut in illo Lysiæ loco, Ὃν σὺ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας, Quam legem minoris fecisti quam voluptates, Non tanti fecisti quanti voluptates. Vel utendo alio verbo, Non tanto in pretio habuisti, quanto voluptates. Possumus vero et mutata orationis forma reddere, Quam posthabuisti voluptatibus. Vel, ut Bud. vertit, Quam præ voluptatibus contemptui habuisti. [Cum præp. περὶ in hujusmodi locutionibus sæpissime construxit etiam Plato : semel cum genitivo simplici Prot. p. 328, D : Πολλοῦ γὰρ ποιοῦμαι ἀκηκοέναι ἃ ἀκήκοα Πρωταγόρου· ubi si præpositio excidit, non περὶ addendum erit, quæ Astii sententia fuit, sed probabilius πρὸ πολλοῦ … Sic Isocr. p. 110, B : Πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ποιησαίμην. G. D.] Venio ad ποιεῖσθαι junctum præpositioni ὑπό. Est ποιεῖσθαι ὑπ' [ὑφ'] ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, In potestatem suam redigere, Potestatis suæ facere, ut Idem scribit, p. 302, afferens ex Synesio, Ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος τὸ πρᾶγμα· et ex Dem., Ποιεῖσθαι τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτῷ. Nam ἐφ' ἑαυτῷ, quod ibi habetur, mendose scriptum esse puto, pro ὑφ' ἑαυτῷ, quum inveniam hunc usum præpositionis ὑπὸ ap. ipsum Dem., quum alibi, tum in Or. pro cor. [p. 241 extr.] : Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, ubi etiam observa jungi ὑπὸ non voci passivæ, habenti sc. signif. activam, sed voci activæ. [Herodot. 1, 201 : Ἐπεθύμησε Μασσαγέτας ὑπ' ἑωυτῷ ποιήσασθαι. Plato Phil. p. 58, B : Πάντα … ὑφ' αὑτῇ δοῦλα … ποιοῖτο.] De ποιεῖν autem juncto cum πρός, dicam in Ποιῶ, Conduco, Prosum etc. Exempla autem hujus verbi juncti et aliis præpositionibus, aut his ipsis quidem, sed cum aliis nominibus, inter hæc vel inter illas reperientur, i. e. inter ea quæ de ipsis disseruntur.

‖ Ποιῶ et Ποιοῦμαι junguntur etiam cum adverbiis, non retinentia suam Faciendi signif., ut retinent cum illis adverbiis, quibus junctum ποιῶ protuli supra, sed aliis, cum quibus alio verbo quam illo Facere interpretari ea oportet. Adverbia autem, quibus junguntur, sunt quum alia, tum ἔξω, itidemque εἴσω : et ἐμποδὼν et ἔμπροσθεν : dicitur enim ἔξω ποιεῖσθαι, vel potius ποιεῖν, et ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, et ἔμπροσθεν : habetque cum his verbum ποιεῖσθαι Ponendi signif. : unde ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι Bud. vertit Opponere. Cui ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι affine est ἐμποδὼν ποιεῖσθαι : qui enim aliquid obstaculi affert, is illud velut opponit. Dicendum autem erit de ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, et ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, etiam in Ἔμπροσθεν et in Ἐμποδών. At vero ἔξω et εἴσω cum activo ποιεῖν ap. Xen. Legitur enim apud eum, Cyrop. 4, [1, 3] : Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας, ubi verbum ποιεῖν quandam Collocandi signif. habet. Sed et cum ἔξω carente genitivo, Act. Apost. 5, 34 : Ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι, ubi ποιῆσαι ἔξω est Facere ut foras eant, exeant, egrediantur; nam his duobus utitur Plautus, quum alioqui brevius dici possit, Exeant, Egrediantur, omisso illo adv. At Facere ut foras eant, nihil aliud est quam Abducere, Amittere. Adeo ut reddi debuerit, Jussit ut apostolos abducerent, vel potius, amitterent : non autem cum vet. interprete, pariter

et Erasmo, neutrum verbum Secedere interpretationi hujus ἔξω ποιῆσαι adhibendum fuerit. Atque ut ποιεῖν cum ἔξω est Amittere, sic ποιεῖν cum εἴσω est Immittere, Indere; ita enim reddi posse non incommode existimo in isto Xen. loco, De re eq. [6, 8] : Ἔχοντα δεῖ πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινόν, τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. [Τὰ λεπτὰ πλοῖα ἐντὸς ποιεῖσθαι, Thucyd. 2, 83. Hemst.] Sunt porro, ut dixi, et alia adverbia quibus jungitur verbum ποιεῖν : legimus enim ap. Isocr. Ad Nic. [p. 34, C] : Ἀλλὰ βουλόμενος ἅμα μὲν ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, ubi reddere possis, Me quam longissime abducere. [Plut. Mor. p. 178, D : Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον. Aristot. De mirab. ausc. p. 90, 25 : Ποιεῖν ἀντία τὰ πρόσωπα πρὸς τὸ πνεῦμα. Hemst.] At de ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, dictum est supra, s. v. Ἄνω.

‖ Ποιῶ et Ποιοῦμαι quum in nonnullis ex proxime præcedentibus loquendi formulis quandam Ponendi s. Collocandi signif. inclusam habeant, de qua dicturum me sum pollicitus, de ea hic verba facienda existimo, priusquam ad ceteras transeam. Extat igitur ap. Hom. hic versus, Il. N, 55 : Σφῶιν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Extat et hic illi similis ap. Eund., Od. Ξ, 273 : Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα Ποίησεν. Annotat autem Eustath. in priorem illum locum, θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, esse quod κοινῶς diceretur, θεὸς ὁδηγήσειε : non enim esse aliud ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, quam θήσοι εἰς νοῦν (ita enim scribitur), esseque multis in ll. ποιῆσαι i. q. θεῖναι. At in alterum illum l. nihil annotat; sed quum reperiatur et alia lectio illius versus, sc. τοῦτο νόημα, atque hanc ipsa ejus Commentariorum editio habeat in textu, quamvis ille contra in suis Comm. scribat ὧδε νόημα, nullam illius alterius mentionem faciens : hoc tamen dico, si ποιεῖν accipiendum sit pro τιθέναι, i. e. Ponere, multo aptius legi τοῦτο quam ὧδε, ut ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε sit, Hanc cogitationem posuit in mente, Imposuit menti, i. e. Indidit menti, aut etiam Injecit menti, s. animo. Hoc præterea sciendum est, de quo non admonet Eustath., separandam non esse a verbo præp., dici enim ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε pro ἐμποιήσειε φρεσί. Quem usum habere illud comp. ἐμποιεῖν in prosa quoque, eumque frequentem, docebo, quum ad ipsum pervenero. Affertur quidem certe et ποιεῖν τῇ διανοίᾳ ex Plat. [Rep. 2, p. 359, B], pro Fingere in animo, Concipere; sed id suspectum est. [Non est suspectum.] Habet alioqui et simplex ποιεῖν, item ποιεῖσθαι Ponendi signif. quum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ap. Thuc. [1, 109] : Ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, Facere ut naves sint in sicco, pro In sicco naves collocare. Itidemque ap. eund. scriptorem, ἐν μέσῳ ποιεῖν, 1 : Καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας, ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους. Qui enim intercludunt hostes in medio, eos veluti collocant in medio. At de ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι dixi supra. Habet vero verbum ποιεῖν aliquam Collocandi signif., cum nonnullis etiam adverbb., ut in proxime præcedente tmemate videre est. Cum illo certe Isocratis loquendi genere, quo tamen et ceteri usi sunt, ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι, affinitatem habet aliquam hæc loquendi formula in sermone Italico frequens, *Fatte-vi in qua.*

‖ Ποιῶ pro Efficax sum, Prosum, Confero : cum præp. πρὸς [Strab. 5, p. 234 : Θερμὰ λουτρὰ κάλλιστα ποιοῦντα πρὸς νόσους ἐνίας·] ap. Diosc. frequens, ut 1 : Ποιεῖ πρὸς φάρμακα, Adversus venena est efficax. Idem, Ποιεῖ πρὸς στρόφους. Idem, Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν, σὺν ὄξει ἐπιπλαττόμενα. Idem, Οἱ δὲ μέλανες κόκκοι καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι. Plin. ap. eum hoc verbum varie interpr. In hoc postremo loco reddit Auxiliari; locum illum ita interpretans : Grana nigra auxiliantur et suppressionibus nocturnis. At Ποιεῖ πρὸς λέπραν vertit Sedant lepram. Pro illis autem verbis ποιεῖ πρὸς στρόφους, habet, Discutit tormina. Idem alioqui non raro utitur et verbo Facio in ea ipsa signif. et constr., quam videmus in ll. illis habere verbum ποιεῖν : veluti quum dicit, Facit ad difficultatem urinæ. Sed aliam etiam constr. ei dat nonnunquam, sc. cum dat., veluti quum dicit, Facit

præclare cœliacis. [Geopon. 12, 31, 9 : Ὁ χυλὸς αὐτῶν πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ.] Habet alioqui Facio cum illa præp. Ad et alium usum. [‖ Ποιεῖν εἴς τι …, Vim habere in aliquid. Appian. Civ. 1, 82 : Ἡ εὔνοια τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς ὑπάτους παρὰ πολὺ ἐποίει. Et similiter 2, 25; 5, 27. Schweigh.]

‖ Ποιῶ, Facio carmina, Versus facio, Poetice scribo. Isocr. Panegyr. [p. 80, A] : Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, μὴ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, ubi animadverte de poetis dici ποιεῖν, ut λέγειν dicitur περὶ τῶν λογογράφων. Et quum aliquod ex poeta quopiam testimonium proferunt, vel testem eum laudant, dicere solent, ὡς ἐποίησεν, vel ὥσπερ ἐποίησεν, s. πεποίηκεν. [Herodot. 3, 38 : Ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι.] Sic Aristot. [H. A. 9, 39] : Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔποψ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος· Plin., Formam mutat et colorem upupa, ut tradit Æschylus. Xen. [Symp. 4, 6] : Ἴστε γὰρ δήπου ὅτι Ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, Carmina scripsit s. composuit de. Vel, In suis carminibus scripsit, aut in suis poematibus, Bud. Interdum vero cum accus., Carminibus describo, Carminibus persequor aut Poemate. Vel Carmina scribo de etc., ut ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν πεποιηκώς, et ὁ τὰ Κυπριακὰ πεποιηκώς [ap. Aristot. Poet. c. 23. Herodot. 2, 53 : Οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι· 116 : Ἐποίησε Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι πλάνην τὴν Ἀλεξάνδρου.] Potest vero et simpliciter reddi Scribo, ut quum dicitur ab Isocr. [p. 218, E], de Stesichoro illum τὴν λεγομένην παλινῳδίαν πεποιηκέναι. [Plato Symp. p. 223, D : Κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν· Phædon. p. 60, D : Περὶ τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας· Symp. p. 174, B : Ποιήσας … τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα.] Alicubi vero est Describo, poetice sc. : ut quum dicit Aristot. de Bellerophonte, Ὃν οὕτως ἐποίησεν Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, Ἤτοι ὁ καππεδίον κτλ., quem tamen l. Budæus affert postquam dixit ποιεῖν sumi pro Poetice scribere : sed malim, hoc quidem in l. Poetice describere. Hanc porro signif. habens ποιεῖν cum variis nominibus componitur : ut κωμῳδοποιός, τραγῳδοποιός, i. e. κωμῳδίαν s. κωμῳδίας ποιῶν, vel potius πεποιηκώς. Itidemque ἐλεγειοποιός, et ἐποποιός. Aristot. Poet. [c. 1] : Πλὴν οἱ ἄνθρωποί γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τοὺς μὲν, ἐλεγειοποιούς, τοὺς δὲ, ἐποποιοὺς ὀνομάζουσιν. Hinc autem et ποίημα ac ποίησις, et ποιητής, item ποιητικός, atque alia : a πεποίημαι sc., et πεποίησαι, et πεποίηται : nam passive quoque dicitur aliquid πεποιῆσθαι, quod carmine scriptum est, s. carminibus.

‖ Ποιῶ λέγοντας, pro Induco loquentes, Introduco, ex Plutarch. Solone [et V. Pericl. c. 24, Mor. p. 25, D; 105, B, etc.]. Potest autem, Ποιεῖ οὕτω λέγοντας reddi etiam, Eis hunc sermonem tribuit, Eos hoc sermone usos refert. Sunt qui reddant, Eis hunc sermonem affingit. Sed qui ita loquitur, sermonem illum falso illis tribui s. ascribi, atque adeo fictum, non verum esse profitetur : quum alioqui Græca illa loquendi formula minime hanc, ut ita dicam, restrictionem patiatur. [« Sic Clem. Alex. (Strom. 7, p. 846 fin.) de Pherecrate comico : Χαριέντως πεποίηκε τοὺς θεοὺς καταμεμφομένους τοῖς ἀνθρώποις τῶν ἱερῶν. » HSt. in Ms. Vindob.]

‖ Ποιῶ, apud Xenophontem invenio in alia præterea signif. : sc. pro Fingo, eo quidem in sensu quo dicitur, Finge ita esse. Pro quo etiam quidam, Pone ita esse. Gallice, *Mets le cas*, vel *Pren le cas qu'il soit ainsi.* [Herodot. 7, 186 : Καὶ δὴ σφεας ποιέω ἴσους ἐκείνοισι εἶναι· 184 : Ποιήσας … ἀνὰ ὀγδώκοντα ἄνδρας ἐνεῖναι.] Xen. Anab. 5, [7, 8] : Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν. [Ποιήσω, Faciam, Ponam, Herodot. 7, 184. Cic. De N. D. 1, 30 : « Age et his vocabulis esse deos faciamus. » Schweigh. Plato Theæt. p. 197, E : Πεποιήσθω δή …] ‖ Cum hac autem verbi ποιεῖν signif. aliquam affinitatem habet pass. Ποιοῦμαι pro Simulo [Hesych. : Ποιεῖσθαι, προσποιεῖσθαι] : qui ejus usus ex Themist. [Or. 21, p. 254, A] affertur : ubi dicit, Ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι, pro Rhetoricum se esse simulans, i. e. peritum rhetorices. Item [ib. p. 251, D] : Φιλόσο-

φος εἶναι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ποιῇ. Habet alioqui potius hanc signif. comp. verbum προσποιοῦμαι, ut suo dicetur loco. [Id in utroque Themistii loco præbet codex Monac. : sed restant alii, Or. 4, p. 62, A : Φιλοσοφεῖν ποιούμενοι μεθαρμόζονται εἰς τοὺς ῥήτορας· Or. 19, p. 347, B : Εἴ τις ἐκείνην τὴν σοφίαν ποιεῖται ἄκρος εἶναι· Or. 32, p. 358, B : Ποιεῖται δή τινας ἥκειν ἐμπόρους ἀπὸ Κύπρου· quibus ipsis quoque compositum, quo alibi utitur Themistius, restitui voluerunt Jacobsius ap. Gœller. ad Dionys. De comp. verb. p. 264 et Roulezius p. 75. Accedunt ad hæc alia exempla, ex quibus manifestum fit etiam simplex verbum Simulandi aut Profitendi sibique vindicandi significatione dictum esse, quorum nonnulla Roulezius ipse memoravit. Sic Plato Theag. p. 128, B : Τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὀντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι· cui loco simillimus est Aristæn. Ep. 1, 4 extr. : Παρ' ὀντιναοῦν ποιοῦμαι δεινότατος εἶναι. Ælian. N. A. 9, 42 : Τὸν τὰ οὐράνια εἰδέναι ποιουμένων. Greg. Nyss. V. Mos. p. 68 : Βαλαὰμ ὃς ταῦτα δεινὸς ἐποιεῖτο εἶναι. Synes. p. 43, D : Ὁ τὴν σοφίαν κορυφαῖος εἶναι ποιούμενος.]

B ‖ Ποιῶ interdum pro eo quod et ἐργάζομαι, de qua signif. prius dixissem, si prius recordatus ejus fuissem : qua in signif. Plinius interpr. Factito, ut quum de persica Ægypti scripsit, Simulacra ex ea factitavere; sunt enim hæc verba pro illis Theophrasti [H. Pl. 4, 2, 5] : Ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι. Sciendum est autem præp, quam in hoc Theophr. l. videmus, interdum omitti, ut quum dicitur ποιεῖν λίθου λευκοῦ, pro Facere ex lapide albo. Sic autem et pass. præteritum πεποιημένος sæpe pro Factus, Confectus, Fabricatus, εἰργασμένος : et quidem plerumque cum gen., subaudita itidem præpositione. [Herodot. 4, 192 : Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται. Frequens usus verbi est in artis operibus, quibus nomen vel, ubi plures in uno operam posuerunt, nomina artificum sunt inscripta cum verbo ἐποίει vel ἐποίουν (s. ἐπόει ἐπόουν), aut ἐποίησε vel ἐποίησαν (s. ἐπόησε ἐπόησαν) : quorum de temporum discrimine eximia est disputatio Letronnii in commentatione inscripta *Explication d'une inscription grecque trouvée dans l'intérieur d'une statue antique de bronze, Paris,* 1843 (*dans les* Mémoires de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres, *T. XV, 2e partie*). Qui exempla imperfecti ἐποίει ex monumentis veteribus collegit 49, pluralis ἐποίουν 6, aoristi 14, inter quæ unum tantum est numeri pluralis. His inter se diligenter comparatis intellectum est antiquiores artifices aoristo esse usos, donec circa Alexandri Macedonis tempora imperfecti usus invalesceret : de quo operæ pretium erit ipsa cognoscere verba Letronnii p. 24 seqq. : *Il semble qu'on soit maintenant autorisé à dire que, dans aucune inscription d'artiste, reconnue pour être antérieure à Alexandre, on ne trouve l'imparfait. Il se sera donc introduit, à partir de cette époque, un nouvel usage adopté généralement par les peintres et les statuaires, celui de substituer l'imparfait à l'aoriste, qui, auparavant, était exclusivement employé. Ce changement est expliqué par le passage où Pline dit que les maîtres dans l'art de peindre et de sculpter* (pingendi fingendique conditores) *inscrivirent cette inscription au-dessous de leurs ouvrages les plus achevés : Apelle ou Polyclète le faisait* (Apelles faciebat aut Polycletus); *Comme s'il se fût agi, ajoute l'auteur, d'une ébauche, et qu'il leur restât contre la sévérité des critiques, un recours pour obtenir leur pardon, dans cette promesse d'opérer ces corrections désirées.»* (Præfat. § 26.) *Cette modestie, que Pline loue si fort, il ne la fait commencer qu'à Polyclète. Sans doute, ce grand sculpteur ne fut pas d'abord imité des autres artistes; mais lorsque Apelle l'eut adoptée à son tour, il paraît qu'elle devint une mode générale. Aussi Pline continue en disant : «Je ne crois pas qu'il soit arrivé jusqu'à nous plus de trois exemples de cette inscription absolue : un tel le fit.» Ces exemples devaient se rapporter aux temps postérieurs à Apelle, autrement il serait extraordinaire, quand les monuments prouvent qu'antérieurement on n'employait que l'aoriste, que Pline eût entendu parler seulement de trois inscriptions pareilles. On comprend que, l'exemple d'Apelle ayant*

A *entraîné tous les artistes, il n'y en eut plus qu'un très-petit nombre qui fussent d'un amour-propre assez intrépide pour continuer à se servir de l'aoriste et s'exposer, ajoute Pline, aux sarcasme des envieux :* quo apparuit, summam artis securitatem auctori placuisse; et ob id in magna invidia fuere omnia. *Le témoignage de cet écrivain est encore ici confirmé par les monuments. Car, à côté du grand nombre de ceux que je viens de citer, où le nom de l'artiste est suivi de l'imparfait, je n'en trouve que deux qu'on soit en droit de regarder comme étant de l'époque grecque, quoique de beaucoup postérieurs à Alexandre; c'est l'inscription de ... André, fils de Ménide, né à Antioche sur le Méandre, trouvée avec la statue de Milo, et qui difficilement pourrait lui appartenir (Quatr. de Quincy, Sur la statue antique de Vénus, pl. 11, n. 1.), quoi qu'en aient dit d'habiles antiquaires; et celle de Macédon d'Héraclée, fils de Denys (Bœckh. C. I. n. 2660). Je n'en vois non plus que quatre de l'époque romaine qui soient antérieures au temps de Pline; celles* B *d'Apollonius, fils d'Archias, sous un buste d'Auguste en bronze* (ΕΠΟΗΣΕΝ, Bronzi di Ercolano, t. 1, pl. 45), *d'Antigone, sous une statue (ou buste) du roi Cotys (Bœckh. n. 359), de Céphisodore, auteur d'une statue de P. C. Scipion (ib. n. 364), d'Archidamus, fils de Nicomaque, sous deux statues (ou bustes) de Tibère et de Julius Drusus (ibid. n. 2657. V. Firm. Didot,* Notes d'un Voyage, *p. 357), d'Athenodore Rhodien, fils d'Agésandre, un des auteurs du Laocoon, gravé sur une base de statue trouvée près d'Antium (Winckelm.* Mon. ined. *p. LXXIX). Il en est trois autres très-probablement postérieures à cet écrivain, à savoir celles d'Archélaüs de Priène, sur le bas-relief représentant l'apothéose d'Homère (Mus. Pio-Clem. t. 1, tav. 13), de Cléomène, fils de Cléomène, gravée sur tortue au pied de la statue du personnage romain dit le Germanicus (Clarac* Mus. de sculpt. *inscr. n. 712), de Salpion, sur un vase sculpté trouvé à Gaëte (Spon. Misc. erud. ant. p. 25). Entre les exemples où se montre l'aoriste, on ne peut compter l'inscription de* C *Cléomène sur la plinthe de la Vénus de Médicis, parce qu'au lieu de* ΕΠΟΗΣΕΝ, *leçon barbare qu'on a vainement tâché de justifier, et qui se lit maintenant sur l'inscription refaite, il y avait auparavant* ΕΠΟΙΕΙ, *selon Visconti. Je ne cite pas non plus l'inscription d'un certain Plocamus (Boissard* Ant. rom. *p. IV, tab. 120, Montf.* Ant. expl. *t. 2, p. 11), parce que l'authenticité n'en est point suffisamment garantie; ni celle d'un fragment de vase en pierre de touche, publiée par Caylus, parce que l'artiste ...* ΑΘΡΟΣ ΡΟΔΙΟΣ, *peut n'être qu'un ouvrier* (Recueil d'antiq. *t. 1, pl. LVI, n. 4*), *ni celle d'une belle mosaïque du Musée de Naples,* ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣ ΣΑΜΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ, *parce qu'il ne s'agit que du mosaïciste copiant une peinture, ni enfin plusieurs autres où* ἐποίησεν *ne signifie que* faciundum *ou* collocandum curavit (*Bœckh. ad n.* 359, 364, 399). *Ce petit nombre d'exceptions, dont une seule peut-être est de l'époque grecque, montrent combien étaient rares, ainsi que Pline le témoigne, les exemples de l'emploi de l'aoriste, et justifieraient son assertion qu'on avait* D *crue inexacte. Ainsi, quand on distingue les époques, on reconnaît qu'en pareil cas les artistes grecs n'employaient pas indifféremment, comme le pense Visconti, l'aoriste et l'imparfait. Il devient établi que, jusqu'à l'époque alexandrine, ils se servaient toujours de l'aoriste, qui était, en effet, le seul temps qu'on dût employer avant qu'une modestie plus ou moins sincère et le besoin d'éviter l'équivoque résultant du double sens de* ἐποίησε, *n'introduisissent l'usage de l'imparfait. Il s'ensuit que, si l'emploi de l'aoriste n'est pas une preuve d'ancienneté, puisque l'usage n'en a jamais été tout à fait abandonné, l'imparfait est un indice presque certain d'une époque plus ou moins postérieure à Alexandre. Visconti aurait pu se convaincre que l'emploi de l'un ou de l'autre temps était soumis à une certaine règle et non livré au caprice, s'il avait remarqué qu'excepté le verbe* ποιεῖν, *venant après des noms d'artistes, tous les autres verbes qui indiquent l'érection, la construction ou la dédicace d'un monument, sont toujours à l'aoriste; ainsi* ἀνέθηκε,

ἀφιέρωσε, καθιέρωσε, ἐπεσκεύασε, ἀνενεώσατο, κατιέρωσε, ἱδρύσατο, ἀνέστησε, εἵσατο, ἔστησε, *etc. Ou au pluriel,* ἀνέθηκαν, κατεσκεύασαν, *etc. Il en est de même de* ποιεῖν; *lorsque ce verbe ne suit pas le nom d'un artiste et qu'il accompagne les mots autel, colonne, monument, etc., il s'emploie toujours à l'aoriste, ne signifiant, en pareil cas, que* faciundum *ou* collocandum curavit. *De là vient que sur tous les vases, même ceux de l'époque récente, on trouve toujours* ΕΠΟΙΗΣΕ, *ce verbe indiquant l'œuvre d'un potier, non d'un peintre ou d'un sculpteur, tandis que le verbe* ΕΓΡΑΦΕΝ, *qui exprime celle du peintre, sur les vases de cette époque, est souvent à l'imparfait; et cette considération est une nouvelle et forte raison de croire, comme je l'ai dit plus haut (p. 22, no 1), que les lettres* ΕΠΟΙΕ *sur deux ou trois anciens vases (v. de Witte Catal. n. 418, Coll. du prince Canino* Catal. *n.* 24. Rapporto volcente *n.* 706), *ne sont que le verbe tronqué* ΕΠΟΙΕΣΕ. *Mais un exemple remarquable est fourni par la belle coupe ou cylix représentant la Gigantomachie, que possède, à Rome, M. Basseggio; elle porte, selon la copie que m'a communiquée M. de Witte :* ΕΡΓΙΝΟΣ ΕΠΟΙΕΣΕΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΣ ΕΓΡΑΦΕ. *«Erginos [le potier] le fit; Aristophane le peignait». La distinction est encore observée dans l'inscription qui fut placée au bas d'une statue élevée à Billiénus, député des Romains sous Auguste; on y lit : «Les marchands de Délos l'élevèrent* (ΑΝΕΘΗΚΑΝ); *Agasias, fils de Ménophile, d'Éphèse, la faisait* (ΕΠΟΙΕΙ); *Aristandre, fils de Scopas de Paros, la répara* (ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ).» *Il ne peut y avoir rien de plus frappant que cet imparfait entre deux aoristes pour montrer la force de l'usage.*]

‖ Ποιῶ et ποιοῦμαι licet Bud. promiscui usus esse dicat, Comm. p. 302, afferens ex Dem. [p. 431, 19] : Οἷς κρατίστων κοινωνὸς πεποίησθε, et ex Aristot., Πεποιήμεθα τὸν λόγον, et, Ποιοῦμαι μνείαν, ex Eodem : sciendum est tamen non solum adhiberi unum plerisque loquendi formulis, quibus alterum minime adhibetur, sed cum iisdem etiam nominibus interdum diversum usum habere. Dicitur enim δεινὰ s. δεινὸν ποιεῖσθαι, item δεινὰ ποιεῖν, Indigna existimare, Pro indignis habere, Ægre ferre, Conqueri [Rarius activum, ut ap. Herodot. 2, 121, 5 : Τὸν δὲ βασιλέα, ὡς αὐτῷ ἀπηγγέλθη ὁ νέκυς ἐκκεκλεμμένος, δεινὰ ποιέειν· 7, 1 : Πολλῷ δεινότερα ἐποίεε. Thucyd. 5, 42 : Οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίουν. Lucian. Tox. c. 33 : Δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι. Longe frequentior forma media δεινὰ ποιεῖσθαι, pariterque in aliis omnibus hujusmodi formulis. Sic Herodot. 3, 155 : Δεινόν τι ποιεύμενος] : at pro Indigna patrare s. Improba, Indigna committere, dicitur δεινὰ ποιεῖν, potius quam δεινὰ ποιεῖσθαι. Dem. Pro cor. : Εἰ γὰρ παρῆν, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι; Sic ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον, vel τούτῳ, Ineo amicitiam cum hoc, vel contraho, ap. Plutarch. At vero, Ἐποίησε φιλίαν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Κρῆτας, Amicitiam Atheniensibus conciliavit cum Cretensibus, Athenienses cum Cretensibus amicitia junxit. Quidam vero interpretantur, Inter Athenienses et Cretenses amicitiam junxit, conjunxit, contraxit. His autem addi possunt ποιεῖν et ποιεῖσθαι ἄκοιτιν : quum enim dicit Hom. Il. Ω, 537, de Peleo : Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν, secus accipit ποίησαν ἄκοιτιν, quam Hesiod. [Th. 921], Ποιήσατ' ἄκοιτιν. Hic enim intelligit, Fecit sibi uxorem, Matrimonio eam sibi junxit, Duxit in uxorem; at illic ποίησαν ἄκοιτιν est Fecerunt ut ei esset uxor, eam duceret in uxorem, Matrimonio eam illi junxerunt. Eust. exp. ἔδοντο, subtiliora etiam quædam commentans. Ut autem Hesiod., sic Hom. quoque illo loquendi genere utitur ποιήσατ' ἄκοιτιν. Quinetiam vicissim apud eum dicitur mulierem quampiam ποιεῖσθαι ἄνδρα, Facere sibi maritum, Matrimonio se jungere illi, Cum illo matrimonium contrahere. Apud eundem poetam invenitur non solum medius aor. ποιήσατο pro activo ἐποίησε, ut, Σχεδίην ποιήσατο, et Ἱστία ποιήσασθαι, Od. E, [251, 259]; sed et fut. passivæ vocis ποιήσεται pro ποιήσει : K, [433] : Ἢ κεν ἅπαντας Ἢ σύς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας. Est autem, si Eustathio credimus, fut. Ποιήσομαι pro ποιήσω, Attice usurpatum.

A [Plato Rep. 2, p. 370, C : Ὁ ... γεωργὸς ... οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον. Aor. Phædr. p. 258, A : Πάνυ μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα.] Ceterum quum jam in superioribus extent pleraque loquendi genera, quibus una vox potius quam altera adhibetur, addendi sunt et alii usus uni voci, sc. passivæ, peculiares. Ποιεῖσθαι παῖδας potius quam ποιεῖν, itidemque composite, παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. [Activa forma schol. Eur. Or. 1646 : Ταύτην φασὶν ἐκ Διὸς Ἀρκάδα πεποιηκέναι. Schol. Pind. Pyth. 4, 455 : Εὔφημος Μαλάχῃ συνελθὼν Λευκοφάνη ἐποίησε· 2, 39 : Ἄγριόν τινα ἄνδρα ἐκ ταύτης πεποίηκε. Hemst. Ibi nunc ex cod. Gotting. legitur γενέσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν ἄγριόν τινα ἄνδρα. Suidas s. v. Ὅμηρος : Γήμας Εὐμήτιν ... ἐποίησεν Ὅμηρον. Xenophonti Cyrop. 5, 3, 19, ubi olim legebatur, Σοῦ ὁ Ἀσσύριος παῖδας μὲν, ὡς ἔοικε, τὸ ποιεῖν ἀφείλετο, ποιεῖσθαι ex codd. restitutum. Forma media, Plato Symp. p. 203, B : Παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Andocid. p. 16, 22 : Τὸν υἱὸν ... σκέψασθε πῶς γέγονε καὶ πῶς ἐποιήσατ' αὐτόν· 32, 7 : Πριάμενος γυναῖκα τῶν B αἰχμαλώτων υἱὸν ἐξ αὐτῆς πεποίηται. «Apollod. 1, 8, 2 : Βουλόμενος ἐξ Ἀταλάντης τέκνον ποιήσασθαι· ubi tamen τεκνοποιήσασθαι potius legendum, ut alibi. Polyæn. 1, 1, 3, 4 : Ἡρακλῆς ἐν Ἰνδικῇ θυγατέρα ἐποιήσατο ἣν ἐκάλεσε Πανδαίην.» Valck. Suidas s. v. Σαπφώ : Θυγατέρα ἐποιήσατο ἐξ αὐτοῦ. Hemst. Phalar. Epist. 27, p. 118 : Σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο. Joseph. A. J. 7, 3 extr. : Ἐποιήσατο παῖδας ἕνδεκα· et de muliere 7, 4, 3 : Αὕτη Δαυίδῃ συνοικοῦσα παῖδας οὐκ ἐποιήσατο.] Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος. Sic autem ποιεῖσθαι παῖδα potius quam ποιεῖν, quum significat Adoptare : de quo verbi hujus usu dictum supra fuit. Quo etiam pertinet ποιεῖσθαι γυναῖκα de viro dictum, vicissimque ποιεῖσθαι ἄνδρα, de muliere : de quibus loquendi formulis paulo ante disserui. Potest vero ad eandem classem referri et ποιεῖσθαι ἡγεμόνας, ap. Hom. Il. Π, [171] : Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, Duces creavit. Eust. autem exp. προεβάλετο, addens, οὐ φύσει ἄρχοντας Μυρμιδόνων ὄντας, ἀλλὰ θετούς, οἷα νῦν ποιηθέντας. C Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα itidem pro Creare regem, dixit Plato, ut supra docui. At ποιεῖν πολίτην ex Isocr. [p. 199, E : Τὸν δὲ διὰ πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας νόμῳ πολίτην ἐπεποίηντο] affertur pro Donare civitate. Cum illis ποιεῖσθαι γυναῖκα et ποιεῖσθαι ἄνδρα, aliquid affinitatis habet ποιεῖσθαι σύμβουλον, q. d. Facere sibi consultorem, Asciscere sibi consiliarium; nam et cum illis duobus accuss. junctum ποιεῖσθαι aliquam Asciscendi et Adjungendi signif. habet. At vero ad ποιεῖσθαι significans Existimare referendum videtur ποιεῖσθαι, quod in isto Plutarchi loco in Romulo [Comp. Rom. c. Thes. c. 3] habetur, Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα. Affertur autem is in VV. LL., ubi exp., Non omnia fortunæ sunt ascribenda. Quod si ad illam signif. referamus hoc ποιεῖσθαι, reddemus ad verbum, Non omnia oportet existimare fortunæ, sub. esse. At de ποιοῦμαι pro προσποιοῦμαι, Simulo, dictum est initio col. præcedentis [p. 1299, A].

‖ Ποιοῦμαι autem passivam ut vocem, ita etiam signif. habens, ap. Hom. quoque extat : Il. Z, 56 : D Ἦ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον Πρὸς Τρώων, ubi observanda constr. quoque. Sonant autem illa ad verbum, Scilicet optima tibi facta sunt domi a Trojanis, pro Scilicet optime de te meriti sunt Trojani. [Soph. Œd. C. 116 : Ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων· El. 277 : Ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις.] Et partic. passivæ itidem signif. ap. Xen., πεποιημένα παρασχεῖν, Effecta reddere, Præstare : Cyrop. 2, [1, 21] : Ἱκανῶς ἂν ἐδόκουν, πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. Sæpe autem πεποιημένος pro εἰργασμένος, Factus, Confectus, Fabricatus. Pausan. Att. [c. 36, 2] : Παισὶ δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα. Atque adeo ut dici ποιεῖν λίθου λευκοῦ, docui supra, sic φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι, ap. Xen. legitur Cyrop. 7, [5, 22]. ‖ At πεποιημένα ὀνόματα, vel πεποιημέναι λέξεις, Ficta s. Novata verba, quæ etiam Facta. Aristot. Rhet. 3, [2] : Καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις χρηστέον. [Et Poet. c. 21, ubi τὸ πεποιημένον explicat, ὃ ὅλως μὴ καλούμενον ὑπό τινων, αὐτὸς τίθεται ὁ ποιητής. Deinde τὰ πεποιημένα dicuntur Quæ cum artificio elata sunt, contraria τοῖς

αὐτοφυέσι, simplicibus et nativis orationis formis, ap. Dionys. Jud. Isæi c. 7, opposita etiam τοῖς κυρίοις καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένοις, in Ep. ad Pomp. c. 2, p. 760. Sic et Longinus c. 3, 4, τὸ περιττὸν καὶ πεποιημένον jungit, h. e. elocutionem, quæ vulgarem consuetudinem ad alium habitum inflectit, *der bearbeitete, gekünstelte Ausdruck*, vertit Morus. Cicer. De orat. 3, 48, *oratio polita et facta quodam modo*. Conf. De invent. 2, 30, et Brut. 8. Idem Longin. c. 8 πεποιημένην λέξιν καὶ τροπικὴν jungit. Dionysius in Jud. Lys. c. 8 quum docuisset, in Lysia hoc ipsum artis esse, ὅτι ἀνεπιτηδεύτως καὶ οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως δέ πως καὶ ὡς ἔτυχε σύγκειται, hæc addit : Πεποίηται γὰρ αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀποίητον, καὶ δέδεται τὸ λελυμένον, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατεσκευάσθαι τὸ δεινὸν ἔχει. Apud Photium Bibl. cod. 49 λόγος πεποιημένος itidem notat orationem artificiosius elaboratam et ornatam, adeoque ad sermonem poeticum propius accedentem, unde dicitur οἷον λελυμένη καὶ μέτρον ὑπερορῶσα ποίησις, *poetische Prosa*. Inde expressum videtur Latinorum *facere*, quod quum Cicero De orat. 1, 14, jungat voci *polire*, satis declarat artis et ornatus notionem subesse. Ernest. Lex. rhet.] Si tamen Demetrio Phalereo [§ 220] aliisque credimus, non tam late patet hujus partic. signif., sed sunt τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος, ut σίζε et λάπτοντες : quam definitionem ipse aliunde affert. [Theo vol. 1, p. 186, 1 : Πεποιημένα ὀνόματα, οἷον κέλαδος, κόναβος, κελαρύζειν καὶ τὰ τοιαῦτα.] Sic certe Fabius ὀνοματοποιίας exempla profert, Mugitus, Sibilus, Murmur. De hoc autem nomine, ὀνοματοποιία, simulque de verbo ὀνοματοποιῶ, dixi supra suo loco. || Item πεποιημένον, Carmine scriptum. Quinetiam ipsa carmina dicuntur πεποιημένα, ut πεποιημένα ἐγκώμια ap. Dem. [p. 418, 9, ubi καλῶς καὶ συμφερόντως ὑμῖν πεπ. l.] Apud Synes. autem, Ταῦτα λέγων πεποίηται, Inductus est ista loquens; aut etiam Inducitur.

|| Invenitur etiam Ποῶ pro ποιῶ, unde πόει, Fac, pro ποίει, et ποῶ, pro ποιῶ [Hesych. : Ποεῖν, ποιεῖν. Phot. p. 436, 22 : Πόει χωρὶς τοῦ ι λέγουσι] : quod ποῶ Atticum esse dicenti Etymologo [M. p. 679, 25] non lubenter fidem adhibeo : licet ap. Aristoph. sæpe hanc scripturam reperiri sciam. Semper enim aut certe utplurimum, hæc scriptura absque ι extat in iis ll. qui poscunt ut prior hujus vocis syllaba corripiatur. Sed ne illis quidem ll. scriptura hæc necessaria est, quum videamus alioqui corripi etiam syllabam ποι ap. eum : ut Ran. [1008] in ἄνδρα ποιητήν, in fine versus : et [1010] Εἰ μὴ πεποίηκας, itidem in fine versus : quum tamen in fine versus qui interjectus est, scriptum sit ποιοῦμεν pro ποιοῦμεν. Non ignoro interim, alibi etiam inveniri illam scripturam sine ι, et nominatim ap. Theocr. [8, 18; 10, 25, 38], nisi me memoria fallit. [Formarum per ο simplex scripturam (de quibus v. Koen. et Bast. ad Greg. Cor. p. 75) tot sunt exempla non solum in monumentis veteribus quum Græcis (et Atticis et, de quibus vid. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 188, 208, Doricis) tum exteris (velut papyris Ægyptiacis, de quibus vid. Forshall. part. 1 in indice p. 82,) codicibusque scriptorum, præsertim poetarum Atticorum, ut aliquem earum usum apud veteres fuisse extra dubitationem positum haberi posset, etiamsi non exstarent testimonia grammaticorum. Hodie tamen quum ad liquidum perduci nequeat ubi vel ποιῶ vel ποῶ pronunciaverint veteres, constantiæ caussa diphthongus ubique præferri solet ab editoribus, idque in prosa oratione pariter atque apud poetas, et apud hos non solum ubi metrum syllabam longam vel fert vel postulat, sed etiam ubi syllaba prima correpta opus est, cui diphthongus in hoc verbo non magis obstat quam in τοιοῦτος, οἷός τε aliisque vocabulis quæ nunquam aliter scribuntur. G. Dindorf.]

[Ποιηβορέω, Herbis vescor. Andreas Cret. p. 205. Kall.]

[Ποιηβόρος, ὁ, ἡ, Herbivorus. Euseb. Præp. ev. p. 215. Wakef.]

Ποιήεις, εσσα, εν, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus, βοτανώδης, πολυβότανος, βοτανηφόρος. [Hesych. : Ποιήεντι, εὐβοτάνῳ, ἀλώδει, (seqq. ad ποιήεντα spectant) ποίαν ἔχοντα, σιτοφόρον. Ποιήεσσαν, βοτάνας ἔχουσαν.] Hom. Il. B, [503] in catalogo navium : Ποιήεντ' Ἁλίαρτον· I, [150] : Ἱρήν ποιήεσσαν : et mox, Ἄνθειαν βαθύλειμον. [Ἄγκεα ποιήεντα Od. Δ, 337, P, 128. Δουλιχίου ποιήεντος Π, 396. Forma Dor. Soph. Œd. C. 158 : Νάπει ποιάεντι· et contr. Pind. Nem. 5, 98 : Ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα, ex emend. Hermanni. Libri ποιάεντα. || Steph. Byz. : Ποιήεσσα, πόλις τῆς Κέω. (Memoratur ab Suida s. v. Βακχυλίδης et ab Strab. 10, p. 486, et aliud ejusdem nominis oppidum Messeniæ 8, p. 360.) Ὁ πολίτης Ποιηέσσιος.]

Ποίημα, τὸ, [Actio, Effectio, cui oppos. πάθημα. Plato Soph. p. 248, B : Πάθημα ἢ π. ἐκ δυνάμεώς τινος γιγνόμενον· Leg. 9, p. 859, E : Τῶν πάντων τοι καὶ τὰ παθήματα ἡμῖν ἐστι σχεδὸν τοῖς ποιήμασιν ἴσα· Charm. p. 163, C, ubi de sententia Hesiodea ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος disputat : Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος, οἶμαι, ποίησιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε, καὶ ποίημα μὲν γίγνεσθαι ὄνειδος ἐνίοτε, ὅταν μὴ μετὰ τοῦ καλοῦ γίγνηται, ἔργον δὲ οὐδέποτε οὐδὲν ὄνειδος. Τὰ γὰρ καλῶς τε καὶ ὠφελίμως ποιούμενα ἔργα ἐκάλει καὶ ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας ποιήσεις. Contra quæ recte monuit Heindorfius οὐδὲν non ad ἔργον pertinere, sed ad ὄνειδος, ἔργον autem de opere potissimum rustico accipi debere prima significandi dote. ||] Quod aliquis fecit, Opus. [Herodot. 4, 5 : Π. χρύσεα· 7, 84 : Π. χάλκεα καὶ σιδήρεα· 2, 135 : Π. ποιησαμένη τοῦτο (ὀβελοὺς σιδηρέους).] Factum autem et Facinus sæpe respondent potius nomini ἔργον. In Epist. ad Ephes. 2, [10] : Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, Opus manuum ipsius sumus, Ab ipso facti sumus : πλάσμα alibi appellat, si bene memini. [Plato Men. p. 97, E : Τῶν ἐκείνου (Dædali) ποιημάτων· Leg. 2, p. 668, B : Ὅτι πάντα τὰ περὶ τὴν μουσικήν ἐστι ποιήματα μίμησίς τε καὶ ἀπεικασία. De fictione vocabuli, Plato Rep. 5, p. 474, E : Μελιχλώρους... τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ...;] || Plerumque de Poetæ opere s. figmento : vox Lat. quoque usitatissima, ut Plaut. : Neque fictum usquam neque pictum, neque scriptum in poematis. De quorum origine Quintil. 9, cap. ult., et Plin. 7, 56. [Plato Prot. p. 325, E : Ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα· Hipp. min. p. 363, B : Ἡ Ἰλιὰς κάλλιον ποίημα τοῦ Ὁμήρου ἢ ἡ Ὀδύσσεια.] Æschin. C. Ctesiph. : Ποιήματα Ἡσιόδου. Plut. [Mor. p. 36, D] : Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ σπουδὴν περιτίθησι τοῖς χρησίμως λεγομένοις· unde etiam apparet quæ præcipue poematum materies fuerit, sc. fabulæ et figmenta. Athen. 14, [p. 632, D] : Οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων· quales esse dicit τοὺς ἐλεγειοποιούς. Item rursus 13, [p. 597, A] : Ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλεσι τὸ καλούμενον ποίημα Λύδην· 2 : Αὐτοσχέδια ποιήματα, Versus qui ex tempore fiunt, quos ἐκ τρυφῆς ἐχθὲς οὐ γίνεσθαι ait, sicut nec scommata : quo fere modo Horat. : Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Isocr. Ad Nic. [p. 16, B] dicit etiam ἔμμετρα ποιήματα, opponens ea τὰ καταλογάδην συγγράμματα. [Suidas s. v. Σωσίθεος : Γράψας ποιήματα καὶ καταλογάδην. De libro oratione soluta scripto Dionys. vol. 5, p. 2, 6, ubi librum de compositione verborum appellat ποίημα καὶ γέννημα παιδείας καὶ ψυχῆς ἐμῆς. Similiter γεννήματα et ποιήματα conjuncta ap. Polluc. 3, 12, inter synonyma vocabuli παῖδες.] A ποίησις autem quomodo distinguatur, vide in eo voce. [|| Versus : quemadmodum ἔπος nunc de integro carmine, nunc de singulis versibus dicitur. Dionys. A. R. 1, 41 : Τὰ δὲ ποιήματα ὧδε ἔχει· et De comp. verb. p. 36 R. : Ἆρ' οὖν χεῖρον γέγονε τὰ π. ὑποταχθέντων τοῖς ἐπιρρήμασι τῶν ῥημάτων; et ib. p. 37, et 107 : Τὰ π. παρατεθέντα αὐτά. Diodor. 3, 65 : Παρατιθεὶς τὰ π. τῶν ἀρχαίων τῶν τε μυθολόγων καὶ ποιητῶν. Arg. Aristoph. Pacis : Σποράδην δέ τινα π. παρατίθεται. || I. q. διήγημα, Narratio, Figmentum. Arrian. Anab. 5, 6, 7 : Ἢ εἰ δή του ἄλλου ἢ Ἑκαταίου ἐστὶ τὰ ἀμφὶ γῇ τῇ Αἰγυπτίᾳ ποιήματα.]

[Ποιηματικός, ή, όν, Carminibus scribendis operam navans, Poeta. Plut. Mor. p. 744, E : Τοὺς π. καὶ ἀστρολογικούς. Schneid. || Ποιηματικὸν tit. libri medicinalis ap. Mosch. De pass. mul. præf. l. 14 Dewez. Hase.]

Ποιημάτιον, τὸ, ap. Lucian. [scriptorem Philopatr. c. 13], Parvum poema : Poemation Latini quoque usurpant. [Longin. De subl. 33, 5 : Ἀμώμητον τὸ π. Hase. Plut. V. Cicer. c. 2; Athen. 7, p. 283, A, D; 15, p. 685, B.]

[Ποιηματογράφος, ὁ, Carminum scriptor. Schol. Hom. Il. X, 51.]

[Ποιηματοκόπος, ὁ. Μιξίαμβος Hesych. exp. λοίδορος, μεμιγμένος λοιδορίᾳ, π. Wakef.]

[Ποιηρός, ά, όν, i. q. ποιήεις. Π. βοτάνα Eurip. Cycl. 45. Π. νομοὺς 61. Π. νάπος Bacch. 1046.]

[Ποιησείω, Facere s. efficere gestio. Herodian. Epim. p. 249. Boiss.]

Ποίησις, εως, ἡ, [Factio, Confectio, Procreatio. Plato Symp. p. 205, B : Ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὂν ἰόντι ὁτῳοῦν αἰτία πᾶσά ἐστι ποίησις. Ib. C : Ὥστε καὶ αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσί· 197, A : Τὴν τῶν ζῴων π. Soph. p. 266, D : Θείας ἔργα ποιήσεως· 265, B : Ἡ μίμησις ποίησίς τίς ἐστιν, εἰδώλων μέντοι· Gorg. p. 449, D : Οὐκοῦν καὶ ἡ μουσικὴ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποίησιν; Cum πρᾶξις conjunctum Charm. p. 163, E : Τὴν τῶν ἀγαθῶν πρᾶξιν ἢ ποίησιν. Quæ nomina quomodo differant v. s. Πρᾶξις. Aristot. H. A. 5, 5 extr. : Περὶ τὴν τῆς ὀχείας ποίησιν,] q. d. Factio : ut Testamenti factio, Factura. (At Factus peculiariter dicitur Tantum olei quantum uno tempore conficiunt, teste Varrone.) Ἀσπίδος διαχρύσου ποίησις, Factio s. Factura clypei. Et ab Herodoto [3, 22] Confectio etiam s. Compositio unguenti, ποίησις dicitur. [Plato Epin. p. 975, B : Ἡ ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις.] At in Epist. Jacobi 1, [25] : Μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, sc. ὁ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, redditur In opere suo beatus : quia ex effectis demum agnoscitur fides. Quod si αὐτοῦ scriptum esset, significaret ποίησις αὐτοῦ, subaudito νόμου, Executio mandatorum Legis, πλήρωσις : sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν νόμον supra docui usurpari : etsic etiam ποιηταὶ νόμου dicuntur. || Poesis, Carminum factio. [Ammon. p. 90 : Π. σύνθεσίς ἐστιν ἡ μέτρῳ κατεσχημένη. Aristoph. Thesm. 38 : Προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως· Ran. 907 : Τὴν ποίησιν οἷός εἰμι ἐν τούτοις ὁστίτης φράσω. Plato Theæt. p. 152, E : Οἱ ἄκροι τῆς π. ἑκατέρας (tragœdiæ et comœdiæ)· Gorg. p. 502, A : Ἡ τῶν διθυράμβων π. Rep. 3, p. 394, C : Ἐν τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει· Phædr. p. 245, A : Κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν· 278, C : Εἴ τις ἄλλος ... ποίησιν ψιλὴν ἢ ἐν ᾠδῇ συντέθεικεν· Rep. 10, p. 603, B : Ἡ κατὰ τὴν ἀκοὴν (μιμητική), ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν.] Athen. 10 : Εὐφυὴς περὶ ποίησιν ὤν. Isocr. Panath. : Περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσεως. [Id. p. 23, C; 24, C. Et p. 288, C : Οἱ περὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ (Homero) ποίησιν γεγονότες.] Plato Minoe [p. 321, A] : Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία. Plut. in suo libello quem inscripsit Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν [p. 16, B] dicit nullam esse ποίησιν ἄμυθον οὐδὲ ἄψευδῆ : cui similem l. citavi in Ποίημα. Ibid. [p. 17, F] ait ζωγραφίαν esse φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν autem σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν. Aristot. Περὶ ποιητικῆς [c. 9] scribit, τὴν ποίησιν μᾶλλον τὰ καθόλου λέγειν· historiam autem μᾶλλον τὰ καθ' ἕκαστον : quamobrem etiam poesin historia esse φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον. Item σατυρικὴ ποίησις ap. Athen. 14, ubi etiam σκηνικὴ ποίησις. Præterea οἱ περὶ τὴν ποίησιν, Poetæ. [Herodot. 2, 82 : Ἑλλήνων οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι. Non raro pro ποίημα vel ποιήματα dicitur. Aristoph. Ran. 868 : Ὅτι ἡ π. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι (Æschylo), τούτῳ δὲ (Euripidi) συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν. Plato Ion. p. 531, D : Περὶ ὧν Ὅμηρος τὴν π. πεποίηκεν· Leg. 8, p. 829, E : Τῆς ἐν ποιήσεσι παρρησίας. Ἡ π. pro ὁ ποιητὴς Synes. p. 63, C : Εὐβοεῖς, οὓς ὄπιθεν κομόωντας ἐστράτευσεν ἐπὶ Τροίαν ἡ π.] Ceterum inter ποίησις et ποίημα id discriminis esse ait Aphthonius, quod inter διήγησις et διήγημα : nam ποίησιν vocari πᾶσαν τὴν Ἰλιάδα : ποίημα autem, τὴν τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευήν. [Adde Aphthon. vol. 1, p. 16. Ammon. p. 43 : Διήγησις καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μέχρι τὸ τέλειον ἔχουσα, διήγημα δὲ καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον. Similiter grammatici Latini hæc sic distinguunt ut *poema*, unius libri opus sit, *poesis* multorum opus librorum, velut Ilias, Odyssea aut Æneis. Sic Isi-

dorus ap. Heusing. ad Mall. Theod. p. 81 (574 Gaisf.), Marius Vict. 1, 15, 2, Diomedes 3, 2. Ποίημα et ποίησιν ut genus et speciem distinxit Sext. Emp. p. 41 : Ποίημα οὐδὲν πρεσβύτερον ἧκεν εἰς ἡμᾶς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. Polyb. 12, 24, 2 : Τὸν ποιητὴν (Homerum) ἐκ τοῦ δαιτρεύειν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν, Multis in locis carminum suorum. || « Ποίησις, peculiari nomine, cujus usus veniam petit, Dionysius appellat, Universam elocutionis formam et compositionem, inprimis autem, ut videtur, eam, in qua sese aliquis ad alterius scriptoris imitationem comparavit, Ep. ad Pomp. c. 3, p. 777 : Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, πάλαι μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι (sc. Herodoti et Thucydidis)· οὐ γὰρ αἰσχυνθείην ποιήσεις αὐτὰς λέγων. » Ernest. Lex. rhet. || Ποίησις inscriptæ fuerunt Aristophanis et Antiphanis comicorum fabulæ.] Diog. vero Laert. Zenone 7, p. 338 [§ 60] ex Posidonio tradit, poema esse λέξιν ἔμμετρον ἢ ἔρρυθμον μετασκευῆς, τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖαν : poesin autem esse σημαντικὸν ποίημα, μίμησιν περιέχον θείων καὶ ἀνθρωπείων. || Exp. etiam Adoptio, ut ποιεῖσθαι pro Adoptare quoque ponitur. [Etym. M. p. 323, 29 : Ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ποίησιν (in εἰς ποιητὰ corruptum ap. Eran. Phil. 157). Inscr. ap. Chishull. Antt. Asiat. p. 91 : Κατὰ ποίησιν (υἱὸς) Μενάνδρου. Dionys. A. R. 4, 7 : Εἰ μὴ γόνῳ μὲν ἦσαν υἱωνοὶ τοῦ βασιλέως, ποιήσει δὲ υἱοί.]

[Ποιησιφάρμακος, ὁ, ἡ, Medicinas gignens. Hesych. t. 2, col. 904 : Παλαθρόνιον· ποιησιφάρμακον. Hase.]

Ποιητέος, α, ον, Faciendus. [Plato Rep. 1, p. 361, C : Ποιητέος ἐναντίος διακείμενος τῷ προτέρῳ· 5, p. 459, E : Θυσίαι καὶ ὕμνοι ποιητέοι ταῖς ἡμετέραις ποιηταῖς.] Et ποιητέον ἐστίν, Faciendum est, Facere oportet. [Aristoph. Pac. 922 : Τί νῦν ἐντευθενὶ ποιητέον. Plato Symp. p. 217, A : Π. εἶναι ὅτι κελεύοι Σωκράτης.] Xen. [Mem. 1, 7, 2] : Τούτῳ ταῦτα ποιητέον, Huic ista facienda. [Phlegon Trall. Mirab. p. 126, 24 : Πυνθανομένων, τί π. Hase. Plurali numero Aristoph. Lys. 500 : Ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως.]

[Ποιήτευμα, τὸ, Id quod factum s. elaboratum est. De scripto Epiphan. Hær. 26, 2, Evangelium perfectionis a Gnosticis jactatum modo ποίημα modo ποιήτευμα vocans. Kall. Id. ibid. p. 660, A, de Hesiodo : Τὰ τῆς θεογονίας π. Hase. Verbo Ποιητεύω utitur idem Hær. 24, 2; 25, 3. Routh.]

[Ποιητήρ, τῆρος, ὁ, i. q. ποιητής. Forma ab Etym. M. p. 685, 19, ficta.]

Ποιητής, ὁ, Factor (sed peculiariter Factores a Scriptoribus rei rusticæ dicuntur Qui oleum efficiunt), vel Creator, Conditor : ut in Symbolo Apost. : Πιστεύω εἰς Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, Creatorem cœli et terræ. Et ap. Gregor. Naz. : Ὁ π. τῶν αἰώνων, quod exp. Auctor sæculorum : de Christo. Ceterum inter ποιητὴς et δημιουργὸς, quod redditur Opifex, Justin. Martyr, ex sententia Platonis hoc discrimen constituit, quod ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον : ὁ δημιουργὸς autem, τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφώς, κατασκευάζει τὸ γιγνόμενον. Pro Opifice accipere possumus ap. Xen. Cyrop. 1, [6, 38] : Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. [Dicitur de rei cujusvis effectore, fabricatore, conditore, auctore. Plato Rep. 10, p. 597, D : Κλίνης π. Tim. p. 28, C : Τὸν π. καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός· Euthyphr. p. 3, B : Φησί με ποιητὴν εἶναι θεῶν· Soph. p. 234, A : Ζῴων π. Defin. Plat. p. 415, B : Νομοθέτης, π. νόμων.] Item ποιητὴς dicitur Qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit : ut ποιητὴς νόμου, in Epist. Pauli et Jacobi, sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν, Exequi mandata legis, Satisfacere legi, supra docui usurpari. Eadem signif. in Epist. Jacobi 1, [22] : Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς· et [25] : Οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, Effector operis : quem dicit fore beatum ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ. || Ποιητὴς, Qui carmina facit, Poeta. Plato [Phædr. p. 278, E : Π. ἢ λόγων συγγραφεύς· Phædon. p. 61, B : Ὅτι τὸν π. δέοι, εἴπερ μέλλοι π. εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους] Symp. [p. 209, D] : Εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, ubi etiam nota ἀγαθὸς ποιητής, ut et ap.

Athen. 14, cui opp. ap. Aristot. De poet. φαῦλος ποιητής. Itidemque ap. Aristoph. Ran. [96], γόνιμος ποιητής. Plut. De aud. poem. [p. 20, C] : Οἱ δὲ ποιηταὶ ταῦτα (sc. quæ philosophi exemplis propositis quibus exhortentur et erudiant) ποιοῦσι, πλάττοντες αὐτοὶ πράγματα καὶ μυθολογοῦντες. Idem in Apophth. [p. 182, F] : Ἀνταγόρας ὁ ποιητής. Et sine artic. Athen. 8, [p. 340, F] : Ποιητὴς Ἀνταγόρας. Idem tamen Athen. 15, [p. 697, D] : Σώπατρον τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν. At 14, Μοχθηρῶν ᾀσμάτων γεγόνασι ποιηταί, ubi etiam nota gen. ᾀσμάτων. [Plato Leg. 11, p. 935, E : Π. κωμῳδίας.] Ap. Aristoph. Ran. [1030], ἄνδρες ποιηταί, et [1008] ἀνὴρ ποιητής simpliciter pro ποιηταί et ποιητής. Vulgus autem, συνάπτον τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, poetarum alios vocat ἐλεγειοποιούς, alios ἐποποιούς, Poetarum nomine dignans, non solum τοὺς κατὰ μίμησιν, sed generaliter Omnes qui metra scripserunt, sive medica tractent s. physica, s. alia. Unde et Empedocles poeta dicitur, licet physiologus potius quam poeta; nam is cum Homero nihil commune habet præter metrum. Qua de re vide plura ap. Aristot. Περὶ ποιητικῆς, fere ab initio. Ποιητὴς etiam κατ' ἐξοχὴν dicitur Homerus, ut Plutarchus tradit [Mor. p. 667, F] : Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν [Galen. vol. 5, p. 445 extr. : Εἰωθότων τῶν ἀνθρώπων ἐνίοτε τὰ πρωτεύοντα τῶν ἐν τῷ γένει τῷ τοῦ γένους προσαγορεύειν ὀνόματι, καθάπερ ὅταν εἴπωσιν ὑπὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ λελέχθαι τόδε τὸ ἔπος, ὑπὸ δὲ τῆς ποιητρίας τόδε· πάντες γὰρ ἀκούομεν Ὅμηρον μὲν λέγεσθαι ποιητήν, Σαπφὼ δὲ ποιήτριαν. G. D.] : qui Homerus, βασιλεὺς τῶν ποιητῶν dicitur ab Athen. 2, [p. 40, A. Vellejus Pat. 1, 5 : « Homerus magnitudine operis et fulgore carminum solus appellari poeta meruit. » Et sic sæpissime a grammaticis ὁ ποιητὴς appellatur. Strabo 10, p. 489 : Κάρπαθος, ἣν Κράπαθον εἶπεν ὁ π., ubi codices nonnulli ὁ Ὅμηρος ex glossemate. Addito nomine ὁ π. Ὅμηρος Diodor. 18, 1. Epicos κατ' ἐξοχὴν ποιητὰς vocat Chœrob. p. 346, 12 : Οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τραγικοῖς καὶ παρὰ ἰαμβογράφοις. || De artifice musico, Plato Leg. 7, p. 812, D : Τοῦ τὴν μελῳδίαν ξυνθέντος π. et 2, p. 670, E. || Ποιητὴς vel Ποιηταὶ inscriptæ fuerunt Platonis, Nicocharis et Alexidis comicorum fabulæ. || De scriptore orationis prosæ, Plato Leg. 9, p. 858, C : Τοῖς τῶν ἄλλων συγγράμμασι ποιητῶν· Euthyd. p. 305, B : Π. τῶν λόγων οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται· Phædr. p. 234, E; 236, D.]

[Ποιητίζω, Poeticor, Gl.]

[Ποιητικεύω, Poetice fingo s. exorno. Anon. De incred. c. 3, p. 86 ed. Gal. : Οὐκ ἦν δέρας ἀληθῶς χρυσοῦν· τοῦτο γὰρ ποιητικευόμενόν ἐστι. Forma media, schol. Arati Phæn. 135 : Ὥσπερ ποιητικευόμενός φησιν ὅτι κτλ. Eustath. p. 79, 12 : Τοὺς π.]

Ποιητικός, ή, όν, Faciendi vim habens, Per quem aliquid fit. Aristot. Polit. 1, 3 : Τὰ μὲν οὖν λεγόμενα ὄργανα, ποιητικὰ ὄργανά ἐστι· quoniam sc. instrumentorum ope artifex opus suum efficit. Idem l. 1 Rhet. ἀρετὰς dicit ποιητικὰς τῶν ἀγαθῶν εἶναι, Bonorum effectrices. Sic Epigr. [Ammiani Anth. Pal. 11, 156] in Philosophos : Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι; Sapientes reddere posse? s. Sapientes efficere. [Definitt. Platon. p. 411, D : Ἕξις ποιητικὴ εὐνομίας.] Item apud Stoicos, ποιητικὰ ἀγαθὰ [in Diog. L. 7, 96 et 97], Efficientia bona, ut Cicero interpretatur p. 57 et 165 mei Lexici Cic., quod vide. Item ποιητικαὶ τέχναι, Artes in effectu positæ, quæ operis, quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, qualis est pictura, Quintil. 2, 19. [Plato Soph. p. 265, A : Π. καὶ κτητικὴν τέχνην.] Et ποιητικὰ αἴτια ap. Aristotelem, Causæ efficientes. Ex Ejusdem Rhet. affertur, Εὖ ποιητικὸς περὶ χρήματα, pro Munificus circa pecunias; sed scrib. potius conjunctim εὐποιητικός. || Poeticus [Plato Leg. 7, p. 802, B : Π. καὶ μουσικοὺς ἄνδρας· Rep. 10, p. 600, A : Πάντας τοὺς π. μιμητάς· Leg. 6, p. 778, D : Ὁ π. λόγος· Phædr. p. 245, A : Ὃς ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται. Isocr. p. 293, C : Π. πράγματος τεταγμένην τέχνην παράδειγμα φέροντες. Id. p. 319, D : Λέξει ποιητικωτέρᾳ καὶ ποικιλωτέρᾳ], ut τὸ ποιητικὸν ἔθνος ap. Philostr. Ep. 16. Ποιητικοῖς ὀνόμασιν ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, Lucian. [De hist. conscr. c. 22.] Sic Plut. De orac. Pyth. : Τὸ π.

τῶν ὀνομάτων. Item Poetis conveniens, familiare, Poetas decens. Dionys. H. [De Isocr. jud. c. 20] de Areopagitico Isocratis loquens : Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, Poetis convenientiora quam veriora, ut Liv., Cautior quam promptior. [Conf. De Lysia jud. c. 14. Plato Rep. 10, p. 607, A : Ὅμηρον ποιητικώτατον εἶναι. « Pro ποιητὴς ap. Diog. L. 5, 94 : Δίκαιος (qui nomen Ἡρακλείδου gessit) ποιητικός, παρανέτης γεγραφώς. » Hemst. Addito ἀνὴρ Plut. V. Bruti c. 20 : Ἦν δέ τις Κίννας, π. ἀνήρ.] Item ἡ ποιητική, sc. τέχνη, Ars poetica, Ars faciendi carmina, i. q. ποίησις. [Plato Rep. 10, p. 607, B : Παλαιὰ διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ π. Gorg. p. 502, D : Δημηγορία ἄρα τίς ἐστιν ἡ π. Plut. Mor. p. 15, B–D.] Plut. De disc. adul. et amico [p. 58, B] : Ἔνιοι τὴν ζωγραφίαν, σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικήν· quod et in Ποίησις habes. Sic Idem rursus De aud. poem. [p. 17, F] : Ὑπογράφοντες τὴν ποιητικήν, ὅτι μιμητικὴ τέχνη καὶ δύναμίς ἐστιν ἀντίστροφος τῇ ζωγραφίᾳ. Extat et Aristot. liber Περὶ ποιητικῆς. || Ποιητικόν, τό, Quicquid in oratione est elaboratum, et arte factum. Dionys. De compos. c. 1 : Τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο, καὶ εὔγλωσσον καὶ μαλακὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συνθέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολουθεῖν ποιητικῆς τῆς κατασκευῆς τὸν ἀποίητον ἀκμαζούσης λόγον. Conf. in Jud. Lys. c. 14, ubi contrarium est τὸ ἀληθινόν, naturalis quædam simplicitas, τὸ ἀφελές, ut idem in Jud. Isocr. c. 20, unde intelligitur τὸ ποιητικὸν sæpe cerni in dictione figurata, ut in his verbis Isocratis : Ἡγούμην δέ, εἰ μὲν μὴ προοίμην τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν, Dionysius judicet esse τὸ ποιητικὸν σχῆμα. Ea verba enim si ita enuncientur : ἡγούμην δέ, μὴ παραδοὺς τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν, tunc orationem esse ἀποίητον et ἀφελῆ. Itaque in Jud. Isæi c. 19, Isocrati iterum tribuit ποιητικὴν κατασκευήν, καὶ τὸ μετέωρον καὶ πομπικόν. — In Jud. Thucyd. c. 51, p. 941, ait : Ἐγὼ δ' οὔτ' αὐχμηρὰν καὶ ἀκόσμητον καὶ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματείαν ἀξιώσαιμ' ἄν, ἀλλ' ἔχουσάν τι ποιητικόν, h. e. Nolo historicam elocutionem horridam et rudem et incomtam esse, sed ita factam, ut quædam ars et elegantia appareat. Falso interpres latinus hoc l. vertit, Poeticum quiddam; nam ejus vocis saltem ambiguus sensus est : conf. Dionys. Jud. Lys. c. 3, ubi ὀνόματα κοινά, κύρια et ἐν μέσῳ κείμενα opponit τῇ παρασκευῇ ποιητικῇ, τῇ φράσει ποιητικῇ, quæ habeat μεταβολὰς πολλὰς καὶ ὑπερβολὰς καὶ ἄλλας τροπικὰς ἰδέας. In Jud. Thucyd. c. 52, idem ποιητικὴν Thucydidis λέξιν vocat, quæ formam et audaciam quandam poeticam imitatur, quoniam multa poetis liceant, quæ in prosa minus recte dicuntur. Sic et Demetr. De eloc. § 112, τὸ ποιητικὸν ἐν λόγοις commemorat, et mox itidem Thucydidis mentionem facit. Conf. Dionys. Ep. ad Amm. 2, c. 2, p. 793, ubi τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων est Studium novorum, inusitatorumque verborum, atque eorum etiam, quorum usum non nisi poetis condonamus. Hermogeni quoque l. 1 Περὶ ἰδ. p. 6, ποιητικὸς λόγος est Oratio arte facta, elaboratior. » Ernest. Lex. rhet.]

[Ποιητικῶς, Poetice, Poetarum more. Plato Rep. 1, p. 332, B : Ἠνίξατο π. τὸ δίκαιον ὃ εἴη. Pseudo-Demosth. p. 1401, 23 : Π. καὶ περιττῶς συγκεῖσθαι. Lucian. Sacr. c. 8. « Clem. Alex. p. 480; Athan. vol. 1, p. 447. » Kall. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 371, 20. Philostr. Her. p. 250, 1 : Θείως καὶ π. Id. ib. p. 98, 6 : Ὑπτίως τε καὶ οὐ π. Hase. Schol. Theocr. 1, 28. Boiss.]

[Ποιητοδιδάσκαλος, ὁ, Præceptor poetarum. Etym. M. p. 428, 19.]

Ποιητός, ή, όν, Factus, sæpe etiam Factitius. Hom. Il. M, [470] : Οἱ δὲ κατ' αὐτὰς Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας, Portas manu factas, factitias. Alibi πυκτὰς et κολλητὰς vocat, non Factas modo, verum et Compactas ac conglutinatas ex pluribus tabulis. [Ποιητὸς apud Homerum non simpliciter Factum, sed Arte s. affabre factum. Sic κύκλου (i. e. τροχοῦ) ποιητοῖο Il. Ψ, 340. Τρίποδος π. ib. 718. Δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν Il. E, 198, Od. N, 306. Κυνέην... ῥινοῦ ποιητὴν Il. K, 262. Non raro πύκα additum, ut τέγεος π. ποιητοῖο Od. A, 333, Θ, 458, et cum δόμοιο X, 455; θαλάμου A, 436; σάκος Il. Σ, 608.] Plut. Solone [c. 23] : Ποιητοῖς φρέασι, Puteis manu factis, factitiis. [Aristid. vol. 1, p. 220 : Οἱ κατ' ἄστυ π. δρόμοι, Curricula quæ in ædibus ædificantur.]

Ex Nonno autem ποιητὸς τύπος pro Effigie. Item τὸ ποιητόν, Id quod efficitur, Aristot. Eth. 6, 2 : [Ἕνεκα γάρ του ποιεῖ πᾶς ὁ ποιῶν, καὶ οὐ τέλος ἁπλῶς, ἀλλὰ πρός τι καὶ τινὸς τὸ ποιητόν. Babrias 1, 8 : Γνώσῃ τί σοι ποιητὸν ἐστιν, i. e. quid effici ab te possit, quid valeas.] Activa quoque signif. ponitur pro ποιητικός, Efficiens. Epicur. : Τὰ ποιητὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν. Quod Cic. p. 55 mei Lex. Cic. sic vertit, Quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum. [|| Fictus, Fictitius. Pind. Nem. 5, 53 : Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον. Eur. Hel. 1563 : Ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῷ τρόπῳ.] Item Adoptivus, Ascititius : π. υἱός, Plut. Demosthene [Vit. dec. rhetorum p. 838, A, B], pro quo alibi εἰσποιητός. Sic, Ποιητόν σε ἔθετο Gaza dixit pro eo, quod Cic. De senect., Te adoptavit. [Plato Leg. 11, p. 923, E : Εἴτε γεννητὸς ὢν εἴτε ποιητός· 878, E : Οὓς ἂν παῖδας μὴ ποιητούς, ἀληθινοὺς δὲ ὦσιν.] Et ποιητὸς πατὴρ ap. Lysiam [p. 138, 30, ubi ὁ γόνῳ πατὴρ et ὁ π. sibi opponuntur], Adoptivus pater. [Lycurg. C. Leocr. p. 153 extr. : Τοὺς φύσει γεννήσαντας καὶ τοὺς π. τῶν πατέρων. Diodoro 14, 8, ὁ ποιητὸς πατὴρ restituit Wessel. Libri ποιητής.] Huc refer, quod ap. Aristot. legitur Polit. 3, 1, ποιητοὶ πολῖται, Civitate donati. [|| Adverb. Justin. M. p. 180, D : Οὔτε ποιητῶς οὔτε ἀποιήτως. Hase.]

Ποιήτρια, ἡ, Poetria, Quæ carmina facit. [Sic inscripta fuit Alexidis comœdia.] Athen. [15, p. 600, F] : Τῆς Μεγαλοστράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης. Plut. Hellen. [p. 300, F] : Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία, ποιήτρια μελῶν, ubi π. μελῶν ut supra ποιητὴς ᾀσμάτων. [Etym. p. 367, 21, de Charixene tibicina : Π. κρουμάτων. D. Laert. 1, 89 : Κλεοβουλίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων π. Hase. Lucian. Musc. enc. c. 11. Ποιήτρια κατ' ἐξοχὴν vocatur Sappho : v. l. Galeni s. v. Ποιητὴς allatum. || Rariore usu « ποιήτρια τῶν ἐπιβουλῶν, Mulier insidiarum auctor, ap. Heliodor. p. 61, 18 ed. Cor. » Schneid.]

[Ποιητρίς, ίδος, ἡ, i. q. ποιήτρια. Schol. Hephæst. p. 185 ed. Gaisf. : Μυροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος.]

[Ποιηφαγέω, Ποιηφάγος. V. Ποηφ—.]

[Ποίθοι. V. Πόθος.]

[Ποικάζω.] Ποικάζονται, Hesychio σκεπάζονται, quod et πυκάζονται. [Pseudo-Chrys. In Joseph. vol. 5, p. 656, 25 : Ἰωσὴφ... ῥόδου δίκην ἀνθηροῦ ἀνὰ μέσον τῆς ξανθῆς γενειάδος τὸ τῆς μορφῆς ἄνθος ποικάζων. Idem In Susann. vol. 5, p. 704, 33 : Ἐτύγχανεν ἡ μακαρία ποικάζουσα τὰ τῆς σωφροσύνης ἀρώματα. Seager.]

[Ποικιλανθής, ὁ, ἡ, Varios habens flores, Variegatus. Π. χιτὼν Clem. Al. Pæd. 2, p. 238, 12. Hemst. Const. Manass. Chron. 131. Boiss.]

Ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ, Varia veste exornatus, Pictam s. Versicolorem vestem indutus, ὁ ποικίλον ἱμάτιον φορῶν. Æschylo [Pr. 24] ποικιλείμων νὺξ dicitur κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς [Imperite a λειμὼν derivarunt scholiastæ quidam, quorum unus per ποικιλολειμωνίτης explicat] : quamobrem et Αἰόλα νὺξ a Soph. [Tr. 94] vocatur. Eust. p. 814.

[Ποικιλέρυθρος, ὁ, ἡ, Rubris maculis distinctus. Athen. 7, p. 327, F, ex Aristotele.]

[Ποικιλεύς, έως, ὁ.] Apud Hesych. habetur Ποικιλεύς, έως, ὁ, quod exp. ποικιλτής. [Pollux 7, 34 : Ὁ ποικιλτὴς ὠνόμασται παρὰ Ἀλέξιδος ποικιλεύς.]

[Ποικιλήνιος, ὁ, ἡ, Variegatas habenas habens. Forma Dor. ποικιλανίους πώλους Pind. Pyth. 2, 14.]

[Ποικίλης, ου, ὁ, Pœciles, n. pr. Herodot. 4, 147 : Ἀπόγονοι (οἱ Θηραῖοι) Μεμβλιάρου τοῦ Ποικίλεω ἀνδρὸς Φοίνικος. Simile est Ποικίλος nomen. V. Ποικίλος.]

Ποικιλία, ἡ, Varietas : quo vocab. utitur Cic. in Ποικίλος. Proprie de disparibus coloribus : ut ποικιλίαν ἔχει, Varie distinctus est. [Plato Phædon. p. 10, D : Στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων π. Rep. 7, p. 529, D : Τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν π. Xenoph. Mem. 3, 8, 10 : Γραφαὶ καὶ ποικιλίαι πλείονας εὐφροσύνας ἀποστεροῦσιν ἢ παρέχουσι· ubi Schneid. lacunaria et similia artificia intelligit. || Improprie de aliarum rerum quarumvis varietate. Plato Tim. p. 57, D : Τὴν π. ἐστὶν ἄπειρα· Rep. 3, p. 404, D : Σικελικὴν π. ὄψου· Leg. 7, p. 812, D : Τὴν ἑτεροφωνίαν καὶ π. τῆς λύρας.] Et ap. Hermog., Τῶν ὀνομάτων ποικιλίαι, Varietates vocabulorum : idem prope cum συνωνυμία. Isocr. Ad

Phil. [p. 87, E] : Ταῖς περὶ τὴν λέξιν ποικιλίαις. [Demosth. p. 844, 11 : Ταῦτ' εἰ μὲν ἐδεῖτο λόγου τινὸς ἢ ποικιλίας.] Quod vero Exod. 27, [16] legitur, Βύσσου κεκλωσμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, vulgo exp. Bysso retorta opere plumario. [Sic de arte acu pingendi ap. Plat. Rep. 2, p. 373, A : Τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν π. et 3, p. 401, A : Ὑφαντικὴ καὶ π. καὶ οἰκοδομία. Quorum locorum in alterutro ποικιλτικὴ legisse Timæum suspicabatur Ruhnk., hac illius gl. permotus p. 219 : Ποικιλτική· ποικίλον ὕφασμα, ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων. || Versutia, Prudentia. Eurip. Æoli fr. 25 : Ποικιλίᾳ πραπίδων. In malam partem ap. Strabon. 7, p. 301 : Διαφθείρει τὰ ἤθη καὶ ποικιλίαν ἀντὶ τῆς ἁπλότητος εἰσάγει.]

[Ποικιλίας, ὁ, Piscis cujusdam nomen ap. Pausan. 8, 21, 2, Athen. 8, p. 331, E, ex Philostephano.]

[Ποικίλιος, ὁ, Pœcilius, n. viri in epigr. Anth. Pal. Append. 147 : Ἱπποδάμεια μάτηρ Ποικιλίω.]

Ποικιλίς, ίδος, ἡ, q. d. Varia, Versicolor, Picta. Nomen avis est ap. Aristot. H. A. 9, 1 : alio nomine ἀκανθὶς vocatur : quam Carduelem esse putant, pictam ac versicolorem. Gaza interpr. Varia. [Adde schol. Theocr. 7, 141. Hesych. : Π., ὄρνις ποιός.]

Ποικίλλω, i. q. αἰόλλω, Variego, Varie distinguo. [Poeta ap. Demetr. De eloc. § 165 : Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος. Valck. Pind. Nem. 8, 26 : Μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν.] Plato Cratylo [p. 394, A] : Τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασιν ἢ ὀσμαῖς πεποικιλμένα, Variata : quo fere modo Martial. Tapetia Semiramia, quæ variantur acu. [Rep. 8, p. 557, C : Ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον· Tim. p. 82, E : Αἷμα χρώμασι καὶ πικρότησι πεποικιλμένον· Critia p. 116, D : Χρυσῷ πεποικιλμένην.] Herodian. 5, [8, 13] : Διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, de vehiculo Antonini Heliogabali. Ib. [2, 10] : Χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένας κεκοσμημένος. Ib. [3, 12] : Ἐσθῆσιν χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις. Sic 4, [7, 4] : Χλαμύσιν ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, Argento variatis, Polit. Existimo autem posse reddi etiam, Varie intertextis. [Ποικίλλειν τὸ ὑφαίνειν ποικίλα exp. Herodian. p. 446 ed. Piers. Eur. Iph. T. 223 : Ἐν ἱστοῖς... κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ καὶ Τιτάνων ποικίλλουσα· Hec. 470 : Πώλους... ποικίλλουσ' ἐν ἀνθοκρόκοισι πήναις. Hom. Il. Σ, 590, in descriptione scuti ab Vulcano facti : Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε..., i. e. Chorum vario artificio in eo effingebat. Similiter Pherecyd. ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 741 : Ἐν αὐτῷ (τῷ φάρει) ποικίλλει γῆν καὶ ὠγηνόν. Philostr. p. 856 : Τερπνόδεις μορφάς, οἷα ποικίλλουσι βάρβαροι. Quæ exx. inter se comparavit Jacobs. ad Philostr. p. 467.] Πεποικιλμένος κόσμος, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 40, A] interpr. Mundus varietate distinctus, p. 29 mei Lex. Cic. At p. præcedenti, Θαυμασίως πεποικιλμένας [ap. Plat. l. c. p. 39, D] interpr. Varietate admirabili præditas, de erroribus planetarum. [Τὴν ἁρμονίαν ποικίλλοντες Nicomach. Harmon. p. 21.] Idem Cic. p. 53 ejusd. Lex., Ποικίλλεται ἡ ἡδονή, reddidit, Variatur voluptas distinguiturque. [Eur. Cycl. 338 : Τοὺς νόμους ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον. Plato Leg. 11, p. 927, E : Ποικίλλοντας ἐπιτηδεύμασιν ἰδίοις τὸν τῶν ὀρφανῶν βίον· Tim. p. 87, A : Ποικίλλει εἴδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας παντοδαπά· Menex. p. 235, A : Κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες (τοὺς λόγους). « Ποικίλλειν, Ornare orationem varietate formarum dicendi. Sic Sopater Διαιρ. p. 289 præcipit : Ἀπόστρεφε τὸν λόγον, ἢ ἑτέροις τισὶν εἴδεσι ποίκιλλε τὴν ἀπαγγελίαν. Hinc dicitur πολυειδὴς ἐν τοῖς σχήμασι Thucydides Marcellino in Vita p. 8, et mox (§ 96) ποικιλώτατος ἐν τοῖς τῆς λέξεως σχήμασι. Contrarium vitium passim a rhetoribus commemoratur τὸ ὁμοειδές, τὸ προσκορές, τὸ μονότροπον. » Ernest. Lex. rhet. Pind. Pyth. 9, 134 : Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν ἀκοὰ σοφοῖς, Pauca artificiose eloqui. De narratione commentorum varietate exornata Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 39, D : Οἱ Ἕλληνες... ταῖς τῶν μύθων ἡδοναῖς θέλγειν ἐπιποθοῦντες παντοίως ἐποίκιλλον.] || Porro sicut ποικίλος Versutiæ quoque ac Vafritiei signif. habet, ita et ποικίλλω accipitur pro Vafre vario, comminiscor, fingo. [Soph. Tr. 412 : Τί ποτε ποικίλας ἔχεις; 1121 : Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι. Hippocr. p. 303, 4 : Πολλὰ καὶ παντοῖα τεχνέονται καὶ ποικίλλουσι.] Plato

Symp. [p. 218, C]: Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ. Sic Leg. [9, p. 863, E]: Οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς διωρισμένην. [Aristæn. 2, 7: Ἔφη ἁπλῶς μηδὲν ποικίλλουσα.] Synes. Ep. 121 [p. 258, A]: Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν· ἄλλο μέν τοι ποίκιλλε· ἐνθάδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις, Aliam tamen astutiam excogita, Aliam versutiam comminiscere. Verba Polyphemi ad Ulyssem ποικιλόβουλον et ποικιλομήτην, ut in Epigr. et in Odyss. appellatur. [Passiv. Pseudo-Eurip. Suppl. 187: Σπάρτη μὲν ὠμὴ καὶ πεποίκιλται τρόπους. || « Ποικίλλοντα ὑποχόνδρια ap. Hippocr. p. 74, E; 147, H, dicuntur Hypochondria variantia, quæque subinde varias sustinent affectiones et in contrarias transmutantur. Galen. exp. τὰ συνεχῶς ἐπὶ τἀναντία συμπτώματα καὶ μεταβολὰς ποιούμενα. » Foes. || Aoristus est ποικῖλαι, non ποικίλαι, ut scribi in libris solet. Rectum accentum διαποικῖλαι et καταποικῖλαι Isocrati p. 190, E; 294, D, restituit Bekkerus. Ποικῖλαι et futur. ποικιλῶ ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 250, 4.]

Ποίκιλμα, τό, Varius ornatus, Ornatus versicolor. Hom. Od. O, [107]: Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, de peplo, ut supra παμποίκιλοι πέπλοι. Legitur idem versus Il. Z, [294. Æsch. Choeph. 1013: Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ π. Eurip. Hel. 1102: Ἀστέρων ποικίλματα. Critias ap. Sext. Emp. p. 563: Τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας χρόνου καλὸν π. τέκτονος σοφοῦ. Plato Rep. 7, p. 529, B: Ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος· C: Τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ π. Epin. p. 975, D: Ὅσων γραφικὴ μήτηρ, πολλῶν καὶ παντοίων π. ἀποτελουμένων ἐν πολλοῖς ὑγροῖς καὶ ξηροῖς γίνεται· Euthyphr. p. 6, C: Ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων π. Hipp. maj. p. 298, A: Τὰ π. πάντα καὶ τὰ ζωγραφήματα. De varietate modorum musicorum Leg. 7, p. 812, E: Παντοδαπὰ π. προσαρμόττοντας τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας.] Plato Leg. [5, p. 747, A], Ποικίλλομαι ποικίλματα, Vario ornatu s. colore distinguor. Athen. [12, p. 539, E], de tentorio Alexandri: Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. [Ἐλέφαντι ... ποικίλματι τρυφῆς Plutarch. ap. Euseb. Præp. ev. p. 99, C. Ποίκιλμα ὕλης Philostr. p. 733. Τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου π. Hesych. s. v. Περκνόν.]

[Ποικιλμός, ὁ, Varietas. De veste variegata Plut. Mor. p. 382, C: Ἡ Ὀσίριδος στολὴ οὐκ ἔχει σκιὰν οὐδὲ ποικιλμόν. Improprie ib. p. 1088, C: Ποικιλμοὺς ἡδονῶν.]

[Ποικιλόβοτρυς, ὁ, ἡ, Uvas versicolores habens. Nonn. Dion. 5, 279: Ὁππότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οἰνὰς ὀπώρη.]

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ, In consiliis suis varius et callidus: s. simpliciter, Astutus, Versutus, Callidus, Vafer: qua signif. etiam ποικίλος usurpari docebo, quod Hesych. quoque exp. πυκνός, συνετός, ἀπατηλός: sic enim reponendum pro ἁπαλός. Epith. Promethei ap. Hesiod. [Th. 521], quem et ποικίλον et αἰολόμητιν appellat, ut in Ποικίλος videbis. Item in Epigr. [Anth. Plan. 300]: Ποικιλόβουλος Ὀδυσσεύς. [Suidas in Ποικιλομήτης. Boiss.] Synonyma ποικιλομήτης et ποικιλόστερνος. [Orph. Hymn. 12, 2; 27, 3.]

[Ποικιλόγηρυς, ὁ, ἡ, Varie sonans. Forma Dor. ποικιλόγαρυν φόρμιγγα Pind. Ol. 3, 12.]

[Ποικιλόγλωσσος, ὁ, ἡ, idem. Nicet. Eugen. 5, 259. Boiss.]

Ποικιλόγραμμος, ὁ, ἡ, Variis, i. e. Versicoloribus, lineis distinctus, s. Varius, Versicolor, Pictus, Maculosus. Athen. 7, [p. 327, F] tradit channem piscem ab Aristot. ποικιλόγραμμον vocari διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι: necnon ποικιλέρυθρον μέλαιναν: ubi Ποικιλέρυθρος μέλας videtur significare, ut cum præcedenti loco conveniat, Rubeis nigrisque distinctus maculis. Mallem alioqui, Niger rubeis maculis pictus. Sic ποικίλοι ἰχθῦς, Varii s. Picti pisces, ap. Eund. 9: Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων· ut ap. Plin. Pictæ mormyræ.

[Ποικιλογράφος, ὁ, ἡ, De variis argumentis scribens. Ἄνθρωπος π. Diog. L. 5, 85.]

[Ποικιλόδακρυς, ὁ, ἡ, Varia i. e. Multa lacrimans. Nonn. Dion. 10, 45: Ὀψὲ δὲ π.... Ἰνὼ νόστιμος εἰς δόμον ἦλθεν· 30, 162: Οἰκτρὴ π.]

Ποικιλόδειρος, ὁ, ἡ, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. [Πανδίονις π. Alcæus ap. schol. ad Aristoph. Av. 1410. Π. ἔχις Anyte ap. Polluc. 5, 48. Schol. Aristoph. Av. 671: Τὸ π. τοῦ ὀρνέου.] Ab Hesiodo vero Op. [201] ἀηδὼν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ ποικιλόφωνον s. ποικιλῳδόν, Quod vario modulamine canat. Synonymum est αἰολόδειρος.

[Ποικιλόδερμος, ὁ, ἡ, i. q. ποικιλοδέρμων. Const. Manass. Chron. 254. Boiss. Nicetas Dav. ad Greg. Naz. p. 79, 23 Dronk.: Μόσχος π. Hase.]

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. αἰολόδερμος, Cujus pellis varia s. versicolor et maculosa est: ut Variæ et maculosæ lynces ap. Virg. Itidem Latinis poetis Pictus terga, qui et Pictas pantheras dicunt, quas Plin. Varias et Versicolores. [Pseudo-]Eur. [Iph. A. 227]: Ποικιλοδέρμονας πώλους.

[Ποικιλοδίνης, ὁ, Qui varie s. in orbem circumagitur. Oppian. Hal. 1, 676: Κύκλον ἀμειβόμεναι πολυειδέα ποικιλοδίνην. Ubi alii libri ποικιλόδινον.]

[Ποικιλόδιφρος, ὁ, ἡ, Varias sellas habens s. fabricans. In quo genere operis celebres fuerunt Thessali: unde Thessalus aliquis in oraculo compellatus est Θεσσαλὲ ποικιλόδιφρε, quæ verba attulit Pollux 7, 112, et suum in usum convertit Athen. 13, p. 568, D. Mirum est verba ὦ Πέρση ποικιλόδιφρε pariter ex oraculo afferri ab Heraclide ap. Chœrob. p. 146, 19 ed. Gaisf., ubi de vocativo nominis Πέρσης agitur.]

Ποικιλόδωρος, ὁ, ἡ, Variis et multiplicibus muneribus ornans, Varia donans: π. βασιλεύς, Nonn. [Jo. c. 12, 68.] Synonym. αἰολόδωρος. [Hesych.: Αἰολόδωρον, ποικίλον δῶρον. Scribendum ποικιλόδωρον cum Heinsio.]

[Ποικιλοεργός, ὁ, ἡ, Opera variegata fabricans. Paul. Sil. Amb. 262: Π. ἀνὴρ... ἀμάρυγμα φαάντερον εὗρεν ἀνάψαι. Π. τέχνη id. Ecphr. 376. Δαιδαλευτρίας ap. Lycophr. 578 per ποικιλουργούς exp. schol.]

[Ποικιλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Varios capillos habens. Π. νεβρός Eur. Alc. 587. Ποικιλοτρίχων οἰωνῶν ap. Plut. Mor. p. 1067, D.]

[Ποικιλόθρονος, ὁ, ἡ, Solio affabre facto insidens, s. conspicuus. Sappho ap. Dionys. De comp. verb. c. 23: Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα. In libris quibusdam corruptum in ποικιλόφρον.]

[Ποικιλόθροος, ὁ, ἡ, Varios sonos edens. Poeta lyricus ap. Plut. Mor. p. 497, A: Πτερὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν.]

[Ποικιλοκαρόμορφος, ὁ, ἡ, Cui variæ sunt capitis formæ, voc. suspectum ap. Pseudojulian. Ep. p. 146, 4: Γότθοι π.· ad quem l. conf. Heyler. p. 513. Hase.]

Ποικιλόκαυλος, ὁ, ἡ, Cujus caulis varius est. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Λευκόκαυλος.

[Ποικιλολειμωνίτης. V. Ποικιλείμων.]

[Ποικιλολογία, ἡ, Oratio nimium depicta, et in qua nihil rectum aut proprium sit: ei contraria est ὁμολογία. Sic in Hederici Lexico traditur, nullo allato exemplo vocabuli.]

Ποικιλομήτης, i. q. ποικιλόβουλος, quod vide. Hom. [Il. Λ, 482,] Od. Γ, [163]: Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Ad eundem, N, [293] Minerva, Σχέτλιε, ποικιλομῆτα· ubi ait eum δόλων οὐ μέλλειν λήξειν οὐδ' ἀπατάων: vocat et κερδαλέον et ἐπίκλοπον. Synonymum est αἰολομήτης sive αἰολόμητις, quod habes in Ποικίλος. [HSt. in Appendice:] Sciendum est autem, Eust. Od. Γ, 163: Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην, annotare Homerum non dixisse ποικιλόμητιν, quum alioqui ita dicere posset, eodem modo quo εὔμητιν et πολύμητιν, non ita scripsisse tamen: ut ostenderet utraque scriptura licere uti: ποικιλόμητιν quidem a μῆτις, at ποικιλομήτην deducendo a v. μήδω, sicut et ἀγκυλομήτης inde deducitur. Ego tamen, quod Eustathii pace dictum sit, grammaticæ analogiæ vix consentaneam hanc deductionem esse arbitror, potiusque a μῆτος derivari censeo. [Orph. ap. Clem. Al. Protrept. 7, 74: Βροτὲ ποικιλόμητι. Hase.] || Fem. Ποικιλόμητις, Varia in consiliis suis, i. e. Callida, Astuta, Vafra, Versuta, Versipellis. [Sophocl. fr. 519, 9: Τὸν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις.]

Ποικιλομήχανος, ὁ, ἡ, Qui varias machinas et technas callet, Callidus, Versutus, Versipellis, ὁ ποικίλα μη-

χανῶν, ut Xen. loquitur. Apud Athen. 13, [p. 609, D] in epigr. quodam: Ποικιλομήχαν' ἔρως.

[Ποικιλομορφία, ἡ, q. d. Multiformitas, Varietas formæ. Dionys. Areop. p. 897 (Epist. 9, p. 496, 1): Ἄλλων π. Suicer.]

Ποικιλόμορφος, ὁ, ἡ, Variis formis indutus, i. q. αἰολόμορφος supra. Eur. [immo Aristoph. Pl. 530]: Ταπήτων π., Variegatorum s. Variorum animalium formis pictorum, Picturatorum; nam ζωωτοί tapetes et vestes etiam dicuntur. Belluata tapetia, Plaut.; Picta tapeta, Virg. [Ἐρινὺν π. Nonn. Dion. 32. Wakef. Id. Joann. c. 9, 154, αἰών. « Pseudochrys. t. 9, p. 945, A ed. Par. alt.: Θηρίων ποικιλόμορφα γένη. Διακονοὶ π. Psell. Lect. mir. p. 148, 1 Westerm. » Hase.]

Ποικιλόμυθος, ὁ, ἡ, Cujus sermo varius est s. vario distinctus lepore. Pro Facundus, Disertus, ex Nonno. [Orph. Hymn. 12, 5: Κρόνε π. Epitheton Mercurii ib. 27, 8. Χελὺς π. Dioscor. Anth. Pal. 5, 56. Θετταλὲ ποικιλόμυθε Athen. 15, p. 677, A: quæ parodia est verborum in oraculo positorum Θετταλὲ ποικιλόδιφρε. V. Ποικιλόδιφρος.]

Ποικιλόνωτος, ὁ, ἡ, Pictus terga, ut poetæ loquuntur, Cujus tergum maculosum et varium est: π. δράκων, Eur. [Iph. T. 1245.] Huic est synon. αἰολόνωτος [quod sic exp. schol. Oppiani Hal. 1, 125. HSt. alibi:] Ποικιλόνωτος, Varium dorsum s. tergum habens. Eur., π. δράκων, Homero δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. [Δόρκας π. id. Herc. F. 376. Ὄφις π. Pind. Pyth. 4, 444. Π. γένυν Nonn. Joann. c. 6, 68.]

[Ποικιλοπράγμων, ὁ, ἡ, i. q. πολυπράγμων. Synes. p. 105.]

[Ποικιλόπτερος, ὁ, ἡ, Variegatas pennas habens. Ἔρως π. Eur. Hipp. 1270. Figur. π. μέλος Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, D.]

[Ποικιλόπωλος, ὁ, ἡ, Maculosos equos habens. Hesych. s. v. Αἰολοπώλους. Wakef.]

[Ποικιλόρραχος, ὁ, ἡ, Variegatam spinam habens. Αἰολόνωτοι per ποικιλόρραχοι exp. schol. Oppiani Hal. 1, 125.]

Ποικίλος, η, ον, Varius, Qui multorum diversorumque generum est. [Plato Theæt. p. 146, D: Πολλὰ δίδως καὶ ποικίλ' ἀνθ' ἁπλοῦ· Rep. 8, p. 559, D: Παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ π. 4, p. 426, A: Ποικιλώτερα καὶ μείζω νοσήματα· Soph. p. 234, B: Ποικιλώτατον εἶδος.] Ποικίλα ἐδέσματα, Athen. Ποικίλη τροφή, Plut. Symp. 4, 1, ubi quæritur, Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα· aliquanto post [p. 661, D] dicit τὴν πολυχορδίαν a Musicis caute admitti, διὰ τὸ μικτὸν καὶ ποικίλον. Ibid. διάφοροι ποιότητες dicit pro ποικίλαι. Idem De primo frig. [p. 947, B]: Μονοειδὲς γὰρ ἡ σιωπή, ποικίλον δὲ ἡ φωνή, Est enim silentium uniusmodi, vox autem varietate distincta est, Turn. Item Herodian. ποικίλαι τέχναι [δῶρα τέχνης ποικίλης 4, 10, 2], ut Virg., Artes variæ. Synes. Ep. 114: Ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ καὶ ἀνθέων χροιαί, καὶ λειμῶνος θάμνοι. Ubi ποικίλαι χροιαί ut ap. Virg., Colores varios mentitur lana. Rursum Herodian. 7, [12, 13]: Ποικίλη πολυτέλεια. [Ποικίλον ὕμνον πλέκειν Pind. Ol. 6, 148, quod per πολύφθογγον exp. schol. Ποικίλων ψαύειν ὕμνων Nem. 5, 77. Ποικίλον κιθαρίζων ib. 4, 21.] || Varius, Varii coloris, Versicolor: quæ signif. utrique videtur magis propria esse et primum obtinere locum debere, ut Cic. De fin. 1 [2, 3], Varietas enim, inquit, Latinum verbum est, idque proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia: Varium poema, Varia oratio, Varii mores, Varia fortuna. Voluptas etiam Varia dici solet, quum percipitur ex multis dissimilibus rebus dissimiliter afficientibus voluptates. In hac signif. igitur ποικίλος frequentissime usurpatur; dicuntur enim ζῷα ποικίλα, Varia animalia, ut Virg. Lynces variæ, quas Maculosas alibi vocat. In Geopon. [18, 6]: Ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴν γλῶσσαν μέλαιναν, μέλαν τέξεται· ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον. Quæ desumpta videntur ex Varrone: Animadvertendum quoque lingua ne nigra aut varia sit, quod fere qui ea habent, nigros aut varios procreant agnos. Eodem modo Columella quoque arietem probari scribit, sc. si palatum atque lingua concolor lanæ est. Nam quum hæ corporis partes, inquit, nigræ aut maculosæ sunt, pulla vel etiam varia nascitur proles. Ubi itidem observa ποικίλος reddi posse non solum Varius, sed et Maculosus, ut et Virg. Varias lynces dicit, quas alibi Maculosas. Et Ovid. Pantheræ pictæ, quas Plin. Varias. [Παρδαλέῃ π. Hom. Il. K, 30. Δράκοντα π. (in scuto pictum) Pind. Pyth. 8, 65.] Aristot. [H. A. 5, 10] de muræna: Διαφόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον· de myro autem, ὁμόχρους καὶ ἰσχυρός. Unde Plin.: Muræna, varia et infirma: myrus unicolor, et robustus: ubi etiam nota ei oppos. ὁμόχρους, Unicolor: pro quo paulo ante in verbis Columellæ habes Concolor. [De galeo s. mustelo pisce similiter Athen. 7, p. 294, E.] Itidem Antipho in Or. περὶ ταῶν, ipsos ταὼς, Pavones, vocat ποικίλους ὄρνις, teste Athen. 9, [p. 397, E,] apud quem l. 3 legitur ποικιλώτερον ταώ. A Latinis Pictæ volucres vocantur aves versicolores: ut et Uva picta, quæ a Colum. et Varia dicitur: ut quum ait, Ubi uvæ variæ cœperint fieri. Quod Hesiod. αἰόλλεσθαι dicit, ab αἰόλος synonymo huic ποικίλος. [Ποικίλαν ἴυγγα Pind. Pyth. 4, 381.] Item herbæ aliquæ ποικίλαι sunt. Theophr. [H. Pl. 3, 18, 6], de helicis generibus: Καὶ τρίτη, ποικίλη· pro quo Plin.: Tertia, versicolor: quam et Versicolorem hederam vocat. [Ποικίλοι μῆνες, Menses vernales florum varietate insignes, Pind. Isthm. 4, 30.] Item et arma ac vestimenta ποικίλα dicuntur. Hom. Il. Δ, [432 et alibi]: Ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, ut Virg.: Astur equo fidens et versicoloribus armis. Alibi arma Picta dicit, et Hom. αἰόλα. [Ἔντεα π. Il. K, 75. Θώρηκα π. Π, 134. Σάκος π. K, 149. Δεσμὸν π. Od. Θ, 448. Ἱμάντα κεστόν, π. Il. Ξ, 215. Δίφρος π. K, 501. Κλισμὸς π. Od. A, 132. Sæpissime de vestimentis dicitur, ut ap. Herodot. 7, 61: Κιθῶνας π. Æsch. Pers. 836: Π. ἐσθημάτων. Soph. fr. 525: Ποικίλα φάρη. Eur. Med. 1159: Πέπλους π. Plato Rep. 8, p. 557, C: Ἱμάτιον π. Phot. p. 437, 16: Ποικίλον· τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον. Conf. Polluc. 7, 47, et Cratini fragm. ap. Macrob. Sat. 5, c. 21, de quo v. Meinek. Com. vol. 2, p. 37.] Athen. 10: Ἐσθῆτα ποικίλην ἀνέβαλλεν, ut Terent. Varia veste exornatus; Plin., Pictæ vestes; Propert., Picta toga. Et [12, p. 523, B] de Iberis, Ἐν ποικίλαις στολαῖς προϊόντες. Itemque ap. Plut. Apophth. [p. 185, F] τὰ ποικίλα στρώματα, quæ ibi dicuntur ἐκτεινόμενα μέν, ἐπιδεικνύναι τὰ εἴδη, συστελλόμενα δέ, κρύπτειν. Ovid. dixit Strata picta, ut Cic. Stragula picta, et Virg. Picta tapeta. Rursum ap. Athen. 2, [p. 48, B] ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. Et Lucian. [Tim. c. 27]: Ποικίλα ἐνδύς. Præterea quod ex lapidibus variis ac versicoloribus structum est, ποικίλον dicitur, ut ap. Athen. 5, [p. 207, F]: Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου, Solium ex lapide vario scalptum, Bud. Referenda huc et Ποικίλη στοά, quæ erat Porticus picta Athenis, ἔνθα ἐγράφησαν οἱ ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντες, ut Suid. tradit: meminit Comicus quidam apud Athen. 3 et Æschin. C. Ctes. [p. 80, 26, Demosth. p. 1106, 16, 1377, 8, Strab. 9, p. 396, aliique quorum locos collegit Meurs. Athen. Att. 1, 5], necnon Diog. L. 7, [5] ubi Zenonis vitam describit. Hanc ποικίλην στοὰν a varia pictura dici testatur Plin. 35, 9, de Polygnoto Thasio: Hic et Athenis porticum pinxit, quæ ποικίλη vocatur, gratuito, quum partem ejus Myron mercede pingeret. [Pausan. 1, 15, 1: Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν. Omisso στοά ap. Pausan. 5, 11, 6, Ælian. N. A. 7, 28, Lucian. Pisc. 13, Jov. Trag. 16, Navig. 13, Icarom. 34, Alciphr. 1, 3; 3, 53. Rursus ab aliis στοὰ vocatur κατ' ἐξοχήν, omisso ποικίλη. V. Στοά. Ποικίλη στοὰ Olympica ap. Pausan. 5, 21, 17. Λέσχη ποικίλη Spartanorum id. 3, 15, 8.] At ποικίλου ὄρους [Atticæ] meminit Pausan. Att. p. 27 [c. 37, 7]. || Metaph. π. λόγος, Varia oratio, Variis quasi coloribus picta et ornata. Ammian. [Agathias] Epigr. titulo εἰς Ῥήτορας [Anth. Pal. 11, 350]: Ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένη, ut Lucr., Vario distincta lepore Omnia. Aliter autem Virg., Noctem vario sermone trahebat: ut et Cic., Disputationes variæ et diversæ, et in omnem partem diffusæ: a quo etiam Plato dicitur fuisse Varius et multiplex ac copiosus. || Ad animum quoque transfertur. Dicitur enim homo ποικίλος Qui varias artes ac machinas callet: nonnullis Callidus, Vafer, Versutus, i. q. ποικιλό-

βουλος et ποικιλομήτης, quæ v. Hesiod. [Th. 510]: Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν. [Æsch. Prom. 308: Παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ. Eur. Iph. A. 526: Π. ἀεὶ πέφυκε (Ὀδυσσεύς) Æoli fr. 6, 2: Μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο.] Plato Rep. 2, p. 20 [365, C]: Τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην· quod Lysander ap. Plutarch. dicit προσράπτειν τὴν ἀλωπεκῆν, ὅπου μὴ προσικνεῖται ἡ λεοντῆ: est enim vulpes animal versutum et ἀπατηλόν. Respicit autem Plato ad hæc Archilochi verba: Τῷ δ' ἄρ' (sc. πιθήκῳ) ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο Πυκνὸν ἔχουσα νόον, ubi nota Platonem ποικίλην dicere pro πυκνὸν ἔχουσα νόον, s. πυκνόφρονα, ut alibi nominatur, Cauta Horatio, Astuta Persio. [Soph. Œd. C. 762: Κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον. Ψεύδεσι ποικίλοις δεδαιδαλμένοι μῦθοι Pind. Ol. 1, 46. Ποικίλα βουλεύματα Nem. 5, 52.] A Plut. Polit. præc. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur esse ποικίλος, ut Qui pro variis casibus variare consilia norit. [Et Comp. Sol. et Popl. c. 4: Ποικίλος γὰρ ὢν ὁ πολιτικός.] Afferuntur et hæc e Xen. [Mem. 2, 3, 10]: Οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι, Nihil varium et argutum. Et ex Plat.: Οὐδὲν ποικίλον ἐστὶ διαλογίζεσθαι. [Id. Gorg. p. 491, D, Crat. p. 393, D; et Οὐδέν τι π. Phil. p. 53, E.] Sic Dem [p. 120, 21]: Οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν. [Herodot. 7, 111: Πρόμαντις χρέουσα κατάπερ ἐν Δελφοῖσι καὶ οὐδὲν ποικιλώτερον. Eur. Phœn. 473: Οὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· Med. 300: Τῶν δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον· Hel. 717: Ὁ θεὸς ὡς ἔφυ τι π. καὶ δυστέκμαρτον. Plato Phædr. p. 236, B: Εἰπεῖν παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἕτερόν τι ποικιλώτερον.] At vero Ποικιλώτερος ὕδρας, Suidas proverbialiter dictum scribit ἐπὶ τῶν δολερῶς θαυμαζομένων [δολερῶν, ἤτοι θαυμαζομένων. Postrema verba duo om. Diogenian. 7, 69. Ποικιλώτερος Πρωτέως Lucian. Sacr. c. 5.] Item ποικίλος dicitur Cui animus variat et inconstans est. Aristot. Eth. 1, 10: Οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμετάβολος. Sic Virg., Varium ac mutabile semper Femina. || Ποικίλως, adv., Varie: Gell. dicit Variatim: πολυτρόπως Hesychio, i. e. Multis modis. [Plato Axioch. p. 365, C: Δέος τι π. περιαμύττον τὸν νοῦν. Galen. vol. 6, p. 653, 14: Λοπάδας π. ἠρτυμένας. Antip. ap. Stob. Floril. p. 428, 12: Π. ἐξητακέναι. Lucian. Zeux. c. 5: Π. τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης. Ach. Tat. Leuc. et Clit. p. 193, 14: Καρτερῶς καὶ π. διαπρέπειν. Hase.] Exp. etiam Callide, Versute, Vafre; et subjungitur hic l. Xenoph. [Mem. 2, 6, 21]: Π. πως ἔχει ταῦτα. [Soph. Phil. 130: Οὗ π. αὐδωμένου. Eur. Bacch. 886: Κρυπτεύουσι π. Diodor. 19, 5: Δημαγωγήσας π. τὰ πλήθη.]

[Ποικιλοσάμβαλος, ὁ, ἡ, forma Æolica pro ποικιλοσάνδαλος, Variegata sandalia habens. Anacreon ap. Athen. 13, p. 599, C: Νήνι ποικιλοσαμβάλῳ. Nam sic ego emendavi scripturam codicis ποικίλος λαμβάνω. In νῆνι ποικίλους ἀμβάλω corruptum apud grammat. codicis regii Havn. 1971 excerptum a Blochio in Sturzii Annot. ad Etym. M. p. 966. G. Dind.]

Ποικιλόστερνος, ὁ, ἡ, Qui est pectore vario, Varia sub pectore versans, Varium versutumque pectus habens, Qui versuto et callido pectore est, i. q. ποικιλόβουλος [ut exp. Hesych. et Phot.] et ποικιλομήτης.

[Ποικιλόστικτος, ὁ, ἡ, Variis maculis distinctus. Athen. 7, p. 305, C: Ποικιλόστικτα ὥσπερ κίχλη.]

[Ποικιλόστολος, ὁ, ἡ.] Ποικιλόστομος, ὁ, ἡ, Cujus os varium est. Ap. Soph. ποικιλόστομος [immo ποικιλόστολος] ναῦς, Cujus rostrum varium est, i. e. Vario colore pictum, s. simpliciter, Pictum: ut et ap. Hom. μιλτοπάρῃοι νῆες, Quarum veluti genæ minio rubent. Ex eod. Soph. Eustath. affert et Ποικιλόστολος, p. 310: Ἡ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ [Phil. 343] ποικιλόστολος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμα ἐστιν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. Proprie autem ποικιλόστολος est ὁ ποικίλην στολὴν ἐνδεδυμένος, Stolam gerens variam s. variegatam, Cujus stola versicolor s. picta est.

[Ποικιλόστροφος, ὁ, ἡ, In varias partes versatus, Versutus. Naucratius apud Cave Hist. Lit. p. 438. Schneid. Adde Combef. Auct. Patr. nov. vol. 1, p. 857, C.]

[Ποικιλοτερπής, ὁ, ἡ, Variis modis oblectans. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 517.]

[Ποικιλότευκτος, ὁ, ἡ, Varie s. artificiose factus. Π. θέσις ψήφων, Artificiosa calculorum positio, Agath. Anth. Pal. 9, 482.]

[Ποικιλοτέχνη lectio vitiosa codicis Medicei apud Tryphiod. 536, ubi vulgo μέλισσαι ... κηρὸν ὑφαίνουσαι μελιηδέα φωλάδι τέχνῃ. Unde Wernickius scripsit ποικιλοτέχναι forma masculina, quæ non potest cum μέλισσαι conjungi. G. Dind.]

Ποικιλότραυλος, ὁ, ἡ, Valde balbutiens. [Theocr. Epigr. 4, 10, μέλη.]

[Ποικιλότροπος, ὁ, ἡ, Versutus. De pardali Suidas s. v. Κωνσταντῖνος. Schleusn.]

[Ποικιλοτρόπως, Variis modis. Psellus In Cant. Cantic. 4, 12; Theodor. Stud. p. 610; Niceph. Bryenn. Comment. p. 62, A; Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 474, 17.]

[Ποικιλουργός. V. Ποικιλοεργός.]

[Ποικιλοφαγέω, Vario victu utor. Typicon fol. ... Cotel. not. ad Constitt. Apost. 5, 18. Boiss.]

[Ποικιλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ. Pind. Ol. 4, 4: Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, Cum vario cantu citharæ.]

Ποικιλόφρων, ὁ, ἡ, Cui mens est versuta et callida. Tale est ποικιλόβουλος, item ποικιλόμητις, et alia. [Epitheton Ulixis ap. Eur. Hec. 133. Legebatur ap. Athen. 6, p. 258, A, cui nunc ποικιλόφωνος ex codice restitutum, et vitiose pro ποικιλόθρον' in versu Sapphonis, quem v. s. Ποικιλόθρονος.]

[Ποικιλόφυλος, ὁ, ἡ, Qui varii generis est. Αἰολόφυλοι ἑσμοὶ per π. exp. schol. Oppiani Hal. 1, 617.]

[Ποικιλόφωνος, ὁ, ἡ, Varios sonos edens. Π. κίθαρις ap. schol. Pind. Ol. 3, 11. Ἀηδὼν π. Tzetz. ad Hesiodi Op. 201. || I. q. ποικιλόμυθος, Cujus sermo varius est. Κόλαξ π. Athen. 6, p. 258, A. Eustath. p. 1163 extr.: Οὕτω π. κἀνταῦθα ὁ ποιητής.]

[Ποικιλόχροος, s. Ποικιλόχρους, Diversicolor. Athen. 7, p. 319, C: Ἀριστοτέλης ... φησὶν εἶναι καὶ ποικιλόχροα φυκίδα. « Planud. Ovid. Met. 9, 690; Theoph. Bulg. Alloc. de Latinis p. 261 Anecd. Ming. » Boiss.]

[Ποικιλοχρώματος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Œcum. In Apocal. p. 240, 11 Cramer.: Ἴριδος π. Hase.]

[Ποικιλόχρωμος, ὁ, ἡ, Discolor, Gl. Steph. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 200, 5: Ποικιλοχρώμους μαργαρίτας· 239, 20: Ποικιλόχρωμοι βοτάναι. Scribendum ποικιλοχρώμους et ποικιλόχρωμοι, ut πολύχρωμος dixit p. 201, 22; 212, 23; 216, 6, al. et πορφυρόχρωμος p. 212, 19. G. Dind.]

[Ποικιλόχρως, Versicolor, Gl.]

[Ποικιλοψάρτυμα, τὸ, Const. Manass. Amat. 3, 121 ... Boiss.]

[Ποικιλόω, Variego. Æschylus fragm. 291 ap. Aristot. H. A. 9, 49: Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν πεποικίλωκε.]

Ποίκιλσις, εως, ἡ, Variatio, Plato Leg. [5, p. 747, A: Τὰς τῶν ἀριθμῶν διανομὰς καὶ ποικίλσεις. Ex quo loco annotavit Pollux 7, 34.]

[Ποικιλτέον, Artificiose depingendum. Plato Rep. 2, p. 378, C: Γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον.]

Ποικιλτής, ὁ, Qui variat, acu pingit, versicolore ornatu vestimenta elaborat. [Herodian. p. 446 ed. Piers.: Π. ὁ τὰ τοιαῦτα (ποικίλα) κατασκευάζων. Lex. rhet. p. 295, 25: Π. ὁ τὰ ποικίλα ποιῶν ἔργα, ὃ νῦν φασι ψυχροβαφῆ· ἢ ὁ τὰ ποικίλα ἔργα ὑφαίνων.] Plutarch. Pericle p. 289 meæ edit. [c. 12], enumerans opifices quosdam in rep. Athen.: Ζωγράφοι, ποικιλταί, τορευταί. Frequens ap. LXX Interpr., ubi vulgo redditur Plumarius, ut Exod. 26, [36]. Et 28, [6]: Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, Opus plumarium. Ibid. [15] ἔργον ποικιλτοῦ exp. Opus polymitum. Plumarius autem pro Eo qui acu pingit in pulvinaribus plagis, vocabulum Lat. est, a Catone usurpatum. [Æschin. p. 14, 4. Timarchi patrem ἄνδρα ποικιλτὴν vocat: quod annotavit Pollux 7, 34. Scholiasta recens: Ὃν λέγομεν πλουμάριον.] Sed Græca vox illa latius etiam extenditur, sc. ad textores quoque qui ποικίλα s. πολύμιτα ὑφάσματα texunt. [Severian. In creat. t. 7, p. 635, 13. Jo. Chrys. ed. Par. alt. t. 10, p. 644, B; t. 11, p. 291, A; t. 3, p. 28, D: Ὑφάντης καὶ π.· t. 1, p. 296, E: Ὑφάνταις, καὶ π., καὶ βαφεῦσι· t. 5, p. 316, A: Ὑφάντας καὶ π.· conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 113, 1. Figurate Philo vol. 1, p. 652, 25. Hase.]

Ποικιλτικός, ή, όν, Pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. [Ἀνὴρ π. ap. Pollux. 7, 34.] Et fem. ἡ ποικιλτική, sc. τέχνη, Ars illa plumariorum et phrygionum. [Pollux l. c., Timæus Lex. p. 219. Dionys. De comp. verb. c. 2 extr.; Philo vol. 1, p. 651, 41.] Plin. 8, 48: Pictas vestes jam apud Homerum fuisse. Acu facere id Phryges invenerunt; ideoque Phrygiones appellati sunt. Hesych. et Suid. ποικιλτικὴν exp. πολυμιταρικὴν τέχνην, Artem pluribus liciis texendi. Ubi etiam nota Πολυμιταρικὸς a πολύμιτος. [Χιτὼν ποικιλτικὸς Ephræm in Cotel. Monum. vol. 3, p. 54, B. Boiss.] Sic ap. Greg. Naz.: Ποικιλτικὴ ἐπιστήμη. [LXX Job. 38, 36. || Adverb. Ποικιλτικῶς ap. Pollux. 7, 34.]

Ποικιλτός, ή, όν, Variatus, Varie pictus, Vario colore pictus et distinctus, Versicolor, i. q. ποικίλος. Longin. [43, 2] ex Theopompo: Πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἁλουργεῖς, τὰ δὲ, ποικιλταί, τὰ δὲ λευκαί. Ubi ποικιλταὶ στρωμναὶ pro ποικίλα στρώματα, ut ex Plutarcho supra habuimus, i. e. Strata s. Stragula picta. Plumatus autem, pro Opere plumario factus, affertur ex Vopisco. [LXX Exod. 35, 33; 38, 15. Schleusn. Joseph. B. Jud. 5, 5, 4: Πέπλος Βαβυλώνιος π. Epiphan. t. 1, p. 252, B: Τὸ λόγιον τὸ π. Basil. t. 1, p. 163, D: Π. περιβόλαια. Hase.]

[Ποικίλτρια, ἡ, Diversarum rerum opifex. Strabo 17, p. 830: Ποικίλτριά τις οὖσα (ἡ πρόνοια) καὶ μυρίων ἔργων δημιουργός. In ποικιλοτέρα corruptum in libris deterioribus: quibus si quid tribuendum esset, ποικιλότειρα conjici posset. G. Dind.]

Ποικιλῳδός, ὁ, ἡ, Vario modulamine canens, Cantum variare peritus. A Soph. autem [Œd. T. 130] ποικιλῳδὸς dici videtur ἡ σφὶγξ a callidis dolosisque ænigmatis, quæ sc. varia et perplexa erant.

[Ποικίλως. V. Ποικίλος.]

Ποιμαίνω, Pasco. Hom. Od. I, [188]: Μῆλα Οἶος ποιμαίνεσκε, Solus pascebat oves. [Il. Λ, 245: Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.] Hesiod. Theog. [23]: Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο. Apoll. Arg. 2, [1004]: Ποίμνας ποιμαίνειν, Ovium greges pascere. [Id. 4, 970: Μῆλα ... ποιμαίνεσκεν ... Φαέθουσα. Eur. Cycl. 26: Ποίμνας Κύκλωπος ποιμαίνομεν. Plato Theæt. p. 174, D: Π. τε καὶ βδάλλειν· Leg. 7, p. 805, E: Βουκολεῖν καὶ ποιμαίνειν.] Item Plato Rep. 1, [p. 345, C]: Ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. [Demosth. p. 1155, 8: Τὰ πρόβατά μου λαμβάνειν ποιμαινόμενα.] Herodian. autem sine adjectione casus posuit pro Oves pasco, Opilio sum: 7, [1, 6] de Maximino: Ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρᾳκίοις ὄρεσι. [Lysias p. 159, 1: Ὁ μὲν γὰρ ἐν ἀγρῷ πένης ὢν ἐποίμαινεν. Cum ἐπὶ Hom. Il. Z, 25: Ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι· et Λ, 106. || Improprie de duce exercitus Eur. Temen. fr. 10: Χρὴ δὲ τὸν στρατηλάτην ὁμῶς δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν στρατόν. Figurate de ventis quibus quis tanquam a pastore agitur Pseudo-Lucian. Amor. c. 6: Ῥοῖζῳ ... ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς ἐποίμαινον αὖραι ... Sic nunc ex libris optimis legitur: vulgo ἐκύμαινον, quod præferendum videtur.] || Curo, Curam gero, φροντίζω, schol. Soph. [Aj. 360] et [ex eo] Suidas [s. v. Ποιμένων. Pind. Isthm. 5, 15: Δίοι δέ τοι ζωᾶς ἄωτον ποιμαίνοντι· quod per παραθάλπουσι exp. schol. Ol. 11, 9: Τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει. Schol.: Τὸ τῶν ὕμνων ἡ ἐμὴ γλῶσσα ἐθ. π. ἀντὶ τοῦ διοικεῖν. Æsch. Eum. 91: Τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. Plato Lys. p. 209, A: Ἀλλὰ καὶ τοῦτο (τὸ σῶμα) ἄλλος ποιμαίνει καὶ θεραπεύει. Anon. Anth. Pal. 12, 99: Ἠγρεύθην ὑπ' Ἔρωτος ὁ μηδ' ὄναρ οὐδὲ μαθὼν τὴν ἄρσενα ποιμαίνειν θεσμὸν ὑπὸ κραδίας. Theocr. 11, 80: Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα μουσίσδων· i. e. Leniebat amorem cantando. Per ἐθεράπευε exp. schol. Βουκόλημα τῆς λύπης et βουκολεῖν τὴν λύπην, quæ v., comparavit Valck. || Fallo, Decipio: quo sensu βουκολεῖν quoque dicitur. Lucian. Amor. c. 54: Σιμωνίων ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν. || Ποιμαίνομαι, Oberro, metaphora a gregibus huc illuc discurrentibus ducta. Mosch. 2, 5: Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων. Æsch. Eum. 249: Χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος, i. e. Omnis terra a me pervestigata est.]

[Ποιμάνδρης, ὁ, Pœmandras, inscriptus est Hermetis Trismegisti liber: de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 51 seqq. ed. Harl. In codicibus Latinis *Pœmander* vel *Pimander* inscribitur. Significat autem *virum pastorem*.]

[Ποιμανδρία, ἡ, Pœmandria, antiquum nomen Tanagræ ap. Lycophr. 326. V. Steph. Byz. s. v. Τανάγρα. Eustath. p. 266, 21. Nomen regionis Ποιμανδρίς, ίδος, ἡ, i. q. Ταναγρική, est apud Strab. 9, p. 404. Ductum autem a Ποίμανδρος, qui fuit Charesilai filius: v. Pausan. 9, 20, 1, Plut. Mor. p. 299, A. Alius Ποίμανδρος ὁ Μέλλιος ap. Mnasalc. Anth. Pal. 7, 171.]

Ποιμανεύς, έως, i. q. ποιμάνωρ et ποιμήν, Pastor, Opilio.

Ποιμανεύω, Pasco, Exp. etiam Custodio. [Ποιμανεύσῃ vel ποιμανεύσει legitur apud Diogenian. 7, 63 et Suidam s. v. Πρὶν in proverbio πρὶν κἂν λύκος οἶν ποιμανεύσῃ, cujus veram scripturam ποιμαίνοι restituit Leutschius, collato Diogenian. 5, 96, ubi ποιμαίνει legitur, et Apostolio, qui ποιμαίνῃ posuit. Sumtum autem est ex Aristoph. Pac. 1075, qui ὑμεναιοῖ dixit.]

[Ποιμανηνόν, τὸ, Pœmanenum. Steph. Byz.: Ποιμάνινον (scribendum Ποιμανηνὸν cum Massono ad Aristid. vol. 3, p. XII ed. meæ), πόλις ἤτοι φρούριον. Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Forma masculina ap. Hieroclem Synecd. p. 394, 4 ed. Bekk. et Aristid. vol. 1, p. 321, 13: Ἔστι δὲ Ποιμανηνὸς χωρίον τῆς Μυσίας. Dativ. p. 322, 3: Ὡς δ' ἐγενόμην ἐν τῷ Ποιμανηνῷ. Adjectivum gentile est in nummo Ποιμανηνῶν apud Masson. l. c. et ap. Eckhel. vol. 2, p. 476, et *Pœmaneni* in descriptione Troadis ap. Plin. H. N. 5, 30, 32. Ποιμανηνὸν ap. Nicet. Chon. Hist. p. 388, D. G. Dindorf.]

Ποιμανόριον, τὸ, Grex, non ovium tantum, sed et populi. Eust. p. 212: Τὸ δὲ, ποιμὴν λαῶν, ταὐτὸν ὂν τῷ ἀνδρῶν, ποιμάνωρ συνθέτως Αἰσχύλος [Pers. 74] εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον. Videtur igitur et ποιμάνωρ compositum esse ex ποιμὴν et ἀνὴρ, aut ex ποιμαίνω et ἀνὴρ, ea forma qua στυγάνωρ. Ego pro verbali potius habeo, non secus ac ποιμάντωρ.

[Ποίμανσις, εως, ἡ, Gubernium. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 101, B: Τὴν σκληρὰν ἐκείνην π. Ib. p. 111, D. G. Dind. Petr. Sic. Hist. Man. p. 38, 31: Τῇ ἐπιστημονικῇ π. Hase.]

[Ποιμαντέον lectio vitiosa apud Theogn. 689, cui nunc πημαντέον ex codd. restitutum: de quo s. v. Πημαίνω monere debebam.]

[Ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ, Pastor. Improprie de gubernatore navis Soph. fr. 379 (apud Achill. Tat. Isag. ad Ar. Phæn. c. 1): Ναῶν τε ποιμαντῆρσιν (πημ— ap. Ach.) ἐνθαλασσίων.]

Ποιμαντικός, ή, όν, Pertinens ad eos qui oves pascunt, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, i. q. ποιμενικός. Greg. Naz. [vol. 1, p. 184, C; 237, D ed. Ben.], ποιμαντικὴ βακτηρία, Baculus pastoralis, Pedum. [Idem ap. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 123 extr.] Idem, ποιμαντικὴ ἐπιστήμη [Pamphil. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 81, 21: Παραινέσεις π. Phot. Epist. p. 69, 22. Id. ib. p. 108, 2: Τῆς π. ἐπιστασίας καὶ κατηχήσεως. Hase.]: pro quo et ποιμαντική, subaudito nomine ἐπιστήμη, ut infra in Ποιμενική. [Hesych.: Ποιμαντική, ἡ τῶν ποιμένων.] Chrysost. De sacerd.: Τῆς π. κέρδος. [Basil. t. 1, p. 346, D. Id. ib. p. 598, A: Ἀδελφαὶ γὰρ π. καὶ βασιλική. Hase. Isidor. Pelus. Epist. 1, 136: Τὸν τῆς ποιμαντικῆς ἡγεμόνα.]

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. ποιμήν. Et sicut ποιμὴν ab Hom. vocatur Dux etiam populi et rex, sic et ποιμάνωρ ab Æsch. [Pers. 241: Τίς δὲ π. ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατοῦ; Per ποιμὴν ἢ βασιλεὺς exp. Hesych.; per ποιμὴν ἀνδρῶν Photius p. 437, 18, quod ποιμὴν ἀνδρῶν scribendum esse conjecerunt Angli. Nomen non a ποιμαίνω, quæ Stephani sententia est s. v. Ποιμανόριον, derivandum, sed ex stirpe nominis ποιμὴν cum ἀνὴρ compositum esse ostendit Lobeck. Paralip. p. 218 sq.]

[Ποιμασία, ἡ, Pastoritia cura. Philo vol. 1, p. 594, 30; 596, 12: Π. γάρ ἐστι θεοῦ.]

[Ποιμεναρχέω, Gregi præsum. Georg. Pachym. V. Andr. Pal. p. 325, C: Τοῦ μετ' αὐτὸν ποιμεναρχήσαντος Ἰωσήφ· 327, D; 405, A.]

[Ποιμενάρχης, ὁ, Gregis dux. Improprie Præsul quivis. Ephræm Cæs. 388, 406, 661, 3367, 7439.

10331. Et Ποιμεναρχία, ἡ, Dignitas ποιμενάρχου, ib. 493, 8938, 10301, 10410.]

[Ποιμένarχος, ὁ, idem. Theodos. Diacon. Acroas. 4, 27; Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. v. 371, 410; Germanus In Dormit. B. Mar. p. 107. Boiss.]

Ποιμενίδης, ὁ, Ex pastore natus, Qui pastorii generis est. Ποιμενίδαι, γένος, ἐξ οὗ ὁ Δήμητρος ἱερεύς, Hesych.

Ποιμενικός, ἡ, όν, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius. Theophyl. Ep. 44 : Ποιμενικῆς μουσουργίας ἐπιστήμων, Cantus pastoralis, ut Claudian. vocat. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 90, 19]: Ποιμενικὴ μελέτη καὶ προγύμνασμα βασιλείας, A re pastoritia commentatio est et meditatio regni, Bud. Athen. 21 [11, p. 475, D]: Ποιμενικὸν ἄγγεῖον μελκτηρίον. [Theocr. 1, 22 : Θῶκος π. Oppian. Cyn. 3, 272 : Κύνεσσι π. Longus p. 17, 7 : Π. παιδιάν. « Galen. vol. 19, p. 138, 7 : Τὴν π. σκάφην. Theophyl. Simoc. Hist. p. 63, 13 Bonn. : Π. τερέτισμα. » Hase.] Item ἡ ποιμενική, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars pastoria, Scientia pascendi curandique ovium gregem, Plato Rep. 1, [p. 345, D. || Adverb. Ποιμενικῶς, ap. Eumath. p. 110.]

[Ποιμένιον, τό, Grex. Oppian. Cyn. 3, 264 : Ποιμενίων (ubi de ovibus intelligendum) καὶ αἰπολίων ὀλετῆρα· 4, 269 : Πρῶτος ποιμένιον ἱδρύσατο. || Ποιμένιον, nomen montis, et adject. gentile Ποιμένιος v. s. v. Ποιμήν.]

Ποιμένιος, ία, ιον, i. q. ποιμενικός. Epigr., π. καμάτων. [Alcæus Anth. Plan. 226 : Ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι. Satyrus ib. 153 : Ποιμενίαν ... ὀργάδα. Anon. Anth. Pal. 7, 217 : Ποιμένιαι νάπαι, ut ποιμένια ἄλση in fr. Eurip. ap. Ælian. N. A. 7, 39. Ποιμενίη καλαῦροψ Coluth. 107.]

[Ποιμένιος, ὁ, Pœmenius, n. pr. Satyri ap. Nonn. Dion. 14, 106. G. D. || N. viri ap. Synesium Epist. 134. Boiss.]

[Ποιμενόθι, A gregibus. Theodot. ap. Euseb. Pr. ev. p. 426, D. Hase.]

Ποιμήν, ένος [De accentu v. Arcad. p. 9, 19, 22], ὁ, Pastor, proprie Ovium pastor, Opilio, οἰῶν ἐπιμελητής, ideoque et ab ὄϊς derivatum putant, dictumque quasi οἰμήν. Hom. Il. Σ, [162]: Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Utitur et alibi passim. [M, 451 : Π. ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰός· Od. Δ, 87 : Οὔτε ἄναξ οὔτε π. Soph. Œd. T. 1029 : Ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης. Π. ἀγροβότας Phil. 214. Ποιμένων βοσκήματα Eur. Cycl. 187. Σύριγγι ποιμένος Hel. 1500. Βουκόλοι καὶ π. Bacch. 713. Ποιμένες inscripta fuit Sophoclis fabula.] De opilionibus autem proprie dici Plato Minoe [p. 321, B] indicat, ubi quærenti quis sit et quo nomine vocetur, ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν, respondetur, ποιμήν. Itidem Rep. 1, [p. 343, B]: Ὅτι οἴει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Et Theophyl. Ep. 38 : Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Item Plut. in Apophth. Agathoclis [p. 176, F] : Οὐ μόνον τὰ πρόβατα λαβών, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμένα προσεκτυφλώσας per ποιμένα intelligens Polyphemum ab Ulysse oculis orbatum. A πρόβατον autem et μῆλον, sunt synonyma huic προβατεύς et μηλατεύς, ap. Eust. Parabolice autem Christus ποιμὴν in Evang. vocatur, sicut πρόβατα singuli fideles, ut tum alibi, tum Jo. 10, [2]. Necnon Christi ministri et vicarii eodem nomine appellantur, ut in Ep. ad Ephes. 14, [11]: Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μέν, ἀποστόλους· τοὺς δέ, προφήτας· τοὺς δέ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δέ, ποιμένας καὶ διδασκάλους. Itidemque totus fidelium grex ποίμνιον nominatur. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer. vol. 2, p. 789 seqq. « De Deo Psalm. 23, 1, ad quem l. Theodoretus p. 481 : Παντοδαπὴν ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν ὁ π. οὗτος τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινομένοις χαρίζεται. || In Bibliotheca Patrum habentur libri tres Hermæ, qui S. Pauli discipulus fuit : qui a Patribus Ποιμένος nomine inscribuntur. V. Origen. Philoc. c. 1, p. 9; c. 8, p. 34, Clem. Al. Strom. 1, p. 311, Euseb. H. E. 3, 3, al. » Suicer.] Quinetiam ποιμὴν λαῶν ab Hom. dicitur ὁ ἀγαθὸς στρατηγός, ut in Minoe docet Plato, i. e. Dux s. Imperator, vel etiam Rex, Il. A, [263] et alibi : Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν· quod Hesych. et alii exponunt βασιλέα τῶν ὄχλων. [Pind. Ol. 10, 107 : Πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον. Æsch. Suppl. 780 : Ναῶν ποιμένες· Ag. 657 : Ναῶν... ἔχοντ' ἄραντες, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. Eur. Phœn. 1147 : Ξύνθημα παραφέροντι ποιμένων λόχων.] Imo et generaliter pro quovis Curatore accipi tradunt. Soph. Aj. p. 22 meæ edit. [360] : Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, schol. exp. τῶν κυβερνητῶν, τῶν βοηθῶν. [Inventum grammatici vitiosa scriptura decepti neque animadvertentis, quod recte monuit Lobeckius, absurde cives regis appellari ποιμένας. Scribendum πημονὰν cum Reiskio : nisi quis ἐπαρκεῖν cum genitivo πημονῶν construi posse putet, qui propius etiam accederet ad librorum lectionem. Similiter πημαντῶν et ποιμαντῶν et ποιμαντὴρ et πημαντὴρ ab librariis permutata sunt, quæ supra notavimus.] Affertur et ex Eur. [Suppl. 674] ποιμένες ὄχων pro Rectores curruum. Quinetiam pro Bubulco capi docet Eust. in Od. K, [82] : Ὅτι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δ' ἐξελάων ὑπακούει· quoniam sc. sequitur, Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. [|| Ποιμήν, ἡ. Phot. Lex. p. 437, 17 : Ποιμένας καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λέγουσιν. || Steph. Byz. : Ποιμήν, ὄρος τῆς Ποντικῆς, ἀφ' οὗ καταρρεῖ ὁ Παρθένιος, σχίζων τὴν Ἄμαστριν. Οἱ οἰκοῦντες Ποιμαίνιοι. Ἔστι καὶ ὄρος Ποιμαίνιον ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ κατοικοῦντες ὁμοίως Ποιμαίνιοι. Scribendum cum Salmasio Ποιμένιοι... Ποιμένιον ... Ποιμένιοι. || Pœmen, Herculis filius. Schol. Apoll. Rh. 2, 354. G. Dind.]

[Ποίμνειος. V. Ποιμνήϊος.]

Ποίμνη, ἡ, Grex ovium. Hom. Il. I, [122] de insula quadam Cyclopea : Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν· attamen ait eam βόσκειν μηκάδας αἶγας. [Herodot. 1, 126 : Τά τε αἰπόλια καὶ τὰς ποίμνας καὶ τὰ βουκόλια. Æsch. Prom. 653 : Ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός.] Soph. Aj. p. 12 meæ edit. [185] : Ἐν ποίμναις πίτνων, In ovium greges irruens. [Eur. Cycl. 26 : Ποίμνας Κύκλωπος ποιμαίνομεν· El. 724 : Χρυσόμαλλον ποίμναν (ubi de una ove dictum est). Plato Rep. 3, p. 415, E : Ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἴοι. Demosth. p. 1155, 5 : Λαμβάνει τὸν ποιμένα καὶ πάντα τἀκόλουθα τῇ π.] 1 Ad Cor. 9, [7] : Τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sic ποίμνας ποιμαίνειν supra ex Apollonio. [De grege Furiarum Æsch. Eum. 197 : Χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι· ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν. De supplicibus id. Suppl. 642 : Ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.] || Allegorice de Grege ovium Christi. Vide Ποίμνιον.

Ποίμνηθεν, A grege, De grege, Ex grege, ut πρύμνηθεν. [Apoll. Rh. 2, 492.]

Ποιμνήϊος [forma poet. pro inusitato ποίμνειος : de quo genere dixit Lobeck. Pathol. p. 473], ὁ, Pertinens ad ovium gregem, Qui est ovium gregis. Hom. Od. [Il.] B, [470] de muscis : Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. ubi exp. ποιμαντικὸν et ποιμενικόν, Pastoralem, Pastorium, Pastoritium : ut σταθμὸς ποιμνήϊος sit Caula, Ovile, Stabulum ovium gregis. Hesiod. σηκὸν ποιμνήϊον appellat [Op. 787] : Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Eust. in hoc ποιμνήϊος dicit esse pleonasmum literæ ι, sicut in οἰήϊον.

[Ποιμνελάτης, ὁ, Qui greges agit. Theod. Diac. Acr. 5, 94. Boiss.]

[Ποιμνήτης. V. Ποιμνίτης.]

[Ποιμνιαρχία, i. q. ποιμεναρχία. Theodor. Stud. p. 611 extr. G. Dind.]

Ποίμνιον, τό, [De accentu v. Arcad. p. 119, 27; 120, 3,] i. q. ποίμνη, i. e. Ovium grex, ut αἰπόλιον, Grex caprarum. Aliquando tamen et alios greges sub se comprehendit, Eust. [p. 257, 25. Herodot. 2, 2 : Διδοῖ τὰ παιδία τρέφειν ἐς τὰ π. Soph. Œd. T. 761 : Ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς· 1028 : Ὡραίοις π. ἐπεστάτουν. Eur. Rhes. 270 : Εὐτυχοῦντα π.] Plato [Rep. 3, p. 416, A : Κύνας ἐπικούρους ποιμνίων] Leg. [3, p. 694, E] : Ποίμνια καὶ πρόβατα. Item de grege ovium Christi. Luc. 12, [32] : Μὴ φοβηθῆτε τὸ μικρὸν ποίμνιον. In 1 Ep. Petri 5, [2] : Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον. Sic et ποίμνη usurpatur, ut Matth. 26, [31] : Διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, Dispergentur oves gregis, sc. percusso pastore. Jo. 10, [16] : Γενήσεται μία ποίμνη καὶ εἷς ποιμήν, Unus grex, et unus pastor. [Ev. Marcionis p. 443, 6 : Τὸ μικρὸν π. Aster. ap. Phot. Bibl. p. 502, 16. Eulog. ib. p. 541, 26 sq. Hase.] Sunt etiam qui interpr. Ovile, ut i. sit q. ποιμνήϊος σταθμὸς et ποιμνήϊος σηκός, ut Hom. et Hesiod. appellant, i. e. Stabulum ovilli gregis.

[Ποιμνιοτρόφος, ὁ, Pastor, Pecuarius. Aq. Amos. 1, 1. Ποιμνιοτρόφος id. Reg. 2, 3, 4. Schleusn.]

[Ποιμνίτης, ὁ, Pastoralis, Pastoritius. Ποιμνῖται κύνες Pollux 7, 185. Ποιμνίτας ὑμεναίους συρίζων Eur. Alc. 580, ex eoque Ælian. N. A. 12, 44, et omisso nomine poetæ. Steph. Byz. : Ποίμνη ὡς αὔλη (nisi hoc ex αὔχη vel αὔξη corruptum est, de quibus Herodiani novimus præceptum, mirus subest error grammatici : nam αὐλὴ oxytonum est, de quo dixit schol. Hom. Il. T, 26)· ποιμνίτας ὑμεναίους· καὶ ποιμνιώτας. Male libri aliquot Euripidis ποιμνήτας. G. D. || Subst., Pastor, ap. Nicet. p. 98.]

[Ποιμνίων, ωνος, ὁ, Pœmnio, n. pr., cujus genitivus Ποιμνίωνος sine expos. legitur ap. Suidam. Ejus exemplum est ap. Theophyl. Simoc. Epist. 47. G. D.]

[Ποιμνιώτης. V. Ποιμνίτης.]

[Ποιμνοτρόφος. V. Ποιμνιοτρόφος.]

Ποινάζω pro Punio, Pœnas sumo, accipitur ap. Eur. [V. Ποινάω.] Pro quo in VV. LL. perperam scriptum Ποιμάζω.

[Ποινά, ποιά. Λάκωνες, gl. obscura Hesychii.]

Ποιναῖος, αία, αῖον, Pœnarius, ut ap. Quintil. Pœnaria actio : qua sc. quæritur An commissa sit pœna, an exigi debeat. In VV. LL. ποιναία σελίς exp. Pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 254 : Θεοὺς ἱκέτευε... μὴ ταῦτα χαράξαι ὅρκια ποιναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδος.] Accipitur et pro ποίνιμος, Pœnalis, Pœnas infligens; s. τιμωρός, τιμωρητικός, ut in Lex. meo vet. exp. [Aristæn. 1, 10 : Μηδὲ Ἄρτεμις ἐπὶ σοὶ ποιναῖον βέλος ἀρῇ καὶ ἀνέλῃ. Hemst. Π. βίος Synes. p. 104.]

Ποιναλίζω, in VV. LL. exp. Punio, et βασανίζω. [Sic Zonar. Lex. p. 1569 et Favorinus. Est verbum infimæ Græcitatis, cujus exempla v. ap. Ducangium et substantivi Ποιναλιστής.]

[Ποινάτωρ. V. Ποινήτωρ.]

Ποινάω, Punio, Pœnas exigo, Pœnas sumo de. [Theano p. 747 ed. Gal. : Τιμᾶν δεῖ θεραπαίνας τὸ κατ' ἀξίαν. Lego ποινᾶν. Valck. Phot. Lex. p. 437, 20 : Ποιναν (sic sine accentu) καὶ ἀποιναν· τὸ λύτρον Σόλων. Scribendum ποινᾶν καὶ ἀποινᾶν. G. D.] Ποινᾶσθαι, Hesych. exp. ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντιτίσωσίν τις λάβῃ. [Eur. Iph. T. 1433 : Ὑμᾶς δέ, τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων γυναῖκας, ... ποινασόμεσθα. Ceterum Hesych. addit : Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ῥυσιάζεσθαι.]

Ποινή, ἡ, Pœna, Ultio injuriæ s. peccati : quidam definierunt, ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, Pœna est peccati ultio. Pausan. Lacon. p. 75 [3, 15, 6] : Τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς. [Æsch. Eum. 543 : Ποινὰ γὰρ ἐπέσται· Prom. 268 : Οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι· Eum. 464 : Ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν... ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός. Soph. El. 564 : Τίνος ποινάς (libri deteriores ποινῆς) τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι; Similiter Æsch. Prom. 563 : Τίνος ἀμπλακίας ποινὰς ὀλέκει; ubi male libri plures ποιναῖς. Τίνος ποινὰς dictum ut τίνος χάριν. G. D.] Item ποινὰς δοῦναι et τῖσαι s. ἀποτῖσαι, ut Lat. Dare s. Pendere s. Dependere s. Expendere s. Solvere s. Exolvere s. Persolvere s. Luere s. Reddere pœnas. Et ἀπαιτεῖν ποινάς, ut Latine Exigere, Repetere, Petere, Poscere, Reposcere. Is autem qui Infligit, Capit, Accipit, Sumit : qui Infligi jubet, Imponit, Irrogat, In pœnam cogit. Hom. Il. Π, [398] : Πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν, ubi exp. δίκην εἰσέπραττε : ut et ap. Suidam : Ποινὰς τοῦ πατρὸς φόνου πρᾶξασθαι θέλων. [Herodot. 2, 134 : Ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι· 7, 134 : Ποινὴν τῖσαι Ξέρξῃ τῶν κηρύκων ἀπολομένων. Pind. Ol. 2, 106. Æsch. Pr. 112 : Τοιᾶσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω.] Xen. Cyrop. 6, [1, 11] : Οὐ τίνων ποινὰς ὧν τι ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ ἐποίησεν. Eur. [Iph. T. 446] : Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους. At ἀφεῖσθαι ποινῆς, Liberatum esse pœna, Plut. S. N. V. : Ἀφεῖται τῆς τοῦ γένους ποινῆς, Liberatus est pœna, cui majores sui erant obnoxii. Sic fere ap. Claud., Manet cunctos

generis pœna una. || Ipsæ etiam Furiæ et deæ, quæ scelerum pœnas exigere creduntur, Ποιναὶ nominantur, ut videbis ap. Pausan. Att. p. 32 [c. 43, 7. Æschin. p. 27, 7 : Τοὺς ἠσεβηκότας καθάπερ ἐν ταῖς τραγῳδίαις Ποινὰς ἐλαύνειν καὶ κολάζειν δᾳσὶν ἡμμέναις... ταῦτά ἐστιν ἑκάστῳ Ποινή.] Sic accipiunt ap. Synes. Ep. 44 : Ὅπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται· sic interpretantes hæc verba, Eundem Furiæ et Diræ usum universi naturæ præbent. Item ap. Plut. Othone [c. 1] : Ὡς οὐκ ἀνδρός, ἀλλά τινος ἢ ποινῆς ἢ παλαμναίου δαίμονος, ἄρνω τοῖς πράγμασιν ἐπιπεπτωκότος. Idem in Erotico [p. 753, C] tradit τὰς τοῖς ἀνθρώποις ὀργιζομένας γυναῖκας vocari ποινάς. || Hesych. quoque ποιναῖς ἐρατοῖς exp. ἐριννύσι [Ἐρινύσι, τιμωρίαις apud Hesych. Lemma glossæ ex Ποιναῖς (vel Ποιναῖσι) φονικαῖς corruptum videbatur Hemsterhusio. Neque enim ἐρατὸν dici posse qui peccatorem assequatur.] Vide et [Phot. Lex. p. 437, 19, et] Suidam. || Ποινὴ Homero ἀντάλλαγμα, ἀντισήκωσις, ἀμοιβή, ut exp. in locis qui sequuntur. Il. Σ, [498] : Ἑνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· E, [266] : Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος· I, [629] : Κασιγνήτοιο φόνοιο Ποινήν, ἢ οὗ παιδός, ἐδέξατο τεθνειῶτος· Φ, [28] : Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος. Significat igitur Homero non tantum Pœnam quæ corpore luitur, sed etiam Pretium quo injuria pensatur. In loco illo ex Il. I citato, Κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν ἐδέξατο, schol. exp. ἀντίτισιν s. τιμωρίαν ἔλαβεν ὑπὲρ ἀδελφικοῦ φόνου, Pœnas sumpsit pro fratre interempto. Itidem et in posteriore λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, reddemus Elegit pueros s. juvenes, qui sanguine suo de Patroclo interfecto pœnas luerent. Atque ita ποινὴ dicitur etiam Corpus illud ipsum quod pœnam persolvit, s. Qui corpore suo pœnam luit; s. Qui pro pœna luenda datur : ut et Ælian. ap. Suid. : Μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφῆσαι, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ, Κασάνδρας ποινήν, Quæ pœnas dent Cassandræ interemptæ ab Ajace. Hesychio ποινὴ est [ἀντίτισις, τιμωρία τοῦ ἐπιτιμίου, et] ἀντίκτισις ἡ ὑπὲρ φόνου διδομένη, τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις· quemadmodum et Suidas ἐπὶ καταβολῆς χρημάτων accipit, hoc l., Ποινήν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. [Pind. Pyth. 4, 112, de Batto, cui prædictum erat fore ut vocem male sonantem cum sonora esset permutaturus : Θρασυβόου φωνᾶς ποινά· quod per ἀμοιβὴ vel ἀπόλυσις exp. scholiastæ. || Retributio, Remuneratio. Id. Pyth. 1, 113 : Καλαθῇται ποινὰν τεθρίππων· Nem. 1, 107 : Ἀσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινάν. Æsch. Suppl. 626 : Λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς, ἀγαθῶν ποινάς.]

Ποινηλασία, ἡ, Quum quis in pœnam cogitur, Quum pœna infligitur s. imponitur. [Phot. Ep. p. 83, 31 : Τὴν ἀξίαν διδόντων π. Hase. Const. Manass. Chron. 3978.] Ποινηλασία τοῦ νόμου, Bud. ex Œcum., pro Sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus. [Conf. Jo. Philadelph. in Rutgersii Var. Lectt. p. 249.]

Ποινηλατέω, Furiis pœnalibus exagito. [Sext. Emp. p. 712, 16 : Ἱκανῶς ποινηλατοῦσης αὐτὸν τῆς κατὰ τὸ φεύγειν... ταραχῆς. Hemst. Theod. Prodr. p. 126; Tzetz. Hist. 3, 383. Elberl.] Hesych. tamen ποινηλατήσας exp. simpliciter ἐλάσας. Extat et pass. Ποινηλατούμενος ap. Suidam. [Sext. Emp. p. 9, 6 : Ὑπὸ τῶν φύσει κακῶν νομίζει ποινηλατεῖσθαι. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1162, C : Ποινηλατούμενος ὑπ' Ἐρινύων. Eunap. Exc. Hist. p. 82, 3 : Ποινηλατεῖσθαι τὸ ἀνθρώπινον.]

[Ποινηλάτης, ὁ, Vindex. Theod. Prodr. p. 117, 225.]

[Ποινηλάτις, ἡ, Vindex. Π. τύχη Theod. Prodr. p. 405. Elberling. Nicet. Eugen. 6, 37. Boiss.]

[Ποινηλατιστής, ὁ, i. q. præcedens. Achmes Onirocr. p. 145, 26 : Π. καὶ παιδευτήν. Hase.]

Ποινήλατος, ὁ, ἡ, A furiis agitatus, s. Quem αἱ ποιναὶ exagitant et in pœnas cogunt. [Anonymus Suidæ : Τοῦτον ὡς ποινήλατον ὁ φιλόσοφος ἐξετρέπετο. Π. μανία Simpl. In Epict. p. 435.]

Ποίνημα, τό, Pœna quam quis luit, quæ de aliquo sumitur, i. q. ποινή. Perperam autem ap. Hesych. scriptum Ποινόματα, τιμωρήματα : pro ποινήματα.

[Ποινήτειρα, ἡ, Vindex. Tzetz. Posth. 35.]

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ποινήτωρ. Oppian. Hal. [2, 421]: Ποινητῆρες ἔασι καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες.

[Ποινῆτις, ιδος, ἡ, Ultrix. Π. Ἐρινὺς Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 745.]

[Ποινηφόρος, ὁ, ἡ, Pœnam inferens, Fatalis. Theod. Diac. Acr. 2, 73: Βολὴ π. Hase.]

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, Qui punit, pœnas exigit s. sumit, Vindex, Ultor: qua signif. et ποίνιμος infra capitur. Nonn. [Jo. c. 16, 34]: Εἵνεκα δὲ κρίσιος ποινήτορος. [Id. Dion. 29, 355: Ποινήτορι δεσμῷ· 48, 380: Δίκης ποινήτορι κύκλῳ· 402: Σκορπίον... τῆς ποινήτορα μίτρης· 663: Π. θεσμῷ.] Pro quo Dorice Ποινάτωρ: unde ap. Hesych. Ποινάτορας, τιμωρούς. [Qua forma Tragici sola usi sunt, ut Æsch. Ag. 1281: Ποινάτωρ πατρός· Eur. El. 23: Ἀγαμέμνονος ποινάτορα· 268: Μὴ τέκοις ποινάτορας.]

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, Pœnalis, Pœnas infligens, Pœnis persequens; alicubi etiam Ultor, Vindex. Soph. Aj. p. 50 meæ edit. [843]: Ἴτ' ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες, Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. Ubi schol. ποίνιμοι exp. τιμωροί, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. Idem tamen ποίνιμα accipit pro ποινῆς ἄξια in hoc l. Electræ p. 91 [210]: Οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Rectius Idem ποίνιμος exp. τιμωρός, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα, Trach. p. 359 [810]: Ὧν σε ποίνιμος Δίκη Τίσαιτ', Ἐρινύς τ'. Sic in Epigr. [Anth. Pal. 9, 157]: Ποίνιμος λιθοκτονίη, Pœnalis lapidatio, Lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum. [Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 202, D: Ξίφος τὸ π. Synes. Ep. p. 195, C: Δαίμοσι π. Hase.]

[Ποίνινον, τὸ, Pœninum, mons qui partem efficit Alpium, ap. Strab. 4, p. 205, 207, 208. Nomen in libris modo sic modo Πόινιον scriptum. Apud scriptores Latinos *mons Penninus*.]

[Ποινοποιὸς, ὁ, ἡ, Ultor, Ultrix. Scriptor Philopatr. c. 23: Ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ (Furias dicit) ἐπὶ θέατρα.]

[Ποινουργὸς, ὁ, Carnifex. Joann. Lyd. De magistr. 3, 60, p. 260.]

[Ποίνυμα. V. Ποίνημα.]

[Ποιολόγος, ὁ, ἡ, Herbam depascens. Athen. 9, p. 397, B, ex Aristotele: Ὁ ταὼς π.]

Ποιολογέω, Herbam s. Cereales fruges lego. Theocr. 3, [32]: Ἃ πρὰν ποιολογεῦσα, quod schol. exp. καλάμην συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα: nimis stricte.

[Ποῖον, τὸ, Pœum, n. montis Epiri. Strabo 7, p. 327: Περὶ τὸ Π. ὄρος καὶ τὸν Πίνδον.]

[Ποιονόμος, ὁ, ἡ, Herbivorus. Æsch. Ag. 1169: Θυσίαι βοτῶν ποιονόμων. || Ποιόνομος, ὁ, ἡ, Herbosus, Pascuus. Æsch. Suppl. 49: Ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις.]

[Ποιοποιὸς, ὁ, ἡ, Qualitatem faciens. Steph. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 245, 33: Τῆς π. φύσεως. G. Dind.]

Ποῖος, [Ionica, sed aliena ab dialecto epica forma est Κοῖος, qua Pherecydes, Herodotus, Hippocrates ceterique scriptores Ionici usi sunt, annotata ab Apoll. Dysc. De synt. p. 61, 39], α, ον, Qualis, interrog. Fem. Ποία, Qualis. Neutr. Ποῖον, Quale. Interdum vero Quis. Hom. Il. Ψ, [570]: Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Cui interrogationi subjungitur, Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους· ubi annotat Eust. recte dici ποῖον, quia non rogat τί ἔρεξε, utpote quod omnibus sit conspicuum; sed πολυπραγμονεῖ τὴν τοῦ πραχθέντος φαύλην ποιότητα: quam etiam exp., inquit, subjungens, Ἤσχυνας, etc. Dicam autem de hoc l. et infra, ubi et de aliis ejusd. poetæ, in quibus hoc vocabulo utitur. [Pind. Pyth. 4, 172: Ποίαν γαῖαν; 9, 59: Ποίας φύτλας. Æsch. Prom. 623: Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνω; Choeph. 12: Ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω; Soph. Œd. C. 474: Ποίῳ τρόπῳ; Herodot. 4, 155: Κοίῃ χειρί; Plato Rep. 2, p. 374, E: Τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλακήν. Et alii quivis.] Posidipp. [Anth. Pal. 9, 359]: Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Lucill. l. 2 Epigr. [ib. 11, 246]: Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα Ἀντωνιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; [Ποῖος οὗ...; Herodot. 7, 21: Κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε; Soph. Œd. T. 420: Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; Eur. Andr. 300: Ποῖον οὐκ ἐλίσσετο

A δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;] Sed interdum articulus præfigitur, ut ap. [Æsch. Prom. 249: Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;] Plat. Philebo [p. 20, D], ubi is qui dixerat, Σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα, interrogatur, Τὰ ποῖα; Parva quædam igitur primum nobis constituenda. Qualia? Vel, Cujusmodi illa? [Plato Gorg. p. 453, C: Ὁ τὰ ποῖα τῶν ζῴων γράφων καὶ ποῦ; Et nomine vel substantivo vel adjectivo ex præcedentibus repetendo, ut Τὸν ποῖον; Soph. Ph. 1229, Plato Soph. p. 220, E. Τὸ ποῖον Soph. Œd. T. 120, Eur. Iph. A. 517. Τὰ ποῖα Soph. Tr. 78.] Et [cum pronomine demonstrativo Herodot. ... 48: Κοῖα ταῦτα λέγεις; Æsch. Ag. 1119: Ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; Soph. Aj. 46: Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε; Ph. 1204: Ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; Ant. 1049: Ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Plato Gorg. p. 449, E: Ποίους τούτους; Phædr. p. 264, D: Ποῖον τοῦτο καὶ τί πεπονθός; Cum articulo et pronomine demonstrativo Aristoph. Nub. 1270: Τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; Soph. Œd. T. 291, 935, Œd. C. 893; Eur. Phœn. B 714, et Plato Crat. p. 395, D.] Rep. 4: Τὰ ποῖα ταῦτα; Hom. quoque ita usus fuerat: ap. quem Il. A, [552] et quibusdam aliis in libris legimus istud hemistichium, Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quibus alibi brevius, Ποῖον ἔειπες; Alicubi vero contra pluribus verbis, Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Sed hoc præterea considerandum esse dico his in ll., itidemque in illo quem modo ex Il. Ψ protuli, non esse simplicem interrogationem, sed cum admiratione atque adeo indignatione conjunctam. Neque vero quenquam esse puto, qui si locos expenderit, id mihi non concessurus sit: quo magis miror Eust. ea de re tacuisse, annotatione sua in illum Il. Ψ locum: siquidem de eo quoque idem judico. Addo autem et hoc, videri mihi ad exprimendum illum istius vocabuli usum, apte præfixum iri voculam Proh, aut O, aliamve hujusmodi, nomini Quale, vel Quod, in hujusmodi ll. interpr. Cic. tamen Qualis et Qui usurpavit in admiratione etiam, et quidem eis addens interdum hæc duo verba, Et quantus. Interdum, et quidem C sæpe, dicitur ποιός τις, vacante sc. particula τις. [Herodot. 3, 34: Κοῖόν μέ τινα νομίζουσι εἶναι; Soph. Ant. 42: Ποῖόν τι κινδύνευμα;] Isocr. Ad Phil. [p. 110, D]: Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Nonnunquam et particula δὲ interjicitur, ut ap. Lucian. ἐν Βίων πράσει, circa fin. [c. 26]: Ποῖος δέ τίς ἐστι; ad quam interrogationem respondetur, Μέτριος, ἐπιεικής, ἁρμόδιος τῷ βίῳ. [Cum articulo Plato Soph. p. 217, A: Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς ἐρέσθαι διενοήθης; 240, C: Πῶς καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; Rep. 10, p. 602, C: Τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις;] Aliquando additur particula δή. Xen.: Καὶ ποῖος δή σοι οὗτος ὁ λόγος ἐστί; Necnon quum præfigitur articulus. [Plato Phædr. p. 265, A: Τὸ ποῖον δὴ λέγεις; 279, A: Τὸ ποῖον δή; Soph. p. 217, A: Τὰ ποῖα δή; Phil. p. 13, D: Τὰ ποῖα δὴ λέγεις;] Plato [Phæd. p. 81, E]: Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Sed et ποῖον δέ τι, ap. Eund. Sic Latine Qualisnam et Quisnam, vacante particula illa Nam. Interdum vero Qualis tandem, D et Quis tandem, vacante itidem hac voce Tandem. Sed et ποῖ' ἄττα pro ποῖα dicunt plerumque. Plato [Rep. 6, p. 496, A]: Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους; Idem, Ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾶν νοήματά τε καὶ δόξας; Quinetiam præfixo articulo affertur e Xen. [Cyrop. 3, 3, 8]: Τὰ ποῖ' ἄττα; || Ποῖος cum infin. Hom. Od. Φ, [195]: Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, κτλ., ubi Eust. exp. ποταποὶ ἂν ἔσεσθε. [Ποῖος in sermone vulgari non raro ita ponitur ut conjunctum cum nomine quo alter colloquentium usus erat irrisionem quandam habeat. Sic sæpissime apud Comicos et Platonem, velut Aristoph. Eq. 32: A. Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας. B. Ποῖον βρέτας; ποῖ; Ib. 162: A. Τί μ', ὠγάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς; B. Ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; Thesm. 874: A. Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα. B. Ποίου Πρωτέως; Lys. 1178: A. Τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε. B. Ποίοισιν, ὦ τᾶν, ξυμμάχοις; Ach. 62, 110, 158, 761, Nub. 367, 1338, Av. 1346, 1235, Lys. 730, 923, Ran. 530. Pl. 1046: A. Ἔοικε διὰ πολ-

λοῦ χρόνου σ' ἑορακέναι. B. Ποίου χρόνου; Plato Theæt. p. 180, B: A. Ἀλλ', οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσι. B. Ποίοις μαθηταῖς; Charm. p. 174, B: Ἆρά γε ἢ τὸ πεττευτικόν; Ποῖον, ἦν δ' ἐγώ, πεττευτικόν; ubi Heindorf. alia exx. apposuit recteque formula simili Latina reddidit *quem mihi narras lusum aleatorium?* ut ap. Plaut. Truc. 2, 2, 29: A. *Mulieres volo convenire vostras.* B. *Quas tu mulieres mihi narras? ubi musca nulla femina est in ædibus.* Apparet autem e locis supra allatis alienum ab hoc interrogandi modo esse usum articuli, qui temere illatus olim legebatur Aristoph. Nub. 1233, ubi veram scripturam servavit liber Ravennas, de qua v. annotatio nostra. G. Dind.]

|| Ποῖος citra interrogationem, aut certe in interrogatione minime directa, ut ita dicam, itidem Qualis, Qui. [Pro ὁποῖος. Æsch. Prom. 194: Γέγων' ἡμῖν λόγον, ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι ... αἰκίζεται· Suppl. 519: Καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα χρὴ λέγειν. Soph. Phil. 153: Λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει. Plato Leg. 7, p. 799, A: Χορείαις ποίαις χαίρειν δεῖ.] Æschin. [p. 70, 32]: Σκοπεῖτε δὴ ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τῆς ἱκετείας ποιήσεσθε· ubi observa et τίνα, non habens diversum ab hoc nomine usum. Aristot. Eth. 3: Ἔστι δὲ χαλεπὸν ἐνίοτε τὸ κρῖναι ποῖον ἀντὶ ποίου αἱρετέον, καὶ τί ἀντὶ τίνος ὑπομενετέον· Rhet. 1: Σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Sic Polit. 4: Ἔπειτα προσαρμόσαι ποίαις ποῖαι πολιτεῖαι συμφέρουσι. [Cum ὁποῖος in eadem sententia conjunctum ap. Plat. Rep. 3, p. 414, D: Καίτοι οὐκ οἶδα ὁποίᾳ τόλμῃ ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ. Ubi tamen libri multi ποίᾳ. Galen. vol. 8, p. 102: Διαγνωσθήσεται ποῖον μέν τι τὸ ἄχρηστόν ἐστι τῆς διδασκαλίας εἶδος, ὁποῖον δὲ τὸ χρήσιμον.] Interdum cum articulo, sicut et quum interrogative ponitur. Dem. [p. 246, 10]: Ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Item ποιός τις. [Plato Rep. 1, p. 328, E: Πυνθάνεσθαι ποία τίς ἐστι· 10, p. 618, D: Μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἕξεως.] Dem.: Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Idem, Σκόπει πρὸς ταύτην ποίᾳ τινὶ κέχρηται τύχῃ. Et in plur. ap. Eund.: Σκέψασθε τίνων εὐεργεσιῶν ὑπαρχουσῶν, καὶ ποίων τινῶν. [|| Ποίᾳ adverbialiter, Qua via. Aristoph. Av. 1219: Ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ; Qua parte, Qua ratione. Herodot. 1, 30: Κοίῃ δὴ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον;] || Interdum vero ποῖος pro πόσος, eo quidem modo quo dicitur ποίᾳ ὥρᾳ pro πόσῃ: quem nominis hujus usum Eust. [p. 1720, 20] commemorat, sed ut improprium, Διὸ τὸ ποίᾳ ὥρᾳ, ἤτοι πόσῃ, ἀκυρολογεῖται. Quicunque autem sit, ex quo istud loquendi genus accipit, sciendum est in eo linguæ nostræ cum Græca convenire, utpote dicenti *A quelle heure*, pro Quota hora, non pro Quali hora: quod tamen alioqui sonat illud *Quelle*. Sed fortasse illud ποία ὥρα intelligitur ab Eust. in directa, ut ita dicam, interrogatione, subaudiendo ἐστί: ut sit pro eo quod dicimus, *Quelle heure est-il?* Possit certe et ex vulgari illius sæculi sermone petitum videri. [Æsch. Ag. 278: Ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; (quod Eurip. Hel. 110 dixit πόσου χρόνου γὰρ διαπεπόρθηται πόλις;) ubi Abresch. comparavit Eur. Iph. A. 815: Ποῖον χρόνον ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἰλίου στόλον. Add. Aristoph. Av. 921: Ταυτὶ σὺ ποτ' ἐποίησας ἀπὸ ποίου χρόνου; ubi non opus Bentleji conjectura πόσου. || Ποίου correpta diphthongo ap. Æsch. Suppl. 911: Οὗτος τί ποιεῖς; ἐκ ποίου φρονήματος ... nisi τίνος scripsit, ut v. d. conjecit in Diario classico fasc. 7, p. 159: quæ ab librariis et scholiastis interdum sunt permutata. Sic ad Aristoph. Av. 66: Καὶ μὴν ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν, schol. annotavit: Ἐν τισι δὲ γράφεται «καὶ μὴν ἐρώτα πρὸς τίνων» ἢ καὶ οὕτω «καὶ μὴν ἐρώτα πρὸς ποίων» ἀντὶ τοῦ πρὸς τίνων ὄρνιν ὀρνίθων ἐρώτα καὶ τίσι προσήκομεν. Τίνι σχολῇ ap. Soph. Œd. T. 1286 schol. exp. ποίᾳ διατριβῇ. Ad correptionem insolitam metri accedit inelegantia apud Aristoph. Vesp. 1369: Τὴν αὐλητρίδα | τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα. B. Ποίαν αὐλητρίδα; ut non sine ratione de scriptura dubitasse videatur Elmslejus. || Ποῖα pro ποία metri caussa dixit Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 85; 221, 2, et in Carm. 12, 11, Opp. vol. 2, p. 85, C: Ποῖα δίκη; et duplici vitio τίς νόμος; οἷα δίκη, pro ποία Anth. l. c. 89, 3. Quæ inter se comparavit Jacobs. vol. 1, p. lxv.]

A || At vero Ποιὸς oxytonum, vel potius ὁ ποιὸς, et Ποιός τις, Qualitate præditus, Certa quadam qualitate præditus. [Plato Leg. 6, p. 770, D: Ἐκ ποιᾶς κτήσεως. Usitatissimum grammaticis ubi in interpretando nomine generali utuntur quod accuratius explicare nolunt, velut ὄρνεον ποιόν, φυτὸν ποιόν, φωνὴ ποιά, et quæ sunt similia. Sæpissime cum pron. τις conjungitur. Plato Rep. 4, p. 439, A: Οὐκοῦν ποιοῦ μέν τινος πόματος ποιόν τι καὶ δίψος· 438, D: Τῷ ποιά τις εἶναι· Phil. p. 37, C: Ποιά τινι δὲ οὐ γίγνεσθαι. Et cum ἄττα Theæt. p. 182, B: Τὰ μὲν ποιά ἄττα γίγνεσθαι· Rep. 4, p. 438, B: Τὰ μὲν ποῖ' ἄττα ποιοῦ τινός ἐστιν.] Theophr. C. Pl. 6, [17, 7]: Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν, Certe quadam qualitate esse præditam, affectam, Certæ qualitatis esse: ad hoc sc. accommodate. Idem, Ποιόν τι τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόναι. Apud Aristot. autem, Ποιάν τινα τροφὴν κατασκευάζει, Gaza vertit Qualitate quadam cibum afficit. Apud Eund., Ποιάν τινα οὐσίαν σημαίνειν, redditur Substantiam cum qualitate quadam significare. Et B ποιάν τινα κίνησιν, Motum certæ qualitatis. Rursum ap. Eund. De gen. anim. 4, [2 prope fin.]: Ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφή, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιέχοντος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων, Bud. vertit Certa quadam qualitate afficitur. Ceterum Qualitate prædita legimus ap. Cic. N. D. 2: Isti autem, quemadmodum asseverant, ex corpusculis non colore, non qualitate aliqua, quam ποιότητα Græci appellant, non sensu præditis. Sed videtur et Qualia pro eod. dixisse Acad. Quæst. 1, ita scribens: Quæ autem moveantur, omnia intervallis moveri: quæ intervalla etiam infinite dividi possint. Et quum ita moveatur illa vis, quam qualitatem esse dicimus, et quum sic ultro citroque versetur, et materiam ipsam totam penitus commutari putant, et ita effici, quæ appellant Qualia. Hic enim quum dicit Quæ appellant Qualia, perinde esse puto ac si diceretur, Quæ appellant ποιά τινα, vel τὰ ποιά. Dico autem τὰ ποιὰ potius quam ποιὰ sine articulo, quod illius usus plura inveniam exempla quam hujus. Articulum certe præfixit C et Herm.: Κατὰ τὰς ποιὰς τῶν στίχων τομάς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν, καὶ κῶλα· ubi Bud. vertit, Pro qualitate clausularum sensuum. Apud Eund. ἡ ποιὰ συνθήκη, reddit Certa quadam. Sic Synes.: Τῷ δὲ εἰδώλῳ διὰ τὴν ποιὰν τότε τοῦ πνεύματος σύστασιν ἡ κάτω χώρα προσήκει, ubi etiam possis itidem reddere Certam quandam. [Etym. M. p. 701, 31: Τῆς ποιᾶς αὐτῶν συστάσεως· 715, 5: Παρὰ τὸν ποιὸν ἦχον. Schol. Apoll. Rh. 2, 470: Τὴν ποιὰν τῆς τύχης διάθεσιν. Thom. M. p. 694: Τὴν ποιὰν μᾶζαν. || Τὶς ποιὸς Etym. M. p. 659, 15: Πέλανοι πέμματά εἰσί τινα ποιά.]

|| Ποιός τις interdum redditur non Qualitate affectus, Certa quadam qualitate affectus, sed simpliciter Certo quodam modo affectus, aut etiam Cujusdammodi. Aristot. Eth. 1, 9: Τὸ γὰρ τῆς πολιτικῆς τέλος ἄριστον ἐτίθεμεν· αὕτη δὲ πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι, καὶ πρακτικοὺς τῶν καλῶν. Sic autem et alibi loquitur: Rhet. 1, [c. 1]: Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται πλὴν ὅπως τὸν κριτὴν ποιόν τινα ποιήσωσι. Quem l. ita exponit D Victor.: Nihil aliud student nisi ut judicem, ut res ipsorum fert, afficiant. Et addit, ποιόν τινα significare Quodam modo affectum; vocari enim passim ab Aristot. homines ποιούς τινας, Qui his aut illis moribus præditi sunt, aut ita conformatum ingenium habent; et ut homines, ita etiam facta quæ ab ipsis proveniunt, quasi easdem qualitates redolentia, ita vocari. Hæc ille. At in VV. LL. perperam redditur ποιός τις, Recte animo affectus, item Bene animatus: in hoc ejusd. Aristot. loco, Rhet. 2, [20]: Πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν, ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα· ita interpretando, Magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum esse. In hoc autem libri 1, [c. 8] loco, Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν· τοῦτο δ' ἐστίν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους, ἢ ἄμφω, redditur ποιόν τινα, Bene animatum. Sed hæ interpretationes minime sequendæ sunt. || At Bud. postquam ποιά τις exposuit οὐχ ἡ τυχοῦσα, Non qualibet, in Theophr. C. Pl. 6, [17, 7]: Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν· οὐ γὰρ ἐν πᾶσι

A καὶ πάντως· συμβάλλεται δὲ πρὸς εὐδοξίαν, ὅταν ἡ φύσις προϋπάρχῃ ποιά τις· postquam ita exposuit, inquam, addit sumi etiam ἀντὶ τοῦ περιττοῦ: atque adeo ποιόν τινα interpr. Præstantem et eximium, in Aristot. Polit. 6, [4]: Ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερόν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Sed ego non video cur necesse sit aliter hic accipere ποιόν τινα quam in aliis quos ex Eod. protuli II., ac nominatim in eo quem ex Eth. 1. Ibid. ποιός ab eo exp. non solum ὁ τυχών, sed et ἀφελής: et subjungitur hic l. Hermog. Περὶ ἰδεῶν 2: Ἀπὸ δὲ τούτων δῆλος ὁποῖός τίς ἐστι καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐν ἀφελείᾳ· ἡ γὰρ ποιὰ συνθήκη κἀνταῦθα τὸν ῥυθμὸν ποιεῖ. Et addit, ἡ ποιά, i. e. ἡ λελυμένη, ut paulo superius dixerat. Alibi autem aliter ab eo sumi ait ἡ ποιὰ συνθήκη, sc. pro Certa quædam: nimirum ἐν τῷ Περὶ καθαρότητος, ubi scribit, Τὸν γάρ τοι ῥυθμὸν τὸν ἐν λόγῳ τῷ πεζῷ, ὃν ἡ ποιὰ συνθήκη ποιεῖ μετὰ τῆς ἀναπαύσεως, οὐδὲν ἄλλο ἢ μέτρον τε καὶ μὴ μέτρον εἶναι δεῖ. Hæc ille: at ego rursus non intelligo, quid obstet quominus in illo quoque loco ποιά τις ita vertamus. Denique nomini ποιός nihilo magis existimo B posse convenire illas interpretationes, quam consentaneum esset ποιόν τινα exponere ἀγαθόν, vel εὔνουν, in hoc l. Aristot.: Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν· exponere inquam ἀγαθὸν vel εὔνουν, quod ille subjungat, Τοῦτο δ' ἐστίν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους. Sed de his tamen, ut de plerisque aliis, aliorum esto judicium.

|| Ποιός, ὁ, substantive etiam accipitur, proprieque significat τὸν πυρόν, Triticum, ut est ap. schol. Theocr. [3, 32]: qui tamen paulo ante id de ποιά dixerat. [Schol.: Ποιὰν (scr. ποίαν) ἴσως τὸν πυρὸν κατ' ἐξοχήν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιάν (scr. ποίαν) ἐκάλεσαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. Manifestum est significationem hanc commentum esse grammatici, qui tamen non ποιός scripserat, sed ποία, quod restituit Schæferus ad schol. Apoll. Rh. 2, 470.]

[Ποῖος, ὁ, Pœus, Athamantis et Themistus filius. Schol. Apoll. Rh. 2, 1144, ubi nomen hoc om. cod. Paris. Simile est Βοῖος nomen: Ποῖος aliunde non cognitus. G. Dind.]

Ποιότης, ητος, ἡ, Qualitas, ut a Cic. etiam redditur in illo quem protuli loco in Ποιός, itemque alibi. Est autem frequens hoc nomen ποιότης ap. Aristot. ceterosque philosophos. [Plato Theæt. p. 182, A: Τὸ δὲ ποιοῦν ποιόν τι, ἀλλ' οὐ ποιότητα. Π. τρυγός Geopon. 7, 15, 2. Ἡ π. ἐσχημένη 7, 7, 5. Hesych. similiterque Cyrillus et Lexicon Ms. Octateuchi: Ποιότης, χρῶμα, ἡδονή, νόστος. Qua glossa generale nomen per species explicatur: de quo v. quæ s. v. Ἄποιος dicentur. G. D.] A rhetoribus autem ποιότης dictus fuit Status qualitatis: de quo ita scribit Fab. 7, 5: Si omnia, quæ supra scripta sunt, deerunt, videndum an minui culpa possit. Hic est ille, qui a quibusdam dicitur Status quantitatis. Sed ea quum sit aut pœnæ, aut honoris, ex qualitate facti constituitur, eoque nobis sub hoc esse statu videtur, sicut ejus quoque quæ ad numerum refertur a Græcis; nam et ποιότητα et ποσότητα dicunt: nos utrumque eadem appellatione complectimur. [Π., Qualitas, dicitur Status, s. Constitutio generalis, in qua scilicet quæritur de Genere facti, ut, Jure aliquis occiderit alium, necne. Itaque Hermogenes Π. στάσ. διαιρ. p. 20 definit, ἡ ζήτησις περὶ τὴν ποιότητα τοῦ πράγματος, οἷον, εἰ δίκαιον, εἰ συμφέρον, εἰ ἔννομον, ἤ τι τῶν τούτοις ἐναντίον. Auctori ad Herenn. 1, 14, simpliciter etiam Juridicialis constitutio vocatur. Ciceroni autem De invent. 1, 9, ita: «Generis est controversia, quum, quantum, et cujusmodi, et omnino quale sit factum, quæritur, hoc modo: justum an injustum, utile an inutile.» Et mox: «Hæc constitutio, quam generalem nominamus, partes nobis videtur duas habere, negotialem et juridicialem.» Conf. De invent. 2, 21, ubi ex instituto de hoc controversiæ genere agitur. Talis status est in Oratione Cicer. Miloniana: Occidi Clodium, inquit Milo, sed recte et jure occidi.— Jam ex disciplina Hermogenis hæc ποιότης primo dividitur in λογικὴν et νομικήν. Illa λογική posita est in ratione, h. e. ingenii inventionem et oratoris industriam in spectanda ipsius natura requirit, nititurque oratoris dexteritate, qua opus est in

A explorandis locis statuum et dialecticis, generis, differentiarum, causarum, effectorum, conjunctorum, eventuum, similium, parium, antecedentium, consequentium, repugnantium, quæ omnia non e scripto, neque e verbis eruenda, sed λόγῳ, h. e. ratione et judicio, invenienda sunt et artificiose demonstranda; unde Marcellin. ad Hermog. p. 88 ed. Ald., ἡ τῶν πραγμάτων ἐξέτασις, ait, πλείονος δεῖται καὶ τεχνικῆς τῆς τῶν λόγων κατασκευῆς. Eadem et Auct. ad Herenn. 2, 12, Causa rationalis appellatur.— Νομικὴ autem ποιότης est, quum defensio aut accusatio scripto aliquo nititur. Cetera, quæ ad hujus ποιότητος vim et indolem perspiciendam pertinere videantur, apud ipsum Hermogenem et ejus subtilissimum interpretem Sturmium p. 39 sqq. legenda sunt. || Ποιότης præterea etiam dicitur in statu definitionis, Certus modus quo persona aliqua tractatur: vid. Hermog. Διαιρ. στάσ. p. 60 et 62, ubi ait: Ἡ ποιότης ἀπὸ τῶν παρακολουθούντων τῷ προσώπῳ λαμβάνεται. Sopater Διαιρ. p. 333: Ποιότης ἐστὶν ἡ ἀπὸ φανερῶν ἀξιωμάτων ὁμολογου- B μένη περὶ τοῦ προσώπου ὑπόληψις. Conf. schol. ad Hermog. p. 224 sqq. et voc. Ὅρος.— Alio sensu denique κοινὴ ποιότης in statu inprimis conjecturali, de peroratione et argumentorum supra tractatorum resumtione dicitur. Hermog. l. c. p. 30 et 46, Ἡ κοινὴ ποιότης, inquit, αἱ ἐπίλογοί εἰσι καὶ δευτερολογίαι, γίνονται δὲ ἐν παντὶ ζητήματι, οὐκ ἐν στοχασμῷ μόνον. Addit schol. Syrianus ad hunc l. p. 169: Ὠνόμασται δὲ κοινὴ ποιότης, διότι κοινόν ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ κεφάλαιον, h. e. quod eo argumentandi modo utraque litigantium pars uti potest. Ernest. Lex. rhet.]

[Ποιοτρόφος, ὁ, ἡ, Herbas alens. Π. αἶα Oppian. Cyn. 1, 460.]

[Ποιοφάγος, ὁ, ἡ, Herbivorus. Ἀσπαλάκων π. Oppian. Cyn. 2, 613.]

Ποιόω, Qualitate afficio. [Steph. Alex. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 245, 34.] Et pass. Ποιόομαι, Qualitate afficior, Qualitatem recipio, ap. Alex. Aphr. Probl. 1, [36, p. 256]. Unde partic. Πεποιωμένος, Qualitate C affectus, Qualitate præditus, ποιός. [Theophr. C. Pl. 2, 1, 5; Aristot. Eth. Nicom. 3, 2. Plotin. 2, 4, 10, et sæpius; Nicol. Methoneus. Adv. Procl. p. 97. D. Creuzer. Nemes. p. 49, 6. Greg. Nyss. t. 3, p. 80, A: Τὸν ἐνὶ τούτων πεποιωμένον. Justin. Mart. p. 145, C: Οὐσία πεποιωμένη καὶ πεποσωμένη. Hase. Origen. C. Cels. 4, p. 176: Κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν πεποίωται. Hemst. Maxim. Conf. vol. 1, p. 174, D: Πεποιῶσθαι. Oribas. p. 277 ed. Matth.: Τῶν πεποιωμένων ὑδάτων. Conf. πεποσωμένον. G. Dind.]

[Ποιπνείω. V. Ποιπνύω.]

Ποιπνός, ὁ, Minister, Famulus, θεράπων Hesychio, afferenti et Ποιπνότεροι pro σπουδαῖοι, Diligentibus, Sedulis, Assiduis: qui Homero sunt ὀτρηροί.

Ποιπνύω, Opus facio, et quidem sedulo, Satago, ἐνεργῶ. Hom. Od. Γ, [430] Nestore jubente filios suos ex agro bovem adducere, δμῳὰς autem κατὰ δώματα δαῖτα πένεσθαι, Ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ· vix ea fatus erat, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, Opus injunctum actutum faciebant. Et Il. Σ, [421]: Αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. D Sic A, [600]: Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. Ap. Eund. [Od. Υ, 149] Euryclea ancillis, Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι [recte alii libri ποιπνύσασαι], Ῥάσσατέ τε, Satagentes, Studiose et festinanter opus facientes. [Il. Θ, 220: Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς. Ξ, 155: Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν. Quint. Sm. 11, 322: Ἔσσυντ' ἰητῆρας ἐς οὐταμένων αἰζηῶν οἰκία ποιπνύοντες· 13, 352: Ἠγὲ ποιπνύοντα πόδας φέρον.] Exp. ποιπνύω etiam Ministro, διακονῶ, θεραπεύω, Hesych.: quomodo accipi potest in Il. Ω, [475] de Achille: Τῷ δὲ δύ' οἴω, Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος, Ποίπνυον παρεόντε ut sit, Astantes ministrabant cibum capienti. [Apoll. Rh. 4, 1113: Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἑὴν μέτα ποιπνύουσαι. De Hesperidibus mala aurea custodientibus ib. 1399: Ἀμφὶ δὲ Νύμφαι Ἑσπερίδες ποίπνυον. Orac. Sibyll. ap. Phleg. Trall. De longæv. c. 4, p. 120: Ὀρνιθες ... μαντοσύνην θνητοῖσιν ἀληθέα ποιπνύσουσιν.] Apud eund. Hesych. legitur etiam Ποιπνύει, expositum ibi-

dem ὑπουργεῖ, διακονεῖ, Ministrat, Subservit; sed haud scio an mendose pro ποιπνύει. [Scriptura vitiosa, cujus exemplum est in versu Pythagorico ap. Porphyr. V. P. c. 40, p. 41: Εὖ μάλα ποιπνείειν δεῖ ἐν ἤματι ἔργα πελέσσης.] Etym. [M. p. 679, 12] hoc ποιπνύειν derivatum vult ex πνέω, quod est πνέω, ac proprie esse τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν: quoniam qui properanter et anxie opus faciunt, πνευστιῶσι. [Alii a ποιεῖν derivarunt. Utramque etymologiam memorat etiam schol. Oppiani Hal. 2, 615; alteram probat Eustath. p. 160, 31. Sed probabiliorem esse priorem ostendit Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 176 sqq.]

[Ποιρίν. V. Πηρίν.]

[Ποιτρόπιος, ὁ, nomen mensis Delphici in tribus inscrr. ap. Curtium p. 65 et 72. Id Curtio pro Βοιτρόπιος dictum videbatur, ut mensis significaretur quo οἱ βόες τρέπονται inter arandum. Ab eo dissentiens C. F. Hermannus in Comment. de mensibus Gr. p. 73 Ποτρόπιος conjecit, i. e. προστρόπιος, supplicatorius: pro quo non posse dici ποιτρόπιος. Nam quod in Etym. M. p. 678 tradatur, ποὶ παρ' Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτὶ ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἶτα συνδέω, non posse pro vero haberi. B Nititur autem conjectura illa Hermanni alio titulo Delphico, qui ex Chandleri inscriptionibus repetitus est a Bœckio vol. 1, p. 832: μηνὸς Ἀποτροπαίου, cujus valde incerta scriptura est. Nam in alio apographo legitur ΜΗΝΟΣΠΡΟΙΤΡΟΠΙΟΥ, admodum quidem vitiose, sed ita tamen ut literæ οι ante τρο, quæ tribus illis titulis a Curtio editis confirmantur, rectius lectæ esse videantur quam a Chandlero. G. Dind.]

[Ποιφάγος vitiose pro ποηφάγος, quod v.]

[Ποιφύγδην. V. Ποιφύσσω.]

Ποίφυγμα, τό, quidam esse dicunt Vehementem spiritus emissionem, s. Stlopum: Hesych. vero σχῆμα ὀρχηστικόν. Meminit ejus Suidas quoque, sed non exp.: meminit et verbi ποιφύσσειν, interpretans ipsum σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπειν, Vehementer et cum sonitu quodam flatum emittere: cujus hoc exemplum subjungit ex Epigr. [Anytes Anth. Pal. 7, 215], ubi delphin ait, Οὐδὲ παρὰ σκαρθμοῖσι νεὼς περικαλλέα χείλη Ποιφύσσω τὠμὰ, τερπόμενος προτομᾷ. C Idem ποιφύξαι exp. etiam φυγεῖν, Fugere. [Æsch. Sept. 280: Τοιάδ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν.]

Ποιφύσσω, f. ξω, Spiro, Flatum emitto. Nicander Ther. 180, de aspide: Ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπλαται αὐχὴν Ἄλεστα ποιφύσσοντος, i. e. φυσῶντος. [A quo verbo per ἀναδιπλασιασμὸν derivat Eustath. p. 160, 33.] Sic Euphorion, Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος, pro πνεύσαντος. Lycophro 198: Κρατῆρος ἐν μέλαινα ποιφύξει· ubi schol.: Ἡ Περσεφόνη, ἢ ἡ Ἰφιγένεια, φυσήσει.] Ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, veluti ap. Sophronem Mimis: Παιδικὰ ποιφύξεις. [Corrupte ap. Athen. 7, p. 324, F: Παιδὶ κάππα φύξις· unde fictum videtur substantivum ποιφύξις, quod Lexico suo intulit Schneiderus.] Hæc schol. Nicandri [l. c.]: cui assentitur et Hesych., ut qui ποιφύσσειν esse tradat non solum τὸ [φυσᾶν et] πνεῖν, sed etiam τὸ φοβεῖν s. ἐκφοβεῖν, Terrere, Exterrefacere. Verum proprie esse volunt Terrere flatu vehementer emisso, ut idem rursum Nicandri scholiastes adverbium Ποιφύγδην exp. φυσητικῶς καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐκφοβῶν, in hoc l. Ther. [371]: Ἐν δὲ κελεύθοις Γλώσσῃ ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγμους· ubi interpretari queas Terrifico cum flatu.

Ποιώδης, ὁ, ἡ, Herbosus, Herbidus, Herbaceus, ut ποώδης. [Hesych.: Π., βοτανώδης. Herodot. 4, 47: Γῆ ποιώδης τε καὶ εὔυδρος. Arrian. Ind. c. 32, 4; 40, 3.]

[Ποιῶς, Quodam modo. Clem. Alex. Wakef. Interrogativum Ποίως ponitur ab Herodiano Περὶ μ. λέξ. p. 19, 19.]

[Ποιωτικός, ἡ, όν, Qualitatem afferens. Oribas. p. 277 ed. Math.: Τῶν λουτρῶν τὰ μέν ἐστιν ἐκ γλυκέων ὑδάτων καὶ ἀποίων, τὰ δὲ ποιωτικά.]

[Πόκα. V. Πόκα.]

Ποκίζω, Vellumen s. Vellus adimo, Vello, Tondeo, i. q. πέκω s. πέκω. Suid.: Πεκτεῖν, ποκίζειν [sic etiam schol. Aristoph. Av. 714] ἢ κείρειν τὰ θρέμματα. Item Como, Pecto: sicut πέκω quoque et πέκω.

Ποκάριον, τό, Parvum vellus. In Hippiatr. [p. 87]: Ποκάριον ἐπιτίθει τῷ στήθει, Lanæ pusillum, Velleris

A paululum. Bud. [Πόκα; ap. Theocr. 15, 20, schol. exp. ποκάρια.]

Ποκάς, άδος, ἡ, Coma pexa, Crines compti, depexi: ποκάδες enim Suidæ sunt διακτενισμέναι τρίχες: Hesychio vero simpliciter τρίχες, ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι. Vide et Ἐκποκίζω. [Aristoph. Thesm. 567: Ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας· ubi fuisse qui πλοκάδας scriberent, quod πλοκάμους significaret, ex annotatione scholiastæ colligi potest. Apud Phot. p. 437, 21, Πλοκάδες, τρίχες, contra seriem literarum.]

[Ποκέ. V. Πόκος.]

[Ποκίδης, ὁ, Pocides, n. pr. in fictili, si recte habet scriptura *Catal. del princ. di Canino* p. 138, n. 1614. Hase.]

Ποκίζω, Tondeo, Vellumen adimo, i. q. ποκάζω, κείρω, πόκους ποιῶ. Theocr. 5, [26], sed voce media, activa sc. signif.: Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; verba Laconis ad Comatam, qui deposito hædo volebat opponi ἀμνόν: ubi schol. exp., τίς γάρ ποτε ἔκειρεν ἀντὶ ἐρίων τρίχας, s. πόκους ἐποιήσατο· nam agni et ovis B lana potest ποκίζεσθαι, non item villi s. pili hædi.

[Πόκιος, ὁ, nomen mensis ap. Amphissenses in inscrr. Delphicis ap. Bœckh. vol. 1, p. 832, et ap. Curtium Anecd. Delph. p. 56. Respondet mensi Maio: ex quo colligi potest nomen ab tonsura ovium ductum esse, ut conjecit C. F. Hermann. in Comment. de mens. Gr. p. 75. G. D. Occurrit it. in inscr. Tauromenit. *Annali dell' Inst. arch.* t. 10, p. 71, n. 3, col. 1, 17; conf. Franz. ib. p. 75-77, et El. epigr. gr. p. 228 sq. Hase.]

Ποκοειδής, ὁ, ἡ, Velleri s. Vellumini similis. Longin. [15, 5]: Ἀκατεργάστους καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας, de Æschylo.

Πόκος, ὁ, Vellus, i. q. πέκος s. πέκος: derivatum a πέκω, ut σπόρος a σπείρω. Eust. p. 975, de πέκω loquens: Ὅθεν καὶ ὁ πόκος καὶ τὸ πέκος, ὃ δηλοῖ τὸ πεκόμενον δέρμα, Pellem quæ vellitur, tondetur; potius Lanam ipsam vulsam s. tonsam: qua signif. et Lat. Vellus accipitur, teste Varr. R. R. 2, 11: Quam (lanam tondendo s. vellendo) ademptam et conglobatam, alii C Vellera, alii Vellumina appellant: ex quorum vocabulo animadverti licet, prius lanæ vulsuram quam tonsuram inventam. Silius, Niveæ splendentia vellera lanæ. At Virg., Tenuiaque ut foliis depectant vellera Seres: de lana serica. Hesychio quoque πόκος est τὸ ἔριον τοῦ προβάτου. Hom. Il. M, [451] de pastore: Ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰός, Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει. [Soph. Tr. 675: Ἀργῆτ' οἰὸς εὐέρου πόκῳ. Eur. El. 513: Οἰὸς μελάγχιμον πόκον. Theocr. 15, 20: Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.] Theophr. Prognost. [fr. 6, 1, 13]: Ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὅμοιαι ὦσιν, ὕδωρ σημαίνει· unde Plin.: Si nubes, ut vellera lanæ, spargentur multæ ab oriente, aquam in triduum præsagient. Plut. [Mor. p. 785, C]: Εἶτα δρόμους ἐνιαυσίους καὶ στεμφύλων διαμετρήσει καὶ πόκους προβάτων. Alia duo exempla ex Theocr. et Aristoph. habes in Πέκω et Πεκτέω, in quibus dicitur de Vellere s. Lana quæ pecori adimitur. [Aristoph. Lys. 574: Ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην. Clem. Al. p. 785, 37: Ἡ χλαμὺς πόκος ἦν τὸ πρῶτον. Valck. Dio D Cass. 57, 21: Πόκοις καὶ ἱματίοις πηχέσι περιλαβών.] Dicitur Πόξ quoque eadem signif., sc. pro Vellere s. Lana detonsa aut vulsa. Unde proverb., Εἰς ὄνου πόκας, In asini vellera. Charon ap. Aristoph. Ran. [186]: Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον (navigare mecum vult), ἢ 'ς ὄνου πόκας, Ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας; ubi annotat schol. hoc dicto εἰς ὄνου πόκας significari τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου: nam ἀδύνατον πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. Itidem alio proverbio Ὄνον κείρεις dicitur ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων, quoniam sc. τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τις δύναται οὔτε κάρσαι: quo refer Ab asino lanam, et ἀτὰν τίλλειν, quibus impossibilitas vel opera male collocata notatur; nam αἱ ὄνου πόκες, ut habere concedamus asinum πόκας, οὐ χρησιμεύουσιν. Hæc fere ex schol. Apud Zenod. [Zenob. Prov. 5, 38] quoque legitur, Ὄνου πόκας ζητεῖς, ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. Risus igitur gratia fingit hunc apud inferos locum. Apud Suid. habetur etiam Ὄνου πόκαι, ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ μὴ ὄντων. Verum sciendum est variare grammaticos in inveniendo nominativo τοῦ πόκας: quum sc.

ap. schol. Aristoph. legatur αἱ πόκες, a nomin. Πόξ, ap. Suidam vero Πόκαι a nomin. Πόκη [in v. Ἀνάπαυλαν. V. Lobeck. Paralip. p. 106 sq. Feminina vero forma oxytonos est. Arcad. p. 106, 16 : Ὀξύνεται... πόκω ποκή τὸ ἔριον. Contra πόκος barytonum est : v. ib. p. 50, 19. Tertia denique forma memoratur ib. p. 80, 9 : Πόκτος ὁ πόκος.]

[Ποκοφόρος, ὁ, ἡ, Vellus ferens, Laniger. Planud. Ovid. Met. 3, 585. Boiss.]

[Πόκτος. V. Πόκος in fine.]

[Ποκόω, Vellere circumdo. Philipp. Anth. Pal. 6, 102 : Λεπτῇ ἄχνῃ πεποκωμένον μῆλον.]

[Πόλα, ἡ, Pola. Steph. Byz. : Πόλα (Πολὰ codex Vratisl.), πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πολάτης. Καὶ ἀκρωτήριον Πολατικὸν καὶ τὸ Πολατικόν. *Pola* ap. Pomp. Mel. 2, 3, 13, ad quem Tzschuck. vol. 3, 2, p. 352 : « Græci utroque numero efferunt; Πόλας tamen plerique habent, ut Callimachus ap. Strab. 1, p. 46, Strabo ipse 7, p. 314, Agathemer. 2, 14, Lycophron 1022. Posterioribus maxime placuit Πόλα, ut Ptolem. 3, 1, Plinio 3, 23, 19, Geogr. Ravenn. 4, 31; 5, 14, Antonin. in Itin. p. 271 et 494, Tab. Peuting. 4, B, Colchos cum Mela plures faciunt conditores : — hinc et ipsum urbis nomen ex Colchica lingua, cui adjungit suo more Hebraicam et Syriacam, derivat Bochartus in Phaleg. 4, 31, F, ut sit φυγὰς et quasi exsulum urbs, uti et affirmat Callim. c. l., cum quo confer Tzetz. ad Lycophr. l. c. Fuit autem urbs Istriæ, cui et adsignant Strabo, Plinius, Ptolemæus, Antoninus. Alii vel laxe vel prave dant Illyrico, ut Stephanus h. v., Dalmatiæ, ut Geogr. Rav. l. c., Epiro adeo Tzetzes. Posita erat in sinu quem *Polaticum* vocat Mela. »]

[Πολέας, ὁ, Poleas, n. pr. in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 1081, in Tenia ap. Ross. fasc. 2, p. 14. G. D.]

[Πολέας. V. Πολύς.]

[Πολείδιον, τὸ, Parva urbs. Etym. M. p. 147, 22, ubi de scriptura hujusmodi diminutivorum per ει agitur : de qua v. Lobeck. Pathol. p. 394. Πολίδιον scribitur ap. Strab. 8, p. 344; 9, p. 412; 10, p. 446, Steph. Byz. s. v. Τροία. Alia forma Πολίδριον, quam πολίδριον scripsit Schneiderus, legitur ap. schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 857, 17, et Hesych. s. v. Πολίχνια. Eam Constantino Porphyr. De admin. imp. c. 9 recte restituit Meursius pro πολύδια. G. D.]

[Πολεμαγένης, ους, ὁ, Polemagenes, n. pr. ap. Æschin. p. 22, 20.]

[Πολεμαδόκος. V. Πολεμηδόκος.]

[Πολεμαίνετος, ὁ, Polemænetus, n. pr. ap. Isocr. p. 385, C; 393, C. Alius in inscr. Delphica ap. Curt. Anecd. Delph. p. 80. G. Dind.]

[Πολεμαῖος, ὁ, Polemæus, Sybarita. Iambl. V. P. p. 530.]

[Πολέμαιστος (?), ὁ, Polemæstus, n. pr. ap. Pseudo-Demosth. Ep. 6, p. 1491 extr., ubi genitivus est Πολεμαίστου, in cod. Bav. πολεμαίστου scriptus, quem in Πτολεμαίου infelici conjectura mutari voluit Reiskius. Simile nomen est in inscr. Lamiensi ap. Curt. Anecd. Delph. p. 16 (coll. p. 100) : Ἀφροδισία ἐλευθερώθη ὑπὸ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑ τοῦ Ἀντικράτεος, qui genitivus est Πολεμιστᾶ vel Πολεμίστα, ut apud Demosthenem quoque, si nomen sit corruptum, Πολεμίστου scribendum videri possit. G. Dindorf.]

Πολεμάρχειος, ὁ, ἡ, Ad polemarchum pertinens. Athen. [5, p. 210, B] : Ἐξηγούμενος διάθεσιν κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοάν, In polemarchi porticu, ubi fortasse de porticu loquitur in qua jus dicebat.

[Πολεμάρχειον, vel Πολεμαρχεῖον, τὸ, Curia polemarchi. Xenoph. Hell. 5, 4, 5 : Ἐκείνους εἰσήγαγεν εἰς τὸ προταμιεῖον τοῦ πολεμαρχείου. Polyb. 4, 79, 5 : Κατέλαβον μετὰ τῶν ὅπλων τὸν περὶ τὸ Πολεμάρχειον τόπον.]

[Πολεμαρχέω, Polemarchus sum. Herodot. 6, 109 : Ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν. Xenoph. Hell. 5, 2, 17; Polyb. 4, 18, 4; Plut. V. Pelop. c. 7; Athen. 13, p. 609, D.]

[Πολεμάρχης, ὁ, Belligerator, Gl. Pseudochrys. t. 8, p. 630, A ed. Par. alt. : Ὁ ἀσεβὴς π. Hase.]

Πολεμαρχία, ἡ, Munus illud τοῦ πολεμάρχου. [Polemo Soph. p. 3 : Ἐξῆρχε γὰρ κἂν τοῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία.]

[Πολεμαρχίδαιος, ὁ, Polemarchidæ filius. Inscr. Thessal. ap. Bœckh. vol. 1, p. 860.]

[Πολεμαρχικός, ἡ, όν, Ad polemarchum pertinens. Himerii declamationem Πολεμαρχικὸς inscriptam memorat Phot. Bibl. p. 108, 4; 363, 7.]

[Πολεμάρχιον. V. Πολεμάρχειον.]

Πολέμαρχος, ὁ, Dux belli, Penes quem belli administrandi summa potestas est. [Æsch. Sept. 829 : Ἀτίκνους κλαίουσι πολεμάρχους; Choeph. 1072 : Ἀχαιῶν π. ἀνήρ.] Tradunt Athenis fuisse unum ex novem principibus qui omnium celeberrimi et nobilissimi habebantur : ad Areopagitas ducere solitum, qui ordinem in bello reliquissent, vel fugiendo defecissent : inquilinos item, qui sine census persolutione agebant, mulctasse : et ut civibus ὁ ἄρχων solebat, ita τὸν πολέμαρχον inquilinis jus dixisse : duos ἱππάρχους ei subditos fuisse. [Herodot. 6, 109 : Ὁμόψηφον τὸν π. ἐποιεῦντο τοῖσι στρατηγοῖσι· 7, 173. Aristoph. Vesp. 1042.] Bud. tamen Annot. in Pand. scribit πολέμαρχον uno tantum magistro equitum inferiorem fuisse : hodie Mareschallum nominari, Tribunum militum Latine posse vocari. Vide et Harpocr. : item [Polluc. 8, 85 et 91, Lex. rhet. p. 290, 27, Phot. p. 437, 22,] Suid. et schol. Thuc. p. 187 meæ ed. [5, 66.] Vide et locum quendam Xenophontis in Λοχαγὸς citatum, ubi sermo est περὶ πολιτικῆς μόρας ap. Lacedæmonios. Vide præterea Aristot. Polit. 6 fin., ubi inter alia dicit πολεμάρχῳ et στρατηγῷ incumbere τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως καὶ ὅσα τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας, ut sunt obserationes portarum, murorum munitiones, et hujusmodi. [Πολέμαρχοι, magistratus civitatum Peloponnesi, qui claves urbis in potestate sua habebant et interdiu in statione ad portas versabantur, ap. Polyb. 4, 17, 2.]

[Πολέμαρχος, ὁ, Polemarchus, frater Lysiæ, memoratus ab Lysia ipso p. 121, 31, 43, Platone Rep. 1, p. 327, B, Phædr. p. 257, B. || Laco. Pausan. 3, 5, 3. || Arsinoensis, Ætolorum legatus ad Romanos, Polyb. 17, 10, 8. G. D. || Alius ap. Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 174, n. 246, 2. Hase. || Lectio vitiosa pro Πολύνομος in libris quibusdam Xenoph. Hell. 4, 8, 11.]

[Πολεμάτας, ὁ, Polematas, dux Bœotorum. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 321, 6, schol. Clem. Alex. ad p. 9, 32.]

Πολεμέω, i. q. πολεμίζω, sed in prosa usitatius quam istud, i. e. Bello, Belligeror s. Bellum gero : cui opp. εἰρήνην ἄγω, ap. Isocr. Encom. Evagoræ, ut et ap. Thuc. 5, p. 190 [c. 76] : Δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὸν μέν, καθότι εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δ', ὡς εἰ εἰρήνην ἄγειν. Apud Athen. 7 : Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ καλῶς ποιεῖν, Πολεμοῦντες, ἀλλήλους. Plut. [Mor. p. 537, B] : Πολεμοῦσι δὲ ἀετοὶ καὶ δράκοντες, κορῶναι καὶ γλαῦκες, Bellum inter se gerunt. Dem. [p. 17, 11] : Τὴν τοῦ πολεμεῖν ἐμπειρίαν κτησάμενοι, Bellandi peritiam. Lucian. [De saltat. c. 8] : Τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν κουφότητα. Item cum accus. πόλεμον : sicut Hom. πόλεμον πολεμίζειν. [Plato Menex. p. 242, D.] Dem. : Πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, Multa bella gessistis; itidemque passive πολεμεῖται ὁ πόλεμος, Bellum geritur. [Plato l. c. p. 243, E, Rep. 10, p. 600, A.] Xen. Hell. 5, [1, 1] : Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος. [Ib. 4, 8, 1.] Ex Thuc. πολεμῶ ἐναντία σοι, Tecum belligero, pugno. Item cum præposs. μετὰ et πρός, ut Latine quoque Bellum gero cum, Bellum gero adversus, Belligero cum, Bello cum. Apoc. 13, [4] : Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; ut Cic. Bellare cum diis, Bellare cum Ætolis. 12, [7] : Ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος. Thuc. 1, [141] : Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, Bellum gerere adversus disparem apparatum. Sic Plut. Solone : Ἐπολέμησαν περὶ τούτου πρὸς ἅπαντας, Hujus rei gratia cum universis bellum gessere, ubi πολεμεῖν περί τινος, ut dicit Tac., Quum Marius et Sylla de eo præcipue bellarent. Sæpius cum dat. : quod in Lat. lingua imitatus Stat. dixit, Et magno bellare parenti, pro Bellare cum m. p. Itidemque Virg., Placitone etiam pugnabis amori? pro Pugnabis cum, Pugnabis contra. Thuc. 5, p. 182 [c. 48] : Γενομένης ξυμμαχίας, τοῖς αὐτοῖς πολεμεῖν καὶ εἰρήνην ἄγειν. Dem. [p. 48, 20] : Ἵνα μὴ μόνον τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμῆτε Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις, ubi etiam nota dat.

instrumentalem : ut ap. Sil. Bellare manu, Bellare ense. Plut. Alexandro : Δαρείῳ ὑπὲρ ἡγεμονίας πολεμεῖν. Sicut Dem. [p. 236, 5], sed metaph. : Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Cum his bellare, decertare, pugnare. Ubi nota etiam πολεμεῖν περί, sicut paulo supra πολεμεῖν ὑπέρ. Cum solo dat., Plut. : Πολεμῆσαι τοῖς οἰκέταις ἀποστᾶσι, ubi de servili bello loquitur. [Id. Mor. p. 200, D.] Idem, Σπαθίζοντες ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντες. [Idem Mor. p. 192, C, de Epaminonda : Τοῖς πολυσάρκοις ἐπολέμει, i. e. eos oderat vel ferre non poterat. Sic Iamblich. De V. P. : Τοῖς κυάμοις πολεμεῖν. Idem Plut. Mor. p. 285, E : Κυνὶ δὲ πάντων μάλιστα τῶν ζῴων ἐπολέμησεν et p. 401, C : Τῷ μύρῳ πολεμεῖν. Kuster. Soph. Œd. C. 191 : Καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν. Eur. Hipp. 263 : Τῇ δ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν. Plato Rep. 4, p. 440, A : Τὸν θυμὸν πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις.] Idem cum accus. quoque junxisse videtur, De odio et invidia, non procul ab initio [p. 537, B] : Μισοῦσι δὲ ἀλλήλα καὶ ἀπεχθάνονται καὶ πολεμοῦσιν ὥσπερ ἐπίσης τινάς, Inter se bellant, Se mutuo infestant, Se oppugnant mutuo. Sed videtur reponendum esse ὥσπερ πρὸς ἀπίστους, aut ὡς πρὸς ἀπ. [« Diodor. 4, 61 : Ὁ Μίνως πολεμῶν ἐπαύσατο τὰς Ἀθήνας, *Athenas oppugnare desiit* : ea enim vis verbo, quum quartum adsciscit casum. Pausan. 8, 46 : Αὔγουστος Ἀντώνιον πολεμῶν, *Bello aggressus Antonium*. Apollod. 3, 14, 8 : Ἐπολέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας. Palæph. c. 16 : Ἐπολέμει τὴν Τυρίαν χώραν. Nam sic lego ex cod. Oxon. Alciphro 3, 22, de vulpibus uvas infestantibus : Ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλάς. Ex Diodoro similia vide 5, 46; 13, 43, 84; 14, 37; 15, 19; 16, 41. » Wessel. ad Diod. 4, 61. Polyb. 11, 19, 3 : Ἑκκαίδεκα πολεμήσας ἔτη Ῥωμαίους· 18, 30, 1 : Μηδένα πολεμεῖν. Adde Joseph. A. J. 6, 6, 5; 7, 5, 2; 7, 9, 6.] Πολεμῶ metaphorice pro Vexo, ut et vernacula lingua dicimus, *Faire la guerre à quelqu'un* : pro Vexare cum, Negotium ei facere. Xen. Cyrop. 1, [3, 11] : Ἀλλὰ τί ποτε σύ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; [De inimicitia privata, Isæus p. 37, 38 : Οὐχ ἡμῖν ἐγκαλῶν, ἀλλὰ Διονίᾳ πολεμῶν ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο· ubi Schœmann. comparavit Lys. C. Diogit. p. 906 : Ἵνα ἐκείνου μὲν ἐπιλάθωνται, τῷ δὲ πολεμῶσι.] || At πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, Pugnare cum opinione jam inde a multis annis recepta, Veteri opinioni et dudum receptæ repugnare. Plut. Thes. [c. 10] : Οἱ δὲ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες, καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, πολεμοῦντες, οὔτε λῃστὴν οὔτε ὑβριστὴν γεγονέναι Σκίρωνά φασι. Sic De Iside et Osiride [p. 359, F] : Ὀκνῶ δὲ μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώπων ἔθνεσι καὶ γένεσι. Unde etiam apparet Simonidem olim eo loquendi genere usum fuisse. || Πολεμέομαι, Bello appetor, lacessor et invador, s. Belligeratur mecum, Bellum mihi infertur, Oppugnor. [Thucyd. 3, 6; 4, 23.] Dem. [p. 240, 18] : Ἦγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ αὐτοὶ τρόπον τινὰ ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι, Bello vexati et infestati. Idem [p. 113, 6] : Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ὑμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι. Itidem Plut. De deo Socr. : Εἰ πολεμεῖσθαι πυθόμενος ἡμᾶς, ἐπλευσας ὅπλοις καὶ βέλεσιν ἡμᾶς ὠφελήσων. Necnon Synes. πολεμουμένην χώραν dixit Bello infestam, Bud. Idem eadem signif. dixit, Ep. 62 : Παραλαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις, Bello petitas, exercitas. Sic et Isocr. Ad Phil. [p. 92, A] de Lacedæmoniis : Πολεμοῦνται ὑπὸ τῶν τὴν χώραν αὐτῶν περιοικούντων. Paulo post dicit, Οὐδένα δὲ χρόνον διαλείπουσιν οἱ στρατεύοντες ἐπί τινας ἢ μαχόμενοι πρός τινας, ἢ βοηθοῦντες τοῖς ἀπολλυμένοις αὐτῶν. Nisi quis forte a πολεμόω hoc πολεμοῦνται deducere malit. || Alias πολεμεῖται dicitur etiam pro Bellatur, Belligeratur; imo et πόλεμος πολεμεῖται, quod ex Dem. attuli supra in Πολεμέω. Affertur que ex Thuc. Πολεμεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν, pro A nobis bellum administrari. || Præterea πολεμοῦμαι tradunt accipi etiam pro πολεμῶ, Bellum gero, Belligero, itidemque πολεμήσομαι activa signif. a Thuc. [1, 68; 8, 43] usurpari existimatur; sed nulla ejus usus exempla proferuntur.

Πολεμηδόκος, ὁ, ἡ, et Dorice Πολεμαδόκος, Bella suscipiens. Ex Epigr. [Niciæ Anth. Pal. 6, 122] πολεμηδόκος Ἀθηναία, Bellona, Bellax s. Bellatrix Minerva. [Sic etiam Stesich. ap. schol. Aristoph. Nub. 964. Πολεμαδόκοις ὅπλοις Pind. Pyth. 10, 22.]

[Πολεμήϊος, ηΐα, ήϊον.] Πολέμιος [forma non usitata : v. Lobeck. Pathol. p. 474], ex quo Ionica dialysi factum Πολεμήϊος, ut βασιλήϊος ex βασίλειος, itidem Bellicus. Hom. Il. B, [338] : Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα· H, [236] : Ἠὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα. Sic E, [428] : Οὔ τοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα. Hesiod. Sc. [238] : Πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες, Arma bellica, s. Ad belli usus comparata. [Callim. H. in Cer. 110 : Π. ἵππον. Lucian. Tragod. 41 : Πολεμηΐην ἀϋτήν. Πολεμήϊα pro πολέμια ap. Herodot. 7, 9, cod. Vindob. contra usum scriptoris.]

[Πολεμηΐτης. Steph. Byz. s. v. Ἰουλίς : Τὸ ἐθνικὸν Ἰουλιεὺς καὶ Ἰουλιήτης, ὡς πολεμηΐτης. Scribendum πολιήτης. G. Dind.]

Πολεμησείω, desiderativum verbum ut δρασείω, γαμησείω, et similia, Bellare gestio, Bellare cupio. Ad verbum redderes Bellaturio. Suidas exp. πολεμικῶς [recte nunc πολεμικῶς ex duobus codd. et Photio p. 438, 11] ἔχω, afferens ex Thuc. 1, [33], item πολέμου ἐπιθυμῶ, addens hunc l. [Procopii B. P. 2, 4] : Χοσρόου δὲ πολεμησείοντος ὡς ᾔσθετο Ἰουστινιανός. [Synes. p. 25, B : Οὐ πολεμησείοντες ἦλθον, ἀλλ' ἱκετεύσοντες. Hase. Adde Dion. Cass. 46, 30; 51, 25, al. Procop. Anecd. p. 66, B; Anna Comn. p. 411.] His addit hunc versum Hom., qui legitur Il. Ξ, [37] : Ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο. Ubi etiam nota Ὀψείω. *πολέμησις. 396, 669.*

Πολεμητέον, i. q. πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est. Aristot. Rhet. 1, [9] : Συμβουλεύειν Ἀθηναίοις εἰ πολεμητέον ἢ μὴ πολεμητέον. [Aristoph. Ach. 496.] Porro sicut docebo Attice dici πολεμιστέα pro πολεμιστέον, sic et Πολεμητέα Attice itidem usurpari pro πολεμητέον sciendum est : Π. ἦν αὐτοῖς. Sic ap. Suid. : Π. σφίσιν ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ ἐπὶ Ῥωμαίους ἔδοξεν εἶναι. Item [et ap. Phot. p. 438, 20] : Π. εἶναι ἐν τάχει, i. e. δεῖν πολεμεῖν. [Ex Thucydide 1, 79. Menand. Hist. p. 328, 8 ed. Bonn. Zosim. Hist. p. 203, 11 : Ἐν τῇ τῶν βαρβάρων γῇ πολεμητέα εἶναι. Hase. Dio Cass. 36, 29 : Πολεμητέα οἱ ἔγνω εἶναι.] *Appian. IV, 1, 2. Nic. Ven. 124, 2.*

[Πολεμητήριον, τὸ, Arx belli, i. q. ὁρμητήριον. Polyb. 4, 71, 2.]

[Πολεμητήριος. V. Πολεμιστήριος.]

[Πολεμητικῶς. V. Πολεμησείω.]

[Πολεμητόκος, ὁ, ἡ, Bellum gignens. Nonn. Dion. 4, 425 : Χαροπῆς ἄρσενας πολεμητόκον αὔλακα γαίης· 13, 338 : Γείτονας ἀντιβίους π. ὥπλισε φήμη· 27, 2 : Π. ἠώς. Inter epitheta Minervæ Orph. Hymn. 31, 10, ubi libri πολεμόκλονε.]

[Πολεμήτωρ, ορος, ὁ, Bellorum incensor, Bellicosus. Tzetz. Hom. 87 : Πολεμήτορι θυμῷ. « De diabolo Method. p. 441; Andr. Cret. p. 302. » Kall. Michael Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 357 med. Boiss. Theotoc. Act. SS. Junii t. 3, p. 94, 39. Pseudochrys. t. 8, p. 912, E ed. Par. alt. : Ὁ εἰρηνάρχης κατὰ τοῦ π. Hase.] *l. 91, 86, 2. Nic. Ven. 111, 1.*

Πολεμιανίζω. Cod. 226, 60, 2.

Πολεμίζω, ίσω, [Futurum Atticum πολεμιῶ annotavit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 18,] Bello, Belligero, Bellum gero; interdum etiam Pugno, Depugno, Decerto. Hom. Il. Y, [333] : Ἀντὶ [Ἀντί'] Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι· B, [452] : Ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota copulari ab eo πολεμίζειν et μάχεσθαι. A, [168] : Ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. Item cum dat. personæ, O, [539] : Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην. Aristoph. etiam cum dat. instrumentali, Nub. [419] : Πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων. Item πόλεμον πολεμίζειν dicitur ut πόλεμον πολεμεῖν. Il. B, [121] : Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. Pass. voce et signif. Oppian. Cyn. 3, [209] : Παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει, Nato qui ab hostibus bello appetitur. Sicut vero metri causa πτόλεμος interdum usurpant poetæ, ita etiam Πτολεμίζω pro πολεμίζω, tum quoque quum metrum id non requirit. Od. Ξ, [240] : Ἔνθα μὲν εἰνάετες πτολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν, Ubi toto novennio bellum gerebamus. Nisi potius scr. πολεμίζομεν. At metri causa Il. B, [328] : Τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν, Bellum geremus.

Πολεμικός, ἡ, όν, Bellicus, Militaris. Xen. Hell. [6, 1, 4], Πολεμικὴ ἀρετή· Cyrop. 8, [1, 34], Πολεμικὴ

ἄσκησις. Aristot. Politic. 8, Πολεμικοὶ ἀγῶνες. Thuc. 2, [43], Πολεμικοὶ κίνδυνοι, Belli discrimina. Plut. Ad Colot., Πολεμικὴ τέχνη, pro quo ap. Aristot. Polit. 1, 3, Πολεμικὴ simpliciter, i. e. Disciplina militaris, Ars bellica. [Polyb. 10, 8, 5, et] Herodian. 7, [1, 14]: Πολεμικῇ ἐμπειρίᾳ· 6, [1, 8]: Πολεμικαὶ πράξεις. Plato Leg. [8, p. 829, A; 12, p. 943, A], Πολεμικὸς βίος, Vita militaris. Ibid. [4, p. 706, B] πολεμικὰ πλοῖα, Bellica navigia, Ad belli usus comparata: τὰ εἰς πολεμικὴν χρείαν, ut Aristot. loquitur l. 1 Polit., quibus ibid. opponit τὰ εἰς εἰρηνικὴν χρείαν, Quorum pacis tempore usus est. [Plato Leg. 5, p. 729, D: Ἀγώνων π. τε καὶ εἰρηνικῶν· 746, D: Τὰς π. τάξεις τε καὶ ἀγωγάς.] Sic ap. Plut., Πολεμικὸν δόρυ. At πολεμικοὶ θεοὶ ap. Plat. [Leg. 12, p. 943, C] sunt potius Belli præsides. Itidem ap. Ovid. Bellica dea, de Pallade. Et, Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, ap. Polyb. [3, 96, 2], quod Cæsari Classicum canere; at Bellicum canere Cic. et Liv. paulum diversa signif., ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον: cui opp. τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, τῇ σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν s. ἀνάκρουσιν, Revocare, Receptui canere, Signum receptui dare. [Dio Cass. 36, 32: Οἱ σαλπιγκταὶ τὸ π. ἐθόρυσαν· 61, 14: Ὑπὸ σαλπίγγων πολεμικόν τι καὶ θορυβῶδες ἠχούντων. Πολεμικόν, modus tibialis, ap. Athen. 14, p. 618, C, ex Tryphone.] Item, τὰ πολεμικά, Res bellicæ, τὰ τοῦ πολέμου, s. τὰ περὶ πόλεμον, τὰ κατὰ πόλεμον, αἱ πολεμικαὶ πράξεις. [Plato Symp. p. 174, C: Ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ π. Leg. 1, p. 628, D: Πρὸς τὰ ἔξωθεν π. ἀποβλέπων μόνον.] Xen. Hell. 7: Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι· Cyrop. 1, [5, 9]: Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ γενόμενοι. Item 8, [6, 10] et Hell. 3, [4, 18], Ἀσκεῖν τὰ πολεμικά. Athen. 13: Ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικά, In rebus bellicis exercitatam. Rursum Xen. Cyrop. 8, [1, 34]: Ταύτην ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι· De rep. Lac. [13, 6]: Τεχνίτας πολεμικῶν· Cyrop. 4, [1, 4]: Τῶν πολεμικῶν ἐργάτης. [Polyb. 1, 32, 1: Τριβὴν ἔχων ἐν τοῖς π.] || Quum vero aliquis πολεμικὸς dicitur, significat Bellax, Bellicosus, φιλοπόλεμος s. εὐπόλεμος: oppositum habens ἀπόλεμος. [Plato Rep. 2, p. 374, C: Ὥστε καὶ γεωργῶν τις ἅμα π. ἔσται· 5, p. 467, C: Τοὺς ἄνδρας π. ἐσομένους· Leg. 8, p. 828, D: Π. ἀνθρώποις.] Isocr. Evag. [p. 202, C]: Τοὺς πολίτας ἐξ ἀνανδρῶν πολεμικούς, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστοὺς ἐποίησεν. Thuc. 1, [84]: Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα. Aristot. Polit. 1: Παρὰ θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι. Item et Xen. Cyrop. 7, [5, 62]: Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, Bellicosi, Ad belli usus habiles. || Accipitur et pro πολέμιος, Plut. [Mor. p. 946, E]: Ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, Privationis et habitus repugnantia hostiliter infesta est et implacabiliter dissentit, Turn.

Πολεμικῶς, Bellicose, cui opp. ἀπολέμως: ut πολεμικῶς ἔχειν, Bellicoso animo esse, Belli cupidum esse. || Quum vero huic πολεμικῶς ἔχειν additur dat., aut accus. cum præp. πρός, significat Hostili animo esse erga. Xen. Cyrop. 5, p. 73 [c. 2, 25]: Ὑμᾶς π. ἔχειν πρὸς ἑαυτόν· paulo post dicit, Πολέμιοί εἰσιν αὐτῷ. Sic Æschin. C. Ctes., Π. εἶχον πρὸς Ἀλέξανδρον. Et Isocr. Ad Phil. [p. 91, C]: Εἴτε εἰρηνικῶς εἴτε π. αἱ πόλεις αὗται πρὸς ἀλλήλας ἔχουσι. [Id. p. 123, C: Π. διακειμένους.] Rursum Xen. Hell. 5: Π. ὑμῖν εἶχον οἱ Θηβαῖοι.

Πολέμιος, ία, ιον, i. q. ὁ πολεμικῶς ἔχων πρός, Qui animo hostili et bellum inferre cupido affectus est erga aliquem, Infestus; interdum etiam Inimicus. [Herodot. 7, 47: Δύο τὰ μέγιστα, ἐόντα τοι πολεμιώτατα. Plato Rep. 3, p. 414, B: Τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων.] Plut. De Herodoto: Φωκεῦσιν ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις οὖσι. [Eadem conjuncta ap. Lucian. Alex. c. 4. Ἄνδρα π. ἐχθρόν τε Soph. Ph. 1302. Πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος ib. 1323.] Theophyl. Ep. 27: Λιμὸν καὶ στρατιώτην ἔχειν π. Sic 41: Τὴν ἐρωτίδην ἔχω π., Bellum mihi infert et me infestat. Xen. Cyrop. 3, [1, 39]: Ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idem cum dat., 4: Ἐμοὶ πολέμιοι, i. e. πολεμικῶς ἐμοὶ ἔχοντες: cui similem locum habes in Πολεμικῶς. [Plato Rep. 7, p. 537, B: Κόποι καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· Prot. p. 334, B: Τὸ ἔλαιον ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον.] Plut. Symp. 3, [p. 647, B]: Πολέμιόν ἐστι ταῖς κυού-

σαις, de ruta. Aristot. [H. A. 9, 40]: Πολέμιον δὲ πρόβατον ταῖς μελίτταις· unde Plin., Inimicæ apibus oves. Sic Idem pro his Theophr., Φεύγειν ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς, Fugere inimicum odorem: quoniam sc. eo mirum in modum tangitur et læditur. Cum gen. quoque [Plato Phil. p. 44, B: Τοὺς π. Φιλήβου τούτου.] Aristid.: Πολέμιος τοῦ δήμου. Lucian. [De luctu c. 5]: Καὶ ποτὸν μνήμης π. Item cum substantivis. Xen. Rep. Lac. [13, 10]: Πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ π. Plut., αἱ πολέμιαι νῆες. Athen. 10: Πολεμίας σάλπιγγος ἀκοῦσαι. Et πολέμιοι φρυκτοί, Faces hostium significantes. Plut. Probl.: Ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον, Hostem. [Πολεμία ἀσπὶς Æsch. Sept. 569. Π. δόρυ ib. 216.] Frequentissime autem ὁ πολέμιος pro ὁ πολέμιος ἀνήρ, Hostis; itidemque οἱ πολέμιοι: in quibus etiam artic. quoque omittitur interdum. Plut. Probl. Rom.: Μέλλων ἀναιρεῖν πολέμιον. Aristot. Pol. 7, [c. 2]: Τῷ μηδένα ἀπεκτακότι πολέμιον. Sæpe numerus plur. occurrit. Xen. Hell. 4, [2, 18]: Προσιόντων τῶν π. Plut.: Ἐπιόντων τῶν πολεμίων. Idem: Ἐν χερσὶ τῶν π. ὄντων. Idem in Lyc.: Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους στρατεύειν. Lucian. [De hist. conscr. c. 7]: Τοὺς πολεμίους καταρρίπτοντες. Plut.: Τρέψασθαι τοὺς π. Item Thuc. 8, [82]: Τοὺς ἐγγυτέρω π. ὑπολιπόντες. Plut. Apophth.: Γινώσκοντες τὰ τῶν π. [Γῇ πολεμία Herodot. 7, 49, Soph. Aj. 819. Χθὼν π. Æsch. Sept. 588.] Item et ἡ πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, Solum hostile, Hosticum. Xen. Cyrop. 3, [3, 16]: Θρεψόμεθα ἐκ τῆς π., Ex agro hostili. [Polyb. 2, 4, 9; 30, 14, 2.] Herodian. 7, [2, 6]: Γενόμενος ἐν τῇ π., Hostilem ingressus agrum. [Πολέμια, Merces ex hostili regione importatæ, ap. Aristoph. Ach. 912: Φαίνω πολέμια ταυταγί.] Item ἐν πολεμίᾳ exp. non solum In hostico, sed etiam Belli tempore. [Τὰ πολέμια, Res bellicæ. Herodot. 3, 4: Τὰ π. ἄλκιμος· 5, 78: Τὰ περιοικεόντων τὰ π. ἀμείνους· 111: Τὰ π. κάρτα δόκιμος. Thucyd. 1, 18: Εὖ παρεσκευάσαντο τὰ π. 4, 126: Ἀγαθοῖς εἶναι προσήκει τὰ π. Et similia ap. Xenoph. Anab. 1, 6, 1, Diodor. 1, 54, Ælian. N. A. 4, 1, Philostr. p. 724, Lucian. D. mort. 12, 1, Procop. Hist. p. 23, B; 61, C. Hujusmodi in locis librarii non raro in uno alteroque codice πολεμικὰ substituerunt, ut Hesych. πολεμίων per πολεμικῶν interpretatur. V. Wessel. ad Diod. l. c.]

Πολεμίως, Hostiliter, Hostili atque infesto animo: ut πολεμικῶς supra. Thuc. 3: Τεκμήριον δὲ ὡς οὐ π. ἐπράσσομεν, Nos nihil quicquam hostiliter egisse. Id. 4, p. 127 [c. 17]: Λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ π. Schol. διαθέσει πολεμικῇ. [Joseph. Ant. J. 4, 5, 2. Id. ib. 19, 1, 7: Τῇ καταστάσει τῶν πραγμάτων π. διακείμενον. Hase.]

Πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, pro quo Attice Πολεμιστέα, ut Aristoph. Pl. [1085]: Ξυνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, pro συνεκποτέον. Thuc.: Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. [Hoc ex schol. rec. Aristoph. Ach. 393 sumsit: nam ap. Thucyd. 1, 79, recte legitur πολεμητέα. G. Dind.]

Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ [immo ία, ιον], et ipsum, ut πολεμιστής, significat Bellator, Aptus ad bellum, Aptus ad usus bellicos. Aristid.: Ἵππων π. ὀχήματα, ubi ἵπποι πολεμιστήριοι, ut paulo post ex Plut., ἵππος πολεμιστής, Bellator equus. [Sic ap. Herodot. 1, 192: Ἵππων π., ubi alii codd. πολεμιστέων. Schweigh. Demosth. p. 1046, 11; Plut. V. Cleom. c. 35.] At ex Heraclide, Π. ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν, Bellicis studiis exerceri, ubi πολεμιστήριοι ἀσκήσεις dicuntur ut a Xen. πολεμικῆς ἀσκήσεως ἕνεκα: qui etiam ἄσκησις πολεμικῶν dicit, sicut ἀσκεῖν τὰ πολεμικά, ut in Πολεμικὸς vidisti. Porro sicut sunt πολεμιστήριοι ἵπποι tum ap. Aristid. l. cit., tum ap. Xen. De re eq. [1, 2], ita et πολεμιστήρια ἅρματα, Currus bellici [Herodot. 5, 113; Plat. Critiæ p. 119, A], ut Lat. Hasta bellica, Navis bellica, et Equus bellicus: ita ut πολεμιστήριος hic i. sit q. πολεμικός. Xen. Cyrop. 6, [1, 29]: Πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ἄξοσί τε μακροῖς. Apud Eund. sine ἅρματα, ib. 8, [8, 26]: Γινώσκουσιν ὅτι σφίσι τὰ π. ὑπάρχει· sed illud ἅρματα ex præcedentibus subauditur. Ibid. dicit, Δρεπανηφόροις ἅρμασι χρῶνται. Utitur et Aristoph. sine adjectione substantivi, Nub. [28]: Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ π., ubi schol. annotat, πολεμιστήρια secundum quosdam Athenis esse ἀγῶνα δρόμου: sed ita vocari etiam τὰ πολεμικὰ ἅρματα,

ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. [Θώραξ π. Aristoph. Ach. 1132. Βοὴ πολεμιστηρία ib. 572. Θυσίας πολεμιστηρίας Pac. 235. Dionys. A. R. 6, 33: Ὅπλα καὶ ἵππους καὶ εἴ τι ἄλλο πολεμιστήριον ἦν· ubi cod. Vat. male πολεμητήριον. G. D. Lucian. Œco c. 26, de Minerva: Τὸ σχῆμα οὐ π. Νεῶν π. Zosim. Hist. p. 144, 10. Π. ὄργανα Menand. Hist. p. 389, 5 ed. Bonn. Hase. Τὰ πολεμιστήρια, Apparatus bellicus. Plato Critia p. 119, B: Τὰ π. οὕτω διετέτακτο τῆς βασιλικῆς πόλεως.]

Πολεμιστής, ὁ, Bellator, Habilis ad bellum. Hom. substantive plerumque usurpat: ut Il. E, [289], Y, [78]: Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν, ubi ταλαύρινος πολεμιστὴς dicitur, ut H, [239]: Ταλαύρινον πολεμίζειν· E, [571]: Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής· N, [300]: Ὅττ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν· K, [549]: Γέρων περ ἐὼν πολεμιστής· P, [26]: Ἐλέγχιστον πολεμιστὴν Ἔμμεναι. Utitur et Plut. Fabio [c. 20], dicens, Ἵππον πολεμιστὴν ἐδωρήσατο, ut Virg., Bellator equus, Bellator Turnus. [Lex. rhet. p. 289, 6: Π. ἵππος· (οὐχ ὡς ἄν τις οἰηθείη ὁ εἰς τοὺς πολέμους ἐπιτήδειος, ἀλλ' addit Phot. p. 438, 16) ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι σχῆμα ἔχων εἰς πόλεμον ηὐτρεπισμένον· ἦν γὰρ τοιοῦτον ἀγώνισμα.] At substantive Bellator usurpatur quum ab aliis, tum a Claudiano, dicente Felix bellator, Bellator severus. [Galen. vol. 14, p. 283, 17: Τὸν Μιθριδάτην ἐκεῖνον, τὸν μέγαν π. Hase. || N. pr. V. Πολέμαιστος.]

[Πολεμιστρίας lectio a Turnebo ficta ap. Æsch. Choeph. 424 pro λεμιστρίας, quod non animadverterat ex ἰηλεμιστρίας corruptum esse. V. Ἰαλεμίστρια.]

[Πολεμιστρίς, ίδος, ἡ, Bellatrix. Tzetz. Hist. 1, 876: Νῆες στρατιώτιδες, πολεμιστρίδες· ubi cod. πολεμηστίδες.]

[Πολεμοκέλαδος, ὁ, ἡ, Belli strepitu gaudens. Poeta ap. Dionys. H. vol. 5, p. 107, 1: Βρόμιε π.]

[Πολεμοκλῆς, έους, ὁ, Polemocles, nauarchus Rhodiorum. Polyb. 4, 52, 2; 53, 1.]

Πολεμόκλονος, Cui tumultus bellicus inest, Bellici tumultus plenus: πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος, Batrachom. [4, 267. Orph. Hymn. 32, 2; Manetho 6, 47; Const. Manass. Chron. 1237, 1406, 3239, 5988. « Orac. Sibyll. 5, p. 600, sic leg. pro vitioso πολεμοκτόνος. » Struv. Orac. ap. Theodoret. Hist. eccl. 4, 21 et eund. Græc. aff. cur. p. 382, 17: Π. Ἄρης. Hase.]

[Πολεμόκραντος, ὁ, ἡ, A bello confectus. Æsch. Sept. 167: Π. ἀγὼν τέλος.]

[Πολεμοκράτης, ους, ὁ, Polemocrates, Machaonis filius. Pausan. 2, 38, 6. || Macedo, Cœni pater. Arrian. Anab. 3, 27, 2. || Limnæi pater. Polyb. 29, 3, 6.]

[Πολεμοκρατία, ἡ, Polemocratia, reguli cujusdam Thraciæ vidua. Appian. Civ. 4, 75. *Polemocratia* nomen mulieris est ap. Plaut. Rud. 2, 5, 24. G. Dind.]

[Πολεμολαμαχαϊκός, ή, όν, Bellolamachaicus. Aristoph. Ach. 1080, ubi deridetur Lamachus: Ἰὼ στράτευμα π.]

[Πολεμονίκη, ἡ, Polemonica, n. navis Atticæ in inscr. navali 1, a, 31; 2, 55; 4, b, 23.]

[Πολεμόνικος, ὁ, Polemonicus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 490.]

Πολεμοποιέω, Bellum moveo, Seditiones excito. Xen. Hell. 5, [2, 30]: Λαμβάνω τουτονὶ Ἰσμηνίαν ὡς πολεμοποιοῦντα, Ut belli auctorem. [Restituendum Demostheni p. 148, 24 et 25, ex cod. Paris. Σ pro vulgato πόλεμον ποιεῖ et πόλεμον ποιεῖν. G. D.] Bud. interpr. Inimicos et hostes reddere, citans ex Appiano B. C. 5, [19]: Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν ἐς ἀλλήλους· qua signif. Thuc. dicit πολεμῶσαι. [Hippocr. p. 1284; Philochorus ap. schol. Aristoph. Pac. 476. Diodor. 13, 53: Οἱ πολεμοποιεῖν εἰωθότες. Scott. Philo vol. 2, p. 576, 44: Ὑπερασπιοῦντας τοὺς νόμους πολεμοποιεῖς; p. 590, 15: Μὴ πολεμοποίει· p. 564, 46: Ἐρμῆντες πολεμοποιεῖν, Pacem turbare. Hase.]

Πολεμοποιός, ὁ, ἡ, Qui bellum movet, ὁ πόλεμον ποιῶν s. κινῶν, Qui bella movere aut gerere solet. Aristot. Polit. 5, 11: Ἔστι δὲ καὶ πολεμοποιὸς ὁ τύραννος. [Pollux 1, 42.] Item οἱ πολεμοποιοὶ exp. Belli auctores, οἱ αἴτιοι τοῦ γίνεσθαι πόλεμον. [Plut. Mor. p. 321, F; 329, B; Themist. Or. p. 336, 23; 370, 10; Appian. Civ. 2, 3 prope fin. G. D. Schol. Rav. ad Aristoph. Pac. 397, de Pisandro: Ἦν καὶ π. Basil. t. 1, p. 175, D; p. 874, C; t. 2, p. 1039, C; Greg. Nyss.

t. 2, p. 891, A. Tatian. Contra Gr. p. 147, D, de Minerva: Ἀνθρωποκτόνος καὶ π. ἐγένετο. Hase.]

Πόλεμος, ὁ, Bellum: item peculiariter Pugna; utroque enim modo accipitur ap. Hom. præsertim. Il. E, [891]: Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε· Δ, [310]: Πολέμων εὖ εἰδώς· Od. Δ, [146]: Ἤλθετ' ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες· cui simile loquendi genus habes Od. Σ, 375. Il. Ω, [404]: Οὐδὲ δύνανται Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν, ubi dicitur ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμοιο, ut ἐρύκειν ἱέμενον νόστοιο, et κατερύκειν λιλαιόμενον ὁδοῖο. Item ap. Hesiod. Sc. [113]: Λιλαιόμεναι πολέμοιο. Rursum Il. B, [833]: Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα· quo sensu O, [577]: Νισσόμενον πολεμόνδε. Ubi etiam nota Πολεμόνδε pro εἰς πόλεμον, ut λόχονδε. Hesiod. Theog. [431]: Ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται· qua phrasi utitur et Hom. Il. A, [226]. Vide locum in Λόχονδε. Il. B, [273] de Ulysse: Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων, pro θωρήσσων εἰς πόλεμον, Armans et instruens ad pugnam. Ib. [121]: Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν· P, [243]: Πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει· Γ, [134]: Πέπαυται πόλεμος· quamobrem milites sedebant Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρ' ἐπέπηγει. Paulo post, Γῆρᾳ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι· A, [422]: Πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν· Λ, [800]: Ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμοιο· Γ, [201]: Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται· Π, [630]: Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου. Item P, [700]: Φέρον ἐκ πολέμοιο· Γ, [428]: Ἤλυθες ἐκ πολέμου· Ξ, [43]: Λιπὼν πόλεμον. Id. [N, 225]: Ἀνδύεται πόλεμον. Et cum epithetis, A, [589]: Πολέμοιο δυσηχέος· N, [225]: Πόλεμον κακόν· Od. A, [313]: Πολυάϊκος πολέμοιο· Il. Ξ, [43]: Πόλεμον φθισήνορα. [Il. T, 313: Πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. Hesych.: Π. στόμα, τὸ ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν τοῦ πολέμου. Πολέμους αἱματόεντας Æsch. Suppl. 1045. Π. πυργοδαΐκτους Pers. 105. Ἀπόλεμος π. Prom. 904, Eur. Herc. F. 1133.] In prosa quoque usitatum; sed frequentius pro Bellum. Plato Leg. 12, [p. 956, A]: Πολέμου κοσμήματα, Belli insignia, ut Cic. [Ib. 5, p. 741, A: Νόσων ἢ π. φθορά.] Xen. Hell. 3, [4, 17] de Epheso: Πολέμου ἐργαστήριον. Plut. Apophth. [p. 193, E]: Πολέμου ὀρχήστρα, de campis Bœotiæ. Athen. 14: Προγύμνασμα τοῦ πολέμου. Item τὰ τοῦ πολέμου, Quæ ad bellum spectant, Res bellicæ. Dem. Philipp. 4: Τὰ τοῦ πολέμου πράττοντα· Olynth. 2 [p. 23, 3]: Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. Quibus adde Isocr. Busir.: Τὰ περὶ τὸν πόλεμον μελετᾶν. Aristot. Polit. 3: Ἡγεμὼν τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. Xen. Cyneg. [2, 1]: Γίγνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοί. Æschin. [p. 25, 42]: Ἄνδρα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον λαμπρόν, Virum fortitudine præstantem, ut Gell. Ubi etiam nota κατὰ τὸν πόλεμον pro ἐν τῷ πολέμῳ, s. ὅταν πόλεμος ᾖ, ut Aristot. loquitur. Item cum verbis. [Æsch. Suppl. 439: Ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἱρεῖσθαι νέον.] Xen. Cyrop. 1, [6, 45]: Πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Sic Philo V. M. 3: Τοὺς ὑπὲρ Θεοῦ τιμῆς ἑκούσιον πόλεμον ἀραμένους καὶ βραχεῖ καιρῷ κατωρθωκότας. Polyb.: Ἀνειληφὼς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, Quum suscepisset bellum Romanum, ut Liv. interpretatur. Herodian. 3, [5, 6]: Φανερὸν ἐγεῖραι πόλεμον πρὸς αὐτόν· quomodo et κινεῖν πόλεμον ap. Athen. 12; ἄρχειν πολέμου, l. 13. Et ἐκκαίειν πόλεμον. Plut. De Herod. [p. 855, F]: Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι. Idem in Alexandro: Ἐπεχείρει τῷ πολέμῳ. Thuc. 8, p. 267 [c. 11]: Ἁπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου. Dem. [p. 157, 20]: Προηγόρευε τὸν πόλεμον, καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε. Sic Plut. [Mor. p. 829, E]: Πόλεμον ἐξενηνοχότα πρὸς τοὺς δανειστάς· quomodo et Latini dicunt Bellum inferre. Isocr. in Hel. Enc. [p. 217, D]: Ὑπὲρ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic, Πόλεμον ξυνάπτειν πρός τινα, Thuc. 6, cui opponit καταλύεσθαι. Id. 3: Ἐς πόλεμον ἀλλήλοις καθίστασαν. Cui simile quod ap. Plut. Thes. legitur, Πρὸς πόλεμον ἐτράποντο. Xen. Hell. 6, [4, 21]: Ἀκηρύκτῳ πολέμῳ χρωμένων, pro ἀκήρυκτον πόλεμον πολεμούντων. Thuc.: Πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, Bellum gero: quod Hom. dicit πόλεμον πολεμίζειν. At ex Dem., Πόλεμον ποιῆσαι τοῖς Ἀμφικτύοσι, pro Bellum excitare Amphictyonibus. Rursum Thuc. 6, p. 202 [c. 15]: Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου, pro quo habuisti paulo ante in loco quodam Philonis, Τὸν πόλεμον κατωρθωκότας. Plut. Fabio [c.

25] : Τὸν πόλεμον ἢ παντάπασιν ἀνελόντος ἢ τῆς Ἰταλίας ἐκβαλόντος· quo fere modo Secare et Profligare bellum. At Idem [Comp. Alcib. et Coriol. c. 2] : Βαρὺν πόλεμον καὶ ἄσπονδον ἐπανῃρημένος, Quum suscepisset bellum : ἀνειληφὼς πόλεμον. Apud Aristot. Rhet. 3, [c. 10 prope fin.] : Οὐ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα· pro quo supra ex Thuc., Καταλύεσθαι τὸν πόλεμον. Et ap. Isocr. Archid. [p. 126, D] : Τοῦ πολέμου ποιεῖσθαι τὴν διάλυσιν. Unde Xen. Hell. 6, [3, 4] : Ἦλθον περὶ πολέμου καταλύσεως· Cyrop. 7, [5, 47] : Ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται. Et ap. Plut. Coriol. [c. 30] : Ἀπαλλαγὴ πολέμου ἐπὶ δικαίοις. [Plato Tim. p. 88, E : Πολέμους ἐντίκτειν τῷ σώματι καὶ νόσους.] Dicitur item πόλεμος aliquorum pro Inter aliquos : Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, quod Aristot. et Plut. ex Euripide afferunt, i. e. Bella et simultates fraternæ, Bella et dissidia inter fratres. [Plato Prot. p. 322, B : Πρὸς τὸν τῶν θηρίων πόλεμον· Symp. p. 196, A : Ἀσχημοσύνη ... καὶ Ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους ἀεὶ πόλεμος.] In VV. LL. Πόλεμος τῶν Αἰγινητῶν, pro Bellum adversus Æginetas. At Liv. dicit Bellum Romanum pro Adversus Romanos. Adde his et ista : ξενικὸς πόλεμος, ap. Aristot. Polit. 2, [8] ut ap. Athen. [6, p. 272, F], Ὁ δουλικὸς πόλεμος, Bellum servile : rursumque ap. Aristot., Ὁ ἱερὸς πόλεμος· [Aristoph. Av. 556 : Ἱερὸν πόλεμον προυδᾶν αὐτῷ·] ap. Æschinem [p. 74], Ὁ Φωκικὸς πόλεμος, et Athen. [13, p. 560, B], Ὁ Κρισαϊκὸς πόλεμος, et Thuc. [2, 54, in oraculo], Δωριακὸς πόλεμος. [|| Figurate Soph. El. 218, de rixis Electræ cum Clytæmnestra et Ægistho : Σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ ψυχᾷ πολέμους. || Πόλεμος deus in scenam productus ab Aristophane in Pace : cujus inventi rationem reddit v. 203 : Ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ ... Ἕλλησιν ὀργισθέντες, εἶτ' ἐνταῦθα μὲν ἵν' ἦσαν αὐτοὶ τὸν Πόλεμον κατῴκισαν ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται.]

[Πολεμοστόλιστος, ὁ, ἡ, Ad bellum comparatus. Const. Manass. Chron. 6038. Boiss.]

Πολεμοτροφέω, Bellum nutrio, foveo. Bud. interpr. Bellum duco, Bello, afferens ex 2 Macc. 10, [15] : Τοὺς φυγαδευθέντας προσλαβόμενοι πολεμοτροφεῖν ἐπεχείρουν· et [14] : Γοργίας δὲ γενόμενος στρατηγὸς ξενοτρόφει, καὶ παρ' ἕκαστα πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἐπολεμοτρόφει.

[Πολεμοῦσα, ἡ, Polemusa, Amazon. Quint. Sm. 1, 42.]

[Πολεμόφθορος, ὁ, ἡ, Bello perditus. Æsch. Pers. 654 : Οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολεμοφθόροισιν ἄταις.]

[Πολεμόφρων, ὁ, ἡ, Qui animo bellicoso est. Schol. Hom. Od. Λ, 48.]

[Πολεμοχαρής, ὁ, ἡ, Bello gaudens. Nicet. Chon. Hist. p. 215, C.]

[Πολεμόχαρτος, ὁ, ἡ, Bello gaudens. Const. Manass. Chron. 5940. Boiss.]

Πολεμόω, Ad bellum excito, Ad bellum alicui inferendum instigo, πολέμιον reddo : sicut Suid. πολεμῶσαι exp. πολέμιον καταστῆσαι. Pass. Πολεμόομαι, Ad bellum inferendum alicui excitor. Thuc. 1, [36] : Ὁ (sc. χωρίον) μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, Maximis momentis et ad amicitiam adjungitur et ad bellum contra nos gerendum excitatur, s. πολέμιον et perduelle redditur. Ubi etiam nota sibi opponi οἰκειοῦν et πολεμοῦν. Ex Eod. [1, 57], Ἐπεπολέμωτο, Hostis factus erat, Hostili animo et infesto esse cœperat. Idem Thuc. voce med. in activa utitur signif., 5, p. 194 [c. 98] : Ὅσοι γὰρ νῦν μηδετέροις ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς; schol. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖτε. Reddere igitur πολεμοῦν possumus etiam Bellis implico. Inter πολεμοῦσθαι et πολεμεῖσθαι passiva, Bud. sic distinguit, p. 1072 : Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθείς, καὶ πολέμιός τινι γενόμενος, Hostili animo esse cœpit et inimico; at vero πεπολεμημένος est ὁ πολέμῳ βιασθεὶς καὶ βλαβείς. [Figurate Philo vol. 1, p. 387, 15 : Τὰς κρίσεις ἀλλήλαις πεπολεμῶσθαι, Pugnantes esse de his sententias. Hase.]

[Πολεμώδρυον vitiose pro πολυάνδριον, quod v.]

[Πολεμωίδης, ὁ, ἡ, ex Olymp. in Plat. Gorg. annotavit Bekk. in Anecd. p. 1412.]

Πολέμων, ὁ, nomen proprium ap. Plut. et Athen. ac Plin. Vide et Suidam [ubi de Polemone periegeta agit, qui Ptolemæi Epiphanis ætate vixit. De quo v.

Prelleri Prolegomena ad Polemonis fragmenta, Lips. 1838. De aliis ejusdem nominis viris qui præter illum nomen in literis habuerunt, v. Preller. p. 5. Polemo, Hagniæ f., Œensis, ap. Demosth. p. 1057, 10. Archon Atheniensis (ol. 117, 1) ap. Diodor. 19, 77, Dionys. vol. 5, p. 650, 4. Alii alibi.] Item nomen regis cujusdam [Ponti. V. Dion. Cass. 49, 25, et Reimar. vol. 2, p. 915, Bœckh. ad Corp. Inscr. vol. 2, p. 94 sq.], a quo Πολεμώνιος denominata urbs quædam Ponti, ut in Lex. meo vet. annotatur. [Imo Πολεμώνιον, quod v. || Schol. Hom. Il. Γ, 242 : Παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις ἢ τοῖς κυκλικοῖς. Lectio vitiosa pro παρὰ Πολέμωνι ἢ τοῖς κυκλικοῖς, notata jam ab Fabricio et Valckenario : v. Preller. l. c. p. 15 seqq.]

[Πολεμώνιον, τὸ, Polemonium. Steph. Byz. : Π., ἐν Πόντῳ λιμὴν καὶ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Πολεμώνιος καὶ Πολεμωνιεύς. Πολεμώνιον una ex quinque urbibus ἐπαρχίας Πόντου Πολεμωνιακοῦ ap. Hierocl. Synecd. p. 397, 2 ed. Bekk. Steph. Byz. s. v. Πόντος : Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία.] At Πολεμώνιον, τὸ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 8 [et Galen. vol. 13, p. 221], quam Marc. Virg. vocatam scribit a bello et certamine quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inventionis ejus gloriam sibi ambo vindicarent. Plin. Polemoniam vocat, 25, 6 : Polemoniam, alii Philetæriam, a certamine regum inventionis appellant : Cappadoces autem Chiliodynamam : radice crassa, exilibus ramis : quibus in summis corymbi dependent, nigro semine. [Hippiatr. p. 110, 9 : Π. τὸ ἐν τοῖς ἕλεσι τικτόμενον, ὅπερ ἔοικε καλαμίνθῃ. Hase. Ib. p. 108 : Π. βοτάνην.]

[Πολεμώνιος, ὁ, Polemonius, n. pr. ab Suida annotatum. « Videtur Πόντος Πολεμώνιος significari. » Bernhardy. Sequitur ap. Suidam, Πολέμωνος (πολέμων cod. Leid.), εἶδος ζῴου. Glossa suspecta.]

Πολέσκω, i. q. πολέω, unde et derivatum, ut ἀρέσκω ex ἀρέω. Pass. Πολέσκομαι : unde πολέσκετο pro ἐπολέσκετο, Versabatur. Scribitur et Πωλέσκω. [Male HSt. aliique grammatici ex imperfecti formis iterativis præsentia finxerunt quæ nulla unquam fuerunt.]

Πολεύω, [Verso. De terra aratro versanda Soph. Ant. 342 : Γᾶν ἀκαμάταν ἀποτρύεται, ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος ἱππείῳ γένει πολεύων. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 498, 1 : Αὔλακος, ἣν ... οὐκ ἐπόλευσε βοῦς. ||] i. q. πολέω, neutrali signif., i. e. Versor. Hom. Od. Χ, [223] : Οὐδέ τοι υἷας Ζωοὺς ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας, Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, Versari in Ithacæ urbe. [|| Apud astrologos, planeta ὁ πολεύων est Qui toti diei dominatur; ὁ ὡρεύων, Qui singulis diei horis. Paul. Al. Apotel. p. 10, 8; 35, 13; 36, 16, aliisque multis ll. Sensu latiori Iambl. De fato p. 179 A : Διὰ τῶν πολευόντων θεῶν. Hase.] || Exp. etiam Nutrio, Ministro, Contineo. [Hesych. : Πολεύειν, τρέφειν, οἰκεῖν (hæc expositio ad l. Homeri referenda), περιέχειν, θεραπεύειν, περιάγειν.]

Πολέω, Verto, Verso, i. q. στρέφω. Hesiod. Op. 2, [80=462] : Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει· i. e. κατὰ τὸ ἔαρ σχίζε τὴν γῆν, ut Proclus et Moschop. exp., sicut et Pollux 1, [222] eund. l. citans, πολεῖν s. πολῆσαι idem significare ait cum ἀρόσαι. [Nicand. Al. 245 : Πολέοντες ἀρούρας.] Sic Latini poetæ dicunt Terram aratro vertere, et Findere s. Proscindere aratro, pro Arare. [Polare agros, Ennius fragm. p. 84.] Pass. Πολεῖσθαι, Versari, Verti. [V. Πόλος.] Eust. [p. 578, 37] πολεῖν neutraliter etiam accipit pro ἀναστρέφεσθαι, Versari. Sic etiam πολοῦνται ap. Hesych. κατὰ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται. Et πολεῖται s. στροφᾶται aut ἀναστρέφεται aliquis in multitudine, ut ap. Virg., Ipse catervis Vertitur in mediis, et toto vertice supra est. [Æsch. Pers. 307 : Τενάγων ... θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ· Prom. 648 : Αἰεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολεύμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν κτλ. Eur. Alc. 30 : Τί σὺ τῇδε πολεῖς; Or. 1269 : Τίς ὅδ' ἄρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ; Ceterum conf. Πωλέω.] || Πολεῖν Hesych. exp. νέμειν, βόσκειν. [Idem : Πολέων (πολλέων codex), πολυκίνητος.]

[Πολήσιοι, οἱ, Polesii. Steph. Byz. : Π., πόλις καὶ οἱ πολῖται, ὡς Ἀσκροί, Δελφοί. Οἱ οἰκήτορες ὁμοίως. « Ap. Phleg. Trall. De longævis c. 1 occurrit Πόπλιος Φουλβίος Φρὺξ, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Πολλεντίας. » Holsten. Πολλεντίας nomen Latinum *Pollentiæ*, quo

nomine urbes plures fuerunt, respondere videtur interpreti Latino.]

[Πόλησις, εως, ἡ, Conversio. Plato Crat. p. 405, C : Τὴν ὁμοῦ π. καὶ περὶ τὸν οὐρανὸν ... καὶ περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἁρμονίαν.]

[Πολίαγρος, ὁ, Poliager. Plut. Mor. p. 27, C : Τὸν κωμῳδούμενον ὑπερβάλλει μαστροπείᾳ Π., quibus addit Comici veteris, sed non nominati verba. Idem, ut videtur, ap. Ælian. V. H. 5, 8. || Alius ap. Alciphr. 3, 62.]

[Πολιάδας, ὁ, Poliadas, Laco, ap. Herodot. 9, 53, ubi genit. Πολιάδεω. || Πολιάδης Sicyonius ap. Iambl. V. Pyth. p. 530, ubi codex Ciz. Πολυάδης, quam formam nominis infra ex Chœrobosco afferemus.]

[Πολιάζω, Canesco. Callim. H. in Apoll. 14 : Εἰ μέλλουσι ... πολιὴν κερεῖσθαι, quod schol. exp. πολιάσαι. Alia forma ap. Hesych. : Οὐ πολιᾷ· οὐ γηράσκει, nisi πολιάζει scribendum. G. Dind.]

[Πολιαίνω, Canum facio, Æsch. Pers. 109 : Θαλάσσας πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ.]

[Πολιάνθη, ἡ, Unguentum ex polio confectum. Chishull. Ant. As. p. 72. Schneid.]

[Πολίανθος, ὁ, Polianthus, n. viri in nummo Chio ap. Mionnet. vol. 3, p. 272.]

[Πολιανομέω, Civitati præsum. Male HSt. s. v. Πολιάς, post verba ex Alex. Aphr. allata :] Qua signif. [Canescendi] et Πολιανομεῖν dicitur a Plat. Epist. ult. [p. 363, C] : Ὃς τότε, ὅθ' ὑμεῖς ἀπεπλέομεν, ἐπολιανόμει, Qui tum canus erat, etiam Canescebat. [Errore postmodum animadverso in exemplari Vindob. adscripsit « Sed videndum an significet Administrabat. » Dio Cass. 43, 48 : Δύο τῶν πολιανομούντων.]

[Πολιανόμος, ὁ, Præfectus urbi, Ædilis. Dio Cass. 43, 29 et 48. Tabula Heracl. p. 205 : Ἀ πόλις καὶ τοὶ πολιανόμοι et ib. p. 224.]

Πολιαρχέω, Urbi præfectus sum, Præfectus urbis sum, Urbi præsum, Principem in urbe locum obtineo. Synes. Ep. quadam ad Orum : Ὁ δὲ ἀστρονομικώτατος Τίμαιος ἐπολιάρχει τε καὶ ἐπρέσβευε. [Frequens ap. Dionem Cass., ut 53, 33; 59, 13; 60, 5, etc.]

[Πολιάρχης, ὁ, Qui civitati præest. Inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 139, n. 2081, 10 : Διὶ π. Hase.]

[Πολιαρχία, ἡ, Præfectura urbis. Themist. Or. p. 261, 2; 273, 12 ed. meæ. G. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 96, 15 ed. Bonn. : Μακρὰν π. Euseb. Dem. ev. p. 319, C : Ἐθναρχία τε καὶ π. Id. ib. p. 363, B : Τοπαρχίας καὶ π. Hase.]

Πολίαρχος, ὁ, Præfectus urbis, Princeps urbis, Eur. [Rhes. 381. Pind. Nem. 7, 123 : Ἐμᾷ πολίαρχον πάτρᾳ. Dio Cass. 40, 46 fin.; 41, 14, et al.]

[Πολίαρχος, n. pr. V. Πολύαρχος. || Adject. Πολιαρχικός, ἡ, όν. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. LXVI : Π. πραιτωρίῳ, ubi male scriptum πολυαρχικῷ. G. Dind.]

Πολιάς, άδος, ἡ, Urbana : ut quidem redditur ap. Herodot. 5, [82] : Π. Ἀθηναίη. [Soph. Ph. 134; Aristoph. Av. 828.] Nam Athenis ἡ Πολιὰς θεά, s. sine adjectione ἡ Πολιάς, de Pallade, quod Urbis præses custosque s. tutatrix credebatur : unde et πολιοσσοῦχος ac πολιοῦχος eadem dicitur. Lucian. [Conviv. c. 32] : Ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι. Id. Pisc. c. 21. V. O. Mülleri Commentatio de Minervæ Poliadis sacris et æde in arce Athenarum, Gotting. 1820. Eadem Πολιᾶτις. Pausan. 8, 47, 5 : Τεγεάταις ἔστι ... ἱερὸν Ἀθηνᾶς πολιάτιδος. || Nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, c, 16.]

[Πολιάσιον, τὸ, Poliasium, nomen loci Laconicæ. Polyb. 16, 16, 2.]

[Πολιᾶτις. V. Πολιάς.]

[Πολιᾶχος. V. Πολιοῦχος.]

[Πολιάω. V. Πολιάζω.]

[Πολίδιον. Πολίδριον. V. Πολείδιον.]

[Πολίεθρον. V. Πτολίεθρον.]

[Πολιευεύς. Πολίειον. V. Πολιεύς.]

[Πολιεύς, έως, ὁ, Qui canos efficit. Clem. Alex. p. 262 : Τοῦ προσώπου ἡ πολιὰ ἄνθος πολυπειρίας· οἱ δὲ τὸ πρεσβεῖον τῆς ἡλικίας, τὸν πολιέα, καταισχύνουσιν. Kall.]

Πολιεύς, έως [et Πολιοὺς in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 236], ὁ, ut Πολιεὺς Ζεύς, Jupiter urbium tutor ac præses s. custos, qui et πολιοῦχος, ut ibi ex loco quodam Plutarchi discas. Sic Aristot. De mundo

[c. 5] : Πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται. Pausan. Att. p. 21 [1, 24, 4] : Ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Πολιέως Διός. Plutarch. Coriol. [c. 3] : Διὸς Πολιέως ἱερὸν ὄντα τὸν τῆς δρυὸς στέφανον. [Forma vitiosa Διὶ πολιαίῳ in Etym. M. p. 275, 1. Πολιεῖς θεοὶ ap. Pollux. 9, 26, 40.] || Πολιεὺς et Πολίτης dicitur etiam civis urbis Ægyptiacæ quæ peculiariter nominatur Πόλις. Steph. Byz. At Πολίειον, τὸ, civitas quædam Italiæ [de qua v. Strabo 6, p. 264], sic vocata vel quod ibi fanum esset Minervæ Πολιάδος, vel a Polide quodam negotiatore : ante Siris nominata, ut habetur in Lex. meo vet. [Etym. M. p. 680, 11. Male Πολιεῖον ib. p. 714, 12. Graviori corruptela ap. Aristot. Mirab. ausc. c. 106 legitur : Ἐν δὲ τοῖς ἄνω χρόνοις τῶν Ἰώνων κατεχόντων Πλεῖον· ἔτι δὲ ἐκείνων ἔμπροσθεν ὑπὸ τῶν Τρώων τῶν κατασχόντων αὐτὴν Σίγειον ὀνομάσθαι, pro Χώνων ... Πολίειον ... Σῖριν. De quo v. Holsten. ad Steph. Byz. In πολίδιον πολίδιον πολίδιον, ὄνομα πόλεως, corruptum apud Suidam : quod animadvertit Bernh.] Meminit et Suid. ac Steph. Byz. [s. h. v. et s. Σῖρις]. Cujus ἐθνικὸν est Πολιειεύς : ut Σιγειεύς.

Πολίζω, Urbem condo, ædifico, statuo. Hom. Il. Η, [453] : Ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε· verba Neptuni : cum quo loco confer quendam Luciani in Πλοίῳ : schol. ibi exp. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν. [Nonnus Dion. 4, 305 : Ἄστυ πόλισσον.] Et pass. ap. Herodot. [5, 52] : Πεπόλισται ξυλίνη πόλις. [Id. 5, 13 : Παιονίη ἐπὶ τῷ Στρυμόνι πεπολισμένη· et similiter Antip. Anth. Pal. 7, 705. Alia aliorum exempla v. ap. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 7, p. 114. Forma med. Dionys. A. R. 1, 30 : Ὅπου τὴν Ῥώμην οἱ ἔκγονοι αὐτῶν σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπολίσαντο. Aristid. vol. 1, p. 20, 12 : Πόλεις ἐπολίσατο τοῖς ἀνθρώποις αὐτόθι. Sensu latiori Sedem figo, Habito, Philostr. p. 265 : Νομάδας ἐφ' ἁμαξῶν πεπολισμένοι. Dionys. A. R. 2, 1 : Οἱ πολίζονται πρὸς ἑνὶ τῶν λόφων, ... Παλάντιον ὀνομάσαντες τὸ χωρίον.] Item πολίζειν locum dicimur, In quo urbem statuimus, Plut. [V. Rom. c. 9] : Ἐκεῖνον ἐβούλετο πολίζειν τὸν τόπον. [Strabo 8, p. 364 : Λακωνικὴν διελεῖν εἰς ἓξ μέρη καὶ πολίσαι τὴν χώραν.]

[Πολιήθεν, Ab urbe, Ex urbe. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 103, C.]

[Πολιήοχος. V. Πολιοῦχος.]

[Πολιήτης. Πολιῆτις. V. Πολίτης, Πολῖτις.]

[Πολιήτωρ, ορος, ὁ, Civis. Orac. Sibyll. 5, 4 : Τὸν Πέλλης πολιήτορα.]

[Πολικτίστης, ὁ, Urbis conditor. Inscr. Gruter. p. 495. Kall.]

[Πολικρατίδης. V. Πολυκρατίδης.]

[Πολίκτιτος lectio vitiosa pro πολύκτιτος in Orph. H. 9, 2.]

[Πολινδε. V. Πόλις.]

[Πολιοειδής, ὁ, ἡ, Cano similis. Schol. Nicandri Al. 126.]

[Πολιόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, Canos capillos habens. Strabo 7, p. 293 : Ἱέρειαι π.]

[Πολιοκάρσης, ὁ, i. q. πολιοκρόταφος. Nicet. Annal. 9, 9.]

[Πολιόκρανος, ὁ, ἡ. Orac. Sibyll. 8, p. 684 : Ἔσσετ' ἄναξ πολιόκρανος, ἔχων πέλας οὔνομα. Lectio propter metrum suspecta. Struv. Interpres Latinus : *Rex albenti galea*, collato ἀργυρόκρανος.]

Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ, Cana habens tempora, epith. hominum ap. Hom., ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντεῦθεν αἱ πολιαὶ ἄρχονται, τῷ εἶναι τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματωδέστερα, ut Alex. Aphr. Probl. 1, [1] docet. Il. Θ, [518] : Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας. [Hesiod. Op. 183; Alexis ap. Athen. 6, p. 255, B. Π. γῆρας Bacchyl. ap. Clem. Al. p. 745.]

Πόλιον, τὸ, Herba est, inquit Gorr., duorum generum. Unum, montanum est, τεύθριον nominatum, candidum, tenue, palmi altitudine, semine plenum, capitulum in summo corymborum habens, canique hominis, unde nomen inditum, capillitium præferens : odore gravi nec injucundo. Alterum est campestre, majus odore viribusque infirmius. Vide [Theophrast. H. Pl. 1, 10, 4; 2, 8, 3; 7, 10, 5, cum annot. Schneid. vol. 5, p. 484,] et Diosc. 3, 124, ubi inter

alia dicit esse θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα. [Πόλιον πικρὸν et μικρὸν ap. Galen. vol. 12, p. 222.] Plin. quoque dicit ei esse folia canis hominis similia : apud quem de hujus herbæ laudibus plura vide, 21, 7, et 10. [Galen. vol. 14, p. 114, 16; 155, 7; 164, 11. Id. ib. p. 112, 2 : Π. Κρητικοῦ. Hase.] Meminit et Nicander [Th. 64, ad quem schol. : Τονοῦται καὶ πόλιον καὶ πολιόν· ἄμεινον δὲ τὸ πόλιον, ἵνα μὴ ᾖ ὡς ἐπίθετον. Πόλιον βαρύοσμον Plut. Mor. p. 55, A]. Aliud autem significat πολιόν. Sed Πολιόν, Vinum album, Ælian. [V. H. 12, 31] dictum putat ab indigenæ regionis nomine. VV. LL. [Vera scriptura Πόλλιος est, quod v.]

[Πόλιον, τό, Polium. Steph. Byz. : Π., ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἡρῷον Ταντάλου. Λέγεται δὲ ὁ πολίτης Πολιεύς. « Existimo esse Πόλιχον Nicolai Damasc. Exc. p. 442. » Holsten. || Oppidum agri Trojani, ab Astypalæensibus post Trojam captam conditum, postmodum Πόλισμα appellatum. V. Strab. 13, p. 601.]

[Πολιοπλόκαμος, ὁ, ἡ, Canos crines habens. Orac. Sibyll. 11, 68; Quint. Sm. 14, 14.]

[Πολιοπώγων, ὁ, Canam barbam habens. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 307. Boiss.]

Πολιορκέω, Obsidione cingo, Circumsedeo, Obsideo; proprie Obsidione urbem cingo, ut locus aliquis septo cingitur : derivatur enim ex πόλις et ἕρκος : in qua signif. absolute sine casu ponitur. Isocr. Ad Nic. [Archid. p. 124, A] : Τοὺς πολιορκοῦντας ὑπὸ τῶν κατακεκλεισμένων διαφθαρῆναι. [Plut. V. Cæs. c. 39 : Ναυκρατούντων τῶν πολεμίων πολιορκούμενος τοῖς ἀναγκαίοις μᾶλλον ἢ τοῖς ὅπλοις πολιορκῶν.] Dem. Pro cor. [p. 254, 26] : Χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει. Xen. Cyrop. 2, [4, 13] : Εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. Sæpe accus. additur, et tunc simpliciter redditur Obsideo, Obsidione cingo, Circumsedeo. Plut. Pericle [c. 35] : Πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον. Herodian. 3, [3, 1] : Ὁ τοῦ Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει. Pass. Πολιορκοῦμαι, Obsideor, Obsidione cingor, Circumsedeor. Æschin. [p. 77, 19] : Αὐτὴ δὲ ἐπολιορκεῖτο καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. Herodian. 8, [5, 13] : Συνέβαινε δὲ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι. Et partic. πολιορκούμενος. Athen. 12 : Πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀνύδα. Philostr. Ep. 51 : Ἀπέκλεισέ σοι τὰ ὄμματα ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰς πύλας. Item cum dat. instrumentali, sed in metaph. signif., ex Plat. Leg. [4, p. 708, B] : Πολιορκηθὲν στενοχωρίᾳ γῆς· quod exp., Agri angustiis pressum. [Rep. 5, p. 453, A : Ἵνα μὴ ἔρυμα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται.] Item e Xenoph. [Mem. 2, 1, 17] : Ἑκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, pro Omnibus hujusmodi meum corpus oppugnatur.

[Πολιόρκησις, εως, ἡ, Obsessio. Georg. Acrop. Annal. p. 96, B.]

[Πολιορκητέος, Obsidendus, Gl. Xen. Cyrop. 7, 5, 7.]

[Πολιορκητήριος, α, ον, Obsidionalis. Onosander c. 42, 3, μηχανήματα. Boiss.]

Πολιορκητής, ὁ, Urbium obsessor, cognomentum Demetrii, quod obsidione urbes capere peritus esset. [V. Diodor. 20, 92.] Athen. 3, [p. 101, E] : Δημήτριον τὸν πολιορκητήν. [Id. 4, p. 128, B.] Vide Πολιοῦχος et Ἑλέπολις.

Πολιορκητικός, ή, όν, Obsidionalis [Diodor. 20, 103 : Τῶν π. ἔργων. Μηχαναὶ πολιορκητικαὶ sive] μηχανήματα s. ὄργανα πολ., Obsidionales machinæ, Machinæ quarum usus est in urbium obsessionibus, ut Murales machinæ ap. Plin. Sic Aries s. Equus, Helepolis, Testudo, Vineæ, Turres ambulatoriæ, et similia. [Athen. 6, p. 273, F; 14, p. 634, A; Polyæn. 2, 22, 3. Male πολιορκητὸν ὄργανον ap. Annam Comn. p. 382, 383. || Adverb. Πολιορκητικῶς ap. Pollux. 1, 122 : Προσκαθῆσθαι π. νήστῳ. « Basil. Patr. Naumach. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 143. » Cramer.]

Πολιορκία, ἡ, Obsessio, Obsidium s. Obsidio. [Hippocr. p. 1240, B : Ἐν τῇ π. τῇ περὶ Δάτον. Hemst.] Aristot. Pol. 7, [c. 11] : Τῶν περὶ τὰ βέλη καὶ τὰς μηχανὰς πρὸς πολιορκίαν. Plutarch. : Οἱ πολιορκίαν προσδεχόμενοι συνάγουσι καὶ παρατίθενται τὰ χρήσιμα. Sic idem in Præc. san. [p. 125, E] : Ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Isocr. Archid. [p. 127, E] : Τὰς ἐσχάτας ὑπομεῖναι πολιορκίας. Sic Athen. 12 : Ἕνδεκα μῆνας ὑπομείναντες τὴν πολιορκίαν. Thuc. 1, [98] : Πολιορκίᾳ εἷλον καὶ ἠνδραπόδισαν. [2, 77 : Ἄνευ δαπάνης καὶ π.] Cæ. Obsidione capere urbes. Aristot. Polit. 2 : Πολιορκίας. [Dionys. A. R. 5, 58 : Οὐ δυνάμενος πολιορκίᾳ τὸ τεῖχος ἑλεῖν.] Plut. Alcib. : Ὡς λύσων πολιορκίαν. [Et V. Eumen. c. 12.] Latini dicunt Facere obsidium, Cingere urbem obsidione, Claudere muros obsidione, Ingenti obsidione premere urbem, Castra tenere obsidione. Item Periculis obsidionis liberare, Eximere ex obsidione. Et pass. Levari s. Solvi obsidione. Ipsi autem obsessores Solvunt obsidium, ut loquitur Tacit. [|| Plut. V. Sullæ c. 25 : Σύλλας κοινῇ μὲν ἐζημίωσε τὴν Ἀσίαν δισμυρίοις ταλάντοις, ἰδίᾳ δὲ τοὺς οἴκους ἐξέτριψεν ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων. Lectio suspecta, quæ non defenditur verbi πολιορκεῖν usus figurati exemplis. Πλεονεξίᾳ Solanus.]

[Πολιορκικός, ή, όν, i. q. πολιορκητικός. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 421 extr. : Μηχάνημά τι π. Nisi πολιορκητικὸν scripsit. G. Dind.]

Πολιός, [ά, όν, et, quod rarius, ὁ, ἡ,] Canus. Hom. Il. X, [74] : Πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. [Πολιῆς κεφαλῆς Od. Ω, 317. Ib. 499 : Πολιοί περ ἐόντες.] Hesiod. Theog. [271] : Γραίας τέκε καλλιπαρήους, Ἐκ γενετῆς πολιάς. Et τὸ πολιὸν στῆθος ap. Plut. [Mor. p. 647, D] ex Alcæo. Item in Epigr. πολιὰ θρίξ· sicut et ap. Diosc. 3, 124 : Πολιὰν τρίχα. [Hom. Il. X, 77 : Πολιὰς τρίχας. Soph. Aj. 633 : Πολιᾶς χαίτας et Eur. Alc. 473. Aristoph. Vesp. 1064 : Κύκνου πολιώτεραι τρίχες. Πολιαὶ ἔθειραι Strato Anth. Pal. 12, 240.] Sed Πολιά, Ionice Πολιή, seorsim sæpius ponitur pro πολιὰ θρίξ, et πολιαὶ pro πολιαὶ τρίχες : sicut et ap. Latinos Cani pro Cani capilli s. pili. [Pind. Ol. 4, 40 : Φύονται πολιαὶ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον. Aristoph. Eq. 520 : Ἅμα ταῖς π. κατιούσαις.] Plut. [Mor. p. 41, B] : Πολιὰ τοῦ λέγοντος καὶ πλάσματα καὶ ὀφρύς. Id. [ib. p. 652, E] de ebrietatis malis : Πολλοὺς φαλακρώσεις ἄωρος καὶ πολιαὶ πρὸ ἡλικίας ἔχουσι. Isocr. Panath. [p. 233, B] : Τοὺς ἤδη πολιὰς ἔχοντι. [Themist. Or. 13, p. 165, D : Ὦ παῖ νικῶν πολιὰν ἀρετῇ· 14, p. 182, B : Πολιᾶς, οὐ νεότητος ἐπαξίους. Ἐς τόδε πολιῆς ἦκεν Agathias p. 315, 8.] Item πολιὰς ποιεῖν, ἀναφέρειν, ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 4] pro πολιοῦσθαι, Canos producere, Canescere. [Πολιὸν κρᾶτα Eur. Bacch. 185 (quod de vino figurate dixit Archestr. ap. Athen. 1, p. 29, A : Πολιὸν σφόδρα κρᾶτα φοροῦντα. Μέθυ πολιοῦ Nicand. Th. 582). Πολιὸν γόνυ (chori senum) Eur. Herc. F. 693. Γῆρας πολιὸν Suppl. 170, Bacch. 258. Id. Suppl. 50 : Ῥυσὰ παρῇδων πολιῶν καταδρύμματα χειρῶν, ubi Senilis significationem habet, ut in aliis locutionibus plurimis, in quibus modo adjectivo illo redditur, modo substantivo Senex. Sic πολιοὶ πατέρες Eur. Andr. 614; πολιαὶ ματέρες Soph. Œd. T. 183, Eur. Suppl. 35; πολιὰ ξυνωρίς Bacch. 324; πολιὰ γαστήρ Pind. Pyth. 4, 175. Πολιοὺς ἄνδρας Aristoph. Ach. 600. Γέρων ὢν καὶ πολιὸς Vesp. 1192. Παρμενίδην σφόδρα πολιὸν Plato Parm. p. 127, B. Σώματα πολιὰ φύοντα Polit. p. 273, E. Πολιὸς ὄρνις Eur. Herc. F. 110. Πολιὸν pro πολιὰν Eur. Andr. 348 : Ἢ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις χήραν καθέξεις πολιόν ; Cui loco quod ad sententiam attinet simillimus est Hel. 290 : Ὁ δ' ἀγλάισμα δωμάτων ἐμοῦ τ' ἔφυ, θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται, ubi πολιὰ adverbialiter dictum est pro χρόνια.] Item in Epigr. [Anth. Pal. 9, 499] πολιὸς χρόνος, Canum tempus, i. e. Cana ætas, Senectus, quæ Cana etiam dicitur. Et τὸ πολιόν, Canities. [Vetustus. Æsch. Suppl. 673 : Ζῆνα … ὃς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. Eur. El. 701 : Κληδὼν ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις μάθημα χρόνῳ πολιόν. Plato Tim. p. 22, B. || « Ad prudentiam senilem transtulit Greg. Naz. Ep. 232 : Πολιαῖς ἀποκρίσεσι. » Strong.] || Albus, Candidus, Niveus : qua metaph. Canus quoque et Canens a Latinis usurpantur, poetis præsertim, dicentibus Nix cana, Pruina cana, Gelu canum, December canus; item Montes cani, Flumina cana, Fluctus cani; necnon Plumæ canæ, Mala cana, Salicta cana, et hujusmodi alia. Apud Hom. sæpe πολιὴ θάλασσα, sc. διὰ τὸν ἀφρόν [ut Il. Δ, 248 : Πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης· O, 190 : Πολιὴν ἅλα ναιέμεν· et terminatione mascul. Υ, 229 : Ἁλὸς πολιοῖο. Pind. Ol. 1, 115 : Πολιᾶς ἁλός] : sic

ap. Apollon. [Rh. 1, 454], πολιὸς αἰγιαλός, quoniam sc. cani fluctus eo appelluntur. [Soph. Ant. 334 : Πολιοῦ πέραν πόντου· Phil. 1123 : Πολιᾶς πόντου θινός. Aristoph. Av. 350 : Π. πέλαγος. De aere Eur. Or. 1376 : Πολιὸν αἰθέρα. Apoll. Rh. 3, 275, et Quint. Sm. 6, 229 : Πολιοῖο δι' ἠέρος.] Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Op. 2, 96 [477, 492]; πολιὸς σίδηρος, Hom. [Il. I, 366, Ψ, 261.] Od. Φ, 81. [Eur. Heracl. 758.] Magis proprie autem πολιοὶ ἔριφοι dicuntur ob canam albedinem. Et πολιοὶ λύκοι, ut Il. K, [334] : Ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο Ἕσσατο· ut Ovid., Non cani tetigere lupi. Sed sunt qui πολιοὺς λύκους dici existiment non διὰ τὸ τεφρώδεις s. ὑπόπυρρον τῆς χρόας, verum διὰ τὸ ἔντιμον : quod id animal apud Athenienses esset τίμιον, honorque ei deferretur non aliter ac senectuti canæ. Item πολιὸς λίθος, de quo in Σπαρτοπόλιος.

[Πώλιος, ὁ, Polius, n. pr. scriptum in fictili sec. conj. Lenormant. ap. De Witte *Descr. de vases de l'Etr.* p. 93, n. 146. Hase.]

Πολιότης, ητος, ἡ, Canities. [Aristot. De gen. an. 5, 1 : Ἡ π. ἀσθένειά τις ἐστι τοῦ ὑγροῦ τοῦ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· et c. 4 extr., H. A. 3, 10.]

[Πολιότριχος, ὁ, ἡ, i. q. πολιόθριξ, Canos capillos habens. Oppian. Cyn. 3, 293 : Λύκων τελέθει πολιότριχα πέντε γένεθλα.]

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ, Urbis tutator, custos, Qui patrocinio tutelæque suæ commissam urbem habet, Patronus et præses urbis [Æsch. Suppl. 1019 : Θεοὺς π. Sept. 822 : Ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ π. δαίμονες] : ut π. Ζεὺς ap. Plat. Leg. [11, p. 921, C.] Itidem Plut. Demetrio p. 289 a tergo [c. 42] : Ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν· ὁ μὲν γάρ, πολιεὺς καὶ πολιοῦχος· ὁ δέ, πολιορκητὴς ἐπίκλησιν ἔσχεν. Paulo ante dixerat, Τοὺς βασιλεῖς Ὅμηρός φησιν οὐχ ἑλεπόλεις οὐδὲ ναῦς χαλκήρεις, ἀλλὰ θέμιστας παρὰ τοῦ Διὸς λαμβάνοντας, ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν. Aristid. : Τὴν πόλιν ἐπιτρέψαι τῷ πολιούχῳ θεῷ. [Epigr. in inscr. Sinopensi ap. Bœckh. vol. 3, p. 119 : Ὁ κρατερὸς πολιοῦχος ἄναξ.] Item [de Minervæ arcis Athenarum præside] Aristoph. Nub. [602], Πολιοῦχος Ἀθάνα. [Id. Eq. 581 : Ὦ πολιοῦχε Παλλάς. Alciphro 3, 51 : Πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος. Minervæ π. templum apud Chios memoratur ab Herodot. 1, 160; Minerva π. dea tutelaris Byzantii ab Marino V. Procli c. 6. Omisso deæ nomine Agath. Anth. Pal. 9, 154 : Ἱλήκοις πολιοῦχε. Neptunus π. apud Trœzenios, Plutarch. V. Themist. c. 6. Constantinus Constantinopolis οἰκιστής τε καὶ πολιοῦχος in Geopon. Proœm. 2, p. 3.] Pro eodem dicitur [πολίοχος, quod nominis virilis Πολίοχος exemplis commendatum Euripidi Rhes. 821 restituendum esse conjecit Vaterus : qui versus sic scribendus, Μέγ' ἄρ' ἐμοὶ μέγ', ὦ πολίοχον κράτος, κακὸν ἔμολεν …. Aliud ejusdem formæ exemplum latet fortasse apud Aristoph. Lys. 345 : Πολιοῦχε, σὰς ἴσχον ἕδρας· quod πολίοχε scribendum erit, nisi σάς, πολιοῦχ', ἴσχον ἕδρας corrigendum cum Bentlejo : quarum correctionum utra præstet alteri incertum manet, quum versus strophicus exciderit. G. Dind.] et Πολισσοῦχος, necnon Πολιήοχος, sed poetis tantum. Apoll. Arg. 2, [846] : Ἱλάσθαι Τόνδε Πολισσοῦχον διαπέρσαι. [Æsch. Sept. 185 : Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν· 271 : Χώρας τοῖς π. θεοῖς. Oppian. Hal. 4, 4 : Κάρτιστε πολισσούχων βασιλήων. Interdum simplici σ scribitur vitiose, ut in libris quibusdam Æschyli et ap. Georg. Pach. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 351 in codice : Τοῖς πολισούχοις θεοῖς. De incolis urbem tenentibus Æsch. Eum. 775 : Καὶ χαῖρε καὶ σὺ καὶ πολισσοῦχος λεώς· 883 : Π. βροτῶν· 1040 : Π. παῖδες Κραναοῦ. Christodor Ecphr. Anth. Pal. 2, 358.] Item πολιήοχος Ἄρτεμις. Et ex Epigr., πολιήοχος Κύπρις. [Apoll. Rh. 1, 312 : Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα. Tab. Heracl. p. 205. Forma Dor. πολιάοχοι θεοὶ ap. Æsch. Sept. 109, si hæc vera lectio : de quo v. annotatio nostra. Id in πολιᾶχος contractum est in titulo Laconico ap. Leakium n. 71 : Ἀθαναίᾳ πολιάχῳ, de quo v. Ahrens. De dial. Dor. p. 568. G. Dind.]

[Πολιοφάγος, ὁ, Senex helluo. Pallad. Laus. p. 945, B. Id. ib. p. 933, A : Π., κοιλιόδουλε. Hase.]

[Πολιοφυλακέω vitiose pro πολιτοφυλακέω, quod v.]

[Πολιόφυλλον, τό, Polii folium. Hippiatr. p. 183. Male πολυόφυλλον p. 112. Πολίου φύλλον divisim Geopon. 16, 9, 2, ubi liber unus πολιόφυλλον.]

[Πολίοχος, ὁ, Poliochus, novæ comœdiæ poeta, memoratus ab Athenæo 2, p. 60, C; 7, p. 313, C. || Harpocr. et Phot. p. 439, 4 et Suidas : Πολίοχος (Πολιοῦχος Suidas) καὶ Πολυάκης (Πολυαλκὴς Harpocr.; Πολυάχης libri nonnulli Suidæ), ὀνόματα κύρια. Lysiæ oratio κατὰ Πολιούχου memorata ab Galeno vol. 12, p. 11 : unde Πολιόχου vel, quod præfert, Πολιούχου nomen Lysiæ p. 150, 27, restituit Taylorus p. 599 ed. Reisk., ubi libri πολίαχος vel πολίσχος. Recta scriptura est Πολίοχος. Simile nomen Πολιοῦχος est, quod v. G. D.]

[Πολιόχροος, ὁ, ἡ, Qui cano colore est. Π. κύκνος Eur. Bacch. 1362. Ταῖς πολιόχροισι βεμβράσι Aristoph. fr. 179.]

Πολιόω, Canum facio, Canitiem induco, Bud. Pass. Πολιοῦμαι, Canus fio, Canesco. Aristot. H. A. 3, [10] : Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι. [Clem. Al. p. 262 : Τὴν πεπολιωμένην τρίχα. Melissa Pythag. p. 749 ed. Gal. : Καλὰν ἐλπίδα δίδοι ὅτι μέλλεις πολιοῦσθαι κατ' ἀρετάν. « Pallad. V. Chr. p. 38 : Γεγηράκασι γὰρ καὶ φαῦλοι, οὐκ ἀρετῇ τὴν ψυχὴν πολιώσαντες. » Boiss. Basil. t. 2, p. 393, A : Γεγήρακα καὶ πεπολίωμαι. Mart. Zenonis Actt. SS. Junii t. 4, p. 477, 9 : Τῇ συνέσει πεπολιωμένος. Achmes Onirocr. p. 19, 30 : Ἐπολιώθη. Id. ibid. p. 22, 17 : Ἐπολιώθησαν οἱ βόστρυχοι. Hase. Πεπολιωμένος, Canus, Gl.]

[Πολίπορθος. V. Πτολίπορθος.]

[Πολιρραίστης, ὁ, Urbis vastator. Lycophr. 210 : Ὁ χιλίαρχος τοῦ πολιρραίστου στρατοῦ. Ubi libri multi πολυρραίστου vel πολυρραίστου.]

Πόλις, εως, ἡ, communis autem genit. et Ionicus, πόλιος, Æolicus πόληος [V. infra], Urbs, Civitas. Interdum pro ipsa Urbe muris cincta vicisque et ædificiorum serie distincta, interdum pro ipsis Civibus : quemadmodum et Lat. vocab. Urbs; nam Civitas dicuntur propria signif. ipsi Cœtus jure sociati, secundum Cic. : ut, Nec hæc urbs, nec in ea civitas. Item, Et prætor ille esset, et Roma urbs, et eam civitas incoleret. Hom. Od. T, [174] de Creta : Ἐν δ' ἄνθρωποι Πολλοὶ ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες· Il. Σ, [490] : Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων καλάς· Φ, [446] : Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη· O, [737] : Πόλις πύργοις ἀραρυῖα· Od. Γ, [130] : Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν. Sic Il. [B, 373] : Πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε· I, [589] : Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. [Pind. Pyth. 4, 34 : Μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν· Nem. 10, 88 : Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες. Æsch. Sept. 74 : Γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. Soph. Œd. C. 15 : Πύργοι μὲν οἳ πόλιν στέγουσιν … πρόσω.] Itidem et in prosa. [Thucyd. 7, 28 : Ἡ π. ἀντὶ τοῦ π. εἶναι φρούριον κατέστη. Et alii quivis. Cum plurali ut nomen collectivum conjunxit Eupolis ap. Tiber. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 574, 10 : Ἅπασα γὰρ πόθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλις· quam ἀλλοίωσιν περὶ τοὺς ἀριθμοὺς appellat Tiberius. Πόλεις cum participio masculino ad πολῖται quod cogitatur referendo Aristid. vol. 1, p. 267 extr. : Τῶν μεγίστων πόλεων καλούντων ὡς αὐτοὺς καὶ σχήματα … ἐπιπεμπόντων. « Πόλις ab Alexandrinis κατ' ἐξοχὴν dicebatur Alexandria, ut Athenæ ab Atticis ἄστυ : v. Eustath. p. 239, 13; 349, 37; 1383, 5; 1650, 42. Sic legitur nomen Maccab. 3, 4, 11, 12; 5, 24, etc. » Sturz. Similiter Constantinopolis ab Græcis κατ' ἐξοχὴν πόλις est appellata : unde στὴν πόλιν in ore vulgi pro ἐς τὴν πόλιν, ex quo Turci nomen urbi fecerunt Στάμπολ.] Lucian. [De hist. conscr. c. 31] : Ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη· et [ib. c. 57] : Σχῆμα πόλεων. Item, Ἁλούσης πόλεως. Plut. : Τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων κατασκαφῆναι. In his ll. jam citatis accipitur pro Urbe potius, quatenus mœnibus circumdata est, et ædificiis exornata, ut et ap. Thuc. libris 1, [93]; 2, [48]; 4, [54, 57, etc.], ἡ ἄνω πόλις, Superior urbs, i. e. Superior urbis pars, respectu Piræi. [I. q. ἀκρόπολις, Arx. Mœris p. 317 : Πόλιν τὴν ἀκρόπολιν, καὶ Πολιάδα, Ἀττικῶν· τῆς ἀκροπόλεως Ἕλληνες: unde Hesychii gl., Πολίετον, ἀκρόπολιν, correxit Pierson. Πόλιν, τὴν ἀ. Thucyd. 2, 15 : Τὸ δὲ πρὸ τούτου (ante Theseum) ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα πόλις ἦν … καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν

καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις· 5, 18 : Στήλας στῆσαι ... ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει· et c. 23, 47. Aristoph. Eq. 1093 : Καὶ μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ ἐκ πόλεως ἐλθεῖν· Lys. 245, 288, 758, al. Xenoph. Anab. 7, 1, 27; Plut. V. Thesei c. 17, Themist. Or. p. 310, A. « Neque Athenis solum, sed multis in urbibus Græciæ πόλεις eædem quæ ἀκροπόλεις. Sic de arce Thebarum τὸν ἐκ τῆς πόλεως λόχον ap. Plut. V. Pelop. c. 18, qui simul addit : Τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπιεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον. Sic Ἰνάχου πόλις in Eurip. Archelao ap. Strab. 5, p. 221, Argorum arx, ut ipse geographus explicuit 8, p. 371. » Hemst. ad Aristoph. Pl. 772.] Sæpe etiam pro Civitate, ut ap. Aristot. Polit. 1, [2 init.] : Ἡ ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία τέλειος, πόλις. [Ammon. p. 115 : Πόλις καὶ ἄστυ διαφέρει· πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον· ἄστυ δὲ μόνον ὁ τόπος.] Thuc. 7, p. 260 [c. 77] : Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. [Eadem sententia aliis verbis expressa ab Soph. Œd. T. 57, ubi schol. Alcæi locum attulit : Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρήιοι. Æsch. Sept. 1072 : Ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ· Ag. 647 : Χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. Soph. Œd. T. 22 : Πόλις γὰρ ... ἤδη σαλεύει· 629 et Aristoph. Ach. 27 : Ὦ πόλις πόλις. Et alibi sæpissime.] Dem. [p. 319, 27] : Ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν. Sæpe etiam utroque modo, et pro Urbe et pro Civitate : ut Hesiod. Op. [238] : Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Isocr. Paneg. [p. 62, B] : Πόλεις αὐξανόμεναι· et ibid., αἱ μέγισται γενόμεναι. Aristot. Polit. [2, 6] : Πόλις τῷ πλήθει μυρίανδρος. Et ap. Thuc. 6, [17] : Ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις. Rursum Aristot. Eth. 8 : Τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία· ut et σώζειν πόλιν ap. poetas pariter ac prosæ scriptores : cui opp. ἀπολέσαι : sic ap. Æschin. : Βλάπτει τὴν πόλιν. Plut. : Φθοραὶ πόλεων ἅμα τοσούτων καὶ τηλικούτων. Item κατὰ πόλεις, Per urbes, civitates; aut per adv. Oppidatim, Thuc., Plut., Herodian. et alii. Sicut vero Virg. dicit Urbem Patavi pro Patavium, ita et ante eum Apoll. Arg. 2, [654] : Πόλιν Ὀρχομενοῖο· ut et Hesiod. [Sc. 469] : Πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο. [Ὦ πόλις Ἄργους Aristoph. Eq. 810 et Pl. 601, ex Euripidis Telepho, ut annotarunt scholiastæ. Ἰλίου π. Æsch. Ag. 29. Π. Πιτάνας Eur. Tro. 1112.] At in Epigr. : Πόλιν τε καὶ ἄστυ, ut et Hom. Il. P, 144 : Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, ubi ἄστυ pro Urbe accipiunt, πόλις autem pro Civitate eam incolente. [Plato Leg. 2, p. 666, E : Πόλιν καὶ ἄστη δυναμένους διοικεῖν.] Duali num. τὼ πόλει ταύτα, Isocr. Panath. Ex Thuc. autem πόλει τὼ ἄμφω. [V. infra.] || Πόλις Suidæ est etiam εἶδος παιδιᾶς, Ludi genus : unde proverb. hoc, Πόλεις παίζομεν. [Hesych. : Πόλεις παίζειν· παροιμιῶδες. Καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων, ταῖς λεγομέναις νῦν μὲν χώραις (corrupte τὰς νῦν χωρὰς καλουμένας ap. Phot. Lex. p. 439, 1), τοτὲ δὲ πόλεσι. Similiter Zenob. Prov. 5, 67, qui Cratini ex Δραπέτισι testimonium addit. Plato Rep. 4, p. 422, E : Ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων· ubi v. schol. p. 402, et Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 1, p. 737.] || Signif. angustiore de urbe patria dicitur, ut ap. Hom. Od. A, 170, K, 325 et alibi : Πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; K, 416 : Εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν τρηχείης Ἰθάκης· Il. K, 50 : Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα πόληΐ τε παντί τε δήμῳ. Sensu latiore de tota regione dicitur, in qua una vel plures urbes sitæ sunt : unde πόλιν per τὴν χώραν exp. Hesych. Strabo 8, p. 356 : Στησίχορος καλεῖ πόλιν τὴν χώραν Πῖσαν λεγομένην, ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον Μάκαρος πόλιν (Il. Ω, 544, ubi Μάκαρος ἕδος legitur, ut ap. Strabonem ipsum 13, p. 586)· Εὐριπίδης δ' ἐν Ἴωνι (305), Εὔβοι' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις. Καὶ ἐν Ῥαδαμάνθυι, Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν. Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς, Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται, ξένε, πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος. Harpocr. : Κεῖοι· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν « οἱ Κεῖοι μὲν πόλις τοσαύτη. » Κέως, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, παρακειμένη τῇ Ἀττικῇ. Τὴν νῆσον δὲ πόλιν ὠνόμασεν ὁ ῥήτωρ. Καὶ Εὐριπίδης τὴν Εὔβοιαν.... Ἀριστοφάνης δὲ (Pac. 251) περὶ Σικελίας φησίν, « Οἷα πόλις τάλαινα διαλυμαίνεται. » Ubi schol. eandem observationem repetit memoratis Homeri, Pindari Euripidisque exemplis. Lysias p. 103, 38 : Διώχληκε πόλεις πολλὰς ἐν τῇ ἀποδημίᾳ, Σικελίαν, Ἰταλίαν, Πελοπόννησον, Θετταλίαν, Ἑλλήσποντον, Ἰωνίαν, Κύπρον. Eodem spectat Hesychii gl. Πόλις· τὴν (codex πολίστην) Σικελίαν, ἀντὶ τοῦ νῆσος (codex νῆσον). Insulas περιρρύτους πόλεις dixit Æsch. Eum. 77.]

[|| Declinatio hujus voc. apud Atticos una et constans hæc est, πόλις πόλεως πόλει πόλιν et plur. πόλεις πόλεων πόλεσι πόλεις, nisi quod poetæ propter metri necessitatem, ut in aliis hujus formæ nominibus, ε brevi genitivi singularis interdum usi sunt, ut Æsch. Sept. 215 in versu antispastico, Soph. Ant. 162 in senario. Accusativi plur. Ionici πόλις correpto ι in Orac. Sibyll. 1, 187 : Καὶ πόλις (libri πόλεις) αὐτάνδρους ..., de quo genere correptionis dixi in Comment. de dialecto Herodoti § 11. Dualis in libris plerumque πόλει scribitur, librariorum, ut videtur, arbitrio : nam Attici veteres vix dubitari potest quin forma usi sint contracta, sive ea πόλη fuit sive πόλει. Priorem testari videtur Chœrobosc. p. 337, 13 ed. Gaisf. memorato Æschinis Socratici exemplo, τούτω τὼ πόλη, quod male τούτω τὼ πόλει scriptum apud Aristid. vol. 2, p. 222, 6, Æschinis verba afferentem. Eodem modo interpolata lectio ap. Isocr. 182, E; 265, D et E, τὼ πόλει τούτω, et p. 44, A, τὰς πόλεις ταύτας, quorum locorum primo et ultimo τὼ πόλη τούτω ex cod. Urb. Bekkerus, duobus reliquis ego ex conjectura restituimus, quemadmodum τούτω τὼ φύση Platoni Rep. 3, p. 410, E, ex libris optimis est restitutum, ubi alii τούτω τὼ φύσει vel τούτω τὼ φύσεε. Quibus exemplis etsi omnis de usu formæ contractæ dubitatio est sublata, illud tamen nondum satis constat utrum formæ illæ constanter per η an per ει sint scribendæ, an utraque scriptura usitata fuerit. Nam Chœrobosci loco supra memorato nihil proficitur, quum duobus aliis in locis (p. 112, 20; 164, 18) diserte agnoscat τὴν ει δίφθογγον, allato ipso illo Æschinis exemplo τούτω τὼ πόλει, licet Δημοσθένη ex Δημοσθένεε contractum probet. Formæ Ionicæ et Doricæ eædem sunt quæ omnium hujusmodi nominum, de quibus ego in commentatione de dialecto Herodoti § 11, Ahrensius in libro de dial. Dor. p. 232 diximus. Epici et his formis usi sunt et forma πόληος πόληι πόληα πόληες πολήων πόληας. G. Dind.] Ἄμπολιν, Æolica syncope pro ἀνὰ πόλιν, Per urbem, [Pind. Pyth. 11, 78.] Apollon. [Rh. 1, 166; 2, 996. Quod hodie divisim scribi solet ἂμ πόλιν. || Πόλινδε, Ad urbem, Hom. Il. E, 224, Z, 86, K, 209, et alibi non raro. || Forma poetica Πτόλις, quod v.]

[Πόλις, εως, ἡ, Polis. Steph. Byz. : Π., ὄνομα πόλεως Αἰγύπτου. Ὁ οἰκήτωρ Πολίτης καὶ Πολιεύς. Πολιεὺς γὰρ ὁ Ζεὺς τιμᾶται ἀπὸ τῆς Πόλεως γενικῆς κατὰ τροπὴν τοῦ ος εἰς ευς. Τὸ δὲ θηλυκὸν τοῦ Πολιεὺς Πολίεια. Λέγεται καὶ ἄλλο θηλυκὸν Πολιάς, ὡς Σουνιάς. || Πόλις, Vicus Hyæorum, ap. Thucyd. 3, 101.]

[Πόλις vitiose pro Πόλλις, quod v.]

Πόλισμα, τό, Opus τοῦ πολίζοντος, i. e. Urbs, Oppidum, πόλις. [Herodot. 1, 178 : Π. ὀνομαστότατον καὶ ἰσχυρότατον Βαβυλών. Id. 1, 57, 98; 6, 6. Æsch. Prom. 421 : Ὑψίκρημνον π. Καυκάσου· Sept. 120 : Π. Κάδμου. Soph. Phil. 1424 : Τὸ Τρωικὸν π. Eur. Med. 771 : Π. Παλλάδος. Aristoph. Av. 553 : Ὡς σμερδαλέον τὸ π.] Athen. : Ἠρώτων ὅπου τὸ πόλισμα θῶνται, Ubi urbem statuerent. Utitur et Dem., necnon Thuc. 2, p. 66 [c. 56] : Ἀφίκοντο ἐς Πρασιάς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον, καὶ τῆς τε γῆς ἔτεμον καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον. Et Herodot. : Κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι. Videtur vilius esse quam πόλις. [Diod. Sic. 16, 52, 72; Pausan. 4, 1, 4; 4, 5, 9; 5, 21, 9; 5, 22, 3; 8, 28, 3. Hase. Pro arce Athenarum posuit Dicæarch. ap. Athen. 13, p. 594, F : Οὗ ἂν ᾖ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορώμενος ναὸς καὶ τὸ π. Hemst.]

Πολισμάτιον, τό, Oppidulum, ut πολίχνιον et πολίδριον. Polyb. 1, [53, 10] : Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων. [Id. 1, 24, 12; 2, 11, 16, Diodor. 13, 6, 97, al.] Utitur et Plut. Themist. [c. 26, V. Dionis c. 25. Joseph. Ant. Jud. 15, 9, 6.]

[Πολισμός, ὁ, Urbis exstructio. Dionys. A. R. 1, 57 : Ὁπόσα εἰς π. ἦν χρήσιμα. Ib. 59 : Κατὰ τὸν π. τοῦ Λαουινίου. Steph. Byz. s. v. Ἄγκυρα.]

[Πολισσονόμος, ὁ, ἡ, In urbe (s. civitate) degens. Æsch. Pers. 855 : Πολισσονόμου βιοτῆς ἐπεκύρσαμεν. Schol. : Πόλιν καλῶς νεμούσης καὶ διευθυνούσης. || Urbem regens. Id. Choeph. 864 : Ἀρχάς τε π.]

[Πολισσόος, ὁ, ἡ, Urbem servans. Hom. Hymn. 7, 2; Orph. H. 88, 2.]

[Πολισσοῦχος. V. Πολιοῦχος.]

Πολιστής, ὁ, Conditor et auctor civitatis. Pro Princeps civitatis, πολίαρχος ex Greg. Naz. : Ζητοῦντες οἱ τῶν θρόνων, τὸν νομοθέτην· οἱ τῆς πολιτείας, τὸν πολιστήν. Bud. tamen interpr. Conditor urbis. [Pollux 9, 6, ex codd. correctus : Λέγομεν οἰκιστής, οἰκίζων, πολίζων, κτίζων, οὐ μὴν καὶ πολιστὴς καὶ κτίστης, εἰ καὶ παρ' Ἡροδότῳ (5, 46) ἔστιν ὁ συγκτίστης. Quæ observatio, comparanda cum simili ejusdem grammatici de qua s. v. Παραβύστω dixi et Mœridis de voc. πολιτευτής, verissima est si ad scriptores veteres et probatos restringatur, quos solos spectare solet Pollux. Quorum nemo aut κτιστὴς dixit (cujus exx. nonnulla ex scriptoribus recentioribus suo loco attuli, quibus addatur Joseph. A. J. 1, 12, 2) aut πολιστής, quod Euripidis fragmento ap. Lycurg. C. Leocr. p. 160, 35, ab Reiskio illatum, quem refutavit Matthiæ p. 168, vix memorandum esset, nisi conjectura illa duorum codicum auctoritate confirmari perhibita esset. Nihilo verior Scaligeri esse opinio videtur apud Josephum A. J. 18, 1, 5, cujus verba s. v. Πλεῖστοι apposuimus, Πλείστους in Πολισταῖς mutantis, collato Strabone 7, p. 296, qui sectam quandam Thracum sine mulieribus viventium memorat, οὓς κτίστας καλεῖσθαι. G. D. Πολιστῶν in Tabula Heracl. p. 222 scriptura, ut videtur, vitiosa pro πολιτῶν.]

[Πολιταρχέω, Civitati præsum. Inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 53, n. 1967, 1 : Πολιταρχούντων Σωσιπάτρου τοῦ Κλεοπάτρας καὶ Λ. Ποντίου Σεκούνδου. Hase.]

Πολιτάρχης, ὁ, Magister civium, s. Præfectus urbis, Act. Apost. 17, [6] : Ἔσυρον τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας [Thessalonicæ. Et ib. v. 8. Sic etiam in inscr. Thessalon. ap. Bœckh. vol. 2, p. 52, n. 1967. Hase. Πολίταρχος ap. Æneam Tact. c. 26, p. 81. Manifestum est his locis non minus aptam fore usitatam πολιάρχου appellationem. G. Dind.]

Πολιτεία, ἡ, Reip. administratio, Reip. regimen s. Civitatis, [Civitatis forma s. status]. Ab Aristot. exp. πόλεως τάξις, ut docebo in Πολίτευμα. Ab Eod. dicitur esse βίος τῆς πόλεως. [De significationibus hujus voc. insignis est locus Plut. Mor. p. 826, C : Λέγεται μὲν δὴ πολιτεία καὶ μετάληψις τῶν ἐν πόλει δικαίων, ὡς φαμὲν Ἀλεξάνδρῳ πολιτείαν Μεγαρεῖς ψηφίσασθαι ... Λέγεται δὲ καὶ βίος ἀνδρὸς πολιτικοῦ καὶ τὰ κοινὰ πράττοντος πολιτεία· καθὸ τὴν Περικλέους ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος, ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου καὶ Κλέωνος. Ἔνιοι δὲ καὶ μίαν πρᾶξιν εὔστοχον εἰς τὰ κοινὰ καὶ λαμπρὰν πολιτείαν προσαγορεύουσιν, οἷον χρημάτων ἐπίδοσιν, διάλυσιν πολέμου, ψηφίσματος εἰσήγησιν, καθὸ καὶ πολιτεύσασθαι τὸν δεῖνα σήμερον λέγομεν, εἰ τύχοι τι διαπραξάμενος ἐν κοινῷ τῶν δεόντων. Παρὰ πάντα ταῦτα λέγεται πολιτεία τάξις καὶ κατάστασις πόλεως διοικοῦσα τὰς πράξεις, καθά φασι τρεῖς εἶναι πολιτείας, μοναρχίαν καὶ ὀλιγαρχίαν καὶ δημοκρατίαν.] Thuc. 2, [36] : Ἀπὸ δὲ οἵας ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ καὶ μεθ' οἵας πολιτείας. Isocr. [p. 142, C] : Ὅτι πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστι, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσην περ ἐν σώματι φρόνησις. [Plato Leg. 7, p. 817, B : Πᾶσα ... ἡμῖν ἡ π. ξυνέστηκε μίμησις τοῦ καλλίστου καὶ ἀρίστου βίου. Aristoph. Eq. 219 : Ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ. Demosth. p. 489, 21 : Ἐκεῖ γάρ ἐστι τῆς ἀρετῆς ἆθλος τῆς π. κυρίῳ γενέσθαι. Æschin. p. 1, 24 : Ἄνισον πολιτείαν πολιτευόμενοι· 75, 3 : Ἀπομιμεῖσθαι Κλεοφῶντος πολιτείαν. Improprie de apibus Geopon. 15, 3, 2 : Ἡ π. τούτου τοῦ ζῴου προσέοικε ταῖς μάλιστα εὐνομουμέναις τῶν πόλεων.] Sæpe autem πολιτεία est Reip. status, vel Resp. Aristot. Polit. 8, 10 [et similiter Polyb. 6, 3, 5] : Πολιτείας δέ ἐστιν εἴδη τρία· et, Εἰσὶ δ' αἱ μὲν πολιτεῖαι, βασιλεία τε καὶ ἀριστοκρατία, et ἡ δημοκρατία. Idem in Polit. πολιτείας antea fuisse vocatas δημοκρατίας scribit. Æschin. autem C. Ctes. [p. 1, 18] πολιτείας tres recenset, has, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν, et δημοκρατίαν. At Aristot. [Polit. 3, 4 et 5] subtilius hæc tractans, quas Æschines πολιτείας vocat, πολιτειῶν παρεκβάσεις nominat : ad quem multa alia de his disserentem te remitto. [Plato Leg. 6, p. 756, E : Μοναρχικῆς καὶ δημοκρατικῆς π. Rep. 8, p. 544, B : Τίνας ἔλεγες τὰς τέτταρας πολιτείας;] Pro Rep. ap. Thuc., quum dicit ἄγειν τὴν πολιτείαν, 1, [127]. Sic et alibi quum ap. eum, tum ap. ceteros pro Rep., veluti quum dicit Plut. [V. Thes. c. 24] : Διακοσμεῖν τὴν πολιτείαν. [Æschin. p. 1, 20 : Διοικοῦνται αἱ πολιτεῖαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεστηκότων.] Fabius πολιτείας vertit quoque Rerumpublicarum species : scribens tres esse : quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regantur. Verum hoc sciendum est, quum dicitur πολιτείαν διδόναι, et contra πολιτείαν ἀφαιρεῖσθαι, ap. Dion. verti πολιτείαν, Civitatem, potius quam Rempublicam. [Harpocr. ex eoque Suidas : Π.· ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, ὥσπερ Ἰσοκράτης ἐν Πανηγυρικῷ (p. 67) καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Confer. etiam schol. Paris. Æschinis a Creuz. ad Plotin. vol. 3, p. 228, prolatum et schol. Aristid. vol. 3, p. 10 ed. Dind. Porro disseruerunt de hoc usu Luzac. De Socr. cive p. 79, et Meier. De bonis damn. p. 2. Bernhard. ad Suid. Locus Dem. est p. 10, 21 : Ὅλως ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς· 71, 8 : Οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς π. αὗται αἱ λίαν πρὸς τυράννους ὁμιλίαι.] Dicitur enim Lat. Dare civitatem, jus civitatis; et Adimere civitatem, jus civitatis. [Demosth. p. 161, 11 : Ὑμεῖς ἔδοτε πολιτείαν Εὐαγόρᾳ τῷ Κυπρίῳ· 256, 6; 946, 5. Polyb. 6, 2, 12 : Τυχὼν τῆς π.] Sic κτᾶσθαι πολιτείαν, Act. Apost. 22, [28]. Sed et Ad Ephes. 2, [12] : Ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραήλ, exp. Qui nullum jus civitatis Israeliticæ haberetis. Quæ signif. est et vocis πολίτευμα. [|| « Cujuscumque rei vel negotii gestio seu conductio, administratio, gubernatio, præsertim subtilis, sollers, callida. Demosth. p. 254, 18 : Τοῖς μὲν ὅπλοις ὑφ' ὑμῶν, τῇ δὲ π. ὑπ' ἐμοῦ· 257, 7 : Ἡ προαίρεσις ἡ ἐμὴ καὶ ἡ π. διεπράξατο· 399, 6 : Οἷς ἐστιν ἐν λόγοις ἡ π. 1469, 11 : Τῆς συνεχοῦς καὶ καθ' ἡμέραν πολιτείας. » Reisk. || Vivere, versari in civitate. Polyb. 18, 26, 6 : Οὐδαμῶς ἀσφαλῆ σφισιν ἐσομένην τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ π. Schweigh.] || Ab illa autem nominis πολιτεία signif., qua dicitur de Administratione reip., est πολιτεία significans Institutum vitæ et rationem : ut ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία, et ἡ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτεία. Basil. ap. Bud. p. 766, 767. Vide item ἀποστολικὴ πολιτεία ap. Suid. [V. Isidor. Pel. Ep. 4, 80. Εὐαγγελικὴ π. Basil. M. vol. 1, p. 484. Ἡ κατ' εὐσέβειαν π. Euseb. Dem. ev. 1, p. 10. Πνευματικὴ π. Isidor. Pel. Ep. 1, 14, et quæ sunt similia. Π. ap. Patres sæpe dicitur de vexatione corporis ex pia devotione aut superstitione. Epiphan. in Ἀνακεφαλαιώσει p. 529 : Οἱ ἀπ' ἰδίου νοὸς τὰ πρὸς πολιτείαν καὶ ἄσκησιν καὶ θεσμὸν ἑαυτοῖς συλλέγοντες· et mox ibid. : Καθέζεσθαι ἐν πολιτείαις καὶ νηστείαις ὑπερβαλλούσαις. Hinc ἐρημικὴ π. de dura eremitarum vivendi ratione ap. Phot. Bibl. cod. 231, p. 287, 28. Zonaras ad Can. 4 Chalced. : Μοναδικὴν π. μετιέναι. Porro πολιτείας nomine sæpe intelliguntur quæ solent Theologi *bona opera* appellare. Joann. Chrys. Hom. 35 in Matth. p. 248 : Ὁ μὲν παρὼν βίος πολιτείας ἐστὶ καιρός, μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν κρίσις καὶ κόλασις. Id. vol. 5, p. 277 : Θαῦμα δὲ καὶ σημεῖα χωρὶς πολιτείας οὐκ ἴσχυσε πρὸς τὰ πρόθυρα χειραγωγῆσαι ἐκεῖνα. Denique incarnatio filii Dei vocatur ἔνσαρκος π., Vita quam in assumta carne egit, ab Euseb. H. E. 1, 4, p. 4, et a Balsamone ad Can. 76 in Trullo. Hæc et alia Suicer. et Ducang. || « Quod ad quietem et commodum urbis pertinet, quomodo *police* vulgo dicimus. Socrates H. E. 7, 13 : Τότε Ὀρέστου τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπάρχου πολιτείαν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιοῦντος. » Ducang. V. Reisk. ad Constant. Porph. Cerim. vol. 2, p. 234.] Ionice Πολιτηίη pro πολιτεία ap. Herodot. [9, 34, ubi Jus civitatis significat. || N. pr. urbis. Steph. Byz. : Π., πόλις Ἀχαΐας. Hesych. : Πολιτεία· ἡ πόλις, ἡ βίος· ἢ ὄνομα κύριον. Καὶ ἡ ἀναστροφὴ καὶ ἡ πρᾶξις.]

[Πολιτείδας, ὁ, Politidas, n. pr. in inscr. Acræphia ap. Ulrichs. Itin. vol. 1, p. 252. In lapide Πολιτείδας. G. Dind.]

Πολίτευμα, τό, Reipublicæ regimen, gubernacula, administratio, πολιτεία. [Hesych. : Πολιτεύμασι, ταῖς πολιτείαις, ἢ ... ταῖς ἄλλαις αἱρέσεσι. Plato Leg. 12, p

945, D: Αὐθείσης τῆς τὰ πάντα π. ξυνεχούσης εἰς ἓν δίκης. Isocr. p. 156, A: Ἐκ τῶν αὐτῶν π. καὶ τὰς πράξεις ὁμοίας ... ἀποβαίνειν.] Aristot. Pol. 3, 4, postquam dixit, Ἔστι δὲ πολιτεία, πόλεως τάξις, τῶν τε ἄλλων ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων, subjungit, Κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως· πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία. [Ib. 6, 7: Τὴν δὲ μετάδοσιν γίνεσθαι τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος, itidemque alibi. [Polyb. 4, 23, 3: Ἐγχειρίσαι τὸ π. καὶ τὰς ἀρχὰς τοῖς αὑτοῦ φίλοις. « Diog. L. 1, 75: Εἰς τάξιν ἀγαγὼν τὸ π. » Hemst.] Interdum vero Reip. administrandæ genus, vel civitatis: ut [Æschin. p. 51, 12: Διέμενεν ἡμῖν τὸ τῆς δημοκρατίας π. Polyb. 2, 41, 6: Τὸ κοινὸν π. ἐν δημοκρατίᾳ συνεῖχον]. Τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν ἀριστοκρατικόν, τὸ δὲ, βασιλικόν, Bud. ex Polyb. [Id. 5, 9, 9: Ἀποδοὺς αὐτοῖς τὸ πάτριον π. et 4, 25, 7. Civitas, 1, 13, 12: Τὰ π., civitas utraque (tam Pœnorum quam Romanorum), et 1, 35, 5; 5, 86, 8, al. Schweigh.] Quinetiam ita dicitur Id quod fit s. geritur ab aliquo in rep. administranda, Actio aliqua pertinens ad reip. administrationem, et generalius etiam pro Actione pertinente ad rei alicujus administrationem, s. Solertia, s. Prudenti consilio quo in re aliqua administranda est usus. [Demosth. p. 262, 27: Πάντα τὰ τοιαῦτα προῃρούμην π. ἀφ' ὧν δόξαι καὶ τιμαὶ συνέβαινον τῇ πόλει.] Lucian. [Prom. c. 15]: Ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με. Apud Chionem autem [Epist. 7]: Γενέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα, redditur, Hæc res ita geratur et administretur. Apud Paulum autem Ad Phil. 3, [20]: Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, existimo posse ita intelligi, Actiones vitæ nostræ s. nostra instituta tendunt ad cœlum, et eo diriguntur, vel eo aspirant. Vel, Ita instituimus vitam nostram tanquam in cœlo versantes, obliti terrenorum omnium. Opponit enim his τοὺς τὰ ἐπίγεια φρονοῦντας: ideoque videtur esse γὰρ pro δέ. Nisi constituamus ellipsin aliquorum verborum, aut hoc aut simili modo hæc connectentes, Illi terrestria curant; at nobis nihil cum illis commune est: quippe qui ita instituamus vitam etc. Alioqui dicere quis possit fortasse, illud γὰρ referri ad hæc verba, συμμιμηταί μου γίνεσθε κτλ., et reliqua veluti per parenthesin posita censeantur. Utut sit, sciendum est, aliter etiam reddi hic πολίτευμα, sc. Conversationem, a vet. Interpr., itidemque ab Erasmo: quam interpret. minime probo. At eam, quam doctissimus Interpres attulit, minime repudiandam existimo, sc. Ut municipes cœlorum nos gerimus. Nam πολιτεύματος μετέχειν ex Plut. itidem affertur pro Municipem esse, Civitate donatum esse, Jus civitatis habere. Poterit autem illic eod. sensu reddi, Cœlum habemus civitatem: ut dixit Cic. De Catone, Quum ortu Tusculanus esset, civitatem Romam habuit. Perinde tamen fuerit ac si diceret, πολιτευόμεθα ἐν οὐρανοῖς, sequendo quidem illam verbi πολιτεύεσθαι signif. de qua posteriore loco disseram.

[Πολιτευτέον, Rempublicam administrandum. Clem. Alex. p. 87; Arrian. Epict. 3, 7, p. 384; Cic. Ad Att. 2, 6; 10, 1. Kall. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 44.]

Πολιτευτής, ὁ, Reipublicæ administrator s. Civitatis, Magistratus. [Mœris p. 326: Πολιτεύειν καὶ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δημαγωγὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· πολιτευτὴς Ἑλληνικῶς. Cum Mœride consentit Thom. M. (p. 728.) Reponendum hoc in schol. Aristoph. Eq. 161: Τοσοῦτον δείκνυσιν αὐτὸν τῆς πολιτείας ἀνάξιον, οὐ τὸν ἀλλαντοπώλην διαβάλλειν βουλόμενος, ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τῶν Ἀθηναίων καθαπτόμενος, εἰ τοιούτων ἀνέχονται πολιτῶν. Leg. πολιτευτῶν. Vide ad v. 2, etc. Piers. Cum δημαγωγὸς conjunxit Artemidor. 1, 79 init., et 3, 16.] Greg. Naz. [Epist. 49] Olympio: Ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πολίτας τε καὶ πολιτευτὰς καὶ ἀξιωματικοὺς ἱκετεύοντας. [De magistratibus qui publica negotia curant ap. Euseb. V. Const. 3, 1 (ubi vid. Vales.), Athanas. in Epist. ad Solitar., Libanium in orationibus passim. Ducang.]

[Πολιτευτικῶς. Argum. Aristoph. Vesp.: Δύο κύνες ἐπεισάγονται πολιτευτικῶς παρ' αὐτῷ κρινόμενοι. Sic ed. Ald.: sed codd. Rav. et Ven. πολιτικῶς.]

Πολιτεύω, Rempublicam rego, s. administro, Fungor magistratu in republica. Xen. Hell. 1, [4, 13]: Καὶ πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. Sed et simpliciter

pro Administro, Rego. Thuc. [2, 37]: Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. Quinetiam ipsa πόλις ab eo dicitur πολιτεύειν pro Regi. Ceterum πολιτεύειν pro Remp. administrare, Atticum esse putatur, habens sc. signif. passivæ vocis πολιτεύεσθαι: proprie autem πολιτεύειν dici privatos qui in republica versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt. Vide schol. Thuc., ap. quem legitur 2, [46]: Τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι· 3, [66]: Κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν. [Arrian. Anab. 5, 25: Γενναίους τὰ πολέμια καὶ εἰς τὰ ἴδια δὲ σφῶν ἐν κόσμῳ πολιτεύοντας. Polyb. 4, 76, 2: Θετταλοὶ ἐδόκουν κατὰ νόμους πολιτεύειν.] || Πολιτεύομαι usitatius pro Remp. gero, s. administro, guberno, Fungor magistratu in republica. Thuc. 2, [15]: Ἀλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Sic ap. ceteros veteres scriptores. Demosth.: Τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα. [Id. p. 230 extr.: Οὐ γὰρ δὴ ἔγωγε ἐπολιτευόμην πω τότε.] Isocr. Ad Phil. [p. 110, D]: Καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. [Ib. E: Ὅταν φαίνῃ ταῖς εὐεργεσίαις ἐν ἅπασι τοῖς Ἕλλησι πεπολιτευμένος. Π. et ἰδιωτεύειν opposita ap. Æschin. p. 27, 32, et Aristot. Pol. 2, 12.] Et cum dat. personæ, Πολιτευθέντες τισί, Aristot. [Pol. 2, 12: Ἔνιοι δὲ νομοθέται γεγόνασιν, οἱ μὲν ταῖς οἰκείαις πόλεσιν, οἱ δὲ καὶ τῶν ὀθνείων τισί, πολιτευθέντες αὐτοί.] Ap. Demosth. autem [p. 19, 4] πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινος, In rep. administranda partibus alicujus favere. Nonnunquam vero πολιτεύομαι cum accus. τὴν πολιτείαν: et tunc significat simpliciter Fungor; si reddamus Fungor administratione reip. Apud Æschin. autem In Ctes. [p. 1, 24], Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον [ἄνισον], potest etiam reddi Remp. administrare contra leges. [Passiv. Plato Leg. 3, p. 676, B: Πεπολιτευμέναι ... πάσας πολιτείας.] Quinetiam et cum dat. personæ, πολιτευθέντες τισί, Aristoteli. Cum aliis etiam accuss., ut [Aristoph. Eq. 1365: Τὰ δ' ἄλλα ... πῶς πολιτεύσει φράσον· Lys. 573: Ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα. Polyb. 17, 13, 11: Ὅσοι τὰ παραπλήσια τούτοις πολιτεύονται καὶ πράττουσι·] Ταῦτα πεπολίτευμαι, Hæc gessi in rep. administranda, Demosth. [p. 226, ult.] At Πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι, Æschin. De falsa leg. [p. 51 extr.], Bellum ex bello serentes in rep. administranda, Qui remp. sic administrant, vel gerunt, ut bellum ex bello serant. Ita enim malo quam cum Budæo, et aliis, dicere simpliciter, Bellum ex bello serentes. Idem in Comm. [p. 766] hunc l. affert, postquam dixit πολιτεύομαι accipi pro διοικῶ, Administro; sed ei hunc Aristotelis præfigit, in quo uterque usus verbi istius habetur: ex Pol. 1, [c. 11 extr.]: Πολλαῖς γὰρ πόλεσι δεῖ χρηματισμοῦ καὶ τοιούτων πόρων, ὥσπερ οἰκίᾳ· διόπερ τινὲς καὶ πολιτεύονται τῶν πολιτευομένων, ταῦτα μόνον. Sed interpungendum est post πολιτευομένων, ut hic me fecisse vides. [Non opus commate illo.] Affert et πολιτευόμενοι τἀναντία ex Synesio, pro Qui sequuntur alteram factionem, Qui alteris partibus student. Denique et pro Molior, ex Chione [Epist. 17: Πεπολίτευμαι ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι]: cujus loco possit addi hic Plut.: Οὐ διαίρεσιν, ἀλλ' ἀναίρεσιν ἡγούμενοι τῆς Ῥώμης πολιτεύεσθαι τοὺς πολίτας. Et hæ quidem signiff. manarunt ex illa prima, qua dicitur πολιτεύεσθαι, qui remp. administrat et gubernat, s. qui reipublicæ gubernacula tenet: sciendum est vero πολιτεύεσθαι dici etiam, ut πολιτεύειν, de privatis qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt [Hesych.: Πολιτεύεται, πράττει, ἀναστρέφεται]: unde πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ, Xen. [Cyr. init.] et Isocr. [p. 10, B; 343, A. Plato Criton. p. 52, D: Καθ' ἃς (ὁμολογίας) ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι.] Πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου, Dem. C. Phil. 4 [p. 132, 15. Πολιτεύεσθαι παρὰ Καρχηδονίοις, Civem esse Carthaginiensium, Polyb. 7, 2, 4.] Ap. Aristot. tamen Pol. 3, Ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, Bud. vertit, Quum populus ita vitam instituit, ut publicæ interest utilitatis. Affertque ex Isocr. [p. 380, C] pro οἰκεῖν ἐν πολιτείᾳ καὶ τὸν βίον διάγειν. Ex Luca autem Act. Apost. 23, [1]: Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ, pro Omnino conscientia bona munere meo functus sum Deo. Sunt et qui interpr. Cui servivi: ut i. sit q. ἐλειτούργησα s. ἐλάτρευσα. Possit fortasse reddi et Vitam institui. Aut etiam ita, Sic me gessi erga Deum, ut bonam con-

scientiam servarim: ut Ad Phil. 1, [27]: Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Sed et simpliciter redditur Vivo, ap. Greg. Naz.: Πρὸ πάντων φύλαττέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην, ἧς ζῶ καὶ πολιτεύομαι, τὴν εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα ὁμολογίαν. Et ap. Gennad.: Καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, οὐ κατὰ τὸν Θεοῦ νόμον. Hic certe πολιτεύεσθαι est, quod Gallice dicimus, *Se gouverner*: ut quum dicimus *Se gouverner à sa fantasie*, quod est Gubernare se, et q. d. Gubernare vitam suam. Sed et pro Versari, ea signif. qua dicitur Versari in aliquo loco, ex Luciano De luctu [c. 9]: Ἄσιτος οὗτος νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. [Scriptorum eccles. exx. multa attulit Suicer. Idem duo rarioris usus exempla annotavit, in quibus ad res translatum est, alterum Theodoreti: Πολιτευομένη παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀσέβεια, i. e. Impietas quæ inter homines invaluit; alterum Joann. Chrys. Hom. 127, vol. 5: Ἀλήθεια εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην πολιτεύεται. « Πολιτεύεσθαι dicitur moneta, quæ, ut vulgo loquimur, cursum habet, in Justiniani Edicto 11, c. 1. » Ducang. || Ab scriptoribus medii ævi οἱ πολιτευόμενοι sæpissime dicuntur urbium decuriones et curiales, ut in Basilic. 60, 51, 27, aliisque exemplis ab Ducangio congestis et Reisk. ad Const. Porph. Cerim. vol. 2, p. 234. Substantivi instar est in libello Sophronii Adv. Dioscorum in Concil. Calched. Act. 3: Τοῦ πολιτευομένου τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας.] || Pass. autem Πολιτεύομαι, pro Administror, Gubernor. Xen. [Mem. 4, 4, 16]: Οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη. Sic ap. Plat. [Leg. 1, p. 626, B]: Εὖ πολιτευομένη πόλις [Rep. 4, p. 426, B: Πόλεις κακῶς πολιτευόμεναι· Leg. 3, p. 693, E: Οὐκ ἄν ποτε τούτων πόλις ἄμοιρος γενομένη πολιτευθῆναι δύναιτ' ἂν καλῶς. Isocr. p. 123, A.] Apud Isocr. autem, Ἐπειδ' οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἕκαστοι πολιτευόμενοι τυγχάνουσι, ubi πολιτευόμενοι redditur Reguntur: fortasse possit et pro medio verbo haberi, ut in superioribus II. Item τὰ πεπολιτευμένα, Dem., Quæ gesta sunt in reip. administratione. [P. 228 extr.: Τοὺς περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ π. λόγους· 226 extr.: Ἂν ἐφ' ἃ καὶ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω. Isocr. p. 356, B: Περὶ τῶν Τισίᾳ πεπολιτευμένων. « Joseph. B. J. 1, 26, 1: Τὰς ὑπ' ἐκείνου πολιτευθείσας Ἀλεξάνδρῳ διαλλαγὰς ἀνέτρεψε. » Jacobs.]

Πολίτης, et Πολιήτης, ὁ, poetice, Civis, Municeps. Sed et πολίτης a poetis dicitur. [Πολίτης quis dicendus sit quærit Aristot. Polit. 3, 1. Ib. 13 med.: Πολίτης κοινῇ μὲν ὁ μετέχων τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαί ἐστι, καθ' ἑκάστην δὲ πολιτείαν ἕτερος, πρὸς δὲ τὴν ἀρίστην ὁ δυνάμενος καὶ προαιρούμενος ἄρχεσθαι καὶ ἄρχειν πρὸς τὸν βίον τὸν κατ' ἀρετήν.] Hom. Od. H, [131]: Ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται· Il. X, [429]: Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται· dixerat autem antea, Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. [Pind. Pyth. 11, 44: Κακολόγοι π. Æsch. Sept. 1: Κάδμου πολῖται. Soph. OEd. T. 513: Ἄνδρες πολῖται· Ant. 806: Ὦ γᾶς πατρίας πολῖται.] Xen. Cyrop. 8, [7, 14]: Πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Et πολίτης ἀγαθός, Thuc. [3, 42; et Plato Gorg. p. 517, C. Κακὸς π. Eurip. Bacch. 271. Ὁ τῆς ἐρήμου π. Joann. Chrys. vol. 3, p. 187, D.] Et πολίτην ποιεῖν, Civem facere, i. e. Civitate donare, Isocr. Panath. [Id. p. 199, C: Τὸν δὲ ... νόμῳ πολίτην ἐπεποίηντο.] Et cum genit. πόλεως: Dem. [p. 1390, 7]: Τοὺς μὲν εἰς τὰς ἀποικίας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τούτων πολίτας προσαγορευομένους. || Interdum vero πολίτης, Civis, i. e. Concivis. [Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, Ammon. p. 115. Hesych.: Π., ὁ συμπολιτευόμενός τινι καὶ συνών.] Sed ut hoc non satis Latinum existimatur, sic nom. Συμπολίτης, non satis Græcum; ut etiam annotant Phrynich. et schol. Aristoph. [Pac. 909.] Cum genit. [Plato Apol. p. 37, C: Ὑμεῖς ... ὄντες πολῖταί μου·] Isocr.: Πολίτης αὐτοῦ καὶ φίλος. Sic, Τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, Plut. Popl. [Plato Prot. p. 339, E: Σὸς μέντοι Σιμωνίδης πολίτης. || Adjective, Θεοὶ πολῖται, Dii urbem tenentes, Æsch. Sept. 255. Πολίτην δῆμον Aristoph. Eccl. 574 in carmine chori: quod schol. exp. τὸν τῆς πόλεως. Eo referenda Suidæ gl. Πολίτης δῆμος, in qua δῆμος male ab lemmate disjunxerunt librarii et editores. Τῶν πολιτῶν Φλιασίων Plato Phædon. p. 57, A. G. D.] || Πολίτης, proprium etiam nomen ap. Hom.

[Filius Priami Il. B, 791, N, 533, O, 339, Ω, 250. || Socius Ulixis, Od. K, 224; Strabo 6, p. 255; 13, p. 599. || Socius Menelai. Pausan. 10, 25, 3. || Victor Olympicus. Id. 6, 13, 3. || Adject. gentile. V. Πόλις.] At Πολιήτης poeticum est, ut dixi. Hom. [Il. B, 806]: Κοσμησάμενος πολιήτας. [Pind. Isthm. 1, 74, forma Dor.: Πολιατᾶν. Et interdum Tragici, ut Æsch. Pers. 556: Τόξαρχος πολιήτας· et in versu glycon. Eur. El. 119. Constans hujus formæ usus est in prosa Ionum, certe Herodoti: de quo dixi in Commentatione de dialecto ejus § 21 s. v. Πολιήτης. G. D.] || Femin. Πολῖτις, ιδος, ἡ, Civis, de muliere dictum. [Soph. El. 1227; Eur. El. 1335. Plato Leg. 2, p. 814, C: Πάντας τοὺς πολίτας καὶ τὰς π. Demosth. p. 1312, 9: Ἀστὴν ταύτην καὶ π. οὖσαν μαρτυρεῖ· et p. 1308, 3.] Aristot. Pol. 3, [2]: Ἐκ πολίτου ἢ πολίτιδος. Et cum gen., sicut πολίτης, pro Civi, i. e. Ea quæ ejusdem civitatis est. Plut. De Herod. [p. 834, E]: Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν. Itidemque Πολιῆτις pro πολῖτις: unde accus. plur. ap. Apoll. [Rh. 1, 867] πολιήτιδας pro πολίτιδας. [Eurip. Hipp. 1126: Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς. || Forma Dorica Πολιᾶτις. V. Πολιάς.]

Πολιτίζω, Rempublicam administro, Civilia negotia tracto.

[Πολιτικεύομαι. Mœris p. 70: Ἀστείζεσθαι Ἀττικοί· πολιτικεύεσθαι (sic cod. Coisl., non πολιτεύεσθαι ut apographa), τοῦτ' ἔστιν ὡραΐζεσθαι, Ἕλληνες. Similis formæ verba λογικεύεσθαι ποιητικεύεσθαι πρακτικεύεσθαι, alia, comparavit Bastius in Append. ad Scapul. Oxon.]

[Πολιτικισμός, ὁ, Jocus, Ludus. Jo. Chrys. t. 5, p. 813, 26 Savil.: Γέλως γέγονε τὰ ἡμέτερα, καὶ π., καὶ ἀστειότης. Hase.]

Πολιτικός, ἡ, όν, Civilis, Ad cives pertinens, s. Ad civitatem: πολιτικὰ πράγματα, Isocrati [p. 64, B] et Platoni [Apol. p. 31, D, al.]. Itidem πολιτικαὶ πράξεις, [Plat. Hipp. maj. p. 281, C,] Herodiano [2, 1, 9], Civilia negotia. Et πολιτικαὶ καὶ ἀγόραιοι διοικήσεις, ap. Eund. [6, 1, 8.] Idem dixit etiam πολιτικὰ χρήματα [7, 3, 12], addens, εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα. [Π. ἀρετὴ Æschin. p. 79, 29, Synes. Epist. 57, p. 198. Πολιτικόν, τὸ, i. q. οἱ πολῖται. Herodot. 7, 103: Εἰ τὸ π. ὑμῖν πᾶν ἐστι τοσοῦτον οἷον σὺ διαιρέεις.] Et κοινωνία πολιτική, Aristot., Civilis societas. Et πολιτικὴ ἀρχή, Eid. [Pol. 3, 17], Urbanus magistratus. [Π. πλῆθος ibid. Π. ζῷον ἄνθρωπος 1, 2, et de animalibus id. 1, 1: Π. ἐστὶν ὧν ἕν τι καὶ κοινὸν γίνεται πάντων τὸ ἔργον.] At πολιτικαὶ δυνάμεις, ex Æschine [Polybio] affertur pro Copiæ ex unaquaque civitate. [Polyb. 1, 9, 4: Οἱ π. ἱππεῖς καὶ πεζοί, Urbani, E civibus lecti. a quibus distinguuntur οἱ ξένοι. Idem mox (§ 5) sunt οἱ πολῖται. (Δύναμις π. καὶ ξενική ap. Dion. Cass. 59, 20, et alibi.) Rursus οἱ π. ἱππεῖς 11, 11, 4, distinguuntur a τῷ ξενικῷ, ut 5, 30, 1, οἱ π. νεανίσκοι distinguuntur a τοῖς μισθοφόροις. Ita π. δυνάμεις 1, 9, 7; 1, 68, 2; 6, 52, 4. Τὸ π. πλῆθος 1, 42, 11; et nude οἱ π. 5, 22, 11; 8, 35, 3. (Τὸ π., cui oppositum τὸ ὑπήκοον vel τὸ συμμαχικόν, ap. Dion. Cass. 41, 55; 47, 39.) Sic οἱ π., Cives melioris et liberalioris conditionis, oppositi τοῖς ἐργαστικοῖς 10, 16, 1, Cives opulentiores, 13, 7, 3; 21, 3, 4. Τὰ πολιτικὰ et τὰ στρατιωτικὰ distinguuntur 15, 29, 4. Π. χώρα, Ager ad civitatem pertinens, publicus, 6, 45, 3. || Π. περὶ τὰς συνουσίας, Civilis, Urbanus, Comis in conversando, 24, 5, 7. Sic τῷ π. 34, 14, 2, opponitur τὸ ἀνάγωγον § 3. Eodem spectat illud ἄνθρωπος στρατιωτικώτερος ἢ πολιτικώτερος, 23, 10, 4. Schweigh. Phot. et Suidas: Π., ἀστεῖος μετά τινος τέχνης.] Jungitur vero et aliis plerisque substantivis ap. Eund., item ap. Dem. ac ceteros. Sed πολιτικὰ interdum etiam dicitur sine adjectione pro πολιτικὰ πράγματα: ut ap. Plat. [Apol. p. 31, D], qui πολιτικὰ πράγματα πράττειν et [Ep. 7, p. 325, B] τὰ πολιτικὰ πράττειν, sicut et [ib. D] τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, pro eod. dicit. Ceterum πολιτικὸν Cic. vertit Civile atque populare: ita scribens De finn. 5, [23]: Nam quum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare, quod Græci πολιτικὸν vocant: quicquid aget quæque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit. Ubi multis verbis describ

existimo eum ipsum, qui uno verbo ab Aristot. plerisque in ll. πολιτικὸς dicitur. Item πολιτικοὶ φιλόσοφοι ap. eund. Cic. De orat. 3, [20] : Peripatetici et Academici philosophi olim propter eximiam rerum maximarum scientiam a Græcis πολιτικοὶ philosophi appellati, universarum rerum publicarum nomine vocabantur. || Πολιτικὸς, Reipublicæ administrandæ peritus, s. gubernandæ aut regendæ, In rep. administranda s. gerenda versatus, aut etiam Administrator reip. s. Moderator, Qui in administratione reip. versatur. Aristot. Eth. 3, [3] : Οὔτε πολιτικὸς (βουλεύεται) εἰ εὐνομίαν ποιήσει. [Π. ἀνὴρ Plato Alc. 1 p. 133, E, Polyb. 9, 1, 4.] A Fabio πολιτικοῦ virtutes velut depinguntur, quum scribit in præf. libri 1 : Quum vir ille civilis et publicarum privatarumque rerum administrationi accommodatus, qui regere consiliis urbes, fundare legibus, emendare judiciis possit, non alius sit profecto quam orator. Item πολιτικὸς βίος [ap. Aristot. Pol. 1, 5], Vita ejus qui in reip. administratione s. in civilibus negotiis versatur. Dicitur πολιτικὸς etiam Ad reipublicæ administrationem pertinens. Sic πολιτικοὶ λόγοι, Orationes ad reip. administrationem pertinentes, i. e. De administranda s. gubernanda rep. præcipientes, ut quidem vertit Erasmus ap. Isocr. At πολιτικὸς λόγος, Rhetoribus quis sit, ex Hermog. disces. Item πολιτικὴ τέχνη s. δύναμις, ap. Aristot., aut etiam πολιτικὴ, subaudito substantivo, Peritia administrandæ sive gubernandæ reipublicæ, Civilis scientia. [Πολιτικὴ ἐπιστήμη Plato Polit. p. 303, E. Π. τέχνη Prot. p. 319, A, Gorg. p. 521, D. Πολιτικὴ, omisso substantivo, Polit. p. 267, D; 304, E. « Πολιτικὸς λόγος, est Causa civilis, quæ oratione publica tractatur, ap. Hermog. lib. 1 Περὶ ἰδ. p. 6, de quo genere ex instituto exposuit Aristides Περὶ λόγου πολιτικοῦ. Unde et Pseudo-Plut. de Lycurgo (p. 841, B) : Ἐπολιτεύσατο λέγων καὶ πράττων, h. e. non solum orator civilis erat, sed et munus publicum gerebat, δημηγόρος, et ταμίας. Apud Dionys. De comp. c. 12, πολιτικὴ λέξις, *elocutio oratoria*, qualis in orationibus civilibus locum habet. Sopater ad Hermog. p. 25 ed. Ald. : Πολιτικὸν ζήτημα καλεῖ, τὸ ῥητορικὸν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν τε ἰατρικῶν καὶ τῶν φιλοσόφων. Ταῦτα γὰρ μόνα περὶ τὰ τῆς πόλεως γίγνεται πράγματα, καὶ ἡ ῥητορικὴ μόνη καλεῖται πολιτικὴ τέχνη. Conf. Dionys. Jud. Lys. c. 16, et in Censur. scriptt. c. 2, ubi Alcæo poetæ ῥητορικὴν πολιτείαν attribuit, hoc est, eam orationis formam, quæ eloquentiæ forensi apta sit. Simile quid de Euripide notat : Πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, quod Quintil. 10, 1, ita interpretatus est : *sermone magis accedit oratorio generi*. Τὸ πολιτικὸν, *oratorium*, ideoque *vehemens* et ἐναγώνιον dicendi genus : nam hoc ad λόγους πολιτικοὺς pertinet. Longin. 9, 13. Sic πολιτικὴ ἑρμηνεία Hermogeni l. 3 Περὶ εὑρ. est ἐναγώνιος φράσις, ut explicat scholiastes ad hunc l. p. 368. Huc et arbitror pertinere locum Aristotelis Poet. c. 6, ubi πολιτικῶς λέγειν notat *ita dicere, ut magis rerum tractandarum et causæ, quam verborum et artis rationem habeas* : itaque opponitur τὸ ῥητορικῶς λέγειν. Illa erat prima ratio tractandi orationem, quum res ipsa et necessitas negotiorum dicendi occasionem fecisset, nec esset ars in formam redacta : οἱ μὲν ἀρχαῖοι, inquit Aristot., πολιτικῶς ἐποίουν λέγοντας· οἱ δὲ νῦν, ῥητορικῶς. — Dionysius De comp. c. 26, p. 215, τὸν ἰδιώτην λόγον, genus orationis plebeium, τὸν ἀδολέσχην ὄντα καὶ φλυαρὸν, opponit τῷ πολιτικῷ, ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον. Et Plato, auctore Diog. L. § 52, in quinque generibus orationis, quæ statuebat, numerabat τὸν πολιτικὸν λόγον, ὃν οἱ πολιτευόμενοι λέγουσι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, et ἰδιωτικὸν, ὃν οἱ ἰδιῶται διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους. Hermogenes Περὶ ἰδ. 1, c. 1 et 2, 10, Demostheni inprimis λέξιν πολιτικὴν tribuit, cui opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφική : unde intelligitur, eam dictionem intelligi, quæ oratorem prudentia et scientia civili subactum potius, quam artibus oratoriis indulgentem declarat. Sic Photius cod. 74 de Themistio : Ἔστι τὴν φράσιν σαφὴς καὶ ἀπέριττος, καὶ λέξεσι πολιτικαῖς καὶ εἰς τὸ σεμνόν τι ἀπολινούσαις χρώμενος, ubi non satis commode latinus interpres *verba vulgaria* vertit. Nam ea tantum elocutio intelligitur, quæ non habet affectationem pere-

A grinitatis, novitatis et figurarum, sed utitur maxime verbis civitate veluti donatis, usu publico probatis, adeoque eam dignitatem habentibus, quam orator inprimis civilis sectari debet. Similiter Isocrates Evag. c. 3, πολιτικὰ ὀνόματα manifeste appellat verba *vulgata, usitata*, et *civitate donata*, quæ paullo antea dixerat τεταγμένα. Hæc enim opponit τοῖς ξένοις, καινοῖς, μεταφορικοῖς, quibus poetis uti liceat. Neque prætermittendus est locus Luciani De conscrib. histor. c. 34, ubi in eo, qui optime historiam scripturus sit, requirit σύνεσιν πολιτικὴν καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν. Et illam quidem dicit esse ἀδίδακτον καὶ φύσεως δῶρον· mox autem, qui illam σύνεσιν habeant, συνετοὺς et ὀξεῖς vocat. Eodem in loco etiam λέξιν σαφῆ καὶ πολιτικὴν jungit. Neque alium vocis sensum declarat Ciceronis locus in Bruto c. 76 : *Reliqui sunt, qui mortui sunt, L. Torquatus, quem tu non tam cito rhetorem dixisses, quam, ut Græci dicunt*, πολιτικόν. *Erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, sed interiores quædam et reconditæ, divina memoria, summa verborum et gravitas et elegantia : atque hæc omnia vitæ decorabat dignitas et integritas*. Aliis locis congerendis, quæ ad illam vocem pertinent, ut supersedere possim, ablego ad Cresoll. Theatr. rhet. 1, 3, ubi de ea re ex instituto agitur. Unum addo ex Quintil. 11, 1, 35 : « At vir vere *civilis*, vereque sapiens, qui se non otiosis disputationibus, sed administrationi reipublicæ dederit, omnia quæ ad efficiendum oratione, quod proposuerit, valent, libenter adhibebit » etc. Cui simillimus est alius 12, 2, 7. — Jam quod attinet ad alteram τοῦ πολιτικοῦ significationem, *elegantiæ, comitatis, venustatis*, illam quidem satis copiose docuit Morus ad Longin. c. 34, ubi πολιτικὸν μυκτῆρα dixerat, *facetam irrisionem*, quæ habet aliquid comitatis, nec facile offendit. His addo locum Dionys. De arte rhet. c. 1, p. 232, ubi tres elocutionis modos in orationibus panegyricis adhibendos affert, τὸ ἀφελῶς, τὸ σεμνῶς, τὸ πολιτικῶς λέγειν, quorum primum simplicitatem, secundum gravitatem, tertium elegantiam et urbanitatem quandam designat. Et Plutarchi Mor. C p. 776, B, ubi πολιτικοὶ manifeste dicuntur homines elegantiores, commodis et politis moribus præditi, quales esse in aulis principum solent, et mox φιλόκαλοι. » ERNEST. Lex. rhet. Schol. Aristoph. Ach. 321 : Τὴν Ὁμηρικὴν παράφρασιν πολιτικῶς μιμεῖται. || Στίχοι πολιτικοὶ, Versus populares s. vulgares, metro Græcobarbaro scripti, in quo non quantitas syllabarum, sed accentus solus spectatur : cujus leges primus accurate exposuit C. L. Struvius in commentatione de eo edita Hildesiæ a. 1828. Usitatissima ejus forma est iambicus tetrameter catalecticus, diligenter servata post quartum pedem cæsura. Eustath. p. 11, 38 : Οἱ δημοτικοὶ στίχοι… ἄρτι δὲ πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι. Μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς πεντεκαίδεκα συλλαβαί, etc. et p. 1676. Alia attulit Ducang. in Gloss. med. Græc. et Lat. Alio sensu πολιτικὸν μέτρον a Pseudo-Plutarcho in fragmento Περὶ διαφορῶν τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου (vol. 9, p. 809 ed. Reisk.) dicitur hexameter vulgari sermoni proximus, qualis est Homericus (Il. A, 679), Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα· quem alii grammatici λογοειδῆ D appellant. || Πολιτικὴ, ἡ, Scortum corpus prostituens, ap. scriptores medii ævi, quorum exx. v. ap. Ducang. G. DINDORF.]

Πολιτικῶς, Civiliter, ap. Synes. [Isocr. p. 72, B : Οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις δόξαις ὄντες ὁμαλῶς μὲν οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ π. οὐδεπώποτ' ἐβίωσαν· 56, D : Οὕτω π. εἶχον ὥστε καὶ τὰς στάσεις ἐποιοῦντο… ὁπότεροι φθήσονται τὴν πόλιν ἀγαθόν τι ποιήσαντες· i. e. Adeo amabant rempublicam. Similiter Demosth. p. 123, 20. Idem p. 151, 4 : Οὐκ ἴσως οὐδὲ π. ἔνιοι πολιτεύονται· 1465, 16 : Μεγαλοψύχως καὶ π. τὰ κοινὰ πράττειν. Aristot. H. A. 8, 1 : Τὰ συνετώτερα… ἐπὶ πλέον καὶ πολιτικώτερον χρῶνται τοῖς ἀπογόνοις. « Π. μεμψιμοιρεῖν, Comiter, Leniter, Modeste reprehendere, Polyb. 18, 31, 7. Id. 5, 33, 5 : Οἱ τὰ κατὰ τοὺς καιροὺς ἐν ταῖς χρονογραφίαις ὑπομνηματιζόμενοι π. εἰς τοὺς τοίχους, i. e. populari, simplici ratione, sine arte. Π. et στρατηγικῶς opposita 4, 19, 11 : Πολιτικώτερον ἢ στρατηγικώτερον ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐβουλεύσατο. » SCHWEIGH. Alex. Polyhistor ap. Euseb. Pr. ev. p. 428, C : Τὴν ὕβριν τῆς ἀδελφῆς μὴ βουλη-

θέντα π. ἐνεγκεῖν. HASE.] Item, Ut decet eum vel convenit ei qui rempublicam administrat. Vel, Ut convenit administrationi reipublicæ. A

[Πολίτις et Πολῖτις. V. Πολίτης.]

Πολιτισμὸς, ὁ, Administratio reipublicæ. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid. : Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβε. Extant autem hæc ap. Diog. L. [4, 39] de Arcesila, ubi Bud. πολιτισμὸν interpr. Civilitatem.

[Πολίτισσα, ἡ, i. q. πολίτις, Civis. Joann. Malal. p. 194, 23 : Τῆς Λυδίας τῆς πολιτίσσης.]

Πολιτογραφέω, Civium numero ascribo, Civitate dono. Heraclitus Hermodoro [p. 333 ed. Aurel. Allobr.] : Πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Joseph. C. Apion. 2, [35] : Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, Sacra peregrina in civitatem plebiscito asciscere. Et pass. [Polyb. 32, 17, 3. Diodor. 11, 86 : Πολλῶν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε πεπολιτογραφημένων. Ex Philisto annotavit Pollux 3, 56.] Diog. L. 1, [22] : Ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ, i. e. εἰς τοὺς πολίτας ἐνεγράφη s. ἀνεγράφη. [Scholl. Aristoph. Ran. 419, Soph. Œd. T. 230, Thucyd. 3, 55. Et alibi :] Πολιτογραφέω, Civem scribo, i. e. In numero civium scribo, Civium numero ascribo, In civitatem ascisco. Bud. interpr. Civitate dono : afferens ex quadam Heracliti ad Hermodorum Epist. : Πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Addit ex Josepho l. 2 C. Apionem : Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, pro Sacra ejus in civitatem plebiscito asciscere. Et pass. Πολιτογραφέομαι, Civis scribor, Civium numero ascribor, etc., εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφομαι, Pollux [l. c.]. Apud Diog. L. : Ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ. [Mire Hesych. : Πολιτογραφεῖ, πολιτικὰ γράφει.] B

[Πολιτογραφία, ἡ, Adscriptio inter cives. Diodor. 11, 86. SCOTT. Phot. Ep. p. 379, 43 : Εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐτέλεσεν π. HASE.]

[Πολιτοκάπηλος, ὁ, Civium nundinator. Suidas s. v. Ζήνων Ἀλεξανδρεύς (ex Malcho, ut videbatur Niebuhrio) : Εἰ δέ τινα ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ὥσπερ π. αὐτὸς αὐτὴν ὀλίγου παρ' ἐκείνου λαμβάνων ἄλλοις παρεῖχε τοῦ πλείονος.]

Πολιτοκοπέω, Concutio cives, vel rempublicam. Pollux [9, 26] habet πολιτοκοπία et πολιτοκοπεῖν, Suid. πολιτοκοπεῖν tantum : neuter autem exponit. [Πολιτοκοπεῖν ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν· καινότερον τοῦ δημοκοπεῖν, Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 57 ex Platone comico. Ex Diphilo annotavit Photius p. 439, 11, cum eoque Suidas.] C

Πολιτοκοπία, ἡ, Concussio hujusmodi. [Pollux l. c.]

Πολιτοκόπος, ὁ, ἡ, Qui cives velut concutit, aut etiam remp. [Phrynich. l. c.]

Πολιτοφθόρος, ὁ, ἡ, Pernicies civium, i. e. Perniciosus civibus et pestifer, s. civitati. Ex Plat. Leg. [9, p. 854, C : Ὅσα ἀνόσια ἔργα καὶ π. « Damascius Photii Bibl. p. 343, 14 : Ἡγεμόνες διέστησαν εἰς ἔριν πολιτοφθόρον. » JACOBS.]

[Πολιτοφυλακέω, Cives custodio. Polyb. 18, 22, 4 : Μὴ ἐπὶ τὸ πολιοφυλακεῖν ὁρμήσῃ. Scribendum πολιτοφυλακεῖν. Alia corruptela ap. Æneam Tact. c. 1, p. 15 : Τὰ τειχήρη καὶ πολιτοφυλακῆς ὄντα πρὸς τὰ τοιαῦτα οὐδὲν δεῖ συντετάχθαι. Corrigendum πολιτοφυλακήσοντα. G. DINDORF.]

[Πολιτοφυλακία, ἡ, Civium custodia. Æneas Tact. c. 22, p. 64.] D

[Πολιτοφύλαξ, κος, ὁ.] Πολιτοφύλακες, οἱ, Civium custodes, vel Civitatis, ex Aristot. Polit. [2, 8; 5, 6.]

[Πολιτώριον, τὸ, Politorium. Steph. Byz. : Π., πόλις Λατίνων, ἣν ἑλὼν Μάρκιος ὁ βασιλεὺς μετήγαγεν εἰς Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν Πολιτωρηνός (immo Πολιτωρῖνος). Nomen urbis est ap. Dionys. A. R. 3, 43. Adject. gentile ib. c. 38 : Τὴν τῶν Πολιτωρίων χώραν, ubi Sylburg. Πολιτωρίνων corrigebat.]

Πολίχνη, ἡ, Oppidulum, Thuc. [8, 14.] Unde Πολίχνιον, τὸ, pro eod. Isocr. Panath. [p. 251, A] : Τὰς Μηλίων καὶ τὰς τῶν τοιούτων πολιχνίων συμφοράς. Alium ex Eodem [p. 111, D] locum habes in Νησύδριον, ubi etiam additur μικρόν. Plato Rep. 2, [p. 370, D] : Κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι. [Lucian. Jud. voc. c. 7. « Πολύχνιον ap. Eudoc. p. 153, 399, falsum credo et reponendum πολίχνιον. Πολύχνιον est ap. Favorin. s. v. Κῶλα. Idem s. v. Μύρινα, πολύχνη habet. Locus

A est Tzetzæ ad Lycophr. 243, ubi tamen legitur πολίχνη. » BAST. Aliud vitium πολίχνοι est pro πολίχνη in Vita Athanasii vol. 2, p. 563, B.] Est et aliud dimin. Πολύδριον, ut νησύδριον. [Phavor. v. Πολίχνια.] At Πολίχνη est et nomen urbis cujusdam in Creta, cujus incola dicitur Πολιχνίτης. [Πολιχνῖται ap. Herodot. 7, 170, Thucyd. 2, 85. || Urbs Chia ap. Herodot. 6, 26. || Oppidum Messeniæ. Pausan. 4, 33, 6.] Item Πολίχνα, [ap. Thucyd. 8, 14, 23, Strabon. 13, p. 603, 607] urbs Troadis, cujus civis Πολιχναῖος. Steph. B. Polichnæorum meminit et Plin. 5, 30. [Πολίχνα, oppidum Laconicum ap. Polyb. 4, 36, 5. || Locus ad portum Syracusarum ap. Diodor. 14, 72. Pro quo Πολίχνη 13, 7.]

[Πολιχνιωτικός, ή, όν, Municipalis. Π. πεπραγμένα in cod. Canon. Eccl. Afric. c. 69. DUCANG.]

[Πολίχος, ὁ, Polichus, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1. || Τάτιος ὁ Πολίχου in inscr. Locrica ap. Boeckh. vol. 1, p. 856. || Alia ejusdem nominis forma Πτολίχος est, quod v. G. D. Conf. Car. Keil. Anal. epigr. p. 90 et 160. HASE.] B

Πολιώδης, ὁ, ἡ, Canus, Canos referens. Pro Facile canescens affertur ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 8. Lucian. Alex. c. 60. « Vide nos ad Lucret. 3, 387. » WAKEF.]

[Πολίωμα, τὸ, Canities. Eustath. p. 565, 9, 33, s. v. Πάππος citatus.]

Πολίωσις, εως, ἡ, ipsa Actio reddendi canum, canescendi. Alii, Canities, sed immatura, vitio naturæ. [Aristot. De color. c. 6, p. 798, 13.] Πολιότης, sive Πολίωσις, ἡ, inquit Gorr., Canities : Affectio pilorum, qui albi fiunt. Ea autem frigida humidaque est, et pertinet ad ipsos pilos, non autem ad cutem cui inhærent. Vide alia ap. Eund. [Galen. vol. 19, p. 431, 3 : Π. ἐστι μεταβολὴ τριχῶν ἐπὶ τὸ λευκὸν πρὸ τῆς καθηκούσης ἡλικίας. HASE. Plut. Mor. p. 364, B.]

[Πῶλλα, ἡ, Polla, n. pr. puellæ in epigr. Anth. Pal. Append. 229. Est nomen Latinum. Sic Polla, Agrippæ soror fuit, et Polla, Agrippinæ socia; quarum nomina Πῶλα et Πῶλλα scripta sunt ap. Dion. Cass. 55, 8; 61, 13. Alia 47, 24, ubi nomen in Πάλλα corruptum notarunt editores.] C

Πολλαγόρασος, ὁ, ἡ, dici potest ὁ πολλὰ ὠνούμενος, Multa emens s. Emax, ut Pherecrates [in Persarum fabula, si ea est Pherecratis, de quo dubitarunt critici veteres] dicit πολλαγόρασον παιδίον, inquit Pollux [7, 15], qui tamen hoc nomen ait esse φαῦλον.

Πολλάκις, et Πολλάκι poetice, Frequenter, sicut πολλὸς pro Frequenti etiam poni docebo, Sæpe, Multoties. Xen. initio Apomn. : Π. ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις. [Et alii scriptores inde ab Homero quivis. Cum adject. πολλὰς Eur. Tro. 1015 : Ἐνουθέτουν σε πολλὰ π.] Interdum cum gen., ut Π. τοῦ μηνὸς ap. Eund. [Cyrop. 1, 2, 9], Sæpe in mense. At vero ap. Plat. Rep. [1, p. 330, B] : Τὴν οὐσίαν π. τοσαύτην ἐποίησε, Facultates multoties tantas reddidit, i. e. Facultates valde multiplicavit. [Id. Theæt. p. 175, A : Π. μυρίοι· Symp. p. 179, A : Πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν π. ἕλοιτο. Qualia interdum conjunctim scribuntur, ut πολλακισμυρίων ap. Themist. Or. 11, p. 153, A. || « Plato Phædon. p. 60, E : Ἀφοσιούμενος εἰ ἄρα π. ταύτην τὴν μουσικήν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν, i. e. *Si forte*. Phædr. p. 238, C : Ἐὰν ἄρα D π. νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι. Similiter Lach. p. 179, B; 194, A, Polit. p. 283, B, Prot. p. 361, C. Aristoph. Eccl. 791 : Σεισμὸς εἰ γένοιτο π. ἢ πῦρ ἀπότροπον· 1105 : Ἐάν τι πολλὰ π. πάθω ὑπὸ ταινδί. Non videtur tamen hanc vim habere πολλάκις nisi post εἰ, ἐὰν, μὴ, ἵνα μή. Thucyd. 2, 18 : Μὴ π. τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπῃ καὶ μὴ δῃώσῃ. » HEINDORF. ad Plat. Phædon. p. 19. Formularum illarum plena sententia hæc est, Nisi forte accidat quod sæpe solet accidere. Demosth. p. 883, 2 : Ἅπερ ἐγὼ τὰ πεπραγμένα αὐτῷ πρὸς ὑμᾶς πολλάκις εἰπεῖν δυνηθῶ· οἴομαι δέ.] Poetæ autem dicunt etiam Πολλάκι, ablato σ propter metrum : quidam vero Æolicum esse tradiderunt. Utuntur Hom. et Hesiod. [aliique poetæ epici et lyrici, rarius tragici. Bis Æschylus, Sept. 227, Suppl. 120 in versibus dochmiacis, semel Soph. Ph. 1456 in versu anapæstico. Ab Herodoto, cui uno alteroque loco illata est ab librariis, hanc formam non esse usurpatam ostendi in Comment. de dialecto ejus § 21, vide-

turque omnino aliena esse ab oratione prosa. G. D.]

Πολλαπλασιάζω, Multiplico : ut ap. Arithmeticos dicuntur οἱ ἀριθμοὶ, Numeri, πολλαπλασιάζειν et πολλαπλασιάζεσθαι, Multiplicare et multiplicari : quem usum habet quum apud alios [Ptolem. Almag. t. 1, p. 110, 19 : Πολλαπλασιάσαντες αὐτὰς ἐπὶ τὸν ιε. Isaac Mon. Comp. p. 361, 37; 366, 41; 390, 35. Gemin. El. astron. p. 63, 25 : Ἐπολλαπλασίασαν ταῦτα δίς. Id. ib. p. 31, 38 : Ἐὰν τὰς ἡμέρας δωδεκάκις πολλαπλασιάσωμεν. Hase.], tum ap. Plut. [V. Lycurgi c. 5, Mor. p. 738, F; 1017, D; 1018, C, al. Improprie de re quæ verbis multiplicatur s. exaggeratur, Polyb. 30, 4, 13 : Τὰ τῶν Ῥοδίων ἐνεργήματα ηὔξανε, πολλαπλασιάζων καθ' ὅσον οἷός τ' ἦν. Diodor. 1, 1 : Τοῖς πρεσβυτέροις πολλαπλασιάζει τὴν ὑπάρχουσαν ἐμπειρίαν.]

[Πολλαπλασίασις. V. Πολλαπλασίωσις.]

Πολλαπλασιασμός, ὁ, Multiplicatio. [Diophant. Arithm. p. 2, 7, 21, 40. Plut. Mor. p. 388, C; 506, F; 1017, E; 1018, C; 1020, F. Eustath. p. 729, 13.]

[Πολλαπλασιεπιμερής, ὁ, ἡ. Nicomach. Arithm. 1, 23, p. 104 : Π. ἐστιν ἡ λοιπὴ σχέσις τοῦ ἀριθμοῦ, αὐτή τε καὶ ἡ σὺν τῇ ὑπὸ προθέσει ἀντονομαζομένη αὐτῇ, ὅταν ἀριθμὸς τὸν συγκρινόμενον ἀριθμὸν ὅλον τε ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ πλεονάκις ἢ ἅπαξ (τουτέστι δὶς ἢ τρὶς ἢ ὁσακισοῦν) καὶ πρὸς τούτῳ μέρη τινὰ αὐτοῦ πλείονα ἑνός, ἢ β' ἢ γ' ἢ δ' ἢ ε' καὶ ἑξῆς. Ταῦτα δ' οὐκ ἔστι μὲν ἡμίση διὰ τὰ προλεχθέντα, ἤτοι δὲ τρίτα ἢ τέταρτα ἢ πέμπτα καὶ κατὰ τὴν ὁμοίαν ἀκολουθίαν. Latine Multiplex superpartiens ap. Boeth. 1, 31.]

[Πολλαπλασιεπιμόριος, ὁ, ἡ. Nicomach. Arithm. 1, 22, p. 101 : Π. ἐστι σχέσις τις, ὅταν τῶν συγκρινομένων ὁ μείζων πλεονάκις ἢ ἅπαξ ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ τὸν ἐλάττονα καὶ πρὸς τούτῳ μόριόν τι ἓν αὐτοῦ οἷον δήποτε. Latine Multiplex superparticularis ap. Boeth. 1, 29. « Domninus in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 420, 421. » Osann. Iamblich. Arithm. p. 50, C; 60, D; 70, B. Id. ib. p. 68, C : Ἐν π. λόγῳ. Hase.]

[Πολλαπλασιόνως, Multipliciter. Pollux 4, 164.]

Πολλαπλάσιος, ία, ιον, [Ionice Πολλαπλήσιος, ίη, ιον, ut διπλήσιος, τριπλήσιος et alia omnia hujusmodi, in quibus mirum est literam η respondere literæ α brevi,] et Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Multiplex, ut διπλάσιος, Duplex : τριπλάσιος, Triplex, etc. [Herodot. 3, 135 : Φὰς ἄλλα οἱ πολλαπλήσια ἀντιδώσειν· 8, 140, 1 : Ἄλλη παρέσται δύναμις πολλαπλησίη. Xenoph. Œc. 20, 24 : Πολλαπλασίου χώρους ἀξίους. Isocr. p. 244, D : Ἐν π. χρόνῳ.] Synes. : Ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν διάθεσιν. Apud Plat. autem Epist. 7, [p. 333, A] : Πολλαπλασίαν ποιεῖν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, non Multiplicem efficere paternum principatum, sed potius, Multiplicare. [Cum ἢ Herodot. 4, 50 : Πολλαπλήσιά ἐστι τοῦ θέρεος ἤπερ τοῦ χειμῶνος· 5, 45 : Δοθῆναί οἱ πολλαπλήσια ἢ Καλλίῃ. Xenoph. Hier. 1, 13 : Πολλαπλάσια... ἢ ὅσα ἐν παντὶ τῷ βίῳ κτῶνται. Plato Rep. 7, p. 534, A : Ἵνα μὴ ἡμᾶς π. λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων κτλ. Plut. Mor. p. 608, E : Πολλαπλάσιον τὸ εὐφραῖνον ἢ τὸ λυποῦν.] Sed rarum est hoc nomen absque genit., cui junctum significat Multo copiosior, major, Multis partibus. Herodot. [7, 48] : Πολλαπλάσιος [—ήσιος] τοῦ ἡμετέρου, Multo numerosior quam noster. [Plato Polit. p. 300, B : Ἁμαρτήματος ἁμάρτημα πολλαπλάσιον ἀπεργαζόμενος. Isocr. p. 117, D : Πολλαπλάσιον χρόνον ζῆν τοῦ τεταγμένου. Sic cod. Urb. : vulgo πολὺ πλείονα.] Xen. Cyrop. 1, [6, 10] : Σὺ δὲ πεζὴν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ, ἀνθ' ἧς πολλαπλασίαν ἄλλην οὐκ ἂν δέξαιο, ubi non additur quidem genit., sed subaudiri potest, s. potius subaudiendus relinquitur; perinde enim est ac si dictum foret πολλαπλασίαν αὐτῆς. In plur. πολλαπλάσιοι, Multo majores, vel plures. Xen. : Ταῦτα πεποίηκα καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια. Altero autem, quod est quintæ declin., usus est Plut. Apophth. [p. 215, B] : Πολλαπλασίονι χρόνῳ, pro Tempore multo majori. [Ib. p. 191, C : Πολλαπλασιόνων ὄντων. Πολλαπλασίους εὐπορίας Alcidamas p. 88 ed. Reisk. (51 Bekk.), ubi πολλαπλασίας conjecit Reiskius. Inter formam utramque non raro fluctuant codices, ut ap. Diodor. 19, 93; 20, 23. Forma in ίων, annotata a Polluce 4, 164, in omnibus hujusmodi adjectivis, de quibus in universum diximus s. v. Διπλάσιος, recentioribus scriptoribus usitatior quam veteribus, qui alteram prætulerunt formam.] Πολλαπλήσια [vitiose pro πολλαπλάσια] pro Multo plura ex Herodoto affertur. || Adverb. Πολλαπλασίως, Multipliciter, s. potius Multo amplius, plus. Sed et Πολλαπλάσια positum adv. ap. Xen. [Cyrop. 1, 5, 9] : Ὅπως διὰ τὴν ἐγκράτειαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται, Multo plus. [Greg. Nyss. t. 2, p. 622, B : Ὑπερβάλλειν πολλαπλάσια τῷ μέτρῳ τὴν γῆν. Hase. || Adverb. Πολλαπλασίως, Hippocr. p. 455, 18; 457, 54.]

[Πολλαπλασιότης, ητος, ἡ, Multiplicitas. Iambl. Arithm. p. 52.]

Πολλαπλασιόω, i. q. πολλαπλασιάζω, Multiplico. [Plato Rep. 7, p. 525, E : Ἐκεῖνοι πολλαπλασιοῦσι. Aristot. Top. 8, 14, p. 159, 26 : Ἀριθμὸν πολλαπλασιούμενον. Plotin. p. 672 extr.]

[Πολλαπλασίων. Πολλαπλασίως. V. Πολλαπλάσιος.]

Πολλαπλασίωσις, εως, ἡ, Multiplicatio, i. q. πολλαπλασιασμός. [Plato Rep. 9, p. 587, E : Τελεωθείσης τῆς πολλαπλασιώσεως· ubi libri aliquot πολλαπλασιάσεως, quæ forma non usum esse Platonem ex verbo colligi potest πολλαπλασιοῦν, quo usus est p. 525, E. Similiter πολλαπλασιάσεων ap. Aristot. Metaph. 13, 6, in libris pluribus scriptum pro πολλαπλασιώσεων.] Aristot. Polit. 5, 8 : Τὴν τίμησιν ἐπιτείνοντας κατὰ τὴν π. [Iambl. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, 2, p. 1062.]

[Πολλαπλόος, η, ον.] Pro πολλαπλάσιος s. πολλαπλασίων, dictum fuit etiam Πολλαπλόος, et per contr. Πολλαπλοῦς : ea forma qua διπλόος, διπλοῦς etc. [Forma soluta πολλαπλόον in libro Dorice scripto Iamblichi in Villois. Anecd. vol. 2, p. 198. De temporibus e pluribus sonis vel syllabis compositis Aristid. Quint. p. 34 : Τῶν χρόνων οἱ μὲν ἁπλοῖ, οἱ δὲ πολλαπλοῖ, οἱ καὶ ποδικοὶ καλοῦνται.] Nam Hesych. πολλαπλοῦν exp. πολλαπλασίονα. Fateor tamen in vet. ed. legi πολλαπλοῦ, sed quin reponi debeat πολλαπλοῦν, nemini dubium fore puto. In VV. LL. exp. Multiplex, et Multifarius. [Plato Tim. p. 75, B : Βίον διπλοῦν καὶ πολλαπλοῦν καὶ ὑγιεινότερον· Rep. 3, p. 397, E : Ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς· » ex quo loco πολλαπλοῦς tanquam Platoni proprium Pollux 4, 47, laudat. Expressit Cicero ad Attic. 6, 2 : *Est magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii satis.* » Ruhnk. ad Tim. p. 86. Ex Platone sumsit Themist. Or. 13, p. 172, B, Aristid. vol. 2, p. 368, 1. Idem vol. 1, p. 238, 1 : Ἔξεστι δ' εἰπεῖν οὐ πολλὴν αὐτῇ (τῇ νόσῳ) μόνον εἶναι τὴν θάλατταν, ἀλλὰ καὶ πολλαπλῆν. Themist. Or. 1, p. 16, C : Οὐ μόνον διπλοῦ θαύματος ἄξιον, μᾶλλον δὲ πολλαπλοῦ. G. D. Niceph. Mag. Vita Sym. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 368, 52 : Σωτηρίαν διπλῆν πορίζεται, ἢ πολλαπλῆν. Hase. Neutrum πολλαπλᾶ perispomenon annotavit Suidas s. v. Διπλαῖ.]

[Πολλαπλῶς, Multipliciter. Joann. Gabras in Anecdotis meis vol. 3, p. 95, 2. Boiss.]

Πολλάσημος, ὁ, ἡ, Multa significans : et Πολλασήμως, Multa significando, ex Gaza Gramm. 2.

Πολλαχῇ et Πολλαχοῦ, Multis in locis. Aristot. De mundo : Πολλαχοῦ γῆς, Multis in locis terræ. [Eur. Hel. 594 : Τοὔνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὔ. Plato Symp. p. 209, E : Ἄλλοι ἄλλοθι π. ἄνδρες· Apol. p. 31, C : Ὃ ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος· Prot. p. 329, C : Π. ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγετο ὑπὸ σοῦ κτλ. Crat. p. 408, A : Οἷον καὶ Ὅμηρος π. λέγει, i. e. Multis in locis carminum suorum. Multis partibus, Multis nominibus, Crebro, Herodot. 6, 122 (in loco spurio) : Καλλίεω ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἔχειν. Isocr. p. 79, B : Π. ἄν τις λογιζόμενος εὕροι.] At vero πολλαχῇ junctum itidem genitivo, sc. τοῦ μαστοῦ, Gaza vertit, Passim per ubera. Item ἄλλῃ πολλαχῇ, [vel π. ἄλλῃ, Plato Theæt. p. 179, C, Symp. p. 178, A], Aliis multis rebus, VV. LL., ubi et Πολλαχῇ σκεδάννυται, ex Philone. Sed et Multifariam ibi exp., sicut Πολλαχῶς. [Herodot. 6, 21 : Τῇ τε ἄλλῃ π. καὶ δὴ καὶ κτλ. 1, 42 : Π. ἂν ἴσχον ἐμεωυτόν. Æsch. Suppl. 468 : Π. δυσπάλαιστα πράγματα. Soph. Œd. C. 1626 : Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ π. θεός· Plato Prot. p. 354, E : Πολλὰ περὶ τούτου λέγεις καὶ π. Rep. 7, p. 538, D : Πολλάκις καὶ π. ἐλέγχων. || Πολλαχῇ χάρις, tanquam ab adject. πολλαχός, in gl. obscura Hesychii Ἀνναίμα. || Πολλαχῶς, Multis modis. Isocr. p. 42, C : Περὶ τῶν αὐτῶν π. ἐξηγήσασθαι.

Demosth. p. 601, 9 : Οὐχ ἑνὶ τρόπῳ δέδωκα δίκην λαβεῖν, ἀλλὰ π. 1338, 1 : Π. ὀφείλουσι τῷ δημοσίῳ. Polyb. 9, 2, 1 : Πολλῶν καὶ π. ἐξηριθμημένων τὰ περὶ κτλ. Strabo 8, p. 355 : Τὰ τοιαῦτα π. λέγεται. Plutarch. Mor. p. 22, D : Π. λεγόμενον, cui oppos. ἁπλῶς. Id. p. 432, E. Lucian. Herodot. c. 1. « Babrius Fab. 64, 2. » Boiss. || Πολλαχόθι, i. q. πολλαχοῦ, Multis locis, modis, partibus. Plutarch. V. Pomp. c. 24 : Ἦν ναύσταθμα π. πειρατικά. Lucian. Hermot. c. 39 : Ἀγῶνας ἠγωνίσθαι πολλάκις καὶ π. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 30 : Π. καὶ ἄλλοθι δῆλον.] At vero Πολλαχόσε, Ad multa loca, Multas in partes. [Thucyd. 2, 47 : Π. ἐγκατασκῆψαι τὴν νόσον. Plato Menex. p. 241, E : Εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε π. Xenoph. Hell. 4, 4, 16 : Π. τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες.] Adverbium autem de loco, est Πολλαχόθεν, Multis ex locis, Ex multis partibus. Plato [Symp. p. 178, C : Π. ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβύτατος εἶναι·] Epist. 7, [p. 332, A] : Π. ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι. [Joseph. B. J. 2, 4, 1 : Τὰ κατὰ τὴν χώραν π. ἐταράσσετο. Zosim. Hist. p. 311, 8 : Πολλαὶ π. περιειστήκεσαν πολέμων ἐπιφοραί. Hase. Prolegom. in Hephæst. § 7 : Ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον, Multifariam. Confusum cum ἑκασταχόθεν Diodor. 20, 57.]

Πολλαχρόν, Hesychio καλόν. Forsan ex Latino Pulchrum.

[Πολλαχῶς. V. Πολλαχῇ.]

[Πολλέντιον vel Πολέντιον, τό, Pollentium. Steph. Byz. : Πόλλεντος ὡς Σόρεντος, ἢ Πολλέντιον, ὡς Ῥήγιον. Τὰ γὰρ τούτων ἐθνικὰ τύπον ἕνα διὰ τοῦ ινος ἔχουσιν, ὡς Ῥηγῖνος Σορεντῖνος. Est oppidum insulæ majoris Balearicæ, Πολεντία vel Πολλεντία, ἡ, scriptum in codd. Ptolem. 2, 6, et *Pollentia* vel *Polentia* ap. Plin. H. N. 3, 11, 5, Pomp. Mel. 2, 7, 20, in Ποτεντία corruptum in libris Strabonis 3, p. 167. Simplex *l* est in inscrr. ap. Gruter. p. 925, 1, Murator. 151, 6.]

[Πολλήνιος, ὁ, Pollenius, n. pr. Latinum. Π. Σεβεννὸς ap. Dion. Cass. 76, 9.]

[Πόλλης, ητος, ὁ, Polles, n. pr. ab Herodiano in Cram. Anecd. vol. 3, p. 323, 1, memoratum, ubi de declinatione in ητος agit, et Chœrob. p. 53, 30 Gaisf., unde corrigendum Πόλης Πόλητος, quod ibid. p. 142, 4, legitur. Πόλλης, Regiensis, de quo vid. Suidas s. h. v. et s. Μελάμπους, Marin. V. Procli c. 10, Nonn. Hist. Syn. 1, 72, p. 151, Eudocia Viol. p. 364. || Rex Odomantum, ap. Thucyd. 5, 6, ubi accus. in libris Πόλλην Πόλλην Πόλον Πολόν scriptus. Est igitur Πόλλης, οῦ, ut Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, nisi Πόλτων scribendum, quod Thracium nomen est. G. Dind.]

[Πολλήσιον. V. Πολήσιοι.]

[Πολλιανός, ὁ, Pollianus, n. pr. in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 324.]

[Πολλίδης, ὁ, Pollides, n. pr. in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 649.]

[Πόλλις, ιδος, ὁ, Pollis, Argivus. Thucyd. 2, 67. Alius, ipse quoque Argivus, rex Syracusarum, a quo οἶνος Πόλλιος nomen habuit : v. Athen. 1, p. 31, B, ubi accus. Πόλλιν, Etym. M. p. 197, 36, ubi genit. Πόλλιδος, et Ælian. V. H. 12, 31, ubi simplici λ scriptum est, Ἐν Συρακούσαις Πόλιος οἶνος· ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος ἐγχωρίου βασιλέως. Recte Πόλλιος etiam ap. Hesych., ubi Πόλιος interpolavit Musurus. || Lacedæmonius. Xenoph. Hell. 4, 8, 11; 5, 4, 61. Alii ap. Aristid. vol. 2, p. 232 seqq., ubi Πόλλις Πόλλιδος, ap. Conon. in Phot. Bibl. p. 137, 21; 141, 7, ubi male Πόλις et Πόλιδος. || Smyrnæus. Pausan. 6, 13, 6. || Atheniensis. Athen. 11, p. 477, C, ubi dativ. Πόλλιδι. || Alii in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 144, 197. Genitivus Πόλλιδος est in locis citt. : sed fuit etiam Πόλλιος, quod ex Oro et Arcadio annotavit Chœrobosc. p. 188, 30, ubi Πόλις Πόλιος scriptum. G. D. Πόλις etiam ap. Diog. L. 3, 19 et 20, scriptum, sed Πόλλις ib. 7, 202. Boiss.]

[Πόλλιχος, ὁ, Pollichus, Syracusanus. Plut. V. Niciæ c. 24, nisi scribendum Πόλιχος. G. Dind.]

[Πολλίων, ωνος, ὁ, Pollio, n. pr. Latinum ap. Appianum, Dionem Cass., aliosque, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 388, 631. Pollionis Lexicon memorat Phot. Bibl. cod. 149.]

[Πολλόγειος· ἡ Ψιθία σταφυλή, Hesych.]

[Πολλοδεκάκις, q. d. Muldecies, vox comice ficta ab Aristoph. Pac. 243 : Καὶ πεντάκις καὶ π.]

[Πολλοποιέω, Multiplico. Damascius De princ. p. 150.]

[Πολλοποιός, ὁ, ἡ, Multiplicans. Damasc. De princ. p. 91, 92, 95 (quater), 96, 98, 119, 141, 148, 158, 341; Herennius a Koppio ibid. editus p. 397 et Maii Auctt. class. vol. 9, p. 575, 578. Osann.]

[Πολλός. V. Πολύς.]

[Πολλοσταῖος. V. Πολλοστός.]

Πολλοστημόριος, ὁ, ἡ, Multesimus (quo utitur Lucret.), Unicam ex multis partibus habens : unde accipitur etiam pro Minimus, ut Themist. : Ἄρα ὡς πολλαπλάσιος δύναμις πολλαπλάσιον κινεῖ βάρος, οὕτως ἡ πολλοστημόριος πολλοστημόριον; Sic minima particula roboris minimam partem ponderis moverit. Ita Aristot. Pol. 5, [8] πολλαπλάσιον et πολλοστημόριον inter se opponit, vocans πολλοστημόριον τοῦ προτέρου, Quod multo minus est priore, adeo ut una ex multis partibus supersit. Ubi observa etiam genitivum. Sic ap. Lucian. [Dial. deor. 1] : Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν. [Id. Icarom. c. 18.] Et τὸ πολλοστημόριον, subst. q. d. τὸ πολλοστὸν μόριον, Multesima pars. Thuc. [6, 86] : Πολλοστημόριον αὐτῆς. Sic, Πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως, Plut. Themist. [c. 16. Longin. De subl. c. 36, 2 : Οὐδὲ π. τῶν ἐκείνοις κατωρθωμένων. Et scriptores recentiores multi, ut Anna Comn. p. 434, C. HSt. alibi :] Πολλοστημόριον, i. q. τὸ πολλοστὸν μέρος, q. d. Multesima pars, s. portio. Redditur alioqui et Minima pars. Lucian. : Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν. Plut. : Πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως. Vide Bud. p. 249.

Πολλοστός, ή, όν, Multesimus, quo Lucret. [6, 651] utitur, Unus ex multis : Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος, Demosth. [p. 117, 17, ubi var. lect. πέμπτον.] Ubi Bud. vertit, Ne quotamvis quidem partem. [Adde p. 1052, 26, Lys. p. 142, 24; 144, 9. Xen. Mem. 3, 1, 6; 4, 6, 7, Polyb. 15, 11, 10, Philon. vol. 2, p. 429, 13, Dion. Chr. vol. 1, p. 573. Andocid. p. 20, 39 : Π. δή τι μέρος. Isocr. p. 291, D : Πολλοστοῦ μέρους πωλεῖν τῆς ἀξίας. Plato Leg. 10, p. 896, B : Ὁπόσων ἀριθμῶν βούλοιτο ἄν τις ἀριθμεῖν αὐτὴν πολλοστήν.] Interdum vero pro Uno de multis, ea signif. qua dixit Cic. : Tenuis L. Virginius, unusque de multis. Bud. ex Isocr. [p. 95, B : Πολλοστὸς ὢν Συρακοσίων καὶ τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ· et Gregor. Naz. : Εἰμὶ πολλοστὸς ἐν ὑπηρέταις τοῦ πνεύματος. Id. vol. 1, p. 169, A : Τὴν οὐ πολλοστὴν ἀπὸ βασιλέως ἀρχήν. Schol. Æsch. Prom. 10 : Πολλοστὸς οὐχ ὡς πάλαι ὁ πολὺς, ὁ ἔνδοξος, ἀλλ' ὁ μηδὲν ὤν. Similiter Eustath. p. 29, 35.] Interpr. etiam A capite remotissimus, ap. Plat. Vide p. 249, 250, 996. [Phileb. p. 44, E : Εἰ βουληθεῖμεν ὁτουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν, πότερον εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες... μᾶλλον συννοήσαιμεν ἢ πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, i. e. Ad ea quæ a prima duritiæ nota remotissima sunt, ut exp. Bud. || Πολλοστὸν ἔτος, Ultimus multorum annus. Cratin. jun. ap. Athen. 10, p. 460, F : Πολλοστῷ δ' ἔτει ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ἥκω. Usitatius est πολλοστῷ χρόνῳ, i. e. Post longum tempus, ap. Aristoph. Pac. 559, Menandr. ap. Priscian. p. 1193. || Πολλοσταῖος, αία, αῖον, Post multum tempus aliquid faciens. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 369, 1 : Εἰκοστὸς εἰκοσταῖος ... οὕτω καὶ παρὰ τὸ πολλὸς πολλοστὸς καὶ πολλοσταῖος παρ' Εὐβούλῳ « Καὶ μὴν οἴκαδε π. ἀποτρέχω, γύναι ».]

Πολλοστῶς in loco [Aristot. Eth. 10, 5 : Αἱ τοῦ τελείου ... ἀνδρὸς ἡδοναὶ ... κυρίως λέγοιντ' ἂν ἀνθρώπου ἡδοναὶ, αἱ δὲ λοιπαὶ δευτέρως καὶ π.] quem Bud. affert in eadem illa p. 250, quidam interpr. Perparum, nonnulli Multifariam : quidam etiam Longo post intervallo. [Dionys. Art. rhet. c. 9 : Τοῦτο τὸ π. ἔστιν εἰπεῖν. Hermias in Plat. Phædr. p. 90.]

[Πολλότης, ητος, ἡ, Multitudo. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 228. Kall.]

[Πολλόω, Multum facio. Photius p. 441, 7 : Πολλοῦνται· πολλὰ γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει.]

[Πόλλων, ωνος, ὁ, Pollo, n. pr. in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 307. || Scriptor Vitæ Arati vol. 2, p. 433 ed. Buhl. : Τὰς Ἀράτου ἐπιστολάς... Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβιρίου Πόλλωνος.]

[Πολλῶς (adv. a πολύς, Multus), Valde. Pollux 4, 23: Τὸ δὲ π. βέλτιον.]

[Πολογραφία, ἡ, Descriptio poli. Hippocr. Epist. p. 1285. II. Democriti ap. Diog. L. 9, 48.]

Πόλος, ὁ, Terra aratro versa, proscissa s. fissa aratro, ἡ εἰς κατασποράν μεταβεβλημένη γῆ, Hesych. || Item Vertices mundi nominantur πόλοι, utpote circa quos mundi moles circumagatur. Plin. 2, 15: Terra a verticibus duobus, quos appellarunt Polos, centrum cœli est. Quid autem Poli sint et unde nomen sortiti, luculenter Aristot. De mundo [c. 2] docet, his verbis: Τοῦ δὲ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος καὶ κινουμένου ἐνδελεχῶς, δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κύκλῳ φορουμένης σφαίρας, στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν, περὶ ἃ ὁ πᾶς κόσμος κινεῖται ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος· καλοῦνται δ' οὗτοι πόλοι, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπιζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, μέσην μὲν ἔχουσα τὴν γῆν, τοὺς δὲ δύο πόλους, πέρατα. Quibus hæc subjungit de differentia utriusque poli: Τῶν δὲ ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μὲν, ἀεὶ φανερός ἐστιν, ὑπὲρ κορυφὴν ὢν, κατὰ τὸ βόρειον κλίμα, ἀρκτικὸς καλούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακέκρυπται, κατὰ τὸ νότιον, ἀνταρκτικὸς καλούμενος. [Adde Meteor. 2, 5, ubi ὁ ἄνω et ὁ κάτω πόλος.] Eadem tradit Proclus in sua Sphæra. [Schol. Arati 24. Plato Axioch. p. 371, B: Τοῦ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς.] Virg. Vertices appellat, Georg. 1, [242]: Hic vertex nobis semper sublimis, at illum Sub pedibus Styx atra videt manesque profundi. Sed frequentius Idem ceterique poetæ utuntur Græco vocabulo: ut et Ovidius: Totque tuli pœnas terra pelagoque quot inter Occultum stellæ conspicuumque polum. Ubi Conspicuum polum vocat Polum arcticum, quem Sublimem nobis appellat Virg.; Occultum autem, Antarcticum, utpote quem sub pedibus nostris Styx tantum videat manesque profundi. A Seneca dicuntur Extremi poli: quoniam sc. sunt ἄκρα τοῦ ἄξονος, ut Procl. docet, et ex verbis Aristot. supra citatis liquido cognoscitur. Plato autem in Timæo [p. 40, B] ipsum Axem, circum quem mundus vertitur, πόλον nominavit, de terra loquens: Εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. [Conf. Crat. p. 405, C., Epinom. p. 986, C.] Itidemque Cic., ea verba sic interpretans: Quæ trajecto axe sustinetur. Imo et ipsa mundi, quæ circum axem polosque rotatur, moles, πόλος nominatur; potius ὁ οὐρανὸς, quem Pisthetærus ap. Aristoph. Av. [179] ὀρνίθων πόλον appellat, et paulo post appellationis istius rationem afferens, ait: Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος. Ubi schol. annotat, πόλον a veteribus non secundum recentiores dictum fuisse σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, sed τὸ περιέχον ἅπαν, ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων. Quibus verbis subjungit hunc l. ex Eur. Pirithoo, Καὶ τὸν Ἀτλάντειον φρουρῶν πόλον. Clarius Alexis ap. Athen. [2, p. 60, A]: Τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Et ap. Eund. de chlamyde Demetrii [12, p. 535, F]: Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζῴδια. Itidem Latini poetæ Polum vocant ipsum Cœlum: ut tum alii, tum Val. Flacc. quum ait Sydereus polus: et Stat. quum dicit, Stelligeri jubar poli. [Æsch. Prom. 429: Ἄτλαν, ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταιὸν γᾶς οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὑποστενάζει. Eur. Chrys. fr. 6: Τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον πόλον ἦλθε πάλιν. Id. in epigr. Anth. Pal. App. 27: Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος Ἥλιε τέμνων. Or. 1685: Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας. Ion. 1154: Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραία χρυσήρει πόλῳ. Statuæ Fortunæ et Minervæ ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλον memorantur ab Pausan. 4, 30, 6; 7, 5, 9. || Stella in polo boreali sita, ap. Eratosth. Catast. c. 2, ut ap. Vitruv. 9, 6 extr.: *Stella quæ dicitur polus.*] || Πόλος dicitur Capitis vertex, ὁ τῆς κορυφῆς κυκλοειδὴς τόπος, Hesych. At Pollux 2, [38]: Καλεῖται δὲ τὸ σύμπαν (totum sc. caput), πόλος, κρανίον, καὶ κόγχος, παρὰ Λυκόφρονι, Πληγεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Ipsum vero verticem capitis κορυφὴν nominat et μεσόκρανον. || In ore autem s. palato πόλος appellatur τὸ μετὰ [περὶ codd.] τὴν σταφυλήν, ut idem Poll. 2, [99] tradit. [|| Diodor. 18, 28: Τῶν ἀξόνων τὰ προέχοντα χρυσᾶ κατεσκεύαστο· κατὰ δὲ μέσον τὸ μῆκος εἶχον πόλον ἐνηρμοσμένον μηχανικῶς ἐν μέσῃ τῇ καμάρᾳ, ὥστε δύνασθαι διὰ τούτου τὴν καμάραν ἀσάλευτον εἶναι κατὰ τοὺς σεισμοὺς καὶ ἀνωμάλους τόπους. Hoc est quod Gallice dicitur *le ressort de la voiture*, Anglice *the spring*.] || Πόλος dicitur etiam Horologium, s. ἡλιοτρόπιον, Solarium: in quo sc. umbra una cum sole circumacta horas indicat: quamvis et ea quæ hodieque ex ferro aliave materia fabrefiunt horologia, etiam ipsa πόλοι nominari queant, eo quod index horarius circumactus, horas in ipsis denotet. Pollux 6, [110] de κοττάβειον loquens: Ἐψκει δὲ πόλῳ τῷ τὰς ὥρας δεικνύντι· 9, [46] partes urbis enumerans: Τὸ δὲ καλούμενον ὡρολόγιον, ἤπου πόλον ἄν τις εἴποι. Ubi etiam subjungit hunc ex Aristoph. Gerytade l., sed corruptum: Πόλος τοῦτ' ἐστιν; εἶτα πόστην ἥλιος τέτραπται; [Recte emendatum Πόλος τοῦτ' ἐστί; κᾆτα πόστην ἥλιος τ. Antiquissimum hujus usus exemplum est ap. Herodot. 2, 109: Πόλον καὶ γνώμονα καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες· ubi πόλος καὶ γνώμων conjunguntur ut ὡρολόγιον καὶ γνώμων ap. Suidam s. v. Ἀναξίμανδρος. De quo dixerunt Ideler. Chronol. vol. 1, p. 233 seqq. et I. C. Harius in *The philol. Museum* vol. 1, p. 44.] Sic usus est Athen. 5, [p. 207, F] in descriptione navis Hieronis loquens περὶ σχολαστηρίου πεντακλίνου, quod in ea erat: Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν ἔχον πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, ubi tamen Bud. vertit Sphæram; alii Polum. [HSt. in Ms. Vindob.: « Apud Lucian. in Lexiph. fem. genere, si mendo carent exemplaria. Vide Σκιάζω. » Locus est c. 4: Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον. || Nomen loci. Pausan. 9, 20, 3: Ἔστιν Ὠρίωνος μνῆμα ἐν Τανάγρᾳ... Πόλος (codices Πολοσόν) τε ὀνομαζόμενον χωρίον· ἐνταῦθα Ἄτλαντα καθήμενον πολυπραγμονεῖν τά τε ὑπὸ γῆν φασι καὶ τὰ οὐράνια.]

* [Πολτερίδιον, τὸ, Galen. vol. 14, p. 422, 6. Id. ib. p. 469, 17: Τὸ π., ἐν ᾧ ἕψεις τὸ ἡδύοσμον. Interpr., Ollula. Hase.]

Πολτάριον, τὸ, Pulticula. Diosc. 2, 114, de athera: Ἔστι δὲ ῥόφημα ὥσπερ π. ὑγρὸν, παιδίοις ἁρμόδιον.

[Πολτίον, τὸ, Pulticula, Gl.]

Πολτοποιέω, Pultem conficio. Pass. Πολτοποιεῖσθαι dicitur id, ex quo puls s. pulmentum conficitur. Diosc. 2, 128, de farina fabæ Ægyptiæ: Καὶ πολτοποιούμενον δὲ δίδοται.

Πόλτος, ὁ, Puls, [Pultes, Farres, addunt Gl.] Pulmentum. Plut. Symp. 8 [p. 734, B]: Αἱ Γαλατῶν γυναῖκες εἰς τὰ βαλανεῖα πόλτου χύτρας εἰσφέρουσι, μετὰ τῶν παίδων ἕψουσι. Ibid. 4 [p. 663, D]: Κρίμνον ἀντὶ πόλτου μάττειν. [Id. Mor. p. 201, C.] Apud Diosc. non paroxytonws tantum, sed oxytonws etiam scriptum legitur: ut 2, 112: Ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πολτὸς γίνεται. Et 118, de milio: Ἀρτοποιηθεῖσα ἢ ὥσπερ πολτὸς σκευασθεῖσα. Ego paroxytonon magis probo, quum id Hesych. quoque habeat, [qui exp. τὸ πυανέψιον ἕψημα. Athen. 14, p. 648, B: Πόλτου μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως « Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον »... καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ « Πόλτον ἕψειν ὄρθριον. » Πολτὸς vel πόλτος ap. Oribas. p. 153, 161, 221, 222 ed. Matth.]

[Πολτυοβρία, ἡ, Poltyobria, i. e. Poltyis urbs, Græco nomine Αἶνος appellata. V. Strab. 7, p. 319. Πολτυμβρία ap. Steph. Byz. s. v. Αἶνος.]

[Πόλτυν, υνος, ὁ.] Πόλτυς [Non hoc, sed πόλτυν legitur in Etym. M.: cujus nominis genitivum πόλτυνος annotavit Draco Strat. p. 46, 20: Τὸ μόσυνος Φόρκυνος πόλτυνος τῶν εὐθειῶν συσταλλομένων ἐξέτεινε τὸ υ κατὰ γνώμην Ἡρωδιανοῦ· et p. 94, 3. Quocum conf. Arcad. p. 10, 6; 193, 24], Etymologo [M. p. 681, 20] ξυλόκαστρον, per antiphr. a πόλω, quod est ἀναστρέφομαι. Pluteum significare videtur.

Πόλτυς, υος, ὁ, nom. pr. regis Thracici. [Apollod. 2, 5, 9; Plut. Mor. p. 174, B. Κλεῖτος ὁ Πόλτυος et Μηνόδοτος ὁ Π. in inscr. Smyrnæa ap. Boeckh. vol. 2, p. 704. Πόλτυς inter nomina in υς ap. Arcad. p. 91, 10.]

[Πολτώδης, ὁ, ἡ, Polti similis. Erotian. p. 314: Βρῶμα π.]

[Πολυάγαθος, ὁ, ἡ, Joann. mon. Pœnitent. p. 101, E. Interpr., Benignissimus. Hase.]

[Πολυαγάπητος, ὁ, ἡ, Multum dilectus. Hesych. s. v. Πολύθεστος. « Ignat. Epist. p. 17, A. » Hase.]

Πολυάγκιστρον, τὸ, Hamorum frequentia, VV. LL. ex Aristot. H. A. 4, [c. 7 extr.]: Πολυαγκίστρου τῷ ἄκρῳ λαβέσθαι. Ego hic aliter exposuerim. [Id. ib. 9, 25: Ἁλίσκονται δὲ περὶ ἐνίους τόπους πολυαγκίστροις ἐν ῥοώδεσι καὶ βαθέσι τόποις. Plut. Mor. p. 536, E: Ὥσπερ πολυάγκιστρον ἡ κακία. Adjectiv. Oppian. Hal. 3, 78: Π. ὁρμιῇσι.]

[Πολυαγρής, ὁ, ἡ, Venationis studiosus. Oppian. Cyn. 1, 88: Πολυαγρέα φῶτα.]

[Πολυαγρία, ἡ, Multa venatio. Pollux 5, 12.]

Πολύαγρος, ὁ, ἡ, Qui multam cepit prædam, ex Epigr. [Zosimi Anth. Pal. 6, 184: Τὸν δὲ δι' αἰγιαλῶν θὶς πολυαγρότερον.]

[Πολυάγρυπνος, ὁ, ἡ, Multum vigil, Pervigil. Georg. Alex. Vit. Chrys. p. 192, 11. Seager. Joann. Cedren. p. 329, A.]

[Πολυαδελφία, ἡ, Multitudo fratrum. Anon. Astrolog. cod. Reg. 2506, f. 24ᵛ: Δεῖ οὖν ἀσφαλέστερον λέγειν πολυγαμίαν, ἢ π., ἢ πολυτεκνίαν. Miller.]

[Πολυάδελφος, ὁ, ἡ, Multos fratres habens. Pollux 6, 171; schol. Soph. Ant. 1. « Paul. Al. Apotel. p. 43, 14: Πολυφίλους καὶ π. » Hase.]

[Πολυάδης, ὁ, Polyades, n. pr. ap. Chœrob. p. 48, 14 ed. Gaisf. Conf. Πολιάδης.]

[Πολυαής, ὁ, ἡ, Multum spirans. Quint. Sm. 1, 252: Ψυχὴ δ' ἔμιχθη πολυαέϊιν αὔραις.]

Πολύαθλος, ὁ, Qui multa vicit certamina. [Multis certaminibus insignis. Lucian. Dial. deor. 10, 1: Τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ π. θεόν. Photii Bibl. p. 96, 11; 246, 4; 255, 11; 482, 28, de Athanasio aliisque Patribus. Jacobs. Theodor. Stud. p. 47, C: Μετ' εὐχαριστίας τὰ παρόντα ὁ π. ὑπομείνας· 356, A: Κλήμης ὁ π. 562, A: Ἀθανασίου τοῦ π. G. D. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 378, antep., Παῦλος. Boiss.]

[Πολύαιγος, ὁ, ἡ, Capris abundans. Leonid. Anth. Pal. 9, 144. Alia forma Hesych.: Πολύαιξ... ἢ πολλὰς αἶγας ἔχων. || Polyægus, insula maris Ægæi, ap. Ptolem. 3, 15, Plin. H. N. 4, 23, 12, Pomp. Mel. 2, 7, 8.]

[Πολυαίϊκος. V. Πολυάϊξ.]

Πολυαίματος, ὁ, ἡ, In quo multus est sanguis, Sanguine abundans. Plut. Symp. 5, [p. 683, E, ex Empedocle]: Πολυαίματον τὸ ἧπαρ. [Athen. 7, p. 301, F: Θύννος π. ὤν.]

Πολυαιμέω, Abundo sanguine, Aristot. De gen. anim. 4, [1 med.].

Πολυαιμία, ἡ, Sanguinis abundantia. [Aristot. De partt. an. 3, 6; Galen. vol. 7, p. 340. G. Dind.]

[Πολυαιμονίδης, ὁ, Polyæmonis filius. Hom. Il. Θ, 276.]

Πολύαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Multisanguis, Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. [Hippocr. p. 61, 14; 93, 22; 94, 16; 119, 32, 34; 121, 24; 213, 43; 256, 13; 265, 3 ed. Basil. Aristot. De partt. an. 2, 2, H. A. 3, 4. Πολυαιμότερα ib. c. 18.] Galen. Ad Glaucon. [Id. Galen. vol. 2, p. 352, 18; 375, 4; 383, 19; 604, 10, al. Sext. Emp. p. 15, 13: Ζῷα π. Hase.]

[Πολυαίμων, ὁ, ἡ, i. q. πολύαιμος. Æsch. Suppl. 847: Π. φόνος ἀποκοπὰ κρατός.]

[Πολυαίνετος, ὁ, ἡ, i. q. πολύαινος, Multum laudatus, Multa laude dignus. Eur. Heracl. 761: Πόλις π. ὀρθὸς ἀλαξ.]

[Πολυαινίδας, ὁ, Polyænidas, Spartanus. Xenoph. Hell. 7, 4, 23. Λοχαγὸς ὁ Πολυαινίδου πατὴρ ap. Plut. Mor. p. 225, D.]

Πολύαινος, ὁ, ἡ, Multum laudatus, Multa laude dignus, ut Ulysses πολύαινος, ap. Hom. Il. K, [544]: Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od. M, [184]: Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. || At vero Il. Λ, [430]: Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ', ἠδὲ πόνοιο, exp. στωμύλε, μυθολόγε, φλύαρε, Garrule, Loquax, Nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον. Sed malim in priori signif. hic quoque accipere, ut sit ironia. [Hesych.: Πολύαινε, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε, ἢ πολύμυθε.]

[Πολύαινος, ὁ, Polyænus, n. pr. ap. Lysiam p. 114, 36. || Lampsacenus, Epicureus, ap. Diog. L. 10, 24. || Simyli filius. Rhian. Anth. Pal. 6, 34. Alii alibi, quos partim enumeravit Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 321, ubi de Polyæno agit, rhetore Macedone, cujus supersunt de strategematis libri octo.]

[Πολύαιξ. V. Πολύαιγος.]

Πολυάϊξ, ὁ, ἡ, Impetuosus, Varios impetus s. motus habens πολυόρμητος, πολυκίνητος [ut exp. Hesych.], ut κάματος πολυάϊξ. Hom. Il. E, 806: Ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν, In quo varii sunt motus s. variæ agitationes, vel, Labor multis modis agitans. Ita enim melius exprimi vim hujus verbi existimo, licet πολυάϊξ sit ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Dicitur ab eodem poeta πολυάϊξ πόλεμος, Varios motus s. impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec male etiam, ut opinor, Valde turbulentus interpretabimur. Habetur autem Il. A, 166: Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Ubi Eust. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς καὶ μεταστροφάς. Propter quas, inquit, Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in sequentibus.

[|| Πολυάϊκος, ὁ, ἡ, i. q. πολυάϊξ, dicitur de rumore vario et incerto, magno. Schol. Eur. Med. 9: Λόγος τις π. φέρεται τῶν φιλοσόφων. Angl.]

Πολυάκανθος, ὁ, ἡ, q. d. Multispinis, genus suffruticis, ap. Theophr. H. Pl. 6, [4, 3] sic dictum a multitudine spinarum. [Plin. H. N. 21, 16, 50.]

[Πολυάκης. V. Πολυάλκης.]

[Πολυαλγής, ὁ, ἡ, Molestus, Gravis. Orph. H. in Æsculap. 2.]

[Πολυάλγητος, ὁ, ἡ, Valde afflictus, Vexatus. Schol. Soph. Aj. 973.]

[Πολυαλδής, ὁ, ἡ, Almus. Quint. Sm. 2, 658: Πολυαλδέσιν Ὥραις. Vulgo legebatur πολυειδέσιν.]

Πολυαλθής, ὁ, ἡ, Multa vi medendi pollens, s. Varia, Varium ad medendum præbens usum. Diosc. 3, 163, nominatam scribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς.

[Πολυάλκης, ους, ὁ, Polyalces. Harpocr.: Πολίοχος καὶ Πολυάλκης (libri Πολυαλκής, quod correxit Bekker.), ὀνόματα κύρια. Apud Phot. p. 439, 4, et Suid. in eadem gl. Πολυάκης, nisi quod meliores Suidæ codices Πολιάχης: sed inferius (post Πολυάϊξ) ap. eund. libri omnes Πολυάκης· ὄνομα κύριον. Πολυάκης etiam ex Πολυάρκης corruptum esse posse monuit Keil. Anal. epigr. p. 90. Isocrati Epist. 6, p. 418, A, ubi legebatur Ἰάσονος καὶ Πολυάκους, nunc Πολυάλκους restitum ex cod. Urb., quod Πολυάλκους scribendum erat. G. Dindorf.]

[Πολύαλσος, ὁ, Polyalsus, n. viri ap. Alciphr. 3, 22.]

[Πολυαλφής, ὁ, ἡ, Magno pretio vendendus. Nonn. Dion. 37, 715: Ἡμίονον φερέτω πολυαλφέα.]

Πολυάλφιτος, ὁ, ἡ, ut πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. [H. Pl. 8, 4, 2], Hordeum multam farinam reddens.

[Πολυαμάρτητος, ὁ, ἡ, Multa peccans. Andr. Cret. p. 271. Kall. Jo. Jejun. Pœnit. p. 85, D; 95, B; 97, D: Π. καὶ ὀλιγοαμαρτήτους. Hase. Theodor. Stud. p. 202, C: Ἐμὲ τὸν π. 530, A: Τὸν π. βίον. Nilus Epist. p. 482. G. Dind.]

[Πολύαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, Sabulosus. Hesych. Wakef.]

[Πολυάμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus abundans. Schol. Soph. Antig. 1105: Διὰ τὸ π. τῆς χώρας. Schol. Hom. Il. B, 507. Wakef.]

Πολυαναγνωσία, ἡ, Multa lectio. Athen. 14, [p. 654, A]: Αὔξων ὅσα ἐκ πολυαναγνωσίας εὑρεῖν ἠδυνήθην.

Πολυανάλωτον, τὸ, In quod multa insumuntur, πολυτελές, Bud. [Schol. Greg. Naz. p. 13 Montac. Boiss. Etym. M. p. 750, 48: Τὸ πολυδάπανον καὶ π. Joseph. Genes. p. 43, C: Τὸ ἐξ ἀπαιδευσίας πολυανάλωτον.]

[Πολυανάφορος, Ptolem. libro quem Καρπὸν inscripsit, fol. 57 ed. Norimberg. 1535, 4. Angl.]

Πολυανδρέω, Multos viros habeo, Viris abundo: cui opponitur λειπανδρῶ. [Thucyd. 6, 17: Ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις.] Strabo 8, [p. 383]: Οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε τότε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔστειλαν. [Joseph. A. Jud. 18, 9, 1: Πόλις πολυανδροῦσα. Scymn. Orb. descr. 84: Τίνα τῶν ἐθνῶν μέγιστα πολυανδροῦντά τε. Hase. Hesych.: Μεγάλανδροι... πολυανδροῦντες.] Et Πολυανδρέομαι, idem, cujus usum vide supra in Εὔανδρος. [Ælian. N. A. 5, 12: Αἱ πολυανδρούμεναι τῶν πόλεων. Diodor. Exc. p.

547, 78 : Τῶν Ἠλείων πολυανθρωπουμένων. Ocell. p. 33. Liban. vol. 1, p. 348 (?).]

[Πολυανδρία, ἡ, Virorum abundantia. Themist. Or. 6, p. 74, C : Τοσαύτη γένους π. Synes. Epist. 138, p. 275, C : Σοὶ μὲν εὐτυχούσης ἐνθάδε πολυανδρίαν παιδείας.]

[Πολυάνδριον, τὸ, Locus multorum virorum capax. Plut. Mor. p. 823, E : Τὴν ἐκ θεάτρων καὶ ὀπτανείων καὶ πολυανδρίων προεστάμενην τοῖς ὄχλοις δόξαν. De scorto multis cum viris rem habente Philo vol. 1, p. 568, 44 : Τὸ λεγόμενον πολυάνδριον κακόν nisi hoc πολύανδρον scribendum. G. D.] Πολυάνδριος [Recte correctum Πολυάνδριον· τάφος... : collatis Photii Suidæque glossis] τάφος, Hesych. pro πολυχώρητος, Qui multos capit. Et subst. ap. Suid., Πολυάνδριον, τὸ, τάφος, μνῆμα, Cœmiterium, et κενοτάφιον [Apud Suid. τὸ θρυλούμενον παρὰ πολλοῖς ξενοτάφιον : quod alii in κενοτάφιον vel ξυνοτάφιον mutarunt, frustra], Locus sepulturæ destinatus, Quo multorum virorum corpora mortua feruntur. Ælian. [ap. Suid.] : Θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς, εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. [Id. V. H. 12, 21, ubi vid. Periz. Adde Dionys. A. R. 1, 14, Strab. 9, p. 425, 429. Pausan. 1, 29, 4 ; 2, 22, 9 ; 24, 7 ; 7, 3, 4, Plut. Mor. p. 872, E ; 873, A ; 874, A, Himer. Ecl. 2, p. 56, ubi vid. Wernsdorf., schol. Pind. Nem. 9, 52. Ezech. 39, 11 ; Maccab. 2, 9, 4 et 14 ; Tzetz. Hist. 6, 27. In πολεμάνδριον corruptum ap. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 493, 9, emendavit Unger. in Theb. Parad. vol. 1, p. 340. Cum τάφοι conjunxit Basil. Sel. V. Theclæ p. 298, A : Πολυανδρίων καὶ τάφων ὀσμωδίαν.] Nazianz. : Οὐ ναοὺς βεβηλουμένους ἁγίων αἵματι, καὶ γενομένους ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια. [Iambl. V. Pyth. p. 160 : Ἡρῷον πολυάνδριον ἐπιχώσαντες. Valck. Male πολυανδρεῖα vel πολυάνδρεια ap. Polluc. 9, 15, et πολυάνδρειον ap. Phot. p. 439, 23. In Gl. Πολυάνδριος et Πολυάνδριον exp. Strages.]

Πολύανδρος, ὁ, ἡ, Multos viros habens, ut ap. Nonn. [Jo. c. 4, 76] : Γυνὴ πολύανδρος. [Hoc sensu τριάνωρ ap. Lycophr. 851 per πολύανδρος exp. schol. || Viris frequens. Æsch. Pers. 73 : Π. Ἀσίας· 533 : Περσῶν π. 900 : Πόλεις πολυάνδρους Ἑλλήνων· Ag. 702 : Π. κυναγοί. Appian. Mithr. c. 63 : Λῃστήρια π. Πολυανδρότατα pro πολυανθρωπότατα codd. quidam Palæphati c. 39, p. 157.]

[Πολυάνθεμος, ὁ, ἡ, Multos habens flores. Pind. Ol. 13, 21 : Ὧραι π. Numen. ap. Athen. 9, p. 371, C : Π. εἶαρ. Orph. H. 39, 17 ; 42, 3. « Anacreont. 56. » Boiss. || Polyanthemum, nomen herbæ, i. q. βατράχιον, ap. Plin. H. N. 27, 12, 90.]

Πολυανθής, ὁ, ἡ, Multos habens flores, Floribus abundans ; ut ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim a poetis. Sic ὕλη πολυανθής ap. Hom. Od. Ξ, [353], ubi admonet Eust. non esse perpetuum epith., sed intelligi quæ πολυανθής sit ἐν καιρῷ τοῦ ἀνθεῖν. [Πολυανθεῖς καὶ εὐώδεις πλοκαί, Clem. Alex. Str. 7, p. 852, 19. Hemst. Nil. Epist. p. 327, 23. Cyrill. Hieros. p. 222, D : Ποικίλοις καὶ πολυανθέσι στεφάνοις. Hase. Πολυανθέϊ χροιῇ Mosch. 2, 59. Geopon. 15, 4, 4 : Θύμβρων π. Πολυανθέα γλήχων, Nicand. Th. 877, pro πολυάνθεια : quamobrem πολυάνθεα correcto accentu scribendum cum Lobeckio Pathol. p. 43. Diodor. fragm. p. 644, 9 : Στρωμναῖς πολυανθέσι. Conf. Περιανθής. Figurate Theodor. Stud. p. 276, E : Τὸ οἱονεὶ ἀειθαλὲς τῆς π. αὐτοῦ ψυχῆς τῶν ἀρετῶν. || Πολύανθος, Orph. H. 50, 7 : Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, πολυανθέες, πολύανθοι.]

[Πολυάνθης, ους, ὁ, Polyanthes, Corinthius. Thucyd. 7, 34 ; Xenoph. Hell. 3, 5, 1 ; Pausan. 3, 9, 8. || Conf. Πολιάνθης.]

[Πολύανθος. V. Πολυανθής.]

[Πολύανθος, ὁ, Polyanthus, fluvius Chaoniæ. Lycophr. 1046 : Νᾶμα Πολυάνθου δρέπων. Ubi libri nonnulli πολυάνθους. Ap. Steph. Byz. s. v. Χαονία codices, ut videtur, omnes πολυανθέος. || Nomen viri ap. Phædim. Anth. Pal. 7, 739, ubi accus. Πολύανθον.]

[Πολυάνθραξ, ὁ, ἡ, Carbonibus abundans. Schol. Aristoph. Ach. 34.]

[Πολυανθρωπέω, Hominibus abundo. Joseph. A. J. 1, 4, 1 : Τοῦ δὲ θεοῦ κελεύσαντος αὐτοῖς, εἰ πολυανθρωπήσειαν, στέλλειν ἀποικίας. Nam sic ex codd. correxi lectionem vulgatam εἰς πολυανθρωπησίαν. Steph. Byz. s. v. Ἀρτέμνησος : Πόλιν πολυανθρωπήσασαν. G. D. Greg.

Nyss. t. 1, p. 199, A : Ἐν ταῖς πολυανθρωπούσαις πόλεσιν. Hase. Eustath. p. 23, 36 : Πολυανθρωποῦσαν τὴν Ἀττικήν.]

Πολυανθρωπία, ἡ, Multitudo et frequentia hominum ; contrarium ei, quod supra præcessit ὀλιγανθρωπία. [Xenoph. Hell. 5, 2, 16, De vectig. 4, 49 (ubi de servis dictum) ; Aristot. Polit. 7, 4 ; Polyb. 1, 79, 6 ; Diodor. 1, 73, et alibi. « Philo De gigantibus p. 284. » Anon. Id. Philo vol. 2, p. 170, 40 ; 234, 18 ; 524, 4 ; 577, 40 ; 579, 41. Id. ib. p. 419, 1 : Τοῦ ἔθνους εἰς π. ἐπιδιδόντος· 142, 49 : Τοῦ γένους εἰς π. ἐπιδόντος· 437, 14 : Ἔθνη πρὸς π. ἐπιδίδωσι. Procop. De b. Pers. vol. 1, p. 87, 13. Id. De ædif. vol. 3, p. 303, 15 ed. Bonn. Hase. Eustath. p. 23 extr.]

[Πολυανθρώπινος, ὁ, ἡ. Basil. Sel. Vit. Theclæ p. 294, B : Π. φόνον· 299, B : Π. χωρίον. Boiss. Scribendum utrobique πολυάνθρωπον. G. Dind.]

Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus. Aristot. Pol. 7, [4] : Ὅτι χαλεπόν, ἴσως δ' ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον. [Thucyd. 1, 24 : Πόλις π. Polyb. 3, 37, 11 : Π. ἔθνος· 10, 1, 2 : Πολυανθρωπότατα ἔθνη. Diodor. 5, 21 ; Dionys. A. R. 3, 58 ; Lucian. Pisc. c. 34, Peregr. c. 1. Π. συνωμοσία Dionys. A. R. 3, 6. Gl. : Ἡ πολυάνθρωπος, Celeberrima.]

[Πολύανος, ὁ, vel Πολύανον, τὸ, mons Epiri ap. Strab. 7, p. 327, ubi genit. Πολυάνου.]

[Πολυαντλία, ἡ, Multa sentina exhaurienda. Theod. Stud. cod. Reg. 891, f. 158, b : Π. τῆς νηός. Miller.]

[Πολυάντυξ, ὁ, ἡ, Multos orbiculos habens. Paul. Silent. Ambon. 169 : Ἴτυς πολυάντυγι κύκλῳ. Schæf.]

[Πολυανώδυνος, ὁ, ἡ, Valde leniens dolorem. Synon. cicutæ ap. Diosc. 2, 79. Boiss.]

Πολυάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Multos viros habens. [Æsch. Ag. 62 : Τῆς πολυάνορος γυναικός. || Viris frequens. Aristoph. Av. 1313 : Πολυάνορα τάνδε πόλιν.] Eurip. [Iph. T. 1281], Θρόνῳ πολυάνορι, Frequenti viris : i. q. in prosa πολύανδρος. [Schol. Hom. Il. Δ, 392. Wakef. || N. pr. viri Theræi ap. Bœckh. vol. 2, p. 377.]

[Πολυαπολόγητος, ὁ, ἡ, Qui multa eget excusatione. Theod. Stud. cod. Reg. 891, f. 84 : Πολυφρόντιδις καὶ π. Miller.]

[Πολύαρα, τὰ, Polyara. Steph. Byz. : Π., πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης Πολυαρεύς. Cod. Vratisl. Πολίαρα ... Πολιαρεύς.]

[Πολυάρατος et Ionice] Πολυάρητος, ὁ, ἡ, Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus ; ut Hom. Od. Z, [280] : Ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν, Οὐρανόθεν καταβάς, i. e. πολύευκτος. [T, 404, et Hymn. Cer. 220. In prosa dicitur Πολυάρατος. Plato Theæt. p. 165, E : Τὴν πολυάρατον σοφίαν. Π. πλοῦτος Themist. Or. p. 266, C. Π. τιμαὶ Damascius ap. Suid. v. Χρηματισμὸς et ap. Photium Bibl. p. 336, 2. Seqq. ex Indice.] Πολυάῤῥητος, [ut ap. Hesych.] quidam scribunt pro πολυάρητος : male ; nec enim geminatione hic opus est, quum α longum sit.

[Πολυάρατος, ὁ, Polyaratus, Cholargensis, ap. Demosth. p. 1009, 25 ; 1015, 26, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 222. Alius in inscr. ap. Le Bas fasc. 5, p. 128. || Isæo p. 50, 37, hoc nomen restituit Reiskius, in libris in Πολύαρτος corruptum. Ionica nominis forma Πολυάρητος in numis Thraciis apud Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 389, *Suppl.* 2, p. 335.]

Πολυάργυρος, ὁ, ἡ, Multum argenti habens. [Herodot. 5, 49 : Λυδοὶ πολυαργυρώτατοι. Diodor. 5, 36 : Π. πλάκες τῆς γῆς. Plut. Comp. Lys. et Sullæ c. 3. Π. ἱερὸν Pollux 1, 23 ; π. τράπεζα 3, 84.]

[Πολυάρετος, ὁ, ἡ, Virtutibus multis instructus. Basil. M. t. 2, p. 237, A : Π. ἀνδρί. Hase.]

[Πολυαρίθμητος, ὁ, ἡ, Magno numero constans, Numerosus. Pseudo-Chrys. Serm. 5, vol. 7, p. 241 : Ἡ σελήνη ... τὰ μέτρα ἀπαρασάλευτα φυλάττει μετὰ τῶν ἀστέρων τῶν πολυαριθμήτων χορῶν. Seager. Joseph. Genes. p. 55, C : Πόλεσι π. G. Dind.]

[Πολυάριθμος, ὁ, ἡ, idem. (Multiplex, Gl.) Diodor. 14, 25 : Π. δύναμις. « Callicrat. ap. Stob. Flor. 85, 16 : Οἶκος οὐσίᾳ καὶ συγγενείᾳ πολυάριθμος (πολύριθμος codd.) γενόμενος. » Valck. Clem. Rom. Const. AA. 7, 36 : Π. ἡ στρατιά. Pseudochrys. t. 5, p. 736, E ed. Par. alt. : Ὄχλου π. et t. 9, p. 945, A : Πετεινῶν π. πλῆθος. Hase.]

[Πολυαρίστη, ἡ, (i. e. Multo optima), nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, b, 65 ; c, 5, 35 ; 11, c, 66 ; 13, d, 117.]

Πολυαρκής, ὁ, ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. [Ποταμὸς πολυαρκέστατος, Fluvius plurima et multiplicia commoda præstans, Herodot. 4, 53. Γῆ πολυαρκεστάτη Dionys. A. R. 1, 36. Πόλις π. Plut. V. Alex. c. 26.] Item, Diu durans, Pertinacis usus, inquit Bud., afferens ex Luciano [Nec. c. 15] : Διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. [Dio Cass. 62, 5 : Ἀσπίδας πολυαρκεστέρας τῆς ἐκείνων πανοπλίας· 44, 38 : Ψυχὴ πολυαρκεστάτη πρὸς πάνθ' ὁμοίως.] In VV. LL. Πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων ex Galeno exp. Uberrima omnium exercitationum. Quæ interpret. non placet. [Π. καὶ πολυωφελέστατον Themist. Or. 26, p. 324, B.] || At Πολυάρκης, propr. nom. cujusdam Lacedæmonii, Plut. [V. Pericl. c. 30. || Delius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 258.]

[Πολύαρκυς, ὁ, ἡ, Multa retia habens. Oppian. Cyn. 4, 10 : Πολυάρκυος ἄγρης. Nam sic vulgatum πολυαρκέος emendavit Schneiderus ex gl. cod. Paris. τῆς ἐχούσης πολλοὺς ἄρκυας.]

[Πολυαρκῶς, Ad multa sufficienter. Hesychio τελείως ἀρκούντως.]

[Πολυάρματος, ὁ, ἡ, Multos currus habens. Epitheton Thebarum ap. Soph. Ant. 152.]

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ, Multas harmonias habens, πολυαρμόνια ὄργανα, ut πολύχορδα καὶ παναρμόνια, Bud. ex Plat. [Rep. 2, p. 399, D. Pollux 4, 63. Severian. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 264, C. G. Dind. Basil. t. 1, p. 521, A : Ὄργανα π. Euseb. De laud. Const. p. 643, D : Κόσμον π. Hase.]

[Πολύαρνος, ὁ, ἡ.] Πολύαρς, αρνος, ὁ, ἡ, τὸ, Multos agnos habens. [Asterius p. 48, A ed. Comb. : Πολύαρνον ποίμνιον. Schol. Lycophr. 1241, πολύρρηνοι per πολύαρνοι exp.] Hom. Il. B, [106] : Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ, i. e. πολυθρέμμονι, [πολλῶν θρεμμάτων δεσπότῃ, ut exp. Hesych.] Pecoribus abundanti, Diviti, a parte totum intelligendo, ut docet Eust. [Est forma ἑτερόκλιτος pro πολυάρνῳ.]

[Πολυάρουρος, ὁ, ἡ, Agris dives. Hesych. s. v. Πολύκριθος.]

[Πολυάῤῥητος vitiose pro πολυάρητος, quod v.]

[Πολύαρτος, vitiose pro πολυάρατος, quod v.]

[Πολυάρτυτος, ὁ, ἡ, Multa habens condimenta. Theod. Stud. cod. Reg. 891, f. 215, b : Ὄψον π. Miller.]

[Πολυαρχέω, Communiter cum multis impero. Pass. Euseb. Pr. ev. p. 10, B : Τῶν μὲν δημοκρατουμένων, τῶν δὲ πολυαρχουμένων. Hase.]

[Πολυάρχης, ὁ, Polyarches. Schol. Apoll. Rh. 1, 916 : Δάρδανον ... ὃν καὶ Πολυάρχη φασὶ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nomen vitii suspectum. Πολυάρχης quod legebatur ap. Xenoph. Hell. 2, 3, 1, nunc in Πολυχάρης mutatum ex codd.]

Πολυαρχία, ἡ, i. q. Hom. πολυκοιρανίην appellat. [Xenoph. Anab. 6, 1, 11 ; Plut. V. Camill. c. 18, Sullæ c. 16 ; Homil. Clem. vol. 1, p. 680, 2 ; Euseb. Præp. ev. p. 10 ; schol. Hom. Il. B, 204, et Eustath. p. 57, 30.]

[Πολυάρχιον, τὸ, genus epithematis. Alex. Trall. 1, p. 39 : Ἔπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι πολυαρχίῳ ἢ φιλαγρίῳ· 7, p. 356 ; 10, p. 570. Struv. Galen. vol. 19, p. 714, 15. Theoph. Nonn. t. 1, p. 132, 10 ; 440, 5. Jo. Chrys. Epist. 34, t. 3, p. 737, B. Moschion De mul. pass. p. 74, 14 et 81, 6, ubi recensetur inter μαλάγματα. Hase. Medicus in Matthæi Lectt. Mosq. 1, p. 54. Osann.]

[Πολυαρχίς, ίδος, ἡ, Polyarchis, n. pr. ap. Noss. Anth. Pal. 9, 332.]

Πολύαρχος, ὁ, ἡ, [Multis imperans. Π. Pluto ap. Cornut. De N. D. c. 35, p. 234,] et τὸ πολύαρχον, pro πολυαρχία, Multorum dominatus. Greg. Naz. : Τὸ πολύαρχον στασιῶδες, Ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet. [Id. Greg. Naz. Arc. 3, 81 Dronk. : Ἴσον γὰρ π. ἐμοὶ καὶ πάμπαν ἄναρχον. || Qui multa habet principia. Phot. Ep. p. 52, 28. Hase.]

[Πολύαρχος, Polyarchus, n. pr. multorum, cujus exx. v. ap. Isæum p. 35, 17, Pausan. 10, 8, 9 ; 20, 4, Athen. 12, p. 545, A, Plut. V. Themist. c. 19 (secundum cod. Paris. : nam vulgo Πολιάρχου, quæ formæ permutari ab librariis solent), in inscr. Spartana

ap. Bœckh. vol. 1, p. 630, in numis ap. Mionnet. vol. 3, p. 403, et in Suppl. vol. 6, p. 572. « P. Cyrenæus ap. Plut. De virtt. mulierum c. 25. Alius, scriptor, ap. schol. Eurip. Alc. 1. » Boiss.]

[Πολύας, ὁ, Polyas, Anticyrensis. Herodot. 8, 21.]

[Πολυάστερος, ὁ, ἡ, Valde stellatus. De nocte lucida Manetho 4, 26 : Τετραπόδης τε λέων πολυάστερος ἔμπυρος οἶκος. Hesych. : Εὐρυκόωσα· ... π. νύξ. Genitiv. heteroclitus in orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 125, D, et Joann. Lyd. De mens. p. 15 : Νυκτὸς πολυαστέρος ἠνία νωμῶν· quod πολυαστέρου dici poterat, quod ipsum restitui voluit Lobeck. Aglaoph. p. 462 et Paralip. p. 212. In quattuor codd. Eusebii ap. Gaisf. mire πολυάστερος, in uno πολυάστερον. Conf. Πολυστερής.]

[Πολυαστράγαλος, ὁ, ἡ, Multas vertebras habens. Π. μάστιξ Eryc. Anth. Pal. 6, 234.]

[Πολύαστρος, ὁ, ἡ, Valde stellatus, Sideribus abundans. Eur. Ion. 870 : Τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος. « Schol. Arati 83. » Wakef.]

Πολυάσχολος, ὁ, ἡ, Multis negotiis occupatus et districtus, Negotiosus. Lucian. [Scriptor Philopatr. c. 25] : Πολυάσχολος ματαιότης, Negotiosissima vanitas. [Antiquiora exempla sunt ap. Basil. M. vol. 1, p. 4, C, et Theophyl. Sim. Hist. p. 139, A. G. Dind. Œcum. In Apoc. p. 216, 14 Cramer. : Τὴν π. ταύτην ζωήν. Hase.]

[Πολυαυγής, ὁ, ἡ, Radians, Splendidus. Euseb. Or. de laud. Constant. p. 616, C. Hase.]

Πολυαῦλαξ [Πολυαύλαξ], ἄκος, ὁ, ἡ, Multos habens sulcos, ideoque Spatiosus, Amplus, Latus. Apud Suidam πεδίου πολυαύλακος, quod et ipse exp. μεγάλου, πλατέος, [ex Apollonida Anth. Pal. 6, 238. Orac. Sibyll. 4, 72 : Αἴγυπτον π.]

Πολυαυξής, ὁ, ἡ, Multum augescens, Qui multo incremento augetur, Qui est multi incrementi. [Nicander Th. 73, 597.]

[Πολυαύχην, ὁ, ἡ, Multicervix, Multa habens capita. Geopon. 19, 22, de canibus : Ἐγκρίνουσι δὲ καὶ τοὺς μέγα τὸ χάσμα ἔχοντας, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς πολυαύχενας καὶ παχυτραχήλους. Et Πολυαύχενος, ὁ, ἡ, ut αἷμα νέον μακάρων πολυαύχενον (Typhonem) ap. Nonn. Dion. 2, 352. Π. ὕδρα anon. in Anth. Plan. 92. Schol. Hom. Il. A, 499.]

[Πολυάφορμος, ὁ, ἡ, Multam facultatem habens. Eustath. p. 5, 4 : Ὅτι παμπλούσιός ἐστι ... ἔν τε π. καὶ μὴ τοιαύταις γραφαῖς.]

[Πολυάχητος. V. Πολυήχητος.]

[Πολυαχθής, ὁ, ἡ, Valde molestus. Quint. Sm. 10, 38 : Θανέειν πολυαχθέϊ λιμῷ· 3, 420 : Τρώων ἐν πεδίῳ π. Schol. Nicandri Al. 134, 321.]

Πολυάχυρος, ὁ, ἡ, Multum habens acerum, Acerosus. [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4.]

[Πολυβάδιστος, ὁ, ἡ, Multum pedibus tritus, i. q. πολύβατος. Schol. Oppiani Hal. 3, 502. Wakef. 2]

[Πολυβαθής, ὁ, ἡ, Valde profundus. Schol. Oppiani Hal. 1, 633 ; 5, 60. Kall. Œcum. In Apoc. p. 312, 18 Cramer. : Ἄβυσσον γὰρ τὸ πολυβαθὲς καλοῦσι, Quod est in multam altitudinem depressum. Hase.]

[Πολύβαθροι, idque in πολύβαθοι corruptum, lectio vitiosa pro ὑπόβαθροι. Vid. vol. 2, p. 129, D.]

[Πολυβάρβαρον ἔθνος, Orac. Sibyll. 3, 520. Scribendum πολὺ βάρβαρον cum Struvio.]

[Πολυβάτειος, ὁ, ἡ, Rubis abundans. Voc. suspectum. Schneid.]

[Πολύβατος, ὁ, ἡ, Tritus, Frequens hominibus. Pind. fr. 45 (ap. Dionys. De comp. verb. c. 22) : Π. ἄστεος ὀμφαλόν.]

[Πολυβαφής, ὁ, ἡ, Multum s. sæpe immersus. Æsch. Pers. 274 : Ἁλιδονὰ σώματα πολυβαφῆ.]

[Πολυβέλεμνος, ὁ, ἡ, Multa tela habens. Hesych. : Πολυβέλεμνοι· οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰς πολυστίχους, ὅτι τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν πολλοῖς βέλεσιν.]

Πολυβενθής, ὁ, ἡ, Multum altus s. Profundus, πολὺ βάθος ἔχων [ut exp. Hesych.]. Hom. Il. A, [432] : Πολυβενθέος λιμένος. [Od. K, 125, Π, 324. Π. ἅλς, Δ, 406. V. Eust. p. 130, 12.]

[Πολύβη, ἡ, Polybe, Danai filia, ap. Hygin. Fab. 170 ; nisi hoc ex *Polybœa* corruptum. G. Dind.]

[Πολυβήματος, ὁ, ἡ, Valde exsultans. Hesych. s. v. Πολυσκάρθμοιο.]

[Πολυβιάδης, ὁ, Polybiades, Laco. Xenoph. Hell. 5, 3, 20. Alius ipse quoque Laco, ap. Athen. 12, p. 550, D, ex Agatharchide.]

[Πολυβιανός, ὁ, Polybianus, n. propr. in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 784. G. Dind.]

[Πολύβιβλος, ὁ, ἡ, Multis libris constans. Π. ἱστορία Athen. 6, p. 249, A. « Euseb. V. C. 1, 10. » Boiss.]

[Πολύβιος, ὁ, ἡ, Multam vim habens. Eustath. p. 916, 22, Homericum Ἄβιοι explicans: Ἡ πολύβιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι· ἀνδρεῖοι γάρ. Lex. in Bekk. Anecd. p. 323, 22: Καὶ ὁ π. κατ' ἐπίτασιν τοῦ α ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Similia Etym. M. p. 3, 22; 233, 1.]

[Πολύβιος, ὁ, Polybius, Lycortæ filius, Megalopolitanus, cujus historiarum libri partim supersunt. Primum se hoc nomine usum esse testatur ipse in Exc. p. 448 ed. Mai. his verbis: Γέγονε δέ τι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἡμῖν οὐκ ἐκ ταυτομάτου συνέργημα τὸ μηδένα μέχρι γε τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν ταυτὸ ἡμῖν ὄνομα κεκληρονομηκέναι ὅσον γε ἡμᾶς εἰδέναι. Atqui antiquior quidam Polybius ipse quoque Megalopolitanus memoratur a Polybio 11, 15, 5: ex quo manifestum est aut memoria lapsum esse illic Polybium, aut corruptum hic esse Polybii nomen. Alterum probabilius visum est Luchtio p. 82, Πολυβίῳ in Πολύβῳ mutanti, quæ nomina librarii alibi quoque permutarunt. || Polybius Augusti libertus, ap. Dion. Cass. 56, 32, Sueton. c. 101. || Claudii libertus ap. Dion. Cass. 60, 29 seqq., Sueton. c. 28. || Alii ap. Lucian. Demon. c. 40, et alibi: v. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 333.]

[Πολυβλαβής, ὁ, ἡ, Multum nocens. Schol. Apoll. Rh. 2, 232; Etym. M. p. 1, 21; schol. Hom. Il. Ξ, 271; Eustath. p. 133 extr. || Multis damnis obnoxius. Plut. Mor. p. 1090, B: Τὸ τῆς σαρκὸς ἐπίκηρον καὶ π.]

Πολυβλαστής, ὁ, ἡ, Multum germinans. Unde Πολυβλαστία, ἡ, Uberrima germinatio.

[Πολυβλέπων, Cæcus, voc. vulgi irridentis. Jo. Chrys. 5, p. 175, E ed. Par. alt.: Καθάπερ γὰρ τοὺς τυφλοὺς καλοῦσιν οἱ πολλοὶ πολυβλέποντας. Et id. p. 175, A: Πολυβλέποντα. Hase.]

[Πολυβλέφαρος, ὁ, ἡ, Multas palpebras habens. Nonn. Dion. 20, 65.]

[Πολυβλής, ὁ, ἡ, Multos feriens. Ἀθλῆτα Apollon. Lex. p. 8 exp. πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα.]

[Πολύβλυστος, ὁ, ἡ, Multum scaturiens. Epiphan. vol. 1, p. 493, D. Hemst.]

[Πολυβλύστως, Epiphan. vol. 1, p. 752, A. Interpr., Multiplici agitatione. Hase.]

[Πολυβόειος, α, ον, E multis pellibus bubulis constans. Ἀσπίδα πολυβόειαν Quint. Sm. 3, 239.]

[Πολυβοησία, ἡ, var. lect. pro περιβοησία ap. Artemid. 2, 30.]

[Πολυβόητος, ὁ, ἡ, schol. Æschyl. Bast. Hoc vocabulo πολυάχητος explicat schol. Eur. Alc. 937. Boiss.]

Πολύβοια, ἡ, Dea secundum quosdam Diana, secundum alios Proserpina, Hesych. [Conf. C. O. Müller. *Dorier* vol. 1, p. 354. Hase. || Cycni uxor. Schol. Hom. Il. A, 38; Tzetz. Exeg. p. 95, 26. || Hyacinthi soror. Pausan. 3, 19, 4.]

[Πολυβόλος, ὁ, ἡ, Multa (tela) jaciens. Καταπέλτης π. Philo in Math. vett. p. 73 et 76. Schneid.]

[Πολύβοος, ὁ, ἡ, (contr. Πολύβους,) Multos boves habens. Eustath. p. 562, 40: Περίβοια ... εἰ παρὰ τὴν βοῦν γίνεται, δηλοῦν δοκεῖ ... τὴν ... ἐρίβοιαν ἢ τὴν πολύβοιαν.]

[Πολύβορος, ὁ, ἡ, Vorax. Plato Crit. p. 115, A; Hippocr. p. 282, 25; Ælian. V. H. 1, 27. « Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 17, 25. » Boisson. Anon. in Cram. Anecd. Par. vol. 1, p. 28, 29.]

Πόλυβος, ὁ, [Polybus,] ap. Hom. Od. Θ, [373] sutor quidam dictus, quod multas βοῦς, i. e. βύρσας, s. Pelles bovinas, haberet, Eust. [Alii ejusdem nominis ap. Hom. Il. A, 59, Od. Δ, 126, O, 518, Π, 345, X, 243, 284. || Mercurii filius. Promathidas ap. Athen. 7, p. 296, B. || Rex Corinthiorum. Soph. Œd. T. 490, 774, 941, 943, al.; Pausan. 2, 6, 6; Apollod. 3, 5, 7. Rex Sicyoniorum ap. Euseb. Chron. p. 128 ed. Mai. Nomen in Πολύβιος corruptum ap. Georg. Sync. p. 148, A. V. Πολύβιος. || Π. Myconius in inscr. ap. Ross. fasc. 2, p. 39.]

[Πολυβοσκής, ὁ, ἡ, Multos alens. Π. γαῖα Pind. Ol. 7, 115.]

[Πολυβοτάνος, ὁ, ἡ, Herbosus. Eustath. p. 1626, 11. Kall.]

Πολυβότειρα, ἡ, Multos pascens s. alens, Terræ epith., ut Alma, ap. Suidam et Hesych. [Alibi:] Πολυβότειρα, Quæ multos pascit s. alit. Hom. Il. [Γ, 89, 195, Z, 213,] Φ, [426, al.]: Ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. [Od. T, 408: Ἀνὰ χθόνα π. Il. A, 770: Ἀχαιΐδα π.]

Πολύβοτος, ὁ, ἡ, Multis pascendis aptus [Dionys. A. R. 1, 37: Γῆν πολύκαρπον καὶ π.]; πολλοὺς τρέφων, λιπαρὸς Suidæ. [Æsch. Sept. 780: Π. αἰὼν βροτῶν. Schol.: Ὁ πολλοὺς τρέφων, ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐμβοσκόμενος. Alius: Ἀντὶ τοῦ πολυκτήμων λογιστέον· ἢ ὁ πολλοὺς βόσκων.]

[Πολύβοτος, ἡ, Polybotus, urbs Phrygiæ. Hierocl. p. 395, 6; Procop. Anecd. p. 56, B; Anna Comn. p. 470. Suidas: Πολύβοτον· ὄνομα τόπου· ἢ τὸ πολλοὺς τρέφον, λιπαρόν.]

[Πολυβοτρεφής, ὁ, ἡ, Polybum nutriens.] Πολυβοτρεφεῖ νάματι, Hesychio τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον. [Νάματι ap. Hesych. post Πόλυβον legitur. In cod. autem scriptum πολύβοτονάμα.]

[Πολύβοτρυς, ὁ, ἡ, Racemosus. Eur. Bacch. 650: Π. ἄμπελον. || Vitibus frequens. Hesiod. ap. Strab. 9, p. 442: Π. ἀντ' Ἀμύρου. Simonid. ap. Athen. 4, p. 172, E: Πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ. Theocr. 25, 11.]

Πολύβουλος, ὁ, ἡ, Cui est multum consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens, [Multivolus, Gl. Pεr συνετὴ exp. Hesych.]: ut π. Ἀθήνη, Hom. Il. E, [260], Od. Π, [282. Pind. Isthm. 4, 122: Γνώμᾳ π. Orph. H. 24, 4; 29, 6.]

[Πολύβουλος, ὁ, Polybulus, n. pr. in numo Clazomenio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 68.]

[Πολύβους. V. Πολύβοος.]

Πολυβούτης, ὁ, Multas boves s. Multa pecora habens. Hom. Il. I, [154]: Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται, i. e. πολυθρέμμονες. [Ib. 296. || Πολυβούτης, idem. Scriptor Naupacticorum ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 15, 26: Οἰκία ναιετάασκε πολύρρην, πουλυβούτης.]

[Πολύβραχυς, ὁ, ἡ. Eust. p. 422: Τὸ πολύβραχυ τῶν συλλαβῶν, i. e. Multarum syllabarum brevium concursus.]

[Πολύβρομος, ὁ, ἡ, Multum s. valde fremens, sonans. Schol. Hom. Il. N, 41, ἄβρομος explicans.]

Πολύβροχος, ὁ, ἡ, Multum madefactus. [Diosc. 1, 186. || Multis laqueis constans. Eur. Herc. F. 1035: Πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσματα. Πολύσαπον per π. exp. Hesych.]

[Πολυβρώματος, ὁ, ἡ, Ex multis cibis compositus. Sic πάντοινος exp. schol. Oppian. Hal. 2, 221. Wakef.]

[Πολυβρωσία, ἡ, Aviditas ad multos cibos, Voracitas. Theod. Stud. cod. Reg. 891, f. 19, b: Πολυποσία καὶ π. Miller.]

[Πολύβρωτος, ὁ, ἡ, Valde adesus. Nonn. Dion. 5, 502.]

[Πολύβυθος, ὁ, ἡ, Valde profundus, i. q. ἄβυσσος, ap. Philo vol. 1, p. 6, 29. Wakef.]

[Πολύβυρσος, ὁ, ἡ, Multis coriis indutus s. tectus. Πολύρρινος per π. exp. schol. Apoll. Rh. 3, 1230.]

[Πολυβῶλαξ, κος, ὁ, ἡ, Multas glebas habens, Fertilis, πολυαῦλαξ. Ἤπειρον π. scriptor Cypriorum ap. Athen. 8, p. 334, D.]

[Πολύβωλος, ὁ, ἡ, idem. Eur. ap. Dionys. De comp. verb. p. 203 R.: Βασιλεῦ χώρας τῆς π.]

[Πολύβωμος, ὁ, ἡ, Multas aras habens. Callim. H. in Del. 266.]

[Πολυβώτης, ὁ, Polybotes, n. pr. gigantis. Apollod. 1, 6, 2; Pausan. 1, 2, 4; Strabo 10, p. 489.]

Πολυγάλακτος, ὁ, ἡ, et poetice Πουλυγάλακτος, Lacte abundans. [Aristot. De partt. anim. 4, 10, p. 688, 3: Πολυγάλακτον ζῷον. Crinag. Anth. Pal. 6, 224: Πουλυγαλακτοτάτην. « Schol. Arati 141. » Wakef. ð]

Πολύγαλον, τό, Diosc. 4, 142, θαμνίον est ex eo denominatum, quod γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plin. [27, 12] Polygalam vocat, tradens et ipse eam potam lactis abundantiam facere.

[Πολυγαμέω, Plures uxores habeo. Theodorus Abucara in Bibl. Patrum vol. 11, p. 417: Ἐν τῷ καιρῷ

τῆς πολυανθρωπίας πολυγαμεῖν. Suicer. Bardesan. ap. Euseb. Pr. ev. p. 278, B. Id. ib. p. 280, A: Οὔτε οἱ ἐν Παρθίᾳ Χριστιανοὶ πολυγαμοῦσιν. Hase.]

Πολυγαμία, ἡ, q. d. Nuptiarum multitudo, i. e. Matrimonia cum multis contracta, ipse Actus multas nuptias contrahendi. [Phot. Epist. 1, p. 39. Theodoret. p. 231, Clemens, Basil. et alii ap. Suicer.]

Πολύγαμος, ὁ, ἡ, Cui multæ sunt nuptiæ, i. e. Qui multas uxores duxit, vel Quæ multis viris nupsit; nam et de muliere dici tradit Pollux [3, 48. Greg. Nyss. t. 1, p. 90, A: Τὴν π. ἐκείνην γυναῖκα. Hase.]

[Πολυγέρακτος, vox nihili. Ad Oppiani Hal. 5, 652: Ὅσσα πολυφαθάγγοισιν ἐνὶ σπιλάδεσσι φύονται. Cod. Vat. 922, fol. 121 vers.: Πολυφαθάγγοισιν (sic) ἐν αἷς κατασπολὺ βάθει τῶν ὑδάτων ἄγονται καὶ κλῶνται, ἢ πολυρραγίστοις ἢ πολυρρήκτοις, τουτέστι, εἰς πολλὰ διερρηγμένας καὶ πολλὰς ῥαγάδας ἐχούσαις. Cod. Vat. 925, fol. 137 recto, in versu πολυραγίεσσιν, supra sc. minio πολυραγίστοις (f. πολυρράγιστοις. In marg. πολυραγίσι) πολυγεράκτοις (sic pro πολυραγίστοις vel πολυδιερρήκτοις), πολυρρήκτοις· ἔχουσι εἰς πολλὰ διερρηγμέναις, καὶ πολλὰς ῥαγάδας ἐχούσαις. Bast.]

[Πολυγάστονα, πολυστένακτα, Hesych. Quod ex ἀγάστονα, cui πολυ superscriptum fuerit, ortum esse conjecit Albert.]

[Πολύγελως, ὁ, ἡ, Multum ridens. Plut. Mor. p. 552, A: Σώφρονας ... ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων κατασκευάζοντες, scribendum πολυγελώτων. Decomposito φιλοπολύγελως usus est Macedonius. G. D. Liban. vol. 4, p. 612, 3: Τὸ πολύγελων τουτὶ μειράκιον. Boiss.]

[Πολυγένειος, ὁ, ἡ, Multibarbus, Gl.]

[Πολυγενής, ὁ, ἡ, Multigeneris. Pollux 6, 171, et παῖς π. 9, 21. « Schol. Hom. Il. B, 804. » Wakef.]

Πολυγηθής, ὁ, ἡ, Multum lætitiæ afferens, ut [Hom. Il. Φ, 450: Πολυγηθέες Ὧραι, quod Hesych. exp. αἱ πολλῆς χαρᾶς αἴτιαι οὖσαι·] Hesiod. [Op. 612]: Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. [Id. Theog. 941, et orac. ap. Clem. Al. p. 422. Hesych.: Π., πολλαχῶς χαίροντες. Orph. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 101, C: Φάος ἐς π. Quint. Sm. 14, 199: Ἐκ καμάτου πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται. Π. ὀρχηθμὸς Anth. Pal. 9, 189. Π. ὄλβος Manetho 2, 158. Forma Dor. Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν Pindar. fr. 5. Διὸς εὐναὶ πολυγαθέες Pyth. 2, 51. || Forma suspecta vocativi πολύγηθε in Hymno Orph. 9, 10, inter epitheta Naturæ. Recta forma πολυγηθὴς in iisdem hymnis 25, 10; 43, 3; 49, 4; 50, 3; 67, 4; 74, 1.]

[Πολυγήρως, ὁ, ἡ, Valde senex. Asius ap. Athen. 3, p. 125, D. Forma contr. Πολύγηρως (Vivax, Gl.), Philipp. Anth. Pal. 9, 80. Plur. πολυγήρως ap. Plat. Axioch. p. 367, B, ubi formam Atticam πολυγήρῳ restituit Bœckh. Alia forma ap. schol. Arati 1022, qui ἐννεάγηρα κορώνη exp. ἡ πολύγηρα κ.]

[Πολυγηρία, ἡ, Multa s. Nimia senectus. Melamp. De palpit. p. 470 ed. Fr. Schneid. Mart. Alphii Actt. SS. Maii t. 2, p. 779, 59: Ἡ τῶν ἐτῶν π. Hase.]

[Πολύγιος. Pausan. 2, 31, 10: Καὶ Ἑρμῆς ἐνταῦθα (in foro Trœzeniorum) ἐστὶ Πολύγιος καλούμενος. Nomen corruptum. Πολύγυος (vel Πολύγυιος) Sylburgius.]

[Πολυγλαγής, ὁ, ἡ, Multum lac habens, Lacte abundans. Arat. 1100: Πολυγλαγέος ἐνιαυτοῦ. « Nonn. Dion. 9, 176. » Wakef.]

Πολύγλευκος, ὁ, ἡ, Musto abundans. [Apollonid. Anth. Pal. 6, 238.]

Πολύγληνος, ὁ, ἡ, Multas pupillas, h. e. Multos oculos habens. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 262]: Πολύγληνον βουκόλον Ἰναχίης, de Argo, i. e. πολυόμματον, Suid. [Oppian. Cyn. 1, 157, σαγήνη. « Const. Manass. Chron. p. 91 (?). » Boiss. Nonn. Dion. 3, 279; 20, 19. Phot. et Suid. s. v. Τρίγληνα. Wakef.]

[Πολυγλυφής, ὁ, ἡ, Multum s. diligenter sculptus. Nonn. Dion. 3, 136: Πολυγλυφέων πυλεώνων· 4, 204: Π. θυράων.]

[Πολυγλωσσία, ἡ, Multiplicitas linguarum. Cyrill. Alex. C. Julian. 4, p. 136, B: Τὸν τῶν ὅλων θεὸν καταταμεῖν εἰς π. 138, D: Διελεῖν εἰς π. τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς. Jacobs. Cat. in Acta Ap. p. 24, 5 Cramer.: Ἐφ' ἑκάστην π. Hase.]

Πολύγλωσσος, [s. Πολύγλωττος, ὁ, ἡ,] Qui multarum linguarum est. Plut. Symp. [p. 156, B]: Τῆς καλῆς ταύτης, καὶ ποικίλης, καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ hujus præclaræ et multorum animalium sermocinatione distinctæ. [Id. V. Luculli c. 7: Τὰς π. ἀπειλὰς τῶν βαρβάρων. Lycophr. 1377: Π. στρατῷ. Lucian. Jov. trag. c. 13: Π. εἰμι ὥστε καὶ Σκύθαις καὶ Πέρσαις συνετὰ χρησμῳδεῖν. Deor. conc. c. 1: Π. τινῶν καὶ ξυγκλύδων.] Item Multarum linguarum gnarus. Apud Soph. Tr. [1176] est πολυγλώσσου δρυός, de Quercu Dodonea: πολύγλωσσος βοή, El. [643, 800], Multilinguis, si ita facere liceat, ut fit Elinguis. Cam. Item, Multiloquus. [« Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 2. » Boiss. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 197, 8: Ἄλλοτε ἄλλας ἱεὶς φωνὰς πολυγλωττότατος τυγχάνων.]

[Πολυγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, Multas cuspides habens. Appian. Civ. 5, 82: Ἀκοντίῳ π. Dionys. P. 476, de tridente Neptuni: Π. σιδήρῳ, quod schol. exp. πολυγώνῳ. Nicand. Th. 36: Ἐλάφοιο π. κεραίην.]

[Πολύγναμπτος, ὁ, ἡ, Multos flexus habens. Theocr. 7, 68: Π. σελίνῳ. De regionibus montosis Pind. Ol. 3, 49: Π. μυχῶν. Π. λαβύρινθοι Anth. Pal. 9, 191. Πολυγνάμπτοιο πορείης Nonn. Dion. 14, 373. Πολυγνάμπτοισιν προχοῇσι Quint. Sm. 1, 286, ubi vulgo πολυγνάμπτησιν, quod correxit Lehrsius.]

[Πώλυγνος, ὁ, vitium apographi cujusdam ap. Diosc. Anth. Pal. 6, 126, pro Πώλυττος.]

[Πολυγνωμόνως, Prudenter. Pollux 4, 23.]

[Πολυγνωμοσύνη, ἡ, Multa prudentia. Pollux 4, 22.]

Πολυγνώμων, ὁ, ἡ, Qui est multi consilii. [Π. ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 20.] Hoc enim significare videtur γνώμη in hoc comp., potius quam id quod in præcedentibus [ἰσχυρογνώμων, λεπτογνώμων, μεγαλογνώμων, ὁμογνώμων]. Vulgo tamen ex Plat. affertur, tanquam pro Multum perito s. Multarum rerum perito; quippe qui ei opponat ἀγνώμονα pro Imperito. Tunc certe γνώμη alium usum habebit quam in ullo præcedentium; vel aliam hujus comp. quam illorum esse formationem dicendum erit. Platonis autem locus est hic in Symp. [immo Phædr. p. 275, A]: Πολυήκοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες, καὶ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. [Dio Cass. 76, 16: Π. μᾶλλον ἢ πολύλογος ἦν. Μαθητὰς ap. Aristoph. Nub. 448 schol. exp. ὁ π. καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων. « Paraphrastes Iliad. A, 508. » Boiss. Œcum. In Apoc. p. 466, 28 Cramer. || Philostr. V. soph. 1, 16, 4: Δογματίας ὁ Κριτίας καὶ π., Creber sententiis. Hase.]

[Πολυγνώριστος, ὁ, ἡ, Multis cognitus, Notus. Eustath. p. 1421, 48: Τὸ τοῦ ἀνδρὸς π.]

[Πολύγνωστος, ὁ, ἡ, i. q. πολύγνωτος. Paul. Al. Apotel. p. 43, 13. Id. ib. p. 50, 14: Πολυγνώστους, μεγαλοφίλους. Hase. Eust. p. 1942, 59; Tzetz. Hist. 13, 508.]

Πολύγνωτος, ὁ, ἡ, Multis notus s. cognitus: sequendo expos. aliis compositis datam, atque adeo signif. quam habent. [Arcad. p. 82, 24. Pind. Nem. 10, 70: Π. γένει ματρώων.] In VV. LL. tamen redditur Multiscius. Est præterea nobilis pictoris [Thasii] nomen. [V. Plat. Ion. p. 532, C, Aristot. Pol. 8, 5, Poet. c. 2, Pausan. 1, 18, 1; 22, 6; 10, 25 seqq., alios, quos indicavit Sillig. Catal. artif. p. 572 seqq. || Scriptor libri de Cyzico, ap. schol. Apoll. Rh. 1, 996, ubi Πολύγνωστος editum: sed Πολύγνωτος codex Paris.]

Πολύγομφος, ὁ, ἡ, Multos habens clavos, Multis clavis compactus, ut π. νηῦς, Hesiod. [Op. 658. Æsch. Pers. 71: Π. ὅδισμα. Suidas: Ἀγρίφη, δίκελλα, σκεῦος γεωργικὸν π.]

[Πολυγόμφωτος, ὁ, ἡ, idem. Eust. p. 174, 13: Διὰ τὸ π. τῶν νηῶν.]

Πολυγόνατον, τό, Polygonaton, herba, a geniculorum frequentia. Officinæ et Herbarii Sigillum Salomonis appellant. [Leucacantha, Diosc. 3, 22, Plin. H. N. 22, 16, 18; 27, 12, 91. Polycnemon, Diosc. 3, 108.]

Πολυγόνατος, ὁ, ἡ, Multa genicula s. internodia habens, Multum geniculatus, Frequentibus geniculis cinctus. [Polygonum mas, Diosc. 4, 4. Boiss.]

[Πολυγονέω, Propago. Lucian. Nigr. c. 38: Πολυγονεῖται ἡ νόσος. Scott. Activ. Greg. Nyss. t. 1, p. 721, A; t. 2, p. 819, C. Id. t. 1, p. 581, C: Πολυγονούσας ἀγέλας· p. 92, C: Τὰ πολυγονοῦντα τῶν ζῴων. Fecunda. Hase.]

Πολυγονία, ἡ, Fœcunditas. Bud. ex Areop. [Plato Prot. p. 321, B; Aristot. H. A. 6, 37; Plut. Mor. p. 103, B. Pollux 5, 75. « Galen. vol. 4, p. 151, 5; 196, 8. » Hase.]

[Πολυγόνιον, τὸ, Geniculatum, Gl. Polygonium i. q. polygonos ap. Scrib. Larg. 193.]

Πολυγονοειδὲς, τὸ, Polygonoeides, quo nomine Clematidem Ægyptiam vocari scribunt Plin. [H. N. 24, 15, 19], et Diosc. [4, 8. Galen. vol. 13, p. 192.]

Πολύγονος, ὁ, ἡ, forsan male pro πολυγόνος [Hoc accentu Geopon. 14, 1, 3, ubi codex unus πολύγονον. Sed fallitur HSt.] Fœcundus. [Ζῷον π. Herodot. 3, 108, Polyb. 34, 8, 4, Geopon. 14, 1, 3. Βοτὰ π. Æsch. Suppl. 691. Πολυγονωτάτας ἀλεκτορίδων Geopon. 14, 7, 8. Diodorus De fato ap. Phot. Bibl. p. 213, 39. Ἄγονος per πολύγονος explicat Hesych.] Oppian. Cyn. 3, [518]: Ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον, ὅσ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα, Πουλύγονον τελέθει. [De fluvio terram fecundante Diodor. 1, 10, de Nilo: Π. ὄντα καὶ τὰς τροφὰς αὐτοφυεῖς παρεχόμενον et c. 40. Theophr. ap. Athen. 2, p. 41, E: Τὸ Νείλου ὕδωρ πολυγονώτατον.] Herodian. 8, [2, 3]: Πρὸς οἶνόν τε μάλιστα πολύγονον χώραν γεωργοῦντες. || Πολύγονον etiam Herba est, de qua Diosc. 4, 4 [et 5, π. ἄρρεν et θῆλυ. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 221], Plin. 27, 12, quam Latini Sanguinariam vocant s. Sanguinalem, Marcell. Empir. Tiniariam etiam et Verbenam. Sic dicta, ut Plin. l. c. scribit, a quibusdam ob multitudinem seminis: ut autem Scrib. Larg. vult, quia multa est et ubique nascitur. [Galen. vol. 14, 140, 4; 442, 16; 452, 13. Id. ib. p. 321, 4: Πολυγόνου δύο κλωνία· et p. 488, 7: Π. σπέρμα. Hase. Πουλυγόνοιο βλαστήματα Nicand. Al. 264. Πολύγονος, ἡ, Geopon. 17, 5, 4; 18, 3, 5, et π. ἡ πλατύφυλλος 2, 5, 4. Conf. Πολύσπερμος.]

[Πολύγονος, ὁ, Polygonus, Protei filius. Apollod. 2, 5, 9.]

[Πολύγουνος, ὁ, ἡ, i. q. πολυγόνατος, Geniculatus. Nicand. Th. 872: Ἡ π. ὄνωνις, ubi alii libri vitiose πολύγωνος.]

Πολυγράμματος, ὁ, ἡ, Qui multarum literarum est: Admodum literatus, Plut. Pericle [c. 26, Aristophanis versum (fr. 43) afferens: Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος· ubi de servis dictum est literarum notis compunctis, qui στιγματίαι vel ἐστιγμένοι dici solent. || Literatus, i. e. Eruditus. Ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ π. Plut. Mor. p. 676, E. Π. καὶ μεμουσωμένος p. 1121, F. Σφόδρα π. ἀνὴρ scriptor Vitæ Arati ap. Ernest. ad Callim. vol. 1, p. 591. Πολυγραμματώτερος ἀνὴρ Philostr. p. 618.]

Πολύγραμμος, ὁ, ἡ, Multis lineis interstinctus. Exemplum habes in Μελανόγραμμος [ex Athen. 7, p. 313, D. Ibid. p. 321, E.] Polygrammos Gemma etiam memoratur Plin. [37, 9] inter jaspidis species, quæ pluribus lineis cingitur.

[Πολύγραος, ὁ, ἡ.] Πολυγράῳ Hippocr. dixit pro πολυφάγῳ, Multum comedenti, Voraci, a verbo γράω, quod est Comedo, ut ap. Callim.: Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγραστ κηδεμόνα, id est κατέφαγε. Galen. in Lex. Hippocr. [p. 546.]

[Πολυγραφέω, Multa scribo. Athen. De mach. in Mathem. vett. p. 1, 23: Οὕτω πολυγραφοῦντες. Hase.]

[Πολυγράφος, ὁ, ἡ, Multa scribens. Diog. L. 10, 26: Γέγονε πολυγραφώτατος ὁ Ἐπίκουρος. || Unde subst. Πολυγραφία, ἡ, i. e. τὸ πολλὰ γράφειν, ap. Hesych. Miles. p. 15 ed. Meurs. G. D. Diog. L. 10, 26, de Epicuro: Ἐζήλου δ' αὐτὸν Χρύσιππος ἐν π. Hase. α]

[Πολύγυιος Sylburgii conjectura. V. Πολύγυος.]

Πολυγύμναστος, ὁ, ἡ, Multum exercitatus, vel in multis. [Lucian. Tox. c. 14: Π. κακόν.]

[Πολυγύναιξ, κος, ὁ, ἡ, i. q. πολυγύναιος. Strabo 17, p. 835: Πολυγύναικες καὶ πολύπαιδες.]

Πολυγύναιος, ὁ, ἡ, Qui multas uxores habuit, Bud. ex Athen. [13, p. 556, F]: Π. δὲ ἐγένετο καὶ Αἰγεύς. [Procl. Paraphr. in Ptol. p. 102, 28: Π. καὶ πολυεραστοί. Hase.]

[Πολυγύνης, ὁ, idem. Pollux 6, 171.]

[Πολυγύρευτος, ὁ, ἡ, Frequens in circumcursationibus. Theodor. Stud. p. 66, D, et 198, A: Οὐ σχοίης τὸ πολυπρόσδον καὶ π., ἄνευ ἀνάγκης ἐγκαταλιμπάνων τὸ οἰκεῖον ποίμνιον. G. Dind.]

[Πολύγυρος, ὁ, ἡ, Flexuosus, Multos orbes vel gyros habens. Pseudo-Chrys. Serm. 100, vol. 7, p. 551: Ἀκούσατε οἷον ὀφθάλμιον φόνου ἡ π. ὄρχησις ἔνθησεν. Seager. Joann. Chrys. vol. 8, p. 41. Bast.]

Πολυγώνιος, ὁ, ἡ, [Angulosus, Gl. Πολυγώνιον, τό, Pollux 4, 161,] et Πολύγωνος, ὁ, ἡ, Multangulus, Multos angulos habens. [Aristot. De sens. c. 4; Plut. Mor. p. 1121, C. Πολύγωνα σχήματα Pollux 4, 160. Π. δακτύλιον Lucian. Dial. mer. 9, 2. || Vitiose pro πολύγουνος, quod v.]

Πολυγωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Multanguli speciem gerens, Multangulo similis.

[Πολυδάηρ, ὁ, ἡ, Multos leviros habens. Arcad. p. 20, 12.]

Πολυδαίδαλος, ὁ, ἡ, Summo et vario artificio elaboratus. [Per πολύκοσμον, πολυποίκιλον exp. Hesych.; πολλὰ ποικίλματα ἔχων Phot. et Suidas.] Hom. [Il. Γ, 358: Θώρηκος π. Ψ, 743. Χρυσὸς π. Od. Ν, 11. Ὅρμος Σ, 295. Θάλαμος Ζ, 15.] Hesiod. [Op. 64. Oppian. Hal. 3, 41. De imagine Agath. Anth. Plan. 80.]

[Πολυδαίμων vitiose pro πολυδέγμων, quod v.]

*[Πολυδαπανία, ἡ, Edacitas. Π. καὶ πολυποσία Suid. s. v. Ἀπίκιος.]

[Πολυδακρυμανὴς lectio vitiosa pro πολύδακρυ μανεὶς in Orac. Sibyll. 5, 184, ex cod. correcta.]

Πολυδάκρυος, ὁ, ἡ, i. q. πολύδακρυς. [Μάχης πολυδακρύου Hom. Il. Ρ, 192. Nam sic ex cod. corrigendum vulgatum πολυδακρύτου, quod syllaba penultima correpta dici non posse jam Bentlejus animadverterat, qui πολυδακρύος scribi volebat. Similiter Πολυδάκρυον Ἄϊδαν Eur. Herc. F. 426 restituit Wakef. pro πολυδάκρυτον, quod hic quoque metro repugnat. G. D.] Apoll. Arg. 2, [916], π. ψυχήν. [Procl. H. 1, 36: Ἰασίην πολυδάκρυον.]

Πολύδακρυς, ὁ, ἡ, Multum lacrymans, πολύθρηνος [s. πολλῶν δακρύων αἴτιος, ut exp. Hesych.], Lacrymosus, s. Multarum lacrymarum auctor, ὁ δακρύων ποιητικός. Hom. Il. Γ, [132]: Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα. Sic et πόλεμος dicitur [ib. Χ, 487; et ὑσμίνη π. Ρ, 544. Π. γόος Æsch. Choeph. 447. Π. ἰαχά Pers. 944. Π. ἀδονά Eur. El. 126. Πυρὰ π. Quint. Sm. 3, 696. Eur. Phœn. 369: Πολύδακρυς ἀφικόμην. Tro. 1105: Π. μ' ἐξορίζει. Eumath. 10, p. 448: Τῆς Νιόβης τὸ π. De accentu Arcad. p. 91, 19. || « Poetica forma Πουλύδακρυς in Boethio Græco Planudis 4, 7, p. 53 restituenda ex cod. Paris. ap. Weber. præf. p. xx pro vulgato πολλύδακρυν. » Osann.]

Πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, Multis lacrymis prosequendus. Hom. Il. Ω, [620]: Ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα, Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. [Od. Τ, 217, Φ, 57: Π. γόοιο. Æsch. Choeph. 330: Π. πένθος. Eur. Hec. 651: Π. κόρη. Orac. Sibyll. 3, 407: Φρυγίης π. || Adverb. Πολυδακρύτως, schol. Soph. Œd. C. 1717.]

Πολυδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui multos digitos habet, Qui multiplici pedum fissura digitatur, ut Gaza ap. Aristot. H. A. [2, 1 et 10, De partt. anim. 2, 16,] vertit πολυδάκτυλα ζῶα, seu, ut alibi, Pedes in plures digitos discretos habens. [|| Multos dactylos habens. Eustath. p. 836, 17.]

[Πολυδάμας, αντος, ὁ, Polydamas, Panthoi filius, Trojanus ap. Hom. Il. Λ, 57, et aliis locis multis, in quibus omnibus postulante metro Πουλυδάμας. Vocativus Πολυδάμα, de quo dixit Chœrob. p. 105, 19 ed. Gaisf., Il. Μ, 231, Σ, 285, al. || Athleta Scotussæus, ap. Plat. Rep. 1, p. 338, C, Lucian. De hist. conscr. c. 35, Pro imag. c. 19, al. Πουλυδάμας constanter ap. Pausan. 6, 5. Alii in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 334, Xenoph. Hell. 6, 1, 2 et 4, 34, Arrian. Anab. 3, 26, 3.]

[Πολυδαμίδας, ὁ, Polydamidas, Laco. Thucyd. 4, 123, 129.]

[Πολύδαμνα, ἡ, Polydamna, Thonis Ægyptii uxor. Hom. Od. Δ, 228.]

Πολυδάμνης, ὁ, ἡ, Multos domans, Hesych. [Πολυδάμνων, πολλοὺς δαμαζόντων ἢ πολυκεντήτων, ποικίλων.]

Πολυδάπανος, ὁ, ἡ, Sumptuosus: unde πολυδαπανώτερος et πολυδαπανώτατος. Sciendum est autem δαπάνος et πολυδάπανος a δαπάνη etiam derivari posse. [Herodot. 2, 138. Xen. Socr. Apol. 19: Ἐξ εὐδαίμων

πολυδάπανος Rep. Lac. 5, 3: Τράπεζα π., ut εὐωχίαι π. ap. Diodor. 4, 21. « Athletæ ἀσκούμενοι, π. Diog. L. 1, 56. » Hemst. || Adverb. Πολυδαπάνως, Diodor. 1, 52. « Inscr. ap. Wheler. *Voyage* 1, p. 218. » Boiss. Inscr. Thyatirena ap. Bœckh. vol. 2, p. 829, 10.]

[Πολύδας, ὁ, Polydas, n. pr. in fictili, sec. conjecturam G. Krameri, *Styl der gr. Thongef.* p. 51, (3). Hase.]

[Πολύδαφνος, ὁ, ἡ, Multas laurus habens. Ἑλικὼν π. schol. Hesiodi Th. 30. Boiss.]

[Πολυδέγμων, ὁ, ἡ, Multos excipiens s. capiens. Π. λόφος de monte Apennino Lycophr. 699. Epitheton Plutonis est ap. Phurnut. c. 103, p. 234, quod H. Orph. 17, 11 pro πολυδαίμων restituit Ruhnk. ad Hom. H. in Cer. 9, comparatis similibus hujus dei epithetis πολυδέκτης et νεκροδέγμων.]

[Πολυδεής, ὁ, ἡ, Multarum rerum indigus. Max. Tyr. 21, 4: Ἡ τοῦ σώματος χρεία πολυμερής τε οὖσα καὶ π. Kall. Πολυδεεῖ Olympiodor. ap. Bekk. Anecd. p. 1412.]

[Πολυδείματος, ὁ, ἡ, Valde terribilis. Orac. Sib. 5, 95: Π., ἄφρονα λυσσῶν.]

[Πολύδεινος lectio vitiosa pro πολὺ δεινὸς ap. Nonn. Dion. 2, 457, emendata a Græfio vol. 2, p. x. G. D.]

Πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ, Montium juga s. cacumina multa habens. Hom. Il. Α, [499, Ε, 754, Θ, 3]: Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. [Hesych.: Π., πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος, οἷον πολλοὺς τραχήλους καὶ λόφους. « Nonn. Dion. 40, 229. » Kall. Quint. Sm. 6, 212.]

[Πολύδειρος, ὁ, ἡ, idem. Nonn. Dion. 25, 199.]

[Πολυδέκτης, ὁ, Qui multos excipit, Multos capiens. Epitheton Plutonis ap. Hom. H. in Cer. 9, Phurnut. c. 103, p. 234. Conf. Πολυδέγμων.]

[Πολυδέκτης, ὁ, Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi. Pind. Pyth. 12, 25; Apollod. 1, 9, 6; Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 443, 6; Pausan. 1, 22, 7; Strabo 10, p. 482, 487; Zenob. Prov. 1, 41. || Eunomi filius, Lycurgi frater. Herodot. 8, 131; Pausan. 3, 7, 2; Plut. V. Lyc. c. 2.]

[Πολυδελέαστρος, ὁ, ἡ, Qui valde inescat. Pœmen abbas cod. Reg. 1453, fol. 326, b: Τὸ τῆς οἰήσεως π. ἄγκιστρον. Miller.]

* Πολυδένδρεος, ὁ, ἡ, Multas habens arbores, Abundans arboribus. [Strabo 17, p. 826. Pollux 1, 228. Dativus heteroclitus ap. Eur. Bacch. 560: Πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου θαλάμοις.] Et Πολυδένδρεος, pro cod. Hom. Od. Δ, [737]: Κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. [Ἀγρὸν π. Od. Ψ, 139, 359. Ἔαρ π. Anth. Pal. 9, 65. Wakef.]

Πολυδερκής, ὁ, ἡ, Multos intuens. [Dionys. Hymn. 2, 13 ed. Bellerm.: Αἴγλας πολυδερκέα παγάν. Hase.] Hesiod. [Th. 451]: Φάος πολυδερκέος Ἠοῦς, [et φάος π. ib. 754. Δίκη π. Anth. Pal. 9, 362.]

[Πολύδερμος, ὁ, ἡ, Multa coria habens. Πολύρρινος per π. exponit Etym. M. p. 395, 56.]

Πολύδεσμος, ὁ, ἡ, Multis ligatus vinculis; Multis clavis compactus, quod sc. clavi præstent vinculorum vicem. [Σχεδίη π. Hom. Od. Ε, 33, 338, quod per πολύγομφος exp. Hesych. Theodor. Stud. p. 293, A: Λυθῆναι τῆς π. προσπαθείας.]

[Πολυδέσποτος, ὁ, ἡ, Multis dominis obnoxius. Pseudochrys. t. 5, p. 687, B. Id. t. 3, p. 960, A: Τὴν π. τῶν δαιμόνων δουλείαν. Hase.]

[Πολύδετος, ὁ, ἡ, Multipliciter nexus. Euseb. H. E. 10, 3, 5: Τὰς π. τῶν ἀσεβημάτων ἡμῶν σειρὰς διαλύσαντα. Kall. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 8, 17 Dronk.: Ἡ π. ψυχή. Hase.]

[Πολυδεύκεια, ἡ, Polydeucea, fons Laconiæ. Pausan. 3, 20, 1. || Πολυδεύκεια χείρ, Pollucea manus, quod est fem. adjectivi Πολυδεύκειος, memorat Etym. M. p. 461, 44.]

[Πολυδευκής, ὁ, ἡ.] Πολυδευκέα φωνήν, Hesychio πολλοῖς ἐοικυῖαν. [Gl. ex Hom. Od. Τ, 521, ubi nunc legitur: Χέει (luscinia) πολυηχέα φωνήν (quod Hesych. exp. τὴν πολλοῖς ἤχοις καὶ μέλεσι χρωμένην). De l. Homeri Ælian. N. A. 5, 38: Ἤδη μέντοι τινὲς καὶ « πολυδευκέα φωνὴν » γράφουσι, τὴν ποικίλως μεμιμημένην, ὡς τὴν ἀδευκέα τὴν μηδ' ὅλως εἰς μίμησιν παρατραπεῖσαν. Nicandro Th. 209: Εὖ δ' ἂν ἐχιδνήεσσαν ἴδοις πολυδευκέα μορφήν, ἄλλοτε μὲν δολιχήν, ὁτὲ παυράδα, πολυδευκέα restitutum ex schol.: Πολυδευκέα τὴν κατὰ πολ-

λοὺς τρόπους ὁρωμένην κατὰ τὸν πολύποδα· ἤ, ὡς ἔν τισιν εὕρηται, πολυδευκέα, δηλαδὴ πικράν. Ἑλιχρύσου πολυδευκέος ib. 625, ubi schol.: Π. τοῦ γλυκέος, τοῦ ἡδυτάτου· δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς· ὅθεν ἀδευκὴς ὁ πικρός. Adject. πολυδευκής oxytonum, n. pr. paroxytonum esse Πολυδεύκης docet Arcad. p. 27, 31.] || At Πολυδεύκης, ου [immo ους], ὁ, n. propr., Latinis Pollux, [Jovis et Ledæ filius, frater Castoris, alter Dioscurorum. Hom. Il. Γ, 237, Od. Λ, 300; Pind. Pyth. 11, 94, Nem. 10, 93; Eur. Or. 1636, El. 1240; Apollod. 3, 11, 1; Pausan. 8, 2, 4; Lucian. De salt. c. 10. || Scriptor Onomastici, Commodo imperatori dedicati, quod superest. || Amicus Herodis Attici. Lucian. Demon. c. 24 et 33; Philostr. V. Soph. 2, 1, 10. Qui Πολυδευκίων appellatur in monumentis ab Herode Attico dedicatis ap. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 1, p. 541–544. Πολυδεύκης inter nomina in plebe frequentia memorat Plut. Mor. p. 777, B.]

[Πολυδευκίων, τὸ, dimin. nominis Πολυδεύκης. Lucian. Dial. mort. 1, 3: Ὦ φίλτατον Π.]

[Πολυδευκίων. V. Πολυδεύκης.]

[Πολύδημος, ὁ, ἡ, Populosus. Π. πόλις ap. Polluc. 9, 21.]

[Πολυδημώδης, ὁ, ἡ. Diog. L. 7, 14: Ἐξέκλινε δὲ τὸ π., Turbam hominum. Boiss. Hoc divisim scribi potest τὸ πολὺ δημῶδες. Conf. Πολυοχλώδης.]

[Πολυδήνης, ὁ, ἡ.] Πολυδήνεα, Hesychio πολύβουλον, nam δῆνος, Consilium.

[Πολύδηρις, ὁ, ἡ, Contentiosus. Π. ἔλεγχον Parmenid. ap. Diog. L. 9, 22, quod πολύπειρον scriptum ap. Sext. Emp.]

[Πολυδήριτος, ὁ, ἡ, Sæpe hostiliter petitus. Oppian. Hal. 5, 328: Πολυδηρίτοιο πελώρου.]

[Πολυδιάκριτος, ὁ, ἡ, Qui in multas particulas discernitur. Damasc. De princ. p. 154. Osann.]

[Πολυδιάφθορος. V. Πολυδίψιος.]

[Πολυδιάχυτος, ὁ, ἡ, Multum s. per multas partes diffusus. Hesych.: Γάγγραινα, π. ἐν τῷ σώματι πάθος.]

[Πολυδίδακτος, ὁ, ἡ, Valde doctus. Constitutt. Apost. 2, 5. Kall.]

[Πολυδιεξόδευτος, ὁ, ἡ, Multum permeans. Theodor. Stud. p. 66, D, et 198, A: Π. λογικὰ πρόβατα. G. D.]

Πολυδικέω, Crebro multumque judicio contendo, Multa litigia moveo. Plato Leg. 11, [p. 938, B]: Παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν.

[Πολύδικος, ὁ, ἡ, Multum litigans. Strabo 15, p. 709.]

[Πολύδικος, ὁ, Polydicus, n. pr. Inscr. Delphica ap. Curtium p. 61: Τίμων Πολυδίκου. G. Dind.]

[Πολυδινής, ὁ, ἡ, Tortuosus. Oppian. Hal. 4, 585: Μηρίνθῳ πολυδινεῖ. Archias Anth. Pal. 6, 39: Μίτον πολυδινέα λάτριν ἄτρακτον. Nonn. Dion. 5, 156: Ἑλισσομένη κεφαλὴ πολυδινεῖ παλμῷ.]

[Πολυδίνητος, ὁ, ἡ, idem. Dionys. P. 407: Φύλλῳ δ' ἤπειρος πολυδινήτῳ περίμετρος. Ubi libri deteriores περιδινήτῳ.]

[Πολυδιαίρετος, ὁ, ἡ, Multipartitus. Π. πνεῦμα Secundus Sentent. 1.]

Πολυδίψιος, ὁ, ἡ, Multum s. Valde siticulosus; ut π. Ἄργος, ap. Hom. Il. Δ, [171] ob aquarum penuriam, qua quondam laborasse ferunt, donec Neptunus Amymones amore captus in Lerna fontes aperiret: unde et Ἀμυμώνια ὕδατα Argis dicta fuerunt. Alii vero Danai filias ex Ægypto advenientes puteos effodere Argivos docuisse narrant: unde Hesiod. [ap. Strab. 8, p. 370]: Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. Sic ab Eur. [Alc. 560] Argos δίψιον vocari jam indicatum est: ita πολυδίψιον dictum fuerit, ut λειψύδριον. Alii metaphorice accipiunt pro Diu multumque sititum, i. e. Desideratum: ut πολυδίψιον sit pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης οὐδὲν πολυποθητότερον. Alii, quasi πολύφθιον, exp. πολύφθορον s. πολυδιάφθορον πολέμοις, et πολυβλαβές, item πολυπαθές. Quarum posteriorum expositionum prioris auctor Athen. [10, p. 433, E], alterius Strabo [l. c.], ut Eust. annotavit [p. 461. Similiter διψίαν χθόνα ap. Eur. l. c. schol. exp.: Τὴν ἄνυδρον ἢ πολυπαθῆ· ἡ γὰρ δίψα εἶδος ἐπιθυμίας.]

[Πολύδιψος, ὁ, ἡ, Multam sitim afferens. Xenocr. 25: Μύκαις π. Oribas. p. 20 ed. Matth.]

[Πολυδόναξ, ακος, ὁ, ἡ, Multis fistulis instructus. Jo.

Chrys. Hom. in Abrah. dict. : Pone manum etc. vol. 6, p. 674, C. Hase.]

[Πολυδόνητος, ὁ, ἡ, Multum jactatus. Planudes Ovid. Met. 15, 396. Boiss.]

[Πολύδονος, ὁ, ἡ, idem. Æsch. Pr. 787 : Π. πλάνην.]

[Πολυδόξαστος, ὁ, ἡ, Multum celebratus. Sic πολύκλειτος exp. schol. Pind. Ol. 6, 120. Boiss.]

[Πολυδοξία, ἡ, De multis rebus δόξαν (non ἐπιστήμην) habere. Damascius ap. Phot. Bibl. p. 337, 38 : Τῶν βιβλίων τὸν ὁμαδὸν παρῃτεῖτο, πολυδοξίας μᾶλλον αἴτιον ὄντα ἢ πολυνοίας. Jacobs.]

[Πολύδοξος, ὁ, ἡ, Multum celebratus. Timon ap. Diog. L. 9, 23. Jacobs. Anth. Pal. App. 217.]

[Πολυδουλεία. V. Πολυδουλία.]

[Πολυδούλωτος, ὁ, ἡ, fictum ap. schol. Nicand. Al. 178 adjectivum, ubi ἀτμένων exp. π. καὶ πολυκατέργαστον ἤτοι τὸ μετὰ καμάτου γενόμενον… ἢ ὃ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ γεωργοὶ κατεσκεύασαν.]

Πολυδουλία, ἡ, Servorum multitudo, Pollux 3, p. 306 [§ 80], ap. quem πολυδουλεία scribitur.

Πολύδουλος, ὁ, ἡ, Qui multos servos habet, cui contr. ἄδουλος. [Pollux 3, 80; 6, 171.]

[Πολυδράστεια, ἡ, i. q. Ἀδράστεια, fictum a Phurnuto vocabulum De N. D. c. 13.]

[Πολύδριον. V. Πολίδιον.]

[Πολύδρομος, ὁ, ἡ, Qui est multi cursus. Æsch. Suppl. 745 : Π. φυγῆς.]

Πολύδροσος, ὁ, ἡ, Multum rorem habens, Valde roscidus. [Π. Βάκχου ἰκμάς Posidipp. Anth. Pal. 5, 134.]

Πολυδυναμία, ἡ, Multa potentia s. vis, Bud. Sic Plaut. Multipotens pro πολυδύναμος.

[Πολυδύναμος, Multipotens, Multas facultates habens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 840. « Joann. Chrys. Hom. 145, vol. 5, p. 906 : Ἔστι σταυρὸς π. δύναμις. » Suicer. Euseb. Hist. eccl. p. 32, D : Π. ἐπιστολῆς. Gelas. Cyzic. De cruce p. 409, D Grets. : Π. χάριν. Hase. Cyrill. Hieros. p. 29, D. Eustath. p. 1390, 16 : Τῇ π. σοφίᾳ· 1504, 58. « Const. Manass. Chron. 3789, στρατός. » Boiss. ὡ]

[Πολυδώρα, ἡ, Polydora, Oceani filia. Hesiod. Th. 354. || Pelei filia. Hom. Il. Π, 175; Apollod. 3, 13, 1. || Penelopæ famula. Diog. L. 2, 79. || Meleagri filia, Protesilai uxor. Pausan. 4, 2, 7. || Nomen insulæ, de qua Steph. Byz. : Π., νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ. Τὸ ἐθνικὸν Πολυδωρεύς. Νῆσος ἡ Πολυδώρου καλουμένη ap. Diodor. 13, 51.]

Πολυδωρία, ἡ, Multorum donatio, Munificentia multa elargiens. Xen. Cyrop. 8, [2, 7] : Διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία. [Pollux 3, 118. Aristeas De LXX transl. p. 132 ed. Hav.]

Πολύδωρος, ὁ, ἡ, Multa donans. Hom. Il. Z, [394] : Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα Ἀνδρομάχη, i. e. πολύπροικος, Eustath., Quod multis muneribus s. ampla dote maritum locupletasset. [Adde X, 88, et Penelope Od. Ω, 294. Hesych. : Π., πολλὰ λαβοῦσα δῶρα, πολύφερνος, πολύεδνος. Πολύδωροι Aret. p. 30, 29. 30.] || Est et nom. propr. [P. Priami filius ap. Hom. Il. Υ, 420, Eurip. Hec. 3, 428. || Cadmi filius, Labdaci pater. Hesiod. Th. 978; Herodot. 5, 59; Soph. Œd. T. 267; Eurip. Phœn. 8. || Alii ap. Herodot. 7, 204, Xenoph. Hell. 5, 4, 33, Athen. 12, p. 548, E, Pausaniam, alios.]

Πολύεδνος, ὁ, ἡ, Multa dote beatus, Bene dotatus, πολύφερνος, Hesych.

Πολύεδρος, ὁ, ἡ, Multas sedes habens. [Plut. V. Pericl. c. 13 med. : Τὸ ᾠδεῖον π. καὶ πολύστυλον.]

[Πολυεθνής, ὁ, ἡ, Ex multis gentibus constans. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. vol. 4, p. 356. Boiss. Œnom. ap. Euseb. Pr. ev. p. 224, C : Πολυεθνέα λαόν. Hase. Π. στρατὸς schol. Lycophr. 1377. Orph. Arg. 428 : Ἀνθρώπων πολυεθνέα φῦλα· Hymn. 77, 11 : Εὐναλίων πολυεθνῶν.]

[Πολυείδεια, ἡ, Multæ species. Eustath. in Dionys. Per. 703. Wakef. Clem. Al. Strom. 6, 120 : Ἡ κατὰ τὰς διαθήκας π. Id. Pæd. 2, 2 et 15 : Π. ἐδεσμάτων. Hase. Conf. Πολυειδία.]

Πολυειδήμων, ὁ, ἡ, Multa sciens, Multiscius. [Sext. Emp. p. 229, 35 : Π. τινὰ καὶ πολυμαθῆ βούλεται εἶναι τὸν γραμματικόν.]

Πολυειδής, ὁ, ἡ, Diversas species habens, Multifarius. [Per ποικίλος exp. Hesych., per πολύμορφος Phot. et Suid. Plato Rep. 10, p. 612, A : Εἴτε π. εἴτε μονοειδής· Phædr. p. 270, D : Ἁπλοῦν ἢ π. Polyb. 4, 8, 7 : Οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἔχουσί τι π. (οἱ ἄνθρωποι), ἔτι δὲ μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς. Diodor. 2, 52 : Π. χρόας. Dionys. De comp. verb. c. 19 : Σχήμασι πολυειδεστέροις. Lucian. Gall. c. 15, Icar. c. 4. Π. σῶμα παρδάλεως Pollux 5, 83. Νοῦς π. ap. Aristid. vol. 1, p. 327 extr. Πολύειδος vitiose pro πολυειδής ap. Stephan. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 199, 27, et πολύειδα pro πολυειδῆ ib. p. 233, 11, ut dubitari possit utrum librarii an scriptoris error sit. || Πολυειδές, synonymum staphidis agriæ ap. Diosc. 4, 156.]

[Πολυείδης, ὁ, Polyides, n. pr. Arrian. Anab. 3, 19, 6.]

Πολυειδία, ἡ, Multæ species : Suidæ ποικιλία, Varietas, Diversitas. [Plato Rep. 9, p. 580, D; Cyrill. Alex. In Jes. c. 55, p. 768. Conf. Πολυείδεια.]

[Πολύειδος, ὁ. HSt. s. v. Εἶδος :] Hinc [ab εἶδος pro εἴδησις, i. e. ἡ μαντική, dicto] certe Πολύειδος nominatus putatur quidam vates ap. Hom. [Il. N, 663. Apollod. 3, 3, 1; Pausan. 1, 43, 5. || Eurydamantis filius, Trojanus. Il. E, 148. Apud Homerum, qui syllaba penultima non usus est nisi producta, libri alii male Πολύϊδος, alii recte Πολύειδος, ut apud Christodorum quoque scribitur Anth. Pal. 2, 1, 264. Nam simplex iota proprium videtur formæ esse quæ syllabam illam correptam habet : de quo Etym. Ms. ap. Valck. Diatr. Eur. p. 200 : Πολύϊδος· οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. Καί ἐστι, φησί, πολυΐδμων μάντις ὤν. Οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεις συνέσταλκεν « Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως· » καὶ πάλιν « Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου. » Nullius momenti est quod in inscr. Amorgina ap. Ross. in Actis Soc. Gr. vol. 2, p. 81, scriptum est Ἐπὶ Σιδων Πολ[υ]ίδος Ἐχ[εμμα]ο[νος] φίλος υἱός· et Ἀμφιδάμα Πολυΐδου in Delphica ap. Curtium p. 83, et Πολύϊδος ap. Tzetz. Hom. 66. || Πολύειδος synonymum cepæ ap. Diosc. 2, 181. Πολύειδος ἠρυγγίου synonymum radiculæ ib. 137.]

Πολυειδῶς, Multifariam. [Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 906; Dionys. De comp. verb. c. 26; schol. Pind. Ol. 7, 115. G. D. Galen. vol. 2, p. 2, 15; 363, 7; 407, 4; 408, 9; 421, 18; 567, 17; 623, 6, al. Id. ib. p. 572, 14, de intestino jejuno : Κατακάμπτεται π. εἰς ἕλικα. Theoph. Protosp. De puls. p. 51, 4 Ermerins; Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 181, 31 Dronk. : Π. καὶ πολυμόρφως. Hase.]

[Πολυελικτος, ὁ, ἡ, Valde tortus. Ruf. Eph. p. 61.]

[Πολυείμων, ὁ, ἡ, Multis vestibus indutus. Dionys. Hymn. 2 extr. (in Brunckii Anal. vol. 2, p. 254) : Π. κόσμον· ubi alii codices πολυσίμονα.]

[Πολυέλαιος, ὁ, ἡ, Oleo abundans. Xen. De vectig. 5, 3.]

Πολυέλεος, ὁ, ἡ, Multum misericors, LXX Interpr. ap. Joel. [2, 13 : Ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ μακρόθυμος καὶ π. et similiter Exod. 34, 6, Num. 14, 18, Psalm. 85, 14; 144, 8, al. || « Πολυέλεος, ὁ, dictus Psalmus 144 : Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα κυρίου, sic appellatus quod quum canitur, eodem tempore Psalmus alius 135 accinitur, Ἐξομολογεῖσθε τῷ κυρίῳ τὸν κύριον, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. Triodium in Dom. 3 Jejunior. : Καθίσματα λέγομεν τὰ ἀναστάσιμα μετὰ τὸν π. Typicum Sabæ c. 4 et 5. Vide Philoth. Patr. Cpol. De ordine sacri minist. p. 8. » Ducang.]

Πολυέλικτος, ὁ, ἡ [Galen. vol. 2, p. 572, 8 : Ἔντερον π. Hase. Π. ὑπόδημα Pollux 7, 94. Π. ἀοιδὰ ap. Eur. Phœn. 319, quod schol. exp. πολύπλοκτον. Hesych. : Πολυέλικτον, πολύκαυλον ἀοιδάν (codex ἀδόν). Πουλυέλικτος Nonn. Dion. 5, 568; 19, 266; 21, 183], et Πουλυέλικτος, Multis voluminibus tortus, Multis modis volubilis et tortuosus. Nonn. [Jo. c. 8, 157], π. αἰών, Ævum multis vicibus revolutum, Quod multis vicibus rediit.

[Πολυέλιξ, i. q. πολυέλικτος. Favorin. s. v. Τετραέλιξ.]

[Πολυελκής, ὁ, ἡ, Ulceribus scatens. Aret. p. 44, 10.]

[Πολυεμέω, Affatim vomo. Galen. vol. 14, p. 372, 5. Hase.]

Πολύενος, ὁ, ἡ, Qui multorum annorum est, Multennis : Suidæ πολυχρόνιος.

[Πολυέξοδος, ὁ, ἡ, Multos exitus habens. Nicet. Chon. Annal. in cod. Græcobarbaro p. 132, 23, et 826, 19 ed. Bekk. G. D. || Sumptuosus. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 96, 25 : Περὶ τὰς στολὰς πολυέξοδοι. Hase.]

[Πολυεπαίνετος, ὁ, ἡ, Multum laudatus. Xenoph. Ages. 6, 8 : Πολυεπαινετώτατος.]

[Πολυέπεια. V. Πολυεπία.]

[Πολυεπής, ὁ, ἡ, Multiloquus. Æsch. Ag. 1134 : Πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδῶν φόβον φέρουσιν μαθεῖν.]

Πολυεπία, s. Πολυέπεια, ἡ, Multa verba, Multiloquium. [Olympiod. In Eccles. p. 635, E. Isid. Pel. Epist. 4, 110. Jo. Climac. p. 192, 32 : Συγκλείουσι τὴν πολυέπειαν. Hase.]

Πολυέραστος, ὁ, ἡ, Qui vel quæ a multis amatur, Multis amatus s. amata : aut Multum amabilis. Ap. Pollux. [3, 72] ἐπὶ τοῦ ἐρωμένου, ut ἀξιέραστος et ἐπέραστος. [Hephæst. Theb. Apotel. p. 34, 4. Id. ib. p. 36, 10 : Εὐτυχὴς καὶ π. Phot. Ep. p. 79, 34; 323, 21; 161, 42 : Τῆς π. μακαριότητος. Diod. Sic. ap. Phot. Bibl. p. 391, 41 : Τῆς π. Ῥωμαϊκῆς πολιτείας μεταδοῦναι. Hase.] Active etiam exp. Multos s. Multas amans, Multorum s. multarum amoribus implicitus : sed nullum ejus signif. affertur exemplum. [Xenoph. Ages. 6, 8.]

Πολυεργής, ὁ, ἡ, ex Epigr. pro Laboriosus. [Anth. Pal. 7, 400.]

[Πολυεργία, ap. Philon. vol. 1, p. 38 init. falsa l. pro περιεργία, quod præbet cod. Med.]

[Πολύεργος, ὁ, ἡ.] Affertur et Πολύεργος pro Operosus, Semper aliquid agens : ut φίλεργος. [Theocr. 25, 27, ubi vitioso accentu : Οἱ πολυεργοὶ ἐς ληνοὺς ἵκωνται, ut πολυεργὸς ap. schol. Nicand. Th. 7. Nam πολύεργος est proparoxytonum : v. Arcad. p. 87, 21. G. D. Philo vol. 1, p. 665, 26 : Οἴνων ἀμυθήτων π. καὶ παμποικίλους κράσεις. Hase.]

[Πολυέρως, ὁ, ἡ, Multos s. Multas amans. Herodian. Epimer. p. 206. Boiss.]

[Πολυέταιρος, ὁ, ἡ, Multos socios habens. Pollux 3, 62.]

Πολυετέω, Multorum annorum sum, In multos annos duro. Unde πολυετεῖ, VV. LL. Asservatur in multos annos.

Πολυέτηρος, ὁ, ἡ, Qui multorum annorum est, Annosus. Nonn. [Joann. c. 8, 186.]

Πολυετής, ὁ, ἡ, Qui multorum annorum est, Annosus. [Eur. Hel. 657, Or. 472. Lucian. De merc. cond. c. 17, Hermot. c. 50. Π. ἄνθρωπος, οἶνος, χρόνος Pollux 1, 58. Π. γέρων 2, 15. Πουλυετής Orac. Sibyll. 1, 295; 3, 369, 476; 5, 186, et alibi.]

Πολυετία, ἡ, Multitudo annorum, Annositas. [Galen. vol. 6, p. 357, 5; Epiphan. t. 2, p. 196, D. Hase. Philo vol. 1, p. 515, 8; Dio Cass. 68, 18; Diog. L. 1, 72; Greg. Nyss. vol. 2, p. 753, B.]

[Πολυετῶς, Per multos annos. Cyrill. Hieros. p. 215, D. Hase.]

[Πολυευζωΐα, ἡ, Longa felix vita. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de imag. p. 120 Combef. Boiss.]

Πολύευκτος, ὁ, ἡ, Multum optatus, Multis votis expetitus. [Hesych. et Suidas : Π., τίμιος, πολυπόθητος. Hesych. s. v. Πολυάρητος. Æsch. Eum. 537 : Ὁ πᾶσιν φίλος π. ὄλβος. « Oraculum ap. Herodot. 1, 85. » Boiss. Lucian. Cyn. c. 8.] Est et nomen filii Themistoclis ex Archippa, VV. LL. ex Plutarch. Themist. [c. 32. Alii ejusdem nominis ap. Demosth. p. 129, 18; 560, 2; 1028 extr.; 1042, 5; 1331 extr., Andocid. p. 5, 39, Dinarch. in orationibus contra Polyeuctum memoratis ab Dionysio Hal. et Harpocr., ap. Plut. V. Phocion. c. 9, V. Demosth. c. 10, Athen. 14, p. 638, B, Diog. L. 2, 38, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 158, 314, Leon. Diac. p. 31 sequ. et alibi. Πολύευκτος Heniochi comœdia inscripta fuit.]

[Πολύευνος, ὁ, ἡ, Multis connubio junctus. Tzetz. Hom. 152 : Π. κλεψιγαμοῦσα.]

[Πολυεύπορος, ὁ, ἡ, Valde opulentus. Joann. Cedr. p. 140 : Ὡς π. καὶ δυνάστης. Quod divisim πολὺ εὔπορος

scriptum ap. Joann. Malal. p. 163, 1. De quo corrigendo monuit Schæfer. ad Dionys. De comp. verb. p. 200.]

[Πολυευπρεπής, ὁ, ἡ, Eximie decorus. Vit. ined. Longini cod. Reg. 1468, fol. 140 : Πολυευπρεπῆ κατοπτεύω μείρακα. Miller.]

[Πολυεύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Qui multæ est misericordiæ. Andr. Cret. p. 300, C. Kall. Nilus Epist. p. 318; Georg. Metrop. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1061, D. G. Dind. Clem. Alex. p. 957. Jacob. 5, 11, in var. lect. Wakef. Samonas Gaz. Discept. p. 280, A. Orat. ap. Morin. De pœnit. p. 136, B : Δέσποτα π. Hase.]

[Πολυεύτακτος, ὁ, ἡ, Valde bene ordinatus. Ignat. Ep. 3, p. 40. Kall.]

[Πολυεύχετος, ὁ, ἡ, Multis expetitus. Hom. H. in Cer. 165.]

Πολύεφθος, ὁ, ἡ, Multum diuque coctus.

[Πολυέψητος, ὁ, ἡ, Multum coctus. Schol. Nicandri Al. 134.]

[Πολυζάλος, ὁ, ἡ, Procellosus. Cæsarii Dial. 1, 1 : Τὴν π. τοῦ βίου διαπλέειν θάλασσαν. Suicer.]

[Πολυζήλειος, ὁ, ἡ, Polyzeleus. Plut. V. Niciæ c. 27 : Ἄχρις οὗ Δημοσθένης ἑάλω καὶ τὸ μετ' ἐκείνου στράτευμα περὶ τὴν Πολυζήλειον (sic HSt. : libri πολυζήλιον) αὐλὴν ἐν τῷ διαμάχεσθαι καὶ ὑπολείπεσθαι κυκλωθέν.]

Πολύζηλος, ὁ, ἡ, Quem æmulari et imitari multa animi contentione solemus : seu, ut Bud. interpr., Magno studio expetitus : contr. τῷ ἄζηλος. In VV. LL. exp. etiam Invidiosus, ὁ πολὺν φθόνον ἔχων, ap. Soph. πολύζηλος βίος [Œd. T. 381. Idem Trach. 184 : Τὸν π. πόσιν].

[Πολύζηλος, ὁ, Polyzelus, Dinomenis filius, Gelonis frater. Simonid. Anth. Pal. 6, 214. || Veteris comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. com. p. 261. || Alii non pauci alibi, ut ap. Demosth. p. 525, 27; 868, 1, Plut. V. Solon. c. 15, Athen. 8, p. 361, C, Diog. L. 9, 54, et in inscriptionibus, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 158 : Π. Κλεινίππου.]

Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ, Multo studio æmulandus, prosequendus, expetendus. Eur. [Hipp. 169. Dor. Πολυζάλωτος H. in Isin in Rossii Inscr. fasc. 2, p. 4, 16. G. Dind.]

[Πολυζήμιος, ὁ, ἡ, Damnosus, Gl.]

[Πολυζήτητος, ὁ, ἡ, Multum quæsitus. Joann. Cinnam. Hist. p. 170, A : Πολλὰ τῶν π. G. D. Pseudochrys. t. 8, p. 746, A : Πολυζήτητος ἡ θεωρία, In qua eruenda multa disquisitione opus est. Hase. || Hinc subst. Πολυζητησία, ἡ, ap. Theodor. Studit. p. 600 : Πεῖραν δέχου τῆς π. G. Dind.]

Πολύζυγος, ὁ, ἡ, de navi, ap. Hom. Il. B, [293] Habens multa transtra. [Hesych., Phot. et Suid. : Πολυζύγῳ, πολυκαθέδρῳ.]

[Πολυζώητος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Achmes Oniroer. p. 15, 9; 148, 34. Hase.]

[Πολύζωος, ὁ, ἡ, Diu vivens. (Vivax, Gl.) Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 9 : Πολύζωον κακὸν ἐπὶ πάνυ γεραιοῦ εἶπας ἄν. Oppian. Cyn. 3, 117 : Π. κορῶναι.]

[Πολύζωος, ὁ, ἡ, Multa animalia habens. Πολύμηλος per π. exp. Eustath. p. 301, 23. Πολυζώοισιν ἐπ' ἄστροις (i. e. multorum animalium nomina habentibus) Manetho 4, 516. « Philo De Abramo p. 378, De mundi opif. p. 19. » Anon.]

[Πολύζωστος, ὁ, ἡ, Multum cinctus. Hesych. et Etym. M. s. v. Ἀζείρου.]

« Πολυηγόρος, ὁ, ἡ, Multiloquus, Disertus, Facundus. [Philiscus] apud Plut. in Lysia [Mor. p. 836, C] : Καλλίππης θύγατερ πολυηγόρε. » HSt. in Ms. Vindob. [Argus epitheton ap. Orph. Arg. 487, 1342.]

[Πολυηδής, ὁ, ἡ, Valde dulcis. Chœrob. p. 55, 32 ed. Gaisf.]

[Πολυήθης, ὁ, ἡ, Multiplices mores habens, Versutus. Eustath. p. 1381, 42 : Πολύτροπον, τὸν π. καὶ τὰ ἤθη διάφορον.]

[Πολυηκοΐα, ἡ, Multa doctrina. Olympiodori Vita Platonis initio. Wakef. Eustath. p. 1459, 43.]

Πολυήκοος, ὁ, ἡ, Qui multa audivit vel audit. [Plato Leg. 7, p. 810, E : Π. καὶ πολυμαθεῖς Phædr. p. 275, A. Cleobul. ap. Stob. Flor. 3, 79; Philostr. p. 621. Π. τῶν βιβλίων Damasc. ap. Suid. s. h. v.]

[Πολυκηλάκατος, ὁ, ἡ, Calamis abundans. Ποταμὸς π. Æschylus ap. schol. Hom. Il. Π, 183 (fr. 6). ἄἄ]

[Πολυήλατος, ὁ, ἡ, Valde ductilis. Orac. Sibyll. 5, 217: Πολυήλατι χαλκῷ. Quæ dativi forma ἑτερόκλιτος est cum similibus comparata ab Lobeckio Paralip. p. 180.]

[Πολυήλιος, ὁ, ἡ, Soli valde expositus. Ἀνήλιος per π. exp. schol. Eur. Andr. 536.]

[Πολυημερία, ἡ, Diuturnitas vitæ. Greg. Thaum. p. 86, D. G. Dindorf.]

Πολυήμερος, ὁ, ἡ, Qui est multorum dierum: π. νεκρός, Greg. Naz. [Or. 40, p. 662, C, et Or. 23, p. 420, 7. Boiss.], Qui multorum jam dierum spatio mortuus fuit. [Hippocr. p. 51, 18; 832, F. Athen. 14, p. 639, C: Π. πανήγυρις. Plut. V. Sullæ c. 35: Θοίνης π. Liban. vol. 4, p. 170, 21: Π. κατήφεια. Eustath. p. 1649, 37: Π. νύκτας. Aretæus p. 7, 41: Πολυήμεροι θνήσκουσι. Τὸ πολυήμερον, Vita longa, Clem. Al. p. 705. G. Dind. Π. ἀνάτασις Galen. vol. 19, p. 206, 8. De febri ἐφημέρῳ π., i. e. ephemero Multosque dies persistente, Leo phil. Consp. med. p. 107, 22 Ermerins. Hase.]

Πολυήρατος, ὁ, ἡ, verso ε in η, q. d. Multiamabilis, Perjucundus, Peroptabilis [Θάλη π. Hom. Od. Λ, 275 (inepte a quibusdam pro πολυάρατος acceptum). Λιβύη π. Orac. ap. Herodot. 4, 159]: ut π. γάμος, Od. Ο, [126, et εὐνή ap. Hesiod. Th. 404. Π. εἶδος ib. 908. Π. ὕδωρ Op. 739. Π. υἱός id. fr. ap. Eustath. p. 1222, 48.] Sic dicitur [ab Hom. H. Ven. 226, Hesiodo ap. schol. Pind. Nem. 3, 21] π. ἥβη. [Plut. Mor. p. 767, E: Ἀεῖδε τὴν ἀοίδιμον καὶ π. Η. Orph. 33, 23; 55, 6, Argon. 74, Lith. 18. Orac. Sibyll. 1, 70.]

[Πολυήρης, ὁ, ἡ, Multiplici remigio instructus. Agath. Hist. p. 327, 9 ed. Bonn.: Ἐπακτρίδας π. τε καὶ ἀμφιπρύμνους. Hase.]

Πολύηρος, ὁ, ἡ, Hesychio πολυάρουρος, πλούσιος, Dives agri, Locuples. [Ex poeta Ionico esse conjicit Lobeck. Pathol. p. 257.]

[Πολυήσυχος, ὁ, ἡ, Valde quietus. Schol. Æsch. Prom. 139: Ἠρεμαίῳ ῥεύματι ἤτοι π.]

[Πολυηχία, ἡ, Multi soni. De plurium vocalium sono Demetr. Phal. c. 73: Μέγεθος ποιοῦσι καὶ ποικιλίαν ἐκ τῆς π.]

Πολυηχής, ὁ, ἡ, Multos sonitus edens. [Hom. Il. Δ, 422: Αἰγιαλῷ π.] Oppian. Cyn. 3, [366]: Ἔξοχα δὲ στυγέει δοῦπον πολυηχέα θηρῶν. [Lucian. Imag. c. 13. Quint. Sm. 1, 294; 4, 570. Poeta in Cram. Anecd. Par. vol. 4, p. 349, 30. Vid. Πολυδευκής.]

[Πολυήχητος, ὁ, ἡ, idem. Ἀχέτας per π. exp. schol. Æsch. Pr. 577. Dor.] Πολυάχητος, i. q. πολυηχής. Eur. [Alc. 918]: Π. κῶμος.

[Πολύηχος, ὁ, ἡ, idem. Herodian. Epimer. p. 189. Boiss. Philo vol. 1, p. 372, 23. Id. ib. p. 373, 8: Π. καὶ μεγαλόφωνός τις ἡ γῆρυς. Hase. Πολυρρόθους per π. exp. gl. Aristoph. Ran. 452. Βίος τραγῳδὴς καὶ π. Epictet. ap. Stob. Flor. 1, 46. || Adverb. Πολυήχως, Ælian. N. A. 12, 28: Π. καὶ ποικίλως ᾄδει.]

[Πολυθάητος, ὁ, ἡ, i. q. πολυθέατος, Spectabilis. Π. τέμενος epigr. ap. Pausan. 6, 3, 14.]

[Πολυθαλής, ὁ, ἡ, Valde pullulans. Ἐριθαλλῶν Hesych. exp. πολυθάλλων, quod πολυθαλῶν potius scribendum.]

[Πολυθάλμιος, ὁ, ἡ, Almus. Epitheton Ὑγιείας in H. Orph. 67, 1. Conf. Βιοθάλμιος, Ζωθάλμιος.]

[Πολυθαλπής, ὁ, ἡ, Valde calefaciens, Valde calidus. Nonn. Dion. 14, 424: Πολυθαλπέϊ καύματος ἀτμῷ.]

Πολυθαμβής, ὁ, ἡ, Multum s. vehementer stupefactus, Nonn. [Jo. c. 12, 120: Π. λαῷ. De voce stupefacti idem Dion. 14, 418; 30, 15: Πολυθαμβέα ῥήξατο φωνήν.]

[Πολυθάνατος, ὁ, ἡ, Valde letalis. Vit. Longini cod. Reg. 1468 fol. 136, b: Βυθὸν τὸν π. Miller.]

Πολυθαρσής, ὁ, ἡ, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens: π. μένος, ap. Hom. [Il. P, 156], Animus multa fiducia præditus, potius magna, s. maxima. [Plut. Mor. p. 815, C: Φρόνημα καὶ μένος π.] Redditur etiam Audax: Apollon. [Rh. 2, 912], π. πόλεμος, Audax bellum. Item τὸ πολυθαρσές, Magna animi fiducia.

[Πολυθαύμαστος, ὁ, ἡ, Valde mirabilis. Const. Porphyrog. De imag. Edess. p. 87; Theod. Stud. p. 545, C; Suidas s. v. Ἱπποκράτης.]

Πολυθεάμων, ὁ, ἡ, Qui multa spectavit, Plato Phædro [p. 251, A]. Bud. [Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 912. Pollux 6, 170.]

[Πολυθέατος, ὁ, ἡ, A multis conspectus. Hesych. s. v. Περίοπτος et Πολύοπτος.]

[Πολυθεΐα. V. Πολυθεότης.]

[Πολυθελής, ὁ, ἡ, Multa volens. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. LVI. G. Dind.]

[Πολυθεοσεβεότης, ητος, ἡ, Impietas multos deos statuens. Orig. Exh. ad Mart. p. 193 Wetst. Sed scribendum potius πολύθεον ἀθεότητα cum Struvio.]

Πολύθεος, ὁ, ἡ, Multos deos statuens, Qui multitudinem deorum ponit, Bud. ex Damasc. 7: Οὕτως π. τῶν Ἑλλήνων πλάνη ἐξαφανίζεται. Π. δόξα, Philo De mundo, Opinio quæ deorum multitudinem astruit. [Phot. Ep. p. 4, 40; 5, 21; 95, 3: Πολύθεον, καὶ διὰ τοῦτο ἄθεον. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 82, 11 Gaisf.: Τὴν π. τῶν Αἰγυπτίων θρησκείαν. Hase. || Diis frequens. Æsch. Suppl. 429: Ἕδραν π. Lucian. Jov. trag. c. 14: Ἐκκλησία πολυθεωτάτη. || « Adv. Πολυθέως, Greg. Naz. Or. 37, p. 611, C, 3. » Boiss.]

Πολυθεότης, ητος, et Πολυθεΐα, ἡ, Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxisse fertur. [Origen. t. 1, p. 320, B: Τῆς ἀθέου πολυθεότητος. Id. ib. p. 495, E: Τὴν ἄθεον πολυθεότητα· et p. 354, A: Τῶν ἐθνῶν π. Hase.] Justin. Martyr. Or. ad Gent. [p. 19 ed. Bened. Suid.: Ἀσεβεῖς, οἱ πολυθεΐαν ἢ ἀθεΐαν θρησκεύοντες. Job. ap. Phot. Bibl. p. 192, 26, 27, 36, al.]

[Πολυθερής, ὁ, ἡ, Pascuis abundans. Sic βουθερής exp. schol. Soph. Trach. 191.]

Πολύθερμος, ὁ, ἡ, Multum calidus, Percalidus. [Plut. V. Alex. c. 4. Galen. vol. 9, p. 501.]

[Πολυθερσείδης, ὁ, Polythersis filius. Hom. Od. Χ, 287.]

Πολύθεστος, ὁ, ἡ, Hesychio πολυαγάπητος, πολύευκτος, schol. Callimachi innuit per syncopen positum pro πολυπόθεστος, ut qui πολύθεστε exp. πολυπόθητε, Multum desiderate et exoptate, Hymno in Cer. [48]: Τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν. [« Fluit a verbo Θέσσομαι, Oro, Desidero, Peto. A θέσσομαι πολύθεστος, simili plane ratione atque a λίσσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος. » Bentl. ad Callim. l. c. Phot. p. 440, 14: Πολύθεστον (codex πολύθετον) καὶ πολύσεπτον· ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον.]

[Πολυθέως. V. Πολύθεος.]

[Πολυθηρία, ἡ, Ferarum copia. Pollux 5, 13.]

Πολύθηρος, ὁ, ἡ, Habens multas feras, Feris abundans. [Π. ἄγρα, ὕλη, ὄρη, Pollux 5, 13.] Eur. Phœn. [808]: Πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος. [Arrian. Hist. Ind. c. 40, 5.]

[Πολύθηρος, ὁ, ἡ, Multa capiens. Heliod. 5, 18 extr. de piscatore: Ἦν εὔβολόν τι χρῆμα καὶ π.]

[Πολυθλιβής, ὁ, ἡ, Multum pressus. Nonn. Dion. 2, 494: Λάϊνον ἠκόντιζε π. αὐτόγονον πῦρ.]

[Πολύθλιβος, ὁ, ἡ, Multum vexatus. Achmes Onirocr. p. 56, 3: Π. καὶ πένης. Hase. Schol. Oppiani Hal. 3, 108, qui πολυκηδέϊ per πολυθλίβῳ exponit. Melior forma Πολύθλιπτος, ὁ, ἡ, ap. Theodor. Stud. p. 195, C: Π. βίον διεξανύσασα. G. Dind.]

[Πολύθλιπτος. V. Πολύθλιβος.]

[Πολυθλιψία, ἡ, Multa afflixio. Theod. Stud. cod. Reg. 891, f. 58. Miller.]

Πολύθουρος, ὁ, ἡ, Multum impetuosus, Multo s. Vehemente invadens impetu. Oppian. Cyn. 3, [516]: Νυλαμιῖς ἱμείρουσι, γάμων δ' ἔτι ἐγγὺς ἐοῦσαι Οὐ ποτ' ἀναίνονται πόσιος πολύθουρον ἐρωήν, Salacem mariti impetum.

[Πολύθρυπτος, ὁ, ἡ, Valde fractus. Etym. M. p. 1, 51.]

Πολυθρέμματος, ὁ, ἡ, Abundans pecore, Dives pecoris, Multa alens pecora, Joseph. A. J. [6, 13, 6: Πλούσιος καὶ π. Zenob. Prov. 4, 164; schol. Hom. Il. Ι, 154; Hesych. s. v. Κρίσαμι, Suid. s. v. Πολύμηλος.] || Item Πολυθρέμμων pro eodem, sed ap. poetas, Lat. Pecorosus: ut Propert., Pecorosa palatia. [Æsch. Pers. 33: Ὁ μέγας καὶ π. Νεῖλος. Orph. H. 50, 12. Πολύμηλος per π. exp. schol. Eur. Alc. 588. Πολυπρέμμων ... et πολυβούτης sic exp. Eust. p. 493, 44; 743, 42.] Græci specialius etiam πολύαρς et πολύρρηνος, ab agnorum multitudine.

[Πολυθρέπτειρα, ἡ, Multorum altrix. Const. Manass. 30, Amat. 1, 29. Boiss.]

[Πολύθρεπτος, ὁ, ἡ. Orph. Hymn. 42, 6: Ὧραι ... πέπλους ἐννύμεναι δροσεροὺς ἀνθέων πολυθρέπτων, i. e. Omnis generis florum qui coluntur.]

[Πολυθρήνητος, ὁ, ἡ, Multum defletus. Anth. Pal. 7, 334; schol. Soph. Trach. 860. G. D. Jo. Chrys. t. 2, p. 48, E ed. Par. alt.: Π. ἀπώλειαν. Hase.]

Πολύθρηνος, ὁ, ἡ, Luctuosus, Valde lamentabilis, q. d. Unde est multus luctus; Multum luctum afferens. Eur. [Æsch. Ag. 711: Πόλις π. πολύθρηνον μέγα που στένει· 714: Π. αἰῶνα. Himer. p. 880: Παιδίον πολυθρηνότατον. Nonn. Jo. c. 11, 105: Π. περὶ νεκρῷ.] Item Qui multo luctu afficitur, Qui multum luget. Lucian. [Halc. c. 1]: Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, π. καὶ πολύδακρυς.

Πολύθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, Multos pilos habens. [Geopon. 17, 2, 1: Πολύτριχα οὐράν. Adamant. Physiogn. p. 419; Etym. M. p. 4, 20.] Polythrix, Plinio [25, 11, 83, al.] ea herba, quæ Polytrichon. Apud eund. [37, 11, 73] Polythrix gemma quædam est, quæ in viridi capillatur, sed defluvia comarum facere dicitur.

Πολύθρονος, ὁ, ἡ, Multa habens θρόνα s. φάρμακα. [Suidas: Π., πολυφάρμακον· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. Ὅμηρος [Il. Χ, 441] « Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. » Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου.] Item Multa medendi vi præditus, Multum habens virium medicarum, Multis medens. Ita enim accipiendum quod Nicander Ther. [875] dicit, Πολύθρονα φύλλα κονύζης· itidemque ap. eum ibid. 626, scrib. videtur πανάκειόν τι κονίλην pro πανάκτειον, ut sit Omnibus malis medens, Omnia sanans: nisi forte metri causa insertum τ est, ut quosdam opinari scribit schol. Sed annotat loco superiore schol., quosdam scribere πολύχνοα, h. e. πολὺν χνοῦν ἔχοντα, χνοώδη, Lanuginosa, ut cotoneum. [Theriaca πολυθρόνιος ap. Androm. Galeni vol. 13, p. 875: Πολυθρονίου βριαρὸν σθένος ἀντιδότοιο· unde sumsit Tzetz. Hist. 12, 28.]

Πολύθροος, ὁ, ἡ, q. d. Multisonus, Streperus. [Abyden. ap. Euseb. Pr. ev. p. 416, B: Π. φωνήν. Hase. Per πολύηχος exp. Hesych. Æsch. Suppl. 820: Μάταιοι π. Tzetz. Hom. 259: Π. ζωή. Anth. Pal. App. 109.]

[Πολυθρυλλής, ὁ, ἡ, i. q. sequens, nisi mendum est ap. Ptol. Tetrab. p. 170, 12: Π. νοσήματα. Hase.]

Πολυθρύλλητος [Recta scriptura Πολυθρύλητος est], ὁ, ἡ, [Phot. et Suid.: Π., περιηχισμένον, διαβεβοημένον, ὀνομαστότατον. Similia Hesych.] Multum celebratus, Multorum sermonibus, Vulgi sermonibus celebratus. Synes. [De insomn. p. 139, B. Boiss.]: Τὰς πολυθρυλλήτους εὐτυχίας. Bud. ap. Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus. [Phædon. p. 100, B: Εἶμι πάλιν ἐπὶ τὰ π. Rep. 8, p. 566, B: Τὸ τυραννικὸν αἴτημα τὸ π. Polyb. 9, 31, 4: Π. ἐλευθερία καὶ σωτηρία. Strabo 8, p. 376. Athen. 1, p. 2, A; 4, p. 159, F; 7, p. 286, A; 335, C; 13, p. 570, B. Lucian. Icar. c. 30, et alibi. « Choricius ineditus: Τὸν πολυθρύλλητον περιεκόπησαν νῶν. » Boiss. Galen. vol. 2, p. 44, 17; 224, 7; vol. 18, part. 1, p. 287, 13. Theodoret. Græc. aff. cur. ed. Gaisf. p. 13, 18; 31, 8; 118, 13; 167, 8; 195, 7; 210, 3, aliisque multis ll. Id. ib. p. 236, 5: Πυθαγόρας ὁ π. Hase. Πολυθρύλητος Orac. Sib. 3, 466. || Adverb. Πολυθρυλλήτως, Pollux 6, 206.]

[Πολύθρυπτος, ὁ, ἡ, Multum comminutus. Act. Concc. t. 2, p. 850, C: Τὸ πολύθρυπτον τῶν ἐμῶν παίδων, Magna fil. meorum contritio. Ubi perperam interpres. Hase.]

Πολύθυρος, ὁ, ἡ, Multas habens fores s. januas, Multis portis pervius. [Pollux 6, 171.] Plut. [Mor. p. 99, F]: Πολυθύρους αὐλὰς περιβαλλόμενος. [Jocose Lucian. D. mort. 1, 2: Τριβώνιον π. || Multas plicas habens. Eur. Iph. T. 727: Δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι ... διαπτυχαί. Conf. Πολύπτυχος.]

[Πολυθύσανος, ὁ, ἡ, Multas fimbrias habens. Hesych.: Πολυθύσανε κούρα· πολυθύσανε Ἄρτεμι (Ἄρτεμι et κούρα inverso ordine codex)· διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι· ἢ ὅτι πολλαχόθεν δίεται (codex δίεσαι) ὡς κυνηγέτις, ἢ πολυθύσανος, ἢ πολυθυσίαστος. Nicet. Chon. Hist. p. 318, D: Π. αἰγίς. G. Dind.]

[Πολυθυσίαστος, ὁ, ἡ, Cui multæ victimæ mactantur. V. Πολυθύσανος.]

Πολύθυτος, ὁ, ἡ, Victimis abundans. [Pind. Pyth. 5, 103: Π. ἔρανον· Nem. 7, 69: Πομπαῖς π. Soph. Tr. 756: Π. σφαγάς.] Eur. [Iph. A. 185], π. ἄλσος, Nemus, ubi multa fiunt sacrificia, Crebris suffitionibus halans. [Id. Heracl. 777: Π. τιμὰ κραίνεται, ubi quum metrum syllabam penultimam longam postulet, πολύθυστος correxi, quemadmodum Simonides ἄθυστα ἱρὰ pro ἄθυτα dixit. G. Dind.]

[Πολυθύωστος, ὁ, ἡ, Impetuosus. V. Πολυθύσανος.]

[Πολυΐαχος, ὁ, ἡ, Multum clamans. Apollon. Lex. p. 10.]

[Πολυΐδμων, ὁ, ἡ, Multiscius. Orph. Lith. 691, 709. « Anthol. 5, p. 525 (?). » Angl. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 380, 7. Boiss.]

[Πολυΐδος. V. Πολύειδος.]

Πολυϊδρία, et [Πολυϊδρείη, quod præcipit Eustath. p. 1449, 28; et Ion.] Πολυϊδρείη, ἡ, Multa scientia, Multarum rerum cognitio; s. Multa scire et cognita habere. Hom. Od. Β, [346]: Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ Ἔσκεν [Ἔσχ'], ἣ πάντ' ἐφύλαττε νόου πολυϊδρείῃσι. [Et Ψ, 77. Theogn. 703, ubi πολυϊδρίῃσιν scribitur, ι producto.] Suidæ πολυϊδρία est πολυπειρία, Multarum rerum peritia s. experientia. [Glossa meliorum codicum auctoritate nunc ejecta.]

Πολύϊδρις, ὁ, ἡ, Qui multa scit, Multa callens: s. Multa expertus, πολύπειρος, ut exp. ap. Hom. Od. Ο, [458]: Ἤλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός· qualis initio Odysseæ Ulysses, qui πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. Ψ, [82]: Χαλεπόν σε θεῶν ... Δήνεα εἴρυσθαι μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν. [Hesiod. Th. 616; Aristot. H. A. 9, 17. Nonn. Jo. c. 7, 59: Διδαχὴ π. Dativus πολυΐδριδι ex Sapph. notatus ab schol. Hom. Il. Γ, 219, et in Etym. M. p. 42, 40.]

[Πολύϊνδος, ὁ, Polyindus, n. pr. ap. Quint. Sm. 11, 79. Recte corrigi videtur Πολύϊδος vel potius Πολύειδος.]

Πολύϊνος, Multas habens fibras s. venas. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 3; 11, 1; 5, 1, 5.]

[Πολυΐππη, ἡ, Polyippe, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 235.]

[Πολυϊππία, ἡ, Equitatum, Gl.]

Πολύϊππος, ὁ, ἡ, Multos habens equos, Equis abundans. [Hom. Il. Ν, 171: Πολυΐππου Μέντορος.] Dionys. P. [308. Schol. Æsch. Pers. 799. Boiss.]

[Πολυϊστόρητος, ὁ, ἡ, schol. Lycophr. 5, p. 1053, explicat voc. ἄσπετον.]

Πολυΐστωρ, ὁ, ἡ, Multiscius, Multiplici doctrina præditus. [Orph. H. 6, 13; Manetho 4, 468. Apollonid. Anth. Pal. 9, 280: Βίβλος π. Π. Ὅμηρος Strabo 3, p. 149. Π. Ἀρχέστρατος Athen. 7, p. 325, E.] Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, Plin. [Vita Arati Phæn. p. 268, 11: Καλλιμάχου, π. ἀνδρός. Dion. Halic. Jud. de Dinarch. c. 1: Δημήτριος ὁ Μάγνης, ὃς ἔδοξε γενέσθαι π. Ironice Origen. t. 1, p. 529, C: Ὁ π. καὶ πολυμαθὴς Κέλσος. Hase.]

[Πολυΐχθυος, ὁ, ἡ, Piscibus abundans. Hom. Hymn. in Apoll. 417.]

[Πολύϊχθυς, ὁ, ἡ, idem. Strabo 3, p. 152. « Planud. Ovid. Met. 10, 531. » Boiss.]

[Πολύϊφιος etymologiæ caussa fictum. V. Πολυξείνος.]

Πολυκαγκής, ὁ, ἡ, Multum habens ariditatis, Peraridus. Sitis epith. ap. Hom., ut Quæ potu egentes exiccet et arefaciat. [Hesych.: Πολυκαγκέα, ἄγαν ξηραντικόν, μεγάλως κατάξηρον.] Il. Λ, [741]: Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. Alibi ξύλα κάγκανα dicit de Lignis aridis. [Χώρα π. Anth. Pal. 9, 678.]

[Πολυκαής, ὁ, ἡ, Valde urens. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 648: Ἐν πολυκαεῖ ὄγμῳ. « Modo ne sit vitiatum. » Hemst.]

[Πολυκαθέδρος, ὁ, ἡ, Multas sedes habens. Scholl. Hom. Il. Β, 74, Theocr. 13, 72; Hesych., Phot. et Suid. s. v. Πολυζύγῳ, Suid. s. v. Πολυκλήϊσι.]

[Πολυκαιρία, ἡ, Senectus. Maximus Cythær. 31 Maii. Ducang.]

Πολυκαισαρίη, ἡ, Cæsarum multitudo, s. Multi Cæsares. Apud Plut. [V. Anton. c. 82]: Οὐκ ἀγαθὸν

πολυκαισαρίη· allusione ad Homericum illud, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω.

Πολυκάλαμος, ὁ, ἡ, q. d. Multicalamus, Multiplici calamo assurgens. [Theophr. H. pl. 8, 9, 2, C. pl. 4, 11, 3 et 15, 1. Id. H. pl. 8, 4, 3, de tritico: Καὶ ὁ μὲν μονοκάλαμος, ὁ δὲ π. Compar. πολυκαλαμώτερον ib. 8, 9, 3. Hase. Π. σῦριγξ Diodor. 3, 57. Athen. 4, p. 184, A. Πολυκάλαμον nomen instrumenti musici ap. anon. Ms. ab Ducangio cit. s. v. Χειρόργανον.]

[Πολυκάματος, ὁ, ἡ, i. q. πολύκμητος, quod per πολυκάματος exp. Phot. et Suidas.]

[Πολυκάμμορος, ὁ, ἡ, Valde miser. Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 151.]

Πολυκαμπής, ὁ, ἡ, Multos habens flexus, Flexuosus. [Π. ἰξὺς Phanias Anth. Pal. 6, 297. Π. ἔθειρα Nonn. Dion. 15, 154. Π. Ταύρου 17, 137. Πολυκαμπέα μέτρα χορείης 19, 219. Π. νύσση 26, 298. Π. αὐλὸς Pollux 4, 67. Π. μέλη 4, 66. Τὸ π. τοῦ κισσοῦ Plut. Mor. p. 649, B. Improprie Τὸ ποικίλον καὶ π. τῆς περιόδου p. 615, C.]

[Πολύκαμπτος, ὁ, ἡ, idem. Theophr. Περὶ αἰσθήσ. § 66. « Πολύκαμπτα μέλεα, Parmenid. apud Aristot. Τῶν μετὰ τὰ φυσ. 3, 5 ante med. (p. 78 Br., 1009 Bekk.) » Hemst. Π. αὔλημα Pollux 4, 63.]

[Πολυκανής, ὁ, ἡ, Multos cædens. Æsch. Ag. 1177: Θυσίαι πολυκανεῖς βοτῶν.]

[Πολύκαπνος, ὁ, ἡ, Fumosus. Π. στέγος Eur. El. 1139.]

[Πολυκάρηνος, ὁ, ἡ.] Πουλυκάρηνος, Multa capita habens. Π. ὄφις, Hydra, Epigr. [Anth. Plan. 91. Nonn. Dion. 40, 233: Θρῆνον πουλυκάρηνον ἐρημίξαντο Μεδούσης.]

[Πολυκαρπέω, Multos fructus produco. Aristot. De gen. an. 3, 1; Theophr. C. Pl. 1, 17, 10; Ælian. V. H. 3, 41; Steph. Byz. s. v. Ἀζανοί. Geopon. 3, 3, 6.]

Πολυκαρπία, ἡ, Ubertas in fructu ferendo, Uber fructus. Exemplum habes in Ὀψικαρπία. [Xen. Mem. 3, 14, 3; Theophr. H. Pl. 9, 2, 4; Diodor. 1, 81. Pollux 1, 51, 240; Geopon. 4, 1, 14; 5, 24, 2. Figurate π. πνευματική Theod. Stud. p. 289, D.]

Πολύκαρπος, ὁ, ἡ, Multos fructus gignens. [Hom. Od. H, 122, Ω, 221: Π. ἀλωή. Pind. Pyth. 9, 12: Πολυκαρποτάτας χθονός. Herodot. 5, 49: Φρύγες πολυκαρπότατοι. Eur. Phœn. 238: Π. οἰνάνθας βότρυν. Plato Tim. p. 86, A: Πολυκαρπότερον σπέρμα. Π. δένδρον et χωρίον Pollux 1, 239, 240.] Theophr. H. Pl. 8, 3: Πάντα δὲ π. καὶ πολυβλαστῆ· πολυκαρπότερον δὲ τὸ κύμινον. Ubi Plin. habet Ocymon pro Cumino: id, quod ex seqq. patet: locus autem est 19, 7. Pro πολυκαρπότερον vero Latine dicit, Nihil fœcundius. Et C. Pl. 2, [4, 4] scribit vitem indigere multo nutrimento, Διὰ τὸ θερμὴ καὶ μανὴ καὶ ὑγρὰ καὶ π. εἶναι. || At πολύκαρπον ap. Hippocr. [p. 615, 18] dicitur τὸ κραταιόγονον, Galen. Lex. Hippocr. [p. 548. || Synonymum polygoni maris ap. Diosc. 4, 4.]

[Πολύκαρπος, ὁ, Polycarpus, n. pr. ap. Automed. Anth. Pal. 11, 346. Nomen frequens ap. scriptores Christianos. Sic P., Joannis Evangelistæ auditor, de quo vid. Suidas.]

[Πολυκάρτερος, ὁ, ἡ, Valde fortis. Anon. ms. ap. Sirmond. in Testimon. de Theodoro Stud. p. 5: Ὁ πολύαθλος καὶ πολυκαρτερώτατος πατήρ. Quod in tali scriptore nihil caussæ est cur divisim scribatur πολλ κ. G. Dind.]

[Πολυκάστη, ἡ, Polycasta, Nestoris filia. Hom. Od. Γ, 464; Hesiod. ap. Eustath. p. 1796, 39; Apollod. 1, 9, 9; Strabo 10, p. 461. De accentu Arcad. p. 102, 14.]

[Πολυκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Multa arte factus. Sic πολυδαίδαλος exp. schol. Hom. Il. Γ, 258.]

[Πολυκατέργαστος, ὁ, ἡ, Qui multum subigitur s. multo labore paratur. Scholl. Nicandri Al. 178, Hom. Il. Δ, 135. Wakef.]

Πολύκαυλος, ὁ, ἡ, Qui multos caules habet, Cujus caules plures sunt, Multicaulis. Theophr. H. Pl. [6, 4, 4]: Διαφέρουσι δ' ἀλλήλων πρὸς τοῖς εἰρημένοις, τῷ τὰ μὲν πολύκαυλα εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν· Plin. 21, 16: Est et illa differentia, quod quædam in iis multicaulia ramosaque sunt.

[Πολυκάων, ονος, ὁ, Polycaon, Lelegis filius. Pausan. 3, 1, 1; 4, 1, 1. || Butæ filius, id. 4, 2, 1.]

[Πολυκέλαδος, ὁ, ἡ, Multum sonans. Lucian. Tragod. 118: Π. κόσσυφος.]

Πολύκενος, ὁ, ἡ, In quo multum vacui s. inanis est. Ovid. itidem Multicavus dicit, Varro Multicavatus. Plut. [Mor. p. 721, C] ait τὸν χαλκὸν esse εὔφωνον καὶ λεῖον, ut qui sit πολύκενος καὶ ὄγκον ἐλαφρός. [Epicur. ap. Diog. L. 10, 89: Ἐν π. τόπῳ. Hase. Oribas. p. 166 ed. Matth.: Ἐλλέβορος χαῦνος καὶ τρόπον τινὰ π. Greg. Nyss. vol. 2, p. 750.]

[Πολυκέντητος, ὁ, ἡ, Valde compunctus. De rebus acu varie pictis Etym. M. p. 506, 49; 681, 43, et Suid. s. v. Πολύκεστος. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 189, C: Π. καὶ πολύχρωμον ἐξύφασμα. Hase.]

Πολυκέρδεια, ἡ, Magna astutia s. vafrities. [Hom. Od. Ω, 166: Πολυκερδείῃσιν. Πολυκερδία, Adamant. Physiogn. 2, 26, p. 418.]

Πολυκερδής, ὁ, ἡ, Multum lucrosus, quæstuosus, Multum lucri afferens. || Multum astutiæ habens, astutus, Valde astutus s. vafer: π. νόος, Hom. Od. N, 255. [Manetho 1, 132. Hesych.: Πολυκερδέα, πανοῦργον.]

[Πολυκερδία. V. Πολυκέρδεια.]

Πολύκερως, ὁ, ἡ, Multa habens cornua. Soph. Aj. [55]: Ἔκειρε πολύκερων φόνον, Multas pecudes corniceras trucidavit.

Πολύκεστος, ὁ, ἡ, i. q. πολυκέντητος [ut exp. Etym. M. p. 681, 43, et Suid.]. Hom. Il. Γ, [371] πολύκεστον ἱμάντα vocat cingulum Veneris, utpote acu pictum et varium: πολύρραφον καὶ ποικίλον: quæ enim acu pinguntur, sæpius ea et punguntur. [Hesych. s. v. Πολυδαίδαλον.]

[Πολυκευθής, ὁ, ἡ, Multa occultans. Π. λόγος Clem. Alex. p. 886.]

Πολυκέφαλος, ὁ, ἡ, Multa habens capita. Plato [Rep. 9, p. 588, C] τὸν ἔρωτα vocat π. θηρίον, Belluam multorum capitum. [Id. Soph. p. 240, C: Ὁ π. σοφιστής. Aristot. De gen. an. 4, 3; Lucian. V. H. 1, 3; Julian. p. 389, D; Synes. p. 10, A.] At π. νόμος, dicta fuit ἡ αὐλητική, vel Modulus quidam tibia canendi, a Minerva inventrice, quod quum sibilum audisset, quem Medusæ sorores et angues Medusam ipsam a Perseo capite truncatam deflentes edebant, ad ejus imitationem excogitavit τὴν αὐλητικήν, schol. Pind. Pyth. 12. Alii vero, ut ibid. annotat, πολυκέφαλον νόμον dictum volunt, quoniam quinquaginta erant viri, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνεστώς, προκατάρχομένου τοῦ αὐλητοῦ, τὸ μέλος προσεφέρετο. Alii vero per κεφαλὰς intelligunt τὰ προοίμια: ita ut π. νόμος sit Modulus plura habens prooemia. Pindarus ibi divisa voce vocat κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον. [V. Plut. Mor. p. 1133, D, E. Hesych.: Πολυκέφαλος, τῶν κιθαρῳδικῶν τι μέλος.]

[Πολυκήδεια, ἡ, Gravis mœror. Ἀκηδείῃσι per πολυκηδείαις exp. schol. Apoll. Rh. 3, 298.]

Πολυκηδής, ὁ, ἡ, Multum mœroris habens s. luctus, Magno mœrore affectus, Multum mœroris afferens, Valde luctuosus. [Hesych.: Πολυκηδές, πολλῶν κακῶν αἴτιον. Πολυκηδέος, πολυφροντίστου. Π. νόστος Hom. Od. I, 37, Ψ, 351. Ναυτιλίη π. Apoll. Rh. 1, 16. Κασιγνήτη 4, 734.]

[Πολυκήριος, ὁ, ἡ, Valde perniciosus. Nicander Th. 798: Π. ὄτην. Anth. Pal. App. 119: Π. χρημοσύνη.]

[Πολυκήτης, ὁ, ἡ, Multa cete habens. Πολυκήτεα Νεῖλον Theocr. 17, 98.]

[Πολυκίνδυνος, ὁ, ἡ, Periculosus. Demetr. Phal. c. 23. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. XXVIII. G. D. Nil. Epist. p. 122, 7. Basil. t. 2, p. 747, C: Τὴν π. παροικίαν, Multis periculis obnoxiam. Hase.]

[Πολυκινησία, ἡ, Multa motio. Aretæus p. 13, 54. « Dionys. Areop. De div. nom. 4, 4, p. 465: Ἡ ἐνίων ἀστέρων μεταβατικὴ π. » Suic. Eustath. p. 1406, 47: Τῆς π. τοῦ βάλλειν.]

Πολυκίνητος, ὁ, ἡ, Qui multiplici motu agitatur. Aristot. De mundo [c. 6, 24]: Τοῖς μὲν πολυκινήτοις ἄρχειν, Hos quidem in regendo motus exercet multiplex. [Galen. vol. 4, p. 295, 12. de quibusdam animantibus: Ἡ τῶν ὄντων φύσις εὐκίνητός τε καὶ π. Id. vol. 18 part. 1, p. 436, 11: Τὸ πολυκίνητον τῆς διαρθρώσεως. Heliod. Æthiop. 3, 7: Π. ἡ ὄψις. Herm. Trismeg. p. 25, 38: Ἡ γῆ π. Hase. Plut. Mor. p. 681, A. Etym. M. p. 514, 5. « Scholl. Oppiani Hal. 4, 585, Hom. Il. B, 814. » Wakef.]

[Πολύκκας, α, ὁ, Polyccas, fl. Macedoniæ. Chœrob. p. 35, 26 ed. Gaisf.]

[Πολυκλαγγος, ὁ, ἡ, Valde clangens. Ælian. N. A. 2, 51: Πολυκλαγγότατος ὀρνίθων.]

[Πολυκλαδής et] Πολύκλαδος, ὁ, ἡ, Multos ramulos emittens, Multos ramulos habens. Theophr. H. Pl. 1, [3, 1]: Δένδρον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥίζης μονοστέλεχες, ὄζωτόν, πολύκλαδον, Unico stipite constans, et ramis brachiatum, ex quibus plures emittit ramulos. Ibid.: Θάμνος δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης καὶ πολυστέλεχες καὶ π., ut rubus, paliurus. [Galen. vol. 14, p. 66, 11: Τῶν πολυρρίζων ἢ π. Basil. t. 1, p. 627, B: Τὰ π., τὰ ὑψίκομα. Hase.] Pro eodem dicitur et Πολυκλαδής, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 1. Forma ab Chœrob. memorata p. 51, 20; 150, 27 ed. Gaisf.]

[Πολυκλαυστος et] Πολύκλαυτος, ὁ, ἡ, Multum ploratus s. defletus: ut πολυδάκρυτος. [Hom. Epigr. 3, 5: Π. ἐπὶ τύμβου. Æsch. Pers. 674: Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών· Ag. 1526: Τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγενείαν· ubi metri caussa terminatione usus est feminina et Ἰφιγενείαν dixit pro Ἰφιγένειαν. Sed πολυκλαύταν στάλαν Erinna Anth. Pal. 7, 712, πολύκλαυτον dicere poterat. Eur. Ion. 869: Τόκους π. Herc. F. 1427: Στείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολύκλαυτοι. Quint. Sm. 3, 380: Π. ἰυγμοῖο.] Aratus [360] Eridanum vocat πολύκλαυτον ποταμόν, amnem Quem lacrymis mœstæ Phaethontis sæpe sorores Sparserunt, Cic. interpr. [Similiter Mosch. 3, 74: Μύρσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥέεθροις.] Dicitur etiam πολύκλαυστος pro eod. [Sic in versibus Euripidi suppositis Iph. A. 779 libri omnes πολυκλαύστοις: sed 782 πολύκλαυτος. Similiter ἄκλαυστος interdum pro ἄκλαυτος scriptum. V. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 320.]

[Πολυκλεής, ὁ, ἡ, Valde celeber. Manetho 4, 43. Πολυκλεέστερος Themist. Or. 4, p. 53, B.]

[Πολύκλεια, ἡ, Polyclea, meretrix, cujus nomine comœdiam inscripsit Alexis. V. Athen. 14, p. 642, C.]

[Πολυκλείδης, ὁ, Polyclides. Δαμαοιστράτη Πολυκλείδου in inscr. Attica ap. Schœll. *Kunstblatt* 1840, n. 50, p. 214. || Πολυκλείδας in inscr. Delph. ap. Curtium p. 62. G. Dind.]

[Πολυκλείδωτος, ὁ, ἡ, Multa compage junctus. Eust. p. 174, 11. Seager. Vide Πολυκληΐς.]

[Πολυκλεῖος, ὁ, Polycleus, n. pr. in inscr. Orchom. Bœckh. vol. 1, p. 741, n. 1569, 14; Franz. Elem. epigr. gr. p. 195, n. 74. Hase.]

Πολύκλειστος, ὁ, ἡ, Multum clausus, Phocyl. [203.]

Πολυκλειτός, [ἡ, όν,] Valde inclytus, celeber. [Pind. Ol. 6, 120, ubi nunc πολύκλειτον γένος proparoxytonum scribitur. Sed revocandum oxytonum. Idem in fragm. ap. Aristid. vol. 2, p. 378, 19: Θήβαν πολυκλειτάν· nam sic duo codd. pro vulgato πολύκλειτον. V. Lobeck. Paralip. p. 457, 550. G. D.] At Πολύκλειτος, nomen proprium [statuarii Sicyonii ap. Plat. Prot. p. 311, B, Pausan. 2, 20, 1, aliosque, et alius, qui ipse quoque Argivus fuit. De utroque v. Sillig. Catal. artif. p. 361 seqq. et O. Müller. De Phidia p. 50, 51. || Larisæus, historiarum scriptor, ab Strabone, Athenæo aliisque memoratus. || Cyrenæus, ap. Polyb. 7, 2, 2. Alii alibi.]

[Πολύκλεπτος, ὁ, ἡ, Valde fraudulentus. Ἀνὴρ π. Tzetz. Hist. 13, 362, 365. Elberling.]

[Πολυκλήεις, εσσα, εν, i. q. πολυκλήϊστος. Agath. Anth. Plan. 331: Σεῖο πολυκλήεντα τύπον. « Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 163. » Boiss.]

[Πολυκληΐς, ἴδος, ἡ.] Πολυκληῒς νηῦς, Navis multis transtris s. jugis aptata et instructa, multa compage juncta: a κληῒς significante ἑδώλιον, seu ναυτικὴν καθέδραν, ut tradit Eust. [p. 174, 7], addens derivari a κλῶ, quia videlicet ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν. Sed addit sciendum esse πολυκληΐδας νῆας dici non solum quæ sunt πολυκάθεδροι, secundum illam etymologiam, sed etiam tanquam quæ sint πολυκλείδωτοι, a κληΐς, pro quo communis lingua dicit κλείς: revera enim πολυκλειδώτους esse naves διὰ τὸ πολυγόμφωτον καὶ εὐάρμοστον. Admonet autem scribi πολυκληῗδος, ut πολυψήφιδος. [Idem de accentu præceptum πολυκληῗδος, non πολυκληΐδος, tractat Eust. p. 710, 4. schol. Il. B, 175, Etym. M. p. 518. Apud Homerum qui non usus est nisi dativo πολυκληῗδι (Il. H, 88, Θ, 239, Od. Y, 382) et πολυκλήϊσι (Il. B, 74, 175, Ψ, 248) libri sibi non constant. Νῆα πολυκλήϊδα ap. Hesiod. Op. 817, et πολυκλήϊδι νηὶ Pers. Anth. Pal. 7, 539.] Sed et genitivum esse κλῇδος pro κλήϊδος (intelligit autem tanquam a recto κλῆξ), ut Νηρῇδος: unde esse κλῇδων θρόνοι apud Lycophr. [De significatione voc. πολυκληΐς conf. Grashof. *Das Schiff bei Homer*, p. 20. Hase.]

Πολυκλήϊστος, ὁ, ἡ, Multum celebratus, decantatus, Percelebris. [Nonn. Dion. 28, 77: Π. ὑπὸ ζυγόν. Id. Joann. c. 6, 128: Μάννα π. 11, 223: Πάσχα π. Neque aliter accipiendum 9, 156: Ὄμμα πολυκλήϊστον ἀφωτίστοιο προσώπου· ubi interpres oculos multum clausos intellexit.]

[Πολυκληματέω, Multos habeo surculos. Philo J. vol. 1, p. 301, 15. Wakef.]

[Πολυκλήματος, ὁ, ἡ, Multos surculos habens. Method. p. 285. Kall. Epiphan. t. 1, p. 548, A: Π. ῥίζαις. Hase.]

Πολύκληρος, ὁ, ἡ, Cui multa obvenit hæreditas, Hom. Od. Ξ, [211. Theocr. 16, 83.]

[Πολυκλῆς, έους, ὁ, Polycles, n. pr. frequens et Athenis et alibi. Sic Polycles, artifex Atheniensis, ap. Pausan. 6, 4, 5. Cyrenæus 10, 3, 1. Lacedæmonius 6, 1, 7. Demosthenis oratio superest contra Polyclem.]

Πολύκλητος, ὁ, ἡ, A multis vocatus. Apud Hom. πολύκλητοι, Ex multis locis convocati [ut exp. Phot. et Suid.], Il. Δ, [438]: Πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες· K, [420]: Πολύκλητοι ἐπίκουροι Εὕδουσι, i. e. ἀπὸ πολλῶν τόπων ἐπικεκλημένοι βοηθοί, Hesych.

[Πολυκλινής, ὁ, ἡ, Cum multis concumbens. Π. σύνευνος Manetho 3, 332.]

[Πολύκλινος, ὁ, ἡ, Multos lectos habens. Π. οἶκος Heliodor. 5, 18.]

[Πολυκλόνητος, ὁ, ἡ, Multum agitatus. Στεγεία π. Synes. p. 98.]

[Πολυκλώψ, ὁ, ἡ, Multa furans. Oppian. Cyn. 3, 267.]

Πολύκλυστος, ὁ, ἡ, q. d. Multum ablutus. Sed exp. Qui multis fluctibus abluitur, Undosus, ap. [Hom. Od. Δ, 354, Z, 204, T, 277,] Hesiod. [Th. 189], ubi πόντον appellat πολύκλυστον. [Ib. 199.]

Πολύκλωνος, ὁ, ἡ, Multos habens ramos, Ramosus, Surculosus. [Theophr. H. Pl. 6, 2, 6. Schol. Nicand. Th. 872; Geopon. 12, 1, 2.]

Πολύκμητος, ὁ, ἡ, ut π. σίδηρος, Hom., Ferrum multum elaboratum, i. e. artificio vario elaboratum; Quod multum elaborari potest, i. e. vario artificio; Circa quod multum laboratur. [Hesych.: Π., μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον, ἢ πολὺν κάματον ἡμῖν παρέχοντα· λέγει δὲ τὸν σίδηρον.] Hom. Od. Ξ, [324]: Χρυσόν τε, πολύκμητόν τε σίδηρον· Il. Z, [48]: Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Ubi vide Eust., qui et hanc expos. affert, Δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν, ἤτοι θάνοιεν, Per quod multi pereant. Ego hanc interpr. ceteris anteponendam puto, π. σίδηρον, Ferrum, circa quod multum laboratur, a fabris sc. [Od. Δ, 718: Π. θάλαμος. Anth. Pal. 9, 656: Π. πρεσβήια τέχνης. Greg. Nyss. vol. 2, p. 287, A: Τὸν π. τοῦτον ἐξειργάσατο πόνον.]

[Πολύκνημον, τὸ, frutex est surculosus, foliis origani, flore pulegii, multis geniculis dependentibus, parvis, veluti acinorum corymbis, odore acri, jucundo, qui calfacit et desiccat ordine secundo. Usurpatur etiam Hippocrati p. 615, ad uteri ulcera, et πολυκνήμου φύλλα fotu et suffitu utero male habenti adhibentur, p. 686, 10, 12. Foes. Nicander Th. 559: Ψῆγμα πολυκνήμοιο καὶ ὀριγάνου· Al. 57. Orph. Arg. 916· Diosc. 3, 108; Plin. 26, 14. Conf. Εὔκνημον.]

Πολύκνημος, ὁ, ἡ, Saltuosus, Multos saltus s. colles habens, Ex cujus montium pede multi saltus et densa loca consurgunt. [Hesych.: Π., δύσβατον, ὀρεινόν, τραχὺν τόπον.] Hom. Il. B, [497]: Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, ubi quidam exp. δύσβατον καὶ ὀρεινήν, In jugis sitam et salebrosam. Quidam etiam πολυορίγανον, eo quod κνημὸν Argivi vocent τὴν ὀρίγανον, Eust.

Πολύκνισσος [Πολύκνισος], ὁ, ἡ, Multo nidore fumans aut redolens: π. πέτρη, Saxum abundans multo nidore et fumo e sacrificiis educto, ex Nonno. [Apoll. Rh. 3, 879: Π. ἑκατόμβαις.]

Πολυκοίλιος, ὁ, ἡ, Qui multos habet ventres. [Aristot. De partt. anim. 3, 15.]

[Πολυκοίμητος, ὁ, ἡ, Valde quietus. Ἀκοίμητος per π. exp. schol. Æsch. Pr. 139.]

Πολύκοινος, ὁ, ἡ, Multis communis. [Pind. Pyth. 2, 77 : Π. ἀγγελία. Aristot. Eth. Nic. 1, 9, 9 : Εἴη δ' ἂν πολύκοινον ἡ εὐδαιμονία. Π. εὐτυχία Themist. Or. 1, p. 6, D.] Soph. [Aj. 1193] π. Ἅδαν appellat, sicut in l. supra citato πάγκοινον λιμένα Ἅιδου vocat. [Epiphan. t. 1, p. 619, A; 1061, C : Π. πόρνη· t. 2, p. 105, C : Τὴν π. Ἀφροδίτην. Ptolem. Tetrab. p. 172, 19 : Τὸ πορνικὸν καὶ π. Hase. Π. γυνὴ Cyrill. Alex. In Jes. 1, 21. p. 23. Π. καὶ μαχλῶσα γ. ib. p. 333. Π. ἑταίρη Manetho 5, 142. Π. γύναιον Alciphro 3, 50. Χαμαιτυπεῖον Hesych. exp. τῶν π. συνουσιῶν· quod πολυοίγων scriptum in Lexico Cyrilli. || Pro πολυάδελφος dixit Soph. in Hydrophoris ap. Hesych. s. v. Κοινός : Πολύκοινον Ἀμφιτρίταν· quæ verba etiam schol. Sophoclis attulit ad Antig. 1 : Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.]

Πολυκοιρανίη, ἡ, Imperium multorum, Dominium multorum. Hom. Il. B, [203] : Οὐ μέν τοι [πως] πάντες βασιλεύσομεν [βασιλεύσομεν] ἐνθάδ' Ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς· quo in l. Aristot. Polit. 4, 4, dicit incertum esse an intelligat imperium populi, qui μόναρχος γίνεται σύνθετος εἷς ἐκ πολλῶν, an vero ὅταν πλείους ὦσιν οἱ ἄρχοντες ὡς ἕκαστος. Eund. versum in se transtulit Caligula ap. Suet.: Quum audiret forte reges, qui officii causa in urbem advenerant, concertantes apud se super cœnam de nobilitate generis, exclamavit, Εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς· nec multum abfuit, quin statim diadema sumeret speciemque principatus in regni formam converteret. [|| Imperii amplitudo. Rhian. ap. Stob. Flor. 4, 34 : Ὦ … θεὸς ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ καὶ π.]

[Πολυκοίρανος, ὁ, ἡ.] In VV. LL. est etiam Πολυκοίρανος, Multorum dominus et rex. [Aristoph. Ran. 1270 : Ἀτρέως πολυκοίρανε παῖ.]

[Πολυκόλλητος, ὁ, ἡ, E multis conglutinatus. Vox dubia. Schneid. Greg. Nyss. t. 3, p. 217, C. Id. t. 2, p. 809, C : Χιτῶνα πτωχικόν τε καὶ π., Tunicam ex multis pannis consutam. Hase.]

Πολύκολπος, ὁ, ἡ, Plures sinus habens, de utero animantium multiparorum. [Galen. vol. 4, p. 277 : Ἡ τῆς ὑὸς μήτρα καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμοῦ κυίσκει πολλά, π. ἐστί.]

[Πολυκολυμβος, ὁ, ἡ.] Πολυκολυμβα μέλη τῶν βατράχων, Aristoph. Ran. [245] dicit Quæ ranæ canunt sæpius κολυμβῶσαι.

Πολύκομος, ὁ, ἡ, Cui multa coma est, spissa est cæsaries, Comosus. Diosc. 4, 165, de tithymallo dendroide : Ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ π., quem Plin. dicit Comosissimum esse.

Πολύκομπος, ὁ, ἡ, Jactabundus, Multum sese jactitans. [Epiphan. t. 1, p. 261, B. Id. ib. p. 598, B : Τοῦ ἀλαζονοῦ καὶ π. Hase. Αὐλὸς π., Fistula valde sonans, Pollux 4, 67, ubi π. om. cod. Jungermanni.]

[Πολύκομψος, ὁ, ἡ, Valde garrulus. Etym. M. p. 729, 29, et Suidas s. v. Στωμύλος.]

[Πολύκοπος, ὁ, ἡ. Athen. 1, p. 20, E : Ὄρχησις ὀγκώδης παθητική τε καὶ π. Incertæ significationis vocabulum, quod Casaub. exp. Gestus plangentium probe exprimens, Salmasius autem (ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 828) in πολυπρόσωπος mutari voluit ex Plut. Mor. p. 711, E.]

[Πολυκόσμητος, ὁ, ἡ, Valde ornatus. Γυνὴ π. Eustath. p. 1477, 12.]

[Πολύκοσμος, ὁ, ἡ, Qui multam mundi partem complectitur. Anon. De exalt. cruc. p. 144, C Grets. Pseudochrys. t. 11, p. 909, F : Τῆς π. καταστροφῆς. Hase. || Valde exornatus. Hesych. s. v. Πολυδαίδαλος.]

[Πολυκράνος, ὁ, ἡ, Multiceps. Eur. Bacch. 1015 : Π. ἰδεῖν δράκων. Justin. M. Or. ad Græc. § 3 : Π. ὕδρα. Orac. Sibyll. 3, 176, de senatu Romano : Λευκὴ καὶ π.]

[Πολυκράτειος, ὁ, ἡ, Polycrateus. Aristot. Pol. 5, 11 : Τῶν περὶ Σάμον ἔργα Π.]

[Πολυκρατέω, Valde potens sum. Eunapius in Epiphanio p. 93 : Τοῖς πολυκρατοῦσι καὶ ὑπερέχουσι. Schneid.]

[Πολυκρατής, ὁ, ἡ, Valde potens. Æsch. Choeph. 404 : Π. Ἀραὶ φθιμένων.]

[Πολυκράτης, ους, ὁ, Polycrates, n. pr. multorum, quorum et antiquissimus et celeberrimus est Polycrates, Æaci filius, Samiorum tyrannus : de quo v. Herodot. 3, 39. 44. 54; 120 seqq., Pausan. 1, 2, 3; 8, 14, 8, Athen. 12, p. 540. Proverbium Πολυκράτης μητέρα νέμει ap. Zenob. 5, 64. || Alii ap. Xenoph. Anab. 5, 1, 16; 7, 2, 17, Demosth. p. 163, 6; 283, 7, Pausan. 6, 17, 9, Athen. 8, p. 335, C, aliosque, nec rarum in inscriptionibus nomen. Lysiæ contra Polycratem quendam oratio ap. Harpocr. s. v. Περιοριῶσθαι.]

[Πολυκράτητος, ὁ, ἡ, Multis dominans. Joann. Mon. Canon. p. 105, C : Μαλακία ἡ π. καὶ παντοκράτητος. Hase.]

Πολυκρατία, ἡ, Multorum potestas : vel Multa potestas.

[Πολυκρατίδης, ὁ, Polycratides, n. pr. in inscr. Thebana ap. Ulrichs. in Actis Acad. Bav. vol. 3, 2, p. 433. || Πολυκρατίδας, Laco, ap. Plut. Mor. p. 231. In Πολυστρατίδας vel Πεισιστρατίδας corruptum ap. eund. V. Lycurg. c. 25. G. D. De forma Πολυκρατίδας Car. Keil. Anal. epigr. p. 160. Hase.]

Πολύκρατον, τό, Galen. [Lex. p. 548] ap. Hippocr. esse dicit τὸ κραταιόγονον ὀνομαζόμενον. Sed quidam codd. πολύκαρπον habent. [Recte.]

[Πολύκρατος, ὁ, ἡ, Valde mixtus. Bekk. Anecd. p. 371, 25 : Ἄκρατος κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ πολύκρατος.]

[Πολύκρατος lectio vitiosa ap. Theodor. Prodr. Amor. p. 397 : Τίκτει δύω γενέτα πολυκράτοιό τε μόσχου | πόρτιος θ' ἁπαλῆς· ubi Gaulmin. p. 550 πολυκράτοιο conjecit, quod metrum non fert. Ab hac parte Dorvillii præstat conjectura ad Charit. p. 575, πολυκραίρου.]

[Πολυκράτων, ωνος, ὁ, Polycraton, n. pr. Π. Κρίθωνος Ῥηναιεύς ap. Athen. 4, p. 173, B.]

[Πολυκραυγάζω, Valde vociferor. Theod. Stud. cod. Reg. 891, f. 21 : Μὴ πολυκραυγάζετε. Nisi tamen scrib. divise, πολὺ κρ. Miller.]

[Πολύκρεκτος, ὁ, ἡ, Canorus. Κιθάρα π. Orph. H. 33, 16.]

[Πολύκρεως, ὁ, ἡ. Π. εὐωχία, Epulum in quo multæ carnes apponuntur, Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 392, B. Hemst. || De multis carnium generibus statuens. Anast. Sin. Hodeg. p. 334, 12. German. CPol. In ador. cr. p. 265, A Grets. : Τῆς π. λευιτικῆς λατρείας. Hase.]

Πολύκρημνος, ὁ, ἡ, Multa habens præcipitia [Pseudochrys. t. 9, p. 886, D : Π. χῶρος. Hase] : Hesychio, [Photio et Suidæ] δύσβατος, ὀρεινός. [Eodem modo Hesych. πολύκνημον explicat : ex quo Bernh. in annot. ad Suidam colligit πολύκρημνον a quibusdam lectum esse in loco Homeri s. v. Πολύκνημος citato.]

[Πολυκριθέω, Hordeo abundo. Ἀκοστῆσαι per πολυκριθῆσαι exp. Eust. p. 658, 43.]

[Πολύκριθος, ὁ, ἡ, Hordeo abundans. Πολύκριθος per πολύκριμνος exp. Suid. s. v. Κρίμνον. Wakef.]

[Πολύκριθος, ὁ, Polycrithus, n. pr. ap. Plut. Mor. p. 299, C, D.]

Πολύκριμνος, ὁ, ἡ, Multum ferens hordei, Hordei ferax, Etym. [M. p. 681, 37. Suid. s. v. Κρίμνον.]

[Πολυκρινέω. Πολυκρινῶν libri quidam Const. Manass. Chron. 6037 pro φυλακρινῶν, quod v.]

[Πολυκρίτη, ἡ, Polycrita, n. pr. virginis Naxiæ, de qua v. narrationes Parthenii c. 9, Plutarchi Mor. p. 254, B, Polyæn. 8, 36, cujus in libris Πολυκρέτη scriptum vitiose. || Lysimachi filia. Plut. V. Aristid. c. 27.]

[Πολυκρίτης, ὁ, Polycrites, n. pr. ap. Philox. Anth. Pal. 9, 319, ubi genit. Πολυκρίτου.]

[Πολύκριτος, ὁ, Polycritus, n. pr. Æginetæ duo ap. Herodot. 6, 50; 8, 92 et 93. || Cothocides, ap. Demosth. p. 250, 16. || Rerum Sicularum scriptor, ap. Aristot. Mir. ausc. c. 112, Antig. Car. c. 150. || Alii ap. Polyb. 9, 34, 10, Diog. L. 2, 63, aliosque.]

[Πολύκριτος, ὁ, ἡ, Multis modis distinctus. Orph. H. 10, 18.]

[Πολυκρόκαλος, ὁ, ἡ, Arenosus. Poeta in Etym. Gud. p. 348, 21 : Πολυκροκάλοιο Νεμείης.]

[Πολύκροσσος, ὁ, ἡ, Multas fimbrias habens. Tzetz. Hist. 10, 229 : Ζώνας π. Elberling.]

[Πολυκρόταλος, ὁ, ἡ, Multum crepitans. Nonn. Dion. 5, 254 : Χεὶρ π.]

[Πολυκρότητος, ὁ, ἡ, Multum pulsatus. Hesych. s. v. Ἀκρότητος.]

Πολύκροτος, ὁ, ἡ, Multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diversas aut chordas aut fistulas, quæ pulsu tanguntur. Athen. 12, [p. 527, F, ex Posidonio] : Κατακλωμένους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφον, ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι. [Lucian. Trag. 115 : Π. ἀστραγάλοις πέπληγα νῶτα.] || Πολύκροτοι dicuntur etiam Homines versuti et vafri, τῶν ἀνθρώπων οἱ κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῖ, sicut et τρίμματα et πολυτρίμματα et κρόταλα. Unde et ap. Hom. in primo Od. versu fuerunt qui scribere voluerint, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύκροτον. [V. Eustath. p. 1381, 47.] Hæc schol. Aristoph. [Nub. 259. Anacreon ap. Athen. 10, p. 447, A : Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυκρότῃ σὺν Γαστροδώρῃ· ubi notanda terminatio feminina, nisi πολυκρότῳ scripsit.]

[Πολύκρουνος, ὁ, ἡ, Multas scaturigines habens. Aristid. vol. 1, p. 235 : Ταῖς π. φιάλαις. Marian. Anth. Pal. 9, 669 : Πολυκρούνων ἐκπροχέει στομάτων. Poeta in Iriart. Catal. p. 253.]

[Πολύκρωξος, ὁ, ἡ, Multum crocitans. Oppian. Cyn. 3, 117.]

[Πολυκτέανος, ὁ, ἡ, Opulentus. Pind. Ol. 10, 44 : Πατρίδα π. Callim. H. in Apoll. 34; Musæus 124; Hymn. in Isin in Rossii Inscrr. fasc. 2, p. 6, 22. Πολυκτεάνων Orac. Sibyll. 4, 143.]

Πολυκτημοσύνη, ἡ, Multorum possessio, Divitiæ, Opulentia. [Procl. Par. in Ptol. p. 242, 28 : Π. διὰ θεμελίων, ἢ γεωργιῶν, ἢ ναυκληριῶν. Hase. Pollux 3, 110; 6, 196. Clem. Al. p. 268 : Τῶν οἰκετῶν τὴν πολυκτημοσύνην.]

Πολυκτήμων, ὁ, ἡ, Qui multa possidet, Multorum possessor, Dives, Locuples, Opulentus. [Pollux 3, 109; 6, 196. Hom. Il. E, 612; Soph. Antig. 855; Eur. Ion. 581; Dio Cass. 72, 5 fine; Cyrill. Alex. In Num. 6, 23, p. 37. Hesych. s. v. Ἐνώσιος.]

[Πολύκτηνος, ὁ, ἡ, Multas pecudes possidens. Alexander. Polyhist. ap. Euseb. Pr. ev. p. 430, D : Γενέσθαι δ' αὐτὸν π. Hase. Hesych. s. v. Ζάβοτον. Conf. Πολυμάταρος.]

[Πολυκτησία, ἡ, Opulentia. Athen. 6, p. 233, D. Schneid. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 85, 21 : Πολυκτησίαις χαίρουσι δαπανογράφοι. Basil. t. 2, p. 232, C : Τὸν φόρτον τῆς π. Hase.]

Πολύκτητος, ὁ, ἡ, exp. active, Multa possidens, Locuples, Dives. [Eur. Andr. 768 : Πολυκτήτων δόμων μέτοχος. Eustath. p. 134 extr. : Πολύκτητος, ταυτὸν δὲ φάναι πολυκτήμων.]

[Πολύκτητος, ὁ, Polyctetus, Marathonius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 306, ubi genit. Πολυκτήτου. || Alius ap. Lucian. Fugit. c. 26.]

[Πολύκτιτος, ὁ, ἡ, Multa efficiens. Epitheton Naturæ in Hymn. Orph. 9, 20.]

Πολυκτόνος, ὁ, ἡ, Qui multos interficit. [Æsch. Ag. 469, 743; Eur. Heracl. 218, Or. 1142, Hel. 242.]

[Πολυκτορίδης, ὁ, Polyctoris filius. Hom. Od. Σ, 299 : Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο.]

[Πολυκτόριον, τό, Polyctorium. Etym. M. p. 681, 44 : Π., τόπος ἐν Ἰθάκῃ, ἀπὸ Πολύκτορος, et Eust. p. 1815, 49. Male Πολυκτόριος apud Suidam.]

[Πολύκτωρ, ὁ, Polyctor, Ithacensis. Hom. Od. P, 207. || Ægypti filius. Apollod. 2, 1, 5. || Alii ap. Pausan. 5, 21, 16; 6, 23, 4. Athen. 6, p. 245, C, Iambl. V. P. p. 528.]

[Πολυκυδήεις, εσσα, εν, Multum celebratus. Apollin. Metaphr. Psalm. 10, 7 (p. 171, 250).]

[Πολυκυδής, ὁ, ἡ, idem. Epigr. christianum Anth. Pal. 1, 8, 4 : Πολυκυδέα τιμήν. Boiss.]

[Πολυκύδιστος, ὁ, ἡ, idem. Agathias Anth. Pal. 7, 593 : Π. θεσμοσύνη. Femin. πολυκυδίστη ib. 9, 657.]

[Πολύκυθνος, ὁ, ἡ, Semine abundans, i. q. πολύσπερμος. Hesych. s. v. Κυθνόν.]

[Πολύκυκλος, ὁ, ἡ, i. q. πολυέλικτος. Hesych. s. v. Πολυέλικτον. « Jo. Geom. H. 2, 71. » Boiss.]

[Πολυκύκος, ὁ, ἡ, Valde turbulentus. Porph. ad Hom. Il. B, 145, p. 232 Wassenb. : Τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολυκυκόν ἐστι καὶ ταραχῶδες.]

Πολυκυλίνδητος, ὁ, ἡ, Multum volutatus, πολλαχοῦ κυλιόμενος, Hesych. [Eustath. p. 1471, 7.]

[Πολυκύμαντος, ὁ, ἡ, Fluctuosus. Anna Comn. p. 415, A : Π. τάραχος. Elberl. Πολυκύματος Hesych. s. v. Ἀκύμονος. Etym. M. p. 545, 16 : Κύμη· πόλις Ἰταλίας … διὰ τὸ πολυκύματον αὐτὴν εἶναι.]

Πολυκύματος, ap. Athen. legitur, l. 7, [p. 301, F] de thynno : Φωλεύει δὲ ὁ θύννος, καίτοι πολυκύματος ὤν· pro πολυκυήματος, ut opinor, Multo conceptu fœtus : nam præcedit paulo ante, Ἕως μὲν ἂν ἔχῃ μικρὰ τὰ κυήματα. [Lectio vitiosa editionis Ald. Codex recte πολυκύματος.]

[Πολυκυμία, ἡ, Fluctuum frequentia. Const. Manass. Chron. 5453 : Πολυκυμίας ζάλαις. Plurali 6283.]

Πολύκυμος, ὁ, ἡ, in VV. LL. i. q. πολυκύμων : sed nullum usus illius exemplum affertur.

[Πολυκύμων, ὁ, ἡ, i. q. πολυκύματος. Πολυκύμονος θαλάσσης ap. Suid. s. h. v. Ἐρικύμων per π. exp. schol. Æsch. Ag. 121.]

Πολυκύμων, ὁ, ἡ, Undosus, Undis abundans, Fluctuosus. Suid. : Πολυκύμονος θαλάσσης, πολυταράχου. [Π. πόντος Solon Eleg. 1, 10. Seager. Empedocl. apud Clem. Al. Strom. 5, p. 674, 24. Hemst. Œcum. In Apocal. p. 371, 26 et 429, 11 Cramer. : Π. βίου. Id. ib. p. 446, 20 : Π. κόσμου. Jo. Xiphil. In jejun. p. 259, A Grets. : Π. θάλασσαν. Hase.]

[Πολυκυριότης, ἡ, i. q. πολυκοιρανία. Theophyl. In Ep. 1 ad Cor. 8, 6, p. 226 : Πολυθεΐαν πρεσβεύειν καὶ π. Steph.]

[Πολυκώθων, ὁ, ἡ, Multa pocula bibens. Polemo ap. Athen. 10, p. 436, D.]

[Πολυκωκύτος, ὁ, ἡ, Luctuosus. Theognis 238.]

[Πολύκωλος, ὁ, ἡ, Multa membra habens. Dem. Phal. § 252.]

Πολύκωμος, ὁ, ἡ, Comessationibus abundans, vel potius, Multarum comessationum auctor, de Baccho dictum in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 17. Δαῖτες π. Anacr. 42, 14.]

[Πολύκωμος, ὁ, ἡ, Multos vicos habens. Athan. vol. 2, p. 304. Kall.]

Πολύκωπος, ὁ, ἡ, Multos remos habens, Eur. [Iph. T. 981 : Π. σκάφει. Soph. Trach. 658 : Πολύκωπον ὄχημα ναός.]

[Πολυκώτιλος, Valde garrulus. Π. ἀηδόνες Simonid. in Etym. M. p. 813, 8.]

[Πολυλάλητος, ὁ, ἡ, Valde garrulus. Ἀθυρόστομος per π. exp. schol. Soph. Phil. 191. || Sæpe dictus. Eustath. p. 861, 33; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 732.]

[Πολυλαλία, ἡ, Garrulitas. Galen. vol. 16, p. 198 ed. Kühn. : Τὴν τῶν ἄλλων π. καὶ ἀπιθάνους λόγους.]

Πολύλαλος, ὁ, ἡ, Multum loquens, Loquax, Loculeius, Loquaculus, Garrulus. [Symm. Job. 12, 2. Clem. Rom. Constit. apost. 3, 5 : Μὴ π., μὴ κραύγασος. Pseudochrys. t. 10, p. 1008, A : Τάφος π. Hase. Schol. Soph. Ant. 330 : Κομψοὺς τοὺς π. φαμέν. Hesych. s. v. Φιλόλογος. Schol. Aristoph. Nub. 1363 et Suid. s. v. Ἄδειν : Π. τὸ ζῷον (ἡ τέττιξ).]

[Πολυλάμπης, ους, ὁ, Polylampes, i. e. Multum splendens, n. pr. fictum ab Luciano V. H. 1, 20, ubi male scriptum Πολυλαμπής. Scribendum Πολυλάμπης, ut Πυριλάμπης scribitur, non Πυριλαμπής. G. Dind.]

[Πολύλαος, ὁ, Polylaus, Herculis ex Eurybia filius. Apollod. 2, 7, 8. || Πολύλαος τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, Favorin. s. v. Πολυλήϊος. Quod indocti grammatici commentum est.]

[Πολυλαρυγγίζω, Multum vociferor. Anon. cod. Reg. 2750, A, fol. 91, nisi scrib. 1 divise, πολὺ λαρ. Miller.]

[Πολυλείψανον, τό, Multæ reliquiæ, si sana est lectio ap. Theophil. Simoc. Hist. p. 235, 10 ed. Bonn. : Καὶ περὶ τὴν Νινευὶ ἦκε πολυλείψανα. Sed scribend. fort., πολλὰ λείψανα. Hase.]

[Πολυλεξία, ἡ, Loquacitas. Athan. vol. 2, p. 246. « Socrat. H. E. 4, 7, p. 215. » Jacobs.]

[Πολύλεξις, ὁ, ἡ, Ex multis vocabulis constans. Schol. Dion. Thr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 139 (in Bekk. Anecd. p. 758, 31) : Ὅτι πολύλεξίς ἐστιν ὁ λόγος. Nam sic scripturam codicis πολλὴ λέξις correxit Villois. Plural. πολυλέξεις λόγους ib. (p. 759, 4.) De forma adjectivi v. Lobeck. ad Phryn. p. 628, Paralip. p. 227.]

Πολυλήϊος, ὁ, ἡ, Multos habens segetum campos, Dives agri consiti; nam λήϊα sunt τὰ σιτοφόρα χωρία. [Suidas : Π., πολλὰ κτήματα ἔχων.] Hom. Il. E, [613] :

Ὅς ῥ' ἐνὶ Παιτῷ Ναῖε πολυκτέανος, πολυλήϊος. Sunt etiam qui exp. Dives pecoris prædando abacti, Dives ex prædis : quod λεΐς s. λεία dicatur Præda, θρέμματα καὶ λάφυρα ἐκ πολέμων. Sed illa expos. magis est consentanea. [Epitaph. Hesiodi ap. Pausan. 9, 38, 4 : Ἄσκρη μὲν πατρὶς π. Apoll. Rh. 4, 267.]

[Πολύλιθος, ὁ, ἡ, Multos lapidos habens, Saxosus. Hesych.: Λιθώδεσι, πολυλίθοις. Duplicato propter metrum λ Dionys. Anth. Pal. 6, 3 : Τρηχῖνα πολύλλιθον.]

[Πολυλίμενος, ὁ, ἡ, Multos portus habens. Artemidorus Eustathii p. 287, 35.]

[Πολυλιμενότης, ητος, ἡ, Multitudo portuum. Menander rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 175 : Εἰς εὐλιμενότητα καὶ π.]

[Πολύλιμος. V. Πολύλιμος.]

Πολύλλιστος, vel Πολύλιστος, ὁ, ἡ, Multum precibus petitus, expetitus, idem quod infra τρίλλιστος, quum in eo τρὶς ponatur pro πολλάκις : ut qui est sæpe optatus, idem et multum sit optatus. Utitur autem hoc idem poeta, qui et illo, Hom. Od. [E, 445]: Κλῦθι ἄναξ ὅστ' ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω. Sed scribitur et πολύλιστος, non geminato λ [ap. Hesych., Suidam aliosque grammaticos. Poetarum exempla nulla sunt : nam Simonidi ap. Plut. Mor. p. 402, D, recte restitutum duplex λ. Terminatione femin. H. Orph. 31, 14; 34, 2; 40, 9 : Πολυλλίστη βασίλεια.] Quinetiam pro illo nomin. scribitur et accus. in multis exempll. exponiturque active, Valde supplex. [Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 498, 8 : Ἡ τοῦ παντὸς πολύλλιστος ζήτησις. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 348, n. 2388, 9 : Πολυλλίστη δὲ πόλει. Hase. ‖ Adv. Πολυλίστως, schol. Hom. Od. E, 445.]

[Πολυλιτάνευτος, ὁ, ἡ, idem. Schol. Hom. Il. Θ, 488, Od. E, 445; Hesych. et Suid. s. v. Πολύλιστος. « Eustath. in Dionys. P. 485. » Boiss.]

Πολύλλιτος, ὁ, ἡ, pro πολύλλιστος. [Hymn. Orph. 11, 2 : Ἡρακλὲς πολύλλιτε.] Ex Nonno, Πολύλλιτος τερπωλή. Ex Eod. [Jo. c. 16, 97], Θεὸς πολύλλιτος, Deus multis precibus orandus. [Il. Εἰλείθυια Manetho 6, 741. Etym. p. 681, 47 : Τὸ πολύλλιτος ἐλλείψει τοῦ σ.]

[Πολυλλίδης, ὁ, et Πόλυλλος, ὁ, nomina pr. in inscr. epigrammatis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 510 : Πόλυλλος Πολυλλίδου Παιανιεύς.]

Πολύλοβος, ὁ, ἡ, Multos habens λοβούς, Folliculos, Qui multis folliculis siliquatur, folliculis inquam quibus semina sunt inclusa. Theophr. H. Pl. 8, 4, [1]: Πολύλοβον δὲ καὶ ἡ τίφη καὶ ἡ ὀλύρα, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. [Vitiose pro πολύλοπος, quod v.]

Πολυλογέω, Plura dico, Copiose loquor. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 792, 10 : Ἵνα μὴ πολυλογῶμεν. Gregent. Tephr. Disput. p. 88, 20 : Μεμάθηκας πολυλογεῖν. Pseudochrys. t. 6, p. 643, C : Ἐν βαλανείοις πολυλογοῦσα. Hase. Pollux 10, 51.] Bud. ex Athen. [14, p. 633, F. Eust. p. 20, 12; 634 extr. (ubi pass.), in Dionys. P. 939.]

[Πολυλογητέον, Copiose loquendum. Clem. Alex. Pæd. p. 203 : Οὔτε μακρολογητέον οὔτε π. οὔτε ἀδολεσχητέον.]

Πολυλογία, ἡ, Verbositas, Expositio quæ multis verbis fit, Sermo aut Oratio de multis. [Pollux 2, 121; 4, 22, 149. Plato Leg. 1, p. 641, E.] Plut. [Mor. p. 519, C] : Τῇ μὲν οὖν πολυμαθείᾳ τὴν π. ἕπεσθαι συμβαίνει. Aristot. Polit. 4, 10 : Περὶ δὲ τυραννίδος ἦν ἡμῖν λοιπὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ἐνούσης π. περὶ αὐτήν, ἀλλ' ὅπως λάβῃ τῆς μεθόδου τὸ μέρος. [Xen. Cyrop. 1, 4, 5; Dio Chr. vol. 1, p. 219; Dio Cass. 52, 41. « Heliod. Æth. 5, 30. Herm. Trismeg. p. 49, 39 : Τῆς π. τε καὶ ματαιολογίας ἀπαλλαγέντας. » Hase. Thom. M. p. 898.]

[Πολυλογίζω, i. q. πολυλογέω. Φλυαρεῖς per πολυλογίζεις exp. glossator cod. Paris. Aristoph. Pl. 575, forma ab usu veterum aliena : de qua v. Lobeck. ad Phryn. p. 569.]

Πολυλόγος, ὁ, ἡ, Qui multa verba facit, Qui multis verbis de re aliqua disserit, Multiloquus. Ammon. [p. 91] ita distinguit μακρολόγος et πολυλόγος, ut μ. sit ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων : at π. sit ὁ περὶ πολλῶν πολλά. Ita π. foret Qui de variis rebus in medium allatis disserit multis verbis. [Plato Leg. 1, p. 641, E, ubi alii libri πολύλογος, ut ap. Dion. Cass. 76, 16 : Πολυγνώμων μᾶλλον ἢ πολύλογος ἦν. Πολυλογώτερος Xenoph. Cyrop. 1, 4, 5. Il. ῥήτωρ Pollux 4, 20.] ‖ At Πολύλογος, accentu in antep. retracto, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, Bud., ap. Dionys. Areop. p. 214.

Πολυλόγως, Multis verbis. [Pollux 4, 24.]

[Πολύλοπος, Multicortex. Theophr. H. Pl. 1, 5, 2, C. Pl. 5, 18, 2. Ἐλάτη π. H. Pl. 5, 1, 6, et alia 8, 4, 1, ubi vulgo πολύλοβα, quod correxit Salmasius.]

[Πολύλυπος, ὁ, ἡ, Valde tristis. Πολυπονώτατος per π. exp. gloss. Eur. Hec. 705 ed. Matth. Schæf.]

[Πολύλυχνος, ὁ, ἡ, Multas candelas habens. Inscr. ap. Reines. p. 200; Fabrett. p. 746 : Π. θυμιατήριον. Boiss.]

[Πολυμάγγανος, ὁ, ἡ, Admodum præstigiosus. Jo. Jejun. Pœnit. p. 75, D : Τῆς περιπλόκου καὶ π. αἱμομιξίας. Hase.]

Πολυμάθεια, vel Πολυμαθία, ἡ, Multarum rerum peritia, Multa eruditio, Magna eruditio, doctrina ; Disciplina multijuga, Bud. ex Gellio. [Heraclit. ap. Diog. L. 9, 1 : Πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει. Πολυμαθία ap. Plat. Alc. 2 p. 147, A (ubi edd. vet. πολυμάθεια), Leg. 7, p. 811, A; 819, A, Amat. p. 133, C. Πολυμάθεια ap. Strab. 1, p. 2 et 7 (sed πολυμαθία 3, p. 157), Dionys. Scriptt. vett. cens. c. 1 (ubi alii libri recte πολυμαθία), Plut. Mor. p. 734, D; 1114, F, Lucian. De salt. c. 33, 37, aliosque, libris non raro inter diphthongum et literam simplicem fluctuantibus. ‖ Plut. Mor. p. 746, D : Ἡ Πολύμνια τοῦ φιλομαθοῦς ἐστι καὶ μνημονικοῦ τῆς ψυχῆς· διὸ καὶ Σικυώνιοι τῶν τριῶν οὐσῶν μίαν Πολυμάθειαν καλοῦσι.]

[Πολυμαθέω, Multa disco. Plato Amat. p. 137, E : Οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα οὐδὲ πολυμαθοῦντα. Clem. Al. p. 373 : Πολυμαθοῦντα.]

[Πολυμαθημοσύνη, i. q. πολυμαθία. Timon ap. Athen. 13, p. 610, B : Πολυμαθημοσύνη, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο.]

Πολυμαθής, ὁ, ἡ, Qui multa didicit, Multiscius, Multum eruditus. [Aristoph. Vesp. 1175 : Ἀνδρῶν π. καὶ δεξιῶν. Plato Leg. 7, p. 810, E : Πολυηκόους καὶ π. Xenoph. Mem. 4, 4, 6.] Isocr. Ad Dem. [p. 5, D] : Ἐὰν ἧς φιλομαθής, ἔσει πολυμαθής. [Plut. Mor. p. 148, D, 675, E. Lucian. Salt. c. 1.]

[Πολυμαθία. V. Πολυμάθεια.]

Πολυμαθῶς, Cum peritia multarum rerum, Cum magna eruditione, More ejus qui est multarum rerum peritus, seu, magis ad verbum, qui multa didicit, Ut decet eum qui etc. [Clem. Alex. p. 805, B. Pallad. Vita Chrys. p. 118, 21 : Γνησίως μὲν καὶ π. εἰρηκώς, Perdocte. Hase.]

[Πολυμάκαρ, ὁ, ἡ, Valde beatus. Τρισμάκαρες per πολυμάκαρες exp. Eustath. p. 1542, 19.]

[Πολυμακάριστος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Greg. Nyss. t. 2, p. 1046, C : Ἡ τοῦ μακαρίου π. ψυχή. Hase. Cosmas Vestitor cod. Reg. 1468, fol. 11, b : Π. ἡ βίβλος τοῦ Ζαχαρίου. Miller.]

[Πολύμαλλος vitiose pro πολύμηλος, quod v.]

[Πολυμανής, ὁ, ἡ, Valde insaniens. Clem. Rom. Per. Petri p. 17, C. Hase. Πουλυμανής Anth. Pal. 12, 87.]

[Πολυμάντευτος, ὁ, ἡ, Multis vaticiniis clarus. Plut. Mor. p. 292, E : Πολυπευθὴς καὶ π.]

[Πολύμαργος vitiose pro πολυσμάραγος, quod v.]

[Πολύμαστος, ὁ, ἡ, Mammosus. Multimammius, cont. Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 64, et t. 2, p. 55. Hase. Hieron. in Prœm. Comm. ad Ep. Pauli ad Ephes.]

Πολυμάσχαλος, ὁ, ἡ, Multas habens alas : πολυμάσχαλος δρῦς, Theophr. H. Pl. 3, 9 [8, 4] exp. Quercus corpore sinuoso; nam μασχάλαι in arboribus cavi quidam sinus sunt. [Il. μέλος 3, 10, 2; 12, 3; 17, 3.]

[Πολυμάταιος, ὁ, ἡ, Valde vanus. Aristeas De LXX Interpr. p. 276 ed. Dale (p. 116 ed. Hav.). Struv.]

[Πολυμαχαιροπλακίδης, ὁ, Polymachæroplacides, n. pr. fictum ap. Plaut. Pseudol. 4, 2, 31. Hase.]

[Πολυμάχητος, ὁ, ἡ, De quo multi contendunt. Lucian. Cyn. c. 8.]

[Πολύμαχος, ὁ, ἡ, idem. Sic πολυδήριτος exp. schol. Oppiani Hal. 5, 328. Pro quo πολυμάχιμος scriptum in gl. cod. Mosq. ap. Schneid. p. 247.]

[Πολύμαχος, ὁ, Polymachus, Pellæus, ap. Plut. V. Alex. c. 69. ‖ Vitiose pro Πολύχαρμος, quod v.]

[Πολυμεγέθης, ὁ, ἡ, Permagnus. Niceph. Blemm. p. 233.]

[Πολυμέδιμνος, ὁ, ἡ, Multos (frumenti) medimnos largiens. Epitheton Cereris ap. Callim. H. in Cer. 2, 120.]

[Πολυμέδων, οντος, ὁ, Polymedon, Priami filius. Apollod. 3, 12, 5.]

Πολυμεθής, ὁ, ἡ, affertur pro Multum ebrius. [Πουλυμεθής Onestes Anth. Pal. 11, 45.]

[Πολυμέθοδος, ὁ, ἡ, Multimodus. Theod. Stud. p. 205, D : Τῆς π. πανουργίας. G. Dind.]

[Πολυμειδίων, ῶνος, Valde ridens. Gramm. Barocc. in *Philological Museum* vol. 2, p. 415. Osann.]

[Πολυμέλαθρος, ὁ, ἡ, Multas ædes tenens. Callim. H. in Dian. 225 : Πουλυμέλαθρε, πολύπτολι.] Πουλυμέλαθρος, Nonno [Joann. c. 14, 6], Aula ampla atrio prædita.

[Πολυμελής, ὁ, ἡ, Multa membra habens. Plato Phædr. p. 238, A : Π. γὰρ καὶ πολυειδές. ‖ Varie sonans, epitheton tibiæ, ap. Polluc. 4, 67. ‖ Adverb. Πολυμελῶς, Pollux 4, 57.]

[Πολυμελπής, ὁ, ἡ, Canorus. Pollux 6, 170. Epitheton tibiæ, 4, 67. Simile est Πολύμολπος, ὁ, ἡ, quod epitheton hirundinis est in carmine anon. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 349, 33. G. Dind.]

[Πολυμελῶς. V. Πολυμελής.]

Πολυμεμφής, ὁ, ἡ, Querulus, Qui multas effundit querelas, Qui multas jacit ore querelas, Plenus querelarum. Nonn. [Jo. c. 10, 111, et Dion. 4, 35; 39, 272], π. φωνή.

Πολυμέρεια, ἡ, Partium multitudo, Plures partes. [Philo vol. 1, p. 506, 18 : Αἴτιον μίξεως, κράσεως, π. Hase. Plut. Mor. p. 910, C, D.]

Πολυμερής, ὁ, ἡ, Multis partibus constans, In multas partes divisus. Plut. De def. orac. [p. 427, B] : Τὸ ἐμβριθὲς καὶ πολυμερές. [Sext. Empir. p. 315, 33; 316, 41; 335, 15. Anon. De mus. p. 78, 1 ed. Bellerm. : Τῆς μουσικῆς ἐπιστήμης π. ὑπαρχούσης. Hase.] Et in superl. ex Aristot., Πολυμερέστατος πόντος. [Tim. Locr. p. 98, D : Ὕδατος στοιχεῖον πολυμερέστατον.] Item Multifarius, Varius. [Πουλυμερής Philipp. Anth. Pal. 7, 385.]

Πολυμέριμνος, ὁ, ἡ, Multis curis obnoxius, Anxius, Solicitus. Aristot. De mundo [c. 6, 24] : Τοῖς μὲν ἀρχεῖν πολυμέριμνον, His quidem præfectura solicita est. [Hephæst. Apotel. p. 9, 8. Euseb. Dem. ev. p. 32, D. Greg. Nyss. t. 1, p. 157, D : Τὴν π. ταύτην ζωήν. Hase. Nilus Epist. p. 124. Schol. Soph. Aj. 1228. Vide Ἀμέριμνος et Πολυμέρμερος.]

[Πολυμέριστος, ὁ, ἡ, In multas partes divisus. Schol. Oppian. Hal. 4, 439.]

[Πολυμέρμερος, ὁ, ἡ.] Πολυμέρμερον Hesychio πολυμέριμνον.

Πολυμερῶς, adv., Multifariam, Varie [Hesych. : Π., πολυστιχῶς (vulgo πολυσχιδῶς), διαφόρως] : ut in principio Epist. ad Hebr. [1, 1; ad quæ Chrysost. t. 12, p. 7, C : Τὸ γὰρ π. καὶ πολυτρόπως, τουτέστι, διαφόρως. Macar. Homil. p. 386, 5 : Π. καὶ πολυτρόπως διακονοῦντες. Hase. Plut. Mor. p. 537, D; Basil. M. vol. 3, p. 52, E.]

[Πολυμετάβλητος, ὁ, ἡ, Valde variabilis, Permultas formas assumens, epith. Protei. Eust. p. 1502, 63.]

[Πολυμετάβολος, ὁ, ἡ, idem. Timæi Lex. s. v. Παλίμβολος. Boiss. Procl. In Alcib. Platon. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1827, p. 333. Hase. Anon. in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 316, 21 : Ὕλη ἄστατος καὶ π. G. Dindorf.]

[Πολυμέταλλος, ὁ, ἡ, Ex multis metallis factus. Steph. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 233, 11. G. D.]

[Πολυμέταρσος, ὁ, ἡ, vox suspecta. Etym. Gud. p. 533, 34 : Ταῦρος· ... πολύλαλος, ἰσχυρόφωνος, πολύκτηνος, πολυμέταρσος, ἁμαρτόζωος, πολυμίαρος, δυνατομέγεθος. Angl.]

[Πολυμετρία, ἡ, Multitudo s. Varietas metrorum. Anon. Περὶ κωμῳδίας p. 27, 13 ed. Oxon. (p. XVI, b, 12 ed. Par.) : Ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ π. τὸ σπουδαζόμενον. ‖ De versibus ita compositis ut post singulos pedes vel dipodias vocabulum finiatur, Eustath. p. 353 extr. : Πολυμετρίαν ... εἶναι κακίαν ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπήρτισται ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος, οἷον « Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. » Cui opposita est ὀλιγομετρία, ibid.]

[Πολύμετρος, ὁ, ἡ, Multis mensuris constans, Copiosus. Eurip. in initio Meleagri ap. Aristoph. Ran. 1271 : Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν. ‖ Ex multis metris compositus. Δρᾶμα π. Athen. 13, p. 604, E.]

[Πολυμήδη, ἡ, Polymeda, Autolyci filia, Iasonis mater. Apollod. 1, 9, 16, quæ Ἀλκιμέδη vocatur ab Apoll. Rh. 1, 233.]

[Πολυμήδης, ὁ, Polymedes. Thucyd. 2, 22. ‖ Atheniensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 201. ‖ Epicureus. Diog. L. 10, 28. ‖ Ægiensis. Polyb. 5, 17, 4.]

[Πολυμήδιον, τό, Polymedium, n. vici prope Lectum montem. Strabo 13, p. 606, 616.]

[Πολυμηκάς, άδος, ἡ, Multum balans. Πολυμηκάδες αἶγες in orac. ap. Herodot. 8, 20.]

[Πολυμήκετος, ὁ, ἡ, Valde longus. Quint. Sm. 2, 452.]

[Πολυμήκης, ὁ, ἡ, idem. Synes. p. 73, D. Hase. Π. αὐλός Pollux 4, 67. Πολυμήκεις στίχοι, Etym. M. p. 191, 29.]

[Πολυμήλη, ἡ, Polymela, Phylantis filia. Hom. Il. Π, 181. ‖ Pelei filia. Apollod. 3, 18, 8.]

Πολύμηλος, ὁ, ἡ, Multas oves habens, Ovibus abundans. [Hom. Il. B, 705 : Ἰφίκλου π. Ξ, 490 : Φόρβαντος π.] Hesiod. Op. [306] : Πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε. [Il. B, 605 : Ὀρχομενὸν πολύμηλον· unde sumsit Tzetz. ad Lycophr. 874, ubi vulgatum olim πολύμαλλον ex duobus codd. est correctum. Pind. Pyth. 9, 11 : Πολυμήλου ... χθονός· unde Ol. 1, 19, Σικελίᾳ πολυμήλῳ scribendum pro πολυμάλῳ, quod in libris omnibus esse videtur, cum Ahrensio De dial. Dor. p. 153, recte monente literam η vocabuli μῆλα (Pecora) ejusque compositorum non mutari in α. Ἑστίαν πολυμηλοτάταν Eur. Alc. 591. Terminatione femin. πολυμήλη ap. Suidam, qui exp. πολυθρέμματος γῆ. De quo dixit Lobeck. Paralip. p. 475.]

[Πολύμηλος, ὁ, Polymelus, Lycius. Hom. Il. Π, 417.]

[Πολύμηνις, ὁ, ἡ, Valde irascens. Pallad. Anth. Pal. 9, 168.]

[Πολυμήρης, ὁ, Polymeres, n. pr. in numo Achaico ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 4, p. 18.]

[Πολυμήστωρ, ορος, ὁ, Polymestor, rex Thraciæ. Eur. Hec. 7. ‖ Rex Arcadiæ. Pausan. 8, 5, 9.]

Πολύμητις, vel Πολυμήτης, ὁ, Cui multum est consilii et prudentiæ, Consilio abundans. Apud Hom. passim, πολύμητις Ὀδυσσεύς. [Sic Il. A, 311, Γ, 200, Od. Φ, 274, et alibi, ex eoque Aristoph. Vesp. 350. Πολυμήτιος Ἡφαίστοιο Il. Φ, 355. Πολυμήτιος Ἑρμείαο Orph. Lith. 54. Πολυμήτιδι τέχνῃ Orph. Arg. 124. Altera forma ap. Hesych. et anon. De physiogn. ap. Boisson. ad Marini V. Procli p. 132 : Ῥὶς μεγάλη σημεῖον πολυμήτου.]

[Πολυμήτωρ, ἡ, Multorum mater. Γαίης π. Oppian. Hal. 1, 88.]

Πολυμηχανία, ἡ, Multorum machinatrix molitrixque solertia : s. Variæ machinæ, Varia molimina. Hom. Od. Ψ, [321] : Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλους πολυμηχανίην τε. [Plut. Mor. p. 233, E. Pollux 7, 189. Πολυμηχανίῃσι Manetho 6, 483.]

Πολυμήχανος, ὁ, ἡ, Qui est prompto ad multa machinanda ingenio, Præditus multarum rerum machinatrice et molitrice solertia. Vel uno verbo, Solers, Industrius. [Pollux 7, 189.] Redditur et Prudens, Sapiens; sed quum a poetis Latinis vocatur Ulysses Solers, puto eos ad Homericum πολυμήχανος potius respicere : at quum Prudens, vel Sapiens, ad πολύμητις. Il. B, [173 et alibi] : Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. [De eodem Soph. Phil. 1135 : Πολυμηχάνου ἀνδρός.] Exp. et Versutus, Callidus; sed Homerum scimus aliis verbis uti, quum versutiam et calliditatem Ulyssi vult tribuere. Eust. certe observat, de Ulysse non dici Παμμήχανος, sed πολυμήχανος : si quidem vituperatum iri eum qui sit παμμήχανος. Videtur autem hoc nomine intelligere, fortassis a se ficto, Eum qui ita temerarius est, ut nihil non machinetur, moliatur, et q. d. Ad quidvis machinandum præceps. Alioqui παμμήχανος per se sonat simpliciter, Qui omnia machinatur, rem quamlibet. [Κούρη π. Orph. Lith. 311. Πολυμήχανε μῆτερ epitheton Naturæ in Hymn. Orph. 9, 1.]

[Πολυμηχάνως, Multipliciter machinando. Constant. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii p. 759, 4 : Π. ἀντεγειρόμενοι. Hase.]

[Πολυμίαρος. V. Πολυμίταρος.]

Πολυμιγής, ὁ, ἡ, Ex multis mistus, Misturam aut admistionem ex multis habens. [Pollux 5, 170; Hesych. s. v. Ἀμφιμιγές. Aristot. De gen. an. 4, 3 : Τῆς γονῆς π. οὔσης. Suidas s. v. Ἁρμονία ex Philopono In Aristot. : Πολυμιγέων καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις. Philo vol. 1, p. 661, 26 : Πολυμιγοῦς καὶ κακουμένης (κεκραμένης Mang.) δόξης εἰκών. Π. κρᾶσις id. vol. 2, p. 53, 47.] Πολυμιγής, Ex multis mixtus, s. permixtus, Confusus, Epigr. [Platonis Anth. Pal. 9, 823.]

Πολυμιγία, ἡ, Multarum rerum mistura, mistio, Plut. [Mor. p. 661, E. Sext. Emp. p. 549. Clem. Al. p. 566 : Π. τῶν σπερμάτων.]

[Πολυμίγματος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Galen. vol. 14, p. 24, 8; 204, 14; 283, 19. Damocrat. ib. p. 131, 15 : Π. ἀντίδοτον. Hase.]

[Πολύμικτος, ὁ, ἡ, E multis mixtus. Orph. H. 9, 11. Angl. Greg. Naz. Carm. p. 237, 7 Dronk. : Π. βορβορίη. Hase.]

[Πολύμιξ, ὁ, ἡ, Epiphan. t. 2, p. 105, D. Interpr., Qui promiscuam venerem sectatur. Hase.]

[Πολυμιξία, ἡ, i. q. πολυμιγία. Plut. Mor. p. 1109, C, D : Π. τῶν σπερμάτων. || Frequentia coitus. Epiphan. vol. 1, p. 275, A : Ἀκόλαστον γένος περιστερῶν καὶ πολυμιξίαις μὴ ἀνακοπτόμενον. G. Dind.]

[Πολυμισής, ὁ, ἡ, Valde exosus. Lucian. Pisc. c. 20 : Π. τέχνη.]

Πολύμισθος, ὁ, ἡ, Qui multa mercede conducitur, Qui magna mercede operam suam alicui locat. Epigr. [Anth. Pal. 5, 2. Jo. Chrys. t. 6, p. 776, 42 ed. Savil. || Multam mercedem persolvens. Antioch. Homil. p. 1210, E : Τὸν πολύμοχθον καὶ π. πλοῦτον. Hase. Joann. Climac. p. 15, D.]

[Πολυμιταρικός, ἡ, όν, i. q. ποικιλτικός, quod v.]

Πολύμιτος, ὁ, ἡ, Multis liciis textus. Plin. 8, 48 : Plurimis vero liciis texere, quæ πολύμιτα appellant, Alexandria instituit. [Æsch. Suppl. 446 : Π. πέπλοι. Ex Cratino memorat Pollux 7, 31. G. D. Arrian. Peripl. mar. Er. p. 22, 20; 31, 31 Hudson. Id. ib. p. 28, 19 : Π. ζῶναι πηχυαῖαι. Hase.]

[Πολυμνάστειος, Πολύμναστος. V. Πολύμνηστος.]

Πολυμνήμων, ὁ, ἡ, Multarum rerum memor, Multum memoria valens. [Plut. Mor. p. 292, A : Πολυμνήμονές τινες ὄντες.]

[Πολυμνήστειος. V. Πολύμνηστος.]

[Πολυμνήστευτος, ὁ, ἡ. Π. virgo, Quam multi proci ambiunt, Plut. Mor. p. 766, D.]

[Πολύμνηστος et] Πολυμνήστη, ἡ, Multis ambita, Cujus multi sunt aut fuerunt μνηστῆρες, Proci. Hom. Od. [Δ, 770, Ψ, 149 : Π. βασίλεια·] Ξ, [64] : Οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα. [Hesych. : Πολυμνήστην, ἀγαθήν, σώφρονα. Πολυμνήστῃσιν ἀλόχοισιν Manetho 6, 145, unde eidem 2, 277, restitutum pro πολυμνήστοισι. Πολύμνηστος et πολυμνήστη ap. Polluc. 3, 48. Terminatio masc. ap. Persen Anth. Pal. 6, 274 : Πολυμνάστοιο Τίσιδος.]

[Πολύμνηστος (Dor. Πολύμναστος), ὁ, ἡ, Multum s. bene memor. Æsch. Ag. 821 : Τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. Orph. H. 5, 4; 41, 2; 49, 2. || Multum memoratus s. celebratus. Æsch. Ag. 1459 : Πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον.]

Πολύμνηστος, ὁ, Polymnestus, [Theræus, Batti pater, conditor Cyrenæ, ap. Herodot. 4, 150, 155; et forma Dor. Πολύμναστος ap. Pind. Pyth. 4, 104. ||] poetæ nomen proprium est [de quo Plut. Mor. p. 1133, A : Γεγονέναι Πολύμνηστον ποιητήν, Μέλητος τοῦ Κολοφωνίου υἱόν· ὃν Πολύμνηστόν τε καὶ Πολυμνήστην (?) νόμους ποιῆσαι ... τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν ... ἐμνημόνευσαν. (Pindari verba, in quibus est Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός, servavit Strabo 14, p. 643.) Πολύμναστος etiam ap. Pausan. 1, 14, 4] : a quo Πολυμνήστεια μέλη ap. [Cratin. ap. schol. Aristoph. Eq. 1284 et Suid. s. h. v. : Καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει μουσικήν τε μανθάνει (unde Π. ἀείδειν ap. Phot. p. 441, 2), et] Aristoph. [Eq. 1287 : Πολυμνήστεια ποιῶν], Polymnestea carmina, h. e. A Polymnesto condita [vel, qualia Polymnestus condidit. Τὰ Πολυμνήστεια

καλούμενα ap. Plut. Mor. p. 1132, D. Hesych. : Πολυμνήστειον ᾄδειν· εἶδός τι μελοποιίας τὸ πολυμνήστειον. Ἦ δὲ ... λοφώνιος μελοποιὸς ὁ Π. εὐμελὴς (εὐσχημονέστερος codex) πάνυ. Carmina lasciva fuisse ex Aristophanis verbis intelligitur. || Phliasius, Pythagoreus, ap. Diog. L. 8, 46. || Alius, Anth. Pal. 13, 15.]

[Πολυμνήστωρ, ὁ, ἡ, Multum s. bene memor. Æsch. Suppl. 544 : Γενοῦ πολυμνήστωρ, ἐφάπτωρ Ἰοῦς.]

Πολύμνητος, affertur pro Multum decantatus, pro quo πολυύμνητος potius diceremus. [Nisi ex πολύμνηστος est corruptum. Sumtum enim videtur ex Orph. H. 49, 2, ubi olim πολύμνητον legebatur. Similiter ἀείμνητος scriptum ap. Hesych. s. v. Ἀεὶ et Ἀείζωος. G. Dind.]

[Πολύμνια, ἡ, Polymnia, una ex novem Musis. Hesiod. Th. 78; Orph. H. 75, 9; Plut. Mor. p. 746, E; et vitioso accentu Πολυμνίαν ap. Apollod. 1, 3, 1.]

[Πολύμνιος, ὁ, ἡ.] Πολυμνία, epitheticōs dicitur ἡ θάλασσα, Mare, διὰ τὸ πολὺ φυκίον ἔχειν : nam μνίον dicitur τὸ φῦκος, Alga. Hesych. [Schol. Nicand. Th. 950 : Ποταμοῖσι πολυστείοισιν ... εἰ δὲ πολυμνίοισι ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχουσιν· μνία γὰρ τὰ βρύα· διὸ καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται.] Idem dicit esse nom. propr., forsan unius ex Musis, quæ et Πολύμνεια [immo Πολύμνια].

[Πολύμνιος, ὁ, Polymnius, Megetis filius. Quint. Sm. 2, 292.]

[Πόλυμνις, ιδος, ὁ, Polymnis, Epaminondæ pater. Plut. Mor. p. 578, E; 579, D; Pausan. 8, 52, 4; 9, 12, 6; Ælian. V. H. 3, 17.]

[Πόλυμνος, ὁ, Polymnus, n. pr. ap. Pausan. 2, 37, 5.]

[Πολυμοιρία lectio vitiosa in orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 203, D. Struv. Alia corruptela πολυμερίᾳ in duobus codd.]

[Πολύμολπος. V. Πολυμελπής.]

[Πολυμόλυντος, ὁ, ἡ, Frequenter contaminatus. Jo. Mon. Poenit. p. 117, D. Hase.]

[Πολυμορφία, ἡ, Multiformitas. Himer. Or. 21, 10, p. 746 : Τῇ π. τῶν γεννηθέντων. Longin. De subl. 39, 3 : Τῇ π. τῶν φθόγγων. De monstris formam mutantibus Eustath. p. 1504 extr. « Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 2, p. 15 : Τὰς ἐπὶ γῆς ἐσχάτας π. » Suic.]

Πολύμορφος, ὁ, ἡ, Multiformis : ut Cic., Variæ et quasi multiformes; Colum., Multiformes species. Aristot. H. A. 8, 28 : Πολυμορφότατα δὲ τὰ ἐν Λιβύῃ· καὶ λέγεται δέ τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν. [Id. De partt. anim. 2, 1 : Πολύμορφα τοῖς σχήμασιν 2, 10 : Πολυμορφοτέραν ἰδέαν. Πράξεις καὶ κινήσεις π. 2, 1.] Unde Plin. 8, 16 : Multiformes ibi animalium partus, varie feminis cujusque generis mares aut vi aut voluptate miscente : unde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid novi Africam afferre. [Π. πάρδαλις Pollux 5, 83; λειμὼν 1, 240; στρωμνὴ 10, 42. Π. κακὸν Lucian. Asin. c. 54. Φύσις π. Manetho 5, 29.]

[Πολυμόρφως, Multiformiter. Diodor. 2, 52 : Βαφῆναι π. Scott. Epiphan. t. 1, p. 574, D. Basil. t. 1, p. 712, B; 789, D. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 181, 31 Dronk. : Πολυειδῶς καὶ π. Hase.]

[Πολυμόσχου Orac. Sibyll. 2, 105 (pro quo πολυπλάγκτου ap. Phocyl. 35). Legendum videtur πολυμόχθου. Elsner. Quod nunc editum.]

[Πολύμουσος, ὁ, ἡ, Valde elegans, venustus, scitus. Plut. Mor. p. 744, A : Φιλόμουσον καὶ π. ὄντα. Lucian. De salt. c. 7 : Παναρμόνιον καὶ π. ἀγαθόν.]

[Πολυμοχθηρός, ὁ, ἡ, Pessimus. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 158. Boiss.]

Πολύμοχθος, ὁ, ἡ, [Multo labore factus. Theocr. 28, 8 : Ἠλακάταν ... τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν. ||] Cum multis laboribus et ærumnis conjunctus, Laboriosus, Ærumnosus. Chrysost. De sacerd. π. βίος. [Sophocles OEd. C. 165 : Ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα. Eurip. Hec. 96 : Τῶν π. Τρῳάδων· Iph. A. 1330 : Π. γένος ἁμερίων· El. 1330 : Οἶκοι θνητῶν πολύμοχθοι. (Orph. H. 28, 15 : Θνητοῖς π.) Π. Ἄρης Phœn. 791. Compar. πολυμοχθότερος Herc. F. 1196. Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ Aristot. in Pæane ap. Athen. 15, p. 696, B.]

[Πολυμόχθως, Cum multo labore. Pseudochrys. t. 6, p. 641, E : Π. ἐξεπλήρου. Hase.]

[Πολυμύελος, ὁ, ἡ, Multum medullæ habens. Ὀστέα π. Hippocr. p. 774 extr.]

[Πολυμυθία, ἡ, Loquacitas. Suidas in Νικόστρατος Μακεδών. Boiss.]

Πολύμυθος, ὁ, ἡ, Qui multa fabulatur, Loquax, φλύαρος, περίεργος, Hesych. [Hom. Od. B, 200 : Τηλέμαχον π. Il. Γ, 214, de Menelao Lacone : Οὐ π. Bass. Anth. Pal. 11, 72 : Γραῖα π. In bonam partem Anth. Pal. 9, 523 : Καλλιόπη πολύμυθε ... τίκτε μοι ἄλλον Ὅμηρον· ut ap. Aristot. Poet. c. 18 : Ἐποποιικὸν λέγω τὸ π., οἷον εἴ τις τὸν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ποιεῖ μῦθον. Τὸ πολύμυθον, Multitudo fabularum, Strabo 14, p. 654. || Multorum sermone celebratus. Pind. Pyth. 9, 133 : Ἀρεταὶ π.]

Πολύμυξος, ὁ, ἡ, Multa habens ellychnia. At quidam exp. π. λύχνος, Lucerna apta ad ferenda multa ellychnia.

[Πολύμυχος, ὁ, ἡ, Multos recessus habens. Schol. Callim. H. in Del. 65.]

[Πολύναος, ὁ, ἡ, Multa delubra habens. Theocr. 15, 109. Forma Ionica πολύνηος in Etym. M. p. 32, 9, πολυνηὸς scripta. || Πολύνηος, ὁ, Polynaus, n. pr. Hom. Od. Θ, 114 : Ἀμφίαλός θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο.]

[Πολυναύτης, ὁ, Multas naves ducens. Æsch. Pers. 83 : Πολύχειρ καὶ π.]

[Πολυνεικής, ὁ, ἡ, Multum rixans. Æsch. Sept. 830 ad Polynicis nomen alludens : Οἳ (P. et Eteocles) δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο.]

[Πολυνείκης, ους, ὁ, Polynices, OEdipodis filius. Hom. Il. Δ, 377; Pind. Ol. 2, 77; Herodot. 9, 27; Apollod. 3, 6, et frequenter ap. Tragicos. Soph. Ant. 110 : Π. ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων, ad etymologiam nominis alludens, de qua dixit Eustath. p. 776, 51. || Par fratrum, Ἐτεοκλῆς et Πολυνίκης (sic) sellarius in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 784. || Alii ap. Pausan. 5, 8, 9; 6, 17, 3.]

[Πολύνεικος. V. Πολύνικος.]

Πολύνευρον, τὸ, dicitur a quibusdam τὸ ἀρνόγλωσσον, Plantago, ut est in Append. Diosc. [2, 153.] Habet enim multas fibras et veluti nervos, præsertim minor.

[Πολυνεφέλας, ὁ, Multas nubes habens. Pind. Nem. 3, 16 : Οὐρανοῦ πολυνεφέλα. Forma vulgari πολυνεφέλου utitur schol. Ἀγάννιφον per πολυνέφελον exp. Etym. p. 7, 11.]

[Πολυνέφελος. V. Πολυνεφέλας.]

[Πολυνηνεμία. V. Παλινηνεμία.]

[Πολύνηστος, ὁ, ἡ, Multum s. Acervatim congestus. Orac. Sibyll. 3, 543 : Πῦρ π., ex emend. Alex. Hase.]

[Πολύνηος. V. Πολύναος.]

Πολυνικάω, ex Thuc. affertur pro Longe vinco. [Scriptura vitiosa. Πολὺ ἐνίκων recte scriptum ex Thucydide attulit HSt. s. v. Πολύς.]

[Πολυνίκη, ἡ, Polynice, nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, f, 22; 4, h, 28, 54; 10, b, 153.]

[Πολυνίκης, ὁ, Sæpe victor. Lucian. Lexiph. c. 11.]

[Πολύνικος, ὁ, Polynicus. Ἀρίστιππος Πολυνίκου in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 308. || Laco. Xenoph. Anab. 7, 6, 1, ubi male libri alii Πολύνεικος. || Thebanus, ap. Damaget. Anth. Pal. 7, 540, ubi cod. Pal. pariter Πολύνεικος.]

[Πολυνιφής, ὁ, ἡ, Multa nive conspersus. Eurip. Hel. 1342 : Πέτρινα ὀρία πολυνιφέα.]

[Πολύνιφος, ὁ, ἡ, Idem. Ἀγάννιφον per πολύνιφον exp. Etym. M. p. 7, 9.]

[Πολυνόη. V. Πολυνόμη.]

Πολύνοια, ἡ, Multum mentis, s. prudentiæ; Mens cui multum prudentiæ inest s. sagacitatis. [Pollux 2, 228; 6, 149. Dio Cass. 52, 41.] Apud Plat. πολύνοια dicitur de oratione sententiosa, Leg. 1, [p. 641, E] : Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μέν, βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. Ex quo l. intelligimus, inquit Bud., Atheniensium olim orationem πολύλογον fuisse, Lacedæmoniorum, βραχυλόγον, Cretensium πολύνουν, Sententiosam. [Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 338, 35 : Καλλιρρημοσύνην καὶ π. Adde Πολυϊδεία.]

[Πολυνόμη, ἡ, Polynome, Nerei filia. Hesiod. Th. 258. In Πολυνόη corruptum ap. Apollod. 1, 2, 7.]

[Πολύνομος, ὁ, ἡ, Multa pascua habens. Tzetz. Hist. 7, 58 : Χώρα ... οὖσα πολυνομώτατος· ubi notanda terminatio superlativi masculina. || Multum depascens. Theophr. H. Pl. 9, 15, 4 : Πολυνομώτατον καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς.]

Πολύνοος, et Πολύνους, ὁ, ἡ, Cui multum est mentis, i. e. prudentiæ, s. sagacitatis : ut quum ab Eust. hæc conjunguntur, πολύβουλος, πολύμητις, πολύνους, πολύτροπος. [Π. ῥήτωρ 4, 20. Π. μᾶλλον ἢ πολυλόγος 6, 149.] Item λόγος πολύνους, Oratio sententiosa : vide Πολύνοια. [Hierocl. p. 294. Schol. Pind. Wakef. Basil. t. 2, p. 745, C. Porphyr. Vita Plot. p. 9, B. Euseb. Pr. ev. p. 418, C : Π. ὢν καὶ πολυμαθὴς ἀνήρ. Iamblich. In Arithm. Nicom. p. 4, A : Τὸ πολύνουν. Hase.]

[Πώλυνος, ὁ, Polynos, Trojanus. Quint. Sm. 8, 86.]

[Πολυνοσέω. Origen. vol. 2, p. 724, D : Πλάσας αὐτὴν (τὴν φύσιν) πολυνοσοῦσαν τὸ ἀσθενές. Bast. Manifestum est πολὺ νοσοῦσαν esse scribendum.]

[Πολύνοσος, ὁ, ἡ, Multis morbis obnoxius. Strabo 15, p. 705, de elephantis : Π. καὶ δυσίατοι. Psellus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 193, 15 : Δι' ἀσθένειαν σαρκίου πολυνόσου. || Valde ægrotus. « Tzetz. ad Lycophr. 156, p. 420 : Πέλοψ π. καὶ πάρετος ἦν. » Boiss.]

[Πολύνοστος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 361, 12, scribit quæ siccis et æstuosis locis proveniant, ea omnia sicciora et calidiora esse corporique robur amplius exhibere, διότι ἐκ τοῦ ἴσου ὄγκου βαρύτερα καὶ πυκνότερα καὶ πολυνοστά ἐστιν ἢ τὰ ἐκ τῶν ὑγρῶν καὶ ἀρδομένων καὶ ψυχρῶν· ubi π. dicuntur quæ plurimum succi utilis habent ac veluti majorem reditum tribuunt plurimumque in se redeunt, ut vulgo dicitur. Foes. De frumento Theophr. H. Pl. 8, 8, 1 : Ὅταν εὐετηρία γένηται καὶ πολυνοστότερα τὰ σπέρματα γίνεται, de quo recte Schneid. vol. 3, p. 685 : « Νόστιμον dicitur omne id quod a sordibus est purum; igitur in frumento videtur opponi aceri, τῷ ἀχύρῳ, quod quo crassius est, eo minus farinæ granum fundit, quo vero tenuius, eo plus reddit. Granum ejusmodi νόστιμον et πολύνοστον dicitur. »]

[Πολυνοσώδης, ὁ, ἡ, Gravi morbo occumbens. Ducas Hist. Byz. p. 128, A : Ὁ θάνατος τοῦ Μυρὰτ οὐκ ἦν πολυνοσωδέστατος. Simile compositum est πολυδεχμώδης : nisi utrumque divisim est scribendum. G. Dind.]

[Πολύνους. V. Πολύνοος.]

[Πόλυντρον, τό.] Πόλυντρα, Hesychio ἄλφιτα, Farinæ. [Pro polenta. Salmas.]

[Πολύνυμφος, ὁ, ἡ, Multas sponsas habens. Pollux 3, 48.]

[Πολύνως (contr. ex πολυνόως), Valde prudenter. Pollux 2, 230; 4, 23; 6, 150.]

Πολυξένη, ἡ, Polyxena, filia Priami et Hecubæ. [Apollod. 3, 12, 5; Pausan. 1, 22, 6; 10, 25, 10; Eurip. in Troadibus et Hecuba. Πολυξείνη ap. Quint. Sm. 14, 214, 241. || Alia ap. Diosc. Anth. Pal. 7, 214, ubi forma Ion. Πολυξείνη.]

[Πολυξενίδης, ὁ, Polyxenides, Acharnensis, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 201. || Alius ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 33. || Dorica nominis forma Πολυξενίδας, ὁ, Rhodius, ap. Polyb. 10, 29, 6. || Alius in inscr. Delphica in Actis Acad. Bav. vol. 3, 1, p. 67.]

Πολύξενος, vel [Ionice] Πολύξεινος, ὁ, ἡ, Qui multos hospites habet, Qui multos excipit hospitio. Hesiod. [Op. 715] : Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Ubi quidam exponunt πολύφιλος, Multos habens amicos. Ex Eod. [ib. 722] affertur δαὶς πολύξεινος pro Convivio, ad quod vocati sunt multi amici, in quod multi amici symbolas contulerunt. Legitur et πολύξενος οἶκος, ap. Eur. [Alc. 571. Πολύξενος πόλις Pollux 9, 21. Πολυξέναν ... Δωρίδα νᾶσον Pind. Nem. 3, 3, ubi terminatio feminina metri caussa est admissa. Idem πολύξεναι νεάνιδες in fragm. ap. Athen. 13, p. 573, E. Πολυξενωτάτῳ βωμῷ (Jovis) Ol. 1, 150. Æsch. Suppl. 157 : Τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων.]

[Πολύξενος, ὁ, Polyxenus, Eleusinius. Hom. H. in Cer. 154. || Dux Epeorum. Hom. Il. B, 623. Utrobique forma Ion. Πολύξεινος. Alter Πολύξενος ap. Pausan. 5, 3, 4. || Iasonis et Medeæ f. Pausan. 2, 3, 8. || Syracusanus. Xenoph. Hell. 5, 1, 26. || Alii in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 340, ap. Curtium p. 60, ap. Diog. L. 2, 76, Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 398.]

[Πολύξεστος, ὁ, ἡ, Multum politus. Soph. OEd. Col. 1570, de porta Orci : Ἐν πύλαισι πολυξέστοις.]

[Πολύξηρος, ὁ, ἡ, Valde aridus. Hesych. s. v. Πολυκαγκέος, Etym. M. p. 681, 39.]

[Πολύξυλος, ὁ, ἡ, Ligno abundans. Pollux 6, 171. « Const. Manass. Chron. 249, 641. » Boiss. Homericum

[Πολυμηχάνως, Multipliciter machinando. Constant. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii p. 759, 4 : Π. ἀντεγειρόμενοι. Hase.]

[Πολυμίαρος. V. Πολυμίταρος.]

Πολυμιγής, ὁ, ἡ, Ex multis mistus, Misturam aut admistionem ex multis habens. [Pollux 5, 170; Hesych. s. v. Ἀμφιμιγής. Aristot. De gen. an. 4, 3 : Τῆς γονῆς π. οὔσης. Suidas s. v. Ἁρμονία ex Philopono In Aristot. : Πολυμιγέων καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις. Philo vol. 1, p. 661, 26 : Πολυμιγοῦς καὶ κεκραμένης (κεκραμένης Mang.) δόξης εἰκών. Π. κρᾶσις id. vol. 2, p. 53, 47.] Πολυμιγής, Ex multis mixtus, s. permixtus, Confusus, Epigr. [Platonis Anth. Pal. 9, 823.]

Πολυμιγία, ἡ, Multarum rerum mistura, mistio, Plut. [Mor. p. 661, E. Sext. Emp. p. 549. Clem. Al. p. 566 : Π. τῶν σπερμάτων.]

[Πολυμίγματος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Galen. vol. 14, p. 24, 8; 204, 14; 283, 19. Damocrat. ib. p. 131, 15 : Π. ἀντίδοτον. Hase.]

[Πολύμικτος, ὁ, ἡ, E multis mixtus. Orph. H. 9, 11. Angl. Greg. Naz. Carm. p. 237, 7 Drouk. : Π. βορβορέη. Hase.]

[Πολύμιξ, ὁ, ἡ, Epiphan. t. 2, p. 105, D. Interpr., Qui promiscuam venerem sectatur. Hase.]

[Πολυμιξία, ἡ, i. q. πολυμιγία. Plut. Mor. p. 1109, C, D : Π. τῶν σπερμάτων. || Frequentia coitus. Epiphan. vol. 1, p. 275, A : Ἀκόλαστον γένος περιστερᾶς καὶ πολυμιξίας μὴ ἀνακοπτόμενον. G. Dind.]

[Πολυμισής, ὁ, ἡ, Valde exosus. Lucian. Pisc. c. 20 : Π. τέχνη.]

Πολύμισθος, ὁ, ἡ, Qui multa mercede conducitur, Qui magna mercede operam suam alicui locat. Epigr. [Anth. Pal. 5, 2. Jo. Chrys. t. 6, p. 776, 42 ed. Savil. || Multam mercedem persolvens. Antioch. Homil. p. 1210, E : Τὸν πολύμοχθον καὶ π. πλοῦτον. Hase. Joann. Climac. p. 15, D.]

[Πολυμιταρικός, ἡ, όν, i. q. ποικιλτικός, quod v.]

Πολύμιτος, ὁ, ἡ, Multis liciis textus. Plin. 8, 48 : Plurimis vero liciis texere, quæ πολύμιτα appellant, Alexandria instituit. [Æsch. Suppl. 446 : Π. πέπλοι. Ex Cratino memorat Pollux 7, 31. G. D. Arrian. Peripl. mar. Er. p. 22, 20; 31, 31 Hudson. Id. ib. p. 28, 19 : Π. ζῶναι πηχυαῖαι. Hase.]

[Πολυμνάστιος, Πολύμναστος. V. Πολύμνηστος.]

Πολυμνήμων, ὁ, ἡ, Multarum rerum memor, Multum memoria valens. [Plut. Mor. p. 292, A : Πολυμνήμονές τινες ὄντες.]

[Πολυμνήστειος. V. Πολύμνηστος.]

[Πολυμνήστευτος, ὁ, ἡ. Π. virgo, Quam multi proci ambiunt, Plut. Mor. p. 766, D.]

[Πολύμνηστος et] Πολυμνήστη, ἡ, Multis ambita, Cujus multi sunt aut fuerunt μνηστῆρες, Proci. Hom. Od. [Δ, 770, Ψ, 149 : Π. βασίλεια] Ξ, [64] : Οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα. [Hesych. : Πολυμνήστην, ἀγαθήν, σώφρονα. Πολυμνήστῃσιν ἀλόχοισιν Manetho 6, 145, unde eidem 2, 277, restitutum pro πολυμνήστοισι. Πολύμνηστος et πολυμνήστη ap. Polluc. 3, 48. Terminatio masc. ap. Persen Anth. Pal. 6, 274 : Πολυμνήστοιο Τίσιδος.]

[Πολύμνηστος (Dor. Πολύμναστος), ὁ, ἡ, Multum s. bene memor. Æsch. Ag. 821 : Τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. Orph. H. 5, 4; 41, 2; 49, 2. || Multum memoratus s. celebratus. Æsch. Ag. 1459 : Πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον.]

Πολύμνηστος, ὁ, Polymnestus, [Theræus, Batti pater, conditor Cyrenæ, ap. Herodot. 4, 150, 155; et forma Dor. Πολύμναστος ap. Pind. Pyth. 4, 104. ||] poetæ nomen proprium est [de quo Plut. Mor. p. 1133, A : Γεγονέναι Πολύμνηστον ποιητήν, Μέλητος τοῦ Κολοφωνίου υἱόν· ὃν Πολύμνηστόν τε καὶ Πολυμνήστην (?) νόμους ποιῆσαι ... τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν ... ἐμνημόνευσαν. (Pindari verba, in quibus est Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός, servavit Strabo 14, p. 643.) Πολύμναστος etiam ap. Pausan. 1, 14, 4] : a quo Πολυμνήστεια μέλη ap. [Cratin. ap. schol. Aristoph. Eq. 1284 et Suid. s. h. v. : Καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει μουσικήν τε μανθάνει (unde Π. ἀείδειν ap. Phot. p. 441, 2), et] Aristoph. [Eq. 1287 : Πολυμνήστεια ποιῶν], Polymnestea carmina, h. e. A Polymnesto condita [vel, qualia Polymnestus condidit. Τὰ Πολυμνάστεια καλούμενα ap. Plut. Mor. p. 1132, D. Hesych. : Πολυμνήστειον ᾄδειν· εἶδός τι μελοποιίας τὸ πολυμνήστειον. Ἡ δὲ ... λοφώνιος μελοποιὸς ὁ Π. εὐμελής (εὐσχημὸν codex) πάνυ. Carmina lasciva fuisse ex Aristophanis verbis intelligitur. || Phliasius, Pythagoreus, ap. Diog. L. 8, 46. || Alius, Anth. Pal. 13, 15.]

[Πολυμνήστωρ, ὁ, ἡ, Multum s. bene memor. Æsch. Suppl. 544 : Γενοῦ πολυμνήστωρ, ἐφάπτωρ Ἰοῦς.]

Πολύμνητος, affertur pro Multum decantatus, pro quo πολύυμνητος potius diceremus. [Nisi ex πολύμνηστος est corruptum. Sumtum enim videtur ex Orph. H. 49, 2, ubi olim πολύμνητον legebatur. Similiter ἀείμνητος scriptum ap. Hesych. s. v. Ἀοί et Ἀοίδιμος. G. Dind.]

[Πολύμνια, ἡ, Polymnia, una ex novem Musis. Hesiod. Th. 78; Orph. H. 75, 9; Plut. Mor. p. 746, E; et vitioso accentu Πολυμνίαν ap. Apollod. 1, 3, 1.]

[Πολύμνιος, ὁ, ἡ.] Πολυμνία, epitheticῶs dicitur ἡ θάλασσα, Mare, διὰ τὸ πολὺ φυκίον ἔχειν : nam μνίον dicitur τὸ φῦκος, Alga. Hesych. [Schol. Nicand. Th. 950 : Ποταμοῖσι πολυστείοισιν ... εἰ δὲ πολυμνίοισι ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχουσαν· μνία γὰρ τὰ βρύα· διὸ καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται.] Idem dicit esse nom. propr., forsan unius ex Musis, quæ et Πολύμνεια [immo Πολύμνια].

[Πολύμνιος, ὁ, Polymnius, Megetis filius. Quint. Sm. 2, 292.]

[Πολύμνις, ιδος, ὁ, Polymnis, Epaminondæ pater. Plut. Mor. p. 578, E; 579, D; Pausan. 8, 52, 4; 9, 12, 6; Ælian. V. H. 3, 17.]

[Πολύμνος, ὁ, Polymnus, n. pr. ap. Pausan. 2, 37, 5.]

[Πολυμοιρία lectio vitiosa in orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 203, D. Steuv. Alia corruptela πολυμερεῖ in duobus codd.]

[Πολύμολπος. V. Πολυμελπής.]

[Πολυμόλυντος, ὁ, ἡ, Frequenter contaminatus. Jo. Mon. Pœnit. p. 117, D. Hase.]

[Πολυμορφία, ἡ, Multiformitas. Himer. Or. 21, 10, p. 746 : Τῇ π. τῶν γεννηθέντων. Longin. De subl. 39, 3 : Τῇ π. τῶν φθόγγων. De monstris formam mutantibus Eustath. p. 1504 extr. « Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 2, p. 15 : Τὰς ἐπὶ γῆς ἐσχάτας π. » Steuc.]

Πολύμορφος, ὁ, ἡ, Multiformis : ut Cic., Variæ et quasi multiformes; Colum., Multiformes species. Aristot. H. A. 8, 28 : Πολυμορφότατα δὲ τὰ ἐν Λιβύῃ· καὶ λέγεται δέ τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν. [Id. De partt. anim. 2, 1 : Πολύμορφα τοῖς σχήμασιν 2, 10 : Πολυμορφοτέραν ἰδέαν. Πράξεις καὶ κινήσεις π. 2, 1.] Unde Plin. 8, 16 : Multiformes ibi animalium partus, varie feminis cujusque generis mares aut vi aut voluptate miscente : unde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid novi Africam afferre. [Π. πάρδαλις Pollux 5, 83; λειμὼν 1, 240; στρωμνή 10, 42. Π. κακὸν Lucian. Asin. c. 54. Φύσις π. Manetho 5, 29.]

[Πολυμόρφως, Multiformiter. Diodor. 2, 52 : Βεβάπται π. Scott. Epiphan. t. 1, p. 574, D. Basil. t. 1, p. 712, B; 789, D. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 181, 31 Drouk. : Πολυειδῶς καὶ π. Hase.]

[Πολυμόσχου Orac. Sibyll. 2, 105 (pro quo πολυπλάγκτου ap. Phocyl. 35). Legendum videtur πολυμόχθου. Elberl. Quod nunc editum.]

[Πολύμουσος, ὁ, ἡ, Valde elegans, venustus, scitus. Plut. Mor. p. 744, A : Φιλόμουσον καὶ π. ὄντα. Lucian. De salt. c. 7 : Πανάρμονιον καὶ π. ἀγαθόν.]

[Πολυμοχθηρός, ὁ, ἡ, Pessimus. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 158. Boiss.]

Πολύμοχθος, ὁ, ἡ, [Multo labore factus. Theocr. 28, 8 : Ἠλακάταν ... τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν. ||] Cum multis laboribus et ærumnis conjunctus, Laboriosus, Ærumnosus. Chrysost. De sacerd., π. βίος. [Sophocles OEd. C. 165 : Ὦ πολύμοχθ' ἀλῆτα. Eurip. Hec. 96 : Τῶν π. Τρῳάδων· Iph. A. 1330 : Π. γένος ἁμερίων· El. 1330 : Οἶκοι θνητῶν πολύμοχθοι. (Orph. H. 28, 15 : Θνητοῖς π.) Π. Ἄρης Phœn. 791. Compar. πολυμοχθότερος Herc. F. 1196. Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ Aristot. in Pæane ap. Athen. 15, p. 696, B.]

[Πολυμόχθως, Cum multo labore. Pseudochrys. t. 6, p. 641, E : Π. ἐξεπλήρου. Hase.]

[Πολυμύελος, ὁ, ἡ, Multum medullæ habens. Ὀστέα π. Hippocr. p. 774 extr.]

[Πολυμυθία, ἡ, Loquacitas. Suidas in Νικόστρατος Μακεδών. Boiss.]

Πολύμυθος, ὁ, ἡ, Qui multa fabulatur, Loquax, φλύαρος, περίεργος, Hesych. [Hom. Od. B, 200 : Τηλέμαχον π. Il. Γ, 214, de Menelao Lacone : Οὐ π. Bass. Anth. Pal. 11, 72 : Γραῖα π. In bonam partem Anth. Pal. 9, 523 : Καλλιόπη πολύμυθε ... τίκτε μοι ἄλλον Ὅμηρον ut ap. Aristot. Poet. c. 18 : Ἐποποιικὸν λέγω τὸ π., οἷον εἴ τις τὸν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ποιεῖ μῦθον. Τὸ πολύμυθον, Multitudo fabularum, Strabo 14, p. 654. || Multorum sermone celebratus. Pind. Pyth. 9, 133 : Ἀρεταὶ π.]

Πολύμυξος, ὁ, ἡ, Multa habens ellychnia. At quidam exp. π. λύχνος, Lucerna apta ad ferenda multa ellychnia.

[Πολύμυχος, ὁ, ἡ, Multos recessus habens. Schol. Callim. H. in Del. 65.]

[Πολύναος, ὁ, ἡ, Multa delubra habens. Theocr. 15, 109. Forma Ionica πολύνηος in Etym. M. p. 32, 9, πολυνηὸς scripta. || Πολύνηος, ὁ, Polynaus, n. pr. Hom. Od. Θ, 114 : Ἀμφίαλός θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο.]

[Πολυναύτης, ὁ, Multas naves ducens. Æsch. Pers. 83 : Πολύχειρ καὶ π.]

[Πολυνεικής, ὁ, ἡ, Multum rixans. Æsch. Sept. 830 ad Polynicis nomen alludens : Οἳ (P. et Eteocles) δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο.]

[Πολυνείκης, ους, ὁ, Polynices, OEdipodis filius. Hom. Il. Δ, 337; Pind. Ol. 2, 77; Herodot. 9, 27; Apollod. 3, 6, et frequenter ap. Tragicos. Soph. Ant. 110 : Π. ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων, ad etymologiam nominis alludens, de qua dixit Eustath. p. 776, 51. || Par fratrum, Ἐτεοκλῆς et Πολυνίκης (sic) sellarius in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 784. || Alii ap. Pausan. 5, 8, 9; 6, 17, 3.]

[Πολύνεικος. V. Πολύνικος.]

Πολύνευρον, τὸ, dicitur a quibusdam τὸ ἀρνόγλωσσον, Plantago, ut est in Append. Diosc. [2, 153.] Habet enim multas fibras et veluti nervos, præsertim minor.

[Πολυνεφέλας, ὁ, Multas nubes habens. Pind. Nem. 3, 16 : Οὐρανοῦ πολυνεφέλα. Forma vulgari πολυνεφέλου utitur schol. Ἀγάννιφον per πολυνέφελον exp. Etym. p. 7, 11.]

[Πολυνέφελος. V. Πολυνεφέλας.]

[Πολυνηνεμία. V. Παληνηνεμία.]

[Πολύνηστος, ὁ, ἡ, Multum s. Acervatim congestus. Orac. Sibyll. 3, 543 : Πῦρ π., ex emend. Alex. Hase.]

[Πολύνηος. V. Πολύναος.]

Πολυνικέω, ex Thuc. affertur pro Longe vinco. [Scriptura vitiosa. Πολὺ ἐνίκων recte scriptum ex Thucydide attulit HSt. s. v. Πολύς.]

[Πολυνίκη, ἡ, Polynice, nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, f, 22; 4, h, 28, 54; 10, b, 153.]

[Πολυνίκης, ὁ, Sæpe victor. Lucian. Lexiph. c. 11.]

[Πολύνικος, ὁ, Polynicus. Ἀρίστιππος Πολυνίκου in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 308. || Laco. Xenoph. Anab. 7, 6, 1, ubi male libri alii Πολύνεικος. || Thebanus, ap. Damaget. Anth. Pal. 7, 540, ubi cod. Pal. pariter Πολύνεικος.]

[Πολυνιφής, ὁ, ἡ, Multa nive conspersus. Eurip. Hel. 1342 : Πέτρινα δρία πολυνιφέα.]

[Πολύνιφος, ὁ, ἡ, idem. Ἀγάννιφον per πολύνιφον exp. Etym. M. p. 7, 9.]

[Πολυνόη. V. Πολυνόμη.]

Πολύνοια, ἡ, Multum mentis, s. prudentiæ; Mens cui multum prudentiæ inest s. sagacitatis. [Pollux 2, 228; 6, 149. Dio Cass. 52, 41.] Apud Plat. πολύνοια dicitur de oratione sententiosa, Leg. 1, [p. 641, E] : Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχυλογίαν, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. Ex quo l. intelligimus, inquit Bud., Atheniensium olim orationem πολύλογον fuisse, Lacedæmoniorum, βραχυλόγον, Cretensium πολύνουν, Sententiosam. [Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 338, 35 : Καλλιρρημοσύνην καὶ π. Adde Πολυδοξία.]

[Πολυνόμη, ἡ, Polynome, Nerei filia. Hesiod. Th. 258. In Πολυνόη corruptum ap. Apollod. 1, 2, 7.]

[Πολύνομος, ὁ, ἡ, Multa pascua habens. Tzetz. Hist. 7, 58 : Χώρα ... οὖσα πολυνομώτατος· ubi notanda terminatio superlativi masculina. || Multum depascens. Theophr. H. Pl. 9, 15, 4 : Πολυνομώτατον καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς.]

Πολύνοος, et Πολύνους, ὁ, ἡ, Cui multum est mentis, i. e. prudentiæ, s. sagacitatis : ut quum ab Eust. hæc conjunguntur, πολύβουλος, πολύμητις, πολύνους, πολύτροπος. [Π. ῥήτωρ 4, 20. Π. μᾶλλον ἢ πολυλόγος 6, 149.] Item λόγος πολύνους, Oratio sententiosa : vide Πολύνοια. [Hierocl. p. 294. Schol. Pind. Wakef. Basil. t. 2, p. 745, C. Porphyr. Vita Plot. p. 9, B. Euseb. Pr. ev. p. 418, C : Π. ὢν καὶ πολυμαθὴς ἀνήρ. Iamblich. In Arithm. Nicom. p. 4, A : Τὸ πολύνουν. Hase.]

[Πολύνος, ὁ, Polynos, Trojanus. Quint. Sm. 8, 86.]

[Πολυνοσέω. Origen. vol. 2, p. 724, D : Πλάσας αὐτὴν (τὴν φύσιν) πολυνοσοῦσαν τὸ ἀσθενές. Bast. Manifestum est πολὺ νοσοῦσαν esse scribendum.]

[Πολύνοσος, ὁ, ἡ, Multis morbis obnoxius. Strabo 15, p. 705, de elephantis : Π. καὶ δυσίατοι. Psellus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 193, 15 : Δι' ἀσθένειαν σαρκίου πολυνόσου. || Valde ægrotus. « Tzetz. ad Lycophr. 156, p. 420 : Πέλοψ π. καὶ πάρετος ἦν. » Boiss.]

[Πολύνοστος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 361, 12, scribit quæ siccis et æstuosis locis proveniant, ea omnia sicciora et calidiora esse corporique robur amplius exhibere, διότι ἐκ τοῦ ἴσου ὄγκου βαρύτερα καὶ πυκνότερα καὶ πολύνοστά ἐστιν ἢ τὰ ἐκ τῶν ὑγρῶν καὶ ἀρδομένων καὶ ψυχρῶν ubi π. dicuntur quæ plurimum succi utilis habent ac veluti majorem reditum tribuunt plurimumque in se redeunt, ut vulgo dicitur. Foes. De frumento Theophr. H. Pl. 8, 8, 1 : Ὅταν εὐετηρία γένηται καὶ πολυνοστότερα τὰ σπέρματα γίνεται, de quo recte Schneid. vol. 3, p. 685 : « Νόστιμον dicitur omne id quod a sordibus est purum; igitur in frumento videtur opponi aceri, τῷ ἀχύρῳ, quod quo crassius est, eo minus farinæ granum fundit, quo vero tenuius, eo plus reddit. Granum ejusmodi νόστιμον et πολύνοστον dicitur. »]

[Πολυνοσώδης, ὁ, ἡ, Gravi morbo occumbens. Ducas Hist. Byz. p. 128, A : Ὁ θάνατος τοῦ Μουράτ οὐκ ἦν πολυνοσωδέστατος. Simile compositum est πολυδεκαμόδης : nisi utrumque divisim est scribendum. G. Dind.]

[Πολύνους. V. Πολύνοος.]

[Πολύντρον, τό.] Πόλυντρα, Hesychio ἄλφιτα, Farinæ. [Pro *polenta*. Salmas.]

[Πολύνυμφος, ὁ, ἡ, Multas sponsas habens. Pollux 3, 48.]

[Πολύνως (contr. ex πολυνόως), Valde prudenter. Pollux 2, 230; 4, 23; 6, 150.]

Πολυξένη, ἡ, Polyxena, filia Priami et Hecubæ. [Apollod. 3, 12, 5; Pausan. 1, 22, 6; 10, 25, 10; Eurip. in Troadibus et Hecuba. Πολυξείνη ap. Quint. Sm. 14, 214, 241. || Alia ap. Diosc. Anth. Pal. 7, 214, ubi forma Ion. Πολυξείνη.]

[Πολυξενίδης, ὁ, Polyxenides, Acharnensis, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 201. || Alius ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 33. || Dorica nominis forma Πολυξενίδας, ὁ, Rhodius, ap. Polyb. 10, 29, 6. || Alius in inscr. Delphica in Actis Acad. Bav. vol. 3, 1, p. 67.]

Πολύξενος, vel [Ionice] Πολύξεινος, ὁ, ἡ, Qui multos hospites habet, Qui multos excipit hospitio. Hesiod. [Op. 715] : Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Ubi quidam exponunt πολύφιλος, Multos habens amicos. Ex Eod. [ib. 722] affertur δαὶς πολύξεινος pro Convivio, ad quod vocati sunt multi amici, in quod multi amici symbolas contulerunt. Legitur et πολύξεινος οἶκος, ap. Eur. [Alc. 571. Πολύξεινος πόλις Pollux 9, 21. Πολυξέναν ... Δωρίδα νᾶσον Pind. Nem. 3, 3, ubi terminatio feminina metri caussa est admissa. Idem πολύξεναι νεάνιδες in fragm. ap. Athen. 13, p. 573, E. Πολυξενωτάτῳ βωμῷ (Jovis) Ol. 1, 150. Æsch. Suppl. 157 : Τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων.]

[Πολύξενος, ὁ, Polyxenus, Eleusinius. Hom. H. in Cer. 154. || Dux Epeorum. Hom. Il. B, 623. Utrobique forma Ion. Πολύξεινος. Alter Πολύξενος ap. Pausan. 5, 3, 4. || Iasonis et Medeæ f. Pausan. 2, 3, 8. || Syracusanus. Xenoph. Hell. 5, 1, 26. || Alii in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 340, ap. Curtium p. 60, ap. Diog. L. 2, 76, Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 398.]

[Πολύξεστος, ὁ, ἡ, Multum politus. Soph. OEd. Col. 1570, de porta Orci : Ἐν πύλαισι πολυξέστοις.]

[Πολύξηρος, ὁ, ἡ, Valde aridus. Hesych. s. v. Πολυκαγκέος, Etym. M. p. 681, 39.]

[Πολύξυλος, ὁ, ἡ, Ligno abundans. Pollux 6, 171. « Const. Manass. Chron. 249, 641. » Boiss. Homericum

ἄξυλος ὕλη per πολύξυλος explicant grammatici: v. schol. Il. A, 155, Harpocr. et Suid. s. v. Ἄξιος, Bekk. Anecd. p. 413, 11.]

[Πολυξώ, οῦς, ἡ, Polyxo, Danai uxor. Apollod. 2, 1, 5. ‖ Nyctei uxor. Ib. 3, 10, 1. ‖ Tlepolemi uxor. Pausan. 3, 19, 9. ‖ Aliæ ap. Apoll. Rh. 1, 668, Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 168.]

[Πολυόγκος, ὁ, ἡ, Qui magna mole est. V. Πολύστριβλος.]

Πολυοδία, ἡ, Multæ viæ, s. Multa via, Multum itineris. [LXX Jes. 57, 10. Chrys. Cat. in Jerem. t. 1, p. 606, C. Greg. Nyss. t. 2, p. 567, C. Figurate id. t. 1, p. 431, C, et t. 2, p. 250, B: Διαπλανᾶται ταῖς π., μᾶλλον δὲ ταῖς ἀνοδίαις. Hase.]

[Πολύοδμος. V. Πολύοσμος.]

[Πολυόδους, ὁ, ἡ.] Πουλυόδους, Multos habens dentes. [Πολυστοίχοις ap. Lycophr. 414 per πολυόδουσι exp. schol., quod πολυόδουσι scribendum, ut πουλυόδουσι γενείοις scribitur ap. Nicandr. Th. 53. G. D.] Nonn. [Πουλυόδοντι Nonn. Dion. 24, 253; 25, 412, 463. Π. σιδήρῳ id. Jo. c. 19, 166.]

[Πολυόδυνος, ὁ, ἡ, Multis cruciatibus afflictus. Jo. Chrys. In parasc. p. 345, D Grets.: Ὁ πολύπονος καὶ π. Hase.]

Πολυοζία, ἡ, In plures ramos dispersum esse, In multas partes esse diffusum, etiam Multos habere nodos. Theophr. H. Pl. 5, 3: Τὴν πολυοζίαν εἶναι ἔνδειαν εὐτροφίας. [Ib. 6, 2, 2.]

Πολύοζος, ὁ, ἡ, In plures dispersus ramos, Qui in multos ramos spargitur, In plures partes diffusus. Quibus loquendi generibus utitur Plin. 16, 30, 31. Theophr. H. Pl. 1, 13: Οἱ κλάδοι φαίνονται πολυοζότεροι. [Ib. 3, 13, 3; 7, 2, 8. Aristot. H. A. 3, 1: Φλέβες π.]

[Πολυοίμων vitiose pro πολυείμων, quod v.]

[Πολυοινέω, Vino abundo. Hom. H. in Merc. 91: Πολυοινήσεις.]

Πολυοινία, ἡ, Vini copia, Multum vini. [Geopon. 4, 1, 14; 5, 17, 2; 43.] Plato Leg. [2, p. 666, B, ubi cum μέθῃ conjunctum Vinolentiam significat, ut ap. Philon. p. 243, B, Plut. Mor. p. 239, A, Athen. 10, p. 440, C.]

Πολύοινος, ὁ, ἡ, Multum vini habens, Vino abundans. [Liban. Pro rhetor. p. 213: Ἀγρὸν πολυοινότατον. De vini potoribus Greg. Nyss. t. 3, p. 254, C. Hase. Π. ἄμπελοι Pollux 1, 243.] Πολυοινότατον χωρίον, Pollux [6, 22] ex Thuc. [1, 138. Xen. De vect. 5, 3.]

[Πολύοκνος, ὁ, ἡ, Valde metuens. Sic ἄοκνος exp. schol. Soph. Tr. 854.]

[Πολυολβία, ἡ, Opulentia, Copia abundans. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 2, 6: Π. χρημάτων. Hase. Anon. cod. Reg. 37, fol. 189, b: Ἐπὶ τῇ μεγαλουργίᾳ τούτου (τοῦ ναοῦ) καὶ πολυολβίᾳ σεμνυνόμενοι. ‖ Multa beatitudo. Theod. Stud. cod. Reg. 891, fol. 53, b: Ἀπὸ ἀκτημοσύνης καὶ ἁγνότητος εἰς ἀθανασίαν καὶ πολυολβίαν. Miller.]

[Πολυόλβιος, ὁ, ἡ, Perbeatus. Orph. H. 2, 12: Νὺξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινή.]

Πολύολβος, ὁ, ἡ, Perbeatus, Multum beatus, s. potius, Multum dives. [H. Orph. 37, 2: Κούρητες π. Dionys. Per. 934: Π. φῦλα. Coluth. 280: Π. βασιλεύς. Maneth. 1, 182; 2, 246, 475, al. Agath. Anth. Pal. 9, 642: Π. ἐδωδή. Anon. Anth. Plan. 21: Π. ἀρετή. Basil. Sel. V. Theclæ p. 286, A: Π. κάλλος.]

[Πολυολκής, ὁ, ἡ, Valde ponderosus. Pallad. Vita Chrys. p. 96, 14: Χρυσίῳ π. Hase.]

[Πολυομβρία, ἡ, Multitudo imbrium. Geopon. 1, 8, 3: Πολυομβρίαι. Ib. 1, 10, 5. ‖ Adject. Πολύομβρος, ὁ, ἡ, ap. schol. Nicandri Al. 288.]

[Πολυομιλὴς lectio vitiosa in scholio ad Pind. Pyth. 9, 117, ubi cod. Gotting. ποιμενικός.]

[Πολυομίλητος, ὁ, ἡ, Qui multum consuevit (cum mulieribus). Nicet. Chon. Hist. 367, A: Π. ἐκ πρώτης τριχός.]

Πολυόμματος, ὁ, ἡ, Multos habens oculos, Argi epith. ap. Lucian. [Dial. deor. 3, 1], qui et Πανόπτης nominatur, i. e. Totus oculeus. [Justin. M. p. 417, A: Τῶν π. ζώων. OEcum. In Apoc. p. 244, 11 Cramer. Id. ib. p. 245, 2: Τὸ πολυόμματον. Epiphan. t. 2, p. 263, B; 266, D; 298, A. Chrys. Liturg. p. 997, 14

et Pseudochrys. t. 9, p. 880, C, de Cherubinis. Figurate Theodoret. ap. Phot. Bibl. p. 508, 34: Ὁ π. νοῦς. Hase. Suid. s. v. Πολύγληνος.]

[Πολυόμφαλος, ὁ, ἡ, Multos umbones habens. De clypeo Oppian. Cyn. 1, 218: Πυκινὸν π. Clem. Alex. p. 19, 11: Πόπανα π.]

[Πολυόνειρος, ὁ, ἡ, Multa insomnia habens. Plut. Mor. p. 437, F.]

[Πολύοπλος, ὁ, ἡ, Multis armis s. exercitibus instructus. Achmes Onirocr. p. 259, 25: Βασιλέως π. Hase.]

Πολύοπος, ὁ, ἡ, Multo succo abundans, Multo lacte abundans: intellige autem de Arborum lacte s. succo lacteo. Theophr. H. Pl. 4, 2, [2] de ficu Ægyptia: Πολύοπον δὲ τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ξύλον αὐτῆς εἰς πολλὰ χρήσιμον. Eam et Plin. 13, 7, scribit multo lacte abundare. Utitur et [Theophr.] 9, 8, [2, bis]. ‖ Multa habens foramina, ut rete: Multiforum, ut loquitur Ovid.

Πολύοπτος, ὁ, ἡ, Qui a multis conspicitur, πολυθέατος, Hesych. [Poeta in Cram. Anecd. Par. vol. 4, p. 349, 6: Π. ἀπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. G. Dind.]

[Πολυοργία, ap. Galen., quod Reines. Var. Lect. p. 372 in πολυωρία mutare voluit. Angl.]

[Πολυόργιος, ὁ, ἡ, Cui sacra multa fiunt. Epith. Bacchi, Orph. H. 5, 4.]

[Πολυόρεκτος, ὁ, ἡ, Multum appetitus. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 275, 27: Λιμένα εὔδιόν τε καὶ π. Hase.]

* [Πολυορίγανος, ὁ, ἡ. V. Πολύκνημος.]

* [Πολυορκία, ἡ, Consuetudo crebro jurandi. Philo vol. 2, p. 271, 45. Id. ib. p. 196, 21: Φύεται γὰρ ἐκ π. ψευδορκία. Hase. Jo. Chrys. Hom. 12, in Acta Ap. vol. 9, p. 120. S.]

Πολύορκος, ὁ, ἡ, Multum jurans. [Sirac. 23, 10; 27, 14. Joann. Chrys. vol. 1, p. 85, B. Etym. Gud. p. 442, 19.]

[Πολυόρμητος, ὁ, ἡ, Impetuosus. Suid. s. v. Πολυάϊξ.]

[Πολυόρνιθος, ὁ, ἡ, Avibus frequens. Π. αἶα Eur. Iph. T. 434.]

[Πολύορνις, ὁ, ἡ, idem. Schol. Aristoph. Av. 65: Π. ἡ Λιβύη.]

Πολυόροφος, ὁ, ἡ, Multas concamerationes s. contignationes habens, Multas habens cameras s. tecta. [Strabo 17, p. 753: Π. οἰκίας. Quas πολυστέγους vocat p. 757. Hemst. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Act. SS. Maii t. 7, p. 73, 38: Οἶκον ποικίλον καὶ π. Hase. Theophyl. Epist. p. 69: Βασίλεια π. Per ω scriptum ap. Eustath. p. 640, 1: Ὑπερῴους, πολυστέγους, πολυωρόφους.]

Πολυοσμία, ἡ, Multus odor, Odoris copia s. multitudo. [Theophr. C. Pl. 6, 16, 7.]

Πολύοσμος, ὁ, ἡ, Multos odores expirans, Multis odoribus fragrans. [Theophr. C. Pl. 6, 16, 6. Vide Ὀδμηρός. Πολύοδμος in H. Orph. 42, 4.]

Πολυόστεος, ὁ, ἡ, Multiplici constans osse, Multa habens ossa; oppositum τῷ μόνοστος s. μονόστεος.

Πολυόστεον, τὸ, dicitur etiam Superior pedis pars prope digitos: alio nomine πεδίον et ὄρος vocata: sunt enim revera multa ibi ossa. Vide Ὄρος. [Pollux 2, 197. Aristot. H. A. 1, 15.]

[Πολυούσιος, ὁ, ἡ, Peculiatus, Gl. Theodor. Stud. p. 545, B: Π. κτῆμα, Res opulenta. G. D. ‖ Quod substantiam pleniorem habet. Galen. vol. 19, p. 673, 11, de eduliis: Τά τε π. καὶ πολύτροφα. Hase.]

[Πολύουχος, ὁ, Polyuchus, n. pr. viri Theræi in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 372, 373. ‖ Alius in inscr. Attica vol. 1, p. 416.]

[Πολυόφθαλμος, ὁ, ἡ, Multos oculos habens. Diodor. 1, 11: Ὄσιριν π. Pollux 4, 141, et Eustath. ad Dion. Per. 419: Π. Ἄργος. Μυριωπὸς per π. exp. schol. Æsch. Pr. 571, Πανόπτης Photius Lex. in v. Π. ἄμπελος Geopon. 5, 8, 1. ‖ « Herba quæ et βούφθαλμος dicitur, vim habens siccandi et eandem quam tussilago: qua ad ulcera cum luxationibus conjuncta utitur Hippocr. p. 830, D. » Foes. V. Galen. vol. 12, p. 445 extr.]

[Πολυόχευτος, ὁ, ἡ, Valde salax. Π. τὸ ζῷον (gallus) Etym. M. et Suid. s. v. Ἠλέκτωρ. In Etym. in πολυόχετον corruptum.]

[Πολυοχλέω.] Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna ho-

minum turba et multitudo est. [Πολυοχλοῦσα, Celeberrima, Populosa, Gl. Πολυοχλοῦσαι δυνάμεις, Dionys. A. R. 6, 64. Id. 5, 6: Πόλει μεγάλῃ καὶ π. « Joann. Chrys. In Jo. hom. 29, vol. 2, p. 669, 8: Τοὺς πολυοχλοῦντας τόπους. » Seager. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 331, E. Jo. Chrys. t. 9, p. 214, C: Μή μοι ἐκεῖνο λέγε, ὅτι πολυοχλοῦμεν, Multa turba sumus. Hase. Passiv. Diodor. 14, 95: Πολυοχλουμένη πόλις. Strabo 8, p. 378: Πολυοχλεῖτο ἡ πόλις.]

Πολυοχλία, ἡ, Turbæ multitudo, Multa turba, hominum sc. Job. 31, [34]: Οὐ γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦσαι ἐνώπιον αὐτῶν. [Ib. 39, 7. Polyb. 10, 14, 15: Σύμμικτος π. Celebritas, Populositas, Gl.]

Πολύοχλος, ὁ, ἡ, Turba s. Hominum multitudine abundans. [Aristot. Polit. 4, 4: Δήμου εἴδη πολύοχλα. Polyb. 3, 49, 5: Π. χώρα. ‖ Valde molestus. Eur. Rhes. 166, ex emend. Reiskii: Π. τυραννίδος. Libri πολυόχου vel πολύοχου.]

[Πολύοχος vitiose pro πολύοχος, quod v.]

Πολυοψία, ἡ, Opsoniorum abundantia, Multa opsonia. Xen. Mem. 3, [14, 3]: Καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος (sc. ὁ ὀψοφάγος) πολυοψίαν εὔχοιτο.

Πολύοψος, ὁ, ἡ, Abundans opsoniis. [Basil. t. 2, p. 691, B: Π. τραπέζης. Hase. Lucian. Gall. c. 1: Π. καὶ ποικίλον δεῖπνον. Λίμνη π., Piscosa, Strabo 12, p. 560.]

[Πολυπάθεια, ἡ, Multorum casuum perpessio. Plut. Mor. p. 167, E: Ἡ δεισιδαιμονία π. κακὸν τὸ ἀγαθὸν ὑπονοοῦσα. 734, A: Ἡ περὶ τὰ λουτρὰ τῆς σαρκὸς π. Joseph. A. J. 15, 6, 4: Πολυπαθείᾳ βίου χρησαμένῳ. « Dionys. Areop. p. 305. » Kall. Nilus Epist. 1, p. 3 ed. 1657. Boiss.]

Πολυπαθής, ὁ, ἡ, Multis casibus jactatus s. Multis malis. Sic autem participio Jactatus utens Fabius dicit Variis casibus jactatus. Videtur accipi posse et pro Eo qui multis s. variis perturbationibus agitatur. [Statyll. Flacc. Anth. Pal. 9, 98: Πουλυπαθέσσι τυράννοις. Plut. Mor. p. 171, F: Π. νόσημα (ἡ δεισιδαιμονία). G. D. Apollinar. Cat. in Psalm. t. 1, p. 705, 43. Nicet. Dav. in Greg. Naz. p. 99, 22 Dronk.: Τοῦ π. βίου. Nicet. Paphl. Laud. Hyac. p. 37, 9 Combef.: Πολυπαθὴς σωμάτων. Superl. Theophan. Nicæn. Epist. p. 102, 20: Ζωὴν τὴν πολυπαθεστάτην ταύτην. Hase.]

[Πολυπαίγμων. Πολυπαίγμονος pro φιλοπαίγμονος scriptum ap. schol. Aristoph. Thesm. 947 in verbis Homeri Od. Ψ, 134.]

Πολυπαιδία, ἡ, Multitudo liberorum. [Pollux 3, 14.] Vide in altero loco ex Isocr. citato in Εὐπαιδία. [Phalaris Ep. p. 276, 10 Schæf.: Κήδους ἕνεκεν καὶ τῆς π. Muson. ap. Stob. Floril. p. 450, 22: Τὴν π. κωλύοντας. Hase. Dio Cass. 53, 13; 55, 2. Greg. Thaum. p. 86, C.]

[Πολυπαΐδης, ὁ, Polypaides, amicus Theognidis, compellatur ab eo v. 25: Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεύς … aliisque locis pluribus casu vocativo eoque constanter ante vocalem collocato: ex quo Elmslejus recte collegit nomen esse quinquesyllabum, maleque in libris πολυπαΐδη scriptum esse. Hesych.: Πολυπαΐδης· παρῴδηται ἐκ τῶν Θεόγνιδος « βόμβον (βομβῶν codex) ἐπαινήσω. » In verbis poetæ ignoti post ἐπαινήσω nomen secutum esse Πολυπαΐδη probabiliter conjecit Heinsius. Βόμβον pro παρδὴν dictum esse hariolabatur Meibomius.]

Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ, Multum versutus, Admodum vafer, Magnus veterator; nam παιπάλη et τρίμμα dicuntur ἐπὶ τοῦ πανούργου. Hom. Od. O, [418]: Φοίνικες πολυπαίπαλοι, ἠπεροπευταί. [Ubi v. Eustath. p. 1786, 36. Hesych.: Π. αἰθὴρ πεποικιλμένος, οὐχ ὁμαλός· ubi mirum est αἰθήρ, pro quo ἀνὴρ potius expectes. Omisit Photius p. 441, 5, qui addit: Μετενήνεκται ἀπὸ τῶν μὴ ἐπ' εὐθείας ὁδῶν. Oppian. Hal. 3, 41: Ψυχὴν δ' ἀσπαλιεὺς π. ἠδὲ νοήμων εἴη· ubi libri aliquot πολυδαίδαλος. Utraque scriptura in scholiis explicatur.]

Πολύπαις, ὁ, ἡ, Cui multi sunt liberi. [Pollux 3, 14. Strabo 17, p. 835; Joseph. Maccab. 16, 23; Clem. Al. p. 9; Eustath. p. 37, 21. « Theodor. Prodr. Monodia in Sebastocrator. v. 17. » Boiss. ‖ Improprie Meleag. Anth. Pal. 7, 428: Πάτραν δὲ μεγαυχῆ ματέρα, τὰ πολύπαιδα Τύρον· quod Wakef. Silv. cr. vol. 4, p. 171, de coloniis intelligit Tyriorum.]

[Πολυπάμφαος, ὁ, ἡ, Longe lucidissimus. Epitheton Phaethontis Anth. Pal. 9, 591.]

[Πολυπάμων, ὁ, ἡ. Nam hæc recta scriptura est.] Πολυπάμμων, Cui multæ sunt possessiones, Multa possidens. Ex quo intelligitur Dives. [Hesych.: Πολυπάμμονος, πολλὴν κτῆσιν ἔχοντος. Πολυπάμμων, πλούσιος, πολλὰ κεκτημένος, πολυχρήμων· πάμματα γὰρ τὰ χρήματα.] Hom. Il. Δ, [433]: Ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Ubi Eust. annotat πολυπάμμονα vocari τὸν πολυκτήμονα: quod πάμματα Dores appellent τὰ κτήματα. Sed mox eo delabitur, ut Æolicam vocem potius esse putet, p. 495, 496. [Orac. Sibyll. 2, 343.]

[Πολυπάνσοφος, ὁ, ἡ, Longe sapientissimus. Orac. Sibyll. 2, 1: Π. φθέγμ.]

[Πολυπαρθένευτος, ἡ, Diu virgo manens. Schol. Eur. Phœn. 1729.]

[Πολυπάρθενος, ὁ, ἡ, Multas virgines habens. Orph. H. 51, 12.]

[Πολύπαρθος. Sibylla 13, 139 ed. Maii: Σάννοι ὅταν ἔλθωσι σὺν Ἄρηι πολυπάρθῳ καὶ Καρποὶ πελάσωσιν ἐπ' Αὐσονίοισι μάχεσθαι. Osann. Corrigendum videtur πτολιπόρθῳ cum Dübnero.]

[Πολύπαστος, ὁ, ἡ, Multum conspersus. Hesych. s. v. Καρυωτά.]

[Πολυπάταγος, ὁ, ἡ, Multum strepens, Strepitu plenus. Metaplasmum dativi πολυπάταγι (nam sic cum Sylb. scribendum pro πολυπατάγῳ) memorat Etym. M. p. 280, 2, ubi de dativo διχόμηνι pro διχομήνῳ agit, et Chœrob. p. 415, 35 ed. Gaisf., Arcad. p. 129, 9. Accus. πολυπάταγα θυμέλαν est in dithyrambo Pratinæ ap. Athen. 14, p. 617, C.]

[Πολυπάτητος, ὁ, ἡ, Multum calcatus. Πολύστιον Μετώπην ap. Callim. H. in Jov. 26 schol. exp. π. ‖ Tritus, Pervulgatus. Π. ῥαψῳδίαι Plut. Mor. p. 514, C.]

[Πολύπατρις, ὁ, ἡ, Multas patrias habens. De Homero, cui alii aliam patriam tribuebant, Eustath. p. 4, 20.]

[Πολυπάτωρ, ὁ, Multos s. plures patres habens Joann. Pedias. ad Theocr. Syr. 15. Boiss.]

[Πολυπείθης, ὁ, Polypithes, Laco, Pausan. 6, 16, 6.]

[Πολυπείρατα δῶρα τύχης lectio vitiosa ap. Maneth. 1, 67, in πολυήρατα mutata a Dorv. ad Charit. p. 653, Schæfero πολυπείρατα scribendum videbatur. Sic ἀπείρατα 3, 231, in ἀπήρατα corruptum fuit.]

Πολυπειρία, ἡ, Multarum rerum experientia et peritia. Plato Leg. 7, [p. 811, A; 819, A]: Π. καὶ πολυμαθίαν. [Thuc. 1, 71; Diodor. 5, 1; Plut. Vit. Solon. c. 2; Basil. M. vol. 3, p. 61, B; Anna Comn. p. 84, B; 250, D.]

Πολύπειρος, ὁ, ἡ, Multa expertus, Qui multa tentavit, Peritus, Callidus. [Aristoph. Lys. 1110; Diodor. 1, 1; 13, 35; Dionys. A. R. 2, 21; Diog. L. 5, 80. Epitheton Naturæ in H. Orph. 9, 6, ubi vulgo πολύπειρε, quod correxit Hermannus. ‖ Adverb. Πολυπείρως. Schol. Theocr. 15, 48.]

[Πολυπείρων, ὁ, ἡ, Multiplex, Varius. Hom. H. in Cer. 296: Π. λαόν. Orph. Arg. 33: Π. ὅρμους.]

[Πολυπείρως. V. Πολύπειρος.]

[Πολυπέλαστος, ὁ, ἡ, Ad quem proxime accedi potest. Schol. Theocr. 2, 14.]

[Πολυπέλεθρος. V. Πολύπλεθρος.]

Πολυπενθής, ὁ, ἡ, Multum lugens, Quem crebræ calamitates luctu afficiunt, Miser [Hesych.: Πολυπενθέος, πολυπαθοῦς], ὁ πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ut exp. ap. Hom. Od. Ξ, [386]: Καὶ σύ, γέρον [—ον] πολυπενθές. [Manetho 6, 166: Πολυπενθέος Οἰδιπόδαο.] Exp. etiam Luctuosus, Luctu plenus, quum de re dicitur. [Od. Ψ, 15: Πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν. Æsch. Pers. 547: Μόρον πολυπενθῆ. Πανδάκρυτον per π. exp. schol. Æsch. Sept. 660. Μορφὰς πολυπενθέας Orac. Sibyll. 2, 231.]

[Πολυπένθιμος, ὁ, ἡ, idem. Diotim. Anth. Pal. 7, 475.]

[Πολυπεριούσιος, ὁ, ἡ, Opibus abundans. Joann. Damasc. Contra Manich. p. 250 med. Boiss.]

[Πολυπερίσπαστος, ὁ, ἡ, Varie distractus. OEcum. In Apoc. p. 306, 27 Cramer.: Τοῦ π. τοῦδε βίου. Hase.]

[Πολυπέρχων vitiose pro Πολυσπέρχων, quod v.]

Πολυπευθής, ὁ, ἡ, Multa sciscitans, Quo multa interrogantur, ut π. ἡμέρα, Dies quo multi sciscitatum oracula proficiscuntur. [Plut. Mor. p. 292, E.]

[Πολυπευστέω, Multum sciscitor. Constitt. Apost. 3, 14, p. 286. Wakef.]

[Πολυπήδητος, ὁ, ἡ, Multum saliens. Sic πολύσκαρθμος exp. Hesych.]

[Πολυπημονίδης, ὁ, Polypemonis filius. Hom. Od. Ω, 305.]

Πολυπήμων, ὁ, ἡ, Multa damna afferens, Damnosus, Noxius, Exitiosus, i. q. πολυβλαβής [ut exp. Hesych.]: oppositum τῷ ἀπήμων significanti Innocuus. [Hom. H. in Merc. 37 et in Cer. 250: Ἐπηλυσίης π. Pind. Pyth. 3, 81: Π. νόσους. Apoll. Rh. 4, 228: Ἄτη π. 1044: Αἰδῆ π. || Passive Manetho 1, 85; 4, 49.]

[Πολυπήμων, ονος, ὁ, Polypemon, Sinidis latronis pater. Apollod. 3, 16, 2; Pausan. 1, 38, 5.]

[Πολύπηνος, ὁ, ἡ, Multo stamine textus. Π. φάρεα Eur. El. 190.]

[Πολύπηχυς, ὁ, ἡ, Multa brachia habens. Nonn. Dion. 1, 204; 2, 245; 25, 245; 39, 287.]

Πολυπίδαξ [Πολυπῖδαξ], ὁ, ἡ, Multos fontes habens, Fontibus scatens, Irriguus. Hom. Il. Θ, [47]: Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα. [Ξ, 283, Ο, 151, et alibi. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 827, D: Ἐφύρην π. Apoll. Rh. 3, 882: Σκοπιὰς π.] Pro πολυπίδαξ dicitur etiam Πολυπίδακος, ὁ, Eust. [p. 987, 50; 1190, 2. Hom. H. in Ven. 54 et Cypriorum poeta ap. Athen. 15, p. 682, F: Πολυπιδάκου Ἴδης. Quibus ipsis quoque πολυπίδακος dicere per metrum licebat. Hesych.: Πολυπιδάκου Ἴδης· πολλὰς πίδακας ἐχούσης, τουτέστιν ὑδάτων ἐκβολάς, ἢ πολλὰς πηγάς. Eodem fere modo πολυπίδακα explicat.]

[Πολυπικός, ἡ, όν. Π. σπαθίον, Culter quo polypi exscinduntur, ap. Paul. Ægin. 6, 25.]

Πολύπικρος, ὁ, ἡ, Cui multum amaroris inest, Multum amarus. [Hom. Od. Π, 255: Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών· ubi adverbialiter dictum est pro Πολυπίκρως, quo utitur Eustath. p. 1801, 35.]

[Πολυπινής, ὁ, ἡ, Valde sordidus. Eur. Rhes. 716: Κάρα π.]

Πολύπιστος, ὁ, ἡ, oppositum adjectivo ὀλιγόπιστος. Hesych. exp. ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, et ἔμπιστος.

Πολύπλαγκτος, ὁ, ἡ, Multum errans, Qui multis longisque erroribus huc illuc agitatur, Vagabundus, [vel Multivagus. Per πολυπλάνητος, πανταχοῦ περιφερόμενος, εἰς πολλὰ μέρη πλανώμενος exp. Hesych. Hom. Il. Λ, 308: Ἀνέμοιο π. Od. Ρ, 511: Πολύπλαγκτος γὰρ ἔοικεν· 425: Ληϊστῆρσι π. Υ, 195: Π. ἀνθρώπους. Æsch. Suppl. 572: Π. ἀθλίαν Ἰώ. Eur. Herc. F. 1197: Πολυπλαγκτότερον. Soph. Ant. 615: Π. ἐλπίς, ubi transitive dictum accepit schol. qui exp. ἡ πολλοὺς πλανῶσα.] Phocyl. [35]: Πενίη πολύπλαγκτος. Soph. Aj. [1186]: Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός, de ambagibus verborum. [Ἐπέων HSt. per errorem posuit pro ἐτέων. Π. autem ἔτη dicuntur καθὸ πολλὰ πλανῶνται ἐν ἀλλοδαπῇ, ut exp. schol.] Plin. dicit Multivagus: quod ad verbum huic πολύπλαγκτος et synonymo πολυπλανὴς respondet. [Anthol. 27, 1, 5: Νόστοι Ὀδυσσῆος πολυπλάγκτου. Hase. Theognis 1265; Nonn. Dion. 4, 28. Manetho 3, 232: Π. κέλευθα.]

[Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, Multa vagatio. Manetho 4, 222.]

Πολυπλανής, ὁ, ἡ, i. q. πολύπλαγκτος et πολύπλανος, Multivagus, Vagus, Erroneus. Nisi malis, Errorum plenus. [Eur. Hel. 204: Π. πόσις. Agathem. 1, 1: Ἑκαταῖος ἀνὴρ π., Vir multæ peregrinationis. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 154, de hedera huc illuc serpente: Κισσοῦ κλῶνα πολυπλανέος. Plato Polit. p. 288, A: Π. εἶδος.] Chrysost. De sac., πολυπλανὴς πέλαγος. Ex Nonno autem [Jo. c. 5, 115]: Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, pro Vitiosæ vitæ. Si de homine dicatur aut alio animali, commode reddemus Multivagus, ut Plin. de columba, Multivaga ave. Bud. interpr. Longe lateque pervagatus, ex loco Pollucis [4, 28], ubi cum πολυκίνδυνος copulatur. [Ψυχὴ κοῦφον χρῆμα καὶ πολυπλανέστερον τῶν σωμάτων, Maxim. Tyr. Diss. 32, 1. Πολυπλανὴς ἐν γράμμασι Plutarch. Mor. p. 422, D, V. Crassi c. 29. Hemst. Eunap. Hist. Exc. p. 89, 5: Ῥηθήσεται ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν. || Transitive, Pallad. Anth. Pal. 9, 134: Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη ... πολυπλανέες μάλα ἐστέ· ubi Jacobs. comparavit Musæi v. 175: Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κέλευθα; Eodem sensu πολύπλαγκτος ἐλπὶς ap. Soph. || Adverb. Πολυπλανῶς ap. Hippocr. p. 277, 4.]

[Πολυπλάνητος, ὁ, ἡ, idem. Herodot. 1, 56: Ἔθνος π. Æsch. Choeph. 425: Π. τὰ χερὸς ὀρέγματα. Eur. Hel. 1335: Π. πόνων· Hipp. 1109: Π. αἰών. « Const. Manass. Chron. 2876: Οἶδα τὸ πολυπλάνητον τῆς τύχης τῆς ἀστάτου. Hesych. v. Πελασγοί. » Boiss.]

Πολύπλανος, ὁ, ἡ, Multivagus, Dispersus. [Æsch. Pr. 587: Π. πλάναι. Eur. Phœn. 665: Δεργμάτων κόρασι π.], ex Nonno [Jo. c. 6, 49: Πολύπλανα λείψανα φορβῆς et alibi]. Sic πολύπλαγκτος. [Dionys. A. R. 1, 17; Strabo 13, p. 621; Nonn. Dion. 5, 389.]

[Πολυπλανῶς. V. Πολυπλανής.]

[Πολυπλασία, ἡ, Cæsarius quæst. p. 180 med. Boiss.]

Πολυπλασιάζω affertur pro πολλαπλασιάζω, Multiplico. Sed rara hæc [πολυπλάσιος et derivata] esse existimo. [Plut. Mor. p. 388, D; Herodian. 8, 2, 10; Nicom. Harm. p. 15; Themist. Or. p. 261, A. Euseb. H. E. p. 405; schol. Eur. Hec. 574; Theodor. Stud. p. 156, A, aliique recentiores non raro. « Frequens ap. mathematicos, ut ap. Nicom. Arithm. p. 79, 81, 91, etc. » Stauv. Psell. Quæst. phys. p. 5, 7 Seebod. Gemin. Elem. astr. p. 36, 6: Ἐπολυπλασίασεν. Id. ib. p. 35, 9: Πολυπλασιασθεῖσαι. Hase. Philo Carpas. In Cantic. Cant. p. 52, 124. Boiss.]

[Πολυπλασιασμός, ὁ, Multiplicatio, Gl. Plut. Mor. p. 1020, B. Sext. Emp. p. 669, ubi paullo ante bis πολλαπλασιασμός. « Dionys. Areop. p. 251; Iren. p. 88. » Kall. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 332, 40. Id. ib. p. 350, 22: Ἐν εἴκοσι καὶ τρισὶ τὸν π. δεῖ ποιεῖν. Hase. Etym. M. p. 766, 47.]

[Πολυπλάσιος, ία, ιον, Multiplex. Aristot. Anal. post. 1, 2. « Method. ap. Epiphan. 64, 39. » Routh. Procop. Hist. p. 263, A.] Πολυπλάσια τῶνδε, ex Epigr. affertur pro Multo plura his.

[Πολυπλασίων, ὁ, ἡ, idem. Isocr. De antid. p. 464 ed. Bekk.: Ζῆν πολυπλασίω χρόνον. Sic Bekkerus ex cod. Urb.: vulgo πολὺ πλείω, quod revocandum. G. D. Cyrill. Hieros. p. 154.]

[Πολυπλασίως.] Apud Suidam legitur et adverb. Πολυπλασίως in expositione τοῦ Ἐπὶ πολλῷ, accipit autem pro Multipliciter, quod et πολλαπλασίως dicitur.

Πολύπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui multorum jugerum est, Eur. Alc. [690: Π. γύας. Πουλυπέλεθρος Quint. Sm. 3, 396. « Niceph. Phocas Novell. ad calc. Leon. Diac. p. 312, 19 ed. Bonn.: Τῶν π. ἀγρῶν. Superl. Ὁ πολυπλεθρότατος, Qui plurima jugera possidet, Lucian. Icarom. c. 18. » Hase.]

Πολύπλεκτος, ὁ, ἡ, Multum implexus, ut πολύπλοκος, Nonn. [Dion. 5, 247. Nicander Al. 224. Wakef. Schol. Eur. Phœn. 314. Boiss.]

[Πολύπλευρος, ὁ, ἡ, Multa latera habens. Pollux 4, 161: Σχῆμα π. Euclid. p. 2, et alibi. Plut. Mor. p. 966, E.]

Πολυπλήθεια, ἡ, Magna multitudo, πολὺ πλῆθος. Bud. interpr. Multitudo, Frequentia: item Larga copia, ex Gaza. Legitur et ap. Suid., sed sine expositione et sine exemplo. [Hippocr. p. 290, 9: Ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. Aristot. Hist. anim. 6, 4: Τὴν π. τῶν φαττῶν. Aliique scriptores recentiores non pauci.] Apud Polluc. vero [4, 163] scriptum Πολυπληθία, qui ex Demosthene et Hyperide affert. [Sic in fragm. Sophoclis 583 (ap. Stob. Flor. 87, 3): Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ· ubi tamen non constat de metro, quod etiam diphthongum admittere videtur. Polyb. 1, 48, 6: Π. τοῦ καπνοῦ. Strabo 16, p. 757. Maccab. 2, 8, 16; Etym. M. p. 641, 31; Eustath. p. 132, 26. Et sic alibi non raro, scriptura tamen nusquam satis certa.]

Πολυπληθέω, Multus numero sum, Augeor et cresco numero. Ex Exodo 5, [5], Πολυπληθεῖ, pro Crescit. [Levit. 11, 42.]

Πολυπληθής, ὁ, ἡ, Multus numero, πολὺς τῷ πλήθει. [Scholl. Aristoph. Pac. 520, Pindari Ol. 6, 106, Eust. ad Il. Α, 52. Psell. Opusc. p. 132, 16. || Plenus. Aretæus p. 73, 39: Ἦν π. ὁ νοσέων ἔῃ καὶ νεηνίης.]

[Πολυπληθία. V. Πολυπλήθεια.]

[Πολυπλόκαμος, ὁ, ἡ, Multos cincinnos habens. Marcellus Sid. 36 ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 17.]

[Πολυπλοκία, ἡ, Versutia. Theognis 67.]

Πολύπλοκος, ὁ, ἡ, Multifariam nexus s. contextus, In quo multæ sunt πλοκαί, Multis nexibus implicitus, πολύτροπος Hesychio, Varius: quo modo et ex Eur. [Iph. A. 197] affertur [πεσσῶν] πολυπλόκοις μορφαῖς pro Variis formis. [Id. Med. 481: Σπείραις π. Plato Phædr. p. 230, A: Θηρίον Τυφῶνος πολυπλοκώτερον. Plut. Mor. p. 976, E: Ὁρμιὰν πολύπλοκον τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων. Simias Anth. Pal. 15, 27: Πολύπλοκα μέτρα μολπᾶς. || Implicatus, Difficilis intellectu. Xenoph. Rep. Lac. 11, 5: Πολυπλοκωτάτην ... τὴν ἐν ὅπλοις τάξιν cui oppos. § 6, ῥᾴδιον ταύτην τὴν τάξιν μαθεῖν.] Item Dolosus, a πλοκὴ significante Dolus. Job. 5, [13]: Πολυπλόκων βουλὴ, Dolosorum consilium. Alii Pravorum. [Ibi notat Olympiodorus: Πολυπλόκους καλεῖ τοὺς ἄγαν συνετούς, ὡς ἀγκυλογνώμονας διὰ τὸ σκολιὸν τῆς γνώμης εἰώθασι προσαγορεύειν οἱ τὰς κυρίας τῶν λέξεων ἐκλέγοντες. Hesych. in Στρόφις. Euseb. H. E. p. 489, 11. Hemst. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 335, 2: Ὄντων γε καὶ τούτου (Typhone) πολυπλοκωτέρων. Hase. Callidus, Prudens. Aristoph. Thesm. 434: Οὔπω ταύτης ἤκουσα πολυπλοκωτέρας γυναικός. Theogn. 215: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου.]

Πολυπλόκως, adv., Multis nexibus, Implicite, Multis modis. [Euseb. Hist. eccl. p. 21, B: Π. μέν, ἀλλ' ἀκριβῶς. Hase. Dionys. De Thucyd. jud. c. 54: Πέπλεκται ἡ διάνοια π.]

[Πολύπλοος, ὁ, ἡ, Multum navigabilis. Λιμὴν π. Menand. rhet. vol. 9, p. 175 ed. Walz.]

[Πολυπλούσιος, ὁ, ἡ, Valde dives. Cyrillus in Lex. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 187. Schæf. Jacob. monach. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1277. D. G. Dind.]

[Πολυπλουτέω, Valde dives sum. Orac. Sibyll. p. 235.]

[Πολύπλουτος, ὁ, ἡ, Valde dives. Orac. Sibyll. 3, 241. « Tzetz. Hist. 5, 537. » Ebeling. Theod. Diac. Acroas. 5, 118. Boiss. Achmes Onirocr. p. 55, 30; 250, 7 et 19; 257, 35; 258, 5. Id. ibid. p. 249, 29: Ἄνδρα π. καὶ πολύχρυσον. Hase.]

[Πολυπνία, Philo fragm. p. 672. Boiss. Anast. Sin. Quæst. p. 76, 8. V. Πολυπνοία. Hase.]

[Πολύπνοια, ἡ, Vehemens flatus. De ventis Orac. Sibyll. 8, 180.]

[Πολύπνοος, ὁ, ἡ, Multum spirans. Ζαὴς per πολύπνους exp. Hesych. Multum fragrans. Oppian. Cyn. 1, 460: Γαῖα π.]

[Πολυπόδειος, ὁ, ἡ. Πολυπόδεια κρέα, Polypodis carnes, Pollux 6, 33 et 47. Usitata Atticis forma Πουλυπόδειος est. Sic πουλυπόδειον et πουλυπόδεια, intellecto κρέας vel κρέα, in frr. Phillylii ap. Athen. 3, p. 86, E, Anaxandridis 4, p. 131, C, Ephippi 7, p. 322, E; 9, p. 403, C. Quibus in locis in codice πολυπόδειον πολυπόδιον πουλυπόδιον scriptum est.]

[Πολυπόδης, ὁ, Multipes. Πουλυπόδης, Bianor Anth. Pal. 9, 227, et Antiphil. ib. 14. Manetho 6, 748.]

Πολυποδία, ἡ, Pedum multitudo, Multi pedes. [Aristot. De part. anim. 4, 6.]

Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi, Aristot. Vide Ὀσμύλος, Ὀσμύλη.

Πολυπόδιον, τὸ, Parvus polypus. Athen. 7, [p. 317, E] quum docuisset polypum ὠοτοκεῖν et ἐκποιάζειν, ὅταν τέκῃ, subjungit paulo post [ex Aristot. H. A. 5, 18]: Καὶ μεθ' ἡμέρας πεντήκοντα ἐκ τῶν ᾠῶν πολυπόδια ἐξέρπει, ὥσπερ τὰ φαλάγγια, πολλὰ τὸ πλῆθος. [Adde Aristot. H. A. 9, 37.] || Est item Herbæ nomen. Plin. 26, 8: Polypodion nostri Filiculam vocant; similis enim est filici: radix acetabulis cavernosa, ceu polyporum cirri, in petris nascens. Sic et Diosc. 4, 188: Πλεκτάνας ὥσπερεὶ πολύπους ἔχουσα, φύεται δ' ἐν πέτραις. [Galen. vol. 14, p. 514, 17. Id. vol. 19, p. 711, 4: Πολυποδίου ῥίζας τεθλασμένας. Videtur esse Polypodium vulgare Lin., etiam nunc a Græcis vocatum Πολυποδι. Hase.] De eodem sic Theophr. H. Pl. 9, 14 [13, 6], quum de scorpio locutus esset: Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, καὶ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι· κἂν περιάψηταί τις, φασὶν ἐμφύεσθαι ὡς πολύπουν. [Adde 9, 20, 4, C. Pl. 2, 17, 4. Oribas. p. 221, 354, et Rufus p. 36 ed. Matth. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 222.]

Πολυποδίτης οἶνος, Vinum ex polypodio factum: cujus compositio habetur ap. Aetium 3, 60 et 61.

[Πολυπόδουσα, ἡ, Polypodusa. Steph. Byz.: Π., νῆσος τῆς Κνιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πολυποδουσαῖος. Videtur rectius duplici σ scribi, ut Σκότουσσα Σκοτουσσαῖος.]

Πολυποδώδης, ὁ, ἡ, Polypis abundans, Polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, Quæ ex polyporum genere sunt. [Aristot. De partt. anim. 4, 9.]

[Πολυπόθεστος. V. Πολύθεστος.]

Πολυπόθητος, ὁ, ἡ, Multum desideratus. [Strabo 8, p. 370; Athen. 10, p. 433, E. Eustath. p. 133 extr. G. D. Vita Nili jun. p. 46, 35. German. CPol. Orat. p. 244, D Grets.: Τὸν π. σταυρόν. Hase.]

[Πολυποικιλία, ἡ, Multa varietas. Codin. Exc. p. 71, C: Τῆς π. τοῦ ἐδάφους.]

Πολυποίκιλος, ὁ, ἡ, Admodum varius, Multum variegatus: de textura aut pictura. [Eur. Iph. T. 1149: Π. φάρεα. Eubul. ap. Athen. 15, p. 679, E: Στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων. Π. ὕλη Orph. in fr. ap. Procl. In Tim. 3, p. 137, 27. Πολυδαίδαλον per π. exp. Hesych.] Item Admodum varius, pro Multifarius, Multimodus, Multiformis, ut loquuntur Gell., Liv., Colum. [Orph. H. 5, 11: Τελετὴν ἁγίην π. 25, 4, de Terra: Π. κούρη.] Paul. Ad Ephes. 3, [10]: Ἡ π. σοφία τοῦ Θεοῦ, Multiformis illa Dei sapientia, s. Multifaria, Multimoda. [Orac. Sibyll. 8, 120: Ὀργὴ π. Orph. H. 60, 4: Λόγον π.] Apud Suidam legitur superl. πολυποικιλώτατος. [Glossa nunc meliorum librorum auctoritate ejecta. « Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 76, 80; Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 357, 10. Superl., Const. Lascaris ap. Iriarte Catal. Matr. p. 189. » Boiss.]

[Πολύποινος, ὁ, ἡ, Valde puniens. Δίκη π. Parmenid. ap. Sext. Emp. Adv. logicos 7, 11, p. 393; Orph. ap. Procl. in Plat. Theol. 6, 8, p. 363, 20, et in Tim. 5, p. 310, 32. Utrobique πολύποινος, quod correxit Portus.]

[Πολυποίτης, ὁ, Polypœtes, Pirithoi filius, procus Helenæ. Hom. Il. Β, 740 (ubi Eustath. de etymologia nominis disputat, de qua conf. Lobeck. Pathol. p. 384), Apollod. 3, 10, 8; Pausan. 10, 26, 2. || Ætolus. Apollod. 1, 7, 6. || « Laii præco. Pherecydes ap. schol. Eur. Phœn. 39. » Boiss. || Conf. Πολυφήτης.]

[Πολυπόλεμος, ὁ, ἡ, In bello multum versatus. Athan. vol. 1, p. 842. Kall.]

[Πολύπολις, ὁ, ἡ.] Πολύπολις χώρα, Regio multas habens urbes [De una maxima urbe Philo vol. 2, p. 541, 6: Τῆς μεγαλοπόλεως ἢ π. Ἀλεξανδρείας. Hase], ap. Polluc. [9, 27. Eust. p. 262, 32: Π. ἡ Βοιωτία. Πολύπολις epitheton Dianæ ap. Callim. H. in Dian. 225.]

[Πολυπονία, ἡ, Laboris copia. Plato Amat. p. 133, E: Ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν π. φιλογυμναστίαν ἡγεῖ εἶναι.]

[Πολυπονήρευτος, ὁ, ἡ, Qui multo labore invenitur. Theod. Stud. cod. Reg. 891, fol. 27, b: Τὸ π. καὶ ἐκζητητικὸν καὶ πανεξερεύνητον. Miller.]

[Πολυπόνηρος, ὁ, ἡ, Pessimus. Melampod. Divinat. e nævis p. 506 ed. Fr. « Grammaticaster in meis ad Planud. notis Ovid. Met. p. 315. » Boiss.]

Πολύπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus, Calamitosus. [Pind. Nem. 1, 49: Π. ἀνδρῶν. Æsch. Suppl. 382: Π. βροτῶν· Pers. 320: Π. δόρυ ναυῶν. Soph. Ph. 777, de arcu Herculis: Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά· El. 505: Πέλοπος πολύπονος ἱππεία. Quibus tribus in locis de caussa ærumnarum dictum est.] Eur. Phœn. [160]: Ὅς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος πολυπόνῳ μοίρᾳ, schol. κακομοιρίᾳ. [Or. 1011: Δόμων πολυπόνους ἀνάγκας· Heracl. 932: Μυκηνῶν π. Hec. 722: Πολυπονωτάτην βροτῶν.] In hoc vero Soph. l. [Aj. 636], Ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος πολυπόνων Ἀχαιῶν, ambiguum est an accipiatur pro Laboriosorum, h. e. Labores multos strenue perferentium vel adeuntium, an pro Ærumnosorum et calamitosorum. [Plato Leg. 1, p. 633, B: Κρυπτεία τις ὀνομάζεται θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων.]

Πολυπόνως, adv., Multo cum labore, Multis cum laboribus, Phalar. Epist. [135, p. 356.] Et Plut. Alex. [c. 63]: Χαλεπῶς καὶ π.

[Πολυποξύστης, ὁ, Instrumentum quo polypus raditur. Paul. Ægin. 6, 25.]

Πολυπευθής, ὁ, ἡ, Multa sciscitans, Quo multa interrogantur, ut π. ἡμέρα, Dies quo multi sciscitatum oracula proficiscuntur. [Plut. Mor. p. 292, E.]

[Πολυπευστέω, Multum sciscitor. Constitt. Apost. 3, 14, p. 286. Wakef.]

[Πολυπήδητος, ὁ, ἡ, Multum saliens. Sic πολύσκαρθμος exp. Hesych.]

[Πολυπημονίδης, ὁ, Polypemonis filius. Hom. Od. Ω, 305.]

Πολυπήμων, ὁ, ἡ, Multa damna afferens, Damnosus, Noxius, Exitiosus, i. q. πολυβλαβής [ut exp. Hesych.]: oppositum τῷ ἀπήμων significanti Innocuus. [Hom. H. in Merc. 37 et in Cer. 250: Ἐπηλυσίης π. Pind. Pyth. 3, 81: Π. νόσους. Apoll. Rh. 4, 228: Ἄτη π. 1044: Λώβη π. || Passive Manetho 1, 85; 4, 49.]

[Πολυπήμων, ονος, ὁ, Polypemon, Sinidis latronis pater. Apollod. 3, 16, 2; Pausan. 1, 38, 5.]

[Πολύπηνος, ὁ, ἡ, Multo stamine textus. Π. φάρεα Eur. El. 190.]

[Πολύπηχυς, ὁ, ἡ, Multa brachia habens. Nonn. Dion. 1, 204; 2, 245; 25, 245; 39, 287.]

Πολυπίδαξ [Πολυπῖδαξ], ὁ, ἡ, Multos fontes habens, Fontibus scatens, Irriguus. Hom. Il. Θ, [47]: Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα. [Ξ, 283, Ο, 151, et alibi. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 827, D: Ἐφόρην π. Apoll. Rh. 3, 882: Σκοπιῆς π.] Pro πολυπίδαξ dicitur etiam Πολυπίδακος, ὁ, Eust. [p. 987, 50; 1190, 2. Hom. H. in Ven. 54 et Cypriorum poeta ap. Athen. 15, p. 682, F: Πολυπιδάκου Ἴδης. Quibus ipsis quoque πολυπίδακος dicere per metrum licebat. Hesych.: Πολυπιδάκου Ἴδης· πολλὰς πίδακας ἐχούσης, τουτέστιν ὑδάτων ἐκβολάς, ἢ πολλὰς πηγάς. Eodem fere modo πολυπίδακα explicat.]

[Πολυποκός, ἡ, όν. Π. σπαθίον, Culter quo polypi exscinduntur, ap. Paul. Ægin. 6, 25.]

Πολύπικρος, ὁ, ἡ, Cui multum amaroris inest, Multum amarus. [Hom. Od. Π., 255: Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών· ubi adverbialiter dictum est pro Πολυπίκρως, quo utitur Eustath. p. 1801, 35.]

[Πολυπινής, ὁ, ἡ, Valde sordidus. Eur. Rhes. 716: Κάρα π.]

Πολύπιστος, ὁ, ἡ, oppositum adjectivo ὀλιγόπιστος. Hesych. exp. ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, et ἔμπιστος.

Πολύπλαγκτος, ὁ, ἡ, Multum errans, Qui multis longisque erroribus huc illuc agitatur, Vagabundus, [vel Multivagus. Per πολυπλάνητος, πανταχοῦ περιφερόμενος, εἰς πολλὰ μέρη πλανώμενος exp. Hesych. Hom. Il. Λ, 308: Ἀνέμοιο π. Od. Ρ, 511: Πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν· 425: Ληιστῆρσι π. Υ, 195: Π. ἀνθρώπους. Æsch. Suppl. 572: Π. ἀθλίαν Ἰώ. Eur. Herc. F. 1197: Πολυπλαγκτότερον. Soph. Ant. 615: Π. ἐλπίς, ubi transitive dictum accepit schol. qui exp. ἡ πολλοὺς πλανῶσα.] Phocyl. [35]: Πενίη πολύπλαγκτος. Soph. Aj. [1186]: Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός, de ambagibus verborum. [Ἐπέων HSt. per errorem posuit pro ἐτέων. Π. autem ἔτη dicuntur καθὸ πολλὰ πλανῶνται ἐν ἀλλοδαπῇ, ut exp. schol.] Plin. dicit Multivagus: quod ad verbum huic πολύπλαγκτος et synonymo πολυπλανής respondet. [Anthol. 27, 1, 5: Νόστον Ὀδυσσῆος πολύπλαγκτον. Hase. Theognis 1265; Nonn. Dion. 4, 28. Manetho 3, 232: Π. κέλευθα.]

[Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, Multa vagatio. Manetho 4, 222.]

Πολυπλανής, ὁ, ἡ, i. q. πολύπλαγκτος et πολύπλανος, Multivagus, Vagus, Erroneus. Nisi malis, Errorum plenus. [Eur. Hel. 204: Π. πόσις. Agathem. 1, 1: Ἑκαταῖος ἀνὴρ π., Vir multæ peregrinationis. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 154, de hedera huc illuc serpente: Κισσοῦ κλῶνα πολυπλανέος. Plato Polit. p. 288, A: Π. εἶδος.] Chrysost. De sac., πολυπλανὲς πέλαγος. Ex Nonno autem [Jo. c. 5, 115]: Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, pro Vitiosæ vitæ. Si de homine dicatur aut alio animali, commode reddemus Multivagus, ut Plin. de columba, Multivaga ave. Bud. interpr. Longe lateque pervagatus, ex loco Pollucis [4, 28], ubi cum πολυκίνδυνος copulatur. [Ψυχὴ κοῦφον χρῆμα καὶ πολυπλανέστερον τῶν σωμάτων, Maxim. Tyr. Diss. 32, 1. Πολυπλανὴς ἐν γράμμασι Plutarch. Mor. p. 422, D, V. Crassi c. 29. Hemst. Eunap. Hist. Exc. p. 89, 5: Ῥηθήσεται ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν. || Transitive, Pallad. Anth. Pal. 9, 134: Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη ... πολυπλανέες μάλα ἐστέ· ubi Jacobs. comparavit Musæi v. 175: Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κέλευθα; Eodem sensu πολύπλαγκτος ἐλπὶς ap. Soph. || Adverb. Πολυπλανῶς ap. Hippocr. p. 277, 4.]

[Πολυπλάνητος, ὁ, ἡ, idem. Herodot. 1, 56: Ἔθνος π. Æsch. Choeph. 425: Π. τὰ χερὸς ὀρέγματα. Eur. Hel. 1335: Π. πόνων· Hipp. 1109: Π. αἰών. « Const. Manass. Chron. 2876: Οἶδα τὸ πολυπλάνητον τῆς τύχης τῆς ἀστάτου. Hesych. v. Πελασγοί. » Boiss.]

Πολύπλανος, ὁ, ἡ, Multivagus, Dispersus. [Æsch. Pr. 587: Π. πλάναι. Eur. Phœn. 665: Δαργμάτων χέρατι π.], ex Nonno [Jo. c. 6, 49: Πολύπλανα λείψανα φορβῆς et alibi]. Sic πολύπλαγκτος. [Dionys. A. R. 1, 17; Strabo 13, p. 621; Nonn. Dion. 5, 389.]

[Πολυπλανῶς. V. Πολυπλανής.]

[Πολυπλασία, ἡ, Cæsarius quæst. p. 180 med. Boiss.]

Πολυπλασιάζω affertur pro πολλαπλασιάζω, Multiplico. Sed rara hæc [πολυπλάσιος et derivata] esse existimo. [Plut. Mor. p. 388, D; Herodian. 8, 2, 10; Nicom. Harm. p. 15; Themist. Or. p. 261, A. Euseb. H. E. p. 405; schol. Eur. Hec. 574; Theodor. Stud. p. 156, A, aliique recentiores non raro. « Frequens ap. mathematicos, ut ap. Nicom. Arithm. p. 79, 81, 91, etc. » Stauv. Psell. Quæst. phys. p. 5, 7 Seebod. Gemin. Elem. astr. p. 36, 6: Ἐπολυπλασίασαν. Id. ib. p. 35, 9: Πολυπλασιασθεῖσαι. Hase. Philo Carpas. In Cantic. Cant. p. 52, 124. Boiss.]

[Πολυπλασιασμός, ὁ, Multiplicatio, Gl. Plut. Mor. p. 1020, B. Sext. Emp. p. 669, ubi paullo ante bis πολλαπλασιασμός. « Dionys. Areop. p. 251; Iren. p. 88. » Kall. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 332, 40. Id. ib. p. 350, 22: Ἐν εἴκοσι καὶ τρισὶ τὸν π. δεῖ ποιεῖν. Hase. Etym. M. p. 766, 47.]

[Πολυπλάσιος, ία, ιον, Multiplex. Aristot. Anal. post. 1, 2. « Method. ap. Epiphan. 64, 39. » Routh. Procop. Hist. p. 263, A.] Πολυπλάσια τῶνδε, ex Epigr. affertur pro Multo plura his.

[Πολυπλασίων, ὁ, ἡ, idem. Isocr. De antid. p. 464 ed. Bekk.: Ζῆν πολυπλασίω χρόνον. Sic Bekkerus ex cod. Urb.: vulgo πολὺ πλείω, quod revocandum. G. D. Cyrill. Hieros. p. 154.]

[Πολυπλασίως.] Apud Suidam legitur et adverb. Πολυπλασίως in expositione τοῦ Ἐπὶ πολλῷ, accipit autem pro Multipliciter, quod et πολλαπλασίως dicitur.

Πολύπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui multorum jugerum est, Eur. Alc. [690: Π. γύας. Πουλυπέλεθρος Quint. Sm. 3, 396. « Niceph. Phocas Novell. ad calc. Leon. Diac. p. 312, 19 ed. Bonn.: Τῶν π. ἀγρῶν. Superl. Ὁ πολυπλεθρότατος, Qui plurima jugera possidet, Lucian. Icarom. c. 18. » Hase.]

Πολύπλεκτος, ὁ, ἡ, Multum implexus, ut πολύπλοκος, Nonn. [Dion. 5, 247. Nicander Al. 224. Wakef. Schol. Eur. Phœn. 314. Boiss.]

[Πολύπλευρος, ὁ, ἡ, Multa latera habens. Pollux 4, 161: Σχῆμα π. Euclid. p. 2, et alibi. Plut. Mor. p. 966, E.]

Πολυπλήθεια, ἡ, Magna multitudo, πολὺ πλῆθος. Bud. interpr. Multitudo, Frequentia: item Larga copia, ex Gaza. Legitur et ap. Suid., sed sine expositione et sine exemplo. [Hippocr. p. 290, 9: Ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. Aristot. Hist. anim. 6, 4: Τὴν π. τῶν φαττῶν. Aliique scriptores recentiores non pauci.] Apud Polluc. vero [4, 163] scriptum Πολυπληθία, qui ex Demosthene et Hyperide affert. [Sic in fragm. Sophoclis 583 (ap. Stob. Flor. 87, 3): Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ· ubi tamen non constat de metro, quod etiam diphthongum admittere videtur. Polyb. 1, 48, 6: Π. τοῦ καπνοῦ. Strabo 16, p. 757. Maccab. 2, 8, 16; Etym. M. p. 641, 31; Eustath. p. 132, 26. Et sic alibi non raro, scriptura tamen nusquam satis certa.]

Πολυπληθέω, Multus numero sum, Augeor et cresco numero. Ex Exodo 5, [5], Πολυπληθεῖ, pro Crescit. [Levit. 11, 42.]

Πολυπληθής, ὁ, ἡ, Multus numero, πολὺς τῷ πλήθει. [Scholl. Aristoph. Pac. 520, Pindari Ol. 6, 106, Eust. ad Il. Α, 52. Psell. Opusc. p. 132, 16. || Plenus. Aretæus p. 73, 39: Ἦν π. ὁ νοσέων ᾖ καὶ νεηνίης.]

[Πολυπληθία. V. Πολυπλήθεια.]

[Πολυπλόκαμος, ὁ, ἡ, Multos cincinnos habens. Marcellus Sid. 36 ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 17.]

[Πολυπλοκία, ἡ, Versutia. Theognis 67.]

Πολύπλοκος, ὁ, ἡ, Multifariam nexus s. contextus, In quo multæ sunt πλοκαί, Multis nexibus implicitus, πολύστροφος Hesychio, Varius: quo modo et ex Eur. [Iph. A. 197] affertur [πεσσῶν] πολυπλόκοις μορφαῖς pro Variis formis. [Id. Med. 481: Σπείραις π. Plato Phædr. p. 230, A: Θηρίον Τυφῶνος πολυπλοκώτερον. Plut. Mor. p. 976, E: Ὁρμιὰν πολύπλοκον τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων. Simias Anth. Pal. 15, 27: Πολύπλοκα μέτρα μολπῆς. || Implicatus, Difficilis intellectu. Xenoph. Rep. Lac. 11, 5: Πολυπλοκωτάτην ... τὴν ἐν ὅπλοις τάξιν cui oppos. § 6, ῥᾷδιον ταύτην τὴν τάξιν μαθεῖν.] Item Dolosus, a πλοκὴ significante Dolus. Job. 5, [13]: Πολυπλόκων βουλή, Dolosorum consilium. Alii Pravorum. [Ibi notat Olympiodorus: Πολυπλόκους καλεῖ τοὺς ἄγαν συνετούς, ὡς ἀγκυλογνώμονας διὰ τὸ σκολιὸν τῆς γνώμης εἰώθασι προσαγορεύειν οἱ τὰς κυρίας τῶν λέξεων ἐκλέγοντες. Hesych. in Στρόφος. Euseb. H. E. p. 489, 11. Hemst. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 335, 2: Οὕτω γε καὶ τούτου (Typhone) πολυπλοκωτέραν. Hase. Callidus, Prudens. Aristoph. Thesm. 434: Οὔπω ταύτης ἤκουσα πολυπλοκωτέρας γυναικός. Theogn. 215: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου.]

Πολυπλόκως, adv., Multis nexibus, Implicite, Multis modis. [Euseb. Hist. eccl. p. 21, B: Π. μέν, ἀλλ' ἀκριβῶς. Hase. Dionys. De Thucyd. jud. c. 54: Πέπλεκται ἡ διάνοια π.]

[Πολύπλοος, ὁ, ἡ, Multum navigabilis. Λιμὴν π. Menand. rhet. vol. 9, p. 175 ed. Walz.]

[Πολυπλούσιος, ὁ, ἡ, Valde dives. Cyrillus in Lex. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 187. Schæf. Jacob. monach. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1277. D. G. Dind.]

[Πολυπλουτέω, Valde dives sum. Orac. Sibyll. p. 235.]

[Πολύπλουτος, ὁ, ἡ, Valde dives. Orac. Sibyll. 3, 241. « Tzetz. Hist. 5, 537. » Elberling. Theod. Diac. Acroas. 5, 118. Boiss. Achmes Onirocr. p. 55, 30; 250, 7 et 19; 257, 35; 258, 5. Id. ibid. p. 249, 29: Ἄνδρα π. καὶ πολύχρυσον. Hase.]

[Πολυπνία, Philo fragm. p. 672. Boiss. Anast. Sin. Quæst. p. 76, 8. V. Πολυπνοία. Hase.]

[Πολύπνοια, ἡ, Vehemens flatus. De ventis Orac. Sibyll. 8, 180.]

[Πολύπνοος, ὁ, ἡ, Multum spirans. Ζαής per πολύπνους exp. Hesych. Multum fragrans. Oppian. Cyn. 1, 460: Γαῖα π.]

[Πολυπόδειος, ὁ, ἡ. Πολυπόδεια κρέα, Polypodis carnes, Pollux 6, 33 et 47. Usitata Atticis forma Πουλυπόδειος est. Sic πουλυπόδειον et πουλυπόδεια, intellecto κρέας vel κρέα, in frr. Philyllii ap. Athen. 3, p. 86, E, Anaxandridis 4, p. 131, C, Ephippi 7, p. 322, E; 9, p. 403, C. Quibus in locis in codice πολυπόδειον πολυπόδιον πουλυπόδιον scriptum est.]

[Πολυπόδης, ὁ, Multipes. Πουλυπόδης, Bianor Anth. Pal. 9, 227, et Antiphil. ib. 14. Manetho 6, 748.]

Πολυποδία, ἡ, Pedum multitudo, Multi pedes. [Aristot. De part. anim. 4, 6.]

Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi, Aristot. Vide Ὀσμύλος, Ὀσμύλη.

Πολυπόδιον, τό, Parvus polypus. Athen. 7, [p. 317, E] quum docuisset polypum ᾠοτοκεῖν et ἐπῳάζειν, ὅταν τέκῃ, subjungit paulo post [ex Aristot. H. A. 5, 18]: Καὶ μεθ' ἡμέρας πεντήκοντα ἐκ τῶν ᾠῶν πολυπόδια ἐξέρπει, ὥσπερ τὰ φαλάγγια, πολλὰ τὸ πλῆθος. [Adde Aristot. H. A. 9, 37.] || Est item Herbæ nomen. Plin. 26, 8: Polypodion nostri Filiculam vocant; similis enim est filici: radix acetabulis cavernosa, ceu polyporum cirri, in petris nascens. Sic et Diosc. 4, 188: Πλεκτάνας ὡσπερεὶ πολύπους ἔχουσα, φύεται δ' ἐν πέτραις. [Galen. vol. 14, p. 514, 17. Id. vol. 19, p. 711, 4: Πολυποδίου ῥίζας τετιλμένας. Videtur esse Polypodium vulgare Lin., etiam nunc a Græcis vocatum Πολυποδί. Hase.] De eodem sic Theophr. H. Pl. 9, 14 [13, 6], quum de scorpio locutus esset: Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, καὶ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι· κἂν περιάψηταί τις, φασὶν ἐκφύεσθαι ὡς πολύποδα. [Adde 9, 20, 4, C. Pl. 2, 17, 4. Oribas. p. 221, 354, et Rufus p. 36 ed. Matth. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 222.]

Πολυποδίτης οἶνος, Vinum ex polypodio factum: cujus compositio habetur ap. Aetium 3, 60 et 61.

[Πολυπόδουσα, ἡ, Polypodusa. Steph. Byz.: Π., νῆσος τῆς Κνιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πολυποδουσαῖος. Videtur rectius duplici σ scribi, ut Σκότουσσα Σκοτουσσαῖος.]

Πολυποδώδης, ὁ, ἡ, Polypis abundans, Polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, Quæ ex polyporum genere sunt. [Aristot. De partt. anim. 4, 9.]

[Πολυπόθεστος. V. Πολύθεστος.]

Πολυπόθητος, ὁ, ἡ, Multum desideratus. [Strabo 8, p. 370; Athen. 10, p. 433, E. Eustath. p. 133 extr. G. D. Vita Nili jun. p. 46, 35. German. CPol. Orat. p. 244, D Grets.: Τὸν π. σταυρόν. Hase.]

[Πολυποικιλία, ἡ, Multa varietas. Codin. Exc. p. 71, C: Τῆς π. τοῦ ἐδάφους.]

Πολυποίκιλος, ὁ, ἡ, Admodum varius, Multum variegatus: de textura aut pictura. [Eur. Iph. T. 1149: Π. φάρεα. Eubul. ap. Athen. 15, p. 679, E: Στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων. Π. ὕλη Orph. in fr. ap. Procl. In Tim. 3, p. 137, 27. Πολυδαίδαλον per π. exp. Hesych.] Item Admodum varius, pro Multifarius, Multimodus, Multiformis, ut loquuntur Gell., Liv., Colum. [Orph. H. 5, 11: Τελετὴν ἁγίαν π. 25, 4, de Terra: Π. κούρα.] Paul. Ad Ephes. 3, [10]: Ἡ π. σοφία τοῦ Θεοῦ, Multiformis illa Dei sapientia, s. Multifaria, Multimoda. [Orac. Sibyll. 8, 120: Ὀργὴ π. Orph. H. 60, 4: Λόγων π.] Apud Suidam legitur superl. πολυποικιλώτατος. [Glossa nunc meliorum librorum auctoritate ejecta. « Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 76, 80; Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 357, 10. Superl., Const. Lascaris ap. Iriarte Catal. Matr. p. 189. » Boiss.]

[Πολύποινος, ὁ, ἡ, Valde puniens. Δίκη π. Parmenid. ap. Sext. Emp. Adv. logicos 7, 11, p. 393; Orph. ap. Procl. in Plat. Theol. 6, 8, p. 363, 20, et in Tim. 5, p. 310, 32. Utrobique πολύποινος, quod correxit Portus.]

[Πολυποίτης, ὁ, Polypœtes, Pirithoi filius, procus Helenæ. Hom. Il. Β, 740 (ubi Eustath. de etymologia nominis disputat, de qua conf. Lobeck. Pathol. p. 384), Apollod. 3, 10, 8; Pausan. 10, 26, 2. || Ætolus. Apollod. 1, 7, 6. || « Laii præco. Pherecydes ap. schol. Eur. Phœn. 39. » Boiss. || Conf. Πολυφήτης.]

[Πολυπόλεμος, ὁ, ἡ, In bello multum versatus. Athan. vol. 1, p. 842. Kall.]

[Πολύπολις, ὁ, ἡ.] Πολύπολις χώρα, Regio multas habens urbes [De una maxima urbe Philo vol. 2, p. 541, 6: Τῆς μεγαλοπόλεως ἢ π. Ἀλεξανδρείας. Hase], ap. Polluc. [9, 27. Eust. p. 262, 32: Π. ἡ Βοιωτία. Πολύπολις epitheton Dianæ ap. Callim. H. in Dian. 225.]

[Πολυπονία, ἡ, Laboris copia. Plato Amat. p. 133, E: Ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν π. φιλογυμναστίαν ἡγεῖ εἶναι.]

[Πολυπονήρευτος, ὁ, ἡ, Qui multo labore invenitur. Theod. Stud. cod. Reg. 891, fol. 27, b: Τὸ π. καὶ ἐκζητητικὸν καὶ πανεξερεύνητον. Miller.]

[Πολυπόνηρος, ὁ, ἡ, Pessimus. Melampod. Divinat. e nævis p. 506 ed. Fr. « Grammaticaster in meis ad Planud. notis Ovid. Met. p. 315. » Boiss.]

Πολύπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus, Calamitosus. [Pind. Nem. 1, 49: Π. ἀνδρῶν. Æsch. Suppl. 382: Π. βροτῶν· Pers. 320: Π. δόρυ ναμάων. Soph. Ph. 777, de arcu Herculis: Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά· El. 505: Πέλοπος πολύπονος ἱππεία. Quibus tribus in locis de caussa ærumnarum dictum est.] Eur. Phœn. [160]: Ὅς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος πολυπόνῳ μοίρᾳ, schol. κακομοιρίᾳ. [Or. 1011: Δόμων πολυπόνους ἀνάγκας· Heracl. 932: Μοχθῶν π. Hec. 722: Πολυπονωτάτη βροτῶν.] In hoc vero Soph. l. [Aj. 636], Ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος πολυπόνων Ἀχαιῶν, ambiguum est an accipiatur pro Laboriosorum, h. e. Labores multos strenue perferentium vel adeuntium, an pro Ærumnosorum et calamitosorum. [Plato Leg. 1, p. 633, B: Κρυπτεία τις ὀνομάζεται θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων.]

Πολυπόνως, adv., Multo cum labore, Multis cum laboribus, Phalar. Epist. [135, p. 356.] Et Plut. Alex. [c. 63]: Χαλεπῶς καὶ π.

[Πολυποξύστης, ὁ, Instrumentum quo polypus raditur. Paul. Ægin. 6, 25.]

[Πολυπόρευτος, ὁ, ἡ. De via viatoribus frequenti, Hesych. s. v. Πολύστιπτος, et Phot. p. 441, 10. Inter composita cum πολὺς ap. Polluc. 6, 170.]

Πολύπορος, ὁ, ἡ, Multos meatus habens. [Pollux 6, 171. Plut. Mor. p. 433, A; 650, C; 665, F; 690, C. Πολυπόρος, Vadosus, Gl. Exp. etiam Locuples, Dives, εὔπορος. « Dionys. Areop. p. 51. » Kall.]

[Πολύπορος, ὁ, n. pr. fluvii. V. Ἑπτάπορος.]

Πολυποσία, ἡ, Multa s. Immodica potatio, Immodicus potus. Diosc. 5, 12: Καὶ παθῶν ὀξέων ἀρχῆς ἐνδίδωσι καθ' ἡμέραν ἡ π., Largus s. Largior potus. [Hippocr. p. 1258, G, ad quem l. Galen. vol. 9, p. 295: Ὅτι μὲν ἡ π. πολλὴν πόσιν οὐχ ὕδατος, ἀλλ' οἴνου δηλοῖ πρόδηλον παντί. Polyb. 5, 15, 2; 29, 5, 7; Plut. Mor. p. 624, A; Aretæus p. 51, 41; Athen. 10, p. 415, F; Diog. L. 4, 8.]

[Πολυπόταμος, ὁ, ἡ, Fluviis frequens. Eur. Herc. F. 409: Μαιῶτιν π. Eustath. p. 41, 20; 1195, 64.]

[Πολυποτέω, Multum bibo. Hippocr. p. 83, H.]

Πολυπότης, ὁ, Qui multum bibit, Multibibus Plauto; Bibax, Magnus potor. [Pollux 6, 43. Hippocr. p. 282, 15; Polyb. 33, 14, 1.] Plut. [Mor. p. 709, B]: Ἀσυναρμόστους ἐπάγων, οἷον νηπτικῷ πολυπότας. Paulo post dicit νέῳ ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι, Juveni bibaci et lusuum amanti. [Athen. 10, p. 415, D; 433, C, al.] Πουλυπότης, Multum bibens, Multibibus. Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 17.]

[Πολυπότις, ιδος, ἡ, Multibiba. Ælian. V. H. 2, 41.]

[Πολύποτμος, ὁ, ἡ, Multa fata habens. Epitheton Eumenidum in H. Orph. 69, 9.]

[Πολυπότνια, ἡ, Multum reverenda. Aristoph. Thesm. 1156: Θεσμοφόρω πολυποτνία. Singul. Apoll. Rh. 1, 1125, 1151; 4, 1069. Orph. H. 39, 16.]

[Πολυποτόμος, ὁ, ἡ, Aptus ad resecandos polypos narium. Leo philos. Consp. med. 153, 11 Ermerins: Π. σπαθίῳ. V. Πολυπικός. Hase.]

Πολύποτος, ὁ, ἡ, affertur ex Aristot. [H. A. 8, 18], pro Potioni indulgens, Bibulus, Bibax. [Hippocr. p. 358.]

Πολύπους, ὁ, ἡ, Multos pedes habens, Multipes [Soph. El. 488: Ἥξει καὶ π. καὶ πολύχειρ ... Ἐρινύς]: ut Πολύποδα ζῷα ap. Plat. [Epin. p. 981, D], Animalia multorum pedum: ut ἄποδα, Nullorum. [Tim. p. 92, A: Τετράπουν γένος καὶ π.] Sic Plut. Symp. 2, 3 [p. 636, E], de ovo: Καὶ πτηνὰ γεννᾷ καὶ νηκτὰ μυρία, καὶ χερσαῖα, σαύρας καὶ ἀμφίβια, κροκοδείλους καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν καὶ πολύποδα, τὸν ἀττέλεβον. Vide Ἄπους etiam. Sic et Aristot. Polit. 3, [11]: Ἕνα ἄνθρωπον πολύποδα καὶ πολύχειρα, καὶ πολλὰς ἔχοντα αἰσθήσεις. Ubi etiam nota accus. πολύποδα, pro quo et πολύπουν. [|| Multorum pedibus calcatus. Orac. ap. Polyæn. 6, 53, p. 599: Κτίσσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον.] Item πολύποδες dicuntur Bestiolæ quædam multipedes; Cutiones nonnulli, alii Porcelliones appellant. Vide Ὄνος. Item πωλύπους, sive Πουλύπους, metri gratia [Rectius de his formis præcipit Athen. 7, p. 316, A: Πουλύπους, πουλύποδος· οὕτως φασὶν οἱ Ἀττικοί, ὡς καὶ Ὅμηρος (Od. E, 432), Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος ..., ἀνάλογον παρὰ τὸ πούς γὰρ γέγονεν. Τὴν δὲ αἰτιατικὴν πουλύπουν φασὶν ὡς Ἀλκίνουν καὶ Οἰδίπουν ... τὸ δὲ πώλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν. (Sequuntur Aristophanis, Alcæi et Platonis comicorum, et Ampsiæ exempla, in quibus sunt genitivi πουλύπου πουλύποδος πουλύπων, accusativi πουλύπουν et πουλύπους πουλύποδας.) Οἱ δὲ πουλύποδα προφέρονται ἀνάλογον τῷ πούς ποδὸς ποδὶ πόδα. Nominat. plur. Πώλυποι est in fr. Epicharmi p. 318, E, et πώλυποι in fr. Archestrati ibid., ubi Athen. rursus: Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπον ὡς Ἐπίχαρμος. Καὶ Σιμωνίδης δ' ἔφη « Πώλυπον διζήμενος. » (Male vero πώλυπον codex in fragmentis Hegemonis 3, p. 108, C, Amphidis 6, p. 224, D.) Ἀττικοὶ δὲ πουλύπουν. Πούλυπος et πούλυπον ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 10, Isidor. ib. 94, Oppian. Hal. 1, 310; 2, 260, 267, 391, 455; 3, 345; 4, 280, 304, Cyn. 4, 223. Veteres Attici una constanter usi sunt forma πουλύπους: apud Aristotelem vero aliosque recentiores scriptores usitata est forma πολύπους. Cum forma Dorica comparetur Πώλυψ, quod v.], Piscis quoddam genus, quod κοινότερον vocatur ὀκτάπους, ab octo pedibus, ut dixi supra. Est autem ex genere τῶν μαλακίων, i. e. Mollium: et pedes illi pinnarum vicem præstant; nam non omnia natatilia pinnas habent, sed quædam eorum loco πόδας οἷς νεῖ, ut mollia: at plana, quum et ἄποδα et ἄπτερα sint, ipsa latitudine natant. Plin. tamen 9, 29, scribit polypos brachiis ut pedibus ac manibus uti, et per brachia velut acetabulis dispersis haustu quodam adhærescere, tenereque supinos, ut avelli non queant. De solertia autem qua conchas et pisciculos venatur, vide ibid. et cap. seq., ubi etiam ait luctari complexu et sorbere acetabulis ac numeroso suctu detrahere, quum in naufragos urinantesque impetum cepit. Sic ap. Plaut., Ego istos novi polypos, qui ubi quid attigerint, tenent. Et πετροφυὴς πολύπους ap. Phocyl. [44]: quod confer cum loco quodam Theophrasti in Πολυπόδιον. Præterea colorem mutat ad similitudinem loci, et maxime in metu, ut ibid. docet Plin., et Theognis [215]: Πουλύποδος νόον [Πουλύπου ὀργὴν] ἴσχε πολύφρονος, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇπερ ὁμιλήσει [Τῇ προσομιλήσῃ,] τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Sic Plut.: Τοῦ πολύποδος αἱ μεταβολαί, et πολύποδος τροπαί. Itidem Xenarchus ap. Athen. 2, [p. 64, A]: Τροπωτὴρ πολύπους. Et Ion tragicus 7, [p. 318, E]: Καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμοσι Στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός. Et Eupolis aliquanto ante [p. 316, C], Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους. Et paulo ante [B] ex Alcæo, νοῦν πολύποδος ἔχειν. Ipsum etiam brachia sua rodere opinio est, quam tamen Plin. falsam esse dicit l. c. Alcæus ap. Athen. [ibid.]: Ἔδω δ' [Ἔδω δ'] ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. Meminit ejusd. rei Orus Apollo in Hieroglyph., dicens eum, ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίειν. Vide de eadem re, quæ ipse Athen. scribit, citans et Pherecratis quendam locum [p. 316, E], ubi etiam [C] ex Aristotele docet eum habere octo pedes, Ὧν τοὺς μὲν ἄνω δύο καὶ κάτω, ἐλαχίστους, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, μεγίστους· τὸ δὲ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐν μέσοις τοῖς ποσίν. [Πολύποδος βοτάνης Geopon. 15, 1, 14, ubi πλεκτάνης correxit Niclas. ex Anatolio p. 300.]

|| Præterea πολύπους Tuberculum in naribus, polypi carni simile, multasque habens radices, ut polypus multos pedes, et nares obstruens: ita ut difficulter spirent et ægre loqui possint, qui eo laborant vitio: quemadmodum et polypus ea, quæ invadit, brachiis suis stringit. [V. Galen. vol. 13, p. 416; 7, p. 322, Paul. Ægin. 6, 25.] Cels. 6, 8: Polypus in naribus est caruncula modo alba, modo subrubra, quæ narium ossi inhæret, et modo ad labra pendens narem implet, modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descendit, adeo increscit ut post uvam conspici possit: strangulatque hominem, maxime austro et euro flante: fereque mollis est, raro dura; eaque magis spiritum impedit et nares dilatat, quæ fere καρκινώδης est. Quibus verbis polypum graphice depingit, omnes ejus differentias complectens, quas Hippocr. Περὶ παθ. [ubi p. 517, 29, πώλυπος scriptum] quinque constituit. Horat. quoque hoc vocabulo utitur [Epod. 12, 5]: Polypus an gravis hirsutis cubet hircus in alis. Unde Polyposus ap. Mart.: Nasutum volo, nolo polyposum.

Πολυπραγματέω, Multis rebus vaco, Multas res tracto. Aristot. Pol. 4, [15]: Καὶ βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυγχάνει τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματοῦσης ἢ πολυπραγματούσης.

[Πολυπράγματος, ὁ, ἡ, i. q. πολυπράγμων. Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 18, p. 228.]

Πολυπραγμονέω, Multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentibus. Plato Rep. 4, [p. 433, A]: Τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. Cui opponitur οἰκειοπραγεῖν, sicut hic vides ei opponi τὰ αὑτοῦ πράττειν. [Similiter Gorg. p. 526, C. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 3: Ἄλλο μὲν μηδὲν πολυπραγμονεῖν (ἐν τῇ πόλει), τὰ δὲ τείχη διασώζειν. Μηδὲν πολυπραγμονεῖν τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Polyb. 18, 34, 2. De hominibus in republica rebus novis studentibus, Herodot. 3, 15, ubi forma Ion.: Εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγμονέειν. Xenoph. Hell. 1, 6, 3: Οὐ φαμένου τοῦ Λυσάνδρου πολυπραγμονεῖν ἄλλου ἄρχοντος. Πολυπραγμονεῖν γῆν ἄλλην, Cogitare de aliena terra occupanda, Joseph. A. J. 4, 6, 2.] Non solum autem in malam partem dicitur, et quidem pro

συκοφαντεῖν etiam ap. Aristoph. Pl. [913], ubi ad hæc verba, Εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν, respondet sycophanta, Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, Καὶ μὴ 'πιτρέπειν ποτ' ἤν τις ἐξαμαρτάνῃ, sed et in bonam pro Diligenter inquiro, s. Solicite, Diligenter perscrutor, et cum quadam quasi curiosa diligentia. Plato Apol. [p. 31, C]: Ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περιιὼν καὶ πολυπραγμονῶν. Leg. [7, p. 821, A]: Πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. [Π. τὰ παρὰ τῶν μαθηματικῶν, Operam dare scientiæ mathematicorum, Polyb. 9, 19, 9: nisi codicum auctoritate delendus articulus, ut sit Percunctari e mathematicis. 10, 15, 7: Τὰ φαινόμενα πεπολυπραγμονηκότες. Π. τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον, Inspicere res et explorare quomodo se habeant, 3, 58, 5. Π. τὸν τῶν πολεμίων στόλον 5, 109, 5. Schweigh. Πολυπραγμονούμενον Nicephor. Chumnus Epist. 2 simpliciter dicit de re manibus versata sæpissime. Boiss. Sext. Emp. p. 296, 34: Ἐὰν τὴν διάνοιαν αὐτοῦ πολυπραγμονῶμεν. Hemst. Lucian. D. deor. 20, 4: Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα.] Greg. Naz.: Ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπραγμονῶν φύσιν. [Alia exx. v. ap. Suicer. Cum ὑπὲρ Plato Theæt. p. 184, E: Ἐμὲ ὑπὲρ σοῦ πολυπραγμονεῖν.] Dicitur etiam πολυπραγμονεῖν περί τινος a Plut., et πολυπραγμονεῖν εἴς τι a Pausania. [Ap. quem 8, 38, 7 legitur, Πολυπραγμονῆσαι οὔ μοι τὰ ἐς τὴν θυσίαν ἡδὺ ἦν.] Et pass. Πολυπραγμονεῖσθαι pro Curiose inquiri. [Polyb. 12, 27, 4: Τὰ ἐκ τῶν βιβλίων δύναται πολυπραγμονεῖσθαι χωρὶς κινδύνου.] Plut. Polit. præc.: Δεῖπνον αὐτῶν πολυπραγμονεῖται, καὶ γάμος, καὶ κοίτη, καὶ παιδιά. [Lucian. Merc. cond. c. 12: Πολυπραγμονεῖταί σου ὁ παρεληλυθὼς βίος.] Dicitur præterea πολυπραγμονεῖσθαι is, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur. Jul. Aug. [Epist. 35, p. 408, A] ὑπὲρ Ἀργείων, de Argivis loquens, quos Corinthii conferre ad Isthmia cogebant: Ἀργεῖοι δὲ ἐοίκασιν οὐχ ὑπὲρ ἑνὸς πολυπραγμονούμενοι βοιδίου ταῦτα τοὺς Κορινθίους αἰτιᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀναλωμάτων, οἷς οὐ δικαίως εἰσὶν ὑπεύθυνοι. Bud. [|| Πολυπραγμονητέον, Polyb. 9, 19, 4. « Clem. Al. p. 156, 189; Ptol. De judic. fac. p. 13. » Kall.]

[Πολυπραγμόνως. Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 1, p. 42, 30: Π. δὲ προσπεποιούμενον τὴν τῷ στρατηγῷ καθήκουσαν ἐξουσίαν. Interpr.: Totis viribus distendens auctoritatem quæ str. competit. Hase.]

Πολυπραγμοσύνη, ἡ, Solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus: unde redditur etiam Curiositas: ut Plut. libellum inscriptum Περὶ πολυπραγμοσύνης Erasmus vertit De curiositate. At Gellii interpretatio [Negotiositas, N. A. 11, 16] mihi non placet: quam vide ap. Bud. p. 306. [Aristoph. Ach. 833; Lysias p. 93, 11. Plato Rep. 4, p. 444, B: Π. καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην. Xenoph. Rep. Athen. 2, 18: Κωμῳδοῦνται διὰ π. Polyb. 2, 43, 9. Plut. Comp. Lyc. et Numæ c. 3: Ταῖς γαμεταῖς αἰδῶ ἐπέστησε καὶ π. ἀφεῖλε. Plur. πολυπραγμοσύναι Dio Cass. 78, 15. « Inquisitio, Studium res gestas cognoscendi, ap. Polyb. 2, 43, 9; sigillatim quum quis ipse loca adit quibus res sunt gestæ et percunctatur ex hominibus qui rebus interfuerunt, 12, 27, 6. » Schweigh. Basil. Prochir. p. 41, 7 Zachar.: Οὐδεμία π. περὶ τὰ μέτρα, Nihil anquirimus circa modos. Hase. De theatro splendidius exstructo Pollux 8, 132: Pnyx χωρίον ... κατεσκευασμένον κατὰ τὴν παλαιὰν ἁπλότητα, οὐκ εἰς θεάτρου πολυπραγμοσύνην.]

Πολυπράγμων, [Ionice Πολυπρήγμων, quod restituendum Manethoni 5, 336, ubi πολυπράγμονα. Nam idem πολυπρήκτορας dixit 4, 160. G. D.], ὁ, ἡ, q. d. Qui est multorum negotiorum, Multa negotia curans, Multis negotiis se implicans. Ac sæpe dicitur de Curioso. [Lysias p. 170, 26: Ὅτι π. εἰμὶ καὶ θρασὺς καὶ φιλαπεχθήμων.] Apud Aristot. autem, Οἱ δὲ πολιτικοὶ πολυπράγμονες, quidam interpr. pluribus verbis, Qui rempublicam administrant, multarum actionum studio, rerumque alienarum cura distinentur. Quinetiam ἱερωσύνη πολυπράγμων ap. Synes., Negotiis plena, Negotiosa. [Πολυπράγμων inscriptæ fuerunt Timoclis, Diphili et Heniochi comicorum fabulæ. || Multarum rerum peritus vel studiosus. Aristoph. Av. 471: Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ π. Diodor. 1, 37: Ἡρόδοτος ὁ π., et de Ctesia 2, 32. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 31, D: Ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ π. Polyb. 9, 1, 4: Τὸν π. καὶ περιττόν. « Antig. Car. c. 28: Ὁ ποιητὴς (Homerus) λέγεται παρὰ πάντων ἐπιμελὴς καὶ πολυπράγμων εἶναι. Schol. Theocr. 2, 48: Οἱ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες. » Hemst. Antig. Car. c. 7: Π. καὶ περιττόν. Synes. p. 44, 13: Ἕκαστός ἐστι π. τοῦ ἀπορρήτου. Clem. Al. Strom. 1, 24: Οἱ Ἕλληνες τοὺς περὶ ὁτιοῦν π. σοφοὺς ἅμα καὶ σοφιστὰς παρωνύμως κεκλήκασιν. Hase.]

[Πολυπράκτωρ, ὁ, i. q. πολυπράγμων. Manetho 4, 160, ubi Ion. πολυπρήκτορας.]

[Πολυπραστάτη ap. Lucian. Tragod. 134 vulgo lectum πολὺ πραστάτη divisim erat scribendum, ut in ed. Didotiana feci. G. Dind.]

[Πολύπρατος, ὁ, ἡ, Qui multo pretio venditur. Ephræm. p. 472, A. Hase.]

Πολύπρεμνος, ὁ, ἡ, Multos habens stipites s. truncos. [Apoll. Rh. 4, 161. || Nomen plantæ. Geopon. 10, 84, 5: Τῆς π. καλουμένης βοτάνης τοῦ ὀποῦ τὰ πρέμνα χρίσαντες τῶν φυτῶν. « Lactucam agninam appellat Tabernæmontanus 1, 18 et 19, qui eam Valerianis adjungit. » Niclas.]

[Πολυπρεπής, ὁ, ἡ, Multum luculentus, Eximius. Philostr. Vit. soph. p. 102, 10 Kayser.: Πλούτῳ ποικίλῳ καὶ π. Hase.]

[Πολυπρέπων, ὁ, Polyprepon, tibicen. Lucian. Symp. c. 20.]

[Πολυπρήων, ὁ, ἡ, Multa cacumina habens. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, C: Πολυπρήονα κολώνην.]

Πολυπρόβατος, ὁ, ἡ, Multas habens oves, Dives ovium et pecoris. [Xenoph. De vect. 5, 3.] Unde Πολυπροβατώτατος [ap. Herodot. 5, 49], Ovium copia beatissimus, Pecoris ditissimus, s. magis ad verbum, Plurimas possidens oves. [Scholl. Hom. Il. B, 705, Pindari Pyth. 9, 11, Apoll. Rh. 1, 49, Eustath. ad Dionys. P. 767. « Hesych. in v. Μαλλός. » Boiss.]

[Πολύπροικος, ὁ, ἡ, Multum dotatus. Eust. p. 1383, 16: Τῶν γυναικῶν αἱ π.]

[Πολυπρόοδος, ὁ, ἡ, Frequenter egrediens. Theodor. Stud. p. 66, D, et 198, A: Οὐ σχολὴ τὸ π. G. Dind.]

[Πολυπροσκύνητος, ὁ, ἡ, Multum adoratus. Andr. Cret. p. 110; conf. p. 119. Kall.]

[Πολυπρόσωπος, ὁ, ἡ, Multas facies habens, Multiformis. Aristot. Rhet. 3, 3: Τὰ ψυχρὰ ... γίγνεται ... ἐν τοῖς διπλοῖς ὀνόμασιν, οἷον Λυκόφρων τὸν π. οὐρανὸν τῆς μεγαλοκορύφου γῆς. || Ex multis personis compositus. « Π. γενεά, de familia Antipatri, Joseph. B. J. 1, 28, 4. » Jacobs. Multas personas requirens. Lucian. Asin. c. 49: Τὸ π. τῶν ἐμῶν δραμάτων. Plut. Mor. p. 711, E: Ὀρχήσεις παθητικὴ καὶ π. Id. p. 973, E: Μίμων πλοκὴν ἔχοντα δραματικὴν καὶ πολυπρόσωπον. Lucian. Nigr. c. 20: Δρᾶμα π. De salt. c. 46: Τὴν Ἰλιακὴν ἱστορίαν πολλὴν οὖσαν καὶ π., ubi sequitur ὥσπερ δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. || « Πολυπρόσωπον, τό, *personarum permutatio* in narrationibus, ad augendum affectum et quandam orationis alacritatem comparata. Longin. c. 27, 3. Fit autem per ἀντιμετάθεσιν et μετάβασιν quandam, quum narrationis forma interjecta mutatur, et qui loquuntur, in prima persona loquentes introducuntur: vid. voc. Ἐκβολή et Ἀντιμετάθεσις. » Ernest. Lex. rhet.]

[Πολυπροσώπως, Per multas personas. Joseph. A. J. 16, 3, 3: Τούτων π. καὶ πιστῶς ἀλλήλοις συναγωνιζομένων.]

[Πολυπρώτιστος. Hom. Il. B, 702: Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν. Eust. p. 326, 12: Τὸ δὲ πολὺ πρώτιστον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρώτιστον ὑφὲν γράφουσι.]

Πολύπτερος, ὁ, ἡ, Multas pennas s. pinnas habens: opp. τῷ ὀλιγοπτέρος. [Aristot. H. A. 1, 1, De partt. anim. 4, 6.]

Πολυπτοίητος, sive Πολυπτόητος, ὁ, ἡ, Pavidus, Meticulosus. [Nonn. Dion. 10, 80: Πολυπτοίητος ἀκοίτης. Id. 27, 189. Paul. Sil. Anth. 5, 290: Ὄμμα π. Procl. H. in Mus. 10: Π. ἐρωήν.] Pro Tumultuosus, affertur πολυπτόητος ex Plut. [Mor. p. 44, C.] Ex Epigr. autem [Diodori Anth. Pal. 7, 624] πολυπτοίητος θάλασσα pro Valde stupendum mare.

[Πολύπτολις. V. Πολύπολις.]

[Πολύπτορθος, ὁ, ἡ, Multos ramos habens. Nonn. Jo. c. 15, 12: Π. κορύμβων.]

[Πολυπτυχία, ἡ, Conglobatio, Frequentia, Gl.]

Πολύπτυχος, ὁ, ἡ, Multiplex, Multas plicas habens, Sinuosus; In quo multi sunt cavi et sinuosi recessus, a πτὺξ s. πτυχὴ significante κόλπωμα et κόλπωμα [Rufus p. 231 ed. Matth. : Ὀθονίου π. Lucian. Lexiph. c. 3 : Τοῦ βοὸς τὸ π. ἔγκατον Amor. c. 44 : Π. δέλτοι, de quo conf. Pollux 4, 18 : Ἡρόδοτος δέλτιον δίπτυχον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον καὶ θύρας τὰς πτύχας ἄχρι δύο, εἶτα πτύχας, καὶ τρίπτυχον καὶ πολύπτυχον. Quod præceptum non impedit quominus Eurip. Iph. T. 727 scripsisse putetur : Δέλτου πολύθυροι διαπτυχαί, quod ex Aristot. Rhet. 3, 6, restitutum est pro vitioso πολύθρηνοι. G. D. Basil. t. 1, p. 538, B : Ἐν π. δέλτοις. De stirpibus id. ib. p. 63, B : Τὰ μὲν μονόλοπα αὐτῶν, τὰ δὲ π. Hase. || De montibus], ut ap. Hom. et Hesiod. [Th. 113] : Πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον Il. Υ, [5] : Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου Χ, [171] : Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου· quibus Il. πτύχας potior grammaticorum pars accipit pro Convallibus; alii etiam pro Cacuminibus : quo modo et ex Eur. [Iph. T. 677] affertur πολύπτυχος χθὼν pro Terra multis jugis assurgens. [Hesych. : Πολυπτύχου, πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος, πολυμεροῦς, πολλὰς πτύχας καὶ εὐρυχωρίας ἔχοντος καὶ πολλὰ ἀποκλίματα (ἀποκλίσεις ap. Phot. et Suid. : nam sic recte correctum pro ἀποκλείσεις).]

[Πολύπτωξ, ὁ, ἡ, Multos habens lepores. Eustath. p. 484, 3 : Ὁ πολύπτωξ τόπος ἤγουν ὁ ἔχων πτῶκας πολλούς. Nomen oxytonum esse annotavit Etym. M. p. 435, 35. Et Chœrob. p. 176, 5 ed. Gaisf. : Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον … χωρὶς τοῦ πτὼξ πολυπτώξ· « Πολυπτῶκάς τε Μέλαιναι. » Τὸ δὲ Μέλαιναι τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, πολυπτῶκας δὲ οἷον αἳ ἔχουσι πολλοὺς λαγωούς.]

Πολύπτωτος, ὁ, ἡ, Multos casus habens. [Π. σχηματισμὸς Eustath. p. 105, 26. Π. σχῆμα p. 349, 40.] Πολύπτωτον, Figura oratoria, itidem ut ὁμοιόπτωτον. Aquila Rom. [§ 37] : Πολύπτωτον, ex pluribus casibus : hanc figuram ex eo nominarunt, quod quum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum aut generibus aut numeris immutatur. Cujus exempla ap. eum vide, necnon ap. Rut. Lupum [1, 10]. Bedæ Polyptoton est Quum diversis casibus variatur oratio, ut, Litora litoribus contraria, fluctibus undas Imprecor, arma armis. Huc pertinent quæ Quintil. scribit 9, 3, [§ 39] de epanodo : Interim variatur casibus hæc et generibus iteratio : Magnus est labor dicendi, magna res est. Et apud Rutilium longiore periodo et hæc initia sententiarum sunt, Pater hic tuus? patrem hunc appellas? patris tu hujus filius es? Fit casibus modo hoc schema, quod πολύπτωτον vocant. Simile exemplum ap. Terent. : Ejus me miseret, ei nunc timeo, is nunc me retinet. [Anon. De fig. ap. Hermog. vol. 3, p. 711, 6 Walz.; In Hermog. De ideis vol. 7, part. 2, p. 1043, 3; Alexand. De fig. vol. 8, p. 473, 5; Herodian. De iisd. p. 598, 16; Anon. p. 646, 21 et 709, 11. Hase. Longin. De subl. c. 23, 1.]

[Πολύπυλος, ὁ, ἡ, Multas portas habens. Πόλις π. Diodor. 1, 45.]

Πολύπυργος, ὁ, ἡ, Multas turres habens, Turritus. [Hom. H. in Apoll. 242.]

[Πολύπυρος, ὁ, ἡ, Multum ignis habens, Valde urens. Ἄπυρος per π. exp. schol. Æsch. Prom. 877.]

Πολύπυρος, ὁ, ἡ, Multum triticum ferens, Tritico abundans, Tritici multi ferax. Hom. [Il. Ο, 372 : Ἄργεϊ π.] Od. Ξ, [335] : Δουλίχιον πολύπυρον. Itidem Diosc. 1, 182, πολύπυροι τόποι, Loca tritico abundantia, tritici multi feracia. Rursum Od. Ο, [405] : Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος. [Æsch. Suppl. 555 : Π. αἶα. Addæus Anth. Pal. 6, 258 : Π. ἄρουρα. Π. ἀγυιὰ H. in Isin in Rossii Inscr. fasc. 2, p. 4, 2. G. D. Marc. Eugen. Imag. p. 174, 11 Kayser. Hase.]

[Πολύπυστος, ὁ, ἡ, De quo multa audita sunt, Notus. Μόρος π. Nicand. Al. 303.]

Πολυπώγων, ὁ, Multum barbæ habens, Multibarbus, ut loquitur Apul.

[Πολύρραβδος, ὁ, ἡ, Multis virgis s. lineis aut striis distinctus. De piscibus Aristot. ap. Athen. 7, p. 305, D. In codice ρ simplici scriptum.]

Πολυῤῥαγής, ὁ, ἡ, Multas habens rupturas. Item A Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu rumpens obvia quæque, Violentus. Nam schol. Nicandri in Ther. 59, Ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δῖνας, istud πολυῤῥαγέος significare ait vel τὸν πολλὰς ῥύσεις ἔχοντα, vel τὸν βίαιον καὶ πάντα ῥήσσοντα διὰ τὸ ῥαγδαῖον.

[Πολυρράθαγος, ὁ, ἡ, Multum strepitum edens. Oppian. Hal. 5, 652 : Π. σπιλάδεσσιν· quod per πολυρραπίστοις exp. schol., cujus verba v. s. Πολυγάρακτος. Id. Cyn. 3, 21 : Π. ποταμοῖο.]

[Πολυρραθάμιγξ, ὁ, ἡ, Multas guttas habens. Nonn. Dion. 7, 174 : Π. λύθρῳ· 19, 12 : Π. ὀπώρης. Joann. Gaz. Ecphr. 2, 41.]

[Πολυρραίστης, ὁ, Multa vastans. Oppian. Hal. 1, 463 : Πολυρραίσταο νέφος πολέμοιο. Conf. Πολυρραίστης.]

[Πολυρράπιστος, Πολύρραντος. V. Πολυγάρακτος.]

[Πολύρραπτος, ὁ, ἡ, i. q. πολυρραφής. Π. φαρέτρα Theocr. 25, 265.]

[Πολυρραφὴς et Πολύρραφος, ὁ, ἡ.] Partim ab ἔῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφην esse puto comp. Ἱστιοῤῥάφος, et B Δολοῤῥάφος, et Κακοῤῥάφος, et Μηχανοῤῥάφος, et Πολύῤῥαφος : et quidem ex his solum hoc postremum, cui etiam diversa sedes est accentus, esse ab illo aor. 2 pass. utpote passivam habens signif. (ut habet et Δολοῤῥαφής), cetera et quæ illis similia sunt, esse ab ἔῤῥαφα. Præterea in Ἱστιοῤῥάφος quidem, de quo alibi, et in Πολύῤῥαφος propriam signif. retinet hoc verbum : at in ceteris illis habet metaphoricam. Et de Δολοῤῥάφος quidem dixi in Ῥάπτω : de Δολοῤῥαφής, in Δόλος, de Μηχανοῤῥάφος autem in Μηχανή. At de Κακοῤῥάφος dicendum erit in Κακός [ubi dicere de eo oblitus est]. Ut igitur nunc ad Πολύῤῥαφος veniam, passivam, uti dixi, signif. habere sciendum est, et exponi Multum sutus, ap. Soph. Aj. [575] : Πολυῤῥάφου πόρπακος. Fortasse autem non minus commode reddetur Multipliciter sutus, consutus. [Pallad. Hist. Laus. p. 991, D : Ῥάκος πολύρραφον. Hase. Nilus Epist. p. 364. Πολύχαστος per πολύρραφος exp. Etym. M. p. 681, 44.] Affertur et Πολυῤῥαφής, ejusd. formæ cum illo δολοῤῥαφής, ex Nonno [Jo. c. 9, 174 : Π. πεδίλων] pro πολύῤῥαφος C positum. [Πολυρραφῆ ὑποδήματα Etym. M. p. 148, 37.]

[Πολύρρηκτος. V. Πολυγάρακτος.]

[Πολυρρημονέω, Verbose dico. Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 450, B. G. Dind. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 119, 7 Dronk. : Πολυρρημονοῦσιν. Id. ib. p. 160, 24 : Πολυρρημονεῖν. Hase. Eust. p. 805, 42 : Πολυρρημονεῖν καίριον εἰδώς.]

[Πολυρρήμων, ὁ, ἡ, Verbosus, Gl. Marc. Anton. 3, 5 : Μήτε π. μήτε πολυπράγμων ἔσο. Angl. Job. 8, 2 : Πνεῦμα π. Sym. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 398, 1 : Τὸ π. τῆς βαρβαρικῆς προπετείας. Vita Ursic. Act. SS. Aug. t. 3, p. 160, 21 : Τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν φύσει ἐστὶ π. Hase.]

Πολύῤῥην, Multas oves habens, aut generalius Multa pecora. [Et alibi :] Πολύῤῥην sive Πολύῤῥηνος, ὁ, ἡ, Multos habens agnos, ut πολύαρς : et synecdochice Dives pecoris, πολυθρέμματος. [Scriptor Naupacticorum ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 15, 26 : Πολύρρην πολυβούτης.] Hom. Il. I, [154, 296, et Hesiod. ap. schol. Soph. Tr. 1174] : Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤ- D ῥηνες, πολυβοῦται. [Dionys. P. 767 : Πολύρρηνες Τιβαρηνοί.] Od. Λ, [256] de Pelia : Ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ Ναῖε πολύῤῥηνος. [Æschyl. Anth. Pal. 7, 255 : Πολύρρηνον πατρίδα. Orph. Arg. 77 : Κικόνεσσι πολυρρήνοισι. Quint. Sm. 2, 331 : Σταθμοῖο πολυρρήνοιο.] Itidem Hesych. πολυῤῥήνη [Scribendum πολύρρην] affert pro πολύαρνος : et πολυῤῥήνῳ pro πολυάρνῳ, s. πολλὰ ῥήνη ἔχοντι. [|| Steph. Byz. : Πολύρρην (vulgo Πολύρην), πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥῆνα, τουτέστι πρόβατα, ἔχειν. Ὁ πολίτης Πολυρρήνιος. Πολυρρήνιοι, οἱ, ap. Strab. 10, p. 479, Polyb. 4, 53, 6 et 55, 5. Nomen urbis Πολυρρηνία, ἡ, est ap. Ptolem. 3 extr. (p. 245, 10 ed. Wilberg.) : unde Πολύρρηνα ap. Scylac. p. 18 in Πολυρρηνία recte mutat Gailius vol. 1, p. 402. Πολυρρήνιον, τό, ap. Zenob. Prov. 5, 50, et *Polyrrhenium* ap. Plin. H. N. 4, 12, 20.]

Πολύῤῥητος, Hesychio πολύφραστος, Multum dictus. [|| Lectio vitiosa pro πολύτρητος, quod v.]

Πολυῤῥιζία, ἡ, Multitudo radicum. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 6.]

[Πολύρριζον, τό, Epimedium. Diosc. 4, 19. Polypodium, 4, 188. Boiss.]

Πολύῤῥιζος, ὁ, ἡ, Cui multæ sunt radices, multiplex est radix. [Galen. vol. 14, p. 66, 10 : Τῶν π. ἢ πολυκλάδων. Ἀσφόδελον (sic) πολύριζον distich. fictili Neapolitano inscriptum, de quo conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 501, et Otto Jahn. *Telephos und Troilos* p. 91. Hase. Π. θάμνος Pollux 5, 48.] Sed πολύῤῥιζον dictum fuisse etiam Helleborum nigrum a quibusdam, tradit Diosc. [4, 149]; necnon quartum genus τῆς ἀριστολοχίας, quæ peculiari nomine πιστολοχία vocatur [3, 5, ubi non est]. In VV. LL. annotatur ita quosdam vocasse et τὴν πτερίδα, Filicem. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 2. Schol. Aristoph. Pac. 167. Geopon. 3, 10, 8 : Π. γῆ.]

[Πολύρρινος, ὁ, ἡ, Multis coriis constans. Apoll. Rh. 3, 1230 : Π. σάκος. Per πολύδερμος exp. Etym. M. p. 395 extr.]

Πολύῤῥοδος, ὁ, ἡ, Multas rosas habens, Rosis abundans : π. λειμών, ex Aristoph. [Ran. 448.] Πολυῤῥόδης [?], Abundans s. Conspersus rosis, VV. LL.

Πολυῤῥόθιος, Multis agitatus fluctibus. [Quint. Sm. 7, 395 : Πολυρροθίοιο θαλάσσης, ex emend. Rhodomanni pro vulgato πολύρροιο. Minus bene alii πολυρροίοιο.] Metaph. Aratus [412] : Ἐποικτείρασα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους, quod interpr. Cic., Commiserans hominum miserandos undique casus.

Πολύῤῥοθος, ὁ, ἡ, Multistrepus, ex Æsch. [Sept. 7 : Φροιμίοις π.]

[Πολυρροιβδητος, ὁ, ἡ, Multum stridens. Π. ἄτρακτος Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160.]

Πολύρροιζος, ὁ, ἡ, Multum stridorem edens, vel Strepitum, Multistrepus. Pro πολύφλοισβος ex Nicandro affertur, Ther. 792.

[Πολύρρομβος, ὁ, Multiplex rhombus. Nomen fasciæ in indice capitum Nicetæ in Cocchi Chir. p. 19, 20, ubi ρ simplici scriptum.]

[Πολύρροος, s. Πολύρρους, ὁ, ἡ, Multifluus, Copiose fluens. Pollux 6, 148 : Πολύρρους ποταμός. Schol. Theocr. 7, 6. Eust. p. 96, 28 : Τὸ πολύρρουν τῆς φράσεως· 827, 44. « Nicet. Eugen. 9, 75. » Boiss. Orac. ap. C Euseb. Pr. ev. p. 479, 2 Gaisf. : Δίου τε πολύρρου. Hase.]

[Πολύρρυμος, ὁ, Multa lora habens. Arrian. Tact. p. 10, 4 : Ἢ ἁπλοῦ τοῦ ῥυμοῦ ἢ διπλοῦ, τὰ δὲ καὶ πολύρρυμα.]

Πολύῤῥυτος, ὁ, ἡ, q. d. Multifluus [Æsch. Suppl. 843 : Π. ἁλμήεντα πόρον], ex Soph. affertur. [El. 1419 : Π. αἷμα. « Euseb. Præp. ev. p. 435, 8 Gaisf. Aristeas De legis transl. p. 112, 25 : Πηγῆς π. Theodos. Diac. Acroas. 1, 254 : Αἱμάτων π. » Hase.]

Πολλὸς [Inter μονήρη ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 32, 32 : nam τὰ εἰς ος λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ υ συνεσταλμένον βαρύνεσθαι θέλει.] cujus obliqui πολλοῦ et πολλῷ tanquam a recto Πολλὸς, quo utuntur poetæ, et nominatim Hom., ut infra docebo. At accus. πολύν. Plur. Πολλοί, πολλῶν, πολλοῖς, πολλούς. Et in fem. Πολλή. Neutrum vero Πολύ. Est autem πολὺς, Multus, Numerosus : ut πολὺς λαὸς, Multus populus. [Æsch. Sept. 80 : Ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς.] Sic et πολὺς ἀριθμός. Sic πολλὴ δύναμις, Plut., itidemque πολὺ στράτευμα, Multus s. Numerosus exercitus. [Πλῆθος πολλὸν Hero- D dot. 1, 141. Ἔθνος πολλὸν 4, 22. Πολὺς ὄχλος Soph. Tr. 424. Et sic alii quivis, quorum exx. omittimus.] Sic πολὺς ὅμιλος, Hom. Od. Θ, [109], Ρ, [67]. Observa autem hoc Πουλὺς pro πολὺς, per epenthesin literæ υ, qualis est in νοῦσος pro νόσος. [Πουλὺν Il. Ε, 776, Θ, 50, et alibi apud Homerum ceterosque Epicos, pariterque in compositis, ut πουλυβότειρα ceterisque hujusmodi. Πουλὺν pro πολλὴν Il. Κ, 27, et Od. Δ, 709 : Πουλὺν ἐφ' ὑγρήν. Ab oratione prosa Ionum aliena hæc forma est, quam librarii uno alteroque loco Herodoto intulerunt, qui una constanter forma usus est πολλὸς (quæ apud Epicos quoque frequentissima est, apud Tragicos semel legitur in trimetro Soph. Ant. 86 : Πολλὸν ἐχθίων ἔσει), in compositis vero πολὺς, ut πολύκαρπος, πολυπλάνητος etc. Aliquanto major apud Hippocratem et Aretæum codicum fluctuatio est inter tres formas πολὺς πουλὺς et πολλὸς, quibus apud Hippocratem quarta interdum accessit plane barbara πουλλὸς, ab librariis ficta non cogitantibus ο in ου A mutari non posse ante consonantem duplicem. De genitivo Πολέος ceterisque hujus declinationis casibus infra dixit HSt. G. D. Plato Phædon. p. 58, E : Παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε, quod Wyttenb. comparavit cum Plut. Mor. p. 567, E : Ἐνίας καὶ πολλάς. Πολύς τις, Æsch. Pers. 510 : Οὐ πολλοί τινες. Plato Leg. 3, p. 682, B : Ἐν πολλοῖς τισι χρόνοις· 686, A : Χρόνον τινὰ πολύν. Πόλλ' ἄττα Aristid. vol. 1, p. 364.] Cum [substantivis quibusvis ad significandam vel multitudinem vel magnitudinem vel vim, velut ὕλη Pind. Pyth. 3, 66, Soph. Tr. 1195; ἱδρὼς Il. Π, 110; νιφὰς Pind. Ol. 10, 62; ὄμβρος Hesiod. Op. 679; χειμὼν Od. Δ, 566; σκότος Pind. Nem. 7, 19; βοὴ Soph. Aj. 1149; ὀρυμαγδὸς Il. Β, 810; ὑμέναιος Il. Σ, 493; γέλως Soph. Aj. 303, 382, Eur. Or. 1560; ὕπνος Od. Ο, 394; ἄγνοια Plato Soph. p. 228, E; αἰδὼς Æsch. Ag. 948; ἀλογία Plato Phæd. p. 67, E; ἀνάγκη Soph. El. 309, Tr. 295, Phil. 921, Eur. Hec. 396; εὐήθεια Plato Phædr. p. 275, C; μωρία Soph. Aj. 745; ὄλβος Pind. Pyth. 3, 190, Æsch. Pers. 247; πόνος Soph. OEd. C. 1673. Cum] quibusdam B autem substt. reddimus Multum, substantivum in gen. ponentes : Πολὺν οἶνον ἐκπιόντες, Xen. [Hell. 3, 2, 5], Multum vini. [Πολλὸν μέθυ Hom. Od. I, 45. Πολλὸν πῦρ Κ, 359.] Et πολὺν χρόνον, Multum temporis. Sic tamen ut possit et ad verbum reddi, Multum vinum, tempus. [Æsch. Ag. 963 : Πολὺν ἄγαν χρόνον. Soph. Aj. 1402 : Ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος. Plato Leg. 4, p. 708, D : Τὸ ξυμφυσῆσαι χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον· Rep. 2, p. 376, E : Τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης. Οὐ πολὺν χρόνον Soph. Phil. 348, Aristoph. Av. 636. Χρόνου τινὸς οὐ πολλοῦ Dionys. A. R. 8, 2.] Sed in gen. sine substantivo χρόνου sæpe dicitur ἐκ πολλοῦ [genere neutro], A multo s. Longo tempore. [Isocr. p. 46, D : Τὸν λόγον καὶ τὴν φήμην ἐκ πολλοῦ παρειλήφαμεν. Addito χρόνου Polyb. 2, 3, 3 : Πεφρονηματισμένοι ἐκ π. χρόνου. Ἐκ πολλοῦ, Multo ante, Polyb. 10, 4, 2 : Ἐκ π. μὲν οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι, συνεγγιζούσης δὲ τῆς καταστάσεως κτλ. Dionys. A. R. 7, 13 : Οὐκ ἐκ π. προείδοντο τὴν ἐσομένην τοῦ σίτου σπάνιν· 42 : Κωλύουσιν ἐκ π. τὰ μέλλοντα.] Quum alioqui et sine ἐκ C dicatur πολλοῦ χρόνου : ut ab Aristoph. Pl. [98] : Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα [ἑόρακα πω] χρόνου. [Χρόνῳ πολλῷ, Post longum tempus, Soph. Tr. 228. Πολὺ ἔτος pro πολλὰ ἔτη, Multi anni. Callim. ap. schol. Pind. Nem. 4, 10 : Πουλὺ μένουσιν ἔτος· et Thallus Anth. Pal. 6, 235 : Εὐχομένοις ἡμῖν πουλὺ μένοις ἐπ' ἔτος. Similiter ἐκ πολλοῦ πλειῶνος Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 93. || Διὰ πολλοῦ χρόνου, Longo temporis intervallo : v. Διὰ vol. 2, p. 1103, C. Διὰ πολλοῦ, Per multum tempus, ap. Lucian. Nec. c. 15 : Μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγνωρίσκομεν. Post longum tempus, Lucian. Alex. c. 22 : Εἰσβαλὼν διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα. || « Πρὸ πολλοῦ, Multo ante. Diodor. 14, 43 : Μὴ πρὸ π. μισθοῦσθαι. Longus p. 93 : Κριθία οὐ πρὸ πολλοῦ λελαμπρυσμένα. Addito τινὸς ib. p. 87 : Οὐ πρὸ π. τινος. Sequente genitivo Lucian. Cronosol. c. 14 : Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς. Xenoph. Ephes. 3, 2 prope fin. : Οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Artemidor. 4, 42 : Οὐ πρὸ π. τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἀγῶνος. » Schæf. || Μετὰ πολὺ, Post multum tempus, Multo post. Lucian. Tox. c. 54 : Οὐ D μετὰ π. εἰσέπεσεν. Ubi libri alii μετ' οὐ πολὺ vel οὐ μετ' οὐ πολύ, ut ap. Joseph. Genes. p. 2, D, codicis scriptura τοῦ μετ' οὐ πολὺ ex οὐ μετ' οὐ πολὺ orta est. Οὐ μετὰ πολὺ Theophyl. Sim. Hist. p. 25, D; qui μετ' οὐ πολὺ δὲ dixit p. 39, D. Οὐ μετ' οὐ πολὺ rursus schol. Æsch. Sept. 967, ubi alterutrum οὐ delendum, nisi forte duplicatum οὐ recentioris linguæ vitium sit. Addito genitivo Ammon. p. 108 : Ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀριθμῶν. || « Πολλῆς ὥρας, Die jam multum provecto, Polyb. 5, 8, 3 : ut Latini *multa die* et *multa nocte* dicere solent. » Schweigh. Νυκτὸς πολλῆς, Multa, atra nocte, Thucyd. 8, 101 : Ἔτι πολλῆς νυκτὸς (οὔσης in eadem formula addidit Diodor. 4, 54) παραπλεύσαντες. Lucian. Nigrin. c. 7 : Καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος.] Sed et plur. πολλοὶ commode passim redditur Multi. Dem. C. Mid. : Ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσὶν εἰργασμένοι. Xen. Cyrop. 8, [2, 10] : Πολλὰ μὲν βασιλέως ὦτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται. Apud Plat. πολλοὺς Cic. vertit Plures, in Timæo [p. 31, A] : Πότερον οὖν ὀρθῶς ἕνα οὐ-

ρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν ὀρθότερον; [|| Non raro bis una in sententia positum reperitur, ut ap. Æsch. Pers. 748 : Πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ· Suppl. 451 : Πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά. Eur. Med. 579 : Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν. Plato Rep. 10, p. 615, A : Τὰ μὲν οὖν πολλὰ πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι· 5, p. 467, D : Παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο, vel cum cognatis adverbiis conjunctum, ut πολλοὶ s. πολλὰ πολλάκις, πολλὰ πολλαχῇ et quæ sunt similia : de quibus v. Lobeck. Paralip. p. 56. Πολλὰ κακά. Æsch. Pers. 236 : Στρατὸς ... ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. Intellecto κακὰ Sept. 926 : Ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. Et sæpissime in locutione πολλὰ παθεῖν, ut ap. Pind. Ol. 13, 90, Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, E; vel πολλὰ τλῆναι ap. Æsch. Ag. 1453. Πολλὰ πράσσειν dicitur qui multarum rerum nihil ad se attinentium curiosus est. Sic Eurip. Hipp. 785 : Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου, ubi alia exx. attulit Valcken., velut Eur. Suppl. 576 : Πράσσειν σὺ πολλ' εἴωθας ἥ τε σὴ πόλις· Aristoph. Ran. 228 : Εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράττων. Cum compar. πλέον Eurip. Philoct. fr. 1 : Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφη· τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.] Sed interdum relinquitur subaudiendum subst. cum hoc plurali : præsertim vero πληγαὶ cum πολλαί, s. potius accus. πληγὰς cum πολλάς : quum dicitur ξαίνειν πολλάς, et δαίρειν, aut τύπτειν, aut etiam τύπτεσθαι : Dem. p. 168 [403, 4] : Ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. Aristoph. Nub. [972] : Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Nonnunquam et cum articulo [Soph. OEd. T. 845 : Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. « Herodot. 1, 136 : Τὸ πολλὸν ἡγέαται ἰσχυρὸν εἶναι, In multitudine robur inesse existimant.» Schweigh. Æsch. Ag. 1001 : Τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα· 621 : Ἐς τὸν πολὺν ... χρόνον et adjectivo repetito 1456 : Μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. Soph. El. 584 : Τίνος ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι; OEd. C. 1281 : Τὰ πολλὰ ῥήματα· et sic scriptores alii quivis ubi de multo quod certum quoddam est ac definitum agitur], ut ap. Aristot. Pol. 2, [c. 2] : Ὥσπερ ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων, ubi observa etiam obiter, ἐλάττονας, quod est comparativi gradus, opponi nomini πολλοί : cui alioqui solet potius opponi ὀλίγοι, ut ap. Herodian. [7, 9, 17] : Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν. [Æsch. Pers. 1023 : Βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.] Itidem τὰ πολλὰ λέγειν ap. Dem., dicentem alioqui et πολλὰ λέγειν sine articulo. Legimus enim ap. eum in Orat. pro cor. : Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; [Et p. 886 extr. : Τί ἂν τὰ πολλὰ λέγοι τις; i. e. Quid multa?] At in ejus Epitaph. [init.] : Ἐγὼ μὲν οὖν οὐχ ὅπως πολλὰ λέξω, τοῦτ' ἀπεσκεψάμην. Sic et Æschin. C. Ctes. [p. 83, 2] : Ἄφθονα δήπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. [Eadem adjectiva conjunxit Hesych. s. v. Ἀκάματον et Βαιόν, de quibus glossis dixi in annotatione ad Soph. OEd. C. 1199. Inverso ordine Pausan. 6, 14, 8 : Τὸ θηρίον τοῦτο πολύ τε νέμεται καὶ ἄφθονον. G. D.] At cum articulo itidem usus est Synes. Ep. 44 : Καὶ τοῦτο περὶ σοῦ τῶν πολλῶν ἐστιν ἕν ubi tamen reddi fortasse possit, τῶν πολλῶν ἕν, Ex multis unum. Sic Thuc. 1 : Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων, Multa illa verba Atheniensium. Hoc certe constat, pluralem masculinum πολλοὶ præfixo articulo duos usus habere ut plurimum, quos absque illo non habet. Sæpe enim οἱ πολλοὶ dicitur pro Plerique, Bona pars. [Soph. Aj. 682 : Τοῖς πολλοῖς βροτῶν· 1243 : Τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς.] Thuc. 2, [99] : Ὧν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται· 1, [126] : Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. [Arrian. Anab. 1, 3, 2 : Ἐπὶ δὲ Σαυρομάτας τοὺς πολλούς· quibus opposita est Σαυροματῶν μοῖρα. 7, 19, 11 : Ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλούς. Et numero singulari 7, 1, 2 : Περιπλεῦσαι τὴν Ἀραβίαν τὴν πολλήν. Soph. El. 178 : Ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος, i. e. Plurima, Optima pars vitæ.] Sic autem in neutro quoque genere, et quidem in utroque numero, cum gen. Dicunt enim τὸ πολὺ αὐτῆς, pro Bonam ejus partem. [Polyb. 5, 5, 14 : Τὸ πολὺ τῆς ἀποσκευῆς· 3, 43, 3 : Τὸ π. τῆς βίας. Addito μέρος 3, 92, 11 : Τὸ π. μέρος τῆς δυνάμεως· et 102, 1 : Τὸ π. μέρος

τῶν ὑπεναντίων. Schweigh. Arrian. Anab. 4, 8, 8 : Τὸ π. μέρος τῆς χώρας. Τὸ π. μέρος τῆς ἡμέρας ἐκείνης 7, 14, 5. Plur. Polyb. 1, 10, 5 : Τὰ τῆς Ἰβηρίας ὑπήκοα πολλὰ μέρη πεποιημένους.] Itidemque τὰ πολλά : ut τῆς νήσου τὰ πολλά, et τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά, Thuc. [Arrian. Anab. 7, 9, 5 : Τῆς Θρᾴκης τὰ πολλά.] Quibus in ll. subaudiendum videri possit μέρος et μέρη, sed cum quibusdam genitivis non perinde commode subaudiri posse hæc videntur. Hinc autem est et τὰ πολλά, s. ὡς τὰ πολλά, frequentius pro Plerumque : quod et aliis modis dicitur, utendo neutro singulari, interdum et compar. vel superl. : necnon præfixa præp. ἐπί, ut exemplis declarandum erit in Ὡς. Sed et in [masc. genere, ut τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου ap. Herodot. 1, 24,] fem. gen., ut Ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν, Thuc. [6, 7], Vastarunt bonam agri partem. Ubi commode subaudire possumus μερίδα, sicut et in aliis hujusmodi, qui passim occurrunt, et quidem ap. eum præsertim, locis. [Herodot. 5, 103 : Καρίης τὴν πολλήν. Πολλὴν τῆς Εὐρώπης Diodor. 1, 4; 5, 32. Αἰγύπτου ἡ π. Plut. Mor. p. 951, E. Τὴν π. τῆς ἵππου Arrian. Anab. 5, 16, 3, ubi plurima hujusmodi collecta apposuit Ellendt.] Apud Aristoph. tamen Pl. [694] : Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, schol. subaudit τροφήν. Movit autem fortassis illum, ut τροφὴν potius quam μερίδα subaudiret, omissio articuli ante πολλήν. Sed quod attinet ad articulum qui plurali masc. jungitur, sciendum est eum multo frequentius aliam dare huic nomini signif.; nam οἱ πολλοὶ dici solet pro Multitudo, Multitudo imperita, Vulgus, Plebs, Pullata turba. Plato Leg. 5, [p. 742, E] : Πλουσίους δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθοὺς ἅμα εἶναι ἀδύνατον, οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe vulgus in divitium numero habet. [Οἱ πολλοὶ et οἱ κομψότεροι sibi oppositi ap. Plat. Rep. 6, p. 505, B.] Aristot. : Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων. Unde τῶν πολλῶν εἷς ap. Dem. p. 227 [545, 24], ad verbum, Unus ex multis, pro Unus ex vulgo, plebe, Plebejus, Vulgaris, Gregarius. [Polyb. 1, 11, 2 : Τὸ μὲν συνέδριον ... οἱ δὲ πολλοί· et alibi non raro. « Οἱ πολλοὶ (pauperes) et οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι oppositi ap. Thucyd. 1, 6. Οἱ κρείττους et οἱ πολλοὶ Epist. Socr. p. 14, 4. » Valck.] Ut autem videmus Latinos interdum non simpliciter Multitudo dicere, sed Multitudo imperita, et Imperitum vulgus; ita etiam his τοῖς πολλοῖς tanquam ἀπαιδεύτους opponi τοὺς πεπαιδευμένους observavi, quum alibi, tum ap. Lucian. Sed est præterea de quo lectorem monendum existimem, sc. nonnullos inveniri ll. in quibus οἱ πολλοὶ utramque interpr. posse admittere videtur, sc. vel Vulgus, vel Plerique, s. Bona pars hominum, ut loquitur Flaccus. In quosdam certe tales ll. ap. Thuc. quoque memini me incidere. Hoc quoque sciendum est dici etiam ὁ πολὺς δῆμος et ὁ πολὺς λαὸς vel λεὼς pro Multitudine s. Vulgo. [Ὁ π. λεὼς Lucian. Rhet. præc. c. 17, Heliodor. 9, 9. Ὁ π. ὅμιλος Herodian. 1, 1, Lucian. De luctu c. 2. Ὁ πολὺς ἄνθρωπος i. q. ὁ χυδαῖος, Vulgus imperitorum, ap. Eustath. p. 1382, 14, cujus verba v. paullo post. Sic Phot. Bibl. p. 168, 40 : Ὡς ὁ π. ἄνθρωπος πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν εἴωθεν. Omisso substantivo Diodor. 2, 29 : Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ πολὺς ... ὀψέ ποτε τῆς φιλοσοφίας ἅπτεται. Phrynich. p. 193 : Νίμμα ὁ πολὺς λέγει· ἡμεῖς ἀπόνιπτρον λέγομεν· ubi Lobeck. citavit Muson. Epist. ad Pancrat. et Synes. De provid. p. 100, A. « Ὁ π. λόγος, Herodot. 1, 75 : Ὡς ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων, Ut vulgo narrant Græci. » Schweigh.]

[|| Πολὺς cum aliis adjectivis conjungitur copula modo omissa (ut ap. Æsch. Choeph. 277 : Πολλὰ δυστερπῆ κακά· 585 : Πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη), modo addita, ut in adjectivis πολλὰ καὶ δεινά, πολλοὶ καὶ καλοί, πολλὰ καὶ καλά, πολλοὶ κἀγαθοί, πολλὰ κἀγαθά, et aliis plurimis, quorum exx. apud poetas pariter atque prosæ orationis scriptores sunt frequentissima, vel τε καί, ut πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ vel πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ap. Hom. Il. Z, 452, Φ, 526; πολλά τε καὶ ἀνόσια Plat. Rep. 10, p. 615, D; et simplici τε, quod rarius, ut ap. Æsch. Sept. 338 : Πολλὰ γάρ, εὖτε πτόλις δαμασθῇ, ἒ, ἔ, δυστυχῆ τε πράσσει· quem l. comparavi cum Soph. Phil. 583 : Πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ' ἀνὴρ πένης, ex emenda-

tione Dobræi : nam libri γ'. Eorum in plerisque verba ita sunt collocata ut πολὺς præcedat, alterum autem adjectivum sequatur. Interdum tamen hunc ordinem inverterunt scriptores, quod passim offendit librarios, ut ap. Demosth. p. 526, 1, ubi quum vulgo legeretur πολλὰ καὶ δεινά, ego e libris optimis δεινὰ καὶ πολλὰ restitui. Eodem modo in quibusdam lectio interpolata p. 550, 563, et alio modo p. 983, ubi vulgo δεινὰ καὶ μεγάλα, sed cod. Paris. S recte δεινὰ καὶ πολλά. Quamobrem apud Isocr. quoque p. 180, E, vulgata scriptura δεινὰ καὶ πολλὰ ποιεῖν fortasse præferenda Urbinati πολλὰ καὶ δεινά. Plato Polit. p. 262, vulgo : Πρὸς πολλὰ καὶ μεγάλα· sed libri optimi πρὸς μεγάλα καὶ πολλά, ut Demosth. p. 951, 5 : Μεγάλων καὶ πολλῶν ὄντων. Dinarch. p. 104, 10 : Καλοὺς καὶ πολλοὺς κινδύνους· quod offendit Reiskium, quoniam statim sequitur πολλὰ καὶ καλὰ παραδείγματα. Metagen. ap. Athen. 10, p. 459, C : Καινοῖσι παροψίσι καὶ πολλαῖς. Ἡδέα καὶ πολλὰ Dicæarch. in Huds. Geogr. vol. 2, p. 9. Καλὰ καὶ πολλὰ scriptor Vitæ Homeri vol. 5, p. 226 Ern. Alia nonnulla collegit Lobeck. Paralip. p. 60, 558, inter quæ est χώρα ἀγαθή τε καὶ πολλὴ ap. Strab. 5, p. 234. Παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς Hom. Od. B, 188. Inter duo alia adjectiva ap. Lysiam p. 142, 22 : Οὕτω δεινὰ καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα. G. Dind.]

|| Πολύς, Multus, i. e. Frequens. [Herodot. 2, 2 : Πολλὸν ἦν τοῦτο τὸ ἔπος· 1, 30 : Παρ' ἡμέας περὶ σέο λόγος ἀπῖκται πολλός· 3, 137 : Οὔνομα αὐτοῦ ἦν πολλὸν παρὰ τῷ βασιλέϊ. Eodem sensu cum nomine personæ conjunctum 1, 98 : Ὁ Δηϊόκης ἦν πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς καὶ προβαλλόμενος καὶ ἐπαινεόμενος.] Dem. C. Mid. [p. 523, 27] : Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ. Ne dubitemus autem hanc esse dativi πολλῷ signif. hoc l., facit quod ap. eum legimus ad eandem rem declarandam, sc. τὰ τοιαῦτα πολλάκις φθέγξεται. Est igitur τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, Hæc oratio frequens illi erit. Vel, si ad verbum interpretemur χρήσεται, Utetur, mutabimus commodius adj. in adv. : hoc modo, Frequenter hac oratione utetur; aut potius Subinde. Vel, Hæc verba subinde repetet, aut inculcabit. [Æsch. Suppl. 294 : Φάτις πολλὴ κρατεῖ. Plato Rep. 8, p. 562, C : Λέγεται ... καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. De convicio frequenter audito Soph. OEd. T. 786 : Ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ. Ab re ad personam translatum, ut in l. Herodoti supra cit. et ap. Æsch. Sept. 6 : Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖτο. Callim. H. in Dian. 138 : Ἀοιδὴ τῇ ἔνι ... σὺ πολλή. Philostr. p. 730 : Πολὺς ἐν ξυμποσίοις ᾔδετο, πολὺς δὲ ἐν σπουδαῖς.] At vero in hoc Ejusd. [Demosth.] loco [p. 294, 23] : Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, βούλομαί τι καὶ παράδοξον εἰπεῖν, potest πολὺς resolvi vel itidem in adv. Frequenter, s. Subinde; vel etiam in Multum, Valde, Vehementer. [Herodot. 7, 158 : Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων, Frequens et vehementer institit. 9, 90 : Πολλὸς ἦν λισσόμενος· 8, 59 : Πολλὸς ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι. Schweigh. Pausan. 10, 19, 8 : Βρέννος πολὺς μὲν ἐν συλλόγοις τοῖς κοινοῖς, πολὺς δὲ καθ' ἕκαστον ἦν τῶν ἐν τέλει Γαλατῶν ... ἐπαίρων στρατεύεσθαι. Demosth. p. 1024, 3, de homine importuno : Μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς γάρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος. Sext. Emp. p. 215 : Ὁ Ἐπίκουρος πολὺς ἐγίνετο τῶν μαθημάτων κατήγορος. || Πολὺς non raro cum substantivis conjungitur ad significandam actionem crebro repetitam. Callim. H. in Dian. 27 : Πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας· quod idem est ac πολλάκις, quocum Abresch. ad Aristæn. p. 590 ed. Boiss. comparavit Heliod. 6, 3 : Νῦν με πολλοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς περισκοπεῖ, Crebro circumspicit num veniam. De homine confidenter circumspiciente Aristæn. Epist. 1, 27, p. 118 : Πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ βλέπει καὶ φρονήματος ἐμπέπλησται τὴν ὀφρῦν. Polyæn. 2, 1, 14 : Ἀτρέπτῳ καὶ πολλῷ τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν λόχον ἐλθών. || Πολὺς cum nomine numeri singularis sensu collectivo, ut πολὺ ἔτος pro πολλὰ ἔτη, de quo supra dicebamus. Polyb. 15, 26, 10 : Πολὺς ἦν ὁ καταπλέων ἐκ τῶν ἄνω στρατοπέδων. Sext. Emp. p. 435 : Παντὶ τῷ ὑπό τινων ἐπαινουμένῳ πολύς ἐστιν ὁ ἐκ τῶν ἄλλων αἱρέσεων ἀντιφθεγγόμενος. Quod etiam plurali numero dici poterat πολλοί εἰσιν οἱ ἀντιφθεγγόμενοι. Similiter ib. paullo superius : Σπάνιός ἐστιν ὁ συνετός, πολὺς δὲ ὁ

εἰκαῖος· p. 521 : Πολὺς ἦν ὁ λέγων. Strabo 12, p. 559 : Καὶ γὰρ ἐκεῖ ... πολὺς ἦν ὁ ἐπιδημῶν καὶ ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ. || Frequens, i. e. Multum occupatus aliqua re : qui Latine quoque Multus dicitur. « Polyb. 5, 49, 7 : Πολὺς ἦν πρὸς ταῖς παρασκευαῖς· unde 3, 103, 7, corrigendum cum Reiskio πολὺν ὄντα (πλέονντα libri) πρὸς τῷ διακινδυνεύειν. Cum participio 16, 6, 9 : Πολὺς ἦν συναθροίζων τὰς ναῦς. » Schweigh. Dionys. A. R. 7, 54 : Πολὺς ἦν ἐνταῦθα ὀλοφυρόμενος. Cum ἐν, Herodot. 8, 59 : Πολλὸς ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι, οἷα κάρτα δεόμενος. Schol. Aristoph. Ran. 959 : Πολὺς Αἰσχύλος ἐν τῷ πεταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν. Cum ἐπὶ Diodor. 14, 107 : Πολὺς ἦν ἐπὶ τῇ κατ' αὐτῶν τιμωρίᾳ. Cum dativo simplici Æschin. p. 33, 29 : Πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής· ubi libri aliquot ἐν τοῖς ἐπ.]

|| Πολύς, Magnus, Amplus, Spatiosus : ut Πολλὴ δ' ἡ Σικελία, Thuc. [7, 13], ubi schol. exp. εὐρύχωρος. [Plato Phædon. p. 78, A : Πολλὴ ἡ Ἑλλάς. Theocr. 22, 156 : Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ... Ἆλις.] Sic autem usus est ante eum Hom. [velut Il. Ψ, 520 : Ἄγχι μάλα ... οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος. Sic item Herodot. 4, 39 : Χῶρος πλατὺς καὶ πολλός, Regio lata et ampla. 4, 109 : Λίμνη μεγάλη τε καὶ πολλή. Schweigh. Figurate Æsch. Pers. 250 : Πολὺς πλούτου λιμήν. || De corporis proceritate Hom. Il. H, 156 : Τὸν δὴ μήκιστον ... κτάνον ἄνδρα· πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα. Βούπαις οὔπω πολλός, Nondum adultus, Apoll. Rh. 1, 760. Ἵππος πολὺς ap. Plat. Phædr. p. 253, D. || Amplus, Potens. Herodot. 7, 14 : Μέγας καὶ πολλὸς ἐγένεο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ubi oppos. ταπεινός. || « Dives. Greg. Naz. Or. 10, p. 161 : Πολὺς τὸ φαινόμενον, πλουσιώτερος τὸ κρυπτόμενον.» Strong. || De robore corporis, Dionys. A. R. 2, 42 : Ῥώμην τε σώματος πολὺς ἀνὴρ καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖος.] Quinetiam dicitur aliquis esse πολὺς τὴν σοφίαν, sicut Latine Magnus factis, armis, bello, qua in re pro Excellens, Præstans. [Clarus, A multis celebratus, Eur. Hipp. 1 : Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις. Quem l. imitatus Philostr. p. 232, 8, dixit : Πολλὴν ἡγοῦμαι τὴν θεὸν ἐν ἀνθρωπείοις τε καὶ θείοις πράγμασιν, i. e. magnam vim habentem. Joseph. Ant. Jud. 6, 11, 8 : Τὸν θεὸν τοῦτον ὃν πολὺν (var lect. μέγαν) ὁρᾷς καὶ πανταχοῦ κεχυμένον. Eustath. p. 1382, 14 : Τὸ πολὺς ἄνθρωπος καὶ εἴ τι τοιοῦτον οὐ ... λέγεται ποσοῦ δίκην, ἀλλὰ ποιότητα ἐμφαίνειν δοκεῖ, καὶ ταύτην ἢ ἐπαινετήν, ὡς τό, ὁ πολὺς τὴν θεολογίαν, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν περιττός, κατὰ τὸ ὁ περιττὸς Ἀριστείδης· ἢ ψεκτήν, ὡς, οὐ μέγας τις καὶ σοφὸς ταῦτα ἐρεῖ, ἀλλὰ ὁ πολὺς ἄνθρωπος, ἤγουν ὁ χυδαῖος. In bonam partem « Greg. Naz. Epist. 44 : Ἕως παρῆν ὁ π. ἡμῖν Νικόβουλος. » Strong. Agathias Hist. p. 256, 18 : Σαπώρῃ ἐκείνῳ τῷ π. 264, 8 : Ἰσδιγέρδης ὁ π. καὶ παρὰ Ῥωμαίοις καὶ περιλάλητος. Schol. Æsch. Prom. 10 : Πολλοστὸς οὐχ ὡς πάλαι ὁ πολύς, ὁ ἔνδοξος, ἀλλ' ὁ μηδὲν ὤν. Schol. Oppiani Hal. p. 8 ed. Rittersh. : Ὅμηρος ὁ π. De nomine a multis memorato, Soph. OEd. C. 306 : Πολὺ ... τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας. Æschin. p. 24, 1 : Πολὺς μὲν ὁ Φίλιππος ἔσται, ἀναμιχθήσεται δὲ καὶ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα Ἀλεξάνδρου.] Sed et pro Vehemens, Potens, Bud. dici testatur. [Eur. Or. 1204 : Καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῇ, χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον. Aristoph. Eq. 760 : Ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα. Eueuus Anth. Pal. 11, 49 : Εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν (ὁ Βάκχος). Demosth. p. 787, 20 : Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει. Dionys. A. R. 7, 50 : Ὁ δῆμος ἅπαν τὸ ἀντίπαλον καὶ μὴ εἶκον, ὥσπερ χειμάρρους πολὺς ἐμπεσών, παρέσυρεν ἂν καὶ κατήνεγκεν· et c. 51 : Πολὺς ἔπνει· ubi similia comparavit Sylb. Sæpissime cum verbo ῥεῖν conjungitur sensu figurato, ut ap. Eur. Hipp. 443 : Κύπρις γὰρ οὐ φορητόν, ἢν πολλὴ ῥυῇ. Ubi alia hujusmodi de Venere dicta attulit Valck. Demosth. p. 272, 20 : Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν· quo loco utitur Diodor. 16, 85, ubi alia exx. indicavit Wessel.]

|| Poetice Πολέος [ut ap. Hom. Il. Δ, 244, Ψ, 475, Od. B, 126, al.] regulariter inclinatum a πολέος, pro πολλοῦ. Sic plur. Πολέες [Il. B, 417, 610, 619, Δ, 143, Od. Γ, 134, al. Πολέας Il. Γ, 126, Δ, 230, Od. Γ, 262], et per contr. Πολεῖς, tam pro nom. πολλοί, quam pro accus. πολλούς. [Libri Homerici in his formis sibi non constant. Nam πολεῖς nominativus legitur Il. Δ, 708,

accus. πολεῖς Il. O, 66, Y, 313, Φ, 59, 131, Od. Δ, 170: **A** alibi vero ubi metrum pariter iambum postulat, πολέας cum synizesi, ut Il. A, 559, B, 4: Ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν· ubi Zenodotus formam prætulit contractam, sive πολεῖς scripsit ut in schol. ad l. priorem legitur, sive, quod mireris, πολῦς, ut in alterius loci scholio scriptum est, ubi nominativus singularis βότρυς et pluralis βότρυς sola literæ mensura inter se discrepantes comparantur. Πολεῖς accus. ap. Pind. Pyth. 4, 98. Πολέος Apoll. Rh. 1, 289; πολέας 1, 751; πολεῖς 1, 261; πολέων 1, 1127; πολέσιν 4, 427; πολέεσσιν 1, 273; πολέας 2, 7, et alibi. Πολέα στενάχοντος Quint. Sm. 1, 174.] Et Πολέων [Il. E, 691, Od. Δ, 267, al.] pro πολλῶν, et Πολέας pro πολλούς: quod πολέας ap. Hom. extat, Il. A, [559,] ut πολέων Od. A, [378]. Rectus autem πολέες, item contractum πολεῖς, aliquot locis ap. eund. poetam. At πολέος, Il. E, [597. Dativ. πολέσι Il. K, 262, A, 638, Pind. Ol. 13, 63. Πολέσσι Il. P, 236, 308; vel πολέεσσι, ut Il. I, 73, M, 399, Od. E, 54, Σ, 122, Hesiod. Op. 119. Perraro hac declinatione Tragici usi sunt. Æsch. Ag. 723: Πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις, ubi πολέα quam πολλὰ dicere **B** maluit poeta, ut versus accurate responderet antistrophico. Sophocl. in fragm. Thamyræ (230) ap. schol. OEd. C. 378, in versu heroico: Αὐτόλυκον πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργεῖ κοίλῳ· ubi πολλῶν scribi poterat: sed videtur poeta puros dactylos prætulisse. Eurip. Hel. 1332: Πολέων (ποιμνῶν) δ' ἀπέλειπε βίος. Quod vero ap. Æsch. Suppl. 745 Stanlejus scribi voluit πολεῖ (libri πολλοὶ) μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ, valde incerta conjectura est. Multo minus ab Herodoto uno in loco πολέας ἀνθρώπους scribi potuit, quod ex paucis codicibus est illatum 2, 107, ubi recte libri optimi πολλούς. Πολέες pro πολλαὶ ap. Callim. H. in Del. 28: Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί· quod notavit schol.: Ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί. H. in Dian. 42: Πολέας δ' ἐπελέξατο Νύμφας. Epigr. Anth. Plan. 35: Πολέων εὐεργεσιάων. Apoll. Rh. 3, 21: Πολέας δ' ἐπεδοίασε βουλάς (ubi quinque unius familiæ codices πολλάς) 4, 333: Κείνας πολέων λίπον ἔνδοθι νήσους: ubi libri deteriores πολλῶν. **C** Qui etsi non contemnendus est exemplorum numerus, fatendum tamen est nullum inter ea esse in quo metrum non ferat legitimam feminini formam, quam Brunckius ubique restituendam esse judicabat, excepto loco Callimachi priore, in quo Valckenarii præferebat conjecturam εἰ δ' ἀλιγηπολέες. G. D.] Atque ut a πολὺς sunt hi regulares obliqui in usu poetis, non item prosæ scriptoribus, ita vicissim rectus Πολλός, a quo regulariter formantur obliqui πολλοῦ, πολλῷ, etc., poetis est concessus: de quo dicam et infra in Πολλὸν adverbio.

|| Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνου, Ex longo jam tempore, Jamdiu. Aristoph. [Nub. 915]: Θρασὺς εἶ πολλοῦ. Idem addito subst. χρόνου, Pl. [98]: Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. [In versu Nubium πολλοῦ genitivus quem grammatici dicunt pretii vel mensuræ adverbii instar est], quem per πάνυ explicant Suidas et scholiasta Aristidis vol. 2, p. 249, 16, ad verba: Φάσκοντες γέροντά τε εἶναι πολλοῦ καὶ παραφρονεῖν ἤδη· ubi Eupolidis locum memoravi ap. Priscian. p. 1328 (vol. 2, p. **D** 415): A. Ἀνόσια πάσχω ταῦτα. — B. Πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια. Aristoph. Eq. 822: Πολλοῦ δὴ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων, ubi Dukerus comparavit Ran. 1046: Ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο. Alciphro 1, 9 extr.: Πολλοῦ δὲ δύνασθαι τοὺς παρασίτους ὑμᾶς παρὰ τοῖς νέοις... οὐ λόγος, ἀλλ' ἔργον ἔδειξεν. G. D. Πολλοῦ ἄξιος, Hom. Il. Ψ, 562: Πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται· et alii quivis. Plur. Aristoph. Pac. 918: Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος ἁθμονεὺς ἐγώ.] At πολλοῦ δεῖ, Multum abest; interdum et Minime. Plato Leg. 7, [p. 790, A]: Ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφομεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; An minime? [Ἢ πολλοῦ γε δεῖ Aristoph. Ach. 543.]

|| Πολὺ, adv., Multum, Valde. Hom. Il. A, [112]: Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, Multum s. Valde opto. Exp. et Prorsus opto. Sed potest hic verb. βούλομαι accipi et pro Malo, meo quidem judicio, et tunc πολὺ erit Multo, s. Longe, ut docebo infra, ubi disseram de πολὺ posito pro πλέον. [Æsch. Choeph. 1052: Ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ. « Babrius Fab. 124, **A** 6: Ὤιμωξε πολλόν. » Boiss.] Et πολὺ ἀπέχει, Multum abest. Quo tamen in l., sicut et in aliis plerisque, de quibus paulo post, reddere possumus etiam Procul, Longe. [Soph. OEd. T. 743: Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ. Plato Alc. 1 p. 119, C: Πάνυ πολὺ περιέσομαι· Phil. p. 34, C: Οὕτω π. διαφέρονται. Πολύ τι vel οὐ πολύ τι, ut π. τι διαφέρειν id. Rep. 6, p. 484, D, Polyb. 3, 98, 2. Αἰὲν πολύ τι 1, 4, 8.] At de πολλοῦ γε καὶ δεῖ, quod itidem redditur Multum abest, itidemque de πολλοῦ δέω, etc. vide in Δέω [vol. 2, p. 1033. Æsch. Pr. 961: Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. Eodem sensu quo πολλοῦ γε καὶ δεῖ, interdum dictum est οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, quod in Lex. rhet. p. 284, 29, exp. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. Quam formulam Reiskius in indice Demosth. s. v. Δεῖν per ellipsin contrarii ἀλλὰ τοῦ παντὸς explicandam esse censuit. Legitur ap. Demosth. p. 100, 10: Οὔκουν βούλεται τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ (ad quem l. Schæferus alias aliorum opiniones suamque ipsius exposuit, iterumque ad p. 463, 7). Id. **B** p. 116, 28: Οὐδ' ὑμῖν οὔτε Θηβαίοις... συνεχωρήθη... ποιεῖν ὅτι βούλοισθε, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ· et similiter p. 350, 11; 370, 2; 795, 24; et sententia aliter conformata p. 463, 7: Φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης.] Sæpe autem πολὺ interpretandum est Multo [Πολὺ πρίν, Multo prius, Hom. Il. A, 236, N, 161, Od. B, 167]: ut πολὺ ἐνίκων ap. Thuc., Multo superiores erant. [Herodot. 6, 138: Ἄρχειν τῶν παίδων οἱ παῖδες ἐδικαίουν καὶ πολλὸν ἐπεκράτεον. Isæus p. 65, 34: Πολὺ αὐτὸν Ἀρχέδαμος εἷλεν, i. e. Magno suffragiorum numero.] Et passim cum compar. [Πολὺ γλυκίων Hom. Il. Σ, 109. Π. πρότερον Ξ, 467]: ut πολὺ πλεῦνες, Herodot.; itidemque πολὺ πλέους, Dem., Multo plures. Et πολὺ καταδεέστερα, ap. eund. Dem. [p. 813, 16.] Et ap. Lucian. [D. deor. 2, 1]: Ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ. [Πολλὸν ἐλάσσων Herodot. 1, 77. Π. ἀλκιμώτερος 1, 103. Π. δυνατώτεραι 3, 102, ubi aliquot libri πολλῷ, ut πολλῷ ἀγεννέστερος in omnibus 1, 134; et πολλῷ πλεῖστοι 5, 92; 8, 42. Schweigh. Eodem modo alii scriptores quivis modo dativo, cujus **C** exx. v. paullo post, modo accusativo utuntur. Æsch. Ag. 1182: Τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον. Soph. Ant. 86: Πολλὸν ἐχθίων ἔσει· OEd. C. 1228: Πολὺ δεύτερον, Longe secundum, i. e. ceteris omnibus, si primum assequi non liceat, anteferendum. Πολὺ duplicatum ap. Aristoph. Ach. 425: Τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. Πολὺ δὴ πολὺ Archestr. ap. Athen. 7, p. 302, A: Πολὺ δὴ πολὺ πάντων ἐνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι. Πολὺ δὴ πολὺ δὴ Eurip. Alc. 442: Πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν. Quem versum imitari videtur Aristoph. Av. 539: Πολὺ δὴ πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους. In constructione cum præpositionibus præpositio post πολὺ poni solet, ut ap. Plat. Crat. p. 413, C: Πολὺ ἐν πλείονι· Rep. 9, p. 590, A: Πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ· Phæd. p. 110, C: Πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων. Xenoph. Anab. 3, 1, 22: Πολὺ σὺν φρονήματι μείζονι. Præpositione præposita Andocid. p. 14, 43: Ἐκ πολὺ ἐλάττονος ἀφορμῆς. Sed articulum postposuit idem p. 1, 24: Πολὺ τὴν ἐναντίαν τούτοις γνώμην ἔχω. G. D.] Et πολὺ μᾶλλον, Multo magis: cui opp. πολὺ ἧττον ap. Xenoph., Multo minus. [Æsch. Ag. **D** 1330: Ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ. Πολὺ ἔτι μᾶλλον Plato Lys. p. 204, C.] || Interdum vero huic πολὺ additur et aliud adv., vel ante, vel post: ut, Πάνυ πολὺ ἐλάσσων ap. Xen., et, Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, ap. Isocr. [Conf. p. 317, C. Πολὺ a μᾶλλον disjunctum, Xenoph. OEc. 2, 8: Πολὺ ἀρκοῦντα σοῦ μᾶλλον, ut πολὺ ἄλλους ἐμοῦ δεινοτέρους ib. 16.] Jungitur autem et superlativo, ut ap. Latinos Multo, itidem et Longe. Estque ita usus et Homerus, sicut comparativo etiam juncti extant ap. eum exempla, ut Il. A, [581]: Πολὺ φέρτατός ἐστι, Longe potentissimus est. [B, 577: Πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι· O, 448: Πολὺ πλεῖσται... φάλαγγες.] Et Hesiod. [Sc. 78]: Βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων. Sic Thuc. 1, [74]: Προθυμίαν δὲ καὶ πάνυ [πολὺ] τολμηροτάτην ἐδείξαμεν. Sic πολὺ μεγίστη, [Plato Symp. p. 209, C,] Isocr. [Plato Prot. p. 317, C: Πολύ μοι ἥδιστόν ἐστιν.] Et cum adv. μάλιστα, Xen. Cyrop. 8, [3, 25]: Πολὺ μάλιστα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς· nam superlativi vim habet hoc adv. μάλιστα, respondens Latino Maxime: cum quo itidem jungitur Multo

dicitur enim Multo maxime, sicut et Multo maximus: **A** rarius tamen. Et ut πολὺ μάλιστα, sic vicissim πολὺ ἥκιστα dicitur: vertit autem Bud. πολὺ δ' ἥκιστα, Minime vero, ap. Plat. Leg. 5, p. 245. [Addito τι πολλόν τι μάλιστα πάντων Herodot. 1, 56. Πολύ τι κάλλιστος Dio Chrys. vol. 1, p. 190. || Πολύ γε in responsione ad præcedentem comparativum vel superlativum frequens ap. Platonem aliosque, velut Rep. 3, p. 387, E; 4, p. 421, D; 5, p. 456, E; et Καὶ πολύ γε 8, p. 556, B.] Item cum πρῶτος, quod alioqui positivum est, junxit hoc adv. Hom. [Il. H, 162, Θ, 256, Od. Θ, 197, P, 31] et post eum Thuc. Sed habet quodammodo vim superlativi hoc πρῶτος: ideoque πολὺ πρῶτος non minus durum videri debet quam πολὺ πρώτιστος, quo utitur idem Hom. [Il. Ξ, 442]: ap. quem quidam exp. πάντων πρῶτος. A Latinis certe itidem dicitur Longe primus. Præstat autem interdum hunc eund. usum cum compar. et superl. dativus Πολλῷ, transiens quodammodo in naturam adverbii. [Πολλῷ ἀμείνων Æsch. Prom. 335. Πολλῷ μεῖζον Plato **B** Polit. p. 274, E. Πολλῷ μᾶλλον Plato Phæd. p. 80, E. Πολλῷ τῳ cum compar. ἐλάσσων aliisque ap. Herodot. 1, 181; 2, 48, 67, 124; 4, 47: quod restituendum Luciano De dea Syr. c. 2, ubi in πολλοστῷ est corruptum. G. D.] Dicitur enim a Thuc. [4, 88; 6, 61; 8, 95], ut πολὺ ὕστερον, sic quoque πολλῷ ὕστερον, Multo post. Atque ut hic πολὺ πρῶτος dixit, et quidem post Hom., et πολὺ νικᾷν, sic Aristoph. πολλῷ πρῶτος, et πολλῷ νικᾷν. Denique ut πολὺ μάλιστα habuisti antea e Xen., sic πολλῷ μάλιστα invenies in quodam Pausaniæ loco, quem protuli in Μάλιστα. || Habet πολὺ et alterum usum adverbii Longe, cum sc. quo ponitur pro Procul: ut, Πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς, Longe s. Procul a terra. Fuit autem hic quoque Homero notus. [Herodot. 1, 104: Ἐκ τῆς Κολχίδος οὐ πολλὸν ὑπερβῆναι ἐς τὴν Μηδικήν· 2, 32: Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς ἠῶ χώρην τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλόν. Et inde ducta metaphora 6, 82: Ἀπέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας· ubi de persecutione coram judice, de intentata lite capitali agitur. Schweigh. Ἐκ πολλοῦ, E longinquo, E longo inter**C**vallo. Thucyd. 4, 32: Ἐκ π. ἔχοντες ἀλκήν· ubi schol.: Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ἐκ π. διαστήματος τὴν δύναμιν ἔχοντες· πόρρωθεν γὰρ τὸ τόξον ἰσχύει. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 27: Οἱ ἵπποι τὰς καμήλους ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο· pro quo Zonaras πόρρωθεν posuit. Polyb. 11, 15, 8: Τάφρος κατάβασιν ἔχουσα ἐκ π. 10, 31, 3: Ἐκπεριελθόντες ἐκ π. 5, 34, 9: Προβεβλημένοι ἐκ π. τῆς δυναστείας. Compar. Ἐκ πλείονος Xenoph. Anab. 1, 10, 11: Ἐκ πλείονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφυγον. || Eodem modo πρὸ πολλοῦ, quod cum genitivo constructum ap. Dionys. A. R. 9, 35: Αὐτῷ ὁ δῆμος πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως ὄντι... ὑπήντα, Longe ab urbe. Quem l. Locella comparavit cum Xenoph. Ephes. 2, 14: Οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου συντυγχάνει τῷ Ἱπποθόῳ.] || Πολὺ pro πολλάκις, Sæpe, Frequenter, ex Epicteto [Ench. 33, 2 et 10, ubi τὸ π.]. Quo pertinent, ὡς τὸ πολὺ, et ἐπὶ τὸ πολὺ, necnon ὡς ἐπὶ πολύ: quæ dicuntur de iis, quæ sæpe et quidem ut plurimum eveniunt. Sed scribitur conjunctim etiam Τοπολὺ præcedente ὡς: item Ἐπιτοπολύ. [|| De tempore dictum significat Diu. Herodot. 6, 129: Κατεῖχον πολλὸν τοὺς ἄλλους· 4, 126: Ὡς δὲ πολλὸν τοῦτο **D** ἐγίνετο, Id quum diu factitarent. Schweigh.]

|| Πολὺ et pro compar. πλέον ex Soph. [Aj. 1357] affertur, Νικᾷ γὰρ ἡ 'ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. Sic autem et ap. Hom. posse exponi videtur, ubi jungitur verbo βούλομαι sequente ἤ. Alioqui certe fuerit βούλομαι non pro Volo, sed pro Malo, et πολὺ pro Multo, Longe. Il. A, [117]: Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, i. e. πλέον βούλομαι, Magis volo, i. e. Malo. Vel Multo s. Longe malo. Quod itidem dicendum est de aliquot aliis ejus ll., in quibus verbo βούλομαι particula ἤ subjungitur [ut Od. P, 404: Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ]. Quod vero ad illum attinet, qui habetur paulo ante eum quem modo protuli, Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, quum in eo subaudiri existimem eandem illam voculam, eandem admittere expositionem censeo: ut sc. perinde sit ac si diceret, πολὺ βούλομαι αὐτὴν ἔχειν, ἢ ἄποινα αὐτῆς, vel ἢ δέξασθαι ἄποινα αὐτῆς: nam proxime præcedentia verba sunt hæc, Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα Οὐκ ἔθε**A**λον δέξασθαι. Scio alioqui Eust. nihil tale in hunc locum afferre, sed exponere, οὐχὶ ὅδε θέλω, ἀλλὰ μάλιστα οἴκοι ἔχειν αὐτήν: et addere, ὥστε οὐχ ὡς παλλακήν, καὶ οὐχ ἁπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι· ὅπερ ἐπίτασις τοῦ θέλειν ἐστί· καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολύ. Ubi observa obiter et hoc comp. adv. Καταπολύ. Quod non solum pro Multum, s. Valde [Dionys. A. R. 3, 66: Ἐνίκων οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ πολύ], sed et pro Multo, positum invenitur, comparativo sc. junctum, sicut πολύ: ut καταπολὺ ἥττων ap. Diosc., Multo inferior. Scribitur vero et Κατὰ πολὺ disjunctim. [Phalar. Ep. p. 4: Ἦν τῶν ἄλλων, εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη, κατὰ πολὺ βελτίονα. Procop. De ædif. 5, 3, p. 98: Μείζω τε καὶ κατὰ πολὺ ἐπιφανέστερον. Frequens ap. scholiastas. Sic ἥττων et βελτίων πολὺ ap. Aristoph. Pl. 945, in gl. exp. κατὰ πολύ. Πολλὸς ἧλτο ap. Philostr. Her. p. 730 schol. (p. 596 Boiss.) exp. ἤγουν κατὰ πολύ. Παρὰ πολὺ per κ. π. exp. Thom. M. p. 687. Idem p. 732: Πῶ..., ἔμφασιν ἔχον τοῦ κ. π. Schæf.] At vero Καταπολλά, quod habent VV. LL. pro Multis de causis, ex Thuc. **B** [1, 121, 123, al.], perperam scribi existimo pro κατὰ πολλὰ disjunctim. Est enim κατὰ πολλὰ ad verbum, Ob multa: pro quo dicitur Multis de causis. Et quoniam incidens in sermonem de Καταπολὺ, de eo tractavi, nunc tractandum existimo de hac eadem voce juncta aliis præpositionibus, sc. ἐπὶ et παρὰ, et efficiente adverbia duo, ἐπιπολὺ et παραπολύ. Primum igitur dico adv. Ἐπιπολὺ interdum idem valere, quod proxime præcedens καταπολύ. Nam Bud. pro Multum, Valde, Admodum, poni testatur: sicut Ἐπιμικρὸν pro Parum, s. potius Perparum, Paulum admodum, Leviter, ap. Aristot. Polit. 8, p. 106. Additque, dici ut Ἐπέλαττον, afferens hunc ejusd. locum, in quo utitur utroque, Eth. 10, p. 90, ubi περὶ τῆς θεωρητικῆς ἀρετῆς loquitur: Δόξειε δ' ἂν καὶ τῆς ἐκτὸς χορηγίας ἐπιμικρὸν ἢ ἐπέλαττον δεῖσθαι τῆς ἠθικῆς· et interpr., Videtur etiam ἡ θεωρητικὴ minusculum indigere externæ suppeditationis et copiarum quam moralis. Posset autem videri scrib. ἐπίμικρον, potius quam ἐπιμικρόν, nisi haberemus ἐπιπολὺ scriptum itidem cum accentu **C** in ultima, non ἐπίπολυ. [Recte nunc hæc omnia divisim scribuntur. Plato Crat. p. 415, A: Τοῦ ἄνω ἐπὶ πολύ. Polyb. 23, 14, 7: Ἐπὶ π. προβεβηκυῖα ἡ διαφορά.] Ceterum in VV. LL. etiam οὐκ ἐπιπολὺ affertur pro Non admodum. Addit vero et de tempore dici pro Diu, a Thuc. [5, 16; 6, 70] et Luciano: ap. quem tamen ita scribentem in Hercule [c. 4]: Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, vertit ἐπιπολὺ, Diutule, non Diu. Hac autem in signif. schol. Thucydidis subaudiendum censet διάστημα χρόνου. Si tamen adderetur διάστημα, scribendum esset disjunctim ἐπὶ πολύ: quæ alioqui scriptura extat et ubi non additur illud subst., ut in illo Luciani loco. [Τὸ πολὺ, Maximam partem. Plato Prot. p. 315, A: Τὸ μὲν πολὺ ξένοι ἐφαίνοντο· Rep. 3, p. 415, A: Τὸ μὲν π. ὁμοίους. Ὡς τὸ πολὺ, Ut plurimum, Plerumque. Plato Rep. 1, p. 330, C: Τοῦτο ποιοῦσιν ὡς τὸ π. οἳ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται· 8, p. 554, E: Ἐπιθυμίας ἐπιθυμιῶν ὡς τὸ π. κρατούσας· Soph. p. 227, B: Ὡς τὸ πολὺ χαυνότερον. Xenoph. Mem. 1, 1, 10.] Ceterum habet et aliam tempo**D**ris signif. ἐπιπολὺ, sed præcedente ὡς. Nam dicitur Ὡς ἐπιπολὺ, pro Plerumque, Fere, Pæne semper, Utplurimum. [Ὡς ἐπὶ πολὺ et Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ annotavit Pollux 9, 152. Sine articulo Thucyd. 1, 12 (ubi pauci libri τὸ addunt, quod Platoni Theæt. p. 153, B, ex Stobæo et aliquot codd. restitutum propter constantem usum Platonis), Archyt. ap. Stob. Flor. 1, 80.] Sed et Ὡς ἐπιτοπολὺ, item Ἐπιτοπολὺ sine ὡς, eund. usum habet. Alicubi vero hæc redduntur etiam Magna ex parte: quæ et disjunctim scripta inveniri sciendum est, [ut nunc ubique scribitur. Plato Rep. 2, p. 377, B: Λαμβάνειν... ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δόξας· Leg. 7, p. 792, B: Ὀδυρμῶν ὡς ἐπὶ τὸ π. πλήρης. Isocr. p. 72 extr.: Ὡς δ' ἁπλῶς εἰπεῖν καὶ μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ...]. Idem Ἐπιπολὺ a Plut. poni testatur pro In multum spatii. [Polyb. 3, 55, 4: Ἐπὶ πολὺ κατωφερῶν ὄντων τῶν χωρίων.] At VV. LL. exp. Longo tractu, Laxe, Late: ut ap. Thuc. [1, 50]: Ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει [ἐπεχουσῶν (τῶν νεῶν)], Late mare occupat. Nemini tamen dubium fore existimo, quin

hic gen. ab illo adv. regatur : sicut cum gen. πόλεως ap. Herodian. 7, [12, 10] : Ἐπιπολὺ τῆς πόλεως διώκοντες οἱ στρατιῶται προὔβησαν. Et cum gen. γῆς, 4, [11, 12] : Ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, ubi Polit. vertit, Regionem Parthicam penitus ingressus. Hoc certe significant verba Græca, quod Gallice diceremus, *Estant entré bien avant dedans le pays.* Sed ibi legitur et disjunctim ἐπὶ πολύ : quæ certe commodior videtur scriptura, quum addatur gen. : fuerit autem hic quoque subaudiendum διάστημα. [Cum genitivo temporis, Dionys. A. R. 5, 46 : Δι' ὅλου τοῦ στρατοπέδου σέλας ἦν ... καὶ κατέσχε τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολύ. || Ἐπὶ πολλῷ, Magno fœnore. Demosth. p. 372, 1 : Δέδοικα μὴ λελήθαμεν τὴν εἰρήνην ἐπὶ π. ἄγοντες ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι, i. e. cum magno detrimento nostro. Id. p. 13, 22 : Ἂν ἐπὶ π. φανῶμεν ἐρρᾳθυμηκότες· 103, 2 : Ἡ σχολὴ καὶ τὸ μηδὲν ποιεῖν, ἃ δέδοιχ' ὅπως μὴ ποθ' ἡγήσησθε ἐπὶ π. γεγενῆσθαι.] Tertium adv. Παραπολὺ poni pro Multo, s. Longe, ut πολὺ, cum compar. et cum superl., dictum est supra [p. 203]. Alia autem de παραπολὺ s. potius παρὰ πολὺ, disjunctim, habes ibid. col. quæ illam proxime sequitur. At vero Περιπολλοῦ conjunctim scriptum in VV. LL. pro περὶ πολλοῦ, nullo modo admittendum existimo. De περὶ πολλοῦ autem juncto cum ποιοῦμαι aliisque verbis, dictum est s. v. Ποιέω. Invenitur et aliud comp. Πάμπολυς, in quo non præpositioni, sed nomini πᾶν jungitur hoc adj.

|| Poetice Πολλὸν pro πολὺ, adverbialiter : sicut nomen Πολλὸς pro πολὺς, poeticum est, et quidem ab Ionica fortasse dialecto sumptum : si quidem Ionicum esse dicamus, quum eo utatur Herodot. : ut 6 : Ὅ τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ. [Conf. 1, 30, 102; 4, 1.] Ab Hom. autem accipitur et pro μέγας. Cujus adverbii πολλὸν exemplum habemus quum alibi, tum Il. [I, 506 : Πολλὸν ὑπεκπροθέει·] Π, [710] : Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Jungitur etiam comparativo et superl., sicut πολύ : ut Πολλὸν παυρότεροι, Od. Ξ, [17]. Et πολλὸν ἄριστος, Il. A, [91] et Od. O, [520]. Item Περιπολλὸν, pro Permultum, Maxime : Apoll. Arg. 2, [437] : Περιπολλὸν ἐϋφρονέων προσέειπε. [Scribendum πέρι πολλὸν ex cod. Guelf., πέρι adverbialiter dicto ut in locutionibus quarum exx. attulimus s. v. Περί p. 771. G. Dind.]

|| Πολλὰ quoque interdum ponitur adverbialiter, pro πολὺ, Multum, et quidem non solum in carmine, sed et in soluta oratione. [Hom. Il. Z, 458 : Πόλλ' ἀεκαζομένη· A, 557 : Πόλλ' ἀέκων· Σ, 434 : Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· E, 358 : Πολλὰ λισσομένη. Pind. Nem. 5, 57 : Πολλά μιν λιτάνευεν. Æsch. Pr. 45 : Ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία· Sept. 571 : Κακοῖσι βάζει πολλὰ Πολυνείκους βίαν· Ag. 1295 : Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφή. Soph. Ant. 1046 : Οἱ πολλὰ δεινοί. Plato Theæt. p. 178, E : Πολλὰ διαμαρτάνει ἑκάστη· Leg. 11, p. 916, D : Πολλὰ ζημιοῦνται.] Xen. [Cyrop. 3, 2, 14] : Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Sic Virg., Multa sese incusans, pro Multum. Et πολλὰ χρήσιμος ap. Dem., vel Multum s. Valde utilis; aut etiam In multis utilis : ut sc. sit πολλὰ pro κατὰ πολλά. [Πολλὰ χαίρειν Æsch. Ag. 572 : Καὶ π. χαίρειν ξυμφορὰς καταξιῶ. Plato Phædr. p. 272, E : Πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ.] || Sed et pro πολλάκις, Sæpe. Hom. Il. B, [798 : Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον· Δ, 229 : Μάλα πόλλ' ἐπέτελλε. Pind. Ol. 13, 17 : Πολλὰ νικαφόρον ἀγλαΐαν ὤπασαν. Soph. OEd. C. 1514 : Αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς· Tr. 1192 : Ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.] Sic Aristoph. [Pl. 253] : Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θυμὸν φαγόντες. [Plato Phæd. p. 61, C : Πολλὰ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί. || Τὰ πολλὰ, Maximam partem, Plerumque. Plato Phæd. p. 59, D : Τὰ π. διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ· Prot. p. 311, A : Τὰ π. Πρωταγόρας ἔνδον διατρίβει· Menex. p. 235, B : Οἷα δὴ τὰ π. ἀεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἕπονται.] At vero Ὡς ταπολλὰ [τὰ πολλὰ] ap. Plat., i. q. ὡς τοπολὺ [τὸ πολὺ], quod vulgo Ut plurimum, quum tamen Latinius sit Plurimum. [Gorg. p. 482, E : Ὡς τὰ π. ... ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν· 505, A : Ὑγιαίνοντα ... ὡς τὰ π., et alibi sæpius. Ὡς τὰ πολλά γε Eur. Ion. 239.] Item ὡς ἐπιταπολλὰ [ἐπὶ τὰ πολλὰ], quod ex Alexide affertur [a Polluce 9, 152. || « Τὰ πολλὰ πάντα Herodot. 5, 67 : Ὅτι Ἀργεῖοί τε καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέαται, i. e. Fere nonnisi Argivi et Argos laudantur. 1, 203 : Ἔθνεα πολλὰ καὶ παντοῖα ... τὰ πολλὰ πάντα ἀπ' ὕλης ἀγρίης ζώοντα· 2, 35 : Τὰ πολλὰ πάντα ἔμπαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἤθεά τε καὶ νόμους. » Schweigh.]

|| Compar. Πλείων, et Πλέων, ονος, ὁ, ἡ, Amplior, Copiosior, Major. Hesiod. [Op. 378] : Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη. [Herodot. 6, 28 : Τὸν στρατὸν τὸν πλέω· 6, 81 : Τὴν πλέω στρατιήν· nisi more suo πλεῦνα scripsit.] Et πλείων ὄχλος, Xen. [Cyrop. 7, 5, 39]; πλείων χρόνος, Thuc. [II. καὶ ἐλάττονι χρόνῳ Plato Parm. p. 154, D.] Πλείων ὁδὸς, Aristot. Probl. p. 26, Majus iter, Plus itineris. [Μακροτέρα καὶ πλ. ὁδὸς Plato Rep. 4, p. 435, D.] Plur. autem Πλείονες, vel Πλέονες, Plures. [Plato Rep. 7, p. 540, D : Ἢ πλείους ἢ εἷς.] Plut. De Socr. dæm. [p. 598, D] : Καὶ συνέβεβον ἀεὶ πλείονες. [Οἱ πλεῦνες, Major pars, Plerique, Herodot. 2, 120. Αἱ πλεῦνες 1, 199. Τὰς πλεῦνας τῶν γυναικῶν 1, 1. Ἀναφέρειν ἐς πλεῦνας, Cum pluribus communicare, 3, 72. Sic 7, 49 : Περὶ σπονδέων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλεῦνας, i. e. ἐς τὸ πλῆθος vel ἐς τὸν δῆμον. Schweigh.] Ex Thuc. affertur οἱ πλείονες et pro Iis qui statum popularem fovent. Quinetiam pro Mortuis, ex quodam Oraculo Tarentinis dato, Ἄμεινον καὶ λῷον ἔσεσθαι σφίσι ποιουμένοις τὴν οἴκησιν μετὰ τῶν πλειόνων. Itidem in alio quodam ap. Pausan. [1, 43, 3.] Sic autem Plures de mortuis dictum ex Plauti Trinumo affertur. [Eustath. p. 1382, 18 : Ὡς δὲ καὶ νεκροὺς προσῳκεν τὸ οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλείονας, ὅ ἐστι θανοῦμαι. Aristoph. Eccl. 1073 : Γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. || Ἡ πλείων γραφὴ, Frequentior s. vulgaris scriptura. Eustath. p. 26, 19. Similiter ἡ πλείων παράδοσις de vulgata plerorumque codicum scriptura schol. Hom. Il. Π, 47 : Δοκεῖ μοι ἡ πλ. π. παροξύνειν (τὸ λιτέσθαι) οὐκ ἀπιθάνως.] Sed et Πλείους dicitur pro πλείονες ac πλείονας. Plut. Popl. [c. 9] : Ἑνὶ πλείους τεθνήκασι τῶν Τυῤῥηνῶν ἢ Ῥωμαίων. Πλέες, Plures, pro πλέονες, Hom. Il. B, [129] : Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Plures Trojanis. Sic πλέες pro πλέονες. [Inscr. Dorica ap. Chandler. p. 23, τὰς μὲν πλεῖς, pro πλέας.]

|| Πλείω, Attica contract. pro πλείονα dicitur. Plato Apol. Socr. [p. 17, D] : Ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ [ἢ om. codices] ἑβδομήκοντα. Dicitur etiam τὰ πλείω [Æsch. Sept. 23 : Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ], et ὡς τὰ πλείω pro ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Plerumque. Πλέω, contractum ex πλέονα, Plura. Hesiod. [Op. 690] : Ἀλλὰ πλέω λείπειν. [Herodot. 1, 176 : Τοὺς Λυδοὺς ἐμιμήσαντο τὰ πλέω· 3, 15 : Κακὰ πλέω, et alibi passim, nisi hic more suo πλεῦνα scripsit. Attici etsi sæpissime πλέον pro πλεῖον dixerunt nec raro vocalem simplicem in casibus admiserunt trisyllabis πλέονος πλέονι etc., in nominativo tamen πλείων et formis contractis πλείω et πλείους diphthongum prætulerunt : quod recte observanti Reisigio Conj. in Aristoph. p. 43 non debebat repugnare Elmsl. ad Eur. Med. 88. Nam quod Tragici interdum πλέων πλέω πλέους dixisse vulgo creduntur, partim criticorum nititur erroribus, velut Stanleji, qui πλέων male intulit versui corrupto Æsch. Ag. 1299, partim vitiosa scriptura librorum, ut ib. 868, 1068, ubi πλέω errore sollemni, de quo paullo post dicetur, pro πλέον scriptum. Non majoris momenti est Soph. Trach. 944 : Ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, ubi codices quidam interpolati πλέους. Sed vera quam ego restitui scriptura est Ἢ καί τι πλείους ἡμέρας λογίζεται. Sic Plato Leg. 5, p. 740, B : Μήτε τι πλείους γίγνεσθαι μήτε τί ποτε ἐλάττους. Recte igitur quod ad πλέω attinet Photius p. 433, 5 : Πλείω καὶ πλέον ἄμφω Ἑλληνικά. Omittimus prosæ orationis scriptorum exempla quæ non difficile est ad rectam revocare rationem, idque plerumque meliorum codicum auctoritate. G. D. Πλήων et μήων sæpissime Dorica esse dicuntur pro πλείων et μείων : quibus exemplis grammatici uti solent ubi loquuntur de diphthongo ει Dorice in η mutata, ut in Cram. Anecd. vol. 1, p. 288, 29; 370, 8, Chœrob. p. 206, 9; 217, 10 ed. Gaisf., Etym. M. p. 321, 35; 508, 54, Eustath. p. 101, 5. At in purioribus fontibus ne severioris quidem Doridis eæ formæ reperiuntur, sed μείων sæpe legitur in Tabulis Heracl., πλείων (pro quo sæpius πλέων) certe in titulis mitioris dialecti, ut Theræo 2448 ap. Bœckh. Præterea Bœoti-

cum πλίων in Corp. Inscrr. 1569 testatur etiam severiorem Doridem πλείων non mutasse. Quid quod eadem πλήων et μήων a Prisciano (vol. 1, p. 87) Attica vel Ionica esse referuntur? Ahrens. De dial. Dor. p. 163. Πλῆον pro πλεῖον Æolibus tribuitur in Etym. M. p. 653, 36.] At πλέῳ, cum ι subscr., Attice positum pro πλέῳ, Pleni. Soph., Οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ. [V. Πλέος. Πλείω non solum pro πλείονα, sed etiam pro πλεῖον et πλείους dictum esse multorum olim fuit opinio, quos sollemnis in hoc adjectivo similibusque, velut βελτίων ἐλάττων μείζων μείων, error decepisset librariorum, velut ap. Xenoph. Hell. 2, 2, 16 : Τρεῖς μῆνας καὶ πλείω, ubi quum πλείω nequeat pro πλείονα intellecto χρόνον accipi, verissime L. Dindorfius scribendum censuit πλεῖον. Quomodo sæpissime erratum esse monet ab librariis, ut ap. Theogn. 517 : Οὔτε τι μεῖζον ... οἰσόμεθα, optimus liber Mutinensis μείζω. Xenoph. Anab. 7, 3, 34 : Ἀργύριον ποτέρως ἂν πλεῖον ἀναληφθείη, libri pravi πλείω, pariter peccantes in βέλτιον μεῖον ἔλαττον 3, 3, 5; 5, 6, 9, Memor. 1, 6, 11. Porro Diodor. 12, 21 (p. 492, 91) : Γυναικὶ ἐλευθέρᾳ μὴ πλεῖον ἀκολουθεῖν μιᾶς θεραπαινίδος. Sic libri tres : ceteri πλείω, ut τὸ πλείω μέρος pro τὸ πλεῖον μέρος in duobus 20, 36, p. 431, 94. « Ex his locis, quos multis aliis augere possim, apparet quam proclives librarii fuerint ad inferendam formam nostra sententia bonis scriptoribus non tribuendam. Quam ne illis quidem toties se obtulisse credibile est, nisi ipsis inferioris ætatis hominibus ita loqui familiare fuisset. Facile enim largiar v. c. Eustathium verba Athenæi 7, p. 331, A, Οὐ πλεῖον διαλείπει μηνῶν τριῶν, repetentem p. 1485, 21, scripsisse ipsum quod nunc apud eum legitur πλείω, nec vitio affectum esse Joann. Mal. p. 97, 2 : Αὐτὴν κατεφίλει καὶ πλείω πάντων αὐτῆς ἀντείχετο. Sed antiquioribus qui librorum consensu fretus talia imputet videat quo jure ejusmodi ab eis barbariem arceat qualem Appiano Punic. c. 65 init. inferunt præter unum omnes, Αἱ πλείω (ψῆφοι) συνέδραμον, deteriores Diodoro μείζω pro μείζους 5, 30 (p. 354, 21), unus πλείω pro πλείους 14, 32, p. 667, 52. Cujusmodi solœcismos quum Malalæ p. 126, 3, πεζοὶ πλείω τῶν ἱππέων, concedimus, Lycophroni 774 : Πλείω τῶν ἐπὶ Σκαιαῖς πόνους, libris multis πλείους præbentibus, tribuere veremur. Probamus igitur qui spreto codicum consensu βέλτιον pro βελτίω restituerunt Platoni Charm. p. 158, E, expellendumque censemus quod est in Menexeno p. 235, B, ἡμέρας πλείω, recepto e libris duobus, correctis quidem, πλείους, et similiter si quid simile superest apud scriptores ævi nondum ad barbariem versi, velut οὐσία πλείω ap. Isæum p. 88, 33, corrigendum esse πλείων eo minus dubitamus quo crebriora sunt omissæ sic literæ ν exempla ex prava infimæ ætatis consuetudine, de qua exposuit Reisk. ad Constant. vol. 2, p. 624. » L. Dind. Huic sententiæ non obstant loci in quibus πλείω adverbialiter dictum est, ut ap. Plat. Phil. p. 45, C : Εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ νοσοῦντες· Rep. 3, p. 417, B : Πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους· et forma non contracta Epist. 6, p. 323, A : Πεπειραμένος Ἐράστου ... πλέονα ἢ σύ. Demosth. p. 691, 14 : Οὐδὲν γὰρ δεῖ πλείω αὐτὸν τῶν ἀναγκαίων ἐξετάζεσθαι. || Dativi forma epica Πλεόνεσσι ap. Hom. Il. A, 281, 325 etc., aliosque. Male vero πλεόνεσι Herodoto 7, 224, illatum ex duobus codd., ubi alii omnes recte πλέοσι, ut scribitur 2, 53; 8, 69; 9, 122. G. Dind.]

|| Neutr. Πλεῖον, et Πλέον, [Herodot. 2, 19 : Πλεῦν ἔτι τούτων καὶ ἔλασσον· 7, 184 : Ὅτι πλέον ἦν αὐτῶν ἢ ἔλασσον. Τὸ πλ. καὶ τὸ πᾶν Polyb. 1, 26, 8.] Plato Rep. 1, [p. 349, B] : Ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δοκεῖ τι σοὶ ἂν ἐθέλειν πλεῖον ἔχειν; [Dionys. A. R. 2, 62 : Στασιάζειν περὶ τοῦ πλείονός τε καὶ ἴσου, i. e. De principatu et de juris æquabilitate.] Et, Ὀλίγῳ πλεῖον, Xen. [Cyrop. 1, 3, 1], Paulo plus. [Πλέον τι Herodot. 9, 41 : Προειδότος πλεῦν τι· 1, 89 : Εἴ τι ἐνορέω πλέον. Æsch. Pr. 843 : Δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.] Et, Περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Plato, Pluris æstimare, facere. [V. Περί.] Interdum autem πλεῖον, subaudiendo μέρος, Major pars. [Herodot. 3, 52 : Τῆς συμφορῆς τὸ πλεῦν μέτοχός εἰμι.] Thuc. : Τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ, Majori copiarum parte. At vero πλέον ἔλαττον sine conjunctione, ut Latine Plus minus, ap. Athen. [11, p. 484, B : Πρὶν ἂν ἀμέσῃς πλέον ἔλαττον· ubi nunc πλέον ἢ ἔλαττον ex cod. Ven. et epitome restitutum], ut Bud. annotat p. 1006. Quem consule et de πλέον ἔχειν posito pro πλεονεκτεῖν [Herodot. 9, 70 : Πολλῷ πλέον εἶχον τῶν Λακεδαιμονίων, Multo erant superiores], item de πλέον ποιεῖν, ac πλέον φέρεσθαι, ex Andocide [p. 29, 18], pro Promovere, Proficere. [Herodot. 8, 29 : Πλέον αἰεί κοτε ὑμέων ἐφερόμεθα. Soph. OEd. T. 1189 : Τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ἢ ...] Perperam autem in VV. LL. ap. Plut. Theseo [c. 35] : Οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν, redditur, Questus est, aliud præterea sibi nihil faciendum putavit. [Plato Theæt. p. 200, C : Οὐδὲν πλ. ποιοῦντες· Leg. 3, p. 689, B : Ὁπόταν καλοὶ ... λόγοι ... μηδὲν ποιῶσι πλέον. Andocid. p. 19, 27 : Οὐδὲν ἔτι πλέον ποιήσετε. Cum verbo ὁρῶ Amphis ap. Athen. 2, p. 69, C : Μηδὲ ἓν πλέον ὧν βούλεται ὁρῶν.] Interdum autem, Οὐδὲν πλέον ἐστὶ, sequente infin., Nihil prodest, juvat : aut etiam οὐδὲν πλέον, omisso verbo ἐστί. Et τί πλέον ἐστὶ ap. Aristoph. [Pl. 531 : Καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν τούτων πάντων ἀποροῦντα; ubi notanda constructio cum accusativo, quem in dativum mutari volebat Valcken. Diatr. in Eurip. p. 150], Quid prodest? Quid juvat? [Soph. Ant. 268 : Ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον. Plato Leg. 3, p. 697, D : Ἄν τι καὶ σμικρὸν πλέον ἑκάστοτε ἡγῶνται ἔσεσθαί σφισιν· Symp. p. 217, C : Οὐδὲν μοι πλ. ἦν. Crates ap. Athen. 6, p. 267, F : Τί δῆτα τοὔτ' αὐτοῖς πλέον; « Τὸ πλεῖον, adverbialiter, Utplurimum, Plerumque, Polyb. 3, 109, 4. Majori ex parte, Fere penitus, Propemodum omnino, 10, 19, 9; 11, 5, 4. Maxime, Potissimum, 3, 110, 2. Sic τὸ πλ. τούτου χάριν 3, 59, 7. Τὸ δὲ πλεῖον, Sed magis etiam, Maxime vero, 2, 45, 1; 3, 78, 5. Οὐ τοῦτο, τὸ δὲ πλεῖον, i. e. Non tam hoc quam illud, 2, 29, 10; 26, 7, 5. Et superl. Τὸ δὲ πλεῖστον 5, 67, 5; quod 2, 45, 1, codex Flor. pro τὸ δὲ πλεῖον præbet minus commode. » Schweigh. Alio sensu τὸ δὲ πλέον ap. Eur. Suppl. 158 : Τὸ δὲ πλέον, ἦχθον Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν, At quod amplius est, veniebant... Nam sic pro τί δὲ ... scribendum cum Musgravio, qui Nonni comparavit exempla, Dion. 16, 334 : Τὸ δὲ πλέον ἠλάδι μολπῇ ... ἀμείβετο σύνθρονος Ἠχώ· et 31, 126; 41, 335.]

|| Item cum præpos. [Soph. OEd. T. 700 : Σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον σέβω· 918 : Ὅτ' οὖν παραινῶν οὐδὲν ἐς πλ. ποιῶ], ἐς τὸ πλεῖον et ἐπὶ πλεῖον, in VV. LL. ex Thuc. pro Ultra, Ulterius. Sed Ἐπιπλεῖον etiam scribitur conjunctim, et Ἐπιπλέον, ap. Herodot., pro Ulterius. [5, 51 : Εἰδότι μοι ἐπὶ πλέον περὶ τούτων· 125 : Ἐπὶ πλεῦν ἢ πρότερον· 9, 41 : Οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν ἐγίνετο τούτων. Restituendum fortasse Soph. OEd. C. 1778 : Μηδ' ἐπὶ πλείον θρῆνον ἐγείρετε, quod aptius videtur quam quod in libris est πλείω. G. D. Theocr. 3, 47 : Ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας, Ad majorem furorem concitavit. Cum articulo 1, 20 : Τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο Μοίσας, Ad majorem perfectionem s. artem pervenisti. « Ἐπὶ πλεῖον, Admodum, Magnopere, Nimis. Polyb. 4, 16, 2 : Οὐκ ἐπὶ πλεῖον ἐθαύμασαν οὐδ' ὠργίσθησαν ἐπὶ πλεῖον· 4, 21, 10 : Τὰ κατὰ μουσικὴν ἐπὶ πλ. ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς, i. e. Magis quam alibi. Et cum nominibus, ut ἡ ἐπὶ πλ. ὁρμὴ, μνήμη, διαστολὴ, 10, 31, 4; 2, 7, 1; 3, 7, 4. » Schweigh.] Sæpe et pro Amplius, Copiosius, Fusius : ut, Ἐπιπλέον διηγησάμενος, Thuc. [6, 54.] Sic autem et Pluribus commemorare dicitur. [Polyb. 3, 31, 1 : Ἐπὶ πλεῖον ἐξακριβοῦν τοὺς λόγους· 17, 11, 12 : Ἐπὶ πλ. ποιησάμενοι τοὺς λόγους· et similia 1, 20, 8; 3, 57, 2. Et οὐδὲν ἐπὶ πλ. 3, 57, 2 : Περὶ τούτων οὐδὲν ἐπὶ πλεῖον εἰρήκαμεν. Schweigh.] Interdum et pro Diutius. [Polyb. 3, 58, 8 : Δυσχερὲς ἐπὶ πλέον τινῶν αὐτόπτην γενέσθαι, διὰ τὸ τοὺς μὲν ἐκβεβαρβαρῶσθαι, τοὺς δ' ἐρήμους εἶναι τόπους· nisi cum Casaub. intelligendum Plerumque, In plerisque. Schweigh.] Conjunctim vero et Ἐπιπλεῖον, pro Amplior, Bud., afferens Aristot. 2 De cœlo, p. 113 fin. [Cum verbis εἶναι et δύνασθαι, Plus valeo, Latius pateo. Plato Gorg. p. 453, A : Ἢ ἔχεις τι λέγειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ ... et Polit. p. 305, B. Idem Euthyd. p. 290, B : Οὐδεμία ... τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλ. ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι· Euthyphr. p. 12, C : Ἐπὶ πλ. γὰρ ... δέος αἰδοῦς. Ast. || Κατὰ τὸ πλεῖον, Plerumque, Polyb. 10, 16, 4, cui oppos. σπανίως. Schweigh.]

A ‖ Nonnunquam adverbialiter πλέον cum genit., vel sequenti ἤ : ut, Πλέον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, Plato Leg., Plus quam (vel Plusquam) viginti annos. Cum ἤ autem, ut, Πλέον ἢ εἴκοσι τριήρεις. In VV. LL., Μὴ πλεῖον ἢ τριάκοντα, ex Plat. Leg. [6, p. 766, C], Non plures vel plura quam triginta. [Ib. p. 781, B.] Et, Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, ex eod. Plat., Plus quam duplo honore dignus, Duplo majore dignus honore. [Xenoph. Cyrop. 2, 1, 6 : Πελτασταὶ καὶ τοξόται πλέον ἢ εἴκοσι μυριάδες. Isæus p. 82, 14 : Οἶκον πλέον ἢ τεττάρων ταλάντων ἔξουσιν. Demosth. p. 841 : Τῇ οὐσίᾳ πλεῖον ἢ δέκα ταλάντων. Xenoph. Œc. 21, 5 : Πλεῖον ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ. Demosth. p. 744, 23 : Ἐν πλέον (sic S. : vulgo πλείοσιν) ἢ διακοσίοις ἔτεσιν. Cum numero infinito Aristoph. Nub. 1065 : Πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ εἴληφε, ubi ego comparavi Demosth. p. 946, 23 : Μαρτυριῶν πλέον ἢ πάνυ πολλῶν. G. D.] Et cum dat., ut Ὀλίγῳ πλεῖον, Xen. [Cyrop. 4, 2, 20, ubi πλέον], Paulo plus. Interdum et Πλεῖν adverbialiter. Πλεῖν Attice pro πλέον, Aristoph. [Pl. 1184] : Πλεῖν ἢ μύριοι. B [Contractionem hanc, quæ propria fuisse videtur sermoni vulgari, Atticis tribuunt Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 543, 1, Chœrob. p. 158, 1 ed. Gaisf., Etym. M. p. 189, 35; 262, 14, Greg. Cor. p. 140, aliique : Aristophanis exx. quædam apposuit Suidas s. h. v. Eodem modo δέον in δεῖν est contractum.] At Ionice [ut Herodotus sæpissime, si non constanter] Πλεῦν pro πλέον : et πλεῦνες pro πλέονες, itidemque in ceteris casibus : necnon in plur. πλεῦνες, πλεύνων. [Seqq. Πλεῖν ... τριάκοντα ex Indice.] Πλεῖν, Attice pro πλέον dicitur, Plus, Amplius. Aristoph. Nub. [1041] : Τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων· Pl. [l. c.] : Πλεῖν ἢ μύριοι, ut alibi etiam πλεῖν ἢ δώδεκα, et πλεῖν ἢ τριάκοντα. [Mœris p. 294 : Πλεῖν ἢ μύριοι Ἀττικοί· πλέονες ἢ μύριοι Ἕλληνες. Comice dictum in Ran. 103 : Μᾶλλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, Plus quam insano modo. Ceterum πλεῖν non comici solum poetæ, sed etiam prosæ orationis scriptores, præsertim in formula πλεῖν ἢ μύριοι, dixerunt : quorum aliquanto plura, ut opinor, habituri essemus exempla, nisi librarii plerumque in πλέον πλεῖον πλείους πλείω mutassent. Sic C apud Demosth. p. 413, 2, πλεῖν ἢ μυρίους solus servavit codex Paris. S, ubi quattuor alii πλέον, plerique πλείους ut vulgo. Πλεῖν in πλὴν corruptum apud Themistium et Julianum notarunt interpretes Gregorii Cor. p. 140. ‖ Πλέον, ut ἔλαττον, μεῖον et similia, extra constructionem positum cum numeralibus interdum conjungitur omisso ἤ, de quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 411, allatis exemplis Pausaniæ 8, 21, 2 : Οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά· 10, 37, 3 : Οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐνταῦθα πλέον ἡμίσεις ἀλαοί εἰσι. Themist. Or. 21, p. 354 : Πλεῖν ἑπτακόσια ἔτη. Adde Aristoph. Av. 1251 : Πλεῖν ἑξακοσίους· ubi codex unus ἢ ἑξακοσίους. Apud Isocr. p. 121, B : Πλέον ἢ διπλάσιον χρόνον ἢ τοσοῦτον, prius ἢ abest ab cod. Urb. Eodem modo ἢ post πλείω omitti annotavit Priscian. vol. 2, p. 270 : « Attici πλείω ἡμέρας τρεῖς et πλείω ἡμερῶν τριῶν. Nos quoque *plus tres dies* et *plus tribus diebus*. » Verum quo utitur exemplo Platonico Menex. p. 235, B : Καί μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω D τρεῖς, in eo libri omnes ἢ τρεῖς, prætereaque libri Florentini duo πλείους, quod, nisi πλέον vel πλεῖν scripsit auctor, omnino erit restituendum, quidquid de ἢ vel servando vel Prisciani auctoritate delendo statuatur. Recte vero πλείω Apol. p. 17, D : Ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα· et ap. Lycurg. p. 168, 30 : Οἰκήσας ἐν Μεγάροις ... πλείω πέντ' ἢ ἓξ ἔτη (τῇ codices). Numero præposito Plato Leg. 11, p. 932, C : Δέκα πλείοσιν ἔτεσι κολαζέσθων. Joseph. A. J. 13, 3, 1 : Ἔτεσιν ἔμπροσθεν ἑξακοσίοις πλέον γεγονώς· ubi codex optimus cum duobus aliis ἑξακοσίων πλείοσι. Id. 6, 13, 8 : Δέκα οὐ πλείους ἐπιζήσας ἡμέρας τὸν βίον κατέστρεψε· 14, 15, 4 : Μῆνα οὐ πλέον. G. D. ‖ Magis. Herodot. 8, 100 : Πλέον μέντοι ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τοὺς Ἕλληνας. Æsch. Pr. 41 : Οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; Eum. 163 : Κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον· Choeph. 902 : Ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.]

Πλειόθρος. Greg. Naz. 2, 206.

‖ Superl. Πλεῖστος, Plurimus [vel Maximus] : ut ἀριθμὸς πλεῖστος et ἐλάχιστος, Plut. Pericle [c. 35], Numerus plurimus. [Πλ. χρόνος Plato Gorg. p. 481

A B, Dionys. A. R. 1, 56, p. 143, 3. Δουλεία πλ. Plato Rep. 8, p. 564, A. Σωφροσύνη πλ. Symp. p. 196, C. Ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλ. εἶναι Soph. p. 249, E. Idem Prot. p. 342, A : Φιλοσοφία ἐστὶ παλαιοτάτη τε καὶ πλ. τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ, Plurimum culta.] Et πλεῖστον substantive, ut, Δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον, Xen. Cyrop. [3, 2, 26] : de quo genere loquendi dixi et in Ὅσον : cui simile ὁπόσοι πλεῖστοι ap. Eund. [De fluvio, Polyb. 9, 43, 4 : Πλεῖστος γίγνεται ὁ ποταμὸς τῷ ῥεύματι κατὰ κυνὸς ἐπιτολήν. De regione amplissima 5, 19, 7 : Πλείστη καὶ καλλίστη χώρα τῆς Λακωνικῆς. Schweigh.] At vero, Τοὺς πλείστους μῆνας ἓξ κύει, ap. Aristot., Gaza vertit, Fert uterum mensibus, quum plurimum, senis. Interdum cum gen., et quidem aliud interpretationis genus poscens, ut τὸ πλεῖστον τοῦ βίου, Maxima pars victus, ex Aristot. H. A. 4. [Τὸ πλ. τοῦ βίου Plato Leg. 4, p. 718, A. Ξὺν τῷ πλείστῳ τῆς στρατιᾶς Arrian. Anab. 24, 12.] Thuc. autem utitur et masc. in hujusmodi locis : ut, Τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον. [Id. 1, 4 : Τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο.] Fem. quoque cum gen. B itidem usurpatur : ut [ἡ πλείστη τῆς στρατιᾶς Thucyd. 7, 3,] ἡ πλείστη τῆς χώρας ap. Isocr., Maxima pars regionis. At οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων verti potest ad verbum cum Plinio, Plurimi piscium, ap. Aristot. [H. A. 6, 17] : Τίκτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησί, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus. In VV. LL. affertur ex eod. Aristot. : Ὁ τῶν πλείστων πᾶς, pro Plerique omnes, ex H. A. 1. Apud Eund. πλεῖστος pro Frequentissimus, Meteor. 2, p. 188 [c. 5] : Ἀλλὰ διὰ τὸ τὴν οἴκησιν κεῖσθαι ταύτην πρὸς ἄρκτον, πλεῖστοι βορέαι πνέουσι. Sic Πολλοὶ pro Frequentes, p. 189 in fine. [Πλεῖστος ad personam relatum in locutione Ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστός εἰμι, i. e. in hanc sententiam maxime inclino, ap. Herodot. 7, 220. Idem 1, 120 : Ταύτῃ πλεῖστος γνώμην εἰμί. ‖ Πλεῖστος cum adjectivo gradus positivi conjunctum, ap. Phot. Bibl. p. 172, 20 : Ὁ πλεῖστος αὐτῷ καὶ μέγας ἀγὼν κτλ. Alia quædam exx., sed librariorum illata erroribus, v. s. v. Παντοδαπός.] At Πλειστὸς, fluvii nomen ap. Delphos, Etym.; et Hesych., ap. quem tamen servato accentu scriptum C Πλεῖστος. [V. Πλειστός.]

‖ Πλεῖστον, adv., et Πλεῖστα quoque interdum, Plurimum. [Soph. Œd. T. 612 : Βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.] Reddi etiam potest nonnullis in ll. Maxime, Longissime. [Soph. Œd. T. 762 : Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως· El. 1326 : Ὦ πλεῖστα μῶροι. Plato Rep. 10, p. 587, A : Ἃ πλεῖστον φιλοσοφίας ἀφέστηκε· 5, p. 453, E : Πλεῖστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας· et πλεῖστα Hipp. min. p. 281, B] : ut πλεῖστον ἀπέχειν, Plurimum vel Maxime aut Longissime abesse. Xen. [Mem. 1, 2, 62] : Ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν. Cui simile est πλεῖστον ἀπολείπεσθαι : quod affertur ex Epist. Dionis ad Plat. [Plat. Ep. 5, p. 321, D] : Πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν. [Πλεῖστα ὠφελεῖν τινὰ Aristoph. Nub. 577.] Interdum cum superlat. [Soph. Phil. 631 : Τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ ... ἐχίδνης· Œd. C. 743 : Εἰ μὴ πλ. ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος. Eur. Alc. 790 : Τὴν πλ. ἡδίστην θεῶν Κύπριν], ut πλεῖστον ἀνομοιότατα, Plato Tim. [Similiter μάλιστα cum superlativis conjungitur.] Aliquando τὸ πλεῖστον, Maxima ex parte : qua utitur D in signif. Herodianus. [Thucyd. 7, 57 : Τὸ πλ. Ἴωνες ὄντες οὗτοι πάντες.] Interdum autem τὸ πλεῖστον est quod Latine Ad summum : ut, Ἢ τὸ πλεῖστόν γε τετάρτη, Galen., Aut ad summum quarto. [Aristoph. Vesp. 260 : Ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλ. Diodor. 14, 71 : Πεμπταῖοι ἢ τὸ πλ. ἑκταῖοι.] Interdum vero pro Plurimum, significante quod vulgo dicitur Utplurimum, sicut ἐπιπολύ, etc. Sed et [τὸ πλεῖστον, ut ap. Plat. Rep. 7, p. 528, A : Ἐμαυτοῦ ἕνεκα τὸ πλ. λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν· Leg. 3, p. 679, A : Ἢ δὴ τὸ πλ. διέζων τότε], τὰ πλεῖστα hac signif. usurpavit [Plato Critia p. 118, C : Τετράγωνον αὐτὸ ὑπῆρχε τὰ πλεῖστ' ὀρθὸν καὶ πρόμηκες. Xenoph. Œc. 7, 1 : Ἐπεὶ τὰ πλεῖστά γε πράττοντά τι ὁρῶ σε.] Aristot., adverbialiter itidem, ei opponens ὀλιγάκις, quum scripsit, Τίκτει δὲ ὀλιγάκις μὲν δύο, τὰ δὲ πλεῖστα ἕν, ubi Plin. vertit, Majori ex parte : qui etiam usus horum verborum observandus est. Illa enim verba reddit istis : Parit majori ex parte singula ova, quod nulla alia avis, raro bina. [H. A. 6, 6, et al. Diodor. Exc. p. 539, 46 : Διεπολέμησαν Ῥω-

A μαῖοι τὰ πλεῖστα κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον. Sine articulo Πλεῖστα, Sæpissime. Plato Hipp. maj. init. : Πολλάκις μὲν οὖν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρέσβευσα, πλεῖστα δὲ καὶ περὶ πλείστων εἰς τὴν Λακεδαίμονα.] ‖ Item [Ἐς πλεῖστον, Soph. Œd. C. 739 : Τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' ἐς πλ. πόλεως· versu, ut Dobræus probabiliter judicabat, non ab Sophocle scripto. ‖] Ἐπιπλεῖστον interdum quidem pro πλεῖστον simpliciter, ut, Καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε, sed in plerisque ll., ubi conjunctim scriptum invenitur in quibusdam exempll., disjungendum potius videtur [Quam maxime. Thucyd. 2, 35 : Βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυχεῖν ὡς ἐπὶ πλεῖστον. ‖ « Ut plurimum, Plerumque. Marcell. V. Thucyd. § 85 : Ὡς ἐπὶ πλεῖστον χρῆται τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι. Cum articulo schol. Hom. Il. A, 1 (p. 1, 3, Bekk.) : Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀριστεύοντος. Schol. Eur. Med. 322 : Τοῦτο ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῖς Ἀττικοῖς· et Thom. M. p. 348, 353. » Schæf. ‖ Quam longissime. Thucyd. 4, 14 : Βουλόμενοι τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπεξελθεῖν· 7, 76 : Βουλόμενος ὡς ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων B ὠφελεῖν. Plut. Mor. p. 548, D : Τοῖς ἐπὶ πλεῖστον εὐφροσύνῃ τῇ κακίᾳ χρωμένοις] : præsertim quum genitivum habet. [Thucyd. 1, 4 : Τῆς θαλάσσης ἐπὶ πλεῖστον ἐκράτησε, Maximam partem.] Ubi eadem interpretatione utendum censeo, qua et in ἐπὶ πολύ, habente itidem gen. : nisi quod positivi loco utendum fuerit superlativo, subaudiendo itidem διάστημα : ut ap. Thuc. [2, 34] : Ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου· at in Ἐπιπλεῖστον ἐξέρχονται ap. Eund. [1, 70] pro Longissime progrediuntur, tolerabilius videri possit conjunctim scriptum. [Herodot. 6, 127 : Ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἷς ἀνὴρ ἀπίκετο. Eurip. Rhes. 946 : Σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα ἐλθόντα.] ‖ Dicitur autem et de tempore ἐπιπλεῖστον, s. ἐπὶ πλεῖστον, pro In longissimum temporis spatium, Diutissime. [Marcell. V. Thucyd. § 45 : Ἄδοξος ἦν ὡς ἐπὶ πλεῖστον.] Affertur vero et Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον ex Thuc. [1, 2] pro Ab ævo longissimo. [De spatio longissimo Procop. : Χώραν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον ἄνυδρόν τε καὶ ἀνθρώπων ἔρημον οὖσαν. Brunck. Ut plurimum, Procop. Anecd. c. 30 : Οὐ C μέντοι ἧσσον ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον ἢ κατὰ πέντε. « Κατὰ τὸ πλεῖστον, Plerumque, Ut plurimum. Polyb. 11, 5, 7 : Παντὶ πολέμῳ τοῦτο παρέπεται κατὰ τὸ πλ. Sic etiam 1, 75, 5, accepit Casaub. : Τοῦ ῥεύματος ἀβάτου κατὰ τὸ πλ. ὑπάρχοντος· ubi tamen etiam Majori ex parte, Plerisque locis, intelligere possis, ut 10, 8, 7. Porro 4, 21, 2 : Διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ στυγνότητα τὴν κατὰ τὸ πλ. ἐν τοῖς τόποις ὑπάρχουσαν. » Schweigh. Diodor. 5, 32 : Τὰ παιδία ... ὑπάρχει πολιὰ κατὰ τὸ πλ. Id. 20, 63. ‖ Πρὸς πλεῖστον. Phalaris Epist. 88, p. 252 : Συνήσθην τοῦ πρὸς πλ. ἀνακεῖσθαί σε κήδους ἕνεκεν. ‖ « Ἄχρι πλείστου, Diutissime, Anton. Lib. c. 38. » Valck. Μέχρι πλ. Basil. M. vol. 1, p. 106, B : Κορώνη σιτίζουσα αὐτοὺς (τοὺς νεοττοὺς) καὶ ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου. Schæf.] At vero Περιπλείστου minime ferri potest, sed disjunctim scribi ubique debet, ut περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, Aristoteli, s. ἡγεῖσθαι, Thuc., Plurimi facere : eodem modo quo dicitur περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, et ἡγεῖσθαι, de quibus supra. [Plato Rep. 2, p. 374, C : Πότερον οὐ περὶ πλ. ἐστὶν εὖ ἀπεργασθέντα. Πλείστου ἄξιος idem Rep. 1, p. 331, A, Eryx. p. 393, C; 394, D A. ‖ « Πλεῖστος ἤ... Herodot. 2, 35 : Πλεῖστα θωυμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρη, i. e. πλεῖστα καὶ πλέονα ἤ... » Schweigh.]

[‖ Adverb. Πλείστως ap. Galen. vol. 9, p. 375, in loco Hippocratis p. 1165, B, apud quem recte scriptum πλεῖστα.]

[Πολὺς, ὁ, nomen cani imponendum. Xenoph. Cyn. 7, 5.]

Πολύσαθρος, ὁ, ἡ, Multum σαθρὸς, h. e. Putris s. Marcidus. [Detritus. Scriptor Philopatr. c. 21 : Τριβώνιον π.]

[Πολύσαλος, ὁ, ἡ, Multum jactatus. Const. Manass. Chron. 6145. Boiss.]

[Πολυσαρκέω, Carne abundo, Corpulentus sum. Greg. Nyss. vol. 3, p. 641. Wakef.]

Πολυσαρκία, ἡ, Corpulentia. [Xen. Mem. 2, 1, 22; Plutarch. Mor. p. 641, A; 971, E; Lucian. Anach. c. 25.]

Πολύσαρκος, ὁ, ἡ, Carnosus, aut Valde carnosus,

A Carne abundans. Exp. etiam Corpulentus. [Aristot. H. A. 6, 2; Plut. Mor. p. 192, C; Lucian. D. mort. 10, 5, De salt. c. 75. « Hesych. s. v. Ἴμανος. Suid. s. v. Εὐφορίων. » Hemst. Iambl. V. P. p. 402; Tzetz. ad Lycophr. 154.]

[Πολυσέβαστος, ὁ, ἡ, Valde augustus, Augustissimus. Καῖσαρ πολυσέβαστος Crinag. Anth. Pal. 9, 419.]

[Πολύσεμνος, ὁ, ἡ, Multum reverendus. Orph. Hymn. 1, 1; 21, 9; 60, 3. Anon. Anth. Pal. App. 281 : Π. Ὄσιρις. Ælian. N. A. 1, 13 : Ὦ νόμοι γενναῖοι καὶ πόλεις σεμναί. Πολύσεμνοι Meinek. ad Menandr. p. 115.]

[Πολύσεπτος, ὁ, ἡ, Valde venerabilis. Orph. Hymn. 25, 6. « Hesych. s. v. Πολύθεστος. » Boiss.]

Πολυσήμαντος, ὁ, ἡ, Multa significans, i. q. πολύσημος. [Eust. p. 124, 27, et alibi. « Jo. Chrys. Hom. 3 in Ep. ad Phil. t. 12, p. 27, Expos. in Ps. 48, t. 3, p. 229. » Anon.]

[Πολυσημάντωρ, ὁ, Multorum imperator. Π. Ἀϊδωνεὺς Hom. H. in Cer. 31, 84, 376.]

B [Πολυσημία, ἡ, Multiplex significatio. Voc. dubium. Schneid.]

Πολύσημος, ὁ, ἡ, Multa significans. [‖ « Adverb. Πολυσήμως, Clem. Alex. p. 805 (?). » Kall.]

[Πολύσηπτος, ὁ, ἡ, Valde putris. Anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 464 : Γυνὴ πόρνη, ἡ π. γάγγραινα. Boiss.]

[Πολυσθενής, ὁ, ἡ, Multum valens. Lucian. Tragod. 192; Quint. Sm. 2, 205; 3, 128; 6, 21.]

[Πολυσθένης, ὁ, Polysthenes, n. pr. ap. Demosth. p. 688, 5.]

[Πολύσιγμος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ἄσιγμος :] Illi autem ἄσιγμος opponitur nomen Πολύσιγμος, Abundans litera σ, Frequenter repetitam habens literam σ, ut ille ex Eur. Medea versus. At vero apud Capellam legimus Polysigma, inter vitia compositionis, aitque Polysigma esse, ubi S litera crebrius geminatur : ut, Sosia in solario soleas sarciebat suas.

[Πολυσινής, ὁ, ἡ, Multum lædens. Æsch. Choeph. 445 : Πολυσινοῦς κυνὸς δίκαν.]

Πολυσιτία, ἡ, Frumenti abundantia s. copia. Xen. C Hell. 5, [2, 18] : Πολυανθρωπία γε μὴν διὰ τὴν πολυσιτίαν ὑπάρχει.

Πολύσιτος, ὁ, ἡ, Frumento abundans. [Pollux 6, 34. Xen. De vectig. 5, 3; Strabo 15, p. 731. « Etym. M. s. v. Βαθυλήιος. » Boiss. Eustath. p. 1020, 58.]

[Πολύσκαλμος, ὁ, ἡ, Multos scalmos habens. Ναυτιλία π. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 295.]

Πολύσκαρθμος, ὁ, ἡ, Multum agilis in saltu. Hom. Il. B, [814] : Σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης, schol. πολυκινήτου, ταχείας : addens, Myrinen Amazonem πολύσκαρθμον vocari a poeta διὰ τὸ πολλὰ αὐτὴν ἐνεργεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. Itidem ab agilitate dicitur ὀξὺς Ἄρης et θοῦρος Ἄρης. [Apoll. Lex. Hom. p. 79, 25 ed. Bekk. : Εὐσκαρθμοι· εὐκίνητοι· ἐπὶ δὲ τοῦ « π. M. » τῆς πολυσκαρθμοίου ἢ πολυκινήτου. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς. (Conf. Bast. ad Greg. Cor. p. 713.) Hesych. : Π., πολύποδος, πολυδεσμώτου· ἐπὶ δὲ νεῶν πολυκώπου· οἱ δὲ δρομάδος καὶ πολυπηδήτου, εὐκινήτου, πολυκινήτου. Quint. Sm. 5, 657 : Π. ἐπὶ νῆας. Asinus π. ap. Nicand. Al. 350.]

D [Πολυσκάριστος, i. q. πολύσκαρθμος, quod v.]

[Πολυσκελής, ὁ, ἡ, Plura crura habens. Favorin. s. v. Ἀσκελές. Figurate Clem. Al. p. 677 : Τὸ π. καὶ κτηνῶδες καὶ ὁρμητικὸν πάθος τὴν ἐπιθυμίαν.]

[Πολυσκεπής, ὁ, ἡ, Multum s. late tegens. Πέτρα π. Ælian. N. A. 14, 26.]

[Πολύσκεπτος, ὁ, ἡ, Valde conspicuus. Arat. 136 : Πολυσκέπτοιο Βοώτεω.]

[Πολύσκηπτρος, ὁ, ἡ, Multum s. late imperans. Agathias Anth. Pal. 4, 3. « Paulus Sil. Descr. S. Soph. 281. » Boiss.]

Πολύσκιος, ὁ, ἡ, Multum habens umbræ, Umbrosus, Opacus. [Hippocr. p. 530, 9 : Χώρη π. Apoll. Rh. 4, 166 : Π. ἄλσος. Πολυσκίοις edd. vett. Xenoph. Cyneg. 5, 9, ubi nunc παλισκίοις legitur. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 347, 32 : Ἄσιλα τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς εἵλης. Geopon. 2, 23, 12 : Ἐν τοῖς π.]

[Πολυσκόπελος, ὁ, ἡ, Scopulosus. Marcell. Sid. 5, in Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 15.]

[Πολύσκοπος, ὁ, ἡ, Multituens. Epitheton Solis ap. Pind. fr. 74.]

[Πολυσκύλακος, ὁ, ἡ. Nonn. Dion. 18, 246 : Φάλαγγι πολυσκυλάκων κεφαλάων, Multorum canum capitum.]

[Πολύσκυλτος, ὁ, ἡ, Curarum et ærumnarum plenus. Pseudo-Chrys. Serm. 102, vol. 7, p. 554, 20 : Ὅταν τὸ εὐδαπάνητον τῆς ζωῆς ἐννοήσω καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸν ἐπιπεύοντα κύκλον καὶ τὴν πολύσκυλτον τῶν ἀνθρώπων διαγωγήν. Seager. (Vitiose) Ms. ap. Montef. Palæogr. p. 391 : Ἡ πολύσκυλτος τῶν ἀνθρ. διαγωγή. Kall.]

[Πολυσκώμμων, ὁ, ἡ, Valde dicax. Pollux 6, 171.]

[Πολυσμάραγος, ὁ, ἡ.] Πολυσμαράγοιο, Hesychio πολυήχου, Multum sonantis, Streperi. [Suid. : Πολυσμαράγοις (in πολυμάργοις corruptum ap. Phot. p. 440, 22), ἠχητικοῖς.]

[Πολύσμηνος, ὁ, ἡ, Denso examine volitans. Chœrilus ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 13, 9 : Μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις. Cramer.]

[Πολύσοφος, ὁ, ἡ, Valde sapiens. Philostr. p. 600 : Τῶν π. ἐνίους. Probabiliter πάλαι σοφῶν correxit Valck. ad Eur. Hipp. 1082. Recte vero legitur ap. Theodor. Stud. p. 166, D : Ὁ πολύσοφος Διονύσιος· et p. 499, D : Τῆς π. σου γλώττης. G. Dind.]

Πολυσπάθης, ὁ, ἡ, Multum densatus τῇ σπάθῃ, ὁ πολὺ σπαθητός : ut in Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 39] : Πολυσπαθέων πέπλων, Densatorum crebris spathæ ictibus, quibus multum licii inculcavit creber spathæ impulsus. Quibus opponuntur οἱ ἀραιοί, Rari.

[Πολύσπαστον, τό, nomen trochleæ cujusdam ab Archimede inventæ, ap. Plut. V. Marcelli c. 14 (ubi vulgo πολυσπάστου μηχανήματος, sed μ. nunc codicum auctoritate ejectum), Apollod. in Mathem. vett. p. 48, Tzetz. Hist. 11, 607, Vitruv. 10, 2, p. 274 ed. Schneid. Galen. vol. 12, p. 458 : Πρὸς τὰς ὀδοιπορίας τὸ π. καλούμενον ἐπιτήδειον· Ἀρχιμήδους δ' αὐτό φασιν εὕρημα εἶναι.]

[Πολυσπείρητος, ὁ, ἡ, i. q. πολύσπειρος. Nonn. Dion. 40, 482.]

Πολύσπειρος, ὁ, ἡ, In multas spiras se colligens, Multis voluminibus se conspirans, Immensum suis spiris faciens orbem, Multis spiris et flexibus involutus : πολυέλικτος [ut exp. Hesych.], ut serpens, funis in orbem convolutus, capreolus in vite.

[Πολυσπέρεια, ἡ. Nicet. Chon. Annal. p. 129, C : Τὴν ἑσπερίαν δεδιέναι πολλαχῶς ἐθνικὴν π., Multitudinem hominum per Occidentem sparsorum.]

Πολυσπερής, ὁ, ἡ, epith. hominis est apud poetas. Hom. Il. B, [804] : Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, Hominum per diversos terræ tractus sparsorum, Hinc inde per totum orbem disseminatorum. Schol. exp. non solum ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων, ut Suidas πολυσπερέας φάλαγγας exp. ἐπὶ πολλὰ μέρη διεσπαρμένας, sed etiam πολυγενῶν et πολυεθνῶν. [Od. Λ, 365 : Πολλοὺς βόσκει γαῖα ... πολυσπερέας ἀνθρώπους. Quint. Sm. 13, 339 : Πολυσπερέεσσι βροτοῖσι. Πολυσπερέων στίχες ἀνδρῶν Nonn. Jo. c. 8, 75.] Itidem Hesiod. Theog. [365] de filiabus Oceani et Thetidis : Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης Πάντῃ ὁμῶς ἐφέπουσι. [Oppian. Hal. 1, 1 : Πολυσπερέας τε φάλαγγας νηπόδων. Π. ἄστρων Nonn. Dion. 17, 14.] Et Empedocles ap. Plut. in fine libri 5 Symp. [p. 685, F] : Φῦλον ἄμουσον ἄγουσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Verum Plutarch. πολυσπερής eo loco active accipere videtur, citans ea verba Empedoclis, ut probet nullum animalium genus, nec terrestre nec aereum, esse adeo γόνιμον, s. πολύτεκνον et πολύγονον, ac est τὸ τῶν θαλαττίων. Et sic πολυσπερής esset Fœcundus, Late suum genus et propaginem spargens, ut qui πολλὴν γενεὴν σπερμαίνουσι, secundum Hesiodum. [Empedocles ap. Sext. Emp. p. 283 : Εἰ θνητῶν περίειμι πολυφθορέων ἀνθρώπων. Hic quoque πολυσπερέων scribendum. Illud enim ne recte quidem formatum est vocabulum, sed πολυφθερέων scribendum foret ut scripsit Bekkerus. «Agathias Anth. Pal. 4, 3, 106 : Τόσον ἐξ ὀλίγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρω. » Boiss. De forma late diffusa Theodect. ap. Stob. Flor. 105, 25 : Π. καθ' Ἑλλάδα φήμη πλανᾶται. G. Dind.]

Πολυσπερμία, ἡ, Multum semen, Affluentia seminis genitalis. [Horapoll. 2, 115 : Ὑπὸ πολυσπερμίας ὀχλούμενα. Wakef.]

Πολύσπερμος, ὁ, ἡ, Multum seminis ferens, Abundans semine. [Aristot. De longæv. c. 5 : Τὰ ὀχευτικὰ καὶ π. De gen. an. 1, 18. Πολυσπέρματος ap.] Theophr. H. Pl. 7, 3, [4] : Ἅπαντα δὲ πολύχοα καὶ πολυσπέρματα· πολυκαρπότατον δὲ τὸ ὤκιμον. [Nisi πολύσπερμα scripsit.] Item de homine aut alio animali dicitur pro Copiose fundens semen, Multum seminis emittens : opp. superiori ὀλιγόσπερμος. [Manetho 6, 256 : Ζῷα π. « De viris hirsutis Glycas Annal. 1, p. 54, 1. » Boiss.] ‖ Nomen herbæ. Geopon. 17, 5, 4 : Ἡ π. καὶ ἡ πολύγονος καλουμένη βοτάνη τὰ ζῷα ποιήσει γονιμώτερα. Ab his non differunt quæ memorantur 18, 3, 5 : Τῆς πολυσπόρου καὶ πολυγόνου βοτάνης· et 20, 1, 5 : Πολυσπόρου βοτάνης τῆς παραπλησίας πολυγόνῳ.]

[Πολυσπερχής, ὁ, ἡ, Valde studiosus, laboriosus. Ἀσπερχής per πολυσπερχής exp. Eustath. p. 1385, 23, per πολυσπούδαστος ibid. et p. 442, 8.]

[Πολυσπέρχων, οντος, ὁ, Polysperchon, Ætolus, dux copiarum Alexandri, ap. Arrianum (cujus in codice Flor. male Πολυπέρχων : v. Ellendt. ad 2, 12, 3), Diodorum, Plut. V. Pyrrhi, Athen. 4, p. 155, C, Pausan. 5, 6, 1, aliosque. Male Πολυσπέρχης ap. Ælian. V. H. 12, 43. Nomen cum similibus Φαέθων Φαέθοντος, Πυριφλεγέθων Πυριφλεγέθοντος componit Chœrob. p. 78, 6 ed. Gaisf. Mire Arcad. p. 16, 8 : Τὸ δὲ Πολυσπερχῶν διὰ τοῦ ντ κλινόμενον περιεσπάσθη.]

[Πολυσπιλάς, άδος, ἡ, Multos scopulos habens. Dionys. Bithyn. ap. Steph. Byz. s. v. Ἡραία : Ἡρ. τρηχεῖα π.]

[Πολύσπιλος, ὁ, ἡ, idem. Nilus Epist. 295, p. 276. Et Ep. 2, p. 23 (ed. 1657) : Ὁ π. τῆς πορνείας δαίμων. Boiss.]

[Πολυσπλαγχνία, ἡ, Multa misericordia. Justin. M. Dial. p. 248, 17 ; Nilus Epist. p. 415. « Apud eund. Ep. 3, p. 34, 6, editur τῆς πολυσπλαγχνείας. » Boiss.]

Πολύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Multum in visceribus habens misericordiæ. [Ep. Jacobi 5, 11. Theodor. Stud. p. 615 : Τὸ στενόψυχον πάθος καταισχύνουσαν τῇ π. σχέσει. G. Dindorf.]

Πολύσπορος, ὁ, ἡ, Satu s. Semine abundans, Segete abundans. Oppian. Cyn. 3, [23] : Πάρθων τε πολύσπορος, εὔβοτος αἶα, Frugifera et pascuis abundans Parthorum tellus. [Eur. Tro. 743 : Ἀσιάδος π. Π. epitheton Naturæ in H. Orph. 9, 19. Π. κήδεα ib. 72, 7, ubi πολύστονα restituit Slothouwerus.] Affertur et πολύσπορος Πὰν ex Epigr. [Theæteti Anth. Plan. 233], sed sine expositione. [Ὁ π. eo sensu intelligi potest quo exponunt Lexica ; vel Multorum seminibus concretus : quippe cujus mater Penelope ab omnibus procis compressa fuerat. Brunck. ‖ Πολύσπορος, ἡ, nomen herbæ. V. Πολύσπερμος. ‖ Adverb. Πολυσπόρως. Sext. Emp. Adv. math. p. 347 : Τοῦ σπέρματος π. ἐμπίπτοντος.]

[Πολυσπούδαστος, ὁ, ἡ. V. Πολυσπερχής.]

[Πολυσταγής, ὁ, ἡ, Multum stillans. Ἀσταγής per π. exp. schol. Apoll. Rh. 3, 804, vel πολυσταγῶς, ut in cod. Paris scriptum.]

[Πολυστακτί, Multum stillando. Ἀστακτί per π. exp. schol. Soph. Œd. C. 1646.]

[Πολυστασίαστος, ὁ, ἡ, Seditiosus. Appian. Civ. 2, 151.]

[Πολύστατος, ὁ, ἡ. Philo De sept. mirac. c. 5 : Πολύστατοι δὲ καὶ συνεχεῖς οἱ πύργοι, Frequentes, Crebri.]

[Πολυσταύριον, τό, Vestis patriarchalis, a multis intertextis crucibus sic appellata, alio nomine φαινόλιον dicta. Zonar. ad Can. 17 Concil. Chalced. p. 112 : Πολυσταύρια φορεῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Balsamon De privil. Patr. p. 446, 450. Hæc et alia Suic.]

Πολυστάφυλος, ὁ, ἡ, Multas habens uvas, Uvis abundans, Hom. Il. B, [537 : Π. Ἄρνην. Soph. Ant. 1133 : Ἀκτὰ π. Hecatæus ap. Athen. 1, p. 35, B : Ἄμπελος π. Nonn. Dion. 14, 398 : Π. πετήλῳ. « Heliodorus Stobæi Flor. 100, 6, 5. » Boiss.]

[Πολύσταχυς, ὁ, ἡ, Multas spicas habens. Strabo 15, p. 692. « Const. Manass. Chron. 4982, λήιον. » Boiss.]

Πολυστεγής, ὁ, ἡ, Multa habens tecta, Multum tectus. [Fortasse ex schol. Apoll. Rh. 3, 804, ubi recte correctum πολυσταγής et πολυσταγῶς.]

[Πολύστεγος, ὁ, ἡ, Multas habens contignationes.

Π. οἰκίαι Strabo 16, p. 757. Hemst. Schol. Eur. Phœn. 90.]

[Πολύστειβος (vitiose) pro πολύστειος in cod. Reg. Callim. H. in Jov. 26. Boiss.]

Πολύστειος, ὁ, ἡ, Multos habens calculos, Lapillis abundans. Nicander Al. [465] : Τὸν χῦμα πολυστείου κατὰ θῖνας ἅλμης, i. e. πολυψήφου θαλάσσης· nam στεῖαι vocantur αἱ ψῆφοι τῆς θαλάσσης, Calculi litorei maris, ut ibi annotat schol. De fluvio etiam dicitur. [Nicand. Th. 950 : Ποταμοῖσι πολυστείοισι, ubi in aliis libris lectum πολυμνίοισι memorat schol. : v. Πολύμνιος.] Callim. H. in Jov. [26] : Ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην· itidem pro πολύψηφον, de Metopa Arcadiæ fluvio. Scribitur etiam στίαι sine diphthongo : unde Πολύστιος.

Πολυστέλεχος, ὁ, ἡ, Multos habens truncos, Ex cujus radice multi caudices surgunt, Caudicosus. Epigr. [Zonæ Anth. Pal. 9, 312] : Πολυστέλεχος πλάτανος. [Πολύπρεμνος per π. exp. schol. Apoll. Rh. 4, 161. ‖ Alia forma Theophr. H. Pl. 1, 3, 1 : Τὸ ἀπὸ ῥίζης πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον, ut ἀστέλεχες et μονοστέλεχες ibid.]

[Πολυστένακτος, ὁ, ἡ, Multos gemitus habens. Pseudo-Chrys. Serm. 67, vol. 7, p. 440, 40 : Τοὺς βαρυπαθεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν, ἀπρεπῆ στολὴν διαρρήξασαν, τὸ π. στῆθος τύπτουσαν. Seager. Lucian. Tragod. 2 : Ποδάγρα πολυστένακτε, Κωκυτοῦ τέκνον. Anon. Anth. Pal. 7, 155 : Τὸν π. ἀνθρώπων βίον γέλωτι χαράσας. « Schol. Eur. Or. 974. Anon. in Anecd. meis vol. 1, p. 45, 1. » Boiss. Ἀγάστονος per π. exp. gramm. in Bekk. Anecd. p. 324, 31, et Suidas. Hesych. s. v. Πολυγάστονα.]

[Πολυστένακος, ὁ, ἡ, idem. Const. Manass. Chron. 4008 : Βοὰς π.]

[Πολύστεπτος, ὁ, ἡ, Multis sertis s. coronis redimitus. Paul. Silent. Ambo 269. Schæf.]

[Πολυστέφανος, ὁ, ἡ, idem. Epitheton Bacchi Anth. Pal. 9, 524, 17. Orph. Lith. 81 : Ἀρετῆς λειμῶνα π. Schol. Eur. Hipp. 1137.]

[Πολυστέφανος, ὁ, Polystephanus, scriptor cujus librum Περὶ κρηνῶν memorat Harpocr. s. v. Λουτροφόρος. ‖ Antiquum nomen Prænesti. Strabo 5, p. 238 : Πραίνεστον Πολυστέφανον καλεῖσθαι πρότερον.]

Πολυστεφής, ὁ, ἡ, Multis redimitus sertis, Cujus tempora cingunt multæ coronæ, Soph. [Œd. T. 83 : Πολυστεφὴς εἷρπε παγκάρπου δάφνης. Nicand. Th. 378 : Π. κοτίνοιο· 490 : Π. μυάγρους. De intimo Pythiæ penetrali Æsch. Eum. 39 : Π. μυχόν. Manetho 6, 514 : Κυδάλιμοι νίκῃσι πολυστεφέεσσι γένοντο. Anth. Plan. 338 : Πολυστεφέας σέο μόχθους.]

[Πολύστημος, ὁ, ἡ, Multum stamen habens. Hesych. : Στημνίον, ὃ ἡμεῖς κατάστημον ἢ πολύστημον.]

[Πολυστήμων, ὁ, ἡ, Multa stamina habens. Π. ἱστός Eudocia in Villoison. An. Gr. vol. 1, p. 327. Wakef.]

[Πολυστιβάς, άδος, ἡ, Multa strata ex herbis s. frondibus habens. Theophyl. Sim. Hist. p. 8, A : Τῇ π. τῶν ἀνακτόρων οἰκίᾳ. Boiss.]

[Πολυστιβία, ἡ. Πολυστιβίῃ ἀτραπιτοῖο ap. Oppian. Cyn. 4, 433, i. q. ἀτραπιτὸς πολύστιβος, Via multum calcata.]

[Πολύστιβος. V. Πολύστιπτος.]

[Πολύστικτος, ὁ, ἡ, Punctis interstinctus variis. Orph. fr. 7, 15. Clem. Al. p. 286 : Τὸ ποικίλον καὶ π. (τῆς λέπρας). Marcell. Sid. 16 ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 14. Anonym. De incredib. c. 16, p. 92 ed. Gal.]

[Πολύστιος. V. Πολύστειος.]

Πολύστιπτος, ὁ, ἡ, Multum calcatus, πολυπόρευτος Hesychio. Idem Πολύστιβος, cujus Nicandri schol. meminit, annotans in hoc hemistichio, Ther. 798 : Πολυῤῥοίζοιο θαλάσσης, pro isto πολυῤῥοίζοιο scribi etiam πολυφλοίσβοιο a nonnullis, h. e. πολυψόφου : ab aliis πολυστίβοιο, h. e. πολυπόρου, Multum calcatæ s. permeatæ. [Hesych. : Πολύστιπτος (—πτος codex), πολυπόρευτος. Alia corruptela ap. Phot. p. 441, 10 : Πολυστείνους, πολυπορεύτους.]

Πολυστιχία, ἡ, Versuum multitudo, Epigr. [Parmen. Anth. Pal. 9, 342.]

Πολύστιχος, ὁ, ἡ, Multis versibus s. ordinibus constans. [Strabo 17, p. 806 : Π. στύλων. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 25, 31 : Περιβόλοις π. De

versibus Paul. Ægin. p. 1, 26 : Π. πραγματεία. Theodor. Stud. p. 499, E : Τὴν π. καὶ πολύολβον ἐπιστολήν. G. Dindorf.]

[Πολυστοιχία, ἡ, Multiplex series. Liban. vol. 1, p. 350, 5 : Λουτρῶν πολυστοιχία. Scribendum πολυστοιχία ex cod. Monac.]

Πολύστοιχος, ὁ, ἡ, Multis versibus s. ordinibus constans. Alii, Multiplici serie fultus. [Aristot. H. A. 2, 13 : Ὀδόντας π. Lycophr. 414 : Πολυστοίχοισι καμπέων γνάθοις· quod per πολυόδουσι exp. schol. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2 : Πολυστοιχότεραι αἱ κριθαί.]

Πολύστολος, ὁ, ἡ, Multam s. Magnam habens classem. [Lectio vitiosa editionum vett. ap. Xenoph. Cyrop. 8, 5, 2, pro πολὺς στόλος.]

[Πολυστομέω, Multiloquus sum. Æsch. Suppl. 511 : Οὐ πολυστομεῖν χρεών.]

Πολύστομος, ὁ, ἡ, Multa habens ora. [Hippocr. p. 277, 54 : Φλέβα εὐμεγέθεα π. Nicand. Th. 175 : Π. Νεῖλος· ubi alii libri πολύστονος. Utramque lectionem memorat schol.] Ex Nonno autem [Jo. c. 7, 155] affertur π. ἠχὼ pro Sonus et vox ex multiplici ore proficiscens. [Π. φήμη idem Dion. 26, 275.]

[Πολύστομος, ὁ, Polystomus, medicus ap. Galen. vol. 13, p. 825.]

Πολύστονος, ὁ, ἡ, [Multos gemitus ciens,] Multum gemens, Multis gemitibus mixtus. Epigr., π. νόος. Hom. Il. A, [445] : Πολύστονα κήδε' ἐφῆκε, ubi exp. πολλῶν στεναγμῶν ἄξια. [A, 73 : Ἔρις π. O, 451 : Π. ἰός· Od. T, 118 : Μάλα δ' εἰμὶ π. Æsch. Sept. 845 : Ἰὼ πολύστονοι τόδ' εἰργάσαντο· Eum. 380 : Π. φάτις. Soph. Ph. 1346 : Τὴν π. Τροίαν. Ἀρὰ π. Eur. Or. 997. Δαίμων π. Hel. 212. Ἐρινὺς Suppl. 835. Ἑλένη π. Or. 56. Ibid. 975 : Ἐφαμέρων ἔθνη π. Theocr. 17, 47 : Ἀχέροντα π.]

[Πολυστρατίδας vitiose pro Πολυκρατίδας, quod v.]

[Πολύστρατος, ὁ, Polystratus, n. pr. multorum. Lysiæ oratio ὑπὲρ Πολυστράτου memoratur ab Harpocr. s. h. v., ubi de aliis quibusdam viris agit eodem nomine usis. Alia nominis exx. v. ap. Andocid. p. 3, 4, Demosth. p. 46, 20 ; 482, 26, Athen. 13, p. 607, F, Diog. L. 10, 25, Meleag. Anth. Pal. 4, 1, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 158.]

[Πολύστρεβλος, ὁ, ἡ, Multum distortus s. perversus. Pseudo-Chrys. Serm. 95, vol. 7, p. 532, 11 : Καμήλῳ πολλάκις παρεικάζει ἡ γραφὴ τὸν διάβολον, διὰ τὸ πολύογκον, καὶ πολύστρεβλον, καὶ βαρυφόρον. Seager. LXX Prov. 28, 16.]

[Πολύστρεπτος, ὁ, ἡ, Multum tortus. Nicand. Th. 480 : Καμπῇσι πολυστρέπτοισιν ἀκάνθης. Orph. Arg. 1092, 1094 : Π. χάλασι. ‖ Versatilis, Mobilis. Christod. Ecphr. 172 : Πολυστρέπτοιο μενοινῆς (Ulixis)· 224 : Π. ὀπωπαῖς. Ἀστράγαλος π. schol. Hom. Il. Ξ, 465. De mensa subversa Nonn. Jo. c. 2, 83 : Ἐξέχεε χθονὶ κέρμα πολυστρέπτοιο τραπέζης.]

[Πολυστρεφής, ὁ, ἡ, Tortuosus. Oppian. Hal. 5, 132 : Θωμίγγεσσι ξυνοχῇσι πολυστρεφέεσσι.]

Πολύστροβος, et Πολύστροιβος, ὁ, ἡ, poetice metri causa inserto ι, Multum strepens, Admodum strepetus, Turbulentus, Multis agitatus fluctibus ; nam στροβῆσαι est κινῆσαι, συστρέψαι, ταράξαι. Nicander Ther. [310] : Πολυστροίβου παρὰ Νείλου. Id. init. Alex. : Ἀγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης. In quorum locorum priore schol. exp. πολλὰς δίνας ἔχοντα, Vorticosum : quod στρόβος dicatur ἡ τῶν ὑδάτων συστροφή : in posteriore πολυταράχου : παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς ναῦς, q. e. ταράσσειν. Sed et ibi quidam exp. πολυστρόφου, πολλὰς στροφὰς ἐχούσης : et propter fluxus ac refluxus, et quoniam a ventis modo huc, modo illuc agitatur. Affertur et πολύστροβος πλοκὴ pro Perplexitas.

[Πολυστροφάλιγξ, ὁ, ἡ, Vorticosus. Musæus 294 : Πολυστροφάλιγγας ἀέλλας. Nonn. Dion. 23, 263 : Π. ῥιπῇ.]

[Πολυστροφάς, άδος, ὁ, ἡ, Vorticosus, Multum volutatus. Nonn. Dion. 6, 147 : Πολυστροφάδεσσι ῥιπαῖς.]

[Πολυστροφία, ἡ, Multiplex circumagitatio. De variis cantus modulationibus Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 198.]

Πολύστροφος, ὁ, ἡ, [Multum tortus. Philipp. Anth. Pal. 6, 107 : Π. λίνα.] Qui multis gyris circumagitur. [Dionys. Hymn. 2 : Ἀκτῖνα π. Παλιμπλάγκτοις schol. ap. Æsch. Prom. 837 exp. πολυστρόφοις.] Alii, Versa-

tilis, Mobilis. [Nicand. Th. 465: Κεγχρίνεω ... τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύστροφον· ubi schol.: Π. ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον ἢ πολλὴν στροφὴν καὶ μέγεθος ἔχον, οἷον εὐμήκης· τὰ γὰρ μακρὰ τῶν ἑρπετῶν πολύστροφά ἐστι. Frustra Schneider. πολύτροπον ex conjectura Conr. Gesneri. Pind. fr. 233: Θνατῶν πολύστροφον γνώμαν. Pollux 6, 131: Πολύστροφος τὴν γνώμην.]

Πολύστυλος, ὁ, ἡ, Multas habens columnas. Plut. Pericle [c. 13]: Τὸ δ' ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει, πολύεδρον καὶ π. [Ἱερὸν π. Hesych. s. v. Κωλιάς. Σκηνὴ π. Strabo 15, p. 694. Οἶκος π. 17, p. 806. || Πολύστυλον, τὸ, n. pr. castelli cujusdam ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 390, E, Cantacuz. p. 472, A; 501, A.]

[Πολύστωον, τό. Πολύστωον καὶ πρόστωον ap. Herodian. Epimer. p. 267.]

[Πολυσύγκρατος, ὁ, ἡ, Ex multis mixtus. Hesych.: Ἀμφιμιγές, πολυμιγὲς ἢ π. « Eustathius ap. Tafel. De Thessalon. p. 417, § 15. » Boiss.]

[Πολυσύγκριτος, ὁ, ἡ, idem. Hesych. s. v. Παγχυρισμός.]

[Πολυσύλλαβος, ὁ, ἡ, Ex multis s. pluribus syllabis constans. Dionys. De comp. verb. c. 11, 12, Lucian. Nec. c. 9, et grammatici sæpissime.]

[Πολύσυμνος. V. Πρόσυμνος.]

[Πολυσύμφορος, ὁ, ἡ, i. q. βαρυσύμφορος. Nicet. 22, p. 303. Anon.]

[Πολυσύμφωνος, ὁ, ἡ, Multas consonantes continens. Λέξεις π. Phot. Bibl. p. 97, 40.]

[Πολυσύνδεσμος, ὁ, ἡ, Multis copulis s. conjunctionibus utens. Schol. Thuc. 2, 41: Π. ἐστὶν ὁ Θουκυδίδης μᾶλλον ἢ πάντες οἱ Ἀττικοί.]

[Πολυσύνδετος, ὁ, ἡ.] Ἀσύνδετον et Πολυσύνδετον, ap. gramm. inter se contraria. Nam ἀσύνδετον est Oratio, in qua omittuntur copulæ s. copulativæ particulæ: at πολυσύνδετον, In qua sunt multæ et crebræ.

[Πολυσύνθετος, ὁ, ἡ, Varie compositus. Schol. Aristoph. Ran. 844 ῥήματα γομφοπαγῆ exp. per π. « Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. § 8, p. 141. » Kall. Philostorg. H. E. 10, 2; Euseb. Or. de laud. Constant. c. 12, p. 529, D. Eustath. p. 634 extr.: Π. μυθικοῦ· 1277: Π. λέξεσι. Tzetz. Hist. 7, 21: Π. μέτρῳ. || « Πολυσύνθετον, figura quæ efficitur, quum sententiæ multorum articulorum convenienti copula continentur. Sic Rutil. Lup. 1, 14. Ei contraria est διάλυσις, Quum demtis articulis sententiæ diversæ enuntiantur, ibid. 15. Vide Διαλελυμένη. » Ernest. Lex. rhet.]

[Πολυσφάραγος, ὁ, ἡ, i. q. πολυσμάραγος, Multum strepens. Nonn. Dion. 2, 35: Π. κυδοιμῷ. Oppian. Cyn. 4, 445: Π. ἀπὸ λαιμῶν.]

[Πολύσφελμος, ὁ, ἡ.] Πολυσφέλμου [?], πολυφλοίου, Hesych., Habentis multum corticis, Corticosi.

Πολυσπόνδυλος, ὁ, ἡ, Multas habens vertebras s. internodia, Lucian. [Dips. c. 3.]

Πολυσφράγιστος, ὁ, ἡ, Multis signis notatus, Cui multa signa s. notæ impressæ sunt. Pro Bene sigillatus affertur et Nonno [Jo. c. 15, 45, ubi πολυσφρήγιστον χάρμα, et Dionys. 4, 14: Θαλάμοιο πολυσφρήγιστον ὀχῆα. ά]

[Πολυσχεδής. Πολυσχεδία. Πολυσχεδῶς. Vitiose pro Πολυσχιδ—, quæ v.]

[Πολυσχηματιστος, ὁ, ἡ, Multas formas habens. Pollux 5, 170. Sensu rhetorico de figurarum varietate Dionys. Vett. script. cens. c. 3, 1: Τῷ περιττῷ καὶ π. παρηυδοκίμησε Θουκυδίδης. Photius Bibl. p. 107, 31: Τῷ πολυσχηματίστῳ ποικίλλεται. || Versus π. dicuntur a grammaticis qui ex numeris sunt compositi plures formas admittentibus. Sic ap. schol. Aristoph. Eq. 322, Av. 960, et alibi non raro. Dixit de hoc genere Hephæstio c. 13, p. 104.]

[Πολυσχημόνως, Multiformiter. Pollux 4, 98.]

[Πολυσχήμων, ὁ, ἡ, Multiformis. Pollux 6, 171. Strabo 2, p. 121: Ἡ Εὐρώπη πολυσχημονεστάτη πασῶν· et p. 126. Artemid. 1, 2: Πλάσις ψυχῆς πολυσχήμων.]

Πολυσχιδής, ὁ, ἡ, Multifidus, ut Virg., In multas partes fissus, Multas scissuras fissurasque habens. Lucian. [Pseudol. c. 18]: Πολυσχιδὲς ῥάκος, Pannus multis fissuris laniatus, undique lacer: ut veteramenta quæ habent multa σχίσματα. [Πολυσχιδῆ σανδάλια, Multifida sandalia, sunt pretiosum quoddam et molle calceamenti genus ap. Hippiam Erythr. Athen. 6,

p. 259, C. Schweigh.] Si de animali dicatur, significat Pedes Manusve diffissas habens in plures digitos. [Aristot. H. A. 2, 10, 12; 6, 33, et alibi. Π. πλεύμων 1, 16.] At δένδρον πολυσχιδές, Arbor in multos ramos diffissa et diffusa tanquam in multa brachia, ut Colum. de arbore, Deum illam diffudisse ramis quasi brachiis. [Φύλλον π. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5. Σπόρος π. C. Pl. 3, 20, 5. Strabo 11, p. 520: Τῷ Ταύρῳ πολυσχιδεῖ κατὰ ταῦτα ὑπάρχοντι τὰ μέρη· et ib. p. 521. || Improprie, Iambl. De V. P. p. 340: Μυρίαν καὶ π. ἔμφασιν. Sext. Emp. p. 438: Π. αἱ γνῶμαι. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 430: Τὸ π. τῆς τῶν ἀνθρώπων γλώσσης φθέγμα. Schol. Thucyd. 6, 27: Τὸ ψεῦδος πολύχουν καὶ π. Π. ὄχλησις Anna Comn. p. 205, C.]

[Πολυσχιδία, ἡ, Multifida sectio, Multiplex divisio. Hippocr. Præc. p. 383, 48: Δογμάτων πολυσχιδίην, ubi vulgatum πολυσχεδίην emendavit Foes., paritérque p. 28, 32.]

[Πολυσχιδῶς, Multifariam, Gl. Jo. Lydus De mens. p. 58; Eccles. Græc. monum. ed. Coteler. vol. 1, p. 339; Melet. De nat. hom. p. 6, 26 ed. Ritschl. Boiss. Clem. Al. p. 268: Μεμέρισται π., ubi edd. vet. πολυσχεδῶς, ut ap. Hesych. s. v. Πολυμερῶς. (Eadem corruptela in adjectivo πολυσχεδής in libris quibusdam Strabonis l. c.) Eustath. p. 39, 30.]

[Πολύσχιστος, ὁ, ἡ, Varie divisus. Soph. OEd. C. 1663: Κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ.]

[Πολύσχοινος, ὁ, ἡ, Multis funiculis constans. Κόρτος π. Marcell. Sid. ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 21. Kall.]

[Πολύσχολος, ὁ, ἡ. *Bayle* (Epist. 4, p. 532, 2 f.) Basilium allegat, qui astrologiam vocaverit πολύσχολον ματαιότητα, « Vanitatem ex abundantia otii profectam. » Ipsum Basilii locum aliis quærendum relinquo. Boiss. Est locus supra in Πολυάσχολος allatus.]

Πολυσώματος, ὁ, ἡ, Multa habens corpora, Pollux 2 fin. [Diodor. 1, 26: Π. γίγαντες.]

[Πολύσωρος, ὁ, ἡ, Multos acervos largiens. Epitheton Cereris ap. Addæum Anth. Pal. 6, 258.]

Πολυτάλαντος, ὁ, ἡ, Multa habens talenta, i. e. Dives; qui enim multa possidet talenta, dives sit oportet. Pollux quoque [9, 54] exp. πλούσιος, itidemque Etym. [M. p. 744, 23], i. e. Dives, Bene nummatus. [Athen. 13, p. 588, C: Ἐραστῶν π.] Item res aliqua πολυτάλαντος, Quæ multis talentis æstimatur: ut πολυτάλαντον πρᾶγμα idem Pollux [ibid.] dici scribit τὸ πολλοῦ ὤνιον. [Π. ἱερὸν id. 1, 23. Π. μνημεῖον Athen. 13, p. 594, E. Π. γάμος Lucian. D. mer. 7, 4. Π. μισθὸς Merc. cond. c. 12. Π. οἶκοι Tox. c. 14. Π. κειμήλια Geopon. Procem. § 1.] Sic Athen. [9, p. 398, F] Aristotelis Historiam Animalium vocavit opus πολυτάλαντον, Quod multis talentis vendatur, i. e. maximi pretii et multorum nummorum: s. Multinummum, ut Varro Multinummos asinos dixit.

[Πολυταπείνωτος, ὁ, ἡ, Valde humilis. Theod. Stud. cod. Reg. 891, fol. 112: Ὁ πολύδακρυς καὶ π. πατὴρ ἡμῶν. Miller.]

[Πολυτάρακτος, ὁ, ἡ, Valde turbatus. Achill. Tat. 1, 13: Ἐξῆρχε τοῦ θρήνου ὁ πατὴρ πολυτάρακτον βοῶν. ά]

[Πολυτάραχος, ὁ, ἡ, Multas turbas ciens. Schol. Hom. Il. Α, 34, Æsch. Pr. 787. « Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 117, 127; Suid. s. v. Πολυκύμονος, Const. Manass. Chron. 1175. » Boiss. Andr. Cret. p. 51. Kall. Anna Comn. p. 19, A. || Adverb. « Πολυταράχως schol. Nicand. Ther. 761. » Boiss. ά]

[Πολυταρβής, ὁ, ἡ, Multum timens, Valde pavidus. Anth. Pal. 9, 816: Π. χεῖρα. Nonn. Dion. 43, 360: Π. ῥέξατο φωνήν.]

[Πολυτειρής, ὁ, ἡ, Stellatus. Arat. 604: Πολυτειρέος Ἀργοῦς. « In carmine ap. Marin. V. Procli c. 28: Πολυτειρέα κύκλα. » Routh.]

[Πολυτειρής, ὁ, ἡ, Valde fatigans. Quint. Sm. 4, 120: Παλαισμοσύνη πολυτειρεῖ. Passive, Valde afflictus, id. 13, 281: Πολυτειρέος ἐκ βιότοιο. Etym. M. p. 439, 27: Τὸ ἀτειρὲς πνεῦμα ἢ μᾶλλον π.]

[Πολύτειρος vitiose pro πολύτειρος, quod v.]

[Πολυτειχία vitiose pro πολυστοιχία, quod v.]

[Πολυτειχίδαι, αἱ, nomen loci Colophonii ap. Pausan. 7, 3, 3.]

Πολυτεκνέω, Multos habeo liberos, Multam sobo-

lem procreo. Aristot. Polit. 2, 8: Ἵνα μὴ πολυτεκνῶσι. [Strabo 6, p. 279; Plut. Mor. p. 278, B.]

Πολυτεκνία, ἡ, Multa proles, Multi liberi, Liberorum multitudo et copia. [Pollux 3, 14.] Aristot. Rhet. 1, [5]: Εἰ δή ἐστιν ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον, ἀνάγκη αὐτῆς εἶναι μέρη, εὐγένειαν, πολυφιλίαν, χρηστοφιλίαν, πλοῦτον, εὐτεκνίαν, πολυτεκνίαν, εὐγηρίαν. Ubi etiam nota discrimen fieri inter εὐτεκνίαν et πολυτεκνίαν: πολυτεκνία enim simpliciter dicitur Multos habere liberos; εὐτεκνία vero dicitur de Eo cui multa vel egregia, aut multa pariter et egregia est proles. Aut de Eo cui multi s. probi, vel multi pariter et probi sunt liberi. Quod præferendum est τῷ πολυτεκνεῖν.

Πολύτεκνος, ὁ, ἡ, Multos habens liberos, Multa beatus prole, πολύπαις. [Æsch. Pr. 137: Τῆς π. Τηθύος. Eur. Med. 557: Ἅμιλλαν π.] Ex Cratino affertur ab Polluce [3, 14. Π. ζῷον Aristot. H. A. 9, 15, Diodor. 1, 35. Improprie de fluvio Æsch. Suppl. 1029, quod schol. exp. πολυτεκνίας πρόξενος.] Et nomen proprium [tyranni Chiorum] ap. Athen. [6, p. 259.]

Πολυτέλεια, ἡ, Sumptuositas, Magnificentia. [Thuc. 6, 12; Xenoph. Rep. Lac. 7, 3; Diodor. 1, 72. Τρυφὴ καὶ π. Polyb. 7, 1, 1. Π. τοῦ βίου vel τῶν βίων 9, 10, 5; 13, 1, 1.] Plut. [Mor. p. 406, D]: Ἀντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείᾳ. [Vitæ abundantia, Photii Amphil. p. 769 ed. Wolf.] Πολυτελείη Ionice pro πολυτέλεια dicitur. [Herodot. 2, 87, ubi libri optimi πολυτελείην. Recta scriptura πολυτέλειαν est. G. Dind.]

[Πολυτέλεσις, εως, ἡ, Magnificentia. Pseudo-Callisth. in cod. Regio Suppl. 113: Θαυμάσαντα δὲ Ὀλυμπιὰς τὴν τοῦ πίνακος πολυτέλεσιν. Berger de Xivrey.]

[Πολυτελεύομαι, Sumtuose vivo. Epicur. ap. Diog. L. 10, 11: Ὅταν βούλωμαι πολυτελεύσασθαι. Nam sic vulgatum πολυτελέσασθαι correxit Lobeck. ad Phryn. p. 67. Πολυτελευόμενος pro πολιτευόμενος scriptum in codice Valesii ap. Diodor. 19, 71.]

[Πολυτελέω, idem. Phot. p. 441, 27: Πολυτελεῖν· τὸ πολυδαπάνως ζῆν.]

[Πολυτελής, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Εὐτελής:] Illud autem contrariam τῷ εὐτελὴς signif. habens comp. Πολυτελής, eandem plane interpr. formam requirit, utpote eandem originem habens: sicut ex iis, quæ in illo dicta sunt, manifestum esse potest. Atque ut ibi habes εὐτελὴς junctum cum δίαιτα, item cum τράπεζα, ita vicissim πολυτελὴς cum subst. illis jungi sciendum est. Et tunc πολυτελὴς est Magni sumptus, Sumptuosus. Cic. tamen apud Epicurum πολυτελῆ δίαιταν interpr. Res exquisitissimas ad epulandum; vide meum Cic. Lex. Ap. Plut. [Mor. p. 660, F] legimus πολυτελεῖς καὶ φλεγμαινούσας τραπέζας. Idem περιττὰ et πολυτελῆ copulat. [Plato Alc. 2 p. 149, C: Τὰς π. ταυτασὶ πομπάς τε καὶ θυσίας· 148, E: Πολυτελεστάτας πομπάς. Thucyd. 7, 27: Τὸ ἔχειν πρὸς τὸν ἐκ τῆς Δεκελείας πόλεμον αὐτοὺς πολυτελὴς ἐφαίνετο.] Dicitur autem et de aliis rebus: ut ὕλη πολυτελὴς ap. Herodian. 4, [10, 2]: Καὶ δῶρα πάσης τε ὕλης πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. Apud Eundem [3, 8, 15] legimus et θέας πολυτελεῖς. Invenitur certe junctum et aliis quibuslibet subst., ac nonnunquam reddi potest Magnificus. [Plato Hipp. min. p. 368, C: Οἷαι αἱ Περσικαὶ (ζῶναι) τῶν πολυτελῶν· Ep. 13, p. 363, A: Τῶν π. (χιτωνίων) τῶν Ἀμοργίνων· Rep. 6, p. 507, C: Ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν. De unguento, Galen. vol. 13, p. 855: Ἄλλο Πομπηΐου Σαβίνου ἐπιγράφεται πολυτελές. Π. νεκρός, Sumtuose exornatus, Menand. ap. Stob. Flor. 122, 2. Eurypham. ap. Stob. Flor. 108, 27, vol. 3, p. 343: Τὸ θεῖον ἄνθρωπον πολυτελέστατον ζῷον ἐς τὸν κόσμον ἐσῴκισεν. Π. δύναμις, Exercitus optime instructus, Polyb. 2, 23, 1. Π. τείχη 5, 59, 8.] Verum et personæ tribui sciendum est, sicut εὐτελής. Plut. Pericle [c. 36]: Καὶ γυναικὶ νέᾳ καὶ πολυτελεῖ συνοικῶν, Sumptuosæ mulieri. [Menand. ap. Stob. Flor. 69, 4.] Nam apud Latinos Sumptuosus itidem tam personæ quam rei tribuitur; et nominatim de muliere dictum extat ap. Terent. [Heaut. 2, 1, 15. Π. ἑταίρα Plutarch. Mor. p. 133, B; 706, B. Antiphan. ap. Athen. 6, p. 238, A: Ἔστιν π. τῷ βίῳ τις, οὐ φθονεῖ.]

Πολυτελῶς, Sumptuose, Magnifice. [Diphilus ap. Athen. 6, p. 227, F: Ζῇ π. 8, p. 359, A, ex Ephippo.

Diodor. 13, 75. Plut. Mor. p. 704, E: Π. δειπνεῖν. In παντελῶς corruptum ap. Eudoc. p. 284 notavimus s. v. Παντελῶς. Πολυτελέστερον ζῆν τῆς κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπαρξιν χορηγίας Polyb. 10, 25, 5.]

Πολυτενής, ὁ, ἡ, pro quo Ion. et poetice dicitur Πουλυτενής, Multum porrectus, In multum longumque spatium porrectus et extentus, ὁ μακρὰν ταθείς. Utitur eo Dionys. P. [99, 339.]

[Πολυτερπής, ὁ, ἡ, Valde delectans, Valde suavis. Π. ἔρως Orph. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 100, C. Hemst. Ὕμνος π. Anth. Pal. 9, 504.]

[Πολυτέχνης, ου, ὁ, Multas artes callens. Solon ap. Stob. Flor. 9, 25, 49: Ἡφαίστου πολυτέχνεω.]

[Πολυτεχνής, ὁ, ἡ, i. q. πολύτεχνος. Orph. Arg. 583: Χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον.]

[Πολυτεχνία, ἡ, Multarum artium peritia. Plato Alcib. 2 p. 147, A; Diodor. 1, 64. Perictyone apud Stob. Flor. 85, 19: Οὐδὲ πλέξεται πολυτεχνίῃσι τρίχας. Strabo 10, p. 467, in editione Aldina: sed recte libri καλλιτεχνία.]

Πολύτεχνος, ὁ, ἡ, Multa arte accuratus, Multo artificio s. Artificiosissime elaboratus, Valde artificiosus. [Plut. Pericle c. 12. Strabo 16, p. 757: Σιδόνιοι π.]

[Πολυτιμήσας ap. Hermapion. Ammiani 17, 5, vitiose pro πολὺ τιμήσας, quod restituit Lobeck. ad Phryn. p. 630.]

Πολυτιμητίζω, Multo honore afficio, In magno honore et pretio habeo. Suidæ πολυτιμητιζόμενος est ὁ θεραπευόμενος. [Numen. ap. Euseb. Præp. ev. 14, 5, p. 727, D.] Hesych. vero πολυτιμητίζειν exp. non solum πολλοὺς τιμᾶν, Multos honorare et colere, sed etiam ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι, A multis honorari et coli.

Πολυτίμητος, ὁ, ἡ, Multum honoratus, Multo honore dignus, Qui plurimi fit s. æstimatur, Magnifaciendus. Aristoph. Nub. [268]: Ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι. Id. [Vesp. 995]: Πολυτίμητοι θεοί. [Et terminatione feminina Pac. 978: Ὦ πολυτιμήτη (Εἰρήνη, quod πολυτιμοτάτη dici potuisse monet Lobeck. Paralip. p. 460), sed πολυτίμητε ib. 1016. Idem Eq. 1390, et fragm. 303: Ὦ Ζεῦ π. Ach. 807: Ὦ π. Ἡράκλεις· Thesm. 594: Ὦ πολυτιμήτω θεώ.] Ammon. [p. 118, et similiter Thom. M. p. 729] inter πολύτιμος et πολυτίμητος distinguit: dicens sc. πολύτιμον vocari τὸν πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένον [Hoc sensu πολυτίμητος ap. Aristoph. fr. 344, 9: Ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια τρεταία πολυτίμητα· Ach. 759: Α. Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Β. Παρ' ἁμὲ πολυτίμητος ἅπερ τοὶ θεοί. Themist. Or. 13, p. 167, D: Στρεπτῶν π. Callixen. ap. Athen. 5, p. 200, B: Χιτῶνας τῶν π. « Et ipse schol. Aristoph. Pac. 254. » Boiss.], πολυτίμητον autem τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον: veluti, inquit, deos πολυτιμήτους dicimus. [Contra Menander ap. Theodoret. vol. 4, p. 852: Ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, πολύτιμοι θεοί· ubi var. lect. πολυτίμητοι. Similiter ap. Liban. vol. 4, p. 115, pro ὦ πολύτιμε βωμὲ unus codex πολυτίμητε habet, eademque permutantur in Lucian. Jov. Trag. c. 8. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 242 ed. pr. Apud Platon. Euthyd. p. 396, D, Ὦ π. Εὐθύδημε nunc ex codd. pro vulgato πολύτιμε.] Rursum Suidæ πολυτίμητος est ὁ πολυτιμώρητος, in hoc adespoto loco: Ἐφλάφων τοὺς ὑπομνηματισμοὺς, οὓς ὁ πολυτίμητος Ἡρακλείδης ἧκεν ἔχων. Quod tamen πολυτίμητος in malam potius partem accipitur pro Multum punitus, Multis exercitus pœnis.

[Πολυτίμητος, ὁ, Polytimetus, fluvius Sogdianæ. Strabo 11, p. 518; Arrian. Anab. 4, 5, 10; Curtius 7, 10, 2.]

[Πολυτιμίδας, ὁ, Polytimidas, n. pr. in inscr. Delphica ap. Curtium p. 60.]

Πολύτιμος, ὁ, ἡ, Multo honore dignus, Magno pretio dignus, Pretiosus. Ammonio [p. 118] ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος, Magno s. Multo pretio emptus, aut etiam emendus [Plut. V. Pomp. c. 5: Σφραγῖδα π.]: ut Hippocr. ap. Athen. [2, p. 46, B], πολύτιμον [πότιμον recte Casaub.: ποτὸν dixit Hippocr.] ὕδωρ vocat τὸ χρηστόν. [V. Πολυτίμητος. || Nicet. Chon. Annal. p. 174, D: Γενομένου κατὰ τὸν ἐντὸς τοῦ ἐν Βλαχέρναις βασιλείου ὑψηρεφῆ δόμον, ὃς Πολύτιμος λέγεται. || Adv. « Πολυτίμως, Martyr. S. Bonif. p. 346. » Kall. Apud Polyb. 14, 2, 3, ubi ex φιλοτίμως vel πολυτελῶς corruptum esse animadvertit Reisk.]

[Πολυτιμώρητος, ὁ, ἡ, Multum punitus. Suidas s. v. Πολυτίμητος, Tzetz. ad Lycophr. 1047.]

[Πολύτιτος, ὁ, ἡ, i. q. πολύτιμος, Valde honoratus. Oraculum ap. Herodot. 5, 92, et Euseb. Præp. ev. 5, p. 224, C: Οὔτις σε τίει, πολύτιτον ἐόντα, ubi notandum ι produci.]

[Πολυτίων. V. Πουλυτίων.]

Πολύτλας, ὁ, Multa passus s. perpessus, Multis miseriis conflictatus. [Hesych.: Π., ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαίπωρος.] Quod epitheton Homerus sæpe [Il. Θ, 97, I, 676, Od. E, 171, 354, al.] Ulyssi tribuit. Sic Soph. [Aj. 956] de eodem: Ὁ πολύτλας ἀνήρ. [Adde Agath. Anth. Pal. 11, 379. Genit. τοῦ πολύτλα Eustath. p. 700, 32. Accus. πολύτλαν ap. Maneth. 5, 268, Antisth. De Ulixe p. 183 extr., schol. Eurip. Hipp. 742.]

Πολυτλήμων, ὁ, ἡ, ap. Hom. [Il. H, 152, Od. Σ, 318], Multum patiens, Qui magna patientia adversus varios fortunæ insultus est armatus, Multum miser, utpote qui multa sit perpessus. [Aristoph. Pac. 235. Per ὑπομονητικὸς exp. Hesych.]

Πολύτλητος, ὁ, ἡ, i. q. πολύτλας supra. Sed exp. et per præsens, Multa patiens. [Hom. Od. A, 38: Π. γέροντες. Manetho 2, 398; 5, 231. « Π. ἀνδρία martyribus tribuitur ab Euseb. Præp. ev. 5, p. 154. » Seic. Terminatione fem. Quint. Sm. 11, 25: Ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν.]

[Πολύτμητος, ὁ, ἡ, Multum sectus, In multas partes dissectus. Π. παρειὰ Antiphil. Anth. Pal. 11, 66. Oppian. Cyn. 2, 252: Ὠμηστῆρα ῥιφέντα πολυτμήτοισι φόνοισιν Hal. 5, 288: Δμηθέντα πολυτμήτοις ὀδύνῃσι.]

[Πολυτοιοῦτος, αύτη, οῦτον, Multum talis. Eustath. p. 89, 19: Τρίαινα ποτὲ μὲν ἡ τριγλώχιν, ποτὲ δὲ ἡ πολυτοιαύτη. Scott. Hoc divisim scribi potest πολλὰ τοιαύτη.]

Πολυτοκέω, Multa pario, Sæpe multumque pario, Partu fœcundus sum. [Aristot. H. A. 6, 1, De gen. an. 3, 1; Theophr. H. Pl. 1, 22, 1.]

Πολυτοκία, ἡ, Partus numerosus, Summa fœcunditas. [Aristot. De gen. an. 4, 4.]

Πολυτόκος, ὁ, ἡ, Multos partus edens, Multa pariens, Partu fœcundus: π. πρόβατα, Ps. 144 [143, 13. Hippocr. p. 247 ult.; Aristot. H. A. 6, 1, De parti. anim. 4, 10; Plotin. p. 540. Πουλυτόκος Nonn. Dion. 2, 351; 26, 270.]

[Πολύτολμος, ὁ, ἡ, Multa audens. Plut. Mor. p. 731, E: Π. ἡ μοχθηρία. Schol. Eur. Hipp. 642.]

[Πολυτόξευτος, ὁ, ἡ, Qui multis sagittis appetit. Theod. Stud. cod. Reg. 891, fol. 12, b: Τὴν πολύβολον καὶ π. τῆς ἀδελφικῆς πληθύος ἐπίπληξιν. Miller.]

[Πολύτορος, ὁ, ἡ, Multos aculeos habens, Spinosus. Hesych.: Πολύτορον δέρμα ἐχίνου· ἤτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν· ἢ ἐπεὶ ἐκρύσεις πολλὰς ἔχουσιν. Phot. p. 442, 3: Πολύτορον, δέρμα τὸ τοῦ ἐχίνου.]

[Πολυτραυματιστος, ὁ, ἡ, Vulneribus confectus. Jo. Chrys. Serm. 109, vol. 6, p. 930, 20: Εἶδεν ὁ Θεὸς ἐκ παραδείσου πολυτραυμάτιστον τὸν Ἀδὰμ βληθέντα. Seager.]

[Πολυτροφής, ὁ, ἡ, Multum alens, Fertilis. Χώρα π. καὶ γόνιμος Diodor. 2, 52.]

[Πολυτράχηλος, ὁ, ἡ, Crassam et pinguem cervicem habens. Heracl. Alleg. 17, p. 432 ed. Gal., verbis utens Platonis Phædr. p. 253, E, ubi recte scriptum est βραχυτράχηλος.]

[Πολύτρεπτος, ὁ, ἡ, Qui in multas partes verti potest. Plut. Mor. p. 403, A: Πολύχυτον καὶ π.]

[Πολυτρήμων. Theodor. Prodr. Epigr. p. 166, 4: Ἁμαρτίη πολυτρήμων. Vertit Suvignyus, Peccatum formidabile. « Corrigendum esse videtur πολυτλήμων. Boiss.]

Πολυτρήρων, ὁ, ἡ, Columbis abundans: veluti quum Hom. initio Bœotiæ [Il. B, 502] dicit πολυτρήρωνά τε Θίσβην, nimirum ὡς πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν, Eustathio. [Ib. 582: Π. Μέσσην.]

Πολύτρητος, ὁ, ἡ, Multa habens foramina, Multis foraminibus pertusus s. terebratus, Multiforis s. Multiforus: quorum illud ap. Plin. legitur, hoc ap. Ovid. et Senecam. Hom. Od. X, [439 et 453]: Τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. [Ib. A, 111. Αὐτοὶ π. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 266. Αὐλοὶ π. Orac. Sibyll. 8, 115, Maneth. 2, 334. Δόνακες π. Anth. Pal. 9, 505. Π. σίμβλοι Lucian. ibid. 10, 41. Σκέπασμα π. Galen. vol. 4, p. 493. Π. πνεύμων Aretæus p. 39, 26. Π. πέπλος Nonn. Jo. c. 21, 39.] Diosc. 2, 211, de othonna herba: Ἔχει δὲ τὰ φύλλα εὐζώμῳ ἐμφερῆ, πολύτρητα ὥσπερ σητόκοπα. Unde Plin. 27, 12: Othonne in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebro foliis. [Χώρα π., Multis foraminibus pervia, Strabo 12, p. 578.]

Πολυτρίμματα, et Τρίμματα, vocari τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς, tradit schol. Aristoph. παρὰ τὸ τρίβεσθαι, quod in versutiis veluti attriti sint, ut ferrum longo usu. Unde et περίτριμμα ἀγορᾶς ap. eund. Comicum, de Eo qui τέτριπται ἐν λόγοις. Supra πολυπαίπαλος itidem de Multum versuto, de Magno veteratore, de Homine admodum vafro et astuto. [Videtur respici schol. Aristoph. Nub. 261, ubi tamen legitur: Καλοῦμεν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς, τρίμματα, καὶ πολυκρότους, καὶ κρόταλα. Πολύτριμμα est vox analogiæ repugnans. Angl.]

[Πολυτρίπους, ὁ, ἡ, Multos tripodes habens. Epitheton Spartæ ap. Alex. Ætol. Anth. Pal. 7, 709.]

[Πολύτριπτος, ὁ, ἡ, Multum tritus. Nicand. Th. 103; Oppian. Hal. 3, 502; Nonn. Dion. 12, 240.]

Πολύτριχος, ὁ, ἡ, Multos pilos habens: πολύτριχον πώγωνα dixit Comicus quidam [Philonides ap. Pollux. 2, 24], Densam barbam, Cam. [Πολυτριχώτατος Theodor. Prodr. in Anecd. meis vol. 4, p. 433, 56. Boiss.] || Polytrichon, Plinio Adiantum majus. [Gramm. in Bekk. Anecd. p. 343, 2 et Phot. Lex. p. 110, 15: Ἀδίαντον ... τὸ καλούμενον π. V. Galen. vol. 10, p. 641 extr.] Nominis autem rationem vide in Καλλίτριχον: nam et hoc nomine appellari id ipsum scribit. Alibi vero Polytricham distare a Callitricha annotat, quod juncos albos habeat et folia plura majoraque: frutice quoque major sit: defluentem autem capillum confirmare et densare.

Πολυτροπία, ἡ, [Varietas modi, Varii modi. Hippocr. p. 383, 48: Πολυτροπίας τῶν νούσων. Dionys. Ep. 2 ad Ammæum c. 3: Ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης τε καὶ π. ||] exp. Multiplex et versatile ingenium, Versutia, Multiplices mores. [Herodot. 2, 121: Πολυτροπίῃ περιγενέσθαι τοῦ βασιλέος. Thucyd. 3, 83; Marc. Anton. 12, 24; Dio Cass. Exc. p. 56, 80.]

Πολύτροπος, ὁ, ἡ, oppositum superiori μονότροπος. Ita enim dicitur, Cujus multi sunt modi, Multiplex et varius, Multimodus: ut Liv. Multimoda arte. Philo De mundo, Τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, Artium genera multiplicia. [Id. vol. 2, p. 99, 1: Τῷ π. καὶ πολυσχιδεῖ τῶν ἐπιστημονικῶν ἔργων.] Thuc. 2, [44]: Ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες, Sciunt se vitam traduxisse per varios multiplicesque casus: ut et Plut. Alcib. [c. 2]: Ἐν πράγμασι μεγάλοις καὶ τύχαις πολυτρόποις ἀνομοιότητας. Idem Plut. Numa [fine], πολύτροπος νόσος, Morbus varius. [Phurnut. c. 34, p. 233: Π. οἱ τοκετοὶ τῶν γυναικῶν. Sext. Emp. p. 555, 31: Τὸ π. τῆς ἀποφάσεως.] Nonn. [Jo. c. 9, 82], πολύτροπα θαύματα, Varia et multiplicia miracula. [Π. σήματα c. 20, 137; φάρμακα c. 12, 149.] Hermog.: Ποικίλοις καὶ πολυτρόποις ὀνόμασι. A Gregor. autem Naz. τὸ ἅγιον πνεῦμα dicitur πολύτροπον ταῖς ἐνεργείαις. [Compar. et superl. πολυτροπώτερος et πολυτροπώτατος Maccab. 4, 3, 20; 4, 14, 12; 4, 1, 25. Πολυτροπώτατα λογικὰ πρόβατα Theodor. Stud. p. 68, D, et 198, A.] Homo etiam aliquis πολύτροπος, Cujus ingenium velut in varias partes vertitur, Versutus, Versatilis ingenii: ut Eust. πολύτροπον ap. Hom. Od. init. exp. εὐκίνητον, ποικίλον, πολύμητιν, πολύβουλον, πολύνουν, πολύστροφον, τρεπόμενον πολλὰς ὁδοὺς βουλευμάτων: quem a poeta alibi vocari dicit πολυμήχανον et παντοίοισι δόλοισι κεκασμένον, et πολύφρονα διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν, ab Eur. ποικιλόφρονα, a Comicis στρόφον. Negat vero accipiendum esse pro eo qui πρὸς πολλὰ ἤθη μεταβάλλεται, et chamæleontem refert, alios atque alios induendo mores: quoniam poetæ τρόπος in hac signif., qua sc. pro ἦθος ponitur, ignotum est. Atque ita ex τροπὴ compositum esse dicendum fuerit: ut sit ὁ πολλὰς ἀτραποὺς βουλευμάτων τρεπόμενος. Horat. tamen quum dixit in Ep. ad Loll. [1, 2, 19]: Qui domitor Trojæ multorum providus urbes Et mores hominum inspexit, quibusdam videtur iis verbis, Multorum hominum mores inspexit, interpretari voluisse hoc πολύτροπον. Sed ego potius credo respexisse ad sequentem versum, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, accipientem sc. νόον pro Moribus. Sic rursum Od. K, [330]: Ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, Versutus et varius Ulysses. [Plato Hipp. min. p. 364, E: Ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ π. τῷ Ὁμήρῳ πεποίηται; Πολυτροπώτατον ib. C.] Similiter τὸ τῆς γνώμης πολύτροπον vocant Ingenium versatile et callidum, Ingenii agilitatem. Plut. Alcib. [c. 24]: Τὸ μὲν γὰρ πολύτροπον καὶ περιττὸν αὐτοῦ τῆς δεινότητος, οὐκ ὄν ἁπλοῦς, ἀλλὰ κακοήθης καὶ φιλοπόνηρος, ἐθαύμαζεν ὁ βάρβαρος. Loquitur autem ibi de Alcibiade, quem paulo ante dixerat novisse omnium populorum τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν, ὀξυτέρας τροπὰς τρεπόμενον τοῦ χαμαιλέοντος. [Muson. ap. Stob. Flor. 2, 36: Πολύβουλον καὶ π. Suid. s. v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Plato Polit. p. 291, B: Τοῖς ἀσθενέσι καὶ π. θηρίοις.]

[Πολύτροπος, ὁ, Polytropus, dux Lacedæmoniorum. Xenoph. Hell. 6, 5, 11. Quod nomen Demostheni p. 46, 20, pro Polystrato restituendum esse fuit qui conjiceret: de quo v. Harpocratio s. v. Πολύστρατος.]

Πολυτρόπως, Multis modis, s. Multimodis, ut Lucr. loquitur; Multifariam, Varie, ποικίλως, [διαφόρως, Hesych.]. Initio Ep. ad Hebr.: Πολυμερῶς καὶ π. πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσι. [Macc. 4, 3, 21; Macar. Homil. p. 170, A; Theodor. Stud. p. 192, A; 195, C. Geopon. 9, 11, 4.]

Πολυτροφία, ἡ, Alimenti multa copia et abundantia, Multum nutrimentum. [Theophr. C. Pl. 5, 15, 4: Ὁ κύτισος τῇ π. φθείρει τὰ παραφυτευθέντα. Clem. Al. p. 176.]

[Πολυτρόφιμος, ὁ, ἡ, Valde alens. Oribas. Medic. Coll. 1, 2, p. 8 ed. Gruner., qui (recte) πολὺ τρόφ. vult legi. Osann.]

Πολύτροφος, ὁ, ἡ, Multum accipiens alimentum, Uberius accipiens alimentum, Bene habitus et Pinguis, εὔτροφος. [Plut. V. Lycurgi c. 17: Αἱ ὀγκώδεις καὶ π. Philo vol. 1, p. 234, 26: Εἶδος πολυμόρφου καὶ πολυτρόφου λέπρας· ubi πολυτρόπου corrigit Mang.] || Multum alimenti suppeditans, Multum nutriens [Callim. H. in Cer. 2: Δάματερ πολυτρόφε]: π. τυρὸς, Diosc. 2, 83, Caseus multum alens, Multum præbens alimenti: quem εὔτροφον et τρόφιμον ibid. appellat. Sic πολύτροφος οἶνος, 5, 10. [Hoc et alia ap. Athen. 1, p. 10, B, et p. 27, A; 2, p. 54, D; 71, E; 3, p. 88, A; 7, p. 306, E; 356, F. Scott.] Aliud exemplum habes in opposito ἄτροφος. [Etym. M. p. 564, 46: Εὐφορίων ... « Πολύτροφα δάκρυα βύνης » τοὺς ἅλας βουλόμενος εἰπεῖν.]

Πολυτρόχαλος, ὁ, ἡ, Multum currens, Agilis in currendo. Ex Eur. [immo Christod. Anth. Pal. 2, 1, 15] affertur πολυτρόχαλοι ἀγορῆσι pro Concionibus volubilibus.

[Πολυτρύπητος, ὁ, ἡ, Multum perforatus. Schol. Oppian. Hal. 3, 579. « Herodian. Epim. p. 208. » Boiss.]

[Πολύτρυτος, ὁ, ἡ, Valde afflictus. Ἄτρυτος per π. exp. schol. Soph. Aj. 799. Hesychii gl. Πολυρρήτοισι, πολυπόνοις, ex πολυτρύτοισι corruptam esse conjecit Ruhnk.]

[Πόλυττος, ὁ, Polyttus. Dioscor. Anth. Pal. 6, 126: Παῖς ὁ Πολύττου. Nomen criticis suspectum, quorum alius Πολίτου, alius Πολύγνου conjecit. De Πολύλλου cogitavit Lobeck. Pathol. p. 390. Πολύττου si recte legitur, quæritur utrum nominativus Πόλυττος sit an Πολύττης, quocum Δινύττας comparari potest, quod nomen Thesauro inserere debebam ex epigr. ap. Pausan. 6, 8, 2: Υἱὸς Δινύττα (var. lect. Δινύτα) Δάμαρχος. G. Dind.]

[Πολυτύραννος, ὁ, ἡ, Valde tyrannicus. Theophyl. Sim. Hist. p. 125, C: Ἀνάγκη τις π. τὸν βίον οἰκονομεῖ τῶν ἀνθρώπων.]

[Πολύτυρος, ὁ, ἡ, Multo caseo s. butyro pinguis. Ναστίσκοι π. Pherecr. ap. Athen. 6, p. 269, D.]

[Πολυτυχία, ἡ, Multiplex s. varia fortuna. Fulgentius Mythol. 1, 2, p. 36 ed. Munk.: « Hellanicus in Dios Polytychia. »]

Πολυϋδρία, ἡ, Aquarum copia et abundantia, Imbrium frequentia. [Theophr. C. Pl. 2, 14, 2; 4, 4, 13, H. Pl. 6, 18, 7.]

Πολύϋδρος, ὁ, ἡ, Multis affluens aquis, Multo humore abundans. [Pollux 6, 171.] Plato Leg. [p. 761, B: Τόπους π. Justin. M. p. 197, C: Π. καὶ ἰσχυρὰς πηγάς. Schol. Hom. Il. O, 151.]

Πολύϋλος, ὁ, ἡ, In quo multæ sunt materiæ, Ex multis materiis constans. [Materiosus, Gl. Pollux 6, 171. Oribas. p. 234 ed. Matth.: Σώματι π. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 63, 6: Τὸ π. τῆς ῥητορικῆς. Ibid. p. 711, 3; vol. 7, p. 698: Πραγματικώτατον αὐτὸ καὶ πολυυλότατον διαγνούς. « Synesius ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 236. » Cramer. Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 501, 5: Τὴν π. ὡς μονόϋλον λογίζου. Hase.]

[Πολυύμνητος, ὁ, ἡ, Multum celebratus, decantatus. Pind. Nem. 2, 8: Ἐν π. Διὸς ἄλσει. Marc. Anton. 7, 6; Aristid. vol. 1, p. 262, 295; vol. 2, p. 234, 284. « Demetr. Cydon. ap. Iriart. Catal. Matrit. p. 470; Greg. Naz. p. 62 Montac.; Const. Manass. Chron. 2083; Theodoret. H. E, p. 2, 30; 4, 21; Eunap. fr. Legat. p. 481; Euseb. V. C. 1, 3, p. 333. » Boiss. Joann. Chrys. Hom. 106, vol. 5, p. 689, 31. Seager. Dionys. Areop. p. 20, 30, 233; Andr. Cret. p. 191; Amphil. p. 43; Suid. v. Ἀδὰμ, Clem. Alex. p. 73; Euseb. H. E. p. 406. Kall.]

Πολύϋμνος, ὁ, ἡ, Multos habens hymnos, Abundans hymnis, [Celebratus hymnis. Eurip. Ion. 1074: Π. θεὸς, ubi Bacchi est epitheton, ut in H. Hom. 25, 7: Ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύυμνον ἔθρεψαν.] Aristoph. [Eq. 1325: Ἀθήνας ταῖς π. H. Orph. 54, 1; 75, 12: Synes. H. 1, 26. Π. πόρνη ap. Eustath. p. 1921, 62.]

[Πολυυπνία, ἡ, Multa dormitio. Philo vol. 2, p. 672, ubi male πολυπνία scriptum. G. Dind. Climac. p. 264. Boiss.]

[Πολύυπνος, ὁ, ἡ, Multum dormiens. H. Orph. 2, 4: Ἠρεμίη π. Orph. « Jo. Geom. Parad. 61, in lemmate. » Boiss.]

[Πολυφαγέω, Multo cibo utor, Vorax sum. Eust. p. 1386, 52: Βασιλεὺς Παφλαγὼν πολυφαγῶν 1394, 26.]

Πολυφαγία, ἡ, Multus cibi usus, Edacitas, Voracitas. [Aristot. De gen. an. 4, 3; Plut. Mor. p. 624, A. Athen. 5, p. 149, C; 10, p. 401, C; 411, F; 415, F, 417, C; Philostr. p. 615. Schol. Aristoph. Eq. 327, Av. 289. Male πουλυφαγίη pro πολυφαγίη ap. Aretæum p. 31, 40.]

Πολυφάγος, ὁ, ἡ, Qui multum comedit, Edax, Vorax, Helluo. [Hippocr. p. 358, 19; Athen. 10, p. 415, C. Schol. Aristoph. Pac. 28, Av. 1065; Suid. s. v. Ἀδηφάγος.]

[Πολύφαμος. V. Πολύφημος.]

[Πολυφανής, ὁ, ἡ, Valde conspicuus. Ἀΐδηλον per π. exp. Eust. p. 254, 6. « Forma Πουλυφανὴς ap. Jo. Gaz. Γ. M. 2, 322. » Cramer.]

[Πολύφανος lectio vitiosa. V. Πολύφημος.]

[Πολυφάντας, ὁ, α, Polyphantas, n. pr. Polyb. 10 42, 2.]

[Πολυφάνταστος, ὁ, ἡ. Π. σκότος, Tenebræ multis et variis terriculamentis repletæ, Plut. Mor. p. 197, A. Idem p. 437, F: Κρᾶσις τοῦ σώματος πολυόνειρος καὶ π. « Πολυφάνταστος τῆς ἁμαρτίας πλοῦτος, Inani specie plurimum ludens, Andr. Cret. p. 11. » Kall.]

[Πολυφάντης, ὁ, Polyphantes, Althææ frater. Schol. Hom. Il. I, 567.]

[Πολύφαντος, ὁ, Polyphantus, n. pr. in numo Abderitico ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 2, p. 208.]

Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ, Medicamentis abundans s. Scatens, aut Venenis. Quidam interpr. Medicamentosus. [Hom. Od. K, 276: Κίρκης π. Plut. Mor. p. 408, B: Π. δυνάμεων. Π. καπνὸν Orph. Lith. 479. Theophr. H. Pl. 9, 15, 1: Τυρρηνία π.] Et Medici πολυφάρμακοι, ap. Hom. Il. Π, 28: Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται, Ἕλκε' ἀκειόμενοι. Ubi exp. Multorum medicamentorum periti, Multis medicamentis utentes.

Πολυφασία, ἡ, Loquacitas, Multa loqui: Hesych., [Phot.] et Suid. πολυφασίας exp. πολυλογίας. [Galen. vol. 8, p. 668, A.]

[Πολυφάσματος, ὁ, ἡ, Multa spectra repræsentans. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 4, p. 175: Ἠδ' ἐγὼ εἰμι κόρη πολυφάσματος, οὐρανόφοιτος.]

[Πολυφάτης, ὁ, Polyphates, n. pr. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 118.]

Πολύφατος, ὁ, ἡ, Multum celebris, Multorum sermone jactatus. Extat ap. Pind. Ol. 1 init. [Pyth. 11, 71 : Ἀγώνων π. Nem. 7, 119 : Πολυφάτων θρόον ὕμνων.]

[Πολύφαυλος, ὁ, ἡ, Valde abjectus. Eust. p. 1311, 62 : Π. ἀνδρός.]

Πολυφεγγής, ὁ, ἡ, Multum splendoris habens, aut lucis, Multum splendidus, Multum lucidus. [Procl. H. in Sol. 32. Boiss. Epitheton Jovis ap. Maneth. 2, 347, 460. Π. τιμήν Nonn. Jo. c. 12, 145.]

[Πολυφειδής, ὁ, ἡ, Valde parcus. Eust. p. 1967, 20.]

[Πολυφείδης, ους, ὁ, Polyphides, Mantii filius, vates. Hom. Od. O, 249.]

[Πολυφερβής, ὁ, ἡ, i. q. πολύφορβος. Nonn. Dion. 5, 218.]

[Πολυφερής, ὁ, ἡ, i. q. πολυφόρος. Schol. Arati Phæn. 39. Boiss.]

Πολύφερνος, ὁ, ἡ, Cui multa dos obtigit, Bene dotata. [Hesych. s. v. Ἄεδνον, et s. v. Πολύεδνος.]

[Πολυφέρτερος. V. Ἀφέρτερος.]

[Πολύφη. V. Κορυφή vol. 4, p. 1855, D.]

[Πολυφημία, ἡ, Gloria. Pollux 5, 158.]

Πολύφημος [Dorice Πολύφαμος], ὁ, ἡ, idem quod præcedens περίφημος, sed usitatius. Sonat autem q. d. De quo multa est fama, Qui multum celebratur fama. Item ἐς πολύφημον, Ad famæ celebritatem. VV. LL. [ex Herodoti l. infra citando. Pind. Isthm. 8, 128 : Θρῆνον πολύφαμον. Xenophan. ap. Sext. Emp. p. 392 : Ὁδὸν π.] Homero autem [Od. B, 150] πολύφημος ἀγορή, i. e. πολύφημον forum, in quo πολλαὶ φῆμαι λαλοῦνται, Varii rumores narrantur. [In Pythiæ responso ap. Herodot. 5, 78, ἐς πολύφημον ἐξενεῖκαι significat Ad concionem populi referre. Schweigh. Alcmani ap. Athen. 11, p. 499, A, ubi codex πολύφανος ἑορτά, Fiorillo restituendum esse conjecit πολύφαμος.] At πολύφημος ἀοιδὸς est Eid. [Hom. Od. X, 376] ὁ πολλὰς φήμας εἰδώς, vel ὁ πολλοὺς φημίζων. Vide Eust. Est ap. Eund., nec non ap. Theocr. aliosque poetas [ut Eur. Cycl. 25, 91], nomen Cyclopis cujusdam ab Ulysse excæcati. Sed ap. Theocr. [6, 6] scribitur Dorice Πολύφαμος : ut enim nom. φάμα pro φήμη Dorice, sic et omnia inde composita η mutant itidem in α.

[Πολυφήτης, ὁ, Polyphetes, Trojanus. Hom. Il. N, 791, ubi alii libri Πολυφοίτης. || Præco Laii. Schol. cod. Taur. ad Eur. Phœn. 39 : Πολυφήτην δὲ τὸν κήρυκα τοῦτον Φερεκύδης Πολυποίτην φησί. Apud Apollod. 3, 5, 7, bis Πολυφόντης.]

[Πολυφήτωρ, ὁ, ἡ, i. q. πολύφημος. Schol. Hom. Il. I, 404 : Ἀφήτορος ... τοῦ π., τουτέστι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφιέντος.]

[Πολύφθαρτος, ὁ, ἡ, i. q. πολύφθορος. Tzetz. ad Lycophr. 207.]

[Πολυφθογγία. V. Πολύφθογγος.]

Πολύφθογγος, ὁ, ἡ, Multisonus : π. αὐλός, Pollux [4, 67, 77], Multisona tibia : a sonitus multiplici discrimine dicta, quæ fiebat ex culmis calamisque hordei : VV. LL. ex Polluce. [Ψαλτήρια π. Plut. Mor. p. 827, A. Κίττα πολύφωνος καὶ π. p. 973, C. Πολυφωνότατα ζῷα καὶ πολύφθογγα Ælian. N. A. 5, 51. || Subst. Πολυφθογγία, ἡ, citatur ex Justin. M. p. 197 (?) ed. Bened.]

[Πολυφθονερός. Diog. L. 10, 8, de Epicuro : Ἀπεκαλεῖ ... τοὺς διαλεκτικοὺς πολυφθονερούς. Recte πολυφθόρους ex Plut. Mor. p. 1086, E, correxit Bakius ad Cleom. p. 434.]

[Πολυφθόνητος, ὁ, ἡ, Cui multi invident. Ἀφθόνητος per π. exp. gl. Pind. Ol. 11, 7.]

[Πολύφθοος, ὁ, ἡ, Placentis abundans. Plut. Mor. p. 292, E : Ἑβδόμην ταύτην (Bysii mensis) νομίζουσι τοῦ θεοῦ γενέθλιον καὶ πολύφθοον ὀνομάζουσιν, οὐ διὰ τὸ πέττεσθαι φθοΐς, ἀλλὰ πολυπευθῆ καὶ πολυμάντευτον οὖσαν.]

[Πολυφθορέων lectio vitiosa. V. Πολυσπερής.]

Πολύφθορος, ὁ, ἡ, Multas strages habens, Cædibus abundans. [Cladis plenus, Exitiosus. Pind. Nem. 8, 53 : Π. ἁμέραις· Isthm. 5, 63 : Π. ὄμβρῳ. Æsch. Pr. 638 : Π. τύχας· 820 : Π. πλάνης· Sept. 926 : Ξένων στόχας πολυφθόρους ἐν δαΐ.] Π. δῶμα Soph. [El. 10], ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο. [Trach. 477 : Ἡ π. Οἰχαλία. Id. fr. 499, de mercatoribus vitam periclitantibus. Eur. Phœn. 1039 : Πολύστονος, π. Orph. Arg. 863 : Π. Αἰήταο. Eustath. p. 16, 39; 461, 10.]

[Πολυφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Valde hominum amans. Joann. Chrys. Π. μετανοίας 4, vol. 6, p. 789 : Π. ἐστὶ καὶ φιλόστοργος. Seager.]

[Πολυφίλητος, ὁ, ἡ, Multum amatus. Τριφίλητος per π. exp. schol. Theocr. 15, 86.]

Πολυφιλία, ἡ, Multitudo amicorum s. Copia. [Aristot. Rhet. 1, 5, Polit. 3, 13.] Plut. [Mor. p. 93 seqq. Plur. ταῖς π. Aristot. Polit. 4, 6.]

Πολύφιλος, ὁ, ἡ, Cui multi sunt amici, Multos amicos habens, Abundans amicis. [Π. ἑταῖρον Pind. Pyth. 5, 5.] Aristot. Rhet. 1, [5] : Καὶ ἐὰν πολύφιλοι ὦσι, καὶ ἐὰν πλούσιοι. Potest autem πολυφίλῳ opponi ἔρημος φίλων, sicut et ἄφιλος, ut apparet ex hoc Lysiæ l. [p. 112, 42] : Οὐ μὴν οὐδὲ πολυφίλους ὑμᾶς, ἐμαυτὸν δ' ἔρημον φίλων. [Plut. Mor. p. 65, A; 94, B; 97, B, al. Lucian. Tox. c. 37. Πολυφιλώτερος Lysias ap. Polluc. 3, 5. Πολυφιλώτατος Aristot. Eth. 9, 10. || Adverb. Πολυφίλως, schol. Pind. Pyth. 5, 5.]

[Πολύφιλτρος, ὁ, ἡ, Admodum amans. Theocr. 23, 1.]

[Πολυφλέγματος, ὁ, ἡ, Pituitosus. Antyllus Oribasii p. 92 Matth.; Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17, p. 214.]

[Πολύφλογος, ὁ, ἡ, Valde urens. Etym. M. p. 408, 16; Hesych. s. v. Ζαφελές.]

[Πολύφλοιος, ὁ, ἡ, Multum corticem habens. Hesych. s. v. Πολυσφόλμου.]

Πολύφλοισβος, ὁ, ἡ, Multo strepitu resonans, aut Turbulentus : [Undisonus, Gl.] exp. enim et πολύηχος, et πολυτάραχος, [πολυκίνητος addit Hesych.]. Hom. Il. A, [34, B, 209, Od. N, 85, al.] : Πολυφλοίσβοιο θαλάσσης· pro quo Nicand. [Al. 6], πολυστροίβοιο θαλάσσης. [Julian. Anth. Pal. 7, 592 : Πολυφλοίσβοισι θαλάσσης κύμασιν. Π. κόσμος, μέλαθρον, τράπεζα ap. Nonn. Jo. c. 16, 125; c. 18, 135; c. 6, 41. Π. μῦθος c. 10, 69.]

[Πολυφλύαρος vulgo ap. Phot. Bibl. p. 144, 27, ubi nunc πολὺς φλύαρος ex cod. Ven.]

[Πολύφοβος, ὁ, ἡ, Valde metuens, Meticulosus. Πολύπονος per π. exp. schol. Soph. Trach. 854.]

[Πολυφοίτης. V. Πολυφήτης.]

[Πολύφοιτος, ὁ, ἡ, Multum circumvagans. Musæus 181 : Ξεῖνος π.]

[Πολυφόνος, ὁ, ἡ, Multos occidens. Eur. Rhes. 62, 465 : Π. χείρ· Herc. F. 420 : Π. κύνα.]

[Πολυφόντης, ὁ, Polyphontes, Thebanus. Hom. Il. Δ, 395; Æsch. Sept. 448. || Præco Laii. Apollod. 3, 5, 7, de quo conf. s. v. Πολυφήτης. || Heraclida. Apollod. 2, 8, 5. || Atheniensis, ap. Æschin. p. 37, 18. || Lacedæmonius. Polyb. 4, 22, 12.]

Πολύφορβος, ὁ, ἡ, Multis pabulum s. generaliter escam suppeditans. [Hesych.: Π., πολλοὺς τρεφούσης, ἢ πολλὴν φορβὴν ἐχούσης.] Hom. Il. Ξ, [200] : Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, [et 301,] ubi annotat Eust. p. 978, illum ἀκριβῶς dixisse πολυφόρβου : quum enim ut plurimum φορβή de brutis usurpetur, recte appellari terram πολύφορβον, non autem πάμφορβον. Nisi forte, inquit, per catachresin φορβή sit ἡ ἁπλῶς τροφή : unde πολύφορβος tanquam ex parte appelletur terra quæ est πάμφορβος, et παμβῶτις, ut loquitur Soph. Verum legitur etiam Πολυφόρβη γῆ, ap. Eund. [Il. I, 564] eadem signif. [Quod πολυφέρβης scriptum in schol. Od. A, 423.] Sic Δήμητρος πολυφόρβης, Hesiod. [Th. 912.] Ceterum non ignoro πολύφορβος deduci etiam immediate, ut ita dicam, a φέρβω, non a φορβή, quod est ab illo φέρβω.

Πολυφορέω, Multum fero, Ferax s. Fertilis sum. [Theophr. C. Pl. 5, 5, 4 : Π. τὸ αὐτὸ δένδρον.]

[Πολυφόρητος, ὁ, ἡ. V. Πολύχοος. || Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 187, 7 : Τερατολόγος ὁ ἀνὴρ καὶ π., ubi eodem fere sensu dictum videtur quo περιφόρητος, quod v.]

Πολυφορία, ἡ, Feracitas, Fertilitas. [Pollux 1, 240. Xen. Œc. 19, 19, ubi de viti agitur. Eustath. p. 1599, 24.]

Πολυφόρος, ὁ, ἡ, Multorum ferax. [Π. ἄμπελος Geopon. 3, 11, 5; 5, 2, 11. Pollux 1, 227 : Π. γῆ· 1, 240 : Π. δένδρον, et π. λειμών. Quibus in locis libri (uno excepto § 227) πολύφοροι proparoxytonos, ut ap. Plat. scribitur Leg. 4, p. 705, B : Οὐκ ἂν πολύφορός τε εἴη καὶ πάμφορος ἅμα, et ap. schol. Aristoph. Pl. 854. Rursus πολυφόρος ap. Strab. 6, p. 284. Genitiv. πολυφόρου ap. eund. 3, p. 142. « Forma Πολυφόρος ap. Jo. Gaz. T. M. 2, 228. » Cramer. In malam partem Joseph. B. J. 7, 8, 1 : Ἐγένετο ὁ χρόνος ἐκεῖνος ἐν τοῖς Ἰουδαίοις πονηρίας πολυφόρος. Philo vol. 1, p. 361, 10 : Πολύχουν καὶ πολυφορώτατον ἐν ἀνθρώπων ψυχαῖς κακόν. Nam sic πολυφθορώτατον vulgatum ex codd. correxit Mangeius. Aristoph. Pl. 854 : Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι· quod schol. exp. τῷ πολλῶν ἀτυχιῶν κομιστικῷ. Alius ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομένου οἴνου derivat : nam πολύφορον veteres dixisse τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον. De quo vid. Galen. vol. 11, p. 93, et Geopon. 7, 23. Tetigit HSt. s. v. Ὀλιγοφόρος. Conf. Πολύοινος, Πολύφωρος. G. D. || Πολυφόρος, ἡ, nomen herbæ. V. Πολύσπερμος.]

Πολύφορτος, ὁ, ἡ, Cui est multum oneris, Qui multo premitur onere s. pondere. De navi dici potest, sicut et proxime præcedentia [φορτηγικός, φορτηγός, μυριόφορτος etc. Manetho 3, 241 : Νηῶν π. ex emend. Gronovii : nam codex πολυφόρβων. « In libello De vita Homeri, qui Herodoto ascribitur, c. 1 : Οὐ πολύφορτος, ἀλλὰ βραχέα τοῦ βίου ἔχων, Non dives. » Brunck. Codex Oxon. πολύφορτα.]

[Πολυφραδέω. Hesiod. ap. Clem. Alex. p. 337 : Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι, Eloquentem. De quo Clem. εὔπορον ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει.]

Πολυφραδής, ὁ, ἡ, Multi consilii et prudentiæ, Valde consultus. [Hesych. : Πολυφραδέος, πολυκερδοῦς ἢ λίαν συνετοῦ. Πολυφραδέστερον, συνετώτερον, λογιώτερον, πολυκερδέστερον. Comparativum Phot. et Suid. exp. συνετὸν ἐν λόγοις (λόγῳ Phot.).] Hesiod. [Th. 494] : Ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς. [Simonid. De mul. 93 : Τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.]

[Πολυφραδία, ἡ, Magna facundia. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 598, B.]

[Πολυφραδμοσύνη, ἡ, idem. Nicet. in Greg. Nyss. Opp. vol. 1, p. 44, B : Πλάστιν ἀνθρώποιο ... ἣ π. ἐξερέειν κοσμίως. Boiss. De cura diligentiore dictum accipitur ap. Archytam Stob. Ecl. Phys. vol. 1, 2, p. 786 : Τὰς ἐς ταῦτα πολυφραδμοσύνας, ubi tamen duo codd. πολυφραγμοσύνας· unde πολυπραγμοσύνας conjecit Heeren.]

Πολυφράδμων, ὁ, ἡ, Valde consultus, consideratus, circumspectus, prudens, licet in VV. LL. afferatur ex Apoll. Rh. [1, 1311] tanquam positum simpliciter pro Consultus. [Clem. Al. p. 337; Oppian. Hal. 4, 28; Nonn. Dion. 5, 135.]

[Πολυφράδμων, ὁ, Polyphradmon, Phrynichi tragici pater. Pausan. 10, 31, 4; Suid. s. v. Φρύνιχος.]

[Πολύφραστος, ὁ, ἡ, Multum dictus. Hesych. : Πολύρρητος, π. Celebratus, Parmenid. fr. 4. || Prudens, Callidus. Xenophan. ap. Sext. Emp. p. 393 : Τῇ γάρ με πολύφραστοι φέρον ἵπποι ἅρμα τιταίνουσαι. Nonn. Dion. 4, 275 : Π. μενοινῇ. Oppian. Cyn. 4, 6 : Π. δόλοισι.]

[Πολυφρόντης, ὁ, ἡ, Curis plenus. Anacreont. 39, 6 : Μέριμναι πολυφρόντιδές τε βουλαί. LXX Sap. 9, 15. Hermias in Plat. Phædr. p. 425.]

Πολυφρόντιστος, ὁ, ἡ, Accuratus admodum. Ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 84, de Thalete] pro Prudens. [Admodum sollicitus, Magno dolore affectus, Phot. et Suid. v. Πολυκηδέος. Schleusn. Schol. Soph. Tr. 109. Boiss. Schol. Theocr. 10, 20. || Adverb. « Πολυφροντίστως restituendum Philoni Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 31, D, ubi legitur πολὺ φροντιστικῶς ἐξεμάστευσε τὰ Τααύτου. » Valck. Legitur ap. Theodor. Stud. p. 180, B : Τῶν καταβληθέντων σοι π. καὶ ἀφθόνως σπερμάτων. G. Dind.]

Πολυφροσύνη, ἡ, Discretio. [Prudentia. Herodot. 2, 121 : Ἐκπεπλῆχθαι ἐπὶ τῇ π. καὶ τόλμῃ τἀνθρώπου. Democrati Sentent. 6, p. 80 ed. Orell., restitutum ex cod. Palat. pro δικαιοσύνῃ. Plur. Theogn. 712.]

Πολύφρων, ὁ, ἡ, Cui multum est mentis, i. e. prudentiæ : Ὀδυσῆα πολύφρονα, Hom. [Il. Σ. 108, Φ, 367, Od. Θ, 297. Ξ, 424, et alibi. Hesych. : Πολύφρονα, σώφρονα, συνετόν, φρόνιμον. « Idem in Πυκινόφρων. » Boiss. Joseph. Genes. Hist. p. 55, A.]

[Πολύφρων, ὁ, Polyphron, Iasonis Pheræorum tyranni successor. Xenoph. Hel. 6, 4, 33. || Dux Ætolorum. Pausan. 10, 20, 4. || Alii ap. Plut. V. Pelop. c. 29, in inscr. Delphica ap. Curtium p. 66.]

Πολυφυής, ὁ, ἡ, in VV. LL. habet talem interpretationem, qualem et τριφυής : nam ut hoc dicam reddi Trifidus, ita πολυφυής interpretantur Multifidus. [Aristot. H. A. 1, 11 extr.: Τὸ μὲν διφυὲς τοῦ στόματος περίσθμιον, τὸ δὲ πολυφυὲς οὖλον.]

[Πολύφυλλον, τό, synonymum medii. Diosc. 4, 18. Boiss.]

Πολύφυλλος, ὁ, ἡ, Multa folia habens, Foliis abundans, Cui densa sunt folia. Theophr. [H. Pl. 1, 10, 8] : Κοινὴ δὲ διαφορὰ πάντων ὁμοίως δένδρων, καὶ τῶν ἄλλων, ὅτι τὰ μέν, πολύφυλλα· τὰ δέ, ὀλιγόφυλλα· ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν, τὰ [μὲν] πλατύφυλλα, μᾶλλον ὀλιγόφυλλα, [τὰ δ' ὀξύφυλλα]· Plin. : Jam densa ac rara : semperque lata, rariora. Nisi potius pro Ac rara, legi debet Aut rara. [Plut. Mor. p. 662, D. Geopon. 12, 13, 8.]

[Πολύφυλος, ὁ, ἡ, In multas gentes divisus. Timon. ap. Athen. 1, p. 22, D : Αἰγύπτῳ π. Orph. H. 60, 2; 61, 3. Conf. Πολύφυτος.]

[Πολύφυρος, ὁ, ἡ. Epiphan. vol. 1, p. 419, A : Ὦ τῆς πολυφύρου πλάνης τοῦ κόσμου τούτου. Bast. Si adjectivo usus est Epiph. a verbo φύρω derivando, πολυφύρτου scribendum erit, quemadmodum πάμφυρτος dicitur, non πάμφυρος. Sed scripsit haud dubie πολυφόρου. G. Dind.]

[Πολύφυτος, ὁ, ἡ, Plantis s. herbis abundans. Ἀνθεμόεις λειμὼν per π. exp. Favorin. Φοινίκην πολύφυτον Orac. Sibyll. 5, 124, ex πολύφυλον corruptum esse probabiliter conjecit Alexander.]

[Πολυφωνέω, Multum sono, Multa loquor. Eust. p. 751, 10 : Ἔστι δὲ τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν.]

Πολυφωνία, ἡ, [Multiplex sonus. Plut. Mor. p. 1141, C : Ἡ τῶν αὐλῶν π. Multiplices voces, Diodor. 2, 56 : Τὰς τῶν ὀρνέων π.] Loquacitas, Garrulitas. [Plut. Mor. p. 727, D : Λαλιὰς καὶ π. « Linguarum multitudo, Joseph. Hypomn. p. 43. » Seager. Joseph. A. J. 1, 4, 3 : Ἀλλογλώσσους ἀπεργασάμενος καὶ ὑπὸ π. ποιήσας ἑαυτῶν ἀσυνέτους εἶναι.]

Πολύφωνος, ὁ, ἡ, Qui multas voces emittit, multarum est vocum, Epigr. [Polyæni Anth. Pal. 9, 7 : Πολύφωνος ... ἢ φθόγξ εὐχομένων ἢ γῆρυς εὐξαμένων. De avibus Aristot. H. A. 4, 9, Plut. Mor. p. 973, C. Arat. 1002 : Κρώζει πολύφωνα κορώνη. Π. ἀλεκτρυόνες Geopon. 14, 16, 3. Π. αὐλὸς Pollux 4, 67. Π. σῦριγξ schol. Eur. Or. 142. Π. μέλος schol. Pind. Pyth. 12, 33. Plut. Mor. p. 411, E : Ἡ Βοιωτία ἕνεκα χρηστηρίων π. οὖσα, Vocalis. Π. διάλεκτοι, Diodor. Exc. p. 575, 45. || « Πολύφωνος, Dionysio De comp. c. 16, p. 97, Homerus dicitur, quod *varietate compositionis et numeri* alios omnes superaverit : Ὁ δὴ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, ὅταν μὲν ὥρην ὅρμοις εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται, τῶν τε φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρῆσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις etc. Longino autem c. 34 Hyperides, quod omnium maxime orationis formam et compositionem variaverit; ubi vid. Morus. Contrarium est τὸ μονότονον, quod Demostheni tribuitur, apud quem v. c. sæpe integra particula, eaque longior, eadem syntaxi enunciata continuatur. » Ernest. Lex. rhet. Strabo 3, p. 149 : Ὁ ποιητὴς (Homerus) πολύφωνός τις ὢν καὶ πολυίστωρ. G. D.] Interdum vero Qui multorum est verborum, Loquax, Garrulus. Qui ab Hom. vocatur πολύμυθος. [Plut. Mor. p. 715, A : Π. ὁ οἶνός ἐστι καὶ λάλος ... καταπίμπλησι. Lucian. De hist. conscr. c. 4 : Ἄφωνος εἴην ἂν οὕτω π. καιρῷ.]

[Πολύφωτος, ὁ, ἡ, Multo lumine illustris. Andr. Cret. p. 47; Dionys. Areop. p. 63, 180, 301. Kall. Id. Epist. 8, p. 464, 1. Π. ἥλιος schol. Eurip. Phœn. 175. Boiss. Stephan. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 204, 5 : Τὸ π. ὄμμα τῆς λευκότης. Nicet. Paphl. in Combef. Auctario Patr. noviss. vol. 1, p. 375, B. Superl. Πολυφωτότατος ap. Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 67, 8. G. D. Πολύφωτον τό, Machina e fornice templi dependens multis lychnis instructa. Symeon Thessal. De templo : Τί τὰ π. καὶ δισκόφωτα. Ducang.]

[Πολυχαίτης, ὁ, Multam comam habens. Herodian. Epimer. p. 166.]

Πολύχαλκος, ὁ, ἡ, Multum habens æris, Dives æris, Ære multo abundans. Hom. Il. K, [315] : Ἦν δὲ Δόλων ἐν Τρώεσσι πολύχρυσος, πολύχαλκος· E, [504, Od. Γ, 2] : Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, exp. στερεόν, λίαν ἰσχυρόν.

Firmum, Validum. [Per ἰσχυρὸν, στερεὸν exp. Hesych.] Alibi σιδήρεον οὐρανὸν appellat. Potest etiam esse Cui multum est pecuniæ, oppositum adjectivo ἄχαλκος. [Il. Σ, 289 : Πριάμοιο πόλιν ... πολύχρυσον, π. Od. O, 245 : Σιδῶνος π.]

Πολυχανδής, ὁ, ἡ, Multum capiens, Valde capax, a χανδάνω. [Hesych. : Πολυχανδέα, πολλὰ χωροῦσαν. Nicand. Th. 951 : Π. ὅλμου. Orph. Arg. 577 : Ἀμφικύπελλον π. Theocr. 13, 46 : Π. κρατῆρα. Nonn. Dion. 11, 162. Π. τράπεζα id. Jo. c. 12, 8. Quint. Sm. 3, 728; 4, 475; Const. Manass. Chron. 3732, Amat. 4, 30; Greg. Naz. Carm. 1, p. 32. Compar. πολυχανδεστέρα κοιλίη Themist. Or. 23, p. 299, C.]

[Πολυχάρακτος, ὁ, ἡ, Varie effictus. Π. μόρφωμα Secund. Sent. 3 (vol. 1, p. 216 ed. Orell.). Wakef.]

[Πολυχαρής, ὁ, ἡ, Multum gaudens. Hesych. s. v. Πολυγηθής. Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 138, 1. G. Dind.]

[Πολυχάρης, ους, ὁ, Polychares, Messenius. Pausan. 4, 4, 5. ‖ Alius in nummo Coo ap. Mionnet *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 578. ‖ Πολυχάρης inscriptum fuit Euphorionis carmen, cujus duo supersunt fragmenta, in Meinekii collectione p. 68.]

[Πολυχαρίδης, ὁ, blanda compellatio, qua utebantur Lacones. Aristoph. Lys. 1098, 1242 : Ὦ πολυχαρίδα. Angl. Metrum postulat πολυχαρείδα, quod restituit Bentlejus.]

[Πολύχαρμις vel Πολυχαρμίς, ίδος, ἡ, Polycharmis, n. pr. in inscr. Eleusinia ap. Bœckh. vol. 1, p. 461.]

[Πολύχαρμος, ὁ, ἡ, Valde bellicosus. Asclep. Anth. Pal. 5, 202.]

[Πολύχαρμος, ὁ, Polycharmus, Lacedæmonius. Xen. Hell. 5, 2, 41. ‖ Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 636. ‖ Pharsalius, Xen. Ages. 2, 4, unde Hell. 4, 3, 8, restitutum pro Πολύμαχος. ‖ Naucratita ap. Athen. 15, p. 675, F. ‖ *Polychermus* quidam his memoratur in epistola Libanii quæ Latine legitur in collectione Wolfii p. 796, fortasse pro *Polycharmus*. G. Dind.]

[Πολυχείμαστος, ὁ, ἡ, Multis tempestatibus obnoxius. Methodius Patarensis in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 680. Osann.]

[Πολυχείμερος, ὁ, ἡ, Valde hibernus. Π. ὧραι Oppian. Cyn. 1, 428.]

[Πολυχείμων, ὁ, ἡ, Tempestatibus obnoxius. Appian. Civ. 5, 108, θάλασσα. Wakef.]

Πολύχειρ, ὁ, ἡ, Multimanus, (ut dicitur Unimanus, Centimanus,) Cui multæ sunt manus : ut Briareus ille cui erant centum. [Pollux 2, 150. Aristot. Polit. 3, 10. Eust. p. 123, 44 : Ἑκατόγχειρ ὁ π. Soph. El. 491 : Πολύπους καὶ π. Ἐρινύς. Magna manu militum instructus, Æsch. Pers. 83 : Π. καὶ πολυναύτης.]

[Πολυχειρία, ἡ. HSt. s. v. Πολύχειρ :] At vero Πολυχειρία non dicitur duntaxat Multitudo manuum, qualis erat illius gigantis [Eustath. p. 123, 26, 32], sed apud Historicos est Multitudo manuum, quas diversi alicui operi admovent : perinde ac si dicas operariorum s. operarum multitudinem. [Pollux 2, 149.] Thucyd. 2, [77] : Ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου διὰ πολυχειρίαν. Ubi quidam interpr. Copiosam manum, quæ interpr. parum mihi arridet. [Polyb. 8, 5, 2; 8, 36, 11, al. Diodor. 1, 31, et alibi non raro. Dionys. A. R. 4, 25; Strabo 16, p. 740; Arrian. Anab. 1, 22; Greg. Nyss. vol. 3, p. 556, A. Ap. Hesych. Πολυχειρία, quod exp. πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων.]

[Πολύχειρος, ὁ, ἡ, Multis manibus munitus, Multum efficere valens. Heracl. Alleg. 25, p. 88, δύναμις. Schleusn.]

[Πολυχερία. V. Πολυχειρία.]

[Πολύχεσος, ὁ, ἡ, Multum cacans. Poeta (comicus) ap. Suid. s. v. Ἀπηλλάγησαν : Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.]

[Πολυχεύματος, ὁ, ἡ, Multum effundens, Largiter fluens. Jo. Geom. Hymn. 2, 87; 4, 57. Boiss.]

[Πολυχεύμων, ὁ, ἡ, idem. Basil. M. Epist. 353. » Eumath. p. 286. Psell. De oper. dæm. p. 81. V. Has. ad Leon. Dion. p. 210 (p. 434, 610 ed. Bonn.). » Boiss. Tzetz. Hist. 8, tit. 225 : Ὁ π. ὠκεανός. Elberling. Schol. Theocr. 7, 6.]

Πολυχίτων, ὁ, ἡ, opp. præcedenti μονοχίτων : significat enim Multis amictus tunicis, Pluribus vestitus tunicis, Qui pluribus tunicis integitur : ut πολυχίτων κάλαμος, Theophr. C. Pl. 3, 26 [21, 2 et 4], quem ἀπαθῆ ὑπὸ τοῦ ψύχους esse dicit. [Σπέρματα πολυχίτωνα ib. 4, 11, 10; 15, 3; 5, 18, 2. Ὄρχεις π. Democr. Epist. ad Hippocr. p. 1289, 47.]

[Πολύχλωρος, ὁ, ἡ, Valde pallidus. Hippocr. p. 1008, G : Οὐ καθίσταται τὸ τῶν χροιῶν, οἷον τὸ πολυχλώριον. Scribendum saltem πολύχλωρον, nisi gravior corruptela latet. Struv.]

[Πολύχνιον vitiose pro πολίχνιον, quod v.]

[Πολύχνοος, ὁ, ἡ, Multa lanugine tectus. Nicand. ap. Athen. 2, p. 66, E : Π. φύλλα.]

Πολυχοέω, Multo cum fœnore refundo, Multiplici cum usura fundo, Large profundo, Fœcundus sum et fertilis. Aristot. De gener. anim. 4, [8] : Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστε ἐπαμφοτερίζειν. [Ibid. 3, 1.] Oppositum ὀλιγοχοεῖν.

[Πολυχοΐα, ἡ, i. q. πολυειδεία. Theophr. H. Pl. 1, 14, 4 : Ἔστι δὲ τῶν μὲν ῥᾴδιόν τε λαβεῖν καὶ διαριθμῆσαι τὰ εἴδη, τῶν δὲ χαλεπώτερον διὰ τὴν πολυχοΐαν. Quadrisyllabum est ap. Maximum in Καταρχ. 486 : Πυρῶν πολύχοια γένοιτο.]

[Πολυχοιρία vitiose pro πολυχειρία olim ap. Polyb. 12, 4, 8.]

[Πολύχολος, ὁ, ἡ, Multam bilem habens. Anon. Astrolog. cod. Reg. 2506, fol. 102 : Πολύχολος· ἔστι δὲ γλαυκόφθαλμος ἢ προβατόφθαλμος. Miller.]

[Πολύχοος, ὁ, ἡ, Copiose aggestus. Heracl. Alleg. 33, p. 110, κόπρον. Schleusn.]

Πολύχοος, s. πολύχους, Multa cum usura se refundens, Multo se numero auctum reddens, Copiose se refundens. [Phot. et Suid. : Πολύχουν, πολυφόρητον, ἢ πολυειδῆ. Hesych. : Πολύχουν, πολυειδές. Πολύχους, πολυφόρος· quæ aptior interpretatio est quam πολυφόρητος.] Theophr. H. Pl. 8, [4, 3] de tritici generibus : Εἰσὶν οἱ μὲν, πρώϊοι, οἱ δὲ ὄψιοι, καὶ εὐαυξεῖς καὶ πολύχοοι, οἱ δὲ ὀλιγόχοοι· C. Pl. 4, [8, 1] : Τάχα δὲ καὶ τῆς πολυκαρπίας· πολυχοώτερα γὰρ δὴ τὰ χέδροπα· H. Pl. 8, [3, 4] : Ὅλως δὲ πολυκαρπότερα καὶ πολυχοώτερα τὰ χέδροπα· C. Pl. 2, [12, 4] : Τῶν δὲ σπερμάτων τὰ ἐλάττω, πολυχοώτερα, ut et paulo post, Τὰ σπέρματα πολυκαρπότερα τῶν δένδρων, καὶ αὐτῶν τούτων τὰ χέδροπα τῶν σιτωδῶν. Quo in l. σπέρματα πολυχοώτερα perperam quidam interpr. Farinæ effundentia largiorem copiam. Nec enim ibi disputat philosophus quæ plus reddant farinæ, sed quæ majore cum fœnore fructum refundant et fertiliora sint, ut ex iis quæ subjungit exemplis satis manifestum est. [Πολύχους κόκκος Basil. Sel. V. Theclæ p. 254, B. Improprie Philo vol. 1, p. 301, 10 : Πολύχουν ... ἐν ἀνθρώποις κακόν.] In verbis etiam aliquis πολύχους esse dicitur, Qui nimirum ea copiose fundit, s. in sermone est copiosus. Nam et Latini dicunt Orationem numerose et volubiliter fundere, Verba s. Versus s. Oracula fundere : pro Tanta cum copia ore effundere ac si aquam pleno cado effunderes : quod et Funditare verba dicunt forma frequentativa. [Phot. Bibl. cod. 35, p. 7, 33 : Ἔστι δὲ πολύχους ταῖς λέξεσιν. Unde idem mox προσκορὴς, quoniam talis abundantia nauseam movet : et paullo post de eodem, ἀπειροκάλως ἐκκέχυται. Cod. 174, in Chrysostomo laudat τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων, quam mox εὐπορίαν, et ἀφθονίαν ἐνθυμημάτων vocat. Cod. 177 τὸ πολύχουν τῆς ἀνατροπῆς, h. e. fusa et moleste copiosa refutandi ratio. Ernest. Lex. rhet.] Apud Suidam de Eunomio Arianæ hæreseos sectatore [ex Socr. H. E. 4, 7] : Ὀλιγομαθὴς μὲν εἶχε περὶ τὰ μαθήματα, πολύχους δὲ ἦν περὶ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ στρέφων ἀεὶ, καὶ μὴ δυνάμενος περιγενέσθαι τοῦ προτεθέντος σκοποῦ, ὡς δεικνύουσιν οἱ τέσσαρες τόμοι, οὓς ἐματαιοπόνησεν εἰς τὰς ἐπιστολάς. [Iambl. In Nicom. p. 3, de Nicomacho : Ποικίλος ἐστὶ καὶ π. καὶ διηρθρωμένος.] Item πολύχους dicitur Qui late se diffundit, Late fusus, Multifarius, Varius et multiplex. Quomodo accipiunt quod Theophr. dixit H. Pl. 1, [1, 10] : Ὅλως δὲ πολύχουν τὸ τῶν φυτῶν γένος καὶ ποικίλον, Genus plantarum multiplex est et varium. Et hoc Aristotelis De part. anim. 2, [10] : Πολυμορφοτέραν ἔχει τὴν ἰδέαν, καὶ τούτων ἕτερα ἑτέρων μᾶλλον πολυχουστέραν, Multiformem magis et variam. [Aristot. H. A. 9, 43 :

Ἐκτίκτει (ἡ τενθρηδὼν) κατὰ γῆς ὥσπερ οἱ σφῆκες, πολύχουν δ' ἐστί· De gen. anim. 3, 18 : Πολύχοα καὶ πολύσπερμα· Rhet. 3, 17 : Ἂν πολύχους ᾖ ἡ ἐναντίωσις. Schol. Aristot. in Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 266, 9 : Πολυχουστέρους τόπους ἐξέδωκα τῷ συμβουλεύοντι. » Maxim. Tyr. 7, 7. » Wakef. Iambl. Protr. p. 376, Arithm. p. 45, et alibi. » Suid. s. v. Ἑρμῶν. » Boiss.] Ceterum notandum, ap. Theophr. H. Pl. 8, pro πολύχοος et ὀλιγόχους, alicubi scribi Πολύοχος et Ὀλιγόοχος, perperam mutata pristina sede literæ o.

Πολυχορδία, ἡ, Chordarum s. Fidium multitudo. [Plato Rep. 3, p. 399, C.] Athen. 8, [p. 352, D, ex Phania] de Stratonico, Πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσήνεγκε. [Plut. Mor. p. 661, D; 662, A; 674, E.]

Πολύχορδος, ὁ, ἡ, Multas habens chordas s. fides. [Plato Rep. 3, p. 399, D : Ὅσα π. καὶ πολυαρμόνια· et ib. de tibia : Ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον; et Pollux 4, 67. Theocr. 16, 45 : Βάρβιτον π. Plut. Mor. p. 827, B; 1137, B. Athen. 14, p. 636, E : Πολυχορδοτέρῳ συστήματι.] Π. γῆρυς, Eur. [Rhes. 548], Vox multarum fidium.

[Πολύχορτος, ὁ, ἡ, Gramine abundans, Herbidus. Βαθύλειμον per π. exp. Eust. p. 743, 29.]

[Πολύχους. V. Πολύχοος.]

[Πολύχρεως, ὁ, ἡ, Valde obæratus. Sic κατάχρεως explicat schol. Synesii Ep. 4, p. 160, A. Boiss.]

[Πολυχρηματέω, Opulentus sum. Strabo 9, p. 414 : Τοὺς τόπους τοὺς πολυχρηματήσαντας. Vulgo πολυχρηματίσαντας, quod correxit Coraes.]

Πολυχρηματία, ἡ, Pecuniæ abundantia, Opulentia. [Xen. Symp. 4, 42. Pollux 3, 110; 6, 196.]

[Πολυχρηματίας, ὁ, Opulentus. Diog. L. 6, 28.]

Πολυχρήματος, ὁ, ἡ, Cui multum est pecuniæ, s. Cui multæ sunt pecuniæ, Abundans pecunia, Pecuniosus. [Dionys. A. R. 5, 48; Strabo 9, p. 420; 16, p. 780; Lucian. Nec. 2; Dio Cass. 40, 22.]

[Πολυχρημοσύνη, ἡ, i. q. πολυχρηματία. Pollux 3, 110.]

Πολυχρήμων et Πολυχρημοσύνη interdum pro πολυχρήματος et πολυχρηματία, ea forma qua ἀχρήμων et ἀχρημοσύνη supra. [Polyb. 18, 18, 9 : Πολυχρημονεστάτη τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην πόλεων. Manetho 4, 21, 102. Hesych. s. v. Πολυπάμμων. Idem : Φίσκος, ... ταμεῖον πολύχρημον.]

[Πολυχρησιμώτατος, Planud. Compar. Ver. et Hiem. Ms. Boiss. Hoc est πολὺ χρησιμώτατος.]

Πολυχρηστία, ἡ, affertur pro Numerosus usus; sed sine exemplo. [Theophr. H. Pl. 9, 20, 4.]

Πολύχρηστος, ὁ, ἡ, Ad multa utilis s. commodus, Qui ad multa est usui. Ex Galeno Ad Glauc. affertur pro Usitatus; sed potius sonaret Multum usitatus. [Aristot. Polit. 8, 3 : Χρησίμους (τέχνας) πρὸς τὸν βίον οὔσας καὶ π. De gen. anim. 5 extr. Oribas. p. 359 ed. Matth. : Πολυχρηστότατα καὶ κάλλιστα φάρμακα. Eust. Il. Prooem. p. 2; 832, 13.]

Πολυχροΐα, ἡ, Colorum varietas. [Ælian. N. A. Epilog. : Οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ὡραῖον ἐκ τῆς π. » Planud. Ovid. Met. 15, 204. » Boiss.]

[Πολυχρονέω.] Affertur et verb. Πολυχρονεῖν pro Diu manere, Diu durare. [‖ Πολυχρονέω et Πολυχρονίζω, Longævitatem acclamo. Typicum Sabæ c. 19 : Πολυχρονίζομεν τὸν προεστῶτα· c. 32 : Πολυχρονίζομεν τοὺς βασιλεῖς. Euchol. Goari p. 310 : Πολυχρονεῖται παρὰ πάντων ὁ ἐπίσκοπος. Adde p. 491. Πολυχρονημένα βασιλεῦ ap. Damascen. Studit. Homil. 22 sub fin., et Hom. 25. Ducang.]

[Πολυχρονία, ἡ, Diuturnitas. Poeta anon. Cod. Reg. 1277, fol. 308, b : Τῇ π. τεκμήρνος. Miller.]

[Πολυχρονία, ἡ, Polychronia, n. pr. mulieris in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 533.]

[Πολυχρονίζω, i. q. πολυχρονέω. LXX Deuter. 4, 26 : Οὐχὶ πολυχρονιεῖτε ἡμέρας ἐπ' αὐτῆς.]

Πολυχρόνιος, ὁ, ἡ, opp. præcedenti [ὀλιγοχρόνιος], utpote significans Qui multo s. longo tempore durat, Diuturnus. [Euenus ap. Aristot. Eth. 7, 10 : Π. μελέτην. Plato Phædon. p. 95, C : Πολυχρόνιον ἡ ψυχή· 87, C : Ὡς οὐκ ... πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος. Π. ἐλευθερία Polyb. 6, 48, 5; τυραννὶς 13, 6, 2; πόλεμος 1, 13, 11; πολιορκία 3, 18, 8. Compar. πολυχρονιώτερος 1, 13, 11. Superl. πολυχρονιώτατος 1, 63, 4. Vitiose πολυχρονίοις ἀρρωστίαις idem in fragm. ap. Suid. s. v. Δυσποτμώτερον, quod πολυχρονίως scribendum esse monuit Schweigh.] Aristot. Prædic. Qualit. [6] : Φανερὸν δὲ ὅτι ταῦτα βούλονται ἕξεις λέγειν ἅ ἐστι πολυχρονιώτερα καὶ δυσκινητότερα. Et mox, Ὥστε διαφέρει ἕξις διαθέσεως, τῷ τὴν μὲν, εὐκίνητον εἶναι, τὴν δὲ, πολυχρονιωτέραν καὶ δυσκινητοτέραν. [Π. ἄμπελος Geopon. 5, 34, 3.] Et ap. Medicos πολυχρόνιος πυρετὸς, Febris diuturna et longa. [Galen. vol. 8, p. 698, D.] Superl. e Xen. Apomnem. 1, [4, 16] : Πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα ἔθνη, pro Vetustissimæ et sapientissimæ gentes. Nam exp. non solum Diutinus, item Longævus, Diu vivens, sed etiam Antiquus. [Tiresias ἐγένετο πολυχρόνιος, Apollod. 3, 6, 7, 7. De eodem Callim. L. P. 128, H. in Dian. 132, in Del. 282. Suid. in Καταγηράσαι. Sext. Emp. p. 560, 1; Athen. 2, p. 47, A; 9, p. 394, B. Hemst. Πολυχρόνιον, τὸ, Longævitatis s. vitæ diuturnæ in acclamationibus publicis apprecatio, in quibus canendo πολλὰ τὰ ἔτη acclamabatur. Hujusmodi πολυχρονίου formulas descripsit Codinus De offic. Palat. c. 6. Hæc et alia Ducang. ‖ Adv. Πολυχρονίως, Hippocr. p. 1282, 6; Oribas. p. 61 ed. Matth.]

[Πολυχρόνιος, ὁ, Polychronius, n. pr. in inscr. Aphrodisiensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 533. ‖ P. abbas ap. Maximum monach. in Phot. Bibl. p. 157, 22. ‖ P. monotheleta ibid. p. 5, 16. ‖ Polychronio cuidam scriptæ sunt Libanii epistolæ plures.]

[Πολυχρονιότης, ὁ, ἡ, Longævitas. Schol. Aristoph. Av. 604; Oribas. p. 94 ed. Matth. Eust. p. 97, 9.]

[Πολυχρονίως. V. Πολυχρόνιος.]

[Πολύχρονος, ὁ, ἡ, i. q. πολυχρόνιος. Æneas Gaz. Ecphr. 368; Theodos. Acr. 4, 93. » Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. p. 120. Herodian. Epim. p. 153. » Boiss. Etym. M. p. 13, 36 : Διὰ τὸ π. τοῦ ζῴου. Sed scribendum πολυχρόνιον ex Etym. Gud. p. 6, 48. ‖ Adverb. Πολυχρόνως » Apollon. Lex. v. Χλωρόν : Οὐ π., Recenter. » Schleusn.]

Πολύχροος, sive Πολύχρους, ὁ, ἡ, Qui multis est coloribus præditus, Qui variis est coloribus, Versicolor. [Πολύχρους λειμὼν Pollux 1, 240. Πολύχρουν παραπέτασμα 10, 32.] Πολύχρους τὰ ὄμματα [ap. Aristot. H. A. 1, 10], Cui oculi sunt variis præditi coloribus. Aliis, Numerosa oculorum varietate notatus. [Πολύχροος Oppian. Cyn. 4, 389.]

Πολύχρυσος, ὁ, ἡ, Multum habens auri, Multo affluens auro, Auri dives, Abundans auro. Hom. Il. [K, 315 : Δόλων ... π., πολύχαλκος· A, 46 : Πολυχρύσοιο Μυκήνης.] Σ, [289] : Πριάμοιο πόλιν πολύχρυσον, πολύχαλκον. [Od. Γ, 305.] Hesiod. [Op. 521] : Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης, Veneris multo affluentis auro. Solet enim muliebre genus auro multo se exornare. [Et Theog. 980. Pind. Pyth. 4, 94 : Π. δώματι· 6, 8 : Π. νάπᾳ (Apollinis)· 9, 122 : Θαλάμῳ π. Æsch. Pers. 3 : Ἀφνειῶν καὶ π. ἑδράνων· 9 : Π. στρατιᾶς· 45 : Σάρδεις π. Soph. El. 9. Eur. Hipp. 69, Hec. 492. Π. λατρεύματα Iph. T. 1275.] Item Xen. Cyrop. [3, 2, 23] : Π. ὁ ἀνήρ. [Strabo 4, p. 188 : Π. χώρα. Philostr. p. 303 : Τάφοι π. Pittacus ap. Diog. L. 1, 81 : Τῶν βασιλέων πολυχρυσότατον. Hemst.]

Πολυχρώματος, ὁ, ἡ, Multos habens colores, Multis præditus coloribus, Plinio Multicolor, πολύχροος. [Π. λειμὼν Pollux 1, 240.] Extat ap. Plat. [secundum Pollucem 4, 48, inter epitheta σοφιστοῦ, sed non legitur apud Platonem, nisi forte comicum dicere voluit Pollux. Strabo 15, p. 694 : Π. τὴν Ἰνδικὴν εἶναι.]

[Πολύχρωμος, ὁ, ἡ, idem. Manetho 5, 248; Stephan. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 201, 22; 212, 23; 216, 6; 233, 11. Herodian. Epimer. p. 153. » Eust. Epist. ante Comm. ad Dionys. p. 80, 4 ed. Bernh. » Boiss. Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* p. 498, 8 : Π. πράγματι. Hase.]

Πολύχυλος, ὁ, ἡ, Multum habens succi, Succosus, Multo madens succo. Diosc., de solano : Ἡ δὲ ῥίζα, εὐώδης, δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα, πολύχυλος, ἁπαλή· Plin. : Solani radix odorata, gustu acri, mordax, succosa, mollis. [Xenocrat. 42, 59. » Schol. Theocr. 1, 25. » Boiss.]

[Πολύχυμος, ὁ, ἡ, idem. Basil. vol. 3, p. 596; Xenocr. 30, p. 85.]

[Πολύχυτος, ὁ, ἡ, Multum diffusus. Oribas. p. 24 ed. Matth. Geopon. 2, 19, 5 : Π. σπέρμα. Plut. Mor. p. 423, A : Κόσμον π. καὶ πολύτρεπτον· 500, E : Κακία π. καὶ δαψιλὴς οὖσα· Vit. Cat. min. c. 25 : Τὴν ἀρετὴν ἄφθονον ποιεῖν καὶ π. τοῖς γένεσι.]

[Πολυχώρητος, ὁ, ἡ, Multorum capax. Theodor. Stud. p. 544, D : Λιμὴν π. Procl. In Plat. Tim. p. 160, 50 : Πολυχωρητότερον ἡ σφαῖρα. Cyrill. Alex. In Joann. p. 353, 763. Schol. Theocr. 13, 46; Hesych. s. v. Πολυάνδριον, Eustath. p. 1158, 2. Planud. Ovid. Metam. 7, 568.]

[Πολυχωρία, ἡ, Amplitudo. Ptolem. De jud. fac. p. 8.]

Πολύχωρος, ὁ, ἡ, In quo est multum spatii, s. Amplum spatium, (ut χῶρον infra dicam pro Spatio etiam poni,) Spatiosus, Capax. [Galen. vol. 4, p. 499 : Δυσπαθέστατον καὶ πολυχωρότατον τὸ περιφερές. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 33, 4 : Π. ἀγγεῖα. Theodor. Stud. p. 9, B : Τῷ π. τῆς διανοίας ἐναποτιθέμενος ἕκαστα. G. D.] Ex Luciano De sacrif. [immo De luctu c. 2] affertur πολύχωρος dictum περὶ τοῦ ᾅδου, i. e. de inferno. Apud Synes. autem [p. 200] superl. πολυχωροτάτη Bud. vertit Capacissima, ubi scribit, Πολυχωροτάτη ψυχὴ, ταῖς πάντων ἀρκοῦσα φροντίσιν. Quod si πολύχωρος diceretur ἀπὸ τοῦ πολὺ χωρεῖν, eand. quidem signif. haberet, sed inter hæc composita locus ei dandus non esset. Hesych. εὐρύχωρον exp. μεγάλως πολύχωρον.

[Πολύχωστος, ὁ, ἡ, In altum aggestus. Æsch. Choeph. 349 : Π. τάφος, quem schol. exp. ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον, minus recte.]

[Πολυψάμαθος, ὁ, ἡ, Multam habens arenam, Arenosus. Æsch. Suppl. 876 : Σαρπηδόνιον χῶμα π., ubi metrum πολύψαμμον postulat, quod restituit Bambergerus. Oppian. Cyn. 1, 373.]

[Πολύψαμμος, ὁ, ἡ, idem. Archias Anth. Pal. 7, 244 : Κῦμα πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους· ubi tamen aut πολυψάμμους aut ψαμάθους ab librario pro alio est vocabulo illatum : de quo critici alii alia conjecerunt, nihil quod certum haberi possit afferentes.]

[Πολύψεκτος, ὁ, ἡ, Multum reprehensus. Eustath. p. 1962, 18.]

[Πολυψευδόκαυχος, ὁ, ἡ, Multa falso jactans. Etym. Gud. p. 270, 28.]

Πολυψηφία, ἡ, a Bud. exp. ap. Thuc., Multitudo suffragia ferentium, et consentium [3, 10] : Ἀδύνατοι ὄντες, καθ' ἓν γενόμενοι, διὰ πολυψηφίαν, ἀμύνασθαι, οἱ ξύμμαχοι ἐδουλώθησαν.

Πολυψηφίς, ὁ, ἡ, ut π. ῥηγμίν, Litus multos habens calculos s. lapillos. [Orac. ap. Herodot. 1, 55 et Plat. Rep. 8, p. 566, C : Πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον· ubi alii πολυψηφῖδα. De quo idem dicendum est quod de adj. Πολυκλὴς supra diximus. V. Eustath. p. 174, 9.] Naumach. [60] : Χρυσός τοι κόνις ἐστὶ καὶ ἄργυρος, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Λᾶες ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυψηφῖδι θαλάσσης. Sed repono hic ἠδὲ pro οἱ δέ.

Πολύψηφος, ὁ, ἡ, Qui multa æquat suffragia, propter dignitatem, Bud. ap. Lucian. [Harm. c. 3] : Ὁ πολυψηφότατος ἐν παιδείᾳ σύ γε, καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις. Quæ interpret. magis mihi placet quam ea, qua πολύψηφος dicitur esse Qui multos calculos mittit et suffragia, et quidem ap. eund. Lucian., sed non allato loco. Existimo autem esse illum ipsum quem hic legis. [Schol. Callim. H. in Jov. 26 : Π. ποταμός. Πολυστείοισι ποταμοῖς ap. Nicandr. Th. 950 per πολυψήφοις exp. schol.]

[Πολύψοφος, ὁ, ἡ, Multum strepens. Paul. Silent. In therm. Pyth. 51.]

[Πολυωδυνία, ἡ, Vehemens dolor. Eurip. Epist. 4. Boiss. Suidas s. h. v.]

Πολυώδυνος, ὁ, ἡ, Quem multi dolores exercent et premunt, Ærumnosus, etiam Multos dolores inferens, Multorum dolorum auctor et causa. [Suidas : Π., ὁ ἐν μεγάλῃ θλίψει ὤν. Theocr. 25, 238 : Π. ἰός. Marian. Anth. Plan. 201 : Π. λαμπὰς ἔρωτος. Passive Glauc. ib. 111; Pallad. Anth. Pal. 11, 386; Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 137, 31.]

[Πολύων, ωνος, ὁ, Polyon, n. pr. in inscrr. Delphicis ap. Bœckh. vol. 1, p. 830, et Curtium p. 61.]

[Πολυωνυμέω, Multa nomina habeo. Eust. p. 8, 27; Tzetz. Exeg. Il. p. 58, 20.]

Πολυωνυμία, ἡ, Multitudo nominum. Callim. H. in Dian. [7] : Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ. Ubi habes πολυωνυμίην Ionice pro πολυωνυμίαν. Explicatur autem hic l., ut de hoc obiter lectorem moneam, verbis Hesychii, qui postquam dixit μονάδα vocari solitam πολυώνυμον, addit esse Apollinis epith. Perinde enim est ac si diceret Diana, Fac sim æque πολυώνυμος atque Apollo, aut magis etiam : adeo ut polyonymia certare mecum non possit. || Celebritas, Gloria : ut πολυώνυμος exp. ἔνδοξος. || Πολυωνυμία interdum pro συνωνυμία, sicut πολυώνυμα dicam appellata, quæ et συνώνυμα, Eust. p. 284.

Πολυώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Multinominis, Multa nomina habens. [Plato Phædr. p. 238, A : Ὕβρις πολυώνυμον.] Utitur hac voce πολυώνυμος is qui nunc extat Orph. [H. 1, 1; 9, 13; 10, 10; 15, 9; 26, 4; 35, 1; 39, 1; 49, 2; 51, 1; 55, 1; 58, 2] : item Hesiod. Theog. [785], qui dicitur itidem appellasse ὕδωρ πολυώνυμον, a colorum varietate. Exp. vero et ἔνδοξος, τίμιος, i. e. Celebris, Honoratus. [Adde Hom. H. in Apoll. 82, in Cer. 18 et 32 : Κρόνου πολυώνυμος υἱός. Pind. Isthm. 5, 1 : Π. Θεία· Pyth. 1, 32 : Π. ἄντρον. Soph. Ant. 1102; Aristoph. Thesm. 320; Callim. H. in Apoll. 70, Dian. 7; Theocr. 15, 109. Π. Ἶσις Anth. Pal. App. 281. Π. κούρα (Maria virgo) 384. Πολυώνυμον ἄστεως pro πολλῶν ἀστ. Archestrato ap. Athen. 3, p. 105, A, restituit Valcken.] Vide alia ap. Hesych., de cujus verbis dixi et in Πολυωνυμία. || Πολυώνυμα vocata fuerunt et Ea quæ alii dixerunt συνώνυμα. Vide Eust. p. 8 [et schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 868, 16].

[Πολυωνύμως, Multis nominibus. Dionys. Areop. De div. nom. c. 1, p. 251. Boiss.]

Πολυώνυχος, ὁ, ἡ, Multos habens ungues. [Aristot. H. A. 2, 12 : Π. ὄρνιθες.]

[Πολυωπέτις, ἡ, Multocula. Π. αἴγλη Maximus Π. καταρχ. 584.]

[Πολυωπής, ὁ, ἡ, Multa foramina habens. Nicand. Al. 323 : Ὀθόνης πολυωπέϊ κόλπῳ, quod schol. per πολυωπῷ exp. Ib. 450 : Πολυωπέας ὄμπας. Schol., πολλὰς ὀπὰς ἐχούσας· τοιαῦτα γὰρ τὰ κηρία.]

[Πολύωπος s. Πολυωπής, ὁ, ἡ.] Πολύωπον, Hesychio πολυόμματον, Multoculum [Eunap. Hist. Exc. p. 94, 16 : Ποιμένα τοῦ Ἄργου πολυωπέστερον] : item πολλὰς ὀπὰς ἔχον, Multa habens foramina : quod et πολύοπον. Apud Hom. oxytonus [ut præcipit Arcad. p. 67, 10, et scriptum est ap. Eustath. p. 1398, 14; 1931, 40, et in Etym. M. p. 682, 3], Od. X, [386] : Πολλῆς ἐκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ, schol. πολλὰς τρύπας ἔχοντι, Multa habenti foramina. [Planud. Ovid. Met. 7, 87, λίνα. Boiss. Schol. Nicand. Al. 323.]

Πολυωρέω, opp. superiori ὀλιγωρέω [De utroque Hesych. s. v. Πολυωρεῖ] : ut enim illud significat Parum curo, Levi cura dignor, ita hoc Multa cura dignor, Magnam alicujus curam gero; vel etiam Cum multa cura servo et tueor : ut [Hesych., Phot. et] Suidas πολυωρήσεις exp. non solum πολλὴν φροντίδα ποιήσεις, sed etiam φυλάξεις, in Ps. 137, [4] : Πολυωρήσεις με ἐν ψυχῇ μου, δυνάμει σου, Curam geres animæ meæ, et diligenti cura tueberis eam virtute tua. Bud. vertendum fuisse censet, Abunde mihi suppeditabis copias in anima mea, virtute tua. Nam πολυωρεῖν τινα, dicitur etiam Qui eum accurate et diligenter tractat, καὶ κηδεμονικῶς ἔχει, Qui quum aliis in rebus aliquem multa cura dignatur, tum vero in iis quæ ad victum pertinent; ideoque exp. non solum Honoro, In honore et pretio habeo, sed etiam Laute et accurate accipio [ut ap. Athen. 1, p. 4, A, ubi perperam olim πολυωρῶν pro πολυωρῶν. Schweigh.]. Generaliter autem, uti dixi, Cura multa dignor, Magnam curam gero. Æschin. [p. 8, 5] : Καὶ κατὰ τὴν γνῶσίν μου τὴν πρὸς αὐτὸν, πολυωρῶν εἰς τὴν νῦν οὐ διέλιπον, Ad hunc usque diem ejus curam habere non desii : sc. domi meæ. [Diodor. 18, 65 : Πεπολυωρηκότας τὴν Ὀλυμπιάδα.] Diog. L. in Antisth. [6, 9] : Ποντικοῦ νεανίσκου πολυωρήσειν αὐτὸν ἐπαγγελλομένου εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρίχων, Promittente sese ipsum laute accurateque accepturum, s. multa cura dignaturum, si veniret navis qua advehi salsamenta Pontica curabat. Joseph. Ant.

Jud. : Ἐπετηρήκει δὲ αὐτῇ ἀπὸ μοίρας βρωμάτων τινῶν, ὡς αὐτὴν ἐπολυώρουν οἱ γειτονεύοντες, Quæ vicini multa ipsam cura dignantes, ipsi conferebant. (Sed repono ἀπομοίρας conjunctim pro ἀπὸ μοίρας.) Athen. 5, [p. 211, B] de Diogene Epicureo : Ἐπολυώρει οὖν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καίπερ ὄντα τῷ βίῳ φαῦλον. [Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 381, C : Καί οἱ πολυωρεῖν τὴν ἀσφάλειαν.] Pass. voce et signif. Aristot. Rhet. 2, [2] : Προσήκειν δ' οἴονται πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων κατὰ γένος, κατὰ δύναμιν, κατ' ἀρετήν, Observari, Honorari, Honorem sibi deferri : cui ibid. ὀλιγωρεῖσθαι ut oppositum statuit Bud. [Diodor. 11, 86 : Πολυωρηθέντες ὑπ' αὐτοῦ.]

Πολυωρητικός, ἡ, όν, Multam curam gerens, Solicitus. Plut. [Mor. p. 275, E] de dea quadam, quæ olim Orta dicta fuit, s. Horta : Ἡ μᾶλλον ὡς νῦν ὀνομάζουσιν αὐτὴν ὥραν, μηκυνομένης τῆς προτέρας συλλαβῆς, ἐπιστρεφῆ τινα καὶ πολυωρητικὴν θεόν· ἣν διαφυλακτικὴν καὶ φροντιστικὴν οὖσαν, οὐδέποτε ῥᾴθυμον οὐδὲ ὀλίγωρον εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἐνόμιζον.

Πολυωρία, ἡ, Multa cura, vel etiam Ratio et Observatio : ea signif. qua dicimur Rationem habere alicujus et Observare aliquem, pro Non negligere. [Zeno ap. Sext. Emp. p. 190 : Οὐδὲν ἐπιστροφῆς ἢ π. προσδεομένων, et Chrysipp. ib. p. 725. Diodor. 1, 59 : Οὐδεμιᾶς ἐτύγχανε π. 1, 91 : Τιμῆς καὶ π. (πολυδωρίας aliquot codd.) ἀξιοῦνται. Plut. Mor. p. 792, E : Π. δεομένης καὶ βοηθείας.] Suidæ est ἐπιμέλεια : afferenti hunc locum ex quodam anonymo : Ὁ δὲ ἐδεῖτο τοῦ θεοῦ πολυωρίας τυχεῖν τῆς ἐξ αὐτοῦ. Et hunc ex Æliano : Δεομένῳ δὲ πολυωρίας τυχεῖν καὶ ῥοπῆς εἰς τὸ κρεῖττον, οὐκ ἐπένευσε, Curam rationemque aliquam sui haberi, et sese non negligi. [Philostr. Epist. 39.]

[Πολύωρος, ὁ, Polyorus, n. pr. hominis stolidi, multarum rerum curiosi, de quo v. Eustath. p. 1669, 54. || Πολύωρος Παιανιεὺς in inscr. navali 10, e, 59.]

[Πολύωρος, ὁ, ἡ, Qui multorum annorum est, Vetustus. Dius Pythag. ap. Stob. Flor. 65, 17 : Οἶνον ἁδὺν καὶ π. Quod πολυφόρον scribendum videbatur Gesnero, quocum comparari possunt quæ de vino πολυφόρῳ tradit schol. Aristoph. Pl. 854.]

[Πολυώροφος. V. Πολυόροφος.]

Πολύωτος, ὁ, ἡ, Multas habens aures, Multis auribus præditus. [Scriptor Philopatr. c. 3.]

Πολυωφελής, ὁ, ἡ, Plurimam utilitatem afferens, Valde utilis. [Aristot. Eth. 1, 3 : Πολυωφελὲς ἂν εἴη τὸ περὶ τούτων εἰδέναι. Dionys. A. R. 1, 36 : Τοῦτο τὸ πάμφορον καὶ π. Ἰταλίαν ἔχειν πείθομαι· De Thucyd. jud. c. 51 : Οὐδὲν πολυωφελέστερον. Iambl. V. P. p. 246. Hesych. s. v. Ἐριούνιος, Etym. M. p. 374, 18. Π. καρποὶ Geopon. 2, 24, 3. || Adverb. Πολυωφελῶς, Aristoph. Thesm. 304. Superl. Xenoph. Hipparch. 1, 1 : Πολυωφελέστατα.]

[Πολύωψ, ὁ, ἡ, Multos oculos s. multa foramina habens. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 65 : Κίστην πολύωπα μελανδόκον· ubi vasculum intelligitur perforatum quod præter atramentum etiam ad calamos aliaque instrumenta tenenda serviebat, ut recte exp. Jacobs. Idem 9, 765 : Ἀνέρα δ' ὑπνώοντα μίτῳ πολύωπι καλύπτω.]

[Πολφός, ὁ. Nam hoc accentu scribendum ex Arcad. p. 84, 19, non πόλφοι, quod ap. Hesych. et Phot. legitur p. 442, 9, qui exp. τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρικτῆς (ἐρίκης ap. Hesych.) ἑψόμενα.] Πόλφοι, vocabantur μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, a quibus etiamnum ap. quosdam nominatur Πολφοφάκη, inquit Pollux 6, c. 9 [§ 61], subjungens hæc Aristoph. verba, Πόλφους δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς. Apud Athen. vero 4, [p. 158, B] et 13, [p. 584, D], βολβοφάκη scriptum pro isto πολφοφάκη : ap. Polluc. autem in loco Aristoph. oxytonus πολφοὺς, ut βολβούς : quæ scriptura melior est. [Idem accentus genitivo πολφῶν ibid. restitutus ex cod. pro vulgato olim πόλφων.] Erotian. p. 42 [314] πολφοὺς exp. βολβούς : aliis esse dicens βρῶμά τι πολτῶδες. [Conf. Πομφός.]

[Πολφοφάκη. V. Πολφός.]

[Πόλφυξ. V. Πόμφυξ.]

[Πῶλχος, ὁ, i. q. ὄχλος, in numo Cretensi ap. Chishull. et Pellerin. *Collection* 3, p. 66. Schneid. In numo Cnossio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 269.]

[Πόμα, Πομάτιον. V. Πῶμα.]

[Πομαξάθρης, ὁ, Pomaxathres, Parthus. Plut. V. Crassi c. 31, 33. Libri alii πομαξαίθρης.]

Πομπαγωγέω, Pompam duco, πομπῆς ἡγοῦμαι. Apud Hesych. etiam Πομφαγωγεῖ, expositum τὴν πομπὴν ἄγει.

Πομπαῖος, αία, αῖον, [Deductorius. De vento secundo Pind. Pyth. 1, 67 : Π. οὖρον. Eur. Iph. A. 1323, de classe Græcos Trojam deducente : Ἐλάταν πομπαίαν.] Mercurii cognomen, quod defunctorum animas ad inferos deducat : ut et ap. Hom. Od. Ω videre est initio. [Æsch. Eum. 91 : Ἑρμῆ, φύλασσε· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. Ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ vocatur ab Eur. Med. 744.] Ajax ap. Soph. [Aj. 832] suo ense se transfossurus, Καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι. Ubi schol. exp. τὸν ψυχοπομπόν, Qui animas defunctorum ad inferos transmittit s. deducit : a nom. ψυχοπομπός. Idem et omnes generaliter homines iter ingredientes deducere et comitari solet, ut patet ex Il. Ω, [337] ubi Priamo ad Achillem ab Jove duxque comesque datur, dicente, Βάσκ' ἴθι καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ὣς ἄγαγ'. Eust. ibi πομπὸν et ὁδηγὸν eum vocat : imo ipse Mercurius, ibi ad Priamum dicit, Σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. Item τὰ πομπαῖα ἄγειν ap. Eust. p. 1695 [1935, 10] videtur dictum pro Pompas ducere. Vide Πομπός.

[Πομπαίδιος, ὁ, Pompædius (cum cognomine Σίλων), dux Marsorum, ap. Diodor. in Exc. ap. Phot. Bibl. p. 391, 27, 32. Strabo 5, p. 241 : Μαρσικὸν ὠνόμασαν τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ἀρξάντων τῆς ἀποστάσεως καὶ μάλιστα ἀπὸ Πομπαιδίου. Πομπαιδίου Kramerus. In Πομπαῖος corruptum ap. Diodor. Exc. p. 612. Idem nomen Πομπήδιος est, quod aliquoties repetitum legitur apud Josephum A. J. 19, 1, 5. G. Dind.]

Πομπεία, ἡ, Pompa, Transvectio qualis in pompa esse solet. Πομπεύειν, inquit Bud., et πομπεία quid sit, facile intelligitur ex Athen., τὴν Ἀντιόχου πομπείαν describente p. 57, 58 [5, p. 194, 195] : de ludis enim et spectaculis gladiatorum et venationum loquens, quos ille exhibuit, ita scribit : Ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν, οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν· καθηγοῦντό τινες Ῥωμαϊκὸν ἔχοντες καθοπλισμόν, μεθ' οὓς Μυσοί, et quæ sequuntur, prolixe ibi descripta sua serie. Quam pompam ibid. sequitur ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεγενημένη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου πομπή. [Polyb. 31, 3, 2.] || Convitiorum jactatio. Veteres, inquit Erasm. Chil., πομπεύειν dicebant Convitiari; πομπείας, Convitia : hinc natum quod in pompis bacchanalibus quidam ex curribus convitia jaciebant in alios, et vicissim ab illis impetebantur. Citantur [ab Harpocr.] hi versus ex Menandri Perinthia : Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες Σφόδρα λοίδοροι, i. e. In curribus nonnulla sunt dicteria Acerba valde. Hæc ille, remittens ad affine proverb. De plaustro loqui. Additur ex Dem. [p. 229, 3] : Τῆς δὲ πομπείας τῆς ἀναιδοῦς οὑτωσὶ γεγενημένης· quem usum habet et τὸ πομπεύειν ap. Eund., ut post ex Bud. docebo. Ammon. quoque [p. 115] ap. eund. Dem. exp. λοιδορία : at πομπὴν esse ait ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι. [Phot. et Suid. : Π., λοιδορία· καὶ οἱ δικανικοὶ χρῶνται τῷ ὀνόματι. De ludibrio fortunæ Heliodor. 5, 6 : Τὴν ἐπάλληλον τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν π.]

Πομπεῖον, τό, Vas quo in pompis utuntur [Aristid. vol. 2, p. 38 : Πομπείου τυχὼν ἐν Παναθηναίοις] : et plur. Πομπεῖα, Vasa sacra, Supellex qua in pompis solemnibus utebantur : σκεύη χρήσιμα ἐν δημοσίαις πομπαῖς, s. ἱερὰ σκεύη χρήσιμα ἐν ταῖς πομπαῖς, Eust. [p. 576, 46, et 762, 7.] Alii Vasa pompalia, quæ ad pompas solemnes et lustrationes pertinent. [Harpocr. s. v. Πομπεῖς : Πομπεῖα δὲ λέγεται τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, ὡς καὶ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ κατ' Ἀνδροτίωνος ὑποσημαίνει. « Πομπείοις δὲ » φησὶ Φιλόχορος « πρότερον ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν τριάκοντα κατασκευασθεῖσιν. Ὀψὲ δὲ » φησὶ « καὶ Ἀνδροτίων ἄλλα κατεσκεύασεν. » Similia Lex. rhet. p. 290, 4, Etym. M. p. 682, 44. Mœris p. 332 : Πομπεῖα Ἀττικοὶ τὰ θυμιατήρια καὶ τὰς χέρνιβας, ὡς Θουκυδίδης (apud quem nusquam legitur πομπεῖα, sed ἱερὰ σκεύη περὶ τὰς πομπὰς 2, 13, et θυμιατήρια 6, 46). Andocid. p. 33, 1 : Τὰ π. παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος. Plut. V. Alc. c. 13 : Π. χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Id. Mor. p. 841, C; 852, B; Pausan. 1, 29, 16; Maxim. Tyr. 22, 3.] Dem. [p. 702, 12] : Ἠδικηκότα κοινῇ πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ περὶ

τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν καὶ περὶ τὴν ποίησιν τῶν πομπείων. Ex Eod. [p. 618, 4] ap. Hermog. Περὶ γοργότητος l. 2 : Ἀλλ' Ἀνδροτίων ἡμῖν πομπείων ἐπισκευαστής, ubi exp. Pompæ ferculorum s. gestaminum. Pollux l. 10 sub fin. etiam Παραπόμπεια, inter sacra vasa numerat, quæ ipse appellat et Ποδόπομπα. [Pollucis verba ubi de vasis sacris agit, vehementer sunt depravata : τὰ δὲ ἐπίπομπα, παραπομπεῖα καλεῖται. Sic Ms. ἐπίπομπα pro ποδόπομπα. Videntur autem hoc modo commode posse redintegrari : τὰ δὲ εἰς vel πρὸς πομπὰς παρὰ ...... πομπεῖα καλεῖται. Exciderat scriptoris nomen, forte Demosthenis, cujus mox injicitur mentio : hinc cetera corrupta. Majoris pretii non sunt ἀποπομπεῖα, quæ habet grammaticus Bibl. Coisl. p. 488 (in Bekk. Anecd. p. 183, 1) : Ἀποπομπεῖα. Ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ποτήρια ἐπέμπετο εἰς τὴν ἑορτήν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τριακοστὴν ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν. Pro ἀποπομπεῖα debuerat scribere πομπεῖα vel τὰ πομπεῖα, et præterea duas veteris scholiastæ, cujus scrinia expilavit, adnotationes confudit. Pierson. ad Mœr. p. 333. De rebus quæ in triumpho ducuntur, Dio Cass. 43, 42 : Ξυλίναις εἰκόσιν ἄλλοις τε τοιούτοις π. ἐχρήσαντο. Ib. c. 19; 51, 21. Τὰ πομπεῖα σκεύη Diodoro 12, 40, restituit Wessel. pro ἡ πομπεία σκευή : recte, nisi quod fortasse σκεύη delendum. G. D.] || Πομπεῖον Idem existimat esse etiam οἴκημα κοινὸν, quum Dem. [p. 918, 26] dicat, Ἐν τῷ πομπείῳ διαμετρούμενοι. Sic Diog. L. in Socr. p. 82 [2, 43] : Ἣν ἔθεσαν ἐν τῷ πομπείῳ· de statua Socratis. Ubi interpres vertit, In urbis celeberrimo loco. Idem ap. Eund. in Vita Diogenis p. 271 [6, 22] : Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ πομπεῖον, vertit Palatium. [Hesych. : Πομπεῖα, τὰ πρὸς τὰς πομπὰς σκεύη· ἢ τόπος ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἀποτίθεται.]

Πομπεὺς, έως, ὁ, idem quod πομπός. Unde Πομπῆες, Ionice pro πομπεῖς, quod Hesych. exp. προπομποὶ, οἱ προπέμποντες, ὁδηγοί, Qui aliquem deducunt, Duces viæ. [Hom. Od. Γ, 325 : Οἵ τοι πομπῆες ἔσονται ἐς Λακεδαίμονα· et 376, Ν, 71, Υ, 364. Ib. Δ, 362 : Οὖροι νηῶν πομπῆες. Apoll. Rh. 2, 422. Πομπῆα κελεύθου Nonn. Jo. c. 3, 143.] || Πομπεῖς dicuntur etiam Qui pompam ducunt, οἱ πομπεύοντες. Thuc. 6, p. 216 [c. 58] : Ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας ἐχώρησε, i. e. τῶν πολιτῶν τοὺς ἐν ὅπλοις τὴν πομπὴν πέμποντας, ut paulo ante loquitur. Valla πομπεῖς ibi interpr. Pompatici : alii Ductores pompæ.

[Πόμπευσις, εως, ἡ, Pompæ deductio. Plato Leg. 12, p. 949, C., ubi plurali numero.]

[Πομπευτήριος, ία, ιον, Ad pompam comparatus. Dionys. De adm. vi Dem. c. 32 : Ὅσῳ διαλλάττει πολεμιστήρια ὅπλα πομπευτηρίων.]

Πομπευτὴς, ὁ, Qui aliquem deducit, pompam ducit. [Lucian. Nec. c. 16 : Ἡ τύχη ποικίλα τοῖς πομπευταῖς (hominibus, quorum vitam πομπῇ τινι μακρᾷ comparat) τὰ σχήματα προσάπτουσα· ubi libri aliquot πομπεύουσι.]

[Πομπευτικὸς, ή, όν, Ad pompas pertinens, Pompis aptus. Schol. Hephæst. p. 159 ed. Gaisf. : Ὁ παλιμβάκχειος ... ὁ καὶ π. διὰ τὸ ... ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι. || Adv. Πομπευτικῶς. « Theodor. Metoch. p. 134. » Cramer.]

Πομπεύω, Mitto, Transmitto, Transveho, Deduco : cujus signif. exemplum ex Erinna habes paulo post in Πομπίλος. Pro Deduco vel etiam Mitto, accepit Hom. quoque Od. N, [22] : Αὐτὴ μὲν πόμπευεν ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο Κεῖσ' ἐλθών· schol. ibi exp. παρέπεμπεν. [Adjecto accus. τέχνην Soph. Tr. 620 : Εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον· et πομπὴν Himer. p. 316 : Κρείττονα πομπὴν τῆς Ἡφαίστου ἐπόμπευον.] || Cum pompa incedo, etiam Pompam duco : ut Ovid., Cineri materno ducere pompam; item, Pompam ducit, et adjunctos aureus urget equos. [Demosth. p. 522, 3 : Ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν. Similiter Polyb. 6, 39, 9. Idem πομπεύειν θυσίαν ἐπὶ τῶν νεῶν dixit 4, 35, 2.] Synes. Ep. 127 : Καὶ ἧκε μετάπεμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων, Vehiculo publico per urbem pompam ducens, Cum pompa incedens per urbes. Sic Gregor. : Ἔπειτα πομπεύει διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὸ λουτρὸν προαγόμενος, Pompatice incedit, Bud. : qui πομπεύω exp. non solum Pompatice incedo, sed etiam

Exulto, Efferor, Mihi placeo, Triumpho : sumpta metaph. ab iis qui in pompis se præ ceteris efferunt et ostentant. Quo refer πομπεύει, quod Suid. exp., ὡς νεανικῶς μεγαληγορεῖ. [Lucian. D. mer. 12, vol. 3, p. 312 : Πομπεύσεις ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος.] || Idem exp. etiam λοιδορεῖ, in Demosth. [p. 268, 25] : Ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ, πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο· ut πομπεύειν hic fere sit quod et Ex plaustro convitiari. Remittit vero ad Hermog. p. 248. Sic et Philostr. Her. [p. 684] πομπεύω εἰς σε, In te convitia jacto. Vide Πομπεία. [Exx. ex scriptoribus medii ævi plurima collegit Ducang.] || Πομπεύω rursum significat In pompa transvehor [Theocr. 2, 68 : Τᾷ δὴ ... θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα. Dionys. A. R. 2, 67 : Ζῶσαι ἔτι πομπεύουσιν ἐπὶ κλίνης φερόμεναι. Dio Cass. 43, c. ult. : Δεδεμένος ἐπόμπευσε], ap. Athen. : Ἔφηβοι μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν ἐς ὀκτακοσίους, ut Bud. interpr. [Id. 11, p. 472, A.] Sic Idem : Ἐπόμπευσαν δὲ καὶ θρόνοι πολλοὶ ἐξ ἐλέφαντος κατεσκευασμένοι. Et Lucian. p. 65 [Nec. c. 16] : Τὸν Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, Qui in pompa famulorum transvehebatur. [Diodor. 16, 92 : Εἴδωλα τῶν δώδεκα θεῶν ἐπόμπευε· ubi Wessel. alia exx. collegit. De ducentibus triumphum, Dio Cass. 44, 49 : Δι' ἧς (ἀγορᾶς) ἐπόμπευσας πολλάκις ἐστεφανωμένος.] || Habet et transitivam signif. pro In triumphum duco, Ostento in pompa et triumpho. Ab Hesych. vero παράγω exp. Unde πομπευθεὶς, In triumphum ductus, Triumphatus. Plut. : Πομπευθέντες αἰχμάλωτοι. Sic et in Tito Flamin. p. 689 meæ ed. [c. 14] : Τὰ λάφυρα πομπευόμενα· paulo post dicit, Ἐν τῷ θριάμβῳ κομισθῆναι, pro πομπεύεσθαι. Item πομπευθὲν, Pompatice transvectum. Idem Plut. Anton. [c. 58] : Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, Pompatice s. Funebri pompa transvectum, Bud., qui et similem locum affert ex Greg. Naz. Stelit. 2 : Μίμοι γελοίων ἦγον αὐτὸν, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἰσχροῖς ἐπομπεύετο· quæ vide et in Κατορχούμενος supra. || Affert idem Bud. et hæc ex Gregor., sed sine interpretatione : Ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύει καὶ δορυφορεῖ παρ' ἑαυτῇ πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. [Porphyr. De abst. 2, 7, p. 62, 19 : Πομπεύειν ἑκατόμβην τῷ θεῷ. Hemst.] Et in Julian. p. 101 : Πομπεύει ἐλευθερίαν τῷ χρήσματι. [Heraclid. Alleg. Hom. p. 449 : Περὶ τῆς ἔριδος οὐδ' ὑποσταλμένως ἠλληγόρησεν οὐδ' ὥστε δεῖσθαι λεπτῆς τινος εἰκασίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ φανεροῦ τὰ κατ' αὐτὴν πεπόμπευκεν, i. e. In medium produxit, clare exposuit. Epictet. Diss. 3, 24 extr. : Μόνον μὴ πόμπευε αὐτὴν μηδ' ἀλαζονεύου ἐπ' αὐτῇ.] || Πομπεύει, Hesychio etiam κατασγολάζει : ap. quem legitur et Πομπεῖ, πομπεύεται : a verbo Πομπέω.

Πομπὴ, ἡ, Missio, Missus. [Lex. rhet. p. 288, 24 : Π. ἄφοδος (ἔφοδος ap. Hesych.), ἐξαποστολὴ, δημοσίευσις.] Thuc. 4, p. 156 [c. 108] : Ξύλων ναυπηγησίμων πομπῇ, i. e. διὰ τὸ πέμπειν ξύλα ναυπηγήσιμα, Ob missa s. transmissa ligna fabricandis navibus. Et ap. Demetr. Phal., σίτου πομπὴ, quæ et uno verbo σιτοπομπεία [σιτοπομπία]. Ælian. : Τὸν δράκοντα τὸν ἐκ τῆς θείας πομπῆς ἥκοντα, Divino missu, Deo mittente, ubi Suid. exp. πέμψεως, ἀποστολῆς. [Adde Ælian. N. A. 3, 47 : et ὁσίᾳ πομπῇ V. H. 8, 1.] Plato Rep. 2 fin. [p. 383, A] : Τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, ubi etiam nota, Ὄνειρος, quo Hom. utitur, ab eo exponi ἐνύπνιον. Respicit vero ad Il. B, [8] : Βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Item Plut. De def. orac. [p. 419, E] : Πλεῦσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς [πομπῇ] τοῦ βασιλέως, Sese, cognoscendi visendique causa, imperatore mittente navigasse, s. Missu imperatoris : ut Tac., Missu principis. Affertur ex Plat. Rep. 2, [p. 382, E] etiam πομπαὶ σημείων, pro Signorum s. Portentorum missiones, Missa portenta. [Eur. Herc. F. 580 : Εὐρυσθέως πομπαῖσι· Hel. 1131 : Πομπαῖσιν Ἀφροδίτας· Iph. T. 651 : Ὦ σχέτλιοι πομπαί· Rhes. 229 : Γενοῦ σωτήριος ἀνδρὶ πομπᾶς ἁγεμών.] || Impulsus, Instinctus : quia ii, qui mittunt mandantque aliquem, impellunt et instigant. Eur. [Iph. A. 352] : Οὐρίας πομπῆς σπανίζων, Destitutus vento secundo, qui impelleret : nisi malis Qui transmitteret et transveheret. [Ib. 1324 : Ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεύσαι

πομπάν. Pind. Nem. 7, 43 : Ζεφύροιο πομπαί.] Quomodo et πομπῇ θεοῦ [vel θείᾳ πομπῇ] ap. Herodot. [1, 62; 3, 77; 4, 152; 8, 94] exp. Dei instinctu, impulsu : quod possis etiam interpretari Missu instinctuque Dei. Itidem ap. Plut. in Rom. [c. 9] : Πομπῇ θείᾳ φαίνεται, Divino impulsu apparet, Divinitus : de augurio. Aristid. p. 113 [vol. 1, p. 105] : Πέμπουσι δὴ θείᾳ πομπῇ γῆν ἐπὶ πᾶσαν ἀφορμὰς τοῦ βίου, Athenienses mittunt instinctu divino, divino numine : de Triptolemo loquens. Bud. Ex Nonno autem [Jo. c. 3, 10] πομπαὶ θεοῦ, pro Dei auspicia et ductus. [Æsch. Ag. 748 : Πομπῇ Διὸς ξενίου.] || Deductio, qua sc. deducendum aut transmittendum transvehendumque curamus, qui apud nos aliquandiu deversatus est : quod et Reductio a Cic. nominatur. Hom. Od. Z, [290] : Ὄφρα τάχιστα Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. Quomodo accipiunt et in Od. E, [32]. Ὥς κε νέηται Οὔτε θεῶν πομπῇ, Diis deducentibus, Deorum ductu : παραπομπῇ, προπέμψει. [Il. Z, 171 : Βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ· Od. E, 32 : Οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων· H, 193 : Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ. Δόμεναι π. I, 518. Τεύχειν π. K, 18. Æsch. Eum. 1034 : Βᾶτ' ἐκ δόμων... ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ. Eur. Iph. A. 150 : Ἤν νιν πομπαῖς ἀντήσῃς.] Itidem Plato Epist. [7, p. 345, E] : Πομπὴν παρασκευάζω σοι, Paro qui te reducant. Quo refer Plut. Alcib. [c. 31] : Φαρνάβαζον πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν. Pro Deductione quæ honoris causa fit, et alio nomine προπομπὴ dicitur, Plut. Cicerone [c. 22] : Ἐπὶ τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀρίστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος. || Pompa : de spectaculo apparatuque solemni in modum triumphi [Pind. Ol. 7, 145 : Μήλων κνισάεσσα πομπά· Pyth. 5, 129 : Ἀπολλωνίαις π. Nem. 7, 68 : Ἡρωΐαις π. πολυθύτοις] : quo nomine vocantur et funera, Ferales pompæ a Lucano dictæ. Herodian. 7, [6, 3] : Εἵπετο δ' αὐτῷ πᾶσα ἡ βασιλικὴ πομπὴ τῶν στρατιωτῶν, Principalis pompa. Synes. Ep. 40 : Ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴ ἐπινίκιος, Pompa triumphalis. Plut. Philopœm. p. 674 meæ ed. [c. 21] de funere ejus : Ἐπινίκιον πομπήν τινα ἅμα ταῖς ταφαῖς μίξαντες. Rursum Herodian. 7, [11, 14] : Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, de armis quibusdam quæ asservabantur. Et Thuc. 2, [38] : Ὅσα ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας, Ad pompas et ludos. [Plato Rep. 1, p. 327, A : Ἡ τῶν ἐπιχωρίων π.] Et ap. Dem. [p. 570, 6] : Ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς, In pompis solemnibus per forum transvehi. Quod pompæ genus Transvectio a Latinis dicitur, ut supra in Ὀχέω pluribus docui. A Plat. πομπὴ ἵππων in libro De leg. [7, p. 796, C] nominatur. Item cum verbis, Thuc. 6, p. 216 [c. 56] : Τοὺς τὴν πομπὴν πέμψαντας· quos ibid. paulo post πομπέας appellat, ubi etiam dicit, Μετὰ τῶν δορυφόρων διακόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι. Eod. loquendi genere utitur [Aristoph. Ach. 247, Eccl. 757,] Demosth. [p. 47, 13 : Πομπὰς πέμπουσι,] ac Plato. Terent. Heaut. : Transeundum nunc est tibi ad Menedemum, et tua pompa eo traducenda est. Dem. [p. 571, A] : Τὰς πομπὰς ἡγεῖτο, Pompas ducebat, ut Plaut., Ovid. Plato Rep. [Leg. 7, p. 796, C], πομπὰς ποιεῖσθαι. Et Plut. Apophth. [p. 242, A] : Πομπὴν τελεῖν. Itidem Herodian. 1, [10, 11] : Μητρὶ θεῶν πομπὴν τελοῦσι, Matri deum pompam celebrant. Similiter Epigr. : Ἣν τελέσῃ δὲ Τὴν πομπήν. Virg. Æn. 5 : Annua vota tamen solemnesque ordine pompas Exequerer. Eust. exp. θρίαμβος : dicens, κοινῇ γλώσσῃ vocari πρόλευσιν : cum qua voce convenit et Gall. *Procession*, a Procedendo. Vide et Πομπεία. In qua signif. metaph. quoque capitur, ut et Lat. Pompa. Herodian. 2, [4, 18] : Οὐδαμοῦ τῦφον καὶ πομπὴν παραγόμενον βασιλικὴν, Imperatoriam pompam ostentare. In Axiocho [p. 369, D] : Εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει, Ad pompam et verborum splendorem. Itidem Cic., Pompæ plena petitio. Item, Adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam. [Off. 1, 36, 7.] Et Seneca, Detrahere pompam muneri suo. [|| Πομπὴ, ἡ, nomen navis Atticæ, in inscr. navali 1, a, 55. Quod Πόμπη potius scribendum. Arcad. p. 113, 11 : Τὸ δὲ Πόμπη κύριον ὂν παροξύνεται.]

[Πομπηγορέω.] Πομπηγοροῦσι, Hesychio προπέμπουσι.

[Πομπηΐδιος. V. Πομπαΐδιος.]

[Πομπηΐα, ἡ, Pompeja n. urbis Campaniæ, quæ latine Pompeji dicitur, ap. Strab. 5, p. 247 (ubi codd. πομπαίαν) et 251. || J. Cæsaris uxor. Plut. V. Cæs. c. 5, et alibi. || Alia, Πομπηΐη, ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 185.]

[Πομπηιανὸς, ὁ, Pompejanus, et Πομπήιος, ὁ, Pompejus, n. pr. Latina frequentia ap. rerum Romanarum scriptores Græcos. Ab Pompejo ductum nomen pluribus urbibus commune, quarum unam memorat Steph. Byz. : Πομπηιούπολις, πόλις Παφλαγονίας. Τινὲς δὲ δίχα τοῦ υ Πομπηιόπολις λέγουσι καὶ Πομπηιοπολίτης. Eandem aliasque memorat Strabo 3, p. 161 (ubi Iberica, quæ alio nomine Πομπέλων, hodie Pampelona vocatur); 12, p. 562; 14, p. 664, 665, 671, libris inter ου et ο, vel scripturam divisam Πομπηΐου πόλις, fluctuantibus.]

Πομπήμων, ὁ, quod exp. Dux, Deductor, ap. Apoll. [Rh. 2, 673] : Καμάτῳ πομπήμονι βαῖνον ἔραζε. Omnino mendosum esse puto, et veram esse eam lectionem, quæ habet πολυπήμονι, a recto Πολυπήμων, Multum damnosus, πολυβλαβής. [Sic nunc legitur.]

[Πομπίδης, ὁ, Pompides, exsul Thebanus. Polyb. 27, 2, 1.]

[Πομπίζω. Πομπίζεσθαι per κολακεύεσθαι exponit grammaticus in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 155, 10.]

Πομπικὸς, ή, όν, Ad pompas pertinens, Pompas decens, Pompis conveniens. [Pausan. 5, 15, 2 : Τῶν ἐσόδων πεποίηται τῶν ἐς τὴν Ἄλτιν κατὰ τὴν πομπικὴν, ἣ μόνη τοῖς πομπεύουσίν ἐστιν ὁδός· et ib. 7.] Apud Athen. [10, p. 415, A], πομπικὸν σαλπίζειν, Ita tubam inflare ut in pompis fit. Alii, Buccinis solemnem pompam significare atque accendere : ut Virg., Martemque accendere cantu. Et Πομπικὸν μέλος καὶ προσόδιον, Carmen triumphale, Bud. ex Plut. [V. Æm. Pauli c. 33], vel quo in pompis utuntur. [Id. V. Marii c. 22 : Πομπικὴν ὄψιν τῷ θριάμβῳ παρασχεῖν. Στέμμα π. Diodor. 18, 26. Ἅρμα π. Dio Cass. 56, 34. || « Πομπικός. De orationibus quæ ornatum et artem ostentant, dixit Longin. 8, 3 : Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ καὶ ἐπιδεικτικὰ, τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον. Idem c. 32, 5 : Παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τἀνθρωπείνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς ἀναζωγραφεῖται, Splendide depingitur. Sic et Sopat. Διαιρ. p. 287 Ald. : Πολὺ τὸ πομπικὸν ἔχειν ὀφείλει τὸ ζήτημα, quod mox dicit πομπείαν. Ibi porro : Ἐχέτω τὰ προοίμια ἄξιόν τι τῆς μεγαληγορίας τοῦ Ἀλκιβιάδου (nam de hujus laudatione sermo est) καὶ παραυτίκα μὲν εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων. Ergo hæc omnia eo valere possunt, ut τὸ πομπικὸν appareat esse in oratione, *quicquid splendoris, magnificentiæ et granditatis notionem habeat, et ita animum afficiat*. Suidæ est glossa : Πομπεύει, ὡς νεανικῶς μεγαληγορεῖ : unde ratio metaphoræ perspici potest. Hinc narratur Demosthenes orationes suas comparasse στρατιώταις, διὰ τὴν πομπικὴν δύναμιν, ob vim et impetum, quo instructæ essent, Isocrateas autem τοῖς ἀθληταῖς, τέρψιν γὰρ αὐτοὺς παρέχειν θεατρικήν· vid. Pseudo-Plut. in Vita Demosth. p. 845, B. Apud Dionys. in Censur. scriptt. c. 3 Theopompi λέξις dicitur πομπικὴ, hoc est, ut ipse explicat, συνθέσεως τετυχηκυῖα τῆς πρὸς ἡδονήν. Unde et πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν, *pompam splendoremque verborum*, junxit Plato in Axiocho. — Eunapius in Proæresio πομπείαν ῥητορικὴν appellat : vid. Cresoll. Theatr. 3, 21, p. 309. Et quum Cicero Æschini *splendorem verborum* et *sonitum* tribuit, Dionysius l. c. c. 5, 5, de eodem ita habet : Ἐν τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινός. Cicero Ad Att. 13, 12, πομπεῦσαι τοῖς προσώποις dixit, h. e. *magnis personis inducendis librum ornatum quærere*. » Ernest. Lex. rhet. || Adv. Πομπικῶς. Longin. l. c.; Ælian. N. A. 12, 33. Eustath. Opusc. p. 159, 80 : Π. θριαμβεύων. « Theodor. Metoch. p. 435. » Cramer.]

[Πομπίλιος, ὁ, Pompilius, n. pr. Latinum ap. Plut. in Vita Numæ Pompilii aliosque. Πομπιλία, ἡ, Numæ filia, ib. c. 21.]

Πομπίλος, ὁ, Qui aliquem transmittit vel deducit. Est et nomen proprium cujusdam viri, qui διαπεράν κόραν φίλην Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆς τρόπῳ, ab Apolline

A comprehensus, in cognominem piscem transformatus est, navi, qua eam vehebat, in saxum conversa, ut docet Eust. p. 1737, qui p. 1070, hoc πομπίλος dicit esse παράγωγον sequentis πομπός: esse autem ζῶον θαλάσσιον, ἐρωτικόν, ποικίλον, πηλαμίδι ἐοικός. Idem p. 1067, tradit hunc πομπίλον a quibusdam nominari ἱερὸν ἰχθὺν, ut a Timachide, ubi ait, Πομπίλοι ἱεροὶ ἰχθῦς· quod hemistichium et ap. Athen. 7, [p. 282 sq.] legitur, ubi multa de hoc pompilo. Ibid. ex Thalassiis Pancratis: Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν. Ceterum de amore hujus piscis erga nautas, ibid. ex Nicandro: Πομπίλος ὃς ναύτῃσιν ἀδημονέουσι κελεύθους Μηνύσει. Et ex Alexandro Ætolo: Πηδαλίῳ ἄκρῳ ἐπὶ πομπίλος ἀνοχεύει. Aliquanto post ex Erinna: Πομπίλε, ναύτῃσιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύς, Πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδείαν ἑταίραν. Ibid. ex Apollonio prolixe refert fabulam de Pompilo illo, cujus mentionem feci paulo ante ex Eust.: sed aliter quam Eust. Ibid. ex Dionysio Iambo, qui itidem a nautis Πομπίλον vocari ἱερὸν ἰχθὺν tradit: Ἔστι δὲ πελάγιος, καὶ παρὰ τὰς ναῦς πυκνὰ φαίνεται, ἐοικὼς πηλαμίδι, ποικίλος. B Aliquanto post ex Clitarchi Γλωσσῶν libro 7: Οἱ ναυτικοὶ πομπίλον, ἱερὸν ἰχθὺν προσαγορεύουσι, διὰ τὸ ἐκ πελάγους προπέμπειν τὰς ναῦς ἕως εἰς λιμένα· διὸ καὶ πομπίλον καλεῖσθαι, χρύσοφρυν ὄντα. Plin. 9, 15, de thynnis: Iidem sæpe navigia velis euntia comitantes, mira quadam dulcedine per aliquot horarum spatia et passuum millia a gubernaculis spectantur, ne tridente quidem in eos sæpius jacto territi. Quidam eos, qui hoc ex thynnis faciant, Pompilos vocant. Idem sub fin. l. 32: Pompilum, qui semper comitetur navigiorum cursus. Et 9, 29, ναυτίλον ait a quibusdam vocari πομπίλον. Diversos tamen esse pisces, liquido patet ex iis quæ de utroque narrantur, et quæ in Ναυτίλος attuli. Idem potius cum ναυτίλος ille est, qui vocatur Ναύπλιος, de quo idem Plin. eod. l., c. 30: Navigeram similitudinem et aliam in Propontide visam sibi prodidit Mutianus: concham esse acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata: in hac condi nauplium, animal sepiæ simile, ludendi societate sola: C duobus hoc fieri generibus, tranquillo enim vectorem demissis palmulis ferire, ut remis: si vero flatus invitent, easdem in usu gubernaculi porrigi, pandique concharum sinus auræ. Hujus voluptatem esse ut ferat: illius, ut regat: simulque eam descendere in duo sensu carentia: nisi forte tristi, id enim constat, omine navigantium humana calamitas in causa est. Quibuscum conf. quæ in Παρακαθίζω attuli ex eod. Plin., item Aristot. et Athen. [Ἱερὸν ἰχθὺν ap. Hom. Il. Π, 407, nonnulli interpretati sunt πομπίλον: vid. schol.] Pompilus porro ab Æliano dicitur Πομφίλος, ut tradunt nonnulli. [Πόμφιλον scribitur ap. Ælian. N. A. 2, 15, vitiose pro πομπίλον, quod restituit Schneiderus. Et sic Ælianus ipse 15, 21 et 23, ubi narrationem exponit de Pompilo quodam piscatore in pompilum piscem mutato.]

Πόμπιμος, [η, ον et] ὁ, ἡ, Qui mitti s. transmitti potest, Missus, Transmissus. Soph. Tr. p. 362 meæ ed. [873]: Οὐ σμικρῶν κακῶν Ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, Ad Herculem missum: πεμφθὲν, ut schol. exp. Et ex Eur. [Hipp. 578]: Πομπίμα φάτις, Rumor D qui emittitur. [Schol. Soph. Œd. C. 1040: Θύει ὁ μάντις, ὅταν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται καὶ θεωρία πέμπηται. || Exquisitius Pind. Nem. 3, 43: Ὅπα πόμπιμον κατέβαινε (Hercules) νόστου τέλος, de meabili vel navigabili viæ meta. Similiter πόμπιμος χώρα dicta est ab Eurip. Med. 848, ubi schol. exp. ἡ τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ὑποδεχομένη.] || Habet etiam activam signif., pro Qui mittere s. transmittere potest: ut πομπίμους πνοὰς [Hec. 1290] Idem dixit pro Flatus secundos et qui transmittere s. transvehere aliquem possunt. [Οὐρίῳ καὶ πομπίμῳ πνεύματι, Julian. Ep. 60, p. 447, C. Jacobs. Πομπίμαις κώπαις Soph. Tr. 560.] Et πόμπιμος δαίμων, Qui deducit aliquem. Idem in Phœn. [991]: Τί δῆτ' ἐρυμὰ [δῆτα ῥυμὰ] μοι γενήσεται; sc. ad iter ingrediendum. Respondet Creon: Πόμπιμος ὁ δαίμων, quod schol. exp. ὁδηγήσει σε ἡ τύχη, Deducet te, Dux tibi et comes itineris erit. [Æsch. Sept. 371: Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν 855: Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Plut. A Mor. p. 86, E, de mari: Πόμπιμον πάντῃ καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις.]

[Πομπίσκος, ὁ, Pompiscus, Arcas. Polyæn. 5, 33.]

Πομπός, ὁ, Qui aliquem deducit s. transmittit [s. comitatur]: ὁδηγὸς καὶ συνοδοιπόρος, ut Eust. exp. ap. Hom. Il. N, [416]: Ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν. [Similiter Ω, 153, 182, 439, 461. Od. Δ, 162: Ἐμὲ προέηκε … τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι et 826, ubi cum nomine femin. (Minervæ) conjunctum est: Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἔσπεται, ut ap. Æsch. Choeph. 84: Πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποί. Herodot. 1, 121: Πομποὺς ἅμα πέμψω. De Mercurio, qui frequentius πομπαῖος dicitur, Soph. Œd. C. 1548: Ἑρμῆς ὁ π. De satellitibus 723: Ἔρχεται Κρέων ὅδ' ἡμὶν οὐκ ἄνευ πομπῶν. Eur. Hec. 222: Πομποὺς κόρης τάσσουσιν εἶναι.] Ab Hesych. exp. ὁδηγὸς προπέμπων: ut et [Phot. et] Suid.: Πομπὸν, συνοδοιπόρον καὶ προπέμποντα. [Missor, Æsch. Pers. 626: Ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας· Choeph. 147: Ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. De nuntio qui mittitur aliquem B arcessiturus Soph. Œd. T. 289: Ἔπεμψα γὰρ διπλοῦς πομπούς· Œd. C. 70: Ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; Cum ἄγγελος conjunctum Phil. 500: Εἰς σὲ γὰρ πομπόν (comitem) τε κἀυτὸν ἄγγελον ἥκω. De nuntio per ignes propagato Æsch. Ag. 299: Ἤγειρε ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. De vento secundo Ælian. N. A. 3, 13: Χρώμεναι πομπῷ ἀνέμῳ.] In VV. LL. exp. etiam Conventus: perperam erroris occasione sumpta ex σύνοδος, quod ibi non substantive Conventum Cœtumve significat, sed adjective Comitem, συνοδοιπόρον. Ex Plut. Pericle [c. 12] affertur etiam Πομποὶ τούτων καὶ κομιστῆρες, pro Exportatores eorum et bajuli. Vide et Πομπαῖος. At Πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, Caduceus. Eust. p. 1935, exponens quid sit Διοπομπεῖν, scribit Δῖον a quibusdam vocari κῴδιον ἱερείου τυθέντος Διὶ Μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς φθίνοντος μαιμακτηριῶνος, ὅτε ἤγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο· quibus subjungit, Εἶχον δὲ μετὰ χεῖρας πομπὸν, ὅπερ ἦν, φασὶ, κηρύκιον, σέβας Ἑρμοῦ· ex quo πομπὸν et δῖον compositum esse Διο- C πομπεῖν.

[Πόμπος, ὁ, Pompus, rex Arcadiæ. Pausan. 8, 5, 8.]

Πομποστολέω, Classem deduco, ναυστολῶ, στέλλω ὥσπερ πομπός. Lucian. [Amor. c. 11]: Τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. [Phot. et] Suid.: Πομποστολεῖν, ἐκπέμπειν τῇ νηὶ τὸν στόλον, Classe emittere copias navales. [Strabo 14, p. 659: Πομποστολεῖται τὰ ἱερά. Hemst.]

[Πομπύλος, ὁ, Pompylus, servus Theophrasti. Diog. L. 5, 36.]

[Πόμπυσμα, τό.] Πομπυσμάτων, Hesych. συρισμάτων, quod et ποππυσμάτων dicitur.

[Πομπώβολον, τό.] Πομπωβόλῳ, Hesych. πέντε ὀβελίσκοις: quod et πεμπωβόλῳ.

[Πόμπων, ωνος, ὁ, Pompo, Numæ Pompilii filius: a quo frequens Latinis nomen Πομπώνιος derivat Plut. V. Numæ c. 21. Indidem est Πομπωνιανός, velut in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 455.]

[Πομφαγαγέω scriptura vitiosa. V. Πομπαγωγέω.]

D [Πομφαγέω.] Πομφαγεῖται quoque ap. Hesychium legitur, exponiturque φυσᾶται: item ἀνακράζει. Pro quo forte leg. ἀναβράζει, Ebullit, Bullas emittat s. excitat. Quod verbum si mendosum non est, videtur derivatum a πόμφαξ idem significante cum πέμφιξ et πομφόλυξ, Bulla.

[Πομφίλος vitiose pro πομπίλος, quod v.]

Πομφολυγέω, Bullo, ut Plin. Bullantium aquarum sufflatio. Item, Urinæ bullantis et crassæ. At Cels. dicit, Urina quæ bullulas excitat. Diosc. 5, 84, de cadmia: Καυστέον δὲ τὴν προειρημένην καδμείαν ἐγκρύπτοντας εἰς ἄνθρακας, ἕως οὗ διαφανὴς γένηται, καὶ πομφολυγήσῃ ὡς σιδήρου σκωρία, Donec translucida spectetur, et ferrei stercoris modo bullet, Ruell. Alii ibi scribunt πομφολυγίσῃ, a verbo Πομφολυγίζω, quod potius significat Bullas refero s. repræsento.

[Πομφολύγη, ἡ, Pompholyge, Oceani uxor. Schol. Æsch. Pers. 185, ex Androne Halicarn., et Tzetz. Exeg. Iliad. p. 135, 12. G. Dind.]

Πομφολυγηρός, idem quod πομφολυγώδης. Apud Paul.

A Ægin. vero 7, 17, πομφολυγηρὸν est nomen emplastri cujusdam.

[Πομφολυγίζω. V. Πομφολυγέω.]

Πομφολυγοπάφλασμα, τό, Bulla cum strepitu erumpens, ebulliens. Aristoph. Ran. [249]: Εἰ ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα πομφολυγοπαφλάσμασι, schol. ἐν φύσαις ῥηγνυμέναις καὶ ἦχόν τινα ἀποτελούσαις: vel etiam, ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων: quoniam πομφόλυγες sunt αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. Dixisse autem eum scribit πομφολυγοπαφλάσμασι, quia, quum guttæ pluviales in aquam decidunt, et bullæ, h. e. πομφόλυγες s. φῦσαι, oriuntur, eæ intereuntes ἦχον ἀποτελοῦσι. Sed poeta id vocab. finxit, sicut pleraque illa.

Πομφολυγόω, In bullas converto vel cogo. Pass. Πομφολυγοῦμαι, In bullas convertor, coeo. Diosc. 5, 75, de cadmia loquens, quæ candidæ pompholygis cocturæ inspergitur: Ἡ γὰρ ἀπὸ ταύτης ἀναφερομένη αἰθάλη, λευκοτάτη οὖσα, πομφολυγοῦται, In pompholygem coit, Ruell.; In bullas tumet, Marc. Virg. [Et c. 144: Κοῦφον καὶ πεπομφολυγωμένον.]

B Πομφολυγώδης, ὁ, ἡ, Bullis turgens, Bullam referens. [Galen. Angl.]

[Πομφολυγωτός, ή, όν. Apollod. in Mathem. vett. p. 66: Περόναις πομφολυγωταῖς, Fibulis bullatis.]

[Πομφολύζω, s. Πομφολύσσω, Ebullio. Pind. Pyth. 4, 215: Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων.]

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, Bulla, i. q. πέμφιξ: sed a πομφός, quod proxime sequitur, derivatum esse videtur. [A verbo παφλάζω παμφαλάζω παμφαλύζω παμφόλυξ καὶ τροπῇ τῶν δύο αα εἰς ο πομφόλυξ derivat Etym. M. p. 682, 16, ubi πομφόλυγες exp. αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὕδασιν αἰθαλωτοὶ κυρτώσεις, ἤγουν τὰ φυσήματα. Brevius Phot. p. 443, 6, et Suidas. Plato Tim. p. 83, D: Πομφολύγων ξυστασθὲν ἐκ τοῦ πάθους τούτου. Aristot. De respir. c. 3: Γίνονται π. τοῦ πνεύματος ἐξιόντος βιαίως.] Lucian. [Char. c. 19]: Ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας· τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. Ubi pulcre exprimit quid sit πομφόλυξ. C Nicand. Ther. [239] paulo ante l. in Πέμφιξ huic similem citatum: Αἱ δὲ θαμειναὶ [—ειαὶ] Πομφόλυγες τοῖς, ἔν γε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα περικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν, ubi schol. πομφόλυγες exp. αἱ ἀναῤῥήξεις τῶν ὑδάτων. Plut. [Mor. p. 563, E]: Ἔφη τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων, κάτωθεν ἀνιούσας πομφόλυγα φλογοειδῆ ποιεῖν ἐξισταμένου τοῦ ἀέρος· εἶτα ῥηγνυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος, ἐκβαίνειν τύπον ἐχούσας ἀνθρωποειδῆ. Itidem Hesych. πομφόλυγες exp. αἱ ἐν τῷ ὕδατι γινόμεναι οἰδήσεις, et φυσήματα ὕδατος, et ὕδατος κοιλάσματα. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 546: Χύτρη καὶ κενεὸς πομφολύγων θόρυβος.] Sed poni etiam scribit ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσωμένων [φυσιουμένων ἢ ὅλως ἐπαιρομένων Etymol. M. p. 682, 12]: quibus verbis significare videtur, πομφόλυγας dici Qui inani tumore inflantur. Πομφόλυξ, vocatur Elevatio in humore facta a spiritu flatuoso, cujusmodi in urinis sæpe visitur, ut inter alia tradit Gorr. [Hippocr. p. 1259, F.] || Est et Metallicum quiddam. Plin. 34, 13: Etiamnum in ærariis reperiuntur, quam vocant πομφόλυγα et σποδόν. Differentia, quod pompholyx lotura paratur: spodos, illota D est. Aliqui id, quod sit candidum lævissimumque, Pompholygem dixere, et esse æris et cadmiæ favillam: spodon, nigriorem ponderosioremque esse, derasam parietibus fornacum, mistis scintillis, aliquando et carbonibus. Quæ desumpsit ex Diosc. 5, 85, ubi etiam duo pompholygis genera ponit, unum ἀερίζον et ὑποπίμελον, alterum λευκόν. De conficiendæ vero ejus et lavandæ ratione vide ibi Diosc. et Georg. Agricolam. [Galen. vol. 13, p. 731: Πομφόλυγος πεπλυμένου· et paullo ante: Δωδέκατον αὐτῇ μέρος ἔμιξα πομφόλυγος εἴτε πεπλυμένου λέγειν ἐθέλοις ἀρρενικῶς εἴτε πεπλυμένης θηλυκῶς· οὐδὲν γὰρ ὁποτέρως ἂν εἴποις οὔτ' ὠφελήσεις οὔτε βλάψεις τὸ φάρμακον. G. D.] Πομφόλυξ, inquit Gorr., Medicamentum metallicum, quod in coctura æris sursum fertur, et in cameris parietibusque fornacum, bullarum modo tumens, colligitur. Nihil enim aliud est quam æris favilla. Effertur autem vel ex ære solo, vel ex cadmia sola, vel ex ære et cadmia, quod eam aliquando friatam metallici A inspergant æri. Primum autem in bullas, ut aqua, tumet, atque ex eo nomen accepit: mox majore accedente incremento, lanarum assimilatur peniculis. [Πομφόλυγα veterum esse nostrum *oxyde de zinc* auctor est Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 126. Hase.] || Πομφόλυγες, Hesychio τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί: fortasse ii qui ὀμφαλοὶ, Umbones, nominantur; nam Eust. quoque ὀμφαλὸν in clypeo esse dicit Bullam quandam. [|| Mœris p. 301: Πομφόλυγας· τὰ δερμάτια ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (secundis, ap. Polluc. 7, 95, fragm. 309, 13). || Phot. Lex. p. 379, 20: Παμφόλυγα· τὴν πομφόλυγα· Σώφρων. Quod fortasse erunt qui παμφόλυγα scribi velint. Ceterum notandum πομφόλυγα genere masculino dici, ut in loco Galeni supra citato.]

Πομφός, ὁ, Eminentia cutis tumida, simulque humore redundans et rubicunda; nam Galeno Lex. Hippocr. [p. 548] πομφοὶ sunt ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ πλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς: quale quid et πέμφιξ significat. Utitur autem eo Hippocr. B De morb. 2, [p. 485, 54]: Καταπίμπλαται πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης. [Id. p. 641, 49: Ἐν τῇσι κνήμῃσι πομφοὶ ἀνίστανται· ubi πολφοὶ legunt exemplaria quædam Mss. Fors.]

[Πόμφυλος vitiose pro πομπίλος, quod v.]

[Πόμφυξ. Hesych.: Πόμφυκα, τὸν κόγχον (κόχλον Salmas.), ubi series literarum Πόλφυκα postulat.]

Πονέω, [De forma futuri Etym. M. p. 130, 3: Πονέσω καὶ πονήσω· εἰ μὲν σωματικῶς πονέσω· εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω· et similiter Chœrob. In Theodos. p. 654, 18. Convenienter huic regulæ πονέσαι scriptum ap. Hippocr. De morb. 1, 15, 16, a Buttm. cit., et Aristot. Mechan. 25, p. 856, 9, πονέσομαι Lucian. Asin. c. 9. Male eam perfecto applicuit Chœrob.: Εἰ δὲ ψυχικῶς πονήσω διὰ τοῦ η, διὰ τοῦτο σημειούμεθα παρὰ Ἀριστοφάνει (Pac. 820)· Ἐγὼ δέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη. Hujus enim temporis ratio alia est. Eadem vero est aoristi πονέσαι, qui sic scriptus est ap. Themist. Or. 1, p. 14, C: Πονέσαν τὸ σκέλος· et 11, p. 150, D: Ὅσαι λιμῷ ἐπόνεσαν, et omnino scripturæ per ε in futuro C pariter et aoristo exempla plurima sunt in libris V. T. et apud scriptores ecclesiasticos aliosque recentiores, idque sine ullo significationis discrimine, quod vereor ne inventum sit grammaticorum. G. D.] Laboro. Plut. Alex. [c. 40]: Δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Xen., πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, Laborem atque operam recte ponere, Operæ pretium facere. Isocr. Ad Nic.: Τῇ ψυχῇ πονήσαι [et Xen. Mem. 2, 1, 25], quod Cæsar dicit itidem Animo laborare. [Soph. Aj. 38: Ἦ καὶ πρὸς καιρὸν πονῶ; Œd. C. 335: Οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; Eur. Rhes. 161: Οὐκοῦν πονεῖν με χρὴ, πονοῦντα δ' ἄξιον μισθὸν φέρεσθαι.] Rursum Xen. οὐδὲν πονεῖν, Nequicquam laborare, i. e. ματαίως πονεῖν, ματαιοπονεῖν. [Μάτην πονεῖν Æsch. Pr. 342, Eur. Herc. F. 501. Ἄλλως π. Soph. Œd. T. 1151.] Pass. [Med.] Πονοῦμαι eadem signif. qua πονῶ, in Axiocho [p. 368, B]: Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, Laborem exercentes a nocte in noctem, Laborantes. [Phileb. p. 58, E: Ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται.] Hom. vero D passim πονεῖσθαι de iis dicit, qui dimicant, sicut Xen. πονεῖν de iis qui currunt. Il. Δ, [374] de Diomede: Ὡς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· Η, [442]: Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Simile ex eod. exemplum attuli in Ὦκος. At Ο, [447]: Πεπόνητο καθ' ἵππους, Occupatus erat circa equos, ἀμφεπένετο. Quod loquendi genus infra quoque habes in Πονῶ εἰς s. περί. Adde ex Gregor.: Ὁ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, Nil laborantibus, Sine eorum labore. || Interdum πονῶ accus. adjunctum habet. Aristot. Œc. 1, 8: Ἃ πονήσωσιν εἰς ἀδυνάτους, Quos labores impenderint. [Æsch. Prom. 44: Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. Soph. Œd. C. 342: Οὓς εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε.] Et pass. τὸ πονηθὲν, Labor impensus alicui rei. Gregor. In Jul.: Ἡ γῆ δὲ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, Terræmotu excutiebatur ejus labor. Itidem Plut. Theseo: Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, Labores quos pro Græcia suscepit et exantlavit. Rursum Aristot. πεπονημένος dicit pro Laboribus exercitatus, Polit. 7, [16]: Πεπονημένην μὲν οὖν ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν, πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ

βιαίως. Πολλὰ πονήσας, Xen. Cyrop. 1, [5, 10], Multos labores passus, Qui multos labores exantlavit. Sic Plut. Camillo : Πολλὰ πεπονηκώς. [Eur. Suppl. 577 : Πονοῦσα πολλά.] Item πόνους πονῆσαι, Labores exantlare, Aristoph. Nub. [1049. Plato Symp. p. 208, C. Soph. Ph. 1419 : Ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους. Eur. Or. 1615 : Πόνους πονήσας μυρίους. Eur. Hipp. 1368 : Μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβίας εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα. Pseudo-Eurip. Iph. A. 213 : Ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν.] Sed et pass. πόνος ipse dicitur πονεῖσθαι, Exantlari s. Exhauriri. Lucian. [Nigrin. c. 33] : Ὑπέραινε γοῦν, τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον. Gorgias [p. 189=112 R.] : Τοὺς οὖν τῷ παροιχομένῳ βίῳ πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀποῤῥίψας, Labores exhaustos. Cum accus. significat etiam Elaboro. Unde pass. πονούμενα, Quæ elaborantur. [Pind. Pyth. 9, 166 : Πεπονημένον εὖ· Ol. 6, 17 : Καλὸν εἴ τι πονάθῃ.] Gregor., de Basilio : Καὶ τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς τῶν πονουμένων ἑτέροις πολὺ τιμιώτερα, Opera ejus illaborata, et obiter aliudque agendo facta, aliorum elaboratis erant præstantiora. Cum eod. accus. constructum significat etiam Facio, ut πένομαι. Soph. [Aj. 1366] : Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, Facit quæ sibi utilia sint. [Cum dat. personæ Soph. Aj. 1367 : Τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; 1380 : Ὅσων χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν· 1415 : Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ. De labore servili Tr. 70 : Αὐδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν· et Eur. Herc. F. 388 : Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ.] In ead. signif. Hom. utitur passivo πονεῖσθαι, Od. X, [377] : Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δώματα πονήσομαι ὅττεό με χρή· et [I, 310] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε [σπεῦσε] πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, Sua negotia executus. At A, [9] : Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆας Ἥμεθα, ubi πονησάμενοι exp. ἐργασάμενοι. Πεπονήατο, Ionice pro ἐπεπόνηντο, Apoll. Arg. 2, [263] usurpavit pro ἐπόνουν, ἡτοίμαζον, Parabant, Apparabant: Πεπονήατο δαῖτα γέροντι. [Pluralis personæ tertiæ forma Ionica soluta est πεπονέαται et plusquamperfecti πεπονέατο, quam Epici inserto ι metro accommodarunt. Aratus 82 : Ἀμφότεραι δ' Ὄφιος πεπονείατο· ubi alii libri πεπονήαται, ut in versu Antimachi apud Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 4, 10, scriptum est : Τὸ δ' αὖτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονήατο δίφρον, ut ἀκαχήατο in libris pluribus scriptum ap. Hom. Il. M, 179, pro ἀκαχείατο, in quo diphthongum diserte agnoscunt Etym. M. p. 46, 10 et Eustath. p. 898, 60. Omissa reduplicatione et cum hiatu πονείατο dixit Orph. Arg. 765 : Ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείατο· αὐτὰρ ... et sequente ἐκ 1153, ubi vulgo utrobique πονήατο, sed codex Voss. πονείατον. G. D.] || Πονῶ εἰς, Rei alicui operam do, Incumbo in, Laborem pono in. Xen. [Mem. 2, 1, 19] : Πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Quod loquendi genus Cic. imitatus est Verr. 7 [5, 72] : Si nullam ad rem nisi ad officium et veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationesque laborarunt. [Aristot. Œc. 1, 8 : Ἃ ἂν πονήσωσιν εἰς ἀδυνάτους· quo loco supra usus est HSt. Lucian. Navig. c. 29 : Ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. De commentariis scribendis Eustath. p. 2 med. : Τῶν πονησαμένων εἰς ποιητήν.] Itidem dicitur πονεῖσθαι περί, Exerceri in, Laborem impendere, ponere in, Occupari in : quod Hom. ἀμφιπένεσθαι dicit. Habes ejus usus duo exx. ap. Bud. p. 749, alterum ex Aristotele, alterum ex Basilio. Sic πονεῖσθαι κατά, paulo supra ex Hom. || Exp. etiam Tolero, Labores exantlo. [Pind. Nem. 7, 53 : Τᾷ πόνησαν Δαναοί· Isthm. 1, 56 : Ὁ πονήσαις.] Plato Epist. 7, [p. 347, B] : Ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονεῖν, Per annum adhuc sufferre. [De cursu contento Xenoph. Hipparch. 8, 16 : Διὰ τὸ ὀλίγοι εἶναι καὶ πονεῖν μᾶλλον δυνήσονται καὶ θᾶττους ἔσονται· ubi paullo ante πόνοι καὶ τάχος sunt conjuncta. 4, 14 : Τὸ σφόδρα πονῆσαι· 7, 5 : Πονεῖν ἱκανὸν εἶναι· quod de canibus dixit Cyneg. 9, 1. Quæ exx. inter se comparavit L. Dindorf. in præf. ad Xenoph. scripta minora p. xxiv. Eodem sensu πόνος dicitur, quod v. || Labore comparo s. pario. Xenoph. Anab. 7, 6, 41 : Παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν.] || Viribus frangor, Labore frangor s. conficior, Laboribus succumbo, οὐκ ἀντέχω, τῷ πόνῳ οὐκ ἀντέχω, ut Xen. loquitur. Plato Phædon. [p. 88, A] : Δοὺς δὲ οὕτω φύσει ἰσχυρὸν εἶναι ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν, μηκέτι

+ Πονήρευσις 396, 659.

ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι· quem l. citans Bud. p. 749, πονῶ interpr. Frangor et fatisco, Non duro : subjungens et hunc Luciani [Merc. cond. c. 6] : Πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου, ἢ ὑπὸ γήρως. Huc pertinet quod Ovid. dicit, Atlas en ipse laborat. [Æsch. Pers. 682 : Τίνα πόλις πονεῖ πόνον; i. e. Qua calamitate laborat? 484 : Δίψῃ πονοῦντες.] || Lassor, Lassesco, Defatigor. Aristot. Probl. [5, 20] : Διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μακρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν, ubi tamen Bud interpr. non solum Lassesco, sed etiam Doleo. Itidem pass. Πονοῦμαι in hoc l. Chionis Ep. ad Matridem : Πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, Confecti atque lassi, Bud. p. 749. [Soph. Tr. 985 : Πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις. Thucyd. 4, 59 : Πόλεως πονουμένης μάλιστα τῷ πολέμῳ. Joseph. Vita c. 2, p. 905, 8 ed. Huds. : Σκληραγωγήσας ἐμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθείς. || Labore s. dolore afficio. Pind. Pyth. 4, 268 : Κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν. Anacreont. 40, 14 : Εἰ τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας, πόσον δοκεῖς πονοῦσιν, Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις; » Sæpius ap. Hippocr., ut μὴ διάῤῥοια πονήσῃ μιν De morb. mul. 1, p. 658; πάντα μιν μᾶλλον πονήσει p. 621, 625, 665. » Lobeck. ad Soph. Aj. p. 386.] || Laboro, ut sc. in bello πονεῖν dicitur ea pars Quæ hostem non amplius sustinere potest, premitur et inclinat. Thuc. 1 : Ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, Quoniam socii ipsorum laborabant. Id. 5, p. 189 [c. 73] : Ὡς ἡσθοντο τὸ εὐώνυμον σφῶν πονοῦν. [Xenoph. Cyrop. 1, 4, 21 : Ὡς ἑώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους.] Itidem Synes. Ep. 104 : Πρὸς τὸ πονοῦν ἔφη καταδεδραμηκέναι, Succurrisse parti laboranti : Ovid., Opem ferre laboranti; Plin., Cujus cornu in acie laboraret. || Navis quoque et ejus instrumenta dicuntur πονεῖν, quum tempestate quassata et tantum non fracta sunt. Thuc. 7, [38] : Ἐπεσκεύαζον τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει, schol. ἐπεπόνει κατεαγυῖα. Dem. Pro cor. [p. 293, 4] : Πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, sc. in tempestate et naufragio. [Ὅπλα πεπονηκότα, Arma usu contrita vel vitiata, Polyb. 3, 49, 11. Τὰ πεπονηκότα τῶν ἱματίων Galen. vol. 6, p. 24. Lucian. Tim. c. 58 : Τὴν διφθέραν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν.] || Laboro, i. e. Ægroto, Doleo : cujus signif. exemplum ex Galeno habes in Παροξύνω. [Lucian. Merc. cond. c. 6 : Πεπονηκέναι αὐτοῖς τὰ σώματα.] Interdum additur accus. ejus partis quæ laborat s. dolet : pro quo Latini dicunt Laborare ex : ut Cic. Laborare ex renibus, ex intestinis. Item Dolere ex. [Soph. Tr. 680 : Πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι.] Aristot. De partt. anim. 3, [9] : Πονεῖν τοὺς νεφρούς· quod etiam reddi potest, Laborare vitio renum. Aristoph. [Pac. 820], πονεῖν τὰ σκέλη. Pass. Πονοῦμαι, Laboro, Ægroto, itidem ut πονῶ. Thuc. 2, [51] : Τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο, Et morientem et laborantem miserabantur. [De classe afflicta s. quassata Appian. Syr. c. 4 : Τὸν στόλον κατεσκεύαζε πεπονημένον. In Indice :] Πονεύμενος, Dorice pro πονούμενος, Etym. [M. p. 200, 1; 682, 19. Hesych. : Πονεύμεναι, ἐπειγόμεναι. Orph. Arg. 1057 : Πανημερίησι πονεύμενοι εἰρεσίῃσι.]

Πόνημα, τό, Labor, Opus. [Eur. Iph. T. 165 : Π. μελισσᾶν.] Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 166. Πονήματα per κόποι exp. Hesych. De opere literato Joann. Malal. p. 133, 1 : Π. Ὁμήρου· Eustath. p. 2 extr., de commentariis suis : Πᾶν τοῦτο τὸ π. Pselli πόνημα ἰατρικὸν edidit Boissonadius Anecd. vol. 1, p. 175 seqq.]

[Πονημάτιον, τό, Opusculum, Libellus. Athanas. vol. 2, p. 166; Epiphan. vol. 1, p. 932. Phot. Bibl. p. 99, 18 : Βραχὺ π.] Nicet. Von. 100, v.

[Πονήρα, ἡ, inscripta fuit Alexidis comœdia, aliquoties memorata ab Athenæo : quod nomen mulieris fuisse conjecit Meinek. Hist. com. p. 402.]

Πονήρευμα, τό, Facinus improbum et scelestum, Scelus, Flagitium. Chrysost. : Φόβος κωλύει πονηρευμάτων, ut Horat., Oderunt peccare mali formidine pœnæ. [Pollux 6, 182. Dem. p. 423, 24. Dionys. A. R. 6, 84 : Τυραννικῶν ἀνθρώπων πονηρεύματα. Plut. V. Cimon. c. 2 : Ἐλλείμματα μᾶλλον ἀρετῆς τινος ἢ κακίας πονηρεύματα. Aristid. vol. 1, p. 411, 437; vol. 2, p. 313.] 396, 662.

\+ Πονηρεύω, Improbus sum, Improbe s. Nequiter

ago. Et Πονηρεύομαι pro eodem. [Aristot. Rhet. 3, 10 : Ἐκεῖνον μὲν ἐπιτρίτων τόκων πονηρεύεσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπιδεκάτων. Plut. V. Caton. c. 9, Mor. p. 829, F; Aristid. vol. 1, p. 501. « Liban. vol. 4, p. 1016, 24 : Ἐμοὶ τῇ φθεγξαμένῃ, τῇ πεπονηρευμένῃ. Fort. πεπορνευμένῃ. » Jacobs. || Πονηρεύεσθαι, quod est Male aut prave affici, dicitur de alvo Hippocrati sæpe, quæ ob facultatis naturalis imbecillitatem probe suas actiones non obit, verum effunditur et erumpit, et cruciatibus aut torminibus distorquetur, velut p. 79, B : Οἷσιν αἱμοῤῥαγίαι πλείους, προεληλυθότος χρόνου κοιλίαι πονηρεύονται. Idem enim hic πονηρεύεσθαι quod καθυγραίνεσθαι Aph. 4, 27, vel Galeno interprete. Qua dictione etiam omnem vitiatæ facultatis naturalis errorem comprehendi vult Galen., quum debilitato calore nativo crudos humores plurimos et flatus gignit, aut humorum acrimoniam aut copiam, qua alvus perturbatur et male habet. Quod etiam repetitur p. 139, C; 158, E; 149, G; 220, E; 222, D. Foes.]

Πονηρία, ἡ, [Pravitas,] Improbitas, Nequitia, Malitia. [Plato Soph. p. 228, D : Τὸ κακὸν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν νόσος τῆς ψυχῆς σαφέστατα ὄν· Theæt. p. 176, B : Πονηρίαν μὲν φεύγειν, ἀρετὴν δὲ διώκειν· Phil. p. 45, E : Ἔν τινι π. ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρετῇ.] Apud Plut. [Mor. p. 21, E] : Ποτὲ τὸν πονηρὸν οὐκ ἄχρηστον ὅπλον ἁ πονηρία, ut ille dicit, Sic ars deluditur arte. [Soph. fr. 663 : Ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς π. ἔφυ. Eur. Cycl. 645 : Αὕτη γίγνεται πονηρία;] Utitur et Xen. [Mem. 3, 5, 18, al.], necnon Æschines [p. 50, 27; 78, 29], Aristot., Plut. et alii passim. Sed hic utitur etiam plurali [Mor. p. 537, F] : Αἱ μὲν ἀκρατοι πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μῖσος. [Aristot. Rhet. 2, 12 : Εὐήθεις διὰ τὸ μήπω τεθεωρηκέναι πολλὰς π.] Item Vitium, Pravitas. [Plato Rep. 10, p. 609, C : Τῆς τῶν σιτίων π. Hipp. min. p. 374, C : Χωλεία ποδῶν οὐχὶ π. καὶ ἀσχημοσύνη ἐστί· D : Π. ὀφθαλμῶν. Ælian. N. A. 17, 40 : Τεκεῖν τὰ κακὰ ταῦτά φασιν ὑμβρων πονηρίαν.] Plut. [Mor. p. 671, A] : Τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος ἔχει τινὰ πονηρίαν, Vitium et pravitatem, i. e. facit ut caro suis mala sit. || In VV. LL. exp. etiam Defectus, Inopia, Infirmitas : cui expositioni subjungitur hic l. Plat. Rep. 1, [p. 342, B] : Οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία τέχνῃ πάρεστι. || Ab Hesych. exp. ἐπιπονία, qua significatur Vitæ conditio laboriosa ac ærumnosa. [Theognost. Can. p. 104, 8 : Σεσημείωται τὸ π. καὶ ὀρφανία, ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ος ἁπλῶν ὄντα καὶ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα διὰ τοῦ εω οὐκ ἐγράφη διὰ τῆς ει διφθόγγου. Male igitur πονηρεία scriptum ap. Nilum Epist. p. 25. Πονηρίης in fine versus choliambici Hipponactis ap. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 308, producta syllaba penultima. G. Dind.]

[Πονηρογνώμων, ὁ, ἡ, Qui mala mente est. Const. Manass. Chron. 6174. Boiss.]

[Πονηροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, Malorum doctor. Strabo 7, p. 302. Eustath. p. 752, 37.] Eustath. op. 81, 80.

[Πονηροκάρδιος, ὁ, ἡ, Malicordis, Gl. Var. lect. ad Const. Manass. Chron. 4411. Boiss.]

[Πονηροκόλαξ, ὁ, Malus adulator. Const. Manass. Chron. 4411 : Πονηροκολάκων, ubi cod. Par. alter πονηροκαρδίων.]

Πονηροκρατέομαι, Improborum imperio regor : cui opp. εὐνομοῦμαι. Aristot. Polit. 4, [8] : Δοκεῖ δὲ εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ἀλλὰ πονηροκρατουμένην. [Dionys. A. R. 8, 31 : Πονηροκρατεῖσθαι ὁμολογεῖτε.]

[Πονηροκρατία, ἡ, Improborum imperium. Dionys. A. R. 8, 5 : Πονηροκρατίαν ὑφορώμενοι. « Pseudo-Diog. in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 263. » Boiss.]

Πονηρολογία, Maledictum, VV. LL. Vel, Sermo de rebus improbis. [Et alibi :] Πονηρολογίαι, Maledicta, Contumeliæ, etiam Sermones improbi et nequam, Verba quæ de rebus malis fiunt. [Aristot. Top. 8, 12.]

[Πονηροποιός, ὁ, ἡ, Pravum faciens. Epiphan. vol. 1, p. 665.]

Πονηρόπολις, ἡ, Improborum civitas, quam in Thracia Philippus condidit, et in quam pessimos quosque homines transtulit, Suid. [s. v. Δούλων πόλις] ex Theopompo. Item Plut. [Mor. p. 520, B] : Ὥσπερ ἡ πόλις, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, πο-

νηρόπολιν προσηγόρευσε. [Adj. gentile Πονηροπολίτης annotavit vel finxit Steph. Byz.]

Πονηρός, ά, όν, a πόνος, ut μοχθηρός a μόχθος, καματηρός a κάματος, Improbus, Scelestus, Pravus, Perversus : quam signif. habet etiam μοχθηρός. Possit alioqui videri τοῦ πόνηρος proparox. pro ἐπίπονος, dandus esse prior locus. [Soph. Phil. 437 : Πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν. Eur. Hec. 596 : Ὁ μὲν π. οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός· Suppl. 440 : Π. ἀνήρ· El. 1098 : Ὅστις γαμεῖ πονηράν. Aristoph. Eq. 181 : Π. κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς. Πονηρὸς κἀκ πονηρῶν ib. 337. Id. Vesp. 192 : Πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης· Pl. 31 : Συκοφάνται καὶ π., et similia sæpissime apud Comicos. Plato Rep. 9, p. 570, E : Κόλαξ τῶν πονηροτάτων.] Æschin. [p. 67, 42] : Διὸ καὶ μάλιστα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ὤν, καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα διαφθείρει· ubi etiam nota opponi πονηρὸς et χρηστός, sicut ap. Xen. Rep. Ath. [1, 1], necnon ap. Plut. [et Isocr. p. 184, A] : Isocr. vero τοῖς πονηροῖς opponit τοὺς καλῶς γεγονότας καὶ τεθραμμένους καὶ πεπαιδευμένους. [Plato Leg. 12, p. 950, B : Οἱ π. καὶ ἄχρηστοι. Cum dat. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 33 : Πονηροὶ τοῖς φίλοις. Strabo 5, p. 223 : Πονηροὶ γείτοσι περὶ πλεονεξίαν ὄντες. Cum πρός Xen. Anab. 1, 7, 39 : Πονηροὺς εἶναι πρὸς ἀλλήλους.] Dem. Pro cor. : Οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Idem [p. 1122, 3] : Οἱ ἐκ περιουσίας πονηροί, Qui in bonorum facultatumque copia prave agunt, Bud. Ex Eod. affertur [p. 377, 24] : Πονηρός ἐστιν ἀργυρίου, pro ἕνεκα ἀργυρίου, Qui pecuniæ conquirendæ causa nulla scelera non admittit. Plut. [Mor. p. 553, C] : Μήτε τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλοφυεῖς γενομένους. Ubi etiam observa opponi sibi πονηροὺς et μεγαλοφυεῖς, sicut supra πονηροὺς et χρηστούς : non aliter quam ap. Cic. Servus frugi et Servus nequam. Item πονηρὰ ἔργα, Improba et scelesta facta. [Plato Rep. 4, p. 421, D.] Dem. [p. 351, 17] : Τῷ δὲ μηδὲν αὑτῷ συνειδότι δεινὸν εἰσῄει, εἰ πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι, Vehemens et acer metus incessit ne silentio sese indicare scelestæ conscientiæ videretur. [Isocr. p. 97, D : Ἐπονειδίστων καὶ π. πραγμάτων. Eur. Herc. F. 1190 : Πονηρὰ δρᾶν. Æsch. Choeph. 1045 : Φήμαις πονηραῖς. Eur. Bacch. 260 : Τελετὰς π. Cycl. 311 : Κέρδη π.] Dicitur et πόνῳ πονηρός [πονοπόνηρος Phot. p. 443, 16] pro σφόδρα πονηρός, [Phot. et] Suid., Improbissimus, Nequissimus [Hesych. : Πόνῳ πονηρός (codex πονοπονηρός contra seriem) κακῷ κακὸν προσέπεσεν, ὡς ἀγαθὰ ἀγαθῷ. Zenob. Prov. 3, 56 : Πόνῳ πονηρός· ἤτοι κατ' ἐπίτασιν ὁ φαῦλος, ἢ διὰ τὸν πόνον κατ' ἐνέργειαν ἐπίπονος] : quo tropo [Theophilus] ap. Athen. 13, [p. 563, A] : Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Utitur Aristoph. hoc loquendi genere, Vesp. [466] : Πόνῳ πονηρὰ καὶ κομηταμυνία, ubi tamen schol. exp. ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένα τῆς τυραννίδος. Sed ibi male conjunctim scriptum Πονοπόνηρα. [Lys. 350 : Ὦνδρες πόνῳ πονηροί.] || Malus, Male se habens : qua signif. πονεῖν quoque dicitur, et τὰ πονοῦντα. [Æschyl. ap. Stob. Flor. 121, 16 (fr. 82) : Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος.] Thuc. 8, p. 294 [c. 97] : Ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν. At p. 271 ejusd. libri [c. 24] proparoxytonos ead. signif. legitur : Ὡς οὐ πάνυ πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, Non prorsus malo loco esse res ipsorum. Rursum ὀξυτόνως ap. Philon. V. M. 1 : Χρηστὰ προσδοκᾷν ἐκ πονηρῶν, Ex malis meliora sperare. Item compar. gradu ap. [Aristoph. Lys. 517 : Πονηρότερον βουλευμα.] Thuc., Πονηρότερα πράγματα, Res deteriores, deterius vel pejus se habentes. Item πονηρὰ πράττων, Cujus res malo loco sunt. Item σῶμα πονηρόν, Corpus imbecillum et languidum. Pro Malus accipitur et in aliis loquendi generibus : ut πονηρὰ ἱππάρια, et πονηρὸν ὄψον, ὕδωρ, necnon πονηρὰ ἐλπίς. Xen. Cyrop. 1, [4, 19] : Πονηροί γε φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. Apud Athen. : Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ. Plut. Alexandro : Διεφθαρμένον ὕδωρ καὶ πονηρόν. [Id. Mor. p. 86, E : Τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ ἄποτόν ἐστι καὶ πονηρόν.] Herodian. 2, [1, 17] : Πονηρᾶς ἐλπίδος καὶ φόβου συνεχοῦς ἀπαλλάξομαι. Præterea ap. Aristoph. [Pl. 352] : Πονηρὸν φορτίον, Malum onus : quod fortasse etiam reddi queat Grave et laboriosum. Ex Eod. affertur [Nub. 542], πονηρὰ

σκώμματα pro Inepti ac insulsi sales. [Πονηρὰν ὀσμὴν ἔχειν Aristot. De mirab. ausc. c. 115, quod Steph. Byz. s. v. Σιντία, πονηρὸν ὄζειν dicit. HEMST. Πονηροὶ ἄνεμοι, Adversi venti, Dionys. A. R. 1, 52.] || Redditur alicubi etiam Vitiosus, Vitiatus, In quo vitium est: ab ea signif. τοῦ πόνος, qua ponitur pro Vitium, Morbus. In VV. LL. exp. præterea Carie vitiatus, Putris, Defectus, Mancus, Debilis et Infirmus, necnon Inops. || In sacra Scriptura ὁ πονηρὸς, quod Latini reddunt Malus, vocatur Malus spiritus s. Diabolus, omnis malitiæ et improbitatis auctor: quod per antonomasiam dictum videri potest, et ad primam signif. τοῦ πονηρὸς referri, qua sc. ponitur pro Improbus, Scelestus, Pravus, Nequam. Matth. 13, [19]: Ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Venit malus ille. Quo modo et in Orat. Dominica: Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer.] Ceterum diverso accentu ad diversam signif. indicandam, scribitur etiam Πόνηρος, sive Πονῆρος, sc. pro ἐπίπονος, Eust. [Πονῆρος scriptura vitiosa ap. Eust. p. 1967, 32, pro πόνηρος, quod recte legitur p. 341, 14.] Itidem ap. Aristoph. Pl. [220]: Παπαῖ, πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, schol. exp. ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους, πόνου φροντίζοντας, ἀσθενεῖς, ἀπράκτους. Commodius interpretabimur Miseros, i. e. ἀθλίους, ταλαιπώρους: quemadmodum Nub. [102], Πόνηροί γ' οἶδα, itidem exp. idem schol. ἄθλιοι, ἐπίπονοι. Eadem signif. Vesp. [977]: Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα καὶ κνυζούμενα, O miseri et vagientes, s. Calamitosi, Ærumnosi. Hesych. quoque πόνηρον exp. ἐπίπονον, κακοπαθῆ: sed ap. eum ὀξυτόνως tamen scribitur πονηρόν. Ac certe sunt qui hoc discrimen ex accentu vanum esse dicant, et πόνηρος Attice tantum dici, mutato accentu, sicut ἄδελφε et nonnulla alia, [quæ ex Tryphone memorat Ammon. p. 117. De præcepto grammaticorum, quorum alii πόνηρος et μόχθηρος apud Atticos ubique, alii ibi tantum ubi τὸν ἐπίπονον καὶ ἐπιμόχθηρον significet, scribi voluerunt, dictum s. v. Μόχθηρος vol. 5, p. 1232. Contra schol. Lucian. Alex. c. 16: Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονηρός.]

[Πονηρόφθαλμος, ὁ, ἡ, Malo oculo præditus, Invidus. Inc. Prov. 23, 6.]

Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ, Improborum amans, Qui improborum consuetudine et commercio gaudet. Aristot. Polit. 5, 11: Πονηρόφιλος, ἡ τυραννίς· κολακευόμενοι γὰρ χαίρουσι. Huic opp. Μισοπόνηρος. Inversa autem compositione pro πονηρόφιλος dicitur Φιλοπόνηρος, quo utitur idem Aristot. Eth. 9, [3].

[Πονηρόφρων, ὁ, ἡ, Qui mala mente est. Constit. Apost. p. 365. WAKEF.]

[Πονηρόψυχος, ὁ, ἡ, Malicordis, Gl.]

Πονηρῶς, Improbe, Scelestе, Nequiter. [Plato Symp. p. 183, D: Πονηρῷ τε καὶ π. χαρίζεσθαι.] At Πονήρως [De quo accentu conf. quæ s. v. Πονηρὸς dicta sunt], Male, Misere. Dicitur enim corpus πονήρως ἔχειν, i. e. Male se habere, Languidum esse. Xen. Cyrop. 7, [5, 75]: Τὰ σώματά γ' αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει. Isocr. [p. 386, E]: Ἐπειδὴ πονήρως διέκειτο, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχε τοῦ βίου. [Ubi nunc πονηρῶς scriptum, ut p. 389, C: Πονηρῶς ἔχων et p. 182, D: Τὰ Θηβαίων πράγματα πονηρῶς ἔχειν νομίζετε.] Præterea aliquis dicitur πονήρως ἔχειν vel ζῆν, Qui miseram vitam trahit, in miseriis agit. Thuc. 7, [83]: Εἶχον πονήρως, σίτων τε καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀπορίᾳ. Synes. Ep. 57: Καὶ ζῶ πονήρως, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος, Misere vivo simul omnibus spoliatus bonis. Ep. 43: Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκπεσεῖν, Agens misere apud nos. Sic 79: Πέπραγε πονήρως, Misere agitat, vivit, Ærumnosam et calamitosam vitam agit. [De ægrotante Greg. Naz. Or. 19, p. 303, D: Ἔκαμνεν ἀρρωστίᾳ καὶ πονηρῶς εἶχε τοῦ σώματος. || «Compar. Πονηροτέρως Marcus Erem. p. 31.» BOISS.]

[Πόνησις, εως, ἡ, Labor, Ærumna. Critias ap. Sext. Emp. [p. 563: Ὅθεν ... εἶναι ... καὶ τὰς πονήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ.]

Πονητέον, Laborandum est. [Plato Rep. 6, p. 504, D; Isocr. De antid. p. 490 ed. Bekk.]

Πονητικὸς, ἡ, ὸν, Ad laborandum promptus, Ad

laborem perferendum aptus, Laborifer, Laboriosus. [Aristot. De longæv. c. 5: Ὅσα π. τῶν ἀρρένων.]

[Πονιάω, i. q. πονέω. Hesych.: Πονιῶμεν, πονῶμεν. Forma verbi Dorica esse videbatur Koenio ad Greg. Cor. p. 229, ut ἐπαινιῶ pro ἐπαινέω. De quo si recte judicavit, scribendum correcto accentu πονίωμεν, ut ἐπαινίω, non ἐπαινιῶ. De quo monuit Ahrens. De dial. Dor. p. 210.]

[Πονικὸς, ἡ, ὸν, Laboriosus. Πονικώτατος Diog. L. 7, 170: Ἦν π. et 180: Πονικώτατος παρ' ὁντινοῦν γέγονεν. Comparativus adverbii Πονικῶς est ap. Joseph. A. J. 11, 8, 3, ubi de acriore obsidione: Πονικώτερον χρησάμενος τῇ πολιορκίᾳ λαμβάνει τὴν Τύρον. || «Πονικὸς, Qui obsistit tentationibus. Vox asceticorum, ap. Joann. Carpathi Episc. in Narrat. de anachoretis: Ἦν μέγας π.» DUCANG. || Molestus. Prov. 15, 1.]

[Πόννα τὸ γράφος ἢ μάγος, Hesych. Idem: Πόννος, μάγος. Πῶννα, γραφίον (scr. γραφεῖον), λύπη. Postremam hanc interpretationem λύπη ad vocabulum πῶμα, memoratum ab Etym. M. p. 162, 48, ubi per πάθος explicatur, probabiliter rettulit Albertus: quemadmodum πωρῆσαι per λυπῆσαι exp. Hesych. Priorem interpretationem γράφος vel γραφίον cum usu vocabuli Latini *penna* comparavit Trillerus. Ceterum primæ glossæ scriptura duabus de caussis vitii est suspecta: nam nec γράφος pro γραφεῖον dictum a grammatico esse verisimile est neque apparet quomodo πόννα per μάγος explicari potuerit. Sensit hæc Palmerius, qui Πονναιογράφος ἢ μάγος scribi voluit, magicorum præceptorum s. incantationum scriptorem intelligens, in quo si quid veri est, πονναιογράφος non lemma glossæ, sed interpretamentum erit habendum grammatici et ex duabus glossis una facienda hæc, Πόννος· πονναιογράφος, ἢ μάγος. G. DIND.]

[Πονόεις, εσσα, εν, Plenus laboris, Ærumnosus. Manetho 4, 372: Ἐς ζυγὸν ἄξει λατρείης πονόεντα. Sic Dorvill. ad Charit. p. 405. Codex πονόοντα.]

[Πονολύτρια, ἡ, Mala solvens, Malis s. doloribus liberans. Codin. Exc. p. 46, D: Ἡ θεοτόκος ἡ π. οὕτως ἐκλήθη, ὅτι μεγάλας ἰάσεις ἐκεῖσε ἐτελοῦντο καὶ πόνοι πολλοὶ ἐλύοντο· ubi cod. Paris. πονολύτης, quod est Πονολύτις. G. DINDORF.]

[Πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ, Cum laboribus ludens. Manetho 4, 276: Πονοπαίκτορας ἄνδρας.]

Πόνος, ὁ, Labor, Studium et opera rei alicui impensa. Hom. Il. K, [164] ad Nestorem: Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, Nunquam a labore cessas. A, [467]: Ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, qui versus legitur etiam Od. Π, [478]. A, [54]: Ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, Quoniam alia nos urgebant negotia. [Pind. Ol. 11, 4: Εἰ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι. Εἰνάλιος π., Piscatio, id. Pyth. 2, 144. Soph. El. 1145: Τὴν (τροφὴν) ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. Eur. Heracl. 63: Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί· Bacch. 66: Πόνον ἡδύν.] Frequens etiam in prosa. [Plato Polit. p. 294, E: Πάντων τῶν κατὰ τὰ σώματα πόνων· Rep. 10, p. 619, D: Πόνων ἀγυμνάστους.] Isocr. Ad Dem. [p. 2, C]: Τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον· τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγουμένη. Xen. Cyrop. 7, [5, 80]: Οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς· 8, [8, 8]: Διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Sic Isocr. Ad Dem. [p. 4, C]: Τὰ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις αὔξεσθαι πέφυκε. Rursum Xen. Cyrop. 1, [5, 12]: Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι, ut Lat. quoque Sufferre laborem. Et ap. Plut. [Mor. p. 544, C, ex Euripide]: Τοὺς πίπτοντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους, Non detrecto. Rursum Xen. Cyneg. [9, 10]: Τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν, Laborem sustinere et perferre nequeunt. Hell. 7, [5, 19]: Ὡς πόνων μηδένα ἀπεκάμνειν· quod Latini dicunt Succumbere laboribus. At Dem. Olynth. 2 [?]: Ῥᾴθυμος καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι. Alicubi exp. Negotium. Hom. [Il. Φ, 524], de fumo urbis incensæ: Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκε, Omnibus facessit negotium, properantibus sc. extinguere ignem. Quo refer et hoc Il. P, [158]: Οἱ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. Addi his potest quod Il. Z, [77] legitur, Πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται [ἔγκ.]. Ubi etiam exponere queas In vos tota res recumbit. [Ab Homero sæpissime de pugna omninoque de laboribus bellicis dici-

tur. Sic π. αἰπὺς Il. A, 601. Π. καὶ νεῖκος M, 348. Π. καὶ ὀϊζὺς N, 2. Μάχης ἀλεγεινὸς π. Π, 568. Κακὸς π. P, 401. Ἐκ πόνου, Ex pugna, Ξ, 429, P, 718. Πόνοις Ἐνυαλίου Pind. Isthm. 6, 79. Æsch. Ag. 330: Νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. De certaminibus Pind. Nem. 8, 72: Ἀμφὶ πόνοις. Isthm. 3, 28: Τετραορίαν πόνοις. Οἱ κίνδυνοι καὶ πόνοι Plato Alc. 2 p. 142, B. Μεγάλων κινδύνων καὶ πόνων Epist. 8, p. 353, C. Οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Soph. Aj. 1112, quod schol. recte per φιλοκινδύνου explicat. De exercitatione corporis frequens ap. Hippocr., de quo hæc fere Foes.: «Πόνος vehementem motionem et exercitationem, τὸ γυμνάσιον exponit Galen. lib. 2 Salubr. in his Hippocr. locis, Epid. 6, 4, 28: Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν· 6, 6, 5: Πόνοι, σιτία, ποτὰ, ὕπνος, ἀφροδίσια, πάντα μέτρια. Quo etiam respicere Erotiani explicatio potest, cui πόνοι αἱ ἐνέργειαι exponuntur. Sic et 6, 5, 9: Πόνος τοῖσιν ἄρθροισι καὶ σαρκί· ubi Galen. tres illas τοῦ πόνου significationes ab Erot. expressas attingit et sua interpretatione accommodat: Ἐπειδὴ τὸ πόνος ὄνομα πολλάκις μὲν εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης ἀντὶ τοῦ γυμνασίου λέγειν, ἐνίοτε ἀντὶ τῆς ὀδύνης, ἢ ἁπλῶς ἡστινοσοῦν βλάβης, ὡς ἐν πολλοῖς ὑπομνήμασιν ἤδη μεμαθήκατε. Διὰ τοῦτο τοίνυν ἄλλος ἐπ' ἄλλο τῶν τριῶν σημαινομένων ἦκε τῶν ἐξηγησαμένων τὸ βιβλίον. Sic 6, 8, 26: Πόνοι, ὀργίαι, ὕπνοι· ubi commentarii, qui Galeni nomine circumferuntur, annotant hic πόνων nomine, τὰ γυμνάσια et exercitationes usurpari. Ægr. 7 lib. 3 Epid. febrem ἐκ κόπων καὶ πόνων cœpisse scribitur: ubi πόνους τὰ γυμνάσια exponit Galen. Et Aph. 2, 16, Πονέειν, Laborare et vehementer moveri significat: ubi scribit Galen. Πόνον δὲ νῦν ἀκούειν χρὴ τὴν σφοδρὰν κίνησιν, ἥνπερ καὶ γυμνάσιον ὀνομάζουσιν.» Γυμνάσια καὶ πόνους conjunxit Plato Leg. 1, p. 646, C. «De cursu contento Xenoph. Hipparch. 8, 18: Πόνοις καὶ τάχει περιγίγνοιντ' ἄν· Cyneg. 9, 6: Ἁλίσκεται ὑπὸ τῶν κυνῶν σὺν πόνῳ διωκόμενος· 10: Τὰ σώματα αὐτῶν διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι τῷ π. οὐ δύναται ἀντέχειν· 20: Περιγενόμενος πόνῳ. Eoque sensu canes dicuntur φιλόπονοι 6, 8, et 16, et διάπονοι, de quo dictum in voc. Διάπονος.» L. DIND.] || Molestia, conjunctim Labor ac molestia, Labores molesti. Hom. Il. K, [88]: Τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές· N, [2]: Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως· Φ, [249]: Ἵνα μιν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα, Ut liberaret laboribus et molestiis. Od. H, [192]: Ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Et Thuc., Ἐν πόνῳ εἶναι· quod schol. exp. ἐν ταλαιπωρίᾳ. Nec incommode redditur etiam Ærumna; nam Festo Ærumnæ sunt labores onerosi. Philo V. M. 1: Οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. [De quovis molestiarum et ærumnarum genere sæpissime dixerunt Tragici. Sic Æsch. Pr. 66: Σῶν ὕπερ στένω πόνων· 183: Τῶνδε πόνων τέρμα. Μακρῷ πόνῳ 75. Πολλῷ πόνῳ Pers. 509. Ib. 682: Τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Soph. Aj. 866: Πόνος πόνῳ πόνον φέρει· 888: Τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Eur. Hec. 638: Πόνοι καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες.] || Morbus, Dolor, etiam Vitium. Thuc. 2, [49]: Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ, Dolor. Et ap. Galen.: Πυρετοὶ καὶ πόνοι. Item cum gen. ejus rei in qua dolor s. vitium est, Hippocr., ἄρθρων πόνος, quod Cels. supra in Δυσουρία interpr. Gravedo articulorum. Sic Diosc. [1, 2] de acoro: Ἁρμόζει καὶ πρὸς [πλευρᾶς καὶ] θώρακος πόνον, Pectoris doloribus subvenit, Plin. Itidem Diosc. 1, 78: Πρὸς βῆχα χρόνιον καὶ ὀρθόπνοιαν, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ θώρακος, Ad laterum pectorisque dolores. Ex Eod. πόνος μασχαλῶν, Alarum tædium, Ruell.; Alarum virus, Herm.; Alarum fœtor, Marc. [Πόνος Dolorem sæpissime significat apud Hippocratem, ut et Labor Latinis, velut Aph. 4, 44 et 45: Ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι· ubi Galen. ὀδύνην ἢ βλάβην exponit. Sic etiam πονέειν Dolere, ut Aph. 2, 48, κάμνειν et ἀλγεῖν explicat Galen., Fatigari et dolere. Et Aph. 4, 32 et 33, ubi scribit Galen.: Εἴπερ ὁ πόνος τήν τε σφοδρὰν κίνησιν σημαίνει, καὶ τὴν ὀδύνην καὶ τὴν βλάβην, ὡς ἔμπροσθεν ἐδείχθη, πρόδηλον δήπου, ὅτι καὶ τὸ πονεῖν τό τ' ἐν πλείονι κινήσει γενέσθαι δηλώσει, καὶ τὸ σχεῖν τινα ὀδύνην ἢ βλάβην. Et sic sæpissime in Epidemiorum libris.» FOES.] At πόνος σελή-

νης dicitur Defectus lunæ. [|| Πόνος, Res labore effecta vel parta. Æsch. Ag. 54: Δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες· fr. 361 (ap. Plut. Mor. p. 454, E): Ὑψηλὸν ... τεκτόνων πόνον. Similiter Eur. Or. 1570. Idem Iph. A. 1501: Κυκλωπίων πόνον χερῶν. Xenoph. Anab. 7, 6, 9: Τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει. || Πόνῳ πονηρός. V. Πονηρός.]

[Πονοψυχία, ἡ, Animi dolor, Gl.]

[Ποντάρχης, ὁ, Ponti princeps. Ἀχιλλεὺς Π. in inscrr. Bosporanis ap. Bœckh. vol. 2, p. 136–139. Nam plurima in Ponto templa locosque sacratos habuit Achilles.]

[Ποντία, ἡ, Pontia, insula prope Latium. Strabo 2, p. 123; 5, p. 233; Diodor. 19, 111; Ptolem. 3, 1; Sueton. V. Tiber. c. 54. Numero plurali Ποντίαι ap. Athen. 6, p. 224, C, Dion. Cass. 59, 22, Plin. H. N. 3, 6, Pomp. Melam 2, 7, 18, Livium 9, 28, 7.]

[Ποντιανὸς, ὁ, Pontianus, Nicomediensis, dipnosophista, Athen. 1, p. 2, D. || Alii in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 330, in numis ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 2, p. 74, et alibi.]

Ποντιὰς, άδος, ἡ, Marina, i. q. ποντία, ut ποντιὰς αὔρα [αὔρα], Eur. [Hec. 444. Π. ἅλμα Pind. Nem. 4, 59. Π. γέφυρα Isthm. 4, 34. Ῥίζα π. Parthen. in Etym. M. p. 289, 1. Νῆσον π. Damaget. Anth. Pal. 7, 497. Π. χελώνη Crates ap. Athen. 3, p. 117, B. || Ποντιὰς, adj. gentile. V. Πόντος.]

Ποντίζω, In pontum mergo. Cujus tamen nulla afferuntur exempla. [Æsch. Ag. 1013: Ἐπόντισεν σκάφος. Soph. El. 508: Ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος. Καταβάπτει per ποντίζει exp. Hesych. Recentiorum exempla quædam v. ap. Ducang.]

Ποντικὸς, ἡ, ὸν, Marinus, Pelagicus. || Ponticus, Qui est ex Ponto. Athen. 6, [p. 257, C]: Ὁ Ποντικὸς τύραννος. Plut. Lyc. [c. 12]: Τινὰ τῶν Ποντικῶν βασιλέων, Regum Ponti. Sic Athen. rursum [1, p. 20, E], Ποντικὰ ἔθνη· ut ap. Florum 3, 5: Ponticæ gentes ad septentrionem in mare sinistrum jacent, a Pontico cognominatæ mari. Ibid. Pontici dicit pro Ponticæ gentes. Item Ποντικοὶ μύες, Pontici mures, Plin. 8, 37, ap. quem et Pontici pisces, Ponticæ anates, gemmæ, Pontica cera, Ponticum triticum. Item et Ponticæ nuces, 15, 22: In Asiam Græciamque ex Ponto venere, et ideo Ponticæ nuces vocantur. Athen. 2, [p. 53, B] Ποντικὰ κάρυα appellat, qui meminit et Ποντικῶν ταρίχων [6, p. 275, A. Pollux 6, 48, 49. Π. ὄψον Athen. 3, p. 116, F. Π. θάλασσα Diodor. 18, 3. || Π. δένδρεον. Herodot. 4, 23: Ποντικὸν οὔνομα τῷ δενδρέῳ ἀπ' οὗ ζώουσι (Σκύθαι). || Ποντικὸς, ὁ, Mus Ponticus. Aristot. H. A. 8, 17; 9, 49. Plin. H. N. 8, 55. I. q. νυμφίτζα, Mustela, apud Græcos medii ævi. V. Zonar. Lex. p. 311, et quæ Ducang. attulit s. v. Νυμφίτζα et Ποντικός. Hinc compositum Ποντικονυμφίτζα, quo utitur gramm. cod. Vat. 949 ap. Osann. ad voc. νύμφη explicandum, et Ποντικόχροος, quo μύϊνος explicatur in Lexico ms. ap. Ducang. s. v. Μύϊνος. || Translatum ad μύας, i. e. musculos s. nervos corporis, in lingua vulgari esse annotavit Eustath. p. 79, 41; 1061, 46.]

[Ποντίλος, ὁ, species quædam ostrei. Aristot. H. A. 4, 1 extr.: Ὁ καλούμενος ὑπό τινων ναυτίλος καὶ ποντίλος, ὑπ' ἐνίων δ' ᾠὸν πολύποδος.]

[Ποντῖνος, ὁ, Pontinus, nomen montis et fluvii prope Lernam. Pausan. 2, 36, 8.]

Πόντιος, ία, ιον, Marinus, ut πόντιε δαῖμον [Aristoph. Ran. 1341, Eur. Rhes. 240]: qualis est Neptunus inter alios, qui eam ob rem et Ποντομέδων et Ποντοποσειδῶν, necnon Πόντιος Ποσειδῶν, ut Ἵππιος, Aristoph. [Thesm. 323, aliique. Πόντιον γαιάοχον dixit Soph. Œd. C. 1072. Ἀφροδίτη ποντία ap. Pausan. 2, 34, 11. Δέσποινα ποντία Κύπρι Eurip. Hipp. 415. Ποντία Θέτις Pind. Nem. 3, 60. Quæ ποντία θεὸς ap. Eurip. Andr. 130. Π. Λευκοθέα Eur. Iph. T. 270. Πόντιαι Νηρηΐδες Pind. Pyth. 11, 3. Π. ἄλσος Æsch. Pers. 111. Ποντία ἀκτὴ 449, Eur. Hec. 778. Ποντίας αὐλῶνας Soph. Tr. 100. Ποντία ἄκρα poeta ap. Plut. Mor. p. 455, A, et 503, A.] Et πόντιον στόμα, Os ponti s. maris. [Eur. Rhes. 436: Ἥκω περάσας ναυσὶ π. στόμα.] Nisi specialiter pro Propontide accipiatur, quam Dionys. Per. Πόντου στόμα appellat. At ποντία ἅλς [Eur. Hel. 128, Hec. 610] dictum volunt de Inte-

riore mari, ut sit τὸ ἐνδότατον μέρος θαλάσσης. [Soph. Ant. 587 : Ποντίας ἁλὸς οἶδμα. Πόντιον οἶδμα θαλάσσης Aristoph. Av. 250. Π. πέλαγος Pind. Ol. 7, 104. Π. ὕδωρ Ol. 2, 115. Π. κῦμα et π. κύματα Æsch. Sept. 192, Pr. 89. Π. κλύδων Pr. 429, Soph. Œd. C. 1686. Π. θύελλα 1659. Π. σάλος Eur. Iph. T. 1443. Ὑγρὸν πόντιον βάθος Aristoph. Pac. 140, in parodia versus tragici.] Necnon ποντίας νῆας Eur. [Iph. A. 253] dixit, quas Hom. ποντοπόρους, Marivagas, s. Fluctivagas. [Ναῦν π. Iph. T. 70. Βάριδες π. Æsch. Pers. 553. Π. σκάφος Eur. Tro. 1085. Π. πείσματα Hec. 1080.] Item πόντια βάκη [in πονταράκη corruptum ap. Phot. p. 443, 10] ap. Hesych. σπόγγοι, s. τὰ τούτων σπαράγματα : nam a petris marinis, quibus adhærent adnatæ, avelluntur et abstrahuntur. Ap. quem legitur et Ποντινοί, σπόγγοι. [Apud Phot. non minus vitiose ποντινοί. Πόντια δάκη Æsch. Pr. 584. De hominibus in mari jactatis Eur. Cycl. 299 : Ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους. Πληγαί et ἆται πόντιαι Æsch. Pers. 906, 1037. De homine in mare jacto Pseudo-Eurip. Hec. 797 : Ἀφῆκε πόντιον.] ‖ Maritimus, παραθαλάσσιος, ut Soph. schol. exp. Phil. p. 386 meæ edit. [269] : Ἠιόν' ἐκ τῆς ποντίας Χρυσῆς [Χρύσης] κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ. [Νῆσοι π. ap. Aristot. Met. 2, 8 extr. : Ἐν ταῖς νήσοις ταῖς π. ἧττον γίγνεται σεισμὸς τῶν προσγείων. Π. Κύπρος Pind. Nem. 8, 31. Ἰσθμὸς ποντία Ol. 8, 64. Ποντίαν ξυμπληγάδα Eur. Andr. 796.] In VV. LL. habetur etiam Ποντία, ἡ, Marina superficies. [‖ Ποντία n. pr. insulæ in anon. Stad. maris magni in Gailii Geogr. vol. 2, p. 449.]

[Πόντιος, ὁ, Pontius, n. pr. piscatoris ap. Alciphr. 1, 7. ‖ N. pr. Latinum ap. Plutarchum, Dionem Cassium, alios. Ὤλος Πόντιος Νυμφόδοτος in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 375. Πόντιος Πιλᾶτος, procurator Judææ, in libris N. T.]

[Πόντις, ὁ, Pontis, Cleosthenis pater. Pausan. 6, 10, 7.]

[Πόντισμα, τὸ, Quod in mare effunditur. De libaminibus Eur. Hel. 1564 : Ἐς ναῦν ἐχώρουν Μενέλεῳ ποντίσματα φέροντες.]

[Ποντιστής ap. Pausan. 8, 52, 3 in edd. vet., ubi nunc recte καταποντιστής ex codd.]

[Ποντοβάτης, ὁ, Qui mare permeat. Const. Manass. Am. 1, 68. Boiss.]

[Ποντοβαφής, ὁ, ἡ, Mari immersus. Joann. Gaz. Ecphr. 400 = T. M. 2, 88.]

Ποντόβροχος, ὁ, ἡ, Mari madefactus, In mare immersus. Item, In mari submersus, ex Macc. 3. [Et alibi :] Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare demersus. Ποντοβρόχους ἀπώλεσας, 3 Macc. [6, 4], pro In mare demersos interemisti, sc. κατεπόντισας. [Ὑπὸ θαλάσσης βρεχομένους exp. Hesych. et Suidas, θαλασσόβροχος Phot. p. 443, 12, quod adjectivum inserendum Thesauro.]

[Ποντογενής, ὁ, ἡ, In mari natus. Orph. H. 54, 2; 80, 1. « Const. Manass. Chron. 400; Nicet. Eugen. 4, 312; 8, 97. » Boiss. Fem. Ποντογένεια, ἡ, Veneris epitheton, ap. Oppian. Cyn. 1, 33.]

[Ποντογέφυρα, ἡ, Pons, sed is proprie qui in fluminibus ex navigiis invicem compactis confici solet tabulatis in ea injectis. Theophan. Hist. p. 270, B : Ἵνα κόψωσι τὴν γέφυραν καὶ τὴν π. Mauric. Strateg. 12, 22, Joann. Cedren. Justin. a. 23, (Georg. Pach. V. Andron. p. 227, E,) aliique. Ducange. In loco Theophanis verba καὶ τὴν π. omittit codex optimus Coislin. Certius exemplum est ibid. p. 269, A.]

[Ποντοηράκλεια, ἡ, Heraclea Pontica. Paraphr. Nicetæ Chon. p. 317, 25, et 829, 19 ed. Bekk. Nicetas ipse τὴν κατὰ Πόντον Ἡράκλειαν et Ποντικὴν Ἡρ. appellat.]

Ποντόθεν, Ex mari, pelago. Hom. Il. Ξ, [395] : Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω.

[Ποντοθήρης, ὁ, Venator marinus, Piscator. Statyll. Anth. Pal. 6, 193.]

[Ποντοκύκη, ἡ, Mare perturbans, Magnas turbas excitans. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 1 : Π. γυνή· ἡ οὕτω πανοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλατταν κυκᾶν, ὡς πηξιθάλαττα ἡ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη, ἥκιστα πηγνυμένην. Καὶ ἐπὶ ἄρρενος τὸ ὅμοιον ἐρεῖς. In παντογκύνη vel

παντογύνη corruptum ap. Arcad. p. 102, 19, qui exp. ἡ ταραχώδης γυνή. G. Dind.]

[Ποντόμεδος, ὁ, ἡ, i. q. ποντομέδων. Orac. Sibyll. ap. Steph. Byz. s. v. Τρινακία et Eustath. ad Dionys. P. 472 : Υἱὸς ποντομέδοιο Ποσειδάωνος ἄνακτος.]

[Ποντομέδουσα, ἡ, Maris imperatrix, una ex Nereidibus. Apollod. 1, 2, 6.]

Ποντομέδων, ὁ, Ponti s. Maris rex; Neptuni epith. [Pind. Ol. 6, 176 : Δέσποτα ποντόμεδον. Æsch. Sept. 122 : Ὁ θ' ἵππιος π. ἄναξ. Eur. Hipp. 744; Aristoph. Vesp. 1532; Orph. Hymn. 16, 4; Anth. Pal. 9, 680], in Epigr. [Theæteti Anth. Pal. 10, 16], ubi etiam ποντομέδοντι Πριήπῳ.

[Ποντοναύτης, ὁ, Qui maria navigat. De mercatoribus Soph. fr. 499.]

[Πόντονδε, In pontum. Hom. Od. I, 495, K, 48. Æsch. Suppl. 34 : Πέμψατε π.]

[Ποντόνοος, ὁ, Pontonous, præco Phæacum. Hom. Od. Θ, 179.]

[Ποντοπαγής, ὁ, ἡ, In mari fixus. Πόλις π. Nonn. Dion. 41, 15.]

[Ποντοπλάνης, ὁ, ἡ, In mari oberrans. Orph. H. 37, 5 : Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων· nisi hoc ab nominativo est ποντοπλάνητος. Πόντου πλάνητες dicuntur ab Euripide in fragm. Inonis ap. Athenag. Legat. c. 26; quod dubitari potest an ποντοπλάνητες potius sit scribendum. G. Dind.]

[Ποντοπλάνος, ὁ, ἡ, idem. Orph. H. 23, 8; 74, 6. ž]

[Ποντοπόρεια, ἡ, Maria pervadens. Νῆα π. Greg. Naz. Carm. 10, 5, p. 79, F. ‖ Nom. propr. unius ex Nereidibus. Hesiod. Th. 256.]

[Ποντοπορεία, ἡ, Iter per mare. Epiphan. vol. 1, p. 275, D : Τὰς ἑτέρας θαλαττίους ποντοπορείας, ubi ποντοπορίας scriptum.]

Ποντοπορέω, et Ποντοπορεύω, Per pontum gradior, Mare pervado, pererro. Hom. Od. Λ, [11] : Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης· Ε, [278] : Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων. [Theætetus Anth. Plan. 221 : Μῆδος ἐποντοπόρευσεν. Futuri forma media in oraculo ap. Plut. V. Thesei c. 24 : Ἀσκὸς γὰρ ἐν οἴδματι ποντοπορεύσει· ubi libri deteriores —εις vel —ῃ.] Affertur et ex Plut. Pericle [c. 26] ποντοπορεῖν itidem pro Mare percurrere, Per mare iter facere, Trajicere. [V. Dion. c. 25. Imperat. ποντοπόρει Marc. Argent. Anth. Pal. 10, 4. Et Paulus Sil. 10, 74 : Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.]

[Ποντοπορία vitiose pro Κοντοπορία et Ποντοπορεία, quæ v.]

Ποντοπόρος, ὁ, ἡ, Pontum s. Mare pervadens, Trajiciens s. Transiens per pelagus, Pontigradus, Marivagus. Navis epith. [Per θαλασσοπλόος exp. Hesych. Idem : Π., πέλαγος διαπορευομένη, πελαγόδρομος.] Hom. [Il. A, 439, B, 771,] Od. M, [69] : Οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. [Soph. Aj. 250, Ph. 722; Eur. Tro. 810, Hec. 113, 445. Orph. Arg. 52, 1098. Ναῦται π. Hom. Epigr. 8, 1. Π. βοῦς Moschus 2, 49. Π. ταύρους Phot. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1592, E. De accentu v. Arcad. p. 89, 26.]

Ποντοποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Ponticus Neptunus, Ponti (i. e. Maris) rex. Neptunus : s. Πόντιος Ποσειδῶν, ut dicitur Ἱπποποσειδῶν pro Ποσειδῶν ὁ ἵππιος. Aristoph. Pl. [1050] : Ὦ ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. At quidam putantes πόντος ibi ἐπιτατικὸν esse, ut et ἵππος, acceperunt ποντοπόσειδον pro μέγιστε Πόσειδον.

Πόντος, ὁ, Pontus, Mare [Hesiod. Th. 132 : Ἡ δὲ (Γαῖα) καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἴδματι θῦον, Πόντον] : quam tamen signif. καταχρηστικὴν esse volunt; proprie enim de mari quodam Asiatico dici, de quo paulo post. Hom. Od. I, [69] : Κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· A, [183] : Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον· Θ, [14] : Πόντῳ ἐπιπλαγχθείς· A, [252] : Ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα· Il. A, [298] : Ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Sic Niger pontus, Val. Flacc.; Cæruleus pontus, Virg. et Catull. [Πόντου κέλευθοι Pind. Pyth. 4, 347. Βαθὺς π. 3, 136. Βαθεῖαν πόντου πλάκα 1, 46. Ῥηγμῖνι πόντου Nem. 5, 24. Π. ἐρυθρὸς Pyth. 4, 484. Πόντου γέφυρα et πόντου πύλαι de Isthmo Nem. 6, 67; 10, 50. Πόντου φλοῖσβος Æsch. Prom. 792. Π. κῦμα 1048. Δελφινοφόρον πόντου πεδίον fr. 142. Idem Pers. 72 : Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Πολιὸς π. Soph. Ant. 335. Πολιᾶς πόντου θινὸς

Phil. 1124. Οἶδμα πόντου Eur. Or. 992. Π. μέλας Iph. T. 107. Πόντου σκάφος Diocles Anth. Pal. 9, 109, et anon. ibid. 31.] Item Thuc. 4, p. 130 [c. 26] : Ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη· paulo ante πέλαγος dicit. Sic, Τὸν ἔξω πόντον πέπλευκε. [Plato Rep. 10, p. 611, A : Ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ π. Tim. p. 25, A : Ἐπὶ τὴν ἤπειρον κατὰ τὸν ἀληθινὸν ἐκεῖνον πόντον. Dionys. Per. 1 : Γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον· ubi quum oppositus sit Oceano, internum significat mare patens a freto Gaditano ad paludem usque Mæotidem, ut monuit Bredovius. Vid. Bernhard.] Item Αἰγαῖος Πόντος [Herodot. 2, 97], Dionys. P. [131 : Αἰγαίου πόντοιο πλατὺν πόρον], Ægæum pelagus, mare. Necnon Πόντος Ἰκάριος ap. Hesych. [ex Hom. Il. B, 145. Πόντος Ἰόνιος Eurip. Tro. 225, Phœn. 216. Idem est Ῥέας πόντος, de quo Photius p. 485, 2, exp. ὁ Βόσπορος· ἢ ὅτι καὶ Ἀδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ Ἀδρίου. Quocum conf. Prov. App. Vat. 3, 68. In Ῥέας πόρτος corruptum ap. Hesych. Π. Σαρωνικὸς Eur. Hipp. 1200. Π. Σικελὸς El. 1347, Cycl. 699.] Et Πόντος Ἄξενος, qui postea Εὔξεινος vocatus κατ' εὐφημισμόν, Mare inhospitale, Ammiano Mare., ut videbis in Εὔξεινος : sed plerumque appellatur Pontus Euxinus, et de certo quodam mari intelligitur, sicut et quum dicitur Ἑλλήσποντος. [Steph. Byz. : Π. ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος. Τὸ ἐθνικὸν Πόντιος καὶ Ποντία καὶ Ποντιὰς καὶ τὸ κτητικὸν Ποντικός. Phot. Lex. p. 443, 13 : Π. κυρίως μὲν ὁ ἔνδον τῆς Χερρονήσου καὶ Εὐξείνου καλούμενος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα ἡ θάλασσα.] De totius autem Ponti forma lege Plin. 4, 12, ubi etiam de partibus ejus, sc. Hellesponto, Propontide, et Euxino Ponto. At cap. seq. insulas Ponti recenset : ubi etiam ait, æstum a Ponto profluentem nunquam reciprocari : sicut et 2, 97 : Pontus semper extra meat in Propontidem, introrsus in Pontum, nunquam refluo mari. Alioqui Ponticum mare appellant ipsum Pontum. Item Pontus dicitur pars Asiæ minoris [de qua v. Strabon. 12, p. 534 seqq.], a Ponto rege, ut tradunt nonnulli : cujus regnum, concedente Polemone, Nero in provinciæ formam redegit, teste Suet., cujus rei meminit et Sext. Aur. Victor. et Amm. Marcell. 22. Ante Mithridates id obtinebat, [cujus imperium quum eversum esset a Romanis, Pontus primo in duas, postmodum in tres provincias est divisus. Illarum una fuit Pontus Polemoniacus, de quo Stephan. Byz. s. v. Πόντος : Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία. V. Ptolem. 5, 6, Vopisc. in Aureliano c. 21. Nomen a Polemone ductum, uno ex Mithridatis posteris, cui provinciæ illius imperium largitus erat Antonius.] ‖ Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro Tanta bonorum copia quanta aquarum maris, aut Ponti. [Schol. Aristoph. Pl. 1051 : Σώφρων φησὶ π. ἀ. πλῆθος καὶ μέγεθος θέλων σημᾶναι.] Sic [Phœnix] ap. Athen. 12, [p. 530, E] de Nino Assyrio : Ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον, Καὶ τἄλλα πολλῶν πλέονα Κασπίης ψάμμου. [Callim. H. in Apoll. 106 : Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.] At Hom. dicit πόντος ἁλὸς pro πόντος s. ἅλς, Mare, Il. Φ, 59 : Οὐδέ μιν ἔσχεν Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει. [Aliique poetæ, ut Nicand. Th. 822. Πόντου πελάγιος κλύδων Eur. Hec. 701. ‖ Πόντος, fluvius Thraciæ, ap. Aristot. Mir. ausc. c. 125 (ex eoque Steph. Byz. s. v. Σιντία) et Ælian. N. A. 9, 20. ‖ Πόντος nomen mensis Cretici (23 Apr. — 23 Maii) in Hemerologio Florent. ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 426.]

[Ποντοτίνακτος, ὁ, ἡ, A mari quassatus. Hom. Epigr. 4, 6 : Σμύρνην ἁλιγείτονα, ποντοτίνακτον, ex emend. Piersoni Veris. p. 166, pro ποτνιάνακτον.]

[Ποντοφάρυγξ, s. Ποντοφάρυξ, ὁ, ἡ, Gulam habens profundam ut mare. Vox comica annotata ab Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 58, 32 : Ποντοφάρυξ· εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν. Male παντοφάρυγξ pro ποντοφάρυγξ scriptum ap. Eustath. p. 1837, 39. Simile vitium notavimus s. v. Ποντοκύκη. G. Dind.]

[Ποντόφι. HSt. s. v. Ποντόθεν :] Alibi autem pro hoc Ποντόθεν dicit [Homerus] Ἐκ ποντόφι, Ex ponto, mari : Od. Ω, [83] : Ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. Est autem in hoc ποντόφι adjectio similis particulæ φι, quæ in κεφαλῆφι et νεφῆφι, et similibus.

Ποντοχάρυβδις, ἡ, Pontica charybdis, Ponti s. Ma-

ris vorago. Hipponax ap. Athen. [15, p. 698, B] : Μοῦσά μοι Εὐρυμέδοντ' ἔννεπε [Εὐρυμεδοντιάδεα] τὴν ποντοχάρυβδιν· sic autem appellat eum ab insatiabili voracitate.

[Ποντόω, Mari submergo. Nicol. Damasc. Exc. p. 445 ed. Val. : Τοὺς ἀνθρώπους οἷα ἀθέους ἐπόντωσεν. Quint. Sm. 14, 604 : Ποντώθη δ' ἄρα γαῖα. Const. Manass. Amat. 3, 45.]

[Ποντώρεια, ἡ, Pontorea, n. pagi Rhodii : unde adject. gentile Ποντωρεὺς in inscrr. Rhodiis ap. Bœckh. vol. 2, p. 396, et Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 30. Femin. Ποντωρηὶς in alia ap. Bœckh. p. 396 : Χρυσοῦς Ποντωρηΐδος· et p. 390 : Πτολεμαΐδος Ποντωρηΐδος. G. Dind.]

[Πόντωσις, εως, ἡ, Submersio s. dejectio in mare. Tzetz. Hist. 7, 216 : Ἐκείνου (annuli) τῇ π. Elberl.]

[Πονωπόνηρος. V. Πονηρός.]

[Πόξ. V. Πύπαξ.]

[Ποοφαγέω, Herbis vescor. Aristot. H. A. 8, 3 : Καρποφαγοῦντα καὶ ποοφαγοῦντα.]

[Ποοφάγος, ὁ, ἡ, Herbivorus. Aristot. De partt. anim. 4, 12.]

[Ποπανεῖον, τὸ, Panificium, Gl.]

[Ποπάνευμα, τὸ, idem. Philipp. Anth. Pal. 6, 231.]

Πόπανον, τὸ, itidem, ut πέμμα, sub Pistorio opere et Panificio continetur [Hesych. : Πόπανα, πλακούντια ἀπὸ ἄρτου] : nam [Phot. et] Suidas πόπανα esse tradit πλακούντια πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, Placentulas latas, tenues et rotundas : Eust. vero dicit esse εἶδος πέμματος, qui etiam derivat a πέπτω. Nimis autem remota est illa etymol., qua πόπανον dictum quasi πόπῳ ἄνακτι δονούμενον. Erat harum placentularum usus maxime in sacrificiis, imo erant ἀπαρχαί quædam et προθύματα. [Lex. rhet. p. 294, 27 : Π. ἐστὶ πλάτυμμά τι στρογγύλον ἀπὸ στέατος εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον.] Suidas scribit ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις solitos fuisse θύειν βοῦν, qui πέμπτος βοῦς vocaretur. Quo pertinent et hæc, quæ Eust. p. 1165, ex Pausania tradit : Σελῆναι, πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ, ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις τοιαύταις βοῦν, φασίν, ἕβδομον ἔπεττον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυοῦς σελήνης· ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν πέμπτον βοῦν· μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἓξ ἔθυον αὐτόν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἕβδομος βοῦς. Ubi etiam nota quid sint Σελῆναι, i. e. Placentulæ orbiculares s. lunatæ, quid item Βοῦς. Aristoph. [Eccl. 843 : Πόπανα πέττεται· Thesm. 285 : Ἔξελε τὸ πόπανον ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν·] Pl. [660] : Βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη. [Plato Rep. 5, p. 455, C : Τὴν τῶν ποπάνων θεραπείαν· ubi schol. : Πλακουντίων πλατέων καὶ λεπτῶν καὶ περιφερῶν. Ἔψημα δέ ἐστιν ὃ ἔνιοι ἐραῖον (?) καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ. Theophr. ap. Porphyr. De abstin. 2, p. 134 : Τὴν περὶ τὰ π. ἀκρίβειαν φυλάττοντες. Plut. Mor. p. 362, F : Πόπανα ποιοῦντες ἐν θυσίαις· 371, D : Ἐπιπλάττουσι τοῖς π. ἵππον ποτάμιον. Π. ὀμφαλωτὸν Polyb. 6, 25, 7. Π. χοινικαῖον (i. e. ex chœnice farris factum) δωδεκόμφαλον καθήμενον in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 482.] Lucian. [De sacrif. c. 12] : Ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. [Julian. Misop. p. 362, A : Οὔτε θυμιάματα, οὔτε πόπανον, οὔτε ἱερεῖον. Jacobs.] Hesychio πόπανα sunt πλακούντια ἀπὸ ἄρτου. [Seqq. ex Indice.] Πόπανα, Suidæ πλακούντια πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, Placentæ latæ, tenues et orbiculares. Earum usus in sacrificiis erat. Aristoph. Plut. : Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη. Lucian. De sacrif. : Ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Suida auctore ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις ἔθυον βοῦν, quem vocabant πέμπτον βοῦν : qua de re et in Βοῦς supra. Dicuntur autem πόπανα παρὰ τὸ πέπτειν, ut quæ sint πεμμάτων γένος. Sic Ποπάδες ἰτριναί dicuntur πέμματα ἐξ ἰτρίων, ap. Suid. ex Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 6, 232] : Μελισσῶν Ἀμβροσίη πυκναί τ' ἰτριναί ποπάδες.

[Ποπανοποιός, ὁ, ἡ, Pistorium opus conficiens. Mulieres π. Procl. ap. Casaub. ad Athen. 4, p. 172, C : Ὡς ἄρα γυναῖκες ἦσαν οὐχ αἱ ἀλετρίδες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ π.]

[Ποπανώδης, ὁ, ἡ, Operi pistorio similis. Hesych. : Φυσακτήρ, ἄρτος ποιός τις π.]

[Ποπάνων, ωνος, ὁ, cognomen Jani, de quo Joann. Lyd. De mens. c. 2, p. 57 : Βάρρων ἐν τῇ ιδ' τῶν θείων πραγμάτων φησὶν αὐτὸν παρὰ Θούσκοις ... λέγεσθαι ... καὶ

Ποπάνοισι διὰ τὸ ἐν ταῖς καλάνδαις ἀναφέρεσθαι πόπανα.]

[Πόπαξ, Popax, interjectio indignantis. Æsch. Eum. 143 : Ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ, ἐπάθομεν … πάθος δυσαχές.]

[Πόππα· πατὴρ καὶ πατρὸς πατήρ, Hesych. Ex προπάτωρ corruptum esse conjecerunt critici. Laconicum videbatur Casaubono Anim. ad Athen. 8, p. 352.]

[Ποπὶς, ίδος, ἡ. V. Πόπανον fine.]

[Ποπίζω.] Ποπίζειν upupæ dicuntur, ut χελιδόνες ψιθυρίζειν, Pollux 5, c. 13 [§ 89] de avium vocibus; at ποππύζειν aliud est.

[Ποπίλιος, ὁ, Popilius, n. pr. Latinum, in libris et Græcis et Latinis modo sic modo duplici λ scriptum, ap. Polybium, Plutarchum, Dionem Cass. aliosque. Ποπίλλιος in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 317.]

[Ποπλᾶς, ᾶ, ὁ, Poplas, n. viri, ap. Joseph. B. J. 2, 2, 1.]

[Ποπλικόλας, ὁ, Poplicola, n. pr. Latinum, ap. Plutarchum aliosque.]

[Πόπλιος, ὁ, Publius, n. pr. Latinum frequens apud rerum Romanarum scriptores Græcos.]

[Ποπλώνιον, τὸ, Poplonium. Steph. Byz. : Π., πόλις Τυρρηνῶν. (V. Strab. 5, p. 222 seqq.) Τὸ ἐθνικὸν Ποπλώνιος τῷ τῆς χώρας ἔθει. Ποπλώνιον ἄκρον ap. Ptolem. 3, 1.]

Πόποι, Dryopum lingua dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. De aud. poem. [p. 22, C, et schol. Hom. Od. A, 32]; quomodo Apio quoque ὦ πόποι exp. ὦ δαίμονες, ap. Hesych., qui id dicit esse ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν, æquivalens τῷ παπαί, Papæ. Interpretabimur igitur ὦ πόποι, vel O dii immortales, s. Proh deum atque hominum fidem : vel Papæ : ut Hom. [locis plurimis, velut] Il. A, [254] : Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Idem dicit etiam ὦ πόποι sequente voc. θεῶν : Od. A, [32] : Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Et Il. X, [297] : Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν. [« Apollon. Lex. Hom. : Πόποι, ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν· τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὦ θεοί. Ὁ γοῦν Εὐφορίων φησὶν « Ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο. » Τινὲς δὲ τούτῳ βοηθοῦντές φασι συναλοιφὴν εἶναι, ἐν δὲ ἐπόπαις ἀντὶ τοῦ ἐπόπταις. Conf. Eustath. p. 99 init. Alii Scythas subterranea deorum signa appellasse πόπους referunt, v. c. Etym. M. p. 823, 30, Herodian. ap. Theognost. Can. p. 158, 14. Apud Tragicos si quando occurrit ὦ πόποι, non sunt intelligendi dii : neque apud Homerum. Alia Euphorionis et omnino Alexandrinorum poetarum ratio, rarissima quæque et obscurissima avide occupantium. » Meinek. ad Euphor. p. 128. Inter adverbia barytona in οι numeratur ab Apollonio in Bekk. Anecd. p. 588, 23 et schol. Dionys. Thr. p. 946, 33. Lycophro 943 : Τοιγὰρ πόποι φύξηλιν ἠνδρωσαν σπόρον· ubi schol. : Οἱ θεοί· ὅθεν καὶ τὸ ὦ πόποι, τινὲς ὦ θεοὶ ἢ Μοῦσαι. Ὢ πόποι ap. Æsch. Pers. 731, 852, Eum. 144, Soph. OEd. T. 167, Tr. 853. Ἰὼ πόποι (libri veteres male ποποῖ) Æsch. Ag. 1100. Nihili est ποποῖ perispomenon Pers. 550 : Ξέρξης μὲν ἄγαγεν ποποῖ | Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν τοτοῖ, et cum iisdem interjectionibus in antistropha 560, 561, et Agam. 1072, 1076 : Ὀτοτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ· quibus in locis aut πόποι scribendum aut, quod probabilius videtur, τοτοῖ. G. Dindorf.]

Ποππύζω, Sibilo, h. e. Labris compressis acutiorem quendam oris sonum edo : scholiastæ Theocriti λεπτοτάτως φωνῶ τινα, 5, [7] : Τὸ γάρ πόκα, δῶλε Σιβύρτα, Ἐκτάσω σύριγγα ; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι ; ut sit Culmo sibilare, s. Stridenti miserum stipula deperdere carmen, cum Virgilio, qui locum istum sic vertit, Ecl. 3, [25] : Aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit ; non tu in triviis, indocte, solebas Stridenti miserum stipula deperdere carmen ? [Hesych. : Βαττarίζειν· ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κατὰ μίμησιν φωνῆς πεποιῆσθαι ὡς τὸ ποππύζειν. Sophocl. ap. Polluc. 7, 185 (fr. 883) : Ποππύζεται ζευγηλατρίς. Poppysmate admonetur.] Aristoph. quoque pro Sibilo usurpavit, Pl. [732]. Ibi enim Æsculapius ποππύζει, ut dracones ex adyto prodeant : h. e. συρίζει, sibilo sc. eos evocans. Itemque ap. Athen. 9, [p. 407, E] quidam alio eminus conspecto ποππύζει, Sibilat : Πόρρωθεν ἀπιδὼν ἐπόππυσεν. Equisones etiam ποππύζειν dicuntur, quum sibilis equum demulcent. Plin. 35, 10 : Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. [Diodor. 1, 83 : Τοὺς ἰχνεύμοσι … τοὺς ἄρτους … ποππύζοντες

παρατιθέασι. De adulantibus Aristoph. Vesp. 626 : Κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες. Plato Axioch. p. 368, D : Εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη δήμου παίγνιον. De sono osculorum Macedon. Anth. Pal. 5, 245 : Παῖζε μόνη τὸ φίλημα, μάτην πόππυζε σεαυτῇ. Quod Suidas exp. κολάκευε, κήλει. Agath. ib. 5, 285 : Περὶ ζωστῆρα δὲ κούρης μάσταξι ποππύζων τηλόθεν ἀντεφίλουν. Ποππύζουσα Alexidis comœdia inscripta fuit.] || Dicitur vero et Ποππυλιάζω pro ποππύζω, Theocr. 5, [89] : Καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει, i. e. ἁδύν τινα συριγμὸν συρίζει, Suave sibilat, Suaves sibilos edit. Dorice vero ποππυλιάσδει dicit pro ποππυλιάζει, ut supra ποππύσδεν pro ποππύζειν. [Eustath. p. 565, 22.]

[Ποππυλιάζω. V. Ποππύζω.]

Πόππυσμα, τὸ, et Ποππυσμός, ὁ, Sibilus. Plut. Symp. 7, 8 [p. 713, B], de pastoribus : Ποππυσμοῖς ἀμελέστιν ἢ σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι τὰ θρέμματα. Xen. De re eq. [9, 10] : Τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι, sc. τὸν ἵππον. [Pollux 1, 210. Plut. Mor. p. 593, B : Ἵπποι ποππυσμῷ τὸ προσταττόμενον αἰσθανόμενοι.] Et ap. Plin. 28, 2 : Fulgetra poppysmis adorare consensus gentium est. Applaudebant etiam τοῖς ποππυσμοῖς. Plut. [Mor. p. 545, C] : Οὐ γάρ ἐστι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιστιῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος. [Nicomach. Harm. p. 37 : Σιγμοῖς ἢ ποππυσμοῖς· ubi in ποπτισμοῖς vel ποπτυσμοῖς corruptum correxit Meibom. Galen. vol. 2, p. 61, E : Συριγμῶν, νυγμῶν, π., et Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 72, ex codd. correctus : nam edd. vet. ἀποπτυσμόν.] Juven. 6, [583] : Præbebit vati crebrum poppysma roganti. [Martial. 7, 17, 11 : « Fatui poppysmata cunni. »] Hesychio ποππύσματα eam ob rem sunt κολακεύματα, Adulationes, Blanditiones : quoniam et in demulcendo et in applaudendo ποππυσμοῖς utuntur. [Photio et] Suidæ specialius κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους.

Πόρ, Lacones pro ποὺς dicunt, Pes, Hesych.

[Πόρατα, ὁ, Porata, nomen Scythicum fluvii qui a Græcis Πυρετὸς est appellatus. V. Herodot. 4, 48.]

[Πορδακός, ή, όν.] Πορδακόν, Humectum, Udum, διάβροχον. Strabo 13, [p. 619] ex Simonide. [V. Παρδακός.]

[Πορδαλέος, α, ον, Qui præ timore pedit. Lucian. Lexiph. c. 10. Oppian. Cyn. 3, 467, ῥινόεσι.]

[Πορδαλιαγχές. V. Παρδαλιαγχές.]

[Πορδαλιδεύς. Πορδάλιον. Πόρδαλις. V. Παρδ—.]

[Πόρδανις. V. Πρύτανις.]

Πορδή, ἡ, Crepitus ventris, [Peditus, Gl. Aristoph. Nub. 392 : Ταῦτ' ἄρα καὶ τοὐνόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ π. ὁμοίω.] In VV. LL. ponitur etiam [vitiose] Περδή, ἡ, itidem pro Crepitus ventris : quod mendosum esse puto.

[Πορδοσελήνη, ἡ, Pordoselena. Steph. Byz. : Π., νῆσος περὶ τὴν Λέσβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ὁ πολίτης Πορδοσεληνίτης. Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος Ποροσελήνην ἐκάλεσαν. De quo dixit Strabo 13, p. 618. Πορδοσελήνη ap. Aristot. H. A. 8, 28, Scylac. p. 36, et Hesych. Ποροσελήνη ap. Pausan. 3, 25, 7, Ptolemæum, Plin. H. N. 5, 31 extr. Æliano N. A. 2, 6, ubi codex unus πωροσελήνη, vulgo πληροσελήνη, restituit Conr. Gesnerus. Ex eo postmodum Προσελήνη factum est, quod legitur ap. Hierocl. Synecd. p. 686, et in Chalced. Synodo, cui p. 530 et vol. 9, p. 173, Florentius Τενέδου Λέσβου Προσελήνης καὶ τῶν Αἰγιαλῶν subscripsit.]

[Πόρδων, ωνος, ὁ, Qui crepitum ventris edit. De cynico decori negligente Epictet. Diss. 3, 23, 80. Schweigh.]

Πορεία, ἡ, Profectio, Iter. [Æsch. Prom. 825 : Τὸ πᾶν πορείας ἧσδε (Io) τέρμ' ἀκήκοεν· et 735, 843.] Plato Epist. 11, [p. 358, E] : Πάντα κινδύνων ἐν ταῖς πορείαις ἐστὶ μεστά· 7, p. 337, E] : Ἡ δὲ δὴ ὑστέρα πορεία τε καὶ πλοῦς εἰκότως γέγονε, Posterior profectio et navigatio non ab re suspecta est. [Et 8, p. 356, C : Ἐν ὁδῶν πορείαις· Phædr. p. 256, D : Τῆς ὑπουρανίου π. De mundo Polit. p. 274, A : Αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ π. Plut. Mor. p. 1026, B : Τὴν τοῦ παντὸς π. De sole Definitt. Plat. p. 411, B : Ἡλίου π., et Plut. Mor. p. 1066, B.] Dicitur enim γίνεσθαι πορεία, ut ποιεῖσθαι

πορείαν, quo Lucian. [Dipsad. c. 6] utitur : necnon Herodian. 3, [4, 1] : Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, Festinanter iter faciebat, Iter accelerabat. Et Xen. Cyrop. 8, [8, 10] : Τὰς πορείας βραχείας ποιοῦνται, Brevia itinera conficiunt. Idem [ib. 8, 6, 18] : Θᾶττον τῶν γεράνων τὴν πορείαν ἀνύτειν· et [8, 5, 1] : Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, Parabat profectionem in Persiam, nisi malis Expeditionem : quomodo accipi potest et ap. Athen. 10, [p. 442, B] : Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Alexandri profectionis, Expeditionis ab Alexandro in Persas susceptæ. Isocr. [p. 6, A] : Τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν, Terrestria itinera sufferre. [Agmen. Polyb. 5, 72, 6 : Ἦγε εἰς τοὐπίσω τὴν π. Ἐξάπτεσθαι τῆς π., Invadere agmen, 3, 51, 2. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς π. 3, 84, 1. Schweigh.] At Plato τὴν εἱμαρμένην πορείαν vocat τὸν θάνατον, ut Longinus testatur, hæc inter alia ex eo verba citans : Πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν. [Plato Phædon. p. 115, A : Περιμένει τὴν εἰς Ἅιδου π., ὡς πορευσόμενος, ὅταν ἡ εἱμαρμένη καλῇ· quocum Wyttenb. ab Plut. Mor. vol. 6, p. 791, comparavit εἱμαρμένην π. ap. Plut. Mor. p. 119, F, Ælian. ap. Suid. s. v. Σιμωνίδης, Philon. p. 882, A, Julian. Epist. 58. De vita Aristid. vol. 1, p. 88, 6 : Ἅπασαν δὴ τὴν π. τοῦ βίου διεξελθών· 508, 15 : Τὴν τοῦ βίου τοῦ παντὸς π.] Alicubi exp. Progressus : ut πορεία τῶν στρατοπέδων. Polit. Transitum etiam interpr. Hæc enim Herodiani verba 6, [5, 12] : Τοῖς πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρέχειν, sic vertit, Peditibus stabilem gressum facilemque transitum præbebat. Redditur etiam Gressus, Bud. ap. Plut. [V. Dion. c. 27] : Τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Gressum coercens et resistens. Cui adde ex Plat. Leg. [1, p. 625, A] : Κατὰ τὴν πορείαν, Inter eundum. [De hedera per multas ambages propagata Plut. Mor. p. 648, E : Τοῦ κλήματος τὸ ἑλικῶδες καὶ σφαλλόμενον ἐν τῇ π. De animo ad aliquid tendente ib. p. 1088, C : Ἡ ἐπὶ τοῦτο μετ' ὀρέξεως π. De sono ib. p. 1144, A : Τῆς κατὰ τὸν φθόγγον π.] || Incessus, Ingressus : ut in libro Aristot. Περὶ Ζώων Πορείας, De Incessu Animalium, sicut Plin. : Incessus omnibus animalibus certus et uniusmodi et in suo cuique genere. [Plut. Mor. p. 971, E : Τὴν π. ποιεῖται μετέωρον καὶ ἐλαφράν.] Plut. Pericle [c. 5] : Πρᾳότης πορείας καὶ καταστολὴ περιβολῆς. Itidem Athen. 14 : Ἐν ὀρχήσει καὶ πορείᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχρὸν δὲ ἀταξία. [Plato Epin. p. 982, F : Π. καὶ χορείαν· Tim. p. 45, A : Θεοὶ ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς π. ἡμῖν ἔδοσαν.] || Πορεῖαι in SS. Literis dicuntur etiam, ut αἱ ὁδοί, pro Vitæ institutum, Facta ejus, vel recta, vel prava. Latini Theologi interpr., Viæ : ut in Epist. Jacobi 1, [11] : Ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται, Dives in viis suis marcescet : ut paulo ante, Ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, In omnibus viis suis inconstans. Annotat eo loco Erasmus, commodiore sensu fortasse leg. πορίαις, ut sit In abundantia sua : unde in VV. LL. puto irrepsisse Πορία, ἡ, Facultas, Abundantia : quod omnino mendosum est; nec enim ut εὐπορία ab εὔπορος, ἀπορία ab ἄπορος derivantur, ita et πορία a πόρος : sicut nec ὁδία ab ὁδός, licet ex εὔοδος, δύσοδος, et ἄνοδος, originem habere sciamus εὐοδία, δυσοδία, ἀνοδία. [Legebatur in scholio Procli ad Hesiodi Op. 42 : Οὐκ οὔσα πᾶσιν εὐπετὴς ἡ τούτου (τοῦ βίου) πορία, ὡς κρυφθεῖσα παρὰ θεῶν· ubi Πόρισις ex tribus codd. recte restituit Gaisford. G. D.]

Πορεῖον, τὸ, Cujus ope trajicimus, Quo in trajectu utimur : ut navis, Vehiculum. Sic enim Pollux 3, c. 14 [§ 92] : Καὶ πορεῖα, τὰ ὀχήματα, ubi tamen perperam scriptum est πορεία. Rectius 1, c. 9 [§ 83] : Λέγοις δ' ἂν τὰς ναῦς, καὶ πορεῖα θαλάττια, καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πελάγια, Vehicula marina. Hom. ἁλὸς ἵππους appellat. Plato πορεῖον pro Vehiculum usus est Leg. 3, [p. 678, C] : Πορεῖα δὲ ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, Vehicula autem ut tunc inter se commeare possent sive terra s. mari. [Id. Tim. p. 44, E : Θεοῦ μηχανησαμένου πορεῖα· ubi edd. vet. πορείαν. Diodor. 20, 47 : Τριήρεις … καὶ π. τῶν παντοδαπῶν ἱκανὰ τῷ πλήθει τῶν ἱππέων τε καὶ πεζῶν. Στρατιωτικὰ π. ib. c. 50, 74. Ἱδιωτικὰ π. c. 83. Aristid. vol. 1, p. 267 extr. : Ὀχήματα καὶ πορείας, πορεῖα recte restituit Wyttenb. || Machina, transportandis in sicco navibus inserviens, Polyb. 8, 36, 11.]

Πορεῖον, τὸ, Profectionis s. Itineris auxilium, Cujus auxilio iter facimus : quo sensu πορεῖα [Phot. et] Suid. exp. τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα : sicut ἐφόδια dicuntur Viæ auxilia, Viatica. Itidem in Lex. meo vet. : Πορεῖον, τὸ διδόμενον τοῖς πρεσβευταῖς, ὥσπερ ἐφόδιον, περὶ τοῦ πορευθῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν. [Similiter Lex. rhet. p. 296, 12. Πρειγήια πορήια, Legativa quæ sunt pro viatico, inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 29.] Dicitur πορεῖον Navigium quoque, quo trajicimus, necnon Vehiculum, quo ex uno loco in alium transimus et vehimur : cujus signif. supra quoque memini. Pro quo et Πόριον. [Scriptura vitiosa in vett. ed. Plat. l. c. et libris quibusdam Diodori, de quibus HSt. infra :] Πόριον, τὸ, Navigium trajiciendis militibus comparatum, quo milites trans flumen aliquod vehuntur : sicut ἱππαγωγὰ πλοῖα dicebantur Quibus equi solebant transvehi. Diod. S. 20 : Παρασκευασάμενος πόρια πρὸς τὴν παρακομιδὴν τῶν τε στρατιωτῶν καὶ τῆς παρασκευῆς, ἀνήχθη σὺν τῷ στόλῳ. Ibid. : Οὐκ ἔχων ἱκανὰ πόρια πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν διάβασιν. Ex Eod. affert Bayf. τὰ τῶν πειρατῶν πόρια, interpretans Prædonum pontones : qui etiam annotat πόρια videri Cæsarem nominare Pontones, B. C. 3 : Plerasque naves in Italiam emittit, ad reliquos milites equitesque transportandos : pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lyssi reliquit. Ubi tamen contra manifestum est eum diversos facere Pontones a Navibus quibus equites militesque transportantur. Paulus vero JCtus Pontones pro πορθμεῖα usurpat, ut infra docebo. Vide et Πορεῖον.

[Πορέομαι, Navigor, Transeor. Andr. Cret. p. 205, B : Τὴν πρὸ μικροῦ γυναικῶν εὐφορίᾳ χλοάζουσαν μυριοφόροις ὁλκάσι ναυσὶ πορεῖσθαι προτρέπεται. Kall. Scribendum ναυσιπορεῖσθαι. Quod verbum Thesauro inserendum. G. Dind.]

[Πόρευμα, τό.] Πόρευμα νάϊον ex [Pseudo-] Eur. [Iph. A. 300] pro Navalis expeditio. [De locis in quibus homines viam faciunt, Æsch. Eum. 239 : Προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν. « Π. πατρὸς dicitur Spiritus sanctus, Amphiloch. p. 140. » Kall.]

Πορεὺς, έως, ὁ, Qui aliquem trajicit, Portitor, πορθμεύς, Hesych.

Πορεύσιμος, [η, ον et] ὁ, ἡ, Meabilis, etiam Permeabilis, Qui transiri potest, Per quem iri potest. [Eur. El. 1046 : Ἐτρέφθην ᾗπερ ἦν πορεύσιμον. Plato Tim. p. 24, E : Π. πέλαγος.] Xen. Cyrop. 7, p. 113 [5, 16] : Ἐκέλευσε σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ. Paulo ante, Ἡ δὲ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. At Plut. [Mor. p. 86, E], de mari, s. aqua marina : Πόρσιμόν ἐστι πάντῃ καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις· nam per ipsum navibus veluti vehiculis commeatur. [Themist. Or. 6, p. 53, D : Ἀγορὰ τῆς πλεύμου καὶ πορευσίμης. Active, Qui proficisci potest. Plato Epin. p. 981, D : Ὅσα π. καὶ ὅσα μόνιμα.]

[Πόρευσις, εως, ἡ, Progressio. Definitt. Plat. p. 411, A : Π. εἰς τὸ εἶναι. Ambulatio, LXX Gen. 33, 14. Schol. Lycophr. 11.]

[Πορευτέος, α, ον, Soph. Phil. 993 : Ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα. Xen. Anab. 2, 5, 18.] Πορευτέον, Eundum est, Eur. [Iph. A. 1016, Heracl. 730; Plato Rep. 5, p. 452, C, Leg. 12, p. 968, B. « Clem. Alex. p. 894; Euseb. H. E. p. 231. » Kall.]

Πορευτικός, ή, όν, Qui incedere potest, Qui ingreditur et ambulat, Ambulatilis, ut Vitr. Funduli ambulatiles : π. ζῷα, Aristot. [H. A. 1, 1; 8, 1], Animalia quibus ingredi datum est; ad differentiam τῶν ἑρπυστικῶν et νηκτικῶν. [Σῶμα π. idem De anima 3, 12. Π. κίνησις 3, 9.] At π. ὄργανον [in Aristot. dogm. confut. in Append. Justini M. p. 582, D] exp. Instrumentum incessui delegatum. [Π. ἀγωγή, Ductio exercitus in itinere, Polyb. 12, 20, 6. Π. διαστήματα, Intervalla vel spatia quibus a se invicem distant milites in agmine dum iter faciunt, 12, 19, 7. Schweigh.]

Πορευτός, ή, όν, i. q. πορεύσιμος. [Polyb. 1, 42, 3 : Π. τόπος· 3, 59, 3 : Σχεδὸν ἁπάντων πλωτῶν καὶ π. γεγονότων· 4, 40, 2; 34, 5, 4. Π. καιρός, Tempus quo iter facere licet, 1, 37, 10. Schweigh.] Apud Theophr. autem C. Pl. 3, 25 [20, 6] : Μέγιστον μὲν καὶ πρῶτον, εἰ

τὴν π. χώραν κατείργασται καλῶς, reponitur σπορευτήν: ut σπορευτὴ χώρα sit Arvum ad sementum excipiendam paratum. [Recte nunc σπορευτήν. Terminatione masculina πορευτοῦ λαμπάδος Æsch. Ag. 287. Πορευταί, Istonæ (sic), Gl.]

Πορεύω, Trajicio, Traduco, Transveho. Soph. Trach. p. 350 meæ ed. [559] de Nesso: Ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις Κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς· i. e. διεπέρα, διεπόρθμευε, schol. [Ubi cum accus. constructum est, ut ap. Eur. Alc. 444: Γυναῖκ' ἀρίσταν λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας· et Eurip. Tro. 1086: Ἐμὲ δὲ πόντιον σκάφος... πορεύσει ἱππόβοτον Ἄργος. Soph. Phil. 516: Ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους. Ælian. V. H. 8, 2: Πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν. De fluvio ipso Eur. Rhes. 350: Ἐπεί σε... καλλιγέφυρος ποταμὸς πορεύει Στρυμών.] Pro Traduco, Transveho, vel etiam simpliciter, Duco, usus est et Eurip. Hec. [447]: Αὔρα [Αὖρα], ποντιὰς αὔρα, ἅτε ποντοπόρους κομίζεις θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας, ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις; Quo me duces? ἄξεις, πορευθῆναι ποιήσεις, schol.: afferens similem hujus verbi usum ex Plat. Phæd. [p. 107, E]: Οἷ δεῖ τοὺς συλλεγέντας εἰς Ἅιδου πορεύεσθαι, μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. [Adduco, Soph. OEd. C. 1476: Ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω. Eur. Med. 180: Δεῦρό νιν πόρευσον οἴκων ἔξω.] || Mando, Mitto, Ire jubeo. [Pind. Ol. 1, 125: Πόρευσόν με· 3, 45: Πορεύειν νιν ἐς γαῖαν Ἰστρίαν.] Soph. El. p. 116 meæ ed. [800]: Οὔτ' ἐμοῦ καταξίως Πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, i. e. πέμψαντος, ἀποστείλαντος, schol. Itidem Hesych. πορεῦσαι exp. non solum ἀγαγεῖν, sed etiam πέμψαι. [De literis mittendis Soph. OEd. C. 1602: Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ. De auro Eur. Phœn. 992: Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν.]

|| Πορεύομαι, sequendo signif. verbi activi reddendum esset Trajicior, Traducor, Transvehor; item Mandor, Mittor, Ire jubeor: nulla tamen horum usuum exempla afferuntur. Pro Eo vero s. Proficiscor, Iter facio, frequentissimum est. [Thucyd. 7, 29: Ἐπορεύοντο δι' Εὐρίπου, i. e. Navibus transvehebantur. Soph. Tr. 392: Οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται· Aj. 1254: Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται· Ant. 81: Τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ... πορεύσομαι (quæ usitata scriptoribus quibusvis forma futuri est: passiva est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126: Ἡ βουλὴ ἐπιμελήθη ὅπως ὡς κάλλιστα πορευθήσονται οἱ πρέσβεις πρὸς βασιλέα). Eur. Hel. 51: Πορευθεὶς Ἰλίου πυργώματα· Hec. 1099: Ποῖ πορευθῶ; Herodot. 6, 95: Πορευόμενοι παρὰ βασιλέος. 8, 107: Νῆας διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλέϊ.] Xen. Cyr. 4, [3, 13]: Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι, Pedibus ire, iter facere, Thuc. πορεύομαι κατὰ γῆν, Terra iter facio: cui opp. poeticum ὑγροπορῶ. Dem.: Πορεύομαι δι' ἀγορᾶς, Proficiscor s. Transeo per forum. Plato Tim. [p. 39, D: Ἄστρα] πορευόμενα δι' οὐρανοῦ, Penetrantia per cœlum, Cic. Item cum accus. Isocr. [p. 6, A]: Μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Longum conficere iter. Ad verbum, Longam ire viam. Xen. [Cyrop. 2, 4, 27], δύσβατα πορεύεσθαι, Iter facere per loca invia. [Arrian. Anab. 6, 23, 2: Γῆν πολλὴν πορεύεσθαι. Joseph. A. J. 9, 7, 2: Πορευθέντες εἰς ἅπασαν τὴν χώραν· ubi εἰς abest a codd. pluribus.] Aristot. De mundo: Πορεύεται διττὰς πορείας, Duplex iter facit: de sole. Interdum pro loco redditur Exeo, Abeo; aut aliter etiam. [Herodot. 9, 54: Ὁρμέωντο εἰ πορεύεσθαι ἐπιχειρέοιεν εἴτε καὶ μὴ διανοεῦντα ἀπαλλάσσεσθαι. Metaph. Soph. OEd. T. 884: Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται. Plato Leg. 7, p. 812: A: Ἐκτὸς πορεύεσθαι τῶν ὑποτεθέντων λόγων· Polit. p. 266, C: Σύνδρομα πεπορευμένας τῷ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἄριστα γεγυμνασμένῳ· Rep. 2, p. 365, D: Πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι.] Πορεύομαι εἰς, Adeo, metaph. Plato [Leg. 2, p. 666, A]: Πορεύομαι εἰς πόνους, Labores adeo, aggredior, Dem. [p. 1090, 9]: Πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα, Quum hæreditatem nos adiremus: habes totum locum ap. Bud. p. 104. Πορεύομαι ἐκτὸς τοῦ, Aberro a. Plato Leg. [?], Πορευθῆναι ἄλλοθι, Alio ferri. Cui adde ex Gregorio, Μὴ πορευθῶμεν τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ἡμῶν, Ne feramur lumine ignis nostri. Πορεύεσθαι ἐν, Hebraici idiomatis imitatione usurpatur a V. T. Interpretibus et Novi scriptoribus pro Versari in: sicut et βαδίζειν, huic πορεύεσθαι synonymum. 2 Petr. 2, [10]: Ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους. At Judas [16]: Κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι· sicut Joann. 2 Epist. [6]: Ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. || Aliquando significat Incedo, Ingredior, etiam Gradior.

[Πορθάν. V. Πορθάων.]

[Πορθαονίδης, ὁ, Porthaonis filius. Πορθαονίδαι, Porthaonis posteri, Strabo 10, p. 463, 465.]

[Πορθάων, ονος, ὁ, Porthaon, Agenoris et Epicastæ filius, rex Calydonis, ap. Apollod. 1, 7, 7 et 10, ubi libri partim Παρθάων, de quo Heyn. p. 51: «Diversa nominis *Porthaonis* est scriptura: Πορθεὺς Hom. habet Il. Ξ, 115. Παρθαονίδαι ap. Strabon. 10, p. 463, 465 (in edd. vet.: nam nunc per ο scriptum ex codd. G. D.) et Παρθάων ap. Pausan. 4, 35, 1 (Hic quoque nunc Πορθάων. Eadem scripturæ diversitas 6, 20, 17 et 21, 10, ubi Porthaon memoratur Alcathoi pater: contra Παρθάονος τοῦ Περιφήτου 8, 24, 1, ubi codices παρθέονος. G. D.), et omnino hoc maxime frequentatum, etiam in patronymicis, Parthaonides, Parthaonius (ap. scriptores Latinos. G. D.): v. Heins. ad Ovid. Metam. 8, 541, et sic apud Apollodorum quoque antea legebatur Παρθάονος. Prætuli tamen Πορθάονος, quod Homerico Πορθεὺς propius, ex Pal. et Regiis; præferebat idem Gale. Adde Munker. ad Hygin. Fab. 172, et inprimis Verheyk. ad Anton. Lib. c. 2. Πόρθαονα cod. Med. » Leucolophidam Adimanti patrem Eupolis ap. schol. Aristoph. Ran. 1561 quo sensu παῖδα τοῦ Πορθάονος dixerit, non constat. G. D.]

[Πορθεύς. V. Πορθάων.]

Πορθέω, [Vasto, Depopulor, Diripio,] i. q. πέρθω, ex quo et derivatum est: commune prosæ scriptoribus cum poetis, superius autem πέρθω poetis peculiare. Hom. [Il. Δ, 308: Πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν] Od. Ξ, [264]: Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, Vastabant et populabantur agros. [Pind. Nem. 4, 42: Πόρθησε Τροίαν. Æsch. Ag. 591: Τροίαν πεπορθῆσθαι· Sept. 582: Πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεῖν. Soph. Phil. 920: Τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι. Eur. Iph. T. 302: Βουφόρβια πορθούμενα. Herodot. 1, 58: Τοὺς χώρους ἐπόρθεον.] Thucyd. 3, [7]: Τῆς Ἀκαρνανικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν, Devastarunt. 8, p. 281 [c. 57]: Μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον. Sic Xen. Hell. 4, [6, 12]: Τὴν μὲν χώραν ἔκαε, Incendiis vastabat. At 6, [5, 27]: Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Ubi etiam nota οἰκίας πορθοῦντας, sicut ap. Plut. Camillo [c. 22]: Τὰς οἰκίας ἐπόρθουν, Vastabant et diripiebant. Et πόλιν s. πόλισμα πορθεῖν. Thuc. 2, [56]: Τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον καὶ ἐπόρθησαν, Ceperunt et vastarunt: ut supra ex Hom., Ἁλοῦσά τε πορθουμένη τε. [Diodor. 12, 34: Τήν τε χώραν λεηλατῆσαι καὶ τὴν πόλιν πορθῆσαι.] Sic Herodian. 3, [9, 6]: Πολλὰς δὲ πόλεις καὶ κώμας πορθήσας, Expugnatis urbibus vicisque multis, Polit. At Ad Galat. 1, [13]: Ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, Vastabam. Apud Thuc. [7, 29] πορθεῖν τὰ ἱερὰ schol. exp. καίειν. Pass. Πορθοῦμαι, Vastor: item Evertor, Diruor. Isocr. Paneg. [p. 58, B]: Τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam præsto fuerunt quam futuri erant, si suos agros vastari vidissent. Herodot.: Πορθουμένη λῃστείαις, Prædonum incursionibus vastata. [Plato Leg. 7, p. 806, B: Πορθουμένης τῆς πατρίδος.] Πόλεις quoque πορθεῖσθαι dicuntur. [Herodot. 1, 84: Πᾶν τὸ ἄστυ ἐπορθέετο.] Isocr. Panath.: Τὰς πόλεις αὐτῶν, τὰς μὲν παντάπασιν ἀναστάτους γεγενημένας, τὰς δὲ, πεπορθημένας. Ubi etiam nota πεπορθημένας minus significare quam παντάπασιν ἀναστάτους γεγενῆσθαι, i. e. Funditus eversas s. dirutas aut excisas. Idem in Archidamo: Πεπορθῆσθαι δὲ τὰς πόλεις. [P. 217, D: Ὅλης τῆς Ἑλλάδος πεπορθημένης. « De oppugnando Herodot. 1, 162: Χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε τὰς πόλις. Diodor. 15, 4: Τὴν πόλιν ἐπόρθουν κατὰ γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλατταν. » Schweigh. De hominibus Æsch. Sept. 194: Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα· Choeph. 691: Οἱ 'γὼ, κατ' ἄκρας... ὡς πορθούμεθα. Diodor. 11, 32:

Τοὺς καταφυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν προθύμως. Eur. Phœn. 568: Κόρας βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας. « Liban. vol. 4, p. 833, 20: Τότε με μόνον ἡ γαστὴρ οὐ πορθεῖ. Lege πορθεῖ. » Jacobs.] Ex Aristoph. [Ach. 164]: Πορθούμενος σκόροδα, activa signif. pro Depopulans. [Non inspexit HSt. locum Aristophanis, in quo ipso quoque πορθούμενος passive dictum est, sed adjecto accusativo objecti: Ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.]

[Πορθῶν, ῶνος, ὁ, Vastator. Chœrob. In Theodos. p. 72, 4 ed. Gaisf. Idem fortasse significat πορθὸν, ῶνος, quod cum similibus nominibus ἰδμὸν et μεγιστὰν componit idem p. 271, 34. G. Dind.]

[Πόρθημα, τὸ, Populatio. Plut. V. Sullæ c. 16: Ὁ ὄχλος ἁρπαγαῖς καὶ πορθήμασι ἀλλαζόμενος.]

Πόρθησις, εως, ἡ, Eversio, Vastatio, Populatio, Depopulatio, etiam Direptio. Ab Hesych. exp. ἐρημώσεις [sic etiam Phot. et Suid.], καθαιρέσεις, ἁρπαγή. Utitur Hermog. [Diodor. 16, 31: Καταδρομαὶ καὶ πορθήσεις τῆς χώρας. Plut. V. Titi c. 8: Ἁρπαγὴν καὶ π. τοῦ χάρακος. Aristid. vol. 1, p. 262; schol. Soph. Phil. 1376.] 390, 652.

[Πορθητήριος, ία, ιον, Eversorius. Tzetz. Hist. 11, p. 215.]

Πορθητής, ὁ, Eversor, Vastator, Depopulator, Populator, ut Ovid. [Eur. Tro. 213: Τῷ τᾶς Τροίας πορθητᾷ. Lycophro 524: Π. λύκοις. Λυμεὼν ap. eund. 38, et ἐπιμπολητὴς 341 per π. exp. scholiastæ. « Philostr. Ep. 29. » Boiss.] 398, 653.

[Πορθητικός, ή, όν, Ad vastandum aptus. Hesych.: Ἀγρέμονες, θηρευταί, πορθητικοί. Πορθητικὴ μηχανή, Sambuca, Gl.] Am. Comm. XIV, 424, B.

[Πορθήτωρ, ὁ, Vastator. Æsch. Choeph. 974: Δωμάτων πορθήτορας· Ag. 915: Τὸν σὸν πόδ', ὦναξ, Ἰλίου πορθήτορα.]

[Πορθμεία, ἡ, Trajectio. Apollod. 2, 7, 5: Νέσσος... λέγων παρὰ θεῶν τὴν π. (Dejaniræ) εἰληφέναι διὰ δικαιοσύνην. Quod male πορείαν scriptum in argum. Sophoclis Trachin. ex Apollodoro petito. « Schol. Eur. Alc. 255. » Kall. Conf. Πορθμεῖον.]

[Πορθμεῖα, τὰ, vel Ionice Πορθμήϊα, nomen vici ap. Herodot. 4, 12: Καὶ νῦν ἔστι μὲν ἐν τῇ Σκυθικῇ Κιμμέρια τείχεα, ἔστι δὲ καὶ πορθμήϊα Κιμμέρια. Per ι simplex scriptum nomen ap. Steph. Byz.: Πορθμία καὶ Πορθμίον· κώμη ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Πορθμιεὺς ὡς Σουνιεὺς, καὶ Πορθμίτης. Anon. Periplus Ponti Eux. p. 4 ed. Huds.: Πορθμίου χωρίου ἕως τοῦ στομίου τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Κώμης τῆς Πορθμίτιδος ib. p. 7. Πορθμίας κώμης p. 16. Πορθμίας πόλεως alius anonymus ap. Gail. vol. 2, p. 299.]

[Πορθμεῖον et Πορθμίον, τό.] Πορθμίον, τὸ, Navis qua fretum aliquod trajicitur, i. prope q. πόριον, πορεῖον. Eust. p. 1888, de πορθμεὺς loquens: Ὧν καὶ ὁ μισθὸς, ἤτοι ὁ ναῦλος, ἢ οὐδετέρως τὸ ναῦλον, πορθμεῖον λέγεται· καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον, οὐ ναῦς ἁπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ, πορθμίον. Igitur secundum Eust. πορθμίον per ι significat Navem qua πορθμεῖς in trajectu freti utuntur [Non dubitandum quin hac quoque significatione ubique Πορθμεῖον sit scribendum ut in locis scribitur ab HSt. infra allatis. Πορθμίον, sine exp. ap. Pollux. 7, 190]: at Πορθμεῖον, per diphthongum ει, Naulum quod pro trajectu freti persolvitur, Merces quæ τῷ πορθμεῖ numeratur: hoc a πορθμεὺς aut πορθμεύω derivatum, illud a πορθμός. Ex quo πορθμεῖον resolutione Ionica fit Πορθμήϊον, ut πρεσβήϊον ex πρεσβεῖον. Callim. [in Etym. M. p. 247, 43] ap. Suid.: Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Contra tamen ap. eund. Suid. legimus mortuis dari solitum fuisse obolum μισθὸν τῷ πορθμεῖ: verba ejus citavi in Μελιτοῦττα. Confirmat idem et hic l. ap. Lucian. [D. mort. 4, 1], ubi Charon ait, Ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Ubi etiam nota scribi πορθμία per ι, contra quam Eust. scribendum docet. Itidemque [Catapl. 18]: Τὰ πορθμία καταβαλεῖν, Naulum pro trajectu numerare. [Recte nunc πορθμεῖα et illis et aliis in locis Luciani, velut Char. c. 24, D. mort. 22, 1, De luctu c. 10.] Sed et ap. Suidam prorsus inversa scriptura sic habetur, etiam in Ms. exemplari: Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον· πορθμίον δὲ, τὸ ναῦλον: itidemque ap. Hesych., Πορθμεῖον [codex πόρθμιον], σκαφίδιον διαπερῶν [scr. διαπεραιοῦν] μισθῷ. Attamen idem Suid. πορθμήϊον ap. Callim. l. c. exp. non jam πλοῖον, sed ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου: quod πορθμήϊον ex πορθμεῖον factum esse resolutione Ionica docui, non vero ex πορθμίον. Atque adeo una Callim. auctoritas facit, ut eam scripturam, quam Eust. sequitur, veriorem esse existimem, licet exemplarium fides iis in ll. quos attuli, illi reclamet, itemque Suidæ et Hesychii exempll. Apud unicum Plut. Romulo p. 36 meæ edit. [c. 5] reperi scripturam quæ cum Eust. facit. Sic enim ibi: Καλεῖται δὲ νῦν ὁ τόπος Βήλαυρον (Velabrum Plauto, Ciceroni, Horatio, Propertio), ὅτι τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον εἰς ἀγοράν. Quibus verbis subjicit, Τὴν δὲ πορθμείαν, Βηλατούραν καλοῦσι. [Recte nunc πορθμείοις et πορθμείαν ex codd.] Ubi etiam nota πορθμία interpretari eum Velatura. Sed pro illo πορθμία mihi dubium non est, quin sit reponendum πορθμεία, ut sit verbale a πορθμεύω, sicut πορεία a πορεύομαι, et significet Trajectus per fretum. Quod et Catonis auctoritate [Varronis] confirmatur; nam is De L. L. 4 [5, 43] in etymo montis Aventini, quum dixisset videri sibi illum dictum ab advectu, quod quum olim mons ille paludibus esset ab reliquis disclusus, eo ex urbe ratibus adveherentur, quadrantem pro trajectu solventes; et sacellum quod ibi est, Velabrum nominari a Vehendo: subjungit, Velaturam facere etiam nunc dicuntur, qui id mercede faciunt. Ubi quod dicit Velaturam facere, h. e. Rate per paludem mercede transvehere, πορθμεύειν Græci appellant: a quo verbale πορθμεία, significans ipsam Actionem rate per paludem trajiciendi, soluta mercede: ea autem est Velatura. Rursum πορθμεῖον pro Rate ipsa qua fretum trajicitur [ap. Herodot. 7, 25: Ἀγινέοντες σιτία ὁλκάσι τε καὶ πορθμηΐοισι, ubi cod. Sancroft. πορθμηΐοισι. Polyb. 3, 42, 3; 43, 3; 4, 6, 8; 9, 9; Diodor. 14, 74], ap. eund. Plut. legitur Symp. 5, 5 [p. 604, A]: Οἱ δὲ συνεχέστερον κατὰ τρεῖς ἢ τέτταρας ἀναλαμβάνοντες (sc. convivas) ὥσπερ πορθμεῖα, τὰ συμπόσια κοῦφα ποιοῦσι. [Antiphan. ap. Stob. Flor. 121, 4: Κατασπᾷ τοῦ σκέλους ἄκοντας ὁ Χάρων ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει, ex emend. Valckenarii Diatr. p. 280. Nam libri τόπον θεῖον.] Itidem ap. Strab. 17: Ὥστε καὶ ὀστράκινα ἐνίοις εἶναι πορθμεῖα, Ut nonnullis et testacea sint navigia ad transfretandum. [Philostr. p. 707: Ἀποδρῆναι νύκτωρ ἐν π. οὐ μεγάλῳ. Ælian. N. A. 13, 21. Joseph. A. J. 5, 1, 3: Πορθμείων μὴ τυγχανόντων· ubi edd. vett. πορθμῶν.] Diod. Sic. πορθμεῖον cum πορεῖον confundere videtur, nisi mendum sit librariorum: Μετ' ὀλίγων ἐμβὰς ἐς τὸ πορθμεῖον, ἔλαθεν ἐκπλεύσας κατὰ τὴν δύσιν τῆς πλειάδος, Cum paucis conscensa nave, clam profugit sub occasum vergiliarum. Porro quod Plut. in l. eo quem priorem ex eo citavi, πορθμεῖον appellat, i. e. Navigium ratiarium, s. Ratem ad trajiciendum lacum aut flumen, Paulus JCtus in Tractatu de Servitutibus rusticis, Pontonem appellat: Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest aut pontem habet; diversum, si pontonibus trajiciatur: i. e. εἰ πορθμείοις διαπεραιοῦται. Verum ut aliquo modo conciliem hanc scripturæ diversitatem, puto πορθμεῖον significans Ratem ad transfretandum, dici ut πόριον [At hæc quoque vitiosa est scriptura pro πορεῖον], Navigium ad equites militesque transportandos: hoc a πόρος, illud a πορθμός: quæ ut accentu differunt, ita et derivata ab ipsis: nec enim pro dimin. habenda sunt, quæ alioqui solent παροξύνεσθαι. At πορθμεῖον itidem pro Rate ad transfretandum, ita a πορθμεύω derivari, ut πορεῖον, pro Navigio ad trajiciendos milites, a πορεύω deducitur: πορθμεῖον vero pro Mercede quam persolvunt τῷ πορθμεῖ οἱ πορθμευόμενοι, a πορθμεύομαι: sicut πορεῖον pro Itineris auxilio quod datur τοῖς πορευομένοις, a πορεύομαι.

[Πόρθμευμα, τὸ, Transvectio. Æsch. Ag. 1566, de Acheronte: Πρὸς ὠκύπορον π. ἀχέων. Blomf. confert Cic. Tusc. 1, 5: « Transvectio Acherontis. » Angl.]

Πορθμεύς, έως, ὁ, Qui lintre s. rate aliquem transportat, ὁ διὰ πορθμοῦ, ὅ ἐστι στενοῦ πόρου θαλάσσης, τοὺς περαιουμένους, ἄγων: diversus ab eo qui διὰ μακρᾶς θαλάσσης στέλλει τινὰ, inquit Eust. in Od. Υ,

[187], p. 1888 : Πορθμῆες δ' ἄρα τοίσγε διήγαγον, οἵτε καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, Qui et alios transmittunt, qui ad ipsos venerint. [Herodot. 1, 24. De Charonte Eur. Alc. 254 : Νεκύων π. « Scriptor Minyadis ap. Pausan. 10, 28, 2 : Ἔνθ' ἤτοι νέα... ἣν ὁ γεραιὸς πορθμεὺς ἦγε Χάρων. *Tetrum* quoque *porthmea* dixit Juvenal. 3, 267; πορθμέα νεκρῶν Callim. ap. schol. Hom. Il. K, 67. Lucian. D. mort. 10, 10 : Πέτασον τὸ ἱστίον, ὦ πορθμεῦ. » Valck. Diatr. p. 281.] Æschin. [p. 76, 10] : Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε· quem νόμον infra in Πόρος habes, in fine primi tmematis. [Dinarch. p. 97, 17.] Aristoph. Eccl. [1086] : Χαλεποί γ' ἂν ἦτε γενόμενοι πορθμῆς... Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε· solent enim οἱ πορθμεῖς lucri causa tantum non cogere τοὺς παριόντας εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν. Suid. ibi exp. περάται. [Theocr. 1, 57 : Π. Καλυδωνίῳ.]

Πορθμευτής, ὁ, Qui lintre s. rate aliquem transmittit, i. q. πορθμεύς, Eust. p. 1888. [Improprie Synes. Hymn. 5, 8 : Ὅς ἐν θνατοῖσι πορθμευτὰς ἦλθεν φωτός. Kall.] Vid. 178, 158, 7.

Πορθμευτικός, ή, όν, Pertinens ad eum qui transfretat : πορθμευτικὸν δήμου εἶδος, Populi pars in transmittendis vectoribus aut mercibus occupata, τὸ περὶ τὴν πορθμείαν διατρῖβον, Velaturam faciens, ut Varro loquitur paulo ante in Πορθμίον, s. Πορθμεῖον. Aristot. Pol. 4, 4, ubi τοῦ δήμου εἴδη recenset : Ἓν μὲν, οἱ γεωργοί· ἕτερον δὲ, τὸ περὶ τέχνας· ἄλλο δὲ, τὸ ἀγοραῖον, τὸ περὶ ὠνὴν καὶ πρᾶσιν διατρῖβον· ἄλλο δὲ, τὸ περὶ θάλατταν· καὶ τούτου τὸ μὲν, πολεμικὸν· τὸ δὲ, χρηματιστικόν· τὸ δὲ, πορθμευτικόν. At Πορθμικός, quod ex eodem capite citatur pro Portitor, reperire ibi non potui, nec dubito quin mendosum sit. [Est vitium ed. Aldinæ.]

[Πορθμεύτρια, ἡ, Transvectrix. Const. Manass. Chron. 4961. Boiss.]

Πορθμεύω, Transfreto, Fretum trajicio, Velaturam facio, ut in Πορθμίον s. Πορθμεῖον admonui. Interdum absolute sine accus. ponitur, et tam περὶ πορθμέως, Qui velaturam facit, quam de Vectore dicitur qui transfretat, ut in l. Æschinis in Πορθμεύς citato : itidemque in Axiocho [p. 371, B] : Οὓς χρὴ πορθμεύσαντας ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν· necnon ap. Synes. Ep. 55 : Ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. [Eur. Iph. T. 1445 : Πορθμεύων πλάτῃ.] Itidem ap. Eur. Iph. A. [6], sed improprie : Τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Transit et quasi transfretat. Interdum cum accus. fluminis aut freti quod trajicitur, ut Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 7, 68] : Πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ, Transfretas s. Trajicis. Nonnunquam cum accus. personæ vel ejus rei quæ transfretatur s. transportatur. [Soph. Tr. 802 : Ἀλλά μ' ἐκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα. Eur. Ion. 1599 : Δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος· Rhes. 429 : Θρῇκα πορθμεῦσαι στρατόν.] Synes. De insomn. : Τὰ παρὰ τοῦ θείου πορθμεύει, Species a Deo profectas transmittit. Et πορθμεύειν γραφάς, Literas ad aliquem transferre. [Æsch. Choeph. 685 : Ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.] Improprie Eurip., itidem ut in duobus præcedentibus exemplis, [Iph. T. 936] πορθμεύειν πόδα, et [266] πορθμεύειν ἴχνος, pro Movere ex loco in quo eras, in eum ad quem cogitas. [Ib. 1435 : Ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις; Or. 1032 : Ἐς δάκρυα πορθμεύουσ' ἀνάμνησιν κακῶν.] Pass. Πορθμεύομαι, Transmittor, Trajicior, Transfreto, Trajicio, s. potius Transmitto s. Trajicio me, Transeo. [Herodot. 2, 97 : Πορθμεύονται οὐκέτι κατὰ τὰ ῥέεθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ πεδίου.] Eur. Andr. [1230] : Δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα πορθμευόμενος. [Tro. 568 : Ξενικοῖς ἐπ' ὄχοις πορθμευομέναν.]

[Πορθμή. V. Πορθμίς.]

[Πορθμία. V. Πορθμεία et Πορθμεῖα.]

[Πορθμίδιον. V. Πορθμίς.]

[Πορθμίζω i. q. πορθμεύω, forma verbi cognita ex composito Διαπορθμίζω, quod in Gl. exp. Transfreto.]

[Πορθμικός vitiose pro πορθμευτικός, quod v.]

[Πόρθμιον vel Πορθμίον. V. Πορθμεῖον.]

Πορθμίς, ίδος, ἡ, dimin. a πορθμός, Parvum fretum, nisi παρώνυμον appellare malis; nam et Eust. ea de re dubitat. Dionys. P. [80] : Ἥ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐῤῥίζωται. Idem [344] : Ἐκ δὲ βορείης Ἄλπιος ἐρχόμενος Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει. || Alias, inquit Eust., πορθμίδα vocant antiqui τὴν ἁλιάδα, h. e. ἁλιευτικὸν πλοιάριον, vel etiam simpliciter μικρὸν πλοῖον, ut ex Eur. patet, qui [Hipp. 753] Κρησίαν πορθμίδα, dicit πλοῖον Κρητικόν. Significat igitur πορθμίς Lintrem quo transfretamus : i. q. πορθμίον s. πορθμεῖον, et generaliter quamvis Navem vel Naviculam [Eur. Hel. 1067, Iph. T. 355. Πορθμίδος σκάφος Cycl. 361. Philoxen. ap. Athen. 14, p. 643, A : Τὰς λιπαραυγεῖς π. πολλῶν ἀγαθῶν εἰσέφερον γεμούσας], ut in Epigr. quoque. [Suidas : Πορθμὶς καὶ πορθμίδιον, addito exemplo Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 67 : Τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ. Etym. M. p. 45, 43 : Ἀκάτιον, ὃ τινὲς μὲν ἐπακτρίδα, τινὲς δὲ πορθμίδα... ὀνομάζουσιν. Ibid. paullo post : Ὡς Πορθμὶν λέγομεν τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν. Hic quoque πορθμίδα scribendum videtur. Neque enim πορθμεῖαν locum habet, quod voluit Larcher. ad Orion. p. 24. Πορθμίδιον est ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 171, C : Ἀπὸ τῶν π. G. Dind.]

Πορθμός, ὁ, Fretum, Sinus maris in angustias coarctati, qui facile trajici potest, ὁ στενὸς πόρος τῆς θαλάσσης, Eust.; στενὸν θαλάσσης Hesychio; ἀμφίγυος θάλασσα, s. θάλασσα ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἤπειρον ἐπικειμένην, ut [Phot. et] Suid. [cui nunc θάλασσα ὑπὸ γῆς περιεχομένη restitutum ex codd. et Photio.] Ἰσθμὸς autem, Terra angusta utrimque mari circumdata. Hom. Od. Δ, [671] : Φυλάξω Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, ubi Hesych. exp. διαπεράματι, sicut et schol. [Ib. O, 29. Pind. Isthm. 4, 98 : Πορθμὸν ἀμαρύσσεις. Ἕλλης π. Æsch. Pers. 69, 722, 799. Σαρωνικὸς π. Ag. 307. Soph. Antig. 1145 : Στονόεντα πορθμόν. Eur. Tro. 102 : Πλεῖ κατὰ πορθμόν· Cycl. 108 : Πορθμὸν οὐκ ἤλαισθα πατρῴας χθονός; Hec. 1106 : Τὸν Ἅιδα μελανόχρωτα πορθμὸν ᾄξω τάλας; Plur. Hel. 539 : Πορθμοὺς μυρίους πεπλευκότα. Herodot. 8, 76 : Κατεῖχόν μέχρι Μουνυχίης πάντα τὸν π. τῇσι νηυσί.] Herodian. 5, [4, 22] : Περαιούμενον εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προποντίδος πορθμοῦ, Transgredientem in Europam angusto Propontidis freto. Plut. [Mor. p. 820, C] : Ὁ παραπλεύσας τὴν Σύρτιν, εἶτα ἀνατραπεὶς περὶ τὸν πορθμόν, In freto, vel etiam In angustiis maris. [Πορθμὸς sigillatim de mari Siculo (ut Latini quoque *fretum* nude pro *freto Siculo* usurparunt, quum ratio ipsa loci cujusque satis demonstraret quod fretum designaretur) ap. Polyb. 1, 7, 1; 20, 5; 21, 4; 49, 3. Sine articulo πλεύσαντες διὰ πορθμοῦ 1, 38, 7; et ἀπὸ πορθμοῦ 5, 110, 2. Il. de Herculeo freto et de Abydeno 16, 29, 8. Schweigh.] || Trajectus, Trajectio, ut Liv., In trajectu Albulæ amnis submersus; Cic., Trajectio Acherontis. Eur. [Iph. A. 1379], πορθμὸς ναῶν, Navium trajectus, Trajicientium navium cursus : quomodo et πόρος usurpatur. Derivatur autem πορθμὸς a πείρω, ut σκαρθμὸς a σκαίρω. [|| Transvectio. Soph. Tr. 571 : Τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν.] || Nomen civitatis Eubœæ ap. Dem. Pro Ctes. [p. 248, 15. Adde p. 119, 21; 125, 26; 133, 21, Aristid. vol. 1, p. 487, 6, Hierocl. Synecd. p. 645, Phot. et] Suidam : pro quo ap. Harpocr. scriptum Πορθμεύς, perperam, ut opinor. [Correctum nunc est codd.]

[Πορθμών, Naulum, Gl. Hoc πορθμεῖον est.]

[Πορθόμων· γένος ἐπιφανές, glossa corrupta Hesychii, quam omisit Musurus.]

Πόρθος, pro πτόρθος dicitur, q. e. κλάδος, βλαστός, Hesych.

[Πορθυγγίς, σπατάλη, τρύβλιον, Hesych. Vid. Σποργύθιον.]

[Πορία. V. Πορεία.]

[Πορισμός. V. Πόρος.]

Πορίζω, [fut. Atticum ποριῶ : v. Phot. Lex. p. 85, 13,] Aditum patefacio, Viam aperio, potius quam Via duco. Metaph. Eur. Med. [879] : Οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι Θυμοῦ; τί πάσχω θεῶν ποριζόντων καλῶς; Diis bene omnia vertentibus et probe administrantibus; ut ibi πορίζειν καλῶς sit, quod εὐοδοῦν dicitur et εὐθύνειν, Recto tramite ducere. || Excogito, Comminiscor, Invenio : in qua signif. Πορίζομαι usitatius est. Dem. [p. 938, 5] : Καὶ οἰόμενος δεινὸς εἶναι καὶ λόγους πορίσασθαι περὶ ἀδίκων πραγμάτων, οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅποι ἂν βούληται, Et quum sibi ipse videatur homo acu-

tus, verbaque comminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat se posse transversos vos agere quocunque libitum ipsi fuerit, Bud. p. 326. Itidem Philemon ap. Athen. [14, p. 659, C, et Strato 9, p. 382, C] : Οὐδ' ἂν μὰ τοὺς θεοὺς Ὕπνιαρ λέγει, συνῆκα· καινὰ ῥήματα Πεπορισμένος γάρ ἐστι, Nova verba invenit, excogitavit. [Comicus ap. Diodor. 12, 14 : Ἐπείσακτον κακὸν κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος.] Xenoph. [Cyrop. 4, 3, 22, ubi nunc ποιησαίμεθα], ποριζεσθαι τὸν νόμον, Legem comminisci et excogitare. [Lysias p. 112, 26 : Ἵνα μὴ πρόφασιν πορίσηται τῆς ἁμαρτίας.] In ead. signif. πορίζω activa voce usurpatur. Eur. [Iph. A. 745], πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις, Technas excogito. Plato Leg. [5, p. 740, D], πορίζω μηχανήν, Viam invenio, Rationem comminiscor : pro quo ib. dicit πορίζω πόρον. Potest etiam exponi Quæro, Investigo, ζητῶ : quomodo Eurip. quoque locum paulo ante citatum interpretari licebit. [Eurip. Alc. 222 : Ἐξευρὲ μηχανήν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν, πόριζε δὴ πόριζε.] Sic Aristoph. [Ach. 386], πορίζειν τριβάς, Quærere moras. Et pass. signif. Aristot. Rhet. 1, [c. 2, 2] : Ἄτεχνα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προϋπῆρχεν, Quæ excogitata et inventa a nobis non sunt, etiam Parta a nobis. Sic enim Cic. De orat. 2, loquens de oratoris materia qua sua probat : Earum rerum quæ non excogitantur ab oratore, sed in re positæ, ratione tractantur : ut tabulæ, testimonia, et reliqua, si qua sunt, quæ non ab oratore pariuntur, sed ad oratorem a causa atque a reis deferuntur. || Item Quæro, i. e. Acquiro s. Invenio, Paro, Comparo. Dem. : Σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυρίου, Quære, seu (ut Ciceronem loqui, pluribus docet Bud. p. 326) Cura, Confice mihi : vel συνευπόρει, ut idem Dem. loquitur in Συνευπορέω. Aristoph. Eccl. [236] : Χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή, ubi schol. exp. εὑρίσκειν, συνάγειν. Isocr. Paneg. : Τοῖς δ' ἀκολουθήσασιν αὐτοῖς πλείω τῆς ὑπαρχούσης ἐπόρισαν, Compararunt, Acquisierunt, vel etiam Suppeditarunt. [Plato Leg. 12, p. 966, E : Ἀέναον οὐσίαν ἐπόρισεν· 1, p. 631, B : Ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ πορίζουσιν· Prot. p. 321, B : Σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων· Phædr. p. 275, A : Σοφίας ... τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις· Phil. p. 30, D : Τῇ ἐμῇ ζητήσει πεπορικὼς ἀπόκρισιν.] Et πορίζειν ἑαυτῷ, Aristot. Polit. [1, 5. Pass. Plato Rep. 4, p. 437, C : Καθ' ὅσον ἐθέλει τί οἱ πορισθῆναι.] Pass. πεπορισμένον ἀργύριον, Dem., pro Pecunia ad dissolvendum æs alienum confecta, Bud. p. 326. Herodian. 2, [3, 23] : Φειδὼ σώφρονα τῶν καλῶς πορισθέντων, Eorum quæ honeste parta sunt. [Lysis ap. Iambl. V. P. p. 160 : Τὰ μετὰ τοσούτων ἀγώνων ποριχθέντα, forma Dorica pro πορισθέντα, de qua dixit Valck. Ep. ad Roev. p. lxiv.] Alias πορίζεσθαι act. quoque signif. accipitur pro πορίζειν. [Plato Lach. p. 199, E : Τἀγαθὰ πορίζεσθαι· Rep. 4, p. 427, D : Φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν· Gorg. p. 501, A : Ὧι δὴ καὶ πορίζεται τὰς ἡδονάς· Symp. p. 191, B : Ἄλλην μηχανὴν πορίζεται. Futur. Eryx. p. 404, A : Οἷς ταῦτα ποριεῖται ἅ γε δὴ ὑπάρχοι.] Xenoph. [OEc. 11, 10] : Τὰ αὐτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, Contenti sunt si victum sibi quærere possint. Id. [Mem. 2, 8, 1] : Ἀναγκάζομαι τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι, Victum mihi quæritare. Aristot. Polit. 1, 5 : Δι' ἀλλαγῆς καὶ καπηλείας πορίζονται τὴν τροφήν. Itidem Æschin. [p. 78, 27] : Τὸν βίον ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων πορίζεται· ut Isocr. Symm. [p. 256, D], πορίζεσθαι τὸν βίον ἐκ τῆς Ἀσίας, Victum quærere. Idem [Æschin. p. 84, 5] : Ἐφόδια πεπόρισαι τῇ σαυτοῦ ἀναιδείᾳ, Comparasti, Quæsivisti. Thuc. [1, 83] : Ποριούμεθα τὴν δαπάνην, Comparemus sumptus, Demus operam ut sumptus suppetat. [Alexis ap. Athen. 4, p. 164, F : Πορίζεται δεῖπν' ἀσύμβολα.] Quod vero Plato Tim. [p. 47, A] dicit, Ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος, Cic. sic interpr., Quibus ex rebus philosophiam adepti sumus. Πορίζειν et πορίζεσθαι interdum sine casus adjectione ponuntur pro πορίζειν τροφήν, Victum quærere, Quæstum facere, i. e. πορίζειν χρήματα. Aristot. Polit. 1, 5 : Τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύτην τροφήν, ὡς ἱκανὴν εἶναι αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸ γεννηθέν, Sibi victum quærere. Diog. L. in Tim. [9, 110] : Ἀπορῶν μέντοι τροφῶν, ἀπῆρεν εἰς Ἑλλήσποντον, ἐντεῦθέν τε πορισάμενος, ἀπῆρεν εἰς Ἀθήνας. In quibus

tamen ll. subaudiri potest τροφὴν s. τροφάς, ex iis quæ præcedunt. Suidas quoque ποριοῦνται exp. κερδήσουσι. [Lysias p. 182, 6 : Μάρτυρας πεπόρισται, Sibi comparavit, i. e. ære redemtos subornavit.] || Paro, i. e. Apparo, κατασκευάζω, ut Hesych. quoque exp. Thuc. 6, p. 207 [c. 29] : Ἤδη γὰρ καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπεπόριστο, schol. ἐτετέλεστο ἐκ τοῦ πορισμοῦ. || Πορίζειν dicuntur etiam quæstores, οἱ ποristαὶ s. ταμίαι. Et Πορίζεσθαι. Pausan. Att. p. 22 [1, 29, 16] : Λυκούργῳ δὲ ἐπορίσθη μὲν τάλαντα ἐς τὸ δημόσιον πεντακοσίοις πλείονα καὶ ἑξακισχιλίοις· κατεσκεύασε δὲ πομπεῖα τῇ θεῷ καὶ νίκας χρυσᾶς· quem Plut. quoque in Vitis decem Oratorum [p. 841, D] dicit creatum fuisse ταμίαν quatuordecim millium talentorum : aliquanto post subjungens, Πιστευσάμενος δὲ ἐν παρακαταθήκῃ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν διακόσια πεντήκοντα τάλαντα ἐφύλαξε, πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ τῇ πόλει κατεσκεύασε καὶ νίκας χρυσᾶς. Vide et Ποριστής. || Πορίζω, Suppedito, Præbeo, Copiam facio. Xenoph. : Τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, πορίζειν, Aliis ea, quibus egent, suppeditare. Isocr. Panath. [p. 249, C] : Τροφὴν ἐκ τῶν πολεμίων τοῖς στρατιώταις πορίζειν. Nisi ibi malis in præcedenti signif. accipere pro Parare, Comparare, Quærere. Aristoph. Pl. [1136] : Εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. Et pass. signif. ex Plat. Rep. 2, [p. 364, B] : Ἐκ θεῶν ποριζομένη δύναμις θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, Vis quæ divinitus suppeditatur sacrificiis et carminibus, Quæ acquiritur et comparatur. [Isocr. De antid. p. 489 ed. Bekk. : Τὰς πίστεις μεῖζον δυναμένας τὰς ἐκ τοῦ βίου γεγενημένας ἢ τὰς ὑπὸ τοῦ λόγου πεπορισμένας.] Πορίζομαι activam quoque signif. habet, pro Suppedito, Suggero, Subministro. Synes. Ep. 38 : Σοῦ πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει πορίζονται, Materiam tuæ convenientem suppeditant naturæ. [|| Adduco. Soph. El. 1267 : Εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα. Nam sic vulgatam, quæ metro repugnat, scripturam ἐπῶρσεν emendavi olim collato usu simillimo aoristi πορεῖν OEd. Col. 1458, et Hesychii glossa Ἐπόρησεν, διεπέρασεν, in qua ἐπόρισεν potius corrigendum quam quod aliis placuit ἐπόρουσεν. In versu Sophoclis veræ scripturæ vestigium relictum in cod. Laur. A, qui a pr. m. ἐπόρσεν. G. D.] || Πορίζων, est etiam vocab. mathematicum, significans προσαποδεικνύειν, h. e. Ex demonstratis inferre et astruere. Et pass. Πορίζεσθαι, Sic inferri et astrui. Procl. In Eucl. : Περὶ τὰ ἐξ ἐκείνων ἀποδεικνύμενα καὶ ποριζόμενα. Pro ἀποδεῖξαι quoque, Demonstrare, accipitur πορίσασθαι. Procl. ibid. : Ἐνίοτε μόνον λέγει τὸ ζητούμενον, ὃ δεῖ γνῶναι ἢ πορίσασθαι. Ibid. dicit προβλήματα vocata fuisse, Ἐν οἷς τὰ μὴ ὄντα πως πορίσασθαι προτίθεται ἡ γεωμετρική, καὶ εἰς ἐμφανὲς προαγαγεῖν καὶ προσμηχανήσασθαι. Unde πόρισμα.

|| Cum Πορίζω significante Suppedito, Præbeo, eand. signif. habet poeticum verbum Πόρω, cujus fut. Πόρσω : sicut ἀμείρω, ἀμέρσω et similia, quæ Æolica esse putantur. [Solus usitatus est aoristus ἔπορον cum infinitivo πορεῖν.] Alicubi non tam commode redditur Præbeo, quam Do. Hom. Il. Π, [185] : Πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν· Od. T, [413] : Ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα. [Ib. I, 460 : Κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις· Y, 71 : Μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις· Il. Ω, 30 : Ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην, et alibi sæpissime apud Homerum, qui ut alii solo utitur aoristo : nam futuri πορῶ aut Æolici πόρσω, quas formas memorat Etym. M. p. 683, 53, a πόρσω illo πορσαίνω derivans, exempla nulla sunt.] Huc pertinent et quæ ap. Hesych. leguntur, Πόρε, παρέσχε, περιεποίησε. Et, Πόρεν οἱ ἐπιεικές, παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. Et, Πορεῖν, δοῦναι. Item, Πόρωσι, δῶσι, χαρίσωνται. Itidem ap. Hom., Πόρῃ, παράσχῃ, περιποιήσῃ. Et part. Πορών, Qui præbuit, Qui dedit. [Post epicos poetas veteres lyrici et tragici hoc verbo non raro usi sunt. Sic Pind. Ol. 2, 147 : Κύκνον θανάτῳ πόρεν, i. e. Morti tradidit. Pyth. 4, 529 : Πῆμα πορών· Ol. 10, 112 : Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν· Isthm. 4, 36 : Τόνδε πορὼν ὕμνον. Æsch. Prom. 631 : Μοῖραν δ' ἠδονῆς κἀμοὶ πόρε· 934 : Ἆθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον πόροι. Soph. OEd. C. 1124 : Καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω· El. 126 : Ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο. Cum infin. ib. 210 : Οἷς θεὸς ... ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Nicand. Al. 350 : Πορέειν ἀλεξητήρια νούσων. In Indice :]

Πεπορεῖν, Hesychio δοῦναι, Dare, poetica anadiplosi pro πορεῖν. [De hac forma dictum est s. v. Πεπαρεῖν p. 745, B. || Πορεῖν, Copiam facere, Adducere. Soph. OEd. C. 1458 : Πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι, quocum similem aoristi πορίσαι usum comparavimus supra. De via aperienda Apoll. Rh. 4, 590 : Κάστορα ... θεοὺς ἤνωγε κελεύθους Αὐσονίης ἔμπροσθε πορεῖν ἁλός.]

Πόριμος, ὁ, ἡ, Qui transiri s. trajici potest i. fere q. εὔπορος, oppositum habens ἄπορος : vel Penetrabilis : ut Ovid., Corpus nullo penetrabile telo; Stat., Pectus nulli penetrabile ferro, et, Caput haud penetrabile Nili. Galen. : Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ π., Transmissu facilia, Penetrabilia. [Joseph. Ant. Jud. Procem. § 3 : Ἄπορα γίνεται τὰ πόριμα.] Activam quoque signif. habet, dictum de eo qui facile transit s. penetrat. Quem usum habet Lat. quoque vox Penetrabilis. Virg. : Aspice num nostrum mage sit penetrabile telum; Mart. : Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. At ex Lucr. affertur Penetrale frigus. Galen. : Βραδυπορώτεροι δὲ τούτων τῶν οἴνων οἱ χῤῥοὶ καὶ παχεῖς, ἀλλ' ὅμως πάντων τῶν αὐστηρῶν πορimώτατοι, Lente quidem transeunt et penetrant, ex eo vinorum genere quæ fulva sunt et crassa, attamen omnium austerorum maxime penetrabilia existunt. Homo vero aliquis metaph. πόριμος dicitur Qui ex quibuslibet difficultatibus se facile expedit, Qui ubique viam invenit : cui opp. ἄπορος, Qui in angustias redactus hæsitat, nec exitum invenit. Item, Qui acumine ingenii facile quævis penetrat, πόρον καὶ μηχανὴν ἐξευρεῖν δεινός, ut Eur. loquitur. Πόριμος ἀνὴρ, inquit Bud. p. 327, dicitur ἐνθυμηματικός, ἐπινοητικός, ποριστικός, Acris commentationis ad excogitandum præsidium aut subsidium. Gregor. De Juliano Cæsare : Οὐ γὰρ ἐγένετο πορimωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν. Contra Synes. [p. 187, B] : Ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ πορimώτατε, Omnium acerrime ad res honestas comminiscendas. Sic Antiph. pro homine posuit Ingenioso ad rem impeditam expediendam. Hæc ille. [Aristid. vol. 2, p. 381 : Ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν ... ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη.] Itidem Eur. ap. Aristoph. Ran. [1429] : Καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον, Qui in suis rebus agendis ingeniosus est, suis rebus agendis facile viam invenit. Et Plato Symp. [p. 203, D] περὶ ἔρωτος, i. e. de Cupidine, quem Πόρου et Πενίας filium fingit : Θηρευτὴς δεινός, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς, καὶ πόριμος : nisi malis pro ποριστικὸς accipere, i. e. Solers in acquirendis iis quæ desiderat. [Theocr. 29, 31 : Ταῦτα χρὴ νοεῦντα πόλιν ποτιμώτερον. Scrib. πορimώτερον. Valck.] Quo pertinet ap. Suid. [ex Aristoph. Thesm. 783] : Ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ, quod exp. ἄνοιαν καὶ ἐπίνοιαν ἔχοντι. Significat etiam Transitum aperiens, Viam faciens s. sternens. Æsch. Prom. p. 55 meæ ed. [904] : Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, εἰς [εἰς nunc meliorum librorum auctoritate ejecta] ἄπορα πόριμος, πόρον διδοὺς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, s. τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν καὶ πόριμος αὐτοῖς, schol. Quomodo accipiendum videtur, quod ex Thuc. [8, 76] affertur, Πορimώτερος ἐς πάντα. Aliter tamen exp., Omnibus magis suppetens atque abundans. Itidem interpretari possumus πόριμος τόλμα ap. Aristoph. [Pac. 1030], Audacia viam ad omnia patefaciens. Nisi malis, Prompta, Expedita. Alii, Animum suppeditans. [Π. ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 34.] || Qui comparari et acquiri potest, Parabilis, i. q. εὐπόριστος, Facile suppeditabilis, Bud. ap. Synes. Ep. 139 : Θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. Possis etiam sic reddere, Deo præsente, quævis vel impeditissima et perplexissima, expedita ac pervia sunt. || Omnium rerum copia affluens, i. q. εὔπορος : quibus itidem opp. ἄπορος. Gorg. Apol. Palam. [p. 190, 42] : Τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου; Omnibus copiis opibusque affluentem ex inopi omniumque egenti? || Quæstuosus, Lucrosus, ἐπικερδής, Suid. in hoc l. : Ταύτην ἔδοξεν εἶναι πορimωτάτην ἐπιβολήν· nisi potius significet Expeditissimam.

[Πορimότης, ητος, ἡ, Sollertia comminiscendi s. excogitandi. Eustath. ad Dionys. P. 69 : Τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐπίχυσιν καὶ π. τοῦ ποιητοῦ. Georg. Cedr. Hist. p. 836, D : Διὰ τῆς συμμιγοῦς π. γνωριζόμενος. « Theodor. Metoch. p. 42. » Cramer.]

[Πόρινος. V. Πώρινος.]

[Πόριον. V. Πορεῖον.]

[Πόριος. V. Πόρος.]

Πόρις, ιος, ἡ, Vitulus, Juvencus, et Vitula, Juvenca : pro πόρτις. Meminit Suidas, afferens πόριες, exponensque νέοι βόες, μόσχοι. Utitur autem Hom. Od. [K, 410] : Ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας. [Eur. Bacch. 736 : Εὔθηλον πόριν. Puella, velut Io, Eur. Suppl. 629 : Πόριος Ἰνάχου. Iphigenia ap. Lycophron. 184 : Χερνίβωσιν ὠμησταὶ πόριν· aliæ 496, 1298, quibus tribus in locis libri multi πόρτις, repugnante metro.]

[Πόρισις. V. Πορεία.]

[Πορίσκω i. q. πορίζω, etymologiæ caussa fictum ab Apollon. Lex. Hom. s. v. Κύπρις, quod nomen derivat ἀπὸ τοῦ κύειν πορίσκειν.]

Πόρισμα, τὸ, verbum Dialecticorum, Proloquium, vel Problema, quod consecutionem habet necessariam, atque hærentem iis quæ jam probata sunt et comperta, Philop. ap. Aristot. Poster. Analyt. 1, [8] : Πόρισμά τι κατὰ τοὺς γεωμέτρας ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγει· quod est Additamentum et quasi corollarium τῆς ἀποδείξεως. [Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 139 : Τοῦτο μὲν οὖν ὥσπερ π. ληπτέον ἀπὸ τῶν προειρημένων λόγων. Ib. p. 144, et Olympiodor. vol. 2, p. 213. Creuzer.] Procl. ap. Eucl. 3 annotat, dici πορίσματα interdum etiam ἐπὶ προβλημάτων τινῶν, ut, τὰ Εὐκλείδου γεγραμμένα πορίσματα : proprie vero vocari, ὅταν ἐκ τῶν ἀποδεδειγμένων ἄλλο τι συναναφανῇ θεώρημα μὴ προθεμένων ἡμῶν· quod etiam eam ob rem πόρισμα nominari, ὥσπερ τι κέρδος ὂν, τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως πάρεργον. Hæc ex Bud. p. 327, ubi vide et alia. [Anna Comn. p. 367, B.]

Πορισμός, ὁ, ipsa Actio comparandi et acquirendi. Plut. [Mor. p. 524, D] : Ἄνδρα τῷ π. προστετηκότα καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἐπιστένοντα, Quærendis divitiis intabescentem et impensis illacrymantem. Itidem Philo V. M. 3 : Τεχνῶν τῶν εἰς πορισμὸν, καὶ πραγματειῶν, ὅσαι κατὰ βίου ζήτησιν. Et aliquanto post, Αἱ περὶ πορισμὸν καὶ βίου ζήτησιν, Quæ in quæstu rebusque ad victum et cultum necessariis occupatæ sunt. [Ὁ τῶν ἐπιτηδείων π. Polyb. 3, 112, 2.] Rursum Plut. [V. Cat. maj. c. 25] : Φησὶ γὰρ δυσὶ μόνοις κεχρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ, Rationibus s. Modis victus quærendi, quæstus faciendi. [Mor. p. 92, B : Π. δικαίων· 136, C : Ἐπ' ἐργασίας καὶ πορισμοὺς ὠθούμενον. Iambl. V. Pyth. p. 58 : Π. τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων. « De pecunia comparanda Epist. Socr. p. 13, 20 : Περὶ τῶν π. » Valck. Epiphan. vol. 1, p. 502, D : Οὔτε π. εὐσεβείας οὔτε μετανοίας. Joseph. B. J. 2, 21, 3 : Ἐπὶ πορισμῷ συγγνώμης.] || Hesychio πορισμὸς est μηχάνημα : sc. a πορίζω s. πορίζομαι, Machinor, Comminiscor, Excogito. || Exp. etiam Suppeditatio, Reditus, πρόσοδος, Vectigal : sed sine exemplis.

[Ποριστέον, Suppeditandum, Præbendum. Schol. Eur. Or. 671 : Π. τὴν σωτηρίαν. Kall.]

Ποριστής, ὁ, Quæstor, h. e. Qui quærit s. acquirit et comparat : seu, ut Turn. interpr. ap. Philon., Industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 3, [2, 10] : Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ αὑτοὺς ποριστὰς καλοῦσι νῦν, Prædones se hoc tempore ποριστὰς appellant : h. e. Non se prædari, sed victum quærere dicunt, Rapinas suas non jam λῃστείας, sed πορισμοὺς nominant, Rapinis suis speciosum τοῦ πορισμοῦ nomen prætexunt : nam rem quærere honestum est et laudem meretur. Gregor. : Ἡ πενία τὸν ποριστὴν, ἡ εὐπορία τὸν οἰκονόμον ζητεῖ, Paupertas quæstorem, divitiæ dispensatorem desiderant : h. e. Egestas desiderat, qui opes acquirat et copias, divitiæ vero, qui dispenset partas opes. [Euseb. ap. Stob. Flor. 16, 24 : Φύλακα καὶ π. ἀλλοτρίων χρημάτων. Joseph. A. J. 18, 7, 3 : Ποριστὴν γενέσθαι τῶν ἐπὶ τοιούτοις μηχανῶν.] Dem. [p. 49, 16] : Τῶν μὲν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισταὶ γιγνόμενοι, Dispensatores simul quæstoresque : ubi de ærariis in rep. quæstoribus dicitur, sicut et Aristoph. in fine Ran. : Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων καὶ τούτοις τοῖσι πορισταῖς, Feras tecum hoc (sub. σχοινίον quo se suspendat), et des Cleophonti ac hisce quæstoribus : seu, ut schol. exp., φορολόγοις, τοῖς περὶ πόρου χρημάτων

εἰσηγουμένοις, Qui ad populum verba faciunt de quærendis pecuniis, de pecuniæ conquirendæ rationibus ad populum referunt. [Photio et] Suidæ πορισταὶ sunt οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ. [Lex. rhet. p. 294, 12 : Πορισταὶ εἰσὶν ἀρχή τις Ἀθήνησιν ἥτις πόρους ἐζήτει· ἀπὸ τούτου γὰρ καὶ προσηγορεύθησαν. Antiphon p. 147, 12 : Παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτόρων καὶ τῶν ὑπογραμματέων. Ptol. De judic. facult. p. 5 : Ἡ δὲ αἴσθησις καὶ ὁ λόγος, διάστημα καὶ μεσότητες, ὥσπερ πορισταὶ κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα διαδόσεις. Vid. Schneider. ad Aristot. Polit. 1, 4, 8.] Metaph. vero Thuc. 8, p. 278 [c. 48] : Ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν. [Ποριστὴς inter epitheta oratoris ap. Polluc. 4, 34.] || Ποριστὴς exp. Suppeditator a Bud. in l. Gregorii quem paulo ante citavi.

[Ποριστὴς, ὁ, Poristes, Lysiclis ex Aspasia filius. Schol. Plat. Menex. p. 391, Harpocr. s. v. Ἀσπασία. Πορίστης scribi voluit Coraes ad Plut. Vitt. vol. 1, p. 462.]

Ποριστικός, ή, όν, Qui quærere novit, Industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 1, [9] : Ἀρετὴ δ' ἐστὶ μὲν δύναμις ποριστικὴ ἀγαθῶν καὶ φυλακτική, Quæ parare novit et parta tueri. || At ποριστικὴ πόλις Bud. interpr. Civitas in qua facile est victum invenire. Eidem ποριστικὸς est Qui artificium novit et rationem comparandi quibus opus est. [Xenoph. Mem. 3, 1, 6 : Π. τῶν ἐπιτηδείων. Joseph. A. J. 20, 8, 2 : Τῶν χρημάτων π. Clem. Al. p. 247 : Π. τῶν πρὸς τὸν μακάριον συντελούντων βίον.]

Ποριστός, ή, όν, Qui acquiri et parari potest, Parabilis, i. q. πόριμος : etiam Partus, Acquisitus. || Exp. et, Qui facile suppeditatur. [Ποριστόν, Præstabile, Gl.]

Πορκεύς, έως, ὁ, Qui πόρκῳ piscatur. [Pollux 7, 137.] Archestr. ap. Athen. [7, p. 321, F] de salpis : Ἄστε βόας πορκῆες ἁλίζωοι καλέουσι. [Lycophr. 237 : Πορκέων λινοστρόφης· et 598, 1217. || Nomen pr. draconis Calydnæi ap. Lycophr. 347 : Παιδοβρῶτος Πορκέως νήσους διπλᾶς· ubi duo codd. πόρκεος, quod est a nominativo Πόρκης, quo utuntur scholiastæ Lycophronis. Et *Porces* ap. Petron. Satyr. c. 89, et Serv. ad Virg. Æn. 2, 211.]

Πόρκης, ὁ, [Photio et] Suidæ ὁ δακτύλιος [ἐπιδακτύλιος nunc ex codd. et Ph.] τῆς ἐπιδορατίδος ὁ περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον, [καὶ κλίνεται πόρκου,] Annulus ille quo cuspis hastili infixa retinetur, ne excidat, s. Annulus cujus circumplexu ferrum hastæ cum ligno coercetur. [Ὁ κρίκος ὁ πρὸς τῇ ἐπιδορατίδι exp. Pollux 7, 157.] Eustathio itidem κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς· qui dictum putat παρὰ τὸ περιεκεῖσθαι, quod Hom. cum dicat περιθέειν : Il. Θ, [495] : Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. [Et Z, 320. De annulo Polycratis Greg. Naz. vol. 2, p. 131, B : Πόρκην, ὃν φυλάσσει. « Lucian. Quom. hist. scrib. c. 28 : Δόρυ ἀντέδοσαν ... Μαλχίωνι λόγχην ... Μαυσάκῃ πόρπην. Corrigendum πόρκην ex pluribus codicibus. » Schæf. Recte : nisi πόρπη pro πόρπαξ dictum est, quod non verisimile.] Apud Hesych. vero Πορκὶς, δακτύλιος [et πόρκις in Etym. Gud. p. 476, 12], mendose, ut suspicor.

[Πόρκης, ὁ, Porces. V. Πορκεύς.]

[Πορκία, ἡ, Porcia, et Πόρκιος, ὁ, Porcius, nn. pr. Latina ap. Polybium, Diodorum, Plutarchum, alios. Adjective Πορκία βασιλική ap. Plut. V. Cat. maj. c. 19, et alibi. De origine nominis Plut. V. Poplic. c. 11 : Ἐτίθεντο (οἱ Ῥωμαῖοι) πᾶσιν αὐτῶν ... ὀνόματα καὶ Πορκίους ... πόρκους τοὺς χοίρους ὀνομάζοντες. Porci vocabulum ex Sabinorum lingua repetit Varro De L. L. 5, p. 100 ed. Speng. (38 ed. Müll.), addens tamen, *nisi si a Græcis, quod Athenis in libris sacrorum scriptum* κάπρῳ καὶ πόρκῳ. Verba Græca in libris aliis aliter corrupta.]

[Πορκίς. V. Πόρκης.]

Πόρκος, ὁ, est piscatorium πλέγμα σχοινίου, teste Suida [in verbis ex Zonara vel Etym. M. p. 683, 19, glossæ ejus illatis, nunc codicum auctoritate deletis], qui hæc subjungit exempla. Ex Diphilo : Θᾶττον πλέκειν κλίνια τῶν πόρκων πυκνοτέρους. Et ex Plat. Soph. [p. 220, C] : Κύρτους καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἢ ἕρκη δεῖ προσαγορεύειν. Quo in l. notandum ait, manifesto distingui non a δικτύῳ solum, sed et a κύρτῳ : ut et ap. Plut. [Mor. p. 730, C] : Οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur esse Retis genus, quod circulariter spargitur et in orbem funditur, Funda dictum a Virg. Georg. : Atque alius latum funda jam verberat amnem. [Hesych. : Π., κύρτος· τινὲς δὲ τὸν ἁλιευτικὸν κύρτον ἀποδιδόασιν.] Suidas ita nominatum vult ἀπὸ τοῦ περικεῖσθαι, utpote quod περιλαμβάνει καὶ ἀμπέχει τὸν εἰσδύνοντα ἰχθύν : itemque Etym. [ubi male scriptum πόρκος πόρκιος πόρκιον], ex quo Suidas ista desumpsit. Sed addit Etym. in universum ita nominari τὰ ἐν κύκλῳ καὶ περιφερῆ. Habentur eadem et in Lex. meo vet., in quo, sicut et ap. Etym., subjungitur superioribus hoc etiam exemplum, ex Antiphane : Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν ἔξω πάλιν Οὐ ῥᾳδίως ἔξεισι τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ex quo colligitur non idem esse cum Funda Virgiliana, sed πλέγμα quoddam ex vitili rotundum, ore angusto, per quod ingrediuntur pisces; ideoque a Plat. nominari ἕρκος, Carcerem. [Photius, Suid. et Tim. Lex. p. 220 : Πόρκος, κύρτος θαλάσσιος ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων. Pollux 1, 97; 7, 137; 10, 132, Thom. M. p. 731. Galen. vol. 4, p. 285 : Δίκτυον ἐπλέξατο καὶ πόρκον, ubi in vett. edd. πορκὸν scriptum. || Nomen bestiæ ap. Lycophr. 74 : Π. Ἴστριος τετρασκελής· ubi Tzetz. : Ζῷόν ἐστι περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν ... τετρασκελὲς λεπτῷ περιεχόμενον δέρματι, ὃ φυσώμενον γίνεται ὡς ἀσκὸς καὶ νήχεται ἕως ἂν λεπτυνθῇ, ἐξέρχεται δ' ἐπὶ τὴν γῆν καὶ νέμεται καὶ εὐθέως ψυχόμενον ἀποθνήσκει. || Porcus. V. Πορκία.]

[Πορκώδης, ὁ, ἡ, Annulo similis. Eustath. p. 795, 39 : Πόρκης ἐπιδορατίδος δακτύλιος, ἀφ' οὗ καὶ τὰ στρογγύλα καὶ κρικώδη πορκώδη λέγεται.]

[Πορνάς, άδος, ἡ, i. q. πόρνη. Epiphan. p. 30 (56) in Simone mago : Τὴν σύζυγον πορνάδα πνεῦμα ἅγιον εἶναι τετόλμηκε λέγειν. Angl.]

[Πορματίς, ἡ, Pormatis, n. pr. mulieris in inscr. Lycia ap. Boeckh. vol. 3, p. 163 : Π. Ἁρμαλασπίμιος. G. Dindorf.]

[Πορνεία, ἡ, Fornicatio, Lenocinium, Gl. Pollux 6, 189. Aristid. vol. 2, p. 405, 11 : Π. ἕνεκα καὶ ὕβρεως τῆς εἰς τοὺς λόγους. « Greg. Nyss. Epist. can. vol. 2, p. 118 : Π. ἐστὶ καὶ λέγεται ἡ χωρὶς ἀδικίας ἑτέρου γινομένη τινὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐκπλήρωσις. Hanc Macarius Homil. 26, p. 348, vocat πορνείαν διὰ σώματος τελουμένην. De adulterio Clem. Al. Strom. 3, p. 464, ubi dicit πορνείαν esse τὴν ἐκ τοῦ ἑνὸς γάμου εἰς τοὺς πολλοὺς ἔκπτωσιν. Magis perspicue Joann. Chrys. Homil. 73 in Joann. et Basil. M. Can. 21 ad Amphiloch. p. 768. Pro omnis generis lascivia et impuritate dictum annotavit Suidas : Π. καὶ ἡ ἀκολασία. Sic Clem. Al. Strom. 7, p. 744, inter πορνείας species etiam numerat φιληδονίαν. Πᾶσαν ἁπλῶς τὴν ἀκαθαρσίαν exp. Theodoret. in Ep. ad Rom. 1, 29, similiterque Ad Thessal. 1, 4, 3. Metaphorice de defectione a Deo et quovis adversus eum peccato, Greg. Naz. Or. 31, p. 507 : Οὐ περὶ σῶμα μόνον ἁμαρτία π. καὶ μοιχεία λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁτιοῦν ἡμαρτες, καὶ μάλιστα ἡ περὶ τὸ θεῖον παρανομία. In specie de idololatria, ut exp. Suidas allato Psalm. 73, 27. Vide Theodoret. ad Psalm. 106, 39, p. 829. Suicer. Idem Athanasii vol. 2, p. 54, memorat de etymo vocis somnia.]

Πορνεῖον, τὸ, Locus in quo scorta se prostituunt, quæstum corpore faciunt, i. e. Lupanar : quod et πορνοβοσκεῖον. [Pollux 7, 201; 9, 34 et 45.] Utitur Xenarch. comicus ap. Athen. [13, p. 569, B] : Ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν ἃς ἔξεσθ' ὁρᾶν Εἱληθερούσας. [Aristoph. Ran. 113, Vesp. 1283.]

[Πορνεύτρια, ἡ, Meretrix. Aristoph. ap. Polluc. 7, 201.]

Πορνεύω, Scortor, Meretricor, ut Colum. loquitur, Quæstum corpore facio, Corpus meum prostituo. [Harpocr. s. v. Πωλῶσι : Πωλεῖν τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι.] Æschines p. 18 [p. 13, 30] : Εἰ οὗτος πεπόρνευκε [πεπόρνευται nunc legitur ex codd.] τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν. [Phalaris Epist. 8, p. 40 : Πεπορνευκότος ἀνθρώπου. Πορνεῦσαι κατὰ συγγραφὴν Pollux 8, 140.] In frequentiori usu est pass. Πορνεύομαι, teste Bud. : qui etiam addit, πορνεύομαι pleniorem ha-

bere signif. quam πορνεύω, sicut ἀποροῦμαι quam ἀπορῶ, et similia. Æschin. l. c. : Οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ αὐτῷ εἶναι δυνατὸν, τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι, Corpore meruisse s. quæstum fecisse, Corpus prostituisse pecunia. [Id. p. 10, 25 : Πρὸς πόρνον πεπορνεῦσθαι.] Utitur Demosth. quoque [p. 414, 1; 612, 5] et Lucian. [Alex. c. 5, Jov. trag. c. 52.] Et Athen. l. 13 : Ἐπαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα. [Dio Cass. 60, 31, de Messalina : Ἐμοιχεύετο καὶ ἐπορνεύετο. Thom. M. p. 376 : Ἑταιρεῖ μὲν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητιῶν, ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος.]

Πόρνη, ἡ, Femina quæ corpus suum prostituit et veluti vendit, quæstum corpore facit. Uno verbo Meretrix, Scortum, Prostibulum. Cui multa synonyma a Comicis ficta vide in Σποδησιλαύρα. [Archil. ap. Ælian. N. A. 4, 14 : Π. γυναικός.] Apud Athen. 14, ἡ παρ' ἐμοὶ πόρνη. Anaxilas ap. eund. Athen. 13, [p. 572, B] : Ἐκ τῆς ἑταιρίας, ἑταίρας τοὔνομα Προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐληλυθώς. [Pollux 7, 202 : Π. σαπρά. Xenoph. Ephes. 2, 1 : Τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνῃ ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ; ubi πόρνῳ scribendum, quod dubitanter conjecit Locella, idemque Crateti ap. Diog. L. 6, 86, ex cod. Stephani restituendum pro πόρνῃ, quod loco illi minus convenit quam masculinum. Nam forma masculina πόρνης, de qua fuerunt qui cogitarent, nulla unquam fuit. Χαμαιτύπη per πόρνη ἄδοξος exp. Hesych. et Mœris p. 415. De genit. plur. Herodian. p. 458 ed. Piers. : Ξέναι ξένων καὶ φίλαι φίλων καὶ ὅσα τριγενῆ εἰσι βαρυτόνως ἐκφέρουσι τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, πλὴν τοῦ πόρναι πορνῶν. Similiter Arcad. p. 135, 18.]

Πορνίδιον, τὸ, Meretricula, ut ἑταιρίδιον, Scortillum, Catullo. [Pollux 7, 201.] Aristoph. Nub. [997] : Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, Malo petitus a scortillo. Ran. [1301] : Πορνίδια σκολιά. [Poeta ap. Ammon. p. 42 : Π. τρισάθλιον. Lucian. Tim. c. 23, et scriptor Philopatr. c. 4. Suidas : Π., ἡ μικρὰ παῖς. Πορνίδιον et κλινίδιον διὰ τοῦ η ap. Theognost. Can. p. 122, 3, errore manifesto, quem peperit γέλιον, quod cum illis componit grammaticus.]

Πορνικός, ή, όν, Meretricius. Chrysost. : Πορνικῆς ὀρχήσεως μισθός. Greg. Naz. : Γέλως πορνικός. [Idem vol. 1, p. 518, A : Οὓς ἠγαπήσαμεν, οὐδὲ τῶν π.] Item ap. Æschin. p. 20 [16 extr. et 17, 3], πορνικὸν τέλος, Tributum meretricium : quod sc. persolvunt vel ipsæ πόρναι, vel οἱ πορνοτελῶναι s. πορνοβοσκοί. [Π. λόγος Strato Anth. Pal. 12, 7. || Adverb. Πορνικῶς, Eust. p. 1438, 25. « Theod. Diac. Acr. 5, 106. » Boiss.]

[Πορνιογέννητος vitiose pro πορνογέννητος, quod v.]

[Πορνοβοσκειομάχος, ὁ, Qui lupanaria defendit et suo patrocinio comprobat. Voc. Schneidero suspectum.]

Πορνοβοσκεῖον, τὸ, Locus in quo meretrices et scorta aluntur, Lupanar : quod et πορνεῖον nominatur. [Schol. Aristoph. Vesp. 1344.]

Πορνοβοσκέω, Lenocinium facio, ut Plaut., i. e. Meretrices et prostibula alo : qua signif. ex Ulp. affertur Quæstuarias mulieres alere atque prostituere. Latini uno verbo dicunt Lenocinari : Cic. dicit etiam Alieno amori servire. Hermog. De stat. : Οἷον εἰ Σωκράτην τις πλάττοι πορνοβοσκοῦντα, ἢ Ἀριστείδην ἀδικοῦντα. Utitur Aristoph. quoque [Pac. 849] et [Plato com. ap. Polluc. 7, 202, Demosth. p. 1368, 3,] Plut. [Mor. p. 173, C. Athen. 2, p. 44, F. Thom. M. p. 731.]

Πορνοβοσκία, ἡ, Lenocinium : ut Plaut., Lenocinium facere pro πορνοβοσκεῖν, Meretrices alere. [Pollux 7, 202.] Æschin. [p. 84, 31] : Τὴν τοῦ Κτησιφῶντος πονηρίαν καὶ π.

Πορνοβοσκός, ὁ, ἡ, Leno, Lena, ad verbum Qui scorta et meretrices alit, prostibula alit : Cic., Qui alieno amori servit. Synonyma, προαγωγός, μαστροπός, et ἡ προϊστᾶσα γυναῖκας ἐπὶ μισθῷ τοῖς παρατυχοῦσι συμφθειρομένας. [Æschin. p. 26, 34; 89, 4; Demosth. p. 1354, 22; Diphil. ap. Athen. 2, p. 55, D; Plut. Mor. p. 18, C; 133, A; Lucian. Nec. c. 11. Π. Anaxilæ, Eubuli et Posidippi comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt. De accentu v. Arcad. p. 37, 25.]

[Πορνογενής, ὁ, ἡ, Meretrice natus. In Gl. Spurius.]

[Πορνογέννητος, ὁ, ἡ, Meretrice natus. Νοθογέννητος per π. exp. Hesych., ubi in cod. scriptum πορνογέννητος. Similis corruptela πορνισκόπος, de qua v. s. Πορνοκόπος. Ῥῶμος καὶ Ῥῆμος πορνογέννητοι ap. Joann. Malal. p. 178, 19. G. Dind.]

Πορνογράφος, ὁ, Qui meretrices depingit, describit, de meretricibus librum conscribit, ὁ συγγεγραφὼς περὶ τῶν ἑταιρίδων, Athen. 13, [p. 567, B] ubi etiam hoc composito πορνογράφος utitur.

[Πορνοδιάκονος, ὁ, Bacario, Gl.]

[Πορνοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, Meretrices docens. Aristæn. Ep. 1, 14 : Παλαιὰ συνοῦσα π.]

[Πορνοδότης, ὁ, Ganeo, Gl.]

[Πορνοκοπέω, Lenocinor. Πορνοκοπῶν pro πορνοβοσκῶν restituendum Polluci 6, 188, ex codd.]

[Πορνοκοπία, ἡ, Lenocinium. Schol. Aristoph. Av. 286.]

Πορνοκόπος, ὁ, ab Hesychio [cujus codex vitiose πορνισκόπος] exp. ἑταιροτρόφος, necnon πόρνος, adeo ut significet non solum Lenonem, sed etiam Illum ipsum qui corpus suum prostituit. [Phrynich. p. 415 ed. Lob. : Π., οὕτω Μένανδρος· οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ. Quæ repetit Thom. M. p. 731. Πορνοκόπος LXX Prov. 23, 21; Basil. M. vol. 1, p. 1101; Greg. Nyss. vol. 1, p. 635; Liban. vol. 4, p. 615. Πορνοκόπα ἔθη Joann. Chrys. vol. 6, p. 579. In πορνοκόπης corruptum ap. Ignat. Epist. 9, p. 200, correxit Struvius. Πορνότριψ annotatum a Phryn. l. c. et in Bekk. Anecd. p. 12, 1, præeuntibus veteribus, quorum exempla hodie non supersunt, dixit Synes. p. 178, B : Τὰ πορνότριβα σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς.]

[Πορνοκτόνος, ὁ, ἡ, Scorta interficiens. Greg. Naz. Or. 22, p. 406, A. Boiss. Theodor. Stud. p. 608. G. Dindorf.]

Πορνομανής, ὁ, ἡ, Meretrices insano amore prosequens, Meretricio amore ad insaniam usque flagrans. [Schol. Aristoph. Ran. 432.]

[Πορνομοιχεία, ἡ. Cyrill. Alex. Or. de exitu animæ p. 414 : Ὑπὸ τῆς πορνομοιχικῆς ἁμαρτίας, Peccati scortationis et adulterii. Seag.]

[Πορνομύστης, ὁ, Fornicator. Theod. Diac. Acr. 1, 69 : Ὁ πορνομύστας ἐκτελῶν τοὺς βαρβάρους. Boiss.]

[Πορνόπαι· αἱ ἄρπαι, glossa obscura Hesychii, quæ Piersono ad Mœr. p. 416 sic corrigenda videbatur, Πορνοτύπαι, ἑταῖραι, collato μοιχοτύπη, quod ipsum quoque ex conjectura restituit Hesychio pro μοιχοτυπῆς, ut χαμαιτύπη dicitur.]

[Πορνοπίων, ωνος, ὁ. Strabo 13, p. 613, ubi de Herculis cognomine Κορνοπίων dixit (quod Locustarum abactorem significat, ἀπὸ τῶν παρνόπων, οὓς οἱ Οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι) addit : Παρ' Αἰολεῦσι δὲ τοῖς ἐν Ἀσίᾳ μείς τις καλεῖται Πορνοπίων, οὕτω τοὺς πάρνοπας καλούντων Βοιωτῶν, καὶ θυσία συντελεῖται Πορνοπίωνι (codd. partim πορνοπίῳ) Ἀπόλλωνι. Sic nunc ex conjectura legitur Casauboni : codices μῦς τις vel μυστής.]

[Πορνοποιός, ὁ, ἡ, Scorta faciens. Theodor. Stud. p. 464. G. Dind.]

Πόρνος, ὁ, Qui corpus suum prostituit et veluti vendit, corpore quæstum facit, ut pueri meritorii, qui et ἑταιρεύοντες, Bud. interpr. Cinædus, Exoletus. Πόρνος quis sit, et unde dictus, Xen. Apomnem. 1, p. 426 [c. 6, 13] aperte ostendit : Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι· mox, Καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὥσπερ πόρνους, ἀποκαλοῦσι. Et ap. Aristoph. [Pl. 155] παῖδας πόρνους, Pueri qui corpore quæstum faciunt, meritorii. [Æschin. p. 10, 25 : Πρὸς πόρνον πεπορνεῦσθαι· 22, 28 : Πόρνους μεγάλους τιμαρχώδεις. Demosth. p. 616, 11; 1489, 3; Lucian. Adv. ind. c. 25.]

[Πορνοσκόπος vitiose pro πορνοκόπος, quod v.]

[Πορνοστάσιον, τὸ, Lupanar. Damasc. Stud. Homil. 20. Ducang.]

[Πορνοσύνη, ἡ, i. q. πορνεία. Manetho 4, 314.]

Πορνοτελώνης, ὁ, Leno, Qui pecuniam aliquam publico ærario solvit, ut lenocinium facere possit, h. e. scorta alere et ex eis quæstum facere, Pollux [7, 202; 9, 29] ex Hermippo comico.

[Πορνότριψ, ιβος, ὁ, i. q. πορνοκόπος, quod v.]

[Πορνοτρόφος, ὁ, Meretrices alens. Euseb. Hist. Eccl. p. 266.]

[Πορνοτύπη Piersoni conjectura. V. Πορνόπαι.]

[Πορνοφίλας, ὁ, Meretrices amans. Anth. Pal. 11, 416 : Χρυσὸς ὁ π.]

[Πορνοφόνος, ὁ, ἡ, Meretrices interficiens. Greg. Naz. vol. 2, p. 134.]

[Πόρνοψ. V. Κόρνοψ.]

[Πορνῶ ap. Arcad. p. 159, 14, vitiose pro περνῶ. G. Dindorf.]

[Πόρξ. V. Πόρξ.]

Ποροποιέω, Transitum facio, Meatum aperio, Viam facio qua aliquid transeat. Apud Medicos vero ποροποιεῖν dicitur Quod meatus et foramina corporis aperit. Diosc. 5, 11 : Μετασυγκρίνει γάρ πως, τάς τε αἰσθητὰς ἀνακαθαίρον ἐκκρίσεις, καὶ ἀδήλως ποροποιοῦν. Quæ verba Ruell. sic vertit, Nam quodam modo ex alto evocat, sensilesque expurgat excretus, et per cæca corporis ducit spiracula. [Suid. : Πεποροποιημένος· ἐκ τοῦ πόρος.]

[Ποροποιία, ἡ, Pororum luxatio, quæ fit per balneum, Clem. Alex. Pæd. 3, 9, p. 281.]

Πόρος, ὁ, Transitus, Trajectus, a πείρω, Transeo, Trajicio, ita derivatum sicut σπόρος ex σπείρω, πόκος ex πέκω, s. πέκω. [Chœrob. In Theodos. p. 239, 6 ed. Gaisf. : Παρὰ τὸ περῶ γίνεται ἐν ὀξείᾳ τάσει πορὸς ὁ διαπερῶν καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει πόρος ὁ διαπερώμενος τόπος. Hesych. : Π., ὁδὸς, τρίβος· ἢ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα, οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ· οἱ δὲ τὰς γεφύρας· καὶ ἀφορμή. Phot. et Suid. : Π., πέρας, ἢ ποταμὸς, ἢ ὁδὸς, ἢ φυσήματα ὑδάτων, ἢ μηχανὴ, ἢ τέχνασμα.] Hom. Il. B, [592] : Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, Trajectum Alphei, Ubi Alpheus fluvius transiri et vadari potest, Alphei vadum. Ubi annotat schol. Alpheum de sententia Homeri esse ποσὶ διαβατὸν, eo quod πόρος significet τὸ διαβατὸν μέρος. Et alibi [Ξ, 433] : Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, Ad vadum ubi transiri potest. [Ἀλφεοῦ π. ap. Pind. Ol. 1, 148; 2, 25. Εὐρώτα π. 6, 46. Ἀρέας π. Nem. 9, 67. Frequens ap. Tragicos, ut Æsch. Pr. 806 : Ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου· Sept. 378 : Πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν· Pers. 864 : Πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο. Soph. Tr. 564 : Ἡνίκ' ἦν μέσῳ π. Eur. Herc. F. 838 : Ἀχερούσιον π.] Itidem Thuc. 7, p. 260 [c. 78] : Κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν, ubi quod πόρον dicit, paulo ante διάβασιν nominat, Ἐπειδή τε ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ. Et p. seq. [c. 80] : Φυλακήν τινα ἀποτειχίζουσαν καὶ ἀποσταυροῦσαν τὸν πόρον· quam βιασάμενοι διέβησαν τὸν ποταμόν. Apud Eund. 6, p. 213 [c. 48] : Ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας, schol. πόρῳ exp. περαιώσει, ut sit, Ea parte Siciliæ qua ex Græcia in eam transitur. [Polyb. 3, 46, 11 : Κατὰ μέσον τὸν π. Aristid. vol. 1, p. 476, 13 : Λακεδαιμόνιοι ἐν σκέπῃ πολλῇ τοῦ πολέμου εἰσὶ ... ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις ἐν πόρῳ τοῦ πολέμου καὶ οὐδεμία ... ἐπὶ τοὺς ἑτέρους ἔξοδος ἔσται πρὶν εἰς τὴν ἡμετέραν ἐμβαλεῖν. Πόρος i. q. Βόσπορος ap. Appian. Mithr. c. 101, Scylac. Peripl. p. 34.] Sed et maris πόροι dicuntur Loca per quæ minori periculo trajici potest. Hom. Od. M, [259] : Οἴκτιστον Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. Et Hesiod. Theog. [292] : Διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, Emensus iter Oceani, Loca Oceani quæ transiri queunt. [Æsch. Prom. 530 : Ὠκεανοῦ ... ἄσβεστον π. Pers. 875 : Ἕλλας ἀμφὶ π. πλατύν. Eur. Andr. 1263 : Ἐντὸς εὐξείνου π. Iph. T. 253 : Ἀξένου π. Tro. 82 : Αἰγαῖον π. Dionys. P. 570 : Ἄγχι δὲ νησιάδων ἕτερος π. Polyb. 1, 37, 1 : Διάραντες τὸν π. (ex Africa in Siciliam).] At Aristoph. [Pac. 124] dicit, Τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; pro Qua transibis et trajicies. Herodot. Pontem quoque cujus ope flumen transitur, πόρον appellavit : quippe qui dicit [4, 136] πόρον λύειν, quod alii γέφυραν λύειν, Pontem solvere, intercidere. [Ibid. c. 140; 8, 111 (ubi c. 108 λύσοντες τὰς γεφύρας dixerat). Et 8, 115 : Ἀπικνέεται ἐς τὸν πόρον τῆς διαβάσιος.] || Interdum redditur Via : quemadmodum Suid. quoque exp. πόρον non solum περαίωσιν, sed etiam τρίβον, διέξοδον : et Hesych. non modo διάβασιν, sed et ὁδόν : quomodo locus Hesiodi paulo ante ex Theog. citatus, διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, redditur, Emensus iter Oceani. Itidem ex Apollon. [Rh. 1, 21], πόροι ἁλὸς, pro Viæ atque meatus maris. [Æsch. Pers. 722 : Μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πόρον.] Alias ipsa etiam aqua perfluens per ejusmodi πόρους, h. e. Vias vel Meatus et canales, πόρος vocatur : quomodo et ab Hesych. exp. ποταμοῦ ῥεῦμα. Afferturque in hac signif. ex Dionys. Per. Sed et ap. Soph. πόροι ἀλίρροθοι a Suida esse dicuntur ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, qui etiam πόρος exp. ποταμὸς et φύστημα ὕδατος. Locus est in Aj. p. 26 meæ ed. [412] : Πόροι ἀλίρροθοι πάραλά τ' ἄντρα, Fluvii in mare cum murmure et strepitu influentes. [Sic etiam Æsch. Pers. 367. Π. ἐνάλιοι ib. 453. Π. κυματίας Supplic. 546. Ἀλιμένιτα π. 844. Eur. Iph. T. 116 : Οὔτοι μακρὸν ἤλθομεν κώπῃ πόρον. De via terrestri Æsch. Ag. 910 : Πορφυρόστρωτος π. 921 : Εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον· Sept. 546 : Μακρᾶς κελεύθου πόρον. Soph. Ph. 705 : Ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι πόρου. Eur. Iph. A. 144 : Π. σχιστὸν ἀμαξῶν. De aere Prom. 281 : Αἰθέρα θ' ἁγνὸν πόρον οἰωνῶν (προλιποῦσα) ... χθονὶ τῇδε πελῶ.] Metaph. quoque pro Via accipitur. [Æsch. Prom. 59 : Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους (cui loco simillimus est Aristoph. Eq. 759 : Κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων)· 477 : Οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην· 111 : Πυρὸς πηγὴν ... ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας π.] Eur. Med. [1418] : Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. Virg., Fata viam invenient. Et [260] : Ἢν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ. [Alc. 211 : Τίς ἂν π. κακῶν γένοιτο; Iph. T. 356 : Τίνα δὲ πόρον εὕροι πόθεν; Cum ὁδὸς conjunxit Andocid. p. 21, 38 : Ὥστε ὁδόν τε καὶ π. μηδαμῇ ἔτι εἶναί μοι σωτηρίας.] || Meatus, Canalis, Alveus : cujus signif. paulo ante quoque mentio facta est. Item Fistula redditur a Plinio; quippe qui hæc verba Aristot. [H. A. 5, 16] de spongiis, Ἄνωθεν δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πόροι συγκεκλεισμένοι, sic interpr., Sunt et aliæ fistulæ, sed superne, concretæ. [Plato Menon. p. 76, C : Πόρους εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται. Timæus Locr. p. 101, A : Ὧν τοὶ πόροι διήκοντι ἄχρις ἥπατος χωρέοντες· 100, E : Τὰ ἐς τὼς πόρως διαδόσει.] Rursum quod Aristot. [l. c.] de eo spongiarum genere scribit, quæ ἀπλυσίαι nominantur, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι, quia elui non possunt, Τοῦτο δὲ τοὺς μὲν μεγάλους πόρους ἔχει, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, sic interpr., In quibus magnæ sunt fistulæ, et reliqua densitas spissa. Eodem modo reddidit hæc ejusd. Aristot. verba [l. c.] : Ἡ δὲ πρόσφυσίς ἐστιν οὔτε καθ' ἕν, οὔτε κατὰ πᾶν· μεταξὺ γὰρ εἰσι πόροι κενοί· Adhærent spongiæ, nec parte, nec totæ; intersunt enim quædam fistulæ inanes. In corpore quoque humano πόροι sunt. Πόρος, inquit Gorr., Meatus : id dicitur, per quod aliquid influit vel effluit, sive id spiritus sit, s. aer, s. humor, s. excrementum. Proinde Oculorum nervi πόροι vocati sunt ab Herophilo. Similiter et in auribus ἀκουστικοὶ πόροι. Ad hæc Meatus, tum per quos cibus vel in ventriculum subit vel ab eo exit, tum quibus chylus in jecur effunditur, aut bilis in suam vesiculam ingreditur, vel ex ea effunditur, πόροι appellantur. Præterea et exigua illa foramina per totam dispersa cutem, quæ corporis universi perspirationem moliuntur. Sunt autem in universum duo pororum genera : alii sensibiles, alii insensibiles. Illi, magni et patentes sunt, quales in ventre, jecinore, liene, intestinis, venis, arteriis, et reliquis ejusmodi instrumentis visuntur : hi vero, parvi et visum fugientes, non solam quidem partium superficiem occupantes, sed per totam etiam carnis, ossium, cartilaginum, nervorum, ligamentorum, membranarum, et cutis substantiam disseminati. Iis foraminibus totius corporis perspiratio fit, quæ constat et frigidi aeris intermissione, et fuliginosorum, quæ in singulis partibus colliguntur, excrementorum vacuatione. Hæc inter alia Gorr. Sic πόρων μεστὸς ap. Aristot. Plenus ejusmodi meatuum et foraminum. Itidem Alex. Aphr. Probl. [1, 2] : Τὰ γὰρ βρέφη, ὑγρὰ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει, Infantes humidi sunt in meatibus et solidis corporis partibus. Plut. Symp. 3 [p. 647, C] : Θερμῶν μαλακῶς ἀναχαλῶντων τοὺς πόρους· 7 [p. 715, E] : Εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ καὶ πόρους ῥήγνυσι. Aristot. : Τοὺς πόρους ἀνοίγεται, Meatus ejus aperiuntur. Gregor. : Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum qui ex jucundo auditu hilaritate diffunduntur.

Et διαδρομαὶ τῶν πόρων, ap. Longin. [32, 5], quos Plato appellat στενωπούς. Herodian. 1, [12, 5]: Τοὺς πόρους τῶν αἰσθήσεων, Meatus sensuum. At Plut. Adv. Col. [p. 1109, C]: Ἁρμονίαι τῶν περὶ τὰ αἰσθητήρια πόρων. [Οἱ π. τοῦ ὄμματος Aristot. De sens. c. 2. Galen. vol. 4, p. 546: Τῶν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπ' ἐγκεφάλου κατιόντων νεύρων τῶν αἰσθητικῶν, ἃ δὴ καὶ πόρους ὠνόμαζεν Ἡρόφιλος, ὅτι μόνοις αὐτοῖς αἰσθηταὶ καὶ σαφεῖς εἰσιν αἱ τοῦ πνεύματος ὁδοί. Pollux 2, 222: Τράχηλος, οὗ στόμα ὁ πρῶτος πόρος. Ib. 84: Σκολιὸς π. τῆς ἀκοῆς.] Rursum Aristot. De gener. anim. 1, 14, τῆς ὀχείας πόρος, Meatus quo coitus perficitur. Galeno, σπερματικοὶ πόροι, Meatus per quos semen defertur: qui ap. Athen. 7, [p. 315, A], θορικοὶ πόροι. [Joseph. Hypomn. 5, 144, p. 330: Ἡ Πυθία ... διὰ τῶν γυναικείων π. τὰς μαντικὰς ἀποκρίσεις ὑποδέχεται.] Itidem, οὐρητικὸς πόρος, Meatus s. Fistula urinaria. [Ælian. N. A. 6, 26: Τὰ οὖρα ἐμφράττεται καὶ ὁ ἕτερος πόρος.] || Πόρος dicitur etiam Ora maritima. Thuc. 1, p. 38 [c. 120]: Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, i. e. ἐν τῇ παράλῳ, schol.: dicens πόρον ibi vocari τὰ ἐμπόρια: nam ex ejusmodi locis crebro mare transitur, et advehuntur cibaria ac merces. [Conf. 6, 48.] In hoc autem Æschinis [p. 76, 11] loco, Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι, accipi videtur potius pro In transitu, In trajectu, ἐν τῇ διαβάσει, Interim dum trajiceret.

|| Πόρος, Ratio excogitata aliquid efficiendi. [V. Æschyli et Euripidis exx. supra allata, ubi HSt. exp. Via. Herodot. 2, 2: Ὡς οὐκ ἐδύνατο πόρον οὐδένα τούτου ἀνευρεῖν· 3, 156: Ἐπεὶ οὐδεὶς π. ἐφαίνετο τῆς ἁλώσιος.] Theodorit. H. E. 1: Τοιῷδε πόρῳ τὴν ἀπορίαν διέλυσε· alibi, Ἐν ἀπορίᾳ ὤν, πόρον εὗρε τῆς σωτηρίας. In l. 4 vero [et vol. 1, p. 90, 284, 285; vol. 2, p. 212] dicit, Πάντα πόρον κινεῖν, quod alibi πάντα λίθον κινεῖν, Omnem movere lapidem. Plato Leg. 6, [p. 752, D]: Εἴδωμεν εἴ τινα πόρον πορίζοιμεν ἂν κατὰ τάδε. [Theæt. p. 191, A: Ἢ ἔτι πόρον τινὰ εὑρίσκω τοῦ ζητήματος ἡμῖν ἄκουε.] Hæc latius Bud. p. 327. Itidem Philo V. M. 1: Ἐν ἀπόροις πόρον εὐπορεῖν, Θεοῦ ἴδιον, Impedita expedire, Dei munus. Et Synes. Ep. 148: Πόρον ἐν ἀμηχάνοις εὑρεῖν, Exitum et viam rei gerendæ. Similiter a Suida exp. μηχανὴ et τέχνασμα: ab Hesych. vero etiam ἀφορμή. [Diogen. L. 6, 22: Πόρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως. Theodoret. H. E. 3, p. 133, 31: Τίς ἂν γένοιτο π. δι' οὗ δυνατὸν ... φυγεῖν. Harpocr.: Ἀπορώτατος, ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὑρεῖν. Hemst.] Huc pertinet πόρος χρημάτων, Ratio comparandæ pecuniæ. Eur. [Suppl. 777] πόροι χρημάτων εἰσί, Non desunt artes comparandæ pecuniæ, s. rem faciendi. [Demosth. p. 184, 25 (ubi præcedit χρημάτων): Εἶναι γὰρ πόρον, ἂν δέῃ, καὶ μέγαν καὶ καλὸν καὶ δίκαιον. Περὶ πόρον γίγνεσθαι χρημάτων Polyb. 17, 17, 2.] Synes. Ep. 43: Ἐξευρέτω τινὰ πόρον αὐτῷ χρημάτων, Rei quærendæ rationem aliquam inveniat. Ex Dem. vero πόρος χρημάτων affertur etiam pro Pecuniarum suppeditatio. [Comparatio, i. q. τὸ πορίζεσθαι. Plato Menon. p. 78, E: Ὁ π. τῶν τοιούτων ἀγαθῶν. Aristid. vol. 1, p. 38, 2: Τρυφῶν ἀφορμὰς καὶ πόρους διὰ τῆς ὑγιείας ἐργασάμενος.] Interdum πόρος sine adjectione dicitur pro πόρος χρημάτων, Pecuniæ parandæ ratio, Via pecuniæ conquirendæ. Aristot. Rhet. 1, [c. 4, 3]: Περὶ μὲν πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τὰς προσόδους τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ πόσαι, Qui de ratione conficiendæ pecuniæ publice dicturus est, scire oportet reditus civitatis, quot quantique sint. Itidem Polit. 1, 7: Ὡς πόρους εὑρίσκοντα τοῖς ἑαυτοῦ πράγμασιν ἀσυμφόρους, Rationem pecuniæ coacervandæ et rei augendæ: sc. τὴν μονοπωλίαν. Et Dem. [p. 15, 3]: Λέγουσιν δὲ καὶ ἄλλους τινὰς ἄλλοι πόρους. Idem Olynth. 3, [p. 33, 22]: Πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικούς. Idem etiam ἐντελῶς dicit πόρος χρημάτων, Pro cor.: Πόρους χρημάτων, ἐμπορίου κατασκευήν. Alibi vocat πολιτικὴν καὶ κοινὴν βοήθειαν χρημάτων. Cic. Vias pecuniæ appellat, Ep. ad Quintum fratrem: Omnes vias pecuniæ norunt; diverso tamen consilio illi pecuniam quærebant. Alicubi ipsa Pecunia πόρος dicitur: nonnunquam vero pro Quæstu usurpatur, qui filius est τῆς Μήτιδος, ut inquit Plato Symp., quo in loco lepidum fabulamentum commemorat de concubitu πόρου καὶ πενίας, ex

A quo natus est ἔρως. Sic Aristot. Polit. dicit πόρον ποιεῖσθαι, Quæstum facere, Pecuniam comparare. [Anth. Pal. 9, 621: Ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος.] Item Reditus, Proventus, Obventio, Vectigal. Sic accipiunt quidam ap. Aristoph. Vesp. [306]: Ἔχεις ἐλπίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ πόρον Ἕλλας ἱερόν· interpretantes, Tributum ac vectigal. Schol. exp. πορισμόν, dicens a Pind. verba illa πόρον ἱερὸν mutuatum esse. [Pindarus πόρον Ἕλλας (nam hoc accentu recte nunc scribitur) ἱερὸν dixerat Hellespontum intelligens, quæ verba alium in sensum detorquet comicus πόρον pro πορισμὸν accipiendo.] || Auxilium, Adjumentum, etiam Utilitas, Emolumentum. Xen. Cyrop. 1, p. 16 [c. 6, 9]: Εἰ ἐνορῴης τινα πόρον καὶ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον· nisi malis, Me quoque aliquid momenti ad rem gerendam afferre. || Πόρος pro Exercitu affertur ex Dionys. H. 6. || Πόρος est etiam δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος: cujus δημότης vocatur Πόριος, ap. Dem. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει [?], Harpocr., [Phot.] et Suid., velΠοριεύς: nam Hesychio Ποριεῖς sunt δῆμος τῆς Ἀκαμαν-
B τίδος φυλῆς. [Apud Harpocr., Phot. et Suidam non Ποριεὺς scriptum, sed Πόριος. Et sic est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 512: Σωσίβιος Π. Contra Ποριεὺς in inscr. ap. Ross. in Diar. Halens. 1838, fol. 196, p. 353.]

[Πορροσελήνη. V. Πορδοσελήνη.]

Πορπάζω, sive Πορπάω, i. q. πορπακίζω, Fibulo, Fibula annecto, astringo. Æsch. Pr. p. 8 meæ edit. [61]: Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. Paulo ante dicit, Πασσάλευε πρὸς πέτραις, et, Σφίγγε, μηδαμῇ χάλα· schol. exp. περόνησον. Ubi nota α in πόρπασον produci, sicut in πόρπακα ap. Eur. Phœn. [1134]: Κυκλούμεναι Πόρπαχ' ὑπ' αὐτόν. [Litera α quum producatur, manifestum est præsens non esse πορπάζω, sed Πορπάω, unde aoristus πορπῆσαι. Sed Tragici formam Doricam videntur prætulisse, ut ex derivatis προσπορπατός et πόρπαμα colligi potest: de quo genere in universum dixit Lobeck. ad Phryn. p. 205, cujus exemplis fortasse addendum αὔδασον in trimetro Euripidis Phœn. 125, quod Matthiæ in αὔδησον mutavit. Suidas: Πε-
C πορπημένος· ἱμάτιον διπλοῦν περικείμενος πόρπῃ συνεχόμενον, ὡς μὴ ἀφίστασθαι τῶν ὤμων. Quibus subjungit verba Lycurgi C. Leocr. p. 153, 5, composito usi: Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους. G. Dind.] || Πορπάζω ap. Plut. Numa exp. Rubiginem contraho, ut annotant VV. LL. [Sumtum ex c. 20, ubi libri vitiose πορπάζειν, uno excepto qui πορπάξιν, quo H. Stephani confirmatur emendatio πόρπαξιν.]

Πορπακίζω, Fibulo, Fibula subnecto. Et πορπακίζεσθαι dicitur qui fibula s. loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. Lys. [105]: Ὁ δ' ἐμός γε, κἂν ἐκ τῆς ταγῆς ἔλθῃ ποκα, Πορπακισάμενος, φρούδος ἀμπτάμενος ἔβα, i. e. περονησάμενος, Suid.

[Πόρπαμα. V. Πόρπημα.]

Πόρπαξ, ακος, ὁ, Fibula. Item in clypeo s. scuto πόρπαξ dicitur, de quo in Ὀχάνη et Ὄχανον multa. [Bacchyl. ap. Plut. V. Numæ c. 20: Σιδαροδέτοις πόρπαξιν. Soph. Aj. 576: Πολυρράφου π. Eur. Tro 1196, Hel. 1392, Phœn. 1134. Plut. Mor. p. 193, A: Ἂν μὴ
D τὴν χεῖρα διὰ πόρπακος ἔχωσι. Πόρπακες tintinnabulis distincti ap. Eur. Rhes. 384: Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας. Ab ὀχάνῃ distinguit Plut. V. Cleom. c. 11: Διδάξας αὐτοὺς ἀντὶ δόρατος χρῆσθαι σαρίσσῃ δι' ἀμφοτέρων, καὶ τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος, ad quem l. Schœmann. p. 208: « De ὀχάνῃ s. ὀχάνῳ ejusque et πόρπακος discrimine non satis liquet. Veteres quidem grammatici passim ita loquuntur, quasi res eadem utroque nomine designetur, e. c. schol. Hom. Il. Θ, 193, qui, κανόνας Homericos interpretans, ῥάβδους, inquit, αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας· οὕτω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν, quæ repetuntur ab Etym. M. p. 489, 39. Etiam Eustath. p. 707, 59, οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακας, ἤγουν τὰ ὄχανα. Suidas: Πόρπαξ· ᾧ τὴν ἀσπίδα κατέχουσιν, ὁ λεγόμενος ὄχανος. Schol. Aristoph. Eq. 849: Αὐτοῖσι τοῖς π.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ὀχάνοις. E recentioribus, ne Heynium ad Hom. l. c. et Schneiderum in Lex. s. v. Ὀχάνη commemorem, Lessingius in Epist. antiquar. 39, Oper. vol. 32, p. 35, utrumque in uno scuto

fuisse statuit; et ὄχανον quidem, cui brachium cubito tenus insereretur, πόρπακα, qui manu prehenderetur. Sed neque auctorem hujus sententiæ habet, et Plutarchi locus ostendit solum alterutrum, aut πόρπακα aut ὀχάνην, in scuto fuisse: idem autem ὄχανον et ὀχάνην fuisse non dubium arbitror. Ceterum illud mihi recte ex hoc loco colligi posse videtur, ὀχάνην ejusmodi fuisse, quæ scutum brachio ita adaptaret, ut manus tamen militi libera relinqueretur ad regendam, si opus esset, sarissam, πόρπακα autem manu prehendendum fuisse, ut sarissam miles, si πόρπακα teneret, tractare non posset: atque ita planum fit quæ Cleomeni caussa fuerit hunc cum illa permutandi. Præterea πόρπακα Suidas σιδήρεον fuisse refert, ὄχανον autem Etym. Gud. p. 444, 50, et Etym. M. p. 645, 52, λῶρον dicunt. » Sic etiam schol. Soph. Aj. 576: Λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον.] Apud Suid.: Ταύτας ἔθν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι. Ubi annotat, Πόρπαξ, κατὰ μέν τινας ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος· ὡς δέ τινες, τὸ δι῀κον μέσον τῆς ἀσπίδος σι-
B δήρεον [ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης]. Leguntur ea verba, quæ citat, ap. Aristoph. Eq. [849]; ubi etiam de clypeis dicit [858], Ἔχουσι γὰρ πόρπακας. Quæ vero ipse Suid. de πόρπαξ ibi dicit, habentur ap. schol. Aristoph. Pac. [662], ubi exp. Μισοπορπακιστάτη, de quo vocab. supra. [Phot. p. 144, 18: Π., τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον.] Ostii quoque annulus πόρπαξ nominatur. [|| Fluvius Siciliæ. Ælian. V. H. 2, 33.]

[Πόρπασμα vitiose pro πόρπαμα. V. Πόρπημα.]

[Πορπάω. V. Πορπάζω.]

Πόρπη, ἡ, i. q. περόνη, ejusdemque originis. [Π. per vocabulum Latinum φίβλα exp. Hesych., Phot. et Suidas, quorum Suidas scriptoris ignoti verba addit, in quibus est, Ὁ δὲ τὴν π. αὐτοῦ σπάσας.] Eust. Hom. Il. Σ, [401]: Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους [Alter versus iisdem verbis in H. in Ven. 163]· sunt verba Vulcani: ad quæ respexisse videtur Plin. quum 33, 7, ait, Fabricam etiam deûm, fibulas et alia mu-
C liebris cultus. His fibulis longiora vestimenta subnecti solita fuisse, tum l. Virg. in Περόνη cit. indicat, tum hic Ovidii, Rasilis hinc summam mordebat fibula vestem. [Pollux 7, 54: Ὁ σχιστὸς χιτὼν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διείρτο, ἡ δὲ πόρπη κατὰ τὰ στέρνα ἐνήπτετο. Eur. El. 318: Φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι πόρπαισιν. Lucian. De domo c. 7; Longus p. 4, 7. Πόρπαι oculis effodiendis adhibitæ, Eurip. Hec. 1170, Phœn. 62. || I. q. πόρπημα, Indumentum fibulatum, Hesych.: Ἐφαπτίδας· πόρπας. Ἐφεστρὶς per πόρπη exp. Etym. M. p. 402, 51, quod in πόρκη corruptum in glossa Mœridi illata in apographis quibusdam p. 139. De accentu v. schol. Hom. Il. E, 202, et Lobeck. Pathol. p. 12.] || Item ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃν ὁ πῆχυς ἐνίεται, Hesych. Sic πόρπαξ. [Conf. Πόρκης.]

Πορπηδόν, In modum fibulæ. [Suid.]

[Πόρπημα, τό.] A πορπάω autem, quod format fut. in ήσω, est Πόρπημα, τό, Indumentum fibulatum, Eur.
D [Rhes. 442, ubi vulgo πορπήμασιν, sed codices πορπάμασιν: unde πορπάμασιν restituit Porsonus, qua forma utitur Eur. El. 820: Εὐπρεπῆ π., et Herc. F. 959: Γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων. Hesychio restituit Salmas. Πόρπημα, χλαμύς· ubi codex πορπᾶλλα.] Suid. dicit esse εἶδος ὅπλου. [Suidæ πόρπωμα restituendum ex optimis codd. Πορπώματα (sic) in cod. Flor. Euripidis El. 820 scriptum esse perhibetur pro πορπάματα. G. Dind.]

[Πορπίς, ίδος, ἡ, Fibula. Hesych.: Ἄλλικα ... πορπίδα χλαμύδος ἀλληλοχείρου. Comparandum compositum ἐπιπορπίς. Paroxytonum quoddam πόρπις inter nomina in πις memorat Arcad. p. 33, 10.]

[Πορπόω, i. q. πορπάω. V. Ἐπιπόρπημα. Πορποῦσθαι per φιβλοῦσθαι exp. Phot. et Suidas.]

[Πόρπωμα. V. Πόρπημα.]

[Πόρρος vitiose pro πόρος, quod v.]

[Πόρρω, Πόρσω et Πρόσω.] Πρόσω, Ante se, In anteriorem partem [sive loci sive temporis]: cui oppos. ὀπίσω, Retrorsum: poetæ autem [epici] metri gratia scribunt Πρόσσω. Hom. [Od. I, 542: Τὴν δὲ πρόσσω φέρε κῦμα· Il. A, 572: Δοῦρα ... ὄρμενα πρόσσω· 615:

A Ἵπποι πρόσσω μεμαυῖαι· Π, 265: Πρόσσω πᾶς πέτεται.] Il. Γ, [109]: Ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, Simul cernet et quæ ante pedes sunt et quæ retro, i. e. et præsentia et futura. Sic Plut. in libello, An seni capess. respublica [p. 788, D]: Τὸν στρατηγὸν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, ubi et casum observa. Sine casu autem Xen.: Πρόσω ὁρῶν καὶ οὐ κατόπιν. Rursum Hom. Il. Σ, [250] et Od. Ω, [451] de vate: Ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Et [Il. A, 343]: Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Aristot. De mundo [c. 6 med.]: Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διαξέρπων, Et ante se et retro, s. Ultro citroque. Eur. [Hec. 958], Πάλιν καὶ πρόσω, Retrorsum et ante se, itidem pro Ultro citroque. Rursum Aristot. De mundo [c. 4 ante med.]: Διαπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, Recta ante se flant, Flatus eorum recta ante se tendit. [Ante se, Ulterius, Longius. Pind. Nem. 3, 35: Οὐκέτι πρόσω ... περᾶν εὐμαρές. Herodot. 3, 133: Τὸ φῦμα ἐνείματο πρόσω. Æsch. Ag. 294: Παρήγγειλαν πρόσω (igne accenso)· 853: Οὕσπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. Soph. Tr.
B 195: Οὐδ' ἔχει βῆναι πρ. 547: Ἥβην ἕρπουσαν πρ. Eur. Hel. 333: Τί βλέπεις πρ.; De tempore, In posterum. Æsch. Eum. 747: Ἔρρειν ἢ πρ. τιμὰς νέμειν.] Interdum genitivo jungitur: ut et in l. quodam Plutarchi paulo ante citato: Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω πραγμάτων ὁρῶντα, Cernentem rerum omnium et frontem et occiput: i. e. non ea tantum quæ ante pedes sunt, τὰ ἐν ποσί, s. τὰ πρὸ ποδῶν, videntem, sed et ea quæ futura sunt prospicientem. [Xenoph. Anab. 4, 3, 28: Μὴ πρ. τοῦ ποταμοῦ προβαίνειν.] Quo refer quod ap. Thuc. [Herodot. 2, 121, 4] legitur, Ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός· quo sensu ap. Sallust., Ubi plerumque noctis processit: ap. Tac. et alios, Multa jam nocte. Idem Tac. dicit, Nox erat provecta. [Herodot. 9, 44: Πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο. Similiter 7, 237: Εἰ μὴ πρ. ἀρετῆς ἀνήκοι· et 3, 154: Ἐς τὸ πρ. μεγάθεος τιμῶνται. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 39: Πρ. πάνυ ἐλάσαι τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους πλεονεξίας.] Et Plut. Camillo [Æmil. Paulo c. 10]: Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω· ut Cic., Non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum. Et alibi,
C Longius provectus ætate. Item, Provecta ætate mortua est: οὖσα ἤδη ἡλικίας πρόσω. Rursum Plut.: Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, Quærendo progressi erant. [Procul. Herodot. 5, 13: Οὐ πρ. σκοπιὴν ἔχοντες. Æsch. Eum. 63: Ἐγγὺς παραστὰς καὶ πρ. δ' ἀποστατῶν. Soph. Œd. C. 15: Πύργοι μέν ..., ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω. Eur. Ion. 1453: Τὰς ἐλπίδας ἀπέβαλον πρόσω.] Alioquin πρόσω cum gen. significat etiam Longe ante, Procul: ut Herodot., Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω, Non procul ab Ægypto. [5, 13: Οὐ πρόσω Ἑλλησπόντου.] Sic Xen. [Cyrop. 2, 4, 17]: Πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι, ἵνα, ὅπου καιρὸς εἴη, ἐπιφανείην. Sic et alibi. Necnon πρόσω γίγνομαι, Procul abscedo. [Ib. 4, 3, 16.] Ex Philostr. autem Her. πρόσω σοφίας pro Supra sapientiam: ut i. sit q. πέραν. [Addito ἀπὸ Herodot. 4, 196: Χωρῆσαι πρόσω ἀπὸ τῶν φορτίων. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 49: Πρ. ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι.] Item τὸ πρόσω, i. q. τὸ ἐν ποσὶ s. τὸ πρὸ ποδῶν, Quod ante pedes est, Quod ante nos est. [Pausan. 3, 9, 7: Ὡς τὸ πρόσω χειρούμενος τὰ ἐν ποσὶ πρόεισιν ἀεὶ σὺν τῷ στρατῷ.] Lucian. [De calumn. c. 12], loquens de
D cursore: Μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα. Synes. Ep. 130: Τὰ πρόσω κατανοῶν, Quæ ante me sunt cogitans. Sicut porro dicitur ἐς τοὐπίσω pro Retrorsum, Retro, sic et εἰς τὸ πρόσω, In anteriorem partem, i. q. πρόσω. [Herodot. 1, 5: Προβήσομαι ἐς τὸ πρ. 3, 56: Ἐς τὸ πρ. οὐδὲν προεκόπτετο, Nihil promovebatur. Et omissa præpos. 3, 123: Εἵποντο αἰεὶ τὸ πρ. et 7, 130. Schweigh.] Apud Lucian. [Navig. c. 5]: Ἡ πρώρα [πρῷρα] ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, Bayf. vertit, In longum producta.

|| Compar. Προσωτέρω, Longius ante, Ulterius. [Herodot. 2, 175: Οὐκ ἔτι προσωτέρω ἐλκύσαι· 6, 124: Οὐκ ἔχω πρ. εἰπεῖν. Addito genitivo 4, 16: Οὐ πρ. Ἰσσηδόνων ... ἀπικέσθαι, i. e. Ulterius in terra Issedonum.] Προσωτέρω διώκειν, Plut., Persequi longius procedendo. Item προσωτέρω αὐτῶν, Longius ante ipsos, s. Ultra ipsos. [Addito articulo Herodot. 3, 45: Τὸ προσωτέρω μηκέτι πλώειν· et cum διελθεῖν 5, 10. Et 8, 122: Τὸ γὰρ πρ., πᾶν δεινὸν ἦν τοῖς Ἕλλησι.] Et τὰ προσωτέρω, Quæ longius ante nos sunt, Ulteriora. [Dionys. A. R.

5, 36 : Ἀδύνατοι ὄντες ἐπὶ τὰ προσωτέρω χωρεῖν. || Προσωτέρω pro προσωτέρω metro coactus dixit Maximus Περὶ καταρχ. 395. Quod comparari potest cum πρόσωθεν, de quo v. s. v. Πρόσωθεν.] Superl. Προσωτάτω, Longissime ante, s. simpliciter Longissime. [Herodot. 2, 103 : Ἐς τούτους μοι δοκέει καὶ πρ. ἀπικέσθαι.] Xen. [Cyrop. 1, 4, 6] : Ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, Quam longissime fieri potuit a sensibus summovisse. Ib. [2, 1, 11] : Ὅτι προσωτάτω, Quam longissime. [Cum articulo Herodot. 4, 43 : Ἔλεγε τὰ πρ. ἀνθρώπους μικροὺς παραπλώειν, In remotissimis locis.] Plut. Themist. [c. 7] : Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, Longissime a Græcia. Ab eod. πρόσω est et nomen compar. Προσώτερος, Qui longius ante est, Longius provectus s. progressus. [Dionys. A. R. 1, 73 : Ἀπιδεῖν τὰ προσώτερα· 1, 55 : Τοῦ μηκέτι προσώτερον τῆς Εὐρώπης πλεῦσαι. Schæf. Non multum tribuendum hujusmodi exemplis, et Dionysium certe probabilius est utrobique προσωτέρω scripsisse, qua forma alibi utitur. Similiter adverbia ἀνωτέρω κατωτέρω ἀνωτάτω κατωτάτω non raro ex antiquioribus codicibus B sunt restituta ubi libri recentiores formas adjectivas præbent : quanquam harum quoque aliquem, etsi rariorem, etiam apud antiquiores scriptores usum fuisse vix dubitari potest. De quo conf. infra ubi de comparat. πορρώτερον dicetur. G. D.] Superl. Προσώτατος, Qui longissime ante est, Longissime provectus s. progressus. Soph. Aj. [731] : Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου [recte nunc ex codd. προσωτάτω], Longissime provecta, progressa. Ubi subaudiunt διά. Unde adv. Προσώτατα, idem significans cum προσωτάτω et πορρωτάτω, Longissime. [Soph. El. 391 : Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.]

|| Πόῤῥω [Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 618, 31 : Τὸ πόρρω Ἀττικώτερον ἐκτεθὲν παρακείμενον τῷ πόρσω, πάλιν τοπικῆς ἐννοίας οὔσης. Similiter schol. Dionys. Thr. p. 943, 1], i. q. πρόσω, ex eoque factum literarum μεταθέσει καὶ τροπῇ, Eust. : i. e. Ante se, In anteriorem partem, etiam Longe ante se. [Πόῤῥω et πόῤῥωθεν dixerunt Comici omninoque scriptores Attici veteres, velut Plato constanter, excepto, ut videtur, C Xenophonte, cujus codices modo has formas, modo πρόσω et πρόσωθεν præbent, inter quas vulgaris quoque dialecti scriptores quivis fluctuare solent. Tragici vix dubitari potest quin duabus solum formis usi sint, vel πρόσω et πρόσωθεν, ubi syllabæ brevi aut ancipiti locus esset, vel πόρσω et πόρσωθεν, ubi longæ : quod de πρόσω et πόρσω observavit Elmsl. ad Eur. Bacch. 390, ubi recte restituit πόρσω, corrigendosque esse monuit librariorum errores, qui interdum πόῤῥω scripserint pro πόρσω, ut ap. Soph. OEd. C. 179, Eur. Rhes. 482, Tro. 189 (ubi cod. Vat. πρόσω), Phaeth. fr. 6, aut pro πρόσω, ut in fragm. Soph. 737, et πρόσω pro πόρσω, ut in libris omnibus Eur. Alc. 914, et quibusdam Soph. El. 213, OEd. C. 226. Ex quo sequitur πόῤῥωθεν quoque suspectum esse habendum Trach. 1004, quod non dubito quin πόρσωθεν sit scribendum, licet casu acciderit ut nulla alia hujus formæ exempla supersint. G. D.] Aristoph. [Nub. 212] : Παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ. Item πόῤῥω προάγειν, Longe provehere; π. προβαίνειν, Longe provehi, procedere D et progredi. [Plato Gorg. p. 458, B : Νῦν ἴσως π. ἀποτενοῦμεν· Rep. 4, p. 432, E : Π. που ἀποσκοποῦμεν· 6, p. 499, C : Π. που ἐκτὸς ὄντι τῆς ἐπόψεως.] Itidemque πόῤῥω εἶναι, Longe provectum s. progressum esse. Quibus loquendi generibus gen. plerumque additur. Xen. [Apol. 30] : Προβήσεσθαι πόῤῥω τῆς μοχθηρίας, Processurum esse longe ad vitium, ut Cic., Qui longe ad virtutem processissent. Alibi autem dicit, In virtute procedere et progredi. Plato [Leg. 2, p. 660, C] : Πόῤῥω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, In errore longe progressum. Idem in Gorgia [p. 486, A] : Τοὺς πόῤῥω ἀεὶ σοφίας ἐλαύνοντας, Qui longe ad sapientiam procedunt, s. magnos in ea progressus faciunt : Euthyd. [p. 294, E] : Πόῤῥω σοφίας ἥκεις. Idem [Gorg. p. 484, C] : Πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, Longius ætate provectus, Cic. Sic Gaza, Πόῤῥω γενόμενος ἡλικίας dixit pro eo, quod idem Cic. De senect., Qui ætate processit. [Suid. s. v. Ἑρμαγόρας : Τελευτᾷ π. τῆς ἡλικίας. Hemst.] Ita et ἡ ἡλικία alicujus dicitur πόῤῥω ἤδη εἶναι τοῦ βίου, In vitæ

A curriculo longe jam provecta s. progressa esse. Quæ ætas provecta a Cic. dicitur, ut docui supra in Πρόσω. Plato Apol. [p. 38, C] : Ὁρᾶτε γὰρ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς, Videtis ætatem meam longe provectam esse et morti vicinam. Item, Ἤδη δὲ πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης, Æschin. [p. 70, 41], Bona diei parte jam elapsa. Plato Protag. [p. 310, C] : Ἔδοξέ μοι πόῤῥω τῶν νυκτῶν εἶναι, Videbatur mihi multa jam nox esse; Res in multam jam noctem protracta esse. Item πόῤῥω τῆς νυκτὸς dicitur pro πόῤῥω τῆς νυκτὸς οὔσης, s. βαθείας ἤδη νυκτός, Multa jam nocte. Itidemque [Symp. p. 217, D], πόῤῥω τῶν νυκτῶν, Multa nocte, Usque in multam noctem. Eod. modo sine partic., Plut. Demosthene p. 1552 meæ ed. [c. 2] : Ὀψὲ ποτε καὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἠρξάμεθα Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν ἐντυγχάνειν, Ætate jam provecti, Provecta jam ætate, sub. ὄντες, οὔσης. [Plato Theag. p. 122, C : Μὴ π. που τῆς συνουσίας αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες. Μέχρι πόῤῥω διαμένειν Aristot. H. A. 7, 1.] Ponitur autem ἐλλειπτικῶς et ap. Theophr. pro Sero, ubi dicit, Πόῤῥω B πεπαίνεται, Sero, maturescit, C. Pl. 1, 11. || Interdum commodius redditur Longe, Procul. [Plato Leg. 5, p. 745, C : Τοῦ τ' ἐγγὺς καὶ τοῦ π. μετέχοντα· Prot. p. 356, E : Εἴτ' ἐγγὺς εἴτε π. εἴη.] Dem. [p. 282, 4] : Οὕτω μέχρι πόῤῥω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, Usque adeo longe rem provexere; s. Eousque. Et cum gen. ap. Eund., Πόῤῥω τῆς πόλεως, Procul ab urbe. [Plato Leg. 7, p. 800, C : Στάντες οὐ π. τῶν βωμῶν.] Ac interdum præcedente verbo, aut sequente. Plut. [Mor. p. 161, D] : Ῥῖψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόῤῥω τῆς ὁλκάδος, Quoad ejus fieri potuit longissime a navi. Sic dicimur aliquem πόῤῥω ποιεῖν ἢ ἀπάγειν τινός, quum procul ab ea re eum summovemus s. abducimus. Necnon aliquis dicitur πόῤῥω τινὸς ἀποπλανηθῆναι, γίνεσθαι, εἶναι. Isocr. Areop. [p. 155, D] : Δέδοικα μὴ πόῤῥω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ, de cujus loci expositione dictum est supra. Panath. [p. 250, E] : Πόῤῥω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως. Sic Dem. : Ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι, Ne longius a proposito digrediar. Itidem, Πόῤῥω γίνομαι τοῦ πατάξαι, Procul absum a verberum inflictio- C ne, ab hoc ut verbera ingeram. Quidam interpr., A verberibus abstineo. Rursum Isocr. Panath. [p. 248, B] : Οὕτως ἦν πόῤῥω τούτου, ὡς, Tantum aberat ut hoc faceret, ut. Idem autem in Panegyrico [p. 44, A] dicit, Πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστί, pro eo fere, quod dicitur Aberrat a scopo. Et ap. Plat. [Rep. 1, p. 343, C] : Οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, redditur, Tam longe abes ab justo et justitia. [Id. Phædon. p. 96, E : Π. που ἐμὲ εἶναι τοῦ οἴεσθαι κτλ. Soph. p. 234, C : Π. τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεστῶτες.] Ex Aristot. autem [H. A. 2, 12] : Πόῤῥω σαρκὸς τὴν φύσιν ἐστί, pro A natura carnis aliena est. Item πόῤῥω ποιεῖν, ut ἐκποδὼν ποιεῖν, Procul summovere. Apud [Anaxilam] Athen. 13, [p. 558, C] : Τὴν χάρυβδιν οὐχὶ πορρωτάτω [πόῤῥω] που ποιεῖ. [Addito ἀπό Plato Epist. 13, p. 360, A : Π. κατακείμενος ἀπ' ἐμοῦ.] Ὁ πόῤῥω, Longe s. Procul a nobis dissitus, Qui longe s. procul abest a nobis, Lucian. De calumnia [c. 1] : Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντας, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκὸς δεδιότες. Ubi nota quæ copulentur, D et quæ opponantur. Item εἰς τὸ πόῤῥω, ut εἰς τὸ πρόσω, Ad id quod longe abest. Apud Plat. autem οἱ πόῤῥω Bessario vertit Ultimi, Imperiti : forsan quod a rerum cognitione procul absint. [Leg. 1, p. 630, D : Τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς π. νομοθέτας.] || Πόῤῥω cum gen. alicubi redditur Supra, Ultra, sicut πρόσω : ut πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος, Supra modum, Ultra quam sit satis, Bud., et Synes. Ep. 46 : Πόῤῥω δεινῶν, subl. ἐστί, Omne incommodum superat. Quibus addi posset hoc Aristoph. Vesp. [192] : Πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης καὶ παράβολος · ut dicat eum omnes improbitatis etiam magistros superare. Schol. vero exp., οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς οὐδὲ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. [Hesych. : Π. τέχνης· ὅμοιον τὸ (τῷ Salm.) σφοδρῶς ἐνέχεσθαί τινι. Bergler. comparavit Hippocr. Epist. 9 : Ὡς πονηρότατος εἶ, Δημόκριτε, καὶ π. γε σοφίης.] Hæc autem signif. τοῦ πόῤῥω pro Supra, Ultra, vicinior est primæ quam præcedenti : quum enim dico πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος, significo Eousque factum progressum, ut legitimos terminos excesserit.

A || Compar. Πορρωτέρω, Longius, Magis procul. [Plato Rep. 7, p. 526, D : Τὸ π. προϊόν· Eryx. p. 397, C : Μὴ π. τις λοιδορία γένοιτο.] Plut. Camillo [c. 4] : Ὡς πορρωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν, Quum longius a portis abiissent, vel etiam progressi essent. Galen. : Πορρωτέρω τῆς ἑβδόμης ἔσεσθαι μέλλει ἡ ἀκμή, Septimum diem excessura est, Ultra septimum diem progressura est. At Bud. Πορρωτέρω τῆς φήμης προβῆναι, dicit Eum cujus fama longe lateque in dies percrebrescit. [Plato Leg. 11, p. 932, C : Π. τούτων τῶν ἐτῶν ὄντες· Phileb. p. 22, E : Π. δέ ἐστι τῶν τριττείων· 8, p. 562, D : Π. τοῦ δέοντος.] Item ὁ πορρωτέρω, Qui longius abest aut remotus est. Isocr. Archid. [p. 124, C] : Ἀρχαῖα καὶ πορρωτέρω [nunc πόῤῥω ex cod. Urb.] τῶν παρόντων λέγειν. Superl. Πορρωτάτω, Longissime, Maxime procul. [Isocr. p. 362, D : Ἵν' ὡς π. ἀπὸ τῆσδε τῆς πόλεως διαλύσειε τὸ συμβόλαιον.] Lucian. : Ὅτι πορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον, Fugienda sunt et declinanda quam fieri potest longissime. Item cum gen., interveniente etiam verbo. [Plato Tim. p. 70, E : Ὅτι π. τοῦ βουλευομένου κατοικοῦν.] Isocr. Ad Nic. [p. 34, C] : B Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, Quamlongissime a me summovere. Ab eod. Πόῤῥω est et nomen compar. Πορρώτερος, Longius dissitus, Magis procul remotus. Et superl. Πορρώτατος, Longissime distans, Maxime procul dissitus. [Galen. vol. 13, p. 245 : Ἀκριβεστάτην γῆν εἶναί φασι τὴν πορρωτάτην τῇ συστάσει τῆς πέτρας. Παραίτατον per πορρώτατον exp. Hesych. G. D.] Unde adv. Πορρώτερον, Longius, i. q. πορρωτέρω [Herodian. p. 437 ed. Piers. : Πόρρω καὶ πόρρω (sic) ἀμφοτέρως· ubi Pierson. probabiliter πορρώτερον καὶ πορρωτέρω, collato Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 111, 14 : Πορρώτερον καὶ πορρωτέρω· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. Spectat p. 499, 24, ubi solus codex Paris. Σ πορρώτερον, reliqui omnes πορρωτέρω, ut legitur p. 688, 14, et in Procemiis p. 1456, 3. Non minus incerta multa alia aliorum sunt exempla. Πορρώτερον ap. Polyb. 5, 34, 8, Diodor. 17, 60; 18, 71 (sed πορρωτάτω 18, 25; 19, 32, ubi libri aliquot πορρώτατα), Strabon. 2, p. 99; 3, p. 170, Galen. vol. 8, p. 280. G. D.], et Πορρώτατα, Longissime, C i. q. πορρωτάτω. Aristot. De mundo : Κατὰ τὸ ἐγγιόν τε καὶ πορρώτερον θεοῦ. Et ὡς πορρώτατα, ap. Aristidem, Quamlongissime.

|| Πόρσω [forma poetica], i. q. πόῤῥω et ejusdem originis, Longe ante, Longe, Procul. Arat. [297] : Οἱ δέ τι πόρσω Κλύζονται. [Timo ap. Diog. 2, 62 : Ἡ ἔτι π. De locis Tragicorum v. quæ supra diximus s. v. Πόῤῥω. Τὸ π. et τὰ π. Pind. Ol. 3, 79, Pyth. 3, 39, Nem. 9, 111. Πόρσω ἰὼν χρόνος Ol. 10, 67.] Unde compar. Πορσώτερος, Longius distans. Superl. Πορσώτατος, Longissime dissitus : a quo ap. Hesych. Πορσώτατα, τὰ πόῤῥω καὶ μακράν. Est ab eod. πόρσω et adv. compar. Πόρσιον, Longius, Ulterius, περαιτέρω. Pind. Ol. [1, 183] : Μὴ πάπταινε πόρσιον. [Et superl. Nem. 9, 69 : Ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα.]

[Πόρσωθεν. Πόρσωθεν. Πρόσσωθεν. Πρόσωθεν. HSt. s. v. Πρόσω :] Inde et Πρόσωθεν, Ex longinquo, i. q. πόῤῥωθεν, s. μακρόθεν. [Æsch. Ag. 952 : Θεὸς π. εὐμενῶς προσδέρκεται· Eum. 397 : Π. ἐξήκουσα κληδόνος βοήν.] D Soph. Aj. [723] : Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ Μαθόντες ἀμφέστησαν, Ex longinquo venientem circumsteterunt. [Eur. Ion. 586 : Τῶν πραγμάτων π. ὄντων· Hipp. 102 : Π. αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι· 831 : Π. πόθεν. Πρόσωθεν pro vulgato olim πόῤῥωθεν ex libris plurimis restitutum Xenophonti Mem. 1, 3, 13, cujus codicum in hoc genere inconstantiam notavimus supra s. v. Πρόσω. Eadem apud alios scriptores recentiores animadvertitur, velut Plutarchum, apud quos modo πρόσωθεν modo πόῤῥωθεν scriptum. Πρόσωθεν βάλλοντες pro πρόσθεν β. Dionysio A. R. 9, 21, restitutum ex cod. Vat., ut πρόσωθεν ὁρᾶν legitur c. 24. Veteres Attici constanter πόῤῥωθεν, exceptis Tragicis, quos vel πρόσωθεν vel, si syllaba longa opus haberent, πόρσωθεν dixisse supra ostendimus s. v. Πόῤῥω. Singulari libertate πρόσσωθεν correpta syllaba media, ut προσσοτέρω pro προσωτέρω apud Maximum Περὶ καταρχ. 375, legitur in versu Homerico Il. Ψ, 533 : Ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσωθεν ἵππους, pro quo ὠκέας posuisse Zenodotum scholiastæ annotarunt. Alii πρόσωθ'

A scripserunt, quod Tzetza quam Homero dignius est. G. D.] Inde et Πόῤῥωθεν, Ex longinquo, Eminus; interdum etiam Procul redditur. [Plato Prot. p. 356, C : Φαίνεται ἐγγύθεν μὲν μείζω, π. δὲ ἐλάττω· Rep. 2, p. 368, D : Γράμματα σμικρὰ π. ἀναγνῶναι.] Lucian. De calumn. [c. 5] : Τὴν χεῖρα προτείνων πόῤῥωθεν ἔτι προσιούσῃ. Plut. Symp. 1 [p. 625, C] : Διὰ τί τὰ γράμματα πόῤῥωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον ἀναγινώσκουσι. Et paulo post [p. 626, B] : Πόῤῥωθεν εἰλοδέστεραι προσπίπτουσιν. At ex Plut. Lycurgo [c. 14], Πόῤῥωθεν ἀρχόμενος, Longiore initio aggrediens, etiam Altius exordiens : sicut ap. Plat. Charm. [p. 155, A] : Πόῤῥωθεν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, Ex alto principio vobis emanavit. [Ib. p. 153, B : Εὐθὺς π. ἠσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν. Contrario sensu de re quam quis procul ab se arcet, Rep. 6, p. 499, A : Τὰ κομψὰ καὶ ἐριστικὰ... π. ἀσπαζομένων.] Item οὐ πόῤῥωθεν, Non multo ante, A non multis annis. Synes. Ep. 66 : Ἐγὼ μὲν οὔτε πόῤῥωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, Neque multo ante enutritus sum in sacris legibus. [Πόῤῥωθε, Tzetz. B Exeg. Il. p. 117, 17. || Comparat. Πορρωτέρωθεν, ex uno olim cognitus loco Theophrasti De sudor. 9, 4, vol. 1, p. 812 ed. Schneid., quattuor restitutus est locis Isocratis, in libris ceteris uno in loco in πορρωτέρω, ter in πόῤῥωθεν corruptus, p. 45, A : Ὥσπερ τις πορρωτέρωθεν σκοπῇ· 119, A : Προλήψομαι π. 257, C : Ποιήσασθαι π. τὴν ἀρχήν· 347, D : Π. ἄρξομαι διδάσκειν. Similium formarum exempla sunt κατωτέρωθεν ap. Theophr. H. Pl. 3, 21, 8, et προτέρωθεν ap. grammat. in Bekk. Anecd. p. 1415. G. Dind.]

[Πορσαίνω et Πορσύνω. HSt. s. v. Πόρω :] At ex futuro Πόρσω derivata sunt Πορσαίνω et Πορσύνω, sicut Ὀρσάσκω ex aor. Ὄρσα, Ionice pro ὦρσα. Atque ut ὀρσάσκω ejusd. cum ὄρω signif. est, ita et πορσαίνω s. πορσύνω cum πόρω. Soph. Aj. p. 76 meæ edit. [1396] : Καί τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν· Ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ, i. e. παρέξω, schol. : sed malim in sequenti signif. accipere pro Parabo, Curabo; ut sit, Quod vero reliquum est, ipse effectum dabo, curabo, administrabo. Itidem Hesych. Πορσῦναι exp. C πορίσαι. [OEd. T. 1476 : Ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε· OEd. C. 341 : Αἱ δὲ σύννομοι τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί. Eur. Med. 1020 : Πᾶσι πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν. Æsch. Ag. 1374 : Ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων· Choeph. 911 : Καὶ τόνδε... Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. Pass. ἄχος πορσύνεται Ag. 1251, et ἐπορσύνθη κακὰ Pers. 267, ut πορσύνειν κακὰ et κακόν ap. Eur. Andr. 352, 804. Idem Suppl. 132 : Γαμβροῖς τήνδε πορσύνων χάριν.] || Πορσύνω, s. Πορσαίνω, Paro. Hom. Il. Γ, [411] : Κείνου πορσανέουσα λέχος, i. e. μέλλουσα εὐτρεπίσαι, ut in Ms. Hom. exemplari, quod apud me est, exp. Scribitur ibi etiam Πορσυνέουσα [ut nunc legitur], a verbo πορσύνω, sicut πορσανέουσα a πορσαίνω : quorum fut. πορσυνῶ et πορσανῶ, et poetica epenthesi πορσυνέω ac πορσανέω. Utramque scripturam agnoscit Eust. p. 430, ubi etiam dicit utrumque horum verborum esse poeticum, significareque non solum παρέχειν, sed etiam εὐτρεπίζειν. Itidem ap. Hesych. Πορσαίνει, κατασκευάζει, κοσμεῖ· et, Πορσανέουσα, ἑτοιμάσουσα, ἐπιμελησομένη. Idem tamen Πορσανέων in præs. quoque accipit, D exponens εὐτρεπίζων : itidemque, Πορσανέουσα, εὐτρεπίζουσα, παρασκευάζουσα, στρωννύουσα : quasi a Πορσανέω. [Pind. Isthm. 6, 11 : Τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντες Ὀλυμπίῳ.] Meminit Idem et alterius : Πορσῦναι, παρασκευάσαι, εὐτρεπίσαι. Πορσύνειν, παρασκευάζειν, ἑτοιμάζειν. Πόρσυνε, παρεσκεύασε· quo utitur Hom. Od. Γ, [403] : Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν, Pararat : quo l. annotat Eust. πορσύνειν dictum esse ὑπερατικώτερον. [Ib. Η, 347. De epulo apparando Pind. Isthm. 4, 105 : Αὐτῷ δαῖτα πορσύνοντες. Et forma media Æsch. Pers. 375 : Δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, Sibi parabant. Eur. El. 625 : Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν. De consilio parando Apoll. Rh. 2, 1050 : Ἀλλά τιν' ἄλλην μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίρροθον.] || Alicubi etiam pro Ago, Perago accipitur, Administro, Efficio. Herodot. [9, 7] : Πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, Sacra peragere. [Æsch. Suppl. 522 : Ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι.] Eur. [Alc. 1153], πορσυνῶ σοι τὸν πόνον, Eam rem tibi conficiam, effectam dabo, ut Terent. [Soph. ap. Stob. Flor. 98, 46 (fr. 685)] : Ζῶσί τις ἀνθρώποις τὸ κατ' ἦμαρ

ὅπως ἥδιστα πορσύνων. » De consilio exsequendo Apoll. Rh. 1, 802 : Οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις. Quod simile est Homerico Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. » Brunck.] Utitur et Xen. Cyrop. 4, p. 58 [c. 2, 47] : Οὓς μὲν ἂν ὁρῶσι πορσύνοντας τὰ ἐπιτήδεια, ἐπαινούντων, οὓς δ' ἀμελοῦντας, κολαζόντων, Sedulo agere s. exsequi ea quibus opus est : ubi etiam nota ei opponi ἀμελεῖν. Et pass. signif. 7, p. 113 [c. 5, 17] : Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο, Re sic peracta s. confecta, [i. e. Fluvio ad transeundum parato. Πορσύνειν κακὰ τοῖς πολεμίοις ib. 1, 6, 17.] || Colo, Honoro, [Curo]. Unde ap. Hesych. Πορσαίνει, θεραπεύει, κοσμεῖ. [Pind. Pyth. 4, 269 : Καὶ με πονεῖ τὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγειν. Eur. Rhes. 878 : Οὕτως ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ πορσύνετε.] Apoll. Arg. 2, [718] de fano Concordiæ : Ὁ δ' ἐκάμοντο Αὐτοί, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες, schol. τιμῶντες, annotans scribi etiam κυδήνοντες. Itidemque 3, [1124] : Οἵ δέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσι, exp. τιμήσουσι, καὶ ὡς θεὸν νομίσουσι σεπτήν addens, alibi [1129] ubi Iason dicit, Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι Πορσανέεις, significare προσκτήσῃ et αὐξήσεις : malim ego εὐτρεπίσεις, Parabis, ut ap. Hom. [Observo. Pind. Pyth. 4, 494 : Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυνε.] || Significat etiam Incito, Invito. Unde ap. Hesych. Πόρσυνε, διέγειρε. Πορσύνεσκον, διήγειρον. Πορσύνων, ἐρεθίζων. Πορσύνουσα, ἐρεθίζουσα. || Πορσύνω, Alo, τρέφω, ex Pind. Ol. [6, 54, ubi altera forma legitur : Ἐκλαυσεν ἥρως πορσαίνων δόμων Ἐλατίδᾳ βρέφος. Et forma media Apoll. Rh. 1, 909 : Ἵνα (παῖδα) σφῶιν πορσύνονται ἐφέστιοι ἐν μεγάροισι.] || Πορσύνεται, Hesychio ὀδεύεται [ἀπὸ τοῦ πόρου Σοφοκλῆς, addit Photius p. 444, 22. Glossa sumta ex Phil. 781 : Ὅπῃ ... ὁ στόλος πορσύνεται].

[Πορσίνας, ὁ, rex Etruriæ, cujus nomen in codicibus scriptorum Latinorum modo *Porsena* modo *Porsenna* scribitur. *Porsena*, correpta syllaba media, dixerunt poetæ Latini, uno excepto Virgilio, qui Æn. 8, 646, producta usus est, sive *Porsena* ei pronunciare placuit, sive *Porsenna*, ut aliis in libris scriptum est. Πορσίνας est ap. Plut. V. Poplicolæ c. 16 seqq., ubi Πορσήνας interpolavit Stephanus, Polyæn. 8, 8 et 31. Πορσίνας vel Πορσινᾶς in codd. Strabonis 5, p. 220. Πορσίνας Πορσίνου Πορσίνᾳ Πορσίναν ap. Dionys. A. R. 5, 21, 27, 28, 34, 35; 7, 5, quo ultimo loco solo πορσίνας ex cod. Vat. enotatum est. G. Dind.]

[Πόρσιον, Πόρσιστα. V. Πόῤῥω.]

[Πορτάζω.] Verbum Πορτάζει affert Hesych., quod exp. σκιρτᾷ, δαμαλίζεται, Vitulatur. [Πορτακίζει Is. Vossius.]

Πορτάκιον, τὸ, Parvus vitulus, Juvenculus, Parva vitula, Juvencula, Hesychio μοσχίον. [Apud Hesych. πορτάκειον scriptum.]

[Πόρταξ, ακος, ἡ.] Dicitur et Πόρταξ pro πόρτις, ab Hom. Il. P, [4] : Ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή. [Hesych. : Πόρταξ, ἄρρην βοῦς· τινὲς δάμαλιν, ἄλλοι νεογνόν, οἱ δὲ μόσχον. Πόρτακι· μόσχῳ, ἢ δαμάλει.]

[Πορτί. V. Πρός.]

[Πορτικανός, ὁ, Porticanus, fl. Indiæ. Strabo 15, p. 701.]

[Πόρτινος, ὁ, Portinus, n. pr. viri in numo Apolloniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 29.]

Πόρτις, [ὁ et ἡ], Vitulus, Vitula, Juvencus, Juvenca, Hesychio νεογνὸς βοῦς, μόσχος, δάμαλις. Hom. Il. E, [162] : Ἐξ αὐχένα ἄξῃ Πόρτιος ἠὲ βοός. [H. Cer. 174 : Ἔλαφοι ἢ πόρτιες. Soph. Tr. 530 : Ὥστε π. ἐρήμα. Theocr. 1, 75 : Δαμάλαι καὶ πόρτιες. Mosch. 3, 83 : Ἀδέα π. ἀμέλγει. || Puella. De Helena Lycophr. 102 : Τὴν ἄνυμφον π. Ὁ Διὸς π., Io, ap. Æsch. Suppl. 42, 413.] Pro eodem πόρις dicitur, διὰ τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν. [Τὸ πόρτις ἀπὸ τοῦ πόρις paroxytonum ap. Arcad. p. 35, 3. Similiter schol. Josephi A. J. ad 6, 1, 2 (ubi vulgo δαμάλεις, sed codd. plures πόρτεις) in cod. Par. ap. Haverc. vol. 2, p. 447. G. Dind.]

[Πορτιτρόφος, ὁ, ἡ, Juvencos s. juvencas alens. Hom. H. Apoll. 21 : Ἤπειρον π. « Pallad. V. Chrys. p. 45. » Kall. De forma vocabuli, quæ πορτιοτρόφος esse debebat, v. Lobeck. ad Phryn. p. 679.]

[Πορτιφόρος, ὁ, ἡ, Juvencos s. juvencas ferens. Hesych. : Πορτιφόροι· οἱ αἴροντες τὰ κόρρεια (κόρια Soping.; πόρτια vel πορτάκια Toup. Emend. vol. 3, p. 384) ἐπὶ τῶν ὤμων. Glossa suspecta.]

[Πορτμίς lectio vitiosa. V. Πρύμνησις.]

Πορύνην [?], Hesych. παγίδα, Laqueum, Tendiculum.

Πορράζω [?] in VV. LL. Stimulo boves; sed ἁμαρτύρως.

[Πορύνωμεν μᾶζαν τῇ χειρὶ προσπαίζωμεν, Hesych. « Pro παλύνωμεν. Sed tamen ordini convenit πορσύνωμεν pro πορσύνωμεν. » Is. Voss. Non satisfaciunt hæc.]

[Πορφίτῃ (?), περόνῃ, Hesych. Hoc sensu πόρπην dici monet Albert.]

Πορφύρα, ἡ, [De accentu v. Herodian. Π. μ. λέξ. p. 17, 27. Arcad. p. 97, 7; 101, 12 : unde corrige p. 194, 15, παροξύνεται ... πορφύρα, pro προπαροξύνεται ... πόρφυρα.] Purpura, genus conchæ marinæ, de qua lege Plin. 9, c. 36, et sequentibus : item Aristot. H. A. 5, 25, [et fabulam a Polluce traditam 1, 45]. Exemplum habes in Κηριάζω. [Sophocl. ap. schol. Aristoph. Eq. 1147 (fr. 438) : Κηριοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος. Æsch. Ag. 959 : Θάλασσα ... τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα. Sæpissime de colore purpureo dicitur. Plato Leg. 8, p. 847, C : Πορφύραν καὶ ὅσα βαπτὰ χρώματα. || De tapetibus purpureis Æsch. Ag. 957 : Εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν.] || Item πορφύρα dicitur Pannus liquore purpuræ tinctus, Vestis purpurea : de quo liquore hæc scribit Plin. 5, 15 : Florem illum tingendis expetitum vestibus, in mediis habent faucibus. Liquoris hic minimi est in candida vena, unde pretiosus ille bibitur nigrantis rosæ colore sublucens. Vide et 38, et 39, ubi mentio fit purpuræ violaceæ, purpuræ rubræ Tarentinæ, et purpuræ Tyriæ dibaphæ, quod bis tincta esset, veluti magnifico impendio. [Lucian. Catapl. 16 : Τῆς π. τὸ ἄνθος ὁρῶν (in ædibus tyranni)· Cyn. c. 11 : Οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες. Polyb. 10, 26, 1 : Τὴν π. ἀπέθετο.] Plut. Apophth. [p. 184, E] : Προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ καὶ τοῦ διαδήματος. Aliquanto ante, de Antigono : Θεὶς τὴν πορφύραν, φαιὸν ἱμάτιον ἀνέλαβε. Idem Symp. 6 : Πορφύραν φοροῦσαι. Herodian. 1, [16, 7] : Τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Solennem purpuram. 2, [8, 10] : Τήν τε βασίλειον πορφύραν περιβαλόντες καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς. Item Lucian. [Demon. c. 41] : Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, ut Latus clavus in prætexta apud Romanos. [Pollux 7, 170 : Ἀντιφάνης ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν εἴρηκε « Πορφύρας ὀκτὼ κύκλοι. » I. e. octo fimbrias purpureas. Χλαμὺς συνύφαντος τῇ πορφύρᾳ ib. 7, 48. Πορφύρα inscriptæ fuerunt Augeæ et Timoclis vel Xenarchi comicorum fabulæ : v. Meinek. Hist. Com. p. 433.]

[Πορφυραῖος, αία, αῖον, Purpureus. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 135, C. Boiss. Cyrill. Hieros. p. 180, C. Kall. Palæph. c. 62; Philes De anim. propr. 41, 6. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 147.]

[Πορφυράνθεμος, ὁ, ἡ, Qui purpureo flore est. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1152, B : Βοτάνη π.]

Πορφυρανθής, ὁ, ἡ, Qui purpureo flore est. [Athen. 15, p. 681, B : Τὰ κρίνα φησὶν ὁ Θεόφραστος εἶναι καὶ π. Const. Manass. Chron. 584 (ubi vulgo πορφυροφανῆ, quod nunc ex codd. correctum) et 6703. « Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 10. » Boiss. Πορφυρανθὴς synonymum ἡμεροκαλλίδος ap. Diosc. 3, 137.]

[Πορφυρανθόπαις, ὁ, ἡ, i. q. πορφυρογέννητος. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, 2, p. 213, 214, Mariæ Comnenæ et Theodoræ datum epitheton. Boiss.]

[Πορφυραυγής, ὁ, ἡ, Qui est purpura splendente, vel purpureo splendore. Joann. Eugen. Ecphr. p. 438 fin. meæ edit., χιτών. Theodor. Prodr. Carmen in Andronic. Comn. v. 72. Boiss.]

[Πορφυρεῖον, τὸ, Officina purpuraria. Strabo 16, p. 757 : Τοῖς πορφυρείοις· ubi libri tantum non omnes πορφυρίοις.]

[Πορφύρειος, ὁ, ἡ, Purpureus. Π. ἐσθής ap. Suidam.]

Πορφύρεος, α, ον, et Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, per contractionem, Purpureus. Hom. Od. T, [225] : Χλαῖναν πορφυρέην ἔχε· Υ, [151] : Ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας Βάλλετε πορφυρέους, Tapetes purpureos, ut

Ovid., Torus purpureus. Il. Ω, [796] : Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες· Θ, [221] : Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων. Athen. 12, [p. 525, C] : Ἱμάτια ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ. Aliquanto post, Ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς. Et 5 : Ἐν πορφυραῖς χλαμύσι. Et Xen. Cyrop. 8, [3, 13] : Χιτῶνα ἔχων πορφυροῦν μεσόλευκον. [Πορφυρᾶ ἐσθής Pollux 4, 119, Polyb. 6, 53, 7. Πορφυραῖ ῥάβδοι (χιτῶνων) Pollux 7, 53. Πορφυρᾶ στρωμνή 10, 42. Πορφυροῦς κάνδυς 7, 58; καυνάκης 6, 11; πῆχυς (ἱματίου) 7, 53; συρτὸς 4, 118; ταινίδιον 4, 120. Πορφυρέοις σπαργάνοις Pind. Pyth. 4, 203. Πορφυρᾶ στρώματα Lucian. Asin. c. 48. Βιβλίον πορφυρᾶν ἔχον τὴν διφθέραν Adv. ind. c. 7. Idem Tim. c. 20 : Πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, Purpura induti.] Et πλόκαμος πορφυροῦς ap. Lucian. [De salt. c. 41.] Necnon πορφυροῦν ἄνθος, Flos purpureus, Diosc. 1, 136. Præterea πορφυροῦν στόμα, πορφυραῖ παρειαί, πορφυραῖ γνάθοι, ut Os purpureum, Horat.; Genæ purpureæ, Ovid.; Pudor purpureus, Senecæ. Apud Athen. 13, [p. 604, A] : Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος. Paulo ante, Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος. Ibid. tamen quidam dicit Phrynichum τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ non recte vocasse πορφυρᾶς : quoniam sc. εἰ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψαι τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. [Πορφυρέοις πτεροῖσι Pind. Pyth. 4, 326. || Mire dictum ab Eurip. ap. Athen. 10, p. 421, F, de purpurario : Βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος οὐκ εὐτράπεζος· quod πορφυρέως scribendum videbatur Lobeckio ad Phryn. p. 234. || Πορφυρᾶ, τά, Color purpureus. Ælian. N. A. 17, 33 : Τὸ νῶτον αὐτῷ πορφυροῖς ἠγλάισται.] Item ap. Hom. πορφύρεον αἷμα, ut Il. P, [361] : Αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Quo respexit Plin. 9, 38, ubi ait, Laus ei summa color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemque suspectu refulgens : unde et Homero purpureus dicitur sanguis. [Æsch. Pers. 317 : Θανὼν ... γενειάδ' ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ.] Apud Eund. πορφύρεος θάνατος, et πορφύρεον κῦμα : ubi itidem intelligendum de purpureo colore nigricante. Il. E, [83] : Τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. [Et II, 334. Hinc Ammian. Anth. Pal. 11, 13 : Ἀμελούντων ἡμῶν, ἐξαίφνης ἥξει ὁ πορφύρεος. Pluribus facete dictis Homerica ῥῆσις locum fecit, quæ collegit Gatak. Misc. posth. p. 847. Jacobs.] Od. N, [85] : Κῦμα δ' ὄπισθε Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. [Il. Φ, 326 : Π. κῦμα ποταμοῖο· Π, 391 : Ἅλα πορφυρέην. Philostr. Epist. 58, p. 942 : Πορφυρῷ κύματι· et Lucian. D. mar. 13, 2.] Compar. Πορφυρώτερος, Magis purpureus. Diosc. [|| E lapide porphyrite factus. V. Πορφυρίτης. || Πορφυροῦς ὄφις, Serpens Indicus, ap. Ælian. N. A. 4, 36.]

Πορφυρεύς, έως, ὁ, Purpurarius. [Qui capit purpuras. Philo vol. 1, p. 35, 27 : Πορφυρεῖς, καὶ ὅσοι τὴν ἐπ' ὀστρέοις καὶ ἰχθύσιν ἄγραν μετίασιν. Hase.] Pro Eo qui purpura tingit, affertur ex Alex. Aphr. [Aristot. Probl. 38, 2.] Accipitur potius pro Eo qui purpuras venatur. [Pollux 1, 96. Herodot. 4, 151 : Ἀνδρὶ πορφυρεῖ.] Sic Lucian. [Tox. c. 18] : Παραδοὺς ἑαυτὸν πορφυρεῦσι συγκατεδύετο. Itidem σπογγεὺς dicitur. [Arrian. Anab. 7, 19, 7; Ælian. N. A. 7, 34, 15, 1; Achill. Tat. 5, 7.]

Πορφυρευτής, ὁ, i. q. πορφυρεύς. Pollux [1, 96;] 7 c. 30 [§ 137] : Πορφυρεῖς, πορφυρευταί, σπογγοθῆραι. [Clem. Alex. p. 239. Wakef. Artemid. t. 1, p. 166, 18 : Ἁλιεῦσι καὶ πορφυρευταῖς. Hase.]

Πορφυρευτικός, ή, όν, Pertinens ad purpurarum venatorem s. venationem. Et Πορφυρευτικαὶ στέγαι, Eur. [Iph. T. 263], Casæ eorum qui purpuras venantur. Et Πορφυρευτική, subaudi τέχνη, ut σπογγοθηρευτική, Scientia venandi purpuras. Pollux ibid. [7, 137.]

Πορφυρεύω, Purpuras venor. [Greg. Nyss. t. 1, p. 379, D : Τῶν κατὰ θάλατταν πορφυρευόντων. Hase. Philostr. p. 31 : Πορθμεύων ἢ π. Οἱ πορφυρευόμενοι, Purpurarum piscatores, Athen. 3, p. 87, B. || Purpura tingo. Schol. Apoll. Rh. 4, 1147 : Ἀκουσίλαος ... πορφυρωθῆναί φησι (τὸ δέρας) ἀπὸ τῆς θαλάσσης.]

Πορφυρέω, Purpuro, i. q. πορφύρω, s. Purpureo colore rubeo. Nonn. Jo. [c. 1, 168 : Ἀκροφανὴς δροσερῇσι βολαῖς] πορφύρεεν ἠώς, Purpureo fulgore rubebat. [Dionys. P. 1122 : Ἀμέθυστον ὑπηρέμα πορφυρέουσαν· ubi liber unus πορφύρουσαν, quod restituendum. Idem vitium olim ap. Oppian. Cyn. 1, 462 : Εὐστέφανοι λειμῶνες ἀνήροτα πορφυρέουσι· 2, 597 : Χρυσῷ πορφυρέοντι. Ubi nunc ex aliis libris correctum πορφύρουσι et πορφύροντι. Conf. Πορφυρέως.] Sic et Ovid., Purpuream auroram dicit, et Virg., Purpureum lumen ætheris. Alias et ῥοδοδάκτυλος ἠὼς dicitur a Roseo rubore, quem Seneca Purpureum ruborem appellat. Rursum Ovid., Patefecit ab ortu Purpureas aurora fores. Et Virg., Quum primum crastina cœlo Purpureis invecta rotis aurora rubebit. Item, Æthere ab alto Aurora in roseis fulgebat lutea bigis. Igitur eodem modo πορφυρεῖν aurora a Nonno dicitur, quo ab Hom. vocatur ῥοδοδάκτυλος. [Πορφυρεῖν vitiose pro πορφύρειν scriptum in Etym. M. p. 684, 18.]

[Πορφυρεών, ῶνος, ὁ, Porphyreon. Steph. B. : Π., πόλις Φοινίκης. (Polyb. 5, 68, 6 : Πορφυρεῶνα πόλιν.) Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος καὶ Πορφυρεωνίτης. Πορφυρέων πόλις, vitioso, ut videtur, accentu ap. Scylac. Peripl. p. 42. Apud Procop. Anecd. p. 86, D : Κώμην ἐπιθαλασσίαν Πορφυρίωνα ὄνομα, recte Alemann. Πορφυρεῶνα. Recte scriptum De ædif. 5, p. 107, B : Τὸν οἶκον τῆς θεοτόκου ἐν Πορφυρεῶνι.]

Πορφυρίζω, Purpuram colore refero, Purpureum colorem repræsento, imitor, Purpuro : ut Colum., Purpurans viola. Diosc. 3, 44, de thymo : Ἔχον ἐπ' ἄκρου κεφάλια ἄνθους πορφυρίζοντα· Plin., de thymo nigricante : Alterum nigrius, florisque nigri. Idem enim testatur et purpuram nigricare, imo rubentem colorem purpuræ nigrante esse deteriorem. [Diosc. 4, 118 : Τὸ πορφυρίζον τοῦ ἄνθους. Id. 2, 193; 4, 26 et 93 : Ἄνθη πορφυρίζοντα. Hase. Diodor. 2, 53 : Τῇ χρόᾳ πορφυρίζοντας. Athen. 7, p. 281, F : Ἰχθῦς πορφυρίζοντας κατά τινα μέρη. Geopon. 7, 15, 6 : Π. ἄνθος. || De mari Apoll. Lex. Hom. : Πορφύρῃ· πορφυρίζηται, ταράσσηται.]

[Πορφύριον vitiose pro πορφυρεῖον, quod v.]

Πορφύριον, τὸ, Parva purpura. Gaza vertit Purpurula ap. Aristot. H. A. 5, 15, ubi legitur πορφύραι μικραί. [Πορφύρια, Murices, Gl.] || Tradunt ap. Theophr. esse et Floris nomen, vocarique a Plin. Purpuream, 21, 11 : Florum prima ver nuntiantium Alba viola; tepidioribus vero locis, etiam hyeme emicat : postea quæ appellatur Purpurea : proxime Flammea, quæ et Phlox vocatur. Apud Theophr. tamen H. Pl. 6, 7, quo remittunt, vocabulum id non reperi; et haud scio an confictum sit : potius enim πορφυροῦν ἴον diceret sicut φλόγινον, i. e. Violam purpuream, ut Flammeam. Ex Plinii autem verbis apparet scribendum esse, Ἅμα δὲ τῷ λευκοίῳ, ἢ μικρόν τι ὕστερον, pro ἅμα δὲ τῷ ἴῳ, ἢ κτλ.

[Πορφύριος, ὁ, Porphyrius, Calchantis filius. Anth. Plan. 335 seqq. || Tyrius, philosophus, cujus scripta plura supersunt. De eo aliisque hujus nominis viris v. Holsten. in Vita Porphyrii et Fabr. B. Gr. vol. 5, p. 725 ed. Harl.]

Πορφυρίς, ίδος, ἡ, Purpurea vestis, ubi subaudiri potest ἐσθής. [Pollux 7, 55.] Xen. Cyrop. 8, [3, 3] : Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρυκίνων ἱματίων. [Polyb. 11, 18, 1 : Ἐπιγνοὺς αὐτὸν ἀπὸ τῆς π. Π. θαλαττία, Vestis e purpura marina, 39, 1, 2.] Athen. 12 : Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα· 4 : Πορφυρίδα ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα. Itidem Lucian. Hermotimo [c. 86] : Πορφυρίδα μεταμφιάσομαι· Nigr. [c. 13] : Πορφυρίδας ἀπέδυσαν αὐτόν. Et Quom. hist. scr. [c. 10] : Ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι. Sic et πορφύρα usurpatur : ac sicut πόρφυρα βασίλειος dicit Herodian. lib. 1, sic Idem eod. l. [5, 14] : Ἡ βασίλειος ὑπεδέξατο πορφυρίς, Imperatoria purpura suscepit, Commodum sc. in lucem editum. || Avis nomen, in Πορφυρίων. || Insulæ nomen ap. Plin. [H. N. 5, 31, 36], quam Nisyron ante dictam fuisse ait. Sic Eust. p. 318 [ex Steph. Byz. s. v. Νίσυρος] eandem Nisyron ait nominatam fuisse Πορφυρίδα, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρίων. Idem tamen Plin. alibi [4, 12, 19] et Cythera ait vocata fuisse Πορφυρίδα, quæ Eust. quoque [p. 804, 35, et ad Dionys. P. 498] Πορφυροῦσσαν nominata tradit διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. [Scrib. Πορφυροῦσσαν. Apud Steph. Byz. s. v. Κύθηρα est Πορφύρουσα, quod simplici σ scriptum in cod. Vratisl. G. D.

‖ Nomen pr. mulieris Cnidiæ ap. Agath. Anth. Pal. 6, 172.]

[Πορφυρίτη, ἡ. Steph. Byz.: Π., πόλις Ἀραβίας κατ' Αἴγυπτον. Codex Vrat. πορφυρίτης: unde probabilior prodit scriptura Πορφυρῖτις. G. Dind.]

Πορφυρίτης, ὁ, Purpurans: π. λίθος, Lapis in modum purpuræ rubens. Plin. 36, 7: Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidis intervenientibus punctis leucostictos nominatur. [Dio Cass. 76, 15: Ὑδρίαν πορφύρου λίθου. Scribendum πορφυρίτου, nisi quis vulgatam scripturam exemplis defendi posse putet Joannis Malalæ, qui p. 161, 18, στήλας πορφυρᾶς, et p. 265, 11, κίονα πορφυροῦν dixit. G. D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1110, A. Euseb. De martt. Pal. c. 8: Οὗ γεννᾶται πορφυρίτου λίθου μέταλλον. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 228, 33: Ἐν τῷ Πορφυρίτῃ ὄρει. Hase. Πορφυρίτης τόπος, Locus porphyritæ lapidis ferax, ap. Pallad. Hist. Laus. c. 42, ut intelligit Wessel. ad Hierocl. p. 728.] Feminin. Πορφυρῖτις, ἡ, Nigricans in modum purpuræ, Purpuræ nigrantis speciem gerens: ut Porphyritis ficus, 15, 18. [Aristid. vol. 2, p. 465, 21 ed. Dindorf.: Ἡ περιβόητος αὕτη λιθοτομία ἡ πορφυρῖτις. De excisione atque usu porphyritæ lapidis ap. vett. copiose dixit Letronn. *Inscr. de l'Égypte* t. 1, p. 137—146. Hase.]

[Πορφυρίων, ωνος, ὁ, Porphyrio, n. pr. Gigantis ab Hercule occisi. Pind. Pyth. 8, 12; Apollod. 1, 6, 1 et 2; Aristoph. Av. 553, 1252. ‖ Antiquus rex Atticæ. Pausan. 1, 14, 7. ‖ Nomen ceti, qui quum plus quinquaginta annos Byzantium ac vicinas oras infestasset, Justiniano imperatore captus est: de quo v. Procop. Hist. p. 532 sq.]

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, Porphyrio: avis nomen apud Aristot. H. Pl. [A.] 8, 6, [Ælian. N. A. 3, 42; 5, 28,] et ap. Plin., cujus esu interdictum Judæis, Levit. 11, [18]. Vide et Athen. 9, [p. 388, C] ubi inter alia ex Aristotele tradit σχιδανόποδα αὐτὸν εἶναι, ἔχειν τι χρῶμα κυάνεον, σκέλη μακρὰ, ῥύγχος ἠρτημένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν, μέγεθος ἀλεκτρυόνος. Ibid. ait Callimachum in libro De avibus discrimen facere inter πορφυρίωνα et πορφυρίδα, utpote qui ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμεῖται. [Πορφυρὶς avis ap. Aristoph. Av. 304; πορφυρίων vero 707, 882, 1249.] Eust. [p. 1467, 18] πορφυρίωνα nominatum scribit διὰ τὸ τοῦ ῥύγχους φοινικοῦν, a purpureo rostri rubore. Plin. quoque 10, 46, testatur rostra eis et prælonga crura rubere. [Georg. Pisid. Opif. v. 998: Αὐτοὺς γάμους Τοῦ πορφυρίωνος ἡ φύσις βδελύττεται. Hase.] ‖ Est et Piscis quidam, Hesych. [Polypi marini species ap. Artemidor. 2, 14. Schneider.]

Πορφυρόβαπτος, ὁ, ἡ, Purpureo colore tinctus s. imbutus. [Plato comicus ap.] Athen. [2, p. 48, B]: Ἐν στρωμναῖς πορφυροβάπτοις. [Χειρόμακτρα π. ib. 9, p. 410, E.]

[Πορφυροβαφεῖον, τὸ, Purpurariorum officina. Strabo 17, p. 835.]

[Πορφυροβαφέω, Purpureo colore inficio. Anast. Sin. Hodeg. p. 306, 25: Ἐὰν τὸν ἴδιον ὄνυχά τις πορφυροβαφήσῃ. Hase.]

[Πορφυροβαφὴς, ὁ, ἡ, Purpura tinctus. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 379, 27: Ἁλουργικὰ, τὰ π. νήματα καὶ λεπτά. Π. ἐσθῆτες Pollux 7, 63.]

[Πορφυροβαφικὸς, ἡ, όν. Π., ἡ, Ars purpura tingendi, restituendum Philodemo in Voll. Herc. Oxon. 2, p. 57, ubi excusum ΤΗΝ ΠΟΡΦΥΡΟΛ'Α..ΙΚΗΝ, litera ante A posita ambigua. G. Dind.]

Πορφυροβάφος, ὁ, [Purpurarius, Gl.] Qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam. Pollux 7, [169]: Ὁ δὲ καταβάπτων αὐτὰ, πορφυροβάφος. [Athen. 13, p. 604, B: Πορφυροβάφου χεῖρας. De accentu v. Arcad. p. 84, 26.]

[Πορφυροβεβαμμένος, forma vitiosa Tzetzæ ad Lyc. 863 ex duobus codd. illata. Recte vulgo πορφύρᾳ βεβαμμένος.]

[Πορφυροβλάστητος, ὁ, ἡ, i. q. πορφυρογέννητος. Const. Manass. Chron. 5382, 5458, 5919, 6056, 6324, 6341. Boiss.]

[Πορφυρόβλαστος, ὁ, ἡ, idem. Const. Manass. Chron. 5576, 5913; Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 172. Imperator, Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 699. Boisson. Murator. Inscrr. p. 268. Kall. Fem. Τῇ πορφυροβλάστῳ Jo. Docian. Orat. p. 14, 8 Tafel. Hase.]

[Πορφυρογέννητος, ὁ, ἡ, Suid. v. Ἀδάμ. Kall. In purpura natus, i. e. patre jam imperatore in lucem editus. Vox passim obvia apud scriptores Byzantinos, quæ aliis sæpe verbis efferri solet, ut ἐν ἁλουργίδι τραφείς, ὁ τῆς πορφύρας βλαστὸς, πορφύρας ἀπόγονος s. κλάδος, et quæ sunt similia. Ducang.]

Πορφυροειδὴς, ὁ, ἡ, Purpuræ speciem gerens, Purpureo colori similis. Eur. [Tro. 124]: Πορφυροειδέα δι' ἅλα, Per mare nigricans in modum purpuræ. Nam secundum Plin. rubens purpuræ color nigrante deterior. [Æsch. Suppl. 538: Αἷμα π. Ἀὴρ π. Aristot. De color. c. 2. Φύλλον π. c. 5. Schneid. Πορφυροειδὴς Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 348, 15; πορφυροειδὲς Dioscor. 3, 52; 4, 24 et 168; π. ἔνδυμα Epiphan. t. 2, p. 296, B; ἄνθους π. Diosc. 4, 63; πορφυροειδῆ id. 3, 131; 4, 18 et 27. Hase.]

[Πορφυροειδῶς, Purpuræ modo. Diosc. 1, 99, de bitumine: Π. στίλβουσα. Hase.]

Πορφυρόεις, εσσα, εν, Purpureus, Purpuram referens. [Nicand. Al. 544, καρπὸν πορφυρόεντα edidit Schneid. pro vulgato πορφυρέοντα, quod πορφύροντα potius scribendum erat.] Fem. Πορφυρόεσσα, et per contract. Πορφυροῦσσα, quod Insulæ quoque est nomen, ut vidisti in Πορφυρίς.

[Πορφυροεργὴς, ὁ, ἡ, E purpura factus. Etym. M. p. 63, 45: Ἁλιεργία· πορφυροεργῆ, ἡ ἐν θαλάττῃ εἰργασμένα.]

[Πορφυρόζωνος, ὁ, ἡ, Zonam purpuream habens. Hesych. s. v. Ἰόζωνος.]

[Πορφυρόθεν, A purpura. Anna Comn. Præf. p. VI, de imperatrice porphyrogenita: Πολλοῖς προσωμίλησα δεινοῖς ἐκ μέσων τῶν π. σπαργάνων. Elberling.]

\+ Πορφυρόκαυλος, ὁ, ἡ, Cujus caulis purpureus est. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Ἀνδρόκαυλος.

[Πορφυροκλέπτης, ὁ, Qui purpuram furatur. Diog. L. 6, 57.]

[Πορφυρόμαλλος, ὁ, ἡ, Cujus lana purpurea est. Pseudochrys. t. 10, p. 989, D: Τὸ π. πρόβατον. Hase.]

Πορφυρομιγὴς, ὁ, ἡ, Purpuræ permixtus. Pollux 7, c. 13 [§ 48], de vestium generibus: Πορφυρομιγὴς ἐσθὴς καὶ χλαμὺς est non ἡ συνύφαντος πορφύρᾳ, sed quæ τῇ ἐξ ἐρίου φαιοῦ οὔσῃ κατ' ἀρχὰς ἐμέμικτο. [Π. στρωμνή 10, 42.]

[Πορφυρόνωτος, ὁ, ἡ, Purpureum tergum habens. Nonn. Dion. 44, 56: Ῥῖψαι πορφυρόνωτον ἐπὶ χθόνα φᾶρος ἀνάκτων.]

\+ [Πορφυρόπεζα, ἡ, Purpuream oram habens. Epithetum comæ ap. Tryphiod. 66: Ξανθῷ πορφυρόπεζαν ἐπιρρήνας τρίχα χρυσῷ. « Hoc epitheton nomini substantivo τρίχα junctum eadem intelligendum est ratione qua Homericum (Il. Α, 628) τράπεζαν κυανόπεζαν veteres quidam grammatici explicant ἡ ἔχουσα κύανον τὸν ἔξω κύκλον, *nigricantem oram*. Si poeta simplicitati studuisset, πορφυρόεσσαν haud dubie scripsisset. » Wernick.]

\+ [Πορφυροποίητος, ὁ, ἡ, E purpura factus. German. Episc. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1424, C. G. Dind.]

\+ [Πορφυροπώλης, ὁ, Purpurarius, Gl. Purpuræ venditor. Papyr. Berol. ap. Jo. Franz. in Diar. Berol. 1843, vol. 1, p. 448. G. D. Inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 391, n. 2519, 4: Σπεδίου Νάσωνος πορφυροπώλου. Hase.]

[Πορφυροπωλικὸς, ἡ, όν. Πορφυροπωλική, ἡ, Purpuræ venditio. Harpocr.: Ἁλουργοπωλική· ἡ π. ὑφ' ἡμῶν λεγομένη. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. Sic etiam gramm. in Bekk. Anecd. p. 379, 25, omisso tamen ὑφ' ἡμῶν.]

Πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, Quæ purpuras vendit, intelligendo de conchis, vel potius, Quæ purpuram vendit, i. e. lanam aut vestem purpuream. [Jo. Chrys. Epist. t. 3, p. 641, B: Π. γυναῖκες. Inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 391, n. 2519, 8, ex conj.: Πορφυροπώ(λιδος). Hase.] Suidæ ἡ τὰ πορφυρᾶ πωλοῦσα. Act. 16, [14. Job. Photii Bibl. p. 201, 41.]

[Πορφυροπώλισσα, ἡ, idem. Joann. Chrys. Epist. 143, vol. 7, p. 170, 40: Ὁ Παῦλος παρὰ τῇ π. γυναικὶ κατεκρύπτετο. Seager.]

[Πορφυρόρρηξ, ὁ, ἡ, Purpureus surculus, In purpura natus. Const. Manass. Chron. 5623. Boiss.]

[Πορφυρόστρωτος, ὁ, ἡ, Purpureis tapetibus stratus. Æsch. Ag. 910: Π. πόρος. « Const. Manass. Chron. 5936: Κλίνην π. » Boiss. Pseudochrys. t. 10, p. 916, B: Ἅρματι π. Id. ib. p. 917, D: Ὄχημα λιθοκόλλητον, π. Hase.]

[Πορφυροσχήμων, ὁ, ἡ, Purpureo ornatu indutus. Polyæn. 4, 3, 24: Σούσιοι πορφυροσχήμονες.]

[Πορφυροῦς. V. Πορφύρεος.]

[Πορφυροῦσσα. V. Πορφυρίς.]

[Πορφυροφορέω, Purpuram fero. Theodor. Stud. p. 537. G. Dind.]

[Πορφυροφόρος, ὁ, ἡ, Purpuram ferens. Vita S. Nili Jun. p. 3; Cyrill. Hier. p. 108, C; Cat. 2, 7. « Acta Theophili p. 28, 12 ed. Sinner. » Boiss.]

[Πορφυρόφυτος, ὁ, ἡ, i. q. πορφυρογέννητος. Const. Manass. Chron. 3604, 5448. Boiss.]

[Πορφυρόχροος, ὁ, ἡ, Qui purpureo colore est. Jo. Euchait. v. 1589. Boiss.]

[Πορφυροχρυσόμικτος, ὁ, ἡ, Ex purpura et auro mixtus. Joann. Damasc. vol. 2, p. 856, B. Boiss.]

[Πορφυρόω, Purpuro. Andr. Cret. p. 5. Kall. Theodor. Prodr. p. 73, 166, 181. Elberling. Artemid. Onir. p. 180, 3: Πορφυροῦσαν καὶ κυμαίνουσαν τὴν θάλασσαν. Theodos. De exp. Cretæ 1, 126: Ἐπορφύρου γῆν ἡ ῥοὴ τῶν αἱμάτων. Hase. In Gl.: Πορφυρῶσαι, Clavare.]

Πορφυρώνας in VV. LL. traditur Avis nomen esse: quod suspectum habeo. [Est vitiosum.]

Πορφύρω, Purpureo colore perfundo, Purpureo rubeoque colore illustro. Nonn. [Joann. c. 6, 84]: Πορφύρων γείτονα πέτρην Ὄρθρος· ut et ipsa aurora ab Eodem dicitur πορφύρειν, Purpureo rubere colore. ‖ Sæpius neutrali signif. ponitur pro Purpuro, i. e. Purpureo colore nigrico, Rubeo, ut Colum., Purpurans viola; et vicissim ap. Plin., Purpura violacea. Lucian. [Amor. c. 26]: Ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντας. Oppian. Cyn. 3, [347]: Πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα. Et Epigr. [Quinti Mæcii Anth. Pal. 9, 249] πορφύρων βότρυς, Purpurans racemus, s. Purpureus: ut Ovid. Met. 13: Sunt auro similes longis in vitibus uvæ, Sunt et purpureæ. Id autem plus est quam Pictæ; nam purpurant maturæ, vel maturitati proximæ: at quum sunt pictæ, quas et αἰόλλεσθαι dicit Hesiod., τῆς πεπάνσεως tantum initium habent. [Theocr. 5, 125: Καὶ τὸ δὲ Κρᾶθι οἴνῳ πορφύροις. De rubore genarum Quint. Sm. 14, 47: Αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον.] ‖ Item mare fluctuans πορφύρειν dicitur. Sic Cic.: Quid? mare nonne cæruleum, aut ejus unda, quum est pulsa remis, purpurascit? ut Epigr.: Οὐδὲ θάλασσα Πορφύρει, Purpurascit et fluctuat. Sic Hom. Il. Ξ, [16]: Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ubi Eust. exp. μελαίνηται: addens, eadem metaphora ab eod. poeta usurpari τὸ καλχαίνειν derivatum a κάλχῃ synonymo τῷ πορφύρᾳ. [Aratus 158: Εἰ δ' ἁλὶ πορφυρούσῃ.] Sic et πορφύρεον κῦμα, Quod nigricantis purpuræ speciem gerit. Rursum Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 10, 14] pass. voce, Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται, Placide purpurascit, Placidis fluctibus nigrescit. [Passiv. vulgo ap. Nicand. Th. 641: Ὑψηλὴ ὀλίγῳ δὲ πέριξ πορφύρεται ἄνθει, ubi nunc καλχαίνεται legitur ex cod. Gotting., in quo πορφύρεται ut glossema est adscriptum.] Basil. quoque in Hexaem. p. 32, dicit mare πορφύρουσαν χρόαν ἢ κυανῆν τοῖς ὁρῶσι προσβάλλειν. Sicut vero metaph. animus quoque dicitur κυμαίνειν, quum concitatus et perturbatus est, ut et Latine Fluctuare atque Æstuare, translato verbo a mari, ita et πορφύρειν. Hom. [Il. Φ, 551: Πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·] Od. Δ, [427]: Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. Ubi Eust. exp. ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο. Non semper tamen βαθὺν ταραγμὸν hoc πορφύρειν significat, sed interdum et ἠρεμαῖον, ut quum ait, Εὔδια πορφύροντα. [Apoll. Rh. 3, 456: Οὐδέ τιν' ἄλλον ὀίσσατο πορφύροντα ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· 1161: Πορφύρουσα οἷον ἔῃ κακὸν ἔργον ἐπεξανύσσαιτο βουλῇ. Forma media ap. Hesych.: Πορφύρεται, διαλογίζεται.]

[Πορφυρώδης, ὁ, ἡ, Purpureus. Etym. M. p. 486, 46: Ἀνθηρὰ καὶ π.]

[Πορφύρωμα, τό. Hesych.: Πορφυρώματα· τῶν ταῖς θεαῖς τυθέντων (codex τιθέντων) χοίρων τὰ κρέα.]

[Πορφυρώτατος, Πορφυρώτερος. V. Πορφύρεος.]

[Πορφυρωτός. V. Πορφυρανθής.]

[Πόρω. V. Πορίζω.]

[Πορώ, ἡ, Poro. Joann. Cantacuz. Hist. p. 287, B: Κατὰ τὴν Πορῶν παράλιον τῆς Θρᾴκης.]

[Πορώδης, ὁ, ἡ, Porosus. Geopon. 2, 6, 38: Πέτρας ἐχούσας τι πορῶδες.]

[Πός. V. Πούς.]

[Ποσ. compend. scripturæ vocis Ποσειδεῶνος. Franz. El. epigr. gr. p. 370. Hase.]

[Ποσαετὴς, ὁ, Quot annos habens? Maxim. Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 120, 23. Boiss.]

Ποσάκις, Quoties [Achill. Tat. Leuc. p. 144, 25: Ποσάκις ἐμαυτὴν ἐδιστάμην. Id. ib. p. 155, 23: Π. μοι τέθνηκας. Ποσάκις ἐστέφθης; ex emend. Phil. Le Bas in inscr. Capitol. *Monum. de Morée* 2, p. 244. Hase]: quo Plato utitur Epist. 7, [p. 353, D] et Matth. [18, 21; 23, 37.] At numerus ποσάκις πόσος ποσάκις dicitur Quoties quotus quoties, Numerose numeratus numerose. [Aristot. Metaph. 4, 14: Οἱ ποσάκις ποσοὶ ἢ ποσάκις ποσάκις ποσοί. Lucian. Tim. c. 4.]

Ποσαπλάσιος, Quotuplex? cui respondetur διπλάσιος, τριπλάσιος, πολλαπλάσιος, et similia. [Plato Menon. p. 83, B; et cum genit. p. 84, E: Τὸ ὅλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται; Maxim. Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 120, 25.]

[Ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν, Quotuplex. Athan. vol. 1, p. 563, D: Ποσαπλοῦν τὸ κακὸν παρ' αὐτοῖς; Elberl.]

Ποσαπλῶς, [Photius,] Suid. et Hesych. exp. πολλαχῶς, ἀναριθμήτως. Suidas, etiam ποσαχῶς. [Psalm. 62, 2: Π. σοι ἡ σάρξ μου (ἐδίψησε);]

[Ποσαπός.] In VV. LL. habetur et Ποσαπὸς, Quotus: et Ποσαπῶς, Quam multipliciter, ποσαχῶς, sed sine exemplis [et vitiose, fortasse pro ποσαπλῶς vel ποσάπους].

[Ποσάπους, ὁ, ἡ, Quot pedes habens? Plato Menon. p. 85, B: Τόδε ποσάπουν γίγνεται;]

[Ποσαπῶς. V. Ποσαπός.]

[Πόσατος, ex quo πόστος contractum sit, fingitur a grammaticis. V. Πόστος.]

Ποσαχῇ, Quot in locis?

[Ποσάχορδος, ον, Quot chordarum? Bacchius De mus. p. 15 ed. Meibom. Osann.]

[Ποσαχοῦ, Quot in locis? Cum genit. Andr. Cret. p. 108. Elberling.]

Ποσαχῶς, Quotnam modis? Aristot. [Metaphys. 5 extr. « Apollon. Perg. Præf. Con. p. 8, 26. » Hemst. Strabo 8, p. 369: Π. λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Ἄργος. Eustath. p. 140 extr.: Π. λέγεται θεός. « Sirac. 10, 34; Theod. Psalm. 62, 2. » Schleusn. Sext. Emp. p. 224, 26: Π. λέγεται γραμματική. Id. p. 376, 9: Π. λ. τὸ κριτήριον. Hase.] At Hesych. exp. non solum κατὰ πόσους τρόπους, verumetiam πολλαχῶς, Multis modis. Hæc autem pertinent ad eam quantitatem, quam Dialectici Discretam appellant. [Aristotelis librum Περὶ τῶν ποσαχῶς λεγομένων ἢ κατὰ πρόσθεσιν memorat Diog. L. 5, 23.]

Πόσε, [i. q. ποῖ, quo non utitur Homerus,] Quo, Quem in locum? ποῖ; Hom. Od. [Z, 199]: Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, πόσε φεύγετε; K, [431]: Ἆ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; [Nonn. Joann. c. 3, 45: Πόσε βαίνει.]

[Ποσίδαια, Ludi in honorem Neptuni, Neptunalia, vox inscripta coronæ in marm. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 679. V. Ποσίδαιος. Hase.]

[Ποσιδαλκία, ἡ, Posidalcia, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 543.]

[Ποσειδᾶν. V. Ποσειδῶν.]

[Ποσειδάνιος, Ποσιδάνιος, Ποσειδαόνιος. V. Ποσειδώνιος.]

[Ποσειδάων. V. Ποσειδῶν.]

[Ποσειδαώνιος. V. Ποσειδώνιος.]

[Ποσείδαιος. V. Ποσίδαιος.]

[Ποσειδάων. V. Ποσειδῶν.]

[Ποσειδεὼν, ῶνος, ὁ. HSt. s. v. Ποσειδῶν:] Quin et Mensis quidam Atticus fuit dictus Ποσειδεὼν, quod Neptuno sacer esset, in eoque sacra ipsi fierent. [De accentu v. Arcad. p. 18, 9.] In eodem ἠγωνίζοντο οἱ

μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες, imitatione Neptuni et Minervæ de Attica contendentium. Harpocr. dicit eum esse ordine sextum; at vero Suid. septimum fuisse indicat, ut qui Latinorum Decembri eum respondere dicat : recte; nam in eum incidisse solstitium hybernum, ex Plut. discimus, qui Januario ineunti, ideoque et exeunti Decembri, comparat, Cæsare [c. 37]: Χειμῶνος ἐν τροπαῖς ὄντος, ἱσταμένου Ἰανουαρίου μηνός, οὗτος δ' ἂν εἴη Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις, ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. [Præter Atticos hoc nomine etiam aliæ usæ sunt civitates, velut Cyziceni (v. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 922), Delii (v. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 245), Ephesii (ut ex inscriptione colligitur prope Ephesum reperta, in qua per compendium scriptum μ̄. Ποσ. (μηνὸς Ποσειδεῶνος), ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 623, de qua v. C. F. Hermanni Comment. de mensibus Græc. p. 95), Tenii (v. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 269, 43 et 45, ubi Ποσιδεῶνος scriptum) et forma Ionica Ποσιδηιών apud Teios, si quid tribuendum Anacreontis Teii versibus ap. Eustath. p. 1011, 63: Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηιὼν (nam sic recte correctum est pro Ποσιδήιον) ἕστηκεν. His Alexandrinos addidit Bœckh. ex inscr. Carystia vol. 2, p. 1019: [Μηνὸς Ποσε]ιδεῶ[νος τῇ δεῖνι, ἔδοξ]εν Ἀ[λεξ]ανδρ[έ]ων τ[ῇ] βου[λ]ῇ etc., in qua Ἀνδρίων potius nomen quærendum videtur Hermanno l. c. p. 83.]

[Ποσειδεωνίς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Ποσειδεών:] Inde Ποσειδεωνὶς ὄρνις dicitur ἡ ἀλκυών, quod in istum mensem fœtura ejus incidat : ut Plin. quoque testatur circa brumam, i. e. τὰς χειμερινὰς τροπάς, alcyonum fœturæ sterni mare, septem diebus ante, et totidem post.

[Ποσειδήιος. V. Ποσίδειος.]

[Ποσείδης, ὁ, Posides, n. pr. in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh. vol. 2, p. 138 (qui Ποσειδῆν scripsit). Alius in inscr. Paria ib. p. 746: Ὁ δῆμος (Πο)σείδην Στρά(τωνος).]

[Ποσείδιον, Ποσείδιος. V. Ποσίδειος.]

[Ποσείδιππος, ὁ, Posidippus, n. pr. multorum. Isæi, Dinarchi et Lysiæ orationes κατὰ Ποσειδίππου memorantur ab Harpocratione. Posidippus Cassandrensis mediæ comœdiæ poeta fuit, de quo v. Meinek. Hist. com. p. 482. Posidippus epigrammatum scriptor, de quo v. Jacobs. ad Anthol. vol. 13, p. 942. Alia exx. ap. Isæum p. 35, 14, Demosth. p. 1222, 10, in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 267. Nomen in codicibus non raro Ποσίδιππος scriptum.]

[Πόσειδις, ὁ, Posidis, n. pr. in inscr. Myconia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 39: Π. Ἐρασίππου. G. D. In tit. Acreus. 1, 1 (progr. Jenens. a. 1834), p. 4: Ἐπὶ Ἡρα[κλείο]υ Ποσείδιος 3, 15, p. 5: Ποσείδει Φιλωνος. Gœttlingius p. 7 nominativum agnoscit Πόσειδις. Keil. Anal. p. 212.]

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus, deus maris, aliquantum tamen et in terram imperii habens, ut patet ex epithetis ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, ἐλελίχθων ex eo ipsi tributis, quod terram moveat et concutiat suo tridente. [Attica hæc nominis forma est, cujus exempla ubivis obvia. Antiquissimum est Hesiodi Theog. 732: Πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν, nisi Ποσειδάων ex cod. Ven. uno scribendum cum synizesi, ut fecit Gœttlingius. Homerus constanter Ποσειδάων.] Idem Aristoph. docet Nub. [566], vocans eum μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Apud eund. Comicum est non solum Θαλάσσιος Ποσειδῶν, sive Ποντοποσειδῶν, sed etiam [Nub. 83], Ἵππιος Ποσειδῶν, Equestris Neptunus, qui Latinis Consus dicitur : ut et ap. Pausan. Att. [c. 2, 4]: Ποσειδῶν ἐφ' ἵππου δόρυ ἀφιεὶς ἐπὶ γίγαντα Πολυβώτην. Apud Athen. 8, [p. 333, D] sacrificatur Ποσειδῶνι Τροπαίῳ : ap. Plut. [Mor. p. 675, F], Ποσειδῶνι Φυταλμίῳ. [Ποσειδῶν Ἐρεχθεὺς v. s. Ἐρεχθεύς, ubi adde inscr. Atticam ab L. Rossio editam *Kunstblatt* a. 1840, fol. 17, p. 67. Ποσειδάων Ζεὺς Claudian. Gigant. in Iriartii Catalogo p. 221. Compositum Ζηνοποσειδῶν v. suo loco.] Notandum porro, in accus. pro Ποσειδῶνα dici Ποσειδῶ, Attica apocope, ap. Aristoph. et Xen. : in vocativo et Ποσειδῶν et Πόσειδον. Idem Ποσειδῶν dicitur etiam Ποσειδάων, Dorice [sic Etym. M. p. 684, 41]: ut Hom. Od. E, [366]: Ποσειδάων ἐνοσίχθων et Γ, [43]: Ποσειδάωνι ἄνακτι. [Et alibi sæpissime apud Homerum ceterosque Epicos et veteres (uno excepto quem supra memoravimus loco Hesiodi) et recentiores, quorum propria hæc forma est. Vocativus Ποσείδαον est Il. Υ, 115, Od. Γ, 55, al. Ab Epicis sumserunt Lyrici, ubi metro commoda esset. Apud Tragicos unum est exemplum in carmine melico Soph. Tr. 502: Ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.] Ionice Ποσειδέων dicitur [fortasse ab Hesiodo l. supra citato et] ab Herodoto 4, [59]: ap. quem itidem 1, [148]: Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, et 7, [192], Ποσειδέωνι Σωτῆρι. Sed et Ποσιδῶν dicitur, sive Ποσιδάων, sine diphthongo per simplex ι, Etym. [M. p. 684, 24, ubi ποσειδῶν a πόσιν et σείειν derivatur, ex quo πιδοσείων fieri et ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ ι ποσειδῶν, ποσιδῶν vero παρὰ τὸ τοὺς πόδας δεῖν, ὅ ἐστι δεσμεύειν· quæ vana sunt grammaticorum commenta, comparanda cum similibus apud Chœrob. In Theodos. p. 299. Ποσιδῶν ι longo pronunciandum Ionibus tribuitur in Etym. Gud. p. 476 extr. De multiplici autem nominis forma insignis est Herodiani locus Περὶ μον. λέξ. p. 9 seq. partim jam olim ab Aldo editus in Institt. gramm. p. 18: Ποσειδῶν· οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ, ὡς τὸ κλυδών Ἀμυδών, τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον χελιδὼν χελιδόνος... Εἴπερ οὖν τὸ Ποσειδῶν ὀξύνεται, ὤφειλεν διὰ τοῦ ο κλίνεσθαι. Οὐδὲν τῶν εἰς δων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται, τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ Ποσειδέων καὶ Ποσειδάων. Ἴσως περισπᾶται· ἀλλ' οὐδὲν εἰς ων λῆγον περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρῷ παραλήγεται.... Οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ ω εἰς α παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσι, τὸ δέ γε Ποσειδῶν ἐτράπη· Ποσειδὰν γὰρ λέγεται. Οὐδὲν περισπώμενον ἐπὶ κλητικῆς εἰς ον περατοῦται· πῶς οὖν Πόσειδον λέγεται ἡ κλητική; Οὐδὲν περισπώμενον ἀποκόπτεται κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· (post hæc verba nonnulla videntur excidisse, quorum sensus hic fuerit, τὸ δὲ Ποσειδῶν ἀπεκόπη· Ποσειδῶ γὰρ λέγεται. Οὐδὲν εἰς ων λῆγον ἀποκόπτεται κατὰ γενικὴν πτῶσιν. Nam quod sequitur Aristiæ exemplum, in eo manifestus est genitivi usus, non accusativi, cujus exempla ubivis obvia, quorum unum ex Aristophane apposuit Chœrobosc. In Theod. p. 95 et 299, afferri non magis operæ pretium habuisse videtur quam vocativi Πόσειδον, nedum ex obscura aliqua fabula Aristiæ. Tum perrexisse Herodianus videtur: Τὸ δὲ Ποσειδῶνος) ἐξεκόπη παρὰ Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησὶν Ἀνταῖος « Αἰγαίου (?) Ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμός. » Οὐδὲν περισπώμενον εἰς δων λήγει, τὸ δὲ Ποσειδῶν ἔχει δ πρὸ τοῦ ω. Δῆλον οὖν ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα, οὔτε τοῖς ὀξυνομένοις τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν σώζον οὔτε τοῖς περισπωμένοις. Τὴν δὲ τούτων λύσιν ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν. Εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ α μένοντος τοῦ σ Ποσειδᾶν· « Οὐδέπω Ποσειδᾶν ἁλμυρὸν ἐστυφέλιξε πόντον· » παρὰ δὲ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ σ εἰς τ Ποτειδάν (ποτειδάν codex) κατ' ὀξεῖαν τάσιν· ἔνθεν γενικὴ παρ' Ἐπιχάρμῳ δευτέρῳ (ante δευτέρῳ excidit nomen fabulæ aliquod, velut Ἀμύκῳ) « Τοῦ Ποτειδᾶνος (ποτειδάνος codex) δὲ χρηστὸν υἱὸν ἱπποκάμπιον. » Εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶς ὡς Κεραιδᾶς (codex ποτείδας ὡς κεραίδας), ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν Κύκλωπι « Ναὶ τὸν Ποτιδᾶν (αἰνετὸν ποτίδαν codex) κολώτερος ὅμως πολύ. » Σώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη « Ποτιδᾶ (ποτίδα codex) ὀρσοτριαῖνα. » Ὁ δὲ τοὺς Εἵλωτας τὴν γενικήν φησι « Τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω » (codex τεμενοποτιδᾶ ποντίῳ, quod emendavi in præf. ad Hom. Il. edit. Lips. a. 1824, p. 11, collatis Pindari verbis Ποσειδάωνος εἰναλίου τέμενος). Ἴσως δέ ἐστί τι καὶ Ποτιδῆς (scribendum Ποσειδῆς, quam formam posuerunt Chœrob. In Theodos. p. 300, 2 et 35; 301, 10, Etym. M. p. 684, 46, et postulant sequentia Herodiani verba, quæ s. v. Ποσίδειος apponemus)... Ποσειδάων δὲ παροξυτόνως παρ' Ἴωσι λέγεται ὁ θεός· ὀξυτονηθὲν δὲ τὸ ὄνομα μῆνα δηλοῖ. Παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ διηνεκῶς, μένοντος τοῦ σ καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ α ὑπάρχοντος· παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς Ποτειδάων, τραπέντος τοῦ σ εἰς τ (sequuntur Corinnæ verba in quibus genitivus est Ποτειδάωνος). Ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται. Comparanda cum his excerpta Chœrobosci In Theodos. p. 95, 298 seqq. et Etym. M. p. 684. Doricum

Ποτιδᾶν testatur etiam Eustath. p. 708, 28, et qui Ποσιδᾶν ab Æolensibus et Doribus per ι scribi annotavit Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 253, 23, et Etym. Gud. p. 476 extr. Ποτειδᾶν ὀξυτόνως scriptum Doribus tribuit Herodian. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 241, 10. Contra Ποτίδαν et Ποσείδαν barytona Æolensibus tribuuntur ab grammaticis, Chœrob. In Theodos. p. 299, 5, Etym. Gud. et Herodiano locis citt., correctis ab Ahrensio De dial. Æol. p. 123, hoc quoque recte monente quod Ποσειδάων Æolicum vocetur ab Dracone p. 76, 19, ad Bœotos spectare. De formis Doricis idem De dial. Dor. p. 244 hæc fere dixit : « Prima forma Ποτιδᾶν legitur in his, Ποτιδᾶν ap. Epicharm. Athen. 7, p. 320, C. Gen. Ποτιδᾶνος Pind. Ol. 13, 5 et 57 in optimis libris, a Bœckhio non recte pejorum librorum lectioni Ποσειδᾶνος posthabitum, quod metrum brevem penultimam non admittat, vid. seqq.; nomen duxit ab hac forma oppidum Ætolicum Ποτιδανία (quod v.). Ad secundam formam pertinent genit. Ποτειδᾶνος ap. Epicharm. (in fragm. ab Herodiano Π. μον. λ. allato, quod supra apposuimus) et in pejoribus Pindari libris locis citt.; deinde mira accusativi forma Ποτειδᾶ Aristoph. Ach. 764 secundum plerosque libros (Ald. ποτιδᾶν, Rav. ποσειδῶ) et vocativus ὦ Πότειδαν (sic) in dicto Rhodii apud Aristid. vol. 1, p. 542, 11. Tertia forma apparet apud Pindarum locis pluribus, Ποσειδᾶν Ποσειδᾶνος Ποσειδᾶνα et voc. Ποσειδᾶν. In eandem formam lacerum Π(οσ)ειδᾶνος in inscr. Lacon. 1335 a Bœckhio restitutum est. Inde idem descendit adjectivum Ποσειδάνιος apud Pindarum et urbis Italicæ nomen Ποσειδανία. Postremo quartæ formæ genitivus et vocativus Ποτιδᾶ est in fragmentis Helotum et Sophronis ab Herodiano allatis (l. supra apposito), accusativus Ποτιδᾶν in fragm. Epicharmi ibid., et inde nominata est Corinthiorum colonia Ποτίδαια. Hanc ι producere intelligitur ex locis illis poetarum et nominis Ποτίδαια analogia. Inde ne Ποτιδᾶν quidem mediam syllabam corripere colligi potest, et accedit Ionici Ποσιδάων analogia, quod in Etymologici Gudiani loco allato διὰ τοῦ ι μακροῦ scribi dicitur. (Hoc grammatici alicujus commentum esse videtur, excogitatum fortasse propter adjectivum Ποσίδειος vel Ποσιδήιος, quod ι breve habet. G. D.) Itaque antiquam et genuinam Doridem Ποτιδᾶν pronuntiasse, ut Φίκατι pro Ionico, Attico et Lesbiaco εἴκοσι, certum habemus, nec dubitamus Pindaro optimorum librorum lectionem Ποτιδᾶνος restituere. Neque omnino secunda forma Ποτειδᾶν satis luculenta auctoritate confirmatur. Facile enim existimaveris Herodianum Π. μον. λέξ., qui σ in τ mutari docens nihil de diphthongo mutata tradit, minus accurate locutum esse. Jam restat mira accusativi forma Ποτειδᾶ apud Aristoph., quam e Ποσειδᾶνα natam putant ut Ποσειδῶ e Ποσειδῶνα. At ut hæc apocope vel potius contractio, qua accusativus in ω exiens gignitur, multis analogiis utitur, ita illa singularis est atque solitaria. Itaque eo inclinamus ut Ποτιδᾶν restituendum esse putemus. Πότειδαν in Rhodii dicto parum auctoritatis habet. Ne Ποσειδᾶν quidem sine dubitatione genuinæ Doridi assignari potest. Nam Pindarus eam formam e Lesbiaca dialecto asciscere poterat. ... Neque Herodiani testimonia dubitationem non admittunt; nam in libro Π. μον. λέξ., ubi Ποσειδᾶν Doridi et Æolidi tribui videtur, Doricum Ποτιδᾶν excidisse videtur aut ab ipso omissum; in Cram. Anecd. Ox. vol. 3, p. 241, 17, verba trajecta ita transponendo sananda sunt ut Ποτιδᾶν ὀξυτόνως Doricum dicatur, Ποσείδαν βαρυτόνως Æolicum; quare etiam antecedens Ποτειδᾶν in suspicionem cadit. Restat ut de accentu dicamus. Ποτιδᾶν (nec minus Ποτειδᾶν et Ποσειδᾶν, si ea vere Dorica sunt) secundum grammaticorum præcepta et reliquorum nominum in αν, quod ex αων contractum est, analogiam acutum in fine habet, nec Ποσειδᾶν, quod apud Pindarum scribitur, probari posse videtur; num vocativus Πότειδαν in Rhodii dicto recte accentum retrahet, sicut fit in Attico Πόσειδον, nescitur. Ποτιδᾶς ab Herodiano cum Κεραιδᾶς comparatur, unde constat de ultima circumflexa. Ceterum patet male a Gregorio p. 209 Doricum vocari vocativum Ποσείδαον, qui legitur Pind. Ol. 1, 120, ab Homerica forma Ποσειδάων Pindaro familiari, nec melius ab eodem p. 309 accusativum Ποσειδῶ. » || Nomen pr. artificis, Ποσειδῶν Ποσειδῶνος, in vase principis de Canino n. 1614, p. 138. Cui alia nomina diis et hominibus communia comparavit Keil. Anal. p. 95.]

Ποσειδώναξ. Iusa. 6774.

[Ποσειδώνειον, Ποσειδώνειος. V. Ποσειδώνιος.]

[Ποσειδωνία, ἡ, Posidonia. Steph. Byz.: Π., πόλις Ἰταλίας (i. e. Lucaniæ, Latine Pæstum appellata). Τὸ ἐθνικὸν Ποσειδωνιᾶται καὶ Ποσειδώνιος. Ποσειδωνία ap. Strab. 6, p. 251, 252; 7, p. 373. Ποσειδωνιᾶται p. 252, 254. Ποσειδωνιάτης κόλπος p. 21, 22; 5, p. 209, 211; 6, p. 252, et nomine Latino Παιστανός p. 251. Ionica forma ἀνδρὸς Ποσειδωνιήτεω ap. Herodot. 1, 167. || Schol. Dionys. P. 620: Ἡ Ἀττικὴ καὶ Ποσειδωνία ἐκαλεῖτο, quod grammaticus collegit ex versu Euphorionis, Οἱ δὲ (ἐνέπουσιν) Ποσειδάωνος ἐπώνυμον αὐδηθῆναι. Ποσειδωνιὰς φυλὴ inter tribus ab Erichthonio constitutas memoratur a Polluce 8, 109. G. D. Alia Nicomediæ in Bithynia, ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 968, n. 3775, et 3774, ubi: Τῆς κρατίστης φυλῆς Π. Hase.]

[Ποσειδωνία, ἡ, Posidonia. Schol. Hom. Od. Γ, 91: Τὴν Ἀμφιτρίτην Ποσειδῶν ἥρπασεν, ὅθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Ποσειδωνία ὠνομάσθη, ὡς καὶ ἡ Ἥρα Διώνη παρὰ Δωδωναίοις. Nescio an non solum Διώνη, quod Buttmannus præferre timet, sed etiam Ποσειδώνη scribendum sit. Lobeck. Pathol. p. 32.]

[Ποσειδωνιάς, άδος, ἡ.] Ποσειδωνία, s. Ποσειδωνιάς, dicta olim fuit Trœzen urbs, utpote Neptuno sacra : unde Ποσειδωνιάτης, de ejus urbis cive. [Urbem illam Ποσειδωνιάδα appellatam esse refert Pausan. 2, 30, 8. Male vero Ποσειδωνία et Ποσειδωνιάτης huc retulit HSt., quæ nomina ad Posidoniam spectant Lucaniæ. || Ποσειδωνιὰς φυλή. V. Ποσειδωνία.]

[Ποσειδωνιάτης. V. Ποσειδωνία.]

Ποσειδώνιον, τό, Templum Neptuni, ut Ἀπολλώνιον, Templum s. Fanum Apollinis, Eust. [p. 1562, 52.] Apud Suidam cum diphthongo utrobique [s. v. Ἀπολλώνιον et Ποσειδώνειον, quæ altera gl. nunc ejecta est, quoniam in cod. optimo Parisino in margine legitur ut alia interpolatorum additamenta,] Ποσειδώνειον, pro quo Dorice Ποσειδάνειον dici tradit. [Recte Ποσειδώνιον per ι simplex s. v. Ἀπολλώνιον, quæ gl. iisdem verbis concepta legitur in Bekk. Anecd. p. 430, 23. Contra diphthongum diserte agnoscit interpolator Suidæ s. v. Ποσειδώνειον, ubi codex Leidensis contra mentem ejus ποσειδώνιον, et Theognost. Can. p. 129, 30, ubi vitiose ποσειδόνειον per ο. Recte Ποσειδώνιον ap. Thucyd. 4, 129, et Pausan. 10, 38, 8.] At plur. Ποσειδώνια dicuntur Sacra in honorem Neptuni, Latinis Neptunalia. Athen. 13, [p. 590, F]: Τῇ τῶν Ποσειδωνίων πανηγύρει· quemadmodum et ap. Plut. Romani Ποσειδῶνι τῷ ἱππείῳ ἑορτὴν ἄγουσι. [Adde Strabon. 10, p. 487.]

[Ποσειδώνιος, ία, ιον, Neptunius. Nam sic, non Ποσειδώνειος, scribi diserte testatur Etym. M. p. 226, 53. Eurip. Phœn. 196: Ποσειδωνίοις (libri plerique Ποσειδωνείοις) ὕδασι. Ab forma epica Ποσειδάων formatur Ποσειδαώνιος,] unde Ποσειδαώνιον ἔγχος in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 4], Neptunia hasta. [Correpta propter metrum syllaba antepenultima Soph. OEd. Col. 1494: Ἐναλίῳ Ποσειδωνίῳ θεῷ· ubi libri excepto uno omnes Ποσειδανίῳ. G. Dind.]

[Ποσειδώνιος, ὁ, Posidonius, Spartanus, ap. Herodot. 9, 71. || Apamensis, Panætii discipulus, philosophus stoicus, ap. Strab. 14, p. 654, aliosque, quorum locos collegit Bakius, qui Posidonii fragmenta edidit Lugd. B. a. 1810. Alios enumeravit Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 574, quibus alios addere licet ex inscrr., velut ex Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 340, ubi Ποσιδώνιος scriptum per ι, ut non raro in codicibus.]

[Ποσειδωνοπετής, ὁ, ἡ, Ab Neptuno demissus. Œnomaus Eusebii Præp. ev. 5, 36, p. 234: Οὐ διοπετής, ἀλλὰ π.]

[Πόσης, ὁ, Poses, Aristonis filius, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 312. || Alii in numo Attico ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 128; in Smyrnæo ib. vol. 3, p. 201; in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 3, p. 747: Ὁ δῆμος Πόσην (Ποσῆν Bœckhius) Δημώνακτος.]

[Ποσθαλίσκος, ὁ, ἡ, i. q. πόσθων. Aristoph. Thesm. 291: Καὶ ποσθαλίσκον νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας. Nam

sic emendavi corruptam scripturam librorum πρὸς θάληκον. Veræ lectionis vestigia servavit scholiasta vetus, qui exp. παιδαρίσκον· ἴσως δὲ παρὰ τὴν πόσθην αὐτὸ συνέθηκεν. Similiter formata vocabula sunt κορυδαλλίσκος et Θετταλίσκος. G. Dind.]

Πόσθη, ἡ, dicitur τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ δέρμα, Pellis qua glans pudendi virilis integitur, cujus τὸ προὔχον vocatur ἀκροπόσθιον, Præputium, auctore Polluce [2, 171. Ib. 176: Ὁ πόσθης ἔρημος ἀπεσκολυμμένος.] Ita Diosc. 4, 157, dicit τὸ ἐλλιπὲς τῆς πόσθης ἀναπληροῖ, Præputii jacturam resarcit, Ruell.: malim ego, Curtam colis pellem. Itemque paulo ante dixerat, Χρησιμεύει πρὸς ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδέρμων, Valet ad inducendum glandi pellem in iis qui natura, non circumcisione, curti sunt. [Galen. vol. 2, p. 890, 5. Id. vol. 4, p. 159, 10: Τὸ (δέρμα) δ' ἐπὶ πέρατι τοῦ καυλοῦ, τὴν νῦν π. ὀνομαζομένην. Hase.] Alioqui et pro ipso Pene accipitur. Aristoph. [Nub. 1015]: Πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν. Xen. Cyrop. 5, [2, 17]: Τὸ δὲ κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ τῆς πόσθης [sine var. legitur τῆς πόσεως], πάνυ αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι.

Ποσθία, ἡ, [i. q. præcedens, nisi fallit scriptura ap. Philon. vol. 2, p. 211, 15 et 26: Τὸ σπέρμα περιρρέον εἰς τοὺς τῆς ποσθίας ὡς ἦλθε κόλπους. Hase. ||] dicitur Tuberculum parvulum in palpebris super pilorum locum nascens, quod a similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Nam ita Galen. libro τῶν Κ. τόπους 4 [vol. 13, p. 436, 457] dicit, Πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων κριθάς, ἃς ποσθίας καλοῦσι. Et sub finem ejusdem libri, Πρὸς κριθάς, ἃς καὶ ποσθίας καλοῦσι. Forsitan autem ita nominatur Tuberculum istud, quod τῷ ἀκροποσθίῳ non absimile sit, quod et ipsum ab hordei grano non multum differt. [Adde vol. 2, p. 391; vol. 9, p. 128.]

Πόσθιον, τό, ex Aristoph. [Thesm. 261] affertur pro Mentula, dicente, Νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου. [Quo spectat Photii gl. p. 445, 3, inepte conformata: Πόσθιον, αἰδοῖον· ἢ τὴν Ἀφροδίτην.] Ibi enim Suid. exp. αἰδοίου, afferens et hunc locum [ib. 521]: Λέων σοι γέγον' ἔκμαγμα σόν, Τά τ' ἄλλ' ἁπαξάπαντα καὶ τὸ πόσθιον Τῷ σῷ προσόμοιον, ὥσπερ κύτταρον στρεβλόν. [Hippocr. Epid. 6, p. 1146.]

Πόσθων, ωνος, ὁ, dicitur Qui magno s. crasso pene est, aut crasso præputio. Lucian. Lexiph. [c. 12]: Ἀνεφλῶντα καὶ βλιμάζοντα ἤν τινα παιδίσκην καὶ πόσθωνα αἴσθηται. Sic Aristoph. Pac. [1300]: Εἰπέ [Εἰπέ] μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις; ubi schol. annotat, pueros ita nominari solitos fuisse καθ' ὑποκορισμόν. [ΠΟΣΘΟΝ scriptum in fictili supra caput pueri tædiferi ap. Creuzer. *Auswahl griech. Thongef.* p. 48. Hase. Phot. p. 445, 4: Πόσθων· κυρίως λέγεται παιδάριον· οὕτως γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου· πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσι· δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 357: Πόσθων· ὁ παιδαριώδης καὶ ἀναγωγός· Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι. Hesych.: Σμόρδωνες· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων, ὡς πόσθωνες.]

[Ποσίδειον, τό, Templum Neptuni. Herodot. 7, 115 (ubi Ion. Ποσιδήιον); Diodor. 3, 42; Strabo 8, p. 343, 346, 347; 16, p. 776, et alibi; Pausan. 2, 34, 9. Nomen in codicibus plerumque in Ποσίδιον vel Ποσείδειον corruptum. || Steph. Byz.: Ποσίδειον, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ποσιδειεύς. Memoratur ab Strab. 16, p. 751, 753, ubi Ποσίδιον scriptum. Ποσιδηίου est ap. Herodot. 3, 91, quod vel Ποσιδείου scribendum vel, si epica forma in hoc nomine placuit Herodoto, Ποσιδηίου, quod præbet codex optimus. Et sic in libris omnibus scriptum 7, 115, ubi templum significat Neptuni. || Promontorium Bithyniæ, ap. Ptolem. 5, 1, quod Ποσιδήιον ἄκρην dixit Apoll. Rh. 1, 1279. Idem aliorum plurium promontoriorum nomen fuit, quæ memorantur ab Strabone, nomine plerumque Ποσίδιον scripto. G. Dind.]

[Ποσίδειος, ὁ, ἡ, Neptunius. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 11, 1: Ἴσως δέ ἐστι τι καὶ Ποσιδέης (nam sic scriptura codicis ποτιδέης corrigenda ex Etym. M. p. 684, 46, ubi Ποσειδῶν a Ποσειδέης derivatur): ἔνθεν, ὡς τὸ Ἡράκλειος παρὰ τὸ Ἡρακλέης, οὕτω Ποσίδειον (codex ποσιδεῖον) καὶ «Ποσιδήιον (codex ποσιδέϊον) ἀγλαὸν ἄλσος.» Ὁμοίως δὲ καὶ ἀρσενικῶς κτητικῶς Ποσίδειος (hic quoque codex ποσιδεῖος et mox iterum ποσιδείους), ὡς Ἡράκλειος ἆθλος· Σοφοκλῆς Ποιμέσι «Τευχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη.» G. D.] Præterea a Ποσειδῶν derivatur Ποσιδήιος, Neptunius, h. e. Neptunia proles, Neptuni filius. [Scribendum ubique Ποσιδήιος. Ποσιδήιον ἄλσος Hom. Il. B, 506, et H. in Apoll. 230. Ποσιδήιον ἅρμα Nonn. Dion. 42, 40.] Et Ποσιδεῖα, ap. Hesych. ἑορτὴ Ποσειδῶνι τελουμένη. [Hoc quoque male pro Ποσίδεια. Recta scriptura est in inscr. Myconia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 39. G. D. Scripturam item minus probam, ut videtur, Ποσίδεια, v. s. hac v. Hase.] Unde Ποσιδήιος, Neptunius, Neptunia proles. Et Ποσιδήιον, Neptuni templum, ap. [Hom. Od. Z, 266], Herodot. [7, 115], quod et Ποσιδάωνος νηὸν appellat.

[Ποσίδεος, ὁ, Posideus, n. pr. in numis Smyrnæis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 197; 3, p. 197, in inscr. Samia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 75, Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 747, aliisque ib. p. 147, 182.]

[Ποσιδέων. V. Ποσειδῶν.]

[Ποσιδήιος. V. Ποσίδειος.]

[Ποσίδικος, ὁ, Posidicus, n. pr. in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 595.]

[Ποσιδίων, ωνος, ὁ, Posidio, n. pr. in numo Halicarnasensi ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 494.]

Πόσιμος, ὁ, ἡ, Potabilis; pro quo et πότιμος.

[Ποσίνδα, nomen ludi memoratum ab Theognosto Can. p. 164, 31, in ποσὶ δὲ ἃ corruptum ap. Xenoph. Hipparch. 5, 10, cui ποσίνδα restituit L. Dind. s. v. Βασιλίνδα vol. 2, p. 172. Nomen a πόσος ductum videturque ludus in eo constitisse ut alter alterum divinare juberet quot in manu clausa ipse fabas teneret. Conf. Lucian. Hermot. c. 66. G. Dind.]

[Ποσιπτερνὶς vitiose pro ποτιπτερνίς, quod v.]

Πόσις, εως, ἡ, i. q. πόμα ap. Hom., passim copulantem βρῶσιν et πόσιν, Cibum et potum: alicubi vero πόσιος et ἐδητύος: ut in hoc versu [Il. A, 469, etc.] qui aliquoties repetitur: Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. [Od. K, 176: Ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε. Potio. Æsch. Choeph. 578: Τρίτην π. Plato Rep. 9, p. 580, E: Τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν· Leg. 1, p. 641, A: Τὸ περὶ τὰς πόσεις νόμιμον· Theæt. p. 159, E: Ἡ τοῦ οἴνου π. Plutarchi exx. collegit Wyttenb. ad Mor. vol. 6, p. 833.] Alioqui accipitur pro Potatione, quam signif. habet et Potus. [Herodot. 1, 172.] Thuc. 7, [73]: Ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης, πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, Ad potationem, aut etiam Ad compotationem. Possumus vero παρὰ τὴν πόσιν reddere aptius, Inter potandum. [Singulari modo Epicharmus apud Athen. 2, p. 36, D, πόσιν, petulantiam appotorum significans, tanquam gradum medium inter θοίναν et κῶμον posuit: Ἐκ δὲ θοίνας πόσις ἐγένετο... ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένεθ' ὑανία. G. Dindorf.]

Πόσις, ὁ, Maritus: itidem παρὰ τὸ πίνειν, quoniam ut τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μιγνύμενον causa est seminum et plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. Hom. Il. Γ, [429]: Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν· Od. Θ, [523]: Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα· A, [429]: Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Sic O, [112]: Ζεὺς πόσις Ἥρης. [Il. E, 71: Πόσεϊ ᾧ, producto in arsi ι. Pind. Pyth. 9, 175: Φίλτατον π. Dativus πόσι, correpto ι, restituendus Orac. Sibyll. 1, 289: Πολλὰ κλυδωνισθεῖσ' ἅμ' ἐμῷ πόσι καὶ δαέρεσσι, ubi vulgo πόσει. Similiter πόλι et φαῖ correpto ι in Oraculis illis dictum est. Præter Epicos et Lyricos sæpissime hoc v. usi sunt Tragici, nusquam tamen genitivo, sive id casu factum est sive consilio. Πόσις καὶ ἄλοχος ap. Aristot. Polit. 1, 3, et π. ib. 7, 16. Vocativus πόσις est vel πόσι ap. Eur. Alc. 335, Hel. 644, 670, 689, 1399. Pluralis est in versu Pseudo-Eurip. Iph. A. 176: Ἀμέτεροι πόσεις. Ab ἀνὴρ distinxit Soph. Tr. 550: Μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ· ubi manifestum est πόσις de legitimo intelligi connubio, ἀνὴρ de illegitimo. G. D.] Pro eodem in Epigr. [Leonidæ Alex. Anth. Pal. 6, 323] metri causa usurpatum reperitur Πόσσις. Est et [Πόσις] nomen proprium Historici [Magnesii] ap. Athen. [7, p. 296, D; 12, p. 533, D. || Πόσις n. pr. in numo Milesio ap. Mionnet. *Descr.*

Suppl. vol. 6, p. 266. Alius in inscr. Phanagorensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 156: Ξενοκλείδης Πόσιος. G. D. De scriptura Πόσσις et Πόσις conf. Keil. Anal. p. 211. Hase.]

[Ποσίφιλος, ὁ, ἡ. Πόσις, ποσίφιλος ap. Theognost. Can. p. 96, 24.]

[Ποσοποιός, ὁ, ἡ, Certam quantitatem faciens. Aristot. Metaph. 12, 8, p. 1083, 13: Τὸ μὲν γὰρ (τὸ ἓν) οὐ ποιόν, ἡ δὲ (ἡ δυὰς) ποσοποιόν. Sic duo codd.: vulgo ποσὸν ποιόν.]

Πόσος, η, ον, Quantus? interrogativum. [Plato Rep. 7, p. 540, A: Χρόνον... πόσον τοῦτον τίθης; Leg. 3, p. 578, D: Γενεαῖς πόσαις; 5, p. 737, D: Ὁπόση πόσους σώφρονας ὄντας ἱκανὴ τρέφειν.] Aristoph. Pac. [1262]: Πόσον δίδως; Quantum das? Quantum pendis? [Ach. 83: Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν; i. e. πότε; ut in fr. Eupolidis ap. Plut. V. Niciæ c. 4 ab Elmsl. comparato: Πόσου χρόνου γὰρ ξυγγεγένησαι Νικίᾳ;] Frequens est gen. πόσου inter emptores et conductores, ut Lat. Quanti pro Quanto pretio. Xen. Cyrop. 3, [1, 36]: Πόσου [Ὁπόσου] ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; Quanti redimeres uxorem? Pro quo ibid. ἐπὶ πόσῳ; Plato Apol. [p. 20, B]: Πόσου διδάσκει; ad quæ respondetur, Πέντε μνῶν. Itidem ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 26] ἀγοραίῳ quærenti, Πόσου δέ ἐστι; Quanti pretii est, Quanti venit? respondet Mercurius, Εἴκοσι μνῶν· ut ap. Terent. Quanti emit? Viginti minis. Item sine verbo ap. Athen. 6: Πόσου ὁ λάβραξ; respondet piscator, Δέκ' ὀβολῶν. Interdum autem habens similem usum ei, quem πόσου habet ibi cum πρίασθαι, dicitur ἐπὶ πόσῳ, ut paulo ante docui: velut ap. Xen. Cyrop. 3, [1, 43]: Ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι ὅτι σκευοφορεῖς, Quanti velles ut, Quanti redimeres ut? etc. Sic Plato [Apol. p. 41, A]: Ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; Quæ Cic. sic, Quanti tandem æstimatis? Item, μέχρι πόσου; In quantum? Quousque? Quonamusque? Item plur. num. Xen. Cyrop. 3, [1, 35]: Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; pro quo Latine potius Quantam pecuniam, Quantam pecuniæ vim. || Pro Quantus accipitur et citra interrogationem, aut saltem in minime directa interrogatione, ut et ποῖος: tunc autem est relativum τοῦ τόσος: ut μέχρι πόσου, In quantum, Quousque, Quonamusque. Apud Gell. 1, 3: Εἰ δεῖ βοηθεῖν τῷ φίλῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ μέχρι πόσου καὶ ποῖα, An contra jus contrave morem faciendum pro amico sit, et in qualibus et in quibus causis, et quemnam adusque modum, Quonamusque debeamus contra legem contraque jus pro amico progredi. Utroque enim modo ipse interpretatur. Sic τὸ πόσον dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas: vel potius τὸ ποσόν. || Interdum dicitur Πόσος τις, vacante particula τις, ut et in ποῖός τις: idque tam in interrogatione, quam citra interrogationem: itidem pro Quantus. [Æsch. Pers. 334: Φράσον... πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν. Soph. Œd. T. 558: Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάιος χρόνον ἄφαντος ἔρρει; Plato Theæt. p. 198, C: Πόσος τις ἀριθμὸς τυγχάνει ὤν.] Isocr.: Πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν, Quantam. Quo fere modo Cic. pro Dejot., Cujus tanti sceleris fuerit. Aristot. Probl. sect. 5, [25]: Διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες. Itidem l. 7 Polit. Bud. || Πόσοι, Quot? ut ap. Plut. Apophth. [p. 218, A]: Πόσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται; respondet Lacon, Ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν. Quot sunt? Tot quot sufficiant arcendis improbis. Item cum δήποτε ap. Dem.: Πόσοι δή ποτε ἦσαν; Quotnam tandem erant. Pro Quot accipitur et in minime directa interrogatione. Latine dicitur etiam Quam multi; ut Sallust.: Immane dictu est quanti et quam multi mortales postea ad Pompeium discesserint. || Exp. etiam Quotus. Itemque Πόσος τις pro Quotus accipi tradunt. Necnon Πόσ' ἄττα, ut ποῖ' ἄττα, Quotnam? Aristot. in 4 De cœlo, [4]: Φανερὸν ἔσται καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ' ἄττα ἐστί. Idem addit et δή, in 5 Ethic.: Πόσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα; Quotnam?

|| At vero Ποσός, Aliquantus, Aliquantulus, Certæ cujusdam quantitatis. [Sext. Emp. p. 331: Τοῦ ποσοῦ τὸ μέν ἐστιν ἐν τοῖς συνεχέσι σώμασιν, ὃ δὴ μέγεθος καλεῖται, περὶ ὅ ἐστι μάλιστα ἡ γεωμετρία, τὸ δὲ ἐν διεστῶσιν, ὅπερ ἀριθμὸς καθέστηκεν, περὶ ὃν ἡ ἀριθμητικὴ καταγίνεται.] Et ἐπὶ ποσόν, Aliquantum, Ad certam quantitatem et mensuram: Ἐπὶ ποσὸν ἑψηθείς· quod alias redditur Aliquantulum s. Leviter decoctus. [Polyb. 1, 1, 1 et 2; 2, 35, 6; 3, 53, 1, et 54, 3. Sext. Emp. p. 538 extr.] Itidem pro Aliquantulum accipit Bud. ap. Lucian. [Hermotim. c. 5]: Νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον. Nisi malis Aliquousque, Ad certum quoddam spatium. [Aliquamdiu, Aliquantisper, Polyb. 2, 34, 15; 2, 40, 2; 3, 40, 13; 3, 52, 7. Κατὰ ποσόν, Aliquatenus, Aliquantum, 2, 53, 6; 3, 36, 5; 5, 63, 13; 26, 3, 9. Οὐδὲ κατὰ ποσόν, Ne ulla quidem ex parte, 2, 61, 2. Schweigh.] Sæpe additur et τις, vacans tamen alioqui ea particula: ut ap. Herodot., Ποσόν τι, Certa quantitas. Sic Gaza, Ποσῷ τινι χρώμενος οἴνῳ, vertit, Certa quadam vini mensura. Item τὸ ποσὸν dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas. Aristot. De partt. anim. 3, 5: Ἡ δ' ὑπερβολὴ δισσή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, Quantitate et qualitate, Modo et genere, Gaza. Item κατὰ τὸ ποσόν, Ratione quantitatis, modi, Aristot. Polit. 5: Εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ποσόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ποιὸν αὐξάνοιτο παρὰ τὸ ἀνάλογον. Item εἰς τὸ ποσόν, Ad quantitatem.

[Ποσοσύλλαβος, ὁ, ἡ, Quot syllabis constans? Favorin. s. v. Δίδωμι: Ποσοσύλλαβα θέλει εἶναι τὰ εἰς μι ῥήματα;]

Ποσότης, ητος, ἡ, Quantitas, Mensura modusque uniuscujusque rei. [Per ἀριθμός, μέτρον exp. Hesych.] Vitruv. 1, 2: Hæc (τάξις sc., i. e. Ordinatio) componitur ex quantitate, quæ Græce ποσότης dicitur. Quantitas autem, est Modulorum ex ipsius operis sumptione, singulisque membrorum partibus, universi operis conveniens effectus. Vide et Ποιότης. [Polyb. 16, 12, 10: Ἐν παντὶ δυσπαράγραφός ἐστιν ἡ π. Longin. De subl. 12, 1: Μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινός. G. D. Inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 479, n. 2712, 6 et 9: Τὴν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλλομένων εἰδῶν ἢ χρημάτων π. Galen. vol. 6, p. 313, 4. Id. ib. p. 404, 10: Τὰς τῶν σιτίων ποιότητας ἢ π. Hase. Τὰς ποσότητας Sext. Emp. p. 33 extr. Longin. De subl. 2, 2. Theophan. Chronogr. p. 328, D: Ἀποκρισιαρίους ἀποστέλλουσι μετὰ καὶ τῆς ποσότητος τοῦ χρυσίου, Cum certa i. e. promissa auri summa.]

[Ποσόω, Numero, Computo. Theophr. Char. 23: Κελεύσαι θεῖναι τὰς ψήφους καὶ ποσοῦν αὐτάς. Plotin. p. 688, D: Ποσοῦν τοῦτο τὸ δέκα. || Ποσόομαι, Tot efficior s. numeror. Athanas. vol. 2, p. 75. «Cyrill. Alex. lib. 1 In Joann. c. 3, p. 21: Ἡ θεία φύσις οὐ πεποσωται· et lib. 2 In Joann. c. 8, p. 230: Οὐ πεποσῶσθαι τὸ θεῖον.» Suicer. Greg. Nyss. t. 1, p. 923, D. Nemes. De nat. hom. p. 72, 1: Ἐν ὄγκῳ ποσοῦται, In magnitudine quantitatem adipiscuntur. Hase. Schol. rec. Aristoph. Pl. 194: Λέγεται τάλαντον καὶ σταθμὸς χρυσοῦ πεποσωμένος. Eustath. p. 39, 35: Οἱ ἦχοι, οἱ βρόμοι, τὰ λοιπὰ ὅσα κατ' ἄμμον οὐδ' αὐτὰ ποσοῦνται. Nicol. Methon. Adv. Procl. c. 70, p. 97: Σώματα πεποσωμένα. Niceph. Bryenn. Hist. p. 91, C: Ὥστε ἐς τρισχιλίους ποσούμενοι.]

[Ποσσάκι, i. q. ποσάκις, quod v. Callim. H. in Dian. 119.]

Ποσσῆμαρ, Quot dies, s. Per quot dies, Quot diebus, ἐπὶ πόσας ἡμέρας, s. πόσας ἡμέρας: utroque enim Eust. modo exp. ap. Hom. Il. Ω, [657]: Ἀτρεκέως κατάλεξον Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα. Existimatur etiam poni pro Quoto die, ut αὐτῆμαρ, Hoc ipso die, ἐνῆμαρ, Nono die: ut sit a πόσος significante Quotus. [Per ποσήμερον exp. schol.]

[Ποσσίδης, ὁ, Possides, Argivus, Pythagoreus. Iambl. V. P. p. 272.]

[Ποσσίκλυτος, ὁ, ἡ, Ob pedes clarus. Dionys. Bassaricorum scriptor ap. Steph. Byz. v. Κάσπειροι: Ἐν δέ τε Κάσπειροι ποσσίκλυτοι, ἐν δ' Ἀριηνοί. Schneid. Apud Steph. non hoc legitur, sed ποσὶ κλειτοί.]

[Ποσσικράτης, ὁ, Possicrates, Parrhasius. Pausan. 8, 27, 2.]

[Ποσσίκροτος, ὁ, ἡ, Qui pedibus pulsatur. Orac. ap. Herodot. 1, 66: Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι. || Active, Qui pedibus pulsat, Κουρῆτες ποσσίκροτοι Hymn. Orph. 30, 2.]

[Πόσσις. V. Πόσις.]

Ποσσίκρουσοι. cf. Ποσσικ.

[Πόσσος. V. Πόσος.]

Ποσταῖος, αία, αῖον, Quoto die, Quot diebus, Quot dierum spatio. [V. Theodos. Gramm. p. 21, 22 ed. Gœttl.] Xen. Cyrop. 5, p. 76 [c. 3, 28] : Ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; respondet Gadatas, Οὐκ ἂν δύναιο μεῖον ἢ ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν πρὸς τὴν ἐμὴν οἴκησιν. [Max. Mart. Comp. eccl. p. 317, 1 et 7; 318, 18; 330, 17; 349, 43; 350, 9 et 11. Id. ib. p. 333, 8 : Τὴν ποσταίαν τῆς σελήνης εὑρίσκεσθαι, Quotum lunæ diem. Hase.] Item ποσταῖος πάρει; Quamdiu est, ex quo huc venisti, Quot dies elapsi sunt, ex quo advenisti? Diog. L. p. 278 [6, 39] : Ποσταῖος πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ; verba Diogenis ad quendam, qui de meteoris disserebat. [Clem. Alex. p. 619.]

Ποστημόριον, τὸ, Quota pars, Quotæ partis? cui respondet, τριτημόριον, τεταρτημόριον, et similia. [Theodor. Hermopol. Breviar. p. 7, 9 Zachar. : Τὸ νόμιμον π., Legitimam portionem. Max. Mart. Comp. eccl. p. 342, 2. Id. ib. 334, 37 : Πλὴν ἴσως π. τινῶν, οἷον τετάρτου. Origen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 294, C : Οὐ τῆς ὅλης ὥρας, ἀλλὰ καὶ τοῦ π. αὐτῆς. Epiphan. t. 2, p. 181, D, de chœnice : Ἔστι δὲ δύο ξεστῶν καὶ π. Ubi significat Fragmentum s. Numerum fractum arithmeticorum. Hase. Portiuncula, Gl. Per ὀλίγον μέρος exp. Hesych. Conf. Πολλοστημόριον.]

Ποστημόριος, ὁ, ἡ, q. d. Quantesimus, si mihi liceat hoc adj. fingere ad formam illius Multesimus, s. potius illorum quæ usitatiora sunt, Vigesimus, Trigesimus, etc. De usu autem hujus adjectivi lege Bud. p. 249. Idem p. 996, ait ποστημόριον esse interrogativum Quotæ partis, h. e. πόστον μόριόν ἐστι. [Portiuncula, Gl. Exempla Budæus neutro loco attulit. Usitatum est πολλοστημόριον.]

Πόστος, η, ον, Quotus? cui respondent ὀλιγοστός, πολλοστός, item πρῶτος, δεύτερος, et quæ sequuntur. [De accentu Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 19, 6, Arcad. p. 80, 4, qui ex πόσατος contractum esse ait, ut Etym. M. p. 685, 2, Suid. s. h. v. aliique grammatici. Hom. Od. Ω, 288 : Πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον; Aristoph. fr. 210 : Πόστην ἥλιος τέτραπται; Polyb. 6, 35, 11.] Ap. Xen. Cyr. 4, [1, 16] : Κατανόησον πόστην αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν. [Plut. Mor. p. 5, E : Πόστον (alii libri πόσον) ἐστὶν ἰσχὺς ἀνθρώπου τῆς τῶν ἄλλων ζώων δυνάμεως; 874, D : Πόστον μέρος αὐτῆς ἡ φυσικὴ διέξοδος; Schol. Pind. Ol. 6 ad inscr. : Ἄπορον τὴν πόστην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν.]

[Ποστούμιος et Πόστουμος, ὁ, Postumius et Postumus, nn. pr. Latina ap. Polybium, Diodorum, Plutarchum, Dionem Cassium aliosque. Πόστουμος correpta ut in nomine Latino syllaba media Apollonid. Anth. Pal. 9, 791, nisi Πόστομος scripsit, ut Ποστόμιος pro Ποστούμιος apud Suidam scriptum. Pravo accentu Ποστοῦμος ap. Suid. in excerpto ex Æliano, ut videbatur Hemsterhusio.]

Ποσῶς, Aliquantulum, Aliquatenus, ut ποσῶς στύφων : quod exp. etiam Leviter : sicut ἐπὶ ποσὸν itidem nonnullos reddere Leviter, paulo ante annotavi. [Schol. Platonis p. 444. Boiss. Sext. Emp. p. 32, 60. Glossator et schol. Aristoph. Pl. 454, 598; Thom. M. p. 506. Per μετρίως exp. Zonar. Lex. p. 1571. Οὐδὲ ποσῶς schol. Hom. Od. E, 1. Interrogativum Πόσως ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 19, 18.]

[Ποσιχάρης. Leonid. Anth. Pal. 6, 293 : Σκῦλα ποσιχάρεος. Scribendum Σκῦλ' ἀπὸ Σωχάρεος cum Meinekio.]

Ποτάγχωμεν, ap. Hesych. προσορμίζωμεν, Dorice pro προστάγχωμεν, a themate Ποτάγχωμι : si tamen mendosum non est.

[Ποταγωγίς. V. Προσαγωγίς.]

Ποταίνιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] Recens, ad verbum Recens et jam modo dictus, ἐγγὺς καὶ συνεχῶς φατός, ut πρόσφατος, idem significantibus φάσις et αἶνος, ut tradit Eust. [p. 1106, 24; 1374, 25; 1489, 61.] Hesychius ποταίνιον exp. non solum νέον, πρόσφατον, sed etiam ξένον, pro quo ap. Suid. ξένιον, in Ms. etiam cod., nescio quam recte. [Phot. p. 445, 13 : Ποταίνιος, πρόσφατος· Δώριος δὲ ἡ λέξις. Eodem modo exp. Erotianus p. 310 ex Bacchio, et, qui ipse quoque Doribus tribuit, Galen. Lex. p. 548. Ionibus qui tribuit Greg. Cor. p. 556, fortasse exemplis motus est Hippocratis, velut Ἄλφιτα ποταίνια p. 389, 44 (ad quem l. Galen. vol. 11, p. 59, ipse quoque Ionibus tribuit : Τὰ πρόσφατα ποταίνια κέκληκε τῇ τῶν Ἰώνων φωνῇ καὶ τῇ τῶν παλαιοτέρων); 568, 7; 572, 22; Σάρκα ποταινίην p. 582, 4; 675, 5. » Æsch. Prom. 102 : Οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει, ubi schol. expositionibus ab Hesychio allatis addit οὐ προσφατόν, et quidem bene; hoc enim in loco significat Inopinatum, Improvisum. » Brunck. Eodem sensu Sept. 224 : Ποταίνιον κλύουσα πάταγον, ubi quum metrum syllabam secundam brevem postulet, Heathius ποτάνιον conjecit : de quo si recte judicavit, ἀφνίδιος pro αἰφνίδιος dictum comparari potest, quod Æschylo Prom. 68 certa emendatione restituit Elmslejus. Ἡδονὰς ποταινίους, Oblectamenta non usitata, non quotidiana, dixit Soph. fragm. 162. Recens vero significat ap. Æsch. Choeph. 1055 : Ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι· Eum. 282 : Μίασμα ... π. Soph. Ant. 841 : Τάφου π. G. D.] Affertur et Ποτανί pro Recenter, sed ἀμαρτύρως. [Per προσφάτως exp. Theodos. Gramm. p. 25, 31, et Zonaras p. 1571. Conf. Προτανί.]

[Ποταμεύς, ὁ, nomen venti, Subsolanus. Aristot. p. 973, 14 : Ἀπηλιώτης· οὗτος ἐν μὲν Τριπόλει τῆς Φοινίκης Π. καλεῖται. Hase.]

[Ποταμηγός, ὁ, ἡ, In fluvio ductus, Fluvialis. Σκάφαι ποταμηγοί Dionys. A. R. 2, 53 et 55. Ποταμηγοῖς σκάφεσι 3, 56.]

Ποταμηδὸν, In modum fluminis, Fluminis in morem, More fluvii : δίκην ποταμοῦ, Hesych. et Suid. [Lucian. Sat. c. 7; Aretæus p. 68, E. « Joann. Chrys. Πρὸς πιστ. πατ. vol. 6, p. 184, 30. » Seager. Cyrill. Hieros. p. 30, C. « Const. Porphyrog. De imag. Edess. p. 223. » Boiss. Orig. Cat. in Ps. t. 1, p. 661, 27 : Π. ῥέων. Evagr. Hist. eccl. p. 307, 35 : Π. τῶν ὑδάτων ἐξ οὐρανοῦ φερομένων. Hase. Eustath. Opusc. p. 172, 60 : Πηγαὶ π. ἐκρέουσαι.]

[Ποταμήιος, ὁ, ἡ, i. q. ποτάμιος. Nonn. Dion. 11, 309.]

[Ποταμηίς, ίδος, ἡ, Fluvialis. Draco p. 47, 25 : Οἱ ποιηταὶ η προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον συστέλλουσι τὸ ι, ποταμηίδος, Πηγασηίδος. Nicand. Al. 128, et Nonn. Dion. 9, 28 : Ποταμηίσι νύμφαις· 15, 17 : Π. ἐέρσῃ. Id. 19, 343 : Ποταμηίδα μορφήν. Conf. Ποταμῆτις.]

Ποταμηπόρος, ὁ, ἡ, Fluvium trajiciens, ὁ περῶν τὸν ποταμόν, Oppian. [Cyn. 2, 178; 4, 84.]

[Ποταμήρυτος. V. Ποταμόρρυτος.]

[Ποταμῆτις, ἡ, i. q. ποταμηίς. Apoll. Rh. 3, 1219 : Νύμφαι ποταμήτιδες. Sic libri plurimi et optimi : quod ποταμίτιδες potius scribendum foret. Vereor tamen ne vulgata præferenda sit scriptura ποταμηίδες, licet ποταμῆτις ap. Paulum Sil. Ecphr. 209 (626) legatur : Φορτίδα πλήσας ποταμήτιδα, ubi ποταμηίδα restituit Græfius. G. Dindorf.]

[Ποταμηφόρος, ὁ, ἡ, Fluvium ferens. Andr. Cret. p. 21, A : Πηγὰς π. Kall.]

[Ποταμία, ἡ, Potamia, regio Paphlagoniæ. Strabo 12, p. 562.]

[Ποταμίαινα, ἡ, Potamiæna, n. pr. ap. Euseb. H. E. 6, 5 : Τὴν περιβόητον Π. Niceph. H. E. 5, 7. G. Dind.]

[Ποταμιαῖος, αία, αῖον, Fluvialis. Aristot. Meteor. 2, 1 : Τὰ κρηναῖα καὶ π., ubi alii libri ποτάμια. Joann. Malal. p. 418, 9 : Ὑδάτων π. « Nilus Epist. 348, ἰχθύς. » Boiss. Hippiatr. p. 46, 18 et Anon. De cibis p. 233, 24 Ermerins. : Ὕδωρ π. Nil. Epist. p. 334, 5 : Ἰχθύς π. Hase. Conf. Ποτάμιος.]

[Ποτάμιλλα, ἡ, Potamilla, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 493.]

[Ποτάμιον, τὸ, Exiguus fluvius. Strabo 8, p. 346; Athen. 6, p. 233, D.]

Ποτάμιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] Fluvialis : π. ὕδωρ, Aqua fluvialis, ex flumine petita [ut ap. Eur. Alc. 157. Ποτάμιον χεῦμ' ὑδάτων Hel. 1320. Π. χεύματα El. 152. Πηγὰς ποταμίους vel ποταμίας El. 56, 309. Ποταμία δρόσῳ Hipp. 127. Π. ῥέεθρα El. 794. Ποταμίαις ὄχθαις Æsch. Sept. 392. Π. ποτῶν Soph. fr. 587. Ποταμία Ἄρτεμις Pind. Pyth. 2, 12. Ποταμίᾳ Ἀκράγαντι 6, 6.] Et π. ἰχθῦς, Pisces fluviales, οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo, qui itidem dicit [7, p. 306, E] ποτάμιος κεστρεύς, ad differentiam τοῦ θαλασσίου. Sic π. ἵππος, Equus fluvialis [Aristot. p. 499, 10 et 502, 9 :

Ἵππος ὁ π. Hase] : qui et ἱπποπόταμος. [Π. κύκνος Eur. Rhes. 618. Καρκίνοι ποταμίσιοι Geopon. 2, 5, 15, ubi corrigitur ποτάμιοι. Probabilius videtur ποταμιαῖοι. G. D.] Necnon ποτάμια πλοῖα [Polyb. 3, 66, 5; 5, 45, 4], Fluviales naves, Navigia quorum in fluminibus usus est. Plin. dicit etiam Amnica insula. [It. Zosim. Hist. p. 297, 15 et 207, 8 : Π. πλοίοις ἀνάγεσθαι. Id. ib. p. 209, 9 : Ποταμίας νήσου. Ἡ ποταμία, Regio flumentana, Basil. t. 2, p. 999, D. Ptolem. Geogr. p. 202, 11 Wilberg. : Πόλεις μεσόγειοι ἐν ταῖς π. Hase.]

[Ποτάμιος, ὁ, Potamius, n. pr. ap. Olympiod. Phot. Bibl. p. 57, 33, Eustath. p. 500, 21.]

[Πόταμις, ιδος, ὁ, Potamis, Gnosiæ filius, Syracusanus. Thucyd. 8, 85; Xenoph. Hell. 1, 1, 29.]

[Ποταμίσιος. V. Ποτάμιος.]

[Ποταμίσκος, ὁ, Exiguus fluvius. Strabo 14, p. 636.]

[Ποταμίτης, ὁ, Aquilex, Gl.]

[Ποταμῖτις, ἡ, Fluvialis. V. Ποταμῆτις. Steph. Byz. s. v. Αἴγυπτος : Αἰγύπτου, ... ὃς Βήλου παῖς ὢν καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος ...]

Ποταμογείτων, ὁ, Fluviis vicinus. || Herba, de qua Diosc. 4, 101 : Ποταμογείτων φύλλον ἐστὶν ὅμοιον σεύτλῳ, δασὺ καὶ ὀλίγον, ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος. Pro quibus Plin. 26, 8 : Similis betæ, foliis minoribus tantum hirsutioribusque, paulatim supereminens extra aquam. [Adde Galen. vol. 13, p. 222, Ælian. N. A. 6, 46, ex quo Philes De anim. propr. c. 30. Lucian. Tragod. 152. Synonymum tripolii ap. Diosc. 4, 135, et limonii in ed. Ald. ib. c. 16.]

Ποταμοδάρτης, Suidæ ὁ περῶν ἀεὶ τὸν ποταμόν, Qui semper flumen trajicit. [Vitiose pro Ποταμοδιάρτης, quod legitur ap. Artemid. 4, 66.]

[Ποταμοθάλασσα, ἡ, Fluvius e mari prodiens. Joann. Cinn. Hist. p. 42, C : Γέφυραν, ἣ τὴν ὑποκειμένην ὡς ἂν εἴποι τις π. ζεύγνυσι.]

[Ποταμόκλυστος, ὁ, ἡ, Qui amnibus alluitur. Strabo 3, p. 162; 4, p. 187; 9, p. 430; 15, p. 697.]

[Ποταμόπνικτος, ὁ, ἡ, In fluvio suffocatus. Theophanes Rhinotmeti anno 8 (Chronogr. p. 306, B) : Τὸν Χαγάνον παρ' ὀλίγον τελείως π. ἐποίει. Ducang.]

[Ποταμορρίπτω, In fluvium conjicio. Pseudochrys. t. 10, p. 895, E : Ποταμορριφῆναι προσέταξεν. Hase.]

[Ποταμόρρυτος, ὁ, ἡ, Per quem amnes fluunt. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 1 : Π. γῆ· ἡ διαρρεομένη ποταμοῖς. || Ποταμήρυτος, ὁ, ἡ, Fluvio advectus. Π. ἰλύος Paul. Sil. Ecphr. 596. G. D. Scymn. Descr. orbis 164 : Ποταμόρρυτον κασσίτερον. Hase.]

Ποταμὸς, ὁ, Fluvius, Flumen : παρὰ τὸ ποτὸς εἶναι, h. e. πότιμος εἶναι, quod potabilis sit, h. e. potabilem aquam habeat, non salsam, ut mare. [Ποταμός Varro De l. L. 5, 11, recte a potu appellatum putat, sed quia substantiva tribrevia proparoxytona esse solent, Herodianus non a πότος vel ποτὸς exstitisse docet, sed a ποταμός retracto ob barytonesin τοῦ ο accentu, ap. schol. Hom. Il. Ω, 228, Eustath. p. 1347, 15 : cujus rei aliam caussam tradit Arcadius p. 60, 15, τὸ ἰτραμός καὶ ποταμός ὀξύνεται ὡς ἔχοντα τὸ τ, quorum illud Herodianus acui dicit, quia adjectivum sit. Lobeck. Pathol. p. 155, 156. Legitur apud scriptores inde ab Homero quosvis. Ποταμοὶ καὶ θάλασσα Plato Tim. p. 22, D. Κρηνῶν καὶ π. νάματα Critia p. 111, D. Πηγαὶ ποταμῶν Æsch. Prom. 89, Eur. Herc. F. 1297. Araxen ποταμὸν ὑβριστὴν dixit Æsch. Prom. 717, παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἠχεῖν τὰ κύματα αὐτοῦ, ut exp. schol. Quocum Blomf. comparavit Herodoti 1, 189, de Gynde fluvio verba : Κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τοῦτο ὑβρίσαντι. Π. ἀλαζὼν ap. Themist. Or. 18, p. 221, D : Κροῖσος ... χρυσοῦ ψήγμασιν ἐκαλλωπίζετο, ἃ οὐχ ἡ γῆ αὐτῷ ἐδωροφόρει, ἀλλὰ π. ἀλαζών. Hesych. : Ἄνω ποταμῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων· κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης (Med. 410), ubi v. quæ collegerunt interpretes. Duo alia proverbia Ποταμὸς θαλάττῃ ἐρίζει (vel ἐρίζεις), ἐπὶ τῶν διατεινομένων πρὸς κρείττονας, ap. Diogenian. 7, 74, et Suid., et Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγεις, ἐπὶ τῶν τοῖς οὖσι προσφερόντων, ut exp. Suid., vel ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων ἢ ματαιολογούντων, ut exp. Diogenian. 7, 68. « Figurate Marc. Anton. 4, 43 : Ποταμός τις καὶ ῥεῦμα βίαιον ὁ αἰών. Basil. M. Homil. 23, p. 568 : Π. ὁ βίος ἡμῶν ῥέων ἐνδελεχῶς καὶ κύμασιν ἐπαλλήλοις πλημμυρούμενος. Ποταμοὶ νοημάτων, Magna sententiarum copia, Joann. Chrys. Homil. 25, vol. 5, p. 356. » Suicer.] Hom. tamen et Oceanum vocat ποταμόν, Od. [Λ, 156] : Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Πρῶτα μὲν Ὠκεανός, ὃν οὔπως ἐστὶ περῆσαι πεζόν. Sic Λ fin. : Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο· Od. M init. : Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο Νηῦς. Ubi ποταμὸν ὠκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανόν, Exteriorem s. Ulteriorem Oceanum : quidam etiam Fluvium qui in exteriorem Oceanum defert, quum subjungat poeta, Ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο. At quum Il. Ξ, [245] dicit, Ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ, de toto Oceano intelligit : nam ut ibi subjungit, Ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ita alibi dicit, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, ut et Virg. Pater Oceanus. Alioqui ποταμοὺς appellare solet Flumina quæ ex Oceano orta in eundem remeant : Il. Φ, [196] : Βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι. Idem epitheticῶs dicit, Ἐϋρρείος ποταμοῖο· et, Ποταμὸς εὔρροος ἀργυροδίνης, et Ποταμὸς βαθύρροος ἀργυροδίνης, et Εὐρὺ ῥέων ποταμός, et Ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα· item, Ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς est ὠκεανός, et τὸ ὑγρόν, et ὁ σπερματοειδὴς θεός : necnon ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον. [|| Ποταμοὶ πυρὸς Pind. Pyth. 1, 42, Æsch. Prom. 368. « Ποταμὸν vel ποταμοὺς πυρὸς de pœnis infernalibus dictum ap. Joann. Chrys. Homil. 13 in Joann., et Homil. 11 in Epist. ad Rom. p. 86, et πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ Homil. 23 in Epist. 1 ad Corinth. » Suicer. || Ποταμοὶ dicuntur lineæ candidæ rubeis intertextæ in palliis, mandyis, sticharis, seu tunicis pontificum, sacerdotum, vel diaconorum : de quibus v. quæ Ducangius ex medii ævi scriptoribus collegit.]

[Ποταμός, ὁ, Potamus. Harpocr. : Ποταμός (apud Phot. et Suid. Ποταμοί· et sic Pausan. 1, 31, 3 : contra Ποταμὸς ap. Strab. 9, p. 398)· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου ἀργίας. Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλος τι δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις. Ποτάμιος et Ποτάμιοι ap. Isæum p. 53, 26, Strab. 9, p. 398, Athen. 7, p. 299, B, Pausan. 7, 1, 5, et frequenter in inscriptionibus. Ποτάμιοι Strattidis comœdia fuit. « Ceterum duos hujus nominis pagos fuisse unus tradidit scholiasta Homeri Il. Ω, 545 : Παρ' Ἀθηναίοις εἰσὶ δύο δῆμοι Ποτάμιοι, ὧν ὁ μὲν καθύπερθεν, ὁ δὲ ὑπένερθεν ὀνομάζεται. Similiter Λαμπτρεῖς οἱ καθύπερθεν distinguuntur a τοῖς ὑπένερθεν. » Meinek. Hist. com. p. 234. Mihi grammaticus Potamios cum Lamptrensibus memoriæ errore confudisse videtur. || Ποταμοί, οἱ, castellum Paphlagoniæ, ap. Marcian. Peripl. p. 72 (128 Mill.). G. Dind.]

[Ποταμοσάκων, ὁ. Steph. Byz. : Π. (ποταμοστακων cod. Vratisl.), Σάκων ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ ποταμὸς καὶ νῆσος τῆς Αἰολίδος.]

Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui a fluvio aufertur s. rapitur. Apoc. 12, [15] : Ἔβαλεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ.

[Ποταμόχωστος, ὁ, ἡ.] Ποταμόχωστος γῆ, Terra operta limo arenave a fluvio devecta. [Hesych. : Π. γῆ τις, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. Diodor. 1, 34 et 39; Strabo 13, p. 621; schol. Apoll. Rh. 2, 966; 4, 269; Theophyl. Sim. Hist. p. 188, C. « Jo. Philop. De cr. mundi p. 149, 21 : Τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου μέρη π. » Hase.]

[Ποταμόομαι, Instar fluminis concurro. Ποταμωθήσονται, Jerem. 51, 44, sec. cod. Syr. Hexapl. Mediol., fortasse ex Aquilæ versione. Schleusn.]

[Ποταμώδης, ὁ, ἡ, Fluvio similis. Ποταμῶδες δάκρυον ab Eunapio dictum reprehendit Phot. Bibl. p. 54, 15.]

[Ποτάμων, ωνος, ὁ, Potamon, Ægypti filius. Apollod. 2, 1, 5. || Mytilenæus, rhetor, ap. Strab. 13, p. 671, Lucian. Macrob. c. 23, Suidam, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 193. || Alexandrinus, philosophus : de quo v. Suid. et Diog. L. 1, 21. || Alii ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 131, Ammon. p. 91, et in nummo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* 3, p. 197, et inscrr., ut ap. Bœckh. vol. 2, p. 624, 695, 21. De accentu v. Arcad. p. 13, 20.]

[Ποτανός. V. Προσηνής.]

[Ποτανός. V. Ποτηνός.]

Ποτάομαι [forma poetica], i. q. πέτομαι, πετάομαι. Hom. Il. B, [462] : Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμε-

ναι πτερύγεσσι, de avibus. Ib. [90] : Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, Partim huc volant, partim illuc. [Semel ap. Soph. fragm. 423 : Ποταθείην, frequentius ap. Æschylum et Euripidem, in diverbiis pariter atque carminibus melicis. Æsch. Ag. 576 : Ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις· Suppl. 657 : Ἐκ στομάτων ποτάσθω ... εὐχά. Eur. Or. 674 : Ποτωμένην ψυχήν. Et ψυχαὶ ποτώμεναι διθυραμβοδιδασκάλων ap. Aristoph. Pac. 815. Hesych., Phot. et Suidas : Ποτώμενοι, διατρίβουσαι, cui διιπτεύουσι addit Hesych.] Scribitur etiam Ποτάομαι, sicut στρωφάω, τρωπάω, Eust. [p. 229, 24; 905, 27; 1188, 35. Ποτῶνται vel ποτῶντο Hom. Il. M, 287, H. in Apoll. 442; Theocr. 7, 142.] Ποτέομαι, ἔσομαι, i. q. ποτάομαι, Volo, [in præsenti et imperfecto ποτέονται et ποτέοντο,] Apoll. Arg. 2, [227] : Διεκρίνει ποτέονται. Sic Hesiod. Theog. [691] : Ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, Volabant ex manu. Πεπότημαι, Volavi : a poetis usurpatur pro præs. πέτομαι. Apoll. [Rh. 2, 1043] : Ἐρπάνθη Ἄλλο; ἐπὶ προτέροι πεποτημένος. Sic πεποτήαται, Ion. pro πεπότηνται, Volant, πέτονται, Hom. Il. B, [90]. Et in plusquamp. πεπότητο pro imperf. ἐπέτετο, Volabat. Hesiod. [Sc. 148] : Δεινὴ Ἔρις πεπότητο. [Æsch. Pers. 669 : Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται· Eum. 379 : Τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται. Eur. Hipp. 564 : Μέλισσα οἷα τις πεπόταται. Πεπότημαι in versu anapæstico tetrametro Aristoph. Nub. 319, et in senario Av. 1445.]

[Ποταπὸς, ή, όν. HSt. s. v. Ποδαπός :] Invenitur etiam Ποταπὸς, sed significans potius Qualis. Suspecta autem hæc scriptura esset, nisi in variis ll. reperiretur. Atque adeo quidam annotant ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου, sicut ποδαπὸς ἐπὶ γένους. Lucian. in Dial. qui Περὶ παρασίτου inscriptus est [c. 22] : Ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, Ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; Ubi ποταπὸς a quibusdam redditur Qualis, Cujusmodi. Hermog. De invent. : Σκεπτέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, καὶ ποταπὸν ὑπείληπται· χρηστὸν ἢ φαῦλον, Considerandum est qualis res sit, et qualis existimetur, bona an mala. Julian. Imper. in Misopogone : Ὡς ὑπὸ ἀφροσύνης οὐ συνῆκα ποταπὸν τῇδε τῆς πόλεως ἦθος. Libanius : Ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος. Invenitur et in N. T. : Luc. 1, 29 : Καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, Cogitabat apud se qualis esset ista salutatio, Quod esset istud salutationis genus. Ab Eod. c. 7, personæ tribuitur, subjungiturque particulæ τίς. 39 : Οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ· ὅτι ἁμαρτωλός ἐστι. Ubi ποταπὴ sonat perinde ac si diceretur, Qualibus moribus prædita. Secus apud Matth. 8, [27] ubi personæ itidem tribuitur : Ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis est iste? Sic, Ποδαποί εἰσιν οὗτοι; Quales sunt isti homines? Quod genus hoc hominum? ut Virg. locutus est. Sciendum est autem, quamvis ποταπὸς reddatur Qualis, aliud tamen esse quam ποῖος, aut saltem esse significantius : perinde sc. ac si non simpliciter interrogaretur Qualis, sed simul etiam Ex quali regione ortus. Ideoque optime reddi possunt illa Virg. verba, Quod genus hoc hominum, istis Græcis, ποταποί εἰσιν οὗτοι, s. οὗτοι οἱ ἄνθρωποι : quoniam sequitur, Quæve hunc tam barbara morem Permittit patria? Perinde est enim ac si dictum esset, Quales sunt isti homines? et ex qua regione orti, quæ tam barbara est? Apud Petrum autem 2 Ep. 3, [11] legimus ποταποὺς cum præp. ἐν, habente suum dat. : Τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις; At Phrynich. [p. 56] hanc vocem rejicit, tanquam ἀδόκιμον : Ποταπὸς, inquit, διὰ τοῦ τ, μὴ εἴπῃς· ἀδόκιμον γάρ· διὰ τοῦ δ δὲ λέγων, ἐπὶ γένους θήσεις· ποδαπός ἐστι; Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος· ἔστι γὰρ οἷον ἐκ τίνος δαπέδου. Sed quamvis ἀδόκιμον esse dixerit illud ποταπὸς per τ, subjungit, Ποταπὸς δέ ἐστιν, εἰ εἴποις, ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος; ἐπιεικής. Quibus hæc addit, quæ non satis cum superioribus convenire videntur, Χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτῆν, Ποῖός σοι τίς δοκεῖ εἶναι; Sed existimo eum intellexisse, ποταπὸς non esse dicendum, nisi cum adjectione accusativi; ideoque cum adjiciendus accus. non est, utendum esse nomine ποῖος. Mirum est interim, eum antea generaliter ἀδόκιμον pronuntiasse illud ποταπός : præsertim quum re-

periatur tum in iis quos protuli locis, tum in aliis plerisque, et quidem sine accus. etiam. Lucianum quidem certe non usurum fuisse, si ἀδόκιμον foret, persuasum habeo. [« Mihi exploratum est ποταπὸς funditus a Phrynicho ejici, illam autem circumscriptionem, qua permittitur ποταπὸς in morum percontatione, ab alio liberaliore grammatico appositam esse. Ποδαπὸς locali significatione apud veteres usitatissimum est : vitiosæ scripturæ prima vestigia cernuntur in Herodot. 5, 13; 7, 218, ubi librarii nonnulli ποταπὸς invexerunt, Herodoto insuetum. Neque Theophrastum Fischerus Char. c. 13 hoc vitium admisisse censet, sed scribas recentiores in culpa ponit; quod idem de Alexide suspicari licet, cujus versus quum Athenæus 10, 37, sua manu describeret, insciens fortasse communiorem formam intulit, qua Philo p. 57, C, Philostr. p. 107, Athen. 14, 67, ceterique impune utuntur. Sed si veterum vestigia speculamur, Phrynicho sat justas caussas ad damnandum ποταπὸς fuisse apparet; cujus hoc judicium approbat Photius, Ποδαπὸς διὰ τοῦ δ, οὐχὶ διὰ τοῦ τ· ἔστι γὰρ οἷον ποίου δαπέδου. Ac ne de moribus quidem si quis percontetur ut ποταπὸς usurpet Phrynichum concedere arbitror. Nam ad hoc significandum veteribus Atticis pronomen ποῖος satis fuit : ποταπὸς hac significatione apud recentiores demum reperitur, Dionysium Hal., Philonem, Josephum, Lucianum, Sextum Empir., alios. Alteri Phrynichi præcepto, ποδαπὸς tantummodo ἐπὶ γένους poni, qui repugnare videtur locus Demosth. Or. 1 contra Aristog. (si tamen illa Demosthenem auctorem habet) p. 782, 8, ita comparatus est ut orator ex ambiguitate significationis lusum captasse videatur. Quam ob caussam sic statuo, vocabulum illud jam ante occasum Græciæ a genuina significatione deflexisse, auctoribus paucis et ignobilibus, increbuisse autem vitium cum ceteris ævi Macedonici corruptelis. Sic ποδαπὸς legitur apud Josephum, Aristidem, Diog. L., Julianum, Libanium, Synesium, alios, et is usus jam Apollonii Dyscoli ætate invaluerat, qui De synt. 1, 3, p. 26, scribit : Ἐπὶ ἐθνικῆς ἐννοίας ποδαπὸς λέγομεν, ἢ ἐσθ' ὅτε ἀνθυπάγεται καὶ τὰ ἐν ποιότητι, ὅτε λέγομεν, ποδαπός ἐστι Τρύφων, μέλας ἢ λευκός; » Lobeck. ad Phryn. p. 56 seqq. Josephum probabilius est constanter ποταπὸς scripsisse, neque ceterorum exempla satis certa sunt.] || Ποταπὸς alicubi existimatur reddendum potius Quantus, ut Marc. 13, [1] : Ποταποὶ λίθοι, et, Ποταπαὶ οἰκοδομαί. Sic 1 Jo. 13 init. : Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ. Sed alii in hujusmodi quoque ll. interpretari malunt Qualis; potestque certe his etiam ll. hæc interpretatio convenire. [|| Adverb. Ποταπῶς, Qualiter, Gl. Niceph. Blemm. p. 63 Manz.]

[Πόταρος, γνώριμος, Hesych. Pro πρόταρος. Similia sunt πέραρος et σύναρος. Is. Voss.]

[Πότε et Ποτὲ, et forma Ionica, non epica, Κότε et Κοτέ. In dialecto Æolica terminatio adverbiorum temporis οτε in οτα mutatur, πότα, ὅτα, ἄλλοτα. Vide Apollon. De adverb. p. 606. Quarum formarum paucæ quæ in fragmentis Lyricorum supersunt exempla in codicibus modo in vulgarem formam modo in Doricam πόκα sunt depravata. V. Ahrens. De dial. Æol. p. 152. Forma Dorica Πόκα (et ποκά), de qua HSt. : « Porro pro πότε Dorice Πόκα dicitur, Quando, » annotata ab Apollonio l. c. et Greg. Cor. p. 186. Interrogativum πόκα est ap. Theocr. 4, 7; 5, 39; 15, 44. frequentissimum indefinitum ποκὰ, in codicibus plerumque πόκα scriptum, ut ap. Aristoph. Lys. 105 : Κἂν ἐκ τᾶς παγᾶς ἔλσῃ ποκά, Epicharmum, Theocritum aliosque : v. Ahrens. De dial. Dor. p. 377.] Interrogativum est Πότε, Quando? [apud scriptores inde ab Homero quosvis cum tempore et præterito et præsenti et futuro. Hom. Il. T, 227 : Πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; Od. Δ, 642 : Πότ' ᾤχετο; Herodot. 3, 73 : Ἡμῖν κότε κάλλιον παρέξει ...; Eur. Herc. F. 75 : Ποῦ' ἥξει; Æsch. Sept. 102 : Πότ' εἰ μὴ νῦν ἀμφὶ λιταν' ἕξομεν;] Demosth. Ol. 3 [p. 32, 25] : Πότε ἃ δεῖ πράξετε εἰ μὴ νῦν; [Plato Phædr. p. 268, A : Πότ' ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν;] Apud alios quoque scriptores passim obvium. [Cum νῦν conjunctum ap. Lucian. Pseudol. c. 2 : A. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνως. B. Πότε νῦν; Πότε δὴ

Æsch. Choeph. 720 : Πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχύν; Plato Rep. 6, p. 492, B : Πότε δή; ἦ δ' ὅς. Ἐς πότε Soph. Aj. 1185 : Ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός;] At Ποτὲ, Aliquando. [Hom. Il. B, 547 : Ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε· Δ, 182 : Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Et alii quivis. De die hesterno Hom. Il. Θ, 108 : Οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην· Ξ, 45 : Ὥς ποτ' ἐπηπείλησε. Τότε ποτὲ Plato Crit. p. 115, B : Ἡ τότε ποτὲ οὖσα νῆσος. Raro in initio sententiæ ponitur, ut ap. Demosth. p. 959, 24 : Ποτ' εἶχεν ἀγρόν, εἶτά γε νῦν πολλοί· quocum Schæf. comparavit Alciphr. 1, 3 : Ποτὲ γὰρ ὄψον ἀποδόσθαι βουληθείς. In initio senarii Soph. Œd. T. 1085 : Οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι | ποτ' ἄλλος· Trach. 830 : Πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων | ποτ' ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν; ubi libri ἔτι ποτ' ἔτ' errore librarii usitatiori collocationi ἔτι ποτέ assueti. G. D.] Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, sicut ὁτὲ μὲν et ὁτὲ δὲ, pro Interdum quidem, interdum vero : Aliquando quidem, aliquando vero : Nunc quidem, nunc vero : Alias quidem, alias vero. [Sic Plato Theæt. p. 170, C : Ἡ ποτὲ μὲν ἀληθῆ, ποτὲ δὲ καὶ ψευδῆ· Xenoph. Mem. 4, 2, 32, aliique plurimi. Interdum in alterutra sententiæ parte alia ponitur particula, ut ποτὲ μὲν ... ἄλλοτε sibi respondent ap. Soph. Antig. 367; ποτὲ μὲν ... αὖθις δὲ ap. Plat. Rep. 8, p. 560, A; ποτὲ μὲν ... ἐνίοτε δὲ Phædon. p. 59, A, Phileb. p. 46, C. Ποτὲ ... τοτὲ δ' οὐ Theæt. p. 192, D : Καὶ ἐπίσταμαί ποτ' αὐτῶν, τοτὲ δ' οὔ. Νῦν μὲν ... αὖθις δὲ ... ποτὲ δὲ Plut. Mor. p. 157, A. Ὁτὲ μὲν ... ποτὲ δὲ Polyb. 6, 20, 8. Ποτὲ μὲν ... τοτὲ δὲ 4, 38, 6 : quanquam hujusmodi exempla pleraque incerta sunt, quum librarii ὁτέ, ποτέ et τοτέ sæpissime permutaverint, ut in altero illo loco Polybii in pluribus codicibus ποτὲ δὲ scriptum. Ποτὲ δὲ, non præcedente ποτὲ μὲν, Polyb. 6, 15, 8 : Τούτους οὐ δύνανται γεραίρειν, ... ποτὲ δὲ τὸ παράπαν οὐδὲ συντελεῖν. Theophr. Char. 9 : Δανείζεσθαι κριθάς, ποτὲ δὲ ἄχυρον.] Et ποτὲ δὴ καὶ, in principio alicujus sententiæ, pro Interdum vero. || Aliquando vacat, ut annotat et Aristoph. schol., veluti quum dicitur ἀεὶ ποτὲ [Soph. Aj. 320, Ant. 456] pro ἀεὶ simpliciter, h. e. Semper. Annectitur etiam particulis δή, μή, οὐ, μηδέ, οὐδέ. [De quibus v. quæ s. h. v. dicta sunt.] Nam dicitur Δήποτε pro Aliquando, Unquam : Xen. Cyrop. 3, [2, 26] : Διότι ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδοσαν. Et εἰ δή ποτε ap. Hom. pro εἴ ποτε. Accipitur etiam pro Tandem, ut τί δήποτε, Quid tandem. Sic οἷος δή ποτ' οὖν, vel δηποτοῦν, Qualiscunque tandem. Diosc. 5, 20 : Ἀμέτοχον οἵας δηποτοῦν ποιότητος, Cujuscunque qualitatis expers. Οὐ δηποτοῦν vero dicere vetat Phrynich. [Ἔτι ποτὲ, Soph. Aj. 607 : Ἔτι με ποτ' ἀνύσειν, et ποτ' ἔτι in loco supra memorato Trach. 830. Ἤδη ποτὲ, ut ap. Aristoph. Ran. 931 : Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα· et ποτ' ἤδη, Æsch. Eum. 50 : Εἶδόν ποτ' ἤδη ... Plato Phædr. p. 254, E : Ξυμβαίνει ποτ' ἤδη. Dionys. A. R. 4, 33 : Παῦσαί ποτε ἤδη πονηρὸς ὤν· 6, 72 : Διαρρήξαντές ποτ' ἤδη τοὺς χαλινούς. Μόγις vel Μόλις ποτέ. Eur. Hel. 896 : Ὃν μόλις ποτὲ λαβοῦσα. Plato Theæt. p. 160, E : Τοῦτο ... μόγις ποτὲ ἐγεννήσαμεν· Prot. p. 314, E : Μόγις οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέῳξε τὴν θύραν. Νῦν ποτε, Phalar. Epist. 70, p. 216 : Ἂν μὴ νῦν γέ ποτε αἰσθόμενος ὑμᾶς ἀπολύσητε. Et post encliticum νυν Eur. Iph. A. 872 : Ἐκκάλυπτέ νύν ποθ' ἡμῖν οὕστινας λέγεις λόγους. Οὕτω ποτὲ, Plato Phædr. p. 216, C : Μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν φίλον οὕτω ποτὲ γιγνόμενον. Aristoph. Vesp. 1177 : Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, ubi non esse post οὕτω interpungendum, quod voluisse videtur Bœckh. ad Pind. Nem. 6, 43, docet exemplum Platonicum Phædr. p. 237, B, ab scholiasta memoratum, cujus in verbis τῶν μύθων corrigendum cum Meinekio Com. vol. 3, p. 82. Πάλαι ποτὲ v. s. Πάλαι. Πάροιθέν ποτε Soph. Œd. T. 491. Πρίν ποτε Æsch. Suppl. 37 : Πρίν ποτε λέκτρων ... ἐπιβῆναι. Soph. Ant. 120 : Πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι· Trach. 17 : Πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε· et ubi πρὶν adverbium est, ut ap. Soph. fr. 491 : Τὴν δ' Ἰδαίαν πρίν ποτε ... ἔκτισεν· Aristoph. Vesp. 1063 : Πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα. Πρότερόν ποτε, Plato Phædr. p. 243, C : Πρότερόν ποτε ἐρασθείς. Σχολῇ ποτὲ Soph. Ant. 386 : Σχολῇ ποθ' ἥξειν. Cum pronominibus et particulis interrogativis eorumque formis relativis conjunctum non raro respondet Latino Tan-

dem, ut τίς vel ὅστις ποτὲ, ποῦ ποτὲ, πῇ ποτὲ, πόθεν ποτὲ, qualia apud poetas pariter prosæque orationis scriptores ubique obvia. Cum imperativo, Μέθες ποτὲ, Mitte tandem aliquando, Soph. Ph. 816.]

[Ποτέος, α, ον, Bibendus. Plato Leg. 2, p. 674, B : Οὐ π. οἶνος.] Ποτέον, Bibendum. [Plato Prot. p. 314, A, Symp. p. 123, E, Critia p. 47, B.]

Πότερος [Ion. Κότερος], α, ον, Uter, Utra, [Utrum. Hom. Il. E, 85 : Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Herodot. 3, 52 : Κότερα τούτων αἱρετώτερά ἐστι; 1, 91 : Εἴρετο κότερα, τὰ τῇ προτεραίῃ εἶχον, ἢ τὰ παρεόντα σφι, εἴη αἱρετώτερα. Plato Gorg. p. 521, A : Ἐπὶ ποτέραν ... με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως; Leg. 4, p. 715, A : Ποτέροις τισὶν ἡ πόλις ἡμῖν ἐστι παραδοτέα.] Neutr. Πότερον, Utrum. Xen. Cyrop. 1, [3, 2] : Πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ubi indirecta interrogatio est; præcedit enim, ἐρωτώσης αὐτὸν τῆς μητρός. Alias interrogative quoque ponitur, ut πόσος. Item πότερος ἄρα, et πότερος ποτὲ, Uter tandem : quorum illud e Xen., hoc ex Dem. affert Bud. Item Πότερον et Πότερα, adv. Utrum, An. [Æsch. Pers. 239 : Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χεροῖν αὐτοῖς πρέπει; Soph. Œd. C. 333 : Πότερα πόθοισι; Plato Rep. 6, p. 501, D : Πότερον μὴ τοῦ ὄντος ... ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους;] Longe frequentius πότερον vel πότερα sequente in altera sententiæ parte ἢ. Herodot. 3, 32 : Ἐπανείρεσθαι κότερον (κότερα ed. Ald.) περιτετιλμένη ἡ θρίδαξ ἢ δασεῖα· 7, 48 : Κότερα ὁ πεζὸς ... ἢ τὸ ναυτικόν. Æsch. Pers. 351 : Τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης, ἢ παῖς ἐμός; Plato Gorg. p. 509, D : Πότερα δύναμιν ἢ βούλησιν;] Dem. [p. 16, 15] : Αἵρεσις ἐστιν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Sic Plut. Pericle [c. 8] : Πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, πυνθανόμενος, Rogatus ipsene an Pericles in lucta præstantior. Rursum Dem. C. Mid. : Πότερα μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη· quod πότερα Atticum esse tradunt. [Πότερον ... ἢ ... ἢ Sext. Emp. p. 75. Πότερόν ποτε ... ἢ ... ἢ ib. p. 26.] Item πότερα δῆτα, Utrumne, Utrum tandem. [Æsch. Sept. 95 : Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων;] Πότερον interdum παραπληρωματικῶς usurpari tradit Demetr. Phal. Κότερα, Ionice pro πότερα, Utra s. Utrum. [|| Alteruter. Qua signif. ποτερὸς scribendum esse præcipit Phot. p. 445, 18 : Πότερον τὸ πευστικὸν βαρυτόνως· ὀξυτόνως δὲ ποτερός, ἕτερος· καὶ προστιθέντες τὸ ἕτερον λέγουσι συνήθως ἕτερον. Plato Leg. 2, p. 673, B : Τί ποτε οἶει σοι πότερον ἡμῶν ἀποκρινεῖσθαι· Lach. p. 181, D : Τί οὖν λέγει πότερος ὑμῶν; Rep. 6, p. 499, C : Τούτων ... πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφότερα.]

Ποτέρωθι, Utrobi, Utra in parte, Utro in loco. Xen. [Mem. 4, 2, 17] : Π. τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν. Utitur et Plato. Bud. [Plato Phædr. p. 263, B : Π. εὐαπατητότεροί ἐσμεν;]

Ποτέρως, Utro modo, Bud. ex Plat. [Rep. 1, p. 341, B : Π. λέγεις τὸν ἄρχοντα; Gorg. p. 502, B : Π. σοι δοκεῖ παρεσκευάσθαι ἡ τῶν τραγῳδιῶν ποίησις;] et Aristot. 3 De cœlo. Itidem Xen. [Mem. 1, 6, 15] : Π. ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά. Item in indirecta interrogatione, Ποτέρως προΐεται ἄδηλον, Incertum utro modo emittat.

Ποτέρωσε, Utram in partem. Quod vero Xen. Apomnem. 4, [2, 17] dicit, Τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; Latine potius reddas, Utra in parte collocandum? vel etiam Utri ascribendum, s. attribuendum? respondetur, Πρὸς τὴν δικαιοσύνην.

Ποτὴ, ἡ, Volatus, a πέτομαι, ut νομὴ a νέμομαι. Hom. Od. E, [337] : Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, Mergo volatu similis. Eust. ibi annotat posse etiam in nomin. legi ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης, Volans : scribi vero et ποτὴν, subaudito κατὰ, ut sit κατὰ πτῆσιν. [Homeri exemplo Aratus 278 : Εὐδιόωντι ποτὴν ὄρνιθι ἐοικώς. Plural. ap. Hom. H. in Merc. 542 secundum cod. Mosc. : Φωνῇ τ' ἠδὲ ποτῇσι τελήεντων οἰωνῶν, ubi vulgo φωνῇ καὶ πτερύγεσσι.]

[Πότημα, τὸ, Volatus. Æsch. Eum. 250 : Ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις ποτήμασιν ἦλθον. Scribendum ποτήμασιν. Nam ποτᾶσθαι Tragici dixere, non ποτεῖσθαι, nec apparet quid Æschylum movere potuerit ut sine ulla metri necessitate a communi usu discederet. G. D.]

Πότημα, τὸ, Potus, Potio. [Jerem. 51, 39 : Δώσω πότημα. Basil. M. vol. 1, p. 1101 : Τοὺς πίπτοντας τῷ π., τουτέστι τῇ ἀμετρίᾳ τοῦ πότου.] Cujus nominis pluralis numerus ex Diosc. [2, 188] affertur, Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον. [Id. 3, 85 : Δίδοται ἐν π.· 3, 82 : Λύεται δὲ ὁ ὀπὸς εἰς τὰ π. Hase. Id. 3, 94 : Εἰς τὰ π. et 1, 24 : Ἐν ποτήμασι. Nam sic vulgatum ποτίσμασι corrigendum ex cod. Sambuci. Hippocr. p. 520, 40 : Π. καὶ ῥοφήματα. Id. p. 24, 29; 25, 5; 535, 2. Galen. vol. 13, p. 599 : Πότημα πρὸς σπληνικούς. Schol. Aristoph. Thesm. 864.] || Poculum, si Hesychio credimus, qui scribit, Πότημα, ποτήριον· ἢ ὁ τόπος αὐτός : sed pro τόπος non dubito quin reponi debeat πότος.

[Ποτηματοποιός, ὁ.] Ποτηματοποιός, Potionum confector. [Parmenio ap.] Athen. p. 258 [13, p. 608, A] inter Darii impedimenta enumerat ὀψοποιοὺς et π., et οἰνοηθητάς. [Non hoc, sed ποτιματοποιοὺς vulgo legitur. Recta scriptura ποτηματοποιοὺς restituta ex cod. Ven.]

Ποτηνός et Ποτητός, ή, όν, Volucer, i. q. πτηνός, πετεινός : ποτητὰ plur. subst. Volucres, ut πετεινά, πετεηνά. Hom. Od. M, [62] : Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι. At Ποτηνός, Alatus, Volucer, citatur ex [versu a Platone composito Phædr. p. 252, B : Ἔρωτα ποτηνόν·] Eur. [qui constanter forma Dorica usus est ποτανός : v. Hipp. 734, Suppl. 620, 1141, Hel. 1494, El. 460, quæ exx. omnia ex carminibus melicis sunt. Sic etiam Æsch. Ag. 394 : Διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν.] Pro quo Dorice dicitur Ποτανός, Eust. [p. 1713, 6], citans ex Lamprocle de Pleiadibus, Αἵ ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν ἐν αἰθέρι κεῖνται. [Pind. Nem. 3, 139 : Αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς· et figurate Pyth. 5, 152 : Ἐν Μοίσαισι ποτανός· 8, 46 : Ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.]

[Ποτηος. Ζεὺς ποτηος in numo Dionysopolitano ap. Eckhel. vol. 3, p. 150. (Mionnet. Descr. vol. 4, p. 281.) In ποτεις mutarunt Lenormant et de Witte, *Élite de monuments ceramographiques, Paris* 1840, quod improbat Raoul-Rochette, *Journ. des Savants*, 1842, p. 10, nihil tamen afferens quo mira nominis forma comprobetur.]

Ποτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ποτήριον, i. e. Poculum, ex Eur. [Alc. 759, Cycl. 151] affertur. Hesychio autem ποτὴρ est μέτρον ποιόν.

[Ποτηρίδιον, τὸ, Pocillum, Gl. Menander ap. Athen. 11, p. 484, C.]

[Ποτηριοκλέπτης, ὁ.] Ποτηριογλύπτης, ὁ, Poculorum sculptor, s. cælator, ex Euphorione [ap. schol. Theocr. 2, 2, ubi citatur Εὐφορίων ἐν Ποτηριογλύπτῃ, vitiose pro Ποτηριοκλέπτῃ, quod servavit Steph. Byz. s. v. Ἀλύβη, ubi plena memoratur carminis inscriptio Ἀραὶ ἢ Π. Significat igitur eum qui poculum surripuit.]

Ποτήριον, τὸ, Poculum : π. ἀργυροῦν, χρυσοῦν [Herodot. 7, 119], χαλκοῦν, κεραμεοῦν, ξύλινον, ap. Athen. Sed et μικρὰ ποτήρια, item μεγάλα, ap. Eund. Plut. De Socr. dæm. : Αἰτήσας δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν. [Non legitur ap. Homerum et Tragicos. Alcæus ap. Athen. 11, p. 460, D : Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης. Aristoph. Eq. 120, 123, 237; et 1289 : Οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. Et prosæ orationis scriptores plurimi. Ab scriptoribus ecclesiasticis, quorum exx. collegit Suicerus, ποτήριον de poculo dicitur in cœna sacra adhiberi solito, cum variis epithetis, ut π. βασιλικὸν ap. Joann. Chrys. Homil. 123, vol. 5, π. βασιλικὰ Homil. 17 in Epist. ad Hebr.; π. πνευματικὸν Homil. 84, vol. 5, p. 583; τὸ τοῦ αἵματος π. Homil. 45 in Matth.; τὸ τῆς εὐλογίας π. Ep. ad Cor. 1, 10, 16; φρικτὸν π. Theophylact. ad Cor. 1, 11, 25; π. μυστικὸν Socr. H. E. 1, 27, p. 187. || Τὸ ποτήριον τῶν οὔρων, Matula. Alex. Aphr. Probl. 2, 20.] || Canalis, Piscina, VV. LL. ex Hieron. in Ezech. || Indumentum laneum, si Etymologistæ credimus, ita sc. dictum quasi quod fuerit ποτὶ ἔριον : quod quam ridicule dicatur, lector ipse judicet. Paulo certe minus ridiculum esse videtur etymon quod dat huic nomini, habenti suam illam primam signif., nempe vasis in quo bibimus : sc. ἀπὸ τοῦ τὴν πόσιν τηρεῖν : quis enim dubitet, quin hæc terminatio nominis ποτήριον, παραγωγὴ sit duntaxat? || Frutex spinosus, quem φρύνιον etiam ac νευράδα vocant. [V. Νευράς, ubi adde Galen. vol. 13, p. 213, 605.] Quidam falso Pomum sylvestrem esse putarunt, cujus fructus sint quæ βράβυλα vocantur. Vide Diosc. [3, 17], et Plin. [25, 10; 27, 12. « Lexicon ms. in cod. Reg. 1843 : Ἀκιδωτόν, τὸ λεγόμενον π. » Ducang.]

Ποτηριοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Poculi gestator, gestatrix. In Achaia colebatur Ceres Ποτηριοφόρος, Athen. 11, [p. 460, D.]

[Ποτηριοφλύαρος, ὁ, Inter pocula garriens, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 3, 37.]

[Ποτηροθήκη, ἡ, Caliclarium, Gl.]

[Ποτηροκλάστρα et Ποτηροκλάστρια, ἡ, synonymum ἀνεμώνης, Papaveris, in Gl. ap. Ducang. G. D. Theoph. Nonn. De cur. morb. t. 1, p. 14, 4 : Ἀνεμώνης τὸ ἄνθος, ὅ ἐστι ποτηροκλάστρα. Hase.]

[Ποτηροπλύτης, Cratera, Gl. Schol. Luciani Lexiph. c. 7 : Κυλικεῖον, τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσι.]

Πότης, ὁ, Potor, Potator, Bibax, etiam Bibosus, si et hoc post Nigidium ac Laberium uti licet. [Herodian. p. 432 ed. Piers. : Οἰνόφλυξ ὁ ... φιλοπότης· τὸ γὰρ πότης ἐπὶ λύχνου μᾶλλον· quibus addit locum Aristoph.] Aristoph. Nub. [57] λύχνον quoque vocavit πότην, Lucernam bibacem, bibulam, ut alii interpr. [Quo sensu ἀδηφάγους λύχνους dixit Alcæus comicus, memoratus ab Phot. s. v. Ἀδηφάγοι. Et femin., Στιλβὴ ἥτις μὴ πότις, Plato com. ap. Polluc. 6, 103.] Femin. Πότις, Potrix, ut dicitur Compotrix, Quæ est bibax. [Phot. p. 445, 24 : Π., ἡ γυνὴ ἡ μεθύση.] Πότις γυνή, quo uti Phrynichum testatur Pollux [6, 19]. Utitur vero et quidam alius comicus [Macho] ap. Athen. 13, [p. 570, B]. Affert idem Pollux et gradum superl. Ποτίστατος, Bibacissimus. [Aristoph. Thesm. 735. Ælian. V. H. 12, 26.]

Ποτής, ῆτος, ἡ, Potus, Potio. [De accentu Arcad. p. 28, 9.] Sed poeticum est hoc ποτής, quo et Hom. aliquot locis est usus : ut Od. Σ, [406] : Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα· et [Δ, 788] : Ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος· Il. T, [306] : Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. [Anastas. Anth. Pal. 15, 28 : Στυγερὴν π. Forma Dor. Philox. ap. Athen. 4, p. 147, E : Βρωτύος ἠδὲ ποτᾶτος.]

[Ποτητός. V. Ποτηνός.]

[Ποτί. V. Πρός.]

[Ποτίβαζις, ἄρτος κρίθινος καὶ πύρινος ὀπτός, καὶ κυπαρίσσου στέφανος, καὶ οἶνος κεκραμένος ἐν ᾠῷ χρυσῷ, οὗ αὐτὸς βασιλεὺς πίνει, Athen. 11, p. 503, F. Ad quem l. Casaub. : « ποτίβαζις barbarum, et, ut videtur, Persicum voc. est; nisi cui placeat conjectura ἐπὶ τραπέζης. »]

[Ποτίδαια, ἡ, Potidæa. Steph. Byz. : Π., πόλις Θρᾴκης· ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Κασσάνδρεια. Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης καὶ Ποτιδαιεύς. Ποτίδαια ap. Herodot. 7, 123; 8, 126 seqq. (ubi c. 127, accusativus male scriptus Ποτιδαίην pro Ποτίδαιαν, quod recte legitur c. 128), Aristoph. Eq. 440, Thucyd. 1, 57 seqq.; 2, 70, Strab. 7, p. 330. Adj. Ποτιδαιάτης et Ποτιδαιᾶται ap. Thucyd. 1, 56 seqq., Pausan. 5, 23, 3. Ion. Ποτιδαιήτης apud Herodot. 8, 126 seqq. Adj. Ποτιδαιατικός, ή, όν apud Thucyd. 1, 118 : Τὰ Π., Res circa Potidæam gestæ. Syllabam secundam longam esse constat ex versu Aristoph. Ποτίδαια per diphthongum scriptum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 300, 304.]

[Ποτιδάν. V. Ποσειδῶν.]

[Ποτιδανία, ἡ, Potidania, oppidum Ætoliæ, Thucyd. 3, 96. Adj. gentile Ποτιδανιάτης ap. Steph. Byz.]

[Πότιδε. V. Προσεῖδον.]

[Ποτιδέγμενος. V. Προσδέχομαι.]

Ποτιδόρπιος, ὁ, ἡ, Ad cœnam utilis. Hom. Il. I, [249] de lactis parte, quam Polyphemus mulxerat : Καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη· sic [234] idem Polyphemus, Φέρε ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, i. e. πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος, Eust., Qua ad cœnam parandam uteretur, vel post cœnam, ad se calefaciendum. Sic Apoll. [Rh. 1, 1209] : Ποτιδόρπιον ὕδωρ, Aqua ad cœnam : quod ὕδωρ ἐπιδόρπιον dixit Theocritus. Et plur. ap. Hesych. Ποτιδόρπια, τὰ προσίτια. Est autem Dor. ποτιδόρπιος pro προσδόρπιος.

Ποτίζω, Potum præbeo, ministro, Potandum præbeo. [Theocr. 1, 121 : Τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.] Greg. Naz. : Ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας. Ad Rom. 12, [20] : Ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν. Geopon. [17, 20, 3] : Ποτιστέον αὐτὸν ὕδωρ ψυχρότατον· pro quibus legitur ap. Columellam : Ei convenit aquam frigidam præberi potandam. [Ib. 16, 3, 1 : Τρὶς τῆς ἡμέρας ποτιστέον (τὸν ἵππον).] Interdum vero ποτίζειν dicitur medicus, potionem præbens : ut in Ep. quadam Democriti : Εἰ γὰρ πεισθεὶς ταύτοισιν ὡς μεμηνότα με ἐπότισας. [Macho ap. Athen. 6, p. 242, B : Πεπότικε μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρός με.] Dicitur idem, medicus inquam, et ποτίζειν φάρμακον, Medicamentum potui dare, Potandum præbere, exhibere. Fortasse autem et Potionare medicamento dici queat : quum dixerit Suet., Potionatus medicamento amatorio. Aristot. Phys. 2 : Καὶ ἐπότισεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον, καὶ ἔγραψεν οὐκ ὀρθῶς ὁ γραμματικός. Sic utitur et Galen. cum hoc ipso accus. φάρμακον. Jungitur et alius generis accus., quum de aliis quam medicis dicitur. Plato Phædro [p. 247, E] : Ὁ δὲ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτνην τοὺς ἵππους στήσας, παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότισεν. At cum accus. ποτήριον ap. Marc. 9, [41] : Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος. In hoc autem Pauli loco [Cor. 1, 3, 2] : Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα, ἐπότισα commode redditur Alui potu, hoc modo, Lactis potu vos alui, et non esca : quum alioqui βρῶμα non conveniat cum ἐπότισα. Pass. Ποτίζομαι, Potus mihi præbetur : nisi Potionor reddi potest ex illo Suet. loco. Interdum cum accus. sicut et ποτίζω, ut, Ποτιζόμενοι τὸ γάλα, ap. Gregor., respicientem, ut opinor, ad locum Pauli quem modo protuli, Quibus lac potui datur, lactis potus præbetur. Et ποτίσθητι ὄξος ap. Eund., Acetum sit tibi potus, s. tuus potus. Redditur vero et Acetum bibe. Apud Paulum autem Ep. 1 ad Cor. 12, [13] : Εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν, quidam interpr. Unum spiritum hausimus; sed in eo legi etiam sciendum est, ἓν πόμα ἐποτίσθημεν εἰς ἓν πνεῦμα· de qua lectione, simulque de loci hujus sententia lege annot. doctiss. interpretis. Nonnunquam et id ipsum quod potui præbetur s. potatur, ποτίζεσθαι dicitur, ut ποτιζομένη πόα, Diosc., In potionem data; sed malim Potui data : ut dicit Celsus, Medicamentum quod potui datur. || Ago potum, Appello ad bibendum, ad aquam, Bud. ex Varr. Interpretatur et Adigo potum ex Vitruvio. [Geopon. 19, 6, 4 : Ποτίζεσθαι βούλεται τοῦτο τὸ ζῷον πλεονάκις.] || Rigo, Irrigo. Sic 1 Ad Cor. 3, [6] : Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν· sed et in proxime sequentibus φυτεύων ac ποτίζων bis repetitur. Et pass. Ποτίζεσθαι. Gregor. : Τὰ ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα. Item ποτιζομένη γῆ, Irrigata terra, s. rigua, Terra uliginosa, Bud. ex Luciano. [Plut. Mor. p. 687, F : Ἀρδείαις ποτιζόμενα. Athen. 2, p. 55, F : Ποτισθέντας (θέρμους) γλυκεῖς εἶναι· quod paullo ante διαβραχῆναι dixerat. Olympiod. ap. Phot. Bibl. p. 61, 22 : Τὰς οἰκείας ἀρούρας ποτίζουσιν οἱ γεωργοί. Geopon. 10, 4, 3 : Φοίνικες ποτιζόμενοι τρυγίᾳ οἴνου παλαιοῦ.]

Ποτικάρδιος, ὁ, ἡ, Qui est in corde, Cordi insidens, pro προσκάρδιος, quum ποτὶ Dorice dicatur pro πρός. Bion [1, 16] : Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις, Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος. [Theocr. Ep. 11.]

[Ποτικλαΐγιον, Dor. pro προσκλείσιον, Tab. Heracl. Schn.]

Ποτικός, ή, όν, Bibax : eadem forma qua βρωτικός, Edax. Pollux [6, 19] ποτικὸς subjungit superlativo ποτίστατος. Plut. [Mor. p. 663, C : Ποιεῖ βρωτικωτέρους ἡμᾶς καὶ ποτικωτέρους· 709, B : Νέῳ π. V. Demetr. c. 2] de Demetrio et Antonio : Γενόμενοι δὲ ὁμοίως ἐρωτικοί, ποτικοί, στρατιωτικοί, μεγαλόδωροι. [Schol. Hom. Il. A, 630. Boiss. || Adv. Ποτικῶς ἔχειν ib. c. 36, et ap. Polluc. 6, 20.]

[Ποτίκρανον. V. Πρόσκρανος.]

[Ποτικῶς. V. Ποτικός.]

[Ποτιμάστιος, ὁ, ἡ, Uberi admotus, Lactens. Sophocles fr. 230 : Π. ἔσχεθε κοῦρον.]

Πότιμος, ὁ, ἡ, Potui aptus : π. ὕδωρ [Herodot. 8, 22,] Theophr. [C. Pl. 2, 5, 1] et Aristot., oppositum habens ἄποτον ap. Eosdem, Aqua potui apta. Quidam vero interpr. et Potabilis. [Polyb. 5, 62, 4 : Τὰ π. τῶν ὑδάτων. Philostr. p. 597 : Ἐν στρυφνῷ κρατῆρι συγκεράσας οἷον νᾶμα πότιμον. Π. κρήνη Polyb. 34, 9, 5.] Item φρέαρ πότιμον, Puteus cujus aqua est πότιμος. At in VV. LL. non solum πότιμος ἄμμος, Dulcis arena, ex Gaza ap. Theophr., sed et καρποὶ γλυκεῖς καὶ π. [ex Theophr. C. Pl. 4, 4, 12], Fructus dulces et grati palato. Diosc. τὸν δευτερίαν οἶνον vocatum etiam πότιμον tradit 5, 13. Plato [Phædr. p. 243, D] metaphorice πότιμον λόγον dixit, scribens : Ποτίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύζεσθαι. [Quem locum imitati sunt scriptores recentiores plurimi, quorum locos collegit Wyttenb. Epist. crit. p. 55 (271 Schæf.). Heliodor. 3, 10 : Εὔχυμον καὶ ποτιμώτερον τὸ συμπόσιον ἀπεργαζόμενος. Plut. Mor. p. 469, C : Οἱ πολλοὶ τὰ χρηστὰ καὶ πότιμα τῶν ἡδίων ὑπερβαίνοντες ἐπὶ τὰ δυσχερῆ καὶ μοχθηρὰ τρέχουσιν. Diogen. L. 4, 47, de Bione : Ἔν τισι δὲ καὶ πότιμος καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυνάμενος· lectio vitiosa, quam utcumque interpretatur Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 943. Greg. Naz. Ep. 43 : Ποτίμους βίβλους, Suaves. || « Adverb. Ποτίμως optimi libri exhibent in Philostrati Vit. Sophist. p. 491, 12, pro προθύμως. » Creuzer.]

[Ποτιμυθέομαι. V. Προτιμυθέομαι.]

[Ποτινίσσομαι. V. Προσνίσσομαι.]

[Ποτίολοι, οἱ, Puteoli. Steph. Byz. : Π., πόλις Τυρρηνίας, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιάρχεια. (Strabo 5, p. 245 : Κατὰ τὴν Ἀννίβα στρατείαν συνῴκισαν Ῥωμαῖοι (Δικαιάρχειαν) καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους ἀπὸ τῶν φρεάτων.) Τὸ ἐθνικὸν Ποτιολεὺς καὶ Ποτιολήσιοι.]

[Ποτιόσσομαι. V. Προτιόσσομαι.]

[Ποτιπίπτω. V. Προσπίπτω.]

[Ποτιρράπτω. V. Προσράπτω.]

[Ποτιπτερνίς, ίδος, ἡ.] Ποτιπτερνίδες, αἱ, dicuntur esse Venæ in calcaneo, [apud Suid. in gl. nunc optimorum librorum auctoritate ejecta : Ποτιπτερνίδας τὰς ἐν ταῖς πτέρναις οὔσας φλέβας φησὶν Ἱπποκράτης. Non legitur ap. Hippocr. Illata autem glossa illa Suidæ est ex Psello, apud quem recte scriptum ποτιπτερνίδας in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 226. Ejus ex loco male intellecto interpolator Suidæ finxit φησὶν Ἱπποκράτης. G. Dindorf.]

[Πότις. V. Πότης.]

[Πότισις, εως, ἡ, Potatio, Gl.]

Πότισμα, τὸ, Potio, Diosc. [1, 24, vitiose pro πότημα, quod v.]

Ποτισματοποιός vitiose pro ποτηματοποιός, quod v.]

Ποτισμός, ὁ, exp. itidem Potio, ut πότισμα. Sonat potius Præbitio potionis, Adaquatio, Irrigatio. [Aquila Prov. 3, 8. Schol. Apoll. Rh. 4, 1247; Hesych. s. v. Ἀρδεία.]

[Ποτιστάζω. V. Προσστάζω.]

[Ποτίστατος. V. Πότης.]

[Ποτιστέον. V. Ποτίζω.]

Ποτιστήριον, τὸ, in VV. LL. ex Gr. Bibl. Interpr. [Genes. 24, 20; 30, 39], pro Canali. [Hesych. s. v. Ληνοὶ ὅροις. Hemst. Const. Manass. Chron. 2093. Schær.]

[Ποτιστής, ὁ, Pocillator, Pincerna. Aquila Genes. 40, 1.]

Ποτίστρα, ἡ, Ubi animalia aquantur, s. aquatum compelluntur, Bud. [De accentu Arcad. p. 194, 18. Callim. H. in Dian. 50 : Ἱππείην ... ποτίστρην. Diodor. 3, 17 : Ταῖς τῶν νομάδων π. Strabo 8, p. 356 : Πίστραν, ὅπερ ἐστὶ ποτίστραν. « Agatharchides Photii Bibl. p. 450, 16. » Jacobs.]

[Ποτιστρίς, ίδος, ἡ, i. q. ποτίστρα. Tzetz. Hist. 4, 890 : Αἱ ποτιστρίδες πᾶσαί τε ὀρνέων ἀκανθίδων.]

[Ποτιτέρπω. V. Προστέρπω.]

[Ποτιτρόπαιος. V. Προστρόπαιος.]

Ποτιφανής, affertur pro Loquax, sed ἀμαρτύρως.

[Ποτιφέρω. Ποτίφθεγκτος. Ποτιφόρμιος. Ποτιφόρος. V. Προσφ—.]

[Ποτιψαύω. V. Προσψαύω.]

Πότμος, ὁ, ut μόρος, Sors, Fatum : eo modo quo dicitur Sors mea, Fatum meum, pro Casus s. Fortuna fatali sorte mihi obveniens, et specialius interdum Interitus, Mors. Hom. Il. Π, [857] : Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην· Σ, [96] : Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος· Od. Ξ, [274] : Ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. [Et alibi non raro ap. Homerum. Pind. Isthm. 7, 35 : Ὦ πότμον Ἄρης ἔμιξεν· Ol. 9, 91 : Αἰὼν πότμον ἐφάψαις. Sensu generali Sortis vel Fati Hom. Od. K, 245 : Ἑτάρων ἐρέων ... ἀεικέα πότμον· et frequentius apud Lyricos et Tragicos, velut Pind. Ol. 2, 34 : Π. σὺν εὐδαίμονι· 8, 19 : Ὑμμι δ'

ἐλλάμψειεν πότμος Ζηνί. Æsch. Pers. 709 : Εὐτυχεῖ π. Ag. 762 : Καλλέπεις π. fragm. 146 : Οὐμὸς δὲ π. οὐρτνῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει. Similiter Soph. fr. 713 : Οὐμὸς … π. ἐν πυκνῷ θεῶν τροχῷ κυκλεῖται· Phil. 116 : Πότμος … δαιμόνων· OEd. C. 1324 : Τοῦ κακοῦ π. Ant. 861 : Τοῦ πρόπαντος ἁμετέρου π. Eur. Or. 79 : Θεομανεῖ π. Hipp. 561 : Π. φονίῳ· 1144 : Π. ἄποτμον· Herc. F. 739 : Θεῶν παλίρρους πότμος· Phœn. 958 : Τοῖνδ' ἐλοῦ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον.]

[Πότνα. V. Πότνια.]

[Ποτνεύς, έως, ὁ, Potneus, Pelargæ pater. Pausan. 9, 25, 7.]

[Πότνια, ἡ,] Πότνιος, Venerandus, Honorandus, Augustus, σεβαστός, σεβάσμιος, ἔντιμος. Masculini rarus usus est, vel propemodum nullus [Est omnino nullus], creberrimus feminini apud poetas. Dicit enim Hom. πότνια Ἥρη, Il. O, [34]; πότνια θηρῶν Ἄρτεμις, Φ, [470]; πότνια μήτηρ, Od. O, [384] et Hesiod. in Georg. [73], πότνια πειθώ. Rursum Hom. vocandi casu, Πότνια θεά, μή μοι τόδε χώεο, Od. E, [215], ut et apud Tragicos [Æsch. Choeph. 722, Eur. Hec. 70] legimus ὦ πότνια χθών. [Pind. Ol. 14, 19 : Ὦ πότνι' Ἀγλαΐα. Π. Νίκη in orac. ap. Herodot. 8, 77. Æsch. Sept. 152 : Ὦ πότνι' Ἥρα· 887 : Πότνι' Ἐρινύς. Soph. OEd. Col. 84 : Ὦ πότνιαι δεινῶπες, de Eumenidibus, ut ap. Herodot. 9, 97 : Τὸ τῶν ποτνιέων ἱερόν. Eur. Phœn. 109 : Π. παῖ Λατοῦς· Or. 174 : Π. νύξ· 213 : Ὦ π. λήθη τῶν κακῶν· et apud Comicos ubi sermonem Tragicorum imitantur, ut Aristoph. Ran. 337 : Ὦ π. πολυτίμητε Δήμητρος κόρη· Pac. 520 : Ὦ π. βοτρυόδωρε· Thesm. 130 : Ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες. Epigr. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 578 : Θεσμοφόροις ἁγναῖς ποτνίαις. Substantivi instar est ap. Eur. Ion. 704 : Ὄλοιτ' ὄλοιθ' ἃ πότνιαν ἐξαπατῶν ἐμάν, Dominam meam. Et addito genitivo, ut ap. Pind. Pyth. 4, 380, de Venere : Π. ὀξυτάτων βελέων. Aratus 112 : Π. λαῶν. Cum nominibus locorum, ut πότνια χθών in locis supra allatis, vel πότνια γῆ, quod ab Hesychio per καλὴ γῆ exp., legitur ap. Hom. Epigr. 7, 1. Πότνιαν ἀκτάν Eur. Ion. 873. Comicus ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 334 : Πότνι' Ἀθηναίων πόλι.] Iidem poetæ dicunt Πότνα [quod per δέσποινα exp. Hesych., Phot., Suid.] pro πότνια, metri causa facta syncope. [Male syncopen dicit : quod notavit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 261.] Hom. Od. Υ, [61] : Ἄρτεμι πότνα θεά, θύγατερ Διός. [Ib. E, 215, N, 391. Oppian. Cyn. 4, 21. Eur. Bacch. 370 : Ὁσία, πότνα θεῶν. Male vero πότνα vulgo in trimetro Troad. 292, ubi πότνια recte duo optimi codices.] Sic Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 287 : Ἄρτεμι] πότνα γυναικῶν. Hesychio πότνα est non solum σεβαστή, ἔντιμος, sed etiam καλή, quomodo et πότνια γῆ affert pro καλὴ γῆ, necnon δέσποινα : quod optime convenit tum, quum feminis tribuitur; nam quum dicitur πότνα θεά, et πότνια Ἥρη, aptissime expones Domina dea, Domina Juno, s. Veneranda domina dea, Juno : sicut hodieque feminas honoratiores aut matresfamilias honoris causa Dominas appellamus.

Ποτνιάδες, αἱ, [nam singularis numeri ποτνιάς exempla nulla sunt,] Hesychio sunt αἱ Βάκχαι, quæ et μαινάδες et λυσσάδες. [Ex Euripide Photius p. 446, 1. Legitur Bacch. 663 : Βάκχας ποτνιάδας εἰσιδών et π. θεαί Or. 318. Idem Phœn. 1131 : Π. πῶλοι. δρομάδες, quod scholiastæ alii per μανικαί sunt interpretati, alii a Ποτνιῶν oppidi nomine derivarunt. Eadem veterum interpretum fluctuatio in schol. ad Orest. 318.]

[Ποτνιάζω. V. Ποτνιάω.]

[Ποτνιαί, αἱ, Potniæ. Steph. Byz.: Πότνιαι (Eodem accentu ap. Strabon. 9, p. 409, 412, Ælian. N. A. 15, 25, scholl. Eur. Or. 318, Phœn. 1131, Soph. OEd. T. 733 : sed scribendum Ποτνιαί, quo accentu scribitur ap. Pausan. 9, 8, 1), πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν Ποτνιεύς καὶ τὸ θηλυκὸν Ποτνιάς. (Æschyl. fr. 160 : Συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων. Strabo 9, p. 409 : Τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων. Conf. Ποτνιάδες. Æschyli tragœdia fuit Γλαῦκος Ποτνιεύς inscripta.) Λέγεται καὶ Πότνιος καὶ τὸ κτητικὸν Ποτνιακός καὶ Ποτνιακή.]

[Ποτνιάνακτος vitiose pro ποντοτίνακτος, quod v.]

[Ποτνίασις, εως, ἡ.] A ποτνιάζομαι s. ποτνιῶμαι significante Obsecro, Suppliciter oro et obtestor, Imploro, est verbale Ποτνίασις, Supplex obtestatio, Imploratio, Precatio cum lacrimis. Pollux [6, 202] esse dicit vocab. τραχύ.

[Ποτνιασμός, ὁ, Supplicatio. Strabo 7, p. 297 : Θεραπείας θεῶν καὶ ἑορτὰς καὶ ποτνιασμούς.]

Ποτνιάω, et Ποτνιάζω, Oro et obsecro πότνιον s. πότνιαν appellans, Obsecro et imploro appellando πότνιον s. ποτνιαν. Quomodo Ulysses ποτνιᾷ s. ποτνιάζει Hom. Od. E, [215] : Πότνια [Πότνα] θεά, μή μοι τόδε χώεο, Quæso, veneranda dea, ne hanc ob rem mihi succenseas. Generaliter accipitur pro Oro, Obsecro, Obtestor, s. Suppliciter et cum lacrimis oro : ut Hesych. quoque ποτνιῶμαι exp. non solum παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, sed etiam μετ' οἰμωγῆς ἱκετεύω : quod Latinis est Imploro. Plut. [Mor. p. 507, C] : Προσέκειτο τῷ ἑαυτῆς ἀνδρί, λιπαρῶς δεομένη πυθέσθαι τὸ ἀπόρρητον· ὅρκοι δὲ καὶ κατάραι περὶ σιωπῆς ἐγίγνοντο, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, Obsecrantis et obtestantis. [V. Anton. c. 35 : Πολλὰ ποτνιωμένη καὶ πολλὰ δεομένη μὴ περιιδεῖν αὐτόν…] Philo cum accus., V. M. 1 : Ἅμα καὶ τὸν Θεὸν ποτνιώμενος, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. [Idem vol. 1, p. 391, 28 : Τὸν πάντα ἵλεων ποτνιώμενοι θεόν.] Interdum ponitur et pro Suppliciter deprecor. Plut. Cæs. [c. 63] : Τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη κατερρηγνύμενον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Sic Lucian. Macrob. [c. 23] de Isocrate. Nonnunquam Ægre fero, Indignor, σχετλιάζω, et Quiritor, Hesychio δυσφορῶ. [Timæus Lex. p. 221 : Ποτνιώμενος· ἐπικαλούμενος σὺν λύπῃ· ubi Ruhnk. : « Si Helladium Chrestom. (ap. Phot. Bibl. p. 533, 34) audias, ποτνιᾶσθαι tantum de muliere dicitur, ὅταν κακόν τι πάσχῃ καὶ θέλῃ ἱκετεῦσαι θεόν. (Observatio ficta ex feminino πότνια, cujus masculinum πότνιος nullum est. G. D.) At ποτνιᾶσθαι promiscue dici, multis veterum testimoniis intelligitur. De muliere Alciphro 2, 4, p. 258 : Τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτνιωμένη. Aristid. vol. 2, p. 193 : Ἀκούων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. Ælian. V. H. 12, 1. At de viro Lucian. De merc. cond. c. 17, Maxim. Tyr. Diss. 11, 1, p. 115, Aristænet. 2, 10, p. 228, Eunap. p. 206, aliique plures. Adde Pollux 6, 201, Thom. M. p. 731, et Spanhem. in Callim. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc verbum quæsivi. » Alia utriusque usus exempla ex scriptoribus recentioribus, qui hoc verbo sæpissime usi sunt, collegit Boisson. ad Eunap. p. 264. De elephantis Ælian. N. A. 5, 49 : Βοῇ τῇ σφετέρᾳ κινύρονταί τε καὶ ποτνιῶνται.] Rarior usus activæ vocis, cujus tamen Hesych. meminit, Ποτνιᾷ afferens pro ἱκετεύει, παρακαλεῖ. Meminit idem et posterioris verbi ποτνιάζω s. ποτνιάζομαι, nimirum ποτνιάζου exponens εὔχου, παρακάλει. [Idem Ἐσχλάλαζεν exp. per ἐποτνίαζεν.] Sed activo ποτνιάζειν tribuit et aliam longe diversam signif., ut qui esse dicat παιδικοῖς χρῆσθαι : nam πότνιον vocari τὸν δακτύλιον, Podicem. [Vitiose pro πυνιάζειν et πύνιον. V. Πυνιάζω.]

[Ποτνιαιός. V. Ποτνιαί.]

[Ποτόμφω. V. Προσόζω.]

[Ποτόν. V. Πότος.]

Πότος, ὁ, Potatio, Compotatio. Possumus vero et Convivium interpretari alicubi. Athen. 4 : Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. [Plato Symp. p. 176, A : Τρέπεσθαι πρὸς τὸν π. Prot. p. 347, C : Ἀλλήλοις συνεῖναι ἐν τῷ π. Lucian. Gall. c. 12 : Ὁ π. συνεκροτεῖτο.] Apud Eund., itidemque ap. Plut. παρὰ πότον, In potatione s. compotatione. Vel, Inter potandum s. compotandum. Bud. ap. Plut. [Mor. p. 175, F] : Παρὰ πότον βλάσφημα πολλὰ περὶ αὐτοῦ εἰρηκέναι, vertit Inter potandum, Super convivium. Usitatus est et plur. πότοι, Potationes, Compotationes. Quidam Comicus [Baton] ap. Athen [3, p. 103, C] : Πότους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῦν. Et πότους ποιεῖσθαι, Pollux [6, 26], sicut πότον ποιεῖσθαι ex eod. Athen. protuli modo. Plato De rep. 1, [p. 329, A] : Περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας. Isocr. [p. 9, A] : Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας. Lucian. : Καὶ τοὺς πότους ἐρεῖς καὶ τὰ δεῖπνα. Idem [Nigrin. c. 15 :] Φίλος πότων καὶ ἀφροδισίων. Ceterum quamvis hoc nomen in hac signif. reperiatur in posteriore etiam notatum accentu, non dubium est quin germana sit ea quæ accentum in priori collocat scriptura. [Arcad. p. 78, 23 : Πότος τὸ συμπόσιον, ποτὸς δὲ τὸ πινόμενον. Similiter Ammon. p. 118, Suidas et schol. Luciani Gall. c. 12.] Exempla autem illius adulterinæ estant quum alibi, tum ap. Lucian., et Aristot. Probl. in Ald. edit. [aliosque non raro, ut Athen. 4, p. 129, ubi cod. Ven. μετὰ τὸν ποτόν, Longum p. 15, 6 : Ἐπὶ τὸν ποτὸν ἄγουσι τὰς ἀγέλας· et p. 16, 2; 19, 9; 122, 2.] « Ποτός, ὁ, i. q. ποτόν, τό, Potus. Hippoloch. ap. Athen. 4, p. 129, D : Θερμός τις καὶ ζωρότερος ποτός. Posidon. ib. 152, A : Τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸν ποτὸν ἐμβάλλουσιν. Sic cod. Ven. : τὸ ποτὸν Aldus. » Schweigh. Qui hanc formam annotatam ab grammaticis esse putabat, quorum locos supra attulimus, ποτός per πινόμενον explicantibus. Quæ valde incerta conjectura est. Nam cur ποτός per τὸ πινόμενον interpretari maluerint quam ὁ πινόμενος, non difficile est intellectu. G. Dind.]

Ποτός, ή, όν, q. d. Potabilis, Potulentus, Poculentus. [Æsch. Ag. 1408 : Ἐδανὸν ἢ π.] Ποτὸν φάρμακον, Eur. [Hipp. 516], quod et πιστὸν vocatum fuisse, dictum est supra. [Schol. Aristoph. Pl. 717.] Et ποτὸν ὕδωρ ap. Thuc. [6, 100], Aqua potui apta. Quidam interpr. Aqua ad potandum. Qua signif. dicitur et πότιμον. At neutrum subst. Ποτόν, τό, sicut πόμα et πόσις, Potio, Potus, Quod bibitur. Hom. [Il. A, 630 : Ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον] Od. I, [205] : Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας, Ἡδύν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν. Sic et alibi θεῖον ποτὸν ap. eum legimus. [Æsch. Pers. 615 : Ποτόν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. Soph. Tr. 703 : Πίονος ποτοῦ χυθέντος ἐς γῆν βακχίας ἀπ' ἀμπέλου. Eur. El. 499 : Ἀσθενεστέρῳ π. Cycl. 423 : Σπλάγχν' ἐθέρμαινεν ποτῷ.] Itidem in soluta oratione, Xen. [Mem. 1, 3, 5] : Ποτὸν πᾶν, ἡδὺ ἦν αὐτῷ· Cyrop. 8, [2, 3] : Σίτου καὶ ποτοῦ μετάδοσις. Alibi autem dicit [Mem. 2, 1, 33] : Ποτῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις. Itidemque [Herodot. 5, 34, et] Plato [Leg. 6, p. 781, C] : Ποτῶν καὶ σίτων ἀνάλωσις, necnon [Prot. p. 314, A] σιτία καὶ ποτά. Lucian. [De luctu c. 5, de aqua Lethæ] : Καὶ ποτὸν μνήμης πολέμιον. Et γλυκὺ ποτόν. Apud Alex. Aphr. : Τῷ ποτῷ χρῆσθαι, pro Potare : et ap. Diosc., Ποτὸν δίδοται, pro Datur in potu, q. d. Potulentum datur. [Lucian. Fugit. c. 20 : Ποτὸν ἡ κρήνη παρεῖχε. Non raro de aqua dicitur vel fluviali vel fontana, præsertim a poetis. Sic Æsch. Pers. 487 : Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ· Agam. 1158 : Σκαμάνδρου πάτριον π. Κρηναῖον π. Soph. Tr. 14, Ph. 21. Κρηναῖα π. fragm. 560. Ποταμίων π. fr. 587.]

[Ποτόσδω. V. Προσόζω.]

[Ποτώνη, ἡ, Potona, soror Platonis. Diog. L. 3, 4. Hæc Πρωτώνη dicitur, vitiose ut videtur, ab schol. Aristot. vol. 4, p. 23, 46 ed. Bekk. Genitivus Πώτωνος est ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 726, B, cui Ποτώνης restituit Hemsterh. ad Suid. s. v. Πλάτων. Ποτιώνη navis nomen est in inscr. navali p. 289. Id idem esse quod Πετηνή, quod ipsum quoque navis nomen est, probabiliter conjecit Bœckhius.]

[Ποτώνη, Πότωπον. V. Προσω—.]

[Ποῦ.] Interrogativum est Ποῦ; Ubi? Ubinam? [Apud scriptores inde ab Homero quosvis. Adjecto dativo pronominis personalis, Hom. Il. N, 772 : Ποῦ τοι Δηΐφοβος … ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; Y, 83 : Ποῦ τοι ἀπειλαί; Æsch. fr. 171 : Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα; Soph. OEd. C. 137 : Γνῶναι ποῦ μοι ποτε ναίει.] Quod sicut et οὗ, sæpe cum gen. construitur, ut ποῦ ἀγρῶν, Hom. [Od. Δ, 640.] Soph. [Aj. 984] : Ποῦ μοι γῆς κυρεῖ; Latini quoque dicunt Ubi terrarum, gentium, locorum. [Trach. 68 : Καὶ ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Æsch. Sept. 1002 : Ποῦ σφε θήσομεν χθονός;] Idem [Aj. 102] dixit etiam, Ποῦ τύχης ἕστηκε; Quo in statu est? Quo loco res sunt? [El. 390 : Ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; Antig. 42 : Ποῦ (libri multi ποῖ) γνώμης ποτ' εἶ; Tr. 375 : Ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; Cum infin. Eur. Or. 1472 : Ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες; Similiter ποῖ cum infin. ap. Soph. OEd. C. 335 : Οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; nisi hic quoque ποῦ scribendum ex duobus codicibus.] Necnon ποῦ κῆχος; Ubinam? Ubinam terrarum? [V. Κῆχος.] Item Ποῦ 'στι, ap. Aristoph. [Pl. 1171, et alibi non raro], pro ποῦ ἐστί, Ubi est? ‖ Significat interdum motum ad locum, sicut et οὗ : ut in hoc Sophoclis versu, ubi et in præcedenti signif. capitur [Aj. 1237] : Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος οὗπερ οὐκ ἐγώ; [Frequentem illam olim doctorum hominum opinionem de particulis quæ quietem in loco vel motum ad locum significant inter se permutatis hodie satis constat locis nixam esse vel vitiose scriptis, vel, quod non raro accidit, male intellectis, de quo dixit Lobeck. Phrynichi explicans præceptum p. 44 : Ποῖ ἄπει· συντάσσεται οὕτω διὰ τοῦ ι· ποῦ δὲ ἄπει, διὰ τοῦ υ, ἁμάρτημα. Εἰ δὲ ἐν τῷ υ, ποῦ διατρίβεις; De ποῦ cum verbo ἀπέρχεσθαι conf. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 616, 9; 622, 17. In loco Sophoclis ποῦ βάντος interpretandum, Quo in loco incedentis (ut βεβηκέναι cum ὅπου et ἐν ᾧ χώρῳ conjunctum est in Trach. 41 et OEd. C. 52) : nisi quis duorum etsi non optimorum codicum scripturam præferat ποῖ, quemadmodum in Phil. 833 dixit poeta : Ὅρα ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. G. D.] ‖ Μέχρι ποῦ, Quousque, Quamdiu, Gregor. ‖ Ubi, i. e. Qua parte, Qua ratione? Quomodo? Soph. Ph. 451 : Ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν …; Quo loco hæc sunt censenda, quomodo laudandum, si …? Sic frequenter in locutionibus cum indignatione quadam negantibus, quod observarunt Porson. ad Eur. Or. 792, et Elmsl. ad Heracl. 371, ut ap. Soph. OEd. T. 390 : Ἐπεί, φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Eur. Heracl. 371 : Ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη παρά γ' εὖ φρονοῦσιν; 511 : Ποῦ τόδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει; Alexis ap. Stob. Flor. 112, 6 : Ποῦ φανήσομαι φρονῶν; Κοῦ γε δή pro πῶς γε δή dixisse Herodotum quorundam opinio est 2, 11 : Εἰ ὦν ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος ἐς τοῦτον τὸν Ἀράβιον κόλπον, τί μιν κωλύει ῥέοντος τούτου ἐκχωσθῆναι ἐντός γε δισμυρίων ἐτέων; ἐγὼ μὲν γὰρ ἔλπομαί γε καὶ μυρίων ἐντὸς χωσθῆναι ἄν· κοῦ γε δὴ ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι οὐκ ἂν χωσθείη κόλπος καὶ πολλῷ μέζων ἔτι τούτου ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἐργατικοῦ; Cujus usus particularum ποῦ γε δή exempla quum desideraret Valckenarius, restituta usitata in hujusmodi sententiis formula ἦ κού γε δή scribi voluit : cui tamen quum non apta sit interrogatio illa οὐκ ἂν χωσθείη, paullo longius procedere debebat Valckenarius et totam illam appendicem inutilem οὐκ ἂν χωσθείη… ἐργατικοῦ ejicere. Qualia additamenta, et ampliora etiam, Herodoto ab interpretibus illata alibi sagaciter pridem detexerunt critici. Sublatis autem verbis illis restitutoque ἦ κού γε δή, totius sententiæ conformatio simillima fit exemplis Thucydidis aliorumque scriptorum memoratis s. v. Ἦ vol. 4, p. 81. Recte vero habet locus Thucydidis 8, 27, ubi de scripturæ veritate frustra a quibusdam dubitatum est : Τὴν πόλιν… τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ περιπίπτειν, ἣ μόγις ἐπὶ ταῖς γεγενημέναις ξυμφοραῖς ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καθ' ἑκουσίαν, ἢ πάνυ γε ἀνάγκη, προτέρα ποι ἐπιχειρεῖν, ποῦ (πῶς codex unus, ut exp. schol.) δή, μὴ βιαζομένη γε, πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι; G. Dind.]

‖ At Ποι encliticum significat Alicubi, Uspiam, [apud scriptores quosvis. Sæpe cum adverbiis conjungitur locum significantibus. Sic τηλέ που Soph. OEd. T. 1128, et ἤ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων Phil. 204. Οὐχ ἑκάς που ib. 41. Πέλας που 163. Cum genit. loci, ut ap. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 42 : Ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας. Eustath. p. 1962, 24 : Διόδωρος δέ που τῶν ἐκείνου βιβλίων εἰπών…] Et μέχρι που, Aliquousque, Aliquandiu. Sæpe est διστακτικόν, s. στοχαστικόν, accipiturque pro ἴσως, ut docet Eust. multis in Il. : inter quos hic Il. B, [116] : Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι. Hoc idem που usurpatum διστακτικῶς sententiæ alicui si addatur, θεραπεύει τὸ τῆς ὑπερβολῆς ἀδύνατον : nam ὁ ἐνδοιασμὸς non sinit τὴν ὑπερβολὴν esse id quod est. Ejus usus exemplum affert Eust. ex Il. P, [446] : Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, ut sit Nihil fere est. Posset tamen et in propria signif. accipi pro Nihil uspiam est miserius homine. Lucian. vero hoc ποῦ διστακτικὸν cum alia particula διστακτικῇ copulavit, Καί που τάχα, simpliciter pro Fortasse. [Soph. OEd. T. 1116 : Τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος. Et cum aliis particulis plurimis, ut δήπου et οὐ δήπου (de quibus v. s. Δή), ἐάν που (Xenoph. Hier. 3, 2 : Πυθοῦσιν ἄν που ἀπίῃ), εἴ που (Soph. El. 1473 : Εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει· Aj. 521 : Τερπνὸν εἴ τί που πάθοι), εἰ μή που (Plato Rep. 2, p.

372, A: Εἰ μή που ἐν αὐτῶν τούτων τινὶ χρείᾳ), ἤ που (Soph. Aj. 176: Ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν), μή που (Soph. El. 898: Μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν· Aj. 533: Μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνῃ). Οὔ που frequens in interrogatione apud Euripidem, sed ab editore Aldino, præeuntibus partim infimæ ætatis librariis, constanter in ἤ που vel οὔπω depravatum, ut Iph. A. 670: Οὔ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ; Hel. 135: Οὔ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος; et similiter ib. 600, 791, Iph. T. 930, Herc. F. 1101, 1173, Electr. 235, 630. Longe usitatius est οὔ τί που, quod ipsum in causa fuit ut οὔ που, omisso τι, ab Euripide dictum, indoctos offenderet correctores. Sic Soph. Phil. 1233: Οὔ τί που δοῦναι νοεῖς; Aristoph. Nub. 1260: Οὔ τί που τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο; Πάλαι που, Hedyl. ap. Athen. 8, p. 345, B: Λιθούμεθ' ἅπαντα πάλαι που. Πάντως που, ut ap. Herodot. 3, 73: Π. κου μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέρσῃσι. Lucian. Hermot. c. 14: Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, π. που ἐν ἦν αὐτῶν. Παραυτίκα που, Thucyd. 3, 56: Ὅταν... τὸ π. που ἡμῖν ὠφέλιμον καθιστῆται. Et sic post alia adverbia quælibet et adjectiva, inter quæ in primis frequentia sunt οὐδείς που et πᾶς που, ut ap. Plat. Phil. p. 64, D: Οὐδείς που τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ. Xenoph. Œc. 17, 2: Πάντες που οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν. Cum pronomine interrogativo Æsch. Prom. 743: Τί που δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά; Aristid. vol. 2, p. 212, 9: Τῷ γε Θεμιστοκλεῖ τί που ἂν συνεβούλευε; Cum præpositionibus, ut περί που, quod usitatissimum recentioribus scriptoribus. Sic schol. Apoll. Rh. 2, 904: Περί που τὴν Ἡράκλειαν ubi Schæf. alia indicavit exempla ejusdem ad 1, 40, 834; 2, 1249, Eustathii p. 1684, 22 (adde p. 1509, 23), Eudociæ p. 312, collato etiam πλησίον που τῆς Κυζίκου ex schol. Apoll. Rh. 1, 1110. Adde Georg. Pach. V. Andron. p. 231, E, V. Mich. p. 223, A, Georg. Acrop. Ann. p. 22, D. G. D.] Significat etiam Circiter, sicut Fere in præcedente loco Homeri: ut δέκα που, Circiter decem. [Herodot. 1, 119: Ἔτεα τρία καὶ δέκα κου μάλιστα· 209: Εἰκοσί κου μάλιστα ἔτεα· 7, 22: Ἐκ τριῶν ἐτέων κου μάλιστα· 9, 103: Μέχρι κου ἡμισέων. Diog. L. 8, 86: Ἐτῶν τριῶν που καὶ δέκα. Lycophro 201: Εἰς πέντε που πλειῶνας. Pausan. 8, 11, 4: Περὶ εἰκοσί που σταδίους· 8, 52, 5: Περὶ πέντε που μυριάδας. Herodian. 7, 5, 3: Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς· 8, 8 extr.: Γορδιανὸς περὶ ἔτη που γεγονὼς τρισκαίδεκα.] Exp. quoque Partim [in formula recentioribus scriptoribus usitata ποῦ μὲν ... ποῦ δέ, in qua accentum servat interrogativi, licet dicatur indefinite. « Sic schol. Eur. Hec. 789 ed. Matth.: Ποῦ μὲν διὰ τὸν νόμον αὐτόν, ποῦ δὲ καὶ διότι κτλ. » Schæf.] Alicubi vero vacat. Sed notandum hoc που encliticum alicubi ὀξύνεσθαι, sc. ἐν συνεγκλίσει. Hom. Il. A, [178]: Θεός πού σοι τόδ' ἔδωκεν, Deus fortasse id tibi dedit, Eust.

[Πούανοι. V. Πύανον.]

[Πούδης, ὁ, Pudes, n. pr. Judæi ap. Joseph. B. J. 6, 2 extr.]

[Πουκός. V. Πυκνός.]

[Πούλιμος, ὁ. Plut. Mor. p. 694, A: Τὸ μὲν οὖν βούλιμον ἔδοξε μέγαν ἢ δημόσιον ἀποσημαίνειν, καὶ μάλιστα παρ' ἡμῖν τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ β τῷ π χρωμένοις· οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πούλιμον οἷον πολὺν ὄντα πάλιν ὀνομάζομεν. Verba postrema manifesto perturbata sic in ordinem redigenda esse conjicit Wyttenb.: οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πούλιμον, οἷον πολὺν ὄντα, πάλαι ὀνομάζομεν.]

[Πουλυδάμας et alia hujusmodi composita omnia v. s. Πολυ—.]

[Πουλύς. V. Πολύς.]

[Πουλυτίων, ωνος, ὁ, Pulytion, Atheniensis, ap. Pherecratem in fr. ap. Phot. Lex. p. 626, 10 et Eustath. p. 1405, 24, Andocid. p. 2, 42; 3, 8, Isocr. p. 348, B. Πολυτίων ap. Plut Mor. p. 621, C, ut in fragm. Pherecratis ante Meinekium et ap. Andocidem et Isocratem olim legebatur, quibus quum nunc Πουλυτίων e libris optimis sit restitutum, non dubitandum quin Plutarcho quoque diphthongus sit reddenda. G. D.]

[Πουνιάζω, Πούνιον. V. Πυνιάζω.]

[Πούρδανον. V. Πύρδαλον.]

[Πουρέακος, ὁ. Hesych.: Πουρέακος· κρίκος (ποῦ βέακος κρίκι codex) σιδηροῦς τετρυπημένος καὶ ἧλον (ἧλου codex, quod correxit Heinsius) ἔχων ἐν τῷ τρυπήματι στρεφόμενον (—ος codex), ᾧ χρῶνται πρὸς δεσμὸν συῶν. Πουστάκους, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν. In prima hujus glossæ parte describitur machinula, qua hodieque rustici sues pasturas ita alligant, ut neque retinaculis implicitæ suffocari possint et tamen spatii ad pascendum habeant satis. Est circulus (κρίκος) vel orbiculus ad stipitem religatus cum foramine in quo paxillus sive stilus (ἧλος) vertitur superne capitatus, ne extrahi possit; inferiori parti alligatur sus pastura. Id nostri Verticillum suarium vocant; Græci πουρακὸν dixisse videntur, id est χοιρακόν, nam *porcus Græcum est nomen, sed obscuratum, quod nunc eum vocant* χοῖρον, Varro R. R. 2, 4, 18. Cum Græca voce Eustathius p. 1732, 28, componit χύριον ξύλον ᾧ προσδεσμοῦνται οἱ ὕες et χύρρα ἐπίδεσμος πρὸς τοὺς ὕς, quodque Hesychius adjicit χυρράδιο (sic cod.), δεσμοὶ συῶν, quocumque modo scribendum est, non dubito quin eodem spectet. Quod sequitur Πούστακος... critici caput novæ glossæ esse statuunt, eamque complent ex alio loco, Πύσσαχος· ξύλον καμπύλον τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ καλεῖ θηλάζειν, quod illustrat Virgil. Georg. 3, 398: *Prohibent a matribus hædos primaque ferratis præfigunt ora capistris.* Simile videtur Πισάκιον, περιστόμιον. Lobeck. Pathol. p. 310.]

[Πουρθαῖος, ὁ, Purthæus, n. viri, in inscr. Olbiopol. ap. Bœck. vol. 2, p. 136, 138.]

[Πούριον, τό. Κλοῦστρον πούριον, nomen placentæ ap. Athen. 14, p. 647, D, ex Chrysippo Tyanensi.]

[Ποῦτερ, πατήρ, Hesych.: ubi seriem πούτερ postulare monuit Is. Vossius. Latinum est *puter, putris.*]

Ποῦς [ut male in codicibus interdum scriptum. Recta scriptura Πούς est. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 14 extr.: Τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα περισπᾶται ... σημειωτέον τὸ πούς ὀξυνόμενον· μετοχῆς γὰρ ἔδοξεν τόνον. Quocum consentiunt Apollon. De adv. p. 544, 31, Chœrob. In Theod. p. 63, 10; 238, 16, Arcad. p. 126, 6, Joann. Alex. p. 7, 33, et, qui mira de etymologia vocabuli commentus est, gramm. in Etym. M. p. 686, 10, et in Cram. Anecd. vol. 1, p. 351, 25. Πὼς pro πούς dictum annotarunt Chœrob. In Theod. p. 182, 32; 248, 28, Etym. M. p. 635, 22, additis poetæ non nominati verbis quæ in Etym. M. scripta sunt ὡς πὼς χειμαινόμενος, apud Chœrob. l. priore ὡς πὼς χειμαινομένοισι, altero ὡς πὼς ἔχει μαινομένοισιν, quæ vera est scriptura. Metrum est choriambicum. Similiter τρίπος et τετράπος interdum dixerunt poetæ pro τρίπους et τετράπους. Forma Laconica annotata ab Hesychio: Πόρ, πούς· Λάκωνες. Idem: Πῶς· πὼς ὑπὸ Δωριέων ubi Πώς, πούς ὑπὸ Δ. corrigit Ahrens. De dial. Dor. p. 167, 175. G. D.], genit. ποδός, ὁ. [Accusativum Eustathius p. 1541, 27, et Thom. M. p. 644, ubi de compositis agunt ἀρτίπουν ἀντίπουν Οἰδίπουν etc., πόδα esse monent, non πούν: quod legitur ap. scriptorem fabulæ Æsopicæ 155, p. 67 ed. Fur.: Τὸν πούν τοῦ παιδίου. Formarum epicarum ποδοῖιν ποσσί πόδεσσι exempla v. infra. Χέρεσι, πόδεσι in versibus trochaicis ex puris tribrachis compositis dixit Sophocles in fragm. ap. Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 183. Ποσσὶ versui anapæstico Cratini ap. Pollux. 7, 171, pro ποσὶν restituit Meinekius Com. vol. 2, p. 77: Ἀγκύλας ὑπὸ ποσσὶν ἔχων πίλους], Pes [et hominis et aliorum animantium quorumvis]. Hom. [Il. P, 386: Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν·] Od. Δ, [149]: Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες· pro quo T, [359]: Τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιός δέ τε χεῖρας. [Il. Λ, 152: Ἐρίγδουποι πόδες ἵππων· Od. O, 526: Ἐν δὲ πόδεσσι (χέρσιν) τίλλε πέλειαν ἔχων· Y, 299: Ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ. Ταύρειος πούς Eur. Hel. 1571.] Itidemque ap. Hesiod. [Op. 114]: Αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι. Et Il. B, [217] de Thersite: Χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· Od. Y, [145]: Κύνες πόδας ἀργοί· ut et A, [164]: Ἐλαφρότεροι πόδας. Item Il. X, [24]: Λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα· Od. P, [27]: Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· Θ, [247]: Ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, ubi dat. ποσὶ abundat, ut et Il. Φ, 600: Ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν· et paulo ante, Καί μιν μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσι. Et Ψ, [636]: Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον· K, [346]: Εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι

πόδεσσι. Non itidem quum Y, [410] dicit, Πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· Od. N, [261]: Νικᾷ ταχέεσσι πόδεσσι, Pedum pernicitate. Il. [X, 138]: Ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Item ap. Eund. πόδες dicuntur aliquem φέρειν, necnon σώζειν, ut Il. Σ, [148]: Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον· quo loquendi genere alibi quoque utitur, ut Il. P, 700; O, 405. Sic et Lucian. [Hermot. c. 28]: Ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. Simili loquendi genere dictum fuit a Virg., Quo te, Mœri, pedes? sub. Ferunt. Item Il. Φ, v. ult.: Ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνατ' ἐσάωσαν. Sunt frequentia ap. Eund. λαβεῖν, ἔχειν, ἕλκειν ποδός, ποδοῖιν, ποδῶν, ut tum alibi, tum Od. Σ, [100]: Ἕλκε δὲ διὰ προθύροιο, λαβὼν ποδός· Il. Π, 762: Ἔχεν ποδός· Od. Π, [276]: Διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε· P, [479]: Διὰ δώματ' ἐρύσσωσ' Ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρός. Item Il. Σ, [537]: Τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. [HSt. in Indice:] « Ποδοῖιν, poetice pro ποδοῖν, Hesiod. [Sc. 158]: Ἕλκε ποδοῖιν, Trahebat pedibus. Est dualis a πούς. » Sic Latine dicitur Trahere pede, pedibus. Præterea ἴχνια ποδῶν, Il. N, 71; Y, [411]: Ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων· Od. Π, [6]: Περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν. At Hesiod. Theog. [70]: Ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει· quo genere loquendi utitur et Hom. Od. Π, 10. Item ap. Xen. Cyrop. 2, [3, 6]: Οὔτε ποσὶν ταχύς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός· 4, [3, 13]: Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι· quod Latini dicunt Iter facere pedibus. [Non raro singularis numerus ponitur, ut ἐλαφρῷ ποδὶ ap. Æsch. Pr. 279; κραιπνῷ π. Pers. 95; κοῦφον π. Soph. Ant. 224; σπουδῇ ποδὸς Eur. Hec. 216; et quæ sunt alia hujusmodi non pauca apud Tragicos. Soph. El. 456: Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί· Aj. 1281: Ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί. Eur. Suppl. 90: Μῆτερ, ἣν μεταστείχω ποδί· Hipp. 661: Σὺν πατρὸς μολὼν ποδί· ubi periphrasi inservit personæ, ut Hec. 977: Τί χρῆμ' ἐπέμφθη τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; « Πόδας Deo quo sensu tribuantur docet Joann. Damasc. Orthod. fidei 1, 14, p. 51: Πόδας καὶ βάδισιν θεοῦ ἐννοοῦμεν τὴν πρὸς ἐπικουρίαν τῶν δεομένων, ἢ ἐχθρῶν ἄμυναν, ἢ ἄλλην τινὰ πρᾶξιν, ἔλευσίν τε καὶ παρουσίαν, ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ τῆς τῶν ποδῶν χρήσεως ἀποτελεῖσθαι τὴν ἄφιξιν. Gennadius in Catena Ms. in Genes. c. 1: Ἡ γραφὴ (quando de Deo loquitur) διὰ ποδὸς οἶδε σημαίνεσθαι τὴν παρουσίαν, ἐπειδὴ ποσὶν ἡμεῖς ὅπερ ἐθέλομεν ἀφικνούμεθα. », Suicer.] Sunt et alia quædam loquendi genera proverbialia a πούς. Dicitur enim aliquis ἀμφοῖν ποδοῖν s. ἀμφοτέροις ποσὶ currere s. festinare, qui propere et ὅσον τάχος accelerat iter. Hom. Il. N, [78]: Ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι. Aristid. Panath. [vol. 1, p. 117]: Καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν. Aristoph. Av. [35]: Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. Sic aliquis dicitur χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, pro Totis viribus, omnique conatu: quomodo et Latine Manibus pedibusque. Æschin. [p. 69, 9]: Ὅρκον ὤμοσεν, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. [Et p. 43, 17: Τιμωρεῖν καὶ ποδὶ καὶ χειρὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει.] Quibus adde Plat. Gorgia [p. 507, D]: Ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, pro Quantum quisque pedibus valet. [Herodot. 9, 59: Ἐδίωκον ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον· 6, 116: Ἀθηναῖοι ὡς ποδῶν εἶχον τάχιστα ἐβοήθεον. Ælian. V. H. 1, 11: Ἢ ποδῶν ἔχουσιν ἀποδιδράσκουσιν et similiter 3, 21; 6, 41; 10, 48; 13, 14; 14, 21, Alciphr. 3, 22. Æsch. Suppl. 843, loco non integro: Σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν. Theocr. 13, 70: Ὁ δ' ᾗ πόδες ἆγον ἐχώρει.] Similiter ὅλῳ ποδί, Toto pede, pro Totis viribus, Omni conatu, ὅλῃ δυνάμει, Suid. [Apoll. Rh. 4, 1166: Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· quocum Ruhnk. Ep. crit. p. 225 comparavit παντὶ ποδὶ ab Libanio dictum vol. 4, p. 1085, 29. « Cantacuz. Hist. p. 49, B: Πάσῃ δυνάμει καὶ ὅλῳ ποδὶ χρήσομαι πρὸς φυγήν. Niceph. Greg. Hist. 3, 3, 5: Ἔφυγον ὅλοις ποσὶν ὅπῃ τύχοιεν ἕκαστος. Eodem sensu Aristides loco ab HSt. citato: Τὸ πάντας τοὺς ἐν χρείᾳ βοηθείας καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν ἀληθῶς. Theodul. in Anecd. meis vol. 2, p. 254: Τῶν βαρβάρων ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν ἐπὶ τὰς ναῦς ἐλαυνόντων. » Hæc Boiss. ad l. Theoduli, comparata etiam locutione Gallica *fuir à toutes jambes.*] Quomodo et Quintil. 10: Itaque in his actionibus omni, ut agricolæ dicunt, pede standum est. [Sensu proprio Aristot. H. A. 1, 15: Τοῦ ποδὸς ὅσοις τὸ ἐντὸς παχὺ καὶ μὴ κοῖλον, ἀλλὰ βαίνουσιν ὅλῳ.] At τολμᾶν ποσὶ in fugacem et timidum. Æschin. [p. 75, 13]: Ἐτόλμησε τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπέναι τὴν τάξιν. Item τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν, sumpta metaph. ab iis qui unum tantum ex limine pedem efferunt. [Herodian. p. 477 ed. Piers.: Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν ἕτερον πόδα· ubi Sallier. cit. Dinarch. p. 100, 35: Οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα. Metaphorice Aristoph. Eccl. 161: Ὡς ἐγὼ ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον.] Lucian. Hermot. [c. 32]: Οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών. Sic Idem De conscr. hist. [c. 29]: Οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα, Habere pedem extra, pro Exortem aut Expertem esse, boni sc. alicujus malive. Pind. Pyth. 4, [289]: Φαντὶ δ' ἔμμεν τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα, pro Necessitate excludi. Soph. Phil. [1260]: Κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς, Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα, Lacrymarum calamitatumque expers fueris, ubi gen. nota ut et in alio proverb. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, pro Extra aleæ jactum constitutum esse. [Æsch. Choeph. 697: Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα· Prom. 263: Ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Eur. Heracl. 110: Ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα.] Possit fortasse dici etiam in Eum qui sceleris purus est. Item, Ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλήν, vel versa vice, Ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας, ut Latine A capite ad calcem. Hom. Il. Ψ, 169: Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· Π, [640]: Αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους· ut ap. Horat., Talos a vertice pulcer ad imos. Theocr. 20, [12] itidem, Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. Inverso autem et præpostero ordine Aristoph. Pl. [650]: Τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ. [Bianor Anth. Pal. 7, 388: Ἐς κορυφὴν ἐκ ποδός. Posidipp. ib. 5, 194: Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν.] Sunt et alia loquendi genera, ut ἀνὰ πόδα, ἐκ ποδός, s. ἐκ ποδῶν, ἐν ποσί, ἐπὶ πόδα, et hujusmodi alia, quæ ordine recensebo. Ἀνὰ πόδα igitur significat Retro unde Ἀναποδίζειν, Referre pedem, Retro pedem referre, Retrocedere), ἔμπαλιν, ὀπίσω, Hesych. Ἐκ ποδός, Ex vestigio, i. fere q. κατὰ πόδας, de quo infra. Dionys. H. l. 3: Ἐδίωκεν αὐτὸν ἐκ ποδός. [Et Sext. Emp. p. 548.] Polyb. 5, [47, 7]: Ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσων πρωῒ τοῖς πολεμίοις, Ut summo mane hostes ex vestigio insecuturus. Sic ap. Suid.: Ἐκ ποδὸς εἵπετο· quod exp. κατόπιν, σύνεγγυς: ut rursum Polyb. 3, [68, 2]: Τούτοις ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτὸς εἵπετο κατόπιν, Ex vestigio ipsos a tergo cum copiis insequebatur. [Dionys. A. R. 2, 33 et 3, 42: Ἐκ ποδὸς ἑπόμενος.] Sic ἐκ ποδῶν quoque, ut Dionys. H.: Ὁ δ' ἐκ ποδῶν συνακολουθῶν αὐτοῖς, συνεισπίπτει τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ τεῖχος. Rursum sing. num. ap. Theocr. [7, 6: Χάλκωνος, Βούριναν] ὃς ἐκ ποδὸς ἆνυε κράναν [κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ], Ex vestigio s. Ilico. [Ubi scholiastæ alii interpretati sunt ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος, alii ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. Recte Valck. judicavit nihil aliud significari quam pedis ictu fontem esse excitatum.] Accipiunt etiam ἐκ ποδὸς pro Presso s. Collato pede, ap. Aristid. [vol. 1, p. 161]: Ἐκ ποδὸς ἱππομαχήσαντες. Et Polyb. 2, [68, 9]: Λοιπὸν ὅσον ἐκ ποδὸς ἐπέστησαν. Item ap. Suid.: Ἐκ ποδῶν ἔστησαν, et, Ἐκ ποδῶν γενέσθαι, Proripere se ex medio: qua signif. potius scribitur Ἐκποδών, de quo infra. Ἐν ποσί, Inter s. Ante pedes: ut i. sit q. πρὸ ποδῶν, seu, ut Hom. loquitur, προπάροιθε ποδῶν, s. πὰρ ποδός, ut Pindarus. Herodot. 2, [131]: Αἳ ἐν ποσὶ αὐτέων ἐφαίνοντο ἐοῦσαι· quibus verbis significat Herodotus, manus statuarum ad suum usque tempus visas fuisse jacentes ad pedes. Unde τὰ ἐν ποσί, Quæ sunt ante pedes, Quæ occurrunt, Obvia quæque. [Herodot. 3, 79: Πάντα τινὰ τὸν ἐν ποσὶ γινόμενον.] Thuc. 3, [97]: Τὴν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν κώμην, Obvium quemque vicum, Qui sese primus offerret. Item aliquis dicitur transire s. transilire τὰ ἐν ποσί, ut Cic., Transilire ante pedes posita. Et poeta quidam apud eum De divin.: Quod est ante pedes nemo spectat: cœli scrutatur plagas. Et in Ætna, Tantum opus ante pedes transire. Philostr. Phœnice [?]: Βαδίζεις δὲ ποῖ μετέωρός τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσί; Præterea τὰ ἐν ποσὶ dicuntur Instantia, Præsentia: ut et ap. Terent.,

Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est Videre, sed etiam illa quæ futura sunt Prospicere. Lucian. [Nigr. c. 7]: Προσέχοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, σχολὴν οὐκ ἄγουσιν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνέχεσθαι, Adeo animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, ut amorum præsenti desiderio non magnopere afficiantur, Bud. Ubi nota sibi opponi τὰ παρεληλυθότα et τὰ ἐν ποσὶ, sicut in loco Terentii, Quod ante pedes est, et Illa quæ futura sunt. Sic Phalar.: Τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, Præsentibus negotiis præpeditus fui. Itidem et [Soph. Ant. 1327: Βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά·] Eur. Andr. [398]: Τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακὰ, Mala præsentia et quæ ante pedes sunt. Et Pind. Pyth. 8, [33]: Τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τράχον. Ubi Lat. dixeris fortasse, Quod est in manibus. Interdum τὰ ἐν ποσὶν, Vulgaria, Quæ passim obvia sunt, nusquam non se offerunt et occurrunt; vel Vulgaria, Trivialia. Plato Theæt. [p. 175, B]: Τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, Hæc protrita et vulgaria. Aristot. Pol. 2, [3]: Ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις. Aliquando item poni tradunt ἐν ποσὶ pro Oblata occasione. [Ἐν ποδοῖν Liban. vol. 3, p. 41, 6: Ἃ καὶ τοῖς σφόδρα βουλομένοις ἐν εἴπερ οἱ νέοι διατρίβοιεν ἐν ποδοῖν ἂν εἶεν. Hoc ἐμποδὼν ἂν εἴη dicendum erat. G. D.] Ἐπὶ πόδα, Cessim, Pedem referendo: ut ἀνὰ πόδα, s. Pedem retro reprimendo, ut Virg. loquitur. Aristid. [vol. 1, p. 153]: Ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι. Xen. Hell. 2, [4, 33]: Ἐπειδὴ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα, Quum admodum premerentur, referre pedem et recipere se cœperunt. Et Polyb. 2, [33, 7]: Οὐχ ὑπολειπόμενος τόπον πρὸς τὴν ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχώρησιν, Non relinquens locum cohortibus ad receptum. [Ælian. N. A. 4, 34: Ἡσυχῇ ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖ· 6, 31. Mich. Apost. 8, 79. Hemst. Dionys. A. R. 6, 11: Ἐχώρουν ἐπιόντι τοῖς Ῥωμαίοις ἐπὶ πόδα.] Lucian. Pseudol. [c. 17]: Εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, Ex vestigio revertitur; quippe quum dies esset τῶν ἀποφράδων, qua nefas erat aliquid aggredi. Sic etiam ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, Xen. Cyrop. 3, [3, 69]: Παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. [Alio sensu ἐπὶ πόδας Aristot. De gen. anim. 3, 2: Ἡ δ' ἔξοδος τοὐναντίον γίνεται τοῖς ᾠοῖς ἢ τοῖς ζωοτοκουμένοις· τοῖς μὲν γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν καὶ τὴν ἀρχὴν, τοῦ δ' ᾠοῦ γίνεται ἡ ἔξοδος οἷον ἐπὶ πόδας, Quum quasi in pedes conversum exit. Schneid.] At ἐπὶ ποδῶν significat Pedibus insistendo atque innitendo: ut ap. Plut. Symp. 1 [p. 621, F]: Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἑστῶτα πίνειν· et ap. Hom. στηρίξαι ποσὶ, quod vide in Στηρίζω. Aristot. H. A. 5: Ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, Pedibus insistendo coit. Κατὰ πόδας βάσιν, Pedetentim: quod, teste Suida, proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως. Κατὰ πόδα, Ex vestigio insequendo. [Poeta ap. Dionys. De comp. verb. c. 17: Αἶγε δὴ σὺ κατὰ πόδα νεώλυτα μέλεα.] Herodot. 5, [98]: Ἐόντων δὲ ἤδη ἐν Χίῳ, κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περσέων ἵππος πολλὴ διώκουσα τοὺς Παίονας, Vestigiis persequens. [9, 89: Ὁ στρατὸς κατὰ πόδας ἐμεῦ ἐλαύνων προσδόκιμός ἐστι.] Thuc. 3, [98]: Πολλοὺς ἐν τῇ τροπῇ κατὰ πόδας αἱροῦντες ἄνθρωποι ποδώκεις καὶ ψιλοὶ, διέφθειρον· 8, p. 269 [c. 17]: Κατὰ πόδας εἴκοσι ναυσὶν ἐπιπλεύσαντες. Id. [5, 64]: Κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, Vestigiis eorum insistere, Ex vestigio eos persequi. Sicut vero in præcedenti loco Idem dicit κατὰ πόδας αἱροῦντες, sic etiam Xen. Cyrop. 1, [6, 40]: Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, Canes instructas ad capiendum ex vestigio. Idem [Mem. 2, 6, 9]: Θηρατέος οὐ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγὼς. Itidem et κατὰ πόδας ἕπεσθαι, ut Plin., Ex vestigio subsequi; Cic., Vestigiis consequi; Ovid., Signa pedum sequi. [Dionys. A. R. 6, 5: Τῆς φάλαγγος, ἣν κατὰ πόδας ἐπέστειλεν.] Metaphorice Plato Leg. 11, [p. 918, A]: Κιβδηλείας δ' ἐπιτηδεύμασιν ἕπεται κατὰ πόδα καπηλείας ἐπιτηδεύματα, Subsequuntur velut ex vestigio, i. e. Proxime sequuntur, et q. d. immediate; Proximum est ut de iis tractemus. [Polyb. 2, 49, 4.] Sic etiam Herodot. 3 [non Herodotus, sed Polyb. 3, 45, 5; 3, 113, 1, similiterque 1, 12, 1; 1, 33, 3; 1, 46, 6, etc.], Τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, Proxime insequente die: pro quo et τῇ ἐχομένῃ. [Τῷ κατὰ π. ἐνιαυτῷ Polyb. 2, 20, 4.] Metaphorice item Aristid. [vol. 1, p. 157]: Κατὰ πόδας τῆς μάχης προῆλθον. Vicinum illi κατὰ πόδα est superius ἐκ ποδός. Hesych. et Suid. κατὰ πόδα exp. παρ' αὐτὰ, κατὰ τάξιν, ὀπίσω. Sunt qui et conjunctim scribant Καταπόδας, sicut Παραπόδας itidem: pro quo alias disjunctim legitur παρὰ πόδας, ut infra docebo. [Ὑποπόδας, Origen. In Jo. 28, 17. Routh.] Πὰρ ποδὸς idem cum ἐν ποσὶ, Ante pedes. Et τὸ πὰρ ποδὸς, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes: i. e. Præsens rerum status, Id quod præsens est. Pind. Pyth. 3, [60]: Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασὶ, γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας, Id quod præsens est. Item παρὰ ποσὶ, ut πὰρ ποδὸς: si Erasmo credimus; nam in proverb. Ante pedes, τὸ παρὰ ποσὶ dici tradit quod jam instat imminetque. Nisi potius παρὰ ποσὶ interpretandum putes Juxta pedes: quod et Hesych. exp. παρὰ τοῖς ποσί. Sic et πὰρ ποσὶ ap. Pind. Ol. 1, [74]: Ὁ δ' αὐτῷ πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη, Ipsi juxta pedes apparuit. Et Hom. Il. O, [280]: Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμὸς, Juxta pedes. Sed et in hisce ll. nulla sensus diversitate reddere possumus, Ante pedes. Itidemque παρὰ πόδας dicitur pro Ante pedes, ἐν ποσὶ, ut supra habuimus. Plato Theæt. [p. 174, A]: Τὰ δ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας. Ibid.: Περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, De iis quæ ante pedes oculosque posita sunt. Itidem Lucian. De calumn. init.: Τὸ πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, Id quod ante pedes est, s. Ea quæ ante pedes sunt posita: quibus opp. ibid. τὰ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκότα. Et Synes. Ep. 4: Ὁ ἐποίει παρὰ πόδας τὸν κίνδυνον, Quod præsens periculum afferebat: sic τὸ ἐν ποσὶ κακὸν supra, Malum quod ante pedes et præsens est. Alicubi autem παρὰ πόδα et παρὰ πόδας idem significant cum κατὰ πόδα, i. e. Ex vestigio, Ilico. Soph. Phil. [838]: Πολὺ παρὰ πόδας [Hoc Turnebus posuit ex Triclinio. Recte libri veteres πόδα] κράτος ἄρνυται, Magnam ex vestigio potentiam obtinet. [Plato Soph. p. 242, A: Παρὰ πόδα μεταβάλλων ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω. Proverb. ap. Suid. s. v. Νέμεσις: Νέμεσις δέ γε πὰρ πόδα (πόδας codices) βαίνει.] Sic παρὰ πόδας, Polyb. 5, [26, 13]: Οὗτοι περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, Ex vestigio: pro quo παρὰ πόδας in præcedenti comparationis membro dixerat παραυτίκα. Hesych. quoque παρὰ πόδας exp. εὐθέως, ἐγγύθεν: sicut et Suid. ἐγγὺς, πλησίον: necnon μετὰ ταῦτα, sed malim Statim post, Ilico, Ex vestigio, subjungens hæc exempla [e Polyb. 8, 11, 2]: Παραπόδας ἀκρατέστατον μὲν αὐτὸν δεῖξουσι πρὸς γυναῖκας. Item, Παραπόδας οὐ συμμαχικῶς, ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται. Sic enim ap. eum scriptum est, conjunctim sc. παραπόδας, non παρὰ πόδας. [Sext. Emp. p. 361: Παρὰ πόδας αὐτοὺς διελεγχόντων.] Præterea παρὰ πόδας significat In promptu, et quod alia metaph. Latine dicitur Ad manum: quod pertinet ad eam expos. Hesych. et Suidæ, qua παρὰ πόδας capiunt pro πλησίον, ἐγγύς. [Euagr. H. E. 4, p. 415, 7: Τοῦ κλόνου παρὰ πόδας ὄντος, Quum immineret terræ motus. Hemst. Maxim. Tyr. Diss. 1, 5: Παρὰ πόδας τὸ κακὸν καὶ ἐγγύς. Valck.] Ex Luciano [De hist. conscr. c. 13]: Ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, pro Quæ redarguere in promptu est. Ex Eod. [ib. c. 14, ubi nunc ἡ ἀρχὴ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ], Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, In promptu est historia. Affinia autem hæc sunt præcedenti παρὰ πόδας significanti Ante pedes, et alteri παρὰ ποσὶ, Juxta s. Ad pedes. Περὶ πόδα, Convenienter, Congruenter: metaphorice a calceis qui pedibus bene quadrant. [Pollux 2, 196: Λέγεται δέ τι καὶ περὶ πόδα ἁρμόττον, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων.] Plato comicus, Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Idem, Καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὡς [ὥσπερ] περὶ πόδα, ubi [Photius et] Suidas [s. v. Περὶ πόδα], ea citans, σφόδρα ἁρμόττον ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί. Utitur et Lucian., sed omisso verbo ἁρμόζει: ut in lib. Ad Indoctum quendam multos libros sibi comparantem [c. 10]: Περὶ πόδα δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, In te apte quadrat. Idem [Pseudol. c. 23]: Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; Annon ei convenit et apte quadrat ut ἀποφρὰς nominetur? Itidem ap. Hesych., Τὸ περὶ πόδα, τὸ ἡρμοσμένον, sumpta metaph. ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. [Duæ sunt glossæ Hesychii, altera, Περὶ πόδα· οὕτως ἔλεγον τὸ ἁρμόζον,

μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων, ἢ ἀκριβῶς. Altera, Περὶ ποδὸς, ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντος (codex ἁρμόζων), καὶ περὶ πόδα, τὸ ἡρμοσμένον, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Pro περὶ ποδὸς in codice scriptum est περίποδος, tanquam genitivus adjectivi Περίπους, quod ipsum ex conjectura restitui voluit Salmas. Heinsio vero περιποδὸς ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντος placuit.] Πρὸ ποδὸς et πρὸ ποδῶν, Ante pedes. Aristoph. [Vesp. 1236]: Πρὸ ποδῶν κατακείμενος, Ante pedes positus s. jacens. [Vitiose pro πρὸς ποδῶν, quod ex codicibus restitutum. Sic Lucian. Philops. c. 20: Πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· Dial. mer. 14: Δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης. Cum accus. Lucill. Anth. Pal. 11, 11: Ἡμεῖς δ' αὐτοῦ σοὶ πρὸς πόδας ἐρχόμεθα. G. D.] Pro quo Hom. dicit προπάροιθε ποδῶν, Il. N, 205, et Ω, 510. Plato Rep. 4, [p. 432, D]: Πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, Ante pedes volvi, Pedibus obversari. Quibuscum confer quædam supra allata, ubi de ἐν ποσὶ et παρὰ πόδας. [Xenoph. Rep. Lac. 3, 4: Αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν (τῶν abest a libris nonnullis) ποδῶν ὁρᾶν. Ælian. N. A. 16, 33: Ὁρᾶν οὐκ ἐᾷ τὰ πρὸ ποδῶν· ubi alii libri πρὸ τῶν π. Cum duali Lucian. Bis accus. c. 34: Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν.] Item τὰ πρὸ ποδὸς, ut τὰ ἐν ποσὶ s. τὰ παρὰ πόδας, Ante pedes posita et præsentia, s. Quæ in promptu et ad manum sunt. Pind. Isthm. 8, [13]: Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ χρῆμα πᾶν, Id quod ante pedes est et præsens semper præstabilius: cui opp. τὰ παρῳχημένα. Xen. τὰ πρὸ ποδῶν simpliciter pro Ante pedes posita, Rep. Lac. [3, 5]: Περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ ποδῶν ὁρᾶν. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, quod Cic. Proterere et conculcare aliquem: metaphorice pro εὐτελίζειν, et Vilipendere dignumque judicare, quod pedibus proculcet. Plut. [Mor. p. 1097, C]: Τὰς Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατευτελίζοντος. [V. Æmil. Pauli c. 27: Τὴν Ἀλεξάνδρου διαδοχὴν ... ὁρᾶς μιᾶς μορίῳ πεσοῦσαν ὑπὸ πόδας· Cæs. c. 27: Καθίσας ὑπὸ π. τοῦ Καίσαρος ἡσυχίαν ἦγεν· 66: Τοῦ πολεμίου ὑπὸ π. (statuæ Pompeji) κειμένου.] Referunt huc, quod Virg. Georg. 3, dicit, Felix qui ... metus omnes et inexorabile fatum Subjecit pedibus. Item quod Lucr. 5: Et capitis summi præclarum insigne cruentum Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem: sc. vulgi pedibus proculcatum. Apud Philon. vero V. M. 1, Ὑπὸ πόδας ἐχώρει, Turn., vertit, Succiduis pedibus recellebatur, de asina Balaami, quæ conspecto angelo ἀνεχαιτίζετο. Significat igitur ὑπὸ πόδας χωρεῖν, idem cum ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Referre pedem, Retro remeare, quod et ἀναποδίζειν. Item in pugna πὸς ἐπαλλάσσεσθαι ποσὶ dicitur, Quum pede collato et cominus pugnatur. Eur. [Heracl. 836]: Πὸς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στάς· Virg. Æn., Hæret pede pes, densusque viro vir. || At Ἀσκοῦ προὔχων πὸς tecte dicitur Penis in Oraculo, quod ap. Herodot. 2 legitur [Non legitur ap. Herodot. 2, 121, 4, ubi ἀσκοῦ ποδεῶνες memorantur], et Plut. in Thes. [c. 3], necnon Eur. Med. [679, et Tzetz. ad Lycophr. 494, ubi vulgatum olim ποδέωνα recte nunc πόδα scriptum est ex codd.] || Πούς, Pes, mensura sedecim digitorum, secundum Suid.: i. e. quatuor palmi; nam palmus quatuor digitos continet [Herodot. 2, 149: Τῶν ποδῶν τετραπαλαίστων ἐόντων]: unde ὀκτώποδες ap. Hesiod., et ἑξάποδες ap. Herodot. Vide Στάδιον. [Eupolis ap. schol. Aristoph. Ach. 529 aliosque indicatos ab Meinekio Com. vol. 2, p. 459: Ἐκ δέκα ποδῶν ἥρει λέγων τοὺς ῥήτορας.] Gorr. quoque tradit esse Mensuram quæ constet sedecim digitis, s. palmis quatuor, s. duodecim unciis. Sed quamvis, inquit, tam Romani quam Græci pedem in totidem partes diviserint, attamen pedem Græcum Romano semuncia, sive, ut Gallico more loquamur, semipollice, majorem fuisse Georg. Agricola ostendit, qui mensuras omnes doctissime explicavit. [|| Πόδες ἑφθοὶ suilli ap. Athen. 3, p. 96, B.]

|| Transfertur et ad alia; nam et mensa suos πόδας habet. Aristoph. [fr. 447, ap. Athen. 2, p. 49, C]: Τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν· unde et τράπεζαι ἐλεφαντόποδες et τρισκελεῖς, ut ap. Horat., Tripes mensa. Sic Latine quoque tum ap. Plin., tum Ovid. et Propert., Decidit inque suos mensa supina pedes. [Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας Xenoph. Cyrop. 8, 8, 16. Πόδα βαλλαντίου ex Aristoph. (fr. 71) annotavit Pollux 10, 152.] || Item litera aliqua pedes habet, ut [Callias] ap. Athen. 10, [p. 454, A] de Ω: Ἔπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύο. || Item πόδες ὄρους dicitur Ima pars s. Radix, ut κορυφὴ, ipse Vertex et cacumen: πλευραὶ autem et κνημοὶ, Quæ inter ista duo interjecta sunt. Hom. Il. B, [824]: Ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης· Υ, [59]: Πόδες πολυπιδάκου Ἴδης καὶ κορυφαί. Sic et Philo V. M. 1: Ὡς ἐκ τῶν πρὸ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνυφάνθαι, A verticibus ad primores pedes, Turn.: qui tamen videtur legisse προπόδων, a πρόπους. Vide et Ὑπώρεια. [Pind. Nem. 4, 88: Παλίου πὰρ ποδί· Pyth. 11, 54: Παρνασοῦ πόδα. || Χρόνου πὸς inter Tragicorum dicta παρακεκινδυνευμένα memorat Aristoph. Ran. 100, ubi schol. Euripidis ex Alexandra verba affert, Καὶ χρόνου προὔβαινε πόδα, probabiliter correcta ab Elmslejo, Καὶ χρόνου προὔβαινε πούς. Δαρὸν χρόνου πόδα dixit idem Bacch. 887.] || Habent etiam versus suos πόδας, qui dicuntur πόδες μετρικοί: quorum ἄρσις et θέσις, Sublatio et depositio, ῥυθμὸν efficit. [Schol. Hephæst. p. 154: Πούς ἐστι ποσῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὔκριτον σχῆμα.] Utitur Athen. l. 10, et grammatici [plurimi. Antiquissimum hujus usus exemplum est ap. Aristoph., Euripidis verba ridentem, Ran. 1322: Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας. | Ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον; Δ. Ὁρῶ. | A. Τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς; Δ. Ὁρῶ· ubi πόδα dicit anapæstum in principio primi et fine secundi versus positum, qui vitari hoc in metri genere solet. Minus clare schol.: Ὡς καὶ τοιαῦτα ἀμοιβαῖα ἐν τοῖς μέλεσιν ἐπιτηδεύοντος Εὐριπίδου. Καὶ ταῦτα δὲ ἐκτὸς προστίθησιν ἀναμιμνησκόμενος Εὐριπίδην, ὡς τοιαῦτα ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ ἐπιτηδεύοντα. Πόδα δὲ τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος, ἀπὸ μέρους.] || Est et νεὼς πούς, Navis pes. Hom. Od. E, [260]: Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. Apoll. Arg. 2, [931]: Κὰδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο Ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Eur. Or. [706]: Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις ἢν χαλᾷ πόδα. [Aristoph. Lys. 173: Οὐχ ὡς πόδας γ' ἔχωσιν αἱ τριήρεις. Nam sic cum Valck. Diatr. Eurip. p. 235 corrigendum esse quod vulgo legitur σποδὰς, supra monitum est s. v. Ἕως.] Schol. Apollonii [ad 1, 567] funes veli, qui sunt κάλοι, in tria genera dividit: aut enim detrahitur iis velum, et vocantur μεσουρίαι: aut intenditur utrimque ad proram, et sunt πρότονοι: aut convertitur et laxatur, qui sunt κατὰ τὰς γωνίας, i. e. ad angulos: et dicuntur πόδες, et ante hoc πρόποδες. Itidem Virg. Æn. 5, [830]: Una omnes fecere pedem. Ubi Serv. exp. Funem quo tenditur velum. [Addit Servius: *quod Græci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem*. Pindari locum v. infra. Aristophanis est Eq. 406: Τοῦ ποδὸς παρίει. Poeta ignotus ap. Plut. Mor. p. 813, B: Μικρὸν δὲ ποδὸς χαλάσει μεγάλης κύματος ἀλκῇ. Sosicrates ap. Athen. 11, p. 474, A: Αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἑσπέρῳ ποδὶ προσῆγε πράως καὶ καλῶς τὸν κάνθαρον· ubi κάνθαρος navigii species est. Theophyl. in Mingarelli Anecd. p. 284: Οὕτω καὶ κυβερνῆται ποιοῦσιν ἐνδιδόντες τὸν πόδα, ἵνα τὸ ἱστίον βαπτὸν ἀποκινδυνεύσωσι.] Plautus vero quum in Menæchm. dicit, Asservatote navales pedes, pro Remis usurpasse existimatur. Catullus autem pro Velo, ubi ait, Utcunque Jupiter Simul secundus incidisset in pedem. Hæc inter alia ex Camerario. Sunt qui dicant esse Funem in navi quo velum tenditur atque laxatur, inde sic nominatum, quod ad mali pedem, i. e. imam partem, alligetur. Plin. quoque Pedes appellat, 2, 47: Iisdem autem ventis in contrarium navigatur prolatis pedibus, ut noctu plerumque vela concurrant. Item πὸς νεὼς pro Temone s. Clavo ap. Pind. [Nem. 6, 57]: Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν, Circum temonem commoti fluctus, maxime navigantium animos commovere dicuntur. Sic accipiunt etiam quod ap. Hom. Od. K, [32] legitur, Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· quoniam sc. schol. exp. non solum τὸν μετωγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, verum etiam τὸ πηδάλιον. [HSt. s. v. Ποδωτός:] Verum dicebantur Πόδες, a nom. Πούς, Pes, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρύμναν [πρῷραν] καὶ πρύμναν δεσμεῖται·

τὸ ἱστίον : inde nomen sortita, quod essent κάτω. Aliis autem gramm. πόδες sunt σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, vel οἱ μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος, aut οἷς συνέχεται ἀπὸ πρώρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστός : aut τὰ ἑκατέρωθεν προσδεδεμένα τοῖς ἁρμένοις σχοινία. Hæc Eust. [p. 1534, 23; 1515, 28.] Latini quoque Pedes vocant, ut supra docui. [Schol. Aristoph. Eq. 434 : Πόδας καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα μέρη κάλως ἐνδεδεμένους τῆς ὀθόνης.] || Πούς putatur etiam fuisse Edictum quodpiam longis periodis constans, quod contenta continuataque voce et uno quasi spiritu a præcone recitaretur, quum Galen. Epidem. 6, [vol. 9, p. 501] dicat, Καθάπερ οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν λεγόμενον πόδα ἐκφράζουσι. [Idem vol. 5, 394 : Κήρυκες, ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν.]

Ποώδης, ὁ, ἡ, Herbosus, i. e. Herbis abundans. Item Herbeus s. Herbidus, Herbæ similis; ut enim dicitur Herbei oculi, et Herbidus color, ita etiam ποώδης χροιά. Plut. Περὶ εὐθυμίας [p. 469, A] : Τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν τετρωσκομένας ἀποστρέφοντες, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς παρηγοροῦμεν. Dicuntur et ποώδη φυτά, Herbaceæ plantæ, Ad herbarum genus prope accedentes : ut sunt τὰ λάχανα et similia, de quibus Theophr. H. Pl. l. 7, quem sic orditur : Ἑπόμενον δὲ τοῖς εἰρημένοις περὶ τῶν ποωδῶν εἰπεῖν. [Theophrasto ubique, ut videtur, restituendum ποιώδης, quod locis plurimis servavit codex Urbinas.]

[Πράασπα, τά, Praaspa. Steph. Byz. : Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν Πραασπηνός. Infra Φράασπα, et ap. Pseudo-Appianum in Parthicis Φράατα. Sed Πράασπα ap. Dion. Cass. 49, 25, 26, 27; 50, 27.]

[Πρῆγμα, τό. HSt. s. v. Πράσσω :] Venio ad Πρᾶγμα, quod quamvis a prima persona pass. πέπραγμαι sit formatum, in hunc locum a me reservatum fuit, tum ob multiplicem ejus usum, tum ob numerosum derivatorum quasi comitatum. Redditur autem πρᾶγμα ut plurimum, Res. Sed si derivatio spectetur, sonat proprie q. d. Res facta a quopiam, Id quod fecit quispiam : unde etiam Factum alicubi reddi fortasse potest. [Pind. Ol. 7, 84 : Πραγμάτων ὁδόν· 13, 105 : Δείξειν αὐτῷ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος. Æsch. Eum. 122 : Τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; Soph. El. 320 : Πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα· Ant. 239 : Τὸ γὰρ πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασα .... Eur. Hec. 1188 : Οὐκ ἐχρῆν τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον· Hel. 293 : Τοῖς πράγμασιν τέθνηκα. Numeri dualis exemplum annotavit Hesych. in gl. ab Musuro omissa, Πραγμάτοιν· πραγμάτων, δυϊκῶς.] Affertur certe ex Dem. [p. 14 extr.] : Ἄνευ πραγμάτων, pro Nullis rebus gestis. Thuc. 1, [128] : Καὶ τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο· Plut. Fab. [c. 9] : Πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονός· Camillo, Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλαις καὶ δημοσίαις συμφοραῖς, sc. τὸ τὸν δῆμον μεταβάλλειν τὴν ἐσθῆτα. Dem. [p. 551, 27] : Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη. Sed et ipsum πρᾶγμα alicubi dicitur esse δεινόν. Legitur et χαλεπὸν πρᾶγμα ap. eund. Dem. [p. 127, 26], sicut ἀργαλέον πρᾶγμα, ap. Aristoph. Pl. init., δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου. Sed præfigitur particula ὡς, hoc modo, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστί, Quam molesta res est, Quam gravis est res, Quam acerba res est. Possis autem et adjectivis substantive positis utens, interpretari Quam molestum, grave, acerbum est. Ap. Eund. [Ran. 615] : Πρᾶγμα γενναῖον ἐποίησα. Et μετέωρα πράγματα, eid. Aristoph. [Nub. 228], Sublimes s. Cœlestes res. Ap. Philon. De mundo, Ἄστατα καὶ τυχηρὰ πράγματα, Res fluxæ et fortuitæ. Ibid. τὰ πράγματα distinguit ἀπὸ τῶν σωμάτων, inquiens, Τῇ διανοίᾳ τὰς ἁπάντων φύσεις σωμάτων τε καὶ πραγμάτων εἴωθεν ἄνθρωπος καταλαμβάνειν. [Πρᾶγμα de hominibus dictum, Aristoph. Eccl. 441 : Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικόν· quocum Toup. Emend. vol. 1, p. 24, comparavit Lucian. Asin. c. 4 : Ξένος πρ. εὐκαταφρόνητον· et Heliodor. 6, 9 : Ἄνθρωπος οὖσα πρ. ἀστάθμητον.] Affertur ex Plat. copulatum πράγματα cum πράξεις, illud pro Rebus, hoc pro Actionibus. Cic. quoque πράγματα vertit Res, in hoc Plat. l. [Apol. p. 41, C], p. 3 mei Lex. Cic. : Οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, Nec unquam ejus res a diis immortalibus negliguntur. Idem tamen τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ap. [Herodot. 7, 236, 237; 8, 136,] Dem. reddere maluit, Fortunas Græciæ, quam Res Græciæ, ut videbis p. 138 ejusd. Lex. [Τὰ Περσικὰ πράγματα Herodot. 3, 137. Æsch. Pers. 714 : Διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματα. Herodot. 7, 50 : Μεγάλα πράγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι.] Quinetiam poterat, ut opinor, interpretari Statum rerum Græciæ. Apud Xen. quidem [Mem. 2, 7, 2] certe ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι, incommode verteris ad verbum In talibus rebus, s. In hujusmodi rebus : at commode, In tali rerum statu. At si hac interpr. utaris, In tanta rerum angustia, aut alia quæ idem valeat, simul interpretaberis et explicabis. || Ut autem πράγματα hic verto duobus verbis Rerum statum, sic quum dicitur de rebus ad remp. pertinentibus, s. ad ejus administrationem, redditur apte duobus verbis Rerum summa. [Aristoph. Lys. 32 : Ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πρ. Polyb. 1, 2, 5 : Πλείστων τόπων καὶ πρ. κύριος· 4, 77, 2 : Ἀφορμαὶ πρὸς πραγμάτων κατάκτησιν.] Atque ita vertit Bud. ap. Plut. [V. Pomp. c. 5] : Οὕτω δὲ τοῦ Κίννα τελευτήσαντος ἐδέξατο τὰ πράγματα καὶ συνεῖχε Κάρβων, Rerum summam excepit. Addit vero et, Ἐπέστη ἐπὶ τὰ πράγματα, ex Polyb. [5, 41, 2.] Quos profert locos p. 307, postquam dixit πράγματα significare Administrationem reipublicæ, i. e. πολιτείαν. Consule etiam p. 226, 227, ubi τὰ πράγματα, sicut αἱ πράξεις, videbis exponi item posse Rerum actus. Vide et p. 304, πράττειν πράγματα [Πράττειν τὰ πολιτικὰ πρ. Plato Apol. p. 31, D], item quæ dicam in Πράττειν, ubi de Gallico vocab. *Affaires*. Ceterum signif. hanc habet πράγματα ap. antiquiores etiam scriptores, Thuc. [ap. quem οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν 3, 28, et ἔχειν vel καταλαμβάνειν τὰ πρ. 3, 30, 62, 72], Isocr., atque alios. Legimus autem apud illum τὰ πράγματα cum verbo παραδοῦναι, l. 8 : Τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδοῦναι. Et cum verbo μεθεστάναι, eod. l. : Ἐπειδὴ μετέστησε τὰ πράγματα, ὥστε κατάγειν Ἀλκιβιάδην. Ex eod. [1, 89] affertur Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, pro Ad rerum administrationem pervenerunt. Ex eod., Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, et [2, 28] Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Qui res administrant. Et ex Plut. [V. Rom. c. 25], Τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, Rempublicam gerere, Publica munera obire. [Polyb. 1, 8, 4 : Πρᾴως ἐχρήσατο τοῖς πρ.· contra εἰκῇ καὶ ἀλογίστως 1, 52, 2. Ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι Plato Alc. 1 p. 105, C.] Ut autem hic plur. πράγματα redditur Munera, s. Munia, sic τὸ σὸν πρᾶγμα ex Plat. [Alc. 1 p. 104, D] affertur pro Tuum munus, officium, itidemque τὸ ἐμὸν πρᾶγμα [Hipp. maj. p. 286, E], Munus meum. Sed de hac interpr. ambigi potest, itidemque de ea quæ datur illi Plut. loco. || Πρᾶγμα interdum eum quoque usum habet, quem Res ap. Latinos, quum dicitur, Nihil mihi rei est tecum; ita enim dicitur, Οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρός σε, ubi reddere etiam queas, Nihil est mihi tecum negotii. Apud Dem. [p. 320, 8] : Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. Et [p. 577, 19] : Ὥστε πρὸς οὓς οὐδέν ἐστί σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι. Quinetiam dixit, οὐδὲν εἶναι ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ei, qui jam pacto non teneretur : Καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἐστιν ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας. Ut vero hic redditur Negotium, sic et in aliis etiam ll. ab hoc diversis reddi potest. [Herodot. 5, 84 : Σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι μηδὲν πρῆγμα. Ib. 33 : Σοὶ δὲ καὶ τούτοισι πρήγμασι τί ἐστι; Schweigh.] Itidemque plur. πράγματα, Negotia : ut τὰ ἐμὰ πράγματα, Negotia mea; et τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ap. Isocr., Civitatis negotia. Sed hoc quoque sciendum est, sicut Negotium pro Molestia ponitur interdum, sic πρᾶγμα et Græcos usurpare. Plato Symp. : Οὐδὲν ἂν πρᾶγμα, pro Nihil est [molestiæ, incommodi; utroque enim modo vertit Bud. p. 307. [Id. Euthyphr. p. 3, E, Hipp. maj. p. 291, A, al.] At in VV. LL. ex Herodoto [1, 207] : Οὐδὲν [ἂν] πρῆγμα εἴη [γνώμας ἐμὲ σοι ἀποφαίνεσθαι], pro Nihil opus fuerit. [4, 11 : Ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἴη· 7, 12 : Εὐρώπῃ οἱ οὐ πρ. εἶναι στρατεύεσθαι· et 7, 130. || Res magni momenti. Herodot. 6, 63 : Ταῦτα ἔχουσι μέν, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποιήσαντο· 7, 150 : Ταῦτα ἀκούσαντας λέγεται πρῆγμα ποιήσασθαι. Ad hominem auctoritate pollentem translatum 3, 132 : Ἦν μέγιστον πρῆγμα Δημοκήδης παρὰ βασιλέϊ. || Res molesta. Herodot. 5, 239 : Ἵνα φερόμενον τὸ δελτίον μηδὲν πρ. παρέχοι οἱ πρὸς τῶν ὁδοφυ-

λάκων.] Sed frequentius plur. πράγματα usum istum habet : ut contra potius sing. Negotium ita usurpant Latini : posse autem nos hoc singulari interpretari illum pluralem, ex Cic. etiam discimus, qui hæc Epicuri, Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει, ita vertit, Quod beatum et immortale est, id nec habet nec exhibet cuiquam negotium. [Herodot. 7, 147 : Οὐδὲ δεήσειν ἐπ' αὐτοὺς στρατηλατέοντας πρήγματα ἔχειν. Isocr. p. 146, B : Πολλὰ πράγματα σχόντες· 284, D : Πράγματα σφίσιν αὐτοῖς παρέχοντες.] Dicitur etiam πράγματα οὐ μικρὰ ἔχειν ab Herodiano [3, 3, 1], et πολλὰ πράγματα παρέχειν in Epigr. Ex Synesio autem affertur et cum verbo ἔχειν, ea signif. qua dicitur πράγματα ἔχειν : sed suspicetur forsitan aliquis, ab eo scriptum fuisse πράγματα. [Proverbium πράγματ' ἐξ ἀπραξίας, ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν καὶ ἐλπίδα συμβαινόντων, annotarunt Diogenian. 7, 59, aliique. Eo utitur Athen. 2, p. 49, A : Τήμερον ἐγὼ πράγματα ἔχω ἐξ ἀπραξίας. Alciphro 3, 29 : Εἰδὼς ὅτι μοι πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.] || Commode autem s. potius commodissime ab hac signif. transibo ad eam, qua πράγματα ponitur pro Litibus : præsertim quum Ulpian. Negotium facessere dixerit, vel Negotium facere, ut legit Bud., etiam pro Accusare. Aristoph. Nub. [472] : Πράγματα κἀντιγραφάς, ubi v. schol. Idem certe poeta in Vespis [1426] δικῶν et πραγμάτων copulavit : quod perinde esse puto ac si quis diceret Litium et molestiarum pro Litium molestarum, utens sc. eo schemate quod dicitur Ἓν διὰ δυοῖν. Sic ap. Lys. : Οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, Bud. vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Sciendum est autem Gallicæ voci *Affaires* in hac quoque signif. convenire cum Græca πράγματα. Hac enim voce *Affaires* interdum intelligimus Lites : quas alioqui propria signif. vocamus *Procès* : sicut generaliter *Affaires* dicimus Molestias.

[[Forma Ion.] Πρῆγμα, τό, Res, Negotium. Theogn. [116] : Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι, In re seria, In negotio serio. [Οὐ μέγα πρῆγμα, Timon Phl. 15.] || Πρῆγμα affertur in VV. LL. et pro Capite polypi; sed mendose ibi scriptum esse existimo πρῆγμα pro πρῆθμα, quod ap. Hesych. habetur : addente, quosdam exponere πλεκτάνην.

Πραγματεία, ἡ, Studium quod adhibemus ad efficiendam rem quampiam, Opera : ut, Ἡ περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία. Et, Διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, ex Isocr. [p. 11, D], Eadem opera. [Id. p. 83, E : Ὄντος ἐμοῦ περὶ τὴν πρ. ταύτην· 238, D : Ἐν ταῖς ἄλλαις πρ. ταῖς περὶ τὸν βίον φρονιμώτεροι ὄντες τῶν μαθητῶν. Plato Gorg. p. 453, A : Ἡ πρ. αὐτῆς ἅπασα ... εἰς τοῦτο τελευτᾷ· Phædon. p. 67, B : Οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πρ. ἡμῖν γέγονεν· Rep. 6, p. 500, C : Κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας· Crat. p. 408, A : Περὶ λόγου δύναμίν ἐστι πᾶσα αὕτη ἡ πρ.] Interdum vero peculiariter pro Commentatione et intentione animi, atque adeo et pro Opere quod est commentatione compositum : ut Isocr. libellum suum πρὸς Δημόνικον vocat πραγματείαν, et Polyb. suam [aliorumve] Historiam [ut 1, 1, 4; 3, 1; 4, 1; 2, 56, 3; 5, 33, 8, al. Ἱστορικὴ πρ. Diodor. 20, 2, Dionys. Hal. vol. 6, p. 769, 10]. Sed et Aristot. ita est usus. Redditur autem alicubi Tractatus. Vide Bud. p. 309. [Artemid. 1, 78 : Ἔστι γὰρ ἡ γυνὴ ἤτοι τέχνη τοῦ ἰδόντος ἢ πρ., ἀφ' ἧς τὰς ἡδονὰς πορίζεται. Hemst.] Idem alibi πραγματείας interpr. Litigia, et Calumnias litium, ap. Isocr. Ad Nic. [p. 18, C] : Τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους. Atque ita sequetur eam nominis πράγματα signif., qua ponitur pro Litibus : sicut et πραγματικός eam sequitur interdum. [Isocr. p. 316, D : Ἐκ τῆς περὶ τὰ δικαστήρια πρ. || Negotium, Commercium. Strabo 9, p. 401 : Ἀφ' οὗ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φῦλα τὴν πρ. ἔχειν. Isocr. p. 318, C : Πόρρω δεῖ τῶν πρ. εἶμι τῶν περὶ τὰ συμβόλαια γιγνομένων.] || Negotium, Difficultas [Plato Phædr. p. 273, E : Ταῦτα οὐ μή ποτε κτήσεται ἄνευ πολλῆς πρ. (philosophicæ indagationis)· Ep. 2, p. 314, A : Μετὰ πολλῆς πρ. Isocr. p. 312, A : Πολλὴν ἔχων πρ.], ut ap. Suid., Ἄνευ πραγματείας εἷλεν τὴν πόλιν, Sine negotio, Bud. : qui et pro Molestia ex Luciano [Nigrin. c. 33] affert; item ex Dem., Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας. [Id. p. 101, 22 : Εἰ δέ τῳ ταῦτα δοκεῖ δαπάνης πολλῆς καὶ πόνων καὶ πραγματείας εἶναι.]

Πραγματειώδης, ὁ, ἡ, Operosus, Longi tractatus, Bud. ex Plat. [Procl. In Parmen. 1, p. 30. Boiss. Schol. in Plat. Gorg. p. 99, 17. Cramer. Eustath. p. 1373, 28 : Τὸ τοῦ βίου πρ. Id. Opusc. p. 19, 40; 78, 10; 95, 40. || Adverb. Πραγματειωδῶς Eustath. p. 1762, 5, ubi male scriptum πραγματωδῶς. Idem vitium ex Andr. Cret. p. 137 indicat Kall.]

[Πραγματεράστης, ὁ, Negotiorum amator. Philodem. in Voll. Herculan. Oxon. vol. 1, p. 99. Cramer.]

[Πραγμάτευμα, τό, i. q. πραγματεία. Eustath. Opusc. p. 70, 60 : Οὕτω καθεστηκμένου ἡμῖν καὶ τοῦδε τοῦ πρ.]

[Πραγματευτέον, Efficiendum. Aristot. Top. 1, 15, Polit. 7, 14.]

Πραγματευτής, ὁ, et Πραγματευτικός, Negotiator, Mercator, Forensis negotiator. [Plut. Mor. p. 525, A : Τοκισταῖς καὶ πρ. 827, F : Τραπεζίτην ἢ πρ. Artemid. 1, 14 : Πλουσίους καὶ δανειστὰς καὶ πρ.] A Suida πραγματευτής exp. ἔμπορος, item ἐμπολαῖος. Vicissimque ἐμπολαῖον ap. Aristoph. [Pl. 1156] schol. exp. πραγματευτήν, addens ἢ ἀγοραῖον [et ἔμπορος in gloss. ib. 1180, et ab schol. Soph. Ph. 542. Theodor. Stud. p. 597 : Φρόνιμος πρ. κερδῶν. Niceph. Phoc. De velit. bellica p. 196, 11.] Sed et Πραγματεύς pro eodem vide in Πρακτήρ. [Ubi nihil de h. v. dixit. || Adject. Πραγματευτικός, ή, όν. Schol. Aristoph. Pl. 521 : Ἔμπορος ὁ πρ. ἄνθρωπος· nam sic ex cod. Ven. et Suida lectio Aldina Πραγματευτής est correcta. Ἐμπολαῖον per πραγματευτικόν exp. gl. ib. 1156. Cum ἐμπολαῖος et κερδῷος conjunxit Eustath. Opusc. p. 230, 23. || Adv. Πραγματευτικῶς ib. p. 264, 13.]

[Πραγματεύω.] Πραγματεύομαι [Ion. Πρηγματεύομαι], Efficere conor, Molior, Laboro. Cum accus. Dem. [p. 234, 4] : Ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο, In eo efficiendo operam ponebat, Id efficere conabatur. Apud Eund. pro Moliri, Struere. [Plato Hipp. maj. p. 304, C : Οὐδενὸς ἄξια πραγματεύομαι· Prot. p. 361, D : Πάντα ταῦτα πραγματεύομαι.] Item pro Commentari, Componere. Aristoph. [Nub. 526] : Ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Et, Πραγματεύεσθαι τὰς τῆς γῆς περιόδους, ex Aristot. Pol. 2, [c. 2 ante med.] pro Describere. Apud Xen. vero [Mem. 1, 1, 15], οἱ ταῦτα πραγματευόμενοι, dictum de Physicis, Bud. vertit, Hæc pertractantes, ex Cic. Affertur et absolute positum ex eod. Xen. [Cyrop. 2, 4, 26] : Πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος, pro Totam noctem exigo in labore et negotiis. [Isocr. p. 221 : Ἧσσον πεπραγματευμένοι καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένοι. Aorist. Herodot. 2, 87 : Οὐδὲν ἔτι πρηγματευθέντες (περὶ τὸν νεκρόν)· Dionys. A. R. 6, 91 : Τὴν πόλιν οὐ πολλὰ πραγματευθέντες κατὰ κράτος ἔλαβον.] Videtur certe hoc verbum absolute positum, aptius reddi Negotiis implicor, et Fatigor, quam ubi accusativo jungitur, ut in Greg. Naz. loco in quo Bud. ei signif. hanc tribuit. Et cum infin., Plut. Themist. [c. 19] : Πραγματεύεται τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάττης. [Id. Mor. p. 709, D : Πραγματευόμενος ἀρχήν τινα συνηθείας γενέσθαι.] Dicitur etiam πραγματεύεσθαι περί τι, ab Aristot. et aliis, Occupatum esse circa aliquid, et in ejus curam incumbere. [Plato Theæt. p. 187 : A : Ὅταν αὐτὴ καθ' αὑτὴν πραγματεύηται περὶ τὰ ὄντα· Epin. p. 988, A : Οὐ χρὴ περὶ τὰ θεῖά ποτε πραγματεύεσθαι θνητοὺς ὄντας. Isocr. p. 233, A : Περὶ ἐκείνους (τοὺς λόγους) ἐπραγματευόμην.] Vel Satagere circa aliquid, De re aliqua esse anxium : ut ap. Greg. Naz. vertit Bud. p. 308. Ibid. affert πραγματεύεσθαι cum περί habente gen. : ut, Πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης, ex Plat. [Rep. 4, p. 430, D], pro Commentari, Inquirere. [Polyb. 34, 5, 1 : Πρ. περὶ τῆς γεωγραφίας. Diog. L. 5, 35 : Περὶ Ἰλιάδος πεπραγματευμένος. Athen. 6, p. 250, C : Ἀκούω σε πεπραγματεῦσθαι περὶ τούτων· ubi tamen epitome τοῦτον, quod aptius est, ad præcedens ποιῆσαι referendum.] Affert vero ex Gregor. et Basil. ac Chrysost. πραγματεύεσθαι accusativo rursus junctum, etiam pro Negotiari in aliqua re ad lucrum, Comparare, Lucrari, Lucrum et compendium in aliqua negotiatione s. exercitatione sectari : ut videbis p. 308, 309. [|| Negotior. Plut. V. Sullæ c. 7 : Οὐκ

ἀφανὴς ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πραγματευομένων. Inscr. Perinthia ap. Bœckh. vol. 2, p. 68 : Ἀλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περίνθῳ τὸν ἀνδριάντα ἀνέστησαν. Πέπραμαι ap. Soph. Ph. 978 schol. exp. πεπραγμάτευμαι, Venditus sum, et ἄπρατος Antig. 1036 per ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένος. Similiter ἔμπορος per πραγματευτὴς explicatur.] || Πραγματεύομαι pass. Efficior, Conficior, Elaboror. Plato [Parm. p. 129, E : Ταῦτα ἀνδρείως πάνυ ἡγοῦμαι πεπραγματεῦσθαι·] Apol. [p. 22, B] : Ἅ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, ubi redditur Elaborata et pertractata. Diog. L. Aristotele [5, 27] : Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία, Tot libri ab eo confecti sunt. Apud Xen. vero [De re eq. 8, 10] : Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, Hasta consulto ita fabricata, Bud. Qui tamen act. Πραγματεύω interpr. duntaxat Negotiis implico, Vexo, Distineo : afferens hujus signif. exemplum ex Greg. Naz. [Commentandi s. tractandi signif. ap. Apollon. Perg. Conic. præf. : Πραγματεύσαντες αὐτὰ ἐν ὀκτὼ βιβλίοις.]

[Πραγματίας, ὁ, Molestias afferens. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 58, 7 : Πρ. ὁ λόγος· ὁ πράγματα καὶ ἀηδίας παρέχων.]

Πραγματικός, ή, όν, [De homine dictum generatim, Qui in rebus agendis, in rebus gerendis versatur, qui rempublicam tractat, ap. Polyb. 7, 12, 2 ; 3, 5, 7 ; 3, 118, 12. I. q. πολιτικός 9, 1, 4. Schweigh.] || Solers in negotiis agendis, rebusque tractandis. [Sic Polyb. 7, 11, 2 : Εἰ βασιλέως πραγματικοῦ φρένας ἔχεις· 1, 35, 5 : Ἀήττητα καὶ πρ. πλήθη, Legiones ad res gerendas inprimis idoneæ, belli usu peritæ. || De rebus varie usurpatur. 1. Quod pertinet ad res gestas vel gerendas. Polyb. 4, 8, 1 : Τέλειος ἀνὴρ εἰς τὸν πρ. τρόπον. De corporis robore et habilitate 26, 5, 6 : Πρὸς πᾶσαν σωματικὴν χρείαν τὴν διατείνουσαν εἰς τὸν πρ. τρόπον εὔθετος. Sed ὁ πρ. τρόπος (sc. τῆς ἱστορίας) 9, 2, 4 est ὁ περὶ τὰς πράξεις τῶν ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δυναστῶν, ut ait 9, 1, 4 et 6 ; idemque ὁ τῆς πραγματικῆς ἱστορίας τρόπος 1, 2, 8. Ἡ πρ. ὑπόθεσις, Argumentum ad rerum gestarum historiam pertinens. Πρ. ἀποφάσεις ἐκβάλλειν, De rebus ad remp. pertinentibus disserere, 32, 6, 7. Πρ. δύναμις, Ingenium ad res gerendas idoneum, 39, 1, 1. 2. Efficax, Validus, 5, 5, 4 : Αἰφνίδιος καὶ πρ. ἐπίθεσις· 4, 70, 10 : Ἄκρα εὐφυὴς καὶ πρ., Valida arx. 3. Solers, Peritus, Prudens. Λόγοι ἀνδρώδεις καὶ πρ. 36, 3, 1. Πρ. οἰκονομίαι 1, 8, 3. Πολίτευμα πρ. 30, 5, 6. Schweigh. Berosus ap. Joseph. C. Apion. 1, 20 : Λίαν αὐτῷ πραγματικὴν καὶ δυσάλωτον φανῆναι τὴν πόλιν. Jacobs.] Et πραγματικὸν ἔργον, Polyb. [3, 116, 7], Factum hominis qui solers est. [4. Πραγματικόν τι, Aliquid quod ad rem facit, quod ad rei (præsertim publicæ) commoda pertinet, 10, 17, 11 : Συνηκολουθήκει δὲ καὶ ἕτερόν τι πρ. τούτῳ τῷ διαβουλίῳ· quod alias dicit εἰς πραγμάτων λόγον. Schweigh.] Et adverb. Πραγματικῶς, Ut decet hominem solertem in negotiis agendis. Aut etiam Actuose, Strenue, Gnaviter, Bud. Lex., magis tamen probans hanc interpr., Perite et certa ratione. [Polyb. 2, 44, 5 : Πρ. καὶ φρονίμως προϊδόμενος τὸ μέλλον· 2, 50, 1 : Ἀληθινῶς καὶ πρ. ὑποδεικνύναι· 3, 80, 5 : Ἐμφρόνως ἐλογίζετο ταῦτα καὶ πρ. 2, 13, 1 : Πρ. καὶ νουνεχῶς. Schweigh. Sext. Emp. p. 131 : Δι᾽ ἀπορίαν τοῦ πρ. ἡμῖν ἀντιλέγειν· 295 : Εἰς τὸ πρ. ταῦτα διαλέγχειν. Compar. Πραγματικωτέρως Tzetz. Hist. 4, 377. Superl. Πραγματικώτατα Porphyr. De abstin. 4, 8, p. 321.] Idem exempla affert et in Comm. p. 308, sed absque interpretatione. Ut autem ibi πραγματικῶς redditur etiam Strenue, sic [ἐνθουσιώδης καὶ] πραγματικὴ ὁρμή, pro Impetu animi strenuo, VV. LL. ex Plut. Lycurgo [c. 21]. Ibid. πραγματικὴ ἱστορία ex eod. Plut. Galba [c. 2], pro Historia in qua diffusius et copiosius res gestæ tractantur. Bud. autem pro Justa et plena positum videri ait. Affert et πραγματικὴ ἀμφισβήτησις ex Hermog., item πρ. στάσις, quod interpr. Negotialis causæ constitutio, s. status, ex Fabio. [Πρ. τόπος, Dionys. De comp. vv. c. 2 est *tractatio rerum et sententiarum*, quatenus iis argumenta orationis continentur, et differunt a verbis et elocutione. In illis ergo sunt τὰ νοήματα, in his ὀνόματα, qui τόπος λεκτικὸς dicitur. — Πραγματικὸς Λυσίου χαρακτήρ, Methodus qua Lysias in rerum tractatione usus est. Unde et πραγματεία dicitur materia, quam aliquis eligit et oratione tractat, ap. Dionys. in Censur. scriptt. c. 2, de Panyasi poeta, quæ expressit Quintil. 10, 1, 54, ubi diserte *materiam* interpretatus est. Hesych. : Πραγματεία, σύγγραμμα βίβλου· ἢ λόγος. Idem est quod Dionys. ib. c. 3 de Theopompo dicit, Τὸ πραγματικὸν τῆς τοιαύτης ἱστορίας ὑποθέσεως, a quo itidem τὴν οἰκονομίαν distinguit. Ibid. πραγματικὸν εἶδος ea pars historiæ Herodoteæ dicitur, quæ *res* continet, contrarium τῷ λεκτικῷ quod ad verba et elocutionem pertinet. C. 3 autem πραγματικαὶ ἀρεταὶ sunt Virtutes rerum tractandarum in oratione. Longin. c. 15, 9, πραγματικαὶ ἐπιχειρήσεις, Argumenti tractatio, cujus ope caussa ipsa firmatur ; et § 11 τὸ πραγματικόν, h. e. modus causæ argumentis tractandæ. Hermogeni Περὶ εὑρ. l. 4, p. 230, πραγματικὴ ἀμφισβήτησις, Controversia negotialis. Conf. quæ de στάσει πραγματικῇ in voc. Ποιότης dicta sunt. Πραγματικὸν προοίμιον quale sit, Ulpianus docet ad Dem. Olynth. 1 sub init. : Ἡ λύσις τῶν ἀντιπιπτόντων καὶ ἡ σπερματικὴ τῶν κεφαλαίων ἐπαγωγή, πραγματικὸν ποιεῖ προοίμιον. Unde et τὸ πραγματικόν, *negotiale*, opponitur τῷ ἐπιδεικτικῷ, h. e. ei generi dicendi, quod ad solam pompam, ostentationem et auditorum delectationem comparatum est : conf. Quintil. 3, 7 init. — Πραγματικὰ προοίμια Hermogeni Περὶ εὑρ. l. 1, p. 2, dicuntur, quæ usu frequentissima sunt in foro et judicio : ut πραγματικαὶ ὑποθέσεις, orationes in quibus negotia forensia tractantur, ap. Dionys. Art. rhet. c. 10, 14. In his nempe *narrationem* τῶν πραγμάτων διηγήσει opus esse negat. — Λόγος πραγματικὸς Apsini etiam cap. περὶ ἐπιλόγου, p. 706 ed. Ald., est illa pars orationis, quæ continetur narratione et demonstratione, διηγήσει καὶ ἀποδείξει. Quæ autem in prooemio et epilogo dicuntur, sunt παθητικά. Quatenus tamen in epilogum rerum ante expositarum recapitulatio cadit, etiam is est πραγματικός. Ernest. Lex. rhet. Πραγματικὰ μέλη, ἅ τινων περιέχει πράξεις, Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, 32.] Sed et pro πρακτικὸν a Dionys. H. poni annotat, in Vita Isocratis [c. 4] : Μὴ τὸ θεωρητικὸν τῆς φιλοσοφίας μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ πραγματικόν. Quinetiam pro Realis, ex Damasc. profert : et πραγματικὴ ἀλήθεια pro Ipsa re vera, ex Dionysio Areop. || Πραγματικοί, Homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum juris ignaros monebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes. Hæc Bud. atque alia de hoc vocab., Annott. postt. in Pand. Fabius hos vocat Juris interpretes. Meminit et Cic. De or. 1, [45, 1. Inscr. in insula Philis reperta ap. Letronn. *Journ. des Savants* 1842, p. 742 : Οἱ ἄλλοι πραγματικοὶ πάντες. || Πραγματικόν, τό, Pragmaticum rescriptum, Pragmatica sanctio. V. Ducang. in Glossariis Gr. et Lat.]

Πραγμάτιον, τό, Recula, Res parva, Negotiolum. Quo vocab. redditur aptius ap. Aristoph. Nub. [197] : Ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. [Ib. 1004.] Extat et ap. Athen. l. 10, [p. 432, C] hoc dimin. [Dionys. De comp. verb. c. 3 : Πρ. λιτὰ καὶ βιωτικά. « Epictet. Diss. 3, 1, 31 ; 3, 3, 12. De lite coram judice pendente 1, 27, 16 ; 2, 2, 17. » Schweigh.]

[Πραγματευτήριος, ία, ιον, Negotiatorius. Πρ. pro χρηματιστήριον scriptum in aliquot codd. Diodori 1, 1, ex glossemate, ut videtur.]

[Πραγματογραφέω, Curiosius scribendo pertracto. Joann. Chrys. vol. 5, p. 693, 21 : Τοιαῦτα μὴ διερευνᾶν, μηδὲ πρ. Suicer. Id. Or. de sigillis vol. 6, p. 142. Anon.]

Πραγματοδίφης, ὁ, Qui litem scrutatur s. lites. Unde exp. Advocatus : a Suida δικολόγος. Sed in VV. LL. additur poni pro Sycophanta. [Aristoph. Av. 1424.]

[Πραγματοειδής, ὁ, ἡ, Operosus. Hippocr. p. 618, 25 : Ἢν δέ τι τούτων ἐκπέσῃ, πραγματοειδέστερον ἤδη γίνεται. Quod πραγματωδέστερον scribendum.]

[Πραγματοκοπέω, Rebus alienis me immisceo, Polyb. 29, 8, 10. Res novas molior, 38, 5, 8. Schweigh.]

Πραγματολογέω, Rem narro, vel res. In VV. LL. πραγματολογοῦντες, In narrandis rebus occupati : sine exemplo. [Sumtum ex Aristot. Rhet. ad Alex. c. 32. Philo vol. 1, p. 554, 15 : Ὑπὸ τῆς τοῦ πραγματολογεῖν ἀμυθήτου φορᾶς· et p. 655, 25. « Alio sensu Diog. L. 9, 62 : Λόγων ἀγῶνας ἐποιήσατο καὶ σόφισμα τοῖς πραγματολογοῦσι προσήγαγε, His qui contentionis studio delectantur. » Mang. ad Philon. l. priorem.]

Πραγματομαθής, ὁ, ἡ, Cui est rerum usus. Sic autem accipio Usum rerum, ut accepit Cic., quum scripsit Verr. 6 : Et auctoritate et ætate, et, ut mihi visum est, usu rerum antecedebat. Vide Suid. [Recentioris ætatis vocabulum, cujus Suidas duo attulit exempla ex scriptoribus non nominatis, alterum, Ὁ δὲ ὢν ἀγχίνους καὶ τριβῇ κινδύνων πραγματομαθής· alterum, Οἱ Ῥωμαῖοι πρ. ὑπάρχοντες ὑφεωρῶντο τὰ τῆς τύχης ἄδηλα, quod exp. οἱ τῶν πραγμάτων εἰδήμονες.]

[Πραγματοποιία, ἡ. Polyb. Exc. Vat. p. 445 : Μοναρχικῆς πραγματοποιίας, quod editor vertit Monarchicæ ambitionis. Osann.]

[Πραγματορράφος, ὁ, Sutellosus, Gl.]

Πραγματώδης, ὁ, ἡ, Negotiosus, Operosus, Molestus, Difficilis. Isocr. [p. 208, C] πραγματώδη vocat Protagoræ sophistæ volumina, i. e. molesta, utpote cavillosa, Bud. [Demosth. p. 427, 20 : Οὐδέν ἐστι πραγματωδέστερον οὐδ' ὀχληρότερον. Liban. vol. 4, p. 41. G. D. Compar. Niceph. Phocas Nov. ad calc. Leon. Diac. p. 313, 12 ed. Bonn. : Ὥσπερ (ταύτην) πραγματωδεστέραν ποιεῖν βουλόμενοι. Hase.]

Πραγορίτης, ὁ, Hermolao teste Vile vinum erat, ut vappa. Meminit et Hesych., simpliciter dicens esse οἶνόν τινα.

Πρᾶγος, τό, [voc. poeticum pro πρᾶγμα,] Res, Negotium, a med. præt. πέπραγα. [Pind. Nem. 3, 10 : Διψῇ δὲ πρ. ἄλλο μὲν ἄλλου. Frequens ap. Æschylum, ut Sept. 2, 605, 867, et] Soph. Aj. [21] : Πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας· et [347] : Προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι Τὰ τοῦδε πράγη. [Œd. C. 1153. Semel ap. Aristoph. Av. 112 : Πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἠλθέτην; Nam quod Lys. 706 legitur : Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος, ex Telepho sumtum est Euripidis.]

[Πράδησις. V. Πέρδησις.]

[Πραδάλη, ἡ, inter paroxytona in αλη memoratur ab Theognosto p. 111, 12. A πραδεῖν, Pedere, derivatum esse monuit Lobeck. Pathol. p. 108, et cum forma republicata πεπραδάλη comparavit, quæ varias experta est corruptelas in Hesychii Photiique glossis s. v. Πεπραδίδει a nobis appositis, quod πεπραδάλει est sive, si ι longum esse recte conjecit Lobeckius, πεπραδίλαι.]

[Πραίμος. V. Πράιος.]

[Πραής. V. Πρᾶος.]

[Πραθεῖν. V. Πέρθω.]

[Πραθενεύεσθαι (?), θρασύνεσθαι, ἐπαγγέλλεσθαι λόγους, Hesych.]

[Πραικόκια. V. Πρεκόκκια.]

[Πραίνεστος, ἡ, Præneste, urbs Latii, olim Πολυστέφανος vocata, ap. Strabon. 5, p. 238. Adject. gentile Πραινεστῖνος ap. Steph. Byz., ubi cod. Vratisl. πραινεστηνός. Πραινεστίνη ὁδὸς Strabo p. 237, 238. Πραινεστῖνοι, οἱ, p. 238, 249, Plut. V. Camilli c. 37.]

[Πραίνεστος. V. Πρόνεκτος.]

[Πραίσιοι. V. Πράσιοι.]

[Πραισός, ἡ, Præsus, urbs Cretæ, Πρᾶσος vel πράσος scripta in codd. Strabon. 10, p. 475, 478, 479, cui Meursius diphthongum (Πραῖσος) restituit, quæ est ap. Steph. Byz., cujus cod. Vrat. πραίσσος. In πράσις corruptum ap. Scylac. p. 19 correxit Is. Vossius. Adj. gentile Πραίσιοι, οἱ, ap. Herodot. 7, 170, Strab. p. 478 (ubi libri πράσιοι) in inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 1102, 39, et in nummis ap. Eckhel. vol. 2, p. 319. Apud Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Πραίσιος καὶ Πραῖσος. Scribendum cum Holst. aut καὶ Πραισία aut καὶ Πραισιεύς. Tres aliæ ejusdem, si Holstenius ad Steph. Byz. et Hœckius in libro de Creta vol. 1, p. 413, recte conjecerunt, urbis appellationes sunt Παραισός Πρίανσος et Πριάνσιον. De Παραισὸς Steph. Byz. : Πάραισος· περὶ ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ὀγδόῳ « τὸ μέντοι Παραισὸς ὀξύνεται· ἐγένετο δὲ ὁ Πάραισος Μίνῳ συγγενής, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ Πάραισος ὁμοτόνως τῷ οἰκιστῇ. » Scribendum igitur Παραισός, ut Παραισοῦ scriptum ap. Steph. Byz. s. v. Στῆλαι, pariterque Πραισός, quod inter oxytona disyllaba in σος est ap. Arcad. p. 75, 16. De Πρίανσος Steph. B. : Πρ., πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται Πριάνσιοι καὶ Πριανσιεῖς. Denique Πριάνσιον in inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 22 : Ἐς Πριάνσιον ἢ ... Ἱεραπύτναν. In eadem inscr. ἐν Πριανσιοῖ, ut ἐν Ἰσθμοῖ dicitur, quod comparavit Bœckhius, et adjectivi gentilis forma duplex Πριάνσιος et Πριανσιεύς.]

[Πραιτουτία, ἡ, Prætutia. Steph. Byz. : Πρ., χωρίον ἀπὸ τοῦ Ἀδρία, ἧς ὁ οἰκήτωρ Πραιτουτιανὸς καὶ Πραιτουτιανή. Duplici τ ap. Polyb. 3, 88, 3 : Καταφθείρας τὴν Πραιτεττιανήν· ubi alii libri πραιτεττιανὴν πρεντετιανὴν πρετετιανήν. *Prætutianus ager* ap. Livium 22, 9. « Hinc οἶνος Πραιτετιανός, quod ter corrupte legi ap. Dioscoridem Cluverius notavit Ital. antiq. 2, p. 745. Plinio *vinum Prætutium* H. N. 14, 6 et 7. Ptolemæus autem Πραιτουτίους vocat agri hujus cultores, Latinos imitatus. » Holst.]

[Πρᾶκες, οἱ, Praces, et Πραχίαι, αἱ, Praciæ. Steph. Byz. : Πραχίαι καὶ Πρᾶκες (sic cod. Vrat. : vulgo Πράκες), ἔθνος ἀπὸ Πρακὸς τοῦ ἐξ Ἠπείρου μὲν ὁρμήσαντος (sic cod. Vrat. : vulgo ὁρμωμένου), οἰκήσαντος δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Τὸ ἐθνικὸν Πρᾶκες καὶ Πρακηνοί. Prax ille fuit Achillis filius, memoratus a Pausania 3, 20, 8, ubi accus. est Πράκα, convenienter regulæ grammatici in Crameri Anecd. vol. 3, p. 243, 16, qui Πρὰξ Πρακὸς ponit. Contra a gramm. Hermanni p. 434 α longum esse traditur : Τὸ δὲ Πρᾶξ ἱστορεῖται μὲν ἐκτείνεσθαι· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνθεν οἱ Πρᾶκες. G. D.]

[Πρᾶκνος, ἡ, Pracnus. Steph. Byz. : Πρ., πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πράκνιοι.]

[Πρᾶκος, ὁ, Qui mulctæ exigendæ obnoxius est. Inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 827 : Εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βέβαιον) τὴν ὠνάν, πρᾶκος ἔστω Κλεαρέτα. Eodem sensu Πρακτίμος ib. p. 829 : Εἰ δὲ μὴ παρέχοι βέβαιον (τὴν ὠνάν), πρακτίμιος ἔστω Καλλιγένης Σατύρου κατὰ τὸν νόμον· et in inscr. a Curtio edita p. 58, 5 ; sed Πράκτιμοι in alia p. 61, n. 13, 22. Eod. sensu ἐκτίμοι μνᾶν τριάκοντα Σελλίωι in inscr. ap. Bœckh. p. 830.]

Πρακτέος, α, ον, Agendus, Faciendus. [Plato Prot. p. 356, C : Οὐ πρακτέα. Demod. p. 381, E : Ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν. « Τοῦ πρακτέου τυχεῖν, Voti compotem fieri, Amphiloch. p. 189. » Kall. Zosim. Hist. p. 69, 12 : Βουλὴ προεῖκετο περὶ τοῦ πρακτέου· p. 78, 14 : Διασκέπτεσθαι τὸ πρακτέον· 102, 1 : Διδαχθεὶς τὸ πρ.· 180, 14 : Τὸ πρ. σκοπήσας· 185, 15 : Ἠπόρει περὶ τὸ πρ. Sext. Emp. p. 176, 26 : Περὶ τῶν πρακτέων ἢ μή. Lucian. Scytha c. 10 : Ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρ.· Phal. pr. c. 5 : Περὶ τῶν πρ. μοι συμβουλεῦσαι· Dial. mar. 7, 2 : Οἶδα τὰ πρακτέα· Necyom. c. 2 : Ἐπέταξε τὰ πρ. Hase. Frequentius est neutrum Πρακτέον, ut ap. Soph. Œd. T. 1439 : Ἐκμαθεῖν τί πρ. Plato Prot. p. 356, B : Ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον· Rep. 5, p. 457, A : Καὶ οὐκ ἄλλα πρ. Isocr. p. 291, C : Ἃ πρ. ἐστὶν εἴσονται. Poeta infimæ ætatis ap. Cocch. Chirurg. p. 36, 32 : Πρώτην ἀμοιβὴν τῶν σοφῶν σου πρακτέων. Quod pro πράξεων dictum. G. Dind.]

Πρακτήρ, ῆρος, ὁ, Exactor, Coactor tributorum, Bud., qui affert et hanc Græcam expositionem, ὑπηρεσίας ὄνομα [sic Pollux 8, 114], φορολόγος. Addit et versum Gregorii, in quo habetur scriptum per η in prima, Κρατερόν τε φέρειν πρηκτῆρος ὁμοκλήν. Est autem Ionicum Πρηκτὴρ pro πρακτήρ, et quo utuntur poetæ, ut docebo infra. Animadvertendum est porro, sequi hoc nomen πρακτὴρ eam verbi πράττω signif., qua ponitur pro Exigo [De exactore Themist. Or. 8, p. 114, A : Πρακτῆρας ἀναισχυντίᾳ· 13, p. 175, C : Παλαμναῖοι πρακτῆρες ἐξόρων ἐλλειμμάτων. Cyrill. Alex. In Joann. 2, c. 5, p. 189 : Οἱ τοῦ διδράχμου πρακτῆρες. Frequentius hoc sensu πράκτωρ dicitur], sicut eam sequitur ἄπρακτος, pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος. [HSt. infra :] Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, Actor, Qui agit. Cic. πρηκτῆρα vertit Actorem ap. Hom. Il. I, [443] : Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum, actoremque rerum : ut videbis in Cic. Lex. p. 144. Sed ap. eund. poetam πρηκτῆρας Eust. ait esse Eos qui postea vocati sint πραγματευταί : Od. Θ, [162] : Ἀρχὸς ναυτάων οἵτε πρηκτῆρες ἔασι. Hesych. autem πρηκτῆρα exp. δραστῆρα, dicens interdum significare et ἔμπορον, Mercatorem. [Manetho 1, 133 : Ἐμπορίην φιλέοντας, ἀεὶ πρηκτῆρας ἐόντας. Id. 4, 329, 424 ; 6, 447. Forma Ionica Homeri exemplo usus est Eustath. Opusc. p. 45, 60 ; 77, 70 ; 233, 60 ; 270, 20.] Quidam vero illud πρηκτῆρας exp. ἐμπείρους.

[Πρακτήριος, ὁ, ἡ, Efficax. Æsch. Suppl. 532 : Πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη πρ.]

[Πρακτικεύομαι, Ago. Dionys. Areop. p. 196. Kall.]

Πρακτικός, ή, όν, activa signif. ut πρακτός passiva, Agendi vi præditus, Aptus ad agendum, Qui talis est ut agere possit. [Plato Rep. 5, p. 476, A : Φιλοτέχνους καὶ πρ. « Polyb. 2, 28, 8 : Ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι · 10, 23, 2 : Τὰ κοῦφα καὶ πρακτικώτατα τῆς δυνάμεως, i. e. Expeditissima pars copiarum, a qua distinguitur ἡ φάλαγξ καὶ τὰ βαρέα τῶν ὅπλων. » Schweigh.] Vel, In agendo positus, ut Fab. 2, 19 : (Quum artium) aliæ in agendo (positæ sint), quarum in hoc finis est, et ipso actu perficitur, nihilque post actum operis relinquit : quæ Πρακτικὴ dicitur, qualis est saltatio : aliæ in effectu, quæ operis quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, quam Ποιητικὴν appellamus, qualis est pictura. At primum genus artium esse dixerat, positarum in inspectione, quæ θεωρητικὴ vocabatur. [Plato Polit. p. 259, C : Τῆς πρακτικῆς, ubi oppos. τῆς γνωστικῆς. 311, A : Ἱκανότητος ὀξείας καὶ πρ. 258, E : Τὴν μὲν (ἐπιστήμην) πρακτικὴν προσειπών, τὴν δὲ μόνον γνωστικήν. Προαίρεσις πρ. Definitt. Plat. p. 413, E, et Plut. Mor. p. 446, D. Τὸ πρ. animæ ib. p. 565, D, oppositum τῷ θεωρητικῷ p. 788, B, ut πρ. τέχνη τῇ θεωρητικῇ p. 792, D. Πρ. παρρησία p. 74, A. Πρ. τέχναι ap. Polluc. 7, 135, schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 653, 7 : Πρακτικαὶ τέχναι εἰσὶν αἵτινες κατὰ πρᾶξιν καὶ κίνησιν γίνονται.] Sic autem Aristot. Eth. 6, 2, διάνοιαν unam constituit πρακτικήν, alteram θεωρητικήν, non autem πρακτικήν, μηδὲ ποιητικήν, ubi πρ. redditur Ad agendum valens, Ad res agendas. Paulo post autem dicit τὸ πρακτικὸν substantive, sicut et διανοητικόν, ubi redduntur Facultas agendi, cogitandi. [Adde Pol. 7, 3. Πρ. νοῦς id. De anima 3, 10.] Apud Eund. in Polit. [7, 3, et ap. Polluc. 4, 40] βίος πρακτικός, quæ vulgo Activa vita. Et πρακτικαὶ ἀρχαί, Agendarum rerum principia, VV. LL. Ibid. Πρακτικὴν ὁρμὴν ἐντίθησι, pro Ad agendum impellit. Ubi vero Aristot. χαρίεντας et πρακτικοὺς copulat, sc. 1, 5, redditur πρακτικοί, Nati rebus agendis, ex Horatio. Sed is ita dixit iambum esse Natum rebus agendis, ut idem Aristot. [Poet. c. 24, 10] ἰαμβεῖον appellavit πρακτικόν. Bud. autem ex Xen. [Mem. 4, 3, 1] affert πρακτικὸς καὶ λεκτικὸς pro Opere et oratione pollens. A Polyb. accipi Idem testatur pro Efficax : alicubi vero et pro Strenuus; ut in hoc ejus loco, 1, [30, 9] : Συννοήσαντες ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέρος καὶ φοβερώτατον τῆς τῶν ὑπεναντίων δυνάμεως ἠχρείωται διὰ τοὺς τόπους. [11, 25, 8 : Ἀγχίνους καὶ πρ. 3, 59, 4 : Οἱ πρ. ἄνδρες · 7, 10, 5 : Πρακτικώτατος καὶ νουνεχέστατος.] Addit autem, πρακτικὸν differre τοῦ μεθοδικοῦ ap. eund. Polyb. 1, [84, 6] : Τότε γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, συνιδεῖν, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικὴ καὶ πρακτικὴ [στρατηγικὴ Schweigh.] δύναμις, ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς. [Diodor. 19, 11 : Τῶν Μακεδόνων τοὺς πρακτικωτάτους. « De rebus efficacibus et validis, Polyb. 2, 33, 6 : Πρ. κέντημα, Efficax mucro gladii Romani. 6, 25, 9 : Πληγὴ εὔστοχος καὶ πρ. 1, 48, 5 : Ἡ νομὴ τοῦ πυρὸς ἐνεργὸς καὶ πρακτική. » Schweigh.] Ceterum ap. Aristot. jungitur etiam gen. πρακτικός : ut l. 5 Ethic. init. : Ὁρῶμεν δὴ πάντας τὴν τοιαύτην ἕξιν βουλομένους λέγειν δικαιοσύνην, ἀφ' ἧς πρακτικοὶ τῶν δικαίων εἰσί, καὶ ἀφ' ἧς δικαιοπραγοῦσι, καὶ βούλονται τὰ δίκαια. Ubi πρακτικοὶ τῶν δικαίων redditur Ad res justas gerendas idonei. [|| Facile impetrans. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 3 : Ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. || Πρακτικά, τά, Acta publica vel Acta Conciliorum, ap. scriptores medii ævi, quorum exx. v. ap. Ducang.]

Πρακτικῶς, Cum agendi facultate. Præterea ut πρακτικὸς affertur pro Efficax, sic πρακτικῶς pro Efficaciter : ex Plut. Pericle [c. 2] : Τὸ καλὸν ἐπ' αὐτὸ πρ. κινεῖ. [Πρ. διακεῖσθαι πρός τι, Agilem, expeditum esse ad aliquid faciendum, Polyb. 6, 25, 4. Idem 5, 18, 7 : Τολμηρότερον καὶ πρακτικώτερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν χρώμενος ταῖς ἐπιβολαῖς, Majori audacia et solertia. Schweigh. Greg. Nyss. t. 2, p. 808, A : Πρ. προμηθῶς. Id. ib. p. 805, C : Πρ. καὶ λογικῶς, Et re ipsa et verbis. Hase.]

[Πρακτίμιος. Πράκτιμος. V. Πρᾶκος.]

[Πράκτιος, ὁ, Practius, fluvius Troadis. Strabo 13, p. 583, 585, 586. Hom. Il. B, 835 : Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο, quod non de urbe, quam quorundam interpretum sententiam fuisse ex schol. et Eustathio cognoscitur, sed de fluvio intelligendum esse monet Strabo p. 590. Nomen in Προσακτίῳ corruptum ap. Arrian. Anab. 1, 12, 10, notarunt critici : Λάμψακον παραμείψας πρὸς τῷ Προσακτίῳ ποταμῷ.]

[Πράκτις, ἡ, Practis. Lycophr. 1045 : Πράκτιν παρ' αὐτὴν αἰπὰ νάσσεται λέπας · ubi aliquot libri πράκτην vel πλακτόν. Grammaticorum hariolatio esse videtur quod in scholiis annotatum est, ὄρος Ἠπείρου ἡ Πράκτις.]

[Πρακτορεία, ἡ, Cura quæstus. Stob. Ecl. eth. p. 332.]

[Πρακτόρειον, τό, Carcer publicus, in lapide prope Thebas Ægypti reperto et edito in *Voyage à l'Oasis de Thèbes par Cailliaud* p. 116. Osann. Carcer peculiaris, quo condebantur debitores fisci. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 675, 17, et *Inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 274. Hase.]

[Πρακτορεύω, Tributa exigo. Nomocanon Coteler. n. 121 : Ἱερεὺς πρακτορεύων. Ducang. Πρακτορεύομαι, i. q. πραγματεύομαι. Theodor. Stud. p. 292, B : Οἱ δὲ ἀπρακτοῦσιν, οἱ δὲ πρακτορεύονται. G. Dind.]

[Πρακτορικός, ή, όν, Exactorius. Papyrus Petrettini p. 53. Osann. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1828, p. 487, et Peyron. *Papiri di Zoide* p. 14, 13. Id. p. 6, 13, Κατάνδρα τοῦ πρακτορικοῦ διαλογισμοῦ vertit : *Lo stato del Conto dell' Esattore*. Hase.]

[Πρακτήριον, τό, Pignerarium, Gl.]

Πρακτός, ή, όν, q. d. Agibilis, pro Qui agi potest, i. e. fieri, Sub actionem cadens [Inscr. Ther. ap. Bœckh. vol. 2, p. 367, n. 2448, 7, 22 : Πρακτὸς ἔστω ὑπὸ τῶν αἱρεθέντων ἀνδρῶν. Hase], vel In actionem, In actione versans. Aristot. Eth. 1, 2 init. : Εἰ δή τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Utitur et aliis plerisque illius operis locis. Idem 6, 4, τὸ πρακτὸν distinguit ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. [Adde De anima 3, 10. || Πρηκτός. Apollon. Rh. in Etym. ms. ap. Ruhnk. Ep. crit. p. 192 : Νηυσὶ δὲ πρηκτὰ κέλευθα ... Quæ νηυσιπέρητα dici solent.]

[Πρακτοφεραστής, ὁ, Actionum censor, judex. Cyrill. Alex. De exitu animæ p. 405. Suicer.]

[Πρακτύς, ύος, ἡ, Actio. A πράσσω derivatum memoratur in Etym. M. p. 316, 34.]

Πράκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Perpetrator. [Auctor. Soph. Tr. 251 : Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ · 862 : Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ]. Πράκτωρ φόνου, Perpetrator cædis. Antipho [p. 121, 39] : Οὗτοι πράκτορες τῶν ἀκουσίων εἰσί. Ubi meminisse oportet ejus quod ante dictum est [in Πράττω dicetur], sc. πεπραγμένον a Plat. sæpe dici de cæde perpetrata. || Πράκτωρ, sequens itidem illam verbi πράττω signif. de qua in proxime præcedenti voc. Πρακτὴρ dictum est, Exactor, Quæstor, ex Dione [Cass. 60, 10 fin. : Πράκτορας τῶν τῷ δημοσίῳ ὀφειλομένων κατέστησε], et Luca [12, 58], itidem ex Esaia 3, [12]. Et cum gen. χρέους ex Greg. Naz. : Μὴ γένῃ πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἐλάττονος χρέους. [Themist. Or. 8, p. 115, A : Τῶν βαρβάρων οἱ πρ. φοβερώτεροι · 23, p. 289, D : Τῶν δημοσίων πρ.] Apud Dem. πράκτορες, Qui pecunias multatitias exigunt [p. 1337, 26] : Ὧν οὐδεὶς παραδέδωκε τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα. [Adde p. 1327 extr.; 778, 18. Æschin. p. 5, 36 : Ἐπιγράφειν ἕκαστον ἀδίκημα τοῖς πράκτορσιν. Antipho p. 147, 13 : Τῶν πρ. καὶ τῶν ὑπογραμματέων.] || Ultor, Vindex : ut πράκτορι χερί, Aristoph. [Ran. 1289, ex Æsch. Ag. 112], Ultrice manu. Et cum gen. : ut πράκτορες αἵματος dicuntur Furiæ ab Æsch. [Eum. 320], Ultrices sanguinis, i. e. cædis. [Soph. El. 953 : Φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἕξεσθαι πατρός.] Ut autem πράκτωρ his in ll. est ἔκδικος, τιμωρός, sic ἄπρακτος pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος poni, antea dixi, rationem aliquam hujus signif. afferens.

Πράλιξ, Hesychio ὁ λίαν ἀγροῖκος.

[Πράμναι, αἱ, Pramnæ. Strabo 15, p. 718 : Φιλοσόφους τοῖς Βραχμᾶσιν ἀντιδιαιροῦνται Πράμνας, ἐριστικούς τινας καὶ ἐλεγκτικούς.]

Πράμνειος s. Πράμνιος οἶνος, ὁ, Semo auctore [ap. Athen. 1, p. 30, C] dicitur a Pramnia in Icaro insula rupe [Πράμνον πέτραν dixit Semus : ἀπὸ Πράμνης ἢ Πραμνείου ὄρους τινὸς ἐν Ἰκάρῳ Eustath. p. 1656 extr.

et p. 871, 15, qui Athenæi de hoc vino disputationem excerpsit], vicina monti excelso : ut Didymus vult, a Pramnia vite [ἀπὸ πραμνίας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης, Athen.]. Alii quasi παραμένιον dictum opinantur, esse dicentes τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον : alii denominatum παρὰ τὸ πραΰνειν volunt, utpote πραΰνοντα τὸ μένος καὶ προσηνεῖς ποιοῦντα τοὺς πίοντας. [Οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα addit Athen. p. 30, E. Similia tradit schol. Aristoph. Eq. 107. Apparet ex his tantum constitisse, vinum fuisse Icarium, originem vero nominis plane fuisse obscuratam.] A nonnullis et Φαρμακίτην vocari, testatur idem rursum Semus. Unde Hom. Il. Λ, [638] : Κύκησε Οἴνῳ πραμνείῳ · Od. K, [235] : Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα. Eundem esse παχὺν tradit Athen. 1, [p. 10, A], necnon αὐστηρὸν καὶ σκληρόν. Unde Aristoph. [fr. 563] dicit τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Itidem vero et Galen. [Lex. p. 548] ap. Hippocr. esse dicit Vinum nigrum et austerum. [Hippocr. p. 610, 6; 667, 15; 669, 35.] At Diosc. 5, 9 : Ὁ ἐκ τῆς θειλοπεδευθείσης σταφυλῆς γινόμενος, γλυκύς, καλούμενος Κρητικός, ἢ πρότροπος, ἢ πράμνιος. Ubi nota sine diphthongo scribi, ut et ap. Aristoph. [fr. 301] : Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον, Οὐ Χῖον, οὐ Θάσιον [Id. Eq. 107 : Ἕλκ' ἔλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου] · per diphthongum vero ap. Hom. Meminit et Plin. 14, 5 : Et Pramnio, quod idem Homerus celebravit, etiam nunc honos durat; nascitur Smyrnæ. || At Πράμνειμα dicitur τὸ τῆς πραμνίας ἀμπέλου κλῆμα, Palmes pramniæ vitis, teste Polluce [7, 150]. || Apud Hesych. et Πράμνη, exp. non modo ἄμπελος, sed etiam δίκελλα, Ligo, Bidens.

[Πράμνειμα. V. Πράμνειος.]

[Πράμος, ὁ. Aristoph. Thesm. 50 : Ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων πράμος ἡμέτερος. Quod πρόμος scribendum esse conjecit Scaliger. Sed quærendum an idem illud vocabulum sit atque βράμος, quod inter paroxytona disyllaba in αμος memoratur ab Arcadio p. 59, 18. G. D.]

[Πράν. V. Πρώην.]

[Πρανεύς. Πρανής. V. Πρηνής.]

[Πρανίζω. V. Πρηνίζω.]

[Πράνιχος, ὁ, Pranichus. Plut. V. Alex. c. 50 : Ἤδετο ποιήματα Πρανίχου τινός, ὡς δέ φασιν ἔνιοι, Πιερίωνος, εἰς τοὺς στρατηγοὺς πεποιημένα τοὺς ἔναγχος ἡττημένους ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Codex Palat. πανίχου. Πανίχου Imm. Bekkerus.]

[Πρανής. V. Πρηνής.]

[Πρανόω. V. Πρηνίζω.]

[Πρᾶξ. V. Πρᾶκος.]

[Πρᾶξα. V. Πραξώ.]

[Πραξαγόρα, ἡ, Praxagora, n. pr. mulieris ap. Aristoph. in Ecclesiazusis.]

[Πραξαγόρας (Ion. Πρηξαγόρης), ὁ, Praxagoras, n. pr. ap. Anacr. Anth. Pal. 6, 139. || Pater Theocriti, qui υἱὸν Πραξαγόραο se ipse appellat Epigr. 22, 3. || Cous, medicus, frequenter memoratus ab Galeno. || Atheniensis, qui Constantini Magni ætate historiarum libros scripsit, Ionica usus dialecto : v. Phot. Bibl. p. 20, 21.]

[Πραξαγορίς, ίδος, ἡ, Praxagoris. Tatian. Adv. Græc. p. 270, E ed. Bened. : Γόμφος Πραξαγορίδα (ἐχαλκούργησεν). Scribendum Πραξαγορίδα cum Keilio Anal. p. 159. G. Dind.]

[Πράξανδρος, ὁ, Praxander, n. pr. ap. Lycophr. 586. || Alius, Lapathi in Cypro insula conditor, ap. Strab. 14, p. 682.]

[Πραξείδιον, τό, dimin. substantivi πρᾶξις, Etym. M. p. 230, 9.]

[Πραξείω, Agere cupio. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 125, D : Δῆλος ἦν πραξείων κατὰ τῶν ἐχθρῶν · 345, D : Τὰ μεγάλα πραξείων ἐκεῖνος, εἰ ἐπιστάίη · 418, C : Ὡς πραξείουσιν ἃ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττοι.]

[Πραξαπόστολος, ὁ, i. q. πράξεις ἀποστόλων, Liber Actorum Apostolicorum. Typicum Sabæ c. 2, p. 3 : Εὐθέως ἀνάγνωσις εἰς τὸν πρ., et paullo post τοῦ πραξαποστόλου. Hæc et alia exempla attulit Ducang.]

[Πραξιάδης, ὁ, Praxiades, Anaximandri Milesii pater, ap. Diog. L. 2, 1, et Suid. s. v. Ἀναξίμανδρος, Themist. Or. 26, p. 317, C.]

[Πραξιακή. V. Πράσιοι.]

[Πραξιάναξ, κτος, ὁ, Praxianax, Hippocratis cujusdam pater, ap. Suid. s. v. Ἱπποκράτης et Tzetz. Hist. 7, 978. G. Dind.]

[Πραξίας, ὁ, Praxias, statuarius Atheniensis. Pausan. 10, 19, 4. || Anthemionis filius, Atheniensis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 334. || Sacerdos, in inscriptt. Delphicis a Curtio editis 4-7, 11, 12, 16, al.]

[Πραξίβουλος, ὁ, Praxibulus, archon Atheniensis ol. 116, 2, ap. Diodor. 19, 55. Theophr. De lapid. § 59.]

[Πραξιγορίς vitiose pro Πραξαγορίς, quod v.]

[Πραξιδάμας, αντος, ὁ, Praxidamas, Alcimidæ Æginetæ pater. Pind. Nem. 6, 15; Pausan. 6, 18, 7.]

Πραξιδίκη, ἡ, [Laverna, Gl.] q. d. Actionum ultio, vel ultrix, Dea quæ actionibus s. factis nostris finem imponit, et eum, quem merentur, exitum, Hesych. [Δαίμονά τινά φασι τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις · διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι, καὶ τὰ θύματα ὁμοίως. Explicatius Photius et] Suidas : [Θεός, ἧς κεφαλὴν μόνον ἱδρύοντο. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης Σωτῆρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδίκης γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ θυγατέρας Ὁμόνοιαν καὶ Ἀρετήν, ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδίκας κληθῆναι. Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσεσιν Ὠγύγου θυγατέρας, Ἀλαλκομένειαν, Θελξίνειαν (male Ἀλκομενίαν Θελξινίαν ap. Phot.), Αὐλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι. Praxidice, Ogygis filia, memoratur a Panyas. ap. Steph. Byz. s. v. Τρεμίλη et omissa patris mentione ab Steph. ipso s. v. Κράγος, Orph. Hymn. 28, 5, Arg. 31. Numero plurali Pausan. 3, 22, 2 : Μενέλαος Ἴλιον ἑλὼν ... ἄγαλμα Θέτιδος καὶ θεὰς (vulgo θεᾶς, quod correxit Hermannus) Πραξιδίκας ἱδρύσατο ἐγγὺς τῆς Μιγωνίτιδος · 9, 33, 3 : Ἁλιαρτίοις δέ ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν ἃς Πραξιδίκας καλοῦσιν. || Forma Ion. Πρηξιδίκη, nom. pr. mulieris ap. Anacr. Anth. Pal. 6, 136.]

[Πραξιεργίδαι, οἱ, Praxiergidæ, gens sacerdotalis Attica, de qua Hesych. : Πρ., οἱ τὸ ἕδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες. Memorantur ab Plut. V. Alc. c. 34 : Δρῶσι δὲ τὰ ὄργια Πρ. Θαργηλιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος ἀπόρρητα τόν τε κόσμον καθελόντες καὶ τὸ ἕδος (Minervæ) κατακαλύψαντες. Laur. Lyd. p. 45 (118 Roeth.) : Ὅθεν (a pontibus) καὶ πραξιεργίαι δῆθεν ἐκαλοῦντο (pontifices) · τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ποντίφεξ ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ ἐν ἔργοις. Scribendum Πραξιεργίδαι cum Bosslero De gent. Atticæ sacerdot. p. 9. G. D. Conf. Lenormant *Nouv. Annal. de l'Inst. archéol.* t. 1, p. 264 (2), et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 69. Hase.]

[Πραξίεργος, ὁ, Praxiergus, archon Atheniensis ol. 77, 2, ap. Diodor. 11, 54.]

[Πραξιθέα, ἡ, Praxithea, Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8. || Phrasimi filia, Cephisi neptis, Erechthei uxor, ib. 3, 15, 1. Ipsius Cephisi filiam dicit Lycurg. p. 160, 11. || Leo filia ap. Ælian. V. H. 12, 28, quæ Φρασιθέα vocatur ab Photio s. v. Λεωκόριον, quod in Φασιθέα corruptum ap. Suidam.]

[Πραξικλῆς, έους, ὁ, Praxicles, trierarchus Atheniensis, ap. Demosth. p. 1219, 19. || Parius, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 246, et accus. Πραξικλῆν ib. p. 344.]

Πραξικοπέω, Facto quopiam astuto et callido circumvenio, Astutia et prudentia tractandi alicujus incepti hominem circumvenio, præsidium arcemque ad deditionem perlicio, s. proditionem. Unde πραξικοπεῖσθαι dicitur Qui hujusmodi arte vincitur ac circumscribitur, et πρᾶξις, ipsa Proditio. Ita Bud., addens exempla ex Polyb., ex quibus est hoc [2, 46, 2] : Κλεομένους πεπραξικοπηκότος αὐτούς. Habes vero et apud Suidam : qui etiam dicit πρᾶξιν esse προδοσίαν : quem sequens Bud. interpr. Proditionem. At ego dixerim potius esse Actionem quampiam callidam, qua proditionem molimur : generalius autem Actionem aut Tractationem alicujus negotii callidam, s. Artem qua negotium aliquod callide tractamus. Videtur enim ita posse accipi πρᾶξις in iis ll. quos Suid. affert. Gall. dicimus itidem *Prattique* : cui synonymum est *Menee*. Unde *Faire des prattiques et menees*, pro πραξικοπεῖν. Et *Prattiquer avec quelcun*, ut dicitur πράττειν πρός τινα : vel μετά τινος. [Πραξικοπεῖν πόλιν, Fraudem et proditionem moliri adversus urbem, Polyb. 1, 18, 9; 1, 55, 6; 2, 57, 2; 3, 69, 1; 8, 11, 3; 9, 17, 1; 22, 23, 1. Schweigh.]

[Πραξικράτης, ους, ὁ, Praxicrates, n. pr. in inscr. Sicini reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 1083, 22. G. Dind.]

[Πραξίλαος, ὁ, Praxilaus, Xenagoræ Halicarnassensis pater, ap. Herodot. 9, 107, ubi forma Ion. Πρηξίλεως.]

[Πράξιλλα, ἡ, Praxilla, poetria Sicyonia, memorata ab Zenobio Prov. 4, 21, proverbium explicante Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος (ubi v. Schneidewin.), Hephæst. p. 22, schol. Aristoph. Vesp. 1240, Thesm. 528, aliisque grammaticis. Dissertationem de ea scripsit Neuius, Dorpati editam a. 1844. G. D. It. de Adonide Praxillæ Rossignol. *Journ. des Sav.* 1837, p. 36-47. Hase. Forma Ionica Πρήξιλλαν ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 26.]

[Πραξίλλειος, ὁ, ἡ, Praxilleus. Μέτρον Πραξίλλειον, compositum ex tribus dactylis et dipodia trochaica, memoratum ab Hephæst. p. 43, et aliud (-, ⏑⏑, ⏑ ⏑ - ⏑ - -) quod male Ionicum dicunt Hephæstio p. 63, Servius 8, 2, Marius Victor. 2, 8, 15; 3, 17, 5, Plotius 8, 6.]

[Πράξιλος, ἡ, Praxilus. Steph. Byz.: Πρ., πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πραξίλιος.]

[Πραξιμένης, ους, ὁ, Praximenes, n. pr. in inscr. prope Corcyram reperta ab Leakio et edita in diario Londinensi, *Literary Gazette*, Dec. 1843, p. 853: quam fictam ab impostore aliquo esse suspicatur v. d. in Museo classico Londinensi fasc. 4, p. 143. G. Dind.]

[Πράξιμος, ὁ, ἡ, Qui exigi potest vel debet. Polyb. 22, 26, 7: Πράξιμον ἔσται χρῆμα.]

[Πράξιμος, ὁ, Praximus, n. pr. in numo Cumano, ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 18.]

[Πραξινόη, ἡ, Praxinoa, n. pr. ap. Theocr. 15, 1.]

[Πραξῖνος, ὁ, Praxinus, Trozenius, ap. Herodot. 7, 180, ubi Ionice Πρηξῖνος. || Etym. M. p. 793, 54, ubi de nominibus et propriis et appellativis in ινος agitur: Ἐχῖνος ἔχινος, πραξῖνος πραξῖνος. Forma Ion. ib. p. 687, 37: Πρηξῖνος· παρὰ τὸν πρήξω μέλλοντα γίνεται Πρηξῖνος κατὰ ἔκτασιν. Cum πρηξῖον, de quo v. s. Πράξιον, comparat Lobeck. Aglaoph. p. 1326.]

[Πράξιππος, ὁ, Praxippus, Lapithiæ in Cypro rex. Diodor. 19, 79. G. Dind.]

Πρᾶξις, εως, ἡ, Actio. [Plato Charm. p. 163, B: Τὰ καλῶς τε καὶ ὠφελίμως ποιούμενα ἔργα ἐκάλει (Ἡσίοδος) καὶ ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας ποιήσεις. Ib. D: Ἐμάνθανον τὸν λόγον ὅτι τὰ οἰκεῖά τε καὶ τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ καλοίης καὶ τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πράξεις· καὶ γὰρ Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. Aristot. Polit. 1, 3: Ἐπεὶ διαφέρει ἡ ποίησις εἴδει καὶ ἡ πρᾶξις, δέονται δ' ἀμφότεραι ὀργάνων, ἀνάγκη καὶ ταῦτα τὴν αὐτὴν ἔχειν διαφοράν. Ὁ δὲ βίος πρᾶξις, οὐ ποίησίς ἐστι· διὸ καὶ ὁ δοῦλος ὑπηρέτης τῶν πρὸς τὴν πρᾶξιν.] Aristot. Eth. [Nic.] 1 [init.]: Πᾶσα πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ· 10, 8: Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Quo pertinet illud, Laus omnis virtutis in actione consistit. A Cic. ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Et πρᾶξις πολεμικὴ ex Plat. [Polit. p. 304, E, Rep. 3, p. 399, A] affertur pro Bellica actio. [Πολιτικὴ πρ. et πολιτικαὶ πρ. Plato Leg. 5, p. 737, A, Men. p. 99, B, Hipp. p. 281, C. Id. Critia p. 120, D: Τὰ δόξαντα περὶ πολέμου καὶ τῶν ἄλλων πρ. Ποιητικὴ πρ. Soph. p. 266, D. Charm. p. 163, E: Τὴν τῶν ἀγαθῶν πρ. σωφροσύνην εἶναι διορίζομαι· Rep. 2, p. 370, B: Ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πρᾶξιν· Menex. p. 237, B: Τὴν τῶν ἔργων πρ. Tim. p. 19, C: Τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πρ. καὶ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις. Πάθος et πρᾶξις opposita Leg. 9, p. 876, D. Χειρῶν πρ. ἢ σκελῶν Lach. p. 192, A. Aristot. H. A. 8, 12: Αἱ πρ. τῶν ζώων ἅπασαι περί τε τὰς ὀχείας καὶ τὰς τεκνώσεις εἰσὶ καὶ περὶ τὰς εὐπορίας τῆς τροφῆς κτλ.] At μετὰ τὴν πρᾶξιν, Re peracta. Interdum vero et aliam interpretationis formam admittit πρᾶξις: ac reddi potest Res agenda, vel gerenda: ut ap. Plut. Rom. [c. 9]: Ἐπὶ πράξει φανέντος γυπός, In re gerenda. Et in plur. ap. Xen. [Mem. 2, 1, 6]: Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, Hominibus res plurimas, easque maxime necessarias sub dio agendas esse. Bud. τὴν πρᾶξιν vertit Rem audendam, in hoc Plut. loco in Pelopida [c. 8]: Ὑφίστανται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας πρῶτος, Aggreditur rem audendam. Sed vertit etiam, Facinus sibi deposcit. [Quod tam in bonam quam in malam partem dicitur.

A Polyb. 3, 19, 11: Ἐν αὐτῷ τῷ τῆς πρ. καιρῷ διεφθάρη· ubi de facto dicitur cum dolo et proditione conjuncto. Μετὰ ταύτην τὴν πρ. 1, 24, 5; 5, 76, 8. Ἡ τῶν προγόνων πρ., Majorum præclare factum, 2, 22, 3. Id. 3, 61, 4: Ἐθαύμαζε τὴν ὅλην ἐπιβολὴν καὶ τὴν πρ. τοῦ στρατηγοῦ. Schweigh.] Atque ut πρᾶξις alicubi est Res gerenda, sic nonnullis in ll. est Res gesta, præsertim vero plur. πράξεις, Res gestæ, aut etiam uno verbo Gesta: qua voce uti possumus interpretantes [scriptas ab Luca] Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ubi tamen etiam Acta vel Actus interpretari licet, ut tradit Bud. p. 226. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer. vol. 2, p. 821. Eodem modo Πράξεις Πέτρου, Παύλου, aliorum, dicuntur, de quibus Suic. ib. p. 823. « Ἀναγράφειν τὰς πρ., Res gestas, Polyb. 1, 1, 1; 13, 1, et alibi. Ἐπαναλθόντες ἐπὶ τὰς πρ., Redeuntes ad rerum gestarum narrationem, 1, 15, 13. » Schweigh.] || Ut autem paulo ante, sic et in aliis plerisque ll. πρᾶξις redditur Facinus, et πράξεις, Facinora. [Isocr. p. 259, A: Μιᾶς μόνον μνησθήσομαι πράξεως· 119, A: Νομίζων τοὺς περὶ B τοῦτο διατρίβοντας ἀργοτέρους εἶναι πρὸς τὰς πρ.] Polyb.: Οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, Ne facinus quidem illud suum injuriæ loco numerabat. Et πρᾶξιν πράττειν, Facinus edere, Æschin. [p. 67, 22.] Itidem plur. πράξεις, Facinora, aut etiam Facta: Ἔργῳ καὶ πράξεσι, Dem., Re et factis. Est vero et ubi πρᾶξις reddi queat Opus, et πράξεις Opera, i. e. ἔργον et ἔργα. Quinetiam ut in illo Dem. loco ἔργῳ redditur Re, sic ap. Plat. Leg. πράξεις, Res: itidemque ap. Herodian. a Polit. || Negotium, ut, Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθείς, Herodian. [7, 5, 3], In maximis spectatus negotiis, ut Idem ille vertit. Sic αἱ κοιναὶ πράξεις, ex Aristot., Publica negotia; et ἔνδημοι πράξεις ex Eod., Civiles administrationes. Sed et sine adjectione, πράξεις de Publicis negotiis dictum fuit peculiariter. [Demosth. p. 1414, 14: Τὴν περὶ τὰς πρ. καὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἐπιστήμην.] Unde Bud., Τοὺς ἐν ταῖς πράξεσι, dictos annotat Magistratus: afferens tamen locum Herodiani, in quo non sine adjectione ponitur hoc vocabulum [5, 5, 20]: Οἵ τ' ἔπαρχοι, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσιν ἐνεξετασμένοι, Qui rerum summæ præfecti erant. Qua signif. Rerum actum dixisse Plinium juniorem, necnon Suet. existimat: summum autem rerum actum Tacitum appellasse Curam rerum. Sic certe lingua nostra peculiari signif. dicit, *Les affaires*, quum alioqui vocabulum istud *Affaires* generaliter Quævis negotia significet. Annotat ibid. Budæus hæc verba [Demosth. p. 1296, 19]: Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, esse in contractibus apponi solita, significantia utrumque in solidum obligari, et reos esse promittendi, ut JCti loquuntur. [|| Tractatio, Lectio. Marin. V. Procli c. 22: Ἐξηγεῖτο τῆς αὐτῆς ἡμέρας πέντε, ὅτε δὲ καὶ πλείους πράξεις· ubi Fabric. p. 114: « Reddidi *lectiones absolvit*. Ita enim vox πράξεις accipitur supra c. 9: Ἅπαντα πρὸς τοὺς ἑταίρους τὰ τῶν πράξεων ἀπομνημόνευεν ἐπ' αὐτῶν λέξεων et in codice prælectionum Olympiodori in Alcibiadem Platonis: conf. Lambec. 7, p. 52. » Idem Leontii Byzantini librum De sectis in decem πράξεις sive lectiones distributum memorat Bibl. Gr. vol. 7, p. 451 ed. vet. De simili usu verbi D πράττειν dicemus s. v. Πράσσω. || Πρᾶξις, ἡ, et Πραξίδιον, τὸ, de actionibus Conciliorum dicta v. ap. Ducang. Simili sensu dictum est in inscr. Thyatirena ap. Bœckh. vol. 2, p. 829, 13: Δεκαπρωτεύσαντα τὴν προτέραν πρᾶξιν τοῦ βασιλέως ἐν ἐνιαυτῷ ἑνί, ubi Bœckhius *conventum* intelligit quem Thyatiris habuerit imperator. || « De actu venereo s. coitu Joann. Mosch. in Limon. c. 97: Ὁ εἰσελθὼν ἐς τὸ πορνεῖον ποιήσας τὴν πρ. et supra: Ἵνα τὴν πρ. ποιήσω. Testament. duodecim filiorum Jacob.: Ἐγένοντο ἐν ἐπιθυμίᾳ ἀλλήλων καὶ συνέλαβον τῇ διανοίᾳ τὴν πρ. Vide Zonar. vol. 1, p. 191, 192. » Ducang. Sensu honesto Aristot. H. A. 5, 2: Τὰ ζῳοτόκα … ἔχει ὄργανα πάντα τὰ ἄρρενα πρὸς τὴν πρ. τὴν γεννητικήν.]

|| Πρᾶξις, Sors (ut dicetur πράττειν poni interdum pro Sorte aliqua uti), Status rerum alicujus, Conditio: εὐπραγία vel δυσπραγία: ex Soph. Aj. [792]: Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν. [Εὐτυχῆ πρ. Soph. Tr. 294.] Et [790]: Αἴαντος πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ, ubi tamen fortasse possumus accusativo πρᾶξιν vulgarem etiam signif. dare.

A Æsch. Prom. 695: Πέφριχ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς. Soph. Tr. 152: Τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πρ.] Et ex Herodoto [2, 65]: Πρῆξιν ἑωυτοῦ πᾶσαν ἀποκλαίει, Conditionem suam deflet. Nisi potius scrib. πρῆξιν Ionice. [Sic recte legitur ap. Herodot. Plural. Soph. Ant. 1305: Κακὰς πρ. ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.]

|| Πρᾶξις, Proditio: sequendo quidem Suidam, qui exp. προδοσία: vide Πραξικοπέω. [Sic frequenter a Polybio dicitur de dolo, fraudulenta machinatione, proditionis consilio, proditione, ut 2, 7, 8: Ἐπεχείρησαν τὴν πόλιν προδοῦναι· τῆς δὲ πρ. ταύτης ἀποτυχόντες… 2, 9, 2: Ἐπιβουλὴ καὶ πρ. ἐπὶ τὴν πόλιν· 4, 8, 4: Ἡ εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον πρ. Πρᾶξις vel πρᾶξιν συνίστασθαι κατά τινος 4, 8, 3; 4, 71, 6; 10, 25, 2; ἐπί τινα 5, 96, 4. Idem 1, 21, 5: Προσποιούσης αὐτῷ πρ. περὶ τῆς πόλεως· 9, 18, 5: Πρᾶξιν ἔχων ἐκ τῆς πόλεως, Pactum de proditione habens cum nonnullis ex urbe. In bonam partem de solertia, dexteritate, peritia et prudentia in rebus gerendis, 2, 47, 5: Πρ. ἔχειν καὶ σύνεσιν· 4, 77, 7: Πρ. καὶ τόλμα ἐν τοῖς πολεμικοῖς. B Schweigh. Diodor. 20, 16: Τῆς τἀδελφοῦ τόλμης καὶ πρ. ἐναντίαν ἔχων διάθεσιν.]

|| Πρᾶξις, Exactio: ut πράττειν ac πράττεσθαι pro Exigo poni dicetur. [Demosth. p. 607, 13: Νῦν οὐ περὶ πράξεως εἰσφορῶν ἐστιν· 915, 3: Οἷς αἱ συγγραφαὶ τὴν πρ. ἐδίδοσαν τοῦ δανείου.] Bud. p. 226, ex Aristot. [Polit. 6, 8: Χαλεπωτάτη τῶν ἀρχῶν ἐστιν ἡ περὶ τὰς πρ. τῶν καταδικασθέντων. Per ἀπαίτησις exp. Hesych., cujus gl. Musgr. adhibuit Pseudo-Eurip. Iph. A. 272, ubi de Helena repetita dictum est: Τᾶς φυγούσας μέλαθρα βαρβάρων χάριν γάμων πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι.]

|| Πρᾶξις, Actio, Effectus, Negotium. Hom. Od. Γ, [72]: Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; An ob negotium aliquod. Sic Theogn. [73]: Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι. [|| Effectus, Eventus. Æsch. Pers. 739: Ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρ.] Interdum vero Profectus, Utilitas. Hom. [Il. Ω, 524: Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται … γόοιο·] Od. K, [202]: Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν· ut diceretur in soluta oratione, οὐδὲν πλέον ἦν κλαίουσι, Nullus erat profectus C illis plorantibus, i. e. Plorando nihil proficiebant, s. Gemendo, Nihil agebant, promovebant, Nulla redibat ad eos ex suis lacrymis utilitas. || Πρᾶξις, pro Sorte s. Conditione, Herodot. [2, 65]: Πρῆξιν τὴν ἑωυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλαιε. Vide Πρᾶξις.

[Πρᾶξις, ἡ, cognomen Veneris ap. Pausan. 1, 43, 6: Μετὰ δὲ τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν ἐστιν Ἀφροδίτης ναός· ἄγαλμα δὲ ἐλέφαντος Ἀφροδίτη πεποιημένον, Πρᾶξις ἐπίκλησιν. Τοῦτό ἐστιν ἀρχαιότατον ἐν τῷ ναῷ.]

[Πρᾶξις, ιδος, ὁ, Praxis, Mytilenæus. Ælian. V. H. 14, 24.]

[Πραξίτας, ὁ, Praxitas, Lacedæmonius. Xenoph. Hell. 4, 4, 7 et 8.]

[Πραξιτέλης, ους, ὁ, Praxiteles, archon Atheniensis ol. 84, 1, ap. Diodor. 12, 23. || Statuarius nobilissimus qui circa olymp. 104 artem suam exercere cœpit, ap. Diodor. 26, 1, Pausan. 8, 9, 1, Plin. H. N. 34, 19, aliosque, quorum locos collegit Sillig. Catal. artif. p. 379 seqq. || Pictor quidam, a quo picturam encausticam, inventum Aristidis, consummatam esse D refert Plin. H. N. 35, 39. || Theocr. 5, 105: Κρατήρ, ἔργον Πραξιτέλευς, ubi schol. cælatorem quendam, qui sub Demetrio rege vixerit, intelligit et diserte distinguit a Praxitele statuario. || Τρόφων Πραξιτέλους Σουνιεὺς in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 332. || Periegeta ap. Plut. Mor. p. 724, F.]

[Πραξιφάνης, ὁ, Praxiphanes, magister Epicuri. Diog. L. 10, 13. || Rhodius, philosophus Peripateticus ap. Strab. 14, p. 655, Clem. Alex. p. 365, aliosque: de quo v. Prelleri dissertatio Dorpati edita a. 1842. Πραξιφάνης grammaticus memoratur in schol. ad Soph. Œd. C. 900, et in Bekk. Anecd. p. 348, 15. « Amicus Theophrasti, Proclus In Tim. p. 5. » Boiss.]

[Πραξίων, ωνος, ὁ, Praxio, Μεγαρικῶν scriptor, ap. Harpocr. et Phot. s. v. Σκίρον. || Δημήτριος Πραξίωνος in inscr. Megarica ap. Bœckh. vol. 1, p. 559.]

[Πρᾶξος, ὁ, Praxus, n. pr. in numo Mysio ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 5, p. 386.]

[Πραξώ, οῦς, ἡ, Praxo, n. pr. muliebre, cujus forma Ionica Πρηξὼ ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 6, 208, et

A alia ap. Leon. Tar. ib. 7, 163. Πραξὼ Ἀνάνδρου ἐκ Κεραμέων γυνὴ inscr. ap. *Le Bas* fasc. 5, p. 145, quod vitiose pro Πραξὼ scriptum esse conjicit editor.]

[Πράξων, ωνος, ὁ, Praxon, n. pr. in inscr. Tithorensi ap. Welcker. Mus. Rhen. a. 1843, vol. 2, p. 557: Πράξων Ζωπύρου. Forma Ionica Πρήξων annotata ab Chœrob. In Theodos. p. 76, 25, inter paroxytona in ων ωνος et ab Suida. Arcad. p. 14, 15: Τὰ εἰς ξων … βαρύνονται, ἄξων πράξων. Τὸ μέντοι δραξὼν ὀξύνεται ὡς ἐπιθετικόν. Pro δραξὼν, de quo v. quæ s. v. Δράξων diximus, mire πρηξὼν scriptum est ap. Theognost. p. 38, 20: Πρηξὼν πρηξῶνος· οὕτω γὰρ τοὺς ἀγοραίους καλοῦσι Σικελοί. G. Dind.]

[Πραξωνίδης, ὁ, Praxonides, Iphiti pater. Pausan. 5, 4, 6. Phlegon Trall. p. 205, 13 Westerm.]

[Πραοθύμως, Leni animo. Hesych.: Πραϋμενῶς, προθύμως, ubi πραοθύμως corrigit Blomf. in Gloss. ad Æsch. Pers. 225. Boiss. Si recte correxit Blomfieldus, πρόθυμον quoque, quo Hesychius s. v. Πρευμενὲς utitur, in πραόθυμον mutandum erit. G. Dind.]

B [Πραόνως. V. Πράως.]

[Πραοπαθέω. V. Πραϋπαθέω.]

Πρᾶος, [ὁ et Πρᾶον, τό: nam femininum ab altera sumi forma Πραΰς solet, Πραεῖα, ἡ, nisi quod interdum Πρᾶος, ἡ, dictum esse videtur, ut ap. Plut. Mor. p. 168, D, legitur πράῳ δεισιδαιμονίᾳ. Ceterum πρᾶος in libris plerumque scribitur cum iota subscripto πρᾷος, ut ῥᾷος, quod alienum est a forma πραΰς, in illa autem recte fortasse defenditur a Buttmanno Gramm. vol. 1, p. 261, licet nulla, ut videtur, de eo exstent testimonia grammaticorum. G. D. Πραΰς autem an πρᾶος Atticis familiarius fuerit, exploratu difficile: in editis quidem utrumque invenitur apud Platonem, Xenophontem, Aristotelem, ne de recentiorum inconstantia dicam, qui severioribus legibus adstringi nequeunt. Sed de Atticis satis definite Photius p. 447, 8: Πράως, οὐ πραέως· καὶ πρᾶον, οὐ πραΰ, καὶ πρᾶος, οὐ πραΰς· quod olim fortasse diligentius excussis codicibus verum esse apparebit. Lobeck. ad Phryn. p. 404], Lenis, Mitis [Plato Tim. p. 53, C: Ὁ μὲν αἵματος ὀρὸς C πρᾶος· 85, A: Πραότερον τὸ λευκὸν φλέγμα]: interdum magis proprie Mansuetus, cui opp. δεινὸς et χαλεπὸς ap. [Plat. Rep. 6, p. 493, B: Ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πρᾳότατον γίγνεται θρέμμα·] Isocr. [p. 38, B], ἄγριος ap. Xen. [Cyrop. 1, 6, 34, πολίταις.] Idem Xen. Cyrop. 6, [1, 37]: Πρᾶος τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Isocr. Ad Nic. [p. 19, D]: Πρᾶος φαίνου τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων· in quibus ll. reddere etiam queas Clemens: ut Bud. ap. Synes., Αἰτίαν εἶχε πρᾳότατος εἶναι, reddit, Vitio ei vertebatur nimia clementia. Herodian. 4, [3, 4]: Μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦσι παρεῖχε, Moderatum se et lenem in congressibus præstabat. Item [Eur. Bacch. 436: Ὁ θὴρ δ' ὅδ' ἡμῖν πρᾶος·] Plato Rep. 1, [p. 354, A]: Ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. [8, p. 566, E: Πᾶσιν ἵλεώς τε καὶ πρ. εἶναι προσποιεῖται· 562, D: Ἂν μὴ πάνυ πρᾶοι ὦσι.] Et 2, [p. 375, E]: Πρὸς τοὺς οἰκείους πρᾶος, Lenis et mitis. Ibid. [ib. C] πρᾶον ἦθος. [Phædr. p. 243, C: Πρᾶος τὸ ἦθος.] Et ap. Plut. Lycurgo, Πρᾶος ἵππος, ubi redditur potius Man-D suetus: cui opp. ἄγριος, Ferus. [Ζῷα πρᾶα Aristot. H. A. 1, 1 extr.] Fem. gen. mutuatur a πραΰς, neutr. plur. ab eod.: sicut πραΰς vicissim parum usitatum est. Compar. Πραότερος, Lenior, Mitior. [Plato Leg. 11, p. 930, A: Πραότερα τρόπων ἤθη· Criton. p. 49, B: Πραότερα πάσχειν.] At ex Plat. Leg. [7, p. 815, E] Πραοτέρα ἡδονή, Remissior voluptas. [Ib. 9, p. 867, B: Πραοτέρας τὰς τιμωρίας.] Superl. Πραότατος habes paulo ante. [Jo. Chrys. t. 5, p. 448, B: Πραότατος ἐκεῖνος (Moyses) ὁ λὰξ ἐνεπαίς τῷ Αἰγυπτίῳ; Hase.] Alicubi reperitur cum ι subscripto, at in Lex. meo vet. simplici α scriptum habetur.

|| Πραΰς, ὁ, fem. Πραεῖα, i. q. πρᾶος, s. εὔκολος, ἀγαθός, ut in Lex. meo vet. exp. [Pind. Pyth. 3, 125: Βασιλεὺς πραῢς ἀστοῖς· 4, 243: Πραῢν ὄαρον Ol. 13, 121: Φάρμακον πραΰ. Xenoph. Anab. 1, 4, 9: Ἰχθύων μεγάλων πραέων.] Plato Rep. 2, [p. 375, C]: Πόθεν θυμοειδὲς καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. [Polyb. 18, 20, 7: Μετρίους καὶ πραεῖς καὶ φιλανθρώπους.] Herodian. 7, [1, 3]: Ἔκ τε

πραείας καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μετάγειν πάντα ἐπειρᾶτο, Ex miti mansuetoque imperio. [Masc. plur. οἱ πραεῖς et] Neutr. plur. τὰ πραέα, Mitia, Lenia, Non aspera [Plato Leg. 10, p. 888, A : Ἐν πραέσι λόγοις· 11, p. 930, A : Πραέσιν ἤθεσι. Xenoph. Œc. 15, 4 : Ζῷα πραέα. Τὰ πραέα, Blandimenta, De re eq. 9, 10] : ut πραέα κλύσματα, Galen. [Forma contracta πραῆ in Rescripto Athanasii Ms. ap. Bandur. Antiq. Cpol. p. 971. Lobeck. ad Phryn. p. 540.] Rursum fem. [ap. Xenoph. Symp. 8, 3] πραείᾳ φωνῇ, Miti lenique voce. [Id. Œc. 19, 17 : Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος καὶ πραεῖα τέχνη.] Et πραείᾳ ψυχῇ, Miti mansuetoque animo, Basil. Ep. At πραεῖαν νύκτα, Placidam noctem, Plut. Rom. [c. 27. Πηγαὶ διαφανεῖς καὶ πραεῖαι Themist. Or. 23, p. 291, D. Compar. πραότερος ap. Polyb. 32, 10, 4, in Excerptis Valesii.] || Πρηΰς Ionice pro πραΰς. [Hymn. Hom. 8, 10 : Πρηῢ καταστίλβων σέλας. Herodot. 2, 181 : Οὐδὲν ἐγίνετο πρηΰτερος. Hippocr. p. 948, A : Πυρετοὶ πρηέες.] Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, 17] : Πρηῢς Ἀπόλλων. [Heliodor. ap. Galen. vol. 13, p. 90 : Οὐ μὰ τὸν ἐν Τρίκκῃ πρηΰν θεόν. De Diana Phaselim. Anth. Pal. 6, 271 : Οὐνεκά οἱ πρηεῖα λεχοῖ δοτῆς ὑπερέσχες χεῖρας.] Et [ὠδῖνας πρηείας Crinag. Anth. Pal. 6, 244.] Πρηΰτερον γῆρας [Dionys. Anth. Pal. 7, 78]. Et πρηϋτάτου ποταμοῦ [ap. Apoll. Rh. 2, 937], Placidissimi ac lenissimi. [Πρηεῖς αἰγιαλοὶ Posidipp. Anth. Pal. 5, 209. Ἀνέμων πρηΰτατε Ζέφυρε Philodem. ib. 6, 349.]

Πραότης, ητος, ἡ, Lenitas, Mansuetudo. [Definitt. Plat. p. 412, D : Πρ., κατάστασις κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς· κρᾶσις ψυχῆς σύμμετρος.] Aristot. Eth. 4, 5 : Πραότης δ' ἐστὶ μὲν μεσότης περὶ ὀργάς. Et mox, Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Ibid. dicit alterum ejus extremum esse ὀργιλότητα : alterum vero esse ἀνώνυμον, et fortasse dici posse ἀοργησίαν. Plut. autem in l. De virt. mor. p. 791 meæ ed. [445, A] tradit quosdam eam constituere mediam inter ὠμότητα et ἀναλγησίαν. Idem in suo Περὶ ἀοργ. libro [p. 461, A] : Μεῖζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πραότητα πρὸς οἰκέτας καὶ γυναῖκα καὶ φίλους. [Plato Symp. p. 197, D : Πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων· Tim. p. 71, C : Πραότητός τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια. Demosth. p. 716, 25 : Τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν πρ. Et similiter Polyb. 28, 3, 3. Plur. Isocr. p. 106, A : Ὁρῶ τὰς πραότητας οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων εὐδοκιμούσας.] Idem [Plut.] in Pericle [c. 5], Πραότης πορείας. Pro quo in l. De fort. Rom. dicit πρᾶον βάδισμα, Lenis incessus : qualem virtutis esse dicit. [Julian. Ep. p. 51, 18 Heyl. : Μίξαι γὰρ πραότητα καὶ σωφροσύνην ἀνδρείᾳ καὶ ῥώμῃ. Hase.]

[Πράοχος, ὁ, Praochus, n. pr. senatoris in inscrr. Delphicis a Curtio editis p. 48, 60, 65; qui idem restituendum esse monet alii inscriptioni ap. Bœckh. vol. 1, p. 832, ubi literæ supersunt οχορ. Una litera differt Πραΰχος, quod v.]

[Πραπίς, ίδος, ἡ. De accentu Arcad. p. 33, 4.] Πραπίδες, Præcordia. Hom. Il. Λ, [577] et Ρ, [349] : Βάλε δουρὶ Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων Ω, [514] : Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων Χ, [43] : Ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. Dicunt etiam εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, pro Sapienti pectore, Gnara doctaque mente, Solerti industria, quoniam mentis sedes sunt præcordia s. pectus : Α, [608] : Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν Σ, [340] : Ὅτι ταῦτ' ἐποίει ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. [Orph. ap. Procl. In Plat. Alcib. p. 65 Creuz. : Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον ὠκὺν Ἔρωτα. Greg. Nazianz. p. 217, 260 Dronk. : Μῖξον τοῖν ἡμετέροιιν Ἐν πρ. νόον. Id. ib. 221, 14 : Ἄθρει δὴ πρ. τεαῖς. Empedocl. ap. Porph. Vita Pyth. p. 194, 10 : Μήκιστον πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον. Hase.] Itidem Hesiod. accepit pro Mente s. Solertia, Theog. [656] : Πέρι μὲν πραπίδες, πέρι δ' ἐστὶ νόημα. [Ib. 608 : Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσιν. Pind. Pyth. 5, 90 : Ἐς πραπίδας ἀγαγών. Δίκαιοι vel σοφαὶ πρ. ibid. 4, 500, Ol. 11, 10. Θεῶν πραπίδες Isthm. 8, 66. Δαυλοὶ πραπίδων (Διὸς) πόροι Æsch. Suppl. 92. Id. Ag. 380 : Εὖ πραπίδων λαχόντα· 802 : Οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων. Eurip. Andr. 481 : Διδύμα πραπίδων γνώμα. Rarius numero singulari, ut Pind. Pyth. 2, 112 : Χλόνω πραπίδι· et fragm. 230 : Σπάσαν ἀπὸ πραπίδος

ἐπίκοτον ἀνελών. Eurip. Bacch. 997 : Μανείσᾳ πραπίδι et 428.] Προπαπίδων, Hesych. φρενῶν, διανοιῶν : quod crebrius πραπίδων dicitur trisyllabus. [Scriptura vitiosa pro πραπίδων, quod suo loco legitur ap. Hesych. inter glossas cognatas Πραπίδεσσι et Πραπίς, et, Πραπίδες, φρένες· ἢ ὁ τόπος ὅπου αἱ φρένες, διάνοιαι.]

[Πραπίς, ίδος, ἡ, Prapis, n. pr. mulieris in inscr. Galatica ap. Bœckh. vol. 3, p. 103 : Μενεκλεῖ καὶ Πραπίδι γονεῦσι. G. Dind.]

[Πρᾶς vel Πράς, αντός, ὁ, Pras. Steph. Byz. : Πρᾶς, ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς, περισπᾶται καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται. (Genit. Πραντὸς ap. Xen. Hell. 4, 3, 9.) Τὸ ἐθνικὸν Πράντες. De accentu ipsi Herodiano non satis constitit, ut refert Chœrob. In Theod. p. 16, 15 : Τῶν ὀξυνομένων εἰσὶ παραδείγματα ταῦτα, οἷον Ζὰς ... Πρὰς Πραντός· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως· τοῦτο δὲ κατ' ἀκρίβειαν ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται. (Sic etiam Eustath. p. 436, 20.) Ἰστέον ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Ὀνοματικῷ λέγει αὐτὸ περισπᾶσθαι καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεσθαι, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ὀξύνεσθαι, ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεσθαι. De vocativo, quem schematis explendi caussa finxerunt grammatici, Chœrob. ib. p. 106, 15 : Οὐ λέγομεν ὦ Ζὰν καὶ ὦ Πράν, ἀλλ' ὦ Ζὰς καὶ ὦ Πράς, ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ.]

[Πρασεῖος scriptura vitiosa. V. Πράσινος.]

Πρασιά, ἡ, Area s. Areola in horto, h. e. Quadrata in horto loci consiti figura : ut schol. Hom. πρασιάς esse dicit τὰς τῶν φυτειῶν τετραγώνους σχέσεις ὡς τὰ πλινθία : solent enim hortos in quadratas areas et veluti laterculos dividere hortulani, et singulas singulis seminibus conserere. [Hesych. : Πρασιαί· αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανιαί· οἷον περασιαί, διὰ τὸ ἐπὶ πέρατι τῶν κήπων.] Hom. Od. Η, [127] de horto Alcinoi : Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι. [Ω, 247 : Οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. Theophr. H. Pl. 4, 4, 3 : Πρασιαὶ αἱ διειργασμέναι.] Et Diosc. 4, 17, de lagopode herba : Φύεται ἐν πρασιαῖς, Nascitur in hortorum areis. Plin. in Segetibus nasci scribit : segetes forsan appellans τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς πρασιάς : nam et ipsi in quadam veluti πλινθία distincti sunt. [Nicand. Al. 532 : Φύλλον ἀναλδόμενον πρασιῇσι· Th. 576 : Πρασιῆς τε καὶ ἀνδήροισι· 879 : Ἄγρει καὶ πρασιῆς χλοερὸν πράσον. Schneid. Achill. Tat. Leuc. p. 4, 15 Jacobs. : Πρασιαὶ τῶν ἀνθέων. Longus Past. 4, 2 : Ἀνθῶν πρασιαί. Hase.] Marc. 6, [40] multitudo illa Christum sequens ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαί, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, Discubuerunt per areas, partim centeni, partim quinquageni. [HSt. s. v. Πράσον :] Forsitan et πρασιὰ hinc derivatum dici queat : ut πρασιαὶ in hortis proprie sint Areolæ quadratæ, in quibus porros et alia hujusmodi olera serunt.

[Πρασιάζω. V. Πρασίζω.]

Πρασιαί, αἱ, s. Πρασίαι, est etiam Laconiæ locus, cujus incola Πρασιεὺς dicitur. [Steph. Byz. : Πρασιαί (vulgo Πρασίαι accentu vitioso. Numerum singularem Πρασιὰ ὁ τόπος ponit Arcad. p. 99, 9)· δῆμος Ἀθήνησι Πανδιονίδος φυλῆς. (V. Thucyd. 8, 95, et Philochorus citati ab schol. Aristoph. Pac. 242; Pausan. 1, 31, 2. Male Πρασία ap. Strab. 9, p. 399, quod emendavit Meursius. Alia vitia in codicibus Thucyd. l. c., ubi genitivus in πρασίων πρασσίων πρασσείων προασσίων corruptus. Numero plurali ἐν Πρασίαις (sic) τῆς Ἀττικῆς Lex. rhet. p. 299, 7.) Ὁ δημότης Πρασιεύς. (Πρασιεῦσι ap. Pausan. l. c.) Καὶ Πρασιᾶθεν τὸ τοπικόν, Πρασίασι (scr. Πρασιᾶζε) καὶ Πρασίηθεν (scr. Πρασιᾶθεν. In cod. Vrat. πρασιάσια, quasi Πρασίασι voluisset). Ἔστι καὶ Λακωνικὸν πολίχνιον, οὗ ὁ πολίτης ὁμοίως Πρασιεύς. Πρασιαὶ oppidum ap. Aristoph. Pac. 242, Thucyd. 2, 56; 6, 105. Adject. Πρασιεῖς, οἱ, ap. Strab. 9, p. 374.]

[Πρασιανός. V. Πράσινος.]

[Πρασιάομαι, Areolæ ad instar imbrem sitio. Aq. Psalm. 41, 2 : Πεπρασίασται, ut vallis areolis distincta est ad rivos aquarum. Adde Aq. Joel. 1, 20 : Ἐπρασιώθη. Conf. Drusii Observ. 14, 24 et 25. Schl.]

[Πρασιάς, άδος, ἡ, Prasias, lacus Thraciæ. Herodot. 5, 16.]

[Πρασίας, ὁ, Prasias, n. pr. Inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 710, 19 : Ἀσκάνιος Δημητρίου ὁ ἐπικαλούμενος Πρασίας. G. Dind.]

[Πρασιεύς. V. Πρασιαί.]

Πρασίζω, Porrum imitor, refero, Porraceus s. Prasinus sum. Diosc. 3, 94 : Σμυρνίζων, μὴ πρασίζων, Myrrhæ æmulum, non porri. Sic 4, 155, de elaterio. [Galen. vol. 14, p. 89, 6 : Ἐὰν δὲ μόνη πρασίζῃ. Id. vol. 6, p. 742, 15 : Πλὴν τῆς πρασιζούσης (χολῆς). Hase. Schol. Theocr. 10, 18 : Κακόχρους καὶ πρασίζουσα. Eustath. Opusc. p. 240, 30 : Λίθος πρασίζων. « Const. Manass. Chron. 223 : Λίθος ὁ πρασίζων. Πρασιάζουσα ap. Niceph. Blemm. p. 83 ed. Manz.; sed forsan πρασίζουσα legendum. » Boiss. Vel πρασινίζουσα, qua forma utitur Paraphrasta Dionysii P. v. 780, p. 391, 11 : Τὴν πρασινίζουσαν ἴασπιν· et schol. Æsch. Pers. 619 : Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φύλλου πρασινίζον. Similiter πρασινοειδὴς pro πρασοειδὴς dictum est. G. Dind.]

[Πρασοκουρὶς vitiose pro πρασοκουρίς, quod v.]

Πράσιμος, ὁ, ἡ, Venalis, Qui venum exponitur, Vendibilis, Pollux [7, 8] ex Isæo et Xenoph. [Cyrop. 4, 5, 42; Plat. Leg. 8, p. 847, E; Artemid. 2, 65. Scott. Diog. L. 6, 47 : Ἐπὶ ἀσώτου οἰκίᾳ ἐπιγεγραμμένον, Πράσιμος. Basil. Prochir. p. 223, 11 Zachar. : Πρ. ἔχει, ὡς μέλλων πωλεῖν αὐτόν. Hase.] Vide Ἔμπορος.

[Πρασίμοχθοι lectio vitiosa librorum quorundam Polybii 5, 106, 4, in fragmento Euripidis pro τλησίμοχθοι.]

[Πρασινά, Prasina, n. loci propter Damascum. Acta Eliæ jun. p. 184, 9 Combef. Hase.]

[Πρασινίζω. V. Πρασίζω.]

[Πρασινοειδής, ὁ, ἡ, i. q. πρασοειδής. Olympiod. ad Aristot. Meteor. p. 397 in Schneid. Ecl. phys. Πρασινώδης ap. schol. Theocr. 4, 28.]

[Πράσινος, ίνη, ινον, vel ὁ, ἡ.] A πράσον derivatur Πράσινος, et Πράσιος, Porraceus, Porrum referens, Porro similis, Qualis porri est : ut πράσινον χρῶμα [Arist. Meteor. 3, 2, De sensu c. 4], Color porraceus, Color qualis porri est, h. e. viridis. [Ælian. N. A. 11, 21 : Πρασίνων χρωμάτων. Τὸ πράσινον μέρος, vel οἱ πράσινοι, una ex factionibus Circi, a vestium quas gestabant colore sic appellata, apud Procop. Hist. p. 69, B, aliosque, quorum locos collegerunt Alemann. ad Procop. Anecd. vol. 3, p. 372 ed. Bonn., et Gataker. ad Marc. Anton. 1, 5, qui scriptor alia usus adjectivi forma est Πρασιανός, quam annotavit Suidas. Οἱ τοῦ πρασίου χρώματος δημόται Niceph. Cpol. De rebus post Mauric. gestis p. 4, B. Omisso substantivo ἡνίοχος τοῦ καλουμένου πρασίνου Joseph. A. J. 17, 4, 4. Compositum Πρασινοβένετοι, οἱ, Factio Prasina et Veneta, ap. Theophan. Chron. p. 194, B. G. Dind.] Plato Tim. [p. 68, C] πράσιον χρῶμα dicit, scribens ipsum fieri πυῤῥοῦ κεραννυμένου μέλανι. [Ἵππος τῶν πρασίων ap. Dion. Cass. 73, 4, et πρασίῳ στολῇ 79, 14 : quibus exx. nihil tribuendum, quum libri alibi altera in forma consentiant, ut στολὴν τὴν πράσινον 63, 6, et πρασίνῳ σκευῇ 72, 17. Πρασεῖος στρωμνὴ ap. Polluc. 10, 42, quod πράσιος vel πράσινος scribendum.] Itidem dicitur πράσινος λίθος, Lapis porraceus, s. Prasius lapis, ut Plinius mavult, qui et ipse eum in viridantium genere ponit, vilioris esse ipsum turbæ dicens. [Epiphan. De gemmis c. 3 : Λίθος σμάραγδος· οὗτος καλεῖται καὶ πράσινος.] A Theophr. dicitur Πρασίτης [Πρασῖτις] in libello Περὶ λίθων [§ 37], itidem ex eo, quod porrum colore referat. Item πράσιον vocatur Origani genus non dissimile hyssopo; et genus Heraclii alterum, foliis exilioribus, mollius, sampsucho non dissimile. Auctor Plin. 20, 17 : Sed est alia herba prasion nomine dicta, Latinis Marrubium; ut Idem ejusdem libri c. 22 docet, Marrubium plerique inter primas herbas commendavere, quod Græci Prasion vocant, alii Linostrophon, nonnulli Philopæda. [V. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 486.] Hujus meminit Diosc. 3, 119; superioris, c. 35 ejusdem libri, scribens τὸ λεπτόφυλλον τραγορίγανον a quibusdam vocari πράσιον. Idem eod. l. c. 117, τὴν βαλλωτὴν appellari tradit πράσιον μέλαν, quod folia habeat similia τῷ πρασίῳ, sed majora et subrotunda. Sic Plin. 27 initio cap. 8 : Balloten alio nomine Melamprasion Græci vocant. Sed subjungit, Foliis majoribus quam porri : hallucinatus, ut quidem volunt nonnulli. [De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 222.] At Nicol. Myrepsus πράσιον vocare Æruginem etiam perhibetur [sic],

ut quæ et ipsa porri colorem viridem imitetur. [Nicander. Al. 47 : Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὀδῶσι.] Ad πράσινος vero ut redeam, utuntur eo Latini quoque. Prasinus enim color ap. Plin. legitur, ap. Martial. Prasina synthesis, ap. Plaut. Prasina vestimenta.

[Πρασινώδης. V. Πρασινοειδής.]

[Πράσιον, τό. V. Πράσινος.]

[Πράσιοι, οἱ, Prasii. Steph. Byz. : Πρ., ἔθνος Ἰνδικόν, Διονύσῳ πολεμῆσαν. V. Strabon. 15, p. 703, Arrian. Ind. 10, 5. Πραίσιοι ap. Plutarch. V. Alex. c. 62, Ælian. N. A. 9, 9; 13, 8; 15, 7; 16, 9 : quam formam Diodoro 17, 93, restituit Wessel., ubi codd. ταβραισίων, uno excepto, qui βρασίων. Nomen regionis est ap. Ælian. N. A. 17, 39 : Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστί· ubi Πρασιανῇ Gillius, Πρασιακῇ Schneiderus. || V. Πράσον.]

[Πράσιος. V. Πραΐσος.]

[Πράσιος. V. Πράσινος.]

Πρᾶσις, εως, ἡ, Venditio, alicubi etiam Auctio. Plato Rep. 2, [p. 371, D] : Πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονεῖν, Operam suam ad emptionem et venditionem locare. Idem [Leg. 8, p. 849, B] τὴν πρᾶσιν ποιεῖσθαι, Vendere, Venale habere, In vendendo occupatum esse. [Πρᾶσιν αἰρεῖν Aristoph. ap. Polluc. 7, 13 (fr. 477), de servis postulata venditione dominum mutantibus. Philo p. 892, C : Ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακόδουλοι.] Quod vero Plut. Othone [c. 4] dicit, Τὴν ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον, Philelph. vertit, Ad emptiunculas annonam vendunt. [Sext. Emp. p. 494, 28 : Ὄψον πράσεως. Achill. Tat. Leuc. p. 191, 1 Jacobs. : Πλέον ἐμπολήσειν ἐκ τῆς ἐμῆς πρ. Id. ib. p. 30, 13 : Τὴν πρ. ἐκέλευσεν ὁ Ζεύς. Hase.] Item Βίων Πρᾶσις inscribitur Luciani Dialogus quidam, i. e. Vitarum auctio, ut Micyllus vertit. Ex 4 Reg. 12, [5] : Ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτῶν, pro Juxta ordinem suum. Alicubi scribitur Πρᾶσις [vitiose. Forma Ion. Πρῆσις ap. Herodot. 1, 153; 4, 17.]

[Πρασίτης. Πρασῖτις. V. Πράσινος.]

[Πρασίων, ωνος, ὁ, Prasio. Πρ. Πτολλαρίωνος, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 640. || Medicus, ap. Galen. vol. 13, p. 800. G. Dind.]

Πρασοειδής, ὁ, ἡ, Porro similis, Porri speciem gerens. Plin. 37, 8, de topazio : Duo ejus genera faciunt, Prasoidem atque Chrysopteron similem chrysoprasio. [Hippocr. p. 19, 40 : Πρασοειδέα καὶ μέλανα (διαχωρήματα)· 41, 7; 54, 13. P. 207, F : Πρ. ἔμετος· 1216, B. « Galen. vol. 18, part. 1, p. 107, 4 : Χυμὸς ὁ πρασοειδής. Id. vol. 6, p. 742, 17 : Ὠχρὰ καὶ πρ. (ἡ χολή). » Hase. Arrian. Hist. Ind. c. 16, 5 : Πώγωνας πρ. Schol. Theocr. 13, 42. || Galen. vol. 13, p. 173 : Ὀνομάζεται δὲ (τὸ ἔμπετρον) καὶ πρασοειδές.]

[Πρασόεις, οεσσα, εν, idem. Oppian. Hal. 1, 107 : Θῖνα δ' ἀνὰ πρασόεσσαν ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνῃσι.]

Πρασοκουρίς, ίδος, ἡ, Hesychio ζῶον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα, et in primis τὰ πράσα : unde et nomen. [Corrupte Phot. p. 447, 2 : Πρασοκουρεῖς, χλωροί. Strattis ap. Athen. 2, p. 69, A : Πρασοκουρίδες, αἳ κατεφύλλους ἀνὰ κήπους ... βαίνετε.] Sic Theophr. H. Pl. 7, 5 : Καὶ ἐν τῇ θριδακίνῃ καὶ ἐν τοῖς πράσοις καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν αἱ πρασοκουρίδες. Idem philosophus ibid. docet quomodo capienda sint ista animalcula, itemque Diophanes Geopon. 12, [9] et Pallad. 1, 35. Meminit τῶν πρασοκουρίδων Aristot. quoque H. A. 5, 19 [et Ælian. N. A. 9, 39], scribens eas ἐκ τῶν καράβων nasci, et habere πτερά. Gaza hic Blattas vertit, ap. Theophr. Porricidas : quod magi probant, quum blattæ sint potius αἱ σίλφαι. Notandum vero, ap. Theophr. scriptum esse πρασοκουρίδες, itemque ap. Hesych.; sed perperam, ut vel alphabetica ap. hunc series ostendit. [Pallad. De re rust. 1, 35, 13 : Prasocuridas *Græci vocant animalia quæ solent hortis nocere*. Ubi nomen in codd. diversis modis est corruptum.]

Πρασόκουρον, τό, Falx, qua porrum detondent, δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν, Epigr. [Anth. Pal. 11, 203.]

Πράσον, τό, Porrum, olus satis notum. [De quo v. Theophr. H. Pl. 7, 1.] Apud Athen. [Anaxandr. 4, p. 131, E : Πράσα, γήτειον. Antiphanes] 13 [p. 572, C] :

Τῶν πράσων ἑκάστοτ' ἐπιδεικνεῖ μεθ' ἡμῶν. Eodem libro [Eubulus p. 571, F]: Τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. Apud Eund. 14, πράσον θαλάσσιον, Porrum marinum : ap. Diosc. πράσον κεφαλωτὸν, Porrum capitatum, 4, 179; cui opp. τὸ καρτὸν πράσον, Porrum sectivum. [Galen. vol. 6, p. 658, 9. Artemid. 1, 67: Πράσα τὰ κειρόμενα. Χυλὸν πράσων Hippiatr. p. 24, 30; 78, 26; 118, 24. Πράσων δυσοδμίας Philo vol. 1, p. 484, 8. Græci etiamnunc vocant Πράσον quod est Gallicum *Poireau*. Hase.] || Πράσον dicitur etiam Algæ species quædam; nam teste Theophr. H. Pl. 4, 7 [6, 1], τοῦ φύκους unum genus πλατύφυλλον est, herbido colore, quod πράσον vocant, nonnulli ζωστῆρα. Nominis ratio est, quod radicem habeat oblongam et crassam, qualem τὰ κρομμυογήτεια et τὸ καρτὸν πράσον, coloreque sit viridi ut porrum. Sic Plin. 13, 25 : Phycos, quod folia lata colore viridi gignit, quidam πράσον vocant, alii Zostera. Meminit et Hesych. [Πράσα, τὰ βρύα καὶ τὰ φυκία.]

[Πράσον, τὸ, Prasum. Steph. Byz. : Πρ., ἀκρωτήριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ οἰκήτορες Πράσιοι. Memoratur a Marciano Peripl. p. 10, 12.]

[Πρασόργη, ἡ.] Apud Hesych. reperio et Πρασόργην, expositum δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσι, Falcem, qua porros detondent s. incidunt : alio nomine πρασόκουρον dictam.

[Πρᾶσος. V. Πραῖσος.]

[Πρασοφάγος, ὁ, ἡ, Porrum comedens. Πρασοφάγος n. pr. ranæ ap. Hom. Batrach. 237.]

[Πρασόχροος, ὁ, ἡ, Qui colore viridi est. Tzetz. Hist. 8, 969, 972, 973. Elberl.]

[Πρασσαιβοί, οἱ, Prassæbi, gens Thesprotica ap. Steph. Byz.]

[Πρασσαῖος, ὁ, Porri colorem imitans. Ranæ nomen, a viridi colore, Hom. Batrach. 254.]

Πράσσω [Ionice Πρήσσω, de quo HSt. infra separatim dixit] et Πράττω, Facio, Ago. Quidam certam quandam constituunt differentiam inter πράττειν et ποιεῖν, ex iis quæ ab Aristot. disseruntur Polit. 1, 3, ad quod te remitto. Apud Eund. certe De poet. [c. 3, 6] legimus, Καὶ τὸ ποιεῖν, αὐτοὶ μὲν δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν. [Æsch. Prom. 660 : Ὡς μάθοι τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα.] Xen. Cyrop. 4 [5, 1, 1] : Οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν. Dem. : Μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι. [Id. p. 32, 17 : Τὸ πράττειν τοῦ λέγειν ὕστερον.] Et, Τὰ δίκαια πράττειν, [Isocr. p. 128, B,] Aristot. Eth. [Μηδὲν παρὰ τὸ δίκαιον πράττειν, Isocr. p. 186, C.] Sicut vicissim dicitur πράττειν τὰ ἄδικα. [Plato Apol. p. 28, B : Πότερον δίκαια ἢ ἄδικα πράττει.] Itidemque πράττειν τὸ κακὸν ap. Greg. Naz., Aliquid mali facere, perpetrare. [Πράσσειν ἀρετὰς Pind. Isthm. 6, 15. Æsch. Ag. 1467, de Helena multorum malorum auctore : Ἀξίστατον ἄλγος ἔπραξε· Suppl. 269 : Τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια πράξας· 774 : Πράξασ' ἀρωγήν· 1009 : Μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν, ut τοῖς ἐχθροῖς ἡδονὴν ποιεῖν dixit Demosth. p. 437, 3. Ὕμνον πράσσειν Musæ dicuntur a Pind. Nem. 9, 7, poetæ carminis componendi facultatem largientes. Χάριν πράσσειν τινὶ, Gratificari alicui, Eur. Ion. 37, 896, El. 1133. Tragicus ap. Plut. Mor. p. 751, D : Βίᾳ δὲ πράξας χάριτας ἢ πείσας κόρην;] Dicitur etiam πράττω ταῦτα περὶ τούτου, et πράττω ταῦτα πρὸς τοῦτον, necnon ὑπὲρ τούτου. Thuc. 4 : Περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀνδρῶν πράξοντας ὅ, τι ἂν ὑμῖν τε ὠφέλιμον κτλ. 6 : Καὶ περὶ τοῦ παντὸς πλοῦ τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ᾗ ἂν αὐτοῖς δοκῇ ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. At secundum illud quum ap. alios legimus, tum ap. Isocr. : qui etiam dicit πράττειν ὑπέρ τινος, non addito accus., quemadmodum Gallice dicimus *Faire pour quelcun*, pro Facere ea quibus res ejus adjuvemus, Consulere rebus ejus, generalius Stare ab ejus partibus. Xen. autem dixit omisso itidem accus. πράττειν περὶ εἰρήνης, Hell. p. 345 [6, 3, 3], de quo genere loquendi, simul et de πράττω juncto vel cum ὑπὲρ, vel cum πρὸς, dicam et infra, ubi agam de ea illius signif. qua ponitur pro Transigo s. Tracto. Apud eund. Thuc. πράσσειν ὅτῳ τρόπῳ, possumus fortasse interpretari ad verbum, *Faire en sorte que*, 4, [128]: Ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, *Il faisoit en sorte qu'il se peust joindre avec les uns, et rompre l'alliance avec les autres.* Latine autem fuerit reddendum hic πράσσειν, vel verbo uno, Agere, vel duobus, Dare operam : verum sequente particula Ut. Quinetiam dicendum potius fuerit fortassis Hoc agebat, ut etc. quam, Agebat ut, non præfixo pronomine. Sed malim, Operam dabat. Sic autem et quum dicitur πράττειν ὅπως, etc. reddemus aptissime, Operam dare ut. Dem. C. Phil. 3 [p. 118, 19] : Ὥστε μοι δοκεῖ οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπεῖν οὐδὲ πράττειν. Eodem pertinet et iste Ejusd. locus in Or. de perperam obita leg. : Ἐμοῦ τῷ τῶν συμμάχων συνηγοροῦντος δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση καὶ δικαία γενήσεται πράττοντος. Eodem inquam pertinet locus iste, quum Attice dictum sit πράττοντος τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση γενήσεται, pro πράττοντος ὅπως ἡ εἰρήνη ἴση γενήσεται. Ideoque perperam in VV. LL., postquam dictum est πράττω significare Contendo et laboro ut aliquid fiat, subjungitur pro exemplo, πράττειν γάμον : cum quo accus. aliisque hujusmodi quid valeat πράττειν, docebo mox.

|| Πράσσω, vel Πράττω, Ago : ut dicitur Agere res, negotium, negotia (ut Cic. ad Att. : Tuam in agendis nostris rebus diligentiam mirifice diligo); Administro, Tracto. Thuc. 1, [129] : Πρᾶσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπῃ κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. At vero ap. Eund., itidemque ap. Xen., legimus aliquos reverti οὐδὲν πράξαντας pro eo quod Latine dicitur Re infecta. [Eur. Hec. 813 : Ἔοικα πράξειν οὐδέν. Polyb. 32, 25, 10 : Οὐδὲν πράττειν δυνάμενος.] Quo in l. non dubium est, quin subaudiatur πράγματα : cum quo subst. duobus modis junctum reperitur. Dicitur enim non solum πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα [ut ap. Plat. Gorg. p. 514, A], sicut et τὰ πολιτικὰ [ut ap. Plat. Apol. p. 31, D], sine adjectione, vel τὰ τῆς πόλεως, itidemque πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, sicut πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, sine adjectione, sed etiam simpliciter, πράττειν τὰ πράγματα. Est autem πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, etc., item πράττειν τὰ δημόσια, vel τὰ κοινὰ [Aristoph. Eccl. 309 : Ὅταν πράττωσί τι κοινόν. Aristot. Pol. 7, 2], Agere res ad remp. pertinentes, s. res reip., Tractare negotia publica, Administrare remp., Esse in magistratu : cui πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, s. potius sine adjectione, πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, interdum opponitur, significans Esse privatum, ut vertit Bud. : qui etiam hunc Lysiæ locum affert, in quo dicitur aliquis τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, et τὰ ἀλλότρια, peculiari signif., Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, νῦν ἠνάγκασμαι τούτου κατηγορεῖν· quem ita vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam; vel, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Suspecta autem esse possit ea interpretatio, quam Idem huic ejusd. Lysiæ dat loco [p. 135, 19] : Προσιόντες τῷ Ἀριστοφάνει οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα· vertit enim, Qui negotia facessere tum solebant. Herodoto quidem certe πράσσειν τὰ πράγματα (sed ap. eum scribitur Ionice πρήσσειν τὰ πρήγματα), est Rebus ad remp. pertinentibus operam dare, Actui rerum vacare, atque adeo Jus dicere, ut Idem testatur : ex eo afferens non solum Πρήσσειν τὰ πρήγματα, sed etiam, Ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα. [Πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, Suas, non aliorum, res curare, Soph. El. 678 : Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε. Plato Polit. p. 307, E : Τὰ σφέτερ' αὐτῶν πράττοντες· Rep. 4, p. 433, D : Ὅτι τὸ αὑτοῦ ἕκαστος εἷς ὢν ἔπραττε· Gorg. p. 526, C : Φιλοσόφου τὰ αὑτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ. Πολλὰ πράττειν v. s. v. Πολύς. Περισσὰ πράσσειν Soph. Antig. 68.] || At vero Πράττειν κάθοδον τινὶ, Plut. in Cic. [c. 33], est Conficere alicui reditum ab exilio, et impetrare, Efficere ut quis redeat ab exilio. Cui non dissimile est ap. Soph. Aj. [446], ὅπλα πράττειν τινὶ, Facere s. Efficere ut quis potiatur armis. Atque ut πράττειν illic reddo etiam Impetrare, sic in isto Isocr. loco redditur, Ad Nic. [p. 19, A] : Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν. [Pind. Pyth. 10, 19 : Ὁ μὲν που τοῖς γε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν, et πράσσειν κλέος, Famam acquirere, Isthm. 5, 10. Πρ. δεσμὸν 2, 74. Πρ. ἄκοιτιν Nem. 5, 66. Eur. Or. 355 : Θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου. Plato Phædr. p. 232, D : Ὅσοι δι' ἀρετὴν ἔπραξαν ὧν

ἐδέοντο. Et forma media Pind. Pyth. 3, 205 : Πηλέος πράξατ' εὐμαρίς.] Quod autem dicitur a Plut. [Mor. p. 749, D : Υἱῷ] πράττουσα γάμον κόρης, Bud. vertit, Tractans connubium, et interpres ejus; sed malim Moliens connubium, ut dixit Tac. Moliens nuptias. [Philostr. p. 737 : Πολυξένης ὁ Ἀχιλλεὺς ἦρα καὶ τὸν γάμον τοῦτον ἑαυτῷ ἔπραττε.] Scio tamen Latine dici etiam Facere nuptias; sed ambiguitate non careret hæc interpret., nam ut dem inveniri alicubi Facere nuptias pro Moliri, at multo frequentius esse dico hoc loquendi genus pro eo ipso quod dicimus *Faire un mariage*, quam in illa altera signif., i. e. *Traitter un mariage*, vel *Pourchasser un mariage*, aut etiam *Poursuyvre*. [Pind. Nem. 3, 81 : Λεόντεσσιν ἔπρασσεν φόνον, i. e. Intulit cædem. || Πράττειν grammatici dicere solent de libris scriptorum qui leguntur s. tractantur. Suidas s. v. Ἀριστοφάνης : Δράματα δὲ αὐτοῦ μδ', ὅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα ταῦτα, i. e. quæ supersunt. Schol. Nic. Ther. 7 : Οὐδαμοῦ τοῦτο εἶπεν Ἡσίοδος ἐν τοῖς πραττομένοις. Tzetz. Proleg. ad Lycophr. p. 256 : Κωμῳδοὶ πραττόμενοι Κρατῖνος, Εὔπολις κτλ. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 749, 17 : Κρατῖνος ὁ καὶ πραττόμενος. Hæc collegerunt Lobeck. Aglaoph. p. 567 et Meinek. Hist. com. p. 560, collato simili substantivi πρᾶξις usu. « Πράσσειν συλλογισμοὺς, Syllogismos tractare, Operam dare arti syllogisticæ, Epict. Diss. 2, 17, 27. Πράσσειν εἰσαγωγὰς ib. 1, 29, 23; 2, 16, 34, videtur esse, Operam dare institutioni præceptoris, Occupari in perdiscendis doctrinæ rudimentis. » Schweigh.]

|| Πράσσω vel Πράττω, vicinam proxime præcedenti signif. habet junctum etiam quibusdam præpositionibus. Dicitur enim πράττειν τι πρός τινα, pro Agere cum aliquo de re quapiam, Transigere cum aliquo. Thuc. [4, 114] : Καὶ πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως. Isocr. Trapez. [p. 363, B] : Ἐγὼ δ' ἠξίουν πρὸς Μενέξενον πράττειν ὅ, τι βούλοιτο, πρὸς δ' ἐμὲ ποιεῖν α' τὸν τὰ συγκείμενα· nisi quis hic simplicius etiam accipiendum existimet πράττειν. Interdum vero et cum sola præp. habente suum accus., ut rursus ap. Thuc. 2, [5] : Καὶ Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες, Quocum transegerunt proditores. [4, 74 : Τῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πραξάντων.] Itidem pass. Πράσσονται πρός σε τὰ πολλὰ, ex Æschine [p. 62, 40], pro Transiguntur tecum. Quinetiam cum præp. ἐς ap. eund. Thuc. 1, [131] : Πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς ἐς τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος. Ubi Interpres reddidit Tractare cum barbaris. Possumus autem aptius interpretari, meo judicio, Transigere aliquid cum barbaris; aut etiam, Rationis aliquid contrahere cum barbaris. At schol. subaudit, τὰ συμφέροντα ἑαυτῷ. Talis est certe usus verbi Gallici, *Prattiquer*, de quo dixi in Πραξικοπεῖν. At junctum præp. μετὰ affertur pro βουλεύεσθαι, Consultare, ex Thuc., Οἱ δὲ μετ' Ἀθηναίων πράξαντες. [Isæus p. 52, 4 : Ἀδικηθεὶς ὑπὸ Δικαιογένους μεθ' ἡμῶν πάλιν ἔπραττεν, Nobiscum faciebat, Ad nostras partes redibat.] Ut autem eadem opera dicam de hoc verbo cuipiam alii præpositioni juncto, sciendum est, πράττειν junctum cum περὶ, posse itidem reddi verbo Agere : ut in illo Xen. l., cujus antea mentionem feci, πράττειν περὶ εἰρήνης, Agere de pace : Hell. 6, p. 345 [c. 3, 3] : Ὑποσχόμενος γὰρ Ἰφικράτει, εἰ αὐτὸν ἀφήσει, ἢ χρήματα πέμψειν τῷ ναυτικῷ, ἢ εἰρήνην ποιήσειν, οὕτως Ἀθήναζέ τε ἦν καὶ ἔπραττε περὶ εἰρήνης. Ubi observa, eum, qui pollicitus est se ποιήσειν εἰρήνην, Facturum esse pacem, dici πράττειν περὶ εἰρήνης. [Soph. OEd. T. 125 : Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε· ubi de latrone subornato agitur.] || Dicitur alioqui et Πράττειν εἰρήνην, sicut ποιεῖν εἰρήνην. Dem. [p. 30, 16] : Ἐπράττετ' ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην. [Πρ. φιλίαν id. p. 281, 19.] Quod autem attinet ad πράττειν junctum præpositioni ὑπὲρ, dicitur a Dem. πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου ea signif. qua dixit Isocr., Τῶν πραττόντων ὑπὲρ αὐτῆς, ubi quid valeat πράττειν, paulo ante docui. Apud Dem. certe πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου, exp. uno etiam verbo Φιλιππίζειν. Possumus autem, ut opinor, dicere nihil aliud esse πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου quam quod alibi dicit πράττειν Φιλίππῳ, atque adeo συμπράττειν Φιλίππῳ. Ubi observa obiter et hunc usum verbi πράττειν dativo juncti [p. 126, 4] : Ἐν Ὠρεῷ Φιλιστίδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ, καὶ Μένιππος κτλ. Pagina autem sequente, Οἱ δ' ἐν αὐτοῖς οἷς χαρίζονται, Φιλίππῳ συμπράττουσιν. Sic Plut. Alcibiade [c. 24] : Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς. Sed ante ipsum etiam Demosthenem ita usus est hoc verbo Thuc.; ap. eum enim legimus non solum [8, 5] πράσσειν τοῖς Λεσβίοις, sicut πραττόντων Λεσβίοις in l. Plut. quem modo protuli, sed etiam Λακεδαιμονίοις πράσσοντας, l. 5, [76]. At in VV. LL. affertur πράσσω σοι et pro Tecum transigo, ex Thuc., et quidem peculiariter etiam pro συνεργῶ εἰς τὴν προδοσίαν, ex schol. Thuc., ut opinor. [Thucyd. 4, 110 : Οἱ πράσσοντες αὐτῷ· et 113. Ib. 76 : Τῷ Ἱπποκράτει τὰ Βοιώτια πράγματα ἀπὸ τινων ἀνδρῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπράττετο. Vid. Duk. ad 4, 89. « Πράττειν τινὶ τὴν πόλιν, Prodere alicui urbem. Polyb. 4, 16, 11 : Πραττομένης αὐτοῖς τῆς ... πόλεως· 4, 17, 12 : Τοῖς Αἰτωλοῖς ἔπραττον τὴν πόλιν· 13, 4, 6 : Δόξας τὸν Τάραντα πράττειν Ῥωμαίοις. » Schweigh.]

|| Πράσσω, vel Πράττω cum adverbio, aut etiam cum adjectivo plurali neutro, interdum quidem reddi potest impersonali, Agitur : ut καλῶς πράττω, vel εὖ πράττω, Bene s. Præclare mecum agitur; interdum vero, et quidem sæpe, alio gen. loquendi eundem tamen sensum habente, aptius redditur. [Eur. Iph. T. 668 : Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς· Heracl. 794 : Πράξας ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.] Πράττω, inquit Bud., etiam absolute positum significat Vivo, Ago, i. e. Ætatem ago, Sorte aliqua utor : ut Dem. [p. 311, 12] : Ἦν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν οἰόμενος, οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἑσπέρας, πῶς χρὴ ὀνειδίζειν τὴν τύχην ἑτέρῳ; Qui se felicissimum existimat, secum a fortuna actum esse præclarissime censet. Affert vero ex alio Ejusdem loco, Πράττων οὐ κατ' ἀξίαν, pro Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus, Qui ea fortuna non usus est, qua dignus erat. Item, Ταπεινῶς πράξας, dictum de homine afflicto et opibus fortunisque lapso, ab Isocr. Ad Phil. [p. 95, A] : Καίτοι τίς ἂν προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα; Inde βέλτιον πράττειν, et ἄμεινον πράττειν, et κακῶς πράττειν dicunt, et καλῶς πέπραγε, in præterito. Hæc ille. [Eur. Alc. 961 : Κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι.] Sciendum est autem, hunc usum medii præt. Πέπραγα frequentem esse Aristophani præsertim, et quidem cum utraque constructione, sc. et cum adverbio, et cum neutro plurali. Dicit enim Pl. [633] : Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, Præclarissime actum est, aut agitur, cum hero, Fortunatissimus est herus. Ib. [629] : Ὡς μακαρίως πεπράγατε, pro Quam feliciter vobiscum actum est, aut etiam Agitur, Quam felices estis! Atque ut πράττειν μακαρίως, sic etiam πράττειν εὐδαιμόνως [802] legitur. Vicissim autem πεπράγαμεν ἀθλίως, pro Pessime nobiscum actum est, agitur. Sic et πεπραγὼς κακῶς [Av. 605], de misero. At vero cum accus., ut [Ran. 303] : Πεπράγαμεν πάντα τἀγαθά. Atque ut πράττειν ἀγαθὰ dicitur, ita vicissim πράττειν πονηρὰ, de afflicto, ap. Plut. [Comp. Lys. et Sullæ c. 1, V. Cic. c. 18.] Synes. autem et cum adverbio, Πονήρως πέπραγε. [Herodot. 5, 34. Φλαύρως πρήσσειν 6, 94. Οὐδὲν ἄμεινον πρήσσειν 4, 157.] Item πράττειν χεῖρον, ap. Isocr. Legitur etiam in sing. πράττειν οὐδὲν χεῖρον τὰ ἄλλα, ubi subauditur κατά. [Thucyd. 8, 95 : Χαλεπώτατα ἔπραξαν φονευόμενοι ὑπ' αὐτῶν.] Sciendum est porro hoc verbum eundem usum habere et cum nonnullis adjectivis alius generis : ut πράττω χρηστόν τι, Eur. [Aristoph. Pl. 341.] Et πράττω κεδνὰ, μεγάλα, quod in VV. LL. exp. Splendidis honoribus sum donatus; afferturque ex eod. Eur. [Andr. 387. Aristoph. Av. 800 : Εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει· Eccl. 104 : Πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.] Invenio autem et ap. Aristot. hanc ipsam loquendi formulam, raram certe alioqui. Ita enim ille Rhet. 2, [12] : Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσι. Ubi tamen dubium esse possit an ita intelligendum sit πράττοντες, ut intelligitur πράττειν cum ταπεινὰ, a Plut. Galba [c. 23 extr., V. Thes. c. 6, al.]; ubi plane phrasis illa huic opponitur (nam ταπεινὰ πράττειν non aliud est quam ταπεινῶς πράττειν in l. quem modo habuisti ex Isocr.), an potius οἱ μεγάλα πράττοντες di-

cantur Ii qui præclaras quasdam res gerunt, s. præclara quædam facinora edunt. Quam interpret. si sequamur, sequi itidem potius oportebit illa exemplaria, quæ repetunt articulum οἱ ante εὐτυχοῦντες: ut sc. non dicatur καὶ εὐτυχοῦντες tanquam ἐπεξηγητικῶς, sed tanquam de diversis, καὶ οἱ εὐτυχοῦντες: non enim εὐτυχοῦσι, quicunque præclara facinora edunt. Atque ita interpretando hunc l., fuerit μεγάλα πράττοντες dictum simpliciter, i. e. participio illo πράττοντες vulgarem retinente signif.: sicut eam retinet πράττειν junctum nomini καλὰ ap. eund. Aristot.: sed præfixo articulo. Ita enim ille Polit. 7, [1]: Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσιν. Proxime autem præcedentia verba erant, Ἐχόμενον δ' ἐστὶ καὶ τῶν αὐτῶν λόγων δεόμενον, καὶ πόλιν εὐδαίμονα τὴν ἀρίστην εἶναι καὶ πράττουσαν καλῶς. Insistit porro Aristot. significationi hujus loquendi generis καλῶς πράττειν, s. potius insistit ei quod proprie sonant illa verba, tanquam declarans unde signif. illam acceperint. Eodem certe pertinet, quod eod. libro scribit [c. 3]: Ἀδύνατον γάρ, τὸν μηθὲν πράττοντα, πράττειν εὖ· τὴν δ' εὐπραγίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ταυτόν. Quin tamen subtilius hæc disputentur, quam ut passim recepto usu comprobari queant, non dubium est. Sed de his hactenus. Considerandus est autem usus articuli cum adjectivis junctis huic verbo πράττειν, loco adverbiorum: sicut videmus ab Aristot. cum præfigi adjectivo καλὰ, cum illo etiam πράττειν, quod alteram signif. habet. Legimus enim in loco Dem. quem modo protuli, τὰ βέλτιστα πράττειν: sed Atticum esse articuli πλεονασμὸν existimo: ideoque non dubito quin Aristoph. dicturus fuerit etiam πεπράγαμεν τἀγαθὰ, sicut πεπράγαμεν πάντα τἀγαθά. Neque tamen horum exemplo puto dici posse τὰ ταπεινὰ πράττειν pro ταπεινὰ πράττειν, quum alibi, tum in Plut. Agide, p. 1460 meæ ed. [c. 3]: Τῶν πλείστων ἐξέπεσεν ἡ Σπάρτη καλῶν, καὶ ταπεινὰ πράττουσα παρ' ἀξίαν διετέλει. [Ἀντία πρ., Adversa fortuna uti, Pind. Pyth. 8, 72.] Præterea οἷα πέπραγε., pro Qualiter tecum actum est. Sed et cum alius generis adverbiis, ut [ap. Herodot. 3, 25; 6, 44; 8, 129, οὕτω ἐπρήξαν] ap. Thuc. 2, [4]: Οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, pro Eorum hæc erat fortuna, Res eorum ita se habebant, erant hoc in statu. [Æsch. Ag. 1288: Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἔπραξεν.] Et Πράττω παραπλησίως σοι, Utor fortuna simili tuæ. At illud, Κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι, pro Melius cum illis agitur quam sperarant, annumerandum est iis loquendi generibus, in quibus πράττω jungitur comparativo, ut βέλτιον πράττω, vel ἄμεινον: sicut ap. Aristoph. Pl. [344]: Ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν. Potest enim κρεῖττον ἐλπίδος resolvi in ἄμεινον ἢ ἔλπισαν. Interdum etiam πράττω κατὰ νοῦν, pro Agitur mecum ex animi sententia. [Aristoph. Eq. 549: Ἴν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων πράξας κατὰ νοῦν.] Plato Rep. 2, [p. 366, B]: Καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν. Venio ad εὖ πράττω, quod ideo in hunc locum reservavi, quia peculiarem etiam usum habuit: quamvis enim εὖ πράττω idem sit cum καλῶς πράττω, unde τὸ πράττειν εὖ, ap. Xen., Prosperitas [Pind. Ol. 4, 7: Εὖ πρασσόντων· Pyth. 2, 134: Εὖ πέπραγεν. Herodot. 1, 42; 5, 24, et alii quilibet. Eur. Phœn. 406: Εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἤν τις δυστυχῇ, ubi Valck.: « Tantundem hic fere valet ac μηδαμῶς, nequaquam; est enim negantis formula, sed bene ominata, qua fausta quævis alteri precabantur, qui istoc esset animo; *fortunata sis*, quæ sic facere debuisse censeas amicos paternos; sed *nequaquam* fecere. In eundem sensum εὐτυχοίης adhibetur, et rarius χαῖρέ σε in Eur. Med. 60. Non multum distat interdum ὄναιο. » Cui interpretationi δὲ particula obstare videbatur Brunckio et Porsono.] Et ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν ap. Plat. opposita, in Protagora: Ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχήν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου κτλ., quæ Bud. vertit, Quod vero tu antiquius ducis corpore animum, in quoque omnia tua possunt vel bene vel secus cedere, prout probum vel pravum esse evenit; de hoc vero etc. [Εὖ πράττειν τι i. q. κερδαίνειν τι, Soph. Œd. T. 1006: Ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι· Œd. C. 391: Τίς δ' ἂν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;] Est autem frequentior usus hujus εὖ πράττειν quam τοῦ καλῶς πράττειν, tamen salutationi epistolicæ εὖ πράττειν, non καλῶς πράττειν adhibebatur. Existimatque Plato longe aptiorem hanc salutationem esse quam quæ fit verbo χαίρειν: ut te docebit tertia ejus Epist., quam his verbis inchoat, Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας, ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν γράφων εὖ πράττειν, ὥσπερ εἴωθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν; Existimo autem Lucianum De lapsu in salut. [c. 4] ad hunc ipsum respexisse locum, quum dixit Platonem verbum χαίρειν rejicere tanquam μοχθηρὸν καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον, contra vero introducere εὖ πράττειν, tanquam κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Nisi forte ex alio Plat. loco hæc sumpta sunt: quum hæc ibi de εὖ πράττειν non dicantur; ut subjungat Lucian.: Καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν κτλ., ita ut videri possit ex alio hæc afferre loco. Videmus porro usurpari hanc salutationem a Plat. in suis Epistolis: ut Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν, item Πλάτων Δίωνι Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Et Πλάτων Περδίκκᾳ εὖ πράττειν. Sic Alexander in sua illa ad Aristot. Epistola, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν. Vicissimque Aristot. ei respondens, Ἀριστοτέλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν. Clauditur autem utraque verbo ἔρρωσο: sicut et quædam alia Aristotelis clauditur his, Τὰ δ' ἄλλα ἔρρωσο. Sed annotat Bud., Aristotelem Philippo scribentem, in fine epistolæ salutationem posuisse hujusmodi, Τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε. In alia, Πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δόξαντα. Fuisse autem et χαίρειν receptum in salutatione quæ præfigebatur epistolæ, vel ipse Alexandri pater Philippus in suis ostendit Epistolis, qui in earum limine, vel potius salutatione limini earum præfixa, utitur verbo χαίρειν, sicut Alexander εὖ πράττειν, ut videre est in iis quæ a Dem. proferuntur. Libet autem et quæ Bud. huc pertinentia scripsit, addere. Εὖ πράττειν, inquit, caput est vel frons epistolarum: moris tamen fuit olim, χαίρειν loco ejus dicere, et ita extat in Epistola Philippi ap. Dem. Pro Ctes. [p. 250 extr.] Et in Epistolis ipsius Dem. ita legitur, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. In Platonis vero Epistt. salutatio est εὖ πράττειν. Et paulo post, Tria igitur fuerunt usitata apud priscos, χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν. Per quod ultimum, bene optabant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secundum optabant ut actiones feliciter cederent et prono cursu. Per tertium, ut quum omnia ex animi sententia cessissent, animus lætitia frueretur. Hæc ille. Quibus addo, Flaccum utriusque salutationis vim exprimere volentem, ita orsum esse Epist. 1, 8: Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer, comiti scribæque Neronis. Perinde sc. ac si dixisset χαίρειν καὶ εὖ πράττειν: at certe ita copulata reperiuntur etiam alicubi. Latini alioqui potius jubebant Salvere, utentes itidem accusativo Salutem in fronte epistolarum: imitantes potius eos ex Græcis, qui non χαίρειν, nec εὖ πράττειν, sed ὑγιαίνειν jubebant eos ad quos scribebant. De quo usu verbi hujus, sicut et de illorum duorum, lege Luciani libellum Περὶ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος. Hoc addo, manifeste relinqui subaudiendum aliquod verbum cum his infinitivis: id autem esse posse, ni fallor, εὔχεται. [Menecrati scribenti Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν, Philippum insanam illius ridentem superbiam respondisse Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν, narrat Ælian. V. H. 12, 51.] Superest ut de verbi πράττειν juncto huic aliisve hujusmodi adverbiis, hoc quoque dicam: posse nos id interpretari Agitare, si quidem Gellium sequi libuerit. Quippe qui l. 16, cap. ult., in iis quæ de Arione ex Herodoto affert, hæc illius verba [1, 24]: Φαμένων δὲ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ τὴν Ἰταλίην, καὶ μιν εὖ πρήσσοντα λίποιεν ἐν Τάραντι, interpretatur, Eos dixisse hominem, quum inde irent, in terra Italia fuisse, eumque illic bene agitare. Sed addit, Et studiis delectationibusque urbium florere, atque in gratia pecuniaque magna fortunatum esse. Quæ certe videri possint ab eo adjecta ad declarandam latius quam ibi habent ista verba εὖ πρήσσοντα signif. Hoc enim sciendum est, interdum εὖ πρήσσοντας dici significando peculiariter Divites: cujus usus exempla quum ap. alios extant, tum vero ap. Aristoph., qui etiam dicit Pl. [29]: Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Tunc autem talis quædam est signif. illorum verborum restrictio, ut ita dicam, qualis quum εὐδαίμονες, itidemque Latine Beati vocantur, qui sunt divites. Ceterum εὖ πράττειν si recte interpretabimur Bene agitare, itidem ἄμεινον πράττειν s. βέλτιον, reddere poterimus, ut opinor, Melius agitare. Sed alicubi existimo posse nos aliquod loquendi genus non solum ab hoc, sed a superioribus quoque diversum, interpretationi horum verborum ἄμεινον πράττειν s. βέλτιον, adhibere, sc. Meliore esse conditione: ut vicissim χεῖρον πράττειν s. χεῖρον, Deteriore esse conditione.

‖ Πράσσω, s. Πράττω interdum etiam pro πάσχω ponitur, ut πάσχω pro πράττω. [Æsch. Pers. 727: Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Sept. 337: Βέλτερα τῶνδε πράσσειν· Ag. 1443: Ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.] Inde illud ambigue et lepide dictum ap. Eur. [Hec. 1021], Ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ κτλ. Vide Bud. p. 306.

‖ Πράσσω, s. πράττω, Exigo, Cogo: cum duobus accuss., sicut et πράττομαι, inquit Bud., qui tamen passivæ vocis duntaxat affert exemplum, ex Dem. [p. 467, 2]: Ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοστήν, Exigit tricesimam ab iis. [Pind. Ol. 10, 31: Ὡς Αὐγέαν πράσσοιτο μισθόν. Πράσσεσθαι ἀργύριον τοὺς Αἰγυπτίους Herodot. 2, 126. Plato Protag. p. 328, B: Ἄξιος τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι· Gorg. p. 511, D: Δύ' ὀβολοὺς ἐπράξατο.] Sic et in VV. LL. e Xen. [Mem. 1, 2, 5]: Τοὺς δ' ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. Idem [ibid. 1, 6, 11]: Οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ. [Alexis ap. Athen. 1, p. 21, D: Οὔ μήτε πράττεται τέλος μηδεὶς ποθ' ἡμᾶς ...] Et ex Thuc. [8, 5], Πεπραγμένος φόρους, Qui exigit tributa. Ex Eod. tamen πράττομαί σε χρήματα, etiam pro Mulcto te pecunia. Sed et cum alius generis accus., sc. δίκας, ex Philostr. Her.: Ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, ubi possumus uti itidem verbo Exigere: hoc modo, Horum pœnas exegi de eo. Addunt enim Latini interdum hanc etiam præpositionem verbo Exigo cum isto accus. Ideoque minime necesse fuit, mutata orationis forma, reddere, Ob hæc mihi pœnas dedit. [Æsch. Ag. 812: Δικαίων ὧν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. Frequentius idem forma utitur activa, ut Choeph. 311: Τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη· Pers. 476: Ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν. Polyb. 5, 54, 11: Ἑκατὸν τάλαντα ἐπιτίμιον αὐτοὺς πραξάμενος τῆς ἀγνοίας.] Sed et vox activa usum hunc habet, sc. pro Exigo, multo tamen rarius. [Pind. Ol. 3, 112: Στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος· et Pyth. 9, 181. Herodot. 1, 106: Φόρον ἔπρησσον παρ' ἑκάστων· 3, 58: Καὶ αὐτοὺς ἑκατὸν τάλαντα ἔπρηξαν. Πράττειν τοὺς ὀφειλέτας, Polyb. 38, 3, 10.] Lucian. [Vitar. auct. c. 18]: Τοιγαροῦν ὀνητέος, σοφὸς καὶ ὀξυδερκὴς ὤν· φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ, Quid exiges a me pro eo. I. e. Quod pretium exiges. Hoc autem perinde est ac si diceretur, Quanti eum indicas? [Passive Plato Leg. 11, p. 921, C: Ὃς ἂν ... μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ... διπλοῦν πραττέσθω. Τὰ πραττόμενα, Tributa, Polyb. 1, 72, 2. Ceterum ad hunc usum verbi fortasse referendæ Mœridis observationes p. 293, qui πράξομαι et πράξεται Atticæ, πράξω et πράξει communi dialecto tribuit.]

‖ Pass. Πράσσομαι, s. Πράττομαι, Fio, Conficior. [Pind. Ol. 2, 29: Τῶν πεπραγμένων ἐν δίκᾳ.] Thuc. 2: Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. Et, Δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεσθαι, ap. Aristot. Æsch. Prom. [75]: Καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ. [Eur. Heracl. 980: Τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.] Ex Eur. [Hipp. 680, 778] affertur πέπρακται sine adjectione etiam pro Actum est, Peracta res est. Item τὸ πεπραγμένον et τὸ πραχθέν, Quod factum est s. confectum. [Æsch. Prom. 683: Κλύεις τὰ πραχθέντα. Τὰ πραχθέντα τῶν Ἑλλήνων Diodor. 19, 65, ubi ὑπὸ inseri volebat HSt.] Ex Apophth. πραχθὲν πρᾶγμα, Res gesta. [Plato Prot. p. 324, B: Οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη. Sensu obsceno Theocr. 2, 143: Ἐπράχθη τὰ μέγιστα καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω. Eodem sensu Longus p. 40, 2, τῶν ἄλλων τι πρᾶξαι dixit.] Bud. Platonem πεπραγμένον sæpe dixisse de Cæde perpetrata testatur. [Leg. 9, p. 867, B: Οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι. Eur. Or. 1354: Ὁ πραχθεὶς φόνος. Πράσσω, Conficio, id est Occido, Æsch. Choeph. 440: Ἔπρασσε δ' ἅπερ νιν, ὧδε θάπτει. Similiter Eur. Or. 1139: Κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.] ‖ Et πράττεσθαι pro Transigi, vide supra cum πράττω significante Transigo.

‖ Interdum autem passiva vox pro activa ponitur: ut videmus πεπραγμένοι pro πεπραγότες in isto Dem. loco [p. 931, 27]: Οὐδὲν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ ὃ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. Sed et pro activa voce πράττειν significante Exigere, usurpatur passiva πράττεσθαι, ut paulo ante ostendi.

‖ At Πέπραγα med. præt. non solum iis adhibetur locis cujusmodi sunt ii quos paulo ante protuli, sed et simpliciter pro Feci ponitur, sicut πέπραχα: unde πεπραγέναι ap. Aristot., sicut πεπραχέναι, Fecisse. Apud Xen. autem partic. πεπραγὼς eam videtur sequi verbi πράττω signif., qua ponitur pro Impetro, Hell. 1, [4, 1]: Ὅτι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως. [Scripturam præteriti per χ, quæ apud Xenoph. Cyrop. 7, 5, 42, Anab. 5, 7, 29, Hell. 5, 2, 32, et sæpissime apud scriptores recentiores reperitur, veteribus Atticis minus placuisse significat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 5: Πέπραγεν διὰ τοῦ γ προκρίνουσι τοῦ πέπραχεν. Mœris p. 293: Πεπραγὼς ἐν τῷ γ Ἀττικοί, πεπραχὼς Ἕλληνες.]

‖ Ionicum Πρήσσω, poetis etiam usitatum, i. quod πράσσω: ut, Πρήσσειν τὰ πρήγματα, Herodot. [Idem 7, 58: Ὁ ναυτικὸς τὰ ἔμπαλιν πρήσσων τοῦ πεζοῦ· 2, 162: Δηλῶσαι τὰ πρησσόμενα.] Homer. Il. A, [562]: Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Hesiod. Op. [400]: Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις, ubi χρῆμα οὐ πρήξεις est Nihil efficies, proficies: qua signif. dicunt interdum Latini Nil agere. Invenitur autem et πρήσσειν κέλευθον ap. Hom., itidemque πρήσσειν ὁδὸν ap. Apoll. [Rh. 1, 1267], necnon ap. eum, quicunque est auctor Hymnorum qui Homero ascribuntur (ut certe aliquos ejus esse constat), ubi πρήσσειν quidam interpr. Conficere: ut sit πρήσσειν κέλευθον s. ὁδὸν, quod Latini dicunt Conficere iter, viam: quidam exp. περᾷν: ut Od. N, [83] ubi dicitur de equis scutica incitatis, Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Locus autem alter extat Hymno in Merc. [203]: Πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται, quum dixisset paulo ante, Ἀνέρα παῖδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. Sed hoc sciendum est, inveniri hoc ipsum verbum πρήσσειν junctum eorundem nominum genitivis: ut Od. O, [219]: Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Eust. περάσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν. Et [47]: Ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο. Videndum est autem an πρήσσω a περῶ derivantes, de qua derivatione dicam infra, possimus tamen reddere Secare s. Scindere viam, quibus utitur Virg. ‖ Πρήσσεσθαι, Exigere: quam signif. habet et πρήσσειν interdum, s. πράττειν, ut πρήσσεσθαι χρήματα, Herodot. [cujus exx. supra attulimus s. v. Πράσσεσθαι. In Ind.:] Πρήττω, Ionice pro πράττω, ut πρήσσω pro πράσσω. [Illud nunquam dixerunt Iones, sed solo usi sunt πρήσσω.] Diciturque ut πράττω ἄμεινον, ita et πρήττω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur. Πεπρηγέναι, Ion. pro πεπραγέναι, Factum esse, Herodot. [?]

‖ Πρήσσω originem traxit ex περήσσω, facta syncope, ut in κρητήρ, a κεράω s. potius κερήσω, Ionico. Dicitur vero πρήσσειν ὁδὸν pro Transire viam, h. e. Iter facere, Viam ire. Apoll. Arg. 1, [1267]: Πρήσσει δ' ὁδόν. Hom. Od. N, [83] de equis scutica incitatis: Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, Eunt s. Carpunt viam. Idem dicit etiam πρήσσειν ὁδοῦ, ubi subaudiri potest διά, sicut quum alibi dicit ἔλασσαν πεδίοιο, et ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο, Eust. subaudiri scribit διά. Od. O, [47]: Ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Ut viam carpamus, eamus, s. Per viam. Schol. exp. περάσωμεν.

[Πράστιλλος. V. Γράστιλλος, ubi add. Phot. Lex. p. 447, 1.]

Πρασώδης, ὁ, ἡ, dicitur pro πράσινος s. πράσιος: ut πρασώδης χολή, Porracea bilis, Bilis quæ porri colorem viriditate imitatur. Galen. eam πρασοειδῆ vocat, ut Hippocr. πρασοειδὲς διαχώρημα: apud quem itidem

legimus, Εἴη τὸ ἐμεύμενον πρασοειδές. [De eadem Gal. vol. 19, p. 488, 2 : Πρασώδης ἐμουμένη τε καὶ διαχωρουμένη φαίνεται· conf. ib. p. 490, 6. Hase. || Πρασώδης θάλασσα, Indici pelagi pars, nomen a colore sortita, ap. Marcian. Peripl. p. 12, 28, 29, Agathemer. 2, 2, p. 49, et Ptolem. « Justin. M. Or. c. Græc. 21, p. 262, A. » Jacobs. || Πρασώδης, Algosus, Tatian. Ad Græc. p. 76.]

[Πράσων, ωνος, ὁ, Praso, Ægypti filius. Chœrob. in Theodos. p. 76, 27.]

[Πραταιμένης, ους, ὁ, Pratæmenes, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 1089. Πρατημένης scriptum in duabus aliis ib. p. 1090. G. Dind.]

[Πρᾱταλίδας, ὁ, Pratalidas, n. pr. Doricum. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 448.]

[Πρατηροσία vel Πρατασία. V. Προηρόσια.]

Πρατέος, α, ον, Vendendus, Plato Leg. [8, p. 849, C : Ὅσα πρατέα ἑκάστοις ἢ ὠνητέα.]

Πρᾱτήρ, ὁ, Venditor. [Phot. p. 447, 3 : Πρατήρ, οὐχὶ πράτης ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται. Pollux 3, 124; 7, 8.] Plato Leg. 11, [p. 915, D] : Ἀναγέτω μὲν ὁ ἔχων εἰς τὸν πρατῆρα ἢ τὸν δόντα, Ad venditorem, vel donatorem. [Inscr. Ten. ap. Bœckh. vol. 2, p. 264, n. 2338, 47 : Πρατῆρες Ἰσοκλῆς Κλεογένους. It. ib. l. 54, 57, 91, 95. De differentia vendentis et πρατῆρος, qui sæpe est Fidejussor s. Auctor secundus, conf. Bœckh. ib. p. 273 sq. Hase.] Item πρατὴρ λίθος [ap. Polluc. 3, 78, 126], Lapis cui mancipia venalia imponebantur, unde mancipia vendebantur : quem Aristoph. vocat τράπεζαν, Plut. Solone, τὸν κήρυκος λίθον. [Liban. 47 (?). Theodoret. vol. 4, p. 339. Wakef.]

Πρατήριον, τὸ, Locus in quo res venales venum exponuntur, Forum : pro quo ap. Herodot. [7, 23] Ionica dialecto Πρητήριον, cui synonymum πωλητήριον. [Mœris p. 314 : Πωλητήριον Ἀττικοί· πρατήριον Ἕλληνες.] Sic dicitur etiam ὁ πρατὴρ λίθος, Lapis ille in quo servi venales exponebantur, Pollux [3, 78 et 126] : Plaut., O stulte, nescis nunc vendi te; atque in eo stas lapide, ubi præco prædicat : i. e. ἐπὶ τοῦ πρατηρίου, ἐπὶ τοῦ πρατῆρος λίθου. [Plut. Mor. p. 972, D : Ὀπώρας πρατήρια.] In hoc vero Basil. l., qui non integer citatur, Τούτους ἀγαγὼν εἰς τὸ πρατήριον, ambiguum est an pro illo Lapide accipiatur, an pro Foro et mercatu. [Idem Basil. t. 1, p. 387, B. Id. ib. p. 164, C : Παῖδας ἐλευθέρους ὑπὲρ χρεῶν πατρικῶν ἑλκομένους εἰς τὸ πρ. Hase. Themist. Or. 21, p. 260, C : Πρατήριον ποιεῖν τοῦ δικαίου τὰ ἀνάκτορα τῶν Μουσῶν.]

Πράτης, ὁ, Venditor, [Auctor, Distractor addunt Gl.] i. q. πρατήρ, Pollux [3, 125, et 7, 8] ex Isæo et Hyperide. [Ἐμπολαῖος per πράτης exp. gl. Aristoph. Pl. 1156. Atticos non hac forma esse usos, sed πρατῆρ prætulisse annotavit Phot. s. v. Πρατήρ citatus. « Christophorus in meis notis ad Eunap. p. 280, v. 72. Choricius ineditus : Οἱ πρατῆρες σιγῶσι. » Boiss. Jo. Clim. p. 269, 22 : Ὁ πρ. τὸ κέρδος ψηφίζει. Jo. Chrys. In Matth. p. 505, B : Οἱ τῶν οἴνων πρᾶται. Hase.]

[Πρατίας, ὁ, Venditor, ὁ τὰ δημόσια πωλῶν, κῆρυξ δημόσιος, Hesych. et Phot. Lex. p. 447, 4. Adde Polluc. 7, 8, qui comœdiæ hoc vocabulum tribuit.]

[Πρατίνας, α, ὁ, Pratinas, Phliasius, poeta tragicus, Æschyli æqualis, cujus de vita nonnulla prodidit Suidas, fragmenta quædam carminum servavit Athenæus. De declinatione Πρατίνας Πρατίνα Chœrob. In Theodos. p. 38, 7, ubi Πρατίνας scriptum.]

[Πρατίνιον. V. Πρατήρ.]

[Πρατιστεύω. V. Πρωτιστεύω.]

[Πρατίων, ωνος, ὁ, Pration, Romanorum legatus ad Antiochum Epiph. ap. Polyb. 28, 19, 1.]

[Πρατόδημος, ὁ, n. pr. ap. Thucyd. 2, 67, ubi nuper Στρατόδημος e libris melioribus restitutum.]

[Πρατόκλεια, ἡ, Pratoclea, n. pr. in inscr. Anaphæa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 89.]

[Πρᾱτόλᾱος, ὁ, Pratolaus, Dorice pro Πρωτόλαος, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 655, 656. || Contracta ejusdem nominis forma est Πρατόλας in aliis inscrr. ib. p. 617, et ap. Welcker. in *Bullettino dell' Instituto* 1844, n. 7, p. 147.]

[Πρᾱτόμολος, ὁ, Pratomolus, Dorice pro Πρωτόμολος, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 630.]

[Πρᾱτόνῑκος (pro Πρωτόνικος), ὁ, Pratonicus, Spartanus, in inscr. ib. p. 625 et ap. Welcker. l. c. p. 147, aliisque vel sic vel Πρατόνικος scriptum. V. Keil Anal. p. 77.]

[Πρατός, ἡ, όν, Venundatus. Soph. Tr. 279 : Πρατόν νιν ἐξέπεμψεν. « Maccab. 2, 11, 3, juxta al. : Πρατὴν τὴν ἀρχιερωσύνην ποιήσειν. » Schleusn.]

Πρᾶτος, Dorice pro πρῶτος, ap. Theocr. et alios. [V. Πρῶτος.]

Πράτρια, ἡ, Venditrix.

[Πράττω. V. Πράσσω.]

[Πρᾱτύλος (pro Πρωτύλος), ὁ, Pratylus, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 634.]

[Πρᾶτυς, ὁ, Pratys. Aristot. Rhet. 3, 11 : Ἔστι γὰρ... τὸν Νικήρατον φάναι Φιλοκτήτην εἶναι δεδηγμένον ὑπὸ Πράτυος, ὥσπερ εἴκασε Θρασύμαχος ἰδὼν τὸν Νικήρατον ἡττημένον ὑπὸ Πράτυος ῥαψῳδοῦντα, κομῶντα δὲ καὶ αὐχμηρὸν ἔτι.]

[Πράτωρ, ὁ, i. q. πρατήρ, q. v. Inscr. Ten. ap. Bœckh. vol. 2, p. 263, n. 2338, 33 : Πράτωρ Ἀριστοκλῆς Πολυξένου. It. ib. p. 266, 84 : Πράτορες. Hase.]

[Πραΰγελως et Ionice] Πρηΰγελως, Placidum ridens, [Placido vultu ridens, addit HSt. alibi,] Risu suo animum lenem prodens. [Μειλιχόμητις per πραΰγελως exp. Hesych. Πραΰγελως Ὑγίεια Licymn. ap. Sext. Emp. p. 701.] Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 9, 229, de lagena] : Εὔλαλε, πρηΰγελως. Et πρηΰγελως ζέφυρος [idem ib. 10, 4], Mitis, Lenis et placidus.

[Πραΰθυμέω, Placido animo sum. Eustath. Il. p. 576, 33. Wakef. Id. Opusc. p. 345, 80.]

[Πραΰθυμία, ἡ, Lenitas, Mansuetudo. Joann. Chrys. vol. 6, p. 975 : Κατ' ὀξέων πραϋθυμίαν, κατ' ἔχθρας φιλίαν. Seager.]

[Πραΰθυμος, ὁ, ἡ, Lenis animo, Mansuetus, Mitis. LXX Proverb. 14, 30; 16, 20. « Joann. Chrys. l. c. : Πρ., ἀνὴρ, καρδίας ἰατρός. » Seager.]

[Πραΰλη, ἡ, Prayle, n. pr. mulieris. Phalar. Epist. p. 276, 6 Schæfer. Hase.]

[Πραΰλογος, ὁ, ἡ, Lenibus verbis utens. Synes. Hymn. p. 344 : Πειθοῦς πραϋλόγου (πραϋλόγῳ codex Paris. ap. Boiss. ad Marin. p. 116) στέφων ἄωτον.]

[Πραΰλος, ὁ, Praylus. Diog. L. 9, 115 : Πρ. ἀπὸ Τρωάδος, ὃς οὕτω καρτερικὸς ἐγένετο, καθά φησι Φύλαρχος ἱστορῶν, ὥστε ἀδίκως ὑπομεῖναι ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ κολασθῆναι, μηδὲ λόγου τοὺς πολίτας καταξιώσας.]

[Πραϋμενῶς, Leni animo.] Apud Hesych. legitur Πραϋμένως [scr. πραϋμενῶς], πραθύμως· πράως τῷ μένει χρώμενος. [Usitata sunt πραϋμενής et πραϋμενέως.]

[Πραΰμητις, ὁ, ἡ, Leni s. miti consilio agens. Πρ. Ἐλευθὼ Pind. Ol. 6, 71.]

[Πραΰνοος, ὁ, ἡ.] Πρηΰνοος, Placidis moribus præditus, ὁ πρᾶος τὴν φύσιν, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 769, ubi recte nunc ex codice : Τοῖς μὲν πρηΰνοος τάδε παίγνια.]

|| Πρηΰνοος, Qui est animo leni et miti. Epith. Dei ap. Apollinar. [Orph. H. 43, 11 : Θεὸν πρ. 68, 13 : Πρ. δόξαν. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 592 : Πρ. κραδίης.]

Πραΰνσις, εως, ἡ, Sedatio irati animi, Quum animus iratus placatur, et lenior mitiorque redditur, Mitigatio iræ. Ait enim Aristot. Rhet. 2, [3] : Ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς.

[Πραϋντής, ὁ, Qui sedat s. lenit. Inter oxytona in της memoratur ab schol. Soph. El. 70, et Etym. M. p. 436, 6.]

Πραϋντικός, ἡ, όν, Mitigatorius, ut Plin. Mitigandi ac sedandi vim habens. Aristoteli Rhet. 2, [3] τὰ πραϋντικὰ sunt Quæ animum iratum placare ac permulcere possunt, et irarum fervorem sedare. [Superl. Œcum. In Apocal. p. 256, 26 Cramer. : Πραϋντικωτάτης ἐντεύξεως. Hase.]

Πραΰνω, Lenio, Mitigo, Mansuefacio, Sedo, [et Ionice Πρηΰνω, de quo HSt. : « Πρηΰνω, i. q. πραΰνω, Mitigo, Mansuefacio. Hesiod. » Op. 797 : Οὔρηας ταλαεργοὺς πρηΰνειν ἐπὶ χεῖρα τιθείς· Theog. 254 : Πνοιάς τε ζαέων ἀνέμων... ῥεῖα πρηΰνει. Philostr. p. 278, de cane rabioso : Ἡμέρου τε αὐτὸν ἔτι μᾶλλον καὶ τῇ χειρὶ ἐπράϋνε. Πραΰνειν καὶ ἡμεροῦν Ælian. N. A. 10, 10; 12, 44. Sæpissime de animo sedando, ut in Hom. Hymn. in Merc. 417 : Λητοῦς... υἱὸν ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν. Æsch. Pers. 190 : Παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν κατεῖχε κἀπράϋνεν· 837 : Ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πραΰνων λόγοις. Eurip. ap. Phot. et Suid.

s. v. Νῦν δή : Ὀρθῶς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχῃ. Et ap. Stob. Flor. 67, 15 : Ὀργήν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας.] Nam quod Plato Rep. 9, [p. 572, A] dicit, Τὸ θυμοειδὲς πραΰνας, Cic. vertit, Illa tertia parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. [Leg. 5, p. 731, D : Ἀνείργοντα τὸν θυμὸν πραΰνειν· Menex. p. 247, D : Ἰωμένους καὶ πραΰνοντας.] Xenoph. De re eq. [9, 6] : Πραΰνουσι καὶ οὐκ ἀνεγείρουσι τὸν θυμοειδῆ, Mansuefaciunt equum. Plut. Coriolano [c. 17] : Ἐπιεικέσι λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραΰνουσι καὶ καταστέλλουσι τοὺς πολλούς. [Dionys. A. R. 10, 35 : Τὰς τῶν πολλῶν ὀργὰς ἐπράϋνεν. Isocr. p. 50, B : Φιλοσοφία, ἣ... ἡμᾶς... πρὸς ἀλλήλους ἐπράϋνε. Intransitive, Mitesco. Soph. Ph. 650 : Ὧ (φύλλῳ) κοιμῶ τόδ' ἕλκος ὥστε πραΰνειν πάνυ.] Pass. Πραΰνομαι, Mansuefio, Lenior et sedatior reddor. [Herodot. 2, 25 : Πρηϋνομένου τοῦ χειμῶνος. « Sext. Emp. p. 700 : Πόνῳ πραΰνεταί πως καὶ ὑγίεια, Temperatur. » Hemst. De animo Plato Rep. 6, p. 501, C : Ἔτι μᾶλλον πραΰνονται· 4, p. 440, D : Πρὶν ἂν πραϋνθῇ.] Xen. De re eq. [9, 10] : Τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι. Aristot. Rhet. 2, [3 init.] : Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τῷ πραΰνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραότητι. Hesych. πραΰνεται exp. μαλάσσεται : at Πραΰνει, κατασιγαίνει, κατακοιμίζει. [Perf. πεπραϋσμένος ap. Ælian. N. A. 4, 16.]

[Πραϋπάθεια, ἡ, Lenitas affectuum. Philo vol. 2, p. 31. Var. lect. Tim. 1, 6, 11. Wakef. Ignat. Ep. ad Trall. in Jacobson. Patr. Apost. vol. 2, p. 334. Phot. Bibl. p. 160, 14. V. Πραΰτης.]

[Πραϋπαθέω, Mansuesco. Philo vol. 1, p. 547.]

[Πραϋπαθής, ὁ, ἡ, Mansuete res tolerans. Basil. t. 1, p. 216, B (=145, C) : Μακροθύμων καὶ πραϋπαθῶν ἀνδρῶν. Hase.]

[Πραΰς. V. Πρᾶος.]

[Πραυσίων, ωνος, ὁ, Prausion, inter scriptores quorum libros excerpserit Stobæus memoratur a Photio Bibl. p. 115, 15.]

[Πραῦσοι, οἱ, Prausi, gens Celtica. Strabo 4, p. 187.]

[Πραϋτένων, et Ion.] Πρηϋτένων, ὁ, ἡ, Qui miti et mansueta cervice est, Mansuete jugum subiens, ut πρηϋτένοντες ταῦροι, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 299.]

Πραΰτης, ητος, ἡ, i. q. πραότης. Utitur eo Hesych. [et Phot.] in expos. comp. Πραϋπάθεια. Nam πραϋπάθειαν esse dicit πραΰτητα [et ἡσυχίαν]. Possis etiam πραῦ πάθος s. πρᾶον πάθος dicere, aut cum Plat. πρᾶον ἦθος, πραεῖα φύσις, Animus et ingenium mite et mansuetum. [S. Clem. in Jacobsoni Patr. Apost. vol. 1, p. 90 : Τὸ ἀόργητον τῆς πρ. αὐτῶν βούλημα· et p. 110. Justin. Mart. p. 237, C. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 360, A. Hyperechius ib. p. 321, B. G. Dind.]

[Πραϋτόκος, ὁ, ἡ, Facile pariens. Philo vol. 1, p. 577, 8 : Πραϋτόκους ὠδῖσι γονεὰν ἀποκυήσεις. Wakef.]

[Πραΰτροπος, ὁ, ἡ. Τὸ πρ. τοῦ λόγου, Rationis mansuetudo, Plut. Mor. p. 493, D.]

[Πραῦχος, ὁ, Prauchus, n. pr. in inscr. Acarnanica ap. Bœckh. vol. 2, p. 4, ubi genit. est Πραύχου.]

[Πράω. V. Πιπράσκω.]

Πράως, Leniter, Mansuete. [Plato Leg. 1, p. 634, C : Μὴ χαλεπῶς, ἀλλὰ πρ. ἀποδεχώμεθα ἀλλήλων· Tim. p. 17, D : Δικάζοντας πρ. τοῖς ἀρχομένοις ὑπ' αὐτῶν· Soph. p. 217, D : Πάντες ὑπακούσονταί σοι πρ. Phædon. p. 88, D : Πρ. ἐβοήθει τῷ λόγῳ· Lys. p. 211, E : Ἐγὼ πρὸς μὲν ταῦτα πρ. ἔχω.] Demosth. [p. 315, 5 : Πρ. καὶ μὴ πικρῶς· 318, 24 : Πρ. καὶ μετρίως διακείμενα. Polyb. 1, 72, 3 : Πρ. καὶ φιλανθρώπως τῷ πλήθει χρώμενος· 4, 41, 6 : Πρ. ῥέων ποταμός. Dioscor. 2, 105 : Κάθες πρ. εἰς τὸν χηρόν. Compar. Πραότερον Plat. Gorg. p. 489, D : Πρ. με προδίδασκε· Phædon. p. 94, D : Πρ. κολάζουσα. Πραοτέρως Joseph. A. J. 17, 6, 4.] Superl. Πραότατα, Lenissime, Mitissime, Mansuetissime. [Plato Rep. 3, p. 387, E : Φέρειν ὡς πραότατα. « Πραοτάτως Hesych. » Wakef.] Pro πράως autem Aristoph. dixit Πραόνως, tanquam a πράων, Ran. [856] : Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως Ἔλεγχ'. [Hoc non pro πράως dictum, sed adverbium est adjectivi πραόνους. Ælian. N. A. 5, 39 : Πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένει πραόνως, τῷ τροφεῖ χαριζόμενος.] || Πρᾳέως, Leniter, Mansuete, Clementer, i. q. πράως, Bud. [Rejicit Photius p. 447, 8, de

quo diximus s. v. Πρᾶος. Legebatur ap. Plat. Tim. p. 17, D, cui πράως ex codd. restitutum. Facilius ferri potest ap. Lysippum comicum in Dicæarch. Descr. Gr. p. 22 ed. Buttm. : Ὅταν δὲ τὴν λαίκην τις αὐτῶν πρ. (*suaviter* exp. Nækius) | ἀλικαδὸν εἶναι στέφανον εἴπῃ· et Heron. Autom. p. 246 : Ὅπως πραέως τείνῃ τὸν σπάρτον. G. Dind.]

[Πραώτης vitiose pro παιώτης. V. Πηός.]

[Πρε. in lapp. comp. scripturæ vocc. Πρέσβυς et Πρεσβύτερος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 370. Hase.]

[Πρέθω forma a grammaticis ficta. V. Πίμπρημι.]

[Πρείγειον. V. Πρεσβεῖον.]

[Πρειγευτής. V. Πρεσβευτής.]

[Πρειγήιον. V. Πρεσβεῖον.]

[Πρείγιστος. V. Πρέσβυς.]

[Πρεκνός, ἡ, όν, i. q. περκνός. Hesych. : Πρεκνόν, ποικιλόχροον, ἔλαφρον.]

Πρεκόκκια et Πρακόκκια, τὰ, ap. Galen. legitur pro Lat. Præcocia. Nam De alim. facult. 2 [vol. 6, p. 348], locutus de Persicis, dicit τὰ πρεκόκκια καλούμενα esse ἀμείνω τῶν Ἀρμενιακῶν. Si qui vero fugiant appellationem τῶν πρεκοκκίων, eos utraque hæc, et Armeniaca sc. et præcocia, vocare Ἀρμενιακὰ μῆλα, s. Ἀρμένια, tetrasyllabus. [Πρεκόκκια id. vol. 6, p. 429.] Et sub fin. Simplic. 7, tit. de Malo Armenia [vol. 13, p. 209], scribit ταύτης ἐκλελεῖφθαι τὸ παλαιὸν ὄνομα : nam omnes et τὸν καρπὸν et τὸ δένδρον vocare πρεκόκκιον. [Id. tamen vol. 6, p. 811, 12 Kühn. : Τῶν πρακοκκίων ὀνομαζομένων· sed aliis multis ll. editum est πρεκ., velut vol. 6, p. 585, 9; 593, 8; 594, 6 et 7; 785, 17. Hase.] Rectius pro eo Diosc. codd. habent Πραικόκια, 1, 165, ubi dicit minora Persica, quæ Ἀρμενιακὰ vocantur, a Romanis πραικόκια appellari : h. e. Præcocia : ut Plin. 15, 12 : Post autumnum maturescunt Persica, æstate præcocia, intra triginta annos reperta. Martial. Præcoqua nominat, 13, [46] : Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, Nunc in adoptivis Persica chara sumus.

[Πρεμνιάζω. V. Πρεμνίζω.]

Πρεμνίζω, i. q. αὐτόπρεμνον ἀνασπῶ, Una cum suo stipite et radice evello, Amputo una cum suo stipite, ut quum non rami solum, verum tota stirps succiditur; sic enim Pollux 7, [146] : Μολεύειν, τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν· ὡς τὸ τὰ πρέμνα, πρεμνίζειν· quibus subjungit hæc verba ex quadam Attica περὶ κοινῶν Lege, Μὴ ἀνθρακεύειν, μηδὲ μολεύειν, μηδὲ πρεμνίζειν. [Lex. rhet. p. 293, 21, et Phot. p. 447, 12 : Πρεμνίζειν· τὸ καταβάλλειν τὰ πρέμνα, τουτέστι τὰ παχέα (στελέχη Lex. rhet.) καὶ τὰ μεγάλα ξύλα.] Pass. Πρεμνίζομαι, Una cum ipso stipite succidor, Extirpor, Bud. ap. Dem. [p. 1074, 13] : Τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας. Apud Hesych. vero legitur Πρεμνιάσαι, ἐκριζῶσαι : a verbo Πρεμνιάζω.

Πρέμνιον, τὸ, Parvus stipes : Hesych. πρέμνια, τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα. [Eustath. Opusc. p. 260, 91 : Ἡ γλῶσσα ὡσεί τι πρ. λογίζεται. Sed codex Vindob. πρέμνον.]

[Πρέμνοθεν, A stirpe, Ab imo. Callim. H. in Del. 35 : Νήσους... κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται, πρυμνόθεν ἐρρίζωσε. Emendandum πρέμνοθεν. Valck. Eandem formam Æschylo Sept. 1056 ex cod. restituit Is. Vossius, corrigendamque ubique esse contendit Blomf. ib. ad v. 71, ubi vulgo πρυμνόθεν, codex autem Cantabr. secundus confusa utraque scriptura πρεμνόθεν. Et recte fortasse Blomfieldus : quanquam etiam πρυμνόθεν hoc sensu dici potuisse adjectivi πρυμνός usus ostendit. G. Dind.]

Πρέμνον, τὸ, Stipes, Stirps, στέλεχος Hesychio, qui πρέμνα exp. etiam τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν καταβλαστημάτων. Alii interpr. quoque Truncus, Caudex. [Tim. Lex. p. 222 : Πρ., τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πρυμνόν (παραμόνιμον Ruhnk. coll. Etym. M. p. 686, 34) τι ὄν. Phot. p. 447, 10 : Πρέμνα, τὰ παχέα ξύλα. Πρ. λεῖον vel ὁμαλὸν Pollux 1, 235. Aristoph. Lys. 267 : Τὰ πρέμνα ταυτί. Callim. Dian. 239 : Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ· Del. 210 : Φοίνικος ποτὶ πρέμνον. et 322. Theophr. H. Pl. 2, 1, 4 : Ἀπὸ τοῦ στελέχους καὶ ἀπὸ τοῦ πρ. κατακοπτομένου. Polyb. 18, 1, 6.] Apoll. Arg. 2, [479] : Τάμνεν πρέμνον δρυός. Itidem ap. Xen. Œc. [19, 13], πρέμνα, Stipites. [Dionys. Perieg. 829 : Νήϊον

A πρέμνῳ ἐνὶ πτελέης. Galen. vol. 2, p. 335, 13: Ἐκ τῶν πρέμνων οἱ κλάδοι, κἀκ τούτων οἱ ἀκρέμονες. Hase.] Ex Diosc. autem 2, 143: Τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενοειδὲς, pro Liber qui cortici et ligno intercedit. Item pro θεμέλιος: ut πρέμνον τῆς ἑστίας Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος: ap. Aristoph. autem Av. [321] metaph., Ἔχοντι πρέμνον πράγματος πιθανοῦ, schol. exp. χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι, dicens πρέμνον esse στέλεχος καὶ ῥίζαν. [Πρ. ἀρετῆς ἄσβεστον Quint. Sm. 14, 196.] || Extremitas albi oculorum, Gorr.; τὸ καταλῆγον τῶν λαγόνων, Pollux [2, 71.] Sed et Πρέμνος pro πρέμνον reperiri annotatur in Lex. meo vet. [Πρέμνος per κλάδος exp. Favorinus, cui non plus tribuendum quam exemplo ex Theol. arithm. p. 31, ab Schneid. allato: Ῥίζα καὶ πρέμνος καὶ φλοιός.]

[Πρεμνοσία, ἡ, Premnosia s. Premnusia, nomen nymphæ scriptum in fictili. De Witte *Vases de l'Etr.* p. 52, n. 96. Hase.]

[Πρεμνουσία, ἡ, Premnusia. Hesych.: Πρ., κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ.]

B Πρεμνώδης, ὁ, ἡ, Stipiti similis. Theophr. C. Pl. 1, 3, [3]: Διὰ τὸ πρεμνώδη καὶ ξυνεστραμμένην πως εἶναι τὴν ῥίζαν. Et τὸ πρεμνῶδες in planta aliqua dicitur, Quod stipitis vice est, ut H. Pl. 4, 11 [10, 5], de cypero: Φύεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους ἕτερα λεπτά.

[Πρένεκτος. V. Πρόνεκτος.]

[Πρεπέσινθος, ἡ, Prepesinthus, insula maris Ægæi. Strabo 10, p. 485.]

[Πρέπις, ιδος, ὁ, Prepis, Atheniensis. Aristoph. Ach. 843. Conf. Πρόπις.]

Πρεπίς, Hesychius exponit ὁμοίωσις. [Hoc πρέψις potius dicendum fuisset.]

[Πρεπόντως, Decenter, Convenienter. Pind. Ol. 3, 16; Æsch. Ag. 687; Eur. Rhes. 202; Plato Symp. p. 198, A. Cum dativo Leg. 3, p. 699, D: Σαυτῷ τε καὶ τῇ πατρίδι πρεπόντως 8, p. 835, B: Πρ. ἑκάστοις θύμασιν. Cum genit. Menex. p. 239, C, ut ἀξίως construitur: Εἰς ᾠδὰς... αὐτὰ θεῖναι πρ. τῶν πραξάντων. « Athanas. vol. 1, p. 254, 275, 446; Andr. Cret. p. 66. » Kall.]

C [Πρεπτός, ἡ, όν, Excellens; Venerandus. Æsch. Eum. 914: Τῶν ἀριπρέπτων πρεπτῶν ἀγώνων. Aristoph. Lys. 1298: Πρεπτὸν ἁμὶν κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιόν. || Πρεπτά Hesych. exp. φαντάσματα, εἰκόνες.]

Πρέπω, [usitatissima sunt præsens et imperfectum, rariora aoristus et futurum ἔπρεψα et πρέψω, quorum exx. ex Æschylo et Platone infra v.], Decorus s. Conspicuus sum. Item Excello. Hom. Il. M, [104]: Ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Inter omnes excellebat: διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι. [Pind. Pyth. 10, 106: Πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός. Æsch. Pers. 239: Τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χεροῖν αὐτοῖς πρέπει· Sept. 390: Λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει... πρέπει. Adjecto participio Æsch. Ag. 30: Ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει· Eum. 995: Πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες. Et de rebus non sub oculos cadentibus, Pind. Nem. 3, 119: Βοὰ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει. Æsch. Ag. 321: Οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν· 1311: Ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.] Item cum dativo [Πρ. δορυσσόοις σάγαις Æsch. Sept. 117; φάρεσιν μελαγχίμοις Choeph. 12; πένθει λυγρῷ 18. Ib. 24: Πρέπει παρῇς φοινίοις ἀμυγμοῖς.] Item cum dat. Eur. [Alc. 515], πρέπω D τῇ κουρᾷ. Sic [ib. 1053], πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, Veste et cultu corporis decorus sum. At cum infin. junctum vide paulo infra. [|| Similis sum. Pind. Pyth. 2, 70: Εἶδος γὰρ πρέπει... θυγατέρι Κρόνου. Æsch. Suppl. 301: Πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Eur. Bacch. 915: Πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ. Adjecto infin. Æsch. Pers. 247: Τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. Soph. El. 664: Πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν. Eur. Suppl. 1056: Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν.] || Πρέπει, Decorum est, Decet, Convenit, Dignum est. [Eur. Heracl. 511: Ποῦ ταῦτ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;] itidemque Πρέπων, Decorus, Decens, Conveniens, Dignus: ut ap. Plat. πρέπον χρῶμα, σχῆμα, Decorus color, Decora forma, ut Cic. vertit. [|| Πρέπων καιρὸς Plato Tim. p. 38, B.] At πρέπουσα τιμὴ redditur potius Honor meritus; itidemque πρέπουσα ζημία dicitur, Merita pœna, Pœna quam infligi decet et par est. Interdum [immo sæpissime apud scriptores quosvis] cum dat. [Plat. Phædr. p. 278, D: Θεῷ μόνῳ

A πρέπειν ἔμοιγε δοκεῖ· Charm. p. 158, C: Τὸ αἰσχυντηλὸν αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεψεν· Polit. p. 288, C: Ἐν ὀνόματι ἅπασι πρέψει προσαγορευθέν. Ælian. V. H. 12, 1: Καί πως ἔπρεψεν αὐτῇ καὶ τὰ τοῦ μειρακίου], ut Ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ, Quæ hominem liberum decent, homine libero digna sunt. Chrys.: Βίος τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων. Plut. De aud. poem. [p. 18, D]: Οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. Synes. Ep. 50: Τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν ἐδέξατο, Moribus suis conveniens crimen, Dignum moribus suis crimen. Isocr. Hel. Enc. [p. 212, D]: Πρέποντα τῇ συγγενείᾳ ποιοῦντες. Et Plato, Πρέποντα θεοῖς ἐστὶ, Deo decorus est, Cic. [Id. Rep. 5, p. 459, E: Ὕμνοι πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις· Critia p. 117, A: Δένδρων φυτεύσεις πρεπούσας ὕδασι· Gorg. p. 503, E: Τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον τε εἶναι καὶ ἁρμόττειν. « Παρακαλεῖν τὰ πρέποντα τῷ καιρῷ vel τοῖς καιροῖς Polyb. 1, 60, 5; 3, 62, 1; 3, 108, 2; 4, 80, 15, et alibi. » Schweigh. Οὗτος πρέπων τῷ ὀνόματι τὴν γεῦσιν Ælian. V. H. 12, 31.] Interdum cum ἐς, ut affertur ex Epigr., Ἐς ἀμφοτέρους ἔπρεπε, Utrumque B decebat, Utrique conveniebat. Cum infin. quoque junctum πρέπει itidem significat Decet, Decorum est, Convenit, Æquum et par est, Dignum est. [Pind. Ol. 2, 83: Τὸν πρέπει τυγχανέμεν μελέων. Æsch. Sept. 656: Οὔτε κλαίειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει· et intellecto e præcedentibus verbis infinitivo, ut sæpe, Suppl. 195: Ξένους ἀμείβεσθ' ὡς ἐπήλυδας πρέπει. Herodot. 4, 139: Τίσασθαι οὕτω ὡς ἐκείνους πρέπει. Plato Rep. 5, p. 474, D: Ἀνδρὶ ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν.] Plato Charm. [p. 154, E]: Πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι, τῆς ὑμετέρας ὄντα οἰκίας, Par est ejusmodi esse ipsum. Sic Plut. Popl. [c. 17]: Ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος, Digni qui amicus magis quam hostis Romanorum haberetur, Quem par erat amicum potius quam hostem populi Romani judicari. [Id. V. Pomp. c. 72: Πάνυ τοῖς ἔπεσι πρέπων ἐκείνοις, In quem bene quadrabant hi versus.] Necnon πρέπω ἑστάναι in Epitaphio Callimachi, initio, pro πρέπει με ἑστάναι. Item τὸ πρέπον, Quod decet et convenit, C Decorum: quod non in dictis tantum et factis, sed et in personis cernitur. Cic. Oratore ad Brut. [c. 21]: Ut enim in vita, sic in oratione, nihil est difficilius quam quid deceat videre: πρέπον appellant hoc Græci, nos dicamus sane Decorum. Sic et De offic. 1, [17. Plato Hipp. maj. p. 294, A–D.] Item κατὰ τὸ πρέπον, Ut decet et par est. Plato Leg., Κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ, Unicuique pro dignitate et merito. [Polyb. 2, 40, 3: Κατὰ τὸ πρ. τῇ γραφῇ.] Ibid., Τὸ πρέπον ἔχω, Habeo quod mihi convenit, Satis habeo. Ibid., Πρέπον ἂν εἴη, Consentaneum et æquum. [Plato Leg. 6, p. 779, C: Ὅσα πρέπον ἂν οἰκεῖν εἴη.] Phalar. vero πρέπον pro πρέπον ἐστὶ, i. e. πρέπει, Decet et consentaneum est [Epist. 97, p. 280: Οὐ γὰρ ἀκρόασθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον]. Necnon ὡς πρέπον ὑμῶν Thom. M. ex Thuc. affert, pro ὡς πρέπει ὑμῶν. [Thomæ verba sunt p. 734: Τὸ μὲν πρέπει ἀεὶ δοτικῇ, τὸ δὲ πρέπον οὐ δοτικῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ γενικῇ. Θουκυδίδης « Ὡς πρέπον ὑμῶν καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει. » Apud Thuc. 3, 59, in libris omnibus ἡμῖν. Certius est Sophoclis exemplum Aj. 534: Πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τάδε.] Præterea annotant At- D ticos πρέπον dicere pro πρεπόντως, Decenter s. Decore, Convenienter, Ita ut decet, Ut par et consentaneum est, Merito: quod et εἰκότως.

|| Verb. Πρέπω habet et aliam diversam a superioribus signif.; nam πρέπον Hesych. exp. non solum ὡραῖον, μέτριον, συμφέρον, ἄριστον, verum etiam ὅμοιον: addens, Cyprios πρέπον vocare τέρας. [Similiter idem πρεπτὰ exp. per φαντάσματα, εἰκόνες.]

Πρεπώδης, ὁ, ἡ, Decens, Decorus, i. q. πρέπων. Aristoph. Pl. [793]: Οὐδὲν ἐκφέρειν πρεπῶδές ἐστι. Paulo post [797] cum dativo: Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ, ἰσχάδια... προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. [Plato Alc. 1 p. 135, B: Τὸ δὲ κάλλιον πρεπωδέστερον. Xen. Mem. 2, 7, 10; 3, 8, 10, Œc. 5, 10; Lucian. Hipp. c. 5. Phalar. Epist. 109, p. 316. || « Adv. Πρεπωδῶς, Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 385, 6. » Boiss.]

[Πρέπων, οντος, ὁ, Piscis genus. Ælian. N. A. 9, 38: Οἱ καλούμενοι ἧπατοι, καὶ οὕσπερ οὖν φιλοῦσιν ἁλιεῖς ὀνομάζειν πρέποντας, cujus sententiam pervertit Suidas s.

A v. Ὕπατον. Ex Æliano Oppian. Hal. 1, 145. Πρέποντας cum phagris, glaucis et buphthalmis memorat Marcell. Sid. 8. || Prepon, n. pr. Πρέπων Σωτικοῦ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 320.]

[Πρέσβα. Πρέσβειρα. V. Πρέσβυς.]

Πρεσβεία, ἡ, Legatio, quam Pollux [4, 28] dici posse scribit ἔκδημον πολιτείαν. Hermog.: Ἡ παρὰ Φίλιππον πρεσβεία, Legatio quam apud Philippum obibat. Plato Epist. 7, [p. 350, A]: Πρόφασίν τινα πρεσβείας παρὰ τῆς πόλεως. Æschin. [p. 39, 6]: Ἀπαίρω πρὸς [ἐπὶ] τὴν πρεσβείαν, Proficiscor legationis obeundæ causa, Legatus eo. Aristot. Polit.: Εἰς πρεσβείαν ἦλθον, Legati venerunt; ubi etiam legitur ἦλθον πρεσβείᾳ. [Plur. Plato Leg. 12, p. 941, A: Ἐὰν μή τις οὔσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται ἀπαγγέλλῃ.] Est et ubi πρεσβεία dicantur ipsi Legati. [Plato Leg. 12, p. 950, D: Κήρυξιν ἢ πρεσβείαις, ἢ καί τισι θεωροῖς. Aristoph. Ach. 647: Λακεδαιμονίων τὴν πρ. βασανίζων, ubi sequitur αὐτοὺς ad πρεσβείαν (i. e. τοὺς πρέσβεις) referendum. Eq. 795: Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας τὰς πρ. τ' ἀπελαύνεις... αἳ τὰς B σπονδὰς προκαλοῦνται.] Dem. [p. 10, 1], πρεσβείας πέμπειν, ut Latine, Missa ad aliquem legatio; C. Phil. 4 [p. 140, 9], Πρεσβείαν ἐκπέμπειν. Isocr. Symm. [p. 172, E]: Πόσας δὲ πρεσβείας ὡς βασιλέα τὸν μέγαν ἀπεστείλαμεν; Sic paulo post in Πρεσβεύομαι ex Thuc. afferam, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. [Dionys. A. R. 5, 32: Ἀφικομένης τῆς πρ. Nam sic cod. Vat. pro vulgato ἀφικομένων τῶν πρέσβεων.] Item Plut. Coriol. [c. 12]: Ἐκ δὲ τῶν Οὐολούσκων ἧκε πρεσβεία. Athen. 4: Πολλῶν δὲ πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτόν· ibid.: Ὅταν δὲ μὴ παρείη πρεσβεία. Demetr. Phal. [§ 289] de Cratero Macedone: Ὑπερηφάνως δεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Quo referri potest, quod Æschin. [p. 64, 26] dicit, Οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσαι. Quem l. Bud. citans p. 713, ait πρεσβεία accipi pro Legatorum numero et cœtu, ut θεραπεία dicitur Comitatus, itidemque ἱππεία usurpari, et πανστρατιά, et alia quædam. || Significat etiam, inquit Idem ibid., Deprecationem. Greg. Naz.: Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἔχοιτο. Sic πρεσβεύειν infra C pro Intercedere, Deprecari. Idem Bud. interpr. Postulatio, Preces, ap. eund. Greg. Naz. p. 624, Πρεσβείαν προσάγειν, Adhibere preces. [Phalar. Epist. 100, p. 290: Οὐδὲ περὶ τῆς πρ. ἀμνημονήσω· γινώσκω γὰρ ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ καὶ τυχὼν κτλ., ubi præcedit, Στησιχόρῳ πρεσβευσαμένῳ διὰ τῶν θυγατέρων. Πρεσβεία de Intercessione, maxime sanctorum, erga Deum dictum v. ap. Ducang.]

Πρεσβεία, ἡ, Honos augustior, μείζων τιμὴ, Hesych. [De dignitate senectutis Æsch. Pers. 4: Κατὰ πρεσβείαν οὓς αὐτὸς ἄναξ... εἵλετο χώρας ἐφορεύειν. Plato Rep. 6, p. 509, B: Ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. Aristot. Pol. 1, 12: Κατὰ φιλίαν ἄρχων καὶ κατὰ πρ.]

Πρεσβεῖον, τὸ, Honorarium, quod meretur ὁ πρεσβεύων, i. e., Is qui natu maximus est; s. Id quo aliquis πρεσβεύεται, i. e. Honoratur veluti major natu aut tempore prior aliqua in re. Plut. [Mor. p. 787, D]: Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον. Dicitur autem πρεσβεῖον ea forma, qua ἀριστεῖον D et καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγὲν γέρας καλλίστῃ, ap. Lucian. Itidem Polluci [2, 12] πρεσβεῖα sunt γέρα τὰ τοῖς πρεσβυτέροις διδόμενα. Schol. Sophoclis p. 26 πρεσβεῖον vocari scribit τὴν διὰ γῆρας προτίμησιν, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. Bud. p. 716. [Sophocli fr. 19: Πρεσβεῖα νείμας τῇσδε γῆς. Plato Gorg. p. 524, A: Μίνῳ... πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν κτλ. Pausan. 3, 3, 10: Κλεομένει διδόασιν ἐκ τῶν νόμων πρεσβεῖα τὴν ἀρχήν· 8, 4, 10: Τὴν βασιλείαν πρεσβεῖα ἔσχεν.] Πρεσβεῖον est Legatum præcipuum quod pater maximo filio dedit, aut majori, ap. Dem. [p. 955, 11], et in Pand. Alibi pro Jure præcipuo maximi filii, quod jus, Primigenium, vel Primigenia, dici potest. Id. [p. 1003, 10]: Ὥστ' οὐ τῷ χρόνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ πρεσβεῖον ἔχοιμ' ἂν ἐγὼ τοὔνομα τοῦτο εἰκότως. Est enim πρεσβεῖον, inquit, ἡ διὰ τὸ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον. Sic accipere possumus quod ap. Suid. legitur, de Periandro Cypseli Corinthiorum regis filio: Τὴν βασιλείαν κατὰ πρεσβεῖον λαμβάνει. Idem Suid. πρεσβεῖα exp. τιμὰς, γέρα, in hoc l.: Χρηστὰ πρεσβεῖα τούA

A του τῆς μνήμης νῦν τε καὶ ἀεὶ νέμει. Hesychio vero πρεσβεῖα sunt κράτη, ἀργυρεῖα, καὶ ἀρχεῖα, necnon ἱερά. [Πρεσβεῖον τιμῆς, Primatus s. privilegium honoris, in Canonibus Concil. ab Suicero citatis.] Ionice pro πρεσβεῖον dicitur Πρεσβήϊον. Hom. Il. Θ, [289] Agamemnon ad Teucrum: Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω· ubi schol. τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον. [Epigr. Anth. Plan. 351: Ξεῖνον πρεσβήϊον εὕρατο μούνης, εἰκόνα χαλκείην· Anth. Pal. 9, 656, 6: Ἀρχῶν πρεσβήϊα τέχνας. || Πρειγήϊον in dialecto Cretensium in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 30: Πρειγήϊα δὲ δόκα χρείαν ἔχῃ παρέχεν ...τοῖς πρειγόντοις, quod exp. Bœckh. *legativa viatici*, i. e. legativa quæ sunt pro viatico.]

[Πρεσβεύω, Pluris facio. Lycophr. 1265, ubi futuri forma media: Ἃ... σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ πρεσβευσεται· quod schol. exp. τιμήσει.]

[Πρέσβειρα. V. Πρέσβυς.]

Πρέσβευμα, τὸ, Honorarium, Legatio, VV. LL. [Eur. Rhes. 936: Ἀλλά σ' Ἕκτορος πρεσβεύμαθ' αἵ τε μυρίαι γερουσίαι ἔπεισαν ἐλθεῖν· Suppl. 173: Πρεσβεύματ' οὐ B Δήμητρος ἐς μυστήρια. Plut. V. Timol. c. 9: Τοῖς πρ. τούτοις ἐντυχών· et Mor. p. 541, E.]

Πρεσβεύς, έως, ὁ, Senex, i. q. πρέσβυς. Unde Πρεσβῆες pro πρεσβεῖς Ionice, ut βασιλῆες pro βασιλεῖς. Hesiod. Sc. [245]: Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν γῆρας τ' ἐμέμαρπτον. Fit et in Lex. meo vet. hujus πρεσβεύς mentio, diciturque ita a πρεσβεύω derivari, ut ἱππεύς ab ἱππεύω. [|| Legatus, ap. Lycophr. 1056: Πρεσβεῦσιν Αἰτωλῶν, quod schol. exp. τοῖς πρεσβευταῖς, τοῖς ἀγγέλοις τῶν Αἰτωλῶν. De genit. πρεσβέως v. quæ s. v. Πρέσβυς dicentur.]

Πρέσβευσις, εως, ἡ, Legatio, i. q. πρεσβεία. Pollux 8, [137, et 4, 26]. Dionys. H. Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων [vol. 6, p. 794, ubi in πρεσβευσία corruptum: sed recte cod. Par. πρέσβευσις.] poeticum esse dicit, uti tamen eo Thuc. [1, 73] veluti nonnullis aliis: ut κωλύμη, ἀχθηδὼν, δικαίωσις. [Adde Dion. Cass. 42, 46.] Alii Atticum esse volunt, et ita pro πρεσβεία dici ut καταβόησις pro καταβολὴ, et ἀγάπησις pro ἀγάπη. [In l. citato Dionys. H. τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, quod is memorat inter proprietates Thucydidis, non est fort. C Forma poetica vocabulorum, quemadmodum intellexit HSt., postque eum interpretati sunt bene multi, sed Vis effectrix vocabulorum, i. e. Fingendorum vocabulorum licentia. Sic Sext. Emp. p. 324, 1: Τὸ πλάτους ποιητικόν· conf. id. ib. p. 145, 5; 169, 42; 170, 3; 175, 31 et 33; 187, 38, aliisque multis ll. Non ait igitur Dionys. H. l. citato δικαίωσις, καταβολὴ, κωλύμη, πρέσβευσις, esse vocabula poetica, nec profecto, quantum memini, hodie saltem apud poetam leguntur ullum: sed ait ea primum fabricata esse a Thucydide, qui sec. Marcellinum Vita Thuc. § 86, εὑρετής ἐστι καινῶν ὀνομάτων. Hase.]

[Πρεσβεύτειρα. V. Πρεσβύτειρα.]

Πρεσβευτής, ὁ, i. q. πρέσβυς, Legatus. [Plato Leg. 12 init.] Æschin.: Αἱρεθεὶς πρεσβευτὴς ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας. [Id. p. 39, 30.] Sic Aristot. Polit. 4: Αἱροῦνται δὲ καὶ πρεσβευταί. Thuc. 3, [92]: Πέμπουσιν ἐς Λακεδαίμονα ἑλόμενοι πρεσβευτὴν Τεισαμενόν, Tisamenum, quem legatum s. oratorem delegerant, Spartam mittunt. Dem. Pro cor.: Ὅπου πρεσβευτὴς ἐπέμφθην ὑφ' ὑμῶν D ἐγώ. Aliquanto ante, Παραγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί. Idem in Epitaph.: Περὶ τῶν αἰχμαλώτων ἐλθόντα πρεσβευτὴν, Legatum de captivis missum. Athen. 12: Τριάκοντα πρεσβευτῶν ἡκόντων. [Πρεσβευτοῦ pro πρεσβύτου corrigendum ap. Marc. Anton. 3, 5. Valck.] Item Philo De mundo τοὺς ἀγγέλους dicit esse πρεσβευτάς τινας ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, Legatos hominum ad Deum, et Dei ad homines. [Id. vol. 2, p. 456, 42: Κατὰ δὲ τὴν βάρβαρον, ἐν ᾗ πρεσβευταὶ λόγων καὶ ἔργων, ... στίφη ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἐστιν ἀνδρῶν. Wakef.] || Πρεσβευτὴς accipi tradunt non solum pro Legato et oratore, verum etiam pro Legato consulis vel prætoris: sicut πρεσβεύειν significat Legatus et vicarius imperatorum. [De legato consulari ap. Polyb. 35, 4, 5 et 9. Diodor. Exc. p. 607. Schweigh.] Quo referri queat, quod ap. Plut. Othone [c. 12] legitur, Τὸν πρεσβευτὴν τοῦ τάγματος. Ubi tamen Philelphus, Seniorem legionis, i. e. Qui legioni præest. Pro Legato, i. e. Vicario imperatore, qui et ἀντιστράτηγος, usurpavit idem Plut. Pompeio

[c. 25] : Πρὸς δὲ τούτοις ἑλέσθαι πεντεκαίδεκα πρεσβευτὰς A αὐτὸν ἐκ βουλῆς. Bud. [Id. V. Cicer. c. 30 : Καίσαρος μέλλοντος ἐξιέναι μετὰ στρατεύματος ... ἠξίωσε πρεσβευτὴς αὐτῷ συστρατεύειν. || Vitiose ap. Ælian. V. H. 4, 26, πρεσβευτὴς Στησιχόρου, ubi πρεσβύτερος recte correxit Casaub. || Forma Dorica Πρειγευτὰς in inscrr. Teiis ap. Bœckh. vol. 2, p. 639, 11; 643, 5.]

[Πρεσβευτικός, ἡ, όν, Legatarius, Gl. Πρ. ἀγῶνες, Disceptationes, orationes legatorum, Polyb. 9, 32, 4. Πρ. λόγοι Diodor. 20, 1. Πρ. ἐξουσίαν ἔχειν Dionys. A. R. 11, 25. || Adverb. Πρεσβευτικῶς, Pollux 4, 26; Eustath. Opusc. p. 281, 39.]

Πρεσβεύω, Legationem ago, gero, obeo, Legatione fungor, Legatus mittor, proficiscor, venio : quum sc. motum a loco ad locum significat. [Ammon. p. 120 : Πρεσβεύονται καὶ πρεσβεύουσι διαφέρει· πρεσβεύονται μὲν γὰρ οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες, πρεσβεύουσι δὲ οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν· similiterque p. 118, ubi hoc discrimen Atticorum linguæ tribuitur. Aristoph. Ach. 610 : Ἤδη πεπρέσβευκας σύ; Plato Charm. p. 158, A : Παρὰ μέγαν βασιλέα πρεσβεύων B ἀφίκετο. Demosth. p. 346, 16 : Παρ' αὐτὸ τὸ ψήφισμα πεπρεσβευκότων.] Æschin. : Κατακελεύοντες ἄρχειν καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν, Jubentes ut aut imperaret aut pro se iret legatus. Xen. Cyrop. 5, [1, 1] : Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, Legatus ivit. Plut. Othone [c. 18] : Πρεσβεύειν πρὸς Γερμανούς. Athen. 6 : Πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας. Dem., πρεσβεύω ὡς Φίλιππον, Legatus ad Philippum mittor s. proficiscor. Hermog., πρεσβεύω παρὰ τύραννον. Sic Plato Epist. [3, p. 315, D] : Πρός τινας τῶν παρά σε πρεσβευόντων, Ad quosdam qui legationem apud te gerebant. Rursum [Plato Hipp. maj. p. 281, B : Εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρέσβευσα·] Dem., πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Sicut Plut. Alcib. [c. 24] : Ἐπρέσβευσαν εἰς Σπάρτην ἅμα Χῖοι καὶ Λέσβιοι· Problem., Οἱ πρεσβεύοντες εἰς Ῥώμην. Æschin., πρεσβεύω ἐν Μακεδονίᾳ, In Macedonia legatione fungor. Herodot., Πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corintho legatus veniens, Corinthiorum legatus. Item πρεσβεύειν πρεσβείαν, (ut πολεμεῖν πόλεμον,) Legationem agere, gerere, obire, Legatione fungi. Æschin. [et Dinarch. p. 92, 11] : Ἐπρέ- C σβευσαν πολλὰς πρεσβείας εἰς Θήβας, Multas legationes Thebis obierunt, Sæpe legati profecti sunt Thebas. At πρεσβεύειν εἰρήνην, Legatum missum esse s. venire legatum de pace, Pacem tractare aut facere in legatione. Isocr. Paneg. : Τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Sic Dem. [p. 428 fin.] : Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, Qui obita legatione transegit, Bud. [Et p. 382, 17.] Qua signif. ex Eod. affertur τὰ δίκαια ἐπρέσβευσα. [Πρεσβεύειν πολλὰ καὶ δεινὰ id. p. 400, 12. Id. p. 440, 16 : Τοῦ τὰ τοιαῦτα πεπρεσβευκότος.] At Philostr. Her., πρεσβεύω τὰς λιτάς, Preces Deo offero, veluti legatione fungens, et interpretem agens; nam et οἱ πρέσβεις Hesychio sunt οἱ μεσῖται. Huic posteriori πρεσβεύειν λιτὰς affine est Πρεσβεύω, Deprecor pro alio : quod Bud. affert ex Greg. Naz. 2 Περὶ Υἱοῦ, p. 49. Nam legati sæpe culpam deprecantur eorum, quorum nomine legationem obeunt, aut suis aut intercessorum verbis : ut Cæsar, Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, ut eo deprecatore hoc a Sequanis impetrarent. Huc pertinet πρε- D σβεύοντες, quod Hesych. exp. αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες : a nom. Πρέσβυς significante Mediator, Intercessor, Interpres; idem enim Hesych., ut et paulo ante memini me dicere, πρέσβεις, exp. non modo ἀπόστολοι, sed et μεσῖται. || Sum legatus in exercitu, i. e. vicarius imperator. Lucian. [Demon. c. 30] : Πρεσβεύσων τῷ πατρί, Bud. p. 713 (ubi et superioris signif. exempla affert pro Legationem obeo) : quem l. in Lex. suo ex Eod. afferens, interpr. Sum legatus, i. e. Vicarius, patris. || Πρεσβεύομαι, Legationem mitto. [Aristoph. Ach. 62 : Ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνατε.] Thuc. : Καὶ οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο, Jam inde legatos mittere desierunt. Dem. Ol. 1 [p. 16, 6], Πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ, Legationes dimittentes quo opus est, Bud. p. 713. Rursum Thuc. 1, p. 30 [c. 91] : Εἰ δέ τι βούλονται, πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, i. e. πρέσβεις πέμπειν. 2, p. 51 [c. 7] : Ἐς τὰ περὶ Πελοπόννησον μᾶλλον χωρία ἐπρεσβεύοντο, i. e. πρέσβεις ἀπέστελλον. Initio p. dicit, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. [6, 104 : Ἐκ

A τοῦ Τάραντος ἐς τὴν Θουρίαν πρεσβευσάμενος.] Et alibi, Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Paulo post dicit πρέσβεις πέμπειν. Et alibi [3, 85], Ἐπρεσβεύοντο δὲ καὶ εἰς τὴν Λακεδαίμονα περὶ καθόδου, Legatos mittebant. Idem [1, 92] : Ἐπρεσβεύσαντο τῷ κοινῷ, i. e. πρέσβεις ἐπεμψαν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. Et [82] : Ἢν ἐπακούσωσι πρεσβευομένων ἡμῶν. Dem. quoque eadem signif. usurpat initio Orationis pro Megapolitanis. [Polyb. (qui frequentius composito διαπρεσβεύεσθαι utitur) 2, 9, 8 : Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. Forma activa in Excerptis 20, 2, 1, Ἀντιόχου πρεσβεύσαντος πρὸς Βοιωτοὺς a compilatore substituta videtur mediæ. Schweigh.] Idem etiam significat cum πρεσβεύω, Legatus venio : ut exp. ap. Philon. De mundo, Πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τὰ ἀγαθά. Cui loco adde ex Thuc. 8, p. 290 [c. 89] : Τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον, Qui Lacedæmonem legati irent; et p. seq. : Πρέσβεις ἀπέστειλαν σφῶν ἐς Λακεδαίμονα. [Phalar. Epist. 100, p. 290 : Στησιχόρῳ πρεσβευσαμένῳ (deprecandi caussa) διὰ τῶν θυγατέρων περὶ αὐτῶν ἀπεῖπεν.] At res B aliquæ πρεσβεύονται, quæ in legatione geruntur, a πρεσβεύω, In legatione gero aut perago : unde πεπρεσβευμένα, Negotia in legatione transacta. Bud. p. 1074. Cujus exemplum ex Dem. [p. 347, 8] hoc affert in Lex. suo : Τοῦ ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, παντελῶς ἀπέσχεν, Eorum quæ in legatione facta erant. Et ex Eod., Τὸν φανερόν τι ποιῆσαι βουληθέντα τῶν σοι πεπρεσβευμένων.

|| Πρεσβεύω, Senior sum, Natu major s. maximus sum, Ætate præeo, πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμί. [Soph. OEd. C. 1422 : Πρεσβεύοντ' ἐμέ.] Thuc. p. 215 [6, 55] : Ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι, i. e. διὰ τὸ τῶν ἐξ αὐτοῦ πρεσβύτατον εἶναι, schol.; paulo ante dicit, Πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν. Sic et Herodot. usus est ante eum, 7, [2] : Τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης, Natu maximus erat, Cam. [Plato Leg. 12, p. 951, E : Τῶν νομοφυλάκων τοὺς ἀεὶ πρεσβεύοντας δέκα.] Itidem et Plut. Dione [c. 3] : Τεκοῦσα τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς υἱόν. [Sic cum gen., C Πρεσβεύειν τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἡλικίαν, Majorem natu esse ceteris, Athen. 2, p. 37, D. Item vinum multis annis vetustius altero, Πολλοῖς πρεσβεύων ἔτεσιν περικαλλέσιν ὥραις, dicitur ab Archestrato ap. Athen. 1, p. 29, C. Schweigh.] Quoniam vero natu majoribus honor deferri præ ceteris solet, inde factum est ut πρεσβεύω significet In honore et pretio sum, ut Cam. interpr. ap. Xen. Hell. 7, p. 364 [1, 44] : Βουλόμενος ὁ Εὔφρων, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύειν. Sed quidam codd. ibi habent πρωτεύειν. [Soph. Ant. 720 : Φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολύ, Præstare.] Quibus addi potest hoc Soph. Aj. [1389] : Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ, pro τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεύς, Jupiter cœlitum antiquissimus, et præ ceteris honoratus; Jupiter, qui in Olympo ætate et honore ceteris omnibus anteit. Nisi malis, Moderator Olympi, sicut πρεσβεύειν Hesych. exp. ἄρχειν. [Plato Leg. 6, p. 752, E : Διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων, i. e. Dignitate antecellere. Addito genit. Eur. Heracl. D 480 : Οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους· et passiv. Plat. Leg. 9, p. 879, B : Τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἔν τε θεοῖς καὶ ἀνθρώποις.] || Πρεσβεύω transitivam quoque signif. habet, quum sonat Honore afficio ut grandævum, Tali honore prosequor, qualis ætate provectis hominibus deferri solet, Primas defero, προτιμῶ, μεγαλύνω, ut Hesych. exp. [Æsch. Eum. 1 : Πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω ... Γαῖαν· Choeph. 488 : Τόνδε πρεσβεύσω τάφον.] Eur. Hipp. [5] : Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Eos, inquit Venus, qui meum potens numen colunt et venerantur, honore afficio. Soph. Tr. [1067] : Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον, Ne matrem in majore honore ponas, Cam. Sic et Synes. Ep. 123 : Μάρτυρα ποιοῦμαι Θεόν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, Quem philosophia colit, et quo nihil habet antiquius. Itidem rem aliquam πρεσβεύειν dicimur pro Nihil antiquius ea habere, Honorem ei habere. Synes. : Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτῆς, Si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, h. e. prima-

tum tribuere, προτιμᾷν πάντων, διὰ πλείστης τιμῆς ἄγειν. A [Id. p. 35, ubi Eudoxus dicitur astronomia excelluisse, ἀπόσχοι ὁ τότε χρόνος ἐπρέσβευεν· quem l. Olearius comparavit cum Philostr. p. 484 : Αἰσχίνης οὐκ ἂν μοι δοκεῖ πρεσβεῦσαι παρὰ Ῥοδίοις ἃ μή πω ἐγίνωσκεν. Diog. L. 1, 18 : Διαλεκτικὸν (μέρος τῆς φιλοσοφίας) τὸ ἀμφοτέρων τοὺς λόγους πρεσβεῦον.] Basil. ad Episc. Occid. : Τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα. Bud. p. 714. Sic Plut. [V. Luculli c. 3] : Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος, Antiquiora et potiora ducens. Et Galen., Πρεσβεύειν τὴν ἄλογον τριβήν, Usui quam rationi plus tribuere : ut ii faciunt, qui in usu omnia posita esse existimant, nec caussas rerum atque rationes necessarias cognitu judicant. Pollux [2, 12] Platonem quoque πρεσβείαν pro τιμῇν usurpasse testatur, ex cujus Symp. [p. 186, B] Bud. affert, Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην, Ut honorem ei habeamus. [Criton. p. 46, B : Τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ.] Pass. Πρεσβεύομαι, Antiquior habeor et honoror. [Æsch. Eum. 21 : Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύ- B εται· Choeph. 631 : Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον.] Plato Leg. 9, [p. 879, B] : Τὸ πρεσβύτερον οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἔν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις, Honoratum, Bud. p. 714. Sic Plut. [Mor. p. 228, C] : Αἰδώς τε καὶ εὐκοσμία πρεσβεύονται, Primæ eis deferuntur, Primo loco ponuntur et coluntur, Præ ceteris honorantur. Cui πρεσβεύονται paulo ante opp. ἀτιμάζονται. || Affero aliquid et constituo. Greg. Naz. : Ἡ ἐκ τοῦ νοητοῦ τε καὶ ἄλλου ταύτην ὑποστῆναι πρεσβεύουσα. Alibi, Ὃν ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφή. Hæc prolixius Bud. p. 715.

[Πρέσβη. V. Πρέσβυς.]

[Πρεσβεῖον. V. Πρεσβεῖον.]

[Πρεσβηΐς, ΐδος, ἡ, i. q. πρέσβεια. Hymn. Hom. 29, 3 : Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες, πρεσβηΐδα τιμήν.]

[Πρεσβίας, ὁ, Presbias, Atheniensis, in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 185, 34; 189, 194.]

Πρέσβις, εως, ὁ, Legatus. [Numeri singularis exempla sunt rarissima. Πρέσβις ex inscr. Laconica ap. Cyriac. p. 35 (πρέσβις Νικοκράτης) memorat Schneid., C accusat. πρέσβιν ex Theophylacto HSt. infra. Πρέσβιν in Exc. ex Prisco et Procopio p. 146, 20; 389, 11, in πρέσβυν mutavit Niebuhr. Georg. Acrop. Annal. p. 8, C : Τὸν τοῦ Σουλτὰν πρέσβιν (τοὺς ... πρέσβεις in libro Dousano), et p. 9, A; 36, D; 97, B. Genitivus πρέσβεως est ap. Aristoph. Ach. 93, ubi schol. : Προπαροξυτόνως ὡς μάντεως, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ πρέσβις· εἰ δὲ παροξυτόνως ὡς χαλκέως, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ πρεσβεύς· οἵτινες ἁμαρτάνουσιν. Οὐ γάρ ἐστιν ὁ πρεσβεύς. Πρεσβέως ἐλθόντος ap. Tzetz. ad Lycophr. 447, sed codd. recte πρέσβεως. Πρέσβεως vel πρέσβεος a πρέσβυς per υ scripto derivat Chœrob. In Theodos. p. 234, 3. Rectius πρέσβυς πρέσβεως ponunt Suidas et Etym. M. p. 687, 11. Eandemque formam Ammonio p. 120 recte restituit Dorvill. ad Charit. p. 715 (638 Lips.) : Πρέσβεις οἱ πρεσβευταί. Πρέσβυς (edd. vet. πρέσβης, male HSt. πρέσβυς) δὲ οὐδέποτε λέγεται· τὸ γὰρ ἑνικὸν πρεσβευτὴς ἀναγνωσται. Quæ observatio non impedit quominus unus alterque scriptor singularis numeri forma illa usus esse credatur, qui per υ D scriptus ap. Æsch. Suppl. 727 librariorum, ut videtur, culpa : Ἴσως γὰρ εἰ κῆρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι· et in dicto proverbiali ap. schol. Hom. Il. Δ, 394 : Ὁ πρέσβυς οὐ τύπτεται οὐδ' ὑβρίζεται, in quo πρέσβις scripsit HSt. infra. Verba ipsa in trimetri formam redigenda esse videntur, Ὁ πρέσβυς οὐχὶ τύπτεθ' οὐδ' ὑβρίζεται vel οὔτε τύπτεθ' οὐδ'. Pluralis exx. ubivis obvia, ut πρέσβεων ap. Aristoph. Ach. 76, πρέσβεσι 62. G. D.] Dem. [p. 249, 21] : Ὅπως αἱρεθῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον, ubi αἱρεῖν πρέσβεις, ut ap. Cic. Decernere legatos. Isocr. Ad Phil. [p. 85, B] : Πρέσβεις πέμπειν, πρὸς οὓς ἂν βουληθῇς, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἄν σοι δοκῇ. Sic Æschin. [p. 62, 35] : Δεῦρο πρέσβεις αὐτοκράτορας πέμπειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης· ut Liv., Legatos de pace mittunt; Cic., Mittere legatos cum auctoritate. Athen. 5 : Ἐξέπεμψε πρέσβεις εἰς τὰς πόλεις. Xen. Hell. 4, [8, 13] : Ἀντιπέμπουσι πρέσβεις. [Πρέσβεσιν Dionys. A. R. 5, 45, ubi cod. Vat. πρεσβευταῖς.] Ipsi autem πρέσβεις ad aliquem ἀφικνοῦνται et πάρεισι : Id. ib. 7, [1, 38] : Ἐπεὶ ἀφίκοντο οἱ πρέσβεις οἴκαδε· 5, [3, 26] : Οἱ δ' ἐλθόντες πρέσβεις αὐ-

A τοκράτορες. Plut. Alex. : Παρῆσαν ἀπὸ τῶν πολιορκουμένων πόλεων πρέσβεις. Ii autem, ad quos veniunt, vel δέχονται, ut in l. Isocrat. paulo ante citato : vel ἀποπέμπουσιν, ut ap. Theophyl. Ep. 20 : Τὸν πρέσβιν, ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον, ἀπεπέμψατο. Herodian. 6, [4, 7] : Τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους· 8, [3, 16] : Τοὺς πρέσβεις ἀπράκτους ἀπιέναι ἐκέλευσεν, Jussit legatos re infecta reverti. Et mox, Τῶν πρέσβεων ἀπράκτων πρὸς Μαξιμῖνον ἐπανελθόντων· ut Tac., Irritus legationis rediit. Dixit autem in superiore l. τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων, ut Plut. Apophth. τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου. Athen. 10 : Τοὺς πρέσβεις τοὺς τῶν Ἀθηναίων. Et rursum ap. Plut., Ἑστιῶν πρέσβεις βασιλικούς. Genit. Atticus Πρέσβεως, quem ex Aristoph. habes in Ἐκκόπτω. [V. supra. Πρέσβεις Leuconis et Platonis comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

|| Πρέσβις etiam non modo Legatum significat, ut tum in supra citatis ll., tum in hoc proverb., Πρέσβις οὐ τύπτετ' οὐδ' ὑβρίζεται (jure enim gentium inviolabiles sunt legati), sed et de Ætatis honore dicitur. B Plato Leg. 9, [p. 855, D], Κατὰ πρέσβιν ἑξέσθω. Cam. [Et 11, p. 924, C.] A Polluce κατὰ πρέσβιν exp. καθ' ἡλικίαν. [Phot. p. 140, 17 : Κατὰ πρέσβην (codex κατὰ πρέσβην) · κατὰ πρεσβυτερίαν. Sic scriptum erat in Hom. Hymn. in Merc. 431, ubi πρέσβιν restituit Matthiæ.]

[Πρεσβίστατος. Πρέσβιστος. V. Πρέσβυς.]

[Πρέσβος, τό, Id quod colitur s. cum reverentia suspicitur. Æsch. Pers. 629 : Βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις. De cœtu virorum primariorum Ag. 855 : Ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε· et ib. 1393.]

[Πρεσβυγένεθλος, ὁ, ἡ, Antiquus natu. Orph. H. 3, 2. « Paulus Sil. Descr. S. Soph. 31, 164. » Boiss.]

Πρεσβυγένεια, ἡ, Antiquitas. [Primogenitura. Herodot. 6, 51 : Κατὰ πρεσβυγένειαν τετίμηται μᾶλλον· et Strabo 16, p. 783, ubi aliquot codd. κατὰ πρεσβυτερίαν.] Plut. Symp. 2 [3, 2, p. 636, D. Jo. Philopon. De cr. mundi p. 15, 1. Basil. t. 1, p. 8, A : Κατὰ πρεσβυγένειαν πάντων τῶν γενομένων, Juxta rationem antiquioris conditionis. Hase. || Alia forma Hesych. : Κατὰ πρέσβην, κατὰ πρεσβυγονίαν.]

C Πρεσβυγενής, ὁ, ἡ, Priscus, q. d. Antiquus natu. [Hom. Il. Λ, 249 : Πρ. Ἀντηνορίδης. Eur. Tro. 588 : Τέκνων δή ποθ' ἁμῶν πρεσβυγενές. Cratin. ap. Plut. V. Pericl. c. 3 : Πρ. Χρόνος. Orph. Arg. 602 : Ῥείην πρ. Πρεσβυγενεῖς senatores Lacedæmoniorum ap. Plut. V. Lycurgi c. 6, et Mor. p. 789, E.]

Πρέσβυς, υος [imo εως], ὁ, Senex [Soph. OEd. T. 941 : Ὁ πρ. Πόλυβος· Phil. 562 : Φοῖνιξ ὁ πρ. 665 : Πατέρα πρ. Aristoph. Av. 255 : Δρυμὸς πρ.] : unde ὦ πρέσβυ, O senex, ap. Alciphr. [Soph. OEd. T. 1013, 1121; Eur. Or. 476. Aristoph. Thesm. 153 : Ὦ πρέσβυ πρέσβυ. Numeri dualis exemplum annotavit Chœroboscus In Theodos. p. 440, 25 : Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὸ πρέσβη παρὰ τοῖς ῥήτορσι βαρυτόνως ἀναγινώσκεται ὡς ἀπὸ τοῦ πρέσβυς πρέσβεος πρέσβεε πρέσβη, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένως « Ἥκετον πρεσβῆ δύο », ὡς ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου, οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πρεσβεὺς τοῦ πρεσβέος τὼ πρεσβέε τὼ πρεσβῆ. Versum integrum servavit, sed omisso poetæ nomine Joann. Alex. p. 14, 24 : Τὰ δύο εἰ εἰς η συναιροῦσιν Ἀθηναῖοι· D « Καὶ πρός γε τούτοις ἥκετον πρέσβη δύο. » Non dubitandum quin rectus accentus sit πρέσβη. G. D.] Et in Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 687, 17] πρέσβυς [πρέσβυς in Etym. M.] ἄττα γεραιέ [videtur locus esse Homeri Il. Z, 607, ubi tamen non πρέσβυς, sed Φοῖνιξ legitur, in quo consentit Etym. M. p. 167, 49], ubi annotatur genit. communem esse πρέσβυος, Atticum πρέσβεως, ut πήχεως, πελέκεως. [Πρέσβυος, Legati, est ap. Georg. Phrantz. Annal. p. 113, 2, quod recentioris linguæ vitium est pro πρέσβεως.] Hesychio πρέσβεις sunt non solum γέροντες, sed etiam βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτιμώμενοι : ut πρέσβεις dicantur Quibus is honor eaque reverentia exhibetur, quæ senibus exhiberi solet. [Æsch. Ag. 184 : Ἡγεμὼν ὁ πρ. νεῶν Ἀχαιϊκῶν· 205 : Ἄναξ ὁ πρ. Suppl. 602, ubi chorus regem compellat : Ὦ χαῖρε πρέσβυ· Pers. 840 : Ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, χαίρετε.] || Pro Senator affertur ex Epigr. Hesychio est ἀγορανόμος. || Eod. Hesychio teste πρέσβυς vocatur ὄρνις ὁ τροχίλος. Itidem et Aristot. H. A. 9, 11, de trochilo : Καλεῖται δὲ πρέσβυς καὶ βασιλεύς· ut et Plin. 8, 25 : Parva avis, quæ

πρέσβεις ἀπολύει. App. 2, 5.

Calvin ep. ad Tim. 561.

Quint. 278, 181, 2. Mich. Acom. 2, 31.

Eur. fr. 501, 2, v.

Trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia. [V. Munck. ad Anton. Lib. p. 100 ed. Verh. Σπεργούλου et περγούλου nomen comparavit Lobeck. Pathol. p. 132.]

‖ Fem. Πρέσβειρα, Senex, Vetula, Antiqua [Steph. Byz. : Ἀγάμεια λέγεται καὶ Ἀγάμη, ὡς πρέσβειρα πρέσβη καὶ βασίλεια βασίλη. Πρέσβη si alicubi inventum fuisset, nemo dubitasset hinc πρέσβα conversum dicere trope Ionica ut τόλμα, νύμφα, τῆθα schol. Il. Γ, 130. Sed non invento coacti sunt πρέσβα aut a πρέσβειρα repetere facta trium literarum jactura, Etym. M. p. 687, schol. Od. E, 215, aut a πρέσβεια excussa diphthongo, ut Chœrob. in Cram. Anecd. Ox. vol. 2, p. 253 (et in Theodos. p. 234, 14, ubi male πρεσβεία scriptum. G. D.) et schol. Il. Ξ, 194, Τ, 491 : Ὡς ταχὺς ταχεῖα οὕτως πρέσβυς πρέσβεια· τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ συγκοπὴν πρέσβα. Aut quattuor illuc escenderunt gradibus, πρέσβεια πρέσβεα (ut θέλεα) πρέσβη πρέσβα, quo artificio Stephanum usum esse suspicor, eaque mihi caussa est cur πρέσβη, quousque desit testis certior, ad probandum parum habile ducam. Lobeck. Pathol. p. 43. Stephanus haud dubie Herodianum secutus est auctorem], ut θήλεια a θῆλυς, et ἡμίσεια ab ἥμισυς. Ex quo per sync. fit Πρέσβα, ut πότνα a πότνια. Hæc in Lex. meo vet. traduntur, ubi πρέσβα exp. ἡ γεγηρακυῖα, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη : quod ap. Hom. legitur Il. E, [721] et Θ, [383] : Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Antiqua et veneranda Juno. Alibi dicit πότνια Ἥρη. Τ, [92] : Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη. Hesych. quoque hoc πρέσβα exp. πρεσβυτάτη, ἔντιμος, σεμνή : quemadmodum et Eust. annotat πρέσβα dici ἢ κατὰ χρόνον, ἢ κατὰ τιμήν. Ex eod. πρέσβεια factum Πρέσβειρα existimant nonnulli, quod idem cum πρέσβα significat, ut πρέσβειρα θέμις ap. Hom. [Hymn. in Ven. 32 : Παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρ. τέτυκται. Aristoph. Lys. 86 : Πρ. Βοιωτία.] Affertur et πρέσβειρα Ἐριννύων pro Natu maxima Furiarum, [ex Eur. Iph. T. 963. Aristoph. Ach. 883 : Πρ. πεντήκοντα Κωπᾴδων κορᾶν].

‖ Compar. Πρεσβύτερος [vitiose πρεσβύτερος scriptum in inscrr. recentibus Christianis in Melo insula repertis ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 9, 10], Senior, Ætate provectior, Major natu. [Hom. Il. A, 787 : Πρ. δὲ σύ ἐσσι· O, 204. Pind. Pyth. 2, 122 : Βουλαὶ πρεσβύτεραι, Consilia senioris.] Xen. Hell. 4, [1, 30] : Ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος. Cui opp. νεώτερος, Junior, Minor natu. Plut. : Νῦν πρεσβύτερός ἐστι, πρότερον δὲ νεώτερος, de homine. [Andocid. p. 32, 4.] Aristoph. Ran. [18] : Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι. Æschin. De male obita legat. : Πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, Ætate majores. [Dionys. A. R. 5, 30 : Ἀπεφήνατο γνώμην πρεσβυτέραν τῆς ἡλικίας, Prudentiorem quam pro ætate.] Utplurimum οἱ πρεσβύτεροι, Quorum ætas jam ad senium vergit : siquidem quibus opponuntur modo οἱ νεώτεροι, modo οἱ ἀκμάζοντες. Aristot. Rhet. 2, [c. 15 init.] : Οἱ πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες. Isocr. Symm. [p. 161, A] : Θαυμάζω δὲ τῶν πρεσβυτέρων εἰ μηκέτι μνημονεύουσι· καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδενὸς ἀκηκόασι. Aristot. : Εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι καὶ ἀκόλαστοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοὶ καὶ σώφρονες. Plut. Lycurgo [c. 20] : Ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ. Plato Epist. 7 : Τῶν μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους, Veteranos milites. [Dionys. A. R. 5, 39 : Τὸν πρεσβύτερον Σπόριον Λάρκιον ... πέμπει κατὰ σπουδήν· ubi Portus πρεσβευτὴν corrigi volebat, Sylburgius vero recte monet πρεσβύτερον eum significare qui esset e seniorum numero, collato ib. c. 16 et 23.] Et πρεσβύτερα δένδρα, Vetustiores arbores, Theophr. C. Pl. 1, 15. Item in Ecclesia πρεσβύτεροι, Latinis quoque Theologis Presbyteri, dicuntur Omnes in genere qui sunt ex Ecclesiastico, ut ita loquar, senatu : quorum alii politiam Ecclesiasticam administrabant, alii interdum et doctrinæ verbi præerant, ut apparet ex Ep. 1 ad Tim. 5, [1], quorum munus vocatur κυβέρνησις, 1 Cor. 15. ‖ Πρεσβύτερος, Vetustior, Antiquior, Magis priscus. Plut. Popl. [?], πρ. λόγος. ‖ Antiquior, ea signif. qua Cic., Ut omnes intelligerent nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse : ut ap. Polluc. 2, [12] : Οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον, pro οὐδὲν τιμιώτερον. Plato in Symposio : Ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, Nihil mihi antiquius. Sic et ap. Dionys. Areop. frequens. Necnon Herodot. [5, 63] : Τὰ γὰρ θεῶν πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, Antiquiora ac potiora ducebant; sumpta metaph. a veneranda vetustate. [Imitatur Ælian. V. H. 5, 17. Hemst. Πρεσβύτερον κακόν, Gravius malum, Soph. Œd. T. 1365.]

Handwritten in left margin: + Πρεσβυτέρα . Inscr. 568.

‖ Superl. Πρεσβύτατος, Maximus natu. [Hom. Il. Z, 24 : Πρ. γενεῇ· Φ, 143 : Θυγατρῶν πρεσβυτάτη.] Hesiod. [Theog. 234 : Πρ. παίδων·] Sc. [260] de Atropo : Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Athen. 10 : Τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων. Plut. Lycurgo [c. 15] : Φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι. ‖ Antiquissimus, Vetustissimus. Plutarchus Symp. : Ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι τῶν θεῶν. Philo V. M. 3 : Ἀρχηγικώτατον αἴτιον καὶ πρεσβύτατον ἔργον, Res antiquissima : de igne. Item Antiquissimus, ea signif. qua Cic. dicit, Navalis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Plut. De educ. puer. [p. 7, F] : Ἅπερ ἐγὼ πάντων τῶν ἐκ φιλοσοφίας περιγινομένων ἀγαθῶν πρεσβύτατον κρίνω, Antiquissimum et potissimum. [Epigr. ap. Diog. L. 1, 34 : Πάντων πρεσβύτατον σοφίᾳ. ‖ Πρέσβιστος idem quod πρεσβύτατος, ut ἥδιστος pro ἡδύτατος dicitur. Antiquissimus, Honoratissimus, Hom. Hymn. 30, 2 : Γαῖαν πρ. Æsch. Sept. 390 : Πανσέληνος ... πρέσβιστον ἄστρων. Soph. fr. 523 : Ἥλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας· 539 : Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν. Πρεσβίστα μακάρων Ὑγίεια Ariphro ap. Athen. 15, p. 702, A. Lycophro 1449 : Πρ. ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται. Orph. Arg. 1258 : Πρ. θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος· ib. 334. Πρεσβίστατος Nicandro Ther. 344 ex codd. restitutum : Κρόνου πρ. αἷμα, ubi vulgo πρεσβύτατον. ‖ Forma Dorica Πρέσγυς, πρέσγυς annotata ab Chœrob. In Theod. p. 234, 25. Etym. M. p. 723, 17 : Σπέργυς παρὰ τὸ πρέσβυς τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς καὶ ὑπερθέσει σπέργυς. Περὶ παθῶν. Hesych. : Σπέργυς, πρέσβυς. Hinc ap. Cretenses Πρείγυς, cujus formæ superl. Πρείγιστος est in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 59; et πρείγιστος βουλῆς in alia ib. p. 421, 23.]

[Πρεσβύτειρα, ἡ. Oppian. Cyn. 1, 464 : Καὶ πέτρησι στιβάεσσιν εὐρρίνοισι κύνεσσιν ὀσμὴν πρεσβύτειραν ἀμαλδύνουσιν ἄρουραι. Et sensus et metrum requirit πρεσβύτειραν, quod restituit Schneiderus, qui olim ὀδμὴν ἡγήτειραν conjecerat, quod eodem sensu dictum est ib. 253 : Ὀδμὴν ἡγ. ἀμαλδῦναι φιλότητος.]

[Πρεσβυτερεῖον. V. Πρεσβυτέριον.]

[Πρεσβυτερεύω, Presbyter sum. Dionys. De Trinit. 3, 37.]

[Πρεσβυτερικός, ή, όν, Presbytericus. Basil. Hom. mor. p. 415.] *Bibl. Patr. Max. 6, 344.*

Πρεσβυτέριον, τό, Ordo presbyterorum, Presbyterium. 1 Tim. 4, [13] : Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου· quo nomine existimatur Apostolus significasse Cœtum omnium illorum qui in verbo laborabant : ut Act. 20. At Luc. 22, [66] : Συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, Collegium seniorum, s. Seniores populi. Et Act. 22, [5] : Μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον, Totus seniorum ordo, Totus senatus, πᾶν τὸ συνέδριον. [Πρ., Presbyterorum consessus, τὸ ἱερὸν συνέδριον, in Epist. Xysti Papæ S. Cyrillum in Nova Collect. Concil. Baluz. vol. 1, p. 657. Utuntur præterea S. Clemens Constit. Apost. 8, 12 et 13, S. Basil. Epist. 63, 319, Pallad. V. Chrysost. p. 142, aliique. Ducang.] ‖ Affertur et pro Honor senectutis ex Daniele 1, [50] nisi forte ea signif. scrib. Πρεσβυτερεῖον. [Per diphthongum scriptum ap. Symeon. Metaphr. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 488, 2 : Τῆς πρώτης καθέδρας τοῦ πρ. ἐπειλημμένον et in Concil. Nicæno 1, can. 2 ap. Ducang., ubi sacerdotalem dignitatem significat : Προάγειν εἰς ἐπισκοπὴν ἢ πρ. Πρεσβυτέριον dignitas episcopi, in Euchol. ap. Ducang. : Τὸν τοῦ πρεσβυτερίου ὑπεισελθεῖν βαθμόν.] *Orig. 1, 4.*

[Πρεσβυτερίς, ἡ, Sacerdos femina, Sacerdotissa. Epiphan. t. 1, p. 1060, D : Πρεσβυτίδας, οὐδαμοῦ δὲ πρεσβυτερίδας. Hase.] *304, 72, 2.*

[Πρεσβυτέρισσα, ἡ, Presbyterissa : de qua egimus in Gloss. med. Lat. Pœnitentialis Ms. ex cod. Colbert. : Πόσαι ἱερωμέναι ἤγουν πρ. Ducang.]

[Πρεσβύτερος, ὁ, Presbyter, Sacerdos, gradus ecclesiasticus. Malchus (Exc. p. 251, 20 ed. Nieb.) : Τὸν τῶν βαρβάρων ἱερέα, ὃν οἱ Χριστιανοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον. Procop. Pers. 1, 25 : Ἔνθα ἱερεὺς γενόμενος ὁσίως Πέτρον ἑαυτὸν μετωνόμασεν, οὐκ ἐπίσκοπον μέντοι ἀλλ' ὅνπερ καλεῖν πρεσβύτερον νενομίκασι. Synes. Epist. 66. ‖ Πρεσβύτερος τῶν σχολῶν, Presbyter scholarum, ap. Pallad. V. Chrysost. p. 196, militarium forte, quemadmodum apud nos ejusmodi militares copiæ habent suos capellanos. Cyrill. Scythop. in V. Sabæ : Σηματεύεσθαι καὶ πρ. τοῦ νουμέρου γενέσθαι. ‖ Πρ. ἐπὶ τῆς μετανοίας ap. Socr. H. E. 5, 19, et Sozom. 7, 16, Pœnitentiarius, de quo v. Gloss. med. Lat. ‖ Πρ. δεύτερος Concil. Ephes. Act. 6, p. 685. ‖ Πρ. τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς (Manichæis) πρεσβυτέρων in Paradiso s. libro senum Ms. Ducang. Alia collegit Suicer. « Πρεσβυτέρα, ἡ, Uxor presbyteri, ap. Græcos recentiores, ut in Nomocan. Coteler. n. 37, 54, 78, 138, 142. » Ducang.]

Πρεσβυτέρως, ap. Plat. Rep. 8, [p. 548, C] : Πρ. τετιμηκέναι, Antiquiorem habuisse, Antiquiore cura honorem ei habuisse, Bud. p. 716, ubi vide et alia.

Πρεσβύτης, ὁ, Senex, Grandis natu, Ætate provectus, i. q. πρέσβυς, sed magis usitatum. [A γέρων ita differre ut πρεσβύτην medium significet ætatis gradum inter γέροντα et ἐσχατόγηρων observat Ammon. p. 35, ex Alexione ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου Συμμίκτων : et sic Pollux quoque πρεσβύτην post γέροντα ponit 2, 4. Contra inter ἄνδρα et γέροντα ponit Moschopul. in Ecl. s. v. Παῖς. Æsch. Eum. 644 et Plato Rep. 9, p. 574, C : Πατέρα πρ. Eur. Andr. 728 : Ἀνεμένων τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος. Plato Rep. 10, p. 608, C : Ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος· Parm. p. 127, B : Εὖ μάλα ἤδη πρ. ὄντα.] Xen. Symp. [4, 17] : Ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλός, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Plut. Præc. connub. [p. 144, F] : Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρῄνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Aristoph. Nub. [359] : Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές. [Aristot. H. A. 9, 44 : Λέοντες ὅταν γένωνται πρεσβῦται.] At ex Num. 10, [31] : Ἔσῃ ἡμῖν πρεσβύτης, Eris nobis ductor. [Πρεσβύτης vitiose scriptum pro πρεσβύτερος ap. Georg. Syncell. p. 290, B : Υἱὸς Κλεοπάτρας πρεσβύτης, correxit Goarus. Eadem corruptela in versu Epicharmi ap. Suid. s. v. Κυλάζεται, ubi πρεσβύτερον recte ap. schol. Soph. Aj. 737, et in Excerptis ex Polybio 28, 19, 4; 31, 20, 8. ‖ Λόγος πρεσβύτης, Fama antiqua, Theophil. Sim. Hist. p. 206, C. G. D.]

[Πρεσβυτής, ῆτος, ἡ, Ætas senioris. Inscr. Dorica ap. Gruter. p. 217 : Ἀνὰ πρεσβυτᾶτα. Schneid.]

[Πρεσβυτίδιος, ία, ιον, Senilis. Ælian. V. H. 2, 34 : Πρὸ τοῦ τινος ἀπολαῦσαι καὶ κακοῦ πρεσβυτιδίου, nisi πρεσβυτικοῦ corrigendum cum Oudend. ad Thom. M. p. 736.]

Πρεσβυτικός, ή, όν, Senilis : πρ. ὄχλος, Senilis s. Senum turba, Aristoph. [Pl. 787]; πρεσβυτικὰ κακά, ib. [270.] Πρ. ἕλκη, Ulcera senum, Diosc. 1, 36. [Plato Leg. 3, p. 685, B : Παίζοντας παιδιὰν πρ. σώφρονα. Aristot. Eth. Nic. 8, 7 : Ἐν τοῖς στρυφνοῖς καὶ πρ. ἧττον γίνεται ἡ φιλία. Plut. Comp. Thes. c. Rom. c. 4 : Καπέρας πρ. V. Fab. Max. c. 25 : Τὸ συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν ἀρχαῖον ἡγεῖτο λίαν καὶ πρεσβυτικόν. Πρ. βίος Lucian. Sat. c. 7; καιρὸς c. 9; ἐπιστολαὶ Symp. c. 30. Isocr. p. 416, A : Εἴ τι περιεργότερον καὶ πρεσβυτικώτερον εἰρήκαμεν.] At πρεσβυτικοὶ θεοὶ dicuntur οἱ ἀρχαῖοι καὶ παλαιοί, Antiqui et veteres dii. Aristoph. Pl. [1050] : Ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί.

Πρεσβυτικῶς, Seniliter, ut Quintil.; γεροντικῶς, Senum more. Greg. Naz. : Πρ. βακτηρεύοντες, Senum more baculo innitentes. [Plut. V. Thes. c. 14. « Niceph. Antioch. Vita Simeon. Styl. jun. Actt. SS. Maii t. 5, p. 313, 30 : Λίαν πρ. Interpr. : Admodum prudenter. » Hase.]

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, Vetula, Ætate provecta, Anus. [Æsch. Eum. 731 : Καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος· 1027 : Στόλος πρεσβυτίδων. Eur. Hec. 842. Plato Hipp. maj. p. 286, A : Χρῶνται ὥσπερ ταῖς πρ. οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἡδέως μυθολογῆσαι.] Æschin. [p. 76, 4] : Πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας. [Plut. Mor. p. 63, D; 179, C; Lucian. Tox. c. 22, Lexiph. c. 12. ‖ « Πρεσβύτιδες in veteri Ecclesia matronæ quæ mulieres ceteras ad vitam honeste instituendam hortabantur. Can. 11 Synodi Laodic. n. 8 : Μὴ δεῖν τὰς λεγομένας πρ. ἤτοι προκαθημένας ἐν ἐκκλησίᾳ καθίστασθαι· ubi v. Balsamon. p. 833. Epiphan. Hæres. 79 : Ἄχρι διακονισσῶν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπεδείχθη τάγμα, χήρας τε ὠνόμασε καὶ τούτων τὰς ἔτι γραοτέρας πρεσβύτιδας. Fortasse de iisdem agit Paulus Ep. ad Tit. 2, 3, ubi πρεσβύτιδας vult esse ἐν καταστήματι ἱεροπρεπεῖς· ubi v. Theophyl. p. 849. » Suicer. ‖ Improprie Πρεσβῦτις πόλις, ut γεραιὰ et ὑπεργεραιά, ap. Polluc. 9, 19.]

[Πρεσβυτοδόκος, ὁ, ἡ, Senes recipiens. Æsch. Suppl. 675 : Πρ. θυμέλαι.]

[Πρέσβων, ωνος, ὁ, Presbon, Phryxi filius. Pausan. 9, 34, 8; schol. Apoll. Rh. 2, 1125. ‖ Minyæ filius. Schol. Apoll. Rh. 1, 230. Alii in scholl. Hom. Il. B, 511, Ξ, 291.]

[Πρεσβωνιάδης, ὁ, Presbonis filius, Κλύμενος Πρ. in orac. ap. Pausan. 9, 37, 4.]

[Πρετανική, ἡ. Steph. Byz. : Πρ., νῆσος ἤπειρον μιμουμένη πρὸς τῇ Κελτικῇ. Οἱ ταύτην οἰκοῦντες Πρετανοὶ καλοῦνται. Eodem modo Πρετανὶς vel Πρεταννία scribitur interdum. V. Βρεττανοί.]

[Πρεσύντης, ὁ, Presyntes, n. pr. ex Parthen. c. 6 affertur, ubi non legitur.]

[Πρευγένης, ους, ὁ, Preugenes, Agenoris filius. Pausan. 3, 2, 1; 7, 6, 2; 7, 18, 5; 7, 20, 7.]

Πρευμένεια, Benevolus et propensus animus. Eur. Or. [1323] : Ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν, Venio accepta deorum benevolentia et animo propitio, h. e. Placatis et reconciliatis diis, Diis mihi redditis propitiis.

Πρευμενής, compositum ex εὐμενής et πρᾶος [s. potius a πρεύς pro πρηύς, et μένος], ideoque redditur et εὔνους et πρᾶος : h. e. non solum Benevolus, sed etiam Benignus, Mitis, Placidus : s. ἵλεως, πρόθυμος. [Æsch. Ag. 840 : Δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί· 1647 : Κατελθεῖν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ· Suppl. 210 : Ἴδοιτο δῆτα πρευμενὴς ἀπ' ὄμματος· Pers. 609 : Πρευμενεῖς χοὰς φέρουσα· 685 : Χοὰς δὲ πρευμενής (libri multi πρευμενεῖς) ἐδεξάμην. Eur. Rhes. 646 : Πρ. Κύπρις· Hec. 538 : Πρ. ἡμῖν γενοῦ· Tro. 734 : Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις. Lucian. Tragod. 126 : Ἧκε πρ. δαίμων φανεῖσα.]

[Πρευμενῶς, Benevolo animo, Benigne. Æsch. Pers. 220 : Πρ. δ' αἰτοῦ τάδε· 224 : Ταῦτα ... σοὶ πρ. παρήνεσα· Eum. 236, et al.]

[Πρηών. V. Πρών.]

[Πρηγορεών. V. Προαγορευτής.]

Πρηγορεών [vel Πρηγορών], ῶνος, ὁ, Hesychio teste dicitur τῶν ὀρνίθων ὁ πρόλοβος, ubi nimirum προσυλλέγεται τὰ σιτία, quæ comederunt. Sic Pollux 2, [204] de stomacho s. œsophago, qui cibi et potus est vehiculum : Ἐν ὄρνισιν ὅμοιόν τι τούτῳ πρόσκειται, ὃ πρηγορεῶνα καλοῦσιν, ἔνθα προσαθροίζεται ἡ τροφή. [Ubi memorabilis est annotatio schol. in cod. Jungerm. : Εἰσὶ δὲ οἵ φασι πρηγορεῶνας ὑποπεριωνέαι καὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τινὶ γυναικῶν, ἔνθα προσαθροίζεται ἡ τροφή.] Ita igitur Aristoph. Av. [1113] dicit, Ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν, Mittemus vobis vesicas illas gutturis eminentes, in quibus cibum sumptum præcolligimus. [Scribendum postulante metro πρηγορῶνας, quam formam Eq. 374 restituit Bentlejus : Τὸν πρηγορῶνά σου 'κτεμῶ· nam hic quoque libri πρηγορεῶνα. G. D. HSt. infra :] Πρηγορεὼν Suidæ est ὁ λεγόμενος γαργαρεών, ὁ λαιμός, Gurgulio, Guttur seu Gula. Proprie vero ita vocari scribit τὸν ἐχῖνον τῶν ὀρνίθων, ὅπου προαγείρεται ἡ τροφή, videlicet a v. προαγείρεσθαι. Sic paulo ante πρηγορεῶνας esse dixerat τοὺς βρόγχους s. φάρυγγας τῶν ὀρνίθων, proprie τοὺς λεγομένους προλόβους, quoniam ibi συλλέγεται καὶ προαγείρεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. Dici vero et ἐπὶ ἀνθρώπων ita τὸν βρόγχον : in utrisque ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν. Dicitur pro eodem πρηγορών, ut supra vides. [Πρηγορεὼν scriptura est vitiosa, quam supra quoque, idque contra seriem literarum, præbet codex Leidensis s. v. Πρηγορεῶνας. Non minus vitiosum est Προγορεών, de quo HSt. :] Προγορεὼν Etym. [M. p. 688, 33] et Lex. meo vet. τόπος ἐστὶν ἐν ᾧ ἀγείρεται ἡ τροφή, pro quo supra πρηγορεὼν et infra προηγορεών. [« Πρηγορεὼν cum Suida scripsi; nam in vulg. προγορεὼν plane abolita est initialis litera τοῦ ἀγείρεσθαι : est enim πρηγορεὼν proprie avium ἐχῖνος, ὅπου προαγείρεται ἡ τροφή, Ingluvies avium, in qua cibus congeritur, congestusque paulatim in ventriculum transmittitur. » Sylburg. Glossam hanc integriorem, cum auctoris nomine, servavit Zonar. p. 1572 : Πρηγορεὼν ὁ λαιμός, ἢ τόπος ὅπου ἀγείρεται ἡ τροφή παρὰ τὸ ἀγείρω. Οὕτως λέγει Ἀπολλώνιος. Angl.]

[Πρηδὼν, όνος, ἡ, Inflatio, Tumor, Inflammatio interiorum partium. Nicander Ther. 365: Θοῶς δ' ἐπὶ γυῖα χέονται πρηδόνες. Aret. p. 76, 14: Αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες.]

Πρῆθμα, τὸ, dicitur ἡ πολύποδος κεφαλὴ, s. πλεκτάνη, ut alii volunt. Hesych. [Est a verbo πρήθω, quod Inflo et Sufflo significat, derivatum. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 176.]

[Πρήθω, Incendo. V. Πίμπρημι. || Inflo. HSt. post ea quæ de verbo πρήσσω ex περήσω, ut ipsi videbatur, contracto, dixit, quæ s. v. Πράσσω apposuimus:] Sed et Πρῆσε ejusd. originis esse videtur Eustathio vel a verbo Πρήθω: nam hæc verba Hom. Il. A, [481 et Od. B, 427], Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, enarrans p. 139, πρῆσεν exp. ἐφύσησε, subjungens, Θέμα δὲ τοῦ πρῆσεν, ἢ τὸ πρήθω, ἢ περὶ συγκοπὴν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήσσουσα καὶ διαπρήσσουσα κέλευθον, ὅ ἐστι διαπερῶσα. Igitur πρῆσεν s. potius ἐνέπρησεν (est enim tmesis), ab Ἐμπρήθω, significat Inflavit, Flatu implevit, ἐπούρισε, κατούρισε. [Homericum locum imitatus Ælian. N. A. 2, 17, dixit: Τὰ ἱστία μέσα πέπρησται. Phalæc. Anth. Pal. 13, 27: Βὶξ νότου πρήσαντος ἐσχάτην ἅλα. Intransit. Apoll. Rh. 4, 1537: Πρήσοντος ἀήτεω. || Sufflo. Idem 4, 819: Πρήσοντα πυρὸς μένος. || Efflo, Promicare facio. Hom. Il. Π, 350: Τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών. Δάκρυα ἀναπρῆσαι I, 433. Ceterum v. de hoc verbo Buttm. Lexil. vol. 1, p. 104.]

Πρίον, Hesychio πρότερον, Prius. [Idem quod πρίν.]

[Πρηκτός. V. Πρακτός.]

[Πρημαδίη, ἡ, Species oleæ. Nicander Al. 87.]

[Πρημαίνω.] Πρημαίνειν, Spirare, Flare, Vehementer et furenti impetu spirare, λάβρως φυσᾶν καὶ μαίνεσθαι, παρὰ τὸ πρῆσαι, q. e. φυσῆσαι, ut annotat schol. Aristoph. et Suid. in Aristoph. Nub. [336]: Πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας.

[Πρέμη. V. Πρημνάς.]

[Πρημιγένης, ους, ὁ, Premigenes, Mytilenæus, ap. Galen. vol. 6, p. 157, 158. Nomen medici Latinum *Primigenius* in epigr. Latino recenti ap. Spon. Misc. erud. antiq. p. 143 nihil cum illo commune habet. G. Dindorf.]

[Πρημνὰς, ἀδος, ἡ.] Πρημνάδες et Πρῆμναι thynnacei generis species sunt. Hesych. [Athen. 7, p. 328, E: Πρημνάδας τὰς θυννίδας ἔλεγον, ubi Nicocharis verba apposuit: Τρυγίας δὲ καὶ τὰς πρημνάδας τὰς θυννίδας. Πρημάδας ap. Oppian. Hal. 1, 183. Artemid. 2, 14. Phot. p. 448, 6: Πρῆμαι καὶ πρημάδες· γένος ἰχθύων.] Apud Suid. Πρηνὰς, εἶδος ἰχθύος. [Glossa ex Zonara illata, nunc codicum auctoritate ejecta. Alia corruptela est de qua infra HSt.:] Πρημαδίαι, Primadiæ, pisces qui sese in cœno abscondunt. Aristot. H. A. 8, 15. Gaza Primadas vocat. [Aristoteli nunc ex melioribus libris restitutum πρημάδες. Sed vera scriptura hic quoque haud dubie est πρημνάδας vel saltem πρημάδες. G. Dind.]

[Πρῆμνις, ιδος, ἡ, Premnis, urbs Æthiopiæ. Strabo 17, p. 820.]

[Πρῆμος inter barytona in ημος ap. Arcad. p. 59, 12.]

Πρὴν, Hesychio ταῦρος, Taurus. [V. Πηρίν.] At pro πρῆνες, quod ap. Suid. in ms. etiam cod. legitur, exponiturque οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρέων, scrib. πρῶνες, ut vel ex exemplo [Archiæ epigr.] patet quod ibi affertur.

[Πρηνάς. V. Πρημνάς.]

Πρηνηδὸν, Præcipitando in caput, Prone, Nonn. [Jo. c. 4, 117.]

Πρηνὴς, ὁ, ἡ, Pronus, In caput propendens, Præceps. Hom. Il. Π, [413]: Πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ Κάππεσε· Od. E, [374]: Πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας, Νηχέμεναι μεμαώς· Il. Z, [307]: Πρηνέα δὸς πεσέειν, Da ut pronus s. præceps corruat. Δ, [544]: Πρηνέες ἐν κονίῃσι τέταντο· Φ, [118]: Πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο· Ω, [11]: Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. [Hesiod. Sc. 365: Πρ. δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν. Semel ap. Tragicos, Eur. Rhes. 797: Πίπτω δὲ πρ. Agath. Hist. p. 70, 9: Νῦν μὲν πρηνὴς, νῦν δὲ ἐπὶ θάτερα κατέπιπτεν· et p. 39, 16; 45, 13.] Itidem ap. Athen. 10, [p. 447, B] de iis qui vino inebriati sunt: Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι, Proni et supini. Plut. Symp. 5 [p. 680, A]: Οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. Mox dicit ἐπὶ στόμα προνεύειν pro πρηνῆ κεῖσθαι: sicut et Hesychio πρηνὴς est ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς: Galeno vero πρηνὴς in Lex. Hippocr. [p. 548] πρὸς τὴν γῆν νενευκώς. [Πρ. et ὕπτιος opposita ap. Hippocr. p. 850, E. Ἐπὶ τὸ πρ. ῥέπειν p. 750, B.] Item τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος ap. Aristot., Partes corporis pronæ, De partt. anim. 4. Item aliquis πρηνὴς γίνεται, quum vel ab alio vel a se in caput præcipitatur; et in suspendio πρηνὴς γίνεται, Qui, laqueo aptato, ex alto sese in caput dejicit, ut Judas Act. 1, [18]: Πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, Præcipitatus crepuit medius. Itaque πρηνὴς γενόμενος idem significat cum πρηνιχθεὶς s. καταπρηνιχθεὶς, κατενεχθεὶς, Quum se ex alto pronum in caput dejecisset. Matth. 27, [5] simpliciter dixit, ἀπελθὼν ἀπήγξατο, Se strangulavit, s. Gulam laqueo offocavit. || Πρανὴς, i. q. πρηνής: quod Eust. posteris Homeri usitatius esse scribit: alii vero communis esse linguæ dicunt, Ionicum autem πρηνής: ut πρηὺς pro πρᾶος Ionica itidem dialectus usurpat. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 431, et Pierson. ad Mœridis gl. p. 318: Πρανές (codex πρανεῖς) Ἀττικοί, κατάβαντες Ἕλληνες.] Galen. De usu partt. 3: Οὐδὲν οὐδ' ὕπτιος οὐδεὶς οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Et πρανῆ φύλλα ap. Theophr. H. Pl. 1, 16, quibus opp. τὰ ὕπτια. Et πρανὲς τεῖχος, Murus pronus et qui ruinam minari videtur; vel etiam qui pronus corruit, τεῖχος τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω πεσὸν, Eust.; ap. quem et πρανὴς τόπος, ὁ κατάντης: sicut πρανὴς ὁδὸς dicitur Via declivis, per quam sc. decursu prono agitur aliquid. Sic Xenoph. De re eq. [8, 6]: Κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, Per loca declivia: quibus opp. ὄρθια, item ἀνάντη [c. 3, 7]: Πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς καὶ πλάγια ἐλαύνειν. Vide et quæ in Ὄρθιος atque Ὀρθιάδε ex Eod. attuli. [Agathias Hist. p. 35, 8: Πύργοι ἐς τὸ πρανὲς ἐξεκυλίσθησαν· 68, 2: Κατὰ τοῦ πρανοῦς ὑποφερόμενοι· et p. 245, 20. Βόλος πρανὴς, Jactus pronus, ap. Polluc. 7, 204.] Apud Aristot. τὰ πρανῆ Gaza vertit modo Pronæ corporis partes, modo Dorsum, Tergum: ut, Ἐν τοῖς πρανέσι, Parte prona, In tergo: τὰ πρανῆ δασεῖς, Pilosi in parte prona, De gen. anim. 1. [De partt. an. 2, 14. Pollux 5, 68: Τὰ ὕπτια τῶν ποδῶν, οὐ μόνα τὰ πρανῆ.] Et, Πρὸς τὰ πρανῆ πέφυκε, Tergo est admotum, De partt. anim. 4. Sic Gaza, qui itidem πρανὲς ὄστρακον vertit Testa in dorsum data. Plin. autem τὰ πρανῆ accipit pro Parte superiore; quippe qui hæc Theophrasti [H. Pl. 1, 10, 2] de foliis loquentis, Τὰς ἶνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι, sic verterit, Nervos in superiore habent parte. Non male igitur Gaza τὰ πρανῆ in animantibus vocat Dorsum, Tergum; id enim in superiore parte est, in iis sc. quæ prona terram spectant. || Πρανῆ Hesych. exp. etiam κοῖλα.

Πρανὸς, ὁ, i. q. πρανὴς, Pronus, Declivis: unde πρανόν, κατωφερὲς, πρανές, Hesych. [Πρανοτέρᾳ τῇ φάλαγγι duo codd. Arriani Anab. 1, 1, 10, vitiose pro πυκνοτέρᾳ.]

Πρηνίζω, ίξω, Pronum in caput dejicio, Præcipitem do s. ago, Præcipito. [Nonn. Dion. 11, 88.] Unde πρηνιχθεὶς, in Epigr. [Isidori Anth. Pal. 7, 532], Præcipitatus: πρηνιχθέντα Hesych. exp. ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα, sed mallem κατενεχθέντα: itidemque pro κατέβαλεν, quo exp. πρήνιξε, mallem dicere πρηνῆ κατέβαλε. [Lycophro 1006: Γαῖαν... ὀδὰξ δάψουσι πρηνιχθέντες. « Zonar. Lex. p. 1585: Πρηνιχθῆναι τὸ ἐπὶ πρόσωπον πεσεῖν, μεταφορικῶς δὲ καὶ εἰς γόνυ κλιθῆναι· « ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν » (apud Euphorion. citatum in Etym. M. p. 687). Eustath. p. 248, 43: Πρηνίξαι τὸ ἐπὶ πρόσωπον ῥῖψαι εἴτε ἄνθρωπον εἴτε καὶ πόλιν. De hominibus hujus verbi frequens usus apud Nonnum, quem v. 11, 221; 18, 299; 13, 88 (?). De urbe idem dixit loco ex Euphorione manifesta imitatione expresso 47, 688: Καί νύ κεν Ἄργος ἔπερσε καὶ ἐπρήνιξε Μυκήνας. » Meinek. ad Euphor. p. 51. Adde Orac. Sibyll. 4, 59, 84, 110; 5, 17. G. D. Bœthii verba, Declivemque gerens pondere vultum, vertit Max. Planud. p. 6, 25 Weber.: Πρηνιχθεὶς τ' ὄψιν ἄχθει δεινῷ. Id. ib. 14, 8, 3, habet Πρήνιξ' pro ἐπρήνιξεν. Hase.] || Πρανίζω, ίξω, Pronum præcipitemque dejicio, Præcipito: idem cum πρηνίζω, quod Eust. exp. ἐπὶ πρόσωπον ῥίπτω. Unde ap. Hesych. Πρανιχθέντα, τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα. At in Lex. meo vet., sicut πρανὴς exp. κατωφερὴς, ita etiam πρανίζει, κάτω φέρει. [|| Alia forma Πρανόω annotata ab Hesych.: Ἐπράνωσε, κατέβαλεν. Hinc compositum Καταπρηνόω, quod v.]

Πρηνισμὸς, ὁ, Præcipitatio, Dejectio in caput, vel Subversio, Eversio, ex Orac. Sibyll. [4, 69.]

[Πρηξαγόρης. V. Πραξαγόρας.]

[Πρηξάσπης, ους, ὁ, Prexaspes, Persa, ap. Herodot. 3, 30, 33, 34, 62, 66, 74: qui et casibus obliquis utitur Πρηξάσπεος Πρηξάσπεϊ Πρηξάσπεα Πρήξασπες. Alius est 7, 79.]

[Πρηξιδίκη, Πρηξίλλα, Πρηξῖνος, Πρῆξις, Πρηξώ, Πρήξων. V. Πραξ—.]

[Πρῆος. V. Πρᾶος.]

[Πρηπουσία. V. Προπρουσία.]

Πρῆσις, εως, ἡ, Ustio, Adustio, Inflammatio. || Inflatio: unde πρήσιος ap. Hippocr. Galenus exp. ἐμφυσήσεως. [Aret. p. 40, 41, πνεύματος· 76, 14; 119, 47; 105, 20; 120, 7.]

Πρῆσμα, τὸ, Ustio, Ambustio. || Inflatio, Tumor, ἐμφύσημα, Galen. Lex. Hippocr. [p. 548.] Utitur hoc vocab. et Nic. Myrepsus. [Hippocr. Affect. c. 2: Οἷον πρῆσμα πνέεταί τε καὶ ἀπαγχέει. Gatak. Hippiatr. p. 209, 13: Ὑπὸ δρόμου σφοδροῦ μάλιστα γίνεται πρήσματα. Sic enim scrib. pro πρίσμ., quod habet edit. Hase.]

[Πρησμονὴ, ἡ, Tumor. Orneosoph. p. 198, A; 227, A; 228, A. In edit. vitiose, Πρισμ. Hase.]

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui incendit et inflammat: ut πρηστὴρ ἄνεμος, Igneus turbo contacta amburens, Hesiod. Theog. 846. Plin. 2, 48: Quod si majore depressæ nubis eruperit specu, sed minus lato quam procella, nec sine fragore, Turbinem vocant, proxima quæque prosternentem. Idem ardentior accensusque dum furit, Prester vocatur, amburens contacta pariter et proterens. Capite seq. dicit Fulmen [« eo » addit HSt. in Ms. Vindob.] distare a Prestere, quo Flamma ab Igne: hunc late fundi flatu, illud conglobari impetu. Seneca Nat. Quæst. 5, 13: Hic ventus circumactus et eundem ambiens locum, et se ipsa vertigine concitans, turbo est. Qui si pugnacior est ac diutius volutatur, inflammatur, et efficit quem πρηστῆρα Græci vocant. Hic est igneus turbo. Aristot. De mundo [c. 4]: Ἀπὸ δὲ τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως γίνονται ἄνεμοί τε καὶ πνευμάτων διαφοραί, βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ καὶ πρηστῆρες καὶ κεραυνοί. Eod. l.: Τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀναπυρωθὲν βιαίως, ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμιπύρωτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ. [Adde Meteor. 3, 1, et Joann. Lyd. De ostent. p. 170.] Est et χθόνιος πρηστήρ: ex Eod. enim hæc afferuntur, Ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν· ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιός ἐστι. Vide et Plut. De plac. philos. 3, 3. Psellus ἀπὸ τοῦ πρήθειν significante ἐμπιπρᾶν ideo dictum scribit, quoniam φλέγει, διὰ τὸ συναπεσπᾶσθαι μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τοῦ νέφους, καὶ ταύτην ἐμπυροῦν. [Michael Glycas Annal. p. 30, D: Ὁ δὲ πρ., ὡς καὶ αὐτὸ δηλοῖ τοὔνομα, τὰ παρατυχόντα καταφλέγει σώματα.] Sic ap. Plut. Fabio [c. 16]: Πρηστῆρι ἐοικὼς ἄνεμος φλέγουσι κατεῤῥήγνυσι. [V. Alex. c. 60.] In Epigr. [Erycii Anth. Pal. 7, 174] πρηστὴρ κεραύνιος, Fulmineus prester: Ὤλεσε γὰρ πρηστήρ σε κεραύνιος. [Herodot. 7, 42: Βρονταί τε καὶ πρηστῆρες ἐπεσπίπτουσι. Xenoph. Hell. 1, 3, 1: Ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη πρ. ἐμπεσόντος. Plato Axioch. p. 370, C: Πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς. Aristoph. Lys. 974: Μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας. Lycophro 27: Ἀπαρκτίαις πρηστῆρος αἴθωνος πνοαῖς· 1018: Βαρεῖ πρ. κυμαίνων ἅλα. De sanguine rapide profluente Eurip. in fragm. ap. schol. Aristoph. Ran. 476: Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱματοσταγεῖ πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω. || Follis. Apoll. Rh. 4, 777: Ἔσχοντο δ' ἀϋτμῆς αἰθαλέοι πρ.] || Πρηστὴρ dicitur et Serpens quidam ob inextinctæ sitis ardorem, quem infert morsu, i. q. καῦσος et διψὰς, Diosc. 7, 14; Plin.: Contra presteris morsum, et, Adversantur serpentium sceleratissimis, hæmorrhoidi et presteri. [Ælian. N. A. 6, 51; 17, 4. Hesych.] || Πρηστὴρ dicitur etiam τῆς φάρυγγος τὸ ἔξωθεν, ὑπὸ τοῦ φυσᾶσθαι πιμπράμενον καὶ ἀνοιδούμενον, in ira sc., teste Polluce 2, 134. Hesych. vero πρηστῆρας dici scribit τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας.

[Πρηστηρίζω, Prestere amburo. Herodian. Epim. p. 111. Boiss.]

Πρηστήριος, ία, ιον, Amburens in modum presteris. Exp. et Fulmineus, quo significatur potius ὁ κεραύνιος. [Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 71, 23 Dronk.: Κεραυνοῖς πρηστηρίοις. Hase.]

[Πρηστηρίως, Ardenter. Dionys. Areop. p. 25. Kall.]

[Πρηστηροειδὴς, ὁ, ἡ, Presteri similis. Nili Epist. 1, p. 2. Boiss. Vitiosa scriptura est pro πριστηροειδὴς, quod v.]

[Πρηστηροκράτωρ, ὁ, Fulminum dominus. Synes. p. 322.]

Πρηστικὸς, ἡ, ὸν, Adurendi et inflammandi vim habens. Item Inflans. Unde πρηστικώτατον Galen. [Lex. p. 548] ap. Hippocr. exp. ἐμφυσητικώτατον.

[Πρῆστις, ἡ. HSt. s. v. Πρήθω:] Fortasse et Πρῆστις dicta παρὰ τὸ πρήθεσθαι, ὅ ἐστιν ἐμφυσᾶσθαι. Est autem Suidæ εἶδος κήτους θαλασσίου, ἡ λεγομένη μάλθη: quod δυσανταγώνιστον esse dicit. [Negligenter Suidas Æliani verba excerpsit N. A. 9, 49: Καὶ ἡ πρῆστις καὶ ἡ καλουμένη μάλθη, δυσανταγώνιστον δ' ἄρα θηρίον τοῦτο.] A Plin. vocatur Pristis, ut 9, 3: Plurima autem et maxima in Indico mari animalia: ex quibus balænæ quaternum jugerum, pristes ducenum cubitorum. Et cap. seq.: Maximum animal in Indico mari Pristis et Balæna est: in Gallico Oceano Physeter, ingentis columnæ modo se attollens. Apud Aristot. [vulgo] scriptum Πρίστης. [V. quæ s. v. Πρίστις dicentur.]

[Πρηστιὼν, ὁ. Lutat. ad Stat. Theb. 4, 158: « Œta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui *Prestion* nomen est. » Melius, ut puto, Πρηστιών· nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Soph. Trach. 1212. Hemst. ad Luciani Tim. c. 6.]

[Πρητὴν, ὁ.] Πρητῆνας, Hesychio τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας, Agnos anniculos. Meminit Eust. etiam [p. 1625, 35], sed simpliciter tantum scribens πρητῆνας et ἐπιπρητῆνας: de Agnis vel Hœdis dictum ætatis significationem habere, ut in proverbio isto, Αἰγὸς ἐπιπρητῆνος ἐρυθροῦ πέρη ἀρίστη. [Vide Πρό. Ἐπιπρητὴν, Hesychio αἰγὸς ἡλικία, item Πρατίνιον. Photius: Πρητίνιον· ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καμειρέων Ἱεροποιΐᾳ, τράγον προτήνιον θύειν νόμος.]

[Πρητήριον. V. Πρατήριον.]

[Πρήττω. V. Πράττω.]

[Πρηΰγελως et alia hujusmodi composita v. in Πραΰ—.]

[Πρηΰνω. V. Πραΰνω.]

[Πρηΰς. V. Πρᾶος.]

[Πρηών. V. Πρών.]

[Πριάδην. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 612, 10: Ἔστι παρὰ τὸ πρίαμαι τὸ πριάδην ἐπιῤῥηματικῆς ἐχόμενον συντάξεως. Respicit ad ἐπριάτην, quod adverbialiter dicitur.]

[Πριαισιός, Πρίαισος. V. Πραισός.]

Πρίαμαι, Emo, i. q. ἀγοράζω, et ὠνοῦμαι, ut Hesych. quoque testatur. Dem. [p. 309, 15]: Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Interdum cum accus. rei venalis [Eur. Hipp. 622: Παίδων πρίασθαι σπέρμα. Plato Rep. 1, p. 333, B: Ὅταν δέῃ ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ ἀποδόσθαι ἵππον. Aristoph. Vesp. 253: Ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι (τὸν λύχνον). Isæus p. 53, 3: Οἱ παρὰ τούτου πριάμενοι καὶ θέμενοι. Demosth. p. 1369, 20: Τὴν ἀρχὴν παρ' αὐτοῦ πριάμενος]: interdum cum gen. pretii. Hom. Od. Ξ, [115]: Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι, ubi quidam subaudiunt ἐπὶ, ut dicat, Quis te emit ut bonis suis præficeret? Alii etiam Sua pecunia. Cum accus. et gen. simul [Eur. Med. 233: Χρημάτων ὑπερβολῇ πόσιν πρίασθαι], Athen. 13, [p. 568, E] ex Comico [Eubulo]: Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Xen. Hell. 3, [2, 30]: Πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. [Cum dativo Eur. Hel. 891: Πριαμένη τὸ κάλλος ὠνητοῖς γάμοις· Iph. A. 342: Τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου.] Sic Lucian. [De sacrif. c. 2]: Τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, Duodecim bobus a Minerva emit (nisi malis Redemit), ut urbs non caperetur. Ubi etiam

nota πρίασθαι παρά τινος. [Pro eo dativum personæ posuit Aristoph. Ach. 812 : Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; et Ran. 1229, quem locum HSt. infra affert.] Sicut vero dixi quosdam ap. Hom. πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι exponere Emit bonis suis præficiendum, sic ap. Xen. [Mem. 2, 5, 2] : Λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργύρεια πρίασθαι ταλάντου, Talento emisse dicitur quem argentifodinis præficeret. De rebus vilibus et nullius pretii, Athen. 12, [p. 547, C] ex Comico [immo Tragico, Soph. Ant. 1170] : Καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην· ut et ap. Soph. [Aj. 477] : Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Contra Xenoph. [Cyrop. 8, 4, 23 : Οὐκ ἂν πρίαιό γε παμπόλλου; Comm. 2, 5, 3] : Πριαίμην τοῦτο πρὸ πάντων χρημάτων, Omnibus hoc pecuniis meis redimerem, etiam Omnibus pecuniis anteferrem : ut sit πρὸ πάντων χρημάτων ἑλοίμην. Cyrop. 3, p. 41 [c. 1, 36] : Κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μή ποτε λατρεῦσαι ταύτην· quemadmodum Chrysost. De sacerd. [2, 1, § 85] sed cum dat. : Ὁ μὴ χρημάτων μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος. Quibus in ll. πρίαμαι interpretandum potius Redimo, sicut et ap. Xenoph., quum l. citato dicit, Λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, ubi etiam nota πρίαμαι ὥστε ἀπολαβεῖν, pro τὸ ἀπολαβεῖν, ut Lucian. [l. c.] : Τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο βοῶν δώδεκα. [Pind. Pyth. 6, 38 : Πρίατο θανάτοιο κομιδάν, Morte redemit. Demosth. p. 120, 26 : Τὸν καιρὸν ἑκάστου τῶν πραγμάτων οὐκ ἦν πρίασθαι· 1369, 20 : Τὴν ἀρχὴν παρ' αὐτοῦ πριάμενος. « Suidas s. v. Ἀρχιάδης (ex Damascio ut videtur) : Πόσου ἂν ἐπριάμεθα τὴν δαπάνην ταύτην. » VALCK.] Pro Redimo accipitur et alia signif., sc. pro Conduco, Bud. p. 228. Proprie ἐργολαβεῖν, Redempturas facere, ut mancipes et conductores solent : quod et μισθοῦσθαι et πρίασθαι dicitur. [Andoc. p. 24, 9 : Τριακοσίους Σκύθας ἐπριάμεθα. Lysias p. 153 extr. : Πελταστὰς ἐμισθώσαντο καὶ ὅπλα ἐπρίαντο.] Sic Pollux 9, [33] : Τὸ μέντοι τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἴποις ἂν πρίασθαι καὶ μισθώσασθαι· sicut ibid. οἱ ἄρχοντες dicuntur πιπράσκειν et ἀπομισθοῦν τὰ τέλη : unde τελῶναι quoque dicuntur οἱ πριάμενοι (s. οἱ ὠνούμενοι) τὰ τέλη. Sic ap. Cic. redemptores dicuntur Redimere vectigalia, pro quo ap. Ulpian. legitur Redempturas facere. [Andoc. p. 12, 28 : Πριάμενος ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου. Ib. 31 : Πριάμενος τέλος. Dinarch. ap. Dionys. De Din. c. 13 : Πριάμενοι μέταλλον.] Refert huc Bud. quod ap. Dem. [p. 1253, 14] legitur, Ὁπότε ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, ἢ ἄλλο τι τῶν περὶ γεωργίαν ἔργων ἀναιροῖντο. Ubi nota πρίασθαι, μισθοῦσθαι, et ἔργον τι ἀναιρεῖν s. ἐργολαβεῖν, vicinæ significationis verba, pro Redimere, Conducere, Faciendum suspicere. [De judicibus pecunia oblata corrumpendis Demosth. p. 78, 19 : Ἐὰν μὴ Φίλιππος αὐτοὺς πρίηται.] || Conjunct. modo Πρίωμαι, Emam, Aristoph. Ran. [1229] : Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Egone emam huic [immo Ab hoc]? ἀγοράσω, ὠνήσωμαι; Imper. Πρίω, Eme, in sequenti composito [Ἀποπρίαμαι]. Etiam act. Πρίημι, Suidæ [et Zonaræ p. 1586] ἀγοράζω. [Præsens πρίημι nullum unquam fuit. Nec πρίαμαι usitatum est, sed aoristus tantum ἐπριάμην cum reliquis modis suis : cetera tempora ab ὠνεῖσθαι peti solent, ut recte præcipit Herodian. p. 453 ed. Piers. : Πρίασθαι ἐρεῖς, οὐχὶ Ὠνήσασθαι· ὅπου δὲ μὴ δυνατὸν κλῖναι τὸ πρίασθαι ῥῆμα, τότε τῷ ὠνεῖσθαι χρήσῃ, οἷον ἐπριάμην ἐπρίω ἐπρίατο· καὶ πρίω τὸ προστακτικόν. Εὔπολις « Πρίω μοι σελάχιον » φησί. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρακειμένου ὠνημαι· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ὁ παρακείμενος τὴν τοῦ πρίασθαι χρῆσιν. Quocum comparandus Phrynich. p. 137 ed. Lob. et Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 529, 30, de quo v. Lob. ad Phryn. p. 138. Imperativus πρίω (quem per ἀγόρασον exp. Phot. p. 448, 22, et Suidas, quorum in codd. corrupte πρίω, vel πριῶ, ἀγοράσω) est ap. Aristoph. Ach. 34 (ubi Acharnensibus tribuit scholiasta, male intellectis poetæ verbis), Nub. 614, Cephisodor. ap. Athen. 12, p. 553, A. Πρίασο ap. Aristoph. Ach. 870. Dialecti Alexandrinæ est ἐκπριοῦν et ἐκπρίου, de quibus dixit HSt. s. v. Ἐκπρίαμαι, post verba illic apposita sic pergens :] Unde [ex verbo πριόω] Πρίου, quod [Phot. et] Suidas exponit ἐλευθέρωσον, Redime, Libera : cui subjungit, Πρίω, ἀγόρασον, quod ex Aristophane paulo ante attuli. Apud Hesychium vero legitur non solum Πρίω, ἀγόρασον, sed et Πρίων, ἀγοράζων : pro quo reponendum fortasse Πριῶν. [Non animadvertit glossam ad Aristoph. Ach. 36 referendam esse, de quo dicetur s. v. Πρίων. G. DIND.]

[Πριαμήιος, Πριαμηίς. V. Πριαμικός.]

Πριαμίδης, ὁ, patronym. Priami filius, Priamides, [ap. Hom. Il. B, 817, Δ, 490, E, 684, et alibi non raro, producta propter metri necessitatem syllaba prima, ut apud Latinos quoque poetas in versibus dactylicis. Eadem mensura Æschylus usus est in metro Ionico a minori Agam. 747 : Συμένα Πριαμίδαισιν· correpta idem ib. 537 : Διπλᾶ δ' ἔτεισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια· et Choeph. 935 : Ἔμολε μὲν Δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, nec raro Euripides, ut Andr. 296, Hel. 257, et numero plurali Πριαμίδαι, Priami posteri, Rhes. 167, 299, Hel. 244, Hec. 13, al. G. DIND. Philostr. Epist. p. 39, 16 Boisson. de Paride : Τοῦ Πριαμίδου δυαστοῦ. HASE.]

Πριαμικός, ή, όν, Priamicus : Πριαμικαὶ τύχαι [ap. Aristot. Eth. Nic. 1, 10], proverbialiter pro Summis infortuniis; a Priamo, qui capta urbe, amisso regno, tota demum progenie orbatus, quum ad aram confugisset, hostili manu interemptus est. [Attic. Phil. ap. Euseb. Pr. ev. p. 796, C : Ὁ ταῖς Πριαμικαῖς τύχαις συνεχόμενος. HASE.] || Et Πριαμήϊος : quo adjectivo Latini quoque poetæ utuntur; nam Virg. [Æn. 7, 252], Priameia sceptra; Ovid., Priameia regna; Virg. [Æn. 2, 403], Priameia virgo, de Cassandra Priami filia. || Πριαμηΐς, patron. fem. gen., i. e. Priami filia, Priameis [ap. Ovid. Am. 1, 9, 37, Art. am. 2, 405. Idem est Πριαμίς, ίδος, ἡ, ut Πρ. γᾶ ap. Eur. Hel. 1173; πόλεσι Πριαμίσι Or. 1481. De genitivo feminino Πριαμίδων et masculino Πριαμιδῶν Arcad. p. 136, 13.]

[Πριαμιλλύδριον, τό, dimin. nominis Πρίαμος, de quo gramm. in Cram. Anecd. Ox. vol. 4, p. 273, 9 : Γίνεται δὲ τὰ ὑποκοριστικὰ ἢ διὰ γελοῖον, ὡς τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ Πρ. ... Omisso poetæ nomine memoravit Theognost. Can. p. 126, 27. De forma vocabuli v. Lobeck. Pathol. p. 299, 401. Πριαμύλλιον inter diminutiva est ap. schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 857, 24.] 1558, 121, v.

[Πριαμίσκος, ὁ, synonymum bombycis s. gossipii in Gl. ap. Ducang. in Glossario et in Appendice.]

[Πρίαμος, ἡ, vitiose pro Πρίαπος, ἡ, quod v.]

Πρίαμος, ὁ, nomen regis Trojani, qui quum Ποδάρκης ante diceretur, Πρίαμος ideo vocatus est, quod capta ab Hercule Troja, Hesione soror ipsum ἐπρίατο καλύπτρας γυναικείας, αὐτὴ ἀπελθοῦσα αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι, Eustath. [p. 27, 20] ex Lycophr. [v. 339.] Frequens ejus mentio ap. Hom. pariter ceterosque tam poetas quam prosæ scriptores. Etymi meminit et Serv. Æn. 1, [619] : Tum Hercules Priamum quoque redemptum a vicinis hostibus, in paterno regno locavit : unde et Πρίαμος dictus est, ἀπὸ τοῦ πρίαμαι, Emo. [Forma Æolica Πέρραμος, quod v.]

[Πριαμόω. HSt. s. v. Πρίαμος :] Inde et verb. Πριαμοῦσθαι, Priamum fieri, i. e. Radi : ex eo, quod Tragici Priami personam rasam introducerent. Eust. p. 1344 : Ὁμήρου ἐφ' ὅσον ἐχρῆν διασκευάσαντος τὸ κατὰ Πρίαμον πάθος, οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ κείρουσιν αὐτόν· ὅθεν καὶ Πριαμωθῆναι, τὸ ξυρηθῆναι· ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο· quod πριαμωθῆναι fuisse scommaticum addit. Itidem ap. Hesych. Πριαμωθήσομαι, ξυρήσομαι· ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. [Similiter Phot. et Suid. s. v. Πριαμωθῆναι.]

[Πριαμύλλιον. V. Πριαμιλλύδριον.]

[Πριάμων, ωνος, ὁ, Priamon, oppidum Illyricum, ap. Strab. 7, p. 315, ubi accus. Πριάμωνα. Rectum nomen Πριαμόνα, ἡ, ap. Appian. Illyr. c. 12 et 25 seqq., unde Straboni Πριάμωνα restituit Schweigh. ad Appian. vol. 3, p. 669.]

[Πριανεύς, έως, ὁ, Prianeus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 258 : Πρ. Σύρος Γαλληνίου.]

[Πριανεύς et Πριανίς. V. Πριήνη.]

[Πριαπαεινός, Πριάνσιον, Πριάνσιος. V. Πραῖσος.]

[Πριάπειος (Ion. Πριήπειος), ὁ, ἡ, Priapeius. Myrinus Anth. Pal. 6, 254 : Πριηπείων προθύρων. Πριάπειον μέτρον, i. e. metrum ex versu glyconeo et Pherecrateo compositum, ap. Dionys. Hal. vol. 5, p. 22, Hephæst.

p. 59, aliosque grammaticos. || Πριαπήϊον synonymum violæ ap. Diosc. 4, 122.]

[Πριαπίδες, Πριαπηνός. V. Πρίαπος, ἡ.]

[Πριαπίδης, ὁ, Priapides, n. pr. ap. Theophyl. Epist. 44, p. 58. G. DIND.]

[Πριαπίζω (Ion. πριηπίζω), Priapum imitor, Lascivio. Tymn. Anth. Plan. 237. « Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, n. 150, B, 11 et p. 237, 37, sec. conjecturam probabilem edit. : Τραγιλάφου πριαπίζοντος. » HASE.]

[Πριαπίνη vitiose pro Πριαπηνή. V. Πρίαπος, ἡ.]

Πριαπίσκος, ὁ, Priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis Βάθρῳ penis in modum teres et arrectum. [|| Synonymum satyrii erythronii ap. Diosc. 3, 144, ubi vulgatum olim πριαπίσκον ex cod. est correctum.]

Πριαπισκωτὸς μοτός, ap. Galen. in Isagoge, Linamentum in veretri arrecti figuram formatum. [Memoratur ab eodem inter quinque species linamentorum vol. 14, p. 795, 6. HASE.]

Πριαπισμός, ὁ, Galeno auctore, dicitur Stabilis pudendi in longitudinem ac orbem tumefacti tensio citra rei venereæ appetentiam. [V. Galen. vol. 7, p. 104, 526, 529; vol. 10, p. 326. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 411.] In qua dolores quales in tetano esse solent, moveri Aetius scribit, quod inflatum distentumque pudendum convulsionis modo afficiatur. [Galen. vol. 6, p. 869, 5. Leo philos. Consp. medic. p. 195 Ermerius. HASE.] Satyriasin [σατυριασμὸν ap. Galen. vol. 7, p. 320] etiam istam tentiginem appellarunt, quod satyri quoque arrecto semper veretro fuisse perhibeantur.

Πρίαπος, Ion. Πρίηπος, ὁ, Priapus, Veneris et Liberi patris filius, Hortorum et vinearum custos, in quibus simulacrum ejus statuebatur rubrum et erecto veretro, ut ex epigrammatum scriptoribus [quorum exx. v. in indice Jacobsii vol. 5, p. 348] liquet. [Strabo 13, p. 587 : Ἀπεδείχθη ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ καὶ Κονισάλῳ καὶ Τύχωνι καὶ τοῖς τοιούτοις. V. etiam Pausan. 9, 31, 2.] Athen. 1, [p. 30, B] Bacchum cognomento Πρίαπον a Lampsacenis coli ait. Ab Arriano in Bithyniacis ὁ Πρίαπος εἰς ξύλον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, teste Eust. [p. 32, 15; 242, 37; 691, 44], qui etiam addit, vocari eum ab ipso Πρίαπον, per ε. Sed et Membrum virile, et quidem intentum, πρίαπον nominari interdum tam Lat., quam Græce, sciendum est. [Numero plurali Πρίαποι, οἱ, Mosch. 3, 27 : Μελάγχλαινοι Πρίηποι. Πρίαπος Xenarchi comici fabula fuit. Forma Ionica ap. Nicet. Chon. Hist. p. 182 extr. : Φιλογόνην καὶ Πρίηπον Τιθωνοῦ τε καὶ Κρόνου πολυτελέστερον· ubi cod. Monac. πόρνον ex glossemate.]

[Πρίαπος, ἡ, Priapus. Steph. Byz. : Πρ., πόλις Ἑλλησποντίας (ap. Thucyd. 8, 107, Scylac. Peripl. p. 35), θηλυκῶς. (Masculinum fluvii nomen est ap. Strabon. 13, p. 587 : Τοῦ δ' Αἰσήπου καὶ τοῦ Πριάπου μεταξὺ ὁ Γράνικος ῥεῖ. De urbe ibid. : Πρίαπος δ' ἐστὶ πόλις ἐπὶ θαλάττῃ καὶ λιμήν· κτίσμα δ' οἱ μὲν Μιλησίων φασίν ... οἱ δὲ Κυζικηνῶν, ἐπώνυμος δ' ἐστὶ τοῦ Πριάπου τιμωμένου παρ' αὐτοῖς κτλ. Corrupte Πριάμου πόλις ap. Arrian. Anab. 1, 12, 13, quod Πριάπου scribendum cum Holstenio.) Ὁ πολίτης Πριαπηνός (Πριαπηνῶν numi ap. Eckhel. vol. 2, p. 477) καὶ Πριαπηνή. (Ἡ Πριαπηνὴ ap. Strabon. l. c. Diana Πριαπηνὴ ap. Plut. V. Luculli c. 13, ubi vulgatum Πριαπίνης recte in Πριαπηνῆς mutasse Holstenium fugit editores.) Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Πριαπεύς (nam sic vel Πριηπεύς recte corrigitur vulgatum Πρίηπος) καὶ Πριαπίς πληθυντικῶς. Καὶ ἡ χώρα Πριαπίς. Hesych. : Πριηπίδος τε· τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, ἣν τὸν Πρίαπον τὸν Διονύσου καὶ Περκώτην φασὶν οἰκίσαι. Conf. schol. Theocr. 1, 21. Πριηπαῖος Ἀπόλλων, ὃς ἐν Πριήπῳ ἐμαντεύσατο, Tzetz. ad Lycophr. 29, ubi vulgo Πριηπησαῖος, quod ex codd. correctum.]

[Πριαπώδης, ὁ, ἡ, Priapo similis. Schol. Aristoph. Lys. 981 : Δαίμων πρ. ὁ Κονίσαλος. Hesych. et Phot. s. v. Πασμώλης : Θεὸς πρ. Phot. p. 592, 2 : Τῶν πριαπωδῶν θεῶν. Tzetz. ad Lycophr. 538 : Ὀρθάγης δαίμων πρ. περὶ τὴν Ἀφροδίτην.]

[Πρίας, αντος, ὁ, Prias, procus Hippodamiæ. Pausan. 6, 21, 11.]

Πρίασμα. Mansan. Cod. Nan. 168, v.

[Πρίασος, ὁ, Priasus, n. pr. ap. Nonn. Dion. 13, 520 : Πρ. Ἀονίης μετανάστιος ἀστὸς ἀρούρης· et 528, 540, 545; 37, 624, 650. Joseph. Genes. p. 60, D : Περὶ δρόμον Ἀριστομέδοντος Δικταίου τε καὶ Πριάσου ὠκύτερος. ἴ G. DINDORF.]

[Πρίβδερνος. V. Πριούερνος.]

[Πριάπιος, ὁ, nomen mensis Bithynici in Menologio ap. Cram. Anecd. vol. 3, p. 403, corruptum ex Περιάπιος, quod est in aliis Menologiis : v. C. F. Hermann. in Comment. de mens. Gr. p. 87. G. DIND.]

[Πρίαπος. V. Πρίαπος.]

[Πρίζω. V. Πρίω.]

[Πριήνη, ἡ, Priene, urbs Ioniæ, ap. Herodot. 1, 142, Thucyd. 1, 115, Strabon. 12, p. 551, 577, Pausan. 7, 2, 9, aliosque. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Πριηνεύς (ut Πριηνέες ap. Herodot. 1, 15, 161; 6, 8. Πριηνεῖς ap. Polyb. 33, 12. Πριάνα et Πριανεῖς in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 573) καὶ Πριήνιος καὶ Πριηνιάς. Adde Πριηνίς, cujus forma Dorica in inscr. in Chalce insula reperta, ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 38 : Ἀριστοδίκα Πριανίς. Per λ scriptum in numo ap. Leakium in *Transactions of the royal Society* vol. 1, 2, p. 1 : Τῷ Ἀπόλλωνι τῷ ΠΡΙΗΛΕΙ. In numo Prienensi ap. Mionnet. ΚΛΑΜΗ... ΛΙΣ ubi ΠΡΙΗΛΕΙΣ supplet Leakius p. 3. G. DIND.]

[Πρίηπος et derivata v. s. Πρια—.]

[Πρίλαπος. V. Πρίλλαπος.]

Πρίλις, ιος, ὁ, affertur pro Miles pedes : qui infra [recte] πρύλις.

[Πριμιζέλι lectio vitiosa. V. Πρηνίας.]

[Πρίλλαπος, ὁ, Prillapus, n. oppidi ap. Niceph. Greg. Hist. p. 29, A, Cantacuz. Hist. p. 175, B; 26, B; 56, D. Simplici λ scriptum ap. Nicet. Chon. Hist. p. 344, D; 345, C, et ap. Georg. Acrop. Annal. p. 13, D; 23, A; 43, A, et alibi. G. DIND.]

Πριμικήριοι, Πριμολοκάριοι, Πριμοπιλάριοι, vocabula Latina pro Primicerii, Primolocarii, Primopilarii : de quibus ap. Suid. quoque mentio. Sunt autem Primicerii quasi Antesignani dignitatis alicujus, quod in tabula cerata primi notarentur : Primolocarii et Primopilarii, qui primi loci sunt et primi pili. [Vide de his aliisque compositis cum Latino vocabulo πρῖμος Ducangium.]

[Πριμις, ἡ, Primis Minor, et Major, oppida Æthiopiæ. Ptol. Geogr. p. 302, 11 et 17 Wilb. Inscr. Silc. ex restit. Letronn. *Journ. des Sav.* 1825, p. 109 et 112, 15 : Ἀπὸ Πρίμεως ἕως Τάλμεως. HASE.]

[Πριμίων, ωνος, ὁ, Primio, n. pr. medici ap. Galen. vol. 13, p. 748.]

Πρὶν [Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 45, 33 : Οὐδὲν εἰς ν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρίν. Etym. M. p. 405, 33 : Πᾶν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα ἢ φύσει ἢ θέσει γίνεται κατ' ἰδίαν μακρὸν ... χωρὶς τοῦ πρίν· et sic πρὶν ex regula breve est apud poetas inde ab Homero quosvis, nisi quod epici in arsi dactylica sæpe produxerunt, ut Hom. Il. B, 348 : Πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι· Od. Δ, 254 : Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι. Rarius in thesi, ut Il. Z, 81 : Πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν ..., pariterque in tertio versus pede I, 403, N, 172, Π, 322, 840, X, 156, Od. Δ, 668. Sed Theocriti quæ ferebantur exempla in carmine ad epicam formam composito, 25, 222, 258 in arsi, et 263 in thesi, nunc remota sunt addita ex codicibus quibusdam γε particula, quam Homericorum quoque locorum bonam partem olim additam habuisse conjiciebat Hermann. ad Orph. p. 700. Atticorum poetarum quæ olim ferebantur exempla non dubium est quin librariorum debeantur erroribus, ut Æsch. Prom. 481 : Χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγώ σφισιν ... ubi πρίν γ' ex codd. Med. aliisque restitutum. Aristoph. Ach. 176 : Μήπω γε, πρὶν ἂν ... Recte Brunckius μήπω, πρὶν ἄν γε. Lys. 1005 : Ἔδοξε πρὶν ἅπαντας ἐξ ἑνὸς λόγου. Libri quinque πρίν γ' ἅπαντες· unde κε restituit Elmslejus, πρίν χ' ἅπαντες. Doricum πρόν, quod pro πρὶν dictum esse putavit Eustath. Opusc. p. 57, 11, nihil cum hac particula commune habet, sed pro πρώην dictum est, quod v.] Prius, Ante. Hom. Il. Ω, [728] : Οὐδέ μιν οἴω Ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, Nam urbs funditus excindetur, prius sc. quam ipse ad pubertatem perveniat. Alia duo similia exempla ex Eod. vide in

Ὤφελλον. [Hujusmodi in locis πρὶν adverbialiter dictum esse infra ostendetur. Non recte igitur Jacobsius loco illo Homerico usus est ad indicativum futuri defendendum in locis qualis est Philostr. Imag. p. 803 (43, 2 ed. Jac.): Μηδὲ ἐπικελεύεσθε τοῖς ἵπποις, πρὶν ὑμῖν ἐξηγνεύσομεν ὅ τι βούλεσθε, ubi recte libri alii ἐξηγνεύσωμεν. Quanquam non negem recentioribus scriptoribus hanc placere potuisse constructionem cum indicativo futuri, modo quis plura afferat et certiora exempla quam qualia Jacobsius attulit, velut Palladæ Anth. Pal. 9, 169: Εἴθε δὲ σὺν Δαναοῖς με κατέκτανε μῆνις ἐκείνη, πρὶν χαλεπὸς λιμὸς γραμματικῆς ὀλέσει, ubi ὀλέσῃ legitur apud Planudem, cui in tali scriptore non obstat πρὶν cum conjunctivo constructum in sententia affirmativa contra usum veterum, de quo infra dicetur. Cyrus ib. 15, 9: Ἠελίου δὲ γέροντος ἴσον ἀποστάξεις … μελιηδέα φωνήν, πρὶν χρόνον ἀθρήσεις τριτάτης φαίοντα γενέθλης. Hic quoque facile scribi potest ἀθρήσῃς, nisi ἀθρῆσαι scripsit, quod posuit Brunckius. Liban. vol. 4, p. 176, 2: Πρὶν οὖν ταύτης γεύσομαι τῆς χειροποιήτου νυκτός, εἰς ἐκείνην ἄπειμι τὴν ὑπὸ γῆν, ubi γεύσωμαι scribi potest. De loco Æliani V. H. 1, 15, infra dicetur, ubi de πρὶν ἢ agemus. Apud Athen. 15, p. 670, A: Μὴ στεφανοῦσθαι πρὶν κρατήσουσι τοῦ ἔρωτος, Epitome κρατήσωσι. G. D.] Sic et Od. Ξ, 334: Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Itidem quum geminum πρὶν ap. eum legitur, præcedens significat Prius, Ante, sequens autem Quam, pro quibus in prosa πρότερον et πρίν, s. πρότερον et πρινή, ut in sequentibus dicetur. Eod. modo Il. B, [112: Ὅς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο … νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο·] 344: Ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν, Habens consilium immotum ut antea. Ubi nota corripi secus quam alibi. [Pind. Isthm. 8, 151: Δέκετο πρίν. Æsch. Suppl. 398: Εἶπον δὲ καὶ πρίν. Soph. OEd. T. 259: Ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν· 652: Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν.] Necnon πολὺ πρίν, Multo s. Longe ante. Il. [I, 250: Ἀλλὰ πολὺ πρὶν φράζευ·] A, 236: [Πολὺ πρίν … ἐτράπετ' αἰχμή· Od. B, 167]. Item ὁ πρίν, Qui ante fuit, Prior, Pristinus; vel etiam Superior, ut ap. [Herodot. 8, 37: Τέρας μέζονα τοῦ πρὶν γενομένου τέρεος·] Thuc. ὁ πρὶν χρόνος, Superius tempus, Tempus elapsum ante hoc. Gregor., ἡ πρὶν ἀκοσμία, Deformitas quæ antea erat, quæ superioribus diebus erat, vel superiori tempore: Ἐντεῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει, Prisca s. Pristina, Bud. Sic Idem, Εἶτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλόμενος ἦν, τῆς πρὶν τοῦ ἀνδρὸς δυναστείας ἀντίρροπα. Item ap. [Æsch. Prom. 151: Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ· 702: Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθε.] Soph. [Aj. 618], τὰ πρὶν ἔργα, Res ante gestæ. [OEd. T. 1024: Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία· 1282: Ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος· OEd. C. 69: Τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος· Ant. 1303: Τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως· Ph. 1224: Ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ· eodem sensu Ant. 612: Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρίν. El. 1434: Τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Prægnanter dictum Ph. 1171: Ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων, ubi non solum qui olim fuerunt, sed etiam præsentes intelliguntur. Æsch. Eum. 30: Τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν.] Interdum τὸ πρὶν sive Τοπρίν, Prius, Ante, i. q. πρίν. Il. X, 154: Ὅτι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον … Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, Ubi vestimenta lavabant antea Trojanæ pacis tempore: sc. πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν, Priusquam Achivi advenissent. [N, 105: Τὸ πρίν γε οὐκ ἐθέλεσκον· Π, 573. Pind. Pyth. 11, 60. Ὡς τὸ πρὶν Il. Φ, 476, Ω, 543, Od. Γ, 265. Τὸ πρὶν … ἀτὰρ τότε … Od. Δ, 518.] Sic ap. [Herodot. 1, 129: Δούλους ἐόντας τὸ πρὶν … νῦν γεγονέναι δεσπότας. Æsch. Prom. 441: Νηπίους ὄντας τὸ πρίν.] Eurip. [ap. Plat. Symp. p. 196, E]: Κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρίν. [Plato Critia p. 112, A: Τὸ δὲ πρὶν ἐν ἑτέρῳ χρόνῳ … Polyb. 4, 81, 13.] ‖ Πρὶν i. q. πρό, cum genit. [Pind. Pyth. 4, 76: Πρὶν ὥρας. Arrian. Anab. 3, 18, 12: Τὴν φυλακὴν τῶν βαρβάρων πρὶν φάους ἐπιπεσὼν διέφθειρε. Scymn. 715: Σηλυμβρία | ἣν οἱ Μεγαρεῖς κτίζουσι πρὶν Βυζαντίου. Frequenter Sext. Emp., ut p. 404: Ὡς πρὶν τοῦ βλέψαι διακειμένην (τὴν ὄψιν) εἴχομεν· 542: Πρὶν τοῦ σχήματος· et ib.: Πρὶν τοῦ ἐπιφρήναντος αὐτὸ λόγου. Joseph. A. J. 2, 8, 5: Πρὶν τῆς εὐχῆς, ubi cod. Leid. πρό. 4, 8, 26: Πρὶν ἡλίου δυσμῶν· 6, 6, 4: Πρὶν ἡμέρας· B. J. 6, 2, 3: Ηὔχετο πρὶν ἀνηκέστου πάθους μετανοῆσαι· et similiter ib. 1, 6, 1; 2, 12, 3. Contra πρὸ ἀνηκέστου

A πάθους 2, 15, 3: nisi hic quoque πρὶν scribendum. Georg. Phrantz. p. 225, 5 ed. Bekk.: Πρὶν ἢ τοῦ εἰπεῖν, ubi delendum ἢ. Sic πρὶν τοῦ λαβεῖν p. 64, 10, et πρὶν τῆς αἰχμαλωσίας p. 5, 10; 12, 12; 67, 1. G. D.] ‖ Priusquam, Antequam: in qua signif. interdum cum indic. jungitur, interdum cum conjunct., sæpius cum infin. Latini itidem suum Priusquam et Antequam modo cum indic., sæpius cum conjunct. construunt, Bud. p. 970. Cum indic., ut Il. A, [29]: Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Non dimittam antequam eam senectus invadet. [Ita dicendum fuisset πρὶν … ἐπιέναι, ut infra 97: Οὐδ' ὅγε χεῖρας ἀφέξει πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Et sic centies: aut cum conjunctivo, ut Σ, 189, 190. Sunt ergo disjungenda hæc (colo post λύσω posito et πρὶν adverbialiter pro πρότερον accepto). Sensisse videtur schol.: Μᾶλλον γηράσει παρ' ἐμοὶ ἢ λυθήσεται. Disertius de hoc loco egit schol. ad Σ, 283: Οὐδέποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. Usum hunc firmant alia loca, ut Il. Ω, 551: Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα· aliud ib. 727–8–9, Od. N, 427. Hᴇʀᴍ. ad l. c.] B Item [cum indicativo, ubi de re gesta, non in cogitatione solum posita agitur, ut ap. Soph. OEd. T. 776: Ἠγόμην ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη. Eur. Hec. 133: Σπουδαὶ δὲ λόγων … ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ … Λαερτιάδης πείθει στρατιάν· Med. 1152: Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα χωροῦντα … ἀφρόν·] ex Thuc. [1, 118]: Πρὶν ἤρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, pro Priusquam Atheniensium potentia augesceret. [Plato Phædr. p. 266, A: Οὐκ ἐπανῆκε, πρὶν … ἐλοιδόρησε.] Ex Dem., Πρὶν ἀπέδωκε, Antequam reddidit. Ex Isocr. [p. 312, C]: Πρὶν ἀπετέλεσα τὸν λόγον, sc. οὐκ ἀπέστην. Sic et præcedente πρότερον, ut videbis infra. [Eodem referenda exempla infra ab HSt. allata, ubi per Donec, Quoad, explicat.] Cum conjunct. Synes.: Φθάνει διαφθαρέντα πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐπανέλθῃ. Sic Greg. Naz., Πρὶν ἐπιστῇ. Et, Πρὶν γένηται, ap. Eust. Itidem [Tragici, addito plerumque ἄν, ut Æsch. Prom. 165: Οὐδὲ λήξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ κτλ. Soph. Ph. 332: Φράσῃς μοι μὴ πέρα πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδε,] C et [omisso de quo infra dicetur ἂν] Soph. Aj. [742]: Πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, Antequam ipse coram adesset. Et πρὶν ἀκούσῃς, Antequam audieris, Hesiod. [ap. Plut. Mor. p. 1034, E, aliosque]: Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν [ἂν] ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. [Aristoph. Nub. 267: Μήπω μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι. Plato Phædr. p. 242, A: Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· et alii quivis.] Quibus addere potes πρὶν ὥρῃ, pro πρὶν ὥρη γένηται, vel etiam γένοιτο (nam et cum optativo construitur interdum), ut Hom. Od. O, [393]: Οὐδέ τι σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. [Πρὶν cum conjunctivo, ἂν particula modo addita modo omissa, dixerunt poetæ epici, lyrici, tragici: addita comici prosæque orationis scriptores Attici veteres. Omisso ἂν Hom. Il. Σ, 135: Σὺ μὲν μήπω καταδύσεο … πρίν γ' ἐμὲ … ἴδηαι· Od. P, 9: Οὐ πρόσθεν … πρίν γ' αὐτόν με ἴδηται. Soph. Ph. 917: Μὴ στέναζε πρὶν μάθῃς. Eur. Or. 1357: Ὅπως μὴ … ἐμβάλῃ … πρὶν ἐτύμως ἴδω κτλ. Herodotus, qui πρὶν ἤ, de quo infra dicetur, cum conjunctivo construxit, tamen simplici πρίν, ubi conjunctivo junctum est, ἂν con- D stanter videtur addidisse. Sic 1, 32: Οὔκω … πρὶν ἂν τελευτήσαντα καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι, ubi ἂν male abest a codd. quibusdam et Stobæo Flor. 105, 63. Id. 3, 109: Οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ· 7, 8, 2: Οὐ πρότερον παύσομαι πρὶν ἂν ἕλω τὰς Ἀθήνας· ubi male libri nonnulli πρὶν ἂν ἤ. 1, 140: Οὐ πρότερον θάπτεται … ὁ νέκυς, πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῇ, ubi libri plures ἑλκυσθῆναι, quod probari posset, si abesset ἄν: nunc quum adsit, vitiosum est habendum, quanquam non me fugit plura hujusmodi in vulgatis legi libris Hippocratis, omni vitiorum genere refertis. Alio modo peccatum videtur duobus aliis in locis Herodoti, 4, 157: Οὐ γὰρ δή σφεας ἀπίει ὁ θεὸς τῆς ἀποικίης, πρὶν δὴ ἀπίκωνται ἐς αὐτὴν Λιβύην· et 6, 82: Πρὶν ἂν ταῦτα οὐ δικαιοῦν πειρᾶν τῆς πόλιος, πρίν γε δὴ ἱροῖσι χρήσηται καὶ μάθῃ κτλ. Quod probabilius videtur πρὶν ἢ et πρίν γ' ἢ dixisse Herodotum, ut in locis infra afferendis. Comicos constanter addidisse ἂν recte judicavit post Porsonum Elmslejus ad Eurip. Heracl. 959, et Med. 215. Nam in Aristoph. Ran. 1281 et Eccl. 752 ἂν ex

conjectura, in Eccl. 857 ex cod. est inserendum, ibidem autem 629: Οὐκ … πρὶν τοῖς αἰσχροῖς … χαρίσωνται, χαρίσασθαι scribendum erit cum Tyrwhitto, nisi in tetrametro anapæstico ἂν omittere placuit poetæ Tragicorum, ut aliis in rebus, exemplum secuto in sublimiore metri genere. Thucydides ut μέχρι et μέχρι οὗ cum conjunctivo construxit sine ἄν, idem in particula πρὶν sibi permisit 8, 9: Οὐ προεθυμήθησαν ξυμπλεῖν, πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσιν. Sed quod 2, 53: Εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἐλθεῖν διαφθαρήσεται, in aliquot codd. legitur ἔλθῃ, librariorum error est. Platonis, Xenophontis, oratorum ceterorumque Atticorum quæ vel olim ferebantur exempla nunc ex codd. correcta, vel adhuc feruntur, ipsa paucitate sua suspecta fiunt. Difficilior de recentioribus scriptoribus quæstio est: quos quum hujusmodi in rebus minus et diligentes et subtiles quam veteres Atticos fuisse constet, sola singulorum scriptorum usus observatione probabiliter judicari poterit quid scriptoribus ipsis quid librariis imputandum videatur, qui non dubium est quin in his quoque scriptoribus non raro omittendo ἂν peccaverint. Pro conjunctivo in oratione obliqua optativus ponitur, ut ap. Soph. Tr. 657: Μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε· Ph. 551: Ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα πρὶν φράσαιμί σοι τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι. Plat. Leg. 3, p. 678, D: Ταῦτα ἠράνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι πρὶν ἡ τῶν μεταλλείων ἀφίκοιτο τέχνη· Rep. 3, p. 402, B: Ὡς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ πρὶν οὕτως ἔχοιμεν. Cujusmodi locos librarii interdum addita particula ἂν auxerunt, velut Xenoph. Anab. 7, 7, 57: Μὴ ἀπελθεῖν πρὶν ἂν ἀπαγάγοι τὸ στράτευμα, ubi ἂν delevit L. Dindorfius, cujus vide annot. ad Hellen. 2, 3, 48. Alibi optativum posuerunt pro conjunctivo, ut ap. Eur. Alc. 145: Οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθοι· Iph. T. 19: Οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός, πρὶν ἂν κόρην σὴν … Ἄρτεμις λάβοι σφαγεῖσαν, cui λάβῃ restituerunt Blomfieldus et Elmslejus, et πρὶν ἂν θάνοι τις in libris multis Soph. Tr. 2, pro θάνῃ. Ceterum πρὶν cum conjunctivo vel optativo non construi solet nisi in priori membro adsit negandi vel prohibendi significatio, quod de Tragicis observavit Elmslejus ad Eur. Med. 215, interdum quidem abesse monens particulam negativam, sed ita tamen ut sensus maneat negativus sententia aliter conformata, ut ap. Sophocl. Antig. 175: Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν … πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ, quod idem esse atque οὐκ ἂν ἐκμάθοις in Trach. 2: Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν πρὶν ἂν θάνῃ τις. Eurip. Heracl. 180: Τίς ἂν δίκην κρίνειεν … πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ, ubi sensum esse οὐδεὶς ἂν κρίνειεν. Neglexit vero regulam post verbum φθάνω Eur. Or. 1218: Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, … ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Simonid. ap. Stob. Flor. 98, 16: Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν πρὶν τέρμ' ἵκηται. Joseph. A. J. 7, 9, 7: Μὴ ὁ παῖς … πρὶν ἐν ἀσφαλείᾳ γένηται φθάσας καταλάβῃ. Post παύεσθαι Lysias p. 164, 28: Αἰσχρὸν ἡγοῦμαι πρότερον παύσασθαι πρὶν ἂν ὑμεῖς περὶ αὐτῶν ὅ τι ἂν βούλησθε ψηφίσησθε. Post ἀδικεῖν Herodot. 7, 10, 7: Ἀδικέει ἀναπειθόμενος πρὶν ἢ ἀτρεκέως μάθῃ. Post verbum πραγματεύεσθαι Hippocr. p. 370: Ἀλλὰ χρὴ πραγματεύεσθαι πρὶν ἂν ἐς τὰς νούσους ἀπικνέωνται. G. D.] Sæpissime cum infin. tam in prosa quam ap. poetas. Hom. Od. Ξ, [229]: Πρὶν Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν· sicut paulo ante ex Eod. attuli, Πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. Et Od. O, [30]: Πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Il. P, [32], Y, [198]: Πρίν τι κακὸν παθέειν. Rursum Od. O, [210]: Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι. [Herodot. 8, 144: Πρὶν ὦν παρεῖναι ἐκεῖνον. Pind. Nem. 8, 33: Πρίν τι φάμεν. Æsch. Suppl. 702: Πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη· Sept. 63: Πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεος.] Sic Lucian. [D. deor. 24, 1]: Πρὶν ἥκειν, Antequam adveniat. Thuc. [2, 12]: Πρὶν ἀκοῦσαι, Antequam audissent. Et [3, 30]: Πρὶν ἐκπυστοὺς γενέσθαι, Priusquam auditus fuisset. [Plato Protag. p. 320, A: Πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι.] Æschin., Πρὶν λόγον δοῦναι. Dem., Πρὶν πρᾶξαι, Priusquam feceris. Sic, Πρὶν ὀπτῆσαι τὔλαυρα ἐπιπάσσεις· et, Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, τὴν ἅλμην κυκᾷς· et, Πρὶν ἀσφάγθαι δέρεις· proverbia [ap. Diogenian. 7, 93, aliosque] ἐπὶ τῶν πρὸ καιροῦ τι ποιούντων. Item ap. Xen. [Cyrop. 3, 3, 60]: Πολλῷ πρὶν

A ἐξικνεῖσθαι, Multo prius quam possent pertingere. Apud Plat. vero Epist. [p. 7, p. 325, A]: Πᾶν παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, Quodvis supplicium perpeti prius quam, s. potius quam. ‖ Redditur et particula Quam, præcedente nimirum alio πρὶν vel πρότερον, idque tam cum conjunctivo quam cum infinitivo. Hom. Il. Ω, [781]: Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς· A, [97]: Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην· B, [355]: Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι Πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. [Σ, 189: Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι· E, 288: Ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα.] Sic et alibi. [Eurip. Herc. F. 605: Πόλιν τε σὴν μὴ πρὶν ταράξῃς πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι τέκνον. Theocr. 1, 50: Τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατὶ πρὶν ἢ … Rarius in prosa oratione, ut ap. Herodot. 1, 165: Μὴ πρὶν ἐς Φώκαιαν ἥξειν πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφῆναι. Joseph. A. J. 7, 12, 4, p. 320, 6: Οὐ πρὶν ἀνεπαύετο B μαχόμενος πρὶν ἑνακοσίους αὐτῶν κατέβαλε.] Itidem in prosa præcedente πρότερον, ut ap. [Herodot. 6, 45: Οὐ πρότερον ἀπανέστη … πρὶν ἢ κτλ.] Plat. Apolog. [p. 36, C]: Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, Non prius res suas curare quam seipsum. [Æschin. p. 28, 9: Οὐ πρότερον ἡ κατηγορία … ἰσχύει πρὶν ἂν ὁ φεύγων … ἀδυνατήσῃ κτλ. Pausan. 1, 14, 4: Οὐ πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν πρὶν ἢ οἱ τεσσαρακοστὸν ἔτος γενέσθαι καθεύδοντι· 6, 4, 1: Οὐ πρότερον ἀνίει πρὶν ἢ αἴσθοιτο ἀπαγορεύοντος.] Et cum infin. Isocr.: Πρότερον ἰδιῶται γίγνονται πρὶν αἰσθέσθαι τι τῆς πόλεως. Item cum indic., Dem. [p. 486, 14]: Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, Antequam hanc antiquam solveret. [Præcedente πρόσθεν, Hippocr. p. 85: Οὐκ ἀσφαλὲς προλέγειν πρόσθεν πρὶν ἂν κατάστασιν λάβῃ (vulgo λαβεῖν) τὸ νούσημα· 811: Πρόσθεν ἂν αὐτὸ καταγείη πρὶν ἢ μεγάλην ῥοπὴν εἴσω ποιῆσαι. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 11: Οὐ πρόσθεν ἐδύναντο θεάσασθαι αὐτόν, πρὶν ἡ Πάνθεια ἀπῆλθεν. Ubi libri aliquot πρὶν ἤ, quod legitur in omnibus 1, 4, 23: Οὐ πρόσθεν C ἔστησαν πρὶν ἢ πρὸς τοῖς πεζοῖς … ἐγένοντο. Contra sine ἢ in eadem locutione Hell. 4, 3, 8, et simili 7, 4, 18. Cum conjunct. Cyrop. 1, 2, 8: Οὐ πρόσθεν … πρὶν ἂν ἀφῶσιν. G. D.] ‖ Affertur et pro Donec, Quoad, ex Isocr., Πρίν τινες εἶπον, Donec quidam dixerunt. Ex Thuc. [3, 29]: Πρὶν τῇ Δήλῳ προσέσχον λανθάνουσι, Latent quoad tenuerunt Delum. Sic VV. LL. Sed in hoc Thuc. loco est omissum δή, ut videbis in seq. tmemate.

‖ Jungitur et cum particula ἄν, δή, γε, μή, et ἤ. [Vitiosum est πρὶν μή, quod infra notabimus. Usitatissimum vero est πρίν γε et πρίν γ' ἄν, rarius πρὶν ἄν γε, quod interdum offendit librarios, ut ap. Aristoph. Ach. 296, ubi libri μηδαμῶς, πρίν γ' ἂν ἀκούσητε vel πρὶν ἂν ἀκούσητε, recte vero Brunckius πρὶν ἄν γ' …, ut in Vesp. 920: Μὴ προκαταγίγνωσκε … πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς· Eq. 961: Μὴ δῆτα πώ γε … πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν. G. D.] Nam dicitur πρὶν ἄν, necnon πρὶν δή γ' ἄν, etc. sive πρὶν ὅταν, itidem pro Priusquam, Antequam; interdum cum optativo, sæ- D pius cum subjunctivo. [Cum subjunctivo et infinitivo] Hom. Od. B, [374]: Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται, [ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι· Δ, 477: Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν … πρίν γ' ὅταν κτλ. Cum infin. et subjunctivo Il. P, 504: Οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω … ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ· ubi libri aliquot ἁλοίη, alii ἁλώη.] Aristoph. Pl. [477]: Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς, Antequam didiceris. Soph. [Aj. 107]: Πρὶν ἂν τί δράσῃς; Priusquam quid feceris? Dem.: Πρὶν ἂν κρατήσητε. Sic alibi passim et ap. alios. Item præcedente πρότερον, Plato Phædro, Μὴ πρότερον πρὶν ἂν νικήσω. [Πρίν περ, Hom. Il. H, 481: Σχεῖν δὲ πρὶν πὰρ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα, πρὶν πόλεμον ἰδέειν· E, 135: Καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαώς. Moschus 4, 85: Ἐπεὶ δέκα μῆνας ἐκτέμνον πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν.] Item Πρὶν δή, Donec, Usquedum, Quoad, ἕως οὗ, schol. Thuc. 3, p. 92 [c. 29]: Τοὺς … Ἀθηναίους λανθάνουσι πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ

ἔσχον. [Πρίν γε δὴ id. 1, 132 : Μὴ ... βουλεύσαί τι ἀνήκεστον πρίν γε δὴ αὐτοῖς ... μηνυτὴς γίγνηται.] Et Πρὶν μὴ, præcedente οὐ, Non ante quam, Non prius quam. Aristot. H. A. 3, 20 : Οὐ γίνεται γάλα πρὶν μὴ [recte nunc ἢ ex codd.] ἔγκυον γένηται, οὐδενὶ τῶν ζώων, Nulli animalium lac antequam uterum ferat. Usitatissimum et Πρὶν ἢ sive [ut sæpe in codd. scriptum] Πρινή : idque modo cum opt., modo cum subjunct. [Πρὶν ἢ cum subjunct. sine ἂν ap. Herodot. 1, 19 : Οὐκ ἔφη χρήσειν πρὶν ἢ τὸν νηὸν ἀνορθώσωσι, ubi var. lect. ἀνορθώσουσι. 6, 33 : Φὰς οὐκ ἐπαναστήσειν τὴν στρατιὴν πρὶν ἢ ἐξέλῃ σφέας· 9, 93 : Οὐ πρότερον παύσεσθαι ... πρὶν ἢ δίκας δῶσι τῶν ἐποίησαν, ubi male in aliquot codd. δώσειν. Quibus olim accedebat 9, 87 : Μὴ πρότερον ἀπαναστῆναι πολιορκέοντας πρὶν ἢ ἐξέλωσι Θήβας, ubi nunc πρὶν codicum auctoritate ejectum est, accedere vero fortasse debent duo alii loci, ubi nunc πρὶν δὴ legitur, de quibus supra diximus. Alienus ab hac constructione est optativus, quem unus alterque codex inferunt 7, 197 : Ἢν δὲ ἐσέλθῃ, οὐκ ἔστι ὅκως ἔξεισι πρὶν ἢ θύεσθαι μέλλῃ, ubi codex Sancroft. μέλλοι, et 7, 10, 7 : Ὁ δὲ ἀδικέει ἀναπειθόμενος πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθῃ, ubi libri multi ἐκμάθοι. (Ceterum priore illo in loco notandum πρὶν ἢ eo sensu dictum quo πλὴν ἢν potius dici solet. Quocum comparari potest quod Pausan. 1, 18, 4 dixit : Ἐς τοῦτο ἐσελθεῖν οὔτε ξένοις ἔστιν οὔτε τοῖς ἱερεῦσι πρὶν ἂν τὸν Ἆπιν θάπτωσι.) Ælian. N. A. 13, 8 : Οὐχ αἱρεῖται τροφὴν πρὶν ἢ κομίσει τὶς οἱ ὅσα ἐτρύγησεν. Sic nunc ex codicibus editum. Sed præferenda videtur veterum editionum scriptura κομίσῃ, ut 17, 7 legitur : Οὐ πρότερον ... πρὶν ἢ τοῖς ποσὶν ἐπιταράξῃ τὴν ἰλὺν καὶ ἀφανίσῃ τὸ κάλλος τοῦ ὕδατος· ubi pauci tantum libri futurum præbent. Neque 3, 42, scripserat Ælianus Οὐ πρότερον ... πρὶν ἂν βαδίσαι τινὰ ἀριθμὸν βαδίσεως, quod Jacobsius pro infinitivo habuit, vitiosa deceptus loci Herodotei 1, 140, scriptura, de qua supra dicebamus, sed πρὶν ἂν βαδίσῃ, ut in veteribus editionibus legitur. Eidem V. H. 1, 15 : Μὴ πρότερον... πρὶν ἢ φιλήσαι αὐτήν, φιλήσῃ recte restituit Faber. G. D.], modo cum infin. [Hom. Il. X, 266 : Πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα.] Antiphon : Μὴ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι. Idem junxit indicativo, ut videbis paulo infra. Sæpius infin. jungitur : ut Πρινὴ συμμῖξαι ἔφευγον, Fugiebant priusquam congrederentur. Aristot. : Πρὶν ἢ διαφθαρῆναι τὸ σῶμα. Hermog. : Πρὶν ἢ ἐπανελθεῖν, Priusquam rediisset. Diosc. 2, 11 : Οὐκ ἀφίστανται πρινὴ πᾶν ἀνικμασθῆναι τὸ ὑγρόν, Non prius abscedunt quam omnis humor exuctus sit. Sic 1 Reg. 3, [7] : Πρινὴ γνῶναι θεόν, Antequam Deum cognovisset. At præcedente πρότερον accipitur simpliciter pro Quam : sicut et πρίν. Antiphon : Οὐ πρότερον ἀπῆλθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ τοῦτον ἀπέκτειναν. [Ælian. V. H. 5, 6 : Οὐ πρότερον ἀνετράπη πρὶν ἢ διελύθη· 5, 18 : Οὐ πρότερον αὐτὴν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν.] Itidemque Xen. [Cyrop. 1, 4, 23] : Πρὶν ἢ ἐγένοντο, præcedente οὐ πρόσθεν. Item Lucian. [De sacrif. c. 14] : Ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. A decem annorum millibus, et amplius. [Herodot. 2, 2 : Πρὶν ἢ Ψαμμίτιχον βασιλεῦσαι· 4, 167 : Πρὶν ἢ ἀποστεῖλαι τὴν στρατιήν· 6, 45 : Πρὶν ἢ σφεας ὑποχειρίους ἐποιήσατο, et alibi interdum. Poetas Atticos nusquam πρὶν ἢ dixisse observavit Elmslejus ad Eur. Med. 179, nihil tribuendum esse monens Neophronis versui ap. Stob. Flor. 20, 34, ubi jam Porsonus πρὶν ἐξαμαρτεῖν restituerat pro πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν. Nec prosæ orationis scriptores antiquiores dixisse videntur : nam Platonis exempla nulla sunt, Xenophontis duo (Cyrop. 1, 4, 23 : Οὐ πρόσθεν ἔστησαν πρὶν ἢ πρὸς τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀσσυρίων ἐγένοντο· Ages. 2, 4 : Οὐ πρόσθεν πρὶν ἢ ... ἐγένοντο, ubi ἢ abest in loco parallelo Hellenicorum), Demosthenis tria, quorum primum p. 104, 8, restituta alia loci conformatione ex cod. Paris. Σ est remotum, duo alia p. 903 et 924, ex conjectura sunt corrigenda. Porro Æschinis duo, ni fallor, exempla sunt, alterum p. 57, 26 : Ἦρχον πρὶν ἢ τὸν Ἡγήμονος νόμον γενέσθαι, ubi ἢ abest a cod. Paris. uno, alterum p. 45, 32 : Οὐ πολλῷ χρόνῳ πρότερον πρὶν ἢ τὴν ... εἰρήνην γενέσθαι, ubi ἢ omittunt codd. Parisini quinque, ab alio autem πρὶν abest. Semel ap. Lycurgum idque codicibus, ut videtur, consentientibus, p. 166, 10 : Οὐ πρότερον ἀπῆλθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ ἀπέκτειναν. Nihili est ἢ πρίν γε in versu spurio Aristoph. Pac. 272, ubi scholiasta εἰ πρίν γε legisse videtur. G. D.] Item Πρὶν ὅτε pro Priusquam, indicativo junctum affertur ex Homeri Od. [N, 322 : Πρίν γ' ὅτε ... ἤγαγες· et πρίν γ' ὅτε δὴ Il. I, 588 : Ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· Od. Ψ, 43, Hymn. in Cer. 97, 195, 202. || Οὐ πρὶν sequente ἀλλὰ Hom. Il. Π, 62 : Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νῆας ἐμὰς ἀφίκηται· Φ, 340 : Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξομαι. Singulare est πρὶν οὐ, quod ap. Demosth. p. 217, 17, vulgo lectum ex aliquot codd. correxi ejecto οὐ. Id utrum relinquendum sit scriptori Orationis contra Stephanum alterius p. 1135, 20, necne, non liquet : nam per se non magis reprehendi potest quam μέχρι οὐ. G. Dind.]

[Πρινάριον, τὸ, Ilex. Theophylact. Hierodiac. Homil. 8, p. 141 : Πρῖνος δὲ τὸ πρ. λέγεται. Ducang.]

[Πρινασσός, ἡ, Prinassus. Steph. Byz. : Πρ., πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν Πρινασσεύς. Πρινασσοῦ et Πρινασσεῖς ap. Polyb. 16, 11. Pravo accentu Πρίνασσος ap. Steph. Byz. G. Dind.]

[Πρινητάδης, ὁ, Prinetades, Laco. Herodot. 5, 41, ubi genit. Πρινητάδεω.]

[Πρινίδης, ὁ, Prinides, n. pr. fictum ab Aristoph. Ach. 612, ubi schol. : Ἀπὸ τοῦ πρίνου ἔπλασεν ὄνομα, ἐπειδὴ οἱ Ἀχαρνεῖς ἀνθρακεῖς, ἡ δὲ πρῖνος ἐπιτήδειον ξύλον εἰς ἄνθρακας. V. HSt. s. v. Ἀχάρνη.]

[Πρινίδιον, τό.] Apud Aristoph. [Av. 615] extat diminut. Πρινίδιον, Parva ilex.

Πρίνινος, η, ον, Iliceus, Iligneus s. Ilignus, h. e. Ex ilice confectus, ut πρίνινος γύης ap. Hesiod. Op. [429.] Sic Athen. 15 : Πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον. Et Aristoph. Ach. [668], πρίνινοι ἄνθρακες. [Diosc. 1, 143 : Ἰσχυρότεραι δὲ τῶν δρυΐνων αἱ πρίνιναι (glandes) τῇ δυνάμει εἰσίν. Hippiatr. p. 196, 4 et 17 : Κονία δρυΐνη ἢ πρ. Apollod. Poliorc. p. 46, 3 : Κάρυα πρίνινα. Philo Belop. p. 75, 49 : Πλινθία πρ. Id. p. 65, 29 : Σφῆνας πρινίνους. Hase. Figurate, Durus, Inflexibilis. Aristoph. ib. 180 : Ἀχαρνικοὶ στιπτοὶ γέροντες πρ.· quod schol. exp. στερεοὶ καὶ σκληροί· ἰσχυρὸν γὰρ τὸ τῆς πρίνου ξύλον· et Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 8, 16 : Τὸ πρίνινος δῆλον· καὶ γὰρ ἡ πρῖνος σκληρόν. Vesp. 877 : Στρυφνὸν καὶ πρ. ἦθος. « Aristophanem respicit Julian. Misopog. p. 350, D. » Jacobs. De athletis valde robustis Lucian. Quom. hist. scrib. c. 11 : Τῶν ἀθλητῶν τούτων τῶν καρτερῶν καὶ κομιδῇ πρινίνων. De homine rudi Diosc. Anth. Pal. 7, 37 : Ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος ... πρίνινον ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο.]

[Πρινόεσσα, ἡ, Prinoessa, in nummis Selinuntiis ap. Mionnet. Descr. vol. 1, p. 285.]

[Πρινόκαρπος, ὁ, Fructus (glans) ilicis. Const. Manass. Chron. 6128 : Πρινοκάρπων φροντισταί.]

[Πρινόκοκκα, Aubanciæ mora, Gl. V. quæ Ducangius attulit s. v. Πρινοκόκκη et Πρινοκοκκάτος. Περὶ πρίνου κοκκίων inscriptum est Geopon. 11, 14, ubi vid. Niclas.]

[Πρινοκόπος, ὁ. Hesych. : Πρ., κόπτων (κοπῶν codex πρίνους (πρίνους Palmer.) χερσὶ (?) τοὺς θεσμούς.]

Πρῖνος, ἡ, [et ὁ. Schol. Hom. Od. E, 64 : Εὕρηται ὁ αἴγειρος καὶ ὁ πρῖνος, τὸ δὲ κυπάρισσος μόνον θηλυκῶς. Apud Theophr. H. Pl. de fructu primum est 3, 4, 5, ἡ πρῖνος· deinde § 6 : Φασὶ δὲ καὶ τὸν πρ. οἱ περὶ Ἀρκαδίαν ἐνιαυτῷ τελειοῦν· iterum 3, 6, 4 et 3, 7, 3, ἡ πρ. : sed masculinum constanter 3, 16. Schneid. Mascul. de arbore Amphis ap. Athen. 2, p. 50, F : Φέρει ὁ πρ. ἀκύλους], Ilex, teste Hesychio etiam in voce Ἴλεξ. Arbor magna est, ut ἡ δρῦς, quemadmodum prolixe docet Theophr. H. Pl. 3, 16, quem confer cum Diosc. 4, 48. Granum fert βαφικόν, et fructum quem ἄκυλον vocant. Vide Plin. 16, 6; 24, 4. [Est Quercus Ilex Lin., vocaturque adhuc a Græcis Πρῖνος s. Πρινάρι, et corruptius Πουρνάρι. Ross. *Reisen im Pelop.* part. 1, p. 133. Hase. Simonid. ap. Plutarch. V. Thes. c. 17 : Ὑγρῷ πρίνου (libri πρινὸς, quod correxit Mezir.) ἄνθει ἐριθάλλου. Fructus ilicis πρῖνα dicuntur ab Galeno vol. 6, p. 357 : Κράνια καὶ πρῖνα καὶ βάτου· quod si recte habet, πρῖνα scribendum erit, ut scripsit Lobeck. Pathol. p. 77. Sed videndum an

præstet πρίνινα, quemadmodum βάτινον τὸν τῶν βάτων καρπὸν dictum esse diserto constat testimonio Galeni ib. p. 346. G. D.] Quod vero attinet ad priorem hujus vocabuli syllabam, sciendum est produci eam ab Hesiodo [Op. 436], Theocr. [5, 95] et Aristoph. [Ran. 859, Arat. 1122]; corripi vero in Epigr. [Fortasse Zonæ versum in mente habuit Anth. Pal. 9, 312 : Ἢ πρῖνον, ἢ τὰν αὐαλέαν κόμαρον· ubi codex πρίνον, de qua mensura si aliunde constaret, ἢ πρίνον ἢ καὶ τὰν ... scribendum esset. Nunc quum non constet, fortasse erunt qui Jacobsii præferant correctionem ἢ πρῖνον καὶ τὰν —. G. Dind.]

[Πρῖνος, ἡ, Prinus, n. loci, ap. Pausan. 8, 6, 4 : Δύο δὲ ἄλλαι (ἐς Ἀρκαδίαν ἐσβολαί) κατὰ Μαντίνειαν διά τε Πρίνου καλουμένης καὶ διὰ Κλίμακος.]

Πρινώδης, ὁ, ἡ, dicitur Ilici similis, pro πρινοειδής, ut πρινῶδες φύλλον, Folium simile folio ilicis, Folium quale ilicis est, Folium in modum ilicis. [Aristoph. Vesp. 382 : Τὸν πρ. θυμόν.]

[Πρινών, ῶνος, ὁ, Iletum, Ilicetum, Gl.]

[Πρὶξ et πρὶς propter etymologiam adverbii ἀπρὶξ fingitur ab Helladio ap. Phot. Bibl. p. 532, 6.]

[Πριόλαος, ὁ, vel Πριόλας, ὁ, Priolaus, s. Priolas, dux Mariandynorum, ap. Apoll. Rh. 2, 780 : Ἐπὶ Πριόλαο πεσόντος· ubi schol. : Πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ Πριολάου τοῦ Μαριανδυνῶν προηγουμένου, ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐτέθη ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἐνίκησε Τιτίαν, ἕνα τῶν Μαριανδυνῶν. Πριόλας δὲ ἀδελφὸς Λύκου, καὶ Πριόλα πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Πριόλαος dicitur ab schol. Æsch. Pers. 933 et schol. Nicand. Al. 15, ubi est πόλις Πριόλαο. Nomen urbis proparoxytonum est ap. Steph. Byz. : Πρίολα· πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν Πριολαεύς.]

[Πριονίζω, Serro, Gl.]

[Πριόνιον, τὸ, Serrula, Gl. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 67, 30 : Διατεμεῖν πριονίῳ τὴν ἐπιζυγίδα. Hase.]

[Πριονῖτις, ιδος, ἡ, herba, i. q. κέστρον, betonica, ap. Alex. Trall. 9, p. 531.]

Πριονοειδής, ὁ, ἡ, Serræ figuram habens, Serratus. Diosc. [Galen. vol. 4, p. 10 extr. : Πρ. σύνταξιν.]

Πριονοειδῶς, In modum serræ, figura. [Diosc. 1, 147 : Τὴν περιφέρειαν ἐντετμημένα πρ., et 4, 42 : Κυκλόθεν ἐσχισμένα πρ., quod ipse alibi 4, 66 dicit πεπρισμένα τὴν περιφ. Hase. Ap. eund. 4, 41, edd. vet. πριονοειδῶς. Geopon. 2, 6, 29.]

Πριονώδης, ὁ, ἡ, i. q. πριονοειδής. Athen. 13 : Πριονώδεσι σχήμασι. [Schol. Aristoph. Av. 1138 : Ὀξυρύγχοις καὶ πρ.] Et πριονώδη φύλλα, Folia serrata, s. Serram figura sua repræsentantia. Theophr. [H. Pl. 1, 10, 5] : Καὶ τὰ μὲν εὔσχιστα καὶ οἷον πριονώδη, καθάπερ τὰ τῆς ἐλάτης. At Plin. 16, 24, dicit abieti esse folia secta pectinum modo. [Greg. Nyss. t. 1, p. 325, C, de instrumentis statuariorum : Τὰ δὲ πριονώδη τὴν ἀκμήν. Hase. Schol. Plat. p. 186 (416 Bekk.) : Φύλλον ἐντομὰς ἔχον καὶ πριονῶδες, ubi πριονώδεις corrigendum. Πετάλοις πριονώδεσι, correpta syllaba prima, Meleag. Anth. Pal. 7, 196 : quemadmodum πρίων interdum correpto ι dictum est et πρῖνος pro πρῖνος dixit Zonas, si recte conjicimus s. v. Πρῖνος. G. Dindorf.]

Πριονωτός, ή, όν, Serratus, quasi a verbo Πριονόομαι, In serram conformari, i. q. πριονώδης s. πριονοειδής. Aristot. H. A. 3, [7] de cranio : Τοῦτο δὲ τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφή. Apud Suidam autem legitur, Πριόνωτοι, ὄφεις οὕτω λεγόμενοι· pro quo dubium est reponendumne sit πριονωτοὶ an πριονόνωτοι, ut sic vocentur a dorso serrato. [Scribendum πριονωτοὶ, idemque accentus vitium corrigendum locis pluribus ap. Philostr., p. 99, ubi varia draconum genera recensentur : Οἱ δὲ δὴ πυρσῖται καὶ πριόνωτοι γίνονται· 778 : Μέλανα καὶ πριόνωτα κέρατα· 867 : Ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονώτῃ τῇ λοφιῇ· et οἰκοδομῇ πριονώτῃ ap. Philon. in Mathem. vett. p. 83. Recto accentu ὑποστόμια πριονωτὰ ap. Polluc. 1, 184, et στόμια πριονωτὰ ex Anagyro Aristophanis (fr. 139) 10, 56. Inter oxytona in ωτος ab Arcadio p. 82 extr. memoratur περιωτός, quod ex πριονωτὸς corruptum videtur. G. D. It. recto accentu ap. Philon. in Mathem. vett. p. 86, 6 : Τειχοποιία πριονωτή. Hase.]

[Πριούερνος, Privernum, Ἰταλίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Πριουερνᾶται, Steph. Byz. Hinc Πριούερνος οἶνος ap. Athen. 1, p. 26, D. Nomen urbis Πρίβερνον, τὸ, ap. Strab. 5, p. 237.]

[Πρίονες· τὰ ὑγιῆ (scr. ὑγιῶς cum Is. Vossio) ἔχοντα, Hesych.] *Πριονοειδὴς· Supp. 464, 52, v.*

[Πριόω. V. Πρίσμα.]

[Πρίς. V. Πρίξ.]

Πρίσις [immo Πρῖσις], εως, ἡ, Fissio s. Divisio quæ serra fit. [Aristot. De partt. an. 1, 5 extr. : Οὐ γὰρ ἡ πρ. τοῦ πρίονος χάριν γέγονεν, ἀλλ' ὁ πρίων τῆς πρ. Sectio, Hippocr. p. 900, G : Τούτων τῶν τρόπων τῆς κατήξιος ἐς πρῖσιν ἀφήκει ... et p. 912, G. Eustath. Opusc. p. 153, 46 : Κυμίνου πρ.] || Sicut vero πρίειν ὀδόντας dicitur Frendere s. Stridere dentibus, ita et πρίσις ὀδόντων, Actio ipsa frendendi s. stridendi dentibus. [Hippocr. p. 71, B.] Plut. [Mor. p. 458, C] : Δήγμασι χειλῶν καὶ πρίσεσιν ὀδόντων.

[Πρίσκιλλα, ἡ, Priscilla, n. pr. Latinum ap. Suid. Id Πρίσκυλλα scriptum in Etym. M. p. 19, 52, Πρίσκιλλα in Etym. Gud. p. 11, 18, et accentu vitioso Πρισκίλλα ap. Joel. Chronogr. p. 165, B. G. Dind.]

[Πρίσκος, ὁ, Priscus, n. pr. Latinum multorum, quorum nonnullos recenset Suidas.]

Πρίσμα, τὸ, Scobs eorum quæ serra secantur; ut ῥίνημα s. ῥίνισμα, Eorum quæ lima; τόρνευμα, Eorum quæ torno; et πελέκημα, Quod securi dolando decidit resectum. Theophr. [H. Pl. 5, 6, 3] : Τὰ δὲ χλωρὰ ξύλα λίαν συμμύει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει, Scobs serræ dentibus adhærescit atque retinetur. [Πρ. vel πρίσματα ξύλων Geopon. 3, 13, 8; 20, 31. Ἐν πρίσματι κατορύττεσθαι 10, 28, 3.] Diosc. vero πρίσματα vocavit Scobem etiam a vermibus erosam, s. Lignorum cariem : de styrace [1, 79] : Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται. [Æneas Tact. p. 108 : Δαφνῶς πρίσματα. Hippiatr. p. 20, 30 : Ἐλέφαντος πρ.· 106, 31 : Ἐλαφείου κέρατος πρ.· 23, 27 : Πρίσματος ἐλεφαντίνου. Hase. Lucill. Anth. Pal. 11, 207 : Πρίσματα καὶ σπόγγον καὶ σαρὸν εὐθὺς ἔχων. || Nomen figuræ geometricæ, (ap. Euclid. El. 12, 3 seqq. aliosque). Cujus diminut. Πρισμάτιον, τὸ, ap. Theon. ad Ptolem. Σύνταξ. p. 262. Angl. Procl. ad Hypotyp. Ptol. p. 107, 7 et 109, 21 Halm. : Πρ. τι σύμμετρον. Interpr. : *Un prisme régulier*. Hase.] || Ejusd. signif. est Πρίσμα : unde ap. Hesych. Πρίσμασι, πρίσμασι : quod verbale est potius a verbo Πριόω, idem significante cum πρίω, Serro, Serra seco s. findo. [Hippocr. p. 912, D : Πεπρισμένου ἢ ἀπριώτου τοῦ ὀστέου. Tab. Heracl. p. 221, 81 : Αἰ δέ τις ... τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πρίῃ ἢ ἄλλο τι σίνηται.] Sed minus usitatum est hoc quam illud.

[Πρίσμα. V. Πρῆσμα.]

[Πρισματοκαύστης, ὁ. Chem. Ms. ap. Ameilhon. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 311 : Θεὶς (τὸ πέταλον) εἰς πρισματοκαύστην ἡμέραν ὅλην· ubi editor : *Ce fourneau s'appelait* πρισματοκαύστη (immo —ης), *peut-être à cause de sa forme, ou peut-être encore parce qu'il servait à chauffer des lames, des segments, ou barres de métal*, πρίσματα.]

[Πρισμονή. V. Πρησμονή.]

[Πρισμός, ὁ, i. q. πρίσις. Hesych. : Πρισμοῖς, ταῖς βιαίαις κατοχαῖς. Cum ἀπρὶξ et ὀδὰξ ἐμφύεσθαι et Suidæ glossa ἐμπρίσαντες, quod per συσφίγξαντες, προσαρμόσαντες explicatur, comparavit Schneiderus.]

Πριστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πρίστης. Videtur pro πρίστης quoque accipi, i. e. Serra. [Sic Aq. Reg. 1, 7, 9. Schleusn. De dentibus anterioribus Epigr. ap. Sotion. p. 126, 25 (Anth. Pal. App. 375) : Πριστῆρας δαιτὸς ὀδόντας. Hemst.]

Πριστηροειδής, ὁ, ἡ, Πρ. αἰχμὴ ap. Suid., ἐκ τοῦ πρίζειν, inquit : ut πριστηροειδὴς αἰχμὴ sit Serrata cuspis, Mucro serratim dentes habens. [Jesaias 41, 15 : Ἐποίησά σε ὡς τροχοὺς ἁμάξης ἀλοῶντας καινοὺς πριστηροειδεῖς· ubi alii libri πριστοειδεῖς. Schleusn. Jo. Chrys. In Matth. p. 131, D : Οἱ τροχοὶ οἱ πρ. It. respicit ad l. Jesaiæ Nil. Epist. p. 2, 7 : Τοῖς πριστηροειδέσι τροχοῖς, ubi vitiose ed. πρηστ. Hase.] *Cyrill. Opp. 2, 518, c. v. Bibl. Patr. Migne 6, 249.*

Πρίστης, ὁ, Qui serra aliquid secat et findit. Pollux 7, [114] : Οἱ δὲ πρίσται, τομεῖς ἂν καλοῖντο. [Schol. cod. Ven. ad Aristoph. Pac. 1348 : Πρίστας τοὺς μικρολόγους ἐκάλουν. Scribendum κυμινοπρίστας ex scho-

liis editis. G. D.] || Πρίστης, pro quo inversa scriptura ap. Suid. Πρῆστις [ex Æliano N. A. 9, 49, qui ex Oppiano sumsit Hal. 1, 370, ubi libri partim sic partim πρίστις] ap. Aristot. Piscis cetacei generis : H. A. 6, 12 : Δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κήτη ὅσα μὴ ἔχει βράγχια, ἀλλὰ φυσητῆρα, ζωοτοκοῦσιν· ἔτι δὲ πρίστης καὶ βοῦς. [Ubi nunc ex aliis codicibus πρίστις editum.] Plin. 9, 13 : Quæ pilo vestiuntur, animal pariunt, ut pristis, balæna, vitulus. Sic et alibi passim apud eum legitur Pristis : ut mendosa videatur scriptura quæ ap. Aristot. extat. [Polycharm. ap.] Athen. [8, p. 333, F, ubi in epitome genitivus est φαλαινῶν ἢ πρηστίδων, ex eaque ap. Eustath. p. 1720, 46] : Πρίστεις καὶ φάλαιναι. [Epicharm. ib. 7, p. 286, F : Ζύγαιναι, πρίστιες· ubi πρίστιες Schweigh. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 506 : Χήμισυ μὲν ναῦται ... ἐξ ἁλὸς ἡμέων ἠρανθ', ἥμισυ δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο. Apud scriptores Latinos, quorum exx. v. ap. Forcellin., triplex reperitur scriptura *pristis pistris pistrix* : unde non solum πρῆστις, sed etiam πρίστης vel πρίστις rectam nominis scripturam esse colligebat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 108 seqq. Mihi non dubitandum videtur quin Conr. Gesner. De aquatil. 4, p. 856, recte prætulerit πρῆστις, nomine a πρήθειν ducendo, quod Inflare significat, sive una sive plures species fuerunt; nam quod Schneiderus in Lexico ad alteram inclinavit scripturam πρίστης vel πρίστις, Serram piscem intelligens, probari non posse recte monuit Buttm. l. c., quum Plinius H. N. 9, 1—15, et 32, 11, *pristes* cum balænis conjungat, *gladios* autem et *serras* separatim memoret 32, 11, nec ceteri scriptorum Latinorum loci *serram* intelligi patiantur. G. D.] Alioqui Πρίστις ap. eund. Athen. 11, [p. 784, A; 484, E; 496, B] est genus Poculi, item et Navigii ap. Polyb. [17, 1, 1] : Πέντε λέμβους ἔχων καὶ μίαν πρίστιν, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἐπέπλει. Virg. Æn. [5, 116] Pistrim vocat : Velocem Mnestheus agit acri remige pistrim. Fortasse autem tam illi generi Poculi quam huic Navigii Pistris nomen piscis dedit. [Navis rostrata, Liv. 32, 32. Conf. 35, 26; 44, 28. HSt. in Indice :] « Πίστρις, genus navigii ap. Polyb. Sic Liv., Pistris terno remorum ordine agebatur; Virg. : Velocem Mnestheus agit acri remige pistrin. Scribitur et πρίστις, inversis literis. » || Magis proprie Πρίστις dicitur Serra, ut ap. Pollux 7, [113] : Πρίων, πρίστις, ἡ καλουμένη ῥίνη. [Hoc πρίστης scribendum videbatur Buttmanno l. c. p. 11, ut ap. Hesych. scribitur, Πρίστης· ῥίνων, πρίων, cui ex contrario πρίστις, ῥίνη, ex Polluce restituebat Albertus.]

Πριστίζω. Boll. Hart. 2, 900.

Πριστός, ή, όν, Serra dissectus, sectus, fissus. Hom. Od. Σ, [195] : Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. [Eur. Teleph. fr. 26 : Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν.] Et πριστόν, Marmoris genus ap. Joseph. Ant. Jud., Sectivum s. Sectile marmoris genus : quod sc. serra secari s. dissecari solebat. [A. J. 8, 5. Lucian. Amor. c. 44 : Πριστοῦ κτενὸς ἐντομάς. Hase. Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 233, de strigile serrata : Πριστὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηρόδετον.]

Πρίω, sive Πρίζω [quod per Serro exp. Gl. Plato Theag. p. 124, A : Τῶν πριζόντων. Amos 1, 3 : Ἀνθ' ὧν ἔπριζον πρίοσι σιδηροῖς τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας. Hero in Math. vett. p. 244 : Ἃ μὲν πρίζοντα, ἃ δὲ σκαπαρνίζοντα. Geopon. 5, 21, 3; 9, 11, 10. Conf. Διαπρίζω. G. D.], utrumque enim agnoscit Pollux 7, [114] posterius tamen usitatius esse innuens, quum ait, Πρίω δὲ λέγεται τὸ πρίζειν, Serro, Serra seco, findo, deseco, præcido. Thuc. 4, p. 154 [c. 100] : Δίχα πρίσαντες, Quum serra fidissent. [Lucian. Quom. hist. scr. c. 51 : Ἔπρισεν τὸν ἐλέφαντα. « Apollod. 3, p. 206, 17 : Ξύλον λεπτὸν ἔπρισε. » Valck.] Pass. Πρίομαι s. Πρίζομαι, Serra secor s. dividor : unde ap. Suid. Πρίεται, σχίζεται. Et Ad Hebr. 11, [37] : Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. [De manu quæ fune vehementius adstricto inciditur, Oppian. Hal. 3, 315 : Κλάζει δ' ὁρμιή, χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα πριομένης.] Aristoph. [Ran. 927] : Μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, Noli serrare dentes, s. stridere, s. frendere dentibus. Et Suid. ex Babrio [Fab. 96, 3] : Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων· quod exp. βρύχων : Βρύχων autem, τρίζων τοὺς ὀδόντας, Stridens dentibus. Celsus certe dixit Dentibus stridere, pro eo quod Hippocr. [p. 37, 52] πρίειν ὀδόντας. [De irato Apoll. Rh. 4, 1671 : Λευγαλέον δ' ἐπὶ οἱ πρίεν χόλον (quod in Etym. M. p. 688, 8, scriptum est λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος), i. e. stridens dentibus iram manifestabat. Contra de leonibus iram supprimentibus Oppian. Cyn. 4, 138 : Θυμὸν ὀδὰξ πρίοντες. Forma media Lucian. D. mer. 12, 2 : Τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας; nisi πρίεις scripsit.] || Stringo, Constringo, Alligo : nam πρισθεὶς exp. ἐξαρθείς, δεσμευθείς, ap. Soph. [Aj. 1030] : Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. || Πρίεται Hesych. exp. φυσιοῦται [recte φυσιοῦται Lobeck. ad Soph. Aj. 1030] : qua signif. πρήθεται usurpatur. [Fortasse ex loco Menandri, ex quo verba ἔνδοθεν δὲ πρίεται, de irato, ut videtur, intelligenda, afferuntur in Etym. M. p. 688, 12. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 77 : Ἥρα πριομένη κάλλει Γανυμήδεος. Amphidi ap. Athen. 6, p. 224, E : Ὁ δ' ἐπρίσθη κοὐ λαλῶν ὅλα ῥήματα ..., ἐπρίσθη probabiliter restituit Meinekius. Themist. Or. 23, p. 295, B : Οὐχ οἷος κωλύειν τι καὶ πρίεσθαι καὶ βασκαίνειν, εἰ χρηστοῦ τινος ἕτερος μεταποιοῖτο. Sensu proprio ap. Babr. Fab. 28, 8 : Πηδᾷ, μὴ πρίου· ubi præcedit φρύνος φυσῶσ' ἑαυτήν. In fabula Æsopica 420 ed. Cor. est μὴ ποιοῦ, unde ποιοῦ conjecit Coraes supra s. v. Ποιόω, propter ποιότητα, quod statim sequitur, apud Æsopum in ποιότητα, apud Babrium in cod. in ποσότητα depravatum. G. Dind.]

[Πρίσμα. V. Πρῖσμα.]

Πρίων, ονος, ὁ, Serra, i. q. πρίστις. Plut. [Mor. p. 654, F] : Κτύποι ῥαιστήρων καὶ τριγμοὶ πριόνων. Vide Πέλεκυς. [Nomen paroxytonum esse testatur Arcadius p. 18, 5, Draco p. 38, 10; 51, 4, Chœrob. In Theodos. p. 71, 11, Etym. M. p. 674, 7, et sic πρίων πρίονος πρίονι etc. scribuntur apud Polluc. 2, 96; 7, 113; 10, 146, Soph. Tr. 699, Plut. V. Lyc. c. 13, Ælian. N. A. 1, 30, Lucian. D. mort. 10, 9, aliosque plurimos, quorum exempla nonnulla attulit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 163 ed. sec., quibus addatur Babr. 64, 9 : Τῶν πελέκεων τε (τε addidit Dübner.) τῶν ἀεί σε κοπτόντων τῶν πριόνων τε τῶν ἀεί σε τεμνόντων. Nam sic scriptura codicis καὶ τῶν πελέκων corrigenda est, collata fabula Æsopica 180 ed. Cor., ubi est καὶ πριόνων. Ab Arcadio, id est Herodiano, qui dissentire videtur Photius, oxytonum esse perhibens, fortasse non sua, sed librarii culpa dissentit, de quo infra dicetur s. v. Πριών. Ad mensuram quod attinet ι longum est, nisi quod correpto usi sunt Nicand. Th. 52 in πριόνεσσι, Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 204 in πρίονα, et in adjectivo πριονώδης Meleager. G. D.] Galen. duo serrarum genera enumerat, μαχαιρωτὸν et ὀδοντωτόν, de quibus supra. [Est et πρίων χαρακτός, Terebra cava, aspera et serrata, qua ad excidenda ossa ad membranam usque utitur Hippocrat., quem v. p. 913, C, estque ea terebra χοινικὶς Græcis, et χοινίκιον Celso Modiolus vocatur, et Terebræ rectæ, quæ περητήριον dicitur, opponitur. Eadem quoque ἀβαπτίστου nominatur Galeno in Exeg. Hæc terebræ et serræ usum habet, trepanis vulgaribus non absimilis, ideoque ossa forat et excidit. Ideoque ejus usus est in ossibus imbecillioribus et tenuibus, velut parvum terebrum in puerorum ossibus adhibet Hippocrates. Ejus usum recte describit Celsus 3, 8. Quidam interpretes πρίονα χαρακτὸν Terebram acutiorem accipiunt. Sed quum περητηρίῳ opponatur, quæ terebra est recta et acuta, melius cava et exsculpta dicetur. Potest et χαρακτὸς dici, quod impressa manu agatur, faciatque ei similem ambitum, qui in angustiorem orbem modiolo imprimitur. Est enim quidam premendi modus (inquit Celsus) ut foretur et circumagatur, quia si leviter imprimitur, parum proficit, si graviter, non movetur. Foes. || De dentibus Crinag. Anth. Pal. 7, 401 : Οὐκ εὔοδμον ὀδόντων πρίονα. || Lamii cujusdam cognomen, de quo Hesych. : Λάμιον τὸν πρίονα· ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς. Ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμῳδεῖτο (ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν addit Meinek. Com. vol. 4, p. 643).] || Captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant, ut testatur quidam Doxopater Comm. in Aphthonium. [Adde schol. Hermog. vol. 7, p. 163 ed. Walz. || Bellua marina (nomine cum πρίστης vel πρίστις comparando) ap. Cæsar. Dial. 2 in Bibl. Bign. vol. 11, p. 605, D, ab Lobeckio l. c. indicatus : Φῶκαι, φάλαιναι, πρίωνες καὶ γαῦροι καὶ τὰ λοιπὰ φρικώδη, cui addendus

qui clarius descripsit Michael Glyc. Annal. p. 36, A : Ἔστι μὲν οὖν καὶ κῆτος πρίων οὕτω καλούμενος· τοῦτο ἐὰν ἴδῃ πλοῖον ἀρμενίζον, συναρμενίζει καὶ αὐτὸ τῷ πλοίῳ. Quod autem πρίωνες apud Cæsarium per ω scriptum est pro πρίονες, fortasse librarii error est, ut ap. schol. Hermog. in Walz. Rh. vol. 4, p. 54, 7, serræ nomen ἐκ πρίωνος scriptum est, quod correxit Lobeckius, cui πρίωνες in loco Cæsarii typo amplificativo dictum videbatur. G. Dind.]

[Πρίων, ωνος, ὁ, Faber tignarius. Aristoph. Vesp. 694 : Κᾆθ' ὡς πρίων' ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε. Libri optimi πρίον' (unde πρίονθ' Reisigius), unus πρίονες, duo alii πρίων. Ego dualem πρίωνε restitui in ed. a. 1830, quod probat Bergkius in Diariis Halens. anno 1837, p. 531, nisi quod πριῶνε scribere debuerim. Nam Photii glossam, qua ego usus eram, p. 448, 19 : Πριών· ὀξυτόνως τὸ ἄρμενον· πρίων δέ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ. Τὸ δὲ πληθυντικὸν πρίονας διὰ τοῦ ο Κρατῖνος· sic esse in ordinem redigendam, Πρίων τὸ ἄρμενον· πριὼν δὲ ὀξυτόνως, ὡς Παιών (hanc enim vulgatæ scripturæ ὡς παίων correctionem a Bergkio neglectam supplevit Meinek. Com. vol. 2, 1, p. 205), ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ. Τὸ δὲ πληθυντικὸν πριόνας διὰ τοῦ ο Κρατῖνος. Alia de hoc loco sententia Lobeckii est ad Soph. Aj. p. 163 et in Paralip. p. 554, qui Photii verba ut vulgo scripta sunt sic interpretatur : nominativum substantivi πριών (*serra*), quo facilius a participio dignoscatur, oportere acui, sed hac distinctione in casibus inferioribus opus non esse, cujus rei exemplo Photium afferre πρίονας, a proportione primi casus πριών dimotum. De quo facile consentirem, nisi et accentus ille πριών (*serra*) aliorum, quæ supra apposui, grammaticorum testimoniis convelleretur et plane incredibile esset accentum nominativi alii fuisse subjectum legi quam casuum obliquorum. Nam ambiguitas quam Lobeckius dixit nulla est, quum loci cujusque sensus ostendat utrum Serram intelligi oporteat an eum Qui serra utatur. Itaque his argumentis nihil contra meam effectum esse puto sententiam, quam qui impugnare volet sic potius argumentari debebit, Aristophani nihil caussæ fuisse cur duos fabros tignarios potius nominaret quam duos serrantes quosvis, quare probabiliorem esse correctionem πρίοντε (πρίονθ'), Photium autem antiquioris pervertisse sententiam grammatici, qui de vocabulis πρίων et, quod ipsum quoque in codicibus non raro per ι scriptum est, πρηών sic præceperit, πρίων, τὸ ἄρμενον, διὰ τοῦ ο κλίνεσθαι et paroxytonum esse ut participium πρίων, ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ (vel ὁ τέμνων τούτῳ : nam quod vulgo legitur ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ, in codice primo scriptum τὸ ἄρμενον τούτῳ, contra usum loquendi peccat), πρηὼν vero, τὸ ὄρος, oxytonum esse, ὡς παιών, et διὰ τοῦ ω κλίνεσθαι, Cratinum tamen πρηόνας διὰ τοῦ ο dixisse, quemadmodum alii quoque poetæ interdum fecerunt, quorum exempla s. v. Πρηών afferemus. G. Dindorf.]

[Πρίων, ονος, ὁ, Serra, n. pr. loci in ditione Pœnorum, de quo Polyb. 1, 85, 7 : Περὶ τὸν τόπον τὸν Πρίονα καλούμενον, ὃν συμβαίνει διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος πρὸς τὸ νῦν εἰρημένον ὄργανον ταύτης τετευχέναι τῆς προσηγορίας. Alius ad Sardes urbem, 7, 15, 6 : Συνθεωρήσας κατὰ τὸν καλούμενον Πρίονα τεῖχος ἀφυλακτούμενον· οὗτος δ' ἐστὶ τόπος ὁ συνάπτων τὴν ἄκραν καὶ τὴν πόλιν. || N. pr. fluvii. Steph. Byz. : Χαδραμωτῖται, ἔθνος περὶ τὸν Ἰνδικὸν κόλπον, τῷ Πρίονι παροικοῦντες ποταμῷ, ὥς φησι Μαρκιανός. || Suspectum est quod legitur in libro Judith 3, 11 : Ἀπέναντι τοῦ πρίονος μεγάλου τῆς Ἰουδαίας, ubi fuerunt qui πρηόνος conjicerent, quemadmodum Straboni certe 14, p. 633, Πρηὼν et Πρηῶνος, montis Ephesii nomen, ex cod. restituendum pro vulgato Πριὼν et Πριῶνος. Duplici vitio τοῦ Πίονος τοῦ ὄρους ap. Pausan. 7, 4, 10, et *monte Pione* apud Plin. H. N. 5, 29, 31. G. Dind.]

[Πρίων, ὁ, nomen ab imperativo πρίω, Eme, fictum ab Aristoph. Ach. 36 : Τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδει πρίω, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν. Recte schol. : Τοῦτο παιδιὰ καλεῖται· ἀπὸ γὰρ τοῦ πρίω ῥήματος ὄνομα τοῦ πρίων. Hinc πρίων per ἀγοράζων exp. Hesych. G. Dindorf.]

Πρὸ [Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 45, 29 : Οὐδεμία πρόθεσις μονοσύλλαβος εἰς φωνῆεν λήγει, ἀλλὰ μόνον ἡ πρό], Pro, Ante, Coram. Sed hæc Græca præpos. quum a me redditur Latina Pro, intelligendum est de ea signif. quam habet, quum dicitur Pro foribus stare, et Pro æde, ap. Cic., sc. Pro significante Ante, hoc quidem certe in loco; alioqui enim etiam Pro i. e. ὑπέρ, ea declarari interdum, aliquanto post docebo. Itidem enim Græce πρὸ τῶν θυρῶν [Πρὸ θυρῶν Soph. El. 109, Eur. Hipp. 171, Ar. Vesp. p. 273], et πρὸ τοῦ ναοῦ. [Et alia omnia hujusmodi. Herodot. 8, 53 : Πρὸ τῆς ἀκροπόλιος, ὄπισθε δὲ ... 9, 52 : Πρὸ τῆς Πλαταιέων πόλιος.] Sic [Hom. Il. X, 110,] Apoll. Arg. 1, [781], Πρὸ πόληος, Ante urbem. [Ὄγκα πρὸ πόλεως Æsch. Sept. 164. Quocum Bœckh. comparavit inscr. Theræam vol. 2, p. 376 : Ἱερία τοῦ πρὸ πόλεως Διονύσου· inscr. Aphrodis. ib. p. 523 : Ἱερατεύσαντα πρὸ π. τῆς Ἑκάτης· Ephes. p. 604 : Τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος πρὸ π. ἱερεῖς· Smyrn. p. 733 : Τῆς μεγάλης θεᾶς πρὸ π. θεσμοφόρου Δήμητρος· et p. 740, ubi τῆς μ. πρὸ π. θεᾶς. Thyatir. p. 830 : Τοῦ πρὸ π. Τυρίμνου. Quibus in locis Bœckhius olim adjectivum προπόλεως (pro προπόλιδος dictum) posuerat : quod retractavit p. 605.] Et πρὸ δόμων, Eur., Ante ædes, [Rhes. 536, ubi tamen προδρόμων scribendum videtur cum Musgravio. Πρὸ δωμάτων Eurip. Or. 479. Πρὸ ἄστεος ibid. 727. Πρὸ τύμβου Hec. 522.] Ex Eodem autem affertur et cum verbo motus ad locum [Hec. 59] : Ἄγετε πρὸ δόμων, pro Ducite ante domum, i. e. Ducite s. Educite foras. Est porro hinc compositum πρόδομον : sicut πρόθυρον ab illo πρὸ θυρῶν. Hom. Il. E, [96] : Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας, i. e. ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ. Apud Eund., in Ἴλιόθι πρὸ et οὐρανόθι πρό, quidam πρὸ exp. itidem ἔμπροσθεν. At Il. Δ, [373] : Πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι, jungitur πρὸ cum verbo μάχεσθαι, atque adeo hinc ortum esse putatur προμάχεσθαι, quod et sine adjectione ponitur. Apud Plut. [V. Popl. c. 4], Πρὸ ἑαυτοῦ [κειμένην] λάρνακα ποιησάμενος, est πρὸ similiter i. q. ἔμπροσθεν. Ceterum ut πρὸ cum nonnullis genitivis posse reddi Latina præpositione Pro, ostendi, sic cum aliquibus, ut ὀφθαλμῶν, vel ὀμμάτων, sciendum est posse verti Præ; nam πρὸ ὀφθαλμῶν, s. πρὸ ὀμμάτων (ut, Πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρῶν τὸν θάνατον· quod loquendi genus manasse creditur ex istis Hom. verbis, Πρόσθ' ὁρόων θάνατον), id ipsum est, quod dicitur a Latinis Præ oculis, pro Ante oculos. [Πρὸ ὀμμάτων, quod in προὐμμάτων contractum ap. Lycophr. 82, 251. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Æschin. p. 47, 41 : Προφαίνεταί μοι ἐμοὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ælian. N. A. 16, 33 : Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἐστι τὰ κέρατα. Πρὸ χειρῶν, Eur. Troad. 1207 : Πρὸ χειρῶν αἵδε ... φέρουσι κόσμον· Iph. A. 36 : Δέλτον ... ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις. Soph. Ant. 1279 : Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις ... κακά, i. e. Palam ferens. Fragm. 462, 2 : Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυξένου. || Πρὸ μιᾶς vel πρὸ δύο (συλλαβῶν) ἔχειν τὸν τόνον vocabula a grammaticis dicuntur quæ accentum in penultima vel antepenultima syllaba habent. Sic Etym. M. p. 262, 1, Etym. Gud. p. 60, 44; 100, 34; 106, 14; 170, 34, et alibi non raro. || Γῆν πρὸ γῆς, De terra in terram. V. Γῆ vol. 2, p. 486. || « Procul. Dionys. A. R. 9, 35 : Ὁ δῆμος πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως ὑπήντα. Xenoph. Ephes. 2, 14 : Οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου ... συντυγχάνει τῷ Ἱππόθόῳ. Strabo 8, p. 382 : Πρὸ τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν πόλιν. » Schæf.] || Sed πρὸ habet et alium usum præpositionum Præ et Ante, sc. eum quem istæ præpp. obtinent in Præfero et Antefero; adeo quidem, ut hæc etiam verba commode interpretationi illius adhibeantur in nonnullis locis, in quibus sc. aliquid cum alio comparatur : ut, Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, ap. Isocr. (qua loquendi formula usus jam fuerat Thuc.), Multis pecuniis prætulissem, s. Antetulissem. Ad verbum, Ante multas pecunias æstimassem. [Isocr. p. 110, B : Πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην. Ælian. N. A. 3, 23 : Πρὸ τῆς ἀληθείας ποιήσασθαι τὸ ψεῦδος. Demosth. p. 1442, 16 : Ἐμαυτῷ γ' ἂν εἰρῆσθαι πρὸ παντὸς αὐτὸ δεξαίμην. Ælian. N. A. 15, 19 : Τιθέμενος πρὸ τοῦ ἄλλος τὸ σωτήριον. Cum verbo κρίνειν Plato Phil. p. 57, E : Εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρίναιμεν.] Dicitur itidem, Ἐπαινῶ ἐκεῖνο πρὸ τούτου, aut θαυμάζω, itidemque cum aliis ejusmodi

verbis. Plato Rep. 2, [p. 361, E]: Ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, ad verbum, Laudare injustitiam ante justitiam, pro Laudare injustitiam magis quam justitiam, Pluris æstimare, etc. Quidam vero πρὸ et hic interpretantur Præ, hoc modo, Præ justitia laudare injustitiam: sed observasse mihi videor potius Contemno hunc præ illo, vel Parvi facio, etc. quam Laudo hunc præ illo; ideoque invertere mallem orationis formam et dicere, Parvi facere justitiam præ injustitia. At cum verbo θαυμάζω, ut ap. Synes.: Ὥστε νοῦν τεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, Ut mentem admirentur ante corpus, i. e. Magis admirentur quam corpus, Animum in majori admiratione habeant quam corpus, Pluris faciant s. æstiment, etc. Interdum vero et alia verba interpretationi hujus particulæ adhibemus, habentis hunc ipsum usum: ut πρὸ δούλου δεσπότης, subaudi ἐστί, Dominus servo præstat: et πρὸ δούλου δοῦλος, Servus servo præstat. [Ex versu proverbiali quem ex Philemonis Παγκρατιαστῇ affert Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 5, πρὸ per ἀντὶ interpretans: Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου.] Huc pertinent Πρὸ ἔργου (ex quo προὔργου), et Πρὸ ὁδοῦ, quæ vide in Ἔργον et Ὁδός. [Præ, Æsch. Sept. 928: Δυσαίων ... πρὸ πασῶν· 996: Πρὸ πάντων ἐμοί.]

|| Πρὸ sæpe et de tempore dicitur, sicut Ante [Æsch. Ag. 1266: Σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ]: ut, Πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Plato [Leg. 1, p. 643, D], Decem ante res Persicas annis. [Æschin. p. 6, 12: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου· 71, 29: Πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου.] Herodian. 1, [17, 26]: Εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων. Et, Ἐν τοῖς πρὸ τούτων λέλεκται, ap. Eund. [8, 1, 1], In iis quæ sunt ante hæc, i. e. In præcedentibus, superioribus. Apud Isocr. [p. 390, C]: Πρὸ μοίρας τελευτήσαντα, Ante tempus fatale mortuum, Ante diem mortuum. [Soph. fr. 603: Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.] Et πρὸ ὥρας, Ante tempus: unde compositum πρόωρος. Interdum vero i. q. πρὸ μοίρας. Itidem πρὸ δίκης, ap. Isæum [p. 51, 27; 82, 20] atque alios [Plut. V. Fab. Max. c. 9: Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ δικτάτωρι καὶ θανατῶσαι πρὸ δίκης ἔξεστι], Ante dictatum judicium, Indicta causa. [Alio sensu dictum ab Euripide v. infra.] Dicitur etiam πρὸ δυοῖν s. τριῶν s. τεττάρων ἡμερῶν, etc., Ante duos vel tres vel quatuor dies etc. [Πρὸ τριῶν ἡμερῶν Ælian. N. A. 15, 26. Πρὸ τριάκοντά που ἡμερῶν 5, 52.] Interdum vero subaudiendum relinquitur substantivum: ut ap. Plut.: Πρὸ δεκατριῶν καλανδῶν Μαΐων. Item, Ἡμέρᾳ τῇ πρὸ ἕνδεκα καλανδῶν Μαΐων. Et, Πρὸ μιᾶς καλανδῶν Μαρτίων, Ante unum diem Cal. Martii, i. e. Pridie Cal. [Id. Mor. p. 203, A: Τῇ πρὸ μιᾶς νωνῶν ὀκτωβρίων· 319, A: Πρὸ μιᾶς ἡμέρας νωνῶν Ἰανουαρίων.] Dicitur vero itidem πρὸ δυοῖν ἐτῶν, vel τριῶν, etc., Ante duos annos, vel tres. Quinetiam πρὸ βραχέος χρόνου, aut πρὸ βραχέος sine subst., Ante breve tempus, i. e. Nuper, Non ita pridem. Sic autem πρὸ ὀλίγου, et πρὸ μακροῦ, sub. χρόνου, Paulo ante. [Usitatissimum est Πρὸ τοῦ, quod conjunctim scribi solet Προτοῦ, quod v. Rarius πρὸ τούτου, ap. Herodot. 1, 182: Οὐ γὰρ κομίοντες τὸ πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομιῶν· nisi hic quoque προτοῦ scribendum cum Schæfero, ut alibi constanter dixit Herodotus. Pausan. 5, 4, 6: Τὸ πρὸ τούτου πολέμιον ... εἶναι νομίζοντες. Τὰ πρὸ τούτων Demosth. p. 302, 12, Dionys. A. R. 7, 72. || Πρὸ πολλοῦ. Xenoph. Ephes. 3, 2: Οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. || Πρὸ Σικελίας ap. Sopatr. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 6, breviter dictum pro, πρὸ τοῦ διατελέσαι τὰ κατὰ Σικελίαν. Similiter τὰ πρὸ τῆς Τροίας ap. Nicol. Soph. p. 356. Πρὸ Ἰλίου ap. Philostr. Her. p. 689, quod schol. exp. πρὸ τῶν πράξεων τῶν ἐν Ἰλίῳ. Πρὸ Θυρέας, Prius quam Thyreatæ, Synes. p. 78, B, comparavit Walzius.] || Non raro etiam cum articulo τοῦ, sequente infin., pro Ante quam, Prius quam, s. potius conjunctim Antequam, Priusquam, ut alii scribunt: ut, Πρὸ τοῦ προκόψαι τοὺς πόδας, Greg. Naz., Antequam pedes impingant. [Πρὸ τοῦ θανεῖν Soph. Ant. 882.] Sed interdum commodius redditur per Potius quam. Thuc. 5, [100]: Μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν· 4, [59]: Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι. Sic Gallice *Avant que*, quod significat Ante quam, ponitur interdum pro *Plustost que*, i. e. Potius quam, veluti quum ita loquimur, *Je souhaiterois la mort avant que d'en venir là*: vel, *Premier que d'en venir là*, pro *Plustost que d'en venir là*. [Quem usum HSt. jam supra tetigit ubi de Præferendi significatione dixit. Herodot. 6, 12: Πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν κρέσσον καὶ ὁτιῶν ἄλλο παθέειν ἐστί· 7, 152: Πᾶν δὴ βουλόμενοί σφι εἶναι πρὸ τῆς παρεούσης λύπης· 1, 62: Οἷσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον, ubi cum comparativo constructum, ut ap. Plat. Phædon. p. 99, A: Εἰ μὴ δικαιότερον ᾤμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύγειν, et Philostr. p. 801: Ἐμβεβλήκασιν κατωτέρω πρὸ τῶν βοῶν. Eodem referendum quod Eurip. dixit Heracl. 925: Ὧ θυμὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος, Cui iræ explendæ facultas pluris erat quam justitia, ut exp. Blomfield., qui comparavit Plat. Criton. p. 54, B: Μήτ' ἄλλο μηδὲν (περὶ πλείονος ποιοῦ) πρὸ τοῦ δικαίου. Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας Pind. Pyth. 4, 248. Πρὸ πολλοῦ, Phalar. Ep. 109, p. 316: Πρὸ πολλοῦ δέ σοι τὸ λαβεῖν πρεπωδέστερον.]

|| Πρὸ, Pro, ea sc. signif. qua ponitur pro ὑπέρ: ut, Πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει, Hom. [Il. K, 286], et Πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, ap. Eund., Dimicare pro liberis et uxoribus. [Herodot. 8, 74: Πρὸ χώρης δοριαλώτου μάχεσθαι· 9, 48: Πρὸ τῶν Ἑλλήνων μάχεσθαι· 9, 72: Πρὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκειν. Pausan. 9, 17, 1: Ἀποθνήσκειν πρὸ τοῦ δήμου.] Sic πρὸ παιδὸς θανεῖν, Eur. [Alc. 645.] Et Xen. Cyrop. 4, [5, 44]: Καὶ οὔτε ἐγὼ ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν ὅ, τι ἂν δέῃ, οὔτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. Sic in isto ejusdem loco [Mem. 2, 4, 7]: Πολλάκις δ' ἃ πρὸ αὑτοῦ τις οὐκ εἰργάσατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσε. In compositione quoque hunc usum habet. [Soph. Œd. T. 10: Ἐπεὶ πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν.]

[|| Πρὸ in vocabulis compositis non raro cum vocalibus ε et ο coalescit per crasin, ut προὔργου προὔχειν προὐξεπίσταμαι προὔπτος προὔβαλλεν, et sæpissime cum augmento, ut προὔθηκα προὔφαινε, cujusmodi formas Tragici hiantibus ita prætulerunt ut harum vix ulla apud eos exempla reperiantur. Nam futuri προὔξουσι apud Soph. Ant. 208 ratio alia est, quum vix potuerit προέξουσι dici. Male in cod. August. προσέξουσι, ut προσεῖπας pro προὖπας in omnibus Œdip. T. 351, Eurip. Iph. T. 370; προσῆγον pro προὖγον Eur. Hipp. 496, Andr. 27, cujusmodi hiatus etsi nihil offensionis habent, tamen extra vocabula composita neque a Tragicis videntur esse admissi neque ab antiquæ comœdiæ poetis. Nec recentiorum frequentia exempla sunt. Πρὸ ἡμέρας Apollod. ap. Athen. 7, p. 281, A, Diphilos 10, p. 417, C; πρὸ ἡμῶν 15, p. 591, E. Qualia in versibus dactylicis nihil offensionis habent, velut πρὸ Ἀχαιῶν Hom. Il. Δ, 156. Cum ου diphthongo πρὸ contraxit Aristoph. Av. 556: Ἱερὸν πόλεμον προυδᾶν αὐτῷ. G. Dind.]

|| Πρὸ adjungitur a poetis præpositioni ἀπὸ, et præp. ἐπὶ, necnon διὰ: sunt enim poetica, Ἀποπρὸ, unde Ἀπόπροθι [et Ἀπόπροθεν], et Ἐπιπρὸ, et Διαπρό: quæ divisim etiam scripta extant, Ἀπο πρὸ, s. Ἀπὸ πρὸ, et Διὰ πρό. [Adde Προπρό. Hæc suis quæque locis tractata vide.]

[Προαγέλλω. V. Προαγγέλλω.]

[Προαγαπάω, Ante diligo. Nilus Epist. 295, p. 276 Boiss. Jo. Climac. p. 456, A. Just. Mart. t. 2, p. 498, 3 Ott.: Πῶς ἀγαπήσεις τὸν οὕτω προαγαπήσαντά σε; Hase.]

[Προαγγελεύς, έως, ὁ, i. q. προάγγελος. Hermippus Dial. de astrologia in Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 159, editus a Blochio p. 11. Osann.]

[Προαγγελία, ἡ, Prænuntiatio. Œcum. In Apocal. p. 305, 30; 338, 12 Cramer. Id. ib. p. 302, 29: Κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου πρ. Hase.]

Προαγγέλλω, Prænuntio. [Phot. et Suid.: Προηγγελκέναι, προμεμηνυκέναι.] Xenoph. Cyrop. 3, [3, 34]: Οἱ μὲν θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι. [5, 3, 12: Ὁ δὲ εὐνοῦχος ἀκούσας προσεποιήσατο, προαγγεῖλαι βουλόμενος ταῦτα, παριέναι. Agathias Anth. Pal. 11, 382: Οὐ τι περιττὸν ἄλλο προαγγέλλων ἢ τὸ γενησόμενον. Ex προαγγέλλειν et παραγγέλλειν corruptum legebatur apud Pollux. 4, 91; 8, 123.]

Προάγγελμα, τὸ, Prænuntiatio. [Joseph. B. J. 1, 3, 5: Πταίσας ἢ ψευσθεὶς ἐν προαγγέλματι.]

Προάγγελος, ὁ, ἡ, Prænuntius, [Prænuntiator, Gl.]

vel Prænuntia. Plut. [Mor. p. 127, D] dixit προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. [Typic. S. Sabæ p. 559, B. Pseudochrys. vol. 11, p. 928, D: Προάγγελον γενέσθαι ἐκέλευσεν. Hase.] Utitur Musæus [164: Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Anon. Anth. Pal. 9, 383: Εὐκάρπου δὲ Παῦνι προάγγελός ἐστιν ὀπώρης. Ib. 534: Ἄρτεμις ἱδρύουσα προάγγελός ἐστι κυδοιμοῦ. Nonn. Joann. c. 14, 419. Dion. 3, 10.]

Προάγγελσις, εως, ἡ, Prænuntiatio. [Thuc. 1, 137: Τὴν ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως.]

[Προαγγελτικός, ή, όν, Prænuntiandi vim habens. Just. Mart. Apolog. 1, 45, p. 70: Ῥάβδον δυνάμεως ... προαγγελτικὸν τοῦ λόγου τοῦ ἰσχυροῦ.]

[Προαγγελτικῶς, Prænuntiando, Prænuntiantis more. Just. Mart. Apolog. 1, 36, p. 65: Ποτὲ μὲν γὰρ ὡς πρ. τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι λέγει.]

[Προαγέτης, ὁ, Dux. Ephræm p. 558, C. Pseudochrys. t. 10, p. 890, D. Id. ibid. p. 887, D: Ὁ τῆς ἀπωλείας πρ. Hase.]

[Προαγιάζω, Præsanctifico. Προαγιάζομαι, Niceph. Cpol. ap. Montef. in Bibl. Coisl. p. 111: Μετὰ τὴν τῶν προηγιασμένων ἀπόλυσιν ἐσθίειν τυρόν. Titulus libri Εἰς τὰ Προηγιασμένα, In Præsanctificata, ibid. p. 244. Georg. Pachym. V. Andron. p. 27, C: Τρισὶ προηγιασμένοις ἄρτοις· et D: Τῆς πρ. τελετῆς· 49, A. V. Ducang. p. 1238 sq.]

[Προαγκτηριάζω, Prius jungo ἀγκτῆρι. Galen. C. M. s. L. c. 2. Schneid.]

[Προάγνευσις, εως, ἡ, Præparatio ad sacra rite obeunda. Schol. Aristoph. Pl. 846: Καὶ ἔστι τὰ μικρὰ (μυστήρια) ὥσπερ προκάθαρσις καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων.]

Προαγνεύω, Prius purifico s. lustro. [Castitate me præparo, lustro (ad sacra rite obeunda), Epict. Diss. 3, 21, 14. Themist. Or. 4, p. 51 extr.: Καλλη σεμνά τε καὶ ἅγια καὶ θεσπέσια, οἷς μὴ προαγνεύσαντα ἱκανῶς ... εἰκῇ οὑτωσὶ τὰ ὄμματα ἐξ ἐπιδρομῆς ἐπιβάλλειν οὔτε ὅσιον οὔτε συμφέρον. Joseph. B. J. 4, 3, 12, προηγνευκώς. Porphyr. De abstin. 2, 44, p. 185: Προαγνεύειν τε ἀποσιτίαις καὶ μάλιστα ταῖς ἀποχαῖς τῶν ἐμψύχων.]

[Προαγνίζω, Prius sanctifico. Athan. vol. 1, p. 534. Kall. Anast. Sin. Quæst. p. 70, 12: Προαγνίζειν καὶ προκαθαίρειν. Jo. Chrys. ib. p. 72, 9: Προηγνίζοντο. Hase. Procop. Reg. p. 382 (in Meursii Opp. vol. 8, p. 121): Ὅθεν οἱ Λευῖται, προηγνίσθησαν γὰρ, ἀντελάβοντο τῶν ἱερῶν. Wakef.]

[Προαγνισμός, ὁ, Prævia purgatio. Jo. Philopon. De cr. mundi p. 83, 30: Δύο τοῦ πρ. ἡμερονύκτια. Hase.]

[Προαγνοέω, Antea ignoro. Galen. vol. 2, p. 231, 8: Τοὺς τέκοντας προηγνόησαν. Hase.]

[Πρόαγνος, ὁ, ἡ, Ante alios castus, si sana lectio ap. Pseudochrys. t. 8, p. 619, A: Ἡ πρ. περιστερά. Hase.]

[Προάγνυμι, Ante frango. Hom. Od. E, 385: Πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, ubi schol.: Κατέαξε τὰ τῶν ἄλλων ἀνέμων κύματα· ἐπαίρει γὰρ, Μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρθός.]

[Προαγόντως, Antea. Epiphan. t. 1, p. 376, D: Τῶν παρ' αὐτοῦ πρ. πεπραγμένων. Hase.]

Προαγοράζω, [Præemo,] a quo fit προαγοραστής. [Pallad. Vita Chrys. p. 60, 7: Προαγοράζοντας τὰς προαγοράς, Præmercantes. Hase.]

[Προαγορανομέω, Ante ædilis sum. Dio Cass. 53, 33: Κἂν τῷ αὐτῷ τούτῳ ἔτει ἀγορανόμον τέ τινα τῶν καταδεεστέρων ἀποθανόντα Γάιος Καλπούρνιος, καίτοι προηγορανομηκὼς ἐν τοῖς ἀμείνοσι, διεδέξατο.]

[Προαγόρας, ὁ, Proagoras, Megalopolitanus. Polyb. 13, 8, 7.]

[Προαγορασία, ἡ, Præemtio. Hederici Lex. sine teste.]

Προαγοραστής, ὁ, Præemptor [Gl.], VV. LL.

[Προαγόρευμα, τὸ, Prædictio. Chion Ep. 4, p. 169 ed. Orell.: Ἅμα δὲ πνεῦμα οὔριον καὶ καλὸς πλοῦς προφαινόμενος ἀπιστότερά μου ἐποίει τὰ προαγορεύματα. Boiss. Nicet. Chon. Hist. p. 379, A: Τὸ τοῦ Χριστοῦ πρ. G. D. Synes. p. 115, B: Τοῦ θεοῦ τὸ πρ. Hase.]

Προαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio, Prænuntiatio, [Præfatio, Gl.] προφητεία, Hesych. [Pollux 1, 18: Φήμη ἐκ θεοῦ, πρόρρησις, προαγόρευσις. Plut. V. Sullæ c. 7: Τὴν μαντικὴν ποτὲ μὲν αὔξεσθαι τῇ τιμῇ καὶ κατατυγχάνειν ταῖς προαγορεύσεσι· Mor. p. 410, D: Ἐπεὶ καὶ πολλῶν μὲν ἀποδείξεις παραιρεῖσθαι συμβήσεται, πολλῶν δὲ προαγορεύσεις. || Edictio, Denuntiatio proclamando per præconem. Harpocratio ab Photio et Suida exscriptus: Ἐφορία· ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, ὡς Δημοσθένης διδάσκει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῳ Νόμων.] || Est et προαγόρευσις dicta de reis cædis, quibus interdicebatur sacris, donec lata esset sententia (quo etiam modo προαγορεύειν a Plat. accipi, mox dicetur), ut testatur Pollux [8, 66: Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως· καὶ τοῦτο προαγόρευσις ἐκαλεῖτο.]

[Προαγορευτέον, Prædicendum, Prænuntiandum. Method. p. 340. Kall. Theoph. Coryd. ap. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 708. Cramer.]

[Προαγορευτής, ὁ, Prædictor.] Προηγορεύων Hesychio προαγορευτὴς ἢ δημοκόπος. [Apud Phot. p. 448, 4: Προηγορεών· ὁ πράτης καὶ προαγορεύων καὶ προλέγων. Si hujusmodi vocabulum exstitit, substantivum haud dubie fuit προηγορεύς vel προηγορεών, ut monuit Schleusnerus.]

[Προαγορευτικός, ή, όν.] Προαγορευτικὴ subaud. ἐπιστήμη, Ars divinandi et prædicendi. [Pollux 1, 16: Καὶ ἄνεμον μαντικὸν καὶ φωνὴν προαγορευτικήν· 19: Ὀνομάζοιτο δ' ἂν καὶ ἡ τέχνη μαντική, προαγορευτική, χρησμολογική. Artemidor. 1, 66: Κινδύνων προαγορευτικά. Eustath. Opusc. p. 175, 30: Τοῦ μάρτυρος ὁ πρ. λόγος. || * Adv. Προαγορευτικῶς, Severus Comm. in Lucam in Maji Auct. vol. 10, p. 435. * Osann.]

Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio. Præmoneo. [Xenoph. Symp. 4, 5: Οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον.] Xenoph. Hipparch. [3, 1]: Εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. Sic Terent., Prædico et Prædictum, Id de quo quis est præmonitus, pro προαγορεύω et προαγορευθὲν ponit. [Ib. 7, 5: Προηγόρευον (οἱ κήρυκες) ὡς πάντας ἀποθανοῦνται. Appian. Punic. c. 116: Κολάσαι μὲν ἐς ἔσχατον ἐξουσίαν ἔχων τοὺς ἀπειθοῦντας, ὠφέλιμον δ' ἡγούμενος προαγορεῦσαι, Præmonere. || Jubeo, Edico. Xenoph. Mem. 1, 1, 2: Εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προηγορευμένων· ib. 35: Ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα. Cum inf. Rep. Lac. 13, 8: Ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. Cum dat. et inf. 12, 5: Γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἅπασι Λακεδαιμονίοις· Ages. 1, 21: Προηγόρευε τοῖς στρατιώταις τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι· Hell. 7, 4, 38: Πέμποντες εἰς τὰς πόλεις, προηγόρευον ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι· Mem. 1, 1, 4: Πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν. Cum μὴ et inf. Mem. 1, 2, 35: Σοὶ ... προαγορεύω μὴ ἅπτεσθαί μου. Sturz. || Pro concione dico, Propono. Herodot. 3, 142: Ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω· 7, 10, 4: Προαγόρευε τά τοι δοκέει εἶναι ἄριστα· 8, 93: Προηγόρευε (ἐν τῷ συλλόγῳ) εὖ ἔχοντα Θεμιστοκλέης. Schweigh.] || Significat etiam Denuntio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. [Herodot. 1, 22: Ταῦτα προηγόρευε Θρασύβουλος· 3, 62: Οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα· 9, 98: Ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε τοῖσι Ἴωσι λέγων. Schweigh.] Thucyd. 1, [140]: Καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Plut. in Mario [Coriol. c. 18]: Σοὶ δὲ, Μάρκιε, προαγορεύομεν εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur, Proclamare. Herodot. 3: Κῆρυξ προηγόρευε στὰς ἐν μέσοις. [Classico edicere, Xenoph. Hipparch. 2, 7: Ὥσπερ τοῖς φυλάρχοις προαγορεύεται ἡ χώρα ... οὕτω καὶ τοῖς δεκαδάρχοις παρηγγέλθαι.] || Προαγορεύω, Testor, Contestor, Bud. ap. Synes. exponit. || Προαγορεύω, cum accusat. rei. Προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denuntio bellum, Thucyd. [1, 131], et Demosth. [p. 157, 19. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 26: Προηγόρευεν ἀγῶνας καὶ ἆθλα προὐτίθει.] || Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. Agesilao [c. 24, ubi est, Τοὺς ἄρχοντας ... θανάτου κρίσιν αὐτῷ προειρηκότας], Bud. Idem ait προαγορεύειν ap. Plat. Leg. 9, [p. 871, B] esse Eorum qui diem dicebant ob cædem admissam, qui indicebant accusationem, ut rei in sordibus essent, et interim εἰργόμενοι essent τῶν ἱερῶν. [Antiphon p. 130, 23: Οὐ τοῖς ἄλλοις εἴργεσθαι προαγορεύουσι τοὺς τοῦ φόνου φεύγουσι τὰς δίκας, ἐνταυθὶ πεποιήκασι τὴν κρίσιν, ἐν τῇ ἀγορᾷ· 145, 23: Παρεσκευάζοντο αἰτιᾶσθαι καὶ προαγορεύειν εἴργεσθαι τῶν νομίμων· eodemque sensu p. 147, 9: Αἰτιωμένους καὶ προαγορεύοντας. Isocr. p. 73, D: Εὐμολπίδαι ... τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, προαγορεύουσιν.]

[Προάγορος, ὁ, summus apud Catinenses in Sicilia magistratus, Cic. 2 Verr. 4, 23, ubi v. Beck. Decretum Siculum ap. Gruter. p. 401 : Προαγοροῦντος Διοκλέους, γραμματεύοντος Ἀδρανίωνος. Osann. V. Προήγορος.]

[Προαγρέω. V. Προαιρέω.]

Προάγω, [Perfect. προῆχα ap. Demosth. p. 346, 24; 772, 5, Pausan. 3, 11, 8; 4, 36, 4,] Deduco, vel Perduco, Promoveo, Proveho. [Sensu proprio, de maceria ulterius producenda Demosth. p. 1279, 13 : Τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες στενοτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι. Translate,] Xenoph. [Mem. 1, 4, 1] : Προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν. Thucyd. 1, [144] : Τόν τε βάρβαρον ἀπεώσαντο καὶ ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. [Dem. p. 1447, 2 : Ἔτι καὶ νῦν ἐπανορθώσασθαι καὶ προαγαγεῖν ἐπὶ τὸ βέλτιον. Forma media « Herodot. 7, 50, 2 : Κινδύνους ἀναρριπτέοντες ἐς τοῦτο προηγάγοντο τὰ πρήγματα, In hoc fastigium res suas evexerunt. » Schw.] Et pass. Προάγομαι, Provehor, Evado. [Demosth. p. 426, 7 : Ἐπειδὴ δὲ ταῦθ' οὕτω προήγετο καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἐκράτησε.] Demosth. [p. 349, 26] : Ἐπειδήπερ εἰς τούτους προήχθην τοὺς λόγους. Quando huc usque ego dicendo provectus sum. Id. [p. 316, 12] : Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, Non eo usque erumpam. Huc pertinent προάγομαι pro εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν, quum eo usque quis progressus est ut referre pedem non possit et regredi, inquit Bud. [Cum forma media Demosth. p. 60, 19 : Ὁρᾶν ὅπως μὴ προαξόμεθα τούτους ... εἰς ἀνάγκην καὶ πρόφασιν κοινοῦ πολέμου] : qui etiam addit, Προήχθην τοῦτο λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi et evasi ut dicerem. Ap. Eund. [Nigrin. c. 4] : Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, interpr. Impetum cepit, ὡρμήθη, vel eo evasit ut, etc. [Adde exx. infra afferenda, ubi de Provehendi vel Impellendi significatione agit HSt.] Xenoph. autem eadem ratione pro Delabi usus est, quum Mem. 1, [2, 22] dixit, Τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, Delapsos, Bud. Ut autem ille indicat προάγεσθαι pro Delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Provehor, vel Evado, itidem προάγων σεαυτὸν per Demittens te, in VV. LL. exponitur, ex Valla, ut opinor, in hoc Herodoti loco : Προάγων σεωυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, Ad tantam nequitiam te demittens. Sed malim, Inferens te, aut Intrudens te, vel aliud simile. [De moribus liberorum nimia patris indulgentia corruptis, quod Galli *gâter les enfants* dicunt, Demosth. p. 1264, 3 : Εἰ γὰρ οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προάξεται παῖδας ὥστε ... μήτε φοβεῖσθαι μήτ' αἰσχύνεσθαι· quod usitatiore verbi structura dici potuisset, εἰ γὰρ ἐς τοῦτο τοὺς ἑαυτοῦ προάξει παῖδας .... G. Dind.] Significat autem προάγειν Provehere, in alio etiam loquendi genere ; nam dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα a Plut. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Provehere vel Promovere ad dignitatem, vel ad honores. Idem in Themist. [c. 7], προάγειν εἰς δόξαν dixit, et in Galba [c. 20] : Προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed et sine hujusmodi adjunctione, et eadem tamen signif. copulavit προάγεσθαι cum τιμᾶν idem Plut. [Mor. p. 176, B] : Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρόν, Provehit ad honores, vel Auget honoribus et opibus. [Polyb. 12, 13, 6 : Ἀθηναῖοι, οἱ τοιοῦτον ἄνδρα προῆγον· 15, 21, 4 : Προάγοντες ἀεὶ τοὺς χειρίστους· 22, 27, 6 : Τούτους ἔν τε τοῖς ἄλλοις προῆγον .... Schweigh.] Sic et in pass. voce et signif. [Hesych. : Προήχθη, προετιμήθη, προετράπη,] ap. Eundem, Μαρκελλίνου τινὲς τῶν ὑπὸ Πομπηΐου προήχθαι δοκούντων. [Et V. Galbæ c. 7, Fab. Max. c. 14, al.] In qua signif. plane respondet προάγειν Gallico nostro *Avancer*, et προάγεσθαι *Estre avancé*. In qua etiam signif. habemus verbale *Avancement*. [Athen. 4, p. 153, B, ex Posidonio : Ὑπὸ τοῦ Γρυποῦ καλουμένου Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως προαχθείς. Lucian. Alex. c. 55 : Δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ. Valck. Argum. Aristoph. Eq. vol. 2, p. 160, 4 ed. Oxon. (p. 32, 3 Par.) : Δουλεύων τῷ Δήμῳ καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον.] ‖ Προάγειν pro Provehere, vel Impellere. [Herodot. 9, 90 : Εἴ τι ὑποπτεύουσι μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν. Thuc. 3, 59 : Ὡς πρέπον ἡμῖν καὶ ἡ χρεία προάγει.] Isocr. Ad Philipp. [p. 111, A] : Οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγενῆσθαι τηλικοῦτον ἔργον, ὅσον ἐστὶ τὸ πάντας ἐκ τοσούτων πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3, [14] : Προάγειν εἰς γέλωτα, Ad risum impellere, et προάγειν εἰς πάθος. [Πρ. εἰς δάκρυα Diodor. 15, 57; et forma media Herodot. 2, 121, 4 : Καί τινα καὶ σκῶψαί μιν καὶ ἐς γέλωτα προαγαγέσθαι. Demosth. p. 468, 12 : Πρὸς ὅσην κακίας ὑπερβολὴν ὁ νόμος ὑμᾶς προάγει· 618, 2 : Εἰς τοῦτο προήχθητε εὐηθείας καὶ ῥᾳθυμίας· 970, 8 : Τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦτο προῆκται. Isocr. p. 397, A : Εἰς τοῦτο ἤδη τινὲς ὀργῆς προήχθησαν. Æschin. p. 67, 8 : Εἰς τοῦτο προήχθη Καλλίας ὕβρεως. Προάγειν εἰς ἀπέχθειαν Demosth. p. 621, 5; εἰς πικρίαν καὶ ὠμότητα p. 1482, 21; εἰς μῖσος Xenoph. Hell. 3, 5, 2. Τὰς συγγενείας εἰς ἔχθραν προάγειν Isocr. p. 77, A. De equite, qui equum, cui insidet, excitat s. incitat, Xenoph. De re eq. 9, 3 : Ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον εἰς τὸ θᾶττον προάγειν· 10, 5 : Ὅταν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ.] Jungitur et cum infinitivo hac in signif., videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. : Προάγει τινὰ κινδυνεύειν. [Demosth. p. 296, 24 : Ὡς ἄρα ἐγὼ προήγαγον ὑμᾶς ἄξια τῶν προγόνων φρονεῖν· 603, 10 : Προάγειν ὡς πονηροτάτους εἶναι τοὺς πολίτας. Passiv. p. 63, 3 : Ἕκαστον εὑρήσετε πολλὰ προηγμένον ὧν οὐκ ἐβούλετο πρᾶξαι· 1262, 21 : Ἵνα μὴ λοιδορούμενοι τύπτειν ἀλλήλους προάγωνται. Polyb. 3, 4, 13 : Ὑπὲρ ἧς ... προήχθην γράφειν· 5, 33, 8 : Ταῦτα προήχθην εἰπεῖν. Προάγεσθαι γελᾶν Lucian. Nigrin. c. 30, Eun. c. 6.] Sic et voce pass. [med.] Προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2, [c. 7 med.] : Προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιῆσαι παῖδας, Præmiis et immunitatibus allicit et excitat. Sic Xen. [Hipparch. 5, 15] : Τοῦτο γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν. In his tamen locis potest προάγεται itidem exponi Impellit. [Demosth. p. 325, 10 : Οὐκ ἐλπὶς οὔτε φόβος οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν οὔτε προηγάγετο. Æschin. p. 70, 12 : Δαιμονίου τινὸς ἴσως αὐτὸν ἐξαμαρτάνειν προαγομένου.]

‖ Προάγω εἰς φῶς, Plato in Epistola 7, In lucem profero, vel produco. [Plut. Mor. p. 552, D : Εἰ δὲ παιδία μὴ κύῃ τις, ἀλλὰ πρᾶξιν ἢ βουλὴν ἀπόρρητον εἰς φῶς ἥλιον δυνατὸς ᾖ προαγαγεῖν χρόνῳ καὶ ἀναδεῖξαι κτλ. Pollux 3, 8 : Τὸ μὲν οὖν κοινὸν εἰπεῖν, γονεῖς, τοκεῖς, οἱ γεννήσαντες, οἱ φύσαντες, οἱ σπείραντες, οἱ ποιήσαντες, οἱ τεκόντες, οἱ προαγαγόντες εἰς φῶς, οἱ θρέψαντες, οἱ πατέρες· 9 : Ἐρεῖς δὲ, καὶ ὁ ἀναθρεψάμενος, ὁ ἐκθρεψάμενος, ὁ θρέψας, ὁ ἐκθρέψας, ὁ προαγαγὼν εἰς φῶς, ὁ δείξας τὸν ἥλιον· ubi Jungerm. comparat Platonis verba Leg. 9 : Τὸν πατέρα ἢ μητέρα, τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας. Omisso εἰς φῶς schol. Aristoph. Ran. 1479 : Δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. De origine proverbii Zenob. 1, 30 extr. : Ὅθεν ἡ παροιμία προήχθη· et 6, 46. Idem 4, 20 : Ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη· 4, 92 : Αὕτη ἡ παροιμία προήχθη ἐκ τῶν συμβεβηκότων τῷ Πελίᾳ· quod παρήχθη, usitato in hujusmodi locutionibus verbo, scriptum est apud Diogenian. 6, 6, Apostolium 12, 11, et Arsenium p. 337. Illi tamen simile est 3, 94 : Αὕτη ἡ παροιμία προηνέχθη ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου· nisi hic quoque προήχθη vel παρήχθη scribendum. G. D.] ‖ Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός.

‖ Προάγω, cum accusat. et genit., Educo, Abduco. Aristot. Œcon. 2, [30] : Προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Eurip. autem citatur eadem constructione, προάγειν δάκρυα ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, s. effundere. [Legitur in versibus interpolatoris Eurip. Iph. A. 1549 : Ἀνεστέναξε κἄμπαλιν στρέψας κάρα δάκρυα προῆγεν· quem tamen προῆκεν potius scripsisse videri dixi in annotatione. G. D.] Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legisse pro Elicere alicui lacrymas. [Τοιάδε τ' ἐξάγεις δάκρυ dixit Eurip. Suppl. 772.]

‖ Προάγω, neutraliter positum, Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro [p. 227, D] : Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου προκαθιζησόμεθα. [Phædon. p. 90, B : Σοῦ προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμην.] Plut. De musica [p. 1143, F] : Καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, Nec præcedere, nec subsequi. [Joseph. A. J. 7, 4, 2 : Ἐπεὶ χορῶν προαγόντων.] In hac autem signif. dativo jungitur; accusativum tamen habet frequenter ap. Matth. et Marc., ut προάγειν αὐτόν, et προάγουσιν ὑμᾶς, etc.

[Matth. 2, 9 : Ὁ ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτούς· 14, 22 : Προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν. Marc. 10, 32 : Καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς.] Xenoph. in Cyneg. [3, 7], de canibus fallacibus et vanis loquens : Ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, Temere procurrunt, Bud. ‖ Citatur autem ex Aristot. Œcon. 2 : Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆγεν, pro Ad hunc autem modum progressum faciebat. Sic Lucian. in fine dialogi qui Alcyo inscribitur, Προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ, Progredi. Interpres tamen vertit Regredi. Potest verti et simpliciter Ire, vel Iter facere. Athen. [5, p. 205, E] de thalamego navi : Προάγοντι δὲ ἐπὶ τὴν πρύμναν [πρῷραν] οἶκος ὑπέκειτο βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, Progredienti, Procedenti. [Ἐκ τοῦ βουλευτηρίου προῆγον ἐπὶ θάλατταν, Polyb. 14, 10, 1; 31, 22, 7; 31, 23, 1, etc. Προῆγον ἐπὶ τὸν νεανίσκον, Adierunt juvenem, 32, 13, 9. Μὴ ἐρῆς τῇ φαντασίᾳ προάγειν, Epict. Diss. 2, 18, 25. Ab una re ad aliam, in disputando, ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων ἐπὶ τὸ ἀμφισβητούμενον, 2, 11, 8; ἐπὶ τὰ ἑξῆς, 3, 24, 108. De die multum progressa Polyb. 17, 8, 1 : Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολύ, ubi προαγαγούσης suspicari licet. Schweigh.] Usurpatur et metaphorice in hac signif., ut [Clearch.] ap. eund. Athen. 12, [p. 515, F] : Καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας ... ὕβριζον, Tandem eo petulantiæ evaserunt et progressi sunt. Demosth. [p. 289, 9] : Ἔν τε τῷ παρόντι ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. Bud. [‖ Ὁ προάγων, Præcedens, Superior. Joseph. A. J. 19, 6, 2 : Ὅπερ ἐν ταῖς προαγούσαις γραφαῖς παρέδομεν.]

‖ Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens; vel potius, composito agmine, ita enim legendum existimo ap. Bud. p. 383. Polyb. : Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ Πάδου γέφυραν. [Id. 2, 65, 1 : Ἀναλαβὼν τὴν στρατιὰν Ἀντίγονος προῆγε μετὰ τῶν συμμάχων εἰς τὴν Λακωνικήν· 3, 17, 1 : Ἀννίβας δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς Καινῆς πόλεως, προῆγε ποιούμενος τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν· 3, 35, 1; 4, 19, 4 et 6, etc. Προῆγε τούτους ἀπουραγῶν, 3, 47, 1. Schweigh.]

‖ Προάγω, Præcello : in qua signif. Latini itidem usurpant Anteeo. Diosc. [1, 91] : Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, καὶ μετὰ ταύτην ἡ σχινίνη. [Joseph. C. Apion. 2, 15 : Φημὶ τὸν νομοθέτην τῶν ὁπουδήποτοῦν μνημονευομένων νομοθετῶν προάγειν ἀρχαιότητι. Cum accus. ib. c. 2 : Μωυσέως τοσούτῳ πλήθει προάγοντας ἐκείνους ἐτῶν. G. Dind.]

‖ Προηγμένα et ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota et Remota interpr. Idem προηγμένα, vertit etiam Producta, Præposita, et Præcipua : ἀποπροηγμένα, Rejecta. De finib. 3, [15] : ... Itemque hinc esse illud exortum, quod Zeno προηγμένον, contraque, quod ἀποπροηγμένον nominavit, quum uteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac novis; quod nobis in hac inopi lingua non conceditur : quamquam tu hanc copiosiorem etiam dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem hujus verbi faciendi Zenonis exponere. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον), sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum : sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est Producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus (id erit verbum ex verbo), vel Promota, et Remota, vel, ut dudum diximus, Præposita, vel Præcipua : et illa Rejecta. Re enim intellecta, in verborum usu faciles esse debemus. Quoniam autem omne, quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum hoc, quod Præpositum vel Præcipuum nominamus. Itaque, etc. [V. Sext. Emp. p. 174, Diog. L. 7, 105, Stob. Ecl. eth. p. 156, emendatum a Madvigio ad l. Ciceronis p. 439. Lucian. Vit. auct. c. 21 : Τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα. Id. Bis accus. c. 22. Philostr. Imag. p. 861 : Γραφῆς ἔργων ἐκφράσεις ... λίαν Ἀττικῶς τῆς γλώττης ἔχουσαι, ξὺν ὥρᾳ τε προηγμένῃ καὶ τόνῳ· quod Jacobs. p. 578 exp. *venustate insigni et eximia*. ‖ Προῆκται ex προεισῆκται corruptum v. s. Προεισάγω.]

Προαγωγεία, ἡ, Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγείας, Ep. ad Att. 1, [16]. Spartianus voce Græca usus est, et ante eum Sueton., ita scribens in Nerone [28] : Super ingenuorum proagogia, et nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit. Ubi Proagogia est a nominativo singulari Proagogium; sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facile omitti potuit. Alioqui certe προαγωγεῖον potius esset Locus in quo fierent hujusmodi perductiones. [Plato Theæt. p. 150, A : Διὰ τὴν ἄδικον ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ᾗ δὴ προαγωγεία ὄνομα. Xenoph. Symp. 4, 61 : Πρ. ἀκόλουθος τῆς μαστροπείας. Æschin. p. 3, 7 : Νόμον ἔθηκε ... τὸν τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας, ἐάν τις ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναῖκα προαγωγεύσῃ. Eust. p. 567, 28 : Προαγωγείαν τε γὰρ καταλέγει τῆς Κύπριδος, καὶ φικτὴν φιλανδρίαν αὐτῆς ὑπολαλεῖ τὴν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις Τρωσί. Aristot. Eth. Nic. 5, 3 : Τῶν δ' ἀκουσίων τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπή, μοιχεία, φαρμακεία, προαγωγεία.] ‖ Προαγωγία etiam legitur ap. Polluc. [3, 27] et Suidam [cui προαγωγεία ex codd. restitutum, ut ap. Pollucem quoque scribendum]. Quæ scriptura si mendo caret, erit a προαγωγός, ut a παιδαγωγός fit παιδαγωγία. [Προαγωγία in Maximi schol. ad Dionys. Areop. V. Προαγωγός. Angl. It. προαγωγίαν ap. Philon. vol. 2, p. 304, 44; at recte Coraes Heliod. Æth. p. 289, 23 : Συνίησι τῆς προαγωγείας. Hase.]

[Προαγωγεῖον, τό, i. q. μαστρωπεῖον, et πορνεῖον. Προαγωγεῖα leg. ap. Polluc. 9, 48, pro ἀγωγεῖα. Angl.]

Προαγωγεύς, έως, ὁ, i. q. προαγωγός. [Dio Cass. 46, 6 : Συνέδριον δέ τι κατασκευάσας ἐνταῦθα, ὥσπερ αἱ πόρναι, τὸν δώσοντά τι ἀεὶ ἀναμένεις, καὶ προαγωγέας (προσαγωγέας ap. Basil. schol. Greg. Naz. Or. 24, p. 327) τῶν λημμάτων ἀεὶ ἔχων, πολυπραγμονεῖς τίς τίνα ἠδίκηκεν κτλ. Maximus schol. in Dionys. Areop. p. 179 : Κίνησιν θείαν, ἐν ᾗ κινεῖται καὶ αὐτοῦ ἐστὶ προαγωγεὺς καὶ κινητικὸς ὁ θεός. Angl. Œcum. In Apocal. p. 450, 5 Cramer., de Deo : Ὡς πρ. εἰς τὸ ὂν τῶν μὴ ὄντων. Hase.]

Προαγωγεύω, Perduco, Perductor sum, Prostituo. Gall. *Produire*, quod Græco ad verbum respondet. Cum accusativo, Phocyl. [165] : Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον σέο, τέκνα μιαίνων. Sic Aristoph. Nub. [980] : Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. [Theopomp. ap. Athen. 10, p. 443, A : Τὰς μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας· 13, p. 605, B : Παῖς προαγωγευόμενος. Plut. V. Solon. c. 23; Dio Cass. 46, 18; Justin. Mart. p. 70, D; schol. Theocr. 11, 66. Suid. s. v. Λογγῖνος.] ‖ Metaphorice προαγωγεύω, Pellicio quibusdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Ap. Xen. [Symp. 4, 62] cum accus. et dat., et quidem utroque personæ : Οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ. [Προαγεύων (corruptum ex προαγωγεύων) per προξενῶν exp. Hesych.]

Προαγωγή, ἡ, Promotio, Provectio. [Productio, Gl.] Et peculiariter Provectio ad honores, *Avancement* ad verbum, ut modo dictum est : ut [Posidon. ap. Athen. 5, p. 212, A], Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς, quod exemplum affertur ab Eust. [p. 1479, 51], dicente τιμὴν hic per προαγωγὴν significari. Convenit autem hic locus ab eo citatus cum isto Plut. in Apophth. [p. 236, A], οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, Amici ad dignitatis gradum promoti et evecti. [Id. p. 466, C : Διὰ ταῦτα προαγωγὰς ἐν αὐλαῖς διώκουσι, et similiter Epict. Diss. 4, 13, 14.] Sic Josephus [A. J. 15, 1, 1] : Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, pro προῆγεν. Gall. *Il les avançoit*. [Et 18, 6, 1 : Τῆς μητρὸς ... προαγωγῶν ἠξιωκυίας τὸν υἱόν. Frequens etiam ap. Polybium, ut 6, 8, 4; 6, 53, 8, Diodorum 13, 46; 18, 62; 19, 46 et 51.]

‖ Προαγωγή, pro Institutione, quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi Ductus, citatur ex hoc Polybii loco in ejus operum fragmentis [24, 8, 11] : Τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente signif. potius accipi. [‖ Προαγωγὴ transtulerunt Stoici ad προηγμένα sua, de quibus v. s. Προάγω. Plut. Mor. p. 1072, E :

Τὰ δὲ κατὰ φύσιν πότερον ὡς ἀγαθὰ ἐκλέγονται, ἢ ὡς ἀξίας τινὰς ἔχοντα ἢ προαγωγάς ... Angl.]

|| Προαγωγή, Perductio mulierum qualis a lenonibus fit, Lenocinium. Vide Προαγωγεία, ductum a προαγωγεύω. [|| Ἐκ προαγωγῆς vitiose pro Ἐκ προσαγωγῆς. V. Προσαγωγή.]

[Προαγωγία. V. Προαγωγεία.]

Προαγωγικός, ή, όν, q. d. Ad lenocinium aptus. Bud. interpr. Qui vim habet conciliandi amoris, ap. Dionys. Areop. : Ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ἐστὶ προαγωγικὸς καὶ κινητικός. [Epist. 9, p. 468, 8 a fine. Boiss. Maximi schol. in Dionys. p. 179 : Ἐραστὸν καὶ ἀγαπητόν· προσαγωγικὸν (corr. προαγωγικόν) καὶ κινητικὸν πρὸς ἐρωτικὴν συνάφειαν τὴν ἐν πνεύματι τὸν θεὸν εἶναί μοι νόει, τουτέστι μεσίτην ταύτης, καὶ πρὸς ἑαυτὸν συναρμοστὴν τοῦ ἐρᾶσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων καὶ ἀγαπᾶσθαι. ... Τὸ δὲ τῆς προαγωγίας ὄνομα, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν πρᾶγμα σημαίνει οὐκ εὐαγές, ἀλλ' ἐνταῦθα τὴν πρόξενον τῆς ἐν θεῷ ἑνώσεως μεσιτείαν φησί. Angl. Ptolem. Tetrab. p. 163, 2 : Καλλωπιστάς, πρ., Lenones. Hase.]

Προαγωγός, ὁ, ἡ, Perductor, s. Productor (nam Juvenal. Producere filiam dixit), Leno, Prostitutor, qui alio nomine μαστροπός. [Quocum conjungitur a Polluce 7, 201. Hesych. : Πρ., διδάσκαλος κακῶν (κακὸς codex : recte Phot. et Suid.) καὶ μαστροπός, μόνος (?) μαυλιστής.] Æsch. C. Timarch. [p. 26, 17] : Καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει, κἂν ἁλῶσι, θανάτῳ ζημιοῦν. [Plut. Mor. p. 760, B : Ἆρ' οὖν, ἐραστῶν τοσούτων γενομένων καὶ ὄντων, οἶσθα ἐπὶ ταῖς τοῦ Διὸς τιμαῖς προαγωγὸν ἐρωμένου γενόμενον;] Theophyl. Epist. 51 gen. fem. : Ὅτι δὲ τὴν προαγωγὸν προσεῖπον. Aristoph. Vesp. [1023] : Ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ, quod quidam interpr., Ne Musas quibus utitur in componendis comœdiis, redderet meritorias et prostitutas : vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum. [Thesm. 340 : Ἡ δούλη τινός, προαγωγὸς οὖσα· et Ran. 1078. || Metaph. Pelliciens, Alliciens verborum lenociniis aliisque artibus. Xen. Symp. 4, 64 : Ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι. Pollux 4, 34 : Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ ... προαγωγὸς τοῦ δήμου. « De deo ipso ap. Agathiam 3 in fine orationis Martini ducis Rom. : Ἐφ' οὓς ἂν ὁ πάντων προαγωγὸς ἐπιπνεύσῃ, ad illos sc. victoriam ire. » Jungerm. Longin. De subl. 32 : Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τἆλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, ubi vertitur, Semper ad modum excedendum proclivem esse. Schol. Soph. Œd. T. 14 : Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον. Angl.]

Προαγών [Rectus accentus Προάγων est : v. Arcad. p. 10, 20. Inter utrumque non raro fluctuant codices, ut ap. Polluc. 3, 141, aliosque : v. Lobeck. Paralip. p. 201, 545. De declinatione Theognost. Can. p. 31, 17 : Τὸ προάγων ὡς σύνθετον τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν φυλάττει], ὁ, q. d. Præcertamen, Prælndium certaminis, ut [Plat. Leg. 7, p. 796, D : Ἀγῶνας καὶ προαγῶνας·] Plutarch. : Δεινοῦ γενομένου τοῦ προαγῶνος, οὐκ ἔσχεν ὁ ἀγὼν τέλος ἐπιεικέστερον. Idem in Bruto προαγῶνας, Excursiones ante pugnam, inquit Bud. [c. 39 : Καὶ τότε τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς ὁρῶν ἐν τοῖς προαγῶσι καὶ ταῖς ἀψιμαχίαις εὐημεροῦντας καὶ κρατοῦντας, ἐξῆρτο τὸ φρόνημα· V. Pelop. c. 16 : Ὁ περὶ Τεγύρας τοῦ Λευκτρικοῦ προάγων γενόμενος· Compar. Thesei c. Romulo c. 1 : Ἐκείνου πάρεργα καὶ προαγῶνες ἦσαν ὁ Σκίρων, ὁ Σίνις κτλ. Philo vol. 1, p. 164, 15 : Καί τινα τοῦ μέλλοντος πολέμου δι' ἀκροβολισμῶν προάγωνα ποιουμένας.] || Προαγών, Prælusio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. [Gramm. ap. Bekk. ad Harpocr. p. 157 : Προαγῶνές εἰσι λόγοι οἱ προευτρεπίζοντες ἡμῖν τῶν δικαστῶν τὴν ἀκοήν· ἀγὼν γὰρ ἡ κρίσις.] Sic δίκης προαγῶνες, Plut. in Pompeio [c. 4] : Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æschin. p. 61 [63, 14 : Γράφει ψήφισμα ... ἐκκλησίαν ποιεῖσθαι τοὺς πρυτάνεις τῇ ὀγδόῃ ἱσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός, ὅτε ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία, καὶ ὅτ' ἦν ὁ προαγών, ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμέρᾳ. Ubi προαγὼν non est prælusio actionis oratoriæ, sed Præludium festi diei.] Demosth. p. 255 Κατὰ Ἀνδροτίωνος [p. 611, 9 : Προάγωνας ἀεὶ κατασκευάζων ἑαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς]. Erant autem προαγῶνες apud

θεσμοθέτας καὶ τοὺς εἰσάγοντας τὰς γραφάς, τοὺς προεισγινώσκοντας, ut notatur ap. Demosth. p. 203. VV. LL. testantur in priore illo Plut. loco προάγωνας legi, non προαγῶνας : sed mendosa est illa scriptura. [Eunap. p. 82 : Ἀπὸ τῆς καθέδρας εἰς προάγωνά τινα διαλεχθεὶς οὐκ ἀχαρίστως· et p. 101. || Prælusio actionis scenicæ. Scriptor Vitæ Eurip. in cod. Paris. ap. Rossignol. *Journ. d. Sav.* 1832 *Avril* : Σοφοκλέα ... τὸν χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἀστεφανώτους εἰσαγαγεῖν ἐν τῷ προαγῶνι καὶ δακρῦσαι τὸν δῆμον. Προαγὼν inscripta fuit comœdia Aristophanis.]

Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno, ut in illo loco, quem supra ex Gregorio citavi in Ἐπαγωνίζομαι. || Antea pugno. Herodian. [3, 7, 13] : Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως, Quæ antea non pugnaverat. Sic ap. Thuc. 4, [161] : Ἐξ ὧν τι προηγωνίσασθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, i. e. προεπολεμήσατε, at Valla erravit in sua interpr. quam tamen sequuntur VV. LL. [Diodor. 19, 26 : Οἱ μὲν οὖν ἡγεμόνες ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων τὸν προειρημένον τρόπον ἀλλήλους κατεστρατήγησαν, ὥσπερ προαγωνιζόμενοι περὶ συνέσεως. Lucian. Eun. c. 4 : Τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπιδέδεικτο.] || Certo pro aliquo, s. Pugno, Propugno. Philo [vol. 2, p. 177, 23. Hase] : Ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος. [Philostr. Vit. soph. p. 25, 12 Kays : Προαγωνιζόμενος Ἀθηναίων. Id. ib. p. 43, 17 : Πρ. τῶν ἠθῶν. Hase.]

[Προαγώνισμα, τὸ, Prævium certamen. Appian. Syr. c. 22 : Τῆς ναυμαχίας πρ. Dexipp. Hist. Exc. p. 22, 28 :

[Προαγωνιστέον, Certaminis prælusionem instituendum. Plato Leg. 7, p. 796, D : Καὶ ἀγῶνας δὴ καὶ προάγωνας, εἴ τινων, οὐκ ἄλλων ἢ τούτων ἕνεκα προαγωνιστέον.]

Προαγωνιστής, ὁ, Propugnator, Defensor. [Pollux 3, 12, de liberis : Ἐπίκουροι ἀναγκαῖοι, βοηθοί, σύμμαχοι, προαγωνισταί, συναγωνισταί, καὶ τὰ ὅμοια· 4, 34 : Φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστής. Philo vol. 2, p. 542, 7 : Πρ. καὶ ὑπερμάχῳ χρῆσθαι· et inverso ordine ὑπ. καὶ πρ. vol. 1, p. 396; vol. 2, p. 312, 12.] Lucian. De salt. [c. 14] : Ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν. [Julian. Or. 2, p. 87, A : Ἀντὶ σωτήρων καὶ προαγωνιστῶν ἀνεφάνησαν αὐτοὶ δηλήμονες.]

Προαγωνιστικόν, Præjudicialis causa, VV. LL.

Προαδικέω, Prior injuria afficio, lacesso. [Æschin. p. 72, 37 : Τῇ τοῦ κρατοῦντος καὶ προηδικημένου μετριότητι.] Dem. De cor. : Οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. [Plut. V. Dion. c. 47, Mor. p. 1090, E. Phalar. Epist. 118, p. 340. G. D. Philo vol. 2, p. 128, 44 : Διὰ τῆς τῶν προηδικηκότων τιμωρίας. Agath. Hist. p. 250, 1 ed. Bonn. : Γένος πλεῖστα ὅσα προηδικημένον. Apoll. Alex. De constr. or. p. 133, 2 : Ἐμοῦ τοῦ προαδικηθέντος. Hase.]

[Προᾴδω, Præcino, Prius cano. Æschin. p. 50, 4 : Προᾴδειν ὥσπερ ἐν τοῖς χοροῖς. « Synes. Calv. p. 66, C. » Boiss. Pallad. Hist. Laus. p. 956, D : Ψαλμὸν προᾴδεσθαι ἐνόμισεν. Hase. Schol. Aristoph. Ran. 898 : Τὸ ὑπᾴσατε ἴσον τῷ προᾴσατε, ὡς ὑπογραμμὸς προγραμμός τις ὤν.]

[Προαθετέω, Ante noto. Frequens in scholiis Homericis de Zenodoto et Aristophane ubi versus spurios prius notarunt quam idem fecerat Aristarchus, velut ad Il. Α, 356, 515, Ξ, 95, 213, aliisque locis ab Wolfio collectis in Proleg. p. CCLXXI; quibus adde schol. Od. Β, 322. Præcedit autem in his locis omnibus verbum ἀθετεῖν : non præcedit in tribus aliis, ad Od. Α, 185, Γ, 199, Δ, 276, de quibus Buttm. in Add. p. 565 : « Videtur his locis verbum προηθετεῖτο spectare non ἀθέτησιν aliquam posteriorem, sed omnino justam illam et continuam poematum Homericorum recensionem, quæ ab Aristarcho instituta est. Προηθέτουν itaque hos versus illi, antequam Aristarchus de omnibus Homeri versibus ita pronuntiasset, ut judicium ejus ab eo tempore instar omnium esset. » G. D. Acta Theophili ed. Sinner. p. 15, 4 a fine. Boiss.]

[Προαθλέω, Antea certo. Schol. Pind. Ol. 8, 71 : Ὡς τοῦ Μελησίου προηθληκότος· ubi de athleta dictum est. Euseb. H. E. 4, 15 : Παρέξει ὁ Κύριος ἐπιτελεῖν τὴν

τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἡμέραν γενέθλιον εἴς τε τὴν τῶν προηθληκότων μνήμην καὶ τῶν μελλόντων ἄσκησίν τε καὶ ἑτοιμασίαν, In memoriam eorum, qui glorioso certamine perfuncti sunt.]

[Προαθρέω, Antea cerno. Eustath. p. 86, 41 : Προαθροῦσα τὰ οἷον ἐν σκότει καὶ μέλλοντα.]

[Προαθροίζω, Ante congrego s. convoco, Præcolligo. Pollux 2, 204; Phot. et Suid. s. v. Προαλίσαντες. Galen. vol. 3, p. 210 : Ἐν οἷς προαθροίζεται τὸ σπέρμα.]

[Προαθύρω.] Προαθύροντες, Hesychio προσπαίζοντες : nisi potius προπαίζοντες scrib. : nam in illa signif. dicendum foret προσαθύροντες, ut infra.

[Προαιδέομαι, Ob acceptum ante beneficium reverentiam testor. Herodot. 1, 61 : Ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων, αἵτινές σφι προαιδέατό κού τι· 3, 40 : Καί τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι, νεωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων;]

[Προαικίζομαι, Ante contumeliose tracto, verbero. Joseph. B. J. 1, 14, 9 : Οὓς μάστιξι προαικισάμενος ἀνεσταύρωσεν. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 465, B : Προαικιζόμενος. Hase.]

[Προαινίττομαι, Prius tecte significo. Heraclid. in Galei Opusc. p. 490 : Εἰς ἀσφαλεστέραν ὧν προῃνίξατο δήλωσιν. Theodoret. vol. 1, p. 62. Wakef. Andr. Cret. p. 317. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 884, C : Τῷ προηνιγμένῳ προαινισσόμενος πνεύματι. Hase.]

[Πρόαινος, ὁ, Proænus, Corinthius. Xenoph. Hell. 4, 8, 11.]

[Προαιονάω. V. Προσαιονάω.]

Προαίρεμα, τὸ, Propositum, Institutum, quod et προαίρεσις, Bud.

[Προαιρέσιος, ὁ, Proæresius, Pancratici filius, sophista Cæsariensis, cujus vitam scripsit Eunapius. Memoratur etiam ab Suida s. h. v., Sozomeno H. E. 6, 17, p. 535, D, aliisque scriptoribus, quorum locos collegit Wyttenb. ad Eunap. vol. 2, p. 266 sqq.]

Προαίρεσις, εως, ἡ, Propositum, Studium, Institutum, Voluntas. [Hesych. : Πρ., ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ. Plato Parm. p. 143, C : Ἐν ἑκάστῃ τῇ πρ. Isocr. p. 235, A : Οἱ περὶ μικρῶν τὴν πρ. ποιούμενος.] Demosth. Pro cor. [p. 327, 22] : Καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν πόλιν, μηδὲ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν. Ubi observa προαίρεσιν et τύχην opponi, eodem modo, quo ab Aristot. Pol. 7, [2] : Τὸ δὲ σπουδαίαν εἶναι τὴν πόλιν, οὐκέτι τύχης ἔργον, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ προαιρέσεως. Rursus Dem. ibid. [p. 257, 7] : Ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις. Ut autem hic πολιτείαν καὶ προαίρεσιν, ita προαιρέσεις τῆς πολιτείας in alio ejusdem orationis loco [p. 245, 5] dixit. [Polyb. 4, 1, 5 : Καλλίστη πρ. χρῆσθαι δημοκρατικῆς πολιτείας.] Isocr. quoque προαιρέσεις plurali num. dixit, Ad Demonicum [p. 2, D] : Τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθείς, Patris instituta vel studia. Synes. Epist. 103 : Εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἁρμόζοντες ταῖς προαιρέσεσιν. Idem ἀγωγὴν et προαίρεσιν conjunxit Epist. 96. Alex. Aphrod. : Προαίρεσιν Σωκράτους τὴν κατὰ τὸν βίον, Institutum vitæ, vel Institutam ab eo vitam. Sic [Demosth. p. 666, 21 : Ὢν ὅμοιος ἐκείνος τούτῳ τῇ πρ. τοῦ βίου.] Herodian. 5, init. : Τοῦ τε βίου μου τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν, Polit. interpr., Quodnam fuerit meum jam inde a principio vitæ institutum. Non minus autem commode per verbum reddi posse existimo, sic, Quomodo jam inde a principio vitam instituerim. [Definitt. Platon. p. 413, A : Πρ. βίου τοῦ αὐτοῦ. Ib. : Περὶ προαιρέσεως καὶ πράξεως· E : Ἐμφανισμὸς πρ. πρακτικῆς. Demosth. p. 1479, 2 : Ἐν πρ. χρηστῇ καὶ βίῳ σώφρονι· 1478, 28 : Ἀναίδεια καὶ πρ. πονηρίας ἐν τῇ πόλει ἰσχύει. Zaleucus ap. Stob. Flor. 44, 20 : Ἀρετῇ καὶ πρ. τῶν καλῶν ἔργων καὶ δικαίων. Et mox : Ἀγαθὸν εἶναι καὶ πράξει καὶ πρ. Athen. 8, p. 363, E : Ἄνθρωπος πρεσβύτερος καὶ τῇ πρ. σπουδαῖος. De vitæ instituto id. 14, p. 633, B : Ἡ πρ. αὕτη κατελύθη. De loquendi consuetudine Strato com. ib. 9, p. 383, A : Διὰ τὰς τέτταρας δραχμὰς ἀπολῶ, φησί, τὴν πρ.;] Προαίρεσις interdum etiam vertitur Voluntas, ut in hoc Cic. loco in Philipp. : Ut siquid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam voluntatem esse dicit τὴν ἀξιέπαινον προαίρεσιν. Synes. : Καὶ χάριν μὲν ἔσχον τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος, Voluntati commendatoris, vel Studio et voluntati. Hinc fit, ut ἐκ

προαιρέσεως quidam vertant Voluntarie, quod tamen potius redditur Sponte, vel Consulto, vel Dedita opera, vel De industria, necnon Cogitato, a quibusdam. Quo sensu Demosth. ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν et ἐκ προνοίας pro eodem ponit. Apud Eund. Philipp. 2, qui ἐκ προαιρέσεως aliquid facit et qui ἄκων, inter se opponuntur. [Idem p. 1097, 22 : Ἐκ πρ. καὶ βουλήσεως.] Herodian. autem ἐκ προαιρέσεως et δι' ἀνάγκης contraria facit, 3, [4, 16] : Καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ. Ubi videri possit legendum potius δι' ἀνάγκην. Alibi pro ἐκ προαιρέσεως dixit ἑκουσίως, ut ap. Demosth., qui ἄκων facit, opponitur illi qui ἐκ προαιρέσεως facit, pro contrario ὑπὸ ἀνάγκης, eod. lib. [c. 8, 4. Isocr. p. 4, A : Ἡγεῖτο ... κρεῖττω ... προαίρεσιν ἀνάγκης. Κατὰ προαίρεσιν Plut. Mor. p. 571, C : Ὃ δὴ ἐφ' ἡμῖν καὶ κατὰ πρ. λέγεται· et alibi non raro ap. eundem. Artemid. 1, 8 : Ταύρους κατὰ πρ. ἀγωνίζονται. Polyb. 3, 8, 6 : Κατὰ τὴν αὐτοῦ πρ. 1, 45, 9 : Κατὰ τὰς αὐτῶν πρ. Distinguitur inter τὴν πρ. et τὸ ἀποτέλεσμα 2, 39, 11 sq., sive τὰ τελούμενα 2, 56, 16.] At vero ap. Aristot. subtilior est hujus vocabuli usus, quum προαίρεσιν differre vult ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου. Quis autem ille sit, dicam in iis, quæ proxime sequuntur.

|| Προαίρεσις ap. Aristot. sunt qui verterint non solum Propositum, vel Institutum, Electio, Delectus, sed etiam Consilium, Studium, et Prima animi susceptio : item Intentio. Consilium autem ita acceperunt ut a Cicer. sumitur, quum dicit, De invent. 2, Consilium, esse aliquid faciendi non faciendive excogitatam rationem, vel, ut in quibusdam exempll. legitur, vere excogitatam rationem. Quem usum habere volunt hoc nomen ap. eum ipsum nonnunquam, ut quum scribit in Lucullo : Nec vero satis constituere possum quod sit eorum consilium, aut quid velint. Et De fin. 5 : Nam voluptatis causa facere omnia oportere, quum, etiamsi nihil consequamur, tamen illud ipsum consilium ita faciendi, per se expetendum, et honestum et solum bonum sit, nemo dicit. Sic et ap. Plaut., ut quum scribit in Aulularia, Narravi amicis meis consilium meum de conditione hac. Qui autem προαίρεσιν interpretati sunt Intentionem, hunc Quintil. protulerunt locum, 10, 3 : Namque illa ipsa, quæ delectant, necesse est avocent ab intentione operis destinati. Quia sequitur, Desinit intueri quod propositum fuerat. Ego exempla itidem aliquot significationis nominis προαίρεσις ex Aristot. proferam, deinde quid mihi de ejus interpretatione videatur, dicam. Πᾶσα τέχνη, inquit ille exordiens primum Ethic. lib., καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινὸς ἐφίεσθαι δοκεῖ. Ubi προαίρεσις a quibusdam Propositum, a nonnullis Consilium redditur : sunt et qui Studium ac Institutum vertant. Et 3, 2 : Τοῦ μὲν γὰρ ἑκουσίου καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῷα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ. Et aliquanto post, Ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμόν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ. Idem 7, [6] itidem negat bruta habere προαίρεσιν : Οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμόν, ἀλλ' ἐξέστηκε τῆς φύσεως, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τῶν ἀνθρώπων. Et 10, 18 : Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Idem 3, 3 et 6, 2, dicit προαίρεσιν esse ὄρεξιν βουλευτικήν. Et paulo post, eandem quæstionem persequens, subjungit, Πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, ὅθεν ἡ κίνησις, ἀλλ' οὐχ οὗ ἕνεκα· προαιρέσεως δέ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ ἕνεκά τινος. Quæ exempla ad cognoscendam hujus vocabuli signif. satis esse poterunt : nunc de interpretatione dicendum est. Primum igitur quod attinet ad voc. Electio, qua veteres Aristot. interpretes reddiderunt προαίρεσιν, verbum προαιρεῖσθαι vertentes itidem Eligere, et προαιρετὸς Eligibilis, eam plane repudiandam esse judico, licet vir doctiss. P. Victor. ea nobis quoque abutendum esse censeat. Ideo autem repudio, quod προαίρεσις non sit Electio, i. e. non sit id, quod per electionem illi vett. interprr. intellexerunt, sed quod ex ipsa electione sequitur. Nam Electio, sicut et Delectus, est ipsa eligendi actio, ut ita loquar : at προαίρεσις tum demum animo nostro insidere potest quum jam hoc vel illud elegimus. Est enim προαίρεσις ejus, qui ex pluribus rebus unam quandam

tandem post deliberationem elegit et ceteris prætulit, i. e. πρὸ ἑτέρων εἵλετο, sicut Aristot. προαιρετὸν dictum esse tradit ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Quo respiciens in quodam Rhet. loco προαιρεῖσθαι et προκρίνειν posuisse existimatur. Ad ceteras autem interpr. quod attinet, nullas mihi magis placere fateor ap. Aristot., ubi stricte προαιρέσεως vocem accipit, quam vel Propositum, vel Consilium. Sed quum nonnulli ex illis, quibus vocem Consilium suæ interpretationi adhibere libuit, alterum illud voc. Propositum rejiciant : ego contra sic mihi placere dico Consilium, ut multo magis placeat Propositum. Quinetiam addo, periphrastice quoque verti posse Propositam sententiam, ex eod. Cicer. Ceterum cur voc. Propositum improbent, hanc afferunt rationem, quod quum Aristot. Ethic. 3, τὴν προαίρεσιν velit esse non finem, sed eorum quæ ad finem pertinent, Propositum contra vel finis sit, vel de fine dicatur, ut ap. Cic. Epist. 1 : Neque mihi in omni vita tam erit res ulla proposita, quam ut quotidie vehementius te de me optime meritum esse lætere. Sic et alibi rem quampiam esse alicui proposi- B tam, eodem modo dicit. Et De fin. 5, dicit habere Propositum quasi finem, ita scribens : Omnium naturam esse conservatricem sui, idque habere propositum quasi finem et extremum, se ut custodiat in quamoptimo sui generis statu. Hos illi et similes afferunt locos : quibus respondeo, alium esse usum nominis substantivi Propositum, ut quum dicor Manere in proposito, et A proposito deterreri non posse, i. e. Propositi tenax esse, ut Ovid. loquitur, qui etiam dixit Utile propositum. Cic. quoque Off. 1, Catonem semper in proposito permansisse, hac signif. dixit, quem alioqui Manere in sententia pro eodem fateor dicere, et quidem frequentius. Sed et Proposita sententia ei sonat i. q. Propositum, ut quum scribit Pro Ligario, Quem de suspecta causa propositaque sententia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Quod si objiciant, Proposito etiam et Propositæ sententiæ aliquam finis signif. subesse, ideoque προαίρεσιν eo exprimi non posse, eadem certe ratione et voc. Consilium rejiciemus. Nam quum dicitur a Cicer., C quod etiam exemplum illi tanquam pro se faciens afferunt, Nonne eo consilio ex Italia profectus est ut prohiberet Syria Dolabellam? quum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum declarare quid illa profectio propositum habuerit tanquam finem. Æque igitur commode, meo judicio, vertemus ap. Aristot. Ethic. initio, πᾶσα προαίρεσις, Propositum omne, ac Consilium omne. Cur autem Propositum malim etiam quam Consilium, in causa est quod talis quædam vis sub præpos. Latina latere videatur in Propositum, nam de substantivo peculiariter hoc dico, qualem habere πρὸ in προαίρεσις, Aristot. docet, quum idem de προαίρεσις et προαιροῦμαι intelligendum sit quod de προαιρετὸν dicit. Aut enim valde fallor, aut Propositum dicitur quasi Antepositum, ut Pro in aliis quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed poterimusne eadem voce in verbi quoque interpretatione uti, quemadmodum qui προαίρεσιν Consilium vertunt, προαιρεῖσθαι Consilium capere reddunt? Incommodius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere D reddi fateor, addito gerundio et pronomine dativi casus, quam προαίρεσις nomine Propositum; sed ita tamen, ut nec alteram interpr. incommoditate carere existimem. Exempli gratia, Aristot. docens βούλησιν esse finis, at προαίρεσιν, eorum quæ ad finem pertinent, vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, Οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν, quod in postrema illius operis interpret. sic vertitur, Bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere, quibus bene valeamus. Cui interpretationi objici posse videtur, nos προαιρεῖσθαι ea, quæ ad valetudinem conservandam spectant, i. e. πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, convenienter ei, quod jam cepe- rimus, consilio ; et ita προαιρεῖσθαι non esse Consilium de illis capere, sed potius Consilium de illis cepisse ; consilium inquam de illis consectandis, s. amplectendis. Vel potius, Consectari ea, s. amplecti, certo consilio. Quæ quum ita sint, nihilo incommodius, imo vero paulo etiam commodius, ita verti posse existi- A mo, Bene valere volumus, ea autem nobis consectanda proponimus, per quæ bene valeamus. Sed pro Consectanda, et in hujus loci et in similium interpretatione, alio uti vocabulo possumus, quod rei, de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiam nomen Propositum accommodare nos posse ad verbi interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel ceteris anteferimus, quæ, etc. In illo item cap. 3 loco, Οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, non video quid obstet quominus vertamus, De proposito suo certiores eos faciebant. Itidem vero c. 2, ubi dicit, τὸν ἐγκρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium προαιρούμενον verti posse per nomen, ut sit προαιρούμενον πράττειν, Cum certo proposito facere. Alio præterea modo nomen Propositum interpretationi verbi προαιρεῖσθαι adhibere possumus, ut si ἀποτρέπεσθαι τὸν φιλοσοφεῖν προαιρούμενον interpretemur, A philosophandi proposito aliquem avocare. Quas tamen ego interpretationes, non ut quæ mihi plane B satisfaciant, sed ut quæ minus ceteris displiceant, affero, quippe qui in his quoque quod reprehendi possit animadvertam. Miror certe fuisse, qui προαίρεσις interpretati sint Voluntas, apud ipsum Aristot. stricte hanc vocem accipientem, et ita quidem ut manifestum discrimen inter προαίρεσις et βούλησις statuat. Illos igitur satis ipse refellit Aristot. Sed et Judicium aliud esse quam προαίρεσιν, nec posse ita reddi, manifestissimum est. Nam προαιρεῖσθαι posterius est quam προκρίνειν, quum dicat Aristot., Τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. Loquor autem in tota hac disputatione, de προαίρεσις, quatenus stricte accipitur, quum latius interdum accipiatur, et tum eas etiam interpretationes, quæ supra fuerunt positæ, admittat. Sic quum Aristot. significationem προαιρέσεως arcte sumens, eam ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου distinguat Ethic. 3, 2, vidimus contra ἐκ προαιρέσεως et ἑκουσίως confundi, latius significationem ejus extendendo. Quin et ipsemet Aristot. quum in fine ejusdem cap. dicat, Ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, itidemque 6, C 1, scribat, Διὸ οὔτ' ἄνευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἐστιν ἕξεως ἡ προαίρεσις, in Rhet. tamen ἀπὸ διανοίας et ἀπὸ προαιρέσεως diversa facit, ita scribens l. 3, [c. 16, 2] : Καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγειν, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν sonare πρόνοιαν dicemus in illis Aristot. locis, quos protulimus, aut in similibus, quamvis ἐκ προαιρέσεως et ἐκ προνοίας eodem sensu alibi poni dixerimus, et tamen προαίρεσιν et πρόνοιαν de una eademque re dixisse illum comperio. Nam pro eo, quod 3, 2, dicit, Ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, scribit 5, 8 : Διὸ καλῶς τὰ ἐκ θυμοῦ οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται. Sic etiam, quum προαίρεσιν neget esse finem, ut paulo ante docui, sed de iis dici velit, quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen σκοπὸν et προαίρεσιν apud eum habemus. Nam quum 6, 12, scripsisset, Ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo post, ita locutus est : Τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν, ὀρθὴν ποιεῖ ἡ ἀρετή· τὸ δ' ὅσα ἐκείνης ἕνεκα πέφυκε πράττεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' D ἑτέρας δυνάμεως. Quos ego locos profero, ut diversum hujus vocis usum ostendam, prout ejus signif. vel extenditur, vel contrahitur, unde nemini debere mirum videri dico, si interpretatio, quæ in uno loco repudiabitur, in altero admittatur, quamvis alioqui quæ utrique adhibebitur, eodem pertineat, et diversum duntaxat, ut ita loquar, respectum habeat. [Apud Epict. Diss. 2, 23, 16, ἡ πρ. in homine est τὸ χρώμενον ταῖς ἄλλαις δυνάμεσι. Id. 1, 17, 21 : Ἄνθρωπε, πρ. ἔχεις ἀκώλυτον φύσει καὶ ἀνανάγκαστον· 26 : Τὸ σὸν δόγμα σε ἠνάγκασε, τοῦτ' ἔστι προαίρεσιν προαίρεσις. Homo οὐδὲν ἔχει κυριώτερον προαιρέσεως, 2, 10, 1 ; et ipse est προαίρεσις 3, 1, 40 ; 4, 5, 11. Schweigh.]

Προαιρετέον, Præ alio capessendum eligendumque, Præferendum. [Plato Rep. 7, p. 535, A : Τοὺς βεβαιοτάτους πρ. Tim. p. 54, A ; Xenoph. Mem. 2, 7, 10. » Theodoret. Græc. aff. cur. p. 30, 8 Gaisf. : Προαιρετέα δηλονότι καὶ προκριτέα. Galen. vol. 18, part. 1, p. 721, 4 : Προαιρετέον αὐτό. » Hase.]

Προαιρετικός, ή, όν, Propositum habens ad aliquid

propensum. Vel, Qui certo animi proposito cupidus A est alicujus rei, s. ad rem aliquam fertur. Cum genit. [Definitt. Plat. p. 412, E : Ἕξις πρ. τῶν βελτίστων· et p. 411, E], ap. Aristot. Ethic. 5, [14] : Ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Ubi προαιρετικὸς quidam olim barbare interpretati sunt Voluntativus. Ex novissimis autem interpretationibus quædam habent, Qui enim talibus eligendis atque agendis idoneus sit : aliæ, Qui consilium hujusmodi cepit, ut hæc sequatur, ad eaque ipsa agenda aptus est. [Plut. V. Caji Marc. c. 32 : Τῆς ψυχῆς τὸ πρακτικὸν καὶ πρ. Mor. p. 683, A : Τὸ ἔμψυχον καὶ πρ.] Bud. autem Comm. p. 668, ubi dixit προαιρετικὸς ἀνὴρ esse Qui cupide et libenter et propense aliquid facit, hunc ipsum Aristot. locum in exemplum affert. Legitur ap. eund. Aristot. Pol. 2, [7] : Προαιρετικὸς τοῦ πλεονεκτεῖν, ἢ χρημάτων, ἢ τιμῆς, cui etiam loco convenire meam interpretationem arbitror, quam primam posui. || Προαιρετικὸς absolute B positum, i. e. sine casu, ut προαιρετικαὶ φύσεις, Quæ libero arbitrio divinitus præditæ sunt, inquit Bud. [Eunap. p. 102 : Τῶν σωμάτων τῶν πρ.] A quo προαιρετικῶς exp. etiam ὁ αὐτοκέλευστος, Sponte faciens. Ab eodem ap. Philon. De mundo προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exp. Actiones a proposito proprio manantes, quæ interpretatio ad meam illam accedit. In VV. LL. ex Aristot. [Eth. Nic. 2, 6, et 6, 2] citatur προαιρετικὴ ἕξις, pro Electivus habitus : et ex Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις, pro Voluntarii motus s. Arbitrarii. [Ἡ πρ. δύναμις Epictet. Diss. 2, 23, 9. Idem 2, 1, 5 : Ὅπου τὰ πρ., ἐκεῖ ἡ εὐλάβεια ἔστω σοι· 2, 10, 8 : Ἡδέως τὰ ἀπροαίρετα προΐεσθαι, ἵνα ἐν τοῖς πρ. πλέον ἔχῃς· 3, 6, 7 : Εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα καθίησι, τὸν περὶ τῶν πρ. 1, 18, 23 : Τὸ πρ. ἀκώλυτον. Schweigh.]

|| Προαιρετικὰ ῥήματα, apud grammaticos [ut Eust. p. 66, 19, Priscian. 18, p. 657. Latine *voluntativa*], Quæ προαιρέσεως significationem inclusam habent, accipiendo προαίρεσιν generaliter pro Voluntate vel hoc vel illo modo propensa, ut θέλω, βούλομαι, ποθῶ, atque adeo ipsum verbum προαιροῦμαι, a quo nomen C hoc derivatum est.

[Προαιρετικῶς, Sponte, Volenti animo. Clem. Alex. Strom. 7, 7, 42.) Wakef. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 703, C. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 480, 21 : Ὡς πρ. ἑλομένους τὸ μὴ συνιέναι. Philo vol. 1, p. 342, 35 : Πρ. εἶναι φιλόδωρον. Cleomed. Doctr. circ. p. 21, 19 Bak. : Μόρρεξ πρ. ἕρπουσιν. Interpr., Proprio cursu. Hase. Suid. et Zonar. s. v. Εὐχαρίστως.]

Προαιρετός, ή, όν, Spontis humanæ et arbitrarius [Zonar. Lex. p. 1584 : Πρ., βουλευτὸν, ὀρεκτὸν τῶν ἐφ' ἡμῖν], inquit Bud., citans ex Aristot. Metaph. 5, [1] : Τῶν δὲ πρακτῶν ἐν τῷ πράττοντι ἡ προαίρεσις· τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ πρακτὸν καὶ προαιρετόν. Idem Aristot. Ethic. 3, 2 : Τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετὸν, ἀλλ' ἆρα γε τὸ προβεβουλευμένον. Et c. 3 : Βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτό· πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι, ubi προαιρετὸν vett. interpretes reddiderunt Eligibile : ex illis autem, qui illis posteriores fuerunt, alii verterunt Eligendum s. Deligendum, alii, Quod sub delectum cadit, alii, Id D de quo consilium captum est : ego ut προαίρεσις commodius reddi existimo voce Propositum quam alia ulla, sic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo est nostrum propositum. Vel, Id de quo amplectendo proposita est animo sententia, vel, Id ad quod certo proposito ferimur. Vel, Id quod ceteris posthabitis amplectendum nobis proponimus, sequendo etymon quod habetur Ethic. 3, 2 : Ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. [Τὰ προαιρετὰ Epictet. Diss. 2, 23, 19. Just. Mart. p. 419, C : Προαιρετὸν δὲ τὸ κεχρῆσθαι ἢ καλῶς ἢ φαύλως, Liberi arbitrii est. Theages ap. Stob. Floril. vol. 1, p. 31, 11 Gaisf. : Τὸ πρ. πάντως ἐν τᾷ ἀρετᾷ. Galen. vol. 18, part. 1, p. 533, 9 : Τὰ προαιρετὰ νεῦρα, Nervi qui motum voluntarium præstant. Hase.]

[Προαιρετῶς, Consilio, Consulto. Aristot. Stobæi Ecl. phys. vol. 1, p. 204 Heer. Osann. Galen. vol. 19, p. 452, 8, de fetu : Οὐ γὰρ αὐτὸ πρ. κινεῖται. Hase.]

Προαιρέω, Promo, Depromo. Thuc. 8, p. 291 [c. A 90] : Ἐς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τόν τε ὑπάρχοντα καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν, ubi Valla προαιροῦντας interpr. Promentes, non male, mea sententia. Reperio enim et ap. [Aristoph. Thesm. 419 : Αὐταῖς ταμιεῦσαι καὶ προαιρούσαις λαβεῖν ἄλφιτον, ἔλαιον. Theophr. Char. c. 3 : Προαιρῶν τι ἐκ τοῦ ταμιείου.] Lucian. [Rh. præc. c. 17] : Καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. [Et cum optativo προέλοι Diog. L. 4, 59.] Rara est autem hæc vox activa, et in VV. LL. omissa. [Forma media ap. Plat. Lys. p. 206 extr. : Ἐκ φορμίσκων τινῶν (ἀστραγάλους) προαιρούμενοι, quod καθαιρούμενοι scriptum ap. Polluc. 9, 101. || » Προαιρέομαι, Præripio. Polyb. 16, 29, 1 : Προελέσθαι Ῥωμαίων τὰς ἀφορμάς. » Schweigh.]

|| Προαιρέομαι, signif. activa, Præfero, Antepono, Præopto, Malo, q. d. Præeligo. [Plato Criton. p. 52, E : Σὺ δὲ οὔτε Λακεδαίμονα προῃροῦ... Xenoph. Mem. 3, 4, 5 : Ἐὰν τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκῃ τε καὶ προαιρῆται. Mœris p. 306 : Προελόμενος Ἀττικοί· προθέμενος Ἕλληνες. » Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 91 : Προελόμενος, ἀντὶ B τοῦ προθέμενος. Emendandus Hesych. : Προέλοιτο, προτιμήσειε, προθέμενος. Προελόμενοι, ὁμοίως. Restitue glossam, quæ exciderat : Προελόμενος, προθέμενος. Lycurg. C. Leocr. p. 160 : Τοῦτον τὸν ἀγῶνα προελόμενος. [Id. p. 158, 5 : Τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας πόλεις.] Plato Protag. p. 327, A : Ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὁτιοῦν καὶ μαθημάτων προελόμενος. Aristides vol. 1, p. 56, etc. » Pierson. Phot. p. 452, 15 et Suidas : Προειλόμεθα, προήκαμεν. Corrigendum videtur προείθεμεν cum Bernhardyo. Idem aor. primum annotavit Προείλαντο, per ἠθέλησαν interpretatus. Quod Suidæ quoque ex cod. Paris. restituendum pro προείλοντο. Hesych. : Προείλατο, ἐπελέξατο, ἠθέλησεν. Προείλατο, οὐ προείλατο. Προείλου, οὐ προείλου. In ultima glossa, quam omisit Musurus, corrigendum οὐ προείλω, cujus formæ exemplum est ap. Nilum Epist. p. 140. G. D.] Herodian. 6, [8, 13] : Τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀνεδέξατο τὴν τιμήν, Polit. interpr., Futurum quam præsens periculum præoptans, honorem scilicet recepit. Lucian. in Dial. Achillis et An- C tilochi [D. mort. 15, 1] : Ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Interdum vero additur particula ἀντὶ aut μᾶλλον, quæ facit ut quodammodo vacet præpositio. Xenophon [Mem. 2, 7, 10] : Θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. [Rep. Lac. 9, 6 : Προαιρεῖσθαι θάνατον ἀντὶ τοῦ βίου. Cum ἐκ Plato Hipp. maj. p. 299, D : Προαιρεῖσθαι ταύτας τὰς ἡδονὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Cum πρὸ Plato Phædr. p. 245, B : Ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. Cum infin.] Aristot. Pol. 5, 11 : Προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν. Rursus Xenopho [Mem. 3, 5, 16] : Προαιρεῖσθαι τὸ κατεπείγον μᾶλλον πράττειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι, ubi animadvertenda est etiam trajectio adverbii μᾶλλον. Lucian. cum μάλιστα junxit in Anacharside [c. 14] : Διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος. Dico autem hic velut otiosam esse præpositionem, quia simplex αἱροῦμαι poni posset, ut αἱρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν, et εἱλόμην μάλιστα : sic, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ αἱρετέον ἦν. At in duobus exemplis, quæ D prima attuli, locum itidem habere simplex non posset.

|| Προαιροῦμαι, Constituo, Statuo, Mihi certum est, unde προαίρεσις Propositum, Bud. Exp. etiam, Consulto s. Certa deliberatione et ratione aliquid facio. [Hesych. : Προῄρημαι, θέλω. Προῃρημένος, προθυμηθέντες· et glossa vitiosa, Προῃρήσαντες, θελήσαντες.] Demosth. Pro Ctesiphonte : Πάλιν σκέψασθε τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν. Idem ibid. [p. 320, 23] : Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις, Αἰσχίνη, καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Idem ibid. : Ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα προῃρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν, etc. [Et p. 270, 19 : Μὴ περὶ σοῦ τὰ προσήκοντα λέγων τοὺς οὐ προσήκοντας ἐμαυτῷ δόξω προῃρῆσθαι λόγους· 1429, 4 : Πολλοὺς κινδύνους προῃρῆσθαι. Polyb. 2, 40, 2 : Τοὺς ταὐτὰ τούτῳ προελομένους ἄνδρας· 3, 107, 15 : Ὀκτὼ στρατοπέδοις ὁμοῦ προῄρηντο διακινδυνεύειν.] Ex quibus ll. colligimus duplicem hujus verbi constr., videlicet προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο et προαιροῦμαι τοῦτο. Commode autem προειλόμην πράττειν τοῦτο existimo posse reddi Mihi proposui hoc facere, ut dixit Ovid., Hæc sibi propo-

suit thalamos violare pudicos. Sed et Proposui hoc facere, non addito illo pronomine, non puto exemplo carere. Fortasse προῃρημένος με ὑβρίζειν commode etiam interpretabimur Propositum ei fuisse injuriam mihi inferre. At προαιροῦμαι τοῦτο, non seq. infin., In animum induxi hoc facere, vel dicere. Sed et In animo habeo, vel, In animo mihi est hoc facere, vel, In animum induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, respondere videtur τῷ προαιροῦμαι. Sunt qui προῃρούμην τὰ τοιαῦτα πολιτεύματα in illo Demosth. loco vertant Susceperim; sed inter προαιρεῖσθαι et Suscipere longum esse intervallum puto. Multa enim possumus προαιρεῖσθαι diu antequam suscipiamus, atque adeo quæ nunquam suscepturi simus. Apud Aristot. autem προαιρεῖσθαι philosophice positum verterunt olim Eligere, et προαίρεσις Electio. Apud quem Ethic. 3, 2, et deinceps sæpe occurrit hoc verbum προαιροῦμαι, sicut et verbale προαίρεσις, ut quum scribit, Καὶ ὁ ἀκρατὴς, ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ· ὁ ἐγκρατὴς δ' ἀνάπαλιν, προαιρούμενος μὲν, ἐπιθυμῶν δ' οὔ. Ubi novissima interpretatio hujus operis sic habet, Præterea incontinens a cupiditate impulsus agit, non consilio capto: continens contra, consilio capto, non cupiditate impulsus agit. Et cum accus. ibid.: Προαιρεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα οὐδεὶς, ἀλλ' ὅσα οἴεται ἂν γενέσθαι δι' αὐτοῦ· ἔτι δὲ ἡ μὲν βούλησις, τοῦ τέλους ἐστὶ μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τῶν πρὸς τὸ τέλος, οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν, ex eadem interpret.: ... Præterea voluntas, est ultimi ac finis, consilium autem, eorum quæ ad finem pertinent: verbi gratia, bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere, quibus bene valeamus. Item quæ proxime ibi præcedunt, Προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τῶν ἀδυνάτων· καὶ εἴ τις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη ἂν ἠλίθιος εἶναι, Consilium enim non est eorum, quæ fieri non possunt; et si quis dicat se talium rerum agendarum consilium cepisse, stultus esse videatur. Item c. 3: Οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προῄροντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, Nam quibus de rebus reges consilium ceperant, eas populo renuntiabant. Idem Aristot. 5, 8: Τῶν δ' ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι· προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα, Eorum autem, quæ sponte aguntur, alia consilio capto agimus, alia consilio non capto. Consilio capto agimus quæ re deliberata; non capto consilio, quæ re non deliberata agimus. Quos locos colligendos putavi, ut ex iis conaretur lector veram hujus verbi signif. elicere; sed ejus etymologiam præterea ex eod. Aristot. attuli in Προαίρεσις, quæ ad eam eliciendam adjumento esse poterit: simul autem et quo modo alii interpretentur, docui. [Conf. cum his Nemes. De nat. hom. c. 33, p. 277 sq. || Forma Æolica Προαγρέω. « Inscr. Cumana ap. Caylum *Recueil d'Antiq.* vol. 2, tab. 56: Τῶ δάμω ... ναὸν ἐν τῷ γυμνασίῳ κατιρῶν προαγρημένω. Quod communi usu diceretur, Τοῦ δήμου ... ναὸν ... καθιεροῦν προαιρουμένου, S. P. Q. C. templum ipsi dedicare æquum censente, ut, Προαιρούμενοι οὖν ἅμ πᾶσιν εὐχαριστεῖν, in Instroniorum decreto Antiqq. Asiat. p. 112, 20. De Æolico ἀγρεῖν pro αἱρεῖν, v. interpretes Hesychii s. v. Ἀγρεῖται. » Koen. ad Greg. p. 590.]

[Προαιρουμένως apud Nemes. De nat. hom. p. 278, 6, ubi προαιρούμενος restituendum ex codicibus.]

Προαίρω, Progredior. Plut. Apoph. Lacon. [p. 211, D]: Ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν, Progredi, inquit Bud. [Id προάγειν scriptum in libris quibusdam et in V. Agesil. c. 16: unde veram scripturam προάγειν restituit Solanus. || Προαίρειν ὅρκον, vide Ὑπαίρω. [Ὑπαίρω τὸν ὅρκον ἀντὶ τοῦ προαίρω ap. Ammon. p. 140, vitiose pro ὑπερῶ et προερῶ, quæ Valck. restituit.]

Προαισθάνομαι, Præsentio, [Præcognosco, add. Gl.] Ante sentio. Plut. Publicola [Comp. Sol. et Popl. c. 3]: Ταῦτα προαισθόμενοι, Quum hæc ante sensissent agi. Thuc. 3, [83]: Οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν κτλ. [Id. 3, 112: Τοῖς Ἀμπρακιώταις οὐ προῃσθημένοις τὰ γεγενημένα. Hase. Id. 2, 93.] Citatur ex Eod. cum genit. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præscire adventum exercitus. [Dio Cass. Exc. p. 57, 32: Προαισθόμενοι τοῦ δεινοῦ. Polyæn. 1, 48, 1: Προαισθόμενοι τῆς ἐνέδρας.] || A Demosth. accipi non solum pro Præsentisco, sed et pro Provideo, scribit Bud. [Demosth. p. 709, 6: Προαισθανομένου μηδενὸς ἀνθρώπου· 246, 7: Προαισθάνεσθαι ἐκ πολλοῦ· 1380, 14: Προαισθόμενος ἐπιόντας τοὺς Λακεδαιμονίους. Aristot. Eth. Nic. 7, 8: Προαισθόμενοι καὶ προϊδόντες. « Liban. vol. 4, p. 797, 8. » Boiss.]

Προαίσθησις, εως, ἡ, Præsensio, ut Multarum rerum præsensio, ap. Cicer. [Plut. Mor. p. 61, E; 127, D; 129, E; 135, A, V. Poplic. c. 4, et alibi.]

[Προαιτέω, Ante posco. Dio Cass. 55, 5: Τοὺς σπουδαρχιῶντας χρήματα πρὸ τῶν ἀρχαιρεσιῶν ὥσπερ τι ἐνέχυρον προῄτησεν. Media forma Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 30, 56: Προῃτήσατο.]

[Προαιτία, ἡ, Caussæ prævium, Quod caussam præcedit. Damascius De principiis ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 235 (p. 369 ed. Kopp.): Ταῦτα δὲ πάντα κατὰ μὲν ὑπόστασιν μετὰ τὸ νοητὸν ὑφέστηκεν, κατὰ δὲ ἔμφασιν ἢ αἰτίαν ἢ ἀναλογίαν ἐν τῷ ἡνωμένῳ· κατὰ δὲ αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀναγομένην, εἰς τὰ πολλά· ἢ πολλὰ μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο προϋφέστηκεν, ἢ προαιτίαν, ἢ προαναλογίαν, ὡς εἴ τις ἐν τῷ πλήθει τῷ πρὸ παντὸς ἀριθμοῦ ἐνιδοι τινὰ ἀδιάρθρωτον. Kall. Τὸ προαίτιον ib. p. 82 ed. Kopp.: Τὰ πρεσβύτερα φύσει αὐτῶν ἀνατίθεμεν, τὰ αἴτια, τῷ προαιτίῳ. Osann.]

Προαιτιάομαι, Ante criminor, Ante accuso. || Προῃτιασάμεθα ap. Paul. Ad Rom. 3, 9, pro ἠλέγξαμεν, ut Græcus schol. ait, i. e. Arguimus. Verum non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis s. rationibus. Potest et sic verti, meo judicio, Causas vel Causam assignavimus propter quam, etc., ut καταιτιᾶσθαι et simplex αἰτιᾶσθαι a Plat. poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. Interpr. reddidit, Præcausati sumus.

[Προαίτιον, τό. V. Προαιτία.]

[Προαιχμαλωτίζω, Ante captivum abduco. Nicet. Eugen. 7, 163.]

[Προαιών, ῶνος, ὁ. Θεὸς πρὸ τῶν προαιώνων ὑπάρχων, Omni ævo prior, Athanas. vol. 2, p. 177, B. Kall. Hyperbolice dictum pro ὁ πρὸ τῶν αἰώνων.]

Προαιώνιος, ὁ, ἡ, Qui fuit ante omne ævum s. ante secula, Ipsa æternitate prior, Greg. Naz. [Joann. Chrys. In Psalm. 9, vol. 1, p. 585: Μαθόντες τοῦ μονογενοῦς τὴν προαιώνιον ὕπαρξιν. Seager. Gregor. Thaumat. p. 3, A; 20, A. G. D. Severus ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 153; Nectarius Homil. init. ed. Par. 1554; Melito in Routh. Reliqq. SS. vol. 1, p. 116. Boiss. Aster. ap. Phot. Bibl. p. 503, 18. Hase. Eust. Opusc. p. 126, 62. || Adverb. Προαιωνίως, Dionys. Areop. p. 223. Kall. Joann. Eugenicus Ephras. p. 336 fin. ed. meæ. Boiss. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 432, A.]

[Προακμάζω, In ea sum ætate, quæ vigorem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia. Hippocr. p. 221, D: Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ προακμάζουσι. || Præmaturesco. Προακμάζοντα σῦκα Hesych. s. v. Πρόδρομα. « Œcum. In Apocal. p. 269, 8: Ἡ κριθὴ προακμάσασα τοῦ σίτου. » Hase.]

[Προακονάω, Ante exacuo. Hesych.: Προκαταθήγεσθαι, προακονᾶσθαι. Προηκία, κατὰ τὸ ἔμπροσθεν προηκονημένα.]

[Προακοντίζω, Ante jaculor, et pass. Jaculi modo feror. Lucian. Tim. c. 3.]

[Προακοντίζω, Ante erudio. Naucrat. Epist. ap. Cav. Hist. liter. p. 438. Struv.]

Προακούω, Prius s. Prior audio, Ante audio et cognosco, Præsentio; unde partic. præt. med. προακηκοότες, Qui priores audierunt, Qui præsenserunt vel præsenserant. [Herodot. 8, 79: Προακηκόεε ὅτι ... Plato Leg. 7, p. 797, A: Προακηκοότες ... καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Xenoph. Mem. 2, 4, 7: Ἵππον ... τοῖς ἀεὶ προακούοντα. Demosth. p. 604, 7: Περὶ ὧν βέλτιον ὑμᾶς προακοῦσαι· 705, 12: Γενήσεσθε εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπὰ ταῦτα προακούσαντες. Plut. Mor. p. 36, E; Dionys. A. R. 1, 4; 6, 61. Cum genit. Polyb. 10, 5, 5: Οἱ προακηκοότες τῶν ἐνυπνίων.]

[Προακριβόω, Prius diligenter explano. Schol. Arati 58. Wakef.]

[Προακροβολίζομαι, Ante velitor. Pollux 1, 163: Ἐς χεῖρας ἦλθον, προηκροβολίσαντο. || « Metaph. Verbis prius velitor. Joann. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 20, vol. 3, p. 369: Οὐκ εὐθέως ἦλθεν ἐπὶ τὸ δεῖξαι σαφῶς ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου βλάβην ἀπέχεσθαι δεῖ· ἀλλὰ προακροβολισάμενος αὐτὸ μόνον πρῶτον, τὸ τούτου πλέον δείκνυσι. » Seager. Id. Chrys. t. 10, p. 851, E ed. Par. alt.: Προακροβολιζόμεθα πρὸς τοὺς λέγοντας. Hase.]

[Προακτέον, Producendum. Arrian. Wakef. Michael Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 364, 8. Boiss.]

[Προακτικός, ἡ, όν.] Προακτικόν, Hesychio προβαῖνον, Progrediens, Procedens, ab ea τοῦ προάγειν significatione, qua ponitur pro Præeo, et præcedo.

[Προακτός, ἡ, όν, Qui produci potest. Themist. Or. 11, p. 147, D: Ὅσα ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) προακτὰ, ταῦτα ἐργάζεται. Nisi hoc ex πρακτὰ corruptum, quod apte oppositum esset præcedenti sententiæ, ὅσα ἐκείνῳ ἐνθύμια, ταῦτα ἐννοεῖ. G. Dind.]

[Προαλγέω, Prius doleo s. affligor, v. c. quum capitis dolor præcessit morbum. Hippocr. p. 69 init., 101 init., 110 extr., 148 med., 205 med., 206 med., 1121. Aristot. H. A. 7, 9: Ὅσαι τὴν ὀσφὺν προαλγοῦσι. Angl. Philo vol. 2, p. 326, 16. Hase.]

[Προαλεγύνω, Ante curo. Apoll. Rh. 3, 119: Πρὸ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκαστα.]

Προαλείφω, Prius ungo, Ante inungo. [Schol. Hom. Il. B, 44: Προαλειφομένους ἐν τῷ ὑποδιδέσθαι. Athen. 3, p. 90, A: Ἐπειδὰν μὴ προαλείφωνται. Rufus p. 244 ed. Matth.: Προαλείφειν ἐλαίῳ. Oribas. p. 119 ed. Matth.]

Προαλής, ὁ, ἡ, Hesychio προπετής, πρόχειρος: afferenti itidem προαλεστάτην pro προπετεστάτην, προχειροτάτην. [Similiter Phot. et Suidas. Προαλής, Petulans, Pecudiarius, Gl.] Forsan est a προάλλομαι, ut sit Qui prompte, interdum et Præcipitanter, ad aliquid aggrediendum prosilit. Affert idem προαλεῖ et pro καταφερεῖ, καταβατῷ: desumptum ex Hom. Il. Φ, [262]: Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, In loco declivi. [Apollon. Lex. Hom. exp. τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. Apoll. Rh. 3, 73: Καί μ' ἀνάειρας ... διὰ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Lysis ap. Iambl. V. Pyth. p. 164: Χαλεπούς τε καὶ προαλεῖς (vulgo προαλλεῖς) ἀπεργάζονται τοὺς ἀκουστάς. Apollon. De pron. p. 286, A: Προαλὲς τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι. « Sirac. 30, 8: Υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής. Cyrill. Alex. In Joann. 13, 39, p. 760: Τὸ προαλέστερον εἰπεῖν. Idem Adv. Nestor. 2, p. 30: Τὸ πρ. εἰς λόγους. » Suicer. Προαλεστάτη κατάρρησις Cyrill. C. Julian. p. 154, B. Πρ. γλῶσσα Pollux 6, 120. « Theodor. Prodr. Carmen in Andronic. Comnen. v. 33, πρ. δρόμος. » Boiss. || Adv. Προαλῶς, de quo Phrynich. p. 245: Προαλῶς (vulgo προάλως)· τοῦτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τοὔνομα· ἀνιῶμαι δὲ ὅτι ἀνὴρ λόγου ἄξιος κέχρηται αὐτῷ Φαβωρῖνος. Τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπούμεθα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγομεν προπετῶς. Ex Synesii Epist. 143 memorat Thom. M. p. 744, ex Cyrillo Alex. In Joann. 13, p. 724, Suicerus: Τὸ πρ. καὶ προχείρως εἰπεῖν. Compar. ap. Strab. 12, p. 549: Πλησιάζειν τῇ γῇ προαλέστερον.]

Προαλίζω, Ante congrego et in unum cogo. Joseph. [B. J. 3, 7, 25]: Καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς μελλούσαις συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντας, ἀναμεῖναι τοῖς δράσουσιν αὐτάς. Id Suidas etiam exp. προαθροίσαντας, Præcolligentes. [Apollon. Lex. Hom. s. v. Προαλής citatus.]

Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plut. [Mor. p. 17, D]: Προεαλωκότων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης. [Dio Cass. 39, 4: Προαλόντες ἔφθησαν. Themist. Or. 22, p. 273, C: Τῶν ἤδη προεαλωκότων φίλων τοὺς οὔπω τεθηρευμένους γοητεύειν. Ante condemnor, Demosth. p. 595, 17: Εἴ τις ἐκείνων προεάλω. Plut. V. Caton. c. 17: Προεαλωκότες ἀπήγοντο πρὸς τοὺς δικαστάς. « Philo p. 966, C: Προεαλωκὼς ἐν τῷ τοῦ συνειδότος δικαστηρίῳ. » Hemst. Dio Cass. 40, 52: Τοὺς προεαλωκότας κατηγόρους ἐπέστησεν. Joseph. B. J. 5, 9, 3: Τοῦ ταχέως τὸ τρίτον τεῖχος ἁλώσεσθαι, τὰ προεαλωκότα πίστιν εἶναι. G. D. Epiphan. t. 1, p. 71, D: Προαλόντα ἀποθνήσκειν. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 327, E: Ταῖς ἤδη προαλωθείσαις νήσοις. Hase.]

[Προαλλάττομαι, Prætervehor, Prævehor, Post me relinquo, i. q. προαμείβομαι. Hesych. s. v. Προαμείψασθαι.]

Προαλλοιόω, Prius altero, Ante immuto.

Προάλλομαι, Prosilio, [Præsilio]. Apud Suid. [ex Menandro, ut conjicit Bernhardy]: Καὶ προαλόμενος [codd. προαλάμενος] τῆς πληθύος, μετεχώρησεν ὡς Ναρσῆν, i. e. προπηδήσας. [Quint. Smyrn. 4, 510: Ὅππως τις προάλοιτο. Wakef. Epiphan. t. 1, p. 177, A: Προήλατο δὲ πολύ. Hase.]

[Πρόαλμα, τό, Prominentia. Anna Comn. p. 140, D: Διὰ τὰ τῶν πεδίλων προάλματα καὶ δρόμον ἀνεπιτήδειον. G. Dind.]

[Προαλῶς. V. Προαλής.]

[Προαμαρτάνω, Antepecco, Gl. Clem. Alex. p. 991: Ἁμάρτημά τι προημαρτημένον. Wakef. Theophyl. Simoc. Hist. p. 173, 13 ed. Bonn.: Τοῖς τε προημαρτημένοις διαλύσασθαι. Justin. Mart. p. 93, D; 94, C: Προημάρτομεν. Hase. Nectar. Homil. p. 6 ed. Par. 1554. Boiss. Aor. 1 gramm. in Bekk. Anecd. p. 193, 8: Ὅτι ἄλλῳ τις προαμαρτήσας. Τὰ προημαρτημένα Herodian. 3, 14, 18.]

[Προαμβολή. V. Προαναβολή.]

Προαμείβομαι, Responsione præoccupo. Hesych. προαμείψασθαι exp. προαλλάξασθαι, παρελθεῖν. [Ante occupo, Præcipio. Plato Leg. 11, p. 921, C: Ὃς γὰρ ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ.]

[Προαμέλγω, Ante mulgeo. Paul. Ægin. 1, 2, p. 4, 38: Γάλα ... προαμέλξασιν. G. D. Aetius apud Voss. ad Barnabam p. 313. Boiss.]

Προαμευτής, ὁ, Hesychio est ἐργάτης προηγούμενος.

Προαμύνω, ut προαμύνω σοῦ, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. e. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod et simplici ἀμύνω significatur. [Plut. V. Camilli c. 41: Οὐ προτήμυνε τῶν ὑπὸ πόδας πορθουμένων. Scribendum προήμυνε cum HSt. Forma media, Ante arceo. Thuc. 3, 12: Ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι· 6, 38: Τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή.]

Προαναβαίνω, Prius vel Prior conscendo. [Thuc. 3, 112. « Polyæn. 6, 8, 1: Ἐπὶ τὴν ναῦν προανέβη. » Wakef. Galen. vol. 6, p. 434, 9: Προανέβαινεν ἀεὶ τὰ συμπτώματα. Hase.]

Προαναβάλλομαι, Præludo. Isocr. Panath. [p. 240, D]: Ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστι, Quæ præludii loco præfari volui. Idem προανακρούεσθαι. [Aristoph. Pac. 1267: Ἵνα ἅττ' ᾄσεται προαναβάληται. « Anon. De calv. p. 45, 26 ed. Miller.: Τοῦ λόγου προαναβαλλομένου. » Hase.]

[Προαναβλέπω, Antea suspicio. Hesych. s. v. Προανθρώσκει.]

[Προαναβοάω, Ante inclamo. Demetr. De eloc. § 15: Παναβοῶσι τὰ τέλη τῶν περιόδων.]

[Προαναβολή, ἡ, Præludium. Schol. Pind. Nem. 10, 62: Προαναβολὰς λέγουσι τὰ πρὸ τοῦ προοιμίου. Προαμβολὰς ap. Phot. p. 449, 7, in προάμβουλα corruptum ap. Hesych. s. v. Προαύλια.]

[Προαναβράττω, Ante ebullio. Cyrill. Alex. Hom. 13, p. 155.]

[Προαναγγέλλω, Ante nuntio. Saracenica Sylburgii p. 65, 23. Boiss. Jo. Chrysost. De Lazaro conc. 5, vol. 5, p. 88. Anon. Concil. Lateran. Actt. t. 3, col. 844, 53; col. 1108, 63. Hase.]

[Προαναγινώσκω, Ante prælego. Plut. Mor. p. 790, E; Josephi Vita 44, B. J. 4, 10, 6; Dio Cass. 38, 2; 51, 3.]

[Προαναγκάζω, Ante cogo. Themist. Or. 6, p. 74, B: Μηδὲ τοῦ νόμου προαναγκάζοντος. || Ante coerceo. Harpocr. s. v. Ἐκ προαγωγῆς: Τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς.]

[Προαναγνωστικός, ἡ, όν, Qui ante legitur. Eusebius Photii Bibl. p. 105, 20: Προαναγνωστικὸν δὲ καλεῖ τὴν ἐπιστολήν. Osann.]

[Προαναγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio s. Proclamatio quæ ante fit. Theophyl. Sim. Hist. p. 135, C. Boiss.]

[Προαναγορεύω, Ante proclamo. Method. p. 410; Jo. Chrysost. Adv. Jud. hom. 73. Kall. Severian. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 3. Osann. Theophyl. Sim. Hist. p. 229, 11; 234, 5. Phot. Epist. p. 4, 34: Προανηγόρευσεν. Hase.]

[Προαναγράφω, Ante perscribo. Joseph. A. J. 1, 3, 4: Τὸν προαναγεγραμμένον χρόνον. Appian. B. C. 1, 6; 5, 145.]

[Προαναγυμνάζω, Ante exerceo. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 61, 14: Προαναγυμνάζειν στόμα ἢ φωνήν, ὃ ποιοῦσιν οἱ φωνασκοῦντες καὶ τῇ φωνῇ ἀγωνιζόμενοι, ὃ οἱ πολλοὶ ἀναφώνησιν λέγουσιν.]

[Προανάγω, Ante in altum duco. Joseph. B. J. 1, 2, 4 : Τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ προανάγων ἐπὶ τοῦ τείχους. ||] Προανάγομαι, Prior solvo, aut abscedo. Thuc. 8, p. 267 [c. 11 : Διενοοῦντο ... καί τινας (ναῦς) προανηγμένας μετακαλεῖν. Heliodor. 4, 16 extr. : Συνετιθέμην οὕτω ποιήσειν, δρᾶν πρότερον, ὅτι μὴ προαναχθήσονται ... πιστωσάμενος. Polyæn. 4, 2, 22 : Καὶ παράγγελμα ἔδωκε προαναχθῆναι τοῦ στόλου παντός.]

[Προαναδείκνυμι, Præmonstro. Cyrillus in Maji Auctt. vol. 10, p. 520. Osann. Synes. De prov. p. 15, 4 Krabing. : Τὰ μεγάλα φροιμίοις προαναδείκνυται. Hase.]

[Προαναδέομαι, Prius mihi comparo. Theodor. Stud. p. 501, A : Πολλῆς εὐφημίας ... προανεδήσατο ὁ ἀδελφὸς ἐπαίνους. G. Dind.]

[Προαναζωγραφέω, Ante delineo s. pingo. Basil. M. vol. 3, p. 5. Angl. Jo. Chrys. t. 12, p. 568, E ed. Par. alt. : Προαναζωγραφῶν. Hase. Theodor. Stud. p. 458, A : Σχισματικοὺς ἡμᾶς προανεζωγράφησαν.]

[Προαναθεματίζω, Ante execror. Anastas. Hod. p. 8 med. Boiss.]

[Προαναθεωρέω, Prius inspicio. Theoph. Coryd. Rhet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 707. Cramer.]

[Προαναθρέω, Ante suspicio s. inspicio.] Προαναθρούστης, Hesych. προαναβλεπούστης. [Idem : Προαναθρήσας, προϊδών (προσιδών codex).]

Προαναθρώσκω, Hesychio et Suidæ προπηδάω, Prosilio. [Per προαναπηδᾶν exp. in Lexico Ms. Hafn. ap. Osann.]

[Προαναιρέω.] Προαναιρεῖν, Prius occidere, Prius tollere e medio. [Appian. Mithr. c. 48 : Οἱ δὲ προανεῖλον ἑαυτούς. Joseph. A. J. 15, 6, 6 : Προανῃρημένης ἐκείνης. Plut. Comp. Pelop. et Marcelli c. 1 : Προαναιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου. Addito genitivo Heliodor. 6, 9 : Τί σαυτὴν προαναιρεῖς βελτιόνων ἴσως ἐλπίδων;] Isocr. Panath. [p. 239, E] : Ἣν μή με προανέλῃ τὸ γῆρας. [Demosth. p. 398 extr. : Τοὺς χρόνους εἰ μὴ προανεῖλε τῆς πόλεως. Aristot. Rhet. 3, 17 : Ἃ ἐροῦσι προανελών. Lucian. De merc. cond. c. 5 : Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο. || Forma media, Pollux 9, 104, de pila prius accepta : Ὑπὲρ τοὺς ἑτέρους οἱ προανελόμενοι ῥίπτουσι.]

[Προαναισιμόω, Prius consumo. De tempore quod ante absumtum est s. effluxit. Herodot. 2, 11 : Ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι.]

[Προανάκειμαι, Prius consecratus sum. Joseph. A. J. 12, 2, 8 : Τῷ μεγέθει τῆς προανακειμένης τῷ θεῷ τραπέζης.]

[Προανακεφαλαίωσις, εως, ἡ, Præmissa summatim expositio. Schol. Hom. Il. O, 56 : Τὸ σχῆμά ἐστι πρ. Eustath. p. 1672, 35 : Πρ. ταῦτα τῶν ῥηθησομένων ἐστί. Idem alibi προαναφώνησις.]

[Προανακήρυξις, εως, ἡ, Proclamatio. Hesych. v. Ἀνάρρησις.]

[Προανακηρύσσω, Ante proclamo. Joann. Chrys. In Matth. 2, p. 57, 30 : Τοῦ θεοῦ ... προανακηρύττοντος διὰ τοῦ προφήτου. Scott. Phot. Adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. vol. 1, p. 26. Boiss. Id. Epist. p. 302, 15 : Προδιατυποῦσα καὶ προανακηρύττουσα. Id. ib. p. 267, 26 : Προγινώσκεται καὶ προανακηρύττεται. Hase.]

Προανακινέω, Ante commoveo s. impello. Plut. [Mor. p. 948, C] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ ταυτὶ προανακινῆσαι βέλτιόν ἐστι, Veruntamen corpora ista sensus moventia ante oratione tanquam impellere præstiterit, Turn. [Id. V. Caton. c. 26 : Προανακινεῖσθαι τοῖς Νομαδικοῖς τοὺς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶνας· ubi libri deteriores προσ—. Eodem modo peccatum ap. Hesych. et Phot. s. v. Προσείσας. G. D. || Προανακινεῖν, Proludere proœmio quodam. Aristot. Rhet. 3, 14 fin., de Gorgiæ Encomio in Eleenses : Οὐδὲν προεξαναγκωνίσας, οὐδὲ προανακινήσας, εὐθὺς ἄρχεται. Videtur Aristoteles in mente habuisse κίνησιν quandam, qua in proœmio auditores permoveri solent, ut attenti et benevoli audiant. Vid. voc. Προεξαναγκωνίσαι. Ernest. Lex. rhet.]

[Προανακινητέον, Ante movendum. Oribas. p. 288 : Πρ. ἑαυτούς. Codex προσανακινητέον. Correxit Matthæi.]

Προανακλαίομαι, Ante defleo. [Dionys. A. R. 10, 49 : Τὴν συμφορὰν τὴν ἑταίρου προανακλαιομένῳ· ubi vulgo προσ—. Correctum ex cod. Vat.]

[Προανακοινόομαι, Ante communico. Pausan. 8, 35, 1 : Κατέρχονται (οἱ ποταμοὶ ἐς τὸν Ἀλφειὸν) προανακοινωσάμενοι τὸ ῥεῦμα. G. Dind.]

[Προανακόπτω, Prius præcido s. incido. Joseph. B. J. 3, 6, 2 : Τὰς ἐμποδίους ὕλας προανακόπτων. Improprie Liban. vol. 4, p. 1138, 34 : Προανακόπτουσι τὰς τῶν ἐπιόντων ἐπιβουλάς. Clem. Al. p. 548 : Ἐκεῖνο προανακόπτει μὴ εἰς ἐπιθυμίας ... ἐκτραπῆναι.]

[Προανακράζω, Ante exclamo s. proclamo. Cyrill. C. Julian. 10, p. 334. Eustath. Opusc. p. 315, 70.]

Προανακρίνω, Ante interrogo, percontor, Primo loco interrogo, Examino, etc. sequendo significationes verbi ἀνακρίνω. [Aristot. Polit. 4, 14 : Πάντας περὶ πάντων βουλεύεσθαι συνιόντας, τὰς δ' ἀρχὰς περὶ μηδενὸς κρίνειν, ἀλλὰ μόνον προανακρίνειν.]

[Προανάκρουσις, εως, ἡ, i. q. προαναβολή. Schol. Pind. Pyth. 1, 4 : Ἀγλαΐας ἀρχά· τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς πρ.]

Προανακρούομαι, Prior retro pellor, inhibeor, Prior retrocedo inhibito cursu : προανακρούεται ab Hesych. exp. ἀναχαιτίζει, in VV. LL. Tergiversatur. [Clem. Al. p. 634 : Ὅπως οἱ δι' ὑποδειγμάτων σωθῆναι δυνάμενοι προανακρούωνται νουθετούμενοι.] || Prior exordior : de citharista aliquo, qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat. Suidæ [cujus gl. om. cod. Leid., in marg. habet Paris. A] est προαπάρχομαι τῆς ᾠδῆς, προκαταβάλλομαι, citanti hunc l. [ex commentatore aliquo in Exod. 15, 1] : Ἄπειτα ὁ θεόπτης Μωσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. Plut. [Mor. p. 161, C] de Arione in foris navis stante, et orthium pulsaturo : Καί τινα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προανακρουσάμενος, ᾖδοι τὸν νόμον, Pro præludio quandam deorum marinorum invocationem exordiens, Bud. [Id. p. 790, E : Ὡς οἱ γράμματα καὶ μουσικὴν διδάσκοντες αὐτοὶ προανακρούονται. De præludio orationis Dionys. Art. rhet. c. 2 : Αὐτὸς ἤδη ποτὲ καὶ ἄλλοτι προανακρούσω ἐν τοῖς τοιούτοις τὸν λόγον, et ib. c. 7. Plut. Mor. p. 996, B : Προανακρούσασθαι καὶ προαναφωνῆσαι τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Ib. p. 922, B : Εἴ τι πρὸς τὰς ἀνὰ χεῖρα ... δόξας περὶ τοῦ προσώπου τῆς Σελήνης προανακρούσασθε. Scribendum προαν—. G. D. Philostr. p. 861 : Τί δή μοι ταυτὶ προανακέκρουσται; Synes. p. 66, C : Μέλος ... λιγυρόν, ἅτε κιθαρῳδικοῦ νόμου τοῦ λόγου προανακρούσατο. Euseb. H. E. 7, 25, p. 275.]

[Προανακύπτω, Ante emergo. Steph. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 229, 8 : Τῶν ἀδύτων προανακύψαντες. G. Dind. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 340, 4. Boiss.]

[Προαναλαμβάνω, Ante recipio. Athen. 2, p. 45, E : Χάριν τοῦ προαναληφθῆναι τοῦτο εἰς τὴν ἕξιν. || Præverto, Occupo. Joseph. A. J. 16, 4, 4 : Προαναλαβὼν αὐτοὺς ὁ πατὴρ δακρύοντας ἠσπάζετο. Schol. Pind. Isthm. 1, 6 : Οἱ χοροὶ ἀπαγγέλλουσι τὰ ποιήματα ἐν Δήλῳ ... προαναλαμβάνοντες ἐν ταῖς πατρίσιν, οὗ οἱ χορευταὶ ἐμελέτων τὰς ᾠδὰς καὶ οὕτως ἀπῄεσαν. || Ante repeto. Diodor. 17, 5 : Βραχὺ τοῖς χρόνοις προαναλαβεῖν τὴν ἱστορίαν 19, 2 : Βραχέα προαναληψόμεθα περὶ τοῦ προειρημένου δυνάστου. Scribendum προαναληψόμεθα cum Hemst. Corrupte ap. Theophr. H. Pl. 5, 7, 7 : Προαναλαβεῖν δέ ἐστι καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ὁμοίως. Quæ Gaza vertit : *Reliquas quoque arbores singulatim persequi pari modo possumus*. Unde Schneider. προσαναλαβεῖν posuit. Id vero διαλαβεῖν dicendum fuisset.]

[Προαναλάμπω, Præluceo. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 282.]

Προαναλέγω, Prius recito s. commemoro. Pap. ap. Peyron. Pap. gr. part. 1, p. 34, 25 : Παραγνωσθείσης τῆς προαναλελεγμένης ἐντεύξεως. Ib. p. 42, 9, 1 : Τοῖς προαναλελεγμένοις χρηματισμοῖς. Hase.]

[Προαναλέγομαι, Prælego. Geopon. 10, 22, 1 : Προαναλεξάμενος τῶν λιθώδεις ἐκ τῶν βόθρων.]

Προαναλίσκω, Prius consumo, Ante absumo. [Præsumo, Gl. Lysias p. 157, 9 : Οἱ προαναλίσκοντες ... ἵνα ... διπλάσια κομίσωνται. Ἀργύριον προαναλῶσαι Demosth. p. 1031, 14, et Æschin. p. 6, 28; 11, 17.] Herodian. 6, [8, 10] : Ἤδη πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας, Omni ambitione pridem consumpta. [Ante pessumdo s. perdo. Plut. Mor. p. 517, A : Οἱ τὰ τῶν μειζόνων κακὰ ζητοῦντες προαναλίσκουσι τῆς γνώσεως ἑαυτούς. Ælian. V. H. 3, 44 : Τῶν ἄλλων κακούργων

προαναλωθέντων. Joseph. B. J. 2, 21, 9 : Εἰς στάσεις ἐμφυλίους προαναλίσκουσι τὴν ἰσχύν· A. J. 13, 8, 2 : Προαναλούμενοι τῷ λιμῷ. Dio Cass. 59, 18 : Ἑαυτοὺς προανάλωσαν· 67, 15 fin. : Οὐκ ὀλίγους προανήλωσε. Zonar. vol. 2, p. 198. » Anon.]

[Προαναλογία. V. Προαιτία.]

[Προανάλωμα, τό, Impensa quæ ante fit. Artemid. 1, 70 : Μετὰ κακουχίας τῆς ὠφελείας ἢ μετὰ προαναλωμάτων φέρει. Favorin. : Ἀναλώθησαν ... ὅθεν ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα, ἡ ἔξοδος.]

[Προαναμαλάσσω, Ante emollio. Hippocr. p. 838, E : Δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἄρθρα, ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προαναμαλάξαι. Scrib. προαναμ—, quod expressit interpres Latinus. G. Dind.]

[Προαναμανθάνω, Prænosco. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 153.]

[Προαναμέλπω, Præcino, Ante decanto. LXX Sap. 18, 9.]

[Προαναντευρόω mendose videtur scribi pro Προανευρόω, quod v. Hase.]

[Προαναξηραίνω, Ante sicco. Galen. vol. 6, p. 125 : Πηγάνου φύλλα προανεξηραμμένα· vol. 13, p. 298 : Ἄρτον προαναξηραίνομεν. Oribas. p. 77 ed. Matth. G. D. Zosimus Chemicus p. 11 Gruner. Boiss.]

[Προαναπαύομαι, Ante quiesco, Ante ex vita excedo. Euseb. H. E. 7, 24, 2 : Προανεπαύσατο. Kall. Basil. M. vol. 2, p. 680, E : Πάντων τῶν (adde ἐν) ἱερωσύνῃ προαναπαυσαμένων καὶ τῶν λαϊκῶν ταγμάτων.]

[Προαναπείθω, Ante persuadeo. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 176.]

[Προαναπέμπω, Ante emitto. Schol. Il. O, 284 (?).]

[Προαναπηδάω, Ante prosilio. Cassius Probl. 1, p. 33a, 8 : Πρ. τὴν φλόγα. Conf. Προαναθρώσκω.]

[Προαναπίμπλημι, Ante impleo. Προαναπίμπλαμαι, Athanas. Append. p. 109. Kall.]

Προαναπίπτω, Prius concido, Ante collabor s. corruo. Philo V. M. 1 [vol. 1, p. 154] : Ὡς ἐν βραχεῖ αὐτοῖς τὰ σώματα ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῆς ψυχῆς προαναπεπτωκυίας. [Id. vol. 1, p. 154, 1 : Οἱ κεκλασμένοι καὶ τετρυμένοι καὶ προαναπίπτοντες. Hase.]

[Προαναπλάσσω s. Προαναπλάττω, Ante refingo s. fingo. Hipparch. p. 671 ed. Gal. : Τὰ ὑπὸ φύσεως ... διδόμενα αὐτοῖς ἐπὶ τὸ βέλτιον προαναπλάσαντες. Galen. vol. 5, p. 151 : Οἷον προαναπλάττειν (corr. προανα— cum Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 756) καὶ προτυποῦν τὸ πρᾶγμα. G. D. Forma media Phot. in Wolfii Anecd. vol. 2, p. 202 : Ἣν αὐτῷ προανεπλάσατο ἐξουσίαν, Quam sibi ante affinxerat. Andr. Cret. p. 102, D : Οὐχ ὥς τινες προανεπλάσαντο, i. e. Ante commenti sunt.]

[Προαναπληρόω, Ante impleo. Germanus in Dormit. B. Mar. p. 105. Boiss.]

Προαναπνέω, Prius respiro. Plut. [Mor. p. 949, C] : Ἀέρα μεθεῖσαι καὶ προαναπνεύσασαι λεπτόν, Simulac aerem tenuem remiserunt atque respirarunt, Turn. [Schol. Pind. Nem. 8, 32 : Οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες ... προαναπνέουσιν ἐπιπολύ. Boiss.]

[Προαναπτύσσω, Ante explano. Œcum. In Apocal. p. 277, 8 Cramer. : Καθὼς πολλάκις προανεπτύχθη. Hase.]

[Προανάπτω, Ante accendo. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 459, 4 : Προανημμένων. G. Dind.]

Προαναρπάζω, Ante s. Prior ἀναρπάζω. Demosth. C. Mid. [p. 555, 24. Joann. Chrys. In Matth. 2, p. 57, 10 : Παῖδας προαναρπασθῆναι. Schol. Pind. Ol. 1, 69 : Προανήρπαστο Γανυμήδης Πέλοπος. « Œcum. In Apocal. p. 228, 4 Cramer. : Προαναρπαζομένους. Id. ib. p. 271, 10 : Μὴ προαναρπασθῆναι θανάτῳ. Evang. Nicodemi p. 730, 3 Thil. : Ὁ προαναρπασθεὶς Λάζαρος. » Hase.]

[Προαναρρήγνυμι, Ante prorumpere facio s. emitto. Eust. p. 1524, 42 : Πηγὰς προανέρρηξεν ὑδάτων.]

[Προανάρρησις, εως, ἡ, Prædictio. Cyrill. In Julian. 8, p. 284, A. Jacobs.]

[Προαναρχικός, ἡ, όν, i. q. sequens. Anast. Sin. Hodeg. p. 78, 21 : Ταῖς προαναρχικαῖς αὐτοῦ θεοβουλίαις. Hase.]

[Προάναρχος, ὁ, ἡ. Eustath. Opusc. p. 76, 77 : Τῷ προανάρχῳ θεῷ φίλα· 126, 56 : Ὁ θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων καὶ ὑπὲρ αἰῶνας ... οὐ τὸ ἄναρχον καὶ προάναρχον εἰπεῖν μέν ἐστι κατὰ νοῦν ὀρθόν. Ἄναρχος, Principii expers, non raro Deus dicitur ab scriptoribus Christianis : hinc προάναρχος, Qui ante principium et ipse initii expers

est. Quocum comparandum προανούσιος. Nicet. Chon. Histor. p. 173, C : Λόγε θεοῦ προάναρχε. G. D. Epitheton dei etiam ap. Eulogium Alex. in Maji Coll. Vat. vol. 7, p. 177. Epitheton monadis apud Procopium Gazæum in Maji Auctt. vol. 4, p. 274. Osann. Epigr. christ. Anth. Pal. 1, 27 : Προάναρχε ἁπάντων. Boiss. || Adv. Προανάρχως, Ante omne principium. Hieron. Gr. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 389. Cramer.]

[Προανασείω, Prius concutio. Diodor. 5, 29 : Προανασείοντες τὰ ὅπλα. Ante moveo s. excito, Plut. V. Caji Gracchi c. 4 : Τοιούτοις λόγοις προανασείσας τὸν δῆμον. || Ante excutio. Themist. Or. 8, p. 101, C : Προανασείοντος τὰς φροντίδας.]

Προανασκευάζομαι exp. Præparo, Præstruo, Multo ante comporto, Provideo. [Joseph. B. J. 1, 13, 9 : Τὰ λαμπρότατα τῶν κειμηλίων προανεσκεύαστο, i. e. Ante deportata erant. 1, 15, 6 : Πάντα τῶν περὶ Ἀντίγονον προανασκευασμένων.]

[Προανασκοπέομαι, Ante provideo. Joseph. A. J. 17, 5, 6 : Ὧν πάντων ... προανεσκοπημένων· 6, 3 : Ἀσυντάκτως τι καὶ μηδὲν τοῦ ὀνήσοντος προανεσκοπημένοις.]

[Προανάστασις, εως, ἡ, Resurrectio prior. Phot. Bibl. p. 288, 40, ex Stephano Gobaro : Ὅτι τῶν δικαίων πρ. οὐκ ἔστι.]

Προαναστέλλω, Ante cohibeo et reprimo, Prior inhibeo s. compesco. Plut. Pericle [c. 15] : Ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαξι προαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν. [Liban. vol. 4, p. 121, 19 : Τοὺς μέλλοντας ἀσελγεῖς προαναστέλλων τῷ παραδείγματι. Hemst. Agapet. Sched. c. 59; Aristæn. 2, 1; Æneas Gaz. Theophr. p. 38 med. Boiss. Jo. Chrys. In Gen. p. 34, 195. Kall. Phot. Epist. p. 197, 21; 311, 14; 359, 4. Agath. Hist. p. 321, 11 ed. Bonn. : Προανέστελλον τοῦ τάχους τὸ ἐνδόσιμον. Hase.]

[Προαναστέφω, Ante corono. Euseb. Præp. ev. p. 311, B : Προαναστεφθεὶς βραβείοις. Hase.]

[Προαναστρέφω, Ante redeo. Diog. L. 10, 28.]

[Προανασώζω, Prius salvum præsto. Andr. Cret. p. 272, D : Εἰς Σηγὼρ προανασώθητι.]

[Προανατάσσω s. Προανατάττω, Prius constituo. Joann. Chrys. In Ps. 136, 8, vol. 1, p. 561, 41 : « Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ » τὸ δὲ προανατάξωμαι, προανακρούσωμαί σου ἐστιν. Seager. Germanus in Dormit. B. Mar. p. 94. Boiss. Activ. Προανατάσσων Method. Conv. virg. p. 104, 22. Hase.]

Προανατείνω, Ante attollo : aliis Prætendo. [Joseph. B. J. 6, 1, 6 : Τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸν θυρεὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς προανατείνας. G. D.] Utitur eo verbo Hesych. in exponendo προανάσχοι. [Codex Hesychii : Προανάσχοι· προανατείνει. In προανατεῖλαι corruptum in Lex. Seguer. et ap. Photium p. 449, 6.]

Προανατέλλω, Prius orior. [Timæus Locr. p. 97, A : Ἀΐκα προανατέλλῃ ποτ' ὄρθρον. Schneid. Gemin. Elem. astron. p. 38, 34; 42, 23. Id. ib. p. 46, 1 : Προανατέλλει τοῦ ἡλίου. Œcum. In Apocal. p. 218, 22 Cramer. : Ἀστὴρ προανατείλας. Hase.]

[Προανατέμνω, Ante disseco. Galen. vol. 2, p. 504, 10. Id. ib. p. 300, 10 : Τοῦ προανατετμημένου μυός. Hase.]

[Προανατίθεμαι, Ante dedico. Προανατέθη in inscr. ap. Walpol. *Travels* p. 534. Osann. || Forma media, Ante committo. Anna Comn. p. 246, B : Τὴν τῆς Μιτυλήνης φρουρὰν τῷ ἀδελφῷ προανατιθέμενος. Kall.]

[Προανατολή, Antegressio ortus. Gemin. Elem. astr. p. 52, 24 : Πρ. καὶ προδύσεις γίνονται. Ptol. Almag. t. 2, p. 103, 13 : Ἑσπερία πρ. Halma : *Lever du soir antérieur*. Hase.]

[Προανατρίβω, Ante contero. Diosc. 2, 140; Galen. vol. 13, p. 334; Alex. Trall. 1, p. 23; Rufus p. 295, et Oribas. p. 308 ed. Matth. In προσανατρίβω corruptum ap. Galen. vol. 10, p. 342. G. Dind.]

[Προανατυπόω, Ante adumbro, delineo. Cyrill. C. Jul. p. 355.]

[Προανατύπωσις, ἡ, Prævia delineatio. Cyrillus in Maji Auctt. vol. 4, p. 188. Osann.]

[Προαναφαίνω, Ante ostendo, exhibeo. Pausan. 4, 10, 7 : Προαναφῆναι τὸ ἔχθος. Hase. Favorin. p. 48, 2. Scott.]

[Προαναφέρω, Ante profero, produco. Artemid. 2, 36 extr. : Ἄνεμοι ... πονηροὶ τοῖς προαναφερομένοις, μόνοις

δὲ τοῖς ἀποκρυπτομένοις ἀγαθοί. Sext. Emp. p. 340 : Τὸ προαναφερόμενον τοῦ ὡροσκοποῦντος ζωδίου. Schol. Eur. Phœn. 784 : Διὰ τούτου προαναφέρει τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν· ubi cod. Flor. προαναφωνεῖ.]

[Προαναφθέγγομαι, Ante proclamo. Phot. Epist. p. 322, 18 : Τὰ αὐτὰ προαναφθεγξάμενος. Philo vol. 1, p. 680, 3 : Θαυμασίως γε προανεφθέγξατο, Præfatus est. Hase.]

[Προαναφοιτάω, Præeo. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 270.]

[Προαναφορά, ἡ, Ortus antecedens. Paul. Alex. Apotel. p. 53, 3. Hase.]

[Προαναφυράω, Ante macero, subigo. Rufus p. 231 ed. Matth. : Σπόγγου αἵματι βοείῳ προαναφυραθέντος.]

[Προαναφυσάω, Præludo tibiis, Athen. 14, p. 665, C., sec. conj. Cobet. Observv. in Platonis comici rell., ed. Amstelod. 1840, p. 90 et 92. Edd., προαναφυσᾶν. Hase.]

[Προαναφωνέω, Ante declaro, Ante eloquor, Prædico. Sext. Emp. p. 244 : Οὔτε ἐν τῷ προαναφωνουμένῳ οὔτε ἐν τῷ ἐπαναφωνουμένῳ. Plut. Mor. p. 996, B : Προανακρούσασθαι καὶ προαναφωνῆσαι τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους· V. Pelop. c. 2 : Ταῦτά μοι παρέστη προαναφωνῆσαι. Diosc. Ther. præf. init. : Καθάπερ ἐν ἀρχῇ προαναπεφώνηται. Dionys. Art. rhet. 2, 6 : Προαναφωνοῦντα ὁποῖος ἂν ὁ βίος γένοιτο. « Philostr. p. 4 : Ὡς λίθοι ... ἐκλοθήσονται προαναφωνήσαντα ἀληθεῦσαι· 192 : Πολλὰ ἄλλα δαιμονιώτερα προανεφώνησεν. Vita Hom. p. 364 : Πολλὰ σοφῶν ἀνδρῶν ἀποφθέγματα προανεφώνησεν· et p. 369. » Valck. Euseb. In Psalm. p. 331, C; Ulpian. ad Demosth. Timocr. p. 809, C; Eustath. p. 94, 23. Hemst. Athanas. vol. 1, p. 167; Method. p. 424, 437; Andr. Cret. p. 45, 92, 113; Euseb. H. E. p. 11, 359, 427; Iren. p. 30; Cyrill. Hieros. p. 249; Clem. Al. p. 781. Cum genit. Cyrill. Hieros. p. 87, 749. Kall. Schol. Aristoph. Nub. 862 (adde 1067); argum. Soph. OEd. C.; schol. Hom. Il. E, 662, Od. A, 154; Saracenica Sylb. p. 65; Procop. Gaz. ap. Iriart. Catal. Matrit. p. 265; Euseb. V. C. 1, 38, p. 351. Boiss. Schol. Soph. Aj. 752. Scott. Theophil. Ad Autol. p. 346; Hermias In Plat. Phædr. p. 114. In προαναφωνεῖν corruptum ap. Clem. Al. p. 543 correxit Sylburg. Conf. etiam Προαποφωνέω.]

[Προαναφώνημα, τό, Præmissa exclamatio. Schol. Aristoph. Pac. 1 : Πρ. τὸ ἔα ἔα. ‖ I. q. προαναφώνησις, quod v.]

Προαναφώνησις, εως, ἡ, Exclamatio quæ ante rem aliquam fit. In VV. LL. exp. Prædictio. [Μετὰ κήρυκος προαναφωνήσεως σπονδαί, Posidon. apud Athen. 5, p. 212, E. Hymenæus βίου τινὸς εὐτυχοῦς προαναφώνησις, Procl. apud Phot. p. 524, 23. Schol. Pindari Pyth. 1, 7 : Ἦν ὥσπερ ἐν δράματι προαναφώνησις καὶ προοίμιον τὸ γινόμενον, Heliod. 8, 17 fin. Hesych. s. v. Ἐλελεῦ. Hemst. Herodian. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 608, 17 : Πρ. ἡ τὰ μέλλοντα αὖθις διὰ πλειόνων ῥηθήσεσθαι προσυνιστῶσα φράσις, et Trypho ib. p. 754. Eustath. p. 17, 40; 94, 23; 169, 22; 1521, 13. Idem προαναφώνημα est ap. Tzetz. ad Lycophr. 14, nisi προαναφώνησις corrigendum ex duobus codd. et Favorino. Conf. Προανακφώνησις. G. D. Didymus ap. Wolf. Anecd. vol. 4, p. 15. Schol. Aristoph. Nub. 863, 1172, 1325, 1506. Boiss.]

[Προαναφωνητής, ὁ, Qui ante declarat, prædicit. Pseudo-Chrys. Serm. 13, vol. 7, p. 278, 11. Seager.]

[Προαναφωνητικός, ή, όν, Ante declarans. Eust. p. 1941, 63; 1967, 37. ‖ Adverb. Προαναφωνητικῶς, id. p. 129, 36; 1902, 30.]

[Προαναχαλάω, Ante relaxo. Oribas. p. 332 ed. Matth.]

[Προαναχρησμῳδέω, Prænuntio. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 192.]

[Προαναχρόνομαι, Ante tempus egero. Synes. De prov. p. 64, 14 Krabing. : Προαναχρονοῦντες. Hase.]

[Προαναχωρέω, Ante recedo. Dio Cass. 49, 7; 54, 30.]

Προαναχώρησις, εως, ἡ, Recessio s. Discessus qui ante fit; Prior recessio, discessus. [Thuc. 4, 128.]

[Προαναψηφίζομαι, Prius decerno. Joseph. A. J. 18, 8, 2 : Διακονεῖσθαι τοῖς ἐκείνῳ προανεψηφισμένοις.]

[Πρόανδρος, ὁ, Proander, Ætolus. Polyb. 28, 4, 3.]

[Προανειπεῖν, Ante edicere. Philostorg. H. E. 7, 14. Struv.]

[Προανείργω, Prius arceo, removeo. Athenag. De resurrect. p. 50=323, D : Προανείργειν ὁπόσον ἐμποδὼν ἦν καὶ πρόσαντες.]

[Προανέλκω, Ante sursum attraho. Plut. Mor. p. 905, C : Προανελκομένης ὑπὸ τῆς καθάρσεως τῆς μήτρας.]

[Προανεννόητος, ὁ, ἡ, Intelligentiam superans. Epiphan. vol. 1, p. 212, D : Πρὸ πάντων προαρχὴ καὶ πρ. et p. 259, C. « Iren. 1, 5, 2, p. 5 Gr. » Routh.]

[Προανέρχομαι, Ante ascendo. Aristot. Meteor. 2, 2.]

[Προάνεσις, Remissio præcedens. Galen. vol. 6, p. 736, 13. Hase.]

[Προανευρόω, Ante enervo. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 199, 8 : Προανευρώσας τοῖς δείμασιν. Edit. προανανευρώσας. Hase.]

[Προανευρύνω, Ante dilato. Antyllus Oribasii p. 188 ed. Mai. Osann.]

[Προανευφημέω, Ante faustis ominibus prosequor. Method. p. 410.]

Προανέχω, Prior attollo s. elevo : unde προανέχων, quod Hesych., [Phot.] et Suid. exp. προανατείνων. [Joseph. B. J. 5, 5, 6 : Βωμὸς ... κερατοειδεῖς προανέχων γωνίας.] Exp. et neutr. Promineo. [Sic ap. Joseph. B. J. 5, 4, 4 : Τὸ τεῖχος ... τοῦ λόφου καθάπερ κορυφῆς τις ὑψηλοτέρα προανεῖχεν εἰς τριάκοντα πήχεις· 2, 14, 1 : Αὐτὸς ὥσπερ ἀρχιλῃστὴς ἢ τύραννος προανεῖχεν ἐκ τοῦ λόχου· 4, 7, 2 : Τῇ προανεχούσῃ πόλει· ubi codex unus προανισχούσῃ. Clem. Al. p. 345 : Μηδεὶς καυχάσθω ἐν ἀνθρωπίνῃ προανέχων διανοίᾳ. ‖ Προανίσχω, idem. Joseph. B. J. 3, 3, 5 : Κληρουχία ... προανίσχουσα τῆς περιοίκου πάσης ὥσπερ ἡ κεφαλὴ σώματος. « Synes. p. 18. » Wakef. Cleomed. Doctr. circ. p. 22, 16 Bak. : Ὅταν δὲ προανίσχῃ τοῦ αὐτοῦ (ante solum). Hase. Plut. Mor. p. 427, E : Τὰ πολυμερῆ φθάνειν προανίσχοντα ταῖς γενέσεσιν ἐκ τῆς ὕλης, Ortum ante capere.]

Προανθέω, Ante alia floreo, Flore prævenio, Præfloreo, ut Plin., Præflorent talia et prægerminant. [Theophr. C. Pl. 1, 14, 2; 1, 13, 12. Philo vol. 1, p. 602, 50 : Προβλαστάνει καὶ προανθεῖ. Plut. Mor. p. 377, C. Hesych. s. v. Κύτταροι. Schol. Aristoph. Vesp. 1106. « Schol. Pind. Nem. 5, 10 : Προανθεῖ πρῶτον, εἶτα ὀπώρα γίνεται. » Boiss. Id. Nem. 6, 104 : Διὰ τὸ προηνθηκέναι τὰς τρίχας.]

[Προάνθησις, εως, ἡ, Primus flos. Hesych. s. v. Κύτταροι. Schol. Aristoph. Pac. 198, Thesm. 523.]

[Προανθρακόω, Ante in carbones converto. Nicet. Eugen. 4, 402 : Ὡς ἐξ ἐκείνων τῶν προηνθρακωμένων καὶ λύχνον ἀθρόον ἐξανάψαι τις θέλων. Boiss.]

[Προανιχνέω, Leo Imper. Hom. 8 init. Boiss.]

[Προανίπταμαι.] Προανίπτημι et Συνανίπταμαι, Ante in altum evolo, Simul in altum evolo, volo. Gregor. : Ὥσπερ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προανιπτᾶσι συναναπτὰν, καὶ οὐδὲ νῦν ἔτι λήγει συνανιπτάμενον.

[Προανίστημι, Erigo præ. Joseph. B. J. 3, 7, 10 : Δρυφάκτους ... προανίστησι τῶν τεκτόνων, ἐφ' οἷς ἀσφαλῶς ἐργαζόμενοι κτλ. Et forma media 5, 3, 2 : Καταβαλόντες παντὸς ἕρκους καὶ περιφράγματος, ὅσα κήπων προανεστήσαντο καὶ δένδρων οἱ οἰκήτορες.] Προανίσταμαι, Prior exurgo, Ante alios surgo vel exurgo, Surgendo alios prævenio s. præverto. Pollux [3, 146], ex Strattide comico : Τί δῆτ' [ποθ'] ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι; [Προαναστῆναι περὶ τὸν ὄρθρον, Pollux 1, 71.]

[Προανιστορέω, Antea percontor s. inquiro. Justin. Mart. Dial. p. 217, 30 : Προανιστορημένων· et p. 418, 26. Id. p. 286, 2 : Προανιστόρησα. Scott. Id. p. 361, B : Τὰ προανιστορημένα ὑπ' ἐμοῦ. Hase.]

[Προανίσχω. V. Προανέχω.]

[Προανοίγω, Ante aperio. Plut. Mor. p. 36, D, ubi alii libri προσανοίγει. Andr. Cret. p. 17, 292. Kall. Προανοίγνυμι, Theodoret. vol. 1, p. 591. Wakef.]

[Προανούσιος, ὁ, ἡ, Qui ante substantiam et ipse non substantialis est. Synes. Hymn. 2, 72; 3, 152.]

[Προαντανίσχω, Ante contra exorior. Eustath. Opusc. p. 353, 87 : Τὴν πρόδρομόν σοι τῶν ὀπωρῶν ἀπέσταλκα ... προαντανίσχει δὲ τῶν ἄλλων οἷα δή τις ὁδηγὸς ἐκείνοις δεικνυμένη καὶ προδιανοίουσα τὴν εἰς τὸν βίον ὁδόν. Ubi sensus προανίσχει potius postulare videtur.]

[Προάντλησις vitiose pro προσάντλησις, quod v.]

Προανεγείρω. Procl. in Tim. 68.

Προανύτω [vel Προανύω], ύσω, Ante vel Citius perficio. Xen. Cyrop. 2 [4, 5, 22] : Οὕτω γὰρ ὁρμωμένους εἰκὸς πλέον προανύτειν ὧν χρῄζομεν. [Schol. Plat. Leg. 1 init. p. 445 : Ὁ Ἀθηναῖος ξένος ἐν τοῖς τῶν Νόμων λέγει ὅτι ἤδη αὐτῷ δύο πολιτεῖαι προηνύσθησαν. Sext. Emp. p. 458 : Τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος· 674 : Τὴν προανυσθεῖσαν ζήτησιν. Iambl. De myst. c. 18, p. 83 : Τοῦ προανυσθέντος ἀγῶνος. Schol. Aristoph. Eq. 1053 : Τὰ ἐν Πύλῳ, ἃ Δημοσθένης προήνυσεν. Theodor. Stud. p. 429, B : Τῶν προηνυσμένων πόνων καὶ ἱδρώτων. Ἀρχὰς προηνυμένας (i. e. προηνυσμένας) duo codd. ap. Dionys. Art. rhet. 5, 4, ubi vulgo προηγουμένας. De tempore ante exacto, τοῦ προανυσθέντος ἔτους ap. Polluc. 1, 56.]

[Προαπαγγέλλω, Prænuntio. Ezech. 33, 9 : Σὺ δὲ ἐὰν προαπαγγείλῃς τῷ ἀσεβεῖ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἀποστρέψαι ἀπ' αὐτῆς, ubi al. προαναγγείλῃς. Dio Cass. 59, 21 : Οὐ μέντοι καὶ ἄντικρυς τὴν ἔξοδον προαπήγγειλαν. « Basil. t. 1, p. 108, A : Τί προαπαγγέλλεις τὸν θάνατον; » Hase.]

[Προαπαγορεύω, Prius deficio, Deficio viribus ante rem perfectam. Pollux 5, 18, de adjutoribus venatoris : Ἄγρυπνος, μὴ προαποκάμνων, μὴ προαπαγορεύων, μὴ πρὶν ἑλεῖν ἐνδιδούς. Lucian. De gymnasiis c. 37 : Ὡς μὴ ... μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἤ του ἄλλου δυσχεροῦς· ubi var. lect. μηδ' ἀπαγορεύοιεν. Isocr. p. 322, A : Νῦν δέ με τὸ γῆρας ποιεῖ προαπαγορεύειν. ‖ Renuntio. Joseph. A. J. 15, 7, 10 : Τήν τε συμβίωσιν προαπηγόρευσε, καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἡρώδην ἔλεγεν ὑπὸ τῆς εἰς ἐκεῖνον εὐνοίας ἀποστῆναι τἀνδρός. « Athanas. vol. 1, p. 396. » Kall. Προαπαγορεύομαι, Theod. Prodr. Epigr. p. 88. Boiss.]

[Προαπάγχομαι, Ante suspendo me. Dio Cass. 77, 20 : Καὶ ὅτι τῶν συνόντων τις καὶ συγκατηγορουμένων αὐτῷ προαπήγξατο.]

[Προαπαίρω, Prius abeo, Ante castra moveo. Dio Cass. 36, 31; 41, 6. « Prius discedo, Liban. p. 33. » Wakef. Basil. t. 2, p. 1124, D : Θᾶττον προαπῆραν ἡμῶν. Hase.]

[Προαπαιτέω, Prius expeto. Galen. vol. 14, p. 577, 4 : Τὸν μισθὸν προαπαιτῶν. Hase.]

[Προαπαλείφω, Ante deleo (e tabulis). Dio Cass. 43, 21 extr.]

[Προαπαλλάσσω s. Προαπαλλάττω, Ante dimitto, Ante removeo. Dio Cass. 44, 10 : Προαπαλλάξας (αὐτοὺς) ἐκ τῆς δημαρχίας· 67, 9 : Προαπαλλάξας τοὺς οἰκέτας· 37, 13 : Τοὺς παῖδας φαρμάκῳ προαπαλλάξας, i. e. interficiens. ‖ Προαπαλλάττομαι, Ante discedo (e vita). Dio Cass. 43, 11 : Προαπαλλαγῆναι πρὸ τῆς τοῦ Καίσαρος ἀφίξεως ἠθέλησε· et 58, 25, 28. Præter. ap. Diod. 18, 15 : Οἱ Αἰτωλοὶ πάντες προαπηλλαγότες ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν, Domum ante discesserant.]

Προαπαντάω, q. d. Præoccurro, Obviam præcurro. [Thucyd. 1, 69 : Πρότερον ... ἢ τὰ παρ' ὑμῶν ἀξίως προαπαντῆσαι· 4, 92. Joseph. A. J. 4, 4, 5, B. J. 3, 7, 31, p. 1139, 8; 5, 13, 5; Philo vol. 1, p. 429. Eidem vol. 2, p. 391, 45, restituit Mang. : Χάριτας ἐκ θεοῦ ... προαπαντῶσαι τοῖς δεομένοις, ubi vulgo προσαπ. Lucian. V. H. 1, 38, Dio Cassius locis multis. Themist. Or. 14, p. 183, B.]

[Προαπάντημα, τό, ex Olympiod. In Plat. Phædon. memorat Bekk. Anecd. p. 1413.]

Προαπάντησις, εως, ἡ, Obviam itio, qua prævenitur aliquis. [Favorin. p. 623, 2. Scott.] Est etiam προαπάντησις, ut in VV. LL. annotant, Quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est. [Zonæus in Walzii Rhett. vol. 8, p. 689 : Πρ. γίνεται, ὅταν δύο τινὰ θέντες πρὸς τὸ δεύτερον ἀπαντήσωμεν πρότερον, οἷον καλὸν παιδεία καὶ πλοῦτος, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν τὸ σῶμα κοσμεῖ, ἡ δὲ τὴν ψυχὴν καλλύνει. Similiter anon. ib. p. 712.]

[Προαπαντλέω, Ante perfundo. Hippiatr. p. 90 : Προαπάντλει τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὕδατι. Sic προαποβρέχειν dicitur. Paulo ante ἀπάντλει est, et προκαταντλεῖν p. 84. G. Dind.]

[Προαπαριθμέομαι, Ante percenseo. Jo. Cantacuz. Hist. 1, 2, p. 13 : Προαπαριθμησάμενος τὰ ἅγια ἐν οἷς ὤμνυεν. Boiss.]

[Προαπάρχομαι, Prius incipio. Actt. Conc. t. 3, col. 1124, 17 : Προαπηρξάμεθα. Hase.]

[Προαπαστράπτω, Ante fulguro s. corusco. Cyrill. Hier. Catech. 16, 8, p. 183. Kall.]

[Προαπατάω, Prius decipio. Greg. Nyss. t. 2, p. 516, C. Hase.]

Προαπαυδάω, Prius deficio, vel defatigor. [Erotian. p. 286 : Προαπαυδησάντων· προαναφωνησάντων (scrib. προαποφ— cum Foesio)· ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ κεκακωμένον τῆς δυνάμεως. Quæ gl. sumta est ex Hippocr. p. 67, G, ubi vulgo προεξαδυνατησάντων, quod ap. Galenum quoque legitur, sed codd. quidam cum antiqua consentiunt lectione Erotiani. Aretæus p. 100, 29 : Προαπηύδηκε ἐκ τῆς νούσου. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 440, 2 : Προαπαυδήσει τῆς νόσου ὁ κάμνων. Marc. Anton. 6, 29 : Αἰσχρόν ἐστι ... τὴν ψυχὴν προαπαυδᾶν. Plut. Mor. p. 783, E : Προαπαυδᾷ ... ὁ τῶν καλῶν ζῆλος.]

[Προαπαφρίζω, Prius despumo. Galen. vol. 10, p. 169 : Μέλι προαπηφρισμένον. Restituendum eidem vol. 6, p. 186, ubi προαφρίσαντα legitur, et fortasse Alex. Trall. 7, p. 338, ubi προαφρίσας. G. Dind.]

[Προαπειλέω, Ante minor. Joseph. B. J. 4, 6, 1. G. D. Onosander 14, p. 67. Boiss. Athanas. vol. 1, p. 40. Kall. Victor. Cat. in Jerem. t. 1, p. 804, B. Jo. Chrys. t. 6, p. 614, 23. Hase. Schol. Aristoph. Eq. 689. Passiv. Theodor. Stud. p. 396, D : Ἦν προαπειλούμενος σφόδρα πρὸς τοῦ ἀποδάγχου.]

[Προάπειμι, Ante abeo. Lucian. D. mort. 5, 1, Jov. trag. c. 52.]

Προαπειπεῖν, [Ante abdicare se. Dio Cass. 60, 15 : Στρατηγὸν προαπειπόντα τὴν ἀρχὴν ἀπέκτεινε. ‖ Prius deficere s. confici. Isocr. p. 404, A : Ἀλλ' ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, i. e. Senio confectus sum. De morte p. 78, C : Εἰ δὲ καὶ προαπεῖπον. Liban. vol. 1, p. 369, 15 : Πόλεως ἑστώσης πολλάκις αἱ γραφαὶ τῶν στηλῶν προαπεῖπον, Prius desierunt esse quam ipsa urbs. Id. vol. 4, p. 150, 13 : Οὔτε φωνὴ πάρεστί μοι λιμῷ προαπειρηκότι. Desperare, Himer. p. 642 : Ἐκεῖνος ... προαπεῖπεν ἢ τὸν τύραννον φιλανθρωπότερον ποιῆσαι. Futur. ap. Ælian. N. A. 14, 11 : Εἴ τις ὑπάρξαιτο τούτων διώκειν τινά, προαπερεῖ αὐτῷ ἵππος.] Quod et προαπείπασθαι. Unde ap. Pausan. Mess. [4, 5, 8] : Οὔτε προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, Neque prius renuntiata amicitia. [Id. ib. 4, 29, 5 : Ὁδοιπορίᾳ προαπειρηκότες. Interpr. : Ex itinere fessi. Hase.]

[Προαπεκφώνησις, εως, ἡ, var. lect. duorum codd. Paris. ap. Herodian. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 594, 14, pro προαναφώνησις.]

[Προαπελαύνω, Ante expello. Geopon. 15, 5 : Καπνῷ προαπελαύνειν τὰς μελίττας. Kall. Phot. Epist. p. 341, 41 : Προαπήλασαν. Hase.]

[Προαπελέγχω, Ante redarguo. Euseb. in Hier. ap. Philostr. p. 428.]

Προαπέρχομαι, Prior abeo s. discedo, Ante alios abeo. [Thucyd. 4, 125. Plato Leg. 12, p. 943, D : Ἐὰν οἴκαδε προαπέλθῃ τοῦ χρόνου. Demosth. p. 1158, 23 : Προαπελθόντων τῶν στρατιωτῶν. Lucian. D. mort. 11, 1; Dio Cass. 54, 5.] Item Prior decedo, Prior excedo ex hac vita. Gregor. in Maccab. Encom. [Or. 22, p. 400 fin. Boiss.], de matre septem illorum filiorum : Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτήν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι. [Liban. vol. 4, p. 1046, 6 : Οὐδὲν ἐγκώμιον τῆς πατρίδος προαπελθοῦσιν, Pro patria mortem obeuntibus. Valck. Id. vol. 2, p. 58 : Εἰ μὴ προαπῆλθε. Schol. Lucian. D. mort. 5, 1. Boiss. Basil. Prochir. p. 38, 9 Zachar. : Καὶ εἰ μὲν ἡ μήτηρ προαπέλθοι. Eunap. p. 93, 19 : Πολὺ προαπελθόντα τῆς ἐπιδημίας. Hase.] Προαπέρχομαι, Prius decedo, Præmorior. Ita VV. LL., sed perperam pro προαπέρχομαι.

[Προαπεχθάνομαι, Prior inimicum me gero. Demosth. p. 179, 11.]

[Προαπιδεῖν. V. Προπίς.]

[Προαπιρεῖ. V. Προαπειπεῖν.]

[Προαπηγέομαι. V. Προαφηγέομαι.]

[Προαπιστέω. Schol. Eur. Andr. 297 : Προηπιστήθη, ubi nunc ex aliis codd. correctum προιποῦσα ἠπιστήθη.]

[Προάπλωσις, εως, ἡ. Hesych. : Πρόθεσις, προαίρεσις, προάπλωσις.]

[Προαποβάλλω, Ante abjicio. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 181, 21. G. D. Cyrillus in Maji Auctt. vol. 10, p. 122. Osann. Pausan. 4, 7, 11 : Προαποβαλόντες τὸ φρόνημα. Hase.]

Προαποβρέχω, Prius irrigo et humecto, Galen. Ad Glauc. 1. [Oribas. p. 296 ed. Matth. Προαποβραχέντα Geopon. 14, 9, 5. Restituendum Hippiatr. p. 170, ubi προαποβρεχέσθω δξει ὁ τόπος legitur. G. Dind.]

[Προαποβύω, Ante obturo. Schneid.]

[Προαπογεύομαι, Ante degusto. Joseph. B. J. 7, 5, 4: Τροφῆς προαπογεύονται.]

[Προαπογινώσκω, Ante despero. Galen. vol. 8, p. 105: Μὴ προαπογινώσκων τῆς τῶν ζητουμένων εὑρέσεως· 595: Οὐ προαπογινώσκοντες ἃ ἐν ἀρχῇ φαίνεται δυσδιάγνωστα. G. Dind.]

[Προαπογλυκαίνω, Prius dulcem reddo. Rufus p. 79: Πρ. τοὺς ὀρόβους. Codex προαπογλυκαίνειν, quod correxit Matthæi.]

[Προαπογράφομαι, Prius describo. Ptol. Geogr. p. 100, 27 Wilberg.: Τὰς βορειοτέρας προαπογραφόμενοι τῶν χωρῶν. Hase.]

[Προαποδείκνυμι, Prius demonstro, indico. Isocr. p. 29, B: Τούτων προαποδειχθέντων. Dionys. Art. rhet. 10, 18: Τῶν προαποδεδειγμένων πραγμάτων. Sext. Emp. p. 525: Προαποδειχθῆναι τὸ γένος. Joseph. A. J. 17, 5, 4. C. Apion. 2, 2. Schol. Eur. Hipp. 5; schol. Hom. Il. Ξ, 121; Synes. p. 95. Forma media, Appian. Civ. 5, 41: Τοιάδε ἀλλήλοις ἀπό τε τῆς στολῆς καὶ τῶν σχημάτων προαπεδείκνυντο. ‖ Ante designo. Dio Cass. 52, 42: Ὅτι προαποδεδειγμένοι οὐκ ἠδυνήθησαν ... ὑπατεῦσαι· et 59, 7, 9, 24.]

[Προαπόδειξις, ἡ, Prævia demonstratio. Clem. Alex. Str. 2, 6, 27. Hase.]

[Προαποδέχομαι, Ante accipio, excipio. Leontius in Maji Coll. Vat. vol. 9, p. 521. Osann.]

[Προαποδημέω, Prius peregre abeo. Schneider.]

[Προαποδίδωμι, Prius reddo. Nicephori patr. Cp. Disp. cum Leone Armeno e Theod. Grapto p. 176 Combef. Boiss. Προαποδιδόναι dicuntur Longino De subl. c. 41 auditores, quum ex protasi apodosin divinant et antequam orator dixerit, oratorem antevertunt. Hoc fieri solet, quum nimis numerosa oratio est et definitis fere rhythmis incedit, quam τὴν βάσιν ῥυθμοῦ appellat. Ernest. Lex. rhet. ‖ Prius trado. Sext. Emp. p. 379: Ταῦτα περὶ τῆς ἀληθείας κατά τινας προαποδόντες· 298: Προαποδέδοται ἡμῖν τὸ κεφάλαιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς γραμματικούς. Apollon. De synt. p. 83, 1: Ἡ προαποδιδομένη ἀνθυπαγωγή. « Dionys. Areop. Cœl. hier. c. 13, p. 68, 6. » Boiss.]

[Προαποδότης, ὁ, Prior venditor. Inscr. Naupact. ap. Bœckh. vol. 1, p. 857, n. 1756, 6. Franz. El. epigr. gr. p. 240, n. 95, 6. Hase.]

[Προαποδύομαι, Prius exuo. Eumath. p. 62: Προαπεδύσατο χιτῶνα. Improprie Clem. Alex. Str. p. 569: Προαποδυόμενος τὰ πάθη.]

[Προαποζεννύω, Ante ebullire facio, fervefacio. Alex. Trall. 7, p. 374. Id. 10, p. 567: Προαποζεννύειν ὄνηθα πλείονα. Struv. Galen. vol. 6, p. 623, 6: Ὅταν ἐν ὕδατι προαποζεσθῶσιν. Id. vol. 19, p. 714, 6: Προαπεζεσμένον ἐν τῷ ἐλαίῳ, Præcoctum. Hase. Oribas. p. 57 ed. Matth.: Καινὴν χύτραν προαπεζεσμένην ἠρέμα.]

[Προαποθεσπίζω, Ante vaticinor. Photius in Maji Coll. Vat. vol. 1, p. 200. Osann.]

Προαποθνήσκω, Præmorior, Ante morior. [Plato Symp. p. 208, D: Προαποθανεῖν Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων.] Xen. [Cyrop. 3, 1, 25]: Ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου. [Polyb. 3, 12, 4; Joseph. B. J. 3, 8, 5, p. 1143, 47. « Philo p. 990, A; Aret. p. 79, 15. » Hemst. Lucian. D. mort. 6, 3; 11, 1; Dio Cass. 55, 10, p. 782, 96.]

[Προαποθρηνέω, Ante lamentor. Plut. V. Pomp. c. 78. Cyrill. Hierosol. Catech. 13, 14.]

[Προαποικίζω, Ante deduco in coloniam. Appian. Civ. 2, 119: Τοὺς προαπῳκισμένους.]

[Προαποίχομαι, Prior discessi. Novella Leon. Chaz. ap. Zachar. Jur. græcorom. del. p. 111, 3: Προαπεχομένης τῆς αὐτῶν μητρός. Hase.]

[Προαποκαθαίρω, Ante expurgo s. abstergo. Euseb. Hist. Eccl. 10, 4, p. 380=311, 472.]

[Προαποκαλύπτω, Ante detego, revelo. Joann. Chrys. vol. 2, p. 202. Scott. Id. vol. 7, p. 345, A. G. Dindorf.]

[Προαποκάμνω, Ante defatigor, desisto. Pollux 5, 18. Plato Euthyphr. p. 11, E: Μὴ προαποκάμῃς. Plut. V. Marii c. 36: Μὴ προαποκάμνειν τῆς τελευταίας ἐλπίδος. Lucian. Rhet. præc. c. 9. Joann. Act. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 148, 12; 153, 31; 187, 3.]

[Προαπόκειμαι, Ante depositus sum, asservor. Basil. M. vol. 3, p. 205; Synes. p. 257, A. « Nectar. Hom. p. 7 ed. Par. 1554. » Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 892, D. Euseb. Dem. ev. p. 378, D. Hase. Eustath. Opusc. p. 159, 80: Τὰ ἐν τῇ ψυχῇ προαποκείμενα.]

[Προαποκείρω, Ante detondeo. Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 18. Boiss.]

[Προαποκινδυνεύω, Ante periculum facio. Dio Cass. 50, 19: Τῷ πεζῷ προαποκινδυνεῦσαι.]

[Προαποκλείω, Ante præcludo. Appian. Civ. 4, 77: Τῶν φυλάκων τὰς πύλας προαποκλεισάντων. Themist. Or. 7, p. 92, C: Ταύτην τὴν ... ποικίλην τραγῳδίαν μακρῷ μὲν ἔτι μέλλουσαν προαπέκλεισας τῆς ἐξόδου.]

[Προαποκληρόω, Ante sortior. Lucian. Bis accus. c. 14: Τοῖς προαποκεκληρωμένοις, De quibus modo sortiti sumus.]

[Προαποκλίνω, Ante declino. Antioch. De cogit. p. 1154, E. Hase.]

[Προαποκλύζω, Prius abluo. Galen. vol. 13, p. 249: Προαποκλυσθέντων τῶν ἑλκῶν. G. Dind.]

Προαποκόπτω, Præcido. [Joseph. B. J. 4, 4, 4: Τὰ καιριώτατα τῆς προδοσίας μέρη προαπέκοψαν.]

[Προαποκρίνω, Ante separo. Προαποκεκριμένος Aristeas De LXX Intt. p. 124 ed. Havercamp.]

[Προαποκρούομαι, Ante propulso. Synes. De insomn. p. 146, A.]

[Προαποκτείνω, Ante occido. Joseph. A. J. 20, 2, 3; Lucian. Catapl. c. 8; Dio Cass. 54, 9 et 24. « Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 5. » Boiss.]

[Προαποκτίννυμι, idem. Philostr. V. Apoll. p. 305; Dio Cass. 59, 18.]

[Προαπολαμβάνω, Prius accipio. Inc. Sam. 1, 2, 29. Schleusn. Prælibo, Origen. C. Cels. 7, p. 334.]

[Προαπολαύω, Ante fruor. Plut. V. Æm. Pauli 30; Clem. Alex. Strom. p. 487. « Greg. Naz. Or. 11, p. 187. » Strong.]

[Προαπολείπω, Ante relinquo. Aristot. H. A. 9, 7: Οὐ προαπολείπουσι τὴν κοινωνίαν, πλὴν ἐὰν ... Alcidam. p. 86, 11 ed. Reisk.: Βουλομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ἀκροᾶσθαι προαπολείπουσι τοὺς λόγους. Plut. Mor. p. 74, E: Τοὺς νουθετοῦντας προαπολείπειν· 351, D: Τῇ γνώσει μὴ προαπολιπεῖν τὰ γινόμενα· 444, B: Ὑπερβάλλοντες τὸ μέτρον ἢ προαπολείποντες. Eunap. p. 55: Σὺ δὲ προαπολείψεις ἐμέ. ‖ Ante deficio, desisto. Antiphon p. 140, 28: Ἔτι γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἰσχύοντος ἡ ψυχὴ προαπολείπει. Hippocr. p. 611, 15: Ἢν δὲ ὕδερος ἐν τῇσι μήτρῃσι ἐγγένηται, ... πονηρὰ γίνεται καὶ προαπολείπει. Pausan. 2, 1, 5: Προαπέλιπε (var. lect. —λειπε) διορύσσειν Ἰσθμόν. Forma media Plut. Mor. p. 1078, F: Τὸ μὲν προαπολείπεται τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι, τὸ δὲ ... περίεστι.]

[Προαπολεπίζω, Ante decortico. Diosc. 2, 129. Hase.]

[Προαπολήγω, Prius desino. Marc. Anton. 3, 1.]

Προαπόλλυμι, Perdo ante. Pass. Προαπόλλυμαι, Pereo ante. [Hippocr. p. 522, 20: Προαπόλλυται ὑπὸ ἀσθενείης. Plato Phæd. p. 91, D: Μὴ ἡ ψυχὴ προαπολλύηται· Rep. 6, p. 496, D: Προαπολόμενος.] Xen. Apol. [27.] Et ap. [Demosth. p. 50, 24: Προαπολωλεν ἐφ' ὃ ἐπλέομεν·] Philostr. Heroic., Προαπολωλὰ σου. [Dio Cass. 49, 21; 51, 17, προαπώλλυτο.]

[Προαπολογέομαι, Ante respondeo. Origen. C. Cels. 2, p. 61. Seager.]

[Προαπολύομαι, Ante diluo. Clem. Al. p. 325: Ἡ γραφὴ ... τὰ ἐμποδὼν ἱστάμενα τῇ ἀκολουθίᾳ προαπολυομένη. « Προαπολύεσθαι dicitur sententia gravis et offensioni obnoxia, si orator eam prævia correctione mitigat, quod fit figuris προδιορθώσεως, προθεραπεία: etc.; vid. Alexandr. Περὶ σχημ. p. 577. » Ernest. Lex. rhet.]

[Προαπονέμω, Ante alios tribuo. Phot. Epist. p. 364, 20. Hase.]

[Προαπονίπτω, Prius abluo. Galen. vol. 14, p. 382, 15 ed. Kühn.: Προαπονίπτου οἴνῳ μυρσίνῳ. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 126, 132.]

[Προαποντρόω. V. Προακεντρόω.]

[Προαποξηραίνω, Ante exsicco. Hippocr. p. 453, 46: Προαπεξηρασμένης ὁ πλεύμων.]

[Προαποξυρέω, Ante detondeo. Oribas. p. 276: Ἢν προαποξυρῇ τὴν κεφαλήν. Codex προσαποξηρῇ, quod correxit Matthæi.]

[Προαποξύω, Ante derado. Diosc. Parab. 1, 175. Angl. Galen. vol. 2, p. 351, 10: Προαπέξυε πρὶν ἀφιέσθαι τὸν θυόμενον. Id. ib. p. 686, 13: Προαπεξυσμένου τοῦ περιοστίου. Hase.]

[Προαποπειράομαι, Ante experior, periculum facio. Clem. Al. p. 999: Ἐπεὶ καὶ οἱ νεοττοὶ προαποπειρῶνται τοῦ πετάσαι ἐπὶ τῆς καλιᾶς γυμνάσαντες τὰ πτερά. Nam sic recte correctum est pro προσαπο—.]

Προαποπέμπω, Ante dimitto: al. Præmitto. [Thuc. 3, 25; Dio Cass. 60, 34. Medio Xen. Cyrop. 4, 2, 29: Τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτός.]

[Προαποπεραίνω, Ante perficio. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 219.]

Προαποπίπτω, Ante decido, Prædeciduus sum. Vide Πρόπτωτος, una cum verbali Προαπόπτωτος.

[Προαποπλύνω, Prius abluo. Alex. Trall. 2, p. 126, 160; Hippiatr. p. 90, 242. « Athanas. vol. 1, p. 81. » Kall.]

[Προαποπνίγω, Ante suffoco. Æsop. Fab. 27, p. 294 Cor. Boiss.]

[Προαπόπτωτος.] Πρόπτωτος, ὁ, ἡ, Prociduus, ut πρόπτωσις est Procidentia. Apud Theophr. προπτώτους reponunt nonnulli, ubi vulg. edd. habent προαπτώτους, H. Pl. 3, 6 [3, 8]: Τὸν κύτταρον τὸν πιτύϊνον ὅμοιον καὶ ἀνάλογον εἶναι τοῖς προαπτώτοις ἐρινεοῖς. Ego vero dico potius leg. esse προαποπτώτοις [ut nunc ex cod. Urb. legitur], Decidentibus ante tempus, Defluentibus antequam maturescant, q. d. Prædeciduis: nisi malis cum Gaza Præciduis, præsertim quum in eod. libro pro eodem dicat προαποπίπτουσι: c. 8 [7, 3]: Τὰ ἐρινὰ τὰ προαποπίπτοντα. Et mox, Ἡ πεύκη φέρει τὸν προαποπίπτοντα κύτταρον. At Prociduus Plinio aliud est, quum dixit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus prociduus.

Προαπορέω, Prior dubito, quæro, dubitabundus disputo. Bud. p. 329, quum ἀπορῶ significare dixisset Disputo et philosophantis more inquiro, subjungit ex Aristot. Meteor. [1, 13]: Περὶ δ' ἀνέμων καὶ πάντων πνευμάτων λέγωμεν, πρῶτον καὶ περὶ τούτων προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, cum hac interpret.: Prius de iis nobiscum ipsi disputantes et addubitabunde disceptantes, antequam quippiam constituamus. [Metaphys. 2, 1: Τὸ τέλος τοῖς καλῶς προηπορηκόσι δῆλον. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 175, 25. Passiv. Plato Tim. p. 49, B: Διότι προαπορηθῆναι περὶ πυρὸς ... ἀναγκαῖον. Sext. Emp. p. 423: Ὡς τούτου προαπορηθέντος. Προηπορημένα idem p. 481, 615, 633, al.] At Προαπορίζω, quod in VV. LL. legitur, mendosum est.

Προαπορρέω, Prius defluo vel effluo.

[Προαπορρίπτω, Prius abjicio. Dio Cass. 56, 14: Προαπορρίψαντες τὰ ὅπλα, ὥστε κουφίζειν.]

[Προαπορρύπτω, Ante abstergo. Oribas. p. 64 ed. Matth.: Προαπορρύψας· 321: Προαπορρυφθέντων τῶν ἑλκῶν.]

[Προαποσαρκόω, Ante in carnem concrescere facio. Greg. Nyss. p. 227 Zacagn. Routh.]

[Προαποσβέννυμι, Ante exstinguo. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 459, 4. Metaph. Marc. Anton. 12, 15: Ἡ ἐν σοὶ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη προαποσβέσεται· et 3, 1. ‖ Προαποσβέννυμαι, Ante exstinguor, i. e. morior. Dio Cass. 55, 11, vol. 3, p. 364, 35 ed. Sturz.: Ὁ Λούκιος ἐν Μασσαλίᾳ προαπέσβη.]

[Προαποσημαίνω, Ante significo. Basil. M. vol. 3, p. 26. Var. lect. ap. Joseph. A. J. 18, 4, 4, ubi libri plerique προσεσήμαινεν.]

[Προαποσκευάζομαι, Ante projicio. Greg. Nyss. t. 2, p. 1063, C. Hase.]

Προαποσμήχω, Ante detergo. [Galen. vol. 13, p. 467; Oribas. p. 303 ed. Matth.; Hippiatr. p. 167, 187, 210; Geopon. 18, 15, 4. G. D.]: unde partic. προαποσμηχθείς [ap. Diosc. 1, 144. Boiss.]

[Προαποσπάω, Ante abstraho. Dio Cass. 54, 31: Προαποσπάσας ἐκείνου τὴν γυναῖκα.]

[Προαποσταυρόω, Vallo ante occludo. Schol. Thuc. 6, 99: Προαποσταυρώσειν τὰ βάσιμα τῶν Ἀθηναίων.]

Προαποστέλλω, Ante emitto, Præmitto, i. q. προαποπέμπω. [Demosth. p. 392, 15: Κήρυκα προαπεστάλκατε.] Unde ap. Dem. [Thucyd. 3, 5], προαπεστάλκεσαν, Præmissi sunt; et προαποσταλείς, Præmissus. [Thucyd. 3, 112; Polyb. 3, 45, 1; Joseph. A. J. 18, 6, 1. Plut. V. Marc. c. 13: Προαπεσταλμένη δύναμις.]

[Προαποστερέω, Ante privo, Epiphan. vol. 1, p. 217.]

[Προαποσφάζω, Ante macto s. interficio. Lucian. Quom. hist. scr. c. 26: Τὸν συγγραφέα προαποσφάξας. Dio Cass. 65, 10: Ἑαυτὸν προαπέσφαξε.]

[Προαποτάσσομαι, Ante finem impono, Ante valedico. Philo vol. 2, p. 326: Τῷ βίῳ προαπετάξαντο ξίφεσιν, ἢ φαρμάκοις, ἢ ἀγχόναις.]

[Προαποτειχίζω, Ante muro obstruo. Metaph. Phot. Epist. 248, p. 381 med.: Προαποτειχίζεται τῇ περιτομῇ καὶ τοῦτο τὸ δύσφημον. Boiss. Jo. Chrys. t. 2, p. 724, B ed. Par. alt.: Προαποτειχίσαντας τοῖς πολεμίοις τὴν ἔφοδον. Hase.]

[Προαποτέλεσμα, τό, Effectus (stellarum), Eventus. Proclus Paraphr. Ptol. p. 114, 5; 160, 30. Hase.]

[Προαποτελεσματικός, ή, όν, Ante docens effectus (stellarum). Proclus Paraphr. Ptol. 1, 2, p. 10; 2, 5, p. 109.]

[Προαποτελέω, Ante absolvo, efficio. Nicephorus Blemmydes in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 662. Osann.]

Προαποτέμνω, i. q. προαποκόπτω, Præcido. [Dio Cass. 59, 10.]

[Προαποτήκω, Prius eliquo. Galen. vol. 14, p. 268, 9: Τὴν ῥητίνην προαποτήξας. Hase.]

[Προαποτίθημι, Ante repono s. recondo. Basil. Hom. De jejun. p. 130. Boiss. Forma media Joann. Chrys. In Genes. hom. 2, vol. 1, p. 10, 31: Πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν πολλὴν ἑαυτοῖς προαποτίθεσθαι τὴν παρρησίαν. Seager. Id. vol. 1, p. 1071, 22; vol. 2, p. 149, 42. Scott. Plut. Mor. p. 856, D: Τὸ κακόηθες εἰς πίστιν ὧν ψέγει προαποτίθεται τὸν ἔπαινον, Laude ante defungitur. Wyttenb.]

[Προαποτίκτω, Ante partum depono. Aristot. H. A. 5, 27: Αἱ δὲ λειμώνιαι ἀράχναι προαποτίκτουσιν εἰς ἀράχνιον.]

[Προαποτρέπω, Ante averto. Forma media Xen. Anab. 6, 3, 31: Προαπετράποντο διώκοντες. Dio Cass. 47, 36 extr.: Πρὸς τὸν Σέξτον προαπετράπετο, Ante se converterat.]

[Προαποτυγχάνω, Voto ante excido. Schol. Hom. Il. I, 223: Προαποτυχόντων τῶν οἰκείων αὐτοῦ.]

[Προαποτυπόομαι, Ante effingo. Basil. M. vol. 3, p. 27, B.]

[Προαποφαίνω, Ante declaro. Appian. Civ. 2, 127: Χρὴ ... Καίσαρα τύραννον προαποφαίνειν. Plut. Mor. p. 1146, C: Τὴν μουσικὴν δύναμιν διὰ τούτων προαπέφηνας ἡμῖν. Forma media Plato Hipp. maj. p. 288, D: Ἔγωγε προαποφαίνομαι· Prot. p. 340, B: Σὺ προαποφῆναι τὴν σὴν γνώμην. Plut. V. Marii c. 29: Προαποφαίνεσθαι καθάπαξ εἰς πρᾶγμα τηλικοῦτον, i. e. Sententiam ferre ante cognitionem. « Euseb. Eclog. Proph. p. 72, 7: Τηλικαῦτα κατ' αὐτῶν προαποφηναμένη ἡ προφητεία. » Boiss.]

[Προαπόφημι, Ante nego. Aristot. Soph. elench. c. 19: Οὐκ ἀνάγκη προαποφῆσαι τὸ διττόν.]

[Προαποφθέγγομαι, Prædico. Joseph. A. J. 17, 6, 1: Οἷς ταῦτα προαποφθέγγεσθαι σοφίᾳ προὔκειτο. G. Dind.]

[« Προαποφθείρομαι, Præmorior, in Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Προαποφιμόω, Ante obturo. Athanas. vol. 2, p. 289. Kall.]

[Προαποφοιτάω, Ante (ex vita) discedo. Plut. Mor. p. 120, A: Ἐπὶ εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεφοίτησεν.]

[Προαποφωνέω. V. Προαπαυδάω.]

[Προαποχράομαι, Ante utor. Schol. Eurip. Hipp. 58: Προαποχρήσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ut ex cod. Flor. correctum pro προσαποχρ. ‖ Ante interficio. Anon. ap. Suid. s. v. Διέρρηξαν: Ἑαυτὸν προαπεχρήσατο. Dio Cass. Exc. p. 31, 51; l. 57, 15.]

[Προαποχωρέω, Ante discedo s. recedo. Thuc. 4, 90: Τὸ στρατόπεδον προαπεχώρησεν ἀπὸ τοῦ Δηλίου οἷον δέκα σταδίους. Dio Cass. Exc. p. 70, 26; l. 40, 33; 47, 27.]

[Προάπτω, Prius accendo. Heliod. Æth. 1, 12. Hase.]

[Προαπωθέω, Prius repello. Titus Bostr. In Luc. p. 771, E: Ἡ πάντας τοὺς ἐχθροὺς προαπωσαμένη. Hase.]

[Προαργέω, Ante otiosus sum. Joseph. B. J. 3, 5, 1 : Οὐ γὰρ αὐτοῖς ἀρχὴ τῶν ὅπλων ὁ πόλεμος, οὐδὲ ἐπὶ μόνας τὰς χρείας τὼ χεῖρε κινοῦσιν ἐν εἰρήνῃ προηργηκότες. Sic libri optimi : vulgo ἀπειρηκότες. G. Dind.]

[Προαρδεύω, Prius rigo. Clem. Alex. p. 326 : Καθάπερ γὰρ οἱ γεωργοὶ προαρδεύσαντες τὴν γῆν.]

[Προαρθρεμβολέω, Prius in pristinum articulum repono. Galen. vol. 18 part. 1, p. 772, 15 : Ἐπὶ μηροῦ προηρθρεμβοληκμένου. Hase.]

[Προαρθρόω, Ante articulo. Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 8, p. 93 (loco non integro). Boiss.]

Προαρίθμησις, εως, ἡ, Prænumeratio. [Philoth. Laud. pontif. p. 317, E. Hase.] Greg. Naz. [vol. 1, p. 604, C : Γελῶ σου τὰς πρ. καὶ τὰς ὑπαριθμήσεις.]

[Προαριστάω, Ante prandeo. Hippocr. p. 388, 53 : Προηριστήκεισαν. Polyæn. 3, 9, 53 ; Diog. L. 2, 139.]

[Προαριστεύω, Ante excello. Const. Manass. Chron. 1819 : Τοῦ προγόνου τοῦ προηριστευκότος Καίσαρος. Boisson.]

[Προαριστίδιος, ὁ, ἡ, Qui ante prandium est, Antemeridianus. Scylax p. 25 : Τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου μῆκός ἐστιν ἀπὸ στόματος εἰς τὸν μυχὸν πλοῦς πρ. (respondens 250 stadiis secundum Salmas. Exerc. Plin. p. 129.) Id. p. 55, 56.]

[Προαριστούρια. V. Προηρόσιος.]

[Προαρμόζω. V. Προαρτάω.]

[Πρόαρνα, τά, Proarna. Steph. Byz. : Πρ., πόλις Μηλιέων, οὐδετέρως. Οἱ οἰκήτορες Προάρνιοι.]

Πρόαρον, τό, Atticis dicitur κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κιρνῶσιν, Crater ligneus in quo vinum miscetur, Athen. 11, [p. 495, A] ex Pamphilo. [Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 411 (1). Hase.]

[Προαροτριάω, et Προαροτριόω, Ante aro. Schol. Aristoph. Pac. 1158 : Γύριμα· τὰ ἀροτριάματα παρὰ τὸ ἀροτριοῦν, τὰ προαροτριωμένα. Eustath. p. 831, 57 : Ὁ προαροτριωθεὶς τόπος.]

Προαρπαγή, ἡ, Præreptio.

Προαρπάζω, Præripio. [Præcipio, add. Gl. Plato Gorg. p. 454, C : Προαρπάζειν ἀλλήλων τὰ λεγόμενα. Lucian. Tim. c. 54 : Προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα. Πρ. τὴν πληγὴν Tox. c. 6 ; πρ. τὸν ἔρωτα D. mar. 13, 2 ; πρ. τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων Pro imag. c. 17. Joseph. A. J. 13, 5, 8 : Προαρπάζειν τὴν παρ' ὑμῶν δεδομένην δόξαν· 20, 7, 2 : Παιδὶ προαρπάσαι βουλομένη τὴν ἡγεμονίαν.] Gregor. in Macc. Encomio : Προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripientes cruciatus, tanquam thesauros. [Sext. Emp. p. 250, 7 : Προαρπάζων τὸ ζητούμενον, ὡς ὁμολογούμενον. Synes. p. 146, 6 : Προαρπάσαντα τὴν ἀπόλαυσιν. Hase.]

[Προαρραβωνίζομαι, Ante dato pignore confirmo. Euseb. Dem. ev. 5, p. 151 : Τοῖς θεοφιλέσι τὴν... σωτηρίαν... ἐξ ἐκείνου προαρραβωνιζόμενος. Suic. Idem V. C. 1, 3, p. 334.]

[Προαρρωστέω, Ante ægroto. Phot. Bibl. p. 150 (?).]

[Προαρτάω.] Προαρτῇ, Hesychio προαρμόζει, προτείνει. [Idem : Προήρτηται, κρέμαται.]

[Προάρτησις vitiose pro προσάρτησις, quod v.]

[Προάρτυσις, ἡ, Condimentum prius. Nil. Epist. p. 84, 20. Hase.]

[Προαρχή, ἡ, Primum principium. Irenæus p. 58, 60. Kall. Epiphan. vol. 1, p. 212, D : Ἔστι τις πρὸ πάντων προαρχή, προανεννόητος ἄρρητός τε καὶ ἀνονόμαστος, ἣν ἐγὼ μονότητα ἀριθμῶ· et similiter p. 259, C, ubi vitioso accentu προάρχην. G. Dind.]

[Προάρχιος, ὁ, ἡ, Qui est ante initium, ante creationem. Laudatio S. Panteleemonis p. 16 : Ὦ Χριστὲ σῶτερ, ὦ προάρχιον σέλας. Boiss. Georg. Pis. Hex. 1756 : Τὸ πρ. πέρας. Hase.]

[Πρόαρχος, ὁ, Procer. Const. Manass. Chron. 6169 : Τοὺς τῆς ἀρχῆς πρ. καὶ προβούλους.]

[Πρόαρχος, ὁ, Proarchus, n. pr. Anyte Anth. Pal. 7, 724.]

Προάρχω τῆς ἀδικίας, Prior injuriam facio, Injuriæ auctor sum, Phalar. [Epist. 13, p. 72. Joseph. A. J. 18, 10, 6 : Ὁπότε μὴ προάρξαντος ἀδικεῖν Ἀνιλαῖος ἄρξαιτο. G. D. « Hermes Pœmand. p. 3 ed. 1554. » Boiss. Forma media Athen. 9, p. 393, D : Μάχεται (cygnus) τῷ ἀετῷ, αὐτὸς μάχης μὴ προαρξάμενος.] ‖ Ante in imperio s. magistratu sum, Prius præsum. Προάρξας, Antecessor, Prædecessor, Gl. Dio Cass. 47, 21 : Ὁ προάρξας τῆς Μακεδονίας, Qui modo præfuerat Macedoniæ. Id. 57, 14 : Τοὺς προάρξαντας αὐτῶν, Eorum antecessores. 76, 5 : Μηδεμίαν ἄλλην ἀρχὴν προάρξας. ‖ Τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ap. Thucyd. 1, 58, schol. exp. οἱ προάρχοντες τῶν Λ., Supremi magistratus. Θυμέλης προάρχοντες Eustath. Opusc. p. 95, 92.]

[Προασθενέω, Ante viribus deficio. Schol. Thucyd. 2, 49, προέκαμνε exp. per προησθένει. G. Dind.]

[Προασιτέω, Ante inedia utor. Galen. vol. 14, p. 663, 18 : Ἡμέραις δύο προασιτήσαι. Hase.]

Προασκέω, Ante exerceo. [Isocr. p. 326, E : Ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ προασκήσαντες τοὺς ἐπιγιγνομένους. Aristot. Metaphys. 1, p. 993, 14 : Τὴν ἕξιν προήσκησαν ἡμῶν. Joseph. B. J. 4, 2, 1 : Τοὺς στρατιώτας καθάπερ ἀθλητὰς προήσκει τῶν ἀγώνων· 17, 13, 2 : Νεωτερισμοὺς προησκημένοι.] Aphthon. [Pass., Hierocles p. 212. Wakef. Med. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 119, 14 Dronk. : Ἄκρως προασκησάμενος· et p. 95, 6 : Προησκήσαντο. Hase.]

[Προάσκησις, εως, ἡ, Prævia exercitatio. Niceph. Blemmydes in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 666. Osann.]

Πρόασμα [Πρόᾳσμα], ατος, τό, Præcentio, ut Cic. et Gell., h. e. Cantus præludium s. proludium, Cantus præambulum, Id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαύλιον et προαύλημα dicitur ; in citharæ pulsatione προανάκρουσις et προκιθάρισμα. Theocriti schol. [1, 64] πρόασμα esse dicit illud, quod Idyllio 1 aliquoties repetitur a canente Thyrside, Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ', ἀοιδᾶς. [Nicet. Eugen. 6, 317. Const. Manass. Chron. 2648 : Ἀλλὰ γάρ τί μοι βούλεται τὸ πρόᾳσμα τοῦ λόγου. Boiss.]

[Προασμενίζω, i. q. seq. Euseb. Dem. ev. p. 508, C. Hase.]

[Προασπάζομαι, Ante amplector. Euseb. H. E. 8, 4, p. 295. Kall.]

Προασπίζω, Clypeo objecto protego, Propugno. [Pollux 7, 155.] Προασπίζω καὶ προΐσταμαι, inquit Bud., κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν, Sum inter principes et antesignanos. Herodian. [6, 2, 14] : Καὶ τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos, qui imperii fines tuentur. [Philostr. p. 699 : Ἀντίλοχον προασπίζοντα τοῦ πατρὸς Νέστορος. Aristid. vol. 1, p. 220 : Τούτων τῶν τειχῶν προασπίζουσιν. Dionys. A. R. 6, 93 : Οἱ προασπίσαντες τὸν Μάρκιον. Lucian. Zeux. c. 8 : Ἐπὶ μετώπου προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν. Joseph. Maccab. c. 6, p. 1398, 43 : Τὸν νόμον προασπίσαι. Heliodor. 3, 3 : Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν ἐπὶ θώρακα· 9, 14 : Ὑπὸ τοῖς ὁπλίταις προασπιζόμενοι.]

Προασπιστής et Προασπιστήρ, ὁ, Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init ; [Protector, Gl.] πρόμαχος, βοηθός, Hesych. [Dionys. A. R. 3, 14 : Τοὺς προασπιστάς. Altera forma Nonn. Dion. 20, 50 : Προασπιστῆρα τοκῆος· et Jo. c. 17, 34. G. D. Phot. Epist. p. 259, 28 : Τῆς ἀληθείας προασπισταί. Philo vol. 1, p. 638, 1 : Συμβούλου καὶ πρ. Hase.]

Προάστειον, τό, Suburbium, Suburbanum. [Herodot. 1, 78 ; 8, 129, et, ubi libri plerique omnes προαστείῳ, 3, 142. Thucyd. 2, 34 : Ἐπὶ τοῦ καλλίστου πρ. τῆς πόλεως. Plato Leg. 6, p. 759, A : Τῷ τῆς πόλεως περιβόλῳ καὶ προαστείῳ.] Xen. Hell. 3, [2, 26] : Τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια καλὰ ὄντα ἐλυμαίνετο. Sic Herodian. 8, [4, 22] : Τὰ προάστεια, καὶ εἴ τι τῶν πόλεων ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο. Idem 2, [7, 15] : Ἔν τε τῇ πόλει καὶ κατὰ τὰ προάστεια. Lucian. Hermot. [c. 24] : Ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ πρὸς ταῖς πύλαις. Rursum Herodian. 3, [4, 14] : Ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος, In quodam suburbio, s. suburbano. At Philo V. M. 1 : Ὁπόσοι τινὲς ἀνεφαίνοντο γῆς οἰκουμένης καὶ προάστεια χώρας, Suburbana regionis, metaph. Reperitur et Προάστιον, sine diphthongo metri causa [ut annotavit Suidas], ap. Soph. [El. 1431, et Eur. Alc. 836. Utrobique codices plerique προαστείου] et Epigr. [Polemonis Anth. Pal. 11, 38, ubi figurate dictum est : Προάστιον ἱερὸν ὀστέων ἐγκεφάλου. A prosæ orationis scriptoribus, quibus ipsis quoque passim intulerunt librarii, alienam hanc formam esse recte judicat Lobeck. Paralip. p. 253.

(Nullius enim momenti est quod Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 250, 29, Platoni eam tribuere videtur, Προάστειον· ει· πρὸ τοῦ ἄστεος γάρ. Προάστιον· ὁ Σοφοκλῆς ι, nisi Σοφοκλῆς scripsit.) Idem vitiosum accentum προαστείον ap. Themist. Or. 6, p. 82, A (adde Etym. Gud. p. 480, 24) notavit.] Apud Hesych. vero non προάστειον solum, sed et Προάστιον, ambo exp. πρὸ τῆς πόλεως. [Προάστιον corruptum ; προάστιον Albertus. Προάστειον, Prædium suburbanum, Justinian. Novell. 117, c. 15 : Ἐν προπίναις ἢ ἐν προαστείοις, aliaque ab Ducang. citati. Adde Eustath. Opusc. p. 357, 3 : Τοῖς τὸ πρ. αὐτοῦ διοικοῦσιν· 358, 72 : Πρ. τῷ μοναστηρίῳ προσῆκον τῷ τοιούτῳ χωρίῳ παράκειται.]

[Προάστιος, ία, ιον, Suburbanus. Steph. Byz. s. v. Ἄστυ : Ἀπὸ τοῦ ἄστεος τὸ ἀστίτης ... τοιγὰρ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προαστίτης· οὐ γὰρ παρὰ τὸ προάστιον (sic recte cod. Vratisl. pro προάστειον)· ἦν γὰρ ἂν προαστιεύς, ὡς Δουλίχιον Δουλιχιεύς, ἢ προάστιος, ὡς Βυζάντιον Βυζάντιος. Οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται προαστία γῆ ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους « Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας. »]

Προασφαλίζω, Præmunio. [Aretæus p. 101, 26 : Χρὴ τὴν κεφαλὴν προησφαλίσθαι τέγξεσι. Joseph. B. J. 6, 1, 4 : Τῷ μὴ προησφαλίσθαι πρὸς τὸ πτῶμα· A. J. 17, 5, 5 : Ἐλπίδα τὴν εἰσαῦθις γνώμῃ τοῦ πατρὸς καὶ γράμμασι προησφαλισμένος. Eustath. p. 52, 30 ; 1394, 2. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 245, D : Τὴν εἰρήνην κατεμπεδῶν καὶ προασφαλιζόμενος. Cyrill. Hieros. Catech. 15, 1, 4, 8.]

[Προασχολέω, Ante occupo. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 571, 25 : Οὐ γὰρ πρέπον τὴν βασιλικὴν ἀκοὴν ἐξωτερικοῖς καὶ εἰκαίοις προασχολεῖν. « Προασχολέομαι, Jo. Climac. Scala c. 28, p. 436, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 12, p. 38. » Boiss.]

[Προατενίζω, Ante intentis oculis contemplor. Fabricii Cod. pseudepigr. V. T. vol. 2, p. 79. Schleusn.]

[« Προατονέω, Ante invalidus et languidus sum, Actuar. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Προατυχέω, Ante mala patior. Diodor. ap. Phot. Bibl. p. 382, 19 : Ὁμοίαν τοῖς προητυχηκόσιν ἔσχε τοῦ βίου τὴν καταστροφήν.]

[Προαυδάω, Prædico, Denuntio. Forma contr. προαυδῶν ap. Aristoph. Av. 556 : Ἱερὸν πόλεμον προαυδᾶν αὐτῷ.]

[Προαυθεντέω, Ante dominor, Ante in imperio sum. Ducas Hist. Byz. p. 79, A : Ὁ προαυθεντεύσας.]

Προαυλέω, In tibiarum cantu prælude. Aristot. Rhet. 3, [14] : Καὶ γὰρ οἱ αὐληταί, ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ.

[Προαύλημα. V. Προαύλιον.]

[Προαυλία, ἡ, i. q. προαύλιον, Aulæ vestibulum. Etym. M. p. 689, 34 : Προμολή ἐστιν ἡ πρ. καὶ προέξοδος ἀπὸ τοῦ προμολεῖν καὶ προαυλίζεσθαι.]

[Προαυλίζομαι, Castra ante habeo. Appian. Hisp. c. 25 : Προηυλίζοντο τοῦ στρατοπέδου. Conf. Προαυλία.]

Προαύλιον, τό, Præludium in tibiarum cantu. [Προαύλια ap. Polluc. 4, 53. Plato Crat. p. 417, E : Καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομαυλῆσαι.] Aristot. Rhet. 3, [14] : Τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια (sic enim scrib.), sunt τὰ προαυλήματα, ὥσπερ προάμβολα, τὰ προκιθαρίσματα. [Ap. Phot. p. 449, 7, ὡς προαμβολὰς καὶ προανακρούσεις. Idem : Προαύλιον· ὃ προενδιδόασιν οἱ αὐληταί, οἷον προαύλημα. Ad orationem transtulit Themist. Or. 33, p. 367, A : Ἴσως γὰρ καὶ βάθους ὑμᾶς ἂν ποιήσειε τὸ προαύλιον τοῦ λόγου.]

Πρόαυλον, s. Προαύλιον, τό, Aulæ vestibulum, Pollux [1, 77 ; 9, 16], Suid. [qui exp. τὸ ἔμπροσθεν τῆς αὐλείου. ‖ I. q. αὔλιον, Stabulum, Caula, Domicilium. Theodor. Stud. p. 601, ubi monasterium dicitur πρ. ποίμνης αἰσίας. Idem πρ. ξένων ib. p. 615. Steph. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 229, 8 : Τὰ τῶν προαυλίων προπύλαια. « In templis Græcorum πρ. dicitur quod sub fornice est cum platea, quam impluvium dixeris, Templi vestibulum. Sophron. Patr. in V. S. Mariæ Ægypt. : Ἦλθον εἰς τὰ τοῦ οἴκου πρ. Codin. l. 18 : Ἐν τοῖς πρ. τοῦ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ναοῦ. » Suicer.] ‖ Item, Προαύλια plur. [ap. Polluc. 3, 39], Dies qui nuptias anteit : sicut Ἐπαύλια Dies qui eas sequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι. [Προαύλιος, Cyrill. Hieros. p. 227. Προαυλίς, ἡ, Præf. 1. Kall. Eustath. Opusc. p. 64, 58 : Τὰ προαύλια εἴτε προτεμενίσματα τῶν γάμων· 156, 51 : Οὐ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πρ., οὐ τῶν προτεμενισμάτων.]

[Προαυξάνω. V. Προαύξω.]

Προαυξής, ὁ, ἡ, ab Hippocr. [p. 827, F] παῖδες dicuntur οἱ ἐπὶ πλέον ηὐξημένοι, et quorum jam ossa, perinde ac tenellorum, formari fingique non possunt. Inde etiam morbi quidam προαυξέες ab Eod. dicuntur, Qui accidunt ætate jam progressis, Galen. Gloss. [p. 546 : Προαυξέας· νόσους τινὰς οὕτως ὀνομάζει τὰς τοῖς προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένας, ὅτι καὶ αὐτοὺς οὕτως ἐνίοτε καλεῖ τοὺς προβεβηκότας προαυξέας.] Quibus verbis Epid. 6 aphor. 25, 5, mihi significare videtur Galenus atque ibi προαυξέας νόσους ex quibusdam exemplaribus legisse, quum tamen ἐπαυξέας legerit in Comm., ut antea exposuimus. Sunt et Προαυξήσιες p. 1006, C, Corporis adauctæ moles, ex quibus de totius temperamento æstimatio fieri debet, ubi et προαυξεῖς dicuntur quibus ea corporis moles increvit. Foes.] Gorr.

[Προαύξησις, ἡ. V. Προαυξής.]

Προαύξω, s. Προαυξάνω, Ante augeo. [Hippocr. p. 1006, C : Ἃ προαύξουσι.] Et in pass. προαύξεται ap. Theophr. C. Pl. 4, [10, 2], Præaugescit, Gaza.

Προαφαιρέω, Ante adimo s. aufero, Aliis præcerpo. [Appian. Civ. 2, 26 : Εἰσηγεῖτο διαδόχους αὐτῷ πέμπειν, προαφαιρῶν τοῦ χρόνου, i. e. Non exspectato præfiniti temporis exitu. Frequentior formæ mediæ usus est. Diodor. 5, 29 : Τὸ θάρσος τῆς ψυχῆς τοῖς λόγοις προαφαιροῦνται. Id. Exc. p. 504, 54 : Προαφῃρημένος ἑαυτῷ (αὐτοῦ est p. 564, 86) τὴν συγγνώμην. Pausan. 3, 6, 1 : Ἐπὶ πταίσμασιν ἔθελει μεγάλοις προαφαιρεῖσθαι τὸν ἡγεμόνα ὁ δαίμων. Dio Cass. 36, 2 : Προαφείλετο αὐτούς (viros in triumpho ducendos). Himer. p. 400 : Ὧν προαφῄρητο τὸν βίον ἡ μάχη. Nam sic recte corrigitur vulgatum προαφῄρητο.]

[Προαφανίζω, Ante absumo s. perdo. Diodor. 1, 29 : Τῶν καρπῶν διὰ τὴν ἀνομβρίαν προηφανισμένων. Heliodor. 10, 36 : Τῆς αἰδοῦς προαφανισθείσης.]

[Προαφαυαίνω, Ante arefacio. Philo vol. 2, p. 370. Wakef.]

[Προαφέψω, Ante decoquo. Galen. vol. 6, p. 667, 6 ed. Kühn. : Προαφέψουσιν. Id. προαφεψήσας ib. p. 669, 9 ; 682, 15 ; προαφεψήσαντες p. 626, 1 ; εἰ προαφεψήσεις vol. 14, p. 304, 1 ; προαφεψημένον ib. p. 75, 18. Vitiose προαφεψεῖν vol. 6, p. 290, 8. Hase. Προαφεψῆσαι Galen. vol. 6, p. 359, 380 ed. Chart. Προαφεψόμενα Dioscor. 1, 146. Προαφεψημένῳ Alex. Trall. 8, p. 465. Προαφεψεῖσθαι 12, p. 750, forma vitiosa pro προαφέψεσθαι, ut προαφεψῶν et προαφεψεῖσθαι ap. Oribas. p. 48 et 252 ed. Matth. Conf. Προαπέψω.]

Προαφηγέομαι, Ante enarro, Prius expono. Synes. Ep. 66 : Ὑπὲρ οὗ πεύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι, Prius enarrare volo de quo te interrogabo. [Theophyl. Sim. Hist. p. 19, B. Passiv. Agath. Hist. p. 259, 2 ed. Bonn. : Ἤδη μοι ἐς τὸ ἀκριβὲς προαφήγηται. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 413, 26 : Ὁ προαφηγημένος σκοπός. Hase.] Προαπηγέομαι, Prius enarro et expono : Ion. pro προαφηγέομαι, ap. Herodot. [3, 138.]

[Προαφίημι, Ante demitto s. emitto. Eust. p. 1405, 60 : Προβάλλειν οὐ μόνον τὸ προαφιέναι, ἀλλὰ καὶ τὸ προτιθέναι. Photius p. 452, 17 : Προέμενος· ἀντὶ τοῦ προαφεὶς (sic etiam Suidas) τῶν αὐτοῦ τι, πρὶν πίστιν λαβεῖν. De exercitu dimittendo Dio Cass. 37, 50 : Τὰ στρατόπεδα προαφῆκε. De sanguine ante mittendo Hippocr. p. 688, 27 : Προαφιέναι τοῦ αἵματος.]

Προαφικνέομαι, Prior pervenio, Ante pervenio. Thuc. 8, p. 295 [c. 100] : Προαφιγμένος δὲ αὐτόσε ἦν καὶ Θρασύβουλος. Affertur προαφῖκτο [ex Thuc. 4, 2, Joseph. A. J. 2, 7, 3] et pro Prius abierat. [Dio Cass. 43, 32 : Τῶν προαφιγμένων· 48, 13.]

Προαφίστημι, Prior abscedo, absisto, Ante tempus abscedo. [Hoc non προαφίστημι est, sed προαφίσταμαι. Plut. V. Caji Gracchi c. 2 : Ἀλλόκοτον ἔδοξε τὸ ταμίαν ὄντα προαποστῆναι τοῦ ἄρχοντος.] Προαφίστασθαι in Politico Platonis [p. 285, B], Prius absistere, desinere, Bud. [Idem Phædon. p. 85, C :] Δέον, ὅταν μὲν τὴν τῶν

πολλῶν τις πρότερον αἴσθηται κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν αὐτῇ τὰς διαφορὰς εἰδῇ πάσας, ὁπόσαι περ ἐν εἴδεσι κεῖνται. [Symp. p. 175, D : Οὐ γὰρ ἂν προαπόστης.] || Prior deficio. Thuc. 3, [12] : Προαποστάντες, διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν, τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, Qui ante descivérimus, Qui defecerimus ante nostram calamitatem, propter illorum cunctationem. [Joseph. A. J. 18, 5, 4 : Τοὺς προαφεστηκότας. Galen. vol. 8, p. 105 : Μὴ προαπογινώσκων τῆς ... εὑρέσεως μηδὲ προαφιστάμενος. Dio Cass. 49, 41 : Τῶν ὅπλων προαποστῆναι. G. Dind.]

[Προαφορίζω, Prius definio, Præstituo. Ephræmius Cæs. 826, p. 22 : Οὕτω προαφώριστο τῷδε τὸ κράτος. Osann.]

[Προαφρίζω. V. Προαπαφρίζω.]

[Προβα. in titulis compend. scripturæ vocis Προβαλίσιος. Franz. El. epigr. gr. p. 359. V. Προβάλινθος. Hase.]

Προβάδην, adv. ap. [Polluc. 3, 93, ex] Hesiod. [Op. 729] pro Inter progrediendum, Inter eundum : Μηδ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς· ubi, ut tradit Camer., vetat mejere procedentem, quia hoc fieri vult a subsidentibus, aut applicantibus se ad parietem. [Aristoph. Ran. 351 : Πρ. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον. Iambl. V. Pyth. p. 262 : Τοῦ ἡμιτονίου πρ. εἰς τέσσαρας χώρας μεταβαίνοντος.]

[Προβαδίζω, Præcedo. Plut. Mor. p. 707, B : Ὁ δὲ προεισελθὼν ἀτεχνῶς σκιὰ προβαδίζουσα τοῦ σώματος. « Jo. Chrysost. in Oratione quadam inedita Joannem Baptistam vocat τὸν τοῦ ἄλλου φωτὸς προβαδίσαντα λύχνον. » Boiss.]

[Προβάθμιος, ὁ, Præses, Princeps. Joseph. Genes. p. 50, A : Πέτρος ὁ ἀποστόλων πρ., et supra alicubi. G. D. Conf. Salmas. De primatu Papæ p. 8. Hase.]

[Προβαθής, ὁ, ἡ, Profundus. Apoll. Rh. 4, 283 : Εὐρύς τε προβαθής τε (ποταμὸς) καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι. « Didym. De Trinit. 1, 18. » Routh.]

Προβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Aristot. : Οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιόν, ἀλλ' ὑπακολουθεῖ, nisi forte leg. τοῦ ἀριστεροῦ. [Id. H. A. 5, 19 : Προβᾶσαι τῷ ἑτέρῳ κάμψασαι ἐπιβαίνουσιν· 8, 24 : Προβαίνει εὐθέσι τοῖς σκέλεσι· De incessu an. c. 12.] || Προβαίνω, metaph. Antegredior, Anteeo, i. e. Antecello, Supero : ut Hom. Il. Z, 125 : Ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει· Ψ, [890] : Ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος· ubi Eust. exp. προέχεις. [Callim. Epigr. 1, 5 : Ἡ μία μὲν δὴ νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ, ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. Et cum tmesi H. in Jov. 86 : Περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν. Valck.] Ab Hesiodo autem [Sc. 355] accipitur et pro Præsum, Imperium obtineo : [Ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ] Τρηχῖνος προβέβηκε. || Προβαίνω, Progredior, Provehor, metaphorice etiam. [Herodot. 1, 134 : Προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον, i. e. Latius successu temporis promovebat suum imperium. 2, 5 : Προβήσομαι ἐς τὸ πρόσω τοῦ λόγου. Schweigh. Æsch. Prom. 247 : Μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω ; (ut Eur. Hipp. 504 : Μὴ πέρα προβῇς τῶνδε.) Ag. 1511 : Ὅποι δὲ καὶ προβαίνων (Ἄρης) πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει. Soph. Ant. 853 : Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους. Eur. Or. 747 : Σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων· 510 : Πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται ; Med. 907 : Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν· Alc. 785 : Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται· Hipp. 342 : Ποῖ προβήσεται λόγος ; Plato Hipp. maj. p. 296, B : Νῦν γέ σοι ὁ λόγος παγκάλως προβέβηκε· Phil. p. 57, A : Δοκεῖ ... ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος ... ἐνταῦθα προβεβηκέναι σκοπῶν ... Theæt. p. 187, A : Τοσοῦτόν γε προβεβήκαμεν ὥστε ... Sext. Emp. p. 610 : Προβάντος τοῦ λόγου· 318 : Κατ' ἐπισύνθεσιν προβαίνειν τοὺς γεωμέτρας τὴν ἐπίνοιαν· 515 : Πρὸς τὸ ... ἀσφαλέστερον ... τὴν πρὸς τοὺς δογματικοὺς ἀντίρρησιν προβαίνειν. Demosth. p. 162, 2 : Εἰς τοῦτο προβεβήκαμεν ἔχθρας. « Polyb. 2, 47, 3 : Προβαίνοντος τοῦ πολέμου· et τοῦ πότου 5, 15, 2. Id. 2, 1, 3 : Τὰ ἀσεβήματα μέχρι τίνος προὔβη· 5, 30, 6 : Ἐπὶ τὸ χεῖρον προὔβαινε τὰ πράγματα· 24, 3, 4 : Ἐπὶ πολὺ προβαινούσης τῆς παρατριβῆς· 9, 44, 3 : Εἰς τοσοῦτον προαβαβήκει τὰ τῆς ἐνδείας. » Schweigh.] Polyb. : Καί περ εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε κτλ., i. e. προεληλυθότων. Et προβεβηκώς, Qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur ; unde προβαίνοντος χρόνου [ap. Herodot. 5, 58, Demosth. p. 1247, 18], Progressu temporis, ad verbum Progrediente tempore. [Eurip. in fragm. ap. schol. Aristoph. Ran. 100 : Καὶ χρόνου προὔβαινε πούς. Soph. Ph. 285 : Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι. Xenoph. Anab. 3, 1, 13 : Ἡ νὺξ προβαίνει, i. e. magna pars noctis exacta est. Heliodor. 1, 14 : Τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς προὔβη. Quo sensu Hom. Il. K, 252 : Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ, τῶν δύο μοιράων. « Τῆς ἡμέρας προβαινούσης, Polyb. 3, 72, 5 ; 10, 13, 11, quod in προφαινούσης corruptum 15, 32, 6. Προβαίνοντος τοῦ χειμῶνος, 4, 67, 6. Αὐτόθεν ἐκ τοῦ προβεβηκότος ἔφη, Ex tempore, E re nata, Ex eo quod in medio erat, 7, 11, 2. » Schweigh. Philostr. p. 697 : Ἐπειδὴ πέμπτον ἔτος ἤδη προβεβήκει τῷ πολέμῳ· ubi alii codd. τοῦ πολέμου. De numerorum progressu Dio Cass. 53, 17, de potestate tribunitia : Δι' αὐτῆς ἡ ἐξαρίθμησις τῶν ἐτῶν τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ... προβαίνει.] Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, vel τῷ χρόνῳ, Qui est ætatis provectæ. [Πρ. τῇ ἡλικίᾳ Lysias p. 169, 37, Athen. 13, p. 592, D. Ib. p. 580, C, ex Machone : Ἐπεὶ προὔβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα. Προβεβηκέναι ταῖς ἡλικίαις Diodor. 12, 18 ; 13, 89 ; 19, 30. Cum accus. Προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν in Gl. Græco-Lat. et ap. Herodian. p. 475 ed. Piers. : Ἀφηλικέστερος ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς· quocum Piersonus comparavit προήκειν τὴν ἡλικίαν ex Æliano, quod aptius exemplum est quam quod ex Etym. M. p. 687, 12, affert προβεβηκέναι τὴν ἥβην, ubi jam Sylburgius intellexerat παραβεβηκέναι scribendum esse. Alia constr. Xenoph. Apol. 6 : Εἰ ἔτι προβήσεται ἡ ἡλικία.] Usitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adjectione. [Προβεβηκὼς media inter ἄνδρα μέσον et γέροντα ætas ap. Ammon. p. 36 et Eran. Philon. p. 164.] Lucian. [Herm. c. 3] : Ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα προβεβηκότων. Plut. Camillo [c. 34] : Καὶ τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας. Plato Ep. [p. 325, C] : Ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. [Dio Cass. 68, 4 : Προεβεβήκει εἰς πέντε καὶ ἑξήκοντα ἔτη.] At nove dictum a Luca 1 [7, 18] : Προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. || Item Progredior, i. e. Prodeo [Soph. Ant. 387 : Ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ ; Eur. Or. 727 : Θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων. Aristoph. Vesp. 230 : Χώρει, πρόβαιν' ἐρρωμένως· Thesm. 969 : Πρόβαινε ποσὶ τὸν εὐλύραν μέλπουσα. Oppian. Hal. 1, 716 : Ἐπὶ παιδὶ ἡμιθανὴς προβέβηκε (ad defendendum). De oratore dicendi caussa prodeunte Sext. Emp. p. 297 : Οὐδὲ οἱ δημαγωγοῦντες ῥήτορες ἐπ' ἀγαθῷ τῶν πόλεων προβαίνουσιν] : ut προβαίνειν τῆς οἰκίας, ap. Chrysost. De sacerd. || Ex [Theogn. 283 : Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε·] Aristoph. [Eccl. 161 : Οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον, et Lucian. Quom. hist. scr. c. 29] affertur προβαίνειν et cum accus. πόδα, pro Prodire. [Pollux 5, 23 : Προβὰς τὸν πόδα τὸν ἀριστερὸν καὶ τὸν δεξιὸν ὑποβάς. Eur. Phœn. 1421 : Προβὰς κῶλον δεξιόν. Or. 1475 : Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. || Supergredior. Hesych. : Προβάς, ὑπερβάς. Pind. Nem. 7, 104 : Τέρμα προβὰς· ubi schol. : Ἀπὸ τῶν πεντάθλων τῶν τὸ ἀκόντιον παρὰ τὸ ὡρισμένον τέρμα βαλλόντων. In Ind. :] Πρόβα, Prodi, vel Progredere : pro πρόβαθι, ap. Eur. [Alc. 875] et Aristoph. [Ach. 262. Hoc a forma προβάω est, cujus participio usus est Cratinus in Bekk. Anecd. p. 371 : Προβῶντες ... σκήπτροισιν ἄκοσκα προβῶντες· quo spectat Hesychi glossa Προβῶντες, προβαίνοντες, si recte eam supplevit Meinek. Com. vol. 2, p. 89. Nam legitur Προβῶντες, προφωνοῦντες, ἐγκαλούμενοι, προβαίνοντες. Quarum interpretationum duæ priores referuntur ad Homericum προβῶντε Il. M, 277, ubi scholiasta annotavit, κατ' ἕνα τῶν ὑπομνημάτων προβάοντε, οἷον προβαίνοντες καὶ ἀμείβοντες τόπον ἐκ τόπου ἀγχοῦ. Imperat. plural. Πρόβατε, in codd. interdum πρόβατε scriptus, ap. Soph. Œd. C. 843 : Πρόβαθ' ὧδε μοι. Eur. Herc. F. 1047 : Ἐκαστέρω πρόβατε. Philostr. p. 847 : Μάγιστα καὶ πρόβατε.] Προὔβαινε, Procedebat. Attica synalœphe pro προέβαινε. Sic Προὔβαλλε pro προέβαλλε, Proponebat. Προὔβη, pro προέβη, Processit. Προὔβησαν pro προέβησαν, Processerunt, vel Præcesserunt. [Harum formarum exx. v. in superioribus. Futur. Προβήσω signif. transitiva Pind. Ol. 8, 83 : Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει, i. e. Promovebit. Per παιδεύσεως exp. gl.]

[Προβάκτωρ vitiose olim lectum ap. Artemid. 2, 32, ubi προβοκάτωρ, vocabulum Latinum, restitutum ex cod. Veneto.]

[Προβακχήιος, ὁ, ἡ, epitheton Dionysi Baccharum ducis ap. Eur. Bacch. 412 : Βρόμιε προβακχήιε δαῖμον.]

[Προβάκχιος, ὁ, ἡ, Furore bacchico percitus. Philes in Thorlacii Opusc. vol. 3, p. 65.]

[Προβαλάνειον, τὸ, Prævium balneum. Chandleri Inscr. 20, ubi sequitur σὺν τῷ λουτρῶνι. Schneid.]

[Προβάλινθος, ὁ, Probalinthus. Steph. Byz. : Πρ., δῆμος Πανδιονίδος φυλῆς. (V. Strab. 8, p. 383 ; 9, p. 399. In Προβόλινθος corruptum ap. schol. Aristoph. Lys. 285 ; in Προβάλιθος ap. Suidam, quem non librarii, sed grammatici errorem esse apparet ex Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 248, 23 : Προβαλίσιος· διὰ τοῦ ι· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ Τρικόρυθος (cod. τρικόρινθος) γίνεται Τρικορύσιος, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ Προβάλιθος Προβαλίσιος. Τὸ δὲ Προβάλιθος διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς θος οὐ θέλουσι τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κτλ.) Ὁ δημότης Προβαλίσιος (nam sic ex cod. Vratisl. corrige vulgatum Προβαλίνθιος. Illud est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 164, et ap. Demosth. p. 832, 3, et annotatum ab Suida. In aliis inscriptionibus Προβαλίσιος est : utramque formam codices præbent Demosth. p. 1361, 18 et al.) Τὰ τοπικὰ Προβαλινθόθεν, Προβαλινθόνδε, Προβαλινθοῖ. Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης. Post δημότης forma excidit feminina : nisi Stephanus οὐ λέγεται scripsit. G. Dind.]

[Προβαλλάς, ὁ.] Πρόβαλος [προβάλους codex], Hesychio ἀσπίς, Clypeus vel Scutum, quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι, Objiciunt. [Apud Phot. p. 450, 1 : Πρόβαλλον, ἀσπίδα. Recta nominis scriptura cognoscitur ex Arcadio p. 54, 6 (ubi de nominibus in αλλος desinentibus agit) : Καὶ τὸ προβαλλὰς ἡ ἀσπὶς ἐξενήνεκται. G. Dind.]

Προβάλλω, Projicio. [Herodot. 7, 141 : Προβάλλουσι σφέας αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ κεχρησμένου κακοῦ, Humum se projicientibus, desperantibus. Schweigh.] Aristoph. Pl. [789] : Τραγήματα τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. [Av. 626 : Πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν. Diogenian. 7, 62, et Suidas : Προβάλλοντες κυσὶν ἄρνας· ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας τοῖς συκοφάνταις παραδιδόντων. Metaph. Aristid. vol. 1, p. 482 : Ἡμῖν μὲν εἰρήνην προβαλών, Pacem obtrudens.] Et Diosc. 7, Phlegma ex ore projicere, προβάλλειν vocat. Est et Projicio eo sensu, quo dixit Cic., Diogenes projici se jussit inhumatum : ita enim Plut. Pericle [c. 28] : Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. [De abortu Suid. s. v. Ἀμβλίσκουσιν : Ταῖς διαφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κυήματα.] Hom. vero etiam med. οὐλοχύτας προβάλοντο dicit Il. A, [458] et alibi pro προέθεντο, προέρριψαν, ut scribit Eust. [Soph. Ph. 1017 : Ἐν ᾗ (ἀκτῇ) με προὔβαλον ἄφιλον ἔρημον.] At Od. E, 331 : Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, puto esse Protrudebat, licet aliter exp. Vult autem Eust. προβάλλω esse etiam προρρίπτω, Ante jacio. Et προβάλλεσθαι θεμέλια, pro προκαταβάλλειν, ex eod. Eust. annotatur [ad Il. Ψ, 255 : Θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. || De opere quod quis faciendum sibi proponit, Hesiod. Op. 779 : Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ προβάλοιτό τε ἔργον.] || Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Objicio, eo sensu, quo dicitur Objicere telum, vide paulo post in Προβάλλομαι. || Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco ; ut ἄνθος προβάλλει, Diosc. 1. Id. 4, 50 : Προβάλλει τράγου ὀσμήν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem, i. e. Hircum olet. [Joseph. A. J. 4, 8, 19 : Ἂν καρπὸν προβάλῃ τὰ φυτά. Epictet. Diss. 1, 15, 7 : Ἄφες ... προβάλῃ τὸν καρπόν, εἶτα πεπανθῇ. De voce emittenda Diodor. 3, 8 : Τὴν φωνὴν ὀξεῖαν προβάλλοντες· 5, 30 : Προβάλλουσιν (tubis) ἦχον τραχύν. « Eustath. ad Dionys. Per. 867. » Wakef.] Quo etiam modo ab Alex. Aphr. αἱ δυνάμεις dicuntur τὰς ἐνεργείας προβάλλειν. Cui signif. Emittendi et Producendi affinis est ea, qua pro Promere ponitur s. Depromere, quod et Proferre : ut Matth. 12, [35] : Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθά. [Ἐκβάλλει edd.] Aristophani autem, προβαλέσθαι est Proferre, alio sensu [Ran. 201] : Οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς, Proferes manus et extendes ; et [Nub. 975], Τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, Femur proferre et protendere. [|| Projicio, Profero, c. genit. Soph. El. 740 : Ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων. Aretæus p. 5, 14 : Προβάλλουσι τῶν ὀδόντων τὴν γλῶτταν. Quæ γλῶσσα προπετὴς ὑπὲρ τοὺς ὀδόντας dicitur ibid. l. 48. Conf. etiam Προβολή. Intransit. Promineo. Schol. Aristoph. Av. 487 : Τιάρα ἐπτυγμένη καὶ προβάλλουσα εἰς τὸ μέτωπον.] || Propono. Aristoph. Nub. [757] : Ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. [Plato Hipp. maj. p. 290, D : Αὐτός μοι προβάλλει ἐρωτῶν ... Phil. p. 65, D : Εὔσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας· Polit. p. 286, D : Τὴν τοῦ προβληθέντος ζήτησιν· Charm. p. 162, B : Αἴνιγμα αὐτὸ προὔβαλεν. Epictet. Enchir. c. 33, 12 : Πρόβαλε σεαυτῷ τί ἂν ἐποίησε Σωκράτης. Aristid. vol. 1, p. 41 : Θεοῦ προβαλόντος πότερον δεδιέναι χρὴ μειζόνως ἢ θαρρεῖν. Athen. 5, p. 209, F : Προβαλοῦντα τίς αὕτη ...] Sic ἐρώτημα προὔβαλε, Plut. Lyc. [et Mor. p. 42, F], Quæstionem proposuit. Idem ἀπορίας προβάλλειν dixit in Symp. [p. 153, E.] Bud. προβάλλειν τι ap. Plut. exp. Quæstionem proponere. [Mor. p. 512, D ; 673, B, al.] Item προβάλλειν ap. Eund. esse ait Disserentem interrogare. At Alex. Aphr. [Probl. præf. p. 249, 20] : Χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσην ἔχοντα χώραν. [Forma media, Hesych. : Προβαλοῦ, ἐρώτησον. Προβαλλομένους (ex Proverb. 22, 21, ut videtur Bielio), ἐρωτῶσιν. Philostr. p. 529 : Προβαλοῦμαι καὶ μελετήσομαι.] Hinc τὰ προβαλλόμενα, Quæ proponuntur et in quæstionem adducuntur : quæ et προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήματα ex Naz. citatur, pro Cogitationibus dubiis. Ex Luciano autem [Catapl. c. 25] affertur προβάλλω ἐς μέσον, pro Sisto, Repræsento. [Dio Cass. 65, 16 : Τὸ παιδίον προὔβαλλεν αὐτοῖς ὡς ἐλεηθησόμενος· 66, 16 : Τὰ παιδία τῷ Οὐεσπασιανῷ προβαλοῦσα καὶ ἐλεεινότατον λόγον εἰποῦσα. Objicio. Eur. Rhes. 183 : Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.] Et ex Soph. [Œd. T. 754], προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀράς, pro Objicio me imprecationibus et facio obnoxium. [Plato Phædr. p. 241, E : Ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, αἷς με σὺ προὔβαλες, σαφῶς ἐνθουσιάσω. Dio Cass. 47, 44 : Τρωθῆναί τι μέρος τῶν σωμάτων σφῶν προβάλλοντες. Epictet. Diss. 1, 2, 30 : Ὁ ταῦρος προβέβληκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ἀγέλης πάσης.] Itidem vero προβεβλημένα κτίσματα ap. Naz. exp. Creaturæ nostris oculis objectæ et propositæ. Sed et, quum dicitur προβάλλω σοι πτοίαν, Objiciendi signif. retinet hoc verbum. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem ibi incutio. Sed in Odyss. E, 331 : Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, Eust. προεβάλλετο exp. [De qua forma HSt. in Indice : « Προβάλεσκε Ion. pro προὔβαλε, ap. Hom. et alios poetas. » || Profero, Provoco. Hom. Il. A, 529 : Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες· quod schol. exp. μέσην ἀμφοτέρων ἔχοντες. Clarius Eustath. : Ἀντὶ τοῦ προρρήξαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες καὶ ἐκ τοῦ δυνάμει προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν. Quam locutionem Sophocli Trach. 810 probabiliter restituit Wunderus : Ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τ', εἰ θεμίστ' ἐπεύχομαι· θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν ἔριν σὺ προὔβαλες, ubi vulgo τὴν θέμιν, quod schol. exp. ἐπεὶ σὺ προτέρα τὴν θέμιν ἀπέρρηξας καὶ παρεῖδες· alii vero libri προὔλαβες, de quo schol. : Ἐὰν δὲ προὔλαβες, ἀντὶ τοῦ φθάσασα τὴν θέμιν καὶ οὐκ ἔδειξα, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξῃς. G. D. || Obtendo, Prætendo : qua signif. usitata forma media est. Eur. Hec. 825 : Καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε, Κύπριν προβάλλειν.]

|| Προβάλλομαι quoque, ut de προβάλλειν modo dictum est, Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam προβάλλεσθαι μάρτυρας est Proferre testes. Isocr. [p. 373, C] et Dem. [p. 1132, 5 ; 1139, 10.] Vel Producere testes, ut Bud. interpr., quem vide p. 453, 455. Et τοὺς νόμους προβάλλεσθαι ap. Naz., Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. [Dionys. A. R. 11, 49 : Τοὺς κυρωθέντας ὑπ' αὐτῶν νόμους προβαλλομένου, δι' ὧν ἠλάττωσαν τὸ τῆς βουλῆς κράτος. « Προβάλλεσθαι, Producere, In medium proferre, Citare. Herodot. 4, 46 : Ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι. » Schweigh. Plato Lach. p. 201, B : Τὸν Ὅμηρον δοκεῖ μοι χρῆναι προβάλλεσθαι. || Objicio, Exprobro. Dio Cass. 49, 13 : Προφέροντες πάνθ' ὅσα ἐπεταλαιπωρήκεσαν καὶ προβάλλοντες εἴ τί που ὑπέσχητο σφίσι. ||] Item προβάλλομαι, Designo, Creo, quod aliquam Proferendi s. Proponendi signif. inclusam habet. [Plato Leg. 6, p. 755, D : Ἀνθ' ὅτου ὅντινα προβάλλεται· 763,

D : Προβαλλέσθω ἀστυνόμων· 755, C : Στρατηγοὺς ... οἱ νομοφύλακες προβαλλέσθων. Xenoph. Anab. 6, 1, 25. Demosth. p. 1021, 17 : Ὃν οὗτος προὐβάλετο διαιτητήν· 519, 16 : Προβαλλόμενος καὶ κελεύων ἑαυτὸν χειροτονεῖν ... ἐπιμελητήν. Suspectus activæ formæ usus ap. Isæum p. 54, 12 : Οἱ δύο διαιτηταί, οὓς ἐγὼ προὔβαλον, ubi Reisk. recte corrigere videtur προὐβαλόμην, ut in altera sententiæ parte legitur οὓς δὲ Λεωχάρης προὐβάλετο.] Et προβάλλεσθαι itidem pass. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. [Plato Leg. 6, p. 755, C : Ἐκ τῶν προβληθέντων. Demosth. p. 277, 1 : Προβληθεὶς πυλαγόρας οὗτος.] Idem p. 463, interpr. προβάλλεσθαι Eligendos proponere et nominare, ex Plat. Leg. 6 [l. c. Dio Cass. 44, 11 : Τοὺς δημάρχους ἐκείνους ὑπάτους τινὲς ἐν ταῖς ἀρχαιρεσίαις προεβάλλοντο· 60, 3 : Πρὸς τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῆς βουλῆς προβεβλῆσθαι.] || Προβάλλομαι, ut Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat : ut Dem. [p. 258, 23] : Ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Quo dixit modo [Dionys. A. R. 10, 28 : Χωρήσομεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τὰς ἀγαθὰς προβαλλόμενοι τῶν ἔργων ἐλπίδας· et 9, 9, p. 1760, 18.] Basil. : Οἱ τὴν δορὰν τοῦ προβάτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἥμερον προβαλλόμενοι καὶ πρᾳεῖαν. Et Gregor. itidem, Καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, Leoninam speciem præ se ferenti.

|| Προβάλλομαι, [Ante loco. Polyb. 3, 72, 9 : Τὰ θηρία πρὸ τῶν κεράτων προεβάλλετο· 3, 113, 6 : Τοὺς βαλλιαρεῖς προεβάλετο τῆς δυνάμεως (i. q. τῆς δυνάμεως προέστησε § 4). Schweigh.] Objicio, Obtendo. Et Protendo, s. Prætendo : has enim signiff., quas Bud. disjunxit, ego contra ut affines conjungendas arbitror. [Eur. Rhes. 371 : Τὸν ζάχρυσον Πηλείδα προβαλοῦ κατ' ὄμμα πέλταν.] Προβαλλόμενος τὴν σάρισσαν, Objiciens sarissam et porrigens : eo sensu, quo dicitur Infestum telum objicere. [Diodor. 17, 100 : Σάρισσαν προβεβλημένος ἐπορεύετο· 5, 30 : Προβάλλονται λόγχας (et passive Λόγχαις προβεβλημέναις ib. c. 31). Lucian. D. mort. 27, 4 : Προβεβλημένος κοντόν. « Absolute Polyb. 15, 13, 9 : Προβαλέσθαι (i. e. βαλέσθαι πρὸ ἑαυτῶν τὰς σαρίσσας) παραγγείλας τοῖς ἐπιστάταις· 18, 12, 4 : Ὅταν ἐῃ δι' ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν προβαλλόμενος ἐπὶ τοὺς πολεμίους. » Schweigh.] Sic autem et pugiles pugnos plagasque intendentes, aut pugnos infestos prætendentes, προβάλλεσθαι a Naz. dicuntur. [Aristid. vol. 1, p. 503 : Προβαλέσθαι τὰ ὅπλα ἀπαντήσαντας πρὸς τὰ ὅρια τῆς Βοιωτίας· vol. 2, p. 207 : Εἰ δὲ τὰς ναῦς προβάλοιτο αὐτῶν καὶ τόν γε αὐτῆς τῆς κρίσεως χρόνον ἐκσταίη· ubi schol. : Ἢ ὡς ἐπὶ προβολῇ εἶπε καὶ τείχους, ἢ ὡς ἐπὶ ὅπλων καὶ ἀσπίδος. Athen. 3, p. 91, D : Προβαλλόμενοι τὰς ἀκάνθας ὥσπερ τι χαράκωμα. Polyb. 1, 18, 3 : Τάφρον προεβάλοντο. Cum præp. πρὸ Isocr. p. 107, B : Ταύταις (ταῖς πόλεσιν) ἐχυρώσαι τὴν Ἑλλάδα καὶ προβαλέσθαι πρὸ ἁπάντων ἡμῶν. « Polyb. 5, 34, 9 : Προβεβλημένοι πρὸ αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τὰς δυναστείας, Longe lateque ante se constituerunt principatus, quibus, velut objecto scuto, tegerentur. » Schweigh.] Æschin. [p. 55, 24] : Προβάλλονταί γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, Prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. [p. 325, 27] : Ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ, vel Prætendi, ut Virg. dicit Segeti prætendere sepem ; i. e. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticum agrum circummunivi. Chrysost. De prec., sine præp. : Τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος. [Polyb. 1, 48, 10 : Τῆς ἰδίας στρατοπεδείας τεῖχος προβαλόμενοι· 2, 65, 9 : Τάφρον καὶ χάρακα προβαλόμενοι τοῦ λόφου. Figurate Demosth. p. 560, 2 : Νῦν δὲ τούτου προβέβληται Πολύευκτος. Idem προαίρεσιν προβεβλημένην dixit Cautam et circumspectam p. 349, 16 : Τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ τῆς πολιτείας τὴν προβεβλημένην καὶ ἄπιστον πρὸς Φίλιππον· quod Harpocr. (s. v. Προβαλλομένους) exp. εὐλαβῶς ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην.] Sic et προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας ap. Naz., Defensor s. Propugnator Ecclesiæ, sc. Qui tanquam propugnaculum obtenditur s. prætenditur, vel potius obtentus et prætentus est Ecclesiæ. [Zosimus p. 342, 8 : Ὁ τῶν ἀνηκόντων ἰδίᾳ τῷ βασιλεῖ ταμιείων προβεβλημένος, i. e. Præfectus rerum privatarum.] Xen. autem addit et ipse præp. πρὸ [Cyrop. 2, 3, 10] : Προβάλλεσθαι πρὸ τούτου ὅπῃ ὥμην πληγήσεσθαι·

ubi tamen malim Opponere : nam qui aliquid obtendit s. prætendit, id ei opponit, a quo tueri vult illum, cui obtendit, i. e. pro quo obtendit. Bud. tamen ap. Naz., ubi προβάλλεσθαι κεφαλὰς dicitur hydra, non adjecto gen., vertit Protendere et prætendere. Eum vide p. 454, 455. Ut autem in Xen. l. c. προβάλλεσθαι interpretatur Opponere, sic et in Naz., Προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. Simile vero est, Προβαλοῦ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως. Sed et cum κατὰ ap. Naz. : Προβάλλεται τὰς νηστείας κατὰ τῶν πειρασμῶν, Opponit jejunia tentationibus. Ceterum ideo alicubi verbo Opponere uti malo, quod quum dico in Dem. l. c. Obtendi Atticæ, significare Pro Attica et in illius defensionem : at si vertam Obtendere in illo Xen. loco, et similibus, erit Obtendere illi pro Adversus illud. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο, Hoc mihi obtentum est vel prætentum : προβέβλημαι, inquit Bud., Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. Cyrop. 6, [3, 24] : Προβεβλημένοι δὲ τοὺς θωρακοφόρους μενοῦσί γε. [Diodor. 19, 25 : Προβεβλημένοι ἀμφότεροι ποταμόν τινα καὶ χαράδραν. Strabo 11, p. 498 : Πόλις ... προβεβλημένη τὸν ποταμόν· et προβαλλόμενοι τὸν ποταμὸν ap. Polyb. 2, 5, 5 ; 5, 51, 4.] Interdum προβάλλεσθαι exp. etiam Obducere ; unde προβεβλημένος pass. ap. Naz. : Καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένος, Crassa hac obductis caruncula. || Eadem item metaph., qua Lat. Obtendo et Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι. [Thucyd. 1, 37 : Τὸ εὐπρεπὲς προβέβληνται. Demosth. p. 112, 25 : Τοὔνομα μὲν τῆς εἰρήνης ἡμῖν προβάλλεται. Polyb. 5, 56, 7 : Προβαλόμενοι σκῆψιν et πρ. πρόφασιν 15, 20, 3.] Basil. [M. Πρὸς τοὺς πλουτ. : Τοὺς γὰρ παῖδας προβάλλεσθε, τὴν δὲ καρδίαν πληροφορεῖτε. Idem : Οἱ ἄτεκνοι δὲ τίνα ἡμῖν εὐπρόσωπον αἰτίαν τῆς φειδωλίας προβάλλονται ; Bud. Aristid. vol. 1, p. 449 : Εἴ τι ὅλως ἠγνωμονήκασιν, ὑπὲρ μὲν τούτων τοὺς προεστηκότας προβαλοῦνται, i. e. Culpam in eos conferent. Ib. p. 103 : Εἰσβιασάμενοι προὐβάλοντο τὴν πατρίδα, ὥσπερ ὅπλων ἀπορίᾳ τῷ φανέντι χρησάμενοι, Patriæ nomen prætendunt. « Galen. Protr. p. 7, A : Οἱ τὴν εὐγένειαν προβαλλόμενοι. » Hemst.] Vide Bud. p. 455. Eust. p. 1405.

|| Προβάλλομαι, Insimulo, Postulo, Reum defero, Diem dico. Dem. [p. 523, 21] : Εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτόν. [Id. p. 514, 6 : Προὐβαλόμην ἀδικεῖν τουτονὶ περὶ τὴν ἑορτήν· 571, 16 : Προβαλλομένου αὐτὸν Μενίππου.] Per προβολῇ χρήσασθαι exp. Harpocr. s. v. Προβαλλομένους. Dionys. A. R. 9, 37 : Τούτους προβαλέσθαι τοὺς ἄνδρας μόνους τῆς ψευσθείσης ὑποσχέσεως.] Item Respuo, Abominor, Aversor, Execror, [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 30 : Προβάλλεσθαι, ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἀποτρέπεσθαι.] Plut. [locis plurimis quos collegit Wyttenb. vol. 7, p. 14. Dionys. De Thucyd. c. 34 : Τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας ὡς βασκάνους καὶ συκοφάντας προβέβληνται· A. R. 4, 24 : Προβέβληνται τὸ ἔθος. Joseph. B. J. 1, 5, 1 : Τοὺς πλημμελοῦντας εἰς τοὺς νόμους ... προὐβάλετο. Nam sic ex codd. corrigendum vulgatum ἀπεβάλετο. Dio Chrys. vol. 2, p. 215 : Ἄτιμον ... ἐμὲ προβέβληνθε. « Maxim. Tyr. Diss. 36, 2, p. 425 : Προβεβλημένοι τοὺς πολέμους· ubi v. Davis. et Markl. » Hemst. Cum μισεῖν et καταρᾶσθαι conjunxit Epictet. Diss. 2, 22, 15.] Vide Bud. p. 454-5. Exemplis autem ab eo prolatis addi potest aliud ex Philone [vol. 1, p. 37, 36 ; 251, 20].

|| Προβάλλομαι habet ap. Hom. et aliam signif. a Bud. et ceteris prætermissam, sc. pro ὑπερβάλλομαι [Il. T, 218] : Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην [quod per ὑπερβαλοίμην exp. Hesych.] πολλόν, i. e. Te superavero. [V. Eustath. p. 1181, 3. Oppian. Hal. 1, 508 : Τοῖσιν δ' ἂν προβάληται, ὁμοῦ γάμον εὕρατο νίκην· quod per νικήσῃ exp. schol.]

[Προβαλος vitiose pro προβαλλός, quod v.]

[Προβαπτίζω, Ante baptizo. Clem. Alex. p. 974.]

[Προβάπτω, Ante tingo s. immergo. Nicand. Al. 460 : Πρὸ δὲ νέκταρι βάπτε. Wakef.]

[Προβασανίζω, Ante exploro. Hero in Math. vett. p. 245. || Ante torqueo, crucio, vexo. Joseph. B. J. 5, 11, 1 : Μαστιγούμενοι καὶ προβασανιζόμενοι τοῦ θανάτου πᾶσαν αἰκίαν. Id. A. J. 17, 5, 5. Lucian. Tyrann. c. 17 : Λύπῃ προβασανίσας πολλῇ. Orig. C. Cels. 3, p. 142.]

[Προβασία, ἡ, nomen fluvii a gregibus illic pascentibus, ut videtur, ductum, in inscr. Orchomenia ap.

Bœckh. vol. 1, p. 746. Quem eundem esse qui Προβατία appelletur a Theophr. H. Pl. 4, 11, 8 : Καθ' ὃ ἡ Πρ. καλουμένη καταφέρεται· τοῦτο δ' ἐστὶ ποταμὸς ῥέων ἐκ Λεβαδείας, animadvertit Unger. Theb. Parad. vol. 1, p. 101. In Plethonis Excerptis ex Theophr. est Προβατίου ποταμοῦ τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος.]

[Προβασιλεύω, Ante impero. Diodor. 1, 51 : Τῆς τῶν προβασιλευσάντων μεγαλοψυχίας. Ib. 64, 95, et 17, 16. G. D. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 38, 32. Encom. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 83, 18 et Vita Charitonis ib. Sept. t. 7, p. 615, 14 : Τοῦ προβεβασιλευκότος. Hase.]

[Προβάσιμος, ον, Procedens. Paraphr. Dionys. Per. p. 40. Cramer.]

Πρόβασις, εως, ἡ, Prægressio, vel Progressio, [Processus, Gl.] sequendo signif. verbi προβαίνω [Galen. vol. 19, p. 373, 15 : Πρ. τῶν σωμάτων. Id. ib. p. 543, 2 : Τῆς πρ. τοῦ ἀστέρος. Hase. Προβάσει ap. Plut. V. Demosth. c. 11, ubi προσβάσει recte Coraes. Eadem corruptela in Etym. M. p. 522, 11 ; 634, 9] : sed exp. et βοσκημάτων κτῆσις ab Hesychio, de qua signif. vide Πρόβατον.

[Προβασκαίνω, Ante invideo. Liban. vol. 4, p. 216, 10 : Ἐπειδή τις δαίμων που προσεβάσκηνέ μοι τῆς τροφῆς. Corrigendum προεβάσκηνε. Schneid.]

[Προβασκάνιον, τὸ, Præfiscine, Amuletum. Phrynich. p. 86 ed. Lob. : Βασκάνιον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, οὐ πρ. μετὰ τῆς πρό· ἀδόκιμον γάρ. Idem in Bekk. Anecd. p. 30, 5 : Βασκάνιον· ὃ οἱ ἀμαθεῖς προβασκάνιον. Plut. Mor. p. 681, F : Τὸ τῶν λεγομένων πρ. γένος. Epist. Jerem. v. 59 : Ὥσπερ ἐν σικυηράτῳ προβασκάνιον οὐδὲν φυλάσσον· ubi schol. : Πρ. καὶ κεράμβηλα Ἑλλήνων οἱ λόγιοι καλοῦσιν ἅτινα ἱστῶσιν οἱ ἀγροφύλακες πρὸς φόβον ὀρνέων ἢ καὶ ἀνθρώπων. Ταῦτα δὲ μορμολυκεῖα καλοῦνται. Κεράμβηλον per πρ. exp. Hesych. Eustath. Opusc. p. 41, 27 : Οἷον προβασκάνιον κατὰ τῶν ἐνορώντων ὀφθαλμοὺς βασκάνους. In Gl. : Πρ., Mutonium.]

[Προβαταία, ἡ, synonymum ocimoidis ap. Diosc. 4, 28. Boiss.]

[Προβατᾶς, ὁ, Probatas. Eustath. Opusc. p. 290, 63 : Ἐπεὶ ἐπιφάνεια Θεοφάνους τοῦ Προβατᾶ ἔσω πόλεως, ὃς ἐκ Δυρραχίου συνημμάρτει τοῖς Ἀντίνου φίλοις. || Nomen loci prope Thessalonicam. Georg. Acrop. Annal. p. 36, A : Κῆπος τοῦ Προβατᾶ ἡ κλῆσις τοῦ τόπου. Simile nomen ib. p. 11, C : Ἡ μεγάλη Πρεσθλάβα καὶ ἡ Προβάτους. Ubi corrigendum Προβάτου, collata subscriptione episcopi ap. Le Quien Orient. Chr. vol. 1, p. 1185, B, et Vita ms. Euaresti ap. Has. ad Leon. Diac. p. 475 : Πολίχνιον Θρᾳκικὸν Προβάτου λεγόμενον. Προβάτου πόλισμα ap. Cantacuz. Hist. p. 200, A. G. D.]

Προβατεία, ἡ, Pecuaria, vel Res pecuaria [Pollux 7, 184], inquit Bud., subjungens ex Plut. [V. Solon. c. 23] : Τοὺς ἐπὶ ταῖς νομαῖς τε καὶ προβατείαις διατρίβοντας, quos ἀπὸ τῶν γεωργῶν distinguit. Aristot. νομαδικὸν πλῆθος appellat. Idem, προβατεία, inquit, et κτηνοτροφία, Plut. in Publicola [c. 11], Res pecuaria, vel potius Fœtura ovilli pecoris. [Lex. rhet. p. 294, 21, Phot. p. 450, 4, et Etym. M. p. 688, 29 : Πρ., ἡ τῶν προβάτων κτῆσις καὶ νομή. Dio Chrys. vol. 1, p. 302 : Ἀπὸ πρ. καὶ ὀνηλασίας. Joseph. A. J. 1, 2, 2 : Προβατείαν (libri multi προβατίαν) ἠγάπησε. Ælian. N. A. 4, 32 : Προβατεῖαι Ἰνδῶν. Strabo 12, p. 546 : Ἔχει δὲ καὶ προβατείαν (vulgo —ίαν) ὑποδιφθέρου καὶ μαλακῆς ἐρέας. « Eustath. p. 1485, 23 : Χωρίον εἰς πρ. εὐφυέστατον. » Valck.]

Προβάτειος, ὁ, ἡ, Ovillus [Glossæ : Προβάτειος, Ovillus ; Προβάτειον κρέας, Vervecina ; Προβάτειον, Vervecina ; Προβάτεια, Vervecina. Lex. rhet. p. 296, 22 : Προβάτεια τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια πρὸς νομὴν προβάτων καὶ αἰγῶν καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων] : ut Aristot. De anim. 3, [20] : Προβάτειον γάλα, Ovillum lac. [Hippiatr. p. 51, 11 ; 52, 5 ; 71, 31 ; 75, 16 ; 118, 21. Sext. Emp. p. 183, 25 : Πρ. κρέας. Galen. vol. 6, p. 486, 10. Id. vol. 14, p. 420, 15 : Χολὴ προβατεία. Hase. Iren. C. Hær. 1, 2 : Τῆς πρ. δορᾶς· et Etym. M. p. 584, 24.] Sic προβάτειον ἦθος, Ovilli mores, proverbialiter pro Simplicibus s. Fatuis. [Προβάτειον, Plantago, Diosc. 2, 153. Boiss.]

[Προβατέμπορος, ὁ, i. q. προβατοκάπηλος. Theodor. Stud. p. 193, B. G. Dind.]

Προβατεύς, εως, s. Προβατευτής, ὁ, ap. Polluc. [7, 184], Ovium pastor, Opilio. [Suidas : Προβατεύς· ὁ τῶν προβάτων ποιμήν. Καὶ προβατέων, χωρικῶν ἀνθρώπων. Προβατεὺς ap. Theodoret. vol. 1, p. 522, Philon De anim. 54, 2, Eustath. p. 877, 50 ; 1648, 57. Προβατεὺς Antiphanis comœdia ap. Athen. 7, p. 295, C.]

Προβατεύσιμος, [η, ον et ὁ, ἡ,] ut ap. Philon. [vol. 2, p. 91, 11] προβατεύσιμος πόα, vel [ib. p. 131, 38] προβατευσίμη (nam utroque utitur), Ovibus aptum gramen, s. utile : q. d. Pecuarium gramen.

[Προβατευτής. V. Προβατεύς.]

Προβατευτικός, ἡ, όν, ut προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria ars, Xen. Œcon. [5, 3. Pollux 7, 184. Philostr. p. 278 : Κύων πρ. Longus p. 70 ; Liban. vol. 4, p. 139, 23.]

[Προβατεύω, Pasco, Pecus alo. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 59, 9 : Προβατεύειν, πρόβατα τρέφειν. Crinag. Anth. Pal. 7, 636 : Κατ' οὔρεος ἐπροβάτευον. Dionys. A. R. 1, 37 : Προβατεύεσθαι ἀνεπιτήδειος γῆ. Appian. Civ. 1, 8.]

[Προβατεών, ὁ, Ovile. Herodian. Epimer. p. 113 : Πρ., ὁ τόπος τῶν προβάτων. Boiss. Forma trisyllaba Προβατὼν inter περιεκτικὰ oxytona in ων est ap. Arcad. p. 15, 21.]

Προβάτημα, τὸ, i. q. πρόβατον. Hesych. plur. προβατήματα exp. πρόβατα.

[Προβατία. V. Προβασία. || Vitiose pro προβατεία, quod v.]

Προβατικός, ἡ, όν, Ad oves s. pecudes pertinens, q. d. Oviarius, s. Pecuarius. Eupolis improprie προβατικὸν χορὸν appellavit τὸν ἐξ αἰγῶν. [V. schol. Hom. Il. Π, 353, et Eustath. p. 1063, 44.] Προβατικὴ κολυμβήθρα, ut legunt ap. Jo. 5, [2] Cyrill., Chrysost. et Theophyl., Pecuaria piscina, i. e. Ex qua potare et in qua mersari pecudes solebant. Vide plura ap. Bezam. [Hinc ἐν εὐύδρῳ προβατικῇ ap. Nonnum Jo. c. 5, 3, quod quum metrum non ferat, προβατείῃ conjecit Passovius. In Gl. : Προβατική, Pecuaria.]

Προβάτιον, τὸ, Ovicula. [Plato Phædr. p. 259, A : Πρ. μεσημβριάζοντα.] Aristoph. [Vesp. 955. Pac. 535 : Πρ. βληχωμένων· Av. 856. Id.] Pl. [922] proverbialiter, Προβατίου βίον λέγεις, pro μωροῦ, Stulti. De qua metaph. lege Erasm. Hippocr. generali itidem signif., De sacro morbo : Οὐ γὰρ ἔστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες. Nisi forte πρόβατον ibi leg.

[Προβάτιος. V. Προβασία. || Probatius, n. pr. viri apud Liban. Epist. 214, p. 101, Nilum Epist. 3 et 219-222.]

[Προβατοβοσκός, ὁ, Ovium pastor, Opilio. Hesych. s. v. Ἀρνοβοσκός.]

[Προβατογνώμων, ὁ, Oves discernens. Unde ad eum translatum qui mores et ingenia hominum internoscit ab Æsch. Ag. 795 : Ὅστις δ' ἀγαθὸς πρ. Conf. Ἱππογνώμων.]

[Προβατοδόρας, ὁ, Pecora excorians. Procl. ad Hesiod. Op. 504, de Lenæone mense, cui ἤματα βουδόρα tribuit poeta : Οἱ δὲ Ληναιῶνα φάσκουσιν αὐτὸν καλεῖσθαι διὰ τὰ λήνεια, ὅ ἐστιν ἔρια, καὶ προβατοδόραν καὶ αἰγιοδόραν (scr. αἰγοδ—) καλοῦμεν.]

[Προβατοθρέμμων, ὁ, ἡ, Pecora s. oves alens. Const. Manass. Chron. 5199, 6127.]

Προβατοκάπηλος, ὁ, et Προβατοπώλης, ὁ, ap. Hesych. Ovium venditor, vel Pecudum venditor. Utitur autem sæpe Chrysost. vocabulo προβατοπώλης [vol. 10, p. 448, B ed. Paris. alt. Hase. Προβατοκάπηλος, schol. Aristoph. Eq. 762, Pollux 7, 184, Phot. p. 450, 5, Plut. V. Pericl. c. 24. Προβατοπώλης Aristoph. Eq. 132, 138. Corrupte προβατοπώλος ap. Photium.]

Πρόβατον, τὸ, Pecus. Πρόβατα, inquit Camer., placet grammaticis appellatas esse Omnes pecudes, eo quod priores βάσεις, Gradus, alii sequantur. [Hesych. : Πρ., τὰ τετράποδα ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς βάσεως πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια.] Sed proprie Oves πρόβατα dicuntur. Hæc ille. [Hom. Il. Ξ, 124 : Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσαν, ubi v. schol. Ψ, 550. Hesiod. Op. 558. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 1 : Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα. Ἡρόδοτος τετάρτῳ. Herodot. 1, 207 : Τὰς βοῦς τὰς θηλέας σέβονται προβάτων πάντων μάλιστα. Id. 4, 61 ; 6, 56. Τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων 1, 133 ; 8, 137. « Hippocr. p. 784, B, ad quem l.

Galen. vol. 12, p. 306 : Πρ. νῦν εἶπεν ἅπαντα τὰ βοσκήματα, καθάπερ ἐν τῷ περὶ ἱερῆς νούσου (p. 302, 24) γέγραπται κατὰ λέξιν οὕτως « Οὐκ ἔστιν ἄλλο πρόβατον οὐδὲν ἢ βόες καὶ αἶγες »· καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιοῦτόν ἐστιν, ἔνθα φησὶ « Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἐστί »· βούλεται γὰρ ἀγέλας βοσκημάτων λέγειν. Ἐχρήσαντο καὶ ἄλλοι οὕτως τῶν παλαιῶν τῇ φωνῇ· 248, 16 : Τὰ πρ., θηρία τε καὶ τὰ ἑρπετά· 250, 49; 291, 40, et alibi. » Foes. Plato Rep. 1, p. 343, A : Οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. Xen. Cyrop. 7, 3, 7 : Καὶ βοῦς καὶ ἵππους καὶ ἄλλα πρ.] Quam autem late pateat hoc vocab. et unde hanc signif. acceperit, vide ap. Etym. [M. p. 688, 22] et Eustath. [p. 1434, 55. Conf. p. 877, 56; 971, 58; 1649, 4.] Ceterum Hippocr. quoque De artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα auctor est Galen. [vol. 12, p. 306.] Ab eadem autem origine est πρόβασις, pro Proventu s. Reditu, quem ex pecoribus aliquis habet, ap. Hom. Od. B, 75 : Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε· ubi Eust. κειμήλια esse ait τὰ κείμενα, addens, τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα : at πρόβασιν, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτοκίνητα, sc. τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα : unde peculiariter per excellentiam vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certe hodieque *Biens meubles et immeubles* itidem nuncupant, paulo tamen aliam hujus appellationis rationem sequentes. [Phot., Suid. et Tim. Lex. Plat. p. 224 : Πρόβασις, ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.] || Πρόβατον, Ovis. Theophyl. Ep. 2 : Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Et ap. Lucian. passim, itemque ap. alios, [ut Aristoph. Nub. 45, Vesp. 34, Pac. 949, 1022; Platon. Rep. 3, p. 397, A : Κυνῶν καὶ πρ. καὶ ὀρνέων φθόγγους· 4, p. 422, D : Πρ. πίοσί τε καὶ ἁπαλοῖς. Πρ. μαλακά, Oves lanæ tenerioris, ap. Demosth. p. 1155, 3, et Polyb. 9, 17, 6. Demosth. p. 782, 15 : Τοὺς γενομένους κύνας τῶν πρ. φασὶ δεῖν κατακόπτειν. Polyb. 5, 35, 13 : Οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν. Προβάτων δίκην κατασφάξαι Dionys. A. R. 7, 11. Eadem comparatione Thucyd. in descriptione pestis 2, 51, de hominibus : Ὥσπερ τὰ πρ. ἔθνησκον. Θαλάσσιον πρόβατον, dicterium significans τὸν μωρὸν τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ, memorat Demetr. De eloc. § 174. || « Πρ., Ovis, a scriptoribus Christianis dicitur 1. de Christo. Greg. Naz. Or. 36, p. 592. Cyrill. Hieros. Catech. 10 Illuminat. p. 98 : Πρ. καλεῖται οὐκ ἄλογον, ἀλλὰ τὸ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος αὐτοῦ καθαρίζον τὴν οἰκουμένην τῶν ἁμαρτιῶν. Ib. p. 100; Theodoret. Or. 10 de provid. p. 448; Epiphan. vol. 1, p. 205. Conf. v. Ἀμνός. 2. de piis et fidelibus. Jo. Chrys. Hom. 79 ad Matth. 25, 32, p. 493, dicit Christum electos appellare πρόβατα διὰ τὴν πολλὴν πρόσοδον· καὶ γὰρ πολλὴ ἡ τῶν προβάτων πρόσοδος ἀπό τε ἐρίου ἀπό τε γάλακτος ἀπό τε τῶν τικτομένων. Similiter Basil. Cæs. In Psalm. 28, vol. 1, p. 177; Cyrill. Alex. in Actis Conc. Ephes. p. 284; Theophan. Hom. 18, p. 112, 113, Hom. 47, p. 328. » Suicer. || Πρόβατα, Spumæ fluctuum agitatorum in mari vel in fluviis, quas nautæ nostri ita vulgo vocant, quod lanigeræ oves candidæ iis effingi videantur. Eustath. in Iliad. O (?) : Ἡ γὰρ χυδαία γλῶσσα ἐκ τοῦ ἀνέμως ποιμαίνων ἄλα καὶ ἐκ τοῦ θρασκίας κύων, ἃ δὴ ποιητικῶς ἐρρήθησαν, ὡρμημένη ἐτόλμησεν αὐτὴ ἀσφαλῶς ἄλλοθεν εἰπεῖν πρόβατα τὰ ἐν τοῖς ἀφροῖς κύματα. Ducang. || Piscis quidam ap. Ælian. N. A. 9, 38, Oppian. Hal. 1, 146; 3, 139.] Πρόβοισι, poet. metaplasmo pro προβάτοις [ap. Arcad. p. 138, 6,] Hesych. [et Etym. M. p. 245, 51; 310, 19; 542, 10. Herodian. Hermanni p. 308 : Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες τοῖς πρόβασιν ὡς ἅρμασι τὴν δοτικὴν πτῶσιν, σφαλλόμενοι τῇ ὁμοιότητι κτλ. || Comparativum Προβάτερος, προβάτου προβάτερος, ut οἶος οἰότερος, finxisse videtur Sophron, quantum e loco confuso Etym. M. p. 256, 30, colligi potest, de quo v. Ahrens. De dial. Dor. p. 348.]

[Προβατόνους, ὁ, ἡ, Ovis mentem habens, Stupidus. Const. Manass. Chron. 6150 : Ἄνθρωπον χοιρώδη, πρ.]

[Προβατοπώλης. V. Προβατοκάπηλος.]

[Προβατοσπαράκτης, ὁ, Ovium laniator. Const. Manass. Chron. 5972.]

[Προβατόστασις, εως, ἡ, Ovile. Glossar. Lat. in Endlicheri Catal. Mss. Bibl. Vindob. p. 295 : « Ab ovilibus, apo ton probatostasion, id est a caulibus pecodum ablatiom. » Osann.]

[Προβατόσχημος, ὁ, ἡ, Ovis speciem habens. Joann. Chrys. Ep. 125 (vol. 3, p. 807, D ed. Paris. alt.), πρ. λύκον vocat Episcopum qui sedem Cpolitanam invaserat ipso in exilium pulso. Suicer. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 54, 11 : Τὸν δεινὸν πρ. λύκον. Hase. Ducas Hist. Byz. p. 170, C : Ὁ πρ. λύκος ἐγγίσας τῇ κλίνῃ. Respicitur ad Ev. Matth. 7, 15 : Οἵτινες ἔρχονται ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες.]

[Προβατοτρόφος, ὁ, ἡ, Pecora s. oves alens. Schol. Pind. Pyth. 12, 1; Herodian. Epimer. p. 85. Boiss.]

[Προβατοφθόρος, ὁ, ἡ, Oves perdens. Const. Manass. Chron. 4242.]

[Προβατόφρουρος, ὁ, ἡ, Oves custodiens. Const. Manass. Chron. 6539.]

[Προβατοχίτων, ὁ, Tunicam habens ex lana ovilla confectam. Hesych. : Οἰοχίτων (Hom. Od. Ξ, 489) δίχα ἱματίου, ἢ μονοχίτων, ἢ προβατοχίτων.]

Προβατώδης, ὁ, ἡ, Oves imitans : unde exp. εὐήθης, item μωρός, Bud. [Pecorarius, Gl. Euseb. Dem. ev. p. 326, B : Τοὺς προβατώδεις καὶ ἁπλουστέρους. Hase. Hesych. s. vv. Βαίκυλος, Βλάκκα, Βλήχημα. Schol. Aristoph. Eq. 264.]

[Προβατωδῶς, Ovium ritu. Œcum. In Apocal. p. 444, 4 Cramer. : Πρ. καὶ κτηνωδῶς. Hase.]

[Προβατών. V. Προβατεών.]

[Προβάω. V. Προβαίνω.]

[Προβεβαιόω, Ante confirmo. Sext. Emp. p. 492, 5 : Δεῖ προβεβαιωθῆναι τὸ σημεῖον. Hemst.]

[Προβέβουλα. V. Προβουλέω.]

[Προβεβουλευμένως, Cogitate, Prudenter. Pollux 6, 140.]

[Πρόβειος, ὁ, ἡ, forma Græcobarbara pro προβάτειος, Ovinus, cujus exempla v. ap. Boiss. Notitt. Mss. vol. 11, 2, p. 250, et Anecd. vol. 2, p. 406. Et Προβέα, ἡ, Pellis ovina scriptioni idonea, Membrana, de quo v. Ducang.]

Πρόθημα, τὸ, exp. Progressus : a Suida autem πήδημα, Saltus. Aristoph. Pl. [759] : Ἐκτυπεῖτο δ' Ἐμβάς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασι.

Προβιάζομαι, Ante vim infero. Citatur ex Æschine [p. 64, 7 : Τῷ μὲν λόγῳ προβιασαμένου Δημοσθένους.] Item cum infin., ex Plut. Camillo [c. 31 extr., ubi nunc προσβιάζεσθαι.]

Προβιβάζω, Produco. [Phot. et Suid. : Προβιβάσαντες, προάξαντες· et Hesych. s. v. Προβιβάσαντα. Soph. Œd. C. 180, de Antigona patrem cæcum longius producere jussa : Προβίβαζε (codd. plerique προσβίβαζε violato metro), κούρα, πόρσω.] Act. 19, [33] : Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, Ex turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Judæis. In quo signif. metaph. etiam capitur pro Propono, Ob oculos pono : ut Deut. 6, [7] : Προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου. [|| Amplio, Dilato. Diodor. 4, 78 : Κατεσκεύασεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κρημνοῦ τοῖχον, προβιβάσας (προσβιβάσας duo codd.) παραδόξως τὸ ὑπερκείμενον τοῦ κρημνοῦ.] || Item Produco, i. e. Impello et porro ire facio, Promoveo, h. e. Augeo et ad ampliora proveho, ut Bud. interpr. Gregor. : Δέον κατὰ μικρὸν προάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. [Aristoph. Av. 1570 : Ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτέ; Dionys. A. R. 1, 3 : Λακεδαιμόνιοι ἕως Μακεδονίας τὴν ἀρχὴν προὐβίβασαν. Dio Cass. 58, 23 : Τὸν Γάϊον ... ἐς τὰς ἀρχὰς πέντε ἔτεσι θᾶσσον τοῦ καθήκοντος προβιβάσειν ὑπέσχετο.] Item Proficere facio et progredi. Xen. Apomnem. 1, [5, 1] : Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμά ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα, εἴ τι προυβίβαζε λέγων εἰς ταύτην τοιάδε, Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æschin. [p. 67, 2] : Τῷ λόγῳ προβιβάζων ὑμᾶς· ubi [in aliis libris recte] προσβιβάζων legitur. [Quæ verba etiam alibi sunt permutata. V. Προσβιβάζω.] Hactenus Bud. [Plato Prot. p. 328, B : Προβιβάσαι εἰς ἀρετήν. Longin. fragm. 5, 1 : Τοὺς συνόντας προβιβάζειν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατάληψιν. Aristid. vol. 2, p. 227, 7 : Εἰ καὶ καθ' ὁτιοῦν προὐβίβασαν τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ βέλτιον. « Προβιβάζειν τὴν ἐμπειρίαν, Cognitionem promovere, Studia adjuvare, Polyb. 3, 59, 2, ubi libri προσβιβάζειν. Πρ. τὴν πατρίδα, In majus evehere, Opes augere, 9, 10, 4. Πρ. τινὰ εἰς λόγους ἀπορρήτους, In arcanum colloquium adducere, 24, 3, 7.

Schweigh. Hesychius : Προβιβάζεται, προκόπτει.] Quo sensu Latinum Produco etiam usurpari quidam tradunt; ut Ad Herenn. 4 : Ut productus studio et viribus ultra facile procurras. Et Plin. 9, 35 : Pene histrioni comparatus, et quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem et litigator, ut tradunt VV. LL., patroni causam actori os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eod. sensu Herodias Matth. 14, [8] dici potest προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. [Neutraliter Polyb. 5, 100, 1 : Οὐδὲν ἐδύνατο προβιβάζειν τῶν ἔργων, Nullum opus bene procedebat. 10, 44, 1 : Βραχύ τι προεβίβασε, Nonnihil profecit. Schweigh. Aristid. vol. 2, p. 231, 6 : Πότεροι πλέον προὐβίβασαν;] || Προβιβάζειν etiam, ut eadem LL. docent, dicuntur Perorigæ, qui equas submittunt equis, aliaque id genus jumenta. Apud Aristot. vero neutr. pro Prius inire capitur, H. A. 5, [14] : Ὀχεύειν δὲ εἰώθε χορταστὰς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλην. [|| Προβιβᾶσι ap. Oppian. Cyn. 3, 131, ex προβιβῶσι corruptum videtur. Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, 1, p. 126.]

[Προβιβάσθω.] Προβιβάσθων, Hesychio προβαίνων, Progrediens.

[Προβιβασία, ἡ, i. q. sequens. Methodius in Maji Coll. Vat. vol. 3, p. 250. Osann.]

[Προβίβασις, εως ἡ, Promotus (Gl.), Promotio, Progressus. Nicom. Harm. p. 24 : Τὴν κατὰ τὰ τρία γένη πρ. ἀπὸ προσλαμβανομένου μέχρι ὑπερβολαίας νήτης. Kall. Alio sensu Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 31, B : Οὐ γὰρ ἂν ἐτόλμων, εἰ μή τινας προβιβάσεις εἶχον, i. e. Nisi auctores quosdam habuissent, qui eos movissent.]

[Προβιβασμός, ὁ, Promotio, Præmotio, Imbutio, Gl. Artemidor. 2, 12 : Ἔοικε τὰ πρόβατα ἀνθρώποις προβιβασμῷ καὶ τῇ ἐπὶ τὸ βέλτιον προκοπῇ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. De promotione ad ampliora munera Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 299, B : Αὐτὸν προβιβασμοῖς τιμῆσαι τὸν καὶ πρὸ τοῦ μέγαν δοκοῦντα. G. D. Dignitatis gradus, Niceph. Blemmyd. Polit. exc. p. 644 ed. Mai. Cramer.]

Προβιβάω, Progredior, i. q. προβαίνω. Hom. [Il. Π, 609 : Ὑπασπίδια προβιβῶντος·] Od. O, [554] : Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον. [Il. N, 18, 158, et Od. P, 27 : Κραιπνὰ (vel κοῦφα) ποσὶ προβιβάς. Christod. Ecphr. 5.]

Προβιβρώσκω, Ante comedo [Προβιβρώσκῃ Aretæus p. 14, 36] : unde Προβρωθείς [Geopon. 12, 17, 15], Ante comesus, In cibo præsumptus. [Psellus Opusc. p. 143, 8. Boiss.]

[Προβιοτεύω, Ante vivo. Gregor. Nyssen. vol. 1, p. 120, B. Boiss.]

[Προβιοτή, ἡ, Vita ante acta. Hierocles p. 80, 106, 242, 258; Stob. Ecl. eth. 1, p. 202. « Æneas Gaz. Theophr. lemma p. 5 ed. Barth.; Hermippus dialog. p. 53, c. 16. » Boiss. Hierocles De provid. p. 80, De fato p. 242. Jacobs. Olympiodor. In Cant. cant. p. 627, B. Hase. Idem In Plat. Gorg. ap. Bekk. Anecd. p. 1413; Hermias In Plat. Phædr. p. 119.]

[Προβιότης, ητος, ἡ, idem. Olympiod. Ms. in Gorg. 20. Routh. Clem. Alex. p. 460 : Τῆς πρ. Stob. Ecl. eth. p. 382.]

[Προβιόω.] Προβεβιωμένα, τὰ, Vita anteacta. [Polyb. 11, 2, 9, 10.] Synes. Ep. 110 : Πρέπον τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ. Herodian. 2, [1, 18] : Ἀνάξια τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων νομίσας. Sic Plut. De lib. instit. [p. 10, B] : Τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν, Gloriam vitæ anteactæ. [Id. Mor. p. 56, A : Τῶν πρ. κόλασις. Joseph. A. J. 4, 8, 15 : Ἀληθῆ ποιήσει τὰ πρ.] Activi autem προβιόω s. προβιόομαι nulla reperi exempla. [Act., Clem. Alex. p. 580 : Ἐφ' οἷς κακῶς προβεβιώκασιν. Kall. Inscript. Syria ap. Ross. Inscr. fasc. 2, p. 19 : Προσπαισάσα τῆς γυναικὸς τὸν προβεβιωκότα χρόνον, i. e. ὃν προβεβίωκε, quod προβεβιωμένον dici poterat. G. D. De confusione vocc. προβεβιωκὼς et προβεβηκὼς Jacob ad Lucian. Alex. c. 56, p. 103 (6). Hase. Hierocles De providentia p. 82 ed. Lond. Creuzer.]

Προβλαστάνω, Prægermino, Prius germino. Theophrast. C. Pl. 1, 16 [13, 12] : Καὶ προανθεῖ καὶ προβλαστάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. [Ib. 5, 1, 12; 5, 10, 13. Plut. Mor. p. 377, C : Ἐν τοῖς προανθοῦσι καὶ προβλαστάνουσι. Philo vol. 1, p. 602, 50 : Πρ. καὶ προανθεῖ.]

Προβλάστημα, τὸ, Quod prægerminavit, Præcedens germen. [Theophr. C. Pl. 5, 2, 2.]

Πρόβλαστος, ὁ, q. d. Prægerminans. Bacchum ita vocatum [ab Lycophr. 577 : Ἃς δὴ Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε θρασύς] annotat Cæl. Rhod., quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret divina res, vel quum easdem forent putaturi. [Conf. Eudociam p. 122.]

[Προβλέπτης, ὁ, Qui prævidet. Jo. Climac. p. 306, 18. Id. p. 89, 28 : Μὴ προγνώστης μηδὲ πρ. Hase.]

[Προβλεπτικός, ή, όν, Prospicuus, Prævidendi facultatem habens. Eust. p. 83, 33 : Ἀθήνη ... τῶν ὄντων καὶ μελλόντων προβλεπτική. « Georg. Pisid. Opif. 83; Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 352. || Adverb. Προβλεπτικῶς, ibid. p. 364, 2. » Boiss.]

Προβλέπω, Prospicio, Prævideo. [Provideo, Gl.] Et προβλέψασθαι medio, Ad Hebr. 11, [40] : Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam gramm. tradunt dici, diversa signif. προβλέπω σοι, et σε, et πρός σε, sicut Lat. Prospicio illi, et illum, et in illum : sed exempla non afferunt.

[Προβλεψία, ἡ, i. q. τὸ προβλέπειν, Prospicere, Prævidere. Georg. Pisid. Opif. p. 416.]

Πρόβλημα, τὸ, [Id quod projicitur s. prominet : quo sensu frequentius dicitur προβλής. De promontorio Soph. Aj. 1219 : Ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντῳ πρόβλημ' ἁλίκλυστον quod per ἐξοχὴ exp. schol. ||] Objectaculum, de quo voc. dicam in Προβολή, Quod objicimus pro munimento s. tutamine, ut Objectæ vallo munitiones, Liv.; Oppositum et objectum hostibus propugnaculum, Cic. Exp. igitur πρόβλημα, Munimen s. Munimentum, Tutamen, Propugnaculum, Tegmen. Plato p. 174 [Polit. p. 288, B] προβλήματα esse dicit ὅπλα, τείχη, περιβλήματα γήϊνα καὶ λίθινα, et omnia προβολῆς ἕνεκα εἰργασμένα. [Ib. p. 280, E : Ἐριοῦ πρ. Herodot. 4, 175 : Ἐς τὸν πόλεμον στρουθῶν καταγαίων δορὰς φέρουσι προβλήματα· et 7, 70. « Membrana quæ collo uteri et osculo adnata conceptum impedit, os obstruit, et semini genitali aditum præcludit, πρόβλημα vocatur Hippocrati p. 582, 10, et 599, 5 : Γνώσῃ δὲ τόδε, ἢν ἐπαφάσσῃς τῷ δακτύλῳ, ἅψῃ τοῦ προβλήματος. » Foes. Eur. Rhes. 213 : Νώτων προβλήμασιν.] Xen. Cyrop. 6, [1, 51] : Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Plut. : Προβλήματα ποιοῦσι τὰς δέρρεις. Idem militarem testudinem προβλημάτων στεγανώτατον esse ait. [Munimentum hosti oppositum, intra quod tutos nos fore speramus. Πρ. λαβὼν vel ποιησάμενος τὸν ποταμὸν Polyb. 2, 66, 1; 3, 14, 5; 4, 11, 3; 5, 46, 7. Schweigh. Strabo 5, p. 234 : Προβλήματα νομίζοντες οὐ τὰ τείχη τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας τοῖς τείχεσι· quemadmodum Alcæus dixit Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρήϊοι ap. schol. Soph. Œd. T. 56. G. D.] Sæpe autem gen. jungitur, ut [Æsch. Sept. 676 : Κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα·] πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Vesp. [615], Propugnaculum adversus mala. Sic πρόβλημα χειμώνων, Plato Tim. [p. 74, B], Propugnaculum adversus hyemem, i. e. hyemis injurias. [Eur. Suppl. 208 : Χείματος προβλήματα. Ælian. N. A. 2, 13 : Εἶναι δὲ πρόβλημα καὶ τῆς ὄψεως καὶ τῆς ἀκοῆς τῶν σαρκῶν τὸν ὄγκον· 2, 22 : Εἶτα ἄγονταί τινι αἰτίᾳ θαυμαστῇ εἰς τὰ σωτήρια, ἔνθα ἕξουσι σκέπην καὶ πρόβλημα, ᾗ μέλλει βιώσιμα αὐταῖς ἔσεσθαι. Plut. Mor. p. 691, D : Κρύους πρόβλημα ἐσθής. Aristid. vol. 2, p. 395 : Τὸ πρ. τοῦτο (i. e. τὸ ἱμάτιον) ἔρριψεν.] Et ap. Soph. Aj. [1076] : Μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων, Nihil quod metum propulset. Nec tamen infitior genit. aliquando aliter accipi, eo sc. modo, quo dicit Cic. Classis pulcerrima Siciliæ propugnaculum. Ita enim Herodian. [3, 1, 8] : Πρόβλημα ὀχυρὸν τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν. Et, Πρόβλημα τοῦ σώματος. [Æsch. Sept. 540 : Σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι. Hybrias apud Athen. 15, p. 696, A : Λαισήϊον πρ. χρωτός. Demades p. 179, 42 : Πρ. τῆς σωτηρίας ἔχοντες οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐχ ὅπλων παρασκευάς, ἀλλ' ἐπιθυμίαν μεγάλην κτλ.] At de gen. personæ dubitari non potest; ut, si dicam πρόβλημά μου : constat enim esse pro τὸ ἐμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur, ut ab Hom. ἕρκος, Propugnator et defensor; ut ap. Lucian. [Timone c. 50], Τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, Columen Atheniensium, Salus et tutela Græciæ. [Aristid. vol. 2, p. 101 : Πρ. ποιησάμενος ἀντ' ἄλλου φυλακτηρίου τὸν λόγον. || Qui

promotus est, Præfectus rebus administrandis. Constant. Porph. Cerim. p. 24, B : Καλῶς ἦλθεν τὸ πρ. τῆς τριάδος· ubi v. Reisk. vol. 2, p. 144 ed. Bonn.] || Cam. Prætextum interpr. in Soph. Phil. [1008] : Λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε· dicit enim, inquit, Ulyssem sibi quasi prætendisse illum puerum. [Demosth. p. 1122, 21 : Οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ τὸ σχῆμα τοῦτο ἢ πρ. τοῦ τρόπου. Aristid. vol. 2, p. 60 : Φιλοσοφίας προβλήματι χρώμενοι. Hesych. : Ἐν προβλήματι· ἐν ὑποκρίσει. Idem : Πρ., πρόλογος.] || Quod explicandum proponitur, Quæstio. Propositum etiam reddit Bud. ex Cic. in Partitt. [Plato Theæt. p. 180, C : Δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρ. ἐπισκοπεῖσθαι· Soph. p. 261, A : Φαίνεται προβλημάτων γέμειν. Πρόβλημα inscripta fuit Antiphanis comœdia, de qua v. Meinek. Hist. com. p. 278.] Idem Bud. Controversiam etiam ap. Hermog. interpr. Aristot. Polit. 2 : Ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν· De poet. [c. 25] : Περὶ καὶ προβλημάτων καὶ λύσεων. [Πρ. καὶ πρότασιν idem esse docet Aristot. Top. 1, 3, differentiamque esse tantum in modo enunciandi : Τὸ γὰρ αὐτὸ ἐρώτημα μετὰ τοῦ πότερον λεγόμενον καὶ μετὰ τῆς ἀντιφάσεως πρόβλημά ἐστι· μετὰ δὲ τοῦ ἆρά γε πρότασις. Φανερὸν οὖν ὅτι ἴσα τε καὶ ταυτά ἐστι τά τε προβλήματα τὰ διαλεκτικὰ καὶ αἱ προτάσεις αἱ διαλεκτικαί. Bur. Προβλήματα multorum librorum inscriptio. Sic Προβλήματα inscriptus est liber Aristotelis, et Πρ. συμποσιακὰ Plutarchi.] Differentiam autem, quam Geometræ inter πρόβλημα et θεώρημα constituunt, vide ap. Bud. p. 460, 461. [Πρ. apud geometras differt a theoremate, ut docet Proclus in Euclid. l. 3. Πρ. proponit aliquid inveniendum et describendum et comminiscendum : θεώρημα vero docet et astruit quæ natura subjectis inesse comparatum est. Bur.] Eand. tamen signif. dari his duobus a Plut. p. 97-8 [V. Marcelli c. 14, 19] Idem testatur. [Πρόβλημα, 1. Quæstio civilis oratione tractanda, Hermog. l. 1 Περὶ εὑρ. p. 3. Deinde 2. προβλήματα etiam sunt Controversiæ rhetoricæ et Declamationes, cujusmodi exstant Libanii, Aphthonii, Senecæ, aliorum. Conf. Hermog. l. c. l. 4, p. 160. Porro 3. Res ad disceptandum proposita, Argumentum orationis, vulgo ὑπόθεσις, ap. Dionys. Art. rhet. c. 10, 13, et alibi passim. Et schol. Aristoph. Nub. 318 (v. Suid. in Περίλεξις) Rhetoricam definiens : Ῥητορική ἐστι τέχνη τοῦ εὖ λέγειν τὰ προβλήματα. Nam προβάλλειν dicebatur, Ponere aliquid, de quo quis audire vellet disserentem, ut ait Cicero Tuscul. 1 init. Sic Gorgias, qui primus artem dicendi extemporalem, τὸ σχεδιάζειν, exercuisse fertur, in concione surgens exclamasse dicitur : Προβάλλετε, ap. Philostrat. Proœm. Vit. Soph. p. 482, ubi vid. Olear. Conf. id. in Vita Marci p. 529, et Cresoll. Theatr. 3, 11, p. 212. Vid. voc. Ζήτημα. Ernest. Lex. rhet. Suidas : Πρ. καὶ ὁ παροιμιακὸς λόγος. || Difficultas, Dubitatio, Discrimen. Eur. El. 985 : Δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος. » Polyb. 28, 11, 9 : Μετ' οὐ πολὺ συναχθέντων εἰς Σικυῶνα τῶν Ἀχαιῶν εἰς πρ. παμμέγεθες ἐνέπεσε· 2, 52, 2 : Τοῦτο αὐτοὺς ἀπέλυσε τοῦ μεγίστου πρ. 30, 17, 15 : Λύσιν τοῦ πρ. εὗρόντα τοιαύτην. » Schw.]

[Προβληματίζομαι, Propugnaculum s. tutamen mihi prætendo. Eustath. Opusc. p. 141, 45 : Τίς ὁ σκοπός σοι τοῦ οὕτω προβληματίσασθαι; 204, 69 : Προβληματισάμενος ἑαυτῷ τὰ τὴν βαρβαρικὴν ἐραγγελίαν κατασιγάσοντα. Passiv. p. 277, 87 : Προβληματισθέντες οἷον ὑπὸ τοῦ Ἀνδρονίκου τὸ βουλητέον ἐκείνου.]

[Προβληματικός, ή, όν, Problematicus, Aptus ad investigandum propositum. Aristot. p. 456, 29. Pappus In Apoll. Perg. p. 2, 1. Id. ib. p. 1, 24, de duplici analyseos genere : Τὸ δὲ ποριστικὸν τοῦ προτεθέντος λέγειν, ὃ καλεῖται προβληματικόν. Hase.]

[Προβλημάτιον, τὸ, Quæstiuncula. Epictet. Diss. 2, 20, 33.]

[Προβληματοπλόκος, ὁ, ἡ, Quæstiones nectens. Tzetz. Hist. 2, 518 : Σαμφὼν τὸν πλ.]

[Προβληματουργικός, ή, όν, Ad propugnacula conficienda pertinens. Pollux 7, 207. Plato Polit. p. 280, D : Παντοίας τῆς πρ. τμῆμα οὔσης δυνάμεως.]

Προβληματώδης, ὁ, ἡ, inquit Bud., In quæstione et disceptatione positus, Addubitatus. Plut. [V. Cat. min. c. 25] : Τοῦτο τὸ μέρος προβληματῶδες γέγονε καὶ ἄπορον.

Προβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, Projectus, ut Ovid. Projectus in æquor, Prominens ; ut Hom. Il. B, [396] : Προβλῆτι σκοπέλῳ· [Il. 407 : Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι·] Od. E, [405] : Ἀκταὶ προβλῆτες, Eminentes rupes in litore maris, Cam. interpr. Il. M, [259] : Στήλας προβλῆτας, Eminentes s. Extantes pali, Eod. interpr. [Apollon. Lex. v. Προβλῆτας : Οἱ μὲν τὰς ἔξω προβεβλημένας ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομάς, ἕνεκεν ἀσφαλείας, οἱ δὲ τὰς πρόσω βεβλημένας, ὅπερ καὶ μᾶλλον (interpretatio manifesto falsa, quam repetunt Phot. et Suid. s. h. v.)· ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτὸς εἰπὼν « ὡς ἄρ' Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν· » ὅταν δὲ λέγῃ « προβλῆτι σκοπέλῳ, » ἑτέρως ἀκουστέον, τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν.] Vide Eustath. [p. 903, 42 seqq. ; 244, 34 ; 1405, 62 ; 1540, 28 ; 1649, 55 ; 1735, 27. Soph. Ph. 936 : Ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες. Conf. Προβολή. Oppian. Hal. 5, 252 : Στῆς δὲ κατὰ προβλῆτος. Archias Anth. Pal. 7, 147 : Προβλῆτι καὶ ἔμπεδος ὥς τις ἐρίπνα ἱδρυνθείς. Agath. ib. 5, 294 : Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις. Quint. Sm. 10, 175 : Οὐδέ τι τόν γε (fluvium) εἴργουσιν προβλῆτες ἀάσπετα παρλάζοντα. Tzetz. Hist. 7, 142 : Προβλὴς προβλῆτος πρόβολος, πέτρα τις θαλασσία. Recte Kiessl. correxit προβλὴς προβλῆτος. Prominens, Aretæus p. 70, 27 : Πρ. ὀφρύες. Προβλῆτα δεξιτερὴν Nonn. Jo. c. 9, 49. Προβλῆτες ὀπωπαί ib. 5, Προβλῆτες πύργοι Joseph. Maccab. p. 513 ed. Hav. || Objectus. Oppian. Cyn. 2, 478 : Προβλῆτα φέρουσι ἀμφήκεα χαλκόν· 602 : Προβλῆσιν ἀκάνθαις· ubi libri alii προβολῇσιν.]

[Πρόβλησις, εως, ἡ, Projectio. Aretæus p. 3, 3 : Ὑγρασίης προβλήσει. Vitiosum ap. Apollod. 2, 4, 5, 6 : Ἐκ προβλήσεως, Heynius correxit προκλήσεως. || Designatio. Nicet. Chon. Hist. p. 25, D : Ἐν ταῖς τῶν πρ. μεγιστάνων· 34, D : Ταῖς τῶν βασιλέων πρ. Promotio in Patriarcham vel in Episcopum, quæ ab imperatore fiebat : de qua v. Symeon. Thessal. De sacris ordinat. c. 9, p. 174, aliosque ab Ducang. citatos.]

Προβλητικός, ή, όν, Producendi vi præditus. Bud. ex Gregor. : Πηγὴ γεννητικὴ καὶ προβλητικὴ τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ. [Greg. Cypr. Exp. fidei ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 655, 27. Hase.]

[Προβλῆτις, ιδος, ἡ, i. q. προβλής. Schol. Oppian. Hal. 3, 460, qui προέχουσαν per προβλῆτιδα, προέχουσαν exp., quod fortasse ex προβλῆτα corruptum est. G. D.]

Πρόβλητος, ὁ, ἡ, Projectus ; ut dicitur Foras projectus. Soph. [Aj. 830] : Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος.

[Προβλήτωρ, ὁ, i. q. προβολεύς. Incert. De exaltat. cruc. p. 139, A Grets. Pseudochrys. t. 11, p. 905, E ed. Par. alt. Hase.]

[Προβλύζω, Ante scaturio. Anonym. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 509 ; Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 434, 2. Boiss.]

[Προβλώσκω.] Προβλώσκειν Hesychio [et Eustathio p. 1853, 44] προμολεῖν, Prodire s. Exire. Hom. Od. T, [25] : Δμῳὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν· Od. Φ, [239. 385] : Μή τι θύραζε προβλώσκειν. Exponitur etiam Protuberare. [Orpheus ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 503 : Οὐδέ τις ἀνδρῶν προβλώσκειν μεγάρων δύναται.]

Προβοάω, q. d. Præclamo, Cohortor, VV. LL. [Hom. Il. M, 277 : Ὣς τώγε προβοῶντε. Soph. Phil. 218 : Προβοᾷ τι γὰρ δεινόν. » Basil. t. 1, p. 753, D : Ἐκ τῆς προβοωμένης παρθενίας. » Hase. Conf. Προβαίνω.]

Προβοηθέω ἐς πόλιν, Civitati ante auxilio eo. [Herodot. 8, 144 : Προβοηθῆσαι ἐς τὴν Βοιωτίην· ubi var. lect. προσβοηθῆσαι.]

Προβόλαιον, τὸ, Tutamen, ut habetur in VV. LL. At Προβόλαιος, inquit Camer., dicitur in oraculo de hasta, ut videtur, directa quasi ad pugnam, Εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἦσο. Est autem oraculum hoc ap. Herodot. 7, [148. Estque ibi προβόλαιον, quod alias προβόλιον. Schweigh. Theocr. 24, 123 : Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα, ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυγμόν.]

Προβολεύς, έως, ὁ, Productor, ut Bud. Comm. exp. : ut ap. Dionys. Areop. : Τοῦ μὲν γὰρ αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ ἀπογεννήτωρ, ubi Causam productricem et προβολέα pro eod. dixit. Sic Gregor. Patrem cœlestem γεννήτορα καὶ προβολέα vocat : ut Damascenus eundem Patrem nominat λόγου γεννήτορα, καὶ διὰ λόγου προβολέα ἐκφαντορικοῦ πνεύματος. Ubi notandum est eum facere discrimen inter γεννήτορα et προβολέα

Iren. 8, Nicet. Vatic. 100, v. Cod. Coisl. p. 89.

Vide Bud. p. 462, 463 [et quæ Ducang. p. 1235 et Possin. ad Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 431 collegerunt. Theophyl. Sim. Hist. p. 36, B : Πρ. τοῦ στρατεύματος. « Epiphan. Hær. 31, 2. » Routh. Zachar. Mytil. Dial. p. 215, 11. Boiss. Stylian. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 89, 22. Hase.] ἀνάβλεψις, κεφ. ν.

Προβολή, ἡ, [Projectus. De progerminatione plantarum Hesych. s. v. Κύημα : Ἡ προβολὴ τῶν φυτῶν. Basil. M. vol. 2, p. 47, D. Hemst. Euseb. Præp. ev. p. 109, D, ex Porphyrio : Σύμβολα ἡ Κόρη φέρει τῆς πρ. τῶν κατὰ τοὺς καρποὺς ὑπὲρ τὴν γῆν ἐκφύσεων. Wakef. Geopon. 5, 25, 1 : Πρὸ βλαστοῦ προβολῆς.] Objectus ; ut in exemplo, quod ex Plat. protuli in Πρόβλημα. Accipio autem Objectus eo modo quo Tacitus, Objectu montis, quo sæva ventorum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλημα, Objectaculum [Pausan. 1, 35, 7 : Θρόνος ἐνεισγασμένος ὄρους λιθώδει πρ. « Apud Polyb. 1, 53, 10, προβολαί sunt Lingulæ vel promontoria e terra in mare prominentia, intra quæ receptus datur navibus. » Schweigh.] ; nam προβολήν intelligo ipsam actionem objiciendi et opponendi aliquid s. prætendendi [Sic de scuti vel sarissæ objectione Polyb. 1, 22, 10 : Τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον ταῖς τῶν θυρεῶν πρ. Ἡ τῆς φάλαγγος πρ., quum phalanx sarissas prætendit, 18, 13, 1. Schweigh. Ξιφῶν προβολαί Eustath. Opusc. p. 15, 50] : at πρόβλημα, Id quod objicitur ; quam aut cui assimilem signif. Objectaculum ap. Varr. habere videtur. Sed προβολή pro πρόβλημα sæpe accipitur, ut, quum Soph. [Aj. 1212] δείματος προβολάν vocat quod alibi [1076] φόβου πρόβλημα. Eur. Or. [1488] : Ὁ δὲ λυσσόμενος θανάτου προβολάν, Petens, ut mortem effugere liceret. Ad verbum, Aliquid morti objicere. [Plato Polit. p. 288, B : Προβολῆς ἕνεκα· Tim. p. 74, B : Πρ. καυμάτων. Frequens ap. Theophr., qui προβολὴν τοῦ ἡλίου ἔχειν, Munimentum contra solis radios, dixit C. Pl. 2, 7, 4 ; πρὸς τοὺς χειμῶνας καὶ τὰ καύματα 3, 7, 2 ; τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀνέμων 3, 10, 4. Οὐδεμίαν ἔχων πρ. ἐξεπνίγετο ὁ σῖτος, 3, 20, 5. Σπέρματα πυκνὰ καὶ πρ. ἔχοντα 5, 18, 4. Πρ. καὶ οἷον ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους 5, 13, 3.] A Bud. προβολή exp. Munimentum tutelare, Tutela, Integumentum, Lorica : quarum significationum exempla v. p. 462. [Ubi affert locum unum ex Theophrasteis et Aristot. De gen. anim. 5, 1 : Προβολὴν τοῦ ὄμματος καὶ σκέπασμα καὶ ἐπισκύνιον· et κεράτων προβολή ex Greg. Naz. Περὶ ἀνθρώπου.] At p. 456 tradit προβολήν dici etiam Propugnaculum et castellum, ambitumque mœnium hostilem impetum arcentem ; ut Xenoph. [Mem. 3, 5, 27] τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας. [Metaph. Eustath. p. 602, 33 : Ἡ φρόνησις νοὸς ἐστι πρ. Hemst.] || Προβολή, Projectura et protectum, ut idem tradit, Prominentia, Pars prominens vel tecti, vel suggrundæ, vel rei cujuscunque ; ut Palpebrarum pili προβολαί sunt τῶν ὀφθαλμῶν. Vide p. 456, 462. [Προβολή pars sarissæ prominens extra manum militis ap. Polyb. 18, 12, 3. Ferrum hastæ præfixum, 27, 9, 2. Posterior pars pontis quæ a litore versus medium flumen porrigitur, 3, 46, 4. Schweigh. De digitis promissis Philostr. p. 779 : Ἐν ὀρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων πρ. Προβολάς polypodum dixit Ælian. N. A. 5, 41, quæ ab aliis προβοσκίδες dicuntur. Προβολή μακρὴ ἀνόστεος de proboscide elephantis Aretæus p. 68. Προβολή τοῦ χείλεος λεπτή dicitur Hippocrati p. 785, A, in reliquis pecudibus quibus ad depastionem labra tenuia prominent et prætenduntur. P. 895, B, προβολή ossis in capite eminentia aut exstantia dicitur, quum os quod in capite rotundum est, præter aliud prominet et exstat. Sic enim ibidem sese explicat Hippocrates : Ἀλλ' ὅστις μὲν ἔχει ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς προβολήν· ἡ δὲ προβολή ἐστι τὸ τοῦ ὀστέου ἐξέχον στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο. » Foes. Πρ. τῆς γλώσσης Aret. p. 5, 19. Πρ. χειλέων p. 70, 35.] || Metaph. pro Eo quod prætenditur et prætexitur, ut Lat. Prætextum. Tertull. Adv. Praxean : Siquis putarit me προβολήν aliquam quærere. [|| I. q. ἀφορμή de re familiari dictum. Schol. Eur. Med. 342 : Παισίν τ' ἀφορμή(ν) ἣν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς τὸ ζῆν οἱ Ἀττικοὶ ἀφορμὴν καλοῦσι.]

|| Προβολή, Status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in carceribus equos currumque sustinentis, i. e. τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα ἐπέχοντος ἄχρις ἂν ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξίωσιν. Ita Bud. p. 457, qui et ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ ap. Plut. interpr. In procinctu atque in vestigio stantes. [Ἡ τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων πρ., quum miles in procinctu stat, Polyb. 2, 65, 11. Schweigh.] Aliam h. v. expos. vide ibid. [« Xen. Anab. 6, 5, 25 : Ἔπειτα δὲ τὰ δόρατα εἰς προβολὴν καθέντας ἕπεσθαι βάδην. Cui loco similis est Arriani Anab. 1, 6 : Ἐκέλευσεν ὀρθὰ ἀνατεῖναι τὰ δόρατα τοὺς ὁπλίτας, ἔπειτα ἀπὸ ξυνθήματος ἀποτεῖναι ἐς προβολήν. Theocrit. 22, 120 : Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα, δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· quod sic vertendum, *oblique a statu vel gradu suo declinans*. Dionys. A. R. 3, 19 : Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ὑπελθὼν τὴν προβολὴν τοῦ πολεμίου καὶ τῶν ἰγνύων τὴν ἑτέραν ἀποτεμών· ubi hæret Sylburgius. Sed Dionysio lucem reddit Livius in re simili, 7, 10 : *Romanus, mucrone subrecto, quum scuto scutum imum perculisset, totoque corpore interior periculo vulneris factus, insinuasset se inter corpus armaque, uno alteroque subinde ictu ventrem atque inguina hausit*. Plutarch. V. Cæs. c. 44 : Ἐκέλευσε τοὺς ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀρρήκτως δέχεσθαι τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολεμίων. Appian. Civ. 2, 79 : Μηδ' ἀκοντίζειν, ἀλλ' ἐν προβολῇ διαστάντας ἀμύνεσθαι τοὺς ἐπιόντας. Glossæ veteres : *In procinctu*, ἐν προτομῇ πολέμου στῆναι. Scribe, ἐν προβολῇ. Onomasticum vetus : *Procinctus*, προβολή. Corrupta scriptura decepit Ducangium s. v. Προτομή. Alia exempla occupata video a Valesio ad Harpocr. p. 159, et Dorvillio ad Charit. p. 602. Latini in eadem re verbo *projicere* utuntur. Valer. Flaccus 4, 266 : *Cum pectore et armis Huc alternus et huc, semper cervice reducta, Semper et in digitis, et summi pulvere campi, Projectusque redit*. » Ruhnk. Ep. crit. p. 70.]

|| Προβολή, Intentio et objectio judicii dictati, quasi petitio digladiantis. Ita ex Hermog. Bud. p. 456. Ibid. προβολήν ab eo vocari ait Intentionem accusatoris : et ab Isocr. Actionem quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντησάντων [p. 344, B]. Ex Ulpiano in Dem. C. Mid. annotatur, προβολήν fuisse etiam Actionem Athenis adversus eos, qui aliquam injuriam die festo et solenni intulissent. [Lex. rhet. p. 288, 18 : Προβολὴ καὶ προβάλλεσθαι· τὸ παράγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν βουλόμενον καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἠδίκησεν, εἴ τις δοκοίη ἀδικεῖν, καὶ τοὺς συκοφάντας καὶ τοὺς περὶ τὰ μυστήρια ἢ Διονύσια ἀδικοῦντας· καὶ τοῦτο καλεῖται προβολὴ καὶ προβάλλεσθαι. Quocum conf. id. p. 268, 27. Explicatius, etsi non ex omni parte recte de ea dixit Pollux 8, 46. Προβολὰς εἰσάγειν ib. 87. Προβολὴ ἀδικήματος 6, 176. Inepte vero προβολῆς, intellecto γραφή, 8, 40, quasi προβολή criminis nomen esset. Id vero προβολή scribendum ex cod., quod ipsum est γραφῆς nomen. Duas προβολῆς species (κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν) attigit Harpocr. s. v. Καταχειροτονία, et alteram rursus s. v. Προβολάς, ex eoque Phot. et Suidas : Παρὰ δ' Αἰσχίνῃ (p. 47, 26 : Τῶν δὲ συκοφαντῶν ὡς κακούργων δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα) ἡ πρ. τοὔνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ προβάλλεσθαί τινα ἀδικεῖν. Per γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων exp. Phot. et Suid. Quibus grammaticorum oratorumque locis inter se collatis Schœmannus in libro De comitiis Athen. p. 227 seqq. προβολήν non eo consilio esse institutam ostendit ut aut judicum partes populus ipse susciperet aut certe quæstionem habendam juberet, accusatores crearet, a quot judicibus quove modo judicium habendum esset plebiscito definiret, sed hoc tantum quæsitum esse ut populi præjudicium de reo fieret, quo præjudicio quasi munitus auctor προβολῆς caussæ suæ apud competentes judices, quibus non plebiscito, sed veteribus legibus ea quæstio mandata esset, agendæ majorem et publicam quodammodo auctoritatem conciliaret. Talem igitur actionem qui instituebat, is προβάλλεσθαι dicebatur, quod verbum proprie nihil aliud significat quam *proponere populo aliquid, ad disceptandum* scilicet et judicandum. Ita Demosthenes quum dicit p. 514 προὐβαλόμην ἀδικεῖν τουτονὶ περὶ τὴν ἑορτήν, hoc dicit : proposui in concione eum deliquisse, quo populus ea de re disceptaret præjudiciumque faceret videreturne deliquisse necne. Post Schœmannum de προβολῇ dixit Meierus in libro De lite Attica p. 271 seqq. Nomen

Græcum Latino *querelæ* nomine reddidit Heraldus Animadv. in Salmas. 3, 2, 6, et 3, 10, 10. || « Προβολὴ, *intentio* criminis, cui opposita est ἀντιπροβολὴ, *declinatio*, ut si intentio fit : *occidisti*, alter respondeat : *occidi*, *sed jure et recte occidi* : vid. Hermog. Partitt. p. 60. Est unum ex κεφαλαίοις, s. capitibus, quæ pertinent ad statum definitivum, qui ὅρος dicitur. Itaque notat propositionem, s. petitionem ipsius petitoris, una cum commemoratione caussarum facti, personarum et ceterorum adjunctorum. Eustath. ad Hom. p. 1405 : Τὸ κεφάλαιον, ἡ προβολὴ, λεγομένη οὕτως, ἢ διὰ τὸ προτίθεσθαι τῶν ἄλλων, ἢ ὡς πρὸ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων βάλλουσα τὸν διωκόμενον. Sopater Διαιρ. p. 320 : Τῇ τοῦ ἀνθορισμοῦ κατασκευῇ ἡ προβολῆς δύναμις συναναιρεῖται· προβολὴ δέ ἐστι τὸ τελευταῖον νόημα τῆς καταστάσεως. Alio loco idem in schol. ad Hermog. p. 199 (vol. 4, p. 481 ed. Walz.) : Προβολή ἐστι τῶν εἰρημένων ἐν τῇ καταστάσει σύντομος ἀπόφασις. Εἴρηται δὲ προβολὴ, διὰ τὸ τὴν πρότασιν ἔχειν τοῦ πράγματος, καὶ ὥσπερ προτείνειν τοῖς δικασταῖς, περὶ οὗ αὐτοὺς δεῖ κρῖναι. [Προβολὴν ὀνομάσθαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Ἀθήνησι δίκης οὕτω καλουμένης κατὰ τῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀδικούντων annotavit Syrian. vol. 4, p. 487. A καταστάσει quomodo differat docet idem ib. p. 593 sq. De προβολῇ et ἀφηγήσει vel διηγήσει Sopater ib. p. 655.) ... Syrian. ad Hermog. p. 202, ἡ προβολὴ παραλαμβάνεται ἀντὶ διηγήσεως. His addit ibidem Sopater : Διαφέρει δὲ κατὰ πολὺ ἡ προβολὴ τῆς διηγήσεως· ἡ μὲν γὰρ διήγησις ψιλή ἐστιν ἀφήγησις, ἡ δὲ προβολὴ μετὰ αὐξήσεως. » Ernest. Lex. rhet.]

|| Προβολὴ, Nominatio et proditio, [Designatio, Creatio. Plato Leg. 6, p. 765, A : Τὴν πρ. ... τῶν αἱρουμένων ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον.] Bud. p. 454, ex Gregor. [Epitaph. : Ἐστασίαζεν ἡ Καισαρέων πόλις περὶ προβολὴν ἀρχιερέως.]

|| Προβολὰς ἀναύρων Eust. ap. Dionys. exp. ἐκρύσεις : sed admonens legi etiam προμολάς. [1118 : Ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν ἀναύρων ἤπου βηρύλλου γλαυκὴν λίθον· 1012 : Ὑγρῆς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἥ περὶ χῶρον φύεται ἐν προβολῇσι, ὀφιήτιδος ἔνδοθι πέτρης. Leon. Alex. Anth. Pal. 9, 350 : Νειλορύτου προβολῆς.]

|| Προβολὴ perperam ap. Plut. pro προσβολή. Vide Προσβολή.

Προβόλιον, τὸ, Venabulum ; [Loricula, add. Gl.] δόρυ, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται, Bud.; σιβύνη [ἔχουσα μετὰ τὴν αἰχμὴν προβολάς· ἢ σπυρίς.] Hesych. [Harpocratio : Πρ., εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνῶν τροπικῶς ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. Ὅτι δὲ δόρυ τι σημαίνει πολλάκις ἔστι μαθεῖν ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος Κυνηγετικοῦ. Brevius Lex. rhet. p. 290, 30, Etym. M. p. 699, 23.] Xen. [Cyneg. 10, 12] : Προβόλιον προβάλλεσθαι, Venabulum prætendere. Bud. Idem ibid. [10, 3] : Τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα. [Philostr. p. 805 : Ἄρκυς καὶ προβόλια καὶ ἀκόντια καὶ λόγχας· 765 : Τὴν ἀριστερὰν προβολίῳ ἐπέχων. Euseb. Præp. ev. p. 330, A : Μαντείαις πειρᾶσθαι καὶ χρησμοῖς ὥσπερ τισὶ θελγήτροις καὶ προβολίοις τοὺς εὐχερεῖς δελεάζειν. Synes. p. 66.]

Πρόβολος, ὁ, i. q. προβλὴς λίθος ap. Hom. [Od. M, 251 : Ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων], ut Eust. scribit, Bud. interpr. Scopulus eminens qui æstum maris frangit : exempla ap. eum habes Comm. p. 462. [Lex. rhet. p. 289, 25 : Πρ., αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι (vel ἐκκείμεναι) πέτραι ὀξεῖαι. Harpocr. : Πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν προκείμεναι πέτραι καὶ οἷον ἀκταί τινες. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Phot. et Suid. : Πρόβολος, προβεβλημένη εἰς θάλασσαν πέτρα. Demosth. p. 104 extr. et 148, 11 : Ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις, ὥσπερ προβόλους, προσπταίοντας ἀποτρέπεσθαι (?) ἐκείνων· ubi recte H. Wolfius : « Significat in genere Impedimentum, sive sit scopulus in mari sive vallum in terra. » Id. p. 795, 14 : Μὴ δὴ, πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχουσας λιμένας, καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τούτους προσορμίζου. Greg. Naz. Or. 3, p. 106 : Διὰ προβόλων τε καὶ ὑφάλων εἰς ὅρμον ἐπείγεσθαι. Joann. Chrys. De virgin. p. 274, D : Λιμὴν γάρ ἐστι τῆς σωφροσύνης ... ἀντὶ γὰρ προβόλων προστήσας τὴν ἔννομον μίξιν κτλ. Themist. Or. 23, p. 286, A : Χειμῶνας καὶ προβόλους καὶ ἐκβολήν.] || Tropice vero, ut Eust. annotat, apud

Homeri posteros accipitur, i. e., inquit Bud., pro Tutore, Propugnatore, Defensore, Securitatis conciliatore et præsidio ; cujus signif. exempla ibid. ap. eum reperies. [Aristoph. Nub. 1164 : Πρ. ἐμὸς, σωτὴρ δόμοις.] Apud Aristid. vero [vol. 1, p. 129] de urbe Athenarum loquentem : Καὶ θορύβου τοσούτου διὰ γῆς ἁπάσης διαρραγέντος, ἀντέσχεν ὥσπερ ἔρυμα καὶ πρόβολος, interpretatur Propugnaculum. [Id. vol. 1, p. 113, de eadem : Τοὺς βαρβάρους ὥσπερ πρόβολος ἀνείργουσα· 95 : Ἐν ταῖς χρείαις καὶ κινδύνοις ἐν προβόλου μοίρᾳ τοῖς Ἕλλησι τεταγμένοι· 423 : Τοὺς Λακεδαιμονίους ὥσπερ προβόλους διατηρῆσαι. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 23 : Φυλάττειν τὸ φρούριον, ὅπως ἑαυτοῖς μὲν πρ. εἴη τοῦ πολέμου et ib. 11. Dio Cass. 75, 3 : Πρόβολον αὐτὴν (τὴν πόλιν) τῆς Συρίας πεποιῆσθαι. Plut. V. Æm. Paul. c. 6 : Ἐκκόψαι τὸ Λιγύων ἔθνος ὥσπερ ἕρκος ἢ πρόβολον ἐμποδὼν κείμενον τοῖς Γαλατικοῖς κινήμασιν· Mor. p. 510, A : Τὸν λογισμὸν ὡς πρόβολον ἐμποδὼν ἀεὶ τῇ γλώττῃ κείμενον. Eunap. Exc. p. 101 Nieb. : Προβόλους αὐτοὺς ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνων τῶν Οὔννων ἐμβολάς. Themist. Or. 16, p. 212, A : Γέγονε Μασινίσσας αὐτοῖς πρὸς τοὺς ὕστερον πολεμίους πρ. καὶ φυλακτήριον.] Alibi vero et Scutum exp. [Venabulum, Hasta, Verutum. Herodot. 7, 76 : Πρ. δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχε, quod per ἀκόντια interpretatus est grammaticus cujus verba illata sunt Athenæo 11, p. 486, D. Schweigh. Ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς πρ. Hesych. s. v. Διαβουλευάρ.] Hesychio vero, præter πρόμολος et πρόμαχος, est etiam προνοητὴς, κυβερνητὴς, ἱερεύς. [*Proceres* in Gl. per πρόβολοι redditur, quod vitiose scriptum est pro πρόβουλοι, ut in libris plerisque Josephi A. J. 4, 3, 1. G. D.] || Πρόβολοι, in VV. LL. sunt etiam in pontis constructione Trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti : quas Sublicas a Cæsare, a Liv. Sublicia vocari scribunt. Plut. Cæs. [c. 22] : Ἀλλὰ ταῦτα προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ πόρου πεπηγόσιν. || Πρόβολος est quoque τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον, [Photio,] Suidæ et Hesychio. [Vitiose pro πρόλοβος, quod v.]

[Προβόσκημα, vitiose pro προκόσμημα, quod v.]

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, Promuscis, ut Plin. vocat. Gr. Elephantorum manum appellat. [Polyb. 3, 46, 12. Plut. Mor. p. 968, D ; 970, D, al.] Græce προνομαία alio nomine dicitur. [V. Hesych. s. h. v., ubi in προβόσκησις corruptum, et Suid. Eustath. p. 1205, 61.] Aristot. [De partt. an. 2, 16] : Μυκτὴρ, ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται, καθάπερ χειρὶ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα. Aretæus [p. 68, 24] : Ἔστι οἱ πρῶτοι προβοσκίδα τήνδε καλέουσι· ἐπίπροσθεν γὰρ τοῦ ζώου τῇδε βόσκεται. [Sext. Emp. p. 263, 40 : Τὸν ἐλέφαντα προβοσκίδι κεχρημένον. Hase. Hesych. : Πρ., τὸ ἐκτεταμένον καὶ προβεβλημένον τῆς ῥινὸς τοῦ ἐλέφαντος. Dio Cass. 39, 38.] Tribuitur et Muscis, item Sepiis, Loliginibus, et Loliis piscibus ab Aristot. H. A. 4, [1, De partt. anim. 4, 9.]

[Προβοσκὸς, ὁ, ap. Herodot. 1, 113 : Ὁ βουκόλος τῶν τινα προβοσκῶν (alii libri προβόσκων) φύλακον αὐτοῦ καταλιπών. Intelligitur Subbubulcus, Qui vice bubulci fungitur. Schweigh.]

Προβούλευμα, τὸ, Decretum quod ex consultatione consequitur, et q. d. præconsultatione. Dionysio H. [A. R. 6, 67 : Πρ. τῆς βουλῆς· 7, 38], Senatusconsultum. Sic etiam Athenis προβουλεύματα, inquit Bud., Curiæ decreta, quæ in concione populi promulgabantur, ut ejus suffragio confirmarentur. [Harpocr., Phot. et Suid. : Πρ. τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι. Similiter Lex. rhet. p. 289, ubi additur : Τὸ δὲ πρ. κύριον ἦν ἄχρι ἐνιαυτοῦ, μεθ' ὃ ἄκυρον ἐγίνετο.] Dem. In Timocr. [p. 703, 17] : Προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγγράψαι [ἔγραψε]· μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας, προυχειροτόνησεν ὁ δῆμος. [Id. p. 266, 12 ; 594, 27 ; 651, 15, ceterique oratores non raro. Plut. Mor. p. 249, B, V. Caji Marc. c. 29.]

[Προβουλευμάτιον, τὸ, dimin. a προβούλευμα, ap. Lucian. Paras. c. 42, Alciphr. 3, 22. « I. q. προβολή. Nicet. 16, p. 240. » Anon.]

[Προβούλευσις, εως, ἡ, q. d. Præconsultatio. Schol. Pind. Ol. 7, 79 : Τῆς πρ. τὸ αἰδέσιμον.]

[Προβουλευτὴς, ὁ, Consilio prospiciens vel providens. Niceph. Greg. Hist. Byz. 13, 10, p. 425, D.]

Προβουλεύω, Consilio prospicio, vel provideo, vel simpl. Prospicio, Provideo. Thuc. 3, [82] : Προβου-

λεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει, i. e. προνοησάμενος. [Aristoph. Eccles. 623 : Προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδαμῇ ᾖ τρύπημα κενόν.] Lucian. [Prom. c. 12] : Ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Polit. 4, [15] cum gen. : Ὧν ἐπιμελὲς ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν, ὅπως ἀσχολῶν ἔσται· ubi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici, qua προπολεμεῖν. [Aristoph. Eq. 1342 : Καὶ κήδομαί σου καὶ προβουλεύω μόνος. Xen. Anab. 3, 1, 37 : Προβουλεύειν τούτων καὶ προπονεῖν.] Ap. Dem. vero et Plut. Solone [c. 19], προβουλεύειν τοῦ δήμου, exp. Consilio s. Deliberatione populum prævenire, Consultare de re quapiam, priusquam populo consultatio proponatur. [Lex. rhet. p. 289, 32 : Τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα, ἃ προβουλεύει τοῦ δήμου. Ib. 26 : Προβουλεύειν (codex προβούλευμα, quod correxit Luzac. De Socrate p. 102) τὸ τὴν βουλὴν τῶν πεντακοσίων πρότερον κρίνειν τὸ ψήφισμα εἰ καλῶς ἔχει καὶ οὕτως εἰσφέρεσθαι εἰς τὸν δῆμον ... V. Προβούλευμα.] Bud. autem hunc l. Demosthenis De falsa legat. : Ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpretatur ita : Apud vos autem rem ipsam curiæ innotescere moris est, deque ea re senatusconsultum fieri. [Ibid. p. 351, 20 : Ἡ βουλὴ ταῦτα προβεβουλευκυῖα· 567, 3 : Προεβούλευσεν ἡ βουλὴ ἐξεῖναι.] Idem scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q. d. Prædeliberatum. [Demosth. p. 243, 5 : Δωρεαὶ προβεβουλευμέναι. Xen. Hell. 7, 1, 3 : Τῇ βουλῇ προβεβούλευται ὑμετέραν εἶναι.] Polyb. de rep. Rom. [6, 16, 2] : Ἦν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. [Προβουλεύειν de Probulis Atheniensium dictum v. s. v. Πρόβουλος. Forma media Herodot. 1, 133 : Τὰ δ' ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι.] Ap. Aristot. autem Eth. 5, 8, generaliore signif. προβουλεύσας s. προβουλευσάμενος aliquid facit, Qui certo consilio id facit, et præcedente deliberatione. Xen. [Mem. 2, 10, 3] cum προνοεῖν conjunxit : Ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι. [Προβουλεύοντες exponuntur ab Erotiano apud Hippocratem προγινώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι, Prænoscentes, Præscientes et præcaventes. Sic p. 36, 24 : Ἐκ πλείονος χρόνου προβουλευόμενος, Longe ante singula prævidens, consulte perpendens. Foes.]

Προβούλω, inusit. : a quo tamen præt. med. προβέβουλα in usu est ap. Hom. Il. A, [113] pro Malui vel potius Malo (habet enim signif. præs.) : Καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα κουριδίης ἀλόχου, Eam malo quam Clytæmnestram, q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra, pro Antepono Clytæmnestræ. Ut autem μέλω, inquit Eust., μελήσω μεμέληκα, deinde μέμηλα, et ut ex τεθάληκα fit τέθηλα, et δέδουπα ex δεδούπηκα, sic βέβουλα ex βεβούληκα. [Per προαιροῦμαι exp. Phot. et Suid. Ion ap. Philon. vol. 2, p. 466 : Θάνατον δ' ὅ γε δουλοσύνας προβέβουλε. Julian. Æg. Anth. Pal. 9, 445 ; Nonn. Jo. c. 12, 174, Dion. 15, 191 ; 16, 113 ; 19, 177 ; Coluth. 199.]

[Προβουλὴ, ἡ, Fraus præmeditata. Antipho p. 112, 10 (606 R.) : Ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι πολὺ ἀνοσιώτερον εἶναι ἀφεῖναι τοῦ τεθνεῶτος τὴν τιμωρίαν, ἄλλως τε καὶ τοῦ μὲν ἐκ προβουλῆς ἀκουσίως ἀποθανόντος, τῆς δ' ἑκουσίως ἐκ προνοίας ἀποκτεινάσης· ubi ἐξ ἐπιβουλῆς corrigebat Valcken. Dio Cass. 47, 4 : Οὐκ ἐκ πρ. 56, 29 extr. : Ἐκ δαιμονίου πρ.]

[Προβούλιον, τὸ, Præconsultatio. Cyrill. Al. Adv. Jul. p. 22 : Ἀνθρώπου κατασκευὴν μονονουχὶ προβουλίοις τετιμῆσθαι. Idem Glaph. 1 in Genes. p. 5 : Προβουλίοις ἔτιμα καὶ αὐτουργίᾳ τὸ τέχνημα. Suicer. Schol. Hom. Il. B, 194 : Οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ πρ. ἀκούσας τὸ ὄναρ. Eust. p. 186, 9 : Καλῶς ὁ βασιλεὺς πεποίηκε τὸ πρ. 246, 1 : Δηλοῖ τίνας ἐν τῷ πρ. γέροντας ἔφη ὁ ποιητής. || « Consistorium, locus ante ædem senatus. Pseudo-Eustochius in V. S. Eusignii : Ἐξελθόντες εἰς τὸ πρ. συμβουλεύονται κτλ. » Ducang.]

[Προβουλόπαις, αιδος, ἡ, Quæ consultatione prognata est. Æsch. Ag. 386 : Βιᾶται δ' ἁ τάλαινα Πειθὼ, προβουλόπαις ἄφερτος ἄτας.]

Πρόβουλος, ὁ, q. d. Præconsultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio consultat et in ejus commo-

dum. Primarius in consilio, Bud. interpr. ap. Herodot. [6, 7 : Ἔπεμπον προβούλους σφέων αὐτῶν ἐς Πανιώνιον.] Quidam πρόβουλον, Primorem consilii, eodem sensu interpr. ; item Senatus principem. [Id. 7, 172 : Ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἦσαν ἁλισμένοι πρ. τῆς Ἑλλάδος. Æsch. Sept. 1006 : Προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως ... Ἄνδρες πρόβουλοι Megarensium ap. Aristoph. Ach. 755.] Alii, Primarium in urbe consulem, et Provisorem, ex Horat. Plut. Romulo [c. 13] vult Consules sonare προβούλους. [Inscr. Corcyr. ap. Franz. El. epigr. gr. p. 217, n. 80, 13 : Ὅπη κα δοκῇ προβούλοις· Juliens. ap. Bœckh. vol. 2, p. 287, n. 2360, 6 : Ὃν ἂν δέχωνται οἱ πρ. Hase.] Ap. Aristot. πρόβουλοι sunt Qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur. Aristot. [Polit. 4, 14] : Οὓς καλοῦσι προβούλους ἢ νομοφύλακας. [Id. 6, 8.] Vide Bud. p. 283. [Πρόβουλοι apud Athenienses appellati sunt collegium quoddam seniorum post cladem Siculam (Olymp. 91, 4) constitutum, quod reipublicæ saluti prospiceret. De quo Thucyd. 8, 1 : Ἀρχήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἑλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων ὡς ἂν καιρὸς ᾖ προβουλεύσουσιν. Conf. Aristoph. Lys. 387, 467, Lysias p. 126, 10, Aristot. Rhet. 3, 18, Lex. rhet. p. 298, 25, et Schœmann. Antiq. juris publ. p. 181.]

[Προβραχίως, Paullo ante. Ephræmius Cæs. 9494, p. 224. Osann.]

[Προβραχής. V. Προσβραχής.]

Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Unde Προβραχὴς, Præmadefactus, Ante maceratus. [Hippocr. p. 681, 9 ; Aristot Probl. 22, 11 ; Theophr. C. Pl. 5, 6, 12 ; Galen. vol. 6, p. 316 ; 12, p. 357 ; Athen. 11, p. 500, C ; Rufus p. 176, 253, et Oribas p. 19, 45 ed. Matth. Geopon. 2, 36, 2 ; 2, 37 ; 10, 57, 7. Scriptt. rei accipitr. p. 65. « Demetr. Pepag. De podagra c. 41, 86. » Boiss.]

[Πρόβροτος. Epigr. Diog. L. 8, 45 : Ἐγὼν ἦν πρόβροτος. Lectio vitiosa.]

[Προβυθίζω, Ante demergo. Jo. Camen. De exc. Thess. c. 25 : Τῶν προβυθισθέντων μονολίθων. Hase.]

[Προβύω.] Προβύσαι [Προβῦσαι] τὸν λύχνον, dicunt τὸ προμύξαι, teste Polluce [2, 72], Emungere lychnum ardentem et ellychnium promovere. [Per ἐξελκύσαι exp. Phot. p. 451, 12.] Utitur Aristoph. bis in uno eodemque l. : in Vesp. enim [249] Choro dicente, Κάρφος χαμᾶθεν σὺ νῦν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον, respondent pueri, Οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοί γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν· significantes non festuca sibi opus esse in promovendo ellychnio, quum digito id commode facere queant. Unde Chorus rursum, Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; clare docens τὸ τὸν λύχνον προβύσαι esse τὸ τὴν θρυαλλίδα ὠθῆσαι, Ellychnium digito aut festuca propellere : ut schol. quoque exp. εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχνιον. Eo sensu Virg., Et producit acu stupas humore carentes. Them. προβύω, non προβύσσω, ut quidam putarunt. [Conf. Προμύσσω. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 59 : Προβύσαι φορτικὸν γέλωτα· ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυόντων· καὶ γὰρ τούτων τὴν θρυαλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω προβάλλουσι. Τίθεται ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἐχόντων, ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι.]

[Προβωθέω. V. Προβοηθέω.]

[Προβώμιος, ὁ, ἡ, Qui ante aram est. Eur. Ion. 376 : Προβωμίοις σφαγαῖσι μήλων. Προβώμιον, τὸ, Vestibulum. Eur. Heracl. 79 : Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.]

Προγάμια, τὰ, Dona quæ ante nuptias dabantur. Item Sacrificium, quod ante nuptias celebrabatur, dictum et προτέλεια, Pollux [3, 48, ubi alii libri προγάμια, ut ap. Const. Manass. Chron. 5567 : Ἐχέγγυα προγάμια, Sponsalia.]

[Προγαμέω, Prius nuptias contraho. Strabo 6, p. 259 : Προεγάμει παριστὰν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς νυμφοστολισθείσας. Pass. Appian. Syr. c. 68 : Ἀντιόχῳ... προεγέγαμητο (Rhodogune). « Schol. Soph. Antig. 1301. Pass., schol. Hom. Od. A, 325. » Wakef. Schol. Pind. Pyth. 1, 112. Boiss.]

[Προγαμιαῖος, α, ον, Antenuptialis. Δῶρα πρ. Tzetz. ad Lyc. 546 et Ducas Hist. Byz. p. 16, D.]

[Προγάμιος, ὁ, ἡ, idem. Ælian. N. A. 9, 66 : Πρ. τινα ὑμέναιον. Conf. Προγάμια.]

[Προγάμος, ὁ, ἡ, Cui nuptiæ instant. Tryphiod. 33a : Νύμφαι τε προγάμοι τε. Πρόγαμοι Menandri fabula ap. Stob. Ecl. phys. 1, 8, p. 213, cum lemmate ἐκ τῶν Μ. προγάμων. Quocum Meinek. vol. 4, p. 195, comparat Cæcilii *Progamon* ab Nonio Marcello memoratam.]

[Προγανόω, Ante exhilaro. Philo vol. 1, p. 104, 31 : Ἡ χαρὰ καὶ ὅταν ἐλπίζηται προγανοῖ. G. Dind.]

[Προγαργαλίζω, Ante titillo. Aristot. Eth. Nic. 7, 8 : Ὥσπερ προγαργαλίζοντες οὐ γαργαλίζονται.]

[Προγάσεια, ἡ, Progasea. Steph. Byz. : Πρ., πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου υἱοῦ Μελάμπου. Τὸ ἐθνικὸν Προγασεύς.]

Προγαστρίδιον, τὸ, Ventrale, Tegumentum ventris, affertur ex Luciano [De salt. c. 27, Jov. trag. c. 41].

[Προγαστρίδιος, ὁ, ἡ. Πρ. ὁπλισις, Armatura ventrem tegens, Etym. M. p. 589, 12.]

[Προγάστριον, τὸ, in schol. cod. Paris. ad Philostr. Imag. p. 851, i. q. ὑπογάστριον, quod posuit Suidas in ejusdem verbi (βλιμάζειν) explicatione.]

Προγάστωρ, ὁ, Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenso sesquipede extat, ut loquitur Pers.; Ventriosus. [Athen. 2, p. 44, F, ex Pythea : Πρ. ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται. Strabo 4, p. 199; Lucian. Nec. c. 11, Merc. cond. c. 42; schol. Aristoph. Ran. 202. De cadis ventricosis dictum videtur ab Antiphane ap. Athen. 11, p. 500, F; v. Meinek. Com. vol. 3, p. 132. « Πρόγαστρος, Galen. ap. Coraen in Hippocr. De aere § 121. » Angl.]

[Προγελάω, Prærideo. Philo vol. 1, p. 603, 6 : Ἡ ἡμέρα προγελᾷ πρὸς βαθὺν ὄρθρον, μέλλοντος ἀνίσχειν ἡλίου. G. Dindorf.]

Προγένεθλος, ὁ, ἡ, Origine aut Nativitate antecedens, Ante genitus, Nonn.

Προγένειος, ὁ, ἡ, Cui mentum prominet. Aliam tamen interpret. vide post Γένειον, Barba. [Ubi :] Προγένειος, Promissam habens barbam, VV. LL. Sic autem et Hesychio προγένειος est εὐγένειος. [Codex προγένιος· εὐγένιος.] || Crediderim tamen alteram expositionem, de eo sc., Cui mentum prominet, huic Theocriti loco, 3, [8] convenire : Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, Νύμφα, καὶ προγένειος.

[Προγενεσία, ἡ, Prioritas. Προγενεσίαν ἔχειν Harmenop. l. 4, tit. 9, § 19. Πρ. τοῦ δανείου 3, 5, 42, 44, 47. Ducang.]

[Προγένεσις, εως, ἡ, Hesych. Wakef.]

[Προγενέτωρ, ὁ, i. e. προγεννήτωρ. Pempelus ap. Stob. Flor. 79, 52.]

[Προγενής, ὁ, ἡ, Avitus, Antiquissimus. Hesych. : Πρ., ὁ προγεννώμενος. Soph. Ant. 938 : Θήβης ἄστυ πατρῷον καὶ θεοὶ προγενεῖς (libri plures πατρογενεῖς). Compar.] Προγενέστερος, Qui ante natus est, Qui ætate antecedit, Major natu : in qua signif. Hom. addit dat. γενεῇ, Il. I, [161] : Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro Antiquior, ut προγενεστέρα ὁμόνοια, Synes. De insomn. Apud Plut. autem Rom. [c. 23], οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι redditur Prisci. [Id. Mor. p. p. 433, D; Polyb. 9, 2, 2. Polemo ap. Athen. 15, p. 698, B : Τῶν προγενεστέρων ποιητῶν ὑπερέχειν τοὺς ἐπιγεγονότας. Lucian. Astrol. c. 26. « Philostorg. H. E. 1, 6. » Kall.] Et superl. προγενέστατος, Antiquissimus. A Bud. redditur etiam Auctor gentis, in hoc l. Polybii [6, 54, 1], loquentis de iis, qui orationem funebrem habent in pompa imaginum : Ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων.

Προγεννάω, Ante genero. [Prægigno; Προγεννηθείς, Prægnatus; Ὁ προγεννηθείς, Antigena, Gl. Theophr. C. Pl. 1, 20, 3 : Προγεννῆσαι τὸ γεννῶν. Clem. Al. p. 769 : Ἓν τὸ προγεννηθέν. Προγενής per προγεννώμενος exp. Hesych.]

[Προγεννήτειρα, ἡ, Progenitrix. Lycophro 183, 200, et schol.]

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, Progenitor : eo sensu, quo Ovid. usus est. Eur. Hipp. [1380] : Παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, i. e. προγόνων, Majorum.

Προγευματίζω, Ante gusto. Aristot. De anima 2, [10] : Ὥσπερ ὅταν προγευματίσῃ τις ἰσχυροῦ χυμοῦ, γεύεται ἑτέρου, Si quis, quum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam, Camer.

Προγεύομαι, Prægusto. Anaxilas ap. Athen. 4, [p. 172, A] : Προγεύσεται [nunc ex cod. Marc. παραγ.] σοι πρώτη ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ. [Aristot. Rhet. 4, 11 : Μὴ μαθεῖν μηδὲ προγεύσασθαι. Plut. Mor. p. 49, E : Προγεύεσθαι τῶν θανασίμων φαρμάκων. Philo vol. 1, p. 603, 24; Lucian. Muscæ enc. c. 8. Eustath. p. 1403, 40. « Epiphanii Physiolog. ed. Anterp. 1588, c. 4. » Boiss.]

Προγεύστης [Προγεύτης in Gloss.], ὁ, Prægustator, ap. Athen. 4, [p. 171, B : Ἐκάλουν τοὺς πρ. ἐδεάτρους] et Ammon. p. 49, Etym. M. p. 315, 38. Plut. Mor. p. 990, A.]

[Προγεύστρις, ίδος, ἡ, Prægustatrix. Philo vol. 1, p. 170, 10 : Βασιλίδος προγευστρίδα. Wakef. Idem ib. p. 603, 21.]

[Προγεύτης. V. Προγεύστης.]

[Προγεωμετρέω, Ante metior terram. Eudoxius In Danielem ap. Maium Coll. Vat. vol. 1, p. 167. Osann.]

[Προγηθέω, Prius lætor. Philo vol. 1, p. 602, 46 : Ἐλπιζομένου ἀγαθοῦ ἡ ψυχὴ προγηθεῖ. Wakef.]

[Προγηράσκω, Prius senesco. Hippocr. p. 284, 10 : Προγηράσκειν τοῦ χρόνου τοῦ ἱκνευμένου. Lucian. Rh. pr. c. 10 : Προγηράσαι τοῖς πόνοις· Tim. c. 20 : Προγηράσας. Scriptor epigr. in Cocch. Chirurg. p. 36 : Νέοι προγηράσαντες. Clem. Alex. p. 228.]

[Πρόγηρος, ὁ, ἡ, Qui mature senescit. Pollux 2, 13.]

Προγίγνομαι, Sum ante, Antecedo, Præcedo; unde οἱ προγεγονότες, vel οἱ προγεγενημένοι, dicuntur Majores, sicut οἱ ἐπιγινόμενοι, Posteri. [Herodot. 7, 3 : Οἱ προγεγονότες πρὶν ἢ τὸν πατέρα σφέων βασιλεῦσαι.] Thuc. 1, [1] : Καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, Et omnium superiorum maxime memorabile. [Plato Theag. p. 128, B : Τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων καὶ τῶν νῦν· Symp. p. 219, E : Ταῦτά μοι ἅπαντα προὐγεγόνει· Leg. 3, p. 699, E : Οἱ προγεγονότες ἡμῖν ἔμπροσθεν λόγοι. Οἱ προγενόμενοι Polyb. 10, 17, 12, ubi opponuntur οἱ ὑπάρχοντες. De tempore antecedente Demosth. p. 255, 22 : Ἐν τοῖς προγεγενημένοις καιροῖς. Maccab. 2, 14, 3 : Προγενόμενος ἀρχιερεύς, Qui fuit prius sacerdos summus.] Aristot. προγίγνεσθαι et παρακολουθεῖν opponit, Eth. 3, 2. [Cum præp. πρὸ Plato Phil. p. 39, D : Ὡς πρὸ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγιγνοιντ' ἄν. Tim. Locr. p. 97, A : Πρὸ ἄλλου προγενόμενος.] || In VV. LL. vertitur Simul venio, in Hesiod. [Sc. 345] : Τοὶ δ' ὁμῶς προγένοντο· sed cum manifesto errore : quomodo enim πρὸ significare possit Simul? Veram autem interpretationem esse puto, προκόπτειν ἐν τῇ ὁδῷ, Procedere : sicut et ap. Hom. Il. Σ, 525 : Οἱ δὲ τάχα προγένοντο· pro quo alibi [Δ, 382] πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Eo autem lubentius verbo Procedo utor, quod et alia quædam verbi γίγνομαι composita quibusdam verbi Cedo compositis reddiderim. [Callim. 3, 178 : Κόπρον ἔπι προγένοντο. Theocr. 24, 51 : Οἱ δ' αἶψα προγένοντο. Oppian. Hal. 2, 103 : Εἴσω δὲ προγένοντο.]

[Προγιγνώσκω s.] Προγινώσκω, Prænosco, Præcognosco; Præscio, Præscisco. Item Præsentio, Præsentisco. Hippocr. initio opusculi quod Προγνωστικὸν appellatur [p. 36, 2] : Προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι τά τε παρεόντα καὶ τὰ προγεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. [Id. p. 948, F.] Thuc. 2 : Ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Galen. Comm. 1 in Προγνωστ. Hippocratis : Ὥσπερ δυναμένου τινὸς προειπεῖν ἄνευ τοῦ προγνῶναι. [Hom. H. in Cer. 257 : Οὔτ' ἀγαθοῖο αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμεναι οὔτε κακοῖο. Eur. Hipp. 388 : Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγώ· ubi libri plerique φρονοῦσ'. 1072 : Τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν. Plato Rep. 4, p. 426, C : Προγιγνώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις. Aristot. Eth. Nic. 6, 3 : Ἐκ προγινωσκομένων πᾶσα διδασκαλία. Philostr. V. Apoll. 1, 4 : Ἄνδρα πλείω ἢ ὁ Πρωτεὺς προγνόντα. Demosth. p. 861, 13 : Προεγνωσμένος ἀδικεῖν, Præjudicio datæ injuriæ notatus.] A Petro Apostolo dicitur προγινώσκειν qui de re quapiam præmonitus est : 2 Ep. 3, [17] : Ὑμεῖς οὖν ἀγαπητοὶ προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ κτλ. (nisi quis malit post φυλάσσεσθε distinguere.) A Paulo autem tribuitur Deo verbum hoc aliquoties, et quidem cum accus. personæ : Ad Rom. 11, [2] : Οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ubi vet. Interpr. vertit Præscivit : Erasmus, Ante agnorat : novissimus Interpres

Præcognovit. Crediderim posse etiam exponi, Præscientia sua sibi delegit. Legitur idem verbum 8, [29] : Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Secus vero homo hominem προγινώσκειν dicitur ab eod. Apostolo ap. Lucam, Act. 26, [5] pro Jam ante cognoscere, s. notitiam ejus habere : Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κτλ. Pass. Προγινώσκομαι, Prænoscor, Præcognoscor. Unde προγνωσθὲν ap. Herodian. Præcognitum [3, 12, 13] : Ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ, Ne præcognita res omne consilium subvertat, Polit. Apud Petr. 1 Ep. 1, [20] de Christo : Προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς, vet. quidem Interpr. reddit Præcogniti, sed Erasmus et alter Interpr. non itidem ad verbum, sed rectius tamen, Præordinati.

[Προγλυκαίνω, Ante reddo dulcem. Galen. vol. 6, p. 330 : Ὀρόβους προγλυκανθέντας. G. Dind.]

[Προγλωσσεύω, s. Προγλωττεύω, i. q. λαβρεύω. Hesych. s. v. Λαβρεῦσαι, schol. Hom. Il. Ψ, 473, Eustath. p. 1429, 22. Tzetz. Hist. 7, 269.]

Προγλωσσίς, [s. Προγλωττίς,] ίδος, ἡ, Linguæ extrema pars acuta. [Pollux 2, 105.]

[Πρόγλωσσος, s. Πρόγλωττος, ὁ, ἡ, Loquax. (Volubilis linguæ, Gl.) Myiæ Epist. p. 751. Polemo 1, 16. Clem. Alex. p. 660 : Λάλον καὶ ψίθυρον καὶ πρ. ἄνθρωπον. Ibid. p. 558. « Barnabas Epist. p. 52, 36. » Valck. Schol. Hom. Il. Ψ, 473 et 479, Hesych. s. v. Ἐπεσβόλος, Suidas s. v. Προπετής.]

Προγνάμπτω, q. d. Subflecto, Subincurvo. Vide ut exponat Eust. ap. Hom. Il. Ω, [274] : Ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν, ubi quidam præpositionem a verbo separant. [Subterfugio, Orph. H. 88, 13.]

[Πρόγνυ, vox suspecta ap. Aq. Gen. 41, 43. Vox hebraica notat *contra inclinate*, aut *in genua procumbite*. Fortasse igitur legendum πρὸς γόνυ, sc. πίπτε s. πίπτετε. Schleusn.]

[Προγνωρίζω, Ante reddo cognitum. Const. Manass. Chron. 4348 : Ὃν φθάσας προεγνώρισεν ὁ δρόμος ὁ τοῦ λόγου. Kall.]

Πρόγνωσις, εως, ἡ, Prænotio, Præcognitio, Præscientia, Præsagium. De hujus vocab. in arte medica usu lege Galen. : qui et πρόνοιαν pro eo usurpasse Hippocratem testatur. [Galen. vol. 8, p. 586. « Πρόγνωσιν et πρόρρησιν distinguebat Herophilus τῷ βεβαίῳ καὶ οὐ βεβαίῳ, quod improbat Galen. vol. 8, p. 692. » Hemst. Adde ib. p. 587.] Sic de medico dixit Agathias in Epigr. [Anth. Pal. 11, 382, 7] : Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν. Hinc etiam medicinalia προγνωστικά, de quibus infra. Sicut autem verbum προγινώσκειν tribui Deo vidimus, sic quoque πρόγνωσιν ei tribui sciendum est in N. T., et reddi Præcognitionem, Præscientiam, Providentiam. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer.]

Προγνώστης, ὁ, Præscius futurorum, Cui est facultas præsciendi futura. [Pseudo-Origen. C. Marcion. 4, p. 127. Struv. Tatian. Or. ad Græc. c. 33; Justin. M. 2, p. 82; Clem. Al. 6, p. 669; Cyrill. Hier. Cat. 4, 3; 6, 5. Anon. Theoph. Ad Autol. 2, 22. Photius p. 452, 13, et Suidas : Προειδόμενοι, προγνῶσται. Michael Glyc. Annal. p. 303, D, et 107, D : Ὁ πρ. Θεός.]

Προγνωστικός, ή, όν, ut πρ. δύναμις, q. d. Præsagitiva virtus s. facultas, i. e. Præsagiendi virtus s. vis, vel Præsciendi. Nisi quis Præsagitricem vim dicendam potius existimet. Philo V. M. 3 : Μεταδόντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως. [Πρ. μόριον τῆς ψυχῆς Plut. Mor. p. 433, A.] Interdum vero προγνωστικός, Qui valet facultate præsagiendi s. præsciendi, ut quum Galen. in hæc verba Hippocratis, Δεῖ δὲ τὰ διαστήματα σκοπεύμενον, ἐκ τούτων προσφέρειν, annotat, Προγνωστικὸν εἶναί σε βούλεται τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων, ὅπως ἁρμόττουσαν αὐτοῖς τὴν δίαιταν προσφέρῃς. Substantive autem προγνωστικόν, Præscitum, ut Plin. loquitur. Extat et opusculum Hippocratis dictum Προγνωστικόν : quidam interpr. Prænotionum librum. [Προγνωστικὰ εὐδιανοῦ ἀέρος, πρ. χειμῶνος, οἴνων et alia hujusmodi, ubi Prænotiones significat, in Geopon. 1, 2, 3, 4, 5; 7, 15, in lemmatis capitum.]

[Προγνωστικῶς, Providenter, Gl. Philo Carpas. In Cant. Cantic. p. 168. Boiss. Orig. C. Cels. 1, p. 48, 51. Seager. Theophr. in carm. ap. Ideler. Phys. vol. 2, p. 329, 15.]

[Προγονεύω.] Προγονεῦσαι [?], Hesychio προελθεῖν, Progredi.

[Προγόνη. V. Πρόγονος.]

[Προγονηττικῶς vulgo lectum ap. Aristid. vol. 1, p. 74, 5, in προγονικῶς mutavi ex quattuor codicibus. G. Dindorf.]

[Προγονία, ἡ. Hesych. : Προγονίαν τῶν ἠπορημένων ἡ λέξις. Ἔστι δὲ ὑφασμάτιον ποικίλον, ὃ ἐπικαλυψάμενος ὁ μάγειρος θύει, ὡς ἐν Δαμασκῷ.]

Προγονικός, ή, όν, Avitus. [Πρ. ἱερὰ et πρ. κτῆσις Pollux 3, 10. « Πρ. δόξα, Gloria a majoribus accepta, Polyb. 13, 6, 3; 20, 5, 4. Πρ. σύστασις πρός τινα 25, 7, 6. Πρ. πράξεις 3, 62, 2. » Schweigh. Plut. V. Tib. Gracchi c. 9 : Ἠρίον πρ. Diodor. Exc. p. 624, 88 : Τῆς κοίλης Συρίας ἑαυτοῦ προγονικῆς ὑπαρχούσης. Joseph. C. Apion. 1, 26, p. 1353, 10 : Λύκριν τὴν πρ. αὐτῶν πατρίδα. Ib. 28, p. 1355, 38.] Philo V. M. 1 : Συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, Gentilem majorumque suorum disciplinam. Herodian. 7, [4, 5] : Πατρῴων τε καὶ προγονικῶν οὐσιῶν, Patrimonio atque avitis bonis. Plut. Alex. [immo De fort. Alex. Or. 2, p. 334, E] : Ἔχων τέχνην προγονικὴν ἀπ' Αἰακιδῶν. [|| Adv. Προγονικῶς, schol. Eur. Andr. 921. Kall. Theophyl. Sim. Hist. p. 100, D : Πρ. διαφθάρηθι, Cum patre peri. G. Dind.]

[Προγονόθεν, A majoribus. Georg. Cedren. Hist. p. 614, D. G. Dind.]

Πρόγονος, ὁ, Progenitor, i. q. προπάτωρ, ut Bud. ex Plat. Leg. 10, p. 346 [618, B] affert : πρόγονος τέταρτος, Abavus, eidem Bud. Πρόγονος πατρὸς, Avus, Plato. [Hesych. : Πρ., πρόπαππος, προπάτωρ, συγγενὴς ἢ πρεσβύτατος ἀνήρ. Προγόνων, πατέρων. Demosth. p. 1056, 22 : Στράτιος ὁ τουτουὶ πρόγονος Μακαρτάτου καὶ ἕτερος Ἀγνίας ὁ τουτουὶ πρ. τοῦ παιδός. Pind. Ol. 6, 99 : Ὧν πρ. Eur. Ion. 267 : Πατρός σου πρόγονος πατήρ· Hel. 15 : Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Οἱ πρ., Pater et avus, ap. Polyb. 7, 3, 1. Πάππων καὶ προγόνων μυριάδας : Plat. Theæt. p. 175, A. Γονέων προγόνους Tim. p. 18, D.] Item Auctor gentis alicujus πρόγονος dicitur; ut Isocr. [p. 191, D] : Τοῦ δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακός, ὁ τοῦ Διὸς ἔκγονος. [Æsch. fr. 256 : Ἑρμῆν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. Eur. Or. 1242 : Ὦ Ζεῦ πρόγονε. Plato Euthyphr. p. 11, B : Τοῦ ἡμετέρου πρ. Δαιδάλου· Symp. p. 186, E : Ὁ ἡμέτερος πρ. Ἀσκληπιός. Θεοὶ πρ. καὶ δεσπόται Euthyd. p. 302, D.] Πρόγονοι, οἱ ἀνωτέρω, Majores, Prædecessores, ut vulgo vocant. [Herodot. 7, 150 : Τοὺς ἡμετέρους πρ. Pind. Pyth. 9, 183 : Παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων. Æsch. Pers. 405 : Θήκας τε προγόνων. Soph. Aj. 387 : Ζεῦ προγόνων προπάτωρ. Eur. Ion. 20 : Προγόνων νόμον σῴζουσα.] Thuc. 2, [11] : Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, Et majoribus et nobis ipsis. [Plato Ep. 12, p. 359, D : Ἄξιος ἐκείνων τῶν πάλαι πρ. Πρόγονοι Antiphanis comœdia fuit.] Herodian. 2, [8, 3] : Ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν. Synes. : Ἐκ προγόνων λαμπρότατος ὤν. [Plato Theæt. p. 173, D : Κακόν ἐκ προγόνων γεγονός. Polyb. 1, 20, 12 : Ἐκ πρ. ἔχοντες τὴν τιμήν. || Πρόγονος, ἡ, Atavia. Æsch. Suppl. 44 : Ἶνιν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· 533 : Φιλίας προγόνου γυναικός.] Metaph. vero πρόγονοι dicitur pro ἀρχηγοί : ut Soph. Aj. [1197] : Ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων. [Lectio quum per se tum propter metrum suspecta, de qua dicetur s. v. Πρόπονος. G. D.] Et Aristid. : Πρόγονοι κοινοῦ βίου πᾶσιν ἀνθρώποις. [Philostr. p. 333 : Τὸν πρ. τῆς ἐμῆς σοφίας. Valck. Lucian. Herm. c. 15 : Τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος, Sectæ vestræ auctorum.] || Πρόγονος adjective etiam capitur; ut πρ. γένος, Avitum genus. || Πρόγονος, ὁ, Privignus [et Προγόνη, ἡ, Privigna : quo sensu προγονὸς ὀξυτόνως ab hodiernis Græcis pronuntiari annotavit Coraes ad Plut. V. Pompeji c. 9], ὁ πρὸ τοῦ γάμου τῆς μητρυιᾶς ἐκ προτέρου γεννηθείς. [Eur. Ion. 1329 : Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς.] Cujus adespoton exemplum [ex Dionys. De Isocr. c. 18] Bud. affert, Ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος. [Lucian. Calumn. c. 35 : Ἡ Φαίδρα κατειποῦσα τοῦ πρ. Πρ., ἡ, ex Strattide et Hyperide memorat Pollux 3,

27. Isæus ap. Dionys. De Isæo c. 17, p. 620, 6 : Εἰώθασι δέ πως διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ αἱ πρόγονοι. Plut. V. Pompeji c. 9 : Τὴν Σύλλα πρόγονον Αἰμιλίαν, ἐκ Μετέλλης καὶ Σκαύρου γεγενημένην.] Unde Προγόνη, ἡ, Privigna. [Philoni vol. 2, p. 303, 40, ex codd. restituit Mangeius pro πρόγονον.] Theoph. Inst. Civil. [|| Πρόγονοι, οἱ, Progenies. Dionys. A. R. 7, 50 : Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ὀμόσατε· ubi ἀπογόνων conjecerunt critici. || Ad pecora transtulit Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, E : Αὐτοῖς μηλείοις ... ὑπὸ προγόνοις, Primogenitis ovium fœtibus, præeunte Homero, qui Od. I, 221, de ovibus et capris natu majoribus dixit : Χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Per πρωτογόνων exp. Hesych.]

Πρόγραμμα, τὸ, Scriptum quod publice proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, s. Tabella publice proposita, ut, quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. [Per ἔκθεμα exp. Hesych. quod rejicit Phrynich. p. 249 ed. Lob. : Ἔκθεμα βάρβαρον· σὺ δὲ λέγε πρόγραμμα. Demosth. p. 772, 15 : Τῶν νόμων, τῶν προέδρων, τοῦ πρ. Πρ. δημόσιον ex Basil. M. Epist. 249 memorat Lobeck.] Lucian. Hermot. [c. 11] quum dixisset, Τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται ... εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι, subjungit, tanquam voc. πρόγραμμα exponens : Πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαστο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν· De sacrif. [c. 13] : Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιρραντηρίων. Quoniam autem edicta quoque et quæ vocabantur rescripta principum, ita proponi solebant, hinc factum est, ut ipsa quoque dicta sint προγράμματα : et ita quidam in illo posteriore Luciani l. interpr. [Dio Cass. 65, 1 : Πρ. ἔθετο. Πρ. prætoris Plut. V. Galbæ c. 5.]

[Προγραμμός, ὁ, Præscriptum. Method. p. 419, D : Τοῖς ποικίλοις πρ. ἐπαρήσας τοῦ λόγου τὰς ἡνίας. Eustath. p. 1301 (?). Kall. Ὑπογραμμός per πρ. exp. Ammon. p. 140, schol. Aristoph. Vesp. 55, Etym. M. p. 782, 4.]

Προγραφή, ἡ, [Præscriptio, Descriptio. Diodor. 12, 36, de anno Metonis : Δοκεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ προρρήσει καὶ πρ. ταύτῃ θαυμαστῶς ἐπιτετευχέναι· τὰ γὰρ ἄστρα τὴν κίνησιν ... ποιεῖται συμφώνως τῇ γραφῇ. || Scriptum publice propositum, Tabula publice proposita. Lex. rhet. p. 298, 30 : Προγραφήν· τὸ τὴν οἴκησιν καὶ τὰ χωρία προγράφειν τῶν εὐθυνομένων. Dio Cass. 44, 10 : Σρῶν προγραφὴν ἐκθέντων. Edictum, Xenoph. Hipparch. 4, 9, Polyb. 26, 5, 2, Dio Cass. 47, 13. Ἐκ πρ. id. 56, 25. || « Titulus (libri). Euseb. H. E. 6, 13, p. 214. » Anon. ||] Proscriptio [in exilium], ut Bud. interpr. ap. Strab. [5, p. 149] : Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διέφθειρεν. [Plutarch. V. Pomp. c. 10, Crassi c. 6. Anon. et Ælianus ap. Suid. s. v. Προγραφαί. Dio Cass. 46, 49 extr.; 47, 3 init.; 49, 16, aliique rerum Romanarum scriptores.]

Προγράφω, [Præscribo. Προγράφειν dicitur grammaticus pueros literas scribere docens : v. Pollux 4, 18. || De nomine decretis præfixo Plut. V. Demetr. c. 10 : Τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον. ||] Ante scribo, Prius scribo. Paul. Ad Eph. 3, 3 : Καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic et alibi. [Plut. Mor. p. 1018, C : Τὸν προγεγραμμένον ἀριθμόν.] At Ad Galat. 3, [1] : Οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος, Hieronymus quidem et hic interpr. Ante scriptus : sed aliis dissentientibus, inter quos rectius qui accipiunt pro Publice quasi in scripto aut in tabella propositus est, q. d. Proscriptus, si ita h. v. uti liceat, ut ii, quorum nomina proscribebantur : vel pro Prius depictus. Vide Erasmi et Bezæ annott. [Sic de scripto vel edicto publice proposito] Προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. Av. [450.] Bud. ap. Demosth., Ὅταν ᾖ προγεγραμμένον, interpr. Quum concionis edicta proscripta sunt. [Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quæ quid in deliberationem veniret continebat, indicere : id Polluci est 8, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit ap. Harpocr. s. v. Κυρία ἐκκλησία : unde sua Pollux descripsit. Atque ita Æschines προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, 43; 36, 4. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 482. Demosth. p. 1151 extr. : Προγράφειν τοὺς πρυτάνεις αὐτῷ τὴν κρίσιν ἐπὶ δύο ἡμέρας· 1257, 5 : Ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς προγραφείσης. Πρ. ἐκχυτοὶ Plut. V. Camilli c. 11. « Προγράφειν vendenda παρὰ τῇ ἀρχῇ Theophr. ap. Stob. Flor. 44, 21 (vol. 1, p. 201), ut αἱ προγραφαὶ καὶ προκηρύξεις paullo post (p. 202). Valck. Dio Cassius 51, 4 : Προέγραψεν ἐν τῷ πρατηρίῳ τὰ ἑαυτοῦ κτήματα.] || Pro Conscribo ex Aristot. Œcon. 2 : Χορηγοὺς προέγραψε κτλ. Plut. Camillo [c. 39] : Προέγραψε στρατιᾶς κατάλογον. [|| Proscribo. Polyb. 32, 21, 12 : Προέγραφεν αὐτοὺς φυγάδας. Οἱ προγεγραμμένοι 32, 22, 1. Schweigh. Plut. V. Sullæ c. 1, 31, et al. Dio Cass. 50, 10.]

[Προεγρηγορέω, Ante expergefacio. Unde perf. medium Προεγρήγορα, Ante expergiscor, ap. Aristotelem Probl. 18, 1.]

Προγυμνάζω, Præexerceo. [Soph. fr. 450 : Προγυμνάσαι χέρα. Epict. Diss. 3, 20, 9; Joseph. B. J. 4, 4, 3; 4, 9, 4; Dio Chrys. vol. 1, p. 127.] Lucian. [Hermot. c. 78. De rhetore Epict. Diss. 1, 26, 13 : Οὐ προεγύμνασας τὸν νεανίσκον; « Ap. Hermog. Περὶ εὑρ. 1, p. 214, προγυμνασθέντες λόγοι dicuntur, quæcunque præmitti solent sententiæ mitigandæ caussa, in qua aliquid est παράδοξον, aut incredibile, aut miraculi simile. Ita quum Homerus Odyss. I Cyclopem diceret *perfregisse cacumen montis magni*, hoc erat παράδοξον. Quæ igitur ut credibilis res fieret, antea ita Cyclopem descripsit, ut isti facinori par esse videretur. Hæc itaque, quæ mitigant et probabile faciunt τὸ παράδοξον, προγυμνασθέντα dicuntur, vel etiam προμαλαχθέντα τῇ ἑρμηνείᾳ et παρασκευασθέντα. *Fomenta*, quibus, si quid erit asperum, præmolliamus, quo facilius aures judicum, quæ post dicturi erimus, admittant, ne jus nostrum oderint, Quintilianus ait 4, 3, p. 196. Vid. voc. Προθεραπεία. » Ernest. Lex. rhet.]

[Προγυμνασία, ἡ, Præexercitatio. Clem. Alex. p. 415.]

Προγύμνασμα, τὸ, Præexercitatio; ut Athen. 14, [p. 631, A] scribit Pyrrichen esse προγύμνασμα belli. Sic προγυμνάσματα Rhetorices vocavit Aphthon. quædam scripta sua, quæ sunt velut illius præludia. [Προγυμνάσματα in scholis Græcorum dicebantur exercitationes, quibus juvenes ad artem rhetoricam præpararentur, ut de μύθοις, narrationibus, chriis, sententiis, locis communibus etc., cujusmodi Aphthonius et Theon scripserunt. Conf. Cresoll. Theatr. 4, 7. Scholiast. Aphthon. ap. Ald. : Προγύμνασμά ἐστιν ἄσκησις μετρίων πρὸς μειζόνων ἐπίρρωσιν πραγμάτων, ἢ εἰσαγωγικὴ τριβὴ διὰ λόγων τῶν κατὰ τὴν ῥητορικὴν μερῶν καὶ εἰδῶν χρήσιμά τινα προασκουμένη. Scilicet μῦθος, qui in Progymnasm. tractari solebat, ἀνάλογος erat τῷ προοιμίῳ, διήγημα autem τῇ διηγήσει, χρεία τοῖς ἀγῶσι, denique κοινὸς τόπος τῷ ἐπιλόγῳ. Itaque illis veluti rudimentis atque exercitiis quibusdam, præparabantur ad eloquentiam forensem : τὰ γυμνάσματα, inquit scholiast. ad Aphthon., πρὸς τελείους λόγους ἡμᾶς γυμνάζει. Et plenius auctor Prolegom. ad schol. Hermog. in Rhett. Ald. vol. 2 : Ὥσπερ ἐπὶ τῶν παίδων τὸ γάλα πρὸ τῆς στερεᾶς τροφῆς αἱ μητέρες αὐτοῖς προσάγουσι, οὕτω τὰ ἁπλούστερα πρότερον ἐκδιδασκόμεθα τῶν μαθημάτων, ὅ ἐστι τὰ προγυμνάσματα. Ἔχει οὖν ἕκαστον αὐτῶν ἀναφορὰν πρὸς ἓν τῆς ῥητορικῆς εἶδος· οἷον ὁ μῦθος καὶ ἡ χρεία, καὶ ἡ γνώμη, ἐπὶ τὸ συμβουλευτικὸν ἀνάγονται, ὁ κοινὸς τόπος ἐπὶ τὸ δικανικόν, τὰ δὲ ἄλλα, κοινά· μετέχει γὰρ ἕκαστον ἑκάστου τῶν τριῶν εἰδῶν. Unde Herm. Progymn. c. 12, τὰ γυμνάσματα, h. e. orationes fictas, opponit τῇ πραγματικῇ, orationibus veris. Suetonius De illustr. gramm. c. 4, *institutiones* appellat, ad eloquentiam præparandam, ut problemata, paraphrases, elocutiones, ethologias, aliaque hoc genus, ne scilicet sicci omnino atque aridi pueri rhetoribus traderentur. Ernest. Lex. rhet.]

[Προγυμναστέον, Præexercitandum. Clem. Al. p. 874. Kall.]

Προγυμναστής, ὁ, Qui præexercet, Qui præexercendo præparat. Ex Plat. et Xen. affertur [a Polluce 3, 154, qui locus in libris editis perturbatus sic est ex cod. corrigendus, ut συγγυμναστής Platoni et Xenophonti tribuatur, nam hoc illi usi sunt, non προγυμναστής.

Epict. Diss. 4, 4, 31 : Πολλοὺς δεῖ πρ. εἶναι· 3, 20, 9. « Galen. Ὑγιειν. 2, vol. 3, p. 247 Bas. » Wakef.]

Προδαῆναι, Prænoscere, Præscire. [Apoll. Rh. 1, 106 : Ὀρινόμενον προδαῆναι κῦμ' ἁλός. Manetho 3, 92 : Πρ. πείρατα μελλόντων.] Unde προδαείς, Hom. [Od. Δ, 396 : Μή πώς με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται.] Προδέδαεν, Hesychio προμεμάθηκεν.

[Προδακρύω, Ante fleo. Theod. Prodr. p. 45. Eberh.]

[Πρόδαμος, ὁ, n. pr. præceptoris musices et literarum in Eupolidis comœdia Αἶξι, ex Quintiliano Inst. 1, 10, 17, p. 106 ed. Burm., ubi *Prodamus*. Boiss. Nomen merito suspectum Meinekio vol. 2, p. 431, qui Horstigii conjecturam memorat *Pronomi* nomen restituentis, quem Alcibiadis in arte musica præceptorem fuisse constat ex Athenæo 4, p. 184, D.]

Προδανείζω, Ante fœnero. [Dio Cass. 51, 17 : Τοῖς προδανείσασί τι.] Metaph. Lucian. De sacrif. [c. 3] : Προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. Pericle [c. 13] : Προδανεισθεὶς χρόνος. [Προδανείζομαι, Promutuor, Gl.]

[Προδανειστής, ὁ. Gramm. in Bekk. An. p. 192, 26 : Πρ. ὁ ἀντὶ τοῦ δανειζομένου γραφόμενος τὴν ὁμολογίαν.]

[Προδανής (?), πρότερον, Hesych.]

[Προδαπανάω, Proimpendo, Gl. Ante absumo. Procop. Hist. p. 436, C : Σάρκας ἁπάσας προδεδαπανῆσθαι ἤδη τῷ λιμῷ τετύχηκα. De tempore consumto Lucian. Abd. c. 11 : Ἔωλος ἡ προθεσμία καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος καὶ προδεδαπανημένη. G. Dind.]

[Προδεῖγμα, τὸ, Repræsentatio. Andr. Cret. p. 106, A : Τὴν ἐν τύπῳ θυσίαν, πρ. τοῦ σταυρωθέντος. Kall.]

Προδείδω, Prior metuo, Metum præsumo : unde προδείσας, quod ex Soph. [OEd. T. 90] citatur, et exp. ἐμφοβος.

Προδείελος, exp. Antemeridianus, ap. Theocr. 25, [223] : Σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἣν, Βεβρωκὼς χρειῶν. Malim ego, Ante vesperam, Antequam vesperasceret.

Προδείκνυμι, [s. Προδεικνύω,] Præmonstro, a Bud. redditur Protendo [Soph. OEd. T. 456 : Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται, intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. Brunck. Theocr. 22, 102 : Ἐπάσια χερσὶ προδεικνύς. Xenoph. Hipparch. 8, 24 : Ἤν τις οὕτω προδείξας, ἔπειτα ταχέως διώκῃ. Aristot. H. A. 9, 25 : Ἡ σηπία προδείξασα εἰς τὸ πρόσθεν. Philo in Math. vett. p. 98 : Κατ' ἄλλους μὲν προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους δὲ πρόσαγε τὰ μηχανήματα], ap. Lucian. [Hercule c. 1] : Καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι. [Theophr. C. Pl. 5, 9, 2 : Ὅσα ἂν προδείξωσι, πάντ' ἐκφέρουσι.] Apud Thuc. 3, [47] vertitur Denuntio : Προδειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι. [Polyb. 2, 66, 2 : Προδεικνύων τινὰς ἐπιβολάς, Speciem præbens meditantis impressionem. Schweigh. Protendo, alliciendi caussa. Lucian. Herm. c. 68 : Θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Basil. M. Ep. 1, p. 70, B : Ὥσπερ τι θρέμμα θαλλῷ προδεικνυμένῳ ἑπόμενος. Hinc δελεάσματα προδεικνύναι ap. Themist. p. 271, C, et tyranni, ut plebem lactent, initio consueverunt προδεικνύναι χρεῶν ἀποκοπάς p. 95, C. Hemst. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 139. || Ante monstro s. indico. Herodot. 1, 209 : Καί μοι θεοὶ πάντα προδεικνύουσι τὰ ἐπιφερόμενα· 7, 37 : Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων. Æsch. Prom. 779 : Ποίαν; πρόδειξον αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου. Soph. OEd. T. 624 : Ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν. « Doceo, sicuti ὑποδείκνυμι, proprie Præeundo doceo. Herodot. 1, 60 : Προδέξαντες σχῆμα οἷόν τι ἔμελλεν εὐπρεπέστατον φανέεσθαι ἔχουσα, Præmonstrantes ei, Docentes eam habitum vultus corporisque etc. 4, 10 : Ἡρακλέα τὸν ζωστῆρα προδέξαντα, Quum aptandi cinguli rationem præmonstrasset. Schweigh. In Indice :] Προδέξαντες, Ion. pro προδείξαντες, Hesych.

Προδείκτης, ὁ, idem esse videtur, qui δεικηλιστής s. δεικηλίκτας, Histrio, Qui in theatro personas populo ostendit. Apud Suid. [ex Diodoro Exc. p. 606] : Ἔχαιρε γὰρ μίμοις, καὶ προδείκταις, καὶ καθόλου πᾶσι τοῖς θαυματοποιοῖς.

[Προδείκτωρ, ὁ, Qui ante significat, Futuri index. Herodot. 7, 37, ubi forma Ionica : Ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, σελήνην δὲ σφέων.]

Προδειμαίνω, Prior metuo, Metum præsumo. [Herodot. 7, 50 : Πᾶν χρῆμα προδειμαίνοντα μηδὲν παθεῖν. Lycophro 276.]

[Προδεινόω, Ante exaggero. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 124, 16 : Προδεινώσας τὸν λόγον.]

Προδειπνέω, Ante cœno. [Plut. Mor. p. 226, E : Οἴκοι προδειπνήσαντας. Marin. V. Procli p. 16 : Πᾶσαν ἔνην καὶ νέαν τοῦ μηνὸς μηδὲ προδειπνήσας ἤσθιε. « Jo. Eugenius Ecphr. p. 335, 1 ed. meæ. » Boiss.]

[Πρόδειπνος, ὁ. Athen. 9, p. 406, E : Κατὰ τὸν Τίμωνος Πρόδειπνον. Corrigendum τὸ ... Περίδειπνον, accipiendumque de eodem Timonis scripto, cujus integer titulus fuit τὸ Ἀρκεσιλάου Περίδειπνον, teste Diog. L. 9, 115. Schweigh.]

[Προδεκτέος, α, ον. Μὴ προδεκτέος εἰς μαρτυρίαν, Intestabilis, Gl. Vitiose pro προσδεκτέος. G. Dind.]

[Προδέκτωρ. V. Προδείκτωρ.]

[Προδέξας. V. Προδείκνυμι.]

[Προδέρκομαι, Prævideo. Æsch. Pr. 248 : Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.]

[Προδεσμεύω et Προδεσμέω vitiose pro προσδ—, quæ vide.]

Προδεύω, Ante imbuo, Ante madefacio s. irrigo.

[Προδηλέομαι vitiose pro προσδ—, quod v.]

[Προδηλοποιέω, Ante manifesto. Gregentius in Bibl. Patrum vol. 12, p. 201. Suicer.]

Πρόδηλος, ὁ, ἡ, i. q. κατάδηλος. [Manifestus, Perspicuus, Evidens, Gl. Pollux 6, 206, Hesych., qui per προφανής exp. Herodot. 9, 17 : Πρόδηλα ὅτι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι κτλ. Xen. Hell. 6, 4, 9 : Πρόδηλον ἦν ὅτι ἡ μάχη ἔσοιτο. Isæus p. 56, 17 : Πρ. ὄντων τῶν κινδύνων. Eur. Or. 187 : Πρ. ὁ πότμος. Plat. Phædr. p. 238, B : Ὃ προσήκει καλεῖσθαι πρ. Demosth. p. 293, 25 : Εἰ ἦν πρ. τὰ μέλλοντα. Polyb. 1, 23, 3; 2, 64, 4. Πρόδηλα et ἄδηλα Plut. V. Timol. c. 14.] Greg. Naz. : Πρ. ἡ κακία. [Orig. C. Cels. 4, 10. Routh. Ἐκ προδήλου, i. q. προδήλως. Soph. El. 1429 : Λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ πρ. Plut. V. Pyrrhi c. 25 : Συμβαλὼν ἐκ πρ. τὸ μὲν ἐτρέψατο τῶν πολεμίων.]

Προδηλόω, Ante declaro, Ante manifesto, Præsignifico. [Pollux 1, 17. Plut. V. Pompeji c. 32 : Ὄψιν ἐν ὕπνοις τὰ μέλλοντα προδηλοῦσαν· Mor. p. 1043, E. Sext. Emp. p. 21; Lucian. Merc. cond. c. 3; Dio Cass. 42, 26; 66, 1. Aristeas De LXX intt. p. 116. « Eminus significo, Polyb. 10, 46, 10. » Schweigh.]

Προδήλως, Manifeste. [Evidenter, Gl. Pollux 6, 207.] Ap. Soph. autem [Aj. 1311], Θανεῖν πρ., exp. Mori insigniter. [Polyb. 2, 47, 7; Plut. V. Othon. c. 9.]

[Προδήλωσις, εως, ἡ, Præsignificatio, Prædictio. Plut. V. Marii c. 19, Mor. p. 398, D; 399, B. Joseph. C. Apion. 1, 26, p. 1353, 38 : Τῆς παρ' Ἀμενώφεως μνησθεὶς πρ.]

[Προδηλωτικός, ή, όν, Ante indicans. Definitt. Plat. p. 414, B : Ἐπιστήμη πρ. πράξεως. « Method. p. 426. » Kall. || Adverb. Προδηλωτικῶς, Declarando ante, Per præmonstrationem. Joann. Chrys. In Acta serm. 20, vol. 4, p. 727 : Πρ. ταῦτα εἴρηται ἅμα καὶ ἐντρεπτικῶς. Seager.]

[Προδημαγωγέω, Ante oblecto, allicio. Himer. p. 524 : Προδημαγωγεῖ τὰ θέατρα. Nisi προσδημαγωγεῖ scripsit, quod expressit interpres Latinus, Theatra allectat insuper.]

[Προδημεύω, Ante publico. Zonar. vol. 2, p. 182. Anon.]

[Προδημιουργέω, Ante fabricor s. condo. Nathanael ap. Creuzer. ad Plotin. De pulcr. p. 411 : Αὐτὰς ταύτας ἃς ἔφημεν ψυχὰς προδημιουργεῖ καὶ προϋφιστᾷ τῶν σωμάτων. Nectarius in notis meis ad Psellum p. 200. Boisson.]

Προδιαβαίνω, Prior vel Prius transeo. Xen. De re eq. [8, 3] : Προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, Prius ipsum equitem transire fossam, et ita adducere equum nondum assuefactum ad saltus. Camer. [Plutarch. Mor. p. 968, E; Polyæn. 1, 29, 1; Dio Cass. 41, 47; 47, 32.]

Προδιαβάλλω, Ante calumnior, Anteverto in calumniando. [Thucyd. 6, 75, ubi var. lect. προσδ—, ut ap. Plut. Mor. p. 37, B, in libris pluribus προσδ— scriptum pro προδιαβληθείς. Aristot. Rhet. 3, 17; Dio-

nys. Art. rhet. 10, 5; Sext. Emp. p. 434; Lucian. Tox. c. 34.]

[Προδιαβεβαιόω, Ante confirmo. Nicom. Arithm. p. 70: Ἀνακεφαλαιούμενος τὰ διὰ πλειόνων προδιαλεχθέντα καὶ προδιαβεβαιωθέντα. Struv.]

[Προδιαβιβάζω, Ante traduco. Galen. vol. 4, p. 515: Εἰς τοὔμπροσθεν ἔτι προδιαβιβάσειν αὐτά. G. Dind.]

[Προδιαβρέχω, Ante madefacio. Galen. vol. 6, p. 318, 328, 343, 501; vol. 10, p. 192. G. Dind.]

Προδιαγινώσκω [s. Προδιαγιγνώσκω], ap. Thuc. extat, pro Ante considero s. perpendo, Animo præcipio, 1, [78]: Τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε. Apud Dionys. autem Areop. partic. Προδιεγνωσμένον Bud. vertit, In primis cognitum: Ἔστω δέ σοι προδιεγνωσμένον ὡς αἱ τῶν κτλ. [|| Ante (caussam cognitam) judico. Joseph. A. J. 17, 5, 3: Ἱκετεύοντας μὴ προδιεγνωσμένην καταστῆναι δίκην, i. e. Præjudicata opinione decernere. Dio Cass. 52, 31: Μηδὲν περὶ ἐκείνου τι μήτε δικάσῃς μήτε προδιαγνῷς. De thesmothetis caussam priusquam coram judicibus agatur cognoscentibus, Ulpian. ad Demosth. p. 487 ed. Reisk.: Τοὺς εἰσάγοντας τὰς γραφὰς καὶ προδιαγινώσκοντας. G. Dind.]

[Προδιάγνωσις, εως, ἡ, Præcognitio. Hippocr. p. 369, 4: Πρ. πρὸ τοῦ κάμνειν.]

« Προδιαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio. Hippocr. Aphor. sect. 2, art. 19 [p. 1246]: Τῶν ὀξέων [νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσιες οὔτε τοῦ θανάτου] οὔτε τῆς ὑγιείης. Unde Cels.: In acutis morbis fallaces magis notæ et salutis et mortis. » HSt. in Ms. Vindob.

[Προδιαγορεύω, Prædico. Joann. Chrysost. Adv. Jud. hom. 3. Kall.]

[Προδιαγράφω, Ante delineo vel describo. Aristæn. 1, 26. « Joann. Chrys. In Gen. or. 47, vol. 1, p. 384: Ἔδει γὰρ ἐν τῇ σκιᾷ προδιαγραφῆναι τὴν ἀλήθειαν. » Seager. Idem vol. 2, p. 611. Scott. Theodoret. vol. 1, p. 197. Wakef. Andr. Cret. p. 197; Method. p. 417. Kall.]

Προδιαγωγή, ἡ, ex Plut. pro Aquæductus longior. [Mor. p. 919, C: Πολλοὶ δὲ καὶ κηρίνοις ἀγγείοις ἀναλαμβάνουσιν ἐκ τῆς θαλάττης ὕδωρ γλυκὺ διηθούμενον, ἀποκρινομένου τοῦ ἁλμυροῦ καὶ γεώδους· ἡ δὲ καὶ ἀργία καὶ προδιαγωγὴ παντάπασι τὴν θάλατταν διηθουμένην, πότιμον ἀποδίδωσι, τῷ κατέχειν ἐν ἑαυτῇ καὶ μὴ διιέναι τὸ γεῶδες, ubi vertitur, Longior procursus.]

[Προδιαγωνίζομαι, Ante decerto. Diodor. Exc. p. 581, 14: Ἐν δὲ τούτοις τοῖς χρόνοις προδιηγωνισμένοι πολλάκις πρὸς Περσέα.]

[Προδιαγωνιστής vulgo ap. Philon. vol. 2, p. 312, 12, ubi προαγωνιστής restitutum ex cod. Mediceo.]

[Προδιαδίδωμι. Προδιαδιδόναι κατά τινος τὴν φήμην ὡς etc., Ante adventum alicujus præseminare famam contra aliquem, Polyb. 40, 4, 2. Schweigh.]

[Προδιαζεύγνυμι. V. Προεπίζευξις.]

[Προδιαθερμαίνω, Ante percalefacio. Galen. vol. 7, p. 77. G. Dind.]

Προδιάθεσις et Προεπιδιάθεσις, εως, ἡ, quorum illud exp. Antecedens dispositio, Pristina affectio [Sext. Emp. p. 27 et 29]: hoc autem simpliciter Dispositio, Affectus: sed ambo sine auctore.

[Προδιαίρεσις lectio vitiosa ap. Diodor. 13, 82, ubi προαίρεσις restituit Reiskius. Idem vitium ap. Dionys. Hal. vol. 5, p. 406, ubi προαιρέσεις correxit Sylburg. ex p. 400.]

[Προδιαιρέω, Ante divido. Προδιελέσθαι vulgo ap. Isocr. p. 294, C, cui προελέσθαι ex codd. restitutum. Theodor. Stud. p. 460, D: Προδιαιρείσθω δὲ ὁ λόγος οὕτως. Scrib. προδιαιρείσθω. G. Dind.]

[Προδιαιρετέον, Ante distinguendum. Olymp. In Plat. Phileb. p. 266 extr. Boiss.]

[Προδιαιτάω, Præparo per diætam. Galen. vol. 10, p. 500: Προδιαιτήσας τὸν πάσχοντα. Alex. Trall. p. 1: Προδιαιτήσας καλῶς. Hippiatr. p. 55 extr.: Προδιαιτᾶν αὐτοὺς (τοὺς ἵππους) σίτῳ καὶ ὀρόβῳ πεφρυγμένῳ. G. D.]

Προδιαίτησις, εως, ἡ, Præparatio per diætam, Diætæ præmissio. [Lucian. Nec. c. 7.]

[Προδιακαίω, Ante peruro. Galen. vol. 13, p. 617: Ἀνθράκων προδιακεκαυμένων ἐν ἀέρι λαμπρῷ. G. Dind.]

[Προδιάκειμαι, Ante componor. Arrian. Epict. 3, 21, 14: Προηγνικότα καὶ προδιακείμενον τῇ γνώμῃ.]

[Προδιακινέω, Ante commoveo. Joseph. A. J. 15, 5, 2: Προδιακινήσας καὶ παραθαρρύνας τινὰς τῶν ὁμοεθνῶν.]

[Προδιακονέω, Ante ministro. Joseph. A. J. 18, 3, 4: Οὐ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐστέλλετο τοῖς προδιηκονημένοις, Iis quorum opera ante usus erat.]

[Προδιακρίνω, Ante dijudico. Sext. Emp. p. 82: Χρὴ προδιακρίνεσθαι τὰς αἰσθήσεις· ubi προδιευκρινεῖσθαι conjecit Bekkerus.]

[Προδιαλαμβάνω, Ante occupo. Joseph. B. J. 4, 2, 1: Προδιείληπτο γὰρ ἅπαν (τὸ τεῖχος) τοῖς λῃστρικοῖς. || Ante tempus decerno, præjudico (scil. rem incertam etiamnum), Polyb. 2, 2, 10. Προδιειλήφατε περὶ τούτων 9, 31, 2. Πάλαι προδιειληφότες ὑπὲρ τοῦ πολέμου 27, 7, 3. Et passiv. Διὰ τὸ περὶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ Ῥώμῃ προδιειλῆφθαι 18, 28, 10. Rursus προδιειληφὼς ὅτι δεῖ 11, 1, 3. Πρ. ὅτι σπεύδουσιν ..., Quum jam ante cognovisset, 4, 14, 4. Πρ. ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις 5, 29, 4. » Schweigh. Προδιαλαβεῖν glossa sine expos. posita ap. Hesych. || Ante expono. Clem. Al. p. 325: Κανόνα ... ἀναγκαίως ἔχοντα προδιαληφθῆναι τῆς φυσικῆς θεωρίας. Eustath. p. 130, 26: Τῆς προδιειλημμένης νεώς.]

[Προδιαλέγομαι, Præfor, Gl. Ante colloquor s. dissero. Isocr. p. 233, E: Βούλομαι προδιαλεχθῆναι περὶ ἐμαυτοῦ 274, E: Μικρὰ πάνυ προδιαλεχθείς. Diodor. 20, 7: Προδιαλεχθεὶς οἰκείως τοῖς ἐγχειρουμένοις. Dionys. A. R. 3, 71; Plut. V. Fabii M. c. 22, Pyrrhi c. 22. Dio Cass. Exc. p. 40, 71; lib. 56, 4. « Joann. Chrys. In Matth. hom. 82, vol. 2, p. 510, 10. » Seager. Passive προδιαλεχθέντα, De quibus ante dictum est, Ante pertractata, Nicom. Arithm. p. 70.]

[Προδιάλεξις, εως, ἡ, Præfatio, Gl.]

[Προδιαληπτέον, Prius explicandum. Theodoret. Εἰς τὰ ἄπορα p. 16 med. ed. Paris. 1558. Boiss.]

[Προδιάληψις, εως, ἡ, Prævia explanatio. Ptolem. p. 8. Schneid.]

[Προδιαλογίζομαι, Ante delibero. Chrysipp. apud Galen. vol. 5, p. 150, 151, A. Hemst.]

[Προδιαλύω, Ante dissolvo. Aristot. Probl. 23, 28: Τὸ πρῶτον πνεῦμα ὡσανεὶ προδιαλύεται τοῦ ἀσθένους κύματος. Ὁμίχλη προδιαλυομένη anon. in Gaisf. Append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 7. Πρ. τὴν γῆν (ante plantationem) Plut. Mor. p. 640, E. Πρ. τὴν τάξιν Polyb. 11, 16, 2.]

[Προδιαμαρτάνω, Ante aberro. Æneas Gaz. Theophr. p. 35 med. Boiss.]

[Προδιαμαρτύρομαι, Ante obtestor s. denuntio. Polyb. 26, 3, 6. « Joann. Chrys. Paneg. in Philog. hom. 71, vol. 5, p. 509, 29. » Seager. Vita Euthymii p. 268. Boiss.]

[Προδιαμορφόω, Ante effingo. Basil. M. vol. 3, p. 26, A, ubi alii προεδ—.]

[Προδιαμόρφωσις, εως, ἡ, Effictio quæ ante fit. Niceph. Blemm. p. 41.]

[Προδιαναπαύω, Ante cessare facio. Procopius in Maii Auct. class. vol. 6, p. 36. Osann.]

[Προδιανίστημι, Ante exsuscito. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 2, p. 25. Boiss.]

Προδιανοέομαι, q. d. Præcogito, Ante cogito [s. Considero. Aristox. Elem. p. 43: Δεῖ προδιανοηθῆναι τὰ τοιαῦτα. Chærondas ap. Stob. Flor. 44, 40, p. 291, 10: Ὁ μεγαλόψυχος προδιανοείται πάντα παρ' ἑαυτῷ. Ocell. Luc. p. 33. Etym. M. p. 611, 41. Plutarcho Mor. p. 942, A restitutum ex cod. pro vulgato προεδ.]

[Προδιανοίγω, Ante aperio. Method. p. 404; Athan. vol. 1, p. 815. Kall.]

[Προδιαντλέω, Ante exhaurio, et metaph. Ante conficio. Athen. 5, init.: Πολὺς λόγος προδιήντληται, Multa verba jam in superioribus facta sunt. Schweigh.]

[Προδιανυκτερεύω, Ante pernocto. Clem. Alex. Strom. p. 407, 21.]

[Προδιανύω, Ante perficio, Ante demonstro. Clem. Alex. p. 901: Ἀνόητοι ἄρα οἱ ἄπιστοι ἐκ τῶν προδιηνυσμένων ἡμῖν δείκνυνται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 91, B: Τὸ προδιηνυσμένον ἡμῖν θεώρημα.]

[Προδιαπέμπομαι, Præmitto aliquo. Polyb. 8, 20, 3.]

[Προδιαπίπτω, Ante labor. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 234: Τὴν μετάνοιαν ἔχεσθαι ψευδοῦς συγκαταθέσεως, ὡσὰν προδιαπεπτωκότος.]

[Προδιαπλάσσω s. Προδιαπλάττω, Ante formo. Philo

vol. 2, p. 146, 45: Τύπος ... προδιαπλαττόμενος ἄνευ ὕλης ἀοράτοις εἴδεσι. Greg. Naz. vol. 1, p. 119, E: Προτιμοτέραν ἀποδεικνύουσι τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα τῆς ἐπιστρεφομένης τὴν προδιαπεπλασμένην.]

[Προδιαπλέω, Ante transvehor. Dio Cass. 47, 33: Ἐς τὴν ἤπειρον ἐπ' αὐτὸν προδιαπλεῦσαι.]

[Προδιαπονέω, Ante exerceo. Pollux 5, 51: Προδιαπονηθεῖσαι δὲ αἱ κύνες, εἶτα ἀναπαυσάμεναι. Hemst.]

[Προδιαπορέω, Ante ambigo. Apollon. De synt. p. 228, 15: Ἡ τῶν ἀπαρεμφάτων ἔγκλισις ἀναγκαίως λείπουσα τοῖς προδιαπορηθεῖσι.]

[Προδιαπράττω, Ante efficio. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 363. Osann.]

[Προδιαρθρόω, Ante definio, explico, constituo. Sext. Emp. p. 237: Τοῦτο προδιηρθρώσαμεν 616: Προδιηρθρωμένων τούτων 694. « Euseb. Præp. ev. p. 33. » Wakef. Simon CPol. ap. Allat. Hotting. p. 340: Προδιαρθροῦντας τὸ ἐλλιπῶς εἰρημένον. Boiss.]

[Προδιαριθμέω, Ante dinumero. Apollonius Citiensis p. 9, 12 ed. Dietz.: Τοῖς προδιηριθμημένοις. Osann.]

[Προδιαρπάζω, Ante diripio. Joseph. B. J. 2, 18, 8; Dio Cass. 37, 14.]

[Προδιασαλεύω, Prius concutio, concito. Oribas. p. 288 ed. Matth.: Προδιασαλεῦσαι τὸ σῶμα.]

[Προδιασαφέω, Ante declaro. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 187, 18: Τὰς κρίσεις προδιασαφεῖ. Joseph. B. J. 7, 5, 3: Προδιασαφηθείσης τῆς ἡμέρας ἐφ' ἧς κτλ. Apollon. De synt. p. 102, 11: Προδιασαφῆσαι τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα. Apud Polyb. vitiose pro προσδ—, quod v.]

[Προδιασάφησις, pro προσδιασάφησις, quod v.]

[Προδιασείω, Ante concutio. Damascius De princip. p. 75. Osann.]

[Προδιασημαίνομαι, Ante significo. Joann. Actuar. in Ideleri Physic. vol. 2, p. 10, 15: Ἀρκοῦντα προδιασημηνάμενος τοῖς πειρωμένοις παίζειν ἐν οὐ παικτοῖς.]

[Προδιασκεδάννυμι, Ante dissipo. Basil. M. vol. 1, p. 139, A: Προδιασκεδασθῆναι. G. Dind.]

[Προδιασκέπτομαι, Ante dispicio. Galen. Protr. c. 9, p. 28 Willet. Boiss. Id. vol. 9, p. 41, προεξευκρινήσας exp. per προδιασκεψάμενος. Scriptor argum. Aristoph. vol. 1, p. 360, 8 ed. Oxon. (p. 77, 7 ed. Par.).]

[Προδιασκευάζω, Ante adorno. Phot. Bibl. cod. 233, p. 292, 14.]

[Προδιασκοπέω, Ante considero. Dio Cass. Exc. p. 33, 13. Forma media Greg. Nyss. vol. 1, p. 52, A: Πάντα προδιασκοπεῖται ὁ λόγος.]

Προδιαστέλλω, [Ante distinguo. Apollon. De synt. p. 282, 18: Τῆς προδιαστελλούσης ἀντωνυμίας. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 317, 28: Ἠρκεσθὴν ... ταῦτα προδιαστείλας.] Unde Προδιαστείλασθαι, Præmunire, Præmonere, quod affertur ex Josepho A. J. [4, 8, 4: Τούτου χάριν ἀναγκαῖον ἡγησάμην προδιαστείλασθαι. Idem C. Apion. 1, 27: Προδιαστειλάμενος ἐκεῖνο τῶν ὕστερον λεχθησομένων ἕνεκα. Athen. 12, p. 511, A: Προδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ, ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ. « Andr. Cret. p. 135, A: Τῶν ἱερῶς τελουμένων προδιαστείλασθαι. » Kall.]

[Προδιαστρέφω, Ante perverto, distorqueo. Hippocr. De veteri medic. in var. lect. ap. Foes. not. 4. Boiss.]

[Προδιαστροφή, ἡ, Præcedens perversio s. depravatio. Clem. Alex. p. 487: Πρ. κακῆς ἀγωγῆς τε καὶ τροφῆς.]

[Προδιασυνίστημι, Ante constituo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 35, 225.]

Προδιασύρω, Prior traduco et carpo. Aristot. Rhet. 3, [17]: Ὕστερον δὲ πρὸς τἀναντία ἀπαντᾶν λύοντα καὶ προδιασύροντα. Hesych. vero προδιασύρας exp. παραβὰς τὰς συνθήκας, Transgressus pacta. [Schol. Aristoph. Pl. 39. Boiss.]

[Προδιασχίζω, Ante diffindo, discindo. Phot. in Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 187.]

[Προδιατάσσω, s. Προδιατάττω, Ante ordino, dispono. Æneæ Comm. Poliorc. p. 1669: Προδιαταξαμένους καὶ γνωρίζοντας τὰ ἀλλήλων πάθη.]

[Προδιάταξις, εως, ἡ, Prædispositio. Gennad. De prædestin. p. 3 fin. ed. Hœsch. Boiss.]

[Προδιατέμνω, Ante disseco. Philostorg. H. E. 12, 13.]

[Προδιατίθημι, Prædispono. Joseph. Genes. p. 53, A: Τὰ πρὸς αὐτὴν πάντως προδιατίθησι σύμβολα. || Antea (beneficio s. injuria) afficio. Suid. s. v. Ἀμύνασθαι: Ὅτε οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας. Aristæn. 1, 5: Προσλαβομένη φίλην προδιέθηκεν ὅπως ἀμφότεραι βουκολήσωσι τὸν πρεσβύτην. Joseph. A. J. 12, 4, 3: Τὸν βασιλέα προδιέθηκεν οἰκείως ἔχειν ... « Philo vol. 2, p. 315, 30: Ἃ μελλήσουσι δι' αὐτῶν ἕτεροι παθεῖν τοὺς δρῶντας προδιαθεῖναι. Zenob. Prov. 4, 63. » Wakef. Ibi legitur Ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὖ προσδιατεθεῖσι. Scribendum igitur προδιαθεῖσι. Forma media Phot. in Wolfii Anecd. vol. 2, p. 250: Μηδενὶ (μηδὲν Wolfius) δὲ τῶν λυπούντων προδιαθέμενος μηδ' ἐπιβαλὼν ἔλεγχον τοῖς ... ἐλεγχόμενον.]

Προδιαττάω, Prius cribro, per cribrum transmitto, Incerniculo præpurgo. Vid. Ἀποκριθόω. [Galen. vol. 12, p. 357.]

[Προδιατυπόω, Ante informo, per typos vel umbras exprimo. Joann. Chrys. In Matth. hom. 66, vol. 2, p. 420. Seager. Philo vol. 1, p. 4, 40: Ἡ ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ προδιατυπωθεῖσα πόλις. Præfiguro, Method. p. 419; Andr. Cret. p. 283. Προδιατυπόομαι, Ante informor, Clem. Alex. p. 564. Præfiguror, Phot. in Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 156, 165.]

[Προδιατύπωσις, εως, ἡ, q. d. Præinformatio. Clem. Alex. p. 113; Basil. M. vol. 3, p. 29, E. Phot. Bibl. cod. 165.]

Προδιαφθείρω, Ante corrumpo, etc. [Thucyd. 1, 119: Δεδιότες περὶ τῇ Ποτιδαίᾳ μὴ προδιαφθαρῇ 6, 78: Προδιαφθαρμένου ἐμοῦ. Isocr. p. 408, C: Διὰ τὸ προδιαφθαρῆναι πολλὰς μυριάδας. Polyb. 16, 6, 13; Diodor. 14, 74; Dio Cass. 51, 10; 60, 18; 63, 29 extr. (ubi de stupro dictum est); 58, 11. « Planud. Ovid. Met. 14, 134. » Boiss. Ante corrumpo munere oblato. Demosth. p. 520, 25: Πρ. τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι. Polyb. 5, 4, 11: Προδιεφθαρκότες τοὺς ἡγεμόνας.]

[Προδιαφορέω, Ante digero. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 428, 12.]

[Προδιαχαράσσω s. Προδιαχαράττω, Ante insculpo, Præformo. Joann. Chrys. Hom. 63, vol. 6, p. 656, 33: Τοῦτο δὲ συνέβαινεν ... ἵνα καὶ ὁ τῆς ἀληθείας ἐν αὐτῷ προδιαχαραχθῇ τύπος. Seager.]

Προδιαχρίω, Ante perungo.

Προδιαχωρίζω, Prior dissideo, Prior me ab amicitia alicujus separo, Prior dissocio me. Aristot. Rhet. 1, [12]: Καὶ οἷς ἂν ἐγκεκληκότες ὦσι, καὶ προδιακεχωρηκότες, Quibus crimina intulerint, et a quibus se dissociarint priores, quum ante conjuncti essent et amici.

Προδιδάσκω, Prius doceo. Thuc. 2, [40]: Μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν, Non doceri prudenti oratione prius quam accedamus reipsa ad ea quæ oportet. Philo V. M. 1, [§ 11, p. 90]: Παραλαβὼν τὰς ἀγέλας ἐποίμαινε, προδιδασκόμενος εἰς τὴν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. [Soph. Aj. 163: Οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν· Ph. 1015: Ἡ κακὴ σὴ ... ψυχὴ νιν ἀφυῆ τ' ὄντα κοὐ θέλονθ' ὅμως εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν. Aristoph. Nub. 476: Ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην ὅ τι περ μέλλεις προδιδάσκειν. Plato Euthyd. p. 302, C: Μὴ χαλεπῶς με προδιδάσκε· Gorg. p. 489, D: Πρᾳότερόν με προδίδασκε· ubi schol. p. 117: Περιττεύει ἡ πρόθεσις Ἀττικῶς· contra quem Wyttenb. ad Plut. vol. 7, p. 154, recte monet præpositionem habere vim *ostendendi* et *exemplo præeundi*, ut ap. Plut. Gryllo p. 992, B: Αἱ ἀηδόνες τοὺς νεοσσοὺς προδιδάσκουσιν ᾄδειν (quorum conf. Aristot. H. A. 4, 9), aliosque. Antiatt. in Bekkeri Anecd. p. 112, 13: Προδιδάξαι ἀντὶ τοῦ διδάξαι· Δημοσθένης περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος.] Med. etiam pro activo usurpatur. [Soph. Tr. 681: Ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος ... προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν.] Aristoph. Pl. [687]: Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.

Προδίδωμι, Prodo, ut προδιδόναι πόλιν, Xen. Hell. 1, [3, 16. Eur. Andr. 389; Plato Rep. 10, p. 615, B. « Herodot. 8, 128: Προδιδοὺς τὴν Ποτίδαιαν 7, 137: Προδοθέντες ὑπὸ Σιτάλκεω ἥλωσαν. In bello ac præsertim in prœlio προδιδόναι dicuntur qui deserunt socios et ad hostes transeunt. Sic 5, 113: Μαχομένων τῶν ἄλλων Στησήνωρ προδιδοῖ ἔχων δύναμιν ... οὐ σμικρήν 3, 45: Ἦν ἄρα προδιδῶσι οὗτοι πρὸς τοὺς κατιόντας 9, 60: Προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων. » Schweigh. Isocr. p.

299, C: Ἐκεῖνοι ἐν πολέμῳ προδοθέντες. Æsch. Sept. 251: Μὴ προδῷς πυργώματα· Choeph. 269: Οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. Soph. Aj. 588: Μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ· Ph. 923: Ἀπόλωλα τάλμων, προδέδομαι· Ant. 322: Ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς. Eur. Or. 374: Ἀνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων προὔδωκα· 937: Προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρός. Aristoph. Av. 328: Προδεδόμεθ' ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν· Ran. 362: Προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς. Plato Criton. p. 45, C: Σαυτὸν προδοῦναι ἐξὸν σωθῆναι. « Σιτία προδοῦναι obsessis, Pausan. 4, 25, 9. » Valck. Adjecto infin. Eur. Or. 1588: Ὅν σὺ προὔδωκας θανεῖν.] Interdum et dat. personæ additur; ut Pausan. [1, 40, 5]: Προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. [Herodot. 6, 23: Τοὺς λοιποὺς τοῖσι Σαμίοισι προέδωκε. Æsch. Sept. 169: Πόλιν δορίπονον μὴ προδῷθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ· Prom. 38: Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας. Aristoph. Av. 766: Προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας.] Nonnunquam vero solus personæ accus., ut Aristoph. Vesp. [343]: Οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Dem. [p. 343, 3]: Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, Occasiones rerum bene gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit, Bud. p. 25. Et προδιδόναι δίκην, Causam prodere, i. e. Prævaricari, ibid. [Πρ. τὸν ἀγῶνα dicitur qui causæ prosecutionem omittit pecunia corruptus, ap. Æschin. p. 16, 19.] Dicitur et προδιδόναι interdum sine adjectione, Xen. p. 99. Sæpe autem accipitur et pro Deserere, Destituere suo auxilio. Thuc. 3: Καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἦν καλόν. Bud. προδοῦναι interpr. Deserere et Destituere [Æsch. Sept. 105: Προδώσεις παλαίχθων Ἄρης τὰν τεὰν γᾶν; Suppl. 420: Τὰν φυγάδα μὴ προδῷς. Eur. Heracl. 247: Ἱκέτας προδοῦναι. Idem Herc. F. 1110: Κἄγωγε σὺν σοί, μὴ προδοὺς τὰς συμφοράς], etiam in Dem. [p. 553 extr.]: Κἂν μὲν ἀφῶ τοῦτον ἐγώ, καὶ προδῶ τὴν ὑμετέραν καταχειροτονίαν, οὐδέν, ὡς ἔοικεν, ἀδικῶ· de populi præjudicio loquens, qui contra Midiam in theatro reclamarat; hoc enim dicit ironice. Bud. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας Aristoph. [Nub. 1500], Frustrari spem: et προδιδόναι τὰ καθήκοντα, Lucian. [Gall. c. 10], Officium deserere, Officio deesse. VV. LL. exp. non solum Desero, sed et Negligo. [Προδιδόναι τὰ πράγματα Aristoph. Eq. 241. Πρ. τὸ δίκαιον Plato Leg. 10, p. 907, A: Οἱ τὸ δ. οὐκ ἄν ποτε προδοῖεν ἕνεκα δώρων. Πρ. τὰ κρυπτὰ Eur. Iph. A. 1140. Πρ. χάριν Heracl. 1036.] Miram vero quandam Deserendi signif. habet in Xen. Hell. 5, [2, 5]: Βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω· sed nostro *Laisser* in simili loquendi forma utimur; at Interpres ineptissime, Quum superiores lateres pondere murum degravarent. || Προδιδόναι τὸν ὀφθαλμόν, Dem. [p. 1239 extr.] pro Perdere, nisi sit mendosus l. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni aperte existimo in Plut. [V. Pericl. c. 36]: Οὐ μὴν ἀπεῖπεν, οὐδὲ προὔδωκε τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν. || Neutr. pro Deficio, Bud. ap. Herodot. 7, [187]: Προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. [« Similiter 8, 52: Τοῦ φράγματος προδεδωκότος, Deficiente, Fallente eos vallo. Sic nimirum προδιδόναι, verbo absolute et sine regimine posito, dicuntur qui deficiunt ad hostes, aut saltem deserunt stationem, et fallunt operam, quam præstare debent, ap. eund. 3, 45; 5, 113; 6, 15. » Schweigh.] || Prius do, Prior do. Apud Xen. Hell. 1, [5, 7] certe προδιδόναι puto esse Prius dare, i. e. Ante tempus; et quod Gall. dicitur *Avancer*: Καὶ τόν τε προσοφειλόμενον [προοφ—] ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. [Προδιδόναι δέκα τάλαντα Polyb. 8, 18, 7; unde προσδίδου 8, 17, 7, in προδίδου mutandum. Schw.] Aristot. autem Œcon. 2, [23]: Προδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, Stipendium ante datum. [Athen. 2, p. 49, D: Ἔθος ἦν ἐν τοῖς δείπνοις τῷ ἑστιάτορι ... προδίδοσθαι γραμματίδιόν τι περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων. Galen. vol. 13, p. 248: Οὐ προδιδοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπιδιδούς.] At pro Prior do, Ad Rom. 11, [35]: Ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? aptius quam Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det. Προὐδίδοσαν, ap. Thuc. Att. synaliphe pro προεδίδοσαν, Prodiderunt. Sic προὔδοσαν pro προέδοσαν, Dem., itidem Prodiderunt. Προὔδωκε pro προέδωκε, Prodidit.

[Προδιεξάγω, Ante traduco. Porph. in Cyr. p. 95. Wakef.]

[Προδιέξειμι, Ante commemoro, edissero. Cyrill. C. Julian. p. 332, A: Προδιέξεισιν ἀναγκαίως ὡς καὶ ἦν ἐν ἀρχῇ θεός. « Manuel Palæolog. ad Asanem De insomniis p. m. 240. » Boiss.]

Προδιεξέρχομαι, Prior pertranseo: unde particip. προδιεξελθόντες, Qui priores pertransiere, vel percurrere. [Xen. Cyneg. 5, 4: Ὅταν ἀλώπεκες προδιεξέλθωσι. Pollux 5, 66.]

[Προδιεξοδεύω, Antea percenseo, enarro. Euseb. H. E. 10, 1 init.: Τοῖς προδιεξοδευθεῖσι. « Idem p. 171, 368. » Kall. Sext. Emp. p. 409.]

[Προδιεορτάζω, Festum ante perago. De triumpho Dio Cass. 37, 54: Προδιεορτασθῆναι.]

[Προδιέπω, Ante administro. Joseph. B. J. 2, 14, 3: Προδιέπων τὴν ἐπαρχίαν.]

Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Pass. Γλῶττα προδιεργάζεται in l. Aristot. [Probl. 22, 11] ap. Bud. p. 274. [Eth. 10, 10: Προδιειργάσθαι τοῖς ἔθεσι τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ψυχήν.]

[Προδιερεθίζω, Ante irrito. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 427, 11: Εἰ μή τις ποιότης προδιερεθίσειε. G. Dindorf.]

Προδιερευνάω, Ante perscrutor et pervestigo. [Diodor. 20, 26. Μὴ προδιερευνησάντων τῶν παίδων τὴν ὀροφήν. Forma media Joseph. B. J. 5, 1, 3: Μεθ' ὑπορύξιν τοὺς ἐπιχωρίους προδιερευνώμενοι· ubi tamen libri optimi διερευνώμενοι. Προδιερευνησομένους Xenoph. Cyrop. 5, 4, 4, ex codd. restitutum per vulgato προερευνησομένους.]

[Προδιερευνητής, ὁ, Qui ante perscrutatur. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 4 (ut alii libri προερευνηταί). Plutarch. Compar. Pelop. et Marcelli c. 3.]

[Προδιέρχομαι, Ante pertranseo. Hippocr. p. 78, F: Μελάνων προδιελθόντων· et p. 170, F; 218, B. Xenoph. Cyneg. 1, 7: Νέστορος προδιελήλυθεν ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοάς. || Ante commemoro. Diodor. 1, 9: Προδιελθεῖν βουλόμενοι τὰ πλεῖστα τῶν περὶ αὐτούς· 3, 11: Προδιελθεῖν περὶ τῆς τοῦ χρυσοῦ κατασκευῆς· et 4, 29.]

Προδιευκρινέω, Prius discerno, s. Ante discutio. [Hermias In Plat. Phædr. p. 63. V. Προδιακρίνω.]

Προδιηγέομαι, Ante enarro et expono, Prænarro, ut Terent. [Herodot. 4, 145; Demosth. p. 1343, 10; 1376, 23; Lucian. Pseudol. c. 4.]

Προδιήγησις, εως, ἡ, q. d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem. [Aristot. Rhet. 3, 13. Rufus in Walzii Rhett. vol. 3, p. 454: Πρ. ἐστιν ἡ πρὸ τῆς εἰς τὸ πρᾶγμα τελούσης διηγήσεως αἰτία παραλαμβανομένη, δι' ἣν ἐπὶ τὸν ἀγῶνά τις ἀπήντησεν. Πρ. τῆς ἀπολογίας ap. Æschin. p. 16, 30.] In VV. LL. exp. προκατάστασις ap. Hermog. [Tzetz. ad Lycophr. 14.]

[Προδιηθέω, Ante percolo. Aristot. Probl. 23, 21: Θάλασσα προδιηθουμένη.]

[Προδιιδρόω, Prius exsudo. Galen. vol. 9, p. 425 extr.: Προδιιδροῦταί τις ἰχὼρ λεπτὸς ἐκ τοῦ πόνου. G. D.]

Προδιίστημι, Prius dirimor. Προδιέστη, Discordare jam cœperat, VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 3, 2: Προδιέστη τὸ κατὰ τὴν χώραν πλῆθος.]

Προδικάζω, Præjudico. [Philo vol. 1, p. 603, 20: Γεύσεως δύσερως προκαθημένη τὰ πρὸς ἐδωδὴν καὶ πόσιν σχεδὸν ἅπαντα προδικάζει. Προδικάσασθαι apud Pollux 8, 24.]

Προδικασία, ἡ, Præjudicatio, Præjudicium; quod citat Pollux [8, 24] ex Antiphonte. Προδικασία, inquit [Phot. et] Suid., dicebatur, quum ii, qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante judicium, quibus utrimque argumenta proferebantur. Sic enim interpr. quod ap. eum est, Ὅταν οἱ τῆς δίκης ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται. [Gramm. in Bekk. Anecd. p. 186, 22: Ὅταν προγυμνάζηται ἡ δίκη πρὸ τῆς κυρίας, πρ. λέγεται.]

[Προδικαστής, ὁ, Præjudex, Gl.]

Προδικέω, Curo, Procuro, ἐπιτροπεύω, Hesych. [Pollux 4, 30; 8, 24. Plut. Mor. p. 787, B; 973, A; 975, B. Ex Lysia citat gramm. in Bekk. Anecd. p. 169, 27.]

[Προδίκη, ἡ, Prodice, n. pr. ap. Rufin. Anth. Pal.

5, 12, 103, ubi codex προδίκη (superscripto ι), ut ap. Suidam quoque legitur.]

Προδικία, ἡ. Plut. [Mor. p. 793, D]: Πᾶσαν δὲ πρεσβείαν καὶ προδικίαν ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία, Quodvis curationis munus, ut interpres vertit. [V. Πρόδικος.]

Πρόδικος, ὁ, ἡ [Justitiæ vindex. Æsch. Ag. 451: Φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρείδαις.] || Patronus, Qui causam defendit, pro aliquo dicit, συνήγορος, Hesych. [Plut. Mor. p. 1083, C: Τί ἀξιοῦσιν οἱ πρ. τῆς ἐναργείας οὗτοι;] Tutor, Curator, ἐπίτροπος. Xen. Hell. 4, [2, 8]: Ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα καὶ πρόδικον τοῦ παιδός, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Nam peculiariter, ut scribit Plut. Lyc. [c. 3], Spartani προδίκους καλοῦσι τοὺς τῶν βασιλέων ἐπιτρόπους. || [Photio et] Suidæ est etiam Arbiter, δικαστὴς ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητής, adducenti hunc l. Aristoph. ex Centauro: Ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἠδίκησε, θέλω [εἴ τι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω] δίκην δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν [ἑν τῶν φίλων τῶν σῶν ἑνί Porsonus. Inscriptio Paria ap. Ross. fasc. 2, p. 41: Εἶναι Ἀρήτῳ καὶ προεδρίαν καὶ δίκας προδίκους, ἐάν τι ἀδικῆται, pariterque p. 42, sed omisso ἐάν τι ἀδικῆται. Id uno vocabulo προδικία dicitur in inscriptionibus Delphicis ap. Curtium p. 77 seqq. G. D.] || Est et nom. philosophi [Cei, memorati ab Aristoph. Nub. 360, Av. 693, Platone locis multis, Xenophonte, aliisque], de quo proverb. Προδίκου σοφώτερος. [|| Poeta Phocæensis, Pausan. 4, 33, 7. Alii alibi, de quibus v. Fabr. B. Gr. vol. 2, p. 719.]

[Προδιοικέομαι, Ante dispono, constituo. Demosth. p. 623, 4: Ἡτοίμαστο δ' αὐτοῖς τοῦτο τὸ προβούλευμα καὶ προδιῴκητο. Æschin. p. 20, 32: Προδιοικήσασθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον ... τὰ ὀστᾶ ἐν τῇ σορῷ κεῖσεται. Dio Cass. 40, 60: Τὰ οἴκοι προδιοικήσασθαι. Lucian. De hist. conscr. c. 52: Προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ. Dionys. Art. rhet. 9, 7: Ὁ Ἀχιλλεὺς ζητῶν τὰς αἰτίας προδιοικεῖται τὸ φανερὸν γενέσθαι τὴν αἰτίαν τῶν δεινῶν· et ib. aliquoties. || Ante digero. Oribas. p. 75: Σιτία προδιῳκημένα.]

[Προδιοίκησις, εως, ἡ, Præparatio, Præmunitio. Dionys. Art. rhet. 10, 13: Ἡ τέχνη τοῦ προοιμίου πρ. τοῦ παντὸς ἀγῶνος.]

[Προδιοικητικός, ἡ, ὄν, Ante præparans, Providus. Marc. Anton. 1, 16.]

[Προδιοικονομέω, Ante administro s. rego. Bekk. Anecd. p. 743, 5: Χρὴ γὰρ οὕτως πρ. ἑαυτὸν καὶ ἐθίζειν εἰς ὃς ἐγχειρίζεται. Præparo. Jobius Phot. Bibl. p. 188, 8: Συνθέμαι τὴν δεσποτικὴν ἐπιδημίαν οἱονεὶ θεμελιοῦσαί τε καὶ προδιοικονομοῦσαι.]

Προδιομαλίζω, Præmollio. Andr. Cret. p. 17, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν. Kall.]

[Προδιομολογέομαι, Ante confiteor, testor, paciscor. Plato Tim. p. 78, A: Προδιομολογησάμενοι τὸ τοιόνδε· Soph. p. 241, A: Ὅταν ἄφθεγκτα ... προδιωμολογημένα ᾖ τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα. Aristot. Eth. Nic. 2, 2: Ἐκεῖνο προδιομολογείσθω. Et Προδιομολογητέον ap. eund. Topic. 2, 3, p. 110, 37. Philo vol. 1, p. 431, 11: Τούτου προδιομολογηθέντος. Dio Cass. 38, 1: Πάνυ γάρ τοι τοῦτο προδιωμολογήσατο· 38, 14: Προδιομολογησάμενος αὐτῷ μηδ' ὁτιοῦν κατ' αὐτοῦ γράψειν. Cum ἵνα 62, 21: Προδιομολογησάμενος ἵνα τὸν ποταμὸν αὐτῷ ζεύξωσιν.]

[Προδιόντος vitiose pro προϊόντος, quod v.]

[Προδιορθόωμαι, Ante emendo s. corrigo. Æschin. p. 39, 34: Τοῦτο γὰρ προδιορθοῦμαι. Scott. Recte nunc προδιορθοῦμαι ex codd. « Joann. Chrys. In Matth. hom. 12, vol. 2, p. 76, 30. » Seager. Hermias In Plat. Phædr. p. 109.]

Προδιόρθωσις, εως, Præcedens correctio, figura quæ et προκατασκευὴ et προθεραπεία dicitur: opp. τῇ ἐπιδιορθώσει. Aquila [§ 1]: Προδιόρθωσις, Præcedens correctio. Hæc figura, ubi aliquid necessarium dictu et insuave audientibus, aut odiosum nobis, dicturi sumus, præmunit. Exemplum ap. Cic. frequens: Quanquam sentio quanta hoc cum offensione dicturus sim, dicendum est. Sic Plato Symp. versus quosdam recitaturus, præfatione veniam deprecans, ait, Ἐπέρχεται δέ μοί τι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. Cujus l. meminit Hermog. [V. Technicorum definitiones in Walzii Rhett. vol. 8, p. 433, 506, 535, 596, 674, 698. Eustath. p. 733, 6: Ἐν σχήματι προδιορθώσεως.]

[Προδιορίζω, Ante definio. Diodor. 1, 5: Βούλομαι βραχέα προδιορίσαι· 12, 2: Προδιορίσαντες τοὺς οἰκείους τῇ γραφῇ χρόνους. Aristæn. 1, 21: Παράδοξον αὐτῷ προδιώρισα μέτρον. Galen. vol. 6, p. 519: Ἐγὼ δ' αὐτὸ τοῦτο πρῶτον προδιώρισα. Forma media Diodor. 1, 5: Ταῦτα μὲν οὖν ἀκριβῶς προδιωρισάμεθα. « Dionys. Areop. p. 154, 177; Andr. Cret. p. 145. » Kall.]

[Προδιορισμός, ὁ, Præfinitio. Theoph. Bulg. in Latinos p. 268 Ming. Boiss. Joann. Chrys. Hom. 1 ad pop. Antioch. vol. 1, p. 8. Anon. Theodor. Metoch. 29. Cramer.]

[Προδιορύσσω s. Προδιορύττω, Ante perfodio. Joann. Chrys. In Jo. hom. 29, vol. 2, p. 669, 8. Seager. Idem In Epist. ad Rom. hom. 5, vol. 10, p. 52 ed. Bened. Anon.]

Προδιυλίζω, Ante percolo, per colum transmissum purgo. Diosc. 1, 94: Δεῖ μέν τοι προδιυλίζειν πᾶσαν ῥητίνην τήκοντας.

[Προδιώκω, Persequendo progredior. Thucyd. 6, 70, ubi edd. vett. προδ—. Xenoph. Anab. 3, 3, 10: Προδιώξειεν. Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 372.]

[Προδίωξις, εως, ἡ, Persecutio. Προδίωξις ap. Hesiod. Sc. 154, per πρ. exp. schol.]

[Προδοκιμάζω, Ante exploro. Eustath. p. 1890, 28: Ἀπόπειρα Ὀδυσσέως, ὁποίαν φθάσας προεδοκίμασεν ἐν ἐπηκόῳ τοῦ υἱοῦ.]

Προδοκάζω, Observo. Hesychio παρατηρῶ, ἐνεδρεύω. Fortasse a προδοκή [quod v.], de quo dictum supra fuit in Δοκεύω.

[Προδοκέω.] Προδοκεῖται, Prius decernitur: unde προεδέδοκτο, Prius vel Ante decretum fuerat. [Προδέδοκτο ap. Plat. Phædon. p. 88, D. Τὰ προδεδογμένα Thucyd. 3, 40.]

[Προδοκή, ἡ. HSt. s. v. Δοκεύω:] Unde Προδοκή, inquit [Eustath. p. 450, 33; 1040, 14; 1212, 11], Angustus locus, qui insidiantibus est aptus, Lat. Subsessa, ut quidam scribunt. [Hom. Il. Δ, 107: Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν· quod Hesych. exp. προενέδραις, προόδοις. Tzetz. Hist. 8, 899: Τοὺς θῆρας κατεργάζονται καὶ κτείνουσι τοξείαις· Ὅμηρος τούτους προδοκὰς τοὺς τόπους ὀνομάζει. Προδοκῆς ὁδοῦ Eustath. Opusc. p. 120, 30.]

[Πρόδομα, τό, Quod ante datum est, Pignus. Herodian. Π. μον. λ. p. 29, 23; Chœrob. p. 368, 14 ed. Gaisf. (qui inter τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ συνεχῶς λεγόμενα refert); Hesych. s. v. Ἀρραβών.]

[Προδομάτιον. V. Προδωμάτιον.]

[Προδομεύς, έως, ὁ, Præstructor. Pausan. 1, 42, 1. Δείκνυται δὲ καὶ (apud Megarenses) ἑστία θεῶν προδομέων καλουμένων· θύσαι δὲ σφισι λέγουσιν Ἀλκάθουν πρῶτον, ὅτε τῆς οἰκοδομίας τοῦ τείχους ἔμελλεν ἄρχεσθαι.]

[Προδομέω.] Προδομέομαι, affertur pro Ante construor, Præstruor. [Joseph. B. J. 1, 21, 6: Τὸ τεῖχος ἐπὶ διακοσίους πόδας ηὐρύνετο, ὧν οἱ μὲν ἑκατὸν προδεδόμηντο πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τοῦ κύματος· ubi alii libri προσδεδόμηντο vel προσεδεδόμηντο.]

[Προδόμιος. V. Πρόδομος.]

Πρόδομος, ὁ, Anterior domus pars, Vestibulum: ἡ πρὸ τοῦ οἴκου παστάς, [Phot. et] Suid.; πρόστοον, προστάς, Hesych. Πρόδομον in templo Pollux [1, 6, et domus cujusvis 1, 77, 78] vocat τὸ πρὸ αὐτοῦ. Eust. [p. 764, 45] πρόδομον esse vult τὸ ἐνδοτέρω τῆς αἰθούσης, sicut τὸ ἐνδοτάτω, θάλαμον. Hom. Il. I, [469]: Οὐδέποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. [Ib. Ω, 673: Ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο· Od. Ξ, 5, 34. O, 5, 466, Υ, 1.] Alibi vero idem Eust. [p. 1369, 26; 1497, 29] πρόδομος cum αἴθουσα idem esse vult, ut Od. Δ, [302]: Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο, Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Alii πρόστοον τοῦ θαλάμου exp. Ubi dormire hospites et peregrini soliti fuerint. [Apoll. Rh. 3, 278, 648, 839; 4, 471. Lucian. Asin. c. 22: Οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ πρ. ἐδείπνουν. Themist. Or. 18, p. 222, D: Ὃς μὲν πρόδομον ἐγείρει, ὃς δὲ θάλαμον· Or. 34, p. 449, 13 ed. meæ: Προδόμους καὶ θριγκία.] Accipitur et adj. pro Eo qui ante domum est: ut πρ. πυρή, Epigr. [Schol. Theocr. 2, 36: Ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν (τὴν Ἑκάτην) καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος « Δέσποιν' Ἑκάτη τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων, » ubi πρόδομος ex cod. resti-

tuendum, licet in πρόδρομος consentiant libri Aristidis vol. 1, p. 17. Conf. Lobeck. Paralip. p. 381.] Et ap. Suid. πρόδομος ὁ νάρθηξ, quoniam ἐν προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ erat. [Suidæ glossa, ab HSt. non satis intellecta, hæc est : Πρ. ὁ νάρθηξ (h. e. vestibulum ecclesiæ). Tum sequuntur verba scriptoris non nominati : Ἐτύγχανε δὲ ἐν τῷ πρ. τοῦ ἱεροῦ.] Hinc Προδομία Ἥρα ap. Pausan. Corinth. p. 42 [2, 11, 2, ubi nunc προδρομίας Ἥρας legitur].

[Προδοξάζω, Ante judico. Plato Theæt. p. 178, E : Πότερον βέλτιον ἂν προδοξάσαις ἢ ... Conf. Πρόδοξος. Aristot. Rhet. 1, 2 : Διὰ τὸ προδεδοξάσθαι ποιόν τινα εἶναι τὸν λέγοντα.]

[Προδόξασις, εως, ἡ, Præexistimatio. Galen. vol. 8, p. 587 : Οὐ μὴν ὀνομάζουσί γε προδόξασιν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἡρόφιλον αὐτοί, καίτοι πλεῖστα βαρβαρίζοντες. G. Dindorf.]

[Προδοξοποιέω. V. Προσδ—.]

[Πρόδοξος, ὁ, ἡ, Ante rem cognitam judicans. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 6, 28 : Ἄνθρωπος πρ. ὁ προδοξάζων περί τινος οὐ τἀληθῆ, πρὶν ἢ σαφῶς καὶ μετὰ πίστεως ἐξετάσαι τὰ κατ' αὐτόν. Χρῶ δὲ καὶ σὺ ἐπὶ τῶν ἀσταθμήτων καὶ ἄνευ ἐξετάσεως περί τινων δοξαζόντων, πρὶν ἢ πειραθῆναι. Brevius alius gramm. ib. p. 404, 10, et Suidas s. v. Ἄνθρ. πρ.]

[Προδοσέταιρος vitiose pro προδωσ—, quod v.]

Προδοσία [male προδωσία ap. Arcad. p. 99, 5], ἡ, Proditio. [Desertio, Destitutio. Herodot. 6, 100 : Προδοσίην ἐσκευάζοντο. Eur. Hel. 1649 : Καλὴν πρ.] Thuc. 1 : Προδοσίᾳ ληφθεὶς ἐσταυρώθη. [Προδοσίας γραφὴ ap. Polluc. 8, 40. Plato Rep. 4, p. 443, A : Κλοπῶν καὶ προδοσιῶν· Leg. 11, p. 917, C : Προδοσίας τῶν νόμων. Demosth. p. 740, 14 : Προδοσίας ἁλούς. Xen. Mem. 1, 2, 63.] Plut. De Herod. malign. [p. 862, E] : Αἱρεῖται μὲν ἀσπὶς αὐτοῖς προδοσίας σημεῖον. Lucian. [De calumn. c. 29] : Ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους. [Id. D. mort. 14, 3 : Προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας.] Plut. [V. Alcib. c. 25] : Οἱ Ἀθηναῖοι, δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος. [Plut. Mor. p. 465, C : Προδοσίᾳ φίλων καὶ οἰκείων καὶ πατρίδος.]

Προδοσίκομπος, ὁ, ἡ, voc. antiquum, Eustathio [p. 710, 12] ὁ εἰς μάτην ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς : quæ expos. ap. [Phot. et] Suid. quoque est : i. prope q. κενευχής s. αὐχῶν κενά, ap. Hom., eod. Eust. teste. [Προδωσίκομπος potius scribendum esse ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 770, et id ipsum Suidæ præbet codex optimus.]

Πρόδοσις, εως, ἡ, q. d. Antedatio, Elargitio, Erogatio. Dem. [p. 1208, 16] : Ἑτέρους ἐμισθωσάμην ναύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτοῖς διδοὺς μεγάλας. [Et p. 1210, 10. Pollux 7, 194 : Ἕρμιππος ἐπὶ τοῦ προπιστευθέντος ἄνευ ἀργυρίου πίνειν ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν εἴρηκεν. « Eamdem significationem hoc nomen habet in proverbio κακὴ πρόδοσις, quod Diogenianus 5, 74, dici affirmat ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν μῖξιν τὸν συγκείμενον μισθὸν (οὐ addendum) κομιζομένων. » Meinek. Com. vol. 2, p. 416. || Proditio. Plato Leg. 9, p. 856, E : Προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων.]

[Προδοτήρ, ῆρος, ὁ, Proditor. Tzetz. Anteh. 382.]

Προδότης, ὁ, Proditor. [Desertor, Destitutor. Πρ. στρατηγὸς ap. Polluc. 1, 179. Πρ. ῥήτωρ 4, 35. Herodot. 8, 30 : Προδόται τῆς Ἑλλάδος. Æsch. Prom. 1068 : Τοὺς πρ. γὰρ μισεῖν ἔμαθον. Soph. Ph. 94 : Ἢ νικᾶν πρ. καλεῖσθαι. Πρ. πατρὸς Eur. Or. 1057 ; πατρίδος Phœn. 1003. Τὸν ἐν λόγῳ πρ. Med. 206. Λέκτρων προδότου Ion. 880.] Thuc. 4, [114] : Ὅτι οὐ δίκαιον εἴη οὔτε τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι. [Plato Leg. 9, p. 804, D.] Isocr. Ad Dem. [p. 12, D] : Τῆς τύχης εἶναι προδότας. Plut. [Mor. p. 510, B] : Ὁ δὲ ἀδόλεσχος ἀμισθός ἐστι προδότης καὶ αὐτεπάγγελτος, οὐχ ἵππους οὐδὲ τείχη προδιδούς, ἀλλὰ λόγους ἐκφέρων ἀπορρήτους. [Xenoph. De re eq. 3, 6 : Ἵππος ἀπειθὴς ... πολλάκις καὶ ὅσα περ προδότης διαπράττεται. Comparativum ab hoc nomine ductum memoravit Phot. p. 451, 20 : Προδοτίστερον· λέγουσιν ὡς λαγνίστερον καὶ κλεπτίστερον καὶ πτωχίστερον.]

Προδοτικός, ἡ, όν, Proditorius. [Joseph. B. J. 2, 21, 3 : Πρ. συνθῆκαι.] Lucian. [Calumn. c. 13] : Τὸν πλούσιον δὲ, ὡς τύραννον· τὸν τυραννικὸν δὲ, ὡς προδοτικὸν (διαβάλλουσι). Plut. [Mor. p. 668, A] : Ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρυσίου πόρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν. [Eustath. Opusc. p. 290, 58 : Τὸ τοῦ Ἀλαμανικοῦ τάγματος προδοτικόν. 65 : Νοῦν πρ.] || A quo Προδοτικῶς, q. d. Proditorie, Proditorum more. Lucian. : Οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς.

Προδότις, ιδος, ἡ, Proditrix, Eur. [Med. 1332, Hel. 840, 937, 1162, Andr. 631. Aristoph. Thesm. 393.]

Πρόδοτος, ὁ, ἡ, Proditus, ut ἔκδοτος. [Soph. El. 1074 : Πρ. μόνα σαλεύει Ἠλέκτρα· 208 : Αἵ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον· 126 : Κακᾷ χειρὶ πρόδοτον. Πρ. ἐκ φίλων Eur. Hipp. 595. Tzetz. Hist. 2, 132 : Τῆς Συρακούσης πρ. γενομένης.]

[Προδότρια, ἡ, Proditrix. Const. Manass. Chron. 6557. Kall. Nicet. Chon. Hist. p. 172, C : Προδοσίας κρίνει τὴν ἄνθρωπον· ubi codex Monac. ὡς προδότριαν.]

[Προδουλεία, ἡ, Vestibulum officinæ cujusvis in porticibus. Lex 4 Cod. de Discussor. l. 10 ex Basilic. 56, 10 : Τῶν ἐν ταῖς δημοσίαις στοαῖς γενομένων τῶν καλουμένων προδουλειῶν. Ducang.]

[Πρόδουλος, ὁ, ἡ, Qui pro servo est, Serviens, Servilis. Æsch. Ag. 954 : Ἀρβύλας ... πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.]

[Προδουλόω, Ante in servitutem redigo. Improprie Onosander c. 14, 2, p. 69 : Προδουλώσας τῷ φόβῳ τὰς ψυχάς. Boiss.]

[Προδουπέω, i. q. προπίπτω, Procido. Nicander Al. 313 : Προδέδουπε.]

[Προδοχεύς, έως, ὁ, Method. p. 429 (?). Kall.]

[Προδρομή, ἡ, Præcursio, Procursus. (Antecessus, Gl.) Xenoph. Anab. 4, 7, 10 : Προέτρεχον ἀπὸ τοῦ δένδρου ... ἐφ' ἑκάστης δὲ πρ. πλέον ἢ δέκα ἅμαξαι πετρῶν ἀνηλίσκοντο. Figur. Plato Alcib. 1 p. 114, A : Χαίρειν ἐάσας τὰς σὰς πρ. τοῦ λόγου.]

[Προδρομία, ἡ, Præcursio. Nilus Epist. p. 389. Theodor. Stud. p. 243, E : Ἀντιχριστικὴ πρ. G. D. || Epitheton Junonis. V. Πρόδομος.]

[Προδρομικός, ἡ, όν, Præcursorius. Eustath. Opusc. p. 204, 10 : Τὸ πρ. ὁ θεῖος ζῆλος ἐν αὐτῷ πῦρ ἀνίκαυσε. Corrupte νοῦς προδρομονικὸς ib. p. 1, 37. || Prodromicus. Ib. p. 231, 19 : Ὁ ἁγιώτατος Πρόδρομος (σεβάσμιος Πρόδρομος dicitur S. Joannes Baptista ap. Leon. Diac. p. 166, 2) ... καὶ τὸ ὕστερον δι' αὐτοῦ κτητικὸν τῆς Προδρομικῆς μονῆς. (Anonym. in Indice auctorum Gloss. Ducang. p. 30 : Ἡ Προδρομικὴ μάνδρα. V. Ducang. CPol. Christianæ lib. 4, p. 152, iv. Boiss.) Πρ. σημεῖον p. 230, 63.]

Προδρομίς, quod affertur pro Xystus et ambulatio hypæthra, suspectum mihi est; nam ea signif. diceretur περιδρομίς, sequendo ea quæ columna proxime præcedente [in hoc v.] dicta sunt.

Πρόδρομος, ὁ, Præcursor, Antecursor, Prævius [Pollux 3, 148. Æsch. Sept. 80 : Ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρ. ἱππότας· 211 : Ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. Soph. Ant. 108 : Φυγάδα πρ. Eur. Phœn. 303 : Μόλε πρ. Plato Charm. p. 154, A. Eubul. ap. Athen. 3, p. 108, C : Δείπνου πρόδρομον ἄριστον. Naves ταχυναυτοῦσαι πρόδρομοι Alciphr. 1, 11] : ut quem præmittere solemus speculatum vel apparatum aliquid. Latini etiam Prodromos dicunt : ut Cic. : Pompeiani prodromi nuntiant aperte Pompeium acturum. Plut. Alcib. [c. 34] : Σκοποὺς μὲν ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε, καὶ προδρόμους τινὰς ἅμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Thuc. [2, 22] : Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεί, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Item Herodot. [1, 60 : Πρ. κήρυκας προπέμψαντες· 4, 121 : Πρ. ἀποστείλαντες τῶν ἱππέων τοὺς ἀρίστους· 7, 203 : Πρ. τῶν ἄλλων· 9, 14 : Ἦλθε ἀγγελίη πρόδρομος ἄλλην στρατιὴν ἥκειν, ubi corrigendum πρόδρομον. Schweigh. Xenoph. Hipparch. 1, 25 : Τοὺς ἀμφὶ σε (hipparchum) πρ. κοσμήσας ὅπλοις. Polyb. 12, 20, 7 ; Diodor. 17, 17 ; Aristid. vol. 1, p. 45, 18] ; nec non Synes. De insomn. : Οὓς (στρατηγοὺς) οὐχ ὁρῶντες, ἀπὸ τῶν προδρόμων ἴσμεν ὅτι παρέσονται. Quidam hos vocant Excursores et Emissarios. Joannes etiam Baptista vocatus fuit πρόδρομος, quoniam Christo præmissus fuit ad viam præparandam : quamobrem ipse de se ap. Jo. 1, [23] : Ἐγώ, inquit, φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· item [30] :

Ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονε. [Conf. Προδρομικός.] Item quidam aquilones πρόδρομοι dicuntur. De quibus [Aristot. Meteor. 2, 5 : Μέχρι τῶν ἐτησίων καὶ πρ. Probl. 25, 15 ; 26, 33 et 52. Theophrast. De vent. § 11,] Plin. 2, 47 : Hujus (caniculæ) exortum diebus octo ferme aquilones antecedunt, quos Prodromos appellant. Post biduum autem exortus iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos Etesias vocant. Et Colum. 11, 2 : Sexto idus Jul. prodromi flare incipiunt. Gellius 2, 22 : Etesiæ et prodromi, qui certo tempore anni, quum canis oritur, ex alia atque alia cœli parte spirant. Præterea πρόδρομος οἶνος dicitur Vinum quod ex uvis nondum calcatis sua sponte defluit [Athen. 1, p. 30, B : Ὅτι Μιτυληναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκὺν οἶνον πρόδρομον καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ πρότροπον] : nam reliquum vinum præcurrit, quod vel calcatio vel torcular expressit : πρότροπον idem appellant, ut in eo ipso vocab. docebo infra. Item πρόδρομοι dicuntur σῦκα quædam, quæ sc. τῷ πεπαίνεσθαι præcurrunt cetera : de quibus Athen. 3, [p. 77, C] ubi inter alia ex Theophr. Φυτικῶν Αἰτιῶν libro 3 affert, Πάλιν δὲ τοὺς προδρόμους αἱ μὲν φέρουσιν, αἱ δ' οὐ φέρουσι. Qui tamen locus extat ap. Theophr. non l. 3, sed 5, 1, [4,] ubi etiam ait, Τάχα δὲ καὶ οἱ πρόδρομοι διὰ τὴν μαλακότητα τοῦ ἀέρος, οὐ προτερεῖ τι καὶ πέττονται μᾶλλον. [Ib. 7 et 8.] Meminit eorundem et Plin. 16, 26 : Ficus et præcoces habet, quas Athenis Prodromos vocant. [Πρ. σῦκα per προακμάζοντα exp. Hesych. Πρόδρομοι per ἄδεξαι exp. Photius p. 451, 22. || Πρόδρομα, τά, Præcurrentia, i. e. Prænuntia. Anna Comn. p. 348, D : Οὐκ ἠπείλει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπειλῶν πρόδρομά τινα ἐποίει. || Hesych. : Πρόδρομα, τὰ ἐν τῷ ἄξονι ξύλα.]

[Προδρομώνυμος, ὁ, ἡ, Cui Prodromo nomen est. Theodor. Prodr. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 140. Boiss.]

[Πρόδυσις, εως, ἡ, Occasus. Manetho 6, 566 : Μήνης δ' ἐν φθινύθοντι φάει πρόδυσιν κατὰ πάντα ἠελίου μέτα παμφεγγοῦς ... φράζεσθαι ἄνωγα. Codex πρὸ δύσιν. « Vix dubito quin πρόδυσιν una voce sit probum. Astrologi non solum τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικὸν observabant, sed maxime τὸ πρὸ τῆς δύσεως, hoc est ἀπόκλιμα, Occasum, ut docet Salmas. De anno climact. p. 199. » Dorvill. ad Charit. p. 787 (681).]

[Προδυστυχέω, Ante infelix sum s. adversa fortuna utor. Isocr. p. 69, E : Οἰκῶν δὲ νῆσον προδεδυστυχηκυῖαν· 137, E. Dio Cass. 48, 42. Schol. Pind. Ol. 2, 39.]

[Προδυσωπέω, Ante averto. Joseph. B. J. 2, 14, 7 : Ὁ δῆμος προδυσωπῆσαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ βουλόμενος ὑπαντᾷ τοῖς στρατιώταις μετ' εὐφημίας. « Προδυσωπέομαι, Ante flector, permoveor, Andr. Cret. p. 31. » Kall.]

Προδωμάτιον, τό, q. d. Cubiculi s. Thalami vestibulum, τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος τὸ ἴδιον [scrib. στοΐδιον cum Is. Vossio], Hesych. [Phrynich. p. 252 ed. Lob. : Τὸ μὲν κοιτῶν δόκιμον, τὸ δὲ προκοιτὼν οὐ δόκιμον. Ἡμῖν δὲ καλὸν χρῆσθαι τῷ Ἀττικῷ ὀνόματι· προδωμάτιον γὰρ λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ δωμάτιον τὸν κοιτῶνα.]

[Προδωρέομαι, Prius dono. Joseph. A. J. 18, 9, 7 : Μεγάλα εἶναι τὰ προδεδωρημένα. Amphiloch. p. 41, C : Λαμπρότης τῶν προσδεδωρημένων. Scribendum προδ— cum Kallio. Maxim. Conf. vol. 1, p. 108 : Τὴν προκατασκευάζουσαν ... προδωρούμενος χάριν. G. Dind.]

[Προδωσείω, Prodere cupio. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 357, 4 : Προδωσείοντι ἔοικε.]

[Προδωσέταιρος, ὁ, ἡ, Sodales s. amicos prodens. Scolion ap. Athen. 5, p. 695, E : Αἰαῖ Λειψύδριον προδωσέταιρον (codex προδοσ—, et sic in Etym. M. quoque p. 361, 35). Προδωσέταιροι Dio Cass. 58, 14 extr.]

[Προεγγόνη, ἡ, Proneptis, Gl.]

[Προέγγονος, ὁ, Pronepos, Gl.]

[Προεγγράφω, Ante inscribo. Dio Cass. 39, 17.]

[Προεγγυάω, Ante despondeo. Nicet. Eugen. 1, 300 : Ἀμνημονοῦντα τῆς προηγγυημένης. Boiss.]

[Προεγγυμνάζω, Ante exerceo in. Origen. vol. 3, p. 452.]

Προεγείρω, Præexcito, Ante excito. [Aristot. Eth. Nic. 7, 8 : Προεγείραντες ἑαυτούς.] Et pass. Προεγείρονται οἱ νεκροί, Naz., Mortui ante resurgunt.

[Προεγκάθημαι, Ante insideo. Polyb. 3, 15, 9 : Διὰ τὰς προεγκαθημένας αὐτοῖς ὁρμάς.]

[Προεγκαλέω, Ante increpo, accuso. Menandri comœdia fuit Προεγκαλῶν, citata ab Stobæo Flor. 62, 17 ; 76, 8.]

[Προεγκαταβάλλω, Ante pono in. Euseb. Pamph. Eclog. Proph. p. 3, 8 : Τοὺς δι' ἀποδείξεως προεγκαταβαλόν τις θεμελίους. Boiss.]

[Προέγκειμαι.] Προεγκεῖσθαι, Ante inesse : Hesychio προϋπάρχειν. [Herodian. 1, 17, 23 : Τῆς προεγκειμένης τροφῆς ἅμα ποτῷ πολλῷ ἐξωθούσης τὸ φάρμακον. Per ἐπικεῖσθαι exp. Phot. et Suid. Cum προέκκειμαι permutatum v. s. h. v.]

[Προεγκελεύω, Ante incito. Apollon. Lex. s. v. Προβοῶντε.]

[Προεγκλείω, Ante includo. Theod. Prodr. p. 14. Elberl. Nicet. Eugen. 1, 209 ; 2, 55 ; 4, 101. Boiss.]

[Προεγκρατεύομαι, Ante contineo me. Basil. Homil. 1 de Jejun. p. 130. Boiss.]

Πρόεγμα, τό, per γ, i. q. ἔχμα, Fundamentum, Fulcimentum, στήριγμα, Eust. [p. 1528, 26] ex [Photio et] Suida, dicens scribi cum γ, ad similitudinem τοῦ βρεγμός et βρέγμα.

[Προεγχαράσσω, s. Προεγχαράττω, Prius insculpo. Philo vol. 2, p. 229, 8 : Ψυχὴν τραχεῖαν ὑπὸ τῶν προεγχαραττόντων τύπων. Wakef. Ante scarifico. Aretæus p. 135, 37 : Ἢν πελιδναὶ ἔωσι αἱ σάρκες, προεγχαράσσειν ἐγχυλώσιος εἵνεκεν.]

[Προεγχειρέω, Ante tempus aggredior. Polyb. 2, 68, 9. || Ante argumentor. Aristot. Topic. 8, 3, p. 411, 24 ed. Sylb. : Ἐπέχειν θέσιν καὶ ὁρισμὸν αὐτὸν αὐτῷ δεῖ προεγχειρήσαντα. Sext. Emp. p. 222 : Ἐκ τῶν περὶ ... φθορᾶς καὶ γενέσεως προεγκεχειρημένων ἡμῖν ἐν ταῖς ... ἀντιρρήσεσι.]

[Προεγχειρίζω, Ante in manus trado. Anna Comn. p. 313, D : Τὸν χρυσόβουλλον λόγον ὅνπερ ὁ βασιλεὺς αὐτῷ προενεχείρισεν. Elberl.]

[Προεγχρίω, Ante inungo. Diosc. 2, 20.]

[Προεγχυματισμός, ὁ, q. d. Præinfusio, Præinstillatio. Hippiatr. p. 274. G. Dind.]

Προέδρα, ἡ, Prima sedes, Primum subsellium, [Principatus, Gl.] πρῶτον ξύλον, Pollux p. 325 [8, 133, ubi προεδρίαν restitutum ex codd. Nec Dionis Cassii exemplum satis certum est 59, 7 : Ἐκ προέδρας μετὰ τῶν ἀδελφῶν ... συνεθεάσατο. Si tamen dicta est προέδρα, comparanda cum προεξέδρα.]

Προεδρεία, ἡ, per ει, ipse Actus præsidendi : ut Προεδρία cum solo ι, est proprie Prima sedes, ut quidam gramm. tradunt : quæ tamen differentia confunditur. [Προεδρεία passim scriptum in codicibus (ut ap. Polyb. 2, 56, 15, Themist. Or. 10, p. 130, A, aliosque), nullo observato significationis discrimine inter hanc formam et προεδρία. Προεδρία per ι, προεδρεία per ει scribendum esse docent Suidas et Zonaras p. 1578.]

[Προέδρευσις, εως, ἡ, i. q. προεδρεία. Nicet. Chon. Hist. p. 259, D, ubi de patriarchatu dictum est : Εἰς τὴν οἰκουμενικὴν ἐπέβραι πρ.]

Προεδρεύω, Præsideo, Sum præses, cum gen., ut οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς ap. Dem. [p. 596, 3], Præsides senatus, Bud. [Æschin. p. 5, 21 ; Aristid. vol. 1, p. 153.]

Προεδρία, ἡ, q. d. Præsidentia, Sedis prærogativa dignitas, ut quidam interpr. Vel Sedis prærogativa (non adjecto voc. Dignitas), aut Loci prærogativa. [Pollux 4, 121 ; 8, 133, 140.] Qui autem προεδρίας honore præditus erat, et in theatro et in concione et ubique quemvis loco excitare poterat, et in eo sedere, ut Bud. ex Aristoph. schol. [Eq. 572] ac [Phot. et] Suida annotat. [Aristoph. Ach. 42, Eq. 575, 702, 704, Thesm. 834. Προεδρίαι ἐν ταῖς πανηγύρεσιν Plato Leg. 12, p. 946, E. Πρ. ἀγώνων 9, p. 881, B, Herodot. 6, 57, Demosth. p. 256, 7 et Xenophan. ap. Athen. 10, p. 414, A : Καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο· ubi syllaba penultima producta est ut in aliis hujusmodi nominibus interdum fit. Nomen frequens in titulis honorariis, velut Delphicis ap. Curtium p. 76 sqq.] Herodian. [1, 8, 9] : Τὴν πρ. ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. Plut. Π. δυσωπίας [p. 535, B] : Ἡ τὸν φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς πρ. Diog. L. : Καὶ λεγόντων ὡς ἐν ἄθλου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι. Sic autem et in Axiocho [p. 371, D] dicitur tribui προεδρία τις τοῖς μεμυημένοις. Ubi tamen quidam latius

accipiunt pro cujuslibet Honoris prærogativa. Bud. quoque ap. Æschin. εἰς προεδρίαν καλεῖν et εἰς προεδρίαν τιθέναι ait esse vel Sedibus primis vel honoribus primis dignari. [Ἐν προεδρίῃ κατήμενος Herodot. 4, 88. « Τιμῆσας προεδρίᾳ restituendum Polyæno 1, 29, 2, ubi τιμῆς προεδρίας legitur. Figurate Epist. Socr. p. 53, 5 : Προεδρίας ἀξιοῦσθαι παρ' ὑμῖν τοῖς σοφοῖς. Greg. Naz. vol. 1, p. 460, B : Ἡ τοῦ λογισμοῦ πρ. » Valck.]

[Προέδριον, τὸ, i. q. προεδρία, ut προέδρια τῆς φύσεως, Prærogativa naturæ. Suicer.]

Πρόεδρος, ὁ, Qui sedet in prima sede, s. in primo subsellio, Præses, Præsul, Antistes. [Phot. et Suid.: Πρ. ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμών.] Et πρόεδροι, Magistratus, vide [Harpocr., Phot. et Suid. s. v. Πρόεδροι,] Bud. Annott. et Comm. [Thucyd. 3, 25; 8, 67. Plato Leg. 12, p. 949, A; Demosth. p. 525, 26; 706, 20; Plut. V. Aristid. c. 3. Τὸν τῆς μαντείας πρόεδρον ἀετὸν Aristot. H. A. 8, 18. Exempla scriptorum Byzantinorum v. ap. Ducang.]

Προέδω, Ante edo : unde προεδεσθεὶς quasi Præesitatus. [Aristot. Probl. 20, 34 : Πηγανὸν προεδεσθέν. Oribas. p. 197 : Προεδηδοκέναι.]

Προείργω, Prohibeo, Abarceo : vel Prior arceo. [Hom. Il. A, 569 : Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ἐλαύνειν.]

Προείκεα, affertur pro Longe extensa : sed ἁμαρτήσεως. [Fortasse leg. προμήκεα. Angl.]

Προεθίζω, Prius assuefacio. [Aristot. Pol. 8, 1 : Προεθίζεσθαι πρὸς τὰς ἐργασίας. Plut. Mor. p. 531, A : Προεθίζουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰ μείζονα. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 29 : Προεθισμένους. Προείθισται Pollux 5, 166.]

[Προεθισμός, ὁ, Prius assuefieri. Nicephorus Blemm. in Maii Coll. Vatic. vol. 2, p. 667. Osann.]

[Προεῖδον.] Προείδω, s. Προειδέω, Prævideo, Prior video : unde aor. 2 προεῖδον, Quæ prævidit, Qui prior vidit. Hom. [Il. P, 756 : Ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον Σ, 527, X, 275.] Od. Δ, [396] : Μή πώς με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται. [Herodot. 7, 179 : Προϊδόντες τὰς νέας τῶν βαρβάρων. Pind. Nem. 1, 40 : Ἐσσόμενον προϊδεῖν. Plato Leg. 3, p. 691, B : Εἰ προϊδεῖν ἦν τότε· Gorg. p. 533, D : Προειδότας... τὸν θάνατον προϊδεῖν.] Item Prævideo, q. e. Provideo, Prospicio, Video et cognosco antequam fiat. Unde προειδῆτε ap. Æschin., Prævideatis, Prospiciatis. [Plato Gorg. p. 459, E : Ἐὰν μὴ προειδῇ τὴν περὶ τούτων ἀλήθειαν. Demosth. p. 50, 13 : Προειδὼν ἕκαστος ... τίς χορηγὸς ἔσται.] Inde et præt. med. προῄδειν, Prævideram. [Isocr. p. 259, A : Ὃν οὐ προῄδειν ἐσόμενον.] Plut. De deo Socr. [p. 586, C] : Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν· καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον ὑμῖν τὴν Ἱπποσθενίδου μαλακίαν. Sic προειδέναι est Prævidisse, Præcognovisse, Præsensisse, προμεμαθηκέναι : et Προειδώς, Qui prævidit et præcognovit, Præscius s. Præsciens, προμαθών. [Herodot. 9, 41 : Προειδότες πλεῦν τι καὶ τούτου. Xenoph. Cyneg. 2, 3 : Φράσω καὶ τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου, ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ. HSt. in Indice : « Προΐσμεν, Præscimus, ap. Demosth. Vide Anomala. » Demosth. p. 711, 20 : Ἐκτιθέναι κελεύει τοῦ προειδέναι πάντας· 1445, 23 : Πρόϊστε τοὺς λόγους οὓς ἂν ἕκαστος εἴπῃ. Ἐξ οὐ προειδότος, Ex improviso, Dio Cass. 69, 4.] Ap. Thuc. legitur etiam προϊδομένους αὐτῶν, pro προνοήσαντας ἡμῶν αὐτῶν, Prospecto nobis, 4, p. 142 [c. 64. Προϊδέσθαι τοῦ μέλλοντος vel τῶν μελλόντων Dio Cass. 44, 31; 45, 19. Idem 56, 13 : Οὐδὲν ἔτι τοῦ χωρίου προεῖδετο, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρυμνὸν ἐχώρησεν, i. e. Nihil curabat loci naturam. Et forma activa Herodot. 8, 144 : Ἀγάμεθα τὴν πρόνοιαν ὅτι προείδετε ἡμέων οἰκοφθορημένων. Aristid. vol. 1, p. 113, de urbe Athenarum : Μέγα εἰς ἀσφάλειαν προϊδοῦσα τὴν κοινήν.] Quomodo ex Dem. quoque προΐδοντο affertur pro Præviderunt, Providerunt, Prospexerunt. [Ap. Demosth. p. 1262, 17, recte nunc legitur : Οἱ νόμοι καὶ τὰς ἀναγκαίας προφάσεις προείδοντο· et p. 128, 18 : Ἃ τότε εἰ προείδοντο, οὐκ ἂν ἀπώλοντο. Nam aoristus est προειδόμην, participium vero προϊδόμενος, quod ipsum quoque, ut alia omnia hujusmodi composita, in codicibus non raro per diphthongum scribitur. Sic προειδόμενοι per προγνόντες exp. Hesych., per προγνώσται Photius et Suidas. Dionys. A. R. 1, 65 : Οὐδενὸς προειδομένου τὴν ἔφοδον· 7, 42 : Λογισμῷ προειδόμενοι τὸ κράτιστον. Recte vero 7, 13 : Ἐκ πολλοῦ προείδοντο

τὴν ἐσομένην τοῦ σίτου σπάνιν· et προϊδόμενος ap. Demosth. p. 413 extr., Diodor. 17, 85; 18, 52; 19, 108. Infin. προϊδέσθαι ap. eund. Exc. p. 597, 14 : Πρ. τὸ συμφέρον. Demosth. p. 664, 17 : Προϊδέσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ ἐκείνου. « Προϊδέσθαι τὸν κίνδυνον Polyb. 1, 49, 10; τὸν ἐπιφερόμενον καιρὸν 9, 38, 1; τὴν τάφρον 11, 16, 5; προειδόμενοι τὸ μέλλον 27, 13, 14. » Schweigh.]

[Προειδωλοποιέω, Ante animo speciem efformo. Heliodor. 9, 25.]

Προεικάζω, Conjectura præsentio. Aristot. Rhet. 1, [3] : Τὰ γενόμενα ἀναμιμνήσκοντες, καὶ τὰ μέλλοντα προεικάζοντες. [|| Ante repræsento. Michael Glyc. Annal. p. 135, B : Τὴν ἀναίμακτον θυσίαν ... αὐτὸς ἀνέκαθεν προεικόνιζε.]

[Προεικόνισμα, τὸ, Imago ante proposita. Joannes monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 175. Boiss. Michael Glyc. Annal. p. 118, B : Πρ. τοῦ παναγίου πνεύματος.]

[Πρόειμι, Ante sum.] Προεόντα, Quæ ante sunt, vel facta fuerunt : exp. enim προγεγονότα, ap. Hom. Il. A, [70] ubi Calchas dicitur novisse τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. [Manetho 1, 332 : Κασιγνήτων ... προόντων. Athen. 9, p. 391, D : Οἱ προόντες. Clem. Al. p. 7 : Ὁ προὼν σωτήρ. Procl. Institt. theol. p. 170 : Τῶν τε προόντων καὶ τῶν ὄντων. Ib. p. 180. Aristeas De 70 interpp. p. 251 ed. v. Dal.; Theodor. Metoch. p. 447.]

Πρόειμι, Prodeo, Procedo. Herodian. [1, 17, 7] : Πρόεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ εἶναι προϊέναι, In naturam rerum prodire. Herodian. 5, [5, 8] : Προῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, Procedebat identidem ad tibias et tympana. || Progredior, Proficiscor, ut προϊέναι τοῦ πρόσω, Progredi ulterius : προϊέναι ὀρεινήν, Montanam viam capessere. Thuc. 2, [21] : Ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, Propius urbem non venturos. [Cum genit. Xenoph. Eph. 4, 4 : Προῄεσαν τῆς ὁδοῦ, Procedebant in via. Euseb. In Hierocl. ap. Olear. Philostr. p. 443 : Προϊόντων τῆς ἐπὶ τοὺς Βραχμᾶνας ὁδοῦ. Alio sensu Xenoph. Cyrop. 6, 3, 29 : Κολαζόντων τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ ἢ λειπομένους, Justo longius progredientes.] Et metaph. ap. Plut. Numa [Compar. c. Lycurgo c. 2] : Πλούτῳ προϊέναι μέγιστον, Ad summum divitiarum progredi. [Lucian. Nigr. c. 20 : Τὸν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα.] || Orior, Provenio. Aphthon. in fine : Εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὃ γίγνεται, πρόεισι, Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προϊών, Prodiens. Herodian. [3, 11, 4] : Προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et, Οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibid., Anteambulones, Politian. || Progrediens. Thuc. 1, [64] : Κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν, Paulatim contendens. [Et metaph. Plat. Leg. 8, p. 842, A : Νῦν μὲν ἴσμεν τὸν ξένον ἔτι εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων· Gorg. p. 497, A : Καὶ πρόϊθί γε εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὅτι ἔχων ληρεῖς.] Plut. : Αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν σωμάτων προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, Umbræ longius projectæ vergebant in hostes. Symp. : Προϊὼν ὁ χρόνος πολὺ σκότος ἐπάξει τοῖς πράγμασι, Progressus temporis. Dicitur et προϊόντος τοῦ χρόνου [Plat. Phædr. p. 238, D, Leg. 6, p. 783, B], Progressu temporis; et [ab Herodoto 3, 96, Plat. Phædr. p. 255, A. Προϊούσης τῆς ἡλικίας ib. p. 279, A], Προϊόντος τοῦ λόγου, Progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. [Προϊούσης τῆς πόσιος (πόσεως) Herodot. 6, 129, Plat. Leg. 2, p. 671, A. Πρ. τῆς ξυνουσίας Theæt. p. 150, D. Πρ. τοῦ ᾄσματος Prot. p. 339, C.] Προϊὼν sic dicitur etiam Tandem, ut τελευτῶν. Aristot. Probl. p. 102 [30, 1] : Μικρῷ μὲν πλείω ποθεὶς, λαλιστέρους ποιεῖ, ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους, προϊόντας δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς, Processu potandi, i. e. Tandem, Gaza, Bud.

[Προεῖπον.] Προειπεῖν, Prædicere, Prænuntiare. [Hom. Od. A, 37 : Ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν. Soph. Œd. T. 351 : Τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν. Plato Euthyphr. p. 3, C : Οὐδὲν ὧν προεῖπον· Crat. p. 417, E : Τοῦτο τὸ ὄνομα προειπὸν τὸ κτλ. 401, A : Ὥσπερ προειπόντας τοῖς θεοῖς ὅτι ... Πρ. ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος Polyb. 6, 3, 2. Edico, Indico. Herodot. 7, 116 : Ξείνην ὁ Πέρσης τοῖσι Ἀκανθίοισι προεῖπε. Plat. Leg. 3, p. 698, C : Θάνατον αὐτῷ προειπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα.] Προειπεῖν ἡμέραν, Præfinire diem, ex Plut. Popl.; ἀγῶνας, Edicere ludos, ex Xen. [Cyrop. 1, 6, 18.] Πρ. τινὶ πόλεμον, Indicere bellum cuipiam, ex Eod. [Hell. 3, 4, 11. Cum infinitivo, Herodot. 1, 21 : Προεῖπε Μιλησίοισι ... πί-

νειν· 6, 137 : Πρ. ἐκ τῆς γῆς ἐξιέναι. Plato Rep. 8, p. 551, B : Προειπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν. Xen. Hell. 2, 4, 1 : Προεῖπον τοῖς ἔξω μὴ εἰσιέναι εἰς τὸ ἄστυ. || Præteritum est Προείρηκα, de quo HSt. dixit s. v. Προερῶ.]

[Πρόειρα vitiose pro πρῷρα. V. Κυανόπρῳρος.]

[Προειρηνεύω, Ante paco. Joseph. B. J. 4, 8, 1 : Προειρηνεύσας τὰ κατὰ τὴν ἀνατολήν· 3, 1, 2 : Προειρηνεύσαντα πάλαι Ῥωμαίοις τὴν ἑσπέραν ὑπὸ Γερμανῶν ταρασσομένην.]

Προεισάγω, Prior induco, s. Ante introduco. [Plut. Mor. p. 965, E : Ὁ κλῆρος ... τὰ γερραῖα προεισάγει ἄδικα τῶν ἐνάλων· 1066, D : Τὴν κακίαν τῆς ἀρετῆς προεισάγουσιν· V. Dion. c. 2 : Ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν τοῦ πρεσβυτέρου βίον προεισαγάγομεν.] Aristot. Polit. 7, 17, de Theodoro histrione : Οὐδενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν, οὐδὲ τῶν εὐτελῶν ὑποκριτῶν, in scenam videlicet s. theatrum. [Schol. Aristoph. Ran. 53 : Ἡ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προεισῆκται. Nam sic correxi vulgatum προῆκται. G. D. Demosth. p. 1004, 6 : Προεισηγμένου ἐμοῦ, sc. εἰς τοὺς φράτορας. Joseph. A. J. 19, 1, 2 : Οἷς μὴ ἀρέσκοιτο τὰ προεισηγμένα· ubi cod. Leid. male προεισηγημένα. Forma media Herodot. 1, 190 : Προεσάξαντο σιτία· 8, 20 : Οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προεσάξαντο.]

[Προεισαγωγή, ἡ, Prævia introductio. Cyrill. Alex. 4, 7 In Jo. p. 433, dicit circumcisionem spiritualem esse quasi πρόθυρον καὶ προεισαγωγήν τινα τῆς εἰς ἀρετὴν τελειότητος. Dionys. Areop. De div. nom. 4, 12, p. 477 : Καὶ ἐν ταῖς προεισαγωγαῖς τῶν λογίων εὑρήσεις τινὰ λέγοντα περὶ τῆς θείας σοφίας, Ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς. Pachymer. ad hunc l. p. 531 : Φέρει τὸν Σολομῶντα μάρτυρα, οὗ καὶ τὰ ῥήματα προεισαγωγὰς τῶν θείων λογίων φησίν, ὡς πολὺς τῆς χάριτος. Et S. Maximus ad eund. l. p. 144 (=178) : Ἐπιστητέον, ὅτι προεισαγωγὰς καλεῖ τῆς θείας γραφῆς τὰ Σολομῶντος, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ῥητά. Suicer.]

[Προεισαγωγικός, ή, όν, Qui primum introducit. Eudoxius In Daniel. ap. Maium Coll. Vat. vol. 1, p. 167. Osann.]

[Προεισβαίνω, Ante ingredior. Cyrillus in Maii Auct. class. vol. 10, p. 253. Osann.]

[Προεισβάλλω, Ante injicio vel insero. Longin. De subl. 22 : Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις ... Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τάξιν· ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι, ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Ὁ δὲ τὸ μὲν, ἄνδρες Ἴωνες, ὑπερβίβασεν· προεισέβαλε (ista verba sc. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα) γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου. Ἀπὸ τοῦ φόβου est, Præ timore. Hæc non intellexerunt interpretes; erravit et Toup. Seager. Epist. Socr. p. 74, 12 (44 ed. Orell.) : Βούλομαί σε μετὰ παιδὸς παρρησιάζεσθαι, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ περὶ ἐμοῦ προεισβέβληκας τῷ τρόπῳ τούτῳ, Incepisti. Valck.]

[Προεισβολή, ἡ, eandem signif. cum voce προεισαγωγή habet. Cyrill. Alex. 12 In Jo. 19, 30, p. 1070 : Προεισβολὴ ὥσπερ τις, καὶ, ἵν' οὕτως εἴπω, προαύλιόν ἐστι τῆς εὐαγγελικῆς παιδεύσεώς τε καὶ πολιτείας ἡ νομική. Suicer.]

[Προεισδέω, Ante illigo. Προεισδεδεμένοι a Polyb. 9, 31, 1, dicuntur qui jam ante illigati sunt societati alicujus populi, i. q. προκατειλημμένοι ib. 2. Schweigh.]

[Προεισδύνω, Ante ingredior. Nicet. Eugen. 2, 44.]

[Προεισελαύνω, Ante irrumpo, ingredior. Heliodor. 9, 1 : Προεισελάσας εἰς τὸ ἄστυ.]

[Προεισενεκτέον, Ante inferendum. Greg. Naz. Or. 16, p. 242, B. Boiss.]

Προεισέρχομαι, Prior ingredior : unde προεισελθών. [Dem. p. 840, 15; Diodor. 16, 94; Plut. Mor. p. 707, B; Lucian. Pseudol. c. 4, Nav. c. 15.]

[Προεισευπορέω, Ante largior. Isæus ap. Dionys. De Isæo jud. c. 5, p. 593 : Κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προεισευπόρησα ἀργυρίου. Scrib. προεισ—, de quo etiam Seagerus cogitavit.]

[Προεισκαλέω, Ante voco ad, invito. Cyrillus Alex. C. Julian. 3, p. 105, C : Εἰ καί τινας ὑστερίζουσι προεισκεκλημένου τοῦ Ἰσραήλ.]

[Προεισκλείω, Ante includo. Theod. Prodr. p. 309. Eberling.]

[Προεισκρίνομαι, Ante ingredior, Immisceo me.

Clem. Alex. p. 808 : Ἐπεισκρίνεται δὲ ἡ ψυχὴ καὶ προεισκρίνεται τὸ ἡγεμονικόν.]

[Προεισοδικόν, τὸ, Vestibulum. Pallad. Hist. Laus. p. 98 : Εὗρον κεκλεισμένον τὸ πρ. Suicer.]

[Προεισόδιον, τὸ, Præludium. Œcum. In Act. Apost. 2, p. 11 : Προεισόδια ταῦτα ἐστι μεγάλης ἡμέρας καὶ χαλεπῆς. Suicer. Heliodor. p. 317 (?) Cor. Schneid. Theodor. Stud. p. 315 : Προεισόδια τῆς τοῦ ἀντιχρίστου παρουσίας. Adjectiv. Eustath. Opusc. p. 268, 24 : Ὅτι οἱ προεισόδιοι τῶν νηστίμων ἁγίων ἡμερῶν κατηχοῦνται εἰς ἀκοάς. Nicet. Chon. Hist. p. 294, A : Ἡ πρ. ἑτοιμασία τοῦ βασιλέως.]

[Προεισοικίζω, Ante induco habitatum. Figur. Cyrillus Alex. C. Julian. 5, p. 172, D : Ἃς (ἀρετὰς) ἀναγκαῖον μὲν προεισοικίσασθαι καὶ ἐν στέρνοις ἔχειν.]

[Προεισπαίω, Ante irruo.] Προεισπίπτω, Prior incido : unde particip. προεισπεπτωκότες [non hoc, sed προεισπεπτακότες legitur : quod ex προεισπεπτωκότες corruptum esse monuit Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 271], quod Hesych. exp. προεισελθόντες.

Προεισπέμπω, [Præmitto. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 3 : Προεισπέμψας προσκόπους.] Intromitto ante. [Joseph. Ant. J. 14, 11, 6 : Προεισπέμψας θεράποντα. Hase.] Accerso ante, Magna pompa et comitatu induco. Lucian. [Alex. c. 11] : Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος, Bud. [Id. Pseudol. c. 9 et 19.]

[Προεισπνέω, Ante inspiro. Georg. Pisid. Opif. p. 410.]

[Προεισπορεύομαι, Ante ingredior. Schol. Eur. Or. 57.]

[Προειστρέχω, Ante incurro. Cyrillus in Maii Coll. Vat. vol. 8, p. 106. Osann.]

Προεισφέρω, Prior s. Ante infero. [Προεισενήνεκται de lege vel decreto dictum annotavit Pollux 5, 166. Forma media schol. Aristoph. Ach. 321 : Ἐν μιᾷ λέξει προεισενεγκάμενος τὸ ὄνομα ὅλον.] Unde προεισενεγκοῦσιν ap. Greg. Naz., Iis qui ante contulerunt in medium. [De largitionibus et contributionibus, Demosth. p. 185, 15 : Ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν προεισενεγκεῖν· 1208, 25 : Προεισήνεγκα μέρος οὐκ ἐλάχιστον τῶν χρημάτων. « Greg. Presb. Vita Greg. Naz. p. 20, B. Germ. CPol. In ad. cruc. p. 248, C Grets. Figurate Jo. Chrys. t. 3, p. 39, D : Προεισφέρειν τῆς φιλανθρωπίας τὰ μέτρα. » Hase. Unde subst. Προεισφορά, ἡ, Id quod quis ante pro alio dependit, Demosth. p. 977, 19 : Προεισφορὰν ἂν μὴ κομίζηται· 1209, 3 : Ἔθηκα πρῶτος τὰς πρ. « Libanio vol. 4, p. 627, 23, προεισφορὰν pro προσφορὰν restituendum ex cod. Monac. 96. » Jacobs. Plut. Comp. Dion. cum Bruto c. 1 : Τῷ πολέμῳ προεισήνεγκεν αὐτὸς τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον.]

[Προεισφορά. V. Προεισφέρω.]

Προεκβάλλω, Ante ejicio. Exp. et Prius emitto. [Callistr. Icon. 14, 7, p. 906 : Σίδηρος τῆς χειρὸς προεκβέβλητο. Aristot. H. A. 8, 24 : Τὸ καλούμενον πῶλον αἱ ἵπποι προεκβάλλουσι.]

[Προέκβασις. Eustath. p. 1394, 14 : Ἵνα μὴ δόξῃ ἀκαίρως καὶ ἀτέχνως ποιήσασθαι τὴν πρ. Corrigendum παρέκβασιν, collato quod præcedit παρεκβῆναι. G. D.]

[Προεκβιβάζω, Ante tempus induco. Πρ. τινὰ εἰς πόλεμον ap. Polyb. 20, 3, 2, ubi Ernest. probabiliter correxit προεμβ—.]

[Προεκγόνη, ἡ, Proneptis, Gl. Vid. seq.]

[Προέκγονος, ὁ, Pronepos. Basil. Prochir. p. 48, 17 Zachar. : Ἐπὶ πρ. καὶ ἀπεκγόνου. Femin. Προεκγόνη ib. p. 53, 6. Hase.]

[Προεκδαπανάω, Ante consumo. Polyb. 9, 43, 2 : Ὁ Εὐφράτης ταῖς διώρυξι προεκδαπανᾶται.]

[Προεκδειματόω, Prius terrorem incutio. Cyrill. Alex. In Michæ c. 6, p. 444 : Προεκδειματοῦν τοὺς ἡμαρτηκότας. Suicer.]

[Προεκδέχομαι, Ante excipio. Joseph. B. J. 7, 6, 4 : Τοὺς κινδύνους πρ. Strabo 15, p. 731 : Ὄρη προεκδεχόμενα τοὺς βορείους ἀνέμους.]

[Προεκδημέω, Ante peregrinor. Greg. Naz. Or. 19, p. 288, 2; Theophyl. Simoc. Hist. 1, p. 27, B; Joann. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 195 med. Boiss.]

[Προεκδιδάσκω, Ante edoceo. Iambl. V. P. p. 116 : Πρᾶγμα οἰκεῖον πρ. χρησίμως. Joseph. A. J. 17, 6, 1 : Ὁπόσα δεήσοι λέγειν προεκδιδαχθέντες. Sic Hudson. : libri προεκ—. Themist. Or. 32, p. 358, B.]

Προεκδίδωμι, Prius dedo, edo, etc. sequendo signiff. verbi ἐκδίδωμι. In Pand. προεκδοῦναί ἐστι τὸ παρασχεῖν εὐχέρειαν μεταγράψασθαι, Bud., Transcribendi potestatem facere. [De libro ante edito Polyb. 16, 20, 7: Προεκδεδωκέναι τὰς συντάξεις. Dionys. Ep. ad Amm. 1, 6: Προεκδεδωκὼς τὰς τοπικὰς συντάξεις· De Thucyd. jud. c. 1: Ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν ὑπομνηματισμοῖς. Apollon. De synt. p. 100, 8: Τῇ προεκδοθείσῃ συντάξει· 103, 18: Ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν.]

[Προέκδοσις, εως, ἡ, Prior editio. Schol. Apoll. Rh. 1, 285, 516, 801. Ex Basilicis citat Ducang.]

[Προεκδρομή, ἡ, Procursio. Pollux 1, 164.]

[Προεκζέω, Ante ebullire facio. Rufus p. 177 ed. Matth.: Εἴ τις τὰ ὄστρεα προεκζέσας ὀπτὰ ποιήσει.]

[Προεκθερίζω, Ante demeto. Greg. Nyss. t. 2, p. 1032, B: Προεξεθέρισεν. Hase. Philostorg. H. E. 12, 2.]

[Προεκθερμαίνω, Ante excalefacio. Paul. Ægin. 1, 51: Προεκθερμανθέντας τρίψεσιν. G. Dindorf.]

Προέκθεσις, εως, ἡ, Expositio quæ præmittitur, Propositio. Hermog.: Τὸ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ ὧν τις μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, Quum quis capita exponit earum rerum, quas confirmare vult aut docere, antequam astruere et docere ipsa incipiat: quod ὑπόσχεσις etiam a veteribus nominatur, teste Eod.: ἀνακεφαλαίωσις autem et ἐπάνοδος dicitur τὸ ἐπὶ τέλους ἀναμιμνήσκειν τὰ ἀποδεδειγμένα ἢ λελεγμένα. Meminit hujus figuræ et Quintil. 9, 2, ubi videtur προέκθεσιν vocare, Dicere quid fieri oportuerit, deinde quid factum sit. [Præmissa operi brevis expositio summæ rei, Polyb. 3, 1, 7; 8, 13, 2. Schweigh. Dionys. De comp. verb. c. 23: Τὴν πρ. τοῦ χαρακτῆρος. « Expositio rerum et capitum, de quibus deinceps argumentandum sit: quam alii πρόθεσιν et πρόφασιν dixere: vide Hermog. Περὶ δεινότ. p. 26, ubi dicit veteres illam ὑπόσχεσιν nominasse. Sic Tzetz. ad Lycophr. p. 6, has figuras, ut synonymicas, jungit: προαναφώνησιν, ὑπόσχεσιν, προκατασκευήν, προκατάστασιν, προσοχήν, προδιήγησιν. Eust. ad Il. p. 7, 44, Σχῆμα, inquit, εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἡ προέκθεσις, προδιδάσκουσα κεφαλαιωδῶς καὶ προεκτιθεμένη τὸν τοῦ ἑφεξῆς λόγου σκοπόν. Idem ad Il. A, 839, synonyma jungit προπαρασκευήν, προέκθεσιν, ὑπόσχεσιν, προαναφώνησιν, neque aliter ad Il. A, p. 18, 4, ubi diserte has formas rhetoribus tribuit: vide Προκατασκευή. » Ernest. Lex. rhet. Scymn. Chius Orb. Descr. 13: Δοθῆναι τῇ προεκθέσει λόγον Μὴ πολύν. Hase. Προεκθέσεως scriptum ap. Eustath. p. 8, 3.]

[Προεκθετέον, Ante exponendum. Strabo 17, p. 785: Ἐρατοσθένους ἀποφάσεις πρ. « Theod. Prodrom. in Spicil. Rom. Maii vol. 5, p. 392, 10. » Boiss.]

[Προεκθετικός, ή, όν, Ante exponens. Schol. Hom. Od. B, 127. Boiss. Eust. p. 20, 42; 1409 extr. (et Od. p. 55, 24; 375, 24 ed. Bas.) || Adverb. Προεκθετικῶς, idem p. 657, 65; 1113, 49 (et Od. O, p. 563, 44 ed. Bas.).]

Προεκθέω, Prior excurro, Ante alios excurro. [Joseph. B. J. 2, 16, 2: Γυναῖκες προεκθέουσαι. Arrian. Anab. 1, 1, p. 6, 1; 1, 2, p. 7, 13. Scott. Προεκθεόντων σφισι τῶν ποδῶν ex specu redeunt a Trophonio per idem foramen, quo sunt ingressi, Pausan. 9, 39, 11. Hemst. Id. Paus. 4, 11, 6: Προεξέθεον. Hase. Plut. Mor. p. 446, E: Προεκθεῖν τοῦ λογισμοῦ. Ælian. N. A. 13, 11: Προεκθέων ὁ λόγος ὑπὲρ τοῦ δρόμου τοῦ λαγὼ ἀναβέβληται.]

[Προεκθρώσκω.] Προεκθορέω, Prosilio, vel Ante prosilio. [Euseb. ap. Stob. Flor. 36, 30: Ἄκριτα προεκθρώσκει. G. D.] Synes. De insomn. [p. 152, C]: Τὸ τοῦ προεκθορόντος πράγματος εἴδωλον δυσεπίγνωστον. [Greg. Nyss. t. 1, p. 9, B: Προεξέθορεν. Hase. Eustath. Opusc. p. 154, 20: Φυτὰ προεκθορόντα εἰς γέννησιν.]

[Προεκκαθαίρω, Ante expurgo. Joseph. A. J. 18, 5, 2, et Euseb. H. E. 1, 11: Τῆς ψυχῆς δικαιοσύνῃ προεκκεκαθαρμένης. Theo Mathem. p. 17. Lysis Ep. ad Hipparch. p. 454 ed. Aurel. Allobr.]

[Προεκκαίω, Ante exuro. Galen. De simpl. potest. 1, vol. 2, p. 2, 19. « Scriptor ap. Euseb. H. E. p. 146. » Boiss.]

[Προέκκειμαι, Ante expositus sum. Longin. De subl. 11, 1: Ταῖς προεκκειμέναις τοῦ λόγου ἀρεταῖς. Sext. Emp. p. 593: Ἀπὸ τῶν πρ. γέγονε πρόδηλον. Apollon. De synt. p. 305, 22: Τὰ προεκκείμενα, ex cod. Paris.; nam vulgo προεγκείμενα. Athen. 3, p. 105, C: Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς πρ. Schol. Aristoph. Ran. 1345: Ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας. Hic quoque aptius videtur προεκκείμενον. G. D. Peyron. Papyr. gr. part. 1, p. 38, 18: Κατὰ τὰ προεκκείμενα αὐτῶν τε καὶ τῶν προγόνων προστάγματα. Ptolem. Hypothes. p. 122, 31: Ὡς ἔχεις ἐπὶ τῆς προεκκειμένης καταγραφῆς. Isaac. Mon. Comp. p. 371, 10: Προέκκειται. Hase. Eustath. p. 829, 22: Ὡς προέκκειται· et p. 1411, 35. Προνώπιον Phot. et Suidas exp. per προεκκείμενον (προκείμενον ap. Hesych., qui addit οἷον πρόθυρον), Quod intrantibus primum expositum est. De pectore prominente Philostr. Imag. p. 887: Στέρνα τὸ μέτριον προεκκείμενα, ubi vulgo προεκκ—, quod ex cod. correxit Jacobs.]

[Προεκκενόω, Ante evacuo. Schol. Hom. Il. I, 223: Προεκκενώσας τὴν ὀργήν. Schæf. Joseph. A. J. 3, 1, 2, de aqua puteana: Προεκκενωθέντος τοῦ πλείονος. Hase. Προεκκενοῦν τὰ πράγματα dicuntur ii qui in narratione omnia et singula facta *enarrando exhauriunt*, Apsin. Art. rhet. p. 692. Idem et λεπτολογεῖν aliis dictum. Ernest. Lex. rhet. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 490, 3: Οὐ γὰρ προεκκενῶσαι χρὴ πάντα.]

[Προεκκλύζω, Ante abluo. Galen. vol. 10, p. 387: Προεκκλύσας τῇ κονίᾳ. G. Dind.]

Προεκκομίζω, Ante exporto, Prius eveho s. effero. Plut. Timol. [c. 37]: Καὶ τῶν μὲν αὐτόθι κακῶν, ἃ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατέσχεν, ὑπὸ τῆς τύχης προεκκομισθεὶς ἀναίμακτος καὶ καθαρός, Funus ejus incruentum et purum elatum est ante infortunia, quæ veterem Græciam circumstabant. [Hippiatr. p. 201, 10: Προεκκομίσασθαι τῇ χειρί. Hase.]

[Προεκκόπτω, Prius excido. Joann. Chrys. In 1 Cor. serm. 10, vol. 3, p. 302, 31. Seager. Galen. vol. 2, p. 683, 1. Id. ib. p. 682, 6: Προεκκόπτειν τοὺς σπονδύλους· et 702, 8: Προεκκεκομμένου τοῦ ὀστοῦ. Hase.]

[Προεκκρίνω, Ante excerno. Hippocr. p. 50, 31; Diosc. 1, 59; Diog. L. 9, p. 518, 10.]

[Προέκκρισις, εως, ἡ, Excretio quæ prius fit. Artemid. 4, 84: Συνουσίαι ... καὶ ἐκκρίσεις καὶ πρ. Elberl.]

[Προεκκρούω, Ante expello. Dio Cass. 43, 4: Προεκκρούσας τοὺς κατέχοντας τὸν λόφον.]

[Προεκλάμπω, Ante eluceo, effulgeo. Themist. Or. 16, p. 201, D: Αὐτὸν πρῶτον προηχοῦντα καὶ προεκλάμποντα. « Inscr. christiana in Maii Coll. Vat. vol. 5, p. 18. » Osann.]

[Προεκλέγω, Ante exigo. Demosth. p. 305, 17: Καὶ ταῦτα προεξειλεγμένα· 1209, 3: Τὰ μὲν εὔπορα ὑφ' ἑτέρου προεξειλεγμένα. Appian. Civ. 5, 2: Χρήματα ὅσα προεξείλεκτο ἀπὸ τῆς Ῥόδου.]

[Προεκλείπω, Ante desero. Hippocr. Epist. p. 1274, 2: Μὴ προεκλιπὼν Δημόκριτον. Joseph. A. J. 17, 12, 9: Ἐμμανῶς προεκλειφθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκητόρων.]

[Προεκλογίζομαι, Prius rationes subduco, Reputo. Mithrid. procem. Epist. Bruti p. 109, 3: Τὰ δυσχερῆ προεκλογισάμενος· ubi ed. Cujac., προσεκλογισάμενος. Hase. Hierocl. p. 110.]

[Προεκλύω, Ante resolvo. Athen. 2, p. 45, E: Προεκλύειν τὸν στόμαχον. Libri προσεκλ., quod correxit Schweigh. || Ante fatigo, hebeto. Πρ. τῷ κόπῳ τὰ σώματα τῶν πολεμίων, Polyb. 15, 16, 3. Excerpta ex Theophr. p. 360, 15 ed. Sylb.: Εἰ μὴ ἄρα ἡ ἄνεσις τοῦ πνεύματος προεκλύει. Ἔκθηβοι καὶ προεκλελυμένοι scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Ἐκπαθεῖς. Joseph. B. J. 3, 7, 22: Προεκλύσαντος τὸ βληθὲν τοῦ διαστήματος.]

[Προεκμανθάνω, Ante edisco. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 746. Boiss.]

Προεκνιτρόω, Nitro prius perfrico. Diosc. 5, 1: Δεῖ δὲ προεκνιτροῦν τὸν τόπον· 4, 138: Προεκνιτρώσας τὴν κεφαλήν. [Galen. vol. 14, p. 353, 13. Id. ib. 423, 5: Προεκνιτρώσας τὸ σῶμα. Hase. Oribas. p. 148, 300 ed. Matth. Paul. Ægin. 3, 1, p. 54, 17. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 224, et (ubi duo codd. προνιτρώσας) p. 236. Ibidem προαπονιτρώσας, pro quo tamen codex unus προεκνιτρώσας. Προεκνιτρωτέον Oribas. p. 302.]

Προεκπέμπω, Prius emitto. Plut. Mario p. 762 nov. ed. [c. 20]: Προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πεδίον. [V. Alcib. c. 34, Othon. c. 11. Joseph. A. J. 13, 7, 3; 17, 12, 9; Philo vol. 2, p. 204, 22; Lucian. Alex. c. 56.]

[Προεκπετάννυμι, Ante evolvo. Nicet. Chon. 4, p. 53. Anon.]

[Προεκπηδάω, Ante prosilio. Pollux 1, 164; 3, 146. Diodor. 12, 64; Joseph. B. J. 1, 27, 5; Liban. vol. 4, p. 853, 10. Themist. Or. 19, p. 232, D: Χαλεπώτατον ἐκεῖνο τὸ πάθος, ὃ προεκπηδᾷ τοῦ λόγου ἐν ἐξουσίᾳ. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 187, 35: Εἰ τύχοι προεκπηδώσης οἷον τῇ ταχύτητι τῆς ὕλης.]

[Προεκπηδητέον, Ante prosiliendum. Clem. Alex. p. 202 extr. Kall.]

Προεκπίνω, Præbibo, Prius ebibo, Bud. ex Athen. 5: Προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστιν, ἀλλὰ μέσον τὸν σκύφον. [Plut. Mor. p. 768, D: Ὅσον ἥμισυ μέρος (melicrati) προεκπιοῦσα.]

Προεκπίπτω, Ante elabor. [Hippiatr. p. 219, 27: Τὸ αἰδοῖον προεκπίπτει. Basil. t. 1, p. 436, C: Εἰκῇ προεκπίπτων. Hase.] Atque ut dicitur ἐκπίπτειν λόγος, vel φήμη, pro Emanare, Evulgari: sic προεκπίπτειν pro Ante emanare, evulgari: Plut. Galba [c. 5]: Ἀλλὰ καὶ φήμη προεκπεσοῦσα. [Dionys. Areop. p. 94. Kall. || Prolabor, Modum excedo. Strabo 1, p. 16: Προεκπίπτοντος ἄν τις θείη τῇ φιλοτιμίᾳ. Sic Coraes: libri προσεκπ. Longin. De subl. 15, 8: Πλάσμα εἰς πᾶν προεκπῖπτον τὸ ἀδύνατον. Hic quoque libri προσεκπίπτον, quod correctum collato 38, 1: Τὸ ἐνίοτε περαιτέρω προεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολήν. || Hinc subst. Προέκπτωσις, εως, ἡ, quod Straboni restitutum 7, p. 296: Ἀφ' οὗ καὶ κατὰ προέκπτωσιν τινὲς αὐτῶν παρωνόμησαν ἐπὶ τὸν κυνισμόν· ubi libri καὶ προσεκπτώσεις (vel πρὸς ἐκπτώσεις) τινὰς ... παρώνυμον.]

[Προεκπλέω, Ante enavigo. Pollux 1, 124. Plut. V. Aristid. c. 23: Τριήρη προεκπλέουσαν· V. Niciæ c. 20. « Const. Manass. Chron. 1438, 4055. » Boiss. Inscr. Mylas. vol. 2, p. 472, n. 2693, 2, sec. conject. Bœckh.: Ποντικὸν προεκπεπλευκώς. Hase.]

[Προεκπληρόω, Ante expleo. Basil. M. vol. 3, p. 26.]

[Προεκπλήσσω, s. Προεκπλήττω, Prius perterrefacio, Obstupefacio. Joseph. A. J. 18, 10, 7: Προεκπλήξοντες τοὺς πολεμίους. Plut. V. Lysandri c. 25. Lucian. Alex. c. 16, Adv. indoct. c. 9. « Onesander c. 29. » Boiss.]

[Προεκπλύνω, Ante eluo. Greg. Naz. vol. 2, p. 228.]

[Προεκπνέω, Ante exspiro. Theod. Prodr. p. 298. Elberling.]

[Προεκπνίγω, Ante suffoco. Theod. Prodr. p. 286. Elberling.]

[Προεκπονέω, Ante elaboro. Simonid. Amorg. ap. Athen. 15, p. 658, B: Πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν.]

[Προέκπτωσις. V. Προεκπίπτω.]

[Προεκπορθέω, Ante devasto. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 251, 5: Νήσους προεκπορθῆναι. Hase.]

[Προεκρέω, Ante effluo. Oribasius p. 36 ed. Mai: Εἰ τύχοι προεκρυῆναι τὸ ὑγρόν.]

[Προεκρήγνυμι, Ante tempus erumpo. Hippocr. p. 50, 30: Ὥσπερ καὶ αἱ νόσοι, ἐὰν προεκρηγνύωνται. Galen. vol. 8, p. 443: Ὅσα προεκρήγνυνται. Ib. p. 500.]

[Προεκρίπτω, Antea ejicio. Andr. Cret. p. 266. Kall.]

[Προεκροφέω, Prægusto. Eumath. p. 58: Ἡ κόρη κιρνῶσα προεκροφῇ μου τοῦ ποτηρίου. Aor. Προεξερρόφησεν ib. p. 62.]

[Προεκτείνω, Exerto, Gl. Theodos. Diac. Acr. 3, 107. Boiss. Apollon. Lex. s. v. Προΐηλε. Schleusn.]

[Προεκτελέω, Ante perficio, Ante repræsento. Ælian. V. H. 13, 1 extr.: Μνηστῆρας τὰ ἔδνα τῶν γάμων προεκτελοῦντας.]

[Προεκτέμνω, Præscindo. Apollon. Lex. s. v. Πρότμησις. Schleusn. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 169, 264. Kall. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 364, 4. Boiss.]

Προεκτήκομαι, Prius contabesco. [Plut. Mor. p. 107, F: Προεξετήκοντο ταῖς λύπαις.]

[Προεκτικός vitiose pro προτικός, quod v.]

Προεκτίθημι, Priori loco expono, Propono, Hermog. [Dio Cass. 53, 21: Ἐς τὸ δημόσιον προεξετίθει. Προεκτίθεμαι, Ante expono. Polyb. 1, 13, 1: Ἐπὶ βραχὺ καὶ κεφαλαιωδῶς προεκθεμένους τὰς πράξεις· 3, 1, 5. Frequens etiam ap. Diodorum verbum, velut 1, 42; 2, 55. Dionys. Ep. ad Amm. 2, 1; Sext. Emp. p. 168; Apollon. De synt. p. 196, 6 (qui perfecto προεκτεθείμεθα, Ante exposuimus, utitur p. 100, 16; 164, 24); Plut. Mor. p. 1012, B; Lucian. Hist. conscr. c. 53. Eustath. p. 7 extr., et alibi.]

Προεκτίκτω, Prius partu edo s. excludo. [Aristot. H. A. 5, 17.]

[Προεκτίλλω, Prius evello. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 192. G. D. Galen. vol. 14, p. 414, 2 et 3; p. 349, 5: Προεκτίλας τὰς τρίχας. Hase. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 364, 4. Boiss.]

[Προεκτίνω, Ante exsolvo, luo. Themist. Or. 16, p. 199, C: Εἴ τινα χρὴ αὐτῷ γενέσθαι παρὰ φιλοσοφίας συντέλειαν, αὐτὴ προεκτέτισται ἱκανῶς. « Liban. vol. 4, p. 85, 19. » Boiss.]

[Προεκτρέχω, Ante excurro. Pollux 1, 164: Προεκδραμεῖν. Theophr. C. Pl. 2, 1, 6: Ἐὰν προεκδράμωσιν αἱ βλαστήσεις. Joseph. B. J. 1, 1, 5; Plut. V. Pelop. c. 23; Philo vol. 1, p. 166, 17. Liban. vol. 1, p. 226, 8: Προεκτρέχει ἡ Ἄρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος.]

[Προεκτρύχω, Prius attero s. consumo. Appian. Civ. 4, 108: Ταῖς ἀγοραῖς προεκτρύχειν τοὺς πολεμίους.]

[Προεκτυπόω, Ante effingo. Philo vol. 1, p. 4, 6: Ὁ θεὸς ... βουληθεὶς τὸν ὁρατὸν ... κόσμον δημιουργῆσαι προεξετύπου τὸν νοητόν.]

[Προεκτύπωμα, τό, Effigies ante expressa. Germanus In Dormit. B. M. p. 98.]

[Προεκφαίνω, Prius prodo, enuncio. Phot. Ep. p. 219, 29. Passiv. Prius appareo. Greg. Nyss. t. 1, p. 8, C: Προεκφανῆναι. Hase.]

[Προεκφέρω, Profero. LXX Gen. 38, 28: Ὁ εἷς προεξένεγκε τὴν χεῖρα. Demetr. De eloc. 51: Εἰ προεξήνεγκεν αὐτό, ἀσθενέστερον ἂν τὸ « τέκετ » ἐπιφερόμενον ἐφάνη. Ex Stob. p. 346 (?) ed. Schow. citat Schneid.]

[Προεκφεύγω, Ante effugio. Plut. Mor. p. 250, D: Προεξέφυγεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Dio Cass. Exc. p. 36, 27; l. 38, 50.]

[Προεκφλογόω, Ante incendo. Olympiodorus In Aristot. Meteor. vol. 1, p. 159 ed. Ideler. Osann.]

Προεκφοβέω, Ante terrefacio. [Plut. V. Marii c. 19: Τοὺς πολεμίους τῇ προδηλώσει προεκφοβοῦντες. Lucian. Salt. c. 18; Dio Cass. 42, 14 extr.; Dexipp. Hist. Exc. p. 24, 4. G. D. Anon. Cat. in Jerem. t. 1, p. 18, C. Hase.]

Προεκφόβησις, εως, ἡ, Prius incussus metus. [Thuc. 6, 11. Dio Cass. Exc. p. 57, 31.]

[Προεκφοιτάω, Prius evulgor. Dio Cass. 69, 1: Ἵν' ἡ ποίησις προεκφοιτήσῃ. De modo excedendo Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 270: Τὸ συμφέρον τοῦ καλοῦ προκρίναντας καὶ τῆς ὁρμῆς ἀμέτρως προεκφοιτῶντας.]

[Προεκφράζω, Ante eloquor. Jo. Chrys. Cat. in Job. p. 106, C. Hase.]

[Προεκφωνέω, Prædico, Ante profero. Greg. Nyss. t. 2, p. 676, A. Sext. Emp. p. 243, 17, de syllaba ερ: Προεκφωνεῖται τῆς τοῦ ρ δυνάμεως ἡ τοῦ ε δύναμις. Hase.]

[Προεκχέω, Ante effundo. Lucian. Pseudol. c. 4: Μὴ τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέῃς.]

[Προεκχωρέω, Ante excedo. Dio Cass. 41, 41; 43, 39; 50, 2.]

[Προέλασις, εως, ἡ, Procursio. Xen. Hipparch. 8, 3.]

Προελαύνω, Ante signa evehor, Bud. ex Xen. [Hipparch. 4, 4]: Μάλα χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ, καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης τῶν ὑπηρετῶν. Quod ita de equitibus quidam dictum volunt, ut de peditibus προάγω. [Promoveo. In passivo Progredior. Herodot. 9, 44: Ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο.]

[Προελέγχω, Ante refuto. Œnom. ap. Euseb. Pr. ev. p. 261, B: Οὕτω προεληλεγμένων. Hase.]

[Προελευθερόω, Ante libero. Dio Cass. 48, 34 extr. « Basil. Prochir. p. 132, 4 Zachar.: Προελευθερωθείς, Antea manumissus. » Hase.]

[Προελευσιμαῖος, ὁ. Προελευσιμαῖοι, Viatores, ministri judicum, qui aut hos in officio comitantur aut ab iis aliquo mittuntur. Const. Porphyr. in Nov. 9: Οἱ πρ. καθυπουργοῦντες τοῖς κριταῖς. Ducang.]

Προέλευσις, εως, ἡ, Progressus, Profectus, qua in significatione accipitur et Progressus. [Hesych.: Πρ., τὸ προελθεῖν. « Cæsarius Quæst. 20, p. 36, incarnationem Christi vocat θεανδρικὴν ἐκ τῆς θεόπαιδος Μαρίας πρ. » Suicer. De præcursionis munere, ante Christum ab Joanne Baptista peracto, Justin. Mart. p. 269,

D. Hase.] Lucian. p. 4 [Prometh. c. 6] : Μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίητο, ἐκείνους ἐπισκώπτειν, Progressum, Bud. [Nunc προαίρεσιν legitur ex aliquot incertæ fidei libris. G. D. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1152, D : Ἡ εἰς τὴν προεδρίαν πρ., Promotio ad episcopatum. Hase. « Consulum solennes processus vel processiones προόδους Justinian. Nov. 105, προελεύσεις Theophil. Inst. De rer. div. § 48 vocant ; illud enim apud hunc multo quam προελεύσεις malo. Recentioribus idem vocabulum pro Triumpho in usu fuit. Eustath. p. 1292, 16 : Ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως et signatius p. 762 : Ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ. » Hemst. ad l. Luciani. Tzetz. Hist. 6, 492 : Ὁ Κόμοδος ἠθέλησε προέλευσιν ποιῆσαι. De processione ecclesiastica Cedren. in Leone Phil. : Συνήθους πρ. γενομένης κατὰ ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς. Conf. Goar. ad Codin. De offic. c. 15, et Gloss. med. Latin. s. v. *Processus*. Ducang. Generatim de Egressu in publicum Basil. t. 2, p. 239, A. Hase.]

[Προελκομένως, Prolixe, Gl.]

[Προελκόω, Prius exulcero. Diosc. Parab. 1, 159 : Πολύποδας προελκωθέντας.]

[Προέλκω, Protraho. Joseph. A. J. 15, 3, 3 : Τὸ μειράκιον προέλκων εἰς ἀδεᾶ τόπον. Ælian. V. H. 4, 15 : Προσέταττε ἔξω τῆς γραμμῆς αὐτὸν προέλκειν. Forma media schol. Soph. Aj. 245 : Προελκυσάμενον τὴν ἐσθῆτα, τὴν κεφαλὴν κρυψάμενον. Idem ad Ajac. 7 et Suidas s. v. Ἐπακτῆρες : Προέλκονται τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπειγόμενα. || « Provoco, Allicio. Athen. 4, p. 180, B : Ἐπείπερ αὐτοὺς προείλκυσεν Ἀλκιβιάδης. » Hemst.]

Προέλος, ὁ, ἡ, pro Soli expositus, Apricus, affertur ex Etym. [M. p. 690, 15.] Sed perperam ap. eum ita scriptum est pro πρόσειλος, ut et Lex. meum vet. confirmat.

Προελπίζω, Ante spero. [Ep. ad Ephes. 1, 12 : Τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ. Dexipp. Hist. Exc. p. 32, 7 : Βέλτιον τὸ μὴ συμβησόμενον προελπίσαντας φυλάξασθαι. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 183, B : Προελπισθῆναι τὸ πάθος. Hase.]

[Προελυτρόω.] Προελυτροῦν, Involucro præmunire. Athen. 1, [p. 6, C] de Pithyllo, qui cognomento Τένθης dictus fuit : Οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμενίνην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προελυτροῦν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Ita enim leg. censent quidam pro προειλυτροῦν.

[Προεμβαίνω, Ante ingredior, conscendo. Plut. V. Pompeji c. 79 : Δύο ἑκατοντάρχας προεμβῆναι (εἰς τὴν ναῦν) κελεύσας. Strabo 16, p. 763 : Τὸν ἐμβάντα καὶ μέχρις ὀμφαλοῦ προεμβάντα. Scribendum προβάντα ex aliquot codd.]

Προεμβάλλω, Prius invado, ut exp. VV. LL. [Thucyd. 4, 25 : Προεμβαλόντων ἐκείνων ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι. Diodor. 15, 81 : Μεθ' οὗ λόχου προεμβαλὼν τοῖς Σπαρτιάταις. Dio Cass. 36, 28 : Ἐς τὴν Ἀρμενίαν προεμβαλεῖν· 37, 1 : Ἐς τὴν χώραν αὐτοῦ προενέβαλεν et al.] : εἰς τὴν γῆν [ex Herodoto 4, 183 : Προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κερέων, de bovibus opisthonomis, qui priusquam progredi antrorsum possint, cornua impingunt in terram. Schweigh.] Iisdem est Offendo in terram, i. e. Impingo. [Prius injicio. Pausan. 9, 39, 11 : Προεμβάλλει ἐς τὴν ὀπὴν τοὺς πόδας. Geopon. 9, 11, 9 : Προεμβάλλουσι λίθον εἰς τὸν πυθμένα τοῦ βόθρου. Improprie, Πρ. πληγὴν τῇ νηὶ Polyb. 16, 3, 2 ; πρ. κατελπισμὸν τοῖς ὄχλοις 3, 82, 8. Prius interpono, Aristot. Rhet. 3, 5 : Πολλοὶ πρὸ τοῦ ἀποδοθησομένου συνδέσμου προεμβέβληνται σύνδεσμοι.]

[Προεμβάτης, ὁ, Qui primus conscendit (navem hostilem), Heliod. 5, 30, p. 254. Unde γέρας προεμβατήριον ib. p. 256.]

[Προεμβιβάζω, Ante induco. Πρ. τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τὴν πρὸς τὸ ἔθνος ἀπέχθειαν ap. Polyb. 2, 45, 4, Primum Lacedæmonios concitare et inducere in inimicitias et bellum adversus Achæos. Προεκβιβάζειν id. 20, 3, 2 : Παρεκάλουν αὐτὸν μὴ προεκβιβάζειν σφᾶς εἰς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον· ubi Ernest. probabiliter correxit προεμβιβάζειν.]

Προέμβολος, ὁ, Hesychio [μέρος τι τῆς νηός, et in Gl. Προέμβολοι νεῶν, Rostra], et Προέμβολον, τό, Suidæ et Προεμβολίς, ίδος, ἡ, Lignum quoddam, ut VV. LL. habent, eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Προέμβολα, Suid. exp. τὰ πρὸς τῇ πρώρᾳ τῆς νηὸς ὥσπερ ἀκρόστομα. [Suidæ verba sunt usque ad νηός : tum Agathiæ non nominati locus (Hist. 5, 21, p. 167) sequitur : Ὥσπερ ἀκροστόλια καὶ προέμβολα ἀμειψάμενοι, qui etiam s. v. Ἀκροστόλια apponitur. Idem haud dubie προεμβόλιον est in inscr. navali p. 342, 345, unde restituit Bœckhius ib. p. 335, ubi literæ προεμβο... supersunt in lapide et quinque tantum primæ literæ p. 337 : quibus in locis omnibus naves memorantur προεμβόλιον οὐκ ἔχουσαι. Conf. Bœckh. p. 101.] Et Polluci [1, 85] Προεμβολίς est τὸ κατακλεῖον ἐπὶ τῆς πρώρας [πρῴρας. Apud Pollucem alii libri προέμβολος, quod convellitur verbis proxime sequentibus : Μέσον δὲ τῆς προεμβολίδος καὶ τοῦ ἐμβόλου ἡ στεῖρα καλουμένη.]

[Προεμβρέχω. V. Προσεμβρέχω.]

[Προεμέω, Ante vomo. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 62.]

[Προεμμελετάω, Ante meditor. Euseb. V. Constant. c. 7, p. 617.]

[Προεμπείρω, Ante infigo. Urbic. Tact. p. 128, A. Hase.]

[Προεμπίπλημι, Ante impleo. Lucian. De calumnia c. 8 : Ὦτα ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα.]

[Προεμπίπρημι, Ante incendo. Dio Cass. 54, 5 : Τὰ ἐρύματα προεμπρήσαντες. Anna Comn. p. 392, A : Τῶν πλοίων προεμπρησθέντων.]

Προεμπίπτω, Ante s. Prius incido, occurro, obvius fio. Turnebus vertit παρεμπίπτειν, Prius occurrere, in Plut. [Mor. p. 948, A] : Οὐ τὸν ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τὸν πρὸ τοῦ στόματος, ὠθεῖσθαι ψυχρὸν ὄντα, καὶ προεμπίπτειν. Ita enim hæc interpr., Non aerem a nobis conceptum, sed frigidum eum qui ori offusus est, protrudi et prius incurrere. [Diog. L. 4, 39 : Ἡσύχαζε μὴ βουλόμενος προεμπίπτειν εἰς γνῶσιν. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 418, 17 : Βιβλίον χειρὸς ἑτέρου προεμπεσόν. « Libanius vol. 4, p. 464, 10. » Boiss. Heliod. Æth. 9, 5 : Τῆς βολῆς τῷ ὕδατι προεμπιπτούσης. Pallad. Hist. Laus. p. 1001, E : Προεμπεσεῖν εἰς νόσον. Hase.]

[Προεμπνέω, Prius inflo. Himer. Or. 12, 3, p. 582, 7 : Διδάσκει αὐλητὴς τὸν αὐλητικὸν αὐτὸς προεμπνέων τῷ καλάμῳ τὸ μέλος πρότερος.]

[Προεμπολεύς, έως, ὁ, Qui ante alios emit. Lex. rhet. p. 296, 30 : Προεμπολεῖς· οἱ προεμπολοῦντες τὸ ἔλαιον.]

[Προεμπορεύομαι, Ante proficiscor. Voc. dubium. Schneid. || Greg. Nyss. t. 1, p. 105, A : Τὴν χάριν προεμπορεύεσθαι. Interpr., Quasi antecapere. Hase.]

[Προέμπτωσις, ἡ, Casus s. Adventus prior. Max. Mart. Comp. eccl. p. 331, 25. Hase.]

[Προεμφαίνω, Prius ante oculos pono s. indico. Appian. Civ. 4, 125 : Ἃ καὶ ὁ Βροῦτος αὐτοῖς σοβαρῷ τῷ προσώπῳ προενέφαινε. Joann. Chrys. In Matth. 2, p. 528, 15 : Τὸ πάθος ἀνακηρύττοντας καὶ προεμφαίνοντας.]

[Προεμφανίζομαι, Ante appareo s. conspicior. Longin. De subl. 17, 3 : Τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη ... διὰ τῶν σχημάτων προεμφανίζεται.]

[Προέμφασις, εως, ἡ, q. d. Præapparentia. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 235, 251, cujus verba s. v. Προαιτία sunt apposita : quibuscum confer Aristotelica s. v. Ἔμφασις allata.]

[Προεμφορέω, Ante oppleo. Plut. Mor. p. 1067, F : Πολλῆς καὶ πικρᾶς κακίας προεμφορηθέντας.]

[Προεμφράσσω s. Προεμφράττω, Prius obstruo. Clem. Alex. p. 198, 29 : Συναναστροφαὶ προεμφράττουσαι τὰ ὦτα.]

[Προεναπόκειμαι, Ante repositus sum in. Basil. M. vol. 2, p. 105. Bast. Leon. Eclog. p. 28, 16 Zachar. : Δικαιοσύνην ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς προεναποκειμένην. Hase.]

Προενάρχομαι, Ante incipio, VV. LL. [Cor. 2, 8, 6 et 10.]

[Προενατενίζω, Ante considero. Orig. Philocal. p. 91, A. Hase.]

[Προενδείκνυμαι, Ante ostento me, Operam meam vendito. Æschin. p. 85, 16 : Πῶς ἂν οὖν ἐγὼ προενεδεικνύμην Ἀλεξάνδρῳ, εἴ γε μὴ κτλ. Dio Cass. 58, 10 : Προλαμβάνοντες ὅσα ἤλπιζον καὶ προενδεικνύμενοί οἱ ὡς καὶ αὐτοὶ αὐτὰ δώσοντες.]

[Προενδημέω, Ante intersum. Galen. vol. 5, p. 151, ex Posidonio : Προενδημεῖν τοῖς πράγμασι. Joseph. A. J. 2, 14, 4 : Οὐκ ἠπόρει τὸ θεῖον τὴν πονηρίαν αὐτοῦ κακοῖς μείζοσι τῶν προενδεδημηκότων μετερχόμενον βασανίσαι, i. e. Superiorum temporum malis. || « Prius in oppidum venio. Æneas Tact. c. 29 : Τοῖς προενδημήσασι ξένοις. » Wakef.]

[Προενδίδωμι, Ante remitto. Hippocr. p. 831, G : Ἤδη τῶν ὀστέων προενδεδωκότων. Plut. Mor. p. 444, C : Ὅπου ὑπὸ ὄκνου προενδίδωσιν ἡ ὁρμή.]

[Προενδύω, Ante induo. Cyrill. Hieros. Catech. 13, 9, p. 129, D : Προενδύσαντες. G. Dind.]

[Προενεγκτέον. V. Προενικτέον.]

[Προενεγκεῖν. V. Προφέρω.]

[Προενέδρα, ἡ, i. q. προλοχή, quod v.]

[Προενεδρεύω, Ante in insidiis loco. Appian. Annib. 20 : Ἐς ὄρος ἱππέας προενήδρευσε.]

[Προένειμι, Ante insum. Theodor. Metoch. p. 447. G. D. Malchus Hist. p. 250, 20 ed. Bonn. : Σίτου προενόντος. Basil. t. 1, p. 764, B : Τὴν προενοῦσαν. Hase.]

[Προενείρω, Ante insero. Schol. Luciani Icarom. c. 33.]

[Προενικτέον, Proferendum. Sext. Emp. p. 263 : Χωρὶς τοῦ σ πρ. τὴν πλάγιον πτῶσιν. Schol. Aristoph. Nub. 1162 : Ἐκτεταμένως πρ. τὴν πρώτην συλλαβήν· ubi alii libri προενεγκτέον. « Idem ad Av. 883. » Boiss. Schol. Eur. Med. 500 : Ταῦτα ἐν ἤθει πρ. Schol. Æsch. Eum. 144.]

[Προένιξις, ἡ, Prolatio. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 308 : Οὕτως τὸ ἐναντιοφανὲς τῆς τῶν ψαλμικῶν ῥητῶν λυθήσεται προενέξεως. Osann.]

[Προενεργέω, Ante operor, efficio. Aristot. Metaph. 8, 5 : Τὰς μὲν (τῶν δυνάμεων) ἀνάγκη προενεργήσαντας ἔχειν. Clem. Alex. p. 634 : Τὰ προενεργηθέντα ἁμαρτήματα ἀφαιθῇ, Peccata ante perpetrata.]

[Προενεχυριάζω, Ante obstringo. Charito 2, 7 : Προενεχυριασμένη ταῖς εὐεργεσίαις ὑπ' αὐτῆς.]

[Προενέχω.] Προενέχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, Multis peccatis jam ante implicatum teneri : ex Maccab. 2, 8 [5, 18].

[Προενηχέω, Prius inculco, Ante revelo. Cyrill. Alex. In Habac. c. 3, p. 574 : Προενηχεῖ τοῖς προφήταις τὸ ἅγιον πνεῦμα τῶν ἐσομένων τὴν γνῶσιν. Suicer. Jo. Chrys. t. 2, p. 897, A : Ἡ ἐπῳδὴ προενήχει, Sonabat ante. Hase. Epiphan. vol. 1, p. 627, A : Διὰ τὴν πρὸς θεὸν πολυποίκιλον γνῶσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ δι' ἣν προενεθείκαιτο παρὰ τοῦ Τύρβωνος· ubi προενήχητο conjecit Petavius.]

[Προενθυμέομαι, Ante reputo, considero. Strabo 2, p. 110 : Κελεύει ἐκεῖνα προενθυμηθεῖσι τὰ ἑξῆς ἐφορᾶν. Liban. vol. 1, p. 450, 10 : Ἤδη ψηφίζου τοσοῦτον προενθυμηθείς. Forma activa ap. Æneam Poliorc. c. 24 : Προενθυμεῖν τῶν κυνῶν, Ante de canibus cogitare.]

[Προενθύμησις, εως, ἡ, Præconsideratio. Hesych. s. v. Πρόνοια. G. D. Isidor. Pelus. Epist. p. 487, B. Hase.]

[Προενίσταμαι, Ante objicio. Aristot. Soph. elench. c. 14, p. 445, 13 ed. Sylb. : Τὸ ἀποκρινόμενον, ἂν προαισθάνηται, προενίστασθαι καὶ προαγορεύειν.]

Προεννέπω, Prædico : verbum poeticum, ut et ἐννέπω. Hesych. Προυννέπω, Att. synaliphe pro προεννέπω, Prædico s. Edico, Denuntio, ap. [Æsch. Eum. 852 : Προὐννέπω τάδε· 98 : Προὐννέπω δ' ὑμῖν ὅτι ... Choeph. 124 : Ὡς ὄντ' Ὀρέστην ταῦτ' ἐγώ σε προυννέπω. Soph. Tr. 227 : Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω.] Eur. [Med. 351, Hipp. 1082. Nonn. Jo. c. 16, 12 : Σύμπαντα προὔννεπον.]

[Προεννοέω, Ante intelligo, cogito. Plut. Mor. p. 1072, A : Τοῖς ἀγαθὸν προεννοήσασιν. Artemidor. 1, 3. « Herennius ap. Kopp. ad Damasc. De princ. p. 391, ubi editor mavult προσεν. » Osann. Dionys. Areop. Ep. 8, p. 445. Boiss. Tzetz. Hist. 7, 621. Unde Προεννόημα, τό, ib. 619. Elberl.]

Προενοικέω, Prius s. Ante inhabito. [Diodor. 5, 84 : Τῶν προενοικούντων Κρητῶν· 15, 14. Philo vol. 2, p. 132. Clem. Alex. p. 999 : Τὸ προενοικῆσαν πνεῦμα.] Synes. Ep. 67 : Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενυπάρχειν, ἐξοικίζεται.

Προενοίκησις, εως, ἡ, Prior habitatio s. inhabitatio. Thuc. 1, [25] : Κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων πρ. τῆς Κερκύρας, pro Ut Phæaces qui priores Corcyram habitarunt. [Dio Cass. 53, 16. « Heliod. Æth. 8, 1 : Τὴν πρ. τῶν φυγάδων. » Hase.]

[Προενοικίζω, Ante colloco, introduco. Basil. t. 1, p. 273, C. Hase.]

[Προενόω, Ante jungo. Herennius philosophus in Maii Auct. class. vol. 9, p. 575. Osann. Basil. t. 2, p. 427, B : Μὴ προενωθέντα. Hase.]

[Προενσείω, Ante infligo, immitto. Plut. V. Eumen. c. 6 : Τοὺς πολεμίους ἀγνοοῦντας ᾧ μάχονται προενσεῖσαι τῷ Κρατερῷ.]

[Προενσκευάζω, Ante instruo. Theodor. Metoch. p. 514. Cramer.]

[Προενστατέον, Ante objiciendum. Aristot. Soph. elench. c. 17, p. 176, 26, ubi duo codd. προανστατέον.]

[Προεντείνω, Ante intendo. Philostr. p. 180 : Νευρῶν τῶν προεντεταμένων.]

[Προεντίθημι, Ante indo. Greg. Nyss. t. 2, p. 534, B ; Epiphan. t. 1, p. 627, A. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 41, 5 Gaisf. : Τὰ κακῶς προεντεθέντα μαθήματα. Hase.]

[Προεντίκτω, Ante ingenero.] Προσεντίκτω, Insuper pario in, ingero s. ingigno. [Legebatur ap. Aristot. H. A. 4, 2, p. 526, 10 : Εἰς ἃ προσεντίκτουσιν αἱ θήλειαι, ubi nunc recte προεν— ex codd.]

Προεντυγχάνω, Prius incido, ut προεμπίπτω. [Joseph. B. J. 5, 6, 6 : Τοὺς προεντυγχάνοντας τρεψάμενοι προσέκειντο. Ib. 3 : Ἡ πληγὴ οὐ τοῖς προεντυχοῦσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς μετ' ἐκείνους ἦν ἀνυπόστατος· 7, 4, 1. Plut. V. Niciæ c. 10 : Τῇ βουλῇ προεντυγχάνοντες (var. lect. προσεν—). V. Pompeji c. 2 : Ὄψιν ἔσχεν οὐ μετρίως συνδημαγωγοῦσαν καὶ προεντυγχάνουσαν αὐτοῦ τῆς φωνῆς. Mor. p. 1090, E ; 1122, B. Basil. M. vol. 3, p. 261, 368. « Philo V. M. 3, § 22, p. 162. » Boiss.] Synes. Ep. 108 : Τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες. Ep. 52 dicit οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui ante accedunt, ad venditorem sc. At Ep. 88 : Ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, Quod non oporteret alium librum ante legere. [Joseph. Genes. p. 12, B : Οὐ προεντυγχάνειν τῷ πατριάρχῃ ἠρίστο. Male προσεντυγχάνειν in ed. Lachmanni p. 27, 19.]

[Προεντυπόω, Ante imprimo. Greg. Nyss. t. 2, p. 209, D. Germ. CPol. In ador. crucis p. 253, B. Phot. Epist. p. 122, 2 : Τοῦ προεντυπωθέντος ἔθους. Hase.]

[Προενυπάρχω, Ante insum. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 122. G. Dind.]

[Προένωμα, τό, Prævia unio. Damasc. De princip. p. 143 ; Herennius ap. Kopp. ad eund. p. 398. Osann.]

Προενώπια, et Προσενώπια, Hesychio ἔμπροσθεν, Ante oculos. [Est glossa Homerica πρὸς ἐνώπια. Conf. Ἐνώπιον et Προνώπια.]

[Προεξαγγέλλω, Enuncio, Prodo. Demosth. p. 419, 15 : Τὴν δὲ ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ὁμοῦ, τὴν ἐπὶ Φωκέας στρατιάν, οὐ προεῖπεν οὐδὲ προεξήγγειλεν, ἀλλὰ τοὐναντίον συνέκρυψε καὶ συνέπραξε. Joseph. B. J. 2, 21, 8 : Μὴ προεξαγγέλλοι τὸ σκέμμα τοῖς ἐπιχειρουμένοις. Arrian. Anab. 6, 4 : Καὶ ἦν μὲν προεξηγγελμένα ταῦτα Ἀλεξάνδρῳ.]

[Προεξαγκωνίζω, proprie Brachia extendo, tollo, haud dubie ex athletarum disciplina verbo translato, qui brachiis sublatis et vibratis pugnæ proludunt. Vide Spanh. ad Callim. H. in Del. 322. Hine ab Aristotele Rhet. 3, 14, ad oratorem traductum, qui prooemio quodam utitur, priusquam ad rem ipsam deveniat. Vide Προανακινέω, quod in illo loco quodammodo synonymum ponitur. Ernest. Lex. rhet.]

Προεξάγω, Prior educo, VV. LL. [Thucyd. 7, 6 : Τοὺς ὁπλίτας ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον ἢ πρότερον προεξαγαγών· et forma media 7, 70 : Προεξαγαγόμενοι οἱ Συρακόσιοι, Copias suas prius educentes : quod προεξαναγόμενοι scriptum ap. Dionys. De Thucyd. jud. c. 26. « Προεξάγειν ἑαυτὸν τοῦ ζῆν, Mortem sibi priusquam necesse est consciscere, Polyb. 30, 7, 8. » Schweigh. Jo. Chrys. In Matth. p. 890, B. Joseph. B. J. 3, 2, 2 : Προεξήγαγε τοὺς ἱππεῖς. Hase. Apud Æschin. p. 6, 5, quod legebatur Ἐὰν προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, nunc in ἐξαχθῶ mutatum ex codd. melioribus.]

[Προεξαδυνατέω. Προεξαδυνατήσαντες, Qui admodum fractis sunt viribus et ex magno morbo valde fracti

ac debilitati, quasi prædebilitati, nisi quod præpositio ἐξ mali incrementum facit. Hippocr. Prorrh. p. 67, G, Αἱ τῶν προεξαδυνατησάντων παραφροσύναι, dicuntur Desipientiæ quæ jam admodum fractis viribus succedunt, quæ oriuntur cerebro pessime admodum affecto, ideoque maxime suspectæ sunt. Quod repetitur p. 131, E. Qui vero sint προεξαδυνατήσαντες his verbis explicat Galen. in Prorrh.: Μέγεθος γάρ τι τῆς κατὰ τὴν δύναμιν ἀρρωστίας ἐνδείκνυται τὸ προεξαδυνατησάντων ὄνομα, προσκειμένης τῆς ἐξ προθέσεως τῷ προαδυνατησάντων, ὃ καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ βλάβην ἱκανὴν σημαίνει τῆς δυνάμεως. Idem quoque Comm. 3 in Prorrh. p. 200, 54, Προεξαδυνατήσαντας προκεκμηκότας τὴν δύναμιν, et μετὰ ἐκλύσεως exponit, hoc est, Valde delassatos, viribus fractos et debilitatos, et qui viribus sunt exsolutis, prælanguidos aut prælanguentes vocant. In quo etiam animadvertendum est προεξαδυνατησάντων legisse Galenum in Prorrh., veterem tamen lectionem προαπαυδησάντων esse, et codicibus manuscriptis contestatam, Erotianique auctoritate confirmatam, de qua suspicionem quoque injicit Galenus in Comment. Foes. Conf. Προαπαυδάω.]

[Προεξαιρέω, Ante eximo, deleo, extraho, ejicio. Julian. p. 255, B: Προεξαιρεῖν (scribitur προεξαίρειν non minus vitiose quam προεξαίροντες in Dexipp. Hist. Exc. p. 21, 1) τὴν τοιαύτην γνώμην. Wakef. Greg. Nyss. t. 1, p. 768, A. Athenag. p. 41, B: Προεξελὼν τὰ τῆς ἀγρίας ὕλης. Hase. Lucian. Alex. c. 15: Ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους προεξῃρημένων. Schol. Aristoph. Eq. 378: Γλώττης προεξῃρημένης. Appian. Civ. 4, 76: Λυκίους καὶ Ῥοδίους προεξαιρεῖν, i. e. expugnare. Dio Cass. 46, 37: Προεξελὼν τὸ ἔρυμα, Castris ante captis.]

Προεξαΐσσω, Prior proruo. [Herodot. 9, 62: Προεξαΐσσοντες κατ' ἕνα. Thucyd. 8, 25: Οἱ Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρᾳ προεξάξαντες, ubi libri partim προεξάξαντες προεξαΐξαντες προεξάρξαντες.]

[Προεξαιτέω, Ante expeto, postulo. Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 321, 3: Τίς οὖν ἔτι τοῦτον προεξαιτήσει κρινόμενον;]

[Προεξάλλομαι, Ante exsilio. Themist. Or. 1, p. 15, D: Ἐπιθυμίας τινὸς ἢ ὀργῆς προεξαλλομένης· et 2, p. 33, B. Synes. p. 129. Wakef.]

[Προέξαλμα, τὸ, q. d. Præsultatio. Psellus p. 41 edit. meæ. Boiss.]

[Προεξαμαρτάνω, Ante delinquo, pecco. Isocr. p. 75, B: Ἐκεῖνοι προεξαμαρτόντες ἅπαντα τοῦτ' ἐπηνωρθώσαντο· 123, D: Προεξαμαρτόντες τοῦτ' εἰς ὑμᾶς αὐτούς.]

[Προεξανάγω vitiose pro προεξάγω, quod v.]

[Προεξαναλίσκω, Ante consumo. Joseph. A. J. 2, 11, 2: Προεξαναλωμένου τοῦ ὕδατος. Alii libri ἐξαναλωμένου. B. J. 4, 3, 3: Πλήθει ἀχρήστῳ καὶ ἀργῷ προεξανηλώθη τὰ τοῖς μαχίμοις διαρκεῖν δυνάμενα.]

[Προεξανθέω, Ante effloresco, Synes. p. 128, A: Τῶν προεξηνθηκότων. Wakef. || Effero e me, Gigno, in malam etiam partem. Plutarch. Mor. p. 552, C: Οὕτως ἄτοπα πολλὰ καὶ φαῦλα προεξανθοῦσιν αἱ μεγάλαι φύσεις.]

[Προεξάνθημα, τὸ, Quod ex aliqua re enascitur in superficie. Suidas: Κύσταρος ... τὸ πρ. τῆς ῥοιᾶς.]

[Προεξάνθησις, εως, ἡ. Schol. Pind. Nem. 6, 104, de crinibus ante justam ætatem efflorescentibus: Ἡ πρ. τῶν τριχῶν. Wakef.]

[Προεξανίστημι s. Προεξανιστάω, Ante erigo. Schol. Clem. Al. ad Pæd. 3, p. 264: Λορδουμένους οἱονεὶ τὰ ὀπίσθια τῶν ψοῶν συνιζάνοντας τὰ στήθη προεξανιστᾶν προπετῶς. ||] Προεξανίσταμαι, Prior exurgo, Ante alium surgo. [Herodot. 9, 62: Προεξαναστάντες πρότεροι οἱ Τεγεῆται ἐχώρεον ἐς τοὺς βαρβάρους.] Sicut vero ἐξανίστασθαι dici de athletis ad certandum suo loco surgentibus, supra annotavi, ita etiam hoc. [Herodot. 8, 59: Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται. Demosth. p. 282, 2: Εἰ μὴ προεξανέστημεν ἡμεῖς.] Plut. [Mor. p. 185, B]: Τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανισταμένους μαστιγοῦσιν δεῖ. Legitur tamen et προεξισταμένους, ut videbis in Προεξίσταμαι. At ap. eund. Plut. Rom. [c. 16]: Προεξανέστη τῷ πολέμῳ, Bellum præoccupavit, VV. LL. [Id. Mor. p. 459, E. «Polyb. 22, 20, 2: Μὴ προεξαναστῆναι, Ne præpostere progrediatur, castra moveat.» Schweigh. Diodor. 14, 101: Προεξαναστάντες ταῖς ὁρμαῖς ἀνέζευξαν ἐπὶ τοὺς

Λευκανούς. Dio Chr. vol. 2, p. 237, ubi v. Casaub. p. 530. Joseph. A. J. 18, 7, 10.]

[Προεξαπατάω, Ante decipio. Orig. C. Cels. 1, p. 24=348.]

[Προεξαπλόω, Ante explico. Sext. Emp. p. 228, 52; Galen. vol. 12, p. 218, C. Hemst.]

[Προεξαποστέλλω, Præmitto. Polyb. 3, 86, 3; 18, 2, 5. Maccab. 2, 12, 21, ubi Var. lect. προα.]

[Προεξάπτω, Ante incendo. Philoponus In Aristot. Meteor. vol. 1, p. 195 et 196 ed. Ideler. Osann.]

[Προεξαριθμέω, Ante enumero. Schol. Pind. Nem. 3, 128; 10, 17. Boiss.]

[Προεξαρπάζω, Ante præripio. Nicet. Eugen. 2, 50: Καλλιγόνην μοι τὴν προεξηρπασμένην. Boisson. Joann. Chrys. In 2 Ep. ad Cor. serm. 10, vol. 3, p. 601: Τίνος ἕνεκεν οὐκ ἐνταῦθα κολάζει; ... ἵνα ... τοὺς ἐκ μεταβολῆς ἀρίστης δυναμένους σωθῆναι μὴ προεξαρπάσῃ τῆς σωτηρίας. Seager. Id. Chrys. t. 5, p. 638, B; t. 2, p. 698, C: Τῆς ὕβρεως ἑαυτὴν προεξαρπάζει. Hase.]

[Προεξαρτάω, Ante suspendo. Diodor. 3, 26: Ἔχων ἐκ τῶν ὤμων προεξηρτημένον πέλεκυν.]

[Προεξαρτύω, Ante adorno. Greg. Thaumat. p. 26, C. Hase.]

[Προεξάρχω, Prior incipio. Andr. Cret. p. 77, D: Παῖδες Χριστοῦ προεξάρχοντες. Syntip. Fab. 242, p. 160: Οἱ τούτων προεξάρχοντες. Anna Comn. p. 167, C: Οἱ τῆς εὐφημίας προεξάρχοντες. || Princeps s. dux sum. Const. Porph. De imag. Edess. p. 92: Τὸν τῆς πόλεως προεξάρχοντα. Etym. M. p. 542: Κτίλος, ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός. Eustath. Opusc. p. 42, 70: Προεξάρχων τοῦ ὁπλισμοῦ.]

[Προεξασθενέω.] Προεξασθενεῖν, Viribus ante defici: unde προεξησθενηκὼς [ap. Aristot. Probl. 1, 51], Viribus jam ante defectus ac debilitatus. [Joseph. B. J. 3, 7, 7: Ὡς τῶν κατιδεῖν πειρωμένων τὰς ὄψεις προεξασθενεῖν τοῦ βάθους.]

[Προεξασκέω, Ante exerceo. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 146, 8: Τῷ ταῦτα προεξησκηκότι.]

[Προεξεγείρω, Ante exsuscito. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 59, 3: Πρ. πρᾶγμα οἷον πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ἀνακινεῖν.]

[Προεξέδρα, et Ion.] Προεξέδρη, ἡ, ex Herodoto [7, 44: Πρ. λίθου λευκοῦ] affertur pro Prætorium. [Προεξέδραι, θῶκοι, Pollux 9, 49, inter partes urbis.]

[Προεξεικονίζω, Ante imagine exprimo. Anastasius in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 205. Osann.]

[Προέξειμι, Longius prodeo. Thucyd. 3, 1: Προεξιόντας τῶν ὅπλων. Joseph. A. J. 19, 4, 5: Προεξιών εἰς τὸ φανερώτερον· 19, 1, 16.]

[Προεξειρεσία, ἡ, Navis pars, in qua remigatur. Suid. [addito Agathiæ non nominati loco Hist. 5, 21 extr., ubi nunc recte legitur παρεξειρεσίας.]

Προεξείρω, Ante extraho s. exero, ut προεξειρημένης τῆς γλώττης, i. e. προελκυσθείσης. [Fictum ex schol. Aristoph. Eq. 378, ubi ed. Ald. τῆς γλώττης προεξειρημένης. Rectam scripturam προεξῃρημένης restitui ex cod. Ven. G. Dind.]

[Προεξελαύνω.] Προεξελάσαι, Ante alios equo erumpere s. prorumpere. [Pollux 1, 164. Lucian. D. meretr. 13, 1: Προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων. Plut. V. Philop. c. 7. Id. V. Niciæ c. 24: Προεξελάσαντα τῷ πλοίῳ.]

[Προεξελέγχω, Ante redarguo. Greg. Nyss. t. 2, p. 41, A. Apollinar. Cat. in Jerem. t. 2, p. 790, B. Hase.]

[Προεξελκόω, Ante exulcero. Philumenus Oribasii p. 70 ed. Mai. Osann.]

[Προεξεμέω, Ante evomo. Oribas. p. 66 ed. Matth.: Προεξεμέτωσαν.]

[Προεξεπίσταμαι, Præscio. Æsch. Pr. 101: Πάντα προὐξεπίσταμαι· 701: Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς.]

[Προεξεργάζομαι, Ante perficio. Aristot. Sophist. elench. 33, p. 183, 35: Τὸ δ' οὐκ ἦν προεξειργασμένον. Pausan. 1, 34, 5. Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 321, 1: Τοσοῦτον τῆς προδοσίας προεξειργάσατο πρότερον.]

[Προεξερευνάω, Ante investigo. Eur. Phœn. 92: Ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον. Æneas Poliorc. p. 1664, 26: Προεξερευνῶντας καὶ προκαταλαμβάνοντας τὰ ὑψηλὰ τῶν χωρίων.]

[Προεξερευνητής, ὁ, Qui ante investigat, Antecursor. Eur. Rhes. 296: Προυξερευνητὰς στρατοῦ.]

[Προεξέρχομαι, Progredior, Antegredior, Gl. Thucyd. 7, 74: Συρακόσιοι τῷ πεζῷ προεξελθόντες. Polyb. 2, 23, 6: Προεξεληλυθὼς ἔτυχεν εἰς Σαρδόνα. Dionys. A. R. 1, 46: Προεξελθεῖν κελεύει τῆς πόλεως· ib. 47. Plut. V. Artox. c. 27; Joseph. A. J. 19, 1, 13.]

Προεξετάζω, Ante examino, vel Prius perpendo. [Pollux 5, 166. Sext. Emp. p. 508; Joseph. C. Apion. 2, 1, p. 1361, 27; Lucian. Merc. cond. c. 5; Greg. Naz. vol. 1, p. 369, B. G. Dind. Basil. t. 2, p. 785, D. Greg. Nyss. t. 3, p. 64, C; 74, B. Euseb. Præp. Ev. t. 2, p. 342, 13 Gaisf.: Ἀκόλουθα τοῖς προεξητασμένοις. Hase.]

[Προεξευκρινέω, Ante excutio, considero. Hippocr. p. 1244, D: Καὶ τοῦτο προεξευκρινήσαντας ποιέειν· ad quem l. Galen. vol. 9, p. 41: Εἴτε προδιασκεψάμενος ἐπιμελῶς εἴτε προπαρασκευάσας τὸν ἄρρωστον, εἴτε τὴν ἐνδεχομένην εὐκρίνειαν ἀναμείνας, εἴτε καί τινα τούτων, εἴτε καὶ πάντα σημαίνει τοὔνομα, τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ τὴν περὶ τὰς τοιαύτας καθάρσεις ἐνδείκνυται σαφῶς.]

[Προεξευμαρίζω, Facilem ante reddo. Euseb. Laud. Const. 16, 3, p. 543: Τῆς σωτηρίου διδασκαλίας προεξευμαριζούσης αὐτῇ τὰ πάντα.]

[Προεξευρίσκω, Ante s. prius invenio. Cyrill. Alex. C. Julian. 2, p. 54. «Basil. Cæsar. schol. in Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 68.» Boiss. Jo. Camen. De exc. Thessal. c. 32: Τοῦ δράματος ὅπερ ἦσαν προεξευρημένοι. Hase.]

[Προεξεφίεμαι, Ante jubeo. Soph. Tr. 761: Ὡς σὺ προὐξεφίεσο.]

[Προεξέχω, Ante exsto s. emineo. Tzetz. Hist. 7, 144: Πᾶν προβεβλημένον μέρος καὶ προεξέχον. Elberl. Agath. Hist. p. 327, 16 ed. Bonn.: Τὸ τοῦ αἰγιαλοῦ προεξέχον. Hase. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 10: Οἱ καὶ πλούτῳ καὶ δόξῃ προεξέχοντες. Boiss.]

[Προεξηγέομαι, Ante expono, narro. Dionys. Art. rhet. 10, 10. Angl. Just. Mart. p. 332, D. Galen. vol. 18 part. 1, p. 704, 2: Τοῖς μεμνημένοις τῶν προεξηγουμένων. Hase.]

[Προεξήγημα, τὸ, Præexpositio. Method. Conviv. 10, p. 145=257. Boiss.]

[Προέξης, ο, Proexes, Persa. Arrian. Exp. 3, 28, 7.]

[Προεξιλάσκομαι, Prius propitium reddo s. placo. Sostratus ap. Stob. Flor. 64, 35: Μακαρεὺς τὸν γεννήσαντα προεξιλασάμενος.]

[Προεξιππάζομαι, Ante equo evehor. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 531.]

[Προεξίστημι.] Προεξίσταμαι, Prior excitor, exurgo. Plut. [Mor. p. 185, B]: Ὦ Θεμιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξισταμένους [recte nunc προεξανισταμένους] μαστιγοῦσιν δεῖ, Propere surgentes et excitatos ad certamen, Bud. || Προεξεστηκώς, Prominens, Projectus Protectus, Eminens. Aristot. [p. 809, 17], de leone: Πρόσωπον οὐκ ἄγαν ὀστῶδες, τὴν ἄνω τι γένυν οὐ προεξεστηκυῖαν, ἀλλ' ἰσορροποῦσαν τῇ κάτω, Bud. [Pythagoreus ap. Galeum Opusc. p. 671 extr.: Τὸν τῶν προεξεστακότων (βίον).]

Προεξοδεύω, Prior egredior, al. Præeo. [Joseph. B. J. 7, 5, 4: Τοῦ στρατιωτικοῦ παντὸς ὑπὸ τοῖς ἡγεμόσι προεξωδευκότος.]

[Προέξοδος, ἡ, Vestibulum per quod patet aditus. Προαυλὴ per προαυλία et πρ. exp. Etym. M. p. 689, 34.]

[Προεξοίχομαι, Ante exeo. Nicet. Eugen. 6, 320: Προεξῴχηκα τοῦ βίου ξίφει· absolute 9, 217: Κλεάνδρου τοῦ προεξῳχηκότος. Boiss.]

[Προεξομαλίζω, Ante complano. Joseph. B. J. 3, 7, 3: Ἱππεῖς τοὺς προεξομαλιοῦντας τὴν ὁδόν.]

Προεξορμάω, Prius egredior, proficiscor. Bud. postquam ἐξορμᾶν dixit significare Proficisci, affert e Xen. Mem. 3, [13, 5]: Χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ. [Aristot. H. A. 7, 10: Ὅπως ἂν ἐν τοῖς καθάρμασι προεξορμήσωσιν αἱ καθαρμοί. Joseph. A. J. 4, 1, 2; 19, 1, 16; Dio Cass. 46, 37. Προεξορμήσας libri nonnulli ap. Lucian. D. mort. 27, 3, pro προύπεξορμήσας.]

[Προεξυβρίζω, Ante insulto. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 279. Osann.]

[Προεξυμνέω, Ante celebro. Olympiod. In Plat. Alc. p. 95 ed. Creuz.: Οὕτως οὖν Ἀλκιβιάδης προεξυμνεῖ τὸ ἑλληνίζειν.]

[Προεξυπνίζω, Ante expergefacio. Georg. Cedr. p. 344, B.]

[Προεξυφαίνω, Antea pertexo, compono. Eumath. p. 370: Τὸ προπεμπτήριον λαμπρὸν ὑφαίνει τῷ κήρυκι, οἷον καὶ τὸν εἰσιτήριον πολυτελῆ προεξύφανε. Schleusn. Prætexo. Andreas Cret. p. 5, B: Τὸ μυστικὸν τῆς θείας ἱερατείας ἐριοῦ ἡ χάρις λευκάνασα Λευϊτικῷ τυπικῶς προεξύφηνε σπέρματι. Kall.]

[Προιόντα. V. Πρόειμι.]

[Προεορτάζω, Ante ago diem festum, Ante celebro. Herodian. 1, 16, 5: Τὰ Κρόνια προεορτάζουσι τῷ θεῷ. Themist. Or. 3, p. 42, D: Προεορτάζεις τὰ νικητήρια. G. D. Euthym. Zig. p. 18. Boiss.]

Προεόρτιος, ὁ, ἡ, Festum præcedens: κάθαρσις, εὐφροσύνη, Greg. Naz. [Philo vol. 2, p. 481, 25: Προεόρτιος μεγίστης ἑορτῆς. Hase. Theophyl. Sim. Hist. p. 168, C: Πρ. ἑορτή. «Προεόρτιον, τὸ, Profestum, Vigilia festi. Theophan. Ceram. Homil. 3: Τῆς ζωοφόρου σταυροῦ ἀνυψώσεως τὰ πρ. ἑορτάσωμεν. Typicum Sabæ c. 15, p. 22: Προεόρτια τῆς ἁγίας θεοτόκου. Hinc στιχηρὰ quæ in profestis decantantur, προεόρτια, ut canones προεόρτιοι dicuntur. V. idem Typicum c. 11 et 15.» Ducang.]

[Προεπαγγελία, ἡ, Promissio. Theodor. Metoch. Misc. p. 157: Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν οὐδὲ κατὰ τὴν τοσαύτην πρ. ἀξίως ἀπήντηκε. Cramer.]

[Προεπαγγέλλω, Ante denuntio. Dio Cass. 40, 32: Διαρπάσειν τοῖς βουλομένοις ἐπέτρεψε, προεπαγγείλας σφίσιν αὐτὸ τοῦθ', ὅπως ὅτι πλεῖστοι συνέλθωσιν· 38, 13: Προεπήγγελλον ὡς καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσάμενοι, ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν· 36, 22: Ἐπεὶ αἱ ἀρχαιρεσίαι προεπηγγελμέναι ἦσαν. || Ante promitto. Paulus Ep. ad Rom. 1, 2: Εὐαγγέλιον Θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις. Dio Cass. 46, 40: Καὶ ἐπαίνους καὶ τἆλλα ὅσα τοῖς τοῦ Καίσαρος πρότερον προεπήγγελτο· 42, 32: Ὡς οὖν τοῦτό τε προεπηγγέλλετο... || Ante ambio. Dio Cass. 39, 31: Καὶ μετὰ τοῦτο ὅτι Πομπήϊος καὶ ὁ Κράσσος ὕπατοι ἐκ μεσοβασιλείας ἀπεδείχθησαν, οὐδ' ἄλλου τινὸς τῶν προεπηγγελκότων ἀπαντήσαντος. Vide Παραγγέλλω. «Gennad. De prædestin. p. 14 med. Hœsch.» Boiss.]

[Προεπάγγελσις, εως, ἡ. Dio Cass. 38, 41: Πάντες οἱ πόλεμοι ... οἱ μὲν ἐκ παρασκευῆς καὶ προεπαγγέλσεως, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ καιροῦ συμβεβήκασι, Ita obtigisse, ut ad ea præparari possemus, utque indicerentur.]

[Προεπᾴδω. Ante accino, incanto. Orig. C. Cels. 3, 51, p. 142: Προβασανίσαντες τῶν ἀκούειν βουλομένων τὰς ψυχὰς καὶ κατ' ἰδίαν αὐτοῖς προεπᾴσαντες.]

Προεπαινέω, Prius laudo, vel, Ante alium laudo. [Thuc. 3, 38: Ὀξέως τι λέγοντος προεπαινέσαι. Inscr. Syria ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 19.]

[Προεπαίρω, Ante extollo. Theodoret. Caten. in Jerem. t. 1, p. 39, B. Hase.]

Προεπανασείω, q. d. Ante concutio vibrando etc. Ab hujus autem passiva voce est προεπανασείσθη ap. Thuc. 5, p. 170 meæ edit. [c. 17], quod schol. exp. προηπειλήθη.

[Προεπαφίημι, Præmitto ad impetum faciendum. Lucian. Tox. c. 54: Προεπαφέντες τὸ ἱππικόν.]

[Προεπείγω, Ante urgeo. Oribas. p. 77 ed. Matth.: Προεπείγοντα κίνδυνον. G. D. Libanius vol. 4, p. 150, 8. Boiss.]

[Προέπειμι, Ante accedo. Agath. Hist. p. 279, 10 ed. Bonn.: Προεπῄεσαν. Hase.]

[Προεπεισφέρω, Ante infero. Inscr. Fourmontiana ap. Osann. Auctt. Lexx. Gr. p. 138.]

[Προεπεργασία. V. Παρασκευή p. 385, C.]

[Προεπέχω, Tzetz. Hist. 6, 679 (?). Elberling.]

Προεπιβάλλω, q. d. Præinjicio. Polyb. 16, [9, 3]: Μὴ γὰρ ἐκείνου τολμήσαντος προεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖρας, i. e. Baysio interpr. Nisi enim ille antevertisset impetum facere in Philippum. Ad verbum, Prius injicere manus in Philippum. [Galen. vol. 14, p. 291, 12: Ἐχίδνας ζώσας προεπιβαλών. Hase.]

Προεπιβουλεύω, Insidiis prævenio, s. præverto, Insidias anticipo, Thuc. [1, 34.] Et προεπιβουλεύομαι, Insidiis prævenior, Prior incido in insidias. Idem [3,

83]: Μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι. [Diodor. 19, 65.]

[Προεπιβουλή, ἡ, Insidiarum occupatio. Dio Cass. Exc. p. 45, 87.]

[Προεπιβρέχω, Prius madefacio. Galen. vol. 13, p. 647 : Προεπιβρέξαντες τὸ τραῦμα. G. Dind.]

[Προεπιγιγνώσκω, Prius cognosco. Sext. Emp. p. 133 : Δεῖ προεπιγνῶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Προεπιγνωσμένων id. p. 113. Προεπιγνωσθὲν p. 93. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 145, 16. Nicom. Arithm. 1, 23, p. 105.]

[Προεπιδείκνυμι, Prius ostendo. Apollon. De synt. p. 97, 21 : Καθὼς προεπεδείξαμεν, ubi codd. προυπεδείξαμεν, quod προϋπεδείξαμεν esse potest, quo composito utitur Longin. De subl. 43, 6. Dio Cass. 50, 9: Πᾶσάν οἱ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν προεπιδείξας. «Schol. Arati 53.» Wakef. Æneas Gaz. Theophr. p. 30 med. Boiss. Philo vol. 1, p. 551, 15; vol. 2, p. 93, 40 : Διὰ τὰ ἤδη προεπιδειχθέντα. Hase.]

[Προεπίδεσμος, ὁ, Prior fascia. Galen. vol. 12, p. 45.]

[Προεπιδέχομαι, Ante excipio. Transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 769, 36. Hase.]

[Προεπιδέω, Prius obligo. Galen. vol. 18 part. 1, p. 814, 17 : Προεπιδήσαντες τὸν στάχυν. Hase.]

[Προεπιδημέω, Prior domi s. in patria sum. Charito 5, 2 : Σπεύδων προεπιδημῆσαι.]

[Προεπιδίδωμι, Ante do s. dono. Clem. Alex. p. 823 : Ὁ προτρεπόμενος ἕτερον εἰς ἐπίδοσιν τῷ προεπιδοῦναι.]

[Προεπίδοσις, εως, ἡ, De honore quem quis alteri prior dat, Theodor. Stud. p. 201, C : Φιλιάζειν ... διὰ τῆς εὐμεταδότου καὶ φιλόφρονος δεξιώσεως καὶ προεπιδόσεως. G. Dind.]

Προεπίζευξις, εως, ἡ, dicitur Quando inter in duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adjici debebat. [Phœbammo p. 590 (vol. 8, p. 502 ed. Walz.) : Διαστολὴ δύο προσώπων ἐν παραβολῇ μέσου τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου δυϊκῶς ἢ πληθυντικῶς ὑπὲρ ἀμφοτέρων εἰρημένου πρὸ τῆς θέσεως τοῦ ἑνὸς αὐτῶν, ν. c. ὁ δεῖνα τόδε ἐποίησεν, καὶ ὁ δεῖνα. Talis forma, Eustathio monente ad Il. N, p. 948 (p. 947, 56), est in his : Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην· ὁ μέν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι Ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Nam in prima sententia de duobus illis aliquid prædicabatur, quod utrique commune erat, ὁμαρτήτην, sed mox singulis diversæ res et munia tribuuntur. Ernest. Lex. rhet. Phœbammonis verba post ἑνὸς αὐτῶν hæc sunt : ὡς ἵνα λέγωμεν ὁ δεῖνα τόδε ἐποίησε καὶ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα γενναῖοί εἰσι καὶ ὁ δεῖνα, quæ sic sunt in ordinem redigenda « ὁ δεῖνα τόδε ἐποίησαν καὶ ὁ δεῖνα » ἢ « ὁ δεῖνα γενναῖοί εἰσι καὶ ὁ δεῖνα. » Est schema quod grammatici Alcmanicum appellare solent. Id προεπίζευξιν Eustathius quoque vocat l. c. et p. 606, 40 et alio nomine προδιεζευγμένον schol. Hom. Od. K, 513, cum eoque Eustath. p. 1667, 14. G. Dind.]

[Προεπιθεωρέω, Ante specto. Socr. Epist. p. 13, 17. Valck.]

[Προεπίκειμαι. Pseudo-Hippocr. in Boisson. Anecd. Gr. vol. 3, p. 426 : Οὐδεμιᾶς προφάσεως προεπικειμένης. Recte, ut videtur, codex alter ὑποκειμένης. Προ ex προφάσεως repetitum. G. Dind.]

[Προεπικοινόω, Ante communico. Dio Cassius 55, 4 : Προεπικοινώσας τοῦτο τῇ γερουσίᾳ· ubi Xiphilinus ἐπικοινώσας posuit.]

[Προεπικρίνω, Prius dijudico. Sext. Emp. p. 508 : Δεήσει προεπικεκρίσθαι (libri προσ—, quod correxit Hervetus ex p. 538) τὸ ὑγιές.]

Προεπιλογίζομαι, Prius computo, Ante posito calculo colligo [Sext. Emp. p. 309 : Ὡς προεπελογισάμεθα] : unde ap. Philon. De mundo [vol. 2, p. 497] : Προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, Jam ante collecta demonstratio. [Plut. Mor. p. 1071, F; Marc. Antonin. 5, 12; Sext. Emp. p. 135, et alibi, Dio Cass. 47, 4 (ubi alii libri προσεπ—); Greg. Nyss. vol. 1, p. 3, B.]

[Προεπιμελέομαι, Prius curam do. Galen. vol. 14, p. 298, 5 : Τῆς κοιλίας προεπιμεληθέντες. Hase.]

[Προεπινοέω, Ante cogito, mente agito, Animo anticipo. Strabo 2, p. 109 : Τῷ προεπινοήσαντι τὴν τοῦ οὐρανοῦ διάθεσιν. Plotin. 5, 9, 8. «Joann. Chrys. In Ps. 101, vol. 1, p. 937.» Seager. Marc. Antonin. 5, 12.

Sext. Emp. p. 724, 1 : Ταῦτα προεπινοεῖται τῆς ἐπιστήμης, Cogitantur ante scientiam. Id. p. 134, 35, προεπινοηθῆναι· 319, 27, τοῦ προεπινοηθέντος. Hase. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 22. Boiss.]

[Προεπιξενόω, Prius hospitio excipio. Lucian. Bis accus. c. 7 : Πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπιξενοῦσιν αὐτοῖς.]

[Προεπιπάσσω, Ante adspergo s. inspergo. Alex. Trall. p. 777.]

[Προεπίπληκτος, ὁ, ἡ : unde Προεπίπληκτα, Præfanda, in Gl.]

Προεπιπλήσσω, et Προεπιπλήττω, sonat q. d. Præcastigo : Αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν, Ipsum semet præcastigare, i. e. Castigare et reprehendere, velut præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Aristot. Rhet. 3, [7] : Ἄκος δ' ἐπὶ πάσῃ ὑπερβολῇ τὸ θρυλλούμενον· δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν. Ap. Quintil. autem legimus προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ, 8, 3, quod quidam Præmunire hyperbolen, ex eo interpr. Hac autem de re satis copiose disserui initio Annotationem quas in Erasmicas quorundam proverbiorum expositiones scripsi.

[Προεπισημασία, ἡ, Præsignificatio. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 432, 5. G. Dind.]

[Προεπισκέπτομαι, Prius considero. Strabo 8, p. 349 : Τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεχθέντα προέσκεπται ἡμῖν. «Euseb. Dem. ev. p. 204.» Wakef. Ptolem. Geogr. p. 18, 6 Wilberg. : Προεπισκεψάμενοι διὰ βραχέων. Hase. Actuar. l. c. vol. 2, p. 149, 6 : Προεπεσκεμμένης τῆς εὐαισθησίας τῶν μορίων.]

[Προεπισκήπτομαι, Prius actionem obtendo. Peyron Pap. gr. part. 1, p. 36, 7 : Προεπισκηψάμενοι τοῖς πεπρακόσιν αὐτοῖς. Hase.]

[Προεπισκοπέω, Ante inspicio, s. considero. Lucian. Merc. cond. c. 3 : Ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον. Schol. Pind. Nem. 7, 88.]

Προεπίσταμαι, Præscio, Jam ante scio et exploratum habeo. [Plato Gorg. p. 459, E.] Xenoph. Cyrop. 4, [3, 12] : Προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο. [Just. Mart. p. 362, D. Jo. Climac. p. 354, 12. Hase. Josephi Vita § 22. Boiss. Id. C. Apion. 1, 28, p. 1355, 16. Sext. Emp. p. 133; Ælian. N. A. 7, 8. Dio Cass. 62, 14, ubi vulgo προὐπίστατο, quod in προηπίστατο recte mutavit Sturzius.]

[Προεπιστέλλω, Ante per literas moneo. Appian. Syr. c. 43 : Φιλίππῳ προεπιστείλας ἀπαντᾶν. Προεπεστάλη ap. Pausan. 7, 11, 3, cui προεπεστάλη restituit Sylburg.]

[Προεπιστρεπτικός, ἡ, όν, Orig. vol. 2, p. 541.]

[Προεπιταράσσω, Prius conturbo. Galen. vol. 9, p. 426 : Κοιλίαι προεπιταράσσονται. G. Dind.]

[Προεπιτάσσω s. Προεπιτάττω, Præmando, Gl.]

[Προεπιτίθημι, Ante impono. Schol. Eur. Phœn. 726. Boiss. Philo vol. 2, p. 120, 34 : Εἰ προεπιθεῖντο· ubi Mangey, προεπιθοῖντο. Hase.]

[Προεπιφαίνομαι, Ante appareo. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 428, 8; 432, 4. G. Dind.]

Προεπιχειρέω, Prior aggredior s. molior aliquid, Prior aggredior aliquem, s. adorior, aut invado. [Plut. V. Thesei c. 9 : Προεπιχειροῦντα τοῖς γενναίοις μάχεσθαι. Ib. c. 11, et V. Galbæ c. 13. G. D. Philo vol. 2, p. 422, 4 : Προεπιχειροῦσι καιροφυλακοῦντες. Hase.]

[Προεπιχείρησις, εως, ἡ, Prior aggressio, i. e. Quum quis prior aggreditur. Dionys. A. R. 3, 4 : Φυλακῆς μᾶλλον ἢ πρ. πρόνοιαν ἐλάμβανον et 10, 43.]

[Προεπιχέω vitiose pro προσεπιχέω, quod v.]

[Προεποικέω, Prior incolo. Strabo 5, p. 216 : Τὰ τῶν προεποικησάντων γένη· 12, p. 541 : Οἱ τούτων προεποικήσαντες τὴν Μυσίαν.]

[Προερανίστρια, ἡ, Mulier in collegio sarapiastarum, quæ præerat eranistriis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 161, n. 120, 23. Hase.]

Προεργάζομαι, Prius s. Ante conficio. Thuc. 8, [65] pass. : Καὶ καταλαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τοῖς ἑταίροις προειργασμένα. Apud eund. ibid., Λόγος προείργαστο, exp. ἐκ παρασκευῆς ἐλέγετο. [Xenoph. Anab. 6, 1, 21 : Μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι. De terra ante subigenda Œc. 20, 3 : Τῷ σπόρῳ νεὸν προεργάζεσθαι. «Æneas Gaz. Theophr. p. 48, 7.» Boiss. Philo vol. 1, p. 150, 20. Hippiatr. p. 17, 24. Galen. vol. 6, p.

599, 17 : Τούτου ἤδη προειργασμένου. Hase. Sed προεργάζεσθαί τινι ap. Herodot. 1, 158, est Pro aliquo et in illius commodum laborare. Schweigh.]

[Προεργέω. Hesych. : Προεργῆσαι, προέσται (προέσθαι Is. Voss.). Glossa suspecta. Albert.]

[Προεργαίτερος. V. Προύργου.]

[Προερεθίζω, Ante irrito. Galen. De comp. med. 2, vol. 2, p. 107, 40 Ald. Struv. Id. Galen. vol. 19, p. 204, 15 : Τῆς δυνάμεως προηρεθισμένης. Hase. || Substantivum Προερεθισμός, ὁ, ap. Steph. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 211, 34. G. Dind.]

[Προερείδω, Ante figo. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 287, 32. Hase.]

Προερέσσω, Remigando promoveo, subduco. [Hom. Od. N, 279 : Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν· ubi libri nonnulli προερύσσαμεν vel προερύσαμεν : quod minus probat Eustathius, per καθειλκύσαμεν exp. schol. De aliis quibusdam locis v. s. Προερύω.]

Προερευνάω, Prius indago, vestigo, scrutor. [Tatian. Contra Gr. p. 166, B. Euseb. Pr. ev. p. 491, D. Onesand. Strateg. p. 29, 12 : Μὴ προερευνήσαντός τινος. Hase.] Et Προερευνάομαι pro eod. Xen. Cyrop. 5, [4, 4] : Πέμπει τινὰς προερευνησομένους. [Ubi nunc ex aliis libris προδιερευνησομένους. Rep. Lac. 13, 6 : Οἱ προερευνώμενοι ἱππεῖς.]

[Προερευνητής vitiose pro προδιερευνητής, quod v.]

[Προερέω.] Προερῶ, Prædicam, Præloquar, Prænuntiabo, Aristoph. [Av. 596.] Ap. Herodot. 3, [61] : Προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, Edicendi signif. habet, Cam. [Προεροῦντα Μεσσηνίοις πόλεμον, Pausan. 4, 5, 3. Valck. Apollod. Bibl. 3, 6, 5 : Τυδέα πρ. Ἐτεοκλεῖ τὴν βασιλείαν παραχωρεῖν. Joseph. B. Jud. 1, 3, 3 : Ἔπεμψε τοὺς προεροῦντας ἄνοπλον ἐλθεῖν. Hase.] Has autem signiff. et præteritum Προείρηκα habet, ac passivum Προείρημαι. Sed προείρηκα sæpe etiam pro Prius s. Ante dixit, et προείρηται, Ante dictum est. [Plato Tim. p. 56, C : Προειρήκαμεν· Polit. p. 292, D : Ὡς ὁ λόγος ἡμῖν προείρηκεν· Rep. 7, p. 539, D : Προείρηται· 517, D : Κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα· 6, p. 491, C : Τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν. Absolute positum ap. Philostr. p. 852 : Προειρημένον αὐταῖς μηδὲ Νύμφας ἀπεῖναι.] Προῤῥέθη, i. e. προηγορεύθη, Prædictum est. Et Προῤῥηθείς, Prædictus, Antedictus, qui et προειρημένος. [Plato Rep. 10, p. 619, C : Οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προῤῥηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου· Polit. p. 287, B : Τῆς προῤῥηθείσης ὑφαντικῆς· Symp. p. 198, F : Προὐῤῥήθη ὅπως ...]

[Προερμηνεύω, Ante interpretor. Greg. Nyss. t. 1, p. 379, B; 434, B; t. 2, 688, D. Euseb. Præp. ev. t. 2, p. 247, 16 Gaisford. Aristeas De legis transl. p. 131, 45 : Τινὰ τῶν προηρμηνευμένων. Hase.]

Προερύω, Protraho. [Hesych. : Προερύσαι, προελκύσαι. Προέρυσσεν, προείλκυσεν. Hom. Il. A, 308 : Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν, ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν· I, 358 : Νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω.] Hom. Od. O, [495] : Κὰδ δ' ἱστὸν Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. Latini Remis propellere navem dicunt. [Eadem verba leguntur Il. A, 435, ubi in aliis recensionibus προέρεσσαν scriptum esse annotavit scholiasta. Eadem librorum veterum fluctuatio fuit Od. I, 73 : Αὐτὰς (τὰς νῆας) ἐσσυμένως προερέσσαμεν ἤπειρόνδε, ubi προερέσσαμεν probasse Aristarchum Eustathius annotavit, idque et in hoc loco et in duobus superioribus recte defendisse videtur Spitznerus in annot. ad Il. A, 435. Cum hac forma comparandum Homericum ἐρέσσαι, qui est aoristus verbi ἐρέσσω.]

Προέρχομαι, Progredior, Procedo. Thuc. 2, [21] : Ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών· ubi ἐς τὸ πλέον velut otiosum est : ut, quum dicitur Non ultra progressus, pro Non progressus. [Xenoph. Hipparch. 7, 9 : Οἱ μὲν προέρχονται, οἱ δὲ ὑπολείπονται. «Herodot. 7, 50 : Τὰ Περσέων πρήγματα ἐς τόδε προελθόντα, Res in hoc fastigium evectæ.» Schweigh.] Dem. [p. 42, 25] : Οἱ προεληλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, ut Lat. dicitur Eo improbitatis, impudentiæ progressus est, processit. Id. [p. 29, 19] : Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα. [Theopomp. ap. Athen. 10, p. 436, C : Εἰς τοσοῦτον προῆλθεν ἀκρασίας ὥστε ...] Ex Isocr. autem, Εἰς τοσοῦτον προῆλθον, Eo usque progressi sunt, pro Ad tantum successum pervenerunt.

[Id. De antid. p. 439 ed. Bekk. : Ἐπειδὴ δ' ἐνταῦθα προεληλύθαμεν ὥστε ... τοὺς νόμους ἀναριθμήτους εἶναι· 415, C : Ὥσπερ μαθητὴν εἰς τοὔμπροσθε παραθῆναι προελθεῖν. Sic cod. Urb. : vulgo προσελθεῖν. Plato Leg. 3, p. 682, A : Εἰς τὸ πρόσθεν προέλθωμεν· Prot. p. 339, E : Ὀλίγον ... τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προελθών· Phileb. p. 53, E : Προελθόντος τοῦ λόγου.] Dicitur et de tempore : ut, Προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1, Longo temporis progressu. [Plato Polit. p. 273, C : Προελθόντος ἱκανοῦ χρόνου.] Sic Theophr. [H. Pl. 9, 8, 2], θέρος ἐνιστάμενον, προεληλυθὸς appellat, Æstatem ineuntem, jam adultam. Xen. Hell. 6, [1, 4], προεληλυθότας ταῖς ἡλικίαις vocat Ætate provectos : Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Interdum vero cum acc. pro Prævenio, Anteverto : ut Marc. 6, [33] : Προῆλθον αὐτούς. || In Plat. Rep. [1, p. 328, E] malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quam progredi, ut vulgo exp. : Παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων. Imo aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδόν, Viam prius conficere, i. e. ante alium. [Ib. 10, p. 616, B : Προελθόντας ἡμερησίαν ὁδόν.] || Egredior, Prodeo. [Xenoph. Cyneg. 9, 2 : Προελθόντα (domo) εἰς τὰς ὀργάδας.] Προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Galen. Ad Glauc., Domo prodire. Sic Προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8, [5, 22]. Lucian., Ἐκ μέσου προελθών. [De partu ex utero prodeunte Aristot. H. A. 6, 22 : Πλάγια προέρχεται τὰ ἔμβρυα πάντων.] Bud. autem προέρχεσθαι sine adjectione, etiam pro Prodire in publicum, i. e. Domo egredi, poni sæpe testatur. Interdum cum εἰς : ut Herodian. 7, [10, 16] : Προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν. [Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται. Ἔξω προελθεῖν Marc. Anton. 11, 28; πρ. εἰς ἀγορὰν Philo p. 793, C. Sic in Dione Chrys. Or. 32, p. 392, D : Οὐδ' ἂν ἴσως προελθεῖν capi potest : sed ibi malo προσελθεῖν. — Deinde προέρχονται qui magna cum pompa eaque publica et quasi triumphali procedunt : unde προέλευσις, quod v. Tum porro alia quædam huic verbo addita est potestas In concionem prodeundi, Orationem in senatu vel cum populo habendi. («Polyb. 4, 14, 7 : Προελθόντα τὸν Ἄρατον ἀναμνῆσαι τῶν ... πεπραγμένων πρότερον αὐτῷ. Conf. Προσέρχομαι.» Schweigh.) Dionys. A. R. 8, 58 : Προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, quod cum Sylb. in παρελθὼν mutatum nolim : similiter enim Plut. V. Crassi c. 12 : Ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθών· Cat. min. c. 44 : Ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος. Nec 8, 3 : Τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν, ex cod. Vat. προσελθεῖν scribendum. Isidor. Pelus. Ep. 2, 146 : Εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῃτήσατο προελθεῖν. Hemst. ad Lucian. Prom. c. 6. Exempla Byzantinorum scriptorum v. ap. Ducang.]

Προερωτάω, Prius, Ante interrogo. Sext. Emp. p. 120 : Μηδενὸς προηρωτημένου. Aristot. Soph. elench. 2, p. 463, 5 ed. Sylb. : Δεῖ τοῦτο προερωτηθῆναι. Tzetz. ad Lycophr. 1 : Προηρώτησεν.]

[Προέας. V. Προΐημι.]

Προεσθίω, (q. d. Præedo,) Ante edo s. comedo : τὰ προεσθιόμενα, Quæ ante alios cibos eduntur. [Cibum prægusto. Lucian. Parasit. c. 59 : Τούτου προεσθίοντος. Hase. Athen. 4, p. 171, B : Οἱ προγεῦσται προήσθιον τῶν βασιλέων. Schweigh. Id. 2, p. 52, E : Πρὸ τοῦ ποτοῦ προεσθίοντα ἀμυγδάλας· D : Προεσθιόμενα ἀμύγδαλα.]

Πρόεσις, εως, ἡ, Dimissio, qua sc. destituimus et projicimus rem aliquam; Profusa erogatio; Erogatio quæ fit quasi projiciendo, Largitio profusa (cui ap. Aristot. [Eth. 2, 7] opponitur λῆψις), Bud., ut πρόεσις τῶν οὐσιῶν. [Πρ. τοῦ σπέρματος Aristot. H. A. 7, 1 et 5. Eustath. p. 134, 33. Τὸ κατὰ πρόεσιν σπέρμα Theophr. C. Pl. 1, 7, 3. Πρ. οὔρων Aretæus p. 55, 41. Πρ. ὑδάτων Hesych. s. v. Σίρων. «Idem in Στραύγομαι.» Boiss. Galen. vol. 4, p. 590, 16 : Ἐν τῇ πρ. τοῦ σπέρματος, In emissione. It. Philo vol. 1, p. 29, 33, et Clem. Al. Pædag. 2, 10, 87. Hase.]

[Προεσκεμμένως, Providenter. Antyllus Oribasii p. 49 ed. Mai. Osann.]

[Προεστιάω, Himerius p. 268, 2 (?). Boiss.]

Προέτειος, ὁ, ἡ, Annum pervertens s. præveniens. [Aristot. Probl. 20, 14 : Σίκυος τῶν προετείων. Libri aliquot προετίων.]

Προετέος, Dimittendus, Prodendus. Plut. Galba [c.

4] : Προετέον φιλίαν, Prodenda amicitia. [Dinarcho p. 101, 42, pro προεκτέον restituit H. Wolfius.]

Προετικός, ή, όν, Ad largiendum propensus s. profundendum, Qui lubenter largitur, Profusus. [Per χαριστικός exp. Phot. et Suidas. Corrupte προεκτικός ap. Hesych. cum eadem expos., et Προεστηκώς, προετικός, χαριστικός. Basil. M. vol. 3, p. 55, C. De imperatore qui pecuniam in tempore negligit, Xenoph. Mem. 3, 1, 6, ubi opponitur ἅρπαξ.] Aristot. Eth. 4, 1 : Πλουτεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, utpote μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικόν, προετικὸν δέ. [Probl. 33, 15 : Καθεκτικώτερός ἐστιν ἢ προετικώτερος ὁ καθεύδων τοῦ πνεύματος. « Soranus De arte obstetr. c. 10, p. 27. » Boiss.] Construitur etiam cum dat. personæ, sicut verbum προΐεμαι. Aristot. Rhet. 1, [9] : Προετικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. [Basil. t. 1, p. 76, A. Mendose Jo. Docian. Laud. Const. Pal. p. 10, 28 : Τίς περὶ τοὺς δεομένους προεκτικὸς οὕτω καὶ μεγαλόδωρος; Hase.]

Προετικῶς, Large effuseque, ut Cic. loquitur; Cum quadam profusione. Aristot. Eth. 4, 2 : Δαπανήσει δὴ τὰ τοιαῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ καλοῦ ἕνεκα ... καὶ ἔτι ἡδέως καὶ πρ.· quibus opponit ibi τὴν ἀκριβολογίαν.

Προετοιμάζω, Præparo. [Joseph. A. J. 17, 5, 6 : Παντοῖα ἦν τὰ προητοιμασμένα. Plut. Mor. p. 230, E : Τὸ προητοιμασμένον Περσικὸν δεῖπνον. Geopon. 2, 27, 8 : Γῆν πρ. ἐψυγμένην. Joann. Cantacuz. Hist. p. 18, C : Τὸ ἡμῖν αὐτοῖς τὴν ἀσφάλειαν προετοιμάσαι. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 214 : Ὃν εἰς βασιλείαν διάδοχον προητοίμαζε· 257, A : Εἰς ἐξορίαν προητοιμάζετο. Forma media Herodot. 7, 22 : Προετοιμάζετο ἐκ τριῶν ἐτέων τὰ ἐς τὸν Ἄθων 8, 24 : Προετοιμάσατο τάδε.]

[Προετοιμασία, ἡ, Præparatio. Anon. De pasch. in Uranol. Petav. p. 399, 7. || Præludium. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 335, 28. Hase.]

[Προετοιμαστής, ὁ, Præparator. Schneid. Epiphan. t. 1, p. 332, D. Id. ib. p. 695, D : Προπέμπει ἐφ' ἵπποις προετοιμαστάς. Hase.]

[Προετυμολόγησις, εως, ἡ, ap. schol. Oppian. Hal. 1, 181. Corrigendum παρετυμολόγησις. G. Dind.]

[Προευαγγελίζομαι, Annuntio læta et felicia, Lætum nuntium affero, Jubeo et curo aliquid alteri annuntiari. Semel tantum in N. T. legitur, Galat. 3, 8 : Προευηγγελίσατο (sc. ἡ γραφὴ) τῷ Ἀβραάμ. Schleusn. Phot. Epist. p. 188, 40. Jo. Climac. p. 36, 5. Marc. Eugen. Imag. p. 141, 7 Kays. : Προευηγγελίζοντο. Hase. Schol. Soph. Trach. 335 : Ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτήν. Philo vol. 1, p. 7, 30 : Οὗτοι δέ εἰσιν ἑσπέρα τε καὶ πρωΐα, ὧν ἡ μὲν προευαγγελίζεται μέλλοντα ἥλιον ἀνίσχειν, κτλ. 602, 32 : Τὴν ἐλπίδα τοῦ πέτεσθαι δυνήσεσθαι προευαγγελιζόμενος.]

[Προευδοκιμέω, Ante clareo. Dionys. Art. rhet. 5, 6 : Τῶν προευδοκιμηκότων. Dio Cass. 39, 25 : Τὸ προευδοκιμοῦν πάν καταλύοντες. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 544, B : Τινὰς προευδοκιμήσαντας. Hase.]

[Προευθετίζω, Ante accommodo. Apollon. De synt. p. 303, 29 : Τῶν φωνῶν προευθετισμένων εἰς τὸν προκείμενον λόγον.]

[Προευεργετέω, Prior benefacio. Schol. Pind. Pyth. 2, 32 : Ἱέρωνι προευεργετήσαντι αὐτούς.]

[Προευκρινέω, Ante bene considero. Aretæus p. 125, 36 : Ὅκως προευκρινῆσαι ἕκαστον χρὴ καὶ ὅκως ἐν τοῖσι ἱματίοισι ἀρήγειν 92, 34 : Καὶ τόδε μέντοι προευκρινήσας ἀμφὶ τῆς δυνάμιος πρήσσειν. Apollon. De synt. p. 234, 3 : Προευκρινηθέντος τοῦ τοιούτου. Composito Προεξευκρινεῖν usus est Hippocrates.]

[Προευκτήριος, ap. Euseb. De laud. Const. p. 629, A, vitium scripturæ pro προσευκτήριος, quod v. Hase.]

[Προευλαβέομαι, Præcaveo. Dem. p. 798 extr. : Μὴ περιμείναντάς τι παθεῖν, ἀλλὰ προευλαβηθέντας.]

[Προευλογέω vitiose pro προσευλογέω, quod v.]

[Προευμενίζω, Ante propitium reddo. Schol. Arati 636, p. 108, 3 Bekk. Cramer.]

[Προευμοιρέω, Prius bona sorte utor, Ante acquiro. Nicet. Chon. Hist. p. 292, D : Ὀψέ ποτε δικαίως ἠξιωμένοι ὧν ἄλλοι παρ' ἀξίαν προηυμοιρήκεισαν.]

[Προευπάσχω, Prius beneficio afficior. Jo. Chrys. t. 11, p. 735, E : Προευπαθών. Hase.]

[Προευπεπτέω, Prius facile concoquo. Galen. vol. 14, p. 298, 4. Hase.]

[Προευπορέω. V. Προσευπορέω.]

[Προευτελίζω, Ante vilipendo. Schol. Aristoph. Av. 686 : Ὡς θεοὶ ἐσόμενοι προευτελίζουσι τοὺς ἀνθρώπους.]

Προευτρεπίζω [et Προευτρεπίζομαι], Præparo. [Joseph. A. J. 20, 3, 2 : Ταῦτα προευτρεπισάμενος· 20, 5, 3 : Κλαύδιος τῇ δεήσει ταύτῃ προευτρεπισθείς. Iambl. Protr. 10. « Theodos. Diac. Acr. 4, 37; Basil. Hom. mor. p. 332; Æneas Gaz. Theophr. p. 34 med.; 46 med. Bekk. Anecd. p. 328; Suid. s. v. Ἀγάσατε. » Boiss.]

[Προευτρεπισμός, ὁ, Præparatio. Basil. M. vol. 2, p. 32. || « Reparatio appellationis, in Basilic. vol. 1, p. 472. » Ducang.]

[Προευφραίνω, Ante exhilaro, oblecto. Ælian. N. A. 10, 19; Philo vol. 1, p. 96, 42; 603, 33; Liban. vol. 1, p. 356.]

Προεύχομαι τοῦ λαοῦ, Pro populo oro, Greg. Naz.

[Προεφέψω, Prius recoquo. Galen. vol. 14, p. 303, 1 : Μελικράτου προεψηθημένου. Hase.]

[Προεφίστημι, Præmoneo. Polyb. 10, 2, 1 : Προεπιστῆσαι τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ τὴν φύσιν τἀνδρός. Schweigh. || Προεφίσταμαι, Ante insto. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 453 : Ἑβδόμη προεφειστήκει τῆς ἀναλώσεως. Boiss.]

[Προεφοδεύω, Ante percurro. Strabo 12, p. 574 : Περὶ τῶν ἐφεξῆς μέχρι τοῦ Ταύρου παραλλήλων τοῖς προεφοδευμένοις λέγωμεν. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 260 : Καὶ ἀπὸ τῶν προεφοδευομένων τοῦτ' ἄν τις ἀπολογίσαιτο. G. D. Ptolem. Almag. t. 2, p. 390, 33; 403, 26. Id. ib. p. 325, 18 : Διὰ τῶν προεφοδευμένων ἡμῖν θεωρημάτων. Hase.]

Προεφοδιάζω, Viatico ante instruo. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 93] : Ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὰ τῶν τεράτων ὄργανα, τήν τε χεῖρα καὶ τὴν βακτηρίαν, οἷς προεφωδίαστο, Quo tanquam viatico ante instructus erat.

[Προεφοράω, Prospicio. Πρ. τὰ ἐσόμενα, Marc. Anton. 7, 49 : nisi leg. προορ. Schneid.]

[Προεφορμάω, Ante irruo. Heliod. 9, 17, p. 372, 22 ed. Cor. Hase.]

[Προεχής, ὁ, ἡ.] Προεχεῖς, ut ἔξοχοι, Eximii, Excellentes : Hesychio σπουδαῖοι, κραταιοί. [Pro προτεχεῖς. Conf. Προτεχής. Albert.]

Προέχω [et forma contr. apud poetas Προὔχω], Prius s. ante habeo, accepi, teneo, cognitum habeo. Herodot. 9, 4 : Προέχων τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας. Schweigh. Dio Cass. 43, 3 : Μήτε τινὰ εὐεργεσίαν αὐτοῦ προέχων. || Præ aliis habeo. Soph. Ant. 208 : Κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων, quod in προσέξουσι corruptum in cod. Aug.] Ante me teneo, habeo, Obtendo, Objicio. Xen. Cyrop. 2, [3, 8] : Καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον ὅ, τι ἠδυνάμην τὸν παίοντα, Si nihil aliud haberem, manus objiciens, impediebam percutientem ut poteram, Cam. Sic Aristoph. Nub. [989] : Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων. Et [1385] voce pass. προὐσχόμην, pro Prætendebam. [« Vide locum in Χεζητιάω. » HSt. Ms. Vindob.] Vide et ex Hom. paulo post, ubi de voce pass. agetur. [Herodot. 2, 42 : Τὸν Δία προέχεσθαι τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου.] Item ex Thuc. [1, 140], Προὔχονται, pro Prætendunt, metaph., i. e. Prætexunt, προφασίζονται. [Soph. Ant. 80 : Σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο.] || Προέχω, Promineo : πύργος προὔχων, Hom. [Il. Χ, 97]; ἠιόνες προὔχουσαι, Od. Ζ, [138]. Sic autem dicuntur ἠιόνες προὔχουσαι, ut προβλῆτες πέτραι, Eust.; qui et in ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα, quæ sunt oraculi cujusdam verba, similem signif. esse tradit [p. 1303, 34; 1555, 53. Adde Eur. Med. 679, cum annot. scholiastæ (674 ed. Matth.).] Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς Thuc. 2, [76]. Προὔχουσα ἐς τὸ πέλαγος, Id. 6. [Xenoph. Rep. Ath. 2, 13 : Ἀκτὴ προέχουσα. Dio Cass. 74, 10 : Πόλις προέχουσα ἐς τὴν θάλασσαν et paullo post ib. : Πύργους ἐφ' ἑκάτερα πολὺ προέχοντας.] Hinc autem per metaph. προέχειν dicuntur Quicunque præstant ceteris superioresque sunt, aut etiam primas tenent aliqua in re : qualem metaph. et in Lat. voce Proceres habemus. Diciturque interdum προέχειν sine adjectione, ut ad [Herodot. 2, 136 : Προέχειν αὐτῶν τοσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν· 3, 82 : Πάντων πολλῷ τοῦτο προέχειν λέγω. Soph. Ph. 138 : Τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει καὶ γνώμα.] Thuc. [1, 39. Callim. Del. 219 : Πολὺ προὔχουσα θεάων. Aristot. Eth. Nic. 1, 3 : Τρεῖς εἰσι μάλιστα οἱ προὔχοντες βίοι] : sed sæpius additur

dat., ut quum dicit idem Thuc. 1, [121] : Πλήθει προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic, Ταῖς οὐσίαις προέχοντας, et ταῖς δόξαις πρωτεύοντας, Isocr. [p. 30, C; 219, A, al. Herodot. 1, 32 : Ὁ μὲν δυνάμενος προέχει τοῦ εὐτυχέος μοῦνον. Soph. Œd. T. 1116 : Τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἄν. Antiphon p. 122, 34 : Οὐκ ἂν προέχει τῷ διπλασίῳ μου. Plato Rep. 6, p. 484, D : Τούτῳ ... αὐτῷ σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν Leg. 9, p. 879, C : Τὸν προέχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν et E : Προέχοντα ἡλικίᾳ ἑαυτοῦ. Polyb. 15, 13, 1 : Τῇ εὐχερείᾳ καὶ τόλμῃ προεῖχον οἱ μισθοφόροι.] Et Pausan. : Ἀξιώματι προεῖχεν. [Dio Cass. 37, 39 : Τῷ ἀξιώματι προέχοντα τοῦ Μετέλλου.] Xen. autem dixit etiam [Rep. Lac. 1, 2] : Προέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξε. [Cum accus. personæ Anab. 3, 2, 19 : Ἑνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς οἱ ἱππεῖς. Cum ἐν] Cyrop. 2, [1, 16] : Ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. [Dio Cass. Exc. p. 18, 65 : Ἐν τῇ ἀδωροδοκίᾳ πολὺ προέχων. || « Impersonaliter Herodot. 9, 27 : Οὐ προέχει τούτων ἐπιμεμνῆσθαι, Nihil admodum proficit vel promovet mentionem harum rerum fecisse. » Schweigh.] || Item προέχειν, apud Homerum Il. Ψ, [325 : Τὸν προὔχοντα δοκεύει,] pro προελαύνειν, ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, ut exp. Eust.; sicut ap. Thuc. pro Præcedere, non Procedere, ut habent VV. LL. [Thucyd. 3, 49 : Προεῖχε δὲ ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ μάλιστα, Una die et nocte antecesserat. Herodot. 4, 122 : Ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες.] || Προέχομαι, s. Προὔχομαι, in ea signif., quam dedi primam act. voci προέχω. Hom. Od. Γ, [8] : Καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Eust. enim ait esse πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι, vel προεβάλοντο. Sed et παρεῖχον exp. Item προέχομαι pro Prætendo, i. e. Prætexo, vide in Προΐσχω. [Photius p. 453, 1 : Προεχόμεθα· ὑποβαλλόμεθα, ἢ προβαλλόμεθα. Sic etiam Suidas, sed ter —όμεθα.] Item προέχεσθαι ap. Gregor. pass. signif. Bud. videtur accepisse pro Inferiorem esse alio, et q. d. Antecelli. [Seqq. ex Indice.] Προυχόμην, Attica synaliphe ap. Aristoph. pro προεχόμην, Prætendebam, a προέχω. [Apud Aristoph. Nub. 1385 προὐσχόμην est.] Sic Προὔχω, pro προέχω : et Προὔχων, pro προέχων, Extans, Eminens, Excellens. Et Προὔχουσι, pro προέχουσι, a προχέοντο. Προισχόμενος, Ante se habens s. tenens, Prætendens vel Obtendens : προβαλόμενος, et quidem ἀντὶ ἀσπίδος, Loco clypei. Apoll. Arg. 2, [120] : Ἄρκτου προισχόμενος σκαιῇ δέρος. Refertur ad προέχω. || Προΐσχω, i. q. προέχω, Ante teneo. Plut. : Ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, Manus ante oculos tenentes, seu, ut Bud. exp., Pro velamento et tegumento opponentes, ut qui nolunt aut quos pudet videre. Vicina signif. pro Protendo et Porrigo ponitur, sicut προτείνομαι. [Hesych. : Προϊσχομένου, προτείνοντος χεῖρα, δίκαιον προβάλλοντος.] Thuc. [3, 58] : Νόμος δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν (χεῖρας προϊσχομένους), Non occidere eos, qui supplices manus porrigunt. || Prætendo, Obtendo. [Προΐσχεται Hesych., Phot. et Suid. exp. per προβάλλεται.] Plut. Galba [c. 25] : Προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη, Districtos gladios prætendentes. Et προΐσχετο σάκος, Epigr. [Christodor. Ecphr. 9.] Possit tamen aliquis hic quoque ad verbum interpretari, Ante se tenebat, Sibi contra adversarii vim objiciebat s. obtendebat, προυβάλλετο. || Metaph. Prætendo, Obtendo, Prætexo, Jura mea allego, Allego, Causificor, ut Plaut.; Causor et profero, ut Cic. : qua signif. itidem προτείνεσθαι dicitur : vocab. est τῶν δικανολογουμένων. Bud. p. 48, 489. [Hesych. : Προΐσχοντο, ἔδοξαν.] Herodian. [4, 14, 3] : Ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, Ipse autem senectutem excusans, repudiavit, deprecatus est. Synes. : Καὶ τοῦτο προΐσχονται, Et hoc ipsi prætendunt. Herodot. [8, 111] : Προϊσχόμενος λόγον τόνδε, Allegans hanc rationem. Idem [8, 3] : Προϊσχόμενοι πρόφασιν, Excusationem afferentes, prætexentes, causati. [Et 6, 117. Dexipp. Hist. Exc. p. 16, 6 : Μηδ' εἰς εὐεργεσίας λόγον προϊσχόμενος τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν.] Apud Thuc. 3, p. 106 [c. 68] : Πρὸ τοῦ περιτειχίζεσθαι προείχοντο αὐτοῖς, κοινοὺς εἶναι κατ' ἐκεῖνα, Obtulerunt eis, ut in medio essent, Valla. Schol. προεβάλλοντο. Sic in VV. LL. ex eod. Thuc. [4, 87], προϊσχόμενος, pro προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος, Proponens. In iisdem VV. LL. ex Herodoto 1, [164] : Προϊσχόμενος ἔπεα, Verba fa-

ciens; Προϊσχόμενος τοιάδε, Ita allocutus, ex Eod. [Est Præ me fero, Profero, Propono. Herodot. 1, 3 : Προϊσχομένων ταῦτα, i. e. Hæc postulata exponentibus. 1, 141 : Ὁ δὲ ἀκούσας αὐτῶν ἃ προΐσχοντο. Schweigh.]

[Προεψιάω.] Προεψιᾷ, Hesychio προαγορεύει. [Comparanda substantiva Ἐψιά et Προσεψιά.]

Προέψω, Ante coquo s. Præcoquo, ut Plin. [Hippiatr. p. 17, 17; 120, 19; 122, 23, προηψημένον. Galen. vol. 6, p. 653, 17, προέψουσιν· ib. p. 783, 16, προέψειν 784, 5, προέψων vol. 14, p. 508, 6 et 17; 580, 1, προεψήσας 6, p. 450, προεψήσαντα 461, 8, προεψήσαντες· 736, 3 et 6, προεψεθέντα, aliisque multis ll. Hase. Aor. ap. Hippocr. p. 497, 23 : Ὀρόβους ἐν ὕδατι προεψήσας· et ap. Athen. 9, p. 381, B. Vitioso accentu προεψεῖν ap. Aretæum p. 86, 20, Rufum p. 176, Oribas. p. 49 ed. Matth.]

[Προεωλίζομαι, de cibis dictum qui repositi putrescunt, ab Galeno l. s. v. Ἕωλος apposito. De pisce qui non recens captus, sed uno die interposito coquitur, Oribas. p. 12 : Χρὴ τὸν μέγαν ῥόμβον προεωλίσαντα ἡμέραν ἕψειν.]

[Προεωσφόρος, ὁ, ἡ, Qui Luciferum præcedit. Joann. Chrys. Hom. 155, vol. 5, p. 938 : Μικροῦ δ' ἂν ἐξέπεσον καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τὸν προεωσφόρον βλέποντες ἀπολλύμενον. Seager. Legitur aliquoties ap. Marcum hieromonach. De dubiis typicis c. 9, a Ducang. citatum.]

[Προζημιόω, Ante punio. Lyd. ap. Stob. 7, 34 (?) Heer. Angl.]

[Προζητέω, Ante quæro. Aristot. De memor. c. 8; Sext. Emp. p. 68. Scott. Philo Belop. p. 68, 19. Hase.]

[Προζύμιον, τό, Fermentum. Thomas M. schol. ad Aristoph. Nub. (979?) : Τὸ φύραμα, τὸ κοινῶς πρ. Moschop. in Lexico Philostr. : Ζύμη τὸ λεγόμενον πρ. Macarius Homil. 24, p. 137, C, aliique recentiores. Hinc Προζυμῖται, οἱ, Fermentarii, Græci appellati a Catholicis Romanis, ut vicissim Catholici ab illis ἀζυμῖται. Ducang.]

[Προζωγραφέω, Ante depingo. Jo. Chrys. t. 10, p. 841, D : Τὰ παρόντα προεζωγραφεῖτο. Hase. Justin. Mart. p. 430, D : Ἐν τῇ ἐκείνου γεννήσει προζωγραφοῦσα τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν.]

[Προζωννύω, Præcingo, Gl.]

[Προηβάω, Ante vigeo. Hippocr. De septim. spur. vol. 1, p. 166 Lind. Struv.]

[Προηγεμονεύω, Præcedo, Dux sum. Nonn. Dion. 47, 268 : Ἐρχομένου δὲ μελλογάμου Κυθέρεια προηγεμόνευε Λυαίου.]

Προηγεμών, ονος, ὁ, [annotatum a Polluce 3, 95, et 8, 84,] pro ἔξαρχος videtur accipi a Dem. p. 130 [313, 27] : Ἔξαρχος, καὶ πρ., καὶ κιστοφόρος, καὶ ἐπορχούμενος, Ὕης Ἄττης, Bud. : sed si hic nihil aliud esset πρ. quam ἔξαρχος, vacaret alterutrum.

Προηγοῦμαι, Præeo, Præcedo, Antegredior. Aristoph. Pl. [1195] : Προηγοῦ τῷ θεῷ σύ. [Polyb. 12, 5, 10 : Προηγεῖτο ταῖς θυσίαις αὐτῶν 6, 53, 8 : Ῥάβδοι καὶ τἄλλα προηγεῖται ἑκάστῳ. Cum genit. 12, 13, 11 : Προηγεῖτο τῆς πομπῆς κοχλίας. Οἱ προηγούμενοι, Præcedentes in agmine, qui πρωτοστάται in acie, ap. Polyb. 18, 13, 3. Schweigh. Aristot. H. A. 6, 19, de ove gregis duce : Ὅταν ὀνόματι κληθῇ ὑπὸ τοῦ ποιμένος, προηγεῖται.] Et metaph. [Epictet. Diss. 3, 10, 18 : Οὐ δεῖ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν· 3, 12, 26 : Τὸ ἔθος ἰσχυρὸν προηγεῖται, Præcipua vis est veteris consuetudinis. Schweigh.] Προηγουμένη αἰτία, προηγησαμένη, προηγούμενον αἴτιον, quæ Cic. ad verbum Causa antegressa. Dicitur et Causa antecedens. Celso est Causa abdita et in occulto posita, quæ morbos continet. At προκαταρκτικὴ est Causa externa, quæ et Evidens dicitur. De his Gorr. lege. Plut. p. 648 [Mor. p. 574, E] : Τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. [Προηγούμενον, Præcipuum, Principale. Epict. Diss. 2, 10, 3 : Οὐχ ἓν τῶν ὑπηρετικῶν, ἀλλὰ τῶν πρ. 2, 8, 10 : Θεῶν ἔργα κἀκεῖνά ἐστιν, ἀλλ' οὐ προηγούμενα· σὺ δὲ προηγούμενον εἶ, ἀπόσπασμα τοῦ θεοῦ· 1, 20, 1 : Πᾶσα τέχνη προηγουμένων τινῶν ἐστι θεωρητική· 1, 20, 14 : Ὁ προηγούμενος λόγος τῶν φιλοσόφων λίαν ἐστὶν ὀλίγος, i. e. Id quod caput caussæ est in doctrina philosophorum breve est. 2, 5, 4 : Τὸ προηγούμενον ἐπὶ τοῦ βίου ἔργον. Τὰ προηγούμενα, Prius posita, Data,

ex quibus aliquid sequitur, ap. Polyb. 16, 16, 6. Schweigh.] Sed illa differentia inter προηγουμένας αἰτίας et προκαταρκτικὰς ap. Medicos præsertim extat. Paulus Ægin. 3 : Προηγουμένης μὲν ἐν τῷ σώματι καὶ τέως ἠρεμούσης τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινησάσης αὐτήν. Hanc tamen differentiam alicubi confuderunt quum alii, tum Aetius. Apud Galen. sunt etiam τὰ προηγησάμενα relata ad sua συμπίπτοντα, Bud. p. 497. Item προηγούμενα generaliter pro Antegressa, i. e. Ab initio et per se subsistentia. Bud. ex Basil. Hexaem. 14 : Τὸ δὲ σκότος οὐ προηγούμενον ἦν, ἀλλὰ παρυφέστηκεν, ἑτέροις παρακολουθοῦν. Vide Bud. et in Comm. p. 497. Et προηγούμενα σπέρματα, Primigenia semina, ut Idem interpr. Sic autem et in isto Plut. l. vult προηγούμενον esse Primigenium, Antecedens [Mor. p. 1004, A]: Ὅτι τοίνυν προηγούμενον μέν ἐστι τὸ εὐθύγραμμον, τὸ δὲ κυκλικὸν, ἐπιγινόμενον καὶ συμβεβηκός, i. e., ut ibid., πρότερον τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον. Item προηγούμενον ex Aristot. pro Exemplari proposito, unde effigies ducitur. || In VV. LL. ταύτης προηγουμένης ex Aristot. pro Hujus ductu. Et προηγουμένη ἀντίθεσις ex Hermog., Objectio prima, cui opp. ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἀπαλῶν, pro Summa pars germinis. Προηγεῖσθαι, Præcipuum esse, Præcipuum locum tenere in re aliqua : Δῆλον οὖν ὡς προηγουμένου καὶ πρώτου, τουτέστι τῆς ψυχῆς, προηγουμένην τε καὶ πρώτην δεῖ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν· qui locus ἀδεσπότως a Bud. affertur. In VV. LL. προηγούμεναι σημασίαι ex Diosc. pro Prævalentes : itidemque προηγούμενον τεκμήριον ex Chrysost. pro Prævalens signum. || Προηγοῦμαι, Procedo. Pausan. [2, 20, 1, ubi nunc προηγμένου]: Προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, Procedente odio. Bud. || Προηγεῖσθαι cum acc. pers. et dat. rei, Ep. ad Rom. 12, [10]: Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quod vetus Interpr. reddidit Honore invicem prævenientes. Alii, Honore alius alii præeuntes. Videtur autem significare Paulus, Alius alii suo exemplo præeuntes in honore deferendo.

[Προηγεσία, ἡ, Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. init. Boiss.]

[Προηγέτης, ὁ, Dux. Joseph. Genes. p. 57, B : Πρ. στρατοῦ. G. D. Mich. Syncell. ibid. p. 347 med. Boiss.]

[Προηγέτις, ιδος, ἡ, Quæ præit, Dux. Paul. Sil. Ecphr. 199.]

[Προήγησις, εως, ἡ, Prægressus, Gl. « Προήγησις, Προηγούμενος, in Astronomia; conf. De Lambre ad Ptolem. Σύνταξ. 2, 16. » Boiss. Ptolem. Almag. t. 2, p. 312, 3; 313, 14; 346, 14; 356, 6; 424, 7; 425, 8. Id. Hypotyp. p. 128, 15 et 129, 22. Vertit Halma, *Des rétrogradations*. Hase.]

[Προηγήτειρα, ἡ, femin. a προηγητήρ ap. Apoll. Rh. 3, 1180, Nonn. Dion. 35, 304.]

Προηγητής, οῦ, et Προηγητήρ, ῆρος, ὁ, Qui præit, Dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur Qui præit cæco, estque ei dux viæ, ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, si Hesychio creditur [Soph. Antig. 990 : Τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει· Œd. T. 1292 : Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δεῖται (Œdipus cæcus). Aristid. vol. 1, p. 88, 14 : Ἀρίστου κήρυκος τῶν Ἑλλήνων καὶ προηγητοῦ] : ὁ τοῦ ζεύγους προηγούμενος ἐν τοῖς γάμοις, Hesych. et Eust. [p. 1399, 18. || Προηγητήρ, Eur. Bacch. 1157 : Ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων· et in fragm. ap. Stob. Flor. 121, 12 : Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον.]

Προηγητικός, ή, όν, Ad præeundum aptus. [Procl. Hypotyp. p. 126, 27 et 127, 2. Id. ib. p. 128, 33 : Τὴν πρ. περιφέρειαν. Halma : *L'arc d'antécédence*. Hase. Præeundi peritus, Ad præeundum pertinens, Præiens. Legitur ap. Polluc. 3, 95, sed abest a duobus codd. Στιχικαὶ περίοδοι προηγητικαὶ schol. Aristoph. Ach. 970.]

[Προηγήτρια, ἡ, i. q. προηγήτειρα. Schol. Eur. Phœn. 1492. Boiss.]

[Προηγήτωρ, ὁ, Dux. Philo vol. 2, p. 105, 24. Hippiatr. p. 4, 19. Theod. Abuc. Epist. p. 430, 2. Hase. Basil. M. vol. 3, p. 467.]

[Προηγορουμένας lectio vitiosa ap. Athen. 6, p. 233, B, pro προηγουμένας, quod restituit Casaubonus.]

[Προηγορέω, Verba præeo, Loco et nomine aliorum verba facio. Suid. : Προηγόρει, προηγόρευε, προέλεγε.

Ξενοφῶν (Anab. 5, 5, 7)· Ἧκον πρέσβεις ἐκ Σινώπης καὶ διὰ τοὺς Κοτυωρίτας εἰς τοὺς Ἕλληνας· προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. Xen. Hell. 2, 2, 22 : Ἀπήγγελλον οἱ πρέσβεις ... προηγόρει δὲ αὐτῶν Θηραμένης, λέγων ὡς χρὴ κτλ. Plut. V. Bruti c. 6 : Τῷ τῶν Λιβύων βασιλεῖ προηγορῶν ἡττᾶτο τοῦ μεγέθους τῶν κατηγοριῶν. Themist. Or. 4, p. 53, B : Οὐκ ἀναίνεται προηγορεῖν τοῦ συλλόγου. Hesych. : Προηγόρησεν, προεῖπεν. Vide et Polluc. 2, 126, Thom. M. p. 750.]

[Προηγορεῖν vitiose pro προηγορῶν, quod v.]

[Προηγορία, ἡ, Primæ dicendi partes, defensio causæ. Thom. M. p. 750 : Ὥσπερ φαμὲν Προστηγορία, καὶ Προστήγορος, οὕτω καὶ Προηγορία, ἡ ὑπερηγορία, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ Προήγορος, ὡσαύτως, καὶ Προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀναβιοῦντες ἢ Ἁλιεύς (c. 22)· Τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Καὶ Συνέσιος ἐν Ἐπιστολῇ (67)· Εὑράμενος κρηπῖδα καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ, καὶ προήγορος ἠξίωσεν εἶναι. Ἀριστείδης (vol. 1, p. 564)· Προηγορεῖν δὲ συνδεομένους.]

Προήγορος, ὁ, Princeps, [Prædicator, Gl.] nescio unde afferant VV. LL. : potius enim significaret τὸν προηγορεύοντα. [Pollux 2, 126 : Προήγορος, προηγορεῖν, προηγορεύειν. Maccab. 2, 7, 2 : Εἷς αὐτῶν γενόμενος πρ. ἔφη· et 4. Themist. Or. 26, p. 326, A : Εἰ ἡ πόλις ... ἕλοιτο προηγόρους. « Origen. Ad Martyr. p. 184. » Valck. Scriptor ap. Suidam s. v. Ὕπατοι : Προχειρίζεται ... ἄνδρας δύο, Κουσούλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινάς, οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγόρευσαν. Euseb. Præp. ev. p. 236 : Τούτων δὲ ἔλεγχος αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῶν δαιμόνων προήγορος.]

[Προήγορος. V. Προάγορος.]

[Προηγός, ὁ, Ductor. Nicet. Chon. Hist. p. 100, A : Θεὸν σωτῆρα προηγὸν ἐπικαλούμενος τοῖς στρατεύμασιν.]

Προηγουμένως, q. d. Antecedenter (ut pro ἑπομένως dicitur Consequenter), Ex antecedente, Ex antegressa causa. [Theophr. De igne § 14 : Ἀποσβέννυσι ... τὸ ψῦχος, οὐ πρ., ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός.] Interdum etiam pro Primaria ex causa, Primarie, Præcipue, Bud. in Plut. [Mor. p. 569, E] : Οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου προηγουμένως (συμπεριλαμβάνει), τὰ δὲ καθ᾽ ἕκαστα, ἑπομένως. Damasc., de Deo loquens : Τῶν δὲ ἐφ᾽ ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ πρ. θέλει καὶ εὐδοκεῖ· τὰ δὲ πονηρὰ καὶ ὄντως κακά, οὔτε πρ., οὔτε ἑπομένως. Vide et Basilii ll. ap. Bud. p. 495, 497. [Themist. Or. Constant. p. 19, A : Τούτου μάλιστα φροντιστέον πρ. « Epictet. Diss. 3, 14, 7 : Τῶν πραττομένων τὰ μὲν πρ. πράττεται, τὰ δὲ κατὰ περίστασιν· 1, 3, 1 : Γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρ. 1, 9, 4 : Ἅπαντα τὰ ἐπὶ γῆς γεννώμενα, πρ. δὲ τὰ λογικά. Πρ. παραλαμβάνειν τι, Primario loco adhibere aliquid, 3, 22, 67. » Schweigh. Philo V. M. 3, § 27, p. 167. Boiss. Frequens etiam ap. Sext. Emp., Plutarchum aliosque philosophos.] || Ex professo, ut exp. ap. Diosc. 4 : Πρ. θεραπευτικὴν ἐκτίθεσθαι ἀγωγήν.

Προήδομαι, Ante lætor. [Aristot. Eth. 9, 5 : Μὴ προησθεὶς τῇ ἰδέᾳ.]

[Προηδύνομαι, Ante lætor. Æsop. Fab. 13, p. 287 ed. Cor. : Χαρᾶς ... ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη, καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας πάντως τι λυπηθῆναι. Male Fab. Flor. 28 προσηδ.]

Προηκής [immo Προήκης], ὁ, ἡ, Præacutus, κατὰ τὸ ἔμπροσθεν προηκονημένος, Hesych. [Hom. Od. M, 205 : Ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.]

Προήκω, Procedo, Progredior : προήκων πυρετός, Febris progressa, i. e. non incipiens, Bud. ex Galeno. Et ex Eod. : Ἐπὶ προήκοντι λόγῳ, In progressu disputationis. [|| Antecello. Apollon. De synt. p. 31, 24 : Ὁ πάντων προήκων. Prior sum. Sext. Emp. p. 259 : Ἡσίοδον προήκειν τοῖς χρόνοις λέγουσι. Cum genit. p. 548 : Τὸ φυσικόν, καίπερ χρόνῳ τῶν ἄλλων προήκειν δοκοῦν· 601 : Ἄμικτον σπέρου προήκειν τοῖς χρόνοις.] Sæpe de ætate dicitur. Aristoph. [Nub. 513] : Προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, Multum provectus ætate. Sic Plut. Alcib. [c. 13] : Καθ᾽ ἡλικίαν προήκων, Ætate provectus, Natu grandis. Sed ap. Eund. Othone [c. 1] : Προήκοντας καθ᾽ ἡλικίαν, redditur Anteeuntes ætate : sicut Thucydidi [2, 34, et Dioni Cass. 45, 16] προήκειν ἀξιώματι est Anteire s. Præire dignitate s. Præstare dignitate. [Dio Cass. 58, 27 : Ἡλικίᾳ καὶ παιδείᾳ πρ. 42, 57 : Συνέσει πολὺ πάντων προήκοντες· Exc. p. 35, 85 :

Ἐς τοσοῦτον ἐπιεικείας φύσει προήκων ἦν· l. 57, 3 : Κατὰ ἡλικίαν σφῶν προήκων. Suid. s. v. Προήκατο ex Æliano : Τοῖς ἐπὶ μέγα πλούτου προήκουσιν.]

Προηλιάζω, Ante insolo.

Προήλων, Ante captus sum s. prædamnatus : a themate προαλίσκομαι.

[Προήμαρ, Per totum diem. Simonid. De mul. 47 : Προσθὲξ πρ.]

[Προημερινός, ή, όν, Pridianus, Gl.]

[Προημερόω, Ante mitigo. Basil. t. 2, p. 47, D. Pseudochrys. t. 10, p. 911, B. Hase.]

[Προηρόσιος, ία, ιον, Arationem præcedens. Δημήτηρ προηροσία, Ceres arationis auspex, ap. Plut. Mor. p. 158, E, ubi dativ. προηροσίᾳ Δ. Eadem significatur p. 1119, F, ubi θεοὺς προηροσίους nominat : nam sic vulgatum προηρεσίους correxit Reiskius.] Et Προηρόσια, τά, [ὄνομα θυσίας ap. Phot. p. 453, 8, ubi προηροσία, et Suidam], Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Προηροσία, ἡ, Sacrificium, Athen. [Harpocr. : Προηροσία· Ὑπερείδης Δηλιακῷ· ὄνομα θυσίας· ubi codex Paris. προηροσίαι. Phot. p. 453, 6 : Προηροσία· ἡ ὑπὲρ τῶν καρπῶν θυσία γινομένη ὑπὸ Ἀθηναίων κατὰ μαντείαν ἐν Ἠλιδι. Idem : Προηροσίαι, αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι· quæ gl. auctior legitur ap. Suidam non solum verbis περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρπῶν ὥστε τελεσφορεῖσθαι, sed etiam loco Lycurgi ex Oratione contra Menesæchmum, in quo est προηροσίαν ποιήσασθαι. Aristid. vol. 1, p. 196, 12 : Θύειν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τὴν προηροσίαν· ubi vid. schol. vol. 2, p. 692; vol. 3, p. 340. Idem schol. plurali utitur προηροσίας θύουσι vol. 3, p. 55, 27. Liban. vol. 3, p. 65 : Προηροσίαν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων θύετε, ex cod. Aug. : nam in ed. Morell. προαρροσίαν. Schol. Aristoph. Pl. 1055 : Προηροσίαν (προηρόσια ap. Suid. s. v. Εἰρεσιώνη) τῇ Δηοῖ θύειν· unde emendandum προηρόσιον, quod legitur in scholio simili Eq. 725. G. Dind.] Item Πρωταροσία, ἡ, Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria ap. Hesych. tribus diversis ll. habentur; sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide ap. Suid. Προηρόσια et Προηροσίαι. [Hesychii glossæ tres sunt, prima, Πρωταροσία (ex quo πρωταροσία fecit Musurus), κατευχὴ ἀρχομένης ἀροτριάσεως. Secunda, non minus vitiosa, Προηροσία, θυσία Ἀθήνησι. Tertia, Προηρόσια, τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. Κλείδημος (nam sic vel Κλειτόδημος corrigenda codicis scriptura καὶ ὁ δῆμος cum Ruhnkenio) δὲ αὐτὰ Προαρκτούρια (i. e. sacrificium ante ortum Arcturi fieri solitum) καλεῖ.]

[Προήσθησις, εως, ἡ, Lætitia præcepta. Plato Rep. 9, p. 584, C : Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταὐτὰ ἔχουσι; sic vulgatum olim προαισθήσεις ex codd. correctum. Utrumque vocabulum a Platone fictum est.]

[Προηττάω, Ante vinco. Polyb. 2, 53, 3 : Τὸ προηττῆσθαι τὰς ψυχάς, Quod primum fregerat animos militum. 3, 90, 4 : Αἱ τῶν δυνάμεων ψυχαὶ προηττημέναι τοῖς ὅλοις. Προηττῆσθαι 10, 7, 6, ex emend. Casauboni, ubi libri corrupte προηγῆσθαι vel προηγεῖσθαι. Schweigh. Diodor. 13, 79; 17, 34; Joseph. A. J. 15, 5, 2; Dio Cass. 49, 5.]

[Προηχέω, Ante sono. Philostr. p. 480 : Ἡ τοιαύτη ἰδέα τῶν προοιμίων εὐγένειαν προηχεῖ τῶν λόγων. Themist. Or. 16, p. 201, D : Αὐτὸν πρῶτον προηχοῦντα καὶ προεκλάμποντα. G. D. Œcum. In Apoc. p. 311, 4 Cramer. : Τῷ σαλπισμῷ τῶν προηχησάντων. Hase.]

[Προθαλής, ὁ, ἡ, Eximie crescens. Hom. H. Cer. 241, de Demophonte : Ὡς πρ. τελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἐῴκει.]

[Προθανατόω, Ante morte afficio. Const. Manass. Chron. 1328 : Σὺ γάρ μου προαπώλεσας καὶ προεθανάτωσας.]

[Προθαρσύνω, Animum ante addo. German. In Mariæ dormitionem p. 89. Boiss.]

[Προθαυμάζω, Ante admiror. Greg. Nyss. t. 1, p. 690, D. Hase.]

[Προθαυματουργέω, Ante miraculum edo. Greg. Nyss. t. 2, p. 833, D. Hase.]

Προθεάομαι, Provideo, s. Prævideo. Προθεώμενος, Hesychio προορῶν. [Galen. vol. 2, p. 701, 16 : Τῷ προτεθεαμένῳ. Aor. προθεάσασθαι Nicom. Geras. Arithm.

p. 114, 23; προθεασάμενος Euseb. Contra Marc. p. 190, C. Hase.]

Προθειλοπεδεύω, Ante insolo. Diosc. 5, 36 : Οἱ δὲ καὶ πρ. ἐν ἡλίῳ, καὶ ξηράναντες μίσγουσι τῇ χοίνικι κοτύλης τρεῖς κοτύλας ὕδατος, Baccas myrti cratibus vel cannis instratas prius insolant et exsiccant. Colum. 12, 39.

[Προθέλυμνος, ὁ, ἡ.] Προθέλυμνος ἕλκεσθαι dicitur Qui radicitus evellitur et funditus extirpatur, ut πρόρριζος. Hom. Il. K, [15] : Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας· I, [541] de apro Calydonio : Πολλὰ δ᾽ ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. [Callim. Del. 134 : Παγγαίου προθέλυμνα καρήατ᾽ ἀείρας.] Sic Aristoph. Eq. [528] : Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους. Verum et alia expos. hisce locis datur, sc. προθελύμνους accipiens pro πυκνούς, ἐπαλλήλους, ἄλλους ἐπ᾽ ἄλλοις, Densos, Alium super alium [V. Hesych., Phot., Suid. et schol. Aristoph. Pac. 1209, qui allatis locis Homericis, Ἀρίσταρχος, inquit, τὸ συνεχὲς καὶ ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλῳ δηλοῦσθαί φησι] : quemadmodum ap. Hom. [Il. N, 130] : Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. [V. Eustath. p. 773, 45; 924, 20. Schol. : Ἀνδρόμαχος ἐν ἐτυμολογικοῖς φησὶ κυρίως λέγεσθαι προθέλυμνα τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ θηλυμανεῖν, etymologia perinepta, quam repetiverunt Suidas et, alia non multo meliore addita, Etym. M. p. 688, 45.] Ea tamen non ubique quadrat, ut sane huic Aristoph. l. non convenit, Pac. [1210] : Προθέλυμνόν μ᾽, ὦ Τρυγαῖ᾽, ἀπώλεσας. Ibi enim exponendum Funditus, Penitus. [Ἐξέλκειν προθέλυμνον Greg. Nyss. vol. 3, p. 342, D. Hemst. Προθέλυμνον ἐκκοπὲν anonymus in Proœmio ad Aristot. De plantis p. 814, 22 ed. Bekk. « Adverbialiter ap. Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 364, 2. » Boiss. Epiphan. t. 1, p. 548, A : Προθέλυμνος ἀποσπασθεῖσα. Hase.] Supra θέλυμνον quoque Hesych. exposuit ὅλον ἐκ ῥιζῶν, Totum radicitus : innuens derivatum παρὰ τὸ θέσθαι, ut θεμέλιον : nam τετραθέλυμνον exp. τέσσαρας θέσεις ἔχον, τετράπτυχον.

Πρόθεμα, τό. [Philo in Math. vett. p. 67 : Θεῖναι τὸ πλινθίον ἐπὶ κρότερον ὑποθέντα τι πρ., ubi per Antepagmentum reddidit interpres. ||] Edictum publice tabula aliqua propositum. Suidæ προγραφή, in hoc l. de Valentiniano : Ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἴ τις ἠδικήθη παρὰ Σαλουστίου τοῦ ἐπάρχου, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. [Conf. Zonar. Lex. p. 1583. Ex Euagr. H. E. 2, 18, Basilic. 60, 51, 2, Actis Concil. et aliunde affert Ducang. Adde Joann. Malal. p. 216, 10; 338, 4. || Per η scriptum in gl. corrupta Hesychii : Πρόθημα, δόμα, οἷά τι (ἢ ἔτι codex) πρόθεμα καὶ προθήκη, ἡ πλεκταμένη (πλεκτάνη Salmas.).]

[Προθεματίζω, Propono. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 152 : Ὡς οὔποτε θατέρου λόγου προθεματισθέντος. Osann.]

[Προθεμέλιος, Fundamentalis. Anastasius in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 193 : Τὰς προρρίζους αὐτῶν καὶ οἱονεὶ προθεμελίους καταβολὰς ἀνορύττοντες. Osann.]

[Προθεμελιόω, Fundamentum pono. Phot. Contra Manich. 1, 21, ubi τῷ καταβάλλειν jungitur. Schleusn. Item Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 272, 18 : Τοῦτο δὴ προκαταβαλὼν καὶ προθεμελιώσας ἐν ταῖς ἁπάντων ψυχαῖς. « Cyrill. Catech. 4, p. 25. » Boiss. Philo vol. 2, p. 9, 19 : Οὔτε ἄσκησις (ἐστὶν) εἰ μὴ προθεμελιωθείη διδασκαλίᾳ. Hase.]

[Προθεμελίωσις, εως, ἡ, q. d. Præfundatio. Tzetz. Hist. 2, 92. Elberling.]

[Πρόθεν. V. Πρόσθεν.]

Προθεραπεία, ἡ, ex Hermog. affertur pro προκατασκευή, Præparatio. [Προθεραπεία, Prævia expositio, qua ceteris quæ sequuntur, fidem aut veniam conciliamus. Hoc fit in rebus miris et incredibilibus, quibus ut lector aut auditor non offendatur, præmittimus ea, ex quibus illa verisimilia et credibilia fieri possint : vid. Hermog. Π. εὑρ. 4, p. 214 (vol. 3, p. 179), ubi id dicitur ἰᾶσθαι τὰ κακόζηλα τῇ παρασκευῇ, et mox τὰ προμαλαχθέντα τῇ ἑρμηνείᾳ. Unde hæc tractatio etiam προμάλαξις, προδιόρθωσις dici solet; conf. Phœbamm. schol. Π. σχημ. p. 591 (vol. 8, p. 506) et Herodian. Π. σχημ. (vol. 8, p. 596). Hinc et πρ. θεραπεύειν ἑαυτῷ τὸν ἀκροατὴν dicitur qui in introitu vel proœmio pro-

mittit, se omnia probare et componere velle, quæ caussæ suæ contraria vel perniciosa videri possint. Sic Ulpian. Proleg. in Demosth., ubi et κατασκευῆς προοιμιακῆς mentionem facit, et Demosthenem dicit προθεραπεύσαντα ἑαυτῷ τὸν ἀκροατὴν, καὶ προεπαγγελλόμενον κατορθώσειν ἑαυτὸν ἅπαντα. Ernest. Lex. rhet.]

Προθεραπεύω, Prius curo vel excolo. [Clem. Al. Strom. 2, 18, 92. Greg. Nyss. t. 1, p. 398, A; t. 2, p. 106, A. Hase. Geopon. 2, 47, 3 : Τὰ νοσήματα προλαμβάνειν καὶ προθεραπεύειν.] Exponitur et Præparo. [De præparanda ad tincturam lana Plato Rep. 4, p. 429, E. Ante colo, obsequium præsto. Plut. V. Alcib. c. 25 : Προθεραπεύειν καὶ ὑποδύεσθαι τοὺς δυνατούς. Joseph. B. J. 3, 1, 3 : Μειλιξάμενός τε καὶ προθεραπεύσας· et A. J. 6, 14, 4.]

Προθερμαίνω, Præcalfacio, Prius calefacio. [Aristot. Meteor. 1, 12 : Προτεθερμάνθαι τὸ ὕδωρ.] Alex. Aphr. [Galen. vol. 11, p. 486, A, C, E; 489, B, etc. Hemst. Plut. Mor. p. 690, C; 949, E. « Diocles Ep. ad Antig. 2; schol. Arati Phæn. 149. » Boiss.]

[Προθέρμανσις, εως, ἡ, q. d. Præcalefactio. Psellus Opusc. p. 147, 6 meæ ed. Boisson.]

Πρόθεσις, εως, ἡ, [Propositio. De litera vocabulo alicui in initio addita Etym. M. p. 721, 32 : Σμύρνα παρὰ τὸ μύρον πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ προθέσει τοῦ σ. Nisi hic προσθέσει scripsit. Similiter πρόθεσις τοῦ ἄρθρου ap. Apollon. De synt. vulgo lectum p. 35, 15; 81, 13; 82, 17; 170, 22, in πρόσθεσις mutatum ex codicibus. G. Dind. Propositio, Expositio, Collocatio ad spectandum. De expositione mortuorum, de qua vid. Phot. Lex. p. 453, 17, Lex. rhet. p. 291, 3, Plato Leg. 12, p. 947, B : Τελευτήσασι προθέσεις τε καὶ ἐκφορὰς καὶ θήκας διαφόρους εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ib. p. 958, E; 959, E. Demosth. p. 1071, 21 : Τῇ πρ. τοῦ τετελευτηκότος παρεῖναι. Plut. Mor. p. 612, A; Menand. rhet. ap. Walz. vol. 9, p. 203. De nominibus in tabula perscriptis et publice propositis Aristot. Pol. 6, 8 : Περὶ τῆς πρ. τῶν ἀναγεγραμμένων.] Propositio : Οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, ap. LXX [Paralip. 1, 9, 32; 23, 29. al.], Panes propositionis : quoniam solebant προτίθεσθαι ἔναντι Κυρίου, ut patet ex Levit. 24, ubi etiam dicitur, Ἔσονται οἱ ἄρτοι εἰς ἀνάμνησιν προκείμενοι τῷ Κυρίῳ· singulis autem sabbathis mutari solebant, et recentes Domino προτίθεσθαι, s. προκεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου : unde et ἄρτοι προκείμενοι et ἄρτοι ἐνώπιοι nominari solent. [Hesych. : Πρ., προαίρεσις, πρόπλασις.] || Propositio, ea sc., per quam ostendimus summatim quid sit quod probare volumus, ut auctor Rhet. ad Herenn. definit, eam argumentationis partem faciens. Aristot. Rhet. l. 3 meminit pluribus in ll., et Quintil. 4, 4. [Πρόθεσις, Propositio argumenti, qua narratur res, cujus in sequentibus demonstratio additur, Aristot. Rhet. 3, 13, ubi et τὸ προλέγειν vel τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν περὶ οὗ. Idem et πρόβλημα dicitur, Quæstio, Status caussæ; et mox eadem διήγησις. Sed differt a προοιμίῳ proprie sic dicto, quod non omnibus orationum generibus convenit. Ergo partes absolutæ orationis, τὰ πλεῖστα, ut Aristot. ait, sunt προοίμιον, πρόθεσις, πίστις, ἐπίλογος. Nam ille necessarias orationis partes, ἀναγκαῖα μόρια, duas tantum statuebat, πρόθεσιν καὶ πίστιν· conf. Quintil. 4, 4, p. 197. Dionys. in Jud. Lys. c. 17, inter τὸ προοίμιον et διήγησιν mediam, et utriusque veluti vinculum, πρόθεσιν ponit. Ceterum προθέσεις etiam Præpositiones dicuntur, sensu noto, qui ad technologiam grammaticam pertinet, Dionys. De compos. vv. 2. Ernest. Lex. rhet. Aristot. Categ. c. 6 : Ὑπὲρ ποιότητος τὴν πρ. ποιησαμένους. || Ratio, Hypothesis. Polyb. 6, 32, 1 : Καθ' ἑκατέραν τὴν πρ. 12, 21, 6 : Πλείους ὄντας τῆς ἐκείνου πρ., Plures quam ipsius ratio desiderat. Schweigh.] || Propositum, i. e. Quod aliquis in animo sibi proposuit et instituit : σημείωσις ἐπιτελειώσεως, ut quidam definiunt ap. Plut. De sol. anim. [p. 960, F], s. Intentio et scopus. [Sext. Emp. p. 143 : Διὰ τὴν πρ. τῆς συγγραφῆς.] Ptol. Geogr. : Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς, τοιαύτης ἂν εἰκότως ἔχοιτο προθέσεως, Eum igitur, qui mundi descriptionem aggreditur, hujuscemodi propositum persequi consentaneum esse videtur, Bud. Et Philo V. M. 3 : Ἀεὶ τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, Semper a propositis s. cœptis aberrare. Polyb. [2, 37, 2] : Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς

πρόθεσιν, Ut ab initio sibi proposuerat et decreverat. [Id. 1, 54, 1 : Τὰ κατὰ τὴν πρ. ἀπετέλεσε· 28, 5, 6 : Στοιχεῖν τῇ τῆς συγκλήτου πρ. 3, 69, 12 : Χωρὶς προθέσεως ποιεῖσθαι τοὺς ὁλοσχερεῖς κινδύνους, Re non deliberata. Ἡ πρ. ἣν ἔχει τις πρός τινα, Animus, voluntas alicujus erga aliquem, 4, 73, 2. Frequens etiam ap. Epictet. Diss., ut 1, 21, 2; 2, 13, 7; 2, 8, 29; 2, 23, 37. Schw. Soran. V. Hippocr. p. 1292, 4 : Μετέστη τῆς ἰδίας πατρίδος ... προθέσει τοῦ θεάσασθαι κτλ. Βίου πρόθεσις Polemo Physiogn. 1, 1. Πρόθεσις βίου Adamant. Physiogn. 1, 1.] Itidemque πρόθεσις Θεοῦ, Dei propositum. Ad Rom. 8, [28] : Τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι, Iis qui ex proposito Dei vocati sunt. Ubi nomini πρόθεσις synonymum facere existimatur πρόγνωσις, quum subjungit, Οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν. Vide annotationes doctiss. interpretis in eum locum. [Κατὰ πρόθεσιν et κατὰ συντυχίαν opposita ap. Plotin. 6, 6, 10. Προθέσει, Ex voto, Joann. Malal. p. 239, 7 : Πρ. δοξάζουσα τὸν ἐσταυρωμένον.] || Apud grammaticos autem πρόθεσις est Præpositio, Pars orationis sic dicta, quod nomini præponi soleat. [Plut. Mor. p. 1009, C, F; 1010, A, B; 1011, C. Longin. De subl. 10, 6 : Τὰς πρ. ἀσυνθέτους οὔσας συναναγκάσας παρὰ φύσιν καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος « Ὑπὲκ θανάτοιο. » Lucian. Jud. voc. c. 6.] Dicitur enim ἀπὸ ὀμμάτων, et περὶ τίνος : quamvis nonnunquam inverso ordine reperiatur etiam ὀμμάτων ἄπο, et τίνος πέρι : vel poetice sc., vel Attice : ideoque et παραλύεσθαι solent tunc ejusmodi particulæ. [|| I. q. προθεσμία, Constituta dies. Epict. Ench. 51, 1 : Ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς· ubi libri plures ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεως (vel ὑπερθέσεων). Rariorem usum vocabuli annotavit Suidas : Πρόθεσις, βουλή, γνώμη ... σημαίνει δὲ καὶ προθεσμίαν. Quod ipsum Simplicius p. 323, C, Epicteti verborum loco posuit, προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν ποιῇ. Et paraphrastes, Ἀεὶ προθεσμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδοὺς σεαυτῷ. Schweigh. Verba illa σημαίνει καὶ τ. πρ. in Suidæ gl. codex optimus Paris. in marg. habet addito ζήτει, omittit cod. Leid. || Πρόθεσις in Græcorum sacris ædibus pars appellatur ad dextram bematis sita, in qua missam auspicaturus sacerdos quæ ad sacrificium peragendum necessaria sunt proponit ac præparat, sacrasque vestes ipse induit indeque ad altare solemni quodam ritu procedit sacra peracturus. Liturgia S. Chrysost. p. 60 ed. Goar. : Εἰσελθόντες εἰς τὴν πρόθεσιν νίπτουσι τὰς χεῖρας. Cantacuz. Hist. 1, 41 : Ὁ δὲ εἰς τὴν λεγομένην πρ., ἔνθα τὰ ἅγια κεῖται, εἰσέρχεται. Hæc et alia plura Ducang.]

[Προθεσμεύω, Diem præstitutum anteverto. Aristoph. Nub. 1200 : Ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο, διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ, quod schol. exp. προλαβόντες τὴν προθεσμίαν, alius, προθέσμευσαν εἰς ἡμέραν μίαν.]

[Προθέσμιος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Θέσμιος :] At Προθέσμιος derivatum est potius a verbo προτίθεμαι quam compositum ex θεσμός : significat enim προταθεὶς s. προτιθέμενος, Præstitutus, Ante constitutus s. statutus : ut προθεσμία ἑορτή, Festi alicujus dies præstitutus, Festum quod præstituta et stata die celebratur. Lucian. [Nigr. c. 27] : Παρήκει δὲ τοὺς συνόδους μετ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις· ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσειν. Itidem προθεσμία ἡμέρα dicitur Dies præstituta, præfinita, stata : ut quum negotio alicui præstituitur et præfinitur certa aliqua dies : et Suidas προθεσμίαν esse dicit τὴν προτεθεῖσαν ἡμέραν, ἐν ᾗ τόδε γενέσθαι δεῖ. Nec non Bud. Comm. p. 41, Κυρία, inquit, non modo Diem vadimonii sistendi, sed etiam προθεσμίαν ἐντεῦθεν significat, καὶ πᾶσαν ἡμέραν τεταγμένην ἢ ἀποτεταγμένην : quem Latini Statum et Statutum diem dixerunt. Atque ut κυρία dicitur pro κυρία ἡμέρα, sic προθεσμία pro προθεσμία ἡμέρα, quod et in aliis fit. Lucian. [Nigr. c. 26] : Ἐπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ· Pisc. [c. 52] : Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Qui jam elapso tempore non præstitit, quod spoponderat. [V. H. 1, 36 : Τῆς πρ. ἐνστάσης.] Item Diosc. 7, 4 : Οὐδ' ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, Nec stato præfinitoque tempore exoritur. Ubi etiam nota addi part. ὡρισμένην. Eique ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ æquivalet τακτή

προθεσμία, quod ex incerto auctore affertur itidem pro Dies præfinita : προθεσμίας vocabulo simpliciter ibi significante ἡμέραν. [Sext. Emp. p. 489 : Ἀμφοτέρων ὑπὸ μίαν πρ. λαμβανομένων.] Aliquando vero ei additur genit. temporis vel rei : ut quum Harpocr. dicit Dem. Pro Phorm. [p. 952, 19] προθεσμίας νόμον videri vocare πέντε ἐτῶν προθεσμίαν, Quinque annorum præstitutum s. præfinitum tempus. [Id. p. 993, 3 : Τοῦ νόμου πέντε ἔτη τὴν πρ. δεδωκότος. Τριετὴ προθεσμίαν Plato Leg. 12, p. 954, D. Cum genit. rei ib. E : Μηδεμίαν εἶναι πρ. τῆς ἐπιλήψεως. Πρ. τριῶν μηνῶν Joann. Malal. p. 449, 9. Πρ. ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ ib. p. 450, 13. Πρ. θανάτου Plut. Mor. p. 107, A; 113, E.] Quomodo et προθεσμία ἐπαγγελίας ex Greg. Naz. affertur pro Dies promissionis, s. potius Tempus promissioni implendæ præstitutum. [Basil. Prochir. p. 207, 9 Zachar. : Ἐκ ταύτης τῆς προθεσμίας, Ex hoc termino. Id. ib. p. 95, 15 : Τὴν πρ. τῆς καταβολῆς· 183, 3 : Ἐντὸς ἐνιαυτοῦ πρ.· 206, 9 : Πρὸ τῆς τῶν θ' ἡμερῶν πρ. Hase.] Et ex Eodem similiter, Ἕως εὐχῆς πρόκειται προθεσμία, Dum precibus præstitutum tempus adhuc adest, i. e. Dum adhuc licet precari. Idem ἀναγκαίαν προθεσμίαν vocavit Diem fatalem, τῇ τελευτῇ præstitutam; certum enim cujusvis vitæ terminum præfinivit Deus. Γηραιὸς εἶ, inquit, καὶ τῆς ἀναγκαίας ἐγγὺς προθεσμίας. Quo modo et Suidas tradit προθεσμίαν vocari θεοῦ προνομοθετοῦντος περὶ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ τυχὸν τόνδε δεῖ τῆς ζωῆς ταύτης ὑπεξελθεῖν, ἢ τόνδε καταλυθῆναι τὸν σύμπαντα κόσμον. Sed non assentior ei in eo, quod προθεσμίαν quidem, qua nos aliquid præstituimus et præfinimus, a προτίθεσθαι derivat : eam autem, qua Deus aliquid προορίζει et προτίθεται, a verbo προθεσπίζω derivatum censet. Hesychio προθεσμία est ὅρισμα, ὅρισις, διορία, et καιρός. Affertur vero et κατὰ προθεσμίαν pro Ex edicto.

Προθεσπίζω, i. q. χρησμῳδῶ, προαγορεύω, Pollux [1, 17. Per προφητεύω exp. Hesych. Æsch. Prom. 211 : Τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο προὐτεθεσπίκει. Dionys. A. R. 2, 32 : Ὥσπερ αὐτῷ τὰ μαντεύματα προεθέσπισε]. Plut. [Mor. p. 421, B] : Εἰς δὲ μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, καὶ προεθέσπιζε κατιὼν ἐπὶ θάλατταν, Ad divinationem omnibus annis semel afflabatur, et ad mare descendens fata prædicebat. [Sext. Emp. p. 338 : Ἄλλας μεταβολὰς προθεσπίζειν. Τὰ μέλλοντα πρ. Lucian. Gall. c. 2. Cum dat. πρ. τοῖς Κόλξι Alex. c. 19. Fut. προθεσπιῶ Diss. c. Hes. c. 8. Passiv. Alex. c. 28 : Τὰ κακῶς προτεθεσπισμένα. Const. Manass. Chron. 3381.]

[Προθέσπισμα, τὸ, Vaticinium. Epiphan. t. 1, p. 51, A : Τὰ πρ. τε καὶ τὰς προφητείας. Hase.]

[Προθέσπισις, εως, Prædictio. Nicet. Chon. Hist. p. 142, B.]

Προθετικός, ἡ, όν, Qui proponendi s. præponendi vim habet, Propositivus s. Præpositivus. [Aristot. Eth. Magn. 1, 18 : Εὔλογον τοῦτον εἶναι προθετικὴν τὴν ἀρετὴν, ἐν οἷς ἡ ἀρχὴ τοῦ βελτίστου ἐστὶν ἕκαστον καὶ ποιητικὸν καὶ προθετικόν. || Sensu grammatico] Πρ. ἰδίωμα, Præpositiva proprietas, sc. præpositionis. Et ex Gaza Gramm. 4, προθετικὸν σύνθετον affertur pro Compositum quod præpositionis servat constructionem et proprietatem. [Dionys. Ep. ad Ammæum 2, 2 : Τοῖς συνδετικοῖς καὶ τοῖς πρ. μορίοις. Apollon. De synt. p. 135, 10 : Πρ. οὖσαι (αἱ προθέσεις)· et p. 299, 20. Πρ. σύνδεσμοι idem in Bekk. Anecd. p. 480, 5, et De synt. p. 300, 20 : Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς πρ. ἐκάλουν συνδέσμους τὰς προθέσεις· et p. 314, 2. Σύνταξις προθετικὴ p. 326, 19. Παράθεσις πρ. p. 327, 9.]

[Προθετοῖς ap. Alex. Trall. 12, p. 707, vitiose pro προσθετοῖς, quod expressit interpres Latinus.]

Προθέω, Præcurro. Hom. [Il. K, 362 : Ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς·] Il. X, [459, Od. Λ, 515] : Πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. [Plato Crat. p. 412, A : Οὔτε ἀπολειπομένης οὔτε προθεούσης τῆς ψυχῆς. Xenoph. Anab. 5, 8, 13 : Λιπόντες τὰς τάξεις προθέοντες ἁρπάζειν ἤθελον. Plut. V. Crassi c. 18 : Εἰ τὸ βέλος προθέοι τῆς ὄψεως. Lucian. Gall. c. 12. Προθέουσιν κύνες Pollux 5, 64, e Xenoph. Cyneg. 3, 7, ubi cum accus. constructum est : Ὅσαι (κύνες) τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ... προθέουσαι θαμινὰ σκοποῦσιν κτλ. Ælian. N. A. 7, 26 : Προθεῖ γοῦν ἐκεῖνα. Oppian. Hal. 4, 431 : Ἀλλήλους προθέουσι.]

Προθεωρέω, q. d. Præcontemplor, Prius contemplor. [Hippocr. Epist. p. 1283, 28 : Τὰ δῆλα καθάπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῦντες. Aristot. H. A. 4, 11 : Μὴ προθεωρήσαντες τὸ ποῦ ἔχουσιν. G. D. Œcum. In Apoc. p. 348, 4; 430, 9; 450, 30 Cramer. : Ὡς προτεθεώρηται. Id. ib. p. 302, 17 : Προθεωρηθὲν παρατέθειται. Galen. vol. 2, p. 400, 9 : Προτεθεωρημένα. Hase.]

[Προθεωρητέον, Præcontemplandum. Aristot. De cœlo 3, 3.]

[Προθεωρητικός, ἡ, όν, Præsagus. Joann. Chrys. Hom. 140, vol. 5, p. 884. Seager.]

Προθεωρία, ἡ, q. d. Præcommentatio, Præmeditatio. [Basil. t. 2, p. 459, D : Τῇ πρ. καὶ διασκέψει τῶν γενησομένων. Hase. Theodoret. vol. 1, p. 24 : Τὸ θεῖον οὐ δεῖσθαι βουλῆς τινος καὶ προθεωρίας φαμέν. Ἀποκάλυψις per πρόγνωσις, πρ. exp. Hesych.] Ita vocatur in declamationibus, Quod unicuique tanquam argumentum prædigitur. [Est Introductio, et Præfatio, qua rhetores declamationum suarum argumenta, partes et artificia enarrare solebant. De his vid. Cresoll. Theatr. 4, 8, p. 197. Ejus exemplum est ad Himerii Orat. 1, ed. Wernsdorf. p. 322. Ernest. Lex. rhet. Adde Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 376, 8. Sic Demosthenis aliorumque orationum ὑποθέσεις in codicibus interdum inscriptæ προθεωρία. Eust. Opusc. p. 56, 54 : Προθεωρίαις διαφατίζει ῥητορικῶς τὰ γραφόμενα. || « Providentia. Theodoret. H. E. 1, 4, p. 11, A. » Anon.]

[Προθήγω, Præacuo, Gl.]

[Προθήκη, ἡ, Præpositio, Gl. « Tabula s. Loculus in quo merces venales oculis prætereuntium in publico exponuntur. Joann. Chrys. In Ep. ad Philipp. serm. 10, vol. 4, p. 61, 14 (vol. 11, p. 279) : Χρήματα γὰρ διὰ τοῦτο εἴρηται, οὐχ ἵνα οὕτω χρώμεθα αὐτοῖς, καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων, ἀλλ' ἵνα ἐργαζώμεθά τι ἐν αὐτοῖς. » Seager. Id. Chrys. t. 12, p. 379, C : Ταῖς πρ. ταῖς ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων. || Œcum. In Apoc. p. 271, 15 Cramer. : Μετὰ προθήκης τοῦ ὡς ὁμοιωματικοῦ εἴρηται, Anteposita particula ὡς. Hase.]

Προθηλοπιδέω perperam apud Diosc. scriptum pro προθειλοπεδέω.

[Πρόθημα. V. Πρόθεμα.]

[Προθηράω, Ante venor. Phot. Bibl. p. 452, 5, ex Agatharchide : Ἐπὰν θήρας ἀπορῶσι, τοῖς δέρμασι τῶν προτεθηραμένων τὴν ἔνδειαν ἀναπληροῦσι.]

Προθησαυρίζω, Ante usum repono in thesaurum. Metaph. Aristot. De partt. anim. 3, [14] : Οἱ δὲ τὸν οἰσόφαγον ἔχουσιν, ἢ πρὸ τῆς κοιλίας μέρος τι ὀγκῶδες, ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν. Cui similem locum quendam attuli in Θησαυρίζω ex Eod. [Georg. Lapitha Poem. mor. 174. Boiss.]

[Προθλάω, Prius contundo. Galen. vol. 14, p. 86, 4 : Προτεθλασμένα καὶ πρακεκομμένα. Hase.]

Προθνήσκω, Morior pro. Cum gen. vi præp., quemadmodum de ὑπεραποθνήσκω dicam. [Eur. Alc. 687 : Παίδων προθνήσκειν· et 384, 623, 713. Heracl. 590 : Προὔθανον γένους.] Epigr. : Ἀδελφεοῦ προθανόντα. || Præmorior, προαποθνήσκω. [Thucyd. 2, 52 : Διὰ τὸ συχνοὺς ἤδη προαποτεθνάναι σφίσι. Xenoph. Eph. 5, 15 : Ἔτυχον ὑπὸ γήρως καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες. Dio Cass. 51, 12 : Εἴθε σοῦ προτεθνήκειν. Lucian. Paras. c. 50 : Προτεθνηκὼς τῆς μάχης· Tox. c. 60 : Προτεθνήκειν τοῦ δέει.]

[Προθοήνωρ, ορος, ὁ, Prothoenor, dux Bœotorum. Hom. Il. B, 495, Ξ, 450, 471. De etymologia v. Eustath. p. 264, 32; 1280, 9.]

[Πρόθοος, ὁ, Prothous, Trojanus. Hom. Il. B, 758. || Agrii filius. Apollod. 1, 8, 6. || Lycaonis filius. Ib. 3, 8, 1. || Lacedæmonius. Xenoph. Hell. 6, 4, 2. || Forma contr. Πρόθους, Thestii filius. Pausan. 8, 45, 6.]

[Προθόων, ωνος, ὁ, Prothoon, Trojanus. Hom. Il. Ξ, 515.]

[Προθρηνέω, Prælugeo. Philo vol. 2, p. 72, 14 : Προθρηνοῦντες. Wakef. Aristid. vol. 1, p. 419 : Πάλαι προτεθρηνῆσθαι δεῖν νομίζω Λακεδαιμονίους.]

[Προθρυλέω, Ante susurro, dictito. Nicet. Eugen. 2, 175, ubi duplici λ scriptum. Προτεθρυλημένον Lucian. Patr. enc. c. 1.]

[Προθρώσκω : unde particip. aoristi] Προθορών, i. q. προπηδήσας [ut exp. Hesych.], s. προεκθορών, Provi-

liena. Hom. Il. [Ξ, 363], P, [522] et Apoll. Arg. 2 [immo 4, 641, ubi προθορούσα].

[Προθέλλα. V. Θύελλα.]

Πρόθυμα, τὸ, q. d. Sacrificii præludium, Quod sacrificio ipsi præmittitur, Libum, προκάταργμα, ἢ τὸ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἢ πλακούντιον, ut schol. Aristoph. Pl. [660] exp., Βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη. Et πρ. καὶ προκατάργματα ποιεῖσθαι, Hostiam et sacrificium libare: quod fiebat, antequam hostia feriretur. Bud. [*Libamina prima*, Virg. Æn. 6, 245. « Eustath. p. 132, 23: Εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μὲν ἐν ἀνθ' ἑνὸς εἰπεῖν, τὰ προθύματα. Id. p. 133, 17; 1476, 44. » Hemst. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, n. 158, 36, memoratur sumptus εἰς τὰ προθύματα τῆς ἑορτῆς. Figurate Synes. p. 121, D: Πρόθυμα τοῦ πολέμου. Hase. De Iphigenia Dianæ sacrificanda Eur. Iph. A. 1311: Ἐμὸν δὲ θάνατον ... προθύματ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.]

[Προθυμαίνω, Præirascor. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 383, 8 a fine. Boiss.]

Προθυμέομαι, Alacri [proclivi, prompto ad agendum] sum animo [Æsch. Prom. 381: Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Aristoph. Pac. 510: Χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ. Ib. 480]: opponitur verbo ἀθυμῶ ap. Xen. Cyrop. 6, [2, 12]: Καὶ πάντας ὁπόσων ἀθυμούντων βλάβη ἐδόκει τις γίγνεσθαι, καὶ προθυμουμένων, ὠφέλεια. [Ib. 2, 3, 3: Εἰ μή αὐτός τις προθυμήσεται· Anab. 6, 4, 22: Ξενοφῶν Κλεάνορος ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι ἐν τούτῳ ἐνείη· Mem. 2, 6, 27: Οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι. Plato Phædon. p. 62, A: Ἀλλὰ προθυμεῖσθαι χρή· Menone p. 82, A: Ἔστι μὲν οὐ ῥᾴδιον, ὅμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι, σοῦ ἕνεκα. Addito dativo personæ Herodot. 9, 37: Τότε Μαρδονίῳ προεθυμέετο. Cupio, Æsch. Prom. 633: Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· 788: Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι.] Sed raro ita legi positum sine adjectione, frequenter autem cum infin., vel cum accus. Dicitur autem πρ. ποιεῖν τοῦτο, pro Promptus est mihi animus et alacer ad hoc faciendum; Promptus sum, Studeo hoc agere. [Herodot. 1, 206: Εἰ μεγάλως προθυμέεαι Μασσαγετέων πειρηθῆναι· 9, 37: Προθυμεομένῳ μάχης ἄρχειν et 72. Soph. Tr. 1119: Οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ. Eur. Phœn. 1703: Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς. Aristoph. Vesp. 1173: Καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν. Plato Rep. 10, p. 613, A: Ὃς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι· Phædon. p. 115, C: Ταῦτα προθυμησόμεθα ... οὕτω ποιεῖν.] Demosth.: Καὶ ποιεῖν τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ. Cum accus. autem, ut [Thucyd. 5, 17: Προὐθυμήθη τὴν ξύμβασιν· 39: Τὰς σπονδὰς προθυμουμένων· 8, 90: Τὴν ὁμολογίαν προὐθυμοῦντο. Antiphon p. 112, 13: Τοῦτ' αὐτὸ προὐθυμήθη (ubi vulgo προεθυμήθη, quod ex codd. mutatum). Plato Phædon. p. 64, A: Ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον· Rep. 5, p. 472, E: Εἰ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν.] Aristot.: Θεοῦ μὲν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι. Et ap. Plat. [Crit. p. 45, A]: Καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι [recte nunc ex codd. προμηθοῦμαι], ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Bud. p. 527, ubi προθυμεῖσθαι exp. Aliquid magno studio suscipere et instituere, In animum inducere et cupere efficere. Quæ duæ posteriores interprett. duobus ll., qui proxime sequuntur, convenire videntur, prior priori, posterior posteriori. Plato Rep. 1, [p. 344, E]: Προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι, exp. simpl. Velis. Plut. Them. [c. 12, ubi συμπροθυμεῖσθαι]: Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι, ubi observa προθυμοῦμαι cum ὅπως. [Plato Phædon. p. 91, A: Οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν ... δόξει ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι. Cum περὶ Joseph. A. J. 1, 12, 1: Προθυμηθῆναι αὐτοῦ περὶ τὴν σωτηρίαν.] Alicubi vero partic. προθυμούμενος ponitur pro ipso adverbio προθύμως: ut φιλοπονῶ προθυμούμενος, Xen. Cyrop. 1, [6, 8].

Προθυμητέον, Annitendum s. Enitendum. Plato Tim. [p. 53, E]: Προθ. εἰπεῖν. [Phædon. p. 90, E: Πρ. ὑγιῶς ἔχειν· Crat. p. 421, D. Plural. Leg. 6, p. 770, B: Ἀλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα. Ast. Προθυμητέον Euseb. Dem. ev. p. 114, D. Photius Epist. p. 107, 38: Χειραγωγεῖν προθ. Hase.]

Προθυμία, ἡ, Animi alacritas, præsentia, Animus

alacer et promptus; simpl. Alacritas, Studium. Hom. plur. pro sing. utens, dixit Il. B, [588]: Ἧσι προθυμίῃσι πεποιθώς [ubi ι metri caussa productum; v. Eustath. p. 293, 9. Eur. Or. 707: Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, μισοῦσι δ' ἀστοί. Herodot. 5, 49: Τοὺς περὶ καί τινα ἀνάγει προθυμίη μαχόμενον ἀποθνήσκειν. Soph. Œd. T. 48: Ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος πρ. Aj. 583: Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν πρ. Œd. T. 838: Πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ πρ., quod schol. exp. τί διανοῇ δρᾶσαι. Eur. Hipp. 285: Οὐ μὴν ἀνήσω ... προθυμίας· Ion. 1385: Τοῦ θεοῦ πρ. πολλαχοῦ Bacch. 1099: Κρεῖσσον ὕψος τῆς πρ. ἔχων. Plato Leg. 12, p. 962, E: Τῶν δ' ἡ πρ. πρὸς τὸν ἐλεύθερον δὴ βίον ὡρμημένη. Plur. προθυμίαι, αἱ, Joseph. A. J. 15, 5, 1 bis. « De ardore pugnandi ap. Polyb. 1, 20, 15, et sæpe alibi. » Schweigh.] A Xen. opp. τῇ ἀθυμίᾳ, Cyrop. 1, [6, 13]: Λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Προθυμίαν ἐμβάλλειν dicit [Plut. V. Pyrrhi c. 13] quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiam Inflammare animum desiderio. [Πρ. ἔχειν, Herodot. 1, 204: Ἐπ' οὓς ... ἔσχε προθυμίην στρατεύεσθαι. Eur. Tro. 684: Προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων· Phœn. 909. Plato Prot. p. 327, B, Tim. p. 23, D; Alc. 2 p. 151, A: Θαυμαστὴν ὅσην περὶ σὲ πρ. ἔχει. Cum πρὸς Epictet. Diss. 2, 24, 16: Εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν.] Item προθυμίαν παρέχεσθαι [Herodot. 7, 6: Πᾶσαν προθυμίην παρεχόμενοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Xen. Hell. 6, 5, 43: Πᾶσαν πρ. εἰς αὐτοὺς παρέχεσθαι· Anab. 7, 6, 11: Πλείστην πρ. περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος], ap. Dem. [p. 11, 13], Promptum et alacrem animum ostendere. Sic autem ante eum locutus est Thuc. Dicitur et προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipso Thuc. itidemque [ab Æsch. Prom. 341, et] a Xenoph. [Cyrop. 4, 5, 49] ac pro eod., πάσῃ προθυμίᾳ, μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. [Plato Symp. p. 210, A: Ἐγὼ ... προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω. Πάσῃ πρ. Plato Rep. 3, p. 412, E, Xenoph. Hell. 7, 2, 21. Πολλῇ πρ. 2, 2, 23. Ἐκ προθυμίας Eur. Hipp. 1417: Κύπριδος ἐκ πρ. Dionys. A. R. 3, 22: Ὡς ἐκ πρ. τε καὶ παντὸς τοῦ βελτίστου κοινωνεῖν ἐγνωκότα τοῦ πολέμου τὸν Μέττιον ἐπῄνει· 11, 8: Οὔτε τοὺς πολίτας ἐπὶ τὸν ὅρκον ἥξειν ἐκ πρ. « Herodot. 6, 65: Ἐκ τῆς Κλεομένεος προθυμίης, Cleomenis consilio. Id. 1, 124: Κατὰ τὴν τούτου πρ. τέθνηκας, Hujus ex consilio, s. Per hunc si stetisset, mortuus eras. » Schweigh.] || Interdum vero προθυμία τούτου, pro Cupiditas s. Desiderium hujus rei. Synes.: Κατέβαλε τὴν πρ. τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliquid faciendi, ap. Cic. Interdum vero copulantur Alacritas et Cupiditas. [Numero plur. Epictet. Diss. 4, 12, 6: Ταῖς πρ. ἐπακολουθεῖν.] || Hesychio χαρὰ, Lætitia, Gaudium. Ad quam signif. transire itidem videtur interdum nomen Alacritas. [|| Improprie, πρ. ποδὸς vel ποδῶν, ut σπουδῇ ποδὸς, dicitur Eur. Ion. 1109: Τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε; et in versu spurio Phœn. 1439: Προθυμίᾳ ποδός. Δορὸς προθυμίᾳ Hel. 723. || Προθυμία, ἡ, nomen navis Atticæ, in inscr. navali 1, a, 20; 4, h, 51.]

[Προθυμιάομαι, Ante suffio. Joseph. A. J. 3, 8, 6: Τὴν σκηνὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν σκεύη ἐλαίῳ προθυμιωμένῳ.]

[Προθυμοεργέω, Prompto animo opus aggredior. Theodor. Stud. p. 465, C. G. Dind.]

[Προθυμοποιέω, Alacrem s. promptum reddo. Eustath. p. 1393, 43: Ὁ προθυμοποιῶν τινα. Forma media Diodor. 14, 56: Πολλοὺς καὶ τῶν ἄλλων προεθυμοποιοῦντο. Passiv. Προθυμοποιηθῆναι Joseph. Genes. p. 45, B; Demetr. Hieracosoph. p. 167. G. D. Προθυμοποιεῖται Greg. Nyss. t. 1, p. 492, C. Activ. προθυμοποιήσας Vita Nili jun. p. 11, 6. Hase.]

[Προθυμοποίησις, εως, ἡ, i. q. τὸ προθυμοποιεῖν. Eustath. p. 1015, 3: Ἐπὶ προθυμοποιήσεως ἐστιν εἰπεῖν τὸ κτλ. Wakef.]

Πρόθυμος, ὁ, ἡ, Animum alacrem habens (ad aliquid), Qui prompto et erecto est animo; simpl. Promptus. Est autem duplex in ista signif. constructio. Dicitur enim πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο et ποιεῖν τοῦτο. [Herodot. 2, 3: Τὰ θεῖα οὐκ εἰμὶ πρ. ἐξηγέεσθαι. Eur. Med. 720: Τήνδ' ἐς σοι δοῦναι χάριν πρόθυμός εἰμι.] Aristoph. [Pl. 209]: Πρόθυμος ... εἰς τὰ πράγματα. Thuc. [8, 68]: Προθυμότατος εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. [Ib. 74, ἐς τὴν μετάστασιν.

Plato Leg. 2, p. 666, A: Προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ᾠδάς· Rep. 5, p. 468, C: Ἵνα ... προθυμότερος ᾖ πρὸς τὸ τἀριστεῖα φέρειν.] Dem. Pro cor.: Διαπαντὸς εὔνους εἰμὶ καὶ πρ. εὖ ποιεῖν ὑμᾶς. [Pausan. 7, 10, 7: Ἄνδρα οὐδαμῶς ἐς δικαιοσύνην πρόθυμον. Philostr. p. 580: Ἐς ὀργὴν ἐκκληθῆναι πρόθυμος. Hemst. Ælian. N. A. 4, 9: Εἰς τὴν Ἀφροδίτην πρόθυμοι, ubi εἰς codd. aliquot omittunt.] Sed interdum etiam sine adjectione ponitur. [Herodot. 9, 92: Ἡμῖν προθύμους ἔσεσθαι συμμάχους.] Thuc. 1: Βουλομένων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, Si velitis ista alacriter et strenue capessere. [Soph. Aj. 37: Φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ. Eur. Hec. 307: Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρ. ὢν ἀνὴρ μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον· Bacch. 827: Οὐκέτι θεατὴς Μαινάδων πρ. εἶ· Med. 1146: Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα· Tro. 355: Ἂν μὴ τἀμά σοι πρόθυμά γ' ᾖ.] Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum, Plut. [Plat. Symp. p. 220, F. Superl. Leg. 10, p. 890, D: Ὦ προθυμότατε Κλεινία.] Et τὸ πρόθυμον, Alacritas animi, Thuc. [3, 82], ac post eum alii. [Eur. Med. 178: Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρ. φίλοισιν ἀπέστω· Iph. T. 1023: Οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ δὲ πρ. ᾔνεσα. Plato Leg. 9, p. 859, B: Ἀλλ' οὖν τό γε πρ. παρεχόμενοι.] || Πρόθυμος περί τινα, Thuc., pro eo, ut opinor, quod Lat. Studiosus alicujus. || Cum gen. pro Cupidus, memini me legere, sed ap. poetas tantum. [Soph. El. 3: Νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.]

[Πρόθυμος, ὁ, Prothymus, n. pr. Λεύκιος Προθύμου in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 371, 372. G. D. Alius ap. Ott. Iahn. Spec. epigr. p. 48, n. 224, ubi in lapide: P. Decrius Prothimus. Hase.]

Προθύμως, Alacri animo, Alacriter, Prompte, Impigre. Interdum vero idem omnino quod Libenter. [Herodot. 6, 58: Τύπτονται τὰ πρόσωπα πρ. Æsch. Ag. 1590: Πρ. μᾶλλον ἢ φίλως. Eur. Heracl. 551: Εἰ βουλεσθέ μοι χρῆσθαι πρ. Plato Rep. 1, p. 338, B: Ὡς πρ. τοῦτο δρῶ· Prot. p. 314, B: Τὴν θύραν πάνυ πρ. ὡς οἷός τ' ἦν ἐπήραξε· Phædr. p. 228, B: Ὁ δ' ἐπεθέτο πρ. Cum verbis ἀκούειν, ἀποκρίνασθαι, διδάσκειν, εἰπεῖν id. Alc. 1 p. 104, D, Theæt. p. 204, B, Tim. p. 26, C, Euthyphr. p. 11, B.] Xen. Cyrop. 4, [3, 1], πρ. ἀλέξειν· 1, [5, 7]: Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, πρ. αὐτὰ ἐκπονοῦντας. Et [8, 4, 9]: Οὐ πρ., ἢ οὐχ ἡδόμενος. Sæpe etiam cum verbo ἔχειν: estque πρ. ἔχειν πρός τι, Animo prompto esse ad rem aliquam, Animo propensum. Plautus dicit Animatus facere. [Plato Symp. p. 176, C: Πρ. ἔχειν πρὸς τὸ πίνειν. Comparat. Plato Rep. 6, p. 498, C: Προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν· et Leg. 5, p. 729, E. Superl. Polit. p. 262, A: Παντάπασι προθυμότατα διῄρησαν· Lach. p. 201, B, Menex. p. 248, E. Isocr. p. 179, A; Plut. V. Cæs. c. 34; Ælian. V. H. 1, 7; 9, 1. « Euseb. V. Const. 1, 15. » Boiss.]

[Προθύραιος, ὁ, ἡ, Qui ante januam s. vestibulum est. Προθύραια, τὰ, i. q. πρόθυρα, Vestibula quæ sunt ante januam, Hom. H. in Merc. 384: Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα πρ. || Ἄρτεμις Προθυραία in Hymno Orphico 1, 4 et 12, quæ προθυρίδία dicitur ab Sexto Emp. p. 592, ubi Fabric.: « Legendum videtur προθυραία, ut ap. Orpheum. Dicitur vero προθυραία, Limentina, Forcula, quod putabatur præesse ingressui nascentium in hanc vitam. » Ἑκάτη προθύραια in hymno anonymi ap. Wakef. Silv. crit. vol. 4, p. 251, quam formam in Orphico quoque hymno metrum fert. « Cyrill. Alex. lib. 11 In Joann. c. 12, p. 1022, θυρωρὸν, de qua Joann. 18, 16, vocat προθύραιον παῖδα, Ostiariam. » Suicer.]

[Προθύριος, ὁ, ἡ. Προθύριον κέρδος v. s. v. Τοπιατικόν. Ducang.]

[Προθυρίς, ἡ. HSt. s. v. Πρόθυρον:] Ceterum pro Πρόθυρον invenitur et Προθυρίς, ut quidam tradunt. [*Prothyrides* ap. Vitruv. 4, 6, 4, est falsa lectio pro *Parotides*.]

Πρόθυρον, τὸ, Quod est ante januam vestibulum. Vitruv. 6, [7, 5] scribens, Πρόθυρα Græce dicuntur Quæ sunt ante januam vestibula: nos autem appellamus πρόθυρα, quæ Græce διάθυρα. Ita Vitruv., quem observa unico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur πρόθυρον de privatis ædibus, ut προπύλαιον de vestibulo urbis, templi, regiæ: quanquam Aristot. de regia Persarum loquens in lib. De

mundo [c. 6], τὸ πρόθυρον junxit τῷ πυλῶνι. Hæc Bud. [Apud Aristoph. Vesp. 875 de Apolline: Γεῖτον ἀγυιεῦ, τοὐμοῦ προθύρου προπύλαιε.] Apud Hom. legitur non solum πρόθυρον sing., ut [Il. O, 124: Ὦρτο διὲκ προθύρου· Y, 212, Ω, 323;] Od. A, [119]: Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο· Ξ, [34]: Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, verum etiam plur. πρόθυρα: ut [Il. Λ, 777, Σ, 496, Od.] A, [103]: Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, ubi observat Eust. πρόθυρα et οὐδὸν αὔλειον idem significare, atque alibi vocari et πρώτας θύρας: præterea quod hic στῆναι ἐπὶ προθύροις, alibi θύραις ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem et ap. Plat. [v. infra] πρόθυρα plur. pro Vestibulo, ubi tamen Bud. suspicatus est mendum esse; sed hanc suspicionem tollit ille Homeri l., atque alii, ex quibus fortasse exemplum Plato sumpsit. [LXX Jerem. 19, 2: Ἐπὶ τῶν προθύρων πύλης, ad quem l. conf. Letronn. *Inscr. de l'Égypte* t. 1, p. 16. Id. *Lettres d'un antiquaire* p. 343 sqq. Hase. Numero singulari Plato Symp. p. 175, A: Ἐν τῷ τῶν γειτόνων πρ. Prot. p. 314, C: Ἐπειδὴ ... ἐν τῷ πρ. ἐγενόμεθα. Longe frequentius numero plur., ut ap. Herodot. 3, 35; 6, 35, Æsch. Choeph. 966, Eur. Alc. 101, Aristoph. Vesp. 802. Improprie Aristid. vol. 1, p. 484 extr.: Ἐν προθύροις τῶν Θηβῶν· vol. 2, p. 234: Ἐν προθύροις τῆς πατρίδος. Figurate Plato Phileb. p. 64, C: Ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ πρ. Rep. 2, p. 365, C: Πρόθυρα ... καὶ σχῆμα ... σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Photius Epist. p. 333, 23: Οἱ ἐν προθύροις ἰατρεύοντες, Qui medicinam tantum a limine salutarunt. « Gregorius Cypr. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 323: Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος καὶ τῶν προθύρων ἤδη τῶν κατὰ σὲ πλεονεκτημάτων ἁψάμενος. » Osann.]

[Προθυρών, ῶνος, ὁ, q. d. Antevestibulum. Inter nomina in ων ap. Arcad. p. 15, 10; 17, 14. Etym. M. p. 806, 4. Male προθύρων προθύρωνος ap. Chœrob. In Theodos. p. 74, 19. Mirum est Προθυρώα, ἡ, de quo Theognost. p. 106, 25: Τὰ διὰ τοῦ ωα δισύλλαβα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ωι διφθόγγου γράφονται, οἷον ᾠὰ ἡ μηλωτὴ, ... προθυρῷα, ὑπερῷα.]

[Πρόθυσις, εως, ἡ, Fundamentum aræ in quo immolantur victimæ. Pausan. 5, 13, 9: Τοῦ βωμοῦ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ κρηπῖδος τῆς πρώτης, προθύσεως καλουμένης, πόδες πέντε καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν ἐστι περίοδος, τοῦ δὲ ἐπὶ τῇ προθύσει περίμετρος ἑκάστου πόδες δύο καὶ τριάκοντα.]

[Προθύτης, ὁ, Prothytes, Thebanus. Plut. V. Alex. 11.]

Προθύω, Ante sacrifico. [Plat. Crat. p. 401, D: Τὸ ... πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν εἰκὸς ἐκείνους. Dionys. A. R. 1, 86: Προθύσαντες τοῖς θεοῖς ἱερὰ τὰ νομιζόμενα. Figurate Themist. Or. 20, p. 235, C: Πολλάκις Ἀριστοτέλει προθύσας εἰς τὴν Πλάτωνος ἐληλυθ ἱερουργίαν.] Et in pass. [med.] pro eodem. [Aristoph. Thesm. 38: Προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.] Plut. De def. orac. [p. 437, A]: Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando. Lycurgo [c. 21]: Προεθύετο ταῖς Μούσαις, Sacra Musis ante persolvebat. [Clem. Al. Protrept. 2, 39: Ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν. Heliod. Æth. p. 384, 16: Ἂν προθύσηταί τις ἡμᾶς. Hase. Joseph. B. J. 2, 10, 4: Πρότερον αὐτὸν δεῖν ἅπαν τὸ Ἰουδαίων ἔθνος προθύσασθαι. Lucian. Tox. c. 50: Δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου.] || Sacrifico pro. Greg. Encom. Macc.: Ἀαρὼν τοῦ λαοῦ πρ. καὶ προευχόμενος, Sacrificans pro populo et vota faciens. [Eur. Ion. 805: Παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια· Suppl. 29: Ὑπὲρ χθονὸς ἀρότου προθύουσα.]

[Προθωράκιον, τὸ, Clypeus, Scutum. Strabo 17, p 828: Ἐπιπόρπημα, δορὰ καὶ πρ. Scott.]

[Προΐ. V. Πρωΐ.]

Προϊάλλω, Foras emitto. Hom. Od. O, [368]: Ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, Ἀγρόνδε προΐαλλε, Amandabat foras in agrum. Il. Θ, [364]: Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν, Ex cœlo foras emisit. Promo, [Λ, 3: Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε] Od. Ξ, [18]: Ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων. [Theocr. 25, 235: Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον.]

Προϊάπτω, Procul mitto, ablego, amando. Hom. Il. A, [3] de ira Achillis: Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, i. e. προέπεμψεν, ut a quibusdam

lieus. Hom. Il. [Ξ, 363], P, [522] et Apoll. Arg. 2 [immo 4, 641, ubi προθορούσα].

[Προθόλλα. V. Θόλλα.]

Πρόθυμα, τὸ, q. d. Sacrificii præludium, Quod sacrificio ipsi præmittitur, Libum, προκάταργμα, ἢ τὸ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἢ πλακούντιον, ut schol. Aristoph. Pl. [660] exp., Βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη. Et πρ. καὶ προκατάργματα ποιεῖσθαι, Hostiam et sacrificium libare: quod fiebat, antequam hostia feriretur. Bud. [*Libamina prima*, Virg. Æn. 6, 245. « Eustath. p. 132, 23: Εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μὲν ἐν ἀνθ' ἑνὸς εἰπεῖν, τὰ προθύματα. Id. p. 133, 17; 1476, 44. » Hemst. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, n. 158, 36, memoratur sumptus εἰς τὰ προθύματα τῆς ἑορτῆς. Figurate Synes. p. 121, D: Πρόθυμα τοῦ πολέμου. Hase. De Iphigenia Dianæ sacrificanda Eur. Iph. A. 1311: Ἐμὸν δὲ θάνατον ... προθύματ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.]

[Προθυμαίνω, Præirascor. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 383, 8 a fine. Boiss.]

Προθυμέομαι, Alacri [proclivi, prompto ad agendum] sum animo [Æsch. Prom. 381: Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Aristoph. Pac. 510: Χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ. Ib. 480]: opponitur verbo ἀθυμῶ ap. Xen. Cyrop. 6, [2, 12]: Καὶ πάντας ὁπόσων ἀθυμούντων βλάβη ἐδόκει τις γίγνεσθαι, καὶ προθυμουμένων, ὠφέλεια. [Ib. 2, 3, 3: Εἰ μὴ αὐτός τις προθυμήσεται· Anab. 6, 4, 22: Ξενοφῶν Κλεάνορος ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι ἐν τούτῳ ἐνείη· Mem. 2, 6, 27: Οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι. Plato Phædon. p. 62, A: Ἀλλὰ προθυμεῖσθαι χρή· Menone p. 82, A: Ἔστι μὲν οὐ ῥᾴδιον, ὅμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι, σοῦ ἕνεκα. Addito dativo personæ Herodot. 9, 37: Τότε Μαρδονίῳ προεθυμέετο. Cupio, Æsch. Prom. 633: Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· 788: Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι.] Sed raro ita legi positum sine adjectione, frequenter autem cum infin., vel cum accus. Dicitur autem πρ. ποιεῖν τοῦτο, pro Promptus est mihi animus et alacer ad hoc faciendum; Promptus sum, Studeo hoc agere. [Herodot. 1, 206: Εἰ μεγάλως προθυμέεαι Μασσαγετέων πειρηθῆναι· 9, 37: Προθυμεομένῳ μάχης ἄρχειν et 72. Soph. Tr. 1119: Οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ. Eur. Phœn. 1703: Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς. Aristoph. Vesp. 1173: Καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν. Plato Rep. 10, p. 613, A: Ὃς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι· Phædon. p. 115, C: Ταῦτα προθυμησόμεθα ... οὕτω ποιεῖν.] Demosth.: Καὶ ποιεῖν τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ. Cum accus. autem, ut [Thucyd. 5, 17: Προὐθυμήθη τὴν ξύμβασιν· 39: Τὰς σπονδὰς προθυμουμένων· 8, 90: Τὴν ὁμολογίαν προὐθυμοῦντο. Antiphon p. 112, 13: Τοῦτ' αὐτὸ προὐθυμήθη (ubi vulgo προεθυμήθη, quod ex codd. mutatum). Plato Phædon. p. 64, A: Ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον· Rep. 5, p. 472, E: Εἰ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν.] Aristot.: Θεοῦ μέν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι. Et ap. Plat. [Crit. p. 45, A]: Καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι [recte nunc ex codd. προμηθοῦμαι], ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Bud. p. 527, ubi προθυμεῖσθαι exp. Aliquid magno studio suscipere et instituere, In animum inducere et cupere efficere. Quæ duæ posteriores interprett. duobus ll., qui proxime sequuntur, convenire videntur, prior priori, posterior posteriori. Plato Rep. 1, [p. 344, E]: Προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι, exp. simpl. Velis. Plut. Them. [c. 12, ubi συμπροθυμεῖσθαι]: Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι, ubi observa προθυμοῦμαι cum ὅπως. [Plato Phædon. p. 91, A: Οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν ... δόξει ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι. Cum περί Joseph. A. J. 1, 12, 1: Προθυμηθῆναι αὐτοῦ περὶ τὴν σωτηρίαν.] Alicubi vero partic. προθυμούμενος ponitur pro ipso adverbio προθύμως: ut φιλοπονῶ προθυμούμενος, Xen. Cyrop. 1, [6, 8].

Προθυμητέον, Annitendum s. Enitendum. Plato Tim. [p. 53, E]: Προθ. εἰπεῖν. [Phædon. p. 90, E: Πρ. ὑγιῶς ἔχειν· Crat. p. 421, D. Plural. Leg. 6, p. 770, B: Ἀλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα. Ast. Προθυμητέον Euseb. Dem. ev. p. 114, D. Photius Epist. p. 107, 38: Χειραγωγεῖν προθ. Hase.]

Προθυμία, ἡ, Animi alacritas, præsentia, Animus alacer et promptus; simpl. Alacritas, Studium. Hom. plur. pro sing. utens, dixit Il. B, [588]: Ἧσι προθυμίῃσι πεποιθώς [ubi ι metri caussa productum; v. Eustath. p. 293, 9. Eur. Or. 707: Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, μισοῦσι δ' ἀστοί. Herodot. 5, 49: Τῶν πέρι καί τινα ἀνάγει προθυμίη μαχόμενον ἀποθνήσκειν. Soph. Œd. T. 48: Ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος πρ. Aj. 583: Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν πρ. Œd. T. 838: Πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ πρ., quod schol. exp. τί διανοῇ δρᾶσαι. Eur. Hipp. 285: Οὐ μὴν ἀνήσω ... προθυμίας· Ion. 1385: Τοῦ θεοῦ πρ. πολεμῶ. Bacch. 1099: Κρεῖσσον ὕψος τῆς πρ. ἔχων. Plato Leg. 12, p. 962, E: Τῶν δ' ἡ πρ. πρὸς τὸν ἐλεύθερον δὴ βίον ὡρμημένη. Plur. προθυμίαι, αἱ, Joseph. A. J. 15, 5, 1 bis. « De ardore pugnandi ap. Polyb. 1, 20, 15, et sæpe alibi. » Schweigh.] A Xen. opp. τῇ ἀθυμίᾳ, Cyrop. 1, [6, 13]: Λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Προθυμίαν ἐμβάλλειν dicit [Plut. V. Pyrrhi c. 13] quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiam Inflammare animum desiderio. [Πρ. ἔχειν, Herodot. 1, 204: Ἐπ' οὓς ... ἔσχε προθυμίην στρατεύεσθαι. Eur. Tro. 684: Προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων· Phœn. 909. Plato Prot. p. 327, B, Tim. p. 23, D; Alc. 2 p. 151, A: Θαυμαστὴν ὅσην περὶ σὲ πρ. ἔχει. Cum πρός Epictet. Diss. 2, 24, 16: Εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν.] Item προθυμίαν παρέχεσθαι [Herodot. 7, 6: Πᾶσαν προθυμίην παρεχόμενοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Xen. Hell. 6, 5, 43: Πᾶσαν πρ. εἰς αὐτοὺς παρέχεσθαι· Anab. 7, 6, 11: Πλείστην πρ. περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος], ap. Dem. [p. 11, 13], Promptum et alacrem animum ostendere. Sic autem ante eum locutus est Thuc. Dicitur et προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipso Thuc. itidemque [ab Æsch. Prom. 341, et] a Xenoph. [Cyrop. 4, 5, 49] ac pro eod., πάσῃ προθυμίᾳ, μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. [Plato Symp. p. 210, A: Ἐγὼ ... προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω. Πάσῃ πρ. Plato Rep. 3, p. 412, E, Xenoph. Hell. 7, 2, 21. Πολλῇ πρ. 2, 2, 23. Ἐκ προθυμίας Eur. Hipp. 1417: Κύπριδος ἐκ πρ. Dionys. A. R. 3, 22: Ὡς ἐκ πρ. τε καὶ παντὸς τοῦ βελτίστου κοινωνεῖν ἐγνωκότα τοῦ πολέμου τὸν Μέττιον ἐπῄνει· 11, 8: Οὔτε τοὺς πολίτας ἐπὶ τὸν ὅρκον ἥξειν ἐκ πρ. « Herodot. 6, 65: Ἐκ τῆς Κλεομένεος προθυμίης, Cleomenis consilio. Id. 1, 124: Κατὰ τὴν τούτου πρ. τεθνήκοις, Hujus ex consilio, s. Per hunc si stetisset, mortuus eras. » Schweigh.] || Interdum vero προθυμία τούτου, pro Cupiditas s. Desiderium hujus rei. Synes.: Κατέβαλε τὴν πρ. τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliquid faciendi, ap. Cic. Interdum vero copulantur Alacritas et Cupiditas. [Numero plur. Epictet. Diss. 4, 12, 6: Ταῖς πρ. ἐπακολουθεῖν.] || Hesychio χαρά, Lætitia, Gaudium. Ad quam signif. transire itidem videtur interdum nomen Alacritas. [|| Improprie, πρ. ποδός vel ποδῶν, ut σπουδῇ ποδός, dicitur Eur. Ion. 1109: Τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε; et in versu spurio Phœn. 1439: Προθυμίᾳ ποδός. Δορὸς προθυμίᾳ Hel. 723. || Προθυμία, ἡ, nomen navis Atticæ, in inscr. navali 1, a, 20; 4, h, 51.]

[Προθυμιάομαι, Ante suffio. Joseph. A. J. 3, 8, 6: Τὴν σκηνὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν σκεύη ἐλαίῳ προθυμιωμένη.]

[Προθυμοεργέω, Prompto animo opus aggredior. Theodor. Stud. p. 465, C. G. Dind.]

[Προθυμοποιέω, Alacrem s. promptum reddo. Eustath. p. 1393, 43: Ὁ προθυμοποιῶν τινα. Forma media Diodor. 14, 56: Πολλοὺς καὶ τῶν ἄλλων προθυμοποιοῦντο. Passiv. Προθυμοποιηθῆναι Joseph. Genes. p. 45, B; Demetr. Hieracosoph. p. 167. G. D. Προθυμοποιεῖται Greg. Nyss. t. 1, p. 492, C. Activ. προθυμοποιήσας Vita Nili jun. p. 11, 6. Hase.]

[Προθυμοποίησις, εως, ἡ, i. q. τὸ προθυμοποιεῖν. Eustath. p. 1015, 3: Ἐπὶ προθυμοποιήσεως ἐστιν εἰπεῖν τὸ κτλ. Wakef.]

Πρόθυμος, ὁ, ἡ, Animum alacrem habens (ad aliquid), Qui prompto et erecto est animo; simpl. Promptus. Est autem duplex in ista signif. constructio. Dicitur enim πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο et ποιεῖν τοῦτο. [Herodot. 2, 3: Τὰ θεῖα οὐκ εἰμὶ πρ. ἐξηγέεσθαι. Eur. Med. 720: Τῆνδε σοι δοῦναι χάριν πρόθυμός εἰμι.] Aristoph. [Pl. 209]: Πρόθυμος ... εἰς τὰ πράγματα. Thuc. [8, 68]: Προθυμότατον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. [Ib. 74, ἐς τὴν μετάστασιν. Plato Leg. 2, p. 666, A: Προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ᾠδάς· Rep. 5, p. 468, C: Ἵνα ... προθυμότερος ᾖ πρὸς τὸ τἀριστεῖα φέρειν.] Dem. Pro cor.: Διαπαντὸς εὔνους εἰμὶ καὶ πρ. εὖ ποιεῖν ὑμᾶς. [Pausan. 7, 10, 7: Ἄνδρα οὐδαμῶς ἐς δικαιοσύνην πρόθυμον. Philostr. p. 580: Ἐς ὀργὴν ἐκκληθῆναι πρόθυμος. Hemst. Ælian. N. A. 4, 9: Εἰς τὴν Ἀφροδίτην πρόθυμοι, ubi εἰς codd. aliquot omittunt.] Sed interdum etiam sine adjectione ponitur. [Herodot. 9, 92: Ἡμῖν προθύμους ἔσεσθαι συμμάχους.] Thuc. 1: Βουλομένων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, Si velitis ista alacriter et strenue capessere. [Soph. Aj. 37: Φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ. Eur. Hec. 307: Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρ. ὢν ἀνὴρ μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον· Bacch. 827: Οὐκέτι θεατὴς Μαινάδων πρ. εἶ· Med. 1146: Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα· Tro. 355: Ἂν μὴ τἀμά σοι πρόθυμά γ' ᾖ.] Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum, Plut. [Plat. Symp. p. 220, F. Superl. Leg. 10, p. 890, D: Ὦ προθυμότατε Κλεινία.] Et τὸ πρόθυμον, Alacritas animi, Thuc. [3, 82], ac post eum alii. [Eur. Med. 178: Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρ. φίλοισιν ἀπέστω· Iph. T. 1023: Οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ δὲ πρ. ᾔνεσα. Plato Leg. 9, p. 859, B: Ἀλλ' οὖν τό γε πρ. παρεχόμενοι.] || Πρόθυμος περί τινα, Thuc., pro eo, ut opinor, quod Lat. Studiosus alicujus. || Cum gen. pro Cupidus, memini me legere, sed ap. poetas tantum. [Soph. El. 3: Νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.]

[Πρόθυμος, ὁ, Prothymus, n. pr. Λεύκιος Προθύμου in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 371, 372. G. D. Alius ap. Ott. Iahn. Spec. epigr. p. 48, n. 224, ubi in lapide: P. Decrius Prothimus. Hase.]

Προθύμως, Alacri animo, Alacriter, Prompte, Impigre. Interdum vero idem omnino quod Libenter. [Herodot. 6, 58: Τύπτονται τὰ μέτωπα πρ. Æsch. Ag. 1590: Πρ. μᾶλλον ἢ φίλως. Eur. Heracl. 551: Εἰ βούλεσθέ μοι χρῆσθαι πρ. Plato Rep. 1, p. 338, B: Ὡς πρ. τοῦτο δρῶ· Prot. p. 314, B: Τὴν θύραν πάνυ πρ. ὡς οὐδέ τ' ἂν ἐπήραξε· Phædr. p. 228, B: Ὁ δ' ἐθρύπτετο πρ. Cum verbis ἀκούειν, ἀποκρίνεσθαι, διδάσκειν, εἰπεῖν id. Alc. 1 p. 104, D, Theæt. p. 204, B, Tim. p. 26, C, Euthyphr. p. 11, B.] Xen. Cyrop. 4, [3, 1]: πρ. ἀλέξειν· 1, [5, 7]: Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, πρ. αὐτὰ ἐκπονοῦντας. Et [8, 4, 9]: Οὐ πρ., ἢ οὐχ ἡδομένως. Sæpe etiam cum verbo ἔχειν: estque πρ. ἔχειν πρός τι, Animo prompto esse ad rem aliquam, Animo propensum. Plautus dicit Animatus facere. [Plato Symp. p. 176, C: Πρ. ἔχειν πρὸς τὸ πίνειν. Comparat. Plato Rep. 6, p. 498, C: Προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν et Leg. 5, p. 729, E. Superl. Polit. p. 262, A: Παντάπασι προθυμότατα ἐρρήθη· Lach. p. 201, B, Menex. p. 248, E. Isocr. p. 179, A; Plut. V. Cæs. c. 34; Ælian. V. H. 1, 7; 9, 1. « Euseb. V. Const. 1, 15. » Boiss.]

[Προθύραιος, ὁ, ἡ, Qui ante januam s. vestibulum est. Προθύραια, τὰ, i. q. πρόθυρα, Vestibula quæ sunt ante januam, Hom. H. in Merc. 384: Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα πρ. || Ἄρτεμις Προθυραία in Hymno Orphico 1, 4 et 12, quæ προθυραΐα dicitur ab Sexto Emp. p. 592, ubi Fabric.: « Legendum videtur προθυραία, ut ap. Orpheum. Dicitur vero προθυραία, Limentina, Forcula, quod putabatur præesse ingressui nascentium in hanc vitam. » Ἑκάτη προθύραια in hymno anonymi ap. Wakef. Silv. crit. vol. 4, p. 251, quam formam in Orphico quoque hymno metrum fert. « Cyrill. Alex. lib. 11 In Joann. c. 12, p. 1022, θυρωρόν, de qua Joann. 18, 16, vocat προθύραιον παῖδα, Ostiariam. » Suicer.]

[Προθύριος, ὁ, ἡ. Προθύριον κέρδος v. s. v. Τοπατικόν. Ducang.]

[Προθυρίς, ἡ. HSt. s. v. Πρόθυρον:] Ceterum pro Πρόθυρον invenitur et Προθυρίς, ut quidam tradunt. [*Prothyrides* ap. Vitruv. 4, 6, 4, est falsa lectio pro *Parotides*.]

Πρόθυρον, τὸ, Quod est ante januam vestibulum. Vitruv. 6, [7, 5] scribens, Πρόθυρα Græce dicuntur Quæ sunt ante januam vestibula: nos autem appellamus πρόθυρα, quæ Græce διάθυρα. Ita Vitruv., quem observa unico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur πρόθυρον de privatis ædibus, ut προπύλαιον de vestibulo urbis, templi, regiæ: quanquam Aristot. de regia Persarum loquens in lib. De mundo [c. 6], τὸ πρόθυρον junxit τῷ πυλῶνι. Hæc Bud. [Apud Aristoph. Vesp. 875 de Apolline: Γείτων ἀγυιεῦ, τοὐμοῦ προθύρου προπύλαιε.] Apud Hom. legitur non solum πρόθυρον sing., ut [Il. Ο, 124: Ὦρτο διὲκ προθύρου· Τ, 212, Ω, 323;] Od. Α, [119]: Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο· Ξ, [34]: Ἕσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, verum etiam plur. πρόθυρα: ut [Il. Λ, 777, Σ, 496, Od.] Α, [103]: Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, ubi observat Eust. πρόθυρα et οὐδὸν αὔλειον idem significare, atque alibi vocari et πρώτας θύρας: præterea quod hic στῆναι ἐπὶ προθύροις, alibi θύραις ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem et ap. Plat. [v. infra] πρόθυρα plur. pro Vestibulo, ubi tamen Bud. suspicatus est mendum esse; sed hanc suspicionem tollit ille Homeri l., atque alii, ex quibus fortasse exemplum Plato sumpsit. [LXX Jerem. 19, 2: Ἐπὶ τῶν προθύρων πύλης, ad quem l. conf. Letronn. *Inscr. de l'Égypte* t. 1, p. 16. Id. *Lettres d'un antiquaire* p. 343 sqq. Hase. Numero singulari Plato Symp. p. 175, A: Ἐν τῷ τῶν γειτόνων πρ. Prot. p. 314, C: Ἐπειδὴ ... ἐν τῷ πρ. ἐγενόμεθα. Longe frequentius numero plur., ut ap. Herodot. 3, 35; 6, 35, Æsch. Choeph. 966, Eur. Alc. 101, Aristoph. Vesp. 802. Improprie Aristid. vol. 1, p. 484 extr.: Ἐν προθύροις τῶν Θηβῶν· vol. 2, p. 234: Ἐν προθύροις τῆς πατρίδος. Figurate Plato Phileb. p. 64, C: Ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ πρ. Rep. 2, p. 365, C: Πρόθυρα ... καὶ σχῆμα ... σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Photius Epist. p. 333, 23: Οἱ ἐν προθύροις ἰατρικῆς, Qui medicinam tantum a limine salutarunt. « Gregorius Cypr. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 323: Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος καὶ τῶν προθύρων ἤδη τῶν κατὰ σὲ πλεονεκτημάτων ἁψάμενος. » Osann.]

[Προθυρών, ῶνος, ὁ, q. d. Antevestibulum. Inter nomina in ων ap. Arcad. p. 15, 10; 17, 14. Etym. M. p. 806, 4. Male προθύρων προθύρωνος ap. Chœrob. In Theodos. p. 74, 19. Mirum est Προθυρῷα, ἡ, de quo Theognost. p. 106, 25: Τὰ διὰ τοῦ ωα δισύλλαβα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ωι διφθόγγου γράφονται, οἷον ᾠα ἡ μηλωτή, ... προθυρῷα, ὑπερῷα.]

[Πρόθυσις, εως, ἡ, Fundamentum aræ in quo immolantur victimæ. Pausan. 5, 13, 9: Τοῦ βωμοῦ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ κρηπῖδος τῆς πρώτης, προθύσεως καλουμένης, πόδες πέντε καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν ἐστι περίοδος, τοῦ δὲ ἐπὶ τῇ προθύσει περίμετρος ἑκάστου πόδες δύο καὶ τριάκοντα.]

[Προθύτης, ὁ, Prothytes, Thebanus. Plut. V. Alex. 11.]

Προθύω, Ante sacrifico. [Plat. Crat. p. 401, D: Τὸ ... πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν εἰκὸς ἐκείνους. Dionys. A. R. 1, 86: Προθύσαντες τοῖς θεοῖς ἱερὰ τὰ νομιζόμενα. Figurate Themist. Or. 20, p. 235, C: Πολλάκις Ἀριστοτέλει προθύσας εἰς τὴν Πλάτωνος ἔληγεν ἱερουργίαν.] Et in pass. [med.] pro eodem. [Aristoph. Thesm. 38: Προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.] Plut. De def. orac. [p. 437, A]: Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando. Lycurgo [c. 21]: Προεθύετο ταῖς Μούσαις, Sacra Musis ante persolvebat. [Clem. Al. Protrept. 2, 39: Ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν. Heliod. Æth. p. 384, 16: Ἂν προθύσηταί τις ἡμᾶς. Hase. Joseph. B. J. 2, 10, 4: Πρότερον αὐτὸν δεῖν ἅπαν τὸ Ἰουδαίων ἔθνος προθύσασθαι. Lucian. Tox. c. 50: Δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου.] || Sacrifico pro. Greg. Encom. Macc.: Ἀρξάμενος τοῦ λαοῦ πρ. καὶ προευχόμενος, Sacrificans pro populo et vota faciens. [Eur. Ion. 805: Παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια· Suppl. 29: Ὑπὲρ χθονὸς ἀρότου προθύουσα.]

[Προθωράκιον, τὸ, Clypeus, Scutum. Strabo 17, p. 828: Ἐπιπόρπημα, δορὰ καὶ πρ. Scott.]

[Προϊ. V. Προει.]

Προϊάλλω, Foras emitto. Hom. Od. Ο, [368]: Ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, Ἀγρόνδε προΐαλλε, Amandabat foras in agrum. Il. Θ, [364]: Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν, Ex cœlo foras emisit. Promo, [Λ, 3: Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε] Od. Ξ, [18]: Ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων. [Theocr. 25, 235: Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον.]

Προϊάπτω, Procul mitto, ablego, amando. Hom. Il. Α, [3] de ira Achillis: Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, i. e. προέπεμψεν, ut a quibusdam

simpliciter accipi Eust. annotat. [Lucian. Anth. Pal. 11, 401.] Quibus ipse non assentitur; nec enim πομπὴν aut προπομπὴν hoc l. intelligi, sed φθορὰν καὶ βλάβην τινά, idque Straboni etiam placere: itaque commodius derivari ab ἰάπτω, τὸ βλάπτω, vel τὸ μετὰ βλάβης τι ποιῶ: ut ἰάπτειν Ἅϊδι, sit βλάπτειν Ἅϊδι s. ζημιοῦν, Orco aliquem affligere s. multare, utpote extremo omnium malo: atque sic Ἅϊδι dat. erit instrumentum significans: posse vero Ἅϊδι προΐαψεν exponi etiam μετὰ βλάβης εἰς ᾅδην πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, ut præp. πρὸ tempus denotet. H. e. Ante tempus s. fatalem diem misit. Ad extremum addit, posse etiam simpliciter exponi ἔπεμψεν, ut præp. abundet, sicut in νῆας προπάσας. Quam expos. licet prius improbasset, simplicior tamen est, eamque secuti videntur poetæ Latini, quum Ad orcum mittere, Orco mittere dixerunt: Virg. vero dicit etiam Demittere orco. Il. E, 190: Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. [Semel in tragœdia, Æsch. Sept. 322: Οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν Ἀΐδᾳ προϊάψαι. « Τοὔνομα ἐσθλὸν ἐσθλοῖς προϊάψαι Orac. Sibyll. 14, 92. » Struv.] Apud Nicandr. vero Ther. [722], ubi loquitur de symptomatis, quæ phalangii morsum consequuntur: Οὐδὲ [Ἐν δέ] τε καυλὸς Φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται. Schol. προπέμπεται, προδίδοται καὶ εἰσωθεῖ σήπεται.

[Προϊδρύω, Ante colloco. Voc. dubium. Schneid.]

[Προϊδεῖν. V. Προεῖδον.]

[Προϊδρόω, Ante sudo. Προϊδρώσαντας Oribas. p. 313.]

[Προϊεράομαι, Ante sacerdotio fungor. Inscr. Cyzicena ap. Bœckh. vol. 2, p. 915: Ἱερωμένην μητρὸς τῆς ἐκ Πλακίας καὶ προϊερωμένην Ἀρτέμιδος.]

[Προΐζω. V. Προϊζός.]

[Προΐζω, Præpono. Hesych.: Προϊζήσαντες, προτιμήσαντες. Infra bis Προσιζήσαντες cum eadem explicatione. Nisi προκομίσαντες hoc loco malis. Albert. || Intransitive, Præsideo. Plotin. 5, 8, 11: Προΐζει γὰρ (ἡ ὑγίεια) ἅτε οἰκεῖον καὶ ἑνοῦται. Promineo, Præpondero. Schol. Aristoph. Pac. 1241: Καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἕτερον βαρύνοντες μέρος προΐζειν ἐποίουν. || Προΐζομαι, Præsideo. Herodot. 8, 67: Ἐπεὶ Ξέρξης ἀπικόμενος προΐζετο.]

Προΐζω, ap. Suid. in ms. cod. τὸ καταγινώσκω [et sic nunc ex tribus codd. legitur]: pro quo vulg. ejus editt. habent Προΐξω, τὸ καταγνώσομαι. [Videtur grammaticus aliquis præsens finxisse verbi, cujus futurum usitatum est veteribus καταπροΐξομαι, ex quo præsens et aoristum καταπροΐζεσθαι et καταπροΐσασθαι similiter finxit Georg. Pachym., de quo dixi vol. 4, p. 1192. G. Dindorf.]

Προΐημι, Præmitto, προπέμπω [ut exp. Hesych.]. Hom. Od. [I, 88,] K, 100: Δὴ τότ' ἐγὼν [ἑτάρους] ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας. Item, Προΐει βέλος, in imperativo, itidem pro πρόπεμπε, Eust. Od. Ω, [519]: Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος: et statim post in imperf., ubi idem versus repetitur. [Il. Θ, 297: Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς· E, 290: Ὣς φάμενος προέηκε (τὸ βέλος)· B, 752: Ὅς (ποταμὸς) ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ· Od. Y, 105: Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν.] Sed et simplici Mitto redditur in aliquot ejusd. poetæ ll. tanquam pro πέμπω positum: Il. [A, 195: Πρὸ γὰρ ἧκε θεά· M, 342: Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα· Π, 468: Τὰς (νῆας) προέηκεν... Εὔνηος·] Γ, [118]: Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ubi observa etiam sequi infin. [Od. B, 147: Αἰετὼ... προέηκε πέτεσθαι· Γ, 183: Οὖρον προέηκεν ἀῆναι· Ψ, 44: Τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι. Dimitto, Il. Δ, 398: Μαίον' ἄρα προέηκε· Od. E, 316: Πηδάλιον δὲ ἐκ χειρῶν προέηκεν.] In hoc autem l. [Il. A, 795]: Ἀλλὰ σέ περ προΐτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω Μυρμιδόνων, Bud. vertit Permittat. Quibus addo, sumi ab hoc ipso poeta et pro Dimitto, Concedo: A, [127]: Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. [De accentu imperativi Arcad. p. 174, 2: Δός, ἀπόδος, θές, ἐπίθες· σεσημείωται τὸ πρόες τὸ ἄφες. Πρόες scriptum ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 24, 23, ubi tamen non de accentu agitur, sed de terminatione in ες.] Et Herodot. eodem aut plane simili modo usum esse [1, 24]: Χρήματα μέν σφι προϊέντα, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον. Sonat certe quod Gall. dicitur *Leur abandonnant*: quod significantius est quam Dimittentem illis, Concedentem: sc. tale quid, quale esset Permittentem suas pecunias arbitrio, libidini illorum. [Herodot. 3, 137: Οἱ μὲν προϊέναι αὐτὸν τοῖς Πέρσαις ἑτοῖμοι ἔσαν.] || Bud. p. 554, tradit esse etiam Immitto, Porro ago, In primam aciem promoveo: et affert e Xen. [Cyrop. 7, 1, 27]: Προεὶς τὰς καμήλους, ubi tamen quidam Præmittere interpretantur; item, Πρόετε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. At in Aristoph. Nub. [1214]: Εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι; exp. προΐεσθαι a schol. προδόναι et κιχρᾶν: sed addit esse dictum tanquam ῥίπτειν, ἀπολλύναι, σκορπίζειν. Ego vero quid de hoc loco sentiam, dicam in proxime sequente tmemate. || Προΐεμαι, Projicio. Προΐεσθαι τὸν βίον, Plut. [V. Anton. c. 53: Δείσαντα μὴ πρόηται τὸν βίον· et Mor. p. 146, C], quo Virg. modo dixit Projecere animas, Bud. Idem ap. Dionys., Μεγάλην πόλιν προέσθαι Λακεδαιμονίοις, vult esse, Objicere evertendam, Prodere et condonare. Ab hoc ipso προΐεσθαι χρήματα dici tradit, Homini obærato et egenti et labefactatæ fidei credere: sed non addit quo verbo hic reddi debeat προΐεσθαι: ego vero apte et hic reddi posse arbitror Projicere, ut sc. qui hujusmodi homini pecunias credit, perinde facere dicatur ac si eas projiceret: sicut aurum suum projicit ap. Horat. Aristippus. Ac crediderim illud quoque Aristoph. προϊέναι verbo Projicere verti posse, sequendo schol. expositionem ῥίπτειν et σκορπίζειν. Sed invenio duos præterea usus, qui duobus verbi Projicio respondere videntur; nam ut dixit Plut. [V. Arati c. 19] προέσθαι τὸ καλόν, sic Cæsar Projicere virtutem: atque ut Xen. [Cyrop. 7, 5, 76]: Ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτούς, sic Ad voluptatem præsentem se projicere, non dubium est quin Latine dici possit. [Προΐενται per προάγονται exp. Hesych., i. e. Impellunt, Cogunt. Quam gl. Sophoclis versui (fr. 162) adhibuit Ellendtius, Τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται.] Quidam et ap. Aristot. Eth. 3, 5, partic. προϊέμενος sine adjectione positum, interpr. Qui se effudit ac projecit. Est certe et ubi verbo Profundere commode uti possimus: Aristot. Eth. 4: Τὸ οἰκεῖον προΐενται· itidemque ap. Philon.: Ὑπὲρ ἧς οὐ μόνον προΐεσθαι τὰς οὐσίας. [Dio Chr. vol. 1, p. 598: Οἱ τὰς ψυχὰς προϊέμενοι ἑαυτῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Pausan. 4, 10, 3: Ἄμεινον σφίσιν ἐφαίνετο προέσθαι τὰς ψυχάς.] Sed in illo Dem. l., et plerisque aliis ejusd. pariter atque aliorum, προΐεσθαι sic accipi puto, ut in Herodot. l., quem in Προΐημι attuli: sc. pro Permittere arbitrio alicujus, potestati, libidini; Tradere potestati, in potestatem; significantius, Objicere potestati. Ex locis illis est hic Xen. Cyrop. 5, p. 71 [c. 2, 9]: Διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἐθέλειν προΐεσθαι μήτε χρήματα πολλά, μήτε τυραννίδα, μήτε τέχνη ἐρυμνά, μήτε τέκνα ἀξιέραστα. Et hic Thuc. 1, [44]: Καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις· et iste ibid.: Ἵνα μὴ ἄνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς τοῖς ἐχθίστοις πρόησθε. Bud. tamen p. 554, in similibus ll. προΐεσθαι vertit Prodere, Condonare. [Polyb. 2, 61, 9: Τὴν χώραν Κλεομένει προεῖντο, i. e. agros vastandos permiserunt. « Polyæn. 4, 3, 4, p. 327: Σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα τοῖς Μακεδόσι προήκαντο (post captam urbem). » Hemst.] Dem. alia etiam constr. dixit [p. 138, 5] προέσθαι εἰς δουλείαν, pro Deserendo conjicere in servitutem, vel desertos. Quidam vero interpr., Objicere servituti. [Demosth. p. 61, 3: Οὔκουν προεῖντ' ἂν ἑαυτοὺς εἰς τοῦτο (discrimen belli). Polyb. 28, 4, 7: Προέσθαι τὰ τέκνα Ῥωμαίοις εἰς ὁμηρείαν.] Interdum vero, et sæpe quidem, dicitur προέσθαι τι non adjecto dat., pro Amittere ex manibus, Sinere sibi elabi, Pro derelicto habere. [Dem. p. 11, 22: Τὸ παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι· 343, 19: Πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιροὶ προεῖνται τῇ πόλει. « Προέσθαι πόλιν, Curam urbis abjicere, negligere urbem, Polyb. 1, 9, 10; τὸ ἔθνος 2, 49, 6. Πρ. τόπον, Stationem deserere, 1, 17, 11. Arcem vel urbem quam quis præsidio tenuerat, 1, 11, 5; 1, 76, 10. » Schweigh.] Qua in signif. jungitur etiam gen. a Dem. [p. 18, 5]: Μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. [E manibus dimitto, Elabi sino, v. c. hostem, Polyb. 1, 79, 3; 3, 94, 8; 4, 4, 3; τοὺς καιρούς, Opportunitatem, 1, 74, 13; 2, 49, 8; 5, 45, 5.

Προέσθαι διακενῆς τὸν χρόνον, 3, 70, 10. » Schweigh. Lycurg. p. 165, 34: Εἰ προήσεσθε τοῦτον τὸν καιρόν· ubi codices ποιήσεσθε. Plut. Mor. p. 80, C. Πρ. τὴν ὥραν Aristid. vol. 1, p. 347.] Sed interdum etiam simplicius pro Dimitto, Relinquo, Missum facio, Abjicio. Dem. [p. 583, 20], θοιμάτιον προέσθαι. Plut.: Οὐ προήσεσθαι τὴν δύναμιν, Non dimissurum exercitum. Alicubi etiam προΐεσθαί τι exp. Negligere; sed malim Abjicere curam de aliqua re. [Plato Leg. 6, p. 780, A: Προϊέμενος τὰ ἴδια ἀνομοθέτητα.] Sic et προΐεσθαί τινα, Curam de quopiam abjicere, solicitudinem; Deserere quempiam, Destituere suo auxilio. Thuc. 3, [14]: Καὶ μὴ πρόησθε ἡμᾶς· 2, [73]: Ἀθηναῖοί φασιν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους οὔτε νῦν περιόψεσθαι, βοηθήσειν δὲ κατὰ δύναμιν. Revocat autem mihi in mentem verbum Abjicere quendam ejusd. Thuc. l., in quo ita propemodum dixisse videtur προΐεσθαι ἑαυτούς, ut Cic. Abjicere se: addens ei et Prosternere. Is Thuc. l. est 2, [51]: Πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προΐεντο σφᾶς αὐτούς, καὶ οὐκ ἀντεῖχον. [Demosth. p. 384, 15: Οὐδαμῇ προΐεντο ἑαυτούς· 102, 22: Προέσθαι τισὶν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι. « Polyb. 30, 7, 4: Μὴ προέσθαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς ἀναξίαν διάθεσιν ἐμπεσόντας· 31, 21, 13: Πάντα μᾶλλον ἢ σαυτὸν προοῦ. Cum accus. et infinit. 27, 13, 15: Προέσθαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπανάγεσθαι· et 28, 6, 7. » Schweigh. Lycurg. p. 169, 5: Τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν προέσθαι τοῖς... βουλομένοις. Plut. V. Arati c. 47: Προήκατο τὰ πράγματα καὶ τὰς ἐλπίδας. Polyæn. 1, 32, 3: Τὴν λείαν ἄγειν αὐτοὺς προήκαντο, ubi Mss. male προσήκαντο. Valck.] || Budæo Largior, Erogo, Effundo [Plato Gorg. p. 520, C: Προέσθαι τὴν εὐεργεσίαν ἄνευ μισθοῦ· Phædr. p. 231, E: Τοιοῦτον πρᾶγμα προέσθαι], afferens ex Aristot.: Καὶ χρήματα πρόοιντ' ἂν κτλ. Item Cedo et condono amico. Quarum signiff. exempla vide ap. eum p. 554. Sed quod ad illum Aristot. l. attinet, in quo dicit χρήματα πρόοιντ' ἄν, addo, verbum idem ap. Dem. cum eod. accus. reperiri, simulque cum accus. ὅρκον: ita enim ille In Midiam p. 242 [582, 26]: Εἰ δ' οὕτω χρήματα ἔχοντες μὴ πρόοιντ' ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι; ubi dico quærendum videri aliud verbum, quo προέσθαι cum utroque accus. commode reddi possit. Ego certe verbo Projicere, quod et aliis ll. convenire jam ostendi, contentus ero, dum aliud aptius quempiam attulisse intellexerim. [Demosth. p. 264, 13: Ἐφ' οἷς ἀπὸ τῶν ἰδίων προεῖτο· 887, 18: Προηκόμεθ' ἡμεῖς τούτῳ τὸν σῖτον. Sic Reiskius: libri προήκομεν, nisi quod duo ποιησόμεθα. « Polyb. 33, 12, 3: Οὐδενὶ προήσεσθαι τὰ χρήματα (pecunias apud se depositas)· 5, 90, 6: Τέτταρα καὶ πέντε προϊέμενοι τάλαντα· 5, 90, 7: Τὰς μεγίστας προέσθαι τιμάς, Profundere honores. 3, 73, 3: Προϊεμένων τὰ πλεῖστα βέλη κατὰ τὴν... συμπλοκήν, τῶν δὲ λοιπῶν ἠχρειωμένων κτλ. » Schweigh. Liban. vol. 4, p. 829, 16: Οὐδ' ἂν ῥύπον ἀργυρίου προηκάμην τινί. De re tradita priusquam pretium numeratum est, Plato Leg. 8, p. 849, E: Μὴ προϊέμενον... τὴν ἀλλαγήν· et ib.: Ὁ προϊέμενος ὡς πιστεύων. Commodo, Demod. p. 384, C: Σὺ μὲν... χρήσασθαι ἐθέλων, ὁ δέ σοι μὴ προέσθαι.] || Accipitur pro Effundo et in alia signif. Aristot.: Καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, Effundit, Emittit. [H. A. 3, 22: Σπέρμα προΐενται πάντα τὰ ἔχοντα αἷμα. Plut. Mor. p. 905, B: Νομίζουσι... καὶ τὸ θῆλυ προΐεσθαι σπέρμα· et p. 906, A, D, F. Ælian. V. H. 1, 15, de columbis mutuo se concendentibus: Οὐδὲν εἰς ἀλλήλους προΐενται, τίκτουσι δὲ ᾠὰ κτλ. Sext. Emp. p. 575: Τὸ προϊέμενον σπέρμα λογικοῦ καὶ αὐτὸ λογικόν ἐστι. Macho ap. Athen. 13, p. 578, C: Γνάθαινά τ' εἰς τὰ στρώμαθ' ὅτι προΐεται, quod Athenæus 13, p. 584, C, suis verbis expressit κοιλίαν προπετεστέραν ἔχειν. Προΐεσθαι κάθαρσιν Aristot. H. A. 6, 18; κόπρον 5, 18; περίττωμα ib. 19; φῦσαν 8, 5; χόριον 6, 12; τὸ ἔκγονον 6, 22. De voce emittenda Demosth. p. 377, 10: Ἵνα μηδὲν ἐναντίον μηδὲ ῥῆμα Φιλίππῳ πρόηται. « Πρ. φωνὴν Polyb. 2, 29, 6; 5, 33, 1. Πρ. πᾶσαν φωνήν, Omne genus vocis edere, quovis modo orare deprecarique, 3, 84, 10; 13, 7, 10; 15, 31, 13; Quovis sermone uti, 38, 2, 10. » Schweigh. Diodor. 11, 17: Οὐδεὶς ἐτόλμα περὶ νόμων διαφθείσης φωνὴν προέσθαι. Timæus Locr. p. 100, C: Οὐδὲ λόγον ἔτι προέσθαι δύναται. Πρ. τὰ ἀπόρρητα, Eloqui, Aperire, Vulgare arcana, Polyb. 3, 20, 3. Plutarch. Mor. p. 54, A. Aoristi forma media προηκάμενος ἔπος Eustath. Opusc. p. 278, 52.] || Προΐεμαι pass. etiam reperitur alicubi, sicut et ejus partic. προειμένος ap. Demosth. [p. 772, 9: Τὰ προειμένα πόρρω καὶ πολὺν ἤδη χρόνον... καλῶς διακείμενα βέλτιον ποιῆσαι. Seqq. ex Ind.] Προεῖναι, Dimittere s. Negligere, Herodot. Προΐεμεν, Dorice pro προεῖναι. Προεῖσθαι, Dimisisse, Neglexisse, Demosth.

[Προΐθη, ἡ. Hesych.: Κατὰ προΐθην (?), κατὰ πρεσβυγονίαν ἔνιοι τὸ κατὰ δαίμονα. Idem: Προΐθες, προφανῶς, προδεδηκώς.]

[Προῖκα. V. Προΐξ.]

[Προίκειος, ὁ, ἡ.] Προικῷος, Dotalis. [Dosith. Hadriani Resp. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 12, p. 434. Etym. M. p. 582, 29: Μείλια· σημαίνει τὰ προικῷα πράγματα. Πρ. γραμματεῖον Theodoret. vol. 1, p. 172; vol. 2, p. 13; vol. 4, p. 1066.] Προίκειος, pro eodem: ut προίκεια δῶρα, Dotalia munera s. Dona jugalia: quæ et προίκεια absolute dicuntur. Theophyl. Epist. 75: Τὴν σωφροσύνην ἀναδέξομαι (a meretricia nimirum consuetudine ad conjugalem conversus), καὶ προικείων τὸν γάμον ὠνήσομαι· πέπασθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικὴν, χαλεπώτατον, Dotalibus muneribus nuptias emam: nam et a maritis dotari uxores solebant: quæ dona peculiariter φερνὴ dicebantur. [Codex Paris. προικίων. Ἐπιμείλιον Suidas exp. per τὸ προικῷον.]

[Προϊκετεύω, Ante supplico. Verbum etymologiæ caussa fictum ab Eustath. p. 1823, 32, ubi προΐκτης exp. ὁ προϊκετεύων ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι.]

[Προικίας, ὁ, Precias, n. pr. ap. Suidam.]

Προικίδιον, τό, Doticula, Exigua dos. Plut. [Mor. p. 767, C]: Ἄλλα γύναια προικιδίοις ἐφελκόμενα, μετὰ χρημάτων εἰς οἰκονομίαν καὶ λογισμοὺς ἐμβάλλοντες ἀνελευθέρους, ζυγομαχοῦντες ὁσημέραι διὰ χειρὸς ἔχουσι.

[Προικίδιος, ία, ιον, Dotalis. Θεράπαιναι προικίδιαι Philo vol. 2, p. 443, 48.]

[Προικίζω, Doto. Diodor. 16, 55: Παρθένους προικίσας· 20, 85: Τὰς παρθένους δημοσίᾳ προικίζεσθαι. Id. in Exc. p. 520 (ap. Phot. Bibl. p. 377, 20, ubi vid. Herschel. p. 616), ad quem l. Wessel. ex Epiphanio: Μὴ πεπροικισμένας ὑπὸ τοῦ λόγου et subst. Προικισμός, ὁ, ex eodem. Philo vol. 2, p. 311, 22: Προικιζέτω τὴν παῖδ' ὁ φθορεύς. Προικιζομένη Apollodori comœdia inscripta fuit.]

[Προικιμαῖος, αία, αῖον, Dotalis, Gl. || Gratuitus. Dio Cass. 47, 17: Αἱ κτήσεις τῶν χωρίων προικιμαῖαί τρόπον τινὰ αὐτοῖς ὑπάρξωσι.]

[Προικίον. V. Προίκειος.]

Προίκιος, ὁ, ἡ, Gratuitus, Qui fit ἀμισθί: ut πρ. χάρις, Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 404, ubi mel dicitur προίκιος ἀνθρώποισι βιότῳ χάρις], Gratia gratuita. [Cicada προίκιος ἀοιδός ap. Leonid. Tar. ib. 6, 120.]

[Προικισμός. V. Προικίζω.]

Προϊκνέομαι, Advenio, Accedo. Hesych. enim προϊκέσθαι exp. ἐφικέσθαι [codex ἐπικέσθαι. Hesychii gl. referenda, ni fallor, ad Aristoph. Eq. 761: Ἀλλὰ φυλάττου καὶ πρὶν ἐκεῖνον προϊκέσθαι σου, πρότερον σὺ τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου. Ubi vulgo προσκεῖσθαί σοι, codex vero Rav. et Suidas προσικέσθαι σου, quod προϊκέσθαι σου scribendum. Male autem per ἐφικέσθαι interpretatur Hesychius: nisi sensum loci magis spectavit quam significationem verbi, quæ est Prævenire. Sic Etym. M. p. 692, 20: Προϊκνεῖσθαι τῆς ἡμέρας, Venire ante diem. Idem p. 689, 10: Προΐξ, ἡ προϊκνουμένη εἰς τὸν οἶκον. G. D.], et Etym. [M. p. 689, 1, ubi non de hoc verbo, sed de προΐκτης agitur], ac Lex. meum vet. πρὸ in hoc composito pro παρὰ accipi tradunt.

[Προικοδοτέω, Dotem do. Nicet. Chon. Hist. p. 585, 27 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro: Παρθένοις ἀπόροις ἐπροικοδότει. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 87, B.]

[Προικοδότης, ὁ, Qui dotem dat. Ἑεδνωταὶ per πρ. exp. schol. Hom. Il. N, 382. Schæf.]

[Προικοδότησις, εως, ἡ, Datio dotis. Gregorius Cyprius in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 349. Osann.]

[Προικόνησος et Προικόννησος. V. Προκόννησος.]

[Προικοσύμφωνος, ὁ, ἡ. Ποιεῖν τὰ προικοσύμφωνα Georg. Phrantz. p. 230, 8, De dote pacisci.]

[Προικοφορέω, Dotem fero. Medio Eust. p. 1851, 16: Ἀφ' ἧς αὐτὸς τὴν ὕβριν ταύτης προικοφορεῖται.]

[Προικοφόρος, ἡ, Dotata, Gl.]

Προΐκτης, ὁ, dicitur ὁ προσαίτης s. μεταίτης, Mendicus : ut qui nos accedat petitum stipem. [Per πτωχός, προσαιτητής exp. Hesych. Phot. Lex. p. 453, 23 : Προΐκτας · τοὺς προϊχνουμένους (scr. προϊκνουμένους) καὶ ἐπαιτοῦντας τὴν τροφήν.] Eustathio [p. 1823, 32] ὁ προϊκτεύων ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν. Innuit id Hom. etiam, ap. quem subulcus Ulyssi mendicanti dicit [Od. P, 350] : Τηλέμαχός τοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, καί σε κελεύει Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας. Αἰδὼ δ' οὐκ ἀγαθήν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. Ubi ut mendicus jubetur pudorem deponere, ita dicitur [449] : Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης· subjungiturque itidem, Ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι. Suidas [et Artemidorus Oniroer. præf. p. 3] προΐκτας vocari scribit τοὺς γόητας quoque et τοὺς βωμολόχους, Præstigiatores et scurras, forsan quod tales plerumque sint mendici. [Artemid. 3, 53 : Μεταῖται καὶ πάντες ἄνθρωποι προΐκται καὶ οἰκτροὶ καὶ πτωχοί.] Itidem Προΐκὸς ab Hesych. exp. non solum πτωχός, Mendicus, sed etiam μωρός, πονηρός, Fatuus aut Morio, Improbus. [Diversa miscuit grammaticus. Quæ postrema posita est interpretatio πτωχὸς ad προΐκτης, cum prioribus duabus autem πονηρός, οἱ δὲ μωρὸς comparandæ glossæ similes, Πρόκων ἠλίθιον. Πρόκοος, πόλις ἢ πονηρός. Βροκός, μωρός. Βροκοί, πονηροί.]

Προτοπάζω. Nicet. Ven. 100, 7

[Προικῷος. V. Προίκειος.]

[Προϊλάσκομαι, Ante placo. Pausan. 5, 13, 7 : Πέλοπα προϊλασκόμενον τὴν θεόν.]

[Προΐμος. V. Πρώιμος.]

Προΐξ [Hujus formæ exempla nulla sunt. Ionibus eam tribuit Etym. M. p. 495, 32 : Ἀπὸ τῆς προικός, ἣν διαιροῦντες οἱ Ἴωνες προΐκα λέγουσι, ubi de verbo καταπροΐξεσθαι agit, quod sic cum punctis diæreticis scriptum legitur in libris Herodoti 3, 36, 156; 5, 105; 7, 12, quibus non multum tribuendum est, quum in Atticis quoque poetis, quos καταπροΐξεσθαι dixisse et metrum docet et Phrynichi observatio p. 169 ed. Lob., fere constanter sic scripserint librarii. Προΐξ pro πρὼξ dictum ponitur in Etym. M. p. 689, 15, ubi de etymologia nominis Προκόννησος agitur. G. D.], et per synæresin Προίξ, ἡ, [inter oxytona in ξ ap. Arcad. p. 125, 6; male προΐξ ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 41, 19, qui observat : Οὐδὲν εἰς οιξ λήγει ὄνομα, ἀλλὰ μόνη ἡ πρ.] dicitur τὸ δῶρον, Donum, ut quod protensa s. porrecta manu detur : aliis tamen τὴν προῖκα denominatam volentibus παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς ἑτέρου χεῖρα. Homerus sane προῖκα vocat δῶρον quod datur τῷ προΐκτῃ s. προϊκνουμένῳ, Mendico qui stipis accipiendæ gratia aliquem accedit. Apud eum enim Od. P, [412], Ὀδυσσεὺς ὁ προΐκτης, quum ei omnes dedissent, peramque ei pane et carnibus implessent, ἔμελλεν Αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν, Gustare dona Achæorum : adeoque Antinoum adit, et rogat sibi liberalius quam ceteri panem det, ut qui bonus esse vir videatur et ceteris regalior. Itemque Od. N, init., Alcinous Ulyssi peregrino viritim a Phæacibus contribuendum donum censet, quod ἀργαλέον sit ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, unum largiri donum s. munus. Posteri autem Homeri προῖκα peculiariter nominant τὸ γαμήλιον δῶρον, et quidem id quod pater filiæ dat quum eam elocat, Latinis Dos dictum. [Hesych. : Προῖκα, δωρεάν, φερνήν· πᾶν γὰρ δῶρον προίξ.] Etiam hoc Etym. [M. p. 689, 8] dictum vult παρὰ τὸ προδίδοσθαι εἰς τὸν τοῦ γαμβροῦ [ἀνδρὸς] οἶκον, vel παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς τὸν τοῦ γαμβροῦ οἶκον, retentis superioribus etymologiis. [Plato Leg. 5, p. 742, C : Μήτ' οὖν διδόναι μήτε δέχεσθαι προῖκα. Isocr. p. 353, A : Μετὰ προικὸς πλείστης ἐκδοὺς τὴν θυγατέρα.] Demosth. [p. 1118, 4 : Προῖκα παρ' αὐτοῦ ἐπιδούς· 1124, 2 : Προῖκα πέντε τάλαντα αὐτῷ γράψαι· 1362, 25] : Ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα, Dotem reddere. Et In Onet. : Ἀποδείξω αὐτὸν τὴν προῖκα οὐ δεδωκότα, Dotem non dedisse. Itidem Plut. in Erot., Ποίᾳ προικὶ τῶν ἐραστῶν ἐκράτησεν; Quanam dote sibi paravit et devinxit? [Numero plurali Plato Ep. 13, p. 361, E : Μέτριαι αὗται ἡμῖν προῖκες. Aristot. Pol. 2, 7 et 9. Diog. L. 1, 82 : Θρέψαι θυγατέρας καὶ προῖκας ἐπιδοῦναι. Προικὸς δίκη Pollux 3, 47; 8, 101.] Iidem Homeri posteri accus. Προῖκα, ut δωρεάν, adverbialiter

etiam usurparunt pro Gratis, Gratuito, Sine mercede : idque tam in carmine quam in prosa. [Soph. fr. 779 : Καλὸν μὲν ἔρδειν τι προῖκ' ἐπίσταται.] Plato Rep. 1, [p. 346, E] : Ὅταν προῖκα ἐργάζηται· quum paulo ante dixisset, Ἐὰν μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγνηται. [Leg. 11, p. 921, A. Demosth. p. 413, 16 : Πότερον χρημάτων πριᾶσθαι προσήκει ἢ προῖκα ... ἀδωροδοκήτως· 1419 extr. : Πότερον προῖκα λέγειν αὐτοὺς ταῦτα οἴεσθε;] Sic Athen. l. 13, [p. 588, E] : Σὺ μὲν αὐτῇ τοσοῦτον ἀργύριον ἄλλος ἢ δὲ προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. Et Aristoph. [Nub. 1426] : Προῖκα διδόναι, Gratis dare. Item aliquis accipit vel habet aliquid προῖκα, Gratis, Sine mercedis pensitatione. Xen. [Mem. 1, 2, 60] : Μικρὰ μέρη παρ' ἐκείνου προῖκα λαβόντες. [Dionys. Art. rhet. 7, 6 : Πρ. ἐπαγωνίσασθαι. Harpocr. s. v. Πολύγνωτος : Τὴν ποικίλην στοὰν ἔγραψε πρ. Pseudo-Æschin. Epist. 4 : Παύσῃ οὐ πρ. πολυπραγμονῶν, i. e. Antequam mercedem aliquam tibi dedero, ut exp. Markl. Leonidas Epigr. Anth. Pal. 11, 199 : Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἄλλης εὐδοσίην.]

[Προΐξις, εως, ἡ, Proventus. Etym. M. p. 523, 2 : Κνῖσα ἡ τῆς ὀσφρήσεως πρ. Wakef.]

[Προϊοῦλος ap. Hesych. s. v. Οἴσυλος : quod ex βαΐουλος corruptum esse conjecit Sopingius.]

[Προϊππασία, ἡ, Præequitatio. Polyæn. 2, 3, 15. Plur. προϊππασίαι ap. Jul. African. in Math. vett. p. 279. G. Dind.]

Προϊππεύω, Equito ante, Equo præcedo s. præeo. Plut. Camillo [c. 2] : Προϊππεύων τοῦ στρατοῦ. Et in Poplicola : Πολὺ προϊππεύων τῶν ἄλλων. In eod. Poplic. [c. 22] Idem dicit τοὺς προϊππευσαμένους pro Equitibus qui præierant, s. Qui præierant equites. [V. Alex. c. 60. Arrian. Tact. p. 83.]

[Προϊππικός, ή, όν, Joann. Chrys. Serm. 122, vol. 6, p. 975 (Or. spuria de Circo vol. 8, p. 88, E : Μὴ τερπέτω σε τὰ προϊππικὰ κομβευσίματα, ἵνα μὴ καταλάβῃ σε τὰ πρὸ κρίσεως κινδυνεύματα). Seager.]

[Προϊπταμαι, Antevolo, Gl. Manuel Palæologus p. 444 ed. Leunel. Boiss.]

[Προΐρα. V. Πρῷρα.]

[Προΐσμεν. V. Προοῖδον.]

Προΐσσω, s. Προΐσσομαι, ab ἴσσω significante προτείνω χεῖρα, est Protensa manu do, Porrecta dextra præbeo. [Archilochi verba fuerunt, Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι, citata ab Herodiano in Etym. M. p. 689, 4, et ab Suida s. v. Καταπροΐξ.]

Προΐστημι [et Προϊστάω], q. d. Statuo s. Colloco ante [Hesych. : Προστήσας, προαγαγών. Hom. Il. Δ, 156 : Θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι· ubi schol. : Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν θυμάτων ἅπερ προΐστασι τῶν βωμῶν, ὡς καὶ παρὰ Νέστορι (Od. Γ, 8) « Προὔχοντο ἑκάστοθι ταύρους. » Polyb. 1, 33, 7 : Τοὺς εὐκινητοτάτους ἑκατέρου τοῦ κέρατος προέστησε. Forma media Herodot. 4, 172 : Ἐπεὰν σκίπωνα προστήσωνται, i. e. Postquam baculum suum prius in terram defixerunt. || Prostituo. Joann. Malal. p. 440, 19 : Προΐστων αὐτὰς (τὰς θυγατέρας) δημοσίᾳ] : sed exp. Propono, Præpono, Antepono, Antefero. Nonnunquam vero et Præ me fero. Prætera Prætendo, Prætexto. Sæpe etiam Præficio. [Plato Lach. p. 197, D : Ἀνδρὶ ὃν ἡ πόλις ἀξιοῖ αὐτῆς προϊστάναι. Vitiose vero signif. intransitiva Rep. 4, p. 442, A : Τούτω ... προστήσετον τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ubi Bekker. probabiliter correxit προστατήσετον.] De quibus signiff. sigillatim dicam : sed prius admoneo, προΐστασθαι voce pass. potius usurpari, aut aor. med. προστήσασθαι. Propono, Lucian. [Prometh. c. 17] : Καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην; Quodnam autem exemplum melius proponerem? Præpono, Antepono. [Plato Rep. 7, p. 531, B : Ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι· Leg. 9, p. 875, C : Ἐπίπροσθεν ... προστήσεται.] Gregor. : Τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. Præ me fero. Aristid. [vol. 1, p. 92] : Εἰ μήτε προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. [Ib. p. 86 : Τοὺς τὸν Πλάτωνα προϊσταμένους καὶ περὶ τούτων μόνον φιλοσοφοῦντ· 506 : Τὰς τῶν θεῶν ἀκοὰς προστησάμενοι, Adhibentes. Greg. Naz. vol. 1, p. 23, B : Παῦλον προστησώμεθα μόνον τοῦ λόγου συνίστορα. Wyttenb.] At Prætendo, Prætexo, apud [Eur. Cycl. 319 : Τί τάδε προύστήσω λόγῳ; Antiph. p. 118, 1 : Τὴν ἀτυχίαν προϊστα-

μενος τῆς κακουργίας·] Dem. [p. 230, 8] : Καὶ τοῦ μὲν γνῶναι ἄλλου τὴν πρὸς ἐμέ πως ἔχθραν προΐσταται. [P. 62, 4 : Τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγμα προστησάμενοι· et p. 709, 1.] Synes. : Ὃς δ' ἂν τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξῃ βαλάντιον, Ecclesiam prætexens; nec enim dubium cuiquam esse potest, quin hoc significare voluerit Synes. : adeo ut mirer Bud. putavisse pro Moderari etiam ac Regere hic accipi posse. Idem προΐσταμαι accipi ait et pro In primis pono, In principiis loco, afferens hæc ex Gregor. : Αὐτὸν προστησαμένοις τοῦ λόγου τὸν ἐκείνου θεόν· et subjungens hanc interpr., Defensorem et protectorem moderatoremque orationis hujus Deum in primis locantes. [Plato Rep. 10, p. 599, A : Τοῦτο προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ὄν, i. e. Tanquam finem, quem assequi oporteat, sibi proponere.] Hæc autem ad signif. verbi Præficio accedunt [Plato Rep. 8, p. 565, C : Ἕνα τινὰ ἀεὶ ὁ δῆμος εἴωθε διαφερόντως προΐστασθαι ἑαυτοῦ] : quam in isto Herodiani l. habere videtur, 7, [10, 3] : Προστησαμένους ἑαυτῶν χειροτονηθέντας δύο βασιλέας· simul vero defensionis protectionisque, ut in illo Gregorii l., signif. inclusam habet : quod et de isto Synes. l. dici potest : Καὶ τὴν ἐπὶ στρατοπέδου θρυλλουμένην ὑπ' αὐτῶν δυναστείαν προστησαμένους. Itidem certe Bud., quum προΐσταμαι dixisset poni etiam pro Præficio, Præfecturam confero, et ex Dem. [p. 1357, 27] attulisset, Προΐστασθαι Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, subjungit tamen hanc expos., Hunc sibi Stephanum tutorem et defensorem vindicemque assumit. [P. 1131, 16 : Προστησάμενος τούτους, i. e. Per eos, personis et nominibus eorum abutens, ut exp. Reisk.] Addit autem ex Andoc. : Σφῶν δ' αὐτῶν προὐστήσαντο τιμωρὸν γενέσθαι Κηφίσιον. [Demosth. p. 1432, 14 : Στρατηγόν τινα τοῦ πολέμου νοῦν ἔχοντα προστήσασθαι.] Affertur vero et ex Plut. Solone [c. 8] : Προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, pro Qui ducem Solonem sibi præfecerunt. [Polyb. 3, 20, 10 : Προστησάμενοι τὸν ἐπιτηδειότατον ἐξ αὐτῶν (qui verba faceret).] Accipitur et pro Prostituo, προαγωγεύω, pro quo mendose in VV. LL., sicut et in Comm. Bud., προαγορεύω : Προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον, Pand. [Dio Chrys. p. 126, A : Αἰχμάλωτα σώματα γυναικῶν ἢ παίδων ... προϊστάντας ἐπ' οἰκημάτων ῥυπαρῶν. Hemst.] Itidemque προΐστασθαι dicitur mulier pro Prostare, ut docebo infra. Dem. Pro cor. : Καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστάς, Curæ et administrationi præfectus, et Summam curam ac potestatem habens, Bud.; qui et ap. Herodian. [4, 8, 11], Τῆς βασιλείου μνήμης προστάς, reddit, Qui erat principi a memoria. [In Ind. :] Προεστήκει, Præerat, Auctor erat.

|| Προΐσταμαι, q. d. Sto ante; composite, Antesto, Antisto : sicut dicitur Antistes, quod et compositionem verbi προΐσταμαι sequi videri potest : i. e. eadem forma dici προΐσταμαι pro Præsum, Præfectus sum, etc., qua dicitur a Latinis Antistes ceremoniarum pro Præfectus ceremoniis. [Herodot. 5, 49 : Προεστάναι τῆς Ἑλλάδος.] Thuc. 2, [65] : Ὅσον τε γὰρ χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν. Idem [8, 75] : Οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μεταβολῆς, ubi existimo verti etiam posse Auctores erant. Bud. ap. Themist., Οἱ προϊστάμενοι τῆς δόξης, Qui auctores sunt et assertores hujus opinionis. Affertur vero ex Thuc. rursum [6, 28] : Προεστάναι τοῦ δήμου et ex Herodoto, Προστὰς τῆς σωυτοῦ πατρίδος. [Plato Gorg. p. 520, A : Οἱ φάσκοντες προεστάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι· Rep. 8, p. 565, E : Δήμου προστάς· 564, D : Τὸ προεστὸς αὐτῆς· Menex. p. 242, E : Τοὺς προεστῶτας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων· quos paullo ante ἡγεμόνας vocat. Aristoph. Vesp. 417 : Καί τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ.] Plato Epist. 7, [p. 351, B] : Μεγάλης προεστὼς πόλεως. [Ib. p. 324, C : Προὔστησαν ἄρχοντες. Polyb. 5, 41, 1 : Προέστη τῶν ὅλων πράξεων. Diodor. 1, 95 : Οὕτω προεστηκότι τῆς τυραννίδος. Demosth. p. 700, 22 : Τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι. Æschin. p. 49, 41 : Τιμωρήσονται τὸν προστάντα τῆς εἰρήνης, Pacis auctorem. Xenoph. Ephes. 2, 13 : Ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστώς, Paci tuendæ præfectus.] Item ex Plut. Pericle [c. 24] : Οὐ κοσμίου προεστῶσαν ἐργασίας, οὐδὲ σεμνῆς, Quæ parum honesto quæstui præesset. [Herodot. 2, 173 : Οὐκ ὀρθῶς σεωυτοῦ

προέστηκας, Non recte te ipsum gubernas. Administro, Defungor. Soph. El. 980 : Ἃ τοῖσιν ἐχθροῖς ... ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὐστήτην φόνου. Eur. Andr. 226 : Χείρον' ἀρσένων νόσον ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς· ubi Musgr. comparavit Plut. V. Cicer. c. 7 : Υἱὸς οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προΐστασθαι τῆς ὥρας· Aristid. vol. 2, p. 57 : Τοῖς τῆς ῥητορικῆς προϊσταμένοις· ibid. : Τῶν ἰατρικῆς τινὶς προϊσταμένων. (Athen. 13, p. 612, A : Τοιαύτης προΐστασθαι τέχνης.) Synes. Epist. 51 : Τὴν πρᾶξιν, ἧς προστῆναι δεῖ· Ep. 67 : Χειρὶ βιαίᾳ προστῆναι τοῦ πανουργήματος. Adde Demosth. p. 869, 3 : Προστάντες τοῦ πράγματος· 1469, 14 : Παρεῖχον ἐμαυτὸν πολιτευόμενον οὐδεμιᾶς ὀργῆς οὐδὲ δυσμενείας ... προϊστάμενον, i. e. Nullius me iracundiæ aut simultatis patronum gessi. Polyb. 5, 5, 8 : Προέστασαν τῆς ἐναντίας γνώμης, Auctores erant contrariæ sententiæ.] Sed et diversa constr. e Xen. Œc. [10, 10] : Προστᾶσαν πρὸς τὸν ἱστόν. [Hoc est προστᾶσαν. V. Προσίστημι. Cum accus. Assistere Soph. El. 1378 : Ἥ σε πολλὰ δὴ ... λιπαρεῖ προὔστην χερί. Structura vitiosa cum dativo scriptor argumenti Diodori 16, 28 : Τοὺς προεστηκότας αὐταῖς (ταῖς πόλεσι).] || Huic autem affinis est, atque adeo sæpe annexa signif., qua ponitur pro Tueor, Defendo, Patrocinor : sicut et in signif. act. ostendi; nam et qui aliquem tueri vult, solet ἔμπροσθεν ἵστασθαι : unde et πρόσθεν ἵστασθαι ap. Hom. in hac verbi προΐσταμαι signif. [Eur. Heracl. 307 : Ξυγγενεῖς ... οἳ ... τῶνδε προὔστησαν μόνοι· 1037 : Τοιοῦτον ξένον προὔστητε.] Dem. [p. 700, 22] : Τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, Jura vestra tueri et defensitare, Bud. Chrysost. : Οὐ προστήσεται αὐτοῦ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐν τάλαντον εἶχον. [Sext. Emp. p. 461 : Τῆς πρώτης δόξης προεστήκασιν οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Id. p. 508, 558, 560. Id. p. 223 : Ὁ μαθήματος προεστώς.] Huc pertinet quod ap. Soph. legitur in Aj. p. 48 [803] : Φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης [quod schol. exp. ἐπίκουροι γένεσθε, alius προστάται γένεσθε]. Sed et magis peculiariter significat Defensionem causæ alienæ suscipere, eventumque præstare, Liti pro alio se opponere : cujus signif. exempla profert ex Dem. Bud. p. 488. || Presto, unde Prostibulum. [Pseudo-]Æschin. [Epist. 7, med.], προεστάναι τὴν μητέρα. Athen. : Προεστηκυῖαι ἐπ' οἰκήματος. Cum genit. ap. Eund. [13, p. 569, D] : Καὶ ἠγοράσαντο προεστᾶσαι τῶν οἰκημάτων, Bud. Quæ prostabant in fornicibus. Videtur tamen et simplicius posse accipi propter additum genit. [Xenoph. Ephes. 5, 7 : Ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστάναι· et ib. : Ἦγεν ὡς προστησομένην τέγους. Clem. Al. p. 524 : Αἱ προεστῶσαι τοῦ τέγους πόρναι. Suid. s. v. Φαίδων : Προέστη ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ πορνοβοσκοῦ) πρὸς ἑταίρησιν. Sic προϊστάναι, Prostituere, de quo v. supra.]

|| Προΐσταμαι, pro Antecello, ex Plat. Timæo [p. 25, B], Πάντων προστὰς εὐψυχίᾳ. Eadem plane forma, qua dixit Cato brassicam Antistare omnibus oleribus; Tacit., Locis, ordinibus, dignationibus antistare.

|| Προΐσταμαι simpliciter pro Sto ante : ex Plut. Popl. [c. 20] : Τοῖς προερχομένοις [προσερχ.] ἢ προεστῶσι. [Protego. Herodot. 9, 107 : Ἐν τούτῳ οἱ δορυφόροι Μασίστεω προέστησαν.]

|| Προΐσταμαι pro Obsto, Obsisto, VV. LL. ex Soph. Aj. p. 64 [1133] : Ἦ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; At schol. huic expositioni non astipulatur, quippe qui exp. προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. Illam certe Obsistendi signif. verbo προΐσταμαι potius convenire, satis notum est.

[|| Προΐσταται per ἐπιπολάζει exp. Phot. Lex. p. 453, 25. De qua gl. v. s. v. Προΐστημι.]

Προϊστορέω, Ante memoro, Prius commemoro. [Polyb. 1, 13, 9 : Τὰ προϊστορημένα ἑτέροις. Diodor. 11, 89; 14, 1. Clem. Al. p. 564. « Syntipas init. » Boiss.]

Προΐστωρ, ὁ, ἡ, Præscius. Hesych. προΐστορες exp. μαρτυροῦντες : itemque [Phot. et] Suidas.

[Προϊσχάνω, i. q. προΐσχω, Protendo. Nonnus Dion. 11, 158 : Ταῦρος ... γλῶσσαν ... χείλεσιν οἰγομένοισι προΐσχανεν ἀνθερεῶνος.]

[Προϊσχναίνω, Ante attenuo. Aristot. Probl. 3, 23 : Διὰ τί ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἀποθνήσκουσιν, ἐάν τις προϊσχνάνας πολὺ πίῃ;]

[Προΐσχω. V. Προέχω.]

[Προϊτέον, Procedendum; Præeundum. Greg. Naz. Epist. 26, p. 790 fin. Boiss.]

[Προΐτη, ἡ, inter paroxytona in τη, ut κοίτη et ὀροίτη, ap. Arcad. p. 114, 17.]

[Προϊτητικός, ή, όν, fictum ab Eust. p. 632, 56: Ὁ Προῖτος τῇ ἐτυμολογίᾳ προϊτητικὸς φαίνεται καὶ ὁρμητίας ἀπὸ τοῦ προϊέναι.]

[Προιτίδης, ὁ, Prœti filius (Melampus). Anth. Pal. Append. 100.]

[Προιτίς, ίδος, ἡ, Prœti filia. Προιτίδες, αἱ, ap. Apollod. 2, 2, 2. Hesych.: Προιτίδες, Χάριτες. Quæ gl. lucem accipit ab alia ejusdem gl. Ἀκρουχεῖ, ubi Προιτίδας pariter per Χάριτας explicat. Quod nomen Prœti filiabus impositum fuisse ob numerum parem aut ob formæ præstantiam ab Hesiodo prædicatam ap. Strab. 8, p. 360, conjicit Lobeck. Aglaoph. p. 299. Προιτίδες Theophili comici fabula inscripta fuit. || Προιτίδες πύλαι, Prœtides portæ, apud Thebanos. Æsch. Sept. 377: Πρὸς πύλαισι Προιτίσι. Eur. Phœn. 1116; Pausan. 9, 8, 4, et 16, 6; 23, 1. Nomen a Prœto quodam repetunt Æsch., qui ibid. 395 Προίτου πυλῶν dixit, Pausanias et schol. Eurip. Phœn. 1109: de quo v. Unger. Thebana Parad. vol. 1, p. 297 seqq.]

[Προϊτός, προϊτοῦ, προιτοῦ etymologiæ caussa finguntur in Etym. M. p. 797, 46, ad explicandam verbi φοιτῶ originem.]

[Προῖτος, ὁ, Prœtus, Abantis filius, rex Tirynthiorum, ap. Hom. Il. Z, 157, Pind. Nem. 10, 77, Apoll. Rh. 1, 136, Pausan. 2, 16, 2; 10, 10, 3, et alibi, Strabon. 8, p. 373. || Thebanus, a quo nomen accepisse Προιτίδας πύλας refert Pausan. 9, 8, 4. || Thersandri filius. Id. 10, 30, 5. || Forma Æolica Πρόϊτος ap. Chœrob. In Theodos. p. 592, 10: Τὸ Προίτου καὶ κοίλου διαλύουσι καὶ λέγουσι Προΐτου καὶ κοΐλου.]

[Προῖτος, ὁ, *Prœtos* vel, ut alii libri, *Pritos* in lingua Pamphyla Sordidum significare tradit suspectæ fidei scriptor Fulgentius Mythol. 3, 1, addito Hesiodi ex *bucolico carmine* versu monstrose corrupto, de quo criticorum opiniones commemoravit Marckscheffel. p. 365 seqq.]

Προϊχνεύω, Ante vestigo. Aliis Præeo. Hesych. vero προϊχνεύει exp. θεραπεύει, Colit: si tamen mendum non subest ei scripturæ.

Προΐωξις, et Παλίωξις pro Προδίωξις et Παλιδίωξις, ἡ, q. d. Præinsecutio, et Postinsecutio. Hesiod. Sc. [154]: Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο, ubi προΐωξις eorum est, qui priores insequuntur, at παλίωξις eorum, qui, quum fugarentur, versa vice postea insequuntur eos, a quibus fugabantur. Habetur παλίωξις et ap. Hom., ubi vide Eust.

Προΐκα, Hesych. εὐθύς, ἐξαίφνης, [quibus quod additur δρόσος, ad προῖκα spectat. V. Προΐξ,] Statim, Continuo, Repente, Subito. [Apoll. Rh. 1, 688: Καὶ πρόκα τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται ubi per εὐθέως exp. schol.] Ita Herodot.: Πρόκα τε φρίκης αὐτὸν ἐπελθούσης· Suida hic exponente εὐθύς, παραχρῆμα, itemque Galen. [Lex. p. 548] ap. Hippocr. [Nusquam nude πρόκα scribit Herodotus, constanter πρόκα τε, ut videri possit una vox πρόκατε fuisse. Sic 1, 111: Καὶ πρόκα τε δὴ κατ' ὁδὸν πυνθάνομαι· 6, 134: Καὶ πρόκα τε φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης· et 8, 65, 135. Schweigh. Recte nunc ubique πρόκατε editum. Hesych.: Καὶ προκατέδη· ἀντὶ τοῦ ἄρτι. A præpositione πρό formatum esse videtur Lobeckio ad Phrynich. p. 51.]

Προκαδέστερον, Hesychio προυργιέστερον. [Infra Προκαλέστερον, ἑτοιμότερον.]

[Προκαθαιρέω, Prius tollo, destruo. Euseb. H. E. 10, 4, 13: Προκαθελόντες τοὺς φραγμούς. Kall. Appian. Pun. c. 126: Τὴν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καρχηδονίων δύναμίν τε καὶ συμμάχους ὁ Σκιπίων ἔγνω προκαθελεῖν. Wakef. Προανεῖλεν et προκαθεῖλεν permutata habes in J. C. Wolfii Diss. epist. de Hierocle p. 17. Angl.]

Προκαθαίρω, Præpurgo, Ante purgo. [Geopon. 5, 29, 2: Τὰς ἀμπέλους προκαθαίρειν. Clem. Alex. p. 846: Ψυχὴ προκεκαθαρμένη.] Synes. Ep. 44: Πῶς ἂν οὐ προκαθαίρει μετάνοια δημοσιευθεῖσα. Ibid., Προκαθηράμενον dicit pro Si prius te purgaris. [Theophan. Nonn. vol. 2, p. 212: Προκαθάρας. Themist. Or. 4, p. 52, A: Τὴν ὄψιν προκαθηράμενον. Clem. Al. p. 564.]

[Προκαθαρισεύω, Prius me lustro. Pausan. 7, 26, 7: Ἐς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν ἄλλα τε ὅσα νομίζουσι προκαθαριεύσαντες καὶ ἐς τὴν δίαιταν. Nisi προκαθαρεύσαντες scripsit: conf. quæ s. v. Καθαρεύω diximus. G. Dind.]

[Προκαθαρπάζω, Ante rapio, Præripio. Schol. Hom. Il. B, 302: Ὅσους προκαθαρπάσας ὁ θάνατος...]

[Προκαθάρσιμος, ὁ, ἡ. Ἑβδομὰς πρ., Hebdomas præpurificationis, in Nomocan. Coteler. n. 427. Ducang.]

[Προκαθάρσιον, τὸ, Præpurgamentum. Χέρνιβα per πρ. exp. schol. rec. Soph. OEd. T. 239. Boiss.]

[Προκαθάρσιος, ὁ, ἡ, Præpurgatorius. Alcin. Introduct. p. 115.]

[Προκάθαρσις, εως, ἡ, Præpurgatio. Michael Glycas Epist. 1, p. 55 vol. 1 Delic. Erudit. Lamii. Boiss. Schol. Aristoph. Pl. 846.]

Προκαθεδρία, ἡ, Primus locus in consessu. [Etym. Gud. p. 482, 43.] Cam. ex Luca [11, 43, perperam pro πρωτοκαθεδρία.]

Προκαθέζομαι, Præsideo. [Phintys ap. Stob. Flor. 74, 61 fine: Τὰν οἰκοδέσποιναν καὶ προκαθεζομέναν οἴκω. Hemst. Schol. Soph. El. 234: Μυκῆναι ἡ προκαθεζομένη τοῦ Ἄργους πόλις.] Gregor. In Basil.: Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Or. de Luna: Προκαθέζεται νυκτός, Præsidet nocti. Et voce pass. ap. Eund.: Οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, i. e. Episcopi, qui populo præsident. [Προκαθεσθῆναι Greg. Naz. vol. 1, p. 103 ed. Bened., ubi varia lect. προκαθέζεσθαι. Προκαθεσθῇ in Homil. Clem. p. 729, 20. Lucian. Jov. trag. c. 12: Πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται. Euseb. V. C. 2, 59: Ἡ ἰατρικὴ τῶν ἰαμάτων προκαθέζεται. Alexander Polyh. ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 432, D: Στρατηγοὺς τοὺς προκαθιδρυμένους τῆς χώρας, et Clem. Al. p. 418. Προκαθεσθήσεται est in Homil. Clem. p. 633, 46. G. Dind.]

[Προκάθετος, ὁ, ἡ, Ante demissus. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 978: Τὰς προκαθέτους τοῖς ἐν οὐρανῷ μυστηρίοις ἱεροποιίας ἀνέστησαν ἐν γῇ. Lectio suspecta.]

Προκαθεύδω, Prædormio, h. e. Prius dormio. Aristoph. Vesp. [104]: Προκαθεύδει πρὸ πάνυ.

Προκαθηγέομαι, Præeo, Duco, Ducem viæ me præbeo. [Apollod. 2, 4, 2: Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων. Polyb. 3, 95, 6: Προκαθηγοῦντο καὶ προκινδύνευον οὗτοι. Diodor. 11, 10: Ελείπεσον... προκαθηγουμένου Λεωνίδου. Improprie Polyb. 5, 86, 10: Τῆς εὐνοίας προκαθηγουμένης πρὸς τοὺς βασιλέας· 3, 6, 7: Αἰτία προκαθηγουμένη κρίσεως. Dionys. A. R. 5, 65: Χρημάτων ἄφεσιν ψηφισάμενοι, Σόλωνος προκαθηγησαμένου, ubi tamen cod. Vatic. καθηγ. Sext. Emp. p. 93: Εἰ προκαθηγεῖται τὸ ἐν αὐτῷ ἡγούμενον. Theodor. Stud. p. 467, B.]

[Προκαθηγέτις, ἡ, Dux, Præses. Inscr. Lycia ap. Bœckh. vol. 3, p. 167: Τῆς προκαθηγέτιδος τῆς πόλεως θεᾶς. Forma Dorica Dionys. Hymn. 1, 6: Καλλιέπεια σοφά, Μουσῶν προκαθαγέτι τερπνῶν, ut ex codd. correctum est vulgatum προκαταγέτι. G. Dind.]

[Προκαθηγητής, ὁ, Dux, Præses. Heliodor. 10, 4: Ὁ πρ. τοῦ συνεδρίου. || Alia forma Προκαθηγητήρ, ῆρος, ὁ, quod de terebra quæ præit cuneo intromittendo dixit Philo in Mathem. vett. p. 67.]

[Προκαθηγουμένως, Præcipue. Epiphan. vol. 1, p. 544.]

Προκάθημαι, Præsideo. [Plato Leg. 6, p. 758, D: Τὸ προκαθήμενον τῆς πόλεως. Aristot. Pol. 6, 8: Προκάθηται τοῦ πλήθους. Iambl. V. Pyth. p. 92: Τοὺς τῆς πολιτείας προκαθημένους. Plut. V. Rom. c. 14: Προὐκάθητο μετὰ τῶν ἀρίστων ἁλουργίδι κεκοσμημένος· ex quo loco fortasse HSt. in Indice:] « Προὐκάθητο pro προεκάθητο, Præsidebat. » Philo V. M. 1: Ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς πόρθησιν εὐλαβηθείς, Rex, qui illis locis præsidebat. [Figurate idem vol. 1, p. 603, 19: Γεύσεως ἀρρησίας προκαθημένη. Προκαθήμενος, Præses, Præpositus, Præfectus, Curator, frequens etiam apud scriptores Christianos et præsertim Byzantinos, ut πρ. τοῦ λαοῦ, τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, τοῦ βεστιαρίου, τῶν παλατίων, τοῦ κάστρου, quorum omnium exempla v. apud Ducang. Πρεσβύτιδες, Presbyteræ, per προκαθήμεναι explicatur in Concilii Laodic. can. 11.] Item, Sum præsidio, Ad custodiam relictus sum alicujus regionis et præsidium. [Eur. Rhes. 7: Οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν προκάθηνται. Aristot. H. A. 5, 18: Ὁ πολύπους

ὁ θῆλυς... ἐπὶ τῷ στόματι προκάθηται τῆς θαλάμης.] Bud. ex Polyb. 2, p. 27 [c. 25, 2]: Αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις· 2, [26, 1]: Προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων. [Προκαθῆσθαι κατὰ τὴν Ἰταλίαν id. 8, 3, 4. Id. 5, 59, 2: Καταληψόμενον τὰ στενὰ (τῆς Συρίας) καὶ προκαθησόμενον ἅμα τῶν τούτου πραγμάτων. Πρ. τῶν προνομευόντων, Præsidio esse pabulatoribus, 3, 110, 11. Herodot. 8, 36: Τῶν ἑωυτοῦ προκατῆσθαι, Res suas tutari. 9, 106: Ἴωνων προκατῆσθαι φρουρέοντας (αὐτούς), Copiis et custodiis tutari (sic Xenoph. Hell. 5, 2, 4: Τοὺς ἡμίσεσι τῶν στρατιωτῶν προκαθημένους σὺν τοῖς ὅπλοις τῶν ταφρευόντων). Alio sensu 7, 172: Ἡμέας προκατημένους τοσοῦτο πρὸ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, Nos qui adeo longe ante reliquam Græciam sedes nostras habemus. Schweigh. Dio Chr. p. 433, C: Τῆς Φρυγίας προκάθησθε καὶ Λυδίας. Valck. Joann. Malal. p. 216, 16: Ἐν Ἀντιοχείᾳ... προκαθημένῃ τῆς ἀνατολῆς. Georg. Acrop. Annal. p. 8, C: Πόλις χώρας προκαθημένη Μαιάνδρου.]

[Προκάθεσις vitiose pro προκάθισις, quod v.]

[Προκαθιδρύω, Ante colloco. Passiv. Sedes ante occupo. Joseph. A. J. 1, 18, 10: Ἐπί τινος λόφου λαμβάνει προκαθιδρυμένους.]

[Προκαθιερόω, Ante consecro. Schol. Pind. Pyth. 4, 361: Προκαθιερωμένον εὑρόντες βωμόν. Boiss. Theodor. Stud. p. 549, E. G. Dind.]

Προκαθίζω, [Præsidere jubeo, Præficio. Polyb. 2, 14, 6: Τούτους ὡς ἐπὶ Τυρρηνίας προκάθισαν. ||] Ante consideo. Hom. Il. B, [463]: Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων· σμαραγεῖ δέ τε λειμών. [Præsideo. Herodot. 1, 14: Βασιλήϊος θρόνος, ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζε· 1, 97: Οὔτε κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε. Præsideo, Præsidio sum, Polyb. 20, 3, 3: Προκαθίσας τῆς Ἠπείρου. Idem ap. Suidas s. v. Ἐπίκειον: Προκαθίσαντας ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους· 20, 6, 8: Ὅτι Κλεομένης εἰς τὸν Ἰσθμὸν προκάθισε, ex emend. Valesii pro προσεκάθισε. Schweigh. Dio Cass. 57, 7: Βῆμα, ἐφ' οὗ προκαθίζων ἐχρημάτιζε.] Herodian. 1, [9, 6]: Καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de sedente in imperatoria sella Commodo. || Præfero, VV. LL. ex Luciano [Jov. trag. c. 9: Τὸν κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, Ante me sedere]. Προκαθίζομαι, Ante consideo, [Herodot. 5, 12: Δαρεῖον προκατιζόμενον] εἰς τὸ προάστειον. [Aristot. Probl. 26, 56: Ἐνταῦθα ἡ πύκνωσις συνίζεται, ὅπου ἂν προκαθίζεσθαι ἔχῃ. Polyb. 10, 49, 1: Προκαθίζεσθαι φυλάττοντας τὰς περὶ τὸν ποταμὸν διαβάσεις.]

[Προκαθίημι, Præmitto. Suidas: Προκαθείς, προπέμψας, addito scriptoris ignoti loco, Προκαθείς τινας τῶν στρατιωτῶν ἐς ἐλπίδας τῶν σπονδῶν ὑπηγάγετο. || Ante demitto. Dio Cass. 62, 15: Ἐπὶ τῷ ὕδατι τὰ σκεύη τὰ ἀνηρὰ προκαθεῖτο. Metaph. Ante demitto, Conjicio. Demosth. p. 179, 20: Εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην παραινῶ μὴ προκαθιέναι τὴν πόλιν. De præmittendo homine subornato p. 365, 13: Τοῦτον αὖ προκαθῆκαν ἐξαπατᾶν ὑμᾶς. Plut. V. Crassi c. 20: Σουρήναν προκαθιέναι παρασχόμενον μάχης. De insidiantibus V. Arati c. 38: Τοὺς Μεγαλοπολίτας προκαθιέναι. Aristid. vol. 1, p. 482, 1: Τὴν τοῦ φύλος αὐτοῖς ἔρχεσθαι δόξαν προκαθεῖ, ut ex duobus codd. nunc legitur pro προκαθίζει. De sermone prius sparso Dio Cass. 58, 9: Προκαθεὶς τὸν λόγον.]

[Προκάθισις, εως, ἡ, Præsidium. Joseph. A. J. 17, 9, 5: Πρ. ἐπὶ θρόνου βασιλείου. Restituendum Hesychio s. v. Προέδρία, ubi πρόκαθεσις scriptum. De considendo in publico extra domum Plut. Mor. p. 166, A: Αἰσχρὰς προκαθίσεις, ut ex codd. correctum est vulgatum olim προσκαθίσεις. G. Dind.]

Προκαθίστημι, Prius constituo s. colloco. Thuc. 2, [2]: Ῥᾷον ἔλαθον ἐσελθόντες φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, Nulla præposita custodia, Quum nulli ibi custodes ante ipsos collocati fuissent. [Xenoph. Hier. 6, 9: Φύλακας προκαθεστάμενοι. || Constituo, i. e. Contendo, Demonstro. Sext. Emp. p. 530: Ὅτι τῶν ἀδήλων ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις προκατεστησάμεθα· 698: Ἐπὶ προκατασταθεῖσι τούτοις μεταβάντες σκεψόμεθα.] Exp. etiam Præparo. [Dionys. A. rhet. 5, 2: Οὕτω προκαταστησάμενον τὸν λόγον.]

[Προκαθοδήγησις, εως, ἡ, Viæ præmonstratio. Ni-

cephor. Blemmyd. Exc. polit. in Maii Coll. Vat. vol. 2, p. 649. Cramer.]

[Προκαθοράω, Ante conspicio. Gregor. Thessalon. Homil. p. 78 med. Boiss.]

[Προκαθοσιόω, Præsancio. Joseph. A. J. 16, 11, 7: Ὅθεν καὶ πειθόμεθα τὰς ἀνθρωπίνας πράξεις ὑπ' ἐκείνης (τῆς τύχης) προκαθωσιῶσθαι τῆς τοῦ γενέσθαι πάντως ἀνάγκης. Ante consecro, devoveo. Heliodor. 10, 37: Διὰ τὸ προκαθωσιῶσθαί σε τοῖς θεοῖς.]

[Προκαίρως, Præmature, Gl.]

[Προκαίω, Ante accendo. Xen. Anab. 7, 2, 18: Τὰ πυρὰ προκεκαυμένα τῷ Σεύθῃ. « Theophr. H. Pl. 2, c. 4 fin. » Boiss.]

[Προκακοπαθέω, Mala ante patior. Προκακοπαθῶν in loco non integro Æsch. Suppl. 864.]

[Πρόκακος, ὁ, ἡ, Valde malus. Æsch. Pers. 986: Πέρσαις ἀγανοῖς κακὰ πρόκακα λέγων· et 990: Ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων. De quo usu præpositionis v. quæ s. v. Πρό diximus.]

[Προκακόω, Ante malis afficio. Joseph. Maccab. c. 17: Ἡ θεία πρόνοια τὸν Ἰσραὴλ προκακωθέντα διέσωσε. Clem. Al. p. 487: Προκεκακωμένης ἀσθενείᾳ πολλῇ. Schol. Aristoph. Ran. 33: Προκακωθέντες ἄλλαις ναυμαχίαις. Schol. Hom. Od. Δ, 667. Wakef.]

[Προκάλεσμα, τὸ, Irritamentum, Gl. Προκάλεσμα corrigunt Angli.]

Προκαλέστερον, Hesychio ἑτοιμότερον, Promptius. [Conf. Προκαδέστερον.]

Προκαλέομαι, Evoco. Lucian. Timone [c. 41]: Καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη, Erasm. interpr., Et ne defatigeris, dum ex abdito thesaurum in apertum evocaris. Malim, Dum evocas. Sunt autem Timonis verba ad suam δίκελλαν, i. e. ad suum ligonem. Sic in VV. LL. προκαλεῖσθαι τὰς τροφὰς ἐπὶ τὸν στόμαχον, ex Alex. Aphr. citatur pro Evocare cibos in stomachum. [Forma activa Dio Cass. 44, 34: Τοὺς παρόντας προκαλοῦντας εἰς ἐπήκοον.] || Προκαλεῖσθαι, signif. act., Provocare, Lacessere. [Hesych.: Προκαλεῖσθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀλαζονικοῦ εἰς ἅμιλλαν ἀρετῆς καλεῖσθαί τινα, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγομένου καὶ προτρεπομένου. Eur. Herc. F. 308: Τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον... προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν.] Προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, Xen. [Mem. 2, 3, 17.] Sic, Προκαλεῖταί τε ἡμᾶς εἰς μάχην, Herodian. 6, [3, 11.] Dicitur et πρὸς μάχην. Plut. Rom.: Πρὸς μάχην αὐτοὺς προὐκαλεῖτο· ibid.: Προὐκαλοῦντο μάχεσθαι, pro εἰς, πρὸς μάχην. [Sine præposit. Polyb. 3, 43, 8: Τῶν βαρβάρων παιανιζόντων καὶ προκαλουμένων τὸν κίνδυνον, ubi Reisk. πρὸς inseri volebat.] Dicitur et προκαλοῦμαί σε τοῦτο, Xen. [Cyrop. 1, 4, 4]: Οὐχ ἃ κρείσσων ἤδει ὤν, ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας. Hom. autem dixit προκαλέσσατο χάρμῃ bis, Il. H, [218, 285] ubi χάρμη poet. est pro μάχη. [Eadem structura in carm. Anacreontico 14, 7: Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.] Idem Il. Γ, [19] dixit προκαλίζετο μαχέσασθαι, ut dicetur infra. [Ib. 432: Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι... Μενέλαον ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον· H, 39: Τίνα που Δαναῶν προκαλέσσεται οἶος· N, 809: Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο· Od. Θ, 142.] Et nonnunquam προκαλεῖσθαι per se positum pro προκαλεῖσθαι εἰς ἀγῶνα, μάχην. [Polyb. 1, 46, 11: Προπλεύσας ἐπέστη... ὥσπερεὶ προκαλούμενος τοὺς πολεμίους.] Plut. Numa [c. 12]: Προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα βαρβάρων. Critias ap. Athen. [11, p. 432, E] de provocatione propinantium: Καὶ προκαλεῖσθαι Ἐξονομακλήδην ᾧ προπιεῖν ἐθέλει, Provocare aliquem ad bibendum eum nominando. Plaut. dixit Invitare poculis. [De provocando ad dicendum Polyb. 23, 9, 2: Προκληθέντων τῶν ἀποσταλέντων πρεσβευτῶν.] Aliquando jungitur tantum accusativo rei, ut προκαλεῖσθαι ἔμετον, Alex. Aphr., Provocare s. Invitare s. Movere vomitum. Apud Herodian. 6, [1, 12] προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, Provocare appetitus ad obscœnas libidines, Incitare, Illicere: quæ habent signif. vicinam verbo Provocare. Apud Eund. 7, [1, 11]: Εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν προκαλεῖσθαι, Incitare. 4, [3, 6]: Πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προὐκαλεῖτο, Alliciebat, Polit. [Polyb. 3, 77, 7: Προκαλεῖσθαι διὰ τοιούτου τρόπου πρὸς αὐτὸν τοὺς κατοικοῦντας, Sibi conciliare; quo sensu 3, 17, 7: Προκαλέσασθαι τὴν εὔνοιαν τῶν... Καρχηδονίων.] || Προκαλεῖσθαι, Opti-

one provocare, Conditionem ferre. Thuc. 5, p. 196 [c. 112] cum infin.: Προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς, φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις. Libro autem 4, p. 132 [c. 30], cum particula εἰ juncta optativo: Προκαλούμενοι εἰ βούλοιντο... κελεύειν παραδοῦναι. Nisi quis εἰ βούλοιντο seorsim legere malit. Frequentius apud eum observavi cum accus. rei, ut προκαλοῦμαι ταῦτα, Conditiones has tibi fero, Hæc a te peto, ut quidam interpr. Sic 2, p. 71 [c. 72]: Εἰ δὲ μή, (ὅπερ καὶ τοπρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα,) ἡσυχίαν ἄγετε· p. 72 [c. 74]: Προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα, οὐ τυγχάνομεν, Quum honestas conditiones eis obtulerimus; ut alii, Quum honestis conditionibus eos provocaverimus, Quum ab illis honesta postulaverimus. Sic p. 129 [4, 22]: Οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποιήσοντας ἃ προὐκαλοῦντο. Eodem plane modo p. 71 [2, 72]: Ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν, ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων. [Aristoph. Ach. 652: Διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται· Eq. 796: Τὰς πρεσβείας... αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Antipho p. 112, 14: Αὐτὸ τοῦτο ἐχρῆν ὃ καὶ ἐγὼ προὐκαλούμην προθυμηθῆναι. Plato Leg. 10, p. 885, E: Εἰπεῖν ἃ προκαλούμεθα· Euthyphr. p. 5, A: Αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν.] Valerius Sponsione provocare dixit; Cic., Sponsione lacessere. [Demosth. p. 1168, 7: Προὐκαλούμην Ὀλυμπιόδωρον μέτρια καὶ προσήκοντα· 1011, 8: Ἂν ὁ πατήρ μου προκαλῆται αὐτὴν ὀμόσαι ... τὴν πρόκλησιν μὴ δέξεσθαι.] || Προκαλεῖσθαι exp. etiam Hortari, [Admonere, Incitare, Invitare. Sappho ap. Athen. 13, p. 599, D: Ἐμὲ... συμπαίζειν προκαλεῖται. Plato Rep. 5, p. 451, C: Ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλεῖ· Symp. p. 217, C: Προκαλοῦμαι αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν· Euthyd. p. 294, B: Μόλις ὑμᾶς προὐκαλεσάμην σπουδάζειν.] Plato Epist. 8, fin. [p. 357, C]: Πείθοντες καὶ προκαλούμενοι φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς τε καὶ πάντως, μὴ ἀποστῆτε κτλ. Sic Herodot.: Προκαλέομαι ἐς ὁμολογίην αὐτούς. [Id. 4, 201: Ἐς λόγους προεκαλέετο τοὺς βαρβάρους.] Eademque constr. ap. Thuc. p. 127 [4, 19]: Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου. [Πρ. εἰς διαλύσεις Polyb. 1, 31, 4.] Sunt tamen qui hic exp. Conditionem ferunt fœderis. Jungitur et infin., Plut. [Mor. p. 661, A]: Προεκαλούμεθα τὸν Φίλινον ἐπιθέσθαι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ποικίλης τροφῆς· Theseo [c. 30]: Προὐκαλεῖτο φίλον εἶναι, Hortabatur ut amicitiam secum iniret, Invitabat ad ineundam amicitiam. [Soph. fr. 903: Ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Sequente imperativo Aristoph. Ach. 984: Πολλὰ προκαλουμένου, πῖνε, κατάκεισο. Demosth. p. 1479, 13: Προκαλεῖσθε πάντας ἐκ τούτων δημοτικοὺς εἶναι. Πρ. ἐπὶ τιμωρίαν, Incitare ad vindictam sumendam, p. 586, 20. Polyb. 1, 4, 2: Τὸ προκαλεσάμενον ἡμᾶς καὶ παρορμῆσαν πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἱστορίας· et similiter 1, 1, 4.] || Προκαλεῖσθαι, Mancipia ad quæstionem exposcere, Bud. Comm. p. 86. [V. Πρόκλησις.] || Προκαλεῖσθαι διαιτητήν, [Demosth. p. 1021, 16,] Arbitrio lacessere, Ferre arbitrum. [Polyb. 26, 2, 13: Προκαλοῦντο περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἐπὶ Ῥωμαίους. Dionys. A. R. 5, 19: Ἐξεῖναι τῷ ἰδιώτῃ προκαλεῖσθαι τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τὴν τοῦ δήμου κρίσιν. Idem προκαλεῖσθαι (a consulibus) ἐπὶ τὴν διάγνωσιν τὸν δῆμον dixit 5, 70, et προκαλεῖσθαι τὰς κρίσεις ἐπὶ τὸν δῆμον 7, 41.] Et Προκαλεῖσθαι δίκην, Provocare judicio: et cum duplici accus. Dem. [p. 978, 24, ubi nunc προσκαλ.]: Καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί μέν με τὴν δίκην πάλιν, Post hæc provocat, lacessit me judicio rursus. Vide Bud. Comm. p. 87. Citatur et Προκαλέσατο εἰς δίκην, e Xen. [Mem. 2, 9, 5] pro In judicium prior vocavit: ex Thuc. προκαλοῦμαι δίκας, Ad judicium voco. Id. [1, 34]: Προκληθεὶς ἐς κρίσιν, In judicium vocatus. || Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν [Demosth. p. 969 extr.], Conditionem ferre, et provocare hominem aliquo judicio, vide in Πρόκλησις. || Προκαλεῖσθαι, Denuntiare quippiam adversario suo, testatoque prædicere. Vide Bud. p. 87. [Qui Demosthenis locum attulit p. 1106, 8, in quo non verbum, sed substant. προκλήσεις legitur.] || Προκαλεῖσθαί τινα τραύματος, In jus vocare ob inflictum vulnus, Lucian. [Timon. c. 46], nisi forte προσκαλεῖσθαι reponendum est, quod Bud. de hoc l. et similibus [recte] suspicatus est. Vide Προσκαλεῖσθαι.

Προκαλίζομαι, pro προκαλοῦμαι, Provoco, Lacesso.

Hom. [Il. E, 807]: Κούρους Καδμείων προκαλίζετο. Et sæpe ap. Eund. cum infin., Il. Γ, [19] προκαλίζετο cum μαχέσασθαι. Ib. Δ, [389]: Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο· Od. [Θ, 228]: Προκαλίζετο τοξάζεσθαι. Eust. [p. 375, 28] ex προκαλῶ factum tradit eodem modo, quo προμαχίζω ex προμαχῶ. [Nonn. Dion. 27, 11; 29, 302.]

Προκαλινδέω, Provolvo, Volvo ante. Προκαλινδοῦμαι, Volvor ante, Provolvor, sc. pedibus, ad pedes, ut προκαλινδοῦμαι supra [infra], quod vide. [Isocr. p. 72, C: Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις καὶ προκαλινδούμενοι. Sic cod. Urbin.: vulgo προκαλ—.] Gregor. [Synes. p. 182. Wakef. Suidas ex scriptore non nominato: Προκαλινδοῦντο τοῦ Καίσαρος καὶ ἱκέτευον, quæ Dioni Cassio tribuit Hemsterh. in Miscell. Obss. vol. 5, 3, p. 58. Aristæn. 1, 27: Προκαλινδουμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύω.]

Προκάλυμμα, τὸ, Tegumentum, Quod prætenditur ad tegendum. [Æsch. Ag. 691: Τῶν ἁβροπήνων πρ. Archias Anth. Pal. 6, 207: Λεπτὸν πρ. προσώπου. Tim. Locr. p. 100, B: Σκέπαν τὰν σάρκα καὶ πρ.] Thuc. 2, [75] de structura quadam loquens: Καὶ πρ. εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. Philostr.: Ζεὺς ὑπῆλθε χρυσῷ, ὕδατι, βοΐ καὶ δράκοντι, καὶ ἄλλοις προκαλύμμασι. || Metaph. Prætextus. Hesych. πρόσχημα per πρ. exp. [Thuc. 3, 67: Ἁμαρτανομένων λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται. Dionys. A. R. 6, 77: Πρ. τῆς ἀπάτης Μάνιον Οὐαλέριον εὕρισθε. Sext. Emp. p. 215: Πρ. τῆς ἀπαιδευσίας. « Joann. Chrys. De virginit. c. 19: Λχρεῖα προκαλύμματα» et Hom. 13, vol. 5, p. 194 ed. Par.: Ἀπιστίας πρ. » Suicer. || Προκάλυμμα dicitur, Si orator quædam leviora vel aliena crimina ejus, contra quem dicit, eo consilio contemnit, ut cetera, quæ magis ad rem præsentem pertinent, amplificare et exaggerare possit. Auget illa forma auctoritatem et fiduciam oratoris, qui ea re significat, se non opus habere cunctis criminibus, ut adversarium profliget, sed unum esse tantum, ut cetera omnia quodammodo prævaleat. Ejus formæ exemplum vid. in Demosth. Orat. Midian. p. 378, et ibi Ulpian. Ernest. Lex. rhet.]

[Προκαλύπτω, Obtego. Xenoph. Anab. 3, 4, 8: Ἥλιον νεφέλη προκαλύψασα ἠφάνισε, ubi libri multi ἥλιος νεφέλην προκαλύψας. Cyrop. 5, 4, 45: Τὰ σκευοφόρα δεῖ προκεκαλύφθαι καὶ μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι. Tegendo prætendo exp. Markl. ap. Eurip. Iph. T. 312: Πέπλων τε προὐκάλυπτεν εὐπήνους ὑφάς· quem probabilius est προὐκάλυπτε' scripsisse. G. Dind.]

|| Προκαλύπτομαι, Prætendo ad me tegendum. Προκαλύπτομαι τοῦτο, Tego me, hoc prætendens, obtendens. Plato Gorg. [p. 523, D]: Καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, Oculis et auribus totoque corpore animam tectam et velatam habentes. Pro quo tamen usitatius est προκαλυψάμενοι. [Eur. Med. 1147: Λευκὰ προὐκαλύψατ' ὄμματα· Phœn. 1493: Οὐ προκαλυπτομένα βοτρυχώδεος ἁβρὰ παρῇδος.] Sæpe per metaph. ut Lat. Prætendere, Obtendere, Prætexere. Idem Plato Protag. [p. 316, D]: Πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι, τοὺς μέν, ποίησιν κτλ. Sic ap. Chion. Ep. ad Matr. [15]: Καὶ προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, Modestiam prætendere, Modestiæ speciem præferre. [Aristid. vol. 2, p. 310: Τὴν τῆς φιλοσοφίας εὐφημίαν προκαλυψάμενοι· 285: Κἀκείνῳ τὴν αὐτὴν αἰτίαν περιάπτειν, οὐδὲν προκαλυπτόμενος.]

Προκάλυψις, εως, ἡ, Obtentus, ipse Actus obtendendi, prætendendi aliquid ad tegendum.

Προκάμνω, Ante fatigor, laboro. [Æsch. Eum. 78: Μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον. Eur. Herc. F. 119: Μὴ προκάμητε πόδα. Προκαμοῦσαι κύνες Pollux 5, 64. Προπονῆσαι πολλὰ καὶ προκαμεῖν Lucian. Anach. c. 26.] Thuc. 2, [39]: Περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, Ita sunt res nostræ constitutæ, ut nobis ante tristium rerum eventum nequaquam laborandum sit, Bud. [Dio Cass. 47, 42: Τῷ μέλλοντι προκάμνοντες· 65, 14: Καὶ τὰ βραχύτατα τοὺς προκεκμηκότας ἐκπλήσσειν.] Apud Eund. [Thucyd.] προκάμνειν pro Ante laboro aliquo morbo, Prius conflictor aliquo morbo, dolore [2, 49]: Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. [Ælian. V. H. 14, 6: Μὴ τῶν ἐπιόντων προκάμνειν· cui oppositum τοῖς παρελθοῦσι

ἐπικάμνειν. De duce qui rem male gessit schol. Aristoph. Eq. 1: Δημοσθένης ὁ προκαμὼν ἐν Πύλῳ. Dexipp. Hist. Exc. p. 19, 3: Τὸ πλῆθος ... προκαμὸν ἐν τῷ ἀεὶ ἀγωνίζεσθαι ἀτολμότερον ἔσται.] || Interdum autem πρὸ accipitur pro ὑπὲρ in hoc verbo. [Soph. Aj. 1270: Οὗ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί.] Aristid.: Πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, Pro filiis laboravit, ὑπερέκαμε.

Προκάμπυλος, ὁ, ἡ, pro quo in VV. LL. προκάμπηλος, de Plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum altius venerint, rursus terram versus inclinant: quæ quum se erexerint, in terram se rursus incurvant. [Προκάμπυλον inter synonyma abrotoni ap. Diosc. 3, 26.]

[Πρόκανον vitiose pro πλόκανον, quod v.]

[Προκανών, όνος, ὁ, i. q. Νομοκανών, Photii nempe, sic dictus quod præponatur is Photii liber Canonibus, ap. Græcos interpretes ad l. ult. c. de custodia reorum. Ducang.]

Προκάρδιον, τὸ, Quod est sub pectore depressum, molle et carnosum, juxta os ventriculi. [Pollux 2, 163, 164.]

Προκάρηνος, ὁ, ἡ, Præceps, Capite deorsum vergens. [Per ἐπὶ κεφαλὴν exp. Suidas. Musæus 339: Πρ. ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου. Diodor. Anth. Pal. 7, 632: Δινηθεὶς πρ. Nonn. Dion. 11, 145; 16, 368; 29, 213.]

[Προκαρόω, Gravi sopore ante afficio. Hippocr. p. 81, B, et 121, A: Προκαρωθέντι.]

Προκάρπιον, τὸ, Prima pars καρποῦ. [Καρπὸν dicit juncturam manus cum cubito, i. e. qua parte manus committitur cum duobus ossibus, de quibus Pollux 2, 142: Τὸ σμικρότερον χειρὸς ὀνομάζεται ... ὡς τοῦ μείζονος ἔχοντος τὴν τοῦ πήχεως προσηγορίαν, ὃ καὶ προπήχιόν τινες καλοῦσι· τούτου δὲ τὸ πέρας καρπὸς ὀνομάζεται, συγκείμενον ἐξ ὀστῶν ὀκτώ. Προκάρπιον μὲν καλεῖται τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ.... Προκάρπια ib. 144.]

Προκάρπιον, τὸ, i. q. περικάρπιον, fructus pars, quæ semen ambit. [Et alibi:] Προκάρπιον pro περικάρπιον, ex Diosc. affertur, sed non sine mendi suspicione. [Ex 3, 161, ubi nunc recte legitur περικαρπίοις.]

[Προκάς, άδος, ἡ, i. q. πρόξ. Hom. H. in Ven. 71: Παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι.]

[Πρόκας, ὁ, Procas, Albæ rex. Dionys. A. R. 1, 71; Appian. ap. Phot. Bibl. p. 16, 33, ubi edd. vet. Πρόκξ.]

[Προκαταβαίνω, Ante descendo. Aristot. H. A. 7, 4: Προκαταβαίνει κάτω τὰ ἔμβρυα τῷ ὀγδόῳ μηνί. Diodor. 15, 85: Συντόμως προκαταβάντων εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα. Dio Cass. 61, 3: Ἔπεισαν τὸν νεανίσκον προκαταβῆναι.]

Προκαταβάλλω, q. d. Præjacio. Chrysost.: Προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. [Prius demitto. Philo vol. 1, p. 320, 22: Τὸ μηρυκώμενον τὴν προκαταβληθεῖσαν ἐπιλεαίνει τροφήν. Wakef.] || Item Repræsento, Ante diem solvo. Bud. Comm. [p. 447, exemplis non additis.] Unde Προκατάβλημα, τὸ, Quod sic solvitur: sic vero appellabatur Athenis Repræsentatio pensionis vectigalium. [Vitiose pro προκατάβλημα, quod v.]

|| Προκαταβάλλομαι, Præstruo, προπαρασκευάζομαι, Bud. Gregor. In Jul. 1: Τὴν μὲν ἔχθραν διὰ τῆς ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος, Odium quidem interfecto fratre quasi fundamentum ponens, primordialemque causam atque occasionem, vel, Occasionem præmoliens, Bud. Sic Chrysost. In 1 Cor. 15: Μεγάλην τὴν κρηπῖδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενος τοῦ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγου. [Dio Cass. 43, 49: Θέατρον προκατεβάλετο μέν, οὐκ ἐξετέλεσε δέ· 44, 37: Τὴν κρηπῖδα τῆς πόλεως προκατεβάλοντο. Ἡρῷον πρ. 47, 21. Joseph. C. Apion. 1, 5: Ἅτε οὐδεμιᾶς προκαταβεβλημένης ἀναγραφῆς, ἢ τοὺς μαθεῖν βουλομένους διδάξειν ἔμελλε.] Et προκαταβεβλημένον, Antegressum et fundatum, Præexistens, προϋπάρξαν, cujus signif. exempla habes ap. Bud. Comm. p. 449; ubi præter alia dicit Alex. Aphr. προηγούμενα et προκαταβεβλημένα αἴτια pro eod. ponere, h. e. pro Causis antegressis et jam existentibus: et προκαταβεβλημένον non multum abesse a signif. τοῦ προηγουμένου καὶ προϋποκειμένου. [Alex. Aphr. De fato c. 2: Διά τινας προκαταβεβλημένας δόξας· c. 5: Αἰτίας προκαταβεβλημένας. Boiss.]

[Προκαταβλητέον, Ante ponendum pro fundamento.

Theod. Coryd. Rhet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 706. Cramer.]

Προκαταβολή, ἡ, i. q. προκατάβλημα. Τῶν τελῶν πιπρασκομένων, inquit [Phot. et] Suid., προθέσεις [προθεσμίας Photii codex a correctore] ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον· ὅπερ οὖν μέρος πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται· quod quidam ex Seneca exponunt, In antecessum solvere: τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προκαταβόλημα [προκατάβλημα nunc ex codd. et Photio. Adde gramm. in Bekk. Anecd. p. 193, 7. Ἡ νῦν λεγομένη θήκη exp. in Lex. rhet. p. 291, 28. Per ἐνθήκη exp. Hesych. Ἀῤῥαβὼν per προκαταβολὴ exp. Etym. M. p. 148, 53].

Προκαταβρέχω, Ante perfundo.

Προκαταγγέλλω, Prænuntio, Ante denuntio. [Antecapio, Præoccupo, Gl. Quæ interpretationes ad προκαταλαμβάνω sunt referendæ.] Act. Ap. 3, 18: Ὁ δὲ Θεός, ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστόν, ἐπλήρωσεν. [Joseph. A. J. 2, 5, 2: Τοῦ προκαταγγείλαντός σοι τὰ ἀγαθά. Anna Comn. p. 165, B; Theophil. Ad Autol. p. 342.]

|| Προκαταγγέλλομαι, pass. 2 Ad Cor. 9, 5: Καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην [var. lect. προεπηγγελμένην] εὐλογίαν ὑμῶν, Prænuntiatam, vel cum Beza, Antea indictam. [Apollon. De synt. p. 70, 11: Περὶ ἐκείνου διαλέγεται τοῦ προκατηγγελμένου. Clem. Al. Strom. 3, p. 543: Ἡ Λευϊτικὴ ... φυλὴ εἰς τὴν προκατηγγελμένην εἰσῆλθε γῆν.]

[Προκατάγγελσις, εως, ἡ, Denuntiatio prævia. Schol. Thucyd. 2, 1: Ἀκηρυκτεὶ) ἄνευ προκαταγγέλσεως.]

[Προκαταγέτης. V. Προκαθηγέτης.]

[Προκαταγελάω, Ante irrideo. Julian. Or. 6, p. 182, A: Προκαταγελάσαντες ὥσπερ ἔνιοι τῶν παιδευτηρίων. Jacobs.]

[Προκαταγιγνώσκω s.] Προκαταγινώσκω, Ante damno s. condemno. [Aristoph. Vesp. 919: Μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ. Demosth. p. 586, 22: Προκατεγίνωσκεν ὁ δῆμος τούτου. Polyb. 3, 33, 17; 22, 25, 2. Diodor. 18, 60: Θάνατον αὐτοῦ προκατεγνωκότες. Dio Cass. 46, 11: Τὴν τιμωρίαν αὐτὸς ἑαυτοῦ προκατεγνώς.] Lucian. Jove tragœdo [c. 17]: Ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἀξιοῦντες μὴ προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ. Synes.: Οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν ἀξιοῦσι λανθάνειν, Quum suo se præjudicio jam damnarint. Et pass. προκατεγνωσμένη δίκη, Quæ præsumpta opinione damnata est, antequam causa agatur, Bud., afferens tamen ex Dem. locum in quo activa voce utitur: Pro cor. init. [p. 226, 9]: Τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι μηδέν, οὐδὲ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι. Sed nullam expositionem hujus infinitivi προκατεγνωκέναι affert. Quidam interpretantur, Nihil præjudicasse; quidam, Nullum præjudicium afferre; quidam, Nihil ex præsumptione contra quenquam judicare. Ego mallem, Nihil præjudicatum domo afferre. Perinde est certe ac si diceret, Nullam præmeditatam condemnationem afferre. Sed quoniam dicit προκατεγνωκέναι, non προκαταγινώσκειν, possit etiam videri sonare, Jam domi et antequam ad audiendam causæ actionem veniatur, præjudicio suo condemnasse. Apud Thuc. autem cum infin. 3, [53]: Καὶ δέδιμεν οὐχὶ μὴ προκαταγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς κρίσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων, ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, ἀλλὰ μὴ ἄλλοις χάριν φέροντες, ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα. Ubi προκαταγνόντες puto esse, Censentes, præoccupatis quodam præjudicio animis. Sed et διεγνωσμένην κρίσιν quidam hic exp. προκατεγνωσμένην, ut habuisti paulo ante προκατεγνωσμένη δίκη.

[Προκατάγνυμι, Ante frango, quam sc. incidat. Schol. Hom. Od. Γ, 296: Προκαταγνυμένων περὶ αὐτὸν (τὸν λίθον) τῶν κυμάτων.]

Προκατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio s. Condemnatio quæ fit quodam præjudicio, vel ex præsumpta opinione. Redditur etiam Præjudicatio, Præjudicium.

[Προκαταγνωστέον, Ante damnandum. Clem. Alex. Strom. 6, 8, p. 647.]

[Προκαταγοητεύω, Ante fascino. Nilus Epist. 50, p. 343. G. Dindorf.]

[Προκαταγράφω, Ante perscribo. Soran. De arte obstetr. c. 1 init. Boiss.]

[Προκατάγω, Ante deduco in portum, aut in hospitium. Lucian. Catapl. c. 18 : Τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς ; — Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.]

[Προκαταγωγή, ἡ, Deductio in portum ante facta, Occupatio portus. Arrian. Exp. 1, 18, 8 : Ἐπειδὴ ἔμαθον οἱ ναύαρχοι τῶν ἀμφὶ Νικάνορα τὴν ἐν τῇ Λάδῃ προκαταγωγήν.]

[Προκαταδέω, Ante obstringo. Const. Manass. Chron. 2986 : Προκαταδήσας ἑαυτὸν ὅρκοις φρικωδεστάτοις.]

Προκαταδικάζω, Prædamno, Pollux [8, 24] ex Dinarcho. [Codex Jungermanni ἐνδικάζεσθαι καὶ προκαταδικάζεσθαι καὶ προκαταδικάζεσθαι (divisim scriptum πρὸς κ.), ὡς Δείναρχος. Addito accusativo in Tab. Heracl. p. 245 : Αἰ δὲ μή, προκαταδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίω πὰρ τὰν σχοῖνον ἑκάσταν.]

[Προκαταδορατίζω, Prius hasta cædo. Joann. Cinn. Hist. p. 63, B : Τῶν προκαταδορατισθέντων. G. Dind.]

[Προκαταδουλόω, Ante in servitutem redigo. Diodor. 12, 1 : Προκαταδεδουλωμένων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων.]

Προκαταδύω, s. Προκαταδύνω, Ante demergo, Submergo. [Matth. Anecd. vol. 1, p. 23. Schæf. Galen. vol. 8, p. 496 : Τῷ τοῦ ἡλίου συγκαταδύεται φωτί, πολλάκις δὲ καὶ προκαταδύεται, Prius occidit. Hipparch. in Petav. Uranol. p. 186, C : Οὐχ οἷον ὕστερεῖ τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ προκαταδύνει. G. Dind.]

[Προκαταθάπτω, Ante sepelio. Greg. Naz. vol. 1, p. 360, C ed. Bened. G. Dind.]

[Προκαταθετικός, ή, όν. Favorin. : Εἶεν ... ἐπίρρημα ὑποθετικὸν καὶ προκαταθετικόν, Adverbium antecedentia confirmans transitumque ad aliud quid concedendum præparans.]

[Προκαταθέω, Præcurro. Xenoph. Anab. 6, 3, 10 : Οἱ ἱππεῖς προκαταθέοντες.]

[Προκαταθήγω.] Προκαταθήγεσθαι, Hesychio προακονᾶσθαι, Ante exacui.

[Προκαταιονάω, Ante perfundo. Galen. vol. 10, p. 307 : Προκαταιονῶν ἐλαίῳ θερμῷ.]

[Προκαταικίζω, Ante cruciatibus afficio. Euseb. H. E. 5, 1, 13 : Ὧν μὴ προκατῄκιστο τὰ σώματα.]

[Προκαταίρω, Prius appello. Philostr. p. 711 : Προκατᾶραι τὴν πόλιν ἐς λιμένα τινὰ ἢ ἀκτήν.]

[Προκατακαίω, Ante incendo. Xen. Anab. 1, 6, 2 : Τοὺς προκατακαίοντας ἱππέας. Dio Cass. 60, 34 extr. : Τὰ γράμματα τοῦ Κλαυδίου προκατέκαυσεν.]

[Προκατάκειμαι, Ante discumbo. Lucian. Merc. cond. c. 18; Heliodor. 4, 16.]

[Προκατακλάω, Ante frango. Figur. Joseph. A. J. 10, 7, 4 : Τὰς ψυχὰς αὐτῶν προκατακλῶντα.]

Προκατακλίνω, Ante reclino s. depono, Ante alios accumbere facio, Primos accubitus tribuo. [Joseph. A. J. 15, 2, 4 : Παρὰ τὰς ἑστιάσεις προκατακλίνων αὐτόν.] Et Προκατακλίνομαι, Prior accumbo, In superiore loco accumbo [Joseph. A. J. 6, 4, 1 : Πολλοὺς ἑστιῶν καὶ προκατακλίνεσθαι τῶν κεκλημένων], Bud. ap. Lucian. [D. deor. 13, 1] : Ἀλλ' ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου. [Et ibid. 2. || Ante humi procumbo. Joseph. B. J. 5, 6, 3 : Διίσταντο καθ' οὓς ἦει (ὁ ἰὸς) καὶ προκατεκλίνοντο.]

[Προκατάκλισις, εως, ἡ, Locus superior in convivio. Joseph. A. J. 20, 3, 2 : Ταῖς περὶ τὰς ἑστιάσεις προκατακλίσεσι.]

Προκατακλύζω, Ante proluo, inundo.

[Προκατακοιμίζω, Ante sopio. Clem. Alex. Pæd. p. 181, 23 : Πρ. αὐτὸν τῶν πράξεων.]

[Προκατακόπτω, Ante concido. Antiphan. ap. Athen. 1, p. 5, A : Βοῦν τοὺς ἀκλήτους προκατακόπτειν παντοχοῦ. « Eunap. Max. p. 89. » Anon.]

Προκατακρίνω, Prius condemno, Judicio meo ante damno. [Joann. Chrys. In Jo. hom. 84, vol. 2, p. 909, 33. Seager. Plut. Mor. p. 112, C : Προκατακεκρικέναι τῶν ἀνθρωπείων τὴν ἀδηλότητα.]

[Προκαταλαγγάνω, Ante consequor. Schol. Pind. Nem. 3, 129 : Πρὸς ταῖς τρισὶν (ἀρεταῖς) ... ἃς προκατείληχε (ὁ θνητὸς αἰὼν) κέκτηται καὶ ταύτην. Wakef. Fort. προκατείληφε. G. Dind.]

Προκαταλαμβάνω, Antecipio, Anteverto, Occupo. Thuc. 3, [3] : Προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. [Adde ib. 2, et Philon. V. M. 1, § 18, p. 97. Boiss. Plato Leg. 9, p. 853, B : Προκαταλαμβάνοντα καὶ ἀπειλοῦντα· Rep. 6, p. 494, C : Προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Xen. Anab. 1, 3, 14 : Προκαταληψομένους τὰ ἄκρα. Demosth. p. 397, 3 : Ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ ταῖς ἐπαγγέλμασι προκαταληφθέντες. Demosth. p. 1443, 21 : Τῶν τὰ θέατρα προκαταλαμβανόντων. Sic libri optimi : vulgo καταλ. Θέαν πρ. Aristid. vol. 2, p. 310. Æschin. p. 42, 20 : Προκαταλαβόντα τὰ Φιλίππου ὦτα (ut πρ. τὰς ἀκοὰς Aristid. vol. 1, p. 92, 448; γνώμην vol. 2, p. 257)· p. 55, 9 : Ὑφ' ὧν προκατελάμβανον τὰς εὐθύνας ἐπαίνοις καὶ κηρύγμασιν· et l. 21 : Ταῦτα οὕτως εὖ προκατειληφότος τοῦ νομοθέτου. Theophr. H. Pl. 5 : Εἰ μὴ προκαταλήψονται ἐν τάχει. Herodian. 1, [6, 8] : Μή τις ἐκεῖσε προκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν τῶν εὐπατριδῶν πλουσίων· 2, [10, 18] : Φθάσωμεν οὖν τὴν Ῥώμην προκαταλαβόντες ἔνθα ἡ βασιλικός ἐστιν ἑστία· et [3, 1, 10] : Προκαταλαβεῖν τὸ Βυζάντιον, Byzantium præsidio occupare. Polit. Thuc. dixit etiam προκαταλαμβάνειν aliquos, pro Occupare, i. e. Ante opprimere. [Thucyd. 1, 33 : Προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν· 36 : Κοινῶς ἡμᾶς προκαταλήψονται. Πρ. τοὺς στενοὺς τόπους Polyb. 1, 84, 4 ; τὰ στενὰ τάφροις καὶ φυλακαῖς 10, 41, 5 ; τὰ τείχη 9, 6, 3, et quæ sunt alia hujusmodi apud alios scriptores quoslibet. « Πρ. τὴν ὁρμήν τινος Polyb. 3, 104, 2. Προκαταλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν καιρῶν 3, 69, 3. Προκαταληφθεὶς τοιαύτῃ φιλανθρωπίᾳ 10, 34, 9. Neutraliter τοῦ χειμῶνος προκαταλαβόντος, Si hiems prius ingruisset, 59, 2, 3 : nisi αὐτὸν potius intelligendum. Schweigh.] Ex Gregor. autem affertur, Εἰ δὲ προκαταλάβοις σεαυτὸν τῇ σφραγίδι, pro Si te sigillo præmunieris ; sed malim Antevertendo præmunieris, Ad antevertendum, occupandum. Invenitur [et forma media, προκαταλαβέσθαι τὴν ἀκρολοφίαν Polyb. 2, 27, 5 ; τοὺς εὐκαίρους τόπους 3, 50, 3 ; 4, 75, 3. Schweigh.] et pass. præt. significatione act., in hoc Metrodori loco [ap. Plut. Mor. p. 476, C] : Προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, quæ Cic. [Tusc. 5, 9 extr.] ita vertit : Occupavi te, fortuna, atque cepi. V. meum Lex. Cic. p. 141. [|| Ante comprehendo, percipio. Sext. Emp. p. 111 : Εἰ δεῖ προκατειληφέναι ὅτι ἡμέρας οὔσης πάντως ἐστὶ καὶ φῶς. Id. p. 112, 733. Passiv. p. 93 : Εἰ οὐ προκαταλαμβάνεται τὸ σημεῖον τοῦ σημειωτοῦ· et infra : Ἀδύνατον ἐννοῆσαι πρᾶγμα μὴ δυνάμενον πρὸ ἐκείνου γνωσθῆναι οὗ προκαταλαμβάνεσθαι ἀνάγκην ἔχει.]

[Προκαταλάμπω, Ante collustro. Schol. Hom. Il. Σ, 486. Wakef.]

[Προκαταλεαίνω, Ante lævigo. Jo. Chrysost. Hom. 10 in 1 Ep. ad Corinth. vol. 11, p. 97. Anon.]

[Προκαταλέγω, Ante enarro, memoro. Herodot. 4, 175 : Ἐούσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθείσης Λιβύης ψιλῆς. Athen. 3, p. 118 extr. : Τοῦ προκατειλεγμένου ἀμιτταρίχου. Apollon. De synt. p. 15, 6 ; 70, 18 ; 97, 30 ; schol. Aristoph. Pl. 1055.]

[Προκαταλήγω, Prius desino. Παρώρεια προκαταλήγουσα, Montium tractus prius desinens quam ad mare pertingat, Polyb. 2, 14, 6.]

[Προκαταληπτικός, ή, όν, Præoccupatorius. Epiphan. vol. 1, p. 417.]

Προκατάληψις, εως, ἡ, Occupatio, Præoccupatio [Gl.], Anticipatio. [Hesych. s. v. Καταφατουμένη : Ἐκ πρ. κτᾶσθαι. Hemst.] || Est et nomen schematis ap. rhetores, quum id, quod adversarius arrepturus est aut objecturus, præsumunt et prius dicunt. Latine, inquit Rufinus, Præceptio vel Anticipatio dici potest. [V. Alexand. et Phœbamm. Π. σχημ. p. 591 (vol. 8, p. 436 et 507 ed. Walz. Adde Zonæum ib. p. 674, et anon. p. 699). Auctor Rhetor. ad Alexandr. c. 19 : Πρ. ἐστι, δι' ἧς τά τε τῶν ἀκουόντων ἐπιτιμήματα καὶ τοὺς τῶν ἀντιλέγειν μελλόντων λόγους προκαταλαμβάνοντες ὑπεξαιρήσομεν τὰς ἐπιφερομένας δυσχερείας. Et alio loco (c. 34) : Αὕτη δέ ἐστι δι' ἧς τὰς ἐνδεχομένας ἀντιλογίας ῥηθῆναι τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένοις προκαταλαμβάνων διασύρεις. Rutil. Lup. 2, 4, πρόληψιν vocat ; v. Quintil. 9, 3, 49, et conf. Jul. Rufinian. Fig. 2, p. 268 ed. Ruhnk., et voc. Προκατασκευή, quæ illi fere similis est. Hanc vim sine dubio habet τὸ προκινομαίεσθαι, cujus mentionem facit Cic. Ad Q. Fratr. 2, 3 : *Hic* προκινομαίσάμην *quiddam* εὐκαίρως *de iis, quæ in Sextium apparabantur crimina, et eum ornavi veris laudibus.* Interpretes ad hunc l. nihil, opinor, viderunt. Ernest. Lex. rhet. Clem. Al. p. 444 : Ἡ πίστις ὑπόληψις ἑκούσιος καὶ πρόληψις εὐγνώμονος προκαταλήψεως.]

[Προκαταλιπαρέω, Prius impense rogo s. obtestor. Anna Comn. p. 414, A : Ἐγὼ τε κατελιπάρησα ... καὶ οἱ παραγγεῖλαι προκατελιπάρησαν τὴν ὑμετέραν βασιλείαν. Elberl.]

[Προκαταλλάσσω s. Προκαταλλάττω, Prius concilio, in gratiam redire facio. Dio Cass. 55, 11, vol. 3, p. 362 ed. Sturz. : Προκατηλλάγη ἐπὶ τῷ τῆς Ἀρμενίας ἀποστῆναι. Ante constituo. Clem. Al. p. 184 : Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου τοῦ προκατηλλαγμένου. Schneid.]

Προκαταλύω, Ante dissolvo, everto et destruo, abolo. Thuc. 3, [84] : Τοὺς νόμους προκαταλύειν. [Joseph. B. J. 1, 6, 5 : Ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἄκραν, ὡς μὴ προκαταλύειν δόξειεν ἑαυτόν. Galen. vol. 10, p. 223 : Εἰ μέτριος εἴη ὁ πυρετὸς ὥστε μὴ προκαταλῦσαι τὴν δύναμιν τοῦ νοσοῦντος.] || Ante finio. [Demosth. p. 1290, 14 : Προκατέλυσαν τὸν πλοῦν.] Plut. Solone [c. 32] : Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, Ante opus absolutum vitam finiit. At Προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδόν, ap. Greg. Naz., de iis qui jam beati sunt, Qui magnis itineribus confectis jam mansionem attigerunt, h. e. Qui anteverterunt iis, qui in via sunt. Bud. p. 253. [Forma media, προκαταλύεσθαι τὴν ἔχθρην, Prius deponere inimicitiam, Herodot. 7, 6 ; Dionys. A. R. 5, 61. Προκαταλύεσθαι τὰ κοινὰ ἔχθη Dionys. A. R. 3, 8. Προκαταλύεσθαι τὸν πόλεμον 8, 47. || Ante deverto s. consisto. Philo vol. 1, p. 229, 28 : Λόγοις προεντυγχάνει θείοις, παρ' οἷς προκαταλύει· ubi satis erat καταλύει dici.]

[Προκαταμαλάσσω, Ante emollio. Diosc. Parab. 1, 138.]

[Προκαταμανθάνω, Ante cognosco. Hippocr. p. 366, 10 ; 383, 24 ; Oribas. p. 167 ed. Matth. ; Dio Cass. 52, 33 ; Geopon. 5, 43.]

[Προκαταμαντεύομαι, Vaticinor, Prædico. Dionys. Art. rhet. 2, 8 : Προκαταμαντευόμενον περὶ τῶν παίδων.]

[Προκαταμηνύω, Ante demonstro. Cyrillus in Maii Auct. Class. vol. 10, p. 382. Osann.]

[Προκαταναλίσκω, Ante consumo. Dionys. A. R. 3, 45 : Ὁ ποταμὸς ἄλλοτε ἄλλῃ προκαταναλίσκεται πρὶν ἢ τῇ θαλάττῃ συνάψαι. Athen. 4, p. 168, D : Ἐν τῇ νεότητι τὰ τοῦ γήρως ἐφόδια προκαταναλίσκοντες· 5, p. 214, D : Ὧν ἐνίους καὶ προκατανάλισκε ταῖς βασάνοις.]

[Προκατανοέω, Ante intelligo, cognitum habeo. Joseph. A. J. 17, 1, 1 : Οὐ μὴν ἠπάτα γε τὴν τιτθίδα, προκατανενοηκυῖαν ἐκ πλείονος αὐτόν· et ex cod. Leid. ap. eund. in Vita c. 75. Onosander 4, 2, p. 70 : Προκατανοηκὼς τῶν πολεμίων ὄψεις τε καὶ πάθη. Substantivum Προκατανόησις, ἡ, fuerunt qui Diog. L. 10, 79, restitui vellent pro προκατανοήσει.]

[Προκαταντλέω, Ante perfundo. Galen. vol. 10, p. 263 : Προκαταντλοῦσιν ἐλαίῳ et passiv. ib. p. 379. G. D.]

[Προκαταξέω, Ante delineo. Etym. M. p. 412, 53 : Τῇ γραφίδι προκαταξέει, quod correxi in Γραφίς, vol. 2, p. 777. C. L. Dind.]

[Προκατανύσσω s. Προκατανύττω, Ante pungo, vulnero. Dio Cass. 51, 14 : Προκατανύξασα τὸν βραχίονα.]

[Προκαταπαύω, Ante desinere facio, coerceo, reprimo. Liban. vol. 1, p. 554, 25 : Οὐ δυνηθεὶς προκαταπαῦσαι τοῦ φρονήματος.]

[Προκαταπέμπω, Ante demitto. Eunap. Hist. p. 52 ed. Niebuhr. Osann.]

[Προκαταπίμπλημι, Ante repleo s. impleo. Georg. Cedr. Hist. p. 575, B : Ἦν προκαταπεπλησμένον τὸ στράτευμα λαφύρων.]

[Προκαταπίμπρημι, Ante comburo. Dio Cass. 66, 3 : Προκαταπρήσας τὸ μνημεῖον.]

Προκαταπίνω, Ante s. prius absorbeo, deglutio, devoro. [Joseph. B. J. 5, 10, 3 : Τοῖς προκαταπιοῦσι τὸ ἁρπαγησόμενον.]

[Προκαταπίπτω, Ante concido, decido. Plut. Mor. p. 458, C : Ἐν τοῖς δρόμοις τὰ παιδία ... προκαταπίπτοντα τοῦ τέλους ἐφ' ᾧ σπεύδει γελοίως. Marc. Anton. 4, 15 : Πολλὰ λιβανωτοῦ βωλάρια ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ· τὸ μὲν προκατέπεσε, τὸ δ' ὕστερον. « Cyrill. Hieros. p. 210. » Kall. Joann. Chrys. Statuar. 54, vol. 6, p. 567, 39. Seager. Dio Cass. 71, 7 : Κατελάμβανεν αὐτὸν προκαταπίπτοντα αὐτῷ τῷ στόματι. || De animo despondendo, Diodor. 20, 9 : Τὸ πολιτικὸν πλῆθος ἄπειρον ὂν πολέμου προκαταπεπτωκέναι ταῖς ψυχαῖς. || De rumore ante divulgato Plut. V. Pomp. c. 43 : Λόγοι προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην.]

[Προκαταπλέω, Prius navigo, Navibus prius proficiscor. Polyb. 1, 21, 4.]

[Προκαταπλάσσω s. Προκαταπλάττω, Prius illino, Cataplasma impono. Galen. vol. 10, p. 263, bis. G. D.]

[Προκαταπλήσσω s. Προκαταπλήττω, Prius perterreo. Dio Cass. 47, 34 : Τοὺς ὁρῶντας τὸ γιγνόμενον προκατέπληξεν. « Joann. Chrys. Hom. 49, vol. 2, p. 760, 17. » Seager. Diodor. 19, 106 : Τῶν συμμάχων τὰς ψυχὰς προκαταπεπληγμένας ἀνεκτήσατο. Forma media προκαταπλήξασθαι ap. Polyb. 5, 70, 9, et Diodor. 11, 2.]

[Προκαταπονέω, Ante fatigo. Oribas. p. 288 ed. Matth. : Πρ. σφοδρότητι καὶ πλήθει κινήσεων τὸ σωμάτιον.]

[Προκαταπτοέω, Ante consterno. Anna Comn. p. 135, C : Προκατεπτοημένοι διὰ τὴν προηγησαμένην ἧτταν. Elberl.]

[Προκαταργέω, Ante aboleo. Cyrill. Alex. Homil. 14, p. 172.]

[Προκάταργμα, τό.] Προκατάργματα, Libamina quæ ante hostiæ percussionem et sacrificium fiebant, ut προθύματα, s. Ea quibus rem divinam auspicabantur. [Schol. Aristoph. Pl. 660.]

[Προκαταριθμέω, Ante enumero. Sext. Emp. p. 441 : Τὰς προκατηριθμημένας αἰτίας. Hierocl. ap. Stob. Flor. 79, 53, vol. 3, p. 126 : Τῶν προκατηριθμημένων ἁπάντων τὸ ἐξοχώτατον. Schol. Hom. Il. N, 689, προλελεγμένοι exp. per προκατηριθμημένοι.]

Προκαταρκτικός, ή, όν, Principalis, Originalis, Primarius [Προκαταρκτικόν, Principatus, Gl.], ap. Basil. Bud. p. 141. [Τὰ πρ. Sext. Emp. p. 132. Πρ. αἴτιον, de quo v. Clem. Al. p. 929-931, Galen. vol. 2, p. 294, Alex. Trall. 12, p. 669, Dioscor. Ther. prooem. p. 420 (52 ed. Spreng.). Πρ. εἱμαρμένη Plut. Mor. p. 1056, B. » Schol. Pind. Pyth. 2, 32. » Boiss. Προκαταρκτικαὶ ἔννοιαι, Sententiæ primæ, quibus oratio vel ejus præcipuæ partes præparantur et inchoantur. Hermog. lib. 2 Π. εὑρ. p. 304 ; Sopatr. Διαιρ. p. 293. Ernest. Lex. rhet. Schol. Hermogenis vol. 4, p. 342, 23 Walz. Boiss. Comparat. Myia in Galei Opusc. p. 750 : Μεγάλα μερὶς καὶ πρώτα καὶ προκαταρκτικωτέρα ἐς ὅλαν τὰν βιοτὰν πέλει ἐν τᾷ τροφείᾳ.]

Προκατάρξις, εως, ἡ, Principium, Origo. At προκάταρξις τῆς δίκης in Pand. Græc., Litis contestatio. Quod tamen est a προκατάρχομαι potius quam a προκατάρχω. Dicitur etiam τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκατάρχειν, quod sciam.

[Προκαταρρήγνυμι, Præfringo, Prærumpo, Gl. Dio Cass. 35, 7 : Τὰς γὰρ γεφύρας οἱ βάρβαροι προκατέρρηξαν.]

Προκαταρτίζω, Ante absolvo. 2 Cor. 9, [5] : Ἵνα προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. Ubi vet. Interpr. et Erasm. verterunt Præparent : non satis plene. [Hippocr. p. 24, 10 : Ὅκως ᾖ σοι ταῦτα προκατηρτισμένα εἰς τὴν ἐμπειρίην· 18 : Ἵν' ᾖ σοι προκατηρτισμένα ὄργανά τε καὶ μηχαναί. Philo in Mathem. vett. p. 95 : Τὰ προκαταρτιζόμενα παχέα ἀμφίβληστρα ἐκ τοῦ λίνου.]

[Προκαταρτισμός, ὁ, Prævia perfectio s. absolutio. Maximus Conf. vol. 1, p. 108, D : Ὡς προσδεχομένης γνώσεως προκαταρτισμόν. G. Dind.]

[Προκαταρτύω, Tempero, Compono. Plut. Mor. p. 31, D : Τοὺς δυσπαθεῖς πρὸς τὰ δεινά, καὶ θυμοειδεῖς προκαταλαμβάνοντες τοῖς λογισμοῖς καὶ προκαταρτύοντες.]

Προκατάρχω, q. d. Præexisto, Anteverto, Antegredior. Galen. : Ἅπαντά τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. [Dioscor. Ther. prooem. p. 420 (52 ed. Spreng.) : Τῶν αἰτίων τινὰ μέν ἐστι τὰ προκατάρξαντα. Προκατάρξασα διάθεσις Apollon. De synt. p. 242, 22. Προκατάρχον θέμα verbi Etym. M. p. 236, 18. Πρ. ὄνομα p. 88, 20. Id. p. 818, 11 : Ψίαιν, οὗ προκατάρχει τὸ ψῶ.] || Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeroque habeor. Dionys. Areop. [Περὶ ὀνομ. θεολογ. : Αἱ ἑνώσεις τῶν διακρίσεων ἐπικρατοῦσι καὶ προκατάρχουσι. Idem Περὶ φωτός : Ἐρωτικὰς δυνάμεις, ὧν ἐπικρατεῖ καὶ προκατάρχει ἡ ... αἰτία] ap. Bud. p. 140. [|| Prior initium facio. Joseph. A. J. 7, 11, 1 : Οὐ προκατάρχομεν εὐποιίας.

Dio Cass. 41, 59 : Τῶν συμμαχικῶν προκαταρξάντων ἐκεῖνοι συνέμιξαν· 50, 2 : Προκατάρχειν τοῦ πολέμου. Eustath. p. 241, 19 : Προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν.]

‖ Προκατάρχομαι [Prior initium facio. Polyb. 3, 31, 5 : Εἰ ... προκατάρξασθαι σπουδάζων τοὺς συνεργήσοντας αὐτῷ παρορμήσαι πρὸς τὰς ἐπιβολάς. Diodor. 2, 18 : Ἐγκαλῶν ὅτι προκατάρχεται (Semiramis) τοῦ πολέμου μηθὲν ἀδικηθεῖσα. Idem in Excerptis p. 574, 72 : Ἐπὶ τῷ προκατῆρχθαι τοῦ πολέμου τὸν βασιλέα. Dio Cassius 58, 1 : Λοιδορίας τινὸς προκατάρχεσθαι. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1490, 10 : Ἡγεμόνας τῆς ὀρχήσεως αὐτῶν τοὺς ἐνδιδόντας τοῖς ἄλλοις καὶ προκαταρχομένους, ubi Reisk. activum requirebat προκατάρχοντας. Sext. Emp. p. 579 : Τὸ κυριεῦον καὶ τὸ προκαταρχόμενον τῶν κινήσεων.] Auspicor. Synes. [Epist. 116 : Τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ.] Vide Bud. p. 140. Apud Thuc. autem 1, [25] : Οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpr. Neque in suis sacris virum Corinthium præficiebant; quum hoc aut simili modo interpretari debuerit, Neque rem divinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. [Schol. : Διδόντες τὰς καταρχάς· ἔθος γὰρ ἦν ἀρχιερέας ἐκ τῆς μητροπόλεως λαμβάνειν. Appian. Civ. 1, 110 : Ὡς ὤφθη (ἡ ἔλαφος) διὰ δρυμῶν δρόμῳ φερομένη ... εὐθὺς ὥσπερ αὐτῇ προκαταρχόμενος ἠκροβολίσατο ἐς τοὺς πολεμίους.] ‖ Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand., Contestari litem. Et ἡ δίκη προκατῆρχθη, ibid.

[Προκατασείω, Ante decutio s. discutio. Jo. Chrysost. Hom. 11 in 1 Ep. ad Corinth. vol. 11, p. 109. Anon. Anastasius in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 193. Osann.]

[Προκατασημαίνω, Præsignifico. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 274. Mendham.]

Προκατασκέπτομαι, Præmissus speculor s. exploro. Herodot. 8, [23] : Νῆας δὲ ταχείας ἀπέστειλαν προκατασκεψομένας, Quæ præirent et specularentur, præeuntes specularentur. [Herodoti locum in quo non hoc legitur, sed προκατοψομένας per errorem attulit HSt. Arrian. Exp. 1, 14, 1 : Τοὺς προκατασκεψομένους τὰ τῶν πολεμίων. Dionys. A. R. 11, 26 : Τόπον ἐπιτήδειον προκατασκεψάμενος.]

Προκατασκευάζω, Ante s. Prius struo, molior, Præmolior et præstruo quidpiam ad id quod efficere volo, Bud., sed nullum afferens exemplum. [Xenoph. Cyrop. 3, 1, 19 : Ταῦτα εἰρκτὰς ἔλαθες αὐτῷ προκατασκευάσας. Polyb. 1, 21, 3 : Προκατασκευασθέντων τούτων. Diodor. 15, 47 : Προκατασκευάζων τὰς ἄλλας τριήρεις. Marc. Anton. 10, 5 : Τοῦτό σοι ἐξ αἰῶνος προκατεσκευάζετο. Dio Cass. 46, 38 : Ἀναχώρησιν ἑαυτῷ προκατασκευάζων. Greg. Nyss. vol. 3, p. 192, C : Πρ. τῇ διανοίᾳ τὰ μηχανήματα.] Apud Herodian. 6, [8, 11] : Εἶτα λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντα, Polit. vertit Re prius composita. [Forma media Polyb. 10, 22, 1 : Προκατασκευασάμενος τὰ προειρημένα · 4, 32, 7 : Προκατεσκευασμένοι φίλους. Diodor. 16, 10 : Πρὸς τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γενέσθαι αὔξησιν μεγάλα προκατασκευασάμενος.] In VV. LL. προκατασκευάζω ex Hermog., Propono. Ex Eodem, Προκατασκευαζόμενος στοχασμός, Conjectura præprobata, i. e. ante probata. Vide Προκατασκευή.

[Προκατασκεύασμα, τὸ, Præparatio. Schol. Hom. Od. A, 262 : Προκατασκευάσματα τῆς μνηστηροκτονίας. Elberling.]

[Προκατασκευαστικός, ή, όν, Aptus ad efficiendum aliquid ante, prius, præviis rationibus. Joann. Chrys. In Ep. ad Coloss. serm. 7, vol. 4, p. 124, 33. Seag. Method. Conviv. 9 init., p. 233 Allat. Boisson. ‖ Adverb. Προκατασκευαστικῶς, Epiphan. vol. 1, p. 784.]

Προκατασκευή, ἡ, Præstructio, Præparatio. [Polyb. 9, 20, 7 : Τὴν περὶ τοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὰ μουσικὰ πρ. Πρ. τῶν μελλουσῶν ὑφ' ἡμῶν ἱστορεῖσθαι πράξεων, Præparatio, introitus ad uberiorem historiam, 1, 13, 7. Τῆς ἐν ταύταις (ταῖς βίβλοις) πρ. 1, 3, 10; προεκθεμένους τὰς ἐν τῇ πρ. πράξεις. Τὴν τελευτὴν τῆς πρ. ib. 8. Schw. Joseph. B. J. 2, 21, 3 : Προκατασκευὴ στρατηγήματος.] Apud Rhetores, Pars orationis præstruens ea, quæ astruenda sunt argumentationibus. Rufinianus [§ 3] προκατασκευὴν esse dicit Quum rei, de qua acturi sumus, colorem præparamus atque prætendimus : et Latine dici Præparationem : προκατασκευὴ ἡ καὶ θεραπεία καλουμένη, ex Hermog. in VV. LL. Ubi etiam traditur appellari προδιόρθωσις, et ἐπαγγελία, ex schol. Demosth. : Bud. certe itidem verb. προκατασκευάζειν et verb. ἐπαγγέλλεσθαι pro eod. accipi tradit, p. 577. Ubi etiam scribit Hermog. tom. 3 Invent. [vol. 3, p. 99 ed. Walz.] προκατασκευὴν vocare, quam Quintil. Propositionem vocat, vel Partitionem : h. e., vel nostrarum vel adversarii propositionum enumerationem. Et verb. Προκατασκευάζειν ap. Eund. esse Proponere, i. e. Propositionem facere. In ea autem pag. quæ hanc proxime præcedit, annotat προκατασκευὴν vocari Expositionem rei altius repetitæ, ut historiæ principium τοῖς ἄνωθεν cohæreat, quasique attexta esse videatur. Usum autem hujus vocis ex Polyb. et Dionys. H. ibi habes. [Προκατασκευή, Prævia occupatio, qua efficimus ut, si quid in sequentibus minus probabiliter dictum fuerit, id ne offendat. Hermog. II. εὑρέσ. 4, p. 214. Eadem etiam προδιόρθωσις, προθεραπεία, προμάλαξις rhetoribus dicitur. Deinde προκατασκευή appellatur etiam veluti *Vestibulum confirmationis*, quam sequitur ipsa κατασκευή : vide Hermog. l. c. 2, p. 70, et 3, p. 79. Trapezuntius πρόοδον vel πρόσοδον appellat; Auctor ad Herenn. Partitionem, Enumerationem, et caussæ expositionem, Hermog. l. c. πρόεκθεσιν τῶν κεφαλαίων τοῦ πράγματος. Unde et rhetoribus Græcis προκατασκευος διήγησις dicta est, Præstructiva narratio, h. e. Quæ in se quæstionum semina habeat, vide Fortunat. Rhet. p. 63 Pith. et v. Σπερματικός. Eandem formam oratores veteres etiam ὑπόσχεσιν dixere, Promissionem, quoniam pollicebantur se de caussæ suæ capitibus acturos esse. Schol. anon. ad Hermog. II. εὑρ. 3, p. 361 Ald. (vol. 5, p. 391 ed. Walz.): Ἰστέον δέ, ὅτι ἡ προκατασκευὴ καὶ ἔκθεσις (πρόεκθεσις καὶ ἔκθεσις legitur) καὶ ἐπαγγελία καὶ ὑπόσχεσις λέγεται. (Adde Joann. Sicel. vol. 6, p. 184, et anon. vol. 7, p. 741.) Vide Voss. Institt. rhet. 3, p. 365. Conf. Dionys. Hal. in Jud. Lys. et Isæi c. 15. Ernest. Lex. rhet.]

[Προκατασκιρρόομαι, Antea occalleo, Inveteror, Obduresco, Veterasco. Macc. 3, 4, 1 : Προκατεσκιρρωμένης, Inveterati odii. In cod. Alex. legitur προκατεσκιρρωμένης. Al. legisse videtur κατεσκιρρωμένης, quod Hesych. exp. πεπαλαιωμένης. Schleuss.]

[Προκατασκοπέω, Ante exploro. Leo Diac. p. 12, 24 : Οἱ προκατασκοπεῖν σταλέντες· ubi Hasius citavit Clem. Rom. De peregrinat. Petri p. 59, C : Προκατασκοπέσας ἡμᾶς.]

Προκατάστασις, εως, ἡ, Hermog. De invent. 1, Narrationis præparatio, ἡ προδιήγησις, VV. LL. [Προκατάστασις est veluti *aditus narrationis*, ejusque *præparatio*, quæ et προδιήγησις dicitur Hermogeni II. εὑρ. 1, p. 34 (vol. 3, p. 81, cum annot. schol. vol. 5, p. 384; vol. 7, p. 721), *narratio antecedens et antecurrens*. Causam hujus formæ hanc addit : ἄτεχνον γὰρ καὶ ἰδιωτικὸν τὸ τῆς διηγήσεως αὐτόθεν ἄρχεσθαι, ὅθεν τὸ πρόβλημα λέγει, *remotum ab arte et imperitum est, statim a narratione incipere*, vel *statim inde incipere, ubi desinit exordium*. Vid. quæ dicta sunt de eadem re in voc. Βάσις et Κατάστασις. Illud præceptum ita expressit Sopater Διαιρ. p. 310 : Καλὸν ἐν τούτοις τῶν ζητημάτων προκαταστατικοῖς χρήσασθαι νοήμασι, καὶ μὴ ἁπλῶς εἰσβάλλειν εἰς τὴν κατάστασιν· σφόδρα γὰρ τοιοῦτον ἀρρητόρευτον. Photius Bibl. cod. 165, hanc προδιατύπωσιν appellare videtur. Ernest. Lex. rhet. Adde Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 376, 7. Dionys. Art. rhet. 7, 4 : Τοιαύτης πρ. γενομένης. Schol. Soph. Aj. 1286, El. 555, Antig. 694; Tzetz. ad Lycophr. 14. Scott.]

[Προκαταστατικός, ή, όν, Narrationem s. aditum præparans. Schol. Eur. Phœn. 88 : Σύστημα πρ. τῶν ἑξῆς ἀλλοιοστρόφων συστημάτων.]

[Προκαταστέλλω, Ante sedo s. placo. Eustath. p. 104, 14 : Πρ. τὸν θυμὸν αὐτοῦ.]

[Προκαταστρέφω, Verto, Gl. Prius verto, finio. De vita finienda Diog. L. 2, 138 : Ὁ Ἀσκληπιάδης προκατέστρεψεν ἐν Ἐρετρίᾳ γηραιὸς ἤδη. Eodem sensu subst. Προκαταστροφή, ἡ, ap. eund. 10, 154 : Τὴν τοῦ τελευτήσαντος πρ. ‖ Ante everto. Joseph. B. J. 4, 7, 3 : Ἐδει προκαταστρέψασθαι τὰ λειπόμενα.]

[Προκατασύρω, Late ante me vasto. Polyb. 4, 10, 8; 4, 19, 9.]

[Προκατασφάζω, Ante jugulo, interficio. Appian. Hispan. c. 12 : Τὰ τέκνα προκατέσφαζον.]

[Προκατασφαλίζω, Ante munio, tutum reddo. Forma media Anna Comn. p. 92, C : Τὰ κατὰ τὸν Ῥωμπέρτον προκατασφαλίσασθαι. Elberling.]

[Προκατασχάζω, Ante scarifico. Diosc. 3, 94 : Ἐπὶ γαγγραινουμένων προκατασχασθέντων.]

[Προκατάσχεσις, εως, ἡ, Præoccupatio. Leo Diac. p. 193, 16 : Περὶ προκατασχέσεως ὑδάτων τῶν ἐν στενώμασιν ὄντων. G. Dind.]

[Προκατασχίζω, Ante seco. Codex Petropol. Michaelis Glycæ in Jahnii Annal. philol. Supplem. 9, p. 9. Osann.]

[Προκαταταχέω, Præoccupo. Sext. Emp. p. 658 : Τὸ προκαταταχεῖν τοῦ ἑτέρου τὸ ἕτερον παρὰ τὴν ὑπόθεσιν· et aliquoties ibid., et p. 659 : Τινῶν μὲν αὐτοῦ μερῶν προκαταταχούντων, τινῶν δὲ ὑστερούντων. Const. Manass. Chron. 5175 : Δεῖν ἔγνω προκαταλαβεῖν καὶ προκαταταχῆσαι.]

[Προκατατίθεμαι, Ante depono. Hippocr. p. 340, 38 : Διὰ τοῦτο δὲ τὸν λόγον τοῦτον προκατατίθεμαι, ὅτι πολλοὶ ... ἐπὴν τινὸς προτέρου ἀκούσωσι ... οὐκ ἀποδέχονται τὸν ὕστερον. Πρ. χάριν, Gratiam prius inire, Joseph. A. J. 19, 1, 10 : Προκαταθέμενος χάριν καὶ φιλανθρωπίας λόγον. Dio Cass. 48, 30 extr. : Εὐεργεσίαν ἐς τὸν Καίσαρα πόρρωθεν προκαταθέμενος. Commendo, id. 71, 34 : Μέλλων ἀποθνήσκειν τοῦτον τοῖς στρατιώταις προκατέθετο. Προκαταθέσθαι δεῖ Hesych. exp. προκομίσασθαι δεῖ. Activæ formæ unum est exemplum ap. Apollon. Lex. Hom. s. v. Ἔθηκεν, qui Homericum Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν exp. προκατέθηκεν ἤτοι ἐποίησεν.]

[Προκατατρίβω, Ante contero, attero. Procop. Hist. p. 651, B : Ἅπαντα προκατατρίψασα τὰ ἄλλα ἡ τύχη. G. Dind.]

[Προκαταυγάζω, Ante illustro. Basil. M. vol 3, p. 117, D : Μὴ προκαταυγασθέντα τῷ πνεύματι (de Filio cogitare non oportet). Bast.]

[Προκαταυλέω, Sermonibus aures demulcentibus occupo. Cels. ap. Orig. C. Cels. 3, p. 120 : Παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους. Seager.]

Προκαταύλησις, εως, ἡ, Quum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra et exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur; quum deteruntur et leniuntur : ut Bud. exp. Theophr. ibid. [H. P. 4, 11, 4] : Τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς. Et Plin. : Sic præparatæ, aliquot post annos utiles esse incipiebant : tunc quoque multa domandæ exercitatione, et canere tibiæ ipsæ docendæ. [Καταυλήσεως dixit ibid. § 5.]

[Προκαταφέρω, Ante defero, s. demitto. Liban. vol. 2, p. 365, 12 : Καί μοι δοκεῖ μὴ χεῖρον ἂν ὁ Πάτροκλος εἰς Ἀχιλλέα προκατενεχθέντα φανῆναι. « Scil. εἰς Ἅδου πρὸ ἑαυτοῦ. Si Achilli contigisset ut ante Patroclum occumberet. » Reisk. Aristot. Probl. 12, 2 : Γῆς μέρη, ἃ προκαταφέρεται διὰ βάρος.]

Προκαταφεύγω, Ante s. Prius s. Prior confugio. [Thucyd. 1, 134 : Πρὸς τὸ ἱερὸν χωρῆσαι δρόμῳ καὶ προκαταφυγεῖν· 2, 91 : Φθάνουσιν αὐτοὺς πλὴν μιᾶς νεὼς προκαταφυγοῦσαι ἐς τὴν Ναύπακτον. Dio Cass. 42, 7 : Αὐτὸς ἐς τὰ βασίλεια προκατέφυγε· 43, 31 : Προκαταφυγὼν ἐς τὴν γῆν· 47, 21; 49, 11.] Item Effugio, Fuga me in tutum recipio ante. Thuc. 3, [78] : Καὶ ἅμα τὰς τῶν Κερκυραίων [ναῦς] ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν. At in VV. LL. Prius fugio, Fugam occupo, Confugio : in qua expos. vacabit præpos. πρό : at in illis, vacabit, κατά in καταφεύγω. Fortasse autem scriptum est προκαταφεύγω pro προσκαταφεύγω.

Προκαταχράομαι, Ante utor s. Prius, Ante absumo s. consumo. [Plut. Compar. Dion. c. Bruto c. 1 : Τοῖς τῆς φυγῆς ἐφοδίοις προκαταχρησάμενος. Dionys. Art. rhet. 10, 13 : Πολλοὶ προκαταχρῶνται τοῖς κεφαλαίοις ἐν τοῖς προοιμίοις.] Vide et Προκαταναχρῆσθαι, pass. signif. supra in Καταχράομαι. [Ubi HSt. :] Sic quoque præt. bicomp. Προκατακεχρῆσθαι, ap. Demosth. [p. 389, 13] : Ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκέτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, διὰ τὸ προκατακεχρῆσθαι, γράφει ψήφισμα βουλεύων, τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, i. e. Quod jam antea omnes concionum dies consumpti essent. [‖ Ante interficio. Dio Cass. Exc. p. 59, 89 : Προκατεχρήσατο ἑαυτόν · et l. 53, 23.]

Προκατεγχρίω, Prius oblino, Ante illino. [Diosc. 1, 53, p. 29.]

[Προκαταχωρίζω, Antea semoveo, separo. Maccab. 3, 2, 29 sec. cod. Alex. : Προκαταχωρίσαι εἰς τὴν προσυνεσταλμένην αὐθεντίαν, Segregare in præcontractam libertatem, ubi Vat. καταχωρίσαι habet. Schleusn. Apollon. schol. in Hippocr. p. 27 ed. Dietz. Osann.]

[Προκαταψύχω, Ante refrigero. Procl. Paraphr. Ptol. 1, 3, p. 22 : Πρὸς τὰ καθολικὰ καύματα προκαταψυχθέντας.]

[Προκατεγγυάω, Ante despondeo. Tzetz. ad Lycophr. 538 : Θυγατέρας προκατεγγυηθείσας τοῖς Διοσκούροις.]

Προκατεσθίω, Ante comedo. Et προκατέδεται, Præcipiet, Prius edet. VV. LL. ex Luciano [Diss. c. Hesiodo c. 7 : Προκατέδεται τὴν ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα].

[Προκατεῖδον, Prævidebam. Const. Manass. Chron. 6311; Psellus In Cant. Cantic. ad 6, 7. Boiss.]

[Προκατειλίσσω, Ante convolvo, circumvolvo. Hippocr. p. 864, G : Μὴ δεῖ ῥάκεσι προκατειλίχθαι.]

[Προκατεισδύνω, Ante subeo, penetro. Hero in Mathem. vett. p. 146 : Μὴ προκατεισδύνοντα ἐντός.]

[Προκατελπίζω, Bonam spem ante concipio. Polyb. 2, 4, 5 : Μὴ πρ. ὑπὲρ ὧν ἀκμὴν ἐνδεχόμενόν ἐστιν ἄλλως ἐκβῆναι · 14, 3, 1 : Διὰ τὸ προκατεληπικέναι περὶ τῶν ἀδηλοτέρων.]

[Προκατεπαγγέλλομαι libri quidam Josephi A. J. 7, 4, 4, pro κατεπαγγέλλομαι, præpositione ex præcedente προνοήσειν repetita.]

[Προκατεπείγω, Ante urgeo, compello. Joseph. B. J. 1, 19, 6 : Μέλλοντας ἀλώσεσθαι τοῖς ὅπλοις προκατήπειγεν ἡ δίψα.]

Προκατεργάζομαι, Prius conficio vel præparo. [Galen. vol. 4, p. 497 : Προκατεργάζονται καὶ προπαρασκευάζουσιν αὐτῷ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα. Diodor. 1, 53 : Ταῖς προκατεργασθείσαις πράξεσι μετεωρισθείς · 4, 17 : Ταῖς προκατειργασμέναις πράξεσι. Plut. Comp. Demetr. cum Anton. c. 1 : Ὅτι τῷ μὲν ἦν πατρῷα καὶ προκατειργασμένα. Ante præparo, Joseph. A. J. 19, 1, 14, p. 847, 36 : Σαβῖνος τὴν διάνοιαν ἤδη προκατειργασμένος. Frequens etiam apud Dionem Cassium aliosque recentiores.]

[Προκατέρχομαι, Antegredior, Gl. Ante redeo, Herodian. 1, 10, 15 : Τῶν προκατελθόντων εἰς πόλιν σὺν αὐτῷ.]

[Προκατεύχομαι, Preces ante facio. Cum genitivo constructum annotavit Suidas. Joseph. B. J. 2, 8, 5 : Προκατεύχεται ὁ ἱερεὺς τῆς τροφῆς. Heliod. 2, 35 : Προκατευξαμένου τοῦ ἱερέως.]

Προκατέχω, Præcoerceo, Præoccupo, Jampridem possideo, VV. LL. [Thucyd. 4, 10 : Προκατασχεῖν τὴν πόλιν. Xen. Hell. 5, 4, 59 : Οἱ Ἀθηναῖοι προκατέχοντες τὸ ἄκρον. Πρ. τόπους εὐφυεστέρους Polyb. 2, 53, 4. Πρ. τὸν διέκπλουν 1, 61, 1. Προκατεσχῆσθαι φρουρᾷ τὴν ἄκραν 8, 33, 1. De animo præoccupando, προκατέχεσθαι τῇ πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίᾳ, Benevolentiæ vinculis astringi, 8, 33, 3; 27, 4, 9. Idem 9, 31, 2 : Εἰ δὲ προκατέχεσθε καὶ προδιειλήφατε περὶ τούτων, τίς ἔτι καταλείπεται λόγος; « Athenag. p. 14 extr. : Μὴ προκατασχεθῆναι. » Valck. Conf. Προκατηχέω. ‖ I. q. προέχω, Præcello. Polyb. 27, 13, 7 : Οἱ προκατέχοντες ταῖς ἡλικίαις καὶ ταῖς δόξαις· quod merito suspectum fuit Ernestio, qui προανέχοντες conjecit. Sed debebat potius προέχοντες, de quo monuit Schweigh. ‖ Forma media Hom. H. in Cer. 197 : Ἔνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην, Flammeum demissum sibi prætendebat.]

[Προκατηγορέω, Facinus accuso, priusquam patretur. Demosth. p. 95, 25 : Περὶ ὧν ἄν φασι μέλλειν αὐτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀκροᾶσθαι. Dionys. De Lysia jud. c. 14, ex Theophrasto : Εἰ τοῖς ἐναντίοις ἐναντία προκατηγορηθείη · ubi προκατηγορηθείη Sylburg.]

Προκατηγορία, ἡ, Antecedens accusatio, Thuc. [3, 53 : Προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης.]

Προκατηχέω, q. d. Prius insono etc. sequendo analogiam signif., quæ data fuit verbo κατηχῶ. [Heliodor. 9, 9 : Ἀνδρῶν ... τὰς ἐγκατεσπαρμένας τούτοις ὑπονοίας μὴ παραγυμνούντων, ἀλλ' ἐν εἴδει μύθου προκατηχούντων.] Et

pass. ap. Phalarin Ep. ad Abaridem [77, p. 226, 48]: Εἰ μὲν οὖν προκατήχηνται ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, Si jam ante personuerunt aures tuæ calumniis, quæ in me congeruntur. [Recte προκατέσχηνται ex codd. correctum. G. D. Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 351, 3 a fine: Οἱ Μωσαϊκῷ προκατηχημένος νόμῳ, Ante institutus. Boiss.]

[Προκατήχησις, εως, ἡ, Prima institutio, Rudimentum. Simplicius In Aristot. Categ. f. 2, A. Boiss. Cyrill. Alex. lib. 1 In Jo. c. 1, p. 157: Προγύμνασμά τι καὶ πρ. Suicer.]

[Προκατοδύρομαι, Ante deploro. Diodor. Exc. Vat. p. 120. Osann.]

[Προκατονομάζω, Ante appello. Joseph. C. Apion. 1, 14, p. 1337, 47: Τούτους τοὺς προκατωνομασμένους βασιλέας, Regum nomine olim appellatos. G. Dind.]

[Προκατοπτεύω, Ante speculor. Heliod. 9, 1: Τοὺς Πέρσας προκατοπτεύσας. Boiss.]

Προκατόπτομαι, unde προκατοψόμενος, Prius speculaturus et exploraturus. [Herodot. 8, 23: Νῆας ἀπέστειλαν προκατοψομένας.]

[Προκατοπτρίζομαι, Prævideo tanquam in speculo. Georg. Alexandr. Vit. Chrysost. p. 167, 3. Seager.]

[Προκατορθόω, Rem ante bene gero. Dio Cass. 48, 42: Προκατορθώσας τέ τι καὶ προδυστυχήσας διὰ τοῦ ὑποστρατήγου. » Basil. M. vol. 2, p. 233; Sozom. H. E. 5, 13. » Bast. Zonar. vol. 2, p. 77. Anon.]

[Προκατορρωδέω, q. d. Præmetuo. Onesander c. 4, p. 21: Αὐτῇ τῇ οἰήσει (etiamsi periculum adest nullum) προκατορρωδοῦσι. Boiss.]

[Προκατορύσσω s. Προκατορύττω, Ante defodio. Planud. Ovid. Metam. 13, 60. Boiss.]

[Προκατοχή, ἡ, Præoccupatio. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 343, C: Ταῖς τῶν ἀναγκαίων τόπων πρ.]

[Προκατοχυρόω, Ante munio. Niceph. Cpol. De rebus post Mauric. gestis p. 33, C: Τὸ Βυζάντιον προκατοχυρώσας.]

Πρόκαυμα, τό. Πρ. χύτρας, Ustio ollæ, Joel. 2, [6; sed ibi legitur Πρόσκαυμα].

[Πρόκαυτα lectio vitiosa. V. Πρόκλυτος.]

Πρόκειμαι, Propositus sum, Positus sum ante. Hom. [Il. Ω, 627,] Od. Ξ, [453] et Δ, [67]: Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, Ad dapes propositas. [Philipp. Anth. Pal. 6, 231: Σοὶ γὰρ (Ἶσιδι) ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται. » Τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν προκείμενα Theodoret. H. E. p. 134, 46. » Hemst.] Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, Quæ proposita est, i. e. promulgata, in publico posita. Thuc. 4, p. 164 [c. 133]: Οἱ δὲ ἄλλην ἱέρειαν ἐκ τοῦ νόμου τοῦ προκειμένου κατεστήσαντο. [Soph. Ant. 481: Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους· OEd. T. 865: Ἔργων, ὧν νόμοι πρόκεινται. Eur. Iph. T. 1189: Τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον εἰδέναι. » Αἱ προκείμεναι ἡμέραι, Præscriptus, Statutus dierum numerus, Herodot. 2, 87. Τὰ προκείμενα σημήια 2, 38, sunt Præscriptæ notæ, ex quibus judicatur mundane an immunda sit victima. » Schw. De portentis palam factis Soph. OEd. C. 1512: Θεοὶ ... ψεύδοντες οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων. Τὸ πρ. πλῆθος, Destinatus numerus, Polyb. 6, 20, 8.] Præterea προκεῖσθαι dicuntur, Quæ ab aliis nobis proponuntur, ut optio, ut præmium, ut pœna. [Herodot. 9, 60: Ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου· 9, 82: Τὰ προκείμενα ἀγαθά. Plato Rep. 8, p. 555, B: Δι' ἀπληστίαν τοῦ πρ. ἀγαθοῦ. Æsch. Prom. 257: Οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον· Pers. 371: Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. Eur. Alc. 1152: Τὸν πρ. πόνον ... πορσυνεῖ. Plato Epin. p. 975, A: Οἷς ἀγὼν πρόκειται τοῦ δοκεῖν ... Phædr. p. 247, A: Πόνος τε καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται.] Herodian. 3, [11, 11]: Πρόκειται δέ σοι αἵρεσις ἢ τοῦ εἶναι ὅπερ ἐμὰ νῦν ὀρθῆς ὄντα, Proponitur s. Datur tibi optio. Xen. Cyrop. 2, [3, 2]: Τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Thuc. 3, [45]: Θανάτου ζημία πρόκειται, Pœna capitis proposita est. [Soph. Ant. 36: Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.] Sed et pericula aliqua προκεῖσθαι dicuntur. Herodian. [7, 5, 11]: Δύο κινδύνων προκειμένων, τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος, Quum duo pericula proposita sint, quæ adire necesse est. Dicitur etiam scopus aliquis aut via nobis προκεῖσθαι, itidem pro Proposita esse. Galen., προκείμενος σκοπός, Propositus scopus. [Plut. Mor. p. 1070, F.] Plut. [Mor. p. 773, C]: Αὕτη γὰρ αὐτοῖς προέκειτο ἡ ὁδός, Hoc ipsis iter propositum erat, Hac iter instituerant. Προκεῖσθαι, i. e. Propositum esse, id quoque dicitur, de quo disputatio aut deliberatio instituitur, aut quod agendum suscipitur. [Plato Rep. 7, p. 533, E: Οἷς τοσούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Aristoph. Eccl. 401: Καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου.] Aristot. in Prior. 2: Τὸ δ' ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν, ἐστὶ μὲν ὡς ἐν γένει λαβεῖν, ἐν τῷ μὴ ἀποδεικνύναι τὸ προκείμενον, Quum id, quod propositum est ad probandum, non demonstratur. [Herodot. 3, 83: Γνῶμαι τρεῖς προεκέατο· 7, 16: Τοιούτων προκειμένων γνωμέων. Soph. Ant. 1334: Τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν. Dinarch. ap. Harpocr. s. v. Χρυσοχοεῖν: Δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν ἢ πάσχειν. Eur. Rhes. 985: Εἴ τι πράσσειν τῶν προκειμένων θέλεις· Iph. T. 1433: Τὴν πρ. σπουδὴν ἔχοντες. Xenoph. Symp. 2, 7: Τὰ πρ. ἀποτελῶμεν.] Thuc. 1, [35]: Ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελείας, A præsenti ista societate, de qua nunc agitur. Isocr. Archid. [p. 119, A]: Περὶ τῶν προκειμένων διελθεῖν, De re proposita. Herodian. 8, [3, 16]: Ἐπιτιμένειν ἐν τοῖς προκειμένοις, In inceptis, In iis, quæ facere sibi proposuerant, In instituto. Et 7, [5, 16]: Τὸ ἡμῖν προκείμενον ἔργον ἐπαινεθήσεται, Facinus, quod nobis proposuimus. [Plato Rep. 3, p. 407, A: Ὁ πλούσιος οὐδὲν ἔχει τοιοῦτον ἔργον προκείμενον.] Polyb. [2, 38, 8]: Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat. [Τὸ προκείμενον, Propositum, idem 1, 9, 6. Ἀφέμενοι τῶν πρ., Omisso instituto, 2, 67, 6. Μένειν ἐπὶ τῶν πρ. 3, 70, 4. Schweigh.] Gregor.: Καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τῆς προκειμένης φιλοσοφίας, Neque hoc alienum ab instituta philosophia. Προκείμενος dicitur etiam Qui exempli loco proponitur. Sic redditur ap. Galen., Οἷον ἐπὶ τῆς προκειμένης διαθέσεως· nisi potius sit, In proposita, Ea de qua agitur, de qua agere instituimus. [Apollon. De synt. p. 138, 27: Καθάπερ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείξαμεν, i. e. Ut supra demonstravimus. Id. p. 32, 7: Οὐχ οὕτως ἀκουομένου τοῦ « ὁ γραμματικός » καθὼς πρόκειται.] || Prosto. Scholiast. Aristophan.: Πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας ἀφωσιωμένας τῇ θεῷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. Bud. [Aristæn. p. 178, 3: Εὐπειθὴς καὶ ἑτοιμότατα προκειμένη. Diodor. Exc. p. 596, 67: Οὐκ ὀλίγας τῶν γυναικῶν ἀναπτυγμένας τὰ σώματα πρὸς ὕβριν τε ἦν ἰδεῖν πρὸς ταῖς τοῦ θανάτου συμφοραῖς προκειμένας. Hemst.] || Πρόκειμαι, Objectus sum quasi præsidii causa vel quasi propugnaculum. [Plato Rep. 7, p. 514, B: Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα.] Κατανενόηκας ὅτι πρόκειται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη καθήκοντα ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν. Sic Polyb. 5, p. 102 [c. 92, 9]: Αὗται γὰρ αἱ χῶραι συντερμονοῦσαι τῇ Λακωνικῇ, πρόκεινται τῶν ἄλλων Πελοποννησίων πρὸς τὸν ἀπὸ Λακεδαιμονίων πόλεμον. Bud. [Id. 20, 3, 2: Ἤπειρῶται πρόκεινται πάσης τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἰταλίαν· 4, 71, 2: Πόλις πρόκειται τῶν Ἀρκάδων. De excubitoribus Dionys. A. R. 9, 15: Ὡς οὐκ ἂν ἑκουσίων γέ τινων (τῶν φρουρῶν) προκειμένων ἁπάντων.] Πρόκειμαι, Objectus s. Expositus s. Projectus sum. [Herodot. 1, 111: Ὁρέω παιδίον προκείμενον ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον. Æsch. Sept. 965: Προκείσεται κατακτάς.] Soph. Aj. p. 60 [1059]: Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, Turpissimæ morti objecti fuissemus, Turpissima morte periissemus. Et p. 26 [426]: Τανῦν δ' ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι, Omnium oculis expositus sum, ut exp. schol.: alii vero Abjectus sum. [Ant. 1101: Κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον. Eur. Alc. 1015: Σῆς προκείμενον νέκυν γυναικός. Ib. 551, de morte Alcestidis: Τοσαύτης ξυμφορᾶς προκειμένης· Tro. 1179: Ἐν ἀθρόοις δ' ἅλωσαι πρόκεισθέ μοι. Aristoph. Av. 474: Τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον (insepultum)· Eccl. 537: Ὤχου καταλιποῦσ' ὥσπερεὶ προκείμενον.] || Situs sum ante, Præjaceo. Herodot.: Πρόκειται γῆς Σκυθικῆς, Scythicæ terræ s. Scythico solo præjacet, ut Plin. Mare præjacens Asiæ. Id. [2, 12: Αἰγύπτου] προκειμένη τῆς ἐχομένης γῆς. [Xenoph. Mem. 3, 5, 25: Πρόκειται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη μεγάλα. Polyb. 2, 14, 5: Τὸ προκείμενον ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας.] At, Πρόκειται ἐς θάλασσαν, In mare porrigitur. [|| Præponor, Præferor. Sext. Emp. p. 4: Ὡς μηδένα μηδενὸς προκεῖσθαι τῶν μαχομένων λόγων ὡς πιστότερον.] Interdum videtur præp. supervacanea esse, ac προκεῖσθαι accipi tantum pro Situm esse. [Non est supervacanea præpositio.] Herodian. [8, 1, 8]: Πρόκειται δὲ αὕτη ἐπ' ἀκροτάτῳ πεδίῳ, Sita est in extrema planitie. 8, [2, 6]: Ὥσπερ τι ἐμπόριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, Ad mare sita. [Xenoph. Anab. 4, 4, 2: Ἔστι ... ἐν τῇ θαλάττῃ προκείμενον χωρίον· Rep. Athen. 2, 13: Παρὰ ἤπειρον ... νῆσος προκειμένη.] || Προκείμενος, In fronte s. initio positus, ut προκείμενον γράμμα, in aliqua voce dicitur Litera quæ initio ejus posita est; Litera a qua vocabulum ipsum incipit. Epigr. [Anth. Pal. 11, 426] in Apianum quendam potorem: Γράμμα περισσὸν ἔχεις· τὸ προκείμενον ἢν ἀφέλῃ τις Τοῦτό σοι, οἰκεῖον κτήσῃ ἁπλῶς ὄνομα, Literam initialem; ea enim ablata fiet Πιανός, ac tunc nomen ad πίνειν s. πιεῖν alludens, tibi conveniet. [Soph. Trach. 925: Λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ (recte, ut videtur, Wakef. ᾗ) χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς. Apollon. De synt. p. 299 extr.: Ἐπὰν προθέσεις οὖσαι μὴ ἀναδέξωνται τὸ προκεῖσθαι κατὰ τὰς συντάξεις. In Ind.:] Προκέομαι [Hujus formæ usus nullus est. Nam ει diphthongus quattuor tantum in formis solvitur κέεται ἐκέετο κεέσθω κέεσθαι], Ionice pro πρόκειμαι: unde προκέοιτο, Hesychio προκείμενος εἴη. Sic προκέηται, pro προκείμενος ᾖ, Proponatur vel Propositus sit. Προὔκειτο, Attica synaliphe pro προέκειτο, Propositus erat.

[Προκείρω. V. Προσκείρω.]

Προκέλευθος, ὁ, ἡ, Prævius, Qui præit, Præcursor. [Macedon. Anth. Pal. 5, 245: Χρημάτισμα γάμου προκέλευθον.] Nonn. [Jo. c. 1, 22; 10, 14; 12, 166, Dion. 18, 177, 226; 22, 342.]

[Προκέλευσμα, τό, Incitamentum. Psellus Opusc. p. 133, 9: Τοῦ φαλαγγάρχου δὲ (add. τὸ) προκέλευσμα οὐλαμοῦ τὸν Μακεδόνα ἐξέλιξεν. Boiss.]

Προκελευσματικός, ὁ, Pes metricus quatuor brevibus syllabis constans. [Frequens ap. grammaticos. Plotius p. 2626: « Proceleusmaticus dictus est, quod choros comitantes, ut celerius saltationem celebrarent, inter se hortabantur, et hortatio Græce κέλευσις nuncupatur. » Conf. Serv. ad Virgil. Æn. 3, 128.] Et προκελευσματικὰ μέτρα [ap. Hephæst. p. 48, et schol. p. 167, Diomedem p. 513], Carmina id pedis genus habentia: forsan quod τοῖς κελεύσμασι præmitti solerent. [Dionys. A. R. 7, 72, p. 1488, 4: Εἰσφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς πρ. ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς.]

Προκελῆσαι, Hesychio προκελεῦσαι, Ante jubere. [Προκελῆσαι infelix est Musuri conjectura. Codex προκέλῆες, ut adverbium potius latere in hac glossa videatur, προκελήδην vel, de quo suo loco dicemus, προκληδί. G. Dind.]

[Προκενεαγγέω, Vasa prius exinanio. Hippocr. p. 387 extr.: Προκενεαγγήσαντα ἄρξασθαι τοῦ ῥοφήματος· et p. 390 ante med.]

[Προκενόω, Ante inanem vel inane facio, exhaurio. Joseph. B. J. 6, 7, 2: Πάνθ' οἱ στασιασταὶ προκενοῦντες ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἄνω πόλιν. Rufus p. 6 ed. Matth.: Κλυσμῷ προκενώσας κάθαιρε. Theophan. Nonn. c. 140 et 237. Lucian. Alex. c. 13: Κατατίθεται χήνειον ᾠὸν προκεκενωμένον. Herodian. 2, 7, 3, de ærario exhausto: Προκεκένωτο πάντα τῇ ἀσωτίᾳ.]

[Προκεντέω, Ante punctis describo, Ante delineo. Eustath. Opusc. p. 276, 10: Προκεντῆσαι τὰς τῶν πρακτέων ἀρχάς.]

[Προκέντημα, τό, Id quod punctis ante descriptum est, Delineatio, Exemplar. Nicomach. Arithm. 1, 4, p. 72: Λόγον τινὰ κοσμικὸν ἢ παραδειγματικόν, πρὸς ὃν ἀπερειδόμενος ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς ὡς πρὸς πρ. τι καὶ παράδειγμα ἀρχέτυπον· quod προχάραγμα est ib. 6, p. 74. Προχάραγμά τι καὶ πρ. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 444, 7. Παραδείγματα ὡς προκεντήματα καὶ προχαράγματα dixit Eustrat. ad Aristot. Eth. Nic. fol. 11, a. Clemens Exc. ex Theod. p. 970: Οἷον τὸ πρ., τοιοῦτοι ἔσονται οἱ ἐκλεκτοί. Sext. Emp. p. 391 extr.: Ὁ δὲ (Chares architectus) εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ πρ. δαπανήσας τὸ ὅλον ἑαυτὸν ἀνεῖλεν. Schneid. Adde Eustath. Opusc. p. 218, 20; 249, 40; 275, 80. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 207, D: Ἦν δὲ ἄρα ταῦτα τοῦ μέλλοντος προκεντήματα.]

[Προκεφαλαιόομαι, Ante in capita s. summas redigo, summatim expono. Eustath. Opusc. p. 126, 12: Οὕτω μὲν προκεφαλαιοῦμαι τά γε εἰς χάριν εὐχῆς.]

Προκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui capite est prominente s. acuminato; nam dicitur ἐπὶ τῶν ὀξυκεφάλων, Suid. [s. h. v. et s. Φιλοκλῆς ex schol. Aristoph. Av. 282, 1295], ap. quem hoc exemplum est, Προκέφαλος ἦν ὁ Φιλοκλῆς ὡς ἔποψ· quam avem Plin. ex Æschylo tradit contrahere cristam ac subrigere per longitudinem capitis. || At versus πρ. dicitur, In quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συνίζησιν coit: ut Hom. Il. E, [349]: Ἦ [Ἦ] οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; A, [193]: Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα. [Vid. schol. Hephæst. p. 182, 183. Eustath. p. 25, 27; 80, 43; 554, 37.]

[Προκηδεύω, Ante funero. Inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 27: Κατεσκεύασα τὸ ἡρῷον ἑαυτῇ καὶ τοῖς προκεκηδευμένοις. G. Dind.]

Προκήδομαι τοῦ ἀνδρός, Viri curam gero. [Æsch. Pr. 630: Μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ. Soph. Ant. 741: Σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι· Tr. 966.] Plut. Numa [c. 20]. Et Philo in V. M. l. 1: Προκηδόμενον πάντων, Omnium curam gerentem, Omnibus prospicientem. [Themist. Or. 34, p. 456, 19: Προκηδόμενον τοῦ δήμου.]

Προκηραίνω, Anxie cogito de, Solicitus sum de. Soph. Trach. [27] de Dejanira: Λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω, Κείνου προκηραίνουσα, Anxie et solicite de eo cogitans, Anxia et solicita de ipsius salute et reditu, schol. ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα, κατὰ τὸ κέαρ, i. e. ἐν βάθει βουλευομένη.

[Προκήρυγμα, τό, Edictum per præconem. (Prædicamentum, Gl.) Justin. Mart. Dial. p. 418, 16: Διὰ τοῦ Ἰησοῦ ... οὗ καὶ τὰ σύμβολα ἐκεῖνα προκηρύγματα ἦν τῶν κατ' αὐτοῦ ἁπάντων. De commatio quo parabasi præluditur, schol. Aristoph. Vesp. 1003: Τὸ κομμάτιον, ὅπερ ἐστὶ πρ. τῆς παραβάσεως.]

[Προκηρυκεύομαι, Per præconem edico, Promulgo. Pollux 4, 94: Ἐπαγγεῖλασθαί τι δημόσιον, δημοσίᾳ προκηρυκευσάμενοι, ὡς Ἰσαῖος εἶπε. || Præconem ante mitto, Per præconem ante ago cum aliquo. Andocid. p. 23, 44: Ὅπως πέμψαιμεν (Μιλτιάδην) ἐς Λακεδαίμονα προκηρυκευσόμενον περὶ σπονδῶν, i. e. qui negotium induciarum faciendarum complanaret et quasi communiret, ut exp. Reisk. Dio Cass. Exc. p. 61, 61: Προκηρυκεύσαντο πρὸς τὸν ὕπατον ὅπως ...· l. 42, 47: Προσέπεμψεν αὐτῷ, πρὶν πλησιάσαι, πολλάκις, προκηρυκευόμενος εἴ πως τὸ παρὸν ... ἐκφύγοι· 48, 45: Πρὸς τὸν Καίσαρα προκηρυκευσάμενος.]

[Προκῆρυξ, υκος, ὁ, q. d. Propræco. Cyrill. Alex. l. 2 In Joann. c. 1, p. 159, Joannem baptistam vocat προκήρυκα βαπτιστήν. Suicer.]

[Προκήρυξις, εως, ἡ, Edictum per præconem. (Prædicatio, Gl.) Theophr. ap. Stob. Flor. 44, 22, vol. 3, p. 202: Αἱ προγραφαὶ καὶ αἱ πρ. καὶ ὅλως ὅσα πρὸς τὰς ἀμφισβητήσεις ἐστὶ πάντα.]

[Προκηρύσσω s.] Προκηρύττω, Per præconem præsignifico, prius edico. Sed pro simplici sæpe accipitur. [Soph. El. 684: Ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος· Ant. 34: Τοῖσι μὴ εἰδόσι σαφῆ προκηρύξοντα· 461: Κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. Lucian. Tyrann. c. 8: Θαρρεῖν προκηρύττων ἅπασι.] Aristot. OEcon. 2: Προεκήρυξεν ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. [Πρ. τὰ ὤνια Pollux 8, 103. Theophr. ap. Stob. Flor. 44, 22: Οἱ μὲν ὑπὸ κήρυκος κελεύουσι πωλεῖν καὶ προκηρύττειν ἐκ πλειόνων ἡμερῶν. Ælian. V. H. 4, 1, p. 328: Ἀγορὰν αὐτῶν (virginum nubilium) προκηρύττουσιν. Polyæn. 5, 2, 19, p. 458.] || Per præconem prius indico, ut προκηρύξαι πόλεμον, Pollux [4, 93], et πόλεμος προκηρυχθείς, cui opp. ἀκήρυκτος. Legimus vero ap. Eund. [4, 94], προκηρύξαι esse τὸ προκαλέσασθαι ὑπὸ κήρυκος: quibus verbis mendum subesse constat. [Polyb. 5, 60, 3: Προκηρύξας αὐτοῖς στεφάνους ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ. Plut. V. Cleom. c. 9.]

Προκιδὲ μαγειριδίῳ, ap. Galen. Lex. Hippocr. [p. 550], τῷ φλεβοτόμῳ, pro quo quidam codd. habent προμήκει, rectius forsan.

Προκιθάρισμα, τό, vide in Πρόσημα. [Hesych.: Προαύλια, ... τὰ προκιθαρίσματα.]

Προκινδυνεύω, Periclitor pro (aliquo), Periculum

adeo pro (aliquo), Periculis me objicio pro (aliquo). Exponi etiam potest alicubi Propugno periclitando, Propugno, sine illa adjectione. [Xenoph. Hier. 10, 8: Προνοοῦσι καὶ πρ. τῶν πολιτῶν.] Herodian. 5, [1, 4]: Καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, Periclitatum pro vobis s. vestri causa, Vestri tuendi causa. [Schol. Soph. Ph. 379: Ἡνίκα τοῦ Ἀχιλλέως προεκινδυνεύομεν.] Sic a Gregor. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, Periculis se objecisse tuendæ et asserendæ veritatis gratia. Thuc. sine genit. usus est, cum sc. subaudiendum relinquens, ut de quo minime dubitari posset: 1, p. 24 [c. 73]: Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, Dicimus enim nos periclitatos esse, vel discrimen belli adiisse (pro universa Græcia) adversus barbarum; vel Propugnasse. Est autem hic observandus et dativi usus. [Xen. OEc. 21, 7: Ὡς ἱππικώτατα καὶ πελταστικώτατα προκινδυνεύουσι. Demosth. p. 25, 6: Προκινδυνεύετε στρατευόμενοι· et p. 297, 11. Isocr. p. 61, C. « Polyb. 3, 95, 6; 6, 22, 3. Οἱ προκινδυνεύοντες, Antesignani, qui in prima acie stant, 1, 19, 9. » Schweigh. Diodor. 11, 31: Μετὰ τῶν ἐπιλέκτων προκινδυνεύειν· unde eidem 17, 26 προκινδυνεύειν μετὰ τῶν μισθοφόρων restituit Rhodomannus, ubi μετὰ omissum est in libris. Cum dativo προκινδυνεῦσαι τοῖς Ἴβηρσι pro σὺν τοῖς Ἴβηρσι dictum accipit Schweigh. ap. Polyb. 3, 113, 9.] At Plut. Themist. [c. 9] προκινδυνεύω dixit pro simplici κινδυνεύω, utpote præp. ὑπὲρ adjungens: Προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. [Cum περὶ Polyb. 9, 38, 4: Περὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας προκινδυνεύειν, ubi Schweigh. ὑπὲρ posuit.] Προυκινδύνευε, Attice pro προεκ., Periclitabatur pro, Periculum adibat pro.

Προκινέω, Ante moveo. [Diodor. 17, 19: Πρὸς ὅλην τὴν τάξιν τῶν Μακεδόνων ἔστησαν τὸ πλῆθος τῶν ἱππέων καὶ διὰ τούτων προκινεῖν τὴν μάχην διεγνώκεισαν. Plut. Mor. p. 36, D: Προανοίγει καὶ προκινεῖ τὴν τοῦ νέου ψυχὴν τοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ λόγοις, ut ex codd. correctum est vulgatum προσανοίγει καὶ προσκινεῖ.] Pro Promoveo affertur e Xenoph. [De re eq. 9, 3: Προκινεῖν αὐτὸν (equum) ὡς πρᾳοτάτοις σημείοις· Cyrop. 1, 4, 21: Προὐκίνησαν τὸ στῖφος· 23: Εἶδον τοὺς Μήδους προκινηθέντας. Hippocr. p. 409, 18: Προκινέεσθαι δοκέει οἷον εἴδωλον ὀρνίθων. Joseph. B. J. 4, 4, 7: Εἰ ἅπαξ ταύτην (τὴν πόλιν) προκινήσειαν, Si eam concitarent. ‖ « Promoveo (ad dignitatem). Interpres Concil. Lateran. c. 26: Εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀξίας προκινεῖν. » Ducang.]

[Προκιόνιον, τὸ, Hesychio τὸ πρόρινον, quod v.]

[Προκιρνάω, Ante misceo. Eumath. 6, p. 217: Ὡς ἐπὶ δευτέρῳ πόματι Καλλισθένης τὴν κόρην μου προκιρνᾷ.]

[Προκιχράω, Ante mutuum do. Andr. Cret. p. 240, A: Ἐννοοῦμεν ὅτι τὸ δάνειον ὁ προκιχρῶν ἑκάστῳ τὴν πνοὴν ... εἰσεπράξατο.]

[Πρόκλα, ἡ, Procula, Pilati uxor. Joann. Malal. p. 240, 10. ‖ Aliæ in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 791, in inscr. Patarensi vol. 3, p. 151. G. Dind.]

Προκλαίω, Ante fleo, Prius defleo. Unde προκλαύσαντες ap. Eurip. [Non apud Euripidem, sed ap. Herodot. 5, 8: Προκλαύσαντες τὸν νεκρόν], Prius deflentes. [Soph. Tr. 963: Ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον. Eur. Alc. 529: Μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν· Phœn. 1520.]

[Προκλάστης, ὁ, Cursor. Leo Tact. c. 7, n. 36: Κούρσορας, οὓς οἱ νῦν προκλάστας λέγουσιν. Ib. n. 40, et c. 12, n. 38. Ducang.]

[Πρόκλαστος, ὁ, ἡ, Defractus. Eust. p. 1647, 30, ubi de versibus λαγαροῖς agit, qualis est Homericus in quo Αἰόλου nominis syllabæ duæ primæ pro dactylo vel spondeo positæ sunt: Ὁ οὕτω παθὼν στίχος οὐ μόνον λαγαρός, ἀλλὰ καὶ πρόκλαστος, ... καὶ σφηκώδης.]

[Προκλέης, contr. Προκλῆς, έους (Προκλῆς cum genitivo Προκλοῦς ap. Chœrob. In Theodos. p. 45, 7; 141, 27), Procles, Aristodemi filius, rex Spartæ. Herodot. 4, 147; 6, 51, 52; 8, 131; Apollod. 2, 8, 4; Pausan. 3, 1, 7. ‖ Spartanus, unus ex posteris Demarati Spartanorum regis. Xenoph. Hell. 3, 1, 6, Anab. 2, 1, 3. ‖ Epidaurius. Herodot. 3, 50; Pausan. 2, 28, 8. ‖ Hipponici filius, Phliasius. Xenoph. Hell. 5, 3, 4; 7, 1, 1. Alii apud Thucyd. 3, 91, Demosth. p. 980, 20, Pausan. 2, 21, 6, et 4, 35, 4; 2, 28, 8; 6, 14, 13; 7, 4, 2, Ælian. N. A. 12, 31, Demodoc. Anth. Pal. 11, 235, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 293, 338, et in inscr. navali 14, c, 139. ‖ Accusativi forma vitiosa Πρόκλην pro Προκλῆν vel Προκλῆ ap. Scymn. Descr. orbis 530.]

[Πρόκλεια, ἡ, Proclea, Clytii filia. Pausan. 10, 14, 2.]

[Προκλείδας, ὁ, Proclidas, n. pr. Εὐαγόρας Προκλείδα, Προκλείδας Εὐαγόρα, Καρτιδάμας Προκλείδα, Προκλείδας Ἀλκιμέδοντος, in testamento Epictetæ ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 363, 364. ‖ Alius in inscr. Acarnanica ap. L. Ross. *Bullett. dell' Inst. archeol.* 1840, p. 28.]

[Προκλείδης, ὁ, Proclis filius. Προκλεῖδαι, οἱ, ap. Pausan. 3, 7, 1, postmodum Εὐρυπωντίδαι appellati, ab Eurypone, Proclis nepote. ‖ Προκλείδης, Ἱππάρχου ἐραστής, Phot. p. 602, 1, et Suid. s. v. Τρικέφαλος, ex Philochoro, quod Πατροκλείδης scriptum in Etym. M. p. 766, 28, Εὐκλείδης apud Harpocr. s. v. Τρικέφαλος. ‖ Προκλείδης Ἀφιδναῖος in inscr. navali 16, b, 206, et c, 105.]

[Πρόκλειος. V. Πρόκλος.]

[Πρόκλειτος, ὁ, ἡ, proparoxytonum memorat Etym. M. p. 215, 24, ubi de oxytono κλειτὸς agitur.]

[Προκλείω, Ante claudo. Anna Comn. p. 314, C: Τῶν ἄλλων (πυλῶν) προκεκλεισμένων. Kall.]

[Προκλέπτω, Ante fallo. Schol. Soph. Antig. 491: Τῶν λάθρᾳ τι βουλομένων δρᾶν ὁ θυμὸς προκλέπτεται. Boiss.]

[Πρόκλη, ἡ, Procula. Steph. Byz.: Πρ., πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Προκλαῖος. ‖ N. pr. muliebre, ut Πρόκλα, de quo v. supra. Κλαυδίας Οὐειλίας Πρόκλης in inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 140. ‖ Πρόκλη, diaconissa ap. Phot. Bibl. p. 83, 11, ex Georgio Alexandrino.]

[Προκληδί, Provocando. Inter adverbia in δι memoratur ab Theodosio Gramm. p. 74, 10; 78, 6. Suidæ ex codd. (quorum unus προκλῆ) restitutum pro προκλητί. Conf. Προκλῆσαι et, quod per προσκαλεσάμενος exp. Hesychius, Προσκληδές.]

[Προκληδονίζω, Ominor, Auguror. Joseph. B. J. 3, 1, 3: Ταῦτα προκληδονιζόμενος.]

[Προκλησιανός. Προκλήσιος. V. Πρόκλος.]

[Προκλής, ῆτος, ὁ, ἡ, Provocatus. Chœrob. In Theodos. p. 174, 6: Τὰ εἰς ης ὀξυνόμενα ... διὰ τοῦ τος κλίνονται, οἷον ἀβλὴς ἀβλῆτος, προκλὴς προκλῆτος (editum Προκλῆς Προκλῆτος), ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος.]

Πρόκλησις, εως, ἡ, Provocatio, ipse Lacessendi actus. [Herodot. 5, 1: Μουνομαχίη ἐκ προκλήσιος· 9, 75: Εὐρυβάτην ἐκ πρ. ἐφόνευσε.] Athen. 4: Ὅτι δὲ καὶ οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐμονομάχουν, καὶ ἐκ πρ. τοῦτ' ἐποίουν. Sic Provocatione certare ap. Liv. Et ap. Plin., Ex provocatione interfecit eum. [Thucyd. 3, 64: Τὴν τελευταίαν πρὶν περιτειχίζεσθαι πρόκλησιν ἐς ἡσυχίαν ἡμῶν. Dionys. A. R. 7, 39: Συνεχώρουν γενέσθαι τὸ προβούλευμα, δικαίαν τινὰ καὶ αὐτοὶ ποιησάμενοι πρ. Dio Cass. Exc. p. 73, 97: Δεξαμένου τούτου τὴν πρ.] Sic 2 Macc. 4, [14]: Μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρ., exp. Quum alter alterum provocasset ad disci certamen. Herodian. 6, [3, 9]: Καὶ τὸ μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων, οὐκ εὐγνώμονα ἔχει τὴν πρ. Apud Eund. a Polit. vertitur Instigatio, in l. 7, [3, 4]: Ἀνεσείς τε γὰρ πᾶσα, μᾶλλον δὲ καὶ πρ., ἔδοσαν τοῖς στρατιώταις ἐς τὸ ἐπηρεάζειν. ‖ Conditio lata. Plut. Pol. præc. [p. 809, C]: Ἤρεσεν ἡ πρ. τῷ Ἑρμείᾳ. Et Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, Conditionem ferre, et provocare hominem aliquo judicio. Dem. [p. 969 extr.]: Προκαλοῦνται πρ. ἡμᾶς ὡς οὐ δεξομένους ἢ κομίσασθαι κτλ., Optionem nobis offerunt, velut non accepturis ut etc. Vide Bud. Comm. p. 86. [Adde Dem. p. 1288, 15. Πρόκλησιν μαρτυριῶν id. p. 1106, 5, de quo v. Schœmann. De lite Att. p. 664.] Citatur in VV. LL. ex Aristot. Rhet. 1, [c. 16, 6] in quo et verbale πρόκλησις et ipsum verbum προκαλεῖσθαι habetur: Καὶ τὸ τοῦ Ξενοφάνους ἁρμόττει, ὅτι οὐκ ἴση πρ. αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοία καὶ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο, Victor. interpr., Non esse æquam provocationem impii adversus pium, sed parem consimilemque ac si robustus aliquis infirmo corpore hominem provocaret, ut vel verberaret vel vapularet. Πρόκλησις autem legi debet, ut in melioribus codd. scriptis, non πρόσκλησις, ut in excusis. Est autem πρόκλησις Provocatio, et

quasi Invitatio quædam pollicitatioque. Idem Rep. 4, [c. 4]: Ἔτι δ' οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐγκαλοῦντες τὸν δῆμόν φασι δεῖν κρίνειν· ὁ δὲ ἀσμένως δέχεται τὴν πρόκλησιν· Tam benignam invitationem non repudiat, sed libenter quod præbetur arripit. Lysias quoque [p. 102, 6]: Οὐ γὰρ δή που τήν γε τούτου πρ. πιστοτέραν ὑμᾶς νομίζειν δεῖ τῆς ἡμετέρας, Pollicitationem. Hactenus Vict.: quem hanc vocem Pollicitationem, neque hic neque supra scripsisse credibile est. Fortasse Conditionem latam hic quoque interpretari possumus. [Recte Victorius interpretatus est Provocatio. Ea quo sensu dicatur explicat Demosth. p. 1106, 6: Οἶμαι γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστὶ τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν· οἷον βασανίζειν οὐκ ἔστιν ἐναντίον ὑμῶν· ἀνάγκη τούτου πρόκλησιν εἶναι· οἷον εἴ τι πέπρακται καὶ γέγονεν ἔξω που τῆς χώρας, ἀνάγκη καὶ τούτου πρόκλησιν εἶναι πλεῖν ἢ βαδίζειν οὗ τὸ πρᾶγμ' ἐπράχθη· καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Varias προκλήσεως species accurate explicuit Hudtwalcker. in libro De diætetis p. 49 seqq., quocum conf. Schœmann. in libro De lite Attica p. 663, 678, 680, 686, 690, 701. De tabulis in quibus scripta πρόκλησις est Demosth. p. 978, 22: Ἀντὶ τοῦ τὴν πρ. ἀνοίξας δεῖξαι τὰ γράμματα· 1288, 20: Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκτεθέντων τὴν πρ. et paullo ante: Ἀναγνώσεται ὑμῖν τὴν πρ. ἣν ὑπὲρ τούτων προὐκαλεσάμεθ' αὐτόν. Harpocr. s. h. v.: Τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὠνομάζετο πρ.] Exp. Bud. non solum Conditio lata, sed et Conditionis latio: citans Plut. [V. Anton. c. 50]: Ὁ δὲ Ἀντώνιος ἀνέγνω τινὰ Καίσαρος ἐπιστολὴν προκλήσεις ἔχουσαν τῷ ὄχλου ἐπαγωγούς. ‖ Quoddam denuntiationis genus, de quo Bud. Comm. p. 113. ‖ Libellus, qui scribebatur de Mancipiis in quæstionem postulatis, Harpocr.; ubi et προκαλεῖσθαι ait esse Mancipia ad quæstionem postulare, exposcere. [Hæc frequentissima fuit προκλήσεως species, de qua v. Polluc. 8, 62, Suid. s. v. Πρόκλησις (ubi vid. Bernh.), et locos oratorum collectos ab Hudtwalck. l. c. p. 51 et Schœmanno p. 680.] ‖ Secundum Ammon. [p. 83] a κλῆσις eo differt, quod κλῆσις esset vocantis ad quodlibet tribunal, at πρόκλησις vocantis ad Areopagum. [Vitiose pro πρόσκλησις, de quo dixit Valcken. in Animadv. Alia ejusdem corruptelæ exx. v. ap. Hudtwalck. l. c. p. 42, de quibus dicetur s. v. Πρόσκλησις.]

Προκλητικός, ή, όν, Provocatorius, Ad provocationem pertinens, Provocandi vim habens s. eliciendi. [Ælian. N. A. 4, 16: Μέλος πρ. εἰς μάχην. Clem. Al. p. 204: Οἱ διὰ τῶν δακτύλων ψόφοι τῶν οἰκετῶν οἱ πρ. ἄλογοι σημασίαι οὖσαι λογικοῖς ἀνθρώποις ἐκκλιτέοι.] Diosc., προκλητικὸς ὑγρῶν, Humores provocans, ciens; 1, 163, οὔρων, Urinam ciens. Idem [2, 139]: Σισάρου ἡ ῥίζα εὐστόμαχος, ὀρέξεως προκλητική· Plin., Siser stomachum excitat, fastidium abstergit. [Αἱμορροΐδος πρ. Oribas. p. 122 ed. Matth. Πρ. δυνάμεις ib. p. 345 (ubi codex προτα.). ‖ Adverb. Προκλητικῶς. Eustath. Opusc. p. 180, 70: Τότε μὲν ἔδοξε κατὰ τοῦ τυράννου ἐγκλητικῶς, νῦν δὲ πρ. τοῦ πιστοῦ λαοῦ.]

Πρόκλητος, ὁ, ἡ, Provocatus, Promptus, VV. LL. [Hesych.: Πρ., πρόθυμος πρὸ τοῦ κληθῆναι.]

[Προκλίνη, Cubile. Cant. Cant. 1, 16: Προκλίνη (vulgo πρὸς κλίνη) ἡμῶν σύσκιος. Ita Philo in Comm. ad hunc l. p. 48. Secuti sunt hanc lectionem Origenes, S. Ambrosius, ut ad hunc l. notat Flamin. Nobil. Schleusn.]

[Προκλῖνος, ὁ, Proclinus, philosophus Platonicus (ὁ περὶ τὴν Τρῳάδα διατρίψας) ap. Porphyr. in Vita Plotini, ex Longino (fr. 5, 2).]

[Προκλίνω, Inclino pronus. Soph. OEd. C. 201: Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν. Καὶ προκεκλιμένος lectio vitiosa ap. Orph. Arg. 392, ubi nunc καὶ οἱ κεκλιμένος ex codd. restitutum.]

Προκλίτης, ου, ὁ, Primum inter accumbentes locum tenens: Polluci [6, 12] ὁ τῆς ἑστιάσεως πρωτοστάτης.

[Πρόκλος, ὁ, Proclus, sive Latina nominis forma Proculus. Sic Ἰούλιος Πρόκλος ap. Plut. V. Rom. c. 28. Πρόκλος Οὐεργίνιος ap. Dionys. A. R. 8, 55, et 9, 51. Πρόκλος Μαλλώτης, philosophus Stoicus, ap. Suidam. Alios plurimos enumeravit Fabric. B. Gr. vol. 9, p. 364-370, inter quos celeberrimus est Proclus Lycius, philosophus Platonicus, cujus scripta memoravit Suidas, vitam scripsit Marinus. « Adj. Πρόκλειος, Tzetz. ad Hesiod. p. 31 fin. » Boiss.] ‖ Ejusdem originis nomen est Προκλήιος, Proculejus. Suidas: Πρόκλος, ὁ Προκλήιος χρηματίσας, Θεμισώνος, Λαοδικείας τῆς Συρίας ἱεροφάντης. Προκλήιος quidam ab Octaviano Cæsare ad Cleopatram comprehendendam missus memoratur a Plut. V. Anton. c. 79. ‖ Porro Προκλιανός in inscr. Pisidiæ ap. Bœckh. vol. 3, p. 192. Προκλησιανός ap. Liban. Epist. 1539, et alius, dux Phœniciæ, Justiniani imperatoris ætate, ap. Joann. Malal. p. 441 sq. ‖ Et feminin. Προκλιανή, ἡ, ap. Theophyl. Simoc. Hist. p. 148, B. ‖ Προκλησιάνεια, τὰ, Ludi a Procliano instituti. Inscr. Lycia ap. Bœckh. vol. 3, p. 127: Νικήσας τὸν ἀγῶνα τῶν Προκλησιανείων.]

Προκλύζω, Ante abluo, alluo. In VV. LL. exp. etiam Ante diluo, Perfundo prius, Prius imbuo; sed nullo exemplo hæ signiff. confirmantur. [Proluo. Philo vol. 1, p. 257, 19: Φθάνει τοὺς σπερματικοὺς τόπους ἡ τοῦ ὕδατος πολλὴ καὶ βίαιος προκλύσαι φορά. Wakef. Alex. Trall. 3, p. 180, 181. Clystere purgo, id. 8, p. 463, 464. Struv. Προκλύζων pro προκλύων Theophani Nonno vol. 2, p. 46, restituit Bernard.]

[Πρόκλυτος, ὁ, ἡ, Ante auditus, celebratus. Hom. Il. Υ, 204: Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων. Per προακουσμέναι ἱστορίαι exp. Eustath. p. 1203, 44, per προειρημένα, προακουσμένα Hesych. (In πρόκλυτα, cum iisdem interpretationibus, corruptum ap. eundem supra notavimus): cujus in codice scriptum προκλητά, quod correxit Salmas. et ante Salmasium, sed servato accentu vitioso, HSt., cujus verba hæc sunt:] Προκλυτός, in VV. LL. Præauditus, Præcognitus. Ab Hesych. προκλητά (in qua voce videtur η occupasse locum τοῦ υ), exp. προειρημένα et προακουσμένα.

[Προκλύω, Ante audio. Æsch. Ag. 259: Τὸ δὲ προκλύειν ... προχαιρέτω.]

[Πρόκνη, ἡ, Procne, Pandionis filia, Terei uxor. Eur. Herc. F. 1021; Thucyd. 2, 29; Apollod. 3, 14, 8; Pausan. 1, 24, 3; 1, 41, 8; Aristoph. Av. 665. ‖ Nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, c, 29.]

[Προκνήμιον, τό. V. Παρακνήμιον.]

[Προκνημίς, ῖδος, ἡ, Ocrea. Polyb. 6, 23, 8; Polyæn. 6, 4, 2; gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 514.]

[Προκνίς, ῖδος, ἡ, Ficuum species quædam. Phot. p. 455, 1: Προκνίς, γένος ἰσχάδων. Hesych.: Πρόκνις, εἶδος ἰσχάδων. Athen. 14, p. 653, B: Οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος ἰσχάδων. Nam sic scripturam codicis correxit Casaubonus, cujus emendationem confirmat Eustath. p. 1688, 31, qui de Πρόκριδος nomine agens, Εὕρηται δὲ, inquit, καὶ πρόκνις διὰ τοῦ ν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ θηλυκὸν ὄνομα· αὐτὸ δὲ γένος ἰσχάδων δηλοῖ, ubi παροξυτόνως scriptum, et recte fortasse. Vitiose προκρίδες ἰσχάδες ap. Polluc. 6, 81. G. Dind.]

Προκοίλιος, ὁ, ἡ, [Ventrosus, Gl. Legitur ap. Joann. Malal. p. 298, 19, et anon. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 594, 12. Restituendum Synesio p. 253: Νεανίσκος πρ., ubi legitur πρόκοιλος, forma non minus vitiosa quam μονόκοιλος, quod notatum est s. v. Μονοκοίλιος. G. D. ‖] Προκοίλιος versus dicitur, in cujus medio syllaba redundat, sicut contra λαγαρός, In quo brevis pro longa ponitur. At μακροκέφαλος, In quo prima syllaba abundat; μακροσκελής, In quo ultima. Προκοιλίου autem exemplum est initio Iliad., Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. [V. Eustath. p. 12, 34; 52, 8; 641, 30; 1647, 26. Schol. Hephæst. p. 182: Πρ., ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ (Il. B, 544) « Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν· » πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ δηΐων ἡ ι. Χρόνῳ δὲ ὡς ἐν τῷ (Il. A, 17) « Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί· » πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ καί χρόνος. Quorum commentorum manifesta est absurditas.]

[Προκοιλιόομαι, Ventrosus fio. Eustath. Opusc. p. 54, 63: Προκοιλιοῦσθαι τὸ σῶμα τοῦ μέλλοντος τῇ παρασκευῇ δίκην προγάστορος.]

[Προκοιμάομαι, Ante dormio s. obdormio. Clem. Alex. p. 452: Οἱ προκεκοιμημένοι νεκροί. « Ammon. Monach. p. 106 ed. Combef. » Boiss.]

[Προκοινωνέω, Ante communico. Theodor. Stud. p. 557, A. G. Dind.]

[Προκοιτάω, Ante cubiculum excubo. Basil. V. Theclæ p. 247, B: Παιδίσκαι τῆς Θέκλης αἱ καὶ προκοιτῶσαι

(in marg. annotata var. lect. προκοιτοῦσαι) τῆς κόρης αὐτῆς. Boiss. Alteram illam formam quæ restituenda est Basilio annotavit HSt.:] Προκοιτέω, pro Excubo. [Τινὰς τῶν προκοιτούντων Joseph. B. J. 4, 5, 1, et 6, 1, 7. Τοὺς προκοιτοῦντας Dio Cass. 64, 7. Προκοιτῆσαι 54, 15; 72, 12. Προκοιτεῖν τῷ βασιλεῖ ex Georg. Pachym. V. Andron. 7, 35, citat Ducang.]

Προκοιτία, ἡ, Excubiæ, Vigiliæ, sicut παρακοιτία, inquit Bud., afferens ex Polyb. [6, 35, 5], de iis custodibus loquente, qui circumsedent tentorium prætoris: Ἐπὶ τῶν εἰσόδων ἀνὰ δέκα ποιοῦνται τούτων αὐτῶν τὰς προκοιτίας [ubi προκοιτείας legitur: sed 2, 5, 6: Τῶν τε κατὰ τὰς φυλακὰς καὶ προκοιτίας ὀλιγώρουν. Dio Cass. 67, 15: Ἐν τῇ πρ. ὤν. Per προφυλακή exp. Suid. s. v. Πρόκοιτος.]

Προκοίτιον, τὸ, quod vulgo Antecubiculum, Gall. *Antichambre*. In VV. LL. Antithalamus exp. ex Vitruv. Vide et Προκοιτών.

Πρόκοιτος, ὁ, q. d. Antecubitor. Sed vertitur Excubitor; exp. enim a Græco προφύλαξ. [Suid.: Πρ., ὁ προφύλαξ... ἢ πρ. ὁ ἔμπροσθεν κοιμώμενός τινος. Polybio 20, 11, 5, pro προκρίτους restituit Gronovius: Εἰς τοὺς πρ. τῶν Μακεδόνων. Dio Cass. 67, 15; 72, 4 et 23, al. Themist. Or. 10, p. 138, A. « Apud scriptores Byzant. de Cubiculariis principum dicitur, ut ab Niceta Chon. p. 7, C: Τῶν οἰκιδίων καὶ πρ. ὁ προσφιλέστατος· 207, A: Τοὺς πρ. καὶ προφύλακας· et ap. Zonaram in Commodo et Theophilo. » Ducang.]

Προκοιτών, ῶνος, ὁ, [De accentu v. Arcad. p. 17, 14. Male προκοίτων ap. Chœrob. In Theodos. p. 74, 20,] q. d. Antecubiculum: ut supra expositum fuit nomen προκοίτιον, quod in VV. LL. ex Plin. Jun. affertur pro hac signif., sed ap. eum tamen habetur προκοιτών, non προκοίτιον, s. Latinis literis Procœton, Epist. 41 [2, 17, ubi bis legitur]: Post hanc cubiculum cum procœtone. Phrynich. [p. 252] scribit κοιτῶν vocem esse ἀδόκιμον, at προκοιτῶν esse εὐδόκιμον. Pollux quoque [10, 43, 46] tradit Menandrum pro barbara voce habuisse hoc κοιτών, sed Aristoph. tamen ea usum esse ostendit. [Κοιτών et πρ. inter nomina in ων in Etym. M. p. 806, 3.]

[Προκόκκια. V. Πρεκόκκια.]

[Προκολάζω, Ante punio. Aristot. Rhet. 2, 3: Δεῖ τῷ λόγῳ προκολάζειν. Theophyl. Sim. Hist. p. 211 extr.: Τῷ φόνῳ τῶν παίδων προκολάζοντες οἱ φονευταὶ τὸν Μαυρίκιον.]

Προκολακεύω, Ante adulor et quasi Præblandior. [Plato Rep. 6, p. 494, C: Προκαταλαμβάνοντες καὶ πρ. τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Plut. Mor. p. 65, E: Ἡ οἴησις ἡμᾶς προκολακεύουσα.]

[Προκολλάω, Ante glutino. Hero in Mathem. Vett. p. 246: Τὰ χαλάσματα... προκολλᾶν κηρῷ ἐντὸς τοῦ πλινθίου. Nisi προσκολλᾶν scribendum. G. Dindorf.]

Προκόλπιος, ὁ, ἡ, Qui ante sinum est. At Προκόλπιον, Anterior sinus pars, Anterior sinus, Prominentior pars in sinu: τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ πρὸ τοῦ σκοποῦ, Hesych. Ex Theophr. [Char. 6, 4]: Ἐχῖνον ἔχων ἐν τῷ προκολπίῳ, καὶ ὁρμαθοὺς γραμματιδίων ἐν ταῖς χερσί. [Et 22, 2: Τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα ἐν τῷ πρ. Lucian. Pisc. c. 7, Alex. c. 15. Eust. Op. p. 239, 72: Τὸ καθ' ἡμᾶς βαθὺ καὶ πλατὺ πρ. Et p. 243, 30.] Annotat vero [Phot. et] Suid. λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ δωροδόκου, postquam sc. προκόλπιον exposuit πρὸ τοῦ κόλπου. Sed ambiguum est an faciat nominativum προκόλπιος, ut illud nimirum dicatur ἐπὶ δωροδόκου: ac tunc προκόλπιος esset Qui prominentes in veste sinus gerit, in quos accepta munera recipere possit, aut etiam contra abscondere quæ aliis donet: unde et Romæ ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος: volebantque Romani ob suspicionem διανομῆς ἀργυρίου καὶ δεκασμῶν, ἀζώστους προϊέναι καὶ ἀχίτωνας τοῖς πολίταις τῶν δεομένων αὐτῶν, Plut. Coriol. [c. 14]; ne sc. si κολπωτοὺς χιτῶνας gestarent, ut idem Plut. Apophth. loquitur, munera ἐν τῷ προκολπίῳ absconderent, quibus in prehensando populum corrumperent. [|| Anterior pars portus. Achill. Tat. 1, 1: Τοῦ λιμένος εἰς τὸ πρ. Leo Diac. Hist. p. 168, 8: Κατὰ θάτερον μέρος θαλάσσῃ περικλύζεται (Tripolis), ἐπίνειον καὶ πρ. προβαλλομένη.]

[Προκομία, ἡ, i. q. προκόμιον, Anterior coma. Ælian. N. A. 16, 10: Πρ. αὐτῶν ὀρθοῦται συμφυής.]

Προκομιδή, ἡ, Exhibitio, παράστασις, in Pand., teste Bud. [Prolatio, Gl. Photius Bibl. p. 290, 7: Ταῦτα μονομερῶς διελθὼν τὰ κεφάλαια μεταβαίνει πάλιν ἐπὶ τὴν διπλῆν προκομιδὴν τῶν χρήσεων. De pompa funebri Euseb. V. Const. 1, 22: Τῆς πρ. ἡγούμενος τῶν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν πατρικοῖς φίλοις· et in Paralip. de S. Pachomio n. 5; quod προσκομιδή scripsit Ducang. Hesych.: Προκομιδὴν (sic), προκομίζει (προκομίζοντος interpolavit Musurus).]

Προκομίζω, [Proveho. Herodot. 4, 121: Ταῦτα μὲν δὴ προεκομίζετο, i. e. In loca ulteriora s. remotiora transferebantur. Lucian. Navig. c. 19: Νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος προκομισθῆναι.] Præfero, i. e. Fero ante. [Diodor. Exc. p. 644, 37, in descriptione triumphi: Τῇ δευτέρᾳ προεκομίσθη νομισμάτων τάλαντα χίλια.] Effero, ut funus. Gregor.: Προεκομίζετο μὲν ὁ ἅγιος χερσὶν τῶν ὁσίων ὑψούμενος, de Basilii funere, Bud. || Προκομίζω τοὺς λόγους, Exhibeo, ἐκδίδωμι, Bud. ex Pand. [Menand. Exc. Hist. p. 372, 17: Τὸ παρὰ σοῦ προκομισθὲν γράμμα. Clem. Al. p. 552: Κἂν ἐκεῖνο προκομίσωσιν αὖθις, ὡς καὶ ὁ προφήτης φησὶν κτλ. 564: Τὰ ὑπ' αὐτῶν προκομιζόμενα.] Idem Bud. προκομίζομαι pro Prætendo affert ex Œcumenio. [Profero. (Expromo, Gl.) Joseph. A. J. 1, 16, 2: Προκομίσας ὁρμίσκον τε καί τινας κόσμους. Lucian. D. meretr. 4, c. 5: Ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα βύβλον. Xenoph. Eph. 3, 5: Προκομίσασα εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου, ut vulgatum olim προσκομίσασα ex cod. Flor. est correctum. Eadem corruptela olim ap. Long. p. 72, 13: Ἐκ τῆς πήρας προεκόμιζε μελιτώματα· p. 83, 5: Καὶ πήρας προκομίσασα πλήθους μοῖραν. Heliodor. 2, 30: Ὑπὸ μάλης τι βαλαντίδιον ἔχων προκομίσας· 10, 9: Ἱερὸν χιτῶνα ἐκ πηριδίου τινὸς προκομίσασα. Pollux 10, 162: Σιτεύω, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προεκόμισε τὰς τροφάς. Quæ exx. attulit Hemst. in Miscell. Observ. vol. 5, part. 3, p. 58.]

Προκόμιον, τὸ, Anterior coma, Antiæ s. Capronæ: αἱ πρῶται τρίχες, schol. Hom. [De antia s. juba equi anteriore Xenoph. De re eq. 5, 6: Προκόμιον χρὴ βρέχειν· 8: Δέδοται ἀγλαΐας ἕνεκα καὶ χαίτη καὶ προκόμιον. Aristot. H. A. 9, 45: Τὸ πρ. (τοῦ βονάσου) καθεῖκεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Πρ. ἵππου Eustath. p. 700, 52.] Item Coma quæ alterius loco apponitur s. circumponitur: ut Pollux 2, [30] scribit πηνίκην [πηνήκην] et προκόμιον προσθετὸν dictum fuisse quiddam quod οἱ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον ἔπραττον, tam viri quam feminæ. [Adde eund. 1, 189; 7, 95, 10, 170. Φενάκη per πρ. exp. schol. Aristoph. Pl. 271. Inter mundum muliebrem memoratur ab Aristoph. fr. 309, 2. Conf. Phot. Lex. p. 428, 23. Aristot. Œc. 2, 14: Κόμας ἀποστέλλειν εἰς προκόμια. Athen. 12, p. 523, A: Πρ. περιθετὰ λαβόντας· 14, p. 622, C: Προκόμια ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι. Eustath. p. 165, 13; 1094, 48. || Vitiose pro προνόμιον, quod v.]

[Προκόμισμα vitiose pro προκόσμημα, quod v.]

[Προκομιστέος, α, ον, Proferendus. Athanas. vol. 1, p. 452, C. Προκομιστέον Clem. Al. p. 336. Kall.]

[Προκομιστής. V. Προσκομιστής.]

[Προκόνδυλος, ὁ.] Προκόνδυλοι et Μετακόνδυλοι. Προκόνδυλοι dicuntur Nodi et tubera in ea digiti curvatura et junctura, quæ ungui vicina est: at μετακόνδυλοι in ea, quæ metacarpio. Ruf. Ephes. [p. 30 Cl.]: Τὰ δὲ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, σκυταλίδες καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα, προκόνδυλοι· τὰ δὲ ἐφεξῆς, κόνδυλοι· τὰ δὲ τελευταῖα, μετακόνδυλοι. Pollux [2, 145]: Τὰ δὲ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων, μετακόνδυλα, ὧν τὰ μὲν κάτω, ἄρθρα· τὰ δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζώνυχες. [Adde Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 121, 24. Hesych.: Προκόνδυλα, τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους ἐν ταῖς χερσί.]

[Προκόννησος, ἡ, Proconnesus. Steph. Byz.: Προκόννησος· μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης Προκοννήσιος. Scribendum duplici ν ex cod. Vratisl. Apud Suidam Προκόνησος, ὄνομα νήσου, quam gl. om. cod. Paris. A, Προκόνησος habet cod. Leid., quod infra post Πρόκιος positum est sine interpretatione, ubi om. cod. Leid. *Proconesus* metri caussa ap. Priscian. v. 556. Duplex ν in hoc similibusque nominibus diserte agnoscit Strabo 13, p. 618. « A Ptolemæo

3, 11 extr., effertur Προικόννησος (alii libri Προικόνησος), item ab Eustath. ad Dionys. 530, Hierocle in Synecd. p. 662, aliisque, quos ibi indicat Wessel. (Niceph. Blemm. p. 413, et Herodian. Epimer. p. 117, addit Bernh. ad Dionys. P. p. 923. Προικοννησος ap. Constant. De themat. p. 9 et 19.) Utramque formam affert Etym. M. p. 689, 12, et explicat, nec minus codd. apud Herodot. 6, 33, Zosimum 2, 30, 10 (ubi adject.: Ἀψῖδας μαρμάρου Προικοννησίου). Sine diphthongo tamen rectius scribi docet etymologia, quasi προκῶν νῆσος, i. e. *Ἐλάφων*, quas sic prægnantes vel primum parturientes vocari tradunt scholiastæ, ut ad Apoll. Rh. 2, 279. Confirmant id etiam numi. Eadem de caussa, quod tradit Plin. H. N. 5, 44, 32, a quibusdam *Elaphonnesus* dicta est, in quo consentit Etym. M., si cum Vossio ad Scyl. p. 84 pro Ἀδελφόννησος illud nomen reponas. Alii tamen utramque distinguunt, ut Scylax p. 35, quem probat Vossius, vel separatim commemorant, ut Stephanus. Alii alterutram tantum habent, in quibus Strabo, Ptolemæus, Mela 2, 7, 4. Nodum tamen solvit Strabo l. c., qui geminam Proconnesum agnoscit, veterem et novam, ponitque ἐν τῷ παράπλῳ τῷ ἀπὸ Παρίου εἰς Πρίαπον, unde efficitur angusto intervallo utramque fuisse discretam.... Nomen usu simile adjecit Plinius *Neuris*, quod tribuit tamen Stephanus Halonæ insulæ, quam et Προχόνησον vocatam addit. In utroque scribendum Νεβρὶς et *Nebris*. (Πρὸξ per νεβρὸς explicant grammatici.) ... Subjicit præterea schol. Apoll. Rh. l. c. aliud nomen Προχόννησος, cujus duplicem affert caussam, ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο, vel καθὸ πρότερον οὖσα νῆσος προσεχώσθη. » Tzschuck. ad Melam vol. 3, 2, p. 577, 578. Aristeas Προκοννήσιος ap. Herodot. 4, 14, aliosque, quos indicarunt interpretes et Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 10 ed. Harl. Duplici σ σοροῦ Προκοννησίας in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 760.]

Προκοπή, ἡ, [Progressio. Polyb. 2, 37, 10: Τοιαύτην πρ. καὶ συντέλειαν ἔσχε τοῦτο τὸ μέρος. De conversione in partem deteriorem, 5, 16, 9: Ἡ πρᾶξις παλίντροπον λαμβάνουσα τὴν πρ. ταῖς ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἐλπίσιν. Sed præsertim de exoptata progressione rerum, de augmento, profectu, successu, rebus crescentibus, intelligendo ἐπὶ τὸ βέλτιον, quod diserte adjicitur 1, 12, 7. Sic nude ἡ πρ. i. q. αὔξησις 2, 45, 1; 3, 4, 2. De homine μεγάλην πρ. ποιεῖν τῆς ἐπιβολῆς 2, 43, 7, et ποιεῖσθαι 2, 13, 1. De re προκοπὴν vel προκοπὰς λαμβάνειν 8, 17, 6; 10, 47, 12. Προκοπαὶ de lucro pecuniario, rei familiaris incremento, Epictet. Diss. 1, 9, 10. Schweigh.] Progressus, Processus; ea signif. qua Suet. dicit, In Græcis literis magnum processum habere; Cic., Gradus tuos et quasi processus dicendi studio cognoscere. Cic. dicit etiam Progressio. Quum enim scribit, In qua (philosophia) quod inchoatum est neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur: id Progressionem appellat, quod Græci προκοπήν. Plut. p. 132 [Mor. p. 76, D]: Οὐ μόνας ποιοῦσιν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς· p. 140 [81, D]: Νέῳ ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ. Pro eodem dicit ἐπίδοσις p. 132 [76, D]: Εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν. [Epist. Socr. 27, p. 31: Ἵνα ἥντινα πρ. ἔχομεν... ταύτην σὺ σώσῃς καὶ ἐπί τι ἀγάγῃς τέλος. Anon. Anth. Pal. App. 313: Ῥουφῖνος... προκοπαῖς λάμψας.] Eleganter vero dicit Bion ap. Diog. L. [4, 50]: Τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, Opinationem esse profectus progressionisque impedimentum, Opinationem progressui iter intercidere: quod Plut. paulo ante dicit ποιεῖν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. Joseph. A. J. [4, 4, 1]: Στάσις ἐλάμβανε τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπῆς [αἰτίαν], In pejus provehebatur. Legitur etiam προκοπὴν ποιεῖν, Plin. Facere profectum sub præceptore; Cic., Facere progressus in studiis; Tantos processus efficiebat, ut evolare, non excurrere videretur. Plut. vero dicit etiam προκοπὴν προκόπτειν, ut infra indicabo. [Hesych.: Προκοπῆς, αὐξήσεως.]

[Προκόπης (?), ὁ ἔμπροσθεν κόπτων, Zonar. p. 1575. Προκόπτης Tittmannus.]

[Προκοπία. V. Προκόπιος.]

[Προκοπιάω, Ante laboro, fatigor. Jo. Chrysost. vol. 4, p. 532. Anon. Προκόψασα ap. Eur. Hipp. 23, schol. cod. Flor. exp. προκοπιάσασα. G. Dind.]

[Προκόπιος, ὁ, Procopius, n. pr. Christianum. Præ ceteris, quos enumeravit Fabricius B. Gr. vol. 7, p. 562—566, celebratus est Procopius Cæsariensis, qui Justiniani res gestas descripsit libris pluribus, qui etiamnum supersunt. || Femin. est Προκοπία, ἡ, velut Procopia Nicephori soror, Michaelis Curopalatæ uxor, ap. Joseph. Genes. p. 2, E, Theophan. Chronogr. p. 417 seqq.]

Προκοπίς, ίδος, ἡ, Cæsaries, VV. LL., χαίτη Hesychio. [Recte, ut videtur, προκοττίς Ruhnkenius.]

Προκοπός, si mendo caret, Processus, i. e. Successus: Seneca, Queruntur et de consiliis et de processibus suis, maluntque semper, quæ reliquerunt. Item, Ex animadversione alienorum processuum et suorum desperatione, fortunæ irascens animus: ubi pro Felici successu, qui dicitur εὐτύχημα, usurpatur. Polyb. [8, 17, 6]: Ταχέως ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα προκοπόν, Res statim procedebat, ut Liv. Sed ibi reponendum puto προκοπήν. [|| Πρόκοπος. Πρόκοποι τὰ αἰδοῖα γίγνονται, Aretæus p. 55, 4, quod interpres vertit: *Pudenda arriguntur*. Lectio suspecta. Πρόκοπτει conjecit Petitus hoc sensu, quod dolore coacti manum identidem pudendo admoveant. Schneid. || Προκοῦ in gl. corrupta Hesychii Ἄλλην in προκοπτοῦ mutavit Musurus.]

[Προκοπόω, Ante lasso s. fatigo. Rhett. Gr. vol. 7, c. 15, πδ. διὰ τὸ προκεκοπωμένους τοὺς δικαστὰς δέεσθαι ἀνέσεώς τινος, cod. Par. 2916, fol. 114, a.) Walz.]

[Προκόπτης. V. Προκόπης.]

Προκόπτω, Procedo, Progredior, Pergo s. Provehor ulterius. Chion Epist.: Ὡς δὲ τριάκοντά που στάδια ἀπ' αὐτῆς προκόψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε, Simulatque triginta stadia ab ea processeramus. [Joseph. A. J. 2, 6, 7: Ἐμποδίζοντας αὐτοῖς τὴν ὁδὸν δυναμένοις ἤδη προκεκοφέναι· et 2, 16, 3. De via ipsa Babrius 112, 4: Τῆς ὁδοῦ προκοπτούσης.] Et [anon.] ap. Suid.: Ὀχήματι κεχρημένον καὶ διὰ τῆς λεωφόρου προκόπτοντα κατέλαβε· ipse tamen Suid. ibi exp. διερχόμενον. Sicut etiam dicitur Procedere s. Progredi s. Provehi ætate, ita et προκόπτειν. In Vita Æschinis: Προκόπτων δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέκλινε. Lucas vero sine præp. dicit προέκοπτεν ἡλικίᾳ, 2, [52]: Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις, ubi exponi etiam potest Augescebat. [Diodor. Exc. p. 598, 61: Οἱ τοῖς πλούτοις προκεκοφότες.] Capitur eo quoque modo, quo Cic. dicit Ad virtutem procedere, In virtute procedere et progredi, In philosophia procedere; Facere progressus s. Proficere in aliqua re, Cic. Qui quod Stoici Græce dixerunt, Οἱ προκόπτοντες ἄχρις οὗ τὴν ἀρετὴν ἀναλάβωσιν, ἀνόητοι καὶ μοχθηροὶ διαμένουσι, ita Latine reddidit, Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quam qui nihil processit. [Ὁ προκόπτων ap. Epict. Diss. 1, 4, 1; 3, 2, 5, Ench. 48, 2.] Et cum præp. ἐν ap. [Diodor. Exc. p. 554, 69: Προκεκοφὼς ἐν παιδείᾳ. Epict. Diss. 3, 6, 4: Μὴ ζήτει, ὅταν ἄλλο ἐκπονῇς, ἐν ἄλλῳ προκόπτειν.] Lucian. [Hermot. c. 63]: Ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας ἑαυτοῦ. Sic Ad Gal. 1, [14]: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, In Judaismo progressus faciebam supra multos generis mei æquales. Quintil., Ultra quam homini datum est provehi; Ovid., Vix ultra quo jam progrediatur habet. Ejusd. signif. est ἐπιδιδόναι: unde Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου ap. Lucian. [Soloec. c. 6]: Προκόπτει τινὸς εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. Dicitur vero non solum προκόπτειν ἐν, sed etiam προκόπτειν ἐπί: ut ap. Plut. in libro Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ. Cic., Procedere ad virtutem, ut supra dixi. Idem in eod. l. dicit προκόπτειν προκοπήν, p. 136 meæ edit. [p. 79, B]: Ἄρχονται τὴν ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἄτυφον προκόπτειν. Item προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον. [Diodor. 14, 98: Οὐ βουλόμενος Εὐαγόραν προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον.] 2 Ad Tim. 2, [16]: Ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, Longius enim ad iniquitatem procedent: ut Cic., Longe ad virtutem procedere; Plin., Si quis eo insolentiæ furorisque processerit. Sic et Provehi usur-

patur. [Polyb. 32, 9, 2 : Ἐπὶ τοσοῦτο προέκοψεν ἡ δόξα αὐτοῦ. Cum μέχρι Epict. Diss. 2, 10, 30 : Μέχρι τῶν λογαρίων προκόπτομεν. Cum accus. Eur. Alc. 1079 : Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν; Hipp. 23 : Τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.] Dicitur etiam aliquis οὐδὲν προκόπτειν, ut οὐδὲν ἀνύειν, Nihil proficere. Quo sensu Liv. dicit, Quum parum procederet inceptum; Cic., Quibus quum parum procederet. Rursum Liv. : Deinde ut nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum magis ira quam potiundæ urbis spe processit. [Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B : Προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι.] Eur. Hippol. [?] : Καί τοι προκόψω γ' οὐδέν, λυπήσω δέ σε, Etiamsi nihil proficiam, nihil procedat, Etiamsi ne digitum quidem progrediar in incœpto meo : qua locutionis formula Cic. utitur. [Eur. Hec. 961 : Ταῦτα ... προκόπτοντ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν. Xenoph. Hell. 7, 1, 6 : Κρατοῦντες οὐδὲν προὔκοπτον εἰς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς. Polyb. 27, 8, 14. « Euagr. H. E. 4, p. 414, 36 : Ὁ τόκος οὐδαμῇ προέκοπτεν. » Hemst.] Dicimur etiam ead. signif., Provehi ulterius; item et Promovere : Terentius, Abibo hinc, præsens quando promoveo parum. [Forma passiva Herodot. 1, 190 : Ἀνατίρω οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων· 3, 56 : Ἐς τὸ πρόσω οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πρηγμάτων.] Pro Promoveo vero transitive sumpto accipi putatur ap. Thuc. 4, p. 140 [c. 60] : Καλῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις· nam ibi schol. exp., προσθοποιούντων καὶ εὐτρεπιζόντων, προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, Nobis promoventibus illis imperium, ut Ovid. dicit Promovere imperium. Sed paulo inferius schol. aliter legit, sc. περικοπτόντων : ita exponens eum l., ἡμῶν κακῶς αὐτοὺς διαθέντων τοῖς οἰκείοις δαπανήμασι, καὶ περιαιρούντων καὶ περικοπτόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὸ ἐκείνοις συμφέρον· quæ lectio videri possit commodior. In hoc autem ejusd. Thuc. l. 7, p. 252 [c. 56] : Τήν σφετέραν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαί τε, καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, itidem reddi potest Rem navalem magna ex parte promoventes. Schol. exp. προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρασχόντες, h. e. πολλὰς ναῦς αὐτοῖς παρασχόντας εἰς τὰς ναυμαχίας : addens tamen, alios sic exponere, ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. || Procedo alia signif., ea sc., qua Virg. dicit, Jamque dies alterque dies processit, et auræ Vela vocant. Et Sallust., Ubi plerumque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Jugurthini castra hostium invadunt. Et Cæs. : Quantoque ejus amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias. Ibi enim Procedere accipitur pro Elabi. Paul. Ad Rom. [13, 11] : Νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, Nox processit, dies vero propinquat : ut Sallust., Ubi plerumque noctis processit. Pro quo 1 Jo. 2, [8] dicit, Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει. [Joseph. B. J. 4, 4, 6 : Τῆς νυκτὸς προκοπτούσης. « Sext. Emp. p. 121, 31 : Μὴ ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων προκόπτειν τὸν λόγον, Non procedere. (Et p. 629.) Galen. vol. 13, p. 351, A : Προκοπτούσης τῆς θεραπείας οὕτως. » Hemst. Addito dativo personæ Sext. Emp. p. 349 : Ἡ τοιαύτη παρατήρησις νύκτωρ ἴσως δύναται προκόπτειν τοῖς Χαλδαίοις.]

Πρόκος, Hesych. πονηρός, Improbus, ἠλίθιος, Fatuus : pro quo supra προικός. [Idem Πρόκοος· πόλις, ἢ πονηρός. Πόλις, ut ex præcedente glossa Προκόννησος illatum, et ἢ delet Albertus, Πρόκοος in πρόκος mutans.]

[Προκοσμέω lectio vitiosa pro προσκοσμέω in edd. vett. Plut. V. Cæsar. c. 66.]

Προκόσμημα, τὸ, q. d. Anteornamentum. Exp. tamen simpliciter Ornamentum in VV. LL.; item Externus cultus, ex Diog. L. [1, 7 : Προκοσμήματα καὶ χρυσοφορίας ἀπαγορεύειν. Schol. Hom. Il. Γ, 362 : Κόρυθος φάλον ... ἔστι δέ τι πρ.] Est autem tanquam verbale a verbo Προκοσμέομαι. [Longin. c. 43, 3 : Ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν πρ. μεταξὺ τῶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων. Joseph. B. J. 5, 4, 4 : Θαυμασταὶ ὀροφαὶ μήκει τε δοκῶν καὶ λαμπρότητι προκοσμημάτων. Philo vol. 1, p. 157, 30 : Τὰ πρ. (τοῦ οἴκου) ἔστω ἡ ἀνάληψις τῶν ἐγκυκλίων προπαιδευμάτων· vol. 2, p. 559, 47 : Τὰ περίαπτα ταῦτα καὶ πρ. ξοάνοις καὶ ἀγάλμασι προσκαθί-

δρυται. In προβόσκημα corruptum ib. p. 547, 9, correxit Mangeius, in προκόμισμα in Etym. M. p. 363, 28, corrigendo e Lexico vet. ap. HSt. s. v. Ἐπικόσμημα (simplex κόσμημα est in Lex. rhet. p. 254, 31). Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 1, p. 39, D : Οἱ Ἕλληνες ... τὰ πρῶτα πλεῖστα ἐξιδιώσαντο, εἶτα καὶ τοῖς πρ. ποικίλως ἐξετραγῴδησαν.]

[Προκόσμιον, τὸ, idem. Plut. Mor. p. 970, D : Κοσμηθεὶς τοῖς βασιλικοῖς πρ. καὶ περιδεραίοις· ubi liber unus προκομίοις.]

Προκόσμιος, ὁ, ἡ, q. d. Antemundanus, Qui fuit ante conditum mundum, [Mundo antiquior. Cyrill. Alex. 11 In Joann. c. 6, p. 956 : Πρ. τινα καὶ ἀρχαίαν δόξαν· et p. 959. Theodoret. Dial. 3, p. 142 : Τὴν ἁπλῆν φύσιν, τὴν πρ. Suicer.]

[Προκόσυνος, ὁ, n. pr. in inscr. Attica ap. Boeckh. *Intellig.-Bl. der Hall. Lit.-Zeit.* a. 1835, n. 34, p. 274 : Εὐθυδίκη προκοσυν.. Hoc est Προκοσύνου. Mirum vero hoc nomen, quod utcunque defendit Keil. Anal. onomatol. p. 139.]

Προκόττα, ἡ, auctore Polluce [2, 29] et Hesychio [et Photio p. 454, 23] est κουρᾶς εἶδος, Species tonsuræ : quum nimirum aliquis τὰ πρόσθεν κομᾷ, h. e. quum antiæ s. capronæ aluntur, αἱ πρὸ τῆς κοττίδος τρίχες : ita enim Dores vocant τὴν κεφαλήν, Caput. [In προκόττα corruptum ap. Phot. p. 455, 2, qui exp. ἡ πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσις.] Quidam vero προκόττην esse censent non κουράν, sed αὐτὰς τὰς ὑπὲρ τὸ μέτωπον τρίχας, teste Polluce, ut Hesych. quoque exp., et κεφαλῆς τρίχωμα. Sed habet is non Κοττίς, verum Κόττη, addens et ipse ita nominari τὴν κεφαλήν : et hinc κοττοὺς appellari τοὺς ἀλεκτρυόνας, Gallinaceos, διὰ τὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν λόφον. [Codex Hesychii non κόττη, quod posuit Musurus, sed κοττί· unde κοττίς corrigendum. Phot. p. 454, 24 : Προκόττην· τὴν πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσιν· κοττὶς (κόττ codex) γὰρ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἡ κεφαλὴ λέγεται. Conf. Letronn. in *Annali dell' Instituto*, 1834, p. 205, 206. G. Dind.]

[Προκοττίς. V. Προκοπίς.]

[Προκρατέω, Præoccupo. Dio Cass. 40, 35 : Τὰς γεφύρας οἱ λοιποὶ προκατεκράτησαν. || Prævaleo. Athanas. vol. 1, p. 758, E : Ἐν τοῖς λαοῖς προκρατήσασα ἁμαρτία. Theodor. Stud. p. 482, E.]

[Προκρατία, ἡ, Procratia, mater Corinnæ ap. Suidam v. Κόριννα. Boiss.]

[Προκρέμαμαι, Propendeo. Aristot. Physiogn. p. 811, 14 : Οἷς τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οἷον κύστιδες προκρέμανται· unde ibid. 24 : Οἱ τὰ χείλη ἔχοντες παχέα καὶ τὸ ἄνω τοῦ κάτω προκρεμάμενον, recte προκρεμάμενον corrigere videtur Sylburg.]

[Πρόκρημνος, ὁ, ἡ, Præruptus, Præminens in mare. Joseph. Macc. 7 : Ὥσπερ πρ. ἄκρα.]

Πρόκριμα, τό. Ad Tim. [1] 5, 21 : Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, quod exp., Absque eo ut unum alteri præferas. A vet. autem Interpr. Absque præjudicio. [Præjudicium, Prærogativa, Gl. Per προτίμησις exp. Hesych. et Suidas, hic addito anonymi scriptoris loco, in quo Præjudicium significat : Λογισάμενος μηδαμῶς πρ. γίνεσθαι τῇ ἐν Χαλκηδόνι συνόδῳ. In proxima ejusdem glossa sine explicatione positum est, addito alius scriptoris loco : Ὡς μὴ πρ. εἴη κατ' αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνην ἀκόλουθον γενέσθαι. Πρόκριμα inter glossonomicas ap. Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1123, 4, per βλάβη explicatum, et Προκριματίζεται ἀντὶ τοῦ βλάπτεται.]

[Προκριματίζω, Præjudico, Prærogo, Gl. V. Πρόκριμα.]

Προκρίνω, q. d. Judico præ hoc, κρίνω πρὸ τούτου : unde exp. Antefero, Antepono. [Eur. Hel. 47 : Πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βροτῶν. Phœn. 750 : Προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι. Plato Leg. 9, p. 870, B : Πρῶτον ... τῶν ἀγαθῶν αὐτὸ προκρίνοντες. Isocr. p. 144, B : Τοὺς βελτίστους καὶ τοὺς ἱκανωτάτους ἐφ' ἕκαστον τῶν ἔργων προκρίνοντες. Polyb. 1, 82, 5 : Ὃν ἂν (στρατηγὸν) αἱ δυνάμεις προκρίνωσιν. Cum genit.] Plut. Themist. [c. 18] : Τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας. Plato Apol. Socr. [p. 35, B] : Οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἔν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι. Vide et aliud exemplum ex Eod. ap. Bud. p. 234, ubi etiam ex Xen. [Mem. 3, 5, 19] habes. Οἱ

δοκοῦσι καλοκἀγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν· quod vertit In primis censeri. [Lucian. Merc. cond. c. 17 : Προκριθεὶς ἀνδρῶν.] Et προκριθέντες, Quorum nomina ad spem sortium recipiuntur, qui et πρόκριτοι dicuntur. Vide et p. 780. [Plato Rep. 7, p. 537, B : Ἐκ τῶν εἴκοσι ἐτῶν οἱ προκριθέντες· Leg. 6, p. 753, D : Τοὺς ... τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν προκριθέντας. Ὁ προκρίνων ib. p. 765, E. Οἱ προκριθέντες Polyb. 6, 35, 11. Προκρίνειν ἐκ πάντων 1, 80, 12; 10, 12, 8; ἐξ ἁπάντων Lucian. Fugit. c. 5. Cum præp. ἀντὶ Isocr. Epist. 9, p. 617 ed. Bekk. : Ἡγοῦμαι ... οὐκ ἂν ἄλλους ἀνθ' ἡμῶν προκριθῆναι. Forma media Plato Rep. 7, p. 537, D : Τούτους ... ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενον. Πρόκρινε ap. Suidam sine expos.] Sciendum est autem inveniri et cum infin. Isocr. [p. 42, A] : Προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι τῶν λόγων. [P. 223, D : Ἐξ ἁπασῶν προκρίνας τὴν ἐκεῖ πολὺ διαφέρειν οἴκησιν.] Xen. Apol. Socr. [15] : Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν· quibus in il. præp. videri potest abundare. [Plato Leg. 10, p. 894, C : Τῶν ... δέκα ... κινήσεων τὴν ἂν προκρίναιμεν ἐρρωμένην πασῶν ἐρρωμενεστάτην τε εἶναι. Demosth. p. 1313, 20 : Προκριθεὶς κληροῦσθαι ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις τῆς ἱερωσύνης· 1411, 29 : Προκρίνας ἀξίους σαυτοῦ φίλους εἶναι.]

[Πρόκρις, ιδος, ἡ, Procris. (De accentu v. Arcad. p. 33, 18. Male ὀξυτόνως ap. Athen. 12, p. 553, B. Hesych. : Προκρίς, θυγάτηρ Ἐρεχθέως.) Suidas : Πρ., ὄνομα κύριον θηλυκοῦ γένους. Idem, Πρόκριδος ἄκοντα· ἐπὶ τῶν εὐστόχως τυγχανόντων· τοιοῦτον γὰρ ἔχουσα ἡ Πρόκρις πάντα ᾕρει. Originem proverbii copiosius explicat Eustath. p. 1688, nomen a προκεκρίσθαι derivatum esse addens. Fuit autem Procris Erechthei filia : v. Hellan. ap. schol. Eur. Or. 1648, Pherecyd. ap. schol. Hom. Od. Λ, 320, Apollod. 3, 15, 1, Pausan. 1, 37, 6; 9, 19, 1; 10, 29, 6, Antonin. Liber. c. 41, Hygin. Fab. 125 et 279. Πρόκρις inscripta fuit Eubuli comœdia. || Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8. || Nomen navis Atticæ, in inscript. navali 4, c, 26. || Vitiose pro πρωκίς, quod v.]

Πρόκρισις, εως, ἡ, q. d. Prælatio, a Præfero significante Antepono. [Plato Polit. p. 298, E : Πλουσίων (δυνατωτέρων) ἐκ προκρίσεως. Herodian. 2, 3, 12 : Πρ. εὐγενείας. Sext. Emp. p. 77 : Ἡ κατὰ τὸ πλῆθος πρ. τῶν κρινόντων. Sic Salmas. : libri πρόσκρισις.] In VV. LL. exp. et Præjudicatio. [Hoc sensu Clem. Al. p. 999.]

[Προκριταῖος, αία, αῖον, i. q. πρόκριτος. Epiphan. vol. 1, p. 33, C : Ἐν τάξει προκριταίας διδασκαλίας. Routh.]

Προκριτέος, α, ον, Præferendus. [Xenocr. De aquatil. 45. Boiss. Clem. Alex. p. 236, 894. Kall.]

[Προκριτής, ὁ, inter composita substantivi κριτής memorat Etym. M. p. 435, 43.]

[Προκριτικός, ή, όν. Philostr. p. 389 : Τοῦτο μὲν οὖν ἐκ λόγου κοινοῦ τὸ πρ., ἂν ᾖ τὸ κατὰ σύγκρισιν τῶν πολλῶν, i. e. Præferendi fundamentum.]

Πρόκριτος, ὁ, ἡ, Prælatus, Qui præfertur et anteponitur : πρόκριτοι, qui et προκριθέντες, vide Προκρίνω. [Plato Rep. 7, p. 537, B, Leg. 12, p. 945, B; Aristot. Pol. 4, 14. Πρ. στρατιῶται ap. Polluc. 1, 176. Πρόκριτος τῆς βουλῆς Dio Cass. 46, 20 fin.; τῆς γερουσίας 53, 1; τῆς νεότητος 78, 17.] Apud Hesych. oxytonos προκριτός, expos. ἐκλεκτόν, ἐκλελεγμένον. [Recto accentu ap. Phot. p. 455, 4, et Suidam.]

[Πρόκροσ. V. Προκρόσσαι.]

[Πρόκροσσος, ὁ, ἡ.] Πρόκροσσαι νῆες dicuntur αἱ ἐπάλληλοι, s. ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Aliæ post alias s. super alias : ut quum continua serie in procinctu stant. Hom. Il. Ξ, [34] : Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν καὶ πλῆσαν ἁπάσης Ἠϊόνος στόμα μακρόν. [Ubi v. Eustath. p. 965. Schol. : Ἡ διπλῆ ὅτι προκρόσσας τὰς κλιμακηδὸν νενεωλκημένας ἑτέρας πρὸς ἑτέρων, ὥστε θεατροειδῶς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον· κρόσσαι γὰρ αἱ κλίμακες.] Et Herodot. [7, 188] : Ἄλλαι νέες προκρόσσαι [πρόκροσσαι ὡρμέοντο ἐς πόντον καὶ ἐπὶ ὀκτὼ νέας]. Idem ap. Suid. : Προκρόσσαι ὡρμαίνοντο ἐς πόντον ἐπὶ πεντήκοντα νέας. [Qui ille ipse locus est negligentius excerptus. Hesych. : Προκρόσσαι, ἐπάλληλοι, ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, καὶ ναῦς αἱ κατ' ἀλλήλων νενεωλκημέναι· ὅτι αἱ κροσσοὶ τὰ ἄκρα· ἢ ἀντικέφαλοι. Προκρόσσας· ἄλλας ἐπ' ἄλλαις κλιμακηδόν. Πρόκροσσον· οὐ καθαρῶν κλιμακωτόν. « Pro καθαρῶν scribendum κατὰ ῥοῦν : quia naves eo modo dispositæ ἀντικέφαλοι jacent; ergo non sunt

aptæ ad navigandum, neque κατὰ ῥοῦν. » Heins. Συνδέσεις προκρόσσας Theophr. De sens. 79, p. 680.] At Agathocles Babylonius ap. Athen. 1, [p. 30, B] de Pythargo Cyziceno tyrannice patriæ imperanti : Οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐθελοδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον· metaphorice a προκρόσσοις navibus. [De quo Eustath. p. 903, 29 : Ἴσως μὲν δηλοῖ τροπικώτερον ἐκεῖ τὸ πρόκροσσοι βαθμηδόν, κλιμακηδόν, κατὰ στίχας, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως, ἴσως δὲ μᾶλλον τὸ ἐπὶ κλιμάκων ἢ μετὰ κλιμάκων πολιορκεῖν, ὡς ἐξανίστων κατ' ἐκεῖνον, ἔνθα ἐφυλάττετο.] Hesych. προκρόσσας ναῦς esse dicit et τὰς ἐπαλλήλους, s. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, et τὰς κατ' ἀλλήλων νενεωλκημένας : Etym. [M. p. 689, 26] et Suid. κατὰ κεφαλὴν συντεθειμένας καὶ ἐξισουμένας : q. d. προκαρόσσους. [Herodot. 4, 152 : Ἐποιήσαντο χαλκήιον, κρητῆρος Ἀργολικοῦ τρόπον· πέριξ δὲ αὐτοῦ γρυπῶν κεφαλαὶ πρόκροσσοί εἰσι· quod Valla interpretatus *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis* : hoc est quod Hesychius dixit ἀντικέφαλοι. Rursus alias post vel super alias significat ap. Democrit. ap. Theophr. De sensu l. c. : Συνδέσεις οὐ περιφερεῖς, ἀλλὰ πρόκροσσας. Oppian. Hal. 4, 606 : Περὶ γὰρ φρίσσουσι χαλαιναὶ πρόκροσσαι πυκινοῖσιν ὑπὸ σταλίκεσσιν ἀκανθαι. Pollux 7, 52 : Τὰ περίνησα πρόκροσσον (hoc ex codd. restitutum pro ὑπόκροσσον) ἐστὶ περίβλημα ἔχον τὰ νήματα ἐξηρτημένα, i. e. Fimbriatum.]

[Πρόκρουσις, εως, ἡ, et Προκρουσμός, ὁ, inter psallendi figuras memorantur a Manuele Bryenn. Harmon. 3, 3, p. 480, et anon. De musica p. 20 et seqq. ed. Bellermann.]

[Προκρούστης, ὁ, Procrustes, cognomen Polypemonis latronis. Pausan. 1, 38, 5 : Ἀγητὴν Πολυπήμονα ὄνομα, Προκρούστην δὲ ἐπίκλησιν, Θησεὺς ἀπέκτεινεν. Xenoph. Mem. 2, 1, 14, Cyneg. 1, 10. Nomen a προκρούω ductum, quod quo sensu dictum sit ex Diodori narratione patet 4, 59 : Οὗτος τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἠνάγκαζεν ἐπί τινος κλίνης ἀναπίπτειν καὶ τῶν μὲν μακροτέρων τὰ προέχοντα μέρη τοῦ σώματος ἀπέκοπτε, τῶν δ' ἐλαττόνων τοὺς πόδας προέκρουεν, ἀφ' οὗπερ Προκρούστης ὠνομάσθη. Plut. V. Thes. c. 11 : Θησεὺς Δαμάστην ἀνεῖλεν ἐν Ἑρμεῖ τὸν Πρ. ἀναγκάσας αὐτὸν ἀπισοῦν τοῖς κλιντῆρσιν ὥσπερ τοὺς ξένους ἐκεῖνος. || Sensu obscœno Aristoph. Eccl. 1021, ubi juvenis vetulam πρότερον προκρούειν (ante subagitare) jussus, οἴμοι, inquit, Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.]

[Προκρούω, Ante percutio. De femina subagitanda Aristoph. Eccles. 1016 : Μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ πρότερον προκρούειν κτλ. De impetu in hostes faciendo idem Lys. 1252 : Ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ πρόκρουν (forma Laconica pro προέκρουον, πρόκρουον scripta ab Ahrensio De dial. Dor. p. 188) θείκελοι ποττὰ κᾶλα, quod schol. exp. ἐμάχοντο.]

[Προκρώζω, Ante crocito. Eustath. Opusc. p. 269, 70 : Τί δὲ μὴ τὴν ἀγεννῆ φωνὴν ... προέκρωξε; ;]

[Προκτάομαι, Ante acquiro, comparo mihi. Julian. Cæs. p. 329, C : Ἣν προεκτήσατο γέρων ἀναλαβεῖν.]

[Προκτενίζω, Ante pectino. Galen. vol. 13, p. 333 : Πρ. τὴν κεφαλήν. G. Dind.]

[Προκυβερνάω.] Προκυβερνήτης τῆς νεώς, Polluce auctore [1, 98] dicitur ἐπὶ τοῦ πρῳράτου, De proreta, ut qui anteriorem navis partem regat : sicut contra ὑποκυβερνήτης τῆς νεώς, qui in puppi sedens eam gubernat.

[Προκυδαίνω, Celebro, Extollo. Orph. Arg. 1223 : Τὴν οἱ ἐπαυτείρουσα προκύδαινε καὶ φάτο Κίρκη. Sic emendat Hermannus, quod vulgo legitur προσκύδανε (in cod. Voss. προσκύδανε scriptum) : unde προσκύδα Dorvillius. Angl.]

[Προκυκλέω, Provolvo, Evolvo. Carmen chelidonistarum ap. Athen. 8, p. 360, C : Παλάθαν σὺ προκύκλει ἐκ πίονος οἴκου.]

Προκυκλίς, ἡ, ap. Hesych. ἡ προμνήστρια [ἠμνήστρια codex], Pronuba : sed suspectum.

[Προκυλινδέω.] Προκυλινδέομαι, Provolvor ad pedes alicujus, more supplicis : ut Liv. : Quum se mœsta turba ad pedes provolvisset; Flentes ad genua consulis provolvuntur; Tac., Genibus ejus provolutus Mithridates. Rursum ap. Liv., Advolutus genibus rabiem ejus temporis accusat. Sic Propert., Et Ve-

neris magnæ volvitur ante pedes. [Προκυλινδούμενος (—όμενος Musurus) Hesych. exp. per προκυλιόμενος.] Ea signif. dicit Dem. [p. 450, 3]: Οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὐκυλινδεῖτο. Isocr. Paneg. [p. 72, C]: Προκυλινδούμενοι [προκαλινδούμενοι codex Urb.] καὶ πάντα τρόπον μικρὸν φρονεῖν μελετῶντες· θνητὸν μὲν ἄνδρα προσκυνοῦντες, καὶ δαίμονα προσαγορεύοντες. Sic προκυλινδεῖται τοῦ θηρεύοντος [ap. Aristot. H. A. 9, 8], Ad venatoris pedes provolvitur. Cic., Accidere ad genua alicui, vel alicujus; Horat., Procidit Heu pervicaces ad pedes Achillei. Unde et Suid. προκυλινδεῖσθαι exp. τὸ ἐπὶ γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν. [Cum dativo Aristoph. Av. 501: Κατέδειξεν οὗτος πρῶτος βασιλεύων προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις, ex quo l. sumta est Suidæ glossa. Conf. eund. s. v. Προκαλινδοῦντα. || Προκυλίνδω, idem. Homer. Il. Ξ, 18: Οὐ προκυλίνδεται (κῦμα). Arat. 188: Τοῦ δ' ἄρα δαιμονίη προκυλίνδεται... Κασσιέπεια.]

[Προκυλίνδημα, τό.] Προκυλινδήματα, Antegressæ volutationes, ap. Synes. De insomn. [p. 149, D. Psellus Opusc. p. 41 ed. Boiss.]

[Προκυλίνδω. V. Προκυλινδέω.]

Προκύλισις, εως, ἡ, ex Plat. [Leg. 10, p. 887, E: Πρ. καὶ προσκυνήσεις], Supplicatio, qua sc. supplices alicujus genibus advolvimur.

[Προκυλισμός, ὁ, idem. Dionys. A. R. 9, 33: Ἐν δεήσεσι καὶ προσκυλισμοῖς (recte Reisk. προκυλισμοῖς) ἀσχήμοσι ταπεινὸς φανείς.]

Προκυλίω, Provolvo, Volvo ante. Et Προκυλίομαι, Volvor ante, i. q. προκυλινδοῦμαι. [Προκυλίσομαί σου, Ad genua tua provolvar, Appian. Exc. Leg. 2, De reb. Gall. 5, 5. Γυναῖκες προκυλιόμεναι ξοάνων, Dionys. A. R. 8, 39. (Id. 6, 36: Προκυλιόμενος τῶν δημοτικῶν ἑκάστου μετὰ δακρύων.) Sed quod ap. eund. 8, 53 legitur υἱοῦ γόνασι προκυλίεσθαι, recte Sylb. monuit προσκυλίεσθαι corrigendum videri. Schweigh. Quocum Sylburgius comparavit quod 8, 39 extr. legitur μητέρα πρὸς τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι κυλιομένην· quanquam etiam vulgata ferri scriptura potest, quum Aristophanes dixerit προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις. V. Προκυλινδέω. Et τοῖς Ἀφροδισίοις προκυλίεσθαι Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 7, fol. 127, ab Hemst. cit. Xenoph. Ephes. 2, 7: Τῶν ποδῶν προεκυλίετο· et προὐκυλίετο in eadem locutione 3, 5.]

[Προκυμία, ἡ.] Προκυμαία, Moles opposita fluctibus: VV. LL. exp. Murus ædificatus ad repellendos fluctus [Joseph. B. J. 1, 21, 6: Τὸ ὑπερέχον τοῦ πελάγους τεῖχος ἐπὶ διακοσίους πόδας ἠγείρετο· ὧν οἱ μὲν ἑκατὸν προυδεδόμηντο πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τοῦ κύματος· προκυμία γοῦν ἐκλήθη· unde corrigendum quod legitur A. J. 15, 9, 6: Προκυμάτια γοῦν ἐκάλεῖτο]: afferturque et πρόκυμα ex Servio pro hac signif. Ab Ovid. sic describitur hujusmodi moles, Met. 11: Adjacet undis Facta manu moles, quæ primas æquoris undas Frangit, et incursus quæ prædelassat aquarum.

[Πρόκυμος, ὁ, ἡ.] Πρόκυμον [?], Hesychio πρόθυμον, Promptum, Alacrem.

[Προκυνέω. V. Προκύων.]

[Προκύπτιον. V. Πρόκυψις.]

Προκύπτω, Inclinans me prodeo s. Incurvans; simpliciter, Propendeo. [Acerbe de homine gibboso dictum quod memorat Plut. Mor. p. 633, D: Ἔφη αὐτὸν (Archippum demagogum Atheniensem) Μελάνθιος οὐ προεστάναι τῆς πόλεως, ἀλλὰ προκεκυφέναι. Τιτθίον προκύψαν Aristoph. Ran. 414.] Item, Procido: et Erumpo, ut ἔμβρυον a Plut. [Mor. p. 908, A] dicitur προκύπτειν ex vulva. Ita Bud., qui etiam pro ἐξέχω, Promineo, ab Alex. Aphr. [Probl. præf. p. 248, 2: Ὥσπερ κήρυκας προμηνύοντας τὴν τῶν καρπῶν προκύπτουσαν γένεσιν] accipi tradit. At vero simpliciter Inclinare se, in Aristoph. exp., Vesp. [607]: Καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προκύψασα [vitiose pro προσκύψασα] φιλήσῃ. || Prospicio, Foras prospecto, Bud., afferens ex Basil. in quadam Epist. ad Liban. [p. 7 ed. Aurel. Allobr.]: Γνώσῃ δὲ ὡς κρυφαῖά τις αὕτη ἡ ἐπιστολή, καὶ τὸν πέμψαντα χαρακτηρίζει ἐμφωλεύοντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν. [Aristoph. Av. 496: Κἄρτι προκύπτω ἔξω τείχους. Lysis ap. Iambl. V. Pyth. p. 166: Πυκιναὶ... λόχμαι περὶ τὰς φρένας... κωλύουσαι προφανῶς αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. Alciphr. 3, 30: Προκύψας τῆς καλύβης. Πρ. ἐς τὸ ἐμφανέστερον Lucian. Symp. c. 37. Idem Alex. c. 12: Γλῶσσα μέλαινα προέκυπτεν. Dio Cass. 74, 6: Προκύψας ἐκ τοῦ δίφρου. De imperatore foras prospectante Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 384, B: Οἱ βασιλεῖς εἰώθεισαν τὴν τοιαύτην ἡμέραν προκύπτειν, ἀθροιζομένου τοῦ πλήθους τῶν Βυζαντίων καὶ παντὸς τοῦ στρατοῦ. Sext. Emp. p. 441: Τὴν διάνοιαν διὰ τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ τινῶν ὀπῶν προκύπτουσαν. Method. p. 407, D: Νόσοι φθοροποιοὶ ὅπισθεν ἔστησαν τῆς σωτηρίας προκυψάσης. Similiter Aristoph. Eccl. 202: Σωτηρία παρέκυψεν. Aristæn. 2, 10: Καὶ εἶπεν ἂν ὡς ἐπ' ἄκρων τῶν χειλῶν προκύπτει τις λόγος.]

[Προκυρόω, Ante ratum facio s. sancio. Ep. ad Galat. 3, 17: Διαθήκη προκεκυρωμένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστόν. Const. Manass. Chron. 1195. Forma media προκυροῦσθαι anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 605, 12.]

[Πρόκυψις, εως, ἡ, Thronus imperatoris, aliquot gradibus altius eductus et prominens, seu in ecclesia quum sacris liturgiis interesset, seu in Palatio quum exterarum gentium legatos excipiebat, ut describitur a Nicephoro Greg. lib. 11 extr. Nicetas Chon. p. 307, A (p. 629 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro): Ἔστη (ὁ βασιλεὺς) ἐπάνω τόπου ὑψηλοῦ ἐξαίφνης φανείς, ποιήσας τὴν νῦν λεγομένην πρόκυψιν. Codin. De offic. c. 6, 41: Ὁ βασιλεὺς ἐστάθη εἰς τὴν πρ. Conf. ib. c. 7, 65; 6, 26; 11, 1; 5, 14. Joann. Cantacuz. Hist. 3, 95: Περιεκεκάλυπτο ἡ πρ. πανταχόθεν ὑφάσμασι σηρικοῖς ἢ διαχρύσοις. In πρόσκυψις corruptum in Actis Synodi Florent. p. 13 ed. Labb. Hæc et alia Ducang. Add. Panaret. Chron. Trapez. p. 369, 22: Ἐστέφθη ἐν τῇ βασιλικῇ πρ., et vid. Reisk. ad Constant. Porph. Cer. vol. 2, p. 275. Προκύπτιον in lemmate epigrammatis Anthol. Planud. ap. Jacobs. vol. 11, p. 33: Ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου. || Panaret. Chron. Trapezunt. p. 366, 33: Ποιήσαντες τὴν πρ. τῆς Χριστοῦ γεννήσεως εἰς Κερασοῦντα· ubi Adorationem s. Celebrationem interpretatur Tafelius.]

Προκύων, νος, ὁ, Procyon, s. Antecanis: sidus ex eo appellatum quod ante majorem Canem exoriatur, teste Hygino. Arat. Phæn. [450] ipsum dicit ὑδόμενον καλὰ φαίνειν. Ex quo Ruf. Avienus, Procyon geminorum subditus astro. Et Cic., Geminis est ille sub ipsis Antecanis, Graio Procyon qui nomine fertur. [Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 130, 18: Ὁπότε καὶ πρ. ἐῷος ἐπιτέλλει.] A Vitruv. 9, 7, Minusculus canis vocatur, scribente itidem, Geminos minusculus canis sequitur. Προκυνεῖν canes dicuntur quum προϋλακτοῦσι πρινὴ τὸ θηρίον ἀνευρεῖν, teste Polluce [5, 65], h. e. Quum latrant antequam feram invenerint, Quum nondum inventa fera in latratus erumpunt. Sic et Πρόκυνες accipiendum videtur in Epigr. [Antiphan. Anth. Pal. 11, 322], ubi grammatici vocantur πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες· ut sit, iniqui Callimachi reprehensores, qui nimirum prius in latratus et reprehensiones erumpunt quam invehérint in eo quod reprehensione dignum sit. Quidam interpr. Emissarii canes: item Antecursores, πρόδρομοι. Hesychio vero προκυνεῖν est ἐγχωρεῖν. [Alio sensu Posidipp. ap. Athen. 10, p. 414, E: Εἴ ποτε σοι προκύων συνεκώμασε. « Parasitum, qui, dum viveret, regem suum ubique comitatus erat, illius procyonem sive anteambulonem vocat. » Jacobs.]

[Προκώλυμα, τὸ, Præpedimentum. Heliod. 9, 17: Τοὺς θῆρας ὥσπερ πρ. εἶναι καὶ προασπίζειν τῶν ἐλεφάντων.]

[Προκώμιον, τὸ, Præludium. Pind. Nem. 4, 11: Ὕμνου πρ.]

Πρόκωνα, s. Προκώνια ἄλφιτα, Pollux [6, 77] nominari ait τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, Ex hordeo non tosto: ut Galen. quoque Lex. Hippocr. [p. 548] προκώνια ἄλφιτα quosdam accipere scribit τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν μόνα, ipse exponens τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἄλφιτα, Farina ex hordeo recenti necdum in conos composito: qua de re et in Κῶνος dictum fuit. [Hippocr. p. 638, 5: Ἄλφιτα προκώνια λεπτὰ βεβρεγμένα ἐν ὕδατι. Harpocratio: Προκώνια· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος δὲ προκώνια, φησίν, ἐστὶ πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι. Ἀριστοφάνης δὲ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι. Ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν

καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Αὐτοκλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δ' ἐν τῷ περὶ θυσιῶν φησι « Καὶ προκώνιά ἐστι κέγχρος κατερηριγμένοι μετὰ ἀρωμάτων. » Apud Etym. [M. p. 700, 6] et in Lex. meo vet. quidam προκώνια esse dicunt τὰς ἀφρύκτους κριθάς, vel πυροὺς μέλιτι κεχρισμένους καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένους, quasi πυροκώνια: alii Genus thymiamatum: utrique minus apte. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 294, 24: Προκώνια· γένη θυμιαμάτων· οἱ δὲ τὰς ἀφρύκτους κριθάς φασιν· ἢ οἷον πυροκώνια (hoc Crateti tribuit Phot. Lex. p. 455, 12), πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένοι. Phot.: Προκώνια· κριθαὶ ἄφρυκτοι, εἰς ἄλφιτα ἁδρὰ κεκομμέναι, οἷον προκώνια (hic quoque πυροκώνια scribendum).]

Πρόκωπος, ὁ, ἡ, ut πρόκωπος δεξιά, Dextra capulo admota. Sed et πρ. ξίφη, Enses, quorum capulis manus est admota. [Æsch. Ag. 1651: Ξίφος πρ. πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Eur. Or. 1478: Ξίφος πρ. ἐν χεροῖν ἔχων. Lucian. De domo c. 30.] A Suida, quem vide [duo scriptorum non nominatorum exempla afferentem] πρ. ξίφος exp. γυμνόν, ut sit Nudus ensis, i. e. Districtus. [Lucian. D. mar. 14, 3: Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην.] Vide et Bud. p. 797, ex Herodiano, ap. quem [7, 5, 10] pro [ἔχων] πρόκωπον δεξιὰν suspicatur legi posse πρόχειρον: in qua conjectura lubenter illi subscribo. [Nihil mutandum. Similiter de homine gladium strictum tenente Æsch. Ag. 1653: Ἀλλὰ μὴν κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. Πρ. per ἕτοιμος, πρόχειρος exp. Phot. 455, 16.]

[Προλαβή, ἡ, Ansa, Manubrium. Ξίφους πρ. Pollux 1, 136; 10, 144.]

[Προλαβόντως, q. d. In antecessum. Æsop. Fab. 119, p. 65 extr. Cor.: Οἱ πρ. σφαλέντες. Boiss.]

[Προλαγχάνω, Ante sortior, Sorte prior fio. Προείληχε Aristoph. Eccl. 1159.]

[Προλάζυμαι, Prius apprehendo, Anticipo. Eur. Ion. 1027: Προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.]

[Προλάκκιον, τὸ, Fossa s. fovea quæ ante aliam est. De parte sinuosa quæ ante ventrem prominet. Aristot. De partt. anim. 3, 14: Οἱ δὲ πολλοὶ παρὰ τὴν κοιλίαν ἀποφυάδας πυκνὰς (ἔχουσιν), ἵν' ἐν ταύταις ὥσπερ ἐν προλακκίοις θησαυρίζοντες συσσήπωσι καὶ πέττωσι τὴν τροφήν.]

[Προλαλέω, Præloquor, Proloquor, Præfor, Gl. Strato Anth. Pal. 12, 208: Πολλὰ δ' ἐν ἠρεμίῃ προλαλήσεις. Oribas. p. 93 ed. Matth.: Ἠρέμα πρ. Eustath. p. 1382, 25: Τὸ « ἄνδρα μοι ἔννεπε » τὸν τῆς Ὀδυσσείας σκοπὸν προλαλεῖ· 1442, 4: Ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος. Niceph. Gregor. p. 68 ed. Bonn.]

[Προλαλιά, ἡ, Præfatio, Præfamen. Thom. M. p. 565: Λαλιὰ καὶ προσλαλιὰ καὶ προλαλιὰ δόκιμα. Προλαλιὰ inscriptæ duæ declamationes Luciani vol. 3, p. 74 et 82, ubi alii libri Προσλαλιά.]

Πρόλαλος, ὁ, ἡ, Præceps in loquendo: ὁ προαλὴς ἐν τῷ λέγειν, Suidæ, hoc afferenti exemplum [Æliani]: Καὶ τοῦτον κατασίγασαν τηνάλλως πρόλαλόν τε καὶ ἰταμὸν ὄντα. De Eo dicitur qui ante tempus loquitur, vel temere et antequam præmeditatus sit quid sit dicendum. [Manetho 5, 337.]

Προλαμβάνω, [Ante accipio. Eur. Ion. 914: Χάριν οὐ προλαβών. Demosth. p. 1211, 5: Προλαβόντες ἀργύριον πολύ· 970 extr.: Μέχρι τοῦ προλαβεῖν καὶ τυχεῖν ὧν δέοιτο φίλον ὄντα, μετὰ ταῦτα δὲ ἐχθρόν. Sed ap. Lysiam p. 176, 5: Ἣν (τὴν πόλιν) πρότερον προλαβόντες οὕτως αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, probabilior est Marklandi conjectura παραλαβόντες. || Præfero. Sophocles Œd. C. 1141: Οὐδ' εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τοῦδ' ἔπη.] Anticipo, Occupo, Anteverto. [Eur. Hel. 339: Μὴ πρόμαντις ἀλγέων προλάμβαν', ὦ φίλα, γόους· Ion. 407: Οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν μαντεύματα· 1253: Ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα, Pedem abstuli antevertens. Thucyd. 7, 80: Τὸ Νικίου στράτευμα προὔλαβε πολλῷ, Longe præcesserat. Præripio, Præveniendo præripio, Demosth. p. 28 extr.: Πέπεισμαι ταῦθ' ἱκανὸν ἡμῖν προλαβεῖν εἶναι· 32, 27: Οὐχ ἅπαντα ἡμῶν τὰ χωρία προείληφεν ἄνθρωπος· 48, 25: Τοῖς πνεύμασι καὶ ταῖς ὥραις τοῦ ἔτους τὰ πολλὰ προλαμβάνων Φίλιππος διαπράττεται. Προλαβεῖν τὸν καιρόν, Anticipare tempus, Polyb. 9, 14, 12, Plut. V. Camilli c. 34, Dio Chrys. vol. 1, p. 201. Cum accus.] Ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοήν, Visus auditui antevertit, auditum prævenit. [Demosth. p. 725, 8: Προλαβόντα κατεγνωκότας ὑμᾶς τὸν δεσμόν. Xenoph. Cyneg. 5, 19: Προλαμβάνοντες (lepores) τὰς κύνας (cursu). De canibus ib. 6, 19: Ἐὰν πολὺ προειλήφωσι αὐτὸν (venatorem)· 7, 7: Ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ ὥστε μὴ ἐφορᾶν.] Item cum genitivo aliquando. [Demosth. p. 1103, 10: Προλαβὼν δέ μου ὥστε πρότερον λέγειν. « Πολὺ προειληφέναι τῶν ἄλλων, Antevertisse, Longius progressum esse, Polyb. 1, 25, 2; 3, 66, 5. Πολὺ προειληφέναι κατὰ τὸν πλοῦν 31, 23, 8. » Schweigh. Cum accus. personæ et genitivo rei Herodot. 3, 105: Εἰ μὴ προλαμβάνειν τοὺς Ἰνδοὺς τῆς ὁδοῦ. Pausan. 2, 28, 6: Προλαβεῖν τῆς ὁδοῦ σπεύδων. Polyæn. 7, 29, 2: Πολὺ τῆς ὁδοῦ προλαβών· sed ibid. paullo ante cum accus.: Ὅπως ἂν προλάβοι ὡς πλείστην ὁδὸν τοὺς διώκοντας πολεμίους. Diodor. 16, 94: Προλαβὼν τῆς διώξεως. Cum infin. Georg. Acrop. Annal. p. 11, D: Προὔλαβε χειρώσασθαι τὴν Φιλιππούπολιν· 78, D: Προὔλαβον ἐξαποστεῖλαι ἐπὶ τὸ Ἀλβανον· et p. 84, B.] Interdum vero pro Præcedo. Synes.: Εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν. Item προλαμβάνειν absolute. [Prævenire. Schol. Aristoph. Eq. 931: Προλάβοις ἔτι εἰς ἐκκλησίαν ἐλθών. Schol. Pac. 879: Στενοῦ ὄντος τοῦ τόπου πάντες προλαβεῖν σπεύδουσιν· pro quo alius schol. dixit προκαταλαμβάνειν ἑαυτοῖς τόπους. Schol. Vesp. 1352: Τοὺς μέλλοντας μοιχεύειν προλαβόντας δεδίττονται.] Præcedere, Priorem esse. Unde οἱ προλαβόντες, Antecessores, Majores. [Joann. Malal. p. 437, 4: Τῶν προλαβόντων βασιλέων, Antecedentium imperatorum. Theophanes Chronogr. p. 16, C: Τῶν προλαβόντων διωγμῶν, Priorum persecutionum. Id. p. 346: Ἐν τοῖς προλαβοῦσι δεδήλωται κεφαλαίοις· 417, C: Τοῖς προλαβοῦσι καιροῖς. Schol. Aristoph. Pac. 251: Παρετηρήσαμεν ἐν τοῖς προλαβοῦσι τὴν ἐξήγησιν.] || Præsumo opinionem, Existimo, Plut. [Mor. p. 102, E: Προειληφὼς ὅτι καθάπερ ... κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν, ... οὕτω κτλ.· 117, E: Πεπαιδευμένων δ' ἐστὶν ἀνθρώπων προειληφέναι διότι βραχὺν χρόνον προειλήφασιν ἡμᾶς (Exiguo tempore nos præcesserunt) οἱ δοκοῦντες ἄωροι τοῦ ζῆν ἐστερῆσθαι.] Et προλαμβανόμενον, Quod est per prolepsin animo conceptum, ap. Eund. Quarum omnium signiff. exempla vide ap. Bud. p. 563. [In Ind.:] Προειληφώς, Qui præcepit s. præoccupavit. [Προλαμβάνειν τὰ συμβησόμενα ταῖς ἐπινοίαις, Prospicere animo, Polyb. 3, 112, 7. Προλαμβάνειν ἡ ψυχὴ dicitur ea quorum notionem aliquam præviam sibi informat priusquam tota res explicata sit, 3, 1, 7: Πολλὰ προλαμβανούσης τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν ὅλων πρὸς τὴν κατὰ μέρος τῶν πραγμάτων γνῶσιν. Schweigh. || Præverto, Præcaveo. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 3: Προλαβόντες οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται ὅπως μὴ ....]

Προλάμπω, Splendorem et lucem prodo, Fulgorem profero, Illuceo. [Προλάμπει, Præfulget, Antecellit, Gl.] Synes. Hymno quodam matutino: Πάλι φέγγος, πάλιν ἀώς, Πάλιν ἁμέρα προλάμπει Μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν. [Adamant. Physiogn. 1, 1, p. 317: Κακουργίας ἐπὶ τῆς μορφῆς σημεῖα προλάμποντα φέρουσιν. Hierocl. p. 278. Wakef. Choricius p. 164: Οἱ πόδες ἐπί τινος ἀνέχονται δίφρου, γυμνῷ τῷ κάλλει προλάμποντες. Et p. 170: Νέστορ λευκῇ προλάμπων πολιᾷ. Boiss. Eustath. Opusc. p. 93, 17: Ἀδὴς οὐ προλάμπει ζωή.]

[Προλάος, ὁ, Prolaus, Eleus. Pausan. 5, 2, 4. Cum nomine Προλάου Sicyonii ap. Polyb. 4, 72, 9, comparavit Schweigh.: quod ipsum quoque Προλάου scribendum videtur.]

[Πρόλαχος.] A λάχος ap. Suid. [s. v. Λάχος] est Πρόλαχος, ἡ πρώτη μερίς, Quod prius sorte obvenit, Prior sors.

Προλεαίνω, Ante lævigo, mollio, complano: ut ὁδὸν προλεαίνειν, apud Chrysost., Complanare viam ante. Item Ante contero, comminuo.

Προλέγω, Prædico, Præmoneo, Profiteor. [Herodot. 1, 53: Τῶν μαντηίων γνῶμαι προλέγουσαι Κροίσῳ· 8, 136: Τάχα ἂν τὰ χρηστήρια ταῦτά οἱ προλέγοι. Æsch. Prom. 1071: Ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἁγὼ προλέγω. Soph. Œd. T. 973: Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; Aristoph. Vesp. 836: Ἕνεκα τῶν προλελεγμένων. Plato Euthyphr. p. 3, C: Περὶ τῶν θείων προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα· Critia p. 108, B: Προλέγω ... σοι τὴν τοῦ θεάτρου διάνοιαν. Antipho p. 126, 17: Προλεγόντων τῶν

ἰατρῶν ὅτι ... διαφθαρήσοιτο.] Plut. De Socr. dæm. : Καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον. Thuc. 1, [140] : Προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι, μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον. Æschin. [p. 54, 21] : Προλέγω ὑμῖν ὅτι λήσετε κατὰ μικρὸν τῆς πολιτείας τισὶ παραχωρήσαντες. [Edico, Declaro. Æsch. Sept. 336 : Τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν.] Dem. προλέγειν et διαμαρτύρεσθαι copulavit quum alibi, tum in oratione Pro corona [p. 240 extr. : Ἐγὼ μὲν γὰρ προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι διαπεμφθείην, i. e. Publice profitebar, declarabam. P. 306, 1 : Οὐ προλέγων ἐν τοῖς ψηφίσμασιν. Polyb. 5, 57, 2 : Προλέγων (αὐτῷ) ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν. Edico, Jubeo, cum infinit. Eurip. ap. Athen. 13, p. 561, B : Τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν μήποτε φεύγειν. Xenoph. Anab. 7, 7, 2 : Προλέγομεν ὑμῖν ... ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας. De lege qua aliquid præscribitur, Demosth. p. 719, 25 : Οἷς ἅπασιν οἱ ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν. Lycurg. p. 148, 16 : Ὁ νόμος πέφυκε προλέγειν ἃ μὴ δεῖ πράττειν. Προλέγειν πόλεμον, Bellum indicere, Antonin. Lib. p. 220 ed. Verh. Πρ. τοὺς πολέμους καὶ τὰς μάχας Polyb. 13, 3, 5 et 7.] || At Προλελεγμένοι ap. Hom. ab altera verbi λέγω signif. pro Qui delecti et ante alios collocati fuerunt, Delecti ad tenendum primum in acie locum, ut sint præstites in acie. Eust. exp. ἐπιλέγδην προτεταγμένοι ὡς πρωτοστάται, Il. N, [689] : Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι. [Pind. Nem. 2, 28 : Ὅσσα δ' ὁμοῦ' ἄεθλα, Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται. Theocr. 13, 18 : Ἀριστῆες ... πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι. Forma media vulgo ap. Dion. Cass. 52, 40 : Ἥτις σε ἐκ πάντων προελέξατο καὶ προεστήσατο· ubi nunc recte ex aliis libris ἐπελέξατο legitur.]

[Προλειόω, Ante lævigo, contundo. Galen. vol. 13, p. 391 : Καστόριον προλελειωμένον ἀκριβῶς. Alex. Trall. 8, p. 464 : Τὸν τραγίσκον προλειώσας μετὰ οἴνου· 11, p. 651 : Τῷ ὀπῷ καὶ κρόκῳ προλελειωμένοις. Struv. Προλειώσας Theophan. Nonn. c. 191.]

Προλείπω, Ante relinquo, Prius relinquo. Apud Plut. προλείπειν dictum videri possit pro Ante tempus relinquere, Consol. ad uxorem [p. 609, D] : Καὶ πάλιν ἐκείνου τοῦ καλοῦ Χάρωνος [Χαίρωνος] ἡμᾶς προλιπόντος. Sed in exemplis usus verbi hujus, quæ afferuntur ex poetis, ponitur pro simpl. λείπω, Relinquo, Desero : ut Hom. [Il. P, 275 : Νεκρὸν δὲ προλιπόντες·] Od. [O, 11] : Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε κτλ. [Pind. Pyth. 9, 51 : Προλιπὼν ἄντρον, et sæpissime apud Tragicos, ut Æsch. Prom. 280, Pers. 18, Soph. Aj. 507, Phil. 1414, Eur. Rhes. 18, Med. 1000, Andr. 412 ; Aristoph. Pac. 115. Plut. Mor. p. 25, B : Ἡ ποίησις ... τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀληθοῦς οὐ προλείπει, Non desiderari patitur, Non negligit.] Phocyl. [152] : Μυχάτους προλελοιπότες οἴκους. Item dicitur res quæpiam προλείπειν aliquem. Hom. Od. B, 279 : Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν, Prudentia Ulyssis non te omnino reliquit, te deseruit, destituit. [Plato Rep. 10, p. 601, B : Ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ· Theag. p. 130, C : Πότερον ἐξαίφνης σε προὔλιπεν αὕτη ἡ δύναμις, ἢ κατὰ σμικρόν. De anima Aristoph. Av. 1558 : Ψυχὴν ἰδεῖν ἣ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν.] At vero a Thuc. dicitur aliquid προλείπειν τινί, ut mox docebo. || Ante deficio, prius deficio : ut exp. in isto Thuc. 7, p. 259 [c. 75] : Εἴ τῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, Si quem prius vires defecissent, i. e. Priusquam iter confecisset, q. d. Si quem in ipso itinere defecissent vires. [Eur. Or. 815 : Φόνῳ φόνος ἐξαμείβων δι' αἵματος οὐ προλείπει δισσοῖσιν Ἀτρείδαις. || Animo deficio. Eur. Hec. 438 : Οἲ 'γώ, προλείπω· λύεται δέ μου μέλη. || Omitto, Desisto. Theognis 351 : Πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι. Soph. El. 132 : Οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε, μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρα. Anth. Pal. App. 148 : Προλείπεις τε πικρὸν ὀδυρμόν.]

[Προλεκτικός, ή, όν, q. d. Prædictorius, Propheticus. Πρ. πνεῦμα Paul. Sil. De therm. Pyth. 67 (Brunck. Anal. vol. 3, p. 96) : Καὶ χασμάτων ἐκπνεῖται προλεκτικόν που πνεῦμα.]

[Πρόλεξις, εως, ἡ, Prædictio. Hesych. s. v. Πρόρρησιν.]

Προλεπτύνω, Ante extenuo [s. attenuo. Plato Tim. p. 66, A : Τῶν ... αὐτῶν προλελεπτυσμένων ... ὑπὸ σηπεδόνος. Aristot. H. A. 3, 3 : Ἐν μόνοις τοῖς ἀποπεπνιγμένοις τῶν ζῴων προλεπτυνθεῖσιν. Galen. vol. 6, p. 69 : Εἰ προλεπτύνεις τὰ ὑγρά. G. D. Mich. Glycas Epist. 1, p. 55, vol. 1 Delic. eruditt. Lamii. Boiss.]

[Προλεσχηνεύω, Prius colloquor, sermones misceo. Herodot. 6, 4 : Τοῖσι Πέρσῃσι ἔπεμπε βιβλία ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι.]

Πρόλεσχος, ὁ, ἡ, i. q. πρόλαλος, Qui ante alios loquitur, Qui alios prævenit in sermone. Æsch. Suppl. [208] : Καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ Γένῃ. Ita enim schol. ea verba exp. : μήτε προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου, μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει· præmissa tamen et alia expositione : nam πρόλεσχος γένῃ exposuerat etiam μὴ πολλὰ προοιμιάζου, Ne longo utere exordio, Ne multa præfare.

[Προλευκαίνω, Ante dealbo. Schneid.]

[Προλεύσσω, Prospicio, Prævideo. Soph. Ph. 1360 : Οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι δοκῶ προλεύσσειν.]

[Προληκτέος, α, ον, adject. a verbo προλήγω, quod idem est quod παραλήγω, Penultimus sum. Nicetas in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 325, 33 : Μεθ' ὧν ὅσους δίφθογγος τῇ προληκτέᾳ. Et subst. Πρόληξις, εως, ἡ, ib. 41 : Τοῦ δ' ἦτα τὴν πρ. αἰτιατέον· et p. 327, 79, 91, quæ omnia in codice προλ— scripta sunt, pariterque βραχυπρόληξις pro βραχυπρόληξις, quod v.]

Πρόλημμα, τό, Quod anticipatur, anticipando capitur. [Epist. ad Zenam p. 410, B in Apologetis ed. Bened. : Ὥσπερ κατὰ πρ. δουλευτέον, Quasi anticipato serviendum, Int.] Exp. autem et Prærogativa, in Polyb. [17, 10, 3] : Πρ. τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδέν, Prærogativam nullam dans Philippo. [V. s. v. Προνόμιον.]

[Προλημματίζω, Anticipo, Antepono. Apollon. De synt. p. 13, 18 : Ὁπότε τὰ ἐκ συνημμένων ἀληθείας προλημματιζόμενα τῶν ἐπιφερομένων, ὅπερ ἔγκειται κατὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου συναφήν, εἰ τῇδέ τις ἀποφαίνοιτο « εἰ περιπατεῖ Διονύσιος, κινεῖται· Διονύσιος κινεῖται, εἰ περιπατεῖ ». Προλελημματισμένον ib. p. 24, 31.]

[Προλημματισμός. V. Ἐκλημματισμός.]

Προλήνιον, τό, exp. Torcular, ap. Jerem. 5, [2] ubi dicit, Προλήνιον ὤρυξα ἐν αὐτῷ (τῷ ἀμπελῶνι) καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν· quum Matth. 21, [33] pro eo dicat, Ληνὸν ὤρυξεν ἐν αὐτῷ. Non tamen dici potest ληνὸν et προλήνιον idem significare : quum ληνός sonet Torcular, προλήνιον vero τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ.

[Πρόληξις. V. Προληκτέος.]

Προληπτικός, ή, όν, q. d. Anticipativus, Ad anticipationem pertinens. [Πρ. δύναμις Plut. Mor. p. 427, D. Προληπτικώτερον πρόσωπον Apollon. De synt. p. 32, 8. Πρ. σχῆμα anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 666. || Adverb. Προληπτικῶς, scholl. Hom. Il. B, 541, Aristoph. Av. 35 ; Eust. p. 1757, 49.]

Πρόληψις, εως, ἡ, Anticipatio, Occupatio. Peculiariter autem ita vocatur Figura quædam ap. rhetores, quum occupamus quod videtur obstare, Fab. [Instit. 4, 1, p. 123, et 9, 2, 16. Ciceroni De orat. 3, 52, anteoccupatio. Ernest. Lex. rhet.] Vide et Rut. Lupum [2, 4]. Vocatur et προκατάληψις, ut supra dictum fuit. [Phœbammon in Walzii Rhett. vol. 8, p. 502 : Πρ. αἰτίας ἐστὶ παρεμβολὴ τῆς προφάσεως ὧν ἐροῦμεν ἐν μέσῳ τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου καὶ αὐτῶν, οἷον « ἑταῖρε πάντα ἔχεις, σῖτον, οἶνον, ἔλαιον, μὴ κλέψῃς, μὴ καταγνωσθῇς. » Alio sensu anon. ib. p. 694 : Πρ. ἐστιν ἀπόδοσις τῆς ἰδιότητος τοῦ ὅλου ἐν αὐτοῦ μέρεσι διῃρημένη, οἷον « ἀετοὶ πέτανται, οὗτος ἄνωθεν, ἐκεῖνος κάτωθεν, » κτλ.] || Anticipata opinio, Anticipatio, Prænotio, Antecepta animo rei quædam informatio, ut Cic. Alex. Aphr. De fato [c. 2 init.] : Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Alia exempla vide ap. Bud. p. 563. Vide et illas Cic. interpretationes in meo Lex. Cic. [Περὶ προλήψεων agit Epictet. Diss. 1, 22. De προλήψεσι καὶ ἐννοίαις vide Cicer. De N. D. 1, 17, Top. 7, Acad. 2, 10, et c. 7, De fin. 3, 6, 21, Tusc. 1, 24. Adde Diog. L. 7, 54. Φυσικὰς πρ. dicit Epictet. 1, 22, 9. Conf. Plut. De plac. philosoph. 4, 11. Ἐναργεῖς πρ. Epictet. 1, 27, 6 ; διηρθρωμέναι 2, 11, 18 ; et ἡ διάρθρωσις τῶν πρ. 2, 17, 13. Schweigh. Πρ. ἔμφυτος Plut. Mor. p. 1041, E ; 1042, A ; κοινὴ p. 1041, F ; 1052, B. Προλήψεις et ἔννοιαι distinguuntur p. 900, B, C. Wyttenb. Clem. Al. p. 437 : Ἐπίκουρος πρόληψιν εἶναι διανοίας τὴν πίστιν ὑπολαμβάνει, πρόληψιν δὲ ἀποδίδωσιν ἐπιβολὴν ἐπί τι ἐναργὲς καὶ ἐπὶ τὴν ἐναργῆ τοῦ πράγματος ἐπίνοιαν. Πρ. et κατάληψις quomodo differant exp. Sext. Emp. p. 522. Πρ. per γνῶσις exp. Phot. et Suidas, hic addito exemplo in quo est πρόληψιν ἐσχηκέναι τοῦ μέλλοντος λέγεσθαι. Πρόληψιν ἔχειν τινός, Cogitatione præcipere, prævidere, suspicari aliquid, Polyb. 10, 43, 8 ; 14, 3, 3 ; 16, 32, 4. Κατὰ τὴν τῶν νεανίσκων πρ., Sicut suspicati erant, præviderant juvenes, 8, 29, 1. Schweigh. Αἱ ἐκ τοῦ ἔθους προλήψεις, Anton. Mel. p. 167, 51. Μετὰ προλήψεως quid est apud Theoctist. p. 621, 25. Hemst. Apollon. De synt. p. 326, 19 : Ἐπιρρημάτων τῶν ἐκ συντάξεως προθετικῆς πρόληψιν ἀναδεξαμένων ὡς εἴη ἐπιρρήματα.] || Πρόληψις ap. Dialecticos Præsumptio, Cic. [De div. 2, 53], ut habes p. 175 Lex. Cic. || Πρόληψις ap. grammaticos Præmissio membri unius ad duo vel plura accommodandi.

[Προλιμβεύω. V. Προλιχνεύω.]

[Προλιμνάζω, Ante stagno. Pausan. 8, 22, 3 : Ἐν ὕδασι (ὁ ποταμὸς) προλιμνάζει (sic Coraes ; προσλιμνάζει libri) μὲν οὐδὲν ἔτι, ποταμὸς δὲ αὐτίκα ἐστὶν ἀπὸ τῆς πηγῆς.]

[Προλιμνάς, άδος, ἡ.] Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν afferuntur pro Stagna fluviorum [ex Aristot. H. A. 6, 14, ubi dativus est προλιμνάσι, in libris quibusdam προλιμνάσι aut πρὸς λιμνάσι scriptus, προλίμναις in Etym. M. p. 798, 15. Pollux 9, 49 : Λίμναι καὶ προλιμνάδες καὶ ποταμοί.]

Προλιμοκτονέω, Prius fame neco. Bud. p. 869 [ex Aristot. H. A. 8, 6 et 10].

[Προλιπαίνω, Prius inungo. Dioscor. Theriac. p. 398 (8 Spreng.). Wakef. Oribas. p. 176 ed. Matth. : Προλιπάναντες τὸ μετάφρενον.]

[Προλιχνεύομαι, Prælambendo degusto, Ligurio. Προὐτένθευσαν ap. Aristoph. Nub. 1202, schol. exp. προλιχνεύσαντο, cui προλιμβεύσαντο præmissum est in ed. Ald., quo carent codices et Suidas s. v. Προτένθαι.]

Προλόβιον, τό, in auricula dicitur τὸ πρόῦχον τοῦ λοβοῦ, Prominula s. Pendula τοῦ λοβοῦ pars, [testibus Hesychio et Polluce 2, 85].

Πρόλοβος, ὁ, i. q. πρηγορεὼν s. προηγορεὼν, Sinus ille in avium gutture prominens in quem primum cibos recentes ingerunt. Aristot. H. A. 2, 17, dicit esse ἔσχατα κοῖλον καὶ μέγα ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν : quum ante dixisset avium quasdam ἔχειν πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, ut gallinaceum, palumbem, columbam, perdicem : quasdam vero ejus loco habere stomachum latum et amplum, eumque ἢ δι' ὅλου ἢ πρὸς τὴν κοιλίαν τείνοντα. [Id. De partt. anim. 3, 14 : Εἰσὶ δέ τινες οἳ τούτων οὐδὲν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν πρόλοβον μακρόν, ὅσα μακροσκελῆ καὶ λεῖα, διὰ τὴν τῆς τροφῆς ὑγρότητα. Alexand. Myndius ap. Athen. 9, p. 392, C.] Nominis ratio esse videtur quod ἡ κοιλία sit λοβός quidam, Folliculus s. utriculus, ὁ πρόλοβος autem, anterior λοβός. Pollux [2, 207] homini etiam tribui πρόλοβον docet, scribens nimirum τὸ ἔξωθεν πρόϋχον τοῦ γαργαρεῶνος κατὰ τὸν τράχηλον, vocari γαργαρεῶνα et τράχηλον· ut Suid. quoque προηγορεῶνα in homine interdum dici τὸν γαργαρεῶνα tradit. Sic Lat. Ingluviem et avibus et homini tribuunt. [Hesych. : Πρόλογος (vitiose pro πρόλοβος, ut monuit Junius), ὁ περιτιθέμενος τοὺς προλοβοῦσιν ἐπὶ δεῖπνον· καὶ ὁ γαργαρεὼν τῶν ὀρνίθων, ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορεῶν. Ad πρηγορεῶνας ap. Aristoph. Av. 1113 schol. : Δίδυμος τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων κυρίως τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία.] Colum. [8, 5] de gallinis : Si vacua non est ingluvies, cruditatem significat, abstinerique debent, dum concoquant. Apul. [1, p. 12] : Restis ad ingluviem adstricta, spiritus officia discluderet. Diciturque ingluvies ex eo, quod cibus deglutitus in eam primum feratur. [Suid. : Πρόλοβος· ἐπὶ τῶν πτηνικῶν ὀρνέων λέγεται πρόλοβος, ὁ μετὰ τὸν στόμαχον κόλπος νευρώδης, ὅμοιος σάκκῳ, εἰς ὃν ἡ τροφὴ ἀκατέργαστος μένει, ὃ καὶ τοῖς ἀλεκτρυόσι πᾶσιν ἔνεστιν, ὃ καὶ ὑπ' ἐνίων καλεῖται φῦσα (scr. φῦσα, G. D.). Vox occurrit Levit. 1, 16 : Ἀφελεῖ τὸν πρόλοβον σὺν τοῖς πτεροῖς. Theodot. ibi vertit φῦσαν. Procop. ad hunc l. in Caten. Theodoc. p. 963 etymon ejus vocis hoc statuit, τὸ προλαμβάνον τὴν τροφήν. Ad Levitici locum referenda est etiam hæc ejusdem Suidæ glossa, Hesychiique et Photii : Πρόβολος, τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον. Angl.]

Προλοβώδης, ὁ, ἡ, Similis προλόβῳ s. Ingluviei, προλόβου s. Ingluviei speciem gerens. [Πρ. ὑποδοχὴ Aristot. De partt. anim. 4, 5.]

[Προλογέω. V. Προλογίζω.]

[Προλογία, ἡ, Prædictio. Gloss. cod. Paris. 1801 ad Philostr. V. Apoll. 4, 24, p. 169 : Πρόρρησιν· προαγόρευσιν, προλογίαν. Osann. Hesych. : Προλογία, θυσία πρὸ τῶν καρπῶν τελουμένη ὑπὸ Λακώνων.]

[Προλογίζω. HSt. s. v. Πρόλογος :] Ab hoc Προλογίζειν factum est, pro Præfari. [Hesych. : Πρ., προλέγει.] Solent autem qui argumenta in comœdias scripserunt, dicere eum προλογίζειν, qui primus in scenam prodiens verba facit, ut ap. Aristoph. in Pluto dicitur προλογίζειν Καρίων servus : in Ranis autem Ξανθίας. [Et sic alibi sæpissime apud scholiastas.] Sed a Suida προλογίζω exp. πρότερος λέγω, Prior dico. [Simplic. ad Epict. p. 99. Clem. Al. p. 985 : Ἄχρις ἂν τὸ σπέρμα προσενεχθῇ τὸ προλελογισμένον. || Προλογεῖν ponitur ap. Polluc. 2, 123, omittitur προλογίζειν. Fortasse igitur illud ex προλογίζειν est corruptum. G. Dind.]

[Προλογισμός, ὁ, Consideratio prævia. Hierocles p. 152 ed. Cantabr. : Ταῦτα γὰρ πάντα τῷ προλογισμῷ διατίθεσθαι ἡμᾶς προτέρει, ἵν' ὁ ἐπιλογισμὸς κτλ. Et p. 154 : Εἰ μὴ ὁ πρ. νόμους τινὰς λάβοι, ubi item præcedit ἐπιλογισμός.]

Πρόλογος, ὁ, q. d. Proloquium, i. e. Anteloquium, opp. τῷ ἐπίλογος, de quo dictum supra fuit ; nam πρόλογος appellantur Ea quæ dicuntur ante cetera. [Themist. Or. 26, p. 329, D : Σκιαμαχούντων ἐπὶ τοῦ βήματος ... καὶ μινυριζόντων ἐν τοῖς πρ. ἦρος ἐπαίνους καὶ χελιδόνων καὶ ἀηδόνων.] Sed ut ἐπίλογος peculiare est rhetoribus, sic πρόλογος comicis poetis, a quibus ita vocatur Quæ alicui comœdiæ prælegitur velut præfatio. [Themist. Or. 26, p. 316, D : Θέσπις πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Non debebat tamen HSt. comicos solum dicere poetas, sed in universum scenicos. Aristot. Poet. c. 12 : Ἔστι δὲ πρόλογος μὲν μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ τοῦ χοροῦ παρόδου· quocum conf. gramm. in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 8, 11. Εἰσβολὴ τοῦ πρ. Strabo 13, p. 616 : Αἰσχύλου κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐν Μυρμιδόσι (Μυσοῖς) πρ., et schol. Aristoph. Thesm. 1074 : Τοῦ πρ. Ἀνδρομέδας εἰσβολή.] Aristot. Rhet. 3, [14] dixit προοίμιον esse ἀρχὴν τοῦ λόγου, quod in poesi πρόλογος, et quod προαύλιον nominatur ἐν αὐλήσει. Ib. : Ὅτι ταυτὸ δύναται ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια. Demetr. Phal. [153] : Καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσσηνίας. [|| Qui prologum recitat. Lucian. Pseudol. c. 4 : Ὁ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων ὁ πρ. ἤδη φησὶ ταῦτα ...] Item in numeris πρόλογος et ὑπόλογος, qui Boethio [Arithm. 1, 24] Dux et comes, Bud. p. 172. [Nicom. Arithm. 1, 19 : Τὸ ἡμιόλιον συμβαίνει τοὺς μὲν ὑπολόγους ἔχειν τοὺς ἀπὸ δυάδος ἑξῆς ἀρτίους, ἄλλον δὲ οὐδαμῶς οὐδένα, τοὺς δὲ προλόγους τοὺς ἀπὸ τριάδος ἑξῆς τριπλασίους, ἄλλον δὲ οὐδένα. Ὑπόλογοι igitur sunt 2, 4, 6, 8, etc. ; πρόλογοι 3, 6, 9, 12, etc.] Vide et alias signif. ap. Hes. [Hesychii glossam ad Πρόλοβος esse referendam s. h. v. dictum est.]

[Προλούω, Prælavo, Gl. Hippocr. p. 617, 10 : Προλούοντα θερμῷ παμπόλλῳ. Galen. vol. 13, p. 597. Athen. 1, p. 5, F : Κλέαρχός φησι Φιλόξενον προλουόμενον περιέρχεσθαι τὰς οἰκίας. Προλουσαμένου Theophan. Nonn. c. 1.]

[Προλοχάω, Ante insidior s. insidiis peto. Anna Comn. p. 139, D : Ὁ βασιλεὺς προλοχήσειν ἐπειγόμενος τὴν κλεισοῦραν. Elberl. Probabilius est προλοχίσειν. Sic apud alios quoque scriptores interdum προλοχῆσαι in uno alteroque codice pro προλοχίσαι, ut ap. Joseph. B. J. 4, 9, 8, in cod. Leid. Προλοχήσαντες ex προλοχίσαντες, ut videtur, corruptum ap. Joann. Cinnam. p. 109, B. G. Dind.]

Προλοχίζω, Insidiis præoccupo. Thucyd. 3, p. 118 [c. 110] post locum in Λοχίζω citatum : Καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας, καὶ τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους. Sic Plut. [V. Sert. c. 13] : Προλοχίσας τὴν ὁδόν, Quum prior insidiis occupasset. [Dio Cass. 49, 28 : Ὁδοὺς προλελοχισμένας ἰδών.] Rursum Thuc. 2, [81] : Προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις, Præoccupant insidiis. [Hinc προλοχίσαι et προλοχίζεσθαι ἐνέδραις ap. Joseph. A. J. 5, 1, 15, Procop. Hist. p. 107, B ; 108, B ; 443, D.] Idem dicit προλο-

λοχισμένας ἐνέδρας, Insidias quæ prius ab aliis collocatæ sunt, l. 3, [112]: Ἐσπίπτοντές ἐς τε χαράδρας καὶ τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας διεφθείροντο. [Heliod. 6, 13, p. 246: Προλοχίζουσί τινας ἐνέδρας. || In insidiis colloco. Joseph. A. J. 5, 2, 11: Τὴν ἡμίσειαν (τοῦ στρατοῦ) προλοχίζουσι νυκτὸς περὶ τὴν πόλιν· B. J. 1, 2, 2: Πολλοὺς κἂν τοῖς ὄρεσι προλοχίσας. G. Dind.]

[Προλοχισμός, ὁ, Præoccupatio per insidias. Conon ap. Phot. Bibl. p. 438, 5: Κρατοῦσιν ἐνέδραις καὶ προλοχισμοῖς.]

[Πρόλοχος, ὁ, Prolochus, Lapitha. Hesiod. Sc. 180.]

[Προλυμαίνομαι, Ante corrumpo. Πρ. τὸ τῆς συντάξεως ἰδίωμα Polyb. 2, 68, 5.]

[Προλυπέω, Ante dolore afficio. Plato Phileb. p. 39, D: Τὸ προχαίρειν τε καὶ προλυπεῖσθαι· Phædr. p. 258, E: Ὧν προλυπηθῆναι δεῖ· Rep. 9, p. 584, B. Aristot. Eth. Nic. 10, 3; Dio Cass. 55, 18; Const. Manass. Chron. 4001.]

[Προλύπησις, εως, ἡ, Prior injuria, Dolor quo quis prius afficitur. Προλυπήσεις Plato Rep. 9, p. 584, C.]

[Προλύτα, ἡ, Prolyta, Agesilai filia. Plut. V. Ages. c. 19, ubi cod. unus προαύγα. Ex Ἱππολύτα corruptum esse videtur Keilio Anal. epigraph. p. 161.]

[Προλύτης, ὁ.] Προλύται, Prolytæ s. Prolutæ, h. e. Lytarum antecessores, Lytis in juris prudentia provectiores. In juris enim studio qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere prope possent, et quæstiones solvere, λύται nominabantur, h. e. Solutores: at qui quintum, προλύτας, quot ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis et nodis juris solvendis anteirent τοὺς λύτας, quasi Præsolutores diceres. Errant enim qui Solutos hic intelligunt et quos vulgus Licentiatos appellat, missione jam a præceptoribus accepta: nam eo significatu dicendum foret λυτοὶ et πρόλυτοι. Istos solutores, prudentum responsis, et quæstionibus operam navantes, Juvenalis hoc versu prope expressisse videtur: Qui juris nodos legumque ænigmata solvat. Turn. Advers. 8, 19. Leguntur porro vocabula ista in proœmio Pandectarum. Sed quia solitum est, inquit Imperator, anni quarti studiosos Græco et consueto quodam vocabulo λύτας appellari: habeant quidem, si maluerint, hoc cognomen. Et aliquanto post, Ut ex triginta sex librorum recitatione fiant juvenes perfecti, et ad omne opus legitimum instructi. Et mox, Quibus si bene se imbuerint, et in quinti anni (quo Prolutæ nuncupantur) metas Constitutionum codicem tam legere quam subtiliter intelligere studeant: nihil eis legitimæ scientiæ deerit.

[Προλύω, Ante solvo. Schol. Demosth. Pro Ctesiph. p. 291 ed. Bekk. (?). Boiss. Ulpian. in Dem. C. Lept. p. 14, 22 ed. Wolf.: Προλύων καὶ προοικονομῶν δείκνυσιν ὅτι κτλ. G. Dind.]

[Προμαθεύς. Προμαθής. V. Προμη—.]

[Προμάθημα, τό, Quod ante discitur. Προπαιδεύματα per προμαθήματα exp. Hesych. Nam sic scripturam codicis προπαθήματα correxit Is. Vossius.]

[Προμαθητεύω, Ante doceo, Prænuntio. Georg. Phrantz. p. 111, 8: Ἐπρομαθητεύθη παρὰ τῶν κατασκόπων ὅτι ὑπῆγεν κτλ.]

[Προμαθίδας, ὁ, Promathidas, Heracleota. Πρ. ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας memoratur ab schol. Apoll. Rh. 1, 1126 (ubi in Προμαχίδας corruptum); 2, 815 (ubi Προμηθίδας scriptum), 845, 911, 929. Idem est ap. Athen. 7, p. 296, B; 11, p. 489, B.]

[Προμαθίων, ωνος, ὁ, Promathio, historiarum scriptor. Plut. V. Romuli c. 2. || Alius Προμαθίων Προμαθίωνος in inscr. Chalcedonensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 973. Comparandum Προμηθίων, quod v. G. Dind.]

Πρόμακρος, ὁ, ἡ, i. q. προμήκης. [Ὀμφαλὸς πρ., Umbilicus prominens, Hippocr. p. 1194, G, ubi vulgo πρόσμακρος, quod ex codd. correxit Littré vol. 5, p. 338. Πρ. καρπὸς Theophr. H. Pl. 3, 10, 3 et 5. Forma inusitata, quacum comparari quodammodo potest μάκρος, τό, quod est ap. Aristoph. Av. 1131. G. Dind.]

[Πρόμαλα. Etym. M. p. 76, 39: Ἀμάλη· ἡ ἁπαλή· ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων· ὅθεν καὶ πρόμαλα εἴρηται ἡ πρὸ τοῦ δέοντος αὐξανομένη μυρίκη· μαλεῖν γὰρ τὸ αὐξάνειν. Conf. Πρόμαλος. || Πρόμαλα ibid. p. 98, 28, ex πρόβολα corruptum notavimus s. v. Ἄναντες. || Προμάλας· μάζας προματτομένας (vel προμεμαγμένας. Codex προμεματτομένας, quod προμεματτομένας scripsit Musurus), Hesych. Id. ex Προμάδδας corruptum videbatur Valckenario ad Theocr. Adoniaz. p. 292. Conf. Πρόμαχος.]

[Προμάλαγγες, οἱ, Promalanges, secta quædam adulatorum et delatorum in aula tyrannorum Cypriorum, de qua v. locum Athenæi 6, p. 256, A, correctum ab Hamakero Miscell. Phœnic. p. 307. G. Dind.]

Προμαλακτήριον, τό, dicitur Prima pars balnei, s. Prima domus aut cella, in quam ingressi, in aere versabantur calido: inde ad lavacra proficiscebantur. Ita dicta quod in ea corpora præmolliri solerent. Galen. l. 9 Simpl., de chalcantho: Τοὺς πρώτους οἴκους τῶν βαλανείων, οὓς εἰώθασι προμαλακτήρια καλεῖν.

[Προμάλακτον, τό, idem. Schol. Nicandri Al. 111.]

Προμαλακύνω, Præmollio, Prius mollio. Alex. Aphr. [Probl. 1, 119]: Καὶ οἱ φωνασκοὶ δὲ παιωνίζοντες προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικά, Phonasci pæanem citantes, arterias præmolliunt.

[Προμάλαξις, εως, ἡ. V. Προθεραπεία.]

[Προμαλάσσω s.] Προμαλάττω, Præmollio, Ante mollio s. emollio. [Aristot. Probl. 2, 32: Τὰ προμαλαχθέντα ὑγρά. Galen. vol. 6, p. 69: Εἰ προμαλάξειε τὰ σπέρματα. Προμαλαχθῆναι vol. 13, p. 591. De animo emolliendo Philo vol. 2, p. 579, 13: Εἰ προμαλάξειε τούτους. Plut. V. Cæs. c. 6: Τὸν δῆμον προμαλαττόμενον. Eustath. p. 113, 11: Μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς τὸ ... ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ καραδοκίᾳ τοῦ μέλλοντος λυπηροῦ.]

Πρόμαλος, [ἡ,] Plantæ species, ap. Eupolin [in fragm. ap. Plut. Mor. p. 662, E, ubi accusativus est πρόμαλον. Galen. Lex. p. 514: Πρόμαλόν ἐστιν εἶδος φυτοῦ οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις Αἰξίν], et Hippocr. dicentem [p. 667, 47], Πρόμαλον ῥίζης. [Adde p. 670, 43.] Hesych. esse dicit μυρίκην, vel ἄγνον. [Etym. M. p. 689, 36: Πρόμαλοι· εἶδος ἀγρίας δρυός. Apoll. Rh. 3, 201: Πολλαὶ ἐξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν. Nicæn. Anth. Pal. App. 54: Προμάλου δάμνον ἐνδαπίης. Rufus p. 109 ed. Matth.: Προμάλλου ἀπόβρεγμα.]

[Προμαλχατεύω. Hesych.: Προμαλχατεύων (?), μαστροπεύων. Nescio an μαστροπεύειν scripserit, i. e. προαγωγεύειν. Lobeck. Paralip. p. 81.]

Προμάμμη, ἡ, Proavia. [Scholl. Soph. OEd. T. 1053. Pind. Pyth. 9, 104. Thom. M. p. 847. Schæf. Panaret. Chron. Trapezunt. p. 369, 78.]

[Προμανθεύς, έως, ὁ, cognomen Jovis ap. Lycophr. 537 apud Thurios, ut annotavit Tzetza, nihil illeconferens ad explicationem nominis. Conf. Προμαντεύς.]

Προμανθάνω, q. d. Prædisco, Ante disco. [Pind. Ol. 8, 79: Ἀγνωμον τὸ μὴ προμαθεῖν. Plato Leg. 1, p. 643, C: Τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμανθάνειν. Thucyd. 1, 138: Οἰκείᾳ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν οὔτ' ἐπιμαθών.] Ex Aristoph. Nub. [966]: Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε. [Eurip. fr. 103 (ap. Clem. Al. p. 581): Ἄθλους προμαθεῖν. Soph. Ph. 538: Ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε. Dio Cass. 53, 21: Ὅπως προμαθὼν ἐπανορθώσῃ.]

[Προμαντεία, ἡ. HSt. s. v. Προμαντεύομαι:] Sic Προμαντεία fuerit Prævaticinatio; sed tamen ap. [Herodot. 1, 54, ubi forma Ion. προμαντηίη,] Dem. exp. potius Prærogativa consulendi oraculi, Primæ partes in consulendo oraculo [p. 119, 16]: Ἔχει δὲ καὶ τὴν πρ. τοῦ θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς. [Eadem signif. p. 446, 1: Ἡ πόλις τὴν πρ. ἀφῄρηται. Plut. Mor. p. 164, B. Frequens in titulis Delphicis ap. Curt. Anecd. Delph. p. 79 sqq. Phot. Lex. p. 455, 18: Πρ. τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρῆσθαι τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ· ἣν δὲ προεδρία τὸ αὐτό· et iisdem fere verbis Lex. rhet. p. 289, 18.] Quare videndum est annon et verb. προμαντεύομαι analogiam, ut ita dicam, hujus signif. sequatur.

[Προμάντευμα, τό, Præsagium, Gl. Πρ. Πυθικόν, anonym. apud Suid. in Τόος. Hemst. Zonar. Annal. vol. 2, p. 78. Anon.]

Προμαντεύς, έως, ὁ, q. d. Prævaticinator, fuit cognomen Apollinis apud Thurios, quo usus est Lycophr. [537, ubi non Apollinis est epitheton, sed Jovis, nec προμαντεὺς scriptum, sed προμανθεύς, nisi quod in Tzetzæ cod. Viteb. legitur προμαθεύς.] Dici autem et Μαντέων hunc deum, item Μαντῷον, docui supra. Sed in Προμαντεὺς aliud fortasse significat præpositio.

[Προμαντεύω.] Προμαντεύομαι, q. d. Prævaticinor, Ante vaticinor. Sed ex Herodoto [3, 125: Πολυκράτεος αἱ πολλαὶ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν, τῇ οἱ Ἄμασις ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς προεμαντεύσατο] affertur προμαντεύσατο pro simplici ἐμαντεύσατο, Vaticinatus est. [Eur. Melan. fr. 3: Ἡ (Ἱππὼ) πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο χρησμοῖσι σαφέσιν. Lucian. Dial. deor. 16, 1: Ὁ μάντις οὐ προμαντεύσατο ὡς ... Dial. mort. 11, 2: Προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. Athen. 14, p. 654, E: Ὡς δοκεῖν προμεμαντευμένον τὸν Ἀντιφάνην εἰρηκέναι τάδε. Dio Cass. 57, 20: Τὸν ὄλεθρον τῷ Δρούσῳ ἐξ αὐτοῦ τούτου προεμαντεύσαντο. || Forma activa Plut. V. Caton. maj. c. 23: Ἀποθεσπίζων καὶ προμαντεύων ὡς ἀποβαλοῦσι Ῥωμαῖοι τὰ πράγματα.]

[Προμάντιον, τό, Vaticinium. Orac. Sibyll. 3, 227: Οὐδὲ τὰ Χαλδαίων τὰ πρ. ἀστρολογοῦσιν.]

[Πρόμαντις, ὁ, Oraculi antistes. Herodot. 8, 135: Καὶ πρόκατε τὸν πρόμαντιν βαρβάρῳ γλώσσῃ χρᾶν· nisi præferenda codicis Sancroftiani scriptura τὸν μάντιν, ut πρὸ ex præcedente πρόκατε ortum putetur. (Edd. vett. et pars codicum τὴν πρόμαντιν.) Quanquam masculinum ὁ πρόμαντις per se non reprehendendum est: quo utitur Eurip. Ion. 681 de Apolline: Ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς· et Pausan. 10, 33, 11: Πρ. δὲ ὁ ἱερεύς ἐστι. || Præsagus. Πρ. θυμὸς Eurip. Andr. 1073.] Πρόμαντις, ἡ, Mulier quædam oraculi Delphici antistes, [eadem quæ Pythia, ap. Herodot. 6, 66; 7, 111 et 141. Neophron ap. schol. Eurip. Med. 666 (661 ed. Matth.), ubi Φοίβου πρ. dicitur.] Exp. etiam Vaticinantium antistes: a Bud. autem simpliciter Antistes, ap. Plut. [V. Alex. c. 14, Mor. p. 109, A.] Τὴν γὰρ πρ. τὴν ἐν Δελφοῖς, Thuc. 5, p. 170 [c. 16], ubi schol. exp. τὴν προαγορεύουσαν ἐκ μαντείας. Sic Lucian. [Hermot. c. 60]: Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρ. Et plur. αἱ [Δωδωναῖαι] προμάντιες, Herodot. [2, 55. Ἁ πρ. Δίκα, Futura portendens, ap. Soph. El. 475. Genitivum προμάντιδος esse annotavit Chœrob. In Theodos. p. 58, 21; 193, 4, altero loco addens: Τὸ δὲ « μάντιδος προπόλιας » μηδεὶς οἰέσθω ἁπλοῦν εἶναι (adde καί) διὰ τοῦ δος κλίνεσθαι· σύνθετον γάρ ἐστιν. Ἡ γὰρ πρό πρόθεσις ἐν ὑπερβατῷ κεῖται, οἷον προμάντιδος Πυθίας. Προμάντιος Κρόνου est ap. Lycophr. 202, ubi libri multi προμάντεως. Ὦ Πυθία πρόμαντι Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 498, 12. || Præsaga. Æsch. Choeph. 758: Τούτων πρ. οὖσα. Eur. Hel. 338: Μὴ πρ. ἀλγέων προλάμβαν', ὦ φίλα, γόους· Or. 1445: Ἃ δ' ἔφριξεν· οὐ πρ. ὧν ἔμελλεν. Ψυχὴ πρ. Proverb. App. Vat. 4, 50.]

[Προμαραίνω, Ante contabefacio, marcidum reddo. Aristot. Probl. 23, 11: Τὸ μὲν δὴ πρῶτον (τὸ πνεῦμα) ὥσπερ προμαρανθῇ. « Demetr. Hieracosoph. p. 117; Planud. Ovid. Met. 8, 642. » Boiss.]

[Προμαρτυρέω, Ante testor. Epiphan. vol. 1, p. 421, B: Προμαρτυροῦσα αὐτοῖς ἡ θεία γραφὴ καὶ προφητεύουσα ὅτι ... Hierotheus in Ideler. Phys. vol. 2, p. 340, 34. Michael. V. Theodori Stud. p. 11, B.]

[Προμαρτυρία, ἡ, q. d. Prætestimonium. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 124, 14.]

[Προμαρτυρικῶς, Ante testando. Eclog. Leon. ed. Zachar. p. 29, 12: Παραινετικῶς ἅμα καὶ πρ. Hase.]

Προμαρτύρομαι, Antestor, VV. LL. [Ante testor, Prænuntio. Petr. 1, 1, 11: Προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα. Theodor. Metoch. Misc. p. 504: Προκηρύττουσι καὶ προμαρτύρονται.]

[Προμάσσω s. Προμάττω, Ante pinso, subigo. V. Πρόμαλα.]

[Πρόμαστος, ὁ, ἡ, Mammosus. Euseb. Præp. ev. 3, p. 109, A, ex Porphyrio de Vesta: Καθὸ δὲ γόνιμος ἡ δύναμις σημαίνουσιν αὐτὴν γυναικὸς εἴδει προμάστου. Libri πρὸ μαστοῦ, quod correxit Toupius, nisi quod male scripsit προμαστοῦ. Recte Valckenarius.]

Προμαχέω, et Προμαχίζω, ap. Homerum, In prima acie pugno. Il. Γ, [16]: Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, In prima Trojanorum acie pugnabat. [Υ, 376. Nonn. Dion. 27, 265; 29, 310; 30, 290, al.] || Προμαχεῖν, Propugnare. [Epigr. ap. Lycurg. C. Leocr. p. 163, 31: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 60: Οἱ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων προμαχοῦντες. Joseph. A. J. 13, 12, 5: Ἦσαν δὲ καὶ τοῖς τοῦ Πτολεμαίου προμαχοῦσιν (libri plerique προμάχοισιν) ἐπίχαλκοι αἱ ἀσπίδες.] Herodian. 6, [9, 5]: Συγκαλέσας δὲ τοὺς στρατιώτας ἐδεῖτο προμαχεῖν καὶ σώζειν ὃν ἀνεθρέψαντο. Sic autem σωτῆρας et προμάχους copulari ab eo vides in l. quem modo protuli. [Procop. 2 Reg. 20. Wakef.]

[Προμαχεών. V. Προμαχών.]

[Προμαχητικός, ή, όν, Propugnatorius. Hippodam. ap. Stob. Flor. 43, 93, p. 248 extr., ubi forma Dorica: Προμαχητικὸν δὲ τὸ τῶν ἀνδρεικοτάτων καὶ θυμικωτάτων καὶ τολματικωτάτων πᾶν γένος.]

[Προμάχια, τά, Promachia, nomen festi apud Lacedæmonios. Athen. 14, p. 674, A, ex Sosibio.]

[Προμαχίδας vitiose pro Προμαθίδας, quod v.]

[Προμαχίζω. V. Προμαχέω.]

[Προμαχιώνιον, τό, i. q. προμαχών. Schol. cod. Flor. Eur. Hec. 892: Τὰ τῶν πύργων προμαχιώνια, unde corrigendum quod in alio alius codicis scholio legitur τοὺς προμαχῶνας καὶ προμαχιῶνας. Tria alia exx. ex Joanne Canano De bello Cpol. attulit Ducang. G. D.]

Προμάχομαι, Propugno, προμαχῶ. [Ante alios stans pugno. Hom. Il. Λ, 217: Πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων· Ρ, 358: Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν. De iis qui in primis ordinibus pugnant, Polyb. 4, 12, 6: Προμαχομένοις, ubi alii libri προμάχοις. Diodor. 18, 44: Ἐτρέψαντο τοὺς προμαχομένους. Plut. V. Anton. c. 39.] Προμάχομαί σου [Pugno pro te, Defendo te], Aristoph. [Vesp. 957, de cane: Ὅτι σοῦ προμάχεται καὶ φυλάττει τὴν θύραν.]

[Προμαχόρμα. V. Πρόμαχος.]

Πρόμαχος, ὁ, ἡ, [De accentu Arcad. p. 89, 3,] Qui pugnam init in prima acie, Antesignanus. Hom. Il. Γ, [31]: Ἐν προμάχοισι φανέντα. [Ρ, 342: Πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη· Od. Σ, 379: Πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα· et alibi non raro ap. Homerum. Pind. Isthm. 7, 49: Προμάχων ἂν' ὅμιλον.] Plut. [V. Timol. c. 27: Τοὺς πρ. πυκνώσας τῷ συνασπισμῷ·] Othone [c. 12]: Ὁρμήσαντες οὖν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ὄθωνος ὤσαντο, καὶ τὸν ἀετὸν ἀφείλοντο, πάντας ὁμοῦ τι τοὺς προμάχους ἀποκτείναντες. [Ad hastam transtulit Soph. Tr. 856: Ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός· ubi schol.: Τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. Ἡρακλέους προμάχου statuam in templo Thebano memorat Pausan. 9, 11, 4. Mercurius πρ. 9, 22, 1.] || Propugnator. [Æsch. Sept. 419: Πόλεως πρόμαχος ὄρνυται· 482: Ἰὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων. Xenoph. Hier. 11, 12: Οὐ συμμάχους μόνον, ἀλλὰ καὶ προμάχους. Ἀνὴρ πρόμαχος ζωῆς Mem. 4, 3, 8, in additamento codicis Meermanniani.] Herodian. 8, [3, 9]: Σωτῆρας δὲ καὶ πρ. Ἰταλίας πάσης ἀναγραφῆναι. [Epitheton Minervæ ap. Alciphr. 3, 51: Πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεως· ubi Bergler. comparavit cognomen deæ a Pausan. 2, 34, 8, memoratum: Ἐν Βουπόρθμῳ πεποίηται ἱερὸν ... Ἀθηνᾶς· ἐπίκλησις δέ ἐστι τῇ θεῷ Προμαχόρμα. || Hesych.: Πρόμαχος ὑπὸ Κρητῶν μᾶζα ἑβδομαίῳ παιδίῳ γινομένη. Cum gl. Προμάλας, de qua v. s. Πρόμαλα, comparat Sopingius.]

[Πρόμαχος, ὁ, Promachus, Alegenoris filius, Bœotus. Hom. Il. Ξ, 476, 482, 503. || Æsonis filius. Apollod. 1, 9, 27; Diodor. 4, 50. || Parthenopæi filius. Apollod. 1, 9, 13; 3, 7, 2; Pausan. 2, 20, 5; 9, 19, 2; 10, 10, 4. || Herculis filius. Id. 8, 24, 2 et 7. || Dryonis filius, Pellenensis, pancratiastes. Id. 6, 8, 5; 7, 27, 5. || Atheniensis. Demosth. p. 1017, 1. Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 299.]

Προμαχών, ῶνος, ὁ, Propugnaculum. [Suid.: Προμαχῶνος (quod vulgo addebatur καὶ προμαχεῶνος codicum auctoritate nunc deletum)· τοῦ τείχους, τῆς ἐπάλξεως. Προμαχῶνας ex Procopio De ædif. p. 89, A (προμαχεῶνας ib. p. 81, D), Eustath. p. 903, 34, et Tzetza ad Lycophr. 290 memorat Lobeck. ad Phryn. p. 167. Κρόσσας per προμαχῶνας exp. Etym. M. p. 540, 41.] || Προμαχεών, idem. [Pollux 1, 170; 7, 120.] Herodot. [1, 164: Προμαχεῶνα ἕνα μοῦνον τοῦ τείχεος ἐρεῖψαι· 1, 98; 3, 151. Προμαχεῶνας Xenophonti Anab. 7, 8, 13, ex codd. restitutum pro προμαχῶνας. Προμαχεώνων schol. Eurip. Phœn. 1164.]

[Προμέδων, οντος, ὁ, Promedon, Orphei auditor. Pausan. 10, 30, 7.]

[Προμεθίημι, Ante dimitto, Præmitto. Apoll. Rh. 2, 329: Πελειάδα ... νεὸς ἄπο προμεθέντες· nisi librorum quorundam præferenda scriptura ἀποπρὸ μεθέντες;]

[Προμεθύσκω, Ante inebrio. Plut. Mor. p. 734, A : Προμεθυσθέντες.]

[Προμελαίνω, Ante nigrefacio. Nicand. Th. 797 : Τοῦ γὰρ προμελαίνεται ἄκρη σφόνδυλος. « Greg. Naz. Stel. 1, p. 57 Montac. » Boiss.]

[Προμελετάω, Præmeditor. Aristoph. Eccl. 117 : Ὅπως προμελετήσαιμεν ἁκεῖ δεῖ λέγειν. Plato Soph. p. 218, D : Πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥᾴονι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν. Xenoph. Rep. Ath. 1, 20 : Κυβερνῆται ... ἐλαύνειν ... ἐν παντὶ τῷ βίῳ προμεμελετηκότες. Polyb. 10, 47, 3 : Πρ. δεῖν τοὺς χειρίζοντας, ἵνα ... ‖ Præludo. Aristoph. Thesm. 1178 : Ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν.]

Προμελέτησις, εως, ἡ, Præmeditatio. [Cyrill. Alex. l. 2 In Joann. c. 1, p. 157, dicit baptismum Joannis fuisse πρ. τινα καὶ εἰσαγωγὴν τοῦ τελειοτέρου. Id. l. 10 In Joann. p. 835, de lege Mosaica : Προμελέτησιν ὥσπερ τινὰ τῆς κατ' εὐσέβειαν ἀρετῆς εἰσεκόμισε. Suic.]

[Προμένεια, ἡ, Promenea. Herodot. 2, 55 : Δωδωναίων αἱ ἱρειαι, τῶν τῇ πρεσβυτάτῃ οὔνομα ἦν Προμένεια.]

Προμένειον, τὸ, ap. Nicandr. [Al. 490], Punici mali genus, a Promeno quodam Cretensi dictum. [Ἀπό τινος Προμένου (Προμένους ?) Κρητός, schol.] Meminit et Hesych. [qui Προμένειοι (Προμένεια Albert.) exp. ῥοαί τινες.]

[Προμένης, ους, ὁ, Promenes, Leontiadæ filius. Perses Anth. Pal. 6, 112. ‖ Suspecta nominis forma Πρόμενος est : v. Προμένειον.]

[Προμένω etymologiæ caussa fictum v. s. Προμνηστίναι. Προμεῖναι scriptura vitiosa ap. Theophr. Char. c. 15 in edd. vett.]

Προμεριμνάω, Prius solicitus sum, solicite et anxie cogito, curiose contemplor et commentor. [Clem. Alex. Strom. p. 595, 20; Marc. 13, 11.]

[Πρόμερος, ὁ, Promerus, n. pr. viri, cujus canes Euripidem dilaniasse narrabantur : v. Diogenian. 7, 52.]

[Προμεταβάλλω, Ante muto. Sext. Emp. p. 347 : Πρ. τὸ σπέρμα ἐν τῇ μήτρᾳ. Galen. 6, p. 42 extr.]

Προμετρέω, Præmetior, Demensum præbeo, Pollux [4, 166] ex Isæo. [Prius largior, Stob. Phys. p. 163. Wakef.]

Προμετρητής, ὁ, Qui mercede conductus venale frumentum in foro et alia semina emptoribus dimetiebatur. [Lex. rhet. p. 290 extr. : Προμετρηταί· ἄρχοντές τινες ἐνιαύσιοι ἦσαν, οἱ τῷ δικαίῳ μέτρῳ διαμετροῦντες τὰ ὄσπρια καὶ τοὺς πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ.] Harpocrationi προμετρητής est ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων. [Hæc verba Harpocrationi ex Suida illata nunc codicum auctoritate sunt ejecta.] Ab eod. Harpocr., citantur [Hyperides ἐν τῷ Περὶ τειχίους et] hæc Dinarchi verba, ex Orat. in Agasiclem : Σκύθου τοίνυν τοῦ μετρητοῦ [προμετρητοῦ recte ap. Harpocr., Phot. p. 456 et Suid.] υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε· καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν, [Seqq. apud Suidam solum leguntur] καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε. Quæ ad verbum habentur et ap. Suidam.

Προμετρητός, [ἡ, όν, vel ὁ, ἡ,] Præmensus, Per προμετρητὴν præbitus, Pollux [4, 167] ex Dinarcho, sed non exponens.

[Πρόμετρος, ὁ, ἡ, Procerus. Symm. Sam. 2, 21, 20.]

[Προμετώπειος, ὁ, ἡ, Ante frontem s. in fronte positus. Const. Manass. Chron. 5000 : Ὀρᾷς τὴν προμετώπειον ... ταύτην στίξιν; Boiss.]

[Προμετωπίδιον. V. Προμετωπίς.]

[Προμετωπίδιος, ία, ιον, Qui ante frontem ponitur. Philo De V. C. in Dahlii Chrestom. p. 237. Boiss. Ælian. N. A. 14, 26, p. 327, 14 ed. Jac. : Τοῦ κέντρου τοῦ πρ. ἄμοιρον.]

[Προμετώπιος, ὁ, ἡ, Ante frontem collocatus s. stans. Anna Comn. p. 232, A : Ὁ αὐτοκράτωρ προμετώπιος ἵστατο (τοῦ στρατεύματος)· 275, B : Παραταξάμενοι ἵσταντο καὶ αὐτοὶ προμετώπιοι τῆς Ῥωμαϊκῆς φάλαγγος. Ellend. Adde p. 328, B : Τοῦ προμετωπίου τῆς φάλαγγος.]

Προμετωπίς, ίδος, ἡ, item Προμετωπίδιον, τὸ, Frontis pellis. Herodot. 7, [70] : Προμετωπίδια δὲ εἶχον ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι, σύν τε τοῖσι ὠσὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῇσι λοφιῇσι. [Theophr. Char. c. 21 : Βοῦν θύσας τὸ προμετωπίδιον ἀπαντικρὺ τῆς εἰσόδου προσπατταλεῦσαι. Πρ. τεῖχος Joseph. A. J. 15, 11, 5. Προμετωπίδιον ἀνάστημα τῆς περικεφαλαίας et προμετωπιδίους ἀσπιδίσκους Etym. M. p. 787, 4, 9.] ‖ Προμετωπίς et Προμετωπίδιον appellatur etiam Id quo frontes equorum ornantur, interdum vero aliorum animalium : Frontale Livio et Plinio. Dicitur autem eadem forma qua προστερνίδιον, Pectorale. [Callixen. ap.] Athen. 5, [p. 202, A] : Ταῦροι δεξίλιοι δισχίλιοι, ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερῳ, προμετωπίδας χρυσᾶς ἔχοντες, καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὅρμους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν. [Ib. p. 200, E.] At προμετωπίδιον [quod per τὸ ἔμπροσθεν exp. Suidas], sicut et προστερνίδιον, in Xen. habetur, Cyrop. 7, [1, 2] : Οἱ δὲ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραμηριδίοις χαλκοῖς (ὡπλισμένοι ἦσαν). [Adde ib. 6, 4, 1, Anab. 1, 8, 7, De re eq. 12, 8.]

[Προμέτωπος, ὁ, ἡ, Qui frontem eminentem habet. Erotian. p. 384 : Φοξοί· οἱ ὀξυκέφαλοι καὶ πρ. Boiss. ‖ Προμετώπῳ lectio vitiosa codicis Veneti et Suidæ (s. v. Κῆπος) in schol. ad Aristoph. Av. 807, ubi vulgo πρὸ μετώπου.]

[Προμεύς, έως, ὁ, Promeus, unus Dolionum. Apoll. Rh. 1, 1044.]

Προμήθεια, [Dor. Προμάθεια,] ἡ, Providentia. [Per πρόνοια exp. Phot. p. 455, 21, et Suidas, cui ἐπιμέλεια addit Hesych. Pind. Nem. 11, 60 : Προμαθείας ῥοαί· Isthm. 1, 57 : Νόῳ προμάθειαν φέρει. Semel ap. Æschyl. Suppl. 178 : Καὶ τἀπὶ χέρσου νῦν προμηθίαν λαβεῖν αἰνῶ· ubi recte aliquot libri προμηθίαν, quam formam apud Sophoclem et Euripidem metrum ubique vel fert vel postulat. Eodem modo in codicibus Platonis aliorumque scriptorum variatur. Utramque formam agnoscit gramm. in Etym. M. p. 462, 19.] Et προμήθειαν ποιεῖσθαι, Providere. At προμήθειαν ἔχειν dixit Eur. Hec. [795, versu spurio] : ubi exp. κηδεμονίαν. Apud Thucyd. 4, [62] : Ἐξίσου γὰρ δεδιότες προμηθίᾳ μᾶλλον ἐπ' ἀλλήλους ἐρχόμεθα, Cum majori cautione. Itidemque προμήθειαν ποιεῖσθαι ap. Platon. [Min. p. 318, E : Πάνυ πολλὴν χρὴ πρ. ποιεῖσθαι ἀεί, ὅπως...] est etiam Cautionem adhibere, Cum multa cautione agere. [Id. Gorg. p. 501, B : Προμηθειάν (v. l. —ίαν) τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν τέχνην· Rep. 4, p. 441, E : Ἐχούσῃ τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς πρ. Leg. 5, p. 730, A : Ὦ καὶ σμικρὸν προμηθείας ἔνι. Cum verbo τιθέναι Eurip. Med. 915 : Ὑμῶν δὲ ... πατὴρ πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.] Invenitur etiam Προμηθία eadem significatione : quæ scriptura ap. Soph. extat El. p. 124 meæ ed. [990], alteram non admittente versu. Ita enim scriptus est, Ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία. [Id. Œd. C. 1043 : Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας. Eur. Med. 741 : Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν. Omittimus reliqua utriusque Tragici exempla in quibus nullum esse quod diphthongum postulet supra dicebamus. Eadem forma ap. Herodot. 3, 36 : Ἀγαθόν τι πρόνοον εἶναι· σοφὸν δὲ ἡ προμηθίη, ubi libri deteriores προμηθείη, quod προμήθεια dicendum fuisset, si hac forma usus esset Herodotus. Observantiæ signif. habet 1, 88 : Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε ἀποθωμάζων τι.]

[Προμήθεια, τά. V. Προμήθειος.]

[Προμήθειος, ὁ, ἡ, Promethēus. Nicand. Alex. 272 : Προμηθείοιο κλοπὴν ἀνεδέξατο φῶρος· et forma femin. Anth. Pal. 6, 100 : Οἷα Προμηθείης μνῆμα πυρακλοπίης. ‖ « Adv. Προμηθείως. Olympiodorus ap. Creuzerum Symbol. vol. 4, p. 549. » Osann. ‖ Προμήθειον, τὸ, nomen herbæ. Apoll. Rh. 3, 845 : Φάρμακον, ὅ ῥά τέ φασι Προμήθειον καλέεσθαι. « Προμήθειος βοτάνη, Plut. De fluv. 5, 4. » Boiss. ‖ Προμήθεια, τά, dies festi in honorem Promethei celebrati. Xenoph. Rep. Ath. 3, 4; Lysias p. 161 extr.; Lucian. Prom. c. 1, Jov. trag. c. 38. Phot. Lex. p. 205, 25.]

[Προμηθέομαι. HSt. post verba s. v. Προμήθεια apposita :] Quemadmodum autem et προμήθεια et προμηθία, ita etiam non solum Προμηθέομαι, sed et Προμηθοῦμαι dicitur, Provideo, Providentiam ago, (aut etiam Curam ago,) Providentia utor; item Prospicio. [Phot. et Suidas : Προμηθεῖσθαι, προβουλεύεσθαι, προνοεῖσθαι. Per προβουλεύεσθαι, φροντίζειν exp. Erotian. p. 308. Hippocratis exempla indicavit Foesius, p. 765, D : Τὴν θέσιν αἰεὶ τῶν ναρθήκων προμηθέεσθαι χρὴ

790, B : Προμηθέεσθαι τῶν ὤμων τῶν ἐκπεπτωκότων. Ib. G : Καὶ εἰ πάνυ προμηθηθείη· et p. 617, 52; 813, G; 831, H.] Redditur etiam Rationem habeo. Hoc posterius [Æsch. Prom. 381 : Ἐν τῷ προμηθεῖσθαι, ubi var. lect. προθυμεῖσθαι, ut προμηθία et προθυμία permutata sunt in codd. Sophoclis El. 990, 1036, et alibi. Alciphroni 1, 10, ex codd. restitutum : Οἱ προμηθούμενοι φυλάξασθαι τὸν κίνδυνον· ubi vulgo προθυμούμενοι. In προμυθοῦμαι corruptum ap. gramm. Hermanni p. 390 notavit Bastius], ap. Platon. extat [Criton. p. 44, E] : Ἆρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ [—θεῖ; Ib. p. 45, A : Καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι ... καὶ ἄλλα πολλά· Lach. p. 198, E : Ὅτι ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεῖται τά τε ἄλλα καὶ περὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Cum ὑπὲρ Prot. p. 361, D : Προμηθούμενος ὑπὲρ τοῦ βίου τοῦ ἐμαυτοῦ παντός· et p. 316, C.] Et ap. Dionys. Areop. : Τῆς τῶν ἱερῶν εὐκοσμίας προμηθουμένη. Herodotus quoque isto utitur, sed absque contractione, dicens more Ionico προμηθέεσθαι et προμηθεόμενος : ut [2, 172] : Προμηθέεσθαι ἑωυτοῦ καὶ τιμᾶν ἐκέλευε. Item, Προμηθεόμενος σέο μὴ πλήξω. [Est 3, 78, ubi legitur πρ. μὴ πλήξῃ.] Affertur ex Eod. et cum accusativo [9, 108] : Προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεόν, Fratris respectum habens. Apud Alex. Aphr. extat alterum verbum Προμηθεύεσθαι, similiter quidem cum accus., sed tamen in prima illa Providendi significatione, in præfat. Problematum : Ὅσοι δὲ ὀξυστατοῦσι ἐντέρων φύσις καὶ λόγος προνοητικῶς προμηθεύεται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ. Qui locus facit ut minime suspectum habere debeamus quendam Damasceni l. 2, ubi eidem casui hoc verbum jungitur. [Eustath. Opusc. p. 294, 6 : Τὴν ἀναγκαίαν ἀποσκευήν, ἣν προμηθευσάμεθα ἡμῶν αὐτῶν χάριν. Anna Comn. p. 337, D : Ὁ αὐτοκράτωρ ταῦτα προμηθευσάμενος· et p. 256, C; 304, B, Ducas Hist. p. 162, D, aliique recentiores non raro. Προμηθεύσασθαι per προνοήσασθαι exp. Phot. et Suidas.]

[Προμήθευμα, τό, i. q. Providum factum. Theodor. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 24 : Καὶ θαυμάσιον τὸ πρ., ὥστε καὶ πρὸς παροιμίαν προενεχθῆναι τὴν ὑμνουμένην ἀντιπελάργησιν. Nicet. Chon. Hist. p. 22, A : Τῷ τοῦ βασιλέως τούτῳ πρ.]

[Προμηθεύομαι. V. Προμηθέομαι.]

[Προμηθεύς, έως, ὁ, Prometheus, Iapeti Titanis filius, matre natus Clymena secundum Hesiodum Theog. 508, Themide secundum Æschyl. Prom. 85, Asia secundum Apollod. 1, 2, 3. Forma Dor. Προμαθεὺς αἰδὼς Pind. Ol. 7, 81. Nomen apud poetas pariter ac prosæ orationis scriptores frequentissimum, et inprimis celebratum tribus fabulis Æschyli (quarum duæ tragœdiæ Προμηθεὺς δεσμώτης et Πρ. λυόμενος, tertia satyrica fuit Προμηθεὺς πυρφόρος), duabusque scriptiunculis Luciani. Attigit HSt. s. v. Ἐπιμηθεὺς (qui Promethei frater fuit), ubi post proverbium ex Erasmi collectione memoratum sic pergit :] Antequam vero de Προμηθεὺς dicendi finem faciam, minime prætermittendum est quod ex Luciano [Prometh. c. 2] scribitur : nimirum Atticos προμηθέας appellare solitos fuisse τοὺς πηλουργοὺς καὶ χυτρεῖς. [Ubi Hemst. comparavit Dion. Chrys. Or. 37, p. 466, C : Ἄδην Προμηθέως, ἄδην πηλοῦ.] De figlino autem Promethei opere, a quo appellatio illa manavit, lege Hesiodi Ἔργ. atque alios poetas. [‖ Προμηθεὺς Thessalus ap. Xenoph. Hellen. 2, 3, 36, Plut. Mor. p. 89, C, Tzetz. ad Hesiodi Op. 279, cognomen est Iasonis Pheræorum tyranni, ut demonstravit Wyttenb. ad l. Plut. vol. 6, p. 624, collatis narrationibus Ciceron. N. D. 3, 29, Plinii H. N. 7, 51, Valerii Max. 1, 8, ext. 6. ‖ Pro Ἐπιμηθεὺς ironice dictum a Comico ap. Lucian. Prom. c. 2 : Ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγεις εἶναι ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνα· φησὶν, οἶσθα, περὶ αὐτοῦ, Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. ‖ Prometheus Cabiræus, Ætnæi pater, ap. Pausan. 9, 25, 6. ‖ Προμηθεὺς inter cognomina Achillis memorat Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 147, 21.] ‖ Ab Hesychio προμηθεὺς exp. σώφρων : et alibi ἐπικίνδυνος, ἐπισφαλῶς ἔχων. [Nomen appellativum est, Providum significans, ap. Æsch. Prom. 86 : Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως, ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης. Id. Suppl. 700 : Προμαθεὺς κοινόμητις ἀρχά. ‖ Curator, Tutor. Ephræm. Cæsar. 2720 : Ὧν καὶ πρ. ὤφθη συνεῖναι βίῳ· 3674 : Ὡς σφῶν πρ. καὶ φύλαξ εὐζωίας· 3724 : Κοινῶν προμηθεὺς πραγμάτων· 4335 : Βασιλεὺς ὁ πρ. Αὐσόνων. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 569, F : Τὸν αὐτοῦ προμηθέα. Προμηθεὺς τοῦ στόλου, Præfectus classis, ap. Georg. Phrantz. p. 426, 1, 9, 21.]

[Προμήθευσις, εως, ἡ, Providentia, Provida cura. Nicet. Chon. Hist. p. 313, B : Μεθ' ὅσην τῆς ἐπιβουλῆς πρ. τε καὶ προβούλευσιν.]

[Προμηθευτικός, ή, όν, i. q. προμηθής. Eustath. p. 797, 39 : Ὅτι προμηθευτικὸν τὸ, Τοὺς δ' ὁ γέρων κτλ. (Il. K, 190). ‖ Adverb. Προμηθευτικῶς, ibid. p. 1374, 60 : Πρ. ἐκάθισε σκοπούς.]

Προμηθής [Dor. Προμαθής], ὁ, ἡ, redditur Providus, item Circumspectus, Consultus. Apud Herodian. [2, 15, 1] : Ἀνὴρ πρ. τε καὶ νήφων, Polit. vertit Providus et sobrius. [Cum genitivo Soph. El. 1078 : Οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής.] Dicitur et de re, ut [ab Hippocr. p. 385, 34 : Ὡς καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὸ περιττὸν προμηθὲς ᾖ, Ita ut ad dierum paritatem et imparitatem attendas. Foes.] Μέλλησις πρ. a Thucyd. 3, [82. Julian. Ep. 60, p. 448, B : Ὥσπερ ἀγαθοῦ πατρὸς ἐπανόρθωσιν προμηθῆ καὶ σωτήριον. Jacobs.] Apud Eundem [4, 92] τὸ προμηθὲς substantive pro ἡ προμήθεια, Providentia. [Stob. Flor. 2, 35 : Τὸ φιλάργυρον προμηθὲς ἀποκαλούμενοι. Comparat. Hesych. : Προμηθέστεροι, προνοητικώτεροι. Hippocr. p. 832, A : Ἐπὶ τὸ προμηθέστερον ἔδοξέ μοι τι ποιέειν.] Superl. Προμηθέστατος : ut ap. [Pythag. ap. Iambl. De V. P. p. 308 : Τὰν ἀριθμῶ ἐσσίαν ἀΐδιον εἶμεν μὲν ἀρχὰν προμαθεστάταν τῶ παντὸς ὠρανῶ καὶ γᾶς·] Synes. : Ὁ παρὰ πάντας ἑαυτοῦ προμηθέστατος, Qui sui maximam providentiam egit : de quodam duce fugacissimo, Bud. Item Σόφισμα προμηθέστατον, Herodian. [3, 2, 7.] ‖ Invenitur et superl. gradus adverbium Προμηθέστατα, Maxime provide, Providissime; aut certe Providentissime, Maxima cum providentia. Apud Herodian. [3, 2, 7] redditur etiam Providentissimo consilio. Quidam interpr. et Consultissime. [Comparat. ap. Joseph. B. J. 1, 19, 2 : Προμηθέστερον ἀφηγεῖσθαι τοῦ πολέμου.] At positivus Προμηθῶς, i. e. Provide, Utendo providentia, etc. [Galen. vol. 4, p. 411 : Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυῶν πρ. ἐξεύρηται. Joseph. B. J. 1, 27, 2. G. D. Suidas in Κατεξανεστάντες. Boiss. Georg. Pachym. Prol. ad Dionys. Areop. p. 40.] ‖ Affertur vero et aliud adverb. Προμηθικῶς ex Aristoph. [Av. 1511], pro Provide, Providenter; item Circumspecte. Sonat autem quasi dicas Ut decet eum qui providus est, Cum quadam providendi peritia. [Respexit poeta ad nomen Promethei in scenam illic ab eo producti, cui providum quoddam et prudens consilium exponenti Pisthetærus respondet : Εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς. Comparat. Eustath. Opusc. p. 285 : Ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς στρατιὰν προμηθικώτερον.]

[Προμηθητέον, Ante considerandum. Schol. Thucyd. 4, 92. Boiss.]

[Προμηθήτρια lectio vitiosa. V. Προμαθήτρια.]

[Προμηθία. V. Προμήθεια.]

[Προμηθίδας. V. Προμαθίδας.]

[Προμηθικῶς. V. Προμηθής.]

[Προμηθόομαι, Prospicio, Gl.]

[Προμηθέως i. q. προμηθῶς. Maxim. Περὶ καταρχ. 482 : Γαῖαν ἀεργηλὴν τε προμηθέως ἀνέσαιο· ubi προμηθείως emendavit Gerhardus.]

[Πρόμηθις, ἡ, Promethis, n. pr. ap. Phalæc. Anth. Pal. 13, 27.]

[Προμηθίων, ωνος, ὁ, Promethio, n. viri in inscr. Samia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 75. Simillimum est Προμαθίων. G. Dind.]

[Πρόμηθος, ὁ, Promethus, Codri filius. Pausan. 7, 3, 3.]

[Προμηθῶς. V. Προμηθής.]

Προμήκης, ὁ, ἡ, Oblongus, Prælongus. [Πρ. ἀσπίς, αὐχήν, οὐρά, πλευρά, πόλις ap. Polluc. 1, 134, 189, 190, 191; 5, 59; 9, 69. Plato Tim. p. 73, D : Στρογγύλα καὶ προμήκη διῃρεῖτο σχήματα· 54, D : Τὸ πρ. τρίγωνον· Critia p. 118, A : Πρ. πεδίον· Leg. 12, p. 947, D. Eran. Philo p. 171 : Ἠλεία, τὰ προμήκη καὶ στρατιωτικά. Aristot. H. A. 2, 17 : Σχῆμα προμηκέστερον.] Theophr. [H. Pl. 7, 3, 2] : Τὰ δὲ σπέρματα διαφέρει καὶ τοῖς σχήμασι· τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, στρογγύλα·

τὰ δὲ, προμήκη· τὰ δ' αὖ, πλατέα καὶ φυλλώδη· Plin., Semina plurimis herbis rotunda, aliquibus oblonga, paucis foliacea et lata. Ubi videmus Plin. προμήκη vertisse Oblonga. Idem tamen προμηκέστερα ap. eund. Theophr. reddidit Longa, si non mentiuntur ejus exempll.; nam pro his Theophrasti, Τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, legitur apud eum Longa folia arundini. [Id. H. Pl. 3, 10, 1 : Φύλλον ἀσχιδὲς προμηκέστερον ἀπίου.] Ex Plutarch. Pericle [c. 3] : Προμήκης τὴν κεφαλὴν, Qui est capite oblongo. [Id. Mor. p. 641, B : Ἰχθύδιον ὀξὺ τῷ κεφαλίῳ καὶ πρ. Ad numerum transtulit Plato, de quo Diog. L. 3, 24 : Πρῶτος ὠνόμασε ... τοῦ ἀριθμοῦ τὸν προμήκη. Respicitur ad Theæt. p. 148, A : Τὸν ἀριθμὸν ... τὸν μὲν δυνάμενον ἴσον ἰσάκις γίγνεσθαι τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικάσαντες τετράγωνόν τε καὶ ἰσόπλευρον προσείπομεν· ... τὸν μεταξὺ τούτου, ὧν καὶ τὰ τρία καὶ τὰ πέντε καὶ πᾶς ὃς ἀδύνατος ἰσάκις ἴσος γενέσθαι, ἀλλ' ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται, μείζων δὲ καὶ ἐλάττων ἀεὶ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει, τῷ προμήκει αὖ σχήματι ἀπεικάσαντες προμήκη ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν.] A Bud. προμήκης redditur Procerus. Synes., cum προμήκη addidit adverbium πάνυ, scribens, Παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια.

[Προμηλόω, Ante specillo tento. Hippocr. p. 886, E : Προμηλώσας μήλῃ.]

[Προμήνυμα, τὸ, Præsignificatio, Prænuntiatio. Joann. Chrys. Serm. 73, vol. 6, p. 749, 4. Seager.]

[Προμηνυτίς, ίδος, ἡ, Præsignificatrix, Prænuntia. Joann. Climac. p. 253. Boiss.]

Προμηνύω, Ante indico, Prænuntio. [Pollux 1, 17.] Affertur ex Chrysost. De sacerd. : Προμηνύειν πόλεμον. [Soph. Ant. 84 : Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον. Plut. V. Lys. c. 29 : Χρησμὸν ... τὴν ... μάχην προμηνύοντα· Compar. Cimon. et Luculli c. 3 : Τὸ δαιμόνιον ... ἃ φυλάττεσθαι χρὴ προμηνῦον. Lucian. Merc. cond. c. 3, Alex. c. 37, Jov. conf. c. 12. Dio Cass. 36, 27; 37, 33; 38, 9, al.]

Προμήτωρ, Hesychio Pater matris, Avus maternus. [At in Commentario in Cantic. in Bibl. Patr. (vol. 13, p. 758) sumitur ut προπάτωρ, Primus parens, ut Adam, respectu feminarum : ἡ πρ. σου Εὔα, quomodo etiam appellatur a Leone Imp. Homil. 2, p. 315 (et Eustath. Opusc. p. 14, 4). Ducang. Adde Joann. Damasc. vol. 2, p. 862, D. Schæf. Lucian. Amor. 2, 19 : Τὴν προμήτορα καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον. Forma Dorica Προμάτωρ, ἡ, Atavia, a qua genus totum ortum est, ap. Æsch. Sept. 140 : Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ. Eurip. Phœn. 681 : Τὸν προμάτορος Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον· 835 : Ἰώ θ' ἁ κερόεσσα προμάτωρ.]

[Προμηχανάομαι, Ante machinor s. excogito. Dionys. A. R. 1, 46 : Ἕως Ἀχαιοὶ ... διώξεως τοῦ διαπίπτοντος ἐκ τῆς πόλεως πλήθους οὐδὲν προεμηχανῶντο· et 7, 13. Προεμηχανᾶτο vulgo ap. Lucian. Alex. c. 38, ubi nunc προσεμηχανᾶτο.]

[Προμηχανουργέω, Ante instruo. Joseph. Genes. p. 49, C : Προμεμηχανούργητο ταῦτα ἐκ θεοῦ. G. Dind.]

[Προμιαίνω, Ante polluo. Joseph. B. J. 4, 6, 3.]

[Προμιγνῦμι, Ante misceo.] Προμιγῆναι ex Hom. [Il. I, 452 : Ἡ δὲ (μήτηρ) αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων παλλακίδι προμιγῆναι, i. e. antequam senex, qui sibi pellicem destinaverat, cum ea rem habuisset, ut monet Eustath.] affertur pro μιγῆναι, συνελθεῖν.

[Προμικκιζόμαι. Glossar. Herodot. p. 177 ed. Wessel. (357 Schweigh.) : Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς. « Si liceret προμικκιζόμενος et μικκιζόμενος ex Dorico μικκός, h. e. μικρὸς, mallem, quomodo πρόπαις et παῖς quarti quintique anni puello. » Wessel.]

[Προμιμνήσκω, Præmoneo, Gl.]

[Προμισθόω, Ante conduco. Plut. V. Marcelli c. 5 : Ἀφεῖναι ἐχρῆν τὸ προμεμισθωμένον οἴκημα καὶ λαβεῖν ἕτερον.]

[Προμνάμων, ονος, ὁ, nomen magistratus in inscr. Acarnanica ap. Bœckh. vol. 2, p. 2, ubi προμνάμων et et συμπρομνάμονες post ἱεραπόλον nominantur.]

Προμνάομαι, ῶμαι, Ambio nuptias pro alio, Nuptias concilio, Pronubæ officio fungor, et nuptiarum conglutinatricis. [Phot. Lex. p. 453, 4 : Προμνώμενον (error

grammatici pro Προμνώμενον, notatus ab Schleusn.), τὸν περὶ γάμου ἐντυγχάνοντα καὶ μνηστευόμενον. Xen. Mem. 2, 6, 36 : Μισεῖν τὴν προμνησαμένην, i. e. τὴν προμνήστριαν. Lucian. Herodot. c. 6 : Προμνησαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν ... θυγατέρα, ut ex codd. nunc legitur pro προμνηστευσαμένη.] Interdum etiam, Pro alio stipulor, Concilio, metaphorice [Per προξενῶ, προμνηστεύομαι exp. Phot. et Suidas], Bud. p. 872, 873, ex Plat. [Theæt. p. 151, B : Ἐνίοτε ... πάνυ εὐμενῶς προμνῶμαι· 150, A : Προμνᾶσθαι ὀρθῶς. Xenoph. Anab. 7, 3, 18 : Τοιαῦτα προύμνᾶτο ἑκάστῳ προσιών], et Plut. In VV. LL. affertur et pro Hortor s. Suadeo, ex Plut. [In locis Plutarchi non aliam quam Conciliandi significationem habet. Sic V. Luculli c. 6 : Εἶχε τὸν Κέθηγον ἐπαινέτην καὶ προμνώμενον αὐτῷ Κιλικίαν (quocum compara Aristid. vol. 1, p. 33 : Προμνώμενος τοῖς Ἕλλησι πάντα τοῦτον τὸν τόπον) Mor. p. 38, B : Προμνώμενος κωφότητα. Aristid. vol. 1, p. 349 : Μέγαν τε ἔρων ἐμὲ καὶ προμνώμενος συνουσίας περὶ λόγους. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 375, 34 : Τὰ καλὰ ... δόξαν ἀθάνατον τοῖς ἐπινοοῦσι προμνώμενα. Proverbium ap. Suid. s. v. Ἔρις : Ἔρις ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον. Scribendum προμνᾶται cum Hemst. et Valck. Hortandi sive Suadendi signif. cum infin. ap. Plat. Menex. p. 239, C : Ἐπαινοῦντά τε καὶ προμνώμενον τοῖς ἄλλοις ἐς ᾠδάς τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν αὐτοὺς θεῖναι. Simili sensu Aristid. vol. 1, p. 231 : Οὕτως μοι δοκεῖ πεφυκέναι παράδειγμα πόλεως καὶ οὔτε τοῦ πολίτου ποιητοῦ προμνωμένου προσθέσθαι. ‖ Præsagio. Soph. OEd. C. 1075 : Προμνᾶταί τι μοι γνώμα.]

[Προμνημονεύω, Ante commemoro. Euseb. H. E. p. 113. Anna Comn. p. 191, A : Ὁ προμνημονευθεὶς Βρυέννιος· 406, D : Τῷ προμνημονευθέντι συμφώνως. «Jo. Monachus Hist. Barlaam. cod. Reg. p. 24.» Boiss.]

Πρόμνησις, εως, ἡ, ipsa Actio τοῦ προμνᾶσθαι, Conciliandi et ambiendi pro alio. Exp. etiam Antecedens memoria.

[Προμνηστεύτρια, ἡ, i. q. προμνήστρια. Joann. Chrys. vol. 1, p. 349, D. G. Dind.]

[Προμνηστεύω. HSt. s. v. Προμνῶμαι :] Hinc Προμνηστεύω, ut sc. a simplici Μνῶμαι fieri Μνηστεύω dictum est, præcedente sc. μνηστὸς, et Προμνηστεύομαι, i. significans q. ipsum προμνῶμαι, i. e. Concilio nuptias, et velut Procuro. [Προμνῶμαι per προμνηστεύομαι exp. Phot. et Suid.] Item, Ὃς ταύτην αὐτῷ προμνηστεύσειε τὴν ἐρωμένην, Alciphr. [1, 37], Qui ei hanc amicam conciliavit. Vide Bud. p. 873. [Dio Cass. 48, 31 : Κόνσταν προμνηστευσάμενος. Improprie Joann. Act. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 418, 16 : Ἐδεδίειν ... σοὶ τὴν χάριν τοῦ βιβλίου προμνηστευσάμενος.]

[Προμνηστικὸς, ή, όν.] Προμνηστικὴ, [ἡ, ap. Plat. Theæt. p. 150, A,] Ars earum quæ pronubæ dicuntur, Ars conciliatrix, Ars conciliandi s. copulandi, Bud.

[Προμνηστῖνοι, οἱ, ῖναι, αἱ.] Προμνηστῖναι, Hesychio ἑτέρα πρὸ ἑτέρας, Alia ante aliam ; addenti, quosdam exponere ἐξῆς, καὶ ἐκ διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλας. [Suid. : Προμνηστῖνοι· κατὰ τάξιν, ἐφεξῆς.] Ita Homerus utitur : ut Od. Λ, [232] : Οὐκ εἴων πίνειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινὸν, Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν· Φ, [230] : Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες, Non omnes simul ingredimini, sed alter alterum præeat serie aliquanto spatio interrupta : opponit enim προμνηστίνους et ἀολλεῖς : nam loco superiore dicit, Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο, ego autem non sinebam omnes simul bibere, sed nonnisi προμνηστίνας admittebam. Sic schol. exp. μὴ ἅμα πάντας προϊόντας, ἀλλὰ ἐφεξῆς καὶ προμένοντας ἀλλήλους· innuens a verbo μένειν derivatam esse vocem hanc, ut et Hesych. [V. Eustath. p. 1680, 52; 1907, 18.]

Προμνήστρια, ἡ, [ap. Polluc. 3, 31 et 41. Hesych. : Πρ. ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας. Suid. : Πρ. ἡ προνοήσασα γάμου, ἣν νῦν προξενήτριάν φασι·] quæ et Προμνηστρίς, ίδος, ἡ, Xenoph. [Mem. 2, 6, 36 : Τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν], Nuptiarum conciliatrix, Pronuba : vide Bud. p. 872. [Xenophonti προμνηστρίας recte restituit Valcken., qua forma utuntur Eurip. Hipp. 589 : Τὴν κακῶν προμνήστριαν τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος· Aristoph. Nub. 41, Plato Theæt. p. 149, D, Lucian. D. deor. 20, 16, Charito 6, 1. ‖ Μέταλλος per λίθος,

ἑλοῦσα, προμνήστρια explicatum in gl. obscura Hesychii.] Pro eodem autem et Μνήστρια Pollux [3, 31] habet.

[Πρόμνος vitiose pro πρόμος, quod v.]

Πρόμοιρος, ὁ, ἡ, Qui præmaturo fato obit, præmatura morte decedit, Ante fatum accidens. Apud Suid. [ex Æliano] : Προμοίροις δὲ θανάτοις ἐφθείρετο ἡ νεολαία, i. e. ἀώροις, πρὸ τῆς μοίρας, ut ipse exp. [Πρόμοιρος attigit Thierschius in Commentat. de Pariis inscriptt. p. 632. Bernhardy. Manetho 1, 276 : Βίοτον λείψουσι πρόμοιροι. Lucill. Anth. Pal. 11, 159. ‖ Adverb. Προμοίρως in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 536 : ... θέως Ἀλεξάνδρου πρ. βιώσας, et in inscr. Paria vol. 2, p. 352 : Εὔδοκος Ἀλεξάνδρου πρ. βιώσας, et duabus aliis ib. p. 345, 357, i. e. Qui vitam præmature reliquit. ‖ Πρόμορος i. q. πρόμοιρος in epigr. ap. Reines. p. 683 et Fabrett. Inscr. p. 193 : Φωτὸς ἁρπασθεὶς πρόμορον βρέφος ἐνθάδε κεῖμαι. Nam sic πρόμοιρος, quod in lapide scriptum est, correxit Welckerus in Syll. epigr. p. 110.]

[Προμοιχεύω, Ante mœchor, adultero. Plut. V. Galbæ c. 19 : Τὴν Ποππαίαν προμοιχεύσας τῷ Νέρωνι.]

Προμολέω, Prodeo, Progredior. Hom. Il. Σ, [392] : Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε· Od. O, [467] : Ἐς θῶκον πρόμολον, Se contulerunt, προῆλθον. [Adde Il. Σ, 382, Φ, 37, Od. Δ, 22, Ω, 388. Nullum autem est præsens προμολέω, sed Προβλώσκω, cujus aoristus προμολεῖν. Πρόμολε per πρόελθε exp. Hesych. et Suidas.]

[Προμολὴ, ἡ. HSt. s. v. Προμολέω :] At Προμολὴ, in ædibus quidem dicitur Vestibulum, quia per id proditur, Aditus. [Hesych. : Προμολὴ (hoc accentu), ὁδοί, προσδόκησις.] Apoll. Arg. 1, [1174] de agricola domum reverso : Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμμένα γούνατ' ἔκαμψεν, i. e. προστάδι, προθύροις, schol.; qui προμολὰς dici etiam scribit τὰ ἐξώπυλα, ut [320] : Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς. Ibid. [260], Ἐπὶ προμολῇσι κιόντων, exp. τῇ ἐξόδῳ, sc. ἀπὸ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν μολεῖν ἐντεῦθεν. Idem 4, [1160] προμολὰς vocat τοὺς ἐκτὸς τῶν ἄντρων τόπους. In montibus autem προμολαὶ dicuntur αἱ πρῶται προφάσεις, ut idem schol. exp. : h. e. Eminentiæ, Cacumina in altum assurgentia. In Epigr. [Damageti Anth. Pal. 7, 9] : Ὀρφέα Θρηϊκίῃσι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου Τύμβος ἔχει, i. e. ἐξοχαῖς, ἀκρωρείαις, ut Suid. exp. [Antip. Sidon. ib. 7, 246 : Ἰσσοῦ ἐπὶ προμολῇσι.] Apud Callim. autem H. in Dian. [99] : Εὗρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο, schol. exp. ταῖς διεξόδοις : ubi scribitur et προβολῆς.

[Προμολίσκω, i. q. προβλώσκω ap. Hesych. et Apoll. Lex. Hom. s. v. Προβλώσκειν.]

[Πρόμολος, ὁ. Πρόβολος per πρόμολος exp. Photius et Suidas, pro quo πρόμουλος scriptum ap. Hesychium, quam dittographiam esse adjectivi πρόβουλος animadvertit Albert. Hesych. infra Πρόμουλος (in codice literæ πρόμου solæ supersunt)· πρόβουλος.]

[Προμολύνω, Ante polluo, inquino. Planud. Ovid. Met. 14, 55. Boiss.]

[Προμονάζω, Ante monachus sum. Theophan. Chronogr. p. 134, B : Προμονάσαντα ἐν τῇ μονῇ τῶν ἀποστόλων.]

[Πρόμορος. V. Πρόμοιρος.]

[Πρόμος, ὁ. HSt. s. v. Πρόμαχος :] Ex hoc autem πρόμαχος sunt qui velint per sync. esse factum nomen Πρόμος [Sic Etym. M. p. 689, 43, Eustath. p. 663, 12], quod idem significat. [Hesych. : Πρόμοις, προμάχοις, πρωταγωνισταῖς, προστάταις, προηγουμένοις.] Hom. Il. Γ, [44] : Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, Antesignanum fortissimum. [E, 533 : Βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα· H, 75 : Πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι, Ante aciem concurrere Hectori. X, 75 : Μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ· Od. Λ, 493 : Ἢ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι.] Apud Apollon. autem Arg. 2, [21] : Ἄγχι δ' ἰὼν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, Suorum sociorum propugnator. [Sensu latiore, Primus, Princeps, Dux, Antistes. Apoll. Rh. 1, 713 : Καλέειν νηὸς πρόμον· 1047 : Ἀρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· 2, 752 : Κεῖνος πρόμον ἠπείροιο. Æsch. Eum. 399 : Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρ. In πρόμνοι corruptum Suppl. 904 correxit Stanlejus : Ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι δάμναμαι. Soph. OEd. 884 : Ἰὼ γᾶς πρόμοι· OEd. C. T. 661 : Τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον. Eur. Tro. 31 : Ἀθηναίων τε Θησεῖδαι πρόμοι· Phœn. 1250, Iph. A,

699. Lycophr. 599, 644, 785, al. Cratino ap. Plut. V. Cimon. c. 10 recte restitutum in schedis Mureti : Καὶ πάντ' ἀρίστῳ τῶν Πανελλήνων πρόμῳ, ubi libri πρώτῳ. Alia corruptela ap. Aristoph. Thesm. 50 : Πρόμος ἡμέτερος, ubi Scaliger πρόμος. Vulgato simile est βρόμος, quod inter nomina in ομος memoratur ab Arcad. p. 59, 18. G. Dind.]

[Προμόσχευσις, εως, ἡ, Propagatio, Gl.]

Προμοσχεύω, Plantaria facio, Plantaria transfero, Theophr. H. Pl. 6, 7, [3] : Ἀβρότονον δὲ μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ ἀπὸ ῥίζης καὶ παρασπάδος, χαλεπῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος, προμοσχευόμενον ἐν ὀστράκοις. Unde Plin. 21, 10 : Seritur autem semine melius quam radice aut surculo : semine quoque non sine negotio plantaria transferuntur. Et in activa signif. et voce ap. Eund. alibi [C. Pl. 3, 5, 3] : Διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας προμοσχεύοντες φυτεύουσιν· ἰσχυρότερα γὰρ καὶ ἤδη βεβιωκότα. Bud. interpr. Viviradicis causa faciendæ depono : alii, Viviradices sero, ut Cato loquitur. [Adde H. Pl. 2, 5, 3.]

[Πρόμουλος scriptura vitiosa pro πρόβουλος vel πρόμολος. V. Πρόμολος.]

[Προμοχθέω, Ante laboro. Eur. Suppl. extr. : Ἄξια δ' ἡμῖν προμεμοχθήκασι σέβεσθαι.]

[Πρόμοχθος, ὁ. Πρόμοχθοι in inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 242 : Τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν καὶ τοὺς προμόχθους τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις· Mutulos, i. e. capita trabium (ut exp. Serv. ad Virg. Æn. 1, 740), recte interpretati sunt Jo. Bapt. Rhamnusius, inscriptionis illius olim possessor, et Schneider. in Lexico, collato Vitruv. 4, 2, 3. Hesych. : Προμοχθία (scribendum πρόμοχθοι cum Cupero Harpocrat. p. 137), τὰ προβεβλημένα τῶν τοίχων.]

[Προμυέω, Ante initio. Hesych. : Προτελεσθεισμένη, προθυμηθεισμένη. « Leg. προμυηθεισμένη. Et hoc firmant Pachym. in Dionys. Areop. p. 421, et Maxim. in eund. p. 327 ed. Morell. : Ἔλεγον δὲ προτελεῖσθαι καὶ τὸ προμυεῖσθαι. » Albert. Προμυεῖσθαι Georg. Cedren. Chron. p. 333, A.]

[Προμύησις, εως, ἡ, Prior initiatio. Plut. Mor. p. 107, E. Thom. M. s. v. Προτέλεια p. 760.]

[Προμυθέομαι vitiose pro προμηθέομαι, quod v.]

[Προμυθίζω vitiose pro προμυθίζω, quod v.]

[Προμυθίατρια, ἡ. HSt. s. v. Προμηθέομαι :] Quæri autem possit an ab eadem sit origine nomen Προμηθήτρια, quod προμνήστριαν apud Siculos significabat, teste Polluce [3, 31], i. e. Pronubam, Nuptiarum conciliatricem. Sed ap. Poll. tertia syllaba litera υ, non η, scripta est. Καὶ προμνήστριαι μὲν, inquit, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Σικελιῶται δ' αὐτὰς καλοῦσι προμυθητρίας. [Corrigendum ex cod. προμυθιατρίας, forma substantivi Dorica a verbi προμυθίζειν aoristo Dorico προμυθίξαι derivata. Monuit Valck. ad Eurip. Hippol. 589.]

Προμύθιον, τὸ, Fabulæ præfatiuncula, Id quod fabulæ præmittitur, itidem ad mores informandos et usum vitæ accommodatum. Aphthon. initio suorum Progymn. de fabula [vol. 1, p. 60] : Τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών. In Fabulis Æsopi ponuntur quidem ἐπιμύθια, sed non προμύθια. At προμυθίων crebra exempla occurrunt ap. alios quoque scriptores, veluti quum post adhortationem ad virtutem aliquam, subjungunt fabellam qua auditoris animus magis excitetur, exemplo allato vel hominis alicujus vel animantis ratione carentis. Donat. in illud Terent. in Eun. act. 2, sc. 2, [1], Dii immortales homini homo quid præstat : Morata, inquit, narratio a sententia incipi solet, quæ dicitur προμύθιον.

[Προμυκτήρ, ῆρος, ὁ, Rostri pars adunca, i. q. ἐπιρρυγχίς. Epiphan. vol. 2, p. 196, D : Γηράσαντος (τοῦ ἀετοῦ) γρυποῦται ὁ πρ. Schneid. Ibid. p. 222, A : Τῷ πρ. παίει. Boiss.]

[Προμυκτήριον, τὸ, Promunctorium, Gl.]

[Προμυλαῖος, αία, αῖον, vel Προμύλιος, ὁ, ἡ, Molarum præses. Phot. p. 455, 25, et Suidas : Προμυλαία (Suidæ codex optimus προμύλαια, alii προμυλία vel προμυλλία), θεὸς προμύλιος, ἣν ἀφιδρύοντο ἐν τοῖς μυλῶσιν, ὡς Εὔνοστον (quæ ipsa quoque molarum præses dea erat). Προμυλαία θεὸς etiam ap. Polluc. 7, 180.] Προμυλέα Hesychio θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλωσι. Sonat

potius Dea cujus simulacrum ante molas statui solebat. Alii esse dicunt deam quæ molis præsidebat. Apud Suidam est προμυλία : quod magis probo. Idem τὴν προμύλαιον θεὸν dicit solitam ἀφιδρύεσθαι ἐν τοῖς μυλῶσιν, ut εὔνοστον.

Προμυλλαίνω, Labra protendo s. propendere sino. Galen. enim [Lex. p. 550] ap. Hippocr. προμυλλήνας exp. προτείνας ἔξω τὰ χείλη. [Scrib. προμυλλήνας ex cod. Et sic ap. Hippocr. p. 17, 53.] Idem [ibid.] προμυλλαίνει ap. Eund. exp. προπίπτει, προέχει εἰς τοὔμπροσθεν, Procidit, Prominet, labiorum sc. modo quæ propendere sinuntur.

[Προμύσσω s. Προμύττω.] Προμύττειν est Promittere ellychnium, et Lucernam emungere, ut inquit Cam.: Pollux [2, 72; 6, 103] habet προμύξαι λύχνον, et usurpari ἐν τῇ κωμῳδίᾳ scribit. Apud Aristoph. tamen Vesp. [250] legimus προβύσσειν [vitiose pro προβύσειν. Apud schol. προμύσσειν. V. Προβύω] λύχνον. [Seqq. ex Indice:] Προμύσσειν sive προμύττειν τὸν λύχνον, est Emungere lychnum et ellychnium producere. Vide Προβύσαι. [Hero Spirital. p. 188 : Λύχνον κατασκευάσαι ἑαυτὸν προσμύσσοντα. Id est προμύσσοντα. Προβύσσοντα Hasius ad Leon. Diac. p. 485. || « Tropice, Pecunias extorqueo, aut Mercedem exigo. Hippocr. p. 26, 44 : Κρέσσον σωζομένοισι ὀνειδίζειν ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν. » Fors.]

[Προμυχθίζω, q. d. Præingemisco. Hesych. : Προμυχθίζει χαλκοδετῶν ὅπλων ἀντὶ τοῦ προσχωρίου. Quæ glossa collato Photio p. 455, 25 : Προμυθίζει (nam sic idque postulante literarum serie scriptum apud eum est), πρόσω χωρεῖ, sic est corrigenda : Προμυχθίζει χαλκοδέτων ὅπλων· ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ. Verba ex Tragici alicujus fabula perdita excerpta, fortasse Æschyli, qui in Sept. 160 similiter est locutus κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων, ubi pariter dici potuisset κόναβος ἐν πύλαισι προμυχθίζει χαλκοδέτων σακέων, quemadmodum ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται dixit eodem in carmine v. 84. G. Dindorf.]

Πρόναος, ὁ, ἡ, Ante templum situs, Protemplaris. [Æsch. Suppl. 495 : Βωμοὺς πρ. Pausan. 9, 10, 2 : Κατὰ τὴν ἔσοδόν ἐστιν Ἀθηνᾶ καὶ Ἑρμῆς ὀνομαζόμενοι πρόναοι. Conf. Πρόνεως.] Et Πρόναον, τὸ, substant. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, Templi vestibulum. Schol. Soph. p. 148. [Et τὸ πρόναον Joseph. A. J. 8, 3, 2, Philo vol. 2, p. 236, 32. Πρόναος, ὁ, est ap. Pausan. 8, 32, 2, Strabon. 17, p. 805, et Ionice Πρόνηος ap. Lucian. De dea Syr. c. 30, ut non dubitandum quin τοῦ προνάου ap. Pausan. 9, 4, 2, τῷ προνάῳ ap. Aristid. vol. 1, p. 360, 17, Lucian. Pisc. c. 21, προνάοις ap. Diodor. 14, 41, et quæ sunt similia exempla a masculina forma ducta sint. Ionica vero forma apud Herodot. 1, 51 : Ἐπὶ τοῦ προνηίου τῆς γωνίης, ab neutro est προνήιον, τὸ, ut τὰ προνήια dixit Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 281.] Dicitur etiam Προναία pro πρόναος, ut Hesych. testatur, scribens Προναίας θεᾶς τέμενος fuisse Delphis. Sed notandum est, pro isto προναία scribi etiam πρόνοια, ut ex Harpocr. discimus. Is enim tradit apud Delphos fuisse Ἀθηνᾶν Προναίαν, ita nominatam διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρῦσθαι : sive Πρόνοιαν, sic dictam quod προυνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. Addit his, eam ab Herodoto 8, Προνοίην nominari : nimirum p. 300 [c. 39], ubi dicit, Καθύπερθε τοῦ ἱροῦ τῆς Προνοίης· et, Ἐν τῷ τεμένει τῆς Προνοίης Ἀθηνᾶς. Valla Προναίης legit, vertens Protemplaris. [Harpocrationis glossa ex codd. emendata hæc est, Προναία (scripturam librorum πρόνοια, in qua consentiunt Phot. p. 456, 6, et Suidas, ab hoc loco alienam correxit Bekkerus)· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (p. 69, 2, 14, 18, ubi constanter per οι scriptum). Ὠνομάζετό τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ προναία (sic cod. Paris. unus : vulgo πρόνοια cum Phot. et Suida) διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρῦσθαι. [Verba vulgo addita ἢ ὅτι προυνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ, ex alia Photii Suidæve glossa illata omittunt codices.] Ταύτης δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ η' προνηίην (Deteriores libri Harpocrationis et Suidæ cum Photio προναίην) ὀνομάζει. (Sequentia om. Phot. et Suidas.) Ἱστορήκασι δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε καὶ Στάφυλος ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων. Altera Photii Suidæque glossa hæc est : Πρόνοια Ἀθηνᾶ (In Lex. rhet. p. 293, 26 : Προναία Ἀθηνᾶ· ἀγάλματος ὄνομα)· οἱ μὲν διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἑστάναι αὐτήν· οἱ δὲ ὅτι προυνόησεν, ὅπως τέκῃ (τέκοι Lex. rhet.) ἡ Λητώ. Quod accuratius scribi poterat οἱ μὲν προναία... οἱ δὲ πρόνοια. In alia glossa Lexici rhet. p. 299, 6, additur : Πρόνοια δὲ Ἀθηνᾶ ἐν Πρασιαῖς τῆς Ἀττικῆς ἵδρυται ὑπὸ Διομήδους. Προνοίης Ἀθηναίης ap. Herodot. 8, 37 bis et 39. Omisso Minervæ nomine 1, 92 : Ἐν δὲ Προνοίης τῆς ἐν Δελφοῖσι ἀσπὶς χρυσέη μεγάλη· et 8, 37 et 39. Quibus in locis uno alteroque in codice προναίης vel προνηίης scriptum. Forma trisyllaba Προναία, comparanda cum περίναιος et σύνναιος, est ap. Æschyl. Eum. 21 : Παλλὰς προναία· ubi schol. Callimachi attulit versum χὠ Παλλὰς, Δελφοί νυν ὅθ' ἱδρύσαντο προναίην. Contra προνοίας cognomen ei tribuitur ab scriptore Orationis contra Aristogitonem, quæ inter Demosthenicas fertur, Æschine, Diodoro, Pausania, aliisque quorum locos vide s. v. Πρόνοια. Sed Delphos προναίαν appellasse hodie inscriptionum Delphicarum auctoritate (ap. Curt. Anecd. Delph. p. 77, 78) extra dubitationem positum est. Itaque sic statuendum videtur, Delphos omni tempore προναίαν coluisse, Atticos vero quique hos secuti sunt scriptores recentiores πρόνοιαν appellasse. G. D.] Πρόνηος, Ionice pro πρόναος dicitur. Et τὸ πρόνηον pro τὸ πρόναον, Templi vestibulum : ap. Lucian. Dicitur etiam Προνήιος, ut in Πρόναος docui.

[Προναῖοι. V. Πρῶνος.]

[Προνάπης, ὁ, Pronapes, n. pr. annotatum a Phot. p. 456, 1. Lex. rhet. p. 294, 14 : Προνάπης ἐστὶν ὁ πατὴρ τῆς ἀμφισβητούσης. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον ὁ Προνάπης. Genitivum Προνάπους Aristophani ex codd. et schol. Nub. 31 restitui pro vulgato Προνάπου. Alius est ap. Isæum p. 65, 18, ubi dativus legitur Προνάπει. G. Dindorf.]

[Προναπίδης, ὁ, Pronapides, præceptor Homeri. Diodor. 3, 67, ubi duo codd. Προνοπίδης. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 786, 17 : Διέταξε τὰ στοιχεῖα γράφεσθαι ὡς γράφομεν νῦν Πρ. ὁ Ἀθηναῖος. In Προνεπίδης corruptum ap. Tatian. Or. ad Græc. c. 62. Correxit Worthius.]

[Προναρκάω, Ante torpeo. Euseb. H. E. 8, 3, p. 294. De martyr. p. 319 (260).]

[Προνάσται, οἱ, Pronastæ. Steph. Byz. : Πρ., ἔθνος Βοιωτίας. « Βοιωτῶν δέ τινας τὸ πάλαι Προνάστας καλεῖσθαι. » Significat Priores habitatores. G. Dind.]

[Προναύκληρος, ὁ, Magister navis, Gl. Schol. Hom. Od. Θ, 163. Boiss. Georgius De vita Jo. Chrysostomi ap. Phot. Bibl. p. 81, 41.]

Προναυμαχέω, Prior navale prælium ineo, Navale certamen auspicor, etiam Navali certamine propugno. Herodot. [8, 60] : Προναυμαχήσεις Πελοποννήσου, Pro Peloponneso navali prælio dimicabis. In VV. LL. perperam scribitur προσναυμαχήσεις. [Πρ. Μιλήτου id. 6, 7.]

[Πρόνεκτος, ἡ, Pronectus. Steph. Byz. : Πρ., πόλις Βιθυνίας πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν Φοίνικες. Πραίνετος ap. Hierocl. Synecd. p. 690 (p. 396, 9 ed. Bekk., qui Πραίνετος), ad quem Wessel. : « Πραίνετος Socrati H. E. 6, 16, ubi emporium ex adverso Nicomediæ situm perhibetur ; atque ibi in Tabula Peutinger. M. P. 28 a Nicæa conspicitur. Vide Vales. ad Socrat. l. c. Τὰ κατὰ Πραίνετον τῆς Βιθυνίας ἀγρίδια Palladius V. Chrysost. p. 75. Continuator Theophanis, cujus verba exscripsit A. Pagius in Critic. An. 960, 5, urbem nomen id indeptam affirmat a Præneto Bithynorum quondam tutelari deo. » *Prenetus* etiam ap. Plin. H. N. 5, 9.]

[Προνέμω, Præ aliis tribuo. Pind. Isthm. 8, 7 : Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον προνέμων. || Profero, Exhibeo. Æsch. Eum. 313 : Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἐφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει.] || Προνέμομαι, Progredior, et proprie quidem pascendo s. depascendo. Soph. El. [1384] : Ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, ubi schol. exp. προβιβάζει [et προάγει. Προνέμεται scriptura vitiosa pro προσνέμεται ap. Aristot. Eth. Eud. 7, 2 in edd. vet.]

[Προνέομαι, Prodeo, Progredior. Oppian. Hal. 3, 238 : Οὐδ' ὀλίγον σηκοῖο ... προνέεσθαι.]

Προνεύω, Promineo, Propendeo, quam signif. et composito ἐκνεύω dat Bud. : unde προνενευκὼς exp. etiam προβλὴς et προβεβλημένος. [Plato Euthyd. p. 274, B : Προνενευκὼς εἰς τὸ πρόσθεν. « Schol. Eur. Alc. 145. Hesych. in Προνώπιος. » Boiss.] In hoc autem Xen. l. Œc. [8, 8] : Διὰ τί δὲ ἄλλο φοβεροί εἰσιν ἀλλήλοις οἱ ἐμπλέοντες, ἢ διότι ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι, Bud. προνεύειν vertit Incumbere ; ita enim interpr. hæc verba, Vicissim et recte atque ordine incumbunt in remos et rursus resupinantur. Sed hoc sciendum est, legi προσνεύουσιν ap. Xen., non προνεύουσιν, in vulg. edd., et quidem in meo etiam ; sed ut in Annotationibus, quas calci ejus subjunxi, admonui, sic admoneo et nunc, me Bud. sequi, legentem προνεύουσι. Libet vero et quæ Cam. de hoc ipso l. scribit, addere : In Œconomico autem, inquit, προσνεύειν est nauticum verbum, Ἐν τάξει μὲν προσνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι. Nisi forte verum est προνεύουσι, ut esse suspicor, i. e. Proclinantur et reclinantur. [Adde De re eq. 8, 7 : Χρὴ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεύειν, ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβανομένου ἀναπίπτειν.] Atque ead. verba reponenda esse puto in Polyb. 1, [21, 2] ubi hæc leguntur mendose, etiam in manuscripto, ut verum fatear, libro : Καθίσαντες ἐπὶ τῶν εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας, τὴν αὐτὴν ἔχοντας τάξιν ταῖς ἐπ' αὐτῶν τῶν πλοίων καθέδραις, μέσον δ' ἐν αὐτοῖς στήσαντες τὸν κελευστὴν, ἅμα πάντας ἀνάπτειν ἐφ' αὑτοὺς ἄγοντας τὰς χεῖρας, καὶ πάλιν προνομεύειν ἐξωθοῦντας ταύτας, συνεθίζον κτλ., ubi leg. esse existimo ἀναπίπτειν, non ἀνάπτειν : et προνεύειν, non προνομεύειν. Est autem elegans descriptio remigationis, quam nos ita reddidimus Latine : Ad remigia collocatis quibusdam in litore, eo ordine quo in navigiis considere solent, statuerunt in medio celeusten, et reclinari simul omnes adducentes manus ad sese, ac rursum proclinari, illos extendentes, assuefaciebant etc. Hæc ille : ex quo totum locum ascribere libuit, non solum propter ea quæ de v. Προνεύω dicuntur, sed et ob verbum Ἀναπίπτω : minime enim dubium est, quin utraque emendatio vera sit. Poterit autem, meo quidem judicio, alteram confirmare et Plut. [Mor. p. 680, A] : Οὕτως ἡμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύειν, ἀποβλέποντας πρὸς τὴν τράπεζαν. Addo autem et hoc, videri mihi nomen Lat. Pronus, esse ab hoc verbo προνεύειν. [Aristot. H. A. 9, 5 : Τὰ προνενευκότα τῶν φυομένων κεράτων. De montibus prominentibus Suid. s. v. Πρῶνες et Πρόωνες (vitiose pro Πρώονες) : Οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρῶν. Προνενευκυῖαι ἄκραι ap. Pollux. 1, 115.]

[Προνέω, Prænato. V. Προσνέω.]

[Προνέω, Prius accumulo. Appian. Civ. 4, 80 : Πυρὰς προνενημένας.]

[Πρόνεως· Ποσειδῶν, Hesych. Guyetus Neptunum intelligebat in prora navis depictum. Probabilius h. Vossius pro πρόναος dictum accepit.]

[Προνήιος. V. Πρόναος.]

[Πρόνηος. V. Πρόναος.]

[Πρόνησος. V. Πρῶνος.]

Προνηστεύω, Jejuno ante : pro quo Hippocr. προκαταγγῆσαι dicit. [Herodot. 2, 40 ; Hippocr. p. 584, 14 ; 625, 1.]

[Προνήχομαι, Prænato. Ælian. N. A. 10, 8 ; Plut. Mor. p. 980, F. Cum genit. p. 984, A : Προνήχεται τοῦ στόλου.]

[Προνικάω.] Προνικῶ, Ante vinco, ex Thuc. [2, 89 : Διὰ τὸ προνενικῆσθαι. Isæus p. 85, 28 ; Diodor. 15, 16, 36, 39 ; Dio Cass. 48, 40.]

[Πρόννοι, Προννᾶοι. V. Πρῶνος.]

[Προνοέω. HSt. ubi de compositis a Νοέω agere incipit, hæc verba præmisit quæ s. v. Νοέω vol. 5, p. 1531 omissa hoc loco exhibemus :] De compositis a verbo Νοῶ. Ex compositis a verbo νοῶ quædam loco verbalis habent nomen in οια, ut Ἀπονοοῦμαι habet Ἀπόνοια, Προνοῶ s. Προνοοῦμαι (quod est multo frequentius), Πρόνοια : et Παρανοῶ, itidem Παράνοια, et Περινοῶ, Περίνοια : neque enim exemplum affertur horum verbaliter, ut ita dicam, formatorum, Ἀπονόησις, Προνόησις, Παρανόησις, Περινόησις. Sicut nec Μετανόησις a Μετανοέω. Partim autem hac de causa nomina illa Ἀπόνοια, Παράνοια, etc. in hunc locum servavi, partim etiam quod non habeant præcedens nomen in οος s. ους, ut his Ἔννοια, Εὔνοια, Δύσνοια, etc. quorum signiff. sequuntur et verba Ἐννοῶ, Εὐνοῶ, Δυσνοῶ, præeunt Ἔννους, Εὔνους, Δύσνους : sed et aliis quæ nullum suæ formæ verbum habent, præit tamen nomen in οος, s. ους : ut istis Μεγαλόνοια et Πολύνοια. Partim denique ut quæ inter nomina illa et verba est analogia quod ad signif. attinet, sub uno aspectu lectori ponerem. Alioqui certe hæc quoque nomina in superiorem ordinem retulissem : licet et ipse Bud. ἀπόνοια subjungat verbo ἀπονοεῖσθαι, itidemque πρόνοια verbo προνοοῦμαι.

Προνοέω, [Ante animadverto, Prævideo. Hom. Il. Σ, 526 : Δόλον δ' οὔτι προνόησαν. Pind. Pyth. 10, 98 : Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι,] vel potius voce pass. Προνοέομαι, Ante percipio mente, Animo provideo, Futurum provideo s. Eventurum [Hom. Od. E, 364 : Ἐπεὶ οὔ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον. Eur. Heracl. 289 : Ὥρα προνοεῖν πρὶν ὅροις πελάσαι στρατὸν Ἀργείων], πρότερον νοῶ, ut in Platonis Gorgia ubi προνοεῖν et μετανοεῖν inter se opp. : Ταῦτα γὰρ προνοήσασι μὲν, δυνατά· μετανοήσασι δὲ, ἀνίατα. [Clitoph. p. 408, E : Μηδὲν προνοοῦντας ὁρῶν καθάπερ παῖδας. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 13 : Προνοῶν ὅτι πολλὰ τελεῖν ἀνάγκη ἔσοιτο, Prævidens.] Sic autem dixit Thuc. [3, 38] ante Platonem : Καὶ προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα. Alibi autem utitur potius pro Considerare. [Xenoph. Cyrop. 1, 4, 21 : Μόνον ὁρῶν τὸ παίειν τὸν ἁλισκόμενον, ἄλλο δ' οὐδὲν προνοῶν, Nihil aliud curans. 4, 1, 6 : Τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖτε· et 6, 3, 7.] Sed ponitur sæpius pro Provideo, i. e. Prospicio, Providentiam ago, Curam gero, Consulo commodis alicujus. [Hesych. : Προνοεῖ, ἐπιμελεῖται. Epictet. Diss. 2, 14, 11 : Θεὸς προνοεῖ τῶν ὅλων.] Lucian. [Phalar. 1 c. 3] : Καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προὐνόουν. Usus est et Philo De mundo, item Paul. Nullum vero ex antiquioribus testimonium affert Bud. ; invenitur tamen non semel ap. Xen. Cyrop. 8, [1, 1] : Οὔτε γὰρ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων· et [7, 15] : Ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν τοῦ ἀδελφοῦ. [Strabo 5, p. 235 : Οὗτοι προὐνόησαν μάλιστα ὧν ὠλιγώρησαν ἐκεῖνοι.] Sed in hac signif. multo est frequentior pass. [media] vox προνοοῦμαι. [Hesych. : Προνοοῦ, ἐνθυμοῦ, ἐπιμελοῦ. Cum infin. Eurip. Hipp. 399 : Τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προὐνοησάμην. Aristoph. Nub. 975 : Προνοεῖσθαι (libri deteriores προνοῆσαι, quod ex præcedente συμφῆσαι ortum) εἴδωλον... μὴ καταλείπειν. Cum genit. Eur. Hipp. 685 : Οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενός.] Thuc. 6, p. 200 [c. 9] : Ὃς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς οὐσίας προνοῆται. Idem utitur et sine casu pro Consulere. [Demosth. p. 1170, 8 : Ταῦτα πάντα προνοούμενοι ἐγράψαμεν τὰς συνθήκας· 179, 14 : Ὑπὲρ ὧν προνοούμεθα.] Sic προνοοῦμαί σου, Consulo commodis tuis. Bud. p. 722, ex Xen. [Anab. 7, 7, 37], ubi tamen et accus. rei habet : Ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προενοούμην. [Cum ὅπως Lysias p. 100, 4 : Ὅστις ἐκ πολλοῦ προνοεῖται ὅπως ἕλκος τις αὐτοῦ τῶν ἐχθρῶν λήψεται. Cum ὅτι Polyb. 40, 3, 1 : Τὴν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐπίστασιν καὶ διάληψιν, δι' ἧς ἔμελλον προνοεῖσθαι ὅτι πάντες εἰς πρόδηλον ὄλεθρον ἄγονται, Ante intelligere. Aoristi forma passiva Plato Crat. p. 395, C : Οὐδὲν οἷόν τε γενέσθαι προνοηθῆναι οὐδὲ προϊδεῖν. Polyb. 4, 61, 4 : Προνοηθῆναί τι πρὸς τὸ μέλλον.] At vero ap. Paul. Ad Rom. 12, [17,] et 2 Ad Cor. 8, [21] : Προνοεῖσθαι καλά· ubi aptius reddi videtur Procurare quam Providere. Neque enim Providere res honestas, s. quæ honesta sunt, dici æque commode potest ac dicitur Providere frumentum, pabulum. [Ita plane Diog. L. 6, 23 : Ἐπιστείλας δέ τινι οἰκίδιον αὐτῷ προνοήσασθαι. Hemst.] || Προνοεῖσθαι sunt qui posse etiam verti existiment Præcavere : ex Diosc. : Προνοητέον δὲ καὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ διδομένων· ἐπιφερόντων δὲ πολλάκις κίνδυνον, οὐχ ἧττον τῶν ἄλλων φαρμάκων· ut sit, Præcavendum etiam ab iis quæ etc. At Ruell. ita, Providendum etiam iis. Ego malim, Cautione utendum. Quæ interpret. eo etiam magis mihi placet, quod videam Cic. Cautionem et Provisionem copulare. || Προνοοῦμαι, Prudens et sciens facio, Proposito et de industria facio, Consulto aggredior, Bud. p. 722, apud Lysiam [p. 98 extr. : Ὡς ἐγὼ προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύων ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν] exp. Dicitur et ἐκ προνοίας ποιῶ. [V. Πρόνοια.]

[Προνόη, ἡ, Pronoa, Nerei filia. Hesiod. Theog. 261. || Phorbantis filia. Apollod. 1, 7, 7. || Najas, Conon ap. Phot. Bibl. p. 131, 18.]

[Προνοησία, ἡ, i. q. πρόνοια. Epiphan. t. 1, p. 984, D. Hase.]

[Προνόησις, εως, ἡ. Προνόησιν lectio vitiosa ap. Stob. Flor. Ecl. phys. p. 38, 51 ed. Cant., ubi πρὸς νόησιν ex codd. restituit Heeren. vol. 1, p. 382.]

[Προνοητέον, Providere oportet. Xen. Œc. 7, 36; Geopon. 7, 6, 3. G. D. Philo vol. 2, p. 318, 7: Εἰ γὰρ ... πρ. ... πῶς οὐχὶ μᾶλλον ... Joseph. B. J. 3, 8, 4. Galen. vol. 6, p. 342, 11; 452, 7. Id. vol. 14, p. 14, 1: Πρ. ἐστὶν οἶνον ἐμβαλεῖν. Hase.]

[Προνοητεύω, Sum pronoeta s. provisor. Inscr. Salamin. ap. Bœckh. vol. 2, p. 444, n. 2639, 4; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 169: Ἀγορανομήσαντα, προνοητεύσαντα. Hase.]

Προνοητής, ὁ, Provisor: quo nomine usus est Horat., Utilium tardus provisor. [Providus, Gl. Joseph. A. J. 20, 3, 2 ex cod. Leid. redintegrandus: Τῶν πάντων δικαίως μόνον δεσπότην καὶ πρῶτον ἥγημαι προνοητὴν καὶ κύριον. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 966: Εἶπε γάρ εἶναί με ταμίαν καὶ προνοητὴν (male vulgo προνοήτην) ὁ τῶν συμπάντων δεσπότης. Exempla scriptorum Byzantinorum v. ap. Ducang. G. D.] Greg. Περὶ φιλοπτ. p. 69: Προνοητὴς ὁ θεὸς τοῦ κόσμου, οὗ καὶ ποιητής ἐστι. [Œcum. In Apocal. p. 412, 31 Cramer. Phot. Epist. p. 282, 35; 303, 30. De pronoetis s. Administratoribus civitatis, templi, loci, memoratis in inscr. ap. Burckh. *Travels in Syria* p. 219, conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 169. Hase. Cyrill. Alex. Catech. 4, p. 36.]

Προνοητικός, ή, όν, Providendi solertiam habens, Ad providendum propensus. [Xenoph. Mem. 1, 3, 9: Τῶν πρ. μᾶλλον ἢ τῶν ἀνοήτων καὶ ῥιψοκινδύνων. Ibid. 4, 3, 6: Καὶ τοῦτο προνοητικόν, Hoc quoque providentiæ (divinæ) opus. Plut. Mor. p. 1052, B: Πρ. εἶναι καὶ φιλανθρώπους.] In VV. LL. προνοητικὴ δύναμις [ex Aristot. Eth. Nic. 6, 7], q. d. Provisoria facultas: τὸ προνοητικόν, pro eod. At πρ. λόγος, ex Thuc., Provida ratio. [Basil. Prochir. p. 183, 17 Zachar.: Προνοητικωτάτην φροντίδα. Hase.]

Προνοητικῶς, Provide, Prospicienter, ex Gell. [Xen. Mem. 1, 4, 6; Sext. Emp. p. 512; Joseph. A. J. 11, 5, 8. Aristid. vol. 1, p. 377. G. D. Dionys. Areop. Ep. 8, p. 448, 6 a fine; schol. Thuc. 5, 102; Soran. De arte obstetr. c. 4, p. 11. Boss. Galen. vol. 2, p. 502, 9; vol. 4, p. 343, 4: Φαίνεται πρ. ἡ φύσις ἐργασαμένη. Hase.]

Πρόνοια, ἡ, [De usu hujus voc. insignis est Galeni locus vol. 8, p. 585, qui allatis Hippocratis verbis, τὸν ἰητρὸν δοκέει ἄριστον εἶναι πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν, in quibus Præcognitionem significat, sic pergit: Οὐ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἱπποκράτης δοκεῖ κεχρῆσθαι τῷ τῆς προνοίας ὀνόματι. Τὴν γάρ τοι φροντίδα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν οὕτως ὀνομάζουσιν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ ὁ Εὐριπίδης (Hecub. 569) ἐδήλωσεν εἰπών «Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως πολλὴν πρόνοιαν ἔσχεν εὐσχήμως πεσεῖν.» Καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ προνοεῖσθαι ῥῆμα κατὰ πάσας τὰς ἐγκλίσεις ἄπειρον τῷ πλήθει παρὰ τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἐπὶ τοῦ φροντίζειν τινὸς ἢ προπαρασκευάζειν ἀεὶ τὸ συμφέρον λεγόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ προνοίᾳ τὸν κόσμον διοικεῖσθαι, τοῦτο δὴ τὸ πολυθρύλητον πρόβλημα, ταὐτὸν ἐνδείκνυται σημαινόμενον. Ὁ δέ γε Ἱπποκράτης οὐχ οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆς προγνώσεως εἶπε τὴν πρόνοιαν, ἐμοὶ δοκεῖν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἀπό τινος κοινοῦ σημαινομένου κατ' ἀμφοτέρας τὰς προσηγορίας. Ἀπὸ γάρ τοι τοῦ νοῆσαι τὰ πράγματα πρὶν ἔσεσθαι τό τε προνοῆσαι ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ καὶ τὸ τῆς προνοίας ὄνομα γέγονε παρὰ τούτῳ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ τούτου καὶ τὸ προγνῶναι καὶ ἡ πρόγνωσις. Ὅσα μὲν οὖν αἰσθητά εἰσι φύσει, τῷ λογισμῷ δ' αὐτὰ θηρεύομεν πρὸ τοῦ θεάσασθαι, προνοεῖν ταῦτα δικαίως ἂν εἴποιμεν, ἐνδεικνύμενοι διὰ τοῦ ῥήματος τὸ πρὶν ἔσεσθαι νοεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἐξαίφνης ἀκούσια καὶ ἀπρονόητα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βουλεύεσθαι μετὰ προνοίας λέγουσι πεπρᾶχθαι. Tum frequens in legum formulis et apud oratores ἐκ προνοίας, velut τραῦμα ἐκ προνοίας, memorat et de nominibus πρ. et τύχη sibi invicem oppositis agit. Soph. Œd. T. 978: Ὧι τὰ τῆς τύχης κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής. Ἐκ προνοίας et κατὰ τύχην opposita ap. Herodot. 8, 87.] Actio ipsa ante percipiendi aliquid mente, et providendi: unde redditur etiam Provisio, ex Cic., qui interdum copulat hoc nomen et

cum Cautio. [Definitt. Platon. p. 414, A: Πρ. παρασκευὴ πρὸς μέλλοντά τινα. Per προενθύμησις, ἐπιμέλεια, φροντίς exp. Hesych.] Thuc. 6, p. 202 [c. 13]: Γνόντας ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Idem [4, 108] βουλήσει ἀσαφεῖ et προνοίᾳ ἀσφαλεῖ inter se opponit. Sed multo frequentius redditur Providentia: quo nomine Cic. quoque illud interpretatus est. [Soph. El. 1015: Προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον. Eur. Phœn. 743: Τίς πρ. γίγνεται σοφωτέρα; Plato Tim. p. 45, A: Πάσῃ τῇ τῆς ψυχῆς πρ. Demosth. p. 780, 12: Οὐκ ἀπονοίας δεῖ ζητεῖν ἔοικε κοινωνήσουσιν, ἀλλὰ νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν καὶ πρ. πολλῆς. Πρ. στρατηγικὴ Polyb. 3, 106, 9.] Dicitur autem sæpe vel θεία πρόνοια, ut idem Cic. sæpe dicit Divinam providentiam, vel πρόνοια sine adjectione. [Herodot. 3, 108: Τοῦ θεοῦ ἡ πρ. Soph. Œd. C. 1180: Μή μοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. Eur. Or. 1179: Θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· Phœn. 640: Θείᾳ πρ. Plato Tim. p. 30, C: Διὰ τὴν τοῦ θεοῦ πρ.] Herodian. 3, [3, 13]: Ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος· 4, [3, 12]: Οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ προνοίᾳ τὰς ἠπείρους διῃρῆσθαι τῷ Προποντίδος ῥεύματι. Et θεῶν πρόνοια, Plut., ap. quem et πρόνοια sine adjectione, sicut et ap. alios. [Soph. Trach. 823: Τοὔπος τὸ θεοπρόπον ... τᾶς παλαιφάτου προνοίας. Μετὰ τῆς τῶν θεῶν πρ. Polyb. 25, 1, 10. Joannes Damasc. Orthod. fid. 2, 29, p. 158: Πρ. ἐστὶν ἡ ἐκ θεοῦ εἰς τὰ ὄντα γινομένη ἐπιμέλεια. Scriptorum ecclesiasticorum de Providentia divina locos multos collectos apposuit Suicer. Numero plurali Æsch. Ag. 684: Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου. Plato Tim. p. 44, C: Δι' ἃς τε αἰτίας καὶ προνοίας γέγονε θεῶν.] At πρόνοια ἀνθρωπίνη, Xen. [Cyrop. 1, 6, 23], quod existimo aptissima periphrasi reddi posse, Quantum mens hominis providere potest. || Πρόνοια cum gen., item Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, ἔχειν, τίθεσθαι. Herodian. 2, [3, 2]: Οὐχ οὕτω προνοῶν τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, Non tam ut saluti suæ provideret. Ita enim reddere malo magis ad verbum (quum præsertim et Cic. ita sit locutus), quam cum Polit., Non de salute sua magnopere solicitum. Πρόνοιαν ποιεῖσθαι redditur non solum Providere, sed et Rationem habere, Bud. p. 722. [Demosth. p. 546, 6: Μηθ' ἑορτῆς μηθ' ἱερῶν ... πρόνοιαν ποιούμενον· 623, 8; 1163, 19 (et c. περὶ p. 1429, 8). Polyb. 4, 6, 11; Plut. Mor. p. 227, E.] At πρόνοιαν ἔχειν τινὸς dixit Thuc. [2, 89], Providentiam habere, ad verbum, pro eo quod est Providere. Affertur vero et ex Isocr.: Ὁ δαίμων ἔχει αὐτοῦ πρόνοιαν [p. 348, C], pro Deus ei providit, prospexit, consuluit. [Soph. Ant. 283: Δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι. Eurip. Alc. 1064: Τῆς θανούσης ... πολλήν πρ. δεῖ μ' ἔχειν. Demosth. p. 1433, 5. Λόγον καὶ πρ. ἔχειν ὑπέρ τινος Polyb. 1, 57, 1. «Cum περὶ Epist. Socr. p. 71, 15: Πολλὴν πρ. εἶχον περὶ ὑμῶν.» Valck.] Πρόνοιαν τίθεσθαι, Soph. [Aj. 536.] Sed dicitur etiam passive πρόνοια τινός, Cura qua rei alicui providetur, quæ de re aliqua geritur. Herodian. 1, [6, 23]: Καὶ διανείμας οἷς ἐδοκίμασε τὰς ὄχθας τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν. Itidem πρόνοια πτωχῶν, Chrysost. Ἐκ προνοίας τι ποιεῖν dicitur Qui prudens et sciens aliquid facit, facit de industria, dedita opera, consulto: et quod vulgo in Gallia dicimus *De guet à pens*. [Herodot. 1, 159: Ἐκ προνοίης ἐποίει τάδε· 2, 161; 6, 66. Ἐκ πρ. τινὸς 1, 120. Ἐξ οὐδεμιῆς πρ. 2, 151. Eur. Herc. F. 598: Ἐκ πρ. κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.] Plato Leg. 9, p. 315 [871, A]: Ἐκ προνοίας κτείνων. Hinc τραῦμα ἐκ προνοίας, ut p. 317 [874, E]: Τραύματα ἑκούσιά τε καὶ ἐκ προνοίας γενόμενα. Sic in cujusdam Orationis Lysiæ titulo, Περὶ τραύματος ἐκ προνοίας: utitur autem et dativo προνοίᾳ ipse in Oratione pro eod. Vide et Bud. p. 668, 722. [Adde Antiphont. p. 112, 10. Id. p. 113, 41: Ὑμεῖς δ' οὐ τῶν ἀποκτεινάντων ἐστὲ βοηθοί, ἀλλὰ τῶν ἐκ πρ. ἀποθνησκόντων. Demosth. p. 634, 23. Pollux 8, 40. Πρ. τραύματος Lysias p. 100, 2: Οὐδαμῶς ἡγούμην πρ. εἶναι τραύματος. «Cum articulo Strabo 5, p. 235: Προσέθεσαν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ τὰ ἐκ τῆς πρ. Alia Romani prudentia sua adjunxerunt. Ib. p. 236: Πρὸς τῇ φύσει προσλαβὼν καὶ τὸν ἐκ τῆς πρ. κόσμον.» Hemst.] || Πρόνοια dicta cognomento Ἀθηνᾶ, Minerva, ap. Delphos, ut testatur Æschin. [p. 69 et 70], idque vel quia προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ, vel διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι: utramque

autem etymologiam refert Harpocr., sed in hac posteriore, cui tamen ille priorem dat locum, confundi puto Πρόνοια cum nom. Προναία, quod habet Hesych. vel potius a quo Hesych. habet genit. Προναίας. De Πρόνοια Ἀθηνᾶ lege et Eust. [p. 83, 43. Πρόνοιαν Ἀθηνᾶν præter Æschinem appellarunt Pseudo-Demosth. Contra Aristogit. p. 780, 17, Pausan. 10, 8, 6 (sed πρόναον 9, 10, 2), Diodor. 11, 14 (ubi Meursius bis posuit Προναίας), Plut. Mor. p. 825, B, Parthen. Erot. c. 25, Aristid. vol. 1, p. 16 et 97, ejusque scholiasta vol. 3, p. 27, Julian. Or. 4, p. 149, C; 154, D. Quibus e locis illos omnes corrigi voluit Lennep. ad Phalar. p. 145 seqq., in quibus προναία vel πρόναος dicitur: quod falsum esse s. v. Πρόναος ostendimus. Πρόνοια, nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, d, 8, 10; 16, b, 207; c, 103. G. D. || Πρόνοια, ap. scriptores Byzantinos Provisio, Pensio annua. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 142, D: Τὸ τῆς ἐφ' ἑκάστου προνοίας δέκατον· V. Mich. Pal. p. 7, A: Προνοίαις τοὺς ἐπιδοξοτέρους ... ἐδωροῦντο. Alia v. ap. Ducang.]

Προνομαία, ἡ, dicitur Elephanti promuscis: ἡ προβοσκὶς τοῦ ἐλέφαντος, teste Suida. [Hesych.: Προνομία, προβόσκησις, ubi recte corrigitur Προνομαία, προβοσκίς. Diodor. 17, 88: Ταῖς πρ. περιλαμβανόμενοι, cum var. lect. προνομαῖς, ubi Wesseling. indicavit Philon. p. 991, A: Τῇ πρ. τὴν πλευρὰν τύπτοντες· Philostr. p. 61: Καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον χεῖρα τὴν πρ. ἡγεῖται. Lucian. Zeux. c. 10; Basil. M. vol. 1, p. 86, B. De apibus Philostr. Imag. 2, 12, p. 829: Τὰς μελίττας ὧν γε καὶ προνομαία ἔξω.]

Προνομεία, ἡ, Deprædatio quæ fit a pabulatum egressis militibus: Suidæ ἡ σκύλευσις. [Polyb. 4, 68, 3: Διεγνώκοντες περὶ τὰς πρ., ubi var. lect. προνομάς. Male προνομία scriptum ap. Hesych. s. v. Λεία, quod correxit Pierson. ad Mœr. p. 304, et ap. Thom. M. p. 741, ubi προνομεία præbent codicis. Per διαρπαγὴ exp. Hesych. s. v. Προνόμια.]

[Προνόμευμα, τό, q. d. Deprædamentum. Nicet. Chon. Hist. p. 162, D: Τὰς οἰκίας ἀνέντες ... τοῖς βουλομένοις προνόμευμα. Schneid.]

[Προνομεύς, έως, ὁ, Deprædator. Anna Comn. p. 171, B; 210, C.]

[Προνομευτής, ὁ, idem. Strabo 15, p. 730.]

Προνομεύω, i. significans q. προνομὰς ποιῶ, Pabulatum excurro. [Hesych.: Προνομεύει, θεσπίζει (corrigendum ληΐζει, collata Suidæ glossa), ἁρπάζει, κατασύρει, αἰχμαλωτεύει. Posidipp. comicus apud Phot. Lex. p. 348, 5: Ἔνδοθι προνομεύειν ὁρμᾷ. Polyb. 2, 27, 2; 3, 65, 2, et 90, 2. Polyæn. 3, 10, 5. Cum accus. Diodor. 13, 109: Τὴν χώραν οὐκ εἴα προνομεύεσθαι· 19, 12: Ἠναγκάζετο τὸν ποταμὸν διαβαίνειν διὰ τὸ τὴν κατόπιν χώραν προνενομεῦσθαι. Joseph. B. J. 3, 9, 4: Ἵνα οἱ ἱππεῖς προνομεύωσι τὴν πέριξ. De musca pabulum petente Lucian. Musc. enc. c. 3: Τῇ προβοσκίδι ... προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται. De hominibus voracibus Plut. Mor. p. 709, A: Ξένους ... μετὰ σκιῶν πολλῶν ὥσπερ Ἁρπυιῶν διαρπαζόντας τὰ δεῖπνα καὶ προνομεύοντας.] Suid. exp. ληΐζω καὶ αἰχμαλωτίζω, Prædor, s. Deprædor, Prædationibus infesto, Captivum abduco. Sane προνομεύεσθαι est Captivum abduci ab iis qui pabulatum s. prædas actum egressi sunt: ut Proverb. Salom. 11: Ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν. [In Prov. Sal. 11, 3, Vastandi significatione dictum est: Ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Verba vero ab HSt. allata sumta sunt ex Sirac. 48, 16. Per κατατρέχειν, κατασύρειν exp. Mœris p. 304, per κ. καὶ σκυλεύειν Thomas M. p. 741, qui addit: Οὐχ εὕρηται δὲ οὔτε τὸ προνομεύειν οὔτε ἡ προνομεία παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ληΐζεσθαι καὶ κατασύρειν καὶ καταδρομαί. Dionys. A. R. 3, 34: Ἐμβαλόντες εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ σίτου καὶ προνομεύσαντες· 6, 42: Ἡ χώρα προενομεύθη· 8, 11: Προνομεῦσαι τὴν τῶν πολεμίων. Synes. Epist. 67, p. 212, A: Ὅταν οἱ πολέμιοι προνομεύσωσιν. Orac. Sibyll. 8, p. 714: Τότ' Ἄρης Ἄρεα προνομεύσει.]

Προνομή, ἡ, Progressio s. Egressio pabuli causa: h. e. quum pabulatum s. frumentatum excurrunt milites. Latinis Pabulatio, Frumentatio. Xen. Hell. 1, [1, 33] de Agide: Προνομὴν ποιούμενος ἐκ τῆς Δεκελείας· 2, [4, 25]: Προνομὰς δὲ ποιούμενοι, καὶ λαμβάνοντες ξύλα καὶ

ὀπώραν. Sic Polyb. [1, 18, 1]: Φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνομαῖς, Cautius exire pabulatum. [Id. 4, 68, 3. Dionys. A. R. 11, 23.] Et Plut. Camillo [c. 41]: Ἐν προνομαῖς ἐσκεδασμένους κατεῖδε. Et rursum [c. 28], Εἴργονται προνομῆς· sicut Cæsar, Ut pabulatione et commeatu Romani prohibeantur. [Dio Cass. 75, 11: Συχνοὶ ἐν ταῖς πρ. ἐφθείροντο. || Αἱ προνομαί, i. q. οἱ προνομεύοντες, Pabulatores. Polyb. 4, 73, 4: Τὰς πρ. ἐπαφῆκε κατὰ τῆς χώρας· 5, 19, 8. Schweigh.] Accipitur et pro Direptione quæ fit ἐν ταῖς προνομαῖς [Per διαρπαγὴ exp. Phot. et Suidas], ut Proverb. Salom. 12, [24]: Ἔσονται εἰς προνομήν· nisi malis hic intelligere non διαρπαγήν, sed ἅλωσιν, s. αἰχμαλωσίαν τὴν ἐν προνομαῖς: quum sc. aliquis capitur ab inimicis pabulatum egressis. Quin et pro Pabulo usurpatur. Plut. Fabio [c. 6]: Πεδίων ἐπιλαβέσθαι προνομὰς ἐχόντων· seu, Habentium quæ ταῖς προνομαῖς diripi possunt. [|| Jus prius cibum capiendi, Prærogativa. Lucian. Cronos. c. 17, ubi leges convivales exponit: Ἀξίωμα ἢ γένος ἢ πλοῦτος ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν· ubi fuit qui προνομίαν conjiceret. || I. q. προνομαία, Proboscis elephanti. Polyb. 5, 84, 3: Ἕως ἂν κατακρατήσαν τῇ δυνάμει θάτερον (τῶν θηρίων) παρώσῃ τὴν θατέρου προνομήν. Προνομαῖς pro προνομαίαις var. lect. ap. Diodor. 17, 88.]

[Προνόμη, ἡ, Pronome, Polydamantis mater. Schol. Hom. Il. M, 211.]

Προνομία, ἡ, Prærogativa, Privilegium. [Phot. et] Suidas προνομίας exp. τιμῆς πλείονος. [Lucian. Abdic. c. 23: Καί τινα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον· et ib. infra: Αἱ πόλεις τιμὰς καὶ προεδρίας ... καὶ προνομίας διδόασι. Utrobique in libris aliis per diphthongum scriptum vitiose, quemadmodum vicissim προνομία pro προνομεία scriptum notavimus. Strabo 15, p. 709 extr.: Οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν διδόασιν. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 64: Ὅμηρος δεδόσθω γὰρ τῇ ἀρχαιότητι προνομία. Dio Cass. 53, 13: Πολυπαιδίας ἢ γάμου προνομία. Προνομία τῆς ὑποδοχῆς Philo vol. 2, p. 393, 17. Προνομίας ἀξιοῦν Joseph. A. J. 1, 19, 7. «Julian. Ep. p. 408, C: Ἀφῃρῆσθαι τὴν πρ. ἧς ἠξιώθησαν.» Jac.] Eadem signif. dicitur Προνόμιον. Hesych. enim προνόμια esse dicit τὴν ἐκ τῶν νόμων ἐξουσίαν, et τὰ ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι. [In gl. Hesychii Προνομία potius scribendum. In fine quod additum est ἡ διαρπαγὴ spectat ad προνομεία. Photius et] Suidas quoque προνομίων exp. προλημμάτων, subjungens hunc exempli causa locum: Προπατῶς σαυτῷ τὰ προνόμια τῶν ἀλλοτρίων ἐπαρχιῶν διεκδικῶν. [Unde Hesychii gl. Προνόμιον, προβλημάτων, corrigendam esse vidit Albert. In Προκομίων, προλημμάτων corruptum ap. eundem Hesych. correxit Toupius. Idem citat Tatian. p. 16 et 35, et Iobium ap. Phot. Bibl. p. 188, 6: Ἀδέκαστον τὸ πρ. ἔχει διανέμειν· 193, 15: Τὸ τῆς μοναρχίας κρατύνειν πρ. Joann. Malal. p. 234, 6: Παρασχὼν προνόμια τοῖς ἐκεῖ καταφεύγουσι. Lucian. Rhet. c. 17, ubi abstrusa vocabula memorat: Τὸν ἀρραβῶνα εἰ προνόμιον (λέγοις). Sic nunc ex codd. pro vulgato προτίμιον. || Quod modo musico præmissum est, Præludium. Cum similibus nominibus προοίμιον, προαύλιον memorat Pollux 4, 53. Himer. Or. 4, 3, p. 460: Ὥσπερ τι μέλος προνόμιον πρὸ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς Ἀττικὸν ὑμῖν ἀποτείνω διήγημα. In πρόνομον corruptum ib. 24, 2, p. 810 correxit Wernsdorfius. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 491, 10: Ποῖον ᾄδω μέλος προνόμιον; Προοίμια καὶ προνόμια conjungunt Julian. Or. 2, p. 56, D, et Synes. p. 66, D. || Gramm. in Bekk. Anecd. p. 361, 17: Αἰετοί· τὰ προνόμια τῶν ναῶν, τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετῶν, Fastigia, Pinnacula templorum.] || At Προνόμιον idem [Suidas] exp. θεσμῶν, δικαιωμάτων, hoc loco: Τί δέ μοι φύσεως μέλει καὶ προνόμιον;

[Προνομοθετέω, Ante lege sancio. Dio Cass. 36, 22: Οὐδὲν προνομοθετηθῆναι πρὸ αὐτῶν ἐξῆν. Suidas s. v. Προθεσμία: Θεοῦ προνομοθετοῦντος περὶ τῆς ἡμέρας.]

[Πρόνομος, ὁ, ἡ. Æsch. Suppl. 691: Πρόνομα δὲ βοτὰ τᾶς πολύγονα τελέθοι. Schol.: Πρὸ τῆς πόλεως νεμόμενα. || Προνόμιον. V. Προνομία.]

[Πρόνομος, ὁ, Pronomus, n. pr. ap. Aristoph. Eccles. 102: Ἀγύρριος Προνόμου πώγων' ἔχων. Tibicinem fuisse annotavit schol. Is potest idem esse qui in inscr. Olymp. 99, 1, memoratur Corp. Inscr. vol. 1, p. 345. Sed pater ejus videtur fuisse vel patruus qui me-

moratur a Pausania 4, 27, 7; 9, 12, 5 et 6, Athen. 4, p. 184, D; 14, p. 631, E. (Œniadæ filius dicitur ab Asclepiade Anth. Plan. 28.) Ex ejus posteris est Pronomus in inscr. Olymp. 127, 2, vol. 1, p. 348, ubi v. Bœckh. || Alius ap. Nonn. Dion. 14, 113.]

Πρόνοος, et per contr. Πρόνους, ὁ, ἡ, Providens, Prudens [Herodot. 3, 36 : Ἀγαθόν τι πρόνοον εἶναι. Euseb. ap. Stob. Flor. 10, 31 : Τὸ οἰκονομεῖν τὰ παρόντα ἀνδρὸς προνόου, ubi male scriptum προνοῦ] : unde compar. προνοέστερος, Suidæ προμηθέστερος, προνοητικώτερος. Soph. Aj. [119] : Τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος, Ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; Ubi schol. quoque exp. προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος. [Et alibi :] Προνούστερος [Photio p. 465, 16, et] Suidæ προνοητικώτερος : sed haud scio annon mendose pro προνοέστερος. [Recte scriptum ap. Antiattic. in Bekk. An. p. 111, 25. Substantivi instar est ap. Æsch. Suppl. 969 : Δαναὸν πρόνοον καὶ βούλαρχον. || Adject. προνουστικώτερον ap. schol. Hom. Il. Σ, 249, in ed. Villois.; recte apud Bekkerum προγνωστικώτερον.]

[Πρόνοος, ὁ, Pronous, Trojanus. Hom. Il. Π, 399. || Phegei filius. Apollod. 3, 6.]

[Προνοσέω, Ante ægroto. Hippocr. p. 206, E : Προνοσέουσαι πρὸ τῶν τόκων. Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 164, 4 : Ἔρχεται δὲ προνενοσηκέναι νόσον οὐ μετρίαν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 825, C : Τὸν προνοσήσαντα. Id. ib. p. 243, C, et t. 3, p. 26, A : Τῶν προνενοσηκότων. Hase.]

Προνοτίζω, Prius humecto, Ante madefacio. Diosc. 2, 106 : Καινοῦ χυτριδίου τὸν πυθμένα προνενοτισμένον ὕδατι ψυχρῷ, Aqua frigida ante madefactum. [Oribas. p. 159 ed. Matth.]

[Προνουμηνία, ἡ, Antenovilunium, Dies qui præcedit primam lunam. LXX Judith 8, 6.]

[Πρόνους, Προνουστικός. V. Πρόνοος.]

[Προνύξ. Simonides De mulier. 46 : Τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ προνύξ, προῆμαρ· ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ, Nocte dieque. Hemst.]

[Προνύσσω s. Προνύττω, Ante pungo, stimulo. Polyb. 28, 15, 8 : Ἐβούλετο τοὺς Ῥοδίους προνύξας μεσίτας ἀποδεῖξαι. Recte, ut videtur, Ursinus παροξύνας corrigit.]

[Προνώπειος. V. Προνωπής.]

Προνωπής, ὁ, ἡ, ap. Eur. uno quidem in loco exp. a schol. ἔξωθεν τοῦ προνωπείου θαλάμου, Alc. [85] : Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον, Στείχει προνωπής, ἐκπεσοῦσα δεμνίων· in altero autem l., qui est in Androm. [729] : Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, exp. εὐκατάφορος, et ἕτοιμος, et πρόχειρος : item εὐχερὴς et προπετής. Quinetiam significari illa voce dicitur ὁ εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος ἀναιδής. [Per προτεταγμένος, πρόχειρος exp. Phot. p. 456, 15. Hesych. : Προμόνης (corruptum ex Προνωπής esse vidit Albert.), προπετὴς καὶ προπεσὼν (codex προπεπ—), οἱ δὲ πρόθυμος, προνενευκώς (codex προσν—).] Cam. autem ita, Προνωπής in Alc., quæ jam ad lucem amittendam tenderet; nam et Νώψ, ut interpretantur, Debilem et deficientem, lumine sc., significat : sed Proclivitatem s. Pronitatem vocabulum notat : ut in Andr., Ἄγαν προνωπὴς etc. [Æsch. Agam. 234 : Προνωπῆ (Iphigeniam) λαβεῖν ἀέρδην, quod per προνενευκυῖαν exp. schol.]

[Προνώπια, τά.] Pollux [2, 53] ex Tragœdia annotat etiam Προνώπια et Ἀνώπια, pro iis quæ ante ostia, et pro iis quæ supra ostia essent, ut scribit Camerarius : Pollucis autem verba hæc sunt : postquam dixit Ἐνώπια παμφανόωντα esse Homero τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν, subjungit, Οἱ δὲ τραγῳδοὶ Προνώπια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν· καὶ Ἀνώπια, τὰ ἄνω· ἀπὸ τῶν ὠπῶν. Hesych. προνώπια esse ait τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, ut ἐνώπια sunt τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Idem προνώπιον exp. τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον. [Per προκείμενον exp. Phot. et Suid. Eur. Bacch. 639 : Ἐς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. Schol. Alc. 183.] Quidam interpr. Ἀνώπιον, Locus editior et a conspectu semotus. Ad alteram autem vocem quod attinet, in ea fit syncope; dicitur enim Προνώπιον pro Προωνώπιον, ut testatur Eustath. quoque [p. 82, 35; 312, 14], qui etiam exp. πρόσχημα ap. Eur. [Hipp. 374] : Χώρας Πελοπίας προνώπιον. In VV. LL. scribitur προνώπιον esse Quicquid ad fores primum occurrit, ut Vestibulum. Cam. ap. Eur. Hipp. προνώπιον ait exponi πρόθυρον, Vestibulum : in Bacchis autem [644 : Πῶς προνώπιος φαίνει πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς ἔξω βεβώς;] προνώπιος significare Foris obversans. [Ἥρωες προνωπίους ap. Dionys. A. R. 4, 14, quibus sacra fieri dicit ἐν τοῖς προνωπίοις ubi Lares compitales, quibus sacra fiant in compitis, intelligit Casaub.]

Προνώπιος [codex προνόπιος], προτεταμένος, Hesych. Cui subjungit, προνενευκώς, [οἱ δὲ] προπετής, ἕτοιμος, πρόχειρος, Propendens, Præceps, Promptus, Paratus : quæ exposs. conveniunt potius nomini προνωπής s. προνώπιος : unde προνώπιον exp. et προκείμενον [sic ap. Phot. et Suid. legitur : apud Hesych. προκείμενον], Propendens, Promptum et cuivis expositum. [Et alibi :] Πρόνωπα, Hesychio εὐκρατῆ, εὔφημα : item πρόχειρα, ἕτοιμα, ἀνεμπόδιστα. [Postremas interpretationes tres ad προνωπής spectare monuit Kuster.]

Πρόξ, κός, [ὁ, ἡ,] Hinnulus, [Πρόξ, Dama, Gl.] ἐλάφου γέννημα Suid., itidemque Eust. [p. 711, 40], qui tamen alibi [p. 1821, 22] esse dicit speciem ἐλάφου aut δορκάδος. [Ἔλαφος et πρόξ distinguuntur ab Aristot. H. A. 2, 15; 3, 6 et 19.] Hom. Od. P, [295] : Ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. Nicander Ther. [578] : Σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ Ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο, schol. τοῦ τέκνου τῆς δορκάδος. Etym. [M. p. 689, 14, ex schol. Apoll. Rh. 2, 279] πρόκα esse dicit ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, τὸν λεγόμενον νεβρόν : Dionysium vero Atheniensem ἐν ταῖς Κτίσεσιν, dicere τὰς ἐλάφους πρόκας : et hinc Προκόννησον nominari, ex eo, quod ἐν αὐτῇ πληθύουσιν ἔλαφοι. Eadem insula Ionice Προκόννησος dicitur, et ex ea oriundus Προκοννήσιος, pro Προκοννήσιος. [V. Προκόννησος. HSt. supra :] Πόρκας Hesychio ἐλάφους ἢ ταχεῖς : scrib. πρόκας. [Ad hominem timidum transtulit Archilochus. Eustath. p. 711, 41 : Λέγει δ' ὁ αὐτὸς (γραμματικὸς) καὶ τὰς πρόκας παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφου τεθεῖσθαι, παρ' ᾧ καὶ τις διὰ δειλίαν προσωνομάσθη πρόξ.] Theogn. can. 767

Προξενέω, Sum πρόξενος, Hospes publicus, Hospitio excipio nomine civitatis. [Eur. Med. 724 : Σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα πειράσομαί σου προξενεῖν. Aristoph. Thesm. 576 : Γυναικομανῶ γὰρ προξενῶ θ' ὑμῶν (male ὑμᾶς ap. Suid. s. v. Προξενῶ) ἀεί.] Dem. [p. 252, 25] : Καὶ τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῶν. [Adde p. 194, 18.] Xen. Hell. 6, [4, 24] : Ταῦτα δ', ἔφη, ἐγὼ προθυμοῦμαι, οἴεσθαι ὑμᾶς βουλόμενος, διά τε τὴν τοῦ πατρὸς φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, Quoniam hospitii necessitudo mihi vobiscum intercedit. [Plut. V. Cimon. c. 14 : Ἰώνων προξενεῖν.] || Προξενῶ σοι τοῦτο metaph., sicut et de πρόξενος dictum est, Hujus rei sum tibi auctor, Hanc rem tibi comparo, comparare conor. Lucian. [Vitt. auct. c. 10] : Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. In VV. LL. ex Plut. Solone [c. 2] : Προξενοῦσα φιλίας βασιλέων, Ad regum comparandas amicitias valens. Προξενῶ, inquit Bud., συνίστημι significat, et μνηστεύω : et dativo jungitur, ut προξενῶ σοι τοῦτο, Stipulor s. Concilio tibi, et comparare contendo. [Soph. Trach. 726 : Ἥτις (ἡ ἐλπὶς) καὶ θράσος τι προξενεῖ· Œd. T. 1483 : Αἳ (χεῖρες) τοῦ ... πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα. Per εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο exp. schol. Œd. C. 465 : Ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει· ubi schol. : Λέγε μοι καὶ πάρεχε τὰ χρήσιμα· οὐ γὰρ ἂν ὀκνήσαιμι τελεῖν. Eur. Ion. 335 : Ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν.] Plut. [V. Cæs. c. 60] : Οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες. Gregor. : Τί τὸ ταύτας σοι προξενοῦν τὰς μονάς, Mansiones cœlestes tibi concilians et comparans? Dionys. De cœl. hier. : Τῆς σῆς δ' ἂν εἴη νοερᾶς καὶ διακριτικῆς ἐπιστήμης ἢ παρ' ἑαυτοῦ τι τοῦ ὄντως ἀληθοῦς συγγενέστερον ἐξευρεῖν, ἢ παρ' ἑτέρου μαθεῖν, θεοῦ δηλαδὴ διδόντος τὸ ῥῆμα, καὶ προξενούντων ἀγγέλων. Quibus exemplis subjungit hoc ex Dem. [p. 969, 18] : Ἠρόμην αὐτῷ, λέγων οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι, ubi προξενεῖν accipi ait pro Conciliare, et συνιστάναι, ac notum facere. Sed fortassis addere possimus Commendare. [Plato Lach. p. 180, C : Ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς· Alc. 1 p. 109, D : Ἵν' αὐτὸν φοιτητὴν προξενήσῃς καὶ ἐμέ.] In illo autem Plut. l., Οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες, quidam interpretantur Qui istum honorem Cæsari procurabant : verum sunt quibus non satis placeat hic verbi Procuro usus, sicut ante admonui. Ut autem πρόξενος dicitur aliquis rei non solum bonæ, sed et malæ, sic etiam προξενεῖν aliquid mali dicitur. Greg. Naz., προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει. || Προξενῶ, Sum interpres et conciliator versurarum aliorumque contractuum, de quibus tractatus est brevis in Pand. sub titulo De Proxeneticis. Dem. [p. 1250, 20] : Τίθεμαι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι [Ἀρκέσαντι] Παμβωτάδῃ ὃν [ὃς] αὐτὸς οὗτος προὐξένησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pambotades mihi suppeditavit, isto interprete versuræ faciendæ. Id. [p. 1237, 17] : Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. Hæc Bud., qui etiam priorem l. huic signif. verbi προξενῶ tribuit. Qua in re ab illo dissentio, quum videamus πρόξενος, a quo fit hoc verbum, generaliter accipi. [Suidas : Προξενῶ· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττω· γενικῇ. Interpretatio nec per se apta nec constructioni cum genitivo conveniens. In Ind. :] Προξενεῖς, Hesychio ξενίζεις quod et πρ⟨ο⟩ξενεῖς, rectius. [De augmento Lexicon ined. Paris. cod. 2669 : Λέγουσι δὲ (Attici) καὶ ἐγγύησε καὶ κατηγγύησε· καὶ Εὐριπίδης ἐπροξένει καὶ Ἀριστοφάνης. Cramer.]

[Προξένησις, εως, ἡ, Hospitis publici exceptio. Schol. metr. Pind. Ol. 3, p. 88 ed. Bœckh. : Λέγεται δὲ προσοικεῖν τὸ μέτρον ὅτι ταῖς προσόδοις τε καὶ προξενήσεσι προσεγράφετο. Boiss. || Conciliatio, Gl. Greg. Nyss. t. 2, p. 398, C : Πορισμὸν καὶ πρ. Hase.]

Προξενητής, ὁ, Proxeneta, [Conciliator, addunt Gl.] Pararius, Qui est velut conciliator, interpres et internuntius ad paciscendum s. stipulandum. A Bud. exp. Conciliator et interventor, quasique Conglutinator nominum inter se stipulantium et spondentium, aut quemvis contractum conventumque ineuntium. Apud Senecam [Epist. 119] Proxenetæ non semel pro iis qui nominibus faciendis intervenire solent. Ulpian. : Si proxeneta intervenerit faciendi nominis. Bud. in isto Demosth. l. [p. 1237, 17], Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, vertit, Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. [|| Moschop. Περὶ σχεδ. p. 148 : Νυμφαγωγός· ὁ κοινὸς προξενήτης. Scribendum προξενητής, quod παροξυτόνως scriptum ex cod. Paris. 2599 affert Boiss. Anecd. vol. 2, p. 486.]

Προξενητικόν, τό, Merces quæ proxenetis solvitur.

[Προξενητικός, ἡ, όν, Concilians. Cyrill. Hieros. p. 233. Elberling.] Sup. 501, 1, 11.

Προξενήτρια, ἡ, Conciliatrix [Gl.], etc. [Conf. Jos. Mercer. ad Non. Marcell. p. 96, s. v. Sagæ mulieres. Hase.] Exp. et προμνήστρια. [Hoc per προξενήτρια exp. schol. Aristoph. Nub. 41 : Ἡ προνοήσασα τῶν γάμων προμνήστρια καλεῖται, ἡ νῦν προξενήτρια· et schol. Eur. Hipp. 594.]

[Προξενία. V. Πρόξενος.]

[Προξενίδης, ὁ, Proxenides, Atheniensis. Aristoph. Vesp. 342, ubi Πρ. ὁ Κομπασεὺς appellatur. || Eleus, Lucian. Herodot. c. 4.]

[Προξενίζω, i. q. προξενέω, Concilio. Schol. Hom. Od. A, 277 : Τὰ ἔεδνα τὰ τὴν ἕδραν καὶ παραμονὴν προξενίζοντα τῇ νύμφῃ. Schol. Eur. Or. 13, 814, Phœn. 1566. Elberling.]

[Προξενίτης. V. Προξενητής.]

Πρόξενος, ὁ, Qui peregrinos hospitio excipit, non suo peculiariter, sed totius civitatis nomine. Unde a quibusdam, ex quorum numero est Bud., redditur Publicus hospes. Æl. Dionys. ap. Eust. : Πρόξενοι οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται, καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. Sed ipse Eust. in alio l. dicit πρόξενος significare ὁ ὑπὸ πόλεως ᾑρημένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προΐστασθαι ξένων : qualis Antenor ap. Trojanos, et quales οἱ βασιλικοὶ διοικηταί. Vide de hoc nomine Pollux etiam [3, 59], item Suid., et Ammon. Dicitur autem interdum quidem πρόξενος τῆς πόλεως, vel cum alio hujusmodi genit., interdum vero, πρόξενος sine adjectione. Thuc. 8, [92] : Καὶ Θουκυδίδου τοῦ Φαρσαλίου τοῦ προξένου τῆς πόλεως παρόντος. Plato Leg. [1, p. 642, B] : Ἐπειδὰν ἀκούσωσιν ὅτι τινός εἰσι πόλεως πρόξενοι. Aristot. Pol. 5, [c. 4] : Ἦρξε τῆς στάσεως, καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε, πρόξενος ὢν τῆς πόλεως. Æschin. [p. 90, 23] : Πρόξενος ὢν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Sed et πρόξενος Ἀθηναίων, vel Λακεδαιμονίων, vel Θηβαίων etc. Thuc. 3, [2] : Πρόξενοι Ἀθηναίων. Plut. in Alcib. [c. 14] : Πρόξενος μὲν γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων. Sic Lucian. [Phalar. 2 c. 1] : Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος· de quo l. dixi et in Ἰδιόξενος. Affertur autem ex Æschine et cum dat. Πρόξενος ὢν Θηβαίοις. Sine adjectione vero, ut ap. eund. Thuc. [2, 29] : Οἱ Ἀθηναῖοι πρότερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐποιήσαντο. Dicuntur autem et urbes πρόξενοι esse inter se, quæ sibi vicissim illud hospitalitatis officium præstant. Ceterum sciendum est πρόξενος a schol. Thuc. exponi etiam simpliciter φίλος in aliquot ejus ll. || Πρόξενος, metaph. Qui aliquid procurat s. procuravit cuipiam, et quidem aliquid vel boni, vel etiam mali. Eust. postquam priorem illam nominis πρόξενος signif. tradidit, quam supra ex eo attuli, subjungit, hinc per metaphoram vocari, qui est καλοῦ τινος ἢ κακοῦ αἴτιος : ut ἀπωλείας πρόξενος, aut φθορᾶς, aut etiam σωτηρίας, vel ὑγείας. Sic autem appellatur, inquit, tanquam παρ' ἑαυτῷ ξενίσας τὸ πρᾶγμα, εἶτα ἑτέροις διαπεμψάμενος, Quasi qui rem illam hospitio exceperit, ac deinde ad alios transmiserit. Dico igitur πρόξενον alicui esse rei alicujus, dici Eum qui ei illam procuravit, s. Qui ei auctor est illius. Sed verbi Procuro usum sunt qui non probent. At Bud. πρόξενον interpr. Conciliativum, in Gregor. : Μυστήριον ὑψηλόν τε καὶ θεῖον καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος πρόξενον. Eumdemque usum habere ait in isto l. [schol. Aristoph. Nub. 243] : Τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων, νόσων πρόξενα γίνεται. || Προξενία, ἡ, Hospitalis illa amicitia, Hospitii necessitudo, inquit Bud., et privata et publica. [*Publicum civitatis hospitium* ap. Liv. 37, 54. *Hospitium senatusconsulto factum* idem 5, 28. *Hospitium publice fieri* Cicero Verr. 4, 65.] Dem. [p. 475, 10] : Προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἁπάντων. Apud Xen. Hell. 6, [3, 4] Callias quandam suam ad Lacedæmonios orationem ita orditur : Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει. Et in plur. ap. Æschin. [p. 59, 26] : Προξενίας τινὰς εἰργασμένοι ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι, διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι ὅτι κτλ. Sed quod dicit Bud. privatam etiam necessitudinem hospitii ita vocari, aliorum locorum testimonio indigere videtur. [De proxenia Græcorum legenda egregia M. H. E. Meieri commentatio, Halis edita a. 1843, ex qua ea solum quæ ad usum significationemque vocabuli πρόξενος et derivatorum declarandam pertinent excerpta infra posuimus. « Nihil est quo in hac quæstione ægrius careamus quam Hyperidis oratione habita quum Demadem παρανόμων accusaret quod post Chæronense prælium de proxenia Euthycrati Olynthio conferenda ad populum tulisset. Ex antiquis vero scriptoribus, qui quidem ætatem tulerunt, nemo omnino est, qui paullo accuratius vim et naturam proxeniæ exposuerit; infrequens memoria ejus tum apud rerum scriptores, Herodotum, Thucydidem, Xenophontem, Polybium, Diodorum, Dionysium Hal., (frequentior apud Timæum exstitisse videtur, de quo Polyb. 12, 2, 2 : Ὁ... τὰς ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν ναῶν προξενίας ἐξευρηκὼς Τίμαιός ἐστιν), tum apud oratores Atticos, infrequentior etiam apud alios prosæ orationis auctores et poetas; ne in Lexico quidem decem oratorum glossa πρόξενος exstitisse et diligentius enarrata esse videtur; unde fit ut ab grammaticis quoque non multum adjuvemur : quorum loci hi fere sunt : Ammon. p. 118 : Πρόξενος πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ· ξένος δὲ ὁ εἰς ἑνός ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος. Οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ πρόξενον εἴρηκε τὸν ἰδιόξενον « Κακός τίς ἐστι προξένῳ σοι χρώμενος. » Pollux 3, 59 : Ὁ μὲν πρόξενος, ὅταν πόλεως δημοσίᾳ προξενῇ τις ἐν ἄλλῃ πόλει ὤν, ὡς ὑποδοχῆς τε τῶν ἐκεῖ φροντίζειν, καὶ προσόδου τῆς πρὸς τὸν δῆμον, καὶ ἕδρας ἐν τῷ θεάτρῳ· ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος, ὁ ἀνάγραπτον τὴν προξενίαν (adde μὴ) ἔχων. Thom. M. : Προξενία ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία. Hesych. : Πρόξενος φίλος ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ξενίᾳ (an ξένων?) προϊστάμενος. Schol. Demosth. ad p. 86, 6, Lex. rhet. p. 298, 27 : Πρ. καὶ ἰσοτελεῖς· οἱ προτιμώμενοι τῶν (adde ξένων ὑπ') Ἀθηναίων πρόξενοι ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ λοιποὶ ἰσοτελεῖς. Gloss. Herodot. p. 354 ed. Schweigh. : Πρόξενοι, οἱ προστάται πόλεων καὶ φροντισταὶ καὶ ξένοις (ξένοις schol. Demosth. ad p. 194, 18, et Greg. Cor. p. 552) ὑποδεχόμενοι. Similiter schol. Demosth. Leptin. § 111, p. 114 ed.

Wolf. et schol. Æschin. De f. leg. § 89, p. 18 ed. Bekk. Eodem tendunt Erotian. p. 316 et Hesych. s. v. Πρόξενοι. In solos Lacedæmoniorum proxenos conveniunt explicationes Eustathii in Il. Γ, p. 405 : Οἱ ῥηθέντες πρόξενοι χειροτόνητοι ἦσαν ἢ ὑπὸ βασιλέων. Ἡρόδοτος (6, 57, ubi Ionica forma πρόξεινος) οὖν γέρας εἶναί φησι τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν, οὓς ἂν θέλωσι τῶν ἀστῶν et schol. Aristoph. Av. 1021. Meliora habet Ælius Dionys. ap. Eustath. p. 405, 37 : Πρόξενοι, οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οὓς καὶ πρέσβεις κατάγονται καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον· unde sua derivarunt Phot. et Suidas s. v. Ἰδιόξενος. Bona mixta malis in schol. ad Lucian. Phalar. 2 init. et in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 320; schol. Hermog. vol. 6, p. 362. Pleraque igitur ex inscriptionibus repetenda sunt, quamquam etiam hæ minus uberes sunt feracesque quam velis; mihi hæc scripturo tituli proxeniæ innotuerunt 114 qui civitatium sunt 49. • Apparet ex his duo fuisse προξενίας genera, quæ recte distinxerunt Bœckhius et Meierus. Eorum alterum commune fuit Græcis omnibus eoque comprehendebantur quicunque in ea civitate, cujus cives essent, curarent res ejus civitatis, cujus essent proxeni, in neutra vero magistratuum potestate erant. Rarius fuit alterum genus proxenorum, qui non a peregrinis civitatibus, sed ab iis quarum ipsi cives essent, nominabantur, ut peregrinos, qui ad eas urbes devertissent, rei publicæ nomine reciperent, quales fuerunt Spartani memorati ab Herodoto 6, 57.]

[Πρόξενος, ὁ, Proxenus, n. pr. multorum. Proxenus Tegeata, unus ex conditoribus Megalopolis, ap. Pausan. 8, 27, 2. Alius ap. Xenoph. Hell. 6, 5, 6. || Locrensis ap. Thucyd. 3, 103. || Syracusanus ap. Xenoph. Hell. 1, 3, 13. || Pellenæus, ib. 7, 2, 16. || Bœotus ap. eund. Anab. 1, 1, 11. || Aphidnæus in inscr. navali, ubi v. Bœckh. p. 250. Alii Athenienses ap. Isæum p. 50, 42, Æschin. p. 45, 34, Demosth. p. 356 extr., 364, 5; 389, 11; 1358, 4, in oratione Dinarchi contra Proxenum ab Harpocratione memorata, nec pauci aliarum gentium in inscriptionibus et numis et apud scriptores quum veteres tum recentiores. || Προξένου πόλις, nomen oppidi, de quo Steph. Byz. : Προξενούπολις· περὶ Ναύκρατιν· ὁ πολίτης Προξενοπολίτης (προξενουπολίτης cod. Vratisl.), ὡς Ἑρμοπολίτης.]

[Προξηραίνω, Ante arefacio. Dioscor. 5, 86; Galen. vol. 13, p. 112.]

[Προξηροτριβέω, Sicca frictione ante frico. Dioscor. in Noth. 2, 208 : Ἐν βαλανείῳ τοὺς χρωμένους θεραπεύει προξηροτριβηθέντας. Boiss. Oribas. p. 313 ed. Matth. : Σώματι προξηροτριβηθέντι.] *Ord. eth. 8, 4 r.*

[Προξυράω et Προξυρίζω, Ante rado. Lucian. Alex. c. 15 : Ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 50 : Προξυρήσας. Alex. Trall. 1, p. 4 : Τὸν τόπον προξυρῶν· 12 : Τὴν κεφαλὴν προξυρῶν. Προξυρίσας vitiose pro προξυρήσας p. 3, quod correxit Struvius. Προξυρηθέντων τῶν τόπων et προξυρημένων τῶν ἐκ τοῖς χρωμένοις τόποις τριχῶν Aetius 4, fol. 65, b, 15, 31. Altera forma Προξυρίζω utitur Oribas. p. 297 ed. Matth. : Προεξυρισμένων τῶν πολυτρίχων μερῶν· et subst. Προξύρισις, εως, ἡ, ibid. Προξυρίσης Paul. Æg. p. 74, 29.] *Προξυρητέον, Paul. Æg. 70.*

[Προογκάομαι, Ante rudo. Lucian. Asin. c. 26 : Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προογκησαμένου.]

[Προόδευσις, εως, ἡ, Prægressio, Ductus. Eustath. p. 51, 28 : Τὸ ἡγεῖσθαι ... ἐπὶ προοδεύσεως καὶ ὁδηγίας δοτικῇ συντάσσεται.]

[Προοδευτής, ὁ, Præcessor. Nicet. Chon. Hist. p. 139, C : Συνεκπεπομφὼς οἷον τοῦ τόμου προοδευτὰς καὶ νιολαίαν κροτοῦσαν τὰ γεγραμμένα· 368, A : Αὐτίνος προοδευταὶ καὶ τῶν πρακτέων εἰσηγηταί.] *Ord. 278, 142, 2.*

[Προοδεύτρια, ἡ, Quæ viam præit. Sic explicat nomen πόμπιμος glossator ad Joannem Geom. H. 2, 24. Sed non quadrat explicatio. Boiss.]

[Προοδεύω, Prægredior, Antecedo. Leo Diac. p. 22, 12 : Πῇ μὲν οὐραγῶν, πῇ δὲ προοδεύων· ad quem l. Hasius exempla indicavit, Joannis Chrys. vol. 7, p. 393, 27 : Ὁ Ἰωάννης προοδεύων τοῦ Κυρίου· Basil. M. vol. 1, p. 569, C : Προοδεύσαντες ἀνέμενον τὸν φοιτώσαντα· Luciani Hermot. c. 73 : Ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, et similiter Greg. Nyss. In Cantic. Canticor. vol. 1, p. 501, A, Euseb. H. E. p. 4, A. Porro Greg. Nyss. vol. 2, p. 914, B : Τῶν ἐν ἀρετῇ προωδευκότων. Passiv. Euseb. Dem. ev. p. 125, B : Πρὸς τὰ προωδευμένα, Ad ea quæ antecesserunt.]

[Προοδηγέω, Dux viæ sum. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 35. Boiss.]

Προοδηγός, ὁ, Prævius, Dux viæ. Aliis Perductor, ex Plauto. [Maccab. 2, 12, 36; Orac. Sibyll. 8, p. 778 (?). Jacobs. ad Anthol. Pal. vol. 3, p. 198.]

[Προοδικῶς, Progrediendi modo. Athanas. vol. 1, p. 447. Kall. Greg. Cypr. Apolog. p. 664, 10 : Μὴ πρ. ὄν. Hase. Restituendum Zachar. Mytil. Dial. p. 215, pro edito προσοδικῶς. Boisson.]

[Πρόοδιος, ὁ, ἡ : unde Προοδία, Prævia, Gl.]

[Προοδοιπορέω, Viam aperio, Præeo. Lucian. Hermot. c. 27 : Τοῖς προωδοιπορηκόσι πιστεύσας. Joseph. A. J. 3, 1, 1 : Ἐπεφέροντο ἐκ τῆς προωδοιπορημένης ὁδοῦ. G. D. Diog. Laert. 7, 176 : Ἤδη αὐτῷ προωδοιπορηθσαι. Hase.]

Προοδοιπόρος, ὁ, Qui in itinere præit, Hesych. s. v. Ὁδοῦρος.

Προοδοποιέω, Viam præstruo, patefacio, præbeo. [Ὑφηγοῦμαι per πρ. exp. Thom. M. p. 879, ἡγεμονεύσαι per προοδοποιῆσαι schol. Pind. Ol. 6, 37. Sæpissime metaphorice dicitur, ut ab] Aristot. : Προωδοποιηκὼς [scribendum προωδοποιηκε] γὰρ τῷ φόβῳ, Viam metui patefecit. Idem in 7 Polit. [c. 17] : Πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς, Hæc jam antegredi oportet in infantia, ut iis assuefacti pueri paratiores sint et opportuniores ad majoris ætatis instituta [Id. Rhet. 3, 12 : Ὅπερ ὡς προοδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι] : προοδοποιεῖν enim significat etiam Præparare et quasi imbuere, ut ap. Eund. in sect. 2 Probl. [q. 11] : Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προοδοποιεῖ καὶ παρασκευάσει τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. [Προοδοποιεῖν τὴν ψυχὴν εἰς σοφίαν Sext. Emp. p. 263.] Hæc inter alia Bud. p. 715, ubi προοδοποιῶ σοι τοῦτο interpr. Sum tibi auctor, et exemplum præbeo. Quo pertinet hic Plut. in Sol. [c. 12] : Πολλὰ προσυνεργάσατο καὶ προωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας, Multorum ei adjutor fuit ad condendarum legum rationem. [Theodor. Acroas. 2, 129 : Προοδοποιεῖ τὴν σφαγὴν τοῖς ἀξίοις.] Primo Aristot. loco similis est hic Plut. [Mor. p. 665, F] : Προσφέρεται γὰρ ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι τῆς ὄψεως προοδοποιούσης, Viam patefaciente s. muniente : pro Præparo accipitur ap. Plut. quoque in Lyc. [c. 4] : Προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παίδευσιν αὐτῶν, Eos Lycurgi institutis præparat. [Julian. Or. 7, p. 217, C : Τὸ ἐν τοῖς μύθοις ἀπεμφαῖνον αὐτῷ τούτῳ προοδοποιεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Jacobs.] Est etiam προοδοποιῶ, inquit Bud. ibid., i. q. προοδοποιοῦμαι. Aristot. Rhet. 2, [13] : Ὥστε προωδοποίηκε [nunc προωδοποίηκε legitur] τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ, Propensa est senectus ad timiditatem. Προοδοποιοῦμαι, Proclivis sum, Præparatus sum. Aristot. De partt. anim. 2, [4] : Προωδοποίηται [Προωδοποίηνται] οὖν τῷ πάθει τὰ τοιαύτην ἔχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ κρᾶσιν, Suapte natura proniora sunt et magis obvia. Idem [ib. c. 5] : Τὰ δ' ὀλίγαιμα ἤδη προωδοποίηται πρὸς τὴν φθοράν, Opportuniora sunt ad interitum. Hæc Bud. l. c. : ubi et aliud ex eod. Aristot. exemplum profert. [De gen. anim. 4, 4 : Προωδοποίηται τῇ φύσει πρὸς τὸ τερατοτοκεῖν τὸ μὴ γεννᾶν ὅμοια διὰ τὸ ἀτέλειαν.] Pro Pronus et propensus sum accipitur ap. eund. Aristot. : Προωδοποίηται πρὸς τὴν τερατοτοκίαν, Propensus est ad monstrosam partionem. [Rhet. 2, 2 med. : Προωδοποίηται ἕκαστος πρὸς τὴν ἑκάστου ὀργὴν ὑπὸ τοῦ ὑπάρχοντος πάθους.] Et Probl. s. 6 : Προοδοποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ κατηψύχεσθαι, Ad refrigerandum sua natura habilis redditur. [Et cum εἰς ib. 2, 11.] Ex Ejusd. De partt. anim. 3, [9] : Προωδοποίηται [Προωδοποίησθαι] πρὸς τὸ ἄνω, Vergit ad situm superiorum, Gaza. [Media forma etiam schol. Eurip. Phœn. 955. Boiss.] [Προωδοποιημένος, Præparatus, In quo vel Ad quem via jam quasi facta s. patefacta est. Aristot. Polit. 2, [9] : Σχολάσαντες δὲ αὐτοὺς μὲν παρεῖχον τῷ νομοθέτῃ προωδοποιημένους [Scribendum προωδοποιημένους, ut in locis Aristotelis scribitur supra allatis et Περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντ. c. 1] διὰ τὸν στρατιωτικὸν βίον. [Theophr. De sudor. c. 28 : Προωδοποιημένου τοῦ σώματος. Lucian. Lexiph. c. 21 : Οὕτω ποιήσουσι.] *Bib. sept. 8, 981. Spirit. tom. 10, 4. 2e p. 203.*

ὑπεσθέμεθα ἡμῖν προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ. || Processionem facio. Schol. rec. Aristoph. Pl. 1198 : Προοδοποιοῦν φέρουσαι ταῦτα ... γυναῖκες, ubi schol. antiquior verbo περιπομπεύειν usus est.]

[Προοδοποίησις, εως, ἡ, Viæ præstructio, Viæ munitio quæ ante fit. Joann. Chrys. In Jo. hom. 16, vol. 2, p. 619, 14. Seager. Andr. Cret. Hom. 1 in Fabr. B. Gr. vol. 10, p. 141. Kall. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 257, B.]

[Προοδοποιητικός, ἡ, όν, Viam præstruens, aperiens. Galen. vol. 14, p. 759, 12 : Προοδοποιητικὰ δὲ ὅσα προάγει καὶ προπέμπει τὰ φάρμακα εἰς ὅσα βουλόμεθα μόρια. Hase.] *Ch. 9, 7.*

[Προοδοποιός, ὁ, ἡ, idem. Joann. Act. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 378, 4 : Ὥσπερ πρ. αὐτῷ χρώμενον τῷ ὀρρῷ. Ἡγεμόνες per πρ. exp. gloss. Aristoph. Pl. 1160, et ὑφηγητής Thom. M. p. 879. Ducas Hist. Byz. p. 114, A : Αὐτὸς γενήσεται πρ. ἄχρις ὁρίων Ἀλαμανίας· et p. 115, D.]

Πρόοδος, ἡ, Prodeundi s. Exeundi actio, frequens ap. Dionys. Areop. teste Bud. Sic Chrysost. De sacerd. : Οὐ δεῖ παρθένον πρ. περιττὰς ποιεῖσθαι καὶ πολλάς, Non oportet virginem multum prodire et quum opus non est. [Joann. Malal. p. 389, 10 : Πρόοδον ἐδεικότες. De processione Spiritus sancti Greg. Naz. Or. 29, p. 493 : Ἀδιαπραγμονεῖν οὐδὲ γέννησιν καὶ πνεύματος πρ. Id. Or. 13, p. 211. Suicer. || Processus, Processio, vox usurpari solita de consulibus et imperatoribus quum in publicum cum pompa ac magnifico et amplo apparatu procedebant, de qua Justinian. Novell. 105, 1. Inter editas ab Allatio Libanii ἐκφράσεις quarta inscribitur Περὶ προόδου τοῦ Βαβυλωνίων βασιλέως. Sozomen. H. E. 9, 1 : Περὶ τὰς προόδους κόσμιος εἶναι καὶ βασιλικὸς ... ἐρρυθμίζετο. Agathias Hist. p. 159, C : Τῆς ἐν ταῖς πρ. μεγαλαυχίας. Usurpatur etiam de processionibus ecclesiasticis, ut in Novell. Justin. 67, 1, Dec.] || Processus, Progressus, quo sc. ulterius progitur. Xen. Hell. [3, 4, 15] : Θυομένου Ἀγησιλάου ἐπὶ προόδῳ. De progressione, Cam. Metaphorice etiam capitur ut Lat. Processus et Progressus, pro Incrementum. Lucian. [Somn. c. 9] : Ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρ., Viles erunt tui progressus, h. e. Incrementa tua. Gregor. De Spiritu S. : Ἵνα ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν πρ. καὶ προκοπαῖς τὸ τῆς τριάδος φῶς ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις. Et ap. Dionys. Areop. sæpe pro Progressu temporis, quem et συνέλευσιν vocat, Bud. [|| Profluxio. Alex. Aphr. Probl. 1, 125 : Διὰ τὴν τοῦ σπέρματος εὐχερῆ πρόοδον.]

Πρόοδος, ὁ, ἡ, Qui viam præit. Xen. Ἱππαρχ. [4, 5] : Ἢν δὲ ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ που, φρονίμου ἱππάρχου τὸ τῶν προόδων ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι, Bud.

[Πρόοδους. V. Προόδον.]

[Προοδυνάω, Ante dolore afficio. Schol. Pind. Pyth. 2, 165 : Προωδυνήθησαν πρὶν τυχεῖν. G. Dind.]

[Προοδύρομαι, Ante lamentor. Schol. Eurip. Med. 1016. Kall.]

[Προόδων. V. Προόδον.]

[Προοικειόω, Ante concilio, Ante mihi adjungo, familiarem reddo. Joann. Chrys. In Jo. hom. 11, vol. 2, p. 597, 20. Seager. Id. Chrys. t. 11, p. 690, D : Ἵνα σε μηδεὶς προκαταλάβῃ, μηδὲ προοικειώσηται. Leo Imp. In exalt. cruc. p. 103, C : Προφκειωμένου τοῦ λαοῦ τῷ Θεῷ. Hase.]

[Προοίκεω, Ante habito. Diodor. 15, 14 : Τῶν προοικούντων ἐν τῇ νήσῳ.]

[Προοικία, ἡ, Suggrunda. Hesych. : Προοικίαι, παρὰ Κλειτοδήμῳ ἐν ἴσῳ τῷ δήμῳ. Verba postrema corrupta multis sunt conjecturis tentata, quarum nulla satisfacit.]

Προοικοδομέω, Ædifico s. Struo ante, Præstruo. [Philo Belop. p. 84, 13 : Προοικοδομεῖν δεῖ. Hase.] Προοικοδομεῖν γεῖσα s. γεισίποδας, Suggrundia ædibus præstruere, Pollux [7, 120, ubi nunc γεῖσα et γεισίποδας; cum verba illo conjunxit, sed ἐπάξεις. Lucian. Alex. c. 14 : Τὴν προφκοδομημένην τῷ χρηστηρίῳ πηγήν· ubi alii libri προοικονομουμένην (qui —ημένην voluerunt).]

Προοικονομέω, Præstruo, Præmolior, Bud. in duobus ll. Aristot. et Synes., Comm. p. 299. Quibus subjicit et hæc, Cic. Ad Qu. Fratrem 2, [3] : Eo die προοικονομήσαμεν [al. —ησάμην] quædam εὐκαίρως de iis quæ in Sextium apparabantur crimina, et eum ornavi veris laudibus, i. e., quædam præstruxi in defensione Bestiæ, quæ ad Sextii defensionem spectabant. [Joseph. A. J. 2, 5, 7 : Πρ. ἐν τοῖς τῆς εὐετηρίας καιροῖς τὰ περὶ τῶν μετὰ ταύτην. Schol. Eur. Hipp. 23 : Προοικονομήσασα ὀλίγων χρείαν ἔχω πόνου. Clem. Alex. p. 325 : Πάνθ' ὅσα προοικονομηθῆναι καθῆκει τῆς κατὰ τὴν ἐποπτικὴν θεωρίαν γνώσεως. Forma media Joseph. B. J. 7, 8, 2 : Ταῦτα προοικονομησάμενος ἐπὶ τὴν πολιορκίαν ἐτράπετο.] || Apud Serv. autem etiam Προοικονομία, in hæc Æn. 12, [357], Dextræ mucronem extorquet et alto Fulgentem tinxit jugulo : Quasi proœconomia est, ut non eum suo interimat gladio, ne agnoscat quod Metisci est, et jam nunc suum requirat : quo facto perire poterat sequens fracti gladii œconomia. Et alibi, Pulcra proœconemia, i. e. dispositio carminis. [Idem ad Æn. 5, 858; 9, 468. Herodian. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 608 : Πρ. ἐστὶν ἡ τὰ μέλλοντα διατίθεσθαι προπαρασκευάζουσα λέξις. Eustath. p. 16, 7 : Ταῦτα προοικονομίαι εἰσὶ τοῦ πλατυσμοῦ τῆς Ἰλιάδος.] || Προοικονομικὸν dicitur Quod præstruit et viam facit ad sequentia. Hæc ibi Bud. [|| Adverb. ap. schol. Soph. El. 451 : Προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον.]

[Πρόοικος, ὁ, Major domus (apud reges Franciæ). Theophan. p. 337 : Ἔχει δὲ τὸν λεγόμενον πρ. γνώμῃ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἔθνους διοικοῦντα τὰ πράγματα πάντα. Constant. Porphyr. De themat. 1, 12 : Ὁ Θεομᾶς ὁ πρ. Georg. Cedr. Hist. p. 453, D.]

Προοιμιάζομαι, Proœmio utor, Proœmior, ut Plin. Ep. 27 : Proœmiatur apte, narrat aperte. [De exordio quo cantores vel citharœdi præludunt, schol. Theocr. 6, 20 (qui verbum ἀνεβάλλετο explicans primum forma media utitur ἐπροοιμιάζετο, tum activa : Τὸ ἀναβάλλω σημαίνει ... τὸ προοιμιάζω), Suid. s. v. Ἀμφιανακτίζειν et Ἀνεβάλλετο. De exordio orationis Method. p. 407, D : Ἅτινα προοιμιάζων ἐν τοῖς ᾄσμασι ἔλεγεν ὁ Σολομών.] Aristot. Rhet. [3, 16 : Δεῖ μὴ μακρῶς διηγεῖσθαι ὥσπερ οὐδὲ προοιμιάζεσθαι μακρῶς.] 3, [14] de servis : Οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσι, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, καὶ προοιμιάζονται. [Theophr. Char. præf. : Πειράσομαι τὸν λόγον ... ἀφεὶς τὸ προοιμιάζεσθαι καὶ πολλὰ περὶ τοῦ πράγματος λέγειν. Præterit. Anna Comn. p. 359, A : Καθάπερ ἄνωθεν τοῦ λόγου πεπροοιμίασται.] Aliquando cum accus. construitur et significat Exordior, Initium sumo. [Diodor. Exc. p. 531, 49 : Καὶ ταῦτα μὲν πρὸ τῆς κατὰ Σικελίαν, ὥσπερ προοιμιαζόμενα ταύτην, μεγίστης ἀποστάσεως. Joseph. B. J. 2, 2, 2 : Τὸν δὲ προοιμιάσασθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλίων πολιτῶν φόνῳ.] Greg. Naz. [vol. 1, p. 169, A] : Ἐντεῦθεν γὰρ αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται, Initium facit honorum conferendorum ab hoc magistratu.

[Προοιμιακός, ἡ, όν, Ad exordium s. proœmium pertinens. Schol. Dem. C. Lept. init. et Eustath. p. 1381, 26 : Πρ. ἔννοια. Man. Palæol. in Lambecii Bibl. Cæs. 7, p. 331. Boiss. Apsin. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 485, 9 : Ἔννοια πρ. Hase. Πρ. ψαλμὸς dicitur Psalmus 102 (*Benedic anima mea dominum*), qui cantari solet inter sacra officia, præsertim vero vesperæ, ut in Typico Sabæ c. 1. Ὕμνοι πρ. in Vita Nicolai Studitæ p. 1001, et ap. Joann. Climac. : Πληρῶσασθαι τὸν πρ. ὕμνον. V. Allat. in Dissert. 1 de libris eccles. Græc. p. 57, et Goar. ad Euchology. p. 29, 205. Ducang. || Adverb. Προοιμιακῶς, quo utitur Eustath. p. 438, 44, ad explicandum ἀμβλήδην.]

[Προοιμιαστέον, Proœmio utendum, Exordium faciendum. Dionys. Art. rhet. 2, 8 : Περὶ αὐτοῦ τούτου πρ. χαριέντως.]

Προοίμιον, τό, Exordium, quo cantores ac citharœdi præludunt; Præcentio, ut Gell. post Cic. Athen. 8 : Τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαρῳδόν, i. e. τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, ut Hesych. et alii exp. ab οἴμη derivantes. [Sic Eustath. p. 1586, 45.] Hymni etiam προοίμια dicuntur; nam ap. Thuc. 3, p. 117 [c. 104] : Δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος, ubi citantur quidam versus ex Hymno in Apollinem conscripto : ibid. et schol. annotat, ἐκ προοιμίου, ἐξ ὕμνου· ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. [Plato Phædon. p. 60, D : Τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω πρ. Pind. Pyth. 7, 2 : Πρ. κάλλιστον· Nem. 2, 3 : Ἀοιδὸν ἄρχο-

ται Διὸς ἐκ προοιμίου. Themist. Or. 2, p. 27, C: Ἔστι Σωκράτει πρ. πεποιημένον ἐν τόνῳ ἐξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν.] Sed et oratorum ac ceterorum scriptorum exordia προοίμια dicuntur, metaph. a citharœdorum procemiis sumpta: nisi malimus προοίμιον tunc derivare ab οἴμη, λόγος. Quintil. 4, 1: Quod Principium Latine vel Exordium dicitur, majore quadam ratione Græci videntur προοίμιον nominasse: quia a nostris modo initium significatur, illi satis clare partem hanc esse ante ingressum rei, de qua dicendum sit, ostendunt. Nam sive propterea quod οἴμη Cantus est, et citharœdi pauca illa, quæ antequam legitimum certamen inchoent, emerendi favoris gratia canunt, προοίμιον vocarunt: oratores quoque ea, quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi judicum animos, præloquuntur, eadem appellatione signarunt: sive quod οἶμον iidem Græci Viam appellant, id quod ante ingressum rei ponitur, sic vocare est institutum: certe procemium est quod apud judicem dici, priusquam causam cognoverit, possit. [Sic et Ulpian. ad Demosth. Coron. p. 142: Οἶμος ἡ ὁδός ἐστι, καὶ τὸ προοίμιον ὡς
B ὁδὸς τοῦ παντὸς λόγου· conf. Voss. Institt. rhet. 3, p. 328 sqq. Ernest. Lex. rhet.] Ad citharœdorum προοίμιον Cic. quoque allusit, ubi ait in l. De orat. [2, 80]: Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, ut non tanquam citharœdi procemium afflictum aliquod, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. Vide et Ἔφοδος. Aristot. Rhet. 3, [14]: Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου· ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. [Ibi et ita præcipit: Τὸ ἀναγκαιότατον ἔργον τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστι τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος· διόπερ ἂν δῆλον ᾖ, ἢ μικρὸν τὸ πρᾶγμα, οὐ χρηστέον προοιμίῳ. Dionysius in Jud. Lys. c. 17, de vi et destinatione procemii præclare disserit; cum quibus conferenda sunt, quæ idem in Art. rhet. c. 10, 13, de procemii virtutibus et vitiis disputat. Hermogenes de procemio agit lib. 1 Περὶ εὑρέσ. Quattuor ibi procemiorum genera recenset: τὸ ἐξ ὑπολήψεως, ἐξ ὑποδιαιρέσεως, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ καιροῦ, de quibus ad singulas voces pluribus dictum est. Alia
C genera ab Hermogene prætermissa enumerat et explicat ejus scholiastes ad l. c. p. 553, ut: τὸ ἐκ βαρύτητος προοίμιον, τὸ ἐξ ἐπαίνου τῶν ἀκουόντων, τὸ ἐξ αἰτίας, τὸ ἐξ ἀπολογίας οὐκ ἀπολειπούσης μέμψεως. His addit, τὸ ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ πάντων τῶν περιστατικῶν. Secutus Hermogenem Camariota in Συνοπτ. παραδόσ. p. 18 definit: Προοίμιόν ἐστι λόγος παρασκευάζων τὸν ἀκροατὴν εἰς ὑποδοχὴν τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰκείως τὸν ὑποκείμενον λόγον διατιθείς. Fusius omnem de procemio disciplinam tradit auctor Rhetor. ad Alexandrum cap. 14; conf. schol. ad Hermog. l. c. p. 552 sqq. Notabilis locus est auctoris Prolegomen. ad scholia in Hermog. ap. Ald. edita vol. 2, et excerpta a Reiskio in Græc. Oratt. vol. 8, p. 196 (vol. 4, p. 12; 6, p. 13 ed. Walz.), ubi narratur, quomodo Corax orator primum προοίμιον, et ceteras orationis justæ partes meditando et humanam naturam consulendo invenerit. Ulpianus ad Demosth. Orat. Olynth. 1, p. 6, duo genera procemiorum commemorat, τὰ τῶν κεφαλαίων, et τὰ ἐν ταῖς ἀρχαῖς: Ἐκεῖνα μέν, inquit, τῷ παντὶ λόγῳ χώραν δίδωσι, καὶ σπερματικὴν ἔχει τὴν δύναμιν τῶν διόλου λέγεσθαι μελ-
D λόντων· τὰ δὲ τῶν κεφαλαίων αὐτὰ μόνα θεραπεύει τὰ λυποῦντα τὸ κεφάλαιον, h. e. procemia illa proprie sic dicta, vel principia et exordia, ad totam causam spectant, omniumque sequentium veluti semina quædam continent: hæc autem quæ cuilibet argumento separatim adduntur, singulis argumentis firmandis et commendandis inserviunt. Auctor ad Herenn. 1, 4, προοίμιον vertit *principium*, ab eoque distinguit ἔφοδον, *insinuationem*. Cap. 7 ita præcipit: « Inter *insinuationem* et *principium* hoc interest: principium hujusmodi debet esse, ut statim apertis rationibus, quibus præscripsimus, aut benevolum, aut attentum, aut docilem faciamus auditorem: at insinuatio ejusmodi esse debet, ut occulte per dissimulationem eadem illa omnia conficiamus, ut ad eandem commoditatem in dicendi opera pervenire possimus. V. voc. Ἔφοδος. » Ernest. Lex. rhet. Plato Rep. 4, p. 432, E: Μακρὸν ... τὸ πρ. Phædr. p. 266, D: Προοίμιον ... πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ· Leg. 4, p. 722, D: Πάσης

A μούσης προοίμια.] Idem [Aristot.] eod. l. [Rhet. 3, 14]: Οὐδὲν δεῖ προοιμίου, ἀλλ' ἢ ὅσον τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν κεφαλαιωδῶς. Sic Lucian. Tim. [c. 37]: Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες. De hist. scrib. [c. 54]: Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· et [c. 16]: Τὸ προοίμιον ὑπόψυχρον ἐποίησεν· Demon. [c. 11]: Τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Itidem Philo V. M. 1: Μετὰ προοιμίων καὶ ἐπιλόγων τὰ πλεῖστα πειρώμενος ὑφηγεῖσθαι, Præfationibus et perorationibus. Plut.: Ταυτὶ μὲν οὖν ἔστω προοίμια τοῦ λόγου παντός. [Æsch. Prom. 741: Οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. Eur. El. 1060: Λέγοιμ' ἄν· ἀρχὴ δ' ἥδε μοι προοιμίου· Med. 663: Μήδεια χαῖρε· τοῦδε γὰρ πρ. κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους· Herc. F. 1179: Τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίοις;] Transfertur ad alia quoque. [Polyb. 26, 5, 8: Τὰ πρ. τῆς ἀρχῆς, Regni initia.] Aristid.: Καὶ ὥσπερ τι προοίμιον ἦσαν τοῦ πολέμου, Velut præludium belli. Bud. Plut. Symp. 2 [p. 644, A]: Φιλικὸν καὶ συμποτικὸν προοίμιον εὐωχίας. Et Athen. 3: Προοίμιον δείπνου
B χαριέντως πεπρυτανευμένου. Sic et Xen. [Mem. 2, 1, 27]: Οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίοις ἡδονῆς, exp. Non te fallam a voluptate ductis exordiis: secundum quam interpret. pertinebit ad oratorum procemia. Juven. [3, 288] dicit et Procemia rixæ. [Καταρχὴ καὶ πρ. ἔχθρας Polyb. 23, 2, 15.] Contra Gregor.: Τοῦτο ὑμῖν τῆς φιλίας προοίμιον. [Lucian. Somn. c. 3: Ὥστε δάκρυά μοι τὰ πρ. τῆς τέχνης. « Πρ. τῆς ἁλώσεως Joseph. B. J. 2, 17, 10. Βασιλείας πρ. Liban. Basil. p. 110, B. Πρ. συμβολῆς Or. 7, p. 237, C. Philostr. p. 710: Τοὺς λύκους ὁ Ἀπόλλων πρ. λιμοῦ ποιεῖται. Joann. Chrys. vol. 11, p. 762, E: Ἐν προοιμίοις τῆς Χριστοῦ παρουσίας· quæ quidem ferri et probari utcunque possunt, non item alia ad Hierocl. p. 674 obiter indicata. » Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 531. Exempla dicit Basilii Seleucensis, qui in Theclæ 1, p. 232 dixit: Ἰκόνιον πόλις ... Φρυγίων χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· p. 275: Τῆς ἑῴας ὅρων ἐν προοιμίῳ· et 2, 11: Πρ. τῆς στρατιᾶς, et c. 17: Τῆς ἑσπέρας πρ., quin et Orat. 27, p. 150, τῆς ὀργῆς τὰ πρ. De loco etiam Constant. Porph. De them. 1, p. 34: Τὰ
C ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μακρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια. Προοίμια et προνόμια conjuncta v. s. v. Προνόμια.]

[Προοιμιώδης, ὁ, ἡ, Procemio similis. Tzetz. Exeg. in Hom. Il. p. 146. Schæf. Hierotheus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 336, 12. G. D. Method. Conviv. p. 233, 14. Boiss.]

[Προοιστέον, Proferendum. Aristot. Top. 2, 3, p. 110, 29: Τὰ τοιαῦτα προοιστέον ὅσα ἐνδέχεται. Schol. Hom. Il. B. 469: Ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὴν παραβολὴν πρ. « Psellus in meis ad Pselli Opusc. notis p. 232, n. 8. » Boiss.]

[Προοιστός, ἡ, όν, Qui proferri potest, Antepositus. Apollon. De adverb. p. 502, 14: Τοῖς κατὰ πᾶσαν πρ. De pronom. p. 322: Αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐδέποτε προοισταί εἰσι κατ' ἰδίαν.]

[Προοίχομαι, Præcedo. Xen. Cyrop. 7, 4, 8: Μετάγειν ... ᾗπερ ὁ Ὑστάσπης προῴχετο. « Nicet. Eugen. 5, 179; 6, 78. » Boiss.]

[Προολισθαίνω, Ante labor. Eustath. Opusc. p. 354, 46: Προολισθαίνει εὐθὺς καὶ βούλεται διαφυγεῖν καὶ
D ἀλούς.]

[Προολισθέω, i. q. præcedens. Basil. t. 1, p. 754, A: Ταύτῃ προλισθησάσῃ. Hase.]

Προόλλυμι, Ante perdo: ut προαπόλλυμι. [Greg. Nyss. t. 1, p. 185, D: Πρὸς τὸ πάθος τῶν προολωλότων καταπλαγείς· ubi tamen codd. aliquot Regii, προαπολωλότων. Hase.] At vero ap. Hesych. προολεῖ habemus expositum καταλειπεῖ, non sine mendo, quod non facile ex conjectura corrigi posse videtur.

[Προομαλίζω, i. q. sequens. Greg. Nyss. t. 2, p. 1027, C: Ὡς ἱππηλάτους τρίβους προομαλίζει. Jo. Chrys. t. 6, p. 599, B, τὸν δρόμον. Pseudochrys. t. 8, p. 923, D, τὰς ψυχάς. Pass. Προομαλίζεσθαι Doroth. Doctr. p. 840, A. Hase.] 1508, 565, 7.

Προομαλύνω, ex Gregor., pro Ante complano, lævigo, Præpolio. [Plato Tim. p. 50, E: Προομαλύνοντες ... ὅτι λειότατον ἀπεργάζονται.]

Προόμνυμι, sive Προομνύω, Præjuro, Prius juro, Ante juro. [Pollux 8, 55. Æsch. Ag. 1196: Πρόμοσον· τοίμ' εἰδέναι λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων.] Demosth. 691.

p. 16 [859 extr.]: Προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὡμολόγησεν, ἐλεύθερον εἶναι, καὶ κατὰ Δήμωνος ἐμαρτύρησεν ἂν ἀπομόσης τἀναντία τούτων κτλ., i. e. Quum prius ego juraverim. [Id. p. 861, 14. Dio Cass. 54, 13: Προομόσαντας τὸν αὐτὸν ὅρκον· 58, 17: Ἑνὸς προομνύντος. Hesych. s. v. Ἀμφωμοσία. G. D. Pausan. 4, 5, 8: Προομνύουσιν ὅρκον. Ib. 9: Ταῦτα προομόσαντες. Hase.]

Προομολογέω, Ante confiteor, Prius confiteor. [Aristot. Analyt. prior. 2, 11, p. 61, 24: Οὐ προομολογηθέντος τοῦ ἀντικειμένου πρότερον.] Philo De mundo: Τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκόλουθον ἂν εἴη συνομαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Hoc igitur jam confesso et posito. [Sext. Emp. Adv. math. p. 3. Wakef. Id. Sext. Emp. p. 191, 38, προομολογεῖσθαι· 217, 15, προομολογήσασθαι· 243, 5, προομολογῆσθαι· 432, 22, κριτήριον, καὶ τοῦτο προομολογημένον, De quo jam omnes conveniant. Hase. Justin. Mart. p. 223 ed. Bened. ‖ Προομολογητέον Aristot. Topic. 2, 3, p. 110, 3. ‖ Subst. Προομολόγησις, εως, ἡ, ex Olympiod. In Plat. Phædon. annotavit Bekker. in Anecd. p. 1414.]

[Προομοσία. V. Προωμοσία.]

B Προονειδίζω, Prior increpo probris, incesso dictis probrosis. Eust. per προονειδίσας exp. ap. Hom. πρῶτος ὀνείδισας. [Idem p. 754, 47: Διαστρεῖ τὸ δημοβόρον, ὃ προωνείδισεν ὁ βασιλεύς.]

[Προονομάζω, Ante nomino. Papyr. ap. Forshall. 1, p. 7, 18: Τὸν προωνομασμένον μου ἀδελφόν. G. D. Scriptor prologi spurii ad Eur. Dan. 20: Δανάην δὲ προωνόμασσε τήνδε, ubi sensus postulat παρωνόμασσε, Δανάη a δὴν, δὰν derivando. Schneid. Justin. Mart. p. 236, D. Euseb. Dem. ev. p. 238, C; 491, D; 509, A. Epiphan. t. 1, p. 344, B. Greg. Nyss. t. 2, p. 271, D: Προονομάσας. Hase.]

* [Προοξυτονέω vitiose pro παροξυτονέω in Bekk. Anecd. p. 464, 3 et ap. Phot. Lex. p. 600, 5.]

[Προοπτάνω, Ante conspicio. Nicet. Chon. Ann. p. 15, D: Πολλάκις προοπτανόμενος κἀπὶ τοῦ γηλόφου.]

[Προοπτάω, Ante asso. Alexis ap. Athen. 9, p. 379, B: Προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν.]

Προοπτέον, Prospiciendum est. [Herodot. 1, 120: Ἡμῖν τῆς σῆς ἀρχῆς πρ.]

[Προόπτης, ὁ, Speculator. Polyb. 29, 6, 13. Plut. Mor. p. 370, A: Φύλακα καὶ πρ.]

[Προοπτικός, ἡ, όν. Heraclidis De præscientia librum Προοπτικὰ inscriptum memorat Diog. L. 5, 88.]

* Προόπτομαι, Prospicio, Prævideo. [Προοφθὲν διώκειν Pollux 5, 60. « Προοφθείς, Prævisus, Planud. Ovid. Met. 15, 135. » Boiss. Lucian. Somn. c. 10: Τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ.]

C Πρόοπτος, ὁ, ἡ, et Πρὄπτος, facta contractione, Qui ante oculos positus est, Oculis objectus, Manifestus, προφανής. Herodot. [9, 17]: Προόπτῳ θανάτῳ, Manifestæ neci. [Epiphan. vol. 1, p. 619, A: Γύναιον κάλλει σώματος πρόοπτον, Conspicuum. Valck.] Usitatior ap. ceteros scriptt. vox contracta. [Æsch. Sept. 833: Προὔπτος ἀγγέλου λόγος. Soph. Œd. C. 1440 et Eur. Hipp. 1366: Ἐς προὔπτον Ἅιδην.] Thuc. 5, p. 194 [c. 99]: Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς εἰς προὔπτον κίνδυνον καταστήσειαν, In discrimen manifestum. [Πρ. ὄλεθρος Dionys. A. R. 7, 6.] Herodian. 7, [4, 4]: Τὸν κίνδυνον προὔπτον ἔχοντες, Ante oculos suos manifestum cernentes
D periculum; Manifesto periculo perterriti, Polit. Pro quo Aristot. dicit πρὸ ὀμμάτων, ut suo loco docui. Idem significat πρόδηλος [et προφανής, per quæ πρόοπτος exp. Hesych. et Suidas, hic addito loco Herodoti. Phot. Lex. p. 456, 19: Πρόοπτον· τὸ προορώμενον καὶ προφανές· οἷον τὸ προκείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Mœris p. 329: Προὔπτον Ἀττικοί, προφανὲς Ἕλληνες· ubi v. Piers. Ἐκ τοῦ πρ. Joseph. A. J. 17, 2, 6.]

Πρόοπτος, ὁ, ἡ, Prævisus s. Provisus, Præcognitus.

[Προόπτως, Palam. Epiphan. vol. 1, p. 1094, C: Ἐν κόμαις πρ. προαρχομένων.]

[Προόρασις, εως, ἡ, Prævisio. Themist. Or. 11, p. 146, B: Διδασκαλείων προοράσεις ἀλλαλοιπότων. Plotin. 3, 2, 1: Πρ. τινα καὶ λογισμὸν θεοῦ· et 6, 7, 1. G. Dind.]

Προορατικός, ἡ, όν, Prævidendi peritus s. Providendi, Præsagus, Qui scit prævidere res futuras, providere rebus futuris. [Aristot. Περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντ. c. 2: Πάνυ εὐτελεῖς ἄνθρωποι πρ. εἰσὶ καὶ εὐθυόνειροι.] Exp. et Providus. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 176, 31]: Ἀληθό-

A μαντιν καὶ θεσφάδμονα καὶ μόνον πρ. τῶν ἄλλων ἀνακαλοῦντες τὸν προφήτην· ubi observa additum genit. [Schol. Hom. Il. K, 244. Maxim. Tyr., Clem. Alex. Wakef. Galen. vol. 19, p. 530, 1: Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι (medicos) τὸ πρ. μέρος τῆς αὐτῶν τέχνης. Hase. ‖ Adverb. Προορατικῶς. Eustath. Opusc. p. 302, 80: Ἀνεκάλυψεν αὐτὸς πρ.] 1652, 17. r. Boll. Sept. 5, 867.

Προορατός, Qui prævideri potest, Qui potest provideri. Xen. Cyrop. 1, [6, 23]: Ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητά, οὔτε προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. At in VV. LL. προορατός exp. Qui per providentiam humanam provideri potest. Quæ si προορατός per se significaret, frustra Xen. addidisset illa duo verba ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. [Schol. Æsch. Ctes. p. 102. Wakef.]

Προοράω, Ante me video, cerno; nam Thuc. pro eod. dixit προορᾶν, et ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ. [Aristot. H. A. 4, 1: Προορᾶν εἰς τὸ πρόσθεν.] Cui significationi primum ideo locum tribuo, quod in προορῶ pro Prævideo, ea signif. qua dicitur Prævidere futura, metaphoricum sit ὁρῶ: quum alioqui multo frequentiorem
B esse hanc signif. verbi προορῶ non ignorem. Sed affertur et ἃ προορῶσιν ὀφθαλμοὶ e Xen., ubi προορᾶν est Prævidere, ut Virg., Prævidere ictum venientem. In altera autem verbi Prævideo signif. [Herodot. 5, 24: Εὖ προορέων τὸ μέλλον. Aristot. Polit. 1, 2: Τὸ δυνάμενον τῇ διανοίᾳ προορᾶν, ut προορᾶσθαί τι τῇ διανοίᾳ Dionys. A. R. 6, 49], Cyrop. 8, [7, 21]: Ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπου θειοτάτη καταφαίνεται, καὶ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ· τότε γάρ, ὡς ἔοικε, μάλιστα ἐλευθεροῦται· ubi tamen Cic. maluit uti verbo Prospicere, ita vertens hunc l.: Atqui dormientium animi maxime declarant divinitatem suam. Multa enim, quum remissi et liberi sunt, futura prospiciunt. [Demosth. p. 52, 4: Προορᾶτε πρὸ τῶν πραγμάτων οὐδέν· 664, 13: Αἰσθάνεται ταῦτα καὶ προορᾷ Χαρίδημος.] Ex Eod. [Xen. Cyrop. 3, 2, 15]: Ὀλίγα προορῶ περὶ τοῦ μέλλοντος. Item, Προορῶ εἰ καιρὸς εἴη κτλ. 2, [4, 22]: Τοῦτο προϊδὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν. [Herodot. 9, 79: Τὸ εὐνοεῖν τε καὶ προορᾶν ἀγαμαί σευ· 2, 121: Ἐκείνων προορέων ὅκως βίον ἄφθονον ἔχωσι. Schw.
C Perf. προεωρακώς, quod προεορακὼς scribendum, ap. Aristot. De poet. c. 4.] Usurpatur et pass. [media] vox Προορῶμαι pro Prævideo: nam ex Dem. Pro cor. affertur partic. προορώμενος pro Prævidens: et ap. Thuc. [4, 64] schol. προορᾶσθαι αὐτὰ exp. προγινώσκειν. Sed Idem usurpat προορῶμαι et in altera verbi Prospicio signif.: qua sc. copulatur nonnunquam cum Consulere. [1, 17: Τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι· 5, 111.] Atque adeo affertur ex eo προειδόμενος αὐτῶν, pro Prospiciens eis et consulens. Vide Bud. p. 722, ubi προορῶμαι exp. Provideo, Prospicio; at προορῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Prævideo: quum tamen et προορώμενος pro Prævidens, ex Dem. afferri dictum sit. [Prospiciendi s. Cavendi signif. Demosth. p. 63, 11: Μὴ προορωμένους τὸν πόλεμον· 234, 8: Ἃ ἐγὼ προορώμενος καὶ λογιζόμενος τὸ ψήφισμα τοῦτο γράφω· 773, 1: Φυλαττόμενον καὶ προορώμενον μὴ καταισχύνῃ ταύτην. Προεώραται p. 1262 extr. « Προορᾶσθαι τὸ μέλλον Polyb. 1, 7, 11; 2, 47, 4; 2, 49, 6; 2, 67, 4; sed potissimum in sinistram partem cum notione Suspicandi, suspectum habendi,
D timendi, cavendi: vid. 1, 10, 9; 1, 33, 9; 5, 105, 8. » Schweigh. In Indice:] Προορέοντες τοῦ σίτου, Herodot. [3, 159], Ionice pro προορῶντες, Prospicientes rei frumentariæ.

* Προεξυδορκέω. An. Cod. Nan. 194, 7.

[Προορθρίζω, Ante lucem surgo. Schneid.]

* Προσπλινῶς. Bibl. Pat. Mai VII, 154.

Προορίζω, Præfinio, Prius definio, Prius constituo. Act. 4, [28]: Ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, Prius definierat facienda. At Rom. 8, [29] προορίζειν vet. Interpres vertit Prædestinare, Bud. Destinare: Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Nam quos præscivit, eosdem et prædestinavit ut conformes fiant imagini Filii sui. Bud. sic, Quia quos præscivit, etiam destinavit conformes imaginis; ad verbum, Præfinivit. Et mox, Οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· præscientiæ enim attexitur prædestinatio, qua certis gradibus suos illos destinat ad se vocare. Ita προώρισε est πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου ὥρισε, Ante mundi fundamenta destinavit s. constituit; nam ὁρίζειν pro Constituere etiam et statuere capitur. Bud. p. 710, hos præfinitos s.

προωρισμένους, qui in album providentiæ relati sunt, et Prædestinati vulgo vocantur, scribit Latine dici etiam posse Selectos Dei et designatos, h. e. ἀπολέκτους, ἀφωρισμένους, Ex turba mortalium delectos et segregatos in coloniam Dei. Quibus subjungit ex Cic. De divin. 1 : Sunt enim benefici dii, generique hominum amici : neque ignorant ea quæ ab ipsis constituta et designata sunt : Græce reddens, ἀποδεδειγμένα, προωρισμένα, ἀποτεταγμένα, ἀφωρισμένα. Et in 2 : Sequitur porro, nihil deos ignorare, quod omnia sint ab iis constituta. Et Ephes. 1, [5] : Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, Qui prædestinavit nos, quos adoptaret in filios. Nonnulli etiam sic, Qui adoptionis nostræ tempus præfinivit. [Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 724, 58 : Προώρισε. Sopat. In Hermog. ap. Walz. vol. 5, p. 152, 20. Heliod. Æth. p. 298, 14 : Ἡμέραν προορίσαι. Id. ib. p. 266, 15 : Διαδρᾶναι τὸ προωρισμένον. Hase. Τὰ προορισθέντα (i. e. fatum) ἀποδιδράσκειν Etym. M. p. 663, 9.] || Προορίσασθαι significat etiam i. q. τὴν οὐσίαν ἢ τὴν οἰκίαν ἀφορίσασθαι, Oppignerationis et hypothecæ notam apponere. Dem. [p. 877, 7] : Δισχιλίων προορίσαι [προσωρίσαι] τὴν οἰκίαν. Hæc inter alia Bud. p. 710. Sic et ὁρίζεσθαι supra.

[Προόρισις, εως, ἡ, Præfinitio. Iren. fragm. 7. Kall. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 724, 56 : Ἐκ θείας προγνώσεώς τε καὶ πρ. Hase.]

[Προόρισμα, τὸ, Præfinitio. Erigena p. 47 f. Schæf. Hesych. s. v. Οὖρος. Wakef.]

Προορισμός, ὁ, Præfinitio, Prædestinatio. [Hippocr. p. 26, 31 : Χρήσιμος δὲ ποικίλος τῶν προσφερομένων τῷ νοσέοντι, καὶ ὁ προορισμός. Ubi in morbis remediorum varietatem ante ægro definiri et circumscribi vult. Variam prædestinationem eorum quæ ægro offeruntur dixit Corn. Foes.]

Προορμάω s. Προορμάομαι, Ante concitor. [Theophr. C. Pl. 1, 10, 7 : Οὐ γίνεται ἀθροισμὸς ὥστε προορμᾶν· 1, 12, 8 : Προορμᾷ πρὸς αὔξησιν· 3, 5, 2 : Τὸ προορμᾶν τὰ δένδρα τοῦ ἦρος. De curru in certamine curuli alterum prævertente Pseudo-Demosth. p. 1409, 24 : Τῶν ζευγῶν προορμησάντων. Forma passiva Theophr. C. Pl. 1, 12, 6 : Ὅταν ἤδη προωρμημέναι τύχωσιν, εἰς ἔκφυσιν ἔρχονται. Φυτὰ προωρμημένα ib. 3, 3, 1.]

Προορμίζω, Ante enavigo ex statione. Vide Ἐξορμίζω. [Pollux 1, 122.]

[Προορνιθίας, ὁ. Gemin. Elem. astron. in Petav. Uranol. p. 68, D : Βορέαι πνέουσι καὶ μάλιστα οἱ προορνιθίαι καλούμενοι. Quod ὀρνιθίαι scriptum ap. Ptolem. De appar. ib. p. 82, A, idque usitatum hujus venti nomen est, de quo v. s. v. Ὀρνιθίας. G. Dind.]

[Προορούω, Ante erumpo. Πρ. τοῦ λογισμοῦ Themist. Or. 1, p. 7, C.]

[Προορύσσω s.] Προορύττω, Fodio ante, Prius fodio, Præfodio, ut Plin. [Apollod. Poliorc. p. 14, 47 : Τῷ προορυσσομένῳ τόπῳ. Hase.]

Προορχέομαι, Præsulto, ut Liv., Præsultat hostium signis.

Προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, Præsultor, ut Cic. loquitur. Thessali autem προορχηστῆρας vocabant Duces exercitus s. Propugnatores in bello, sumpta metaphora a duce saltantium in choreis. Lucian. De salt. [c. 14] : Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν· quod declarari ait inscriptionibus statuarum quæ τοῖς ἀριστεύσασιν erectæ fuerunt, ut, Προέκρινε γὰρ προορχηστῆρα ἁ πόλις. Item, Εἰλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δῆμος, εὖ ὀρχησαμένῳ τὴν μάχαν.

[Προουρέω, Ante mingo. Hippocr. p. 1133. Angl. Leo Phil. Consp. med. p. 191, 13 Ermerins. : Προουρῆσαι αἷμα. Hase.]

Πρόουρον, τὸ, Hesychio est τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ : quod et πρόδρομος οἶνος s. πρότροπος, Lat. Vinum lixivum.

[Πρόουρος fingit Etym. M. p. 271, 49, propter etymologiam voc. φρουρός.]

[Προούσιος, ὁ, ἡ, Qui ante substantiam est. Epitheton Dei ap. Synes. Hymn. 3, 221, p. 325.]

Προοφείλω, Prior debeo, Ante debeo, sæpe pro simplici ὀφείλω. Aristoph. Vesp. [3] : Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλεις [προὐφείλεις] μέγα, Magnum aliquod malum debebas lateribus, ὤφειλες, ἐχρεώστεις, schol. Ex Eur. [Iph. T. 523] affertur etiam Προὔφειλε, præsenti tempore pro Ante debet, a verbo Προοφείλω : licet ea crasis imperfecto potius conveniat. [Aor. primus ap. Dion. Cass. 47, 16 : Πολλὰ πολλοῖς στρατιώταις προοφειλήσαντες.] Pass. Προοφείλομαι [Herodot. 6, 59 : Τὸν προοφειλόμενον φόρον. Xenoph. Hell. 1, 5, 7 : Τὸν προοφειλόμενον μισθόν. Utrobique var. lect. προσοφ—] simpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι. Dem. [p. 559, 18] : Οὐδένα ἂν ἀνθρώπων οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν ἂν χρήσασθαι, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, ὃ αὐτῷ προωφείλετο. [Apollon. De synt. p. 117, 4, de Doriensibus τοῦτοι addita litera pro οὗτοι dicentibus : Ἀπέδωκαν τὸ προοφειλόμενον.] At ex Thuc. [1, 32], Προοφειλομένης εὐεργεσίας, pro Intercedente beneficio : quomodo et προοφειλομένης φιλίας exp. Intercedente amicitia. [Contra ap. Herodot. 5, 82 : Ἡ ἔχθρη ἡ προοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων, in προσοφ— corruptum in aliis libris.]

[Προοφθαλμίς, ίδος, ἡ, Præoculatio. Geopon. 5, 3, 3. Wakef.]

Προοχεύω, Prior ineo, salio, oppositum verbo ἐποχεύω. Pass. Προοχεύομαι, Prius ineor, Ante salior. At προωχευμένος, Ante conceptus, VV. LL. [Aristot. De gen. anim. 3, 7 : Τὰ προωχευμένα ὑφ' ἑτέρου γένους.]

Προοχή, ἡ, Prominens, substantive acceptum, eo sensu, quo Tacit., In litoris prominenti, VV. LL. [De tumulo Polyb. 4, 43, 2.]

[Πρόοχθος, ὁ, ἡ, Ultra oram prominens. Procop. De ædif. p. 20, A : Προόχθους ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι τὴν ἀκτήν, ὅτι δὴ προβέβληται, οἶμαι, κατὰ πολὺ τῆς ταύτῃ ἠϊόνος, νῦν δὲ βρόχοι ἐπικαλεῖται, διαφθειρούσης τὰ ὀνόματα τῆς τῶν ἐπιχωρίων ἀγνοίας τῷ μήκει τοῦ χρόνου.]

[Προόψιος, ὁ, ἡ, Prospicuus, Prospiciens. Aram Ἀπόλλωνος προοψίου in Hymetto monte collocatam memorat Pausan. 1, 32, 2.]

Πρόοψις, εως, ἡ, Provisio. Thuc. [5, 8] : Ἄνευ προόψεως, Ex improviso, μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, κρύφα. [Basil. t. 1, p. 555, D : Τὴν ἐκ πολλοῦ πρ. Hase. Pollux 2, 58.]

Προπαγής, ὁ, ἡ, Prominens, Protuberans. Lucian. [Musc. enc. c. 3] : Ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, Prominentes oculi, s. Ita prominentes ac si ante ipsa oculorum cava fixi essent, non intus collocati.

Προπάθεια, ἡ, q. d. Antepassio. In VV. LL. Morbi præludium s. adventatio. [Cassius Probl. 30 : Ἴσμεν ὅτι ἐν τοῖς χαλεποῖς νοσήμασι προπάθειαι γίνονται.] Ex Plut. autem affertur pro Antecepta perturbatione. [Plut. Mor. p. 127, D : Προπαθείαις καὶ προαισθήσεσιν· ubi Wyttenb. vol. 6, p. 826 : « Προπάθεια non habent Latini quomodo uno reddant vocabulo : neque enim *præaffectio* aut *præpassio* dicitur. Græcis est frequens, et Plutarcho Mor. p. 128, B; 129, A, E; 132, E; 666, C. » G. Dind. Hieronym. Ep. ad Salvinam t. 4, part. 2, col. 668, 22 : « Difficile est perturbationum initiis carere quempiam, quas significantius Græci Προπαθείας vocant : nos, ut verbum vertamus e verbo, Antepassiones possumus dicere. » Hase.]

[Προπάθημα, τὸ, Hesych. v. Προπαιδεύματα.]

[Προπαθέστατος, ap. Philon. vol. 2, p. 595, 3, Mangeyo prava videtur scriptura, pro Πραϋπαθέστατος. Hase.]

[Προπαιδαγωγέω, Ante erudio. Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patr. novissimo vol. 1, p. 337, A; 373, D. G. Dind. Nicet. Paphl. Laud. Hyacinthi p. 20, 11. Euseb. Dem. ev. p. 23, C : Τοῖς ἐν τούτῳ προπαιδαγωγηθεῖσιν. Hase.]

[Προπαιδεία, ἡ, et Προπαίδευμα, τό.] Προπαιδεύματα et Προπαιδεῖαι, Quæ docebantur ante philosophiam et ante theologiam, Bud. p. 627. [Προπαιδεύματα per προμαθήματα exp. Hesych. Ex Philone citat Wakef. Suidas : Ὁ δὲ Ὠριγένης οὐκ ἐπαύετο παραδιδοὺς γεωμετρίαν καὶ ἀριθμητικὴν καὶ τἄλλα προπαιδεύματα (παιδεύματα scriptum s. v. Ὠριγένης Ἀδαμάντιος). Προπαιδεῖαι idem exp. per πρῶτα μαθήματα : ubi exempla Damascii ap. Suid. s. v. Ἀσκληπιόδοτος et Παμπρέπιος memorat Bernhardyus. Clem. Alex. p. 331, 770, et Julian. p. 235, addit Wakef. Legitur etiam ap. Lucian. Rhet. præc. c. 14, Synes. p. 103, B; 123, C. Per Rudimentum exp. Gl.]

[Προπαίδευσις, ἡ, Antecedens disciplina. Greg. Nyss. t. 2, p. 72, D; 787, D. Epiphan. t. 1, p. 1018, B. Hase.]

Προπαιδεύω, q. d. Præinstituo, Ante instituo, doceo, ut quum docemus aliqua minora antequam ad majora veniamus. [Clem. Al. p. 484 : Προπαιδεύει ἡμᾶς εἰς τὴν περιποίησιν τῆς ἐγκρατείας.] Et pass. Προπαιδεύομαι, Prius instituor, doceor. [Synes. p. 52, B : Παιδευόμενοι καὶ προπαιδευόμενοι. Sext. Emp. p. 362, 32 : Μὴ προπαιδευθέντας ὑπ' αὐτῶν. Hase.] Sed et ars aliqua dicitur προπαιδεύεσθαι. Plato Rep. 7, [p. 536, D] : Τὰ μὲν οὖν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν, καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν. Utitur et Aristot. Polit. 8 init. [Plut. Mor. p. 37, A; Longus proœm. § 2.]

[Προπαιδοποιέω, Ante procreo filium. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 946 : Ἔλεγε προπεπαιδοποιηκέναι Φόβον.]

Προπαίζω, Proludo. [Carmen Anacreonticum apud Bast. Ep. crit p. 135 sive Cram. Anecd. Par. vol. 4, p. 380 : Γόνος Κυθέρης ἐνενήχετο (τῷ ποταμῷ) προπαίζων μετὰ Νηϊδῶν χορείης. Ex προσπαίζω corruptum v. s. h. v.]

Πρόπαις, αιδος, ὁ, Puerorum productor : ὁ προαγωγός, μαστροπός, Hesych. [Additur καὶ μάντις, μαστρόπεντις, quæ nihil cum hac gl. commune habent. || In Gloss. Herodoteo ad libr. 9, ubi ætatum nomina recensentur, quattuor annorum puer πρόπαις, quinque annorum παῖς dicitur.]

[Προπάλαι, αἱ, Propalæ. Steph. Byz. : Πρ., πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Προπαλαῖος· ἔστι δ' ὡς Ἐπιπολαῖος.]

Πρόπαλαι, Jam olim, Jam dudum, pridem. Ita enim augere putatur hic præp. πρὸ, ut auget particula Jam in illis. A Bud. exp. etiam Jamdiu. [Pollux 1, 72; Etym. M. p. 647, 12; Eustath. p. 1058, 8 (qui πάλαι et πρόπαλαι ultimam corripere annotavit : quod fieri potest in versibus dactylicis ante vocalem vel diphthongum). De accentu v. Etym. Gud. p. 448, 2. « Πρόπαλαι inter alia ludicra Aristoph. Eq. 1155 : citra lusum usurpant Plut. Mor. p. 674, F, Aristid. vol. 2, p. 352, Hermog. De invent. 2, p. 47 ed. Ald.; Theophil. Instit. 1, 5, 3. » Lobeck. ad Phryn. p. 47. Adde Lucian. Jov. trag. c. 26, Dial. mer. 5, 3, Dion. Cass. 58, 19. Themist. Or. 2, p. 38, A : Πάλαι καὶ πρόπαλαι.]

[Προπάλαιος, ὁ, ἡ, Pervetustus. Synes. p. 132, B. Steuv. Oribas. p. 83 ed. Matth. : Οἶνον πρ. Vitioso accentu προπαλαιοῖς χρόνοις ap. Constant. De admin. imp. p. 134 extr. G. D. Προπαλαιότερος, Tzetz. Hist. 2, 173, 176. Elberling.]

[Προπαλαιόω, Veterem fieri patior. Rufus p. 176 ed. Matth. : Οὐ δεῖ ἰχθύας προπαλαιοῦν, ὅτι μὴ τοὺς ἄγαν σκληρούς· quod supra ἑωλίζειν dixerat.]

[Προπαλαίω, Ante luctor. Πρ. ἔρωτι Heliodor. 2, 7. Wakef.]

[Προπάλεια, ἡ, Proclivitas, Propensio. Sext. Emp. p. 499, qui hoc sensu κυρτότης dixit p. 496.]

[Προπαλής, ὁ, ἡ, i. q. προπετής. Πρ. γλῶττα ap. Polluc. 6, 120. Πρ. ὀφθαλμοὶ Adamant. Physiogn. 2, 1. Comparativum Polluci 4, 138, restituit Hemst. : Τὸ γένειον προπαλέστερος, ubi vulgo προπαλαίτερος, codex Jungerm προπαλαίστερος.]

Προπαλῶς, Hesychio ἀφειδῶς.

[Προπάνδημος, ὁ, ἡ, Ad omnes pertinens, Communis. Doroth. Doctr. p. 857, E. Hase.]

[Προπάνισος, ὁ, Propanisus. Nonn. Dion. 26, 51 : Λειμωνίων πέδον Ἰνδῶν καὶ κραναὸν Προπάνισον. G. D.]

[Προπανυπέρτατος, Omnium longe summus. Epiphan. vol. 1, p. 245, C; Iren. p. 79, 88.]

Προπαππικός, ἡ, όν, q. d. Proavialis, Ad proavum pertinens, ut ἀβελτηρία προπαππική, quod Pollux [3, 18] ex quodam Phædone affert. Existimo autem accipi pro Insipientia valde senili, s. qualis esse solet valde decrepitorum.

Πρόπαππος, ὁ, Proavus. Ὁ δὲ πάππου ἢ τήθης πατήρ, inquit Pollux [3, 17] πρόπαππος· τάχα δὲ τοῦτον εἴποις τριτοπάτορα, ὡς Ἀριστοτέλης. [Andocid. p. 23, 2 : Ὁ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς πρόπαππος Λεωγόρας. Dio Cass. 59, 21 : Τοῦτό μου ὁ πατὴρ ἐκτήσατο ... ὁ πάππος ... ὁ πρόπαππος.] Eust. autem [p. 971, 23] ἐπίπαππον hunc vocari dicit, non πρόπαππον, de alius tamen cujusdam sententia. In ista enim Hom. verba, Il. Ξ, [118] : Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, annotat, esse dictum hoc per periphrasin, ad vitandam ambiguitatem : et significare τὸν πρὸς πατρὸς πάππον : qui et Laconice Γεροντίας appellabatur. Et addit, ὅσπερ ὁ ἐπάνω τῷ χρόνῳ, ἐπίπαππος, οὐχὶ πρόπαππος λέγεται, quemadmodum φησί τις ἀποσχεδιάσας ὀνόματα συγγενικά. Sic autem ex Ejusd. auctoritate tradit τήθην quidem esse τὴν μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μητέρα, at ἐπιτήθην, τὴν ὑπὲρ αὐτήν. [Galen. vol. 19, p. 40, 8 : Ἀπὸ πάππου τε καὶ πρ. διαδεδεγμένων τὴν θεωρίαν. Basil. Prochir. p. 54, 16 Zachar : Ἡ τοῦ πάππου καὶ πρ. γαμετή. Hase.]

[Πρόπαρ.] Dicitur et Πρόπαρ, per apocopen, ut volunt grammatici. [Apollon. in Bekk. Anecd. p. 567, 16, Etym. M. p. 700, 39.] Hesiod. [Theog. 518] : Πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ante Hesperidas, In conspectu Hesperidum. [I. q. ἔμπροσθεν, Ante, ap. Eurip. Phœn. 121 : Πρ. δ' ἡγεῖται στρατοῦ· 834 : Πρ. Ἰσμηνοῦ. || Ante, i. e. Prius. Æsch. Suppl. 791 : Πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.]

Προπαραβάλλω, exp. Aggero. Videtur sonare potius Aggeris loco præstruo. [Thucyd. 7, 5 : Τοῖς λίθοις χρώμενος οὓς οἱ Ἀθηναῖοι προπαρεβάλοντο σφίσιν. Nam sic ex codd. correctum quod legebatur προπ. Alex. Trall. 9, p. 533 : Φύλλα δὲ τοῦ μαράθρου δεῖ προπαραβάλλειν τῷ τράγῳ εὐωδίας χάριν, Objicere.]

[Προπαραγγέλλω, Prædico (Gl.), Ante spondeo, ap. Suid. in Προπαραγγελθέν. Ante denuntio, Dio Cass. 46, 41 : Προπαραγγείλας μέτ' ἀπόκρισίν τινα αὐτοῖς δοθῆναι καὶ ἑαυτὸν παραχρῆμα μεταπεμφθῆναι. Fœdus inter Hierapytnios et Priansienses ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 42 : Καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλήλοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα.]

[Προπαραγίγνομαι, Ante adsum. Schol. Plat. p. 356 : Διὰ τοῦ προπαραγενέσθαι τὴν ἀρετήν.]

[Προπαραδίδωμι, Ante trado. Clem. Alex. Str. p. 564 et 896. Schol. Hom. Il. Z, 401 : Προπαραδίδωσιν ἡμῖν τὸ χάριεν τοῦ παιδός. Προπαραδιδόντας scriptura vitiosa pro προδιδόντας in libris quibusdam Lycurgi p. 166, 3. G. D. Paul. Alex. Apotel. p. 72, 29 : Ἐν τοῖς προπαραδοθεῖσι τόποις. Hase.]

[Προπαραινέω, Præmoneo, Gl.]

[Προπαραίτησις, εως, ἡ, Deprecatio, vel Excusatio oratoris, quam præmittit, ut sequentia sine offensione auditorum dicere possit; v. Apsin. Rhetor. p. 701. Ernest. Lex. rhet.]

[Προπαράκειμαι, Ante et juxta situs sum. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1058, D. Hase.]

[Προπαραλαμβάνω, Ante accipio s. assumo. Dio Cass. 49, 18 : Ἂν μὴ τὰς ναῦς καὶ τὴν λοιπὴν αὐτοῦ δύναμιν προπαραλάβῃ. Oribas. p. 331 : Ἐκβολίων προπαραληφθέντων.]

[Προπαραλήγω, Antepenultimus sum. Ἡ προπαραλήγουσα, Syllaba antepenultima, frequens ap. grammaticos velut schol. Aristoph. Ran. 1455, Eust. p. 15, 34; 481, 40; 758, 27, al. Passiv. Etym. M. p. 308, 49 : Προπαραλήγεσθαι τῷ ο.]

[Προπαραλύω, Ante resolvo. Galen. vol. 2, p. 668, 16 : Τοῦ νεύρου προπαραλυθέντος. Hase.]

[Προπαραμυθέομαι, Ante expono. Sext. Emp. p. 609 : Οὔτε γὰρ στιγμή, καθὼς προπαρεμυθησάμεθα, τέμνεσθαι δύναται τῷ ἀμερὴς ὑπάρχειν.]

[Προπαρασημαίνω, Ante significo. Eust. p. 1133, 12 : Ὡς προπαρεσημάνθη ἐκ τῶν ἀρχαίων· et Il. Ψ, p. 1426, 39 ed. Bas.]

Προπαρασκευάζω, Ante paro, Longe ante paro, Præparo. Xen. [Mem. 2, 2, 5] : Τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα. Isocr. Archid. [p. 133, E] : Ἀλλὰ βουλόμενος ὑμῶν προπαρασκευάσαι τὰς γνώμας, ὡς καὶ ταύτας καὶ πολὺ τούτων δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. [Aristot. H. A. 9, 7 : Προπαρασκευάζων πρὸς τὴν τροφήν.] Ex Galeno autem Ad Glauc. 2, affertur pro Præmunio : Προπαρασκευάζω τὸν μηρὸν διὰ τούτων. || Forma media Dio Cass. 67, 5 : Προπαρεσκευάζοντο ὡς διαδεξόμενοι· 53, 29 : Ἄφθονα αὐτὰ προπαρεσκευάσαντο· 38, 13 : Ἂν τὸν ὅμιλον προπαρασκευάσηται, Si plebem sibi conciliasset. Perfect. 39, 7 : Μονομάχους προπαρεσκεύαστο.]

[Προπαρασκεύασμα, τὸ, Præparatio. Schol. Eurip. Ion. 671.]

[Προπαρασκευαστέον, Ante parandum. Plut. Mor. p. 124, A : Οὕτω δὴ πρ. αὐτοῖς ἐστι τῶν ἀναγκαίων συμπεριφορῶν. » Moschion De mul. pass c. 46. » Boiss.]

[Προπαρασκευαστικός, ή, όν, Præparatorius. Joann. Chrys. In Ep. ad Philipp. serm. 3, vol. 4, p. 20. Seag. Oribas. p. 56 ed. Matth. Eustath. p. 1619, 1.]

Προπαρασκευή, ἡ, Præparatio. [Basil. M. t. 1, p. 440, C; 918, B. Jo. Chrys. t. 5, p. 62, D : Μετὰ πλείονος ἐπιθησόμεθα τῆς πρ. Hase. Rufus p. 229 ed. Matth. : Εἰς προπαρασκευὴν ἄλλοις βοηθήμασιν ἐπιτελεῖται ὁ κλυσμός.] Extant Eusebii libri Εὐαγγελικῆς Προπαρασκευῆς.

[Προπαρασπάω, Ante attraho. Theod. Prodr. p. 229 : Εἰ δυναίμεθα πλείω παρασπᾶν τῶν προπαρεσπασμένων.]

[Προπαρατάσσω, Ante in acie colloco. Dio Cass. 49, 8 : Τὸν στρατὸν πρὸ τοῦ στρατοπέδου προπαρέταξε· et similiter 50, 8.]

[Προπαρατέλευτος, Antepenultimus, Gl.]

[Προπαρατήρησις, ἡ, Prævia observatio. Galen. vol. 19, p. 396, 13 : Γινωσκόμενον ἐκ πρ. Hase.]

[Προπαρατίθημι et Προπαρατίθεμαι, Ante (cœnam) appono. Athen. 2, p. 53, C, ex Heraclide Tarentino : Πότερον προπαρατίθεσθαι δεῖ τὰ τραγήματα· et 3, p. 120, C : Τὰς εἰθισμένας προπαρατίθεσθαι περιφοράς· et ib. D. Schweigh. Prius (scripto) propono s. expono, Clem. Alex. p. 325, ubi passiv. προπαρατιθεμένη.]

Προπαρεγγυάω, Ante spondeo s. promitto. Apud Suidam : Προπαρεγγυηθὲν οἱ τοῦτο ἐκ βασιλέως, quod ipse exp. προπαραγγελθέν.

[Προπαρέχω, Ante præbeo. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 20 : Προπαρασχηκὼς ἐμαυτόν σοι σύμμαχον. Schneid. Menand. Hist. p. 352, 7 ed. Bonn. : Δεκαετίας ποσότητα προπαρασχεῖν. Hase. || Prius paro. Xen. Hell. 5, 1, 18 : Προπαράσχετε μιᾶς ἡμέρας σῖτον.]

[Προπαρίστημι, Ante ostendo. Orig. Cat. in Jerem. t. 3, p. 37, A. Hase.]

Προπάροιθε, s. [ante vocales] Προπάροιθεν, i. q. simplex πάροιθε s. πάροιθεν, Ante. Hom. [Il. O, 260 : Πρ. κιών·] Od. P, [277] : Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, Ego eo præ, Ego eo ante, s. Ego anteeo, præeo. Hesiod. [Theog. 769] : Προπάροιθε φυλάσσει, Ante custodit, Ab anteriore parte, In fronte. [Il. Π, 319 : Ἤριπε δὲ πρ., i. e. Cecidit pronus.] Construitur et cum gen. Il. [B, 92 : Ἠιόνος πρ. βαθείης ἐστιχόωντο· Δ, 348 : Ὑμείων πρ. Πρ. νεὸς vel νεῶν Il. O, 423, 746.] N, [205] : Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι· Y, [441] : Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν· Γ, [22] : Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου. [Od. Δ, 355 : Αἰγύπτου πρ.] Hesiod. Op. [287] : Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam servit, ut Præ ap. Latinos. Od. Λ, [482] : Σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω, Præ te nemo beatior, s. Ante te. Ponitur etiam pro Ante oculos, In conspectu, Od. Δ, [225] : Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. [|| Ante, i. e. Prius. Hesych. : Πρ., ἔσθ' ὅτε ἐπὶ χρόνου, addito exemplo Hom. Od. P, 277, quod HSt. supra aliter est interpretatus. Il. K, 476 : Τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν· ubi memorabilis est annotatio scholiastæ : Ἡ διπλῆ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι νῦν τὸ προπάροιθεν ἐπὶ χρόνου τέτακεν, πρόσθεν ἢ ἰδεῖν τὸν Διομήδη, οὐχ ὡς οἱ χωρίζοντες ἐν Ὀδυσσείᾳ μόνον, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοπικῶς. Quod brevius significat idem ad A, 734 : Ἀλλ' ὅτε προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος. Æsch. Sept. 335 : Ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν· Ag. 1019 : Τὸ ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα. Eur. Phœn. 1513 : Τῶν πρ. εὐγενετᾶν.]

[Προπαροξυντικός, ή, όν, In antepenultima tonum acutum collocans s. collocare solens. Sic Æoles προπαροξυντικοὶ dicuntur a grammaticis, velut Eustath. p. 75, 33.]

Προπαροξύνω, In antepenultima acutum tonum colloco, Antepenultimam syllabam acuo : sicut παροξύνω, Penultimam acuo. [Plut. Mor. p. 845, B. Apollon. De synt. p. 84, 29. « Scholl. Aristoph. Pl. 717, 1139, Eur. Or. 1525. » Elberling. Philem. Lex. 9, 10. Boiss. Aliique grammatici plurimi. Προπαροξυντέον schol. Aristoph. Pac. 956, aliique.]

[Προπαροξυτονέω, idem. Schol. Hom. Il. A, 175; Eustath. p. 174, 14; Etym. M. p. 189, 29; Hesych. s. v. Κραταιίς. Προπαροξυτονητέον schol. Hom. Il. Ψ, 361.]

[Προπαροξυτόνησις, εως, ἡ, Accentus acuti in syllaba antepenultima collocatio. Eust. p. 1361, 39; 1407, 46.]

[Προπαροξυτονητέον. V. Προπαροξυτονέω.]

Προπαροξύτονος, ὁ, ἡ, Qui in antepenultima acutum tonum habet. [Villois. Anecd. Gr. vol. 2, p. 109. Wakef. Frequens apud grammaticos quosvis. || Adverb. Προπαροξυτόνως, Mœris p. 260. « Schol. Luciani Contempl. c. 12; Bekk. Anecd. p. 387; Suid. s. v. Ῥωμύλος, Herodian. Epimer. p. 213; Basil. schol. Greg. Naz. Steilt. 2 in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 111, n. 2. Schol. Aristoph. Pl. 435. Boiss. Eust. p. 42, 32; 61, 30. Seager.]

Πρόπας, ασα, αν, poeticum, Universus, Cunctus [Per ἅπας exp. Hesych. Πρόπαν ἦμαρ Hom. Il. A, 601; T, 162; Od. I, 161; K, 183, et alibi non raro. Πρόπασα χώρα Æsch. Prom. 406. Πρόπαντι βαρβάρων γένει Pers. 434. Π. χρόνῳ Eum. 898] : ut πρόπας στόλος Soph. [OEd. T. 169. Id. Antig. 860 : Τοῦ πρ. ἁμετέρου πότμου. Πρ. δόμος Eur. Phœn. 627. Πρ. γέννα Or. 970.] Item πρόπαντες, Omnes : Hom. Il. B, [493] : Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. [Joseph. A. J. 3, 2, 3 : Ἐπ' φυλακῇ παίδων καὶ γυναικῶν τοῦ τε πρὸς παντὸς στρατοπέδου. Scribendum videtur τοῦ τε πρόπαντος. Eustath. Opusc. p. 96, 1 : Τὸν βίον πρόπαντα φυγεῖν. || Πρόπαν adverbialiter Eurip. Phœn. 1509 : Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρ. ὤλεσε· nisi πρόπαρ scribendum ex cod. Moscov. G. Dindorf.]

[Προπαστάς, άδος, ἡ, Vestibulum. Πρόδομος ap. Hom. Il. I, 469 Porphyrius, ap. Apoll. Rh. 1, 789, per προπαστάδα exp. schol. : quod Schneiderus ex προστάς, quo utuntur Hesych. aliique grammatici, corruptum esse judicabat, quod v.]

Πρόπαστος, i. q. προκοιτών, Vestibulum cubilis, Locus ante thalamum. [Fortasse fictum ex gl. Hesychii, Προπάστιον· τὸν πρὸ τῆς παστάδος τόπον. Quod πρόπαστον saltem scribendum cum Alberto.]

Προπάσχω, fut. προπείσομαι, Ante patior, Prius patior, Prior patior, damnum accipio. Plato Rep. 2, [p. 376, A] : Οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθώς, Nihil mali ante passus, i. e. Nulla injuria ante affectus, Nulla injuria lacessitus. Sed dicitur et sine adjectione nominis κακόν : Thuc. 3, [67] : Παρηνόμησαν [Παρενόμησαν] τι οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν· et [82] : Ἀντιτιμωρήσασθαί τέ τινα περὶ πλείονος ἦν ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν, ubi tamen potuit et simplici παθεῖν uti, ead. manente sententia. Quod et de altero illo dici loco potest. [Soph. OEd. C. 229 : Οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν.] Ceterum ut οὐδὲν κακὸν προπεπονθώς, ap. Plat., sic et Οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα ap. Xen. [Mem. 2, 2, 5] legitur, pro Nullo beneficio affecta, Quæ nullum accepit beneficium. [Dio Cass. 41, 62 : Παρ' ἐκείνου πολλὰ καὶ ἀγαθὰ προπεπονθεσαν· 57, 2 : Πολλὰ καὶ δεινὰ προπαθών. « Euseb. H. E. p. 161. » Kall.]

[Προπατέω. Athanas. vol. 2, p. 353, A : Ὥσπερ τὸ ὕδωρ προπατῶν (?) ὅσα μὲν εὑρίσκει χλωρὰ φυτὰ ἀρδεύει καὶ ποτίζει. Kall.]

Προπατορικός, ή, όν, Ad avum s. avos pertinens, Ad majores s. progenitores pertinens, Qui est aut fuit majorum, A majoribus proveniens, s. progenitoribus. [Πρ. ὑποστάσεις Greg. Nyss. t. 1, p. 855, D. Πρ. ἁμαρτία, Peccatum ab Adamo Evaque admissum, Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 704, A; Theophan. Nicæn. p. 140, B. Hase. Niceph. Chumnus Ep. 36. Boiss. Eustath. Opusc. p. 14, 12 : Τὴν πρ. βιοτήν.] A Bud. autem redditur Originalis.

[Προπάτορος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Epiphan. t. 1, p. 902, A; 969, B; t. 2, p. 12, C. Hase.]

[Προπατριαρχέω, Prius patriarchæ munere fungor. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 261, A. « Georg. Acropolit. Hist. p. 97, D. » Boiss.]

Προπάτωρ [ορος, et προπάτορος forma poetica cum similibus memorata ab Chœrob. In Theodos. p. 87, 23; 321, 15], ὁ, Avus, q. d. Antepater, i. e. Antecessor patris, Qui patrem tempore antecedit; qua in signif. affertur ex [Pind. Nem. 4, 145,] Herodoto [2, 161; 9, 122], ap. quem tamen Valla vertit Proavus. [Eur. Or. 1441 : Πέλοπος πρ.] Alioqui προπάτωρ dicitur etiam Progenitor, qui alio nomine πρόγονος : quo Plato utitur itidemque illo, in ead. re significanda. [Phot. Lex. p. 456, 21 : Πρ. ἢ ὁ πάππος ἢ ὁ πρόγονος. Lucian. Alex. c. 43 : Τὸν πρ. τὸν Ἀπόλλω. Epiphan. vol. 1, p. 259, C : Τὸν πρ. τῶν ὅλων.] Dixit tamen Soph. [Aj. 387] : Ὦ

Ζεῦ προγόνων προπάτωρ. [Anth. Pal. App. 160 : Πάντως μὲν γενεῆς προπάτωρ πέλεν.] Et προπάτορες, Progenitores, Majores, πρόγονοι : qui vocati fuerunt etiam οἱ ἄνω πατέρες, et γενάρχαι, item ἀρχηγοὶ γένους, et ἀρχηγέται, necnon ῥίζαι τοῦ γένους et πηγαὶ τοῦ γένους, Pollux [3, 19], sed hæc duo postrema θρασύτερον dici admonens. Latine vocari possunt et Generis auctores, imitando Virgilium. [Προπάτορες, οἱ, Herodot. 2, 169, Lucian. De salt. c. 7, Dio Cass. 56, 4 et 34. « Improprie de conditore sectæ Athen. 3, p. 113, F : Ὁ πρ. ἡμῶν Διογένης. » Hemst. Τῶν πρ. τῆς τέχνης ἰατρῶν Lucian. Abdic. c. 4. G. D. De Adamo Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 12, 15 Dronk. : Ἡ τοῦ πρ. πλάσις. Evang. Nicodemi p. 740, 3 et 7; 748, 2; 778, 2; 684, 2, ad quem l. conf. Thilo p. 685. Προπάτωρ Marcosiorum, de quo Epiphan. t. 1, p. 238, C, memoratur in papyris Ægypt. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 150—154. Hase.]

[Προπαύω, Ante cessare facio. Diodor. 1, 39, ex eoque Theophyl. Sim. Hist. p. 188, C : Προπεπαυμένων τῶν ἀνέμων.]

[Προπείθω, Ante persuadeo. Προπεπεισμένος Lucian. Alex. c. 17.]

Πρόπειρα, ἡ, Prætentamentum, Bud. ap. Thuc. 3, p. 112 [c. 86] : Πρόπειραν ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι· ubi schol. exp. δοκιμασίαν. [Herodot. 9, 48 : Ἐν Ἀθηναίοισι τὴν πρ. ποιευμένους. Ælian. N. A. 8, 22. Oribas. p. 168 ed. Matth. Inscr. Gruteri p. 314, 1 : Καὶ ταῖς προπείραις τούτων (τῶν ἀγώνων) πάσαις δοκιμασθείς. G. D. Inscr. Arundell. ap. Bœckh. vol. 2, p. 300, n. 2374, 23 : Πρ. ἐπράχθη πρώτη. Hase.]

[Προπειράζω, Protempto, Gl. Philo Belop. p. 100, 9 : Προπειράζοντα· si hæc vera lectio. Hase.]

Προπειράω et Προπειράομαι, Prius tento, quod et una voce Prætento [Gl.] a Latinis dicitur. Pro eod., πρόπειραν λαμβάνω. [Dio Chr. vol. 1, p. 211 : Τοὺς προπειράσοντας τὰ σιτία. Oribas. p. 166 ed. Matth. : Προπειράσαντες τὸ φάρμακον. Lucian. Hermot. c. 53. Dio Cass. 51, 11 : Προπειραθεῖσα αὐτῶν (τῶν ἑρπετῶν) ἐν ἀνθρώποις. Joseph. A. J. 9, 4, 4 : Διὰ τὴν ἐπὶ τοῖς προπεπειραμένοις ἀλήθειαν. Eustath. p. 41, 41.]

[Προπείριος, ὁ, ἡ, q. d. Prætentatorius, Præmissus, si vera scriptura ap. Leon. Tact. 19, 51 : Μετὰ βροντῆς καὶ καπνοῦ προπειρίου. Hase.]

Πρόπεμπτα, τά, Didymo videntur fuisse ἐπιτίμιά τινα τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς : quoniam nonnulli dicunt moris fuisse τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι : quod et Lysias in Or. c. Apollod. innuit. Nisi forte πρόπεμπτα significet πρὸ ἡμέρας πέντε : propterea quod ταῖς μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν. Hæc ex Harpocr., [Phot.] et Suida. [Demosth. p. 1076, 21, in legis formula : Ἐὰν δὲ μείζονος ζημίας δοκῇ ἄξιος εἶναι, προσκαλεσάμενος πρόπεμπτα καὶ τίμημα ἐπιγραψάμενος, ὅ τι ἂν δοκῇ αὐτῷ, εἰσαγαγέτω εἰς τὴν ἡλιαίαν. Recte Reisk. exp., Die quinto ante quam habetur ipsum judicium. Eodem sensu de concione populi dictum annotavit Phot. p. 456, 23 : Πρόπεμπτα· τὸ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προγράφειν ὅτι ἔσται ἡ ἐκκλησία εἰ τύχοι, ἵνα καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς συνέλθωσι καὶ ἕκαστον τῶν βουλῶν προτρεπεσθῇ. Similiter Lex. rhet. p. 296, 8.]

Προπεμπτήριος, ὁ, ἡ, Quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem. Gregor. [vol. 1, p. 314, B] : Προπεμπτήριος ἢ ἐπιτάφιος ἔπαινος, Laus qua funus alicujus prosequimur, inhumandum prosequimur in suo funere : quales multæ sunt ejus orationes, qui etiam ἐν τῷ εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ appellare προπεμπτήρια videtur, inquit Bud., Preces et expiationes in morientes effusas, p. 117 : Χορὸς περὶ αὐτὴν οἰκείων τε καὶ ξένων χαριζομένων τὰ πρ. [It. de funere honorifico Gregor. Presb. p. 29, D : Γίνεται αὐτῷ τιμὴ προπεμπτήριος. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 29, 32 Dronk. : Ἀποτινόμενος τὰ πρ. Hase. Philostr. V. Ap. 3, 49 : Προπεμπτηρίους ὕμνους αὐτῷ ᾖδεν. Joseph. Genes. p. 49, D : Πρ. φωνάς.]

[Προπεμπτικός, ή, όν, Deductorius. Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 257 : Πρ. λαλιὰ λόγος ἐστὶ μετ' εὐφημίας τινὸς προπέμπων τὸν ἀπιόντα. Phot. Bibl. p. 108, 33; 367, 22. Schol. Aristoph. Eq. 496 : Περιόδων ἀναπαίστων ... προπεμπτικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὑποκριτῶν, i. e. Anapæstos, quibus chorus histrionem abeuntem prosequitur.]

[Προπεμπτικῶς, Deducentium more. Iambl. V. Pyth. p. 302 : Ἀσπαζόμενοί τε καὶ πρ. ἀποτασσόμενοι.]

Προπέμπω, Prior mitto, Mitto ante, Prius mitto. [Herodot. 1, 60 : Κήρυκας προπέμψαντες.] Thuc. 1, p. 18 [c. 53] : Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντες, ἄνευ κηρυκείου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι, Prius ad Athenienses mittere, et periculum facere. Id. 8, p. 287 [c. 79] : Προσεδέχοντο τὸν Στρομβιχίδην ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου σφίσι προσβοηθήσειν· προὐπέμπετο γὰρ αὐτῷ ἄγγελος· nam nuntium ad eum prius ea de re miserant. [7, 77 : Προπέπεμπται ὡς αὐτούς.] Activa voce Plut. quoque utitur in Pyrrho p. 717 meæ edit. [c. 16] : Ἐξῆλθε μετὰ τῆς δυνάμεως (sc. ad prælium) προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, Misso prius caduceatore ad Romanos, qui sc. peteret ut se arbitro uterentur. Item pro simplici Mitto, Hom. Il. A, [442] ad Chrysen : Πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Misit me ut filiam ad te perducerem. [Θ, 367 : Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν· et Od. P, 54, 117, Ω, 360. Soph. El. 1158 : Ὅς σ' ἀντί μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν. Æsch. Pers. 622 : Γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. || « In loca anteriora mitto. Herodot. 4, 33 : Ἱρὰ ... ἐνθεῦτεν πρὸς μεσαμβρίην προπεμπόμενα· 121 : Τοσαῦτα (πρόβατα) ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα ἅμα τῇσι ἁμάξῃσι προέπεμψαν. » Schweigh. De pila emittenda Pollux 9, 107 : Τὴν σφαῖραν πέμπειν, προπέμπειν, ἐκπέμπειν. Soph. Ph. 105, de telis necem immittentibus : Ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. Æsch. Ag. 820 : Συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. De sermone per nuntium propagato Soph. El. 1155 : Ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες· Ant. 1287 : Ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη.] || Deduco, Prosequor, Comitor, i. q. παραπέμπω : licet quidam illud de iis proprie dici velint, qui in comitatu latus stipant; hoc vero de iis qui præeunt, ut sunt qui anteambulones et πρόμολοι vocantur : quamobrem sic interpretantur, Anteambulonis vice fungor in aliquo deducendo, Honoris causa alicui præeo, et operam togatam præsto : qua signif. et προπορεύομαι usurpatur. Sed promiscue de omnibus dicitur, qui comitantur et deducunt, sive illi præeant, s. latus stipent, s. a tergo prosequantur, ut ex seqq. patet. [Herodot. 1, 111 : Ἐμὲ προπέμπων ἔξω πόλιος· 8, 124 : Προέπεμψαν ἀπιόντα· et 126. Æsch. Pers. 530 : Παῖδα ... προπέμπετ' ἐς δόμους. Soph. OEd. C. 1667 : Χοὶ προπέμψαντες φίλων· 665 : Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε.] Eur. [Or. 60 : Ἑλένην προὔπεμψεν ἐς δόμα· Hipp. 1099 :] Προπέμψατέ με χθονός, Concomitamini me extra solum hoc. Aristoph. Ran. [1524] : Φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ λαμπάδας ἱεράς, χἄμα προπέμπετε τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες· verba Plutonis Æschylum ex inferis dimittentis. [Thucyd. 6, 30 : Τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἕκαστοι προπέμποντες. Plato Theæt. p. 143, B : Μέχρι Ἐρινεοῦ ... προὔπεμψα.] Xenoph. Cyrop. 1, [4, 25] : Ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες. Herodian. 2, [6, 17] : Τὰ δὲ σημεῖα ἄραντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες προπέμπειν ἐπειρῶντο, Signis sublatis impositisque illius imaginibus, deducere hominem tentabant, Polit. Aliquanto post, Μηδενὸς τῶν δημοτῶν εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας· imperatores enim, simul ac creati erant, deducere milites prætoriani et cetera multitudo faustis acclamationibus prosequi solebat. At Synes. Ep. 55 : Τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα, Oculis vos prosecutus sum quousque eis pervenire concedebatur. [Demosth. Epist. p. 1481, 22 : Αἳ (meretrices) μέχρι φθόης ... προπεπόμφασιν αὐτόν, i. e., ut Wolfius exp., Libidine sic eum exhauserunt ut contabuerit.] Mortuorum quoque funera προπέμπομεν, sicut παραπέμπομεν, Deducimus et prosequimur. Lucian. [Dial. mort. 6, 4] : Μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς κόλακας. [|| De vento secundo Pollux 1, 105 : Ἀνέμου προπέμποντος.]

|| Passiv. Προπέμπομαι, Deducor honoris caussa. [Plato Menex. p. 236, D : Προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων.] Plut. Coriol. [c.

A 15] : Ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Sed ap. Gregor. Naz. Stelit. 2 : Ποῦ δὲ οἱ προπεμπόμενοι, καὶ οἱ προπέμποντες καὶ παραπέμποντες καὶ προπολεμοῦντες καὶ συμπολεμοῦντες θεοί; accipiendum illud προπεμπόμενοι videtur potius Ii qui honoris causa præmittuntur, Anteambulones, οἱ προπορευόμενοι : sicut προπέμπειν quoque accipitur pro Honoris causa præire alicui, ap. Lucian., Τοὺς προπέμποντας καὶ ἑπομένους. Alias Προπέμπομαι active quoque ponitur pro Deduco, Prosequor, ut ipsum προπέμπω. Sic redditur ap. Xen. Cyrop. 5, [3, 53] : Τὸν μὲν προσιόντα προὐπέμπετο ἐν τάξει, Deducebat. [In Indice :] Προὔπεμπε, Deducebat, Attica synaliphe pro προέπεμπε. Sic προὔπεμψαν pro προέπεμψαν, Deduxerunt.

[Προπένθερος, ὁ, Prosocer. Schol. Soph. Œd. T. 1480.]

[Προπεπαίνω, Ante maturo. Hippocr. p. 1133, 1 : Πτύαλον προπαινόμενον.]

[Προπέπτω, i. q. προπέσσω. Galen. vol. 6, p. 787, 1 : Τὰ προπεφθέντα. Id. vol. 4, p. 184, 11 : Τὸ προπεπεμμένον ὑγρόν. Hase.]

B [Προπεραίνω, Ante perficio. Apollon. De synt. p. 31, 29 : Τὴν πρὸς ἁπάντων προπεπερασμένην γνῶσιν.]

[Προπεριειλέω, Ante involvo. Heliodorus Oribasii in Maii Auctt. class. vol. 4, p. 138. Osann.]

[Προπεριελίσσω, Ante circumvolvo. Schneid.]

[Προπεριεκαθαίρω, Ante perpurgo. Alex. Trall. 4, p. 215. Struv. Theophan. Nonn. c. 228, vol. 2, p. 210.]

[Προπεριπατέω, Prius deambulo. Galen. vol. 19, p. 519, 10. Hase. Oribas. p. 93 ed. Matth.]

[Προπερισπαστέον, Circumflexum in syllaba penultima ponendum. Apollon. De pronom. p. 378. Scholl. Aristoph. Pac. 1, Hom. Il. Α, 611; Κ, 281, Ψ, 327, aliique grammatici.]

[Προπερισπάω, Circumflexum in syllaba penultima pono. Suid. in Τρόπαια, scholl. Theocr. 1, 83, Apoll. Rh. 1, 122; Philem. Lex. § 10; schol. Lucian. Contempl. c. 12. Boiss. Scholl. Aristoph. Eq. 21, Vesp. 1386, Hom. Od. Δ, 221, aliique grammatici.]

[Προπερισπωμένως, Circumflexo in syllaba penultima posito. Scholl. Aristoph. Pac. 168, Av. 1655, Lys.
C 85, Hom. Il. Α, 420. Eust. ad Dionys. P. 525, et ad Hom. p. 118, 41, aliique grammatici.]

[Προπερισχαράσσω s.] Προπερισχαράττω, Ante circumscarifico, ferro emarginans scarifico. [Conf. Salmas. ad Solin. p. 590, E. Hase.]

Προπερονάω, Ab anteriore parte fibulo. [Vitiose, ut videtur, pro προσπερονάω.]

Προπέρυσι [et ante vocalem Προπέρυσιν], Ante annum superiorem, Tertio anno ante præsentem. [Plato Euthyd. p. 272, B; Demosth. p. 467, 14; 901, 3. Theodor. Stud. p. 444, D. Phot. Lex. p. 457, 8 : Προπέρυσιν· λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Quæ annotatio spectat ad formam veteris dialecti Atticæ annotatam ab Apollon. in Bekk. Anecd. p. 577, 25 : Τὸ πόρρω ἐκτέταται ὡς Ἀττικώτερον, καθὸ καὶ τὸ προπέρυσι προπέρυσιν φασι· et Phrynich. ib. p. 60, 32 : Προπέρυσι· διὰ τοῦ ω λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὥσπερ τὸ πρωτόλειος (πρωτέλειος Bergk. Comm. de reliq. com. Att. p. 296). Pherecrati apud Zonar. Lex. p. 1745, ubi πρὸ πέρυσι vitiato metro legitur, restituit Bergk. l. c.]

D Προπερυσινός, ἡ, όν, Qui est anni ante præsentem tertii. [Πρ. καρπὸς Theophr. H. Pl. 3, 12, 4.]

[Προπέσσω s. Προπέττω, Ante concoquo. Galen. De potest. simpl. med. 3, vol. 2, p. 20, b, 43 Ald. Struv. Id. vol. 4, p. 686, 4 : Ἡ γαστὴρ προπέττει τῷ ἥπατι τὴν τροφήν. V. Προπέπτω. Hase.]

Προπετάζω, seu Προπετιννύω, aut Προπετάννυμι, Ab anteriore parte expando vel obtendo, Prætendo. Xen. Cyrop. 4, [2, 23] : Ὑμεῖς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, Explicantes vos ante nos et vos nobis veluti prætendentes. Nam acies se explicare dicitur, quum se latius diffundit et cornua extendit. [Aristoph. ap. Athen. 11, p. 460, D (fr. 159) : Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται. Dio Cass. 52, 7 : Σχῆμα καὶ σκιαγραφίαν πολιτείας πρὸ τῆς ἀληθείας προπεταννύντας. G. D. Joseph. B. Jud. 3, 6, 4 : Φάρσος προπεταννύμενον. Hase.]

[Προπετάομαι, Provolo, Evolo. Athen. 9, p. 395, A : Μιᾶς προπετασθείσης (sic epitome : codex Venet. προσπετ—) ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς.]

A [Προπέτασμα, τό, Quod prætenditur. Themist. p. 165 : Μεθέμενος ἤδη τῶν πρ. αὐτοπρόσωπός σοι διαλέξεται. Theophyl. Simoc. Hist. p. 11, D. Boiss. Id. ibid. p. 21, A : Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς πρ. Hase.]

Προπέτεια, ἡ, Præcipitantia, Præcipitatio (ut Seneca De ira, Consilium omne et pœnitentiam irrevocabilis præcipitatio abscondit,) Temeritas. [Aristot. Eth. Nic. 7, 8 : Ἀκρασίας τὸ μὲν προπέτεια, τὸ δ' ἀσθένεια.] Demosth. [p. 526, 17] : Ὀργῇ καὶ τρόπου προπετείᾳ φύσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτὼν ἔπαισεν, ubi sunt qui etiam interpr. Protervia, Petulantia, Improbitas : rectius Bud., Ira præcipite atque temeritate lapsum rationi antevertisse. [Πρ. καὶ θρασύτης Demosth. p. 612 extr. Πρ. καὶ ἀπόνοια p. 1097 extr.] Isocr. Ad Phil. [p. 100, C] : Διὰ τὴν Κύρου προπέτειαν, Cyri temeritatem : qui sc. partam jam certam victoriam nimia elatione animi virtutisque suæ ostentandæ cupiditate corrupit. [Callim. Epigr. 44 : Πρ. ὀρχ.] Plut. De deo Socr. [p. 586, B] : Μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἰόμενοι. [Polyb. 1, 70, 3; 3, 68, 10. Πρ. στρατιωτικὴ 3, 105, 9.
B Ἀχαριστία καὶ πρ. 3, 16, 4. Προδοσία καὶ πρ. 10, 6, 2.] Accipitur et pro Linguæ præcipitantia et incontinentia, s. pro Lingua præcipiti, pro Lingua procace et proterva. Vel, ut Suidas exp., ἡ ἀχάλινωτος γλῶσσα, Lingua effrænata, infræna. Exp. etiam Proclivitas, Propensio : præsertim vero pro Proclivitas ad voluptates corporis. Plut. De deo Socr. : Προπέτειαν καὶ λαμυρίαν ἐμποιεῖ νέοις. [Protervia, Procacitas, Protervitas, Petulantia, Temeritas, Gl.]

[Προπετεύομαι, Temere ago. In Gl. : Πρ., Perperam ago; Προπετεύεται, Præperperat. [Sext. Emp. p. 51 : Μή πως σφαλῇ προπετευσάμενος· 63 : Περὶ τῶν ἀδήλων μὴ προπετεύεσθαι. « Orig. C. Cels. 6, p. 318. Joann. Chrys. In 1 Cor. serm. 33, vol. 3, p. 459, 9 : Οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ συνεχῶς ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα καὶ βαρὺν καὶ βεβηκότα. » Seag. Athanas. vol. 1, p. 557; vol. 2, p. 108. Suid. in Ἀγάπη οὐ περπερεύεται. Kall. Horapoll. 2, 52. Schol. Eur. Phœn. 362. Nonn. Hist. 2, 20, p. 167 Mont., ubi vitiose προπετευσάμενος. « Schol. Greg. Naz. ad Stel.
C 1, p. 30. » Hemst. Forma activa προπετεύσασιν Tzetz. Epist. p. 525 ed. Kiessl. G. Dind.]

[Προπετέω, idem. Arrian. Epict. 4, 13. Democritus Maximi Serm. p. 122 Orell. : Ἀσκέπτως οὐ δεῖ προπετεῖν ἐν τῷ κρίνειν.]

[Προπέτηλος, ὁ, ἡ, Prociduus. Hesych. : Προπέτηλον, πεποίηται ἀπὸ τοῦ προπίπτειν.]

[Προπέτης, ὁ, Prævolans, ὁ προπετόμενος, ap. Eustath. p. 899, 57, ubi de προπετὴς agit, fictum, ut videtur, ab ipso.]

Προπετής, ὁ, ἡ, Prociduus : ea signif. qua Plin., Umbilicus prociduus, Sedes procidua. Ap. Galen. et Alex. Aphr. [Probl. 2, 22], προπετεῖς ὀφθαλμοί : quod tamen exp. etiam Prominentes, ut sit i. q. προπαγεῖς ὀφθαλμοί : quibus opp. οἱ κοῖλοι. [Πρ. ὄμμα Pollux 1, 189. Πρ. ὀφρὺς 4, 134. Πρ. ἄκραι 1, 115. Φοσὶν γνάθοις προπετέσι, προπεπτωκυίαις id. 4, 68.] Item Prociduus (ut Plin., Salice procidua atque detruncata), i. e. Qui pronus corruit. Soph. Tr. [703], Τοιόνδε κεῖται προπετές, ubi exp. ἐῤῥιμμένον καὶ πρoπεσὸν χαμαί. [Addito genitivo
D Eur. Hec. 152 : Ἢ δεῖ σ' ἐπιδεῖν τύμβου προπετῆ ... παρθένον.] Quod vero Hippocr. Prognost. [p. 37, 41] dicit, Εἰ δὲ καὶ προπετὴς γένοιτο καὶ καταῤῥέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ πόδας, Cels. 2, 6, ita interpr. : Ubi deorsum ad pedes subinde delabitur. [Hippocr. p. 197, A : Εἰ δὲ καταῤῥέοι προπετὴς ἐπὶ πόδας· 617, 26 : Φυλασσόμενος ὅκως μὴ προπετὴς ἔσται ὁ ἄνθρωπος· 780, D : Πέφυκε γὰρ ἐς τοὔμπροσθεν προπετὴς ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος· 807, B : Ὡς μὴ προπετὴς ᾖ αὐτοῖσιν ἡ κεφαλή· 808, G : Μήτι αὐτοὶ προπετέες ἔσονται· 798, G, Προπετέστεραι αἱ γένυες dicuntur maxillæ quæ magis procidunt. Et p. 106, F, μὴ προπετὲς χωρίον, Non propensus locus aut proclivis, minime prociduus, de utero quem minime prociduum esse ad conceptum oportet. Foes.] Item, Præceps, Qui pronus fertur, ruit. Aristot. Rhet. 3, [c. 9, 3] : Προπετῆ οὖν ἄγει τὸν ἀκροατήν, Præcipitem rapit. In hac signif. sc. pro Præceps, Qui præceps vel pronus ruit, etiam Pronus, Proclivis. [Hippocr. p. 19, 16 : Τὸ γὰρ προπετὲς καὶ τὸ πρόχειρον καταφρονεῖται. Hæc vero videntur τῇ σεμνότητι opponi et gravitati

A quam in medico requirit. Sic προπετὴς propensionem temerariam, præcipitem et præproperam in adhibendis remediis effusionem indicat, quæ in medico despectui est et vilescit, quamvis magnopere conducat, si gravitate condiatur. Potest etiam Protervium et effusam loquacitatem significare, quæ taciturnitati opponitur, quamque in medico ibidem commendat. Foes.] Construitur et cum præp. εἰς, ἐπί, πρός. Phocyl. [51] : Μὴ προπετὴς εἰς χεῖρα, Proclivis et præceps ad verbera ingerenda : pro quo Plut. Marcello init. : Τῇ χειρὶ πλήκτης. Plato Leg. [7, p. 792, D] : Πρ. πρὸς τὰς ἡδονάς, Proclivis ad voluptates. Quod vero Eur. [Alc. 913] dicit, Προπετὴς πολιᾶς ἐπὶ χαίτας, malim interpretari Inclinans s. Vergens in ætatem senilem, quam cum aliis In ætate præcipiti et ultima. Xen. cum infin. quoque Hell. 2, p. 273 [c. 3, 30] : Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους. [Rursum Præceps, i. e. Temerarius, προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ, Hesych.; quemadmodum Erot. quoque [p. 284] quum ap. Hippocr. προπετὴς exposuisset προπίπτων, subjungit, metaphorice προπετεῖς ἐν τῷ βίῳ
B ἀνθρώπους δεῖ τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιροῦ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι. Aristot. Eth. 3, 7 : Οἱ μὲν θρασεῖς, προπετεῖς, καὶ βουλόμενοι πρὸ τῶν κινδύνων, ἐν αὐτοῖς δ' ἀφίστανται. Herodian. 2, [8, 4] : Τὸ τολμᾶν ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, οὐκ οὔσης εὐλόγου προφάσεως, προπετὲς καὶ θρασύ, Citra occasionem aliquam res aggredi tantas, audax sane temerariumque est, Polit.; qui hæc Ejusd. verba 1, [8, 11] : Προπετῆ δὲ καὶ θρασύν, sic reddidit, Prompti atque audacis animi. [Polyb. 5, 12, 7 : Οὐδὲν προπετὲς οὐδὲ ἄκριτον.] Plut. Ad Colot. [p. 1124, B] : Θύρα μειρακίων λαμυρῶν καὶ προπετῶν· nisi ibi potius significet Proclivium ad voluptates. Redditur etiam Prominens, uti paulo ante dicere cœpi : quo modo accipiendum et ap. Athen. 12 : Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο, Prominente ventris mole erat, Ventris moles ei prominebat : magis propie 13, [p. 584, D] : Ἐτύγχανε δὲ ἡ μὲν σιτίαν ἔχουσα λιθῆν, ἡ δὲ κοιλίαν προπετεστέραν ἔχειν. Alex. Aphr. : Προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω, In partem exteriorem prominens.
C Nam sic reddendum potius quam Propensus. At προπετὴς γέλως alii interpr. Risus profusus; alii Procax, Effrænatus, i. e. Immodestus. Isocr. Ad Dem. [p. 5, A] : Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε. Suidæ προπετὴς est non solum ὁ εἰς τοὔμπροσθεν νενευκώς, cui expositioni hoc exemplum subjungit, Προπετὴς τῷ βάρει γενόμενος πίπτει, sed etiam πρόγλωσσος, Qui linguam exerit. [Eo sensu est Prov. 13, 3 : Προπετὴς χείλεσιν. Sirac. 9, 18 : Ἀνὴρ γλωσσώδης καὶ προπετὴς ἐν λόγῳ. Ernest.] In VV. LL. autem annotatur, apud Hippocratem poni pro Exertus, de lingua, ubi etiam ex Epigr. [Ælii Galli Anth. Plan. 89] : Προπετεῖς γλώσσης· nisi id potius significet Præcipites lingua, i. e. Loquaces, Nimium in verba proni. [In προσπετὴς corruptum ap. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 40, p. 1076 : Ποιουμένη φροντίδα τοῦ συνεξέσθαι καὶ συνειλῆφθαι καὶ προσπετεῖς ... εἶναι τὰς ἁρμονίας. Interpr. : Citatæ fluidæque.]

Προπετῶς, Præcipitanter, More eorum qui præcipites sunt ac temerarii, Temere atque inconsiderate.
D [Hippocr. p. 1136, G : Ταχυγλωσσότεροι προπετέως, Qui petulanti et effrenata linguæ incontinentia aut volubilitate sunt prædiiti. Foes. Plato Phileb. p. 45, A : Μὴ πρ. ἀποκρινόμενοι πταίσωμεν. Scriptor Demodoci p. 383, A : Πρ. ἐπίστευσε τῷ κατηγοροῦντι. Demosth. p. 1089, 19 : Πρ. διαμαρτυρήσας τὰ ψευδῆ.] Isocr. Panath. [p. 290, A] : Μὴ πρ. ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι· Archid. [p. 126, D] : Χρὴ μὴ πρ. ἡμᾶς αὐτοὺς ἐμβάλλειν εἰς αἰσχρὰν ὁμολογίαν. Aristot. Eth. 3, 7. [Πρ. ἀναστρέφεσθαι Polyb. 1, 9, 7. Idem 3, 102, 11 : Προπετέστερον ἐχρῶντο ταῖς προνομαῖς. Galen. vol. 11, p. 482 extr. : Μὴ προπετῶς παραγίνεσθαι μετὰ ψόφου πολλοῦ.] Plut. Cam. [c. 37] : Πρ. μάχῃ χρησάμενος, Quum temere pugnasset. Herodian. [6, 9, 2] : Ὡς πρ. καὶ ἀπόρως ταῦτα τετολμηκότας, ubi Polit. Proterviter; at in hoc l. [3, 1, 7], Πρ. μᾶλλον ἢ ἐμπείρως, Audacius magis quam prudentius. Rursum 4, [6, 12] : Οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι, Idem interpr. Protervius locuti.

[Πρόπηγμα, τό, Antepagmentum, Gl.]

Προπηγνύω, Prius congelo, concrescere facio. Unde Προπεπηγώς, Prius conglaciatum, concretum.

A Apud Diosc. vero 3, 92 : Ἐνίοτε δὲ εὑρίσκεται προπεπηγὸς δάκρυον. Ruell. vertit, Interdum etiam concreta invenitur lacryma. [Præfigo, Gl. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 261, 22 : Ἔνθα καὶ τοὺς ξυλίνους ἧμιν προπεπηγότας προβόλους. Hase.]

[Προπηδάω, Prosilio, Emico, Gl. Babrius 107, 13 : Ὁ δὲ μῦς χηραμοῦ προπηδήσας. Herodian. 4, 4, 8 : Προπηδῆ τοῦ δωματίου θέων· 6, 9, 1 : Προπηδήσας τῆς σκηνῆς. Lucian. D. mort. 19, 2 : Προεπήδησας τῶν ἄλλων. Philo p. 371. « Athanas. vol. 1, p. 59, 441; Dionys. Areop. p. 28; Euseb. V. Const. p. 438; Joann. Chrys. In Gen. p. 140. Tzetz. ad Lyc. 245. » Kall. Achill. Tat. Leuc. 2, 34 : Σῦς τῆς ὕλης προπηδῇ. Hase. Justin. Mart. p. 221 ed. Ben. Futuri forma media poeta ap. Hephæst. c. 13, p. 77 : Φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.]

[Προπήδησις, εως, ἡ. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 221 : Πρ. ὀφθαλμῶν αἱματωδῶν, Prosilientes oculi.]

Προπηλακίζω, Probro et ignominia afficio, a πηλακίζω : quorum etymon esse dicitur παρὰ τὸ πηλὸν
B ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων, Suid., qui subjungit, postmodum eosdem ἀσβόλῳ illini solitos, Fuligine. [Idem et Phot. p. 457, 9 : Προπηλακίζων, ἀδικῶν, ὑβρίζων, διασύρων, ἐξουθενῶν. Ἐρεθίζει, κολακεύει addit Hesych. s. v. Προπηλακίζει. Soph. Œd. T. 427 : Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε. Aristoph. Thesm. 386 : Προπηλακιζομένας ... ὑπὸ Εὐριπίδου, de mulieribus ab Euripide exagitatis in tragœdiis. Plato Rep. 8, p. 562, D : Τοὺς τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει· 7, p. 536, C : Ἰδὼν προπεπηλακισμένην (τὴν φιλοσοφίαν)· Gorg. p. 527, A : Πάντως προπηλακισαι. Polyb. 4, 4, 4.] Ap. Dem. [p. 155 extr.] conjunguntur ὑβρίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι, necnon σκορακίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι, C. Mid. : Ὕβρισμαι μὲν ἐγώ, καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν τότε. [Hesych. : Προπεπηλάκισται, καθύβρισται.] Id. Phil. 3 [p. 126, 9] : Ὡς ὑβρίζετο καὶ προεπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὠρειτῶν· Or. ad Ep. Philippi [p. 155 extr.] : Ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον.
C Idem cum dativo instrumentali, C. Mid. [p. 584, 26] : Οὐδὲ δύναιτ' ἂν οὐδέποθ' ὑμᾶς ἅμα πάντας μιᾷ χειρὶ οὐδεὶς προπηλακίσαι. [Aristot. Polit. 5, 10 : Προπηλακίσαι μὲν τὴν Ἁρμοδίου ἀδελφήν, ἐπηρεάσαι δ' Ἁρμόδιον.] Et Plato Leg. [9, p. 866, E] : Προπηλακισθεὶς λόγοις ἢ ἔργοις, Verbis aut factis contumeliosis læsus, Probris aut contumeliosa injuria lacessitus. Rem etiam aliquam προπηλακίζει aliquis, qui eam ludibrio habet, perque contumeliam deridet; seu, qui ei probrose contumelioseque illudit. Dem. Pro cor. [p. 312, 16] : Οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται.

Προπηλάκισις, εως, ἡ, et Προπηλακισμός, ὁ, Læsio quæ fit per contumeliam, Probrosa illusio, Contumeliosa derisio. [Herodot. 6, 73. Plato Leg. 9, p. 855, B : Καί τισι προπηλακισμοῖς κολάζειν.] Demosth. [p. 229, 9 : Ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ πρ. Id. p. 330, 14] : Εἰς ἀχαριστίαν καὶ πρ. ἄγειν. Æschin. [p. 90, 22] : Ἐπὶ τῷ τῆς δικαιοσύνης πρ. Ubi redditur etiam Contumelia, Probrum, Opprobrium. [Phalaris Epist. p. 230, 2
D Schæf. : Μετ' ἐνδόξου προπηλακισμοῦ φθείρεσθαι. Menand. Hist. p. 406, 16 ed. Bonn. : Προπηλακισμοὶ καὶ ὕβρεις. Phot. Epist. p. 368, 18 : Τὸν πρ. κρύπτειν τῷ τεχνάσματι. Hase. Hesych. : Προπηλακισμός, ἐρεθισμός· φιλόνεικος, κολακευτής, ὑβριστικός, ἄδικος, ἐξουδένωμα. Primam ultimamque interpretationem ad προπηλακισμός, reliquas Προπηλακιστὴς referri vidit Heinsius.] Prius Προπηλάκισις [de quo Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 61, 20 : Πρ., οὐ μόνον προπηλακισμός] ex Plat. Leg. [Rep.] 1, [p. 329, B : Τὰς τῶν οἰκείων πρ.] affertur pro Vituperatio. [Hic quoque Contumelias significat. Aristot. Eth. Nic. 5, 5.]

[Προπηλακιστής. V. Προπηλάκισις.]

[Προπηλακιστικῶς, Contumeliose. Demosth. p. 874, 14.]

[Πρόπηξις, εως, ἡ, q. d. Præfixio. Oribasius Maii p. 191. Osann.]

[Προπήχιον. V. Παραπήχιον.]

[Προπιαίνω, Ante pinguefacio, Præcondio. Theophyl. Sim. Hist. p. 107, D : Προπιαίνων τῷ δακρύῳ

A τὸν λόγον, i. e. vim orationis habendæ lacrimis augens. G. Dindorf.]

[Προπίνη, ἡ, ap. ICtos Græcos videtur esse voc. latinum Popina. Conf. C. E. Zachar. ad Basil. Prochir. p. 243, 16 (84). Hase.]

Προπίνω, Propino. Retinuerunt enim Latini hoc comp. Ceterum quum προπίνω, si compositio spectetur, sonet Præbibo, tamen προπίνειν non est proprie τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πίνειν, si Athenæo l. 11, credimus, et post eum Eustathio, qui addit, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον ἀποχαρίζεσθαι : vide p. 1732, ex Hom., quem citat et Athen. Qui alio in loco scribit, sc. l. 5, [p. 193, A] : Προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προκπιεῖν ἐστιν, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. Unde existimatur significasse olim προπίνω, Trado poculum s. porrigo ebibendum, antequam ipse biberim, quum alioqui Ciceroni [Tusc. 1, 11], Propinare esse videatur Præbibere : sed pro eo quod dicit Propino hoc pulcro Critiæ, non legitur ap. Xen. Προπίνω τοῦτο τῷ καλῷ Κριτίᾳ, sed Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ, ut videbis p. 132 mei Cic. Lex. Colligimus autem et

B ex ipsius Athen. verbis non servatam fuisse posterioribus sæculis antiquam illam verbi προπίνω signif., Pindari autem schol. exp. ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαρίζεσθαι. [Hesych. : Προπίομεν, διὰ τοῦ οἴνου τιμήσομεν. Phot. et Suid. : Προπίνει, διὰ τοῦ οἴνου τιμᾷ. Aristoph. Thesm. 637 : Φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν. Τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον; προὐπίνομεν· quod schol. exp. ἀλλήλας ἐδεξιούμεθα.] Bud. προπίνω σοι reddit etiam Poculo te provoco, afferens ex Athen. p. 172 [10, p. 434, A] : Ἀλέξανδρος οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν καὶ πιών, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ· et addens, eum identidem sic uti. Afferens præterea ex p. 174 : Προπίνω σοι κύλικα· et p. 185 : Προπίνω σοι κύλικα πλήρη. [Clearchus ib. p. 426, A : Τήνδ' ἐγὼ μεστὴν ἅπαξ ἐπονομάσας προπίομαι συγγενεῖ πίστωμα φιλίας. Demosth. p. 384, 13 : Ἐκπώματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ προὔπινεν αὐτοῖς· et similiter Polyb. ap. Suid. s. v. Προπεπωκέναι.] Legimus vero et προπίνειν φιλοτησίαν [e Theopompo comico] ap. eund. Athen. [11, p. 471,

C A], item cum plurali, προπίνειν φιλοτησίας ap. Dem. Περὶ παραπρ. [p. 380 extr.], Propinare pocula amicitiæ : Συνεπαιάνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε. Sed et cum φιλοτησίας gen. sing. ap. Lucian. [Pseudol. c. 31], ac fortasse φιλοτησίας in illo Dem. loco est itidem gen. sing. Tunc autem subaudiendum esse puto accus. κύλικα, aut alium tale quid significantem. Apud Xen. Hell. 1, [5, 6] cum solo dat. : Ἐπεὶ αὐτῷ προπίνων ὁ Κῦρος ἤρετο κτλ. Item pass. Προπίνεσθαι : unde προποθεῖσα κύλιξ, ap. Athen. [10, p. 438, A] : Διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα. || Metaph. pro In gratiam alicujus alium prodo, ac porrigo perdendum, Bud. ex Dem. Apud quem alioqui legitur cum accus. rei : Προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. [Hæc verba Thom. M. p. 716 ex Demosth. Orat. de falsa legat. attulit memoriæ errore : neque enim leguntur ap. Demosthenem. Harpocrat. : Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος « Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὓς (οὓς προπίνεις probabiliter addit

D Blomf. in præf. ad Æsch. Pers. p. xiv) εἴσω κλισίας. Eur. Rhes. 405 : Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες.] Item τὰς πατρίδας προπίνειν [ap. Plut. V. Arati c. 14] de proditoribus dictum, quod exp. Ad occupandum patriam invitare et allicere. [Liban. vol. 1, p. 448, 3 : Ποῖον οὐκ ἂν προὔπιεν Αἴγυπτον;] Et τὴν ἐλευθερίαν προπίνειν, ap. Eund. [Demosth. p. 324, 23] : Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ· ut si dicas Latine Libertatem suam propinare alicui. [Conf. Phot. et Suid. s. v. Προπίνει. Τὴν νεότητα προπεπωκώς Pollux 6, 127.] Apud Plut. autem in Galba [c. 17] legitur etiam, Προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ubi quidam interpr. Propinando obtulit. Et pass. Προπίνομαι itidem metaph., ut ap. Dem. [p. 34, 24] : Προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Propinatur respubl. præsenti voluptati et delectationi, Bud. : Hermog. [Hesych.] certe προπέποται vult esse pro προδέδοται. [Demosth. p. 1465, 20 : Εἰς ἑτέρων χάριν προποθείς. Seqq. ex Indice.] Προὔ-

A πιε, Propinavit : Attica synaliphe pro προέπιε. Itemque προὔπινε pro προέπινε, Propinabat.

Πρόπιον, τό, Vaticinium, Oraculum : [Photio et] Suidæ μάντευμα, qui [Suidas] inde θεοπρόπιον dici ait τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα.

[Προπίοι, εὔθει, Hesych. Εὔθει ex εὔθαλεῖ corruptum esse conjecit Is. Vossius.]

[Προπιούντων scriptura vitiosa. V. Προποιέω.]

[Προπιπίσκω, Potum ante præbeo. Hippocr. p. 486, 2 : Προπίσαι φάρμακον.]

Προπιπράσκω, Prior vendo.

Προπίπτω, Procido. [Aristot. H. A. 2, 17 : Προπίπτει ἡ κοιλία εἰς τὸ στόμα.] Ap. Hom. Od. I, [49], M, [194] : Οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, est προπεσεῖν, quod Xen. dicit προνεύειν, de remigibus itidem loquens, Eust. p. 1641. [Conf. eund. p. 1639, 52. Soph. Œd. C. 157 de Œdipo cæco : Ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς (codices προπέσῃς) νάπει, i. e. Ne aberres in lucum illum. De supplicibus Eurip. Suppl. 63 : Ὁσίως οὐχ, ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτουσα, προσαιτοῦσ' ἔμολον ... θεῶν θυμέλας.

B » De eo qui in pugna cadit Polyb. 1, 58, 8 : Ἕως ἂν συμβῇ τὸν ἕτερον αὐτῶν προπεσεῖν· nisi hic significat Cadere ante alterum. || Provehor, Justo longius procedo, Præceps sum. Polyb. 1, 20, 15 : Μιᾶς νεὼς καταφράκτου διὰ τὴν προθυμίαν προπεσούσης· 3, 115, 7 : Διὰ τὸ τοὺς Κελτοὺς ἐν μηνοειδεῖ σχήματι τεταγμένους πολὺ προπεπτωκέναι τῶν κεράτων· et 8 : Οὕτως ἐπὶ πολὺ προέπεσον· 5, 13, 6 : Τοὺς ἐπικειμένους καὶ προπεπτωκότας τῶν ἐναντίων· 5, 95, 9; 18, 9, 3. || Promineo. Polyb. 8, 6, 4 : Πολὺ προπίπτουσα κλίμαξ τοῦ ἐμβόλου· et similiter 8, 7, 8. Id. 18, 12, 4 : Ἡ σάρισσα τοὺς δέκα πήχεις προπίπτει πρὸ τῶν σωμάτων. Προπεπτωκυῖα ὀφρῦς 7, 17, 1 et 4, ubi codd. προπτ. » Schweigh. Diodor. 3, 53 : Ὄρος προπεπτωκὸς εἰς τὸν Ὠκεανόν. Strabo 2, p. 124 : Ἄκραι δύο προπίπτουσιν· 130 : Τὴν παρακειμένην μικρὸν ἔξω στηλῶν προπεπτωκυῖαν· 4, p. 195 : Ἐπί τινος προπεπτωκυίας ἱκανῶς ἄκρας· 17, p. 827 : Τὰ ῥήγματα προπέπτωκε μᾶλλον. Adjecto dativo 2, p. 108 : Προπεπτωκυίας τῆς Εὐρώπης ἄκραις πλείοσι· 11, p. 520 : Προπεπτωκότες τοῖς μετώποις, Habentes frontes pro-

C minentes. || Prorumpo. Strabo 16, p. 764 : Ὡς ὑπὸ σεισμῶν καὶ ἀναφυσημάτων πυρὸς καὶ θερμῶν ὑδάτων ... ἡ λίμνη προπέσοι. || « Præceps feror, Levis ac temerarius sum, Temere ago, apud Stoicos præsertim, Temere assentior. Sic Epictet. Diss. 2, 1, 10 : Ἐξαπατηθῆναι ἢ προπεσεῖν, ἢ ἀναίσχυντόν τι ποιῆσαι· 4, 1, 2 : Ἐξαπατώμενος, προπίπτων, ἄδικος ὤν· 4, 13, 11. » Schweigh. Plut. Mor. p. 1122, C : Τοὺς προστιθεμένους τῇ ἑτέρᾳ καὶ μὴ ἐπέχοντας ἁμαρτάνειν λέγουσιν (Stoici), ἂν μὲν ἀδήλοις εἴκωσι, προπίπτοντας, ἂν δὲ ψευδέσι, ψευδομένους. Πρὸ καταλήψεως συγκατατίθεσθαι exp. Stobæus, ubi de placitis Stoicorum agit. Sext. Emp. p. 370 : Εἰς τὸ μὴ τοὺς δογματικοὺς ἀνταίροντας ῥᾳδίως προπίπτειν. Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 112, 10 : Προπεσεῖν· προπετῶς τι ποιῆσαι· Ὑπερείδης Ῥοδιακῷ. Cum dativo Diodor. 15, 55 : Τοῖς θυμοῖς προπίπτοντες ἐξεπήδων ἐκ τῆς πόλεως· 87 : Θεωροῦντες Ἐπαμινώνδαν προθυμότερον προπίπτοντα τῷ θυμῷ. Utrobique in προπτ. corruptum correxit Wessel., collato loco tertio 17, 79 : Μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινων

D καὶ τῷ θυμῷ προπεσών. Cum præp. εἰς 13, 83 : Προέπεσεν (libri προσέπεσεν, quod correxerunt Hemst. et L. Dindorf.) εἰς ἄκαιρον γέλωτα· 20, 88 : Θρασύτερον τοῦ καθήκοντος προέπιπτον εἰς τὸν κίνδυνον. Cum infin. Marc. Anton. 1, 17 : Περὶ οὐδένα αὐτῶν προέπεσε πλημμελῆσαί τι.]

[Πρόπις, ιδος, ὁ, Propis, citharœdus Rhodius, ap. Athen. 8, p. 347, F, ubi accus. Πρόπιν. Una litera differt nomen Πρέπις ap. Aristoph. Ach. 843.]

[Προπιστεύω, Fidem ante habeo, Ante credo. Demosth. p. 662, 20 : Μὴ προπιστεύσαντα κατηγορίᾳ· quocum conf. Dionys. A. R. 11, 20. Aristid. vol. 1, p. 460, 4 : Ἃ προειδέναι ἀμήχανον καὶ προπιστεύειν οὐκ ἔνεστιν. Passiv. Xenoph. Ages. 4, 4 : Προεπιστεύθησαν ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν. G. D. Philo vol. 2, p. 106, 34, προπιστεύεται· vol. 1, p. 425, 42, προπιστεύσῃ· ib. p. 100, 20 et 386, 36, προπιστεύειν· quibus ll. videtur valere, Temere credere. Id. vol. 2, p. 530, 13 : Αἱ τηλικαῦται διαβολαὶ προπιστεύονται. Hase. || Fidem facio. Sext. Emp. p. 31 : Οὔτε κριτήριον

A ριον ἀληθὲς εἶναι δύναται μὴ προπεπιστευμένης τῆς ἀποδείξεως· 468 extr. : Ἐκ φαινομένου ὀφείλει προπεπιστεῦσθαι τὸ ἄδηλον· 481 : Τὴν ἀκολουθίαν δεῖ προπεπιστεῦσθαι· 507 : Προπεπιστεῦσθαι ἀνάγκη τὴν τῶν λεκτῶν φύσιν. Quibus locis omnibus προπεπιστεῦσθαι ex conjectura intulit Bekkerus : intactum vero reliquit πιστεῦσαι pro πιστῶσαι dictum ap. Thucyd. 1, 20.]

[Προπίτνω. Hanc enim rectam verbi formam esse s. v. Πίτνω ostendimus.] Προπιτνέω affertur pro Accidens supplico, quod et προσπιτνέω. [Æsch. Pers. 588 : Ἐς γᾶν προπίτνοντες (libri plerique προσπίτνοντες). Soph. El. 1380 : Αἰτῶ, προπίτνω (hic quoque plerique προσπιτνῶ), λίσσομαι.]

[Πρόπλασμα, τό, Forma (ex argilla) ante facta (ad quam figulus postea figuram facit), *Le modèle*. Plin. H. N. 35, 12 : « Arcesilaus, cujus proplasmata pluris venire solita artificibus ipsis quam aliorum opera. » Cicero Ep. ad Attic. 12, 41 : « Hirtii epistolam, quæ mihi quasi πρόπλασμα videtur ejus vituperationis, quam Cæsar scripsit de Catone. »]

B [Προπλάσσω, s. Προπλάττω, Primum formo. Amphiloch. p. 162, D : Ἀπὸ τοῦ προπλασθέντος ἀνθρώπου, ὁ ὄνομα Ἀδάμ. Kall. Philo vol. 1, p. 67, 33 : Δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία. Hase. Προπεπλασμένον ap. Alex. Trall. 10, p. 567, vitiose pro προσπεπλασμένον. Struv.]

[Προπλάστη, ἡ, Proplaste, n. pr. mulieris sec. conj. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 72. In lapide est : *D. M. Calviæ Ploplasteni*. Hase.]

[Προπλέκω, Ante necto. Diocles Oribasii in Maii Auctt. class. vol. 4, p. 105. Osann. Galen. vol. 14, p. 500, 5 : Πρόπλεξον καὶ ὀλίγον κηρόν. Hase.]

Προπλέω, q. d. Prænavigo, Prior navigo, In navigatione priorem locum s. primum obtineo, In navigatione antecedo. Potest vero et simpliciter reddi Antecedo, de navi dictum, ut vertit Bayf. ap. Polyb. [1, 53, 9] : Ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι. [Dio Cass. 42, 52 : Ἐς τὴν Ἀφρικὴν προπλευσούμενοι. Forma Ion. Προπλώειν Herodot. 5, 98.]

C [Προπληρόω, Ante impleo s. repleo. Philo vol. 1, p. 603, 30 : Μήπω φαγὼν ἢ πιὼν ... ἐλπίδι τῆς ἀπολαύσεως προπληροῦται. Wakef. Himerius p. 584, 8. Boiss. Diosc. Alex. Præf. « Tzetz. Hist. 10, 465. » Ebeling.]

[Προπλήσσω s. Προπλήττω, Ante pulso. Himer. Or. 12, p. 584 : Αὐτὸς προπλήττων τῶν μανθανόντων τὴν φόρμιγγα. G. Dindorf.]

[Πρόπλοος, ὁ, Prænavigatio. Appian. Civ. 5, 112 : Τρία ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πρόπλου τέλη.]

Πρόπλοος et Πρόπλους, ὁ, ἡ, adjective : ut πρόπλοι νῆες [Pollux 1, 83], Naves quæ antecedunt, Quæ præmitti solent ad explorandum : unde non solum Præcursoriæ naves, sed et Exploratoriæ quidam interpr., ut Thuc. 6, [46] : Αἱ δὲ ἐκ τῆς Ἐγέστης τρεῖς νῆες, αἱ πρόπλοι παραγίνονται τοῖς Ἀθηναίοις, Tres naves, quæ explorandi causa præmissæ erant, Bayf. [Isocr. p. 59, D : Οἱ δ' ἡμέτεροι τὰς μὲν πρόπλους ἐνίκησαν. Appian. Civ. 5, 85 : Τὰς πρόπλους ἐδίωκε· 87 : Σὺν ταῖς πρόπλοις. Dio Cass. 50, 9 : Τὰς ναῦς τὰς πρ. || Πρόπλους n. pr. navis Atticæ in inscr. navali 4, b, 7; c, 18; 14, c, 75.]

D Προπλύνω, Prius lavo, Ante abluo, eluo. [Galen. vol. 12, p. 357 : Τῷ προπεπλύσθαι τοὺς πυρούς. Oribas. p. 45 ed. Matth.; Theophan. Nonn. c. 61.]

[Προπλώω. V. Προπλέω.]

Προπνίγειον, τό, Calida lavatio, Caldarium in quod intrabant ex frigidario, minus calidum quam ipse πνιγεύς, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. 5, 11 : Proxime autem elæothesium, frigidarium, ab eoque iter in propnigeum, in versura porticus. Plin. Ep. 2, 41 : Adjacet unctorium hypocauston, adjacet propnigeon balnei; mox duæ cellæ magis elegantes quam sumptuosæ. Sunt qui interpr. Præfurnium, i. e. Os furni : quod his ll. parum convenit. Nisi forte scr. Προπνίγειον, et derivandum a nomine Πνιγία, ἡ, quod exp. Vaporarium, ap. Galen. De causis morborum 2 : Σκιὰ ἰατρική, ἢ πνιγία. [Apud Galen. vol. 7, p. 20 : Πνιγία περιθεὶς αὐταῖς ἢ σικύαν· ubi πνιγίαν vitiose in ed. Charter.]

[Προπόδας, ὁ, Propodas, Damophontis filius. Pausan. 2, 4, 3.]

A [Προποδηγέτις, ἡ, i. q. προποδηγός. Orph. Arg. 340.]

[Προποδηγός, ὁ, ἡ, Præiens et viam monstrans. Plut. Mor. p. 580, C : Τοῦ βίου πρ. Πρ. σκῆπτον Phanias Anth. Pal. 6, 294.]

[Προποδιάς, άδος, ἡ. Epiphan. vol. 1, p. 326, B : Ἄλλοι δὲ Κύπρον (αὐτὸν ἀπεφήναντο) Προποδιάδος, περιοικίδος τῆς Σαλαμινίων περιμέτρου. « Haud scio an proprium sit oppidi nomen, an eum agrum significet, qui est πρὸ ποδὸς montis alicujus. » Petav.]

Προποδίζω, Procedo, Progredior : contra, Ὑποποδίζω, Repedo, Retrocedo, ὑπὸ πόδα s. ἐπὶ πόδα χωρῶ. Sic ap. Hesych. προποδίζων, προβαίνων [ex Hom. Il. N, 158 : Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων· et 806 : Φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων. « Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 411. » Boiss. De equo Heliod. Æth. p. 111, 24 Cor. : Εὐήνιά τε προποδίζων. De stellis Paul. Alex. Apotel. p. 23, 6; 25, 17. Hase. Eustath. Opusc. p. 284, 5 : Εἴ γε τῆς πόλεως εἰς ὅσον βραχύ τι προεποδίσαμεν· 271, 53 : Συγγραφῇ, δι' ἧς καταβαίνων τῷ λόγῳ προποδίσω εὐθέως.]

B [Προπόδιος, ὁ, ἡ, Qui est ante pedes. Ptolem. Almag. t. 2, p. 56, 36 : Ἐν τῷ προποδίῳ σώματι. Hase.]

Προποδισμός et Ὑποποδισμός, ὁ, Progressus et Regressus. Ὑποποδίζειν, inquit Cam., est Retrocedere : et προποδίζειν, Procedere. [De progressione numeri Moderatus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 18 : Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ... σύστημα μονάδων, ἢ πρ. πλήθους. Theo Mathem. c. 3, p. 23. « Psellus Opusc. p. 161, 12. » Boiss.] Et ὑποποδισμοὶ ac προποδισμοὶ stellarum, quum videntur de signo aliquo vel ad præcedentia vel ad sequentia illæ pergere, quæ sunt προηγούμενα et ἑπόμενα. [Jo. Philopon. De cr. mundi p. 109, 28. Proclus Hypotyp. p. 142, 31 : Τῶν πρ. καὶ τῶν ὑποποδισμῶν. Vertit Halma : *Les anticipations et les retards*. Hase. Nicom. Arithm. 1, 5, p. 73 : Ἀριθμῶν περιόδοις καὶ ποσότησιν ἀνατολαί τε καὶ δύσεις καὶ προποδισμοὶ καὶ ἀναποδισμοὶ ... διαρθροῦνται. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 657, 15 : Καὶ ποδισμοὺς καὶ προποδισμούς.]

[Πρόποδον, τό, i. q. πρόπους. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 7, 26 : Ἐν τοῖς τοῦ βουνοῦ προπόδοις. Hase.]

C Προποδῶν, Ante pedes, ἔμπροσθεν, Hesych. [Suidas : Πρὸ ποδῶν· ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν. Phot. Lex. p. 457, 16 : Προποδῶν (recte divisim ap. Suid. πρὸ ποδῶν)· τὸ παρατυχόν, οἷον δήποτε.] Frequentius πρὸ ποδῶν. [Democr. in Fabricii Bibl. Gr. vol. 4, p. 335. Hemst. Προποδῶν pro πρὸ ποδῶν codex Palat. in epigr. Leonidæ Tar. 6, 200.]

Προποιέω, Ante s. Prius facio. [Herodot. 1, 41 : Ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σέ. Thucyd. 3, 13 : Μὴ αὐτοὶ διαφθαρῆναι ἐν ὑστέρῳ, ἀλλὰ προποιῆσαι· ubi schol. : Τὸ προποιῆσαι οὐκ ἐπὶ τοῦ διαφθεῖραι τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρότερόν τι ποιῆσαι, τουτέστιν ἀποστῆναι. Προποιεῖν oppos. προπαθεῖν ap. Dio Cass. Exc. p. 22, 7, et παθεῖν l. 38, 11.] Et Προποιοῦμαι, Ante fio. Unde partic. προποιηθείς, Ante factus. [Philo Belop. p. 77, 31 : Προποιηθέντα δὲ χάρακα. Hase.] In VV. LL. redditur etiam Præconditus, Præparatus, et προποιέομαι, Prius extruor; sed non addito exemplo. [Herodot. 7, 44 : Προεπεποίητο αὐτῷ προεξέδρη. Joseph. A. J. 17, 11, 5 : Πάντων αὐτῷ προπεποιημένων. || Anteverto. Joann. Malal. p. 123, 6 :

D Προποιήσας λάθρα ἅμα τῷ στρατῷ· p. 165, 11 : Προποιήσασα τοξεύει τὸν σύναιμον. Theophan. Chronogr. p. 267, B : Ἐν ἄλλοις τόποις προποιήσαν (codex Coisl. προσπ—) τὸν βασιλέα καὶ ἔμπροσθεν ἐπορεύοντο.]

Προπολεμέω, Belligero pro, Pugno pro s. Propugno : ut προμάχομαι, et πολεμῶ ὑπέρ. Aliquando absolute sine casu ponitur. [Plato Tim. p. 17, C : Τοῦ (γένους) τῶν προπολεμησόντων. Hase.] Aristot. Polit. 2, [6] : Διαιρεῖται γὰρ εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων· τὸ μέν, εἰς τοὺς γεωργούς· τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. [Ib. 4, 4; 2, 8.] Itidem Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 131, 4] : Πεντακοσιοστὴν δὲ μοῖραν οἱ προπολεμήσαντες εἰσήνεγκαν, Qui pro cetera multitudine pugnarant. Sed et cum gen. : ut [Isocr. p. 302, E : Ἡ Βοιωτία προπολεμεῖ τῆς ὑμετέρας χώρας·] Æschin. De male gesta legatione, Οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες. [Πρ. τῶν ἄλλων Polyb. 2, 48, 1. Πρ. τῆς Ἀσίας Diodor. 14, 98. Dionys. A. R. 6, 49 : Ὃς αὐτοῖς προπολεμήσει τῆς ἀρχῆς.] Sic Plut. Pericle [c. 12] : Προπολεμοῦντας αὐτῶν. [Dio Cass. 56, 40.] Et [Appian. Civ. 4, 118 : Τὸν λιμὸν

τὸν λόγον, i. e. vim orationis habendæ lacrimis augens. G. Dindorf.]

[Προπίνη, ἡ, ap. ICtos Græcos videtur esse voc. latinum Popina. Conf. C. E. Zachar. ad Basil. Prochir. p. 243, 16 (84). Hase.]

Προπίνω, Propino. Retinuerunt enim Latini hoc comp. Ceterum quum προπίνω, si compositio spectetur, sonet Præbibo, tamen προπίνειν non est proprie τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πίνειν, si Athenæo l. 11, credimus, et post eum Eustathio, qui addit, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον ἀποχαρίζεσθαι: vide p. 1732, ex Hom., quem citat et Athen. Qui alio in loco scribit, sc. l. 5, [p. 193, A]: Προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστιν, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. Unde existimatur significasse olim προπίνω, Trado poculum s. porrigo ebibendum, antequam ipse biberim, quum alioqui Ciceroni [Tusc. 1, 11], Propinare esse videatur Præbibere: sed pro eo quod dicit Propino hoc pulcro Critiæ, non legitur ap. Xen. Προπίνω τοῦτο τῷ καλῷ Κριτίᾳ, sed Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ, ut videbis p. 132 mei Cic. Lex. Colligimus autem et ex ipsius Athen. verbis non servatam fuisse posterioribus sæculis antiquam illam verbi προπίνω signif., Pindari autem schol. exp. ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαρίζεσθαι. [Hesych.: Προπίομεν, διὰ τοῦ οἴνου τιμήσομεν. Phot. et Suid.: Προπίνει, διὰ τοῦ οἴνου τιμᾷ. Aristoph. Thesm. 637: Φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν. Τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον; προὐπίνομεν· quod schol. exp. ἀλλήλας ἐδεξιούμεθα.] Bud. προπίνω σοι reddit etiam Poculo te provoco, afferens ex Athen. p. 172 [10, p. 434, A]: Ἀλεξάνδρῳ οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν καὶ πιών, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ· et addens, eum identidem sic uti. Afferens præterea ex p. 174: Προπίνω σοι κύλικα· et p. 185: Προπίνω σοι κύλικα πλήρη. [Clearchus ib. p. 426, A: Τήνδ' ἐγὼ μεστὴν ἅπαξ ἐπονομάσας προπίομαι συγγενέσι πίστωμα φιλίας. Demosth. p. 384, 13: Ἐκπώματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ προὔπινεν αὐτοῖς· et similiter Polyb. ap. Suid. s. v. Προπεπωκέναι.] Legimus vero et προπίνειν φιλοτησίαν [e Theopompo comico] ap. eund. Athen. [11, p. 471, A], item cum plurali, προπίνειν φιλοτησίας ap. Dem. Περὶ παραπρ. [p. 380 extr.], Propinare pocula amicitiæ: Συνεπινάνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε. Sed et cum φιλοτησίας gen. sing. ap. Lucian. [Pseudol. c. 31], ac fortasse φιλοτησίας in illo Dem. loco est itidem gen. sing. Tunc autem subaudiendum esse puto accus. κύλικα, aut alium tale quid significantem. Apud Xen. Hell. 1, [5, 6] cum solo dat.: Ἐπεὶ αὐτῷ προπίνων ὁ Κῦρος ἤρετο κτλ. Item pass. Προπίνεσθαι: unde προποθεῖσα κύλιξ, ap. Athen. [10, p. 438, A]: Διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα. || Metaph. pro In gratiam alicujus alium prodo, ac porrigo perdendum, Bud. ex Dem. Apud quem alioqui legitur cum accus. rei: Προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. [Hæc verba Thom. M. p. 716 ex Demosth. Orat. de falsa legat. attulit memoriæ errore: neque enim leguntur ap. Demosthenem. Harpocrat.: Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος «Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, δορυλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὓς (οὓς προπίνεις probabiliter addit Blomf. in præf. ad Æsch. Pers. p. xiv) εἴσω κλισίας. Eur. Rhes. 405: Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες.] Item τὰς πατρίδας προπίνειν [ap. Plut. V. Arati c. 14] de proditoribus dictum, quod exp. Ad occupandum patriam invitare et allicere. [Liban. vol. 1, p. 448, 3: Πόσαν οὐκ ἂν προὔπιεν Αἴγυπτον;] Et τὴν ἐλευθερίαν προπίνειν, ap. Eund. [Demosth. p. 324, 23]: Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ· ut si dicas Latine Libertatem suam propinare alicui. [Conf. Phot. et Suid. s. v. Προπίνει. Τὴν νεότητα προπεπωκὼς Pollux 6, 127.] Apud Plut. autem in Galba [c. 17] legitur etiam, Προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ubi quidam interpr. Propinando obtulit. Et pass. Προπίνομαι itidem metaph., ut ap. Dem. [p. 34, 24]: Προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Propinatur respubl. præsenti voluptati et delectationi, Bud.: Hermog. [Hesych.] certe προπέποται vult esse pro προδέδοται. [Demosth. p. 1465, 20: Εἰς ἑτέρων χάριν προποθείς. Seqq. ex Indice.] Προὔπιε, Propinavit: Attica synaliphe pro προέπιε. Itemque προὔπινε pro προέπινε, Propinabat.

Πρόπιον, τό, Vaticinium, Oraculum: [Photio et] Suidæ μάντευμα, qui [Suidas] inde θεοπρόπιον dici ait τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα.

[Προπίσοι, εἴθει, Hesych. Εἴθει ex εἴθαλεί corruptum esse conjecit Is. Vossius.]

[Προπισόντων scriptura vitiosa. V. Προποιέω.]

[Προπιπίσκω, Potum ante præbeo. Hippocr. p. 486, 2: Προπίσαι φάρμακον.]

Προπιπράσκω, Prior vendo.

Προπίπτω, Procido. [Aristot. H. A. 2, 17: Προπίπτει ἡ κοιλία εἰς τὸ στόμα.] Ap. Hom. Od. I, [49], M, [194]: Οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, est προπεσεῖν, quod Xen. dicit προνεύειν, de remigibus itidem loquens, Eust. p. 1641. [Conf. eund. p. 1639, 52. Soph. Œd. C. 157 de Œdipo cæco: Ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς (codices προσπέσῃς) νάπει, i. e. Ne aberres in lucum illum. De supplicibus Eurip. Suppl. 63: Ὁσίως οὐχ, ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτουσα, προσαιτοῦσ' ἔμολον — θεῶν θυμέλας.] «De eo qui in pugna cadit Polyb. 1, 58, 8: Ἕως ἂν συμβῇ τὸν ἕτερον αὐτῶν προπεσεῖν· nisi hic significat Cadere ante alterum. || Provehor, Justo longius procedo, Præceps sum. Polyb. 1, 20, 15: Μιᾶς νεὼς καταφράκτου διὰ τὴν προθυμίαν προπεσούσης· 3, 115, 7: Διὰ τὸ τοὺς Κελτοὺς ἐν μηνοειδεῖ σχήματι τεταγμένους πολὺ προπεπτωκέναι τῶν κεράτων· et 8: Οὕτως ἐπὶ πολὺ πρόπεσον· 5, 13, 6: Τοὺς ἐπικειμένους καὶ προπεπτωκότας τῶν ἐναντίων· 5, 95, 9; 18, 9, 3. || Promineo. Polyb. 8, 6, 4: Πολὺ προπίπτουσα κλίμαξ τοῦ ἐμβόλου· et similiter 8, 7, 8. Id. 18, 12, 4: Ἡ σάρισσα τοὺς δέκα πήχεις προπίπτει πρὸ τῶν σωμάτων. Προπεπτωκυῖα ὀφρύς 7, 17, 1 et 4, ubi codd. προπ. » Schweigh. Diodor. 3, 53: Ὄρος προπεπτωκὸς εἰς τὸν Ὠκεανόν. Strabo 2, p. 124: Ἄκραι δύο προπίπτουσιν· 130: Τὴν παρακειμένην μικρὸν ἔξω στηλῶν προπεπτωκυῖαν· 4, p. 195: Ἐπί τινος προπεπτωκυίας ἱκανῶς ἄκρας· 17, p. 827: Τὰ ῥόγχη προπέπτωκε μᾶλλον. Adjecto dativo 2, p. 108: Προπεπτωκυίας τῆς Εὐρώπης ἄκραις πλείοσι· 11, p. 520: Προπεπτωκότες τοῖς μετώποις, Habentes frontes prominentes. || Prorumpo. Strabo 16, p. 764: Ὡς ὑπὸ σεισμῶν καὶ ἀναφυσημάτων πυρὸς καὶ θερμῶν ὑδάτων ... ἡ λίμνη προπίσοι. || «Præceps feror, Levis ac temerarius sum, Temere ago, apud Stoicos præsertim, Temere assentior. Sic Epictet. Diss. 2, 1, 10: Ἐξαπατηθῆναι ἢ προπεσεῖν, ἢ ἀναίσχυντόν τι ποιῆσαι· 4, 1, 2: Ἐξαπατώμενος, προπίπτων, ἄδικος ὤν· 4, 13, 11. » Schweigh. Plut. Mor. p. 1122, C: Τοὺς προστιθεμένους τῇ ἑτέρᾳ καὶ μὴ ἐπέχοντας ἁμαρτάνειν λέγουσιν (Stoici), ἂν μὲν ἀδήλοις εἴκωσι, προπίπτοντας, ἂν δὲ ψευδέσι, ψευδομένους. Πρὸ καταλήψεως συγκατατίθεσθαι exp. Stobæus, ubi de placitis Stoicorum agit. Sext. Emp. p. 370: Εἰς τὸ μὴ τοῖς δογματικοῖς ἀνταίροντας ῥᾳδίως προπίπτειν. Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 112, 10: Προπεσεῖν· προπετῶς τι ποιῆσαι· Ὑπερείδης Ῥοδιακῷ. Cum dativo Diodor. 15, 55: Τοῖς θυμοῖς προπίπτοντες ἐξεπέδων ἐκ τῆς πόλεως· 87: Θεωροῦντες Ἐπαμινώνδαν προθυμότερον προπίπτοντα τῷ θυμῷ. Utrobique in προσπ. corruptum correxit Wessel., collato loco tertio 17, 79: Μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινων καὶ τῷ θυμῷ προπεσών. Cum præp. εἰς 13, 83: Προέπεσεν (libri προσέπεσεν, quod correxerunt Hemst. et L. Dindorf.) εἰς ἄκαιρον γέλωτα· 20, 88: Θρασύτερον τοῦ καθήκοντος προέπιπτον εἰς τὸν κίνδυνον. Cum inf. Marc. Anton. 1, 17: Περὶ οὐδένα αὐτῶν προέπεσε πλημμελῆσαί τι.]

[Πρόπις, ιδος, ὁ, Propis, citharœdus Rhodius, ap. Athen. 8, p. 347, F, ubi accus. Πρόπιν. Una litera differt nomen Πρέπις ap. Aristoph. Ach. 843.]

[Προπιστεύω, Fidem ante habeo, Ante credo. Demosth. p. 662, 20: Μὴ προπιστεύσαντα κατηγορεῖν· quocum conf. Dionys. A. R. 11, 20. Aristid. vol. 1, p. 460, 4: Ἃ προειδέναι ἀμήχανον καὶ προπιστεύειν οὐκ ἔνεστιν. Passiv. Xenoph. Ages. 4, 4: Προεπιστεύθησαν ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν. G. D. Philo vol. 2, p. 106, 34, προπιστεύετε· vol. 1, p. 425, 42, προπιστεύῃ· ib. p. 100, 20 et 386, 36, προπιστεύειν· quibus ll. videtur valere, Temere credere. Id. vol. 2, p. 530, 13: Αἱ τηλικαῦται διαβολαὶ προπιστεύονται. Hase. || Fidem facio. Sext. Emp. p. 31: Οὔτε κριτήριον ἀληθὲς εἶναι δύναται μὴ προπεπιστευμένης τῆς ἀποδείξεως· 468 extr.: Ἐκ φαινομένου ὀφείλει προπεπιστεῦσθαι τὸ ἄδηλον· 481: Τὴν ἀκολουθίαν δεῖ προπεπιστεῦσθαι· 507: Προπεπιστεῦσθαι ἀνάγκη τὴν τῶν λεκτῶν φύσιν. Quibus locis omnibus προπεπιστῶσθαι ex conjectura intulit Bekkerus: intactum vero reliquit πιστεῦσαι pro πιστῶσαι dictum ap. Thucyd. 1, 20.]

[Προπίτνω. Hanc enim rectam verbi formam esse s. v. Πίτνω ostendimus.] Προπιτνέω affertur pro Accidens supplico, quod et προπιτνέω. [Æsch. Pers. 588: Ἐς γᾶν προπίτνοντες (libri plerique προσπίτνοντες). Soph. El. 1380: Αἰτῶ, προπίτνω (hic quoque plerique προσπιτνῶ), λίσσομαι.]

[Πρόπλασμα, τό, Forma (ex argilla) ante facta (ad quam figulus postea figuram facit), *Le modèle*. Plin. H. N. 35, 12: «Arcesilaus, cujus proplasmata pluris venire solita artificibus ipsis quam aliorum opera.» Cicero Ep. ad Attic. 12, 41: «Hirtii epistolam, quæ mihi quasi πρόπλασμα videtur ejus vituperationis, quam Cæsar scripsit de Catone.»]

[Προπλάσσω, s. Προπλάττω, Primum formo. Amphiloch. p. 162, D: Ἀπὸ τοῦ προπλασθέντος ἀνθρώπου, ᾧ ὄνομα Ἀδάμ. Kall. Philo vol. 1, p. 67, 33: Δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία. Hase. Προπεπλασμένον ap. Alex. Trall. 10, p. 567, vitiose pro προπεπλασμένον. Struv.]

[Προπλάστη, ἡ, Proplaste, n. pr. mulieris sec. conj. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 72. In lapide est: *D. M. Calviæ Ploplasteni*. Hase.]

[Προπλέκω, Ante necto. Diocles Oribasii in Maii Auct. class. vol. 4, p. 105. Osann. Galen. vol. 14, p. 500, 5: Πρόπλεξον καὶ ὀλίγον χρόνον. Hase.]

Προπλέω, q. d. Prænavigo, Prior navigo, In navigatione priorem locum s. primum obtineo, In navigatione antecedo. Potest vero et simpliciter reddi Antecedo, de navi dictum, ut vertit Bayf. ap. Polyb. [1, 53, 9]: Ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι. [Dio Cass. 42, 52: Ἐς τὴν Ἀφρικὴν προπλευσούμενοι. Forma Ion. Προπλώειν Herodot. 5, 98.]

[Προπληρόω, Ante impleo s. repleo. Philo vol. 1, p. 603, 30: Μήπω φαγὼν ἢ πιὼν ... ἐλπίδι τῆς ἀπολαύσεως προπληροῦται. Wakef. Himerius p. 584, 8. Boiss. Diosc. Alex. Præf. «Tzetz. Hist. 10, 465.» Elberling.]

[Προπλήσσω s. Προπλήττω, Ante pulso. Himer. Or. 12, p. 584: Αὐτὸς προπλήττων τῶν μανθανόντων τὴν φόρμιγγα. G. Dindorf.]

[Πρόπλοος, ὁ, Prænavigatio. Appian. Civ. 5, 112: Τρία ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πρόπλου τέλη.]

Πρόπλοος et Πρόπλους, ὁ, ἡ, adjective: ut πρόπλοι νῆες [Pollux 1, 83], Naves quæ antecedunt, Quæ præmitti solent ad explorandum: unde non solum Præcursoriæ naves, sed et Exploratoriæ quidam interpr., ut Thuc. 6, [46]: Αἱ δὲ ἐκ τῆς Ἐγέστης τρεῖς νῆες, αἱ πρόπλοι παραγίνονται τοῖς Ἀθηναίοις, Tres naves, quæ explorandi causa præmissæ erant, Bayf. [Isocr. p. 59, D: Οἱ δ' ἡμέτεροι τὰς μὲν πρόπλους ἐνίκησαν. Appian. Civ. 5, 85: Τὰς πρόπλους ἐδίωκε· 87: Σὺν ταῖς πρόπλοις. Dio Cass. 50, 9: Τὰς ναῦς τὰς πρ. || Πρόπλους n. pr. navis Atticæ in inscr. navali 4, b, 7; c, 18; 14, c, 75.]

Προπλύνω, Prius lavo, Ante abluo, eluo. [Galen. vol. 12, p. 357: Τῷ προπεπλύσθαι τοὺς πυρούς. Oribas. p. 45 ed. Matth.; Theophan. Nonn. c. 61.]

[Προπλώω. V. Προπλέω.]

Προπνίγειον, τό, Calida lavatio, Caldarium in quod intrabant ex frigidario, minus calidum quam ipse πυρός, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. 5, 11: Proxime autem elæothesium, frigidarium, ab eoque iter in propnigeum, in versura porticus. Plin. Ep. 2, 41: Adjacet unctorium hypocauston, adjacet propnigeon balnei; mox duæ cellæ magis elegantes quam sumptuosæ. Sunt qui interpr. Præfurnium, i. e. Os furni: quod his ll. parum convenit. Nisi forte scr. Προπνίγιον, et derivandum a nomine Πνιγεύς, ἡ, quod exp. Vaporarium, ap. Galen. De causis morborum 2: Σκεῦα ἰατρικὴ, ἢ πνιγεύς. [Apud Galen. vol. 7, p. 20: Πνιγέα περιθεὶς αὐταῖς ἢ σικύαν· ubi πνιγέαν vitiose in ed. Charter.]

[Προπόδας, ὁ, Propodas, Damophontis filius. Pausan. 2, 4, 3.]

[Προποδηγέτις, ἡ, i. q. προποδηγός. Orph. Arg. 340.]

[Προποδηγός, ὁ, ἡ, Præiens et viam monstrans. Plut. Mor. p. 580, C: Τοῦ βίου πρ. Πρ. σκήπων Phanias Anth. Pal. 6, 294.]

[Προποδιάς, άδος, ἡ. Epiphan. vol. 1, p. 326, B: Ἄλλοι δὲ Κύπριον (αὐτὸν ἀπεφήναντο) Προποδιάδος, περιοικίδος τῆς Σαλαμινίων περιμέτρου. «Haud scio an proprium sit oppidi nomen, an eum agrum significet, qui est πρὸ ποδὸς montis alicujus.» Petav.]

Προποδίζω, Procedo, Progredior: contra, Ὑποποδίζω, Repedo, Retrocedo, ὑπὸ πόδα s. ἐπὶ πόδα χωρῶ. Sic ap. Hesych. προποδίζων, προβαίνων [ex Hom. Il. N, 158: Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων· et 806: Φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων. «Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 411.» Boiss. De equo Heliod. Æth. p. 111, 24 Cor.: Εὐήνιά τε προποδίζων. De stellis Paul. Alex. Apotel. p. 23, 6; 25, 17. Hase. Eustath. Opusc. p. 284, 5: Εἴ γε τῆς πόλεως εἰς ὅσον βραχύ τι προεποδίσαμεν· 271, 53: Συγγραφῇ, δι' ἧς καταβαίνων τῷ λόγῳ προποδίσω εὐόδως.]

[Προπόδιος, ὁ, ἡ, Qui est ante pedes. Ptolem. Almag. t. 2, p. 56, 36: Ἐν τῷ προποδίῳ σύρματι. Hase.]

Προποδισμός et Ὑποποδισμός, ὁ, Progressus et Regressus. Ὑποποδίζειν, inquit Cam., est Retrocedere: et προποδίζειν, Procedere. [De progressione numeri Moderatus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 18: Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ... σύστημα μονάδων, ἢ πρ. πλήθους. Theo Mathem. c. 3, p. 23. «Psellus Opusc. p. 161, 12.» Boiss.] Et ὑποποδισμοὶ ac προποδισμοὶ stellarum, quum videntur de signo aliquo vel ad præcedentia vel ad sequentia illæ pergere, quæ sunt προηγούμενα et ἑπόμενα. [Jo. Philopon. De cr. mundi p. 109, 28. Proclus Hypotyp. p. 142, 31: Τῶν πρ. καὶ τῶν ὑποποδισμῶν. Vertit Halma: *Les anticipations et les retards*. Hase. Nicom. Arithm. 1, 5, p. 73: Ἀριθμῶν περιόδους καὶ ποσότητων ἀνατολαί τε καὶ δύσεις καὶ προποδισμοὶ καὶ ἀναποδισμοὶ ... διαρθροῦνται. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 657, 15: Καὶ ποδισμοὺς καὶ προποδισμούς.]

[Πρόποδον, τό, i. q. πρόπους. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 7, 26: Ἐν τοῖς τοῦ βουνοῦ προπόδοις. Hase.]

Προποδῶν, Ante pedes, ἔμπροσθεν, Hesych. [Suidas: Πρὸ ποδῶν· ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν. Phot. Lex. p. 457, 16: Προποδῶν (recte divisim ap. Suid. πρὸ ποδῶν)· τὸ παρατυχόν, οἷον δήποτε.] Frequentius πρὸ ποδῶν. [Democr. in Fabricii Bibl. Gr. vol. 4, p. 335. Hemst. Προποδῶν pro πρὸ ποδῶν codex Palat. in epigr. Leonidæ Tar. 6, 200.]

Προποιέω, Ante s. Prius facio. [Herodot. 1, 41: Ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σέ. Thucyd. 3, 13: Μὴ αὐτοὶ διαφθαρῆναι ἐν ὑστέρῳ, ἀλλὰ προποιῆσαι· ubi schol.: Τὸ προποιῆσαι οὐκ ἐπὶ τοῦ διαφθεῖραι τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρότερόν τι ποιῆσαι, τουτέστιν ἀποστῆναι. Προποιεῖν oppos. προπαθεῖν ap. Dio Cass. Exc. p. 22, 7, et παθεῖν l. 38, 11.] Et Προποιοῦμαι, Ante fio. Unde partic. προποιηθείς, Ante factus. [Philo Belop. p. 77, 31: Προποιηθέντα δὲ κέρινα. Hase.] In VV. LL. redditur etiam Præconditus, Præparatus, et προποιέομαι, Prius extruor; sed non addito exemplo. [Herodot. 7, 44: Προεπεποίητο αὐτῷ προεξέδρη. Joseph. A. J. 17, 11, 5: Πάντων αὐτῷ προπεποιημένων. || Anteverto. Joann. Malal. p. 123, 6: Προποιήσας λάθρᾳ ἅμα τῷ στρατῷ· p. 165, 11: Προποιήσασα τοξεύει τὸν σύαγρον. Theophan. Chronogr. p. 267, B: Ἐν ἄλλοις τόποις προεποίησαν (codex Coisl. προσεπ—) τὸν βασιλέα καὶ ἔμπροσθεν ἐπορεύοντο.]

Προπολεμέω, Belligero pro, Pugno pro s. Propugno: ut προμάχομαι, et πολεμῶ ὑπέρ. Aliquando absolute sine casu ponitur. [Plato Tim. p. 17, C: Τοῦ (γένους) τῶν προπολεμησόντων. Hase.] Aristot. Polit. 2, [6]: Διαιρεῖται γὰρ εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων· τὸ μέν, εἰς τοὺς γεωργούς· τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. [Ib. 4, 4; 2, 8.] Itidem Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 131, 4]: Πεντακοσιοστὴν δὲ μοῖραν οἱ προπολεμήσαντες εἰσήνεγκαν, Qui pro cetera multitudine pugnarant. Sed et cum gen.: ut [Isocr. p. 302, E: Ἡ Βοιωτία προπολεμεῖ τῆς ὑμετέρας χώρας·] Æschin. De male gesta legatione, Οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες. [Πρ. τῶν ἄλλων Polyb. 2, 48, 1. Πρ. τῆς Ἀσίας Diodor. 14, 98. Dionys. A. R. 6, 49: Ὡς αὐτοῖς προπολεμήσει τῆς ἀρχῆς.] Sic Plut. Pericle [c. 12]: Προπολεμοῦντας αὐτῶν. [Dio Cass. 56, 40.] Et [Appian. Civ. 4, 118: Τὸν λιμὸν

ἡμῶν προπολεμεῖν· et similiter 5, 70.] Greg. Naz.: Προπολεμοῦντες τοῦ γράμματος, Propugnatores literæ. Idem et sine casu, Προπολεμῶν κατὰ τῶν θηρίων, Adversus feras propugnans. [Thom. M. p. 156.]

[Προπολεμιστήριον, τὸ, Locus regionem ab hostium incursionibus tutam præstans. Diodor. 14, 100: Διὰ τὸ πρ. (τὴν πόλιν) εἶναι τῆς Ἰταλίας.]

[Προπολέμιος, ὁ, ἡ, Qui bellum præcedit. Τὰ προπολέμια, Sacra quæ ante bellum fiunt. Phot. Lex. p. 457, 17: Προπολέμια· ἔοικεν εἶναι τὰ πρὸ τοῦ πολέμου θυόμενα ὑπὲρ τῆς νίκης (ἀγόμενα ὑπὲρ τῆς νίκης καὶ τοῦ καλλιερῆσαι Lex. rhet. p. 292, 19). Dionys. A. R. 3, 9: Ὁπότε τὰ πρ. (sic cod. Vat.: vulgo πολέμια) θύομεν. Dio Cass. 46, 33: Τὰ ἱερὰ τὰ πρ. 50, 4: Πρὸς τὸ Ἐνυεῖον ἐλθόντες πάντα τὰ πρ. κατὰ τὸ νομιζόμενον ἐποίησαν.]

[Προπόλεος. V. Προπόλιος.]

[Προπόλευμα, τὸ, Ministerium. Eur. Ion. 113: Κάλλιστας πρ. δάφνας.]

Προπολεύω, Sum πρόπολος, sicut Ἀμφιπολεύω, Sum ἀμφίπολος, i. e. vel Præeo, vel Famulor: ut ap. [Phot. et] Suidam, Πρόπολος, δούλη προπολεύουσα, θεράπαινα.

Προπολέω [idem], ap. nullum nec lexicographum nec scriptorem reperi, sed tantum verbale Πρόπολος, sicut περίπολος a περιπολέω derivatur, et ἀμφίπολος ab ἀμφιπολέω. [Apoll. Lex. H.: Γεραιάς...αἱ μὲν τὰς ἱερείας προπολούσας. Forma media Achill. Tat. 4, 15: Ἅπαξ οὖν ποτε καθεύδουσα ταύτην ἀφίησι προπολουμένην τὴν φωνήν, Διὰ σὲ μαίνομαι, Γοργία. Vocem veritatis prænuntiam interpretatur Salmasius. Libri plerique πυρπολουμένην.]

[Προπόλιον, τό. Semus ap. Athen. 14, p. 622, D: Οἱ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι κτλ. Προβόλιον Casaubonus.]

Προπόλιος, ὁ, ἡ, Ante tempus canescens, Qui ante justum ætatis tempus canescit: quo sensu Præcanus ab Horatio usurpatur. Ex Ælio Dionys. [Pollux 2, 12. « Schol. Pind. Ol. 4, 32. » Wakef.]

Προπόλιος, ὁ, ἡ, Ante urbem situs, Qui in introitu urbis est, est in ipsa προπόλει. Apud Suid. scriptum Προπόλαος, addito hoc exemplo, Τὸν προπόλαον κόσμον τοῦ ἄστεος προκείραντες. [Schol. Philostr. Imag. præf. apud Boiss. ad Marin. V. Procli p. 140: Προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος, ἃ καὶ προπόλεια λέγονται.]

[Προπολιόομαι, Ante s. immature canesco. Προπολιῶσθαι Sext. Emp. p. 652 extr.]

Πρόπολις, εως, ἡ, Pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Pollux discrimen facit inter προάστεια, Suburbia, et προπόλεις, nec non τὰ ἔξω πόλεως, 9, [15] ubi μέρη τῶν προπόλεων esse ait ἱερά, τελεστήρια, μέγαρα, ἀνάκτορα, χρηστήρια, ἡρῷα, ἠρία, μνήματα, πολυάνδρια, τάφους. [Πόλεις et προπόλεις Celsus ap. Origen. 4, p. 217, 15, 54. Hemst. Μυστῶν προπόλεως Βρισέων inscr. in forma signatoria ænea ap. De Witte *Ant. de Smyrne* p. 5. Ephræm p. 562, B. Hase.] || Est et Alveorum apiariorum πρόπολις, Plin. 11, 7, post verba in Πισσόκηρος citata: Propolis, crassioris jam materiæ, additis floribus, nondum tamen cera, sed favorum stabilimentum, qua omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur. Varro 3, 16: Propolin vocant, quod faciunt ad foramen introitus protectum in alveum, maxime æstate. De medicinali autem ejus usu vide [Galen. vol. 13, p. 131, 222, 716,] Plin. 22, 24, et Diosc. 2, 6. [Alex. Trall. 7, p. 330; 8, p. 500. Voss. in Virg. Georg. 4, 40, p. 742. Struv. Moschion De pass. mul. 238, 26. Hippiatr. p. 26, 12; 69, 23; 208, 3; 211, 10; 214, 28; 231, 33. Hieracosoph. p. 147, B. Hase. Oribas. p. 352 ed. Matth. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 378; vol. 2, p. 278.]

[Προπολιτεύομαι. Polyb. 4, 14, 7: Ἀναμνῆσαι τῶν προπεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων πρότερον αὐτῷ, Rerum quas antea vel domi vel bello gessisset. Dio Cass. 52, 21: Τῶν πάντα τὰ καθήκοντα προπεπολιτευμένων. Themist. Or. 16, p. 205.]

[Πρόπολος, ὁ, ἡ.] Dicitur πρόπολος, Anteambulo: et fem. gen. Famula quæ heræ suæ præit, Prævia ministra. [Suid.: Πρόπολος, δούλη προπολεύουσα, ἡ θεράπων καὶ θεράπαινα, πρόσπολος. Hom. H. in Cer. 440, de Hecate: Ἐκ τοῦ οἱ (Proserpinæ) πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. Eur. Hipp. 200, Suppl. 72, Hel. 576. Dionys.

A A. R. 1, 76: Τὰς εὐγενεστάτας ἀποδείκνυσθαι τῆς Ἑστίας προπόλους. Pleiadis Αἰθέρος οἰκεῖαι πρόπολοι dicuntur ab Simia ap. Athen. 11, p. 491, C.] Athen. 6, [p. 267, C] ubi de famulis ac servis disseritur: Ἀμφίπολον δὲ, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν· πρόπολον δὲ, τὴν προπορευομένην: quæ et Eust. ex Eod. refert. [Pind. Nem. 4, 129: Πάτραν σὺν ἐπιχωρίοις ἀοιδαῖς προπόλους εἶναι.] Herodot. quoque usurpasse pro Famulo Famulave heræ præeunte tradunt, quales ap. Martial. sunt Anteambulones. [Apud Herodot. masculinum tantum legitur 2, 64: Τοὺς πρ. τῆς μητρὸς (τοῦ Ἄρεος), ubi de ministris templi dictum est. Æsch. Choeph. 358, de Agamemnone apud inferos versante: Πρόπολος τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων.] Et ap. Aristoph. masc. gen., Pl. [670], ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei minister, famulus, i. e. Æditius, νεωκόρος. Et Nub. [436]: Σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι, i. e. θεράπουσι, Famulis. [Pind. Ol. 13, 77: Ναὶ Ἀργοῖ καὶ προπόλους, i. e. nautis navem regentibus. Procop. Hist. p. 126, B: Τῆς τε ὁδοῦ ἡγεμόνες καὶ τοῦ ἔργου τού-
B του πρόπονοι. Scribendum πρόπολοι cum Maltreto. G. D. Ach. Tat. Leuc. p. 81, 22; 166, 24: Τίς τῶν τοῦ νεὼ προπόλων. Hase.] Hesychio πρόπολοι sunt ὑπηρέται, δοῦλοι, νεωκόροι, προφῆται. [Suid.: Προπόλων, θείων ἐρμηνέων.]

Πρόπομα, τὸ, q. Propinamentum. I. e. Potus qui propinatur. [Suid.: Πρόπομα, ἐκ τοῦ προπίνω. Choerob. In Theodos. p. 368, 14: Πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται (sic etiam Herodian. Π. μον. λ. p. 29, 23) Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου.] Sed peculiariter de certo quodam potionis s. potus genere dictum fuit Πρόπομα, sive quod eo in propinando uterentur, sive etiam quod illum ceteris præbiberent: quum πρόπομα præcedat τὸ ἄριστον ap. Plut., ut mox docebo. Erat autem hic potus ex vino et melle confectus: quum vini sextariis quatuor, mellis despumati unus misceretur, citra quidem cocturam, sed longa satis insolatione. Verum fuerunt et alii προπομάτων conficiendorum modi, utpote quæ ad varios usus comparata essent. Vide Aetium [7, 15, p. 278], qui vina purgantia vocat προ-
C πόματα, et alibi rosatum flavæ bilis purgatorium, itidem πρόπομα. Quinetiam sub nomine κονδίτου videtur πρόπομα comprehendere, 11, 10: Μετ' οἴνου, ἢ κονδίτου, ἢ ἑτέρου προπόματος. [Id. 1, 3, 57 seqq. et 72. Alex. Trall. 10, p. 566. Geopon. in argum. libri octavi p. 530.] Apud Athen. [2, p. 66, C] legimus, εἰς πρόπομα (intellige autem de eo quo voluptatis gratia utebantur) injici hæc fuisse solita, πέπερι, σμύρναν, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον. Discimus ex Eod. in antecœniis, ut loquitur Apul., προπόματα locum habuisse; scribit enim ille, s. potius Phylarchus ap. illum [2, p. 58, C]: Πρόπομά τι πρὸ τοῦ δείπνου περιεφέρετο, καθὼς εἰώθει τὸ πρῶτον. Non dubium est autem quin et in anteprandiis (liceat enim hanc vocem ad illius exemplum fingere) idem fuerit προπομάτων usus. Imo vero Anteprandium quoddam videtur esse Plutarcho, s. Potus quidam anteprandianus (et hoc nomine uti fas mihi esto), Symp. 1, 6 [p. 624, C] de quodam Heraclide pugile: Οὗτος ἀπορῶν συμποτῶν παραμενόντων, ἐκάλει, τοὺς μὲν ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ'
D ἄριστον, ἄλλους δ' ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δὲ τινας ἐπὶ κῶμον. Paulo post autem inter πότους enumerat et πρόπομα, dicens, Κἀκεῖνος οὐδὲν διάλειμμα ποιῶν, ἀπατεξῄρκει, καὶ τοὺς τέσσαρας πότους συνδιέφερε. Non dubium est alioqui quin rarus esset his quatuor πότοις utentium numerus. Sed sive ante prandium, sive potius ante cœnam προπόμασιν utebantur, hoc constat, fuisse quædam potus genera a quibus compotationis initium faciebant, vel quæ compotationis velut præludium erant. Nisi potius ad illam verbi προπίνειν respicientes signif., de qua dictum est, et ad illam verbalis πρόποσις, de qua dicetur, inde προπόματα nomen accepisse putemus, quod essent velut Propinamenta, uti dixi: i. e. quod ea potus genera propinationibus primum fuerant destinata. [Plut. l. c. p. 734, A: Τῶν καλουμένων πρ.]

Προπομπεία, ἡ, Deductio in pompa solemni: quæ et προπομπή. At Προπομπία, sicut et προπομπεία, ἡ, ipsam Deductionem significat, quum honoris causa alicui præimus. [Περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπείας scripse-

rat Εἰρηναῖος, Suidas s. h. v. Hase. Hierocl. ap. Stob. Flor. 79, 53, vol. 3, p. 127: Ἐν τρόπῳ προπομπείας. Lucian. Amor. c. 18: Ὡς περὶ τῆς προπομπείας Πλαταιῶν ἀγωνισάμενοι, De pompæ ducatu.] Suid. annotat compositum Προπομπία scribi per ι, πομπεία vero per diphthongum. Affertur tamen et προπομπεία per diphthongum ex Hermog. pro ἡγεμονία [vol. 3, p. 373 ed. Walz.: Εἰ περὶ τῆς προπομπείας ἀμφισβητοῖεν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι· et schol. vol. 4, p. 182, 188. De iisdem Dio Chr. vol. 2, p. 148: Εἰ μή τι νῦν ἀξιοῖεν αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς προπομπείας καλῶς ἀγωνίζεσθαι.]

[Προπομπεύς, έως, ἡ, Deductor, nomen pisciculi, ita appellati quod cetum grandiorem quo vult deducat, ap. Nicet. Chon. Hist. p. 281, B, ubi in cod. Græcobarbaro προπομπός.]

Προπομπεύω, In solemni pompa præeo vel præfero: de animatis pariter et inanimis. Athen.: Προεπόμπευον δ' αὐτοῦ καὶ ἐφείποντο θεράποντες πολλοί, Servi anteambulones et asseclæ ei multi erant, Prævii famuli. Herodian. 5, [6, 20]: Οἵ τε ἱππεῖς καὶ στρατὸς πᾶς προπέμπευον, τοῦ θεοῦ, Pompam ejusmodi comitabantur, Polit. Id. 1, [8, 8]: Ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆστο ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς, Ignis ei de more præferebatur. Et [10, 11]: Καὶ πάντα ὅσα παρ' ἑκάστοις πλούτου σύμβολα, κειμήλιά τε βασιλέων, ὕλης τε ἢ τέχνης θαύματα τῆς θεοῦ προπομπεύει, Præferri ante deam solent in pompa solemni. Id. 2, [13, 4]: Εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορτάζοντος βασιλέως προπομπεύειν, In pompam procedere. Polit. At 4, [5, 1]: Εἰς τὴν σύγκλητον κατῆλθε μετὰ παντὸς τοῦ στρατοπέδου, ἀπεσταλμένου μᾶλλον ἢ ἔθος ἐστὶ βασιλέα προπομπεύειν, Regem prodire in pompa aliqua. Nisi malis προπομπεύειν ibi accipere pro προπέμπειν, in quo similem plane ex eo locum proferam. [Lucian. Merc. cond. c. 25: Προπομπεύουσιν αὐτοῦ· Gall. c. 24: Τοὺς προπομπεύοντας (var. lect. προπέμποντας), τοὺς ἑπομένους. Liban. vol. 4, p. 588. De re inanimata Plut. Mor. p. 365, A: Τῶν ἱερῶν ἀεὶ προπομπεύει τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ.]

Προπομπή, ἡ, Præmissio. Plut. Galba [c. 8]: Τὰς προπομπὰς τῶν γραμματοφόρων ἐν ταῖς τῶν ὀχημάτων ἐφόδοις ἐπιταχύνουσι, Tabellarios qui præmittuntur. || Deductio et comitatus quo prævia turba in pompis solemnibus anteit ferculis pomparum. [Polyb. 20, 11, 8.] Plut. Numa [c. 14]: Ἐν δὲ ταῖς προπομπαῖς καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς πομπαῖς προηγοῦντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν. Thuc. 6, p. 216 [c. 58]: Μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Ead. pagina dicit, Ἐν ὅπλοις τὴν πομπὴν πέμπειν· adeo ut πομπὴν et προπομπὴν pro eodem accipere videatur. [Lucian. Merc. cond. c. 10: Ὥσπερ τινὰ πρ. ἀναπληροῦντα. Docian. Orat. p. 14, 5 Tafel.: Βασιλικαῖς τιμαῖς τε καὶ πρ. Jo. Chrys. t. 11, p. 678, E, de funere: Προπομπὴν τὸ τοιοῦτον καλοῦσιν, οὐκ ἐκφοράν. Hase. Longin. De subl. 28, 2: Πρ. τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος. Schol. Theocr. 13, 40. Προδέμασι per προπομπαῖς exp. glossator Aristoph. Pl. 759.]

[Προπομπία. V. Προπομπεία.]

Προπόμπιος, ὁ, ἡ, ut πρ. τιμή, Quum honoris gratia alicui præimus et [« eum » addit HSt. in Ms. Vindob.] deducimus. Greg. Naz. Stelit. 2, de funere Constantii, cui obviam effusa civitas eum ad tumulum usque deduxit pompatice: Μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς πρ. τιμῆς. [Rursum Προπόμπιος pro πρόπομπος usurpatum legitur ap. Theophyl. Ep. 51: Μειράκιον ἐδαφοῦχι, καὶ προπόμπιος ἡ φιλία, γραῦς ὑπῆρχεν Ἀβρότονον, Præibat, Deducebat.

Προπομπός, ὁ, ἡ, Anteambulo, Prævius, Deductor, ut παραπομπός: vel etiam Prævius deductor. Sic autem scrib. sunt, non πρόπομπος, παράπομπος. [Æsch. Pers. 1036: Γυμνός εἰμι προπομπῶν· Eum. 206: Καὶ τὰς πρ. ἔθιγε τάσδε λοιδορεῖς· Choeph. 23: Ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν προπομπός.] Xen. Cyrop. 4, [5, 17]: Τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. [Ib. 3, 1, 2.] Plut. Cat. maj. p. 626 meæ ed. [c. 11]: Λαβὼν σπείρας ὁπλιτῶν πέντε καὶ πεντακοσίους ἱππεῖς προπομπούς, A quibus deduceretur: ut Polyb. dicit παραπομπούς. Idem Plut. [Mor. p. 633, D]: Ἤτησε προπομποὺς καὶ φύλακας. Ὅπως, ἔφη, μὴ ἐπιβουλευθῶ, Anteambulones et custodes sui corporis petebat, ne insidiis opprimeretur. Vel Deductores et

A stipatores. Cui similem locum habes in Θρόνος. [Theophyl. Sim. Epist. 79: Πρ. καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες... φιλοσοφίας εἰσὶν ὄχλος.] Apud Athen. vero 12, [p. 552, D] in hoc l. Alexidis, Ἑρμῆ [θεῶν] πρόπεμπε, καὶ Φιλιππίδου Κληροῦχε νυκτός τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου, videri possit reponendum προπομπέ [Sext. Empir. p. 394, 23: Προπομποῦ δαίμονος τρόπον· et Theophyl. Sim. Hist. p. 213, 7: Ἔστω πρ. ἡμῖν ὁ πρὸ τῶν αἰώνων θεός. Hase]: certe πρόπεμπε imperativus cum gen. junctus sicut προπέμπεσθαι, insolens mihi videtur. [Recte corrigit προπομπέ. Codex Ven. πρόπομπε. Προπομποὶ inscripta fuit Æschyli tragœdia, memorata in Indice fabularum Æschyli, ab Hesych. s. v. Δίπολοι, et Alciphr. 3, 48.]

[Προπονέω, Ante laboro, elaboro, præparo. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 80: Τἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίῃ· Mem. 4, 2, 23: Τὰ προπεπονημένα. Galen. vol. 8, p. 162: Οἱ προπονήσαντες καὶ προκαμόντες, Qui ante nos in aliqua re elaborarunt. Lucian. Vit. auct. c. 23: Πρότερον ἀνάγκη πολλὰ προ-
B πονῆσαι· Anach. c. 26: Προπονῆσαι πολλὰ καὶ προκαμεῖν. Dio Cass. 56, 8: Πᾶσι... καὶ προπονεῖν καὶ συμπονεῖν χρή. Plut. Comp. Demetr. c. Anton. c. 1: Τοῖς ἐκείνου προπεπονημένοις αὐτὸς ἑαυτὸν εἰσεποίησε διάδοχον. Theophr. C. Pl. 3, 5, 3: Τὰ ὑπόρριζα ὡς προπεπονημένον τι τῆς φύσεως ἔχει. De alimento præparato et percocto 4, 6, 6: Τροφὴν οὐκ ὠμήν, ἀλλὰ προπεπονημένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν. Etym. M. p. 73, 28: Τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου προπονηθέντα ἔχον τὸν καρπόν. || Laboro pro (re aliqua consequenda). Xenoph. Cyrop. 8, 1, 32: Προπονεῖν ἐθέλοντα πρῶτον σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. || Laboro pro aliquo. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 2: Προνοεῖν τῶν συνόντων καὶ προπονεῖν· Anab. 3, 1, 37: Προβουλεύειν τούτων καὶ προπονεῖν· Hier. 10, 6: Τούτους προπονεῖν καὶ προκινδυνεύειν. Cum dativo commodi quem grammatici dicunt, Lucian. De hist. conscr. c. 16: Ἄλλῳ τινὶ χαρίεντι καὶ δυναμένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς· ubi alii libri πεπονηκώς. Euseb. ap. Stob. Flor. 29, 59: Πόνοι οἱ ἑκούσιοι πόνοισι τοῖσι μετὰ ταῦτα ἀναγκαίοισι, ὥστε αὐτοὺς εὐπετεστέρους
C παρασκευασθῆναι, προπονέονται. || Ante labore frango. Plut. V. Othon. c. 11: Ὤοντο δεῖν παραμένειν καὶ μὴ προπονεῖν ἑαυτούς. || Intransit. Ante laboro, i. e. Ægroto. Anon. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 311, 30: Προπεπονηκέναι τὸν ἄνθρωπον τὸν νεφρὸν ἢ τὸ ἧπαρ. Lucian. Jov. trag. c. 40: Ἀθηνᾶ Ἄρην καταγωνίζεται ἅτε καὶ προπεπονηκότα (var. l. πεπονηκότα) ἐκ τοῦ τραύματος.] || Προπονεῖν, Ante frangi labore et fatigari, Prædelassari, ut Ovid. [Προπονεῖσθαι Soph. Œd. T. 704: Γᾶς προπονουμένας, quod per κακουμένης exp. schol.]

[Πρόπονος, ὁ, ἡ, Valde ærumnosus. Soph. Aj. 1197: Ἰὼ πόνοι πρόπονοι, ex emendatione mea: nam libri vitiose et violato metro ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων. Similiter κακὰ πρόκακα dixit Æschylus: v. Πρόκακος. || Πρόπονοι vitiose pro πρόπολοι scriptum notavimus s. v. Πρόπολος. G. Dind.]

[Προπόντιος, α, ον, Ad Propontidem habitans, Propontiacus. Nicet. Chon. Hist. p. 510, 11 ed. Bonn.: Ταῖς οἰκίαις τῶν δυστήνων Προποντίων. Hase.]

Προποντίς, ίδος, ἡ, Propontis, Mare illud quod ante
D Pontum Euxinum est, Byzantio adjacens. [Steph. Byz.: Ἡ πρὸ τοῦ Πόντου τοῦ Εὐξείνου θάλασσα· καὶ γῆ Βυζαντίων. Ὁ οἰκήτωρ Προποντίτης καὶ Προπόντιος. Καὶ Προποντὶς ἡ θάλασσα.] Suid. [Πρ. ἡ πρὸ πόντου θάλαττα. « Satis erat ἡ πρὸ πόντου. Nam προποντὶς etiam regio dici poterat ponto adjacens. Diog. L. 8, 87: Ἐν Κυζίκῳ καὶ τῇ προποντίδι σοφιστεύων. » Lobeck. Pathol. p. 457. Aristot. H. A. 8, 13: Τῶν κολιῶν οἱ πολλοὶ εἰς μὲν τὸν Πόντον οὐκ ἐμβάλλουσιν, ἐν δὲ τῇ Προποντίδι θερίζουσι καὶ ἐκτίκτουσι.] Vide et Plin. 4, 12. Pomp. Mela 1, [19]: Qua diffunditur, alia aliis locis cognomina acceptat. Ubi primum se coarctat, Hellespontus vocatur; Propontis, ubi expandit; ubi iterum pressit, Thracius Bosporus; ubi iterum effundit, Pontus Euxinus; qua paludi committitur, Cimmerius Bosporus. Eust. dicit στόμα πόντου ipsam προποντίδα dici a Dionys. Per., ut et in Orac. quodam, Ἀκτῆς Θρηϊκίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου· vicinam autem esse Byzantio: quod et Suid. tradit. [Æsch. Pers. 875: Μυχία Πρ. Herodot. 4, 85. Polyb. 4, 39, 2; 16, 29, 7.

Correpta syllaba media Aristot. Anth. Pal. Append. 9, 54, vitio manifesto.]

[Προπορεία, ἡ, ap. Polyb. 9, 5, 8, i. q. οἱ προπορευόμενοι, Præcursores agminis, *les éclaireurs*. Schweigh.]

[Προπόρευμα, τὸ, Progressus. Ἀστέριον πρ. Zoroast. Orac. ap. Maitt. Misc. p. 133. Kall.]

Προπορεύομαι, Præeo, Prægredior, Anteambulo, Anteeo, Eo ante, Gradior ante, Præcedo. [Polyb. 18, 2, 5 : Οἱ εἰθισμένοι προπορεύεσθαι τῆς δυνάμεως. Οἱ προπορευόμενοι, Præcursores agminis, Primum agmen, 2, 27, 2; 6, 41, 1. Πρ. ἐπὶ δύο ἡμέρας, Progredi in itinere, 3, 52, 8. In medium progredi, 1, 80, 8; 4, 22, 9; 6, 21, 3; 11, 27, 7. Schweigh.] Unde Προπορευομένη ab Athen. 6, [p. 267, C] dicitur ἡ πρόπολος, Ancilla quæ heræ suæ præit : Martial., Anteambulones. Xen. dicit etiam προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, Cyrop. 4, p. 56 [c. 2, 23] : Καὶ ὑμεῖς μὲν ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, προπορεύεσθε [recte πορεύεσθε nunc ex melioribus libris restitutum] ἔμπροσθεν, Præite s. Præcedite nos. [Evang. Nicod. p. 662, 6 : Ἄγγελον δὲ προπορεύεται πρὸ προσώπου σου, ex Malach. 3, 1 et Marco 1, 2. Hase. Πρ. στοιχηδὸν Anna Comn. p. 115, B.]

Προπορεύω, Prius trajicio, Præmitto. [Ælian. N. A. 10, 22 : Τοὺς Ῥωμαίων ἄρχοντας ἰσαρίθμους ... προπορεύειν ῥάβδους ἐνομοθέτησεν.]

[Προπορίζω, Ante suppedito. Lucian. De salt. c. 61 : Πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα.]

[Πρόπος. V. Πρόπους.]

[Προποσία, ἡ, i. q. sequens. Method. Conv. virg. p. 124, 19; Method. Patriarcha De cruce p. 401, C Grets. Hase.]

Πρόποσις, εως, ἡ, Propinatio. Athen. 1 : Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμός. [Critias ap. Athen. 10, p. 432, E : Προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια· et p. 433, A : Αἱ ... ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις.] Plut. [Mor. p. 644, D] : Λόγους, προπόσεις, φιλοφροσύνας. Epigr. : Ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμός, ἔρως, πρόποσις. [Athen. p. 127, E; 156, D; 616, E; 617, A.] Quidam vero non solum Propinationes, sed et Invitationes interpr. Habes et ex Greg. Naz. exemplum usus hujus vocis in bicomp. Ἀντιπροπίνω. Sed putatur πρόποσις dictum etiam fuisse de Potu qui propinatur. [Προπόσεις λαμβάνειν, Acceptare propinationes, Polyb. 31, 4, 6. Joseph. A. J. 6, 14, 6 : Τοὺς δεξιουμένους ἀλλήλους ταῖς προπόσεσι διέφθειρε · et 7, 7, 1. Utrobique var. lect. προσπόσεσι. Πρ. Θρᾳκία Pollux 6, 25. G. D. Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 36, 12 : Εὐνάστειραν ἔχοις τειρομένων πρόποσιν. Philodem. Anthol. Palat. 11, 44, 4 : Βρομίου χιογενῆ πρ. Hase.]

[Προπότης, ὁ, Propinatorius. Eur. Rhes. 361 : Τοὺς προπότας παναμερεύσει θιάσους ἐρώτων.]

Προποτίζω, Ante bibendum præbeo, in potione porrigo; Budæo Potionem porrigo, ex Hippiatr. : Ταῦτα συγκόψας καὶ μετὰ ἀφεψήματος μίξας, προπότισον. Et in hoc indidem desumpto, Ταῦτα ἑψηθέντα διὰ κέρατος προπότισον. [Galen. vol. 14, p. 383, 9 : Ἀφέψημα μετὰ κονδίτου προπότιζε. Hase. Geopon. 13, 8, 9 : Ἐχιοδήκτους προπότιζε χυλῷ φύλλων μηλέας. Rufus p. 91 ed. Matth. : Τῶν οὐρητικῶν προπότιζε. Alex. Trall. 9, p. 165 ed. Steph. : Κορυδαλὸς ... προποτιζόμενος ἐπὶ ἡμέρας γ'. Conf. Bernard. Reliq. p. 106.]

[Προπότιον, τὸ, Potio ante sumpta. Figurate Epiphan. vol. 1, p. 604, B : Λαβόμενοι τὴν τοῦ Κυρίου ἀνάστασιν προπότιον.]

Προπότισμα, τὸ, in Hippiatr. [p. 22, 21; 23, 10; 77, 20; 95, 15; 96, 29, aliisque multis ll. Hase], Potio quæ ante præbetur. [Rufus p. 162 ed. Matth.; Theophan. Nonn. c. 261.]

Προποτισμός, ὁ, Dioscoridi [2, 189], Præbitio ejusmodi potionis. Apud Diosc. pro Potione medicinali quæ datur ἐν τῇ προφυλακῇ, Bud. [Galen. vol. 13, p. 144; Aetius p. 18 ed. Hebenstr. « Hippiatr. p. 26, 6 : Ἐν πρ. δίδου. » Hase.] Apud Colum. Salviare et Salviatum hac signif. leguntur, seu Salivare et Salivatum, ut quidam codd. habent.

[Προποτιστέον, Propinandum. Paul. Æg. p. 47, 53; Theoph. Nonn. c. 189, 202, 269.]

Πρόπους, ὁ, ἡ, Cui grandes pedes. [Photio et] Suidæ enim πρόποδες sunt οἱ μεγάλους πόδας ἔχοντες. [Πρόποδα μίλαξ, incertum quo sensu, dixit Sophocles in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 183.] || Propus vocatur etiam alter Geminorum, ut discimus ex Comm. in Arat. Phæn. Germanici : in quo tamen et stella quædam πρόπους. In sinistro pede, inquit, ultimæ distantiæ unam, quæ vocatur Propus. Proclus : Ὁ δὲ προηγούμενος τῶν ποδῶν τῶν διδύμων ἀστὴρ προσαγορεύεται πρόπους. Ubi πρόπους signif. ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος, Ante pedes situs. [Eratosth. Catast. p. 8, 18 : Ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν πόδα εἷς, ὃς καλεῖται πρ. Ptolem. Almag. t. 2, p. 52, 40 : Ἐπὶ τοῦ πρ. τοῦ ἡγουμένου διδύμου, Gemini occidentalis. Hase.] || Alioqui πρόποδες subst. dicuntur Anteriores s. Primores pedes : ut πρόποδες ὄρους Hesychio τῶν ὀρῶν τὰ προύχοντα, qualia sunt Procurrentia saxa ap. Virg. Vide locum quendam Philonis in Πούς circa finem, ubi de ποὺς ὄρους. [Polyb. 3, 17, 2 : Τῷ πρὸς θάλατταν καθήκοντι πρόποδι τῆς ὀρεινῆς · 8, 15, 4 : Τὸν κατὰ τὸν Ἀκρόλισσον πρ. Nomen proprium collis eminentis in Oligyrto monte Arcadiæ, 4, 11, 6. Schweigh. Lucian. Fugit. c. 25 : Ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρου (Hæmi et Rhodopes).] Sic Strabo 9, p. 188 [433] : Οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες. [Dio Cass. 48, 51; 56, 15. Figurate Greg. Naz. vol. 1, p. 367, D : Ἔτι περὶ τοὺς πρ. τοῦ ὄρους στρεφόμεθα. Valck. Themist. p. 456, 1; ed. meæ, et Eustath. Opusc. p. 257, 24 : Οἱ πρ. τῆς ἀρετῆς. G. D. Greg. Naz. p. 43, 58 Dronk. : Ἀρετῆς ... ὑπὸ προπόδεσσιν ἔθηκεν. Hase. Πρόποδες muri ap. Tim. Lex. Plat. p. 65 : Γεῖσα· λίθοι εἰς θριγκὸν καὶ τοίχων πρόποδας (codex πρόσποδας) παρεσκευασμένοι.] || Πρόποδες dicuntur etiam αἱ προκείμεναι τῆς Αἰγύπτου νῆσοι, Hesych. Et πρόπος pro πρόπους. Unde πρόπον in Epigr., Pedem s. Imam partem montis. [|| Funis quo pes veli alligatur. Schol. Apollon. Rhod. 1, 565; conf. Boeckh *Urk. über das Att. Seew.* p. 153. Hase.]

[Προπραγματεύομαι, Ante elaboro, edo. Eunap. V. S. Porphyrio p. 21=19. Angl. Ante enarro. Ptol. Almag. t. 2, p. 416, 21 : Προπεπραγματευμένης τῆς παραχωρήσεως. Hase.]

[Προπράσσω s. Προπράττω, Prius exsequor. Æsch. Choeph. 834 : Τοῖς φίλοις ... προπράσσων χάριτος ἐπιλυπρᾶς. Dio Cass. 52, 13 : Πάντα τὰ συμφέροντα τῷ δημοσίῳ προπρᾶξαι. Aristot. De poet. c. 18 et Lucian. Jud. voc. c. 2 : Τὰ προπεπραγμένα. Dio Cass. 45, 38 : Ἐκ τοῦ προπεπρᾶχθαι. « Clem. Alex. p. 762; Orig. C. Cels. p. 159. » Kall. Euseb. Dem. ev. p. 504, C : Τὰ ἤδη προπεπραγμένα. Hase.]

Προπράτης, ου, [s. Προπρατήρ, ῆρος,] ὁ, Qui prior vendit. A quo οἱ ἀνπράται emunt quæ revendant, qui et Προπράτωρ : idem ferme qui προξενητὴς et Pararius. Sed tamen Proxeneta tam apponitur ab emptore, quam a venditore, atque ab utraque parte contrahentium. Προπράτωρ vero tantum stat a parte venditoris, ideoque et προπώλης dicitur; estque velut Venditoris institor. Pollux 7, c. 2 [§ 11] : Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, προπράτωρ · quem Aristoph. προπώλην appellat, Plato προπωλοῦντα. Utitur porro ea voce προπράτωρ Dinarch. et Isæus, Lysias voce προπράτης, ut ibid. [§ 12] annotat. Locus autem Plat., ad quem Pollux respicit, est Leg. 12, [p. 954, A] : Ἐγγυητὴς μὲν δὴ καὶ ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ μηδαμῶς ἀξιόχρεω · ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλῶν καθάπερ ὁ ἀποδόμενος· quæ verba Bud. sic vertit : Qui quippiam vendit, sponsor esto et repromissor pro emptore, ut si is non jure postea alii eam rem vendiderit, i. e. mancipio tradere nequiverit, non minus ille prior venditor auctorque quam posterior teneatur. Sed sunt qui perperam a Bud. προπράτωρ reddi Auctor contendant, eum l. sic vertentes : Porro fidejussor et proxeneta, qui malo auctori et venditori malæ fidei, aut qui non est solvendo, in quovis negotio institoris munere fungitur : tam vero evictionem præstet institor quam venditor. Ubi etiam annotant, venditorem, i. e. τὸν πωλοῦντα, proprie auctorem esse : institorem vero, i. e. τὸν προπωλοῦντα, fidejussoris sive sponsoris, qui sua fide jubet, tantum partes tenere, qui auctor credendi a Donato dicitur : i. e. auctor secundus, ut Ulp. tradit a vulgo nominari.

[Προπρεών, ὁ, ἡ, Proclivis, Promptus. Pind. Nem. 7, 126 : Σύ προπρεῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τε · quod per πρόθυμον exp. schol.]

Προπρηνής, ὁ, ἡ, Pronus, Præceps, πρηνὴς προνεύων, Propendens. Hom. Il. Ω, [18] : Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· Γ, [218] : Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, schol. εἰς τοὔμπροσθεν, Ante se, s. In anteriorem partem. Item [Od. X, 98] : Φασγάνῳ προπρηνεῖ τύψας, Prono ense. [Orph. Lith. 474 : Χαμαὶ προπρηνέας ἕλκων. Seqq. ex Indice :] Προπρηνὴς Hesychio ἔμπροσθεν κατωφερής, et ἐπὶ πρόσωπον : quod et προπρηνής, et quidem rectius.

[Προπρήων, ονος, ὁ, inter nomina in ων quæ in casibus obliquis ο habeant, ut Παιήων Παιήονος, memorat Choerob. In Theodos. p. 71, 34.]

[Προπρό, Ante. Apoll. Rh. 3, 453 : Πρ. ὀφθαλμῶν. || Antea. Id. 3, 1013. || Ulterius. Id. 4, 1235 : Μέχρις ἔσσετο προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν.]

[Προπροβιάζομαι, Cum vi protraho. Apoll. Rh. 1, 385 : Ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι προπροβιαζόμενοι.]

[Προπροθέω, Præcurro. Orph. Arg. 1254.]

[Πρόπροθι, i. q. προπρό, Ulterius, Longius. Oppian. Cyneg. 1, 529 : Πρ. δ' ἀντήσαντες.]

[Προπροκαλύπτω, Protego. Forma media Oppian. Cyneg. 4, 334 : Προπροκαλυψάμενοι δέμας ... σισύρησιν.]

Προπροκαταΐγδην, exp. Antrorsum cum impetu, ap. Apoll. Arg. [2, 594] : Ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός, schol. εἰς τοὔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. [Similiter Etym. M. p. 494, 50.] Utitur et simplici adv. αἴγδην idem Apoll., ut supra dictum fuit.

[Προπροκείμενος. Theodoro Prodromo Tetrast. p. 54 ex codice restitui in Anecd. meis 4, p. 323, not. 2. Legebatur versu breviore Δώδεκα ῥάβδοι ἔσαν προκείμεναι. Boiss.]

[Προπροκυλίνδομαι. HSt. s. v. Προκυλίνδω :] Majoris autem emphaseos gratia Hom. dicit Προπροκυλίνδομαι pro προκυλίνδομαι, Il. X, [220] : Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο· Od. P, [524] : Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων Προπροκυλινδόμενος. [V. Eustath. p. 1830, 53.]

[Προπροσώπως, Coram. Michael Glyc. Annal. p. 300, C : Πρ. ἀλλήλους τεθέαντα.]

[Προπροτιταίνω, Protendo, Porrigo. Oppian. Hal. 4. 103 : Ἠκέα γυῖα προπροτιταινόμενοι.]

Πρόπρυμνα, ex Æsch. Sept. [767] affertur pro Funditus, Prorsus, παντελῶς. [Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς· ubi Blomfield. : « Πρόπρυμνος, ὁ, ἡ, Ante puppim : πρόπρυμνος ἐκβολή, Jactura quæ a puppi fit. Scilicet opes e puppi projiciebantur. Bene contulit Stanl. Act. Apost. 27, 18. Non contulit Agam. 1010 : Καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος ... οὐδ' ἐπόντισε σκάφος. »]

Προπταίω, Prior impingo s. labor, cladem accipio. [Phalar. Epist. 81, p. 234 : Τύραννος ὢν καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀρχῆς εἰς πολλὰ προπταικώς. « Duo codd. προεμπεπτωκώς. Malim προσεπταικώς. » Lennep. Sic πρόπταισμα pro πρόπταισμα restitutum Clem. Alex. p. 240. Pseudo-Lucian. Ner. c. 5 : Τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου· ubi προσπλεύσαντος conjecit Solanus.]

Προπτόρθια, Hesych. esse dicit λέξιν ἐν τοῖς ἄξοσι γεγραμμένην : sed non exponit.

[Προπτύσσομαι ap. Theodor. Stud. p. 98, D, vitiose pro προσπτύσσομαι. G. Dind.]

[Προπτύω, Ante me spuo. Macc. 2, 6, 20.]

[Πρόπτωμα, τὸ, Casus. Galen. vol. 14, p. 535, 10 : Ὀνύχων ἀποσπασθεισῶν ἀπὸ πρ. || I. q. πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ. Galen. ib. p. 768, 5. Hase.]

Πρόπτωσις, εως, ἡ, Prolapsio, Procidentia : quorum illud Ciceronis est, hoc Plinii. Ac ut is Sedis procidentia dicit, et Procidentia oculorum, ita Diosc. πρόπτωσις δακτυλίου, ὀφθαλμῶν : 1, 90 : Ποιεῖ πρὸς προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου· 102 : Ποιοῦσα πρὸς πνίγας ὑστερικὰς καὶ πρ., Ad suffocationes et procidentias vulvæ. 134 : Προπτώσεις ὀφθαλμῶν καθίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ est [ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς κινητὸς μετὰ φλεγμονῆς προπέσῃ, secundum Galen. vol. 2, p. 390; ὅταν ὑπό τινος βιαίας πληγῆς ἢ ἀγχονισμοῦ μετὰ συνεχοῦς πυρετοῦ ἢ κεφαλαλγίας ὀφθαλμὸς προπέσῃ, secundum Definitt. med. ib. p. 269 extr.] προπέτεια τοῦ ῥαγοειδοῦς χιτῶνος, ἐκ διαβρώσεως ἢ ῥήξεως τοῦ κερατοειδοῦς γινομένη, Paul. Ægin. : qui etiam subjungit, eam, si parva adhuc sit, ita ut muscæ capiti similis sit, nominari μυιοκέφαλον : sin aliquantum aucta ῥαγὸς magnitudinem similitudinemque accipiat, σταφύλωμα vocari : plurimum vero auctam, ut palpebras etiam excedat, μῆλον dici, quod si τυλωθείη, et in callum induretur, nuncupari ἧλον. Cels. 6, [c. 6, 9] : Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto impetu erumpit, ut oculos sua sede propellat : πρόπτωσιν id, quoniam oculi procidant, Græci appellant. Sic Scrib. Larg. in Collyrio psittacino : Facit et ad vastum tumorem, quem, quia a loco interdum videtur propellere oculum, πρόπτωσιν vocant. [Πρ. ὑστέρας Oribas. p. 309 ed. Matth. G. D. Πρ. ἀρχοῦ Leo phil. Consp. med. p. 181, 8 Ermerins.; μήτρας id. ib. p. 203, 7 et Hippiatr. p. 57, 18; τοῦ ῥαγοειδοῦς Galen. vol. 6, p. 877, 18. Hase. || Metaph. de delabendo in vitium, Athen. 4, p. 184, A : Τὴν ἀνανδρον εἰς τοῦτο πρόπτωσιν ἐπιστομίζει. Hemst.]

[Προπτωτικός, ἡ, όν, Temerarius. Marc. Anton. 11, 10. Kall.]

[Πρόπτωτος vitiose pro προαπόπτωτος, quod v.]

[Προπυθίας. V. Πρόμαντις.]

[Προπύθομαι vitiose pro προπυνθάνομαι, quod v.]

[Προπύλαιος. V. Πρόπυλον.]

[Προπυλίς, ίδος, ἡ. Bito in Mathem. vett. p. 109 : Ἐχέτω ἡ πρ. ἴσον τῷ πλάτει αὐτὸ τὸ πρόπυλον τῷ ἐπιτιθεμένῳ πύργῳ· et infra aliquoties. Videtur a πρόπυλον eodem modo differre quo πυλίς a πύλη.]

[Προπυλίτης, ὁ. In Chishulli Antiq. Asiat. part. 2, 9 : Οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἐργάται προπυλεῖται, i. e. Opifices qui Hecatæ προπύλῃ effigies vel ἀγάλματα faciebant. Albert. ad Hesychii glossam Πρόπυλα ἡ Ἑκάτη : ex quo dativum προπύλῃ finxit Albert. Recta forma est προπυλαίος vel προπυλαία, quod restituit Tollius.]

[Πρόπυλον, τὸ, et Προπύλαιος, αία, αιον.] Πρόπυλος sive Προπύλαιος, Qui ante portam est. Subst. Πρόπυλον et προπύλαιον, Vestibulum domus, Locus inter portam et viam interjectus. Epigr. [Phaniæ, v. inf.], Ἀνὰ πρόπυλον, In vestibulo. Plut. Pericle [c. 13] : Προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, Arcis vestibulum. Herodot. [2, 91] : Πρόπυλα τοῦ ἱροῦ, Templi vestibulum. [Anth. Pal. 6, 24 : Νηοῦ προπύλοις. Hippocr. p. 1136, C : Ἐν τοῖς λιθίνοισι πρ. Soph. El. 1375 : Θεοί (θεοὶ) πρόπυλα ναίουσιν τάδε. Plut. Mor. p. 363, F : Ἐν τῷ προπύλῳ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Eur. Herc. F. 523 : Μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς. Plato Axioch. p. 371, B : Τὰ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ· ubi var. lect. πρόθυρα.] Pollux 1, [6] Προπύλαια τοῦ ναοῦ dici scribit, τὴν εἴσοδον, Aditum templi, [et ædium quarumvis ib. 77. Lex. rhet. p. 290, 1 : Πρ. ἐστιν οἱ πυλῶνες τῶν ἱερῶν. Ἦσαν δὲ πολυτελεῖς τῇ κατασκευῇ. Andocid. p. 6, 13 : Τὸ προπύλαιον τὸ Διονύσου. Diodor. 1, 67 : Τῷ ἐν Μέμφει θεῷ τὸ πρὸς ἕω προπύλαιον κατεσκεύασε · quod πρόπυλον dicitur 1, 97. Phanias Anth. Pal. 6, 297 : Ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας. Πρ. ὑψηλὸν Lucian. Merc. cond. c. 42. Frequentius numero plurali Προπύλαια, ut ap. Aristoph. Eq. 1376 : Ἀνοιγνυμένων ... τῶν πρ., Herodot. de templis Ægyptiis agentem 2, 63, 101, 121, 136, 153. De iisdem Strabo 17, p. 805 : Μετὰ τὰ πρ. ὁ ναὸς πρόναον ἔχων μέγαν· ubi v. Letronn. in annot. ad interpr. Gallicam vol. 5, p. 383. Thucyd. 2, 13 : Τὰ πρ. τῆς ἀκροπόλεως, ubi propylæa templi Minervæ intelliguntur, ut ap. Demosth. p. 174, 23 : Πρ. ταῦτα, ὁ παρθενών et 597, 8, de quibus v. Harpocr. s. v. Προπύλαια. Alia ap. Pausan. 2, 3, 2, Lucian. De dea Syr. c. 28, 58. G. D. De προπύλοις s. προπυλαίοις Ægyptiis Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 14 sqq.; 80 sq.; 106, 5; 116; 218, 6, et *Journ. des Sav.* 1818, p. 305; 1821, p. 303 et 463; 1827, p. 164. Hase.] Vide et Πυλαῖος. [Ubi HSt. :] Dictus autem fuit Προπύλαιος Ἑρμῆς, quem Socrates [teste Pausania 1, 22, 8] statuit in ingressu s. vestibulo arcis Athenis. Erat et alius, Πρόναος, Protemplaris. [Ἀπόλλων προπύλαιος ap. Aristid. vol. 1, p. 16. Ἄρτεμις Προπυλαία ap. Pausan. 1, 38, 6 : Ἐλευσινίοις ... ἐστι ... ναὸς ... προπυλαίας Ἀρτέμιδος καὶ Ποσειδῶνος πατρός. Ἑκάτη προπυλαία v. s. Προπυλίτης.]

[Πρόπυλος, ὁ, Propylus, Brithagoræ filius. Memno ap. Phot. Bibl. p. 239, 15.]

[Προπυλών, ῶνος, ὁ, Exterius vestibulum. Inter oxytona in ων ap. Arcad. p. 17, 14.]

Προπυνθάνομαι, Prius audio, intelligo, Præsentisco. [Herodot. 5, 63 : Προπυνθανόμενοι ταῦτα· 1, 21 : Προπεπυσμένος πάντα λόγον.] Xen. Hell. 7, [5, 10] : Προπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος, ἔφθη εἰς τὴν πόλιν ἐσελθὼν sc. Κρητός τινος ἐξαγγείλαντος τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. [Thucyd. 7, 32 : Ὁ Νικίας προπυθόμενος. Galen. vol. 2, p. 56, 6 : Εἰ μή τις προπεπυσμένος ἤδη. Hase. Joseph. B. Jud. 1, 13, 4 : Ὡς μὴ προπυθόμενος τὰ κατ' αὐτοὺς φυλάξαιντο. Appian. Civ. 2, 143 : Τυράννου κατηγορίας προπεπυσμένοι (in προπεπυμένοι corruptum in cod. Aug.). Pausan. 6, 8, 3 : Τὴν ἐσομένην νίκην παρὰ τοῦ μαντείου προπεπυσμένος. Conf. Πρόπυστος.] Affertur et præs. Προπύθομαι pro Præscio, Prænosco.

[Προπύργιον, τὸ, Propugnaculum. Georg. Cedr. Hist. p. 414, C : Τὸν ποταμὸν καὶ τὴν γέφυραν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ προπύργια. Πρ. τῆς νεὼς Tzetz. ad Lyc. 290, 447. Πρ. τῆς πίστεως ab Andrea Cret. p. 154 dicitur B. Maria, Titus p. 166. Kall. It. S. Euphemia in ejus Vita Actt. SS. Sept. t. 5, p. 283, 3 : Πάντων ἡμῶν καταφυγὴ καὶ πρ. Hase. || Adject. Προπύργιος, ὁ, ἡ. Τῆς Ἰλίου τοὺς πρ. δόμους, Domus turribus munitas, Theodos. Acroas. 1, 24.]

[Πρόπυργος, ὁ, ἡ, Pro salute turrium (i. e. urbis) factus. Πρ. θυσίαι Æsch. Agam. 1168.]

[Προπυρεταίνω, Ante febri laboro. Hippocr. p. 1128, H, ubi duplici τ scriptum.]

[Προπυριάω, Ante foveo, calefacio. Προπυριῶντας Hippocr. p. 397, 20; προπυριάσας p. 571, 19, quod recte προπυριήσας p. 264, 11; 653, 3. Προπυριηθῆναι p. 652, 38. Rufus p. 244 : Προπυριᾶν τὰ μέρη. Oribas. p. 133 ed. Matth. : Σπόγγοις προπυριᾶσι τὰ κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Προπυριασθείσης ib. p. 134, quod προπυριαθείσης scribendum. Theophan. Nonn. c. 200, 256. G. D. Galen. vol. 14, p. 345, 11 : Προπυρία. Id. ib. p. 413, 16 : Προπυριάσας ἐπίχριε. Hase.]

[Προπυρόω, Ante inflammo. Passiv. Προπυρόομαι, Ante ardeo, candeo. Alex. Trall. 8, p. 425 : Σιδηρίων προπυρωθέντων καθέτωσ· et p. 437 : Κάχληκας προπυρωθέντας. Struv. Jo. Climac. p. 265, 36 : Προπεπυρωμένος ὁ πύκτης. Hase.]

[Πρόπυστος, ὁ, ἡ, Qui ante comperit. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 61, 10 : Πρ. σημαίνει τὸν προπεπυσμένον καὶ προακηκοότα.]

Προπωγώνιον, τὸ, Anterior barba, quæ progerminat ante inferiorem, ut Gorr. in Πώγων exp. Aliis Prima barba. Pollux 2, [80] : Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστη.

[Προπωλέω. V. Προπώλης.]

Προπώλης, ὁ, Proxeneta, Pararius, sc. a parte emptoris, ut qui pro emptore fidejubet venditori, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, Isæo et Dinarcho προπράτωρ, teste Polluce [7, 11], qui hoc προπώλης ex Aristoph. citat [ib. 12]. Sunt qui interpr. Institor venditoris : itidemque Προπωλέω, reddant, Institoris munere fungor, ut ap. Plat. Leg. 12, [p. 954, A] : Ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, Qui in quovis negotio institoris munere fungitur. [Ἐρωπιάσαμεν per προεπωλήσαμεν exp. Hesych.] Bud. interpr. Venditator, Qui res minoris emptas, pluris postea vendit. Sic Idem Annot. prior. in Pand. : Quæque venduntur a minutariis et venditatoribus, qui et Propolæ dicuntur, h. e. non sua vendentes, sed a negotiatoribus emptitata pluris postea vendentes. Utitur vocabulo Propola quum Plautus, tum Cicero In Pisonem [c. 27] : Pistor domi nullus, nulla domi cella : panis et vinum a propola atque de cupa. Vide et Προπράτης. Sed malit fortasse aliquis προπωλεῖν priore loco ponere, et inde derivare nomen προπώλης : cui non magnopere repugnarim : præsertim quum non neutraliter usurpetur ut μονοπωλέω et aliqua quædam, verum active. [Inscr. Naupact. ap. Bœckh. vol. 1, p. 857, n. 1756, 6 : Καὶ ὁ προαποδότας μὴ προπωλείτω. Hase.]

[Προπωλητής, ὁ, idem. Papyr. Ægypt. p. 5 ed. Bœckh. Boiss. Id. pap. Anastas. ap. Reuvens. *Lettr. à M. Letronne* 3, p. 3 : Προπωληταὶ καὶ βεβαιωταὶ τῶν κατὰ τὴν ὠνὴν ταύτην· conf. Saint-Martin. *Journ. des Sav.* 1821, p. 544; 1822, p. 566. Papyr. Reg. ib. 1828, p. 108 : Πρ. καὶ βεβαιωτὴς τούτων τῶν κατὰ τὴν ὠν. Hase.]

[Πρόπωνα, gl. obscura Hesychii, de qua v. s. Προνωπής.]

[Πρόραχος, ὁ, Arrian. Peripl. maris Erythr. p. 10 : Περὶ τὰ στόματα τῶν προράχων, Juxta mare ante cavernas.]

[Προρέω. V. Προῤῥέω.]

Πρόρινον, τὸ, Hesychio τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος, Intercus. [Idem Προκόνιον exp. per πρόρινον.]

Προῤῥαίνω, Ante aspergo s. conspergo. Unde particip. προῤῥανθείς. [Alex. Trall. 11, p. 606.]

[Πρόρρευσις, εως, ἡ, Profluvium. Schol. Nicand. Ther. 587 : Τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ αἱ προῤῥεύσεις γίνονται.]

Προῤῥέω, aut Προρέω, Profluo : Ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων, Hesiod. [Op. 757.] Observat autem et ap. Hom. [Il. E, 598, M, 19, X, 151, Od. E, 444, K, 351, al.] hanc scripturam Eust. [p. 889, 55; 1235, 62. Apoll. Rh. 3, 225; Hom. Hymn. in Apoll. 380. « Effundo, Hesiod. ap. Hom. schol. Il. B, 522, Orph. Arg. 1130. Cito venio, Longus p. 116, 14. » Wakef. Ibi nunc legitur προσρυείς, ex emendatione Abresch. Hase.]

[Προῤῥήγνυμαι, Prorumpo. Προῤῥηγνύμενος σῦς, Pollux 5, 79, ex codd. : προσρηγνύμενος ed. Ald. In Gl. Προρραγέν, Præruptum. G. D. Galen. vol. 14, p. 524, 7 : Προῤῥήξας. Hase.]

[Προῤῥηθείς. V. Προερέω.]

[Πρόῤῥημα, τὸ, Prædictio. Hippocr. p. 83, C : Καὶ τἄλλα πρ. Foes. Id. t. 4, p. 252, 14 Littr. : Τὰ δὲ πρ. λαμπρὰ καὶ ἀγωνιστικά. Hase. De vaticinio schol. Apoll. Rh. 1, 118 : Μαθὼν τὸ πρ. Boiss.]

Πρόῤῥησις, εως, ἡ, Prædictio, Vaticinium. [Hesych. : Πρόῤῥησιν, πρόλεξιν, προφητείαν (προφήτην codex). Πρόρρησις, λόγος καὶ τὰ ὅμοια. Pollux 1, 18. Diodor. 1, 50 : Προῤῥήσεις περὶ τούτων (τῶν ἐκλείψεων ἡλίου τε καὶ σελήνης).] Philo De mundo. Et Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 382, 21] : Καί με τὸν ἰητρὸν προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς. [Hippocr. Prorrhet. 2 init. : Ἰητρῶν προῤῥήσιες ἀπαγγέλλονται συχναί τε καὶ θαυμασταί. Πρόῤῥησις etiam sumitur Hippocrati pro ea artis persuasione, qua ex præceptionum cognitione absque exercitatione et artis usu intumescunt sophistæ, p. 23, 25 : Τοιαύτη ἡ πρόῤῥησις ἀπαρηγόρητον εἰς σύνεσιν. Eamdem οἴησιν, Opinationem, ibidem vocat, et λογισμὸν πιθανόν, Ratiocinationem probabilem, p. 25, 42, et Πιθανὴν ἀνάπλασιν λόγου p. 26, 10. Foes. Conf. Προρρητικός. Φρίμια per προῤῥήσεις exp. Hesych. Dio Cass. 79, 18 : Ἐκ προῤῥήσεως ἐκομίσθη μέχρι Βυζαντίου, i. e. ut prædixerat. De bello indicendo Demosth. p. 114, 2 : Ὑμεῖς δ' ἐκ προῤῥήσεως πολεμήσετε. Pausan. 4, 11, 1 : Μελλόντων ἐκ πρ. συμβολὴν ποιήσεσθαι.] || Apud Thucyd. 1, [49 : Μάχης οὐκ ἦρχον δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρ. τῶν Ἀθηναίων,] exp. Jussum [vel Interdictum. Plato Leg. 2, p. 658, B : Ἐκ ταύτης τῆς πρ. 9, p. 871, C : Τὴν πρ. προαγορεύων· 10, p. 888, A : Ἴτω πρ. τοιάδε τις ἄθυμος τοῖς οὕτω τὴν διάνοιαν διεφθαρμένοις. « Schol. Aristoph. Ran. 372 : Παρὰ τὴν τοῦ ἱεροφάντου πρ. Eodem sensu ap. Dion. Chrys. p. 248, B : Ὥσπερ τινὰ πρ. ἱεράν. » Valck. De denuntiatione qua cavetur ne homicida loca sacra adeat, Antipho p. 139, 42 et 141, 43 : Αἱ πρ. καὶ τἄλλ' ὁπόσα γίγνεται τῶν δικῶν ἕνεκα τοῦ φόνου. Lucian. De sacrif. c. 12 : Θέμενοι βωμοὺς καὶ προῤῥήσεις καὶ περιρραντήρια προσάγουσι τὰς θυσίας.]

Προῤῥητέον, Prædicendum, s. Prius dicendum, Antedicendum. Plato [Leg. 9, p. 874, E] : Προῤῥητέον περὶ τούτων, quod alii, De his proœmium faciendum. [Ibid. p. 854, A : Προοίμια προρρητέον ἅπασιν ὡς βραχύτατα.]

Προῤῥητικός, ή, όν, q. d. Prædictorius. Unde βιβλία πρ. Hippocratis, Libri qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόῤῥησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως, docet aliquot ll. Galenus [vol. 8, p. 692], ex aliorum etiam opinione. [Sext. Emp. p. 338 : Πρ. δυνάμεως. G. D. Epiphan. t. 1, p. 1034, C : Θείοις καὶ πρ. λόγοις. Hase. || Adverb. Προρρητικῶς. Nicet. Chon. Hist. p. 247, D : Φοιβάσαι πρ. G. Dind.]

Πρόῤῥητος, ὁ, ἡ, Prædictus. Soph. Tr. [686 : Καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων. Quem versum non scriptum esse ab Sophocle animadvertit Wunderus.]

Πρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, ut Πρόῤῥιζος ἐκτριφθείς, Soph. [El. 512, ubi per παντάπασι exp. schol.], Una cum ipsa radice, ipsis radicibus, Radicitus. [Hesych. : Πρόῤῥιζον· σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνεσπασμένον. Herodot. 1, 32 : Ὁ θεὸς προρρίζους ἀνέτρεψε· 3, 40 : Κακῶς ἐτελεύτησε πρόῤῥιζος· 6,

86 : Γλαύκου ἐστὶ ... πρόρριζος ἐκτέτριπται ἐκ Σπάρτης· ubi duo libri optimi προρρίζως. Eur. Hipp. 684 : Ζεύς πρόρριζον ἐκτρίψειέ σε. Rhesi Prolog. spurius : Πόλιν Πριάμου βίᾳ πρόρριζον ἐκτετριμμένην. Joseph. B. J. 7, 8, 7 : Πρόρριζος ἐκ βάθρων ἀνῄρπασται. Addito παντελῶς Themist. Or. 10, p. 131, D : Πρόρριζον ἐκκόπτειν παντελῶς τὸ συμπλήρωμα τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης· 16, p. 211, A : Εἰ μὴ πρόρριζον παντελῶς ἀπολώλασιν.] Πρόῤῥιζος ap. Andocidem [p. 19, 7 : Οἴχεται πᾶν πρ. (τὸ ἑκατέρων γένος)], Radicitus et stirpitus evulsus, qui ab Hom. πρυθέλυμνος dicitur, inquit Bud. [Theophr. H. Pl. 3, 6, 4 : Πρόρριζος ὑπὸ πνευμάτων ἐκπίπτει. Pollux 5, 80 : Πρόρριζα ἐκτρέψειεν ἂν τὰ δένδρα ὁ σῦς. Dio Cass. 37, 58 : Ὥστε πάμπολλα δένδρα πρόρριζα ἀνατραπῆναι.] At Πρόῤῥιζον adverbialiter, Radicitus, Stirpitus. [Ἐκ ῥιζῶν exp. Phot. et Suid.] Dicitur etiam Πρόῤῥιζα. [Fortasse ex Æsch. Pers. 812 : Δαιμόνων ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. || Adverb. Προρρίζως ex var. lect. ad Herodot. 6, 86, annotavimus supra. Ex Saracen. Sylburg. p. 54, 15, citat Boiss.] Sed invenitur alicubi scriptum Πρόσριζος. Nam πρόσριζον δένδρον Bud. a Plutarcho appellari tradit Arborem cum radicibus evulsam. Addit tamen, Nisi sit mendum, et scribi debeat πρόῤῥιζον. Sed afferuntur itidem Πρόσριζον et Πρόσριζα, adverbialiter posita pro πρόῤῥιζον et πρόῤῥιζα : ut πρόσριζον [libri alii πρόρριζον] ἕλοῦσα [ἕλκουσα], VV. LL. ex Aristot. [H. A. 9, 13], pro Evellens stirpitus. [Suidas : Πρόσριζα· σὺν ταῖς ῥίζαις. Ἀππιανός « Τὰ δένδρα ἔκοπτον πρόσριζα, τοῦ μὴ πάλιν φῦναι. »]

[Προῤῥίπτω, Projicio. Iamblich. De myster. p. 84 : Ὁ σὺ προέρριψας ὡς ὁμολογούμενον. Wakef. Vita Procopii Actt. SS. Julii t. 2, p. 561, 34 : Εἰς γῆν προερρίπτουν. Hase. Alteram formam Προῤῥιπτέω ex Greg. Naz. loco, in quo est Ἱματίων προρριπτουμένων, memoravit HSt. s. v. Ὑπορρίπτω.]

[Προῤῥοφέω, Ante sorbeo. Hippocr. p. 480, 15, ubi simplici ρ scriptum.]

[Προροφέω, idem. Hippocr. p. 622, 21 : Προροφείτω γλίσχρα.]

[Προῤῥυθμίζω, Præmoderor, Gl. (ubi simplici ρ scriptum). Prius concinno. Galen. vol. 4, p. 453 : Ἡ μὲν ἀρτηρία προρρυθμίζει τε καὶ προπαρασκευάζει τὴν φωνὴν τῷ λάρυγγι· et ibid. inferius.]

[Πρόῤῥυμον. Geopon. 9, 19, 8 : Τὸ ἐξ ὀλιβάδος τῆς θλίψεως πρόρρυμον (ἔλαιον) ἥδιστον καὶ λεπτότατόν ἐστιν. Vocabulum suspectum. Πρόχυμα conjecit Niclas. Sic πρόχυμα in πρόρυμα corruptum ap. Hesych. s. v. Πρότροπος. V. Πρόχυμα.]

[Προῤῥυπόω, Ante inquino. Cat. in Psalm. t. 1, p. 494, 19. Basil. M. t. 1, p. 180, B : Καθαρίζοντος ἅπαν τὸ προερρυπωμένον. Hase.]

Πρὸς, præpositio genitivo juncta, interdum A, s. Ab [cum verbis et activis et passivis et neutris]. Hom. Il. A, 165 : Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, Pœnam Menelao et tibi exposcentes a Trojanis. [Et alibi sæpissime. Æsch. Sept. 199 : Οὔκουν τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν· Suppl. 1014 : Ἀλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων· Ag. 612 : Οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός· Sept. 550 : Εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν· Prom. 653 : Ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Soph. OEd. T. 429 : Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν· 949 : Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο, nec raro cum verbis θνῄσκειν, πίπτειν et similibus.] Soph. [Aj. 527] : Ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem certe laudem consequetur. Et Id. [ib. 650] : Ἐθηλύνθην στόμα Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. [OEd. T. 1488 : Βίον οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών. Et sine verbo OEd. C. 73 : Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Ant. 919 : Ἔρημος πρὸς φίλων· El. 562 : Ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός. Ὁ πρὸς ..., Qui ab aliquo proficiscitur. Soph. Ant. 1037 : Ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον, i. e. qui Sardibus ad Græcos commercio perfertur. Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, verbo vel addito, ut ap. Soph. Tr. 891 : Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε, vel ex præcedentibus intellecto, ut τέθνηκε, OEd. T. 1237 : Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. Vel αἱμάσσεται, Antig. 1177. Idem OEd. T. 1236 : Τέθνηκε ... πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας; OEd. Col. 546 : Ἔχει δέ μοι ... πρὸς δίκας τι, i. e. Veniam

habet ab justitia facti. Eur. Heracl. 625 : Οὐδ' ἀκλεής νιν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται· quocum Matthiæ comparavit Solon. fr. 5 : Ὄλβον ἐμοὶ πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Soph. Ant. 51 : Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς ὄψεις ἀράξας.] In soluta quoque oratione πρὸς hunc usum habet, sed rarius. [Herodot. 7, 209 : Τὸ ποιεύμενον πρὸς Λακεδαιμονίων· 1, 47 : Οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν· 1, 73 : Ταῦτα πρὸς Κυαξάρεω παθόντες· 2, 139 : Ἵνα κακόν τι πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀνθρώπων λάβοι· 4, 144 : Εἴπας τοῦτο τὸ ἔπος ἐλίπετο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων, i. e. Ab Hellespontiis celebrandam. 7, 139 : Γνώμην ἐπίφθονον πρὸς τῶν πλεόνων, i. e. Cui invidebitur a plerisque. Schweigh.] Galen. : Διασειστάμενα πρὸς τοῦ πάθους. Sic autem et in Hom. Od. Z, 207 [et Ξ, 57] : Πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε, exp. πρὸς Διός, Ab Jove. Sed intelligendum est, dici hospites s. peregrinos et mendicos esse πρὸς Διός, quod in Jovis tutela sint. Unde brevium scholiorum auctor exp. ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐποπτεύονται. Fortasse igitur πρὸς Διὸς εἰσίν, quod videtur sonare ad verbum, Ab Jove sunt, perinde accipiendum est ac si diceretur, Ab Jove missi et ab eo nobis commendati veniunt. Sic certe ap. Hom. [Il. Z, 456] cum πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις subaudiri existimatur partic., sc. προστασσομένη. [Sic Soph. Tr. 935 : Οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.] Πρὸς genitivo jungitur et ubi originem indicat, s. genus nostrum. Ubi etiam præpositione A s. Ab redditur commodius quam alia; si quidem verbum verbo reddendum sit : sed alia potius utimur interpretationis forma : ut, Liberum esse et ingenuum πρὸς πατρὸς καὶ μητρός, ap. Æsch. In Ctesiph., A patre et matre. I. e. A sanguine paterno et materno, A genere paterno et materno. [Demosth. p. 1303 extr. : Ἀθηναῖον ὄντα καὶ τὰ πρὸς πατρὸς καὶ τὰ πρὸς μητρός. Isocr. p. 35, C.] Dicitur alioqui potius Genere paterno et materno, sine præp. At vero ὄντας Νηλεΐδας τὰ πρὸς μητρός, vertere possumus, Genus ducentes a : ut Bud. interpr., addens etiam, Cognatione Nelidæ. Idem hæc Isocr. Περὶ ζεύγους [p. 351, C] : Ὁ γὰρ πατὴρ ἦν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν, Εὐπατριδῶν, πρὸς γυναικῶν δ', Ἀλκμαιωνιδῶν, vertit, Gentilitate quidem atque agnatione antiqua et in primis nobili, a genere autem materno, Alcmæonides. Alibi autem, Ab agnatis quidem, etc. A cognatis vero. [Plato Leg. 9, p. 856, D : Πάππος ὁ πρὸς πατρὸς ἢ μητρός.] Apud Dem. autem, Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, reddit, Agnatus, non Cognatus. Affert vero et οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, qui et οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων, itidemque οἱ πρὸς γυναικῶν, pro Agnatis et gentilibus, et pro Cognatis. [Demosth. p. 1305, 16 : Τῶν συγγενῶν τοῦ πατρὸς καὶ πρὸς ἀνδρῶν καὶ πρὸς γυναικῶν.] Ceterum ubi dicitur τὸ πρὸς πατρὸς vel τὸ πρὸς μητρός, aut τὸ πρὸς ἀνδρῶν vel γυναικῶν, subaudiri ait γένος : quod addidit Æschines, scribens, Ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. Sed objicere queat aliquis, id locum non habere, quum articulo plurali utuntur, dicentes τὰ πρὸς πατρὸς vel τὰ πρὸς μητρός, ut in altero illo ejusd. Pausaniæ loco. Habet porro similem usum præp. πρὸς, et quum dicitur οἱ πρὸς αἵματος, a Soph. [Aj. 1305] pro Consanguineis. [Hoc et πρὸς γένους annotavit Pollux 3, 5.] Suspicor autem οἱ πρὸς αἵματος dici ἐλλειπτικῶς pro οἱ πρὸς τοῦ αὐτοῦ αἵματος, vel οἱ πρὸς τοῦ ἡμετέρου αἵματος, Qui sunt a sanguine, pro Qui sunt ab eodem sanguine, a nostro sanguine. [Aliter idem El. 1125 : Ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.] || Quinetiam quum dicitur πρὸς βορέου, potest πρὸς reddi itidem præpositione Ab : interpretando, A borea, Ab aquilone. Plin. vero dixit etiam A parte aquilonis : ut Virg. pro A borea dixit, De parte boreæ. I. e. πρὸς τοῦ μέρους τοῦ βορέου, (posita præp. πρὸς loco præp. ἀπὸ,) non πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορέου [ut Eustath. p. 1735, 58] : quum tamen hoc accusativo, non illo genitivo, ellipsis, quæ hic esse existimatur, soleat expleri : aut certe accusativo πνοήν, aliove hujusmodi. [Herodotus modo cum accusativo construxit, cujus exx. vide infra, modo cum genit., ut 3, 101 : Οἰκέουσι πρὸς νότου ἀνέμου. Πρὸς βορέω ἀνέμου ib. 102; πρὸς μεσαμβρίης 107. Utraque structura conjuncta 2, 121 : Τὸν μὲν πρὸς βορέω ἑστεῶτα, τὸν δὲ

πρὸς νότου 4, 17 : Πρὸς βορέην ἄνεμον, et mox πρὸς ἑσπέρης· et 122 : Πρὸς ἠῶ τε καὶ Ταναΐδος (et 8, 85, ubi in priore membro πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ ἑσπέρης, in altero πρὸς τὴν ἠῶ τε καὶ τὸν Πειραιέα). Addito verbo 1, 84 : Χωρίον τῆς ἀκροπόλιος πρὸς τοῦ Τμώλου τετραμμένον. Quod cum accus. dixit 6, 22 : Ἀκτὴ τῆς Σικελίης πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη, et 2, 101. Ceterum variant in his sæpe libri, alii genitivum alii accusativum præferentes : v. var. lect. 4, 17, 13; 38, 1; 191, 1; 7, 108, 8. Schweigh. Id. 3, 102 : Πρὸς ἄρκτον κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν· 4, 158 : Ἦγον ... σφεας ... πρὸς ἑσπέρην, ubi Reizius ἑσπέρης. Æsch. Suppl. 255 : Στρυμόν τε πρὸς δύνοντος ἡλίου. Plato Critia p. 112, C : Τὰ πρὸς νότου et πρὸς θαλάττης ib. p. 110, E, ubi var. lect. θαλάττη. Xenoph. Anab. 4, 3, 26 : Ἐκέλευσε τοὺς μὲν λοχαγοὺς πρὸς τῶν Καρδούχων ἰέναι, οὐραγοὺς δὲ κατεστήσασθαι πρὸς τοῦ ποταμοῦ. Dio Cass. 39, 20 : Πρὸς ἀνατολῶν ἱδρυμένος. Ποτὶ πτόλιος Hom. Il. X, 198.] Ut porro dixit Hom. [Od. N, 110, 111] πρὸς βορέαο et πρὸς νότου, et Dionys. Per. [254] πρὸς ζεφύροιο, ita Hesiod. [Theog. 275] πρὸς νυκτός, i. e. A nocte : per Noctem intelligens Occasum : adeo ut πρὸς νυκτός, sonet Ab occasu, occidente : ut et Cic. loquitur. Sunt tamen qui πρὸς in hujusmodi ll. interpretentur Versus, s. Ad : dicentes, Versus boream, aut Ad boream, et Versus notum; itidemque Versus occidentem. (Quo etiam modo ap. Plin. A sole ponitur pro Versus solem.) Alicubi magis commoda esse possit hæc interpr. Sic autem dicitur et πρὸς Λιβύης, πρὸς Εὐρώπης. || At ubi dicitur πρὸς ἁλὸς et πρὸς Θύμβρης ab Hom. [Il. K, 428–430 : Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες ..., πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι], exp. πρὸς etiam ἐγγύς, Prope, Juxta. Sic tamen ut rursus existimetur posse etiam subaudiri nomen illud, exponendo, πρὸς τῷ μέρει τῆς ἁλός, et πρὸς τὸ μέρος τῆς Θύμβρης, ut te docebit Eust. p. 816. [Herodot. 2, 154 : Εἰσὶ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης, Ubi a mari venis, i. e. Prope mare. 1, 145 : Πελλήνη πρὸς Σικυῶνος· 5, 15 : Παίονας τὴν πρὸς θαλάσσης φυλάσσοντας· et ib. : Ἐξεστρατοπεδεύοντο πρὸς θαλάσσης. Similiter 8, 120 : Πρὸς τοῦ Ἑλλησπόντου μᾶλλον ἵδρυται τὰ Ἄβδηρα· 8, 87 : Νηῦς πρὸς τῶν πολεμίων μάλιστα ἐτύγχανε ἐοῦσα. Schweigh.] Thuc. quoque non raro hac præpos. cum gen. nominis urbis utitur : ap. quem l. 3, Πρὸς Μεγάρων [et πρὸς Πλαταιῶν ib. 21] redditur itidem Prope Megara. [Herodot. 2, 30 : Φυλακαὶ κατέστασαν πρὸς Αἰθιόπων. Schweigh. || Πρὸς ποδῶν, Aristoph. Vesp. 438, de statua herois pedes draconis habente : Ἥρως ἄναξ τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη.] || Jam vero et quum dicitur a Thuc. Πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, ubi possumus πρὸς exponere ὑπέρ, sermonis Latini consuetudo patitur ut πρὸς præpositione A, s. Ab, interpretemur : vertendo πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, A nobis futurum : ut ap. Cic. : Sed vide ne hoc, Scævola, totum sit a me. [Phot. p. 459, 5 et Suidas : Πρὸς ἐμοῦ εἶ· οἰκεῖός μου, ἐγγύς μου, φίλος μου, παρ' ἐμοί. Herodot. 1, 75 : Κροῖσος ἐλπίσας πρὸς ἑωυτοῦ τὸν χρησμὸν εἶναι· 8, 22 : Ἵνα ποιήσῃ Ἴωνας μεταβαλλέειν καὶ γενέσθαι πρὸς ἑωυτῶν· 60 : Τῷ ἐν στεινῷ ναυμαχέειν πρὸς ἡμέων ἐστί. Eur. Alc. 58 : Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης. Thucyd. 3, 38 : Ὃ ἐστὶ πρὸς τῶν ἠδικηκότων μᾶλλον. Demosth. p. 216 extr. : Κἄν τι ᾖ πρὸς τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῆς πόλεως. Soph. Tr. 479 : Δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν· OEd. T. 1434 : Πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω.] Atque adeo πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quo utitur Lucian. [D. deor. 20, 3] (sic autem et Aristoph. Vesp. [647] : Μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι), ex eod. Cic. possit fortasse reddi A me dicis. Affertur etiam πρὸς τῆσδε φράσω pro Hujus nomine loquar. [Hoc sensu πρὸ τῆσδε φράσω dicendum foret.] Sunt alioqui et alia loquendi genera, quæ hujusmodi locorum interpretationi adhibere possumus, sc. A me facit, item Pro me facit, A me stat, A meis partibus. [Herodot. 1, 124 : Ἀποστάντες ἀπ' ἐκείνου καὶ γενόμενοι πρὸς σέο. Æsch. Sept. 516 : Πρὸς τῶν κρατούντων ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων. Plato Prot. p. 336, D : Καλλίας δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι. Arrian. Exp. 2, 18 : Τὰ ἀπὸ θαλάσσης πρὸς τῶν Τυρίων μᾶλλόν τι ἐν τῷ τότε ἐφαίνετο. Dio Cass. 39, 7 : Τὸ πλῆθος πρὸς τοῦ Κικέρωνος ἐσόμενον.] || Sed videndum est ne alter usus hujus præp. cum iisdem genitivis a nobis confundatur cum hoc. Interdum enim πρὸς ἡμῶν ἐστι, non significat A nobis est, facit, vel Pro nobis; sed Nobis decorum est, Nos decet, Nobis convenit, Nobis dignum est, Officii nostri est. Greg. Naz. : Οὐ πρὸς ἡμῶν ταῦτα τῶν Χριστοῦ θρεμμάτων, Id minime est officii nostri, Non est id officio nostro consentaneum. Aristoph. Vesp. [368] : Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἀνύοντος ἐς σωτηρίαν. Istud decet virum qui etc. Isocr. Plataico [p. 307, E] : Οὐ πρὸς ὑμῶν ἐστι, Officii vestri non est, Dignitatis vestræ non est, Non est consentaneum existimationi vestræ, aut opinioni, quæ de vobis concepta est. Aut, Indignum est existimatione vestra. Idem enim significare voluit illis verbis, quod Thuc. istis [3, 59] : Οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης τάδε. Possumus vero alicubi retinere gen., omissa præp. in interpretatione : ut in illo Aristophanis loco, πρὸς ἀνδρός ἐστι, Est viri qui etc. Sic ap. [Herodot. 7, 153 : Ταῦτα τὰ ἔργα οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γενέσθαι· 5, 12 : Οὔτε Περσικὰ ἦν οὔτε Λυδια τὰ ποιεύμενα οὔτε πρὸς τῶν ἐκ τῆς Ἀσίης οὐδαμῶν. Æsch. Ag. 592 : Ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ· Choeph. 704 : Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ ... τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις.] Soph. [Aj. 581] : Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, Non est docti medici hoc facere, Non convenit docto medico. [El. 393 : Ταῦτ' ἐστὶ τἀπὶ πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.] Atque ut Latini sic utuntur simplici gen., ita et Græci interdum : ut videmus in isto Aristoph. l., utentis et gen. solo, et mox gen. præfixam habentis [« habente » correxit HSt. in Ms. Vindob.] præp. Vesp. [1013] : Τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν. [Xenoph. Mem. 2, 3, 15 : Ἄτοπα λέγεις κοὐδαμῶς πρὸς σοῦ.] Sed interdum οὐκ ἔστι πρὸς ἐμοῦ videtur id esse, quod Terentius dicit Non meum est : i. e. Moris mei non est. Ac potest fortasse ita hic accipi πρὸς ὑμῶν οὐκ ἔστι, Non est vestri moris, Mori vestro conveniens et congruens, aut etiam, moribus vestris. Atque ita πρὸς ὑμῶν fuerit i. q. πρὸς τρόπου ὑμῶν : de quo loquendi genere dicam aliquid et infra, necnon in Τρόπος. Huc autem refero et istum Synesii locum : Τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα.

|| Πρὸς ponitur et pro ἐκ, i. e. Ex. Hom. Od. Θ, [28] : Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ, Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων· nam Eust. [p. 1582, 28] πρὸς ἠοίων ait esse i. q. ἐκ τῶν ἐῴων, posita præp. una pro alia, sicut in aliis infinitis locis. Est autem valde affinis hic præpositionis πρὸς usus ei quem habet in quibusdam ll. proxime præcedentis tmematis, ubi interpretatus sum Ab.

|| Πρὸς cum genitivis θεῶν et ἀνθρώπων, aliisque interdum exp. Apud, item Erga; necnon Coram. Hom. Il. A, [340] : Τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sunt autem verba Achillis, attestantis caduceatores ad se missos abducendæ Briseidis gratia, se sacramento militari liberatum iri, nec pro desertore merito habitum iri, quum tali injuria afficiatur. Subjungit enim, Εἴ ποτε δ' αὖτε Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Hic certe si πρὸς θεῶν et πρὸς ἀνθρώπων, interpretemur Apud deos et homines, vel Erga, niti poterimus auctoritate ejus qui brevium scholiorum auctor [« Eustathii » HSt. in Ms. Vindob.] est : utpote exponentis πρὸς τοὺς θεούς. [Pind. Pyth. 4, 509 : Ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει. Schol. : Οὐκ ἐπὶ πολὺ τοῖς ἀνθρώποις παρατείνον ἔχει τὸ μέτρον.] At si malis interpretari Coram diis et hominibus, pro te faciat Eust., quippe qui exponat ἔμπροσθεν θεῶν. Parum autem est inter has exposs. discriminis, quod ad sensum attinet : malim tamen interpretari Coram, sequendo illam expos. auctoris brevium scholiorum : quoniam Xenophontis testimonio comprobari posse mihi videtur. Ex quo simul afferam similem hujus præp. usum, i. e. junctæ iisdem genitivis : Anab. 2, p. 170 meæ edit. [c. 5, 20] : Ἔπειτα ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα, ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός· quibus addit, Παντάπασι δὲ ἄπορον ἐστὶ καὶ ἀμήχανον, καὶ ἀνάγκῃ ἐχόμενον, καὶ τούτων πονηρόν, οἵτινες ἐθέλουσι δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεούς, καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν τι. Eodem pertinere videtur et hæc sermonis formula, qua utitur pagina

quæ hanc proxime sequitur, Οὐκ αἰσχύνεσθε οὔτε θεοὺς, οὔτε ἀνθρώπους, οἵτινες ὀμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομιεῖν, προδόντες ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ πανουργοτάτῳ κτλ. [Thucyd. 1, 71 : Δρῷμεν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων.] Verba autem ejus, quibus illam præp. πρὸς in illo Hom. loco expositionem confirmari posse existimo, sunt ea quæ in fine proxime præcedentis loci habes, sc. δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεούς. Nec enim dubium cuiquam fuerit quin ita dixerit Xen. ἐπιορκίαν πρὸς θεούς, ut Hom. ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, Il. T, [188] : Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός, Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος· non ignoro tamen Eust. [p. 1179, 14] exponere non solum ἔμπροσθεν θεοῦ, sed etiam μὰ τὸν θεόν : magis alioqui probantem ut ὑπερβατικῶς hæc legentes, dicamus ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος. Verum hæc, quæ illi magis placet expositio, minus contra mihi quam ceteræ arridet : quarum si alterutra eligenda sit, malim eam quæ πρὸς δαίμονος positum esse dicit pro ἔμπροσθεν θεοῦ. Sed quum videam Xen. dicere ἐπιορκίας πρὸς θεούς, crediderim potius accipiendum esse itidem ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, pro ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα, i. e. θεόν. Ac minime profecto absimile vero est, Xenophontem hic ad Homeri verba respexisse, retinentem quidem præp., sed constructionem, quæ solutæ orationi magis in ea signif. usitata esset, tribuentem. Et de his quidem hactenus. Sciendum est autem, Bud. in quodam Synesii l. habente hanc præp. itidem junctam genitivis θεοῦ et ἀνθρώπων, censere illam significare, Quantum pertinet; sc. ubi ille ad fratrem scribit, Καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτου χάριν τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὡς, ὅ,τι ἂν ἀποβῇ, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, καὶ οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ πατρὸς Θεοφίλου. Huic autem loco subjungit quendam Xenophontis, sed in quo alia præp. habetur, sc. παρά, juncta alioqui iisdem genitivis [Cyrop. 1, 6, 3] : Καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴῃ, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων· quæ ille vertit, A diis quidem ut et ab hominibus, ille potius efficiet quod contendit et cupit. Sed addit et aliam interpret., sc. Et per deos et per homines. Ubi Per deos et per homines eum accipere existimo pro Deorum et hominum opera. Non video autem quid commune habeat hic Xen. locus cum illo Synesii, ut ei subjungi debuerit : præsertim vero quum alia in eo habeatur præp. Ac præterea in illo non libenter reddiderim πρὸς, Quantum pertinet. Existimo enim potius, Πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, esse dictum pro μηδὲ ὑπὸ θεοῦ μηδὲ ὑπ' ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχω : ut sc. πρὸς sit pro A, s. Ab, et quidem in ea signif. cujus exempla primum attuli. Idem vero et de isto Xen. loco pronuntio, Anab. 2, p. 166 [c. 3, 11] : Οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. Perinde enim est, ut opinor, ac si dictum esset, Οἶμαι γὰρ καὶ ὑφ' ὑμῶν καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης ἀποδοθήσεσθαί μοι χάριν. [Antipho p. 114, 9 : Καὶ γὰρ δικαιότερον καὶ ὁσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων γένοιτο ὑμῖν.]

|| Πρὸς genitivo θεῶν aut θεοῦ junctum, vel Διός, aut aliis id genus genitivis alium quoque usum habet, et quidem frequentissimum, in quo redditur potius præp. Per, quam alia ulla. Nam πρὸς θεῶν [frequens Tragicis, qui sine articulo dicere solent, Comici vero modo omisso eo, modo, quod multo frequentius, addito, ut observavit Porson. ad Eur. Med. 325] eum usum habet, quem ap. Latinos Per deos, quum aliquem rogant : itidemque ἐλλειπτικὸν est in utraque lingua hoc loquendi genus. Nam quemadmodum quum per deos dicitur ab eo qui rogat, s. orat, subaudiendum relinquitur hoc ipsum verbum Rogo, aut Oro, vel aliud hujusmodi, ita cum πρὸς θεῶν subaudiendum reliquerunt Græci ἱκετεύω, vel ἀντιβολῶ, aut παρακαλῶ, aliudve his affine. [V. Eustath. p. 1036, 37. Μή, πρὸς θεῶν Soph. Aj. 76. Ὦ πρὸς θεῶν Aj. 371, OEd. T. 646. Πρός νυν θεῶν El. 428, 889, OEd. Col. 49 (ut πρός νύν σε κρηνῶν ib. 1333). Πρὸς θεῶν πατρῴων Phil. 933, OEd. Col. 756. Πρὸς θεῶν ὁμογνίων OEd. Col. 1333.] Xen. Hell. 2, p. 278 meæ ed. [c. 4, 20] : Πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρείας· πάντων γὰρ τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις· αἰδούμενοι καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, παύσασθε ἁμαρτάνοντες ἐς τὴν πατρίδα, καὶ μὴ πείθεσθε τοῖς κτλ., perinde ac si dictum esset ἱκετεύομεν πρὸς θεῶν, παύσασθε ἁμαρτάνοντες etc. Quod verbum hic subaudiendum, sicut et in aliis ll., Æschin. adjunxit [p. 75, 38] : Μή, πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἱκετεύω ὑμᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ· quum autem dico hoc verbum relinqui hic subaudiendum, intelligo vel hoc vel aliud ejusd. signif. Dem. C. Phil. 3 [p. 122, 4] : Λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. Aristoph. [Nub. 313] : Πρὸς τοῦ Διὸς φράσον, Dic mihi per Jovem, i. e. Oro te per Jovem ut mihi dicas. [Plato Phædr. p. 229, C : Εἰπὲ πρὸς Διός· Theæt. p. 161, A : Ἀλλὰ πρὸς θεῶν εἰπέ. Soph. Ph. 484 : Πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου· 468 : Πρός νυν σε πατρὸς πρός τε μητρὸς πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές, ἱκέτης ἱκνοῦμαι. Quocum comparari potest OEd. C. 243 : Πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι. Ibid. 515 : Μή, πρὸς ξενίας ... τᾶς σᾶς· El. 1208 : Μή, πρὸς γενείου ... Eur. Med. 324 : Μὴ πρός σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης· ubi σε refertur ad verbum omissum ἱκετεύω, ut sæpe : v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 359. Meleager Anth. Pal. 12, 80 : Μὴ μή, πρός σε Διός, μή, πρὸς Διός, ... κινήσῃς κτλ. Demosth. p. 842, 7 : Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν. Πρὸς τῶν γονάτων p. 1343 extr.] Hic autem locus mihi in memoriam revocat ellipsin aliam, quæ huic loquendi generi subest; sæpe enim existimo cum his verbis, πρὸς Διός, vel πρὸς θεῶν, aliisve hujusmodi, subaudiri non solum ἱκετεύω, s. aliud simile verbum, sed etiam illud φράσον, aut φράσατε, vel λέγε, s. λέγετε : aut λέγε μοι. Xen. OEc. [7, 9] : Πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἤρχου αὐτήν; ubi tamen Cic. verbum illud et ipse in sua interpret. subaudiendum reliquit, addiditque duntaxat Quæso : quo sc. interpr. verbum alterum subauditum, sc. ἱκετεύω, aut aliud hujusmodi; ita enim vertit hunc locum : Quid igitur, pro deum immortalium, eam docebas quæso? Verum sæpenumero huic præpositioni talem gen. habenti præfigitur adverbium vocandi ὦ. Sic Plato Apol. [p. 26, E] : Ἀλλ', ὦ πρὸς Διός, οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι. [Rep. 5, p. 459, A.] Xen. Hell. 2 : Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή;

|| Πρὸς cum genitivis ἀγαθοῦ et κακοῦ aliisque nonnullis diversum a superioribus usum habet. Interdum certe videtur πρὸς ἀγαθοῦ ἐστι, et πρὸς κακοῦ, resolvi posse in ἀγαθός ἐστι et κακός ἐστι : vel ἀγαθή ἐστι, et κακή ἐστι : ut ap. Arrian. [Exp. 7, 16, 9] : Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα ἐν τῷ τότε. Galen. : Ἥτις οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ κολληθησομένῳ δέρματι. Sed interdum πρὸς ἀγαθοῦ resolvitur in ἐπ' ἀγαθῷ, ut in quodam l. Aristot. ap. Bud. p. 987, ubi αὐτῇ πρὸς ἀγαθοῦ γινόμενα, vertit Salubriter comparata. In illo autem Arriani loco, πρὸς ἀγαθοῦ interpr. Non commodam. Et πρὸς κακοῦ ὂν ap. Galen., Incommodum. Sic vero dicitur et πρὸς καλοῦ εἶναι. Quinetiam πρὸς θυμοῦ ab Arriano eadem forma dicitur pro Gratum et jucundum. Exemplum ex Arriano habes ap. Bud., cetera ap. Suid. [Plut. V. Cicer. c. 13 : Τοῦτο πρὸς ἀτιμίας ἔλαβε· V. Flamin. c. 7 : Οὐ πρὸς δέους ἐλάμβανον τὴν γειτνίασιν. Πρὸς ὀνείδους ποιεῖσθαί τι Cyrill. C. Jul. 8, p. 219, C. Liban. vol. 4, p. 806 : Πρὸς ὀνείδους (vulgo ὀνειδος, quod correxit Lobeck. ad Phryn. p. 20) ἦν αὐτῷ. Theodoret. Ther. p. 20 ed. Gaisf. : Καθάριος ἡ τέχνη καὶ οὐ πρὸς ὀνείδους. Joseph. A. J. 18, 9, 7 : Καί μοι πρὸς εὐκλείας γένοιτο. Ib. 8, 1, 3 : Λαβὼν πρὸς ὀργῆς τὸν λόγον· ubi cod. Vat. male ὀργήν. Dio Cass. 36, 26 : Πρὸς κόρου γίγνεσθαί τισι· 42, 34 : Πρὸς τρόπου ἀνόμιοι τῷ Καίσαρι ἐντεῦξεσθαι, Utile putabat. 39, 32 : Τοὺς ἄλλους πρὸς τρόπου (al. προστρόπους) σφίσιν ἀπέδειξαν. Thomas Mag. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 248 : Ἦν μοι πρὸς γνώμης ... περὶ Καλλιμάχου διελθεῖν. Niceph. Greg. Hist. Byz. 8, 6, p. 197, E : Πρὸς θελήσεως αὐτῷ ἦν. Nicet. Chon. Hist. p. 378, B : Ἔνθα πρὸς βουλῆς ἐκείνοις ἦν ἀπήγετο.]

|| Πρὸς exp. etiam μετά, i. e. Cum : ut, Πρὸς δίκης σπάνις ap. Soph. [El. 1211.] Sic, Πρὸς τῶν ἕνδεκα βασιλέων βασιλεύει, ex Herodoto affertur pro Regnat una cum undecim regibus.

|| Dativo autem juncta præp. Πρὸς, Prope, Juxta, ut πρὸς τοῖς ποσὶ [τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, i. e. Præsentia, Soph. OEd. T. 130, ubi opposita τἀφανῆ], et πρὸς τῇ γῇ. Itidem πρὸς τοῖς πολεμίοις, Thuc. [Æsch. Prom. 810 : Πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς· Pers. 817 : Τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ Πλαταιῶν· Eum. 855 : Ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως· Suppl. 242 : Κλάδοι … κεῖνται παρ' ὑμῶν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις. Soph. OEd. T. 20 : Θακεῖ … πρὸς Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς· 181 : Νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ κεῖται· 730 : Κατασφαγεὶς πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς· Ant. 1184 : Ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσιν· OEd. Col. 1269 : Πρὸς σοὶ παραστάθητω. Plato Leg. 3, p. 677, C : Πρὸς θαλάττῃ κατοικούσας.] Testatur et Eust. [p. 10, 36; 1773, 37] πρὸς indicare ἐγγύτητα, ubi προσίσχειν exp. ἐλλιμενίζειν. Idem [p. 1106, 20] in Hom. Il. Φ, [507] : Τὴν δὲ προτὶ οἷ εἷλε πατὴρ Κρονίδης, annotat προτὶ habere dat., διὰ τὴν ἐγγύτητα præp. πρός. Est autem præp. poetica Προτὶ ad formam doricæ Ποτὶ : qua itidem utuntur poetæ : ut [Il. Φ, 507 : Τὴν δὲ προτὶ οἷ εἷλε πατὴρ Κρονίδης, quod per ἀσπάζεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν ἐπιθέσθαι exp. Eustath. p. 1249, 34.] Od. Ξ, [472] : Ἐλθόμεσθα ποτὶ πτόλιν. Et Il. Η, [337] : Ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα Πύργους ὑψηλούς, ubi Eust. exp. περὶ αὐτόν. Invenitur autem et cum dat. sicut προτί. [De his formis v. infra. || Ad. Herodot. 3, 111 : Νοσσιὰς προσπεπλασμένας ἐκ πηλοῦ πρὸς ἀποκρήμνοισι οὔρεσι. Æsch. Prom. 4 : Πρὸς πέτραις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι· 15 : Θεὸν δῆσαι … φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ· Sept. 210 : Ναὸς χαμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι· 570 : Πρὸς πύλαις τεταγμένος· fr. 169 : Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Soph. OEd. T. 1169 : Πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν· 1302 : Τίς ὁ πηδήσας … δαίμων … πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ; Aj. 582 : Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.] || Sed interdum πρὸς redditur etiam In : ut, Πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀργιάσθαι, Plut. Lyc. [Id. Mor. p. 169, D : Ἐλλαπίναι πρὸς ἱεροῖς.] Et, Πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν ap. Eund. [V. Rom. c. 19], In ulnis gestare. [Soph. Tr. 371 : Ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συνεξήκουον, quod ἐν μέσῃ dixit 423. Similiter *apud forum* Latini. || Apud, Coram. Demosth. p. 487, 8 : Ἃ πρὸς τοῖς θεσμοθέταις ἔλεγε· 520, 22 : Ὅσα ἐν τῷ δήμῳ γέγονεν ἢ πρὸς τοῖς κριταῖς· 602, 4 : Εἰ πρὸς διαιτητῇ φεύγει.] || Alicubi est potius Apud, ut quum dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπῶν, vel λογιζόμενος, aut σκεπτόμενος : sicut πρὸς ἑαυτόν, quod et frequentius est. Nisi πρὸς ἑαυτῷ malis interpretari Secum : ut Bud. ap. Plut., Πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὑτῷ σιωπῇ καθήμενος, Secum ipse meditabatur. [Et frequentius πρὸς ἑαυτῷ γίγνεσθαι, cujus exx. Plutarchea collegit Wyttenb. vol. 6, p. 942. Πρὸς ἑαυτῷ ἑστάναι, Solum secum esse, Hippocr. Epist. 15, p. 14, E.] Affert autem et ex Plat. Phædone [p. 84, C] : Καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι, pro In eo intenti eramus, et id meditabamur. [Id. Phædr. p. 249, D : Πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος· Rep. 10, p. 567, A : Πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν … εἶναι· 6, p. 500, B : Πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι. Joseph. A. J. 10, 10, 3 : Πρὸς τῷ (alii libri τὸ) τεθνάναι τὴν διάνοιαν ἔχοντας. Similiter 13, 15, 5 vulgo : Πρὸς τὸ τελευτᾶν ὄντα, ubi τῷ ex cod. restituendum. Æschin. p. 81, 31 : Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχειν.] Sed εἰμὶ πρὸς τούτῳ dicitur etiam latius pro Sum deditus huic rei, occupatus in hac re. [Demosth. p. 287, 3 : Ἂν … πρὸς τῷ σκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ φιλονεικεῖν περὶ ὧν ἂν λέγω γένησθε· 380, 18 : Ἔκφρων ἦν καὶ ὅλος πρὸς τῷ λήμματι. Æschin. p. 11, 4 : Ὅταν πρὸς τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ γίγνωνται.] Aristot. Polit. 8, [c. 4] : Ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται. Sic Strabo 5, [p. 236 init.] : Οἱ παλαιοὶ τοῦ κάλλους τῆς Ῥώμης ὠλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζοσι καὶ ἀναγκαιοτέροις ὄντες, In aliis majoribus et magis necessariis occupati, Operam ponentes in aliis, impendentes aliis; uno verbo, Vacantes aliis. [Polyb. 1, 20, 2 : Πρὸς τούτοις ἦσαν τοῖς λογισμοῖς· 5, 58, 1 : Πρὸς ταῖς παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Πρὸς τοῖς γράμμασι τεταγμένος (quod alibi ἐπὶ τῶν γραμμάτων), Qui est ab epistolis, a cura epistolarum, 15, 27, 6. Schweigh. Οἱ πρὸς ταῖς δίκαις Pollux 8, 95. Οἱ πρὸς τῇ ζητήσει Aristid. vol. 1, p. 319, 5.] || Apud Soph. Aj. [95] : Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, pro ἐπὶ τῷ στρατῷ, s. εἰς τὸν στρατόν, Intinxisti ensem

in exercitum Græcorum. [Ib. 97 : Ἦ καὶ πρὸς Ἀργείοισιν ᾔχμασας χέρα; Sext. Emp. p. 494 : Τὸ πῦρ … πρὸς μὲν κηρῷ τήκει, πρὸς δὲ πηλῷ πήσσει, πρὸς δὲ ξύλῳ καίει.] || Præter, Ultra. [Æsch. Prom. 321 : Πρὸς τοῖς παροῦσιν δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις· Pers. 531 : Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. Plato Prot. p. 317, B : Τὸ τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πανοῦργον εἶναι· Symp. p. 195, C : Νέος ἐστὶ, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός, i. e. πρὸς τῷ νέος εἶναι, ut πρὸς τῷ καλῷ Theæt. p. 185, E, i. q. πρὸς τῷ καλὸς εἶναι. Cujusmodi multa collegit Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 766.] Theophr. : Πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος. Sic πρὸς τοῖς εἰρημένοις, Ultra ea quæ jam dicta sunt. Frequens est autem et [πρὸς τούτῳ, ut ap. Herodot. 1, 41,] πρὸς τούτοις [Herodot. 7, 197. Æsch. Pers. 233 : Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; Soph. El. 1277; Plato Prot. p. 326, A], Præter hæc, Insuper, Præterea. [Καὶ πρός γε τούτοις Æsch. Prom. 625, Sept. 265. Πρὸς τοῖσδε id. Prom. 252, Soph. Ph. 1339.] Et πρὸς τούτοις ἔτι, Demosth., sicut dicitur et conjunctim Προσέτι. [Cum numeralibus, Æsch. Prom. 776 : Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Soph. Tr. 45 : Δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε. Plut. V. Themist. c. 31 : Πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βεβιωκὼς ἔτη.] Affertur vero et additum habens præp. ἐπὶ, ex Aristoph. Pl. [1001] : Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν. Sed crediderim jungendam potius verbo præp. ἐπὶ : ut sit, καὶ προσεπεῖπεν τούτοις. [Fallitur. Ælian. N. A. 17, 18 : Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις, ἀνεπισύλληπτος ᾖ. Non raro conjunctim scriptum, ut ap. anon. in Mathem. vett. p. 319, A, Procop. vol. 2, p. 574, 5; vol. 3, p. 198, 17; 202, 5; 226, 10; 236, 12; 269, 24; 291, 3 ed. meæ. Προσεπιτούτοις δὲ in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 722, D. G. Dind.]

|| Accusativo juncta præp. πρὸς, interdum, et quidem sæpe, pro Ad, In, [cum verbis motum significantibus]. Hom. Od. Ξ, [381] : Ἦλθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· O, [43] : Ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον. Aristoph. Pl. [659] : Πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ· et [653] : Πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα. [Æsch. Prom. 285 : Ἥκω … πρὸς σέ· 721 : Πρὶν ἂν πρὸς … Καύκασον μόλῃς· 830 : Πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων· 276 : Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει (quocum comparandum Soph. Ph. 194 : Τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν … ἐπέβη)· Ag. 1182 : Ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσᾴξειν ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον. Πρὸς νυμφεῖον εἰσβαίνειν Soph. Ant. 1204. Πρὸς οἴκους vel οἶκον ἱκέσθαι OEd. T. 115, 1491, et quæ sunt similia plurima.] Sic et in soluta oratione, ut πρὸς οἰκίαν βαδίζειν, Plut. Popl. At πρὸς τὸ φῶς βαδίζειν ap. Eund. [Mor. p. 237, A], ad verbum, Ad lumen iter facere : exp. Prævenire lumine. [Soph. El. 640 : Οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς.] Et, Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, Aristot. Eth. 3. [Δοθῆναι πρὸς ἄνδρα virgo dicitur in matrimonium data, ap. Dion. Chrys. Or. 7, p. 112, C. || Juxta, cum verbis quietem in loco significantibus. Æsch. Ag. 1057 : Ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός· Choeph. 926 : Ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην· 904 : Ἕπου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω. Soph. Ph. 23 : Εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε· El. 931 : Τὰ πολλὰ … πρὸς τάφον κτερίσματα. || Versus. Hom. Od. I, 26 : Πρὸς ζόφον (quod per πρὸς δυσμὰς exp. Phot. et Suid.) αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε. Πρὸς βορέην ἄνεμον et πρὸς ἠῶ ap. Herodotum, de quo supra dictum ubi de constr. cum genitivo agebatur. Soph. OEd. C. 44 : Στάντα πρὸς πρώτην ἕω, Conversum ad orientem. Id. fr. 19 : Τῆς γῆς τὸ πρὸς νότον, Meridionalem partem. Lysias p. 107, 40 : Στάντας πρὸς ἑσπέραν. Πρὸς ἀκτῖνα (quod legitur ap. Philostr. p. 233) per ἀνατολὰς exp. Phot. et Suidas, et Πρὸς ἠῶ per πρὸς ἀνατολήν.] Interdum vero habet et alios usus particulæ Ad : ut, Πρὸς μέρος μακρὸν τῆς ἡμέρας, Æschini, eo modo quo dicitur Ad breve tempus. At πρὸς τὸ παρὸν [Dio Cass. 41, 15], In præsens, In præsentia. (Item pro In re ipsa, Bud. p. 988.) [Πρὸς τὸ μέλλον Dio Cass. 41, 15.] Interdum vel per Ad, vel ipsa una cum suo accus. redditur per dat. : ut ἀγαθὸς πρός τι, Utilis ad aliquid, alicui rei. Sic Diosc. : Πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. [Plut. Mor. p. 805, C : Οὔτε πρὸς δόξαν καλὸν οὔτ' ἄλλως συμφέρον. Similiter V. Pomp. c. 66. || Cum verbis dicendi.] At, Πρὸς ὑμᾶς φράσω, Dem., Vobis dicam,

potius quam Ad vos. Nam πρὸς ὑμᾶς φράσω, non aliud est quam ὑμῖν φράσω. [Æsch. Eum. 614 : Λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδε … θεσμόν· Choeph. 681 : Πρὸς τοὺς τεκόντας … πενθεῖν Ὀρέστην εἰπέ· Suppl. 204 : Πρὸς φρονοῦντας ξένους· Choeph. 267 : Ἀπαγγελεῖ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. Soph. Tr. 469 : Πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί· Aj. 383 : Ὅ δ' εἶπε πρός με βαιά· ubi cum forma pronominis enclitica conjunctum est, ut alibi non raro in poesi pariter et prosa (velut Plat. Lys. p. 211, A) : v. Jacobs. ad Anthol. Pal. vol. 3, p. 1050, et ad Ælian. vol. 2, p. 258. || Cum verbis videndi et audiendi. Æsch. Suppl. 725 : Πρὸς πρᾶγμ' ὁρῶσας.] Sic autem cum suo casu junctum potest resolvi aliis quoque verbis nonnullis : ut, Πρὸς τὰ ψηφίσματα προσεγγράφω, i. q. τοῖς ψηφίσμασι προσεγγράφω, Decretis ascribo. Interdum vero redditur quidem Ad, sed cum aliqua adjectione : ut πρὸς χάριν, Bud. ap. Isocr. [p. 15, C; 18, C, al.], Ad gratiam emerendam. Sed affertur etiam Ad gratiam, sine adjectione i. significans q. πρὸς χάριν, ubi dicitur Ad gratiam loqui. [Soph. OEd. C. 1776 : Τῷ κατὰ γᾶς, ὃς νέον ἔρρει, πρὸς χάριν· fr. 36 : Πρὸς χ. τε κοὐ βίᾳ λέγω. Eurip. Hec. 257 : Ἣν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι· Suppl. 385 : Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκρούς. Πρὸς χάριν δημηγορεῖν Demosth. p. 29, 13. Aliter Soph. Ant. 908 : Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Cujus legis causa. Πρὸς χάριν, Sponte, oppositum Coacto, OEd. T. 1152 : Πρ. χ. μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς. Πρὸς χάριν, Ut volupe est, Soph. Ph. 1156 : Κορέσαι στόμα πρὸς χ. ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας· Ant. 30 : Οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χ. βορᾶς.] Idem πρὸς λόγον εἶναι, sicut et πρὸς λόγου [Plato Gorg. p. 459, C : Ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ᾖ], vertit Ad rem pertinere. [Demosth. p. 1026, 21 : Βοῇ … μηδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα. Et in proverbio Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον ap. Zenob. 5, 40, aliosque ab Leutschio in annotat. indicatos.] Sic ap. Dem. πρὸς ἐμὲ redditur Ad me pertinet [p. 232, 6] : Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ. [Et p. 245, 10; 309, 12. Id. p. 528, 16 : Οὐδὲν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐστίν. Nonnus Jo. c. 21, 129 et 135 : Πρὸς σὲ τί τοῦτο πέλει;] Et πρὸς ἔπος ap. Plat. [Euthyd. p. 295, C : Ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι] vertit Ad rem quæ agitur. Sed cum nonnullis substt. junctum, alias etiam interpretandi formas poscit : ut πρὸς ἀπέχθειαν καὶ χάριν Id. ap. Aristot. [Polit. 3, 16] vertit Odio et gratia ducti. Et πρὸς ἔχθραν ap. Dem. [p. 90, 3], Inimico animo. At πρὸς ὀργήν, per adverbium, Iracunde. [Soph. El. 369 : Μηδὲν πρὸς ὀργήν. Demosth. p. 1001, 11, Plut. V. Solon. c. 27, et alibi non raro. Dio Cass. 52, 31; 66, 11. Hesych. s. v. Οὐ φροντίς.] Sed possumus hic uti præp. Per, cum suo accus., et reddere Per iram. [Πρὸς ἡδονήν. Æsch. Prom. 492 : Χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. Soph. El. 921 : Οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε. Eurip. Med. 773 : Δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδ. λόγους, i. e. Accipe sermones qui delectandi caussa non dicuntur, ut exp. Elmsl. Demosth. p. 13, 23 : Ἐρρᾳθυμηκότες καὶ ἅπαντα πρὸς ἡδ. ζητοῦντες.] Sic πρὸς φθόνον, Per invidiam : quibus utitur Cic. Datur autem ei et alter usus hujus præp. Per : quum affertur ex Soph. [Aj. 918], Φυσῶν ἄνω πρὸς ῥῖνας … αἷμα, pro Per nares efflare sanguinem. [|| Apud. Demosth. p. 529, 16 : Γραφέσθω πρὸς τοὺς θεσμοθέτας· 1054, 17 : Ἔλαχε πρὸς τὸν ἄρχοντα· 1074, 27 : Τὰς δίκας εἶναι περὶ τούτων πρὸς τοὺς ἄρχοντας· 1190, 1 : Μαρτυρίαν μὴ ἐμβαλέσθαι πρὸς τὸν διαιτητήν· et quæ sunt similes locutiones frequentissimæ in scriptis oratorum. In, cum verbis cum εἰς compositis, ut εἰσάγειν πρὸς τὸ δικαστήριον Demosth. p. 1144, 4.] || Apud. Plato Epist. [2, p. 314, A] : Οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα, οὐδ' αὖ πρὸς τοὺς εὐφυεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. Et, Πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος, Quum apud se cogitasset; vel Secum ipse, et solus, Bud. [Plato Soph. p. 231, C : Πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα. Isocr. p. 126, E : Ἀναμνήσθητε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς. Soph. El. 277 : Κἀπικωκύω πατρὸς … δαῖτα … αὐτὴ πρὸς αὐτήν.] || Capitur autem pro illa præp. Cum et in aliis locis : ut, Πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι, Isocr., Cum rege percussa fœdera. [Demosth. p. 179, 22 : Περὶ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τὴν βουλὴν οὐσῶν, De negotiis cum rege Persarum.] Sic ap. Aristoph. Pl. 105, 5 : Βούλει διὰ χρόνου] πρός με

παῖσαι, Mecum ludere. [Cum adjectivo κοινός, Dio Cass. 37, 8 : Τὰ μὲν κοινῇ πρὸς τὸν συνάρχοντα …, τὰ δὲ ἰδίᾳ· et ib. : Τοῦ ναοῦ κοινοῦ οἱ πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὄντος.] || Nonnunquam Cum, Adversus : ut, Μάχεσθαι πρός τινα, s. πολεμεῖν, Pugnare cum aliquo, s. Adversus aliquem. Plut. Cam. [c. 1] : Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον. Et, Τὰς πρὸς θεὸν ἁμαρτίας, Chrysost. [Æsch. Prom. 1012 : Πρὸς ἡνίας μάχῃ· 323 : Οὔκουν … πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς· Choeph. 460 : Ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς· Suppl. 302 : Τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός; Demosth. p. 143, 27 : Αἱ μέγισται τῶν πόλεων πρὸς αὐτὰς διεφέροντο. Cum verbis dicendi, Æsch. Eum. 436 : Τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν … ἐν μέρει θέλεις; 586 : Ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς; Plato Prot. p. 345, C : Ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται. De actione forensi Demosth. p. 1103, 25 : Ὅταν πρὸς ἐκείνους εἰσίω· et 1140, 6.] Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, Adversus aliquem, In aliquem. Aristot. Rhet. 2, [c. 24] : Οἷον ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Ἁρμόδιον. Sic Dem. Πρὸς Λεπτίνην, Contra Leptinem : quæ interpret. affertur et ex Cic. Quidam tamen malunt reddere Ad, s. Apud. Vide Bud. p. 988. [Scriptor argumenti ad Leptin. p. 452 : Ὁ πρὸς Λεπτίνην λόγος ἐπιγραφὴν ἔχει τοιαύτην, ἐπειδήπερ παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ὑπεύθυνος ἦν κρίσει καὶ τιμωρίᾳ γράψας τις νόμον, ἐφαίνετο Λεπτίνης ἀκίνδυνος, ὅθεν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' οὐ κατ' αὐτοῦ ὁ λόγος. Significat igitur πρὸς *Adversus*, non *In*, quod de accusatione dicitur, ut κατὰ Μειδίου, κατὰ Τιμοκράτους. V. Muret. Var. Lect. 7, 9.] Sic autem πρὸς cum verbo ποιεῖν, et ἁρμόζειν, aliisque nonnullis ap. Diosc. redditur Adversus, Contra : ut, Πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, Auxiliatur contra serpentum percussus. Et, Πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, Efficax est contra venena. Sed ap. Eund., Πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ, redditur etiam Ad hebetes oculos facit. De quo usu verbi ποιεῖν et verbi Facere dixi supra in Ποιῶ. Apud eund. Diosc., Πρὸς δυσωδίαν στόματος διαμασᾶται, Contra gravem oris halitum manditur. [|| Σημειοῦν τι πρός τι vel πρός τινα, usitata grammaticis formula ubi vel animum advertere ad aliquid lectorem volunt vel aliorum impugnant sententias, verbo σημειοῦν modo addito, modo, quod usitatius, omisso. Sic schol. Aristoph. Eccl. 306 : Πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος σεσημείωται· ad Ran. 33 : Πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι τῷ προτέρῳ ἔτει … ἐνίκων ναυμαχίᾳ· ad 697 et Thesm. 408 : Πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι κτλ. Simpliciter πρὸς τὸ ἔθος ad Av. 923. Id. ad Ran. 360 : Πρὸς τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον οἰομένους ὅτι κτλ. et similia ib. ad 365, 1175, aliisque locis indicatis in Indice. Schol. Hom. Od. Z, 224 : Πρὸς τὴν φράσιν. Longinus De subl. 36, 3 : Πρὸς τὸν γράφοντα … παράκειται εἰπεῖν.] || Inter : ut ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, Amicitia quæ inter nos intercedit. [|| Erga. Æsch. Prom. 489 : Πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα· Suppl. 339 : Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; || Coram. Æsch. Prom. 614 : Ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα· Ag. 845 : Τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς … βουλευσόμεσθα.] || Nonnunquam Circa : ut γίνεσθαι πρός τι, Occupatum esse circa aliquid, vel in aliquo, s. in aliqua re : ut, Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐγένετο πρὸς τὸ καταστρατηγεῖν τοὺς πολεμίους. [Æsch. Sept. 20 : Ἡ γὰρ (γῆ) … ἐθρέψατο … πιστοὺς ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε· quod per attractionem dictum pro ὅπως γένοισθε πιστοί etc. Ib. 196 : Ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς· Prom. 1000 : Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. Soph. Tr. 1211 : Εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο· Aj. 1018 : Πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος· OEd. C. 1119 : Μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές.] || Propter. Aristid. Pan. : Ἣν δὲ ἁπασῶν ἐπικαιροτάτην ἀρχὴν ὑπολαμβάνω, καὶ πρὸς ἣν ἥκιστ' ἂν ἁμαρτεῖν ἅπαντα καθιστάμενος τὸν λόγον, ταύτην καὶ δὴ ποιήσομαι, Et cujus gratia si omnem orationem instituero, minime me falsum iri duco, Bud. Itidem ex Aristot. affertur πρὸς ἀκροατήν, Propter auditorem, Auditoris causa. Et ex Thuc. [8, 39] : Πρὸς ἐπιστολὰς ὑπόπτευον αὐτόν, Propter epistolas, Ex epistolis. [Herodot. 3, 52 : Πρὸς τοῦτο τὸ κήρυγμα· 153 : Πρὸς ταύτην τὴν φήμην· 4, 161 : Πρὸς τὴν καταλαβοῦσαν συμφορήν. Plato Symp. p. 177, B : Ἔπαινον θαυμάσιον ἔχοντας πρὸς ὠφέλειαν· Gorg. p. 474, D : Τὰ καλὰ κατὰ τὴν χρείαν λέγεις καλὰ εἶναι, πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρήσιμον ᾖ, πρὸς τοῦτο.] Sic πρὸς ταῦτα, Propter hæc, Propterea, Idcirco, ex [Herodoto 5, 9,

88; 7, 163,] Aristoph. Et ex Plat. Apol.: Πρὸς ταῦτα φαίην ἄν, Itaque dixerim. Et [Æsch. Prom. 917: Πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω· 994: Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ·] Soph. [Œd. T. 426,] Aj. [971]: Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω, Proinde. [Πρὸς τάδε Æsch. Pers. 166: Πρὸς τάδ' ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε· 730, Eum. 545.] Videtur tamen πρὸς ταῦτα et alium usum habere interdum. || Pro, Prout, [Secundum]. Πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, Isocr., Prout cuique consentaneum est et conveniens: πρὸς τὸ δοκοῦν, Prout visum fuerit. [Πρὸς τὸ δικαιότατον et πρὸς τὸ συμφορώτατον Dio Cass. Exc. p. 52, 33, 34. Id. 38, 47: Τὰ στρατόπεδα πρὸς τὴν τῶν καταλόγων τάξιν ὠνομάζετο.] Plut. Fabio [c. 19]: Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει, Prout virtus cujusque meretur. [Æsch. Sept. 519: Ὑπερβάω δὲ πρὸς λόγον τοῦ σήματος σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών. Soph. Ph. 884: Ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο, i. e. Si quis signa, quæ dabas, cum calamitate tua conferret. Eurip. Hipp. 708: Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα. Thucyd. 7, 47: Ἐβουλεύοντο πρὸς τὴν γεγενημένην ξυμφοράν, quod addito verbo ὁρᾶν dixit 4, 15: Βουλεύειν πρὸς τὸ χρῆμα ὁρῶντας, et Aristoph. Av. 1334: Ὅπως φρονίμως πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.] Et [πρὸς τὴν ἀξίαν Dio Cass. 41, 37,] πρὸς ἀξίωμα, Dem., Pro dignitate, Respectu dignitatis, VV. LL. [Id. p. 199, 7: Ὁρῶ ἅπαντας πρὸς τὴν παροῦσαν δύναμιν καὶ τῶν δικαίων ἀξιουμένους· 230, 26: Ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε· 564, 16: Δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων. Πρὸς μέρος, Pro rata, id. p. 954, 18; 1068, 4. Τὸ πρὸς μέρος p. 1286, 26. Dio Cass. 36, 15: Τούτου πρὸς τὸ μέρος πάντας μεταλαμβάνειν δεῖ.] Ibid.: Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, Pro magnitudine urbis. Et πρὸς αὐτήν, Pro ejus corporis magnitudine, ex Gaza. Et πρὸς τὸν βραχίονα, Pro portione brachii. || Interdum ostendendæ convenientiæ adhibetur: unde Bud. πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ap. Aristotelem vertit Sibi convenienter. In VV. LL. traditur et similitudinem significare: ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2: Καὶ καθόλου πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν χρόαν τὰ φαινόμενα. At vero πρὸς ἄλλον ζῆν non est Similem esse moribus, sed Velut ad arbitrium ejus et nutum vivere, ejus commodis serviendo: ut exp. ap. Aristot. in Rhet. [1, 9, § 4. Plut. Mor. p. 471, A: Ἐπεὶ πρὸς ἑτέρους μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτοὺς εἰθίσμεθα ζῆν.] Cui simile est apud Demosthenem [p. 411, 23]: Τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι. [Idem p. 361, 4: Τούτῳ πάντες ἐπίστευον καὶ πρὸς τοῦτον πάντ' ἐσκόπουν, καὶ πρὸς τοῦτον ἐποιοῦντο τὴν εἰρήνην· 744, 5: Μὴ πρὸς τὰς βουλήσεις μηδὲ πρὸς τὰς διαλύσεις τῶν ἀδικημάτων νομοθετεῖσθαι· 820, 15: Εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον.] Huc pertinet in VV. LL. Πρὸς ἕτερον ἄρχων, Qui aliorum res curat, et aliena commoda tuetur. || Πρὸς adhibetur etiam permutationibus significandis et compensationibus, ut ap. Theophr.: Πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, Rependi cum bis tanto argenti. Vide Bud. et Πωλέω. [Ἀλλάξασθαι πρὸς ἀργύριον Pollux 3, 124. Diogenian. Prov. 1, 100: Τὸ πρὸς ἅλας ἀνηθέν· ὅθεν καὶ Μένανδρος· « Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος. » Πρὸς ἀργύριον ὑποτιθέναι τι Plut. V. Arati c. 19.] || Πρὸς comparationi etiam servit, potestque alicubi reddi Præ. [Herodot. 3, 34: Κοῖός τις δοκέοι ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον. Plato Phædon. p. 110, B: Πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια· 102, C: Σμικρότητα ἔχει ὁ Σωκράτης πρὸς τὸ ἐκείνου μέγεθος.] Plato Ep. 7, [p. 335, E]: Τὰ δ' ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη· Timæo: Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε· Rep. 9: Ὥσπερ πρὸς μᾶλλον φαιὸν ἀποσκοποῦντες. Herodot. [2, 136]: Μή με κατονοσθῇς [κατονοσθῇς] πρὸς λιθίνας πυραμίδας, Præ pyramidibus lapideis. [Demosth. p. 185, 22: Τί τοῦτ' ἐστὶ πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας καμήλους. Soph. Ant. 1170: Τἆλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.] Sed interdum præfigitur particula ὡς. [Thucyd. 3, 113: Ἄπιστον τὸ πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως.] Plato Rep. 7: Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας· εἰς μηδὲν μὲν οὖν γ', ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα, Si cum ævo compares et cum æternitate. Tale est hoc Luciani, Ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζονται ἄλλοι ἀνδράποδα. [In comparatione ubi unum comparatur cum pluribus et iis quodammodo opponitur significaturque unum illud reliqua omnia simul sumta æquiparare aut etiam superare, ap. Herodot. 8, 44: Ἀθηναῖοι πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους (συμμάχους) παρεχόμενοι νέας ὀγδώκοντα καὶ ἑκατόν· 3, 94: Ἰνδοὶ ... φόρον ἀπαγίνεον πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ἑξήκοντα ... τάλαντα· 2, 35: Πλεῖστα θωυμάσια ἔχει (Ægyptus) ἢ ἄλλη πᾶσα χώρη καὶ ἔργα λόγου μέζω παρέχεται πρὸς πᾶσαν χώρην. Schweigh. Demosth. p. 185, 3: Ἐν ταύτῃ (τῇ πόλει) χρήματ' ἐνεστιν ὀλίγου δέω πρὸς πάσας τὰς ἄλλας πόλεις· et similiter p. 466, 24.] Quibus subjungo πρός τι, ubi tamen πρὸς non tam comparationem cum aliquo significat quam relationem ad aliquid: usurpant enim de eo quod dicitur referendo ad aliud, s. relatione ad aliud. Quo loquendi genere utitur non raro Aristot. [quem v. Topic. 2, 8], itidemque alii philosophi, aut qui de rebus philosophicis disputant. [Sext. Emp. p. 95, 106, 488, al.] Plut. Ad Col. [p. 1110, D]: Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι. [Τὰ πρὸς ἄλληλα, Correlata, Aristot. Rhet. 2, 23. || Τὸ πρὸς τινα, Quod attinet ad aliquem. Soph. Ph. 1441: Εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς: ut ap. Demosth. p. 35, 25: Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς. Œd. C. 617: Ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ. Eurip. Or. 427: Τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις;] Apud Donatum legitur etiam Nomina ad aliquid dicta, τὰ πρός τι. Sed ex Hermog. τὸ πρός τι affertur et pro Comparatione. At vero πρὸς τί cum τί interrogativo, Ad quid? Quamobrem? Quorsum? [Soph. Œd. T. 766: Πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; 1027: Ὁδοιπλάνης δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους; Trach. 419: Πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; Præmisso ὡς Œd. T. 1174: Ὡς πρὸς τί χρείας; Trach. 1182: Ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Œd. C. 71: Ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν;] Dem.: Πρὸς οὖν τί τοῦτο λέγω; Quorsum igitur hæc dico? [ut Plato Men. p. 97, E: Πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; Lucian. Hipp. c. 2: Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; et Plato Soph. p. 260, A.] || Πρὸς interdum et significando tempori adhibetur, ubi reddi non potest Ad, ut in l. quem supra protuli [et Soph. Œd. T. 1492: Ἡνίκ' ἂν δὲ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς· Œd. C. 1621: Πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο], sed aliquando redditur Sub: ut πρὸς τὴν γένεσιν ap. Theophr., Sub ipsum generationis principium. [Plato Symp. p. 223, C: Ἐξέγρεσθαι ... πρὸς ἡμέραν. Lysias p. 92 extr.: Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν. Πρὸς ἑσπέραν Plato Polit. p. 328, A, Dio Cass. 40, 48. Id. 39, 44: Πρὸς χειμῶνα εἶναι, Hiemem instare.] Et πρὸς τὰ Διονύσια, Sub Dionysia, Sub tempus Dionysiorum. At πρὸς βραχὺ s. ὀλίγον, Ad breve tempus, vel adverbialiter, Parumper, aut Paulisper. [Πρὸς βραχὺ Geopon. 4, 15, 3. Πρὸς μικρὸν Joann. Malal. p. 29, 10. Πρὸς ὀλίγον Geopon. 4, 15, 8, Joann. Malal. p. 488, 7; 489, 8. Πρὸς ὀλίγον μέρος Geopon. 2, 15, 1.] Sic πρὸς τοσοῦτον ex Aristot. Œc. 2, pro Hactenus. [|| Cum numeralibus i. q. εἰς, Ad, Circiter. Polyb. 16, 7, 5: Πρὸς ἑβδομήκοντα· 3, 46, 4: Πρὸς δύο πλέθρα. Schweigh.] Interdum autem præpositione In utimur: ut [Πρὸς γῆρας Pind. Nem. 9, 106, Eur. Med. 592; et] πρὸς τὸ γῆρας [in fr. Eurip. ap. Stob. Flor. 71, 7], In senectute, quæ Cic. est interpretatio ap. Plat. [Leg. 2, p. 653, A]: Φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο· nam reponendum est ap. Plat. βεβαιοῦν pro βεβαίους, ut docui p. 128 mei Lex. Cic. [Πρὸς αὔριον per εἰς αὔριον exp. Hesych.] Non solum autem in hujusmodi ll., sed in aliis quoque nonnullis πρὸς verti debet præpositione In; et quidem utramque habente constr., ut πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ Cic. vertit In delubris communibus, ap. Plat. p. 40 mei Lex. Cic. At ap. Lucian., Πρὸς τὸν ἐναντίον, pro In contrarium. [Plut. Mor. p. 47, F: Ἡ πρὸς τοὐναντίον ἁμαρτία.] || Πρὸς cum suo accus. non solum dativo redditur, sed interdum et ablativo: ut ap. Plat. Phædone [p. 111, B]: Τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ᾗπερ ἀὴρ ὕδατος ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, Distat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν, pro quo τῇ ἀληθείᾳ ap. Diog. L., Revera: oppositum habens πρὸς δόξαν ap. Aristot. [Dionys. Art. rhet. 10, 16: Εἰ μέλλει τις πρὸς ἀλήθειαν ῥητορεύειν.] At πρὸς ὀρθὴν s. πρὸς ὀρθάς, subaudiendo γραμμὴν et γραμμάς, Recta linea, Rectis lineis, Ad rectam lineam. [Plut. Mor. p. 924, A: Μὴ πρὸς ὀρθὰς

βαδιζούσας, ἀλλὰ πλαγίους ... 931, A: Ἀνιστάμενον πρὸς ὀρθάς.] Nonnunquam abl. additur aliquid in interpretatione: ut ap. Aristot.: Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, Gaza vertit Volant flatu secundo. || Quum autem dicitur aliquis esse πρὸς γένος alicui, pro Esse ejus propinquus, consanguineus, gentilis, videtur talem quendam usum habere ista præp., qualem habet quum dicitur τὸ πρὸς ἐμέ, pro Quod ad me pertinet; nam qui est alicui propinquus, velut ad ejus genus pertinet, aut certe genus unius ad genus alterius pertinet. || Ut porro supra dictum est πρὸς cum suo acc. ὀργήν, reddi etiam per adverbium, sic et aliis multis accusativis junctum, adverbio itidem posse reddi sciendum est: ut πρὸς καιρόν, Soph. [Aj. 38], Tempestive. [Phil. 1279: Εἰ δὲ μή τι πρὸς κ. λέγων κυρῶ. Πρὸς κ. λέγειν Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 12, exp. ἀντὶ τοῦ καίριον.] Πρὸς ἀφθονίαν, Abunde; πρὸς βίαν [Æsch. Prom. 208, 353, Eum. 5, al. Soph. El. 1462, Tr. 388, Eurip. Alc. 45, et alibi sæpe], Violenter, Per vim, Vi. [Πρὸς τὸ βίαιον Æsch. Ag. 129. Πρὸς ἰσχύος κράτος Soph. Ph. 594. Πρὸς ἰσχύος χάριν Eur. Med. 538. Πρὸς τὸ δυνατὸν Plut. V. Solon. c. 21.] Πρὸς ἀφοσίωσιν, Perfunctorie. [Πρὸς ἀλκὴν Æsch. Sept. 488, Suppl. 832. Πρὸς ἀνάγκην Pers. 569. Πρὸς δίκην id. Choeph. 884. Πρὸς εὐσέβειαν λέγειν Soph. El. 464. Πρὸς τὸ καρτερὸν Æsch. Prom. 212. Πρὸς κόρον Æsch. Ag. 382. « Πρὸς τὰ μέγιστα ap. Herodot. 8, 20, i. q. alibi ἐς τὰ μάλιστα, Quam maxime. » Schweigh. Πρὸς φύσιν, i. q. φύσει, Soph. Tr. 308: Πρὸς μὲν γὰρ φύσιν πάντων ἄπειρος ἥδε. Πρὸς ἀκρίβειαν Sext. Emp. p. 33: Τὰ ὁρατὰ ... οὐ καταληφθήσεται πρὸς ἀκρ. Πρὸς εὐτέλειαν Antiphan. ap. Athen. 2, p. 60, D: Μᾶζα ... πρὸς εὐτ. ἐξωπλισμένη. Πρὸς ὄνομα εἰπεῖν, Nominatim appellare, Eustath. Opusc. p. 410, 5.] || Πρὸς τὸ, sequente infinitivo: πρὸς τὸ σχεῖν, Ut haberent, ap. Plat. Cic interpr. in meo Lex. Cic. || Πρὸς per se positum et adverbialiter pro προσέτι, Præterea, Bud. p. 70, ex Plat. [Hesych.: Πρὸς δέ με· πρὸς δὲ τούτοις ἐμέ· ex Hom. Il. X, 59, ut videtur: Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ... ἐλέησον. Eur. Or. 622: Σοὶ δὲ τάδε λέγω δράσω τε πρός. Demosth. p. 835, 10: Πρὸς ὑπὸ τούτων ὑβρίζεσθαι. Πρὸς δὲ Herodot. 1, 71; 2, 119; 3, 135, al. Æsch. Prom. 931: Ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω. Eur. Iph. T. 548: Τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ' ἀπώλεσέν τινα. Polyb. 1, 52, 5; 57, 2; Dio Cass. 59, 2 init. Πρὸς δὲ καὶ Eur. El. 261: Πρὸς δὲ καὶ σώφρον' ἔφυ. Plato Prot. p. 321, E. Demosth. p. 491, 8: Ἡγοῦμαι ... τὸν λόγον ... ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐδὲ δίκαιον. Id. p. 1084, 12; Dio Cass. 45, 14; 46, 51, al. Manetho 3, 76, al. Πρὸς δ' ἔτι. V. Προσέτι. Καὶ πρὸς Herodot. 5, 20; 7, 154, 184. Æsch. Choeph. 299: Καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία. Demosth. p. 531, 21: Καὶ πρὸς τὸ ἀνάθημα. Polyb. 4, 56, 3. Καὶ δὴ πρὸς Herodot. 5, 67. Καὶ πρός γε Eur. Heracl. 642: Καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε· Hipp. 893: Οὐκ ἔστιν· καὶ πρός γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς. Plato Rep. 1, p. 328, A: Καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν. Καὶ ... γε πρὸς Æsch. Prom. 73: Ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Eur. Phœn. 610: Καὶ κατακτενῶ γε πρός. Plato Gorg. p. 469, B: Καὶ ἐλεεινόν γε πρός. Πρός τε, Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 95 ed. Reisk.: Φρυαγμοὺς τράγων, πρός τε βρόμον καὶ πάταγον ἀνέμων κτλ., nisi usitato usus est πρὸς δέ.] Et ex Isæo: Δύο καὶ εἴκοσι μναῖ καὶ πρός, Et amplius. [Sext. Emp. p. 144: Κοτύλαι δυσμύριαί που καὶ πρός. Μικρόν τι πρὸς Demosth. p. 47 extr. Etym. M. p. 689, 56.] De πρὸς quoque juncto verbis per compositionem consule eund. Bud. pagina quæ illam proxime præcedit.

[|| Πρὸς casui quem regit interdum postponitur a poetis, ut Æsch. Prom. 654: Ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός, i. e. πρὸς ποίμνας. Sept. 185: Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν, i. e. πρὸς βρέτη. Soph. Œd. T. 178: Ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. Eur. Or. 94: Βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν; Soph. Œd. T. 525: Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη ... Libri optimi τοῦ πρὸς δ' —, quod præferendum. Aristoph. Eq. 31: Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας. B. Ποῖον βρέτας πρός; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Nam sic correxi scripturam librorum, quorum optimi βρέτας, deteriores βρετέτας, omisso in omnibus πρός. G. Dind. || Forma Æolica Πρὸς annotata ab Joanne gramm. et gramm. Meerm. in Append. ad Greg. Cor. p. 661: Ἀντὶ τοῦ ο τὸ υ, ποτὶ δὲ καὶ τὸ ε· πρός σε πρέσσε. Quocum Koenius p. 585 comparavit Hesychii gl.: Περσέ· πρός σε, alterutrum restituendum esse monens Sapphoni pro πρός σε in fragm. ap. Demetr. De eloc. c. 140, cujus valde incerta scriptura est. || Forma Dorica quum in præpositione simplici tum in vocabulis cum ea compositis (ut ποτάγειν ποτιβάλλειν ποτιδρόμιμος πόθοδος) est Ποτί, frequens apud Theocritum aliosque et poetas et prosæ orationis scriptores, ab librariis passim in ποτὶ depravata (v. Koen. ad Greg. Cor. p. 194), annotata ab gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 351, 22, Etym. M. p. 685, 24, Etym. Gud. p. 477, 32, Eustath. p. 1106, 20, Greg. Cor. p. 233, aliisque. Ea apocopen patitur ante articulum pronominisque οὗτος casus obliquos: v. Ahrens. De dial. Dor. p. 354. Sic ποττὰν μάδδαν et ποττὰν ματέρα Megarensis ap. Aristoph. Ach. 731, 783; ποττῶ Διὸς Theocr. 5, 74 (quod πὸτ τῶ divisim scriptum ap. Eustath. p. 828, 31; 1106, 28); ποττὼς Ἀργείως in pacto Argivorum et Lacedæmoniorum ap. Thucyd. 5, 77; ποττούτοισι Epicharm. ap. Athen. 7, p. 286, F. Rarius ante literam θ, ut in verbo ποθθέντες in Tabul. Heracl. 2, 30. Eadem præpositionis forma etiam Tragici interdum usi sunt metri caussa. Sic Æsch. Eum. 79: Μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν· Sept. 295: Ποτὶ πύργους· Ag. 725: Ποτὶ χεῖρα. Soph. fr. 747: Ποτὶ δειράδα. Eurip. Hipp. 140, Andr. 119, Cycl. 504, et in vocabulis compositis, ut ποτινίσσεσθαι ποτιπίπτειν ποτιτρόπαιος ποτιχρίμπτεσθαι apud Æschylum, ποτιμάστιος et ποτιψαύειν apud Sophoclem. Epici non solum πρὸς et ποτί, cujus aliquot exempla Homerica de plurimis supra annotavit HSt., dixerunt, sed etiam προτί (simile formæ Sanscritæ *prati*), annotatum ab Etym. M. p. 342, 1 (Προτὶ ib. p. 778, 26), Eustathio p. 684, 16, aliisque grammaticis, frequens etiam in compositis, ut προτιάπτειν προτιειλεῖν προτιειπεῖν. Id. aliquoties Doricum dici, ut ab Apollon. De synt. p. 50, 23, sed in purioribus Doridis fontibus non legi monuit Ahrens. De dial. Dor. p. 358. Aliam tamen formam e προτὶ per transpositionem natam πορτὶ esse in Creticis titulis ap. Boeckh. 3048, 3050, 3051, 3053, et per elisionem πορτ' 3050, ποτὶ tamen esse nr. 2527, 3047, 3051, hic tamen fortasse male pro πορτί.]

[Πρὸς, ξύλον ἐν Αἰθιοπίᾳ, Hesych. An comparandum cum Hebr. בְּרוֹשׁ *Berosch*: Abies? Dahler.]

Προσάββατον, τό, Initium sabbati, s. Dies sabbatum antegrediens, quæ in vetere Ecclesia dicebatur Vigilia sabbati. Marci 15, [42]: Καὶ ὀψίας ἤδη γενομένης, ἐπεὶ ἦν ἡ παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον, Quoniam erat præparatio ad festum azymorum; h. e. Sabbatum antegrediens dies, s. Prosabbathum, ut vet. Interpres vertit. [Cœna pura, Ante-Sabbatum, Gl. Προσάββατος ἠώς Nonn. Joann. c. 19, 66: Ἕκτη δ' ἦν ἐνέπουσι προσάββατος ἔπλετο ἠώς· ubi alii libri προσάββατον. Sed ib. 226 omnes: Γείτονα νύκτα φέρουσα προσάββατος ἔτρεχεν ἠώς.]

[Προσαγάζομαι, Vehementer, Supra modum admiror. Suidas: Προσηγάσθησαν, ὑπερεθαύμασαν (conf. Zonar. p. 1587), addito Damascii ex Vita Isidori loco: Τοῦτον ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον τοῦ νεανίσκου, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἴει; σφόδρα τὸν Πρόκλον.]

[Προσαγάλλω, Honore afficio, Colo. Suidas (et gramm in Bekk. Anecd. p. 329, 19, Etym. M. p. 9, 52): Ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Οὕτως Εὔπολις Δήμοις· « Ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς ταυτὶ τὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγήλωμεν ἀπελθόντες (vel ἐπελθόντες). » Hesych.: Προσαπῆλαι, τιμῆσαι. Προσαπειλή, τιμή. Quas glossas ex una Προσαγῆλαι, τιμῆσαι depravatas esse animadvertit Albertus. Apud Phot. Lex. p. 448, 26, est Προαγέλη, τιμήσει, quod vel προαγέλη, τιμήσῃ scribendum cum Angl., vel, quod probabilius, Προαγῆλαι, τιμῆσαι, quod pro προσαγῆλαι per errorem positum videtur. De gl. Hesychii HSt.:] Προσαπειλή, Adjecta interminatio, Minæ additæ: ut Προσαπειλέω, est Insuper minitor, Minas addo. Hesych. tamen τιμῆς significationem his tribuit, si mendo carent exemplaria.

[Προσαγανακτέω, Indignor, Indignor insuper s. ultro. Hippocr. Epist. p. 1285, 20: Ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δεῖν προσαγανακτέοντες, εἰ νομίζονται

χρυσοφαλέται. Dionys. A. R. 10, 24 : Οὐχ ὅπως ἠγάπησε τηλικαύτης τιμῆς τυχὼν, ἀλλὰ προσαγανακτήσας εἶπεν. Appian. Civ. 1, 46 : Τῷ πταίσματι προσαγανακτοῦντες. Joseph. A. J. 4, 8, 2 : Μὴ προσαγανακτεῖν οἷς ἂν ὑμᾶς οἱ ἡγεμόνες πράττειν ἀξιῶσιν· B. J. 1, 12, 6. Iambl. V. P. 28, p. 302.]

Προσαγγελεύς, έως, ὁ, Emissarius, μηνυτής, προσαγωγεύς, Bud. Idem, de emissariis loquens : Dicuntur etiam hujusmodi ministri et auriti commeatores προσαγγελεῖς, et προσαγωγίδαι, et ὠτακουσταὶ, qui etiam Aures et Oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ἡ, Nuntius. Polyb. apud Suidam : Τῷ δὲ Πτολεμαίῳ γενομένης πρ. παρεῖναι τὸν Ἀρχίαν. Item : Ὁ δὲ διαταραχθεὶς ἐκ τῆς προσαγγελίας, ἔφυγε. Vix tamen ex his et aliis verbis, quæ affert Suidas, statui potest an προσαγγελία pro simplici ἀγγελία positum sit. [Id. 14, 6, 2 : Καίπερ αὐτῷ πρ. γενομένης. Plut. Mor. p. 118, E : Εὐθὺς μετὰ τὴν πρ. (τοῦ θανάτου). Longin. De subl. 10 : Οὐκ ἄλλως ... ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, « Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν, » φησίν. Aretæus Morb. acut. 1, 2 : Πρ. τῶν ἐκόσα ἐπόθεε καὶ προσεδόκει.] || Προσαγγελίας lex data fuit de iis, Qui excedendum sibi vita putassent, cujus consilii reddenda publice ratio erat. Camer. || Προσαγγελία exp. etiam προσαγωγὴ ab Hesych., ut προσαγγελεὺς est idem qui προσαγωγεὺς, supra. [|| Delatio, Gl.]

Προσαγγέλλω, ex πρὸς et ἀγγέλλω, Nuntio, pro simplici. Sic προσαγγελία ap. Polyb. pro simplici ἀγγελία. [Polyb. 2, 25 : Προσαγγέλλεται διότι κατόπιν αὐτοῖς ἕπονται· 4, 19, 6 : Πάλιν δείσαντες ἐκ τῶν προσαγγελλομένων τὴν ἐκ Μακεδονίας βοήθειαν· et quo loco utitur Suidas s. v. Προσαγγελμένοις, 4, 66, 2, ubi minus recte ex aliis codd. vulgo προηγγ. Aristæn. 2, 19 : Καὶ βούλομαι, ἔφη, τὴν σὴν δέσποιναν προσειπεῖν· ἀλλ' ἐδεδίειν προσαγγεῖλαι τὸν λόγον. Lucian. D. deor. 9, 1 : Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ (adesse me). Maccab. 2, 3, 6 : Προσήγγειλε περὶ τῶν χρημάτων. Schol. Aristoph. Pl. 233 : Οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ μειλικτικῶς προσαγγέλλει, ubi cod. Rav. προαγγέλλει, Hemst. παραγγέλλει. In Gl. : Προσαγγέλλω, Interpello; Προσαγγέλλει, Allegat, Adsignat.] || Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, Deferre seipsum, μηνύειν ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου, Suid. Sic ap. Luc. Toxar. [c. 32] : Προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ. [Heliodor. 4, 19 : Ἴσως προσαγγελεῖ με βουλόμενον ἐμαυτὸν ἥκειν εἰς μέσους. Plut. V. Marc. c. 2 : Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, Ad senatum detulit, Coram senatu accusavit. V. Cic. c. 3 : Προσαγγείλαντός τινος οὐσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἐωνήσατο δισχιλίων δραχμῶν.]

[Προσαγγελτής, ὁ, Interpellator, Gl.]

[Προσαγελάζω, Aggrego, Gl.]

[Προσαγήοχα. V. Προσάγω.]

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci [2, 139], quod ἀγκαλίζομαι, sive ἐναγκαλίζομαι, supra. Vide Παραγκαλίζομαι, post Ἀγκαλιδηφόρος. [Immo ap. Polluc. προσαγκαλίζομαι, pariter atque ἐναγκαλίζομαι, formatur non ab ἀγκάλη, Ulna, sed ab ἀγκαλίς, Manipulus, ὁ τῶν ξύλων δεσμός. Sed verb. προσαγκαλίζομαι proprio Amplectendi sensu sumitur ap. Aristæn. 1, 21 : Ἥδιστον ἀπέλαυε φιλημάτων, καὶ προσαγκαλίζου περιβεβληκυῖάν με τὴν ἐσθῆτα. Anon. Joseph. B. J. 7, 9, 1 : Τέκνα προσηγκαλίζοντο· ubi varia lect. προαγκ.]

[Προσαγκάλισμα, τὸ, Amplexatio. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 167. Boiss.]

[Προσαγκυλόω. Hero in Mathem. vett. p. 245 : Αἱ δὲ ἐκ τῆς πορείας κινήσεις γίνονται, πασῶν τῶν σπάρτων προσαγκυλωμένων μὲν τοῖς κινουμένοις ὀργάνοις, ἀποδεδεμένων δὲ εἰς τὴν λεῖαν. Lege cum Schneidero προσηγκυλωμένων. Vertitur : Qui motis instrumentis circumvoluti sunt et æquipondio annexi. Anon.]

Προσαγλαΐζομαι, affertur pro Adornor, sed sine exemplo. [Phot. et Suid. : Προσηγλαΐστο, ἐλαμπρύνετο. Respicitur Joseph. B. J. 5, 5, 2 : Οὐδενὶ δὲ ἔξωθεν οὔτε ζωγραφίας οὔτε γλυφίδος ἔργῳ προσηγλάϊστο.]

[Προσαγνοέω, Insuper ignoro. Theophr. H. Pl. 9, 4, 8 : Μεῖζον ἕτερον ἀγνόημα προσηγνόουν. Aristotelis dogmatum confut. p. 554, C (Apologetarum ed. Bened.) : Διὰ ταύτην τὴν ἄγνοιαν τοσοῦτον προσηγνόησαν.]

[Προσάγνυμι, i. q. προσαράσσω, Allido. Quint. Smyrn. 8, 166. Id. 3, 509 : Πάντη δὲ προσαγνυμένης ἁλὸς αἰεὶ

A ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖνες ἀπειρέσιαι βοόωσι· 14, 625 : Ἀντικρὺ προσαγνύμενοι περὶ πέτρης νυκτὶ θοῇ. Etym. M. p. 362, 41 : Οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα προσάγνυται. Wakef.]

[Προσαγοράζω, Emendo addo ei, quod ante habebam, v. c. agrum vicinum. Diodor. 13, 84 : Οὕτω γὰρ αὐτοὺς ἐπιθυμήσειν μὲν ἀγροῦ μείζονος, οὐ δυνάμενον δὲ παρὰ τοῦ γείτονος προσαγοράσαι, τὸν ὑπάρχοντα πωλήσειν. Ubi cod. Coisl. ἀγοράσαι.]

[Προσαγορεία, ἡ, i. q. προσαγόρευσις, Compellatio, Salutatio, ap. Eustath. Opusc. p. 323, 80; 325, 30; 336, 80. Pro eo προσηγορεία scriptum p. 333, 20; 344, 30; 359, 40.]

[Προσαγόρευμα, τὸ, Appellatio. Dionys. Art. rhet. 5, 1 : Ὥσπερ δημοσίᾳ τινὶ φωνῇ καὶ κοινῷ προσαγορεύματι προσαγορεύοντος.]

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, Compellatio, Salutatio. [Pollux 5, 137. Menand. ap. Athen. 13, p. 571, E : Ταυτὶ δ' ὄντα γράμματα τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσχημον ποιεῖ. Etym. M. p. 422, 9 : Φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις.] B Lucian. [Pro lapsu c. 8] : Ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως. Phalaris Polystrato [Epist. 90] : Τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, Extremum a me salutati. [De compellatione in exordio orationis, Dionys. De comp. verb. c. 25 : Ὁρᾷ δὲ κἂν τούτῳ μετὰ τὴν προσαγόρευσιν τῶν Ἀθηναίων εὐθέως τὸν Κρητικὸν ῥυθμόν. De salutatione in epistola, Plut. V. Pyrrhi c. 6 : Οὐ γὰρ ἦν ἡ συνήθης γεγραμμένη προσαγόρευσις, Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ χαίρειν. Anon.]

[Προσαγορευτέος, α, ον, Appellandus. Plato Phædone p. 104, A : Ἆρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ τε αὐτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτέα εἶναι, καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ. Philo vol. 2, p. 366, 37 : Οὐκ ἄρχοντας, ἀλλ' ἐχθροὺς προσαγορευτέον. Wakef. Aristot. Poet. c. 1 : Ποιητὴν πρ. Sext. Emp. p. 481.]

Προσαγορευτικός, ή, όν, Compellativus, Salutativus, Salutatorius, ut κλητικὴ a grammaticis vocatur προσαγορευτικὴ, inquit [Chœrob. p. 11, 3 ed. Gaisf.] Moschop., quia προσαγορεύει, i. e. quoniam ea utimur in salutatione, s. compellatione. [Appian. B. C. 3, 44 : C Τὰς δὲ ἑκατὸν δραχμὰς ὑμῖν οὐ δωρεὰν, ἀλλὰ τῆς πρώτης ἐς ὑμᾶς ἐντεύξεως προσαγορευτικὸν μᾶλλον ἢ δωρεὰν ἐκέλευσα δοθῆναι, Donum salutationis causa datum. Joseph. A. J. 15, 6, 3 : Πρ. γράμματα κομίσασθαι. Eustath. Opusc. p. 337, 20. || Adverb. Προσαγορευτικῶς idem p. 337, 1.]

[Προσαγορευτός, ή, όν, Compellatus. Wakef.]

Προσαγορεύω, Compello, Saluto [Gl.], ἀσπάζομαι, Hesych. [Idem : Προσαγορεύσας, προσειπὼν καὶ τὰ ὅμοια. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 14, 4 : Ἀσπάζεσθαι, καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν. Pollux 5, 137 : Προσαγορεῦσαι, καὶ προσρηθῆναι, ἀσπάζεσθαι, καὶ προσειπεῖν, προσαγορευθῆναι, προσειρῆσθαι. Æsch. Prom. 857 : Αἱ προσήγοροι δρύες, ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι, schol. ἐκλήθης. Id. Choeph. 948 : Διὸς κόρα· Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς.] Thucyd. 3, [112] : Καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας. [Plato Charm. p. 164, E : Ὁ θεὸς προσαγορεύει τοὺς εἰσιόντας εἰς τὸ ἱερὸν διαφέρον τι ἢ οἱ ἄνθρωποι· Epist. 3, p. D 315, B : Ὥσπερ εἴωθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν. Theophr. Char. c. 15 : Προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσειπεῖν· c. 5 : Πόῤῥωθεν προσαγορεύσας. Xenoph. Mem. 3, 2, 1 : Ὅμηρον τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν. « Lycurg. p. 153, 33 : Τὴν πατρίδα αὐτῶν προσαγορεύειν. » Valck.] Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, Salutare imperatorem, Herodian. [2, 8, 9.] Idem δεξιοῦσθαι et προσαγορεύειν copulat lib. 1, [16, 7] et 2, [13, 6]. || Προσαγορεύεσθαι ap. Thucyd. 6, [16] videtur sumi pro Compellari blande : Ἀλλ' ὥσπερ δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα. || Cum infin. citatur e Xenoph. : Προσαγορεύω σοι χαίρειν, Te saluto, Tibi salvere dico. Ex Plat. autem Leg. [6, p. 771, A] προσαγορεύω χαίρειν pro Jubeo valere. [Admonendi signif. ib. 4, p. 719, E : Πότερον ... μηδὲν τοιοῦτον προσαγορεύοι ἂν ἐν ἀρχῇ τῶν νόμων ...;] || Προσαγορεύω, Appello, Nomino, Voco. Naz. : Προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, Hujusmodi vocatur nominibus. Προσαγορεύουσι, καλοῦσι, Hesych. [ex Sapient. 4, 22. Pollux 6, 203 : Ὀνομάζειν, ἐπονομάζειν, καλεῖν, προσαγορεύειν. Plato Phileb. p. 12, C : Ὅπῃ

ἐκείνῳ φίλον, ταύτῃ προσαγορεύω· Theæt. p. 152, D : Ἐὰν ὡς μέγα προσαγορεύῃς· Rep. 8, p. 562, A : Ὡς δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενος. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 14 : Οἱ τὴν αὐτὴν μητέρα καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες, i. e. Fratres. Cum dativo Plato Theæt. p. 147, D : Εἰς ἕν, ὅτῳ πάσας ταύτας προσαγορεύσομεν τὰς δυνάμεις· Soph. p. 219, B : Ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ὀνόματι. Cum accus. Plato Soph. p. 220, C : Μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; Rep. 10, p. 597, E : Τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι. Polyb. 1, 8, 1 : Τοῦτο τοὔνομα προσηγόρευσαν σφᾶς αὐτούς. Addito infinitivo Plato Prot. p. 355, A : Συλλήβδην ἓν αὐτὸ προσαγορεύομεν εἶναι· Phileb. p. 13, B : Πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις.]

[Προσαγρυπνέω, Invigilo, Incumbo. Plut. Mor. p. 1093, C : Προσαγρυπνήσας οἷς γέγραφε ... Ξενοφῶν. Clem. Al. p. 803 : Προσαγρυπνοῦμεν ἀεὶ τῇ τῶν σωτηρίων λόγων εἰσόδῳ. Porphyr. De abstin. 4, 8.]

Προσάγω, Adduco, Admoveo, cui opponitur ἀπάγω. [Perfectum προσαγηόχασι, quod legitur Levit. 10, 19, Hesych. exp. per προσήγαγον. De quo HSt. in Indice : « Προσαγηόχασι Attice pro προσήχασι, Adduxerunt, a προσάγω. » Aorist. προσῆξαν est ap. Thucyd. 2, 97. Soph. Ph. 236 : Τίς σε ... προσήγαγε χρεία;] Aristot. Probl. 31, [26] : Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. [Xenoph. Cyrop. 5, 4, 44 : Οὐ γὰρ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν· προσάγουσι μὲν γὰρ ἅπαντες οὕτω ταξάμενοι ὡς ἂν οἴωνται ἄριστα μάχεσθαι, ἀπάγουσι μέντοι οἱ σώφρονες κτλ. 1, 6, 43 : Προσάγειν πρὸς πολεμίους ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων· 4, 3, 1 : Ἁρμαμάξας γυναικῶν ... προσῆγον· 5, 2, 1 : Πρόβατα ὑπὸ τὰ ἐρυμνὰ προσηγμένα. Non raro de imperatore dicitur copias adducente, ut ap. Eur. Heracl. 397 : Ποίᾳ προσάξει στρατόπεδον; Xenoph. Cyrop. 5, 3, 14 : Τὰ ἔξωθεν σοῦ ἰσχυρότερα προσάγοντος· Hell. 3, 5, 22 : Παυσανίας οὐ προσῆγεν οὐδὲ ἐμάχετο. Cum dativo Eur. Phœn. 1111 : Προσῆγε Νηΐσταις πύλαις λόχον. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 24 : Μόλις αὐτὸν προσήγαγον τῷ Ἀστυάγει· 3, 2, 12 : Προσάγουσι τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους· 6, 2, 39 : Γυναῖκας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. Cum præpos. πρὸς Plato Critia p. 119, E : Πρὸς τὴν στήλην προσαγαγόντες. Xenoph. Anab. 5, 2, 8 : Προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαράδραν· Cyrop. 5, 4, 43 : Πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγον. Lucian. De hist. conscr. c. 22.] Lucian. : Προσάγουσι τῷ βωμῷ, Aræ admovent. [Aristoph. Lys. 893 : Μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι. Diodor. com. ap. Athen. 6, p. 239, F : Τούτῳ προσάγων τὴν ῥῖνα. Aristæn. 1, 9 : Στόματι προσάγει τὴν χεῖρα· et similiter 2, 7.] In VV. LL. citatur προσάγομαι ex Aristot. in eadem signif., videlicet pro Admoveo. Item Offero, ut Aristoph. Pl. [596] : Δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν [Recta scriptura κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν ex codd. restituta]. Lucian. Caucaso [et Jove Confut. c. 5] : Ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσι, Quum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. [« Προσάγειν, Admovere, Adhibere, Adjicere, Offerre, Exhibere, et de cibis admovendis dicitur Hippocrati Aphorism. 6, 3, 3 Epidem. : Προσάγειν ὕεια ὀπτὰ, Suillas assas offerre, quod προσφέρειν exponit ibidem Galenus. Sic προσάγειν et προσαγωγὴ sæpe efferuntur Hippocrati de cibo paulatim et sensim exhibito, etsi etiam de quavis ciborum admotione et auctione dicantur, ut et προσαγωγὴ τῇ ἀφαιρέσει opponitur p. 377, 9, et alias sæpe. P. 376, 31 : Καὶ τοῖσι σιτίοισι κούφοισι προσάγειν ἐς ἡμέρας πέντε, Et cibos leves adhibere ad dies quinque sensim adjiciendo. Et l. 36 : Καὶ τοῦτο ἡσυχῇ προσάγου πάλιν ἐς τὰς πέντε ἡμέρας. Iterumque l. 56 : Ἐξ ὀλίγου προσάγοντα, Sensim adjiciendo. P. 377, 17 : Αὖθις προσάγειν πρὸς τὰς πέντε, Rursus cibos sensim adjicere ad dies quinque. P. 378, 2 : Ἐμέσαντα δὲ προσάγειν ἐς ἡμέρας πέντε καὶ ἐμέσαντα πάλιν προσαγέσθω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· et sæpius in sequentibus. » Foes. Nec raro apud alios medicos de cibis et medicamentis quibusvis, quæ ægrotantibus offeruntur vel applicantur. Plut. Mor. p. 126, A : Σιτία προσάγοντα κινεῖν τὸ ἀκόλαστον. « Oribas. De fract. p. 81 : Προσαχθέντος αὐτοῖς μετρίως ξηραίνοντος καὶ στύφοντος φαρμάκου. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150 : Ἔῤῥινα καὶ μαστίχματα προσάγειν· 166 : Ὀσφραντὰ προσάγειν ὑποπάνακα, ubi codd. tres ἐπάγειν. Id. p. 400 : Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐστηρῶν· 427 : Τὰ λεξιπύρετα

A προσάγομεν αὐτῇ (τῇ καρδίᾳ)· 438 : Χρηστὴν προσάγειν δίαιταν· 456 : Ἐν ἀνέσει τῶν παροξυσμῶν προσαγαγέσθω καὶ δίαιταν τμητικήν. Joann. Chrysost. De virg. p. 79 : Ἰατροὶ ... φάρμακον πικρὸν, ἢ τομὴν, ἢ καῦσιν, ἤ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες. » Anon. Ἧπαρ (ἱμάντα) μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγειν Herodot. 3, 130. Et de aliis rebus quibusvis quæ alicui adhibentur, offeruntur, eveniunt. Hom. Od. P, 446 : Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε; Hymn. in Apoll. 272 : Προσάγοιεν Ἱηπαιῆονι δῶρα. Pind. Isthm. 6, 101 : Ἀστεῖ κόσμον προσάγων. Ἑκατόμβην προσάγειν Pollux 1, 26; et ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς ib. 27. Quo sensu Soph. Tr. 762 : Ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα. Herodotus 3, 24 : Θυσίας οἱ προσάγοντες.] Chrysost. : Τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. [Plato Leg. 7, p. 799, B : Ἄν ... παρ' αὐτὰ τίς τις θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσάγῃ· 798, E : Προσάγων παντοίας ἡδονάς. Μηχανὰς προσάγειν Pollux 1, 167. Sic προσάγειν μηχανὰς, μηχανήματα, ἔργα (oppugnandæ urbi) ap. Polyb. 1, 42, 8; 3, 118, 4; 5, 4, 2. Βίαν πρ. Diodor. 11, 32 : Τῶν δ' Ἑλλήνων βίαν προσB αγόντων τοῖς ξυλίνοις τείχεσι· 15, 68 : Προσῆγε τὴν βίαν τοῖς πολεμίοις· 12, 46 : Καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀναγκάζειν παρὰ δύναμιν βίαν προσάγειν τῇ πόλει. Eur. Med. 993 : Παισὶν ὄλεθρον βιοτὰν προσάγεις· 859 : Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. Plut. Mor. p. 69, A : Παῤῥησίαν καὶ δηγμὸν ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι προσάγειν· 95, F : Ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν· 814, E : Οἱ παντὶ δόγματι καὶ συνεδρίῳ καὶ χάριτι καὶ διοικήσει προσάγοντες ἡγεμονικὴν κρίσιν. « Προσάγειν ἕξιν, φιλοτιμίαν, Adhibere usum, studium; hinc προσακτέον τὴν ἕξιν, Adhibendus usus, Polyb. 10, 47, 11; et Πανταχόθεν προσαγομένης τῆς φιλοτιμίας, 22, 12, 13. Sed eadem notione in medio etiam usurpatur hoc verbum : Προσαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον, Postquam et tempus et laborem adhibuisset, attulisset rebus administrandis, 26, 6, 14. » Schweigh.] || Προσάγω, Adhibeo, Admitto. Isæus [p. 70, 27] : Οὔτε δούλους προσῆγεν. Xenoph. [Cyrop. 1, 3, 8] : Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, Qui admissionibus præfectus erat. [Hell. 4, 5, 6 : Πρέσβεις ... Φάρακος παρεστηκότος αὐτοῖς, C ὅπως προσαγάγοι (ad Agesilaum).]

|| Προσάγω, Injungo, Impono. Aristot. Œcon. [1, 5], de servis loquens : Ἀναγκαῖον καὶ παρασκευασάμενον τρέφειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον. [Προσακτέον ex codd. restitutum. Herodot. 9, 92 : Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσῆγε.] Ap. Herodot. autem [6, 74], προσάγειν ὅρκους, Deferre jusjurandum, Jurejurando adigere. || Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, s. εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. [Polit. 2, 11.] Vide Comm. p. 381.

|| Προσάγω, neutraliter positum, Accedo, Prope accedo, Appropinquo. [Theocr. 15, 78 : Πραξινόα, πόταγ' ὧδε.] Plutarch. [Mor. p. 587, E : Ἀπὸ τῆς θύρας ἡσυχῇ προσῆγε.] Galba : Προσῆγον ἐσπασμένοι τοῖς ξίφεσιν. [Ib. c. 9 : Οὕτω προσάγων ὁ Νυμφίδιος ἐγγυτέρω ταῖς ἐλπίσιν.] Idem in Polit. præc. [p. 800, A] : Καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captiose insinuantur apud reges. [Vit. Lycurgi c. 5 : Προσῆγε τοῖς ἀρίστοις καὶ συνεφάπτεσθαι παρεκάλει.] Idem in Pompeio [c. 46] : Ἀληθείᾳ δὲ τοῖς τεσσαράκοντα D ἔτεσι προσῆγεν, Proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac signif., ut ap. Hippocr. [Aphor. 3, 25] : Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσι. Hac in signif. passivam etiam vocem posuit Gregor., Ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ, Accedant ad veritatem, Bud.

|| Προσάγομαι, Ad me [adduco s.] attraho. [Aristoph. Av. 141 : Καλῶς γέ μου τὸν υἱὸν ... οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου. Eur. Suppl. 1100 : Ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα προσῆγετ' αἰεὶ στόματι· Ion. 659 : Προσάξομαι δάμαρτα.] Plat. in princ. lib. 5 De rep. [p. 449, B] : Καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, etc. [Ib. 4, p. 439, B : Ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χείρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 39 : Προτείνων τὴν χεῖρα προσήγετο αὐτούς· 8, 4, 26 : Χρυσάντην ἐφίλησε προσαγαγόμενος· et similiter Theophr. Char. 5, 2; Polyb. 10, 18, 3.] || Item Asciseo, προσκτῶμαι, Hesych. Item, Allicio, Concilio. [Plato Leg. 3, p. 695, D : Χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος.] Isocr. Plataico [p. 304, E] : Εἰ δὲ μὴ, τί

λέγοντες, ἢν πάλιν γένηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Asciscere. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμάχους, ut etiam loquuntur. Idem [p. 217, A]: Καὶ τοὺς μὲν κατὰ σύνεσιν προέχουσι φθονοῦμεν, ἢν μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγωνται, Concilient, Demereantur. Idem [p. 31, D]: Παρὰ μὲν τῶν ἐκπρίασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι, Pellicere. Citatur et προσάγω hac in signif., ex Plut. in Poplicola [Comp. Sol. cum Popl. c. 4, ubi προσαγαγόμενος]: Ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ, Eidem in Rom. videtur esse προστίθεσθαι, quo Hesych. interpretatur hoc verbum, ut modo dictum est. || Προσάγομαι τροφὴν pro Cibum capio, citatur ex Aristot. in Probl. [Plut. Mor. p. 101, A, dixit βρώσεις ἀθέσμους προσάγεσθαι, Cibis illicitis vesci, et p. 159, F: Καὶ γὰρ ἡ τροφὴ λιμοῦ φάρμακον προσάγεται, Cibus ut remedium famis sumitur. || Προσηγμένον per ὑψηλόν, τιμιώτατον exp. Photius p. 459, 21. Quo sensu non hoc verbum, sed προηγμένον dicitur. G. Dindorf.]

Προσαγωγεύς, έως, ὁ, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. [Glossæ: Προσαγωγεύς, Emissarius, Sequester.] Plut. Περὶ Πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum et προσαγωγεῖς appellantur [p. 522, F: Καίτοι τούς γε τυράννους, οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεστάτους ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὤτων καὶ προσαγωγέων γένος. Ὠτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος καὶ δεδοικώς· τοὺς δὲ προσαγωγέας οἱ Διονύσιοι τοῖς Συρακουσίοις κατέμιξαν· ὅθεν ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν πραγμάτων τούτους πρώτους οἱ Συρακούσιοι συλλαμβάνοντες ἀπετυμπάνιζον. || Conciliator. Demosth. p. 750, 22: Ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων. Theophyl. Inst. Reg. 20, p. 81: Τούτους ταῖς πόλεσιν ἐπαφίησι κερδῶν ἀδίκων ἐμπόρους, καὶ ῥυπαρῶν λημμάτων προσαγωγεῖς. Ubi vertitur, His civitates condonet totas ad nundinationes iniquorum quæstuum, ad prædarum rapinarumque sordidissimas pactiones. Greg. Naz. ab HSt. s. v. Προσαγωγὸς citatus: Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων. Angl. Themist. Or. p. 87: Ἀλιτήριοι συκοφάνται καὶ παλαμναῖοι προσαγωγεῖς. Aristid. vol. 2, p. 395 extr.: Ἔγωγ' οὖν ἤδη ποτὲ εἶδον σοφιστὴν μεταξὺ λέγοντα ὑπὸ προσαγωγέως ἐξαγόμενον οὕτως ὡς κτλ. Ib. p. 369, 8: Ὅσα σοι Ὅμηρος ἐφαίνετο λέγων ὑπὲρ αὐτοῦ καλεῖν κελεύων τοὺς προσαγωγέας μέμνησαι.] Gregor. Christum Servatorem nostrum προσαγωγέα Dei patris, Emissarium, Conciliatorem et interpretem, vocavit, alludens ad verbum προσαγωγῆς, quo Paulus utitur, ap. quem quidam, ut mox dicam, προσαγωγὴν Admissionem verterunt; in qua interpretatione, Admissio passive dicetur, qua admittimur: at προσαγωγεὺς est Ille qui admittit, et aditum præbet. Quoniam autem qui admissionales erant, iidem et emissarii erant, et velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur. [Respicitur Greg. Naz. In Julian. p. 43: Πάντων δὲ ἀτοπώτατον, τὸν μὲν σωτῆρα καὶ δεσπότην ἁπάντων, τὸν τοῦδε τοῦ παντὸς δημιουργόν τε καὶ κυβερνήτην, τὸν τοῦ μεγάλου πατρὸς υἱὸν καὶ λόγον, καὶ προσαγωγέα, καὶ ἀρχιερέα, καὶ σύνθρονον, κτλ.]

Προσαγωγή, ἡ, Accessus, Aditus. Plut. [V. Æm. Pauli c. 13]: Ἱδρυμένος [πρὸ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν ὑπώρειαν] ἐπὶ χωρίων οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἐχόντων, A nulla parte accessum s. aditum habentibus, i. e. Undique inaccessis. Item προσαγωγή, Accessus et aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγέας dictos, quasi Admissionales, ut loquitur Lamprid. Sic Paul. Ad Ephes. 2, 18, dicit nos habere per Christum προσαγωγὴν ad patrem, i. e. Aditum, vel Accessum, ut vet. Interpr. reddidit. [Per προσέλευσις exp. Hesych.] Sunt qui Admissionem vertant, de qua interpret. vide in Προσαγωγεύς. [Ib. 3, 12.] Idem Paul. Ad Rom. 5, 2: Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. || Προσαγωγή, Appropinquatio, unde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, dicitur imperator a Polybio, i. e. Appropinquare, vel copias suas propius admovere; Gall. *Faire les approches*, quidam reddiderunt. Ejus verba sunt [4, 41, 1]: Προθέμενος δὲ τῆς

πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγήν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε. Quod exponitur in VV. LL., Quum proposuisset admotis copiis ad urbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accusativo προσαγωγήν: sed malim a πύργους regi, ut sit ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως. [Admotio machinarum ad urbem obsessam, ap. Polyb. 14, 10, 9; 1, 48, 2, ubi αἱ τῶν μηχανημάτων προσαγωγαί, per metonymiam, ipsæ Machinæ admotæ dici videntur. Schweigh. Æneas Poliorcet. c. 32: Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐναντίων προσαγωγὰς μηχανήμασιν ἢ σώμασιν ἐναντιοῦσθαι ὧδε. « Docentur obsessi, qua ratione hosti non jam procul a mœnibus, sed ad mœnia, aut in ipsis etiam muris pugnanti, sit resistendum. Æneas hanc partem obsidionis vocat τὰς προσαγωγάς, ostenditque, duobus modis fieri, vel μηχανήμασι, quum admoventur tormenta, aut aliæ adhibentur artes ad patefaciendum aditum, vel σώμασι, quum ipsis corporibus militum res geritur, aut scalas conscendentium, aut per dejectorum murorum ruinam vi facere sibi viam nitentium.» Casaub. || Προσαγωγή, Appulsus navium, et per metonym. Locus, ad quem commode appelli potest navis, vel Opportunitas appellendæ navis, Polyb. 10, 1, 6. || Προσαγωγή, Reductio pecorum a pastu in stabula, id. 12, 4, 10. Schweigh.] || Προσαγωγὴ exponitur Adjunctio, in Thuc. 1, [82]: Κἂν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. [|| Ap. Polluc. 9, 142, προσαγωγή est Subjectio. Vide Ὑπαγωγή. Angl. || Oblatio, Gl. Eulog. Archiepisc. Alexandr. 2 Contra [Novatianos, in Biblioth. Photii cod. 280, p. 1609 (540, 41 Bekk.): Καὶ γὰρ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιτελουμένη τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου φρικτὴ τελετή, οὐ θυσιῶν ἐστι διαφόρων προσαγωγή, ἀλλὰ τῆς ἅπαξ προσενηνεγμένης θυσίας ἀνάμνησις· τοῦτο γάρ φησι ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Cyrill. Alex. De adoratione 11, p. 402: Θυσίας προσαγωγαί, Sacrificii oblationes. Suicer. Πρ. τροφῆς Aristot. De partt. anim. 4, 10 med.]

|| Ἐκ προσαγωγῆς, aliquid fieri dicitur, quum accessione fit sensim crescente. [In Gl.: Ἐκ πρ., E vindicta, Sensim.] Lucian. in Zeuxide [c. 6]: Ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη. Alia exempla vide ap. Bud. p. 382, 383. [Loci a Budæo memorati sunt Aristot. Polit. 5, 6: Ὅτι μὲν ἐκ προσαγωγῆς καὶ κατὰ μικρὸν γινομένης τῆς μεταβολῆς καὶ λανθανούσης, ὅτε δὲ θᾶττον· 7, 17: Πάντα γὰρ ὅσα δυνατὸν ἐθίζειν, εὐθὺς ἀρχομένοις βέλτιον μὲν ἐθίζειν, ἐκ προσαγωγῆς δ' ἐθίζειν. Theophr. H. Pl. 3, 10, 5: Τὴν δὲ μορφὴν κιττῶδες τὸ φύλλον, πλὴν ἐκ προσαγωγῆς μᾶλλον ἢ περιφερῆ, Nisi quod sensim magis in rotundum conformatur. Demosth. p. 678, 19: Εἶτ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν δύνασθαι ὑμᾶς νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε ἐὰν ἰσχυρός ποτ' ἔλθῃ γενέσθαι; ubi προσαγωγῆς legisse videtur Harpocratio, cujus gl. hæc est: Ἐκ προσαγωγῆς ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδ' ἁπλοϊκῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμέρων, ἀλλ' ἐκ προβόλων προηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους, exscripta ab Suida et Zonara, apud quos προσαγωγῆς scriptum, quod Harpocrationis quoque codices Palatinus et Paris. præbent. Clem. Al. p. 219: Πᾶσι δέ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διαμαχητέον ἡμῖν πρὸς τὸν ὕπνον, ἠρέμα ἐκ προσαγωγῆς ἐθίζουσιν. « Ἐκ προσαγωγῆς quid fieri dicitur ab Hippocrate, quum sensim et per intervalla fit, veluti ex accessione aut additione quadam, ac paulatim facto progressu augetur, perpetuoque et continuo opponitur. Sic p. 950, A: Καύματα μεγάλα καὶ οὐκ ἐκ πρ. 1020, E: Θάλπει δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκ πρ. ἔτι μᾶλλον· 385, 15: Ἅπαξ δοτέον τὴν πρώτην, ἐκ πρ. δὲ ἢν ἐνδέχηται καὶ τοῦτεστι δὶς διδόναι. Ubi Galen. exp.: Ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ τοῦ ἅπαξ, κατὰ βραχὺ δὲ προελθὼν ἐπὶ τὸ δίς, τὸ γὰρ ἐκ πρ. τοῦτο δηλοῖ. Hipp. p. 389, 15: Ὡς ἐκ προσαγωγῆς ἀφίκηται εἰς τὸ ἔθος. Ubi Galen. exp. τουτέστι κατ' ὀλίγον εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος ἐπανέλθοι. Hipp. p. 1239, F: Περίπατοι ἐκ πρ. Alia exx. v. p. 50, 52; 376, 32; 645, 24; 756, G. Eandem locutionem usurpat Aretæus Acut. 1, 2, et Galen. Κατὰ τόπ. 2, p. 186, 13 ed. Bas.» Foes.]

Προσαγωγίδης, ὁ, idem Plutarcho est in illo libri

Περὶ πολυπρ. loco [p. 522, F, quem HSt. s. v. Προσαγωγεὺς attulit] qui et προσαγωγεύς. Erasm. προσαγωγίδας interpretatur Exploratores, in Proverb. Multæ regum aures atque oculi. Meminit et in Proverb. Midas auriculas asini. || Ap. Aristot. Polit. 5, [11: Ἀλλ' εἶναι κατασκόπους, οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι], legitur αἱ ποταγωγίδες, pro quo Bud. reponit οἱ ποταγωγίδαι, quod idem sit cum προσαγωγίδαι, ut ποτιδόρπιον Hom. dicit pro προσδόρπιον. Vide Comm. p. 382. [« Nisi οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι cum Budæo legeris, multum Plut. Dione c. 28, a philosopho abibit; appellat enim perditissimos eos delatores τοὺς καλουμένους προσαγωγίδας ἀνθρώπους ἀνοσίους καὶ θεοῖς ἐχθρούς, οἳ περιενόστουν ἐν τῇ πόλει καταμεμιγμένοι τοῖς Συρακουσίοις, πολυπραγμονοῦντες καὶ διαγγέλλοντες τῷ τυράννῳ τάς τε διανοίας καὶ τὰς φωνὰς ἑκάστων. Sed quid si ex utroque genere capturam e delatione quæsiverint plures, et feminas Aristot. potissimum eo vocabulo designarit, reliquos ὠτακουστὰς vocitans? Id vero non absimile. Vide eund. Plutarch. Mor. p. 522, F.» Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 455. Feminina forma ap. Phot. Lex. p. 445, 9: Ποταγωγίδες, ῥάνται ἢ μηνυταί. Corrupte ap. Hesych.: Ποδαγωνίδας, συκοφάντας, ἢ τοὺς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγοντας ἢ πράττοντας.]

[Προσαγωγικῶς vitiose pro προσαγωγικός, quod v.]

Προσαγώγιον, τό, Instrumentum fabrile quo admoto ligna curva dirigunt, inquit [schol. Plat. p. 42 (383 Bekk.), Phot. et] Suidas, cujus verba sunt, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα, ubi quidam προσάγοντες interpr. Attrahentes. Hesychio est etiam διαβέτης, [ἢ (ἢ delet Toup. Emend. vol. 4, p. 305) τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. Respicitur Plato Philebo p. 56, C: Καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ καί τινι προσαγωγίῳ (—γείῳ cod. Clark.) κεκομψευμένῳ.]

Προσαγωγός, ὁ, ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, [Pellicator, Gl.] Illecebrosus, ἐπαγωγός. [Pollux 3, 71. Πρ. πόλισμα 4, 73. Defin. Plat. p. 414, E: Ἑκούσιον τὸ αὐτοῦ προσαγωγόν.] Thuc. 1, [21]: Οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον. [Dionys. A. R. 2, 28: Ἐπιδεξίους μέν, καὶ βαναύσους, καὶ προσαγωγοὺς ἐπιθυμιῶν αἰσχρῶν τέχνας, Ad fœdas cupiditates impellentes. Lucian. D. deor. 20, 11: Γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν.] Gregor.: Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικά, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, Bud. interpr. Conciliatores et interpretes capturarum atque lucrorum. [Clem. Alex. p. 51: Τοσοῦτον ἴσχυσεν ἀπατῆσαι τέχνη, προσαγωγὸς ἀνθρώποις ἐρωτικοῖς εἰς βάραθρον γενομένη, Ut libidinosos homines ejus fraudibus captos in barathrum illiceret. « Προσαγωγὸς cod. Nov., quod prætulerim, licet utrumque tolerari possit. Paullo post προσάγουσα habet Nov.; quo loco alii codd. προάγουσα: Ὑμᾶς δὲ ἄλλῃ γοητείᾳ ἀπατᾷ ἡ τέχνη, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τὸ ἐρᾶν προάγουσα.» Potter. Procl. ad Hesiod. p. 30, a: Προσαγωγὸν γάρ ἐστιν αὐτοῦ τὸ φιλήδονον τῶν πολλῶν, καὶ ἀπόβλητον τοῖς μὴ κρίνουσιν ὀρθῶς. Angl.]

[Προσαγωνίζομαι, Certo adversus. Pollux 3, 141: Συναγωνισάμενος ... προσαγωνισάμενος· 5, 43: Λέοντι μόνῳ ὡς ἀξιομάχῳ προσαγωνίζεσθαι. Ubi var. lect. προσαγ. Philostr. p. 700: Τὸν Σθένελον τῷ Πανδάρῳ προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ.]

Προσαγωνιστής, Concertator. [Plut. V. Lysandri c. 26: Οὐκ ὀλίγοις χρώμενος οὐδὲ φαύλοις τοῦ μύθου προσαγωνισταῖς, ubi nunc συναγωνισταῖς ex melioribus codd.]

[Προσαγωνιῶντες scriptura vitiosa ex uno codice illata Artemid. 1, 48, pro πρὸς ἀγῶνα (vel ἀγῶν') ἰόντες.]

[Προσαδικέω, Insuper injuriam facio. Joseph. A. J. 13, 5, 4: Προσαδικήσειεν ἀνθ' ὧν εὖ πάθοι. Heliodor. 2, 5: Προσηδίκησας Χαρίκλειαν. Galen. vol. 4, p. 400: Κάθαρσις ... προσαδικοῦσα τὸ ζῶον εἰς κακοχυμίαν. Procop. Hist. p. 635, C.]

Προσᾴδω, Accino [Pollux 4, 63], ut προσᾴδω ταῖς Μούσαις, Accino Musis, ap. Aristoph. [Ran. 874, ubi nunc e libris melioribus legitur ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε. Idem Eq. 401: Διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν. Theocr. 2, 11: Τὶν γὰρ ποταείσομαι

ἅσυχα, δαῖμον. (Futuri forma activa Ælian. N. A. 6, 1: Οὐ δέονται τοῦ προσᾴσοντος καὶ ἐροῦντος « Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολῆς.») Pausan. 3, 26, 10: Προσᾴδουσιν (libri προσδιδόασι, quod correxit Valcken.) δὲ οὐδὲν εἰς Εὐρύπυλον. Μέλη προσᾴδειν Aristæn. 1, 2. Theophyl. Sim. Quæst. phys. c. 1: Προσᾴδειν ἀνθρώποις καὶ περιλαλεῖν θαλάμοις ᾠδὴν ἐναρμόνιον. Πρ. θεάτρῳ ib. Πρ. τῇ κιθάρᾳ Ælian. V. H. 14, 23, et Heliod. 2, 8. || Occino, Recito. Plut. Mor. p. 330, F: Σοφιστοῦ τινὸς αὐτῷ σύγγραμμα προσᾴδοντος περὶ δικαιοσύνης. || Concino, Congruo.] Sic Soph. Philoct. [405]: Καί μοι προσᾴδετε [προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν], Mihi accinitis. [Schol. συμφωνεῖτε. Plato Phædon. p. 86, E: Ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου· Leg. 3, p. 670, B: Ὅσοι προσᾴδειν ... γεγόνασι διηναγκασμένοι. Legebatur ap. Aristid. vol. 1, p. 430, 18: Ὁποτέροις ἂν τὰ πεπραγμένα προσᾴδῃ, τούτοις, ἐὰν ἃ χρὴ ποιῶμεν, βοηθήσομεν. Ubi προσάγῃ restitui e libris optimis. G. Dind.]

[Προσαθροΐζω, Aggrego, Adaggero, Gl.]

[Προσάθροισις, εως, ἡ, Aggregatio. Προσαγωγὴ per προσάθροισις exp. schol. Thucyd. 1, 82.]

[Προσαθυμέω, Animum despondeo in aliqua re. Joseph. B. J. 4, 1, 6: Προσαθυμεῖν τῷ παρ' ἀξίαν πταίσματι.]

Προσαθύρω, Ludo cum, s. Colludo cum. Meminit Hesych., προσαθύροντα afferens pro προσπαίζοντα. [Philostr. p. 812: Ἔοικε προσαθύρων ὁ Ζέφυρος μετατάττειν αὐτὴν (τὴν κόμην). G. D. Cyrill. Al. In Jon. 4, 9, p. 388: Θεὸν... ταῖς ἀκακίαις μάλιστα τῶν ἁγίων ψυχῶν μονονουχὶ προσαθύροντα. Suicer. Planudes Ovid. Met. 3, 685; Mich. Choniat. in Anecd. meis vol. 5, p. 373. Boiss. Eustath. Opusc. p. 194, 90.]

[Προσαιθρίζω.] Προσαιθρίζουσα [immo Προσαιθρίζουσα, quod restituit Albert.] πόμπιμον φλόγα, Hesych. affert pro ποιοῦσα τὴν φλόγα ἄνω πέμπεσθαι πρὸς τὸν αἰθέρα, ex Tragico quopiam. [Glossa sumta ex Æsch. Ag. 301: Φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά, προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα, ubi nunc legitur φρουρὰ πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων, quod scholiasta aliquo vel grammatico lacunam explente dignius est quam Æschylo. G. Dindorf.]

[Προσαικάλλω, Adblandior, Wyttenbachii conjectura in l. Plut. Mor. p. 974, A, ubi legitur καὶ προσαι μὲν χαίρων καὶ φιλοφρονούμενος.]

[Προσαικίζω, Insuper male tracto. Scriptor argumenti Joseph. B. J. p. 1044, u' ed. Huds.: Ἐδέθη δὲ μᾶλλον καὶ προσῃκίσθη· nisi πρὸς ᾐκίσθη scribere maluit. Forma media ap. Josephum B. J. 4, 4, 3, p. 1179, 13: Δεσμοῖς προσῃκίσαντο. G. Dind.]

[Προσαινετήριος vitiose pro παραινετήριος olim editum ap. Constant. Man. Chron. 6672.]

[Προσαίνω vitiose pro προσσαίνω, quod v.]

[Προσαιονάω, Aspergo, Perfundo. Hippocr. p. 655, 42: Προσαιονᾶν ὧδε et p. 885, F. Paul. Æg. p. 4, 3: Χρὴ δὲ θερμῷ προσαιονήσαντας (scribitur προσαιωνήσαντας) οὕτω προσφέρειν ubi aptius videtur προαιονήσαντας. G. Dind.]

[Προσαιονητέον, Aspergendum. Archigen. ap. Oribas. in Cocch. Chir. p. 157, 14: Ψυχρῷ πρ.]

Προσαιρέομαι, Allego, Insuper lego, s. Deligo. Προσαιροῦμαι, inquit Bud., Allego, i. e. Ad numerum antiquum addo, et mihi coopto. [Herodot. 9, 10: Προσαιρέεται ἑωυτῷ Παυσανίης Εὐρυάνακτα. Plato Leg. 6, p. 754, C: Προσελομένους ... τοὺς πρεσβυτάτους τε καὶ ἀρίστους εἰς δύναμιν. Xenoph. Rep. Lac. 15, 5: Συσκήνους προσελέσθαι.] Plut. Camillo [c. 38]: Ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Προσαιρεῖσθαι etiam dicitur, addit idem Bud., quum vir virum legit. Xenopho Cyrop. 1, [5, 5]: Οὕτω δὴ δεξαμένου τοῦ Κύρου, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας· ἔδοσαν δ' αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι. Ut autem in illo Plut. loco, quem affert Bud., habetur αὐτῷ προσελόμενος, sic et ap. Demosth. Κατὰ Νεαίρας legimus αὐτοῖς προσαιροῦνται, ubi scribit [p. 1360, 11]: Κοινὸν δὲ αὐτοῖς προσαιροῦνται Διογείτονα. Sed et in illo Xenoph. loco subaudire possumus itidem pronomen, ut non videatur distinguenda fuisse signif., quam habet προσαιροῦμαι ap. Plut., ab ea, quam habet ap. Xenoph. Puto tamen, ut aliquis dici-

tur προσελέσθαι ἑαυτῷ τινὰ, ita etiam dici posse προσελέσθαι ἄλλῳ, ut sit προσαιροῦμαι ἐμαυτῷ τοῦτον, vel προσαιροῦμαί σοι τοῦτον. [Xenoph. Hipparch. 1, 8: Ἡ πόλις προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς φυλάρχους· Hell. 6, 2, 39: Προσελέσθαι κελεύσαι ἑαυτῷ Καλλίστρατον· Œc. 9, 14: Νομοφύλακας προσαιροῦνται.] Convenit porro cum illo Plut. loco hic ejusdem in Publicola [c. 10]: Προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, Allegit sibi collegam. [Dionys. A. R. 6, 40: Οὐαλέριος προσελόμενος ἱππάρχην Κόϊντον Σερουΐλιον. || Annumero. Suidas: Προσείλου, προσελάβου, συνηρίθμησας, addito Æliani loco, in quo est: Ἐμὲ εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν προσείλου τάξιν.]

Προσαίρω, Affero, Exhibeo, ut ap. Pherecr. [citatum ab Suida s. v. Αἴρειν et in Bekk. Anecd. p. 358]: Πρόσαιρε τὸ κανοῦν, [εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε· ubi videtur tautologia alicujus notari.] Affer canistrum. Item Sumo, ut προσαίρεσθαι τροφὴν ap. Galen., Sumere cibum, sicut dicitur προσφέρεσθαι τροφήν. [Philotim. ap. Athen. 3, p. 81, B: Τὰς ἀπίους πλείους προσαράμενοι. || Dio Cass. 43, 17: Εἰ καὶ ... τἄλλα τισὶ κατ' ἐμοῦ προσήραντο. Recte, ut videtur, Reiskius συνήραντο, quo alibi non raro usus est Dio. Alia corruptela 39, 42, προσήρατο, ubi critici προσήρρακτο, προσήραττε, προσηρτῆτο conjecerunt.]

[Προσαίρω vitiose pro προσσαίρω, quod v. Conf. etiam Προσσαίνω.]

[Προσαισθάνομαι, Insuper sentio s. animadverto. Aristot. De mem. c. 1, p. 450, 21, ubi libri plures προσαισθάνεται.]

[Προσαΐσσω (contr. Προσᾴσσω s. Προσᾴττω), Assilio, Irruo, Accurro. Hom. Od. X, 337: Ἡ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα· 342: Προσαΐξας λάβε γούνων· et 365. Κύων προσαΐσσων ap. Polluc. 6, 123. Improprie Æsch. Prom. 145: Φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα προσῇξε.]

Προσαιτέω, Insuper peto, [Apposco. Æsch. Choeph. 401: Νόμος ... φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα. Pind. fr. 166: Οὐδὲν προσαιτέων. Aristoph. Vesp. 496: Ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι. Xenoph. De vectig. 4, 39: Ὅσους (operarios) αὐτὰ τὰ ἔργα προσαιτοίη. Προσαιτεῖν μισθὸν, Auctum stipendium petere, Anab. 1, 3, 21. Imploro, Supplico. Eurip. Suppl. 64: Προσαιτοῦσ' ἔμολον θεῶν θυμέλας.] Xenopho Apol. Socr. [§ 9]: Τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, Stipem peto, Stipem ostiatim peto, Mendico, [Submisse, ut mendici faciunt, peto,] ut ἐπαιτῶ et μεταιτῶ. [Pollux 3, 111; 6, 196. Per πολλὰ αἰτεῖν exp. Suidas et schol. Luciani Pseudol. c. 30. Aristoph. Ach. 452: Προσαιτῶν λιπαρῶν τε· Lys. 1141: Ἱκέτης ἐκαθέζετο ... στρατιὰν προσαιτῶν. Herodot. 3, 14: Ἔχοντα οὐδὲν εἰ μὴ ὅσα πτωχὸς καὶ προσαιτέοντα τὴν στρατιήν. Βίοτον προσαιτεῖν Eur. Hel. 797. Τυράννους βίον προσαιτεῖν ib. 512. Plato Symp. p. 203, B: Προσαιτήσουσα, οἷον δὴ εὐωχίας οὔσης, ἀφίκετο ἡ Πενία. Xenoph. Mem. 1, 2, 29: Τὸν ἐρώμενον ... προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς ἱκετεύοντα· Symp. 8, 23: Ὥσπερ πτωχὸς ... ἀεὶ προσαιτῶν καὶ προσδεόμενος φιλήματος.] Isocr. Areop. [p. 156, E]: Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, Stipem petens a quovis obvio, Bud. [Aristot. Rhet. 2, 8.] Sic ap. Plut. Περὶ εὐθυμίας [p. 471, A]: Καὶ ζηλωτὸς ἡμῶν ὁ βίος· οὐ προσαιτοῦμεν, οὐκ ἀχθοφοροῦμεν, οὐ κολακεύομεν.

Προσαίτης, ὁ, Qui stipem petit, Mendicus [Gl.]. Plut. Hellen. Problem. [p. 294, A]: Ἀναλαβὼν ῥακίον καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. [Lucian. Navig. c. 24: Ἶροι καὶ προσαῖται.] Chrysost., Ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν. Ab Hom. dicitur προΐκτης [quod per προσαίτης exp. Etym. M. p. 689, 1. Suidas: Προσαίτης· ὁ ἐπαίτης, προσαῖτις δὲ θηλυκὸν διὰ τοῦ ι. In προσέτης corruptum in Etym. M. p. 590, 5, correxit Sylb.]

[Προσαίτησις, εως, ἡ, Mendicatio, Mendicitas. Plut. Mor. p. 499, D: Προσαίτησις ἐφημέρου τροφῆς. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 503, 29: Τὴν ἐν τῷ ναῷ πρ.]

[Προσαιτητὴς, i. q. προσαίτης. Hesych. v. Προΐκτης.]

Προσαιτιάομαι, Insuper accuso, vel Criminor. [Plut. V. Fabii Max. c. 7: Ἔγνω τὰ λύτρα μὴ πέμπειν καὶ προσητιᾶτο τὸν Φάβιον ὡς κτλ.]

[Προσαῖτις. V. Προσαίτης.]

[Προσαιωρέομαι. Diodor. Exc. p. 594: Τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ἀπεθνήσκει τὸ τοιοῦτον πλῆθος. Interpretor, Lanceæ innixus. Hemst.]

[Προσακής, ὁ, ἡ. Hesych.: Προσακές, ἐγγύς. Προσαγχίς Ruhnken. Infelix Piersoni conjectura est ad Mœr. p. 79.]

[Πρόσακον, τὸ, Prosacum, nomen castelli. Nicet. Chon. Hist. p. 325, A; 326, C. Πρόσακος ap. Georg. Acrop. Annal. p. 43, A. Προσάκου πολίχνιον ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 253, F.]

Προσακονάω, Insuper acuo, Bud.

[Προσακοντίζω, Jaculis peto. Lucian. D. mor. 12, 1: Εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς.] Προσακοντίζομαι, Insuper jaculis conficior. [Ælian. N. A. Arrian. p. 142. Wakef. Arriano Anab. 3, 26, 4, ex cod. Flor. recte restitutum κατακοντισθῆναι.]

Προσακούω, Insuper audio. [Xenoph. Hell. 3, 4, 1: Ἰδὼν τριήρεις ... προσακούσας δὲ καὶ τοῦτο κτλ.] Plut. De aud. [p. 37, F]: Οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως. [Id. p. 71, E. Ælian. N. A. 4, 19: Ἃ προσήκουσα ἑτέρως, ἐρῶ ἀλλαχόθι· V. H. 2, 32. Iambl. V. P. p. 90. Wakef.]

[Προσακριβόω, Insuper vel Præterea exacte elaboro. Strabo 15, p. 690: Εἴ τί που προσακριβοῦσιν. Diog. L. 5, 28. Wakef.]

[Προσακροᾶσθαι, Insuper ausculto. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 435, 5. Boiss.]

[Προσακροβολίζομαι, Velitationem cieo, Velitarem pugnam ineo. Polyb. 3, 71, 10; 11, 22, 5.]

Προσακτέον, Adducendum. [Plato Rep. 7, p. 537, A: Πρ. ἐγγύς· Epinom. p. 991, C: Τὸ καθ' ἓν τῷ κατ' εἴδη προσακτέον. Pollux 10, 70: Τούτοις πρ. (προσακτητέον var. lect.) καὶ τὰ τῶν οἴνων ἀγγεῖα. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 176, 14: Ἔνια προσακτέον.] Aristot. [Polit. 8, 5: Πρ. καὶ παιδευτέον ἐν αὐτῇ (τῇ μουσικῇ) τοὺς νέους. Sed Œc. 1, 5: Οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων πρ., recte nunc προστακτέον ex codd. restitutum. Geopon. 16, 1, 5: Ἐὰν δὲ ἅπαξ βιβασθεῖσα (equa) μὴ προσίῃ τὸν ἄρρενα, μετὰ ι' ἡμέρας πάλιν προσακτέον αὐτῇ, Ad ipsam rursus adducatur. Sic προσάγειν τῇ ἵππῳ Antig. Caryst. 59, p. 108: Τῷ δὲ Σκυθῶν βασιλεῖ ἵππον φασὶ γενναῖον γενέσθαι· ταύτῃ τὸν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα πῶλον προσάγειν, ἵνα ὀχεύσῃ. Femin. Προσακτέα Aretæus p. 101: Ἡσυχίη προσακτέη, Quies concedenda est.]

[Προσακτικὸς vitiose pro προσακτικὸς, quod v.]

[Προσάκτιος vitiose pro Πράκτιος, quod v.]

Προσακτρίδες, αἱ, Hesychio αἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς τῷ στόματι μακροὶ πόδες [sic corrigit scripturam codicis παῖδες], forsan quoniam iis τὰ ἐπιτήδεια προάγει καὶ προσέλκει.

[Προσαλαζονεύω, Insuper jacto. Hesych. s. v. Κομπαλακεύσει. Wakef.]

[Προσαλγέω, q. d. Addoleo. Anon. in Anecd. meis vol. 2, p. 365: Οὐ προσαλγεῖς μοι φέροντι πικρὰν τὴν ἀλγηδόνα. Boiss. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 194, D: Οὐδὲν πλέον ἢ προσαλγήσας ὅτι κτλ. G. Dind.]

Προσαλείφω, Allino s. Illino. Hom. Od. K, [391]: Ἡ δὲ δι' αὐτῶν Ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο. [Plut. Mor. p. 911, D: Τὸ ἔλαιον ... φθείρει τὰ προσαλειφόμενα.]

[Προσαλίγκιος, ὁ, ἡ, Similis. Nicand. Th. 739: Σφηκὶ πρ., ubi edd. vett. παναλίγκιον.]

[Προσαλίζω, Insuper congrego, colligo. Æneas Tact. 17: Μετὰ τῶν προσαλισθέντων ὅπλων προκατέλαβον οὓς προσῆκε τόπους. Nisi προαλισθέντων scripsit. G. Dind.]

Προσαλίσκομαι, Insuper capior: item Insuper condemnor. Aristoph. Ach. [700]: Νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, Κᾆτα προσαλισκόμεθα, ubi schol. quoque exp. καὶ πρὸς τούτοις καταδικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα. [Recte Elmsl. πρὸς ἁλισκόμεθα.]

[Προσάλληλος, ὁ, ἡ, ap. Theophr. H. Pl. 2, 3, vox dubia; Gaza, πρὸς ἄλλον. Schneider. Achill. Tat. 2 extr.: Ἀντιτυπεῖ προσάλληλα τὰ σώματα. Scribendum πρὸς ἄλληλα ex cod. Thuani.]

Προσάλλομαι, Assilio; at προάλλομαι, Præsilio. [Xenoph. Cyrop. 8, 4, 20: Προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ

κονάρια.] Aristot. De mundo. [Id. H. A. 9, 6: Προσαλλομένη πάρδαλις. Plut. Mor. p. 977, C: Σκάροι προσαλλόμενοι. Euagr. H. E. 3, 25: Τῷ ἵππῳ προσήλατο.]

[Προσαλλοτριόομαι, Abhorreo. Sext. Emp. p. 400: Τὸ μὲν ᾧ προσοικειούμεθα, τοῦτο αἱρετόν ἐστι· τὸ δὲ ᾧ προσαλλοτριούμεθα, τοῦτο φευκτόν ἐστιν.]

[Προσάλπειος, ὁ, ἡ, Ad Alpes situs, Alpibus vicinus. Strabo 5, p. 240: Τῶν πρ. ἐθνῶν.]

[Προσάλπιγξις, εως, ἡ, Cantus tubæ ante (prœlium). Eust. p. 1940, 60.]

[Προσαλπιστὰ scriptura vitiosa in loco Charetis ap. Ælian. V. H. 8, 7, pro πρὸς σάλπιγγα, quod legitur ap. Athenæum.]

[« Προσαμαρτάνω, i. q. προσεξαμαρτάνω, vel etiam ἁμαρτάνω. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Lectio vitiosa ap. Plut. V. decem orat. p. 834, D: Προσαμαρτὼν μυστήρια· ubi paullo ante εἰς τὰ τῆς Δήμητρος ἁμαρτὼν μυστήρια.]

Προσαμάω, vel potius Προσαμάομαι, Insuper aggero, vel accumulo.

[Προσάμβασις. V. Προσανάβασις.]

[Προσαμέλγω, Insuper mulgeo. Forma Dor. Theocr. 1, 26: Αἶγα ... ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας.]

[Προσαμιλλάομαι, Æmulor. Pollux 6, 126: Προσαμιλλώμενος ταῖς ἑταίραις· 9, 20: Προσαμιλλωμένη τοῖς ἄρεσι πόλις.]

[Προσαμπέχω, Circumdo, Apprehendo. Rhian. Anth. Pal. 12, 93: Οἱ παῖδες λαβύρινθος ἀνέξοδος· ᾗ γὰρ ἂν ὄμμα ῥίψῃς, ὡς ἰξῷ τοῦτο προσαμπέχεται.]

Προσαμύνω, vel Προσαμύνομαι, Insuper auxilior, Insuper opem fero. Hom. Il. B, [238]: Ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. [E, 139. Aor. Π, 509: Ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.] Citatur autem ex Plut. Romulo [c. 25: Πολεμουμένοις οὐ προσαμύναντες,] προσαμύνεσθαι voce pass. pro Propugnare, Protegere. [V. Themist. c. 9, et al. Dio Cass. 41, 63; 54, 5.]

[Προσαμφιέννυμι, Insuper induo.] Προσαμφιάζομαι, Insuper induo me: unde προσαμφιῶ, quod Suidas itidem exp. πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω [ex schol. Aristoph. Eq. 891: Ἐγὼ γὰρ αὐτὸν προσαμφιῶ τοδί. Quæ est persona prima futuri activi προσαμφιέννυμι].

[Προσαμφισβητῶ, Litigo. Anon. in Anecd. meis vol. 2, p. 387: Φιλονεικῶ, διαδίζομαι καὶ πρ. σοι. Boisson.]

[Προσαναβαίνω,] Προσανάβηθι, Ascende s. Insuper ascende, a προσαναβαίνω. [Pollux 1, 167, 187. Προσανάβηθι ἀνώτερον Lucas Ev. 14, 10. Xen. Hipparch. 1, 2: Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς. Aristot. H. A. 9, 21: Πρὸς τὰς πέτρας προσαναβαίνει. Diodor. 1, 37: Οὐδὲ μέχρι τῶν ὅρων τῆς Αἰγύπτου προσανέβησαν. Id. 2, 6 et 13; 14, 52, et al. Dio Cass. 39, 45: Πρὸς τὸ ὄρθιον σπουδῇ προσανέβαινον. Josua 18, 12: Προσαναβήσεται τὸ ὄριον κατὰ νώτου Ἰεριχώ. Judith. 13, 12: Προσανέβησαν τὸ ὄρος. « Nicet. Eugen. 4, 285. » Boiss. De flumine imbribus vel nivibus aucto s. intumescente Polyb. 3, 72, 4. Sic de aquæ copia aucta in Ponto Euxino 4, 39, 8. Schweigh. Προσαναβαίνουσα πόλις, Urbs in loco acclivi sita, ap. Polluc. 9, 20. || Improprie Plut. V. Rom. c. 1: Τὸν περὶ Λυκούργου ... λόγον ἐκδόντες ἐδοκοῦμεν οὐκ ἂν ἀλόγως τῷ Ῥωμύλῳ προσαναβῆναι πλησίον τῶν χρόνων αὐτοῦ τῇ ἱστορίᾳ γεγονότες].

Προσαναβάλλω, Insuper sursum jacio. Aristot. De mundo [c. 4 non longe a fine, πνεῦμα.]

[Προσανάβασις, εως, ἡ, Ascensus. Josua 15, 3: Διαπορεύεται ἀπέναντι τῆς πρ. Eustath. p. 1636, 52: Ὀρῶν λόφοι, προσαναβάσεις, ὑπεροχαί. Similiter Etym. M. p. 81, 5. Forma poetica Προσάμβασις ap. Æsch. Sept. 466: Κλίμακος προσαμβάσεις, ut πηκτῶν κλιμάκων πρ. ap. Eur. Bacch. 1211, Phœn. 492. Τειχέων προσαμβάσεις ib. 751.]

[Προσαναγιγνώσκω, Insuper lego. Æschin. p. 40, 17: Προσανάγνωθι τὸν χρόνον ὅστις ἦν. Joseph. B. J. 2, 2, 4: Προσαναγνοὺς καὶ τὰ παρὰ Οὐάρου. Dio Cass. 76, 8: Πρὶν δὴ προσαναγνωσθῆ ὅτι κτλ.]

Προσαναγκάζω, Insuper cogo. Item pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, Bud. ex duobus Plat. ll. Vide Comm. p. 72. [Hom. H. in Cer. 413: Βίῃ με προσηνάγκασσε πάσασθαι. Thuc. 6, 72: Καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες. Aristoph. Vesp. 611: Ὅταν καθιζομένη (ἡ γυνὴ) παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, φάγε τουτί, ἔντραγε τουτί, Invitat, Urget. Plato Prot. p. 346, B: Προσαναγκάζοντας ἑαυτοὺς φιλεῖν· Symp. p. 217, D: Προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. Addito accusativo rei ib. p. 181, E: Χρῆν δὲ καὶ τούτους ... προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον. Adject. verbale Προσαναγκαστέον Rep. 3, p. 401, B. || Convinco, Evinco rationibus s. argumentis. Plato Phileb. p. 13, B: Τοῖς λόγοις εἴ τίς σε προσαναγκάζοι· Leg. 4, p. 710, A: Φρόνησιν προσαναγκάζων εἶναι τὸ σωφρονεῖν· Polit. p. 284, B: Καθάπερ ἐν τῷ Σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν. || « Προσηναγκάσθαι, quod est Cogi, Adstringi et allidi, de linteis dicitur Hippocrati in deligandi ratione, quum vulneratæ parti aut fracturæ ita imponuntur, ut coacta sint, et adeo adstricta aut appressa ut dolorem moveant, libr. Κατ' ἰητρεῖον p. 743, A: Προσηναγκάσθαι δὲ μή· ubi scribit Galen.: Σημαίνει δὲ αὐτὸ δηλονότι τὸ προσηναγκάσθαι τὸ ὀθόνιον οὕτως καὶ σφοδρῶς περιβεβλῆσθαι τοῖς πεπονθόσι μορίοις, ὡς ὀδύνην παρέχειν. » Foes.]

[Προσαναγκαῖος, vocabulum corruptum, ex schol. Arati 36 (?) et Hippocr. p. 366, 29, citat Wakef. Apud Hippocr. non hoc legitur, sed πόνοισί τε τοῖσι ἀναγκαίοισι ὁδοιπορίῃσί τε τῇσι προσαναγκησι, quod πρὸς ἀνάγκην scribendum videtur.]

[Προσαναγκαστέον. V. Προσαναγκάζω.]

Προσαναγορεύω, VV. LL. Ex alto dico, Quod verbum mihi suspectum est, sicut et ejus interpretatio. [Est, Præterea pronuntio. Plato Rep. 9, p. 580, C: Ἢ οὖν προσαναγορεύω ...; et ib. προσαναγόρευε, ubi v. l. προσαγόρευε.]

[Προσαναγράφω, Insuper perscribo s. inscribo, Adscribo. Lycurg. C. Leocr. p. 164, 34: Τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, καὶ τοὺς ὕστερον προσαναγραφέντας προδότας εἰς ταύτην τὴν στήλην. Diodor. 5, 46: Αἱ Ἀρτέμιδος (πράξεις) προσαναγεγραμμέναι. Plut. Mor. p. 243, A: Τὰ ὑπόλοιπα ... προσανέγραψά σοι. Josephi Vita c. 74. Lucian. Macrob. c. 9: Τοὺς εἰς γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω. « Κύκλου τμήματος δοθέντος προσαναγράψαι τὸν κύκλον Euclid. Elem. 3, 25. » Wakef. || Athen. 12, p. 524, E: Προσαναγραψάμεναι τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτὸς, Reliquam etiam insuper cutem totam picturis variegantes.]

[Προσανάγω, Sursum adduco. De lingua ad palatum adducta Dionys. De comp. verb. c. 14: Τῆς γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν. Dionys. Areop. De div. nomin. 3, 1, p. 449: Χρὴ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν ὡς ἀγαθαρχίαν προσανάγεσθαι. || Intransitive, Accedo. Plut. V. Pyrrhi c. 15: Προσανῆγε τῇ γῇ πολυπόνως· et Mor. p. 564, C.]

[Προσαναδέχομαι, Exspecto. Polyb. 5, 13, 8; 21, 10, 14.]

[Προσαναδίδωμι, Insuper distribuo. Polyb. 10, 14, 3: Προσανέδωκε κλίμακας πλείους τῶν πρότερον. Plut. Mor. p. 241, F: Προσαναδιδοῦσα τῷ παιδὶ τὴν ἀσπίδα. « Pseudo-Diog. Epist. 6, in Notitt. Mss. vol. 10, p. 244: Προσαναδίδωσί μοι τὴν χεῖρα. » Boiss.]

[Προσαναδιπλάζω, Insuper duplico. Eustath. Opusc. p. 316, 60.]

[Προσαναζωπυρέω, Exsuscito. Andr. Cret. p. 33, B: Προσαναζωπυρήσει ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς. Kall.]

[Προσαναθλίβω, Insuper comprimo. Clem. Alex. p. 221: Προσαναθλίβουσι τὸ πνεῦμα. Φλᾶν per προσαναθλίβεσθαι exp. Mœris p. 392.]

[Προσαναθρέω. V. Προαναθρέω.]

Προσαναιρέω, [Insuper tollo. Aristot. Anal. pr. 2, 11, p. 62, 3: Τούτου δὲ δειχθέντος προσαναιρεῖται τὸ ἀληθές· Eth. Nic. 10, 1: Καταφρονούμενοι καὶ τἀληθὲς προσαναιροῦσιν.] Insuper occido. Herodot. 1 [?]: Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου. || Προσαναιρῶ, Insuper respondeo, Insuper vel Denuo responsum do, de oraculo dictum. [Plato Rep. 5, p. 461, E: Ἐὰν ἡ Πυθία προσαναιρῇ. Demosth. p. 532, 6: Προσαναιροῦσιν ὑμῖν (οἱ θεοί).] Plut. De def. orac. [p. 403, C; 412, C]: Τὴν Πυθίαν προσανελεῖν.

|| Προσαναιροῦμαι, Insuper suscipio. Thuc. 7, p. 242 [c. 28]: Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάσσω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος.

[Προσαναισιμόω, Insuper impendo. Herodot. 5, 34: Τῷ Ἀρισταγόρῃ προσαναισίμωτο πολλά.]

[Προσαναισχυντέω, Præterea impudenter ago. Philostorg. H. E. 2, 11, p. 474. Anon.]

[Προσανακαίω, Insuper incendo. Philo vol. 1, p. 428, 43: Τὰ ἐπ' εὐθείας ὄντα προσανακαίει βίᾳ. G. Dind.]

[Προσανακαλέω, Advoco. Eumath. 6, p. 256 ed. Teuch.: Ὡς τὸν ἐμὸν πατέρα κἀμὲ πρὸς τοὺς γάμους ἐπὶ τὴν Αὐλίκωμιν συγκαλέσοιτο· ubi προσανακαλέσοιτο duo codd. Monacenses. Jacobs. Et Parisinus 2895.]

[Προσανακαλύπτω, Insuper detego. Strabo 15, p. 686: Οὐδὲν προσανακαλύπτει τῶν πρότερον ἐγνωσμένων. Boiss.]

Προσανάκειμαι, [Accumbo. Hom. Il. O, 740: Πόντῳ κεκλιμένοι, schol. exp. προσηρεισμένοι καὶ προσανακείμενοι, i. e. Castra habentes in extremo littore. Ib. II, 68: Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, schol. exp. προσανάκεινται. ||] Deditus et addictus sum: vel Devovi me et veluti consecravi. [Plut. Mor. p. 314, A: Κυνηγεσίαις προσανέκειτο. Συντέτηκα per πρ. exp. Hesych.] Areth. In Apocal.: Γυνὴ ἔχουσα κράτος ἐπὶ τῶν τοῖς γένους προσανακειμένων· quod et προστιθεμένων. [Acta S. Eliæ p. 156 ed. Combef.; Phot. Bibl. cod. 119, p. 93, 4: Οἱ Ἀρείῳ προσανακείμενοι. Stephan. Ichnel. p. 436 med. Boiss.]

[Προσανακεράννυμι, Admisceo. Ælian. N. A. 14, 4: Ἡ σποδιὰ πίττῃ προσανακραθεῖσα.]

[Προσανακινέω et Προσανακινητικὸς vitiose pro προσανακ—, quæ v.]

Προσανακλαίομαι, s. Προσανακλάομαι, Attice, Defleo apud, Una defleo. Synes. Ep. 73: Σοὶ μὲ δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφοράς, Oportet me apud te vel tecum deflere patriæ calamitates. Ep. 57 [immo 79, p. 227, B. Boiss.]: Πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι. [Conf. Προσανακλαίομαι.]

[Προσανάκλιμα, τὸ, Id cui quis accumbit s. innititur. Dioscor. Anth. Pal. 7, 407: Ἥδιστον φιλέουσι νέοις πρ. ἐρώτων Σαπφώ.]

[Προσανακλίνω, Germanus In Dormit. B. Mar. p. 95. Boiss. Προσανακλίνομαι, Accubo, Gl. Diodor. 17, 41: Κῆτος τῷ ἑτέρῳ μέρει τοῦ σώματος προσανακεκλιμένον. Improprie Strabo 14, p. 649: Νῦσα τῷ ὄρει προσανακεκλιμένη, Monti acclinata s. adjacens.]

[Προσανάκλισις, εως, ἡ, Accubitus. Lucian. Amor. c. 31: Πλατάνιστον... ἔνθ' ἡ Φαίδρου πρ. ἦν, Ubi Phædrus se acclinabat.]

[Προσανακοινόομαι, Communico. Diodor. 1, 16: Ἱερογραμματεῖ ἅπαντ' αὐτῷ προσανακοινοῦσθαι.]

[Προσανακουφίζω, Sublevo. Joseph. Vita c. 18: Ὑπὸ Ἡρώδου προσανακουφισθείς.]

[Προσανακρίνω, Insuper inquiro. Plut. Mor. p. 43, E: Ἰδίᾳ προσιόντας αὐτοὺς καὶ προσανακρίνοντας· 592, E: Αὐτοῦ ἂν ἡδέως ἐκείνου πυθέσθαι καὶ προσανακρίναι σαφέστερον. Sext. Emp. p. 454.]

[Προσανακρούω vitiose pro προανακρούω, quod v.]

[Προσανακτάομαι, Reparo, Recreo. Στόμαχον προσανακτήσασθαι Alex. Trall. 7, p. 372.]

Προσαναλαμβάνω, Insuper assumo [Demosth. p. 910, 19: Προσανέλαβεν (præter onera quæ jam in nave erant) ἐπὶ τὸ κατάστρωμα χιλίας βόρτας], aut simpliciter Assumo, aut etiam Sumo. Polyb. [6, 53, 7]: Οὗτοι προσαναλαμβάνουσιν ἐσθῆτας, ἐὰν μὲν ὕπατος ἢ στρατηγὸς ᾖ γεγονώς, περιπορφύρους, Sumunt, Turn. Προσαναλαμβάνω, inquit Bud. p. 72, non aliud significare quam ipsum ἀναλαμβάνω, licet uberiorem habeat signif. [Πρ. τὸν παρὰ τῶν συμμάχων σῖτον, Frumentum sociis imperatum recipere, Polyb. 1, 72, 8. Πρ. τοὺς ἐφελκομένους 5, 80, 2. Id. 4, 70, 2: Προσαναλαβὼν τὸν Ἄρατον, Secum sumens, sibi jungens. Schweigh. Aristid. vol. 1, p. 424, 5: Τοὺς αὐτοὺς τούτους προσαναλάβωμεν. De alligendo in senatum Plut. V. Rom. c. 13: Πλειόνων προσαναλαμβανομένων.]

[Προσαναλέγομαι, Insuper recito, narro, commemoro. Macc. 2, 8, 19.]

[Προσαναλικμάω, Insuper ventilo. Geopon. 5, 32, 2.]

Προσαναλίσκω, Insuper consumo [Plato Prot. p. p. 311, D: Καὶ τὰ τῶν φίλων προσαναλίσκοντες]: unde προσανάλωται. Demosth. Pro cor.: Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα. [Id. p. 460, 2: Τὰς ἰδίας οὐσίας πρ. 1025, 20: Πρ. πρὸς τοῖς αὑτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων. Plut. V. Cæs. c. 6. Dio Cass. 43, 18; 54, 17, al. || «Reficio, Recreo. Πρ. ἐμαυτὸν Polyb. 22,

25, 6. (Adde Diodor. 19, 24.) Πρ. τὴν δύναμιν 5, 80, 4. (Adde Diodor. 17, 87 et 110.) Πρ. τὴν δ. ἐκ τῆς κακοπαθείας 9, 8, 7. Τὰς τῶν δυνάμεων ψυχὰς πρ. 3, 90, 4, ubi vulgo προσλαμβ. » Schweigh. Πρ. τὸ στρατόπεδον Diodor. 17, 16. || Intransit. « Προσανειληφὼς pro eo qui sese recollegit et refecit, vide in Ἀναλαμβάνω, ex Polyb. (3, 60, 8: Προσανειληφυίας ἤδη τῆς δυνάμεως). » HSt. in Ms. Vindob. « Diog. L. 6, 98. » Boiss. Luc. Ev. 8, 43. « Liban. p. 180. » Wakef. || Vitiose pro προσαναλαμβάνω, quod v.]

[Προσανάλλομαι, Sursum prosilio. Athen. 6, p. 277, F: Λέγεται δὲ ὡς θηρευθεῖσαι προσανάλλονται καὶ ἀποτραγοῦσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκφεύγουσιν.]

[Προσαναλογίζομαι.] Προσαναλογέω, Præterea mecum reputo ac mente revolvo. [Ex Plut. Mor. p. 115, A: Προσαναλογήσαιντ' ἄν, ubi nunc ex codd. aliquot προσαναλογίσαιντ' ἄν.]

[Προσαναλύω, Insuper solvo. Stephanus schol. in Hippocr. p. 104, 151, 152 ed. Dietz. Osann.]

[Προσαναμαλάσσω vitiose pro προσαναμαλάσσω, quod videndum.]

[Προσαναμάσσω, s. Προσαναμάττω, Polluo. Forma media ap. Basil. M. vol. 1, p. 96, B, et vol. 3, p. 503, E, de dedecore quod quis contrahit: Τὸ ἐκ τῆς ἡδονῆς αἶσχος καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσαναμάσσονται.]

[Προσαναμένω, Insuper exspecto. Diodor. 15, 41: Προσαναμένουσι τὰς περὶ ἕκαστον ἀπορρίας; 16, 85: Προσαναμείνας τοὺς ἀφυστεροῦντας.]

[Προσαναμετρέω, Insuper dimetior. Heliodorus Oribasii p. 24 ed. Mai. Osann.]

[Προσαναμίγνυμι, Insuper admisceo. Niceph. Chumnus Epist. 66: Μηδὲν τῶν προτέρων ... ταύτῃ προσαναμίξαντες. Boiss.]

[Προσαναμιμνήσκω, In memoriam revoco. Πρ. τινὰ τινος Polyb. 4, 28, 6. Aor. Προσαναμνῆσαι 4, 29, 7; 5, 111, 10. Schweigh.]

Προσανανεόω, Insuper renovo, Insuper memoriam renovo. Et Προσανανεώσασθαι [Polyb.] ap. Suidam: Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος, i. e. ἀναμνησθείς, εἰς ἔννοιαν ἐλθών, ut ipse exp. in Ἀνανεόω.

[Προσαναναίουσαν· εὐτρεπίζουσαν, στρωννύουσαν, Hesych. Ex Πορσανέουσαν corruptum esse monuit Albertus.]

[Προσαναξέω, Insuper rado. Oribas. p. 16 ed. Mai.: Προσαναξύσομεν ἀκμῇ σμιλίου. G. Dind.]

[Προσαναπαύω, Quieti do. Πρ. τὴν δύναμιν Polyb. 4, 73, 3; 5, 7, 3. Joseph. A. J. 20, 2, 1: Καθεύδων τῇ γαστρὶ τῆς γυναικὸς τὴν χεῖρα προσαναπαύσας.] Προσαναπαύομαι pro συναναπαύομαι, vide cum sequenti suo loco Συναναπαύομαι. [Plut. V. Sullæ c. 28: Στρατιώτας προσαναπαυομένους χαμᾶζε τοῖς θυρεοῖς κεκλιμένους. Joseph. A. J. 5, 8, 12. Diodor. Exc. p. 611, 71: Οἷς δυοῖν ὁ Σύλλας προσαναπαυόμενος. Nicostr. ap. Stob. Flor. 70, 12: Τῇ γυναικὶ ... ἀνὴρ προσαναπαύεται. Geopon. 4, 3, 8: Προσαναπαύοιτο βλαστός. De vocabulis alio vocabulo interposito disjunctis Dionys. De adm. vi Demosth. c. 40: Ὀνομασίαι τῇ παρεμπιπτούσῃ λέξει προσαναπαυόμεναι. || Acquiesco. Marc. Anton. 4, 31: Τὸ τεχνίον ὃ ἔμαθες, τούτῳ προσαναπαύου. Sext. Emp. p. 722: Τὸν μεθ' τούτων (τῶν περὶ τὸν βίον τεχνῶν) προσαναπαυσάμενον. Joseph. A. J. 6, 14, 3: Τούτῳ μόνῳ προσαναπαυομένη τῷ κτήματι.]

[Προσαναπείθω, Persuadendo adduco, Persuadeo. Dio Cass. Exc. p. 19, 13; l. 44, 34; 46, 49; 60, 15.]

[Προσαναπειράομαι, Insuper tento, experior. Pollux 1, 123, ubi de vocabulis nauticis agit: Προσαναπειρᾶσθαι, ἐξορμᾶν τὴν ναῦν.]

[Προσαναπέμπω, Missito, Gl.]

[Προσαναπετάννυμι, Expando. Προσαναπεπταμένος, Planud. Ovid. Met. 4, 526. Boiss.]

[Προσαναπηδάω, Prosilio ad. Ælian. N. A. 5, 23: Τῇ ὄχθῃ προσαναπηδήσαντες.]

[Προσαναπίμπλημι, Insuper impleo. Aristot. Probl. 1, 7. Plut. Mor. p. 631, E: Πρ. τοὺς παρόντας κακοηθείας· 1094, A: Προσαναπιμπλάντα τῆς ψυχῆς τὸ παθητικώτατον.]

[Προσαναπίπτω, Recumbo s. Accumbo apud. Athen. 10, [p. 439, C, ex Polybio]: Περιπορευόμενος (sc. in symposio) οὗ μὲν προσκαθίζων, οὗ δὲ προσαναπίπτων.

[Προσαναπλάσσω, s. Προσαναπλάττω, Affingo. Longin. De subl. 7, 1: Μεγέθους φαντασίαν... ἢ πολὺ πρόσεστι τὸ εἰκῇ προσαναπλαττόμενον. Clem. Al. p. 234: Ἡ τοιαύτη ἐσθὴς τῷ σώματι προστυποῦται... καὶ προσαναπλάττεται σαρκικῶς ἐμφῦσα τῷ σχήματι. Sext. Emp. p. 719: Ὁ προσαναπλάσσων ὅτι μόνον ἀνοίκειόν ἐστιν ὁ πόνος. Καλλᾶ per προσαναπλάσσει exp. schol. Pind. Ol. 5, 29. De fabulis confingendis, Palæph. 16, 3: Τούτου δὲ γενομένου προσανεπλάσθη ὁ μῦθος et similiter 6, 7; 19, 5; 21, 3; 24, 5, etc. Eustath. p. 76, 39. « Cornutus N. D. c. 34, p. 232. » Osann. || Forma media Eust. p. 1387, 22: Οὐδὲ ἔχρῆν τῷ Διὶ φλύαρον ἦθος προσαναπλάσασθαι τὸν ποιητήν.]

[Προσαναπλέκω, Annecto. (Nexo Gl.) Ælian. N. A. 17, 8 (?); Alex. Trall. 10, p. 588.]

Προσαναπληρόω, Suppleo, Insuper repleo, compleo. [Aristot. Polit. 1, 8: Προσαναπληροῦντες τὸν ἐνδεέστατον βίον. Diodor. 5, 71: Τὰ περί τε τῆς εὐνομίας καὶ τῆς εἰρήνης προσαναπληρῶσαι. Apollon. De pronom. p. 261: Τὰ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι. Ptolem. Almag. 13, p. 327 ed. Bas.: Προσαναπληρωθέντων καὶ τούτων. LXX Sap. 19, 4: Τὴν λείπουσαν πρ. κόλασιν. Ep. ad Cor. 2, 9, 12 et 11, 9. « Athenag. Leg. § 17, p. 293, E; Pallad. V. Chrys. p. 2. » Boiss. || Forma media, Addo complendi caussa. Plato Men. p. 84, D: Οὐκοῦν προσαναπληρωσαίμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε;]

[Προσαναπνέω, Respiro. Euseb. H. E. 6, 41, 8: Σμικρὸν προσανεπνεύσαμεν, ubi duo codd. optimi ἀνεπνεύσαμεν. « Niceph. Chumnus Epist. 109: Σοὶ δὴ μόνῳ καὶ προσαναπνεῖν ἐστί μοι καὶ προσφθέγγεσθαι. » Boiss.]

Προσαναπτύσσω [s. Προσαναπτύττω], Replico, Insuper replico. [Aristot. H. A. 5, 17: Τῷ πλάτει τῆς κέρκου προσαναπτυττομένης.]

[Προσανάπτω, Adjungo. Schol. Aristoph. Av. 568: Τὸν λάρον διὰ τὴν ἀδηφαγίαν Ἡρακλεῖ προσανάπτει. Προσανάψας Euseb. Præp. ev. 20, ult. in verbis Dionysii A. R. 2, 18, ubi προσάψας legitur.]

[Προσαναπυνθάνομαι, Insuper percontor. Philostorg. H. E. 2, 11, p. 473. Anon.]

[Προσαναρπάζω, Rapto, Gl.]

[Προσαναρρήγνυμι, Prorumpere facio. Plut. V. Cleom. c. 30: Αὐτῇ τῇ περὶ τὸν ἀγῶνα κραυγῇ τὸ σῶμα προσαναρρήξας· V. Crassi c. 25: Βίᾳ πειρωμένους ἐξέλκειν ἀκίδας... προσαναρρηγνύναι καὶ λυμαίνεσθαι σφᾶς αὐτούς. Improprie Philo vol. 2, p. 372, 5: Προσαναρρηγνὺς τὰς ἀδίκους ἐπιθυμίας et p. 479, 51. « Idem V. M. 2, § 4, p. 138. » Boiss.]

[Προσανάρρησις, εως, ἡ. Cyrill. C. Julian. 7, p. 239, C: Τὴν τοῦ νόμου καὶ προφητῶν προσανάρρησιν ... τιμῶντες, Prædicationem, Int.]

Προσαναρριπίζω, Insuper exsuscito. Aliis Denuo exsuscito. [Philo vol. 2, p. 442, 20: Τὸν πόθον ... προσανερρίπισε λόγια τὰ χρησθέντα. Wakef. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 478, 29: Πρ. πῦρ φιλοτίσιον.]

[Προσαναρτάω, Suspendo vel Appendo. Lucian. Philops. c. 11.]

[Προσανασείω, Insuper concutio. Hippocr. p. 782, B: Ἐν τούτῳ τῷ σχήματι προσανασειέσθω, ὁκόταν μετεωρέῃ τὸν ἄνθρωπον. || Commoveo, Incendo. Polyb. 1, 69, 8: Προσανασεισθέντες τοῖς τοιούτοις λόγοις. || Insuper intento. Plut. V. Tib. Gracchi c. 21: Ἤδη δὲ καὶ δίκας τῷ Νασικᾷ προσανασειόντων.]

[Προσανασπάω, Sursum traho. Eust. p. 679, 62: Ἐκεῖνο καὶ τὸ « προσανασπάσθησαν κλίμακες » ἤγουν ὑψόθησαν κτισθεῖσαι. Boiss.]

[Προσαναστέλλω, Reprimo. Plut. V. Alex. c. 6: Ἄνευ πληγῆς καὶ σπαραγμοῦ προσανέστειλεν (τὸν ἵππον), ubi libri aliquot προσέστειλεν.]

Προσαναστίζω, Iterum compungo addita et alia nota: ut Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες ἐφ' ὕβρει στιχθεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν, ἐξαλείφουσαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα. Qua de re Eust. p. 1960 [ex Athen. 12, p. 524, E]: Καὶ μὴν καὶ ἡ γραφή, τουτέστιν ἡ στίξις, ἣν περόναι, φασί, ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν· ἣν δὴ γραφὴν παθοῦσαι Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες ἐφ' ὕβρει, ἐξηλείψαντο, φασί, τὴν συμφορὰν ταύτην, προσαναγραψάμεναι, ἤγουν στίξασαι, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτός, ἵνα ὁ τῆς ὕβρεως χαρακτὴρ εἰς ποικίλον ὀρθωθείς, κόσμου προσηγορίᾳ τοὔνομα ἐξαλείψῃ, ᾧ δηλαδὴ ὀνομάζονται οἱ στιγματίαι. Simile quid de Thra-

cum mulieribus habes in Στίζω ex Plut. Item et Plin. 22, 1: Barbarorum feminæ, maresque etiam apud Dacos et Sarmatas, corpora sua inscribunt (h. e., signa notasque suis corporibus imprimunt), quo venustiores appareant. Simile quid de Britannis narrat Herodianus, item in Στίζω.

[Προσανασύρω, Sursum traho. Philostorg. Hist. Eccl. 7, 10. Mendham.]

[Προσανατάσσω, s. Προσανατάττω, Coordino, Compono. Artemid. 1, 1: Ποῖα τῶν παθῶν προσανατρέχειν πέφυκε καὶ προσανατάσσειν ἑαυτὰ τῇ ψυχῇ.]

[Προσανατείνω, Sursum extendo. Schol. Pind. Nem. 5, 94: Τούτῳ (τῷ καρχησίῳ) τὸ ἱστίον προσανατείνουσιν. Aristæn. 1, 15, p. 73 ed. Boiss.: Τὴν δεξιὰν προσανατείνας 2, 2: Ὑψοῦ προσανατείνων τὼ χεῖρε. Clem. Al. p. 854: Πρ. τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας εἰς οὐρανόν. Andr. Cret. p. 110, D: Τὸν σταυρὸν πολλαχοῦ ἐπὶ μετεώρου προσανατείνοντες. Improprie id. p. 82, B: Πηλίνοις χείλεσι τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ὕμνον προσανατείναντες τῷ δι' ἡμᾶς ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς ἐλθόντι, Submittentes, Int.]

|| Προσανατείνομαι, Insuper minitor, Minas addo: Suidæ ἀπειλῶ, in hoc l. [Polybii]: Τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος. [Id. 18, 36, 9: Ἠπειλεῖ προσανατεινόμενος αὐτῷ καὶ θαυμάζων τὴν τόλμαν· 26, 3, 13: Προσανατεινόμενος τὸν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φόβον. Προσανατεθεὶς Suidas exp. ὀργισθείς, ἐπαρθείς, addito loco Polybii: « Ὁ δὲ βραχέα προσανατεθεὶς κατένευσε ποιήσειν, » ἀντὶ τοῦ κατεπαρθείς. Adde eund. 5, 87, 4. Clem. Al. p. 545: Κἂν οἱ ἀντιτασσόμενοι τῶν ἑτεροδόξων προσανατεινόμενοι τὸν Παῦλον τῷ κτίστῃ εἰρηκέναι ὑπολάβωσι τὰ ἑξῆς· ubi προσανατεινόμενον in Indice posuit Sylburg. || Incerta signif. et lectione ap. Polyb. 11, 22, 3: Εὐθέως τῇ ὥρᾳ προσανατείνειν, ubi Schweigh. ex præcedentibus intelligit τὰς ἐξαγωγὰς τῶν δυνάμεων et exp. Protrahere tempus educendi copias in aciem.]

[Προσανατέλλω, Attollor, Surgo. Eurip. Suppl. 687: Τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν. || « Transitive Andr. Cret. p. 30, D: Ἡ τῆς ἡμέρας δύναμις ... χάριν μοι προσανατέλλουσα χάριτι, i. e. Gratiam gratiæ addens. » Kall.]

[Προσανατέμνω, Insuper incido. Galen. vol. 10, p. 133: Πρ. τὸ δέρμα. G. D. Philo V. Mos. 1, § 54, p. 128. Boiss.]

Προσανατίθημι, i. q. ἐπανατίθημι. [Consecro. Suid. s. v. Πουλχερία: Τὴν ἰδίαν παρθενίαν τῷ θεῷ προσανέθηκε. Schleusn.] Et pass. προσανατίθεμαι, activa et ipsum signif., Insuper impono mihi [Προσαναθέσθαι φόρτον Pollux 1, 99], Insuper suscipio, Bud. interpr. ap. Xen. Mem. 2, [1, 8] ubi dicitur videri dementis esse hominis, Τό, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν, Sed insuper et hoc oneris suscipere, ut aliis quoque civibus suis paret, quibus egent, Insuper et hoc oneris sibi imponere, ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἄχθει καὶ τόδε αἴρεσθαι: quod et προσεπιφορτίζεσθαι dicitur. Habet vero ibi προσανατίθεμαι aliquid etiam passivi pro Sino mihi insuper imponi, Insuper mihi impono, Insuper suscipio: sicut λούομαι non tam significat Lavo, quam Lavor, i. e. Ego meipsum lavo, Lavandum ab alio me curo. Prorsus autem active ap. Paul. Ad Galat. 2, 6: Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, Mihi enim ii, qui in pretio sunt, nihil præterea oneris imposuerunt. Sic enim etiam reddi posse videtur doctissimo Interpreti, ut significet Paulus, se ab illis non accepisse apostolatum: quod cum sequentibus non male videtur convenire. Idem tamen locum illum sic interpretatus fuerat, Nam qui sunt in pretio, nihil mecum præterea contulerunt, i. e. Nihil novi mihi adjecerunt quod antea non nossem. Quomodo et Bud. interpr. p. 505: Mecum enim, qui in primis censebantur, nihil communicaverunt, sed contra a me abhorruerunt. Qui enim aliquid esse videbantur, prorsus me consultore non sunt usi, consilia mecum sermonemque non contulerunt: i. e., οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἔμαθον, s. οὐδὲν αὐτοὶ προσέθηκαν ἢ ἀφεῖλον τῷ ἐμῷ κηρύγματι. Qui ibid. προσανατίθεσθαι idem ait significare, quod simplex ἀνατίθεσθαι, Consulere amicum, fidum hominem et consultum, ac consilium suum vel negotium ei exponere. Affertque ex Diod. S. [17, 116] de Alexandro, Τοῖς μάντεσι προσα-

νεθέμενος περὶ τοῦ σημείου, Quum super portento illo Chaldæos consuluisset. [Προσαναθέσθαι ὀνειροκρίτῃ Chrysipp. ap. Suid. s. v. Νεοττός. Hemst.] Rursum Paulus Apost. in l. c. usus est simplici pro Communico, Confero, dicens, Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, Communicavi eis Evangelium, Arcanum Evangelii eis exposui, h. e. Consortes Evangelii feci, Bud. Et 1, [16] ejusd. Epist. ad Galat. eod. prorsus modo usurpavit hoc verbum, quo Diodor., pereleganter sane: Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, Non adhibui in consilium carnem et sanguinem, Non cum civibus et gentilibus meis consilia de evangelica provincia mihi mandata divinitus, communicavi, sed profectus sum ad Gentes. Hæc ibi Bud., quem secutus est et doctiss. Interpres, qui ita reddidit ea verba, Non contuli cum carne et sanguine; putatque sumptam esse hanc signif. ab eo, quod curas nostras ac difficultates, in quibus versamur, quasi onus aliquod in amicos exoneremus. Œcum. autem videtur aliter accepisse, quum eum locum sic exponat: Οὐ προετιμησάμην ἰδεῖν τοὺς συγγενεῖς καὶ συνήθεις καὶ πατρίδα, καὶ εἰς λόγους ἐλθεῖν τοῖς ἀποστόλοις περὶ τοῦ κηρύγματος, ἀρκεσθεὶς τῇ θείᾳ ἀποκαλύψει. Lucian. quoque in eadem signif. usurpavit, qua Diod. et Paulus, in initio sui Jovis Tragœdi: Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καὶ κατηφὴς καὶ μόνος λαλεῖς, Ὠχρός, περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων; Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων. Quod vero ad priorem Pauli locum attinet, ἐμοὶ οὐδὲν προσανέθεντο, Bud. ibid. ait posse etiam reddi, Mihi addicti non erant, nec mei studiosi; nam προσανατίθεσθαι, ut προσανακεῖσθαι, significare etiam Deditum et addictum esse. Quomodo et in Lucianico illo loco accipi posset, et ἐμοὶ προσανάθου reddi, Mihi te addicito, adjunge, Me sequere, Mihi adhæresce. [‖ Acceptum refero. Æsop. Fab. 82 (p. 49 ed. Cor.): Τί τῇ Γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἃ ἐγώ σοι δέδωκα; Seager.] ‖ Προσανατίθεναι quidam accipiunt etiam pro Differre, Cunctari, in hoc ap. Suid. loco: Ὁ δὲ βραχέα προσανατεθεὶς, κατένευσε ποιήσειν, ubi tamen Suid. exp. καταπαρθεὶς: et ἐπαρθεὶς, ὀργισθείς. [Suidæ nunc προσανατεθείς; restitutum ex cod. Paris. V. Προσανατείνω.]

[Προσανατρέπω, Insuper everto. LXX Sir. 13, 27.]

Προσανατρέφω, Insuper alo, nutrio, ut ex morbo assurgat. [Diodor. 1, 43: Τοὺς ὄγκους αὐτῶν (τῶν κτηνῶν) προσανατρέφειν.] Qua signif. [ab Cicer. Ep. ad Att. 6, 1, 2] dicitur ægrotus προσανατρέφεσθαι, ut vidisti in Ἀνατρέφω.

[Προσανατρέχω, Sursum procurro s. ascendo. Dionys. A. R. 1, 56: Λόφον τινὰ προσανατρέχει. Diodor. 5, 47: Προσαναδραμεῖν ἐς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους. ‖ Πρ. τοῖς χρόνοις, Sursum retrogredior temporibus, Altius rem repeto, Polyb. 1, 5, 4; 1, 12, 8, et unde προσαναδραμόντες, ead. notione, 5, 31, 8. Schweigh. A Polybio sumsit Diodor. 4, 60, 69, 75; 16, 1; 18, 19. ‖ Diodor. 16, 83: Ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις, Divitiarum incrementa ceperunt.]

[Προσανατρίβω, Attero. Ælian. N. A. 6, 1: Τοῖς δένδροις τὰ κέρατα προσανατρίβουσι. Sed ap. Galen. vol. 10, p. 342, aptius videtur προανατρίβω, quod expressit interpres Latinus. G. Dind. ‖ Προσανατρίβομαι, Cum aliquo exerceor, luctor. Theophr. Char. c. 27: Πρ. εἰσελθὼν εἰς τὰς παλαίστρας· et Plut. Mor. p. 751, F. De disputando Plato Theæt. p. 169, C: Μὴ φθονήσης προσανατριψάμενος σαυτόν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι.]

[Προσαναφέρω, Defero ad. Polyb. 31, 19, 4: Παρεκάλει τὸν Πολύβιον καὶ προσανέφερε διαπορῶν εἰ κτλ. Προσαναφέρειν τῇ συγκλήτῳ περὶ τῶν προσπιπτόντων 17, 9, 10. Schweigh. Diodor. 17, 116: Τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων, Vates consulebat, Ad vates referebat, de hoc prodigio. Dionys. A. R. 6, 56: Μηδὲν ἔτι τῇ βουλῇ πρ. Euseb. H. E. 10, 6, 2: Τοῖς ἐκαστοῖς πρόσελθε καὶ αὐτὸ τοῦτο προσανένεγκε ὅπως κτλ. Hesych.: Κοινῶσαι, προσανενεγκεῖν. Tob. 12, 16: Οἱ προσαναφέρουσι (τῷ θεῷ) τὰς προσευχὰς τῶν ἁγίων. Judith 11, 17: Ἐλθοῦσα προσανοίσω σοι. Athanas. vol. 2, p. 48. « Pallad. V. Chrys. p. 9 ed. Bigot. » Boiss.]

[Προσαναφθέγγομαι, Insuper pronuncio. Philo vol. 2, p. 161, 15, nisi προαναφθ. legendum, quod expressit interpres. G. Dind.]

[Προσαναφλέγω, Insuper s. Ulterius inflammo. Philo

vol. 1, p. 451, 46: Προσαναφλέγουσι τὸ πῦρ ἐπὶ τὸν ἄθλιον νοῦν. G. Dind. Phot. in Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 103. Kall. Nili Epist. 334, p. 324. Boiss.]

[Προσαναφυσάω, Incipio inflare. Plato com. ap. Athen. 15, p. 665, C: Τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι καὶ προσαναφυσᾶν.]

[Προσαναφύω, Insuper produco s. emitto. Anna Comn. p. 352, C: Τὸ μεσαίτατον τῆς ἡμέρας καὶ ἑσπέρα προσανέφυσέ τι κακόν. Elberling.]

[Προσαναφωνέω vitiose pro προαναφωνέω, quod v. Apud Suidam vulgo Προσαναφωνῶ· δοτικῇ· quam gl. om. cod. Leid., in marg. habet Paris. A.]

Προσαναχρωννύω sine auctoris nomine affertur pro Transformo me in eosdem colores. [Forma media frequens ap. Plutarchum. Signif. activa est, Ita versari et consuescere cum aliquo ut ei quasi corporis contactu colorem tuum addas. Sic Mor. p. 16, F: Προσαναχρώννυνται τὸ ψεῦδος ἡμῖν. Signif. media est, Cum aliquo ita consuescere ut ab eo quasi corporis contactu ejus colorem suscipias. Sic ib. p. 51, F: Ἀτρέμα παραβάλλων καὶ πρ. 290, A: Δοκεῖ (capra) ἐπιληψία καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζῴων καὶ προσαναχρώννυσθαι τοῖς φαγοῦσιν· 490, C: Χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν· 672, F: Ἡδονὰς προσαναχρωννυμένας τῷ σώματι· 754, C: Τῶν Βάκχων πρ. 1059, F. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 189. Adde Eustath. Opusc. p. 96, 70.]

[Προσαναχωννύω, Aggero. Hermippus Dial. de astrol. p. 57 ed. Bloch.: Οὐδὲ γὰρ κατὰ χώραν μενούσῃ τῇ ψυχῇ ἔξωθεν προσπλάττειν τὸ σῶμα καὶ προσαναχωννύειν ἐχρῆν. Osann. Fort. προσαναχρωννύειν. G. Dind.]

Προσανδραποδίζω, Insuper in servitutem redigo. [Herodot. 8, 29: Καὶ προσηνδραποδίσθαι ὑμέας· ubi nunc recte πρὸς ἀνδρ.]

[Προσανεγείρω, Insuper excito. Constant. Manass. Chron. 2348: Πόλιν ὀλβιόπολιν αὐτῇ προσανεγείρει. Const. Porphyr. De Themat. 1, 17: Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ... κύματα μακρὰ καὶ ὄρεσιν ἐοικότα προσανεγεῖρον τοῖς πλέουσιν. Boiss.]

[Προσάνειμι, Insuper ascendo, Ascendo.] Προσανῄει ex Thucyd. [7, 44: Τὸ μὲν ἄρτι ἀναβεβήκει, τὸ δ' ἔτι πρ.] pro Ascendebat, a them. προσάνειμι. [Dio Cass. 56, 13 extr.: Βραδύτερον προσανῄεσαν. Προσανιοῦσα πόλις, Urbs in loco acclivi sita, Pollux 9, 20.]

[Προσανειπεῖν, Insuper edicere. Xen. Anab. 7, 1, 11; Dio Cass. 49, 14.]

[Προσανερέσθαι, Insuper interrogare. Joseph. A. J. 19, 4, 1: Προσανερομένων ἥντινα γνώμην ἔχοι.]

Προσανέρπω, ut, Προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, Plut. Themist. [c. 26], quod exp. Serpit s. Perrepit in cervicem.

[Προσανερωτάω, Insuper interrogo. Plato Men. p. 74, C. Clem. Alex. p. 919.]

[Προσανευρίσκω, Insuper invenio. Strabo 15, p. 694: Ἐὰν μὴ προσανεύρῃ τὸ ἄκος. Iamblichus (*Journ. des Sav.* 1840, *Déc.* p. 747): Οἱ περὶ Εὔδοξον μαθηματικοὶ ἄλλας τρεῖς προσανευρόντες μεσότητας.]

Προσανέχω, Nitor, Confido, ut ἐπανέχω, unde προσανέχων, pro Freto et fidenti citat Bud. ex Polyb. p. 21 [1, 84, 12]: Συνειδότες σφίσι τὰ πεπραγμένα, προσανέχοντες δ' ἀεὶ ταῖς ἐκ τοῦ Τύνητος βοηθείαις, διὰ τὰς τῶν ἡγουμένων ἐπαγγελίας, πᾶν ὑπέμενον ποιεῖν κατὰ σφῶν αὐτῶν. Quo sensu accipiendum videtur, quod ex eod. Polyb. [31, 23, 13] Suidas adducit, Ὁ δὲ Δημήτριος προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τοῦ διαπεσταλκότος αὐτὸν πρὸς αὐτόν. [Πρ. τῇ ἐλπίδι, Sustinere se spe, Acquiescere in spe, Spe fretum esse, Polyb. 4, 60, 8; 15, 25, 8. Προσανέχοντες ταῖς ἐλπίσι τῆς βοηθείας 5, 72, 2. Προσανείχετο ζῆν 30, 8, 8, ubi προσανεῖχε τῷ (vel τὸ) ζῆν legendum. Schweigh. Diodor. 19, 49: Ὀλυμπιάδος ἔτι προσανεχούσης ταῖς ἔξωθεν ἐλπίσι. Joseph. B. J. 4, 2, 1: Ταῖς ἀπὸ τῶν καρπῶν ἐλπίσιν ἀεὶ προσανέχοντες.] ‖ Deditus sum, Incumbo, Commentor. Chrysost. Ad Thess. 19: Τούτοις προσανέχωμεν, ταῦτα μεριμνῶμεν. 1 Ad Tim. 5: Αὕτη ὄντως χήρα ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίζουσα, ἡ δεήσει προσανέχουσα· i. fere q. πρόσκειμαι. Arethas in Apoc. 7: Μηδεμίαν ἀναψυχὴν εὑρέσθαι τοὺς γεωργοὺς τοὺς ἐπιμελείᾳ φυτῶν προσανέχοντας, Incumbentes. [Joseph. A. J. 2, 7, 5: Ποιμένας αὐτοὺς ἀγαθοὺς ἔλεγε καὶ μηδενὶ τῶν ἄλλων ἢ τούτῳ μόνῳ προσανέχειν.] Synes.: Τὸν σώφρονα, τὸν ὁμαλῆ, τὸν προσανέχοντα Θεῷ, Dedi-

tum, Devotum. [Synes. p. 104, A; 123, D. Euseb. Præp. ev. 1, p. 5, C; 12, B; 16, B; 2, p. 74, D. Wyttenb. Sext. Emp. p. 255. Clementis Alex. exx. v. ap. Sylburg. in Indice. Addito τὴν γνώμην Joseph. A. J. Procem. § 3: Παρακαλῶν τὴν γνώμην θεῷ προσανέχειν. Sed omisso 11, 6, 12.] Polyb. [ap. Suid.]: Προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, i. e. προσέχων, προσκεκολλημένος [ut exp. Phot. et Suid.]. Hæc Bud., citans præterea ex Œcum. In Act. p. 38, pro Attendo, Considero. ‖ Aliquando pro Expecto. Polyb. [3, 94, 4: Προσανέχον καραδοκοῦντες τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἡμέρας· 4, 19, 12: Ἡσυχίαν ἦγε προσανέχων ἕως οὗ κτλ. 10, 38, 10: Προσαναστχὼν δύο ἡμέρας·] 5, p. 104 [c. 103, 5]: Περιλαβὼν χάρακι τὰς νῆας καὶ τὴν παρεμβολὴν, ἅμα προσανέχων τὸν καιρὸν τῆς ἐνστάσεως. ‖ Προσανέχοντι, Suidæ etiam ἐξέχοντι.

[Προσανής. V. Προσηνής.]

[Προσανθέω, Florem s. decus affero. Damasc. ap. Phot. p. 341, 17: Τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσένθει τῇ ποιωμαθίᾳ. « Philostr. p. 776 (?). » Wakef.]

[Προσανιάω, Novum dolorem creo. Synes. Epist. 46, p. 186. Wakef.]

[Προσανίημι, Insuper remitto. Plut. Mor. p. 1145, D: Ἀλόγῳ τινὶ διαστήματι προσανιέντες αὐτοῖς τάς τε τρίτας καὶ τὰς παρανήτας.]

[Προσανιμάω. Προσανιμήκεσαν lectio suspecta ap. Aristid. vol. 1, p. 155, 18, ubi προσανενικήκεσαν conjecit Canterus.]

[Προσανίπτομαι, Choricius p. 163 med. Boiss.]

[Προσανίσταμαι, Impingo. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 158, 10 ed. Reisk.: Τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης. ‖ Exsurgo. Dio Cass. 39, 54: Προσαναστάντες τινὲς ... μάχῃ ... ἡττήθησαν. « Choricius p. 169, 6. » Boiss. ‖ Corruptum ex προσδιανίσταμαι v. s. hoc verbo.]

[Προσανοίγω, Insuper aperio. Dio Cass. 73, 9: Πάντα ἁπλῶς προσανέῳξαν. ‖ Vitiose pro προανοίγω, quod v.]

[Προσανοιδέω, Insuper intumesco. Oribas. p. 103 ed. Matth.: Προσανοιδούσης τῆς σαρκός.]

[Προσανοικοδομέω, Reædificando adstruo. Sirac. 3, 16: Ἀντὶ ἁμαρτιῶν προσανοικοδομηθήσεταί σοι· ubi agitur de eo quod alicui imputatur et speciatim quidem ad remissionem peccatorum. Schleusn.]

[Προσανοιμώζω, Insuper lamentor. Polyb. 5, 16, 4: Καταπλαγεὶς καί τι προσανοιμώξας.]

[Προσαντέλλω. V. Προσανατέλλω.]

[Προσαντεπιτάσσω, s. Προσαντεπιτάττω, Insuper contra impero. Dio Cass. 38, 43: Οὐδ' ὑπακούειν καὶ προσέτι καὶ προσαντεπιτάττειν· ubi satis erat ἀντεπιτάττειν. G. Dind.]

[Πρόσαντα. V. Προσάντης.]

[Προσαντέχω, Resisto, Oppono me. Polyb. 16, 30, 5: Τοῖς κατὰ γῆν ἔργοις ἕως μέν τινος προσαντεῖχον εὐδόξως· 11, 21, 4: Βραχὺ προσαντισχόντες ἐνέκλιναν· 32, 23, 1: Τῇ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι προσαντεῖχεν. Schweigh. Adde Exc. Vat. p. 420, 16.] Προσαντέχειν Hesychio προσκεῖσθαι, Hærere s. Adhærere. [Προσαντισχεῖν, Anon. V. Chrys. p. 313. Seager.]

Προσάντης, ὁ, ἡ, Arduus, [Acclivis addunt Gl., et Πρόσαντες, Editum,] Adversus, Præruptus. Suid. enim [s. v. Ἄναντες] interpr. ἀπότομον καὶ μὴ παρῆκον [παρεῖκον] μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον: ut πρόσαντες χωρίον. [Plato Phædr. p. 230, C: Ἐν ἠρέμα προσάντει. Plut. V. Camilli c. 41 et V. Crassi c. 26: Χωρία πρ. Ὁδὸς πρ. Polyb. 5, 8, 1 (ubi cod. Bav. ἀνάντης) et Plut. Mor. p. 77, D. Πρ. ἀνάβασις Polyb. 1, 55, 9. Xenoph. Mem. 3, 5, 25: Ἔξοδοι προσάντεις. Adverb. Πρόσαντα ap. Dicæarch. p. 11 ed. Huds.: Ὁδὸς ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας πρόσαντα· nisi προσάντης scripsit.] Metaph. etiam a locis difficilibus transfertur ad personas, res, aut verba: quamobrem [Plut. et] Suid. δυσχερὴς καὶ ἐναντίος interpr. et Hesych. σκληρόν, ἐχθρόν, ἀηδές: in quem sensum in VV. LL. citatur e Xen. [Apol. 33]: Οὐκ ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης. [Eur. Med. 305: Τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, τοῖς δ' αὖ πρ. Plut. V. Caton. c. 1: Τραχὺς ὢν καὶ πρ.] Item [ap. Herodot. 7, 160] λόγος πρ. [et πρ. ζήτησις Aristot. Eth. Nic. 1, 4.] Item πρόσαντες [Lex. rhet. p. 294, 3: Πρ. τὸ δύσκολον τὸ προϊστάμενον τῇ γνώμῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι προϊσταμένων καὶ ἐμποδι-

ζόντων], ex Eur. Or. [788]: Καινά μοι μόνον πρόσαντες. [Id. Med. 381: Ἀλλ' ἕν τί μοι πρόσαντες· et Iph. T. 1012. Plato Leg. 5, p. 746, C: Τί πρ. εἴρηται τῆς νομοθεσίας· 3, p. 702, D: Εἰ μή τι Μεγίλλῳ πρ. Isocr. p. 161, D: Πρ. ἐστιν ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις. Plut. V. Caton. c. 34. Synes. p. 11. Plut. Mor. p. 796, B: Ὅσα ἐστὶν ἀντίτυπα καὶ πρ.] ‖ Unde Προσάντως, Aspere, Hostiliter, Infeste: ut [Nicol. Damasc. Exc. p. 481 ed. Vales.] ap. Suid.: Μήτε ἀκαίρως παρακαλεῖν μήτε προσάντως. Sic ap. Diod. προσάντως λέγειν. [14, 1: Πρ. ἀκούειν τῆς βλασφημίας· 17, 15: Πρ. ἀκούειν τοὺς λόγους. Πρ. δέχεσθαι τὸν λόγον 14, 21; τὴν παρρησίαν Joseph. A. J. 19, 7, 1.]

[Προσαντιβάλλω, Recognosco, Gl. Homil. Clem. p. 609, 12 ed. Cler. Kall.]

Προσαντιβολέω, Ultra supplico, vel obsecro. [Joseph. B. J. 6, 2, 1: Πολλὰ προσηντιβόλει. G. Dind.]

[Προσαντιλαμβάνομαι, Invicem prehendo. Strabo 3, p. 155: Γυναῖκας ἀναμὶξ ἀνδράσι προσαντιλαμβανόμενα τῶν χειρῶν.]

[Προσάντιος, α, ον, i. q. προσάντης. Hesych.: Προσάντιον (hoc accentu)· ἀντίπαλον, ἐναντίον.]

Προσαντλέω, ήσω, Haurio, i. q. ἀντλέω. Addunt VV. LL. esse etiam Fovere ap. Alex. Trallian. [1, p. 51. Oribas. p. 249, 339; Theophan. Nonn. vol. 2, p. 136, 144. Hinc substantiva Προσάντλημα, τό, ap. Galen. De compos. med. sec. loc. 2, vol. 2, p. 99, 28 ed. Ald.; et Προσάντλησις, εως, ἡ, ap. Alex. Trall. 1, p. 51 (ubi male προάντλησις) et 7, p. 379. Oribas. p. 249 ed. Matth. Struv.]

[Προσάντως. V. Προσάντης.]

[Προσανυψόω, Insuper erigo. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 124, D: Τὰ τείχη προσανυψῶν. G. Dind.]

[Προσάνω.] Προσανῶν, Hesychio προσαύξων, Insuper augens, Adaugens, Incrementa insuper addens, quia ἀνεῖν sit αὔξειν et ἀνὴ significet αὔξησιν. [Scribendum προσάνων, ἄνειν et ἄνη cum Abreschio.]

[Προσανωφερής, ὁ, ἡ, Leo Diac. p. 190, 12: Μικρόν τι προσανωφερής ἐστιν ἡ ὁδός. Scribendum μικρόν τι πρὸς ἄνω π. G. Dind.]

[Προσαξία, ἡ, Amphiloch. p. 39, B: Μὴ ἐπαισχυνόμενοι τὴν μειονεξίαν τῶν προσαξιῶν. Interpres, Non erubescentes tenuitatem oblationum.]

[Προσαξιόω, Insuper rogo. Polyb. 3, 11, 7; 17, 8, 5. « Lapis in Maffei Mus. Veron. p. XLV et Dale Diss. ad Marm. p. 591. » Osann.]

[Προσαπαγγέλλω, Insuper nuntio. Xenoph. Hell. 4, 3, 1: Πρ. κελεύει. Diodor. 11, 4: Ἐπειδὴ πλησίον εἶναι προσαπηγγέλθησαν αἱ τῶν Περσῶν δυνάμεις.]

[Προσαπαγορεύω, Insuper veto, nego. Dio Cass. 38, 34: Προσαπηγόρευσεν αὐτῷ μήτε τῆς χώρας σφῶν ἐπιβαίνειν κτλ. 48, 43: Καὶ ἐκεῖνός γε ἐκωλύθη τοῦτο ποιῆσαι καὶ προσαπηγορεύθη μήτε βουλευτὴν μονομαχεῖν κτλ.]

[Προσαπαίρω, Insuper abeo, discedo. Nicet. Chon. Hist. p. 246, A: Συμμεθίστασθαι καὶ πρ. εἰς ἕτερον.]

Προσαπαιτέω, Insuper reposco s. exigo. [Dionys. De admir. vi Demosth. c. 43: Ὁ προσαπαιτεῖν ἱκανὸς λόγος. Plut. Mor. p. 177, E; Lucian. Tyrann. c. 13. Eustath. p. 52, 38.]

[Προσαπαντάω, Occurro. Philostr. p. 143: Προσαπήντων οἱ Ἴωνες. Clem. Alex. p. 778: Δι' ἀγάπης προσαπαντᾷ τῷ μέλλοντι· ubi προαπαντᾷ corrigit Mang. ad Philon. vol. 2, p. 391, 45, ubi eadem corruptela. « Vita Theodori Grapti p. 198 Combef. Choricius p. 166: Ὑγιείᾳ τῇ δεξιᾷ προσαπαντᾷ τῇ πληγῇ. » Boiss.]

Προσάπαξ, Semel, ap. Aphthon. [vol. 1, p. 112 ed. Walz.: Πατὴρ γίνεται δεύτερον ὁ πρ. εἶναι μὴ συγχωρούμενος. Nicol. ib. p. 347, 21; 352, 25; Georg. Pach. ib. p. 587, 17], pro ἅπαξ, ut πρόπας pro πᾶς. [Alex. Trall. 7, p. 292. Struv. Liban. vol. 4, p. 586, 589. Menander Exc. Hist. p. 322, 2 ed. Nieb. Divisim scriptum πρὸς ἅπαξ ap. schol. Hermog. vol. 7, p. 23, 5, Joann. Mal. p. 178, 12.]

[Προσαπατάω, Insuper decipio. Strabo 6, p. 256: Προσηπάτησε δὲ καὶ ἄλλο λόγιον.]

[Προσαπεικάζω, Insuper assimilo vel comparo. Anon. Vita Chrys. p. 361, 43. Seager.]

[Προσαπειλέω, Insuper minor. Demosth. p. 544, 26; Zosim. 1, 70. « Theophyl. Sim. Hist. p. 64, A. » Boiss. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 65, B.]

[Προσαπειπεῖν, Præterea vetare. Æschin. p. 60, 5. Dio Cass. 52, 42 (ubi Xiphilin. προσαπεῖπε); 54, 2.]

[Προσαπεκδύομαι. V. Προσαποδύομαι.]

[Προσαπεργάζομαι, Insuper efficio, ædifico. Appian. Mithr. c. 14: Ἑτέρας (naves) προσαπεργάζεται.]

Προσαπερείδομαι, affertur pro Annitor: sed sine exemplo. [Recumbo ad. Apollon. De synt. p. 135, 27: Αἱ ἐγκλιτικαὶ προσαπηρεισμέναι προκειμένῳ τινὶ μορίῳ. || Πρ. ἐπί τι, Urgere, premere aliquid in disceptatione, Polyb. 3, 21, 3.]

Προσαπέρχομαι, Insuper discedo, Xen. [?]

[Προσαπιστέω, Insuper diffido. Aristæn. 2, 14.]

Προσαποβάλλω, Insuper amitto. Aristoph. Nub. [1256]: Προσαποβαλεῖς ἐφ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα, Præter duodecim libras amittes etiam istas pecunias. [Xenoph. Mem. 3, 6, 7: Καὶ τὰ οἰκεῖα προσαποβάλλοις ἄν. Plut. V. Niciæ c. 5, Ages. c. 34. Dio Cass. 50, 27. « Nilus Narrat. p. 18. Const. Manass. Chron. 4591. » Boisson.]

[Προσαποβλέπω, Adspicio. Athen. 4, p. 180, B: Ὥσπερ ἀναθέμασί τισι μικρὸν προσαποβλέψαντας. Προσαποβλέπειν εἰς αὐτὸν codex August. Polyb. 5, 33, 4, pro πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν.]

[Προσαπογλυκαίνω vitiose pro προσαπογλυκαίνω, quod vide.]

[Προσαπογράφω, Præterea indico vel defero. Lysias p. 132, 34; 135, 6.]

[Προσαποδείκνυμι s. Προσαποδεικνύω, Insuper ostendo, probo. (Ostendo, Gl.) Plato Phædon. p. 77, C: Δεῖ δὲ προσαποδεῖξαι ὅτι κτλ. « Liban. vol. 4, p. 583, 2. » Hemst. Insuper constituo. Strabo 7, p. 329: Σύνναος τῷ Διὶ προσαπεδείχθη ἡ Διώνη. Dio Cass. 43 extremo: Ἐς τοὺς ἑπτὰ καλουμένους τρεῖς ἑτέρους προσαποδείξας· 47, 14: Οἰκιστὰς αὐτοῖς προσαπέδειξεν· 54, 10: Συνάρχοντα προσαποδειχθῆναι ἔδει.]

[Προσαποδεικτέον, Insuper ostendendum. Aristot. Top. 4, 2.]

[Προσαποδιδράσκω, Insuper aufugio. Dio Cass. 50, 33: Προσαποδρᾶναι καὶ αὐτοί τρόπον τινὰ ἐθελήσαντες, Ipsi quoque de fuga cogitantes.]

Προσαποδίδωμι, Insuper do, Addo, Reddo. [Demosth. p. 1036, 13: Ἐμοὶ δ' αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 54: Ἐκεῖνο ἔτι τοῖς εἰρημένοις προσαποδόντας. Strabo 12, p. 566: Τὰ γειτονεύοντα μέρη προσαποδοῦναι, i. e. Vicinas quoque partes describere. « Julian. Ep. 13: Τὸ λοιπὸν προσαπέδωκα τῆς ἀναγνώσεως, sive, ut est in codd. nonnullis, τῇ ἀναγνώσει, Reliquam lectionem absolvi, Reliquum perlegi. » Schweigh. Eratosth. ad Arati Phæn. p. 258, A. Hemst. Plut. Mor. p. 20, B; 1100, E. « Pallad. V. Chrys. p. 3 ed. Bigot. » Boiss. || Προσαποδίδομαι, Præterea vendo. Diodor. Exc. p. 585, 9: Εἰ μὴ τῶν ἐγγείων κτημάτων ἔνια προσαπέδοντο.]

Προσαπόδοσις, εως, ἡ, Redditio. Figura est oratoria. Rutilius Lupus [1, p. 1] id schema duobus modis fieri et tractari posse scribit: nam sententiis duabus aut pluribus propositis, sua, inquit, cuique ratio vel posterius reddetur, vel statim sub unaquaque sententia subjungetur. Et Aquila [§ 32, p. 175]: Προσαπόδοσις, Redditio: nomen ex eo accepit, quod idem nomen in postrema parte membri, aut eadem pars orationis redditur, unde id membrum aut is ambitus cœpit. Vide et Quintil. 9, 3. [Apud Cicer. De orat. 3, 52, est *in distributis supposita ratio*. Ernest. Lex. rhet. In προσαπόδοσις corruptum in codd. quibusdam Phœbamm. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 518.]

[Προσαποδοτέον, Insuper dandum, Addendum. Aristot. Top. 5, 2, p. 130, 28; Athen. 9, p. 371, D; Clem. Al. p. 737; Jo. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 67, 30.]

Προσαποδύομαι [Plut. Mor. p. 139, D] et Προσαπεκδύομαι, Præterea exuo, Ultro exuo, Bud. p. 69, ex Greg. Naz. [vol. 1, p. 147 A ed. Ben. « Stelit. 1, p. 79 Montac. » Boiss.]

[Προσαποζημιόω, Insuper punio. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 489, 25: Προσαποζημιοῦ καὶ σὺ τὸ ζῆν παρ' ἐμοῦ.]

[Προσαποθαυμάζω, Insuper demiror. Niceph. l. c. p. 508, 10: Προσαποθαυμάζεται καὶ τὸ λάφυρον.]

Προσαπόθεσις, εως, ἡ, exp. Assignatio.

[Προσαποθλίβω, Repello. Joseph. A. J. 9, 4, 4: Εἰσιέναι μέλλοντα προσαποθλίψατε τῇ θύρᾳ καὶ κατάσχετε.]

[Προσαποθνήσκω, Insuper morior. Dio Cass. 53, 9.]

[Προσαποκαλύπτω, Insuper revelo. Nilus Epist. p. 238. G. Dindorf.]

[Προσαποκλίνω. V. Προσαποκλίνω.]

[Προσαποκρέμαμαι, Insuper dependeo. Procop. Hist. p. 7, A: Εἰσὶ δὲ οἳς καὶ δόρυ προσαποκρέμαται. G. D.]

Προσαποκρίνομαι, Insuper respondeo: s. Ultra interrogata respondeo. Plato Euthyd. [p. 296, A]: Οὗτος προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Respondet ultra interrogata, h. e. plura quam interrogatus fuerit. [Aristot. Soph. el. 2, 2. « Jo. Chrys. Vit. p. 7 ed. Bigot. » Boiss.]

[Προσαποκριτέον, Insuper respondendum. Aristot. Metaphys. 3, 4, 19.]

[Προσαποκρούομαι, Repello. Alex. Trall. 2, p. 150.]

[Προσαποκτείνω, Insuper interficio. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 6; Plut. V. Dion. c. 58; Dio Cass. 49, 35.]

[Προσαπολαμβάνω, Insuper accipio. Julian. Or. 7, p. 228, B. Æsop. Fab. 13 Cor. Nicephor. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 453, 23: Προσαπολαβεῖν ἧτταν.]

[Προσαπολαύω, Insuper fruor, aufero. Plato Alc. 2 p. 150, C: Ἵνα καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσῃς. Dionys. A. R. 6, 58: Προσαπέλαυσε τῆς αὐτῶν ὕβρεως. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 554. « Planud. Ms. Laud. Diomedis. » Boiss.]

[Προσαπολείπω vitiose pro προσυπολείπω in libris quibusdam Plut. Mor. p. 74, E.]

[Προσαπολιμπάνω, Insuper desero. Philostorg. H. E. 6, 3.]

Προσαπολλύω, s. Προσαπόλλυμι, Præterea perdo. [Herodot. 1, 207: Ἑσσωθεὶς προσαπολλύεις πᾶσαν τὴν ἀρχήν· 6, 138: Προσαπολλύουσι δέ σφεων (τῶν παίδων) καὶ τὰς μητέρας. Eurip. Hipp. 1374: Προσαπόλλυτέ μ' ὀλλυτε. Plato Gorg. p. 519, A: Ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο· et προσαπολοῦσιν ib. C. Isocr. p. 132, C: Ὅταν ἐργαζόμενοι τὴν χώραν τὰ σπέρματα προσαπολλύωσιν.] At προσαπώλεσαν, Præterea amiserunt: et Προσαπολέσῃ καὶ ἐκεῖνον, Etiam illum præter ceteros perderet s. perimeret, tanquam a Προσαπολέω. [Polyb. 1, 74, 3: Προσαπολέσαι τοὺς πολιορκουμένους. Forma pass. Demosth. p. 1313, 4: Ἐλεεῖν' ἂν δικαιότερον ἢ προσαπολλύοιντο. Dio Cass. 48, 48: Μάτην προσαπώλλυντο· 49, 26, al. Perf. med. Lysias p. 126, 5: Τοὺς φίλους προσαπολωλέναι. Aor. med. Herodot. 6, 100: Ἵνα μὴ προσαπόλωνται. Dio Cass. 55, 6: Πολλοὺς προσαπολέσθαι.]

[Προσαπολογέομαι, Insuper defendo. Saracenica Sylb. p. 6. Boiss.]

[Προσαπολύω, Insuper solvo, libero. Anon. in Vita Isocr. ap. Mustox. Syll. fasc. 3, p. 10: Τοῦτο αὐτὸ πολὺ πλέον προσαπολύει τῆς διαβολῆς. Boiss.]

[Προσαπομαντεύομαι, Insuper vaticinor. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 468, 13: Πληγάς μοι προσαπομαντεύσατο.]

Προσαπομένω, Insuper emaneo, s. Una absens maneo. [Basil. M. vol. 1, p. 31, B, ubi var. lect. προσαπομ. G. Dindorf.]

[Προσαπόνασθαι, Insuper frui. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 453, 30: Μηδὲν τῆς σοφίας προσαπονάμενος.]

[Προσαπονέμω, Insuper attribuo. Niceph. l. c. p. 645, 9: Ζῆν παρασχοῦσα καὶ καλῶς ζῆν προσαπένειμε. « Zonar. Annal. vol. 1, p. 49. » Anon.]

[Προσαποξέω, Insuper abrado. Metaph. Liban. vol. 4, p. 810, 9: Εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε τὸ γράμμα τοῦτο τῆς λοιπῆς νομοθεσίας ἀποξέσαι τολμήσει τις, οὗτος ... καὶ τὴν τυραννοκτονίαν τῆς πόλεως προσαπέξεσε.]

[Προσαποπειράομαι vitiose pro προσαπο—, quod v.]

[Προσαποπέμπω, Insuper remitto. Aristoph. Pl. 999: Ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί.]

[Προσαποπληρόω, Insuper impleo. Clem. Alex. Str. 4, 1. Kall.]

[Προσαποπλύνω, Insuper abluo. Philo vol. 2, p. 333. Wakef.]

[Προσαποπνίγω, Insuper suffoco. Aretæus p. 81, 26: Προσαπέπνιξας τὸν ἄνθρωπον. i]

[Προσαπορέω, Dubitationem insuper propono. Epiphan. vol. 1, p. 535, B; Orig. C. Cels. 2, p. 397. Clem. Alex. p. 736: Ἐπιλυτέον τά τε ὑπὸ Ἑλλήνων τά τε ὑπὸ βαρβάρων προσαπορούμενα· ubi præstat προσαπορούμενα.]

[Προσαπορραίνω, Adspergo. Ælian. N. A. 9, 63: Οἱ ἄρρενες προηγοῦνται καὶ τοῦ θοροῦ προσαπορραίνουσιν.]

[Προσαπορρύπτω, Insuper detergo. Galen. vol. 6, p. 124: Πρ. τε καὶ διαρρύπτειν τοὺς πόρους. G. Dind.]

Προσαποσκευάζομαι, Insuper amolior, demolior. [Joseph. B. J. 4, 5, 4: Προσαποσκευάσασθαι ἄνθρωπον. G. Dindorf.]

[Προσαποσκώπτω, Insuper cavillor. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 456, 12.]

[Προσαποσμήχω, Insuper detergo.]

[Προσαποστέλλω, Insuper dimitto. Thuc. 4, 108; Dio Cass. 54, 22. Macc. 2, 11, 14.]

Προσαποστερίσκω, sive Προσαποστερέω, Insuper privo, Fraudo præter alia. Chrysost.: Προσαποστερεῖν ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας, Insuper se salute privare. [Demosth. p. 536, 14: Ὑβρίσθην καὶ τῆς νίκης προσαπεστερήθην. « Epist. Socr. 6, p. 16, 3: Προσαποστέρηται. » Valck. Liban. vol. 1, p. 509, 1; Synes. p. 38. Wakef.]

Προσαποστρέφω, Insuper averto [obverto. Joseph. B. J. 2, 12, 1: Ἀνασυράμενος τὴν ἐσθῆτα ... προσαπέστρεψε τοῖς Ἰουδαίοις τὴν ἕδραν.]

[Προσαποτείνω. V. Προσανατείνω.]

[Προσαποτίθημι, Simul depono. Polyb. 13, 2, 5: Τὸ σῶμα προσαπέθηκε τῷ χρυσίῳ. Forma media Clem. Al. p. 881: Ὡς καὶ τοῦ ἀφαιρεθῆναι τὰ ἐκτὸς σὺν καὶ τῇ τοῦ σώματος ὑγιείᾳ προσαπέθετο.]

[Προσαποτιμάω, Insuper æstimo. Demosth. p. 1036, 17: Ἔχουσιν τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τὴν γυναῖκ' ἔλαβεν, ὧν ὁ Πολύευκτος προσαπετίμησε τῷ Λεωκράτει πλέον ἢ χιλίας. Sic libri meliores: vulgo προσαπέτισε.]

[Προσαποτίνω, Insuper solvo. Plato Leg. 12, p. 845, A: Προσαποτισάτω μισθόν. Menander ap. Stob. Flor. 63, 13: Οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους. Joseph. A. J. 8, 5, 3 et C. Apion. 1, 17: Πολλὰ τῷ Εἰρώμῳ προσαποτίσαι χρήματα. « Philo De victim. p. 653, C: Προσαποτίσας καὶ τὸ ἐπίπεμπτον. Leo Diac. Hist. p. 98, 21: Πρὶν ἂν τὸν τόμον τῇ συνόδῳ προσαποτίσῃ. » Hase.]

[Προσαποτρίβω, Attero. Ælian. N. A. 9, 63: Τῶν ἰχθύων οἱ μὲν ταῖς ψάμμοις προσαποτρίβουσι τὰ ᾠά.]

[Προσαποφαίνω, Insuper declaro, ostendo. Aristot. Metaph. 13, 2; Plato Polit. p. 287, A. Forma media Προσαποφαίνομαι Plut. Mor. p. 152, C; 1120, D; 1121, A.]

[Προσαποφέρω, Insuper aufero s. accipio. Posidon. ap. Athen. 5, p. 210, F: Γαστριζόμενοι ... οἴνοις καὶ βρώμασιν, ὥστε καὶ προσαποφέρειν πολλά. « Medio Isidor. Pelus. Epist. 1, 24: Λέπραν τῷ θράσει προσαπηνέγκατο. » Boiss. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. xx. G. D. || Insuper defero, refero. Demosth. p. 1036 extr.: Προσαπηνέχθη μου τοὔνομα ἐν τριττοῖς δήμοις.]

[Προσαποφράσσω s. Προσαποφράττω, Insuper obstruo, obturo. Dio Cass. 42, 38: Τὸ στόμα αὐτοῦ ... προσαπέφραξεν.]

[Προσαποχράομαι vitiose pro προσαποχράομαι, quod v.]

[Προσαποχρώννυμι, Insuper coloro. Hero in Mathem. vett. p. 284: Τὸ ἔδαφος ὁμοίως θαλασσοειδεῖ χρώματι προσαποκεχρῶσθαι. G. Dind.]

[Προσαποψήχω, Insuper detergo. Vocab. dubium. Schneid.]

Προσαπτέον, Tangendum, Attingendum, cum gen., Greg. Naz. [Orat. 38, p. 619, A. Boiss. || Affigendum, Tribuendum. Plato Rep. 7, p. 517, A: Ταύτην ... τὴν εἰκόνα ... πρ. ἅπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις. « Polyb. 2, 60, 2: Ἀράτῳ οὐ πρ. παρανομίαν, i. e. Aratus non est iniquitatis accusandus. » Schweigh. Προσαπτέος, Annectendus, Pollux. Wakef.]

Προσάπτω, Alligo, Appendo, Affigo, προσαρτῶ. [Adjungo, Applico, Annecto, Apto, Affigo, Adapto, Attribuo, Gl. Eur. Suppl. 361: Φίλην προσάψας χεῖρα· El. 1321: Περί μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον· Bacch. 857: Κόσμον Πενθεῖ προσάψων· Ion. 27: Χλιδὴν τέκνῳ προσάψασα. Aristot. H. A. 5, 15: Προσάπτων τοὺς κύρτους.] Et metaph. ap. Lucian. [Nigrin. c. 7]: Καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis, qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cic. certe in Plat. Timæo προσάπτειν vertit Affigere, ut videre potes p. 20 mei Lex. Cic. [Plato Tim. p. 40, A: Κινήσεις δύο προσῆψεν ἑκάστῳ· et p. 80, B. Aristid. vol. 2, p. 313, 1: Εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως ... ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν.] || [Adhibeo, Applico, Attribuo. Pind. Nem. 8, 62: Θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.] Apud Soph. [El. 356], τιμὰς προσάπτω σοι, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. [Ubi de inferiis dictum, ut ib. 432: Τούτων προσάψῃς μηδέν· OEd. C. 236: Μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς, i. e. Ne piaculum urbi contrahas. Id. fr. 514: Μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον. Eur. Med. 1382: Γῇ τῇδ' ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν· Erechth. fr. 20, 10: Δυοῖν παρόντων πραγμάτων πρὸς θάτερον γνώμην προσάπτων. Plato Soph. p. 231, A: Μὴ μεῖζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας· Leg. 7, p. 822, B: Τοῖς δρομαῦσιν ... τὰ ἐγκώμια προσάπτειν. Demosth. p. 1417, 4: Πρ. ὠφέλειαν καὶ τιμήν. Aristid. vol. 2, p. 330, 7: Ἀριστοφάνει λόγχα προσάπτει.] Sed et in malam partem interdum: ut Isocr. Busir. [p. 222, C]: Τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας. [Plato Polit. p. 293, B: Ἤ τιν' ἄλλην ἀλγηδόνα προσάπτοντες. Aristot. Eth. Nic. 4, 1: Τὴν ἀνελευθερίαν προσάπτομεν τοῖς περὶ χρήματα σπουδάζουσιν. Πρ. αἰτίασιν Eustath. p. 1341, 41.] Bud. προσάπτω tribus tanquam synonymis interpr. Attribuo, Contribuo, Assigno, in hoc l. Aristot. De mundo [c. 3 fine]: Τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod et προσνέμουσι dicitur. [Eur. El. 1089: Πῶς οὐ, πόσιν κτείνασα, πατρῴους δόμους ἡμῖν προσῆψας; Paternas ædes nobis tradidisti. Xenoph. Ag. 1, 36: Ἐπεὶ καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις, Tradidit, Commisit.] Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam auctori, Hujus te auctorem facio. Lucian. [Judic. voc. c. 5]: Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην. [Προσάπτειν τινὶ τὴν γνώμην, Tribuere, Adscribere, Polyb. 4, 24, 3 (i. q. ἀνατιθέναι ib. 2). Τῇ τύχῃ πρ. τὰ κατορθώματα τινός 32, 16, 3. Schweigh. Diodor. 1, 17: Τῷ Ἀπόλλωνι τὴν δάφνην προσάψαντες· 3, 73: Ἀθηνᾷ προσάπτουσι τὴν τῶν ἐλαιῶν ἡμέρωσιν. Cum infin. 5, 69: Προσάπτουσι δ' αὐτῇ καὶ τὸ τοὺς ἵππους δαμάσαι πρῶτον. Phurnut. N. D. c. 32, p. 226: Διὰ τὸν σαφηνισμὸν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν μαντικὴν αὐτῷ προσῆψαν. Plut. V. Marcelli c. 17: Τοῦθ' οἱ μὲν εὐφυΐᾳ τοῦ ἀνδρὸς προσάπτουσιν. Dio Cass. 75, 10: Τὸν φόνον τοῖς στρατιώταις προσῆπτεν. || Intransitive, Accedo. Soph. fr. 92: Καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι· OEd. T. 668: Εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.]

|| Προσάπτομαι, Leviter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. [Schol. Philostr. Her. p. 461: Τὸ πρ. ἔλαττον τοῦ ἅπτεσθαι· τὸ γὰρ ἅπτεσθαι ἀόριστόν ἐστιν, τὸ δὲ πρ. ἀντὶ τοῦ ἐσκεμμένως καὶ ἀκροθιγῶς ἅπτεσθαι. Sic etiam Moschop. in Ecl. s. v. Ἅπτομαι.] Xen. [Mem. 1, 3, 12]: Προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, Quæ solum attigerint ore, ubi στόματι dat. est instrumenti. Diosc.: Προσάπτεται τῆς τριχός, Pilum attingit. [Plato Polit. p. 290, D: Ἤδη ... μοι δοκοῦμεν οἷόν γέ τινος ἴχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι. Plut. Mor. p. 993, B: Τεθνηκότος ζῴου χείλεσι προσήψατο σαρκός. Ælian. N. A. 4, 42: Οὐκ ἄν ποτε τῶνδε τῶν ὀρνίθων ἐπὶ τροφὴν προσάψαιντο. Lucian. Tim. c. 17: Πρ. ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου.] Capitur etiam metaph., ut [Plat. Tim. p. 71, E: Ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο· Soph. p. 254, A: Τριβῇ προσαπτόμενος αὐτῆς (τῆς τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητος)]. Προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων ap. Æschin. [p. 72, 35. Idem p. 69, 36: Πρ. ἀνδρὸς ἰδιώτου, ἢ δυνάστου, ἢ πόλεως δημοκρατουμένης.] Philo De vita Mos. 2: Ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίου προσάψασθαι· quod Turn. exp., Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat. [Aristid. vol. 2, p. 88, 8: Λόγων τοιούτων προσαψάμενον. Dio Cass. 60, 26: Ἐπειδήπερ ἅπαξ τοῦ λόγου τούτου προσηψάμην· 44, 44: Τοῦ ἐμφυλίου πολέμου πρ. Plut. V. Timol. c. 35: Πολιτείας διατάξεις ... ἧς ἐκεῖνος μὴ προσάψατο. Xenoph. Eph. 1, 2: Ἦν περὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο. || Forma Homerica Προτιάπτω, quod v.]

[Προσαπωθέω, Depello, Repello. Sirac. 13, 23: Προσαπωθεῖται ὑπὸ φίλων.]

[Προσαραγμός, ὁ, i. q. sequens. Theodor. Metoch. p. 460. Cramer.]

[Προσάραξις, εως, ἡ, Illisio. Schol. Æsch. Pers. 412.]

Προσαράσσω [s. Προσαράττω], άξω, Allido, προσκρούω. [Phot. et Suid.: Προσαρασσόμενα, προσρηγνύμενα, προσκρουόμενα.] Suidæ προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphro [1, 1]: Καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. [Similiter Diodor. 3, 44, nisi quod verbo simplici utitur ἀρασσόμενον, pro quo προσαρασσόμενον cod. Mut.] Gregor. De homine: Ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσομένων προσβολαῖς. [Plut. V. Marcelli c. 15: Τὰς μηχανὰς ... τοῖς σκοπέλοις προσήρασσον. Προσαράξαι νεῶν Pollux 1, 114, ubi vulgo προσρράξαι duplici ρ, quod frequens codicum vitium est. Dio Cass. 48, 47: Πολλὰς τῶν νεῶν πρὸς τὴν ἄκραν προσήραξε. » Lucian. V. H. 2, 47: Πρ. τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ· Navig. c. 22: Προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον τὴν θύραν· et D. meretr. 15, 2. Ælian. N. A. 3, 20; 7, 33; 12, 21: Τῇ γῇ προσαραχθῆναι τὸ βρέφος. Philostr. p. 172 extr. Eustath. p. 1084, 44; 1126, 14; 1709, 37. Intransit. Joann. Chrys. vol. 3, p. 301, B: Ναῦς σκοπέλῳ προσαράξασα. » Valck. Adde Zosim. 1, 42. Wakef.]

Προσαρδεύω, unde Προσαρδεύομαι, Irrigor et Alluor. VV. LL. [Joseph. B. J. 3, 3, 4.]

[Προσαρήγω, Opitulor. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 67, A: Οὐχ οἷός τ' ἦν οὐχ ὅπως ἄλλοις, οὐδὲ ἑαυτῷ προσαρήγειν. G. Dind.]

Προσαρθρόω, ώσω, Per articulos annecto. Costas singulas singulis vertebris προσαρθροῦσθαι scribit Hippocr., pro quo διαρθροῦσθαι dixit Galenus, ut refert Camerar. [Hippocr. p. 810 med.: Καθ' ἕνα δὲ ἕκαστον τῶν σπονδύλων προσήρθρωνται.]

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, Hippocrati i. q. διάρθρωσις, Ossium motorum commissura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις.

[Προσαριθμέω, Annumero. Joseph. A. J. 7, 12 extr.: Προσαριθμήσαι δ' ἄν τις κτλ. 9, 4, 5: Προσαριθμήσας τοῖς ... τεθνηκόσι τοὺς ἱππεῖς. Plut. Mor. p. 1029, D: Ἑκατέρα προσαριθμουμένης μερίδι τῆς μονάδος. Pollux 1, 58.]

[Προσαριθμητέον, Annumerandum. Pollux 1, 138; 9, 44; 10, 95.]

[Προσαριστάω, Insuper prandeo. Hippocr. p. 542, 39.]

Προσαρκέω, Auxilior, Opem fero, VV. LL. Sed quum exp. προσβοηθῶ, inclusam habebit Motus signific., ut sit Auxilio venio, Ad opem ferendam venio. [Eur. Hec. 850: Θέλοντα μέν μ' ἔχεις σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι. Soph. Œd. T. 12: Ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· Œd. C. 73: Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα· fragm. 469: Προσαρκέσας χάριν, Grata faciens. Plut. V. Fabii c. 27: Οὐχ ὡς δι' ἔνδειαν προσαρκούντων. || Προσαρκέομαι, Satis mihi fit, Contentus sum. Longin. fr. 5, 8: Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσαρκέσθημεν, τῇ κοινῇ ἐπιγραφῇ ... προσαγορεύσαντες.]

Προσάρκτιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis. [Polyb. 34, 5, 9: Ἡ πρ. Εὐρώπη. Joseph. B. J. 1, 7, 3: Τὸ πρ. κλίμα. Strabo 1, p. 64; Dio Cass. 55, 1. Const. Manass. Chron. 3524.]

[Πρόσαρμα. V. Πρόσαρσις.]

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. [Soph. Tr. 494: Ἃ δ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι· ubi προσαρμόσαι dixit poeta, quia de pallio sermo est Herculi adaptando. Eur. Suppl. 816: Περιπτυχαῖσι χέρας προσαρμόσας· Ion. 762: Μαστῷ προσαρμόσαι τέκνα· Herc. F. 486: Τῷ προσαρμόσω στόμα; Iph. T. 1405: Ἐπωμίδας κώπῃ προσαρμόσαντες· Orest. 1003: Ὅθεν ἔρις τὸ πτερωτὸν ἁλίου μετέβαλεν ἅρμα τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον οὐρανοῦ προσαρμόσασα μονόπωλον ἐς Ἀῶ· ubi per μεθαρμόσασα exp. schol. De congressu hostili Pseudo-Eurip. Iph. A. 296: Ὦ τις εἰ προσαρμόσει βαρβάρους βάριδας, νόστον οὐκ ἀποίσεται.] Plato Timæo [p. 36, E]: Καὶ μέσον μέσῃ ξυναγαγὼν προσήρμοττεν, quæ Cic. interpr., Atque ita medio medium accommodans copulabat. [Leg. 2, p. 669, C: Ῥυθμοὺς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσαρμόττειν· Crat. p. 414, D: Πᾶν ἂν παντί τις ὄνομα πράγματι προσαρμόττειν· Theæt. p. 193, C: Προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἴχνος. Polyb. 3, 46, 2: Ταύταις (ταῖς σχεδίαις) συζευγνύντες ἄλλας ἐκ τῶν ἐκτὸς προσήρμοζον.] Plut. Solone [c. 22]: Πράγματα νόμοις προσαρμόζειν. [|| Intransit. Accommodatus sum, Convenio. Plato Phædr. p. 277, B: Τὸ προσαρμόττον ἑκάστῃ φύσει εἶδος ἀνευρίσκων. || Forma media Philostr. Her. p. 664: Διφθέραν προσαρμοσάμενος. Sed scribendum ἐναρμοσάμενος ex codd. Forma Dorica Ποθαρμόζεσθαι in loco Æsaræ Lucanæ ap. Stob. Ecl. phys. p. 106, 12 ed. Cant.]

[Προσαρμοστέον, Adaptandum. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 323. Boiss.]

[Προσαρπάζω, Arripio, Gl. Vitiose pro προσερπύζω in libris quibusdam Luciani Bis accus. c. 17.]

Πρόσαρσις, εως, ἡ, et Πρόσαρμα, τό. Est autem Πρόσαρσις Exhibitio cibi, vel Usus cibi. Hippocr. [p. 388, 3]: Περὶ μὲν οὖν ῥοφήματος προσάρσιος οὕτω γινώσκειν. [Et ib. 14: Ἡ πρ. τῶν γευμάτων. Aretæus p. 56, 49; 60, 9.] Ab Erotiano [p. 310] exp. προσφορά. At Πρόσαρμα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15 lib. 1: Ἐν ταύτῃσι οὖν τῇσι ὥρῃσι καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον. Utitur et alibi [p. 25, 4; 48, 31. Rufus p. 81, et Oribas. p. 45 ed. Matth.] Eust. [p. 641, 18; 738, 39] vult πρόσαρμα dici quasi τὴν τῷ σώματι προσφορὰν τροφὴν, Cibum corpori congruum, inde deducens unde et ἄρμενος. Sed quum legamus προσάρασθαι τροφὴν pro προσφέρεσθαι, quin ab eo deducatur, minime nobis dubitandum est, atque adeo ipse alibi hanc derivationem sequitur. Nam in Hom. Il. Z, [264]: Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτερ, postquam ἄειρε exposuit πρόσφερε, addit ἄρτον inde dictum fuisse, et προσάρματα, τροφάς.

Προσαρτάω, Appendo. [Aristot. H. A. 9, 13: Μόλυβδον πρὸς τοῖς ὀϊστοῖς προσαρτῶντας. Babrias Fab. 104, 2: Κώδωνα ... προσαρτήσας. « Metaph. Πολλά τινα προσαρτᾶν τῇ στρατηγίᾳ, Multas facere appendices artis imperatoriæ, multas alias artes ei velut necessarias adjungere, Polyb. 9, 20, 5. » Schweigh.] A cujus pass. est partic. προσηρτημένος [quod per προσκεκολλημένος exp. Suidas, et Προσηρτῆσθαι, ἀπῃωρῆσθαι]: ut προσηρτημένον χύτρᾳ ap. Diosc., quod exp. Appensum ollæ. [Aristot. H. A. 5, 18: Οἱ ὄρνιθες κατὰ τὴν κοιλίαν προσηρτημένοι.] Et προσηρτημένα Bud. ex Theophr. pro Adhærentia. [H. Pl. 5, 4, 2: Μᾶλλον προσήρτηται ὁ καρπός. « Polyb. 3, 46, 8: Προσήρτηντο δεσμοῖς πρὸς τὰς ἄλλας· 8, 6, 5: Πρὸς τοὺς ἱστοὺς τροχιλίαι προσήρτηντο σὺν κάλοις· 2, 66, 10: Προσηρτημένοι ἦσαν πρὸς αὐτῇ τῇ ῥίζῃ τοῦ λόφου, i. e. Applicuerant se. » Schweigh. Tatian. Adv. Gr. p. 78, 4: Προμηθεὺς τῷ Καυκάσῳ προσαρτηθείς. Xenoph. Eph. 4, 2: Τοῦ προσηρτημένου (in cruce). Manetho 4, 199: Προσαρτηθέντας ἐν ἥλοις.] || Et metaph. [Lucian. Necyom. c. 5]: Ἰδὼν δὲ μόνῃ ταύτῃ (sc. τῇ ἡδονῇ) προσηρτημένους, Deditos huic voluptati et ex ea pendentes. Plut. Pompeio [c. 46], προσαρτῆσθαι μειρακίοις, Sociare se juvenibus factiosis et ab eis non discedere, ut inquit Bud. Alii, Et iis adhærescere. [Plato Phileb. p. 58, A: Ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρτηται. Xenoph. Œc. 6, 15: Προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν. Demosth. p. 60, 4: Οὐδὲν λῆμμα ... πρὸς οἷς ἐγὼ πεπολίτευμαι καὶ λέγω προσηρτημένον. Plut. V. Timol. c. 11: Ὥσπερ ἐκ κρασπέδου ... προσηρτημένον ἐπ' ἐλπίδος ἀσθενοῦς· Mor. p. 604, B: Οὐδὲ προσηρτήμεθα θύραις ἡγεμόνος. Forma Dor. ποτάρτηται Timæus Locr. p. 95, D.]

[Προσαρτέον, Exhibendum cibum. Hippocr. p. 964, A: Καὶ τίσι πρ. ἢ οὔ; ubi alii libri προσακτέον. Rufus p. 65 ed. Matth.: Ἀλλά τι καὶ πρ.]

[Προσάρτημα, τὸ, Appendix, Accessio. Galen. Dogm. Hippocr. et Plat. 1, 4, c. 10. Gatak. Clem. Alex. Str. 2, p. 487: Οἱ ἀμφὶ τὸν Βασιλείδην προσαρτήματα τὰ πάθη καλεῖν εἰώθασι, πνεύματά τινα ταῦτα κατ' οὐσίαν ὑπάρχειν προσηρτημένα τῇ λογικῇ ψυχῇ κατά τινα τάραχον καὶ σύγχυσιν ἀρχικήν.]

[Προσαρτής. V. Προσάρτησις.]

Προσάρτησις, εως, ἡ, Appensio, Additamentum, VV. LL. [Hippocr. p. 810, C: Ἀπὸ τούτου ἄχρι φρενῶν προσαρτήσιος. Galen. vol. 18, 2, p. 932 ed. K.: Κατὰ προσάρτησιν· ubi προσάρτησιν restituit Osann. Oribas. p. 48 ed. Mai.: Ἀγκίστροις ἀνασπάσαντες τὰ χείλη τῆς διαιρέσεως προσαρτοῦς (hoc idem esse videtur quod supra et infra προσφυὴς χοιρὰς) μενούσης τῆς χοιράδος, λαβῇ σμιλίου τὴν προσάρτησιν διαλύσομεν. || Theophr. C. Pl. 2, 9, 3: Τὰ δὲ (τῶν καρπῶν ἀποβλητικά) τῷ τὴν προσάρτησιν ἔχειν ἀσθενῆ, i. e. quod pediculo debili dependent. 5, 4, 2: Διὰ τὸν μίσχον καὶ τὴν πρ.]

[Προσαρτίως, Nuper. Macc. 3, 1, 16: Οἱ δὲ καὶ πρ. ἐσταλμέναι. Schleusn.]

[Προσάρτυμα lectio vitiosa pro πρὸς τὸ ἄρτυμα, vel ut cod. Rav. πρὸς ἄλφιτα, in schol. Aristoph. Av. 533.]

[Προσάρχομαι, Impertio. Plato Theæt. p. 168, C: Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν, σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν. Cum usu simili verbi ἐπάρχομαι comparavit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 103.]

Προσάρω [Præsens Προσαραρίσκω ponere debebat], Apto. Exponitur etiam Convenio, ut προσαρμόζω. [Hom. Il. E, 725: Ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. Conjunctivus perfecti passivi significatione media ap. Hesiod. Op. 431: Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλύματι πήξας, γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι. V. Eustath. p. 1869, 34.]

[Προσασκέω, Insuper exerceo. Polyb. 5, 109, 4: Βραχέα προσασκήσας αὐτοὺς ἐν ταῖς εἰρεσίαις. Joseph. B. J. 3, 5, 7: Προσασκοῦνται τῷ φόβῳ. Philo vol. 1, p. 657, 42. De terra excolenda Joseph. B. J. 3, 3, 2: Προσησκήθη (ἡ χώρα) ὑπὸ τῶν οἰκητόρων πᾶσα καὶ μέρος αὐτῆς οὐδὲν ἀργόν.]

[Προσασπάζομαι, Amplector. Etym. M. p. 260, 46: Δεικανᾶται· προσαυδᾷ, προσασπάζεται· nisi ἀσπάζεται restituendum ex Hesychio.]

[Προσαστείζομαι.] Προσαστεισάμενος Suid. [allato loco scriptoris non nominati, Polybii, ut videtur Valesio: Ὁ δὲ παρακαλέσας αὐτὸν καί τι πρ. τοιοῦτον] exp. εἰπών τι προσαστεῖον. Ita enim ap. eum legitur, non προσαστεισάμενος. [Quod restituendum.]

Προσαστράπτω, Affulgeo, ut προσαστράπτειν τείχει, Affulgere muro, Greg. Naz. [Philostr. p. 773. Wakef.]

[Προσασχολέομαι, Occupatus sum. Πρ. τοι Simplic. ad Epictet. p. 41, 29. Hemst. Nilus Epist. 309. Boiss. Προσασχολέω ex Προσευσχολέω corruptum v. s. h. v.]

[Προσατενίζω, Intentis oculis aspicio. Anonym. Vit. Chrys. p. 325: Τῇ τοῦ Παύλου εἰκόνι προσατενίσας. Seager. Andr. Cret. p. 119, D: Πρ. τῇ κατὰ νοῦν θεωρίᾳ. Kall. Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 563, 18: Τοῖς γεγραμμένοις πρ.]

Προσατιμόω [vel Πρὸς ἀτιμόω], Insuper ignominia afficio, Præterea infamia noto. Dem. [p. 834 extr.]: Ὥστ' οὐ μόνον ἔσομαι τῶν πατρῴων ἀπεστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένος, ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσητε. [Id. p. 842, 16; 981, 1. Καὶ προσατιμοῦσθαι Pollux 8, 53.]

[Προσαυαίνω, Exsicco ad. Æsch. Pr. 146: Σὸν δέμας εἰσιδοῦσα πέτραις προσαυαινόμενον. Hippocr. p. 648, 2.]

[Προσαυγάζω, Adspecto. Lycophro 1082: Σπιλὰς ... πόντον προσαυγάζουσα. Forma media Dorica Ποταυγάζομαι. Diotog. ap. Stob. Flor. 48, 62, vol. 2, p. 317: Ὥστε τὼς ποταυγασσαμένως (libri ποτ' αὐτὰς μὲν ὡς: unde Koenius ad Greg. Cor. p. 195 ποταυγασαμένως scripsit) αὐτὸν κατακοσμηθῆμεν. || Resplendeo. Joseph. A. J. 12, 2, 8: Λίθους ἥλιστον προσαυγάζοντας τοῖς ἰδοῦσι.]

[Προσαύγασις, εως, ἡ, Adspectus. Forma Dor. Ποταύγασις ap. Diotog. l. c.: Ἁ τῶ ἀγαθῶ βασιλῆος π.]

Προσαυδάω, Alloquor, Compello [Frequentissimum ap. Homerum nec rarum apud Lyricos et Tragicos], ut Hom. [Il. Δ, 24: Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·] Od. Ξ, [484]: Ὀδυσῆα προσηύδων. [Addito dativo Il. E, 30: Ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα· Z, 214: Μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν· Λ, 136: Προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις ἐπέεσσι.] Aliter autem construitur Il. A, [201] versu qui et alibi sæpe repetitur: Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. [Hesiod. Sc. 326: Καί σφεας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Pind. Pyth. 4, 212: Προσηύδα με καλέσαις. Æsch. Prom. 985: Οὐ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην· Pers. 154: Προσφθόγγοις ... χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. Soph. Aj. 855: Καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών. Τὰ Τρωϊκὰ πεδία πρ. ib. 863. Passiv. El. 1148: Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί. Eur. Med. 1207: Προσαυδᾶν τοιάδε· Hipp. 827: Τίνα λόγον τάλας ... προσαυδῶν τύχω;]

Προσαύλειος, ὁ, ἡ, Ad aulas pertinens, nisi mendose in VV. LL. affertur ex Eur. [Rhes. 273], Τὰς προσαυλείους τύχας, Fortunas aularum.

Προσαυλέω, Accino tibia [Aristoph. Eccl. 892: Τοὺς αὐλοὺς λαβὼν ... προσαύλησον μέλος. Nicophon ap. Pollux 4, 56: Προσαύλησον σὺ νῷν πτισμόν τινα]: ut vertit Bud., citans hunc l. Athenæi [14, p. 634, F]: Ἐν ᾗ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω. [Plut. Mor. p. 1140, D: Τοῖς πεντάθλοις νενόμισται προσαυλεῖσθαι.]

[Προσαύλησις, εως, ἡ, Accentus tibiæ. Pollux 4, 83: Προσαυλήσεως εἶδος.]

Προσαυλίζω, In aula sto, VV. LL.

Προσαύξω s. Προσαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo. [Προσαυξάνω Hippocr. p. 343, 34. Theophr. C. Pl. 1, 10, 3. Προσαύξεται ib. 4, 10, 2; 5, 2, 5. Προσηυξῆσθαι 1, 8, 5. Προσαυξηθῶσι 1, 9, 1. Προσαυξήσας Liban. vol. 3, p. 47, 25. Josephi Vita c. 76: Προσηύξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμάς· c. 38: Τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσηύξετο. « Προσαύξειν τινὰ τοῖς φιλανθρώποις, Omnibus præterea humanitatis officiis honorare aliquem, Polyb. 32, 3, 6. Idem 28, 17, 6: Προσαυξήσας τὴν ἐκείνων ὑπόθεσιν, Quum in eamdem sententiam, quam illi dixerant, ipse plura etiam adjecisset. » Schweigh.]

Προσαύξησις, εως, ἡ, Accretio, ut Cic.; Accrementum, ut Plin. [Eustath. Opusc. p. 321, 53: Ἡ ἀγαθὴ τῆς ψυχῆς πρ. || Προσαύξησιν lectio vitiosa pro πρὸς αὔξησιν ap. Theophr. C. Pl. 3, 2, 1.]

[Προσαυρίζω, Attingo. Hesych. glossa ex Tragico aliquo sumta, fortasse Æschylo, qui simile finxit verbum προσαιθρίζειν: Προσαυρίζουσα χερσαία τροχῇ· ὑπὸ τῆς αὔρας ἢ νοτίς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. Δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν. Aoristi forma αὐθυπότακτος annotata ab eodem, Προσαυρών (codex προσαυρῶν), προστυχών. Forma media ap. eund.: Προσηύρατο, προσέτυχε, προσηγάγετο. Quod ap. Phot. p. 458, 16, sine augmento scriptum Προσαύρατο, προσηγάγετο. G. Dind.]

[Προσαυτομολέω, Ad hostes deficio, transfugio. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 212, B: Παμπληθεὶ ἐφ' ἁμαξῶν καὶ λαμπήναις προσηυτομόλουν. G. Dind.]

[Προσαυτουργέω, Insuper manu mea facio. Themist. Or. 26, p. 319, A: Τοῦ καινόν τι προσαυτουργῆσαι.]

[Προσαυτοχειρία, ἡ.] Invenio in VV. LL. et bicomp. Προσαυτοχειρία, quod redditur Propria cædes. At in primis Lexx. redditum fuerat Suimet interfectio, quæ interpretatio clarior est. Verum an ex classico quopiam scriptore petita sit hæc vox, merito quis dubitet.

[Προσαύω, Admoveo. Soph. Ant. 620: Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ, ubi libri deteriores προσάρῃ (quod legit in libro suo Eustathius, qui Opusc. p. 5, 12, hunc locum imitatus dixit: Ὥσπερ πυρὶ προσᾶραι πόδα γυμνόν), προσψαύσῃ, προσαρμόσῃ, quæ sunt veræ scripturæ glossemata. V. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 358. G. Dind.]

Προσαφαιρέω, Insuper aufero. [Maxim. Tyr. 3, 5: Καὶ τὸ δυνατὸν αὐτῆς προσαφῄρηκεν. Joseph. A. J. 7, 8, 4: Τὰς ἐπιλοίπους αὐτὴν ἐλπίδας προσαφαιρεθῆναι. Lucian. Amor. c. 36: Εἰ ζῷα ... προσαφῄρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας. De aphæresi quam grammatici dicunt Apollon. in Bekk. Anecd. p. 568, 20: Τὸ θέλω προσαφαιρεθὲν ἐν τῷ λῶ. Forma media Isæus p. 73, 38: Προσαφῄρηται τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν.] Demosth. [p. 467 extr.: Ὁ νόμος προσαφαιρεῖταί τι τῶν ὑπαρχόντων ἤδη· 659, 6: Ποτίδαιαν προσαφείλετο. Philostr. p. 528. Dio Cass. 38, 10; 40, 65. « Choricius p. 179: Ὅλον σε καὶ ψυχῇ καὶ σώματι προσαφῄρημαι. » Boiss.]

[Προσαφαρπάζω, Insuper eripio. Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 200, 7. Boiss. Niceph. Chon. 2, p. 33. Anon.]

Προσαφέψω s. Προσαφεψέω, In decoquendo adhibeo, Una decoquo. [Legebatur προσαφεψεῖν ap. Galen. vol. 6, p. 153, ubi nunc recte προαφεψεῖν, nisi quod προαφέψειν potius scribendum. G. Dind.]

Προσαφή, ἡ, Attactus. Diosc. 4: Τὰ φύλλα ἔχει χνοῶν ὑπότραχυν, κατὰ τὴν προσαφὴν κνησμὸν ἐμποιοῦντα, Attactu pruritum facientia s. moventia. [Etym. M. p. 690, 4: Ὕβρις μετὰ προσαφῆς τοῦ σώματος.]

[Προσαφής, ὁ, ἡ, Attiguus, Gl. Hippocr. p. 514, 38: Ὅτι προσαφὴς αὐτῷ ἐστιν ὁ στόμαχος τοῦ ἀνθρώπου ἀεὶ γάστιον. Wakef.]

[Προσαφικνέομαι, Insuper advenio. Thucyd. 8, 30: Προσαφιγμέναι ἦσαν νῆες. Strato Anth. Pal. 12, 185.]

Προσαφίστημι, Præterea ad defectionem solicito. Thuc. [4, 117]: Νομίσαντες οὐκ ἂν ἔτι τὸν Βρασίδαν

σφῶν προσαποστῆσαι οὐδὲν, Brasidam nihil amplius earum rerum, quæ ipsorum essent, ad defectionem tracturum. [Seqq. ex Indice.] Προσαποστῆσαι, Insuper s. Ultra ad defectionem solicitare.

Προσαπορδεύω, affertur pro Proluviem alvi projicio. [Aristot. H. A. 9, 45, Mir. ausc. 1; Antig. Car. p. 58.]

[Προσαρομοιόω, Assimilo, Similem reddo. Andr. Cret. p. 291. Kall.]

[Προσαφορίζω, Insuper determino. Anon. in Chron. ap. Alemann. ad Procop. p. 111. Eumath. p. 201: Ἔδνα σοι πολλὰ προσαφώρισε. « Pallad. V. Chrys. p. 201. » Boiss. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 344, D.]

[Προσαφοσιόω, Devoveo. Eumath. p. 194: Παῖς ὅ τά τῆς ... Ὑσμίνης λέκτρα προσαφωσίωται. « Pallad. V. Chrys. p. 194. » Boiss.]

[Προσαφρίζω, Spuma oppleo. Heliod. 3, 3: Τὸν χαλινὸν ἠρνεῖτο ... διαπτύουσα θαμὰ καὶ προσαφρίζουσα.]

[Προσβαδίζω, Accedo. Glossator ad Pind. Ol. 6, 82, in Bœckhii notis crit. p. 380. Boiss.]

[Προσβαθύνω, Profundius facio. Oribas. p. 93, 27 ed. Cocch.]

Προσβαίνω, Ascendo, Conscendo. [Futurum est Προσβήσομαι: unde Epici aoristo quoque usi sunt Προσεβήσετο, in libris sæpissime in προσεβήσατο corrupto, ut in aliis hujusmodi formis, de quibus dixit Buttm. Gramm. § 96, 10.] Hom. Il. B, [48]: Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον. [Ξ, 292: Προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον Ἴδης· Od. Φ, 5: Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσετο. Aoristi forma activa Il. Ψ, 117: Κνημοὺς προσέβαν ... Ἴδης· Od. Ξ, 1: Προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπόν. Herodot. 1, 84: Ἐπειρᾶτο προσβαίνων κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλιος. Soph. Phil. 42: Πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ ... προσβαίη μακράν; OEd. C. 125: Προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν. Eur. Ion. 107: Τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα; Cycl. 700: Δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε προσβαίνων ποδί· Hel. 1572: Ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτω. Cum accusat. Æsch. Prom. 130: Προσέβα τόνδε πάγον. Eur. Alc. 483: Φεραίων ἄστυ προσβῆναι· Andr. 991: Προσβὰς δῶμα. Improprie Soph. OEd. T. 1300: Τίς σε ... προσέβη μανία;] Cum dat autem [Eur. Iph. T. 195: Ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα ... μελάθροις ὀδύνα,] in prosa, ut [Plat. Phædr. p. 227, E: Προσβὰς τῷ τείχει·] Plut.: Προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ, et [V. Camilli c. 33]: Προσβῆσαν ἐρυμνῷ μεγάλῳ. || Est etiam Accedo; unde πρόσβασις pro Accessu ap. Polyb. sæpe, ut tradit Bud. [Πρ. pro ἀναβαίνειν, Adscendere, Conscendere, frequentat Polyb.: vide annot. ad 2, 67, 2. Cujus usus exempla luculentissima 7, 17, 4, et 9, 19, 7, ubi in eadem phrasi utrumque verbum occurrit. De iis qui per scalas in murum adscendunt 10, 13, 8; 10, 14, 3. Et πρ. πρὸς τὸν λόφον, πρὸς τοὺς βουνούς, πρὸς τὰς ὑπερβολὰς 1, 30, 10; 2, 68, 3; 4, 78, 7; 10, 30, 7; 18, 7, 7. Πρ. πρὸς τὴν πόλιν, Adscendere versus urbem, 4, 57, 7. In προβαίνειν corruptum 2, 67, 6; 4, 11, 6. Schweigh. Ἀναρριχᾶσθαι Atticis, προσβαίνειν (codex προβαίνειν, quod correxit Pierson.) ἀνέρπειν dialecto vulgari tribuit Mœris p. 63.] || At Hom. Il. E, [620], λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβάς, Calcibus insultans. [Diodor. 3, 8: Ξυλίνοις τόξοις, οἷς τοξεύουσι τῷ ποδὶ προσβαίνοντες, ubi Wessel.: « Pede in arcum, ut majore cum robore tendant, imposito. Agatharch. De mari Rubro p. 40: Ὁ μὲν εἷς κατέχει τόξον τῷ ποδὶ προβεβηκώς. Atque ita et Strabo 16, p. 772, etsi nunc prave ibi προβεβηκότων τοῖς ποσί. Nec aliter, puto, accipi debent Xenophontis verba Anab. 4, 2, 28: Εἷλκον τὰς νευράς, ὁπότε τοξεύοιεν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες. » Hic quoque nunc recte προσβαίνοντες legitur.]

[Προσβακχεύω, Bacchico furore immitto. Philostr. p. 790: Τὸν οἶστρον προσβακχεύσας ταῖς γυναιξί. || Intransitive Philostr. Her. p. 667: Τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακχεῦον· ubi schol. ap. Boiss. p. 341 exp. ἐμμανῶς προσφοιτῷ, ἤγουν μαίνονται πρὸς μαντείαν.]

Προσβάλλω, Adjicio: eo sensu, quo dicitur Adjicere oculos, vel Adjicere mentem. Unde et Adjectæ voces ex Cic. aliquanto post: προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Adjicere oculos, Obtutum figere. [Plato Theæt. p. 193, C: Ὅταν προσβάλω τὴν ἑκατέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημεῖον.] Naz.: Ἡλιακῷ φωτὶ σαθροτέραν ἔτι προσβαλόντες τὴν ὄψιν. Plut. [Mor. p. 149, D]: Ὁ μὲν οὖν Νειλόξενος, ἀλεξίκακε, εἰπών, ἀπεστράφη τὴν ὄψιν· ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον, Oculum obtutumque fixit, Bud. Sed non male etiam reddiderit quis, Attentius curiosiusque intuitus est, vel spectavit. [Recte προσέβλεψε restitutum ex codd.] Observandum est autem accus. ὄψιν ex præcedentibus repeti: quem tamen aliquando prorsus omitti existimo. [Eur. Med. 860: Ὄμματα προσβαλοῦσα τέκνοις. Πρ. χεῖρα Pind. Pyth. 4, 482: Μαλακὰν χέρα προσβάλλων. Eur. Alc. 308: Πατρὶ χεῖρα προσβαλεῖ· Med. 1254: Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον· Hec. 410: Παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι· Heracl. 661: Χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα. Aristot. H. A. 9, 1: Τοὺς τοίχους καταβάλλει ὁ ἐλέφας τοὺς ὀδόντας τοὺς μεγάλους προσβάλλων.] Προσβάλλω pro Adjicio etiam significante Addo sunt qui accipi velint: afferentes ex Diosc. 1, 54: Πρόσβαλε ῥόδα. Ubi tamen a Ruellio exp. Immittito. [Προσβάλλειν τῇ τιμῇ, Pretio aliquid addere, Arrian. Peripl. P. E. p. 13, 41. De auctario quod venditor emtori gratis addit, Antiphan. ap. Athen. 7, p. 309, D: Ὡς προσβαλὼν ἐκέλευσα τὸν ... ἰχθυοπώλην.] || Admoveo. [Eur. Suppl. 498: Κλίμακας προσβαλὼν πύλαισι.] Galen.: Σικύαν μεγίστην ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλών. Cic. Accommodo ex Plat. Tim. vertit. [Plato Tim. p. 36, B: Μέσην πρὸς μέσην ἑκατέραν ἀλλήλαις οἷον χῖ προσβαλὼν· 43, E: Ὅταν τοὺς πόδας ἄνω προσβαλὼν ἔχῃ πρός τινι. Πρ. φῶς Philostr. p. 855: Σελήνη προσβάλλει φῶς οὔπω πιστὸν ὀφθαλμοῖς. Προσβαλών τι αὐτῷ ἑαυτοῦ φάσμα, Objicere, idem Her. p. 664, ubi schol. ap. Boiss. p. 319 exp. per ἐπαγαγών.] At προσβάλλειν ἀτιμίαν τινί [ap. Plut. V. Luculli c. 16] verti non potest Admovere infamiam alicui, sed reddi debet Irrogare infamiam s. ignominiam, vel Inurere infamiam. Bud. interpr. etiam Infligere infamiam. Dicitur et προσβάλλειν τινὰ ἑτέρῳ, pro Incitare in eum et irritare, Stimulare et impellere. Bud. p. 453, ex Demosth. exemplum affert [p. 332, 2: Οὐκ ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελλομένων, οὐ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς ἐγὼ προδέδωκα τὴν εἰς ὑμᾶς εὔνοιαν. || Appello, Adduco. Æsch. Eum. 564: Τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν Δίκας ὤλετ' ἄκλαυστος· Sept. 460: Πύλαισι ... προσβαλεῖν λόγον.] || Allido, Collido, Impingo, Confligo. [Eur. Hipp. 1233: Ἀψῖδα πέτρᾳ προσβαλὼν ὀχήματος.] Plut. [V. Cæs. c. 69]: Καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον ... ἀπέθανεν. Ita Bud., qui rursus προσβάλλειν interpr. Impingere, item Intorquere, Illidere: et affert ex Æschin. Ep. [p. 659 R.]: Ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. Ubi tamen reddere malim Infligere. [Inferre, Imponere, Infligere. Herodot. 1, 136: Ἵνα μηδεμίαν ἄσην τῷ πατρὶ προσβάλῃ· 6, 70: Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι ὀλυμπιάδα προσέβαλε, Victoriam olympicam attulit. Æsch. Prom. 933: Μηδέ μοι διπλᾶς ὀδύνας προσβάλοις· Pers. 781: Ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει. Πρ. πικρὰς ὠδῖνας Soph. Tr. 42. Πρ. εὔκλειαν El. 974. Πρ. ὅρκον, Ad jusjurandum adigere, Tr. 255. Στέργημα πρ. 1138. Πρ. αἰσχρὰν κληδόνα Eur. Alc. 316. Πρ. δεῖμα Ion. 584. Πρ. ὀργὰς Med. 642. Πρ. αἰσχύνην Plato Leg. 9, p. 878, C. Ἀνόσιον ἔγκλημα πρ. Antipho p. 126, 20. Πρ. συμφορὰς καὶ νόσους Lysias ap. Athen. 12, p. 552, B. Πρ. μελέταν Pind. Isthm. 5, 37. Πρ. χολὴν Plut. V. Pericl. c. 10: Ὥσπερ χολὴν τἀνδρὶ προσβέβληκας (var. lect. προβ.). Ælian. N. A. 14, 12: Προσβάλλουσι τὴν ἑαυτῶν μορφὴν τοῖς χερσαίοις. Cum accus. personæ et dativo rei Soph. OEd. C. 1178: Καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν.] Προσβάλλω neutr. Irruo, Adorior, Invado, Impetum facio, Irruptionem vel Impressionem facio. [Plato Tim. p. 64, E: Ὅσων ἂν αὐτῇ πῃ προσβάλλουσα ἐφάπτηται· Lach. p. 183, B: Προσβαλούσης τῆς νεὼς πρὸς ὁλκάδα τινά. Æsch. Sept. 615: Δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις.] In qua signif. ap. nullum scriptorem frequentius, quam ap. Thuc. esse puto. Dicitur autem et προσβάλλειν πολεμίοις, et προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, s. ἐρύματι, etc., ut ex seqq. exemplis patebit: 1, [49]: Ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. Et 3: Προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At 2, [19]: Προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ. Et 3, [90]: Καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες. Rursum l. 3; item 2, [25], προσβάλλειν τῷ τείχει dicit. Sed et cum præp. πρός, 2, [56]: Καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες.

Hujus autem exemplo usurpant et ceteri, sed potius cum dat. [Xenoph. Cyrop. 7, 1, 26: Κατὰ κέρας προσέβαλλον· Anab. 6, 3, 6: Προσέβαλλον πρὸς τοὺς ὁπλίτας· Hell. 1, 6, 13: Προσβαλὼν αἱρεῖ τὴν πόλιν κατὰ κράτος· 3, 1, 13: Ξενικῷ Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσι· 6, 5, 32: Πρὸς τὴν πόλιν προσβαλεῖν· et quæ sunt similia plurima apud alios scriptores quosvis, præsertim historicos, velut πρ. τοῖς πολεμίοις ap. Polyb. 8, 34, 5; ταῖς πύλαις 7, 17, 9; τῷ λόφῳ 3, 101, 6; πρὸς τὰς πύλας 7, 16, 1; πρὸς πόλιν 2, 34, 11. Ἀλφεσιοῖς πρ. Philostr. p. 553. Ἀμπέλῳ πρ. idem Heroic. p. 662, ubi schol. ap. Boiss. p. 303 exp. per προσελθεῖν, ut προσβάλλει per προσέρχεται Phot. p. 458, 17. « Epist. Socr. p. 16, 12: Ἡδοναὶ κατὰ πᾶν αἰσθητήριον προσβάλλουσαι τῇ ψυχῇ. » Valck. Sensu obsceno Προσβάλλω γυναικί, Subigito, in Gl. Sic προσβαλὼν γυναικὶ Basilic. 60, 21, 15, et addito περὶ Ἀφροδίτης schol. Aristoph. Eq. 514. Et schol. Pl. 290: Παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε. « Attingo. Sext. Emp. p. 556, 9: Οὐ πάνυ τι φαίνονται τῷ ζητουμένῳ προσβάλλειν. » Hemst.] || Dicitur et de accessu minime violento et infesto [de rebus sub sensus cadentibus]: ut Lucian. [Halcyon. init.]: Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόῤῥωθεν; Quæ vox aures nostras incessit? Quæ vox auribus nostris incidit? Sed usitatiore loquendi genere, præsertim tamen apud poetas, Quæ vox pepulit aures nostras? Cic. Adjectæ voces usurpat, De nat. deor. 2, tanquam προσβαλοῦσαι. [Aristot. De insomn. c. 1: Ἕκαστον τούτων ... προσβάλλει πως τῇ αἰσθήσει. Plut. Mor. p. 437, C: Πνεύματος ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἀδύτου προσβάλλοντος. Aristid. vol. 1, p. 214: Μεσοῦντας τῆς πορείας προσέβαλεν ὥσπερ πνεῦμα ἀπὸ θαλάττης βοὴ συμμιγής. Philostr. Imag. p. 766: Ἡ οὐ προσβάλλει σε κρόταλα· ubi Jacobs. p. 218: « Philostr. p. 554: Προσβάλλει γάρ με χεὶρ γυναικός, Manum mulieris odoror; ubi προβάλλει cod. Guelf. Ex nostro loco Philostr. jun. p. 878: Ἡ οὐ προσβάλλει σε τὸ λιτὸν καὶ αὐτουργὸν τῆς μούσης. Basil. M. Hexaem. Hom. 4, p. 38, D: Ὅταν ἡ θάλασσα ... πορφύρουσαν χρόαν ἢ κυανῆν τοῖς ὁρῶσι προσβάλλῃ. Fons locutionis est ap. Platon. Rep. 3, p. 401, C: Ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβάλῃ. » Philostr. Imag. p. 770: Προσβαλεῖ σε μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὰ μῆλα, Mala te advertent, ipsa mala percipies. Heroic. p. 749: Οἰμωγὴ προσέβαλεν αὐτοὺς τῆς κόρης. Plut. V. Sullæ c. 16: Αἱ βαφαὶ τῶν ... χιτώνων ... πυροειδῆ καὶ φοβερὰν προσέβαλλον ὄψιν.] Dicitur et ὀδμὴ προσβάλλειν, s. ὀσμή, a Theophr. [H. Pl. 9, 7, 2], Incidere, Incurrere, Appelli, Bud. Quem miror, postquam scripsit προσβολὴν de Incursu et accessu violentiore dici, exemplum illud subjungere. [Ælian. N. A. 13, 21: Ὀσμὴ προσέβαλε τὰς ῥῖνας. Cum accus. personæ et omisso substantivo Aristoph. Pac. 180: Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλε; ubi αἴσθησις, ὀσμὴ vel φωνὴ supplent grammatici: v. schol. et Greg. Cor. p. 36. Similiter Strabonis verba 15, p. 720, interpretatur Casaubonus: Καὶ τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἰχθύων προσβάλλει, Pecorum carnes piscium odorem referunt. Quocum confert Athen. 13, p. 565, E: Κιναίδους καλοῦντες τοὺς μύρου προσβάλλοντας. De radiis solis terram ferientibus Hom. Il. H, 421: Ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας, quod ἀρούραις scriptum ap. Strabon. p. 2, ubi tamen codex unus ἀρούρας. Ælian. V. H. 5, 6: Ὁ ἥλιος αὐτὸν προσέβαλλεν. Æschyl. fr. 181: Ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ.]

|| Προσβάλλομαι, Adjicior; ut προσβαλλομένη ὄψις, Oculi qui adjiciuntur, Obtutus qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, Injici, Imponi: ut Diosc. 8: Προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur Id, in quod quippiam incurrit, vel incidit, vel incumbit et appellitur: et Id, quod oppugnatur. Bud. p. 452. [Plato Theæt. p. 153, E: Οὔτε τὸ προσβάλλον οὔτε τὸ προσβαλλόμενον ἔσται. || Adjectum habeo. Æschyl. ap. Athen. 11, p. 476, C: Κέρασι χρυσοῦ στόμια προσβεβλημένοι.]

|| Προτιβάλλομαι pro προσβάλλομαι ap. Hom. præfixa præp. Dor. προτί, aut certe facta ex Dor. ποτί, pro πρός, Adorior, Aggredior. Item Coerceo, Castigo: vel simpl. Increpo. Hom. Il. E, 879: Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ, i. e. ἐπιπλήττεις, Eust. [Hesych.: Προτιβάλλεαι, προβάλλει (προβάλλεις Musur.), μισεῖς καὶ ἀποστρέφῃ, ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι, προβάλλομαι τοῦτον· οἱ δὲ κωλύεις, ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς. Oppian. Hal. 5, 98: Κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθύν· 4, 626. Apoll. Rh. 4, 1046. || Optativi aoristi forma novitia προσβάλοιε ap. Ephræm. Cæs. 7260, comparanda cum στέργοιε pro στέργοι ap. eund. 9928, similibusque quas memorat Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 262. G. Dind.]

[Προσβαρέω, Insuper gravo. Προσβαρουμένη Theodor. Stud. p. 468, C.]

[Προσβάρησις, εως, ἡ, Appressus, Gl.]

[Προσβασανίζω, Insuper torqueo. Athen. 5, p. 214, B: Ἀκρίτους ἀπόλλυσι προσβασανίσας καὶ στρεβλώσας· ubi aptius videtur προβασανίσας, quod conjecerunt Angli s. v. Ὀδοιδόκος.]

[Προσβάσιμος, ὁ, ἡ, Accessibilis. Ex Prisco Hist. p. 41, D (?) citat Lobeck. ad Phryn. p. 227.]

Πρόσβασις, εως, ἡ, Ascensus. Item Accessus, ut modo [s. v. Προσβαίνω] dictum fuit. [Herodot. 3, 112: Πρὸς ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἔνθα πρ. ἀνθρώπῳ οὐδεμίαν εἶναι. Eur. El. 489: Πρ. ὀρθίαν οἴκων· Phœn. 187: Ἑπτὰ προσβάσεις πύργων. « Polyb. 4, 56, 6: Ἀπότομον καὶ ὀλίγας ἔχον πρ. 4, 78, 3: Λόφος ἔχων δέκα σταδίων πρ. 7, 15, 10: Ἐξήτασε τὰς πρ. καὶ θέσεις τῶν κλιμάκων. Arrian. Anab. 6, 24: Ἐν ταῖς πρ. τε καὶ καταβάσεσι. » Schweigh. Diodor. 2, 10; 17, 71. Joseph. A. J. 9, 6, 3: Καταλαβὼν ἔν τινι πρ. « Clem. Al. p. 176. » Routh. In πρόβασις corruptum notavimus s. h. v.]

[Προσβασκαίνω vitiose pro προβασκαίνω, quod v.]

Προσβατός, ή, όν, ut, Χωρίον, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, e Xen. [Apol. 23], Locus, quem mors conscendere nequeat, vel Ad quem accedere. [Id. Anab. 4, 3, 12: Οὐδὲ τοῖς πολεμίοις ... προσβατὸν κατὰ τοῦτο· 4, 8, 9: Ὄρος μέγα, πρ. δέ.]

[Προσβεβαιόω. Προσβεβαίωσεν, Comprobavit, Gl. Phalar. Epist. 79, p. 230: Ἐὰν τὸ πιστὸν ... ἡ ἀλήθεια προσβεβαιώσῃ.]

Προσβιάζω [Formæ activæ, quam librarii passim pro προσβιβάζω intulerunt exempla nulla sunt], Adurgeo, Instando cogo. Thuc. [1, 105]: Καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθέν, Eorumque pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι vero etiam act. in ead. signif. capitur. [Aristoph. Pl. 16: Κἀμὲ προσβιάζεται. Plato Epist. 7, p. 331, B: Μὴ ἐθέλοντά γε προσβιαζοίμην· Crat. p. 410, A: Οὐ δεῖ ... ταῦτα προσβιάζεσθαι. Diodor. 20, 38: Προσβιαζομένων τῶν μετ' Ἀγαθοκλέους. Idem cum dativo construxit ib. c. 39: Προσβιαζόμενος τόποις προσάντεσι.] Plut. [Mor. p. 662, C]: Αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, μόγις καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. [Jud. voc. c. 2]: Ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται. [Aristot. De gen. anim. 1, 19: Ὅταν τις προσβιάζηται ..., ἐνίοις αἱματῶδες ἤδη προελήλυθε (τὸ σπέρμα).]

[Προσβιασμός, ὁ, Adactio per vim. Oribas. p. 98 ed. Matth.]

[Προσβιαστέον, Adurgendum, Cogendum, Vim faciendum. Plut. Mor. p. 125, D: Οὐ πρ. ἐστὶ τὴν φύσιν.]

Προσβιβάζω, Admoveo, Adjungo, Accedere facio, Promoveo, Sisto, Statuo, Loco. Bud. Plut. [V. Pomp. c. 46]: Ὡς οἱ κατὰ πάντα παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι, Proximum facientes, Bud. [Id. V. Caton. maj. c. 36: Προσβιβάζων ἕκαστον (emtorem). Longin. De subl. 15, 5: Ὅμως ἑαυτὸν Εὐριπίδης κἀκείνοις τοῖς κινδύνοις ... προσβιβάζει. Plato Theæt. p. 153, C: Τὸν κολοφῶνα ... προσβιβάζων· Crat. p. 427, C: Καὶ τἆλλα οὕτω φαίνεται προσβιβάζειν καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβάς, i. e. In literas et syllabas redigere.] Item Incito, Impello, Adduco, sc. verbis. Lucian. [Anach. c. 12]: Οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων· sicut etiam ap. Aristoph. Eq. [35] Bud. interpr. Adduco, πείθω: Εὖ προσβιβάζεις μ'· ubi tamen schol. habet præter πείθεις, παραινεῖς, etiam στοχάζῃ. [Plato Menon. p. 74, B: Ἐγὼ προθυμήσομαι ... ἡμᾶς προσβιβάσαι, Eo adducere. Xenoph. Mem. 1, 2, 17: Πάντας τοὺς διδάσκοντας ὁρῶ ... τῷ λόγῳ προσβιβάζοντας (var. lect. προβ.). Æschin. p. 67, 3: Τῷ λόγῳ προσβιβάζων ὑμᾶς. Dionys. Art. rhet. 3, 1: Τῷ τέλει προσβιβάζοντας. Nam sic ex codd. corrigendum vulgatum προσβιάζοντας. Eodem modo peccatum ap. Plut. V. Pericl. c. 15: Καὶ μάλα δυσχεραί-

νοντα κατατείνων καὶ προσβιβάζων, ubi προσβιβάζων Schæfer. Lucian. Philops. c. 33 : Τάχα καὶ σὺ προσβιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν.]

Προσβιβάω, Accedo. Plato Phædro [p. 229, E] : Αἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ· ubi Cornarius vertit, Quibus si quis fidem non habeat. Apud Aristoph. vero Av. [424] : Καὶ τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, schol. exp. συναρμόζει [i. e. πείθει : Hæc omnia sc. esse tua, quæque hic atque illic sunt, quæque ortum spectant, argumentis astruit. Seager. Προσβιβᾷ apud Platonem pariter atque Aristophanem non præsens, sed futurum est formæ προσβιβάζω.]

[Προσβιόω, Diutius vivo, Superstes sum. Plut. V. Numæ c. 21 : Χρόνον οὐ πολὺν τοῖς ὀγδοήκοντα προσβιώσας· Luculli c. 43 : Πολὺν δ' αὐτὸς προσβιῶ χρόνον.]

[Προσβλάβής, ὁ, ἡ, Noxius. Voc. suspectum. Schneid.]

[Προσβλάπτω, Insuper noceo. Hippocr. p. 394, 43; Galen. vol. 10, p. 58. Schol. Theocr. 9 extr.]

[Προσβλασφημέω, Insuper maledico, calumnior. Joseph. A. J. 6, 13, 6 : Προσεβλασφήμησε καὶ κακῶς εἶπε.]

[Προσβλεπτέος, Aspiciendus. Julian. p. 297. Wak.]

Προσβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accus. vi præp. πρός : est enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρός σε. [Æsch. Prom. 215 : Οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. Soph. Œd. T. 1183 : Τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν· Ant. 1296 : Τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν· Tr. 464 : Προσβλέψασ' ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν. Eur. Hec. 968 : Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον· Med. 1327 : Ἥλιόν τε προσβλέπεις καὶ γαῖαν.] Aristoph. Pl. [1014] : Προσέβλεψέ μέ τις. [Plato Rep. 1, p. 336, D : Προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος. Xenoph. Œc. 11, 5 : Προσβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα. Strato ap. Athen. 9, p. 382, C : Εὐθὺς με... προσβλέψας μέγα.] Plut. Publicola [c. 19], Προσέβλεψεν αὐτὸν ἵλεῳ προσώπῳ. Theocr. autem 5, [36] : Ὀρθοῖς ὄμμασι ποτιβλέπειν, Dor. pro προσβλέπειν, Rectis oculis intueri, s. obtueri, aut Aspicere contra aliquem [Eur. Hec. 972 : Πρ. ὀρθαῖς κόραις], ut Plaut. loquitur : quod confidentiæ esse putatur, et in manifesto facinore impudentiæ, Cam. At Lucian. De luctu [c. 4] non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, s. ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, sed φίλιόν τι καὶ εἰρηνικόν, tanquam adverbialiter utens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς : Τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Soph. [Aj. 346] accus. rei junxit : Προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη. Gregor. autem dat. personæ pro accus. habet, Ἡλίῳ προσβλέψαντα. [Xenoph. Symp. 3, 14 : Πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ. Plut. V. Caton. min. c. 65 : Ἀπολλωνίδη προσβλέψας. Lucian. Dial. meretr. 11, 4 : Οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ· Alex. c. 42, Merc. cond. 29, al. || Obtueor, i. e. Considero, Perpendo. Demosth. p. 1485, 7 : Τάφανὲς ἀξίωμα καὶ τὸν Ἄρειον πάγον προσβλέπετε. || Futuri forma media προσβλέψεται ap. Pseudo-Eurip. Iph. A. 1192.]

[Πρόσβλεψις, εως, ἡ, Adspectus. Plut. Mor. p. 45, C.]

[Προσβλής. Philo in Mathem. vett. p. 99 : Τόπος προσβλητὰς ἔχων κατὰ τὸ τεῖχος. Scribendum προβλῆτας. G. Dind.]

[Πρόσβλησις, εως, ἡ, Adjectio, Adhibitio. Hippocr. p. 638, 16 : Τὴν πρ. τῆς σικύης.]

[Προσβλητικός, ή, όν, Adjectitius. Hierocles. Wakef.]

Προσβλητός, ή, όν, Adjectus s. Adjectitius. Jerem. 10, [5] : Ἀργύριον προσβλητόν ἐστιν, Argentum adjectitium, et ἔργον τεχνιτῶν. [Per κολλητὸν exp. Hesych. Idem : Ἀπρόσβλητον, γενναῖον.]

[Προσβοάω, Acclamo (Gl.), Inclamo. Forma media eaque Ionica Herodot. 6, 35 : Ὁρέων παριόντας προσεβώσατο.]

Προσβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. 8, [23] : Λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν· 1, [50] : Οἵ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει, Quo eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant. [Id. 6, 66, 69; 8, 55. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 19, Hell. 1, 3, 5. Demosth. p. 1377, 10; 1378, 26. « Polyb. 3, 19, 1; 5, 13, 3. Cum dativo 2, 67, 6. Πρ. εἰς τὴν Ῥώμην 2, 24, 5. » Schweigh. Diodor. 3, 72. Forma Ionica ap. Herodot. 8, 144 : Προσβωθῆσαι ἐς τὴν Βοιωτίην, ubi var. lect. προσβοηθῆσαι.]

Προσβολή, ἡ, Adjectus s. Adjectio, si uti liceat hoc verbali in ea signif., qua dixi paulo ante Adjicere oculos : Conjectus; ut προσβολὴ τῶν ὀμμάτων, Plato Theæt. [p. 153, E.] Sic προσβολὴ τῆς ὄψεως, ap. [Maxim. Tyr. 43, 2, Aristid. vol. 1, p. 512,] Philon. V. M. 3 : Σμαράγδῳ γὰρ ἔοικεν ἡ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ φαντασία κατὰ τὴν τῆς ὄψεως προσβολήν. Dicitur autem et Conjectus oculorum a Cic. [Id. vol. 2, p. 217, 29 : Τούτων ὁ λογισμὸς ... ἀμυδροτέραις χρῆται ταῖς πρ. Clem. Al. p. 821 : Πάντα μεθ' πρ. προσβλέπει. Wakef. Προσβολαὶ τῆς γλώττης Aristot. De partt. anim. 2, 16. || « Προσβολή, allisus ille linguæ, qui fit in literarum semivocalium et consonantium pronuntiatione, sive ad dentes, sive ad palatum, sive in labiis. Aristot. Poet. c. 20, p. 144 : Ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν, ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν. Vid. voc. Ἀπόστασις. » Ernest. Lex. rhet.] || Admotio : sequor autem in his, quem in ipso verbo tenui signiff. ordinem : ut σικύας προσβολή, [Aristot. Rhet. 3, 2,] Diosc. 7. Dicitur autem ab Eur. Med. [1074] et de Admotione oris, quæ fit osculando; ex quo [Suppl. 1137] affertur etiam προσβολαὶ προσώπων φίλιαι. Apud Plut. autem [Mor. p. 670, F] exp. Contagio : Καὶ τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταδέχεσθαι πάθη τοὺς ἀνθρώπους οἴονται. || Commissura, Cic. Vide Bud. p. 453, et meum Cic. Lex. p. 23. [Ex Plat. Tim. p. 36, C : Συνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς πρ.] || Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας, q. d. Inflictio ignominiæ; ut προσβάλλειν ἀτιμίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. || Appulsus, eo sensu, quo Cic. Appulsum solis, item Appulsum caloris et frigoris dixit. [Ælian. N. A. 14, 23 : Ταῖς τοῦ ἡλίου πρ. ταῖς πρώταις ἀντίος. De vocis accessione ad aures Soph. fr. 737 : Βραδεῖα ... ἐν λόγοισι πρ. μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου.] Προσβολή, Appulsus navis. [Thucyd. 4, 53 : Ἦν αὐτοῖς τῶν ἀπ' Αἰγύπτου ὁλκάδων προσβολή.] Item [Allisio. Æsch. Ag. 391 : Κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς (προβολαῖς libri, quod correxit Pearson.) μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς. Invasio. Æsch. Choeph. 283 : Ἄλλας τε φωνεῖ πρ. Ἐρινύων.] Impressio ruentis aciei impetusque militum cuneatim incurrentium. [Æsch. Sept. 28 : Λέγει μεγίστην πρ. Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι, ubi ipsi milites προσβάλλοντες significantur. Herodot. 6, 101 : Πρ. γενομένης πρὸς τὸ τεῖχος. Προσβολὴν vel προσβολὰς ποιεῖσθαι 3, 158; 4, 200. Xenoph. Hell. 1, 3, 10. Πρ. Polyb. 3, 14, 1; 4, 16, 7, al. Cum dat. Τῇ ἄκρᾳ προσβολὰς ποιούμενος 5, 48, 14. Cum πρὸς 14, 4, 2. Πρ. ἀποκρούεσθαι Herodot. 4, 200. Xenoph. Anab. 3, 4, 2 : Ἐν τῇ ἔμπροσθεν πρ. Hell. 2, 1, 15 : Προσβαλὼν πόλει ... τῇ ὑστεραίᾳ πρ. αἱρεῖ. Ἡ διὰ τῶν κλιμάκων πρ., Oppugnatio admotis scalis, Polyb. 5, 60, 7.] Plut. : Φάλαγγι χρώμενος προσβολὴν οὐκ ἐχούσῃ, Quæ perrumpi impressione non poterat. [Locos Plutarchi collegit Wyttenb. Mor. vol. 6, p. 374.] Apud Eund. vero alibi pro τὴν προβολὴν κρατυνάμενοι reponit Bud. προσβολήν, ut sit, Impressione valida irrumpentes. Itidem vero Valla ap. Thuc. [6, 48] non Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, sed Ἐν προβολῇ τῆς Σικελίας legit : quippe qui verterit In prominentibus Siciliæ locis. Ut autem προσβολή est hostium, ita et athletarum, quum inter se aggrediuntur : et Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exp. Primo statim impetu, ap. Philostr. [Her. p. 731 : Ἀχιλλέα καταστῆσαι τὴν Σκῦρον ἐκ πρ., ubi schol. p. 598 ed. Boiss. exp. ἐκ μόνης προσελεύσεως.] Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγών, pro Pugna, quæ in urbis aggressione circa muros committitur, ex eod. Plut. affertur. Rursum ex Eod. Publicola [c. 16] : Προσβολῆς ὀξείας τῷ τείχει γενομένης, pro In murum impetu acerrimo ab hostibus facto. Ita VV. LL. Sciendum est autem Thuc. ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties usum fuisse, et in eo προσβολήν, vel potius προσβολὰς (nam plur. uti solet), Oppugnationem verti : ut 2, [18] : Προσβολὰς παρασκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι μηχαναῖς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Ibid. : Τάς τε οὖν προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο. Idem 5, [62] : Καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic et Bud. hæc Polybii verba, Ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολάς, interpr. Quum statim adveniens oppugnare adortus esset. Apud Thuc. alicubi προσβολαὶ exp., et recte quidem, meo judicio, Pugnæ tumul-

tuariæ : ut 3, [c. 1] : Καὶ προσβολαί, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρείκοι· l. 7, προσβολὰς et ξυσταδὸν μάχας inter se opponit, p. 262 [81]. A schol. autem προσβολή, alicubi [4, 53] ἐπίθεσις, atque adeo [4, 12] μάχη, item [7, 70] προσβολαί, συμπλοκαί, alicubi vero [4, 1] et προσόρμισις ac καταγωγή exp. Sed in VV. LL. illud Thuc. antea citatum, Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exp. Dum in Siciliam transmittunt. [De athletis, Hesych. : Πρ. τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφή, καὶ κατοχή, καὶ ἡ ὁρμή. || Aditus, Locus ubi accedere s. aggredi licet. Plato Soph. p. 246, A : Ὃ πάσχει πρ. καὶ ἐπαφήν τινα.] Affertur ibid. ex Polyb. [3, 21, 4] : Οὔσης οὐ μόνον στενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς, pro Itinere non solum angusto, sed etiam aspero; quum tamen προσβολή Iter simpliciter significare nullo modo possit. Rectius igitur Bud., meo judicio, προσβολὰς in Plutarch. [V. Cæs. c. 53] interpr. Aditus ad aggrediendum : Ὁ Καῖσαρ ὁλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθών, τοὺς μὲν ἐκωλύετο, κτλ. [Aristot. H. A. 2, 17 : Συνήρτηται τῇ κοιλίᾳ πλησίον τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος.]

|| Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολή exp. Violentia et impressio præpotentis, aut tyranni : et affert ex Gregor. In Julian. : Καὶ πολλαῖς πληγέντες καὶ χαλεπαῖς τοῦ καιροῦ προσβολαῖς. [Πυρὸς ἢ χειμῶνος πρ. Plat. Leg. 9, p. 865, B. Πρ. τοῦ φάσματος Philostr. p. 832 extr. De Empusa conviciis abacta p. 52 : Τουτὶ γὰρ ἄκος εἶναι τῆς πρ. ταύτης.] Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quod invidia velut irruptionem faciat in animum ejus, quem incessit. Aggressionem quidam verterunt : Bud. Appulsum. Et πυρετοῦ προσβολή, Galen. Ad Glauc., pro Accessione febris, sed ita ut impetus signif. includatur. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. [Ἀφυλάκτου νόσου πρ. Phalar. Epist. 70. Hemst. Lucian. Tragod. 290 : Ἅπαντα γυῖα προσβολῇ στρεβλούμενοι.] || Noxa, Offensio, ut Idem vertit in hoc l. Synes. : Ἔδει δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν. Ubi tamen alii προσβολὴν cum πάθους jungentes interpr. Aggressionem, Insultum. [Πρ. δεισιδαιμονίας, Impetus superstitionis, Plut. Mor. p. 43, D. Æsch. Eum. 600 : Δυοῖν ... εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν. Itidem tamen προσβολή exp. Noxa, sc. ob læsum numen, ap. Aristoph. [Pac. 39] : Χότου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή· verum et hic de irruentis impetu commode intelligi posse videtur. Sic enim [Προσβολαὶ δαίμονος ap. Plut. Mor. p. 168, C,] et Synes. : Εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου. [Ælian. N. A. 17, 35 : Ἔκ τινος δαιμονίου πρ. ἐπιφοιτῆσαι (τῇ πόλει) σμῆνος μελιττῶν. Θεῖαι πρ. ap. Antiphont. p. 123, 23. Κακὴ πρ. Eur. El. 829 : Πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι πρ. || Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 16 : Πρ. σιδήρου· τὸ στόμωμα τὸ προστιθέμενον ἐπ' ἄκρῳ τῷ σιδήρῳ ἐν ἐργαλείοις. Quocum comparandum προσβολή de mucrone dictum ap. Dion. Cass. 38, 49 : Ξιφίδια προσβολὰς χαλυβδινὰς ἔχοντα. Vereor tamen ne et apud Phrynichum προβολή sit scribendum, cui non obstat quod προστιθέμενον dicit, et Dioni προβολὰς restituendum cum Reimaro : quocum comparanda similis usus exempla s. v. Προβολή memorata. G. Dindorf.]

Πρόσβορρος, s. Προσβόρειος, ὁ, ἡ, Qui a Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex Theophr. [Πρόσβορρος ap. Theophr. H. Pl. 9, 2, 3, et 20, 6. Προσβόρειος est 1, 9, 2; 2, 5, 1 et 11; 5, 9, 2. Πρόσβορα C. Pl. 3, 8, 2. Προσβόρρῳ 4, 6, 5. Etiam pluribus locis, ubi πρὸς βορρᾶν est, scribendum πρόσβορρον partim cum Urbinate libro. Schneid. Usitata forma Πρόσβορρος est, in codicibus non raro simplici ρ, sed male, scripta. Eur. Ion. 1 : Προσβόρρους πέτρας· 937 : Πρόσβορρον ἄντρον. Strabo 14, p. 668 : Κατὰ τὸ πρ. τοῦ Ταύρου et 8, p. 337. Eust. p. 312, 46 : Κεῖται Κνωσσὸς ἀπαντικρὺ τῆς Πελοποννήσου πρόσβορρος. Alterius formæ nullum est allatum exemplum præter Theophrastea, quæ dubia sunt, et Aristot. H. A. 5, 15 : Ἐν τοῖς προσβορείοις μέλασι, quod apud Athen. 3, p. 89, A, recte, ut videtur, προσβόρροις, in libris autem quibusdam Aristotelis βορείοις scriptum est, unde confusa utraque lectione προσβορείοις ortum esse potest. Προσβορέοις Straboni 1, p. 41, intulit Xylander, ubi ed. Ald. et aliquot codd. προσβόρεις, recte alii προσβόρρους. Ἐν τοῖς προσβορείοις Geopon. 2, 23, 12. G. Dind.]

[Προσβράσσω s. Προσβράττω, Ejicio, Allido ad. Plut. Mor. p. 675, E : Τὸ σῶμα πίτυϊ προσβεβρασμένον ὑπὸ θαλάσσης. Zenob. Prov. 4, 38 : Ἰνὼ (quæ se conjecerat in mare) εἰς Μέγαρα προσβρασθεῖσα. Hesych. s. v. Φῦκος : Προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ.]

[Προσβραχής, ὁ, ἡ, Vadosus. Strabo 5, p. 244 : Κόλπον πρ. καὶ πολύν. « Προβραχῆ codices : προσβραχῆ restituit Siebenk., eamque scripturam commendant præter ipsam vocis vim similes loci 6, p. 282; 7, p. 308. » Kramer.]

Προσβρέχω, Insuper irrigo s. madefacio. [Hippocr. p. 403, 7 : Τὰ σκέλεα ... θερμῷ προσβρέχων.]

[Προσβωθέω. V. Προσβοηθέω.]

[Προσβώμιος, ὁ, ἡ, Ad aram stans. Heliodor. 10, 39 : Τοῖς πρ. ἵπποις καὶ βουσίν. Bast.]

[Προσβωμολοχέω, Assentor. Hesych. : Προσβωμολοχεῖ, πρὸς χάριν λέγει (codex προσβολοχεῖ προσχαίρειν).]

[Πρόσγαιος. V. Πρόσγειος.]

[Προσγαληνιάω. Προσγαληνιῶσαν ex Hesych. s. v. Ὁ Κρὴς citat Hemst., ubi divisim scribendum πρὸς γαληνιῶσαν.]

Πρόσγειος, ὁ, ἡ, Terræ propinquus et contiguus, Humilis. [Per ταπεινὸς exp. Hesych.] Aristot. De mundo [c. 2] : Ὥστε αὐτῶν τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ἀνώτερον, Ut eorum aliud propius terram accedat, aliud sit altius. [Zeno ap. Diog. L. 7, 145 : Τὴν σελήνην ... προσγειοτέραν οὖσαν. Tim. Locr. p. 96, D : Σελάνα ποτιγειοτάτα ἐοῖσα. Πρ. πτῆσις ap. Plut. Mor. p. 727, E.] Philo V. M. 1 : Τὰς πτήσεις προσγειοτάτας ποιούμενον εἰς τὸ εὔθηρον, Humili volatu capturam adjuvat. Theophr. : Φύεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν λίθων, οὐχ ὥσπερ θάτερον πρὸς τῇ γῇ· πρόσγεια δὲ ἄμφω. [Lucian. Prom. c. 1 : Ταπεινὸν καὶ πρ. ἐσταυρῶσθαι· D. deor. 25, 1 : Πρ. ἐνεχθείς. || Terræ continenti propinquus. Πρ. θάλασσα ap. Polluc. 1, 115. Π. νῆσοι Aristot. Meteor. 2, 8. Τὰ πρ. μέρη Strabo 1, p. 12; πρ. νῆσοι 2, p. 123, ubi oppositum πελάγιος, ut πολύποδες πρόσγειοι et πελάγιοι ap. Aristot. H. A. 4, 1. Piscis πρ. ib. 8, 1, 12 et 13. || Adverb. Προσγείως ap. schol. Greg. Nyss. in Wolfii Anecd. vol. 2, p. 321 : Ἡ σελήνη πρ. περιπολεῖ, quod πρόσγειος dici poterat. || Πρόσγαιος vulgo ap. Strabon. 1, p. 12, et Joseph. A. J. 3, 1, 5. Quibus πρόσγειος ex codd. restitutum.]

[Προσγειτονέω, Vicinus sum. Const. Manass. Chron. 5192. Boiss.]

Προσγελάω, Arrideo, cum accus. vi præpositionis. [Herodot. 5, 92, 3.] Eur. Med. [1041 : Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων; Ib. 1162] : Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, Arridens imagini in speculo. [Plato Rep. 8, p. 566, D : Προσγελᾷ καὶ ἀσπάζεται πάντας. Dio Cass. 73, 14 : Προσγέλα τε καὶ προσέπαιζε πρὸς τοὺς τυχόντας. Improprie Æsch. Eum. 253 : Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Aristoph. Pac. 600 : Ὥστε σὲ ... τὰ φυτὰ προσγελάσεται. Eubul. ap. Athen. 6, p. 229, A : Προσγελῶσα λοπὰς παφλάζει. Cum dat. Eumath. p. 282 : Τὸ ζητούμενον φῶς ἡμῖν προσγελάσει. Quam constructionem minus probat Herodian. p. 470 ed. Piers. : Προσγελῶ αὐτόν, ὡς οἱ Ἀττικοί, ... οὐχὶ αὐτῷ. Contra Priscianus vol. 2, p. 252, Atticos προσγελᾷ με et προσγελᾷ μοι dixisse refert, allato Æschinis exemplo, Ὁ Ἀμύντας προσγελῶν τοῖς Φωκικοῖς ξένοις· qui locus recte scriptus legitur ap. Æschin. p. 66, 11 : Πάντας δεξιούμενος καὶ προσγελῶν, τοὺς Φωκικοὺς ξένους διαβιβάσας.]

[Προσγένημα, τό. Lapis in *Voyage à l'Oasis, par Cailliaud* p. 120, ubi inter duas lacunas : ... (τ)ῶν προσγενημάτων ουτε ... Osann.]

[Προσγενής, ὁ, ἡ, Cognatus, Gl. Suid. s. v. Πίνδαρος : Προσγενὴς Πινδάρου. Eustath. p. 410, 38 : Οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα καὶ πρ. 1443, 59 : Ὁ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 498, 7 : Θηβαῖος ἦν Διόνυσος καὶ πρ. θεός. Const. Manass. Chron. 3728 : Αὐτοῦ τὸ πρ.]

[Προσγεννάω, Insuper procreo. Basil. M. vol. 1, p. 250.]

[Προσγέννησις, εως, ἡ, Adgeneratio. Eustrat. In Aristot. Eth. Nic. 1, fol. 26, b. Lobeck. ad Phryn. p. 352.]

[Προσγεννητός, ἡ, όν, Aliunde procreatus, comparatus. Amphil. p. 37, C : Ἰδιότητος ἡ τούτου ἐξουσία καὶ οὐ προσγεννητή. Kall.]

Προσγίγνομαι, Adnascor [Plato Phædon. p. 96, D : Ἐπειδὰν ... ἐκ τῶν σιτίων ταῖς σαρξὶ σάρκες προσγένωνται], item Accedo, Bud. ex Basilio. [Προσεγένετο, Advenit, Pervenit; Προσγενήσεσθαι, Affore, Gl.] Intelligit autem Accedo in ea signif., a qua dicitur Accessio : ut quum opponitur verbo ἀπογίγνομαι in Thuc. ibi cit. Apud Eund. προσγεγενημένου ναυτικοῦ redditur Accessione classis. [7, 50 : Ὁρῶν τις στρατιὰν ἄλλην προσγεγενημένην αὐτοῖς.] Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. [p. 42, E : Ὅσον ἔτι ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι], Accedere, Cic. Lex. p. 34. [Xenoph. Cyrop. 7, 5, 4 : Ἰσχυρότεροι γεγενημένοι ... οἱ ἔμπροσθεν διὰ τοὺς ὄπισθεν προσγεγενημένους. A παραγίγνεσθαι accurate distinxit Plut. V. Anton. c. 22 : Μὴ παραγενέσθαι τῇ μάχῃ τὸν Ἀντώνιον, ἀλλὰ προσγενέσθαι μετὰ τὴν μάχην ἤδη διώκουσι. Oppositum ἀπογίγνομαι ap. Plat. Tim. p. 82, B : Ἀνὰ λόγον προσγιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον· et Aristot. Metaph. 8, 7. Sæpissime de iis dicitur qui socii aliis accedunt. Sic Herodot. 4, 120 : Ὅτι σφι οὗτοί γε σύμμαχοι οὐ προσεγίνοντο· 5, 103 : Τὴν Καῦνον πρότερον οὐ βουλομένην συμμαχέειν ... τότε σφι καὶ αὕτη προσεγένετο. Thucyd. 3, 14 : Οὔτε γὰρ ἀποστήσεται ἄλλος τά τε ἡμέτερα προσγενήσεται· 7, 14 : Εἰ προσγενήσεται ἓν ἔτι τοῖς πολεμίοις, ὥστε τὰ χωρία ... πρὸς ἐκείνους χωρῆσαι. Xenoph. Anab. 7, 1, 28 : Συμμάχων ... πάντων προσγεγενημένων. || Accedo, Obtingo, Præterea fio s. sum. Soph. Tr. 1173 : Τοῖς θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται· El. 771 : Μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται· OEd. Col. 1198 : Γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται. Eur. Andr. 703 : Εἰ τόλμα προσγένοιτο.] Idem Plato [Leg. 7, p. 789, A : Ὅταν ἡ πλείστη τροφὴ προσγίγνηται τοῖς σώμασι· Cratyl. p. 421, B : Τὸ ψὶ ... προσγενόμενον· Gorg. p. 469, D : Ἐμοὶ δύναμίς τις ... προσγέγονεν. Cum πρὸς Rep. 2, p. 375, E : Πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἔτι προσγενέσθαι καὶ φιλόσοφος τὴν φύσιν. Cum infin.] Rep. 1, [p. 346, C] : Προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ προσγίγνεται αὐτοῖς. [Demosth. p. 502, 8 : Τὸ τῶν ἄλλων εὐεργετῶν προσγέγονε.] Bud. προσγίνεσθαι vertit etiam Accessionis vice cedere, ap. Phil. Et, Προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ, «x Plut. Themist. [c. 7] redditur in VV. LL. Regis societatem secuti. [Id. V. Pyrrhi c. 18 : Τῶν Ἰταλικῶν τῷ Πύρρῳ προσγεγονότων. « Similiter ap. Herodot. 6, 136 : Προσγενομένου τοῦ δήμου αὐτῷ, Ad illius partes accedente, Favente ei, populo. » Schweigh.]

[Προσγλισχραίνω, Magis glutinosum reddo. Hippocr. p. 393, 51 : Προσεγλίσχρηνε (τὸν πτύελον).]

[Προσγλίχομαι, Insuper appeto. Aristot. Metaph. 1, 5 : Προσεγλίχοντο τοῦ εἶναι· ubi var. lect. προσεπεγλίχοντο. 13, 3 : Προσγλιχόμενοι ταῖς ἰδίαις τὰ μαθηματικά. Procl. In Plat. Tim. p. 25.]

[Προσγναθίδιον, τὸ, Focale, Gl.]

[Πρόσγραμμα, τὸ, Quod jam scriptis additum est, Adscriptio. Voc. dubium. Schneider.]

[Προσγραφεύς, έως, ὁ, Ascriptor, Gl.]

[Προσγραφή, ἡ, Adscriptio. Schol. Aristoph. Ran. 303 : Μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι. Eustath. p. 1409, 47 : Μένοντος τοῦ ἰῶτα ἐν προσγραφῇ.]

[Πρόσγραφος, ὁ, ἡ, Adscriptitius. Dionys. A. R. 2, 56 : Τοῖς ἀρχαιοτάτοις πολίταις καὶ τοῖς πρ. Πρ. et ἀστοί oppositi ap. Hesych. s. v. Ἐλλείγοντα. || Πρόσγραφον, τὸ, Scriptum, Chirographum. Plut. Mor. p. 832, A : Πρ. ἔδωκε τῆς τιμῆς.]

Προσγράφω, Insuper scribo, Scriptis addo, Ascribo [Plato Ep. 3, p. 316, A : Χωρὶς ὧν σὺ προσέγραψας. Xenoph. Hell. 7, 1, 37 : Προσγεγραμμένα (formulæ pacis). Demosth. p. 1132, 14 : Ἄν τι προσγράψαι βουληθῇ ἢ ἀπαλεῖψαι· 629, 1 : Προσγράφειν τιμωρίαν ὀνόματι τῆς αἰτίας. Lysias p. 136, 31 : Προσγραφῆναι εἰς στήλην], ut, Προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην, Bud., qui et Ascribere s. Allegere interpr. ap. Plut. Publ. [c. 21] : Προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. [Προσγράφει per προσκρίνει exp. Phot. et Suid.] Tale est autem in Numa [c. 8] : Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν. [V. Æm. Paulli c. 38 : Ταῖς Μακεδονικαῖς πράξεσι δημοτικωτάτην προσγράφουσι χάριν. Πρ. τι τῇ τύχῃ Mor. p. 339, A. « Philostr. p. 237 : Ἐπειδὴ προσέγραφεν ἑαυτὸν τῷ Εὐφράτῃ. » Valck. Forma media Isæus p. 79, 11 : Ἠνάγκασμαι ... τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν πρὸς τῇ ἀνακρίσει Ἀριστάρχου εἶναι ἀδελφὴν προσγράψασθαι. Demosth. p. 615, 24 : Μὴ προσγραψάμενον τὴν αὐτὴν φυλακήν.]

[Προσγυμνάζω, Exerceo in. Plato Leg. 1, p. 647, C : Ἀναισχυντίᾳ ξυμβάλλοντας αὐτὸν καὶ προσγυμνάζοντας. « Contendo. Dio Chr. vol. 2, p. 86 : Ἐὰν μὴ δέῃ προσγυμνάζεσθαι αὐτοῖς. Liban. p. 154. » Wakef. Marc. Anton. 6, 21 : Πολλὰ παρενθυμούμεθα τῶν οἷον προσγυμναζομένων. || Forma media Galen. vol. 6, p. 97 : Πολλάκις μεταβαλλέτω τὸν προσγυμναζόμενον ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ. Sed corrigendum προγυμναζόμενον, quod expressit interpres Latinus, *progymnasten mutet*. Quo sensu τὸ προγυμναζόμενον dixit Epictet. Diss. 3, 20, 9.]

[Προσδανείζομαι, Insuper mutuor. Aor. προσδανείσασθαι ap. Xenoph. Anab. 7, 5, 5, Lysiam p. 157, 1, Diodor. 1, 84, Joseph. A. J. 19, 8, 2. Passiv. Lysias p. 154, 19 : Ὠήθησαν προσδεδανεῖσθαι τοὺς ξένους ἄλλοθεν.]

Προσδαπανάω, Insuper insumo s. absumo. [Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 150 : Προσδαπανήσει τῶν ἰδίων. Lucian. Epist. Saturn. 39. « Eustath. p. 1298, 21 : Τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου καί τι δὲ που πλέον προσδαπανᾷ. » Valck. Themist. Or. 23, p. 289, B : Οὐκ ἐπειδὴ λαμβάνω μισθὸν, ἀλλ᾽ ὅτι προσδαπανῶμαι.]

[Προσδαψιλεύομαι, Insuper largior. Philo vol. 2, p. 66. Wakef.]

Πρόσδεγμα, τὸ, Soph. Tr. p. 353 [628], Susceptio, ὑποδοχή : Ἀλλ᾽ οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν Προσδέγματ᾽, αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως. [Cod. Harl. προσδέγματα.]

Προσδεής, ὁ, ἡ, *Qui insuper eget. Plato Timæo [p. 33, D] : Ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς, αὔταρκες ὂν, ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων, Sic enim ratus est ille, qui ista junxit et condidit, ipsum se contentum esse mundum neque egere altero, Cic. Quam tamen interpret. miror potius, quam probo, non tantum quod προσδεὲς ita verterit ac si vacaret præp.; sed multo magis quia esse dicit, quod Plato dicit esse futurum : deinde et quod per comparationem non loquitur, ut Plato. Sonant enim verba Plat. ad verbum, Ratus est enim, qui condidit ipsum, se contentum, præstantius fore, quam insuper egens aliis, i. e. Si se contentum esset, præstantius fore, quam si insuper aliis egeret. Sed fieri potest, ut hic l. Cic., sicut et infiniti alii, mendosus ad nos pervenerit. [Lucian. Demon. c. 4. Πολλῶν προσδεὴς Pollux 5, 170.]

[Προσδέησις, εως, ἡ, Indigentia. Epicur. ap. Diog. L. 10, 77 : Ἀσθενείᾳ καὶ φόβῳ καὶ προσδεήσει τῶν πλησίον ταῦτα γίνεται.]

[Προσδειδίω, Insuper metuo. Προσδείσαντες Dio Cass. 47, 4.]

Προσδείκνυμι, Insuper monstro, aliis Commonstro. [Προσδείξῃ Polluci 9, 113, illatum ex codd. pro προδείξῃ. Προσδειχθείημεν scriptura vitiosa pro προσδεχθείημεν, Cant. tr. puer. v. 12, posita a Bielio, et προσδέξαντα, forma Ionica, pro προδέξαντα olim ap. Herodot. 4, 10.]

[Προσδεικτέον, Insuper monstrandum, Commonstrandum. Aristot. Top. 4, 2.]

Προσδεκτέον, Accipiendum, [Admittendum. Plato Tim. p. 89, B : Ἄλλως δὲ οὐδαμῶς τῷ νοῦν ἔχοντι πρ. Dinarch. p. 102, 1 : Οὐδὲ πρ. τοὺς οἴκτους καὶ τοὺς φενακισμοὺς τούτου· ubi alii libri προσεκτέον et προσετέον, ex quo Wolfius προσετέον fecerat. Mascul. Lucian. Parasit. c. 28 : Εἰ παρέλθοι τις ... προσδεκτέος ἂν εἴη, Audiendus esset.] *Epist. 44. ...*

[Προσδεκτικός, ἡ, όν, Qui accipit. Michael Glycas Epist. 1, p. 49 vol. 1 Delic. Erudit. Lamii. Boiss.]

Προσδεκτός, ἡ, όν, Acceptus, Gratus. [LXX Proverb. 11, 20; 16, 16. Clem. Alex. p. 849 : Ἀπαιώθαρσιν προσδεκτὴν τῷ θεῷ.]

* [Πρόσδενδρος, ὁ, ἡ, Qui arbore sustinetur. Theophr. C. Pl. 2, 18, 2 : Πρόσδενδρα (sic Schneid. : libri πρὸς δένδρα) καὶ περιαλλάκτυλα.]

[Προσδεξιόομαι. Heliodor. 10, 2 : Τὴν προφητείαν ὑμῶν ... τῷ γράμματι προσδεξιούμενος. Bast. Recte nunc ex aliis libris προδεξιούμενος : unde verbum Προδεξιόομαι supra inserendum suo loco.]

[Πρόσδεξις, εως, ἡ, Receptio. Φαντασιῶν πρ. Diog. L. 7, 47.]

[Προσδέομαι. V. Προσδέω.]

Προσδέρκομαι, Aspicio. [Perf. προσδέδορκα. Aor. προσδερχθῆν et forma media Προσέδρακον. Æsch. Prom. 53 : Ὡς μή σ᾽ ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ· 798 : Ἃς οὔθ᾽ ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν οὔθ᾽ ἡ νύκτερος μήνη· Ag. 952 : Τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται· Eum. 160 : Πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν.] Soph. OEd. C. [120] : Λεύσσετ᾽ νιν; προσδέρκου, προσφθέγγου παντᾷ. [Eur. Med. 1040 : Τί προσδέρκεσθέ μ᾽ ὄμμασιν; Hel. 564 : Τίν᾽ ὄψιν σὴν προσδέρκομαι; Perf. medium Phœn. 146 : Ἃ προσδεδορκώς. Hesych. : Προσδέδορκας, προσεῖδες. Sequentia ex Indice.] Ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδ., Aspicit, Hesych. [ex Hom. Il. Π, 10, Od. Ρ, 518.] *Trypho ...*

[Πρόσδεσις, εως, ἡ, Alligatio, Gl. Lex. rhet. p. 254 : Πόρπη ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος πρ., pro quo σύνδεσις ap. Zonaram p. 812, quod σύνδεσις potius scribendum. G. Dind.]

[Προσδεσμεύω, Alligo. Diodor. 4, 59. Schol. Aristoph. Vesp. 580, 892 (ubi male προδ—), Suidas s. v. Δεῖται.]

[Προσδεσμέω, Alligo, Gl. Schol. Aristoph. Vesp. 1196 : Ξύλον ᾧ προσδεσμοῦσι τὴν ἄμπελον. Schol. Hom. Il. Α, 436 : Σχοινία οἷς προσδεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ. « Joann. Chrys. In Psalm. 4, vol. 1, p. 528. » Seager. Geopon. 4, 12, 18; 5, 22, 3.]

[Προσδετέον, Alligandum. Geopon. 5, 13.]

Πρόσδετος, ὁ, ἡ, Alligatus. [Eur. Rhes. 307.] Epigr. [Antiphili Anth. Plan. 147 : Πρ. λίθῳ.]

Προσδέχομαι [forma Ion. Προσδέκομαι], Præterea accipio, [Admitto, Recipio. Herodot. 1, 48 : Τὸ ἐκ Δελφῶν προσεύχετό τε καὶ προσεδέξατο. Æsch. Eum. 656 : Ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται (Ὀρέστην); et similiter Soph. OEd. T. 1428. Idem Tr. 233 : Εἰ ζῶνθ᾽ Ἡρακλῆ προσδέξομαι. Eur. Phœn. 1700 : Τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται; Alc. 129 : Νῦν δὲ τίν᾽ ἐπὶ βίον ἐλπίδα προσδέχωμαι; Aristoph. Eq. 738 : Τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει. De rege aliquem ad se admittente Xenoph. Cyrop. 7, 5, 37 : Προσεδέχετο ... τὸν βουλόμενον λέγειν τι· Hell. 1, 5, 5 : Ἔπεμπον πρὸς τὸν Κῦρον πρέσβεις· ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο. De admittendo in castra idem Cyrop. 4, 2, 26 : Σκότους γενομένου οὐδένα ἔτι προσδεξόμεθα. De recipiendo in civitatem Plato Leg. 4, p. 708, A : Φαίνονται τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσδέξασθαι ξυνοίκους. Demosth. p. 1317, 6. « De recipiendo in fidem et societatem Polyb. 3, 18, 7 : Προσδεξάμενος ἑκάστους ἐπὶ ταῖς ἁρμοζούσαις ὁμολογίαις. Sic πρὸς τὴν φιλίαν (τῶν Ῥωμαίων) προσδεδεγμένος 10, 34, 8, ex emend. Scaligeri pro προσδεδεμένος. » Schweigh.] Admitto et probo. [Ratum habeo, Amplector. Πρ. τὸ σμικρὸν Plato Phædon. p. 102, D; τὸ ψεῦδος Rep. 6, p. 485, C; λόγον ἀληθῆ ib. 8, p. 561, B. Demosth. p. 1433 extr. : Τοὺς ἐπαινοῦντας ἥδιον προσδέχονται ἢ τοὺς ἐπιτιμῶντας.] Polyb. [1, 63, 1] : Οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. [Et 1, 17, 1. Τοὺς ὑπὲρ εἰρήνης λόγους 1, 16, 6; 2, 9, 9; τὴν φιλίαν 1, 16, 8. Πρ. τὴν εἴς τι δαπάνην, Suscipere sumtus, 4, 19, 8. Schweigh. Πρ. τὰ ἱμάτια Hippocr. p. 832, C. || Admitto, i. e. Subeo, Patior. Plato Tim. p. 52, A : Φθορὰν οὐ προσδεχόμενον· et ὄλεθρον Phileb. p. 15, B. De coitu Aristot. H. A. 6, 23 : Προσδέχεται οὔτε ἡ ἵππος τὸν ὄνον οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον. Ib. 21 : Ὅταν προσδέχωνται τὴν ὀχείαν.] || Expecto. [Phot. et Suidas : Προσδεχόμενοι, προσδοκῶντες. Herodot. 3, 46 : Προσδεκόμενος τοιοῦτο οὐδέν· 1, 89 : Τοῦτον προσδέκεσθαί τοι ἐπαναστησόμενον· 5, 34 : Οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφέας τὸν στόλον ὁρμήσεσθαι. Soph. Tr. 15 : Τοιόνδ᾽ ἀεὶ μνηστῆρα προσδεδεγμένη. Thucyd. 4, 19 : Παρ᾽ ἃ προσεδέχετο. Plato Leg. 10, p. 906, A : Γεωργοὺς περὶ φυτῶν γένεσιν ... ὥρας χαλεπὰς διὰ φόβων προσδεχομένους.] Xenoph. [Hell. 7, 5, 9 : Ἀντὶ εὐκλείας πολλὴν ἀδοξίαν προσεδέχετο· Cyrop. 3, 2, 29 : Προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιὰν οἴκοθεν· 4, 5, 22 : Προσδεχόμεθα πολεμίους ... παρέσεσθαι.] Vide Bud. p. 565. [Πρ. τὸν ὕπατον, Exspectare adventum consulis, Polyb. 21, 8, 7. Τὴν ἡμέραν 3, 94, 4. Cum infin. 5, 104, 10 : Ἐὰν τὰ νέφη προσδέξηται τοῖς τόποις ἐπιστῆναι, Si exspectaverit donec nubes incubuerit. De exspectando s. excipiendo impetu hostili, 2, 68, 8 : Προσδεξάμενοι τὰς σπείρας· 2, 69, 6 : Μὴ πανταχόθεν προσδέξηται τοὺς πολεμίους. Suidas (ex Polybio, ut conjecit Ursinus) : Προσδέξασθαι δὲ τὸ λεγόμενον πρὸς τὰς πλευρὰς τοὺς πολεμίους, ἀντὶ τοῦ σύνεγγυς. Schweigh. || Προσδέχεται per προσποιεῖται exp. Hesych.] Utitur autem et Hom. isto v. hac in signif. Sed Ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut alibi ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος. [Il. Β, 137 : Εἵατ᾽ ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· Η, 415 : Ποτιδέγμενοι ὁππότ᾽ ἂν ἔλθοι· Od. Β, 186 : Σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος· Χ, 380 : Φόνον ποτιδεγμένω αἰεί. Seqq. ex Indice.] Ποτιδέγμαι, Ion. s. Dor. pro προσδέχομαι, itemque Ποτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, Excipiens, Hesych.

Προσδέω, Alligo, Astringo. [Diodor. 17, 41 : Χρυσαῖς σειραῖς προσέδησαν τὸ ξόανον.] Plut. Pericle [c. 28] : Σαμίους σανίσι προσδήσας. Et particip. pass. Προσδεδεμένος, [Aptus, Gl.]. Προσδεθείς, Alligatus. [Annexus, Gl. Προσδέδεται Herodot. 6, 119. « Hippocr. p. 238 med.; 471 init., et sæpe. » Angl. Lucian. Asin. c. 38. Schol. Apoll. Rh. 4, 1090 : Τὴν Δίρκην ἐξ ἀγρίου ταύρου προσδήσαντες διαφθείρουσι.] Apud Chrysost. autem in Orat. de sacerd. metaph. προσδεδεμένοι τρυφῇ, Deliciis addicti. [Joseph. A. J. 5, 2, 7 : Ἡδονῇ τοῦ κερδαίνειν προσδεδεμένοι.]

[Προσδέω, Insuper opus habeo. Eurip. Herc. F. 90 : Λύπης τι προσδεῖς (libri προσδεῖ σ᾽, quod correxit Musgr.), ἢ φιλεῖς οὕτω φάος; Similiter ab Euripide dictum ἐνδέω, quod v. || Impersonaliter] Προσδεῖ, Insuper opus est; cujus exemplum aptissimum ex Dem. vide in Ἐνδεῖ. [Soph. fr. 218 : Ὡς ἐκ κακωμάτων μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν. Thucyd. 3, 14 : Ναυτικὸν οὗπερ ὑμῖν μάλιστα προσδεῖ.] Thuc. [1, 68] : Προσέδει διδασκάλους ἡμᾶς. Plato Rep. 2, [p. 370, E] : Προσδεήσει αὐτῇ καὶ τῶν ἄλλων· Epist. [6, p. 322, D] : Ἐράστῳ δὲ Κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς κτλ. [Leg. 5, p. 737, D : Γῆς ... πλείονος οὐδὲν προσδεῖ· Phil. p. 64, B : Εἴ τινος ἔτι προσδεῖ τῇ ξυγκράσει ταύτῃ. Xenoph. Anab. 5, 6, 1 : Προσδεῖν ἐδόκει Σινωπέων. Polyb. 6, 57, 1 : Ὅτι πᾶσιν ὑπόκειται μεταβολή, οὐ προσδεῖ λόγων.] Et alia constr. ap. Eund. [Leg. 11, p. 918, E] : Ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ. [Demosth. p. 1355, 11 : Ὃ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς. Lysias p. 154, 2 : Προσδεῖν ἔφη πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς, i. e. Nonnihil deesse.] || Προσδέομαι, [Insuper peto. Herodot. 6, 41 : Ὅτε οἱ Σκύθαι προσεδέοντο λύσαντας τὴν σχεδίην ἀποπλέειν et 100. Cum genit. personæ et infin. 8, 40 : Προσεδεήθησαν αὐτῶν σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα Ἀθηναῖοι. Cum genit. personæ et accus. rei 6, 35 : Τάπερ αὐτοῦ προσεδέοντο· 8, 144 : Οὐδὲν τῶν ἐκείνος ἡμέων προσεδέετο. Schweigh.] Insuper egeo, [Indigeo, Opus mihi est. Phot. et Suidas : Προσδεῖσθαι καὶ ἐνδεῖσθαι διαφέρουσι· τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ὀλίγων τινῶν κτῆσιν, τὸ δὲ παντελῶς ἀπορίαν τοῦ ὅλου δηλοῖ. Plato Phil. p. 63, C : Ἆρ᾽ ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; Polit. p. 286, D : Μήκους ... οὐδὲν προσδεησόμεθα.] Xen. [Mem. 1, 1, 7] : Μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι. Id. [OEc. 2, 1], προσδεῖσθαι χρημάτων. In Plat. Timæo [p. 34, B] : Καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, Cic. interpr. Quod nec desideraret alterum. [Lysias p. 153, 40 : Πολλῶν χρημάτων προσεδεήθησαν.] Aristot. Eth. Nic. 1, 8 : Οὐδὲν προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος. [Polyb. 3, 111, 1 : Κρίνας προσδεῖσθαι παρακλήσεως τὸν καιρόν· 5, 66, 6 : Οὐ προσδεηθέντες (var. lect. προσδεήσεσθαι) τὰ πράγματα μάχης. Papyr. ap. Forshall 1, p. 6, 7 : Προσδεομένου δέ μου τοῦ περιποιῆσαι τῷ ἀδελφῷ στρατιάν. Προσδεηθέντος ib. p. 17, 8. Imperson. Προσδεῖται, Opus est. Plato Alc. 2 p. 138, B : Πολλῆς προμηθείας προσδεῖσθαι ὅπως μή .... Demod. p. 384, B : Προσδεῖται τοῦ ἀντεροῦντος. Xenoph. Ages. 1, 5 : Ποίων ἔτι τεκμηρίων προσδεῖται; Polyb. 6, 3, 4 : Οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται. Προσδεῖται per προσδέεται exp. Hesych., quæ gl. si ad hoc verbum, non ad προσδέω, Alligo, est referenda, comparanda cum Antiatticistæ gl. in Bekk. Anecd. p. 94 : Ἐδέετο· ἀντὶ τοῦ ἐδεῖτο, παρεκάλει. || Forma Dorica Ποτιδεύομαι ap. Theocr. 5, 63 : Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι.]

[Προσδηλέομαι, Insuper, simul damnum affero. Herodot. 8, 68 : Δειμαίνω, μὴ ὁ ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς τὸν πεζὸν προσδηλήσηται. Schweigh.]

[Προσδηλόω, Insuper declaro. Aristot. Anal. post. 2, 7. « Ignat. Epist. p. 19. » Kall. Eust. in Dionys. 255. Wakef.]

+ Πρόσδιηλος n. pr. Hist. Gr. p. 109, B.

Προσδήλωσ male pro Προδ. Hist. Gr. p. 112, B.

Προσδιαβάλλω, Insuper calumnior, Calumniam augeo. [Antipho p. 124, 12 : Καὶ τὰ ὀρθῶς εἰρημένα προσδιαβάλλειν ἄδικα εἶναι. Plut. V. Fabii Max. c. 7 : Ταῦτα προσδιέβαλεν εἰς Ῥώμην ἀναγγελθέντα· V. Alc. c. 28 : Τὸν Τισσαφέρνην προσδιέβαλλεν· V. Caji Marc. c. 27. Vitiose pro προδιαβάλλειν olim ap. Thucyd. 6, 75.] Unde Προσδιαβάλλομαι, Plut. [V. Pericl. c. 29] : Ὡς προσδιαβληθείη μᾶλλον εἰς τὸν Λακωνισμόν.

[Προσδιαδέχομαι, Insuper excipio. Hesych. s. v. Δέχμενος.]

[Προσδιάθεσις. V. Προδιάθεσις.]

Προσδιαιρέομαι, Insuper divido. Citatur ex Aristot. Rhet. [3, 12 : Προσδιαιρεῖσθαι τὴν λέξιν. Forma activa Suid. : Διατρός· προσδιαιρῶν ἐλάχιστα τοῖς ἐστιωμένοις.]

Προσδιαιτάω, Victito apud. [Προσδιαιτάομαι, Ælian. N. A. 2, 48.]

Προσδιαίτησις, εως, ἡ, Victus et conversatio cum aliquo.

[Προσδιάκειμαι, Insuper dispositus sum. Stephan. Alex. in Idel. Phys. vol. 2, p. 227, 1 : Ἐν τοῖς τέσσαρσι κέντροις τὸ κοσμικὸν προσδιάκειται θέαμα.]

[Προσδιακρίνω, Insuper dijudico. Ptolem. Geogr. 1, 2, p. 8, 14 : Τὸ ἀνώμαλον πρ. Apollon. De synt. p. 11, 28 : Ἡ πραγματεία τὰ τοιαῦτα προσδιακρινεῖ. G. D.]

Προσδιαλέγομαι, q. d. πρός τινα διαλέγομαι, Sermocinor cum aliquo, Colloquor. [Plato Theæt. p. 161, B : Τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγομένου· Soph. p. 217, C, Prot. p. 342, F; Aristot. Soph. el. 1, 3.] Ejus exempla Bud. p. 254, affert ex Plut. [Mor. p. 114, E; 145, B; 148, E; 679, A, al.] et Synes. Animadvertendum est autem otiosam esse præp. πρὸς hoc in verbo : qui enim διαλέγεσθαι dicitur, is intelligitur πρός τινα διαλέγεσθαι, ut qui sermocinatur, sermocinari cum aliquo. [Athen. 12, p. 516, D : Μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος. Strong. Alloquor, Plato Leg. 10, p. 887, E : Ὡς ... οὖσι θεοῖς εὐχαῖς προσδιαλεγομένων καὶ ἱκετείαις. « Herodot. 3, 50, cum dat. constructum ponit pro Respondeo : Διαλεγομένῳ τε οὐ προσδιελέγετο. » Schw.]

Προσδιάλεξις, εως, ἡ, Sermocinatio.

[Προσδιαληπτέον, Insuper disserendum, exponendum. Oribas. p. 225 ed. Matth. Hierocles Stobæi Ecl. vol. 1, p. 136 ed. Heer. Boiss. Sic Heerenius ex duobus codd. Præferendum videtur quod antea legebatur προδιαληπτέον. Nec verbo προσδιαλαμβάνειν usus est Ptolem. Geogr. 1, 1, p. 5, 19 ed. Wilb., ubi προδιαλαμβάνειν recte legitur in pluribus codd. : quo verbo paullo post utitur Ptolem. c. 2 init. G. Dind.]

[Προσδιαλύω, Insuper dissolvo. Rufus p. 202 ed. Matth.]

[Προσδιαμαρτυρέω, Insuper testor. Isæus p. 57, 9. Æschin. p. 46, 5, ubi libri aliquot προδ.]

[Προσδιαναγκάζω, Compello, Invitum cogo. Hippocr. p. 782, G.]

[Προσδιανέμω, Insuper distribuo. Plut. V. Cat. maj. c. 10 : Λίτραν ἀργυρίου κατ' ἄνδρα προσδιένειμεν. Forma media Προσδιανέμεσθαι, Insuper inter se distribuere, Demosth. p. 393, 26; Plut. V. Demetr. c. 30.]

[Προσδιανίσταμαι, Evigilo et adsto. Simpl. In Epict. Enchir. 10 fin. : Τὸν παιδαγωγὸν ἤδη προσδιανιστάμενον ἔχουσι, Pædagogum jam excitatum et adstantem habent, Pædagogus in illis jam evigilavit eisque adstat. Olim ibi προσανίστ. Schweigh.]

Προσδιανοοῦμαι, Insuper cogito, intelligo etc. sequendo signiff. τοῦ διανοοῦμαι. [Plato Leg. 9, p. 857, E : Εἰ προσδιανοοῖτο ὡς ... Legebatur ap. Plut. Mor. p. 942, A, ubi nunc ex cod. προδ.]

[Προσδιανοητέον, Insuper cogitandum. Plato Leg. 5, p. 740, B.]

Προσδιαπασσαλεύω [s. Προσδιαπατταλεύω] πρὸς σανίδα, Tabulæ trajecto paxillo affigo. [Legebatur ap. Herodot. 7, 33 : Ζώοντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν, ubi nunc ex aliquot codd. et Eustath. p. 1923, 48, διεπασσ., sublata quæ ex præcedentibus repetita erat præpositione.]

[Προσδιαπλάσσω, Insuper effingo. Himer. p. 584. G. Dindorf.]

[Προσδιαπολεμέω, Insuper bello subigo. Dio Cass. 42, 53 : Τὰ λοιπὰ προσδιαπολεμῆσαι δυνάμενοι.]

[Προσδιαπορέω, Perplexas quæstiones aliis solvendas propono. Plut. Mor. p. 42, F; 48, A; 669, F.]

[Προσδιαπράσσω s.] Προσδιαπράττω, Insuper efficio et obtineo. [Forma media] Xen. Cyrop. 8, [3, 47] : Ἄλλο γέ σοι, ὦ Σάκα, προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

[Προσδιαρθρόω, Insuper membratim compono, Accuratius definio s. explano. Stob. ecl. Eth. vol. 2, p. 134 : Οἱ μετὰ τοῦτον προσδιαρθροῦντες οὕτως ἐξέφερον, ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν (non simpliciter ὁμολογουμένως ζῆν, quod Zeno dixerat). Idem verbum Heeren. posuit vol. 1, p. 206 : Θεόφραστος προσδιαρθροῖ (προσδιαρθρεῖ codd.; προσδιαριθμεῖ ed. Canteri) ταῖς αἰτίαις τὴν κατὰ προαίρεσιν, vertitque Adnumerat : unde sumptum Προσδιαριθμέω, quod Angli receperunt in Thesauri ed. Londin.]

[Προσδιαρκέω, Insuper s. præterea perduro. Aristid. vol. 1, p. 441, 19 : Μικρὸν χρόνον εἰ προσδιήρκεσεν.]

[Προσδιαρπάζω, Insuper diripio. Polyb. 4, 79, 2 (ubi προδ. Reiskius). Dio Cass. 47, 14.]

[Προσδιασαφέω, Præterea s. Simul declaro. Polyb. 3, 24, 15; 4, 25, 6; 10, 22, 5; Strabo 10, p. 445; 16, p. 775; Plut. Mor. p. 22, B; 422, E. Clem. Al. p. 541.]

[Προσδιασαφηνίζω, Insuper explano s. declaro. Joann. Chrys. Serm. 72, vol. 6, p. 731, 36 : Λέγω δὲ καὶ πρ. τὴν ἔννοιαν. Seager.]

[Προσδιασάφησις, εως, ἡ, Adjectio explanationis. Alexander in Walzii Rhett. vol. 8, p. 467 : Πρ. ἐστιν ὅταν ἓν ὄνομα ἐπενεχθῇ πεπληρωμένῳ λόγῳ, προσδιασαφοῦν πλέον τι, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικὸν « Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. » Τὸ γὰρ θυμῷ ἐπενέχθη ... προσδιασαφοῦν ὅτι κτλ., ubi libri nonnulli προδιασάφησις, quod vitium corrigendum apud Zonaram ib. p. 683, et Anon. p. 708.]

Προσδιασταλτέον, Nominatim excipiendum est. Qua signif. accipitur ap. Alex. Aphr. De anima 2, [p. 259, 17] : Τὸ δὲ φάναι, ὥσπερ τὴν αὐλητικὴν παντὶ τῷ δοθέντι μέλλει ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὑγιὲς μέν ἐστι· προσδιασταλτέον δὲ, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ ποιῆσαι τοῦτο, οὔθ' ἡ ἀρετή, Verum quidem est illud, sed cum eo tamen, ut nec illa nec alia ars nec virtus proprio et commodo instrumento destituta et vacua, suo perfungi munere possit.

Προσδιαστέλλω, s. Προσδιαστέλλομαι, i. q. διαστέλλομαι, Nominatim excipio, et stipulatione caveo. Athen. [6, p. 263, D, ex Posidonio : Προσδιαστειλάμενοι μηδενὸς ἔσεσθαι πρᾶσιν, ubi apogr. Florent. recte προδ.] 12, [p. 521, A] : Τινὸς τῶν προπεμπόντων ἐδεῖτο συμπλεῦσαι αὐτῷ, λέγων ὅτι, Προσδιεστειλάμην [Legitur προδιεστ.] τῷ πορθμεῖ ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ· h. e. διωμολογησάμην, προσδιωρισάμην. Bud. Sic Basil. : Ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τοῦτο προσδιαστείλασθαι, ὅτι φεύγειν δεῖ. [Hic quoque probabilius est προδιαστείλασθαι. G. Dind.]

[Προσδιαστολή, ἡ.] Hujusmodi cautio et definitio potest dici Προσδιαστολή, quum in oratione addimus Duntaxat, vel particulam æque pollentem. Bud. p. 148.

Προσδιαστρέφω, Insuper distorqueo, perverto et depravo. [Plut. Mor. p. 61, B; 697, D; 1083, B.]

Προσδιασύρω, Insuper traduco et carpo, Aristoph. [Aristotelem dicere voluit Rhet. 3, 17, 22, ubi nunc recte προδιασ.]

[Προσδιαταράσσω, s. Προσδιαταράττω, Insuper perturbo. Dio Cass. Exc. p. 83, 86.]

[Προσδιατάσσω, s. Προσδιατάττω, Insuper dispono, ordino. Joseph. A. J. 4, 8, 41 : Καὶ περὶ τούτων βραχέα προσδιατάξομαι. Forma media Προσδιατάττομαι, Insuper præscribo, mando. Philo vol. 2, p. 399, 20 : Προσδιαταξάμενος μὴ θύειν. « Andr. Cret. p. 224, B; Athanas. vol. 1, p. 825. » Kall.]

[Προσδιατίθημι, Insuper afficio. Apollon. De synt. p. 287, 6 : Ἡ φωνὴ προσδιατίθησι τὸ ὅλον σῶμα· et passiv. p. 288, 5. || Vitiose pro προδιατίθημι, quod v.]

Προσδιατριβή, ἡ, Commoratio, sc. aliqua in re, vel apud aliquem.

Προσδιατρίβω, i. q. ἐνδιατρίβω et ἐπιδιατρίβω, διατρίβω πρός τινι, Immoror in aliqua re, aut etiam commoror, ut Cic., Quum ego pluribus verbis in eo commoratus essem, et, Ut hæreat in eadem commoreturque sententia. [Consector, Gl.] Aristid. [vol. 1, p. 135] : Ἵνα μικρὸν προσδιατρίψωμεν τῷ λόγῳ, i. e. ἵνα

διατρίψωμεν πλείω περὶ τούτων λέγοντες, Ut diutius in his dicendis commoremur. Item Homini alicui προσδιατρίβειν dicitur, Qui apud eum commoratur, ut Cic. loquitur; s. Qui versatur cum aliquo : quod et διατρίβειν μετά τινος dicitur, et προσομιλεῖν, et συνεῖναι, et πλησιάζειν τινί. Plato Theæt. [p. 168, A] : Ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι, Qui tecum versantur, te consectantur. [Plut. Mor. p. 725, F; 981, E. Josepho B. J. 2, 10, 5, ex cod. Voss. restituendum : Ἀργὰ προσδιέτριβε τὰ πλήθη· ubi vulgo διέτριβε. Προσδιατρῖψαι per χρονίσαι exp. Hesych.]

[Προσδιαφέρομαι, Insuper differo, dissentio. Proclus In Plat. Alcib. p. 265 ed. Creuz., loco non integro.]

Προσδιαφθείρω, Præterea s. Insuper corrumpo, Præterea interficio etc., sequendo signiff. simplicis Φθείρω. [Soph. Phil. 77 : Ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών. Isocr. p. 390, B : Αὐτοὶ προσδιεφθάρησαν. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 24 : Προσδιαφθείρει καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς περίοδον. Plut. V. Camilli c. 22 : Ἐλυμήναντο τὴν πόλιν καὶ προσδιέφθειραν· V. Pericl. c. 35, Luculli c. 30, et alibi. Dio Cass. Exc. p. 29, 85; l. 41, 29. « Liban. Epist. 25; Demetr. Cydon. De cont. morte p. 74. » Boiss.]

[Προσδιαφορέω, Insuper discutio. Oribas. p. 252 ed. Matth.]

[Προσδιδάσκω, Addoceo (Gl.), Præterea doceo. Plato Charm. p. 173, D : Σμικρὸν ... με ... ἔτι προσδίδαξον. Lucian. Char. c. 7.]

Προσδίδωμι, Insuper do, Participo. [Eur. Hel. 707 : Κἀμοὶ πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς· Cycl. 531 : Ἀδελφοῖς προσδοῦναι ποτοῦ. Aristoph. Eq. 1222 : Σοὶ μὲν προσεδίδου μικρὸν ὧν ἐλάμβανεν· Pac. 1111 : Οὐδεὶς προσδώσει μοι σπλάγχνων; Plato Leg. 4, p. 720, A : Παραμυθίας ... τοῖς νομοθετουμένοις μηδὲ ἓν προσδιδῷ.] Xenoph. Anab. [1, 9, 19 : Οὐδένα ἂν πώποτε ἀφείλετο, ἀλλὰ καὶ πλείω προσεδίδου· 1, 2, 29 : Δεόμενοι προσδοῦναι καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, Se participem insuper facere, idque boni nullius. [Isocr. p. 163, E : Τῆς αὐτῶν προσδώσουσι.] Lucian. [Macrob. c. 25] : Καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν.

Προσδιέρχομαι, Insuper percurro s. enarro. Unde προσδιελθών. [Hippocr. p. 74, E; 122, F. Sext. Emp. p. 399.]

[Προσδιευκρινέω, Insuper distinguo. Apollon. De synt. p. 280, 27. G. Dind.]

[Προσδιηγέομαι, Insuper narro. Theophr. Char. c. 7. Lucian. Peregr. c. 43 : Ἓν ἔτι σοι πρ.]

[Προσδιηθέω, Per angustos meatus transmitto ad. Aristot. Probl. 23, 21 : Θάλασσα προσδιηθουμένη.]

[Προσδιίστημι, Insuper dirimo. Oribas. p. 98 ed. Matth. : Ἐπὶ μεῖζον αὐτοὺς προσδιαστῆσαι πλάτος.]

[Προσδικάζω, Adjudico. Dionys. A. R. 11, 50 : Ἀμφισβητουμένην χώραν ... ἑαυτῷ προσδικάσειν et c. 54. [Προσδικάζομαι, Insuper judicio contendo, discepto. Demosth. p. 976, 2 : Αὐτοῖς δυοῖν ταλάντοιν προσδικάζεται.]

[Προσδικεῖν, Allidere, Impingere. Hesych. : Πόδικε (Πόδδικε, Dorice pro ποτίδικε Salmas.), πρόσριψον.]

[Προσδιοικέω, Insuper administro, constituo. Dio Cass. 51, 18 : Τἄλλα τὰ προσήκοντα προσδιῴκησε· et 54, 9; 76, 17. Forma media 40, 60 : Καὶ τὰ οἴκοι προσδιοικήσασθαι.]

[Προσδιορθόω, Anon. Vit. Plat. ap. Heeren. in Bibl. Litt. vet. 5, 10. Boiss. Προσδιορθοῦμαι, Insuper instauro. Inscr. Rosettana l. 34 : Τὰ προσδεόμενα ἐπισκευῆς προσδιωρθώσατο. Insuper corrigo, Æschin. p. 39, 34 : Οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου· τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι· ubi alii libri προδιορθοῦμαι.]

Προσδιορίζω, et Προσδιορίζομαι, Conditionem addo, verbisque attempero et definio quod dictum est, et quasi Addefinio quod simpliciter enuntiatum erat. [Demosth. p. 496, 17 : Ὡς ἥ τε στήλη δηλοῖ καὶ σὺ προσδιώρισας ἐν τῷ νόμῳ. Προσδιορίζων pro διορίζων codex unus p. 414, 17. Aristot. De anima 2, 2 : Οὐδὲν προσδιορίζοντες ἐν τίνι καὶ ποίῳ. Ap. Galen. vol. 8, p. 216 : Ὅπερ οὐχ οἷόν τ' ἦν προσδιορίσαι τοῖς εἰσαγομένοις, νῦν εἰρήσεται, aptius videtur προδιορίσαι. G. D. Forma media Aristot. Eth. Nic. 6, 3 : Ὅσα ἄλλα προσδιοριζόμεθα. Polyb. 32, 7, 10 : Προσδιωρίζετο μηδὲν αὐτῷ

δυσχερὲς ἀπαντήσειν. Plut. V. Niciæ c. 7 : Προσδιωρίσατο ἢ κατακτενεῖν τοὺς ἄνδρας ἢ ζῶντας ἄξειν.]

Προσδιορισμός, ὁ, hujusmodi Circumscriptio verborumque præcisio, quam supra [in Ἀφορισμός] Determinationem diximus. Hæc Bud. p. 709, afferens exempla ex Alex. Aphr. et Aristot., addensque προσδιορισμὸν a Cic. Præscriptionem vocari, i. e. Modificationem : τῷ προσδιορίσασθαι autem synonymum esse τὸ προσδιαστείλασθαι. [Diophant. Arithm. p. 21 : Κατὰ τὸν πρ., i. e. Ut addita præscriptio jubet. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 71, 9 : Τοῖς καθολικοῖς πρ.] Hermogenes tractans controversiam scripti et voluntatis, Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τεῖχος· verba sunt scriptum defendentis, et sententiæ interpretationem repudiantis. Lex, inquit, non distinxit. Et ap. Dialecticos προσδιωρισμέναι προτάσεις, quibus oppositæ sunt αἱ ἀπροσδιόριστοι. Propositionum enim quædam sunt ὡρισμέναι, ut ἄνθρωπος λευκός : quædam ἀόριστοι, ut οὐκ ἄνθρωπος λευκός. Rursum τῶν ὡρισμένων aliæ sunt ἀπροσδιόριστοι, ut eæ quæ προσδιορισμὸν non habent : aliæ προσδιωρισμέναι, ut, πᾶς ἄνθρωπος λευκός, vel τὶς ἄνθρωπος λευκός : nam αἱ προσδιωρισμέναι habent προσδιορισμὸν vel καθόλου vel μερικόν, Magent. ap. Aristot. Περὶ ἑρμηνείας. Est autem προσδιορισμός, Pars propositionis præcipua, significans quonam modo insit prædicatum in subjecto : quam partem αἱ προτάσεις non habentes, ἀπροσδιόριστοι dicuntur, s. Additamentum definiens prædicati modum, et prædicamenti circumscriptio, Bud. p. 709, ubi addit ab Aristot. διορισμὸν vocari τὸν προσδιορισμόν. Subjungit et hunc l. Aristot. : Προσδιωρίσθω δ' ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προτάσει τὰ εἰωθότα, Ne autem cavillis sophisticis hæc propositio exposita sit, circumscribamus eam solitis additamentis : h. e., κατὰ τὸ αὐτό, et alia. Vulgo Addere circumstantias dicunt. [Gramm. anon. ap. Creuzer. ad Plotin. De pulchr. p. xv. Boiss.]

[Προσδιοριστέον, Insuper definiendum. Aristot. Topic. 6, 3, 14, H. A. 8, 2.]

[Προσδιοριστικός, ή, όν, Insuper definiens. Ducas Hist. Byz. p. 154, C : Ἔχων ὅρκους μετὰ τοῦ Μεχμέτ ἀγάπης προσδιοριστικῆς τριῶν ἐτῶν. Scribendum videtur προσδιοριστικούς. G. Dind.]

[Προσδιώκω vitiose pro προδιώκω, quod v.]

[Προσδιωρισμένως, Definite. Maximus Confess. vol. 1, p. 32, D. G. Dind.]

[Προσδοκᾶς, ὁ, Prosdocas, n. pr. viri, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 398.]

Προσδοκάω, in frequenti usu est in prosa. [Perf. Προσδεδοκηκὼς ap. Memnon. p. 66 ed. Orell.] Est autem Προσδοκῶ, Expecto (in ea signif., a qua dicitur aliquid præter expectationem fieri), Spero. [Æsch. Prom. 1028 : Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα. Soph. Ph. 784 : Καί τι προσδοκῶ νέον· et simil. Eur. Andr. 99. Alc. 364 : Ἐκεῖσε προσδόκα με· Iph. T. 1311 : Τί προσδοκᾶσαι κέρδος;] Aristoph. Vesp. [56] : Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. [Per ὑπονοεῖν, ὑπολαμβάνειν, προσδέχεσθαι exp. Phot. p. 458, 19. Plato Apol. p. 17, C : Μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως· Theæt. p. 170, B : Σωτῆρας σφῶν προσδοκῶντας. Xenoph. Hell. 3, 1, 20 : Προσδοκῶν τὸν Φαρνάβαζον· ubi Metuendi inest significatio, ut alibi non raro, ubi in malam partem dicitur.] Xenoph. [De re eq. 8, 14] : Εἰ προσδοκῴη, ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει, ῥᾳστώνην τινά, Si speret, Bud. [Imper. προσδοκάτωσαν ap. Philon. vol. 1, p. 218, 19.] Cum [infinit. præsentis vel aoristi, Eur. Alc. 1094 : Μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς; Xenoph. Anab. 6, 1, 16 : Οἱ στρατιῶται προσεδόκων ἄγοντά τι σφίσιν ἥκειν. Æsch. Ag. 675 : Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτον ... προσδόκα μολεῖν. Frequentius cum infin.] fut. [Herodot. 7, 156 : Προσδοκέοντας (Ionice pro προσδοκῶντας) ἀπολέεσθαι. Æsch. Prom. 932 : Καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα; Eur. Herc. F. 727 : Προσδόκα κακόν τι πράξειν. Plato Leg. 3, p. 699, B : Ταὐτὸν ... προσεδόκων καὶ τότε γενήσεσθαι· 7, p. 810, C : Καὶ μάλα ἀπορήσειν αὐτὸν προσδοκῶ. Amphis ap. Athen. 13, p. 563, C. Xenoph. Anab. 3, 1, 14 : Προσδοκῶ ταῦτα πράξειν.] Æschin. : Προσδοκῶ ἀποδείξειν, ubi redditur Confido. [Cum infin. aor. et part. ἂν Plato Crat. p. 438, E : Διὰ τίνος ἄλλου ... ἔτι προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μα-

θεῖν; Xenoph. De rep. Lac. 1, 3 : Πῶς χρὴ προσδοκῆσαι μεγαλεῖον ἄν τι γεννῆσαι;] Sic Dem. : Προσδοκῶ κακὸν ἄν τι γενέσθαι, pro fut. γενήσεσθαι. Et pass. tam de persona [Xenoph. Ephes. 1, 5 : Ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι], quam de re; ut πρ. τοῦτο ποιήσειν. De re autem, ut τὰ προσδοκώμενα, Quæ expectantur, sperantur : et τὰ προσδοκηθέντα, Sperata, Expectata, Bud. in hoc l. : Οὐδ' ὁτιοῦν εἰρημένοι τῶν προσδοκηθέντων. [Eurip. Œdip. fr. 15 : Τὸ προσδοκηθὲν, ubi opposita τὰ ἄελπτα. Plato Leg. 12, p. 966, E : Τὸ πρ. ὑπὸ τῶν πολλῶν 3, p. 686, A : Τὰ μεγάλα οὕτω πρ. Xen. Apol. § 27. Demosth. p. 1468, 13 : Ἐμοὶ ἐλπίδα τῶν μεγίστων δωρεῶν προσδοκᾶσθαι παρ' ὑμῶν.] Et in malum ap. Herodian. [2, 1, 14], ut προσδοκῶμεν in Dem. l. c. : Δεινὰ προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε συμβήσεσθαι φάσκων. ‖ Arbitror, de re præterita ap. Plat. Bud. [Plat. Polit. p. 275, A : Δεῖ ... οὕτω τελέως τὸν πολιτικὸν ἡμῖν εἰρῆσθαι προσδοκᾶν. Dio Cass. 39, 59 extr. : Προσδοκῶν ἐγγεγράφθαι τινὰ τιμωρίαν et 40, 66.] Ex eod. autem Plat. Rep. 1 [2, p. 376, D] in VV. LL. affertur, Προσδοκῶ πρόργου εἶναι εἰς τοῦτο, Reor ad hoc prodesse. [Id. Leg. 7, p. 803, E : Προσδοκῶντα καὶ τὸν ποιητὴν εὖ λέγειν τὸ κτλ. ‖ Forma media pro activa Procop. Hist. p. 464, B : Ὁ δὲ οὐ προσδοκωμένοις αὐτοῖς ἄντικρυς ἀπεῖπεν· nisi προσδεχομένοις scripsit. ‖ Προσδοκέω forma vitiosa ab librariis verbi δοκεῖν similitudine inductis interdum pro προσδοκᾶν posita. Sic προσεδόκουν pro προσεδόκων olim ap. Polyb. 1, 53, 11; 2, 27, 8; 24, 7, 3; ἐὰν προσδοκοῖ ap. Galen. vol. 12, p. 241, pro προσδοκᾷ, προσεδόκουν pro —ων olim ap. Achill. Tat. 2, 23, ubi v. Jacobs. p. 566, Procop. Hist. p. 368, B; προσδοκοίη pro —ῴη in cod. Themist. Or. p. 96, A; προσδοκοῦντας et προσδοκοῦσιν ap. Diodor. Exc. p. 504, 58, Joseph. A. J. 13, 5, 10, et Artemidor. 3, 34; προσδοκουμένου vulgo ap. schol. Aristoph. Ach. 31. Et similia apud alios non raro : v. Boisson. ad Anecd. vol. 2, p. 335. G. Dindorf.]

[Προσδοκέω, Insuper videor. Demosth. p. 617, 7 et 757, 18 : Ὥστ' ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι. Quod πρὸς ἔδοξεν scribendum esse ostendi in annot. G. Dind.]

Προσδόκημα, τὸ, Expectatio. Plato [Phileb. p. 32, B] : Τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα.

[Προσδοκήσιμος, ὁ, ἡ, Exspectabilis. Moschopul. Λεξ. Ἀττ. s. v. Ἐπίδοξος : Ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκήσιμος. Joann. Cinn. Hist. p. 121, C : Κἂν ... πρ. ἀποπλεῖν γένοιτο. Apud Annam Comn. p. 184, B, ubi vulgo προσδόκιμον, codex Coisl. προσδοκήσιμον. Max. Planudes V. Æsop. p. 52 Froben. » Boiss.]

[Προσδοκητέον, Exspectandum. Schol. Pind. Nem. 2, 16. Boiss. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 439, 22.]

[Προσδοκητός, ἡ, όν, Exspectatus. Æsch. Prom. 937 : Πάντα προσδοκητά μοι.]

Προσδοκία, ἡ, i. q. προσδόκημα, et multo usitatius. [Plato Symp. p. 194, A : Πρ. μεγάλην ἔχειν· Rep. 9, p. 584, C : Αἱ ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις· Phileb. p. 36, C : Προσδοκίαι ἀληθεῖς ἢ μή. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 19 : Προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλών.] Demosth. [p. 319, 19] : Ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας· Lat., In expectatione esse. [Id. p. 1478 extr. : Ἡ βδελυρία διατεθῆναι πλείω πρ. ἔχει. Polyb. 4, 35, 6 : Πρ. ἔχειν τῆς ἐκείνου παρουσίας. « Ἀλαζονεία ab Theophr. Char. c. 24 definitur πρ. τινῶν ἀγαθῶν, Excitatio exspectationis, ut exp. Casaub. » Valck. Similiter τὰς πρ. ἔργων ἀπαιτεῖν τινὰ ap. Æschin. p. 52, 10.] Et προσδοκίαν παρέχειν ὡς ἐπιπλεύσονται, Thuc. [7, 12. Πρ. ἐμποιεῖν ὡς Isocr. p. 159, E], Expectationem afferre. Apud Plut. Pomp. [c. 21 : Ἐν τοσαύτῃ τιμῇ καὶ προσδοκίᾳ τοῦ ἀνδρός] est Expectatio de virtute alicujus, i. e. Spes, Bud. Sed significat Expectationem tam mali, quam boni : ut quum φόβος definitur προσδοκία κακοῦ ap. Aristot. Eth. [Nic.] 3, [6], Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opinio impendentis mali. [Plato Lach. p. 198, B : Δέος εἶναι πρ. μέλλοντος κακοῦ· Tim. p. 70, C : Τῶν δεινῶν πρ. Prot. p. 358, D : Πρ. κακοῦ· Soph. p. 264, B : Κατὰ τὴν πρ. ἣν ἐφοβήθημεν ἄρτι μή κτλ. Diodor. 20, 78 : Μηδ' ἐν ταῖς ἐσχάταις προσδοκίαις ἀπελπίσας.] Παρὰ προσδοκίαν, schema, quum aliud respondemus, quam expectetur. [V. Tiber. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 544, Demetr. De eloc. c. 152. Frequens ap. schol. Aristoph. Huic oppositum est κατὰ προσδοκίαν quod dixit Plato Soph. p. 264, B, πρὸς προσδοκίαν Thucyd. 6, 63.] ‖ Metus. Thuc. 2, [93] : Οὔτε πρ. οὐδεμία μὴ ἄν ποτε οἱ πολέμιοι ἐξαπιναίως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. [Adde 5, 14. « Πρ. τῆς πολιορκίας Polyb. 1, 31, 3. Id. 6, 40, 8 : Πρ. οὔσης κατὰ τὴν οὐραγίαν. Ἡ ἀεὶ πρ., Perpetuus timor, Joseph. A. J. 16, 8, 5. » Schweigh.]

[Προσδοκία, ἡ, Prosdocia, n. pr. mulieris in inscr. Symia ap. Ross. fasc. 3, p. 36. G. Dind.]

Προσδόκιμος, ὁ, ἡ, Qui expectatur, De quo expectatio est. [Approbus, Opinatus, Gl. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 6 : Πρ. ἀντὶ τοῦ ἐπίδοξος ἔλεγον. Frequens ap. Herodotum, velut 1, 78 : Ἔγνωσαν στρατὸν πρ. εἶναι Κροίσῳ ἐπὶ τὴν χώρην· 5, 108 : Πρ. ἐς τὴν Κύπρον· 8, 20 : Τοῖσι παρεοῦσί τε καὶ πρ. κακοῖσι.] Thuc. 7, [25] : Καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ πρ. αὐτοῖς. Sic 1, [14] : Τοῦ βαρβάρου πρ. ὄντος. [Et Plut. V. Marii c. 14 : Τῶν βαρβάρων πρ. ὄντων. Polyb. 29, 8, 11 : Πρ. ἦν ὁ κίνδυνος. Addito participio Demosth. p. 69, 22 : Δύναμιν μεγάλην ἔχων ἐστὶ προσδόκιμος. Cum infin. Diodor. 18, 64 : Τὸν δὲ πρ. εἶναι ἥξειν εἰς τὴν Ἀττικήν.] Et in malum ap. Hippocr. : Πρ. ὁ θάνατος παραυτίκα. ‖ Sed πρ. ὄντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ ap. Thuc. 7, [15] schol. active accipit pro θαρρούντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, sub. ἐλευσομένῃ.

[Προσδόκιμος, ὁ, Prosdocimus, n. pr. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 299, 372. Comparandum cum Προσδοκᾶς.]

[Προσδοκίμως, Opinato, Gl.]

[Πρόσδομα, τὸ, Mantissa, Gl. « Maxim. Planudes V. Æsop. p. 24 Froben. » Boiss.]

[Προσδοξάζω, Præterea opinor, Opinione s. cogitatione adjicio. Plato Theæt. p. 209, D : Προσδοξάσαι λέγει ἢ διαφέρει τι τῶν ἄλλων. Epict. Diss. 1, 28, 27 : Πόθεν οὖν τοῦτο προσδοξάζεις; Marc. Anton. 7, 64. Epicur. ap. Diog. L. 10, 50, 62. Sext. Emp. p. 360 : Οὐ φύσει τοιά ἐστι, ἀλλ' ὑφ' ἡμῶν προσδοξάζεται· et p. 10, 187, 710, 720. Strabo 11, p. 509 : Προσεδοξάσθη περὶ τῆς θαλάττης ταύτης πολλὰ ψευδῆ.]

[Προσδοξοποιέω, Inanibus opinionibus capio. Polyb. 17, 15, 16 : Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ προσδεδοξοποιημένον, οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει. Pro quo προσδεδοξασμένον scriptum ap. Suid. s. v. Δεδοξοποιημένον. Schweigh. Quem v. ad Epictet. Diss. vol. 2, 1, p. 318.]

[Προσδόρπιος. V. Ποτιδόρπιος.]

[Πρόσδοσις, εως, ἡ, Additio. Hierocl. ap. Stob. Flor. 85, 21 extr. : Πρ. ἐργαλείων, quod ap. Damascium προδόσεως scriptum.]

[Προσδουλεύω, Asservio, Gl.]

[Προσδοχή, ἡ, Receptio. Epicur. ap. Diogenem L. 10, 89.]

[Προσδρομή, Decursus, Gl. Πρ. αἰφνίδιος, Repentinus morborum incursus, Ptolem. Tetr. 3, p. 30, a. Hemst.]

Προσδυσκολαίνω, Insuper ægre fero s. indignor. Δυσκολαίνω καὶ προσδυσκολαίνω σοί, inquit Bud., Aspere et offenso animo tecum ago. Plut. [Mor. p. 818, A.]

[Προσδυσωπέω, Insuper pudore afficio. Joannes Hieros. Vita Joannis Damasc. p. 263, 1 ed. Major. Boiss.]

[Προσδωρέομαι, Insuper dono. Diodor. 17, 38. Marcus Erem. p. 147 ed. Paris. a. 1563 : Προσδεδωρημένα. Conf. Προδωρέομαι.]

Προσεάω, Insuper sino; aliis simpl. Sino, Permitto. [Acta Apost. 27, 7.]

Προσεγγίζω, Appropinquo [Gl.], Accedo, Marc. 2, [2] : Μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον. [Polyb. 39, 1, 4 : Προσεγγίσας ἤρετο. Schol. Aristoph. Nub. 17 : Ὁ μὴν προσεγγίζει. Cum dat. Leonidas Tarent. Anth. Pal. 7, 422 extr. : Τῷδε προσηγγίσαμεν. Diodor. 3, 16 : Ὥστε μηδένα δύνασθαι τοῖς τόποις προσεγγίζειν, ubi var. lect. προσπελάζειν. Cum genit. schol. Eurip. Hec. 580 : Ἐὰν προσεγγίσω τινὸς κακοῦ, τὸ ἕτερόν με οὐκ ἀφίησιν. ‖ Signif. transitiva, Admoveo. Lucian. Amor. c. 53 : Χείλη προσεγγίσας χείλεσι.]

[Προσέγγισις, εως, ἡ, Appropinquatio. Psellus De oper. dæm. p. 85 Gaulm. Schæf.]

[Προσεγγισμός, ὁ, Appropinquatio. Greg. Nyss. vol. 3, p. 654, B : Θεοῦ προσεγγισμὸν τοπικὴ μετάστασις οὐ

κατεργάζεται. Theodoret. vol. 4, p. 151. G. D. Nilus Epist. 348. Boiss.]

[Προσέγγιστος, ὁ, ἡ, perperam in Fabric. Cod. Ps. V. T.; alii ἀπροσέγγιστος, quod v.]

Προσεγγράφω, [Insuper inscribo, insculpo. Herodot. 2, 102 : Αἰδοῖα γυναικὸς προσενέγραφε (τῇ στήλῃ), ubi var. lect. προσανέγραφε.] Insuper ascribo, Bud. ex Dem. [p. 1095 extr., ubi nunc προσέγραψαν ex aliis libris restitutum] : Εἰκότως δ' οὐ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ. [Æschin. p. 83, 5 : Προσεγγράψαντα « ἐπειδὰν δῷ τὰς εὐθύνας » et p. 303, C ed. Wolf. : Προσεγγράφουσι γάρ τι πρὸς τὰ ψηφίσματα. Dio Cass. 48, 22; 57, 8; 58, 18.]

Προσεγγυάομαι, Insuper sponsor fio, Insuper spondeo. Constr. cum gen. et accus. eum significante, pro quo fide jubetur. Dem. [p. 879, 2] : Τίς γὰρ ἄνθρωπος ἠλίθιός ἐστιν οὕτως, ὡς ἀργύριον δοὺς τοσοῦτον, ἔπειτα ἐν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν, σὺν οἷς πρότερον ἐζημίωτο, τὸν ἀδικήσαντα, ὡς δίκαιόν τι ποιήσαντα, καὶ τοῦ τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι; Ut præterquam quod priore jactura mulctatus est, pro eo, quem se jam circumscripsisse noverit, tanquam secum jure egerit, insuper sponsor esse judicati sustineat? Bud.

[Προσεγγύτατα ap. Hippocr. p. 289, 3, lectio vitiosa pro ἆσσον ἐγγύτατα, quod nunc ex codd. restitutum. V. Littré vol. 2, p. 54.]

[Προσεγείρω. Forma media Προσεγρηγορέναι Aristot. Probl. 18, 1, ubi alii libri προεγρηγορέναι.]

[Προσεγκαινίζω, Inauguro. Joseph. Genes. p. 54, B : Πρ. ναόν. G. Dind.]

Προσεγκαλέω, Insuper accuso s. incuso. [Diodor. 14, 17 : Τῶν Ἠλείων προσεγκαλούντων ὅτι κτλ. Dionys. A. R. 7, 46 : Πρ. καὶ ἀπειλῶν. Plut. Mor. p. 27, F; 501, B. Alexis ap. Athen. 13, p. 558, F. Dio Cass. 41, 6; 59, 28. G. D. Aristid. Orat. 51, p. 573, 5. Boiss.]

Προσέγκειμαι, Incumbo. [Hesych.]

[Προσεγκελεύομαι, Insuper adhortor. Plut. V. Æmil. c. 33 : Μέλος, οἷον μαχομένους ὑποτρέχουσιν, αὐτοὺς προσεγκελευόμενοι· V. Alex. c. 10 : Τῷ νεανίσκῳ προσεγκελευσαμένην καὶ παροξύνασαν.]

[Προσεγκρίνω, Insuper accenseo. Greg. Naz. vol. 2, p. 194, C : Τούτοις προσεγκρίνουσι τὴν Ἐσθήρ τινες.]

[Προσεγκύπτω, Incurvo me ad inspiciendum. Theodor. Prodr. p. 418 : Τὸ λημᾶν τὰς κόρας ἔχεις προσεγκύπτουσα πυκνὰ ταῖς βίβλοις.]

[Προσεγχέω, Insuper infundo. Diphilus Athen. 4, p. 132, D; Aristot. Probl. 32, 10, De gen. anim. 3, 2. Ib. 1, 18 : Ὕδατος προσεγχυθέντος. Plut. Mor. p. 149, B.]

[Προσεγχρίμπτω, Insuper appropinquo, impingo. Hippocr. p. 826, C : Τῇ πτέρνῃ προσεγχρίμπτουσιν. Nicet. Chon. Hist. p. 350, A : Αἱ τῷ τῆς πόλεως αἰγιαλῷ προσεγχριφθεῖσαι.]

Προσεγχρίω, [Insuper] illino. Epigr. [Straton. Anth. Pal. 11, 117 : Ἂν δὲ προσεγχρίσῃς αὐτὸν φθάσῃ.]

[Προσεγχωννύω, Insuper aggero. Geopon. 11, 7, 2 : Ἀδρὰν προσεγχώσαντες γῆν.]

[Προσεδαφίζω, Solo allido. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 661, 9 : Ἀσίλαφ πρόρριζον ἀνασπάσασα τῇ γῇ προσεδαφίζει. Marcus Erem. p. 137 ed. Paris. 1563. G. D. ‖ Solo affigo, Firmiter affigo. Æsch. Sept. 497 : Ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται. Per προσπέπλεκται vel ὑπέστρωται exp. schol.]

[Προσεδρεία, ἡ, nam hæc legitima est vocabuli forma prosæ orationis scriptoribus ubique restituenda, non προσεδρία, quod metri caussa dixit Eurip. Orest. 93, ubi de Assidendo ad lectum ægroti dictum est : Ὦ; ἀσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ. Contra ibid. 304 : Εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον κτήσει τινά, προσεδρείᾳ scribendum ex novem codd.] Προσεδρία, Perseverantia, qualis est ejus, qui alicui semper assidet. Apud Synes. De insomn. et in Epist. redditur Assiduitas. [Longin. fragm. 6, 2 : Τῷ δ' ἦν ἄλλα προὐργιαίτερα τῆς τοιαύτης προσεδρίας. Iamblich. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 218 : Μεθ' ἡδονῆς ἡ προσεδρεία γίγνεται. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 127 : Αἱ τῶν τέκνων προσεδρίαι.] At Thuc. 1, [126, ubi nunc προσεδρείᾳ] est Assidua obsidio, vel potius simpliciter Obsidio :

nam quandam Assiduitatis signif. hoc vocab. includit. [Dio. Cass. 36, 34; 40, 3 et 34 extr., al.]

[Προσεδρευτικῶς, Sedulo, Gl. Hesych. s. v. Λιπαρῶς. « Schol. Plat. Protag. 162, 8 (p. 321 ed. Bekk.), in explicatione ejusdem voc. » Cramer.]

Προσεδρεύω, Assideo. [Eur. Alc. 749 : Ἄλσω νύμφᾳ προσεδρεύσεις· Orest. 403 : Προσεδρεύων πυρᾷ. Demosth. p. 14, 15 : Προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει· 914, 28 : Συνέπλευσάν σοι καὶ προσήδρευον· 313, 11 : Τῷ διδασκαλείῳ προσεδρεύων. Aristot. H. A. 6, 14 : Προσεδρεύει ὁ ἄρρην ... ὅπως μὴ κατεσθίηται ὁ γόνος. Ib. 8, 10; 9, 8.] Ex Chrysost. : Προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Item, Assiduus sum, Assidue incumbo. Aristot. Polit. 8, [4] : Προσήδρευον ταῖς φιλοπονίαις· ubi Bud. προσεδρεύειν interpr. Assidue insistere, Assidue incumbere. Ex eorund. Polit. lib. 2, [5] cum πρὸς, ubi dicit, Πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. [Et 8, 2 : Πρ. πρὸς τὸ ἐντελές. « Πρ. τοῖς καιροῖς, Studiose observare, Polyb. 38, 5, 9. Πρ. τῇ αὐτῶν διαφορᾷ, Lites eorum observare, 24, 4, 12. Πρ. καὶ πάντα καιρὸν θεραπεύειν 11, 5, 2. » Schweigh.] ‖ Obsideo, ex Polybio [8, 9, 11 : Πρ. τῇ πόλει. Dio Cass. 37, 39 : Πρὸς ταῖς Φαισούλαις προσεδρεύοντες· 46, 37 : Προσηδρευκει σφίσι· 75, 13 init. : Τῇ πολιορκίᾳ προσεδρεύσας.] ‖ Insidior, ex Chrysost. De sacerd.

[Προσεδρία. V. Προσεδρεία.]

Πρόσεδρος, ὁ, Assessor, πάρεδρος. [Dio Cass. 57, 7 : Ἔλεγεν ὅσα ἐδόκει αὐτῷ ὡς πρόσεδρος. Sic vel πάρεδρος Reimarus. Libri πρόεδρος. Adjective Soph. Tr. 794 : Ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας.] Item Assiduus in aliqua re, s. Assidue occupatus. Hesychio ὁ παρακαθήμενος, item σχολάζων.

Προσεθίζω, Assuefacio. Xen. Apol. [25] : Τοὺς γεμένους πῶς ἂν διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων; Rep. Laced. [2, 4] : Ἐνόμισεν ἑνὶ ἱματίῳ δι' ἔτους προσεθίζεσθαι· Cyrop. 8, [1, 18] : Ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν. [Et ib. 36 : Λιμὸν δύνασθαι φέρειν προσεθίζει τοὺς κοινῶνας· et Hipparch. 1, 17.]

[Προσεθισμός, ὁ, Assuetus, Gl.]

[Προσεθιστέον, Assuescendum. Arrian. Tact. p. 65. G. Dind.]

[Προσέθω : unde Προσειώθειν, Assuetus eram, in Fab. Æsopica edita ab Millero *Notices et Extr.* vol. 14, part. 2, p. 246. Boiss.]

[Προσεικής, ὁ, ἡ, Similis. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, A : Χρυσῷ τε φυὴν εἰς ὦπα προσεικές. Eodem sensu Προσεικὴς Ther. 292, nisi hic quoque προσειδὴς aut illic προσεικὴς scribendum. G. Dind.]

Προσεικάζω, [Simile aliquid efficio. Plato Tim. p. 40, A : Τῷ ... παντὶ προσεικάζων εὔκυκλον ἐποίει. ‖] Assimilo, Comparo. [Æsch. Sept. 431 : Τὰς ... κεραυνίους βολὰς μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσῄκασε· Choeph. 12 : Ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω; Ag. 1131 : Κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. Eurip. El. 559 : Προσεικάζει μέ τῳ; et Rhes. 696. Et alia structura Hel. 69 : Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι. Sequente εἰ Æsch. Ag. 163 : Οὐκ ἔχω προσεικάσαι πάντ' ἐπισταθμώμενος, πλὴν Διός, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως, i. e. Non possum conjicere. Xenoph. Mem. 3, 10, 8, de statuariis : Τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν. Plato Rep. 5, p. 473, C : Ὃ τῷ μεγίστῳ προσῃκάζομεν κύματι.] Plut. Numa [c. 15] : Οὓς τὰ μὲν ἄλλα σατύρων ἄν τις γένει προσεικάσειε, Satyrorum generi assimilarit. [Passiv. Æschin. p. 89, 11 : Προσεικασθῆναι τῇ Δημοσθένους ἀνανδρίᾳ.]

Προσείκελος, [η, ον], Assimilis. [Herodot. 2, 12 : Οὔτε τῇ Ἀραβίῃ τὴν Αἴγυπτον προσεικέλην, nisi προσίκελον scripsit. 3, 110 : Θηρία τῇσι νυκτερίσι προσίκελα· 4, 61 : Λέβητας Λεσβίοισι κρητῆρσι προσίκελα· 4, 177 : Γλυκύτητα τοῦ φοίνικος καρπῷ προσίκελος. Perpetua in libris fluctuatio inter προσίκελος, quod præferendum videri apud Herodotum dixi in Comment. de dialecto p. xxxviii, et προσείκελος. Agathocles ap. Athen. 14, p. 650, A : Τὴν σάρκα καὶ τὸ ὀστέον ταύτῃ (τῇ ἐλαίῃ) προσείκελον. G. Dind.]

[Προσεικέναι. V. Προσέοικα.]

[Προσεικής. V. Προσειδής.]

[Προσεικονογραφέω, Insuper iconice describo. Pseudo-Chrys. Serm. 27, vol. 7, p. 321. Seager.]

[Προσείδομαι, Similis sum. Æsch. Choeph. 176 : Μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.]

Προσεῖδον, Aspexi, Vidi. [Æsch. Prom. 553 : Σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας.] Soph. Aj. [993 : Θεαμάτων... ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ. Similiter Trach. 998 : Ἣν (λώβην) μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις· et OEd. T. 1372 : Ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅδου μολών· Trach. 1139 : Ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους. De insomnio El. 644 : Ἃ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα δισσῶν ὀνείρων. Eurip. Ion. 193 : Πρόσιδ' ὄσσοις· Phœn. 312 : Χρόνῳ σὸν ὄμμα ... προσεῖδον. Considerandi significatio inest ap. Soph. OEd. Col. 142 : Μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον. ‖ Forma media Pind. Pyth. 1, 49 : Τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι. Æsch. Pers. 48 : Φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι· 694 : Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι.] ‖ Προτιείδειν, Hesychio ἐγκλίνειν. Sonat potius Aspicere : Dor. pro προσιδεῖν. [Non animadvertit illud ex προτιειλεῖν esse corruptum, quod restituit Is. Vossius. Seqq. ex Indice.] Προτιδεῖν, Aspicere : a Προτιίδω s. Προτιείδω. Πότιδε, Aspice : Dor. pro πρόσιδε. [‖ Præterit. Προσοῖδα, Præterea scio.] Προσειδέναι χάριν Plato Apol. Socr. [p. 20, A, ubi Καὶ χάριν πρ., ut ap. Aristoph. Vesp. 1423, cum eadem particula : Δίκην δίδωμί σοι ἣν ἂν σὺ τάξῃς καὶ χάριν προσείσομαι· quibus verbis utitur Aristid. vol. 2, p. 269, 7. Sed præstat πρὸς εἰδέναι et πρὸς εἴσομαι scribi. Mire Photius p. 458, 20, προσείσεται exp. per προσελεύσεται, quæ interpretatio apta est verbo πρόσειμι, quemadmodum πρόσει per προσέρχῃ exponit Suidas. Προσῄδεσαν vitiose pro προσῄεσαν ap. Diog. L. 10, 79. G. Dindorf.]

[Προσεικώς. V. Προσέοικα.]

[Προσειλέω, Advolvo, Applico. Schol. Soph. OEd. T. 3 : Στέμμα ἐστὶ τὸ προσειλημένον (— μμένον cod. Laur.) ἔριον τῷ θαλλῷ. De manu admovenda Eurip. Hel. 452 : Ἆ, μὴ προσείλει χεῖρα μηδ' ὤθει βίᾳ· ubi ed. Ald. προσεῖλε, quod in uno cod. superscriptum. Sext. Emp. p. 549 : Πολλῷ χαριέστερον τὸ κοινῇ κατὰ πάντων κομίζειν ἀντίρρησιν τοῦ προσειλεῖσθαι τοῖς κατὰ μέρος· 692 : Σοφιστικῶς προσειλούμενοι τῇ ἐκτεθείσῃ διαιρέσει. Forma epica] Προτιειλέω, i. q. συστρέφω, Suidæ. [Προτιειλεῖν per ἐγκλίνειν exp. Hesych. Legitur ap. Hom. Il. K, 347 : Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν.] Pro quo προσειλέω in prosa dicitur.

[Προσείλημα, τό, ap. Suid. s. vv. Κρωβύλος, Νιδάριον et Φακιόλιον in verbis ex schol. Aristoph. Nub. 10 illatis, nunc meliorum librorum auctoritate ejectis : Τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ προσείλημα, quod περιείλημα potius cum Kustero scribendum, quo utitur alius scholiasta l. c.]

Πρόσειλος, ὁ, ἡ, Solis calori expositus [Suidas : Πρ., πρὸς τὴν εἵλην ἤτοι θερμασίαν. Phot. p. 458, 21 : Πρ., πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 14, 26 : Αὐλὴ πρ., ἡ πρὸς τὸν ἥλιον τετραμμένη· καὶ τεῖχος πρ.], πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένος. Eust. [p. 1573, 45], i. q. προσήλιος. [De quo HSt. :] Προσήλιος, Soli expositus, Solem spectans. [Legitur ap. Theophr. De odor. § 40 : Προσηλίους οἴκους, nisi hic προσείλους scripsit. Προσήλια Basil. M. vol. 1, p. 67, C. Gramm. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 609 : Δεινὸς γὰρ προσήλιον τὸ χωρίον. Προσήλια per πρὸς ἀνατολὴν exp. Hesych. Προσήλιος sine expos. ap. Suidam. Ἐφήλια et προσήλια ap. grammat. in Matthæi append. ad Medic. Gr. p. 361, Theophrasti sententiam referentem.] Et Πρόσηλος, idem. Æsch. Prom. p. 31 [449] : Οὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσήλους [recte nunc προσείλους] ἦσαν [ᾔσαν], οὐ ξυλουργίαν, Domos solem spectantes, ad solem versas, h. e. Apricas. Sic Eupolis, πρόσηλος αὐλή. Theophr. C. Pl. 1, [13, 11] : Τόποι εὐσκεπεῖς καὶ πρ. Ap. Eund. 6, [18, 10], δρόσος ἡ πρ., exp. Ros qui fit a sole. Ibidem [9] : Αἱ ἀγρίαι τε τῶν ἡμέρων εὐοσμότεραι, καὶ αἱ ἐν προσήλοις τῶν ἐν παλισκίοις, καὶ μάλισθ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν· ubi πρόσηλα et παλίσκια sibi opponuntur, ut supra a Xen. εὐήλιος et εὔσκιος. Malit tamen fortasse quispiam et hic scribere πρόσειλος ab εἵλη, de quo suo loco. [Quæ forma Theophrasto, cujus locos v. in indice Schneideri, ubique restituenda, idque plerumque libri Urbinatis auctoritate. Philostr. p. 69 : Φυτεῦν χιόνα εἰς τὰ οὕτω πρόσειλα.]

Πρόσειμι, Adeo, Accedo. [Per προσέρχομαι exp. grammatici : v. Hesych., Photii et Suidæ glossas Πρόσεισι, Πρόσιμεν, Προσίασι, Προσιὼν etc. Hom. Il. E, 682 : Ἐχάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι· H, 308 : Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα· et quæ sunt alia participii exx. ap. eundem. Herodot. 9, 100 : Προσήισαν πρὸς τοὺς βαρβάρους. Æsch. Eum. 233 : Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν· Ag. 817 : Τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει. Soph. El. 437 : Ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν. Imperat. Eur. Orest. 149 : Πρόσιθ' ἀτρέμας. Imperf. forma contracta Cycl. 40 : Ἀλύξιας δόμους προσῇτε. Plato Protag. p. 316, B : Προσῇμεν πρὸς τὸν Πρωταγόραν.] Xen. [Mem. 1, 2, 47] : Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, Non amplius Socratem adibant. Thuc. 1, [130] : Τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι, Ut nemo adire eum posset. Ap. Æschin. C. Timarch. cum accus. construitur, si emendate legitur : Ἐπειδὰν πρόσιω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, Quum ingredior judicium auditurus oratores. Bud. Comm. p. 124. Apud Thuc. vero additur πρὸς, ut [1, 90] : Προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, Adibat magistratus. [Æschin. p. 23, 37 : Π. πρὸς τὰ κοινά· 85, 2 : Πυκνὰ πρὸς τὴν πολιτείαν προσιών. Isocr. p. 261, D : Πρὸς τὰ τῆς πόλεως προσιόντας.] Προσιέναι τῇ βουλῇ, Adire consilium, i. e. Referre ad consilium, Agere cum consilio. Et ap. Andoc. [p. 15, 5] sine casu : Προσῄει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι, Retulit ad Prytaneis. Vide plura ap. Bud. Comm. p. 124. Apud Christianos auctores est Religiose adire ad sacrosanctum epulum, quum populus ad Eucharistiæ sacrum convenit; tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι et προσιέναι dicuntur. Chrysost. : Οὐκ ἔστι τόλμα τὸ πολλάκις προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Est enim προσιέναι Obsecrare et supplicare. Chrysost. 1 Tim. 2 : Οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Ἰουδαίοις τῷ Θεῷ προσιέναι ἀλλαχοῦ καὶ θύειν. Bud. Comm. Dicitur et προσιέναι τῷ λέγειν, ut Lat. Ad dicendum accedere. ‖ Accedo, i. e. Partes, a quibus stabam, deserendo, ad alios accedo, i. q. προσχωρῶ. Thuc. 4, p. 149 [c. 85] : Ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι. Herodian. 6, [9, 10] : Καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον, προσιέναι δὲ ἀνδρὶ γενναίῳ. Sic Tacit., Societatem nostram accesserant; Sacramento Vitellii accessisse; Accedebat sententiæ Paulini. [‖ Accedo, Accresco. Aristot. De gen. anim. 1, 18 : Ἀναξαγόρας φησὶ σάρκας ἐκ τῆς τροφῆς προσιέναι ταῖς σαρξί. Adsciscor, Apollon. De synt. p. 37, 29 : Δηλονότι πρόσεισι τὸ ἄρθρον· 39, 27 : Αὐτοῖς πρόσεισιν ἡ τῶν ἄρθρων παράθεσις.] ‖ Προσιέναι etiam Quotannis redire et obvenire : ut Herodot. [3, 89, 90, 91] : Προσῄει φόρος, Tributum obvenit. [Demosth. p. 141, 8 : Οὐ προσῄει τῇ πόλει τάλαντα ὑπὲρ τριάκοντα καὶ ἑκατόν· 1359, 14 : Οὔτε ἀπὸ τῆς πολιτείας προσῄει τῷ Στεφάνῳ ἄξιον λόγου. Dio Cass. 52, 28 : Ὅσα ἐκ μεταλλείας δύναται προσιέναι.] Hinc Προσιὼν partic., Adiens, Accedens. Hesiod. Op. [351] : Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσιέναι. Plato Apol. [p. 31, B] : Ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιών, Ad singulos privatim adiens. Plut. Fab. [c. 3, ubi προσιόντα τῇ Ῥ. τὸν πόλεμον], προσιόντες τῇ Ῥώμῃ, Romæ appropinquantes. Et de tempore [Herodot. 4, 30 : Ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους· ubi var. lect. προσῇ. Dio Cass. 39, 59 : Ὁ χειμὼν προσῄει], Herodian. 5, [4, 12] : Ἑσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo [c. 14, ubi legitur : Σημεῖον κακοῦ μεγάλου προσιόντος, ἢ Ἰουλίου ... τελευτῇ] : Προσιόντος Ἰουλίου μηνός. [Τοῦ προσιόντος ἔτους Pollux 1, 57. Idem 1, 66 : Ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα καλεῖται αὔριον, ... προσιοῦσα.] At, Προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, Dem., Ad consilium et curiam referens, Cum populo agens. Bud. Comm. l. c. Sic ap. Dinarch. [p. 107, 7] : Προσιόντας ὑμῖν (τοῖς δικασταῖς), Qui apud vos causas actitant, in judicio dicunt. Μετὰ φόβου προσιὼν τῷ λέγειν, Plut. de Cicerone [in Vita c. 35], Ad dicendum timide accedens. Προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes : sicut προσιέναι paulo ante. Προσιών, Quotannis rediens s. obveniens. Aristoph. Vesp. [657] : Τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα, Tributum, quod nobis obvenit. Thuc. 2, [13] : Προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ἐπιτοπολύ, φόρου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, Quum quotannis redirent fere sexcenta talenta tributi ex sociis. Dicitur et neutr. τὰ προσιόντα pro πρόσοδοι, Redditus, s. Reditus. Dem. C. Aphob. : Ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμῖν

Προσειλέω. Hist. G. P. 105, B.

τρέφειν, Ab his obventionibus et redditibus. Bud. [Lysias p. 162, 37 : Τὰ πρ. τῇ πόλει ὀλίγα. Ἐκ τῶν προσιόντων χρημάτων p. 185, 3, ex emend. Reiskii : nam libri προσόντων. Et omisso substantivo in Orat. c. Diogit. p. 907 ed. Reisk., ubi de reditibus agri agitur. Seqq. ex Indice.] Πρόσει, Accedes, Adibis, ap. [Aristoph. Ach. 165, Lys. 448,] Epictetum. Προσῄει, Adibat, Accedebat. Pro eodem, Ion. προσήιεν. Aristoph. Pl. [696] : Ὁ θεὸς ἡμῖν προσῄειν. [Cod. Rav. προσήιει.] Et in plurali, Προσῄεσαν τῷ Σόλωνι, Solonem adibant, ap. Plut. Solone [c. 25]. Ion. dialysi Herodot. [locis supra citatis], Προσήιε φόρος, Tributum obvenit.

Πρόσειμι, [Adsum,] Insum. [Soph. Ant. 720 : Γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι· El. 654 : Τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά· Tr. 251 : Τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι· 454 : Ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή· Aj. 1079 : Δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Eur. Phœn. 532 : Οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ πρόσεστι. Aristoph. Nub. 588 : Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· Av. 1315 : Τύχη μόνον προσείη. Plato Crat. p. 432, D : Ἐάν τι ἀπῇ ἢ προσῇ· Rep. 2, p. 373, A : Κλῖναι προσέσονται. Cum infin. Theæt. p. 150, A : Οὐ γὰρ πρόσεστι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἴδωλα τίκτειν.] Aristot. Eth. 5, 8 : Ὥστε ἄδικόν τι ἔσται μέν, ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ. Sic Philo De mundo : Τῷ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, Quatuor oportere inesse. Xen. [Mem. 1, 2, 10] : Τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι. Et in partic. ap. Isocr. Panath. [p. 256, C] : Οὔτε τῶν κακῶν, οὔτε τῶν ἀγαθῶν τῶν προσόντων ἑκατέρᾳ τῶν δυνάμεων. [Id. p. 104, D; 215, D.] Dem. [p. 315, 2] : Οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ, πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν. Et sic sæpe Sallust., ut, Prorsus multæ facetiæ multusque lepos inerat, Bud. [Diog. L. 2, 36 : Ἐμοὶ οὐ πρόσεστι ταῦτα. Suid. s. v. Ἀνατόλιος. Hemst.] ‖ [Insuper sum s. adsum, Accedo. Æsch. Ag. 558 : Τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν (sc. κακά). Eurip. Or. 762 : Τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν· Tr. 1259 : Μέλλει Τροίᾳ καινόν τι κακὸν προσέσεσθαι.] Πρόσεστι, Etiam est, h. e. σὺν τούτοις ἐστί, Bud., citans hoc exemplum, Ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, Non etiam illud erat. Sic in VV. LL. [ex Demosth. p. 17, 5], Πρόσεστιν ἡ ὕβρις, Insuper accedit injuria. Eid. Bud. πρόσεστι est σὺν τοῖς ἄλλοις, οἷς ἔχω, ἔστι μοι καὶ τοῦτο, Superest : ut, Διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα· sic Dem. utitur. Idem τὸ προσὸν pro Excurrente summa accipit, Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν. Bud. [Sequentia ex Indice.] Προσέσται, Aderit, s. Insuper erit. Interdum etiam redditur Accedet, Addetur. Est a πρόσειμι, per syncopen pro προσέσεται. Προσών, Qui adest. Item Qui suppetit. Προσόν, Quod adest. Et τὰ προσόντα, Bona quæ suppetunt, Bona quæ nobis peperimus. [Demosth. p. 1453, 25 : Τὰ προσόνθ' ἑαυτοῖς (κακὰ vel ὀνείδη) πράως νουθετούμενοι· et p. 318, 3.] Προσὸν dicitur etiam τὸ περιόν, Quod est præter s. ultra, Quod superest. Demosth. [p. 949, 8] : Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν, Quodque integræ summæ superest, s. Quod est ultra integram summam.

[Προσεῖπα, Προσεῖπον, et forma epica Προσέειπον, qua constanter utuntur Homerus et Hesiodus, nisi quod Homerus semel Dorica forma usus est προτιειπεῖν.] Προσειπεῖν, Alloqui, Affari, Compellare. Προσειπεῖν ἑκάτερον υἱὸν ὀνομαστί. Gregor. : Τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτόν, Hoc nomine seipsum appellavit. Interdum etiam pro Salutare. Et Προσέειπεν ἄνακτα, pro προσεῖπεν, Affatus est. [Hom. Il. A, 105 : Κάλχαντα ... προσέειπεν· Γ, 437 : Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· Od. Δ, 375 : Ἔγω μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· 461 : Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν. Addito accusat. μῦθον Il. E, 632 : Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν· et Z, 381, H, 46, al. Hesiod. Theog. 749 : Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἆσσον ἰοῦσαι ἀλλήλας προσέειπον· Op. 203 : Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα. Pind. Isthm. 1, 80 : Σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσειπεῖν. Frequens etiam apud Tragicos Compellandi et Salutandi significatione. Æsch. Ag. 785 : Πῶς σε προσείπω, πῶς σε σεβίζω; 353 : Θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι. Soph. Aj. 538 : Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν· 1221 : Τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμεν Ἀθάνας. Πρ. παῖδας Eur. Med. 1069; ἑστίαν Herc. F. 599; θεοὺς 609.

Plato Crat. p. 429, E : Οὐδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσειπεῖν· Gorg. p. 467, B : Ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ· et alii quivis. Προσειπεῖν καὶ δεξιοῦσθαι Dio Cass. 59, 26. Cum duplici accus. Soph. OEd. T. 1072 : Τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον. Eurip. Heracl. 573 : Προσειποῦσ' ὕστατον πρόσφθεγμα. Aristoph. Pac. 520 : Τί προσείπω σ' ἔπος; Cum infinit. Eur. Cycl. 101 : Χαίρειν προσεῖπα τὸν γεραίτερον. ‖ Cum dativo, Æsop. Fab. 187 ed. Fur. : Ἱστάμενος τοῦ λέοντος πλησίον, τούτῳ προσεῖπεν, ὦ κάκιστον θηρίον κτλ. ‖ Appello. Æsch. Choeph. 997 : Τί νιν προσείπω καὶ τύχω μάλ' εὐστομῶν; Plato Rep. 7, p. 533, D : Ἃς ἐπιστήμας πολλάκις προσείπομεν· Soph. p. 258, B : Τίν' οὖν αὐτὴν προσείπωμεν; Rep. 9, p. 580, E : Τὸ τρίτον ἑνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ· Soph. p. 220, C : Ἑνὶ λόγῳ προσειπεῖν νῦν χρεών. Demosth. p. 232, 20 : Ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς ἂν προσείποι; ‖ Denuncio. Eur. Iph. T. 370 : Ὅν μοι προσεῖπας πόσιν. ‖ Προτιείποι pro προσείποι Hom. Il. X, 329 : Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσι. Perfectum Προσείρηκα, Προσείρημαι et futur. Προσερῶ v. s. Προσερῶ.]

[Προσείρομαι, Interrogo, Hesych. Wakef.]

Προσείρω, Annecto; προσάπτω [Photio et] Suidæ. Προσείρων, Hesychio συνάπτων : potius προσείρων.

[Προσεῖς, οἱ, Prosenses, nomen oppidi Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 4.]

[Προσεισάγω, Insuper introduco. Forma media Argum. Demosth. p. 1128 extr. : Ἕτερα προσεισάγεται. Sic Wolfius : vulgo προσε—.]

[Προσεισενεκτέον, Insuper inferendum. Greg. Naz. ab HSt. citatus s. v. Ἔρανος.]

[Προσεισευπορέω et Προσεισευπορίζω vitiose pro προσε—, quæ v.]

[Προσεισκρίνω, Insuper in numerum adscisco s. infero. Προσεισκριθῆναι ex Herone citat Schneider.]

[Προσείσκω. HSt. s. v. Ἐΐσκω :] Unde Προσῄξαι εἴμας, Corpore es similis, a προσείσκω, ap. Eurip. [Alc. 1063, ubi glossator cod. Flor. exp. ὡμοίωσαι, qui a προσείσκω derivavit inepte. Tertiam personam annotavit Hesych. : Προσῄκται, προσέοικε. Usitatius est Προσέοικα, quod v.]

[Προσεισπέμπω, Insuper immitto. Joann. Chrys. Hom. 153, vol. 5, p. 928, 21. Seager.]

[Προσεισπράσσω s.] Προσεισπράττω, Insuper exigo. [Plut. V. Alcib. c. 8; Themist. Or. 8, p. 116, D.]

Προσεισρέω. Cod. Nan. 172, 2.

[Προσεισφέρω, Insuper infero. Athen. 4, p. 149, F : Ἔξωθεν πρ. τι βρώσιμον. Longin. De subl. 15, 9 : Πολλὰ ἄλλα τοῖς λόγοις πρ. Vitiose pro προεισφέρειν olim ap. Plut. V. Arati c. 19.]

[Προσεισφορά, ἡ, lectio vitiosa ap. Joseph. A. J. 17, 7 extr.]

Προσείω, Ante concutio [quatio. Eurip. Bacch. 928 : Ἔνδον προσείων αὐτὸν (τὸν πλόκαμον) ἀνασείων τ' ἐγώ, Prorsum rursumque concutiens. ‖ Protendo. Eurip. Herc. F. 1218 : Τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον; Ælian. V. H. 12, 23 : Γυμνὰ τὰ ξίφη καὶ τὰ δόρατα προσείοντες.] Vide et Hesych. [Προσεῖσαι, προσανακινήσας (sic etiam Photius exp. p. 458, 22. Sed scribendum προσανακινήσας), καὶ οἷον ἀπαγγείλας, ἀπὸ τῶν παραγόντων τὰ τετράποδα ὅπου βούλεται· τοὺς γὰρ θαλλοὺς σείοντες (l. σείοντες) ἐπιδείκνυσι. Sic Plato Phædr. p. 230, D : Ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι. Quem l. imitati sunt recentiores ab Ruhnk. citati ad Tim. Lex. p. 137, Themist. Or. 7, p. 92, C : Ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προϊσχομένου καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀνασχόντος προσείοντος ὥσπερ θαλλόν· et 16, p. 210, A. Liban. vol. 3, p. 441, 6 (ubi in προσιόντων corruptum). Clem. Al. p. 487, 25. Ælian. N. A. 1, 29 : Θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσείει μεμηνυμένης· 17, 22 : Θέλγειν τὴν ἀκοὴν ὥσπερ τινὶ γοητικῷ προσείοντι Σειρῆνας (libri θέλγοντα γοητικὸν ὥσπερ ... προσιόντα, quæ correxit Toupius)· quod προσιέναι Σειρῆνας dixit 4, 16. Ælian. Epist. 16 : Σὺ δέ μοι αὐλητρίδας προσείεις (προσίῃς vulgo, quod correxit Hemst.) καὶ ᾠδάς. Φόβον προσείειν dixit Thucyd. 6, 86.]

[Προσεκβαίνω, vitiose pro μετεκβαίνω, quod ex cod. Ven. restitutum, olim ap. Dion. Cass. 50, 34.]

[Προσεκβάλλω, Insuper ejicio. Demosth. p. 555, 2 : Πρ. μετ' ἐκείνου κἀμέ. Plut. V. C. Gracchi c. 14; Iambl. V. Pyth. p. 514. ‖ Insuper extendo.] Προσεκβληθεῖσαι

γραμμαί, Lineæ ulterius productæ, apud Geometras. [Strabo. 2, p. 90 : Ἐκ Θαψάκου προσεκβάλλων ἄλλην γραμμὴν μέχρι Αἰγύπτου· et 17, p. 825. Προσεκβληθείσης codd. Paris. tres Archimed. p. 5, 4 ed. Tor., ubi vulgo καὶ ἐκβληθείσης. G. Dind.]

[Προσεκβοάω, Simul exclamo. Dio Cass. 44, 20.]

[Προσεκδεκτέον, Insuper accipiendum, intelligendum. Schol. Apoll. Rh. 3, 601 : Πρ. καὶ τοῦτο ὡς πατρὸς ... ἐντολῇ πέπομφεν αὐτούς.]

[Προσεκδέρω, Insuper excorio. Posidipp. ap. Athen. 9, p. 377, A : Καὶ προσεκδαρεὶς ἅπει, i. e. Contusus.]

[Προσεκδιδάσκω, Insuper edoceo. Dio Cass. Exc. p. 8, 31.]

[Προσεκδύω, Insuper exuo. Schol. Apoll. Rh. 3, 1371 (?). Scott.]

[Προσεκζητέω, Insuper inquiro. Schneid.]

Προσεκθλίβω, Insuper exprimo.

[Προσεκθρώσκω, Exsilio ad. Pseudo-Plut. De fluviis p. 1165, B : Μίθρας υἱὸν ἔχειν βουλόμενος καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος μισῶν πέτρᾳ τινὶ προσεξέθορεν, i. e. Semen emisit ad rupem. Libri προσεξέθρεν, quod correxit Wyttenb.]

Προσεκκαίω, Insuper exuro, accendo. [Sext. Emp. p. 282 : Τὰς Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται· 722 extr. : Ὁ φιλήδονος προσεκκαίεται ὑπὸ τῆς κατὰ Ἐπίκουρον ἀγωγῆς. Plutarch. V. Cleom. c. 2 : Προσεκκαῦσαι τὴν φιλοτιμίαν. Porphyr. De abstin. 2, 41 ; Joseph. B. J. 3, 9, 6; Dio Cass. 62, 17; Longus 4, p. 112. Euseb. H. E. 5, 16, 4 : Προσεξέκαυσεν αὐτῶν τὴν διάνοιαν.]

[Προσεκκαλύπτω, Insuper aperio. Strabo 11, p. 508 : Πλεῖόν τι πρ. τῶν παραδεδομένων πρότερον.]

[Προσέκκειμαι vitiose pro προέκκειμαι, quod v.]

[Προσεκκόπτω, Insuper excido. Teles Stob. Flor. 108, 83, p. 397 : Ἂν τῶν δένδρων τι ξηρὸν γένηται, καὶ τὰ ἄλλα προσεκκόπτει. Ibid. : Τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν προσεκκόψαι. Boiss.]

[Προσεκλέγω, Insuper eximo. Teles Stob. Flor. 108, 83, p. 397 : Κἂν ἕνα ὀδόντα, καὶ τοὺς ἄλλους προσεκλέξαι. Boiss. || Προσεκλέγομαι, Insuper deligo. Polyb. 6, 24, 2 : Προσεκλέγονται δ' οὗτοι πάλιν αὐτοὶ τοὺς ἴσους οὐραγούς.]

[Προσεκλιπαρέω, Insuper impetro precibus. Nicet. Eugen. 6, 489 : Τούτους ἔθελγε καὶ προσεξελιπάρει ὡς ... Boiss.]

[Προσεκλογίζομαι, Insuper expendo. Dio Cass. 53, 6; 58, 7.]

[Προσεκλοιδορέω. Προσεξελοιδόρησαν libri deteriores Josephi A. J. 13, 13, 5, pro προσελοιδόρησαν. G. D.]

[Προσεκλύω, Insuper enervo. Plut. Mor. p. 143, D : Πρ. τοὺς ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὄντας. || Vitiose pro προεκλύω, quod v. Alia corruptela προσεκλύσαντα pro προσελκύσαντα ap. Joseph. p. 681, 37 ed. Huds.]

[Προσεκμαίνομαι, Etiam insanio, in furorem agor. Aretæus p. 112, 41 : Προσεκμαίνονται τὴν γνώμην.]

[Προσεκπέμπω, Insuper emitto. Xen. Cyrop. 5, 3, 24 : Πεζοὺς προσεξέπεμψαν. « Theod. Prodr. Rhod. 2, p. 280. » Boiss.]

[Προσεκπετάννυμαι, Insuper expando. Eustath. Antioch. ap. Theod. Dial. 3, Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 178. Cramer.]

Προσεκπηδάω, Insuper exilio s. prosilio.

[Προσεκπίνω, Insuper ebibo. Unde προσεκποτέον, quod v.]

[Προσεκπίπτω vitiose pro προεκπίπτω, quod v.]

[Προσεκπλήσσω s. Προσεκπλήττω, Insuper percello. Zonar. Annal. vol. 2, p. 85. Anon.]

[Προσεκπνέω, Insuper exspiro. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 331 : Ἡ δὴ καὶ προσεκπνεύσαι ἡδέως τὸ πνεῦμα προΐμενος. Boiss.]

[Προσεκπονέω, Insuper elaboro. Plut. V. Niciæ c. 17 : Τὸ μὴ προσεκπονηθὲν λεῖμμα. « Allaboro. Clem. Alex. p. 371 : Τὸ προσεκπονεῖν ζητοῦντα τὴν ἀλήθειαν. Cum dativo id. p. 565 : Δεῖ δὲ καὶ ἡμᾶς τούτοις προσεκπονεῖν καὶ προσεξευρίσκειν ἕτερα. Cum accus. Elaboro, id. p. 883, τὰ δόγματα. » Kall.]

[Προσεκπορίζω, Insuper suppedito s. præbeo. Galen. vol. 10, p. 146 : Χρηστόν τι προσεκπορίζουσι. G. D.]

[Προσεκποτέον, Insuper ebibendum. Plutarch. Mor. p. 1111, C : Πρ. ἐστὶ τὸ δυσχερές.]

[Προσεκπρίασθαι, Insuper redimere. Dio Cass. 49, 14 : Προσεξεπρίατο ἄλλην χώραν.]

Προσεκπυρόω, Insuper incendo et inflammo. [Προσεκπυρῶσαι ἐραστὴν Lucian. Tox. c. 15. Tzetz. ad Lycophr. 171 : Τῷ κάλλει αὐτῆς προσεκπυρώσει αὐτόν.]

[Προσεκρίπτω, Insuper ejicio. Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. vol. 1, p. 54, vel in Notitt. Mss. vol. 6, p. 547. Boiss.]

[Προσεκσπάω, Insuper extraho. Aristot. Probl. 4, 8.]

[Προσεκταπεινόω, Insuper deprimo. Plut. Mor. p. 814, E.]

[Προσεκταράσσω, s. Προσεκταράττω, Insuper turbo. Plut. Mor. p. 363, F; Dio Cass. 61, 8.]

Προσεκτέον, Attendendum, s. Attendendus animus. [Hesych. : Πρ., τὸ προσέχειν κελευστικῶς. Plato Men. p. 96, D : Πρ. τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς. Demod. p. 384, E : Τοῖς κακῶς χρωμένοις οὐ πρ. ἐστίν. Isocr. p. 410, B. Ocell. Lucan. p. 530 ed. Gal. : Τοῖς λέγουσι πρ. « Niceph. Chumnus post Plotin. De pulchr. ed. Creuz. p. 436. Boiss.] Attice προσεκτέα pro eod. [Hesych. : Προσεκτέα, σπουδαστέα.]

[Προσέκτης, ὁ. Greg. Nyss. vol. 3, p. 220, A : Φροντίδα τῶν ὑπὲρ γῆς αὐτῷ κατὰ τὸ γένος προσεκτῶν ἔχειν. Interpres, Curam habere eorum, qui super terram eum genere contingebant. Wakef.]

[Προσεκτίθημι, Insuper expono. Nicom. Harmon. p. 24 : Προσεκθησόμεθα τὴν τοῦ Πυθαγορικοῦ λεγομένου κανόνος κατατομήν. Kall. Saracenica Sylb. p. 45. Boiss.]

Προσεκτικός, ή, όν, Attentus, Accuratus, Anxie munus suum obiens, Bud. e Xen. Apomnem. 3, [5, 5] : Τὸ μὲν γὰρ θάρσος ἀμέλειαν καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει· ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους ποιεῖ· ubi opp. ἀμέλεια et προσεκτικός. [Forma Dor. Ποθικτικοὶ καὶ συνετοὶ restit. Pyth. p. 5, f; p. 16. Valck. Προσεκτικὴ διάνοια Phot. Lex. p. 427. 11, pro quo πρ. (codex προσακτική) δύναμις ap. Hesych. s. v. Περρασμένος.] Quod vero Latini rhetores dicunt Attentum facere auditorem, id Græci προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατήν. Aristot. Rhet. 3, [14] : Οὐ γὰρ ἀεὶ συμφερὲς ποιεῖν προσεκτικόν. [Adde Dionys. De Lysia jud. c. 24. Hesych. : Προσεκτικώτεροι, νηφαλιώτεροι.] || Attentum faciens : sicut εὐμαθὴς nonnunquam dicitur ὁ εὐμαθείας ποιητικός : sic προσεκτικὸς λόγος ap. Hermog. dicitur Oratio, qua auditorem attentum facimus. Προσεκτικῶς, Attente, νουνεχῶς, ut Suid. exp. hunc l., addens et πολυτελῶς : Ἐδόκει γὰρ Ῥωμαίων προσεκτικώτατα καὶ ἐπιμελέστατα κατὰ τοὺς πατρίους θεσμοὺς ἐπιτελεῖν τὰς θυσίας, In sacris secundum patria instituta faciendis attentissimus et diligentissimus s. accuratissimus, curiosissimus. [Theodor. Stud. p. 390, C. (Προσεκτῶς p. 602). Typicum Irenes in Anal. Benedict. p. 190. G. D. Schol. Theocr. 15, 67. Comparativ. Προσεκτικωτέρως, Anon. Procem. ad Exc. Legat. p. 5, 3 Nieb. Boiss.]

Προσεκτίλλω, Insuper evello, Præterea evello, Simul evello. Aristoph. Av. [287] de Callia, quem esse avem γενναῖον et πτερορρυοῦσαν fingit : Ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται· Αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

[Προσεκτίνω, Insuper pendo, persolvo. Plato Leg. 11, p. 933, E : Δίκην προσεκτισάτω. Plut. Mor. p. 196, D, V. Phocion. c. 27, Arati c. 54.]

[Προσεκτραγῳδέω, Insuper tragice exaggero. Orig. C. Cels. 2, p. 75 (409). Seager.]

[Προσεκτραχηλίζω, Supinum ejicio, Præcipitem ago. Epictet. Diss. 3, 7, 16; Sext. Emp. p. 722.]

[Προσεκτυφλόω, Præterea excæco. Plutarch. Mor. p. 176, F.]

[Προσεκφέρω, Insuper pendo. Polyb. 3, 27, 8 : Προσεξενεγκεῖν χίλια τάλαντα. Append. Prov. 4, 42 ed. Schneidew. : Οὐκ ἀγαπᾷ γραῦς θανοῦσα, ἀλλὰ καὶ προσεκφέρειν (obolum, ut videtur, qui ori mortuorum inmittebatur) κελεύει.]

[Προσεκφοβέω, Insuper exterreo. Pro προεκφοβῆσαι restitutum Dioni Cass. 77, 15. Contra προσεκφοβήσας 41, 14, in προεκφοβήσας mutandum cum Reimaro.]

[Προσεκφυσάω, Insuper sufflo. Eustath. Opusc. p. 328, 7 : Ὑπὲρ τὸν Αἰτναῖον (κρατῆρα) προσεξεφύσησεν.]

[Προσεκχέω, Insuper effundo. LXX Exod. 29, 16.]

[Προσεκχλευάζω, Insuper irrideo. Demosth. p. 704.

24 : Προσεκχλευακὼς ὑμᾶς φανήσεται· ubi libri plures προσεκχλευακώς.]

[Προσελασία, ἡ, Tractus, Gl.]

[Προσέλασις, εως, ἡ, Impetus. Dio Cass. 40, 22 : Ἡ πρ. τῶν κοντοφόρων.]

* Προσελαύνω, [fut. Προσελῶ,] Advehor. [Herodot. 7, 208 : Προσήλασε ὁ ἱππεὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον· et 9, 20, 43.] Xen. Hipparch. [3, 11] : Ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις, de exercitatione et decursione equestri loquens. Cyrop. 1, [4, 18] : Προσήλασεν ἵππῳ, Equo advectus est. Bud. Comm. p. 887. Et in VV. LL. ex Eodem Cyrop. [4, 2, 16] : Προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους, Ad Hyrcanios equo fertur. [Hell. 4, 5, 7 : Ἱππεύς τις προσήλαυνε ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ· Cyrop. 6, 2, 18 : Κάμηλοι, ἐφ' ὧν προσελῶσιν· Anab. 1, 5, 12 : Κῦρος οὔπω ἧκεν, ἀλλ' ἔτι προσήλαυνε. Plut. V. Pompeji c. 41 : Γραμματηφόροι προσήλαυνον ἐκ Πόντου. Cum accus. Ὥσπερ ἐν πολέμῳ προσελάσας ἵππον id. Mor. p. 755, B : Ὥσπερ ἐν πολέμῳ προσελάσας τὸν ἵππον.] Plut. Poplic. [c. 22] : Τῇ πόλει προσελαύνειν, Impetum ad urbem facio. [Lucian. Gall. c. 21 : Οἱ πολέμιοι προσελαύνουσιν· ubi var. lect. ἐπελαύνουσιν. De navigantibus id. Catapl. c. 18 : Προσελάσαντες ἀναλάβωμεν αὐτόν· Ver. H. 2, 43 : Προσελάσαντες ταῖς κώπαις. « Οἱ προσελῶντες, Remiges. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 139, D : Τοὺς λεγομένους πρ. εἰς ἐλασίαν ... τάττεσθαι· et p. 209, B; 287, E. » Duc.] Dicitur et Προσελαυνούσης ἡμέρας a Luciano [Gallo c. 1] pro Adveniente s. Adventante die. [|| Appello, Adigo. Plut. V. Crassi c. 25 : Πόδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος.]

[Προσελεύθω. V. Προσέρχομαι.]

Προσέλευσις, εως, ἡ, Accessus. [Inc. Psalm. 120, 8. « De accessu ad cœnam Domini ap. Joann. Chrys. Homil. 72, vol. 5, p. 518 : Εἰ μηδὲ τὸν καιρὸν τῆς πρ. καθαρεύομεν τῶν ἀλόγων παθῶν. » Suicer. Geopon. 9, 4, 4 : Προσλαμβάνει τὸ θερμὸν ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς προσελεύσεως. Προσαγωγὴ per πρ. exp. Hesych. De accessione literæ Etym. M. p. 410, 41; 499, 21. Aditus, Incessus ; κληρονόμου, Cretio; οὐσίας, Intercessio, Gl. Vitiose pro προέλευσις in libris quibusdam Luciani Prom. c. 6.]

[Προσελέω. V. Προυσελέω.]

Προσεληναῖος, pro προσέληνος.

[Προσελήνη i. q. Περσεφόνη, quod v.]

[Προσεληνίς, ίδος, ἡ.] Προσεληνίδες νύμφαι dicuntur αἱ Ἀρκαδικαί, ab Arcadibus προσελήνοις. Hesych. [Steph. Byz. : Προσέληνοι, οἱ Ἀρκάδες, καὶ Προσεληνία τὸ θηλυκόν. Scribendum Προσεληνίς. G. Dind.]

Προσέληνος, ὁ, ἡ, q. d. Antelunis, i. e. Antiquior luna. Dicebantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι [Plut. Mor. p. 282, A] : quod exp. Apoll. Arg. 4, [264] : Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. [Ubi schol. : Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Nam sic vulgatum πρὸ σελήνης Ἀρκάδας correxit Musurus in schol. Aristoph.] Schol. Aristoph. Nub. [397, in scholio quod Musurus ex schol. Apoll. Rh. intulit. Eustath. p. 300, 24 : Πρ. οἱ Ἀρκάδες, ὅπερ, φασίν, Ἵππυς ὁ Ῥηγῖνος πρῶτον αὐτοὺς ἐκάλεσε. Etym. M. p. 690, 11. Ceterum v. Heyn. Opusc. Acad. vol. 2, p. 334. || Antelunaris. Geopon. 1, 6, 2 : Ταῖς προσελήνοις μόναις, τουτέστι ταῖς πρώταις τρισὶν ἡμέραις. Quod ταῖς πρὸ σελήνης scriptum 7, 6, 5.]

[Προσέλκω. Aorist. προσεῖλκυσα, unde HSt. finxit præsens] Προσελκύω, Attraho. [Activæ formæ exemplum est in libris quibusdam Pindari Ol. 6, 142, de quo loco v. s. Προσέρπω. Usitata est forma media Προσέλκομαι, Ad me traho. Theogn. 372 : Εἰς φιλότητα προσελκόμενος. Eurip. Hipp. 1432 : Προσέλκυσαι σὸν παῖδα· et similiter Iph. A. 1452. Aristoph. Eccl. 905 : Προσελκύσαιο. Athen. 13, p. 600, F : Διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. Plut. Mor. p. 508, E. Plato Rep. 4, p. 439, B : Ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνταί τε καὶ προσέλκονται· Crat. p. 407, C : Τὸ ἦτα προσελκυσάμενος, i. e. Assumens.]

[Προσελλείπω, Insuper deficio. Diodor. 20, 101 : Τὰ προσελλείποντα τῶν χρημάτων. Lucill. Anth. Pal. 11, 85 : Μάρκος ἦλθε προσελλείπων τῷ σταδίῳ στάδιον.]

[Προσελπίζω, Insuper spero. Suidas s. v. Σπάδων in fine : Εὐτρόπιοι γενέσθαι προσελπίζοντες· ubi cod. Leid. ἐλπίσαντες. Petr. Patric. Exc. Hist. p. 128, 18 ed. Nieb. || Vitiose pro προελπίζω, quod v.]

Προσελυτρόω, Insuper circumposito involucro munio et intego : ut voluptarius ille Pithyllus ap. Athen. 1, [p. 6, C] dicitur οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμένινην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Ubi tamen quidam malunt προελυτροῦν : sed iis non assentior.

Προσελώδης, ὁ, ἡ, Ad paludes situs, Palustris.

Προσεμβαίνω, Insuper insulto. Soph. El. [Aj. 1348] : Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; || Ex Diosc. autem affertur προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, pro Descendo in aquam. [Seqq. ex Indice.] Προσεμβαίνω, Insuper ingredior, vel simpl. Ingredior, Descendo in. Diosc. 5, 19, de aqua marina : Καὶ εἰ προσεμβαίνει τις εἰς θερμὸν αὐτό, ὠφελεῖ. Significat etiam Insilio, Insulto : vel potius Insuper insulto. Soph. El. [immo Aj. l. c.] : Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; Annon et insultare insuper mortuo te oportet?

Προσεμβάλλω, Insuper adjicio [vel injicio. Plato Crat. p. 439, C : Ἡμᾶς ἐφελκόμενοι προσεμβάλλουσι. Diodor. 3, 14 : Κρίθινον πίτυρον προσεμβάλλουσιν. Dio Cass. 43, 31 : Ἀγκύρας ἐς τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἄλλας πρὸς ἄλλαις προσενιβαλλέχαι. Nicarch. Anth. Pal. 11, 170 : Τῶν πολλῶν τεκνίων ἕν τι προσεμβάλετε. Geopon. 5, 21, 2 : Κόπρον πρ. Plut. Comp. Agid. c. 2 : Μῖξαι τὰ δικαστήρια προσεμβαλόντα τῶν ἱππικῶν τριακοσίους· V. Demetr. c. 34 : Προσενέβαλε φρουρὰν εἰς τὸ Μουσεῖον.] Impello, VV. LL.; vel Insuper irruo. [Plut. Mor. p. 751, F : Ἡσυχῇ προσεμβαλόν.]

[Προσεμβατεύω. V. Προσεμματεύω.]

[Προσεμβιβάζω, Insuper impello, induco. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 347 : Ἐπὶ τὰ βελτίω διαδεικνὺς καὶ προσεμβιβάζων. Boiss.]

[Προσεμβλέπω, Insuper inspicio. Plotin. p. 403, C. Nicet. Chon. Hist. p. 138, C. Προσεμβλέψας vulgo ap. Isocr. p. 281, D, ubi nunc ex cod. Urb. πρὸς ἐμὲ βλέψας.]

[Προσεμβριμάομαι, Insuper fremo. Sirac. 13, 4 : Προσενεβριμήσατο.]

[Προσεμματεύω, Contrecto. Sensu obsceno Aristæn. 2, 22 : Γυναικὸς ἔτι προσεμματεύοντα τὸν μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης· ubi προσεμβατεύοντα conjecit Mercerus, probante Hemst. ad Prop. p. 948. In uno cod. adscripta gl. προσβαίνω.]

[Προσεμμένω, Insuper permaneo. Pæan. Met. Eutrop. 8, 13, 3.]

Προσεμπάσσω, s. Προσεμπάττω, Insuper, Præterea inspergo. At in VV. LL. προσεμπάσας, Qui aspersit. [Ex Dioscor. 2, 90 et 105 (adde Rufum p. 250, et Oribas. p. 290 ed. Matth.). Passiv. ib. 86 : Ἅλας ὀλίγου προσεμπασθέντος, ubi vulgo προσεμπλασθέντος, quod correxit Saracen. Hippiatr. p. 211 : Καταβρεχέσθω οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ προσεμπασσομένου ἀλεύρου ὀροβίνου.]

Προσεμπεδόω, Confirmo, VV. LL. Sed rectius, Insuper confirmo. [Hesych. : Προσεμπεδοῦντες, ἐπιβεβαιοῦντες. Corrupte apud eundem : Προσεμπεδοῦντες ἢ προσεμπεδοῦντες· ἐπιβεβαιοῦντες.]

[Προσεμπείρω, Insuper infigo. Pisid. Opif. p. 436. Προσεμπαρῆναι Theodor. Stud. p. 285, E.]

[Προσεμπελάζω, Appropinquo. Joseph. Genes. p. 15, A : Μέρεσι τοῖς κατὰ Θρᾴκην προσεμπελάσας. G. D.]

Προσεμπικραίνομαι, q. d. Insuper exacerbor (aliqua re). Ex Herodoto [3, 146] : Προσεμπικρανέεσθαι Σαμίοις, pro Sævire in Samios. Vel etiam Hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

[Προσεμπίπλημι, Insuper impleo. Clem. Al. p. 935 : Προσεμπλήσουσι τὰς γνώμας τῶν πλουσίων ταῖς ἡδοναῖς τῶν ἀμέτρων ἐπαίνων.]

[Προσεμπίπρημι, Insuper aduro, accendo. Hesych. : Προσεμπρῆσαι, καῦσαι. LXX Exod. 22, 6 : Προσεμπρήσῃ ἄλωνας· ubi var. lect. προσεμπυρίσῃ. Joseph. B. J. 3, 7 extr. : Τὰ φρούρια πάντα προσεμπίπρησι.]

[Προσεμπίπτω, Insuper incido. Aristid. vol. 1, p. 544 : Καὶ τούτοις ἕτερα προσενέπιπτε σώματα. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 443, 12. Onesander c. 28.]

[Προσεμπλάσσω vitiose pro προσεμπάσσω, quod v.]

[Προσεμπλέκω, Insuper implico. Greg. Nyss. Antirrh. Adv. Apoll. § 6, p. 135. Kall. Theodor. Prodr. p. 401. Elberling.]

[Προσεμπολάω, Insuper lucror. Phot. et Suidas : Προσεμπόλησα, προσέλαβον.]

[Προσεμπυρίζω. V. Προσεμπίπρημι.]

[Προσεμφαίνω, Insuper repræsento. Aristot. Mech. c. 1, p. 847, 24 : Τῇ περιεχούσῃ γραμμῇ τὸν κύκλον ... τἀναντία πως προσεμφαίνεται, τὸ κοῖλον καὶ τὸ κυρτόν, i. e. Inesse apparent.]

[Προσεμφανίζω, Insuper ostendo, patefacio. Joseph. A. J. 8, 7, 3 : Δωρεαῖς μεγάλαις προσεμφανίζων τὴν περὶ αὐτὸν σπουδήν.]

[Προσεμφέρεια, ἡ, Similitudo. Epicur. ap. Diog. L. 10, 58. Eudocia p. 186. Schleusn.]

Προσεμφερής, ὁ, ἡ, pro Similis, Assimilis. [Herodot. 4, 2 : Φυσητῆρας αὐλοῖσι προσεμφερεστάτους. Eurip. ap. Athen. 10, p. 454, F : Τὸ λοίσθιον δὲ (γράμμα) τῷ τρίτῳ προσεμφερές. Xenoph. Symp. 4, 19 : Ὁ Σωκράτης πρ. τούτοις (Silenis). Aristot. H. A. 9, 43.] Theophr. : Καὶ προσεμφερὴς τρόπον τινὰ τοῦτ' ἔστι καὶ ταύρου κεφαλῇ. [H. Pl. 3, 7, 4; 3, 10, 1; 3, 18, 11; 4, 12, 2; 6, 4, 5; 6, 4, 6; 7, 6, 3; 9, 13, 3; 9, 15, 7, C. Pl. 5, 7, 1. Athen. 14, p. 625, A. Pollux 9, 130. || Adverb. Προσεμφερῶς. Diodor. Exc. p. 565 : Πολλὰ διώκει μανίᾳ πρ., Multa temere ac furioso similis agitabat.]

[Προσεμφέρω, Similis sum. Pollux 9, 131. Comparandum cum παραμφέρω.]

[Προσεμφερῶς. V. Προσεμφερής.]

[Προσεμφορέω, Insuper ingero. Plut. Mor. p. 168, A : Πρ. αὐτῷ δείματα καὶ φόβους· 547, C : Πρ. ἄλλας τινὰς πράξεις.]

[Προσεμφορητέον, Insuper ingerendum. Plut. Mor. p. 1104, B : Πρ. ἐκείνοις τῆς δεισιδαιμονίας.]

[Προσεμφράσσω s. Προσεμφράττω, Insuper obstruo. Galen. vol. 6, p. 124 : Προσεμφράττουσι τὰς στενὰς ὁδούς. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 165, 29 : Προσεμφράξαι τὰς τροφὰς ὁρμὴν ... δεῖν. G. Dind.]

[Προσεμφύομαι, Insuper adhæreo, Acrius inhæreo. Diodor. Exc. vol. 2, p. 558, 69 : Προσφερόντων τιμωρίαν εἰς τὸ χαλάσαι τὸ δῆγμα, πολὺ μᾶλλον προσενεφύετο. Προσεμφῦναι ex Theodori Prodr. Carm. in Andron. Comn. v. 295 citat Boiss.]

[Προσένανγχος, Nuper admodum. Longin. De subl. § 44 : Ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος. Πρώαναγχος Valcken. ad Eurip. Phœn. 204.]

[Προσενδαψιλεύομαι, Insuper largior. Philo vol. 1, p. 514, 42 : Ἀλλὰ δεῖ καὶ τρίτον τῶν φοβερῶν προσενδαψιλεύσασθαι, τὸν λιμόν.]

[Προσενδείκνυμαι, Insuper ostendo s. exprimo. Dio Cass. 59, 14 : Ἔξω τοῦ λαλεῖν τοῖς σχήμασί τι προσενδείκνυσθαι· 71, 32 : Τοῦτο ταῖς χερσὶ προσενεδείξαντο.]

[Προσένεγμα, τὸ, Oblatio, Munus. Andr. Cret. p. 174.]

[Προσένεγξις, εως, ἡ, Accessio. Thom. M. p. 752 : Πρόσοδος ἡ πρ., οἷον χρημάτων πρόσοδος. Sic codd. : vulgo προσένεξις. Nicet. Chon. Hist. p. 283, D : Ὥστε προσένεξιν τὴν ἀφαίρεσιν. Eustath. Opusc. p. 5, 30 : Οὔτε δῶρα οὔτε προσένεξιν ἐπιφοίτων. Leo August. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1610, E; 1622, E. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 40, A.]

[Προσενεδρεύω vitiose pro προενεδρεύω, quod v.]

[Προσενείρω, Insuper insero. Schol. Luciani Icar. 33 (?). Boiss. Joseph. Genes. p. 43, C : Προσενείρει τὸ ἐξ ἀπαιδευσίας πολυανάλωτον· et p. 53. C. G. Dind.]

Προσενεκτέον, Afferendum, Offerendum. [Aristot. Eth. magn. 2, 3 : Σιτία πρ. Clem. Alex. p. 150, 184; schol. Eur. Phœn. 1538. « Proclus in meis ad Philostr. Epistolas notis p. 53. » Boiss.]

[Προσένεξις. V. Προσένεγξις.]

Προσενέπω [Hujus formæ exempla nulla sunt] seu Προσεννέπω, Alloquor, Compello. [Hesych. : Προσεννέπει, προσαγορεύει. Pind. Pyth. 9, 49 : Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ. Imper. προσέννεπε ib. 4, 172. Frequentius apud Tragicos, velut Æsch. Choeph. 108 : Τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω ; Ag. 1292 : Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω. Cum duplici accusativo Choeph. 222 : Τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω.] Eur. [Rhes. 389 : Παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ πρ.] Hipp. [99] : Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις ; Soph. [Aj. 857] : Ἥλιον προσεννέπω. [Apoll. Rh. 1, 711 : Τοὺς γε ... μύθοισι προσέννεπεν ἐξερίοντας· et 792; 3, 51, 78, al. Lucian. Tragodop. 83. || Appello. Æsch. Ag. 157 : Τοῦτό νιν πρ. 323 : Διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλω, προσεννέποις.]

Προσενεχυράζω, unde Dem. p. 255 [610, 17] : Προσηνεχύραζε Φανοστράτην, quod Bud. vertit, Pignora ejus cepit pro collatione.

[Προσενέχομαι, Insuper teneor, obnoxius sum (crimini). Eustath. Opusc. p. 106, 17 : Οὔτε κατὰ κακίαν ὑμῖν ὅλως προσενέξομαι.]

[Προσενθυμέομαι, Insuper cogito, considero. Lysias p. 176, 26 : Ὅταν κἀκεῖνο προσενθυμηθῶσιν. Liban. vol. 3, p. 4, 20 : Προσενθυμείσθω τίς αὐτὸν διαδέξεται δόξα. « Theon Progymn. p. 55 Cam. » Boiss. Combef. Auct. Patr. nov. vol. 2, p. 1266, E; 1287, E. G. Dind.]

[Προσενθυμητέον, Insuper cogitandum, considerandum. Eust. p. 513, 11 ; 598, 28; 1490, 39.]

[Προσεννέπω. V. Προσενέπω.]

[Προσεννοέω, Insuper cogito. Xenoph. Symp. 2, 16 : Καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενενόησα, ex emend. Schneideri : nam libri προσενόησα. Aristot. De anima 3, 6. Oribas. p. 58, 4 ed. Cocch. Theod. Prodr. Rhod. p. 130.]

[Προσενοχλέω, Insuper molesto. Hippocr. p. 19, 41 : Προσενοχλέει τὴν ὄψιν ἀσθενέως ἔχουσαν.]

[Προσενόω, Aduno. Joseph. A. J. 8, 3, 6 : Ἀψῖσι τοῖς πλευροῖς τῶν βάσεων προσηνωμέναις· et ib. 3, 6, 5. Geopon. 10, 3, 5 : Προσήνωται τοῖς δένδροις· et 4, 1, 7. Eustath. p. 17, 32 : Τὸν ἄνθρωπον ταῖς ἀνωτάτω θείαις προσενοῦντες. Idem Opusc. p. 90, 1.]

[Προσεντάσσω s. Προσεντάττω, Insero. Ptolem. De appar. fix. 8, Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 431. Kall. Papyr. ap. Forshall. I, p. 24, 48 : Ἐπιδέδωκεν Σαραπίων, περὶ τούτων τὸ προσεντεταγμένον ὑπόμνημα.]

Προσεντείνω, Insuper intendo. Et προσεντείνω πληγάς, Insuper et verbera infligo, Præterea etiam cædo : quo loquendi genere utitur tum Dem. [p. 518, 25], tum Lucian. [Tim. c. 47] : Πληγὰς δὲ ὁ γενναῖος προσενέτεινε, Insuper et colaphos incussit. Et ἐντείνειν ἑτέρας, omisso subst. πληγάς, ap. Plut. [Mor. p. 237, D] : Προσεντεῖναι πάλιν ἑτέρας, Alteras totidem infligere s. ingerere plagas. Sic et ἐντείνειν τινὶ dicitur pro ἐντείνειν τινὶ πληγάς : quod loquendi genus Atticum est. [Hierocl. ap. Stob. Flor. 84, 23 (vol. 3, p. 172). Hemst.]

Προσεντέλλω s. Προσεντέλλομαι, Insuper mando, injungo, Xen. [Cyrop. 4, 5, 12, 34; Polyb. 14, 2, 6; 31, 12, 12.]

[Προσεντίθημι, Insuper impono. Vide Rost. Diss. de παρεπιγραφῇ p. 17. Boiss.]

[Προσεντίκτω vitiose pro προεντίκτω, quod v.]

[Προσεντρίβω, Insuper intero, incutio. Epiphan. vol. 1, p. 476, B : Προσεντριβομένη ἡ τῶν λόγων παραλλαγή.]

[Προσεντρυφάω, Insuper insulto, illudo. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 482, 26 : Πρ. τῇ κόρῃ.]

[Προσεντυγχάνω, ap. Plut. V. Niciæ c. 10, vitiose pro προεντυγχάνω, quod restituit Reiskius.]

[Προσενυβρίζω, Insuper contumelia afficio. Polyb. 4, 4, 2.]

[Προσενυφαίνω, Insuper intexo. Plut. V. Demetrii c. 12 : Μετὰ τοῦ Διὸς ... προσενυφασμένων (in peplo) Δημήτριον.]

[Προσενώπια. V. Προενώπια.]

[Προσεξαγριαίνω, Insuper irrito. Joseph. A. J. 2, 14, 3 : Προσεξαγριαίνει δὲ τὸν Θεόν, νομίσας ἀπατήσειν αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν.]

[Προσεξαιρέω, Insuper everto, subjugo. Liban. vol. 2, p. 193 : Μηδὲν εἶναι πλέον τοῖς ἑλοῦσι τὴν πόλιν οἷα ἔχουσι κἀκείνων προσεξελεῖν. || Forma media] Προσεξαιρέομαι, Insuper eximo s. deligo. [Herodot. 3, 150 : Γυναῖκα μίαν ἕκαστος προσεξαιρέετο.]

[Προσεξαίρω, Insuper eveho s. extollo. Joseph. A. J. 8, 6, 1 : Καὶ πύργοις αὐτὰ μεγάλοις προσεξῆρεν.]

Προσεξαμαρτάνω, Præterea erro [s. pecco. Demosth. p. 1295, 23 : Πρὸς τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀδικήμασι προσεξημαρτήκασι πολλῷ μείζω. Plut. V. Othon. c. 10, B.] Galen. Ad Glauc. 1 : Καίτοι καὶ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες, Aliud peccantes, In alium errorem delabentes. [Heliod. Æth. Wakef.]

[Προσεξανδραποδίζομαι, Insuper in servitutem redigo. Herodot. 1, 156 : Καὶ προσεξανδραποδίσασθαι τοὺς ἄλλους· ubi nunc divisim scriptum πρὸς ἐξ. Demosth. p. 375, 12 : Καὶ τὰς μὲν Θεσπιὰς καὶ Πλαταιὰς οὐ τετείχικε, τὸν δὲ Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν προσεξηνδραπόδισται. Pausan. 3, 23, 4 : Προσεξανδραποδισάμενος καὶ γυναῖκας.]

[Προσεξανίσταμαι, Assurgo. Plut. V. Pyrrhi c. 3 : Προσεξαναστάς. Dio Cass. 60, 6 : Προσεξανέστη.]

[Προσεξαπατάω, Insuper decipio. Aristot. Rhet. 3, 11, De lineis c. 18. Dio Cass. 49, 19.]

[Προσεξαπλόω, Insuper explico, expono. Erotian. Præf. p. 2 : Προσεξαπλοῦντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον παραλελειμμένας. « Sext. Emp. p. 228, § 56, ubi lege προεξαπλ., Ante explicare. » Hemst.]

[Προσεξαποστέλλω vitiose pro προεξαποστέλλω, quod vide.]

[Προσεξάπτω, Magis accendo. Joseph. A. J. 2, 16, 3 : Βρονταὶ σκληραὶ προσεξαπτομένης ἀστραπῆς. Metaph. A. J. 14, 9, 4 : Προσεξῆψαι αὐτοῦ τὴν ὀργήν.]

[Προσεξασκέω, Magis excolo et excolendo orno. Plut. V. Cæs. c. 17. Joseph. B. J. 3, 10, 7 : Τὸ φυσικὸν κάλλος ὑπὸ τῆς βασιλικῆς προσεξήσκηται πολυτελείας.]

[Προσεξεγείρω, Insuper exsuscito. Pallad. De Brachman. p. 19.]

[Προσεξελαύνω, Insuper erumpo, impetum facio. Dio Cass. 45, 16 : Μήτε ἀποπηδήσαντα καὶ προσέτι ἰσχυρῶς προσεξελάσαντα.]

[Προσεξελέγχω, Insuper redarguo, convinco. Dio Cass. 38, 43; 59, 2.]

[Προσεξελίσσω, s. Προσεξελίττω, Insuper subduco. Polyb. 6, 40, 13 : Πρ. τοὺς ἀστάτους, i. e. A tergo circumducere hastatos. Schweigh.]

[Προσεξεμέω, Insuper evomo. Plut. Mor. p. 524, A : Ὅσα πεινῶντες ἔλαβον προσεξεμοῦσιν.]

[Προσεξεργάζομαι, Insuper conficio, perficio. Demosth. p. 549, 19 : Προσεξείργασται ταῦτα τῷ βδελυρῷ· 550, 15 : Πολλῷ δεινότερα ... προσεξειργάζετο. Strabo 1, p. 16; Aristid. vol. 1, p. 432, 2; Dio Cass. 37, 44. Themist. Or. 34, p. 447, 8 : Τὸ καλὸν τῷ ἀναγκαίῳ προσεξειργάσαντο. « Perf. Polyb. 12, 11, 8 : Καὶ προσεξειργασμένος ὅτι συνέβαινε ..., Amplificandæ augendæque rei caussa hoc etiam adjecit, fuisse etc. » Schw.]

[Προσεξερεθίζω, Insuper irrito. Josephi Vita c. 57 : Προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον. G. Dind.]

[Προσεξερείδομαι, Connitor. Polyb. 3, 55, 4 : Προσεξερείδεσθαι ταῖς χερσὶ πρὸς τὴν ἐξανάστασιν.]

[Προσεξέρχομαι vitiose pro προεξέρχομαι olim ap. Plut. V. Artox. c. 27. Προσεξελθεῖν ἐγγὺς ap. eund. V. Marcelli c. 29, ubi Reiskius recte, ut videtur, προσελθεῖν.]

[Προσεξετάζω, Insuper exploro, examino. Demosth. p. 386, 23 (ubi var. lect. προεξήτασται), et p. 722, 23 (ubi var. lect. παρεξεταζέτω); Galen. vol. 6, p. 394 : Philo vol. 2, p. 271, 31; Lucian. Tyrann. c. 11; Themist. Or. 34, p. 459, 8.]

[Προσεξεταστέον, Insuper explorandum, examinandum. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 261, et ap. Creuzer. post Plotin. De pulchr. p. 447. Boiss.]

[Προσεξευμαρίζω, Præterea facile reddo. Euseb. Or. de laud. Constant. c. 16, p. 657 (543) : Τῆς σωτηρίου διδασκαλίας σὺν τῇ θεϊκῇ δυνάμει προσεξευμαριζούσης αὐτῇ πάντα.]

[Προσεξεύρεσις, εως, ἡ, Adinventio. Plut. Mor. p. 1135, D. « Isocr. Epist. p. 702 ed. Wolf. » Wyttenb.]

[Προσεξεύρημα, τὸ, Adinventum. Eustath. Opusc. p. 316, 60.]

[Προσεξευρίσκω, Insuper invenio, Adinvenio. Hippocr. p. 10, 2; 1290, 9. Aristoph. Eq. 1283 : Προσεξηυρηκέ τι. Isocr. p. 75, E : Πλείω τῶν ἀναγκαίων προσεξευρήκαμεν. Polyb. 1, 68, 10 : Πρ. ἀεί τι καινόν. Diodor. 1, 97; Plut. Mor. p. 804, C; 1135, C; 1140, E; Lucian. De salt. c. 61. Dio Cass. 38, 15 : Ἀπάτην προσεξεῦρον· et 78, 3. « Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 220 fin. » Boiss.]

[Προσεξηγέομαι, Insuper enarro. Maccab. 2, 15, 11 : Πρ. ὄνειρον.]

[Προσεξηπειρόω, Insuper in continentem verto. Strabo 12, p. 536 : Τοῦ Νείλου ἀεὶ προσεξηπειροῦντος τὴν θάλατταν τῇ προσχώσει.]

[Προσεξικμάζω, Insuper exsicco. Plut. Mor. p. 689, E : Τῶν σιτίων ... τὸ ὑγρὸν ... προσεξικμαζόντων.]

Πρόσεξις, εως, ἡ, Assensio. [Plato Rep. 3, p. 407, B : Ἐμπόδιον τῇ πρ. τοῦ νοῦ Definitt. p. 413, D.]

[Προσεξίστημι, Simul corrumpo. Plut. Mor. p. 128, E : Φλέγμα καὶ χολὴν κινεῖ καὶ ταράττει καὶ προσεξίστησιν.]

[Προσεξυβρίζω, Insuper contumelia afficio. Heracl. Alleg. 52, p. 170 : Προσεξύβρισται, Insuper contumeliam passa est.]

[Προσεξωθέω. Joann. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 15, vol. 3, p. 336, 27 : Τοὺς κατέχοντας Αἰγυπτίους οὕτω μετέβαλεν ὁ Θεός, ὥστε αὐτοὺς ἡμᾶς προσεξωθεῖν, τοὺς πρὸ τούτου κατέχοντας ἡμᾶς πρὸς βίαν, Ut nos ultro extruserint. Seager.]

Προσέοικα, [infinit. et particip. προσεοικέναι et προσεοικώς, apud poetas metri caussa interdum προσεικέναι et προσεικώς, librariis plerumque vulgares formas, etiam ubi metro repugnant, substituentibus,] Assimilis sum. [Eurip. Bacch. 1282 : Μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι ; Aristoph. Eccl. 1161 : Ταῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι. Plato Polit. p. 261, D : Ἱπποφορβῷ μᾶλλον προσεοικότα· Theæt. p. 143, E : Προσέοικε δὲ σοὶ τὴν σιμότητα· Prot. p. 331, D : Προσέοικέ τι δικαιοσύνη ὁσιότητι. Aristot. H. A. 5, 1 : Προσεοίκασιν ἀλλήλοις.] Plut. [Mor. p. 346, A] : Τῷ γὰρ ὄντι γλαφυρὸς ὁ Παρρασίου γέγραπται καὶ πεποίηται, καί τι πρ., de Thesei effigie a Parrhasio expressa, quam cum sua Euphranor conferens, dicebat rosas comedisse, at suam carnes bubulas. [Dio Cass. 62, 28 : Τῇ Σαβίνῃ προσεῴκει.] Plato Epist. 7 [8, p. 352, E] : Εὐχῇ πρ. ἡ τοσαύτη [τοιαύτη] ξυμβουλή, Voto assimile est tale consilium. [Plusquamperf. Nossis Anth. Pal. 6, 353 : Θυγάτηρ τῇ ματέρι πάντα προσῴκει.] || Videor. Dem. [p. 505, 4] : Τοιούτοις δέ τισι πρ. ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι, Videtur, Bud. Προσέοικε, impers., Consentaneum et conveniens est. Gregor. : Πρ. τῷ παρόντι, Præsenti considerationi convenit. VV. LL. Unde Προσεοικώς, Assimilis. Aristot. : Πρ. τοῖς γονεῦσιν. Plut. Numa [c. 19] : Καθαρμῷ πρ., Lustrationi assimilis. || Consentaneus, Conveniens, Decens. Soph. [Phil. 903 : Ὅταν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα] El. [618] : Ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα [recte nunc προσεικότα]. Bud. [Planudes Ovid. Met. 3, 680. Boiss.] Et Προσεικέναι pro προσεοικέναι dici posse annotat Pollux 9, [131; ubi εἰκέναι et προσεικέναι corrigendum puto. Neque enim verisimile est Pollucem Ionicas posuisse formas. G. D.]

[Προσεοικότως. Dio Chr. vol. 1, p. 402 : Τῆς πρὸς θεὸν ὁμοιότητος (simulacri), εἴτε εὐσχημόνως καὶ πρ. γέγονεν, i. e. Ita ut assimilis sit.]

[Προσεπαγγέλλομαι, Adpromitto (Gl.), Insuper polliceor. Pollux 5, 105 : Ἐπαγγέλλεσθαι, προσεπαγγέλλεσθαι, ὑποσχέσθαι. Diodor. 3, 54 : Προσεπαγγέλλεσθαι τὸ ἔθνος εὐεργετήσειν· et 19, 86.]

[Προσεπάγω, Insuper adduco, addo, subjungo. Polyb. 15, 25, 6 : Πρ. ὕβριν. Cyrill. C. Julian. p. 335 : Προσεπάγει τούτοις ὅτι καὶ etc. Clem. Al. p. 283. Eustath. p. 1610, 12 : Προσεπάγει καὶ τὸ « εἰπὲ » etc. Zonar. Annal. p. 127 : Καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσειν ταῦτα, προσεπῆγον, quod προσέφερον dixit Herodot. 3, 75. Athen. 5, p. 216, B : Ὁ Ἀντισθένης καὶ προσεπάγει τῇ ψευδογραφίᾳ λέγων οὕτως κτλ., i. e. Auget fabulosam narrationem. Frustra Valck. προσεπάξει. Προσεπαίνω per προσεπάξω exp. Hesych., Phot., Suid.]

[Προσεπαθρητέον, Insuper considerandum. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 40.]

Προσεπαινέω, Insuper laudo s. collaudo. [Æschines p. 49, 13. Dio Cass. 47, 13.] Gregor. : Οὐτ' ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, Non modo non incusavit, verum etiam collaudavit, Bud. [Niceph. Chumnus Ep. 95.]

[Προσεπαίρω, Insuper attollo (Attollo Gl.), effero. Clem. Alex. p. 171 : Τῶν περὶ τὸ πρόσωπον ἀγγείων προσεπαιρομένων. Epiphan. vol. 1, p. 688, D : Κόλακος βουλομένου προσεπαίρειν τοὺς τοῦ πέλας. Arrian. Exp. 4, 5, 6 : Προσεπήρθη ὑπὸ τῆς Σκυθικῆς ξυμμαχίας. Dio Cass. 48, 21 : Προσεπαρθεὶς ὑπὸ βοῆς φθεγξαμένης. Προσεπηρμένος Theodor. Stud. p. 32, A.]

[Προσεπαιτέω, Insuper postulo. Theodor. Hyrtacen. Epist. 3. Boiss.]

[Προσεπαιτιάομαι, Insuper accuso. Plut. V. C. Gracchi c. 6.]

[Προσεπαμύνω, Insuper auxilior, succurro. Georg. Pach. Andron. Pal. p. 283, A : Πρ. τοῖς Ῥωμαίοις· p. 287, E.]

[Προσεπανερέσθαι, Insuper interrogare. Dio Cass. 77, 8, ubi aor. προσεπανήρετο.]

[Προσεπανθέω, Insuper floreo in, inhæreo. Choricius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 456, 5: Προσεπήνθει καὶ ταῦτά σοι. Boiss.]

[Προσεπανίσταμαι, Præterea exsurgo. Euseb. H. E. 9, 8, p. 355. Anon.]

[Προσεπαπειλέω, Insuper minor. Dio Cass. 38, 35; 41, 33; Euseb. Pr. ev. p. 781, C. « Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. vol. 4, p. 364. » Boiss.]

[Προσεπαράομαι, Insuper imprecor. Dio Cass. 41, 38: Ἐξώλειαν ἑαυτῷ προσεπαράσατο· 69, 2.]

[Προσεπάρχω, Insuper impero, præfectus sum. Joseph. A. J. 8, 2, 3: Προσεπῆρχε τῆς ἄχρι Ἰορδάνου πάσης. Sic Hudsonus: libri προσυπῆρχε. Verbo ἐπάρχειν utitur Josephus ib. § 4 et 9, 1, 1.]

[Προσεπαυξάνω, Insuper augeo. Dio Cass. 40, 18; 43, 39; 44, 8, et alibi. Eustath. Opusc. p. 183, 50. Idem Προσεπαύξω dixit p. 322, 1.]

[Προσεπαύξησις, εως, ἡ, Adauctio. Eustath. Opusc. p. 200, 1.]

[Προσεπαυρίσκομαι, Insuper haurio, absumo. Insumo, Hippocr. p. 509, 22.]

[Προσεπεγείρω, Insuper excito. Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 15: Τὸ πνεῦμα διὰ τὴν λειότητα ἀδυνατεῖ προσεπεγείρειν τοῖς ὕδασι κλύδωνα. Προσεπαγείρειν, Coacervare, Kimedoncius. Boiss.]

[Προσεπείγω, Festinanter accedo. Hesych.: Προσέμι (Προσεπεῖμι Is. Voss. secundum seriem literarum), προσεπείγειν (προσεπείγει idem), προσιέναι.]

[Προσεπεῖδον, Insuper inspexi. Themist. Or. 25, p. 310, B: Προσεπιδεῖν τι τῶν ἤδη προειργασμένων. Sic cod. Mediol.: vulgo προσιδεῖν.]

Προσεπειπεῖν, [Dictis insuper adjicere. Polyb. 4, 85, 2. Plut. V. Pomp. c. 77, Cæsar. c. 14. Dio Cass. 40, 19; 42, 54; 56, 43, al.] Iterum ac tertio dixisse vel dicere. [Const. Manass. Chron. 2449. Kall.]

[Προσεπεισάγω, Insuper introduco. Galen. vol. 8, p. 42: Πρ. δ' ἡμῖν τὰ τῆς τοῦ πνεύματος δυνάμεως σημαινόμενον. G. Dind.]

[Προσεπεισφέρω, Insuper infero. Pollux 5, 140. Longin. De sublim. 9, 12.]

[Προσεπελπίζω, Insuper spero. Dio Cass. 45, 6.]

Προσεπεμβαίνω, Insuper inscendo, vel Insuper insulto. [Hesych.: Πρ., ἐπιεμβάζει, ἐπιγελᾷ. Schol. Soph. Aj. 1348. Wakef. Joann. Chrys. Serm. 36, vol. 5, p. 241, 28: Μὴ προσεπεμβαίνωμεν αὐτοῦ ταῖς συμφοραῖς. (Id. Hom. 2 de Lazaro vol. 5, p. 53. Anon.) Olympiod. Caten. in Job. p. 229, C: Κατὰ πρόσωπον λοιδορεῖτέ με καὶ προσεπεμβαίνετέ μοι. Greg. Naz. vol. 1, p. 278, D ed. Clem.]

Προσεπεμβάλλω, Insuper injicio, Aliis adjicio. [Diosc. 1, 72. Wakef. Galen. vol. 6, p. 364; vol. 10, p. 55, 194, 291. G. Dind.]

Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo; Insuper expolio, Exactissime tracto. [Philo vol. 2, p. 203, 26: Πρ. τρίτον παρανόμημα. Porphyr. Isag. in Aristot. vol. 1, p. 11, 22 ed. Sylb.: Πρ. τὰ περὶ τῆς διαφορᾶς. Eustath. Proleg. in Dionys. Per. p. 72, 14 ed. Bernh.: Προσεπεξείργασται δὲ μετρίως καὶ εἴ τι τούτοις ἑτέρωθεν σύμφωνον. G. D. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. vol. 4, p. 359. Eustath. Epist. ante Comm. ad Dionys. p. 72, 14 Bernh. Boiss. Porphyr. Isag. c. 3, 19. Anon.]

Προσεπεξεργασία, ἡ, apud Rhetores, Expolitio secunda. Bud.

[Προσεπεξευρίσκω, Insuper invenio. Thucyd. 2, 76; Dio Cass. 59, 14.]

[Προσεπεξηγέομαι, Insuper enarro. Clem. Alex. Pæd. p. 302.]

[Προσεπεργάζομαι, Insuper perficio. Philo vol. 2, p. 522, 25: Πρ. ἀεί τι νεώτερον. Usitatum est προσεξεργάζομαι. G. Dind.]

[Προσεπερείδω, Insuper infigo. Athanas. vol. 2, p. 421.]

Προσεπερωτάω, Insuper s. Præterea interrogo. [Eustath. Opusc. p. 218, 50; Thom. M. p. 369.]

[Προσεπερωτητής, ὁ, Astipulator, Gl.]

[Προσεπεύχομαι, Insuper vota facio, precor. Moschion Stobæi Ecl. 1, vol. 1, p. 242. Boiss. Dio Cass. 55, 9; 73, 4; Liban. vol. 4, p. 588; Justin. Mart. Apol. 2, p. 134, 30.]

[Προσεπευωνίζω, Vili pretio vendo. Philo vol. 2, p. 276, 20: Ἐκεῖνα (τὰ ἀνδράποδα) πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας ἢ τοὐναντίον προσεπευωνίζονται. Idem aliquoties usus est verbo ἐπευωνίζω. G. Dind.]

[Προσεπηρεάζω, Addo contumeliam, injuriam, damnum. Aristot. Top. 8, 4. Dio Cass. 52, 29.]

[Προσεπηχέω, Insuper sonum fundo. Galen. vol. 4, p. 573: Οὐ μόνον ἀπεκωλύσειν ἔμελλε τὰ προτεταγμένα τὴν τῆς φωνῆς ἔμπτωσιν, ἀλλὰ καὶ προσεπηχήσειν τι. G. D. Zonar. Annal. vol. 2, p. 84. Anon.]

[Προσεπιβαίνω, Insuper conscendo, adeo. Cum genit. Leo Diac. p. 87, 7: Τῆς ἠπείρου προσεπιβαίνων· ubi Hasius: « Verbum προσεπιβαίνω Leo modo cum genitivo construit, velut hic et p. 60, B; 97, D, modo cum dativo, ut p. 6, B; 42, C. Eodem casu est ap. Theophyl. Orat. de sancta cruce p. 398, C: Πρ. τῇ γῇ. Usurpatur etiam a Philone De temulent. p. 197, E: Καὶ προσεπιβαίνειν ἠξίωσεν, ubi exponitur *prævaricari*. » || Aoristus Προσεπέβησα, signif. transitiva, Insuper conscendere feci. Joseph. B. J. 3, 7, 30: Προσεπέβησε αὐτοῖς (τοῖς πύργοις) ἀκοντιστάς τε καὶ τοξότας. Sic cod. Leid.: vulgo ἐπιβήσας. G. Dind.]

[Προσεπιβάλλω, Insuper injicio. Hippocr. p. 779, E: Προσεπιβαλλέσθω τὸ ἔξω τοῦ πήχεος. Πρ. τῆς γῆς (nonnihil terræ), Polyb. 9, 38, 2. Lucian. Pisc. c. 1: Πρ. τῶν ὀστράκων. Plut. Mor. p. 95, D: Οὐ λύει τὴν μέμψιν, ἀλλὰ προσεπιβάλλει ζηλοτυπίαν. Planud. Ovid. Metam. 14, 276. Isocrati restitutum pro προσεπιτάττειν v. s. hoc verbo.]

[Προσεπιβλάπτω, Insuper noceo. Eustath. Opusc. p. 101, 1.]

Προσεπιβλαστάνω, Incrementum germinum accipio. [Theophr. C. Pl. 3, 7, 7.]

[Προσεπιβλέπω, Insuper inspicio. Aristot. Anal. pr. 1, 27: Συμβαίνει τοῖς οὕτως ἐπισκοποῦσι προσεπιβλέπειν ἄλλην ὁδὸν τῆς ἀναγκαίας. Strabo 3, p. 154: Πρ. τὰς ἐν τῇ πλευρᾷ φλέβας.]

[Προσεπιβοάω, Insuper acclamo. Dio Cass. 75, 4.]

[Προσεπιβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Joseph. A. J. 7, 7, 1. G. Dind.]

[Προσεπιβουλεύοντες vitiose pro πρὸς ἐπιβουλεύοντα: olim ap. Thucyd. 3, 37.]

* Προσεπιγεννάω, Insuper aggenero, vel Ingenero. [Theophr. C. Pl. 1, 11, 6.]

[Προσεπιγίγνομαι, Insuper adnascor, accedo. Hippocr. p. 454, 15: Τῶν ἐνεόντων κακῶν καὶ τῶν προσεπιγινομένων p. 458 ult.; 594, 48. Polyb. 4, 45.]

[Προσεπιγιγνώσκω, Insuper cognosco s. agnosco. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 46, 19: Τοιοῦτο τὸ χρῶμα φαίνεται, προσεπιγνωσθείη δὲ τῇ ὀδύνῃ. G. D.]

[Προσεπιγλισχραίνω, Insuper viscosum reddo. Joann. Act. l. c. p. 112, 33. G. Dind.]

[Προσεπιγλίχομαι. V. Προσγλίχομαι.]

[Προσεπιγράφω, Insuper inscribo. Theophr. Char. 13, 3. « Basil. Cæs. schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 126. » Boiss. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 490.]

[Προσεπιδαψιλεύομαι, Insuper aliquid ex abundanti addo. Philo vol. 2, p. 286, 12: Προσεπιδαψιλευσάμενοι τι τῶν ἰδίων. Liban. vol. 4, p. 609, 24: Εἴ σοι δεῖ χρημάτων ... ἐγώ σοι τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι. « Joann. Chrys. In 1 Ad Cor. serm. 16, vol. 3, p. 345: Οὐ γὰρ μόνον ἀδικούμενον φέρειν ἐκέλευσεν, ἀλλὰ καὶ προσεπιδαψιλεύεσθαι τῷ ἀδικοῦντι. » Seager. Niceph. Chumnus Epist. 147. Boiss.]

[Προσεπιδείκνυμι s.] Προσεπιδεικνύω, Insuper ostendo s. demonstro. [Polyb. 4, 82; Sext. Emp. p. 228, 3; Ptolem. Geogr. 1, 2, p. 8, 19. Dio Cass. 54, 14: Τὰς στρατείας κατηριθμήσατο καὶ τὰς οὐλὰς προσεπέδειξε. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 510, 1.]

[Προσεπιδέομαι, Indigito, Gl.]

[Προσεπιδεσμέω, Adalligo, Gl. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 638, 4: Προσεπιδεσμοῦμαι ἀνθρωπίνῳ δεσμῷ.]

[Προσεπιδέω, idem. Hippocr. p. 765, 850. « Symeon Metaphr. in nota mea ad Anecd. vol. 5, p. 56, n. 4. » Boiss.]

* Προσεπιδημέω, i. q. εἰσεπιδημέω, Peregre aliquo divertor, s. appello. [Joseph. B. J. 2, 11, 2. Wakef.]

[Προσεπιδιδάσκω, Insuper edoceo. Clem. Alex. p. 825, ubi προσεπιδιδάσκεσθαι.]

Προσεπιδίδωμι, Insuper addo s. adjicio. [Plato Soph. p. 222, E: Τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασι. Dionys. De Thucyd. jud. c. 5; Joseph. A. J. 10, 2, 1; Dio Cass. 49, 31; 56, 10; 59, 2. Agathias p. 252, 19.]

[Προσεπιδιορίζω, Insuper discerno. Galen. vol. 10, p. 449: Πρ. τὰ μὴ διωρισμένα. G. Dind.]

[Προσεπιδομέω, Insuper exstruo. Leo Diac. Hist. 6, 5, p. 99, 22: Προσεπιδομήσας τοῖς παλαιοῖς δόμοις ... καὶ ἰδίας οἰκίας. Boiss.]

Προσεπιδοξάζω, q. d. Approbo mea opinatione. Sunt et qui vertant Coopinor. Gellius 19, 1: Τὰς τοιαύτας φαντασίας, Visa istæc animi sui terrifica non approbat, i. e. οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει, sed abjicit respuitque. Et statim post: Et eadem incepta, tanquam si jure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, quum super ista re disserunt, utuntur. [Epictet. fragm. 18.]

[Προσεπιδοτικός, ἡ, όν, Ad supererogandum promus. Eustath. Opusc. p. 117, 40.]

[Προσεπιδράσσομαι s. Προσεπιδράττομαι, Insuper ad me traho. Polyb. 21, 11, 6: Πρ. τινα τῆς Ἀσίας. Πρ. φθόνον 9, 10, 6.]

[Προσεπιδυσφορέω, Insuper ægre fero. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 426, 11. G. Dind.]

[Προσεπιζευγνύω, Adjungo, Gl. Anna Comn. p. 499, D: Ξύλ' ἅττα προσεπιζεύξαντα. Προσεπιζευγμένον vitiose pro προσεπ. v. s. v. Προσεπιζεύγνυμι. G. Dind.]

Προσεπιζητέω, Insuper requiro. [Polyb. 25, 3, 11: Πρ. ἀεί τι, Aliquid amplius semper poscere. Marc. Anton. 5, 4, p. 145; Photius Bibl. p. 25, 13; Eustath. Opusc. p. 202, 90.]

[Προσεπιθεάομαι, Insuper specto. Longin. De subl. c. 30, 1.]

[Προσεπιθεσπίζω, Insuper vaticinor. Philo V. Mos. 3, § 30, p. 170. Boiss.]

[Προσεπιθετέον, Insuper addendum. Eust. p. 35, 10: Τοῖς ῥηθεῖσι πρ.]

[Προσεπιθεωρέω, Insuper observo. Hippocr. p. 151, E: Πρ. τοὺς πυρετούς. Galen. vol. 8, p. 286: Πρ. ἀκριβῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Epist. Socr. 6, p. 9: Τὸν ἄλλον ἡμῶν προσεπιθεωρεῖν βίον. Eustath. Opusc. p. 259, 40.]

[Προσεπιθεωρητέον, Insuper observandum. Longin. De subl. 9, 11: Ταῦτα πολλῶν ἕνεκα πρ.]

[Προσεπιθλίβω, Insuper premo. Eumath. p. 18, 22.]

[Προσεπιθρύπτω, Insuper frango, enervo. Clem. Alex. Pæd. 2, 2, p. 186: Προσεπιθρύπτονται σπαταλῶσαι. Routh.]

[Προσεπιθύω, Insuper sacrifico. Andreas Cret. in Combef. Auctario Patr. novo vol. 1, p. 1348, D. G. Dindorf.]

[Προσεπικαλέω, Insuper objicio, exprobro. Dio Cass. 42, 6: Τοῦτο δὲ ... προσεπικαλῶν τινά, ᾔτει. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 482, 30: Πολλὴν μέθην προσεπικαλέσονται. || Προσεπικαλέομαι, Insuper invoco. Dio Cass. 62, 6: Προσεπικαλοῦμαί σε γυνὴ γυναῖκα.]

[Προσεπικαλλωπίζω, Insuper orno, como. Const. Apost. 202. Wakef.]

[Προσεπικαταβάλλω, Insuper dejicio. Eustath. Opusc. p. 280, 70.]

[Προσεπικαταδέω, Insuper alligo. Hippocr. p. 791, C: Μολίβδιον βαρὺ προσεπικαταδέειν.]

[Προσεπικατατείνω. Joseph. Macc. 9: Τὸν τροχὸν προσεπικατατείνοντες, Rota impensius acta.]

[Προσεπίκειμαι, Insuper urgeo, insto. Demosth. p. 834, 19: Προσεπίκειται ἡ πόλις ἀξιοῦσα εἰσφέρειν.]

[Προσεπικηρύσσω s. Προσεπικηρύττω, Insuper edico. Dio Cass. 38, 17.]

[Προσεπικλίνω, Insuper inclino, Acclino. Athanas. vol. 2, p. 421. « Restituendum Photio in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 123: Τῇ δόξῃ προσεπέκλινε Σεργίου· ubi προσεπέκλινε legitur. » G. Dind.]

[Προσεπικλύζω, Insuper inundo. Anon. V. Chrys. p. 161, 16. Seager.]

[Προσεπικλώθω, Glomero, Gl.]

[Προσεπικοσμέω, Insuper orno. Polyb. 6, 22, 3: Προσεπικοσμεῖται λιτῷ περικεφαλαίῳ· ib. 23, 12: Προσεπικοσμοῦνται πτερίνῳ στεφάνῳ. Schol. Pind. Pyth. 5, 15; Eustath. Opusc. p. 110, 80. « Nilus in Albian. p. 129. » Boiss.]

[Προσεπικρατέω, Insuper victoria potior. Dio Cass. 44, 27: Οὔτε ἐξ ὧν ἰσχύσει τις προσεπικρατήσειν.]

[Προσεπίκτισμα, τό, Superædificatum. Nicet. Chon. Hist. p. 185, C: Πρ. καὶ ἱμάντωμα τοῦ παλαιοῦ περιβόλου.]

[Προσεπικρεμάννυμι, Insuper appendo. Hippocr. p. 782, B: Προσεπικρεμασθήτω τούτου ὄπισθέν τις κόθορνος.]

[Προσεπικρούω, Insuper allido. Dio Cass. 36, 32: Οἱ δὲ καὶ λίθους πρὸς τὰ χαλκᾶ σκεύη προσεπέκρουσαν· ubi Xiphilin. προσέκρουσαν.]

Προσεπικτάομαι, Insuper acquiro. [Herodot. 1, 29: Κατεστραμμένων τούτων καὶ προσεπικτωμένου Κροίσου Λυδοῖσι.] Aristot. Rhet. [1, 9: Πρ. τιμήν. Joseph. A. J. 15, 6, 7; Dio Cass. 38, 26; 62, 10. Anna Comn. p. 24, C. Eustath. Opusc. p. 229, 80.]

[Προσεπιλαλέω, Insuper loquor s. addo. Eustath. Opusc. p. 285, 30.]

Προσεπιλαμβάνω, et Προσεπιλαμβάνομαι, Insuper prehendo. At in VV. LL. Insuper assumo. [Theophr. H. Pl. 8, 2, 7: Πυροὶ δ' ἔτι προσεπιλαμβάνουσι. Polyb. 10, 10, 5: Λίμνη προσεπιλαμβάνουσα καὶ τοῦ πρὸς ἄρκτους μέρους, Occupans insuper partem aliquam. Plut. V. Demetrii c. 26: Τὴν ἐποπτείαν πρ. Dio Cass. 51, 17: Πεντήκοντα καὶ διακοσίας δραχμὰς προσεπέλαβον. « Forma media Herodot. 5, 44. Προσεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου, idem valet ac συνεπιλαβέσθαι, Sociam operam alicui navare in bello. » Schweigh. Apprehendo, Plato Tim. p. 65, D: Πέρα τοῦ μετρίου τούτου τοῦτο δρῶντα καὶ προσεπιλαμβανόμενα. Diodor. 19, 9: Προσεπελάβετο τῶν ἐν τῇ μεσογείῳ χωρίων. Dio Cass. 75, 6 extr.: Προσεπελάβετο τοῦ ἔργου. Plut. V. Poplic. c. 20.]

Προσεπιλέγω, pro ἐπιλέγω, De facto vel verbo hoc dico, et quasi elogium addo, Bud. p. 661, ex Dem. [Immo ex Themistio In Aristot. Physic.: Τὴν αἰτίαν προσεπιλέγειν· cui add. id. Orat. p. 24, 20; 395, 25. Theophr. C. Pl. 1, 21, 7: Πρ. τοῖς εἰρημένοις. Πρ. ὅτι ... Polyb. 22, 7, 14. Ælian. V. H. 2, 26, p. 114; 14, 43. Dio Cass. 44, 12. || Προσεπιλέγομαι, Insuper deligo. Diodor. 19, 6: Προσεπελέξατο τῶν πολιτῶν τοὺς ἐναντιουμένους.]

[Προσεπιλιπαίνω, Insuper pinguedine illino. Eust. ad Dionys. Per. p. 71, 10 ed. Bernh.: Ἐκμυζῶν τῆς ἐκείνου ἱστορίας ἅπαν εἴ τι νόστιμον προσεπιλιπαίνει ἄλλως αὐτήν.]

[Προσεπιλιχμάομαι, Insuper lambo, lingo. Philo vol. 318, 46: Τὰ λείψανα προσεπιλιχμῶνται αὐτῶν οἰωνῶν οἱ σαρκοβόροι. Corrigendum προσεπιλιχμῶνται. Valck.]

[Προσεπιλογίζομαι, Ratione concludo. Euclid. p. 601. Wakef. Galen. vol. 8, p. 602. Hemst. Eustath. Opusc. p. 87, 30; 138, 60.]

[Προσεπιλοιμώττω, Insuper tabe inficior. Joann. Lyd. De ostent. p. 198, D: Προσεπιλοιμωττόντων τῶν βοσκημάτων.]

[Προσεπιμανθάνω, Insuper addisco. Diodor. 4, 25: Ἐκεῖ πολλὰ προσεπιμαθών. Galen. vol. 6, p. 34; vol. 9, p. 8. G. Dind.]

[Προσεπιμαρτυρέω, Insuper testor, Attestor. Joann. Actuar. in Idel. Phys. vol. 2, p. 49, 11, 31; 95, 8. G. Dind. Anna Comn. p. 167, A: Προσεπιμαρτυρούντων τῶν πολλῶν. Elberling. Const. Manass. Chron. 5548: Τῷ Ῥωμανῷ δὲ τἀγαθὰ προσεπιμαρτυροῦσιν.]

[Προσεπιμάσσομαι, Agglutino, Adjungo. Nicet. Chon. Hist. p. 313, C: Κοινῇ συγκατατραπέντες καὶ συμφορᾷ ἰδίᾳ προσεπιμαξόμεθα. Corrig. —μαξόμεθα. || Hesych. s. v. Ἐπιμάσσεται: Οὐ λιμώσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Probabiliter Reiskius, λιμώξει ... προσεπιμασήσεται, Insuper manducabit, comedet.]

Προσεπιμελέομαι, Insuper curam gero, curo. [Plato Leg. 6, p. 755, B: Ὠνίων αὐτοὺς δεῖ πρὸς τοῖς νῦν εἰρημένοις προσεπιμελεῖσθαι.]

Προσεπιμετρέω, Ultra justum subinde admetior, Ad cumulum addo. [Suidas: Προσεπιμετρῶν· πλεῖον τοῦ μεμετρημένου διδούς, addito fragmento (Polybii, ut videtur Valesio), in quo est Πρ. ἀεὶ τοῦ δεομένου. Polyb. 4, 51, 6: Πρ. τινὶ τιμάς· 38, 5, 7: Προσεπιμέτρησεν ἕτερον ψήφισμα παράνομον. Schweigh.] Bud. p. 70, ex Luciano [Merc. cond. c. 29]. Qua signif. et ἐπιμετρέω dicitur.

Idem Lucian. [Alex. c. 30] : Τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες, διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων. [Plut. Mor. p. 513, A : Προσεπιμετρῆσαι ξένους τινὰς ἐκεῖ περιμένειν. Athen. 2, p. 35, A : Τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖ τῷ ὕπνῳ.]

[Προσεπιμηχανητέον, q. d. Admachinandum, Insuper addendum. Paulus Æg. p. 47, 51 : Καὶ ἑτέρας ἀρμοδίους πυρίας πρ. G. Dind.]

[Προσεπιμίγνυμι, Insuper admisceo. Προσεπέμιξα Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 50, 34. G. D.]

[Προσεπιμιμνήσκομαι, Insuper recordor, mentionem facio. Joann. Act. l. c. p. 146, 30 : Τῶν ἐκεῖσε ῥηθέντων προσεπιμνησθῶμεν et p. 170, 20; 190, 2. G. Dind.]

[Προσεπινεύω, Præterea me inclino. Schol. Hom. Il. E, 291. Boiss.]

Προσεπινοέω, Insuper excogito, Excogitatis adjicio. [Diodor. 1, 15 : Τὴν ἐργασίαν τοῦ ταύτης (τῆς ἀμπέλου) καρποῦ προσεπινοήσαντα. Lucian. Alex. c. 36; Dio Cass. 47, 4. Apollon. De synt. p. 19, 16. Joann. Chrys. vol. 1, p. 500, B. Eustath. Opusc. p. 259, 20. « Philo V. M. in Dahlii Chrestom. Philon. p. 129. » Boiss.]

[Προσεπινοητέον, Insuper excogitandum. Procl. Chrestom. p. 468 Gaisf.; Eustath. p. 1532 extr.]

[Προσεπινύττω, Insuper pungo. Soran. in Cocchii Chirurg. p. 48 : Τὸ δέρμα ... προσεπινύττεται. G. D.]

[Προσεπιορκέω, Insuper pejero. Aristoph. Lys. 1237 : Ἐπηνέσαμεν ἂν καὶ προσεπιωρκήσαμεν nisi divisim scribendum πρὸς ἐπ.]

[Προσεπιπέμπω, Insuper mitto. Procop. Anecd. p. 54, B : Τοὺς λογοθέτας προσεπιπέμψας. G. Dind.]

[Προσεπιπηδάω, Insuper assilio. Liban. vol. 4, p. 804.]

Προσεπιπίπτω, Insuper incido, incumbo, incurro, VV. LL. ex Philone. Sic autem ἐπιπίπτειν pro Incidere, Incumbere, Incurrere, habes in iis quæ supra præcedunt.

[Προσεπιπλάσσω s. Προσεπιπλάττω, Insuper fingo. Phurnut. c. 17, p. 173 ed. Gal.]

[Προσεπιπλέκω, Insuper annecto, applico. Alex. Trall. 8, p. 424 : Τοῖς ἔξω προσεπιπλεκομένοις, nisi leg. προσεπιπλαττομένοις. Agitur enim de unguentis quæ illinuntur. Struv. Non opus mutari. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 27, 22 : Πρ. τοῖς χρώμασι συστάσεις. Προσεπιπλακεῖσαι ib. p. 364, 10. G. Dind.]

[Προσεπιπλέω, Adnavigo. Pollux 1, 124.]

[Προσεπιπλήσσω s. Προσεπιπλήττω, Insuper increpo. Aristot. Rhet. 3, 7 : Δεῖ γὰρ αὐτὸν ἑαυτῷ προσεπιπλήττειν.]

[Προσεπιπνέω, Adspiro, Afflo. Plut. V. Sertor. c. 17 : Αὔρα μαλακὴ προσεπέπνει· ubi libri pleriquc προσέπνει. Clem. Alex. p. 590.]

[Προσεπιπονέω, Insuper laboro. Æschin. p. 34, 1 : Πρ. ἀκούοντας καὶ τὴν λοιπὴν διήγησιν.]

[Προσεπιρραίνω, Insuper adspergo. Const. Porph. De imag. Edess. p. 92. Boiss.]

[Προσεπιρρέπω, Insuper vergo, propendeo. Nicet. Chon. Hist. p. 360, D : Ταῖς γνώμαις ταύταις προσεπιρρέπον.]

[Προσεπιρρέω, Insuper affluo. Hippocr. p. 461, 14 : Πολλὸν προσεπιρρυῇ καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 166, 6 : Οὐδὲ γὰρ ἄλλοθεν προσεπιρραίεσθαι τὰς ἐμὰς ἀμάρας ἀνασχόμην ἢ παρὰ σοῦ τῆς μεγάλης πηγῆς. G. Dind.]

[Προσεπιρρίπτω, Super injicio. Æsop. Fab. 338 ed. Fur. : Διηνεκῶς αὐτῷ (τῷ κυνὶ) ψωμοὺς προσεπέρριπτε. « Zonar. Annal. vol. 2, p. 116. » Anon.]

Προσεπιρρώννυμι, Insuper corroboro, Vires superaddo. [Joseph. B. J. 1, 6, 6 : Προσεπέρρωσε τὴν ὁρμὴν ὁ Μιθριδάτου θάνατος. Polyb. 4, 80, 3 : Προσεπερρώσθησαν ταῖς ὁρμαῖς.]

[Προσεπισημαίνω, Insuper exorno. Dio Cass. 51, 21 : Τὸν Ἀγρίππαν σημείῳ ναυκρατητικῷ προσεπισέμνυνε.]

[Προσεπισημαίνω, Insuper indico. Philo Jud. p. 15. « Psellus Opusc. p. 135, 7. » Boiss.]

[Προσεπισιτίζομαι.] Προσεπισιτίσασθαι, Rem frumentariam adaugere. Polyb. [1, 29, 1] : Οἱ Ῥωμαῖοι προσεπισιτισάμενοι, Re frumentaria adaucta.

[Προσεπισκέπτομαι, Insuper considero. Galen. Comm. in Epid. 6, 5, p. 446, 13 ed. Bas. Struv. Idem vol. 10, p. 173 : Προσεπισκέπτου δ' αὐτοῖς καὶ τόδε. G. D.]

[Προσεπισκευάζω, Insuper reficio, reparo. Joseph. A. J. 8, 6 : Ταῦτά τε προσεπισκεύαζε καὶ πύργοις αὐτὰ μεγάλοις προσεξῆρεν.]

[Προσεπισκήπτω, Insuper injungo, impono. Heliod. 4, 18 : Ὁ δὲ Θεαγένης καὶ ἕτερα προσεπίσκηπτε.]

[Προσεπισκοπέω, Insuper inspicio, observo. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 63, 16. G. Dind.]

[Προσεπισκώπτω, Insuper cavillor. Plut. V. Ages. c. 15; Dio Cass. 47, 8; Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 482, 27.]

[Προσεπισπάομαι, Traho ad me. Hippocr. p. 406, 33 : Χαλαστιδος τῷ δακτύλῳ προσεπισπάσασθαι. Προσεπισπάσασθαι μάρτυρα, Testem advocare, Polyb. 12, 13, 3. Diodor. 13, 77 : Προσεπισπασάμενός τινας τῶν πολεμίων τριήρων. Dio Cass. 61, 8 : Αὐτοί τε ἐστασίαζον καὶ τοὺς ἄλλους προσεπισπῶντο· et c. 20.]

[Προσεπιστάζω, Insuper instillo. Eustath. Opusc. p. 319, 59 : Πρ. τοῦ θείου ὑγροῦ.]

[Προσεπίσταμαι, Insuper scio. Plato Phædr. p. 268, B. Conjunct. Προσεπίστηται Charm. p. 170, B.]

[Προσεπιστείχω, Accedo. Orph. Arg. 536 : Ὅστε κυδιρνήτη προσεπέστιχε νήδυμος ὕπνος.]

Προσεπιστέλλω, Insuper mando s. scribo, Thuc. [1, 132; 2, 85. Xen. Cyrop. 5, 4, 2.]

[Προσεπιστεφανόω, Insuper corono. Πρ. πάλιν χρυσῷ στεφάνῳ, lapis ap. Gruter. p. 327, 38. Hemst.]

[Προσεπισυνάπτω, Insuper adjungo. Eustath. Opusc. p. 202, 90.]

[Προσεπισυνείρω, Insuper assero. Eustath. Opusc. p. 245, 1.]

[Προσεπισύρω, Insuper attraho. Philo vol. 1, p. 695; vol. 2, p. 297. Wakef. Anon. Laud. comæ p. 52, 6 ed. Mill. : Οὔτε ἐν τῇ διαλύσει προσεπισύρεταί τι τῶν τοῦ σώματος ἢ αἴσχους εἴτε κάλλους ψυχή.]

[Προσεπισφάττω, Insuper macto. Plut. Mor. p. 1104, E. Argum. Soph. Antig.]

[Προσεπισφίγγω, Insuper adstringo. Greg. Naz. in Murator. Anecd. p. 201.]

Προσεπισφραγίζομαι, Insuper sigillo meo comprobo : ut qui aliquid non testatur solum, verum etiam sigillum suum addit ad majorem fidem faciendam. Metaph. Dem. Epist. ad Theramenis Calumnias ac Convitia [p. 1487, 4] : Οἶδα ἀεὶ λέγοντας ἐν ταῖς μαντείαις (sc. Jovem Dodonæum, et Apollinem Pythium,) καὶ προσεπισφραγιζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην ἐν τῇ πόλει εἶναι τῇ παρ' ἡμῖν. [Aristid. vol. 2, p. 301, 359; Sext. Emp. p. 593.]

[Προσεπισχυρίζω, Insuper corroboro, confirmo. Diog. L. 9, 77 : Μὴ αἴρειν τὸν λόγον, ἀλλὰ πρ. Dio Cass. 40, 39 : Ἀπλήστοις σώμασι τὴν τόλμαν προσεπισχυρίσαντες. 78, 28 : Διατριβὴ ἦν ... προσεπισχύρισεν.]

[Προσεπισωρεύω, Accumulo. (Adaggero, Gl.) Artemid. 1, 17 (ubi Dorvill. προσεπισ.); Epict. Diss. 1, 2 : 2, 16. Nicom. Arithm. 1, p. 91.]

[Προσεπιταλαιπωρέω, Persevero in tolerandis ærumnis. Joseph. A. J. 4, 5, 2 : Οἷς προπεπονήκεσαν προσεπιταλαιπωρῆσαι προθέμενοι.]

[Προσεπιτάσσω s.] Προσεπιτάττω, Insuper impero, mando, jubeo, Præterea impero, Aliquid impero præter id quod imperavi. Isocr. Archid. [p. 123, D] : Ὅτι πάντες εἰώθασι τοῖς μὲν λίαν ἑτοίμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον, ἀεὶ πλέον προσεπιτάττειν. [Cui πλεῖν προσεπιβάλλειν restitutum ex cod. Urbin. Dio Cass. 72, 2. « Liban. Decl. pro Socr. p. 210 Mor. » Boiss. Passiv. Polyb. 1, 50, 7 : Προσεπιταττομένους ταὐτὸ ποιεῖν παρήγγειλε, i. e. παρήγγειλε αὐτοῖς προσεπιτάττεσθαι καὶ ταὐτὸ ποιεῖν, ut juxta priores locum capesserent. Schweigh.]

[Προσεπιτείνω, Insuper intendo. Πρ. τὴν ὀργὴν vel τὰς ὀργάς Joseph. B. J. 7, 3, 3, Plut. Mor. p. 60, F; τὴν δίψαν p. 689, D. « Πρ., Majori studio contendere aut magis intendere et duriores facere conditiones. Polyb. 3, 24, 14. Sic βραχέα προσεπέτειναν τοὺς Καρχηδονίους, Graviores tulerunt Pœnis conditiones, 1, 63, 2. » Schweigh. Diodor. Exc. p. 557, 54 : Τοῦ τυράννου πολὺ μᾶλλον ταῖς βασάνοις προσεπιτείναντος. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 126, 4 : Αἱ συστάσεις ὅμοιαι τοῖς ὑγιέσι τε καὶ συμμέτροις, ἐνίοτε δὲ καὶ προσεπιτείνονται.]

[Προσεπιτελέω, Insuper perago. Euseb. Or. de laud.

Constant. c. 16, p. 659 (544) : Τὰς δι' αἱμάτων καὶ λύθρων καπνοῦ τε προσεπιτελουμένας θυσίας.]

[Προσεπιτερατεύομαι, Insuper prodigiosa fingo. Clem. Alex. Cohort. p. 16 : Πρ. τῇ συμφορᾷ.]

Προσεπιτέρπομαι, Insuper oblector. Aristoph. [Ran. 234 : Προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων.]

[Προσεπιτεχνάομαι, Insuper machinor. Procop. Hist. p. 360, D, De ædif. p. 59, C; 87, A, Anecd. p. 77, D.]

[Προσεπιτήδειος, ὁ, ἡ, Præterea necessarius. Socrat. H. E. 7, 29, p. 370 : Διὸ καὶ ὡς προσεπιτήδειον εἰς διδασκαλίαν ἔγνωσαν μεταπέμπεσθαι. Anon. Lectio vitiosa, quæ plus uno modo corrigi potest. Certum est ἐπιτήδειον scribendum esse. G. Dind.]

[Προσεπιτίθημι, Insuper impono, addo. Hippocr. p. 813, E : Τὴν ἑτέρην χεῖρα προσεπιθέντα ἐπὶ τὴν ἑτέρην. Aristot. H. A. 5, 17 : Τοῦ ἄκρου προσεπιτεθέντος καλύπτει πάντα· Eth. Nic. 7, 6 : Προσεπιτιθέντες τὴν ἀκρασίαν περὶ ἑκάστου λέγουσιν. Dio Cass. 37, 21; 53, 29. « Euseb. H. E. p. 225. » Kall. Zosim. 2, 55, 2; Eumath. p. 74 extr.; Eustath. ad Il. A, 29; Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 317; Choricius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 451, 4. Boiss. Πρ. τὴν δίκην τινί, Pœnam infligere, Polyb. 35, 2, 7. Intransitive Plutarch. Mor. p. 1058, A : Οὐκ ἀπολείποντος τὸ σῶμα τοῦ γήρως, ἀλλὰ καὶ προσεπιθέντος καὶ προσεπιχώσαντος· ubi Wyttenb. conjecit προσεπιτεθέντος καὶ προσεπιχωσθέντος. || « Forma media Dio Chr. vol. 1, p. 331 : Οὐκ ἦν ἱκανὸν αὐτῷ τὴν γυναῖκα ἀπαγαγεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήματα προσεπέθετο (navi). » Valck. || Προσεπιτίθεμαι, Insuper aggredior. Schol. Eurip. Phœn. 753. Kall.]

[Προσεπιτιμάω, Insuper increpo. Sirac. 13, 25. « Zonar. Epist. Canon. p. 11. » Boiss. Dio Cass. 58, 19 : Τοῖς κατηγορήσασιν αὐτοῦ προσεπιτίμησε· ubi vulgo προσετίμησε (προστ. Xiphilin.), quod correxit Camerar. || « Pretium augeo, Pretio addo. Ælian. ap. Suidam s. v. Βόλλον. » Schleusn.]

[Προσεπιτραγῳδέω.] Προσεπιτραγῳδῶν, Tragice insuper amplifico : Suidæ δεινολογῶν, in hoc loco : Δεδιὼς μὴ παλλαπλασιάσαντες τὸ προτέρημα, καὶ προσεπιτραγῳδήσαντες, καταπλήξωνται τοὺς ἐν τοῖς Τυάνοις.

[Προσεπιτρέπω, Insuper permitto, mando. Dio Cass. 38, 8 extr.; 54, 10; 77, 24.]

[Προσεπιτρίβω, Insuper defrico s. attero. Joann. Chrys. Hom. 42, vol. 5, p. 280, 25 : Προσεπιτρίβομεν αὐτῶν τὰ τραύματα ταῖς τῶν ἐγκλημάτων ἐπαγωγαῖς. Seag. Metaph. Insuper affligo, Perdo. Plut. Mor. p. 1048, F : Εἰ οἱ θεοὶ βλάπτειν ἐθέλοιεν ἡμᾶς καὶ κακοῦν καὶ διαστρέφειν καὶ προσεπιτρίβειν. Heliodor. 1, 14 : Προσεπιτρίβεις ἡμᾶς. Hippiatr. p. 123 : Πρ. τὸ ζῷον καὶ διαφθείρει.]

[Προσεπιτροπεύομαι, Insuper s. diutius in tutela sum. Demosth. p. 833, 18 : Ἓξ ἔτη προσεπετροπεύθην ὑπ' αὐτῶν.]

[Προσεπιτυγχάνω, Insuper consequor. Joseph. B. J. 1, 10, 3 : Προσεπιτυγχάνει τὰ τείχη τῆς πατρίδος ἀνακτίσαι κατεστραμμένα.]

[Προσεπιφαίνομαι, Insuper appareo. Προσεπιφανεὶς Steph. Byz. s. v. Ἀκραιφία.]

[Προσεπιφέρω, Insuper affero. Hesych., Phot. et Suid. : Προσεποίσω, προσεπάξω. Xen. Œc. 5, 2 : Ταῦτα ἡ γῆ φέρει ... καὶ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι προσεπιφέρει. Sic nunc ex Stob. Flor. 56, 19, pro vulgato προσέτι φέρει. Joseph. A. J. 3, 9, 1 : Τὰ κατὰ νηδὺν τοῖς ἄλλοις καθαγισθησόμενα [προσεπιφέρουσι. Clem. Alex. p. 760 : Πρ. τὸν κολοφῶνα.]

[Προσεπιφημίζω, Insuper acclamo, accino. Philo vol. 2, p. 630 extr. : Συνέρχονται ... σιωπῇ, πλὴν εἴ τι προσεπιφημίσαι τοῖς ἀναγινωσκομένοις νομίζεται. Strabo 17, p. 802 : Προσεπιφημισθῆναι δὲ καὶ τὸ « Αἰγυπτόνδ' ἰέναι » κτλ.]

[Προσεπιφθέγγομαι, Acclamo. De aquilis Dio Cass. 72, 24. || Insuper dico, Dictis adjicio. Polyb. 10, 4, 7.]

[Προσεπιφιλοσοφέω, Insuper philosophor. Eustath. Opusc. p. 259, 30 : Πρ. ὡς φυλακτικόν τι χρῆμα ἡ τοῦ ἀγύρου φύσις.]

[Προσεπιφιλοτιμέομαι, Insuper munifice largior. Anna Comn. p. 24, D : Καθάπερ τι ἕδνον αὐτῷ ἐδεδώκει, καὶ ἄλλ' ἄττα προσεφιλοτιμήσατο.]

[Προσεπιφοιτάω, Insuper ventito. Philo p. 552.]

[Προσεπιφορτίζω, Insuper onero s. onus addo. Eu-

stath. p. 66, 8 : Πρ. τὸ ἐν λύπαις παρήγορον· et p. 96, 70.]

Προσεπιφύομαι, Insuper adnascor, Bud. [Clem. Alex. p. 488. Wakef.]

[Προσεπιφωνέω, Insuper acclamo, Dictis adjungo. Plut. V. Cat. min. c. 27.]

[Προσεπιχαράσσω, Insuper insculpo. Liban. vol. 4, p. 599, 21 : Προσεπιχαράξας τῷ πίνακι καὶ (fort. πινακίσκῳ) τὸ πάθος. Jacobs.]

[Προσεπιχαρίζομαι, Insuper gratificor. Xen. Hipparch. 3, 2.]

Προσεπιχειρέω, Insuper admoveo manus, s. aggredior. [Zonar. Annal. vol. 2, p. 137. Anon.]

Προσεπιχέω, Insuper infundo, Præterea superfundo. Diosc. 2, 90 : Τῇ δὲ ἑχομένῃ, ἐὰν τι τῆς δυσωδίας ὑπολίπηται, ἀνελόμενος τὸ προειρημένον εἰς ἑτέραν χύτραν καινήν, προσεπίχει οἶνον εὐώδη. [Galen. vol. 6, p. 343, ubi male προσεπιχ. Oribas. p. 219 ed. Matth.]

[Προσεπιχλευάζω, Insuper illudo, cavillor. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 482, 31.]

[Προσεπιχρώννυμι, Colorem induco. Joann. Act. in Idel. Phys. vol. 2, p. 147, 34 : Τὰ προσεπιχρωσθέντα τῶν οὔρων. G. Dind.]

[Προσεπιχώννυμι, Insuper aggero. V. locum Plutarchi s. v. Προσεπιτίθημι citatum.]

[Προσεπιψεύδομαι, Insuper ementior, affingo. Galen. vol. 6, p. 365 : Διὰ τοῦτο προσεπιψεύδονταί τινες αὐτοῦ. Heliodor. 7, 2.]

[Προσεπιψηφίζομαι, Insuper calculum adjicio. Philo p. 559.]

[Προσεποικοδομέω, Insuper ædifico. Choricius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 456 med. : Ἔχων οὖν τὴν φύσει νοῦν εὐρυῆ προσεπῳκοδόμησε τῇ πολυπειρίᾳ. Boiss.]

[Προσεπόμνυμι, Adjuro, Gl. Dio Cass. 37, 38 : Ἀντιφιλονεικήσας προσώμοσεν ὅτι ...]

[Προσεπονομάζω, Insuper cognomino. Anon. Vita Chrys. p. 344, 43. Seager. Agathias p. 242, 18. G. D.]

[Προσεπόπτομαι, Insuper aspicio. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 513, 6 : Προσεποψοίμην τὸν πατέρα τὸν ἥλιον.]

[Προσεπορχέομαι, Insuper salto ad. Niceph. l. c. p. 483, 2 : Πρ. τοῖς σκιρτήμασιν 493, 20 : Πρ. τοῖς αὐλοῖς. G. Dind.]

[Προσεποφλισκάνω. Dio Cass. 43, 20 extr. : Γέλωτα προσεπωφλίσκανον, Insuper risum debebant.]

[Προσεπωνυμίαν vitiose pro πρὸς τὴν ἐπωνυμίαν vulgo ap. Const. Manass. Chron. 5194.]

[Προσερανίζω, Collectum addo, Cumulo. Dionys. De comp. verb. c. 9, p. 48, 8 : Τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον ... τίς οὐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως οὐκ ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι; Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 166, 10 : Μικροῦ δεῖ καταπέπνιγμαι ταῖς ἐπιρροαῖς· περιττὸν τὸ προσερανίζεσθαι. G. Dind.]

Προσεργάζομαι, Præterea facio s. efficio, Aliquid operis addo. [Herodot. 6, 61 : Κοινὰ τῇ Ἑλλάδι ἀγαθὰ προσεργαζόμενος. Eurip. Herc. F. 1012 : Ὡς μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις. Plut. V. Pericl. c. 31 : Τὸ χρυσίον τῷ ἀγάλματι προσειργάσατο καὶ περιέθηκεν· Compar. Niciæ et Crassi c. 4 : Προσεργάσασθαι τὴν Ἀσίαν οἷς Πομπήιος ἐπῆλθε. HSt. alibi :] Προσεργάζομαι, Insuper conficio et absolvo, Demosth. [Apud Demosth. non hoc verbum, sed προσεξεργάζομαι legitur, quod v. || Insuper labore paro. Xenoph. Hell. 3, 1, 28 : Μισθὸς εἴργασται τῇ στρατιᾷ ... ἣν δέ τι προσεργασώμεθα ...]

[Πρόσεργον, τό, Fœnus. Restitutum Demostheni p. 819, 2; 824, 21; 825, 26, ex cod. Paris. S. pro vulgato ἔργον. || Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 288 : Τόν τε πρόσεργον ἄτρακτον. Lectio vitiosa. Τόν τ' ἐριουργὸν Meinekius. Μετάεργον ἄτρακτον dixit idem poeta ib. 289.]

[Προσερεθίζω, Insuper irrito. Libanius vol. 1, p. 690 : Χαρίσασθαι θυμῷ μεγάλῳ λόγους προσερεθίζουσι. Anon. Eustath. Opusc. p. 254, 51; Anon. in Anecd. meis vol. 1, p. 30 med. Boiss.]

Προσερείδω, Affligo, Allido. Προσερείδω, inquit Bud., Allido, ut telum vibratum, Affligo. Vel pass. Allidor, Affligor. Polyb. : Πρὸ τοῦ γε τὴν ἐπιδορατίδα πρός τι προσερεῖσαι, κραδαινόμενα τὰ πλεῖστα συνετρίβετο, loquens περὶ δοράτων. [Πρ. active cum accus. Applico, Admoveo. Πρ. τὰς κλίμακας τοῖς τείχεσι Polyb. 4, 19, 3; 4, 18, 5; 5, 60, 8 (adde Plut. V. Arati c. 7. Passiv. id.

V. Philop. c. 12 : Κλίμακας προσηρεισμένας τοῖς τείχεσι). Πρ. τῷ τείχει τὴν σαμβύκην 8, 6, 7 et 9. Προσηρεικότας τὰς κριοφόρους μηχανὰς fragm. ap. Suid. s. h. v. Πρ. τὰς λόγχας, τὰ δόρατα πρός τι, Infigere, Adigere aliquo hastas, 15, 33, 4; 6, 25, 5. Id. 13, 7, 10 : Προσήρεισε (τὸν ἄνθρωπον) ταῖς χερσὶ πρὸς τὰ νῶτα τῆς γυναικός. Schweigh. Plut. V. Rom. c. 16 : Τρόπαιον ὤμῳ προσερειδόμενον ὀρθόν· Æm. Pauli c. 19 : Τὰς σαρίσσας προσηρεικότας τοῖς θυρεοῖς· Mor. p. 332, A : Ὠκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, i. e. Fines Macedoniæ ad Oceanum propagare. || « Neutraliter Polyb. 1, 17, 8 : Παντὶ τῷ στρατεύματι πρὸς τὴν πόλιν προσήρεισαν, Urbi se applicabant, Urbem obsidebant. 1, 10, 11 (?) : Πανταχόθεν ἐναργῶς προσηρεικότες (sc. πρὸς τὴν πόλιν). » Schweigh. Plut. Mor. p. 983, B : Προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις, Innitens.

[Προσέρεισις, εως, ἡ, Innixus. Eustath. Opusc. p. 35, 19.]

[Προσερέτης, ὁ, Qui adremigat. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 287 extr.]

[Προσερέσσω s. Προσερέττω, Adremigo. Ælian. N. A. 13, 9 (?). Angl.]

Προσερεύγω, Adructo : vel Cum ructu afflo. Diodorus Sinop. ap. Athen. l. 6, [p. 239, E] de adulatoribus : Οἷς ἐπειδὴ προσερύγοι Ῥαφανῖδα καὶ σαπρὸν σίλουρον καταφαγών, Ἴα καὶ ῥόδ' αὐτὸν ἔφασαν ἠριστηκέναι. Et Hom. Il. O, 620 [621] : Τὰ κύματα προσερεύγεται πέτρῃ.

[Προσερέω et contr.] Προσερῶ, [Perf. Προσείρηκα, Προσείρημαι. Aor. pass. Προσερρέθην. Fut. Προσρηθήσομαι et Προσρήσομαι,] Alloquar, Appellabo, Cam. Sed προσερέων affertur etiam pro Consulturus, ex Herodoto [5, 72 : Ἤιε ἐς τὸ ἄδυτον τῆς θεοῦ ὡς πρ.] et Προσερεῖν τὴν πόλιν ex Aristide pro Laudare. Προσείρηκεν, Allocutus est s. Appellavit. Item Insuper dixit. [Eurip. Alc. 1008 : Τοῖαί νιν προσεροῦσι φῆμαι. Plato Phædon. p. 60, A : Ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι καὶ σὺ τούτους. Appello, Nuncupo. Plato Soph. p. 227, B : Τί προσεροῦμεν ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις; Tim. p. 31, A : Πότερον ... ὀρθῶς ἕνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν; Leg. 10, p. 895, C : Εἰ ζῆν αὐτὸ προσεροῦμεν. Passiv.] Προσερρέθη, i. e. προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est, Salutatus est, ex Eur. [Alc. 193 : Κοὔ τις ἦν οὕτω κακὸς ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν.] Προσρηθείς, Appellatus, Compellatus, Salutatus, Eur. [ib. 945 : Τίν' ἂν προσειπών, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο; Frequentior Appellandi significatio, ut ap. Plat. Tim. p. 66, B : Ὀξὺ προσρηθῆναι· Crat. p. 403, A : Τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ· Soph. p. 229, C : Τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθίαν τοὔνομα προσρηθῆναι· Tim. p. 59, A : Τὴν ξύνοδον ἐκείνου ἀπελθόντος πεπηγὸς εἶναι γένος προσερρήθη. Fut. Polit. p. 259, B : Βασιλικὸς ὀρθῶς προσρηθήσεται· et Phileb. p. 19, D.]

[Προσερίζω, Insuper rixor, contendo. Aristot. H. A. 5, 1 : Προσηρίκασιν ἀλλήλοις. Longus 4, 2. Forma Dorica ap. Theocr. 5, 60 : Αὐτόθι μοι ποτέρισδε. « Aqu. Exod. 23, 21 : Μὴ προσερίσῃς, i. e. Ne ad iram provoces. Id. Deut. 1, 27. Psalm. 5, 11. Symm. Psalm. 77, 8, et Sam. 1, 15, 23. » Schleusn.]

[Προσεριστής, ὁ, Contentiosus, Litigiosus. Symm. Ezech. 12, 3. Theodoret. vol. 2, p. 1032 extr. : Λαῷ προσεριστῇ καὶ φιλονείκῳ.]

Προσέρομαι, Insuper interrogo, προσερωτῶ. [Præsens προσέρομαι nullum est, sed aoristus Προσηρόμην cum infinit. προσερέσθαι. Plato Prot. p. 311, E : Εἰ οὖν καὶ τοῦτό τίς σε προσέροιτο· Tim. p. 50, A. Demod. p. 382, C. Lucian. Herm. c. 31. Προσερομένου var. lect. pro ἐπερομένου ap. Philostr. Her. p. 736 (220 Boiss.). Futur. Προσερήσομαι per ἐρωτήσω exp. Phot. et Suid., quod rectius ἐπερωτήσω scriptum ap. Hesych., προσερωτήσω ap. Zonar. p. 1586. Forma Dorica Ποτειρόμενος agnosci posset in gl. Hesychii Ποτιρόμενος, ἐρωτῶν ἢ μαινόμενος, nisi probabilior esset Jensii conjectura ex ποτ' εἰρόμενος ortum esse censentis, collato ὥς ποτέ μ' εἰρόμενος. Μαινόμενος vero ad ποτινώμενος vel aliam quæ exciderit glossam refert Albertus.]

Προσέρπω, Adrepo, Irrepo, Advenio velut reptando. [Soph. El. 900 : Τύμβου προσέρπον ἄστυν. Æsch. Prom. 127 : Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον, ubi metaph. dictum est, ut ib. 272 : Τὰς προσερπούσας τύχας· et Soph. [Aj. 227] : Φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. [Ib. 1255 : Καί σοι

προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ· Œd. T. 539 : Τοὔργον ... δόλῳ προσέρπον· Phil. 787 : Προσέρπει, προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. Pind. Ol. 6, 142 : Ἀκόνας λιγυρᾶς, ἅ μ' ἐθέλοντα προσέρπει (libri interpolati προσέλκει) καλλιρόοισι πνοαῖς. De tempore id. Pyth. 1, 110 : Τὸν προσέρποντα χρόνον· Nem. 7, 100 : Λοιπὸς εὔφρων προσέρποι χρόνος. Joseph. B. J. 6, 2, 10 : Προσέρποντος πολέμου. Plutarch. V. Pyrrhi c. 3 : Ὁ Πύρρος ἀπ' αὐτομάτου προσερπύσας· Mor. p. 77, F; 755, E. Ælian. N. A. 2, 3, nisi πρόσω ἑρπύσῃ scribendum, quod probabiliter conjecit Jacobs. Lucian. Amor. c. 12 (ubi olim προσέρπουσι vitiose pro προσέρπουσι), Philops. c. 11. Forma Dorica Ποθέρπω ap. Tim. Locr. p. 97, C, et Theocr. 5, 37 : Ἴδ' ἃ χάρις ἐς τί ποθέρπει.]

[Προσερυγγάνω, Adructo. Theophr. Char. 19, 3 : Ἅμα πιὼν, προσερυγγάνειν. Aorist. προσερυγόντα Ælian. N. A. 9, 11. Optat. προσερύγοι in epitome Athenæi 6, p. 239, C.]

Προσέρχομαι, Adeo, Accedo. [Soph. Aj. 1171 : Πρόσελθε δεῦρο· Tr. 496 : Προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. Eur. Or. 1268 : Ἐν τρίβῳ προσέρχεται. Plato Polit. p. 289, D : Προσελθόντες ἐγγύθεν· et alii quivis. Cum dativo] Προσέρχομαί σοι. [Æsch. Eum. 275 : Ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ· 452 : Ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις. Soph. Œd. C. 1104 : Πρόσελθετ', ὦ παῖ, πατρί. Eur. Hel. 1555 : Προσῆλθον ἀκταῖς. Plato Symp. p. 195, B : Θᾶττον τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. Cum accus. Eurip. Alc. 169 : Πάντας βωμοὺς προσελθών· Med. 68 : Πεσσοὺς πρ. 1205 : Πρ. δῶμα. Cum præp. πρὸς Xenoph. Cyrop. 2, 4, 21 : Ἑτέρα προσελθὼν πρὸς τὰ ὄρη. De accessu hostili Cyrop. 6, 2, 16 : Οἱ ἱππεῖς ... πρὸς τοὺς ἱππέας προσέρχονται. Πρ. πρὸς πᾶν τὸ δυνατόν, Ad omnes conditiones descendere, Polyb. 21, 11, 6. Cum εἰς, πρ. εἰς οὐδὲν τῶν ἀξιουμένων 31, 27, 1. Cum ἐπὶ Xenoph. Hell. 6, 3, 3 : Προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους.] Xen. [Cyrop. 1, 4, 27 : Προσελθεῖν σοι ἀεὶ βουλόμενος.] Προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Dem. [p. 406, 26.] Idem, Προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. [Πρ. τῷ δήμῳ Demosth. p. 229, 13. Id. p. 783, 2 : Οὗτος ὑμῖν οὐ προσῆλθε πέντε ἐτῶν. Id. p. 614 extr. : Προσελήλυθεν οὕτω πρὸς ὑμᾶς τἄλλα πάντα, i. e. Ita se gessit erga vos.] Et πρ. τοῖς κοινοῖς, Dem. : πρὸς τὰ κοινά, Plato [Epist. 9, p. 358, B. Demosth. p. 312 extr.], Ad remp. accedo, gerendam sc. Sed simpl. etiam a Cic. dicitur Accedere ad remp. [Dinarch. p. 104, 18 : Ἐξ οὗ προσελήλυθεν εἰς τὸ πολιτεύεσθαι· 106 extr. : Πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθεν. Πρ. τοῖς δημοσίοις πράγμασι Plut. Mor. p. 1059, D. Πρ. τῇ πολιτείᾳ id. V. Cat. min. c. 12.] Et Προσέρχομαι ἐγγύς, Xen., Accedo prope, i. e. Appropinquo. Pro Advento et Immineo, Dem. [|| Applico me ad aliquem (ut discipulus ad præceptorem) aut aliquid. Xenoph. Mem. 1, 2, 38 : Ὥσπερ ἕνεκα τοῦ Σωκράτει προσῆλθον. « Προσελθεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ Epist. Socr. p. 2, 16. Τῇ σοφίᾳ πρ. Philostr. p. 3 et 109. Πρ. τοῖς νόμοις, Operam legibus impendere, Diodor. 1, 95. Πρ. τοιούτοις ὀνόμασι, Hujusmodi nominibus uti, Aristid. vol. 2, p. 519 extr. Τῷ Λυσίου χαρακτῆρι ἔγγιστα προσελήλυθε Dionys. Hal. De Isocr. c. 18. » Valck.] || Peculiari autem signif. dicuntur qui supplices accedunt, ut quum ad orandum Deum venimus : de qua signif. lege quæ habet Bud. p. 125 : sed iis addo ex Synes. : Αὐτῷ καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσελθεῖν τῷ θεῷ. [Dio Cass. 56, 9 : Τοῖς θεοῖς προσερχώμεθα.] Nec male fortasse hæc quoque Thuc. addiderim, 4, p. 160 [c. 121] : Ἰδίᾳ δὲ ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Suspicor enim quandam divini honoris signif. verbo προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla longe aliter interpr. || Προσέρχομαι γυναικί, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa : ut in Apophth. [p. 242, C] : Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἐγώ, εἶπεν, ἀλλ' ἀνὴρ ἐμοί. Sic et in hoc l., quem Xenophontis esse puto [Symp. 4, 38] : Αἷς ἂν προσέλθω, ὑπερασπάζονταί με. [Πρὸς τὰ ἀφροδίσια προσελθεῖν Diodor. 1, 72. Plut. Mor. p. 140, C : Εἰ ἤδη ἀνδρὶ προσελήλυθεν. || « Apud scriptores eccles. interdum significat Ad S. cœnam accedo. Joann. Chrys. Hom. 5 in Timoth. p. 270 : Ἅπαξ ἐνιαυτοῦ προσέρχεσθαι. Item : Τὸ μὴ πολλάκις προσελθεῖν. Idem Homil. 1 in Genesin : Τῇ φρικτῇ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ προσελθεῖν. » Suicer.]

|| Invenio etiam pro Accedo positum significante Adjungor. Herodian. 3, [6, 14] : Προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως. || Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, affinis : quam signif. colligo ex his, quæ Bud. ἀδεσπότως profert : Προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, pro Affinis ei ex genere materno. [|| De reditibus qui accedunt fisco publico, Herodot. 7, 144 : Χρήματα τὰ τῶν μετάλλων σφι προσῆλθε. Lysias p. 185, 8 : Οὐχ ἱκανὰ ἦν, ἃ προσῆλθε τῇ πόλει· ubi Markland. citavit Xenoph. Mem. 3, 6, 12 : Νῦν ἔλαττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν (ex argentifodinis)· Demosth. Phil. 4, p. 141, 16 : Τετρακόσια ἀντὶ τῶν ἑκατὸν ταλάντων προσέρχεται. Seqq. ex Indice.] Προσελεύθω, i. q. προσέρχομαι, sed minus usitatum, nisi in futuris et ceteris inde formatis temporibus. Significat autem Advenio. Item Adeo, Accedo : ut in Epigr., Προσελεύσομαί σοι· et ap. Dem., Προσελθὼν τοῖς λογισταῖς. Sic [in Ep. ad Hebr. 12, 18], Προσεληλύθατε τῷ ὄρει, Ad montem accessistis.

[Προσερῶ. V. Προσερέω.]

[Προσερωτάω, Insuper interrogo. Thom. M. p. 369 : Προσερωτῶ, τὸ μετὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην πεῦσιν ἐρωτῆσαι. Plato Theæt. p. 165, D : Εἴ τίς σε προσερωτᾷ. Xenoph. Mem. 3, 9, 4 : Προσερωτώμενος εἰ νομίζοι .... Aristot. Rhet. 3, 18 : Ἑνὸς προσερωτηθέντος. Psellus in Fabr. B. Gr. vol. 10, p. 90, 1.]

[Πρόσεσις, εως, ἡ, Admissio, Assumtio. Πρ. τῶν σιτίων Aristot. Probl. 30, 14.]

[Προσεσπέριος, ὁ, ἡ, Occidentalis. Ἔθνη πρ. Polyb. 1, 2, 6; 18, 11, 2. Οἱ πρ. Ἀχαιοὶ 4, 70, 3. Πρ. Λοκροὶ Diodor. 14, 34. Πρ. τέρματα Strabo 8, p. 336. Πρ. τόποι 1, p. 26. Πρ. Ἰταλία Dionys. A. R. 1, 25. Τὰ πρ. τῆς Εὐρώπης 1, 13. « Προσεσπερίους Αἰθίοπας Scymn. Orb. descr. 156. » Hase.]

[Προσέσπερος, ὁ, ἡ, Occidentalis. Πρ. θάλασσα Steph. Byz. s. v. Ἀντιγόνεια. || Vespertinus. Forma Dor. Ποθέσπερος Theocr. 4, 3; 5, 113; 8, 16.]

[Προσέσχατος vitiose pro προσεχέστατος. V. Προσεχής.]

[Προσεταιρέομαι, i. q. προσεταιρίζομαι. Lucian. Catapl. c. 26 : Τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος.]

Προσεταιρίζω, Mihi sodalem s. socium ascisco. Unde pass. in Axiocho [p. 369, B] : Ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρῷ, Qui vero illi associatur, societatem cum eo contrahit. || Προσεταιρίζομαι, voce pass. signif. act., i. q. ἑταιρίζομαι, s. προσεταιρίζω, Socium et adjutorem assumo, Bud. [Herodot. 3, 70; 5, 66;] ex Appiani B. C. 2, [9] : Ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, προσεταιρίζεται Καίσαρα, συμπράξειν αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν ἐπομόσας. [Plut. V. Cat. min. c. 4, Mor. p. 748, D.] Lucian. [De hist. conscr. c. 23] : Οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. [Id. Pisc. c. 18 : Προσεταιρίσεται καθ' ἡμῶν τὴν Ἀλήθειαν.] Diog. L. Pythag. [8, 16] : Προσηταιρίζετο καὶ φίλον παρεσκεύαζε. [Dio Cass. 35, 16; 37, 55, et alibi non raro, aliique recentiores sæpissime. « Philopon. Περὶ κοσμοπ. 3, p. 102 : Προσηταιρισάμην μάρτυρας. » Hemst.]

Προσεταιριστός, ἡ, όν, In societatem et adjumentum ascitus. [*Affiliés* vertit Le Bas, enarrans locum seq. Thuc. *Expéd. de la Morée, Archit.* vol. 3, *Inscr. de la mer Égée*, p. 27, n. 2 (41). Hase.] Thuc. 8, p. 195 [c. 100] : Διακομίσαντες ἐκ τῆς Κύμης πρ. ὁπλίτας ὡς πεντήκοντα. [Dio Cass. 42, 51 : Τῶν προσεταιριστῶν καὶ συναγωνιστῶν.]

Προσέτι, Adhuc, Insuper, Præterea. [Per πρὸς τούτοις exp. Hesych.] Ex Herodoto, Προσέτι τούτοισι, pro Præter hæc, Sub hæc. [Id. 1, 41 : Καὶ πρ. ῥώμης ὑπάρχει. Aristoph. Ach. 984 : Καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου· Vesp. 1320, Thesm. 416, et alibi. Plato Rep. 8, p. 568, C, Phileb. p. 30, B; Xenoph. Cyrop. 1, 6, 22. Προσέτι δὲ καὶ ib. 2, 1, 31. Divisim πρὸς δ' ἔτι 6, 2, 18, Dio Cass. 41, 6, 10; 44, 70. Καὶ προσέτι καὶ 37, 24, 42, 46, al. Πρὸς δ' ἔτι καὶ Manetho 2, 301, 457; 3, 34, al., in codice πρὸς δέ τι καὶ scriptum. Πρός γε ἔτι Themist. Or. p. 86, 25; 144, 13.]

[Προσευαγγελίζομαι, Insuper læta nuntio. Gregor. Thessal. Homil. p. 78. Boiss. Theod. Antioch. Cat. in Psalm. t. 1, p. 575, 42. Hase.]

[Πρόσευγμα, τό, Donum votivum. Eubulus ap. Athen. 10, p. 460, E, loco obscuro et fortasse corrupto.]

[Προσευεργετέω, Insuper benefacio. Diodor. 13, 22 : Οὐχ ὅπως ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ προσευηργέτησεν. Dio Cass. 41, 63.]

[Προσευθύνω, Rationes insuper exigo. Aristot. Polit. 6, 8, p. 1322, 9 : Ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι (ἀρχὴν) τὴν ληψομένην λογισμὸν καὶ προσευθυνοῦσαν. Substant. Προσεύθυνα, ἡ, restituendum censebat Sylb. ibid. l. 36 : Ἐπιλογισμοὺς τε καὶ ἐξετάσεις καὶ προσευθύνας τῶν ἀρχόντων· ubi vulgo πρὸς εὐθύνας.]

[Προσευκαιρέω, Vaco. Cum dativo Epict. Diss. 3, 22, 72 : Βασιλεὺς ὁ τοῖς κοινοῖς προσευκαιρῶν. Plut. Mor. p. 316, A, et ap. Pseudo-Plut. De fluv. aliquoties, velut p. 1149, D : Προσηυκαίρει κυνηγίαις (Eadem locutio in excerpto gramm. quod Eurip. Hippolyto præfixit Valcken. p. 4)· 1150, B : Νύμφην χωρίοις προσευκαιροῦσαν, i. e. In agris degentem; et p. 1164, A : Τῇ δεισιδαιμονίᾳ πρ. « Πρ. τοῖς διεξοδικοῖς πλάτεσιν Philo ap. Stob. Ecl. p. 161, 2 (vol. 2, p. 46 Heer.). Πρ. χρείαις (ecclesiæ), Canon apost. 72. » Valck. Œcum. In Apocal. p. 174, 14 Cramer. Hase.]

Προσευκτήριον, τό, q. d. Precatorium, Locus, in quo precamur : ut ap. Philon. [vol. 2, p. 168] quidam interpr. [Ædes sacra Christianorum. Euseb. Hist. eccl. p. 290, A; 292, B; 370, D; 374, B, Vita Const. p. 435, B. Id. De laud. Const. p. 629, A, ubi ed. Vales. vitiose : Ἱερά τε προσευκτήρια. Hase. Euseb. Præp. ev. p. 179, B.]

[Προσευκτικός, ἡ, όν, Apprecatorius. Πρ. ὕμνοι Menand. rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 154, ubi oppos. ἀπευκτικοί. G. D. Πρ. σχῆμα Anon. ap. Grets. De cruce t. 4, p. 159, B. Hase.]

[Προσευλογέω, Insuper collaudo. Joseph. A. J. 4, 8, 47 : Πρ. τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν. Sic ex codd. pro vulgato προευλογῆσαι. G. Dind.]

[Προσευνάζω, Juxta sopio. Pass. Philostr. Her. p. 228, 11 Boisson., de mari : Τῇ γῇ προσευνάσθη. Hase.]

[Πρόσευξις, εως, ἡ, Precatio. Orph. Hymn. 14, 2.]

Προσευπορέω, Præterea mihi comparo. Interdum etiam pro Abunde suppetit mihi [Procl. Hypotyp. p. 151, 3 : Ὅσα δυνατὸν προσευπορῆσαι. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 276, 5 : Προσευπορηκέναι. Hase] : qua signif. pass. quoque vox accipitur. Dem. [p. 731, 4] : Τὰ γὰρ εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν βουλὴν καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τἄλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, οὗτος ἐσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι [libri aliquot προσευπορεῖσθαι], Ut abunde suppetant nobis. [P. 962, 3 : Τοσαῦτα χρήματα ὑμῖν προσευπορηκώς. Athen. in Mathem. vett. p. 9 : Αὐτὸς πεφιλοτίμημαι προσευπορῆσαι τοῖς πρὸς μηχανοποιΐαν χρησίμοις. Eustath. Opusc. p. 169, 70; 186, 40; 305, 80.]

Προσευρίσκω, Ultra invenio. Hermog. : Καθάπερ λεῖπόν τι προσευρών. [Julian. Contra Christ. p. 335, 15 : Ὅσα δὲ ὑμεῖς ἐξῆς προσευρήκατε. Alex. Trall. De febr. ed. in Mus. crit. 1821, p. 374, 20 : Παράδειγμα Ἱπποκράτει προσευρεθέν. Hase. Diodor. 5, 57 : Ἔδοξεν ἀεί τι προσευρίσκειν. Idem fere quod simplex est ap. Soph. El. 1352 : Ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσηῦρον πιστόν. Polyb. 1, 59, 6 : Προσευρέθη ἡ πρὸς τὴν συντέλειαν (χορηγία).]

Προσευσχολέω, idem quod ἐνευσχολέω, Otium pono in; alii προσευσχολεῖν interpr. Accurate contemplari. [Joseph. A. J. 2, 9, 6, et B. J. 4, 10, 2. Utrobique var. lect. προσασχολεῖν. Suidas : Πρ., ἐπιμελῶς βλέπειν. « Ἀφιέναι δὲ τὸ σπουδαζόμενον καὶ τῇ θεωρίᾳ προσευσχολεῖν αὐτοῦ. » Hic quoque codex unus προσασχολεῖν.]

[Προσεύτροχος, ὁ, ἡ. Aretæus p. 85, 3 : Τὰ προσεύτροχα βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει. Ὀφθαλμοὶ δὲ ἀτενέες κτλ. Lectio vitiosa. Interpres, Palpebræ natura sua versatiles. Fort. τὰ πρόσθεν εὔτροχα. G. Dind.]

[Προσευφημέω, Insuper celebro, laudo. Acta Jun. Bacchi p. 118 Combef. Boiss. Jo. Docian. Orat. p. 14, 11 Tafel. : Προσευφημήσαμεν. Hase.]

[Προσευφραίνω, Insuper oblecto. Philo vol. 2, p. 260. Schleusn.]

[Προσευχάδιον, τό, Locus in ecclesia ubi quis orans consistit, paullo elevatior, ap. Leon. grammat. in Leone sapiente p. 480, Georg. monach. n. 20, et in Typico Ms. Ducang. Adde Constantin. Cerim. p. 121, cum Reisk. annot. vol. 2, p. 215.]

[Προσευχαριστέω, Insuper gratificor. Basil. M. vol.

3, p. 60, E. » Dionys. Alex. ap. Routh. Reliqq. SS. vol. 3, p. 202. » Boiss. || Insuper gratias ago. Pallad. Hist. Laus. p. 918, C : Τοσοῦτον ἀπέχειν λύπης ὡς καὶ προσευχαριστεῖν. Hase.]

Προσευχή, ἡ, Precatio. Item plur. προσευχαί, Preces, utrumque in [libris et V. et] N. T., [scriptoribusque ecclesiasticis] frequens. Apud Juvenal. [3, 296] Proseucha exp. Locus in quo mendici stipem petunt. [« Πρ. est 1. Oratio, Precatio, Petitio. Joann. Chrys. In Psalm. 102 : Πρ. τὴν ἱκετηρίαν δηλοῖ τὴν πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν παράκλησιν. Theodoret. In Timoth. 1, 2 : Πρ. ἐστιν αἴτησις ἀγαθῶν, et quæ sunt similes definitiones ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 295, 724, Olympiodor. In Ecclesiast. c. 5, p. 634, Cyrill. Alex. in Collectan. p. 63. Hoc sensu Oratio dominica προσευχὴ ap. eund. In Jes. c. 49, p. 666. 2. Votum, Promissio. Joann. Chrys. In Psalm. 143, duplicem facit προσευχήν, nempe τὴν διὰ ῥημάτων δέησιν καὶ τὴν ἐπαγγελίαν. Basil. M. Epist. 2 canon. : Τῶν ἀπαιδεύτων προσευχῶν καὶ ἐπαγγελιῶν ἀπέχεσθαι. 3. De laude dei ap. Joann. Chrys. Homil. 134 : Πρ. λέγεται ὅταν ὑμνῇ τις τὸν Θεόν. 4. Metonymice ponitur pro loco in quo conventus fiunt ad orandum et celebrandum deum, velut in Act. Apost. 16, 13. Epiphan. vol. 1, p. 450, de Messalianis scribit eos οἴκους τινὰς exstruxisse atque προσευχὰς appellasse. Οἶκος προσευχῆς templum vocatur ab Matthæo Ev. 21, 13, de quo v. Balsamon. ad Can. 75 Trullanum p. 452. » Hæc fere Suicer. Προσευχαὶ Judæorum erant loca spatiosa sub dio instar theatri, in quo libros legis, admissis exteris, palam lectitabant. V. H. Vales. ad Euseb. 2, 6. Ducang. Adde Mangei. ad Philon. vol. 2, p. 523, Le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 76.]

[Προσευχίτης, ὁ, Sacerdos. Achmes Oniroer. c. 138 : Ἱερέα, ἤτοι πρ. Ducang.]

Προσεύχομαι, Precor, Preces fundo, Vota facio. [Herodot. 1, 48 : Ὡς τὸ ἐκ Δελφῶν ἤκουσε, αὐτίκα προσεύχετό τε καὶ προσεδέξατο. Æsch. Prom. 939 : Σέβου, προσεύχου· Ag. 308 : Θεοῖς μὲν αὖθις ... προσεύξομαι. Soph. Ant. 1337 : Μή νυν προσεύχου μηδέν. Eur. Hipp. 116 : Προσευχόμεσθα τοῖς σοῖς ἀγάλμασι.] Plato [Rep. 1, p. 327, A] : Προσευξόμενος τῇ θεῷ. [Critia p. 106, A : Τῷ ... θεῷ γεγονότι προσεύχομαι ... σωτηρίαν ἡμῖν ... διδόναι.] Aristoph. Pl. [958] cum accusat., Προσεύξη τὸν θεόν. [Eur. Tro. 887 : Ζεύς ... προσηυξάμην σε.] Lucian. cum utroque casu usus est [Hermot. c. 5, 40, Demon. c. 27, Icarom. c. 13, Dem. enc. c. 2]. Προσεύχομαι, Vota nuncupo, Bud. afferens e Xen. [Cyrop. 1, 6, 1] : Προσευξάμενος ... Διὶ Πατρῴῳ ... ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν. Id. [Hell. 3, 2, 16], προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, interpr. Vota facere, si vinceret. [Πρ., Grates agere diis, Philostr. p. 367. Valck. || Futuri forma activa προσεύξειν utitur glossator rec. Aristoph. Pl. 842.]

[Προσεφάλλομαι, Insuper assilio. Anna Comn. p. 146. Boiss.]

[Προσεφαπλόω, Insuper expando, extendo ad. Const. Manass. Chron. 5152 : Γυμνὸν δεσμώτην ... προσεφαπλοῦσι ψυχρῷ μαρμάρῳ. Boiss. Similiter Mich. Glycas Annal. p. 293, A. » Anonym. V. Chrys. p. 320. » Seager.]

[Προσεφάπτομαι, Insuper attingo. Nicet. Callist. 1, p. 14. Kall. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 369, 40 : Ῥακίων προσεφαπτόμενος. Hase.]

[Προσεφέλκω, Insuper attraho. Aristot. Polit. 3, 5 : Ἐν πολλαῖς πολιτείαις προσεφέλκεται καὶ τῶν ξένων ὁ νόμος. Eustath. Opusc. p. 118, 80.]

[Προσεφέπομαι, Insuper sequor. Nicet. Chon. Hist. p. 275, B : Ὁπόσον αὐτῷ κατὰ γένος ἐπίσημον προσεφέπεται.]

[Προσεφερμηνευτέον, Insuper interpretandum. Psellus In Cantic. Cant. ad c. 2, v. 13. Boiss.]

Προσεφευρίσκω, Insuper adinvenio, comminiscor. [Evagr. Hist. eccl. p. 267, C : Προσεφευρισκόντων ἀεί τι καινότερον. Hase. Clem. Alex. Str. p. 565, 14.]

[Προσεφίεμαι, Insuper mando, præcipio. Nicet. Chon. Hist. p. 281, A : Προσεφεῖτο ἐπιλέγειν τοῖς κόλαξι ....]

Προσέχεια, ἡ, Attentio, προσοχὴ Suidæ. [Marc. Erem. De temp. p. 952, E ; 953, B. Basil. Cat. in Psalm. t. 1, p. 496, 8. Id. t. 2, p. 701, B : Πρ. συντονωτέρᾳ. Hase.]

Προσεχής, ὁ, ἡ, i. q. προσεκτικός, Attentus ; ab Hesych. enim exp. νουνεχής, σπουδαῖος, νήφων. || Sicut vero προσέχειν τινὶ dicitur, Qui se ad aliquem applicat, sectatorem alicui se exhibet ; ita etiam προσεχὴς accipitur. Herodot. [9, 28] : Προσεχέας σφι εἴλοντο [ἑστάναι οἱ Σπαρτιῆται τοὺς Τεγεήτας], Sibi applicarunt ; quo fortassis modo et sequens ejusdem Herod. l. accipi possit. || Continens, Contiguus, Cohærens. Herodot. 9, [102] : Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων ὁ στρατός, Atheniensium et finitimorum, Atheniensium et regionum continentium ; eo sensu, quo Ulpian. Provincias continentes accipi debere scribit, quæ Italiæ conjunctæ sunt. [3, 13 : Οἱ προσεχέες (τῇ Αἰγύπτῳ) Λίβυες· et 89, 91, 92 ; 9, 102 : Τοῖσι προσεχέσι τούτοισι τεταγμένοισι. Dionys. A. R. 1, 32 : Ἡ προσεχὴς τῶν κρημνῶν νάπη· 6, 3 : Τὰ προσεχέστατα τῶν ἐρυμάτων· ubi olim προσέτχατα, quod correctum ex cod. Vat., ut ap. Strab. 14, p. 681 : Κύπρος ... προσεχεστάτη τῇ ἠπείρῳ· et 5, p. 223 : Ἡ Αἰθαλία, προσεχεστέρα τῇ ἠπείρῳ ἐστί. Parthenius c. 5 : Λυκίοις καὶ τοῖς προσεχέσι τούτοις. De navigantibus prope littus Arrian. Ind. c. 33 : Ἔπλωον προσεχέες τῇ γῇ. Suidas : Προσεχές, ἐγγύς· « Ἐπὶ τάδε τῆς πόλεως ὁρμεῖν οὐκ ἠδύναντο, διὰ τὸ προσεχεῖς εἶναι ἀκτὰς τοῖς ἐτησίαις » — « Ἀλίμενος γάρ ἐστι καὶ πρ. ὁ τῇδε αἰγιαλός » ubi de littore dictum est aperto et ventis obverso, ut ap. Dionys. A. R. 3, 44 : Αἰγιαλοὺς ἀλιμένους καὶ πρ., ubi Casaub. comparavit Strab. 5, p. 243 : Ῥαχιώδης καὶ πρ. ὁ πλησίον αἰγιαλός, et duos alios locos (4, p. 202 ; 5, p. 232) in quibus πρ. καὶ ἀλίμενος. Plut. V. Alex. c. 17 : Θάλασσαν ... λεπτοὺς καὶ πρ. πάγους διακαλύπτουσαν. Conf. Toup. Emend. vol. 2, p. 109. Cujusmodi in locis προσεχὴς scribi voluerunt Scaliger aliique, notati ab Kramero ad Strabon. vol. 1, p. 317. « De propinquitate schol. Pind. Nem. 3, 45 : Προσεχέστεροι γὰρ οὗτοι (Æacus et Telamon) Ἡρακλέους ... ἕνεκεν Ἀριστοκλείδα. » Boiss.] Paus. Phoc. p. 262 [10, 16, 1] : Ἔλασμα δὲ ἕκαστον τοῦ ὑποθήματος ἐλάσματι ἄλλῳ προσεχὲς οὐ περόναις ἐστὶν ἢ κέντροις, μόνη δὲ ἡ κόλλα συνέχει τε καὶ ἐστιν αὐτὴ τῷ σιδήρῳ δεσμός, Adhærens, Applicatus, Bud. [Philostr. Imag. p. 779 : Ἄγαλμα ἥδιστον καὶ προσεχέστατον τῇ λύρᾳ. Sic Jacobs. ex codd. : vulgo πρὸς ἔσχατον, eadem corruptela, quam supra ap. Strabonem notavimus.] Apud Philosophos quoque προσεχῆ dicuntur Proxima et conjuncta cum re, ut causa immediata : unde προσεχέστερα opp. τοῖς πορρωτέροις a Themistio p. 26 fin. Idem Themist. in princ. τῶν Φυσικῶν, p. 15 : Ἀπὸ γὰρ τοῦ κοινοῦ ὁρμώμενοι, ῥᾷον τὰ ἴδια καὶ προσεχῆ διακρίνομεν. [Dionys. De comp. verb. c. 3, p. 20, 6 : Ὅταν τοῖς κυριωτάτοις τε καὶ προσεχεστάτοις ὀνόμασιν ἐκφέρηται τὰ νοήματα.] Sic προσεχὲς αἴτιον dicitur Causa proxima et continens, quam Galen. indifferenter vel συνεχῆ, vel προσεχῆ, vel συνεκτικὴν scribit appellari posse : ea autem est, ex qua primo et immediate aliquid fit. Gorr. [Iambl. Protr. p. 157, 4. Emenda Philostr. p. 779, 8. Hemst. Προσεχῆ τοῦ σώματος μέρη Alex. Aphrod. An sufficiat αὐτάρκεια etc. in Syll. Aristot. vol. 5, p. 252, 13. || Adverb.] Προσεχῶς, Attente, σπουδαίως, Hesych. [Eust. p. 67, 5. Immediate, Sine interpositione alius rei, Porphyr. Isag. cap. 2. Seager. Sic ap. Nemes. De nat. hom. Struv. V. annot. ad Plotin. 2, 1, 5, p. 99, F. Creuzer. Proclus ap. Moser. ad Cic. Remp. 6, 17, p. 488. Boiss. Anon. Laud. capill. p. 41, 12 Miller. Galen. vol. 4, p. 416, 4 : Προσεχῶς τῶν δεσμῶν εὕρομεν, Proximam causam vinculum invenimus. Hase.]

[Προσεχίζομαι. Georg. Pach. Andron. Pal. p. 61, D : Καὶ τὸ προσεχίζεσθαι τὸ φῶς τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῆς ἀκτῖνος μεσιτείαν οὐκ ἀπαρνούμεθα. *Continuari* vertit Possinus.]

[Προσεχόντως, Attente. Hippocr. p. 267, 33 : Ταῦτα πρ. ἐχμένα ῥᾷον φέρει ὀδοντοφυΐαν. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 251, 11 : Πρ. τὸν βίον διάγειν. Schol. Aristoph. Ach. 954 : Κεράμους εὐλαβῶς πάνυ καὶ πρ. βαστάζουσι. G. D. Macar. Homil. p. 36, 23. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 89, 7 : Πρ. ἀποκρίνασθαι. Hase.]

Προσέχω, [Insuper habeo. Demosth. p. 877, 26 : Καὶ τὴν οἰκίαν ἐν δισχιλίαις προσέξεις. Dio Cass. 51, 22 : Τὰ μὲν ἄλλα ἐλέφαντι προσέοικε, κέρας δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν ῥῖνα προσέχει. ||] Adhibeo : προσέχειν τὸν νοῦν, τὴν γνώμην, τὴν

διάνοιαν, Adhibeo animum, mentem. Bud. autem vertit Animum converto et appello ; sed per Adhibeo, verbum ex verbo reddo ; ut enim προσέχω ex πρὸς et ἔχω, sic Adhibeo ex Ad et Habeo. Alioqui ead. signif. dixerim etiam Advertere animum, Adjicere, Attendere animum, Attentum esse ad rem aliquam. Sed et Animadvertere aliquando ita dicitur. [Phot. p. 459, 14 : Προσέχειν ἀντὶ τοῦ ἀκούειν καθόλου τιθέασιν· καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάσσεσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ παρακεῖσθαι· τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐνοούντων καὶ φιλοστοργούντων. Πρ. τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀκούειν, ἢ τὸ λογίσασθαι φρονίμως exp. Lex. rhet. p. 298, 18.] Aristoph. Pl. [113] : Πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Isocr. Areop. [p. 143, D] : Παρασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. [Demosth. p. 21, 26 : Εἴ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νοῦν. Addito μοι p. 287, 24 : Τούτῳ πάνυ μοι προσέχετε τὸν νοῦν. Aristoph. Eq. 503 : Ὑμεῖς δ' ἡμῖν πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις.] Aristoph. autem Nub. [1010] dixit etiam, Προσέχοις πρὸς τούτοις τὸν νοῦν. [Polyb. 15, 36, 9 : Πρὸς αὐτὰ ταῦτα προσέχουσι τὸν νοῦν.] Interdum item includit intentum quoddam studium in rem aliquam, ideoque redditur etiam Incumbo in rem aliquam, Rei alicui deditus sum. Sed omittitur sæpe acc., sicut et Lat. acc. Animum interdum. [Herodot. 9, 33 : Προσεῖχε γυμνασίοισι.] Thuc. 1, [15] : Οἱ προσχόντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. [p. 10, 25] : Προσέχειν τῷ πολέμῳ. [Id. p. 132, 9 : Προσέχουσιν ἅπαντες οὐχ οἷς εἴπομεν.] Apud Herodian. 2, [11, 6] : Γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον, Agros paceque colebant, Polit. [Dio Cass. 72, 10 : Ἁρματηλασίᾳ προσεῖχε.] At προσέχειν de attentione ad ea, quæ dicuntur, Plut. verbo Latino Agere interpretatur, scribens in Coriol. [c. 25 et V. Numæ c. 14], quod in Romanorum sacris præco proclamabat, Hoc age, esse quod Græci dicerent πρόσεχε τοῖς ἱεροῖς : quum tamen alioqui illud Hoc age sonet ad verbum τοῦτο πράττε. [Polyb. 1, 69, 9 : Προσεῖχον ἐπιμελῶς τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· 1, 37, 5 : Οὐδενὶ προσέχοντες τῶν λεγομένων· et addito πρός, ut in loco Aristoph. supra ab HSt. allato, 15, 26, 8 : Πρὸς οὐδενὶ προσεῖχον τῶν λεγομένων.] || At vero ap. Plut. invenio μὴ προσέχειν pro Nullam habere rationem, *N'avoir esgard*, *Ne prendre pas garde*. [Polyb. 1, 54, 5 : Μεταξὺ τῶν στόλων ἐτήρει καὶ προσεῖχε τὸν νοῦν ἀμφοτέροις, Utramque classem observabat. Schw.] Sed et προσέχω ἐμαυτῷ pro Habeo mei rationem, e Xen. [Mem. 3, 7, 9] affertur. At rursum Plut. in l. De propria laude non odiosa [p. 546, F : Ὅθεν εὖ μάλα δεῖ προσέχειν ἑαυτοῖς περὶ τοὺς ἑτέρων ἐπαίνους], itemque in Symp. sept. sap. [p. 150, B], προσέχειν ἑαυτῷ, pro *Prendre garde à soi*, *Se tenir sur ses gardes*. [Arrian. Epict. 4, 3, 3.] Id. De Socratis dæm. : Πάντα φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν. [Eadem verba conjunxit Polyb. 5, 98, 8 : Προσέχειν αὐτοῖς καὶ φυλάττεσθαι· 3, 82, 4 : Φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν τὸ πλῆθος, ubi accusativus positus est propter verbum φυλάττεσθαι.] His autem apte subjunctum iri existimo προσέχω pro Caveo. Epictet. : Πρόσεχε μὴ γένῃ. Sed ap. Evangelistas legitur etiam προσέχειν ἀπό τινος, πρ. ἑαυτοῖς ἀπό τινος, pro Cavere ab aliquo, Cavere sibi ab aliquo. Luc. 12, [1] : Προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων. [|| Animadverto, Observo. Cum accus. Joann. Malal. p. 63, 20 : Προσεσχηκὼς τὸν ἀναστεναγμόν· 166, 22 : Προσεσχηκὼς τὴν χώραν ἀνθισταμένην. (Dativo usus est p. 79, 2 ; 95, 4 ; 128, 20.) Sequente infinit. p. 32, 8 : Προσεσχηκὼς μὴ εἶναι αἷμα. || Πρ. ὄμμα. Eurip. Herc. F. 931 : Παῖδες προσέσχον ὄμμα. Specto. Joann. Malal. p. 138, 21 et 205, 11 : Προσέχοντα ἐπὶ τὴν πόλιν· 261, 7 : Προσεχόντων ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ.] || Προσέχω, Ausculto, Obtempero, Bud. ; afferens ex Act. 8, [11] : Προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Et ex Æschine : Ἵν' εἴ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν. In hac autem Auscultandi signif. profertur itidem Attendo, ex Plin. Panegyr. : Nam cui potius quam Cæsari attendant? [Polyb. 1, 80, 3 : Τούτους ἀκούειν, τούτοις προσέχειν τὸν νοῦν· 6, 37, 7 : Δεῖ προσέχειν τοὺς στρατιώτας τοῖς χιλιάρχοις. Dio Cass. 58, 23 : Τῷ Γαΐῳ ὡς καὶ μοναρχήσοντι προσεῖχε.] In VV. LL. προσέχειν exp. etiam Assentiri, Astipulari, Subscribere ; et citatur ex Just. Mart. : Ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ. [Dio

Cass. 55, 18 : Πολλοῖς μάτην ὡς καὶ ἀληθέσι προσέχομεν.] Item, Οὐ προσέχειν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ex Plut., pro Non curare, Nihil morari felicitatem. Ego vero iis, quæ a Bud. annotantur, addo, προσέχω illam quidem Auscultandi s. Obtemperandi signif. habere non raro, sed videri mihi aliquando poni etiam pro Spem in aliquo colloco, s. fiduciam ; Observo aliquem, more eorum, qui fiduciam in eo collocant. Hoc certe constat, eos, qui fiduciam in aliquo collocant, animum solere advertere ad ea, quæ ab illo dicuntur, sicut et eos, qui illi obsequentes esse volunt. Utrum autem et illi Æschinis paulo ante cit. hæc altera interpr. convenientior sit, lectoris judicium esto. Inveniet certe illum in Orat. C. Ctes. c. 61. Quod autem ad illum Act. l. attinet, puto non esse Obtemperare, sed potius Aurem commodare, dare : quod etiam Gall. dicitur *Prester l'oreille*. Hoc vero facimus eis, quibus fidem habemus, et de quibus magnam opinionem concepimus. Ceterum Bud. προσέχειν τινὶ ex Themistio affert et pro Applicare se ad aliquem, Sectatorem alicujus se exhibere, Auditorem esse. || Applico, [Appello. Lex. rhet. p. 298, 16 : Τὸ προσσχεῖν τὸ προσπελάσαι εἰς γῆν ἢ πόλιν ἀπὸ θαλάσσης. Soph. Phil. 236 : Τίς σε ... προσέσχε, τίς προσήγαγε χρεία ; ... τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος ; quod per ἐξώκειλε exp. schol. Intransit. Appello in locis proxime ab HSt. memoratis.] Appellor. [Polyb. 1, 29, 2 : Προσσχόντες ταῖς πρώταις πλεούσαις ναυσὶν ὑπὸ τὴν ἄκραν.] Thuc. 3, [29] : Πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. Polyb. 1, [25, 9] : Καρχηδόνιοι δὲ πεντήκοντα καὶ τριακοσίαις ναυσὶ ... Λιλυβαίῳ προσέσχον. [Ælian. ap. Suid. s. v. Προσέσχε : Πρ. τῇ Χίῳ.] Dicuntur etiam naves προσέχειν τῷ λιμένι, ut Lat. Tenere portum. [Dio Cass. 43, 40 : Τῇ γῇ αὖθις προσέσχε. Cum accus. Soph. Phil. 243 : Τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν, πόθεν πλέων ; Polyb. 2, 9, 2 : Προσέσχε τὸν τῶν Ἐπιδαμνίων λιμένα. Cum εἰς Demosth. p. 1285, 25 : Τῇ νηὶ προσέχειν εἰς Ῥόδον. Dio Cass. 41, 48 : Εἰς ὅπερ (νησίδιον) μόνον προσέχειν ἠδύνατο· 42, 7 : Ἐς τὴν ἤπειρον θαρσούντως προσέσχεν. Cum πρὸς Polyb. 2, 11, 8 : Πρ. πρὸς τὴν Ἀπολλωνίαν· et similia 3, 76, 1 ; 4, 16, 9. Dio Cass. 42, 4 : Πρὸς τὴν γῆν προσσχεῖν.] || Permaneo ; nam προσέχει ἡ νόσος ap. Hippocr. Galen. exp. παραμένει. Credo autem Inhærendi signif. subesse, sicut et pass. προσέχομαι sæpe ita sumitur, ut morbus permanere dicatur tanquam inhærens. [|| Cohibeo. Eurip. Bacch. 755 : Οὐ δεσμῶν ὕπο προσείχετο.] || Προσέχομαι, Adhæreo, Inhæreo. [Herodot. 2, 136 : Ὅτι προσέχοιτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ. Eurip. Med. 1213 : Προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης πέπλοισι.] Aristoph. Vesp. [105] : Ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. [Aristot. H. A. 4, 8 : Πρ. ὥστε μὴ ἀποσπᾶσθαι· 5, 23 : Προσέχεται τῷ τοίχῳ· 32 : Πρ. βαδίζοντι. Themist. Or. 1, p. 18, A : Ἀσφαλεῖ πείσματι προσεχόμενοι καὶ προσεξόμενοί γε εἰς τέλος.] Et, Προσέχεται ἐπὶ τῷ δένδρῳ, ex Theophr. Item αἵματι προσεχόμενος, pro αἵματος μεστός, μιαιφόνος, Sanguinarius : quod Bud. ἀλαστόρως affert, mihi suspectam expos. addens. At vero ap. Thuc. 1, p. 41 [c. 127] : Προσεχόμενον (τῷ ἄγει), pro Obnoxium sceleri, piaculo. Quo fere modo usurpare mihi videntur Latini suum Teneri in quibusdam loquendi generibus. [Seqq. ex Indice.] Προσέσχε, Applicuit, Appulit, Attendit. Πρόσχες, s. Πρόσσχες, Attende, a themate προσσχέω s. προσέχω.

|| Προσίσχω, i. q. προσέχω, Adhibeo, Adverto. [Admoveo. Herodot. 4, 200 : Προσίσχε αὐτὴν (τὴν ἀσπίδα) πρὸς τὸ δάπεδον τῆς πόλιος. Schweigh.] Item neutr. Attendo, pro Attendo animum, Ausculto. [Phot. et Suidas : Προσίσχε, τὸ πρόσεχε· Κρατῖνος « Καὶ μὴ πρ. βαρβάροισι βουκόλοις » καὶ Εὔπολις « Προσίσχε τὸν νοῦν τῇδε. »] Neutr. etiam pro Appello, Applico : pro Appropinquo ac Pervenio : ut ap. Thuc. [4, 30] : Προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, Extremis appropinquantes. Et ap. Herodot., Προσίσχον ἐς τὰς νήσους, Appulsi sunt, Pervenerunt. [Apud Herodot. 6, 99 : Προσίσχον πρὸς τὰς νήσους· et mox, Προσίσχον ἐς Κάρυστον, et similiter 4, 76 ; 6, 119. Cum dat., Προσίσχειν τῇ γῇ, 4, 157. Plena locutio, Προσισχόντες τὰς νέας, 9, 99. Schweigh.] Pass. Προσίσχομαι, Adhæreo. Theophr. H. Pl. 9, 4, [4] : Πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι, de thure. Diosc. 3, 93 : Προσισχομένας τῇ καταπόσει βδέλλας.

Προσταφος. Shab. 706.

[Προσεχῶς. V. Προσεχής.]

[Προσέψημα, τὸ, ap. Pseudochrys. t. 8, p. 612, A, vertitur Pulmentum. Basil. t. 1, p. 715, A et B; t. 2, p. 722, A, nisi fallit scriptura. Hase. Vitiose pro προσόψημα ap. schol. Aristoph. Vesp. 962 in ed. Ald.]

Προσεφία, ἡ, Alloquium, Hesychio προσαγόρευσις καὶ ἡ πρός τινα ὁμιλία. [Apud Hesych. Προσεφιά.]

Προσέψω, q. d. Adcoquo, Aliis additum coquo. Athen.

Προσέωξα, Adaperui; a προσοίγω s. προσοίγνυμι.

[Προσζευγνύω, Adjungo, Gl. Joseph. B. Jud. 5, 4, 4: Ἡ τοῦ βασιλέως αὐλὴ προσέζευκτο. Nicom. Geras. Arithm. p. 122, 19: Τρίγωνον προσζευχθέν. Hase. Lucian. Ner. c. 4: Προσεζευγμένον ἤμελλε τῷ Ἰσθμῷ. Προσεζύγης vulgo ap. Eur. Hipp. 1389, pro συνεζύγης, quod ex codd. restitutum.]

[Προσζευκτέον, Adjungendum. Schol. Eur. Alc. 891. Boiss.]

Προσζημιόω, Insuper afficio damno. [Plato Gorg. p. 516, D: Φυγῇ προσεζημίωσαν. Isocr. p. 9, B: Καὶ προσεζημίωσε τοὺς ἔχοντας. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 202, B: Ὅσῳ καὶ προσζημιωθείη αὐτὸς τὰ μεγάλα. G. D. Basil. t. 1, p. 369, A. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 269, 8. Polychron. Cat. in Job. p. 350, B. Œcum. In Apoc. p. 282, 20 Cramer.: Θανάτῳ προσζημιώσαι. Phot. Epist. p. 137, 42: Βιβλίοις προσεζημίωσεν. Julian. Epist. p. 112, 15: Μικρὰ δὲ εἰ χρὴ προσζημιωθῆναι. Hase.]

[Προσζητέω, Insuper quæro. Maxim. ap. Euseb. Præp. ev. p. 343, A. Hase.]

[Προσζωγραφέω, Insuper delineo. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 120. Boiss.]

[Προσζώννυμι, Procingo, Gl.]

[Πρόσζωστος, ὁ, ἡ, Accinctus, Gl.]

Πρόσηβος, ὁ, ἡ, Adolescens, Puber, Qui pubertatem jam attigit, VV. LL. [Pollux 2, 9. Xen. Cyrop. 1, 4, 4: Ὥρα τοῦ πρόσηβον γενέσθαι. Clearch. ap. Athen. 12, p. 548, B: Γυμνὴ παιδίσκη πρ. Dionys. A. R. 2, 71: Πρ. κοῦροι, et παῖδες πρ. τε καὶ τὴν τοῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν 7, 72. Ælian. V. H. 3, 32: Παῖς ὢν οὔπω πρ. Liban. vol. 1, p. 459, 12; 526, 14. Hemst. ad Lucian. Somn. init., ubi legitur, Τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν.]

[Προσηγορεία. V. Προσηγορεία.]

Προσηγορέω, i. q. προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed hujus verbi in VV. LL., ubi reperitur, nulla exempla afferuntur, estque suspectum. [Soph. El. 1471: Ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλοις. Eurip. Phœn. 996: Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον. Schol. ἀποχαιρετίσω παρὰ τοῖς κοινοῖς. Ποτιπρωτίω ap. Hom. Il. O, 401, schol. rec. exp. προσηγορεῖτο.]

Προσηγόρημα, τὸ, Alloquium; ap. Eurip., Salutatio. [Suppl. 802: Ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων προσηγόρημα ματέρων, προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.]

Προσηγορία, ἡ, Allocutio, Alloquium, Appellatio, Compellatio. [Cum ἀσπασμός et πρόσρησις componit Pollux 5, 137. Per προσφώνησις exp. Phot. Diog. L. 3, 98: Φιλανθρωπίας εἶδος διὰ τῆς πρ. γινόμενον.] Item, Appellatio, quod est Nomen [Per ὀνομασία exp. Hesych. et hoc sensu ap. Polluc. 6, 203], veluti quum dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, Appellationem habere ab aliquo, Denominatum esse ab aliquo. [Demosth. p. 71 extr.: Ἀλλοτριωτάτας ταύτης τὰς πρ. ἔχοντα. Diodor. 1, 21: Τὴν προσηγορίαν δ' ἔχειν ἀπὸ τοῦ κολασθέντος ὑφ' Ἡρακλέους Ἀνταίου 4, 5: Καὶ τὰς λοιπὰς πρ. ἐπιθετικὰς αὐτῷ γεγενῆσθαι 20, 40: Τοῦ τὴν πρ. φέροντος εἰς τὸν στρατηγήσαντα.] Ap. Hermog. pro Nomen appellativum. [Dionys. Ep. 2 ad Ammæum c. 11, p. 799, 19: Τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν προσηγοριῶν et p. 800, 7: Τῷ θηλυκῷ γένει τῆς πρ.] Sic Quintil. 1, 7: Vocabulum, an Appellatio dicenda sit προσηγορία, et subjicienda Nomini necne, quia parvi refert, liberum opinaturis relinquo. Et paulo ante: Octo duntaxat partes orationis secuti sunt Aristarchus et Palæmon, qui Vocabulum s. Appellationem Nomini subjecerunt, tanquam species ejus. At ii qui aliud Nomen, aliud Vocabulum faciunt, novem. Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum ab Appellatione deducerent, ut esset Vocabulum, corpus visu tactuque manifestum, domus, lectus; Appellatio,

A cui vel alterum deest vel utrumque, ventus, cœlum, deus, virtus.

Προσηγορικός, ή, όν, Compellativus, Salutativus. Προσηγορικόν, Quo utimur in compellando, vel salutando. [|| Προσηγορικὰ a grammaticis Græcis dicuntur quæ Latini Nomina appellativa vocant. Etym. M. p. 554, 40: Ἰστέον ὅτι οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικοῦ πατρωνυμικά· τὰ γὰρ προσηγορικὰ κοινά εἰσι καὶ κατὰ πολλῶν λέγονται. Εἰ οὖν ἄνθρωπος ἀνθρωπίδης εἴπωμεν, ἐδηλώσαμεν τινα ἐκ πολλῶν γεγενῆσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· μόνον δὲ λέγουσι γεγενῆσθαι τὸν Πᾶνα ἐκ πολλῶν, ὅθεν καὶ αὐτὴν εἴληφε τὴν ὀνομασίαν. Dionys. De comp. verb. p. 8, 9, 37, 155, 157 Reisk.; Chœrob. p. 56, 21; 57, 23; 58, 6 ed. Gaisf.; schol. ad Philostr. Her. p. 573; Etym. M. p. 379, 20; Lesbon. p. 183; schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 108. || Πρ. ὄνομα, Prænomen, oppositum συγγενικῷ, ap. Dionys. A. R. 3, 65: Σερούιος αὐτῷ προσηγορικὸν ὄνομα ἦν, Τύλλιος δὲ τὸ συγγενικόν· 70: Αὐτὸς μὲν ἐκαλεῖτο τὸ κοινὸν ὄνομα καὶ προσηγορικὸν Νέβιος, τὸ δὲ συγγενικὸν Ἄττιος· 48: Ῥωμαίων B ἑκάστῳ κοινὸν τὸ ὄνομα κεῖται, καὶ μετὰ τὸ κοινόν, ἕτερον, ὃ δὴ συγγενικὸν αὐτοῖς ἐστὶ καὶ πατρωνυμικόν· 4, 1: Ὦ τίθεται τραφέντι ἡ μήτηρ τὸ μὲν ἴδιόν τε καὶ συγγενικὸν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρός, τὸ δὲ κοινὸν καὶ προσηγορικόν, Σερούιον, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης. Quocum conf. Plut. V. Marii c. 1.]

[Προσηγορικῶς, Appellative, Vocabulariter. Philo vol. 1, p. 150, 21: Ὁ κέκληκε πρ. μὲν γυναῖκα, ὀνομαστικῶς δὲ Εὔαν. Hase. Steph. Byz. s. v. Πνύξ: Οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς, ἢ κυρίως, τὸ Πυκνί.]

Προσήγορος [forma Dor. Ποτάγορος], ὁ, ἡ, Compellator, Allocutor, Salutator. Æsch. Prom. [831]: Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες, Quercus quæ unumquemque venientem ad se compellabant, Oracula fundentes, unde Fatidicæ vocantur a Seneca [Herc. Œt. 1474. Schol. αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρύες, αἱ ἔμφωνοι. Alius: τὸ δὲ προσήγοροι, ἀντὶ τοῦ φωνικαί.] Quidam tragicus poeta [Soph. Œd. T. 1422] ap. Suid.: Ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος. [Schol.: Ὥσπερ βολὴ λέγεται μὲν ἡ ἄφεσις τοῦ βέλους, C λέγεται δὲ τὸ τραῦμα τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγορος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος, ὃν προσαγορεύων λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἡ πρόσρησις καὶ προσαγόρευσις, καθὸ λέγεται (1330), Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ στερκτόν, ἢ προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἀδονᾷ, φίλοι; Vulgari structura Philoct. 1328: Εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς, τάδ' ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; ubi schol. τίς με προσαγορεύσει;] Iisdem cum gen. ap. Soph. Antig. [1169]: Ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος, i. e., Camer. interpr., Supplex precibus uti salutarem deam. Hinc fortasse Προσήγορος Hesychio προσκυνητής. [Schol. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. Triclin.: Οὐ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνός φαμεν. Οὕτω· Στείχουσα καὶ παρευγμένη πρὸς ἔξοδον, ὅπως καὶ ἵνα ἱκοίμην καὶ ἔλθοιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, εὐγμάτων καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. Μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικάς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων· ὥσπερ γὰρ φαμέν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο. Plut. Mor. p. 678, D: Καὶ D γὰρ συμποσίου μέγεθος ἱκανόν ἐστιν, ἄχρι οὗ συμπόσιον ἐθέλει μένειν· ἐὰν δὲ ὑπερβάλῃ διὰ πλῆθος, ὡς μηκέτι προσήγορον ἑαυτῷ, μηδὲ συμπαθὲς εἶναι τοῖς φιλοφροσύναις, μηδὲ γνώριμον, οὐδὲ συμπόσιόν ἐστι, Ut non omnes cum omnibus inter se colloqui possint, Reisk. Idem Plut. ib. p. 443, A: Δέδοικα δὲ μὴ δόξωμεν παντάπασιν ἐπαγωγὰ καὶ νεαρὰ τῷ λόγῳ περαίνειν, ψαλτήρια δεξιῶν, καὶ λύρας, καὶ πηκτίδας, καὶ αὐλούς, καὶ ὅσα μουσικῆς προσῳδὰ καὶ προσήγορα μηχανησαμένης ἀνθρωπίνοις πάθεσιν. ἄλογα συνῆθε καὶ συνεπιθρηνεῖ, καὶ συνᾴδει, καὶ συνακολασταίνει, τὰς κρίσεις ἀναφέροντα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη τῶν χρωμένων. Angl.] || Bud. προσήγορον interpr. Familiare in Themist. Phys. 5: Οὐδὲν δὲ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ σπουδῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον. Ib. citat ex Dionys. Areop., Ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις, p. 173. [Plato Theæt. p. 146, A: Φίλους τε καὶ πρ. ἀλλήλοις γίγνεσθαι. Iambl. V. Pyth. p. 320: Ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον τέ ἐστι καὶ πρ. Ib. § 33: Ὡς ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προστάτῳ γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γένωνται.

Dionys. A. R. 1, 70: Ὃν ᾔδει Λατίνου γενόμενον ἐν τοῖς μάλιστα προσήγορον, Familiarem. Maxim. Tyr. 11, 8: Πυθαγόρας ηὔξατο καὶ Πλάτων καὶ ὅστις ἄλλος θεοῖς προσήγορος. « Ὅστις ἄλλος θεοῖς προσήγορος, non est, Quisquis alius deos libenter salutaret, sed, Quisquis alius diis conjunctus vel amicus, et quasi οἰκεῖος: unde προσήγορα et μισγόμενα opponuntur a Synes. De insomn. p. 97: Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ (τῷ κόσμῳ) μέρη μέρεσι προσήγορα καὶ μισγόμενα. Porphyr. De abst. 2, 46: Νῦν δὲ παντὸς τοῦ αἰσθητοῦ σώματος ἀπορροίας φέροντος δαιμονίων ὑλικῶν, ἅμα τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῇ ἐκ σαρκῶν καὶ αἱμάτων, πάρεστιν ἡ ταύτῃ φίλη καὶ προσήγορος δύναμις δι' ὁμοιότητα καὶ οἰκειότητα· et ita 53: Μόνον γὰρ ἀποστῆναι δεῖ τοῦ κακοῦ, καὶ ἐπιγνῶναι τὸ ἐν τοῖς ὅλοις τιμιώτατον, καὶ πᾶν τὸ ἐν τῷ ὅλῳ ἀγαθὸν (ἡγεῖσθαι addit Reisk.) φίλον καὶ προσήγορον. » Markland. Plato Rep. 8, p. 546, B: Πάντα πρ. καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, i. e. Congruentia. Plut. V. Cic. c. 40: Πολλὰ τῶν τοιούτων ἐξονομάσας πρῶτος, ἢ μάλιστα, Ῥωμαίοις, τὰ μὲν μεταφοραῖς, τὰ δ' οἰκειότησιν ἄλλαις γνώριμα καὶ προσήγορα μηχανησάμενος. Polus in Galei Opusc. myth. p. 703: Εἰ δ' αὐτὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρεα οὕτω παιδαγωγεῖ τε καὶ σώζει, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα ἀλλάλοις ἀπεργαζόμενα, πῶς οὐ μάτηρ καὶ τιθηνὰ πατὴρ τε καὶ πάντων παμφηρεὶ λέγοιτο; Euseb. Præp. ev. 1, p. 2, A: Φίλα τε καὶ προσήγορα. Hemst. et Valck.]

Προσήδομαι, Delector ad (rei alicujus sensum et perceptionem). [Προσήσθη Hesych. s. v. Ποθήνωτο. G. Dind.]

Προσηκόντως, Convenienter, s. Decenter, πρεπόντως. [Per ὀφειλόντως, πρεπόντως, ὀφειλομένως, δεόντως exp. Hesych.] Thucyd. [2, 43]: Προσηκόντως τῇ πόλει ἐγένοντο τοιοίδε, Ut civitati conveniebat. [Plato Leg. 2, p. 659, B: Τοῖς τὴν ἡδονὴν μὴ πρ. μηδὲ ὀρθῶς ἀποδιδοῦσι θεαταῖς. Demosth. p. 701, 7; Isocr. p. 32, C; 130, D. Joseph. Maccab. 6, 23. Πρ. pro καθηκόντως in libris quibusdam Diodori 1, 93. G. D. Galen. 2, p. 183, 15; 241, 9; 286, 10: Ἐκκόπτειν τε πρ. Zosim. Hist. p. 386, 14: Πρ. ἀποκρίνασθαι· 382, 5: Πρ. ἔχει. Hase.]

Προσήκω, [et forma Dor. Ποθήκω.] Accessi, Adsum. Soph. Phil. 229: Εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε· Œd. C. C 35: Ἡμὶν αἴστος σκοπὸς προσήκεις· El. 1142: Σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει. Æsch. Pers. 139: Χρεία δὲ προσήκει. Eur. Or. 692: Ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν. [||] Pertineo, Attineo. [Hesych.: Προσήκει, πρέπει, διαφέρει, χρή, ἁρμόττει, συμφέρει.] Προσήκει μοι ταῦτα, Pertinent hæc ad me. Dem. Ad Macart.: Τὰ οὐδὲν προσήκονθ' ἑαυτῷ ἔχειν ἐνόμιζεν, Nihil ad se pertinentia. [Soph. El. 909: Τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τάδε; Aristoph. Pac. 616, ubi Phidiæ culpa factum esse dicitur ut Pax dea evanesceret: Οὐ... πεπύσμην οὐδενός ... ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἤκουσα.] Herodian. [4, 3, 15]: Τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρις ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτᾳ. Plut. Rom.: Προσήκουσα πόλις αὐτῷ, Urbs ad eum pertinens, ditionis ipsius. Et pro eodem, Προσήκει μοι τούτων. [Plato Leg. 10, p. 900, D: Τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν ... Andocid. p. 33, 30: Ἐμοὶ οὐδαμόθεν προσήκει τούτου τοῦ πράγματος.] Rursum ap. Dem.: Εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῶν τούτου, Si ideo pertinere ad te bona ejus censes. [Id. p. 934, 3: Τούτοις οὐδ' ὁτιοῦν προσήκει τῆς ναυαγίας· 1056, 14: D Προσήκειν ἡγούμενοι ἑαυτοῖς οὐδενὸς τῶν Ἀγνίου. Antipho p. 145, 15: Οὐδέν μοι προσήκει τῆς αἰτίας ταύτης 147, 2: Οὐδὲ προσήκει μοι τούτου τοῦ πράγματος οὐδέν. Andocid. p. 5, 7: Τούτων ἐμοὶ τῶν λόγων ἢ τῶν ἔργων τί προσήκει; et p. 10, 6. Sic etiam recentiores, velut Thom. M. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 248: Εἰ μάλιστα πάντων ἐμοὶ προσῆκε τοῦ λόγου· ubi exemplum simile ex Polemone attulit Boiss.] Hinc τὰ μὴ προσήκοντα, ap. Thuc. [4, 61] exp. τὰ ἀλλότρια, Aliena. [Dio Cass. 38, 40: Πολυπραγμονεῖν τὰ μὴ προσήκοντα.] Et contra, Τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plato [Rep. 1, p. 332, C], Unicuique tribuere quod suum est, Quod ad eum pertinet. Pro quibus dicitur, Jus suum unicuique tribuere. [Cum πρός, Plato Leg. 3, p. 699, D: Εἴ τι πρὸς τὴν νομοθεσίαν προσήκοντα λέγομεν. Dio Cass. 58, 27: Εἴ τι καὶ τὰ Αἰγύπτια πρὸς τοὺς Ῥωμαίους προσήκει.] Unde προσήκων redditur interdum Debitus, Meritus: ut προσήκουσα τιμή, δόξα: τιμωρία, Plato [Leg. 12, p. 952, C, Epin. p. 985, D. Demosth. p.

A 577, 27: Προσήκων σοι οὐδαμόθεν ἐστὶν ὅλως οὐδὲ καθ' ἕν.] Interdum vero προσήκειν dicitur pro Pertinere, i. e. Convenire, Consentaneum esse, Conjunctum esse, et quasi affine ac cognatum: μὴ προσήκουσα, ex Dem. pro Ad rem non pertinens, Non consentanea. Et Plato τὸ προσῆκον τοῦ πράγματος, Pertinens ad causam, et quasi affine cognatumque et conjunctum cum causa, Bud.; qui ap. Eund. Epinom. [p. 986, D]: Τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, vertit, Et quum mortem obierit, ad locos se venturum virtuti consentaneos et convenientes. [Dio Cass. Exc. p. 38, 98: Τὸ προσῆκον τό τε ἁρμόζον τῇ ἀρετῇ.] Alibi vero ex Eod. [Rep. 7, p. 527, D] affert cum alia construct.: Μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν στρατηγίᾳ προσήκει, Artis imperatoriæ refert tempestates præsciscere, Ad artem imper. pertinet et ei conjunctum est. Plut. autem dixit Numa [in fine]: Δεισιδαιμονίαν οὐδέν τι τῇ κατὰ Νουμᾶν εὐσεβείᾳ προσήκουσαν, Minime consentaneam. Sed dicitur et αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, a Dem. [p. 550, 23]: Καὶ γὰρ αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ, B καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, Nihil ad me pertinentem, Cujus crimen in me non est verisimile, nec convenit. Sic ap. Eund.: Δίκην δοῦναι πραγμάτων, ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν. Docet porro Bud. simili ratione dici Affinis culpæ, criminis, sceleri. [Eur. Bacch. 1300: Πενθεῖ δὲ τί μέρος ἀφροσύνης προσῆκ' ἐμῆς; « Cum πρὸς Herodot. 8, 100: Οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος, i. e. οὐκ αἴτιοί εἰσι τούτου τοῦ πάθους. » Schweigh.] || Sed προσήκειν propriam etiam signif. affinitatis s. propinquitatis habet: ut et Gallice *Appartenir*: quod proprie est Pertinere. [Soph. Œd. T. 814: Εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές. Eur. Iph. T. 550: Μῶν προσῆκέ σοι;] Thuc. 2, [29]: Τηρεῖ δὲ ... προσήκει ὁ Τήρης οὗτος οὐδέν, Cum Tereo nulla propinquitate conjunctus erat. [Plato Leg. 9, p. 868, D: Τῶν προσηκόντων τῷ τελευτήσαντι· 9, p. 871, B: Πρὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν προσήκων τῷ τελευτήσαντι.] Hinc προσήκων, Propinquus, Affinis, Necessarius, Necessitudine conjunctus. [Herodot. 6, 128: Τὸ ἀνέκαθε τοῖσι Κυψελίδῃσι ἦν προσήκων. Æsch. Choeph. 689: Τοῖς κυρίοισι καὶ C προσήκουσιν.] Thuc. 1, [128]: Καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες· 2, [34]: Γυναῖκες αἱ προσήκουσαι. Plato [Apol. p. 33, D: Πατέρας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας· 34, B: Οἱ τούτων προσήκοντες· Leg. 9, p. 868, B: Τοὺς προσήκοντας τοῦ τελευτήσαντος. Τοὺς ποθήκοντας; Demosth. p. 1072, 27, quod Wolfius posuit pro ποθέοντας, quod est in libris.] Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Genere proximus. Sed additur frequenter dat. γένει [Eur. Med. 1304], vel γένος, præcedente κατά. Isocr. Ad Dem. [p. 4, A]: Μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Plut. Galba [c. 3]: Ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων. [Dio Cass. 44, 12; 56, 32; 58, 23, al.] Ea quoque, quæ inter se aliquam cognationem habent, et velut cognata sunt, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. Synes. De insomn.: Τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις. || Προσήκει μοι ποιεῖν ταῦτα, Pertinet ad me hæc facere, Decet me hæc facere, Consentaneum mihi est, Officii mei est, hæc facere. [Æsch. Choeph. 171: Ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι D τριχί. Soph. El. 1213: Οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.] Aristoph. Pl. [14]: Τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Demosth.: Εἴ τινά φησιν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι, Si apud alium vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere, Bud. Plut. Rom.: Ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν, Tanquam eos deceret, illis consentaneum esset: est enim προσῆκον pro προσήκοντος, ut παρὸν et ἐξόν. [Ibid. c. 34: Αὐτῷ βασιλεύειν προσῆκον. Id. Mor. p. 138, C.] Apud Herodian. 6, [2, 6]: Προσήκειν οὖν αὐτῷ ἀνανεώσασθαι κτλ., Polit. vertit, Sui muneris esse. Dicitur vero et προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, et tum pronomen ab infin. regitur. [Æsch. Ag. 1551: Οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν. Alia ratione Æsch. Ag. 1079: Θεὸν καλεῖ, οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν, i. e. ᾧ οὐδὲν προσήκει ... Eur. Or. 769: Οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῇ. Passive Plato Rep. 6, p. 496, A: Ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα, i. e. Digna quæ audiantur. Leg. 7, p. 811, D: Προσήκοντας (λόγοι) τὰ μάλιστα ἀκούειν νέοις. Dio Cass. Exc. p. 43,

38 : Οὐ προσήκοντα (Qui non debebat) τούτῳ τῷ τρόπῳ διαφθαρῆναι. Polyb. 2, 31, 3 : Τὴν λείαν ἀπέδωκα τοῖς προσήκουσι, i. e. iis quibus restitui decebat.] Hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν s. πράττειν, vel τὰ προσήκοντα, Facere quod decet s. quæ decet, Recte agere, Facere quod est nostri officii, Xen. Et κατὰ τὸ προσῆκον, Ut decet, par est, Pro dignitate, Aristot. Rhet. [et Plut. Mor. p. 122, A]; qua in signif. et πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις dicit Isocr., Pro dignitate cujusque. Cui opp. παρὰ τὸ προσῆκον, Contra quam decet, Præter honestatem. [Plato Phileb. p. 30, D : Τῶν παρὰ τὸ πρ. λεγομένων. Plut. Mor. p. 19, B. Πέρα τοῦ προσήκοντος ib. p. 116, E.] Et προσήκοντα ἔθη, Plato, Honestæ consuetudines. Προσήκοντα τὰ τοῦ δικαίου κεφάλαια, Thuc. [1, 40], Rationi consentanea. ‖ Sed προσῆκε cum infin. sæpe pro προσήκει, ut ἦν pro ἐστί, et χρῆν pro χρή, sicut in illo Aristoph. l., quem modo protuli. Sed et de hoc lectorem admoneo, interdum cum προσήκει vel προσῆκε relinqui subaud. infin. Thuc. 2, [46] : Νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἄπιτε· subaud. ἀπολοφύρεσθαι. Dem. Pro cor. [p. 288, 25] : Ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον, sub. πράττειν. Ubi προσῆκε non est pro προσήκει, sed suam signif. retinet. [Idem p. 675, 2 : Τί δὴ προσῆκε τὸν ὡς ἀληθῶς ἁπλοῦν καὶ φίλον ...; οὐκ ἀποδοῦναι ...; ubi additum vulgo ποιῆσαι post φίλον recte abest ab libris optimis. Isocr. De antid. p. 448 ed. Bekk. Oxon. : Δεύτερον τί προσήκει τὸν στρατηγὸν τὸν ἀγαθόν; στρατόπεδον συναγαγεῖν ...]

[Προσηλιάζω, Soli expono. Προσηλιασμένη γῆ Geopon. 6, 2, 6.]

[Προσήλιος. V. Πρόσειλος.]

Προσηλόω, Clavis affigo. [Hesych. : Προσήλωσαν, προσέπηξαν, ἔτρωσαν (ἐσταύρωσαν addit Favorinus, quæ est probabilis correctio præcedentis ἔτρωσαν). Προσήλωται, ἀνέστρωται. Hic quoque recte corrigitur ἀνεσταύρωται. Plato Phædon. p. 83, D : Ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἧλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) πρὸς τὸ σῶμα· qua comparatione utuntur Plut. Mor. p. 718, D, Iambl. ap. Stob. Flor. 5, 61.] Lucian. : Ὦ προσηλῶσαι δεήσει, Cui affigere oportebit. [Id. Prom. c. 2 : Προσήλου καὶ τὴν ἑτέραν κατάφερε· D. deor. 1, 1 : Τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος. Προσηλοῦν θύρας πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν Pollux 7, 107. Diodor. 4, 47 : Προσηλωθῆναι τῷ θεῷ (i. e. in templo) τὸ δέρμα (arietis immolati)· 5, 29 : Τὰ ἀκροθίνια ταῖς οἰκίαις προσηλοῦσι.] Plut. [Mor. p. 426, B] : Ἀλλ' ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ συντήκεται βάσεσι, Sed ut signa suæ basi affixa et applumbata cohærescunt. [Joseph. B. J. 5, 5, 7 : Ἡ τὸ ἔνδυμα τῷ στέρνῳ προσηλοῦσα ταινία.] Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaph. etiam, ut Latin. Affixi esse, cui ita velut adhærescimus, ut ab ea non discedamus, veluti ap. Chrysost. : Τῷ βιβλίοις προσηλουμένῳ, ubi de episcoporum officio et studiis loquitur. [Id. Hom. 22 in Epist. ad Hebr. p. 536 : Προσηλωμένους τοῖς βιωτικοῖς· vol. 6, p. 505 : Τῇ γῇ προσηλωμένοι καὶ πρὸς τὰ παρόντα κεχηνότες· vol. 5, p. 911 : Οἱ τοῖς θεάτροις προσηλωμένοι. Suicer. Alia hujusmodi v. in Indice ad Theodoretum.] Peculiariter vero capitur pro Cruci affigo, ut ap. Dem. [p. 549, 1] Bud. interpr. : Καὶ μονονοὺ προσηλῶσθαι. [Galen. vol. 4, p. 45, 9 : Σταυρῷ προσηλωμένον. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 390, C, de Polycrate : Ὑπὸ μεγάλου βασιλέως ἐκολάζετο καὶ προσηλοῦτο. Hase.] Gregor. de Christo : Προσηλούμενος, θαπτόμενος, ἀνιστάμενος. [Simpl. ad Epict. p. 89. « Niceph. in Synes. p. 359, D. » Boiss. ‖ Clavis figo s. impedio. Demosth. p. 520, 19 : Τὰ παρασκήνια φράττων, προσηλῶν· ex quo loco Lex. rhet. p. 297 : Πρ., καθηλῶν, φράττων.]

Προσήλωσις, εως, ἡ, ap. Justin. Mart. Ad Tryph. [vol. 2, p. 92, 6 ed. Ott. Hase] : Βραχὺς οὗτος ὑμῖν περιλείπεται προσηλύσεως χρόνος, Tempus accessus ad Christum, i. e. accedendi ad Christum.

[Προσηλύτευσις, εως, ἡ, Habitatio in loco aliquo instar peregrini, Advenæ commoratio. Aq. Genes. 47, 9, ubi Vitam notat, coll. v. 8, quemadmodum παροικία Ep. Petri 1, 1, 17. Schleusn.]

[Προσηλυτεύω, Tanquam advena commoror, Advena sum. Aq. Psalm. 5, 5 : Οὐ προσηλυτεύσει σοι πονηρός. Idem ib. 119, 5. Al. Ezech. 14, 7. Schleusn. Joann. Chrys. In Ps. 119, vol. 1, p. 783. Seager. ‖ Proselytum me facio. Epiphan. t. 1, p. 45, C; t. 2, p. 171, C; 172, B : Προσηλυτεύει καὶ περιτέμνεται. Euseb. Dem. ev. p. 297, C : Προσηλυτεύσειν Ἰουδαίοις. Hase.]

Προσήλυτος, ὁ, Advena. Sed peculiari signif. ap. Eccles. scriptores dicti sunt Proselyti, qui ex paganismo ad Judaismum conversi erant : ut in Actis Apost. 2, [10] : Ἰουδαῖοί τε καὶ πρ. Solent autem et a Lat. Theologis vocari Proselyti. [Jesai. 54, 15 : Προσήλυτοι προσελεύσονταί σοι. Exod. 12, 48 : Ἐὰν δέ τις προσέλθῃ πρὸς ὑμᾶς πρ. Vide ib. 20, 10; 22, 21; 23, 9. Psalm. 93, 6. Ad postremum locum respiciens Suidas ex Theodoreto ita : Πρ. οἱ ἐξ ἐθνῶν προσεληλυθότες καὶ κατὰ τοὺς θείους πολιτευόμενοι νόμους. Δαβὶδ : « Καὶ πρ. ἐφόνευσαν. » Per πάροικος, ἀλλοεθνής exp. Hesych. Schleusn. Schol. Apoll. Rh. 1, 834 : Καθάπερ μετοίκους διατρίβειν καὶ προσηλύτους.]

[Προσήλωσις, εως, ἡ, Affligatio, Gl. Planud. in Laudatione Diomedis ined. Boiss. Clavorum fixura. Apollod. Poliorc. p. 22, 20; 25, 5 et 13; 31, 21. Inter genera cruciatus memorat Euseb. Hist. eccl. p. 312, C; Vita Const. p. 437, D; Laud. Const. p. 622, C; de supplicio Servatoris Alex. Mon. De inv. cr. p. 5, A Grets. Figurate Jo. Climac. p. 148, 10 : Πάσης πρ. καὶ σχέσεως, Affectus. Hase.]

Πρόσημαι, Assideo, vel etiam Assisto. [Æsch. Ag. 1191 : Δόμοισιν προσήμενοι· 1617 : Νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ. Soph. Œd. T. 15 : Ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι. Cum accus. Æsch. Ag. 834 : Ἰὸς καρδίαν προσήμενος. ‖ Vicinus s. finitimus sum. Æsch. Pers. 880 : Νᾶσοι ... τᾷδε γᾷ προσήμεναι.] Exp. et Obsideo. [Eur. Rhes. 390 : Προσήμενον πύργοισιν ἐχθρῶν.]

Προσημαίνω, Præsignifico, Portendo. [Herodot. 6, 123 : Οἱ τὴν Πυθίην ἀναπείσαντες προσημαίνειν Λακεδαιμονίοισι ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας. Impersonaliter, intellecto nomine dei, 6, 127 : Φιλέει προσημαίνειν εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἔσεσθαι. Schweigh. Eur. Suppl. 213 : Ἃ δ' ἔστ' ἄσημα ... μάντεις προσημαίνουσιν.] Cujus signif. duo exempla affert Bud. p. 657 : unum e Xen., alterum ex Plut., προσημαίνω interpretans Portendo, ut dii futura præsignificant. Sic Æschin. [p. 72, 8] : Ἀλλ' οὐ προὔλεγον, οὐ προεσήμαινον ὑμῖν οἱ θεοὶ φυλάξασθαι, μόνον οὐκ ἀνθρώπων φωνὰς προσκατηθέμενοι; Et Xen. [Mem. 1, 4, 15] : Ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσι, Portendunt, Prænuntiant, Præsignificant futura. [Pausan. 4, 26, 3 et 20, 2 : Τοῖς δὲ ἄρα ὁ δαίμων προεσήμαινε τοιόνδε. Id. ib. 13, 1 : Πρ. αὐτοῖς τὰ μέλλοντα ὁ θεός· et 21, 10, ἡ Πυθία. Diodor. 2, 30, 85, de Saturno sidere : Πλεῖστα καὶ μέγιστα προσημαίνοντα. Hase. ‖ Edico. Herodot. 6, 77 : Ὅκως ὁ κῆρυξ προσημαίνοι τι Λακεδαιμονίοισι. Eurip. Med. 725 : Τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω.]

[Προσημαντικός, ἡ, ὀν, Præsignificans, Præostendens. Diodor. 4, 6 fin. : Προσημαντικὰ γίνεσθαι κακῶν. Athen. 11, p. 490, A.]

[Προσήμαντρον, τὸ, Augurium. Εὐάγγελον πρ. Const. Manass. Chron. 6459. Boisson.]

Προσημασία, ἡ, Præsignificatio, Portentum Ostentumve quo aliquid a diis præsignificatur, Signum quo aliquid portenditur. [Diodor. 5, 7; Strabo 7, p. 304. « Planud. Ovid. Met. 15, 800. » Boiss.]

[Προσημειόω, Præsignifico; media forma, Prænoto. Joseph. Macc. 15, 19 : Τοὺς μυκτῆρας προσημειουμένους τὸν θάνατον, Nares mortis indices. Eust. p. 225, 15. Προσημειοῦμαι, Annoto, Prænoto, Gl.]

[Προσημείωσις, εως, ἡ, Vaticinium. Euseb. Hist. Eccl. p. 317. Kall.]

[Προσημερεύω, Dies transigo cum, Versor cum. Suidas s. v. Δράκαυλος : Συναυλίζεται μία τῷ ἐν ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Sic etiam Etym. M. p. 287, 18.]

[Προσήμερος, ὁ, ἡ, Diarius, Qui fit una die. Artemid. vol. 1, p. 396, 22. Hase.]

[Προσημερόω, Mansuefactum jungo. Greg. Nyss. t. 1, p. 50, A : Λιμένες προσημεροῦν τῇ ἠπείρῳ τὴν θάλατταν. Hase.]

[Πρόσημον, τό. Hesych. : Πρόσημον· ἐπὶ θανάτῳ προσαγομένου. Πρόστημον ex serie literarum Is. Vossius.]

Προσήνεια, ἡ, Benignitas, Lenitas, ἀγαθοφροσύνη,

πραότης. [Aretæus p. 109. Angl. Προσηνείης ap. Hippocr. p. 269, 10, quod ab nominativo Προσηνείη derivandum foret, nisi probabilius esset προσηνείης esse scribendum. Eustath. Opusc. p. 281, 9. De sermone Sext. Emp. p. 257 : Τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν πρ. τῶν δηλουμένων. G. D. Nicet. David. In Greg. Naz. p. 108, 7 Drouk. : Ἐνηείῃ, εἴσω πρ. καὶ ἐπιεικείῃ. Jo. Chrys. In Matth. p. 584, C. Hase.]

Προσήνεμος, ὁ, ἡ, Vento expositus, Auræ patens. Προσήνεμος ἄλως, Xen. [Aristot. De gen. 5, 3 : Τὰ πρ.] Προσήνεμον καὶ πνευματῶδες, Theophr. [C. Pl. 3, 6, 9. Τὰ εὔπνοα καὶ πρ. ib. 2, 9, 1.] Et ἐν προσηνέμῳ, In aura. Xen. Œc. [18, 7] : Λικμᾷν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου· ubi προσήνεμον et ὑπήνεμον opponuntur. Sic et ap. [Aristot. H. A. 9, 16,] Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος. [Dionys. H. 2, 90 (?); Clem. Alex. p. 235. Wakef. In l. Clementis, Ζώμεν προσήνεμόν γέ τι πρόσχημα τούτῳ, Wakefield. προσήνυμον corrigi voluit Silv. crit. fasc. 4, p. 55. ‖ Hesych. : Προσήνεον, ὠφελοῦν, τίμιον. Προσήνεμον Is. Vossius.]

[Προσηνεστέρως. V. Προσηνής.]

[Προσηνεύομαι, Benignus s. lenis sum. Hesych. : Σαίνει, κολακεύει, προσηνεύεται. Wakef.]

Προσηνής, [Doric. Προσανής et Ποτανής,], ὁ, ἡ, Eustathio auctore [p. 1102, 42] ab ἠύς derivatum, significat τὸν πρὸς τῇ ἀγαθότητι ὄντα, Bonum, Benignum. Hesych. προσηνής exp. non solum ἀγαθόν, χρηστόν, Bonum : sed etiam ἐπιεικές, πρᾶον, Lene, Mite, Placidum : item ἡδύ, Jucundum, Suave. Quomodo Plut. [Mor. p. 46, E] : Ἐπὶ τὰς προσηνεῖς καὶ ἁπαλὰς ἀποστρέφοντες ὁμιλίας τὰ ὦτα, Lenes et molles. Idem In Colot. [p. 1122, E] : Λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. [Epitheton Hecatæ in Hymno Orph. 1, 5; Cereris 39, 12. De Junone ib. 15, 3 : Ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς· et de Matre deorum 26, 6 : Θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς· 59, 11 : Χάριτες ... ἀεὶ μύσταισι προσηνεῖς. Epitheton Curetum 37, 24. Forma Dor. ap. Pind. Pyth. 3, 93 : Ποτανέα (sc. φάρμακα) πίνοντας· 10, 101 : Προσανῆ ξενία. Cleobul. ab Diog. L. 1, 93 : Ποτανεστάταν ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον δαμοκρατευμέναν. « Hippocr. p. 385, 4 : Τὸ γὰρ γλίσχρασμα αὐτέης λεῖον καὶ συνεχές, καὶ προσηνές ἐστι· ubi προσηνές exponit Galen. ἐναντίον ὑπάρχον τῷ ἀπηνεῖ, τουτέστι τῷ κατὰ τὴν λῆξιν ἀηδίαν τινὰ ποιοῦντι. Inde προσηνέστερον, Mitius, Lenius, Placidius dicitur p. 753, D : Καὶ γὰρ προσηνέστερον καὶ εὐθετώτερον. Προσηνές Hesychius non solum καλόν, ἡδὺ exponit, sed et ἐπιεικές, ἀγαθόν, πρᾶον, χρηστόν. Fors. Diodor. 3, 68 : Τὸν τόπον εἶναι τοῖς ἐνδιατρίβειν βουλομένοις προσηνέστατον· 17, 28 : Ἀπολαύσαντες τῶν προσηνεστάτων βρωτῶν τε καὶ ποτῶν. Πρ. κατάστημα Sext. Emp. p. 707. Athen. 6, p. 259, A : Προσηνεῖς καὶ κόλακες. Gemin. p. 32, B : Πρ. καὶ κεχαρισμένον τοῖς θεοῖς. Clem. Al. p. 180, 11. Hemst. Πρ. τι λέγειν Thucyd. 6, 77. Τὸ πρ. τοῦ φθέγματος Lucian. Rhet. præc. c. 12. ‖ « Adv. Προσηνεστέρως, Benignius. Polyb. Exc. Vat. p. 456. » Cramer. ‖ Idoneus, Commodus. Herodot. 2, 94 : Οὐδὲν ἔσσον τοῦ ἐλαίου τῷ λύχνῳ ἐστὶ προσηνές. Schweigh. Superlativi forma illegitima προσηνέστατος in epigr. recenti ap. Bœckh. Inscrr. vol. 2, p. 1004. G. Dindorf.]

[Προσήνης, ους, ὁ, Prosenes, n. pr. philosophi Peripatetici ap. Euseb. Præp. ev. p. 464, B, ubi accus. Προσήνην, et p. 467, D.]

[Προσηνία. V. Προσήνεια.]

Προσηνῶς, Benigne, Leniter, Placide; item Blande, Suaviter. [Hesych. : Πρ., ἡδέως καὶ τὰ ὅμοια. Diodor. 2, 57; 4, 52; 5, 44; Plut. Mor. p. 55, A; 74, D; 100, D. G. Dind. Theophrast. Char. 17 : Ἐπιτίμησις περὶ τῶν πρ. διδομένων. Galen. vol. 2, p. 870, 5. Marc. Eugen. Ecphr. p. 136, 6 : Εὐμενῶς καὶ πρ. Hase.]

[Προσήπιος. V. Ψαθία. Aristot. H. A. 8, 5 : Τὰ κρέα πάντα καταθεῖ προσήπουσα πρῶτον.]

[Προσηρμοσμένως, Adaptate, Convenienter. Hesych. s. v. Ἁρμοδίως.]

[Προσηττάομαι, Insuper inferior discedo, vincor. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 184, B : Προσβάλλων οὐχ ὅπως ἥνυεν, ἀλλὰ καὶ προσηττᾶτο· nisi divisim scripsit πρὸς ἡττᾶτο. G. Dind.]

[Προσηχέω, Circumsono, Sono impello. Plut. V. Alex. c. 31 : Φωνὴ καὶ θόρυβος ἐκ τοῦ στρατοπέδου καθάπερ ἐξ ἀχανοῦς προσήχει πελάγους. Aristid. vol. 2, p. 361 : Θάλαττα προσηχεῖ. Philostr. p. 487 : Πρ. τὸ ἑαυτοῦ ἦθος. Himer. p. 424; Themist. Or. p. 32, 4.]

[Πρόσηψις, ἡ, Putredo anticipans. Greg. Nyss. t. 2, p. 396, A. Hase.]

Προσηῷος, α, ον, Ad auroram spectans, Orientalis. Plut. Themist. [c. 8] : Προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός, [nomine a situ templis ducto. Similiter Προσηῷοι δαίμονες ap. Diodor. 5, 5. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1185. ‖ Forma Dor. Ποταῷος Theocr. 4, 33].

[Προσθακέω, Assideo. Soph. Œd. C. 1227 : Τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν.]

Προσθάλπω, Insuper foveo, vel Applicatum foveo. [Joseph. B. J. 4, 3, 10 : Τίσι τὰς γνώμας προσθάλπετε;]

[Προσθαφαίρεσις, εως, ἡ, frequens ap. Ptolem. Almag. p. 272 seqq. G. D. Paul. Alex. Apotel. p. 27, 10. Procl. Hypotyp. p. 126, 13; 128, 29, ubi vertit Halma : *Les quantités à ajouter ou à retrancher.* Ap. eund. p. 93, 39, perperam cusum προσταφαίρησιν (sic). Hase.]

[Πρόσθε. V. Πρόσθεν.]

Πρόσθεμα, τὸ, [quod per προσθήκη exp. Suidas,] dicitur αὐτὸ τὸ προστιθέμενον, Id ipsum quod apponitur, admovetur, adhibetur : ut Medici προσθέματα et πρόσθετα vocant Medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admoventur : πεσσοὺς alio nomine dicunt, Latini etiam Pessos. [V. Hippocr. p. 582, 11; 583, 19; 599, 5.] Diosc. 1, 15, de costo : Δύναμιν δ' ἔχει ἐμμήνων ἀγωγόν, καὶ τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν ἀρωγόν, ἐν προσθέμασι καὶ καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι, Apposito, ut Plin., Abortus non exeuntes trahit apposito vel suffitu : i. e. Appositum s. Admotum, Si apponatur s. admoveatur. Item, Ciet menstrua admotu, i. e. Si admoveatur. Rursum Diosc. 3 : Ἐν προσθέμασι ποιεῖ, Apposita prodest, In pessis prodest. [In Gl. Mutonium, αἰδοῖον, Penis, Natura, Appendix. Etym. M. p. 690, 25 : Πρόσθεμα καὶ προσθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. « Clem. Al. p. 553 : Κοινωνίας τῶν μορίων καὶ προσθεμάτων καὶ αἰδοίων. » Kall. Προσθέματα, Hesychio τὰ πυγαῖα. ‖ Appendix. Epist. Socr. 1, p. 4, 9 : Ἑτέρους ὄντα πρόσθεμα.] Πρόσθεμα etiam affertur pro προσθήκη : sed nullo nominato auctore. [Eur. El. 192 : Χρύσεα χάρισαι προσθήματ' ἀγλαΐας. Xenoph. Mem. 3, 10, 13 : Οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν (loricæ). De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 249.]

Πρόσθεν, et Πρόσθε, sed poetice tantum [« Immo Ionica forma est πρόσθε, in soluta etiam oratione locum habens, ap. Herodot. 1, 11; 2, 145, et alibi, sicuti ὄπισθε, 1, 9, alibique. » Schweigh. Eadem Attici quoque poetæ non raro utuntur (ut aliis hujusmodi, ἔμπροσθε, κατόπισθε) ubi vel necessaria metro est vel (ut in πρόσθε νυν ἴθι) euphoniæ caussa præstat. Sic Æsch. Pers. 467 : Οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν· Suppl. 51 : Τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα. Aristoph. Ran. 287 : Ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ πρόσθε. Πρόσθε νυν ἴθι. Nec raro ante consonantes literas in codicibus reperitur prosariorum, quos tamen probabilius est plenam prætulisse formam, quod de Platone ostendit Schneider. ad Civit. vol. 1, p. 124 seqq. et in universum Lobeckius in Commentatione Regiomonti edita a. 1830. Forma Æolica est Πρόσθα, annotata ab Apollonio in Bekk. Anecd. p. 604, 27, et p. 563, 27, ubi addit : Καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν « πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκείω. » Etym. M. p. 424, 12. Forma Dor. ap. Greg. Cor. p. 222 : Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν, τὸ σ ἐκθλίβοντες], Ante, Coram, In conspectu : ut Hom. Il. Υ, [481] : Πρόσθ' ἔρδων θάνατον. Sic Φ, [588] : Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Coram parentibus et uxoribus ac liberis; Ante ora parentum, ut Virg. : O terque quaterque beati, Quis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Atque adeo credo, credibile saltem esse puto, Virgilium hoc in loco non solum imitari voluisse versum Homericum, quem in vocab. Τρισμάκαρ proferam, sed ad hæc etiam, aut alia hujusmodi, verba respexisse, Πρόσθε φίλων τοκέων Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, quum dixit Ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis oppetere. Non ignoro interim, vulgo præp. πρόσθε hic exponi Pro : tanquam positam pro ὑπέρ, Pro parentibus et uxoribus ac liberis : ut

Il. Π, [220] : Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, Eust. [p. 1055, 62] exp. προμάχεσθαι Μυρμιδόνων. [Similiter Od. Θ, 524 : Ἧς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε· Il. Δ, 54 : Τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι· quod Hesych. exp. προΐσταμαι, ἐμποδίζω, ὑπερμαχῶ. Il. Π, 321 : Στὰς πρόσθεν νέκυος· Ε, 170 : Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· et genitivo præposito Λ, 397 : Τοῦ ... ἔστη πρόσθε· Η, 224 : Πρόσθε στέρνοιο φέρων· Υ, 163 : Ἀσπίδα θοῦρα πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. || Ante, sola loci ratione habita, Il. Π, 742 : Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· Ψ, 167 : Πρόσθε πυρῆς· Μ, 145 : Πυλάων πρόσθε· Χ, 464 : Πρόσθεν πόλιος, Ante, i. e. extra, urbem. Æsch. Sept. 525 : Πρόσθε πυλῶν· Pers. 447 : Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων· Eum. 46 : Πρόσθεν δὲ τἀνδρὸς τοῦδε ... λόχος εὕδει.] Sic autem et in soluta oratione πρόσθεν pro Ante. Unde πρόσθεν ποιεῖσθαι ap. Plat., quod et ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, Obtendere, Prætendere, Opponere. [Plato Leg. 5, p. 732, B : Μηδεμίαν αἰσχύνην ἐπὶ τῷ τοιούτῳ πρόσθεν ποιούμενον.] Affertur porro ἐν τῷ πρόσθεν et pro In fronte [Xenoph. Cyrop. 5, 3, 52 : Ἐν τῷ πρ. τοῦ στρατεύματος· 5, 2, 1 : Τοῦ μετώπου πρ., Ante frontem. Τὰ πρ. ib. 6, 3, 2 : Τὰ πρ. εὐσκοπώτατα] : item οἱ πρόσθεν pro Iis qui stant in fronte. [Plato Rep. 10, p. 618, A : Εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν.] Quemadmodum vero πρὸ interdum comparationi adhiberi docui, sic et πρόσθεν alicubi usum hunc habere sciendum est : ut quum Eur. dicit [Hec. 131] : Λέκτρα πρόσθεν θήσειν τῆς λόγχης, ubi possumus itidem uti verbo Anteferre. [Id. Rhadam. fr. 1 : Αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ ζητεῖν.] Huc pertinet ὧν πρόσθεν ex Eod., pro Quibus posthabitis. Quibus enim alia anteferimus, ea posthabentur. Ex Plut. præterea Pericle [c. 11] affertur, Πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, pro Anteire civibus, Præstare ceteris civibus. Πρόσθεν, Anterius, Ab anteriore parte, In anteriore parte, Anteriore parte, sine præp. : oppositum habet ὄπιθεν, i. e. Pone, Retro, ut in hoc versu Il. Ζ, [181] qui ap. Hesiod. quoque legitur [Th. 323] : Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Alibi autem huic adverbio πρόσθε opponit μετά, sequente verbo εἵπετο, Il. Ψ, [133] : Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Cic. ap. Plat. Timæo vertit In anticam partem, ut videbis p. 29 mei Cic. Lex. [Tim. p. 43, B : Εἰς τὸ πρ. καὶ ὄπισθεν ... προῄειν.] Sed pro Anticam habebant antea vulg. edd. Antiquam : cujus erroris mentionem faciunt meæ in Ciceronem Castigationes. Item pro Ulterius, Ultra, in VV. LL. ex Aristoph. [Ach. 43] : Πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν, Procedite ulterius. Ibid., Ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, Ultra s. Porro pergit. [Polyb. 4, 66, 5 : Προῆγεν εἰς τὸ πρόσθεν· 3, 84, 12 : Ἀεὶ τοῦ πρόσθεν ὁρμώμενος. Ἡ χώρα ἡ πρ., Quæ ante pedes erat regio, i. q. προκειμένη § 2. Schweigh.] Et ex Plat. Leg. : Εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, Ulterius in ferendis legibus progredi. [Rep. 4, p. 437, A : Ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος, εἰς τὸ πρ. προΐωμεν· Prot. p. 339, D : Ὀλίγον τοῦ ποιήματος ... εἰς τὸ πρ. προελθών· Soph. p. 258, C : Εἰς τὸ πρ. ἔτι ζητήσαντες.] Quinetiam quod incrementum capit et augetur, εἰς τὸ πρόσθεν ἐπιδιδόναι dicitur ab eod. Plat., quasi Proficere progrediendo ulterius. Tale est, Ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, Ætate progredi. [Et ἀνεξικακίας Plut. Mor. p. 464, C. Eurip. Hec. 961 : Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν.] Interdum autem cum articulo pro Ulterior, ut ἡ πρόσθεν ὁδός, Ulterior via. Sed ex Aristide affertur, Ἐς τὸ πρόσθεν ἤγαγον, pro Duxerunt in primum locum, et [vol. 1, p. 221], Ὑπὲρ τοῦ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι, pro Contendere de primo loco. [Herodot. 8, 89 : Οἱ ὄπισθε τεταγμένοι ἐς τὸ πρόσθε παριέναι πειρώμενοι. Soph. Aj. 1249 : Εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν· i. e. προτιμήσομεν, ut exp. gl.] || Πρόσθεν, de tempore quoque, sicut πρὸ utramque signif. habere dictum est, Antea, Antehac, Prius. Hom. Il. Ψ, [570] : Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Itidem Ν, [439] : Ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Ubi Eust. [p. 941, 19] annotatione dignum censuit, πρόσθεν esse χρονικόν, significans κατὰ τὸν πρότερόν ποτε χρόνον. Sic Od. Ρ, [371] : Τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα, vult [p. 1824, 18] πρόσθεν significare πρὸ ὀλίγου, i. e. Paulo ante, et quasi ἐγγύς. Hanc autem signif. habere ex vi præpositionis πρὸ (nam πρὸς perperam ibi legi dico, ac reponendum πρὸ) : quum enim dicit Melanthius se Ulyssem vidisse πρόσθεν, perinde esse ac si diceret, ὀλίγον τι πρὸ τοῦ αὐτὸν καὶ τὸν συβώτην ἐλθεῖν. [Herodot. 1, 11 : Ἐώθεε γὰρ ... καὶ πρόσθε φοιτᾶν· 2, 45 : Λελάληταί μοι πρόσθε. Pind. Pyth. 3, 26 : Πρόσθεν μιχθεῖσα Φοίβῳ· et πρόσθε ποτὲ Ol. 10, 39, Pyth. 2, 169. Æsch. Prom. 423 : Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ... εἰσιδόμαν. Soph. OEd. Col. 825 : Οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι· Tr. 311 : Οἰμωγῆς ... ὡς οὔποτ' αὐτὸς πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.] In soluta autem oratione quum est χρονικόν, eum usum habet, quem vides in duobus illis prioribus hujus poetæ locis [Plato Soph. p. 242, D : Ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον· Leg. 12, p. 969, B : Σμικρῷ πρόσθεν· Symp. p. 194, E : Οἱ πρόσθεν εἰρηκότες], ut πρόσθεν μὲν ap. Xen. [Symp. 1, 15], cui respondet νῦν δέ, Antea quidem. Idem Cyrop. 4, [4, 1] : Μείζους φαίνεσθαι καὶ καλλίους καὶ γοργοτέρους ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Quinetiam cum gen. ap. Eund. [7, 5, 43] : Πρόσθεν τῆς ἑσπέρας, Ante vesperam, tempus vespertinum. [Soph. Ph. 778 : Ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ· Ant. 462 : Εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι.] Sæpe cum articulo, sicut προτοῦ : ut ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Tempore antеacto, præterito. [Xenoph. Cyrop. 2, 1, 16, et (ubi var. lect. πρότερον) 6, 2, 15 : Τὸν πρ. χρόνον. Æsch. Ag. 19 : Οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου· Soph. OEd. Col. 867 : Τοῖς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν.] Sic οἱ πρόσθεν, Qui tempore præterito fuerunt, Prisci, Antiqui : ut quidem ap. Xen. Βοιωτοὶ οἱ πρόσθεν Bud. vertit Bœoti antiqui. Itidemque ap. Hom. τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν, Il. Ι, [520] : Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν· ut dixit Apollonius initio sui operis παλαιγενέων κλέα φωτῶν. Interdum vero ὁ πρόσθεν, Pristinus. [Soph. El. 504 : Ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν ... ἱππεία· OEd. T. 268 : Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος. Plato Phædr. p. 238, B : Ἧς ἕνεκα πάντα τὰ πρ. εἴρηται· 241, B : Πράττων ταὐτὸν τῷ πρ.] At τῇ πρόσθεν ap. Plat., subaudiendo ἡμέρᾳ, Præcedente die, i. e. Pridie. [|| Prius. De natu majore Soph. OEd. Col. 375 : Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη.] || Interdum πρόσθεν ἤ, Prius quam, Antequam, Soph. [OEd. T. 736 : Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ ... ἔχων ... ἀρχὴν ἐφαίνου· El. 82, 1341], et Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 23 : Οὐ πρόσθεν ἔστησαν πρὶν ἢ πρὸς τοῖς πεζοῖς ... ἐγένοντο· et 6, 4, 11. Prius, relatum ad id quod futurum est. Hom. Il. Γ, 317 : Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Soph. El. 82 : Μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν· OEd. Col. 169 : Πρόσθεν δ' ἀπερύκου· 1040 : Ἣν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν.]

[Προσθενέω, Vi progredior. Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 766, 15 : Μικρόν τι προσθενεῖν. Hase.]

[Προσθένης, ους, ὁ, Prosthenes, Parius, in inscr. ap. Bœckh. n. 2385, 2414, vol. 2, p. 347, 352.]

[Προσθεουργέω, Sanctifico. Ephraem. Cæs. 6539 : Καὶ προσθεουργεῖ τοὺς μετασχόντας ξένως. G. Dind.]

Πρόσθεσις, εως, ἡ, Appositio, Admotio, Applicatio, [Additamentum, Incrementum in Gl.] : ut Aristot. Rhet. 3, [2] πρόσθεσιν vocat τὴν τῆς σικύας προσβολήν, quum cucurbita cuti applicatur, s. admovetur : quam κόλλησιν aliquis dicere queat, ex his ænigmatis verbis, Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, quum vidisset balneatorem cuidam æneam cucurbitulam apponentem s. applicantem. [Ἡ τῶν κλιμάκων πρ. Polyb. 5, 60, 7.] Item Additio, Adjectio. Philo De mundo : Δυὰς μὲν οὖν προσθέσει μονάδος εἰς τρία φθείρεται, Adjectione s. Accessione unitatis. Plut. Lycurgo [c. 13] : Ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει [immo, Ἀφαιρέσεις καὶ προσθέσεις λαμβάνοντα]. Aristot. Eth. 7, 4 : Ἀκρατεῖς οὐ κατὰ πρόσθεσιν, ἀλλ' ἁπλῶς· ut paulo ante dixerat, Ἁπλῶς μὲν οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, προστιθέντες δὲ τό, χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς καὶ θυμοῦ. Dicuntur igitur ἀκρατεῖς, Qui sibi vel a vino, vel ab ira, vel a libidine venerea temperare non possunt ; sed κατὰ πρόσθεσιν, i. e. adjecto sc. nomine ejus rei a qua sibi temperare nequeunt. [Ὁ ἐκ πρ. λόγος Aristot. Metaph. 6, 5. Ib. 1, 2 : Αἱ ἐξ ἐλαττόνων (ἐπιστῆμαι) ἀκριβέστεραι τῶν ἐκ πρ. λαμβανομένων. Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 697 : Πρ. ἐστιν ἄμεσος σύζευξις οὐσιωδῶν, οἷον, ὁ Καῖσαρ ἀνὴρ ἰσχυρός.] Item πρόσθεσις, grammaticæ figuræ nomen est, quam Tryphon dixit esse πρόσθεσιν στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, quum vocabulo alicui ab initio adjicitur syllaba una : ut fit in ἄσταχυς et ἀσταφίς. Cui opp. itidem ἀφαίρεσις. [Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 566.] At πρόσθεσις κομῶν est potius Appositio comarum, quam Adjectio : quum sc. ascititiæ apponuntur κόμαι : ut in Περίθετος etiam admonui. Philostr. Ep. 39 [40] : Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ κομῶν προσθέσεις. [Sext. Emp. 56, 2 : Προσθέσεις ἀντὶ τῶν ἀποφάσεων γίγνεσθαι, Adjunctiones. Id. p. 150, 9 ; 152, 23 ; 153, 6 ; 155, 15 ; 156, 35 ; 167, 37, aliisque multis ll. Hase.]

[Προσθετέον, Apponendum, Addendum. Plato Symp. p. 206, A ; Aristot. Eth. Nic. 1, 11 ; Sext. Emp. p. 488, 508. Diodor. 1, 53 ; Strabo 14, p. 676 extr. Assuefacere s. Docere oportet, Xen. Mem. 2, 1, 2 : Τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι ... τῷ αὐτῷ προσθετέον.]

[Προσθετέω. Hippocr. p. 565 : Πεσσοῦσθαι τοῦ προσθετεῖν, i. e. πρόσθετα sive προσθέματα ποιεῖν, Pessaria facere.]

[Προσθέτης, ὁ, Appositor, Additor. Eustath. Opusc. p. 83 extr. : Πρ. γηδίου.]

[Προσθέτησις, εως, ἡ, Appositio. Epicur. ap. Diog. L. 10, 94, ubi plur.]

[Προσθετικός, ή, όν, Apponens, Addens. Paul. Alex. Apotel. p. 21, 5 ; 25, 18 et 23 ; Ptol. Almag. t. 2, p. 373, 12 : Τὸ πρ. ἡμικύκλιον. Galen. vol. 14, p. 694, 9 : Πρ. βοηθημάτων, Quæ apponendi facultatem habent. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 113, B : Ἡ τῆς νουμηνίας δύναμις προσθετικὴ εἰς τὸ τίκτειν. Hase. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 5, p. 166 ; Oribas. p. 151 ed. Math., ubi oppos. ἀφαιρετικός.]

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, Appositus, Apposititius, [Accessivus, Gl.] Qui apponi solet : πρ. κόμαι, Apposititiæ comæ, quas mulierculæ sibi solent affingere ut pulchriores videantur : περιθέτους κόμας easdem vocant, et φενάκας et πηνίκας, nec non προκόμια, ut in Περίθετος annotavi. [Προκόμιον προσθετόν Pollux 2, 30.] Xen. Cyr. 1, p. 5 [c. 3, 2] : Ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. [Ubi var. lect. προσθέταις. Dio Cass. 59, 26 : Τοῖς προσθέτοις τοῖς τε περιθέτοις ἐποικίλλετο. Προσθετὴ κόμη ap. schol. Aristoph. Pl. 271, Eq. 630.] Et ap. Medicos πρόσθετον φάρμακον, s. πρόσθετον simpliciter, Medicamentum quod apponitur, admovetur, naturalibus sc. mulierum, quale Pessus est. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 3 ; 9, 11, 4.] Diosc. 2, 132, de lupinis : Καταμηνίων καὶ ἐμβρύων ἐπισπαστικὸν μετὰ σμύρνης καὶ μέλιτος ἐν προσθέτῳ, Cum myrrha et melle menstrua et partus extrahit apposítu ; seu, ut Ruell. vertit, Menses et partus extrahit cum myrrha et melle subditum in vellere. Sic 3, 9. Alibi vero πρόσθεμα appellat, ut paulo ante docui. [Πρόσθετον ap. Hippocratem plus centies iteratur modo sic modo προσθετὸν scriptum, non solum in edd., sed etiam in codicibus quos Dietzius contulit. Sic πρόσθετον in libro De morb. mulier. p. 602, 616, 631, 636, 637, 681, 748 ; προσθετὸν p. 603, 677, 696, 708, 785, utrumque singulis fere paginis, posterius tamen sæpius in l. De nat. mul. p. 546, 549, 552, 560, De locis in hom. p. 151, 152, vol. 2. Eodem intellectu πρόσθετον scribitur Theophr. H. Pl. 9, 9, 3, πρόσθετος κόσμος Ælian. V. H. 4, 22 ; κλίμακας προσθέτους Aristid. vol. 1, p. 361 ; πυθμὴν πρόσθετος Athen. 11, p. 488, F, sed προσθετὸν p. 503, E, variantibus utroque loco libris. Lobeck. Paralip. p. 492. Aristot. De gen. anim. 2, 7 : Τὰς γυναῖκας βασανίζουσι τοῖς προσθέτοις.] Πρόσθετος dicitur etiam Addictus creditori. Plut. Lucullo [c. 20] : Αὐτοὺς τε τέλος μὲν ἦν προσθέτους γενομένους δουλεύειν, Addictos servire, h. e. ἀγωγίμους, Bud. p. 513. [Dionys. A. R. 6, 59 : Οὐδένα τῶν ἀποστερησάντων με πρόσθετον ἐπαγαγόμην οὐδ' ἀτιμον, ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐλεύθεροι.] Invenitur scriptum etiam Προσθετής, ὁ, et fem. gen. προσθετή : ut ap. Lucian. De salt. [c. 27] : Προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν γαστέρα. [|| Προσθεταί, Epactæ mensium, ap. S. Maxim. in Computo eccles. passim. V. Petav. l. 8 Dissert. ad Auctar. operis De doctr. temp. c. 7, et Scaliger. De emend. temp. p. 749. Ducang.]

Προσθέω, Accurro. [Pausan. 4, 11, 5 : Προσέθεον. Hase. Hesych. : Προσθέοντα, ἔμπροσθεν τρέχοντα. Xen. Cyrop. 5, 7, 20 ; Thuc. 4, 33, ubi var. lect. ἐπιθέοντες.]

[Προσθεωρέω, Insuper considero, cogito. Aristot. H. A. 4, 11 : Οὐ προσθεωρήσαντες τὸ κτλ. Eustath. p. 124, 13 : Αἰθέρος νοηθείσης τῆς Ἀθηνᾶς προσθεωρησαί τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα. « Greg. Nyss. t. 2, p. 203, B. Passiv. id. ibid. p. 198, D : Τὸ προσθεωρούμενον. » Hase. Unde Προσθεωρητέον ap. Aristot. De cœlo 3, 3 : Πρ. τίς ὁ τρόπος τῆς γενέσεως.]

Πρόσθη, ἡ, Hesychio πρόσθεσις : sed haud scio an sine mendo. [Cum ἄνη, ἄσκη, ἄνθη similibusque formis, de quibus v. Lobeck. Pathol. p. 36, comparavit Albertus.]

Προσθήκη, ἡ, Additio, s. potius Additamentum, Accessio. Plato Rep. 1, [p. 339, B] : Σμικρά γε ἴσως προσθήκη. [Lach. p. 182, C : Προσθήσομεν δ' αὐτῷ οὐ σμικρὰν πρ. Leg. 3, p. 696, D : Μετὰ τῆς πρ. Dio Cass. 38, 43 : Μή μοι μικρὰν τὴν πρ. ταύτην εἶναι νομίσητε.] Philo V. M. 3 : Ἵνα μὴ προσθῆκαι τετελευτηκότων οἱ ζῶντες ὦσιν, Ne vivi accessiones mortuorum esse videantur. Aristot. Rhet. 1, [c. 2] : Αἱ δὲ πίστεις, ἔντεχνόν ἐστι μόνον· τὰ δ' ἄλλα, προσθῆκαι, Additamentum sunt et accessio. Et Alexis ap. Plut. [Mor. p. 21, E] : Τρεῖς δ' εἰσίν, inquit, ἡδοναί, αἵ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι Τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ· Τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν· Τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν. Itidem ἐν προσθήκης μέρει s. μοίρᾳ dicitur esse aliquid quod ad aliud accedit et per se nihil pollet. Dem. [p. 154, 18] : Ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπήν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενὴς ἐστι· de copiis Macedonicis, de quibus [p. 22, 4] iisdem fere utitur verbis. Et [p. 37, 4] : Ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε. Sic alibi, Ὁ δὲ δῆμος ἐν προσθήκης μέρει, Accessio tantum est et numerus, ut Horat. loquitur : Nos numerus sumus, et fruges consumere nati. [Dionys. A. R. 5, 67 : Προσθήκης μοῖραν ἐπεῖχον οὗτοι τοῖς ἐν φάλαγγι τεταγμένοις. Dio Cass. 47, 39 : Τὸ τότε αὐτοῖς παραγενόμενον (στράτευμα) ἐν προσθήκης μέρει τοῦ πολιτικοῦ ἦν. Id. 63, 12.] Itidemque Lucian. [Zeuxide c. 2] : Ἀλλὰ τὴν μὲν ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι. Quibus adde Plut. Anton. [c. 62] : Οὕτω δὲ ἄρα προσθήκη γυναικὸς ἦν· quod quidam interpr., Adeo velut comitis et asseclæ loco erat. || Προσθήκη ποταμοῦ, Alluvio, Gl. || Additio (sermonis). Æsch. Ag. 500 : Εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. Herodot. 4, 30 : Προσθήκας γὰρ δή μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζητο, i. e. Excursus. De mandato addito Dio Cass. 48, 33 : Μετὰ τῆς εἰθισμένης πρ.] || Apud Soph. autem [OEd. T. 38] schol. προσθήκη exp. ἐπικουρία, συμβολή. [Particula, sensu grammat. Longin. c. 21, 2 : Ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον (τὸ πάθος).]

[Προσθιάζειν (?), ἀφελεῖν τὰς ἐκ τῆς ὀσφύος (ὀσφύας codex) τρίχας, Hesych.]

Προσθιγγάνω, Attingo, Prehendo, Apprehendo, VV. LL. ex Bud. Epist. [Æsch. Choeph. 1059 : Λεύσσω δὲ προσθιγεῖν. Soph. OEd. Col. 173 : Πρόσθιγέ νύν μου· Phil. 9 : Θυμάτων προσθιγεῖν· 817 : Ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς. Eur. Iph. A. 339 : Δεξιᾶς προσθιγγάνων· Hec. 344 : Μή σου προσθίγω γενειάδος. Fut. Heracl. 652 : Εἰ τῶνδε προσθίξεις χερί· ubi προσθίξει recte Elmsl. collato θίξεται Hippol. 1086.]

[Προσθίδιος, ία, ιον, i. q. πρόσθιος. Προσθιδίους προβλῆτας Nonn. Dion. 1, 316. Wakef. Poeta anon. in Fabric. Bibl. Gr. vol. 4, p. 105 ed. Harl. : Καὶ πόδα προσθίδιον νώτιόν τε θοοῖο λαγωοῦ. G. Dind.]

Πρόσθιος, ία, ιον, Anterior ; sicut πρόσθεν interdum pro Anterius accipi dictum est : ut πρόσθιοι πόδες, qui et ἐμπρόσθιοι, Anteriores pedes [Pollux 1, 193. Herodot. 2, 69], Xen. [Cyn. 9, 19] et Aristoteles. [Hist. an. p. 494, 6 et 20 ; 497, 19 et 24 ; 498, 3, 6 et 15 ; 501, 3 et 13 ; 502, 30 ; 503, 34, aliisque multis ll. Hase. Eur. Rhes. 210 : Βάσιν χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας. Ἐμπροσθίους πόδας ap. Longum p. 15, 12, ubi var. lect. προσθίους· quemadmodum πρόσθια vel ἐμπρόσθια κῶλα in codd. Platonis Tim. p. 91, E. De dentibus anterioribus Aristoph. Ran. 548 : Πατάξας μοὐξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους. Προσθίαν τρίχα Achæus ap. Athen. 15, p. 690, B.] Et πρόσθια τραύματα, in Epigr. [Bassi Anth. Pal. 9, 279], Anteriore parte accepta vulnera, Adversa vulnera. [Synes. Calv. p. 82, B : Ἐκ τοῦ προσθίου. Boiss. Galen. vol. 2, p. 260, 19 : Τὴν πρ. ἔκφυσιν· 219, 12, πρ. κόλους· 238, 13 et 259, 18, τὸν πρ. μῦν. Hase.]

[Προσθλάω, q. d. Attundo. Greg. Nyss. t. 2, p. 774, C : Τῇ γῇ προσθλάσας. Hase. Schol. Aristoph. Pac. 541 : Τοῖς κώθοις προσθλῶσι τὰ ὑπώπια· ἐπεὶ ἐν ὀξυβάφοις χαλκοῖς τὰ ὑπώπια ἀνατρίβοντες ἢ τοιούτοις τισὶν ἀφανῆ ποιοῦσι. Sic cod. Rav. et Suidæ, apud quem vulgo προσφλῶσι, codices duo s. v. Ὑπωπιασμένοι.]

Προσθλίβω, Insuper premo, vel Apprimo [ut Gl.]; aliis Attero. [LXX Num. 22, 25 : Προσέθλιψε. Pass. Plut. Mor. p. 878, F : Προσεθλίβετο. Hase.]

[Πρόσθλιψις, εως, ἡ, Appressio, Gl. LXX Psalm. 42, 2 Aqu. vertit : Ἐν πρ. ἐχθροῦ· conf. Schleusn. Lex. Hase.]

[Προσθόδομος, ὁ, ἡ, Ædium defensor. Æsch. Choeph. 319 : Πρ. Ἀτρείδας.]

[Προσθορυβέω, Insuper conturbo. Vita Stephani jun. in Analect. Bened. p. 403 : Ἡ δὲ ἀνασταθεῖσα καὶ προσθορυβηθεῖσα καθ' ἑαυτὴν ...]

[Προσθορανής, ὁ, ἡ, Ab ante conspicuus. Galen. vol. 18, part. 1, p. 777, 11 : Τῶν ἐπιδέσμων οἱ μὲν πρ. εἰσίν. Hase.]

[Προσθροέω, Alloquor. Æsch. Pr. 597 : Τίς ἄρα μ' ... ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; Per προσφθέγγῃ, προσαγορεύεις exp. schol.]

[Προσθρύπτομαι. Προσεθρύπτοντο et προσετρέποντο scripturæ vitiosæ ap. Maxim. Tyr. 8, 5. Προσετρέποντο Jacobs. Anim. in Eurip. p. 125.]

[Προσθύω, Insuper immolo. Euseb. Præp. ev. p. 154, D : Προσέθυσε τῷ δαίμονι. Hase.]

[Προσίακον vel Προσίακος. V. Πρόσακον.]

[Προσιατρεύω, Ægrotum curo. Forma Ion. ap. Hippocr. p. 455, 49 : Προσιητρεύεται διὰ πλείονος.]

[Προσιδεῖν. V. Προσεῖδον.]

[Προσιδιοποιέω, Separatim attribuo. Gregor. Thaumaturg. p. 9, B. Hase. Approprio. Id. Greg. Thaum. in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 170 : Τῇ θεότητι τὰ ἀνθρώπινα προσιδιοποιοῦντες. Osann.]

[Προσιδρόω, Insudo. Anon. Vita Chariton. Act. SS. Sept. t. 7, p. 621, 10 : Τοῖς τῷ καλῷ προσιδρώσασιν ἀμπελῶσι. Hase.]

[Προσιδρύω, Juxta colloco. Proclus In Alcib. Plat. p. 138 : Ἵνα ἑαυτοὺς τῷ θεῷ προσιδρύσωμεν. Heliod. Æth. p. 417, 3 Cor. : Τοῖς βωμοῖς προσιδρυμένος. Hase.]

Προσιζάνω, Assideo. Didym. in Geopon. : Ἔστι δὲ ζῷον οὐδενὶ τῶν δυσωδῶν καὶ ἀκαθάρτων προσιζάνον. Varro, Nulla apum assidit eo in loco, qui male oleat. [Æsch. Sept. 696 : Φίλου ... μοι πατρὸς ... Ἀρὰ ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασιν προσιζάνει.] || Metaph. Hæreo, Adhæreo. [Æsch. Prom. 276 : Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. « Simonid. ap. Stob. Flor. 73, 61 (p. 65 Gaisf.) : Κείνῃ μῶμος οὐ προσιζάνει. Pollux 5, 50 : Τῇ δασύτητι ὄγκοι προσιζάνοντες. » Hemst.] Diosc. 5, 76, τοῖς τείχοις. Synes. Ep. 44 [p. 183, B] : Ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἥμαρτε βίῳ δίκας διδούς, οὐ πάνυ προστατικὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πάθος, Hærens, Insidens. Lucian. [De conscr. hist. c. 10] : Ἀρεστοῦσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, Non sedens, Non habilis, Bud. [Προσιζάνον κονιορτὸς Geopon. 4, 15, 12. Προσιζάνουσα τέφρα 5, 32, 2.] *Phil. Ju. an. 605*

[Προσίζησις, ἡ, q. d. Adhærentia. Galen. vol. 2, p. 903, 13 : Προσίζησιν οὐκ ἔχει. Hase.]

Προσίζω, Assideo. Plato [Rep. 8, p. 564, D] : Τὸ δ' ἄλλο γένος περὶ τὰ βήματα προσίζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Theophr. C. Pl. 5, 14 [11, 3 : Πνεῦμα] προσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, Residens in floribus. Apud Diosc. 5, 102 : Προσίζει τῷ ἀμβίκῳ, Insidet calici, Inhæret calici. [Cum accus. Æsch. Suppl. 186 : Πάγον προσίζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν. Cum πρὸς Aristot. H. A. 8, 11 : Ἡ μέλιττα πρὸς οὐδὲν προσίζει σαπρὸν pro quo προσιζάνει 4, 8. || Metaph. Aretæus p. 6, 16 : Παρίσθμια ἐπὶ μᾶλλον προσίζονται, i. e. Tonsillæ sibi invicem committuntur. Hæreo, Adhæreo, id. p. 34, 7 : Ἴση ἡ προσίζουσα αἰτίη· 103, 9 : Ὡς ποθέῃ τὸ χρίσμα· ubi suspecta est forma Dorica. Eurip. ap. Clem. Al. p. 634, 28 : Τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν ἔργων μελέτημα προσίζει. Herodian. ap. Eustath. p. 1766, 33 : Ἀπὸ τοῦ ἐπτωμένου ἀναφορὰ τῇ σφηρίσει προσίζουσα. Hemst. Aorist. Προσιζήσαντες per προσκαθίσαντες exp. Phot. et Suidas. Apud Hesych. : Προσιζῆσαι, προσκαθίσαι. Προσιζήσαντες, προσκομίσαντες. (Supra προιζήσαντες cum eadem expos.) Προσιζήσας, προσκαθίσας. Perfect. Προσιζηκότα ap. Niceph. Cpol. De rebus post Mauric. p. 48, B.]

Προσίημι, Admitto. Xen. Anab. 4, [5, 6] : Οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic l. 7. [Videtur esse 7, 6, 24, ubi προσίετε ediderat Brodæus, alii libri προσίητε vel πρόσιτε, vera autem scriptura est προσῆτε vel προσῄειτε. Προσίεμεν per προσερχόμεθα exp. Hesych., quod recte πρόσιμεν scriptum infra.] At multo usitatius est pass. Προσίεμαι. [Προσίενται per προσάγονται exp. Hesych., Phot. et Suid., προσίεσθαι per ἐφέλκεσθαι, προσφέρεσθαι Hesych.] : ut Xen. De re eq. [3, 3] : Πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται, ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἐστιν, ὅτι προσιέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Sed et equus dicitur προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, Admittere ascensorem. [Aristot. H. A. 9, 1 : Τιθασεύεται θᾶττον καὶ προσίεται τὰς χεῖρας μᾶλλον. Πρ. τὴν ὀχείαν 6, 20 et 21.] Item pro Admitto, i. e. Non repudio conditionem. [Hoc sensu Polyb. 4, 19, 3 : Ἁπλῶς οὐ προσίεσθαι τοὺς λόγους.] Bud.; qui et ἥττων προσίεται exp. ap. Xen. [Cyrop. 3, 3, 45], Vinci se patitur. [Herodot. 1, 135 : Ξεινικὰ νόμαια προσίενται. Eurip. ap. Athen. 4, p. 158, F : Τὸ ... ὑπερβάλλον μὴ προσίεμαι. Plato Phædon. p. 97, B : Τοῦτον (τὸν τρόπον τῆς μεθόδου) οὐδαμῇ προσίεμαι· Phædr. p. 255, A : Εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. Προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν Demosth. p. 124, 5. Ælian. ap. Suidam s. v. Μίσθωμα : Οὐ προσεῖτο τὸ δῶρον.] Et pro Admitto, i. e. Comprobo, Non improbo. Galen. : Προσίενται μὲν ἀμφότεροι τουτί. [Herodot. 1, 75 : Τοῦτο μὲν οὐ προσίεμαι· 6, 123 : Οὐ προσίεμαι τὴν διαβολήν. Eurip. El. 622 : Προσηκάμην τὸ ῥηθέν.] Et cum infin. ap. [Platon. Leg. 10, p. 908, B : Οὔτε τὰς τοιαύτας πράξεις προσίενται πράττειν·] Xenoph. [Cyrop. 8, 1, 41] : Καὶ ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο. Hunc autem Ejusd. l. [7, 5, 83] : Προσιέμεθα [προελοίμεθα libri deteriores] κακίονες, ἢ πρόσθεν, γενέσθαι, vertit ille, Hoc committeremus ut deteriores quam prius essemus, Comm. p. 553. Apud eund. Xen. [Mem. 2, 7, 11] : Οὐ προσιέμην δανείσασθαι, redditur Non inducebam in animum æs alienum conflare. [Diodor. 19, 97 : Οὐδενὶ τρόπῳ προσιέμενοι δουλεύειν· ubi codd. quidam βουλόμενοι ex interpretatione. Hemst.] Itidemque ap. Herodot. [6, 10] : Οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, Non inducebant in animum proditionem facere, animum ad proditionem faciendam. Rursum ap. Xen. [Mem. 2, 6, 18] : Τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι, A turpibus abhorrere. [Δυσχεραίνειν ἢ προσίεσθαι πονηρίαν Demosth. p. 770, A. Josepho A. J. 3, 15, 2, Οὐ προσίεσθαι τὴν πεῖραν restitutum pro προσίεσθαι. Προσίεταί τι με, Probo aliquid, Placet mihi aliquid. Aristoph. Eq. 359 : Τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με. Ex quo loco excerpta videtur glossa Hesychii, Οὐ προσίεταί μοι· οὐκ ἀρέσκει μοι. Qui vel scripsit vel scribere debuit Οὐ προσίεταί με, ut monuit Porsonus. Per ἀρέσκεται, προσδέχεται exp. Photius et Suidas s. v. Προσίεται, quibus ἡδέως λαμβάνει addit Hesych. Vesp. 742 : Ἀλλ' ὅτι σιγᾷ κοὐδὲν γρύζει, τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι. Aristid. vol. 2, p. 368, 3 : Ὅστις ἐπαινεῖ τὰ αὑτοῦ καὶ τὰ τῶν πλησίον, ἂν αὐτὸν προσίηται. Similiter Herodot. 1, 48 : Τῶν μὲν οὐδὲν προσιετό μιν, Horum nihil animum illius tetigit.] Προσήκατο, Admisit, 1 aor. med. [Quod per προσηνέγκατο exp. Hesych. Idem : Προσηκάμενοι, προσλαβόμενοι. Προσηκάμην ap. Eurip. l. supra cit. « Προσήκατο ap. Lucian. Amor. c. 9, Dial. mer. 4, 2, al. Προσήκαντο Philostr. p. 716. » Valck.]

[Προσικετεύω, Insuper supplico. Philo vol. 2, p. 581, 31 : Προσικετεύοντες. Pallad. Hist. Laus. p. 981, D : Προσικέτευσεν. Hase.]

[Προσίκελος. V. Προσείκελος.]

[Προσικνέομαι, Pervenio. Æsch. Ag. 800 : Δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. De eo qui supplex accedit Choeph. 1035 : Ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι μεσόμφαλον ἵδρυμα. Ibid. 1033 Attingendi significatione cum genitivo constructum est : Τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται, quemadmodum ap. Aristoph. Eq. 761, προσικέσθαι σου legitur in cod. Rav. et ap. Suidam. Verum ut illic alia probabilior est scriptura προϊκέσθαι, de qua dixi s. v. Προϊκνέομαι, ita ne Æschyli quidem locus recte habere videtur, cui hoc compositum pro ἐφίξεται ab librario illatum esse ad v. 1035

aberrante conjecit Schützius. Προσδέξεται Meinekius.]

[Προσίκτης, ὁ, Supplex. Moschio ap. Stob. Flor. 105, 22 : Προσίκτην θαλλὸν ἠγκαλισμένος· nisi προίκτην corrigendum cum Valcken.]

Προσίκτωρ, ὁ, Qui supplex alicui ad genua procidit. Hesych. [Προσίκτορος, προσικέτορος, ἀπὸ τοῦ προσικνεῖσθαι τοὺς ἱκέτας. Æsch. Eum. 444 : Ἧσαι σεμνὸς προσίκτωρ. || Passive, Is ad quem supplex accedit. Ib. 119 : Φίλοι γάρ εἰσιν (Oresti), οὐκ ἐμοί, προσίκτορες.]

[Προσιλαρεύομαι, Me hilarem ostendo. Pallad. Hist. Laus. p. 965, B : Ἑκάστῳ προσιλαρευόμενος. Hase.]

[Προσιλιγγιάω, Vertigine corripior ad. Theodor. Metoch. Miscell. p. 366 : Τῷ χρονίῳ συνεθισμῷ κόρῳ προσιλιγγιῶντες. Insuper vertigine corripior. Amphiloch. p. 41, D : Ἀσχάλλει καὶ προσιλιγγιᾷ.]

Προσίνω, Prior lædo, noceo. Hesych. tamen προσίναντες [et supra προσήναντες] simpliciter exp. βλάψαντες. [Aretæus p. 123, 49 : Προσινόμενοι ἀωρίῃ.]

[Προσιππάζομαι, Adequito. Diodor. 3, 37 : Τῶν κυνηγῶν τινὲς προσιππασάμενοι· ubi tres codd. προσιππάμενοι. Joseph. B. J. 4, 2, 2 : Τίτῳ προσιππασαμένῳ τοῖς Γισχάλοις.]

Προσιππεύω, Adequito, Juxta equito. Jungiturque dativo, quemadmodum Lat. Adequito. [Thucyd. 2, 79 : Οἱ ἱππῆς προσιππεύοντες ᾗ δοκοῖ προσέβαλλον.] Προσιππεύων τῇ πόλει, Adequitans urbi. [Diodor. 2, 19 : Οἱ τῶν Ἰνδῶν ἵπποι τεθαρρηκότως προσίππευον· ubi libri deteriores προσήρχοντο. Id. 17, 20. Dionys. A. R. 9, 7.]

[Προσίπταμαι. V. Προσπέτομαι.]

Προσίστημι, Sisto et inhibeo, Obicem oppono. [Obverto. Eurip. Tro. 103 : Μηδὲ προσίστη πρῷραν βιότου πρὸς κῦμα.] Aristot. Probl. [2, 38] : Καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, Et spiritum inhibet ac commeare vetat. Idem [ib.] : Ἱδρῶτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι, καὶ τὸ πνεῦμα προσιστᾶσι. [Ubi nunc προσιστᾶσιν. Et 1, 41 : Τὸ πνεῦμα προσιστάν.] Usus est et cum alia constr., scribens [2, 38] : Συμβάλλεταί δέ τι ἐν ταῖς πορείαις καὶ ἡ τοῦ σώματος σύγκαμψις, πρὸς τὸ μὴ εὐλυτορεῖν τὸ πνεῦμα προσιστᾶσα, Inhibens quominus recta commeet. Sic enim, addit Bud., ubique legi atque intelligi oportet. [Hippocr. p. 873, H : Τὰ ἀφεστηκότα προσιστάναι, Quæ abscesserunt inhibere spongiis alligatis, hoc est, humorem in abscessibus redundantem sistere, inhibere, et propellere siccantibus medicamentis, ut quæ abscesserunt sese contingant, aut coalescant aut glutinentur. Sic enim omnes exponunt interpretes. Potest et hic προσιστάναι significare Affirmare, Firmiter collocare, h. e. adurgere, atque ita quæ abscesserunt cogere, ut sese contingant et coaptentur. Quæ enim abscesserunt, ubi nulla inflammatione, sorde aut humore tentantur, aptari inter se et adhærescere debent, mutuoque se contingere ut glutinentur et sedem attingant, h. e. subjectam abscedenti corpori partem, cui affirmari ac insidere pars quæ adducitur debet. Foes.] || Affirmo, i. e. Firmiter colloco. Antiphon [p. 121, 30] : Τοῦ δὲ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶμα προστήσαντος τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη, Et corpus affirmante, ut in scopum collimaret, ut certius jacularetur. Appendo et pondero una cum aliis. [Macho] apud Athen. 6, [p. 243, F] : Μὴ προσίστα τοῦτό μοι τοὐτοῦν· ad coquum qui σφόδρα ὀστώδες προσέχοντα κρέας. || Προσίσταμαι, Obsisto, Adversor, Obstrepo. Chrysost. : Ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐχὶ οὐ πείθειν μόνον καὶ ἐφέλκεσθαι τοὺς ἀκούοντας, ἀλλὰ καὶ προσίστασθαι πᾶσιν ἦν ἱκανά, i. e. ἐμποδίσαι, ἐναντιωθῆναι. [Dio Cass. 48, 10 extr. : Ὥστε καὶ ἐκεῖνα τῷ Καίσαρι προσίστασθαι. « Apud Soph. Trach. 1195, pro μηδ' ἀποστήσεις ἐμοὶ scholiastes legi notat προστήσεις (junge aliud σ, προσστήσεις) ἐμοί, additque explicandi causa ἐναντιωθήσῃ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει φαγμάτων προσισταμένων. Quæ observanda; videtur id significare quod Belgæ dicimus *tegenstaan*. » Hemst.] Et προσίσταμαί σοι pro ἐχθρός σοί εἰμι, ap. Polyb. Dionys. H. [A. R. 1, 8 : Ἱστορίαι προσιστάμεναι (προίστ. cod. Vat.) τοῖς ἀκούουσιν. Id. De comp. verb. c. 12] de rhythmis Isocratis loquens et nimio eorum usu : Καὶ πᾶς ὁ τῶν σχημάτων κόσμος πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ, καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην κατασκευήν, προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, Obsidens aures et offendens. [Demosth. p. 1393, 16 : Ἄνευ δὲ ταύτης (voluntatem dicit et assensum auditorum), κἂν ὑπερβάλῃ τις τῷ λέγειν καλῶς, προσέστη τοῖς ἀκούουσιν. « Liban. vol. 4, p. 410 : Ὥστε καὶ προσίστατο (vulgo προΐστατο, quod correxit Reisk.) τὸ γιγνόμενον ὑμῖν. Gregor. Cor. p. 17 : Καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προσίσταται. Etym. M. p. 700, 18 : Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι· ἐὰν γὰρ εἴπω προσστῆναί μου (scr. μοι cum Sylb.) τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σσ γράφεται· ὅτε δὲ σημαίνει τὸ προΐστασθαι, δι' ἑνός. » Schæf. ad Dionys. p. 141. Προΐσταται per ἐπιπολάζει exp. Hesych. Eadem gl. infra legitur ante Προσίπτει, addito προσκόπτει· unde intellectum est vitiosam illam esse scripturam pro προσίσταται. Eodem modo peccatum ap. Phot. p. 453, 25 : Προΐσταται, ἐπιπολάζει· ἀπὸ τῆς τροφῆς μετενήνεκται.] Aristot. Gen. anim. : Καὶ πνίγουσαι δ' οὖσαι αἱ ὑστέραι, ἄνω προσιστάμεναι πνίγουσι, Sursum versus obsidentes, et molestæ, et obstruentes. Probl. rursus, Χολή τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, Bilis molesta est et male afficit, Bud. At VV. LL. προΐσταται χολὴ αὐτοῖς, ideoque in Προΐσταμαι locus hic affertur, exponiturque ex Gaza, Eis bilis prosistit. [Προσεστηκὸς πνεῦμα ebrii, Basil. M. vol. 2, p. 125, C, Spiritus impeditus ac coagmentatus vertitur Latine. Hemst. Schol. Aristoph. Ran. 305 : Προστάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος, i. e. προσστάντος, ut προστῆναι προστήσω et alia omnia hujusmodi in codicibus constanter simplici σ scribuntur. Recte hæc distinxit Etym. M. l. c. « Hippocr. p. 595, 47 : Προσίσταται ἡ κοιλίη, Venter supprimitur, inhibetur. Et p. 1226, G : Ἰχὼρ προσίσταται, Sanies sistitur et supprimitur. Est etiam Insto, Urgeo, ut p. 481, 35 : Ἢ ἂν ἡ ὀδύνη προσίστηται· 665, 1 : Ἢν δὲ ἡ ὀδύνη προστῇ· 593, 4 : Ἢν δὲ πνὶξ προστῇ ἐξαπίνης· 267, 43 : Ὁκόσοισι ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσίσταται· 1235, A : Καὶ πνίγες προσίσταντο ἅμα ὑστερικαί· 645, 9 : Ἢν πρὸς τὴν καρδίαν προσιστάμεναι πνίγωσιν αἱ ὑστέραι· 670, 44 : Ὅταν προσιστάμεναι πνίγωσιν, Quum sursum procedentes strangulant. Et ἄνω προσίστασθαι de utero aut dolore dicitur qui sursum procedit ac instat, p. 578, 15, et 661, 29. De utero vero p. 647, 2 : Προσίσταται σκληρὴ ὡς σφαῖρα, Durus instat velut globus. Foes.] || Adsum, Proximus sum, [Adsto,] ut παρίσταμαι. [Herodot. 6, 51 : Προσεστήκεε τῷ Κλεομένεϊ ἡ θυγάτηρ· 1, 129 : Τῷ Ἀστυάγεϊ προστὰς ὁ Ἅρπαγος· et 199. Schweigh. Æsch. Sept. 119 : Πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται· 519 : Γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων προσίσταται· Choeph. 181 : Κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον. Cum accus., quia Accedendi notio inest, Pers. 199 : Βωμὸν προσέστη, ut ap. Soph. fr. 580 : Προστῆναι μέσην τράπεζαν, quod per προσεληλυθέναι exp. Athen. 11, p. 475, A. Eurip. Iph. A. 23 : Τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν· γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. Plato Lys. p. 270, B : Οὕτω προσεστὼς ἠκροῶτο· Euthyd. p. 274, C : Προσέστη ἡμῖν. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 13 : Εἴ τις βούλοιτο προσίστασθαι ἀκουσόμενος τῶν λόγων.] Æschin. [p. 16, 34] : Ὁρῶ δὲ πολλοὺς μὲν τῶν νεωτέρων προσεστηκότας πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς δὲ τῶν πρεσβυτέρων· Dem. : Τοὺς δὲ τὰς προκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταυτομάτου προστάντας, Testes fortuitos, qui forte interim affuerunt. [Pseudo-Demosth. p. 1393, 19 : Προσιστάμενα ἅπαντα εἰς ἕνα καιρόν. Nam sic e codd. melioribus scribendum pro προϊστάμενα.] || Apud Plat. Philebo [p. 41, B] : Προσιστώμεθα δέ, καθάπερ ἀθληταί, πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, Aggrediamur igitur hanc quoque disputationem. [|| Προσίσταταί μοι, Offertur mihi, Occurrit, In mentem venit. Plato Theæt. p. 173, D : Οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς· Symp. p. 175, D : Ἅ σοι προσέστη ἐν τοῖς προθύροις. Cum accus. Herodot. 1, 86 : Ὡς δὲ ἄρα μιν προστῆναι τοῦτο.]

Προσιστορέω, Insuper sciscitor, scribo et prodo. Bud. ex Strab. 8, [p. 345] : Νυνὶ δὲ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ καὶ ταῦτα προσιστορητέον. [Plut. V. Themist. c. 27 : Προσιστόρηται ... τὴν ἔντευξιν γενέσθαι· Mor. p. 301, C. Longin. De subl. 9, 31. « Eunap. p. 55. » Wakef. Galen. De Hipp. et Plat. dogm. 3, c. 2, p. 273, 33 ed. Bas. Boiss. Euseb. Hist. eccl. p. 37, A : Τὰ δ' ἔξωθεν προσιστορῶντες. Hase. Aristeas De transl. leg. p. 131 ed. Haverc.] *Strab. 724* *Eud. Opusc. 187, 56.*

[Προσισχύω, Insuper valeo. Sext. Emp. p. 528 : Μηκέτι προσισχυόντων διδάσκειν.]

[Προσίσχω. V. Προσέχω.]

[Προσιτέον, Adeundum, Accedendum. Plato Theæt. p. 179, C: Πρ. ἐγγυτέρω. « Lucian. Necyom. c. 1: Πρ. δὲ ὅμως αὐτῷ. Heliod. Æth. p. 285, 24: Πῶς αὐτῇ πρ. Justin. Mart. p. 515, A. » Hase. Προσιτέον vel προσιτητέον libri nonnulli ap. Lucian. De merc. cond. c. 42 pro vulgato παριτητέον.]

[Προσιτεύω, Præsagino. Geopon. 5, 3, 1: Φυτώριον... ἐν ᾧ τὰ φυτὰ ... προσιτεύεται.]

[Προσιτητέον. V. Προσιτέον.]

[Προσιτίζω, Cibum ante præbeo. Προσεσιτικέναι Oribas. p. 139 ed. Matth.]

Προσιτός, ή, όν, Qui adiri et accedi potest, Accessu facilis. Gregor.: Λεόντειον βρυχώμενος καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πλείοσι, Ad quod accedere plures non sustinerent. [Hesych.: Πρ., ᾧ δύναταί τις προσελθεῖν. Etym. M. p. 133, 11: Πρὸς ὃν τις εὐχερῶς πορεύεται. Joseph. B. J. 3, 7, 7: Ἰωταπάτη... προσιτὴ μόνον καθ' ὃ κτλ. et 8: Τὸ πρ. τοῦ τείχους. Plut. V. Philop. c. 15: Τὸ ἦθος ἐγγύθεν οὐδαμῇ προσιτὸν οὐδὲ εὐάλωτον ὑπὸ χρημάτων. « Cyrill. Al. Glaph. in Exod. 3, p. 316: Πρ. οὐχ ἑτέρως ὁ θεὸς ... πλὴν εἰ μὴ διὰ μόνου τοῦ... υἱοῦ. Id. in Jes. c. 51, p. 702, et in Hos. c. 4, p. 69. » Seiler. Προσιτὸν per προσδεχόμενον exp. Phot. et Suidas.]

[Προσκαθαιρέω, Una s. simul destruo. Dio Cass. 42, 26: Ἐνταῦθ' τι λαθὸν σφᾶς προσκαθῃρέθη. « Hippiatr. p. 2, 21: Προσκαθαιροῦντες. Ib. p. 5, 34: Ἵνα μὴ ἡ δύναμις αὐτῶν προσκαθαιρῆται. » Hase. Προσκαθέλοι in versu Aristoph. Eq. 152 scriptum ap. Harpocr. s. v. Ἐλαιοπώλην, memoriæ errore. Nam Aristophanes non hoc verbo, sed imperativo κάθελε usus est.]

[Προσκαθάπτομαι, Insuper perstringo. Aristid. vol. 2, p. 158, 19: Τῶν ἀνδρῶν μὴ προσκαθάπτεσθαι. Hase.]

[Προσκαθέδρα, ἡ, Obsidio. Agath. Hist. p. 50, B.]

Προσκαθέζομαι, Assideo: unde προσκαθεσθήσῃ, quod ex Æschine [p. 77, 33] citatur, et exp. Assidebis, προσεδρεύσεις. [Libri aliquot προσκαθίζεις εἰς: unde recte correctum προσκαθιζήσει.] Apud Dem. [p. 14, 15]: Προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, metaph. pro Assidue incumbet aut Instabit. [Ἕδρας θοάζειν ap. Soph. Etym. M. p. 460, 11, exp. per προσκαθέζεσθαι.] ‖ Assideo (eo nimirum sensu, quo Priscian. Sallustium dixisse refert oppidum amissum Assideri, pro Obsideri aut circumsederi), Obsideo, Hostiliter consido. Thuc. 1, [26]: Προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Stativa habentes ad urbem. [Ib. c. 11: Πολιορκίᾳ προσκαθεζόμενοι.] Id. [1, 61]: Προσκαθεζόμενοι τὴν Πύδναν ἐπολιόρκησαν. Xen. Hell. [1, 5, 21]: Εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μάχῃ μὲν ἡττηθέντες, προσκαθεζόμενοι δὲ ἑπτὰ μῆνας. [Demosth. p. 193, 6: Προσκαθεζόμενος καὶ βοηθήσας. Pausan. 8, 39, 3: Ἐπολιόρκουν προσκαθεζόμενοι. Πρ. τῇ πόλει Polyb. 3, 98, 7; 5, 62, 6; 8, 9, 6. ‖ Improprie, Geopon. 2, 26, 5: Προσκαθεζόμενα (τὰ ἄχυρα) τρυπᾷ τὰ φύλλα.]

[Προσκαθέλκω, Una deduco. Plut. V. Camilli c. 8: Προσκαθελκύσας ἴδια πλοῖα.]

[Προσκαθεύδω, Juxta dormio. Julian. Epist. p. 110, 14 ed. Heyler., de solitariis obelisco incubantibus: Οἱ θεραπεύοντες καὶ προσκαθεύδοντες αὐτοῦ τῇ κορυφῇ. Hase.]

[Προσκαθηλόω, Clavis affigo. Clem. Al. p. 45, 25.]

Προσκάθημαι, Assideo. [Herodot. 6, 94: Πεισιστρατιδέων προσκατημένων (τῷ Πέρσῃ) καὶ διαβαλλόντων Ἀθηναίους, i. e. Assidue convenientes eum. Schweigh. Theophr. Char. c. 29: Προσκαθήμενος δὲ εἰπεῖν δεινὸς ... Boiss. Suidas s. v. Ἀπογειροβίων: Ταῖς τέχναις προσκαθήμενοι. Similiter Lycophro 386: Ἀγρώστῃ προσκαθήμενος τέχνῃ. Improprie in loco scriptoris ignoti ap. Suid. s. h. v.: Τῷ μηδεμίαν ἔννοιαν μηδενὶ προσκαθῆσθαι τοῦ μέλλοντος, quod Suidas per ἐνυπάρχειν exp. Theophr. H. Pl. 7, 13, 6: Προσκαθήμενον τὸ ἄνθος τῷ καυλῷ. Aristot. H. A. 3, 1: Πόροι προσκαθήμενοι τοῖς ὄρχεσιν.] Frequenter capitur pro Obsideo, ut προσκαθέζομαι. [Plato Rep. 10, p. 609, C: Τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι.] Thuc. 8, p. 267 [c. 11]: Καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν ἔχειν, Et pedestribus copiis obsidendo. Idem, Προσκάθητο τῇ πόλει, Urbem obsidebat. [Demosth. p. 676, 4; Polyb. 1, 15, 1; 5, 61, 8; 8, 9, 12; Plut. Vit. Pomp. c. 16, Arati c. 41; Dio Cass. 49, 27.] Herodot.: Ἐπολιόρκεε προσκατήμενος, Obsidione circumdedit. At, Προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, In Samo sedem et castra loco. [Xen. Cyrop. 2, 4, 13.] Προσκάτημαι, Ion. pro προσκάθημαι, Desideo apud, Assideo. Ex Herodoto pro Obsideo: quod et περικάθημαι.

[Προσκαθιδρύω, Colloco, Considere jubeo. Theodor. Prodr. p. 390: Κἂν ... τίς με ... τοῖς ἑαυτοῦ προσκαθιδρύσῃ δόμοις δοίη κτλ. Elberl. De ornamentis quæ simulacris apponuntur, Philo vol. 2, p. 559, 47: Τὰ περίαπτα ταῦτα καὶ προκοσμήματα ξοάνοις καὶ ἀγάλμασι προσκαθίδρυται. G. Dind.]

Προσκαθίζω et Προσκαθίζομαι, Assideo, Incumbo. Plato Apol. [p. 31, A]: Πανταχοῦ προσκαθίζων. [Eurip. Hel. 901: Προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα. Schol. Soph. Œd. C. 1119: Τὸ λίαν προσκαθιστικὸν (τὸ λιπαρὲς dixit Soph.) τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις. Polyb. 31, 4, 6: Οἱ μὲν προσεκάθιζον, οἱ δὲ προσανέπιπτε. Diodor. 17, 82: Ὀρνέοις προσκαθίζοντος. Plut. Mor. p. 679, A; 776, B. De urbe obsidenda Polyb. 1, 12, 4. ‖ Subsideo. Epictet. Diss. 2, 16, 10: Τὸ φοσκομάτιον ἐκεῖνο ἐκαντίθη καὶ προσκάθισε. 1, 15, 5. ‖ Forma media Προσκαθιζόμενος Plato Eryx. p. 397, D. Futur. Προσκαθιζήσομαι. V. Προσκαθέζομαι.]

[Προσκάθισις, εως, ἡ, Assessio. Plutarch. Mor. p. 166, A.]

Προσκαθίστημι, Insuper constituo. [Diodor. 13, 80: Προσκατέστησαν καὶ ἄλλον στρατηγόν. Plut. V. Numæ c. 7: Τοῖς οὖσιν ἱερεῦσι τρίτον προσκατέστησαν. Dio Cass. Exc. p. 8, 28; l. 67, 4. Προσκαθίστη per ἐπολυπλασίαζε (i. e. alias insuper copias constituit s. adduxit) exp. Suidas in loco scriptoris ignoti: Ὅπῃ ὑποπτεύοιεν ἐπιλεύσεσθαι οἱ πολέμιοι, προσκαθίστη. Forma media Dio Cass. 66, 8: Καινά τε τέλη προσκατεστήσατο, quemadmodum intransit. 47, 16: Τελῶν ἐκ καινῆς προσκατασταθέντων· 69, 9: Τὰ φρούρια καὶ τὰ τείχη περισκοπῶν τὰ μὲν... μεθίστη, τὰ δὲ ἔπαυε, τὰ δὲ προσκαθίστατο· 42, 46: Τὰ ἐν τῷ Πόντῳ προσκατεστήσατο, i. e. ordinabat, componebat; et similia 50, 6; 51, 4. Ἱερέας προσκαταστήσασθαι 51, 20.]

Προσκαθοπλίζω, Insuper armo, Armis etiam instruo. [Plut. V. Cleom. c. 23. Joseph. Genes. p. 18, D: Πλοῖα σιταγωγὰ τοῖς πολεμιστηρίοις πρ.]

[Προσκαθοράω, Insuper conspicio. Plato Charmid. p. 172, B: Ἅτε πρὸς ἑκάστῳ ᾧ ἂν μανθάνῃ προσκαθορῶντι τὴν ἐπιστήμην.]

[Προσκαινουργέω, Aliquid novi addo. In malam partem dictum ap. Joseph. A. J. 17, 3, 2. G. Dind.]

Πρόσκαιρος, ὁ, ἡ, Temporarius, Ad tempus durans. [Plut. V. Pelop. c. 15: Πρ. ἀνδραγαθία. Phalar. Epist. 68, p. 206: Πρ. εὐπραγία. Dio Cass. Exc. p. 63, 10: Πρ. ἀνοχή. Aretæus p. 27, 15: Πρ. αἰτίη. Lucian. Dem. enc. c. 31: Πρ. θόρυβοι. Πρόσκαιροι τῆς κακίας ἡδοναὶ schol. Aristoph. Nub. 360.] 2 Cor. 4, [18]: Τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Greg. Naz., πρόσκαιρος κάθαρσις, Temporaria. [Galen. vol. 6, p. 121, 11: Διαθέσεις πρ. Id. vol. 14, p. 742, 9: Πρόσκαιρον ἡ κόρυζα. Hase.] Ab Eodem ponitur passim pro Temporarius significante Caducus, Fluxus, Secularis: ut in Epitaph. Fratris: Τί γίνομαι πρόσκαιρος; Cur inhæreo rebus caducis? Bud. [Greg. Naz. Or. 10, p. 160: Ἀπὸ τῆς σαρκὸς καὶ τῶν προσκαίρων ἐπὶ τὰ πνευματικὰ καὶ ἀΐδια. Strong. ‖ Ῥῆμα πρ., Verbum conditioni s. moribus loquentis accommodatum, schol. Aristoph. Ach. 274.]

Προσκαίρως, Temporarie. Citatur ex Theophili Institt. pro Ad tempus. [Jo. Chrys. t. 3, p. 276, D: Ἐκολάσθησαν πρ. Actt. Conc. t. 3, col. 1201, 62: Πρ. δέχεται. Hase. Greg. Naz. vol. 1, p. 749.]

Προσκαίω, Insuper uro, Aduro. [Theophr. H. Pl. 9, 3, 4: Προσκαίειν τὴν δᾷδα ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ. Aristot. Meteor. 4, 3: Τῇ ὑπερβολῇ (τοῦ πυρὸς) προσκεκαῦσθαι λέγεται· De gen. anim. 4, 2: Προσκάει τὸ πλεῖον πῦρ. Geopon. 5, 19, 2: Οἱ λίθοι... τοῦ θέρους τὰ στελέχη προσκαίουσι.] Suid. ex Aristoph. [Vesp. 828: Ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν·] ut σκαιὴ προσκεκαυμένα ib. 939. De cibis adustis Archestr. ap. Athen. 7, p. 310, E: Μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε. Alexis 9, p. 383, C: Ὄψον... προσκέκαυκε· et Plut. Mor. p. 460, A. ‖ Metaph. de amore flagrante, Xenoph. Symp. 4, 23: Φοιτῶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη. Quod ἀντὶ τοῦ ἐκάη dictum annotavit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 2.]

[Προσκακοπαθέω.] Προσκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, In contemplatione et commemoratione humanitatis a Christo susceptæ dolore affici et macerari, Bud. ex Greg. Orat. in Epiphania. [Προσκακοπαθῶ· δοτικῇ margo Suidæ cod. Paris. A.]

[Προσκακουργέω, Insuper damno afficio, vexo, lædo. Synes. p. 114, B: Προσεκακούργει δὲ ἄλλα. Wakef. Mala fide aliquid addo, Dio Cass. 45, 22: Τὰ μὲν ἐπικοινῶν ὑμῖν ὑπούλως καὶ ἀκαίρως, τὰ δὲ αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ προσκακουργῶν.]

[Προσκακόω, Insuper male afficio. Hippocr. p. 47, 44: Ὄμματα προσκακούμενα.]

Προσκαλέω, Advoco, Ascisco, Accio, Accerso, Advoco in auxilium. Thuc. p. 294 [8, 98]: Ἐθελοντεδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς, schol. παραλαβόντες. [Plato Men. p. 82, A: Ἀλλά μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων ἕνα. Xenoph. Rep. Lac. 13, 5: Πολυπραγμονοῦσιν οὐδέν, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς προσκαλῇ. Demosth. p. 531, 18: Προσκαλέσαντι τοὺς χορευτὰς σκοπεῖν. Lucian. Pisc. c. 39: Προσκαλῶμεν ἐκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν. Προσκαλεῖται τὰς κύνας ὁ κυνηγέτης Pollux 5, 85. Προσκαλέσαι ἀντὶ τοῦ προσκαλέσασθαι dictum annotarunt Phot. et Suidas.] Sed frequentius in voce med. dicitur προσκαλέσασθαι, ut, Προσεκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. [Xenoph. Anab. 7, 7, 1: Προσκαλεῖται Ξενοφῶντα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος. Demosth. p. 183, 14: Τίνα σπουδὴν ποιεῖσθε προσκαλέσασθαι βουλόμενοι Θετταλούς, i. e. Ad partes vestras trahere. Plut. Mor. p. 235, D: Προσκαλούμενον μὲν ὡς παραδεξόμενοι· 354, D: Πρὸς ἀλλήλους τῷ ῥήματι χρῆσθαι, ὅταν τινὰ προσκαλῶνται. « Polyb. 8, 25, 5: Πάντας ἐψυχαγώγησε καὶ προσεκαλέσατο, i. e. Sibi conciliavit, Ad se allexit. Sic fere Lucian. Asin. c. 51: Προσκαλουμένη πολλοῖς φιλήμασι. » Schweigh. Lucian. Epist. Sat. 31: Προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμόν.] Apud Diosc., Προσκαλεῖται τρίχας, exp. Pilos evocat, elicit. ‖ Interdum προσκαλῶ poet. pro simpl. καλῶ, Voco, Appello. Soph. Aj. [89]: Ὦ οὗτος, Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Antea dixerat, προσμολεῖν καλῶ, et Αἴαντα φωνῶ. [Dio Cass. 71, 34: Ναὸν αὐτῆς (τῆς εὐεργεσίας) ἱδρύσατο, ὀνόματί τινι ἰδιωτάτῳ καὶ μήπω ἀκουσθέντι προσκαλέσας αὐτήν.] ‖ Προσκαλεῖν, In jus vocare. Et in voce med., προσκαλέσασθαι pro eodem. Dem. Πρὸς Φορμ.: Τί τοῦτον προσκαλεῖς; Aristoph. Vesp. [1406]: Προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, In jus te voco damni injuria dati. [Cum gen. ὕβρεως ib. 1418. Et sine genit. 1334: Ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι· Av. 1426: Ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον; Plato Leg. 11, p. 936, E: Ἐάν τις ἑκὼν μὴ θέλῃ μαρτυρεῖν, προσκαλείσθω τὸν δεόμενον, ὁ δὲ προσκληθεὶς ἀπαντάτω πρὸς τὴν δίκην. Frequentissimum ap. oratores, ut Lys. p. 166, 31: Προσκαλεσάμενος αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον· paullo post πρ. πρὸς τὴν φυλήν. Addito δίκην p. 104, et 13: Προσεκαλέσατο δίκην ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα. Demosth. p. 911, 14: Κλητῆρας ἔχων προσκαλεσάμενος αὐτόν· 1054, 16: Προσεκαλέσατο Μακάρτατον τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου εἰς διαδικασίαν.] Dicitur et προσκαλέσασθαι [πρὸς] τοὺς ἄρχοντας a Demosth. [p. 534, 1: Μὴ προσκαλέσασθαι πρὸς τὸν ἄρχοντα εἶναι.] Vide Bud. Comm. p. 14, 15. Ut autem in illo Aristoph. l. προσκαλοῦμαι cum gen., sic et ap. Lucian. [Tim. c. 46]: Προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, ut quidem leg. censet Bud., quum tamen ibi scriptum sit προκαλοῦμαι. Sed quum alibi, tum ap. Dem. eodem modo positum reperitur προκαλοῦμαι, ut [p. 1018, 9] legimus, Τραύματος ὡς Ἄρειον Πάγον με προὐκαλέσατο [προσεκαλέσατο nunc legitur ex codd. aliquot] ὡς φυγαδεύσων ἐκ τῆς πόλεως. Adeo ut hæc differentia confundi videatur. Notandum est autem ap. Lat. itidem dici Accersere aliquem pro Advocare, et Accersere cædis pro Accusare. ‖ Προσκαλοῦμαι, pass. signif. Advocor, Accior. Act. 5, 36: Ὧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Cui ascitus est numerus. Sed magis probatur altera lectio προσεκολλήθη, ob constr. Vide Κολλάω. ‖ In judicium vocor, Accusor, Accersor. [Demosth. p. 999, 12: Λιποταξίου προσκληθῆ· et ib. 17, πρ. ξενίας.] Plut. Solone [c. 31]: Προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον Πάγον, Cædis accersitus. Dicitur et προσκληθεὶς δίκην, pro In jus vocatus, Bud. Comm. p. 15, afferens ex Aristot. Pol. 5, [12]: Φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑπομεῖναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς Ἄρειον Πάγον. Ubi tamen videndum an non δίκην cum ὑπομεῖναι jungi possit.

[Προσκάμνω, Allaboro, Annitor. Appian. Pun. c. 97: Μικρὸν ἔτι προσκαμὼν καὶ μόλις τι τοῦ προτειχίσματος καταβαλὼν ἀπέγνω. Justin. Mart. Dial. p. 213, 27: Συμπαθῶν ὑμῖν προσκάμνειν ἀγωνίζομαι, ὅπως τὰ παράδοξα ἡμῶν ταῦτα νοήσητε. ‖ Insuper laboro, i. e. fatigor, male habeo. Pausan. 5, 13, 6: Ἐκέκρυπτο κατὰ τοῦ βυθοῦ καὶ ὁμοῦ τῷ χρόνῳ προσέκαμνεν οὐχ ἥκιστα ὑπὸ τῆς θαλάσσης.]

[Προσκάρδιος et forma Dorica] Ποτικάρδιος, ὁ, ἡ, Qui est in corde, Cordi insidens, pro Προσκάρδιος, quum ποτὶ Dorice dicatur pro πρός. Bion [1, 16]: Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις, Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος. [Theocr. Epigr. 11.]

Προσκαρτερέω, Cum tolerantia et perseverantia quadam insisto s. incumbo, Assiduus et multus sum aliqua in re: ut curatores operum non abscedentes. Athen. [5, p. 211, F]: Προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις. [Προσκαρτερῆσαι τῷ τόπῳ (dogmaticis refutandis) Sext. Emp. p. 71.] Themist. de canibus venaticis, Ἑνὸς αὐτοῖς ἀναφανέντος θηρίου, προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ καὶ προσλιπαροῦσιν ἄχρις ἂν ἕλωσιν, Illius vestigiis assiduo hærent, nec ab eo persequendo desistunt prius quam ceperint. Sic Act. 1, [14]: Προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ· ut et Paulus Ad Rom. 12, [12]: Τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, Instantes precibus, Assidue perseveranterque precantes Deum. Homini etiam alicui προσκαρτεροῦμεν, cui nos assiduum comitem præstamus, ab ejus latere non discedentes. Dem. C. Neær. [p. 1386, 6]: Θεραπαίνας τὰς Νεαίρᾳ προσκαρτερούσας· Act. 8, [13] de Simone, Ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ, A Philippi latere non discedebat, Philippi comes perstabat, ut Ovidius dixit, Sola comes nostræ perstitit illa fugæ. Itidem Christus Marci 3, [9] discipulis suis dicit curent ut πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, Navicula sibi assidua comes sit, ne videlicet a turba prematur, Bud. [Diodor. 14, 87: Προσεκαρτέρει τῇ πολιορκίᾳ τὸν χειμῶνα. Cui præivit Polyb. 1, 55, 4. « Πρ. τῇ ἐπιμελείᾳ ib. 59, 12. Πρ. τῷ πλείονι, Pluribus inhiare, 11, 2, 4. Πρ. τινί, Aliquem assectari, assidue observare, colere, 24, 5, 3. Item hostili consilio morari apud aliquem, 9, 7, 9: Τοῦ ἔτι πρ. τούτοις ἀπέγνω, ubi perperam vulgo τούτους. Cum partic. 8, 21, 7: Χρόνον τινὰ προσεκαρτέρει λιπαρῶν ταύτην. » Schweigh. Ὁ προσκαρτερούμενος χρόνος Diodor. 2, 29. Ἐνθάδε μένειν per προσκαρτερεῖν exp. gloss. Aristoph. Pl. 1149, ex more recentiorum, qui καρτερεῖν non raro pro μένειν dixerunt et προσκαρτερεῖν pro προσμένειν, Exspectare. Priscus Exc. Hist. p. 189, 21: Παραγενόμενος ἅμα τοῖς ὑπηρέταις προσεκαρτέρουν· 199, 2: Τοῖς περιβόλοις προσκαρτερῶ, i. e. Intra septa exspecto.]

Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, Assidua et tolerans aliqua in re perseverantia, quum sc. nullæ ærumnæ nec labores nos a re aliqua avellere possunt.

[Προσκαρφόω, Clavis affigo. Schol. Æsch. Prom. 133. Wakef. Schol. rec. Aristoph. Pl. 944.]

Προσκαταβαίνω, pro Descendo, ex Cebete [p. 42] affertur, Αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbum sonat Insuper descendo. [Lucill. Anth. Pal. 11, 99: Δι' ἐκείνης (τῆς νεφέλης) προσκατέβη τρωθείς.]

[Προσκαταβάλλω, Insuper dependo, persolvo. Προσκαταθεῖναι τριώβολον ap. Aristoph. Nub. 1237, gloss. exp. προκαταβάλοιμι, quod προσκ. scribendum. Boiss. Nisi hæc interpretatio ad προκαταθεῖναι referenda, quod in libris pluribus legitur. Forma media Alex. Aphrod. Proœm. p. 249, 5: Καὶ μυρίων ἂν σοι τοιούτων προσκαταβαλοίμην κατάλογον.]

Προσκατάβλημα, τό, ut Bud. dicit, est προστίμημα, et Quod ob moram mulctæ nomine dependebant οἱ ὀφλόντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γενόμενοι, publicani sc. et alii, qui altero tanto mulctabantur. Exemplum habes p. 447. Pro eod. Suid. habet Προσκαταβόλημα. Significat etiam, ut VV. LL. tradunt, Accessio, Corollarium, Quod sensim accessit, Accessio sortis. [Contributio, velut in supplementum, accessoria ad

æris summas, e vectigalibus rediens, ap. Dem. p. 731, 5 : Οὐ γὰρ ὄντων ἱκανῶν τῶν ἐκ τῶν τελῶν χρημάτων τῇ διοικήσει, τὰ προσκαταβλήματ' ὀνομαζόμενα διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται. ... Τὰ δὲ προσκαταβλήματα τοὺς μὴ τιθέντας μὴ ᾖ κυρία ἡ βουλὴ ... Reisk.]

[Προσκαταβολή, ἡ, habet quidem H. Steph. in Indice, lectorem remittens ad v. Προσκαταβάλλω, sed ibi tantum Προκαταβολὴ reperitur. Angl.]

[Προσκαταβόλημα vitiose pro προσκατάβλημα, q. v.]

[Προσκαταγέλαστος ap. Longum 2, p. 46, 8 ed. Vill. vitiose pro πρὸς κ., Insuper ridiculi.]

Προσκαταγελάω, Insuper irrideo. [Athen. 11, p. 508, B : Τῶν μὲν τοῖς νόμοις ἐμμένειν, τῶν δὲ τοῦ Πλάτωνος καὶ προσκαταγελᾶν. Julian. p. 162. Wakef.]

[Προσκαταγιγνώσκω s. Προσκαταγινώσκω, Addico. Demosth. p. 1281, 3 : Ζητοῦσι διαιτητὴν ὅστις αὐτοῖς τὰ χωρία προσκαταγνώσεται. Recte hoc explicat Wolfius, ὅστις καταγνοὺς ἐμοῦ τὰ χωρία τούτοις ἀπονεμεῖ. Itaque servatur Condemnandi significatio, cujus aliud exemplum est ap. Antiphont. p. 122, 44 : Αὐθέντην προσκαταγνωσθέντα (sic tres codd. : vulgo προκ.) ὑφ' ὑμῶν. Glossam Hesychii, Προσκαταγνούς, πρὶν καταπτύσας, ex προκαταγνοὺς corruptam esse animadvertit Jensius.]

[Προσκατάγνυμι, Insuper frango. Synes. Calv. p. 77, C. Boiss.]

[Προσκαταγράφω, Insuper conscribo s. adscribo. Dionys. A. R. 2, 47 : Τῶν προσκαταγραφέντων βουλευτῶν, Allectorum. 8, 13 : Στρατιὰν ἄλλην προσκαταγράφειν, ut πρ. στρατιώτας ap. Diodor. 19, 15. Id. 19, 40 : Ἱππεῖς ἐκ Μηδίας προσκαταγραφέντες.]

[Προσκατάγω, Insuper deduco s. demitto. Philo in Mathem. vett. p. 74 : Ὅτε δὲ καταχθεὶς ἐπὶ τὸν τεταγμένον τόπον τὸν πληροῦντα τὴν διάστασιν τοῦ βέλους, καὶ τὸ βέλος ἐπιτιθεὶς αὐτόματον, ἔτι προσκαταχθεὶς μικρὸν πάλιν πρός τινα ὑπερέχοντα τόρμον χαλκοῦν, τἀναντία προσκόψαν τὸ ὑπερέχον τῆς σχαστηρίας, ἀπέσχασε τὴν χεῖρα, ἡ συγκατάγωγὴ τῆς τοξίτιδος καὶ ἡ ἀπόσχασις οὕτως ἐγίνετο. Angl.]

[Προσκαταδείδω, Insuper metuo. Dio Cass. 37, 39 : Προσκαταδείσας μὴ ....]

[Προσκαταδείκνυμι, Insuper instituo. Dio Cass. 77, 9 : Τελῶν δ' καινὰ προσκατέδειξε.]

[Προσκαταδέω, Insuper deligo. Hippocr. p. 785, H : Χρὴ ὅταν ἐπιδέῃς τὸν ὦμον, προσκαταδέειν τὸν βραχίονα.]

[Προσκαταδικάζομαι, Insuper condemno. Dinarch. ap. Pollue. 8, 24, ex cod. supplendum.]

[Προσκαταίρω, Solvo, Proficiscor classe, Appello. Diodor. 11, 61 : Παντὶ τῷ στόλῳ προσκατῆρεν ἐπὶ τὸ πεζικὸν στρατόπεδον.]

[Προσκαταισχύνω, Insuper dedecoro. Plut. V. Phocion. c. 22 : Οὕτων δὲ τὴν ὑπουργίαν ἀγεννῆ προσκατῄσχυνεν ὁ τάφος συντελεσθείς. « Joann. Chrys. In 2 Ep. ad Cor. serm. 27, vol. 3, p. 692. » Seager.]

[Προσκατακλαίομαι. Polyb. 40, 2, 9 : Προσκατεκλαίοντο πάντες, ὡσανεὶ προορώμενοι τὸ μέλλον, quod Schweigh. exp. *Omnes inter se collacrimabantur.* Προκατέκλαιον Reiskius, Prius deplorabant quam perierant.]

[Προσκατακλείω, Insuper includo, occludo. Hesych. s. v. Κατακυνῶν. Hemst.]

[Προσκατακλίνομαι, Insuper decumbo s. accumbo. Πρόσβαλον (προσβαλοῦ Jensius) per προσκατακλίθητι exp. Hesych. G. Dind.]

[Προσκατακλύζω, Insuper proluo, inundo. Plut. Mor. p. 549, E : Προσκατακλύσαι τὸν λόγον.]

[Προσκατακρύπτω, Insuper abscondo. Theod. Prodr. p. 218. Elberling.]

[Προσκατακτάομαι, Insuper acquiro. Polyb. 15, 4, 4 : Προσκατακτήσασθαι τὴν ἐκείνου ἀρχήν. Diodor. 2, 32 : Πρ. πολλὴν τῆς ὁμόρου χώρας.]

[Προσκατακτείνω, Insuper occido. Palæph. c. 32, 12, in libris pluribus : alii προσαποκτενεῖν et προσκτενεῖν.]

[Προσκατακυκάω, Insuper turbo. Hippocr. p. 497, 17.]

Προσκαταλαλέω, Objurgo, Bud. Exp. etiam Loquacitate obruo, obstrepo et obtundo. Schol. Aristoph. [Argum. Nub.] : Πληγὰς λαβὼν βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδός, Loquacitate vexatus, Insuper a loquaci puero increpitus, Loquacitate obrutus, Bud.

[Προσκαταλαμβάνω, Insuper occupo. Dio Cass. Exc. p. 39, 64; l. 42, 46.]

[Προσκαταλέγω, Allego. Diodor. 11, 53 : Μισθοφόρους ἀθροίσας καὶ τῶν Ἀκραγαντίνων προσκαταλέξας. Dionys. A. R. 3, 67 : Ταῖς ἱεραῖς παρθένοις ... δύο προσκατέλεξεν ἑτέρας. Id. 2, 47. Plut. V. Arati c. 14. Dio Cass. 41, 34; 45, 47. Strabo 6, p. 265 : Τοῖς ἔθνεσιν ἑκάστοις τὰς γειτνιώσας προσκαταλέγοντες νήσους. « Euseb. In Hierocl. c. 48, p. 468. » Boiss.] Προσκαταλέγομαι, Etiam ego allegor et ascribor in catalogum : unde προσκαταλεγμένοι, Allecti, προστηρημένοι. [Plut. V. Rom. c. 20 : Ἑκατὸν ἐκ Σαβίνων πατρίκιοι προσκατελέχθησαν. Dio Cass. 36, 29; 40, 60.]

Προσκαταλείπω, Insuper relinquo. [Joseph. A. J. 2, 4, 5 : Προσκαταλιπὼν καὶ τὸ ἱμάτιον.] Philo De mundo : Τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ἐπιβρίσασι δεινοῖς, Reliquiæ quæ sævientibus malis superstites fuerunt. [Pallad. V. Chrys. p. 38. Boiss.]

[Προσκαταλείφω, Insuper oblino. Aristot. H. A. 5, 19 : Τειχίον ἤ τι τοιοῦτον τραχύτητα ἔχον ... πηλῷ προσκαταλείψαντες.]

Προσκαταλλάττομαι, affertur pro Reconcilior. [Aristot. Rhet. 1, 12 : Οἱ μὲν γὰρ φίλοι ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι καὶ προσκαταλλάττονται, πρὶν ἐπεξελθεῖν.]

[Προσκαταλύω, Insuper dissolvo. Diogenis Epist. 29 Ald.=28 Commel. Boiss. Libanius Κατὰ Ἰκαρίου vol. 2, p. 139, 14. Jacobs. Dio Cass. 47, 32.]

Προσκατανέμω, Insuper distribuo. [Plut. V. Cat. min. c. 33, Solon. c. 19; Dio Cass. 51, 4.]

* [Προσκατανοέω, Insuper cogito. Epicur. ap. Diog. L. 10, 67, 72. || Unde subst. Προσκατανόησις, εως, ἡ, ib. 79.]

* [Προσκαταξαίνω, Attero ad. Lycophr. 173 : Ἐν δὲ δεμνίοις (Ἀχιλλέα) ... εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ (Helena) βέθει. Schol., διεγερεῖ, ἐρεθίσει.]

* [Προσκαταξέω, Insuper derado, abrado. Etym. M. p. 412, 1 : Ζωγράφος ... οὐχ ὅτι γράμματι χρῆται, ἀλλ' ὅτι τῇ γραφίδι προσκαταξέει· γράψαι γὰρ τὸ ξῦσαι. Suspectum mihi est compositum προσκ. Valck. ad Theocr. Adon. p. 373.]

[Προσκαταπήγνυμι, Insuper defigo. Ælian. N. A. 8, 10 : Προσκατέπηξε τὰ κέρατα εἰς θάμνον.]

[Προσκαταπίμπρημι, Insuper incendo, comburo. Dio Cass. 62, 17 : Πολλοὶ οἶκοι ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐπικουρούντων προσκατεπρήσθησαν.]

[Προσκαταπλάσσω, s. Προσκαταπλάττω, Tanquam cataplasma admoveo. Schol. veteris poetæ ap. Fabr. B. Gr. vol. 3, p. 644. Kall.]

[Προσκαταπλήσσω, s. Προσκαταπλήττω, Insuper perterrefacio. Dio Cass. 38, 4; 39, 44; 42, 6.]

[Προσκαταποντίζω, Insuper in mare demergo. Liban. vol. 2, p. 246.]

[Προσκαταποντόω, idem. Dio Cass. 42, 38.]

[Προσκαταπράσσω, s. Προσκαταπράττω, Insuper efficio. Aristid. vol. 1, p. 394, 7 : Τοῖς μὲν γάρ, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο προσκαταπράξειεν, ἔκ γε τῶν ὑπαρχόντων ἐξεστιν εὐδοκιμεῖν.]

[Προσκαταράομαι, Insuper exsecror. Schol. Aristoph. Pac. 248 : Οὕτω δὲ εἶπε προσκαταρώμενος.]

[Προσκαταπυκνόω, Condenso. Metaph. Confirmo. Plut. Mor. p. 491, A : Πρ. τὴν εὔνοιαν.]

[Προσκαταριθμέω, Annumero. Theophrast. Metaph. p. 316, 22 ed. Brand. Plut. V. Marcelli c. 30 : Τὴν ἀνθύπατον ἀρχὴν ... ταῖς πέντε προσκατηρίθμησεν ὑπατείαις.]

* [Προσκαταρρήγνυμι, Insuper discindo. Dio Cass. 78, 7 : Τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ προσκατέρρηξεν. Forma media 54, 1 : Τὴν ἐσθῆτα προσκατερρήξατο.]

[Προσκατασήπω, Insuper putrefacio. Hippocr. p. 462, 20.]

[Προσκατασκάπτω, Insuper diruo. Josephi Vita c. 10 : Πυρπολήσαντες, εἶτα δὲ προσκατασκάψαντες· ubi cod. Leid. πρὸς κ.]

Προσκατασκευάζω, Insuper instruo, extruo, construo, struo. In VV. LL. Insuper paro. [Demosth. p. 467, 9 : Προσκατασκευάσας ἐμπόριον Θευδοσίαν· 683, 23 : Ἐπειδὴ ὁρῶ προσκατασκευαζόμενόν τι τοιοῦτον· 365, 25 : Ἐκ τῆς ἀπολογίας ὄνειδος προσκατασκευασθῆναι. Polyb. 21, 9, 6 : Τινὰς προσκατεσκευακότες δυνάστας. Πρ. πόλεις, τριήρεις, et alia quævis, Diodor. 11, 21, 43, 78, Jo-

seph. A. J. 8, 5, 2; 10, 11, 1, Dio Cass. 42, 40. Κῶλα προσκατασκευάσαι, εἴ πού τι δέοι, Dionys. De comp. verb. c. 7. || Forma media Aristot. Top. 3, 2 : Ὅταν ἄλλα τινὰ προσκατασκευάζηται τῶν καλῶν.]

[Προσκατασπάω, Insuper detraho. Hippocr. p. 221, E : Ἐμέσασι συχνὰ τοιαῦτα προσκατασπᾶται. || Naves insuper deduco in mare, Polyb. 4, 53, 2.]

[Προσκαταστρέφω, Insuper everto. Dionys. De Isocr. c. 14 : Τῷ ποιεῖν εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ βίᾳ προσκαταστρεφόμενοι. Herodes Or. p. 175, 19 : Προσκαταστρέψασθαι τοὺς πλουσιωτάτους. Dio Cass. 37, 5 et 48 extr.]

Προσκατασύρω, Insuper detraho, Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 174 : Καὶ χερὶ προσκατέσυρεν ... Ἄδωνιν. || Vitiose pro προκατασύρω var. lect. in locis Polybii s. h. v. citatis.]

* [Προσκατατάσσω s. Προσκατατάττω, Adjicio, Subjicio. Polyb. 3, 20, 1 : Προσκατατάττοντες ἔτι καὶ τοὺς λεχθέντας λόγους. Πρ. ἑαυτόν, Alicui se adjungere, ap. Epict. Diss. 4, 1, 91 : Περιμένει συνοδίαν ἀνθυπάτου καὶ προσκατατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς. Πρ. ἑαυτὸν τῷ θεῷ ib. 98; et, Προσκατατέταχά μου τὴν ὁρμὴν τῷ θεῷ, 89. Schweigh. Phurnut. c. 32, p. 224 : Τὸ ὑγρὸν ... τῷ αἰθέρι πρ. Osann.]

[Προσκατατείνω, Insuper extendo. Hippocr. p. 837, D.]

Προσκατατίθεμαι, Insuper dependo, persolvo. Aristoph. Nub. [1237] : Νὴ Δία Κἂν προσκαταθείην ὥστ' ὀμόσαι τριώβολον. Quem l. schol. sic construit et exp., προσκαταθείην ἂν τριώβολον ὥστε ὀμόσαι νὴ Δία, seu, ζημιωθείην ἂν τρεῖς ὀβολοὺς ἵνα ἐπιτρέψῃς μοι ὀμόσαι τοὺς θεούς. [Plato Theag. p. 128, A : Προσκατατιθέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ μισθόν.]

[Προσκατατρέχω, Insuper populor. Joseph. A. J. 13, 12, 6 : Μετὰ τὴν νίκην προσκαταδραμὼν τὴν χώραν.]

[Προσκαταφεύγω, Confugio ad. Suidas s. v. Καθοσίωσις : Τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν σηκοῖς προσκαταφεύγει.]

[Προσκαταφθείρω, Insuper perdo. Teles ap. Stob. Flor. 108, 83, p. 397, 5 ed. Gaisf. Boiss.]

[Προσκαταφρονέω, Insuper contemno. Dio Cass. 42, 37; 47, 21.]

[Προσκαταχαρίζομαι. Προσκαταχαρισάμενος (in cod. —χαρησάμενος scriptum) vel προσκαταχρησάμενος lectiones suspectæ ap. Georg. Syncell. p. 220, D, in loco Josephi A. J. 10, 11, 1, cujus libri inter χαρισάμενος καταχαρισάμενος προσχαρισάμενος fluctuant : unde decompositum illud prodiit προσκαταχαρισάμενος.]

[Προσκαταχέω, Insuper perfundo. Pass. Προσκαταχεῖσθαι Hippocr. p. 395, 14.]

[Προσκαταχράομαι, Insuper interficio. Dio Cass. 72, 14.]

[Προσκαταχρηματίζω, Papyr. ap. Forshall. 1, p. 24, 46 : Τὴν προσκατακεχρηματισμένην ἀναφοράν.]

[Προσκαταχωρίζω, Papyr. ap. Forshall. 1, p. 23, 43 : Προσκατακεχωρισμένου χρηματισμοῦ.]

[Προσκαταψεύδομαι, Insuper mendacium confingo adversus aliquem. Polyb. 12, 13, 3 : Προσκατέψευσται τἀνδρός. Epictet. Diss. 3, 17, 8 : Τοῦτο ἔξωθεν αὐτῷ δεῖ προσθεῖναι καὶ προσκαταψεύσασθαι. Dio Cass. 45, 31; 57, 23.]

[Προσκατεργάζομαι, Insuper perficio. Dio Cass. 37, 39 : Ῥᾳδίως τὰ λοιπὰ προσκατεργάσασθαι· et 38, 38; 41, 32; 42, 8, al. || Insuper acquiro. Dio Cass. 56, 51 : Κτηθεῖσιν ἀρκεσθῆναι καὶ μηδὲν ἕτερον προσκατεργάσασθαι. || Insuper conficio, interficio. Dio Cass. 63, 29 : Δυσθανατοῦντα προσκατειργάσατο.]

[Προσκατερείπω, Insuper dejicio, diruo. Pausan. 3, 7, 11 : Ἑλλάδα σαθρὰν ἤδη καὶ οὐ παντάπασιν ὑγιῆ προσκατέρειψεν.]

[Προσκατεσθίω, Insuper comedo. Unde futurum Προσκατέδομαι, e quo præsens finxit HSt.] Προσκατέδω, Insuper comedo. Alexis ap. Athen. 12, [p. 516, D] de candaulo, obsonio quodam Lydio delicato : Πλὴν δ' ἐγὼ Ἂν [Ἐὰν] παραθῶ σοι, προσκατέδῃ [—ει] τοὺς δακτύλους, Σαυτῷ γε χαίρων.

Προσκατεύχομαι, Insuper imprecor, execratione utor, opp. τῷ ἐπεύχομαι. Theophr. H. Pl. 9, [8, 8] : Περιγράφειν δὲ καὶ τὸν ἐλλέβορον τὸν μέλανα, ἱστάμενον πρὸς ἕω, καὶ προσκατευχόμενον δέ. Bud.

[Προσκατέχω, Contineo. Hippocr. p. 798, 4 : Προσ-

κατέχειν δέ τινα χρὴ τὴν κεφαλὴν τοῦ τετρωμένου.] Προσκατέχομαι, Detineor apud, vel Retineor in. Basil. : Αἱ ψυχαὶ αἱ μὲν ἐπὶ πολὺ προσκατέχονται τῇ ζωῇ ταύτῃ.

Προσκατηγορέω, Insuper accuso, Ultra accuso. Xenoph. [Mem. 2, 6, 34] : Ἐὰν δέ σου προσκατηγορῶσιν ὅτι ... εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν. [Jocose et eleganter ita dicitur, ut sit Insuper commendo s. laudo. Sturz.] Citatur et ex Thuc. : Προσκατηγορῶ ἐπίδειξίν τινα ἐπὶ χρήμασι. [3, 42 : Χαλεπώτατοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ χρήμασι προσκατηγοροῦντες ἐπίδειξίν τινα. Plut. V. Pericl. c. 32 : Πρ. ὅτι γυναῖκας ὑποδέχοιτο. Dio Cass. 38, 16 extr. || Insuper prædico, attribuo. Aristot. De interpr. 10, 3. Dionys. De Lysia judic. c. 14, e Theophrasto : Ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριττῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτά, ἢ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἐναντία προσκατηγορηθῇ. Scribendum προσκατηγορηθῇ cum Sylburgio.]

[Προσκάτημαι. V. Προσκάθημαι.]

[Προσκατοικίζω, Insuper in colonia colloco, Simul habitare jubeo. Arrian. Exp. 4, 22, 6 : Προσκατοικίσας ἄλλους τῶν περιοίκων.]

Προσκατόμνυμι, seu Προσκατόμνυμαι, Insuper s. Præterea dejero. Pausan. [5, 24, 2 : ... ἐπὶ κάπρου κατόμνυσθαι τομίων ...] οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προσκατόμνυνται, ubi tamen si præp. vim suam retinet, vacat partic. ἔτι.

[Προσκατορθόω, Insuper erigo, constituo. Heliodor. 6, 13 : Προσκατορθώσειν τῷ Θυάμιδι ... τὴν τῆς προφητείας ... τιμήν. « Clem. Homil. 1, 6. » Kall. || Insuper rem bene gero. Dio Cass. 49, 23 : Οὐχ ὅπως προσκατορθώσας τι ἀπεχθήσοιτό οἱ.]

[Προσκαυλέω, In caulem abeo. Hippocr. p. 278, 38 : Ἐντεῦθεν αὐτῆς τὸ παχύτατον καὶ ἰθύτατον ἀνάπαλιν τραπὲν προσκεκαύληκεν, ὅπερ ἐστὶ αἰδοῖον.]

[Πρόσκαυμα, τό, Adustio. Joel. 2, 6. Nahum 2, 11 : Πρ. χύτρας.]

[Πρόσκαυσις, εως, ἡ, Adustio. Oribas. p. 37 ed. Matth.]

[Προσκαυστικός, ή, όν, Qui adurere solet. Posidippus ap. Athen. 14, p. 662, A : Μάγειρος πρ.]

[Προσκεδάννυμαι, Ante dissipo. Προσκεδαννύμενος Alexidis comœdia memoratur ab Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 100.]

Πρόσκειμαι, Positus s. Situs sum ad, Adjaceo. [Polyb. 3, 24, 2 : Πρόσκειται τῷ Καλῷ ἀκρωτηρίῳ Μαστία.] Herodian. [3, 1, 9], de Tauro monte : Μεταξὺ ὢν Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα, Populos versus orientem et versus septentrionem sitos, s. Populos ad orientem et populos ad septentrionem pertinentes. Diosc. 4 : Προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα, Folia invicem adjacentia ac cohærentia, προσπεφυκότα. [Aristot. De gen. anim. 1, 4 : Οὐδὲν εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ πρόσκεινται.] || Apponor [Appositus sum. Hom. Il. Σ, 379 : Οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο (ansæ ad poculum). Ubi v. Eustath. p. 1148, 54] : sic enim exp. in Plat. Apol. Socr. [p. 30, E] : Πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Civitati a Deo appositus sum s. adhibitus. Nisi aliquis malit Attributus, sicut quidam interpretantur ap. Synes. Ep. 44 : Λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι, Attributa esse. Sic vero et Bud. προσκείμενος interpr. Additus, Adjunctus, ap. Themist. p. 30, item et Contributus, Attributus, ap. Strab. p. 83 [4, p. 190] : Τὰ δὲ μεταξὺ τοῦ Γαρούνα καὶ τοῦ Λείγηρος ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουιτανοῖς ἐστιν. || Addor, [Additus sum, Accedo,] cujus signif. duo exempla ex Polyb. habes ap. Bud. p. 512. [Polyb. 3, 25, 2 : Πρόσκειται δὲ τούτοις τὰ ὑπογεγραμμένα· 3, 29, 5 : Προσέκειτο τὸ μὴ προσλαμβάνειν κτλ. Isocr. De antid. p. 469 ed. Oxon. : Ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις προσκείσθω τοῖς πρότερον εἰρημένοις. Plato Crat. p. 393, D : Εἰ πρόσκειταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται. Soph. Œd. T. 232 : Ἡ χάρις προσκείσεται. Eur. Alc. 1042 : Ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ᾖν προσκείμενον· Rhes. 162 : Προσκείμενον κέρδος πρὸς ἔργῳ. Πρόσκειται Hesych. exp. ἐκ προσθήκης κεῖται. Frequens ap. grammaticos ubi regulas exponunt certis conditionibus adstrictas. Sic Etym. Gud. p. 521, 14 : Πρόσκειται παρατετοσυλλάβως· 28 : Πρ. ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς.] || Προσκεῖσθαι dicitur etiam Qui stat apud, s. qui adstat. Aristoph. Nub. [142] : Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκειτο, Assiste foribus : nisi aliquis in sequenti signif.

accipere malit. [Epictet. Diss. 4, 7, 20 : Προσκείσομαι διάκονος καὶ ἀκόλουθος ἐκείνῳ (τῷ θεῷ). Adjunctus sum, Soph. El. 722 : Δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.] || Incumbo, Insto, Urgeo, Premo, i. q. ἐπίκειμαι : ac plerumque fugientibus aut cedentibus ita προσκεῖσθαι dicimur. [Phot. et Suid. : Προσκείμενοι· οἷον κολλώμενοι, προσεγγίζοντες. Herodot. 9, 57 : Ἤλαυνον τοὺς ἵππους καὶ προσεκέατό σφι. Τὸ προσκείμενον (intelligitur μέρος στρατοῦ) 9, 6. Eurip. Phœn. 739 : Ἑπτὰ προσκεῖσθαι πόλεις· Iph. T. 319 : Ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι· 316 : Κλύδωνα πολεμίων προσκειμένων. Aristoph. Eq. 245 : Ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.] Thuc. 3, p. 119 [c. 108] : Ἐπαναχωροῦντες δὲ, ὡς ἑώρων τὸ πλέον νενικημένον, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀκαρνᾶνες σφίσι προσέκειντο· 7, p. 242 [c. 30] : Πρὸς τὸ τῶν Θηβαίων ἱππικὸν, ὅπερ πρῶτον προσέκειτο· 4, p. 133 [c. 33] : Τοῖς δὲ ψιλοῖς, ᾗ μάλιστα προσθέοντες προσκέοιντο· 2, [84] : Αἱ νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι, ὑπ' ἀμφοτέρων, τοῦ τε ἀνέμου τῶν τε πλοίων, ἅμα προσκειμένων ἐταράσσοντο, Simul urgentibus. [Πρ. τῇ πόλει Thucyd. 7, 30. « Polyb. 1, 11, 6 ; τοῖς προσβαίνουσι 2, 67, 6 ; 5, 13, 3, et 95, 5 ; 28, 15, 4. » Schweigh.] Plut. Agesil. [c. 16] : Τῶν βαρβάρων προσκειμένων αὐτῷ καὶ κακούντων τὸ στράτευμα, Instantibus ei et urgentibus hostiliter. Philo V. M. 1 : Δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέκειντο, Vicissim urgebant. [Soph. Ant. 94 : Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ, quod schol. exp. δυσμενὴς ἔσει.] Dicimur etiam προσκεῖσθαι, Incumbere, Instare, Urgere, in bonam partem : ut quum precibus alicui instamus. [Herodot. 1, 123 : Τῷ Κύρῳ Ἅρπαγος προσέκειτο δῶρα πέμπων. Thucyd. 7, 18 : Ἀλκιβιάδης προσκείμενος ἐδίδασκε τὴν Δεκέλειαν τειχίζειν.] Plut. Solone [c. 14] : Τῷ Σόλωνι προσέκειντο τὴν τυραννίδα προξενοῦντες, Soloni instabant. Pericle [c. 33] : Πρόσκειται δεόμενος, Precibus instat. Herodian. 2, [7, 12] : Μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο ἐλλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Instabant obsecrantes et ipsi ut rerum administrationem suscipere. 3, [15, 8] : Προσέκειντο λιπαροῦντες αὐτὸν ὑπὲρ ὁμονοίας. Sic Comicus quidam ap. Athen. 13, [p. 581, D] : Λιπαρῶν δὲ καὶ προσκείμενος. [Aristoph. ib. 12, p. 525, A : Ἐπακολουθοῦν κἀντιβολοῦν προσκείμενοι.] Similiter accipi potest et hic Gregor. l., Κλαυθμῷ καὶ δεήσει προσέκειντο, ut sit dat. instrumenti, Fletu et precibus instabant : seu, ut Bud. interpr., Assidui erant. Dicimur etiam προσκεῖσθαι rei, cui studiose incumbimus, Cui addicti sumus. [Τῇ φιλοινίῃ vel τῷ οἴνῳ πρ. Herodot. 3, 34 ; 1, 133. Ἀφροδισίοις πρ. Galen. vol. 2, p. 358.] Thuc. p. 31 [1, 93] : Ταῖς γὰρ ναυσὶ μάλιστα προσέκειτο, i. e. τῶν νεῶν προσεῖχε, schol., In rem navalem incumbebat. 8, p. 291 [c. 89] : Κατ' ἰδίας δὲ φιλοτιμίας οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ προσέκειντο ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται, In id incumbebant. Synes. Ep. 53 : Πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, Adhæret libris. [Aristid. vol. 2, p. 315, 12 : Τοῖς Δημοσθένους λόγοις προσέκειτο ὑπερφυῶς. Πρ. μαντικῇ Pausan. 4, 9, 3.] Similia exempla habes ap. Bud. p. 513, ubi προσκεῖσθαι exp. Addictum, Deditum et studiosum esse, Incumbere, ἀναποσπάστως προστετῆχθαι. [Lucian. Alex. c. 54 : Τοῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν πρ. Philostr. p. 136 : Τοῖς ἄγαν τῇ γῇ προσκειμένοις, de iis dictum qui mare metuunt. Valck.] Sed et homini alicui προσκεῖσθαι dicimur, itidem pro Addicti esse, Dediti esse, Studere, Favere, et ei quasi adhærere. [Herodot. 6, 61 : Ἦν οἱ φίλος τῷ προσέκειτο τῶν ἀστῶν μάλιστα.] Thuc. 8, p. 279 [c. 52], de Alcibiade : Προθύμως τῷ Τισσαφέρνῃ θεραπεύων προσέκειτο· 6, p. 227 [c. 89] : Τῷ δήμῳ προσκείμενοι μᾶλλον, Populi partibus magis favebam. [Aristid. vol. 2, p. 277, 14 : Εἰ τοὺς μὲν ὡς τῷ δήμῳ προσκειμένους κόλακας προσεροῦμεν· et p. 252, 11. || Colo. Dio Cass. 51, 25 : Ὅτι τῷ Διονύσῳ πρόσκειντας.] Item Assentior, Astipulor, Transeo in partes sententiamque alicujus. I. q. προστίθεμαι. [Pausan. 2, 21, 10 : Πρόσκειμαι πλέον τι ἢ οἱ λοιποὶ τῇ Ὁμήρου ποιήσει. Πρ. θεοστυγεῖ ἀνὴρ ap. Polluc. 1, 20. || Addicor, Attribuor. Herodot. 1, 196 : Τῷ τὸ ἐλάχιστον ὑπισταμένῳ προσεκέετο ἡ παρθένος, i. e. in matrimonium dabatur. Schweigh. Eur. Tro. 185 : Τῷ πρόσκειμαι δούλα ;] || Πρόσκειμαι κακῷ, Malis adhæreo, implicitus sum. [Soph. El. 1040 : Ὦ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. Contra ib. 240 : Εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ. Eurip. Inus fr. 21 : Κακοῖς οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη. Soph. Aj. 407 : Μωραῖς ἄγραις προσκείμεθα. Dionys. A. R. 6, 92 : Μέχρι πολλοῦ διετέλουν προσκείμενοι ταῖς ὠφελείαις (prædæ).] Usitatior constructio est qua res aliqua προσκεῖσθαι alicui dicitur. Sic Soph. Ant. 1243 : Τὴν ἀβουλίαν ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν. Eur. Rhes. 266 : Πόλλ' ἀγρωσταῖς σκαιὰ πρόσκειται φρενί· et intellecto dativo personæ Heracl. 484 : Μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.] || Πρόσκειταί μοι, Onus mihi incumbit, Negotium mihi commissum atque delegatum est : aliquantum diversum a superiori Incumbendi signif. [Herodot. 1, 119 : Τοῖσι προσεκέετο· 7, 36 : Τοῖσι προσεκέετο αὕτη ἡ ἄχαρις τιμή· 6, 57 : Τούτοισι προσκέεται προξείνους ἀποδεικνύναι. Eur. Rhes. 107 : Ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας· Hel. 450 : Ἐμοὶ γὰρ τοῦτο πρόσκειται..., μηδένα πελάζειν... δόμοις. Pausan. 5, 13, 3, restituit Siebel. : Ἔργον αὐτῷ πρόσκειται (vulgo πρόκειται) τὰ... ξύλα ... παρέχειν. Dio Cass. 52, 22 : Αὐτῷ ἡ τῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προσκείσθω.] || Apud Suid. vero pro, Ὁ δὲ ἐντυχὼν προσκειμέναις ταῖς θύραις, quod ipse exp. κεκλεισμέναις, [et πρ. τῶν θυρῶν per ἠσφαλισμένων,] sunt qui leg. patent προκειμέναις, Oppositis et clausis. [Nihil mutandum. Verba ipsa ex Æliano excerpta esse conjecit Hemst.] || A partic. autem προσκείμενος est adv. Προσκειμένως, Instanter, Assidue, Addicte, Bud.

[Προσκείρω, Attondeo. Athen. 13, p. 565, A : Τὸν πρῶτον προσκειράμενον· ubi epitome et Eustath. p. 1910, 4, προκειράμενον, apogr. Palat. κειράμενον.]

[Προσκέλλω, Appello. Orph. Arg. 1048 : Ποιάντη νήσῳ προσεκέλσαμεν. Dorice Ποτικέλλειν, Dius apud Stob. Flor. 65, 6 init. (sed ubi nunc ex codd. scriptum ποτοκέλλοντι). Hemst.]

[Προσκέλομαι, Adhortor. Affertur sine teste. Angl.]

[Προσκενόω, Insuper evacuo. Epiphan. vol. 1, p. 132, C : Προσκενώσαντες οὖρα καὶ αἷμα.]

[Προσκέπασμα, τὸ, Protegmen. Pollux 7, 208. « Cyrill. Hier. p. 191 (=144). » Wakef.]

[Προσκεπαστής, ὁ, Protector. Latinum προτίκτωρ per πρ. exp. Menand. Hist. Exc. p. 418, 9.]

Προσκέπτομαι, Prospicio, Prius considero : alii tamen simpliciter, Considero : ut ex Herodoto [7, 177] : Προσκέπτομαι πάντα, Omnia rimor et considero. Item [7, 10] : Προσκεψάμενος ἐπὶ σεωυτοῦ, Re apud teipsum considerata. [Eurip. Andr. 256 : Πῦρ σοι προσοίσω κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι. Aristoph. Eq. 154 : Ἐγὼ δ' ἴδω προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.] Utitur et Thuc. 8, p. 283 [c. 66], sed passiva signif. : Ἀλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν, καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προύσκέπτετο, Præmeditati ad dicendum venerant, Considerata et præmeditata ab eis erant, quæ in medium afferebant. [Scribendum προὔσκεπτο cum Buttmanno. Plato Rep. 4, p. 435, D : Τῶν προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων. || Antefero. Eurip. Phœn. 476 : Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην τούμόν τε καὶ τοῦδε.]

Προσκερδαίνω, Insuper lucror. Πρ. τὴν ὑγίειαν Polyb. 32, 14, 12. « Æneas Gaz. Theophr. p. 39 extr. » Boiss. Perf. Προσκεκερδήκασι (var. lect. —ᾶκασι) ap. Demosth. p. 1292, 6.]

[Προσκέφαλα, Ad caput, ap. Joann. Malal. p. 250, 5, pro πρὸς κεφαλὴν dictum, ut μονοπρόσωπα, quod v. pro μόνας πρὸς μόνας, et quæ sunt similia adverbia recentiorum. G. Dind.]

[Προσκεφαλάδιον, τὸ, Cervical, Pulvinar. Eust. p. 1552, 31, qui cum similibus diminutivis ἁλάδιον σπηλάδιον τυχάδιον componit.]

Προσκεφάλαιον, τὸ, [ἀπὸ τοῦ τῇ κεφαλῇ προστίθεσθαι, Sext. Emp. p. 267,] Cervical, Pulvinus, Pulvinar, quod capiti decumbentis supponitur : ποτίκρανον Theocr. appellat. [Hippocr. p. 763, C ; 617, 51 ; 618, 1, et (ubi olim προσκέφαλον vitiose, quod correxit Foes.) p. 1212, G. Aristoph. Ach. 1089 : Προσκεφάλαια, στρώματα. Lysias p. 121, 36 : Πρ. εἰς τὴν ταφήν.] Aristoph. Pl. [542] : Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ. Plut. De disc. adul. ab amico [p. 59, C] : Ταυτὸν τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις δρῶσιν, ἃ δοκοῦντα ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. Mnesimachus ap. Athen.

10, [p. 421, C] : Ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια, καὶ θώρακας ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας Καὶ τόξα, Cervicalia nostra sunt clypei. Apud [Eubulum ap.] Eund. 2, [p. 47, F] sunt Σικελικὰ προσκεφάλαια. At [12, p. 514, F, ex eoque Eustath. p. 1484, 14] πρ. βασιλικὸν, Cervical regium, dicitur Conclave quoddam regum Persidis, in quo semper erant condita talentorum auri quinque millia. Item, πρ. πτιλωτὰ ap. Polluc. [6, 9 et 10, 38], Plumea pulvinaria. [Πρ. πτερωτὰ id. 6, 10 ; ὑπαυχένια 10, 38. Πρ. ἐρεοῦν, λινοῦν, σκύτινον 10, 40.] Improprie vero dicuntur Pulvinaria, quæ sedentibus supponuntur. Plato Rep. 1, [p. 328, C] : Καθῆστο δὲ ἐστεφανωμένος, ἐπί τινος πρ. τε καὶ δίφρου. Sic ap. Cic. Ep. : Afferri jussit pulvinos, et omnes in suis sedibus sederunt. Sic videtur accipi et ap. Juv., Conducit comites, sellam, cervical. Nam Cervical proprie est, quod cervici cubantis substernitur, ut et πρ. : at Pulvinus pro utroque sumi potest, tam eo, quod cubanti, quam eo, quod sedenti supponi solet. [Theophr. Char. c. 2 : Τοῦ παιδὸς ἐν τῷ θεάτρῳ ἀφελόμενος τὰ πρ. αὐτὸς ὑποστρῶσαι. Phot. Lex. p. 460, 17 : Πρ. κλητέον, ἀλλ' οὐ τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα· καλεῖται δὲ οὕτως καὶ τὸ ὑπηρέσιον. Quocum comparandus Pollux 10, 40 : Τὸ ναυτικὸν ὑπηρέσιον ἴδιως ἐν ταῖς Ὥραις Κρατῖνος προσκεφάλαιον, τοῦτο μὴ καλεῖσθαι νομιζόντων, ἀλλὰ ὑπηρέσιον μόνον. Eodem sensu Hermippus ap. Hesych. s. v. Πανακτόν.] Pro eod. affertur et Προσκεφαλὴ in VV. LL. ex 1 Reg. 26, sed ibi divisa voce legitur πρὸς κεφαλῆς, idque bis [v. 11] : Τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος ἀπὸ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· aliquanto post autem dicit, Τὸ δόρυ τοῦ βασιλέως καὶ ὁ φακὸς τοῦ ὕδατος τὰ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. In priore tamen l. conjunctim scrib. videtur, quamvis similia composs. a κεφαλὴ nulla sint.

[Πρόσκεψις, εως, ἡ, q. d. Præconsideratio. Affertur ex Niceph. Chon.]

Προσκηδής, ὁ, ἡ, Curam gerens, Solicitus de aliquo. Hom. Od. Φ, [34] : Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ, καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, ubi Eust. προσκηδέος exp. κηδεμονικῆς, φροντιστικῆς, ἐμφρόντιδος : addens, contr. esse τοῦ δυσκηδέος, ἀκηδέος. [Apoll. Rh. 3, 588 : Ὥς κεν προσκηδέος ἀντιάσειαν· et 4, 717.] || Hesych. προσκηδεῖς exp. οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, Affines. Sunt κηδεσταὶ utrimque, inquit Pollux [3, 7, 30], οἱ τὸ κῆδος συνάψαντες, Qui affinitatem contraxerunt, et ἐπηοί ap. poetas, et προσκηδεῖς Herodoto. Hæc ille. Legitur autem προσκηδέες ap. Herodot. [8, 136], Ionice, Προσκηδέες αὐτῷ ἔσαν, Affines ei erant, Affinitate cum eo juncti. Bud. tamen exp. etiam Necessarii, Necessitudine devincti. Addit vero et Amicitia conjuncti ; sed hoc latius quam par sit extendere videtur nominis hujus significationem, præsertim quum habeamus alterius expositionis auctorem Pollucem, ut vides in l. qui modo ex eo citatus fuit, in quo pro ἐπηοί repono πηοί. [Theætet. Anth. Pal. 7, 444 : Οὐκ ἔχον διαλλὶν προσκηδέας ὀστέα χωρίς.]

[Προσκήδομαι vitiose pro προκήδομαι in libris aliquot Soph. Trach. 966, et in Argum. Soph. Ajacis circa finem.]

Προσκήνιον, τὸ, Vestibulum scenæ. [Pollux 4, 123.] Plut. Lyc. [c. 6] : Προσκήνια θεάτρων [ubi plurali numero dictum est, quia plurium theatrorum proscenia cogitantur. Sed ap. Alciphr. 2, 1, προσκηνίοις aliis de causis in παρασκηνίοις mutandum cum Meinek. Com. vol. 4, p. 723]. Utitur Vitruv. tum alibi, tum 5, 6 : Ab eo loco per centrum parallelos linea ducatur, quæ disjungat proscenii pulpitum et orchestræ regionem. Et Virg. [Georg. 2, 381] : Veteres ineunt proscenia ludi. [Polyb. 30, 13, 4 : Τούτοις στήσας ἐπὶ τὸ πρ. μετὰ τοῦ χοροῦ αὐλεῖν ἐκέλευσεν ἅμα πάντας. De ipso pulpito Plut. Mor. p. 1096, B : Χαλκοῦν Ἀλέξανδρον ἐν Πέλλῃ βουλόμενον ποιῆσαι τὸ πρ. οὐκ εἴασεν ὁ τεχνίτης ὡς διαφθεροῦν τῶν ὑποκριτῶν τὴν φωνήν.] Bud. dicit esse Locum ante scenam porrectum, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent : ita ut scena altior esset pulpito, pulpitum autem altius orchestra : quæ ipsa locus erat saltantium. In qua signif. idem fere est cum παρασκήνιον [Non est idem. V. Παρασκήνια] : nam παρασκήνιον, Locus est ab utraque parte scenæ, ante ipsam scenam, in cujus medio pulpitum s. ἡ θυμέλη erecta est, ut ex Suida et Vitruv. colligitur. Sic accipitur et in hoc l. [Polybii, ut conjecit Casaub.], qui a Suida citatur : Ἡ δὲ τύχη παρελκομένη τὴν πρόφασιν καθάπερ ἐπὶ προσκήνιον, παραγύμνωσε τὰς ἀληθεῖς ἐπινοίας, In proscenium protrahens. Ipse tamen exp. τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Velum quod scenæ obtenditur, Aulæum scenæ. [Athen. 12, p. 536, A, ex Duride : Ἐγράφετο ἐπὶ τοῦ πρ. ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὀχούμενος. Id. 13, p. 587, B (similiterque Harpocr. s. v. Νάννιον) : Ἀντιφάνης ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν « Προσκήνιον (φησίν) ἐκαλεῖτο ἡ Νάννιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε καὶ ἐχρῆτο χρυσίοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσι, ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη. » Synes. p. 128, C : Εἴ τις εἰς τὴν σκηνὴν εἰσβιάζοιτο καὶ τὸ λεγόμενον εἰς τοῦτο κυνοφθαλμίζοιτο διὰ τοῦ προσκηνίου τὴν παρασκευὴν ἀθρόαν ἅπασαν ἀξιῶν ἐποπτεῦσαι· ubi antea dixerat : Προκύπτοντα τοῦ παραπετάσματος. || Vestibulum tentorii. Judith. 10, 24. Πρ. τοῦ ναοῦ Nicet. Chon. Hist. p. 155, A.]

Προσκήπτω, Prædico, Præsignifico. Nisi error est ap. Hesych. πρόσκηπτε exponentem προσήμαινε, πρόλεγε, προμήνυε.

Προσκηρυκεύομαι, Caduceatorem mitto ad. [Thucyd. 4, 118.]

[Προσκηρύσσω s. Προσκηρύττω, Præconio advoco. Lucian. Pisc. c. 39 : Προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους. || Ἐπικηρυκεύεται, quod significat Per præconem pacem peto, Hesych. exponit per προσκηρύσσεται, ubi Kustero προκ. scribendum videbatur. Προσκηρύσσειν vitiose pro προκηρύσσειν olim ap. Plut. Mor. p. 498, F.]

[Προσκιαγραφέω, Ante adumbro. Joann. Chrys. In Matth. hom. 82, vol. 2, p. 509 : Ἵνα μάθῃς πάντοθεν καὶ τῆς παλαιᾶς αὐτὸν νομοθέτην ὄντα, καὶ τὰ ἐν ἐκείνῃ διὰ ταῦτα προσκιαγραφηθέντα. Seager. Germanus Episc. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1509, A. G. D.]

[Προσκίασμα, τὸ, Obumbraculum. Nicet. Annal. 10, 3 : Πρ. τῶν κινημάτων.]

[Προσκιγκλίζω, et forma Dor. Ποτικιγκλίσδω, In modum cincli moveo, Quasso. Theocr. 5, 117 : Καὶ τὸ σισαρὸς εὖ ποτεκιγκλίσδευ· ubi alii libri ποτ' ἐκ. contra dialectum, quæ ποκ' postularet.]

[Προσκινδυνεύω, Insuper periclitor. Verbum sine teste positum ab Schneidero, fortasse corruptum ex προκ. vel divisim scribendum, ut ap. Dion. Cass. Exc. p. 37, 55 : Οὐχ ὅπως τοιούτου τινὸς ἔτυχεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκινδύνευσεν ἐκδοθῆναι· ubi vulgo προσεκινδύνευσεν. G. Dind.]

[Προσκινέω, Admoveo, unde προσκινεῖσθαι, de concubitu, i. q. συνουσιάζειν, Aristoph. Lys. 227 : Κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι· et Eccles. 256. Xenarcho ap. Athen. 13, p. 569, D (ubi præcedit verbum βινεῖν) restituit Hemst. et Toup. ad schol. Theocr. 5, 116, pro προσκινούμενον. Ad obscenam verbi signif. alludit Aristoph. Pac. 902 : Ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται· ubi v. schol. Activ. Pherecr. ap. Athen. 15, p. 685, A : Ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα, i. e., ut Schweigh. exp., Cujus oscula amaracum olent, concubitus apium.]

[Προσκίνημα, τό. Σαίνδαρον per πρ. exp. Phot. : cui προσκίνημα restituendum ex Hesychio.]

[Προσκινητός, ἡ, όν, Qui admoveri potest, admotus est. Nilus Epist. 264. Boiss.]

[« Πρόσκιος, ὁ, ἡ, Umbrosus : τὸ πρόσκιον, Adumbratio, ap. Strab. » Lex. Hederici ed. Ern. ; Schneidero autem suspectum est. Angl.]

Προσκιρτάω, Salio ante, Præsilio, Saltu præeo, Exultim ludens anteeo : ut is, qui choreas ducit et præsilit, προσκιρτᾷ. Item, Προσκιρτῶντι τοῦ λόγου, dicit Greg. Naz. de Joanne Baptista, respiciens ad l. quem ex Luca citabo in Σκιρτάω. [Conf. vol. 1, p. 369, B.]

Προσκίρτησις, εως, ἡ, Præsultatio, Præitio quæ fit saltu, ludendo exultim. Greg. Naz. : Νυνὶ δὲ δέξαι μου τὴν κίνησιν καὶ προσκίρτησιν, εἰ καὶ μὴ, ὡς Ἰωάννης, ἀπὸ γαστρὸς, ἀλλ' ὡς Δαβὶδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ.

[Προσκιχράω, Commodo, Accommodo. Athanas. vol 1, p. 133, 138.]

[Προσκλαίω, Defleo. Ælian. V. H. 9, 39 : Μυρία προσκλαύσας. Basil. M. vol. 2, p. 386, alique s. v. Πρόσκλαυσις indicandi. Vitiose pro προκλαίω in libris multis Eurip. Phœn. 1520.]

[Πρόσκλαυσις, εως, ἡ, Fletus. « Quattuor fuisse pœ-

nitentium in primitiva ecclesia stationes s. v. Ἀκροάομαι monuimus. Primus gradus vocabatur πρόσκλαυσις, i. e. quum quis admisso peccato, extra ecclesiam stans, cum luctu et lacrimis eos, qui ingrediuntur, orat ut pro se misericordiam Dei eliciant. Id nos docet explicatio terminorum pœnitentialium epistolæ Canonicæ Gregorii Thaumaturgi annexa p. 41, et Gabriel Philadelphiæ Metropol. in libello De pœnitentia c. 10. In hoc gradu constituti pœnitentes usitatissime vocantur προσκλαίοντες. Concilium Cpol. in Trullo can. 87: Ἐνιαυτὸν προσκλαίειν, διετίαν ἐπακροᾶσθαι κτλ. Basilius Can. 22, 56, 57, 75. Προσκλαύσεως exemplum exstat ap. Euseb. H. E. 5, 28. Synes. Epist. 67, p. 43. Suic. Alia v. ap. Ducang., quibus adde Andr. Cret. p. 169.]

[Προσκλάω, Frango ad. Xen. De re eq. 7, 6: Τὸ σκέλος, εἰ προσκόψειέ τῳ, προσκεκλασμένον ἂν εἴη. « Planud. Ovid. Met. 5, 26. » Boiss.]

[Προσκλείω, Accludo, Gl. Pro ἀποκλείω ap. LXX Genes. 19, 10, præbet Justin. Mart. Dial. c. Tryph. Jud. p. 153 ed. Paris.]

[Προσκλήδην, Advocando, ex Hesychio affert Wakef., tacite correcto vitioso Προσκληδής, quod Hesych. exp. προσκαλεσάμενος. In cod. προσκληδὶς scriptum esse videri annotavit Schowius.]

[Προσκληδονιζόμενος vitiose pro προκλ. in loco Josephi B. J. 3, 1, 1. Suidas s. h. v.]

[Προσκλῆμι. V. Προσκλῆμι.]

Προσκληρόω, Sorte allego s. lectum adjungo. Hanc enim primam esse hujus compositi signif., et maxime propriam existimo: unde est pass. ap. Luc. Act. 17, [4]: Προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, Adjuncti sunt Paulo et Silæ et consociati, quasi sorte lecti. Vel q. d. Sors hæc illis obvenit, ut et ipsi consociarentur Paulo. Fortasse autem quæ includitur hoc verbo signif. κλήρου, Sortis, ad gratiam divinam referenda fuerit, sicut κλῆρος regni cœlestis, supra ex Chrysost. || Sorte addico. [Plut. Mor. p. 738, D: Ἡ ἑβδομὰς τῷ μουσηγέτῃ προσκεκλήρωται.] Lucian. [Amor. c. 3]: Ἀχθῇ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, quem l. affert Bud. p. 236, postquam dixit, προσκληροῦν esse Addicere, quasique Sortito affigere et circumscribere. Sed ego non video, quomodo verbum Circumscribere locum habere hic possit. [Προσκεκληρωμένοι τῷ θεῷ etc. v. Wessel. Epist. ad Ven. p. 12. Philo p. 727. B. Valck.]

Προσκλήρωσις, εως, ἡ, Adjunctio alicujus s. Consociatio tanquam qui sorte allectus est.

Πρόσκλησις, εως, ἡ, Advocatio. || In jus vocatio. [Κλῆσις ἐπὶ δίκην vel ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις exp. Harpocr., Phot., Suidas; explicatius Pollux 8, 62. V. Schœmann. De lite Attica p. 576 seqq. Aristoph. Vesp. 1041: Ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας συνεκόλλων.] Plato Leg. 8, [p. 846, B]: Δικῶν δὲ πέρι δικῶν, καὶ προσκλήσεων κτλ., Bud. Comm. p. 15. [Adde Plat. ib. 9, p. 855, D. Demosth. p. 1054, 21.] || Hesych. πρόσκλησις, προτροπή, Adhortatio, πρόσρησις ἐπὶ δίκης. [Probabiliter Valesius πρόσρησις ἐπὶ δίκης.]

Προσκλητής [vox nihili], Advocatus, VV. LL.: Hesych. προσκληθείς, προσκαλεσάμενος. [V. Προσκλήδην.]

[Προσκλητικός, ἡ, όν, Advocativus. Plut. Mor. p. 354, D: Τούτῳ πρὸς ἀλλήλους τῷ ῥήματι χρῆσθαι ... ὅταν τινὰ προσκαλῶνται· προσκλητικὴν γὰρ εἶναι τὴν φωνήν. Μαρτυρίας προσκλητικὰς schol. Æschin. C. Timarch. p. 70, 1, restituit Hudtwalcker. in libro De diætetis p. 44, pro προκλητικάς.]

[Πρόσκλητος. V. Σύγκλητος.]

[Προσκλινής, Acclivis, Gl. Geopon. 4, 3, 2: Σχήματα προσκλινῆ καὶ ὑψηλά.]

Πρόσκλιντρον, τό, Id cui acclinare nos possumus. Etym. [M. p. 690, 29] dicit esse τὸ λεγόμενον προσκλιτόν: et κλιντῆρα esse τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα πρόσκλιντρον. In nostro autem vet. Lex. sic scribitur: Προσκλιντόν, τὸ λεγόμενον προσκλιτόν· καὶ Κλιντήρ, ὁ θρόνος ὁ ἔχων προσκλιντόν. At Προσκλιτόν, Suidæ ἐν ᾧ ἀκουμβίζομεν, In quo accumbimus. [Etym. M. p. 728, 12: Στοά ... τὸ λεγόμενον προσκλιτόν. Alio accentu p. 519, 42: Μέρος τι τῆς οἰκίας τὸ καλούμενον πρόσκλιτον ἢ κατάκλιτον.]

Προσκλίνω [et Dor. Ποτικλίνω], Acclino. [Hom. Od. Φ, 138, 165: Βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ. Z, 308: Πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ. Pind. Pyth. 1, 55: Νῶτον ποτικεκλιμένον. ||] Facio inclinare ad, Propensum reddo. Synes. Epist. 150: Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτοῖς πορίεται τὸν ἐνόντα τρόπον καὶ προσκλινεῖ βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ. [Προσκλίνειν vel προσκλίνεσθαι dicuntur Qui inclinata voluntate se applicant. Sic Agatharch. ap. Athen. 12, p. 528, A: Προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσιν. Suidas s. v. Φιλόχορος: Διεβλήθη προσκεκλικέναι τῇ Πτολεμαίου βασιλείᾳ. Schol. Aristoph. Nub. 360: Προσκλίναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα. Alterum dabit (Sext. Emp. p. 434: Τὸ ἑνὶ μόνῳ προσκλιθῆναι τῶν ἀδήλων ἐστί) Epiphan. Panar. p. 728, D: Οἱ μὲν προσεκλίθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ Κολούθῳ alibique sæpe. Clem. Epist. 1 ad Corinth. § 47: Προσεκλίθητε ἀποστόλοις μεμαρτυρημένοις. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 1027, ubi legitur: Ἐπειδὴ τοῖς δικαίοις προσεκλίθη. « Πρ. κατὰ τὴν ὅλην αἵρεσιν, Præcipue favere, Studere alicui, Polyb. 4, 51, 5. Sic τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ προσκλίνουσι legendum 5, 86, 10, ubi vulgo προσκυνοῦσι. » Schweigh. || Inclino, Flecto, sensu grammatico. Apollon. De synt. p. 319, 10: Εἴπερ οὖν ἥνωτο (ἡ πρόθεσις) καὶ ἐν τῷ καταγράφειν, ἀδιάφορον εἶχε τὸ ἔξωθεν προσκλιθῆναι.]

Πρόσκλισις, εως, ἡ, [Acclinatio, Adhæsio. Diodor. 3, 26: Διὰ τὴν γιγνομένην πρὸς αὐτὸ (τὸ δένδρον) πλεονάκις πρόσκλισιν τοῦ ζῴου.] Inclinatio, proprie animi, Propensio. 1 Ad Tim. 5, [21]: Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν. Voluntatis inclinatione propendere in aliquem dicit Cic. hac signif.: est autem metaph. a lancibus. Quædam exempll. minus recte habent πρόσκλησιν. [Clemens Rom. Ep. 1 ad Corinth. § 47: Διὰ τὸ καὶ τότε προσκλίσεις ὑμᾶς πεποιῆσθαι· ἀλλ' ἡ πρ. ἐκείνη ἧττον ἁμαρτίαν ὑμῖν προσήνεγκε. In πρόσκλησις corruptum correxerunt critici vel ex conjectura vel ex Mss. ap. Epiphan. Panar. p. 728, Diog. L. 1, 20, Suid. s. v. Αἵρεσις, Sext. Emp. P. H. 1, 18, Memnon. in Photii Bibl. p. 382, 16, Clem. Al. p. 469, 34. Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 373. Alia de h. v. ap. Suicer.] Apud Suid. [qui per ἑτερομέρειαν, ut Phot. p. 461, 3, exponit, cui ἑτεροβάρεια additur p. 140, 20] est aliud quoque exemplum: Μὴ διαπράξασθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, i. e. ἑτερομέρειαν, Voluntatis inclinatione propendendo in alteram partem. [Polyb. 6, 10, 10: Ἡ τῶν γερόντων πρ. καὶ ῥοπή. 5, 51, 8: Πρόδηλον ἀπεδείκνυε τὴν πρ. τῷ βασιλεῖ. Schw. Sext. Emp. p. 61: Ἄνευ σφοδρᾶς πρ. καὶ προσπαθείας. Cum dativo p. 5: Εἴ τις αἵρεσιν εἶναι λέγει πρόσκλισιν δόγμασι.]

[Προσκλιτόν. V. Πρόσκλιντρον.]

Προσκλύζω, Alluo, Inundo. [Xenoph. Cyrop. 6, 2, 22: Θάλαττα προσκλύζει. Cum dat. Polyb. 5, 59, 5: Τῷ ὄρει προσκλύζει τὸ πέλαγος. Diodor. 5, 19: Ἡ προσκλύζουσα τῇ νήσῳ θάλασσα· 1, 31: Πλευρὰ ... θαλάττῃ προσκλυζομένη· et 1, 34. Plut. Mor. p. 320, C: Τὸ ποταμοῦ τις ἂν ὄχθῃ χλοερῷ λειμῶνι προσκλύζουσα. Lucian. V. H. 1, 35: Τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μόνον προσκλύζοντος· et Amor. c. 53. Longus 1, 1. Cum πρὸς Plut. V. Dion. c. 24: Ἡ προσκλύζουσα πρὸς τὴν ἀκρόπολιν θάλασσα.] In VV. LL. exp. etiam Proluo, Colluo, Foveo [Geopon. 14, 17, 3: Τὴν ὄρνιν προσκλύζειν θερμῷ ὕδατι ἀφηψημένῳ. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 326: Τὸ πρόσωπον πρ. ψυχρῷ πολλῷ] quas posteriores signiff. sequitur verbale Πρόσκλυσμα in l., qui ex Diosc. affertur: ut πρόσκλυσις priorem illam, ut videbis in iis, quæ proxime subjungam.

Πρόσκλυσις, εως, ἡ, in Pand. est Alluvio [ut exp. Gl.], Bud. [Diodor. 3, 19: Τῇ συνεχεῖ τοῦ κύματος πρ.]

Πρόσκλυσμα, τό, Id quo utimur ad colluendum s. fovendum: unde ap. Diosc. 5: Εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, redditur, Ad fotus assumitur. [Oribas. p. 157, 247, 248, 249 ed. Matth.]

[Προσκλύστιος, ὁ, cognomen Neptuni ap. Pausan. 2, 22, 4: Ἀργεῖοι ὅθεν τὸ κῦμα ἀνεχώρησεν, ἱερὸν Ποσειδῶνι ἐποίησαν προσκλυστίῳ.]

[Προσκλώθω. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 67, C: Προσκλώθειν τὰς γενειάδας πέκοντες καὶ χαίροντες· καὶ τινὲς προσέκλωθον δίχα. Interpres, Pilos barbæ mulcere, pectere digitisque torquendo crispare.]

[Προσκνάω vitiose pro κνάω in libris quibusdam Tzetzæ ad Lycophr. 1109.]

Προσκνάω, Ad aliquid scalpo, Affrico, Pruriens affrico. Xen. [Mem. 1, 2, 30]: Ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνῆσθαι, Euthydemo affricari cupiens. [Sic ed. Ald.: sed codd. alii προσκνήσασθαι cum Maximo Tyr. Diss. 26, 8, Photio et Suida, alii προσκνίσθαι, unde veram scripturam προσκνῆσθαι restituit Buttmann. ap. Heindorf. ad Plat. vol. 2, p. 522. Dio Chr. vol. 1, p. 204: Ὅταν δέωνται τὸ σπέρμα ἀποβαλεῖν, ἐλθόντας ἔξω προσκνῆσθαι πρὸς τὸ τραχύ. Plut. Mor. p. 917, D: Τῶν πλείστων προσκνωμένων τοῖς στελέχεσι θρύπτεσθαι τοὺς ὄρχεις. Ἐπαιρόμενη inter alia per προσκνωμένη exp. Phot. et Suidas.] Colum. 8: Pecudes aut morsu scalpunt, aut cornu aut ungula tundunt, aut arbori affricant, parietibusque detergunt. At ex Greg. Naz. affertur, Τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, pro Quibus aures pruriunt et titillantur, κνώμενοι.

[Προσκνήθω, idem. Poeta ap. Plut. Mor. p. 462, E: Κάπρον ... παῖς ἂν νέογνος χειρὶ προσκνήθων νέα.]

[Πρόσκνισμα, τό. Schol. Aristoph. Av. 1581: Τὸ ὅλον πρ. τοῦ Ἡρακλέους ποιῶν ὁ Πεισθέταιρος. Cod. Ven. πρόκνισμα. Corrigendum πρὸς κνίσμα. G. Dind.]

[Προσκνυζάομαι, Blande aggannio. Philostr. V. Ap. 5, p. 226: Τοῖς γόνασιν αὐτοῦ προσκνυζᾶτο (ὁ λέων). Id. Her. p. 662: Περίεισί με (ὁ κύων) προσκνυζόμενος τοῖς ποσί. Scribendum προσκνυζώμενος ex cod. Paris. ap. Boisson. p. 301. Neque Heliodor. 7, 10, scripserat: Πολλὰ τοῖς ὠσὶ τῆς Ἀρσάκης προσκνυζομένη, sed προσκνυζωμένη. Ex his corrigenda quæ HSt. dixit:] Προσκνύζομαι, Gannitu appello s. inclamo: προσκνύζομαί σοι, Tibi aggannio, VV. LL. ex Philostr. Her.

[Προσκοιμίζομαι, Quiesco s. dormio ad. Xenoph. Hell. 5, 1, 19: Τοτὲ μὲν ἀναπαύων καὶ παραγγέλλων ἀποκοιμᾶσθαι, τοτὲ δὲ κώπαις προσκομιζόμενος· vitiose pro προσκοιμιζόμενος, quod est in codd. plerisque.]

[Προσκοινόω, Communico. Joseph. A. J. 3, 7, 6: Κάλυμμα τῶν ἴσων προσκεκοινωμένων· ubi var. lect. προκ.]

[Προσκοινωνέω, Partem habeo, Particeps sum. Plato Soph. p. 252, A: Ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; Leg. 6, p. 757, D: Εἰ μέλλει στάσεων ἑαυτῇ μὴ προσκοινωνήσειν κατά τι μέρος. Demosth. p. 918, 1: Προσκεκοινωνήσας (προσκεκοινώσας Reisk.) τούτῳ ἀπὸ τῶν ἐμπορίων χρημάτων. Dio Cass. 37, 56: Προσκεκοινωνήσας σφίσι τῶν παρόντων· et 44, 21; 66, 12.]

Προσκολλάω, Agglutino, Glutinamentis adjungo. [Joann. Malal. p. 233, 1: Προσεκόλλησε τὸ νέον τῷ παλαιῷ τείχει.] Et Προσκολλάομαι, Glutinamentis adjungor. Vel metaph. Quibusdam quasi glutinamentis adjungor et adhæresco; Agglutino me, Velut agglutinatus hæreo s. adhæresco. [Plato Leg. 5, p. 728, B: Τοῖς δὲ προσκολλᾶσθαι διώκοντα κατὰ τὰς ξυνουσίας. Phædon. p. 82, E: Διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην.] Alex. Aphr. Probl. 2: Ἀφ' ἑαυτοῦ προσκολλᾶσθαι τῷ τρεφομένῳ μορίῳ. Matth. 19, [5]: Προσκολληθήσεται τῇ γυναικί. Pro quo Ephes. 5, [31]: Προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Act. 5, [36]: Ὧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Se agglutinarat s. adjunxerat. [|| Figurate gloss. Aristoph. Pl. 151 προσέχειν τὸν νοῦν exp. προσκολλᾶν τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις. || « Προσκολλᾶσθαι dicitur oratio, si conglobatur, condensatur, longis periodis destituta. Synonymum est τὸ συμπυκνοῦσθαι. Dionys. De vi Demosth. c. 93, p. 1089, ubi in variis Demosthenicæ orationis formis hæc etiam laudatur: Τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἁρμονίας καὶ διαστάσεις, τὰ δὲ προσκεκολλημένας καὶ συμπεπυκνωμένας, h. e. alia late et fuse diducta, alia pressius densiusque elata. » Ernest. Lex. rhet.]

[Προσκόλλησις, εως, ἡ, Adglutinatio, Gl. Πρ. χρυσοῦ Joseph. A. J. 8, 3, 2.]

[Προσκολλητός, ή, όν, Agglutinatus. Ἀρτίκολλος per πρ. exp. schol. Soph. Trach. 771.]

[Προσκολλίζω, i. q. προσκολλάω. Anthemii fragm. Schneid. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 352: Τοῦ ὠοῦ τὸν ἐντὸς ὑμένα τοῖς ῥάγεσι τῶν χειλῶν προσκολλίζε, ubi codex unus προσκόμιζε. Aetius 8, 19: Προσκόλλα.]

[Πρόσκολλος, ὁ, ἡ, et Dor. Ποτίκολλος, Agglutinatus, Conglutinatus. Pind. ap. Athen. 1, p. 24, B, et 6, p. 248, B: Ποτίκολλον ἅτε ξύλον ξύλῳ.]

Προσκομιδή, ἡ, Advectio, ἀναφορά Hesychio. [Oblatio, Gl. Hoc sensu sumitur apud recentiores Græcos, de parte Missæ dictum, in qua sacrificium offertur a sacerdote. Typicum c. 21, p. 48: Εἰς τοὺς εὐκτηρίους οἴκους τῆς θεοτόκου γίνεσθαι πρ. καὶ τελείαν λειτουργίαν. In Collect. Constitt. eccles. l. 3 ex Novellis, in Bibl. Juris canon. p. 1337: Ἐκφωνεῖν τὰς εὐχὰς καὶ τὴν πρ. Germanus Cpol. in Theoria eccles. p. 150, 151. Hæc et alia multa Ducang. et Suicer.]

Προσκομίζω, Apporto, Affero. [Demosth. p. 1277, 12: Ἁμαξιαίους λίθους προσκομίσας. Xenoph. Cyrop. 7, 3, 4: Προσκεκομικέναι τὸν νεκρὸν ἐνθάδε που πρὸς τὸν Πακτωλὸν ποταμόν· Œc. 11, 16: Καρπὸν προσκομίζοντες.] Herodian. [4, 12, 11]: Προσκομίζουσι πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν· 8, [7, 4]: Οἱ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πατρίων ἕκαστοι προσεκόμιζον ἀγάλματα, Afferebant, Comportabant. [Longus p. 107, 18: Δῶρα προσκομίσειν.] || Advelio, Adduco, Veho ad. Thuc. 4, p. 158 [c. 115]: Προσιόντος ἤδη τοῦ στρατεύματος ᾧ ᾤοντο μάλιστα αὐτοὺς προσκομιεῖν τὴν μηχανήν· 1, [50]: Καὶ τῶν πλείστων (νεκρῶν) ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, Plurimos nacti sunt quos ad Sybota conveherent. Ib. [51]: Αἱ εἴκοσι νῆες διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων προσκομισθεῖσαι κατέπλεον, Advectæ. [Adde locum Xenoph. s. v. Προσκομίζομαι memoratum.] Plut. Pericle [c. 27]: Προσκομίζεται φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα, Lectica vehitur ad inspicienda opera. [V. Anton. c. 78: Διὰ χειρῶν προσεκομίσθη ταῖς θύραις τοῦ οἰκήματος. Dio Cass. 42, 41: Προσεκομίσθη ἐπὶ τὴν διώρυχα.] Et voce med. signif. act. ap. Thuc. 1, [54]: Ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι, Ita ut multa navium fragmenta et cadavera recepta advexerint. [Xenoph. Cyrop. 6, 1, 23: Ἔνθα ᾤετο .. εἶναι ... εὐπροσοδώτατον ὅσα δεῖ προσκομίζεσθαι. || Adjungo. Plut. V. Cleom. c. 6 et V. Arati c. 25: Τὴν πόλιν προσκομίσας Ἀχαιοῖς· quod in προσκοσμῆσαι mutandum videbatur Wyttenbachio ad Mor. vol. 7, p. 93, quæ verba alibi permutata ab librariis notabimus s. v. Προσκοσμέω. || Apud scriptores eccles. Offero, Missam s. sacrificium perago. V. exx. ap. Ducang.]

Προσκόμιον, affertur pro Apposititia coma: pro quo supra προκόμιον.

[Προσκομιστέον, Apportandum. Per προσενεκτέον exp. Hesych., Phot. et Suidas. Geopon. 16, 4.]

[Προσκομιστής, ὁ, Advector, Adductor. Cyrill. C. Julian. p. 205, A: Γυναίων αἰσχρῶν προσκομιστὴν (male vulgo προκομιστὴν) αὐτῷ γεγονότα.]

[Προσκομιστικός, ή, όν, Apportatorius, Advectorius. Προσαγωγικὸς per πρ. exp. Zonar. Lex. p. 1582.]

Πρόσκομμα, τό, Offendiculum, Obstaculum in via, in quod pedem impingimus, Impedimentum, in quod pedes incurrunt; proprie enim ἐπὶ ποδῶν dicitur πρόσκομμα, ut ὑπώπιον ἐπ' ὀφθαλμῶν, Eust. [p. 914, 43, ex Athen. 3, p. 97, F. Hesych.: Γνάθοι· ... τὰ ἐν τῷ βαδίζειν πρ.] 1 Petr. 2, [7]: Λίθος προσκόμματος. Generaliter de quovis, Quo animus aut oculi aut aures alicujus offenduntur, et quo ejus cursus veluti obstaculo impeditur. 1 Cor. 8, [9]: Βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρ. γένηται τοῖς ἀσθενοῦσι, Ne ea offendantur, illis offendiculo sit. Rom. 14, [13]: Τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ. [Adde LXX Exod. 23, 33; 34, 12, Judith. 8, 19, Sirac. 17, 19, Jes. 29, 21. Προσκομμάτων ἀπώλεσις Plut. Mor. p. 1048, C.] || [Hesychio, Photio et] Suidæ σκάνδαλον, βλάβη, ζημία. [Glossa ad locos V. et N. T. referenda. Adde Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 254.]

[Προσκοπεύω, Prospicio, Provideo. Προσκοπεύων Symm. Job. 15, 22. « Democ. 17. » Wakef.]

Προσκοπέω, [Ante observo. Theophr. De sign. 1: Σημεῖα ἃ μὲν αὐτοὶ προσκοπήσαντες, ἃ δὲ παρ' ἑτέρων ... λαβόντες.] Provideo, Prospicio. [Soph. Ant. 688: Σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν. Eur. Heracl. 471: Πάντα προσκοπεῖν χρεών. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 42: Τῆς νυκτὸς προσκόπει, τί σοι ποιήσουσιν ... ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται, Ante perpende, considera.] Ex Thuc. [1, 120 et Lucian. Apol. 13], προσκοπῶ τὰ κοινά, In commune prospicio. [Dio Cass. 38, 36: Τὸ ἴδιον ἑξῆ προσκοπεῖν· 52, 12: Τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστου πρὸ πάντων προσκοπεῖ. Forma media 52, 13: Πάνθ' ὅσα ἐνδέχεταί τινι συντεχθῆναι προσκοπούμεθα· et 53, 21.] Ex Eur. [Med. 460], Προσκοποῦμαι τὸ σόν, Consulo tuo commodo, tibique prospicio. [Prospeculandi et exspectandi signif. Iph. A. 1098: Ἐξῆλθον οἴκων προσκοπουμένη πόσιν. Theophr. Char. 25, 2: Προσκοπεῖσθαι ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι.]

Προσκοπή, ἡ, Offensio, s. potius Offendiculum, i. q.

πρόσκομμα, σκάνδαλον Hesychio, h. e. Id, in quod pedes nostri incurrunt, et quo cursus noster impeditur, in quo pedes nostri offenduntur impingentes : προσκοπὴ νεῶν, Thuc. [1, 116], Impedimentum et obstaculum, quo navium cursus inhibetur : Ἔτυχον δὲ αἱ μὲν ἐπὶ Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, Ut eas prohiberent. [Ut specularentur, recte exp. Duker. Est enim non a προσκόπτειν derivandum, sed a προσκοπεῖν.] Item Scandalum et Offendiculum ap. Theologos. 2 Cor. 6, [3] : Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες πρ., Nullam eis offensionis materiam præbentes, Nihil facientes, quo offendantur. Sunt qui Offensioni esse et Offensionem afferre ex Cic. interpretentur. [Polyb. 6, 7, 8 : Φθόνου γενομένου, καὶ πρ. Διδόναι ἀφορμὰς προσκοπῆς 27, 6, 10. Πρ. καὶ μῖσος 30, 20, 8. Ἡ τῶν ὄχλων πρὸς αὐτὸν ἀλλοτριότης καὶ πρ. 31, 18, 4. Schweigh. Diodor. Exc. p. 583, 32 : Γενομένης πρ., ubi in προσκοπῆς corruptum correxit Wessel. Πρ. φέρειν Sext. Emp. p. 300, 4.]

[Προσκοπή, ἡ, Speculatio. Thuc. 1, 116 : Ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι. Ab Thucydide sumsit Dio Cass. Exc. p. 82, 57 : Ἐς προσκοπὴν πεμφθέντες.]

Προσκόπησις, εως, ἡ, Provisio, Prospectio. [Aq. Ezech. 7, 7, 10.]

[Προσκόπιον, τό. Athen. 4, p. 176, B, ex Posidonio : Πετάσια ἐπιτεθειμένοι καὶ προσκόπια. Vocabulum suspectum. Προσώπια Bedrotus, quod προσωπεῖα scribendum fuisset.]

Πρόσκοπος, ὁ, Speculator s. Explorator qui præmitti solet, Emissarius. Suidas προσκόπων exp. προφυλάκων, hunc l. subjungens [quocum conf. Dion. Cass. 68, 23]: Ὁ δὲ Τραϊανὸς τινὰς ἀγγελίας ψευδεῖς διὰ τῶν προσκόπων ἀεὶ καθιείς, Semper falsos quosdam rumores per speculatores a se præmissos disseminans. [Xen. Cyrop. 5, 2, 6, Rep. Lac. 12, 6. Dio Cass. 40, 10; 51, 24, et al. ‖ Adjective Σόνιος πρόσκοπος Pind. ap. schol. ad Nem. 7, 87.]

[Προσκοπτικός, ή, όν, Offendens. Epictet. Diss. 1, 18, 10 : Τὸ πρ. καὶ μισητικόν.]

Προσκόπτω, Allido. Greg. Naz. : Προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, Infantes petræ allisi. ‖ Impingo, Offendo. Matth. 4, [6], Luc. 4, [11] : Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, Ne impingas s. offendas pedem. Aristoph. Vesp. [245] : Προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, Offendit in tenebris digitum, ubi τῷ σκότῳ dixit ut τῷ λίθῳ. [Recte προσκόψ' ἐν correxit Bentlejus.] Idem dicitur προσκρούειν et προσπταίειν. [Immo προσπταίειν. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 9 : Προσέκοψεν ἀντὶ τοῦ προσέπταισεν. Ἄλεξις Ἐπιστολῇ. Eadem ap. Phot. (ubi προσέπταισεν) et Suid.] Sed frequentius omittitur accus. πόδα. [Xenoph. De re eq. 7, 6 : Εἰ προσκόψαι τις. Theophr. H. Pl. 4, 8, 8 : Ὁ κροκόδειλος φεύγει μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ μὴ ὀξὺ καθορᾶν.] Jo. 11, [9] : Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει. Rom. 9, [32] : Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, Offenderunt s. Impegerunt pedem ad lapidem offendiculi. Eust. [p. 1591, 1] dicit proprie accipi ἐπὶ ποδῶν, sicut et σφάλλεσθαι : indeque esse hanc ap. recentiores γνώμην, Φορητότερον ποσὶν ἤπερ γλώττῃ προσκόπτειν, i. e. σφάλλεσθαι. [Cum dat. personæ, Offendo, Invisum me reddo, Odiosus sum. Polyb. 5, 49, 5 : Προσέκοπτε τοῖς πολλοῖς, ἐλύπει δὲ καὶ τὸν Ἀντίοχον· et 7, 5, 6; 30, 6, 3. Schw. Phot. et Suid. : Προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ· ἀντὶ τοῦ ἠλλοτριώσατο· οὕτως Ποσείδιππος. Synes. p. 301, A : Στράτευμα ὑπερήφανον καὶ προσκεκοφὸς τῷ θεῷ.] Sed dicimur etiam προσκόπτειν alicui [vel personæ vel] rei, qua offendimur, quæque nobis velut offendiculum occurrit, in quo pedem impingamus. [Polyb. 1, 31, 7 : Προσκόψαντες τῇ βαρύτητι τοῦ Μάρκου· 5, 7, 5 : Προσκόπτων τοῖς περὶ τὸν Λεόντιον· 6, 6, 3, al. Schweigh. Diodor. 1, 89 : Προσκόπτοντας ταῖς εἰς τὰ προειρημένα παρανομίαις, Succensentes flagitiis in dicta animalia admissis. 3, 4 : Διόνυσον προσκόψαντα ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι· 4, 61, p. 306 : Καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης προσκόψαντα τῷ ζῆν, Quum vitam amplius tolerare non posset. Brunck.] 1 Petri 2, [8] : Οἳ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ, Qui offenduntur. At Rom. 14, [21] : Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. In ead. signif. dicitur et Προσκόπτομαι, Offendor, Offensus aut Infensus sum. Appian. B. C. 2, [27] de Curione : Ἔλεγε δὲ ταῦτ', εἰδὼς οὐ μεθήσοντα τὴν ἀρχὴν τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν δῆμον ὁρῶν ἤδη προσκοπτόμενον αὐτῷ διὰ τὰς τοῦ δεκασμοῦ δίκας. Interdum commodius redditur Incurro. Synes. De insomn. : Ψυχὴ μηδενὶ κακῷ περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα, In nullum malum in rebus humanis incurrens. Id. Ep. 46 : Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας, Quamdiu in res adversas non incurrebamus. At in Aristot. Probl. 5, 5, [17] : Προσκόπτομεν τῷ ἀέρι τραχύζοντες, VV. LL. interpr. Incurrendo aerem nostro impetu violamus. Aliquando est Cum impetu incurro et irruo, Invehor. Matth. 7, [27] de ventis : Καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε. In argumento τῶν Βατράχων Aristoph. [6] : Θεράπων δ' ἰδὼν Ὡς Ἡρακλεῖ προσέκοπτε διὰ τὸν Κέρβερον, In Bacchum irruit, s. cum impetu incurrit, indutum habitu Herculeo, putans esse Herculem qui Cerberum abduxerat. [‖ Cum præp. εἰς Aretæus p. 123, 45 : Προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος, i. e. Ignorant naturam morbi.]

Προσκορέννυμι, Exsatio, Exsaturo, i. fere q. simplex κορέννυμι.

Προσκορής, ὁ, ἡ, dicitur ut διακορής et κατακορής. [Pollux 6, 119, 146. Προσκορῆ per ἀηδῆ, ἀχαρῆ exp. Hesych.] A Bud. exp. Satietatem inducens, afferens. [Schol. Aristoph. Eq. 1055 : Ἀεὶ πρ. ἐστι περὶ Πύλου λέγων.] Lucian. [D. mort. 26, 2] : Εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον καὶ ταὐτὸν ἐγίνετό σοι προσκορές, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, Satietatem et tædium tibi inducerent. Hermog. tom. 3 : Ἵνα μὴ προσκορὴς εἴη τὸ ἐξ ὑποδιαιρέσεως, ἀεὶ τῷ αὐτῷ σχήματι εἰσαγόμενον ἀλλαττέσθω τὰ σχήματα. Idem [vol. 3, p. 387] de Antiphonte oratore : Τῆς λέξεως αὐτῷ πολλαχοῦ διηρμένης, ἐπιμελὴς [γε] μὴν οὕτως ὡς μὴ εἶναι προσκορής, Nimius. Apud Areth. quoque p. 982, significat Fastidium inducens et satietate ingratus, Nimius. Bud. [Heliodor. 3, 4; Theophyl. Sim. Epist. 54. Boiss.]

[Προσκορίζομαι. Schol. Aristoph. Vesp. 1332 (ad voc. χρυσομηλολόνθιον) : Προσκαλεῖται προσκορίζόμενος τὴν ἑταίραν. Error librarii verbi prioris præpositionem in altero repetentis. Scribendum ὑποκοριζόμενος. G. D.]

[Προσκοροδοφαγέω, Allia ante comedo. Dioscor. Parab. 2, 66 : Προσκοροδοφαγείτω ὁ μέλλων πίνειν.]

Πρόσκορος, ὁ, ἡ, Satur, Saturitatem afferens.

Προσκόρως, Ad satietatem, Satis superque, Abunde. Hermog. [in Walzii Rhett. vol. 3, p. 388, 21 : Οὐδὲ κατὰ τὸν Ἀντιφῶντα πρ. καὶ σαφῆ τὴν ἐπιτήδευσιν ἔχοντα. Agathias Procem. Anth. v. 3 : Τὰ σιτία πρ. ἐρυγγάνειν.]

[Πρόσκορος, vox inexplicabilis ap. Hippocr. vol. 1, p. 165 ed. Lind., de quo dixi in Progr. 11, p. 14. Struvius.]

[Προσκοσμέω, Insuper orno, Ornandi caussa addo. Plut. Mor. p. 316, D : Αὔξουσιν ἀμφότεραι (ἡ σοφία καὶ ἡ τύχη), προσκοσμοῦσιν (var. lect. προσκομοῦσιν) ἄνδρας. « Videtur aliquid deesse, siquidem verbum hujusmodi constructionem postulat ut dicatur προσκοσμεῖν τινί τι. Joseph. Ant. J. 15, 10, 3 : Τοῦτον ... τὸν τόπον καὶ τῷ ναῷ προσεκόσμησεν· et credibile est in quibusdam Plutarchi locis obliteratum ferri, v. c. in V. Cæsar. c. 66 : Πομπηΐου ἀνάθημα γεγονὼς τῶν προσκεκοσμημένων τῷ θεάτρῳ· ubi vulgo editur προσκεκομισμένων (duo codd. προσκ. Correxit Solanus)· c. 29 : Τὴν βασιλικὴν ... τῇ ἀγορᾷ προσεκόσμησεν. (Vulgo προσεκόμισεν, quod hic quoque Solanus correxit.) » Wyttenb. Joseph. B. J. 5, 13, 6 : Προσεκόσμησαν τὸ ἱερόν. Conf. Προσκομίζω.]

[Προσκόσμημα, τό, Adjectitium ornamentum. Inscr. Chandleri p. 7, 20; Murator. Inscr. p. 137; Spon. Misc. erud. antiq. p. 363. Hemst.]

[Προσκοτόω, Tenebras obduco. Polyb. 1, 48, 8 : Τὸ προσκοτοῦν (sc. τὸν ἀέρα) καὶ βλάπτειν δυνάμενον.]

Πρόσκρανος, ὁ, ἡ, Capiti adjunctus. Et Πρόσκρανον, τό, i. q. προσκεφάλαιον, Cervical, Pulvinar. Pro quo Ποτίκρανον Dores dicunt : usitatum ap. Comicos, Pollux [2, 42 et 6, 9]. Sed et ex Theocr. citatur [15, 3 : Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον].

[Προσκρατῆσαι ap. Dion. Cass. p. 628, 11, vitiose pro πως κρατῆσαι.]

[Προσκρεμάννυμι, s. Προσκρεμάω, Appendo, Suspendo. ad. Hippocr. p. 261, 13 : Πρὸς τὸ ἔμβρυον προσκρέμασθαι (ubi προσκρεμᾶσθαι scribitur). Aristoph. fragm.

187 : Ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται. Aristot. Mechan. c. 25 : Προσκείμενον ἢ προσκρεμάμενον. « Navis navi προσκρέμαται, Adhæret, Inhæret, rostro illius infixa, Polyb. 2, 10, 4; 16, 3, 5. » Schweigh. Πρ. αἰθέρι Clem. Al. p. 71. Kall. Geopon. 10, 5 : Ὅταν τὰς ἀπόρους θήκας ... προσκρεμῶσι τοῖς στελέχεσι.]

Προσκρίνω, Adjudico [Ἐπεδίκασε per προσέκρινε exp. Harpocr. : nam sic pro προέκρινε scribendum cum Vales.], ap. Diog. L. [1, 74 : Περιάνδρου, ὃν τοῖς Ἀθηναίοις προσκρῖναι], cum dat. et accus., teste Bud. [Joseph. B. J. 1, prooem. 4 extr. : Τὰ μὲν πράγματα τῇ ἱστορίᾳ προσκρινέσθω, τὰς δὲ ὀλοφύρσεις τῷ γράφοντι. ‖ Decerno. Joseph. A. J. 14, 10, 3 : Προσκεκριμένα.] Προσκρίνεσθαι, inquit idem Bud. Comm. p. 782, est Accrescere, Agglutinari, Coagmentari, In idem corpus cogi et coagulari, ut cibus in alimentum concoctus. [Anaxag. ap. Simplic. in Aristot. Phys. fol. 33, b : Ἐν τοῖς προσκριθεῖσι καὶ ἐν τοῖς ἀποκεκριμένοις. V. Schaubach. ad Anaxag. p. 138.]

Πρόσκρισις, εως, ἡ, Accretio s. Accrementum, ut Plin. Exempla utriusque ap. Budæum vide, ex Themist. l. 2 De anima. [Artemidor. 4, 2, p. 315 : Ἐκκρίσεις καὶ πρ. σωμάτων. ‖ Vitiose pro πρόκρισις, quod v.]

[Προσκροτέω, Collido. Theod. Prodr. p. 237 : Σπάθαις σιδηραῖς προσκροτοῦντες τὴν μάχην. Ebbeling.]

Πρόσκρουμα, s. Πρόσκρουσμα, τό, [Thom. M. p. 752 : Πρόσκρουμα ἡ μέμψις, οὐ πρόσκρουσμα, addito Aristidis exemplo vol. 1, p. 455 extr., in quo vulgo legitur προσκρούμασι, sed cod. optimus Florent. alteram formam præbet, eodemque modo p. 441, 18. Eadem librorum inconstantia ap. Plutarchum, cujus exx. collegit Wyttenb. vol. 6, p. 865, aliosque. V. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 970 sq.] Id ipsum quo aliquis offenditur, Offendiculum, Offensio. Plut. [Mor. p. 141, B : Καθημερινὰ προσκρούσματα γυναικὸς καὶ ἀνδρός. Ib. p. 825, D] : Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν, καὶ βοηθεῖν. [Aristot. De partt. anim. 2, 13 : Οὐκ ἔχει τὸ ὕδωρ πολλὰ τὰ πρ. πρὸς τὴν ὄψιν ὥσπερ ὁ ἀήρ. Improprie Plut.] Pericle [c. 19 extr.] : Οὐδὲν γὰρ οὐδ' ἀπὸ τύχης πρόσκρουσμα συνέβη περὶ τοὺς στρατευομένους· Coriolano [c. 25] : Ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ πρ. γίνεσθαι δοκοῦντος. Pro Offensione ponitur et ab [Demosth. p. 1257, 7 : Ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔχθρα καὶ τὰ προσκρούσματα.] Appian. [B. C. 4, 5], ubi de proscriptione triumvirali loquitur : Οἱ μὲν ἀπ' ἔχθρας, οἱ δὲ μόνου πρ., ἢ φιλίας ἐχθρῶν, [ἢ φίλων ἔχθρας,] ἢ πλούτου διαφέροντες. [Idem ib. 2, 27; 5, 19. Dionys. A. R. 4, 25 : Εἴ τι πρόσκρουσμα πρὸς πόλιν ἐγεγόνει· 7, 45 : Τὰ περὶ τὴν σιτοδοσίαν πρ. 10, 31 : Πολιτικὰ πρ. Art. rhet. c. 8 extr. : Εἰδέναι χρὴ ὅτι τὰ σχήματα οὐχὶ προσκρούσματά ἐστιν ὀνομάτων.]

Προσκρούνιον, τό, Hesychio πρόφραγμα. [Ex προσκήνιον depravatum esse suspicabatur Albert. parum probabiliter.]

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, Impactio, Offensio, προσκοπή. [Sensu proprio πρ. aquæ fluentis ap. Plut. Mor. p. 696, A. ‖ Offensio. Pollux 5, 116. Plut. V. Cicer. c. 34, Mor. p. 77, A; 138, E. Hesych. s. v. Προσοχθισμός.]

[Πρόσκρουσμα. V. Πρόσκρουμα.] Greg. Naz. 1, 556.

[Προσκρουσμός, ὁ, Offensio, Offensa. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 598. « Joann. Chrys. In Psalm. 7, vol. 1, p. 570, 36. » Seager.]

[Προσκρουστικός, ή, όν, Ad offendendum propensus, Offendere solitus, Offendens. Anon. ap. Phot. et Suid. s. v. Ἐπίφορος : Πρ. καὶ ἁμιλλητικὸς πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Schol. Aristoph. Ach. 316 : Τοῦτο δεινὸν καὶ πρ. Schol. Soph. El. 62.]

Προσκρούω, Pulsando affigo : unde προσκροῦσαι ap. Hesych. προσηλῶσαι. ‖ Impingo, Allido. [Ammon. p. 121 : Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν ἢ κνήμῃ· προσκρούειν δὲ τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.] ‖ Offendo, Incurro, ea signif., qua Cic. dicit, Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat? et, Quum multi viri fortes in communi incertoque periculo belli et terra et mari offenderint. Dem. Pro cor. : Τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἐβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, In inceptis offendere, nec omnia nobis ex animi sententia succedere. Quæ signif. sumpta est ab iis, qui in tenebris aut locis asperis in aliqua offendicula pedibus incurrunt, quemadmodum accipitur apud Demetrium De elocutione, loquentem de Thucydide, Φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. ‖ Offendo, h. e. In offensionem incurro, In odium alicujus incurro, Infensum mihi reddo [Προσκροῦσαι per παροργίσαι exp. Hesych.] : Προσκρούειν Θεῷ, Chrysost. De sacerd., Deum offendere. Apud Eundem De officio Episcoporum : Μὴ προσκρούσῃς Θεῷ, Ne in Dei offensionem incurras. [Plato Phædon. p. 90, E : Θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας κτλ. Demosth. p. 63, 21 : Τὴν ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσυχίαν πλειόνων ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ προσκρούειν· 405, 7 : Ἃ ἐν τῇ ἀποδημίᾳ προσέκρουον· 581, 2 : Προσκέκρουκεν ἐμοί. Athen. 1, p. 19, F : Προσκρούσας Ῥηγίνοις. Pausan. 2, 33, 5 : Ἀλεξάνδρῳ... ἰδίᾳ προσκρούσας. Schol. Aristoph. Eq. 7 : Πρ. τῷ δήμῳ. Dio Cassius locis plurimis, aliique recentiores non raro.] Plut. Themist. [c. 20] : Προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Theseo [c. 2] : Προσκροῦσαι τοῖς πολίταις· Fabio [c. 26] : Προσέκρουσε τοῖς πολλοῖς· Popl. [c. 7] : Ὡς δὲ ταῦτα συνέβη, παντάπασι προσκρούσας ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν ἑκών, Quum prorsus in odia hominum incurrisset, sponte se abdicavit imperio. [Ib. c. 10, 21.] Dem. Pro cor. : Εἴ τις ἐλύπησέ τι τούτων, ἢ προσέκρουσέ που, Offendit. [Id. p. 534, 14.] Ut autem in præced. ll. προσκρούειν et Offendere dicitur de imprudentibus et invitis; sic alicubi dicitur etiam de iis, qui de industria et studio aliquem lacessunt et ad iram provocant : unde et παροργίσαι exp. Plut. [V. Cicer. c. 27] : Οἷς ἔτυχε προσκρούειν ἕνεκα τοῦ γελοίου, Temere unumquemque ac sine delectu lacessere et offendere, risus excitandi gratia, Bud. Paulo ante vero dixerat Plut. σκώμμασι χρῆσθαι πικροτέροις. ‖ Offendor, Irascor, Stomachus mihi movetur. Plut. [Mor. p. 454, B] : Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκραχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν. [Aristot. Eth. Nic. 9, 4 : Τῶν φίλων οἱ προσκεκρουκότες.] Et cum dat. ap. Dem. Pro cor., Εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτοίμως ἔχοντας. Aristot. : Ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ σμικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις· Polit. 2, [5] : Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Iis utplurimum irascimur, vel (namque utroque modo Bud.) Iis plerumque offensi sumus, Ab iis plerumque offendimur. Alciphr. p. 183 [1, 37, p. 166] : Ἐμοί [τι] προσκρούσας, Mihi offensus, Bud. [Ubi Bergl. comparavit Æschin. p. 15, 29 : Προσκρούσας τι τούτῳ καὶ παροξυνθείς.] Sed et rei alicui προσκρούειν dicimur, qua animus noster offenditur (ut Cic. dicit Animus meus multis rebus offenditur), vel quam fastidimus, quæ stomachum nobis movet. Sic accipi potest in illo Epicuri dogmate [ap. Diog. L. 10, 137] : Τῷ τὰ ζῷα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς· Cic. : Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere, ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum, et quantum possit, a se repellere. [Εὐδαιμονεῖν et προσκεκρουκὼς τῇ τύχῃ opposita ap. schol. Aristoph. Ran. 1216.] ‖ Infensus sum, Odi. Plut. : Ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων, Bud. [Id. V. Pomp. c. 22 : Οἱ ὕπατοι διεφέροντο πάντα καὶ προσέκρουον ἀλλήλοις.] ‖ Incurro, i. e. Cum impetu invado. [Incido. Plato Tim. p. 43, C : Ὅτε περὶ προσκρούσειε.]

Προσκτάομαι, i. q. ἐπικτάομαι, Insuper acquiro Comparo. [Herodot. 1, 73 : Τὴν Καππαδοκίην προσκτήσασθαι πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοῖραν. De socio adjungendo 5, 103 : Τῆς Καρίης τὴν πολλὴν προσεκτήσατο σφίσι σύμμαχον εἶναι· 8, 136 : Τοὺς Ἀθηναίους οὕτω ἐδόκεε μάλιστα προσκτήσεσθαι. Plato Leg. 3, p. 695, D : Αὐτῷ τὰ στρατεύματα μετ' εὐνοίας προσεκτήσατο. Xenoph. Mem. 4, 8, 2 : Ἀνδράποδα οὐδεὶς τοῦ πλήθους ἀφαιρεῖ, ἀλλὰ καὶ προσκτᾶται. Cum dat. Anab. 5, 6, 15 : Χώραν καὶ δύναμιν τῇ Ἑλλάδι προσκτήσασθαι. Demosth. p. 409, 9 : Μὴ πρὸς τοσούτοις αἰσχροῖς καὶ ἐπονείδιστον προσκτήσησθε.] Isocr. Evag. [p. 198, C] : Χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Herodian. 3, [14, 9] : Ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανῶν νίκην τε καὶ προσηγορίαν.

+ Εὐλ. 276, 16 & 1115, 13, v. Nicet. Van. 92, 2. 170, c.

[Valet etiam i. fere q. simplex κτάομαι. Sic Epictet. Diss. 3, 26, 15 : Προσκτήσασθαι (sc. τι) ἐκ τοῦ λόγου, Fructum aliquem ex doctrina capere. Sic φίλον προσκτᾶσθαί τινα, Aliquem sibi adjungere amicum, Herodot. 3, 74, ut præp. πρὸς ad eum spectet, qui sibi aliquid comparat, non ad ea quæ ille jam ante acquisiverat aut possederat. Id. 6, 110 : Προσκτᾶται τὸν Καλλίμαχον, i. e. In sententiam suam perducit. Schweigh.]

[Πρόσκτησις, εως, ἡ, Acquisitio. Artemid. 3, 61. Plur. προσκτήσεις Theod. Metoch. Miscell. p. 648.]

[Προσκτητέον vitiose pro προσακτέον in cod. Pollucis 10, 70.]

[Πρόσκτητος, ὁ, ἡ, Insuper acquisitus, Ascititius. Herodian. 1, 5, 13 : Βασιλέα οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ.]

[Προσκτίζω, Insuper condo. Strabo 3, p. 169 : Προσέκτισεν αὐτοῖς ... ἄλλην πόλιν· 5, p. 234 : Προσκτίσαντες τινὰ μέρη· 9, p. 401 : Τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν· 10, p. 455. Joseph. B. J. 3, 7, 7 (ubi προσέκτισται). Schol. Hom. Od. Τ, 174, 183. Tzetz. ad Lycophr. 838.]

[Προσκύδανε scriptura vitiosa cod. Voss. in Orph. Arg. 1230. V. Προκυδάνω.]

Προσκυδὴς, ὁ, ἡ, Gloriosus, Venerandus, VV. LL.

[Προσκυλλέω vitiose pro προκυλλέω, quod v.]

[Προσκυλινδέω, Advolvo. Athen. 8, p. 332, D : Προσκυλινδεῖται τῷ ὑγρῷ.]

[Προσκυλιστμὸς vitiose pro προκυλιστμὸς, quod v.]

Προσκυλίω, Advolvo. Matth. 27, [60] : Προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν, Advoluto saxo magno ad ostium monumenti. Marc. 15, [46] : Προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Similiter Aristoph. Vesp. [201] : Καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἄνυσας τι προσκύλιέ γ'· paulo ante, Ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν. [Manetho 5, 200 : Χώματι προσκυλίσασα.]

Προσκυμαίνω, Fluctuando alluo, s. Æstuando, Undis alluo. In VV. LL. exp. simpliciter Alluo, ex Philostr. in Heroicis [p. 735].

Προσκυνέω, Adoro, Veneror, quam signif. et simplici κυνῶ dari aliquando, ex citato ibi patet exemplo. Herodot. 7, [136] : Ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Ibidem negant Spartiatæ, sibi ἐν νόμῳ esse ἄνθρωπον προσκυνέειν. [Id. 7, 136; 8, 118. Æsch. Pers. 499 : Γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν· et similiter Soph. OEd. C. 1654. Id. OEd. T. 327 : Πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι. Πρ. τὴν Ἀδράστειαν Prom. 938 et Plato Rep. 5, p. 451, A. Eurip. Tro. 1021 : Προσκυνεῖσθαι βαρβάρων ὕπο.] Aristoph. [Vesp. 514 : Οὓς σὺ μόνον οὐ προσκυνεῖς·] Pl. [771] : Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. [Demosth. p. 549, 16 : Πρ. τοὺς ὑβρίζοντας ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις. Polyb. 18, 37, 10 : Τούτους προσκυνεῖ καθαπερεὶ δαίμονας· 30, 16, 5 : Προσκυνήσας τὸν οὐδὸν καὶ τοὺς καθημένους. Lucian. Tim. c. 23 : Τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν· quocum Hemst. comparavit Demosth. p. 442, 19 : Πρ. τὴν θόλον. Προσκεκύνηκα τὴν Ἶσιν, in inscr. Ægypt. ap. Hamilton. Ægypt. p. 52.] Sic et ap. Plut. passim cum accus., et ap. Isocr. supra in Προκυλινδοῦμαι : qua constr. dixit et Chrysost. : Προσκυνήσας τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. At in N. T., ubi frequens est hujus verbi usus, jungitur interdum accus.; interdum, et quidem sæpius, dativo. [Cum dativo ap. Polyb. semel 5, 86, 10 : Τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ μᾶλλον οἱ ... ὄχλοι προσκυνοῦσιν· ubi tamen sensus postulat προσκλίνουσι, quod restituit Reisk. Dio Cassius, qui sæpissime cum accusativo construxit, bis dativo usus 67, 13; 68, 9; vel ter, si huc referas 62, 23 : Προσῆλθέ τε αὐτοῖς καὶ προσεκύνησε. Apud Josephum plurima sunt utriusque structuræ exempla, libris interdum dissentientibus, velut p. 246, 3; 293, 45; 426, 43; 882, 14 ed. Huds. Alia dativi exx. v. ap. interpretes Ev. Matth. 2, 2 et 11 : quibus plurima addi possint ex scriptoribus medii ævi. De usu verbi apud scriptores eccles. copiose dixit Suicerus.] || Venerabunde saluto, Bud. ex Eccl. Hist. p. 39 : Ἀνηγνώσθη εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν. [|| Consector. Eunap. Hist. Exc. p. 89, 10 : Ἀκρίβειάν τε προσκυνήσαι καὶ ἀλήθειαν. || Aoristus Προσέκυσα, usitatus poetis Atticis.] Πρόσκυσον, Suidæ προσκύνησον, Adora. [Soph. El. 1374 : Πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν· Ph. 533 : Προσκύσαντες τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν· 776 : Τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά. Aristoph. Eq. 156 : Τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεούς· 640 : Ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ· κἀγὼ προσέκυσα.]

Προσκύνημα, τὸ, et Προσκύνησις, εως, ἡ, Adoratio; sonat tamen προσκύνημα potius q. d. Adoramentum. [Plato Leg. 10, p. 887, E : Προσκυνήσεις ἀκούοντές τε καὶ ὁρῶντες. Aristot. Rhet. 1, 5 : Προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις.] Plut. Alex. [c. 54] : Ἀλλὰ τήν γε πρ. ἰσχυρῶς ἀπωσάμενος. Apud Eund., Ἀλλοκότους πρ. [Προσκύνημα, Veneratio; Προσκύνησις, Adoratio, Adveneratio. Gl. « Apud recentiores Græcos Inclinatio s. honor quem inclinata cervice aliis exhibemus. Euchlog. p. 24 : Ποιοῦσιν ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων θυρῶν προσκυνήματα τρία. Joann. Jejunator in libro Pœnitent. : Μὴ γονυκλιτεῖν ἐν ταῖς εὐχαῖς, ἀλλὰ μόνον προσκυνήσεις ποιεῖν. » Suicer. Plura utriusque voc. exx. v. ap. Ducang. Adde Eust. Opusc. p. 112, 50; 258, 10. Antiquius exemplum est in inscr. ap. Letronn. *Recherches pour servir à l'histoire d'Égypte* p. 134, 136.]

[Προσκυνήσιμος, ὁ, ἡ, Adorabilis. Joann. Chrys. Hom. 139, vol. 5, p. 877, 41 : Σήμερον τοιγαροῦν προσκυνήσιμος ἡμέρα τοῦ τιμίου σταυροῦ καθέστηκε. Seager.]

[Προσκύνησις. V. Προσκύνημα.]

[Προσκυνητάριον, τὸ, Descriptio locorum quos pii venerari solent. Montf. Palæogr. p. 441. Kall.]

[Προσκυνητέος, α, ον, Adorandus. Athanas. vol. 2, p. 223. Orig. C. Cels. p. 245. Kall. Maxim. Planud. Ovid. Metam. 11, 392. Προσκυνητέον, Athenag. Leg. § 16, p. 291, D. Boiss. Theodor. Stud. p. 80, C; 506, C.]

[Προσκυνητήριον, τὸ, Ædes in qua Deus adoratur. Theophan. Heraclii anno 26 : Τὸν ναὸν ... ὃν ᾠκοδόμησε Σολομῶν πρ. αὐτὸν τῆς αὐτοῦ βλασφημίας. V. Constant. Porphyr. De adm. imp. c. 19. Ducang.]

Προσκυνητὴς, ὁ, Adorator, [Hesych. Constant. Porph. De them. p. 134, F; Eustath. Opusc. p. 111, 40; 340, 1; Const. Manass. Chron. 4670, aliique recentiores.]

[Προσκυνητικῶς, Adorantis modo. Eustath. Opusc. p. 105, 40 : Καριδοῦντες ἑαυτοὺς πρ. Id. p. 337, 90.]

Προσκυνητὸς, ἡ, όν, q. d. Adorabilis, Adorandus, Adoratione dignus, Gregor. [Venerandus, Gl. Andr. Cret. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1301, C. Προσκυνητὴ ex Photii Bibl. cod. 230, p. 445, et Epiphan. vol. 1, p. 982, A, memorat Lobeck. Paralip. p. 494. || Adverb. Προσκυνητῶς, Epiphan. vol. 1, p. 966; Theodor. Stud. p. 245, A; Eustath. Opusc. p. 255, 90.]

Προσκύπτω, Inclino, me admovendo alii, q. d. Inclino me juxta aliquem. Προσκύψας, inquit Bud., fere i. est q. συγκύψας. [Aristoph. Vesp. 608 : Ὅταν ... θυγάτηρ με ... προσκύψασα φιλήσῃ.] Plato Rep. 5, [p. 449, B] : Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς, Ac seipsum protendens, ad aurenque ejus se admovens, quædam ei dixit. Hæc Bud.; quibus commode addideris Lucian. [Necyom. c. 21], qui addit πρὸς τὸ οὖς, eadem alioqui in re : Ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς. [Athen. 4, p. 181, F : Προσκύπτων πρὸς τὸν Πεισίστρατον· et p. 188, F. Artapanus ap. Clem. Al. p. 413 : Προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν· et Euseb. Præp. ev. p. 435, A. Restituendum Heliodoro 3, 10, et 6, 14 (Restituit Coraes), ut legitur 7, 12, 18, 26; 10, 21. Valck. Achill. Tat. 6, 7.]

[Προσκυρέω.] Προσκυρῆσαι, Hesychio est προσεγγίσαι, Appropinquare, Accedere. [Non hoc ap. Hesych. legitur, sed Προσκυρεῖ, προσεγγίζει. Male προσκυρεῖ ap. Phot. p. 461, 6. Accido, Æsch. Choeph. 13 : Πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον; Diodor. 16, 42 : Μικρὰ πολίσματα, τὰ προσκυροῦντα ταῖς ἐννέα πόλεσιν. Joseph. A. J. 13, 4, 9 : Τοὺς τρεῖς νομοὺς ... καὶ τὰ προσκυροῦντα τούτοις· B. J. 3, 3, 5. Eustath. Opusc. p. 257, 30 : Προσκυρεῖ τῷ ὑψηλοτάτῳ· 264, 90 : Τῷ λαϊκῷ πρ. βίῳ· 274, 80 : Τοὺς αὐτῇ προσκυροῦντας αἰγιαλούς. || « Nanciscor, Consequor. Hippocr. p. 27, 40 : Προσκυρέοντα ἑωυτοῖσι καταπαίζειν, Nactos ut ipsis illudatur. » Foes.]

Προσκύρησις, εως, ἡ, exp. Auctoritas, ap. Hippocr. in Παραγγελίαις [p. 28, 8], ubi dicit τρόπον ἐπικρατείας fugiendam esse διὰ προσκύρησιν ἀκέστιος : ut sit Propter auctoritatem artis medicæ. In libro Περὶ εὐσχημοσύνης [p. 24, 42] accipiunt ἀνακυρίωσις pro eod.

[Προσκύριος, ὁ, ἡ, Qui est ad Dominum. Τὰ πρὸς κύριον dicuntur Psalmi quindecim (120–134), quorum primi initium est : Πρὸς κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα. Sic in Triodio : Στιχολογοῦμεν τὰ πρὸς κύριον. Hinc conjunctim τὰ προσκύρια, τῶν προσκυρίων. Typicum c. 35, p. 76 : Στιχολογοῦμεν ἀντὶ τῶν προσκυρίων, et c. 38 : Στιχολογία τῶν πρ. Suicer.]

Προσκυρόω, Auctoritate mea comprobo, Ratum habeo, βεβαιόω, Hesych. [ap. quem Προσκυροῖ, βεβαιοῖ.] Item, Auctoritate mea adjudico quidpiam alicui. Et simpliciter pro Adjudico. Unde in Pand. : Προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας, pro Adjudicari publico, i. e. δημευθῆναι, Bud. [Theophyl. Sim. Ep. 53 : Ὁ ποταμὸς ... τοῦ γηδίου τοῦ ἡμετέρου μοῖραν ἐσύλησε, καὶ τῷ σῷ ἀγρῷ προσεκύρωσε. Ducas Hist. Byz. p. 76, D : Τὸ πέμπτον τῶν λαφύρων τῷ ἀρχηγῷ προσκυροῦσι. Addico. Apollon. De synt. p. 119, 27 : Εἰ ἐνεχώρει κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι τὰ ὀνόματα, ἴσως ἂν ἐγένετο μηδὲ τὴν ἀντωνυμίαν προσκυροῦσθαι.]

[Προσκύρω, i. q. προσκυρέω, Nanciscor, Incido in. Empedocl. ap. Diog. L. 9, 73 : Αὐτὸ μόνον πεισθέντες ὅτῳ προσέκυρσεν ἕκαστος. Soph. OEd. T. 1299 : Ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη. Quam formam mireris legi ap. Georg. Acrop. Annal. p. 6, C : Μάχαις προσέκυρσεν οὐκ ὀλίγαις καὶ χαλεπαῖς, quod προσέκρουσεν scriptum in libro Allatiano. Illo verbo si usus est Georgius, probabilior forma erit προσεκύρησεν. G. D.]

Προσκύρωσις, εως, ἡ, Confirmatio : aliis Addictio. [Sic in Gl. Basilic. vol. 1, p. 421. Ducang.]

[Προσκωμάζω, Irrumpo. Philostr. p. 144 : Προσκωμάσαι μηδὲν τῇ γῇ κακόν.]

Πρόσκωπος, ὁ, ἡ, q. d. Qui est ad remum, s. juxta remum, Remex, Qui manum remo admovet, remum manu tractat. Thuc. 1, p. 4 fin. [c. 10] : Τοξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προσκώπους. Lucian. [Char. c. 1] : Ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ubi Bud. esse ait Nautam remis hærentem. [Id. Catapl. c. 19.] Sed in illo Thuc. l. vocari προσκώπους annotat Bayf., quos et αὐτερέτας ac μαχίμους, sc. Remiges, qui etiam, quum opus erat, decertabant et propugnabant. [In πρόκωπος corruptum ap. Polluc. 1, 95. Theophyl. Sim. Hist. p. 144, A : Τοὺς ἐρέτας τούς τε προσκώπους· 156, A : Πρ. τριάκοντα. G. Dind.]

[Προσκωχεύω, Appello. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 400, D : Ἐπεὶ οὐδεμία τῶν βασιλικῶν τριήρων ἐκεῖσέ πῃ προσεκώχευσε. Verbo κωχεύειν, quod per μετεωρίζειν, κουφίζειν, φέρειν exponunt grammatici, usus est Sophocles. G. Dind.]

[Προσλαγχάνω, Insuper sorte obtineo, sortior. Marc. Anton. 10, 6 : Πασῶν μὲν φύσεων κοινὸν ἔχουσῶν τοῦτο, τῆς δὲ τοῦ κόσμου προσειληφυίας τὸ κτλ. Corrig. προσειληχυίας. Valck. Choricius p. 161, 5 : Ῥᾳδίαν ἑαυτῷ τὴν φυγὴν ... προσλαγχάνειν. Boiss. Πρ. δίκην, Litem intendo. Demosth. p. 884, 26, ubi προσείληχε.]

Προσλάζομαι, s. Προσλάζυμαι, Assumo : unde Προσλαζύμενα, Hesychio προσλαμβανόμενα : et Προσλαζύμεναι, προσλαμβανόμεναι. [Eur. Hec. 64 : Γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι· ubi schol. : Ἔστι καὶ λάζομαι καὶ λάζυμαι τὸ λαμβάνω, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ λάζυμι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λάζω.]

Προσλαλέω, Alloquor, Colloquor, ut προσδιαλέγομαι. Lucian. [Nigr. c. 18] : Αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Et alibi itidem. Sic Sapient. 13, [17] : Οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν, i. e. εἰκόνι, Bud. Et Act. 28, [20] : Ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι. [Theophr. Char. c. 7 : Πρ. τοῖς παιδοτρίβαις. Henioch. ap. Athen. 9, p. 408, A : Παύσωνι φὰς τῷ δεῖνι προσλελαληκέναι. Plut. Mor. p. 143, C : Σιωπῶντας προσλαλοῦσαι καὶ παραμυθούμεναι καταπραΰνουσιν· 602, E : Πρ. ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικά.]

[Προσλάλημα, τὸ, Allocutio. Anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 447, 3. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 111 : Ζητῶν τὸ πρ. καὶ πρόσπτυγμά σου. Boiss.]

[Προσλαλιά, ἡ, Allocutio. (Affatus Gl.) Προσλαλιὰ inscriptum erat duabus declamationibus Luciani in Bacchum et Herculem (vol. 3, p. 74 et 82), ubi nunc Προλαλιὰ ex codd. legitur. Utrumque substantivum ut δόκιμον probat Thom. M. p. 565. Nicet. Chon. Hist. p. 314, B : Ἱκανῶς αὐτῷ ἐμβλέπων πρ. τινα διεξῆει. Προσηγορία per προσλαλιὰ exp. Zonar. Lex. p. 1578. Hoc sensu Eustath. Opusc. p. 325, 32 : Ὁ τὴν προσλαλιὰν ἐπιστείλας. « Zonar. Annal. 3, p. 146. » Anon.]

Προσλαμβάνω, [perf. Προσείληφα, et Ion. Προσλελάβηκα Euseb. ap. Stob. Flor. 46, 38,] Accipio præterea, Assumo, Ascisco, Adjungo mihi. [Æsch. Prom. 321 : Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. Eur. Iph. A. 1145 : Τὸ γὰρ ἀναίσχυντον τί δεῖ ... προσλαβεῖν τῇ συμφορᾷ; Med. 988 : Μοῖραν θανάτου προσλήψεται. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 45 : Τά τε ἑαυτῶν σώζουσι καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων προσλαμβάνουσι. Thucyd. 5, 111 : Αἰσχύνην αἰσχίω μετ' ἀνοίας ἢ τύχης προσλαβεῖν. Plato Theæt. p. 208, E : Ὃς ἂν μετ' ὀρθῆς δόξης ... τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων προσλάβῃ· 207, C : Λόγον ... προσειληφέναι τῇ ἀληθεῖ δόξῃ· Phædr. p. 272, A : Προσλαβόντι καιροὺς τοῦ πότε λεκτέον ...] Xen. Anab. 7, [3, 14] : Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. Synes. : Τῇ τοῦ πατρὸς διαθήκῃ προσλαβὼν τὴν ἀπόφασιν. Plut. Fabio : Προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. [Xen. Symp. 4, 8 : Ἄλλην που δόξαν γελοίαν προσλαβεῖν· Anab. 7, 6, 32 : Πρὸς ἐκείνοις νῦν ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. || Mecum sumo s. duco. Plato Epist. 7, p. 333, D : Ἀδελφὼ δύο προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν. Xenoph. Hell. 4, 8, 23 : Προσλαβὼν ἐκεῖθεν ναῦς. Polyb. 1, 38, 7 : Πλεύσαντες διὰ πορθμοῦ προσέλαβον ... τὰ διασωθέντα τῶν πλοίων ἐκ τῆς ναυαγίας. Sæpissime de sociis assumendis dicitur. Sic Æsch. Prom. 217 : Κράτιστα δή μοι ... ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντι μητέρα ... Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Soph. OEd. C. 378 : Προσλαμβάνει κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους (ubi etiam de connubio ineundo dictum est ut ap. Eurip. Med. 885 : Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών et Hipp. 1011 : Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβών. Ἀδελφοὺς τοῖς παισὶ προσλαμβάνειν dicitur a Xenoph. De rep. Lac. 1, 9, qui liberos ex aliena muliere generat).] Rursum Xen. : Προσλαβὼν ἐξ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους, Quum assumpsisset. [Cyrop. 1, 4, 16 : Ἱππέας προσέλαβε ... οἵτινες ἔμελλον ... τὰ θηρία ἐξελᾶν· Anab. 7, 6, 27 : Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον. Demosth. p. 194, 13 : Ὅπως καταλύσωσι τὸν δῆμον, προσλαβόντας τινὰς τῶν πολιτῶν. Polyb. 4, 8, 2 : Φίλους ἐνδέξασθαι καὶ συμμάχους προσλαβεῖν. Dio Cass. 36, 35 : Τὴν τῶν Ῥωμαίων φιλίαν προσειληφώς. Συνεργόντα προσλαβεῖν 68, 2. Ἐς τὴν κοινωνίαν τῶν πραγμάτων τινὰ προσλαβεῖν 37, 56.] Dem. [p. 20, 7] : Τὴν γὰρ ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν ἐξαπατῶν, καὶ προσλαμβάνων, οὕτως ηὐξήθη, ubi redditur Asciscens eos. [P. 1483 extr. : Πᾶσα φύσις βελτίων γίγνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν. De prætextu quem quis assumit Demosth. p. 415, 17 : Προσειληφότας τὸ « συγγνώμη ἀδελφῷ βοηθεῖν. » Dio Cass. 60, 2 : Αὐτοῦ καὶ τοῦτο προσλαμβάνοντες, i. e. Hoc ejus vitio in commodum suum utentes. De nomine adsciscendo Dio Cass. 78, 19 : Τὸ τοῦ Ἀντωνίνου ὄνομα προσειληφότα.] || Act. 27, [34] προσλαβεῖν, μεταλαβεῖν τροφῆς, pro eod., Sumere cibum. Ibid. [33] : Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι, ubi hyperbolicum dicendi genus esse putatur. [Xenoph. Mem. 3, 14, 4 : Ὄψον ἐσθίων ἄρτον προσέλαβε. || Assumo, i. e. In potestatem meam redigo. Xenoph. Hell. 3, 1, 4 : Πέργαμον ἑκοῦσαν προσέλαβε· 4, 1, 1 : Πόλεις τὰς μὲν βίᾳ, τὰς δὲ ἑκούσας προσλαμβάνει· et 4, 6, 13; 4, 8, 35. « Polyb. 2, 52, 2, et forma media Προσλαβέσθαι πόλιν, Urbem ad deditionem compellere, 1, 37, 5. || Προσλαβέσθαι γνώμην τινὸς, Consilio alicujus uti, Consensum alicujus expetere, id. 3, 70, 2. || Προσλαμβάνεσθαι οὐκ ἐν μικρῷ τι, Non parvi facere, Non levem rationem ducere alicujus rei, id. 3, 9, 5. » Schweigh. || Assumo, i. e. Addo. Plut. Mor. p. 85, D : Ἔτι τοίνυν πρόσλαβε σημεῖον τοῖς εἰρημένοις οὐ μικρόν· et similiter p. 88, A; 404, D; 666, B; 671, B. ||] Προσλαμβανόμενα quæ sint ap. Dialecticos vide ap. Bud. p. 144. [« Sunt λαμβανόμενα, i. e. τὰ λήμματα, αἱ προτάσεις, προσλαμβανόμενα autem Assumpta, et προσλήψεις, Assumptiones, ex quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα. Alexand. in primo τῶν Τοπικῶν : Κειμένου τούτου, πᾶν τὸ ἐνεργείᾳ ὂν ἐξ εἴδους καὶ ὕλης ἐστὶν, ἕπεται παντὶ τῷ ἐξ εἴδους καὶ ὕλης ὄντι τὸ κατὰ εἶδος εἶναι τοῦτο ὅ ἐστι. Τούτῳ εἰ προσληφθείη πρότασις ἡ λέγουσα, τὸ δὲ ζῷον ἐκ τούτων, ἐναργὴς καὶ αὐτὴ καὶ ἀναπόδεικτος, συνάγοιτο ἂν τοῦ ζῴου εἶδος εἶναι τοῦτο καθὸ ζῷόν ἐστι, ᾧ συμπεράσματι εἰ προσλη-

φθείς πάλιν ἐναργὴς πρότασις κτλ.» Bud. Aristot. Anall. post. 1, 12 extr.: Αὔξεται δ' οὐ διὰ τῶν μέσων, ἀλλὰ τῷ προσλαμβάνειν κτλ. Plut. Mor. p. 387, C: Οὐ τὴν τοῦ λέγοντος πρὸς τὸ προηγούμενον ἀκολουθίαν θέμενος, εἶτα προσλαβὼν τὴν ὕπαρξιν. || Προσλαμβανόμενος, nomen soni musici, respondens ei quem hodierni musici A appellant, frequentissimum in scriptis musicorum quum Græcorum tum Latinorum (etiam Vitruvii 5, 4). V. Meibom. ad Euclid. Introd. Harm. p. 53. *Adquisitum* Latine vertit Martianus Capella p. 179 ed. Meib., addens p. 183: *Qui ideo tali nomine nuncupatur, quoniam eorum, quæ tetrachorda nominantur, nulli omnino consentit, sed extrinsecus velut adquisitus accedit, propter consortium mediæ, cui concinere consuevit.* || Προσλαμβάνω cum accus. et forma med. Προσλαμβάνομαι cum genit., i. q. συλλαμβάνω, Manum operi admoveo, Adjuvo, Opitulor. Soph. Tr. 1024: Τῇδέ με τῇδέ με πρόσλαβε κουφίσας. Plato Leg. 10, p. 897, D: Δεῖ ... καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν. Xenoph. Anab. 2, 3, 11: Καὶ αὐτὸς προσελάμβανεν· et § 12. Forma med. Aristoph. Ach. 1215: Προσλάβεσθ' ὦ φίλοι· Pac. 9: Προσλάβεσθε πρὸς θεῶν. Prehendo. Aristoph. Lys. 202: Προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου. In versu poetæ Christiani ap. Dorvill. ad Charit. p. 332, Θεὸς θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον, non accusativus barbare positus est pro genitivo, quod opinabatur Toup. Emend. vol. 1, p. 161, sed πρ. Assumendi significatione dictum. || Προσλαμβάνομαι cum accus. Assumo, Recipio, In tutelam recipio. Psalm. 26, 16: Ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με· 17, 19: Προσελάβετό με ἐξ ὑδάτων πολλῶν· 64, 4: Μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου. Maccab. 2, 10, 15: Τοὺς φυγαδευθέντας προσλαβόμενοι. Sic etiam in libris N. T., ut Act. 28, 2, Ep. ad Rom. 14, 3. Charito 8, 2 extr.: Θεῶν ὑμᾶς προσλαμβανομένων. || Προσλαμβάνω, Affigo. Aristot. De partt. anim. 2, 9: Περὶ τὰ ὀστᾶ αἱ σάρκες περιπεφύκασι, προσειλημμέναι λεπτοῖς καὶ ἰνώδεσι δεσμοῖς· 3, 7: Οἷον ἧλοι πρὸς τὸ σῶμα προσλαμβάνουσιν αὐτήν· H. A. 1 extr.: Λεπτοῖς καὶ ἰνώδεσιν ὑμενίοις προσειλημμένη· et simil. 6, 11. Theophr. H. Pl. 6, 2, 2: Χρῶνται (τῷ κνεώρῳ) πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν ὥσπερ τῷ οἰσύῳ. Ubi libri προλαμβάνειν, quod correxit Dalecampius. Forma media Strabo 15, p. 704: Ὠμοβοΐνοις ἱμᾶσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐτῶν πρὸς τοὺς τῶν τιτασῶν.]

[Προσλάμπω, Affulgeo. Plato Rep. 10, p. 617, A: Τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔχειν προσλάμποντος. Passiv. Plut. Mor. p. 889, C: Τοὺς πλάνητας ἀπὸ τοῦ ἡλίου προσλάμπεσθαι.]

[Πρόσλαμψις, εως, ἡ, Allucendi actus. Epicurus Diogenis L. 10, 109: Ἶρις γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ. Pisid. Opif. p. 346.]

[Πρόσλαος vitiose pro πρόλαος, quod v.]

Προσλέγω, Insuper dico. Pass. Προσλέγομαι ap. Hom. legitur Od. M, 34, ubi sc. Circe Ulyssem χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων Εἷσέ τε καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα· pro προσεῖπεν, Affata est, Allocuta est, schol. [Apoll. Rh. 3, 426: Ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο· 4, 833: Τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. Forma Dor. Theocr. 1, 92: Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος.] Apud Hesiod. vero Op. 2, [117=497] ubi, Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων, Χρηΐζων βιότοιο κακὰ προσελέξατο θυμῷ, Moschop. exp. ἐνενόησεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, Proclus προσενόησεν, προσεπενόησεν, Insuper excogitat.

[Προσλείπω, Deficio. Aristot. Polit. 7, 17 extr.: Τέχνη καὶ παιδεία τὸ προσλεῖπον βούλεται τῆς φύσεως ἀναπληροῦν. Inscr. Muratorii p. 446, n. 3. Chandleri Inscrr. n. 78: Τὰ προσλείψαντα τοῦ ἔργου. Schneid.]

[Προσλεπτύνω, Extenuo, Gl. Hippocr. p. 848, G: Ἀκρώμιον προσλεπτύνεται. || Vitiose pro προλ. olim ap. Plat. Tim. p. 66, C.]

Προσλεύσσω, Aspicio, Intueor, Contueor. Soph. [Aj. 1044]: Ἄνδρα προσλεύσσεις· et [546]: Προσλεύσσων φόνον. [Phil. 1068, OEd. T. 1376.]

Πρόσλημμα, τό, Quod præterea est acceptum, Quod est assumptum. [De assumta a filio Dei natura humana Cæsar. Quæst. 9, p. 22: Ἄκτιστος θεότητι κτίζεται τῷ προσλήμματι· et 23, p. 46: Πέπονθε τῷ ἐξ ἡμῶν προσλήμματι. Greg. Naz. Or. 40, p. 671: Παθητὸν προσλήμματι. Nicephor. in Actis Conc. Ephesin. p. 309; Theophan. Homil. 3, p. 14; 7, p. 40; 34, p. 244. Vide Observatt. nostr. c. 2, p. 32. Suicer.]

[Προσληπτέον, Assumendum, Addendum. Strabo 10, p. 451: Περὶ τῆς παραλίας ἔτι καὶ ταῦτα πρ. 460 extr.: Πρ. τῶν παλαιοτέρων τινά· 13, p. 605; 15, p. 703. Schol. Hom. Il. B, 230: Πρ. τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν· ib. 329. Schol. Aristoph. Ran. 254, 1161. «Scholl. Eur. Phœn. 1506, Soph. Phil. 208, Pind. Pyth. 6, 13. Georgius Lapitha Poem. mor. 690.» Boiss.]

Προσληπτικός, ή, όν, Assumptivus. [Epiphan. vol. 1, p. 966, B: Πρ. ὀνομασίας· et D: Πρ. ἕξεως.] At ex schol. Apollonii προσληπτικὸν pro κτητικόν, Possessivum. [|| Adverb. Προσληπτικῶς, Epiphan. vol. 1, p. 966, C: Ἵνα πρ. νοηθείη τῷ υἱῷ.]

Πρόσληψις, εως, ἡ, Assumptio, ipsa Actio assumendi s. asciscendi. [Ep. ad Rom. 11, 15: Τίς ἡ πρ. (Judæorum) εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν; Gloss. Alberti p. 207: Πρ. τὸ οἰκειωθῆναι, τὸ προσληφθῆναι. Schleusn.] Ap. Gregor. ἀνθυφαίρεσις ei opponitur. [Plato Theæt. p. 210, A: Λόγου ... πρ. τοῦτ' ἂν εἴη κατ' ἐκεῖνον. Πρ. δόξης, Incrementum gloriæ, Epiphan. vol. 1, p. 966, D. Πρ. τοῦ ἄρθρου Apollon. De synt. p. 170, 18. Πρ. συλλαβῆς Etym. M. p. 413, 44.] Apud Dialecticos quoque προσλήψεις sunt Assumptiones, ex quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα. Bud. p. 144. [Πρ. est Minor syllogismi, quæ Latine quoque Assumtio dicitur: v. Cicer. De divin. 2, 53, De invent. 1, 34, 37, 39. Græci nominis exx. v. ap. Plut. Mor. p. 387, C, Diog. L. 7, 82, Sext. Emp. p. 100, et conf. Προσλαμβάνω. || «De naturæ humanæ assumtione (ut πρόσλημμα) Greg. Naz. Or. 21, p. 375: Σάρκωσιν καὶ πρ. Quintian. Episc. ap. Zonar. in Can. Conc. p. 554: Ὁ Λόγος Λόγος ἐστίν, εἰ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἡμῶν πρ.» Suicer. Zonar. Lex. p. 1578: Πρ. ὅταν τις προσλάβῃ τι, οἷον μετὰ τῆς πρ., ὅ ἐστι τῆς σαρκός. || Hesych.: Πρ., γνῶσις.]

[Προσλιμενεύομαι, Portum ingredior. Joseph. Genes. p. 55, E: Ἱέραξι ... λιμένι προσλιμενεύεται. G. Dind.]

[Προσλιμενίζομαι, Portum ingredior. Schol. Æsch. Pers. 70: Ὁ δὲ Φρίξος ἔν τινι προσλιμενισθεὶς λιμένι.]

[Προσλιμνάζω vitiose pro προλιμνάζω, quod v.]

Προσλιπαίνω, Insuper pinguefacio, Pinguiorem reddo. [Dionys. A. R. 5, 13: Τοῦ ποταμοῦ προσλιπαίνοντος τὴν νῆσον.]

Προσλιπαρέω, Assiduus sum in re aliqua. Plut. [V. Æmil. c. 23]: Χρήμασιν αὐτοὶ ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες. Plut. De def. orac. [p. 438, A]: Ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων καὶ προσλιπαρούντων. [Mor. p. 47, B: Πειρώμενον ἑκάστου καὶ προσλιπαροῦντα καὶ γλιχόμενον τοῦ πρόσω. Oribas. p. 290 ed. Matth.: Πρ. νηχόμενον.] VV. LL. exp. non solum Assiduus sum, sed etiam Affixus sum, Non discedo, Persevero. [Epictet. Diss. 3, 24, 33: Μίαν χώραν κάτεχε καὶ ταύτῃ (nam sic ex cod. corrig. vulgatum ταύτην) προσλιπάρει. Dio Chr. vol. 1, p. 51: Τῷ ἡμέρῳ καὶ ἀδελφῷ (ἀνδρὶ) προσλιπαροῦντας. Lucian. Abdic. c. 16.] Bud. autem affert etiam προσλιπαρεῖν τῇ ὄχθῃ ex Arriano [Exp. 5, 9, 4] pro προσμένειν, Residere ad ripam. Aliquando est Insto, Urgeo, Instanter urgeo: quæ signif. videtur convenire posse loco Plut. modo cit. || Obsecro, Obtestor, Obnixe rogo. Bud. a Plut. pro Obsecro poni testatur. [V. Eumen. in fine: Προσλιπαρῶν καὶ δεόμενος· V. Pompeji c. 13: Προσλιπαρούντων καὶ καταβοώντων· et Cat. min. c. 16. «Hesych. s. v. Ἐπαληκότα et Κορᾶξαι. Steph. Byz. s. v. Ἴχανα.» Hemst. Hesych.: Προσλιπαρῆσαι, παρακαλέσαι.]

Προσλιπάρησις, εως, ἡ, [Assiduitas, Perseverantia. Oribas. p. 98 ed. Matth.: Ἡ κατὰ τὴν ἐκποχὴν πρ. ||] Obsecratio. Apud Lucian. [Abdic. c. 16] pro Assiduæ preces s. Obnixæ, vel pro Assidua jugique præsentia et mora apud aliquem, Bud.

[Προσλιχνεύομαι, Avide cupio, Intemperanter ago. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 328, B: Τὰ πλεῖστα προσελιχνεύετο. G. Dind.]

Προσλογίζομαι, [Adnumero. Herodot. 2, 16: Τὴν ἐξ Ἐφέσου ὁδὸν δεῖ προσλογίσασθαι ταύτῃ. Lysias p. 155, 41: Οὐ προσλογιζόμεθα ὅσα ἐν Κύπρῳ ἔσχε.] Imputo, Acceptum fero, Attribuo, Ascribo, ἀνατίθημι, et προστίθημι. Bud. [Plut. V. Cam. c. 28: Τῷ πλέον διδόναι προσλογίζεσθαι τὸ αἰσχρόν. Lucian. Alex. c. 1: Εἰ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι μέλλοις, Quæ deerunt narrationi imputare et adjicere. Insuper reputo, Plut. V. Demetr. c. 38: Ἐπὶ τούτοις προσλογιζόμενον τὸν Ἐρασίστρατον ... ὡς ... Dio Cass. 41, 32: Καὶ ἐκεῖνο δεῖ ὑμᾶς προσλογίζεσθαι. || Comparo ad, Exigo ad. Aristid. vol. 1, p. 450, 9: Ἐάν τις τὸ ἑκατέρων ἦθος προσλογίζηται τῇ πράξει.]

[Προσλογιστέον, Insuper reputandum. Hippocr. De humorib. § 64. Olymp. In Phileb. p. 268, 4. Boiss. Plur. Herodot. 7, 86: Τὸ ... στράτευμα ἔτι προσλογιστέα τούτῳ τῷ ἐξηριθμημένῳ, ubi significat Annumerandum.]

[Προσλογοποιέω, Fingendo addo, Affingo. Joseph. B. J. 1, 19, 3: Προσλογοποιοῦσα τοῖς σκυθρωποῖς ἀεί τι χαλεπώτερον.]

[Προσλοιδορέω, Insuper convicior. Dio Cass. 38, 10: Καταδρομὴν ἐποιήσατο καί τινα αὐτῷ καὶ προσελοιδόρησεν. Aorist. Προσελοιδορήθην signif. activa Joseph. A. J. 15, 7, 4: Σπουδάζοντος ἐκφαυλίσασα καὶ προσλοιδορηθεῖσα. Qui forma media προσλοιδορησάμενος usus est 7, 8, 1. Themist. Or. 23, p. 289, A: Τοῦτό γε οὐδ' ὅσοι με σοφιστὴν ὀνομάζουσι τολμῶσι προσλοιδορεῖσθαι.]

[Πρόσλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. Iambl. V. Pyth. § 16: Τόν τε πρ. πλοῦν διεξήνυσεν.]

[Προσλοχάω, Insidias pono. Joann. Cinn. Hist. p. 109, B: Σαρακηνῶν ὅμιλος ... προσλοχήσαντες· nisi προλοχήσαντες scripsit. G. Dind.]

Προσλυμαίνομαι, Perniciem affero.

[Προσλυπέω, Insuper dolore afficio, lædo. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 109, D. G. Dind. Choricius p. 161, 10: Τὸν δὲ πρὸς τοῖς ποσὶν ἴσως τι προσλυπήσαντα ὅλον καθεύδειν ἀφῆκε τῷ σώματι. Boiss.]

[Προσλυσσάω, s. Προσλυττάω, Furiose impeto. Joseph. A. J. 7, 9, 4: Τοῦ προσλυσσῶντός μοι τούτου κυνός.]

[Προσμάθησιν vitiose olim ap. Xenoph. Mem. 1, 4, 13, pro πρὸς μάθησιν.]

[Προσμαθητέον, Addiscendum. Xen. Œc. 13, 1: Τί καὶ ἄλλο πρ. αὐτῷ ἔσται.]

[Πρόσμακρος vitiose pro πρόμακρος, quod v.]

Προσμανθάνω, Addisco, Insuper disco. [Soph. fr. 622: Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν. Aristoph. Vesp. 1208: Προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι· Thesm. 20, 24. Lucian. Pseudol. c. 22. Theophrasto Char. c. 7, 3, pro προμανθάνειν restituit Auberius. || Insuper comperio, audio. Æsch. Pr. 697: Ἐπίσχες ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.]

[Προσμαντεύομαι vitiose pro προμαντεύομαι in schol. Soph. Trach. 1161.]

Προσμαρτυρέω, Attestor, Meo testimonio confirmo, Astipulor. [Demosth. p. 1105, 2: Εἰ μὴ προσμαρτυροῖεν τῇ προκλήσει τὴν διαθήκην οὕτως· et p. 1107, 12. Polyb. 3, 90, 4: Τὰ πράγματα προσεμαρτύρησε τοῖς λογισμοῖς αὐτοῦ.] Plut. [Mor. p. 119, E]: Προσμαρτυρῶ τῷ ῥηθέντι. [V. Aristid. c. 25: Ταῦτα τοῦ Ἀριστείδου τῷ Καλλίᾳ προσμαρτυρήσαντος. Lucian. De salt. c. 22: Πρ. τὸ ἦθος τῇ μολπῇ. Dio Cass. 72, 26: Καλοκἀγαθίαν οἱ προσεμαρτύρησε. Sext. Emp. p. 414: Προσμαρτυρεῖθη ὅτι ὁ Πλάτων ἐστί. Phalar. Epist. 19, p. 92. Manetho 4, 384.]

[Προσμαρτυρία, ἡ, Testimonium alii additum. Theodor. Metoch. Miscell. p. 370.]

[Προσμαρτύρομαι, Insuper testem invoco. Schol. Æsch. Pr. 88: Πρ. τὸν αἰθέρα καὶ τοὺς ἀνέμους.]

[Προσμάρτυς, ὁ, ἡ, Attestans. Manetho 4, 161: Ζεὺς ὅταν Ἑρμείῃ προσμάρτυρα φέγγεα βάλλῃ· 176: Κρόνου προσμάρτυρος.]

Προσμάσσω, s. Προσμάττω, Apprimo: aliis Agglutino. [Soph. Tr. 1054: Πλευραῖσι προσμαχθὲν (ἀμφίβληστρον). Theocr. 12, 32: Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. Aristoph. Eq. 815: Ἀριστώσῃ (τῇ πόλει) τὸν Πειραιᾶ προσέμαξε· ubi schol.: Προσέθηκε, προσεκόλλησεν· μάττειν γὰρ λέγεται τὸ ἀναμιγνύναι καὶ φυρᾶν καὶ εἰς ἓν συνάγειν. Ἐξῆς οὖν τὸ μάττειν προσήνεγκε διὰ τὸ προειρηκέναι ἀριστώσῃ. Lycophr. 783: Ἑκουσίαν σπιλάδεσσι προσμάσσων δομήν, ubi per προσάπτων exp. schol. 1029: Ἣν πέριξ κλύδων ... προσμάσσεται, ubi per προσκολλᾶται, περιγράφεται exp. Nicand. Th. 922: Προσμάξῃς ἰόν. Προσμάσσειν κηλῖδα ap. Eustath. p. 1215, 26, et κηλῖδα προσμεμάχθαι Philostr. p. 131. Forma media ap. Hesych.: Προσεμάξατο, κατεμάξατο. Eust. Opusc. p. 270, 33: Καί τι μέγα κακὸν ἐκείνῳ προσμάξασθαι· ubi προσδέξασθαι editum. Forma Dor. Ποτιμάξασθαι ap. Theocr. 3, 29.]

[Προσμαστιγόω, Insuper flagello. Basil. Hom. Mor. p. 295. Boiss.]

[Προσμάστιος, ὁ, ἡ, Ad mammam positus, cognitum ex forma Dorica Ποτιμάστιος, quam v.]

Προσμάχομαι, Pugno, Oppugno. [Xenoph. Cyrop. 7, 5, 7: Ὅπως ἄν τις τείχη ... προσμαχόμενος ἕλοιτο· Hell. 7, 2, 7: Κατὰ τὰς κλίμακας προσεμάχοντο.] Bud. afferens ex Plut. [qui sæpe hoc verbo usus est]: Ὁρῶν ὀκνοῦντας προσμάχεσθαι τοῖς τείχεσι τῶν Κορινθίων. Affertur autem et προσμάχομαί σοι ex Plat. Leg. [1, p. 647, C: Τῇ διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προσμαχόμενον,] pro μάχομαι. [Ib. 8, p. 830, A: Οὐδενὶ ... προσμαχόμενον. Polyb. 1, 28, 9: Πρ. τοῖς πολεμίοις· et 9, 3, 7. Diodor. 14, 10. Joseph. A. J. 20, 3, 1: Προσμαχησάμενος καρτερῶς.]

Προσμειδιάω, Arrideo. Quæ signif. datur et composito ἐπιμειδιῶ, ut ante dixi: sed magis huic convenit propter præpos. πρός, cui respondet Ad in compositione. [Lucian. De merc. cond. c. 7 et 16. Eidem D. deor. 7, 1, Προσμειδιῇ πᾶσι, ex codd. restitutum pro προσγελᾷ. Eadem constr. cum dativo Plut. Mor. p. 754, C; 821, F; Ælian. V. H. 5, 25. Liban. vol. 4, p. 220. Probandi signif. ap. Plut. Mor. p. 28, A: Προσμειδιάτω ταῖς τοιαύταις εὑρεσιλογίαις.]

[Προσμελέομαι.] Προσμελοῦ, Hesychio ἐπιμελοῦ, Curam habe s. gere.

Προσμελῳδέω, Admodulor: quo utitur Claudian. [Athen. 14, p. 618, B, ex Semo Delio: Ἀγὼν συμφωνίας ... αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. Aristid. vol. 1, p. 273: Ταυτὶ μὲν οὖν ... ἔοικα προσμελῳδῆσαι περὶ τὸν Μέλητα.]

Προσμένω, Maneo, Exspecto. [Soph. El. 1236: Σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε· et 1399. OEd. T. 620: Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ. Xenoph. Hell. 2, 4, 4: Ἱππεῖς ... προσμείναντες, ἕως τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο οἱ προσήκοντες. Dio Cass. 40, 25: Προσέμειναν μέχρι τῶν ἀπαλήψεων νυκτῶν. Cum dat. Xenoph. Cyneg. 7, 10: Πρ. ταῖς ἄρκυσιν. Matth. 15, [32]: Ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, Apud me permanent, et a latere meo non discedunt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1 Tim. 5, [5] pro Assiduum esse in precibus, Instare precibus, Perseveranter precari: quod etiam λιπαρεῖν et προσλιπαρεῖν. Item προσμένειν τῷ Θεῷ, Deo adhærere: quod et προσκεῖσθαι. Act. 11, [23]: Τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ. Exp. etiam Acquiesco, sicut μένω et ἐμμένω supra. [Insto, Immineo. Æsch. Eum. 497: Πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ. Cum accus. Exspecto, Præstolor. Soph. El. 165: Ὅν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσα· OEd. T. 837: Τὸν βοτῆρα προσμεῖναι· et addito infinit. El. 303: Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν. Joseph. A. J. 8, 11, 4: Πολιορκίᾳ λαβεῖν τὴν πόλιν προσέμενον. Eur. Hel. 512: Δόμων ἄνακτα προσμενῶ· Med. 1116: Προσμένουσα τὴν τύχην. Diodor. 20, 74. Sustinendi signif. ap. Pind. Nem. 3, 105: Ὄφρα προσμένοι ἀλκὰν Αἰακιδᾶν.]

[Προσμερεῖται (?), προσαρμόζει, Photius Lex. p. 461, 9.]

[Προσμερίζω, Attribuo. Polyb. 22, 5, 15: Πάντων τούτων ... αὐτῇ προσμερισθέντων. Diodor. 14, 107: Τοῖς Λοκροῖς προσεμέρισε τὴν χώραν. Schol. Aristoph. Vesp. 851: Τὴν λειτουργίαν αὐτῇ προσμερίζων. Sext. Emp. p. 253: Ἐὰν τῇ προηγουμένῃ συλλαβῇ τὸ σ προσμερίζωμεν· et p. 254.]

[Προσμεταπέμπομαι, Insuper advoco, Accerso. Thuc. 2, 100: Ἵππους προσμεταπεμψάμενοι ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων· et 8, 72. Æschin. p. 66, 10: Παρὰ Φιλίππου δύναμιν πρ. Dionys. A. R. 2, 44; 6, 15. Dio Cass. 40, 2; 43, 6.]

[Προσμετασκευάζω, Insuper in aliam formam verto. Dionys. De comp. verb. c. 7: Προσμετασκευάσαι, εἴ πού τι δέοι, μειώσει καὶ πλεονασμῷ. Libri προσκατασκευάσαι, quod correxit Schæferus.]

Προσμετρέω, Admetior, Pollux [4, 166], ex Hyperide.

[Προσμηνύω, Indico. Sext. Emp. p. 275: Τὸν θάνατον ὅτι οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἐπίχαρμος αὐτῷ (Epicuro) προσμεμήνυκεν. Nisi προμεμήνυκεν scripsit, quod ver-

bum corruptum in illud est in cod. Alex. Sap. 18, 19.]

[Πρόσμησις. V. Πρόσμησις.]

[Προσμηχανάομαι, Artificiose affigo. Æsch. Sept. 547: Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα· 649: Διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον. Utrobique var. lect. προσμεμηχανευμ—. || Insuper efficio. Plato Rep. 5, p. 467, C: Προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν. Dionys. A. R. 7, 37: Αὐτοὶ προσεμηχανήσαντο διατριβὴν ἑτέραν. Themist. Or. 13, p. 174, B: Τοῦτό γε ὅσον ἐπ' αὐτῷ προσφιλονεικεῖ καὶ προσμηχανᾶται.]

[Προσμηχανητέον, Insuper machinandum, faciendum. Oribas. p. 136 ed. Matth.: Τίνα πρ. πρὸς τὴν τοῦ αἵματος εὔροιαν.]

[Προσμήχω, Prius detergo. Geopon. 16, 15, 2: Προσμηχθέντων τῶν μερῶν οὔρῳ παλαιῷ· 16, 18, 4: Προσμηχθέντα κονίᾳ.]

Προσμίγνυμι, vel Προσμιγνύω, Admisceo, VV. LL. sed sine exemplo. At pro Admoveo, Applico, legitur quum ap. alios, tum ap. Pind. Ol. 1, [34] de equo: Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, Admovit dominum suum victoriæ, et velut applicuit. I. e. Fecit ut dominus ad victoriam usque perveniret. Plut. [Mor. p. 75, D: Ἐπίδοσιν καθάπερ πορείαν τῇ ἀρετῇ λαβεῖν ἀτρέμα προσμίξασαν (sc. αὐτόν). Idem] Phocione [c. 6]: Νέος δὲ ὤν, Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ, καὶ παρείπετο, Ad Chabriam se applicuit, Bud. p. 357. Multo autem est usitatius verbum hoc προσμιγνύναι neutraliter sumptum; eo modo quo et Applicare aliquo Latini interdum dicunt. Redditur etiam Appellere, Subire, Accedere. [Hesych.: Προσμίξας, προσελθών, συνάψας. Soph. Phil. 106: Οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; Trach. 821: Ἴδ' οἷον... προσέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τᾶς παλαιφάτου προνοίας· i. e. Evenit, quemadmodum θέσφατα ἱκάνειν dixit Hom. Od. I, 507, quod comparavit Wakef. Eurip. fr. inc. 154: Βάσομαι τ' εἰς αἰθέρα ... Ζηνὶ προσμίξων. Philostr. p. 603: Ξένος ᾧ προσέμιξε νέος ὤν. Dio Cass. 74, 14: Εἴ τις ἄλλῳ τῳ προσέμιξεν.] Succedere: ea signif. qua dicitur Succedere portis, vel muris, a Cæs. et Liv., estque frequens quum aliis Historicis [Herodot. 5, 64: Τοῖσι ἐσβαλοῦσι ἡ ἵππος προσέμιξε· et 6, 112. Id. 4, 46: Οἱ Σκύθαι ἄποροι προσμίσγειν, Difficiles aggressu. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 46: Ὅπῃ προσμίξαιεν, πολλῷ ἂν ἐρρωμενέστερον συμμιγνύοιεν], tum Thucydidi, 3, [22]: Ἔπειτα προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων. Sic, Προσμῖξαι τῇ Πελοποννήσῳ [Herodot. 7, 168; et similia 6, 96]: item [Th. 3, 29], Προσμίξαντες τῇ Ἰκάρῳ, ubi exp. et Appulsi. Et 1, [46]: Ἐπειδὴ δὲ προσέμιξαν τῇ ἠπείρῳ, ubi reddi etiam potest, Ubi tenuerunt continentem. [Προσμῖξαι τοῖς πολεμίοις Polyb. 1, 28, 8; 3, 69, 9: τῷ τῶν πολεμίων στρατοπέδῳ 1, 19, 1; τοῖς τόποις 3, 42, 1; τῇ χώρᾳ 1, 37, 1; τῇ πόλει 9, 8, 5. Schweigh. Similia ap. Plutarchum, Dionem Cass. aliosque non raro. Cum accus. ap. Eur. Or. 1290: Τάχα τις Ἀργείων ... ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει.] Interdum vero et cum præp. πρός [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 21]: Προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια. Sic etiam [Thucyd. 3, 22]: Προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, a them. Προσμίσγω, quod pro προσμίγνυμι dicitur, ut μίσγω pro μίγνυμι. [Eadem forma ap. Thucyd. 6, 104; 7, 39, et passim ap. recentiores, ut Rufus p. 31 ed. Matth. Cum ἐπί Plato Polit. p. 290, C: Ἔτι ... προσμίξωμεν ἐγγύτερον ἐπὶ τοὺς μήπω βεβασανισμένους.] Interdum etiam additur ἐγγύς cum dat. illo rei. [Plato Leg. 6, p. 783, B: Προσμίξαντες αὐτοῖς ἐγγύθεν· et sine casu Xenoph. Cyrop. 3, 3, 60: Ὡς ἐγγὺς ἤδη προσεμίγνυσαν (v. l. —σαν) τὸ Περσικὸν πλῆθος. « Cum πλησίον Aristæn. 1, 4: Πλ. προσμίξωμεν. » Hemst.] At dativo personæ junctum, ap. eund. Thuc., item pro Manum s. Pugnam conserere; nam ead. signif. alicubi dicit προσμῖξαι et εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. [V. Herodoti aliorumque exx. supra apposita.] Sed et pro Conjungere se cum aliquibus. [Xenoph. Anab. 4, 2, 16: Ὅπως οἱ τελευταῖοι λοχαγοὶ προσμίξειαν.] Quo pertinet ea signif., quam Bud. huic verbo tribuit ap. Plat., sc. pro Conjungi, Hærere. [Plato Leg. 10, p. 904, D: Ἀρετῇ θείᾳ προσμίξασα. Contingo, ib. 9, p. 878, B: Ἔστι δὲ οὐ πάντων ... τῶν ὄντων ὅρος ὅρῳ προσμιγνύς. Dio Cass. 71, 10: Εἴ που καὶ προσέμιξε σφίσι (τὸ πῦρ). Exc. p. 76, 8: Νάρθα ὅσοις ἂν προσμίξῃ, Adhæserit.]

[Πρόσμικτος vitiose pro ἀπρόσμικτος ap. Dion. Cass. 38, 50.]

[Προσμίμνει vitiose pro πυρὸς μένει ap. Orph. Lap. 274. Correxit Tyrwhitt.]

Πρόσμιξις, εως, ἡ, Admixtio. [|| Accessus, Aggressus, Congressus. Thucyd. 5, 72: Τοὺς πολεμίους φθάσας τῇ πρ. Dio Cass. 40, 2: Πρ. τῶν ἁρμάτων· 62, 12: Ἐν τῇ πρ. 66, 5: Οὐχ ὁμοία ἡ πρ. σφίσιν ἐγίγνετο.]

[Προσμίσγω. V. Προσμίγνυμι.]

[Προσμισέω, Insuper odi. Demosth. p. 1001, 16, et 1017, 14, quod divisim potius scribendum πρὸς μισεῖν cum Schæfero.]

Προσμισθόω, Mercede loco. [Demosth. p. 948, 12: Οὐ φανήσεται προσμεμισθωκὼς ἰδίαν ἀφορμήν.] At Προσμισθοῦμαι, Mercede conduco, accerso: quo loquendi genere Cæs. dicit, Factum esse ut ab Arvernis Germani mercede accerserentur. Thuc. 2, [33]: Καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο, ubi tamen reddi etiam potest, Insuper conduxit, Præterea conduxit; subjunguntur enim ea verba his præcedentibus, Ἦλθε Κορινθίους τεσσαράκοντα ναυσὶ καὶ πεντακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἑαυτὸν κατάγειν· præter quas auxiliares s. socias copias postea ἐπικούρους quosdam ἐμισθώσατο, ut supra dicit μισθώσασθαι ἐπικουρικόν. [Xenoph. Hell. 4, 8, 7: Ξενικὸν προσμισθωσάμενος· et 5, 4, 15. Id. De vect. 4, 22: Προσμισθώσονται τοὺς δημοσίους. Demosth. p. 663 extr.: Χαρίδημον προσμισθωσάμενος. Polyæn. 2, 34, p. 209: Ἀεὶ καὶ πλείονας προσεμισθοῦτο φύλακας.]

[Προσμνάομαι vitiose pro προμνάομαι, quod v.]

[Προσμοιράζω, Fato s. sorte destino, attribuo. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 956: Θνητοῖς προσμεμοιρασμένον χῶρον.]

Προσμολέω [Præsens hoc nullum est, sed aoristus solum Προσέμολον, a præsenti Προσβλώσκω derivandus], Adeo, Accedo. Soph. [Tr. 1109: Προσμόλοι μόνον] Aj. [72]: Σὲ προσμολεῖν καλῶ, Ut accedas te voco. Ibid. [721] cum accus. dixit, Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, Quum pervenisset s. accessisset ad medium exercitum, vel Ingressus.

[Προσμολυβδοχοέω, Insuper plumbum fundo. Eratosth. p. 34. Wakef.]

Προσμονή, ἡ, Permansio et expectatio apud aliquem; Perseverantia et assiduitas in aliqua re.

[Πρόσμονος, ὁ, ἡ, Permanens. Oribas. p. 329 ed. Matth.: Πρ. καὶ παραδραστικῆς λιπάνσεως. || Adverb. Προσμόνως ib. p. 255.]

[Προσμόρων vel πρόσμορον vitiose ap. Æsch. Sept. 576, ubi πατρὸς μόρον conjecit Dobræus. Aliud vitium πρόσπορον, quod fraudem fecit glossatori, qui exp. τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς γεννηθέντα.]

[Προσμυέω, unde Προσμυήσομαι, Initiabor, Gl.]

[Προσμυθέομαι, cujus forma poet. Ποτιμυθέομαι vel Προτιμυθέομαι, quod v.]

[Προσμυθεύω, Insuper fabulor s. narro. Strabo 1, p. 27: Ἐπεὶ οὐ πάντα μυθεύουσιν, ἀλλὰ πλείω προσμυθεύουσιν· 6, p. 261: Προσμεμυθεύκασι δ' ἔνιοι διότι ... Cum dat. 10, p. 461. Polyb. 34, 2, 9: Μικρὰ προσμυθεῦσθαι καθάπερ καὶ τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ. Forma media Eustath. p. 1379, 40: Μικρά φησι τὸν ποιητὴν προσμυθεύσασθαι.]

[Προσμυθολογέω, Confabulor. Lucian. Epist. Sat. 7: Τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν.]

[Προσμυθοποιέω, Insuper fabulor. Strabo 1, p. 46: Προσμυθοποιεῖ τὸν ἐξωκεανισμόν.]

[Προσμύρομαι, Affluo. Anon. Anth. Pal. 9, 362, 23: Μυρομένῳ ... ποταμῷ Σικελὴ προσεμύρετο (—μύρετο codex) πηγή.]

[Προσμύσσω. V. Προμύσσω.]

[Προσμυκάομαι, Subsanno. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 190, D: Προσεμυκᾶντο τὸ γένος ὡς ἐκεῖθεν ὄν.]

Προσναυπηγέω, Insuper classem ædifico. [Forma media] in VV. LL. [Herodot. 7, 144] προσναυπηγέεσθαι νέας simpliciter exp. Naves exædificari. [Diodor. 17, 95: Σκάφη προσεναυπηγήσατο.]

[Προσναυτιάω, Insuper nauseo. Vocab. dubium. Schneid.]

[Προσναυτίδης vitiose pro Προναπίδης, quod v.]

[Προσνεανιεύομαι, Per juvenilem jactantiam addo. Dio Cass. 53, 13: Ὑπέσχετο καὶ προσενεανιεύσατο εἰπών ... 59, 26: Χρήματά τινα πρ.]

[Προσνεμητέον, Attribuendum. Eust. Il. Ω, 8: Τὸ δὲ Πείρων τοῖς κώμασι πρ. Boiss.]

Προσνέμω, Attribuo, etiam Tribuo. [Plato Leg. 8, p. 828, C: Τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ πρέπον προσνέμοντας τοῖς θεοῖς. Alexis ap. Athen. 6, p. 237, D: Τοὺς μὲν ἡ τύχη ἡμῶν μεγάλους προσένειμε, τοὺς δ' ἐλάττονας. Demosth. p. 182, 14: Ὀκτακοσίους αὐτοῖς προσνείμαντες.] Aristot. De mundo [c. 3 extr.]: Καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίραις. [Polyb. 2, 43, 5: Τὴν πόλιν προσένειμε τοῖς Ἀχαιοῖς· et sim. 2, 60, 6.] Athen.: Τῇ ἀνδρείᾳ τὰ πολλὰ προσνέμοντες. [Lucian. Patr. enc. c. 3: Οἱ πατέρες νικώμενοι προσνέμουσι τοῖς παισὶν ὥστε κάλλιστοι ... φαίνονται.] Et passiv. Προσνέμομαι, Attribuor, Tribuor. Interdum vero redditur Ascribor, Allegor: Προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, Plut. Popl. [c. 7], In tribum ascriptus. Et Προσνενέμησθε ὡς τούτους, In horum numerum ascripti estis. [Demosth. p. 26, 25: Οἱ δ' ἄλλοι πρ. οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δ' ὡς ἐκείνους. Aristot. Eth. Eudem. 7, 2, p. 1237, 33: Οὐ γίνεται οὕτω κοινὰ τὰ φίλων· προσνέμεται γὰρ ὁ φίλος τοῖς πράγμασιν, οὐ τὰ πράγματα τοῖς φίλοις.] Bud. in hoc Plinii l., de citeriore Hispania, Accedunt insulæ, quarum mentione seposita, præter civitates contributas aliis, provincia ipsa CCXCIII continet oppida, exp. Contributas, προστεταγμένας, προσνεμημένας, προσνενεμημένας: additque Attributum quoque ea signif. dici. [Oribas. p. 237 ed. Matth.: Τὰ τῇ μεσημβρίᾳ προσνεμόμενα χωρία. Apollon. De synt. p. 67, 2: Τῇ τοιαύτῃ ἀντωνυμίᾳ ἴδιον ἄρθρον προσνέμειν. Adjungo, Addo. Ib. p. 44, 22: Οὐδεμία ἀνάγκη προσνέμειν τὸ ἄρθρον.] || Προσνέμω ἐμαυτόν, Dedo s. Do me, i. e. Permitto me, Committo, Bud., afferens ex Polyb. [6, 10, 9]: Οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. [Demosth. p. 1392, 12: Ὅπου τὸ δίκαιον εἴη τεταγμένον, ἐνταῦθα προσνέμοντες ἑαυτούς· 1475, 1: Ταῖς τοῦ δήμου προαιρέσεσι προσνέμειν ἑαυτόν.] Exp. etiam Adjungo me alicui, vel Adjungo me in partes. [Demosth. p. 783, 15: Πρ. ἑαυτοὺς τούτῳ. Polyb. 9, 36, 7. Dionys. A. R. 8, 71: Προσνειμάντων ἑαυτοὺς τῶν δημάρχων τῇ κρείττονι μοίρᾳ.] Plut.: Προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίνῃ. Itidem ex Plut. Pericle [c. 7] habent VV. LL.: Φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν, pro Se ad populum contulit Pericles, Factus est Pericles popularis. [Passiv. Dionys. A. R. 10, 48: Ὁ ὄχλος (ὁ ἐκ τῶν ἀγρῶν) προσνεμηθεὶς τῷ κατὰ πόλιν τὴν ἀγορὰν ἐνέπλησε. || Forma media Προσνέμομαι, Soph. Tr. 1216: Πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς· ubi per πρόσθες exp. schol. Aristoph. Av. 563: Προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων ὃς ἂν ἁρμόζῃ. || Προσνέμω, Pascentes adduco. Eurip. Cycl. 36: Ἤδη δὲ παῖδας προσνέμοντας εἰσορῶ ποίμνας.]

[Πρόσνευμα, vitiose pro πρὸς νεῦμα olim ap. Epict. Diss. 3, 24, 34.]

[Πρόσνευσις, εως, ἡ, Inclinatio. De inclinatione corporum cadentium ap. Ptolem. Schneid. Tzetz. Exeg. Iliad. p. 129, 14: Τῆς πρ. τῆς κόμης αὐτῶν (cometarum), ubi oppos. ἀπόνευσις. Schæf. Cassius Probl. 33, p. 344, 2: Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν πρόσφυσις καὶ πρ. γίνεται ἐκ τῆς τροφῆς. « Psellus Op. p. 65, 11: Τὰς πρ. καὶ τὰς παντοδαπὰς κλάσεις. » Boiss.]

Προσνεύω, Innuo. At in VV. LL. Annuo, sed nullum affertur hujus signif. exemplum. E Xen. autem [Œc. 8, 8] affertur προσνεύουσι de remigibus, ubi reponendum esse προνεύουσι docui in Προνεύω. [Plut. V. Bruti c. 1: Προσνεύοντα πατάξας ἀπέκτεινε. Hic quoque προνεύοντα Wyttenb., quo verbo utitur Plut. Mor. p. 680, A. « Inclino. Galen. vol. 6, p. 85: Ἑτέρου προσνεύσαντος, Quum alter luctatorum inclinato corpore invadit. » Hemst. Oribas. p. 123 ed. Matth.: Οὔτε τοῖς σώμασιν ἐγχριμπτόμενοι τοῖς ἀλλήλων οὔτε προσνεύοντες. Improprie Apollon. De synt. p. 241, 21: Προσνεῦον τὸ ἀπαρέμφατον ἀμφοτέραις ταῖς αἰτιατικαῖς.]

[Προσνέω, Adnato. Thucyd. 3, 112: Ὡς εἶδον τὰς Ἀττικὰς ναῦς παραπλεούσας ... προσένευσαν. Ælian. N. A. 1, 1: Οἱ ἰχθῦς προσνέουσιν οἰωνοὶ τῇ πέτρᾳ. 1, 4: Τὸν

σύννομον προσνέουσιν (cod. Par. προνέουσιν cum gl. προπορεύονται) ὤκιστα. Lucian. Bis. accus. c. 21.]

[Προσνέω, Aggero. Plut. Mor. p. 775, D: Πρ. ξύλα ταῖς θύραις.]

Προσνήχομαι, Adnato. [Callimach. Del. 47, de Delo: Ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον. Diodor. 3, 21: Ἠρέμα προσνήχονται ταῖς χελώναις. Plut. V. Marii c. 37. Lucian. Tox. c. 21, Nav. c. 15. || Forma activa Theocr. 21, 18: Παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσένασχε θάλασσα· si hæc vera lectio est.]

[Προσνικάω, Insuper vinco, Supero. Hippocr. p. 828, C: Πρ. χρὴ τῷ χρόνῳ. Id. De liquor. usu c. 3. Schneid.]

[Προσνίσσομαι, Ingruo. Soph. Antig. 129: Σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους· ubi cod. Laur. simplici σ.] Ποτινίσσομαι, Dorice pro προσνίσσομαι, h. e. προσέρχομαι, Advenio, Accedo. Hom. Il. I, [381]: Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας, Quæ Orchomenum veniunt, s. Quæ Orchomenum afferuntur: alii exp. etiam ἀνάκειται. [Pind. Ol. 6, 168: Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσόμενον. Cum accus. Æsch. Prom. 528: Οὐκ ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα.]

Προσνοέω, Insuper considero et mente agito. [Vitiose pro προσεννοεῖν, προσεπινοεῖν vel προνοεῖν in var. lect. ad Xenoph. Symp. 2, 16, Cyrop. 6, 3, 7, Dion. Chrys. vol. 1, p. 506, Lucian. Alex. c. 36. Nihilo certius Diodori exemplum est 19, 70: Διὰ τὴν συγγένειαν καὶ τὸ τῆς οἰκίας σχῆμα προσενόουν (alii libri προσέπεσθαι) τοῖς λόγοις αὐτοῦ πίστιν τε μεγάλην καὶ μέρος, ubi sensus προσένεμον, quod conjecit L. Dindorfius, vel simile verbum postulat.]

[Προσνομίζω, Insuper in usum traho, In usum receptis addo. Aristid. vol. 1, p. 49, 10: Ἀποδεικνὺς ὅτι καὶ ταῦτα δικαίως ἂν προσνομίζοιμεν ὥσπερ ἱερεῖα πρὸς τοῖς οὖσι· p. 53, 12: Οἱ δὲ οἷς νομίζουσιν ἐφ' ὁτῳοῦν καὶ τοῦτον προσνομίζουσιν ὡς κοινὸν ἁπάσης ὄντα τῆς γῆς.]

[Προσνομοθετέω, Insuper lege sancio. Dio Cass. 37, 29; 61, 4. « Philo De monarch. 2, p. 825. » Anon.]

[Προσνωμάω, Admoveo. Intrans. Accedo. Soph. Ph. 717: Λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ ἀεὶ προσενώμα.]

[Προσξέω. Theodor. Acroas. 1, 229: Τάχει μὲν ἄκρῳ τὴν φάλαγγα προσξέων, de præcone dictum qui bellicum tuba canens phalangem advocat et educit, quæ in hostem irruat, ut exp. Fogginius.]

[Προσξηραίνω, Arefacio ad. Passiv. Προσξηραίνομαι, Inaresco. Hesych., Suid., Phot. et Etym. M. p. 384, 55 s. v. Ἐσκληκότα.]

[Προσοδέω, Prius excito. Τὴν θύραν πρ. Synes. p. 3, B. Wakef.]

[Προσογκάομαι vitiose pro προογκάομαι in edd. vet. ap. Lucian. Asin. c. 26.]

[Προσογκέω, In ampliorem molem distendor. Aristot. Probl. 34, 11: Ἡ κοιλία ... καθάπερ αἱ φῦσαι προσογκεῖν φαίνεται· ubi var. lect. προογκεῖν.]

Προσογκής, ὁ, ἡ, In molem amplam distentus, VV. LL.

[Προσόδευμα. V. Προσόδημα.]

Προσοδεύομαι, Reditus percipio, Emolumenta ad me redeunt. Strabo 17: Τοσαῦτα προσωδεύετο. Alibi [12, p. 578], de Laodicea loquens: Οἵπερ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἐρίων, Large reditus percipiunt, Bud. p. 124 et 125. [Philo vol. 2, p. 371, 48: Τὰ οἰκεῖα χωρία ἀνιέναι μὴ προσοδευόμενος. Joseph. A. J. 19, 8, 2: Προσωδεύσατο πλείστας προσφοράς.] Et ex Ulp. Demosthenis enarratore, Προσοδευόμενα χρήματα, Pecuniæ quæ ex vectigalibus proveniunt. [Ἡ προσοδευομένη, Terra e qua reditus percipiuntur, Joseph. A. J. 15, 5, 3. || Προτινίσσεται ap. Hom. Il. I, 381, schol. et Etym. M. p. 685, 21, exp. προσοδεύεται, προσέρχεται.] At metaph. ap. Philon. De mundo: Ἵνα μὴ πατὴρ καὶ μήτηρ προσοδεύεσθαι δοκῶσι τὰ ἐπὶ ἀωροῖς τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη, Ne pater et mater ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere videantur. [Forma activa Clem. Alex. Strom. 4, p. 566: Οἱ στρωματεῖς ἡμῖν κατὰ τὸν γεωργὸν Τιμακλέους τοῦ κωμικοῦ σῦκ' ἔλαιον ἰσχάδας μέλι προσοδεύουσι. G. D. Iambl. V. Pyth. § 74: Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύσαντες.]

[Προσόδημα, τό, Reditus, Emolumentum. Theodor. Metoch. Misc. p. 512: Οὕτω αὐξήσεις καὶ πρ. πάντων.

Corrigendum, nisi ipsius hoc est vitium scriptoris, προσοδευμάτων. G. Dind.]

[Προσοδιάζω, i. q. προσοδεύομαι. Eustath. p. 1206, 18 : Ὃς ἑκάστης ἡμέρας ἀρτάβην ἀργυρίου προσωδίαζεν.]

[Προσοδιακός. V. Προσόδιον.]

[Προσοδικός, ἡ, όν, Reditus habens, Lucrosus. Strabo 17, p. 831 : Προσοδικωτέρα καὶ δυναμικωτέρα.]

[Προσόδιον, τό.] Προσῴδιον, Canticum quod diis canitur. A Suida exponitur ὕμνος : ab Hesychio ᾠδὴ θεοῦ ὕμνον περιέχουσα, ab Etym. autem [M. p. 690, 41] λιτανεία μετὰ ὕμνων, qui addit παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτων τοῖς θεοῖς, secundum quam etymologiam scribendum esset Προσόδιον, quam etiam scripturam habet alibi Suidas; et sane ap. Hesych. quamvis προσῴδιον scribatur per ω, est tamen in ordine alphabetico τοῦ προσόδιον per ο. [Quæ una vera scriptura est.] Sic autem et ap. Athen. scribitur, ut docebo in Προσόδιον. [Proclus Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 319, 320 : Περὶ δὲ μελικῆς ποιήσεώς φησιν ὡς πολυμερεστάτη τε καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. Ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς μεμέρισται θεοῖς, ἃ δὲ ἀνθρώποις... Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ὕμνον, B προσόδιον, παιᾶνα ... Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς ὑπερέτας γραφόμενα ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσόδιον καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ ὡς εἴδη πρὸς γένος· καὶ γὰρ ἔστιν αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνος προσοδίου, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐλέγετο δὲ τὸ προσόδιον, ἐπειδὴ προσιόντες τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσιέναι ᾔδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος πρὸς κιθάραν ᾔδετο ἑστώτων. Ex his corrig. Etym. M. p. 773, 3 : Ὕμνος... κεχώρισται δὲ ἐγκωμίου, καὶ προσῳδίου, καὶ ἐπαίνου, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια· διαστέλλεται ὡς εἴδη ἀπὸ γένους· ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται. Προσῴδια γὰρ Ἀθηναῖοι προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾖδον· τὸν δὲ ὕμνον πρὸς κιθάραν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν. Plutarch. Mor. p. 1132, C : Ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους, καὶ τὰ προσόδια. Angl. De altera scriptura Προσόδιον HSt. s. v. Πρόσοδος :] A πρόσοδος, quo significatur Supplicatio, est Προσόδιος : ut προσόδια μέλη, C Carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, et ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt, Quæ in solemnibus supplicationibus et pompis deorum canebantur. [Plut. V. Æmil. c. 33 : Μέλος πρ. καὶ πομπικόν. Pollux 4, 53, et αὐλοὶ οἱ ἐπὶ τοῖς πρ. ib. 82. Pausan. 4, 4, 1 : Τὸ δὲ σφισιν ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος. Et Πρ. εἰς Δῆλον 5, 19, et 9, 12.] Athen. [6, p. 253, B], de Atheniensibus Demetrio adulantibus : Εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες. Ibid., Προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως, ubi per ο scribi debet, licet aliquando προσῴδιον legatur. Sic dicitur ut ἐξόδιον, et ut ἐξοδικὸν μέλος et παροδικόν : ἐξοδικὸν autem ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ χοροῦ, παροδικὸν vero ἐν τῇ παρόδῳ canebatur : i. e., quum in medium prodibat. Dicitur etiam παρῳδικόν. Hæc Bud. p. 125. Apud Triclin. legitur etiam Προσοδιακόν, pro προσοδικόν, idque non semel, ut p. 435 meæ ed., ubi de metris agit, quibus Soph. Aj. usus est : Καλεῖται δὲ οὕτως τὸ πρ. μέτρον, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς, ἐν αἷς πρόσοδοι ἐγένοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο. [Recte ap. Triclinium D scriptum προσοδιακόν, et ap. Hephæst. p. 84 : Προσοδιακὸν τὸ ἐξ ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς (βάσεως). Vitiosa forma προσῳδιακός, de qua HSt. s. v. Προσῳδιακός :] « Est præterea προσῳδιακὸς ῥυθμός, [Plut. Mor. p. 1141, A, B,] schol. Aristoph. Nub. [651], qui et ἐνόπλιος. Apud Eund. in Ran. quoddam τρίμετρον ἀκατάληκτον, vocatur προσῳδιακόν. »] Utrobique recte correctum προσοδιακόν. Pedem palimbacchium a quibusdam προσοδιακὸν appellatum esse, διὰ τὸ ἐν προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι, annotavit schol. Hephæst. p. 159. Modus saltationis ap. Athen. 14, p. 631, D : Εἰσὶ δὲ οὗτοι (οἱ τρόποι τῆς ὀρχήσεως), προσοδιακοί, ἀποστολικοί. Hic quoque vulgo προσῳδιακοί. Alia corruptela ap. Dionys. De comp. verb. c. 4 : Ἀντὶ δὲ ἡρωικῶν προσῳδιακούς. Hic quoque προσοδιακοὺς scribendum.] Altero autem προσόδια utitur ipse Aristoph. Av. [853, verbis ex Sophoclis Peleo sumtis] : Προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι θεοῖσι, ubi annotat schol. ita ἀπὸ τῶν προσόδων vocari solitas fuisse τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς A θυσίας : et προσόδια præterea a Lyricis appellari τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα.

[Προσοδοιπορέω, Iter facio ad, Accedo. Aret. Chron. 1, 52.]

Πρόσοδος, ἡ, [Aditus. Pind. Nem. 6, 76 : Πλατεῖαι πρ., ubi figurate dictum est de lato ad laudandum campo. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 3 : Ἡ πρ. εὐπετεστάτη. Anab. 5, 2, 3 : Πρ. χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον. Polyb. 1, 56, 8 : Πρ. τρεῖς τὰς πάσας ἔχει δυσχερεῖς· 4, 61, 7 : Στενὴν καὶ χωστὴν πρ.] Adventus, Accessus, i. q. ἔφοδος, εἴσοδος, παρουσία, [Phot.,] Suid. : qua signif. usurpatum dicit tum a Thuc. [4, 110], tum ab aliis : subjungens et hunc l. : Ὁ δὲ Καῖσαρ ἐκ τῆς πρ. μόνης τούτους κατέπληξε, i. e. παρουσίας, Solo suo adventu et præsentia. [Herodot. 1, 205 : Τόμυρις ἀπείπατο (τῷ Κύρῳ) τὴν πρ. Eur. Alc. 864 : Στυγεραὶ πρ. Ἡ τοῦ ἄρθρου πρ., Articuli accessio, Apollon. De synt. p. 317, 7.] Et πρόσοδον δοῦναι, Accessum s. Aditum præbere, Admittere. Plut. Symp. 7 sapp. [p. 151, A] : B Δοκεῖ μοι τοὺς μὲν ὑμετέρους λόγους οἷον ἐπιχωρίους καὶ συνήθεις βραχὺν χρόνον ἐπισχεῖν, πρόσοδον δ' ὥσπερ ἐν ἐκκλησίᾳ δοῦναι τοῖς Αἰγυπτίοις ἐκείνοις καὶ βασιλικοῖς. Sicut vero ἔφοδος interdum dicitur de Infesto et hostili impetu s. impressione, ita et πρόσοδος. Cam. ex Herodoto 7, [223] : Ἐς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρην πρόσοδον ἐποιέετο, Quo tempore forum plenum esse solet, eo impressionem fecit. Alibi ex Eod. [9, 101], Πρόσοδον ἐποιέετο, Hostes adoriri cœpit. [7, 212 : Ἐν ταύτῃσι τῇσι προσόδοισι τῆς μάχης. Xenoph. Cyneg. 12, 3 : Ἐν ταῖς πρ. ταῖς πρὸς πολεμίους. ‖ De accessu morbi Aretæus p. 52, 3 : Πρ. τοῦ νοσήματος. ‖ « Congressus. De concubitu Hippocr. Epidem. p. 1175, H : Ἐν ταῖσι πρ., ubi Galen. : Τὸ μέντοι πρ. ἅπαντες σχεδὸν ἤκουσαν ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκα μίξεως. » Foes. Aretæus p. 25, 24.] ‖ Πρόσοδοι dicuntur etiam Supplicationes quibus ad deorum templa et aras itatur. Aristoph. Nub. [308] : Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε, schol. θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμούς, πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις. [Adde Pac. 396 : C Θυσίαισι... προσόδοισί τε μεγάλαισι. Isocr. p. 88, E; 219, A. Xenoph. Anab. 6, 1, 11 : Ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς πρ.] Bud. p. 125, Πρόσοδοι, inquit, vocantur a Græcis, quas Latini Supplicationes dicunt, et ad altaria pulvinariaque obsecrationes. Plato Leg. 7, [p. 796, C] : Πᾶσι θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιουμένους. [Πρόσοδον ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς Pollux 1, 25.] Aliud ex Dem. [p. 254, 16] exemplum habes itidem. Πρόσοδον Christiani etiam auctores appellarunt Religiosum aditum ad sacrosanctum epulum, quum populus ad eucharistiæ sacrum convenit; tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι et προσιέναι dicuntur. Exemplum ex Chrysost. habes ap. Bud. l. c., ubi pro πρόσοδος dicit etiam προσιέναι et προσέρχεσθαι. [Alia ex Joanne Chrysost. exempla vid. ap. Suicer.] ‖ Hesychio πρόσοδος est ἔντευξις, Congressus et colloquium cum aliquo. Cui signif. πρόσοδος subjungi potest, quod pro Concione ponitur, quum sc. aliquis ad populum accedit verba facturus. Bud. interpr. Conventum et concilium, quasi σύνοδον et πανήγυριν : et Advocatam concionem. Sed D legitur etiam non tam de Convocatione s. Advocatione concionis, quam etiam de Verbis ipsis quæ ad populum facit. [Lex. rhet. p. 298, 8 : Κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ προσελθεῖν πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς ἄλλον τινά.] Isocr. Areop. [p. 143, A] : Ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρ. ἀπεγραψάμην, Concionem me habiturum proscriptione professus sum, h. e., programmate edito. Et in fine orationis [p. 140, A] : Τήν τε πρ. ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Pausan. [7, 9, 1 : Μήτε ἐκείνοις Ἀχαιοὺς ἐς σύλλογον μήτε ἄλλῳ συνάξειν, ὅστις μὴ ἐπὶ τῷ πράγματι.] ἐφ' ὅτῳ ποιεῖται τὴν πρόσοδον, [παρὰ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς ἔχει δόγμα,] pro συνέδριον, Conventum. Habes hæc prolixius ap. Bud. p. 125. [Πρόσοδον γράφεσθαι πρὸς τὴν βουλήν, Impetrare SC. quo facultas detur ad senatum adeundi, Demosth. p. 715, 25. Forma Dor. in decreto Byzant. ap. eund. p. 256, 8 : Πόθοδον ποτὶ τὰν βωλὰν καὶ τὸν δᾶμον πράτοις μετὰ τὰ ἱερά. De aditu discipuli ad magistrum Plutarchus Mor. p. 1044, A.] ‖ Quod ad aliquem redit ex possessionibus elocatis, aut pecuniis mutuo

datis, Id quod summæ capitali accedit, Reditus, A Proventus, quod et aliis vocabulis, λῆμμα, πόρος, προσφορά, ἐκφόριον. [Lex. rhet. p. 298, 7 : Πρ. κεῖται καὶ ἐπὶ χρημάτων τῶν παρὰ τῶν ὑπηκόων ἢ καρπῶν ἢ τόπων τοῖς ἰδιώταις. Plato Leg. 12, p. 955, E : Τῆς γενομένης ἐπ' ἐνιαυτὸν ἑκάστοτε πρ. Rep. 9, p. 573, D : Ἐάν τινες ὦσι πρ. Xenoph. Cyrop. 3, 2, 19 : Πολὺ ἂν αὐξάνεσθαι τὴν πρ. Œc. 2, 11 : Εἰσὶν αἱ πρ. ἀπὸ τῶν τοιούτων· Ages. 8, 8 : Ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς πρ., ut ap. Athen. 6, p. 258, B, ex Diphilo : Ἧς αἱ πρ. λύουσι τἀναλώματα. Πρόσοδον ποιούμενος τὴν πολιτείαν ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 37.] Herodian. 7, [12, 13] : Ἀποβαλόντας θαυμαστὰ καὶ ἀμφιλαφῆ κτήματα, ἔν τε πρ. πλουσίας καὶ ἐν ποικίλῃ πολυτελείᾳ τίμια, Proventu uberrimis. Æschin. [p. 68, 25] : Ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας πρ., καὶ τόκον ἤνεγκαν τῷ Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, Pignori supposuerunt publicas obventiones. Idem et ἐπικαρπία dicitur [p. 78, 27] : Τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων πρ. πορίζεται. Nec B ejusmodi tantum reditus πρόσοδοι dicuntur, sed etiam quæ ad aliquem ex officii publici administratione redeunt; item quæ ad urbem aliquam aut principem ex administratione alterius urbis, aut regionis : qualia sunt, tributa, vectigalia, census. [Φόρων πρόσοδος Herodot. 3, 89.] Dem. [p. 386, 9] dicit legatis illis τὰς τῶν συμμάχων συμφορὰς πρ. γεγενῆσθαι, Lucrosas fuisse. [Isocr. p. 83, B : Τὰς ἐξ Ἀμφιπόλεως πρ. 144, D : Τὰς ἐκ τῶν ἀρχείων πρ. Theopomp. ap. Athen. 4, p. 166, E : Ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος τὰς πρ. κατεμισθοφόρει.] Polyb. 5 : Συναχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, Coactis reditibus et copiis satis magnis. Strabo 17, [p. 798] : Τὰς Αἰγύπτου τὰς πρ. Xen. Cyrop. 8, [1, 13] : Προσόδων ἀποδεκτῆρας, καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Aristot. Rhet. 1, [c. 4, 3] : Τὰς πρ. τῆς πόλεως. Thuc. 1, [81] : Εἰ μὴ τὰς πρ. ἀφαιρήσομεν, ἀφ' ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι. [7, 28 : Αἱ πρ. ἀπώλλυντο.] Apud Eund. frequentissimum πρόσοδοι χρημάτων, 2, [97] : Μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ. Et aliquanto ante, Λέγων τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων εἶναι τῶν χρημάτων τῆς πρ. Et l. 3 : Ἔστι δὲ τῶν χρημάτων C ἀπὸ τῶν ξυμμάχων ἡ πρ., Proventus ex sociorum fortunis. [Herodot. 6, 46 : Πρ. σφι ἐγίνετο ἀπὸ τῶν μετάλλων. Plato Leg. 8, p. 846, E : Διὰ τὸ τὴν πρ. ἐκεῖθεν αὐτῷ πλείω γίγνεσθαι τῆς αὐτοῦ τέχνης. ‖ Accessio, Augmentum. Plut. Mor. p. 1083, B : Οἷς πρόσεισι καὶ ἄπεισιν ἀριθμοῖς ἢ πλήθεσι, ταῦτα μὴ διαμένειν, ἀλλ' ἕτερα γίνεσθαι ταῖς εἰρημέναις πρ.]

[Πρόσοδος, ὁ, Prosodus, n. viri in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 750 bis.]

[Προσοδυνάω, Insuper dolore afficio. Andr. Cret. p. 313, B : Σπλάγχνοις μητρικοῖς ἐπὶ σοὶ προσωδυνᾶτο.]

[Προσοδύρομαι, Adgemo. Sap. 19, 3 : Προσοδυρόμενοι τάφοις νεκρῶν.]

Προσόζω, Oleo, Odorem perfero ad. [Philemo ap. Athen. 4, p. 133, B : Λοπάδος προσῶζεν, Patinam redolebat. Schweigh.] Greg. Naz. : Ὦ τῆς κακίας προσώζεσαν οἱ μώλωπες. Et ap. Suidam Προσώζεσαν et Προσοδώδεσαν pro eod. [Suidæ nunc ex codd. restitutum Προσοδώδασι, προσώζεσαν. Etym. M. p. 615, 46 : Ὀζέσω· ὅθεν τὸ προσώζεσαν. Eustath. Opusc. p. 119, 10 : Προσώζεσαν οἱ μώλωπές μοι. Marcus Erem. p. 97. Improprie D Aristoph. fr. 246 : Προσόζειν γάρ κακοῦ τοῦ μοι δοκεῖ (τὸ πρᾶγμα). Seqq. ex Indice.] Ποτόσδω, Dorice pro προσόζω, Oleo s. Redoleo. [Theocr. 1, 28 : Κισσύβιον... νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.] Ποτόμφαι, Hesychio προσόζει : quod et ποτόσδει Dorice. [Quocum Salmas. comparavit aliam gl. Hesychii, Ὄμφα, ὀσμή. Ἀάκωνες.]

Προσοίγω, Adaperio : unde προσέῳξα, Adaperui. [Joann. Chrys. In Genes. hom. 43, vol. 1, p. 354, 32. Seager.]

Προσοικειόω, Accommodo, Ascisco. [Strabo 5, p. 244 : Ἔφορος τοῖς Κιμμερίοις προσοικειῶν τὸν τόπον, i. e. Adscribens.] Bud. in Plut. Antonio [c. 60] : Προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸν τοῦ βίου ζῆλον. [Schol. Pind. Nem. 3, 114 : Τεχνικώτατα τῷ Διὶ προσοικειοῖ τὸν νικηφόρον· 127 : Πρὸς πᾶσαν ἡλικίαν ἁρμοδίως προσοικειοῖ ἑαυτόν. « Atticus Eusebii Præpar. ev. 15, p. 795, C : Τοῦ Πλάτωνος ... τὰς A τῶν νέων ψυχὰς ... προσοικειοῦντος τῇ ἀρετῇ. » Boiss. De propinquis Diodor. 3, 8 : Μήτ' ἐπιλανθάνεσθαι τοὺς προσήκοντας τῷ γένει τῶν προσῳκειωμένων.] Dicuntur etiam res προσοικειοῦσθαι, quæ accommodæ sunt et conveniunt, s. quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr. : Τὸ φλέγμα προσῳκείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. [Idem Probl. 2, 67 med. : Ὅπερ εἰ μὲν σώματι τυγχάνει, προσοικειοῦται τῷ σώματι. Etym. M. p. 341, 24 : Ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ (τὰ ἐνθρυπτα) προσοικειοῦσι.] ‖ Προσοικειοῦμαι, exp. etiam Mihi concilio et adjungo : ut οἰκειοῦμαι. [Conf. Προσοικίζω.]

[Προσοικειωτέον, Sibi adjungendum. Clem. Alex. Str. 7, 16, p. 864. Kall. Niceph. Blemmyd. Exc. Polit. p. 663 ed. Mai. Cramer.]

Προσοικέω, Domicilia et sedes conjunctas habeo, Habito apud, Accolo, ut παροικέω. [Isocr. p. 125, B : Τῶν βαρβάρων τῶν προσοικούντων, i. e. Finitimorum. Passiv. Joseph. B. J. 4, 4, 3 : Τῇ πόλει προσῳκημένους. Pro κατοικεῖν dixit Plut. Mor. p. 938, D : Γῆν οὐ δι' ὅλης ἐνεργὸν οὐδὲ προσοικουμένην.] Construitur et B cum dat. et cum accus. [de quo inepte Thomas M. p. 753 : Προσοικῶ ἐπὶ μὲν ἐμψύχου δοτικῇ, ἐπὶ δὲ ἀψύχου αἰτιατικῇ, additis duobus exemplis Aristidis, qui προσοικεῖν τὴν ὄχθην dixit vol. 1, p. 344, 362], ut ap. Plat. Tim. [p. 22, D] : Προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, Accolere fluvium. Herodes orator [p. 662, 12 ed. Bekk.] : Πότερον οὐχ ὁρῶμεν τοὺς πλησιαιτάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας; alibi παροικοῦντας dixit. [Xenoph. De vectig. 1, 8 : Πόλεσι βάρβαροι προσοικοῦντες. Lucian. Alex. c. 9.] Cum accus. Aristot. Polit. 1, [8] : Ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν. Itidem Thucyd. [1, 24] : Προσοικοῦσιν αὐτὴν πόλιν, Ipsam urbem accolunt, Ipsi urbi finitimi sunt. Aristid. autem p. 110, de regione etiam : Καὶ ὥσπερ πόλιν ἡ οἰκεία χώρα προσοικεῖ, οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, pro Finitima est, Contingit, ut Cæsar, Fines Arvernorum contingunt. Cic. dicit, Continentia fundo alicujus prædia atque adjuncta. Plin., Continentia usque Atho montem. [Προσοικοῦσα ἰσθμῷ πόλις Pollux 9, 27.]

C [Προσοίκησις, εως, ἡ, Habitatio finitima. Pausan. 6, 25, 6 : Τὴν Πατρέων πρ.]

[Προσοικίζω, Accolam alteri facio, Accolam s. Colonum addo. Diodor. 13, 79 : Ἡ ἀρχαία πόλις ... ἡ δὲ ὕστερον προσοικισθεῖσα. Hesych. : Προσοικίσαντες, προσκαθίσαντες. ‖ Adjungo. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 113, D : Προσοικίζουσι δὲ καὶ τὸν Διόνυσον... τοῖς κάτω μέρεσι· ubi προσοικειοῦσι libri plures, quod præferendum foret, nisi præcederet συνοικίζουσι.]

Προσοικοδομέω, Astruo, Ædificatis addo. [Thucyd. 2, 76 : Μηνοειδὲς (οἰκοδόμημα) προσῳκοδόμουν. Cum dat. idem 6, 54, et Dionys. A. R. 1, 79 : Ἄντρον τῷ Παλαντίῳ προσῳκοδομημένον. ‖ Clem. Al. p. 818 : Προσεξεργάσασθαι καὶ προσοικοδομῆσαι χρυσόν. Metaph. Plato Tim. p. 69, C : Ἄλλο εἶδος ἐν αὐτῷ ψυχῆς προσῳκοδόμουν τὸ θνητόν. Plut. Mor. p. 168, A : Πρ. πάθη μεγάλα τῇ λύπῃ, Affingere, Adjungere. Aristot. Probl. 2, 2 : Ἱδρὼς τὸ κακῶς προσῳκοδομημένον ἐστὶν ἐν τῇ σαρκί· pro quo ap. Theophr. De sudor. § 30 : Ὁ δ' D ἱδρὼς τῆξίς τις ἐστὶ τῶν οἷον κακῶς προσῳκοδομημένων ταῖς σαρξίν.]

[Προσοικονομέομαι vitiose pro προσοικ. ap. Joseph. B. J. 7, 8, 2, Clem. Alex. Str. p. 820, aliosque.]

Πρόσοικος, ὁ, ἡ, Qui domum nostram s. sedes nostras attingit, Accola, Vicinus, ὁ πλησίον οἰκῶν [ut exp. Hesych., qui addit οἰκίας], Finitimus, i. q. πάροικος. [Thucyd. 1, 24; Plut. V. Rom. c. 1. Id. V. Fabii M. c. 2 : Τὴν πρ. τῆς Ἰταλίας· Mor. p. 421, D : Τοὺς Λυκίων πρ. Aristid. vol. 2, p. 27, 12 : Ὁ τοῦ Ἑλλησπόντου πρ.] Herodes in Orat. [p. 662, 1 ed. Bekk.] : Λέγουσι γὰρ ὡς κρείσσων Ἀρχέλαός ἐστι, καὶ τοιοῦτος ὢν πρόσοικος μᾶλλον ἢ Πελοποννήσιοι. Bud. Vide et Παροικία. Et πρ. ἤπειρος [ap. Plut. V. Pericl. c. 17], Proxima continens. [Πρ. θάλαττα Plato Leg. 4, p. 705, A.] At ex Aristide, Πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεάς, affertur sine interpretatione. Ubi fortassis Propinquas significat. [Πρ. πόλεμος Plut. V. Marcelli c. 3.]

[Προσοιμώζω, Lamentor ad, Illacrimo. Joseph. B. J. 1, 17, 3; Liban. vol. 4, p. 225. « Nilus Narr. p. 2. » Boiss.]

[Πρόσοισμα, τό.] Πρόσοιμα, ap. Hippocr. De locis, est τὸ προσφερόμενον, Quod offertur, adhibetur, assumiturve. [Hippocr. p. 421, 51, 54; 422, 20, ubi recte Πρόσοισμα.]

Προσοιστέος, α, ον, Afferendus, Offerendus, Assumendus, Quem oportet προσφέρεσθαι. [Eur. Hec. 394: Οὐ πρ. ἄλλος (θάνατος) πρὸς ἄλλῳ. Alexis ap. Athen. 14, p. 642, F: Πρ. στέφανος. Frequentius imperson., ut ap. Aristoph. Thesm. 1142: Μηχανὴν προσοιστέον. Plato Phædr. p. 272, A, Rep. 3, p. 403, A, al. « Synes. Ep. 67, p. 216, C; Demetrius Cydon. Ep. 6, p. 275 meæ ed. » Boiss. || Προσοιστέον, Accedendum. Plato Leg. 7, p. 809, A: Πότερον εἰς ἀκρίβειαν τοῦ μαθήματος ἰτέον τὸν μέλλοντα πολίτην μέτριον ἔσεσθαι, ἢ τὸ παράπαν οὐδὲ πρ., et ib.: Πρ. τοίνυν φαμέν.]

[Προσοίσω. V. Προσφέρω.]

[Προσοίχομαι, Accedo. Pind. Pyth. 6, 4: Χθονὸς ὀμφαλὸν... προσοιχόμενοι.]

Προσοκέλλω, Appello, Applico, i. q. ὀκέλλω, προσορμίζω [quo verbo exp. Suid. et qui εἰς τὴν γῆν addit Hesych. Præterea Suidas: Πρ., τῷ αἰγιαλῷ προσεγγίζω.] Προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ [Dio Cass. Exc. p. 2, 42: Παρὰ Λαύρεντον προσώκειλε. Accedo. Dius Pythag. ap. Stob. Flor. 65, 17, ubi forma Dorica: Ἁ εὐμορφία τοῖς ποτοκέλλουσιν ἀδονὰς παρέχει ποθεριπόζουσα· nisi ποτοπτίλλουσιν scripsit, quod conjecit Ruhnken., collato quod Dius dixit ibid. § 16, κατοπτίλλω.] || Cum dat., Impingo, ap. Lucian. [Ver. H. 2, 2: Πολλοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροὺς ἀπηντῶμεν καὶ προσοκέλλομεν· Tim. c. 3: Κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ], teste Bud.

Προσολοφύρομαι, Insuper ejulo et in ejulatus prorumpo. [Thuc. 8, 66: Προσολοφύρασθαί τινι ἀγανακτήσαντα ... ἀδύνατον ἦν. Plut. V. Cicer. c. 47: Ἀλλήλοις προσωλοφύροντο. Dio Cass. 42, 28.]

[Προσόμαλος, ὁ, ἡ, Planus. Diogenian. 1, 65: Ἐν πρ. τόπῳ. Boiss.]

[Προσομαρτέω, Comitor. Theogn. 609: Ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ ἀνδρί.]

Προσομιλέω, Conversor, Consuetudo mihi est, Congredior. Greg. Naz.: Ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντας. Bud., προσομιλεῖν dicens accipi pro Rem habere cum aliquo, Commercium rerum sermonisque habere, affert ex Platonis Timæo, Ὅσα ἂν οἷά τε, ἔργῳ καὶ λόγῳ προσομιλοῦντες ἑκάστοις, πράττοιεν καὶ λέγοιεν. Sed quum addatur ἔργῳ καὶ λόγῳ, constat accipi simpliciter pro Commercium habentes. [Theogn. 31: Κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει ἀνδράσιν. Eur. Med. 1085: Ἔστιν μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ σοφίας ἕνεκεν· fr. inc. 113: Προσομιλεῖν οὗτος ὁ δαίμων ... ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς. Plato Gorg. p. 502, A: Ὥσπερ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δήμοις· Alc. 1 p. 130, D: Πρ. ἀλλήλοις· Leg. 4, p. 716, D: Πρ. τοῖς θεοῖς· Soph. p. 222, E: Τὸ προσομιλοῦν διὰ χάριτος, ut προσομιλεῖν διὰ χαρίτων ap. Dion. Cass. 42, 34. Exx. Plutarchea collegit Wytteub. ad Mor. p. 151, C.] Invenitur autem et προσομιλεῖν πρός τινα ap. Xen. [Hell. 1, 1, 30.] Exp. etiam Colloquor, Sermocinor, Simul sermocinor: ut redditur a Bud. in illo Gregorii I. quem modo protuli. [Babrius 12, 6: Προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν. || Concionor. Joann. Malal. p. 362, 12: Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔκραξαν αὐτῷ προσομιλῆσαι καὶ ἀναγκασθεὶς ἀνῆλθεν ὁμιλῆσαι, καὶ μετὰ τοῦ δοῦναι εἰρήνην προσωμίλησεν οὕτως.] || Cum dat. rei, Versor in aliqua re, Tracto rem aliquam: προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, ap. Thuc. 1, [122] Versari in bello, Bellum agitare. [Plato Tim. p. 88, C: Γυμναστικῇ προσομιλοῦντα. Soph. Tr. 591: Τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι, πεῖρα δ' οὐ προσωμίλησά πω, i. e. Nondum experta sum. Ὕβριν πρ. Plato Phædr. p. 250, E.] Sed Idem, 2, [37] junxit accusativo, Τὰ ἴδια προσομιλοῦντες, ubi existimo regi accusativum a præp., ut perinde sit ac si dictum esset ὁμιλοῦντες πρὸς τὰ ἴδια, In rebus privatis versantes, Res privatas agitantes. Nam pro Communicantes, ut in VV. LL. ex Valla redditur, nullo pacto admitti potest. Ceterum ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 39], ubi dicit, [Εἴθισε γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ] προσομιλεῖν τῷ ἀέρι, possumus itidem uti verbo illo Versari, eum sc. usum ei dantes, quem habet quum dicimus Versari in aliquo loco. In VV. LL. redditur Aeri expositum esse. [Geopon. 7, 6, 8: Προσομιλῶν ἀέρι οἶνος.] Προσομιλεῖν πέτρῃ Polypodem dixit Theognis pro Saxo adhærere; vel, ut alii, Saxum contingere; sunt et qui reddant Saxo se admovere, ubi scribit [216]: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Fortasse autem et ap. Alex. Aphr.: Ἡμῖν προσομιλῆσαν θερμὸν ὕδωρ, reddi potest Aqua calida, quæ corpori nostro adhæserit, Quæ corpus nostrum contigerit, quum in VV. LL. reddatur verbo passivo, ita, Nobis obducta aqua calida: vide Προσομιλία. In iisdem προσομιλητέον exp. etiam Accedendum est, non allato exemplo.

[Προσομίλησις, εως, ἡ, Conversatio, Congressus. Clem. Alex. Pæd. p. 220.]

* Προσομιλητικός, ή, όν, Ad conversationem s. commercium aptus, pertinens, Sermocinativus, Sermocinator: προσομιλητική, Sermocinatrix, ap. Quintil. 3. Plato in Sophiste [p. 222, C] judiciali et concionali (parti rhetorices) tertiam adjecit, προσομιλητικήν, quam sane permittamus nobis dicere Sermocinatricem: quæ a forensi ratione disjungitur, et est accommodata privatis disputationibus: cujus vis eadem profecto est, quæ dialecticæ.

Προσομιλία, ἡ, quod tamen verbalis formam non habet, sicut nec ὁμιλία, exp. Conversatio, Congressus, Sermocinatio, Colloquium. Sed et pro Contactus affertur ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 115, p. 286, 10]: Θερμανθέντα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας, ἀντιθερμαίνουσιν αὐτό· quæ interpretatio meam illam confirmat, qua usus sum supra in verbo Προσομιλῆσαι ap. Eund. et in eadem re. [Aretæus p. 75, 31: Νηπιάχων μύθων προσομιλίῃ. « Oratio. Socrat. H. E. 6, 5, p. 304; 7, 12, p. 349. » Anon.]

Προσόμνυμι, vel Προσομνύω, Insuper juro, Præterea juro [Xenoph. Anab. 2, 2, 8: Καὶ ὤμοσαν ... οἱ δὲ βάρβαροι καὶ προσώμοσαν]: qua in signif. accipi et ἐπόμνυμι a Plut. dictum fuit supra. [Ap. Plut. Apophth. p. 223, B, Cleomenes cavillans οὐκ ἔφη προσομωμοκέναι ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας.]

[Προσομοιάζω, Similis sum. Geopon. 2, 21, 6: Κύπρος προσομοιάζουσά πως ταύτῃ.]

Προσόμοιος, [ὁ, ἡ. Forma femin. ap. Strabon. 3, p. 165: Βοτάνης σελίνῳ προσομοίας, ut παρομοία pro παρόμοιος dicitur. V. Lobeck. Paralip. p. 470.] Assimilis, Similitudine ad rem aliquam proxime accedens. [Pollux 9, 130. Eurip. Phœn. 130: Πρ. γίγαντι γηγενέτᾳ. Aristoph. Av. 686: Φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι· Vesp. 355, Thesm. 5, 6. Amipsias ap. Athen. 6, p. 270, F. Plato Polit. p. 310, C: Τοὺς πρ. αὑτοῖς ἀσπάζεσθαι· Rep. 9, p. 578, D: Τοῦτο πρ. ἔχουσι τοῖς τυράννοις τὸ πολλῶν ἄρχειν. Demosth. p. 593, 13: Πρ. ὂν τούτῳ (sc. improbitate). || « Πρ. στιχηρὰ in Liturgiis et Typicis dicuntur quæ æquali syllabarum numero constant, ut eodem tono decantentur. Sic in Typico Sabæ p. 23, 50, 58. » Ducang.]

[Προσομοιόω, Similem facio. Demosth. p. 1398, 24: Τὴν σύνεσιν αὐτὸν προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Passivum προσομοιοῦσθαι annotavit Pollux 9, 131.]

[Προσομοίως, Similiter. Plato Leg. 7, p. 811, C: Ποιήσει τινὶ πρ. εἰρῆσθαι. Pollux 9, 131.]

Προσομολογέω, Insuper fateor vel spondeo. Isocr. [p. 366, D: Ὁμολογῶ καὶ τούτῳ προσομολογῆσαι τριακοσίας δραχμάς. Demosth. p. 1172, 15: Προσωμολόγησε καὶ τὰς ἑβδομήκοντα μνᾶς εἰληφέναι.] Item simpliciter Fateor, Confiteor. [Plato Men. p. 75, D: Δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι· Gorg. p. 461, B: Ἠσχύνθη σοι μὴ προσομολογῆσαι κτλ. Soph. p. 248, D: Πρ. τὴν ψυχὴν γιγνώσκειν. Isocr. p. 360, A: Ἑτέροις προσομολογοῦντα ὀφείλειν.] Dem. [p. 310, 22]: Δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαί μοι προσομολογεῖτε. [Diodor. 17, 79: Τοῦ Φιλώτου ῥᾳθυμίαν ἑαυτοῦ προσομολογήσαντος.] Assentior, Concedo. Demosth. p. 1169, 6: Καὶ αὐτὸς προσωμολόγησε ταῦτα καὶ καλῶς μ' ἔφη λέγειν. Xenoph. Anab. 7, 4, 24, de conditionibus quas victi accipiunt: Πάντες προσωμολόγουν. Promitto, c. inf. futuri, Demosth. p. 1284, 17: Οὕτω προσομολογοῦσι πλευσεῖσθαι δεῦρο.] Pass. voce et signif. Æschin. [p. 61, 12]: Ἀρχαῖα καὶ λίαν προσωμολογημένα, Confessa.]

[Προσομολογία, ἡ, Confessio. Demosth. p. 1007, 7.]

Προσομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem [ut simplex ὀμόργνυμι] pro Imprimo, Inuro. [Plut. V. Crassi c. 2: Ὅτι πλείστοις προσομόρξασθαι τὸ ἄγος. Themist. Or. 21, p. 248 extr.: Τὸ βάναυσον ἐκεῖνο καὶ δουλοπρεπὲς τοῦ σπέρματος πάντως δή τι προσομόργνυται τῇ ψυχῇ.] Exp. et Abstergo.

Προσομορέω, i. q. ὁμορέω.

[Προσόμορος, Ionice Προσούρουρος, ὁ, ἡ, Confinis. Herodot. 4, 173.]

Προσονειδίζω, Præterea objicio, exprobro, probro do. [Schol. Aristoph. Vesp. 664: Τὴν ἀταξίαν προσονειδίσαι. Joseph. B. J. 2, 2, 5: Προσωνείδιζε δ' ὡς ...] Pass. Προσονειδίζομαι affertur et pro Exprobrationibus oneror. [Joseph. B. J. 2, 16, 4, p. 1089, 40.]

* Προσονομάζω, q. d. Insuper nomino. At in VV. LL. exp. Cognomino, Voco, idque sine ullo exemplo. [Plut. V. Thes. c. 36: Τοῦ θεοῦ ὃν ἀσφάλιον προσονομάζομεν. Dio Cass. 57, 5: Τὸν υἱὸν ὃν Καλιγόλαν προσωνόμαζον et 59, 4. Id. 76, 10: Ἐπὶ τὸν Φήλικα· καὶ τοῦτο γὰρ αὐτὸς προσωνόμαστο. Anna Comn. p. 382, C: Τῆς δουκικῆς καθέδρας, ὅπερ πραιτώριον προσωνόμαστο. Cum dat. Suidas s. v. Ἀπολλωνιὰς λίμνη: Τὴν γείτονα λίμνην αὐτῇ προσωνόμασεν. Cum genit. in inscr. Rosettana l. 39: Εἰκόνα ... ἣ προσονομασθήσεται Πτολεμαίου· quocum similem constructionem verbi προσαγορεύεσθαι comparavit Letronnius p. 304. G. Dind.]

Προσονομασία, ἡ, Cognominatio, Agnominatio, in VV. LL.: quæ interpretatio sumpta est ex eo Fabii l. quem in Παρονομασία protuli; sed ibi dissentire exempll. et in aliis scribi παρονομασία, admonui. [Diog. L. 7, 108: Κατωνομάσθαι ... τὸ καθῆκον ἀπὸ τοῦ κατά τινας ἥκειν τῆς πρ. εἰλημμένης.] Ceterum habetur in VV. LL. et Προσονομασία, sequendo eam cujus antea memini scripturam, diciturque ex Quintil. esse Figura quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in se aures, et excitat. Sed falso proferuntur hæc illius verba tanquam de una figura dicta, quæ pluribus ille dixit: quum scripserit, Tertium genus est figurarum quæ aut similitudine etc. [Æolice Προσονυμασία, inscr. Cumana ap. Bœckh. vol. 2, p. 850, 17: Τᾶς τῶ κτίστα πρ.]

[Προσονομαστέον, Cognominandum. Pollux 10, 11 (?). Ebberling.]

[Προσονυμασία. V. Προσονομασία.]

[Προσοπτάζω, Adspicio. Nossis Anth. Pal. 6, 353, ubi forma Dor.: Ἀμᾶ ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει.]

[Προσοπτέον, Adspiciendum. Hippocr. p. 7, 6.]

[Προσοπτίλλω, Ruhnkenii conjectura. V. Προσοκέλλω.]

Προσόπτομαι [Hoc præsens, pro quo προσοράω dicitur, nullum est, sed præteritum tantum et futurum προσῶμμαι et προσόψομαι], Aspicio, Intueor, Video; nam προσόψει ex Soph. [Ant. 764] affertur pro Videbis. [Id. El. 381. Eurip. Hipp. 662, El. 1195, Hec. 412. Dio Cass. 52, 39.]

[Πρόσοπτος, ὁ, ἡ, Qui adspici potest, in conspectu est. Forma poet. ap. Maneth. 2, 31: Δοιοὶ μὲν προτίοπτοι ἰδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρητοί. Codex προδίοπτοι, quod correxit Gronov.]

Προσοργίζομαι, Insuper irascor. [Plut. Mor. p. 13, D. Joseph. B. J. 2, 14, 6, ubi v. l. παροργίσθαι· 3, 1, 1.]

Προσοράω, Aspicio. [Legebatur ap. Hom. Od. Π, 29: Μνηστήρων προσορᾶν ... ὅμιλον, ubi nunc ex cod. Harl. ἐσορᾶν. Soph. Tr. 842: Μεγάλαν προσορῶσα ὄκνοισι βλάβαν ... γάμων, ubi de eo dictum est quod mente cernitur. Eurip. Alc. 871: Αὐγὰς προσορᾶν. Xenoph. Symp. 8, 18: Ἡδέως προσορᾶν ἀλλήλους. Plato Phædr. p. 250, E; 251, A; Plut. Mor. p. 679, B; 681, F; Aristid. vol. 1, p. 561. Forma media Soph. Œd. C. 244: Οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασι.] Ποθορῆν Dorice pro προσορᾶν, Aspicere, in epigr. [Nossidis Anth. Pal. 9, 604. || Ποθόρημι ap. Theocr. 6, 22: Τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι ἐς τέλος.]

[Προσοργίζομαι, Obirascor. Προσοργισθέντες Pseudo-Plut. Mor. p. 13, D, ubi codex unus πρὸς καιρὸν ὀργισθέντες.]

[Προσορέγω, Porrigo, Ministro. Crates Epist. 22, in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 42: Ἥσθιε, καὶ ἐμοὶ προσώρεγεν. Boiss. || Προσορέγομαι, Manus ad aliquem extendo, Impense rogo et urgeo aliquem, seq. dativo, Herodot. 7, 6: Καὶ δή τι πρὸς τούτοισι ἔτι πλέον προσωρέγοντό οἱ. Schweigh.]

[Προσορέω, Finitimus sum. Polyb. 10, 41, 4; 22, 5, 14; 27, 7.]

[Προσόρθριος, ὁ, ἡ, Matutinus. Arati 948: Τρύζει ὀρθρινόν, schol. exp. τρύζει τὰ προσόρθρια.]

[Πρόσορθρος, ὁ, ἡ, idem. Theocr. 5, 126: Τὸ πόταρθρον, ubi tamen libri plerique divisim ποτ' ὄρθρον. Schol.: Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται.]

Προσορίζω, Addo finibus imperii, Bud. ap. Plut. Cicerone [c. 12]: Οὓς ἐρεῖτο πάσης μὲν Συρίας, ἣ νεωστὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου προσώριστο, κυρίους εἶναι. [Diodor. 2, 3: Τοῖς κατοικισθεῖσι πολλὴν τῆς ὁμόρου χώρας προσώρισεν· 14, 78: Προσώρισεν ὅσον αὐτὸς μέρος ἀπετέμετο. 18, 3: Ἡ Μακεδονία καὶ τὰ πλησιόχωρα τῶν ἐθνῶν Ἀντιπάτρῳ προσωρίσθη· et similia 18, 39; 19, 52, Exc. p. 539, 40; 622, 88. Forma media Pausan. 2, 36, 5: Τὴν γῆν προσορισάμενοι τῇ σφετέρᾳ. Demosth. p. 877, 7: Προσωρίσατο τὴν οἰκίαν δισχιλίων.] Idem Bud. προσοριζόμενος, ut προσκείμενος, reddit Attributus, Contributus, ap. Strab. [4, p. 189]: Ἑξῆς δὲ περὶ τῶν Ἀκουιτανῶν λεκτέον, καὶ τῶν προσωρισμένων αὐτοῖς ἐθνῶν. Item [p. 190]: Οὗτοι δὲ προσωρίζοντό ποτε Ἀρουερνοῖς, νῦν δὲ τάττονται καθ' ἑαυτούς. In VV. LL. autem ex Plut. Lycurgo [c. 27] affertur, Προσορίζω χρόνον [πένθους ὀλίγον], Præfinio tempus. [Forma media Aristot. Rhet. 3, 5: Οἱ χρησμολόγοι οὐ προσορίζονται τὸ πότε. || Conterminus sum. Diodor. 2, 50: Ἡ προσορίζουσα τῇ Συρίᾳ. || Addo, Attribuo. Diodor. 16, 47: Προσωρίσθησαν αὐτῷ στρατιῶται ἐπίλεκτοι· Exc. p. 522, 49: Προσώρισται τὸ ψευδογραφοῦν. Plut. Mor. p. 323, F: Νήσοις καὶ ἠπείροις προσορμιζομέναις τῷ μεγέθει τῆς ἡγεμονίας. Scribendum προσοριζομέναις cum Wyttenbachio in Indice. Conf. etiam Προσουρίζω.]

Προσορμάω, Cum impetu et hostiliter accedo vel advenio. Xen. Cyrop. 1, [4, 21]: Οἱ δὲ πολέμιοι προὐκίνησαν τὸ στῖφος, ὡς παυσομένου τοῦ διωγμοῦ, ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας. [Recte nunc ex codd. προορμήσαντας.]

Προσορμέω, Stationem habeo. Polluci i. q. προσεδρεύω, l. 1, tit. Περὶ ναυμαχίας [§ 122. Polyb. 10, 42, 1: Προσορμήσαντες τῇ Πεπαρήθῳ].

[Προσόρμησις vitiose pro προσόρμισις.]

[Προσορμητήριον, τό. Ἐπίνειον per πρ. exp. Suidas.]

Προσορμίζω, Appello, In stationem navem applico. [Activum improbat Mœris p. 304: Προσωρμίσαντο· οὐ προσώρμισαν· ubi Pierson. citavit ex Heliod. 5, p. 237, 17. Adde Lucian. Amor. c. 11: Κνίδῳ προσορμίσαι. Iambl. V. Pyth. p. 40: Προσορμίσαι τοῖς αἰγιαλοῖς. Προσοκείλαντες per προσορμίσαντες exp. Suidas. Locutionem τελώνης ᾧ τις ἂν ἡδέως προσορμίσαιτο annotavit Pollux 9, 34.] Et Προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, s. neutr. Appello, Applico. [Herodot. 6, 97: Οὐκ ἔα τὰς νέας πρὸς τὴν νῆσον προσορμίζεσθαι. Demosth. p. 52 extr.: Ποῖ δὲ προσορμιούμεθα; Plut. V. Æmil. c. 26: Προσορμισάμενος τῇ Σαμοθρᾴκῃ. Dionys. A. R. 1, 53.] Arrian. 6, [4, 3]: Προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ τύχοι ταῖς ὄχθαις. Ubi Budæo προσορμιζόμενος leg. videtur. [Passiv.] Idem eodem libro [20, 7]: Προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ. [Ælian. V. H. 8, 5: Τῇ Νάξῳ προσωρμίσθη. Ev. Marci 6, 53. Dio Cass. 40, 48: Οὐδαμῇ τῆς ἠπείρου προσορμισθῆναι· 64, 1: Πλοῖα προσωρμίσθη. « Figurate Demosth. p. 795, 14: Πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχουσας λιμένας (misericordiæ) ... πρὸς τούτους μὴ προσορμίζου. Philostr. p. 717: Παραπλεῖν κελεύει (Ogygiam insulam) καὶ μὴ προσορμίζεσθαι τοῖς μύθοις. » Valck. Ex προσορίζεσθαι corruptum v. s. Προσορίζω.]

Προσόρμισις, εως, ἡ, Appulsus ad litus. [Thucyd 4, 10: Ἀπορία τῆς πρ. Προσβολή ap. eund. 4, 53, schol. exp. per προσόρμισις.] Bud. ex Synes. [Epist. 136, p. 272, D]: Τῆς πρ. αὐτῷ γενομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, Quum appulsus fuerit. [Κατάπλους per πρ. exp. schol. Hom. Il. Ξ, 77. Vitiose προσόρμησις in Etym. M. p. 777, 24.]

[Προσορμισμός, ὁ, Appulsus. Schol. Hom. Il. A, 434: Ἐδίδαξε τὸν τρόπον τοῦ πρ.]

[Προσορμιστήριον, τό, Locus ubi naves appellunt. Hesych.: Ἐπήνιον (i. e. Ἐπίνειον), πρ. (codex προσορμηστήριον), τόπος.]

[Πρόσορμος, ὁ, Statio navium appulsui commoda. Strabo 14, p. 666 : Νῆσος πρόσορμον ἔχουσα.]

Πρόσορος, ὁ, ἡ, Conterminus, Affinis, i. q. ὅμορος s. πρόσοικος. Πρ. [πόλις et] τόπος, Pollux 9, [8]. Et πρόσοροι, Contermini, Finitimi [ap. Polluc. 6, 113. Πρ. πόλεμοι 1, 117]. Vide Ἐφόριος. [Xenoph. Cyrop. 6, 1, 17 : Τὰ πρ. ὑμῖν τῆς Ἀσσυρίας· ubi var. lect. προσόρια. Dio Cass. 36, 36 : Πρόσορος τοῖς Ἀρμενίοις· 47, 29 : Τῶν πρ. ἐθνῶν. Forma Ion. Πρόσουρος, quod v.]

Προσορχέομαι, Salto ad. Plut. [Mor. p. 46, B] : Ἐπερείτιζες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις.

[Προσοσφραίνω, Olfaciendum offero. Geopon. 10, 2, 17 : Ἐὰν κυνὸς ἑτέρου χόριον εἰς πανίον ἐνδήσας προσοσφράνῃς αὐτόν.]

[Προσουδίζω.] In VV. LL. reperio et Οὐδίζω, Humi allido, Affligo ad terram, ut Plautus loquitur, sed et hoc sine auctore et exemplo. Nam Προσουδίζω potius dicitur. [Herodot. 5, 92, 3 : Λαβόντα τὸ παιδίον προσουδίσαι. Plut. Mor. p. 506, B : Ἑλκομένους καὶ προσουδιζομένους ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος.] Plut. Galba [c. 26] : Προσουδίσαντος τὴν Γάλβα εἰκόνα, Galbæ statuam humi prosternente, simpliciter Dejiciente. [Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 174, C : Ζῶα προσουδίζεται πρὸ τῆς θρησκείας τῶν θεῶν. Dio Cass. 72, 13 : Τὸ παιδίον προσουδίσθη.] Itidemque ap. Suid., Ὁ δὲ ἄρας μετέωρον προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Item [ex Procop. B. Goth. 4, 8] : Ἐκ τοῦ ἵππου ῥίψας προσουδίζει χαμαί, i. e., τῷ ἐδάφει προσκρούει, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥιπτεῖ. [Forma Dor. ap. Hesych. : Ἐποτούδιζεν, κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. Quod ἐποτούδιξε potius scribendum.]

[Προσουρέω, Commingo. Dem. p. 1257, 18 : Ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσεούρουν. Aristot. Mirab. § 146 : Κακοὶ καὶ προσουροῦν τὸν λέοντα τοῦτο τὸ ζῷον. Galen. Exh. ad Artes. Angl. De canibus Theophr. fragm. p. 836 ed. Schneid. Julian. p. 182, A.]

Προσουρέω, Secundo vento utor, Feliciter ago : unde προσουρήσας, quod schol. Aristoph. [Ran. 95] exponit, εὐθυδρομήσας, εὐδοκιμήσας. [Fraudi fuit Stephano inepta Græculi in scholiis interpr., προσουρήσαντα, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπανιθέντα. Melioris notæ sunt quæ tradit scholion ineditum cod. Regii C. : Οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου τοῦ ἀνέμου· οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου ἐκκρινομένου ὑγροῦ· προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ. Brunck.]

[Προσουρίζω. Eur. Iph. A. 1151 : Βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσουρίσας πάλῳ. Lectio vitiosa. Προσούρισας Hartungus, hoc sensu, Puerum meum tuæ sorti (in divisione captivorum) adjiciendum curasti. Προσούδισας HSt. tacite posuit s. v. Πάλος. Ζῶν προσούδισας πέδῳ Musgravius, partim præeunte Scaligero.]

Προσούριος, ὁ, ἡ, i. q. οὔριος : unde προσουρίου ap. [Phot.,] Suid. et Hesych., quod exp. ἐπιτηδείου, sicut Hesychius ipsum Οὔριος, ἐπιτήδειος, δεξιός. [Hesychii glossæ duæ sunt, Πρὸς οὔριον· πρὸς εὐθύς, ἐπιτήδειον. Πρὸς οὐρίου· τὰ αὐτά.]

Πρόσουρος, ὁ, ἡ, Conterminus, Confinis, Terminos adjunctos et affines habens, Ionice pro πρόσορος. Herodot. [3, 97] : Οἱ πρόσουροι Αἰγύπτῳ. [Id. 2, 12; 3, 102; 5, 49. Et Αἰγύπτου τὰ πρ. Λιβύῃ 2, 18. Soph. Phil. 691 : Ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος (scr. πρόσουρον cum Bothio) οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα, Ubi solus erat, non habens vicinum ad quem accederet. Male ab οὖρος, Ventum significante, derivat schol.]

[Προσουσία, ἡ. Πρ. ἢ Κύκνος Eubuli comœdia memoratur ab Athen. 7, p. 301, A.]

[Προσοφειλέτης, ὁ, Qui insuper debet. Origen. vol. 2, p. 503.]

Προσοφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo. [Πρ. πολλὰ Thucyd. 7, 48. Ὁ προσοφειλόμενος μισθὸς 8, 45.] Xen. Cyrop. 3, [2, 16] : Προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Dem. [p. 37, 7] : Τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. Ex Eod. [p. 825, 19] Budæus p. 230 suorum Comm. affert, Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασί, Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, cum hac interpretatione : Quin et Demophon insuper expensum mihi pecuniæ nonnihil tulit. [P. 1327 extr. : Μὴ παραδοθῆναι τοῖς πράκτορσι τὸν προσοφείλοντα κατὰ τὸν νόμον. Plut. V. Alex. c. 15.] Ibid. προσοφείλειν interpr. etiam Debere reliqua, quæ προσοφειλόμενα dicuntur : ap. Polyb. 1, [66, 5] : Τὰ μέν, οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων, τὰ δέ, καὶ πεπεισμένοι παραιτήσεσθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. [Id. 8, 25, 4 : Χρήματα πρ. « Polyb. 5, 88, 4 et 8. Apud eund. 39, 2, 6, πολύ τι προσοφείλειν, Multum abesse (ab eo quod facit alter), multo inferiorem esse (aliqua re alteri). » Schweigh. Passivo Choricius ineditus : Ἐξαίρετον δὲ προσοφείλεται γέρας τῷ πάντων ἡγησαμένῳ. Boiss.] || Æs alienum s. Debitum contrahere præter quæstus proprios. Xenoph. [Œc. 20, 1] : Οἱ οὐδὲ ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι, Qui inde tolerare vitam nequeunt, ita ut eis æs alienum quoque contrahere necesse sit. || Præterea mulctari, sicut ὀφείλειν pro Mulctari poni, suo loco docui : Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. p. 230, post Προσόφλω.

[Προσοφθαλμιάω, Oculis capto. Philo vol. 2, p. 560, 45 : Προσοφθαλμιῶν καὶ προσκεχηνὼς ταῖς μεγάλαις οὐσίαις. [Ubi olim προσοφθαλμῶν, quod ex codicibus correctum. G. Dind.]

[Προσοφλισκάνω (fut. προσοφλήσω, aor. προσῶφλον, cujus infin. et participium in codd. plerumque προσόφλειν et προσόφλων scribuntur vitioso accentu pro προσοφλεῖν et προσοφλών : unde præsens fictum est Προσόφλω, quod posuit HSt.), Insuper debeo, mereor. Demosth. p. 93, 3 : Αἰσχύνην προσοφλισκάνειν, et cum aor. προσοφλεῖν p. 58, 10, i. e. Ignominiam auferre. Ἀνελευθερίαν πρ., Illiberalitatis crimen suscipere, Plut. Mor. p. 856, C; ἀλαζονείαν p. 360, C; 1090, A, et V. Themist. c. 5. Ἀπιστίας δόξαν πρ. V. Pyrrhi c. 23. Γέλωτα πρ. Dio Cass. 52, 35. Γέλωτα προσοφλῆσαι Alciphr. 3, 26. Προσοφλεῖν τὸν λεγόμενον ἰχθύων βίον, Ita agere ut locum habeat proverbium illud, Polyb. 15, 20, 3.] Προσόφλω, i. q. προσοφείλω, sicut ὄφλω idem cum ὀφείλω significare dixi, i. e. Insuper debeo, Etiam debeo. Aristot. Eth. 4, [3] : Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται καὶ ἀντευεργετικός ἐστι πλειόνων· οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, Sic enim fit, ut qui beneficientia provocavit, etiam repenso beneficio debitor sit. [Χρήματα προσοφλισκάνειν Dio Cass. 36, 21.] || Insuper mulctor, Ultra mulctor. [Antiphanes ap. Athen. 3, p. 103, F : Ἡ στρατηγήσας προσῶφλεν.] Dem. [p. 1327, 21] : Ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὑτοσὶ ὀφείλει, οὐκ ἐκτετικότος τοῦ πατρός, ἃς προσῶφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδώρου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc, quod Cephisodorus absolutus est, insuper ipse quingentis drachmis mulctatus est, s. Quibus insuper mulctatus est ob id, quod non jure asseruisse ancillam in libertatem judicatum est. Itidem Diog. L. Theophrasto [5, 37] : Τοσαύτης δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγωνίδης [Ἀγνωνίδης] τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλεν, Ut parum abfuerit quin ultra mulctaretur. Sic alibi, Προσοφλόντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. p. 69, 229, 230. [Demosth. p. 939, 27 : Προσοφλόντας τὰ ἐπιτίμια, ἐὰν μὴ ἐκτίνωμεν. Προσοφλεῖν ἐπωβελίαν p. 1103, 15. Hoc et πρ. χιλίας annotavit Pollux 8, 48, 58, 41.]

Προσοχή, ἡ, Attentio. Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 53] : Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, .. τὸ τῆς εὐνοίας παρείς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορήσει τοῖς ἀκούουσι, Attentum et docilem auditorem faciet. Plut. [Mor. p. 48, A] : Ἕτεροι δέ, πρ. καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας, de iis, qui dum attenti et acuti esse videri volunt, dicentis cursum interrumpunt, et non necessarias quæstiones movent, aut antedictorum rationes, quum opus non est, postulant. [Et alibi non raro ap. Plutarchum, ut Mor. p. 38, F; 42, A; 45, C; 83, B, Dion. Chrys. p. 418, D; 421, A; 648, A; 529, C. Porphyr. De abstin. 1, 39, 40, 41. Wyttenb. Dionys. A. R. 6, 85 : Μεθ' ἡσυχίας καὶ πρ. ἀκούσατε. Schol. Soph. Aj. 6 : Προσοχὴν ἐργάζεται τῷ ἀκροατῇ περὶ τῶν δηλωθησομένων.] Et ap. Suid. est [ex Marco Ant. 1, 16] : Τοῦ ἰδίου σώματος ἐπιμελητικῶς δεῖ ἔχειν, .. οὔτε μὲν ὀλιγώρως, ἀλλ' ὥστε διὰ τὴν ἰδίαν προσοχὴν εἰς ὀλίγα πάνυ ἰατρικῆς χρῄζειν· ubi Accuratam diligentiam circa victus rationem significat. Idem Suid. in animo tria spectari dicit, εἰσβολήν, παραδοχήν, συγκατάθεσιν : ea vero

Davidi esse ἐνώτισιν, σύνεσιν, προσοχήν, ubi dicit τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι : esse autem ἐνώτισιν, σύνοψιν τῶν ῥημάτων : at σύνεσιν, ἐπίληψιν τῶν ῥημάτων : προσοχὴν autem, τελείωσιν τῆς ἐφέσεως : ut προσοχὴ hic intelligatur, Qua id, quod nobis ab aliquo persuasum fuit, et quod facere animus nobis est, perficimus; et quæ ante erat in audiendo illo, quod dicebatur, ea jam sit in perficiendo eo, quod audivimus, attentio et cura. [Hesych. : Πρ., κατανόησις, νῆψις. || Appulsio, Iambl. V. Pyth. p. 46 : Τοῦ σκάφους πρ. Protr. p. 354.]

Προσοχθέω, Offendo, Offensus, Infensus sum, Tædium molestiamque capio. Suid. postquam προσώχθησα [non hoc legitur, sed προσώχθισα] exposuit ἐβδελυξάμην, δυσηρεστήθην, subjungit, Καὶ Πεισίδης, Εἰ δ' αὖ σχολάζει καὶ προσοχθεῖ τῇ μάθῃ, Impingit, VV. LL. [Προσώχθησα interdum vitiose scriptum pro προσώχθισα, ut in libris nonnullis Ps. 21, 25.]

Προσοχθίζω, Offendo, i. q. προσοχθέω, h. e. προσκρούω, προσκόπτω, ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπιοχούμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι, Suid. [et Phot. s. v. Προσώχθισα et Προσώχθισα.] Ab Eod. exp. etiam δυσαρεστῶ, βδελύττομαι. [Eustath. p. 143, 18 : Ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ὀχθεῖν τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθίζειν παρῆκται καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ προσόχθισμα.] Est autem vocab. Græcis Bibl. Interprr. usitatissimum. Ps. 94, [10] : Τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, Quadraginta annos offensus fui generationi huic. Damasc. p. 118 : Οἷς γὰρ προσοχθίζει θεός, καὶ οἱ τούτου προσοχθιοῦσιν ὑπασπισταί· καὶ οἷς θεραπεύεται, καὶ οἱ τούτου θεράποντες εὐφρανθήσονται, Quibus offenditur. Levit. 18, [25] : Καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐγκαθημένοις, Et infensa fuit terra. Aliquando additur etiam præp. ἐν, more Hebræorum. Ezech. [36, 31] : Προσοχθιεῖτε... ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, Displicebitis vobis in iniquitatibus vestris, Displicebunt vobis iniquitates vestræ. Interdum commodius redditur, Tædium et fastidium percipio, i. e. δυσαρεστῶ. Genes. 27, [46] : Προσώχθισα τῇ ζωῇ μου, Tædet me vitæ meæ. Ponitur etiam transitive, ut Lat. Offendo. Sic 1 Paralip. [21, 6] : Προσώχθισε [Κατίσχυσε] ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ, Offendit Joab, Male habuit, Molestus fuit. Item Gravor, i. e. ἄχθομαι. [Hesych. : Πρ., ἐμίσησα, προσέκοψα, παρεκάλεσα, προσήγγισα.] Eccles. 6, [26] de sapientia : Ὑπόθες τὸν ὦμόν σου, καὶ βάσταξον αὐτήν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς, est Ne graveris, inquit Bud.; quæ fortassis signif. præponenda superioribus videatur. Citatur etiam pass. προσωχθίσθη θυρεός, pro Abjectus est clypeus : ex 2 Reg. 1, [21].

Προσόχθισμα, τό, et Προσοχθισμός, ὁ, Offendiculum, Offensio : Προσοχθίσματι προσοχθιεῖς, Offensione offenderis, Hebraica loquendi formula, pro Summopere offenderis, tibi displicebit : προσοχθισμός, πρόσκρουσις, δυσπάθεια, Hesych. : quibus subjicit Bud. [ex Hesych.] πάθος γνώμης, συμπάθεια. Et προσόχθισμα, ut idem Bud. annotat, in libris Regum sæpe legitur ut βδέλυγμα, de idolis dictum, ubi Lat. Offensio legitur semper : ut in 4 Reg. 23, [13]. Hæc ille. Apud Suid. quoque est, Προσοχθίσματα ἡ γραφὴ καλεῖ εἴδωλα. Sed cum suis derivatis et compos. Græcis Bibl. Interprr. peculiare esse existimatur : nullum certe usus illorum exemplum aliunde affertur. [Eustath. Opusc. p. 173, 30 : Τραυμάτων μαρτυρικῶν ὑγρότης ἐκθρώσκουσα πρ. παρεσύρει ἀνθρώπινα.]

[Προσοχθισμός. V. Προσόχθισμα.]

[Προσοχλέω, Molesto. Athen. 4, p. 180, A.]

[Πρόσοχος, ὁ, ἡ, Intentus, Attentus, Solers, Gl.]

[Προσοχυρόω, Insuper munio. Schol. Thuc. 4, 9 : Ξύλοις ὀρθοῖς προσωχύρωσαν αὐτάς.]

[Προσόχως, Attente. Suid. s. v. Ἀτενές.]

Προσοψάομαι, i. q. ἐποψάομαι, παροψάομαι.

Προσόψημα, τό, i. q. παρόψημα, ἐπόψημα. Diosc. 1, 12, de ulmo : Λαχανεύεται δὲ τὰ πρόσφατα τῶν φύλλων ἑψόμενα εἰς προσοψήματα, Olerum more ad opsonia usurpantur. Ib. 147, de gallæ speciebus, quas dysenteriæ conferre scribit : Τοῖς τε προσοψήμασι μιγνύμεναι, ἢ προαφεψόμεναι ὅλαι ἐν τῷ ὕδατι, Opsoniis additæ. Et 2, 81, de butyro : Μίγνυται δὲ καὶ προσοψήμασιν ἀντὶ ἐλαίου τὸ νεαρόν, καὶ ἐν τοῖς πέμμασιν ἀντὶ στέατος, Opsoniis additum olei vicem pensat, Opsonia eo quoque condiuntur loco olei. Utitur hoc vocab. Athen. quoque [4, p. 162, C; 7, p. 276, E] et Eust. [p. 867, 54], synonymum ei faciens προσφάγιον. Athen. inquam, qui ap Aristoph. in loco quodam supra citato, ὀψαρίοις exp. προσοψήμασι. Utitur Idem et in Ὄψον. [Schol. Aristoph. Vesp. 962 (ubi vulgo προσέψημα vitiose ut ap. Hesych. s. v. Ὄψον) et Eccl. 869. Eustath. Opusc. p. 312, 30 : Ἄρτου, πρ. G. D. Schol. Pind. Nem. 8, 36. Epulæ, Clem. Alex. p. 171, 377. Wakef.]

[Προσόψιον, τό, i. q. προσωπίς, Persona, Larva. Nicet. Chon. Ann. p. 786, 20, in cod. Græcobarbaro : Τὰ χρυσοΰφαντα σεντόνια καὶ προσόψια· et in Homil. schol. vetere ap. Ducang. « Meurs. ad Pallad. H. L. 1. » Boiss.]

[Προσόψιος ap. Suid. s. v. Πρὸς ὄψιν in versu Soph. Œd. C. 1600, ubi ἐπόψιος legitur.]

Πρόσοψις, εως, ἡ, Aspectus. Theophr. : Καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ὅλην πρ. Ex quo Plin., Arbor moro similis, folio, magnitudine, aspectu [Diodor. 15, 27 : Ἐν ἀσχήμονι πρ. Polyb. 9, 41, 2 : Παραπλήσιος ἡ τῶν ἔργων πρ. τῇ τοῦ τείχους διαθέσει.] Pro Aspectu et facie utitur et [Pind. Pyth. 4, 51 : Δαίμων ... φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος] Soph. Aj. [70] : Σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, Faciem tuam et os, τὸ σὸν ὄμμα, τὴν σὴν ὄψιν, πρόσωπον. [Φιλτάτη πρ. idem El. 1286 et Eur. Hel. 642. Πρ. ἀθλία Or. 950. Πανυστάτη πρ. 1021. Et Andr. 686 : Ἐς πρ. τῆς ἐμῆς ἐλθὼν γυναικός. Πρ. στυγνή Adamant. Physiogn. 2, 20. Ilithyia λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι Hymn. Orph. 1, 2, ut Sol ζώων ἡδεῖα πρόσοψι ib. 7, 3. Ἐκ πρώτης πρ., Primo adspectu, Lucian. Anach. c. 29.] [Prospectus. Thuc. 4, [29] : Οὐκ οὔσης τῆς πρ., ᾗ χρῆν ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Quum prospicere non possent qua parte auxilia summitti possent. Id. 2, [89] : Μὴ ἔχων τὴν πρ. τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ, Nisi eminus hostes prospicere queat. Schol. in præcedenti l., qui est p. 132, προσόψεως exp. θεωρίας.

[Προσοψωνέω, cum dat. pers. et accus. rei ap. Athen. 8, p. 331, C; 346, C, est Præter s. Post alios etiam aliquid obsonii in commune confero. Schweigh.]

Προσπάθεια, ἡ, Affectio qua rei alicujus sumus omnino addicti, eique adhæremus. [Marc. Anton. 12, 3 : Τὰ προσηρτημένα ἐκ προσπαθείας. Isidor. Pelus. Epist. 1, 310 : Πρ. μὲν οὐκ ἀξιολογεῖ, ἀντιπάθεια δὲ ὅλως οὐχ ὁρᾷ. Evagr. H. E. 1, 15 : Τῶν μὴ προσπαθείᾳ ἢ ἀντιπαθείᾳ κρινόντων τὰ ὁρώμενα. Gatak. Eust. p. 135, 27. Seager. Andr. Cret. p. 40, 54; Dionys. Areop. p. 245; Clem. Alex. p. 530. Kall.] Theophyl. Ep. 26, quum dixisset magnetem amore prosequi ferrum, subjungit, Τοιαῦται πρ., Δεξίκρατες, καὶ τοῖς ἀψύχοις ἐγγίνονται. Synes. De ins. [p. 156] : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα, ἀλλ' ἰσχυραὶ μὲν συγκαταθέσεις τε καὶ πρ. [Id. p. 50 : Ἀπηλλάχθαι τῆς ὑλικῆς πρ.]

[Προσπαθέω, i. q. προσπάσχω, Studio, amore, desiderio alicujus afficior, Rei alicui addictus, deditus sum. Epictet. Diss. 4, 1, 77 : Ὥστε ἂν τῶν ὑπευθύνων καὶ θνητῶν προσπαθής. Ibid. 130; 2, 16, 31. Et 3, 24, 82 : Κἂν πρὸς ἄλλην χώραν προσπαθῆς. Schweigh. Marc. Anton. 5, 1.]

Προσπαθής, ὁ, ἡ, Qui affectu in rem aliquam fertur. [Schol. Pind. Pyth. 2, 165 : Οὐκ ἰαίνει ταῦτα οὐδὲ προσπαθῆ ποιεῖ τὸν νοῦν αὐτῶν. || Adverb. « Προσπαθῶς, Clem. Alex. p. 554, 577. » Kall. Eust. p. 18, 41. Joann. Chrys. In Gen. 1, p. 312, 17. « Eust. ad Dionys. p. 85, 30 ed. Bernh. » Boiss.]

Προσπαίζω σοι, Jocor tecum, Plato Leg. [6, p. 777, E : Μὴ προσπαίζοντες οἰκέταις· Euthyd. p. 278, B : Πρ. τοῖς ἀνθρώποις. Xenoph. Mem. 3, 1, 4 : Προσέπαιζεν αὐτῷ λέγων. Πρ. τι ἀλλήλοις Polyb. 8, 29, 4.] Sic Synes. Ep. 44 : Μηδὲ προσπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ, Nec me putes tecum jocari. [Eumath. p. 442 ed. Teuch. : Ἡ ἐμὴ δεσπότις ... τῇ κύλικί μοι προσέπαιζε καὶ κατέπαιζεν. Codd. mei προσέπαιζεν, recte. Osann. Sine casu Plato Phædr. p. 262, D : Προσπαίζων ἐν λόγοις· Leg. 2, p. 653, E : Ὀρχούμενα μεθ' ἡδονῆς καὶ προσπαίζοντα. Euthyd. p. 283, B : Προσπαισάτην τι καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην (ubi notanda aoristi forma, de qua Timæus p. 222, Phot. et Suidas : Προσέπαισε, προσέπαιξε· τὸ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται). Alciphro 3, 65 : Προσπαῖξαι γλαφυρῶς. Cum præp. πρὸς Dio Cass. 73, 14 : Προσεγέλα τε καὶ προσέπαιζε πρὸς τοὺς τυχόντας. Alio sensu ap. Polyb. 10, 4, 8 : Πρὸς τὸν καιρὸν πρ., E re nata jocari.

De rebus inanimatis, Greg. Naz. vol. 1, p. 478, B: Ὅταν γαλήνη πορφύρηται (mare) καὶ προσπαίζῃ ταῖς ἀκταῖς. Προσπαίζουσα τοῖς ὤμοις κόμη ap. Polluc. 2, 25. || Alludo ad. Dio Cass. 61, 11 extr.: Αὐτῇ προσπαίζων.] Etiam Tibi illudere: ap. Plut. De deo Socratis [p. 579, C] oraculum dicitur προσπαίζειν τοῖς Ἕλλησιν, ὀλιγωροῦσι παιδείας, οἷον ἐφυβρίζον τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos, responsi de ara in Delo duplicanda sensum non capientes, περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχειν. [Cum accus. Plato Menex. p. 235, C: Ἀεὶ σὺ προσπαίζεις τοὺς ῥήτορας· Euthyd. p. 285, A: Προσέπαιζον ... τὸν Κτήσιππον· ubi libri plerique τῷ Κτησίππῳ. In bonam partem i. q. ὑμνέω, Cantu celebro. Plato Phædr. p. 265, C: Προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφήμως ... Ἔρωτα· ubi Hermias: Προσεπαίσαμεν ἀντὶ τοῦ ἐπαίξαμεν· λέγει δὲ ὑμνήσαμεν. Epinom. p. 980, B: Θεοὺς προσπαίσαντι. || Forma media Προσπαίζομαι, Illudo. Appian. Civ. 4, 118: Μὴ ἀλόξητε, εἰ προσπαίζονται ἡμῖν καὶ προκαλοῦνται.] Idem [Plut.] utitur adv. thetico Προσπαιστέον, Symp. 7, 7 [p. 710, E], de tibiarum cantu et aliis instrumentis musicis loquens: Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις, καὶ δοτέον εἰς ταῦτα τῷ θεῷ τὴν ψυχήν.

Πρόσπαιος, ὁ, ἡ, i. q. πρόσφατος [et νέος, ut exp. Hesych.] ac ποταίνιος, Recens. [Æsch. Ag. 338: Εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά· ubi schol. rectæ interpretationi aliam addidit non probandam, πρόσφατα· νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. (Ἐμπαίους τύχαις ib. 195, ubi schol. exp. ἐμπεσούσαις.) Lycophr. 211: Ὦ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν.] Nicander Ther. [690]: Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσαις πρόσπαιον. Dicunt etiam Ἐκ προσπαίου, ut ἐξ ὑπογυίου, pro Recens, Subito, Repente: opponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ, Ex longo jam tempore. Aristot. Ethic. 9, 5: Ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου. Mox pro hoc ἐκ προσπαίου utitur adv. Προσπαίως, dicens nimirum, Προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσι, Subito, Repentino quodam animi motu. [Polyb. 6, 43, 3: Ἐκ προσπαίου τινὸς τύχης, E subito fortunæ casu.]

[Προσπαίω, Percutio. Æsch. Prom. 885: Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης· ubi schol.: Προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι. Anna Comn. p. 197, B: Τῇ τοῦ Σκύθου κεφαλῇ ψιλῇ τὸ ξίφος προσέπαισεν. Figurate Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 186, E: Τὸ τοῦ μύθου ὡς ἀληθείᾳ προσπαῖον ἐπαινετόν. Metaphora a sagitta scopum feriente ducta, ut exp. Possinus. « Προσπαίομαι, Complodor; χεῖρες προσπαιόμεναι erat lugentium gestus, Andr. Cret. p. 238. » Kall.]

[Προσπαίως. V. Πρόσπαιος.]

Προσπαλαίω, Colluctor, Obluctor. Jungitur dativo; dicitur enim προσπαλαίειν τινί, sicut et παλαίειν τινί. [Pind. Pyth. 4, 516: Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει νῦν· Isthm. 4, 90: Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνήρ. Plato Theæt. p. 162, B: Τῷ νεωτέρῳ πρ. 169, D: Ἐν τοῖς λόγοις πρ. Πρ. τῇ σφαίρᾳ Plutarch. Mor. 793, B. Πρ. τῇ πτέρνῃ, Calce obniti, Philostr. p. 678. Πρ. σφυρῷ p. 819. Ælian. N. A. 6, 9: Κατὰ μὲν τὸ καρτερόν, καὶ ἐξ εὐθείας οὐ μάχεται (ἡ ἄρκτος τῷ ταύρῳ), προσπαλαίει δέ· ubi v. Jacobs. « Zenob. Prov. 2, 54: Πρ. κακοῖς. Basil. M. vol. 1, p. 125, E: Αὐθαιρέτῳ δαίμονι πρ. Galen. vol. 6, p. 86, A. » Hemst. Πρ. ποδάγρᾳ Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 221, A.]

[Προσπάλλω, Quatio, Jacto ad. Πῆλε δὲ χεῖρας πειράζων ap. Apoll. Rh. 2, 45, schol. exp. οἷον προσεπάλλετο, διάπειραν τῶν χειρῶν ἑαυτοῦ ποιούμενος.]

[Πρόσπαλτα, τά, Prospalta, pagus tribus Acamantidis, memoratus ab Steph. Byz., Harpocratione (cujus codd. plerique Πρόσπαλτος), Photio et Suida. Adjectivum gentile Προσπάλτιος in fabula Eupolidis Προσπάλτιοι inscripta, ap. Platon. Crat. p. 396, C, Pausan. 1, 31, 1, et frequenter in inscriptionibus. Adverbia Προσπαλτόθεν (quod legitur ap. Demosth. p. 1071, 25), Προσπαλτάδε, Προσπαλτοῖ apud Steph. Byz.]

Προσπαραβάλλομαι, ut Thuc. [7, 5]: Προσπαραβάλλονταί σφισι λίθους, Aggerunt in suum usum lapides. [Ibi nunc προσπαραβάλλονται ex codd. legitur. Certius exemplum est Plut. V. Cleom. c. 13: Εἰ πρέσβεις ἢ ξένους δέχοιτο, δύο ἄλλαι προσπαρεβάλλοντο κλῖναι.]

[Προσπαραγγέλλω, Insuper edico. Dio Cass. 56, 25: Τῷ ὑπηκόῳ προσπαρήγγειλε μηδενὶ ... τιμήν τινα διδόναι.]

Προσπαράγραμμα, τό, Quod jam scriptis additum est, al. Ascriptio.

Προσπαραγράφω, Ascribo, Jam scriptis addo, Bud. p. 590. [Pollux 4, 18.] Sed, quum παραγράφω sit Ascribo, malim προσπαραγράφω reddere, Ascriptis addo. [Plato Phædr. p. 257, E: Οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας, ὥστε προσπαραγράφουσι πρώτους, οἳ ἂν ἑκασταχοῦ ἐπαινῶσιν αὐτούς. Demosth. p. 997, 6: Προσπαραγράφουσι τὸν ἐκ Πλαγγόνος, ἂν σὺ ἐγγράφωσιν· 1237, 5. Aristid. vol. 1, p. 28, 343, 367; vol. 2, p. 2. « Joann. Eugenicus Ecphras. p. 335 fin. » Boiss.]

[Προσπαραινέω, Insuper cohortor. Dio Cass. 62, 8.]

[Προσπαραιρέομαι, Insuper detraho, eripio. Dio Cass. 46, 40: Πάντως δ' ἂν καὶ τὰς δυνάμεις, ὡς εἶχε, προσπαρῄρηντο· ubi vulg. προσπαρείχοντο, quod e Xiphilino correctum.]

Προσπαρακαλέω, Insuper advoco. At in VV. LL. exp. pro simplici παρακαλῶ, Hortor. [Thuc. 1, 67; 8, 98; Polyb. 3, 64, 11; Lucian. Pseudol. c. 2, Fugit. c. 13; Dio Cass. 51, 6; 68, 11. Maccab. 2, 12, 31.]

[Προσπαράκειμαι, Adjaceo, Gl. Inscr. nav. p. 295 ed. Bœckh. Antig. Car. c. 15, p. 25: Ἡ ἅμαξα προσπαράκειται (in insigni urbis).]

[Προσπαρακελεύομαι, Insuper adhortor. Joseph. A. J. 7, 9, 7: Προσπαρακελεύσασθαι ταχέως διαβῆναι· 7, 14, 2: Προσπαρεκελεύσατο δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ τῆς οἰκοδομίας συλλαβέσθαι.]

Προσπαραλαμβάνω, Ultra accipio, assumo. Diosc. Præf. l. 1 [p. 3, B]: Προσπαραληψόμεθα δὲ καὶ τὴν συνήθη καὶ σύμφυλον ὕλην, exp. Complectemur. Idem circa principium ejusd. Præf. [p. 1, D]: Μετὰ τῆς ὀλιγότητος τῶν παραδοθέντων, καὶ τὴν ἀκρίβειαν προσπαραλαβεῖν, ubi videtur posse exponi Qui adhibuerunt præterea. [Marc. Anton. 7, 5: Πράσσω ὡς δύναμαι προσπαραλαβὼν τὸν δυνάμενον κτλ. Dio Cass. 42, 58: Πρ. τινα ἐκ τοῦ γένους τοῦ τῶν Σκιπιώνων ὄντα. Apud Thom. M. p. 427 ubi vulgo recte: Τοῦ τοι παραπληρωματικοῦ προσλαμβανομένου, codex unus προσπαραλ. contra morem grammaticorum, qui vel προσλαμβάνειν vel παραλαμβάνειν hoc sensu dicere solent.]

[Προσπαραληπτέον, Insuper assumendum. Clem. Alex. p. 927: Τὸ ἐξαιρέτως συμβεβηκὸς τῷ ὁριζομένῳ πρ.]

Προσπαράληψις, εως, ἡ, q. d. ipsa Actio assumendi ultra s. insuper. [Philo vol. 1, p. 485, 47: Μόνῳ θεῷ χωρὶς ἑτέρου προσπαραλήψεως οὐ ῥᾴδιον πιστεῦσαι. « Clem. Alex. p. 861: Ὅρκος ἐστὶν ὁμολογία καθοριστικὴ μετὰ πρ. θείας. » Wakef.] Et figura ap. grammaticos, ut scribit Diomedes, Quum aliquid ad novissimam partem dictionis accedit: ut Admittier pro Admitti, Accingier pro Accingi. At Παραγωγὴ est Eid. Quum ad ultimam simplicis dictionis clausulam, aut litera jungitur, aut syllaba: ut Hostis pro Hosti ap. Plaut.; et Potestur pro Potest. Ceterum in vulg. editt. Diomedis est Προπαράληψις: quod mendum servarunt VV. LL.

[Προσπαραμένω, Permaneo. Æsop. Fab. 256, p. 201.]

[Προσπαραμυθέομαι, Insuper adhortor. Unde Προσπαραμυθητέον, Ptolem. De jud. fac. p. 7.]

[Προσπαραπήγνυμι, Juxta defigo. Geopon. 4, 12, 18: Πρ. χάρακα.]

[Προσπαρασκευάζω.] Προσπαρασκευάζειν, pro Una apparare, affertur ex Dem. [p. 94, 20: Πρ. ἑτέραν δύναμιν. Diodor. 13, 8: Ἄλλας ναῦς πρ. Plut. V. Themist. c. 16: Πρ. γέφυραν. Dio Cass. 56, 43: Τὸ κόσμιον τε τὸ ἀσφαλὲς πρ. Forma media Demosth. p. 445 extr.: Ὁρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ προσπαρασκευάζεται (Philippus). Philo vol. 2, p. 232, 7: Πρ. κλοπήν.]

[Προσπαρατίθημι, Insuper appono, profero, ante oculos pono. Polyb. 3, 99, 7: Τιθεὶς ὑπὸ τὴν ὄψιν τὴν ... πρᾳότητα ... καὶ προσπαρατιθεὶς τὴν αὐτοῦ μετάθεσιν. Athen. 11, p. 482, B: Εἰ ... πιεῖν βουληθεῖεν, προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους· 4, p. 137, E: Ἄρτον ταῖς ἑορταῖς πρ. 3, p. 89, B: Τοῖς προσπαρατεθειμένοις ἐμποιεῖ χρώματος αὐγήν. Antig. Car. c. 15, p. 25; Clem. Alex. p. 550.]

[Προσπαρατρώγω, Insuper arrodo. Diog. L. 2, 107: Πρ. καὶ τοὺς λοιποὺς Σωκρατικούς.]

[Προσπαρεισέρχομαι, Insuper intro eo. Eunap. V. Soph. p. 88 (75 ed. Col.). Osann.]

[Προσπαρεμβάλλω, Insuper injicio. Ulpian. in Dem. C. Lept. p. 142 Wolf. G. Dind.]

[Προσπαρενοχλέω, Insuper molesto. Manuel Pal. in Anecd. meis vol. 2, p. 301. Boiss.]

Προσπαρέχω, Insuper præbeo, Insuper exhibeo. [Thucyd. 1, 9: Φαίνεται ναυσί τε πλείσταις ἀφικόμενος καὶ Ἀρκάσι προσπαρασχών. Plut. V. Sullæ c. 4: Ἐν ἀφθόνοις διαγόντων καὶ τοῖς Μαρίου προσπαρασχεῖν· Luculli c. 3. Dio Cass. 56, 40. « Nicet. Chon. 12, p. 177. » Anon. Forma media Plato Leg. 7, p. 808, C: Ἀνδρείαν ἄν τινα προσπαρέχοιτο ταῖς ψυχαῖς· Rep. 4, p. 437, E.]

[Προσπαρίστημι, Insuper opinionem moveo. Dio Cass. Exc. p. 48, 86: Τὸ θέαμα ... τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὁρῶσι προσπαρέστη νομίζειν ὅτι κτλ., nisi προσπαρέστης scribendum cum Reimaro. || Προσπαρίσταμαι, Insuper in mentem indo, stimulo. Joseph. Antiq. 19, 1, 10: Προσπαρίστατο τὴν τόλμαν αὐτῷ. Codex unus προσηρέθιζε ex glossem. || Ad deditionem compello. Dio Cass. 50, 12: Εἴ πως ἐθελοντὰς ἢ καὶ ἄκοντας προσπαραστήσαιτο.]

[Προσπαροικέω, Habito ad, Habito in vicinia. Suidas (ex Palladio) s. v. Βραχμᾶνες: Πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ πρ.]

[Προσπαροινέω, Insuper debacchor, Petulanter addo. Philostr. p. 849: Ποιηταὶ προσπαροινοῦσι καὶ ξυνδοῦσι τὸν Ἡρακλέα.]

[Προσπαροξύνω, Insuper exaspero. Hippocr. p. 385 extr. (et Rufus p. 107 ed. Matth.): Τὴν ὀδύνην πρ. Strabo 14, p. 660: Προσπαρώξυνε φωνῇ μειράκιον εὐερέθιστον. Plut. V. Alex. c. 52: Τὸν Ἀνάξαρχον καὶ τοῦτο προσπαρώξυνεν. Dio Cass. Exc. p. 19, 24; 28, 49; l. 40, 37, et alibi non raro. Liban. vol. 1, p. 430, 6; 459, 5. De incendio augendo Dio Cass. 50, 34: Ἀλλὰ καὶ προσπαρώξυνον αὐτό.]

[Προσπαρορμάω, Insuper excito. Joseph. A. J. 7, 14, 10: Προσπαρώρμησε δὲ καὶ λόγοις αὐτὸν πάσῃ χρήσασθαι προθυμίᾳ.]

Προσπασσαλεύω sive Προσπατταλεύω, Paxillis appingo s. affigo. [Herodot. 9, 120: Ἀπαγαγόντες αὐτὸν ... σανίδα (πρὸς σανίδα Schweigh.) προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν. Æsch. Pr. 20: Ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.] Aristoph. Pl. [943]: Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα Ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτοδί, i. e. προσπήξω. [Theophr. Char. c. 21.] Et pass. voce ac signif., Lucian. [D. mar. 14, 3]: Ὁρῶν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπί τινος πέτρας προσβλῆτος προσπεπατταλευμένην, Paxillis affixam, Palo alligatam, Bud. [Φῶσκαι προσπατταλευμέναι (pro προσπεπ. dictum metri causa) ex Cratino memorat Eustath. p. 759, 49. Hegesipp. ap. Athen. 7, p. 290, E: Ἐστηξεν' ἀγκνάς, προσπεπατταλευμένος. « Planud. Ovid. Met. 5, 26. » Boiss.]

[Προσπασσαλόω, s. Προσπατταλόω, idem. Clem. Alex. p. 486: Ἑκάστη ἡδονὴ τε καὶ λύπη προσπασσαλοῖ τῷ σώματι τὴν ψυχήν.]

Προσπάσσω [s. Προσπάττω], Inspergo, vide Πάσσω. [Oribas. p. 148 ed. Matth.: Σποδὸν προσπάσσομεν τοῖς στόμασι. Schol. Nicandri Al. 564.]

[Προσπαστικός. V. Προσπαστικός.]

Προσπάσχω, Insuper patior. Plato Phædon. p. 47, A: Τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν etc. Aristid. vol. 1, p. 61, 17: Οὐ τὸ παθεῖν καὶ δοῦναι δίκην δεινὸν νομίζουσιν, ἀλλὰ γῆ μεῖζω προσπαθεῖν κέρδος τίθενται. Similiter πεπόνθαμεν ... προσπεπόνθαμεν ap. Liban. vol. 1, p. 393, 10. G. Dind.] q. d. Adpatior, Adafficior, Addictus sum alicui, et ei adhæreo veluti per quandam sympathiam. At Bud. p. 73, προσπάσχειν exp. Magno affectu hærere, afferens ex Dionys. Areop.: Οὗτοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν, Hærere, inquit, et immodice affici. Plut. [V. Sertor. c. 26]: Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθός, Propensior et deditior. Idem Bud. alibi, sc. in suo Lex., scribit, προσπάσχειν videri i. esse q. ἐμπαθῶς ἔχειν πρός τι. Possumus autem huic, quem ex Plut. ille affert loco, addere hunc Ejusd. [Mor. p. 750, C]: Οὐδ' ἐρᾶν ὑμᾶς ἔγωγέ φημι τοὺς γυναιξὶ προσπεπονθότας, ἢ παρθένοις. At vero de eo quod Cic. dixit Ad Att. 2, [19]: Nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα, Bud. in eadem illa pag. consule. [Isocr. p. 217, A: Τῶν ἄλλων ... τυχεῖν μόνον βουλόμεθα, περιττότερον δὲ περὶ αὐτῶν οὐδὲν τῇ ψυχῇ προσπεπόνθαμεν·

τῶν δὲ καλῶν ἔρως ἡμῖν ἐγγίγνεται κτλ. « Epictet. Diss. 2, 16, 27: Πρ. ... μηθ' ἑταίρῳ μηδὲ τόπῳ, μηδὲ τῷ σώματι τῷ αὐτοῦ· 2, 5, 9: Προσπεπονθὼς ταῖς ὕλαις· 2, 16, 4: Ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) μόνῳ προσπεπονθώς· 4, 1, 110. In πάσχειν πρός τι resolutum 3, 24, 18: Ὀδυσσεὺς ἐπεπόνθει πρὸς τὴν γυναῖκα. » Schweigh. Alia attulit Gataker. ad Marc. Anton. 12, 3. « Macho ap. Athen. 8, p. 346, A: Προσπεπονθέναι τι δεῖ τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμαινόμενον. Lucian. Dem. enc. c. 50: Αὐτῷ προσπεπόνθειν. Firmicus Epist. 19: Προσπάσχεις τοῖς σοῖς πηγάσοις. » Valck. Nilus Epist. 343. Boiss.]

[Προσπάω vitiose pro προσπτάω, quod v.]

[Προσπειράζω, Attempto, Gl.]

Πρόσπεινος, ὁ, ἡ, Qui esurit, Famelicus. Act. 10, [10]: Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύσασθαι. [Symeon Sethi Ichnel. p. 72. Boiss.]

[Προσπειράομαι, Tento, Periculum facio. Niceph. Bryenn. Hist. p. 76, B: Προσεπειρῶντο δὲ διὰ τῶν κλιμάκων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ τείχη.]

[Προσπελάζω.] Προσπελάω [Hujus formæ exx. nulla sunt] et Προσπελάζω, Appropinquo, Accedo ad. [Hesych., Phot. et Suid.: Προσπελάζει, προσεγγίζει. Plato Symp. p. 206, D: Ὅταν ... καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν. Xenoph. Cyneg. 6, 19: Ὅτῳ ἂν προσπελάζῃ. Diodor. 3, 37: Ἅμα τῷ προσπελάζειν· 15, 42: Οὐκ ἦν ῥᾴδιον ... τοῖς ἱππεῦσι προσπελάσαι. Plut. V. Eumen. c. 17: Ἀνυπόπτως προσπελάζον αὐτῷ. Forma passiva] Herodian. 5, [4, 22]: Ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, Jamque Byzantio appropinquantem. || Appropinquare facio, Admoveo. [Hom. Od. I, 285: Ἄκρῃ προσπελάσας (νῆα). Passiv. Tzetz. ad Lycophr. 570: Ἐξελθοῦσα τῆς λάρνακος προσπελασθείσης ἐν Εὐβοίᾳ. Cum genit. personæ Soph. Œd. T. 1101: Θυγάτηρ Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσ' ἢ ... Λοξίου, i. e. Ad quam Pan vel Apollo accesserat. || Forma poetica Προσπλάζω, quod v. Inde adject. Πρόσπλατος pro προσπελαστός.]

[Προσπέλασις, εως, ἡ, Applicatio, Gl.]

Προσπελάτης, ὁ, i. q. πελάτης, sicut προσπελάω idem cum πελάω significat: h. e. Cliens, Assecla, Famulus. Athen. [6, p. 271, E] ex Theopompo: Ἀρκάδες δὲ κέκτηνται προσπελατῶν, ὥσπερ εἱλώτων, τριάκοντα μυριάδας. [Ex Athenæo Eustath. p. 1090, 59.]

[Προσπελάω. V. Προσπελάζω.]

Προσπέμπω, Insuper mitto, sicut ἐπιπέμπω: quo modo exp. ap. Aristoph. Pl. [999]: Ἄμητά τε προσέπεμψεν [Recte nunc ἄμητα προσαπέπεμψεν ex aliis codd.] ἡμῖν, Placentamque insuper misit ad nos. || Mitto ad. [Herodot. 9, 108: Ὡς δέ οἱ προσπέμποντι (sc. amicos qui cum muliere agerent) οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι. Soph. Œd. Col. 1101: Τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι· et 1349. Aristoph. Eq. 471: Προσπέμπων φίλους.] Thucyd. [1, 53: Ἄνδρας ... προσπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ πεῖραν ποιήσασθαι· ubi edd. vet. προπέμψαι.] 3: Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα, Mittit ad eos caduceatorem. Sic 7, p. 234 [c. 3]: Κήρυκα προσπέμπει [Nunc προπέμπει ex codd.] αὐτοῖς. [Xenoph. Cyrop. 8, 5, 18. Demosth. p. 393, 18: Ἑκάστῳ ἰδίᾳ προσπέμπων· 1152, 12. Polyb. 25, 8, 6 (ubi de percussore qui alicui immittitur). Plut. Mor. p. 178, D; 242, B, al. Dio Cass. 42, 47, al. Et Exc. p. 71, 54: Προσπέμψαντί οἱ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.]

[Προσπένθω. V. Προσπένθω.]

[Προσπεπαίνω, Insuper maturo. Clem. Al. Pædag. 1, p. 128: Οὐ γὰρ ἀποξύνεσθαι τὸ γάλα δεῖ ἡ πρὸς τὸ ὕδωρ κοινωνία, οὐκ ἀντιπαθείᾳ τινί, προσπεπαινομένου δὲ προσπαθείᾳ. Kall.]

[Προσπεποιημένως, Simulate.]

[Προσπέρδω et Προσπέρδομαι, Oppedo.] Προσπαρδεῖν, Oppedere, ap. Aristoph. [Ran. 1074: Πρ. τῷ θαλάμακι. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, E: Λαβὼν ἕκαστον αὐτῶν (τῶν ἰχθύων) κατὰ μέρος προσπαρδέτω. Forma media Sopater ib. 9, p. 378, A: Τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέρδου.]

[Προσπεριαγγέλλω libri aliquot Thucydidis 2, 85, pro περιαγγέλλω.]

Προσπεριβάλλω, Insuper circumdo, proprie i. q. περιβάλλω, Circumdo, Circumplector, Circumvallo. [Diodor. Exc. p. 535, 61: Ἣν (πέτραν) περιβόλῳ ... προσπεριβαλών.] Thuc. [5, 2], προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, Urbi murum circumdo, Vallo. [Et pass. 8, 40: Ναυσὶν ἐρύματος μείζονος προσπεριβαλλομένου. Plato Critia

p. 112, B : Οἶον μιᾶς οἰκίας κῆπον ἑνὶ περιβόλῳ προσπεριβεβλημένοι.] In qua signif. pass. [media] etiam vox usitata est, active tamen sumpta : quemadmodum Isocr. Evag. [p. 198, C] : Τείχη προσπεριεβάλλετο [—εβάλετο]. Plut. Themist. [c. 7] : Προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί. [Philo vol. 1, p. 1, 4 : Πολὺν ὄγκον τοῖς νοήμασι προσπεριβαλόντες, ut vulgatum προσπεριλαβόντες ex codd. corrigendum. Sed forma media vol. 2, p. 181, 31 : Μυρίας μορφώσαντες ἰδέας ἱερὰ καὶ νεὼς αὐταῖς προσπεριβάλοντο. Joseph. A. J. 5, 1, 20 : Ἃ (τῶν χωρίων τὴν ὀχυρότητα καὶ τῶν τειχῶν τὴν ἰσχὺν) τῇ φυσικῇ τῶν πόλεων πλεονεξίᾳ προσπεριβαλλόμενοι .... Plut. Mor. p. 831, A : Τῷ σώματι ... προσπεριβάλλεται μολυσμόν. Liban. vol. 4, p. 980, 21 : Προσπεριβαλέσθαι (χρήματα) τοῖς οὖσιν ἐθέλων.] || Προσπεριβάλλομαι, Ultra modum amplector, Bud. Dem. [p. 42 extr.] : Οὐχ οἷός τέ ἐστιν ἔχων ἃ κατέπραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται. Pausan. Att. [1, 10, 1] : Πατρῷον ἐπιστάμενος ὂν Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαι τι ἐθέλειν, Ultra justos fines prorogare imperium, vel Ultra modum a majoribus acceptum. Basil., de avaritia et cupiditate immodica loquens : Ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πλείω προσπεριβάλλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἢ καὶ πλείονος. [Προσπεριβάλλεται per προσπεριλαμβάνεται exp. Hesych.]

[Προσπεριγίγνομαι.] Προσπεριγίγνεσθαι, Superesse, Dem. [p. 467, 18 : Ὥστε μ' ἀργυρίου τάλαντα προσπεριγενέσθαι· Plut. V. Ages. c. 32. Synes. p. 60. Wakef.]

[Προσπεριειλέω, Præterea circumvolvo. Soranus De arte obstetr. c. 17, p. 51, 7 : Ἐρίων προσπεριειληθέντων. Boiss.]

[Προσπεριεργάζομαι, Insuper curiose ago. Galen. vol. 13, p. 411 : Οὐδὲν ἡμεῖς προσπεριεργαζόμεθα, τῇ φύσει τὸ πᾶν ἐπιτρέποντες. Philo vol. 2, p. 88, 8 : Ἀεί τι πρ. p. 556, 14 : Τὰ μὴ καθ' ἑαυτὸν προσπεριεργάζετο. Dio Cass. 44, 35 : Ἐθυμοῦντο μήτε προσπεριεργαζόμενοί τι. Theodor. Metoch. Miscell. p. 174, et alibi non raro. G. Dind.]

[Προσπεριλαμβάνω, Simul complector. Demosth. p. 714, 23 : Προσπεριείληφεν ἅπαντα τὸν παρεληλυθότα χρόνον· 726 extr. : Πρ. τοὺς νόμους· 765, 2 : Πρ. τὰ δικαστήρια. Strabo 14, p. 640; Plut. Mor. p. 859, E. = Πρ. τινὰ ἐν ταῖς συνθήκαις Polyb. 3, 24, 1. Πρ. τι τῷ νῷ 5, 32, 3. = Schweigh. Schol. Soph. Ant. 32 : Κἀμὲ προσπεριείληφε τῷ κηρύγματι. Liban. vol. 1, p. 459, 21 : Ῥήτορας ... προσπεριειληφὼς τοῖς ἀπὸ τῶν μέτρων χρησίμοις.]

[Προσπεριοδεύω, Insuper peragro, peragrans describo. Strabo 10, p. 488 : Τὰς προσεχεῖς τῶν νήσων προσπεριοδεύσομεν.]

[Προσπεριορίζομαι, Simul complector. Longin. De subl. 28, 3 : Μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο.]

[Προσπεριποιέω, Insuper reliquum facio. De eo quod quis parsimonia partum reponit, Demosth. p. 832, 24 : Ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγίγνετο, ταῦτα προσπεριποιεῖν.]

Προσπερονάω, Fibula annecto s. affigo. Plato [Phædon. p. 83, D] : Ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἧλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ, Animam quasi affibulat corpori. [Platonis locum imitatur Iambl. V. P. p. 450. Xenoph. Anab. 7, 3, 21 : Ἄρτοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.]

[Προσπέρχομαι vitiose pro προσπίρχομαι, quod v.]

Προσπετάννυμι, Extendo, Illido, VV. LL. [Fortasse e loco Athenæi male intellecto, quem v. s. v. Προσπέτομαι.]

[Προσπετάομαι. V. Προσπέτομαι.]

[Προσπετής vitiose pro προπετής, quod v.]

[Προσπέτομαι, cum fut. Προσπετήσομαι et aor. secundo Προσεπτόμην cum infin. προσπτέσθαι et participio προσπτόμενος. A forma Προσίπταμαι (Προσίπταται, quod per προσπέτεται exp. Hesych., Geopon. 15, 3, 4. Προσίπτανται pro προσάπτονται restituendum Theophr. C. Pl. 2, 9, 5, ex cod. Urb.) est aor. primus προσεπτάμην et forma activa Προσέπτην, Dor. προσέπταν. Recentioris usus formæ sunt Προσπέταμαι (ut προσπέταται Aristot. H. A. 9, 43), Προσπετάομαι, unde προσπετώμενος ap. schol. Apoll. Rh. 4, 1396, nisi hoc προσπετόμενος scribendum. Aor. προσπετασθείσης ap. Athen. 9, p. 395, A, ubi aptius est quod Epitome servavit προσπτασθείσης.] Προσίπταμαι, Advolo. Unde προσέπταν

pro προσέπτησαν, ap. Aristoph. [Ach. 865, ubi nunc ex cod. Rav. Πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι;] Philo V. M. 1 : Οὐ σκνῖπες, οὐ κυνόμυιαι, οὐκ ἀκρὶς τούτοις προσέπτησαν, Ad hos advolarunt. [Aristot. H. A. 8, 3 : Πρὸς τὰ ξύλα προσπετόμενα. Dionys. A. R. 1, 59 : Ἀετὸν προσπετόμενον. Lucian. Tim. c. 21 : Χελιδόνα προσπετομένην.] Metaph. autem ap. [Æsch. Prom. 115 : Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 554 : Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα· 647 : Διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο·] Soph. [Aj. 282] : Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, i. e. προσέβαλε, ut schol. exponit. [Eurip. Alc. 420 : Οὐκ ἄφνω κακὸν τόδε προσέπτατο· et προσέπτατο in loco simili Aristoph. Ran. 309 codex Venet. pro προσέπεσεν. Seqq. ex Indice.] Προσπτάμενος, Qui advolavit, Aristoph. [Av. 1613. Babrius 12, 6 : Προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν. Idem 100, 1, προσπτάς, ex eoque Fab. Æsop. 408 Cor. Boiss.] Προσπτῆται, Advolet, Xen. [Mem. 3, 11, 5 : Ἐάν τίς σοι φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτῆται.]

[Προσπιέζω. V. Προσπιέζω.]

[Προσπεύθομαι, Exquiro. Soph. OEd. C. 121 : Προσπεύθου· ubi var. lect. προσφθέγγου ex glossemate.]

[Προσπεφυκότως. V. Προσφυῶς.]

Πρόσπηγμα, τό, Id quod affixum est. [Προσπήγματα μύξης, ap. Hippocr. p. 106, B, sunt Mucosæ concretiones sedi affixæ et adhærescentes, aut compacta et agglutinata mucosa quædam, quæ anum circumdant, ejusque procidentiæ causa sunt. Foes.] Προσπήγματα, Hesychio sunt Pars quædam navis.

Προσπήγνυμι sive Προσπηγνύω, Appingo, Affigo, Cruci affigo, suffigo : quorum illo Curt. utitur, hoc Sueton. [Hesych. : Προσέπηξαν, προσήλωσαν. Eurip. ap. Athen. 3, p. 76, C : Προσπηγνύναι κράδαις ἐρινεῶ.] Act. 2, [23] : Προσπήξαντες ἀνείλατε, Cruci affixum peremistis, In crucem sustulistis. Alibi σταυροῦν usurpat. [Dio Cass. 40, 9 : Πρὸς πύργον προσέπηξε (τὸ ἀκόντιον)· 63, 2 : Ἥλοις τὸν ἀκινάκην τῷ κολεῷ προσέπηξε. Προσπέπηγα, Affixus sum, id. 45, 17 : Τὰς στήλας περὶ τὸν τῆς Πίστεως ναὸν προσπεπηγυίας. Ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα ἰχθὺν Aristæn. p. 18. G. D. Clem. Al. Protrept. § 51 : Τὰ δὲ ἀγάλματα προσκαθηλοῦται καὶ προσπήγνυται. Jo. Chrys. t. 1, p. 384, C : Τῶν ἀκανθῶν τῶν τοῖς ἱματίοις προσπηγνυμένων. Hase. || Προσπήσσω, Affigo, Gl.] Προσπήσσομαι s. Προσπήττομαι, i. q. προσπήγνυμαι. [Artemid. 1, 74 : Ἀγκῶνας καὶ πάντα τὰ προσπησσόμενα (var. lect. προσπτησσόμενα et προσπτυσσόμενα). Προστρίβεται per προσπήσσεται exp. Hesych. || Προσπτύσσομαι per προσκυνέω exp. Hesych. et Phot. Quo sensu πτύσσομαι potius dicitur. Et sic recte scriptum ap. Suidam.]

Προσπηδάω, Assilio, Saltu appeto. [Andocid. p. 21, 31 : Πρ. πρὸς τὴν ἑστίαν. Epictet. Diss. 1, 2, 32 : Πρ. ἐπὶ τὰ μὴ προσήκοντα· ubi προπηδᾶν conjecit Schweigh. Appian. Civ. 2, 45 : Δόξα ψευδὴς προσεπήδησεν (var. lect. προσεπ.)· ubi Musgr. προσέπεσεν conjecit. Dio Cass. 76, 5; Aristæn. 2, 14. Futuri forma media Alexis ap. Athen. 9, p. 383, E : Ἀτμὸς ... οὐχὶ προσπηδήσεται ταῖς ῥισίν.]

Προσπηχύνομαι, exp. Ulnis amplector : nisi potius sit Ulnis attollo, Ulnis amplectens, corpori meo admoveo. Exp. etiam Cubito metior. [Callim. H. in Jov. 46 : Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑταραι προσεπηχύναντο. Forma Dor. cum tmesi Rhian. Anth. Pal. 12, 121 : Καί σε ποτὶ βοδέησιν ἐπηχύναντο χέρεσσιν.]

[Προσπιάζω, i. q. seq. Philo vol. 2, p. 637, 32 : Τὰς φλέβας προσπιάζοντες ἀκριβοῦσι τοὺς παλμούς. Hase.]

[Προσπιέζω, Apprimo, Gl. Hippocr. p. 406, 35 : Τοὺς χόνδρους ἔξωθεν προσπιέζειν ἑκατέρωθεν. Cum dat. Oribas. p. 95 : Προσπιεζομένων ... τοῖς περὶ τὸν γαργαρεῶνα τόποις τῶν τελευταίων τῆς γλώττης μερῶν· et Theophan. Nonn. vol. 1, p. 344. Cum πρὸς Aristot. H. A. 4, 2 : Πρ. πρὸς τὸ κάτω. Προσπιέσασα ib. 5, 17. || Insuper premo. Æsch. Choeph. 301 : Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Sed hoc πρὸς πιέζει potius scribendum cum Abreschio.]

Προσπιέζω, Propugno, Adjuvo, VV. LL. perperam pro προασπίζω.

[Προσπιλέω, Constipo. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 810, 25 : Τῆς γλώττης ἐν τῇ ἐκφωνήσει προσπιλουμένης τῷ οὐρανίσκῳ καὶ κυρτουμένης καὶ μὴ συγχω-

ρούσης σχεδὸν μηδ' ὅλως τὸ τυχὸν πνεῦμα ἐξελθεῖν· et paullo post bis. Id. p. 811, 3 : Τῆς ἄκρας τῆς γλώττης προσπιλουμένης τοῖς ὀδοῦσι. Boiss.]

Προσπίλναμαι, Appellor, Admoveor et propinquus fio, προσπελάζομαι. Hom. Od. N, [95] : Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.

[Προσπίνω, Adbibo. Dio Cass. 75, 2 : Ἀπάντων ὁρώντων ἐξέπιε· καὶ τότε μὲν οὕτω καὶ ἄλλοι τινὲς προσπιόντες ἀνερρώσθησαν. Προσπίομαι vitiose pro προσπίομαι in duobus apographis Athen. 11, p. 471, A.]

[Προσπιπίσκω, Insuper bibendum præbeo. Hippocr. p. 477, 43 : Προσπιπίσκοντα ἐλλέβορον. Aor. Προσπίσαι p. 484, 37.]

Προσπιπράσκω, Aliis adjunctum vendo, Vendo cum. Unde ap. Pollux. 7, c. 2 [§ 13], προσπεπρᾶσθαι.

Προσπίπτω, Accido. [Herodot. 7, 46 : Αἱ συμφοραὶ προσπίπτουσαι καὶ αἱ νοῦσοι. Eur. Med. 225 : Ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσόν· Thesei fr. 4 : Ἵν' εἴ τι πάσχοιμι ... μή μοι νεωρὶς προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι· Iph. T. 1229 : Μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε· et inversa structura cum dativo rei Tro. 291 : Δυστυχεστάτῳ προσέπεσον κλήρῳ. Plato Phædon. p. 66, C : Ἂν τινες νόσοι προσπέσωσι· Leg. 5, p. 747, C : Χαλεπὴ τύχη προσπεσοῦσα. Xenoph. Hell. 5, 2, 2 : Εἴ τις συμφορὰ προσπίπτοι. Plato Rep. 8, p. 561, C : Χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ· Leg. 10, p. 908, C : Οἷς ἂν πρὸς τῇ δόξῃ ... ἀκράτειαί τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν προσπέσωσι· Tim. p. 44, A : Αἰσθήσεις προσπεσοῦσαι· Leg. 9, p. 854, B : Ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων. Demosth. p. 1302, 6 : Προσπεπτωκέναι τὸ πρᾶγμα ἄφνω.] Aristot. Polit. 3 : Ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν, Non autem de iis statuere, quæ quotidie alia atque alia accidunt et occurrunt. [Isocr. p. 420, A : Ἐὰν τὸ πρ. ἐπιχειρῇτε πράττειν. Τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην πρ. p. 197, C.] Et φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Herodian. [6, 3, 7], Ferre quæcunque accidant. [Plato Leg. 7, p. 791, C : Νικᾷν τὰ προσπίπτονθ' ἡμῖν δείματά τε καὶ φόβους. Ὁ τὰ προσπίπτοντα γράφων, Commentariensis, Joseph. A. J. 11, 2, 2.] || Sed dicitur etiam προσπίπτειν ἡμῖν, Polyb. [5, 101, 3 : Ἡ φήμη προσπίπτει αὐτοῖς], Quod accidit auribus nostris, ut Cic. quoque loquitur, Quod auribus incurrit. Cujus sonus aures pepulit. [4, 85, 5 : Ὅταν κατά τινος τῶν φίλων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος.] Aristot. De mundo [c. 4] : Ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν, ὕστερον γενομένη. Lucian. [Halcyon. c. 2] : Ἀλλά μοι ξένη τις φωνὴ προσέπεσε. Plut. Camillo [c. 30] : Προσέπεσεν ἐκ θεοῦ φωνὴ τῷ Μάρκῳ Κεδικίῳ. Item, Προσέπεσέ μοι τοῦτο, Hoc ad aures accidit, pervenit, Hoc fando audivi, Nuntius ad me perlatus est de hoc. Polyb. : Προσπεσόντων δὲ τούτων εἰς Τάραντα. [Et similia 9, 6, 1; 1, 16, 1; 1, 41, 1.] Alia exempla vide ap. Bud. p. 532. [Polyb. 25, 4, 10 : Προσέπεσε παραγενέσθαι τοὺς πρεσβευτάς· sequente διότι 2, 53, 5, vel διὸ 31, 22, 8 : Φάσκων αὐτῷ προσπεπτωκέναι παρὰ τοῦ βασιλέως διὸ δέον ἐστὶ κτλ. Τὰ προσπίπτοντα, Quæ nuntiantur, 3, 61, 7 et 12; 3, 75, 2. Et 3, 103, 1 : Προσπεσόντος αὐτοῖς τοῦ γεγονότος μείζονος ἢ κατὰ τὴν ἀλήθειαν. || De rebus quæ in mentem veniunt, Plut. V. Anton. c. 9 : Ὑπόνοια δεινὴ κατὰ τύχην τῷ Ἀντωνίῳ προσέπεσεν ὡς ἀδικουμένῳ κτλ. V. Bruti c. 49 : Ὑποψίαι καὶ μηνύσεις κατά τινων προσέπιπτον ἐπισκοποῦντι τὸ στράτευμα. Marc. Anton. 7, 13 : Μᾶλλον δέ σοι ἡ τούτου νόησις προσπεσεῖται. || Προσπίπτει τοῦτό μοι τοιοῦτο, Hoc ad animum meum accidit tale, hoc tale mihi videtur. Epictet. Diss. 1, 2, 5 : Ἄλλῳ δ' ἄλλο προσπίπτει τὸ εὔλογον καὶ τὸ ἄλογον καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν. Et absolute 1, 20, 12 : Ἡ ζημία οὐ προσπίπτει, i. e. Damnum in sensum non incidit. Schweigh. Plutarch. Mor. p. 572, B : Οἷον δέ ἐστι τοῦτο ... ἐκ τῶν ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένων σαφέστατα προσπίπτει· 669, A : Εἰ μὴ βαρεῖς τῇ γεύσει προσπίπτουσι καὶ ναυτιώδεις (οἱ χυμοί).] || Accido, i. e. Advolvor. De procumbente in genua Soph. Aj. 1181 : Προσπεσὼν ἔχου (sc. τοῦ νεκροῦ).] Præterea προσπίπτειν τοῖς γόνασι, Accidere ad genua [ut ap. Eur. Or. 1332, Herc. F. 986], aut etiam cum dat. itidem, Accidere genibus, ut Tac. Pro quo dicitur et Advolvi genibus. [Et πρ. γόνυ, ut ap. Eur. Hec. 339 : Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ· et πρὸς γόνυ, Herc. Fur. 79 : Πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ.] Sed hac in signif. προσπίπτω redditur etiam Supplex fio, Supplicem me offero. Gregor. Nectario : Αὐτῆς

προσπιπτούσης σοι δι' ἡμῶν. [Hesych. : Προσπίπτω, λιπαρῶ, ἱκετεύω. Soph. OEd. C. 1157 : Προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, ut βωμοῖσι προσπίπτειν in Trach. 904. Eur. Alc. 350 : Δέμας τὸ σὸν ... ᾧ προσπεσοῦμαι. Plato Ep. 7, p. 349, A : Προσπεσὼν αὐτῷ ὁ Θεοδότης ... ἱκέτευε. Cum accus. Eur. Tro. 757 : Πρόσπιπτε τὴν τεκοῦσαν. Æsch. Sept. 95 : Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων;] Aristoph. Eq. [31] : Προσπεσεῖν πρὸς βρέτας θεῶν, ubi non dubitem uti verbo Procumbere ex Tibullo, dicente Procumbere templis, pro Ad templa. Quamvis autem προσπίπτω per se quoque intelligatur de supplice, interdum tamen additur ἱκέτης, atque ita usus est [Eurip. Or. 1332 : Ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ·] Xen. Cyrop. 4, [6, 2]. || Irruo, Adorior, Invado, Impetum facio : quæ signif. frequens est et verbo ἐπιπίπτω. [Demosth. p. 1259, 8 : Προσπίπτει τῷ Φανοστράτῳ καὶ κατεῖχεν ἐκεῖνον.] Aut, Vehementer Irruo, Impetum s. Impressionem facio. Thuc. non semel, Προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσι. A Bud. exp. etiam Impingo, Incurso, et βιαίως ἐπιτίθεμαι καὶ σφοδρῶς. [Thucyd. 3, 30 : Εἰ προσπέσοιμεν ἄφνω τε καὶ νυκτός.] Esse certe significantius quam ἐπιτίθεμαι, ostendere videtur hic Thuc. l. 3, [103] : Καὶ ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι, καὶ προσπεσόντες τρέπουσί τε μέρος. [Id. 1, 5, de piratis : Προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις. || Incurro in, cum accus. Eurip. Hipp. 19 : Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας. || Impingo, Offendo. Soph. Ant. 855 : Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύν (scr. πάλιν)· quod schol. exp. : Βουλομένη ὅσιόν τι δρᾶν περὶ τὸν ἀδελφὸν τὰ ἐναντία πέπονθας· ἔπεσες γὰρ εἰς τὸ κενοτάφιον.] Cum πρὸς, ex Plat. Leg. : Προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. [10, p. 906, B : Πρὸς τὰς τῶν φυλάκων ψυχὰς προσπεσοῦσαι. Aristot. De partt. anim. 4, 5 : Πρ. πρὸς τὴν τροφήν.] || Occurro, Obvius fio. [Soph. Ph. 46 : Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· et similiter 156, et Eurip. Heracl. 339.] Aristoph. Eccl. [693] : Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους Προσπίπτουσαι τοῖς κτλ., exp. συναντῶσαι. Aristot. H. A. 8, 2 : Αἱ ἀκαλῆφαι τρέφονται ὅ τι ἂν προσπέσῃ ἰχθύδιον.] || Προσπεπτωκότα dictum de iis, quæ quum intumuerunt, postea considunt et contrahuntur, vide Συμπίπτω. [Προσπεπτωκότα ἐπιδέσματα, ap. Hippocr. p. 755, C, Fasciæ fracturæ adhærescentes, non prorsus laxæ, neque omnino arctatæ aut adstrictæ, sed membro occursantes et adhærentes. Foes. || Ποτιπεπτηυῖαι forma poetica pro προσπεπτωκυῖαι ap. Hom. Od. N, 98 : Δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ ἀκταὶ ... ποτιπεπτηυῖαι. V. Heyn. ad Il. B, 312.]

[Προσπιστεύω, Insuper fidem habeo, credo. Aristid. vol. 2, p. 332, 17 : Κἀκεῖνο ἤδη χρὴ προσπιστεύειν ὅτι κτλ. Boiss. Philo vol. 2, p. 384, 45, et 401, 24, ubi tamen Mangeyo corrigendum videtur, προπιστεύειν. Hase.]

[Προσπίτνω, non] Προσπιτνέω [quæ forma nititur constanti fere errore librariorum προσπιτνεῖν προσπιτνῶν et reliqua scribentium pro προσπίτνειν προσπίτνων etc., de quo dictum s. v. Πίτνω], Accido, [Advolo. Æsch. Pers. 461 : Τοξικῆς δ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. ||] ea signif. qua dicitur Accido ad genua, i. e. Advolvor genibus : sic προσπιτνοῦσα ap. Soph. [El. 453 : Αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα· ubi non additum est γόνασι, quod legitur Phil. 485 : Προσπίτνω σε γόνασι· OEd. C. 1754 : Προσπίτνομέν σοι, ubi libri plerique προσπίπτομεν.] Habere autem hanc signif. et verbum προσπίπτω, supra docui. [Frequentius ap. Euripidem. Sine casu, velut Alc. 181 : Κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα· et Phœn. 1438. Cum dat. Med. 1205 : Προσπίτνει νεκρῷ· 1266 : Τί σοι φρενῶν βαρὺς χόλος προσπίτνει; Sæpius cum accus., ut Phœn. 931 : Τί προσπίτνεις με; Suppl. 10 : Προσπίτνουσ' ἐμὸν γόνυ· Hel. 64 : Πρωτέως μνῆμα προσπίτνω. Cum duplici accus. Phœn. 300 : Γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σε. Cum præpos. Herc. F. 1208 : Ἀμφὶ σὰν γενειάδα ... προσπίτνων. In Alc. vero 404, ubi legebatur ποτὶ σοῖσι προσπίτνων στόμασιν, nunc ex aliis libris et postulante metro editum πίτνων. Seq. infin. El. 221 : Προσπίτνω σε μὴ θανεῖν, i. e. Supplex te oro.]

[Προσπιτύω, Pitysso in aliquem, i. e. Vino ex ore emisso respergo, si vera est conjectura J. G. Schneideri legentis προσπιτύσαντος Diog. L. 2, 67, ubi edd. : Διονυσίου δὲ προσπτύσαντος αὐτῷ. Hase.]

Προσπλάζω sive Προσπλάθω, Appropinquo, i. q. προσπελάζω [ut exp. Hesych.]. Hom. [Il. M, 285 : Κῦμα ... προσπλάζον·] Od. Λ, [582] de Tantalo : Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ, Appropinquabat, Attingebat, προσεπέλαζε. [Xenoph. ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 128, 3 : Καὶ ῥεῖ προσπλάζον. Hase.]

Προσπλάσσω, vel potius Προσπλάττω, Affingo, [Adstruo. Herodot. 3, 111 : Νεοσσιὰς προσπεπλασμένας ἐκ πηλοῦ πρὸς ἀποκρήμνοισι οὔρεσι.] Illino. [Affingendi signif. Eustath. Opusc. p. 332, 30 : Τί τῷ μύρμηκι λαθόντος προσπλάττεις ἀλκήν;] Exp. tamen pass. partic. προσπλαττόμενος et προσπεπλασμένος, Adhærens, Adhærescens, ap. Diosc. : Προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς. Et, Προσπεπλασμένον τοῖς μηροῖς δάκρυον. [De corpore animalium augescente Galen. vol. 4, p. 541, 8 : Εἰς ὅλον τε τὸ προσπλαττόμενον τοῦ ζῴου σῶμα· similiterque ib. p. 617, 18; vol. 2, p. 18, 13 et 19, 1. Id. vol. 14, p. 449, 18 : Κονίαν πρόσπλασσε λεπτήν, Admove. Greg. Nyss. t. 1, p. 24, B : Ὧ προσπλασθεῖσα (ἡ ἰκμάς) καὶ διὰ τῆς τῶν ὁμοίων προσχωρήσεως αὐξηθεῖσα. Basil. Imp. Prochir. p. 222, 1 : Συλλήνας προσπλάσαι ἤτοι συζεῦξαι, Adjungere. Hase. De augendo ære alieno Plut. Mor. p. 831, A : Ἐν ταῖς μεταγραφαῖς ... τῶν δανείων τοὺς τόκους προσαναλαμβάνοντες αὐτοῖς καὶ προσπλάττοντες ἀεὶ βαρύτεροι γίγνονται.]

Προσπλαστικός, ή, όν, Obstruendi vim habens : eadem forma qua ἐμπλαστικός, ex Diosc. 5.

[Πρόσπλατος, ὁ, ἡ.] Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ, Cui appropinquare aliquis potest, Ad quem accessus et aditus patet. Æschyl. [Prom. 715] : Οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις, Ad quos hospitibus nullus patet aditus, Qui non patiuntur ad se commeare hospites. [Et alibi :] Προσπλαστὸς autem pro προσπλαστός, sicut ἄπλαστος pro ἀπλαστός supra. Æschyl. : Οὐδὲ προσπλαστοὶ ξένοις, q. d. Non appropinquabiles peregrinis, i. e. Quibus tuto appropinquare, s. Ad quos tuto accedere non possunt peregrini, Ad quos tutus peregrinis accessus non est, Non adeundi peregrinis. [Quum Tragici non ἄπλαστος, sed ἄπλατος dixerint, non dubitandum quin πρόσπλαστοι quoque in πρόσπλατοι recte mutaverit Elmslejus. G. Dind.]

[Προσπλέκω, Applico (Gl.), Annecto, Adjungo. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 374 : Πρ. ἰσχάδας. Cum dat. p. 176 : Προσπλέκων τούτοις καστόριον· ubi Bernard. citavit Simeon. Sethi De alim. p. 55 : Πρ. τοῦτο ταῖς οἰκείαις τροφαῖς. Marc. Anton. 10, 7 : Ὅτι ἐκεῖνό σε λίαν προσπλέκει τῷ ἰδίως ποιῷ. Theodoret. H. E. 4, 20 : Θρήνοι πρὸς πεπλεγμένοι δάκρυσιν ὀξέσι. Strabo 1, p. 6 : Εἰ μυθώδη τινὰ προσπέπλεκται (var. lect. πέπλασται, προσπέπλασται, περιπλέκεται) τοῖς λεγομένοις ἱστορικῶς. « Ignat. Epist. 2, p. 18. » Struv. Galen. vol. 14, p. 359, 11 : Προσπλέκων ἀφρόνιτρα ἕν τῶν εἰρημένων, Adjiciens : similiterque sic ib. p. 368, 7 et 14; 380, 6; 452, 6; 497, 7; 542, 5, aliisque multis ll. Hase. ‖ Προσπλέκομαι, Applico me, Adhæreo. Plut. Mor. p. 529, C : Ἡ δυσωπία ὑποδέδυκε καὶ προσπλέκεται· 796, B : Παρέχειν τοῖς ἀντιλαμβανομένοις καὶ προσπλεκομένοις ἑαυτὸν ὀρθοῦντα. Polyb. 5, 60, 7 : Εἰ μὴ τετραποδηστὶ ... προσπλεκόμενοι βιάζοιντο. Joseph. C. Apion. 1, 24 : Πρ. τοῖς ἐνδοξοτάτοις (calumniandi caussa). Theodoret. Græc. aff. cur. p. 174, 43 : Σωκράτην τὴν Ξανθίππην προσπλακεῖσαν λαβεῖν, i. e. Xanthippen, quacum prius rem habuisset, duxisse. Philes De anim. propr. 70, 1 : Ἔχεις προσπλακεὶς τῇ συζύγῳ. Hesych. : Προσεπλάκη, ἐπλησίασεν. ‖ Προσπλέκομαι, Manum consero, Litigo. Argum. Aristoph. Ran. : Τῶν προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ. Strabo 1, p. 22 : Οὔτε πρὸς τὸν δεξάμενον οἰκείως προσπλέκεσθαι δίκαιον.]

Προσπλέω, Adnavigo. Et προσπλέουσαι νῆες, Adventantes naves. Thuc. 1 : Κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας. [Id. 1, 47; 2, 30. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 10 : Αἰγυπτίους προσπλεῖν· Hell. 6, 2, 7 : Τὰ προσπλέοντα· et 33 : Ὅτι προσπλέοιεν δέκα τριήρεις. Demosth. p. 646, 10 : Προσπλεύσας ἐν πλοίῳ.] Προσπλώω, ut προσπλέω, Adnavigo. [Est forma Ionica servata ap. Herodot. 8, 6 : Ἐξ ἀντίης προσπλώειν, et restituenda eidem 7, 194, pro προσπλέειν.]

Προσπληρόω, Adimpleo, Superimpleo, i. q. ἐπιπληρόω, Suppleo. Xen. Cyrop. 5, [3, 24] : Ἱππέας προσπληρώσειν ἐς δισχιλίους. [Ubi nunc ἐξεπλήρωσαν editum ex aliis libris.] Thuc. simpliciter accepit pro πληρόω, Impleo, addens ei ἔτι, 7, p. 244 [c. 34] : Προσπληρώσαντες ἔτι ναῦς. schol. tamen exp. καὶ προσέτι ἄλλας πληρώσαντες. [Xenoph. Hell. 1, 6, 3 : Πρὸς αἷς ἔλαβε ... προσεπλήρωσεν ἐκ Χίου ... πεντήκοντα ναῦς. « Nicom. Geras. Arithm. p. 114, 16 : Τὰ γὰρ εἰς τὸν τόπον τούτων ὑπόλοιπα προσπληρωθήσεται. » Hase. ‖ Forma media Xenoph. Hell. 5, 4, 66 : Ἐκ Κερκύρας ἄλλας προσεπληρώσατο· 5, 1, 27 : Ἐμβιβάσας τινὰς ναύτας ... καὶ προσπληρώσασθαι κελεύσας, εἴ τις ἐνεδεῖτο.]

Πρόσπλασις. Nicet. Ven. 107,v.

+ Προσπλουτέω. Nicet. Ven. 105,v.

[Προσπλησιάζω, Accedo propius. Andr. Cret. p. 17, B. Kall.]

[Προσπλήσσω, s. Προσπλήττω, Percutio. Hesych. : Προσπλήξω, τύψω. « Choricius p. 171, 8. » Boiss.]

[Προσπλοκή, ἡ, Applicatio. Alex. Trall. 1, p. 24. « Artemid. 1, 77 extr. : Τὰς πρ. τοῦ κισσοῦ. » Elberl. Complexio, ap. Iren. p. 30, 34. Kall. Theodor. Prodr. Carmen in Andronic. Comn. v. 112 : Καὶ τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς καὶ προσφύσεις. Boiss. Epiphan. t. 1, p. 192, B : Τὴν πρ. τῶν χειρῶν. Hase.]

[Πρόσπλοος et contr. Πρόσπλους, ὁ, Adnavigatio. Heliod. Æth. p. 356, 15 : Ἀπείργειν τὸν πρ. κατεστοχαζόμενοι. Hase. Appian. Civ. 4, 102. Frequens ap. Dionem Cass., velut 37, 53 : Τῷ ῥοθίῳ σφᾶς τοῦ πρόσπλου ... ἐξεφόβησε.]

[Προσπλουτέω, Insuper possideo. Nicet. Chon. Hist. p. 352, D : Καὶ τοῦτο προσπλουτοῦντα ἴδοι τις ἂν τὸν Ἀλέξιον, i. e. Hac quoque laude abundare.]

[Προσπλωτός, ή, όν. HSt. s. v. Προσπλώω :] Unde Προσπλωτός, quod tamen redditur in VV. LL. Navigabilis. Ac certe Adnavigabilis aliam signif. formam haberet quam Navigabilis, pro Eo sc. ad quem adnavigari potest. [Herodot. 4, 47 : Ποταμοὶ πρ. ἀπὸ θαλάσσης· 4, 71 : Ἐς ὃ ὁ Βορυσθένης ἐστὶ πρ.]

[Προσπλώω. V. Προσπλέω.]

[Προσπνέω. V. Προσπνέω.]

Πρόσπνευμα, τό, Afflatus. Apud Suid. in Πνεύσας, hæc inter alia leguntur [Polybii, ut videtur] : Προσπνεύματι ἐνειλημμένων καὶ συμφερομένων, ubi exp. ὀργίλως. [Dum acriter concurrerent exp. Toup. et corrigit συνειλημμένων.]

[Πρόσπνευσις, εως, ἡ, Afflatio, Gl. Diodor. 2, 49 : Φύσεις εὐώδεις ... τὰς ἀπορροίας καὶ προσπνεύσεις ἔχουσι ... προσηνεστάτας.] Coisl. 178, 228,r.

Προσπνέω, Afflo, Aspiro [Προσπνέοντες ἀνέμου Pollux 1, 105], i. q. ἐπιπνέω et καταπνέω. [Soph. fr. 310 : Δεῖμα προσπνέοντα.] Aristoph. cum dat. [Ran. 338 : Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν· quocum Struv. comparat πρ. ἀρωμάτων Ἰνδικῶν Achilles Tatius 4, 4. Hippocr. Epist. p. 1279, 14 : Κάκωσιν ἀπ' ἀλεξήσιος αὐτοῖς προσέπνευσεν. Lucian. Amor. c. 12 : Ἡμῖν ... ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. Theocr. 17, 52 : Μαλακοὺς μὲν ἔρωτας προσπνείει. « Choricius p. 174 : Ἡδὺ προσπνεῖ τῇ σύριγγι. » Boiss. Heliod. Æth. p. 172, 13 : Λεῖου πνεύματος ἐκ γῆς προσπνεομένου. Hase. Passiv. Geop. 2, 27, 1 : Προσπνεῖσθαι τόπους ἀπὸ βορρᾶ.] ‖ Προσπνεῖσθαι, Aspirari : verbum grammaticorum. Vide Athen. 9, [p. 398, B] in Ταὼς, ubi inter alia : Εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, μήποτε ἀλόγως κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ὁ ταὼς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται. Sed scrib. ibi ταῶς, ut ap. Eust. p. 524, ubi hæc ex Athen. refert, Τοῦ ταῶς τὴν λήγουσαν περισπῶν καὶ δασύνων. [Apollon. De synt. p. 144, 32 : Μάτην τὰ τοιαῦτα προσπνεόσθη.] Igitur Δασύνειν et Προσπνεῖν, synonyma : i. e. Aspirare, ut si Lat. scriberes Tahos. Gellius dicit etiam Inspirare alicui literæ, hac significatione.

[Προσποθέω, Insuper desidero. Plato Charm. p. 174, A : Τόδε δὴ ἔτι προσποθῶ, Hoc insuper velim scire.]

[Προσποιέω, Insuper facio s. efficio, Addo. Ps.-Demosth. p. 1393, 16 : Ἡ τῶν λόγων πειθὼ ... δόξαν ἤνεγκε καὶ χάριν προσποιεῖ. ‖] Προσποιέω, et Προσποιέομαι, quod frequentius est, q. d. Facio ut meum sit, s. sub mea potestate s. præterea sit, Mihi assumo, adjungo, Vindico, In meam potestatem redigo. Apud Thuc. aliquoties activa vox προσποιεῖν pro Ditioni suæ adjungere, Subjicere sibi. [Confundit hic Stephanus, uti et passim alibi, activum cum medio. Nam activ. προσποιεῖν apud Thucyd. nunquam significat Suæ ditioni adjicere (id enim diceretur προσποιεῖσθαι in medio), sed alienæ : ut ex exemplis subjunctis manifestum est. Kuster.] Lib. 2, [85] : Φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν οὖσαν πολεμίαν, Dicens se illorum ditioni adjecturum eam, vel subjecturum eam illis, aut In illorum potestatem redacturum. Ibid. : Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν. [Est 2, 2, ubi legitur, βουλόμενοι τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι. Sic 3, 70 : Πεπεισμένοι Κορινθίοις Κέρκυραν προσποιῆσαι. Kust. Πάντας προσεποίησε τῷ βασιλεῖ..., Plutarch. V. Pericl. c. 24, Omnes adjunxit regi Persarum, effecit ut ejus partibus studerent. Προσεποίησαν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν, Philostr. p. 628, 3. Epidaurii Ἀπόλλωνι Ἐπίδαυρον παῖδα προσποιοῦσι, Pausan. 2, 26, 3. Hemst. Dio Cass. 49, 24 : Τὰ πλείω τῆς Παρθίας ἄκοντι προσποιήσειν. ‖ Adjuvo. Gramm. Bekk. An. p. 165, 17 : Δίων ἐν λε' βιβλίῳ δοτικῇ, ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν ποιῆσαί τι· « Ἡ τοῖς πολεμίοις ἡμῶν προσποιῆσαι, » ἤγουν συνάρασθαι.] Sic autem et passiva voce utitur Idem, sæpius etiam quam activa ; estque illa ap. ceteros quoque scriptores in usu frequentiore quam hæc. Affert tamen Bud. et ex Dem. προσποιεῖν pro Quærere sibi, dicens aliquanto post, a Thuc. accipi pro ὑποτάττειν, in loco illo, Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν, in hoc l. [p. 832, 25] : Ἐξὸν αὐτοῖς, εἰ καὶ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων, ἐῶντας ὥσπερ εἶχε κατὰ χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγένετο, ταῦτα προσποιεῖν [recte nunc προσπεριποιεῖν ex codd.], ubi tamen προσποιεῖν postea reddit, In rem suam vertere : totum l. ita interpretans, Quum interim facile esset ex reditibus patrimonii nostri, ita ut nihil ex sorte absumerent, et nos alere, et munera civilia agnoscere, et quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. At vero passivæ vocis exemplum profert primum quidem pro ὑποτάττειν, Sibi subjicere, In suam potestatem redigere, ex Pausan. [2, 18, 5] : Καὶ ἄνευ τῆς πατρῴας ἀρχῆς προσπεποιημένος Ἀρκάδων μὲν τοὺς πολλοὺς κτλ., deinde vero pro Vindicare, Suum esse contendere, ex Isæo [p. 47, 11] cum gen. : Ἡ πόσοι συγγενεῖς καὶ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου, Ex testamento sibi vindicassent. [P. 38, 5 : Οὐδεὶς πώποτε προσεποιήσατο οὐδ' ἠμφισβήτησε τῆς κληρονομίας ἐκείνῳ. Aristoph. Eccles. 871 : Δέδοικα μὴ ... προσποιῇ τῶν χρημάτων.] Ex Eod. [Isæo p. 46, 36] : Καὶ οὗδε μὲν οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε γινώσκειν οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Ubi tamen et pro ὑποκρίνονται intelligi posse admonet, i. e. Simulant. [Infinitivus liberiore orationis forma adjectus : v. Schœmann. p. 270.] Sciendum est autem jungi alioqui potius accusativo : cujus constr. habes in superioribus illis ll. exempla ; itidemque in hoc Plut., ubi de Cæsaris nece loquens, scribit [V. Cæs. c. 67] : Ἔνιοι δὲ καὶ κατεμίγνυσαν ἑαυτούς, ὡς μετεσχηκότες τοῦ ἔργου, καὶ προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, Sibi vindicabant, et assumebant. ‖ Interdum προσποιοῦμαι, [Faciendum mihi curo, Adscisco. Herodot. 9, 37 : Προσεποιήσατο ξύλινον πόδα. ‖ Adjungo mihi, Concilio mihi. Herodot. 1, 6 : Τοὺς δὲ φίλους προσεποιήσατο· 6, 66 : Προσποιέεται Κόβωνα. Schweigh. Eurip. Hel. 1403, ubi duæ constructiones sunt conjunctæ, altera cum accusativo, altera cum infinitivo : Καὶ εἰ προσποιοίμεσθα ἔνοπλον κρατεῖν τε στόματος], Adjungo, i. e. Adjicio. Themist. In l. Phys. 2 : Ὅλως δὲ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλ' αὐτὸ τρίγωνον αὐτὸ ἢ κύβον λαβόντες, οὕτω θεωροῦσιν ἄνευ ὕλης καὶ κινήσεως. Potest etiam reddi Assumunt. Alibi vero οὐ προσποιεῖται ab eo positum censet Bud. vel pro Non admittit, s. Transmittit, aut pro Dissimulat : sc. ubi ille scribit, Ταῦτα τοίνυν ἐναργῶς φαινόμενα καὶ δεικνύμενα ὑπὸ τῶν δημιουργῶν ὅσα ἡμέρα, ὁ περὶ τοῦ κενοῦ λόγος οὐ προσποιεῖται ἢ ἀγνοεῖ. ‖ Προσποιοῦμαι cum infin., interdum et cum accus., Simulo, Fingo. [Hesych. : Προσεποιήσω, ἐσχηματίσω. Προσποιεῖται, σχηματίζεται. Phot. et Suid. : Πρ., οἰκειοποιεῖται· ἢ πλάττεται καὶ ὑποκρίνεται.] Plato Rep. 1, [p. 338, A] : Προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. [Apol. p. 26, E : Ἐὰν προσποιῆται ἑαυτοῦ εἶναι· 23, D : Προσποιούμενοι μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν.] Et, Προσποιοῦμαι βέλτιον, Xen. [Cyrop. 2, 2, 1.] Et Προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, Æschin. Apud Isocr. autem [p. 7, B] : Ἐὰν μὴ δεόμενος, τὸ [δεόμενός του]

δεῖσθαι προσποιῇ. Itidemque ap. Alex. Aphr. : Προσποιουμένη τὸ θεραπεύειν. Qui loci alterius constructionis, sc. cum accus., sunt potius exempla : quum præfigatur articulus τό. [Thucyd. 1, 137 : Τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προσεποιήσατο τότε δι' αὐτὸν οὐ κατάλυσιν. Aristot. Eth. Nic. 4, 13 : Δόξης χάριν ἀλαζονευόμενοι τὰ τοιαῦτα προσποιοῦνται... et infra : Τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι.] Quæ cum accus. constr. quum alibi, tum ap. Herodian. extat : 2, [9, 18] : Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus erat ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ. Ib. [14, 9] : Ὑποκρίνασθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πάντ' ὁτιοῦν, Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. Idem quodam loco vertit Simulare, ubi puto potius fuisse reddendum Profiteri : de qua signif. mox dicam. At pro Dissimulare, dicunt μὴ προσποιεῖσθαι. Dem. : Εἰ μέντοι βουλόμεθ' ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν κτλ. [Id. p. 846, 16; 925, 11 al.] Sic Æschin. : Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδ' ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετ' ἀκούειν. [Id. p. 67, 25.] Sic Thuc. 3, [47] : Δεῖ δὲ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι. [Ubi schol., μή τοί γε δεικνύειν τὸ γνῶναι. Sic accipitur etiam in versu Menandri : Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ. Kust. Polyb. 4, 17, 1 : Οὐ προσποιούμενος τὰ πράγματα, Dissimulans facta, simulans vel se non nosse vel nihil ea ad se pertinere. 5, 25, 7 : Σαφῶς εἰδὼς τοὺς ἀρχηγούς, οὐ προσποιηθεὶς δέ. Schweigh. ‖ Οὐ προσποιεῖσθαι, Non curare, Rationem non habere. Diog. L. 9, 29 : Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι. Schol. Aristoph. Av. 302 : Ἔδει ἐξ Ἀθηνῶν, οὐκ εἰς Ἀθήνας εἰπεῖν· οὐ προσποιεῖται δὲ, ὅτι οὐκ ἐν Ἀθήναις τὰ πράγματα· ad 1652 : Οὐ προσποιούμενος περὶ τῶν γνησίων (παίδων). Cum genit. Dio Cass. 71, 34 : Τῶν ἑτέρων οὐ προσεποιεῖτο.] ‖ Junctum itidem infinitivo, redditur interdum Profiteor. Plato Epist. [7, p. 322, A] : Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι. [Alc. 1 p. 108, E : Οὐ προσποιεῖ ἰατρὸς εἶναι. Cum verbo φάναι conjunctum Polit. p. 267, E : Ξύντροφος εἶναί φησι καὶ προσποιεῖται· et Demosth. p. 925, 11 : Οἰόμενος εἶναι ἐπιεικεῖς ἀνθρώπους καὶ οἵπερ προσεποιοῦντο καὶ ἔφασαν εἶναι.] Sic autem existimo vel potius contendo reddi debuisse in Herodiano 4, [5, 13] non autem verbo Simulo, ut Polit. vertit : Μάρκος αὐτὸς φιλοσοφίαν καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν ὄντος γαμβροῦ, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Inest autem huic verbo his quoque in ll. aliqua Vindicandi signif. ; nam qui aliquid profitetur, sibi scientiam ejus vindicat. [Plato Prot. p. 323, B : Μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην.]

Προσποίημα, τό, Id quod vindicamus nobis, Id quod simulamus. [Aristot. Eth. Nic. 4, 7 : Ὁμοίως ἐν λόγοις καὶ πράξεσι καὶ τῷ πρ. Heraclid. ap. Athen. 14, p. 625, A : Τὸν ὄγκον καὶ τὸ πρ. τῆς καλοκαγαθίας. Dionys. A. R. 6, 16. Plut. Mor. p. 56, D; 858, D, V. Marii c. 14. Appian. Civ. 3, 64.]

Προσποίησις, εως, ἡ, Vindicatio, ipsa Actio vindicandi sibi aliquid, aut assumendi, etc. sequendo signiff. datas verbo προσποιεῖσθαι. [Thucyd. 3, 82 : Τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει καὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρ. 6, 16 : Πρ. ξυγγενείας. Plato Lach. p. 184, B : Ἐπίφθονος ἡ πρ. τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης.] Apud Thuc. [2, 62] de oratione, qua nobis aliquid vindicamus s. tribuimus s. arrogamus. [Πρ. ἐξουσίας Dio Cass. 52, 7. Joseph. A. J. 17, 4, 1 : Φίλτρον ... ἐπὶ προσποιήσει ἐρώτων. Πρ. ἀρετῆς 17, 6, 1 et 6.] Frequenter autem pro Simulatione. [Theophr. Char. c. 1 : Εἰρωνεία πρ. ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων.] Synes. Ep. 44 : Δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσποίησιν οἱ βασανισταί. [Id. Synes. p. 118, B : Ὡραϊζούσης αὐτοῖς καὶ τῆς πρ., et p. 10, A : Χήτει σεμνότητος ἀληθινῆς ἐπὶ προσποίησιν καταφεύγειν. Lucian. Dial. mort. 14, 5 : Τοὺς τὴν πρ. ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας. Id. Philops. c. 32 : Οὔτε ἔδεισε τὴν πρ. αὐτῶν. Hase.] Aristot. Eth. 2, 7 : Ἡ δὲ πρ., ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία, καὶ ὁ ἔχων αὐτήν, ἀλαζών· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία. [Ib. 9, 4. Plut. Mor. p. 214, E; 770, F, V. Dion. c. 30, al. Dio Cass. Exc. p. 15, 94; l. 42, 8, al. Apud rhetores i. q. ἀστεϊσμός : v. Tryphon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 760.]

[Προσποιησίσοφος, ὁ, ἡ, Arrogans sibi sapientiam, si quidem vocis forma sana, legitur ap. Ptolem. Tetrab. p. 163, 17. Hase.]

Προσποιητικός, ή, όν, [Sibi arrogans. Defin. Platon. p. 416: Ἕξις προσποιητικὴ ἀγαθοῦ ἢ ἀγαθῶν τῶν μὴ ὑπαρχόντων.] Simulator, Fictor, Simulationi deditus. Ex Aristot. [Eth. 3, 7], προσποιητικὸς ἀνδρείας, Simulator fortitudinis.

Προσποίητος, ὁ, ἡ, [et Προσποιητός, ή, όν: ad quam normam corrigenda sunt exempla infra afferenda,] Simulatus, Fictus: ut [ap. Platon. Lys. p. 222, A: Τῷ γνησίῳ ἐραστῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ. Demosth. p. 1334 extr.: Προσποιήτους ἔχθρας. « Προσποίητος καλοκἀγαθία Dinarch. C. Philocl. p. 110, 34; κολακεία Herodian. 1, 4, 30; κοινωνία Philo vol. 2, p. 16, 23. Προσποιητὴ ὁμολογία Dio Cass. 46, 54. Τραγῳδίαν προσποιητὴν Dionys. A. R. 6, 70, ubi cod. Vat. προσποιητόν. Προσποιητὴ φυγὴ Stob. Flor. 39, 32, p. 228, 27. Sed τῆς προσποιητοῦ ap. Athen. 13, p. 565, D, Clem. Alex. Strom. 2, 20, p. 177. » Lobeck. Paralip. p. 393], προσποίητος εὔνοια, Herodian. [8, 7, 5]: sicut προσποιεῖσθαι εὔνοιαν ex eo protuli, ap. quem [2, 15, 4] legitur et προσποιήτῳ τιμῇ, quod Polit. vertit Specie quadam honoris. Et, Μετ' ὀργῆς προσποιήτου, ex Aristot. Œc. 2. [Aristot. De virtut. p. 15: Φιλανθρωπία προσποίητος· sed codicem vidi in quo προσποιητή. Boiss. Galen. vol. 19, p. 4, 6: Τὸ προσποιητὸν τῆς ὀδύνης ἐφώρασα. Hase. Ad personam transtulit Joann. Malal. p. 159, 14: Γυνὴ ... προσποιητὴ οὖσα ὡς τὸ ἔθνος ... θέλουσα προδοῦναι. || Προσποιητὰ adverbialiter Babrius 103, 5; 106, 17. || Adv. Προσποιήτως, Plato Theæt. p. 174, D: Οὐ πρ., ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν. « Diogenian. Prov. 7, 86. » Boiss. Hesych. s. v. Μεγαρέων. « Athanas. vol. 1, p. 502; vol. 2, p. 524; Andr. Cret. p. 61. » Kall. Προσποιητῶς cum circumflexo scriptum ap. Porphyr. De abst. p. 67, 10 Rhoer.; Just. Mart. p. 511, A; Greg. Nyss. t. 3, p. 175, A; Epiphan. t. 1, p. 147, D; 845, A. Hase. Item ap. Dion. Cass. 71, 34, et in cod. Cizensi Iambl. Protr. 14, p. 215. Πλαστῶς καὶ πρ. Dio Cass. 46, 47. Ἀπ' ἀμφότου χρηστότητος et προσποιητῶς oppos. 44, 47 init.]

Προσπολεμέω, Bello cum, s. Belligero contra: qua signif. dicitur etiam πολεμῶ πρός. Nam προσπολεμῶ σοι exponunt Bellum tibi infero, Tibi adversor. [Plato Menex. p. 243, A: Οἱ ἐχθροὶ καὶ προσπολεμήσαντες, et Rep. 1, p. 332, E. Demosth. p. 24, 15: Εἴ τις τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει... Polyb. 3, 56, 6; 4, 55, 6.] || Alias significat Bellum gero cum, i. e. Belli socius sum, Bello adjuvo, i. q. συμμαχέω. Plato Rep. 1, [p. 332, E] de justo: Ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; respondetur, ἐν τῷ προσπολεμεῖν [var. lect. προπολεμεῖν] καὶ συμμαχεῖν. Nisi forte subaudiendum hic fuerit τοῖς ἐναντίοις. [Cum dat. Dio Cass. 39, 18: Ἵνα τῷ Μίλωνι προσπολεμοίη· 40, 12: Οἱ πρόσθεν προσπολεμήσαντες σφίσιν· et al.] Nam et Thuc. hoc verbo in præcedenti signif. usus est: 8, p. 294 [c. 96]: Ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο, Hic Atheniensibus commodius fuit gerere bellum adversus Lacedæmonios quam ullos alios. Et mox, de Syracusanis: Μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν, Optime se in bello adversus Athenienses gesserunt, Optime bellum adversus Athenienses gestum administrarunt. [Zosim. Hist. p. 3, 5: Τοῖς πυρσικοῖς προσπολεμήσαντες. Agath. Hist. p. 260, 17. Id. ib. p. 266, 7: Προσπολεμήσας τοῖς πέλας· et 258, 8: Προσπολεμήσαντά οἱ. Hase.]

Προσπολεμόω, Insuper hostem facio, Hostem facio præter eos qui jam ad bellum inferendum excitati sunt, Præter alios perduelles, ad perduellionem excito. Qua signif. et media vox usurpatur. Thuc. 3, p. 84 [c. 3]: Μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι Λέσβον προσπολεμώσασθαι, schol. πρὸς τοῖς οὖσι πολεμίοις καὶ αὐτὴν πολεμίαν ποιῆσαι. [Dio Cass. 37, 20; 48, 49. Athenagoras p. 180 ed. Bened.]

[Προσπολέω, Ministro. Eur. Tro. 264: Τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως. || Προσπολέομαι, Admoveor, Accedo. Soph. Œd. C. 1098: Τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας· ubi fuerunt qui ad comitatum famularum respici putarent, quem nihil attinebat hoc loco significari.]

[Προσπολιτεύομαι, Socius sum in republica gerenda. Phalar. Epist. 12, p. 64: Εἰ δεῖσθε πάντως τῶν προσπολιτευομένων. Προπολ— conjecit Schæf.]

[Πρόσπολος, ὁ.] Ejusdem cum πρόπολος significationis est Πρόσπολος. Hesychio enim Πρόσπολοι sunt πρόπολοι, θεράπαιναι, θεράποντες, δοῦλοι: unde etiam discere est, utroque genere usurpari, pro Famulo sc. ac Famula. Masc. gen. [Herodot. 2, 64. Æsch. Sept. 574: Ἐρινύος κλητῆρα, πρ. φόνου·] ex Soph. [Aj. 539]: Προσπόλοις φυλάσσεται, Servatur a servis. [El. 23: Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων et alibi, nec raro ap. Euripidem.] Œd. C. p. 306 meæ ed. [1053]: Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν, Ministrorum Cereris; erant enim sacro Cereris ministerio dicati Eumolpidæ, ut pluribus ibi schol. docet, exponens τετελεσμένων, Initiatorum: quorum Eumolpidarum generis auctor Eumolpus primus τὴν μύησιν ostendisse et ἱεροφάντης fuisse credebatur. Idem [Æsch. Eum. 1024: Προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας.] Soph. fem. etiam genere usus est: El. p. 83 [78]: Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι. [Œd. T. 945. De Antigona patrem comitante famulæ instar Œd. C. 746: Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα.] Sic Aristoph. Ran. [1333]: Τίνα μοι δύστανον ὄνειρον πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόσπολον [recte nunc πρόπολον] ψυχάν; i. e. ὑπηρέτιν, Famulam. [Inscr. in sphingis maximæ digito qui hodie servatur in Museo Reg. Paris.: Στῆ δὲ θεῷ Λητοῖ πρόσπολον ἀγνοτάτην· conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1830, p. 506. De Pythia Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. vol. 1, p. 496, 13: Θεοῦ μεγάλου πρόσπολε. Hase.]

[Πρόσπονδος vel Πρόσσπονδος vitiose pro ὑπόσπονδος in libris nonnullis Joseph. B. J. 2, 17, 8.]

[Προσπονέομαι, Allaboro, Studium pono in, nisi fallit scriptura ap. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 393, 18: Ἐχόμενον τοῦ γράφειν, καὶ αὐτῷ προσπονούμενον. Hase. Προσεπονοῦντο Diodoro 14, 42, intulit HSt. Recte codd. προσεπενοοῦντο. Προσπονῶν vitiose pro πρὸς πόνων edd. vet. Appiani Pun. c. 87.]

Προσπορεύομαι, Proficiscor ad, Venio ad, Adeo, Accedo. Marc. 10, [35]: Προσπορεύονται αὐτῷ, Eum adeunt, Accedunt ad eum. Supplices etiam dicuntur προσπορεύεσθαι: ap. Suid. [e Polyb. 4, 3, 13]: Προσπορευομένων δ' αὐτῷ τῶν ἠδικημένων, τοὺς μὲν διέσυρε χλευάζων, i. e. προσερχομένων μεθ' ἱκετηρίας, Quum supplices eum adiissent, ad eum venissent. [Phlegon Trall. Hist. mir. p. 117, 1: Εἰς τὸν ξενῶνα προσπορεύεται. Antigon. Caryst. p. 70, 21: Θηρεύειν τὰ προσπορευόμενα ἐγγύς. Gemin. El. astron. p. 25, 33, de sole: Προσπορευόμενός τε γὰρ, καὶ πάλιν ἀποχωρῶν. Hase.] Ii etiam, qui populum in ambitione magistratus alicujus prensant, προσπορεύεσθαι dicuntur, Adire s. Accedere ad populum. Polyb. [10, 4, 2]: Ἔθους δ' ὄντος δύο πατρικίους καθίστασθαι, τότε καὶ πλειόνων προσπορευομένων, οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, Quum plures in ea dignitate ambienda populum prensarent, non ausus est fratri eam petere; ubi etiam nota μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν pro Ambire s. Petere magistratum: quo modo et alibi [10, 4, 9]: Ἠξίου τεθεῖναι αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἑτοιμάσαι· τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς τὰς ἀρχὰς μεταπορευομένοις, Iis qui magistratum aliquem ambiunt s. petunt. Id. [10, 4, 1]: Τούτου προσπορευομένου πρὸς τὴν ἀγορανομίαν, Hoc in petitione ædilitatis populum adeunte et prensante. [Cujusmodi in locis libri interdum προπορεύεσθαι præbent, de quo v. Schweigh. ad 2, 2, 10. Id. 10, 27, 8: Εὐλαβῶς προσπορεύεσθαι πρὸς πᾶν παρὰ τὴν κοινὴν ἔννοιαν λεγόμενον, ubi significat Accedere narrando.] || Advento, ut quum dies aliquis adventare s. appropinquare dicitur. Aristot. Œcon. 2, [c. 29]: Προσπορευομένης τε τῆς νουμηνίας, καὶ δέον τοῖς στρατιώταις σιταρχίαν δοῦναι. Ibid.: Προσπορευομένου δὲ τοῦ μηνὸς ἀναπλεύσας διέδωκε τὴν σιταρχίαν, εἶτα τοῦ εἰσιόντος μηνὸς διέλιπεν ἕως τῆς νουμηνίας.

Προσπορίζω, Acquiro, Comparo, s. potius Acquiro et comparo præter illud quod partum s. paratum jam est. Dem. [p. 48, 9]: Προσποριεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου. [Acquiro, sensu forensi

Basil. Imp. Prochir. p. 158, 12 Zachar.: Προσπορίζει τῷ ἑαυτοῦ πάππῳ τὴν χρῆσιν τῶν προσπορισθέντων, Usumfructum acquisitorum. Id. ibid. p. 159, 16: Προσπορίζουσι· 144, 4: Ἐμαυτῷ καὶ οὐχ ἑτέρῳ προσεπόρισα· 115, 13: Πᾶν κέρδος τῇ κοινότητι προσπορίζεται. Dosith. De manum. p. 48, 5 Boecking.: Πάντα δοῦλος προσπορίζων ἐλευθερωκότι. Hase. Ælian. V. H. 14, 38: Φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσπορίσαι νεώτερον. Orac. Sibyll. 8, 32: Αὐτοὶ πλείονα χῶρον προσπορίσαντες.] Exp. etiam Insuper suppedito. [Προσπορίζειν codex Flor. schol. Aristoph. Eq. 391 pro πορίζεσθαι.] || Προσπορισθὲν, [Hesych., Phot. et] Suidæ ἐπικτηθὲν, προσοδευθέν. Reditibus addo. Xen. Mem. 3, 6, 5: Αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει ... εἰσὶ ... ἵνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς, εἰ δὲ παραλείπονται, προσπορίσῃς. Pro εἰσενεγκεῖν τῇ πόλει χρήματα ap. Diodor. 16, 40, Pletho προσπορίσαι posuit. || Assumo (eo sensu quo a dialecticis dici solet), Aristot. Meteor. 3, 5, ubi passiv. προσπεπορίσθω.]

Προσπορισμός, ὁ, Acquisitio ejus quod adhuc deerat. Exp. etiam Quod nobis acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt, Peculium.

[Προσποριστέον, Insuper præstandum. Theod. Coryd. Rhetor. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 13, p. 688. Cramer.]

[Πρόσπορος vox nihili. V. Προσμόρος.]

Προσπορπάω seu Προσπορπάζω, Fibula annecto, affigo.

Προσπορπατός, ή, όν, Fibula annexus, affixus; quasi Fibula affixus, sc. quum additur dat. instrumenti. Æschyl. Prom. p. 13 meæ ed. [141]: Ἐσίδεσθ' οἵῳ δεσμῷ προσπορπατός.

[Πρόσποσις libri aliquot Josephi A. J. 7, 7, 1, pro πρόποσις, male.]

[Πρόσπους, ὁ. Πρόσποδας vitiose pro πρόποδας ap. Tim. Lex. p. 65. Correxit Ruhnk.]

[Προσπράσσω s. Προσπράττω, Insuper exigo. Aristoph. fragm. 277: Ἵνα μή με προσπράττωσι τραχὺν οἱ φράτερες. Andocid. p. 30, 39: Ἕτερα τοσαῦτα (τάλαντα) προσεπράξατο. Dio Cass. 66, 8: Οὐ μόνον οὐδὲν εὑρόντα, ἀλλὰ καὶ προσεπράσσοντο χρήματα.]

[Πρόσπταισις, εως, ἡ, Offensio. Vox dubia. Schneid.]

Πρόσπταισμα, τὸ, Offensio pedis, Quum pedem impingimus lapidi aut alii offendiculo in via occurrenti: quod et πταῖσμα dicitur, necnon πρόσκομμα [ut exp. Hesych.]. Legitur ap. Aristot. Eth. 5, 9, ubi et verbo προσπταίειν utens, ait, Εἰ προσπταίσαντα, διὰ τὸ πεσεῖν, συμβαίη ὑπὸ τῶν πολεμίων ληφθῆναι. Sic [Theophr. Char. c. 19: Ἔχειν προσπταίσματα ἐν τοῖς δακτύλοις et simil. Lucian. De morte Peregr. c. 45.] Alex. Aphr. Probl. 2, [35]: Ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, Quum pes offenditur, inguen intumescit: pro quo dicit l. 1, [107]: Ἐν τῷ προσπταίσματι τοῦ ἐν ποδὶ δακτύλου βουβὼν ἐπανίσταται, Si digiti pedem offendas. [Clem. Al. Pædag. 2, 11, 116. Sext. Emp. p. 417, 33: Πρ. γινομένου περὶ τὸν δάκτυλον. Galen. vol. 2, p. 119, 5: Γινομένου βουβῶνος ἐπὶ προσπταίσματι. Hase. Adde Cassii Probl. 40, p. 345, 24.]

Προσπταίω, Offendo, Impingo, προσκόπτω, προσκρούω [ut exp. Hesych. Distinguit hæc Ammon. p. 121, cujus verba posuimus s. v. Προσκρούω. Herodot. 6, 134: Αὐτὸν τὸ γόνυ προσπταῖσαι λέγουσι (ut πρ. τὸν πόδα, τὴν χεῖρα ap. Plutarch. V. Ages. c. 3, Achill. Tat. 8, c. 1)· 7, 22: Προσπταισάντων τῶν πρότερον (πρὸς τὸν Ἄθων). Demosth. p. 104 extr.: Ἀνάγκη τούτοις ὡς προβόλοις προσπταίοντας ὑστερίζειν]. Aphthon.: Ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε, Ad spinas offendit. Sic Plut. [Mor. p. 536, C]: Οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Itidem Aristoph. Pl. [121] et Lucian. [Macrob. c. 16], sed sine casu uterque. [Plato Rep. 10, p. 604, C: Μὴ προσπταίσαντας, καθάπερ παῖδας. Theophr. Char. c. 15: Πρ. ἐν τῇ ὁδῷ.] In sermone etiam aliquis προσπταίει quum impingit et titubat ejus lingua. [Aristot. Probl. 11, 60: Προσπταίοντες ἐπίσχουσιν ὥσπερ οἱ ὀργιζόμενοι.] Synes., de quodam memoriter pronuntiante: Οὐ προσπταίων, οὐ διασπαλογῶν, οὐκ ἐριστάμενος, ἐφ' ᾧ τὴν μνήμην νήφοιτο, Non offensans, non sese revocans, non resistens ad colligendam memoriam. Rursum pro Offendo, Impingo, alia metaph., ut ap. Greg. Naz.: Προσπταίεις τῷ βλεπομένῳ, Offendis ad id quod videtur. Ex Eod. vero, Προσπταίετε τῇ φωνῇ, pro Voce offendimini. Item Offendo, i. e. Indignationem aut Odium alicujus incurro: quem usum et verbum προσκόπτω habet, necnon προσκρούω. Plut. Pericle [c. 32]: Διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ. [Hesych.: Προσπταίει, σκανδαλίζει (σκανδαλίζει Soping., ut ἀπροσπταίστῳ per ἀσκανδαλίστῳ explicatur).] Item in re aliqua gerenda προσπταίει, Qui impingit et adversa fortuna utitur, ut et πταίει supra: quibus opp. κατορθοῦν et εὐτυχεῖν, Prospere rem gerere. [Herodot. 3, 40: Τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ πρ.] Herodot. [9, 107]: Προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ, Cladem accepit, Adversa fortuna usus est, in prælio navali. Idem [2, 161]: Μεγαλωστὶ προσέπταισε, Magnam cladem accepit. [Et similia 1, 16; 6, 95; 7, 210 et 170. Idem 1, 65: Πρὸς Τεγεήτας μούνους προσέπταιον, A solis Tegeatis cladem acceperunt. 6, 45: Τῷ πεζῷ προσπταίσας πρὸς τοὺς Βρύγους. Schweigh. Isocr. p. 133, B: Ἐπειδὴ προσεπταίκαμεν. Pausan. 9, 37, 2: Μεγάλως τῷ πολέμῳ προσέπταισαν. Dio Cass. 54, 11: Πρὸς τοὺς Κανταβρούς πολλὰ προσέπταισε· 49, 32: Τοῦ Καίσαρος πρὸς Σέξτον προσπταίοντος.]

Πρόσπτυγμα, τὸ, Amplexus, etiam Id ipsum, quod amplectimur. Eur. Or. [1049]: Ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμόν. [Theodor. Prodr. in Προσλάλημα cit. Boiss.]

[Πρόσπτυξις, εως, ἡ, Amplexus. Theodor. Stud. p. 530, B: Πρ. τιμίου λειψάνου.]

Προσπτύσσω, Applico. [Amplector, Complector. Eurip. El. 1255: Παλλάδος σεμνὸν βρέτας πρόσπτυξον· et, Πρόσπτυξον σῶμα (fratris) ib. 1325.] Pass. Προσπτύσσομαι, Applicor [Soph. Tr. 767: Προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτικόλλος ... χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον], Circumplicor, Circumplector, Amplector, i. q. περιπλέκομαι. Lucian. [Dial. deor. 7, 3]: Τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν, de Mercurio. Alibi cum dat. [Dial. mort. 20, 2]: Οἰκτρῶν προσπτύξομαί γε ἀνδρογύνῳ ὄντι. Bud. [Ubi edd. hodie melius, προσπτύσομαι, Conspuam. Theod. Stud. De festo S. Crucis p. 132, B: Τὰ χείλη τῶν προσπτυσσομένων. Hase. Soph. Ant. 1237: Παρθένῳ προσπτύσσεται, ubi codex unus παρθένον. Sed frequentior altera est structura. Sic Theocr. 3, 19: Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. Achill. Tat. 5, 8, p. 110, 12: Προσπτυξάμενός με πολλὰ κατεφίλει.] || Προσπτύσσεται, Hesych. exp. non solum προσάγεται, προσέλκεται, sed etiam ἀσπάζεται, προσαγορεύει. Ap. Hom. itid. Od. Γ, 22, Πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; schol. exp. φιλοφρονήσομαι, προσεταιρίσομαι, προσαγορεύσω. [Per ὑποβαλῶ, παραμυθήσομαι exp. Hesych.] Et Δ, 646, Ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, itidem ἐφιλοφρονήσατο, ἐκολάκευσεν, ἐξελιπάρησεν: ut i. fere sit q. Permulsit, et ad se pellexit. Item et Θ, [478]: Καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ, accipit pro φιλοφρονήσομαι, Amice compellabo. [Et Λ, 451.] At Ρ, [509]: Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι ἠδ' ἐρέωμαι, exp. προσδέξομαι: annotans scribi etiam προσφθέγξομαι. Id tamen προσπτύξομαι et ipsum non incommode interpretari possimus Alloquar. [Pind. Isthm. 2, 57: Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας, schol. exp. προσήγετο, ἠσπάζετο.] Alias pro Amice excipere, vel etiam amplecti, et Salutare, usus est Apoll. quoque Arg. 1, [1331]: Χεῖρα δὲ χειρὶ Ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε, schol. ἐδεξιώσατο καὶ τοῖς λόγοις ἐφιλοφρονήσατο. [Nicet. Eugen. Amor. Dros. ap. Ph. Le Bas *Bibl. de l'Éc. des chart.* t. 2, p. 422, 6: Πάντες προσεπτύσσοντο πυκνὰ τοῖς νέοις. Hase.] Itemque ex Eur. [Med. 1400]: Φιλίου χρῄζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι, pro ἀσπάζεσθαι, προσειπεῖν, Salutare, Alloqui. [Ubi genitivus pendet a verbo χρῄζω. Cum accus. Phœn. 1665: Στόμα σὸν προσπτύξομαι· Bacch. 1320: Τὸν πατέρα προσπτύξει.]

[Προσπτύσσειν μύθῳ, Interrogare; nam pro his verbis Joannis, Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδὲν, Nonnus [c. 16, 84] dixit, Οὐδὲν ἔτι προτέρω με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ, Nihil amplius in posterum me interrogabitis. Ex Eod. affertur pro Adoro, accusativo junctum. Προσπτυσσοίμεθα, Dorice pro προσπτυσσοίμεθα, Amplectamur, Hesychio ἀσπαζοίμεθα, Salutemus. Dicitur et Ποτιπτ. [Ex Hom. Od. Β, 77: Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ.]

[Πρόσπτυστος, ὁ, ἡ, Dignus qui inspuatur. Plu-

tarch. Mor. p. 565, B : Προγόνοις αὐτοῦ πρ. ὄντα καὶ ἀνάξιον.]

Προσπτύω, Aspuo, Inspuo in aliquem, Insputo, Conspuo, Despuo. [Theophr. Char. c. 19: Προσπτύσαι τῷ οἰνοχόῳ. Lucian. Asin. c. 56 : Προσπτύσατέ μοι. Dio Cass. 62, 13. Diog. L. 2, 75 :] Ὁ δὲ ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει. Et alibi [Diog. L. 9, 59, ubi ἐμπτῦσαι αὐτῷ] : Τοῦτον δὲ τὴν γλῶτταν ἀποτραγόντα προσπτύσαι. Hæc Bud. : qui et hunc l. subjungit, ex Hippiatria, ut puto, Ἅλας νῆστις ὢν διαμασησάμενος πρόσπτυσον τὸν ὀφθαλμόν· ut et Plin. 31, 9, itidem de sale, Oculis jumentorum inspuitur. [Cum accus. etiam Lucian. Symp. c. 33 : Προσέπτυσε τὸν Ζηνόθεμιν. Cum πρὸς, προσπτύειν πρὸς τὸ πρόσωπον ap. Polluc. 8, 76. De mari cadaver exspuente ad littus Clem. Al. p. 29, de Melicerta : Ἰσθμοῖ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλεεινὸν ἡ θάλασσα.] Item προσπτύω alicui rei, qui eam despuit et contemptim rejicit : ut Epicurus ap. Athen. [12, p. 547, A] : Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ. [Basil. t. 1, p. 412, D : Οὐ προσπτύσεις τῷ χρυσῷ; Greg. Nyss. t. 3, p. 123, A : Πρ. τῇ βδελυρίᾳ. Hase. Πρ. ταῖς ἡδοναῖς Plut. Mor. p. 1088, B. Aristæn. 2, 20.]

[Πρόσπτωσις, εως, ἡ, Lapsus ad, Prolapsus. Hippocr. p. 579, 32 : Ἐν τῇ πρὸς τὸ πλευρὸν πρ. Theophr. De ventis § 21. Diodor. 3, 44 : Κατὰ τὰς τοῦ ῥοῦ πρ. Marc. Anton. 7, 14; Oribas. p. 245 ed. Matth. « Actio procumbendi, Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 640, 12. » Seager. Idem De virgin. 32, vol. 4, p. 301 ed. Montf. Anon. ‖ Incursus. Nilus Epist. 1, p. 2 ed. 1657 : Δαιμόνων αἱ μυρίαι προσπτώσεις. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 687, D : Τῇ πρ. τοῦ πνεύματος. Galen. vol. 18, part. 1, p. 770, 14 : Ἡ τῶν ἐπιδέσμων πρ., Fasciarum contactus. Hase.]

Προσπύλαιον, Vestibulum, VV. LL. perperam pro προπ. [Sic προσπυλαίων pro προπ. codex Ven. Athen. 14, p. 652, E.]

Προσπυνθάνομαι, Insuper percontor. [Polyb. 5, 16, 3; Plut. V. Alex. c. 60. Scott. Joseph. Ant. J. 16, 7, 6 : Προσεπυνθάνετο· 15, 10, 5 : Προσεπύθετο. Philo vol. 1, p. 470, 3 : Προσπυθομένου. Inscr. Rosett. ap. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 248, 35 : Προσπυνθανόμενός τι, *Après nouvelle information*; conf. ib. p. 300, 71. Galen. vol. 4, p. 349, 14. Id. vol. 14, p. 13, 6 : Ἔτι δὲ προσεπυθόμην. Hase.]

[Προσπυρόω, Insuper accendo. De ira Maccab. 2, 14, 11 : Προσεπύρωσαν τὸν Δημήτριον.]

[Προσπωρόω, Insuper induro. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 533, A : Οἷς προσεπωρώθη τὰ πάθη, Quibus occalluerunt. Hase.]

Προσραίνω, Aspergo, Spargendo adjicio. [Aristot. H. A. 9, 35 : Προσραίνοντες θηρεύουσιν· 9, 10 : Ἅλμη προσρανθέντα. Lycophr. 684 : Ψυχαῖς αἷμα προσράνας. Geopon. 4, 10 : Πρόσρανον ἐλαίου.] Alex. Aphr. [Probl. 2, 64] : Ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, Acetum aspergere matrici. Utitur et Aristoph. [Eccles. 379 : Πολὺν ἡ μίλτος ... γέλων παρέσχεν, ἣν προσέρραινον κύκλῳ. Πρ. τοὺς συνομιλοῦντας, Sputo conspergere, schol. Aristoph. Ach. 1149. De concacando Strabo 14, p. 675 : Ἐῶλυτον τὸ κοιλίδιον ἔχων προσέρρανε πολὺ τῇ θύρᾳ. Hesych. : Προσραίνουσι, προσβάλλουσι, προσέρχονται. Alteram interpretationem ad προσρέουσι spectare animadvertit Is. Vossius.]

[Πρόσραμμα, τὸ, Adsumentum. Phot. Lex. p. 366, 6 : Περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργὲς πρ.]

[Προσραντίζω, Adspergo. Προσπίλασι per προσερράντισε exp. schol. Aristoph. Nub. 410.]

Πρόσραξις, εως, ἡ, quod Bud. interpr. Conflictus, citans Philon. [vol. 2, p. 489, 13] : Τὸν κόσμον γίνεσθαι ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι· τὴν δὲ φθορὰν, ἀντικοπαῖς καὶ προσράξεσι τῶν γεγονότων.

[Προσραπτέον, Assuendum. Plut. Mor. p. 190, E; 229, B, V. Lysandri c. 7.]

[Προσράπτω, Assuo. Hippocr. p. 828, 2 : Προσράψαι πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποδὸς ἐπιδέσματα. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 39, 21 : Τοῖς παλαιοῖς ὑποδήμασιν ἕτερα κατ-τύματα πρ. Dio Cass. 62, 7 : Τοὺς μαστοὺς ... τοῖς στόμασι προσέρραπτον. Const. Manass. Chron. 5506 : Πρ. τὴν ἀλωπεκῆν. Schol. Aristoph. Av. 1377 : Ἀνάρμοστον

τοῦτο τὸ κῶλον προσέρραπται. Pro quo προσέρριπται dictum in schol. ad 696. G. D. Diog. L. 6, 91 : Κῴδιον προσράψαι τῷ τρίβωνι. Joseph. Ant. J. 3, 7, 4 : Προσέρραπται, et ib. προσερραμμένας. Id. ib. 6 : Ζώνη προσερέρραπτο. Figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 448, B, et 447, D : Ἐμαυτὸν προσκολλήσας τι καὶ προσράψας. Hase. ‖ Ποτιρράπτεσκεν fuerunt qui scriberent in fr. Eratosth. ap. Polluc. 7, 90, ubi ποτὶ ῥάπτεσκεν. V. Προσρίπτω.]

Προσράσσω [s. Προσράττω], i. q. προσρήγνυμι : nam Suid. προσρῆξαν exp. προσράξαν. [Nunc e libris melioribus προσράξαν. Pausan. 8, 27, 14 : Τοῦ Μήδου ναυτικοῦ ταῖς Σηπιάσι προσράξας τὰς πολλάς. Sic eidem 4, 13, 1, ubi vulgo ἐνράξαντες, restitutum e libris melioribus ἐνράξαντες vel ἐρράξαντες.]

[Προσρέπω, Vergo ad, Propendeo. Futur. in papyro Ægypt. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 1, p. 38, 4 (modo scriptura bene habeat) : Προσρέψω αὐτὴν αὐτῷ. Hase. Hesych. : Ἐπικλινὴς (codex —εῖς), ἐπιπίπτων, προσρέπων. Joseph. A. J. 18, 7, 5 : Τριβομένοις ἀχθηδόνι τῇ ἐπικειμένῃ μείζονα προσρέπειν τὴν δυστυχίαν.]

[Πρόσρεψις, εως, ἡ, Inclinatio. Πρόσκλησις Hesych. inter alia exp. πρόσρεψις, quod critici conjecerunt in πρόσρεψις esse mutandum et ad πρόσκλισις referendum.]

Προσρέω, Affluo. [Allabor, Gl.] Προσρυείς, Qui affluxit. Sic Προσρυῆναι, Affluxisse, vel etiam Affluere : a them. Προσρεύω s. Προσρέω. [De affluente hominum multitudine Herodot. 1, 62 : Ἐκ τῶν δήμων ἄλλοι προσέρρεον. De uno homine allabente Plut. V. Bruti c. 16 : Ἐξιόντι αὐτῷ προσρυεὶς Ποπίλιος· Mor. p. 760, A : Προσρυέντες τῇ τραπέζῃ. Philostr. p. 622 : Προσρυεὶς τοῖς περὶ τὴν Ἰουλίαν γεωμέτραις. « Parthen. c. 7 : Προσρυεὶς τῷ παιδί. V. Abresch. Lect. Aristæn. p. 151. » Valck. Longus p. 129, 21. Hemst. Hesych. : Προσρυέντων, προσελθόντων. Idem Προσερρύη per προσῆλθεν exp. Plenius Phot. et Suid. : Προσερρύη, προσεφοίτησεν, προσῆλθεν· οὐ προσέρρευσεν. De eo qui in partes alicujus it, Joann. Malal. p. 414, 21 : Προσερρύη τῷ βασιλεῖ Περσῶν· 427, 2 : Ἐπολέμησε... ὡς προσρυέντι Ῥωμαίοις, et alibi. ‖ Προσρυίσκομαι. Eustath. Opusc. p. 5, 40 : Ὁ προσρυισκόμενος ἐχθρῷ.]

Προσρήγνυμι s. Προσρηγνύω [et Προσρήσσω], Allido, [Illido, Applodo, Allido, Affligo, Gl. Suidas : Προσρῆξαν, προσράξαν. Joseph. A. J. 9, 4, 6 : Παιδία ἀπολεῖς προσρηγνὺς πέτραις. Ib. 6, 9, 3 : Προσρήξας τῇ γῇ. Clem. Al. p. 130 : Οὐδὲ ἐπιτρέπει αὐτοῖς τὸ παιδίον ὥσπερ σκάφος εἰς θηριώδη καὶ ἀσελγῆ προσρῆξαι δίαιταν.] Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. [Marc. Anton. 4, 49 : Τῇ ἄκρᾳ ᾗ κύματα προσρήσσεται· et similiter Eustath. p. 131, 8. Ἀρασσόμενα per προσρηγνύμενα exp. Hesych. Etym. M. p. 703, 18 : Ῥηγνύμενον, προσρησσόμενον, φθειρόμενον τὸ κῦμα. ... Ῥηγμίν· κυρίως ἐπὶ τοῦ προσρησσομένου τῇ γῇ ὕδατος.] Basil. Athanasio : Ἀλλήλοις συρρήγνυνται [sic], Bud. p. 784. Exp. προσρήγνυμαι et his verbis, προσκαταράσσομαι, προσκόπτω, προσκρούω. [Euseb. Præp. ev. p. 10, B : Ἐθνῶν ἔθνεσι προσρηγνυμένων.]

Πρόσρημα, τὸ, et Πρόσρησις, εως, ἡ, Aristid. in Panath. : Οὔτε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἐνέχονται τῷ πρ., Hac appellatione continentur, Bud. Vide et Polluc. [2, 128; 5, 137; 6, 203. Plato Charm. p. 164, E : Ὡς τούτου οὐκ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ πρ. Phædr. p. 238, B : Δῆλον οὗ τεύξεται πρ. Tim. p. 60, B : Μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλιστα πρ. ἔσχε· Leg. 12, p. 960, C : Τὰ τῶν Μοιρῶν πρ. Demosth. p. 630, 8 : Οὐ γὰρ ἄλλως ἔνοχος τῷ πρ. τούτῳ καθέστηκε, τὴν τιμωρίαν ἔγραψεν. Plut. V. Dion. c. 8 : Πιθανὰ κακιῶν πρ. Aristid. vol. 1, p. 114, 4. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 375, 37 : Μισθὸν λαμβάνει... δοῦναι τῇ χώρᾳ τὸ πρ. Sæpissime ap. Dionem Cass. De salutatione ap. eund. 69, 18 : Τῷ εὐθινῷ πρ. Χαῖρε.] Idem et Πρόσρησις significat. [Appellatio, Salutatio. Per προσηγορία et ἀσπασμὸς exp. Hesych., Phot. et Suid. Eurip. Hel. 1182. Et Iph. A. 341 : Διδοὺς πρόσρησιν ἐξῆς πᾶσι.] Plato [Charm. p. 164, D : Ὡς δὴ πρ. οὖσα τοῦ θεοῦ τῶν εἰσιόντων ἀντὶ τοῦ χαῖρε] Epist. [3, p. 315, B] : Ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης πρ.; Compellatio, ut πρ. οἰκέτου, Verba quibus compellatur servus, ex Eod. Leg. [6, p. 777, E.] Salutatio, Synes. : Μονονοὐκ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ πρ.

[Plato com. ap. Plutarch. Vita Themistocl. p. 128, E : Ὁ σὸς δὲ τύμβος ... Τοῖς ἐμπόροις πρ. ἔσται πανταχοῦ. Philostrat. V. soph. p. 35, 4 Kays. : Πολλῶν τε πρ. τε καὶ ἐπαίνων. Jo. Chrys. t. 1, p. 727, C : Προσρήσεως δεῖ κοινωνεῖν τούτοις, καὶ λόγου μεταδιδόναι. Hase. Appellatio, i. e. nomen. Plato Crat. p. 423, D : Ὅσα ἠξίωται ταύτης τῆς πρ. τοῦ εἶναι· Polit. p. 306, E : Μιᾷ χρώμενοι πρ. τῇ τῆς ἀνδρείας. Diodor. 17, 53. Attributio, Attribuendi ratio. Aristot. Anal. prior. 1, 2, 1 : Αἱ μὲν (τῶν προτάσεων) καταφατικαί, αἱ δὲ ἀποφατικαὶ καθ' ἑκάστην πρ.]

[Πρόσρηξις, εως, ἡ, Impetus, Conflictus. (Illisio, Gl.) Schol. Hom. Il. A, 34 : Θῖνα ... ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι, ὅ ἐστι τύπτεσθαι τῇ πρ. τῶν κυμάτων.]

[Πρόσρησις. V. Πρόσρημα.]

[Προσρήσσω. V. Προσρήγνυμι.]

Προσρητέος, α, ον, Insuper dicendus. Item Appellandus, Compellandus. Plato Leg. [7, p. 812, E : Μετὰ τὸν γραμματιστὴν ὁ κιθαριστὴς ἡμῖν προσρητέος· Rep. 4, p. 428, C : Εὔβουλος ἡ πόλις προσρητέα. Προσρητέον Soph. p. 224, C : Ἄλλῳ ὀνόματι πρ. Tim. p. 50, B : Ταὐτὸν αὐτὴν ἀεὶ πρ. 86, B : Πᾶν νόσον πρ. Philostr. p. 481.]

Προσρητὸς, Compellatus, Salutatus. Apud Polluc. 5, c. 31 [§ 137] est προσρητὴ ἡμέρα, de ea in qua γίνεται ἀσπασμός : quam et προσρητέαν [codd. προσρηταία] dici innuit, i. e. Diem in qua salutationes fiunt, Diem qua clientes salutant patronos : cui opp. ἀπρόσρητος.

[Προσριγόω, Insuper rigeo. Hippocr. p. 1238, C : Προσερρίγωσε πόδας.]

[Πρόσριζος. V. Πρόρριζος.]

Προσριζόφυλλος, ὁ, ἡ, quod sonat Juxta radicem s. radices folia habens, in VV. LL. redditur A capite foliatus.

Προσριζόω, in VV. LL. ex Philone [vol. 1, p. 334], Actis radicibus affigo, q. d. Adradico. [Galen. vol. 19, p. 181, 3 : Κἂν ἔτι ταῖς μήτραις ᾖ προσερριζωμένα. Hase.]

[Προσρίπτω s. Προσριπτέω, Adjicio, Projicio. Plut. V. Luculli c. 35 : Κενὰ προσερρίπτουν βαλλάντια· V. Caton. min. c. 24 : Ἐπιστόλιον προσρίψαι τῷ Καίσαρι. Sext. Emp. p. 9 : Τὴν σπογγιὰν προσρίψαι τῇ εἰκόνι. Schol. Hom. Il. A, 245 : Προσέρριψε τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον διὰ τὴν ὀργήν. Athen. 3, p. 114, A : Καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε, ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτον ἢ ὀστέον προσρίψῃ. De supplice Georg. Acrop. p. 2, D : Τῷ ἀρχιερεῖ ἑαυτὸν προσρίπτει. De eo qui hosti projicitur, Plut. V. Tib. Gracchi c. 7 : Αὐτοὺς τοῖς πολεμίοις γυμνοὺς προσέρριψεν. Id. V. Alex. c. 71 : Τοὺς ἀσθενεῖς ... ἀποτίθεσθαι σὺν αἰσχύνῃ καὶ προσρίπτειν ταῖς πατρίσι· V. Pompeji c. 74 : Ὁρῶ σε ... προσερριμμένον ἑνὶ σκάφει.] Προσριπτούμενον τοῖς κύμασι, Hesych. affert pro [περιρραινόμενον,] κυματιζόμενον, Qui jactatur undis, Fluctuantem. [Epitheton προσριφὲν Sext. Emp. p. 285. Valck. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 15, 11 Gaisf. : Τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ προσερριμμένον. Philostr. V. soph. p. 85, 33 Kays. : Παροιμίας ταπεινῶς προσερριμμένης. Hase. Προσρίπτω τινί τι, Aliquid in aliquem conjicio, et tribuo alicui, Amphiloch. p. 147. Πρ. εἰς πρόσωπον, Andr. Cret. p. 222. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 52; vol. 2, p. 106. Kall. Πρ. ὀνειδός τινι, Convicium in aliquem projicere, Polyb. 17, 14, 1. Lucian. Eunuch. c. 9 : Ἐπεὶ ... ἐσκώφθη, χαρίεντας τοῦτο ... προσέρριψεν κτλ. Plut. V. Crassi c. 27 : Ἡ προσριφεῖσα τῷ Κοπωνίῳ φωνή. Schol. Aristoph. Av. 696 : Τοῦτο οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσέρριπται, ἀλλ' ἀπὸ ἱστορίας. Similiter Apollon. De synt. p. 21, 25 : Οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου τάξις προσερρίφη. ‖ Imperf. iterativum Ποτιρρίπτασκε Eratostheni ap. Polluc. 7, 90, ubi ποτὶ ῥάπτεσκεν legitur, restituendum esse conjecit Lobeck. Aglaoph. p. 245.]

[Πρόσρυσις, εως, ἡ, Affluxus. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 322, C : Τῆς συχνῆς ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ αὖθις εἰς τὰ κενὰ πρ. G. Dind.]

[Προσσαίνω.] Προσαίνω, Ante abblandior, Abblandiendo ante demulceo : Hesych. [Προσαίνουσί με· προσβάλλουσι, προσέρχονται· et] προσαίνων, προσελκόμενος, προσαγόμενος [ideoque scr. per duplex σσ; pariterque ap. Polluc. 6, 123, ubi κύων προσσαίνων.] Προσσαίνω, Abblandior, s. Abblandiendo delecto. Æsch. Prom.

[841] : Εἴ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, Si quid horum tibi abblanditur atque arridet, schol. εὐφραίνει. [Ag. 1665 : Οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη φωτὰ προσσαίνειν κακόν, i. e. Adulor. Eurip. Hipp. 863 : Τύποι σφενδόνης προσσαίνουσί με. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 21, 26 : Αἰκάλλοντες· σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὥσπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν· ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν (codex hic et infra προσαίνειν, quod correxit Brunckius). Χρὴ οὖν, εἰ μὲν φιλοτίμως, τῷ αἰκάλλειν, εἰ δὲ πολιτικῶς, τῷ προσσαίνειν. Utrumque verbum conjunxit et cum dativo construxit Athen. 3, p. 99, E : Δέον αἰκάλλειν μᾶλλον καὶ προσσαίνειν τοὺς συνδείπνους. Τὰ προσσαίνοντα τῇ κέρκῳ ζῷα Zenob. Prov. 5, 50. Κυνῶν τρόπον πρ. Philo vol. 1, p. 267, 33. Ib. p. 665, 44 : Χυλῶν ἰδιότητας σκευάσαντες ... προσσαίνουσι καὶ γαργαλίζουσι γλῶτταν. G. D. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 67, 10 Dronk. : Θηρίῳ προσσαίνοντι μὲν κολακικῶς, δάκνοντι δ' ἐνίοτε πικρῶς. Hase.]

[Προσσαίρω, q. d. Adhio. Lycophr. 880 : Θαυλιγμάτων δέρτροισι προσσεσηρότας. ‖ Pherecr. ap. Athen. 15, p. 685, A : Μελιλώτινον λαλῶν καὶ ῥόδα προσσεσηρὼς, i. e. Rosea arridens. In malam partem de ringendo dictum a Marco Anton. 1, 15 : Κατηφὲς καὶ προσσεσηρὸς, ubi vulgatum προσσεσηρὼς correxit Gataker. Idem vitium in libris aliquot Lycophronis l. c. Κύων προσσεσηρὼς de adulatore dictum annotavit Pollux 6, 123.]

[Προσσέβω, Honoro. Æsch. Sept. 1031 : Ὀξυμόλποις προσσέβων οἰμώγμασιν.]

[Προσσεύομαι, Irruo. Quint. Sm. 8, 166 : Τὸν δ' οὔτι προσσευομένη (πέτρα) στυφέλιξεν.]

Προσσημαίνω, Præterea significo. Aristot. in suo Περὶ ἑρμηνείας libro [c. 3] : Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, οὗ μέρος οὐδὲν σημαίνει χωρίς. Bud. p. 658. Idem Aristot. Rhet. 1, [13] : Ἐν γὰρ τῇ προαιρέσει ἐστὶν ἡ μοχθηρία καὶ τὸ ἀδικεῖν· τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων προσσημαίνει τὴν προαίρεσιν· οἷον ὕβρις καὶ κλοπή. Ubi Petr. Victor. ex Ammon. προσσημαίνειν interpr. Præter primum illud quod eo verbo ostenditur, aliud etiam quippiam, secunda quadam ratione una aperire ac significare : ut quum furtum aut contumeliam factam audimus, simul etiam προαίρεσιν utrique maleficio affuisse intelligimus. [Ammon. De interpr. f. 10, 1. Boiss.] Qua de re vide plura in ipsius Comm. et ap. Aristot. Eth. 2 ad Eudemum. [Aristot. Poet. c. 20 : Τὸ βαδίζει προσσημαίνει τὸ κτλ. Id. Top. 5, 3; 6, 2.] Sunt qui προσσημαίνω ex Varr. interpretentur Assignifico, qui tamen pro simplici Significo potius accepisse creditur, ut quum ait, Tonsores olim non fuisse, antiquorum statuæ assignificant.

Προσσημαντικὸς, ἡ, ὸν, Præterea s. Etiam significans, ut Bud. hæc verba grammaticorum : Ῥῆμα, ἔστι μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσσημαντικὸν, interpr. Cum actione etiam temporum significativum.

[Προσσημασία, ἡ, vox valde dubia. Schneid.]

[Πρόσσημον. V. Πρόσημον.]

[Προσσιαλίζω, s. Προσσιελίζω, Spuo in aliquem. LXX Lev. 15, 8.]

[Προσσίτιος. V. Προσδόρπιος.]

[Πρόσσκαφος, εος, ἡ. Forma Dor. Ποτίσκαφος Tabul. Heracl. p. 245.]

Προσσκέλλομαι, Exaresco s. Extabesco studio quo alicui rei addictus sum. Unde particip. Προσεσκληκὼς, quo utitur Suidas in exponendo ἐσκληκώς. [Sic etiam Phot. et Etym. M. s. v. Ἐσκληκότα.]

[Προσσκοπέω, Insuper considero. Straboni 8, p. 337, ab Casaub. restitutum pro προσκοπεῖν.]

[Προσσκώπτω, Dicteriis incesso insuper. Joseph. A. J. 6, 9, 4, ubi προσέσκωψεν. Diog. L. 2, 120.]

[Πρόσσοθεν. V. Πόρρωθεν.]

[Προσσωτέρω. V. Πόρρω.]

Προσσπαίρω, Palpito ad. Plutarch. Othone [c. 2] de Tigellino, homine impurissimo : Αὐτοῦ τι τὰς ἀνοσίους καὶ ἀρρήτους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτοις ἐγκυλινδήσεις, αἷς ἔτι προσέσπαιρε δυσθανατοῦντος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιθυμητικὸν (?) ... ἀκόλαστον ἐπιθρυπτόμενον.

[Προσσπαστικὸς, ἡ, ὸν, Attrahens. Pseudo-Aristot. H. A. 10, 2 : Πρ. οὖσαι σημαίνουσι καλῶς ἔχειν πρὸς τὸ συλλαβεῖν. Ib. 3, bis. Libri aliquot simplici σ.]

[Προσσπάω, Attraho. Aristot. Physiogn. p. 807, 1 : Γαστροκνημίαι κάτω προσεσπασμέναι, Suræ deorsum

contractæ. Hase. Hesych. : Ἀπεσφακέλισεν· ... ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη (quod in παρεσπάσθη mutat Brunck. ad Aristoph. Fragm. p. 261), in Etym. M. p. 120, 13, προσεσπάσθη, apud Suidam et in Bekk. Anecd. p. 422, 25, ἀπεσπάσθη, ap. Tim. Lex. Plat. p. 123, ἐπεσπάσθη.]

[Προσσπένδω, Insuper libo. Dionys. A. R. 7, 72 : Προσέσπενδον οἶνον κατὰ τῶν ἁγιαζομένων.]

[Προσσπεύδω, Insuper studeo, cupio. Teles ap. Stob. Flor. 97, 32 (p. 524, 35) : Ἕτερον (δοῦλον) προσσπεύδει κτήσασθαι. Προτιάπτω per δίδωμι, προσσπεύδω exp. schol. Hom. Il. Ω, 110.]

[Προσσπουδάζω, idem. Philostr. p. 231, τοῖς βιβλίοις.]

[Προσστάζω, et forma poet. Ποτιστάζω, Adstillo, Adhærere facio. Pind. Ol. 6, 128 : Τοῖς αἰδοίαν ποτιστάξει Χάρις μορφάν· quod schol. exp. ἐπιχαρίτους ποιήσει τοὺς νικῶντας. Pyth. 4, 244 : Πρᾳὺν μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον.]

[Προσστασιάζω, Insuper seditionem moveo. Dio Cass. 38, 37; 41, 28. Passiv. 44, 10 : Ὡς ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων προσστασιαζόμενος, Tanquam tumultu ab illis adversum se excitato. In libris nonnullis simplici σ scriptum.]

[Προσσταυρόω. V. Προσταυρόω.]

[Προσστείχω, Adeo, Accedo. Hom. Od. Υ, 73 : Προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον. Simplici σ scriptum ap. Soph. Œd. T. 79 : Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι· Œd. C. 30 : Δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον· et 320.]

[Προσστέλλω.] Προστέλλω, Protego. [Astringo, Incito, Impello, Gl.] Thucyd. 5, p. 188 [c. 71] : Διὰ τὸ φοβουμένους προστέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον ὡς μάλιστα τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, Eo, quod protegerent nudas corporis partes clypeo ejus, qui ad dextram eis locatus erat. Sed schol. ibi exp. non solum σκέπειν, verum etiam προσάγειν. Quam posteriorem expositionem sequendo, compositum esset ex πρὸς et στέλλω. [Imitatur Dio Cass. 40, 23 : Ταῖς τῶν παραστατῶν ἀσπίσι τὰς γυμνώσεις σφων προστέλλειν. Lucian. Amor. c. 6 : Τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν.] Pass. partic. προσεσταλμένος pro Adductus, in ea signif. qua pro Contractus ponitur, accipi fortasse potest et in Geopon. 16, 1, [9] de signis quibus agnoscitur pullum fore generosum equum : Ὦτα προσεσταλμένα, τράχηλον ἁπαλόν, χαίτην βαθεῖαν, οὐλοτέραν, βραχὺ κεκλιμένην ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ αὐχένος. Varro enim 2, 7, de signis quibus conjectatur qualis futurus sit equus, laudat si est auribus applicatis, non angusta juba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis implicata (forsan leg. Inclinata) in dexteriorem partem cervicis. Et Colum. 6, 29 : Brevibus auriculis et arrectis, cervice molli lataque, nec longa, densa juba et per dextram partem profusa. Sed putarim pro illo προσεσταλμένα leg. προσεσταλμένα, quod itidem significat Astricta s. Adducta, ideoque Brevia, ut ap. Aristot. H. A. 9, [45] de bonaso : Ἡ θρὶξ τῆς τοῦ ἵππου προσεσταλμένη μᾶλλον, Equina juba, sed magis adducta, brevior, nec longe per armos fusa. Ap. Diosc. lib. 4, [89] : Φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, redditur, Folia invicem compressa. Opponuntur vero τὰ προσεσταλμένα diffusis, s. quæ longe diffluunt. Galen. Ad Glauc. 2 [vol. 10, p. 379] : Προσέσταλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος, Astrictus et cohibitus erat scirrhi tumor. Et ap. Basil. : Χιτὼν προσεσταλμένος διὰ ζώνης τῷ σώματι, Appressus corpori. Sic et in supra citatis ll. [Geopon. 16, 2 : Γαστέρα συμπεπιεσμένην καὶ ταῖς λαγόσι συνεσταλμένην· ubi non deterius foret προσεσταλμένην. Προσεσταλμένοι τὰς γαστέρας, Galen. Gl. Hippocr. s. v. Κανονίαι (p. 490). Sic enim recte pro προεσταλμένοι H. Stephan., collato Galeno ib. s. v. Σκελιφρός, Στιφροί, Ὑποζύρους (p. 562, 566, 584). Προεσταλμένη γαστὴρ ap. Polluc. 1, 89, et προεσταλμέναι πλευραὶ κυνὸς 5, 58, vitiose pro προσεστ. Κοιλία πλατεῖα καὶ προσεσταλμένη Aristot. Physiogn. p. 140, 14. Ἰσχίον προσεσταλμένον ib. 17. Τοῖς παχυτέροις oppositi οἱ προσεσταλμένοι ab Hippocr. vel potius Polybo p. 338, 39. Αἰδοῖον προσεσταλμένον et τιτθοὶ προσεσταλμένοι Galen. vol. 7, p. 530, A, C. Pollux 2, 30 : Τμαῖος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην (Hectoreæ comæ) προσεστάλθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ· ubi melius erit προσεστ. quod ex cod. A notavit Kuhnius. Προσστέλλεται τῷ χρωτὶ τὸ δέρμα, Galen. vol. 12, p. 254, F. Αἱ σάρκες ... ὀστέοις προσεσταλμέναι, Lucian. Amor. c. 14. Hemst. Galen. vol. 4, p. 579, 1 : Τῶν ζώων ὧν οἱ ὄρχεις προσεσταλμένοι τέ εἰσι καὶ οὐκ ἐκκρεμεῖς. Id. vol. 18, part. 1, p. 569, 4 : Ἰσχναί τε καὶ προσεσταλμέναι. Hase.] Metaphorice autem Plato Gorgia [p. 511, D], de gubernatoria arte loquens : Προσεσταλμένη ἐστὶν ἡ τέχνη καὶ κοσμία. Item προσεσταλμένον dici volunt Qui compositus est in frugalitatem et ad temperantiam moderationemque redactus.

[Προσστερνίζομαι, in codicibus constanter scriptum] Προστερνίζομαι, Pectori meo apprimo, ut Plin. de ursis, Fœtus rigentes apprimendo pectori fovent, i. e. Amplector, Complector. Hesych. : Προστερνισάμενος, προσπτυξάμενος. [Προστερνίσασθαι annotavit Pollux 2, 162. Schol. Theocr. 3, 48 : Ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ πρ. « Long. 4, p. 133, 21. » Hemst. Joseph. A. J. 2, 9, 7. Corrupte Phot. Lex. p. 462, 8 : Προστέρνησα, περιπτυξάμην.]

[Προσστηρίζομαι, Innitor. Laurent. Rut. Vita Diomed. Actt. SS. Aug. t. 3, p. 269, 39 : Τοὺς ἀγκῶνας τῇ γῇ προσεστηριγμένους. Hase.]

[Προσστοχάζομαι, Insuper excogito. Demetr. De eloc. § 268 (256) : Τὰ ἄλλα προσστοχασόμεθα (vulgo προστοχ.) τὰ ὅμοια.]

[Προσστρατοπεδεύω, Castra admoveo. Πρ. τῇ πόλει Polyb. 1, 42, 8; 86, 3; 2, 52, 2; 4, 18, 12; 5, 3, 5 et 71, 1. Diodor. 14, 17 : Ἐκεῖθεν τῇ Πύλῳ προσστρατοπεδεύσας (libri προστρ.).]

[Προσσυγχρίω, Insuper perungo. Alex. Trall. 12, p. 769 : Προσσυγχρίσεις αὐτὸν ἐλαίῳ.]

[Προσσυκοφαντέω, Insuper calumnior. Demosth. p. 1280, 2 : Τοὺς ἠδικημένους προσσυκοφαντοῦσι. Ubi nunc scriptum πρὸς συκ.]

[Προσσυλλαμβάνομαι, Insuper adjuvo. Dio Cass. 43, 47 : Προσσυνελάβετο τοῦ λόγου τούτου ὅτι ... Libri aliquot male προσυνελάβετο.]

[Προσσυμβάλλομαι, Insuper confero. Hippocr. p. 797, E : Προσσυμβάλλεται μέντοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἐκπίπτειν· 807, F : Προσξυμβάλλεται ἐνίοισι σὺν τῇ νούσῳ καὶ τὰ σχήματα.]

[Προσσυμπλέκω, Insuper annecto. Προσσυμπλέκομαι, Simul adhæreo. Προσσυμπλακήσεται Al. Daniel. 11, 10. Schleusn.]

[Προσσυναλλάττω, Commuto. Marc. De lege spir. p. 885, E. Hase.]

[Προσσυνάπτω, Addo, Adjungo, Annecto. Sext. Emp. p. 560 : Προσσυνάψαντες τῷ ἐνεστῶτι τὸν παρῳχημένον. Athen. 4, p. 180, D : Προσσυνῆψαν τούτους τινὰς στίχους.]

[Προσσυνεδρεύω codex unus Diodori 11, 34, pro συνεδρεύω.]

[Προσσυνθερμαίνω, Insuper calefacio. Hippocr. p. 506, 6 : Ἡ κοιλίη προσσυνθερμαίνεται· 509, 3 : Προσξυνθερμαίνει τὸ ἄλλο σῶμα.]

[Προσσυνίημι, Insuper intelligo, attendo. Hippocr. p. 758, C : Προσξυνιέναι δὲ χρὴ καὶ τάδε· et p. 787, C. Aretæus p. 38, 56 : Προσξυνιέναι τούτοισι καὶ τὴν ἕξιν ... καὶ τὰ χωρία· et p. 39, 3.]

[Προσσυνοικίζω, Insuper in sedes s. in easdem sedes recipio. Marc. Anton. 4, 21 : Χώραν ταῖς προσσυνοικιζομέναις (ψυχαῖς) παρέχουσι· ubi simplici σ scriptum correxit Gatakerus. || Insuper in matrimonium colloco. Dio Cass. 60, 5 : Ἐκείνῳ αὐτῷ τὸ πρόσρημα ἀπέδωκε καὶ τὴν θυγατέρα προσσυνῴκισε.]

[Προσσυνίστημι, Insuper commendo. Ps.-Demosth. p. 1411, 5 : Προσσυνίστησιν ἡ ἡμετέρα καλοκαγαθία.]

[Προσσυνοικέω, Insuper cohabito. Thuc. 6, 2 : Προσξυνῴκησαν αὐτοῖς καὶ Φωκέων τινές.]

[Προσσυντίθεμαι, Insuper paciscor. Dio Cass. 46, 56 : Προσσυνέθεντο τῶν ἐχθρῶν σφαγὰς ποιήσασθαι.]

[Προσσυρίζω. V. Προσυρίζω.]

[Προσσύρω, Traho ad. Basil. M. vol. 2, p. 65, D : Ἕλκειν τῇ γῇ προσσύρετο, Adhærens repebat. Boiss. Galen. vol. 6, p. 155, 11, de saltantibus : Καὶ προσσύρουσι καὶ διασχίζουσιν ἐπὶ πλεῖστον τὰ σκέλη, Attrahunt. Hase.]

[Προσσφάττω, Interficio ad s. juxta. Plut. V. Bruti 28 : Λαβέων (Hortensium) τῷ μνήματι τοῦ ἀδελφοῦ προσέσφαξε.

[Προσσφετερίζομαι, Insuper meum facio, occupo. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 89, B : Πολλὰ τῆς νέας Ἠπείρου προσσφετερίσατο. G. Dind.]

[Προσσχεδιάζω, Affingo. Joseph. B. Jud. 3, 9, 5 : Προσεσχεδιάζετο τοῖς πεπραγμένοις καὶ τὰ μὴ γενόμενα.]

[Προσσχηματισμός. V. Προσχηματισμός.]

[Πρόσσω. V. Πόρρω.]

[Προσσωματοποιέω, Insuper corpus facio. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 371, D : Ὁ ἁμαρτωλὸς κατασαρκώσας τὴν ψυχὴν καὶ προσσωματοποιήσας αὐτήν.]

[Προσσώρευσις, ἡ, Accumulatio. Nicomach. Geras. Inst. arithm. p. 118, 28. Hase.]

[Προσσωρεύω, Adaggero, Accumulo, Aggero, Gl. Lucian. Anach. c. 25. Phurnut. De N. D. c. 16, p. 168 : Προσσωρεύουσι τοῖς Ἑρμαῖς τοὺς λίθους. Geopon. 11, 7, 2 : Προσσωρεύουσι τὴν γῆν. Προσωρεύειν scriptum in schol. rec. Hom. Il. A, 171.]

[Προσταγή, ἡ, Jussus, Mandatum, Imperium. Joann. Chrys. in Matth. Hom. 80, vol. 2, p. 497, 11. Seager. Jul. Afric. Cest. p. 292, 45. Fragm. Theod. Prodr. Rhod. et Dos. ed. a Phil. Lebas *Bibl. de l'Éc. des chart.* t. 2, p. 416, 178 : Πρ. βασιλέως. Hase. Pseudo-Plut. De flumin. p. 22, 37; schol. Thucyd. 4, 118; Tzetz. ad Lycophr. 138. Πρόσταξις dialecto Atticæ, προσταγὴ vulgari tribuit Mœris p. 318.]

[Πρόσταγμα. V. Πρόσταξις.]

[Προστακτέον, Injungendum, Mandandum. Plato Rep. 7, p. 527, C : Πρ. ὅπως ... Leg. 7, p. 796, A. Xenoph. Hier. 9, 3.]

Προστακτικός, ή, όν, Talis ut imperare possit, Ita comparatus ut lubenter imperet s. jubeat, Propensus ad jubendum. [Imperiosus, Imperativus, Gl.] Affertur ex Chrysippo [Marcian. Digest. 1, 3, 2] oportere τὸν νόμον esse προστακτικὸν μετὰ τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν οὐ ποιητέων. Ubi observandum obiter est et nom. Ἀπαγορευτικός, quod sonat q. d. Prohibitorius. Id enim tolerabilius fingi videtur quam Jussorius pro προστακτικός. Pro qua voce uti potes periphrasi simili illi, qua reddidi προστακτικός. [Suidas s. v. Ἀκάκιος extr. : Εὐμετάδοτος ἦν καὶ πρ. Sic ex codd. Paris. correctum vulg. προστατικός. Λόγος πρ. τοῦ ποιεῖν Plut. Mor. p. 1037, F. Πρ. καὶ αὐστηρὰ βραχυλογία id. V. Phocion. c. 5.] Apud grammaticos προστακτικὴ ἔγκλισις, qui Lat. Imperativus modus. [Ἡ πρ. ἐκφορὰ Apollon. De synt. p. 76, 4. Πρ. σχῆμα ap. anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 707; 8, p. 631. Et sæpissime πρ. ῥῆμα. Τὰ πρ. Chœrob. In Theodos. p. 737 seqq. Sext. Emp. p. 471 : Προστακτικὰ καλοῦσί τινα, ἅπερ προστάσσοντες λέγομεν.]

[Προστακτικῶς, Imperative, Modo imperativo. Dionys. A. R. 4, 18 : Ὃ ἡμεῖς ῥῆμα πρ. σχηματίζοντες ἐκφέρομεν, κάλει. Joann. Chrys. In Gen. Homil. 8, vol. 1, p. 47, 18 : Οὐδὲ γὰρ προστακτικῶς εἶπε, ποίησον, ὡς ὑποδεεστέρῳ, ... ἀλλὰ ποιήσωμεν. Frequens apud grammaticos, velut scholl. Aristoph. Av. 1163, Soph. El. 798, schol. Epict. Ench. c. 3.]

[Προστακτός, ή, όν, Imperatus. Decret. Byzant. ap. Demosth. p. 256, 10 : Πασᾶν προστακτᾶν λειτουργιᾶν, i. e. Functionum extraordinariarum, peculiari SCto aut plebiscito imperatarum.]

[Προσταλαιπωρέω, Perduro, Labores s. molestias perfero. Aristoph. Lys. 767 : Προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Thucyd. 2, 53 : Πρ. τῷ δόξαντι καλῷ. Plut. V. Anton. c. 40 : Πρ. καὶ θυραυλεῖν. V. Arati c. 27 : Τῷ πόνῳ πρ. Aristid. vol. 1, p. 348. « Schol. Theocr. argum. Idyll. 2. Orig. C. Cels. p. 220. Schol. Eur. Or. 688. » Kall. Georg. Pachymeres Declamatione inedita : Εἰ ζῇ τις ἀτιμίᾳ προσταλαιπωρῶν καὶ πενίᾳ ἥκιστα φορητῇ. Basil. schol. in Greg. Naz. Stel. 1, p. 68 ed. Montac. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 805, D; t. 2, p. 1055, D; t. 3, p. 31, A. Hase. Synes. p. 37, 41. || Passiv. Προσταλαιπωρηθεὶς vitiose pro προταλαιπωρηθείς. V. Προταλαιπωρέω.]

Πρόσταμα, Hesychio κοιτών, Cubile : sed suspectum, [nisi Doricum est. Lobeck. Paralip. p. 423. Hoc sensu προστὰς dicitur].

Προστανύω, exp. Extendo.

Πρόσταξις, εως, ἡ, [Adjunctio, Adstructio. Suidas : Πρ. ἐστιν ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως ἢ ἐκ θατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προστεθῇ τι στίφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατευθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως. Conf. Ælian. Tact. c. 31 et gramm. in Bibl. Coislin. p. 511. ||] item Πρόσταγμα, τό, Jussus, Mandatum, Imperium. [Thucyd. 8, 3 : Τὴν πρ. ταῖς πόλεσιν ἑκατὸν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐποιοῦντο. Plato Leg. 2, p. 673, C : Πρόσταξις διαπεράνασθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς· 6, p. 761, E : Προστάξεις προστάττοντας ἀνίσους· 1, p. 631, D : Προστάξεις τοῖς πολίταις. Lysias p. 190, 22 : Ἐξ ὀλίγου τὴν πρ. ποιεῖσθαι. Andocid. p. 10, 27 : Αὕτη ἦν τούτοις πρ. ... τοῖς δὲ ... μὴ εἰσιέναι πρ. ἦν. Κατὰ προστάξεις ib. l. 24.] Aristot. De mundo [c. 6] : Μετὰ πρόσταξιν τοῦ τὸ κράτος ἔχοντος ἡγεμόνος. [Eth. Nic. 10, 10 : Ἡ πατρικὴ πρ. οὐκ ἔχει τὸ ἰσχυρόν. || Πρόσταγμα, Præceptum, Præceptio, Imperium, Auctoritas, Jussum, Gl. Plato Rep. 4, p. 423, C : Τοῦτο ἄλλο πρ. τοῖς φύλαξι προστάξομεν· Leg. 11, p. 926, A : Τὰ τοῦ νομοθετοῦντος πρ. τελεῖν. Demosth. p. 216, 11 : Ἐκ προστάγματος κατάγειν τοὺς φυγάδας. Polyb. 1, 31, 7 : Βαρύτερον τῶν τότε προσταγμάτων (conditio victis imposita). Diodor. 14, 41 : Τοὺς τεχνίτας ἤθροιζεν ... κατὰ πρόσταγμα. Aristid. vol. 1, p. 292, 13 : Ἔδοξεν ἐν τῷ ὀνείρατι ... τετέλεσται τὸ πρ. (τοῦ Ἀσκληπιοῦ). Galen. De artib. c. 5, p. 5 : Πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσι κοινῷ πρ. πειθόμενοι.]

[Προσταπεινόω, Insuper humilem reddo, deprimo. Nilus Epist. p. 236, 13 ed. 1657. Boiss.]

[Προσταράσσω, s. Προστάραττω, Amplius s. Præterea turbo. Sirac. 4, 3 : Καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς.]

Προσταργανόω, Annecto, Alligo, Affigo ταργάνη s. σαργάνη, Vinculum, Nexus, Laqueus. Lycophr. [748 : Βᾶριν] γόμφοις προστεταργανωμένην. [Quod schol. exp. ξυλίναις περόναις προσδεδεμένην, συμπεπλεγμένην, προσηλωμένην.]

Προστάς, άδος, ἡ, Hesychio i. q. πρόστωον, Porticus vestibulum. Pro ipsa vero Porticu s. στοᾷ accipi tradunt Bud. et Cam., ac ille ex Plutarcho citat. Athen. [5, p. 206, A], in descriptione navis Philopatoris : Μετὰ δὲ τοῦτο αἴθριον ἐξεδέχετο, τὴν ἐπάνω τῆς ὑποκειμένης πρ. τάξιν κατέχον. Vitruv. quoque [2, 8] in ædificiis Græcorum προστάδος meminit, quam παραστάδα quoque appellari tradit, ut supra indicatum est. [Etymol. M. p. 688, 35 : Πρόδομος, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοά, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος· ἔνιοι μὲν παστάδα, τινὲς δὲ προστάδα προσαγορεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκε. Προμολῇ per προστάδι exp. schol. Apoll. Rh. 1, 1174, ubi cod. Paris. προπαστάδι. Sic παστάδα ibid. 1, 789 exp. per προπαστάδα, ubi προστάδα correxit Schneiderus : v. supra p. 582, B.] || Προστάδες affertur ex Athen. pro Scortis quoque, qua plane forma Prostibula Latini dicunt. Erit igitur προστὰς synonymum τῷ προστάσα [sic] γυνή.

Προστασία, ἡ, [Statio ante. Polyb. 11, 1, 3 : Κατὰ τὴν τῶν ἐλεφάντων πρ., Qua parte elephanti ante aciem stabant. 15, 30 : Τῆς περὶ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον προστασίας, Areæ ante theatrum : nisi περιστάσεως leg. cum Gronovio, ut περίστασις τοῦ στρατηγίου dicitur 6, 31, 1. Schweigh. ||] Imperium, quo aliquibus præsumus, Præfecturæ dignitas, Præfectoria dignitas. Thuc. 2, [80] de Chaonibus : Ὧν ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ [var. lect. προστατείᾳ] ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, Quorum duces erant annuam præfecturam gerentes Photius et Nicanor ex principe familia orti. Suid. ex Polyb. : Ὁ δὲ ἐξέπεμψε τὸν Πόπλιον μετὰ μεγάλης πρ., i. e. δυνάμεως, ἐξουσίας, Cum maximis copiis, quibus præerat. Nisi aliquis malit, Cum maximis copiis auxiliaribus; nam βοήθεια ab Eod. exp. [Id. 16, 25, 5 : Ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ μετὰ μεγάλης πρ. Ἡ βασιλέως ὀνομασία καὶ πρ. 11, 34, 3. Πρ. βασιλικὴ καὶ δύναμις 4, 2, 7. Πρ. ἡγεμονικὴ 8, 17, 1. Ἱερὸν ἐπιφανέστατον τῷ τε πλούτῳ καὶ τῇ λοιπῇ πρ. 1, 55, 8. Ἡ τοῦ βίου πρ. 7, 10, 3. Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην πρ. λιτὸς 22, 17, 10. Ἡ τῶν Ῥοδίων περὶ τὰ κοινὰ πρ. 5, 90, 5. Ἡ τοῦ συγγραφέως πρ., Scriptoris dignitas s. gravitas, 12, 28, 6. Schweigh. Diodor. 17, 34 : Αὔξει τὴν σεμνότητα τῆς πρ.] At in Polyb. [10, 18, 8] : Γυνὴ πρεσβυτέρα, καί τινα πρ. ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα, Mulier auctoritatem cum dignitate præ se ferens, VV. LL. [Demosth. p. 145, 7 : Προστασίαι πολλαὶ καὶ πανταχόθεν γίγνονται καὶ τοῦ πρωτείου ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες etc. quod προΐστασθαι τῶν Ἑλλήνων dixit p.

143, 16, et τῆς πάντων ἐλευθερίας προστῆναι p. 144, 18. Schæf.] || Cura, Tutela, Patrocinium : quo ante aliquem nos statuimus ad ejus contra adversarium aut res adversas defensionem : interdum et Auxilium. [Βοήθεια exp. Suidas.] Polyb. 5, [43, 3] : Ἀντίοχος δὲ, προσδεξάμενος τὴν παρθένον, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας, Excipiens illam et curam ejus gerens ut decuit. Dem. [p. 872, 6] : Ταῦτ' οὐ περιφάνεια πολλή ἐστι· ταῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; Nonne his planum fit, istos liti alienæ se opponere, seque ejus tutores, vindices, assertores ingerere? [Harpocr., Phot. et Suid. exp. : Ἀντὶ τοῦ βοήθεια προϊσταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τῷ ἀδικουμένῳ.] Bud., citans ex Aristide [vol. 1, p. 116, 231, 242, et al.] itidem pro Tutela et Protectione. [Per κυβέρνησις exp. Hesych. « Ἐπὶ προστασίας τοῦ θείου quid facere, Prætextu rei divinæ, Porphyr. De abstin. 2, 25. » Wytt.] At προστασίαν et Patrocinium idem esse testatur Plutarch. Romulo [c. 13], ubi diversas etymologias affert nominis Patriciorum : Οἱ δὲ (Πατρικίους κληθῆναι λέγουσιν) ἀπὸ τῆς πατρωνείας· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὴν πρ., καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, οἰόμενοι Πάτρωνά τινα τῶν σὺν Εὐάνδρῳ παραγενομένων, κηδεμονικὸν τῶν ὑποδεεστέρων ὄντα καὶ βοηθητικὸν, ἀφ' αὐτοῦ τῷ πράγματι ταύτην τὴν προσηγορίαν ἀπολιπεῖν· ita ut sit κηδεμονία τῶν ὑποδεεστέρων καὶ βοήθεια. Synes. Ep. 57 : Ἀπογνῶναι δὲ προστασίας ἀδικουμένων, Patrocinium eorum, qui injuriam patiuntur. [Novell. Justinian. 6, 1, 9; 8, 1; 17, 13.] || At in Æschine [p. 42, 2] : Δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν πρ. τῆς Καδμείας, Didymus, teste Harpocr., [Photio] et Suida, exp. πρόστασιν, i. e., ut nonnulli vocant, προστάδα. [Hoc προστασιά scribendum, ut apparet ex Arcadio p. 99, 9 : Τὸ προστασιὰ καὶ πρασιὰ ὁ τόπος καὶ αἱμασιὰ ὡς ἔννοιαν περιεκτικὴν ἔχοντα ὀξύνεται. G. D. || Cognomen Cereris. Pausan. 2, 11, 3 : Ἱερὸν ἐν τῷ ἄλσει προστασίας Δήμητρος.]

[Προστασιάζω vitiose pro προστατιάζω, quod v.]

[Πρόστασις, εως, ἡ, Præstantiam significat, Dominatum, Excellentiam, Principatum, Dignitatem, et apud Hippocrat. Humorum dominium aut abundantiam, ut eum qui ceteris in corpore præstat et antecellit indicet, qui colore deprehenditur in lingua. Inde enim ad humorum dignotionem deveniendum monet Epid. 6, 5, 15 : Γλῶσσα ὁμόχροος τῇσι προστάσεσι, Lingua humorum præstantiam colore refert : ubi Galenus eam dictionem obscuram esse fatetur, et eum humorem qui linguam imbuit eique dominatur intelligit, sive ex ventriculo refundatur, sive in lingua concretus sit, sive eam leviter et extrinsecus circumcirca imbuat et alluat. A verbo πρόσταμαι deducta dictio, quod Præesse, Præstare et antecellere significat, ut πρόστασις Humorum excellentiam ac præstantiam, eumque qui ceteris dominatur ac præstat indicet. Scribitur etiam lib. De loc. in homine p. 414, 3 : Πρόστασιν ποιέειν τῇ σαρκὶ πρὸς τὸ ὀστέον, Facere ut caro ad os insistat aut adhærescat. Indicat enim crebras sectiones efficere, ut vacuatis per vulnera superfluis humoribus, caro naturali habitu ad ossa insistat ac adhæreat : ubi Cornarius Carnis ad os extensionem dixit, ut a προτείνεσθαι deduxerit. Sed ibi fortasse melius πρόσθιξιν legas, ut contactus ossis a carne intelligatur. Foes. De apparatu s. pompa Plato Rep. 9, p. 577, A : Ὃς μὴ καθάπερ παῖς ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν πρ.]

Προστάσσω, sive Προστάττω, Præficio aliquem, imperium aliquod ei mandans, s. officium et munus. Hanc enim primam esse hujus verbi signif. ex aliquot Thuc. præsertim ll. colligo. (Hinc autem manasse eam existimo, quod quem præficimus alicui rei, ei locum suum velut assignamus, sicut militibus quum aciem ordinamus.) Legitur enim 3, [16] : Καὶ κατὰ πόλεις ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν, ὃς ἔμελλεν ἐπιπλεύσεσθαι· 6, [93] : Καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακουσίοις. Ubi observa προστάξαντες ἄρχοντα, sicut in illo libri tertii loco, ναύαρχον προσέταξαν. At in eod. lib. [26] habemus partic. προστάξαντες, sine ulla hujusmodi adjectione; ita enim ibi scriptum est : Οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ τὰς ἐς Μιτυλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες, ubi προστάξαντες videtur posse reddi Cum imperio : ut dicimus Mittere aliquem cum imperio. Valla certe ita vertit, (non incommode, meo quidem judicio,) Postquam Alcidam, qui eorum erat navarchus, cum quadraginta navibus, cumque mandatis miserunt. Sed quum considero illud προστάξαντες esse quodammodo a præcedentibus avulsum, suspicari malo pro ἔχοντα reponendum esse ἄρχοντα : cum qua lectione, et similis erit hic l. ei qui in eod. lib. legitur, et omnia optime cohærentia habebit, interpungendo sc. post ἀπέστειλαν : ut sit, Ἀπέστειλαν ναῦς, προστάξαντες ἄρχοντα Ἀλκίδαν. Passiva itidem voce dicitur aliquis προστάττεσθαι, qui præficitur alicui negotio. [Soph. Ant. 670 : Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον. Eidem OEd. T. 206 : Βέλεα ... ἀρωγὰ προσταθέντα, restituendum esse προσταχθέντα ostendi in annotatione. G. D. Thucyd. 6, 31 : Ξυνέβη ... ἔριν γενέσθαι ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη.] Sed προσταχθῇ in Thuc. [2, 87] : Χώραν μὴ λείποντες, ᾗ ἄν τις προσταχθῇ, redditur, Attributus fuerit et assignatus : ut et paullo post docebo. Verum ut dicimus aliquem προστάττειν, sic etiam rem aliquam, sequente accus., sed frequentius infin. Προστάττω Bud. interpr. Mando curam, onus. Item Impero et mando munus, Impero tributum, collationem. Quin etiam reddit, Attribuo, Destino, Assigno; passivi tamen verbi duntaxat exempla proferens : ex quibus est ille Thucyd. locus, qui habet, Χώραν μὴ λείποντες, ᾗ ἄν τις προσταχθῇ. [Herodot. 3, 89 : Πρὸς τοῖσι ἔθνεσι τοὺς πλησιοχώρους προστάσσων, ubi paullo post ἄλλοισι ἄλλα ἔθνεα νέμων eadem notione. 1, 94 : Μοίρῃ τινὶ προστάσσειν ἑωυτόν· 7, 65 : Ἰνδοὶ προσετετάχατο συστρατευόμενοι Φαρναζάθρῃ. Schw. Æsch. Sept. 527 : Προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις.] Idem passive hoc verbum accipi tradit, sicut et ἐπιτάττομαι, pro Imperium accipio. Xen. [Mem. 1, 7, 4] : Προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. Cetera autem exempla apud eum videnda tibi relinquo. Sed iis quæ ab illo dicuntur, nec non quæ ipse antea dixi, hæc addo, verbum Lat. Delego, sicut et προστάττω, utrumque usum habere; dicimus enim Delegare aliquod negotium cuipiam, et Delegare quempiam alicui negotio : sic tamen ut hæc posterior constr. minus recepta sit. Gallico itidem verbo *Ordonner*, quod est a Latino Ordinare, habente primam verbi τάττω signif., utroque modo utimur. [Πρ. de oraculo Xenag. ap. Macrob. Sat. 5, 19. Hemst.] Alioqui potest προστάττω cum nonnullis accusativis non personæ, sed rei, reddi etiam verbo Injungo. Cum inf. certe vel Impero, vel Jubeo. [Herodot. 9, 99 : Τὰς διόδους προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσειν. Soph. OEd. C. 1018 : Τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; Eur. Ion. 1176 : Αὐτῷ τόνδε προστάξας πόνον· Hel. 896 : Ὅς με προστάσσει τάδε εἰπεῖν. Et rariore structura ib. 1411 : Ὅσται δὲ δώσει ναῦν, ἐν ᾗ τάδ' ἄξομεν, πρόσταξον. Plato Parm. p. 136, D : Πολὺ ἔργον προστάττεις ὡς τηλικῷδε· Rep. 4, p. 433, E : Τοῖς ἄρχουσι προστάξεις τὰς δίκας δικάζειν· 5, p. 465, A : Πρεσβυτέρῳ ... νεωτέρων ἄρχειν προστετάξεται. De tributo imponendo, Andocid. p. 33, 8 : Προσέταξαν Λεσβίοις τὸν οἶνον καὶ τὰ ἄλλα ἀναλώματα. Cum περὶ Demosth. p. 363, 26 : Ὃν ἂν αὐτοὶ λάβετε, μηκέτ' ἐκείνοις (diis) περὶ τούτου προστάττετε, i. e. puniendi negotium demandate.] Et pass. Προστάττομαι, sequente quidem infin., Imperor, ex Horat., vel Jubeor. [Herodot. 7, 39 : Τοῖσι προσετέτακτο ταῦτα πρήσσειν· 7, 21 : Οἱ μὲν νέας παρείχοντο, τοῖσι δὲ ἵππος προσετέτακτο. Æsch. Eum. 208 : Ἐστὶν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον. Eurip. Phœn. 745 : Τί προστετάχθαι δρᾶν;] At quod dicit Plato Rep. 1, [p. 353, B], Ὧπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται, reddi potest Cui mandatum est aliquod negotium, vel Delegatum. Aut, Cui munus aliquod est assignatum. Sic in illo Xenoph. loco, Προστάττεσθαι αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, Mandari eis majora quam pro viribus. Vide et Cic. Lex. [Inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 d : Οἷς ἕκαστα ποτιτέτακται. Τὸ προσταττόμενον, Jussum, Mandatum, Isocr. p. 85, B; 152, D. Τὸ προστεταγμένον Herodot. 9, 104, Plato Polit. p. 281, B. Τὰ προσταχθέντα Herodot. 2, 121. Plat. Polit. p. 305, D. Τὸ προσταχθὲν Soph. Phil. 1010. Κατὰ τὰ προστεττόμενα Plato Leg. 9, p. 873, D.

Προσταχθέν μοι, Quum mihi imperatum esset, Lysias p. 183, 12, Demosth. p. 1210, 5, Plutarch. V. Sertor. c. 4. || Forma media, Plato Leg. 7, p. 818, E : Χαλεπὸν αὐτὰ προσταξάμενον τούτῳ τῷ τρόπῳ νομοθετεῖν. ||] Sciendum est porro afferri et προσταχθεν δούλη ex Eurip. [Hec. 102] pro Redacta sum sub imperium, Facta sum serva. Sed videndum an non loco futura sit aptior interpr., si reddatur Assignata sum.

Προστατεία, ἡ, Præfectura, Procuratio, Budæo e Xenophonte [OEc. 2, 6] : Χορηγίας, γυμνασιαρχίας, προστατείας. Ita προστατεία i. erit q. προστασία, Munus et dignitas τοῦ προστάτου, προστατεύοντος. || Cura, Patrocinium, Defensio. Polyb. 5, [43, 3] : Προσδεξάμενος τὴν παρθένον μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ πρ. Sed Cam. ibi legit προστασίας, quod ejusd. signif. est : vide Προστασία. [Dio Cass. 52, 9 : Πρ. ἐπιτηδείους.]

[Προστατευτικός, ἡ, όν, Aptus ad præsidendum. Πρ. στρατηγός ap. Pollux. 1, 178.] *Syn. ess. v.*

Προστατεύω, sive Προστατέω, Præsum, Præsideo. [Προστατεῦσαι per φυλάξαι exp. gramm. in Append. Etym. Gud. p. 628, 27. « Libanius vol. 4, p. 101, 25. » Boiss. Longe usitatius est Προστατέω.] Synes. Ep. 57 : Δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατεῖν, Et episcopi esse et civitatibus præesse, Magistratus esse. Sic etiam ap. [Plat. Gorg. p. 519, C.,] Xen. Mem. 1, 1, 8] : Τῆς πόλεως προστατεῖν. [Προστατεῖν χθονὸς Eurip. Heracl. 207; δωμάτων El. 932. De propugnatore Æsch. Sept. 395 : Τίς Προίτου πυλῶν ... προστατεῖν φαρέγγους; Πρ. τῶν πραγμάτων Polyb. 5, 35, 7; τῶν ὅλων 3, 4, 6. Πρ. τοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνους 2, 43, 7. Phalar. Epist. 109, p. 316 : Τῷ τῆς ἰατρικῆς προστατοῦντι. « Προστατεῖν νόσου, Morbo præesse, de medico dicitur, qui curando ægro præficitur ac præest, ἐν Παραγγελίαις p. 28, 24 : Ἰητροῦ προστατέοντος νόσου. Quod ἐπιστατεῖν dicitur p. 27, 7 : Νοσεόντων ἐπιστατέειν. » Foes.] Et sine casu ap. Plat. Rep. 8, [p. 562, C] : Κακῶν οἰνοχόων προστατούντων, Præsidentibus, Cam. Xenoph. [Mem. 3, 4, 6] : Εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύοι, Præest, Præfectus est. Bud. [Aristoph. Eq. 325 : Ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ ῥητόρων.] Item cum præp. ἐν : Οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατοῦντες, Qui in civitatibus præsunt. [Xenoph. Anab. 5, 6, 21 : Κελεύσαι προστατεῦσαι λαβόντα χρήματα.] || Προστατεῖν, Patrocinari, Defendere, προΐστασθαι. [Eurip. Heracl. 350 : Τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ ..., ἡμῶν δ' Ἀθάνα. Πρ. τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας Polyb. 27, 4, 7.] Sic Greg. Naz. alicubi ait se habere προστατοῦσαν νόσον, Sibi patrocinari; Se sublevare adversam valetudinem, Cam. Sic ap. Synes. Ep. 79 : Φήμην ἔχεις προστατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος, Diceris patronus esse viri rabiosi, et eum tueri. || Ap. Soph. El. [781], Ὁ προστατῶν χρόνος, est ὁ ἐπιγενόμενος, schol., Procedens tempus, Cam.

Προστατήριος, ία, ιον, Præses, [Tutelaris, Gl.] VV. LL. Apollo autem Προστατήριος dicitur, teste schol. Soph. [El. 637, Hesychio et Photio], quod ante fores statueretur, ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται, seu, ut Cam. interpr., Patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant. Bud. eum dici scribit quasi Vestibularium et liminarem, quasique janitorem. [V. Pausan. 1, 44, 2, Hesych. et Phot. s. h. v.] Soph. El. [637] : Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε. Dem. [p. 531, 8] : Καὶ εὔχεσθαι Ἀπόλλωνι προστατηρίῳ περὶ τύχης ἀγαθῆς. Paus. Att. p. 32 [c. 44, 2] : Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ Πρ. [Προστατηρίας Ἀρτέμιδος Æsch. Sept. 455.] Et Προστατήριος μὴν ap. Plutarch. [Mor. p. 653, E], Mensis, quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, ut innoxius et salutaris ejus usus ipsis deum beneficio concederetur. [Figurate Æsch. Ag. 976 : Τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα (libri δεῖγμα, quod correxit Scaliger) προστατήριον καρδίας ... ποτᾶται; Juxta præcordia situm et quasi ante fores præcordiorum, ut exp. Blomf.] *[illegible]*

[Προστατηρίς, ιος, ἡ, Prostateris, n. pr. in inscr. Delphica ap. Curtium p. 70 : Σῶμα γυναικεῖον, ᾗ ὄνομα Πρ., τὸ γένος ἐκ Κορωνείας· et genit. paullo post. G. D.]

Προστάτης, ὁ, Præfectus, Præses, Dux, Qui rei alicui præest, eamque administrat. [Herodot. 1, 127 : Προστάτεας ἐπιλαβόμενοι. Πρ. τοῦ ἐμπορίου 2, 179. Æsch. Sept. 408 : Πρ. πυλωμάτων· et 798. Καδμείων προστάται 1026. Suppl. 961 : Πρ. δ' ἐγὼ ἀστοί τε πάντες. Πρ. χθονὸς Eurip. Iph. A. 373. Πρ. χώρας Heracl. 964. Πρ. πόλεως Plato Gorg. p. 519, B, Isocr. p. 236, A. Πρ. τῆς ψυχῆς Plato Rep. 8, p. 573, B. Μεταβολὴ ἐκ πρ. ἐπὶ τύραννον ib. p. 565, D, et sim. p. 566, D. Πρ. καὶ ἐπιμελητὴς 10, p. 607, D. Οὐκ ἀγαθὸς πρ. τοῦ οἴκου Philostr. p. 604.] Xen. Cyr. 7, p. 108 [c. 2, 23] : Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου, Ut bello isti dux præessem : i. e. στρατηγόν, ut ibid. vocat. Et Hell. 3, [1, 3] : Πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. [Προστάται τῶν Ἑλλήνων Demosth. p. 116, 20. Προστάται τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας p. 199, 21. Πρ. τῆς πρὸς θεοὺς ἐπιμελείας p. 618, 8. Ἡγεμὼν καὶ πρ. Polyb. 6, 24, 7. Πρ. ἄξιος τῆς προαιρέσεως, Dux consilii, 2, 39, 12. Πρ. ἱστορίας ἀληθινῆς, i. e. Auctor historiæ historici nomine dignus, 12, 9, 6. Figurate Eur. Iph. A. 449 : Πρ. δὲ τοῦ βίου τὸν ὄγκον ἔχομεν τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.] Chrysost. : Δεῖ δὲ αὐτὸν (τὸν νόμον) προστάτην εἶναι τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, Honestorum ac turpium præsidem, principem ac imperatricem. Sic Aristoph. Eq. [1127] : Βούλομαι τρέφειν ἕνα προστάτην, schol. exp. τὸν προϊστάμενον τοῦ δήμου, h. e. δημαγωγόν. [Id. Pac. 684 : Αὑτῷ πονηρὸν πρ. ἐπεγράψατο (ὁ δῆμος).] || Patronus, Tutor. Plut. Romulo [c. 13] de potentioribus : Πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας, ἐκείνους δὲ κλίεντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας, de quibus paulo post, Προστάτας δοκαζομένους, συμβούλους τε πάντων καὶ κηδεμόνας ἑαυτοὺς παρέχων· Mario [c. 5] : Τοὺς Πάτρωνας [· οὕτω] καλοῦσι τοὺς πρ. οἱ Ῥωμαῖοι. Sic accipit Bud. ap. Appian. B. C. 2, [4] : Ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων πρ., In cujus clientela erant Allobroges; et ibidem quod sequitur, Ὥσπερ ἁπάσαις πόλεσίν ἐστί τις ἐν Ῥώμῃ πρ. Sic accipi possit etiam Xen. [Hell. 3, 1, 3] : Πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί, Totius Græciæ tutores et patroni, Tota Græcia in ipsorum tutela et clientela est : de Lacedæmoniis. Soph. OEd. T. [881] : Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων, Semper mihi patronus et defensor Deus sit, Cam. Sic Gregor. : Θεὸν ποιεῖται πρ. κατὰ τῆς ἐπηρείας, Vindicem, Defensorem, Bud. Peculiariter autem Athenis dicebantur οἱ τῶν μετοίκων προεστηκότες, Peregrinorum et incolarum patroni [Hesych. : Πρ. οἱ μετοίκων· καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο] : unusquisque enim incola tenebatur civem quendam νέμειν προστάτην, Adoptare sibi patronum, [Lex. rhet. p. 298, 2, Phot. et] Suid., et Harpocr., qui Hyperidem et Menandrum auctores citat : ex quo videntur esse quæ ap. Suid. sunt : Ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω βαρέως τὰ τῆς πόλεως πράγματα· ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταις χρωμένην ἀεὶ πονηροῖς· κἂν τις ἡμέραν μίαν χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται. [Demosth. p. 788, 5.] Aristot. Polit. 3, [1] : Πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ τούτων τελέως οἱ μέτοικοι μετέχουσι τῆς τοιαύτης κοινωνίας, ἀλλ' ἀνάγκη νέμειν προστάτην. Et ap. Hesych. [s. v. Προστάτου ex Soph. OEd. T. 411] : Ὡς τοῦ [Ὥστ' οὐ] Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Unde Ἀπροστασίου δίκη. [|| Supplex. Soph. OEd. C. 1171 : Ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης· 1278 : Τοῦ θεοῦ γε προστάτην. Similem verbi προστῆναι usum comparavit Schæfer. ex Soph. El. 1378 : Λιπαρεῖ προὔστην χερί. || I. q. παραστάτης apud anatomicos. V. Παραστάτης, ubi add. Galen. vol. 4, p. 647 : Πρῶτος Ἡρόφιλος ἀδενοειδεῖς προστάτας ἐκάλεσε, καὶ τὰ ἐκ τῶν ὄρχεων ἐκφυόμενα κιρσοειδεῖς ἔφθανεν ὀνομάζειν προστάτας.]

Προστατικός, ἡ, όν, Ad προστάτην pertinens, Qui προστάτου est, Peritus muneris τοῦ προστάτου. [Plato Rep. 8, p. 565, D : Ἐκ πρ. ῥίζης ἐκβλαστάνει. Plut. V. Thes. c. 36 : Τοῦ Θησέως πρ. τινος καὶ βοηθητικοῦ γενομένου. « Polyb. 6, 6, 8 : Ἐπισημασία εὐνοϊκὴ καὶ πρ., Benevolentiæ et honoris significatio. 6, 33, 9 : Τὸ τῆς τιμῆς σημεῖον καὶ πρ., Quæ pertinent ad honorem habendum præfectis. || Adverb. Προστατικῶς, id. 5, 88, 4, ubi cum σεμνῶς conjunctum. » Schweigh.]

Προστάτις, ιδος, ἡ, Patrona, Suffragatrix. [Annotavit Suidas s. v. Προστάτης. Restitui Soph. OEd. C. 458 : Ὁμοῦ προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς, in libris in πρὸς ταῖσι corruptum. Προστάτιν Dio Cass. 47, 39, ex cod. Med. correctus, et προστάτιν ἀρχὴν Appian. Civ. 1, 1, ex duobus codd. corrigendas : nam vulgo utrobique προστάτην. Quæ fere constans in libris corruptela est, velut in exx. ab Lobeckio allatis Para- *Boll. Apr. I, xviii.*

lip. p. 270, Phurnut. De N. D. 20, p. 187 : Τοῦ βίου παντὸς προστάτην ποιητέον τὴν φρόνησιν· Aristid. Quintil. 3, p. 120 : Τοῦ συνεχοῦς προστάτης ἐστὶν ἡ γεωμετρία· Procl. In Plat. Remp. p. 353 : Ἡ μὲν γενέσεώς ἐστι προστάτης· 378 : Τῆς δίκης προστάτης ἡ θεός. Quibus locis omnibus non dubitandum quin una litera mutata forma feminina sit restituenda. G. D.] Bud. p. 488, ex Chrysost. In Ep. ad Hebr. At in Ep. ad Rom. 16, [2] : Πρ. πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ, Tum multis hospitium præbuit, tum mihi, Beza : non assentiens iis, qui putant eam suo patrocinio et defensione multis affuisse, eo quod gravius hoc sit quam ut mulieri conveniat : ita ut πρ. eadem sit, quæ πρόξενος : προξένους autem et προστάτας dictos fuisse Qui a civitate aliqua deligebantur ut hospites ac peregrinos domum suam atque adeo in fidem suam reciperent. [Lucian. Charid. c. 10. Id. Bis. acc. c. 29 : Προστάτιν. Porphyr. De antro nymph. p. 18, 6 : Σελήνην τε οὖσαν γενέσεως προστάτιδα. Id. ib. p. 13, 14 : Νύμφαις ὑδάτων προστάτισιν. Hase. Μοῦσαι προστάτιδες τῶν θαλιῶν schol. Apoll. Rh. 3, 1. Ἐνυὼ προστάτις τοῦ πολέμου Etym. M. p. 345 extr. Προστάτιδες τοῦ λόγου Heraclit. Alleg. Hom. p. 481.]

+Nic. Chon. 202.

[Προστάτρια, ἡ, i. q. προστάτις. Lexicon Ms. Hafniense : Ταγή· διοικήτρια, προστάτρια. Osann.]

Προσταυρόω, Vallis s. Palis in terram depactis præmunio, ante munio. Thuc. 4 : Προσταυροῦσι τὰς ναῦς, i. e. σταυροὺς πρὸ τῶν νεῶν καταπηγνύουσι, ut alibi loquitur. [Ap. Thucyd. 4, 9, legitur : Τὰς τριήρεις ... ἀνασπάσας ὑπὸ τὸ τείχισμα προσεσταύρωσε. Ubi schol. : Τουτέστι νεωλκήσας ὀρθὰς πρὸ τοῦ τείχους ἔφραξεν· ἔνιοι δὲ ὅτι ξύλοις ὀρθοῖς προσωχύρωσεν αὐτάς. Intelliguntur pali intra quos naves stationem suam habent : quos σταυροὺς vocat 7, 25, ut monuit Dukerus. Ex hoc igitur loco non Προσταυρόω ponere debebat HSt., sed Προσσταυρόω. Est tamen illius quoque verbi exemplum ap. Appian. Civ. 4, 79 : Πυλίδα ἀνέῳξεν, ἣ προεσταύρωτο πυκνοτάτοις σταυροῖς. Restituendum ex cod. ibid. 5, 33 : Μετὰ σπουδῆς τὰς τάφρους προσεσταύρου, ubi vulgo προσεσταύρου.]

[Προσταφιδόω, Uvas ante arefacio. Dioscor. 5, 3 : Συντίθενται (αἱ σταφυλαὶ) μετ' ὀμβρίου ὕδατος προσταφιδωθεῖσαι, Ante in passas conversæ.]

[Προστέγασμα, τὸ, Prominens tectum. Apollod. in Mathem. vett. p. 21.] Pallin c. 154.

[Προστέγιον, τό. V. Προτέγιον.]

[Προστεγνόω, Ante obturo. Galen. De pot. med. simpl. 2, p. 9, b, 47 ed. Ald. Struv.]

Προστείνομαι, affertur pro Insto, Instanter posco.

Προστειχίζω, Murum addo, Præterea muro cingo. Thuc. 6, [3] : Ὕστερον δὲ χρόνῳ καὶ ἡ ἔξω, προστειχισθεῖσα, πολυάνθρωπος ἐγένετο. [Apollod. 2, 4, 4 : Προστειχίσας Μίδειαν καὶ Μυκήνας. Hase. Muris adjungo. Dionys. A. R. 3, 1 : Προσετείχισε τῇ πόλει τὸν καλούμενον Καίλιον λόφον.]

[Προστείχω. V. Προσστείχω.]

[Προστεκμαίρομαι, Conjecturam facio. Hippocr. p. 817, F : Τῇ ἰσχύϊ τοῦ τρώματος τοὺς χρόνους προστεκμαίρεσθαι χρή, i. e. Ex magnitudine vulneris ratio temporis ineunda est.]

[Προστεκμαρτέος, α, ον, Conjectandus. Hippocr. p. 390, 3 : Προστεκμαρτέα δὴ καὶ ἰσχύς.]

[Προστεκταίνομαι, Insuper struo, machinor. Plut. V. Lysand. c. 26.]

[Προστελειόω.] Προστελειωθεὶς exp. Adultus. Est a προστελειόω, Ad perfectionem et consummationem perduco.

[Προστελείωσις, ἡ, Consummata perfectio. Greg. Nyss. t. 2, p. 116, D : Ἡ κατ' ὀλίγον πρ. Hase.]

[Προστελέω, Præterea impendo, Insuper solvo. Thuc. 6, 31 : Ὅσα ἤδη προσετετελέκει. Xen. Anab. 7, 6, 30 : Μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προστελεῖ τῆς ἀσφαλείας.]

[Προστέλλομαι, Procedo. Soph. OEd. C. 20 : Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν. || Propugnatorem mitto. Æsch. Sept. 411 : Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται εἴργειν τεκοῦσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. || Vitiose pro προστέλλω, quod v.]

[Προστενάζω, Præmature gemo. Æsch. Prom. 698 : Πρό γε στενάζεις. Προστένειν per προστενάζειν exp. schol. Agam. 261.]

Προστενοχωρέω, Hist. G. P. 107, D. P. 13, C.

[Προστένω, idem. Æsch. Ag. 261 : Ἴσον δὲ τῷ προστένειν.]

[Προστερατεύομαι, Prodigiose affingo. Phot. Bibl. p. 342, 27 : Ἄλλα μυρία προστερατεύεται. Hase. V. Ἐπιτερατεύομαι.]

Προστερνίδιος, ὁ, ἡ, Pectori anterius applicatus, [Pectoralis, Gl.] ut προστερνίδια ὅπλα equorum, quibus pectora eorum muniuntur contra telorum injuriam [Achill. Tat. Leuc. et Clit. part. 1, p. 20, 18 : Πρ., προμετωπιδίοις, φαλάροις ἀργυροῖς, χρυσαῖς ἡνίαις. Hase] : quæ et προστηθίδια, teste etiam Polluce 2, [162, et 1, 140]. Xenoph. Cyrop. 7 init. : Οἱ δὲ ἵπποι ὡπλισμένοι ἦσαν προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς. [Eadem conjunxit Nicet. Chon. Hist. p. 102, A. Πρ. καὶ προγαστρίδια Lucian. De salt. c. 27.] Plinius [34, 7, 18] viris pugnantibus Pectoralia tribuit, dicens, Ex pectoralibus eorum, ocreisque et galeis.

[Προστερνίζομαι. V. Προσστερνίζομαι.]

[Πρόστερνος, ὁ, ἡ, Pectoralis. Æsch. Choeph. 29 : Πρ. στολμοὶ πέπλων.]

[Προστέρπω, Oblecto. Pallad. Hist. Laus. p. 976, C : Οἷς ἀεὶ προσετέρπετο. Phot. Bibl. p. 400, 1 : Προστέρποντο φοιτῶντες. Hase. Forma poet. ap. Hom. Il. Ο, 401 : Σὺ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω.]

[Προστεφανόω, Ante corono. Athen. 4, p. 128, C : Προεστεφανώθη ἕκαστος πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδι χρυσῇ.]

[Προστεχνάομαι, Insuper machinor, comminiscor. Plutarch. V. Sertor. c. 11 : Ὁ δὲ καὶ προσετεχνᾶτο τοιάδε. « Iamblich. In Arithm. Nicom. p. 142, C : Προστεχνησάμενοι. » Hase.]

[Προστεχνολογέω. V. Ἐπιτεχνολογέω.]

[Προστήθιος, ὁ, ἡ, i. q. προστηθίδιος. Eust. p. 1328, 33 : Πρ. γυναικείου κανόνος.]

Προστηθίδιος, ὁ, ἡ, i. q. προστερνίδιος, Appositus s. Applicatus pectori. [Antilena, Gl.] Ap. Polluc. 2, [162] : Ἵππων προστηθίδια ὅπλα, quæ Xen. appellat προστερνίδια, Arma quibus pectora equorum muniuntur belli tempore contra telorum injuriam. Apud Suid. hæc leguntur [Polybii, ap. Schweigh. 22, 20, 6] : Ἐξελθόντες μεγάλοι δύο μετὰ τύπων καὶ προστηθιδίων, ἐδέοντο μηδὲν ἀνήκεστον βουλεύεσθαι περὶ τῆς πόλεως· ubi προστηθιδίων exp. εἰκόνων μέχρι στήθους. Fuerint itaque προστηθίδια, Simulacra pectore tenus ficta s. picta, Imagines non perfectæ, sed ad pectus tantum deductæ.

[Προστήθιον, τὸ, Pectorale, si vocis forma sana, legitur ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 227, D. Hase.]

Προστηθίς, ίδος, ἡ, Anterior pars τοῦ στήθους. Infra pedem totum, inquit Cam., τύλωμα, i. e. Callus. In hoc, quod eminet juxta digitos, στῆθος ποδός, i. e. quasi pectus, a quibusdam προστηθὶς nominatum. Pollux 2, [198] de partibus pedis : Τὸ δὲ κάτωθεν, τὸ μὲν ὅλον, τύλωμα· τούτου δὲ τὸ μὲν προὔχον, ὑπὸ τοῖς δακτύλοις, στῆθος ποδός, ἢ προστηθίς· τὸ δὲ μετὰ τὸ στῆθος, κοῖλον ποδός.

Προστήκω, Liquefactum affundo : ut ἐντήκω est Liquatum infundo. Unde pass. Προστήκεσθαι aliquid alicui dicitur, quum liquefactum ei affunditur, ut plumbum lapidi aut ligno. [Soph. Tr. 833 : Πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ· et 836 : Δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς φάσματι. Per προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας exp. schol., ut προστέτηκεν per προσκεκόλληται Phot. et Suid.] Quoniam vero ea, quæ ita affusa sunt, firmiter inhærent et insident, ideo accipitur pro Adhæreo s. Inhæreo, Insideo, metaphorice plerumque. Synes. Ep. 44 : Ἀλλ' εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα, καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα· διὰ πόνων δ' ἂν ὀδυνῶν ἐκπεπλῦσθαι κηλῖδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα ὀμόργματα, Inhærentes labes : ut quæ ex oleo liquefacto et affuso adhæserunt, vel ex alia pinguedine liquefacta itidem et affusa ; eæ enim maculæ sunt δυσσοποιοί, et δυσέκνιπτοι s. δυσέκπλυτοι, aut δυσέκτριπτοι : nam et προστρίβεσθαι eædem dicuntur, ut infra docebo. Ibid., Οὐ πάνυ προστετηκὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πάθος, Vitium illud nondum penitus adhæsit et insedit ejus pectori. Homo etiam rei alicui προστετηκέναι dicitur, cui ita addictus est et deditus, ut inde avelli nequeat : metaph. itidem ab iis sumpta, quæ liquefacta et alicui rei affusa, ita

hærent, ut nullo modo avelli inde queant. Cui simile est προσκεκολλῆσθαι, προσπεφυκέναι, δυσαποσπάστως ἔχειν et ἀναποσπάστως διακεῖσθαι, et Latine Affixum esse. [Heliodor. 3, 16 : Εἰδώλων θεράπαινα ... βοτάναις προστετηκυῖα.] Plut. [Mor. p. 524, D] : Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς, ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα, καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἐπιστένοντα, τί φῶμεν τὸ πάθος εἶναι ; Conquirendis divitiis ita addictum, ut ab eo studio nequeat avocari. [Id. p. 600, C. Πρ. τῇ τέχνῃ Ælian. V. H. 3, 31. Πρ. τῷ πράγματι schol. Aristoph. Nub. 16. Κριτίᾳ (i. e. scriptis Critiæ) προστετηκὼς Philostr. p. 564. Valck. Δόξῃ πρ. Julian. Or. 7, p. 226, A.] Synes. De insomn. : Ὑπὸ περιττῆς σοφίας προστετηκότας τοῖς ὑπὸ τῶν λογίων ἀπακριβωτοῖς, Addictos, Affixos. Id. Ep. 57 : Τὸ προστετηκέναι δέ ἐστι δεινόν, Grave est et odiosum, addictum et affixum esse ei rei. Sed notandum est, quosdam προστετηκέναι τινὶ πράγματι malle interpretari Intabescere alicui rei, In aliqua re se macerare, Alicui rei ita studere, ut in ea contabescas : quomodo et Erasm. in illo Plutarchi loco τῷ πορισμῷ προστετηκότα vertit, Quærendis divitiis intabescentem et quasi illiquescentem. [Πρ. ἀργυρισμῷ Philo p. 703, C. Valck.] Quibus libenter assentirer, si in præsenti diceretur προστήκεσθαί τινι πράγματι : sed quum utantur præterito προστετηκέναι, malo reddere Addictum et affixum esse, Adhærere. Quæ enim adhærent et affixa sunt, eadem et προστετηκέναι dici possunt, i. e. Liquefacta ac deinde affusa esse. [Basil. M. vol. 1, p. 165, A. Τῷ θείῳ ἔρωτι προστετηκέναι. Idem : Τῇ φιλαργυρίᾳ πρ. Suic. Πρ. ἡδοναῖς Clem. Alex. p. 79.]

[Πρόστηξις, εως, ἡ, Adhæsio. Πρ. ψυχῆς Plut. Mor. p. 1089, C.]

[Προστηρέω, Stricte observo, speculor. Phlegon. Trall. Mirab. p. 119, 11 Westerm. : Οἱ μὲν προστηροῦν. Hase.]

[Προστήρησις, ἡ, Observatio. Greg. Nyss. t. 1, p. 952, B. Hase.]

[Προστιβάζω.] Προστιβάζεται, Hesychio [μερίζεται (?),] προπορεύεται, Præit vel Procedit.

Προστιβάς, άδος, ἡ, Vestigium impessum ab eo qui præit, vel κολαπτῆρι incisum : ut fit in imperviis rupibus. Apud Suidam : Κατῴκει ἐν σπηλαίῳ προστιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν. Ubi tamen quidam pro Cubili accipiendum putarunt. [Ap. Diodor. 17, 85, unde hæc sumsit Suidas corrupto usus exemplari, legitur τρεῖς στιβάδας.]

Προστίθημι, Appono, Applico, Admoveo. Interdum et Committo, Conjungo. [Hom. Od. Ι, 305 : Λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν. Προσθεῖναι τὰς θύρας, Apponere (i. e. claudere) fores, Herodot. 3, 78, quod annotarunt Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 111, 32, Phot. et Suidas, per ἐπικλεῖσαι interpretati. Τὴν θύραν et τὸ θύριον προστιθέναι ap. Lysiam p. 92, 42 et Diog. L. 2, 105. Æsch. Choeph. 230 : Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. Soph. El. 933 : Μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα (sepulcro Agamemnonis).] Thuc. 3, [23] : Κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, Scalis admotis, appositis. Xen. [Mem. 2, 6, 39] : Τὸ στόμα πρὸς τὸ στόμα προσθήσεις, Os ori admovebis, junges. [Eurip. Andr. 896 : Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς· Bacch. 1108 : Μυρίαν χέρα προσέθεσαν ἐλάτῃ· Phœn. 1693 : Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπον. Πρ. τινὰ πυρὶ Eurip. Suppl. 948. Κόσμον πρ. ἀγάλματι id. Hipp. 631. Plato Rep. 4, p. 420, C : Ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῴου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· Tim. p. 75, C : Προσετέθη κεφαλὴ σώματι. Polyb. 11, 18, 4 : Προσθέντα τοὺς μύωπας βίᾳ τὸν ἵππον ἐπάγειν.] || Addo, Adjicio, id sc. quod deerat [Plato Phædon. p. 95, E : Ἵνα προσθῇς ἢ ἀφέλῃς· Crat. p. 418, A : Προστιθέντες γράμματα καὶ ἐξαιροῦντες· Rep. 9, p. 591, E : Προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἷός τ' ᾖ], ut Aristot. Eth. 2, 6, scribit moris esse τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις ἐπιλέγειν, ὅτι οὔτε ἀφελεῖν ἐστιν οὔτε προσθεῖναι αὐτοῖς· quæ enim omni ex parte absoluta sunt, iis nec addi quicquam nec demi potest. [De operatione mentis Epict. Diss. 1, 6, 10 : Καὶ ἀφαιροῦμεν καὶ προστίθεμεν. Passiv. Plato Theæt. p. 155, A : Ὧ μήτε προστιθοῖτο μήτε ἀφαιροῖτο· Parmen. p. 131, D : Ὧ ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθέν.] Dem. [p. 1355, 16] : Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, Adjecto reliquo, quod viginti minis complendis adhuc deerat. Lucian. [De calumn. c. 17] : Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ. Item dictis suis aliquis προστίθησι, quum adjicit s. addit quod desiderabatur. Isocr. Panath. [p. 288, C] : Καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν ἔχειν τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφελεῖν. [Æsch. Choeph. 114 : Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει ; Eurip. Herc. F. 327 : Χάριτι προσθεῖναι χάριν.] Nec non dicunt οὐ προστίθημι, Non addam, Non dicam : et, προσθήσω δέ, Hoc vero addam, et insuper dicam : ut Demosth. [p. 304, 23] : Καὶ οὐκέτι προστίθημι ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος αὐτοῦ ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη· ἀλλ' ἐῶ ταῦτα· et [p. 99, 20] : Κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει, καὶ τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει· προσθήσω δέ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει θεοῖς. Quale est ap. Latinos, Addo etiam, Adde huc, quod. [De nomine imponendo Dio Cass. 78, 18 : Ἐκείνῳ τὸ τοῦ πολέμου ὄνομα προσέθεσαν· Exc. p. 53, 68 : Ὥσπερ ἡ ἐπίκλησις αὐτοῦ προσετέθη.] Item ex Aristoph. affertur [Nub. 63] : Ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα, pro Equum addebat ad nomen. Ubi nota cum πρὸς construi [Plato Phileb. p. 33, C : Ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυνώμεθα προσθεῖναι] : cum εἰς autem in hoc, quod ex Dem. affertur [p. 384, 23] : Προστίθημι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, ubi potius significat Adhibeo s. affero ad. [C. præp. ἐπὶ Soph. Tr. 1253 : Κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες. || Addo, i. e. Insuper do s. largior. Demosth. p. 307, 7 : Τοὺς παρ' ἡμῶν ἀπελαυνομένους προσδεξάμενος καὶ χρήματα προσθήσειν ὑπέσχετ' ἕτοιμος· et p. 1306, 12. Id. p. 402, 5 : Ἀφ' ἧς κερδανῶ μὲν οὐδέν, προῖκα δὲ προσθεὶς ἐκδώσω. Dio Cass. Exc. p. 50, 39 : Δῶρα καὶ τιμὴν αὐτοῖς προσέθεσαν· l. 42, 36 : Μόνῃ τῇ Κλεοπάτρᾳ τὴν βασιλείαν προσθήσειν.] Sed frequentius dat. sibi junctum habet : ut tum in superioribus ll., tum in hoc Isocr. Paneg. [p. 42, C], Τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι [περιθεῖναι restitutum ex cod. Urb.], Parvis addere s. adjicere, quo grandescant et majora fiant. [Pind. Ol. 5, 56 : Εὐλογίαν προστιθεῖς. Id. Nem. 3, 120 : Νᾶσον εὐκλέα προσέθηκε λόγῳ, Insulam adjunxit sermoni, i. e. celebrem fecit ; quod in prosa oratione dicendum fuisset νήσῳ προσέθηκεν εὐκλέα λόγον. Similiter Soph. El. 47 : Ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθείς, ubi schol. rec. : Ἄγγελλε προστιθείς, ἀγγελίαν δηλαδή, ὅρκῳ. Λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ. Recte : nisi poeta ὅρκον scripsit, quod conjecit Reiskius. Similiter πίστιν προσθεῖναι Demosth. p. 1270, 9.] Itidemque ἐλπίδα προσθεῖναι alicui dicimur, ut Tac., Strenuis vel ignavis spem metumque addere. Diciturque itidem Animum addere. Thuc. 3, p. 96 [c. 40] : Οὔκουν δεῖ προσθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστήν, οὔτε χρήμασιν ὠνητήν. [Πρ. τινὶ ἀτιμίαν Herodot. 7, 11. Πρ. τινὶ μόρον, Mortem afferre, Æsch. Choeph. 482. Ib. 612 : Ἐάν τις προστιθῇ τὸ καρτερόν, i. e. Si quis nobis vim inferat. Πρ. ὄκνον Soph. Ant. 243. Ἐκπλῆξιν ἀφασίαν τε πρ. Eurip. Hel. 556. Πρ. ἀνάγκην Herc. F. 710. Πρ. πόνους τινὶ Heracl. 506, et ib. 63 : Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί ; Πρ. λύπην Suppl. 936. Νοσοῦντι νόσον πρ. Alcest. 1051.] || Aliquando redditur potius Adjungo. [Herodot. 6, 126 : Ταύτην ἤθελησε τούτῳ γυναῖκα προσθεῖναι.] Thuc. p. 113 [3, 92] : Μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτούς, schol. κατὰ προσθήκην δοῦναι. 8, p. 279 [c. 50] : Προσέθηκεν ἐπ' ἰδίοις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτόν. At p. 277 [c. 46] dicit, Τῷ Ἀλκιβιάδῃ προσθεὶς ἑαυτὸν εἰς πίστιν. Quo referri potest, quod legitur 4, p. 149 [c. 86] : Δεδιὼς μὴ ἐγώ τισι προσθῶ τὴν πόλιν. [|| Impono, Injungo. Herodot. 1, 108 : Πρῆγμα τὸ ἄν τοι προσθέω, et 3, 62. Cum infin. 5, 30 : Προσέθεσαν αὐτῷ πρήσσειν ᾗ δύναιτο ἄριστα. Eurip. Suppl. 27 : Τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ. De pœna quam quis sibi imponit, Eurip. Thesei fr. 4 : Φυγὰς ἐμαυτῷ προστιθεὶς ἐμῆς πάτρας. Πρ. τι ἐμαυτῷ, Vindico mihi, Dio Cass. 52, 14 : Τὴν διοίκησιν ... ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ... προσθεῖναι. Passive 42, 29 : Ἵνα παρ' αὐτῆς (τῆς γερουσίας) τὰ ὅπλα καὶ τὴν ἐξουσίαν ... προστιθεῖσθαι νομισθείη· ubi προσκατεθῆσθαι scribi volebat Reimarus.] || Item γνώμην προσθεῖναι, Thuc. 3, p. 94 [c. 36] : Παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προσθεῖναι [recte προθεῖναι nunc legitur], Egerunt cum magistratibus, ut iterum ad populum referrent : convocata igitur concione γνῶμαι ἀφ' ἑκάστων ἐλέγοντο, ut ibid. dicit. [Πρ. τὴν γνώμην, Assentiri, Theophr.

De sens. § 2 : Τούτῳ προσέθεσαν τὴν γνώμην. Quod ab aliis προστίθεσθαι, forma media, dici solet.] || Significat προστίθημι idem etiam quod παρατίθημι, Tribuo, Attribuo. [Æsch. Prom. 83 : Θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει.] Plut. Lycurgo [c. 28] : Οὐ γὰρ ἔγωγε προσθείην Λυκούργῳ τοιοῦτον οὕτω τῆς κρυπτείας ἔργον. Thuc. 8, p. 269 [c. 17] de Alcibiade : Ἐβούλετο Χίους καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ ἀποστείλαντι Ἐνδίῳ τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι· quod etiam προσάπτειν et ἀνατιθέναι dicitur, Lat. et Ascribere. [Eur. Ion. 1525 : Τῷ θεῷ πρ. τὴν αἰτίαν 1545 : Σὺ προστίθης' ἄλλῳ πατρί· Andr. 218 : Ἀπληστίαν λέχους πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσα· Hipp. 951 : Θεοῖσι πρ. ἀμαθίαν· Heracl. 476 : Θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς πρόσθησθε· Hecub. 368 : Ἅδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας· Iph. A. 540 : Πρὶν Ἅδῃ παῖδ' ἐμὴν προσθῶ· Phœn. 971 : Σφαγέντα προσθεῖναι πόλει.]

|| Pass. Προστίθεμαι signiff. activi sequitur. Frequentissime vero significat Adjungor, Conjungor, Adjungo s. Conjungo me, Accedo. [Soph. Œd. C. 1332 : Οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.] Thuc. 3, p. 87 [c. 11] : Μὴ ἄλλῳ τῳ προσθέμενοι, κίνδυνον σφίσι παράσχῃ, schol. εἰς ταὐτὸ συνελθόν. 8, p. 278 [c. 48] : Ἀθηναίοις προσθέμενοι. [Demosth. p. 154, 1 : Ὁποτέροις πρόσθοιτο, τούτους ἐποίει κρατεῖν τῶν ἑτέρων· 238 extr. : Ὅσα ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων. Polyb. 1, 16, 3 : Αἱ πλείους πόλεις προσετίθεντο τοῖς Ῥωμαίοις.] Sic Herodian. 2, [12, 6] : Τῷ Σεβήρῳ πάντες ἤδη προσετίθεντο, Severo se adjungebant, Ad Severum deficiebant. Id. 7, [7, 13] : Προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. [Et sæpe ap. Dion. Cass.] At Thuc. 6, p. 204 [c. 18], Προσεθέμεθα αὐτοὺς dicit pro Recepimus ipsos in societatem, Nobis adjunximus, s. ξυμμάχους ἐποιησάμεθα, ut schol. [Et sic non raro Dio Cassius, ut 41, 4 : Πάσας πόλεις προσετιθέμενος.] Quo in l. προστίθεσθαι est transitivum, veluti quum aliquis dicitur παρατίθεσθαι εὐτελῆ βρώματα, aut πολυτελῆ τράπεζαν. Itidem γνώμῃ aut λόγοις alicujus προστίθεσθαι dicimur pro Adjungere nos, s. Accedere. [Herodot. 2, 120 : Τῷ λόγῳ τῷ λεχθέντι προστίθεμαι· 1, 109 : Οὔ οἱ ἔγωγε προσθήσομαι τῇ γνώμῃ· et 3, 83; 6, 109, et cum dat. personæ 2, 160 : Τῷ ἀστῷ προσθήσονται, Suffragia ferent in illius favorem. Schweigh. Plato Leg. 2, p. 674, A : Ἔτι μᾶλλον... προσθείμην ἂν τῷ Καρχηδονίων νόμῳ. Demosth. p. 1060, 18 : Δῆλον ὅτι τούτῳ ὑμεῖς οἱ δικασταὶ προσθήσεσθε· 1243, 5 : Προσθέσθαι παρὰ τὸ δίκαιον τῷ Κηφισιάδῃ. Dio Cass. 38, 15 : Τῷ Πομπηΐῳ προσέθετο.] Προσέθεντο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, Ejus sententiæ accesserunt, In ejus sententiam iverunt, Plutarch. Themistocle [c. 12]. Ex cujus Fabio [Comp. c. Per. c. 3] affertur, Προσετίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην. Et alibi, Προστίθεσθαι προτέρῳ λόγῳ, Ad priorem sententiam accedere. Rursum ex Plutarcho, Προσθέμενος τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις, Qui Aristotelicæ sectæ se adjunxit, Addictus Aristotelico dogmati. [Aor. passiv. apud Suidam : Προστεθέντος, συνευδοκήσαντος. « Τοῦ δὲ Εὐγραφίου (Εὐθυμίου Paris. A) προστεθέντος τῷ ἀνδρὶ καὶ δεδωκότος αὐτῷ τὴν τῶν ὑπηρετῶν ὑπουργίαν. »] Ex Thucyd. vero affertur [1, 20] : Προστίθεσθαι μιᾷ ψήφῳ, pro, Unum calculum mittere : quæ interpret. verbis illis nullo pacto convenire posse videtur. [Non videtur HSt. locum illum inspexisse, ubi est : Μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι ἕκαστον, ἀλλὰ δυοῖν. Cum accus. Plut. V. Agid. c. 12 : Τῷ τὰ βελτίονα λέγοντι προστιθέμενον τὴν ψῆφον.] Vide et Bud. p. 513, ubi προστίθεσθαι interpr. Transire in partes alicujus, In sententiam alicujus pedibus ire, Assentiri, Astipulari, Hærere, Addictum esse, Favere : quomodo et προσκεῖσθαι accipi ibid. docet. Similis usus Latini verbi Adjicio, ut Virg. Æn. 10 : Ter centum adjiciunt, mens omnibus una sequendi : i. e. προστίθενται, Calculum adjiciunt, Plin. [Πρ. τὴν ψῆφον Æsch. Eum. 775 : Ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι. Demosth. p. 1320, 16 : Ἡμῖν ἂν προσθέμενοι τὴν ψῆφον εὐορκοῖεν. Πρ. τὴν γνώμην p. 1243, 9 : Ἐκείνῳ μᾶλλον προσετίθετο τὴν γνώμην ἢ τούτῳ.] || Item Προστίθεμαι est Tribuor, Attribuor, Ascribor, sicut προστίθημι est Tribuere, Attribuere, Ascribere. Thuc. 3, [39] : Μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, Crimen ascribatur. Idem [3, 82] : Τὸ δὲ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, Virilitati datum et ascriptum est. [|| Προστίθεμαι, forma media, Appono, Adjungo, Admoveo, Amplector. Eurip. Herc. F. 1408 : Πατρὸς στέρνα προσθέσθαι θέλω. || « Προσθεμένη ap. Hippocr. eam mulierem significat cui medicamenta subdititia aut pessi naturalibus apponuntur, quæ inde πρόσθετα sæpe vocantur. Sic Epidem. l. 1 ægr. 4 : Προσθεμένη δὲ ταύτῃ μὲν ἐκουφίσθη· ubi Galen. : Τὸ δὲ προσθεμένη μετὰ μὲν τοῦ βαλάνου ὅταν τύχῃ γεγραμμένον, εὔδηλον ἔχει τὸ σημαινόμενον, ἄνευ δὲ τῆς προσθήκης ἤτοι ὑπακοῦσαι χρὴ τὴν βάλανον, ὥς τινες βούλονται, ἢ πεσσὸν παρηγορικὸν δηλονότι καὶ ἀφλέγμαντον. Ibid. ægr. 5 et p. 1133, C : Προσθεμένη οὐδὲν ἐξ ἀλήτου καὶ μύρου. Addito βάλανον Epidem. 1 ægr. 4 : Ἐξανίστατο βάλανον προσθεμένη. » Foes. || Assumo. Dio Cass. 42, 20 : Τὴν ἐξουσίαν τῶν δημάρχων διὰ βίου ... προσέθετο. Αὐτοκράτορος ὄνομα προσθέσθαι 51, 25. || « Infero. Herodot. 4, 65 : Ἐόντες οἰκήιοι πόλεμον οἱ προσθήκαντο. Μῆνιν προσθέσθαι τινί, Iram contra aliquem exercere, 7, 229. » Schweigh. Æsch. Pers. 531 : Μή καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. Eurip. Heracl. 147 : Ἴδια προσθέσθαι κακά. Ἄχθος προσθέσθαι Andr. 396. Hec. 742 : Ἄλγος ἂν προσθείμεθα. Πρ. χάριν, Gratiam inire, Soph. Œd. C. 767 : Πρόσθεν οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν. Πλέον προσθέσθαι, Proficere, Soph. Ant. 40 : Τί δ' ... ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον;] || Alioquin active etiam accipitur pro προστίθημι. Dicitur enim προσθέσθαι φίλον [ab Herodoto 1, 53; 1, 69; 3, 74], pro Adjungere sibi amicum et asciscere. Quomodo et Thuc. 1, p. 27 [c. 78] : Μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον πρόσθησθε· ibi enim schol. exp. ἀνάθησθε ἑαυτοῖς, Vobis ascribatis. Itidemque l. 2, [37, ἀχθηδόνας,] et 8, [87. Herodot. 5, 69 : Τὸν δῆμον προσθέμενος, Plebe suis partibus adjuncta. Soph. Œd. C. 404 : Σὲ προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι. Προσθέσθαι δάμαρτα, Conjugem sibi adjungere, Soph. Tr. 1224. Eurip. Heracl. 158 : Ἄργους τοσήνδε χεῖρα... προσθέσθαι πόλει.] || Cum infin. autem junctum προστίθεμαι neutralem habet signif., et exp. Insto, Insisto, Pergo. Act. 12, [3] de Herode : Προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, Petrum etiam corripere instituit, comprehendere perrexit. Ex Herodoto [5, 30] : Προσέθεντο τῷ Ἀρισταγόρῃ πρήσσειν, Institerunt Aristagoræ ut efficeret. [Ubi προσέθεσαν ex codd. restitutum. In Indice :] Προστεθείς, Additus; et Προστεθῆναι, Additum esse.

[Προστίκτω, Pario ad. Aristot. H. A. 5, 17 : Προστίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας.]

Προστιλάω, i. q. κατατιλάω. Aristoph. Nub. [411] : Πρὸς αὐτὰ Τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν, Oculos meos concacavit, stercore perfudit s. conspurcavit. Nisi malis, In ipsos mihi incacavit oculos. [Hesych. s. v. Κλαζομένιοι. Passiv. Artemid. 2, 26 : Ἔδοξέ τις ὑπό τινος γνωρίμου προστιληθῆναι.]

Προστιμάω, [Insuper] multo. [Mulctæ addo, vel simpliciter Mulctam irrogo, ut ap. Platon. Leg. 6, p. 767, E : Προστιμᾶν τοὺς κρίναντας τὴν δίκην ὅ τι χρὴ πρὸς τούτῳ παθεῖν αὐτὸν κτλ. 12, p. 943, B. Achill. Tat. 8, 11 : Ὅ τι ἂν δόξῃ προστιμῆσαι τοῖς δικασταῖς· ubi vulgo προτιμῆσαι, quod corrig. ex cod. Paris. Lysias p. 117, 31 : Μὴ προστιμήσῃ ἡ ἡλιαία.] Demosth. [p. 528, 13] : Ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, Multare eum jussit, pecunia reipublicæ dependenda. Idem [ib. 18] : Τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τῷ ἰδιώτῃ, Tanti publice multari quanti privato damnatus est. [Ibid. p. 571, extr. : Προστιμήσαντα τῆς βλάβης, i. e. Non solum condemnatis cum caussæ victæ, sed etiam ad damna moræ actori reluenda, ut recte exp. Reiskius.] Et in Timocratea : Εἴ τινι προστετίμηται τῷ νόμῳ, Si quis legis sanctione damnatus. [Hesych. : Προστιμῆσαι, κατακρῖναι.] Hæc Bud. p. 33, sed fusius. [Demosthenis locus est p. 696, 28 (et 712, 20; 723, 10) : Εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον ἢ ψήφισμα δεσμοῦ, ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ· 724, 5 : Δεσμοῦ προστετιμημένον αὐτοῖς· 732, 19 : Ἐάν τις ἁλῷ κλοπῆς καὶ μὴ τιμηθῇ θανάτου, προστιμᾶν αὐτῷ δεσμόν· 736, 16 : Πρὸς τῷ ἀργυρίῳ δεσμὸν τῷ κλέπτῃ· 1152, 16 : Ὥστε τῷ Θεοφήμῳ πέντε καὶ εἴκοσι δραχμῶν προστιμηθῆναι. Apparet ex his passivum cum genitivo, activum cum accusativo construi, maleque p. 732, 19, in libris pluribus προστιμᾶν δεσμοῦ scriptum esse ab librariis

præcedente προστιμηθῇ θανάτου in errorem inductis, quemadmodum Pollux quoque 8, 71, δεσμοῦ προστιμῆσαι posuit. || Forma media Προστιμάομαι, Achill. Tat. 2, 34 : Οἱ δικασταὶ προσετιμήσαντό μοι τριττῇ φυγῇ. Activum et medium in legis formula ap. Demosth. p. 733, 8, ita distinguitur, ut προστιμᾶν judices dicantur, προστιμᾶσθαι actor vel alius quivis, qui postulat ut judices mulctæ addant : Ἐὰν προστιμήσῃ ἡ ἡλιαία· προστιμᾶσθαι δὲ τὸν βουλόμενον, ὅταν περὶ τοῦ τιμήματος ᾖ. Quocum simile significationis discrimen verbi simplicis τιμᾶν et τιμᾶσθαι comparavit Schœmann. in libro De lite Attica p. 725, etsi non ubique servatum. Προστιμᾶται τὸ δικαστήριον dixit Harpocratio s. v. Προστιμήματα. G. D. Liban. Decl. pro Socr. p. 212 Morell. Boiss. Προστετιμημένα, sc. ἐνθυμήματα, sunt sententiæ quæ præclaris et magnis rebus exprimendis serviunt. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 941, ὅταν τις ἐνδόξοις πράγμασι χρῆται. Ernest. Lex. rhet.]

Προστίμημα, τό, Multa et pœna, i. q. πρόστιμον, ἐπιτίμιον, ζημία, ζημίωμα, Bud. p. 33. Sic vero et simplex nomen τίμημα accipitur, veluti quum dicitur ἐπάγειν τίμημα. Dem. : Καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ,τι χρὴ ἀποτῖσαι, Exactionem pœnarum intendere ad id quod pendere eum oportet, Bud. Aliis προστίμημα est Pœna legibus præfinita adversus juris violatores. [Sic Harpocr., Phot. et Suid. s. v. Προστιμήματα· ἔστι μέν τινα ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένα κατὰ τῶν ἀδικούντων, (ὥσπερ addidit Portus) ἡ ἀποδειλία παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους· ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἃ προστιμᾶται τὸ δικαστήριον, ὡς δείκνυσι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, p. 700, 16 : Ταῦτα (τὰ δικαστήρια) ἄκυρα ποιεῖ τῶν προστιμημάτων τῶν ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένων.] Apud Polluc. vero 8, [21 (ubi : Τίμημα, προστίμημα, ἐπιτίμημα, καὶ ὡς Ἀντιφῶν, ἐπιτίμιον, sed cod. Jungerm. προστίμημα, ὡς Ἀντιφῶν, ἐπιτίμιον etc. omissis ἐπιτίμημα καί) et 22] perperam scriptum προτιμᾶν et προτιμήματα, pro προστιμᾶν et προστιμήματα, ubi itidem synonymos ponit τιμωρεῖσθαι, κολάζειν, ζημιοῦν, τιμᾶσθαι, προστιμᾶν, ἐπιτιμᾶν, καταδικάζειν : item τιμωρία, δίκη, κόλασις, ζημία, ἐπιζήμιον, τίμημα, προστίμημα, ἐπιτίμημα, ἐπιτίμιον. Ubi etiam addit, Solonem ejusmodi προστιμήματα vocare ἐπαίτια. [Recte nunc hæc scripta sunt ap. Pollucem ex codd., pariterque 8, 149. In πρόστιμα corruptum 6, 180, correxit Jungerm.]

[Προστίμησις, εως, ἡ, Mulcta. Just. Mart. p. 368, B : Ἡ πρ. τοῦ ἁμαρτήματος. Hase. Æliano V. H. 14, 7, restituit Gesnerus pro προτίμησις.]

[Προστιμία, ἡ, legebatur in schol. Aristoph. Pl. 482, cui ζημία ex codd. restitutum. Illud ex πρόστιμον ortum, quod in verbis proximis scholiastæ legitur.]

Πρόστιμον, τό, itidem Multa, Pœna, ut ἐπιτίμιον. [Ἐπιτίμιον Atticis, πρόστιμον dialecto vulgari tribuit Mœris p. 150. Hippocr. p. 2, 3 : Πρ. ἰητρικῆς μούνης ἐν τῇσι πόλεσι οὐδὲν ὥρισται πλὴν ἀδοξίης· ubi var. lect. ζημία.] Polyb. [1, 17, 11, ab Suida cit., qui cum Hesych. et Phot. exp. ζημία, ἐπιτίμιον, παραγραφή] : Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος ἦν πρόστιμον τῆς ἐφεδρείας λιπόντι τὴν τάξιν. [Et alibi sæpe, ut 2, 56, 15; 6, 56, 4. Diodor. 1, 65 : Τῶν νομίμων πρ. τὸ μέγιστον· ib. 92; 5, 34; 11, 8; 13, 91. Τίμημα per πρόστιμον exp. schol. Arist. Pl. 482, quod in gloss. rec. ad v. 480 πρόστιμα scriptum.] At ex Plut. Solone [c. 23] affertur, Πρόστιμον ζημίαν τυχοῦσαν ὁρίζειν, pro Pœnam quamcunque sors tulerit, definire. [|| Πρόστιμον τῆς ἥττης, Pignus inter contendentes, Lex. Basil. Gr.-Lat. Clem. Rom. 1 Cor. 41 : Θάνατον τὸ πρ. ἔχουσιν. Apud Greg. Naz. Carm. p. 28, προσῆκ', Bill. leg. πρός τι μ' schol. exp. τὸ ἐπίχειρον, τὸν μισθόν. Πικρότατα πρ. θεῖναι, Acerbissimas pœnas sancire, Suid. v. Ἀναθεώρησις. Πρόστιμον ὁρίζειν τινί, Præmium alicui sancire, Athan. vol. 2, p. 555. Τὰ πρ. τῶν ἀσεβημάτων, Euseb. H. E. p. 373. Kall. Πρόστιμα per ἐπίχειρα exp. Suidas, addito loco, ut Valck. conjecit, Æliani : Τοιάδε τοῖς κακῶς βουλευομένοις δίδωσι τὰ πρόστιμα ἡ δίκη. Τὰ πρόστιμα, inscr. Cretica Marm. Oxon. p. 121.]

[Προστιμωρέω, Opem fero, Auxilior. Hippocr. p. 385, 50 : Ἢν μὴ προστιμωρήσῃ τις ὁκόσων δεῖται. Aretæus p. 88, 13 : Προστιμωρέειν θεραπείῃ τῇ πνιγὶ καὶ βήσσουσι. Rufus p. 186 ed. Matth. : Βοτάναι ὅσαι μὲν καὶ πάνυ βλάπτουσι τὸ ὕδωρ, ὅσαι δὲ καὶ προστιμωροῦσι. G. D. Galen. vol. 4, p. 456, 7 : Προστιμωρεῖ δὲ εἰς τοῦτο μεγάλως. Med. id. vol. 2, p. 42, 16 : Τῷ νοσήματι προστιμωρεῖται, Morbum fovet. Hase.]

[Προστινάσσω, Insuper quatio, concutio. Anon. Anth. Pal. 12, 67 : Ποτὶ πτερὰ πυκνὰ τινάξαι.]

[Προστείχιον, τό, Pomœrium, ap. schol. Basilic. ad l. 60, p. 852, ubi legendum προτείχιον. Ducang.]

[Προστοιβάζω, Ante coacervo. Athanas. vol. 1, p. 95; vol. 2, p. 217. Kall. Theodor. Stud. p. 535, D : Ἵνα προστεθῇ ἓν ἀργύριον... τῷ ἤδη προστοιβασθέντι κέρματι. G. Dindorf.]

[Προστοιχειόω, Prius trado tanquam elementa. Œcum. In Apoc. p. 433, 4 : Μὴ προστοιχειωθέντες ἀσφαλῶς. Hase. Sext. Emp. p. 239 : Τούτων δὴ προεστοιχειωμένων.]

Προστομία, ἡ, sive Προστόμιον, τό, Labiorum commissura. Sic enim Pollux 2, [90] : Ἡ δὲ εἰς ἄλληλα τῶν χειλῶν συμβολή, προστόμιον ἢ προστομία. [Προστόμιον, Ostium. Æsch. Suppl. 3 : Ἀπὸ προστομίων, λεπτοψαμάθων Νείλου. Τοῦ ποταμοῦ τὸ προστόμιον, Hesych. s. v. Προχοή.]

[Προστομιαῖον, τό, Antepagmenta januæ cum supercilio. Tit. Min. Poliadis ap. Bœckh. vol. 1, p. 279. n. 160, § 6, g); conf. Car. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 281, 3. Hase.]

[Προστομίς, ίδος, ἡ, Lingula. Apollod. in Mathem. vett. p. 20 : Πρ. σιδηρᾶ.]

Πρόστομος, ὁ, ἡ, Acuta cuspide præfixus, Mucronatus, Acutus in summa sui parte : ut πρόστομον ξίφος [ap. Polluc. 2, 201] dicitur τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν : cui opp. τὸ ἄστομον s. ἀπρόστομον : nam vocatur Ἀπρόστομος, Qui acuta cuspide s. mucrone præfixus non est, Non acutus in summa sui parte. [Hesych. : Πρόστομον, ἐπὶ ξίφους κεῖται. || Vitiose μὴ πρόστομος in versu Eubuli ap. Athen. 10, p. 450, A, ubi μικρόστομος Casaub.]

[Πρόστοον. V. Πρόστωον.]

[Προστοχάζομαι. V. Προσστοχάζομαι.]

Προστοχαστικός, ή, όν, Futuri providus, cujus tamen vocab. exemplum non est obvium.

[Προστραγῳδέω.] Προστραγῳδῶ, Tragice exaggerans addo. Strabo [17, p. 814.] Προστραγῳδεῖν δὲ τούτοις Καλλισθένης. [Joseph. B. J. 7, 11, 2 : Μεγάλα πρ. Longin. De subl. 7, 1 : Δόξαι, τυραννίδες καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προστραγῳδούμενον. Quod infra πολὺ τὸ εἰκῇ προσαναπλαττόμενον dicit. G. D. Basil. t. 2, p. 919, A : Μὴ ἄρα τῷ πλάσματι αὐτῶν καὶ τοῦτο προστραγῳδήσουσιν. Hase.] Exp. vero hoc προστραγῳδῶ non solum Tragice aliquid addo, s. Tragica grandiloquentia aliquid addo, sed etiam Tragice alloquor.

[Προστρατεύομαι, Ante belligero s. milito. Jo. Chrys. Hom. 155, vol. 5, p. 939, 44 : Προστρατευόμενος, προαγωνιζόμενος, ὑποτάσσων ὅλους τοὺς πολεμίους. Seager. Forma activa Οἱ προστρατευκότες, Hesych. in Ἀμοιβοί. Hemst.]

[Προστρατοπεδεύω. V. Προστρατοπεδεύω.]

[Προστραχηλίζω, Arrepto collo luctor. Plut. Mor. p. 234, D : Ἐν χειραψίᾳ περιφρονοῦντος τοῦ προστραχηλίζοντος κενοσπούδως.]

[Προστρεβλόω. Προστρεβλούμενοι var. lect. ap. Joseph. B. J. 4, 5, 3, pro στρεβλούμενοι.]

[Προστρεπτικῶς vitiose pro προτρεπτικῶς, quod v.]

Προστρέπω, s. Προστρέπομαι, Oro, Obsecro, Precor, ad genua sc. provolutus, et adorans. Ap. Soph. Aj. p. 50 [838] Ajax ensi incubiturus post longas ad Jovem preces, Τοσαῦτά σ', inquit, ὦ Ζεῦ, προστρέπω· sic enim quidam codd. habent : eamque scripturam alteri esse præferendam in meis Annott. docui. Agnoscitur certe et a schol., exponente κατευκτικῶς λέγω : quoniam sc. προστρόπαιοι dicuntur οἱ ἱκέται, Supplices. Atque adeo legitur hoc verbum rursus ap. eund. Soph. Œd. C. p. 272 [50] : Πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι, ubi iterum schol. προστρέπω exp. ἱκετεύω, Supplico. [Eurip. Suppl. 1194 : Καλῶς ἑλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα. || Aor. sec. Προστραπεῖν, Admovere se, ap. Pind. Nem. 4, 90 : Ἰσαλιὸν πολεμίᾳ χερὶ προστραπεῖν. || Forma media Προστρέπομαι, Supplex adeo, Supplico. Homer. epigr. 15 (ap. Pseudo Herodot. in V. Homeri c. 34) : Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο. Æsch. Eum. 205 : Καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον

δόμους.] Legitur ap. Plat. quoque, sed in pass. voce, Leg. 9, p. 312 [866, B]: Ἐὰν ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην. Ubi quidam hoc προστρεπομένου exp. ἀποπεμπομένου καὶ τρεπομένου ἀφ' ἑαυτοῦ [Sic schol. p. 235, et similiter Phot. et Suidas s. v. Προστρέπεσθαι]: malim δεομένου δίκης τυχεῖν, Postulante pœnas sibi suæ cædis dari, A diis precante ut sese ultum eant. [Προστραπέσθαι Hesych. exp. ἀποτραπῆναι, προθυμηθῆναι.] Hesych. quoque meminit hujus verbi, Προστρεπόμενοι, σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες, Colentes, Honorantes, Adorantes: accidendo sc. ad genua ejus, quem honoramus ita et adoramus. [Soph. fr. 724: Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε. Ælian. N. A. 15, 21: Μετὰ πολλοῦ θειασμοῦ προστρέπονται αὐτόν. Plut. V. Cleom. c. 39: Προσετρέποντο ἥρωα τὸν Κλεομένην. V. Dion. c. 29: Προστρεπομένων ὥσπερ θεὸν κατευχαῖς. « Apud Themist. Or. 15, p. 191, B, male προυτριψάμην pro προστριψάμην καὶ ἱκέτευσα. » Hemst. Eandem corruptelam aliis aliorum scriptorum locis exemit Hasius ad Leon. Diac. p. 423.]

[Προστρέφω, Innutrio. Teles ap. Stob. Floril. vol. 3, tit. 97, 31: Ἄλλον προστρέφειν. Hase. Pass. Æsch. Ag. 746: Ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη.]

Προστρέχω, Accurro. [Aor. Προσέδραμον, fut. προσδραμοῦμαι, de quibus HSt. infra. Aristoph. Av. 759: Ἤν τις τῷ πατρὶ προσδραμὼν εἴπῃ κτλ. Plato Rep. 4, p. 440, A: Προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκρούς.] Chrysost.: Αὐτὸς καὶ προσέτρεχε καὶ προσεκύνει. Alex. Aphr. Probl. 1: Προστρέχειν τοῖς εὐώδεσιν, Accurrere ad odorata. [Dio Cass. 41, 45: Τὸ πῦρ προσδραμὸν ἥρπασε. De eo qui gratiæ captandæ caussa accedit ad aliquem, Polyb. 27, 13, 12: Μηδὲ προστρέχειν (τῇ συγκλήτῳ) ἀγεννῶς μηδ' ὑπηρετεῖν μηδὲν παρὰ τὸ δέον· et 30, 9, 12: Προσδραμὼν κατέφυγε πάλιν εἰς Καῦνον. Improprie, Μάλιστα πρ. πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Proxime accedere ad veritatem, 17, 15, 2. Μάλιστα προσδραμεῖν πρὸς τὴν τῶν πολλῶν γνώμην 28, 7, 8. Schweigh.] Duplex facit futurum, unum regulariter et a se, sc. προσθρέξω s. προσθρέξομαι, alterum vero mutuatur ab inus. them. Προσδρέμω. Id autem est προσδραμῶ s. προσδραμοῦμαι: quo utitur Dem. [p. 586, 4]: Ἄρ', ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται [οἱ νόμοι] καὶ παρέσονται βοηθοῦντες; Inde et aor. 2 προσέδραμον, Xen. [Cyrop. 5, 4, 47]: Προσδραμεῖν πρὸς τοὺς ἐγγύς.

Προστρίβω, i. q. παρατρίβω, Attero, Affrico. [Aristot. H. A. 4, 9: Πνεῦμα ... ὃ προστρίβοντα καὶ κινοῦντα ποιεῖ τοὺς ψόφους. Cassius Probl. 9, p. 335, 25: Συμβαίνει τὴν μήνιγγα προστρίβεσθαι τοῖς ὀστέοις.] Basil.: Τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες γινώσκομεν, Auri differentiam cognoscimus, si Lydio lapidi, quam Coticulam vocant, affricemus. Vide et Συντρίβω. [Metaph. Attero, Obtundo. Æsch. Eum. 238: Ἀλάστορα ... ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις.] Metaphorice plerumque accipitur; dicitur enim aliquis alicui illud προστρίβειν, quod ei veluti infricat, s. imprimit aut inurit: metaph. ab iis sumpta, qui ita aliquid alicui affricant, ut id ipsum remaneat eo in loco qui confricatus fuit; sunt enim quædam quæ affricata s. infricata, et odorem et colorem ibi relinquunt suum. Et pass. aliquis aliquid προστρίβεται, quum ei id affricatur s. infricatur ita ut adhærescat; vel quum ipse sibi id affricat et contrahit: Chrysost. Comm. in 2 Ad Cor. 11: Ὁ μὲν γὰρ ἀποτίθεται ῥύπον, ὁ δὲ προστρίβεται ῥύπον, Alter enim deponit sordes, alter easdem sibi affricat, s. attrahit: proprie autem, attrahit, affricando se. [Hesych.: Προστρίβεται, προσάπτεται.] Alioquin pass. et media vox act. signif. habent, et pro προστρίβω usurpantur [Demosth. p. 617, 4: Προσετρίψατο πλούτου τινὰ δόξαν τοῖς κεκτημένοις· 786, 6: Ὅτῳ συμφορὰν προστετριμμένος ... Antipho p. 127, 2: Ὑμῖν τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων προστρίβομαι]: ut quum Plut. Pompeio [c. 55] de Cornelia, quæ perita erat literarum et disciplinis imbuta, scribit, Καὶ προσῆν τούτοις ἦθος ἀηδίας καὶ περιεργίας καθαρὸν, ἃ δὴ νέαις προστρίβεται τὰ τοιαῦτα μαθήματα, i. e. ταῖς τῶν γυναικῶν διανοίαις ἐναπομόργνυται τὰ τοιαῦτα μαθήματα: quod Cic. Imprimere vocat, Bud. p. 655. Sic idem in Solone [c. 3]: Τὸ δ' εὐδάπανον τῷ Σόλωνι τὸν ἐμπορικὸν οἴονται βίον προστετρῖφθαι, Soloni ex vita mercatoria adhæsisse. Item et vitium alicui natura dicitur προστρίψασθαι et morbum, ut ap. Eund. in Pericle [c. 22]: Ἔοικε δ' ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ προστρίψασθαι νόσημα τὴν φιλαργυρίαν ἡ φύσις. Nec non calumniam aliquis alicui aut crimen προστρίβεσθαι dicitur. Plut.: Τῇ μητρὶ προστριβόμενος αἰσχρὰν διαβολήν. Chrysost. Comm. in Jo.: Μή μοι τεχνολόγει διαφοράς τινας λόγων, μηδὲ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πνεύματος, Inferas, Inuras, Incutias, Bud. p. 655, in præcedente Plutarchi loco προστρίβεσθαι accipiens itidem pro Inurere, vel etiam Conciliare, addensque, translationem esse a coloribus infricatis aut in occursu attritis, quæ maculam contactu relinquunt: ut si quis occurrerit in carbonarium aut farinarium saccum. Sic idem rursum Plut. [V. Anton. c. 30]: Αὐτὸς δ' ὧν ἐνεκαλεῖτο τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσετρίβετο, Fulviam iis criminibus aspergebat, de quibus ipse accusabatur, s. Fulviæ impingebat, In Fulviam transferebat. Item et ὄνειδος alicui προστρίβεσθαι dicitur aliquis [Mor. p. 859, F]: Ὁ δὲ τοῦτο Κορινθίοις προστριβόμενος τοὔνειδος, ἀποφαίνει τοῦ τυράννου μοχθηροτέραν τὴν πόλιν. [Alia Plutarchi exempla collegit Wyttenb. vol. 6, p. 627. Dio Cass. Exc. p. 32, 69: Κηλῖδα τῷ τούτου βίῳ προστετρῖφθαι· 38, 24: Τῇ φυγῇ προστρίψασθαί τι κακόν· 50, 1: Πολλὴν τῷ δήμῳ κακοδοξίαν προστέτριπτο.] Nec non et πληγὰς aliquis alicui προστρίβεται, ut supra ἐντρίβει, ἐντείνει, et ἐντινάσσει, Incutit, Impingit, Infligit, Ingerit. Aristoph. [Eq. 5]: Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις [ubi var. lect. πληγαῖς ... τοὺς οἰκέτας]. Rursum Bud. annotat, dici non solum προστρίβομαί σοι μέμψιν, vel πληγὰς, sed etiam προστρίβω σοι τιμωρίαν, pro ἐπάγω, ἐπιφέρω. [Æsch. Prom. 329: Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται.] A quo non multum diversum est hoc Plut. Popl. [c. 7]: Προστριψάμενος τῷ συνάρχοντι παιδοφονίας ἀνάγκην, οἴεται δεῖν καταχαρίζεσθαι ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος, Imposita collegæ necessitate occidendi liberos suos. Nisi potius προστρίβεσθαι et hic sit velut Incutere et impingere.

[Πρόστριμμα, τὸ, Id quod atteritur, Afflictio. Æsch. Ag. 403: Πρ. ἄφερτον ἄτας. || Plut. Mor. p. 99, C: Ἀπόρροιαι φρονήσεως καὶ προστρίμματα ἐνδιεσπαρμένα ταῖς χρείαις περὶ τὸν βίον. Vertitur *fragmenta*. Lectio suspecta.]

Πρόστριψις, εως, ἡ, Attritus, Affrictus. [Theophr. De color. § 48: Ἐκ προστρίψεων τῆς ὀστράκου. Schneid. Vita Nili jun. p. 35, 14: Τῇ πρ. τῶν ἀκανθῶν. Figurate Just. Mart. p. 269, D: Ἐκ πολλῆς πρ. τῆς πρὸς πολλοὺς, Conflictatione. Hase.]

[Προστρόπαια, τά. Steph. Byz.: Πρ., πόλις Σικελίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Προστροπαῖος.]

Προστρόπαιος, ὁ, ἡ, interdum dicitur ὃν προστρέπουσι s. προστρέπονται. [Προστρόπαιοι θεοὶ Pollux 1, 24; δαίμονες 5, 131.] Προστρόπαιος Ζεύς, Jupiter, ad cujus genua provolvuntur supplices, a quo genu supplici poscitur aliquid, auxilium sc. aut vindicta. Quidam interpr. Jupiter, ad quem supplices vel egentes convertuntur. Eust. p. 1807, ex Lex. rhet. exp. ᾧ ἄν τις προστρέποιτο δεόμενος. [Phot. p. 462, 22: Πρ. δαίμων τις ἐπὶ τῶν ἐναγῶν (Sic etiam Lex. rhet. p. 296, 4) ἐπεὶ οἱ μετὰ τὸ σταθῆναι ἤδη τὸ τρόπαιον οἱ ἀναιροῦντές τινα τῶν πολεμίων πρόστροποι καὶ ἐναγεῖς εἰσιν.] Vicissim, ut ibid. tradit Eust., προστρόπαιος dicitur ὁ ἱκέτης, sc. ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος, Qui supplex alicui ad genua accidit, βοηθείας ἢ τιμωρίας τυχεῖν δεόμενος. [Æsch. Eum. 41: Ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα προστρόπαιον· Ag. 1587: Προστρόπαιος ἑστίας μολών. Ποτιτρόπαιος Eumen. 177.] Soph. Aj. p. 65 [1184]: Ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας, Ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο· Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτον, Ἱκτήριον θησαυρόν. Ubi schol. vetus exp. itidem, προστετραμμένος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων: inepte autem Triclinius πλησιάζων: addens esse metaph. a nautis qui πρὸς τῇ τρόπει sedent: quasi vero a τρόπις derivatum sit, non autem a προστροπή. [Eurip. Heracl. 1015. Cum ἱκέτης conjunxit Soph. Ph. 930: Οὐδ' ἐντρέπει με προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην.] Hesych. quoque προστροπαῖον exp. ἱκετῶν, item et ἱκετευσίμων: quemadmodum et Suid. προστρόπαιον

accipit pro ἱκετικόν, in hoc l.: Ζῶσα βίον προστρόπαιον γυναικί. Ubi tamen videndum ne aliter accipi debeat. [Πρ. λιταὶ Soph. OEd. C. 1309: Σοὶ προστροπαίους ... λιτὰς ἔχων. Lycophro 974: Ἐσθῆτα πρ., quod schol. exp. πενθηρὰν, ἱκετηρίαν, παρακλητικήν.] Item προστρόπαιος nominatur ὁ τῇ τοῦ παθόντος προστροπῇ ἐνεχόμενος, Obnoxius devotionibus τοῦ προστρεπομένου: ut Hesychio quoque est ὁ πρός τινα τρεπόμενος δεῖσθαι καθάρσεως, Qui ad aliquem confugit (videtur enim ita hic posse accipi τρεπόμενος), expiari patratum a se scelus cupiens: φονεύς, αἵματι μεμιασμένος, μιαρός, Qui cæde manus polluit, et pœnas adhuc debet ei quem occidit, et qui Deo προστρεπόμενος, τιμωρίας τυγχάνειν δεῖται. [Eurip. Herc. F. 1259: Πρ. ὤν, Cæde pollutus.] Pausan. Cor. [2, 18, 2]: Τὸ μίασμα τοῦ Πέλοπος καὶ ὁ Μυρτίλου προστρόπαιος. Ubi, inquit Bud. p. 692, μίασμα et προστρόπαιος pro eod. posita sunt, pro Piaculo sc., ob quod civitas vel familia aliqua obstringitur. Nisi forte hic cum προστρόπαιος subaudiendum sit δαίμων: ut ὁ προστρόπαιος Μυρτίλου δαίμων sit Ille ad cujus pedes Myrtilus occisus se provolvit, et supplex petiit ut pœnæ sibi de Pelope interfectore sumerentur. [Polyb. 24, 8, 2: Ἡ τύχη ... παρέστησεν αὐτῷ τινας ἐρινῦς καὶ ποινὰς καὶ προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων. Sic aliquoties ap. Antiphont. p. 119, 6: Ἡμῖν προστρόπαιος ὁ θανὼν οὐκ ἔσται· 125, 32: Δεινοὺς ἀλιτηρίους ἕξομεν τοὺς τῶν ἀποθανόντων πρ. et p. 126 extr. Et genere neutro προστρόπαιον, τὸ, de quo v. infra.] Ibid. ex Suida tradit, προστροπαίους dictos fuisse τοὺς μὴ καθαρεύοντας φόνου, ἀλλὰ τῷ αἵματι μεμιασμένους, s. προστρόπαιον vocari Eum qui πρός τινα τρεπόμενος expiationem orat, h. e. τὸν ἱκέτην καὶ φεύγοντα ἐπὶ φόνῳ, Hominem contaminatum et conscceleratum. Ubi vide etiam locum quendam Æschinis: vide et duos alios Antiphontis, quos paulo post citat, in quibus προστρόπαιον esse dicit Eum qui piaculum importat, religione obstringit, ob quem religio oboritur. Item et de rebus inanimatis dicitur. Phalar. [Ep. 111, p. 322]: Προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ, Pecunias contaminatas et piaculo obstrictas, Piaculum importantes. [Πρ. αἷμα, Piaculum sanguinis, Eurip. Ion. 1260, Herc. F. 1161.] Harpocr. vero [ex eoque Phot. et Suid.] et προστρόπαιον substantive pro ἄγος, μίασμα, affert ex Æschine Περὶ παραπρεσβ. [p. 49, 22. Adde Antiphont. p. 125, 2: Οὐδενὶ οὐδὲν πρ. καταλείψει· et p. 129, 10, ubi var. lect. προστρόπαιος. Dio Cass. 42, 3: Προστρόπαιον καὶ ἑαυτοῖς καὶ Αἰγύπτῳ πάσῃ προσέθεντο.]

Προστροπαιόω, quod ap. Hesych. legitur, et exp. ἱκετεύω, Supplico, mihi suspectum est.

Προστροπή, ἡ, Supplicatio, Preces supplices: ut Hesych. quoque προστροπὴ exp. ἱκετεία. [Æsch. Choeph. 21: Γυναικῶν ἥτις ἥδε πρ., ubi Cœtum significat mulierum supplicantium. Pers. 212: Θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη· Eum. 718: Πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος.] Quomodo accepit Soph. OEd. C. p. 290 [551]: Τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων Αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παραστάτις, Δίδασκε. Jubet enim Theseus OEdipum exponere quid ab urbe vel a se petat. Schol. tamen προστροπὴν ibi exp. ὠφέλειαν: si modo ita scripsisse existimandus sit. Rectius pro Supplicatione accipitur, s. Oratione, qua alicui ad pedes procumbentes, suppliciter aliquid rogamus. Quidam et Perfugium interpr. [Eurip. Iph. T. 618: Θεᾶς τῆσδε πρ. ἔχω· Alc. 1159: Βωμοὺς δὲ κνισᾶν βουθύτοισι πρ.] Item Devotio, Detestatio. Æschin. [p. 69, 11]: Οὐκ ἐπέχρησαν αὐτοῖς τοῦτον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, Diris devoverunt, Diras imprecati sunt, si quis contra faceret. Dicitur προστροπὴ etiam Reatus ob homicidium, et piaculum, Labes sceleratæ contagionis, μίασμα. Synes. Ep. 58: Ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων [θιγὼν] ἐναγοῦς ἀπολαύει τῆς προστροπῆς, Sentit contagionem. Id. Ep. 44: Τοὺς Αἰμιλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν· θιγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπήν, Nobis labem sceleratæ contagionis impresseris. Videtur autem proprie προστροπὴ dici Supplicatio illa hominis interfecti, qua ad Dei veluti genua procidens, vindictam poscit: et τῇ προστροπῇ ἐνέχεσθαι is, qui cædem patravit, vel qui cum eo conversatur non secus ac cum homine impolluto, quum alioqui versari

cum eo non possit, quin se ejus contagione contaminet.

[Προστρόπιος, ὁ, ἡ, i. q. προστρόπαιος. Orph. Arg. 1233: Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρου νόμου θέμις ἐντὸς ἱκέσθαι προστροπίους· τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.]

Πρόστροπος, ὁ, ἡ, i. q. προστρόπαιος, Supplex, Qui supplex alicui ad genua procidit. Soph. Phil. p. 411 [769]: Μὴ σαυτόν θ' ἅμα, Κἄμ' ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ· i. q. ἱκέτην, inquit schol., Supplicem. Idem OEd. T. p. 150 [41]: Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν. Ubi iterum schol. exp. προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι: annotans, forsitan histrionem, quum ista diceret, accidisse ad pedes principis. [Photius Lex. s. v. Προστρόπαιος citatus.] At Πρόστροπον, inquit, τὸ ἐναντίον, Acclive, Arduum, ut in serie literæ Π rursum πρόστροπον exp. πρόσαντες.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ, ab Hesych. exp. στρογγύλος, ac si idem esset cum περίτροχος. Videndum tamen ne significet Accurrens, Ad quem accurri potest.

[Προστρωννύω, Prosterno, Gl. Dosith. Enarr. belli Tr. p. 78, 15: Προέστρωσεν οὖν αὐτόν, sec. emend. Bœcking. Codex προέστωσεν, *probabit*. Hase.]

Προστυγχάνω, Occurro, Obvius fio, Offero me, etiam Forte occurro, Casu obvius fio, i. q. παρατυγχάνω et συντυγχάνω. [Plato Leg. 8, p. 844, B: Ἐὰν μηδαμῶς ὕδατι προστυγχάνῃ· Soph. p. 246, B: Τούτων συχνοῖς προσέτυχον· Leg. 10, p. 900, A: Αὐτὸς αὐτόπτης προστυχών· 9, p. 866, D: Ἡ πρώτη προστυχοῦσα ἀρχή. Demosth. p. 799, 5: Ὁ προστυχὼν ἀεὶ τιμωρεῖσθαι.] Plut. Adv. Colot. [p. 1124, D]: Καὶ ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται· De primo frig. [p. 947, C]: Ἄλλοτε ἄλλως τὸν προστυγχάνοντα διατίθησι, Varie quemlibet occurrentem afficiunt. Herodian. 7, [12, 2]: Ὅπλοις αὐτοσχεδίοις καὶ τοῖς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο, Armis quæ forte occurrebant, in quæ forte incidebant, seu, ut Polit. vertit, Subitariis ac tumultuariis armis. Quo modo ex Plat. supra habuimus, Λαβόντες ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον. Itidem τὸ προστυχὸν dicitur Quod fortefortuna nobis occurrit, casu aliquo fortuito nobis offertur, Fortuitum. Plato Tim. [p. 34, C]: Πολὺ μετέχοντες τοῦ προστυχόντος τε καὶ εἰκῇ, ταύτῃ πῃ καὶ λέγομεν· Cic., Multa inconsiderate ac temere dicimus. [Plut. V. Crassi c. 18: Βέλη χωροῦντα διὰ τοῦ προστυχόντος. Τὸ προστυχὸν ἑκάστοτε Plato Leg. 12, p. 962, C. Τὰ προστυχόντα Plut. Mor. p. 82, F; 707, D. Τὸ ποτὸν τὸ πρ. ξένια, Oblata xenia, Eurip. Alc. 757. Τὸ ποτὸν τὸ πρ. Dio Cass. Exc. p. 33, 38.] Et ἐκ τοῦ προστυχόντος dicitur ut ἐκ τοῦ παρατυχόντος, pro Subito, Ex tempore, Ita ut fors tulit. Plut. Symp. sept. sap. [p. 150, D]: Ὁ δὲ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, Οὐδ' ἀμπέλου, εἶπε. [Id. p. 407, B, V. Philop. c. 7. Dio Cass. Exc. p. 27, 11.] Quod etiam ἐκ τοῦ παρεστῶτος εἰπεῖν dicitur, et ἐκ καιροῦ s. αὐτοσχεδίως, teste Bud. p. 218, ubi etiam dicit Testes fortuitos, h. e. non rogatos, non adhibitos, dici posse προστυχόντας et παρατυχόντας, s. ἀπὸ ταὐτομάτου παραγινομένους, ut Dem. C. Cononem loquitur h. e. Forte oblatos, s. oblativos, ut Oblativa olim vocabant auguria. [Κατὰ τὸ προστυχὸν Dionys. A. R. 7, 1 extr.] Pro ἐντυγχάνω accepit Plato, quum in Epist. quadam [7, p. 327, B] dixit, Οὕτως ὀξέως ὑπήκουσεν ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων, Ut nullus unquam eorum, in quos incidi, juvenum. [Eodem modo construxit Sophocles Nanciscendi significatione, El. 1463: Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχών· Phil. 552: Προστυχόντι τῶν ἴσων.]

Πρόστυλος, ὁ, ἡ, Ab anteriore parte columnas habens. Vitruv. 3, 1: Prostylos (ædes) omnia habet, quemadmodum in antis, columnas autem contra antas angulares, duas, supraque epistylia. Idem in præf. l. 7: Philon ante templum in fronte columnis constitutis, prostylon fecit: ubi substantive accipi videtur, ut περίστυλον, pro Loco columnas in fronte constitutas habente.

[Πρόστυμμα, τὸ, Medicamentum quo lana præparatur ad purpuram combibendam. Hesych.: Μέλαθρα, βάμματα· οἱ δὲ, τὸ τῶν δερμάτων βάμμα· ἄλλοι, τὸ πρόστυμμα τῆς πορφύρας. Conf. Στύψις. Angl.]

[Προστυπής, ὁ, ἡ, i. q. πρόστυπος. Joseph. A. J. 3, 6, 5: Μωυσῆς φησι τῷ θρόνῳ τοῦ θεοῦ προστυπεῖς ἑωρακέναι (τοὺς Χερουβεῖς). Rufus p. 56 ed. Clinch.: Ἐνδοτέρω

τῆς γλώττης ἐξ ἑκατέρου μέρους κεῖται προστυπὴ παρίσθμια, Affixæ tonsillæ, Int. Adde l. Galeni in Πρόστυπος appositum.]

Πρόστυπος, ὁ, ἡ, Appressus, Impressus. Athen. 5, [p. 199, C] de crateribus duobus Corinthiacis : Οὗτοι δ' εἶχον ἄνωθεν καθήμενα περιφανῆ τετορευμένα ζῶα, καὶ ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις πρόστυπα, ἐπιμελῶς πεποιημένα. Quem l. citans Bud., ait πρόστυπα ζῶα videri dici ibi animalium Formas impressas. [Πρόστυπα ζῶα dici videntur Anaglypho opere expressæ figuræ, a quibus ibidem distinguuntur περιφανῆ, Omni ex parte conspicuæ figuræ, i. e. Libere stantes, sicuti statuæ. Schweigh. Joseph. A. J. 3, 6, 5 : Τῷ δ' ἐπιθέματι αὐτῆς ἦσαν πρόστυποι δύο.] Legitur et ap. Diosc. 4, 11, de altera symphyti specie : Ἐξοχὰς δὲ ἔχει ὁ καυλὸς παρὰ τὰς γωνίας τινὰς τεταμένας, φύλλων λεπτῶν προστύπων ἀφ' ἑκάστης μασχάλης, Ruell. Caule secundum angulos quosdam striato, foliis tenuibus ex alarum sinu prodeuntibus. [Galen. vol. 14, p. 710, 4 : Μιᾶς μὲν (μήνιγγος) προσεχοῦς καὶ προστυποῦς (sic) αὐτῷ. Hase.] Quidam πρόστυπος ibi interpr. Cauli s. Stipiti adjacens. Quæ interpret. si vera est, fuerit a στύπος, significante Stipes, Truncus, Stirps : et scrib. πρόσυπος, sc. σ cum τ conjuncto, non autem ab eo separato. [Id. 2, 26 : Ἀδύνατον ἅψασθαι αὐτῶν (τῶν διδύμων) προστύπων ὄντων ὥσπερ ὠὸς. Ubi var. προσφυῶν.]

Προστυπόω, Apprimo. Et Προστυπόομαι, Apprimor, ap. Galen. Ad Glauc.; Bud. quoque interpr. προστυποῦν, Apprimere, Premendo applicare, ut emplastra apprimi dicuntur. [Galen. vol. 2, p. 700, 17 : Προστετυπῶσθαι τὸν πνεύμονα τῷ θώρακι. Hase. Oribas. p. 101 ed. Cocch. : Τῆς μήνιγγος τῷ κρανίῳ προστετυπωμένης. Oribas. p. 296 ed. Matth. : Τὰ περιοδυνῶντα τοῖς τοίχοις προστυπούσθωσαν. Clem. Al. p. 234 : Προσπίπτουσα ἡ τοιαύτη ἐσθὴς τῷ σώματι προστυποῦται αὐτῷ ὑγρότερον.]

Προστυπτος [?], exp. non solum Astrictus, sed etiam Substrictus.

[Προστύπως, Presse, Astricte. Galen. vol. 14, p. 483, 12 : Ἐπίδει πρ. Hase.]

[Προστύπωσις, εως, ἡ, affertur ex Paul. Ægin.]

Προστύφω, Ante astringo, inspisso, quemadmodum στύφω pro Inspisso accipi suo loco docebo. [Theophr. De odor. § 24 : Προστύφοντες τὸ ἔλαιον. Dioscor. 1, 45 : Ὀμφάκινον ἔλαιον προστύψαντες. Clem. Alex. p. 144 : Καθάπερ τὰ βαπτόμενα τῶν ἐρίων προστύφεσθαι φιλεῖ εἰς βεβαίαν εὐτρεπιζόμενα τῆς βαφῆς παραδοχήν. Et figurate p. 366 : Τὸ ἦθος προτυποῦσα καὶ προστύφουσα εἰς παραδοχὴν τῆς ἀληθείας.]

Προστυχής, ὁ, ἡ, ead. signif. qua ὁ προστυχών, [ὁ κατὰ τυχὴν ἐντυχὼν exp. Phot. et Suid.] Qui forte oblatus est, occurrit, fortefortuna obviam nobis factus est. Vel etiam simpliciter Obvius. [Plato Polit. p. 264, C : Πρ. γέγονας ταῖς ... τιθασείαις τῶν ἰχθύων, Interfuisti. Epin. p. 973, B : Πρ. τῷ βίῳ γιγνόμενοι, Vitæ casus experti ; et p. 990, D : Προστυχεῖς τῇ γεωμετρίᾳ γεγονότες, In geometria versati. Annotavit Mœris p. 321 : Πρ. ἐγενόμην ἀντὶ τοῦ ἐνέτυχον Πλάτων.]

[Προστυχῶς, Fortuito, Temere. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 728, C. Hase.]

[Προστῷον· nam sic scribendum ex Arcadio p. 120, 10, et Etym. M. p. 665, 4.] Πρόστωον, τὸ, Suidæ τὸ ἔμπροσθεν τῆς στοᾶς, Locus qui ante porticum est, Porticus vestibulum. Plato [Prot. p. 314, E] : Ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα. Idem [ib. p. 315, C] : Καθήμενον ἐν τῷ καταντικρὺ προστῴῳ ἐν θρόνῳ. Bud. [Plut. Mor. p. 838, D : Ἔμπροσθεν τοῦ πρ. Procop. Hist. p. 207, B : Κατατιθέναι ἐν τῷ προστῴῳ (τῆς οἰκίας) ἣν ἔφερον γῆν. Schol. rec. Hom. Il. I, 469 : Τῷ προστῴῳ τοῦ θαλάμου.] Apud Hesych. vero legitur, Πρόστῳ, κοιτῶνι : forsan pro προστῴῳ. [Τόποι πρόστοοι schol. Hom. Il. Υ, 11.]

Προσυβρίζω, Præterea injuria afficio, Insuper contumelia afficio, Simul etiam injurius sum et contumeliosus. Dem. [p. 524, 24] : Τοὺς νόμους ἤδη ὁ τοῦτο ποιῶν προσυβρίζει, Non modo hominem ipsum, sed etiam leges violat, Bud. [Id. p. 1269, 23 : Ὑπὲρ τοῦ μὴ προσυβρισθῆναι et 1270, 22. Joseph. A. J. 12, 4, 5 : Ἀλλὰ καὶ προσύβριζον. Dio Cass. 69, 3.]

Προσυγγίγνομαι, Ante congredior s. colloquor. Thuc. 8, p. 269 [c. 14] : Προξυγγενόμενοι τῶν ξυμπρασσόντων Χίων τισί. [Dio Cass. 52, 33 : Προσυγγιγνόμενοι τοῖς βουλομένοις σοι.]

[Προσυγγράφω, Ante perscribo. Forma media schol. Plat. p. 101 (338 Bekk.) : Μὴ ἐξ αὐτοσχεδίου ταῦτα εἰπεῖν, προσυγγραψάμενον δέ.]

[Προσύγκειμαι, Pacto ante sum constitutus. Æneas Tact. c. 31, p. 100 : Τοξεύων Ἀρτάβαζος εἰς τὸ προξυγκείμενον. Joseph. A. J. 18, 4, 2 : Ὁ προσυνέκειτο σημεῖον, Signum de quo ante convenerat. Ib. 19, 2, 5.]

[Προσυγχέω, Ante confundo, perturbo. Polyb. 5, 84, 9 : Προσυγκεχυκότων τὰς τούτων τάξεις τῶν θηρίων.]

[Προσυζεύγνυμι, Ante copulo. Eustath. p. 61, 29 : Ἑτέρῳ προσυζευχθεῖσαν εἰς γάμον.]

[Προσυλακτέω, Allatro, Oblatro. Dionys. De Thucyd. jud. c. 2 : Τὸ φιλόνεικον τοῦτο καὶ ὕστερι καὶ προσυλακτοῦν εἰκῇ τισιν. Themist. Or. 16, p. 205, D : Ὁ πᾶσιν εἰωθὼς προσυλακτεῖν φθόνος. « Olympiodor. schol. in Phileb. p. 288. » Boiss.]

[Προσυλάω, Ante spolio. Dio Cass. 60, 6 : Τῶν προσυληθέντων ἐπὶ τοῦ Γαΐου.]

Προσυλλέγω, Ante colligo, Præcolligo. [Dio Cass. 37, 33 ; 51, 5 ; 60, 19 et 21. Hesych. s. v. Προηγορεῖν.]

[Προσυλλογίζομαι, Prosyllogismo utor. Aristot. Anal. pr. 2, 19, Topic. 8, 1. Olympiodor. In Plat. Alcib. p. 195.]

[Προσυλλογισμὸς, ὁ, Prosyllogismus, i. e. Syllogismus, cujus conclusio est præmissa alterius syllogismi. Aristot. Anal. pr. 1, 25. Proclus In Plat. Alcib. p. 336, et Olympiodor. p. 68, 195.]

[Προσυλλογιστέον, Prosyllogismo utendum. Aristot. Topic. 6, 10.]

Πρόσυλος, ὁ, ἡ, Materiæ adhærens, Qui rebus mundanis προστέτηκε, Carnalis : ab ὕλη, quod Theologis significat Res mundanas s. Sordes rerum mundanarum. [Seqq. ex Indice.] Apud Theologos de Eo dicitur, qui rebus materialibus et concretis potius adhæret quam abstractis, h. e. rebus caducis et mundanis, quem Carnalem vocant. [Phot. Epist. p. 332, 20 : Προσύλου πάσης ἀχλύος. Damasc. ap. eund. Bibl. p. 348, 25. Compar. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 1, 7 Dronk. : Τὴν προσυλοτέραν οὐσίαν. Hase.] Sic Bud., Πρόσυλος, inquit, Materiæ adhærens affixusque, h. e. Non spiritualis. [Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 2, 4 : Ἀπερίσκεπτον καὶ πρ. ... προσπάθειαν. Psellus De dæm. p. 41, 86. || Adverb. « Προσύλως, Dionys. Areop. p. 285. » Kall.]

[Προσυλώδης, ὁ, ἡ, i. q. præced. Compar. Schol. Jo. Clim. p. 358, 21 : Τοῦ προσυλωδεστέρου. Hase.]

[Προσυμβαίνω, Ante accido. Nicet. Eugen. 7, 301 : Πτοηθεὶς ἐκ προσυμβεβηκότων· 9, 130, 207. Boiss. Agath. Hist. p. 311, 22 : Ἡ τῶν προσυμβεβηκότων ἀνάγκη. Hase.]

[Προσυμβιβάζω, Ante concilio, accommodo. Hierocl. p. 120 (160) : Ὁ σὺν τῷ ἔργῳ λόγος, ὁ προσυμβιβάζων ἕκαστον τῶν πραττομένων ταῖς ἡγουμέναις ἀρχαῖς.]

[Προσύμβολον, τὸ, Prosymbolum, Signum, quod res aliquas præcedit. Suid. : Προσύμβολα· « Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσθω προσύμβολα, ὥς φασι. »]

[Προσυμμίσγω.] Προσυμμίσγοντες [ποταμοὶ] τὸ ὕδωρ [ἐς τωὐτὸ], Ante commiscentes aquam s. confluentem facientes. [Herodot. 7, 129.]

[Πρόσυμνα, ἡ, Prosymna. Steph. Byz. : Πρ., μοῖρα τοῦ Ἄργους. Ὁ οἰκήτωρ Προσυμναῖος. Πρόσυμναν, τὴν ὑπὸ τὸ Ἡραῖον χώραν, memorat Pausan. 2, 17, 2, nomen a Prosymna derivatum esse docens, Asterionis fluvii filia. Πρόσυμνα, ἱερὸν ἔχουσα Ἥρας, ap. Strabon. 8, p. 373. « Προσυμναία Juno, Plut. De fluv. 18, 3. » Boiss. || Cognomen Dianæ ap. Pausan. 2, 37, 1 : Ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλσους (ad montem Pontinum) ἀγάλματά ἐστι μὲν Δήμητρος Προσύμνης ....]

[Προσυμνέω, Accino. Schol. Theocr. 2, 11 : Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.]

[Πρόσυμνος, ὁ, Prosymnus, ap. Clem. Al. Protr. 2, 34, n. pr. viri quem alii Πόλυμνον nominant. Conf. Siebelis. ad Pausan. 2, 37, 5. Hase.]

[Προσυμφανίζω, Ante illustro. Verba μετὰ τῶν προσυμφανισθέντων, omisso scriptoris nomine afferuntur ab Schneid.]

[Προσυμφύομαι, Ante coalesco. Hippocr. p. 455, 44 : Ἢν προσυμφυῇ τὸ ἔξω τοῦ ἔσω.]

[Προσυμφωνέω, Prius consentio. Sext. Emp. p. 492 : Ἵνα τοῦθ' ὁμόλογον ᾖ, δεῖ προσυμπεφωνῆσθαι τὴν τῶν αἰσθητῶν ὕπαρξιν.]

[Προσυναθροίζω, Ante congrego. Josephi A. J. 18, 5, 1, et in Vita c. 27.]

[Προσυναιρέω, Ante contraho. Draco Strat. p. 157 : Διαίρεσις μὲν οὖν ἐστιν ἡ τοῦ προσυνῃρημένου ἀνάπτυξις, οἷον παῖς πάϊς, Πηλεῖ Πηλέϊ.]

[Προσυναπάντησις, εως, ἡ, figura ap. Alexandr. Περὶ σχημ. p. 587, si duo nomina ita in fine componuntur, ut unumquodque aliquid in antecedentibus habeat, quo separatim referri debeat, ut in Homerico : Οἰμωγὴ τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. In his ὀλλύντων refer ad εὐχωλὴν, et ὀλλυμένων ad οἰμωγήν. Ernest. Lex. rhet.]

[Προσυνάπτω, Ante conjungo. Tatian. Adv. Græc. p. 156, C=66.]

[Προσύνδεσμος, ὁ. Etym. M. p. 485, 32 : Τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς προσυνδέσμους. Wakef.]

[Προσυνδέω, Ante vincio. Andr. Cret. p. 137, A : Λόγοις οἷς οἶδεν ὁ προσυνδήσας. Kall.]

[« Προσυνδιαφθείρω, Ante corrumpo, extat in Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Προσυνεδρεύω, Ante consideo. Hippodam. ap. Stob. Flor. 43, 93 : Τῶ βουλευτικῶ μέρεος τὸ μέν ἐστι πρόεδρον ... πρόεδρον μὲν τὸ προσυνεδρεῦον καὶ τὸ προβουλευόμενον περὶ τῶν πραγμάτων etc. Et infra : Τὸ παραδεχόμενον τὰ προσυνεδρευμένα, i. e. τὰ προβεβουλευμένα.]

[Προσυνεθίζω, Ante assuefacio. Προσυνεθίσαι ex Olympiod. In Plat. Phædon. annotavit Bekker. in Anecd. p. 1415.]

[Προσυνεπισωρεύω, Ante coacervo, si recte habet scriptura ap. Iamblich. In Arithm. Nicom. p. 46, D : Τῷ προσυνεπισωρευθέντι. Hase.]

* [Προσυνίημι, Ante intelligo. Hippocr. p. 392, 48 : Προξυνιέναι δεῖ ὅτι .... Conf. Προσυνίημι.]

[Προσυνίστημι, Ante commonstro, exhibeo. Schol. Hom. Il. P, 351 : Προσυνίστησι τὴν παραποτάμιον μάχην · Od. I, 187 : Εἰκότως προσυνίστησι τὸ μέγεθος, ἵνα ἀξιόπιστος φανῇ etc. In προσενίστησιν corruptum ib. H, 11 correxit Buttmann. || Ante commendo. Plut. Mor. p. 19, A : Προδιαβάλλει τὰ φαῦλα καὶ προσυνίστησι τὰ χρηστά. Similiter προδιαβαλεῖν et προσυστῆσαι ap. Dionys. Art. rhet. 10, 5. Apollon. De synt. p. 127, 2 : Προσυνίστησι τὸ ἀνθυπαχθησόμενον πρόσωπον.]

[Προσυνοικέω. Herodot. 3, 88 : Ἄτοσσα] Προσυνοικήσασα [Καμβύσῃ], Quæ ante cohabitavit et nupta fuit. [Plut. V. Demetr. c. 14 : Διὰ τὸ προσυνῳκηκέναι (τὴν Φίλαν) Κρατέρῳ.]

[Προσυνοικίζω vitiose pro προσσυνοικίζω, quod v.]

[Προσυντάσσω, Ante ordino. Forma media Joseph. B. J. 5, 1, 1 : Εἰς Καισάρειαν παρῆν ταύτῃ διεγνωκὼς προσυντάξασθαι τὰς δυνάμεις.]

[Προσυντελέω, Ante perficio. Aristeas De LXX interpr. p. 251 ed. Dal.=p. 111 ed. Hav. Struv. Id. ib. p. 109, 38 ed. Hav. : Τὰ προσυντετελεσμένα. Hase.]

Προσυντίθεμαι, Ante paciscor, Prius convenio. [Joseph. B. J. 5, 13, 1 : Οὐδὲν προσυνθέμενος. Dio Cass. 36, 28 : Ἐπεὶ ὁ Πομπήϊος τὴν φιλίαν τῷ Φραάτῃ ... προσυνέθετο. Sed ap. Polyæn. 8, 30, ubi vulgo προσυνθεμένης, aptius videtur προσσυνθεμένης, quod expressit interpres Latinus.]

[Προσυντρίβω, Ante frango. Dio Cass. 59, 20 : Τὰς ῥάβδους σφῶν προσυντρίψας.]

[Προσυπάγομαι, Insuper induco, decipio. Euagr. H. E. 3, 31, p. 360 : Προσυπάγονται δὲ πολλαῖς λόγων ἀπάταις καὶ τοὺς Ἰσαυρίους.]

[Προσυπαινίττομαι, Insuper significo, figurate exhibeo. Encom. in transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, 4. Hase.]

Προσυπακουστέον, Subaudiendum præterea. [Usitatissimum grammaticis, velut « scholiastis Pind. Pyth. 3, 10 ; 9, 42, Eur. Or. 780, Alc. 10, 801, Platonis Gorg. p. 113 med. et p. 130 med., Luciani Dial. deor. 19, 1, Greg. Naz. p. 61 Montac. » Boisson.]

Προσυπακούω, Insuper subaudio [s. percipio. Plato Leg. 10, p. 898, D : Τόδε δὲ προσυπακουσον ἔτι. Aristot. Metaph. 3 extr. : Προσυπακούεται τὸ ὅτι ἀληθής.] Exp. et Obaudio. [Et alibi :] Πρ., Præterea subaudio, ut grammatici [sæpissime] utuntur. [Orig. C. Cels. 6, 62. Routh. Joann. Chrys. In Psalm. 118, vol. 1, p. 999 : Εἰς διάφορα προσυπακούεται τὸ, Σός εἰμι · σὸς γὰρ εἰμι δοῦλος, σὸς θεράπων, σὸς κατὰ χάριν υἱός. Seager. Philo Jud. vol. 1, p. 443, 41 ; Clem. Alex. p. 886 ; Hierocl. p. 42. Wakef. Schol. Luciani Gymn. c. 17, schol. Theocr. 1, 105. Alia recentiorum exx. collegit Hasius ad Leon. Diac. p. 399. In προσπακούω corruptum ap. Galen. vol. 4, p. 390, correxit Schæfer. in edit. Lipsiensi. « Προσυπακουόμενον, nomen tropi. Trypho in Anecd. meis vol. 3, p. 278. » Boisson. Œcum. In Apoc. p. 187, 28 ; 418, 6 Cramer. Hase.]

[Προσυπανάπτω, Insuper succendo. Eustath. Opusc. p. 73, 80 : Ὁ μὴ τὴν ἔχθραν προσυπανάπτων.]

[Προσυπαναπτύσσω, Insuper expando s. explico. Liban. vol. 4, p. 813, 35 : Μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τοῦ βήματος προσυπαναπτύσσεις τὰ γράμματα. Bast.]

Προσυπαντάω, Venio in occursum, Obviam eo. [Exx. nonnulla, quibus tamen προϋπαντάω restituendum videtur, v. s. Προϋπαντάω. « Προσυπαντηθεὶς Syntip. Fab. p. 227 sq. Coraiani syntagmatis. » Boiss. Pseudochrys. t. 11, p. 934, A : Προσυπαντῇ. Philo vol. 2, p. 186, 14 : Προσυπαντῶσα. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 81, 20 : Προσυπαντῶντες. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 297, 28 : Προσυπαντήσαντες. Cum accus. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 729, 24 : Οὓς προσυπαντήσας. Hase. Nicet. Chon. p. 21, 20 ; 7, p. 97. Zonar. Annal. vol. 2, p. 109. Anon.]

[Προσυπάντησις. V. Προϋπάντησις.]

Προσυπάρχειν, Insuper concedi s. dari, ap. Demosth. [p. 549, 12 : Οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχεν ἐμοί. Dio Cass. 38, 21 : Ἂν μὴ τὰ τῆς ψυχῆς προσυπάρχῃ τινί. Aristid. vol. 1, p. 396, 399, 482. « Libanius vol. 1, p. 279, 2. » Boiss. Schol. Eur. Or. 762. Kall. Pass. Ptol. Almag. t. 2, p. 418, 13 : Ἐὰν καὶ τοῦτο προσυπαρχθῇ τῷ πρώτῳ. Hase.]

[Προσυπεμφαίνω, Insuper subindico. Schol. Æsch. Sept. 501 : Ὅλη γάρ τις περιφερὴς προσυπεμφαίνεται.]

[Προσυπερβάλλω, Exsupero. Philo vol. 1, p. 243 ; 2, p. 451. Wakef. Adde vol. 2, p. 193, 40 ; 211, 13 ; 262, 4.]

[Προσυπεργάζομαι, Insuper subministro. Plut. V. Solon. c. 12 : Πολλὰ προσυπειργάσατο καὶ προωδοποίησεν αὐτῷ (Soloni) τῆς νομοθεσίας. Probabilius est προϋπειργάσατο, quod conjecit Reiskius.]

[Προσυπέρχομαι, Method. Conviv. p. 67. Routh. Id. 10, p. 145. Boiss.]

[Προσυπέχω, Insuper sustineo, præsto. Demosth. p. 1436, 7 : Ἔστι δὲ ἀνθρώπων ὄντα ἀγαπητὸν τῆς αὑτοῦ διανοίας λόγον ὑπέχειν· τῆς δὲ τύχης προσυπέχειν ἔν τι τῶν ἀδυνάτων. « Greg. Nyss. t. 2, p. 782, D : Προσυπέχουσιν. » Hase.]

[Προσυπισχνέομαι, Insuper polliceor. Plut. V. Demetr. c. 10 : Προσυπέσχετο ... ψηφίζεσθαι. Aristid. vol. 1, p. 371. Dio Cass. Exc. p. 17, 46 (ubi προϋπισχόμενος) ; l. 38, 31 ; 40, 60 ; 78, 19 (ubi προσυπέσχητο), et alibi non raro. Antonin. Lib. c. 41 : Προσυπέσχετο δώσειν.]

[Προσυπνέω. De custodibus qui prope aliquem dormiunt, Joseph. Genes. p. 53, C : Τῷ κοιτῶνι τῶν προσυπνούντων φυλάκων. G. Dind.]

[Προσυποβάλλω, Adsubjicio, Gl. Plut. Mor. p. 814, F : Τοῦ σκέλους δεδεμένου προσυποβάλλειν καὶ τὸν τράχηλον. Galen. vol. 12, p. 200 : Προσυποβάλλεταί τι πρὸ τῶν ἐπιδέσμων ἕτερον. Ex Clem. Alex. citat Wakef.]

Προσυπογράφω, Insuper subscribo, Una subscribo, Bud. [Insuper describo, delineo, depingo. Longin. De subl. 14, 2 : Εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν. Philo vol. 1, p. 590, 21 : Προσυπογράφει ἀναδιδάσκων ἐν ταὐτῷ ὅτι καὶ πᾶσα ἀρετὴ βασιλίς ἐστι. Diog. L. 6, 103 : Προσυπογράφομεν τὰ κοινῇ ἀρέσκοντα αὐτοῖς.]

[Προσυποδείκνυμι, s. Προσυποδεικνύω, Ante ostendo, monstro. Aristeas De 70 Interprr. p. 275, 283 ed. Dal. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 147, 9 : Προσυποδείξαιμεν ὡς ἄν τις αὐτοῖς ... χρήσαιτο. Polyb. 23, 10, 4 : Ἀλλὰ καὶ προσυπέδειξε τῷ Καικιλίῳ ... ἕτερον ἔγκλημα. « Papyr. Gr. Mus. Taurin. p. ix, l. 15. » Cramer. Ib. part. 1, p. 36, 19 et 38, 2 : Προσυποδεικνὺς, Porro demonstrans. Hadrian. Isag. p. 27, A. Hase.]

[Προσυποδεικτέον, Ante ostendendum. Philo ap. Argens. ad Timæum p. 113 (vol. 1, p. 10, 37 Mang.). KALL.]

[Προσυποθήγω, Acuo ad. Ælian. N. A. 9, 16 : Τῷ μηράδῳ προσυποθήγων τε καὶ παραθήγων τὸ ὄμμα ἑκάτερον.]

[Προσυπόκειμαι, Insuper subjectus sum. Galen. vol. 4, p. 350 : Δύο φαίνεται προσυποκεῖσθαι κάτωθεν οἷον ἕρματά τινα. G. DIND.]

[Προσυπολαμβάνω, Insuper existimo. Aristot. De cœlo 4, 1.]

[Προσυπομένω, Insuper subeo. Philo vol. 2, p. 531, 25 : Μηδὲν ἔτι δεινὸν προσυπομείνασαι. HASE.]

[Προσυπομιμνήσκω, Admoneo. Polyb. 39, 2, 2 : Βουλομένου τι προσυπομιμνήσκειν τὸν Σκιπίωνα. Macc. 2, 15, 9. Theodor. Stud. p. 433. Προσυπομνήσκω scriptum ap. Joann. Damasc. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 138 : Εἰ τῷ σῷ πατρὶ τοιαῦτά τις ... προσυπομνήσκει. || Adv. Προσυπομνηστέον, Strabo 17, p. 824.]

[Προσυπομνηματίζομαι. Οἱ προσυπομνηματισάμενοι ap. schol. Eurip. Med. 208, præpositione πρὸς ex præcedente προσειλῆφθαι repetita, ut opinor. Nam usitatum est οἱ ὑπομνηματισάμενοι. G. DIND.]

[Προσυπομνηστέον. V. Προσυπομιμνήσκω.]

[Προσυπονοέω, Insuper suspicor, conjicio. Eunap. V. Soph. p. 110, 23 : Καί πού τι καὶ τῶν ἀληθῶν προσυπενόησεν. || Hinc Προσυπονοητέον, Proclus p. 468 ed. Gaisf. Boiss.]

[Προσυποπτεύω, Insuper suspicor. Dio Cass. Exc. p. 75, 82; 84, 36; l. 67, 4. « Idem Exc. Maii p. 278. » CRAMER. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 471, 27 : Δῆλον ἂν προσυπώπτευσα.]

[Προσυποτάσσω s. Προσυποτάττω, Insuper subjicio. Sext. Emp. p. 691 : Τὰς εἰς τὸ ἠθικὸν φέρεσθαι δυναμένας ἀπορίας προσυποτάττειν.]

[Προσυποτίθεμαι, Insuper suggero. Galen. vol. 6, p. 127, 8 : Προσυποθώμεθα. Hippiatr. p. 197, 27 : Προσυποτιθέντα ἔρια. HASE. Schol. Pind. Pyth. 8, 79 : Προσυποτίθεται ὅτι καὶ ὑπήντησε πορευομένῳ. Dionys. De comp. verb. c. 20, p. 284, ubi vulgo : Ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προϋποθήσομαί σοι, προσυποθήσομαι restituendum esse conjecit Schæf.]

[Προσυποτοπέω, Insuper suspecto. Dio Cass. 58, 18 : Προσυποτοπήσας αὐτούς. Insuper suspicor. Idem 66, 5 : Προσυποτοπήσαντες ... ἀπόρθητον ὄντως τὴν πόλιν εἶναι.]

[Προσυπουργέω.] Προσυπουργεῖσθαι Hesych. simpl. exp. ὑπηρετεῖσθαι, [præpositione πρὸς ex lemmate glossæ intelligenda, ut monet Albert. Joseph. A. J. 15, 6, 2 : Ἔτι καὶ τοῦτο προσυπουργῆσαι παρακαλεῦντο.]

[Προσυριγγόω. Diodor. fragm. vol. 2, p. 521, 72 : Τόπος προσυριγγωμένος, Locus ante fistulatus, Prius in morem fistulæ cavatus.]

Προσυρίζω, Subsibilo, Insufflo, ex Polybio [8, 22, 5 : Τὸ σύνθημα προσυρίξας ὁ Βῶλις ἀπέδωκεν· 8, 27, 10 : Ὁπότε προσεγγίσας τῷ τείχει προσυρίξαι (var. lect. προσσυρίξαι) νυκτός. Προσεσύριξε ib. 31, 5.]

[Προσύρω, Protraho. Theod. Prodr. p. 373 : Τοῖς δεξιοῖς μὲν νεκρὰν, οὐ κινουμένην, εὐωνύμοις δὲ προσσυρομένην μόνοις. EBERLING.]

[Προσυστέλλω, Ante contraho. Maccab. 3, 2, 29 : Προσυνεσταλμένη αὐθεντία, Jus concisum, ut exp. Grotius. SCHLEUSN.]

Προσυφαίνω, Attexo. Plato Tim. [p. 41, D] : Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες, ἀπεργάζεσθε ζῷα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε· Cic. p. 32 mei Cic. Lex. : Vos autem ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos vivos alitis. Sic ex eod. Plat. : Ἵν' οὖν θνητὰ ᾖ, ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνετε, affertur cum hac ejusd. Cic. interpret. : Ut igitur mortali conditione generentur, ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. [Synes. p. 61; Philostr. p. 853. WAKEF. Julian. Contra Christ. p. 161, 9 : Τούτοις μακροὺς προσυφαίνει λόγους. Id. ib. p. 65, 38 : Ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνετε· 58, 36 : Προσυφαίνοντες· 178, 19 : Προσυφήναντες. HASE. Themist. Or. 1, p. 16, C : Οὐ τοσοῦτον ἕτερον (ἔπαινον) προσυφάνας· 26, p. 316, A : Καινόν τι ἀεὶ προσυφαίνουσαι τοῖς ἀρχαίοις· 18, p. 223, B : Πόλιν ἣν Θεοδόσιος προσύφηνε τῇ Κωνσταντίνου.]

[Προσυφαπλόω, Subter explico. Leo Diac. p. 7, 21 : Ταύτας (τὰς κλίμακας) ἐπὶ τὴν ἠιόνα προσυφαπλῶν· 93, 20 : Πρὶν τηλαυγῶς τῇ γῇ τὰς ἀκτῖνας προσυφαπλῶσαι τὸν ἥλιον. Quocum Hasius comparavit V. Joann. Chrys. vol. 8, p. 136, 33 : Ζώσῃ φωνῇ τὰς τῆς ἀληθείας φωνὰς προσυφαπλῶν. Simile est verbum προσαναπλόω.]

[Προσυφίστημι, Insuper subjicio. Τὰ προσυφεστῶτα, Adventitia, Marc. Anton. 5, 19.]

[Προσυψόω, Attollo (Gl.), Altius ædifico. Joseph. B. J. 3, 7, 30 : Προσυψῶσαι τὰ χώματα· 5, 1, 5 : Τὸν ναὸν εἴκοσι πήχεις προσυψῶσαι· Macc. 1, 12, 36.]

[Προσφάγημα, τὸ, i. q. προσφάγιον. Mœris p. 274 : Ὄψον Ἀττικοί· πρ. Ἕλληνες. Usitatum est προσφάγιον, quod in apographis quibusdam codicis Coislin. positum est. Neutrum, ut opinor, scripserat Mœris, sed προσόψημα. Προσφαγήματος θερμοῦ est in fab. Æsop. 35 ed. Schneid. ex cod. August.; in Florent. (fab. 26 ed. Furia) est ἐδέσματος. G. DIND.]

Προσφάγιον, τὸ, Quo cum pane vescimur, i. q. ὄψον, προσόψημα, ἐπόψησις, Opsonium et panis condimentum. Eust. p. 867, [54] : Ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς προσοψήματος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κοινῶς προσφαγίου, τὸ Ὀψάριον λέγεται. [Schol. Hom. Il. I, 489.] Itidem Suidas, Ὄψον πᾶν τὸ προσόψημα ἢ προσφάγιον. Similiter et Hesych. : Ὄψον, προσφάγιον. [Et Etym. M. p. 646, 14.] Hoc alioqui vocab. neuter in serie alphabetica in numerum eorum quæ exponuntur retulit : unde conjicere licet plebeium fuisse, aut vetustioribus Græcis incognitum. [Moschion. De pass. mul. p. 26, 17; 53 13; 61, 16. Id. ib. p. 40, 10 : Σκληρὰ πρ. HASE.] Extat tamen ap. Jo. cap. ult. [v. 5. Pulmentum, Pulmentarium, Gl. Schol. Aristoph. Eq. 901 : Ὀσπρίου ἢ ἄλλου τινὸς πρ. Vesp. 1209 : Πρὸ τοῦ προσφάγια εἰσενεχθῆναι· et Pac. 564. Thomas M. p. 668 : Ὄψον, οὐ πρ.]

Πρόσφαγμα, τὸ, [Immolatio. Æsch. Ag. 1278 : Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ πρ. || Id quod immolatur. Sic accipiendum] quod ex Eur. affertur pro Hostia, Victima, σφάγιον. Forsan tamen significet Id quod jugulationi pecudis præmittitur sacrificium, ut i. sit q. πρόθυμα. [Vera prior interpretatio. Eur. Hec. 41 : Αἰτεῖ ... Πολυξένην τύμβῳ φίλον πρ. 263 : Ἑλένην ... αἰτεῖν ... τάφῳ προσφάγματα. Θεᾷ φίλον πρ. Iph. T. 243. Νέον πρ. θεᾶς 458. Ἀνόσια πρ. Tro. 624. Plut. Compar. Thesei et Rom. c. 1 : Πρ. τοῖς Ἀνδρόγεω τάφοις.]

Προσφάγω, Pani additum comedo, Cum pane vescor, i. q. ἐπιφάγω. [Præsens προσφάγω nullum est, sed aoristus Προσέφαγον, cum infin. Προσφαγεῖν.]

[Προσφάζω s.] Προσφάττω, Macto s. Jugulo ante. [Eur. Hel. 1271 : Προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις. Plato Min. p. 315, C : Ἱερεῖα προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ. Plut. V. Phocion. c. 30 : Τὸν υἱὸν προσαγαγὼν προσέσφαξεν. « Tzetz. ad Lycophr. 329. » KALL.]

Προσφαίνομαι, Appareo. [Greg. Nyss. t. 2, p. 465, C : Ἐκ τῶν κατὰ τὴν αἴσθησιν ἡμῖν προσφαινομένων. HASE. Προσεφάνησαν Joseph. Maccab. 4, 10.]

[Προσφάλλομαι, Prius delinquo. Theophyl. Simoc. Hist. p. 28, 15; 33, 11. Id. ib. p. 139, 4 : Τοῖς προσφαλεῖσι τὴν πρὸς τὸ κρεῖττον ἀνάζευξιν πραγματεύεσθαι. HASE.]

Προσφανής, ὁ, ἡ, Apparens, Manifestus, Apertus, ut προσφανές ἐστι, Manifestum est, Liquet, ap. Dem. : si tamen non προφανές scrib. sine σ. Hesych. προσφανῆ ex Theophr. Metallico affert pro χρυσίου συρροὰς, si modo et hoc mendo caret.

[Προσφαντάζω, Insuper ostendo. Thalass. Centur. p. 1196, B. HASE.]

[Προσφάσθαι. V. Πρόσφημι.]

[Προσφάτης, πλάγιος πεσών, Hesych. Vitiose, ut videtur, pro πρόσφατος, ut monuit Albert.]

Προσφάτως, Recens, Nuperrime, Novissime. [Macho ap. Athen. 13, p. 581, E : Ἐκ τῆς Κορίνθου προσφάτως ἀφιγμένος. Polyb. 3, 37, 11; 3, 48, 6, al. « Posidon. ap. Athen. 4, p. 153, D; Diodor. 5, 62; Phalar. Epist. 78 (19, p. 92). » HEMST. Nic. David. In Greg. Naz. p. 82, 1 Dronk. Parthen. c. 28, p. 128, 6 ed. Teucher. Galen. vol. 2, p. 556, 17 : Ἀλλάττει πρ. HASE. Hesych. s. v. Ἀνθήνας, Ἔναγχος, Αεγά.]

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, est quidem proprie Recens interfectus s. Recenter [Phot. p. 463, 8 : Πρ. κυρίως μὲν

ὁ νεωστὶ ἀνῃρημένος· φάσαι γὰρ τὸ φονεῦσαι, ἀφ' οὗ καὶ σφάγανον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁτιοῦν ἄρτι συμβεβηκός. Eadem in Lex. rhet. p. 293, 29, omissis mediis φάσαι ... φάσγανον, et postremis sic scriptis κ. δὲ ὁ πρὸς ὁτιοῦν πρᾶγμα νεωστὶ ἐληλυθὼς πρ. ἐστιν], ut Hom. Il. Ω, [757] : Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι· sed generaliter dicitur de Recenter facto s. dicto, vel simpliciter de Recente. Plut. Symp. sept. sap. [initio] : Εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν. Et πρόσφατος δόξα in Definitt. Stoic., Recens opinio, Cic. interprete, ut videbis p. 59 mei Lex. Cic. [Hesych. : Πρ., τὸ ἀρτίως γενόμενον, νέον, νεαρόν. Phrynich. p. 374 ed. Lob. : Πρόσφατον· καὶ περὶ τούτου πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα· εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω « Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς. » Πρ. δίκαι Æsch. Choeph. 804. Ὀργὴ πρ. Lysias p. 151, 5. Demosth. p. 551, 13 : Τὰ ἀδικήματα ἑώλα τὰ τούτων ..., τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος ... πρόσφατος κρίνεται· scita metaphora, quam Pseudo-Demosth. p. 788, 24, perverse imitatus est : Νεαλὴς δὲ καὶ πρ. ὢν ἐκεῖνος παρῆν αὐτοῦ τεταριχευμένου, quem l. Antiatt. Bekk. p. 10 commemorat. (Πρ. ὑγεία Aristot. H. A. 3, 1. Πρ. ἀτύχημα Polyb. 1, 21, 9. Πρ. εὐεργεσίαι 2, 46, 1) ... Propria adjectivi vis posita est in carnibus et esculentis recentibus, unde illa traducta sunt. Ἄλφιτα πρ. Hippocr. De vict. san. 2, 3; κρέα De vict. ac. 60, p. 317; αἷμα Epidem. 7, p. 558, F; ἰχθῦς Antiphan. ap. Athen. 6, p. 225, F, Menand. ib. 4, p. 132, E (Ζῷα πρ. et τεταριχευμένα opposita ap. Diodor. 3, 31. Πρ. ἔλαιον et παλαιὸν oppos. ap. Aristot. Probl. 21, 4. Πρ. καρποὶ ib. 20, 30); πῶμα Aristot. H. A. 3, 14; ἄνθος Plut. V. Alex. c. 36; φύλοις De mari rubr. p. 30, atque ipsum πρ. νεκρὸς ap. Herodot. 2, 89 et 121, 5, non Recens occisum, sed Nuper defunctum significat. Improprie vero πρ. μάρτυρας Aristot. l. c. 1, 15. (Id. Eth. magn. 2, 6 : Πρ. φαντασία· Eth. Eudem. 7, 2 : Πρ. θεωρίαι καὶ μαθήσεις· Meteor. 1, 14 : Δηλοῖ καὶ Ὅμηρος οὕτω πρ. ὂν ὡς εἰπεῖν etc.) Νίκη Plut. V. Othon. c. 8, Eumen. c. 6. LOBECK. ad Phryn. Ὑπόγυιον per πρ. exp. Mœris p. 377. Superlat. Προσφατώτατος ap. Hesych. s. v. Νεαλέστατον. || Πρόσφατον, adverbialiter, i. q. προσφάτως. Pind. Pyth. 4 extr. : Πρ. Θήβᾳ ξενωθείς.]

[Προσφάττω. V. Προσφάζω.]

Προσφερής, ὁ, ἡ, sicut ἐμφερής, Similis : ut Gallice *Ceci rapporte à cela*, pro *Est semblable*. [Herodot. 2, 105 : Κόλχοι Αἰγυπτίοισι προσφερέες εἰσί ... καὶ ἡ ζόη πᾶσα καὶ ἡ γλῶσσα ἐμφερής ἐστι· 4, 33 : Οἶδα τούτοισι ἱρὰ τάδε ποιεύμενον προσφερές. Æsch. Ag. 1218 : Ὁρᾶτε τούσδε δόμοις ἐφημένους Νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν· Choeph. 176 : Ἡμῖν κάρτα πρ. ἰδεῖν. Eurip. Hel. 597 : Ἑλένῃ πρ. 566 : Οὐ πώποτ' εἶδον προσφερεστέραν δέμας· Or. 408 : Νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Cum genit. Herc. F. 132 : Ἴδετε πατρὸς ὡς ... αἵδε προσφερεῖς ὀμμάτων αὐγαὶ τέκνων. Plato Leg. 10, p. 904, E : Ἃ προσῆκον δρᾶν ἐστὶ τοῖς προσφερέσι τοὺς προσφερεῖς· Tim. p. 24, D : Προσφερεστάτους αὐτῇ ... ἄνδρας.] Non solum autem dicitur ἐμφερής pro hoc προσφερής, sed etiam Προσεμφερής : quo utitur inter alios Aristot. Sed ex Herodoto affertur Προσφερής et pro πρόσφορος, i. e. Utilis. [5, 111, ubi est comparativus : Ἔμοιγε δοκέει εἶναι τοῖσι σοῖσι πρήγμασι προσφερέστερον. Hinc Phot. p. 463, 11, πρ. exp. per βέλτιον.]

Προσφέρω, Offero : ut [προσφέρειν ἆθλον Pind. Ol. 9, 162,] προσφέρειν δῶρα, Matth. 2, [11] Offerre dona. Et προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, Ad Hebr. [5, 1; 8, 3], et προσφέρειν λατρείαν, Jo. 16, [2]. In eadem illa Ep. [9, 7] dicitur pontifex προσφέρειν αἷμα ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Abraham dicitur προσενηνοχέναι Isaacum. Sed et de ipso Christo dicitur προσφέρειν ἑαυτόν. De quo etiam dicitur a Paulo, Παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ. || Offero, ut dicimur offerre aliquid edendum. Est προσφέρω, inquit Bud., Cibum offero edendum, Porrigo poculum, et medicamentum, ut medicus ægroto, quod ap. Galen. sæpe legitur. [Hippocr. Epidem. p. 1086, B : Τοῖσί τε προσφερομένοισι δυσκόλως ὑπακούοντα. Ubi Galen. : Προσφερόμενα δύναται λέγειν καὶ κοινῶς ἅπαντα τὰ βοηθήματα, καὶ ἰδίως τὰ ἐσθιόμενα καὶ πινόμενα, προσφε-

ρόμενα. Hippocr. p. 1101, D : Τῶν δὲ προσφερομένων οὐδὲν ὠφέλει· ubi τῶν προσφερομένων nomine τὰ βοηθήματα intelliguntur, et Galen. eo nomine phlebotomiam quibusdam comprehendi scribit. Et p. 881, H : Ἔπειτα προσφέρειν ὃ ἂν δέῃ. Προσφοραὶ Ciborum oblationes significant Aphor. 2, 33 : Εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφοράς. Τῶν σιτίων προσφορὰς exponit Galen. Et p. 959, A, morborum prænotiones fieri vult ἐκ τῶν προσφερομένων, ἐκ τοῦ προσφέροντος, Ex his quæ ægris offeruntur, et eo qui offert. Et ib. sect. 3 : Καὶ τί τὸ προσφερόμενον ἔσται. FOES. Πρ. τροφὴν Aristot. Probl. 1, 51. De cibo quem quis sibi ipse affert, Soph. Ph. 1108 : Οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος.] Plut. : Καὶ τὸ φάρμακον τοῦτο χρῆναι τοῦ πρακτάτου τῶν ἰατρῶν ἀναμένεσθαι προσφέροντος. Idem alibi προσφέρειν exp. etiam Admovere, Adhibere medicamenta, addens Galen. identidem sic uti, Ad Glaucon. 2. In VV. LL. ex Alex. Aphr. : Προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ φάρμακα, pro Medicamenta ad salutem adhibens. [Plato Charm. p. 157, C : Προσοίσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ· Phædr. p. 270, B : Τῷ σώματι φάρμακα καὶ τροφὴν πρ. Soph. OEd. C. 481 : Μηδὲ προσφέρειν μέθυ (in libatione Eumenidibus offerenda)· El. 434 : Λουτρὰ προσφέρειν πατρί· fr. 445 : Θαλλὸν χυμαίοις προσφέρων νεοσπάδα. Eurip. Phœn. 491 : Πρ. πύργοισι κλιμάκων προσαμβάσεις· Andr. 256 : Πῦρ σοι προσοίσω. Dio Cass. 55, 17 : Τὰς χαύσεις σπανιώτατά τισι προσέφερεν.] Peculiariter vero, Admoveo ori vel naribus; cujus tamen signif. in pass. voce, non activa, exemplum affert. [Affero, Apporto. Soph. El. 1123 : Δόθ' ἥτις ἐστὶ (urna) προσφέροντες· Ph. 775 : Ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε (τὰ τόξα). « De consilio afferendo, i. e. aperiendo, cum aliis communicando, Polyb. 1, 48, 3 : Προσφέρουσι τῷ στρατηγῷ τὴν ἐπίνοιαν. » SCHWEIGH.] At προσφέρω [χεῖρα Eur. Hipp. 606, Bacch. 343,] τὰς χεῖρας, Affero manus, ex Cic. reddit : et προσφέρω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Manus mihi affero. Polyb. [4, 81, 8] : Ἀποσφαλέντες δὲ καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς. Eod. l. [5, 54, 3] de Molone : Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ. [Et 2, 31, 2; 3, 115, 4. al.] Qua autem forma dicitur προσφέρειν χεῖρας, eadem βίαν προσφέρειν [Herodot. 9, 108 : Βίην προσέφερε· ubi var. lect. προσεφέρετο], ut et βίαν προσφέρειν πατρίδι, ap. Plat. Sic ἀνάγκην προσφέρειν, [Herodot. 7, 172, Æsch. Choeph. 74.] Eur. [Hipp. 282.] Ex quo [Med. 78] adjungitur etiam προσφέρειν κακῷ κακόν· sed προσφέρειν hic alium usum habet, q. d. Ad unum malum alterum præterea afferre, et unum alteri apponere. [Πρ. καρδίᾳ τόλμαν Pind. Nem. 10, 56.] Cum illo autem βίαν προσφέρειν aliquid affinitatis habere videri potest μηχανήματα προσφέρειν, quod ex Aristoph. affertur. [Κάπηλα πρ. τεχνήματα Æschyl. fr. 328. Πρ. πάσας μηχανὰς Eur. Iph. T. 112. Πᾶσαν βίαν καὶ μηχανὴν πρ. Polyb. 2, 2, 7. Soph. OEd. C. 781 : Τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί, λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά· fr. 702 : Δεδιόντι ... πάντα προσφέρειν σοφά, ut καινὰ πρ. σοφὰ ap. Eurip. Med. 298. Πάντα πρ. λόγον Iph. A. 97. Ἔπος Ion. 1002 : Μέλλον τι προσφέρειν ἔπος. Aristoph. Lys. 484 : Πρόσφερε πάντας ἐλέγχους. Plato Leg. 7, p. 792, B : Πᾶσαν μηχανὴν προσφέρων ὅπως ... Phileb. p. 23, A : Τὴν ἀκριβεστάτην αὐτῇ πρ. βάσανον· Leg. 7, p. 790, D : Οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ ... κίνησιν. Demosth. p. 937, 16 : Ἡ συγγραφὴ οὐδὲν κυριώτερον ἐᾷ εἶναι τῶν ἐγγεγραμμένων, οὐδὲ προσφέρειν (libri aliquot προσοίσειν) οὔτε νόμον οὔτε ψήφισμα ... πρὸς τὴν συγγραφήν. Πρ. ψήφισμα, In medium proferre, Polyb. 29, 9, 10. Πρ. ἀπολογίας (judicibus) Demosth. p. 1333, 27.] || Frequens est autem ap. veteres scriptores προσφέρω cum accus. λόγον, cum quo redditur Infero; nam Latini Infero sermonem dicunt. Pro quo, ni fallor, dicitur ab illis et Injicio sermonem. Herodot. 3, [134] : Προσέφερε Δαρείῳ λόγον τοιόνδε. Herodot. ap. Plut. Aristide [c. 16] : Παυσανίαν Ἀριστείδῃ προσφέρειν λόγον. Exp. autem Bud. προσφέρειν λόγον etiam Verba facere, Appellare aliquem, i. e. Solicitare, Alloqui. Thuc. 3, [109] : Προσφέρει λόγον περὶ σπονδῶν καὶ ἀναχωρήσεως· ubi videtur commode reddi posse simpliciter Infert sermonem. [Demosth. p. 1168, 22 : Ἐξαιφνης λόγον μοι προσφέρει, i. e. Conditionem proponit;

et similia ap. Polyb. 2, 2, 8; 5, 56, 2. «Herodot. 5, 40 : Προσέφερον αὐτῷ τάδε, Hæc ei proposuerunt. 3, 74 : Δεύτερα αὐτῷ προσέφερον, φάμενοι κτλ. 6, 125 : Πρὸς τὴν δωρεὴν τοιάδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε.» Schweigh.] Et cum plur. λόγους [Herodot. 8, 52 : Λόγους προσφερόντων περὶ ὁμολογίης. Lysias p. 92, 26, et forma media Pseudo-Herodot. V. Hom. c. 4 : Προσηνέγκατο αὐτῇ λόγους], vel præfixo articulo. Plato Phædro [p. 270, E] : Πρὸς οὓς τοὺς λόγους προσοίσει, ubi animadverte etiam aliam constr. Προσφέρω τάλαντα in VV. LL., Pendo talenta, i. e. Solvo; sed absque exemplo. [Herodot. 3, 92 : Ἑκατὸν τάλαντα προσέφερε. Polyb. 15, 8, 7 : Προσενεγκεῖν πεντακισχίλια τάλαντα. Joseph. A. J. 17, 11, 4 : Φιλίππῳ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερε (Batanæa). Demosth. p. 816, 11 : Κλεινομάχος, οἱ δώδεκα μνᾶς ἀτελεῖς αὐτῷ προσέφερον et p. 839, 16. || Similis sum. Pind. Nem. 6, 7 : Ἀλλά τι προσφέρομεν ... ἀθανάτοις. Schol. : Ἐμφερές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς. Προσφέρων cum προσφερής et ἐμφερής affert Pollux 9, 130.]

|| Προσφέρομαι, passiva signif. Offeror, ut δῶρον dicitur προσφέρεσθαι, item θυσία, in illa Ep. ad Hebr. [9, 9], sicut θυσίαν προσφέρει ex eadem habuisti. Thuc. 2, [97] : Καὶ δῶρα οὐκ ἐλάσσω τούτων χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεφέρετο. [Herodot. 2, 173 : Προθύμως ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα, Oblata negotia.] Item προσφέρεσθαι, Offerri edendum. [Plato Soph. p. 230, C : Τῆς προσφερομένης τροφῆς] : unde τὸ προσφερόμενον, s. τὰ προσφερόμενα, Cibus s. Cibi, item Pabulum. In VV. LL. τὰ προσφερόμενα, Cibus oblatus, Esculenta : item Pabula. Et προσφερόμενος ex Gaza, Pastu exhibitus. A Bud. τὸ προσφερόμενον exp. Cibus et poculum : subjungente tamen locum Aristot., in quo τῶν προσφερομένων vertit simpliciter Eorum quæ esitantur. Hinc autem et Προσφέρομαι significat Cibum sumo, Esito, Assumo, Celso. Theophr. : Πολὺ προσενηνεγμένοι. Tale est ἰχθύας προσφέρεσθαι pro Vesci piscibus, Plut. Alex. [c. 66.] Idem [Mor. p. 668, F] : Οὐχ ὑπέμεινεν τὰ κρέα χωρὶς ἄλλων προσφέρεσθαι. Galenus dicit itidem προσφερόμενος τροφήν, pro προσενεγκάμενος. [V. exx. s. Προσφέρω allata. Aristot. H. A. 1, 11 : Τούτῳ (τῷ μυκτῆρι ὁ ἐλέφας) ... εἰς τὸ στόμα προσφέρεται τὴν τροφήν. Joseph. A. J. 7, 8, 1 : Προσοίσεσθαι γὰρ (τοὺς ἄρτους) ἥδιον ἐκ τῶν ἐκείνης χειρῶν.] Interdum προσφέρεσθαι dicitur φάρμακον, Offerri medicamentum, s. potius Adhiberi, Exhiberi, Admoveri. Secus autem ap. Lucian. [Jov. trag. c. 15], Προσφέρεται σκοπέλῳ redditur, Scopulo admovetur. Apud Xen. autem, Πρὸς τὴν γῆν προσενεχθέντες, quidam interpr. Admoti terræ, alii, Delati, alii, Appulsi. Sciendum est autem et de nave ipsa dici a Thuc. [7, 70], ubi schol. exp. προσελαύνειν. At in VV. LL. προσφερομένη ναῦς ex Plut. Rom. [c. 19, et Comp. Thes. c. Rom. c. 5], Navis adventans. Et προσφερόμενος πόλεμος, Bellum impendens, ingruens, ex Plut. Per. Ex Eod. in Themist. [c. 14] de persona dictum, Προσφερομένοις ὀξέως, Celeriter ingruentibus. [Ib. c. 15, 30.] Ex Ejusd. Popl., Προσφέρεται δρόμῳ, Citato cursu fertur, Accurrit. [V. Pericl. c. 26.] Ex Solone [c. 9] : Προσφέρονται κραυγῇ καὶ ἀλαλαγμῷ, Clamore bellico se inferunt, nisi potius dicendum, Cum clamore. Denique ex Galba [c. 26] : Προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει, Districto ense irruens. [Plato Rep. 4, p. 422, B : Τὸν πρότερον ἀεὶ προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν.] Exp. præterea ibid. Congredior prælio, et simpliciter Congredior, Manus consero : Προσφέρομαι πρὸς πεφραγμένους, ex Herodoto [5, 34], Aggredior munitos. [Ib. 111, 112. Et 9, 49 : Ἱπποτοξόται προσφέρεσθαι ἄποροι, Quibuscum fieri non potest ut ad manus venias. 9, 71 : Κατὰ τὸ ἰσχυρότερον προσενειχθησαν 6, 96 : Ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενοι προσέμιξαν τῇ Νάξῳ. Schweigh.] Et ex Plut. [V. Anton. c. 40] : Μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς σιτολογίας. [Dio Cass. 38, 41 : Πρὸς παρεσκευασμένους τοὺς πολεμίους προσηνέχθησαν ib. 35 : Πρὸς θηρία ἄγρια προσοισόμενοι.] Ex Libanio autem in Demosth. : Προσφέρομαι πολέμῳ. Quin etiam προσφερόμενος πόλεμος in iisdem pro Ingruens, Impendens, ut modo dixi. Nec tamen videtur posse neutrum esse hoc προσφερόμενος eo modo, quo est in ceteris exemplis quæ huic subjunxi. [Plato Tim. p. 74, C : Τὸν προσφερόμενον ἔξωθεν ... πάγον ἀμυνεῖσθαι μετρίως.] || Est certe neutrum, i. e. neutralem signif. habet, et in isto Herodoti loco [5, 109] : Αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ἡμεῖς ὁκοτέροισι βούλεσθε προσφέρεσθαι, ἢ Πέρσῃσιν, ἢ Φοίνιξι, ubi redditur Accedere, Adhærere, Adjungere vos. || Habet hanc neutralem signif. προσφέρομαι, et quum jungitur adverbio οὕτως, aliamve hujusmodi constr. habet. In quibus certe obtinet quendam usum verbi Gallici *Porter*, veluti quum dicimus, *Se porter bien en quelque affaire*, vel, *Se porter mal*. Item, *Se porter bien envers quelcun*, aut, *Se porter mal*. Quin etiam sonat alicubi quod dicimus *Se comporter*. A Bud. προσφέρομαί σοι redditur Exhibeo me tibi, Ago tecum aut bene aut secus. Et οὕτω προσφέρομαί σοι, vel τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρομαί σοι, Sic ago tecum; neque enim προσφέρομαί σοι sine adjectione admittit illam particulam Sic in interpretatione. [Plato Rep. 4, p. 423, A : Αἷς ἂν ... ὡς μὴ προσφέρῃ. Lysias p. 183, 33 : Ὡς ἀχαρίστως ὑμῖν προσενήνεκται παρανομήσας. Isocr. p. 303, D : Οὐχ ὡς συμμάχοις ὑμῖν προσηνέχθησαν.] Et hæc Dem. : Τοῖς μὲν ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι δικαίως ὅσ' ἂν φρονῶσι, τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, vertit, Sic Philippus cum bonis viris agit. [Et similiter p. 688 extr.; 1419, 23.] Hæc autem Ejusd., Ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, reddit, Talem me vobis exhibui et præstiti. Hæc ille. Possumus autem οὕτω προσφέρομαί σοι reddere etiam, eod. alioqui sensu, Ita me tecum gero. Sic in proxime præcedente loco Demosthenis, Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, Ita me erga vos gessi. Itidemque in priore illo, Τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, Ita se gerit. [Futur. p. 1482, 10 : Εἴπερ ὑμεῖς δικαίως αὐτοῖς προσοίσεσθε.] Nec non ap. Eund. [p. 117, 1] : Μετρίως προσφέρεσθαι, Modeste se gerere. [«Sic» addit HSt. in Ms. Vindob.] Epist. Ad Hebr. 12, [7] : Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός, Deus se gerit erga vos ut erga filios. Eod. alioqui sensu ille, Si disciplinam sustinetis, sic Deus vobiscum ut cum filiis agit. H. e. Patrem vobis sese præstat. Sed παιδείαν maluissem Castigationem interpretari. Possumus certe et ita exponere paulo liberius, Eum vobis affectum exhibet, qui filiis exhiberi solet. Gallice, *Il vous monstre une affection paternelle*. Aut etiam ad verbum, *Il se porte envers vous comme envers ses enfans*. Vetus tamen Interpres, eumque secuti alii, dum non satis attente locum expenderunt, interpretati sunt, Offert se vobis, perinde sc. ac si προσφέρεται ὑμῖν i. sonaret q. προσφέρει ἑαυτὸν ὑμῖν : multo etiam minus (ut hoc concederetur) commodo sensu. In VV. LL. ex Plut. Theseo [c. 16] : Προσφέρεται τοῖς παισὶν ὑπερηφάνως. Ap. Synes. autem legimus, Ἂν καί τις ὡς ἰδιώτῃ προσφέρηται, Etiamsi aliquis se gerat, ut erga privatum. [Herodot. 7, 6 : Οὗτος δὴ χρησμῳδέων προσεφέρετο (τῷ βασιλέϊ), Adiit regem vaticinia canens. Schweigh. Eurip. Cycl. 175 : Φίλοι προσφέρεσθε πρὸς φίλον.] Dicitur porro non solum προσφέρομαί σοι, sed etiam προσφέρομαι πρός σε. Plato [Phædr. p. 252, D : Τούτῳ τῷ τρόπῳ πρός τε τοὺς ἐρωμένους ... ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται Rep. 10, p. 604, D : Ὀρθότατα ἄν τις ... πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιτο.] Epist. [1, p. 310, A] : Ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ. Isocr. Ad Nic. [p. 33, C] : Πρός τε γὰρ τοὺς πολίτας μετὰ τοσαύτης πρᾳότητος προσηνέχθην, ὥστε κτλ. [Demosth. p. 1173, 14 : Ἄριστα καὶ ἀσφαλέστατα προσοισόμεθα πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας 1428 extr. : Ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους εἰώθατε προσφέρεσθαι φιλανθρωπίᾳ. Dio Cass. 44, 39 : Πρὸς τοὺς φίλους θαυμαστῶς προσεφέρετο.] Verum sunt et aliæ constructiones hujus verbi, aut hunc aut certe huic affinem usum habentis, quas Bud. prætermisit. Dicitur enim προσφέρομαί σοι τοῦτο, vel τούτῳ : at cum dat. rei solo, non raro. Plut. Fabio [c. 24] : Τά τ' ἄλλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φάβιον ἀπέδειξαν ὕπατον, ubi τὰ ἄλλα existimari potest dictum κατὰ τὰ ἄλλα. Exemplum autem illius constr., in qua ponitur dat. rei sicut et dat. personæ, extat ap. Herodian. 4, [7, 6] : Ἔχαιρον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ῥωμαίων στρατιῶται, μάλιστα μὲν διὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, Largitionibus amplissimis prosequebatur, Polit. Sed locum fortasse habere hic possit et verbum Utor, ita interpretando, Largitionibus utebatur erga eos. Non incommode certe, meo quidem judicio, et in illo Plut. loco προσφέρεσθαι vertemus Prosequi. At vero cum rei dat. solo, frequenter, uti dixi, ut, Οὕτω προσφέρομαι τῷ πολέμῳ, vel τοῖς πολεμικοῖς : sic Προσφέρομαι τῇ τειχομαχίᾳ quæ ap. Herodian. [6, 8, 7; 8, 5, 5] leguntur. Possumus autem, Οὕτω προσφέρομαι τῷ πολέμῳ vel τοῖς πολεμικοῖς, reddere, Ita me gero in bello, Ita gero s. administro bellum, Ita res bellicas tracto. Et, Οὕτω προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, Ita me gero in hoc negotio. Sed, Προσηνέχθη τοῖς ὑπολοίποις πράγμασι, ex Aristide affertur pro Reliquas res est aggressa. [Dio Cass. 71, 6 : Ἀκριβῶς πᾶσι τοῖς τῇ ἀρχῇ προσήκουσι προσεφέρετο.] At προσφέρομαι συμφοραῖς, quidam interpr. Fero calamitates : quæ interpret. mihi non placet. Sciendum est porro, sicut pro dativo personæ utuntur aliquando præpositione πρὸς habente suum accus., ita etiam uti nonnunquam hac præp. cum accus. rei, loco dativi. Legitur enim ap. Xen. Cyrop. 4, p. 65 meæ ed. [c. 5, 44] : Ὁ δ' οὖν Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη. Verum hic aliud potius interpretationis genus quærendum esse fateor, quam per verba illa. Interpres sane vim hujus vocis non expressit, quum reddidit, Hæc eorum verba ita excepit. At in Gallico sermone possit et hic verbum illud *Porter* locum habere, præsertim si cum aliquo qualitatis adverbio jungamus, veluti ita loquendo, *Il se porta sagement en ceste response*, vel *en la response qu'il leur fit*. Hoc tamen est discriminis, quod ille dicit πρὸς τοῦτον τὸν λόγον, non suum λόγον, quo illis respondebat, sed ipsorum. || Προσφέρομαι Bud. vult aliquando reddi verbo Utor, ut ap. Xen. De re eq. [prooem.] : Βουλόμεθα καὶ τοῖς νεωτέροις δηλῶσαι ᾗ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι.

|| Προσφέρομαι active positum et certis quibusdam accusativis junctum antea habuisti, in Προσφέρω : sciendum est autem et aliis nonnullis jungi, aliud significationis genus, ut ita dicam, habentibus : et quidem pro Admoveo, Adhibeo, ut exp. Bud. ex Plat. Rep. 8, [p. 563, D] : Κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι. Ex Diosc. autem affertur etiam, Προσφέρεται τοσαύτην ἰσχὺν τὸ βοήθημα, pro Tantum vim adhibet id remedium. Sed fortasse reddi etiam potest Affert. Et ex Phalar., Προσφέρομαί σοι χάριν, pro Exhibeo tibi beneficium. Sed dicitur potius Confero beneficium. [Demosth. p. 284, 1 : Πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Polyb. 3, 98, 4 : Προσενεγκάμενος πίστιν ἅμα καὶ χρείαν 4, 51, 2 : Προσενεγκάμενοι πρὸς τὸν Ἀχαιὸν τὴν χάριν ταύτην. Cum dat. 27, 15, 4 : Ἐκείνῳ ... χάριν προσενέγκασθαι.» Schweigh.] Rursum pro Adhibeo, ex Eccles. prologo, Προσενέγκασθαί τινα σπουδήν, pro Adhibere quandam diligentiam. [Polyb. 1, 18, 11 : Πᾶσαν σπουδὴν καὶ μηχανὴν προσφερόμενος. «Reperitur etiam verbum Προσφέρομαι in forma passiva, et quidem in præt. perf., activa notione Conferendi, eo sensu quo dicitur Hoc multum confert ad illud. Sic quidem ap. Athen. 14, p. 660, E, coquus quidam inducitur dicens, Ἡ μαγειρικὴ τέχνη πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προσενήνεκται, Ad pietatem plurimum contulit. || Πρ. ἔς τινας, Congruo cum aliquo, Similis sum. Herodot. 1, 116 : Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου (τοῦ παιδὸς) προσφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωυτόν, ubi mox in eandem fere sententiam verbo συμβαίνειν utitur.» Schweigh.]

|| Προσενεγκεῖν, Afferre. Unde voce med. Προσενεγκάμενος εἰς φῶς, Qui in lucem attulit, Plutarch. Lyc. At προσενεγκάμενος τροφήν, Qui cibum ingessit, Qui cibum sumpsit, ap. Alexandr. Aphr. Probl. 1. Sic προσενεγκάμενος κώνειον, ap. Dioscor. 6, 1, 31. Ibid. c. 32, pass. voce et signif. φρύνος προσενεχθείς, Sumptus s. Assumptus. Significat etiam Offerre : unde προσενήνοχε, Obtulit, Epist. ad Hebr. 11, [17]. Quomodo et προσενεχθὲν ἐρώτημα potes exponere non solum Allatum, sed etiam Oblatum. || Ab inus. them. Προσοίω, a quo προσφέρω mutuatur fut. 1 et tempora quæ inde formantur. Eur. [Hipp. 606] : Μὴ προσοίσῃς χέρα, Manum ne afferas, admoveas. Et voce med. προσοίσομαι, Sumam, Assumam in cibo. [Hesych. : Προσοίσεσθε, προσδέξεσθε. Fort. pro —εσθαι. Relinquendum vero προσοίσας et προσοίσομεν Theodoro Stud. p. 614, 616, ut ἐξαποίσαντος p. 618, et quæ sunt alia non pauca hujus aoristi exempla in scriptis recentiorum. G. Dind.]

|| Ποτιφέρω, Dorice pro προσφέρω, Affero. [Nicarch. Anth. Pal. 9, 330 : Ποτεὶ δὲ μὴ ποτὶ νέπτρα φέρειν κρυσταλλίνα. «Mich. Apost. Prov. 17, 90 : Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν τύχαν καλεῖν.» Schleusn.]

[Προσφερῶς, Similiter. Pollux 9, 131. Plut. Mor. p. 898, E; 909, A.]

Προσφεύγω, Fugio ad, Confugio. Dicitur tamen potius προσφεύγω σοι, quam προσφεύγω σε, quasi φεύγω πρός σε. Plut. Solone, Προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. [Id. V. Pomp. c. 46 : Ἠναγκάζετο δημαρχοῦσι προσφεύγειν V. Cicer. c. 3.] Sic Greg. Naz. : Προσφεύγειν τῇ θείᾳ τραπέζῃ. [Aristid. vol. 1, p. 81. Πρ. τῷ σημείῳ καὶ τῷ ὀνόματι Clem. Al. p. 782.] Et Basil., πρ. ἡγεμόνι. [Just. Mart. p. 319, B : Τοῖς προσφεύγουσι. Theophan. Chron. p. 295, A. Cedren. Hist. comp. p. 437, C : Προσφυγὼν τοῖς Ῥωμαίοις. Hase.] Ap. Herodian. autem [3, 9, 4; 5, 3, 24] Polit. vertit Transfugere. Vide Πρόσφυξ. [Symm. Sam. 1, 29, 3. || Vide Προσφευκτέον.]

[Προσφευκτέον, Confugiendum. Nilus Epist. 186. Boiss. || A Προσφεύγω, Insuper accusor s. reus sum, ap. Demosth. p. 977, 26 : Οὐκ εἶναι δίκην μεταλλικὴν προσφευκτέον ubi olim προσφθεγκτέον, quod correctum ex codd.]

Πρόσφημι, Alloquor. Unde est προσέφη tertia persona aoristi, frequens ap. Hom., atque adeo passim obvia, sicut et προσέειπε, ut Il. A aliquoties [84, 130, al.] : Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. [et alibi non raro προσέφην et προσέφης, ut Il. Π, 20, 744, Od. Ι, 282, 501. Cum duplici accus. Il. Δ, 401 : Τὸν δ' οὔτι προσέφη. «Pap. gr. Mus. Brit. 6, 11, Προσέφαμεν, sec. conj. Bernard. Peyron. p. 60. In pap. legitur προσηφαμεν.» Hase. HSt. in Ind. :] Προσφάσθαι, προσειπεῖν, Alloqui, Hesych. [Hom. Od. Ψ, 106.]

Προσφθέγγομαι, Assono [Pollux 4, 81 : Οἱ δὲ ὑπερτέλειοι αὐλοὶ προσεφθέγγοντο ἀνδρῶν χοροῖς. Hase], s. potius Alloquor, Compello. Exp. etiam Saluto. Græce, προσφωνῶ. [Hesych. : Προσφθέγγεται, ἀσπάζεται. Eurip. Suppl. 959 : Οὐδ' Ἄρτεμις προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους. Fut. προσφθέγξομαι Alc. 332, Hipp. 1097. || Appello, Nomino. Pind. Ol. 10, 60 : Πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. Plato Polit. p. 287, E : Ἀγγεῖον δ ... μιᾷ κλήσει προσφθεγγόμεθα. || Forma Dor. Ποτιφθέγγομαι Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 656 : Σᾶμα ποτιφθέγξαι ... Ἀλκιμένευς.]

[Προσφθεγκτέον vitiose pro προσφευκτέον, quod v.]

Προσφθεγκτήριος, ὁ, ἡ, unde dona προσφθεγκτήρια ap. Polluc. [3, 36], tanquam ab alloquendo et compellando, s. salutando, ita vocata.

Προσφθεγκτικός, ἡ, όν, ex schol. Soph. [Ph. 1067], προσφωνηθῆναι ἄξιος, Dignus quem alloquamur s. compellemus, salutemus, Dignus salutatu. [Repetit HSt. errorem Lexici Septemviralis, in quo προσφθεγκτικός positum pro προσφθεγκτός, quod v.]

[Προσφθεγκτός, ἡ, όν, Alloquium expertus. Soph. Phil. 1067 : Οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρ. Forma Dor. Ποτιφθεγκτά Anyte Anth. Pal. 7, 649.]

Πρόσφθεγμα, τό, Alloquium, Allocutio [Æsch. Ag. 903 : Τοιοῖσδέ τοι νιν ἀξιῶ πρ. Choeph. 876 : Οἴμοι πανοίμοι ... οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις πρ. Soph. Ph. 235 : Λαβεῖν πρ. τοιοῦδ' ἀνδρός. Aj. 500 : Πικρὸν πρ. δεσποτῶν ἐρεῖ], ex Eurip. [ap. quem frequens et sing. numero, ut ὕστατον πρ. Heracl. 573, et plurali, ut τῶν ἐμῶν πρ. Ion. 401. G. D. Pseudochrys. t. 11, p. 929, A : Τί βούλεται τοῦτο τὸ πρ.; Sisinn. De appar. S. Mich. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 47, 8 : Μόνῳ πρ. Theophyl. Simoc. Hist. p. 51, 16 ed. Bonn. : Εὐκτοῖς πρ. Hase.]

Πρόσφθεγξις, εως, ἡ, Allocutio, Salutatio.

Προσφθείρομαι, Bud. interpr. Cum pernicie mea accedo, ἐπὶ κακῷ προσέρχομαι : sequendo sc. signif. quæ data est verbo εἰσφθείρομαι, item eam quæ data est verbo ἐκφθείρομαι. [Aristoph. Eccl. 248 : Ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς. Plut. Mor. p. 482, C : Ἀλλοτρίων ἐκ πότου τινὸς προσφθαρέντων.] Subjungitque locum Alciphr. istum [1, 32], Προσφθείρεται δὲ Ἑρμύλλῳ τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ quem ita reddit, Consuevit autem cum ancilla Megaræ emissaria : in quo tamen verbum προσφθείρεσθαι paulo ante datæ signif. non ita commode respondere videtur, quum

de eo sit sermo, qui venerea libidine cum Herpyllide sese corrumperet, quemadmodum ipse quoque verbo Consuevit interpretatus est : quod confirmat inquiens, Vel potius id significat quod Latine Deperire dicitur : ut Plautus in Amphitryone, Hic te efflictim deperit : h. e. δυσερώτως πρός σε ἔχει. Additque locum Chrysost. Comm. in Ep. ad Hebr., in quo inter alia, hæc leguntur : Ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινί· quod significare dicit, ἐπειδὰν ὁ παῖς κατατέκηται τῷ ἔρωτι ταύτης, et ἐπειδὰν ἐπιμανῇ τῇ ἑταίρᾳ, Insano amore tenetur, Ardet. Hactenus Bud.; qui antea loquens de iis quæ Latine dici non poterant, uno quidem certe verbo, a simplici φθείρομαι initium sumpserat : qua certe in re illi assentior. Sed Gallico sermoni non item deesse crediderim, quod huic προσφθείρεσθαι respondeat. Utimur enim eodem modo, ni fallor, verbo *Gaster*, quum dicimus de juvene quopiam, *Il se gaste avec les femmes*. Hoc enim puto perinde esse ac si quis Græce loquens diceret, προσφθείρεται ταῖς γυναιξί. [Euseb. H. E. 3, 23 : Τῷ δὲ ἀνέσεως πρὸ ὥρας λαβομένῳ προσφθείρονταί τινες ἥλικες ἀργοὶ καὶ ἀπερρωγότες ἠθάδες κακῶν. MENDHAM. Ælian. N. A. 2, 17 : Θειώδη καὶ προσφθαρείς (πελάγιος ἰχθύς). Id. V. H. 14, 26. Alciphro p. 132 (1, 31) e Ms. : Τοιούτῳ θηρίῳ προσέφθαρσαι. VALCK. Id. 1, 34, p. 142. Clem. Al. p. 959.]

[Πρόσφθογγος, ὁ, ἡ, Salutatorius. Æsch. Pers. 153 : Πρ. μῦθον, quod per προσήγοροι λόγοι exp. schol. Ib. 938 : Πρόσφθογγόν σοι νόστου τὰν κακοφάτιδα βοὰν πέμψω.]

Προσφθονέω, simpliciter exp. Invideo, tanquam omnino vacante præp., quum alioqui sonare potius videatur, Insuper invideo. [Plut. V. Camilli c. 36, Alex. c. 33, ubi v. Cor.; V. Dion. c. 2.]

[Προσφίγγω, Alligo. Galen. vol. 18, part. 1, p. 350, 13 : Τῶν προσφιγγόντων τὸ ἄρθρον μυῶν, nisi tamen scrib. προσσφ., Astringentium. HASE. Clem. Alex. p. 7 : Τοιούτοις τισὶν εἰδώλοις προσφίγξας τῷ δεισιδαιμονίας ἀθλίῳ δεσμῷ.]

[Προσφιλεια, ἡ, Amicitia. Æsch. Sept. 521 : Τοιάδε μέντοι πρ. δαιμόνων. Per οἰκείωσις exp. schol. « Mart. Alphii, Philad. et Cyr. Actt. SS. Maii t. 2, p. 775, 50 : Τῆς τοῦ αὐτοκράτορος πρ. Ed. perperam, προσφιλίας. » HASE.]

[Προσφιλέω. Eustath. p. 1327, 1 et 1326, 16 : Τοὺς μεταπτώτους ἀντηρείδοντα, καὶ εἶχον ὁμοιότητα πρὸς τοὺς ῥηθέντας ἀμείβοντας, οὓς ἡ τεχνικὴ χυδαία γλῶσσα προσφιλοῦντας φησίν. Ἀμείβοντες δὲ λέγονται ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω ἄνω συναγόμενα ἀντερείδουσιν ἄλληλα. Isidor. Orig. 19, 19 : « Luctantes, trabeculæ, quæ erectæ invicem se tenent more luctantium. » DUCANG.]

Προσφιλής, ὁ, ἡ, Amatus, Carus, Gratus, Dilectus, (qua etiam signif. dicitur interdum Amicus,) Jucundus, Suavis, Acceptus. Bud. ex Theophr. affert pro Carus, Gratus, Suavis. [C. Pl. 6, 8, 4, τῇ γεύσει.] Itidemque superlativum προσφιλέστατος ex Synes. pro Gratissimus, ubi scribit, Τὸ γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον. || Προσφιλής, Amicus, (i. e. Qui amat,) Benevolus : huic autem signif. quispiam fortasse priorem locum tribuere maluerit. Xen. [Cyrop. 1, 6, 4] : Ὡς προσφιλεῖς [vulgo πρὸς φίλους] μοι τοὺς θεοὺς ὄντας. Thuc. 7, p. 263 [c. 86] : Ἀνθ' ὧν οἵ τε Λακεδαιμόνιοι ἦσαν αὐτῷ προσφιλεῖς, In ejus amorem propensi erant Lacedæmonii, ut ibi redditur hic l. Itidemque in isto ejusd. scriptoris loco, 1, p. 30 [c. 92] : Ἅμα δὲ καὶ προσφιλεῖς ὄντες ἐν τῷ τότε αὐτοῖς ἐτύγχανον. Ac Bud. quoque exp. Amici eis, Amantes eos. At quidam interpr. hic προσφιλεῖς signif. passiva Cari. Eritque idem sensus, sed non idem subaudietur substantivum cum προσφιλεῖς : perinde est enim sive dicas Cari erant ipsis Lacedæmoniis Athenienses, sive Lacedæmonii amici erant ipsis Atheniensibus, et benevoli. Sed malim nomini προσφιλεῖς hic signif. illam dare, quam manifeste in proxime præcedente loco habet, nec non in illo Xen., sc. activam. Affert vero Bud. ex Theophr. C. Pl. 3, p. 166 [c. 10, 4] : Προσφιλῆ δένδρα μύῤῥινος καὶ ἐλαία, pro Amica inter se. Sic autem in VV. LL. ex eod. Theophr. [ibid. 2, 17, 5] affertur, Προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμβια τὰ φυτά, Siquidem plantis inter se et amicitiæ necessitudo, et vitæ societas, intercedit. Sed ex alio Ejusd. loco προσφιλῆ pro Grata. Ibid. Προσφιλεῖς τοῖς ὁμοφύλοις ἦσαν, absque auctoris nomine, In sui ordinis homines leniter clementerque se habebant. [Passive, Dilectus, Acceptus. Herodot. 1, 163 : Προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλέϊ· 123 : Τῶν ἡλίκων ἀνδρειοτάτῳ καὶ προσφιλεστάτῳ. Æsch. Sept. 580 : Ἔργον... θεοῖσι πρ. Sæpius ap. Sophoclem et Euripidem quum de personis, ut Soph. Phil. 582, Ant. 898, Eurip. Hec. 982, tum de rebus, ut Soph. OEd. T. 322, El. 672, Phil. 469, 558. Eurip. Rhes. 345 : Ὅσον μοι ψυχῇ προσφιλὲς ἐστιν εἰπεῖν. Plato Gorg. p. 507, E : Οὔτε ἀνθρώπῳ πρ. οὔτε θεῷ· Tim. p. 66, C : Ἡδὺ καὶ πρ. παντὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἴαμα. Aristot. H. A. 8, 2 : Πρ. ἑκάστῳ τῶν ζῴων τὸ κατὰ φύσιν. Compar. Προσφιλέστερος Xenoph. OEcon. 5, 10. Superl. ib. 15, 4. Soph. Ph. 224 : Ἑλλάδος στολῆς ... προσφιλεστάτης ἐμοί. Plat. Menex. p. 249, C : Τοῖς τελευτήσασι καὶ τοῖς ζῶσι προσφιλέστατοι. Polyb. 22, 5, 7 : Ἡ αὐτονομία ἅπασιν ἀνθρώποις προσφιλεστάτη. Hesych. : Προσφιλεστάτοις, ἀγαπητοῖς.]

[Προσφιλία, ἡ, Aq. Psalm. 44, 1. Scribe προσφίλεια.]

Προσφιλοκαλῶ, cum accus. : Προσφιλοκαλεῖν τινὰ κόσμον, Strabo [17, p. 793], Elegantiam asciscere, comminisci. Bud. Comm. p. 860. [Id. Strabo 13, p. 624 : Τὴν ἐπὶ τοσόνδε κατοικίαν τοῦ Περγάμου τὴν νῦν οὖσαν ἐκεῖνος προσεφιλοκάλησε. Philo vol. 1, p. 495, 12 : Ἦσαν δέ τινες καὶ προσφιλοκαλοῦντες. HASE.]

Προσφιλονεικῶ, q. d. Contendo ad, Laboro. Dicitur Lat. ead. comp. forma Allaboro. [Aristot. Meteor. 1, 6 : Δημόκριτος προσπεφιλονείκηκε τῇ δόξῃ τῇ αὑτοῦ. Polyb. 2, 19, 6 : Πρ. πρὸς τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα, i. e. Intendere vires ob cladem acceptam. Joseph. B. J. 3, 2, 2 : Τῶν μὲν προσφιλονεικούντων τοῖς πταίσμασιν. Id. ib. 5, 11, 3. Themist. Or. 13, p. 174, B. « Georg. Lapitha Poem. mor. 786. » BOISS. Greg. Nyss. t. 3, p. 135, D. Heliod. Æth. p. 418, 8 Cor. Chrys. Cat. in Jerem. t. 2, p. 728, B. Phot. Epist. p. 320, 29. Synes. De prov. p. 102, D : Προσφιλονεικεῖ τὰ κακὰ αὐτῷ ἐξερίσαι. Origen. t. 1, p. 730, A; 774, C. Id. ib. p. 727, E : Μὴ προσφιλονεικεῖν αὐτοῖς. HASE.]

Προσφιλοπονέω, idem quod ἐπιφιλοπονέω, s. φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προστίθεμαι, VV. LL. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 111, C; Clem. Al. p. 121.]

Προσφιλοσοφέω, Philosophor ad, s. apud. [Philostr. V. soph. p. 63, 25 Kays. : Μουσωνίῳ προσφιλοσοφήσας. Basil. t. 2, p. 747, D : Θεῷ προσεφιλοσόφεις. HASE. Plut. Mor. p. 669, C.] Lucian. Timone [c. 6] : Ἐναφάμενος τὴν διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν, Nisi malis Philosophans cum. [Add. Gall. c. 11.]

[Προσφιλοσοφητέον vulgo ap. Plut. Mor. p. 16, A, ubi nunc ex aliis libris προφ.]

Προσφιλοτεχνέω, Studium et industriam alicui rei adhibeo. Philo De mundo [§ 17, p. 618. BOISS.] : Προσφιλοτεχνοῦντές τινες, Quidam argumentationi ambitiosæ artificiosæque indulgentes, Bud. [Athenio com. ap. Athen. 14, p. 661, B, de coquo : Τὸ προσφιλοτεχνεῖν διὰ τῶν ἡδυσμάτων. Epictet. Diss. 2, 20, 21 : Λαβὼν παρὰ τῆς φύσεως τοὺς κανόνας ... οὐ προσφιλοτεχνεῖ τούτοις προσθεῖναι τὰ λείποντα. Artemid. 1, 11 et 74.]

[Προσφιλοτιμέομαι, Ambitiose s. magno studio ago. Ælian. V. H. 9, 9, de eo qui luxuriæ impense studet : Προσφιλοτιμούμενος τῇ ῥᾳθυμίᾳ. Aristid. C. Leptin. p. 189 extr. ed. Wolf. : Πάνυ τοι πρ. « Orig. C. Cels. 6, p. 290. Joann. Chrys. Ep. ad Olymp. 13, vol. 7, p. 65, 30. » SEAGER. Pallad. V. Chrys. p. 86, 6. Philo vol. 1, p. 451, 34 : Προσφιλοτιμούμεναι μέντοι καὶ τὰ κάτοπτρα ἑαυτῶν συγκαθαροῦσιν. HASE. Greg. Naz. Epitaph. patris p. 71. ANON. Zenob. Prov. 2, 74 et Suidas s. v. Βῶλος et Θαλάττη : Ἐπὶ τῶν τοὺς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων, Qui magnis parva ambitiose comparant. SCHLEUSN.]

Προσφιλῶς, Amice, Ut amicum decet : πρ. χρώμενος αὐτῷ. Bud. Redditur alioqui πρ. χρῆσθαι alio etiam modo, sc. Benevolentia prosequi, ap. Xen. [Mem. 2, 3, 16. Πρ. ἔχειν τινί, Hell. 2, 3, 44. Soph. El. 442 : Πρ. γέρα δέξεσθαι.] || Προσφιλῶς, Grate, Ita ut gratum est s. jucundum, Jucunde, Suaviter, sicut nomen προσφιλής utrumque genus significationis habere dictum est. [Plut. Mor. p. 31, E : Πρ. ἅμα καὶ κεχαρισμένως. HASE. Plato Leg. 7, p. 822, B : Οὔτε ὀρθῶς οὔτε πρ. τοῖς δρομεῦσι τὰ ἐγκώμια προσάπτειν. Compar. Menex. p. 248, D : Ζῷεν ἂν ... ὀρθότερον καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον.] Affertur autem et adv. grad superl. Προσφιλεστάτως. [Προσφιλέστατα, Xen. Hipparch. 1, 1.]

[Προσφλάω. V. Προσθλάω.]

[Προσφλέγω, Aduro. Joann. Chrys. De sacerd. 3, vol. 6, p. 22, 34 : Τὴν δὲ λοιπὴν ἅπασαν οἰκοδομὴν ... ἀπ' ἐκείνου τοῦ καπνοῦ προσέφλεξε καὶ ἠμαύρωσεν ἅπασαν. SEAGER.]

[Προσφοιτάω, Frequenter accedo, Frequento. Lysias p. 166, 37 : Τὸ κουρεῖον, ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν et similia p. 170, 8 et 13, et ap. Demosth. p. 786, 8. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 402, F : Πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς, οὗ προσφοιτῶσ' οἱ φύλαρχοι. Theophr. Char. c. 5 : Πρ. πρὸς τὰς τραπέζας. Antiphan. ap. Stob. Flor. 116, 14 : Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον ἅπαντα τἀνθρώπινα προσφοιτᾷ κακά. Strabo 14, p. 644 : Τοῖς ἐμπόροις πρ. Dionys. Art. rhet. 9, 11 : Ἀναξαγόρᾳ προσφοιτήσαντα Εὐριπίδην. Lucian. Demosth. enc. c. 40. « Amphiloch. p. 158; Andr. Cret. p. 135. » KALL.]

Προσφορά, ἡ, Oblatio : qua in signif. habetur aliquoties in N. T. [Ep. ad Hebr. 10, 10 : Διὰ τῆς πρ. τοῦ σώματος Ἰησοῦ, Oblatione corporis Jesu in cruce interfecti], nec non ap. LXX. Interprr., sicut προσφέρω pro Offero, et quidem copulatum cum θυσία aliquot locis [ut Psalm. 39, 9, Ep. ad Hebr. 10, 5, 8, 14]. Sed intelligimus Id quod offertur, potius quam ipsam Offerendi actionem. Vide tertium abhinc tmematium. [Sirac. 46, 19 : Πρ. ἀρνὸς γαλαθηνοῦ. Cant. tr. puer. 11 : Οὐδὲ πρ. οὐδὲ θυμίαμα. Apud scriptores eccles. frequenter de Cœna sacra usurpatur, ut in exx. ab Suic. indicatis, Joann. Chrys. Homil. 71, vol. 5, p. 510 : Εἰ μέλλοιτε τῆς ἁγίας ταύτης μεθέξειν πρ. Id. Homil. 18 in Acta p. 716 : Πρ. καθ' ἑκάστην κυριακήν. Alia v. ap. Ducang. || « Πρ., Dona et munera, quæ pœnitentes in pœnitentiæ commendationem, vel etiam fideles extra pœnitentiam constituti in altari offerebant. Hoc sensu vox sumitur in usitatissimis locutionibus χωρὶς προσφορᾶς δεχθῆναι (Can. 11 Concil. Nicæni 1, Canon. 5 Ancyrano) et κοινωνεῖν χωρὶς προσφορᾶς (Concil. Ancyr. can. 6, 8, 9, 24). » SUICER.] Alioqui προσφορὰ est etiam Admotio, Adhibitio : ut προσφέρω, Admoveo, Adhibeo. [Plato Leg. 1, p. 638, C : Μὴ διαπυθόμενος αὐτοῦ (τοῦ πυροῦ) μήτε τὴν ἐργασίαν μήτε τὴν πρ., ὅντινα τρόπον προσφέρειν δεῖ· 7, p. 792, A : Αἱ τροφοὶ σκοποῦσαι τίνος ἐπιθυμεῖ αὐτοῖς ἐν τῇ πρ. τεκμαίρονται. Οὗ μὲν γὰρ ἂν προσφερομένου σιγᾷ, καλῶς οἴονται προσφέρειν etc. Ἡ τῶν κλιμάκων πρ. Polyb. 5, 16, 7.] || Προσφορά, Cibi assumptio, et Cibus. [Aristot. De somn. extr. : Μετὰ τὴν τῆς τροφῆς πρ.] Bud. ex Theophr. H. Pl. 4, [8, 11] : Ἐψόμενον δὲ γίνεσθαι λακιδῶδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ. Ex Eod. affertur [C. Pl. 4, 9, 6] : Κουφοτέραν ποιοῦσι καὶ τὴν προσφοράν, pro eo quod dicit Celsus, Leviorem cibum præstant. Ex Eod. ὀρνίθων προσφορά, de Avium pastu. Sed et de odore, ex Eod., ubi loquitur de œnothera planta, quæ vini odorem refert [H. Pl. 9, 19, 1] : Οἷον γὰρ προσφορά τις γίνεται δύναμιν ἐχόντος οἰνώδη. Ubi Gaza, tanquam diversam in aliqua hujus loci parte sequens lect., ita vertit : Fit enim quasi recreatio quædam ex viribus quas radix ista vinaceas possidet. At quidam interpr., Quoniam fit exspiratio quædam, cujus vis et odor vinosus existit. Vel, Evaporatio quædam. Quæ sane interpr. dura et insolens non immerito cuipiam videatur. || Προσφορὰ [ab Harpocr. et] a Suida exp. πρόσοδος, ex Antiphonte. In qua expos. πρόσοδος ab eo putatur accipi pro Reditu. [Joseph. A. J. 19, 8, 2 : Προσωκειώσατο πλείστας πρ.] Exp. item προσθήκη, et πρόσδοσις : ideoque redditur etiam Accessio, in VV. LL. [Accessio s. Augmentum ap. Soph. OEd. C. 1270 : Τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἄκη μὲν ἔστι, πρ. δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.] Subjungit porro Suid. his expositionibus versum istum, Ποίᾳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; Eumdem vero Cam. ex [Soph.] OEd. C. [581] affert, postquam dixit προσφορὰ significare Reditum et Donum : reddens alioqui hoc modo illum versum, Quonam quod offers innotescet tempore? Ita enim scripsisse eum existimo, pro interpretatione nominis προσφορά, non autem Affers. || Προσφορά, Probrum et vituperatio, VV. LL. : quod vitia, ut ib. subjungitur, velut offerantur, ponanturque ob oculos auctoris et audientium. Additurque τῷ προσφέρειν vitium notari, ut verbo Offerre ap. Latinos, quum dicunt Stuprum offerre, et Vitium offerre virgini. Sed verbi προσφέρειν usum istum habentis exemplum desidero. At pro confirmatione illius signif. nominis προσφορά, (redditur autem præterea Reprehensio, Insectatio,) affertur ex Polyb. [9, 33, 13, ubi nunc προφορᾶς] : Ἄξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφορᾶς. Exp. enim, Dignum probro et vituperatione.

[Προσφορέω, Apporto, Affero. Herodot. 1, 82 : Προσφορέοντας τὰ ὅπλα. Xenoph. Hell. 7, 2, 12 : Προσφοροῦντες τῶν ἀρτυμάτων ἃ ἔτυχον ... τεθησαυρισμένα.]

[Προσφόρημα, τό, Ferculum. Eur. El. 423 : Πολλά τοι γυνὴ χρήζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα. Longus 3, 12.]

[Προσφόριμος, ὁ, ἡ. Forma Dor. Ποτιφόριμος, Eucommodus. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 121, B.]

Πρόσφορος [et Dor. Ποτίφορος], ὁ, ἡ, Commodus, Aptus, Congruus, Conveniens, Utilis. [Hesych. : Πρόσφορα, τὰ ἐπιτηδείως προσφερόμενα. Πρόσφορον, ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον, ἀκόλουθον. Similia ap. Phot., Suid. aliosque. Pind. Ol. 9, 121 seq. infinitivo : Εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι πρόσφορος· Nem. 9, 17 : Θεσπεσίαι ἐπέων καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος. Ποτίφορος ἀγαθοῖσι μισθός Nem. 7, 93, et ποτίφορος κόσμος ib. 3, 54. Æsch. Eum. 207 : Οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. Soph. OEd. C. 1774 : Πρόσφορά θ' ἡμῖν καὶ τῷ κατὰ γῆς ... πρὸς χάριν. Πρ. ἔπος El. 227. Eur. Suppl. 338 : Τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις· Hel. 836 : Ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή· Hec. 1246 : Λέγεις σεαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.] Aristoph. Vesp. [805] : Σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Thuc. 2, [46] : Εἴρηται καὶ ἐμοὶ λόγῳ κατὰ τὸν νόμον ὅσα εἶχον πρόσφορα. [Plato Leg. 6, p. 784, B : Περὶ τῶν ἑκατέροις πρεπόντων καὶ πρ. Polyb. 25, 9, 4.] Ex Plat. Epist. [7, p. 341, A] : Πάντα τὰ πρόσφορα ἐπιτηδεύειν τῷ πράγματι, Omnia quæ ad rem faciant. Leg. [Epinom. p. 975, C] : Τὸ πρόσφορον ἔχειν, Commode tractari. Et τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ, sine nomine auctoris. [Ex Herodoto 7, 20. Τὰ πρ. ἔχειν idem 4, 14. Τυγχάνειν τὰ πρ. Æsch. Choeph. 711. Ζητεῖν φίλοις τὰ πρ. Eur. Hel. 436. Πράσσειν τὰ πρ. Alc. 146. Id. Hipp. 112 : Ὅπως γυμνάσω (τοὺς ἵππους) τὰ πρ. Demosth. p. 1364, 11 : Τὰ πρ. τῇ νόσῳ φέρουσαι. Tim. Locr. p. 104, A : Τὰ ποτίφορα ποττὰ ἔργα. || Πρόσφορα adverbialiter Eur. Hipp. 1361 : Πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε, quod per ἁρμοδίως καὶ προσηκόντως exp. schol.] Ex Plut. Pericle [c. 1] : Ὀφθαλμῷ χρόα πρόσφορος, pro Color oculo congruens. Item ex Greg. Naz. : Μετὰ τῶν προσφόρων τῇ θεωρίᾳ μαρτυρίων. A Bud. affertur etiam πρόσφορος δικαστής ex Pand. dictum de Eo qui jurisdictionem habet. [|| Similis. Eur. Phœn. 132 : Οὐχὶ πρόσφορος ἡμερίῳ γέννᾳ, quod schol. exp. ὅμοιος, προσφερής, προσεοικώς.]

Προσφόρως, Commode, Convenienter, Utiliter. Theophr. C. Pl. 4, 8 [7, 2] : Πρ. ἔχειν τῇ ὥρᾳ. [« Προσφόρως ἑρμηνεύειν, ap. Demetr. De eloc. § 120, h. e. Apte et accommodate rebus orationem conformare. Ante dixerat idem τὸ πρέπον φυλάσσειν. » ERNEST. Lex. rhet. Schol. Aristoph. Eq. 428 : Ταῦτα δὲ πρ. εἴρηκεν ὁ Κλέων. Dio Cass. 74, 5. G. D. Georg. Pis. De van. vitæ 75. Evagr. Hist. eccl. p. 297, 13. Theophyl. Sim. Hist. p. 55, 3 : Ἵνα καί τι τῆς θύραθεν παιδείας πρ. ἀναίρω. Max. Mart. Comp. eccl. p. 343, 43 : Πρ. διασκοπῶμεν. Agath. Hist. p. 252, 13 ed. Bonn. : Τὰ ἐπιτήδεια πρ. ἐκπορίσασθαι. HASE.]

Προσφραγίζω, Ante insignio, obsigno. [Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 169 : Τοῖς προσεφραγισμένοις μέτροις. G. DIND.]

[Προσφυγή, ἡ, Clientia, Clientela, Gl.]

[Προσφύγιον, τό, Refugium. Jo. Philop. De mundi cr. p. 227, 14. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 253, 32 : Κοινὸν ἰατρεῖον καὶ πρ. Phot. Bibl. p. 469, 10 : Κ. ἱλαστήριον καὶ πρ. HASE. Inc. Sam. 2, 19, 42. Joann. Malal. p. 485, 6; 493, 23; Anna Comn. p. 52.]

[Πρόσφυγος, ὁ, ἡ, i. q. πρόσφυξ. Æsop. Fab. 39 Au-

gust. Const. Porph. De adm. imp. p. 136 : Εἰς τὴν Μελιτηνὴν ἔτι πρ. ἦν.]

[Προσφυή, ἡ, i. q. πρόσφυσις. Aristot. H. A. 4, 4 : Τὰ δ' ἀκίνητα ἐκ τῆς προσφυῆς, οἷον ἡ πίννα. De forma vocabuli v. Lobeck. ad Phryn. p. 497.]

Προσφυής, ὁ, ἡ, Coalescens, Bud. ex Theophr. C. Pl. 1, [6, 3 : Πρ. γενομένη ἡ ἐμφυτεία. Adamant. Physiogn. 2, 3 : Ὄνυχας προσφυεῖς τῇ σαρκί.] Apud Galen. autem sonare dicit i. q. συμφυής, ubi scribit, Ἡ γὰρ αἴσθησις οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἢ τῷ ζώῳ συμφυής. Idem a Greg. Naz. poni testatur pro Natura accommodatus, Congruens. [Hesych. : Προσφυές, προσοικειούμενον. (Sic etiam Phot. et Suid.) Προσφυῆ, προσοικότα, ἁρμόζοντα. Προσφυεστέροις, προσοικειωθεῖσιν.] In VV. LL. Adhærens, [Hom. Od. T, 58 : Θρῆνυν ... προσφυέ' ἐκ κλισίης.] Aptus, Commodus. Item προσφυῆ, Quæ sedem, in qua hærent, nunquam mutare valent. Afferturque ex Plat. Epist. 7, [p. 344, A] cum gen. : Ὁπόσοι τῶν δικαίων τε καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα καλά, μὴ προσφυεῖς εἰσὶ καὶ ξυγγενεῖς, pro Quicunque ab iis, quæ justa sunt et honesta, alieni sunt et abhorrent. [Cum dat. Rep. 7, p. 519, B : Ἐδωδαῖς καὶ τοιούτων ἡδοναῖς ... προσφυεῖς γιγνόμεναι· Phileb. p. 67, A : Οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον ... τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ. Cum infin. Longin. De subl. 34, 2 : Οἰκτίσασθαι προσφυέστατος.]

[Προσφυλακὴ vitiose pro προφυλακὴ in libris Polyb. 3, 75, 4.]

[Πρόσφυμα, τὸ, Id quod accrescit. Demetr. De eloc. § 5 (et Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1213) : Τοῖς παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον οὐχ ὡς προσθήκαις κεναῖς καὶ οἷον πρ. ἢ παραξύσμασιν.]

[Πρόσφυμι. V. Προσφύω.]

Πρόσφυξ, υγος, ὁ, ἡ, Qui confugit ad aliquem : unde πρόσφυγες pro Clientibus, in Pand., qui sc. habent suos συνηγόρους, inquit Bud. ut, Ὁ δι' ἀπληστίαν τῷ οἰκείῳ συνθέμενος πρόσφυγι συνήγορος. Et generalius etiam οἱ πρόπολοι, θεράποντες, ex Aristoph. schol. [Nub. 436.] Sic τριάδος προσκυνηταί, et θεότητος πρόσφυγες ap. Greg. Naz. [Theodoret. H. E. 1, p. 49, 21. Hesych. s. v. Ἱκέσιος et Ἱκέτην. Hemst.] Quemadmodum autem προσφεύγειν dixi alicubi reddi Transfugere a Polit. ap. Herodian., sic et πρόσφυγα nonnullis in ll. reddi Transfugam sciendum est, aut Perfugam. Sed ap. eund. Herodian. [5, 3, 18] : Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυγες οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης, idem Polit. πρόσφυγες vertit Roma profugi ; at Bud. jungens πρόσφυγες cum gen. Μαίσης, dicit esse qui alibi per participium dicantur προσφυγόντες, quasi Ad eam profugi. Hesych. certe πρόσφυγα exp. per partic. καταφυγόντα. [Alia exx. v. ap. Toup. ad Suidam s. v. Πρόσφυξ et Lobeck. Paralip. p. 282. « Const. Manass. Chron. 1179 ; Planud. Ovid. Metamorph. 15, 506. Pachymeres Declamatione inedita : Πῶς ἂν σωθεῖεν οἱ πρόσφυγες ; πρόσφυγας γὰρ ἂν ἐκείνους εἴποι τις ἂν εἰκότως τῆς πόλεως. » Boiss. Conf. Πρόφυξ.]

[Προσφυσάω, Afflo, Gl. Aristot. Mirab. c. 144 : Φλέγμα ... ὃ προσφυσᾷ πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν κυνῶν. Dionys. A. R. 11, 37 : Ἀνάμεστος αἵματος γενόμενος, ὃ προσεφύσησεν αὐτῷ ἡ σφαγή. Polyb. 11, 5, 4 : Καινοποιούμενος (ὁ πόλεμος) καὶ προσφυσώμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνέμων, ὑπὸ τῆς τῶν πλησιαζόντων ἀγνοίας. G. D. Horapoll. Hierogl. p. 2, 6 Leemans. : Προσφυσῆσαν ἑτέρῳ ζώῳ. || Aspergo flando, Arroro. Hippiatr. p. 40, 21 ; 145, 34. Cum accus. ib. p. 44, 19 : Τῷ χυλῷ προσφύσησον τὸν ὀφθαλμόν. Hase.]

[Προσφύσημα, τὸ, Afflatus, Insufflatio. Greg. Nyss. t. 1, p. 849, C ; t. 2, p. 60, A. Hase.]

[Προσφύσησις, ἡ, i. q. præced. Greg. Nyss. t. 2, p. 526, C. Hase.]

Πρόσφυσις, εως, ἡ, Agnatio, Coalitio, si hoc uti liceat. Item Adhæsio. Vel, Cohærentia, Connexio, s. Annexio et Nexus, ut Gaza vertit. [Hippocr. p. 524, 3 : Ὀδύνη λαμβάνει ἐς τὴν πρ. τοῦ ἰσχίου· 806, G : Ὅσα κνηστέρω τῶν φρενῶν τῆς προσφύσιος κενοῦται. Foes. Aristot. De gen. anim. 2, 7 : Διὰ τῆς τοῦ ὀμφαλοῦ πρ., et alibi non raro ap. eund. Sext. Emp. p. 399 : Ἐν τοῖς ὕπνοις ... μόνης τῆς κατὰ ἀναπνοὴν πρ. σωζομένης οἱονεί τινος ῥίζης.] Hæc Bud., afferens ex Theophr. [H. Pl.] 8, [2, 2] de fabis et lupino et ciceribus : Ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, πῇ δ' ὁμοίως ἔχει, τὸ πᾶν γε κατὰ τὴν

πρόσφυσιν τοῦ λοβοῦ καὶ τοῦ στάχυος ἀφιέναι τὴν ῥίζαν. Ex Eod., de ortu leguminum post sationem loquente [8, 2, 1] : Ὁ δὲ κύαμος καὶ τὰ χεδροπὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὴν ῥίζαν καὶ τὸν καυλὸν ἀφιᾶσι· καθὸ καὶ ἡ πρόσφυσις αὐτοῖς, ἐστὶ πρὸς τὸν λοβόν· ἐν ᾧ καὶ ἔχουσιν ἀρχήν τινα φανεράν. Ex Alex. Aphr. Probl. 2, [67, p. 324, 9] affertur, Τὰ δὲ ὁμιλεῖ κατὰ πρόσφυσιν καὶ ὁμοίωσιν, ὡς αἷμα σαρκί, ἢ μυελῷ, ἢ ὀστῷ, cum hac interpret., Alia conjunguntur per agnationem et assimilationem, ut sanguis cum carne vel medulla vel osse. Gaza autem Agglutinationem interpretatus esse fertur. [Aristot. Probl. 2, 3 : Ἐν τῇ πρ. τῆς τροφῆς πρὸς αἷμα καὶ τὰς σάρκας. Conf. Πρόφυσις. || « Amplexus. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 112 : Καὶ τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς καὶ προσφύσεις. » Boiss.]

[Προσφυτεύω, Assero, Assitum, Gl.]

[Πρόσφυτος, ὁ, ἡ, Adnatus. Hippocr. p. 809, H : Τόνοι νευρώδεες διαντραῖοι πρόσφυτοι παρατέτανται.]

[Προσφύω.] Προσφύομαι, Adnascor, s. Agnascor, ut alii scribunt. [Nicand. Al. 506 : Ἀθρόα προσφύονται· ubi syllaba secunda metri caussa producta. 582 : Προσφύεται ... λιχμώμενος ἔρσην.] Theophr. [H. Pl. 4, 14, 3] : Ἡ δὲ ψώρα καὶ οἱ προσφυόμενοι κοχλίαι σκώληκες εἰσί· pro quibus habet Plin., Impetigo et quæ adnasci solent cochleæ, peculiaria ficorum vitia. Προσφύομαι, Adnascor, Accresco, ut rami arbori, Bud. ex Theophr. et Philone. Reddit etiam Coalesco, unde esse ait εὐπρόσφυτον. Pro eadem signif. affertur ex Plat. Epist. [2, p. 313, D] : Νῦν σοι ταῦτα προσφύεται, Hæc tibi inolescent, [i. e. contingent]. Redditur etiam Adhæreo, Adhæresco : item Incubo. Quin etiam voci activæ Προσφύω datur in VV. LL. illa passivæ vocis προσφύομαι signif., qua pro Adhæreo ponitur. Afferturque ex Aristoph. [Nub. 371], Προσέφυσας λόγῳ, pro Adhæsisti, Incubuisti, nec non Amplexus es et secutus. Sed hæc interpr. mihi suspecta est, quum hic aor. ad activam signif. pertinere soleat, et Bud. ex illo ipso poeta προσέφυσας afferat pro ἥρμοσας et προσεκόλλησας. [Æsch. Suppl. 291 : Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.] Idemque προσφύω pro Agnasci facio, affert ex Basilii Ep. quadam ad Libanium, ubi de rosa loquens, dicit, Ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματα τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ἄνθει προσέφυσε. Sic certe ex Alex. Aphr. : Τὸ χρηστὸν τοῦ αἵματος προσέφυσε τῷ μορίῳ, activa, sed alia signif. affertur, sc. pro Adjunxit membro. At vero præt. Προσπέφυκα, sicut et simplex πέφυκα, ceteraque compp., facile neutralem signif. admittit : et commode vel neutro vel pass. verbo, s. potius deponenti, ut vulgo loquuntur quidam grammatt., reddi potest. Atque adeo in iisd. VV. LL. redditur Adhærens. [Hesych. : Προσπέφυκεν, ἐκ φύσεως συνῆν. Eur. Bacch. 919 : Σῷ κάρατι κρατὶ προσπεφυκέναι. Plato Rep. 10, p. 611, D. Aristot. De gen. anim. 1, 1 : Τὰ ὀστρακόδερμα τῶν ζώων καὶ τὰ ζῶντα τῷ προσπεφυκέναι. Similiter H. A. 1, 1, ubi sequitur, τὰ δὲ καὶ προσφύεται καὶ ἀπολύεται.] Sed et partic. passivo Adnexus, ap. Aristot. : Προσπεφυκὼς ἐς τὸν μυκτῆρα, Nari adnexus. Redditur et Insitus : item Qui se immiscuit, ap. Plat. Leg. [5, p. 728, B : Προσπεφυκότα τοῖς τοιούτοις.] Denique et προσπεφυκὼς τῇ σκέψει pro προστετηκώς, ex Budæi afferunt Epistolis. [Thucydidis τὴν ἕξιν προσπεφυκέναι τῇ συγγραφῇ ait Marcellin. V. Thuc. § 53. Valck.] Sed omittunt illam τοῦ προσπεφυκέναι signif. quæ prima est, qua sc. pro Agnatum esse ponitur. Aristot. De gen. anim. 4, [5] de androgynis loquens : Τὸ δὲ ἄκυρον τῶν αἰδοίων ἀεὶ ἀμαυροῦται κατὰ τὴν τροφήν, ἅτε παρὰ φύσιν ὂν προσπέφυκε δὲ ὥσπερ τὰ φύματα· καὶ γὰρ ταῦτα λαμβάνει τροφήν, καίπερ ὄντα ὑστερογενῆ καὶ παρὰ φύσιν. Neutralem signif. habet etiam Προσφῦναι, tanquam a them. Πρόσφυμι : unde partic. Προσφύς, Agnatus. [Plato Tim. p. 45, A : Σκέλη προσέφυ.] Item Inhærens, Adhærescens [Herondas ap. Athen. 3, p. 86, B : Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης. Aristot. Probl. 21, 2 : Προσφῦναι δεῖ καὶ προσκολληθῆναι τῷ σώματι] : ut quum Lucian. dicit de polypo, Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ubi animadverte pro προσφὺς πέτρᾳ posse dici etiam ἐμφὺς πέτρᾳ, sequendo ea quæ in Ἐμφῦναι scripta fuerunt. [Id. Pisc. c. 51 : Προσφύντες ἔχονται τοῦ χρυσίου.] Dixit porro idem Lucian. [Symp. c. 44] : Καὶ τὴν ῥῖνα

προσφὺς ἀπέτραγεν, ubi quidam interpr. (non recedentes ab Adhærescendi signif.), Quum mordicus apprehendisset. [Id. De salt. c. 67 : Προσφὺς τοῖς πράγμασι.] Pertinent certe ad hunc usum participii προσφύς, quæ dicentur in Φύω de illo Homeri loco, Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. [Id. Od. M, 433 : Τῷ (arbori) προσφὺς ἐχόμην· Il. Ω, 213 : Τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι προσφῦσα. Hesych. : Προσφύς, προσπλακείς, περιπλακείς. Προσέφυ, προσεγένετο. Προσφῦσα, ἐνδακοῦσα. Et, Προσφυείς, προσπλακείς.] Sed his addenda est interpret., quam participio προσφύντα tribuit Cic. ap. Plat. [Tim. p. 42, C.] Is enim, Τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ γῆς, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα, vertit, Quum illa, quæ ex igne, aere, aqua atque terra, turbulenta et rationis expertia insederint. [Perfecti forma poet. Προσπεφύασιν Orph. Lith. 524. Futur. Προσφύσεται ex Platone supra annotavit HSt. Προσφυήσεται pro προσφυήσεται Geopon. 5, 6, 4 restituit Needham. Eadem corruptela 5, 8, 3, προσφύεται pro προσφύεται.]

Προσφυῶς, q. d. Cum quadam coalescentia, Ita ut coalescat, s. coalescant. Vel, Coalescendo, s. Cohærendo ; Cohærenter. Item, Congruenter, [Apte. Per οἰκείως et ἀκολούθως exp. Phot. et Suid. Herodot. 1, 27 : Προσφυέως λέγειν. Lucian. D. mer. 3, 2. Eustath. p. 104, 47. Προσφυεστάτως Tzetz. Hist. 8, 764 ; 9, 734.] || Sed et ex præt. factum adv. Προσπεφυκότως pro ead. signif. affertur. [Schol. Soph. p. 9. Kall. Ἀπρὶξ per πρ. exp. Etym. M. p. 132, 53.]

Προσφωνέω, Alloquor, Compello. Hom. [Il. B, 22, Γ, 389 et alibi : Προσεφώνεέ μιν] Od. O, [193] : Προσεφώνει Νέστορος υἱόν. [K, 109 : Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον ἔκ τ' ἐρέοντο. Addito τι Il. A, 332 : Οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο. Cum ablativo Od. X, 69 : Τοῖσιν (i. e. his verbis) δ' Εὐρύμαχος προσεφώνει. Æsch. Choeph. 1015 : Πατροκτόνον ὕφασμα προσφωνῶν τόδε· fr. 146 : Καί με προσφωνεῖ τάδε. Similiter cum accus. φάτιν Soph. El. 1213 : Οὔ σοι προσῆκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν. Id. OEd. T. 238 : Μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα. Passiv. Tr. 229 : Ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα. Eurip. Or. 47 : Πρ. μητροκτονοῦντας· Tro. 942 : Εἴτ' Ἀλέξανδρον θέλεις ὀνόματι προσφωνεῖν νιν. Cum duplici accus. Med. 664 : Τοῦδε γὰρ προοίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.] At vero Lucas Act. 22 init., pro hac signif. dativum habet, Ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν. Ubi forsitan aliquis reponendum censeat αὐτοὺς pro αὐτοῖς : sed editio patris mei, quæ varias plurimorum codd. lectiones margini ascriptas habet, nullam hujus scripturæ mentionem facit. Atque adeo dat. habet itidem, Matth. 11, [16] : Καὶ προσφωνοῦσι τοῖς ἑταίροις αὐτῶν· sed προσφωνοῦσι hic verbo Acclamant redditur : Acclamant sodalibus suis. Habet alioqui accusativum ap. Isocr., dicentem φιλοπροσηγορίας esse τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας. Verum ap. eum redditur non solum Alloqui, Compellare, s. Appellare, ea signif. qua jungitur interdum adverbio Blande, aut aliis quibusdam, sed etiam Salutare, et quidem nominatim in illo loco. Bud. tamen pro Alloqui poni ibi dicit, nullam illius interpretationis mentionem faciens. [Polyb. 10, 3, 6 : Τὸν υἱὸν πατέρα προσφωνῆσαι· 10, 38, 3 : Προσκυνησάντων αὐτὸν καὶ προσφωνησάντων βασιλέα· et 10, 40, 2.] || Dico, Nuncupo, ut quum librum aliquem dicamus cuipiam, s. nuncupamus. Plut. [V. Luculli c. 1] : Ὥστε καὶ Σύλλας τὰς αὐτοῦ πράξεις ἀναγράφων, ἐκείνῳ προσεφώνησε. [Athen. 7, p. 313, F : Προσεφώνησε (librum) τινὶ τῶν ἑταίρων.] Sic Diog. L. [7, 185] de Chrysippo loquens : Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι· τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκε. [Id. 8, 60 : Ὦ τὰ περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν οὕτως ... Joann. Lyd. De mens. p. 25. Oro per literas, Diog. L. 7, 7 : Ἀντίπατρ' ἔκρινα προσφωνῆσαί σοι παραγενέσθαι πρὸς ἐμέ.] Utitur et Cic. Ad Att. 13, [21, § 4] : Rectumne existimas cuiquam quicquam antequam Bruto ? cui, te auctore, προσφωνῶ. Idem ejusd. operis l. 15, [13, § 6] : Nos hic φιλοσοφοῦμεθα, (quid enim aliud ?) et τὰ περὶ τοῦ καθήκοντος magnifice explicamus, προσφωνοῦμένque Ciceroni. Sic liber dicitur alicui προσφωνεῖσθαι. Plut. In Coloten init. : Ἐκεῖνο μὲν (τὸ τοῦ Ἐπικούρου βιβλίον)

Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ προσπεφώνηται. Vide Προσφώνησις. [Geopon. 20, 6, 2 : Περὶ μὲν τούτων κατὰ καιρὸν προσφωνήσομεν, i. e. Tractabimus, quod προσφωνήσομεν dixit, ad Constantinum respiciens, cujus nomine Geoponica sunt inscripta.]

[Προσφωνήεις, εσσα, εν, cujus forma poet. Ποτιφωνήεις ap. Hom. Od. I, 456 : Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο, Si me alloqui posses.]

Προσφώνημα, τὸ, Allocutio, Compellatio. [Soph. OEd. C. 891 : Ἔγνων γὰρ τὸ πρ. σου· 325 : Ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἥδιστα πρ. Eur. Alc. 1147 : Προσφωνημάτων κλύειν.] Auctor libri qui Demetrio Phalereo ascribitur [De eloc. c. 111] : Οὐδ' ὅλως ἐπιφωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσφωνήματι. Redditur et Acclamatio, ut nimirum dictum est προσφωνεῖν poni pro Acclamare. Sed hæ interprett. actionem significantes magis peculiariter verbali Προσφώνησις conveniunt. (Possit autem προσφώνημα esse etiam ipsum q. d. Compellamentum, i. e. Oratio qua quis compellatur.) Quo interdum significatur etiam Dedicatio, Nuncupatio. Plut. [Ti.] Graccho [c. 8] : Προσφωνήσεις γραμμάτων. Utitur Cic. hoc verbali, sicut et verbo προσφωνεῖν, in eodem illo Epistt. opere, l. 13, [12, § 3. Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 156, D : Ἐν ταῖς προσφωνήσεσι πρὸς σέ, In literis, quibus te alloquor. Hemst.]

[Προσφωνηματικός, ή, όν. Πρ. λόγος, Oratio compellatoria, parænetica. Dionys. Art. rhet. c. 5 (in inscr. capitis, Μέθοδος προσφωνηματικῶν). Tales hodie exstant Himerii sophistæ Oratt. 3, 4, 10, 11, 13, 14. Προσφώνησις, ἡ γενομένη τοῦ λόγου ἀπότασις πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῇ γραφῇ πρόσωπον. Ita ex schol. Ms. in Liban. Orat. 4, p. 172 Morell., ubi et de genere orationum προσφωνητικῶν : Οἱ προσφωνητικοὶ λόγοι μικροί εἰσι λίαν· γράφονται δέ, ὅταν ἔξωθέν τις ὢν εἰς ἡμᾶς ἔλθῃ, ἢ βασιλεύς, ἢ μέγας στρατηγός, καὶ εἰσὶν ὥσπερ χαριεντισμοὶ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν. Talem orationem Aristides scripserat Commodo, quum Smyrnam ingrederetur, vol. 1, p. 269. Ernest. Lex. rhet. Euseb. H. E. 4, 18. Περὶ προσφωνητικοῦ λόγου agit Menand. De encom. c. 10 in Walzii Rhett. vol. 9, p. 284. « Qui in nostris Libanii editionibus inscribitur Προσφωνητικὸς Ἰουλιανῷ, in cod. Ven. 445 hanc habet epigraphen, λόγος προσφωνηματικὸς Ἰουλιανῷ δοσσεῖσί. » Bast. ad Greg. Cor. p. 88. Lemma Ephraseos Jo. Eugenici p. 335 meæ edit. Boiss. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 57, 17 : Ἐκ τοῦ προσφωνηματικοῦ τοῦ λεχθέντος παρ' αὐτοῦ ἐν Δάφνῃ. Actt. Concc. t. 3, col. 893, 7 ed. Hard. At Προσφωνητικὸς λόγος Evagr. Hist. eccl. p. 274, 1. Hase. Προσφωνητικὸν προοίμιον schol. Soph. El. 1, Antig. 1. || Adverb. Προσφωνητικῶς Eustath. p. 1410, 27.]

[Προσφωνήσιμος, ὁ, ἡ, Præmonens, Denuncians. Πρ. ἑβδομὰς dicitur qua denunciari solebat Quadragesimæ initium. V. Marc. Hierom. in Responsis p. 131, et Niceph. Callist. in Synaxario ejusdem Dominicæ. Suic. Προσφωνήσιμος vel Προφωνήσιμος, v. Bevereg. ad Canon. Apost. p. 69. Kall.]

[Προσφώνησις, εως, ἡ, Compellatio. Longin. De subl. 26, 3 : Ταῖς εἰς ἑαυτὸν πρ. ἐξεγειρόμενον. Conf. Προσφωνηματικός. « Theophyl. Sim. Hist. p. 63, 11. Just. Mart. p. 99, C. Id. p. 53, B : Τὴν πρ. καὶ ἔντευξιν πεποίημαι. Ones. Strateg. p. 1, 4 : Πρ. ἡγοῦμαι πρέπειν ἀνθρώποις οἷς ..., Dedicationem. » Hase.]

[Προσφωνητέον, Alloquendum. Sext. Emp. p. 244 : Πρ. τι κἀνταῦθα τοῖς γραμματικοῖς.]

[Προσφωνητήριος, ὁ, ἡ, i. q. προσφωνητικός. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 208, λόγοι. Elberl.]

[Προσφωνητικός. V. Προσφωνηματικός.]

[Προσχάσκω, q. d. Adhio. Æsch. Ag. 929 : Μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί, Hiando salutes me. Polyb. 4, 42, 7 : Παντὶ τῷ λεγομένῳ προσκεχηνέναι παιδικῶς, i. e. Cupide audivisse. Inhio, Philo vol. 2, p. 390, 17 : Μὴ πᾶσι προσκεχηνέναι ... θησαυροφυλακήσοντας· 560, 45 : Προσοφθαλμιῶν καὶ προσκεχηνὼς ταῖς μεγάλαις οὐσίαις. Eumath. p. 10 : Προσκέχηνε τῷ ποτῷ. « Joseph. A. J. 11, 3, 5 : Τῷ εἴδει τῆς ὡραιότητος προσκεχηνέναι. » Hase.]

[Προσχαιρητήρια vitiose pro προχαριστήρια, quod v.]

Προσχαίρω, [Insuper gaudeo, Gaudeo ad,] nusquam reperi. [Plut. V. Anton. c. 29 : Προσέχαιρον αὐτοῦ τῇ βωμολοχίᾳ. « Prov. Sal. 8, 30. Joann. Chrys. vol. 4, p.

73; Philo Cant. cant. p. 206. » Schleusn. Joann. Chrys. De sacerd. 5, c. 4, vol. 4, p. 73 ed. Bened. Anon. Greg. Nyss. t. 2, p. 82, A. Marcell. ap. Euseb. C. Marc. p. 15, C : Τῇ μεταβολῇ προσχαίροντες. Hase. Theodor. Metoch. Miscell. p. 389.] At verbale Προσχαιρητήρια, quod inde derivatum est, Harpocr. esse scribit ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίοις γραφομένην, ὅτι δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη, quæ verba ap. Suid. quoque leguntur. [V. Προχαριστήρια.]

[Προσχαλάω, Demitto ad. Pseudochrys. t. 11, p. 893, E. Hase.]

[Προσχαρής, ὁ, ἡ, Suavis. Nicet. Eugen. 4, 167 : Ἂν προσχαρές τι μειδιῶντα προσβλέπῃς· 6, 375. Boiss. Basil. t. 2, p. 739, B : Τοῖς συντυγχάνουσι πρ. Hase.]

[Προσχαρίζομαι, Gratificor. (Arrogo addunt Gl.) Xenoph. Œc. 13, 9 : Τῇ γαστρὶ αὐτῶν (servorum) προσχαριζόμενος ἂν πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν. Schol. Soph. El. 710, Ant. 86. Strabo 7, p. 329 : Τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος. Joseph. C. Apion. 1, 19 : Πόλιν ἑτέραν ἔξωθεν προσχαρισάμενος. Apollon. De synt. p. 120, 28 : Οὐκ ἐγχωρεῖ ἰδίαν θέσιν κοινῇ φωνῇ προσχαρίζεσθαι. Clem. Al. p. 680 : Διὰ τῶν παρακαλυμμάτων συνεμφάσεις τινὰς αὐταῖς προσχαριζομένων, i. e. concedens. Sine accus., schol. Soph. El. 707 (ubi poeta Ἀθήνας θεοδμήτους dixit) : Προσχαρίζεται Ἀθηναίοις, ἐν Ἀθήναις λέγων· ad Antig. 86 : Ἐμβρίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ προσχαρίζεσθαι. » Andr. Cret. p. 33, C : Τῇ πανηγύρει προσχαρισώμεθα καὶ μεῖζον αὐτῆς τὸ φαιδρὸν ἐπιδειξώμεν, πανήγυριν τῇ πανηγύρει προσάπτοντες. » Kall. Lucian. Dial. mer. 9, 5 : Ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι. Leont. Neap. Vita Sim. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 167, 22 : Προσχαρίσατό μοι. Callinic. Actt. Hypatii ib. Jun. t. 3, p. 344, 3 : Οὐδὲν προσχαρισώμεθα τῷ δούλῳ. Hase.]

[Προσχεδεύομαι. V. Προσχιδεύομαι.]

[Προσχεδιάζομαι, Præmeditor. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 79 : Οὐκ ἔστιν ὅς μοι προσχεδίασται. Boiss. Legendum ὅς μου.]

Πρόσχειρος, ὁ, ἡ, Ad manum situs, pro πρόχειρος. Athen. 4, [p. 149, B] ex Harmodio Lepreate, de Phigalensium epulo : Πρόσχειρα δ' ἑκάστῳ δύο κρέα, Ad manum sunt, Apposita sunt. [Πρόχειρα conjecit Schneiderus. Προσχειρότερον (sic) κίνδυνον ap. Eunap. Hist. Exc. p. 66, 21, vitiose pro προχειρότερον, ut conjecit Bekkerus.]

[Πρόσχεσις, εως, ἡ, Obtentus, Gl.]

[Προσχετλιάζω, Præqueror. Greg. Nyss. t. 2, p. 377, B. Hase.]

Προσχέω, i. q. παραχέω, Affundo. Lucian. [Sacrif. c. 9] : Τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον. Significat etiam Perfundo, Affundendo madefacio ac rigo. Sic pass. ap. Aristot. Probl. : Προσχέομαι ὕδατι ψυχρῷ, Aqua frigida perfundor, Aqua frigida mihi affunditur. [Ib. 3, 27 : Τοῖς προσχεομένοις τὸ θερμὸν αἱ φρίκαι γίνονται.] Quem usum παραχέομαι quoque habere, ex supra allatis exemplis patet, itemque περιχέομαι. [Hippocr. p. 683 : Προσχεαμένη καὶ καθαρὴν ἑωυτὴν ποιήσασα. Artemid. 3, 52 : Προσχεῖσθαι κοπρίαν. Aretæus p. 53, 36 : Προσεχύθη πρὸς τῶν οὔρων αἷμα.]

Πρόσχημα, τὸ, Prætextus, Quod prætexitur, s. prætenditur, Color, Velamentum. [Hesych. : Πρ., πρόφασις, ὑπόκρισις, προκάλυμμα.] Herodot. 6 [Πρ. λόγου vel τοῦ λόγου 6, 133; 4, 167. Et 9, 81] : Πρ. τοῦ στόλου, Expeditionis prætextus. Id. [6, 44] : Εἰ μὲν χρημάτων χρηΐζοντες, πρ. ἡμέας ἐξαιτέοντες, exp. Si pecuniis egentes, nos per speciem deposcunt, per causam. [Soph. El. 525 : Οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἀεί. Plato Prot. p. 316, D : Πρ. ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποίησιν κτλ. Lysias p. 106, 26 : Τοῦτο πρ. ποιούμενος. Demosth. p. 58, 16 : Τῷ πρ. τῆς τέχνης.] Thuc. 3, [83] : Τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρ., Prætextus, Velamentum. 1, [96] : Πρ. γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δῃοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. [Polyb. 11, 6, 4 : Φίλιππος ὄνομα ἦν καὶ πρ. τοῦ πολέμου.] Quo plane modo dixit Aristides Panath. [vol. 1, p. 121] : Καὶ τὸ μὲν πρ. ἦν αὐτῷ, ἀμύνασθαι τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, δύο δ' ὡς ἀληθῶς ἦν τὰ κινοῦντα, de Dario loquens. Ut autem hic opponuntur πρ. et ἀληθῶς, sic sæpe opponuntur τὸ πρ. et τὸ ἀληθές. Diog. L. p. 310 : Καὶ τόδε μὲν ἦν τὸ πρ., τὸ δ' ἀληθὲς κτλ. Sic πρ. μὲν et τὸ δὲ ἀληθὲς opponuntur a Gregor. ap. Bud. p. 997, pro Specie quidem, In speciem quidem, sed ibi πρ. μὲν dicitur ἐλλειπτικῶς. Rursum cum gen. Soph. [El. 682] : Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Synes. Ep. 5 : Ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ἐστί. Chrysost., de iis loquens, qui scelera fatis imputant : Ἀπολογίας προσχήματι τοῦ Θεοῦ κατηγοροῦντες. Interdum cum verbo ποιεῖσθαι pro Prætexere : quo utitur modo [Herodot. 7, 157 : Πρ. ποιεύμενος ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνει·] Aristides. Apud Plat. Rep. 6, [p. 495, C] : Καλῶν ὀνομάτων καὶ πρ. μεστήν, Cam. reddit, Refertam nominibus et argumentis speciosis : quidam Nominibus speciosis et titulis. Idem Cam. ap. eund. Plat. Hipp. Maj. [p. 286, A] : Πρ. δέ μοί ἐστι καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, vertit, In illa oratione proœmium est et exordium. Videtur autem expos., quæ illi priori Plat. l. datur, ad sequentem etiam signif. referri posse. || Sequendo alteram τοῦ προέχειν signif. quasi προέχον σχῆμα, Species magnifica, Augusta, rei alicujus et visenda, Insigne, Decus. Aristot. De mundo [c. 6], ubi de apparatu et instrumento regali loquitur, et regia mirifice extructa atque exornata : Τὸ Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα, Magnifica species regiæ Persicæ, et spectatu mirabilis, Bud. Ab Herodoto [5, 28] Miletus vocatur Ioniæ πρόσχημα, Decus, Ornamentum. [Similiter de urbibus Polyb. 3, 15, 3, Plut. V. Alex. c. 17, Strabo 10, p. 450, Joseph. A. J. 18, 2, 1. Schweigh.] Sic et ap. Soph. exp. καλλώπισμα. [Eurip. Syl. fr. 2 : Πρόσχημα σεμνὸς καὶ ταπεινός, οὐδ' ἄγαν εὔογκος. Demosth. p. 288, 1 : Μετὰ πρ. ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξομεν· 1359, 2 : Ὡς ἐπὶ πρ. ἤδη τινὸς ὄντος. » Βασιλείας πρ. Polyb. 18, 38, 4; ἀρχῆς 6, 33, 12; οἰκίας 5, 10, 1; τῆς ἱστορίας, Dignitas s. gravitas historiæ, 12, 28, 1. Πρ. καὶ δύναμις πόλεως, 9, 28, 2. Μονάρχου πρ. καὶ βίος 8, 13, 5. Schweigh. Πρ. προστατείας, προστασίας, πολιτείας ap. Dion. Cass. Exc. p. 10, 94; l. 51, 6; 37, 26.]

Προσχηματισμός, ὁ, Figuræ nomen ap. grammaticos, quæ et Paragoge dicitur; quum sc. litera vel syllaba in fine dictionis adjicitur, ut quum λόγοισι dicitur pro λόγοις, ἐγὼν pro ἐγώ, προσώπατα pro πρόσωπα. [Ὀνείρατα pro ὀνείρατα memorat Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 567. Αἰθιοπεὺς pro Αἰθίοψ κατὰ προσχηματισμὸν ap. Philem. Lex. § 7. Scribendum autem potius Προσσχηματισμὸς duplici σ idque restituendum Favorino s. v. Οὗτος, ubi de προσχηματισμῷ τοῦ ι agit in formis οὑτοσί αὐτηί ceterisque. Idem verbo utitur Προσχηματίζω ibid. : Τὰ Ἀττικῶς προσχηματισμένα (corr. προσσχηματισμένα) ὀξύτονα οἷον οὑτοσί. G. Dind.]

[Προσχιδεύομαι, Prius in schedis annoto. Anast. Sin. Hodeg. p. 1, 9 : Προσχιδεύσασθαι, καὶ στιχίζεσθαι, καὶ εἶθ' οὕτω καλλιγραφεῖσθαι. Nisi tamen malit aliquis, Προσχεδ. Hase.]

Προσχίζω, [Proscindo, Gl.] et Ὑποσχίζω, Ante scindo, et Subtus scindo.

Πρόσχισμα, et Ὑπόσχισμα, τὸ, Quod anterius aut subtus scissum est : ambo Calceamenti genus sunt : ita enim Pollux 7, c. 22 [§ 91] : Ὑπόσχισμα δ', ἀνδρῷον ὑπόδημα μάλα εὐτελές, καὶ πρόσχισμα, πρεσβυτικόν. Quorum posterius ap. Aristot. legitur, Probl. sect. 30, [8] : Οἷον ἡ σκυτικὴ ὑπόδημα ἐκ προσχίσματος· ubi Gaza, Quemadmodum suendi ratio ex proscisso calceum reddit. Attamen iis duobus in ll. non πρόσχισμα scribitur, sed Πρόσχημα : sicut rursus ap. eund. Aristot. Rhet. 2, [19] : Εἰ γὰρ πρόσχημα [recte nunc πρόσχισμα] καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι· καὶ εἰ ὑποδήματα, καὶ κεφαλὶς καὶ πρόσχημα καὶ χιτών. Quin et ap. Hesych. legitur, Προσχήματα, cum hac tamen expos., εἶδος ὑποδήματος ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν : quam sequendo, nemini dubium est quin scrib. sit πρόσχισμα, ut sit Calceamentum ab anteriore parte fissum s. scissum. Sunt qui Lunatos calceos Latinorum existiment aliquid cum his affinitatis habere. [Phot. p. 463, 21 : Προσχίσματα· εἶδος ὑποδήματος· Ἀριστοφάνης (fr. 670).]

[Προσχλευάζω, Insuper irrideo. Polyb. 4, 16, 4.]

Πρόσχορδος, ὁ, ἡ, Ad chordas quadrans, Chordis consonus; simpliciter etiam Consonus, σύμφωνος. [Sic Phot. et Suidas s. v. Πρόσχορδα. Πρ. ᾄσματα Pollux 4, 63; πρ. ὄργανα 4, 58.] Affertur enim ex Plat. Leg. [7, p. 812, D] πρόσχορδα φθέγματα pro Consonæ vo-

ces. [Aristæn. 2, 5 : Πρ. ἡ γλῶττα τοῖς κρούμασι. Πρόσχορδα κρούειν Plut. De mus. p. 1141, D.]

[Προσχορεύω, Salto ad. Pollux 4, 81 : Τοῖς μὲν παρθενίοις αὐλοῖς παρθένοι προσεχόρευον. Hase.]

Πρόσχορος, ὁ, ἡ, In choro s. chorea junctus, In choro s. chorea astans. [Hesych. : Πρόσχορος (literarum series postulat vitiosum πρόσχωρος), ὁ παρὰ τῷ χορῷ γινόμενος.] Aristoph. πρόσχορον vocavit et συγχορεύτριαν, τὴν χορεύουσαν [« An συγχορ. » HSt. in Ms. Vindob.], teste Polluce 4, c. 15 [§ 106]. Quibus verbis intellige Feminam quæ cum alia femina aut viro choros exercet et saltat.

Προσχόω, sive Προσχωννύω, aut Προσχώννυμι, Aggero, Terra aggesta munio. [Geopon. 3, 6, 6 : Δένδρα περισκαφέντα προσχῶσαι· 2, 24, 2 : Ὅταν ἀπὸ τῶν ὑδάτων γεγυμνωμέναι ῥίζαι προσχωσθῶσι. Joseph. B. J. 5, 5, 1 : Ἀεί τι τοῦ λαοῦ προσχωννύντος. » Herodot. 2, 99 : Τὸν πρὸς μεσαμβρίης ἀγκῶνα (τοῦ Νείλου) προσχώσας. Aliter 2, 10 : Τῶν ποταμῶν ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων, i. e. Ex fluviorum alluvione enata sunt hæc loca. Polyb. 9, 41, 4 : Προσχωννύντες τὰς ἀνωμαλίας τῶν τόπων. » Schweigh. Diodor. 1, 39 : Ὁ Κηφιλῆς φερόμενος ἐκ τῶν Φωκέων προσκέχωκεν οὐκ ὀλίγην χώραν. Simil. Strabo 6, p. 275.] Pass. Προσχοῦσθαι dicitur urbs vel locus aliquis, quum ad eum humus aggeritur, s. quum humo aggesta aut aggere educto obstruitur. Thuc. 2, p. 72 [c. 75], de Platæensibus : Ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει ᾗ προσεχοῦτο, ἐνῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους. [Aristot. Meteor. 1, 14 : Ὅπου τοῖς ῥεύμασι πληθύνουσα (ἡ θάλαττα) ἐξηραίνετο προσχουμένη· et inferius : Ὁ Βόσπορος ἀεὶ ῥεῖ διὰ τὸ προσχοῦσθαι. Theophr. H. Pl. 5, 8, 3 : Νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινῶν προσκεχῶσθαι καὶ εἶναι ἠιόνα. Etym. M. p. 689, 23 : Πρότερον οὖσα νῆσος ὕστερον προσεχώσθη.]

Προσχράομαι, Insuper s. Præterea utor. Sed ponitur etiam simpliciter pro Utor, ut ap. Plat. [Polit. p. 309, B : Κρατίσθαι διανεύματι προσχρωμένας·] Timæo [p. 28, A] : Τοιούτῳ τινὶ προσχρώμενος παραδείγματι. Bud. pro χρῆσθαι, quod est simpliciter Uti, poni itidem testatur in hoc ejusd. Plat. loco, in Philebo [p. 44, D] (observa autem duplicem constructionem) : Τούτοις οὖν ταῦτ' ἂν προσχρήσαιο, His igitur ad hæc commode uti poteris. [Theag. p. 125, B : Τί οὖν ἄν, εἰ Εὐριπίδῃ τι προσχρησαίμεθα ;] Nec non in isto [Polit. p. 244, C], Ἀλλ' ὥσπερ μάντεσι προσχρῆσθαί τισι. Sic affertur ex eod. Plat. Rep. 1, [p. 346, C] : Κοινῇ τινι τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι, ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται. [Phæd. p. 99, B : Ἀλλοτρίῳ ὀνόματι πρ. Apol. p. 23, A : Προσχρῆσθαι τῷ ἐμῷ ὀνόματι· Leg. 7, p. 792, B : Ὅπως ὡς ὀλιγίστῃ προσχρήσεται ἀλγηδόνι. Plut. Mor. p. 762, D : Τῷ πιστῷ προσχρησάμενος τοῦ Ἀρχιλόχου.] Ex Luciano, Προσχρῆται τῷ χρυσῷ, pro Utitur auro. Ex Eod. autem [Halcyon. c. 7] affertur hic locus, Φύσις τέχναις, ὡς λόγος τινῶν, ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. [Aristot. Anall. Pr. 1, 41 : Οὐδὲν γὰρ προσχρώμεθα τῷ τόδε τι εἶναι.] Nec non ex Greg. Naz. : Προσχρῆται τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ. In hoc autem l., ex Aristot. Polit., Προσχρῶμαί σοι πλεῖστα, ubi redditur eod. verbo Utor, (hoc modo, Te utor plurimum,) videri queat esse is usus verbi Utor, quem cum ablat. personæ habere solet. In iisd. habetur ex Plut. Solone [c. 3], Προσχρήσασθαι ποιήσει, pro Operam poesi dedisse.

[Προσχρεμετίζω, Adhinnio. Clem. Al. p. 51 : Ἵπποις καλῶς γεγραμμένοις προσχρεμέτισαν ἵπποι.]

Προσχρῄζω [Προσχρήζω et Ion. Προσχρηΐζω], Insuper indigeo, peto, flagito. Ex Herodoto προσέχρησε cum gen. constructum affertur non modo pro Poposcit, sed etiam pro Delegit. [Insuper poscere vel cupere est 5, 11 : Τυραννίδος οὐδαμῶς προσχρηΐζει· 18 : Προσχρηΐζετε τούτων. Cum genit. personæ et infinit. 8, 140, 2 : Προσχρηΐζω ὑμέων πείθεσθαι Μαρδονίῳ. Cum accus. rei Æsch. Prom. 642 : Πᾶν ὅσον προσχρῄζετε· et 786. Soph. Œd. C. 520, 1202. Addito dativo 1160 : Τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι; Cum genit. personæ 1168 : Ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν· et, ubi Indigendi inest signif., Phil. 1055 : Οὐδὲ σου προσχρῄζομεν.]

[Πρόσχρησις, εως, ἡ, Usus. Inscr. Bœot., sec. conj. Bœckhii vol. 1, p. 747, n. 1570, a, 36 : Διδόσθαι τὰς δόσιας τῷ ἐργώνῃ πάσας κατὰ τὰς πρ. Hase. Marc. Anton. 7, 5. Longin. De subl. 27, 2 : Ἡ πρ. τοῦ σχήματος.]

[Προσχρηστέον, Adhibendum, Utendum. Plato Leg. 4, p. 713, A : Ἆρ' οὖν μύθῳ σμικρά γ' ἔτι πρ.; » Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 1, 4, 15 : Μὴ πρ. εἶναι ταῖς ἐπιφερομέναις συγγραφαῖς. » Hase.]

[Προσχρίμπτομαι, Appropinquo. Dorice Ποτιχρίμπτομαι. Æsch. Sept. 84 : Ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται, in libris corruptum in τι χρίμπτεται vel ὡσὶ χρίμπτεται, quod in ὡσὶ χρίμπτεται amplius depravatum in aliis. Ποτιχρίμπτοιτο Orph. Lith. 53. G. Dind.]

[Προσχρίω, Allino. Hippocr. p. 471, 16 : Πρὸς γαργαρεῶνα προσχρίειν ἄνθος χαλκοῦ ξηρόν. Προσχρισθεῖσα in schol. Soph. Tr. 770 ed. Rom., ubi codex recte προσεῖς χρισθεῖσα.]

[Προσχρόνιος vitiose pro προχρόνιος, quod v.]

[Προσχρώζω, Allino. Diodor. 19, 33 : Χώραν ... φέρουσαν φθαρτικὰς δυνάμεις, ἐξ ὧν ἐνίας προσχρωσθείσας ... τοῖς ἐδέσμασιν ἢ ποτηρίοις. » Greg. Nyss. t. 1, p. 485, B : Προσχρωννύμενος. Id. ib. p. 97, C; 801, C; schol. Climac. p. 362, 11 : Προσκεχρωσμένη. » Hase.]

[Προσχρῶτα, Corpore ad corpus admoto. Artemid. 1, 79, p. 121. Est adverbialiter dictum ut συγχρῶτα aliquoties eodem in capite. V. Lobeck. ad Phryn. p. 414.]

Πρόσχυσις, ἡ, Affusio. [Longin. 7 (?). Seager. Epist. ad Hebr. 11, 28 : Τὴν πρ. τοῦ αἵματος. Schleusn. Epiphan. t. 1, p. 57, B. Just. Mart. p. 50, D. Hase.]

[Προσχύτης. V. Προχύτης.]

Προσχύω, i. q. προσχέω, Affundo. [Forma præsentis ficta ex aoristo Προσεχύθην.]

Πρόσχωμα, τὸ, et Πρόσχωσις, εως, ἡ, Terræ aggestus, Agger alicubi ductus; vel etiam Terra et limus a fluvio aggestus, qui et πρόχωσις infra. Æsch. Prom. [846] : Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. Habet enim Nilus alicubi aggeres s. aggestas moles, quibus coercetur : de quibus Ulpian. Pand. l. 47 tit. 11 : In Ægypto qui χώματα rumpit vel dissolvit (hi sunt aggeres qui quidem solent aquam Niloticam continere), æque plectitur extra ordinem, et pro conditione sua, et pro admissi mensura. Et paulo post, Nam et hæc res (nimirum si quis arborem sycaminon exciderit) vindicatur extra ordinem non levi pœna, idcirco quod hæ arbores colligunt aggeres Niloticos per quos incrementa Nili dispensantur et coercentur. Et diminutiones æque coercentur. Chomata enim, et diacopi qui in aggeribus fiunt, plecti efficiunt eos qui id admiserint. [Strabo 13, p. 598 : Πεδίον προσχωσθέν, διότι τοῦτο πᾶν πρόσχωμα τῶν ποταμῶν ἐστι· ubi alii libri πρόχωμα. Eadem lectionis diversitas Reg. 2, 20, 15 : Ἐξέχεαν πρ. πρὸς τὴν πόλιν.] Idem vero Nilus et terram limumque aggerit, et προχώσεις facit, s. προσχώσεις : affertur enim et πρόσχωσις pro Limi aggestus s. aggestio, ex Josepho Antiq. Jud. [Geopon. 9, 9, 2 : Προσχώσεως ὕψος. Πρ. ταπεινοτέρα et ὑψηλοτέρα ib. 3 et 4. Aristot. Meteor. 1, 14 : Πᾶσα τοῦ ποταμοῦ πρόσχωσις οὖσα τοῦ Νείλου. Plut. Mor. p. 367, B : Ὁ Νεῖλος ἀνέφηνε τὸ πεδίον καὶ ἀνεπλήρωσε προσχώσεσιν. Ex Basilic. 16, 1, 9 memorat Ducang. G. D. Jo. Philop. De cr. mundi p. 149, 18. Anna Comn. Alex. vol. 1, p. 40, 12 ed. Bonn., de fluminibus : Ἐπειδὰν διὰ τῆς πρ. ἀνάστημά τι ἀξιόλογον ἐπιφορήσωσι γῆς. Basil. Imp. Proch. p. 90, 2 Zachar. : Διὰ προσκλύσεως ἢ πρ. ποταμοῦ, Per alluvionem aut appulsionem. De aggere obsidionali Thuc. 2, 77 : Ἐς τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς πρ. Hase. Πρόσχωσις, Exaggeratio, Gl.]

[Προσχώννυμι s. Προσχωννύω. V. Προσχόω.]

Προσχωρέω, Concedo : ea signif. qua dicitur quispiam in aliquem locum s. ad aliquem concedere. [Herodot. 4, 112 : Προσεχώρεον πλησιαίτερον τὸ στρατόπεδον τῷ στρατοπέδῳ. Aretæus p. 24, 54 : Ῥηιδίως τοῖσι ἄνω προσχωρέει (ἡ ὑστέρη).] Thuc. 1, [103] : Προσεχώρησαν καὶ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, Concesserant in societatem Atheniensium, Se contulerant in societatem. [Polyb. 1, 17, 2 : Νομίζοντες κεκουφίσθαι τὸν πόλεμον αὐτοῖς προσκεχωρηκότος τοῦ βασιλέως· 1, 86, 2; 5, 71, 4, al.] Synes. alia construct. : Προσχωρήσαι τῇ μερίδι τῇ κρείττονι. Ubi Bud. existimat posse reddi Accedere, Se adjungere. [Hesych. : Προσχωρεῖ, συμμίσγεται.] Sed peculiariter de Eo dicitur, qui conce-

dit aliquo, s. ad aliquem, ejus fidei se tradens s. ei se dedens. Unde sæpe quum ap. alios Historicos, tum vero ap. Thuc. redditur, Dedo me, Deditionem facio, Ad deditionem venio. In VV. LL. exp. etiam, Deficio ad aliquem, Desciseo, In fidem accipior. Sed cum illo accus., multo rectius verbo neutro reddetur, Venio in fidem. Xen. [Hell. 1, 6, 13]: Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, προσβαλὼν κατὰ κράτος εἷλε. Bud. vertit, Ad deditionem venio, Deditionem facio, In fidem venio, Deficio ad aliquem, In partes transeo. Quin etiam affert ex Thuc., Οὐ προσεχώρουν, pro Ad conditiones non descendebant. Et ex alio Ejusd. loco, Ληφθέντων δὲ τούτων, ῥᾳδίως καὶ τἄλλα προσχωρήσειν, Subactum iri. Est certe frequens ap. hunc scriptorem, uti dixi, pro Dedere se, Deditionem facere: et quidem omisso plerumque dativo, ut 3, [7]: Ὡς δ' οὐ προσεχώρουν· 2, [2]: Προσχωρήσειν τὴν πόλιν. Apud Eund. alicubi cum προσχωρησάντων additur ἑκόντων: alicubi autem dat. ὁμολογίᾳ. Legimus enim ap. eum 3, [52]: Μὴ ἀνάλωτος εἴη ἡ Πλάταια, ὡς αὐτῶν ἑκόντων προσχωρησάντων. Dat. autem ille ὁμολογίᾳ additur quum B alibi, tum in hoc l. 1, [117]: Καὶ προσεχώρησαν ὁμολογίᾳ, τεῖχός τε καθελόντες, καὶ ὁμήρους δόντες, καὶ ναῦς παραδόντες. [Polyb. 1, 29, 3: Πολιορκεῖν, οὐ βουλομένων ἑκουσίως σφίσι προσχωρῆσαι τῶν κατεχόντων τὴν πόλιν. Cum præp. πρὸς Plato Rep. 7, p. 539, A: Ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; ubi notanda futuri forma media. Demosth. p. 171 extr.: Προσκεχωρηκέναι πρὸς τούτους.] Cum adv. ὁμαχεί, Plut. Cam. [c. 42]: Προσχωρήσασαν ὁμαχεὶ πόλιν αὐτῷ. Atque ut hic dicit urbem ὁμαχεὶ προσχωρῆσαι, ita vicissim in Alcibiade [c. 31] dicit quosdam οὐχ ὁμαχεὶ προσχωρῆσαι. || Προσχωρεῖν, Attribui, Contribui. Bud. ex Pausania [1, 38, 8]: Προσεχώρησαν δὲ οἱ Ἐλευθερεῖς τοῖς Ἀθηναίοις, οὐ πολέμῳ βιασθέντες, ἀλλὰ πολιτείας ἐπιθυμήσαντες. [Apollon. De synt. p. 225, 22: Ἡ μεταξὺ τούτων πεπτωκυῖα μέση (διάθεσις), οὐ προσχωροῦσα οὐδετέρᾳ· et p. 148, 1.] || Προσχωρεῖν, Assentiri, VV. LL., sed absque ullo exemplo. Posset certe, in hac signif., reddi, Concedere in sententiam alicujus. C [Soph. Ph. 964: Τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις. Herodot. 8, 60: Μὴ οἰκότα βουλευομένοισι οὐκ ἐθέλει οὐδὲ ὁ θεὸς προσχωρέειν πρὸς τὰς ἀνθρωπηΐας γνώμας.] || Προσχωρεῖν, Accommodare, Transmutare, ut quidem legitur in iisdem: afferentibus hunc l. sine auctoris nomine [ex Herodoto 1, 172]: Προσκεχωρήκασι τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. At ego, cujuscunque hic sit locus (quem ap. Thuc. legisse mihi videor), et quæcunque præcedant ac sequantur, existimo προσκεχωρήκασι in eo quoque neutrum esse, et subaudiri κατὰ cum illo accus.: ut sit προσκεχωρήκασι κατὰ τὴν γλῶσσαν. [Id. 4, 104: Τὰ δ' ἄλλα (i. e. κατὰ δὲ τὰ ἄλλα) νόμαια Θρηΐξι προσκεχωρήκασι. Eurip. Med. 222: Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει, quod schol. exp. πρὸς τὰ τῆς πόλεως νόμιμα χαίρειν καὶ ἁρμόζειν ἑαυτὸν τοῖς ἤθεσι τῶν πολιτῶν.] || Προσχωρεῖν pro Succedere, Proficere: in iisdem, ex Herodoto, Ἤν τι προσχωρῇ, Si quid succedat. Sed vereor ne προχωρῇ, non autem προσχωρῇ, leg. sit, sicut et in aliis verbis ex πρὸ et ex πρὸς compositis contingere non raro observavi, ut unum D alterius locum occuparet.

Προσχώρησις, εως, ἡ, Deditio. Potest vero et aliis modis reddi, sequendo signiff. quæ verbo προσχωρῶ datæ fuerunt. Sed non placet interpret. quæ in VV. LL. illi datur; redditur enim simpliciter Accessus. [Plato Tim. p. 40, C: Τὰς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλήσεις (siderum) καὶ προσχωρήσεις· ubi var. lect. προχωρήσεις. Προσχώρησιν pro ἀποχώρησιν libri quattuor Diodori 18, 15. G. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 131, 16; 229, 11. Id. ib. p. 193, 8: Τῆς εἰς Ῥωμαίους πρ. Menand. Hist. p. 408, 6 ed. Bonn. Hase.]

[Προσχώριος, ὁ, ἡ, i. q. πρόσχωρος. Forma per se non reprehendenda, quum similes exstent, ut ἐγχώριος et ἐπιχώριος, sed suspecta exemplorum paucitate. Pausaniæ certe, qui πρόσχωρος dixit 3, 14, 3; 6, 22, 2; 7, 21, 2; 9, 40, 9 (ubi unus codex προσχωρίοις, ut ap. Dion. Chrys. vol. 1, p. 523, pariter uno tantum in libro); 10, 35, 5, non dubitandum quin 2, 18, 1, ubi libri: Ἔχει τιμὰς παρὰ τῶν προσχωρίων, recte προσχώρων restituerit L. Dindorfius. Apud Strabon. 15, p.

A 719: Τοὺς δὲ πολιτικοὺς καὶ προσχωρίους, Casaub. *rusticos* intelligit, collato quod infra dixit Strabo: Τοὺς δὲ πολιτικοὺς συνδοῦντας κατὰ πόλιν ζῆν ἢ καὶ κατ' ἀγρούς.]

Πρόσχωρος, ὁ, ἡ, i. q. præcedentia περίχωρος et πλησιόχωρος, Vicinus, Accola, etc. [Herodot. 9, 15: Τοὺς πρ. τῶν Ἀσωπίων. Æsch. Pers. 265: Πᾶς τε πρ. τόπος· et Soph. Œd. T. 1127. Πρ. ξένοι. Œd. C. 493. Ὁ προσχώρων Ἄρης 1064. Πρ. πόλις Eurip. Rhadam. fr. 2. Οἱ πρόσχωροι Plato Leg. 5, p. 737, D, Demosth. p. 417, 9; 632, 25. Cum dat. Polyb. 5, 79, 8: Τῶν τούτοις πρ. et 10, 28, 1.] Dicitur autem πρόσχωρος eadem omnino forma qua πρόσορος. [Parthen. p. 118, 6 Teucher. Eunap. p. 28, 17. Galen. vol. 2, p. 847, 12: Προσχώροις ἐκφύσεσιν ἐπιμίγνυται. Hase.]

[Πρόσχωσις. V. Πρόσχωμα.]

[Πρόσψαυσις, εως, ἡ, Attactus. Democritus De sympath. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 4, p. 336. Cramer. Athan. vol. 2, p. 537; Const. Porph. p. 85; Coteler. Patr. Apost. vol. 1, p. 810.]

Προσψαύω, [poet. Ποτιψαύω,] Attingo. [Herophil. ap. B Galen. vol. 2, p. 570, 12: Καθ' ὃ μὲν ταῖς φρεσὶ προσψαύει. Procop. B. Goth. p. 594, D: Τὸ γὰρ πῦρ οὐ προσψαύσειεν, ἐνεπίμπρα αὐτίκα. Evang. Marcion. 11, 46: Ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις, ex Luca 11, 46. Hase.] Quidam, ut ἐπιψαύω, interpr. etiam Primoribus digitis tango, Stringo. [Soph. Ph. 1054: Ἄφετε γὰρ αὐτὸν μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι· et Œd. C. 330. Trach. 1214: Ποτιψαύων χεροῖν. Fab. Æsop. 290 Cor.]

[Προσψελλίζω, Balbutio. Joann. Chrys. Hom. 10 vol. 5, p. 43, 25. Seager.]

Προσψεύδομαι, i. q. ἐπιψεύδομαι, Mendaciter affingo, interdum et Ementior. [Diodor. 14, 65: Εἰ καί τινα προσέψευσται Διονύσιος. Joseph. B. J. 1, 26, 2: Προσεψεύδετο δ' ἐπιβουλήν ubi var. lect. προσεπεψεύδετο.]

Προσψηφίζομαι, Ultra decerno, Decreto meo aliquid tribuo alicui præter id quod tribueram. Bud. vertit, Iterum vel Eo amplius decerno; item, Aliud scisco et decerno. [Dionys. A. R. 6, 72: Τῆς βουλῆς προσεψηφισμένης τὸ μὴ μνησικακεῖν.] Affertque ex Appiano C [Civ. 2, 18]: Καίσαρι, ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἑτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο. Ex Eodem: Δύο τε ἄλλα τέλη καὶ χρόνον ἐς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνῶν ἕτερον προσεψηφίσαντο τῷ Πομπηΐῳ. [Dio Cass. 37, 31; 49, 15; passivo 56, 28.]

[Προσψήφισμα, τὸ, Quod decreto additum est. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 818: Ψηφίσματα καὶ πρ. καὶ ἁπλῶς πάντα ῥητά.]

Προσψιθυρίζω, q. d. Adsusurro, Adsibilo, Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 152: Οὔασι ... Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε. Iambl. V. Pyth. § 61: Εἰς τὸ οὖς προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ.]

[Προσψύχω, Refrigero, Frigore afficio. Hippocr. Morb. mul. 2, p. 649: Ὅκου ἄνεμος μὴ προσπνεύσῃ μηδὲ προσψύχῃ. Struv. || Epigr. in append. Anth. Pal. 368 (ex Chandl. Inscr. p. 52, 18): Ὦ γονέες, τί μάτην κενῷ προσψύχετε τύμβῳ; « Προσψύχετε si genuinum est, comparari debet cum περιψύχειν τινά, quo utitur Alciphro 1, 39; 3, 59, ut sit Toto pectore totoque animo se applicare cenotaphio. » Jacobs.]

D [Πρόσω. V. Πόρρω.]

Προσώδης, ὁ, ἡ, Olidus, Fœtidus, Male olens. Si προσῴδης scribatur, subscripto ι, significat Tumidus, Inflatus, ut Galen. Lex. Hippocr. [p. 550] testatur: Προσωδέστερον, δυσωδέστερον, ἄνευ τοῦ ι· τὸ δὲ μετὰ ι τὸ προσῳδέστερον, παρὰ τὸ οἴδημα γεγονός, τὸ ὀγκωδέστερον δηλοῖ· quo modo lib. 2 Περὶ νόσων accipi scribit. [Non legitur ap. Hippocr.]

Προσῳδία, ἡ, Accentus, ap. grammaticos Modulatio quæ syllabis adhibetur. [Quinctil. Inst. or. 1, 5: « Adhuc difficilior observatio est per tenores ... vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant. »] Gellius [13, 6] veteres προσῳδίαν, tum Notas vocum, tum Moderamenta, tum Accentiunculas, tum Voculationes appellasse scribit. [Dionys. De comp. verb. c. 19, p. 133, 8: Τάσεις φωνῆς αἱ καλούμεναι προσῳδίαι διάφοροι. Plato Rep. 3, p. 399, A: Φθόγγους τε καὶ προσῳδίας. Πρ. ὀξεῖα et βαρεῖα ap. Aristot. Soph. El. c. 23, Dionys. De comp. verb. c. 11. Strabo 9, p. 407: Ὑλικὴν ... τῇ προσῳδίᾳ ὡς λυρικήν· 13, p. 601: Οἱ τὴν πρ. διαστρέ-

φοντες γουνάσιν ὡς θυιάσιν. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. A Anecd. p. 674: Προσῳδίαι εἰσὶ δέκα, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. Τούτων εἰσὶ σημεῖα τάδε· ὀξεῖα, οἷον Ζεύς· βαρεῖα, οἷον Πάν· περισπωμένη, οἷον πῦρ· βραχεῖα, οἷον γάρ· μακρά—, οἷον Δημήτριος· δασεῖα, οἷον Ἥρα· ψιλή, οἷον ἄρτος· ἀπόστροφος, οἷον ἔραθ'· ὑφὲν ‿, ὡς πασι‿μέλουσα· ὑποδιαστολή, Δία δ' οὐκ ἔχε, νήδυμος ὕπνος. Διαιροῦνται δὲ αἱ προσῳδίαι εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Ib. p. 676: Ὁρίζονται οὖν τὴν προσῳδίαν οὕτως. Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογικὸν ὅρον καὶ λόγον. (Conf. Theodos. Gramm. p. 61.) Τοῦτον δὲ τὸν ὅρον Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ καθόλου προσῳδιῶν ὡρίσατο. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ὁρισμοὶ ἀπὸ γένους καὶ διαφορῶν συνεστήκασι. Κἀνταῦθα γοῦν τὸ μὲν τάσις ἀντὶ γένους ἐστί. ... Ἡ προσῳδία οὖν, φησί, τάσις ἐστὶ φωνῆς ποιά, ἤγουν ποιότητά τινα ἔχουσα· ἤγουν ἢ γὰρ ἐπιτεταμένη ἐστίν, ἢ ἀνειμένη, ἢ μέση. Ib. p. 679: B Ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ τὸν τῆς προσῳδίας ὅρον ὡς οἷόν τε ἐξηγησάμεθα, φέρε δὴ καὶ εἰς πόσα διαιρεῖται ἡ προσῳδία εἴπωμεν. Διαιρεῖται τοίνυν ἡ προσῳδία, φησίν, εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Chœroboscus ibid. p. 703: Ἰστέον ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία. Καὶ (γὰρ) ἡ παρὰ τοῖς μουσικοῖς, τουτέστι τὸ στόμα καὶ ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν, λέγεται προσῳδία· καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινομένη, τουτέστιν ἐν τῷ παροξύνεσθαι λέξιν ἢ ὀξύνεσθαι ἢ περισπᾶσθαι· καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τῶν τόνων, καὶ τῶν χρόνων, καὶ τῶν πνευμάτων, οἷον ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη. Ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ταῖς προσῳδίαις τρία ἐστὶν εἴδη· ἔστι γὰρ τόνος, χρόνος, πνεῦμα· καὶ τόνοι μέν εἰσι τρεῖς, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη· χρόνοι δύο, μακρὰ καὶ βραχεῖα· πνεύματα δύο, δασεῖα καὶ ψιλή. Ἑπτὰ οὖν εἰσίν, ὡς δέδεικται, αἱ προσῳδίαι. Ib. p. 706: Καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι προσῳδίαι κυρίως ἑπτά εἰσιν, ἤγουν ἡ ὀξεῖα, ἡ βαρεῖα, περισπωμένη, δασεῖα, ψιλή, μακρά, βραχεῖα· ἡ γὰρ ἀπόστροφος, καὶ ἡ ὑφέν, καὶ ἡ ὑποδιαστολὴ οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι. Ibid. p. 709: Προσῳδίαι λέγονται οἱ τόνοι, καὶ οἱ χρόνοι, καὶ τὰ πνεύματα. Similia C ap. Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 103, gramm. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 155.] || Προσῳδίας appellavit Critias, teste Polluce [4, 64], τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδάς, Cantus ad citharam, Cantus, qui citharæ accinebantur. Hesychio quoque [et Photio] προσῳδία est μετ' ὀργάνου ᾠδή. Suidæ autem ὕμνος, sicut et προσῴδιον. [Suidæ verba sunt, Προσῳδία. Καὶ προσῴδιον, ὁ ὕμνος. Ex quibus non apparet utrum ὁ ὕμνος ad utrumque nomen referatur an ad προσῴδιον tantum, quod male pro προσόδιον scripsit. Etym. M. p. 690, 32: Προσῳδίαι· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδειν, διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἱστάντες ᾖδουσιν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ Περὶ λυρικῶν ποιητῶν. Ἡ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα, ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ᾠδή. Zonar. p. 1583: Προσῳδία· ὁ τόνος, ἡ χειρονομία, καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου φωνή, παρὰ τὸ ᾄδω τὸ γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ἀοιδή, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα ᾠδή, καὶ ἐξ αὐτοῦ ᾠδία καὶ προσῳδία· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν.]

Προσῳδιακός, ἡ, όν, Ad accentus pertinens, ut προσῳδιακοὶ κανόνες ap. grammaticos. [|| Vitiose pro προσοδιακός, quod v.]

[Προσῳδιακῶς vitiose pro προσοδιακῶς. V. Προσόδιον.]

[Προσῴδιον vitiose pro προσόδιον, quod v.]

Προσῳδός, ὁ, ἡ, Qui musicis instrumentis accinit, ut προσῳδία est ἡ μετ' ὀργάνου ᾠδή. Pollux [4, 64] ex Aristoph. προσῳδὸς et μελῳδὸς ut synonyma ponere videtur. [Eurip. ap. Athen. 15, p. 668, B: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν.] Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci [4, 58] τὰ κρουόμενα, ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων, Instrumenta musica, quæ pulsantur, quia solet illis vox accinere. [Plut. Mor. p. 827, A: Ὥσπερ οὖν ὁ ἁρμονικὸς καὶ μουσικὸς ἀνὴρ παντὶ μὲν ὀργάνῳ χρήσεται προσῳδῷ τεχνικῶς ἁρμοσάμενος, καὶ λόγῳ κρούων ἕκαστον, ὡς πέφυκεν ἐμμελὲς ὑπηχεῖν.] || Προσ-

A ῳδός, Congruens, Non discrepans. Quasi, Cantu congruens, vel Cantum congruentem habens, ut Consonus metaph. dicitur a Latinis, ap. Plut. Sed frequentius est in hac signif. συνῳδός. [Eur. Ion. 831: Πρ. ἡ τύχη τῷμῷ πάθει· Phœn. 1499 ... Τίνα δὲ προσῳδὸν ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσιν ... ἀνακαλέσωμαι· ubi schol.: Τίνα δὲ προσῳδόν· θρηνητικὴν στοναχήν· Ὠδὴν ἀντὶ τοῦ θρῆνον. Τὸ δὲ τίνα πρὸς ἀναστρεπτέον (i. e. τίνα πρὸς per anastrophen dictum), τουτέστι πρὸς τίνα πρῶτον τῶν προκειμένων νεκρῶν θρῆνον, ἢ πρὸς τίνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ἀναβοήσω· ἢ τὸ προσῳδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν θρῆνον νοητέον, οὐκ ἀποδιαιρουμένης τῆς πρός, ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· τίνα θρῆνον ἄξιον καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς καὶ τῶν τριῶν τούτων νεκρῶν ἀνακαλέσω, προσᾴδοντά φησι καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι; Plut. Mor. p. 138, B: Οἶμαι καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεφαπτόμενον ὑμῶν καὶ συνυμεναιοῦντα, χρήσιμον ἄν τι ποιῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδόν.]

[Πρόσωθεν. V. Πόρρωθεν.]

Προσωθέω, Impingo, Allido, Illido, pulsu sc. vel im- B pulsu. Hesych. προσωθεῖται exp. προστρίβεται. [2 Maccab. 13, 6. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 509, 20. Hippiatr. p. 59, 34. Hase. Προσωθεῖσθαι vitiose pro προωθ. in cod. Diodori 20, 95. Idem vitium ap. Polyb. 1, 48, 8, correxit Casaub. Geopon. 17, 19, 4: Κρόμμυα καὶ ἅλας ἐνώσαντες καὶ σφηνώσαντες εἰς τὴν ἕδραν ἐσωτάτω προσωθοῦσι.]

[Προσωίθησις. V. Πρόσωσις.]

[Προσώλης, ὁ, ἡ, ap. Herodian. Epimer. p. 211 et Theod. Metoch. Misc. p. 641 vitiose pro προώλης. G. D.]

[Προσῶν. V. Πρόσειμι.]

[Προσωνέομαι, Insuper emo, coemo. Demosth. p. 823, 18: Τῷ βουλομένῳ προσωνεῖσθαι τῶν ἄλλων.]

[Προσωνομασία vitiose pro προσονομασία, quod v.]

Προσωνυμία, ἡ, pro Appellatio, Cognomen [Orph. fr. 7, 8 (ap. Macrob. Sat. 1, 18): Ἔσχε ... πρ. παντοδαπάς. Hippocr. p. 123, 21], ex Plut. Pericle [c. 8, 39. Adde V. Marcell. c. 8, Galen. vol. 6, p. 427, Dion. Cass. 41, 39 extr. « Phot. Adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. vol. 1, p. 5; schol. Arat. Phæn. 172. » C Boiss. Theophil. De puls. p. 3, 9; 43, 23 Ermerins. Arrian. Per. mar. Er. p. 10, 16 Huds.: Ταύτης ἔσχον τὴν πρ. ἀπὸ τῶν προειρημένων ῥαπτῶν πλοιαρίων. Hase.]

[Προσωπή. V. Πρόσωπον.]

Προσωπεῖον, sive Προσώπιον, τὸ, et Προσωπίς, ίδος, ἡ, Persona, Larva: quo modo et πρόσωπον usurpatur. Pollux 4, [115] de instrumento histrionum: Πρόσωπον, προσωπεῖον, προσωπίς, μορμολύκειον, γοργόνειον· 2, [47]: Καὶ προσωπεῖον, τὸ μορμολύκειον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πρόσωπον καὶ προσωπίς [adde ex codd. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται]· mox, Τὸ δὲ πρόσωπον, καὶ προσώπιον, ὥσπερ καὶ μορμολύκιον· quo loco reponendum existimo προσωπεῖον, ὥσπερ καὶ μορμολύκειον: paulo ante autem, Προσωπεῖον, τὸ μορμολυκεῖον: ut innuat dici et προσώπιον et προσωπεῖον, sicut μορμολύκειον et μορμολυκεῖον: reperitur enim in Mss. quoque libris tam μορμολυκεῖον quam μορμολύκειον: at vero μορμολύκιον nusquam inveni. [Non cogitandum de hoc accentus discrimine. Fraudi fuit Stephano error librarii, quem ad superiora verba aberrasse vidit D Jungerm. Mœris p. 323: Πρόσωπα, τὰ τῶν ὑποκριτῶν, Ἀττικοί· προσωπεῖα, Ἕλληνες. « Recentiores Græci πρόσωπον inter et προσωπεῖον distinxerunt, hoc pro Larva, illud pro Facie adhibentes. Notissimi hanc in rem Luciani versus Anth. (Pal. 11, 408), Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν. Quem imitatus Greg. Naz. Carm. p. 147, C: Μηδὲ θεοῦ μορφὰς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς ὥστε προσωπεῖα, κοὐχὶ πρόσωπα φέρειν. Veteres autem Attici utrumque de larvis comicis posuerunt. Vid. Pollux 2, 48. Ulpianus ad Demosth. De fals. leg. p. 116, A: Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ νεώτεροι λέγουσιν αὐτὸ προσωπεῖον, ἐν δὲ τοῖς ἀρχαιοτέροις βιβλίοις εὑρίσκεται τὸ πρόσωπον. » Pierson. Theophr. Char. c. 6: Πρ. ἔχων ἐν κωμικῷ χορῷ. Epictet. Diss. 2, 1, 15: Τοῖς παιδίοις τὰ πρ. φαίνεται ... φοβερά· et 1, 29, 41; 3, 22, 106. Dio Cass. 61, 19; 63, 9, aliique recentiores.] || Dicuntur autem πρόσωπα s. προσωπεῖα, quemadmodum Lat. Personæ, Vultus ficti et simulati, quibus vera histrionum facies tegitur, plerumque εἰκάζοντες τὰς τῶν

διατριζομένων ὄψεις, ut obiter in Ὄψις et Αὐτοπρόσωπος etiam dictum est. Dem. [p. 433, 22] : Ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου [ubi προσώπου correctum ex codd.] κωμάζει, Sine persona. Athen. 14, [p. 622, B] ex Semo Delio, de ἰθυφάλλοις : Προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι· mox ex Eod. docet τοὺς φαλλοφόρους προσωπεῖα οὐ λαμβάνειν, Personas non gestare. Hermog., προσωπεῖον εἰσάγειν, Personam inducere. Chrysost. : Τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, Personas detrahentes. Item προσωπεῖον ἐπιεικείας, pro Simulatio et quasi persona ficta, quam aliquis induerat sive gesserat. Theodorit. H. E. 3, de Juliano loquens : Τὸ μὲν τῆς ἐπιεικείας ἀπεδύσατο προσωπεῖον, τὸ δὲ τῆς δυσσεβείας ἐγύμνωσε πρόσωπον. Aliquanto vero ante dixerat, Παῤῥησιαίτερον μᾶλλον καὶ ἀναιδέστερον κατὰ τῆς εὐσεβείας ὡπλίζετο, τῆς ἐπιεικείας περικείμενος προσωπεῖον. [Πρ. φιλανθρωπίας Joann. Chrys. Homil. 63, vol. 5, p. 941. Πρ. εὐλαβείας Isidor. Pelus. Epist. 1, 281, p. 76. Πρ. χριστιανισμοῦ Basil. Seleuc. Or. 37, p. 147. Suicer.] Hesychio προσωπεῖον est σχηματισμός, et ἡ νῦν, inquit, καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς.

[Προσωπέω. Georg. Acrop. Annal. p. 65, A : Μηδὲ τὸ τοῦ χειμῶνος προσωπήσας δριμύ. Interpres, Neque hiberni temporis asperitate deterritus.]

Προσωπίδιον, τὸ, diminut. a προσωπίς, Parva persona s. larva : quod Pollux [10, 127] numerat inter τὰ ἐν γυναικωνίτιδι σκεύη, sicut et Hesych. προσωπίδα : citat autem ex Danaidibus Aristoph. [Dicæarch. Vita Græc. p. 128, 15 Gail. : Ὥσπερ προσωπιδίῳ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον κατειλῆφθαι. Hase. Gloss. ap. Meurs. ad Pallad. H. L. 1. Boiss.]

[Προσωπικός, ἡ, όν, Qui in facie est. Eustath. Opusc. p. 217, 20 : Ῥύπασμά τι πρ. ἐπιφαίνεται. || Personalis. Ibid. p. 267, 70 : Ἀναλόγως τῇ κατ' αὐτὸν πρ. ποιότητι. G. D. Anast. Sin. Hodeg. p. 141, 1; 144, 20; 178, 26; 252, 1. Id. ib. 128, 29 : Πρ. θέαν. Πρ. δανειστής Salmas. De modo usur. p. 487. Hase.]

Προσωπικόν, Personale. Cui opp. ἀπρόσωπον, Impersonale, ap. grammaticos. [Eust. p. 95, 43.]

[Προσωπικῶς, Personaliter, Nominatim. Leonis Imper. Paneg. in Chrysost. p. 278, 43. Seager. Eudocia p. 37. Andr. Cret. p. 21, 284. Kall. Basil. Imp. Proch. p. 97, 5 Zachar. : Πρ. ζητοῦσιν, In personam actione repetunt. Hase. Sensu grammatico Chœrob. In Theodos. p. 500, 9 : Ῥήματα πρ. κινούμενα, οἷον τύπτω τύπτεις τύπτει.] 1877, 85, 1.

Προσωπίτιν, τὸ, ab Hesychio esse dicitur Insula quædam Ægypti [In gl. Hesychii Προσωπίτιν, τὶς νῆσος ἐν Αἰγύπτῳ, corrigendum esse Προσωπῖτις· νῆσος vidit Meinek. Quæst. scen. fasc. 3, p. 34], Stephano B. autem Προσωπίς est Ægypti civitas : cujus ἐθνικὸν esse dicit Προσωπίτης : sic Προσωπίτης νομός, Præfectura oppidi illius. Plin. 5, 9. Fem. Προσωπῖτις : ut Προσωπῖτις νῆσος [ap. Herodot. 2, 41 et 165] ead. quæ Προσωπὶς Steph. B., ap. Thuc. 1, p. 35 [c. 109], de qua vide schol. [Steph. Byz. verba sic sunt redintegranda ex cod. Vratisl. : Προσωπίς· πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης καὶ ὅσα τοιαῦτα. Προσωπῖτις· νῆσος Αἰγύπτου. Λέγεται καὶ Προσωπίς. Ὁ πολίτης Προσωπίτης, τὸ θηλυκὸν Προσωπῖτις. Apud Diodor. 11, 77, libri plerique ἐν τῇ Προσωπίτιδι λεγομένῃ νήσῳ, pauci Προσωπίδι.] Sed et Πρόσωπον eid. Stephano est Insula non procul Carthagine : cujus gentile esse dicit Προσωπίτης, vel Προσώπιος. Προσώπιον, sive Προσωπίς, a quibusdam dicitur τὸ ἄρκιον, quod eo veteres in tragœdiis Personas sibi conficerent : quamobrem ap. Lat. quoque personatæ nomen invenit. Solebant vero et φαλλοφόροι personarum loco quibusdam herbis sibi faciem obtegere, ut Athen. 14, [p. 622, B] ex Semo Delio refert. Diosc. 4, 107 : Ἄρκιον· οἱ δὲ προσωπίδα, οἱ δὲ προσώπιον καλοῦσι. Plin. 25, 9 : Quidam arcion, Personatam vocant, cujus folio nullum est latius, grandes lappas ferentem. Aliquanto post, Persolata, quam nemo ignorat, Græci vero ἄρκιον vocant, folia habet majora etiam cucurbitis et hirsutiora, nigrioraque et crassiora. Sed et alibi ap. eum Persolata habetur. [Est Arctium Lappa L., sec. C. Fraas. Synops. plantt. floræ class. p. 203. Hase. Geopon. 5, 48, 4 : Γῆν προσωπῖτιν καλουμένην θυμιάσαντες. Hippiatr. p. 217 : Βοτάνης πρ.]

[Προσώπιος. V. Προσωπίον.]

[Προσωπίς. V. Προσωπίον.]

[Προσωπίτης, Προσωπῖτις. V. Προσωπίον.]

[Προσωποειδής, ὁ, ἡ, Personæ similis. Tzetz. Exeg. in Il. p. 70, 20, in definitione προσωποποιίας.]

[Προσωποληψία, ἡ, Mentio personæ. Anast. Sin. Hodeg. p. 124, 18. Hase.]

Προσωποληπτέω, Personarum rationem habeo, Personas respicio. Epist. Jacobi 2, [9] : Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε. [Pisid. Hex. 404 : Προσωποληπτεῖ. Hase.] Sibyll. 7, 29.

Προσωπολήπτης, ὁ, q. d. Qui personas acceptat, pro Qui personarum habet rationem, et inter eas discrimen aliquod statuit. Act. 10, [34] : Οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός.

Προσωποληψία, ἡ, [Personarum acceptio, Gl., ubi προσωπολημψία scriptum,] Respectus personæ : quum sc. magis huic favemus quam illi, non ob ipsius rei, sed personæ discrimen. Ad Ephes. 6, [9] : Προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ. Quid autem hic significet πρόσωπον, dicam mox, hujus nominis significationes percensens. [Clem. Alex. Pædag. 1, 6, 31. Epiphan. t. 1, p. 821, A; t. 2, p. 101, B. Œcum. In Apoc. p. 458, 21 Cramer. : Ὑπ' οὐδεμιᾶς δεδουλωμένον πρ. Hase. Theodos. Acroas. 1, 31 : Πρ. ὀφεὶς παλαιὰν ὡς ζυγὸς γενοῦ σταθμοῦ.]

[Προσωπολογέω, Tanquam personam repræsento. Anast. Sin. Hodeg. p. 128, 24. Hase.]

Πρόσωπον, τὸ, q. d. Quod est circa oculos, Pars quæ est circa oculos, τὸ πρὸς τοὺς ὦπε μέρος, ut μέτωπον esse dixi τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. Quod autem habet Aristot. De partt. an. 3, [1 fine] quasi πρόσωθεν ὄπωπον, id longius petitum mihi videtur, ut alia pleraque ap. Eund. quæ ad etymologias spectant. Facies, Vultus, Species oris : aut etiam Os, accipiendo pro Vultu. Potest et Aspectus reddi. Gellius 13, 28 : Sicuti quidam faciem esse hominis putant os tantum et oculos et genas, quod Græci πρόσωπον dicunt. Pollux [2, 47] : Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, i. e., Quod fronti subest, πρόσωπον. [Hom. Il. Σ, 24 : Χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρ. Od. Υ, 352 : Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε.] Hesiod. Op. [591] : Ἀντίον ἀκραέος ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον. [Æsch. Ag. 639 : Στυγνῷ πρ. 794 : Ἀγέλαστα πρ. βιαζόμενοι. Soph. El. 1297 : Φαιδρῷ πρ. OEd. T. 448 : Οὐ τὸ σὸν δείσας πρ. (vultum minacem) 533 : Ἦ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρ., quod in gl. exp. ἤγουν οὕτω θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ. Τὸ τῆς Πειθοῦς πρ. Soph. fragm. 744. Πρ. στρέφειν πρός τινα Eur. Phœn. 460. Πρ. τἀμπαλιν στρέφειν Hec. 343. Γελῶν πρ. Bacch. 1019; εὐγενὲς Med. 1072; σκυθρωπὸν vel στυγνὸν Phœn. 1343, Alc. 780. Πρ. δυστυχῆ Phœn. 1693.] Apud Hom. alicubi pluraliter πρόσωπα pro πρόσωπον, quum de uno tantum homine dicitur [Il. Σ, 414 : Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα ... ἀπομόργνυ. Καλὰ πρ. Τ, 285, Od. Θ, 85, al.]; sed Eust. de heroe dictum putat magnificentius quiddam sonare. [Soph. El. 1277 : Τῶν σῶν πρ. OEd. C. 314. Empedocl. 170. Euphorio ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 16, 12, aliique recentiores. V. Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 337.] Idem [Il. H, 212 : Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι] dixit Προσώπασι pro προσώποις, a nomin. Πρόσωπας pro πρόσωπον per metaplasmum. [Accus. Προσώπατα ex codd. quibusdam restitutus Od. Σ, 192, ubi vulgo πρόσωπά τε. « Nominativus προσώπατα, quo Oppianus Cyn. 1, 419, aliique supparis ætatis versificatores usi sunt, in uno Homeri loco nuper demum H. Stephano auctore repositus est : quo admisso dativus προσώπασι metaplasmi speciem exuit, sed commenticius videtur singularis τὸ πρόσωπας ὡς τὸ γόνας, τὸ δόρας, quem Herodianus ap. Eust. p. 677, 28, huic casui præscribit; unde haud scio an acceperit schol. Il. H, 212 : Ἀπὸ τῆς πρόσωπα (fort. πρόσωπας) εὐθείας Αἰολικῶς προσώπατα καὶ προσώπασι, quippe intercurrente nominis Æolici ὄππατα memoria. » Lobeck. Paralip. p. 176.] Utuntur hoc nomine πρόσωπον et prosæ scriptores. [Πρ. ἐῤῥωμένον, Facies bene habita et sanis similis, ap. Hippocr. p. 135, F; 166, F. Προσώπου εὔχροια p. 152, D. Κατηφὲς πρ. p. 179, A. Id. p. 464, 44 : Δοκέει τὸ ἥμισυ τῶν προσώπων ὀρῆν. Foes.] Xen. Cyrop. 2, [2, 29] : Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἶσχει· Symp. [3, 10] : Μάλα σεμνῶς

ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον· Cyrop. [1, 4, 24] : Πρόσωπον ἐγρηγορμένον. Thuc. 1, [134] : Ἑνὸς μὲν τῶν ἐφόρων τὸ πρόσωπον προσιόντος ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ' ᾧ ἐχώρει. Cic. ap. Plat. πρόσωπον vertit Os, accipiens sc. hoc vocabulum Os in generaliori signif., p. 38 Cic. Lex. [Plato Tim. p. 75, D : Ὑπὸ τὴν φύσιν τοῦ πρ. Euthyd. p. 275, E : Πάνυ μειδιάσας τῷ πρ. Leg. 9, p. 854, D : Ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφοράν. Isocr. p. 197, E : Σεμνὸς ὢν ταῖς τοῦ πρ. συναγωγαῖς. Demosth. p. 913, 4 : Εἰς τὰ ὑμέτερα πρ. ἐμβλέποντα. Achill. Tat. 1, 5 : Ὅλοις ἔβλεπον τὴν κόρην τοῖς πρ., ubi Jacobs. p. 421 alia collegit numeri pluralis exempla.] Et ut Latini In os pro Coram, sic κατὰ πρόσωπον dicunt aliquando Græci, ut ap. Diod. S. [19, 46] : Κατὰ πρόσωπον περὶ τῶν ἀναγκαίων κοινολογησόμενος. Synes. Ep. 67 : Οἷς, εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ἐπιτετίμηκα, συγχωρήσει Θεός, Objurgavi s. Increpavi in faciem, vel In os. Talis est hic l. Pauli apostoli Ad Gal. 2, [11] : Κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Exp. tamen et Coram omnibus, quod postea dicit ἔμπροσθεν πάντων. Apud Polyb. autem 5 : Ἐπεὶ παρῆσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατὰ πρόσωπον τὰς αὑτῶν τάξεις παρακαλοῦντες, Cam. vertit Postquam fuere in conspectu ambo reges. Apud Eund. 1, [28, 9] : Τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον, τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων, vertit, Quum alii adversis, alii aversis instarent. Illi autem priori Polybii loco subjungit hunc Thuc. 1, [106] : Οἱ δ' Ἀθηναῖοι γνόντες κατὰ πρόσωπόν τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις· sed hic κατὰ πρόσωπον reddi potius debet A fronte. [Dio Cass. 66, 25 : Τῆς κατὰ πρ. τῶν εἰκόνων λίμνης.] || Sic autem et in acie pro Fronte, i. e. ἀντὶ τοῦ μετώπου, Xen. Cyrop. 1, [6, 43] : Καὶ εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν· quæ Bud. vertit, Quod si in phalangem composito agmine incedenti, aliunde hostilis acies quam fronte occurrerit, qua ratione obversam aciem expediat in eos promovere. [Ἡ κατὰ πρ. ἐπιφάνεια Polyb. 1, 22, 10; ἡ κ. πρ. πλευρὰ 11, 23, 3. Κατὰ πρ. ἄγειν, Hostem a fronte aggredi, 11, 14, 6, cui opponitur κατὰ κέρας ὑπερτείνειν τοὺς πολεμίους ibid. Id. 2, 33, 5 : Συνέβαλον ἐκ παρατάξεως κατὰ πρ. τοῖς Κελτοῖς. Schw.] Sed et navium ut μέτωπα, sic etiam πρόσωπα vocantur Proræ, quod sint earum velut facies. Dictæ vero sunt et παρειαί. Eust. [p. 308, 21, qui poetis tribuit. Achill. Tat. 3, 2 : Αἱ μὲν κατὰ πρ., αἱ δὲ κατ' οὐρὰν τῆς νεώς· et ib. c. 1. « Phialæ πρ. ap. Athen. 11, p. 501, D : Μασσαλιῶται τιθέασι τὰς φιάλας ἐπὶ πρόσωπον, i. e. Inversas. » Hemst.] || Aliquando vero Frons ea significatione, qua vulgo dicitur Frontispium. Pind. Ol. 6, [4] quum dicit cujuslibet operis πρόσωπον debere esse τηλαυγές : ubi redditur et Initium. [Intelligit introitum hymni. Figurate idem Pyth. 6, 14 : Φάει δὲ πρόσωπον (thesauri hymnorum) ἐν καθαρῷ· Isthm. 2, 13 : Λοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα. Schol. : Ἀργυρίου αὐτὰς πιπράσκουσαι καὶ μισθοῦ λεγόμεναι.] || At πρόσωπα θηρίων, ap. Theophr., Plin. vertit Ferarum rostra. [Herodot. 2, 76 : Πρόσωπον φορέει (ὁ Ἶβις) ἐπίγρυπον. Πρόσωπα ἐλάφων Aristot. H. A. 6, 29. Πρ. τῆς ἵππου 9, 47.] || Πρόσωπον, Persona : πρ. κωμικόν, τραγικόν, Persona comica, tragica : πρ. κωφόν, Persona muta : quales et ap. Hom., scribente Eust., cum πολλὰ τῶν προσώπων σιωπῶντα εἰσάγει. [Themist. Or. 21, p. 263, B : Ἐπὶ τὰ ἀνώνυμα πρ. καταφυγγάνειν, ὥσπερ ἐν ταῖς τραγῳδίαις.] Lucian. De calumn. [c. 6] : Τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Atque ut Cic. dicit, Personæ tempora, actiones, ceteraque propter aliquam causam transferuntur, ita Græce hic dici πρόσωπα annotat Bud. Et εἰσάγειν πρόσωπον, ut in illo Eust. l. : item ὑποθέσθαι πρόσωπόν τινος, Chrysost. : Ἤρκει μὲν οὖν δικαίου πρόσωπον ὑποθέσθαι κριτοῦ. Quinetiam, Τοῦτο λέγεται ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, ap. Philon. Hoc dicitur ex persona Dei. [Anon. ap. Suid. s. v. Ἐδίκαζε : Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλὰ ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν. Hemst. Epictet. Diss. 1, 29, 57 : Τοῦτό μοι τὸ πρ. ἀνάλαβε· 1, 29, 45 : Πρόσελθε ἐν πρ. τοιούτῳ. Τὸ κατὰ πρόσωπον, Quod cujusque personam decet, 1, 2 tit. et v. 7, 28 et 30. Schweigh.] || Πρόσωπον, inquit Cam., significat et Personam, quemadmodum Lat. dicitur Pacifica

persona. Polyb. [5, 107, 3] : Ἀλλ' ἐζήτουν ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον ὡς ἱκανοὶ ὄντες βοηθεῖν αὑτοῖς, Ducis personam requirebant. [Id. 15, 25, 8 : Πρ. ἀξιόχρεων τὸ προεστηκόμενον· 32, 21, 14 : Πάνυ γὰρ εὐφυῶς κατὰ τοῦτο ἐγένετο τὸ πρ. 12, 27, 10 : Ὅμηρος προθέμενος τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρ. 27, 6, 4 : Προθέμενοι τὸ τοῦ Εὐμένους πρ., i. e. fingentes non a Romanis, sed ab Eumene postulatas esse naves. De persona morali quæ dici solet 8, 13, 5 : Τὸ τῆς Ἑλλάδος ὄνομα καὶ πρ. Schweigh.] Interdum certe πρόσωπον in N. T. refertur ad ea, quæ a rhetoribus vocantur Personæ attributa, et circumstantias, sc. qualitates tum animi, tum corporis, tum etiam rerum externarum, ut genus, dignitatem, opes, necnon patriam, sive gentem. Sic Luc. 20, 21 : Οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον· quam signif. retinet et in compos. προσωποληψία, ut docte annotat Beza : adeo ut quum dicit Paul. Ad Rom. 2, [11] : Οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ, quæ sonant ad verbum, Non enim est personarum acceptio apud Deum, perinde sit ac si diceret, Homines non metitur Deus ex genere, vel patria, ut eos amplectatur vel repudiet. Idem alibi πρόσωπον docet esse Externam speciem, et quam vulgo appellamus Apparentiam. Pertinet autem hæc signif. ad eam, quam mox exponam, qua sc. πρόσωπον pro προσωπεῖον ponitur, Larva, quæ et Persona. Hoc alioqui constat, a Paulo πρόσωπα dici et simpliciter pro ἄνθρωποι, Homines, ut quum Gallice dicimus, *Il n'y a qu'une personne*, vel, *Il y a plusieurs personnes*, 2 Ad Cor. 1, 11. Affertur autem et ex Phocylide [8] πρόσωπον pro Homine, ubi dicit, Ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον. Sed hic fortasse non itidem simpliciter usurpatur. [Πρ. οἰκετικά, Mancipia, Codin. Orig. Cpol. n. 57, quæ πρ. δουλικὰ dicuntur Nicetæ Thessal. Episc. in Respons. ad Basil. Monach. p. 345. Ὁ ἐκ προσώπου, Qui vices alterius gerit, Vicarius. Schol. Theophili Antec. 1, 26 : Ἀκτάριον, ἤγουν τῷ ἐκ πρ. Acta Maximi Confess. p. 44 : Ὁ προῤῥηθεὶς ἐπίσκοπος Θεοδόσιος ἐκ πρ. τοῦ προέδρου τῆς Καπόλεως πεμφθείς. Et alibi sæpe. Ducang.] || Persona, i. e. Larva : alio nomine προσωπεῖον. [Demosth. p. 433, 22 : Ἄνευ τοῦ προσώπου κωμάζει· ubi libri deteriores προσωπείου.] Lucian. uno eodemque in loco utrique signif. eandem tribuit. [V. quæ s. v. Προσωπεῖον dicta sunt.] Ad hanc autem pertinet, uti modo dixi, ea qua ponitur pro Specie externa, quam vulgo Apparentiam appellare consuevimus. [Dio Cass. 63, 8 : Πρόσωπά τε καὶ ἐμβάτας ἔφερον· et c. 9. De imaginibus Polyb. 6, 53, 5 : Ἡ δὲ εἰκών ἐστι πρ. εἰς ὁμοιότητα διαφερόντως ἐξειργασμένον καὶ κατὰ τὴν πλάσιν καὶ κατὰ τὴν ὑπογραφήν. || « Πρόσωπον quando Deo tribuitur, notat Faciem, quæ designat præsentiam ejus. Suidas : Πρ. ἐπὶ Θεοῦ ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ, καὶ ἡ λύσις τῶν πονηρῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ἡ χορηγία. Quæ posteriora ex Theodoret. In Psalm. 119, 35, p. 903. Idem In Daniel. 3, 4, vol. 2, p. 582, dicit prophetam vocare πρ. Θεοῦ τὴν εὐμένειαν καὶ τὴν τῆς ἐλευθερίας ἀπόδοσιν καὶ τὴν τῆς κηδεμονίας ἀπόλαυσιν. Hinc Greg. Naz. Or. 37, p. 606, dicit πρ. Deo attributum notare τὴν ἐπισκοπήν, Visitationem. Adde Damasc. Orthod. fidei 1, 14, p. 51, Clem. Al. Pæd. 1, 8, p. 117, Basil. Cæs. In Psalm. 29, p. 194. » Suicer.] Πρόσωπα ap. Theologos in Trinitate pro Personis, quæ et Hypostases. Greg. Naz. Orat. εἰς τὰ Ἐπιφάνια [39, p. 630, A] ἰδιότητας et ὑποστάσεις et πρόσωπα idem valere ostendit, scribens, Θεὸν δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισί· τρισὶ μέν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν, ἑνὶ δέ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὖν θεότητος. Hinc autem Θεὸς τριπρόσωπος, sicut et τριϋπόστατος, vocatus fuit, Bud. [Hesych. : Πρ. ἐστι συνδρομὴ ἰδιοτήτων.] || Idem vero et ex Suida τρία πρόσωπα ψυχῆς dicta fuisse tradit, quæ et ὑποστάσεις et ἄτομα et χαρακτῆρας, sc. ψυχήν, λόγον, ἀναπνοήν. || Πρόσωπον denique ap. grammatt. Græcos [velut Theodos. Gramm. p. 143, et Chœrob. In Theodos. p. 477 sq.], i. q. Persona ap. Latinos.

|| Πρόσωπος, masc. genere pro πρόσωπον Platonem comicum usurpasse testatur ap. Eust. Aristoph. gramm. [qui in Append. Boissonadii ad Herodiani Epimer. p.

285 : Παρά τισιν ὁ πρόσωπος ἀντὶ τοῦ τὸ πρόσωπον. Eustathius autem quod p. 1761, 38 (coll. p. 677, 29; 1627, 45) cum γάλα pro γάλακτος dicto tribuit Platoni, ad Cleophontem comœdiam, in qua barbarismos matris Cleophontis exagitatos esse aliunde constat, probabiliter rettulit Meinek. Hist. com. p. 173.] Hesych. autem habet Προσώπης. [Quod προσωπὴ scripsit Albert. Explicatur autem per πρόσοψις. In Indice :] Ποτῶπον, et Πότωπον, Dores τὸ πρόσωπον dicunt. Eust. Illum vero dat. προσώπασι, cujus ante memini, quidam dixerunt esse ab illo singulari nomin. Πρόσωπας. [De quo supra dictum est.]

[Πρόσωπον nomen insulæ. V. Προσωπίον.]

Προσωποποιέω, [Personas (loquentes) introduco. Dionys. De Thucyd. jud. c. 37 : Προσωποποιεῖ τὸν μετὰ ταῦτα διάλογον.] Personas fictas induco, Personas fingo s. confingo. Damasc. [Orth. fid. 2, 6, p. 84] : Οἶδε δὲ ἡ γραφὴ καὶ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων, περὶ τῶν ἀψύχων διαλέγεσθαι, ὡς τὸ, Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν ὁ Ἰορδάνης. [Adde Greg. Naz. Caten. in Job. c. 19, p. 431, Origen. C. Cels. 1, 22; 7, p. 356, Isid. Pelus. Epist. 4, p. 551. Suicer. Eustath. Opusc. p. 49, 10 : Ὁ νόμῳ ῥητορικῷ προσωποποιούμενος λόγος.]

[Προσωποποίησις, εως, ἡ, Personificatio. Schol. Jo. Climac. p. 407. Boiss.]

Προσωποποιΐα, ἡ, Personarum confictio. [Demetrio De eloc. § 265, Introductionem personæ mortuæ aut fictæ notat. Hesych., ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις, εἴπῃ τι. Sed apud Hermogenem Περὶ εὑρ. l. 3, p. 128 etiam προσωποποιΐα dicitur ea oratio, quæ faciem, vultum et animum hominis demonstrat, aut quæ, quale sit alicujus hominis factum, ostendit et quasi ob oculos ponit. Hoc fit aliquando ab ipso oratore, aliquando etiam ab adversario, h. e. confessione adversarii per oratorem introducta. Vid. Apsin. (Longin.) Art. rhet. p. 707 (in Walzii Rhett. vol. 9, p. 543), auctorem Ad Herenn. 4, 49 et 53. Ernest. Lex. rhet. Aliorum rhetorum definitiones v. vol. 8, p. 443, 509, 676, 701, 722, 816 ed. Walz.] Figura est oratoria, quam Cic. appellat Personarum fictam inductionem, De orat. 3, [52] : Morum ac vitæ imitatio, vel in personis, vel sine illis, magnum quoddam habens ornamentum orationis et aptum ad animos conciliandos vel maxime, sæpe autem etiam ad commovendos, personarum ficta inductio, vel gravissimum lumen augendi. Quint. 9, 2 : Illa adhuc audaciora et majorum, ut Cicero existimat, laterum, fictiones personarum, quæ προσωποποιΐαι dicuntur. Et mox, Ac sunt quidam qui has demum προσωποποιΐας dicant, in quibus et corpora et verba fingimus. Rut. Lupus [2, 6] : Προσωποποιΐα fit, quum personas iis rebus constituimus quæ sine personis fiunt, aut eorum hominum qui fuerunt, tanquam vivorum et præsentium, actionem ac sermonem deformamus. [*Deformationem* appellat Rufinian. De schem. p. 52. Ernest. l. c.] Aquila [§ 3] : Προσωποποιΐα est Personæ confictio. Hæc figura plurimum in se continet dignitatis, quum rempublicam ipsam loquentem inducimus, aut defunctos aliquos quasi excitamus ab inferis, et in conspectu judicis collocantes, oratione hos circumdamus. Exempla vide ap. utrumque. [Dionys. De vett. script. cens. c. 3 : Πρ. οὐ τετήρηκεν. Eustath. Opusc. p. 88, 20 : Δοτέον δὲ καὶ προσωποποιΐᾳ εἰπεῖν, ἤδη δὲ καὶ ὑποκρίσει.] At προσωποποιΐαι θεατρικαί, quæ vulgo Moralitates dicuntur, Bud. [Marcell. Vita Thuc. § 58.]

Προσωποποιός, ὁ, ἡ, Qui personas s. larvas fabricatur. Pollux 2, [47] : Ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἴρηκεν, ὃν ἡ ἀρχαία σκευοποιὸν ἐκάλει. Itemque 4, c. 18 [§ 115] : Σκευοποιὸς δὲ ὁ προσωποποιός.

[Πρόσω πορεία· προκοπὴ ὁδοῦ, Hesych. Quod προσωπορεία scribendum videbatur Is. Vossio.]

Προσωποῦττα, ἡ, Personata : pro προσωπόεσσα, facta contractione, et mutato σσ in ττ, more Attico, sicut in οἰνοῦττα et μελιτοῦττα, a masc. Προσωπόεις. Atticis autem προσωποῦττα dicebatur Vas æneum echino simile, leonum boumve imagines s. facies in oris ambitu pictas habens : unde et nomen sortitum est. Χαλκοῦν ἀγγεῖον, inquit Pollux [2, 48], ἐχίνῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνομάσθη. Hesychio est πολέμων [Codex πολέ, i. e. Πολέμων, quod Valesius restituit] ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον. [Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 877.]

[Προσωρεύω, Ante accumulo, congero. Appian. Civ. 1, 69 : Ἐπὶ τὰς ἀγχοῦ πόλεις, ἔνθα σῖτος ἦν προσεσωρευμένος. Wakef.]

[Πρόσωσις, εως, ἡ, Propulsio. Hesych. : Πρόσωσιν (codex προσῶσιν : unde Musurus πρὸς ὦσιν), προσώθησιν (πρὸς ὤθησιν Musur.)· ἢ πρόσοψιν (vulgo πρὸς ὄψιν), οὐ καλῶς. Infra (ante Πρῶτα) : Πρόσωσιν (sic), προσώθησιν· ubi Albert. « Explicatio requirit Πρόσωσιν, ordo autem Πρῶσιν, i. e. πρόωσιν, ut supra (post Προσώ) Πρῶσιν, ὤθησιν. »]

Προσωφελέω, Insuper prosum et commodo, Adjuvo, Auxilium affero. [Eur. Heracl. 34 : Ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν προσωφελῆσαι· Alc. 42 : Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελῶν· eademque structura Suppl. 327, Heracl. 331; sed cum accus. ib. 519 : Κακῶς γὰρ ἡμᾶς οὐ προσωφελήσομεν. Herodot. 9, 103 : Ἔρδον ὅσον ἐδυνέατο προσωφελέειν ἐθέλοντες τοῖσι Ἕλλησι. Dionys. A. R. 6, 33; 8, 74; 9, 42. Arrian. Exp. 1, 8. G. D. Maxim. Sentent. p. 211, C. Galen. vol. 2, p. 120, 1. Hippocr. t. 4, p. 236, 17 Littr. : Τῇ χειρὶ καὶ τῷ βραχίονι ἡ ταλαιπωρίη τῆς χειρὸς μέγα προσωφελέει. Hase.]

[Προσωφέλημα, τό, Adjumentum, Auxilium. Eur. Med. 611 : Πρ. χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν. Eustath. p. 315, 30 : Ἔσται δὲ σοι κἀντεῦθέν τι βραχὺ πρ.]

[Προσωφέλησις, εως, ἡ, Adjumentum. Soph. Phil. 1406 : Τίνα πρ. ἔρξεις;]

[Προσωφελητέον, Adjuvandum. Xen. Ages. 11, 8.]

[Πρόταγμα, τό, Prima acies. Diodor. 19, 27 : Πρόταγμα δὲ τούτων ἴλας δύο ξυστοφόρων (ἔταξεν). Plut. V. Luculli c. 28.]

[Πρόταγος, ὁ, Præfectus. Tzetz. Hist. 9, 534 : Ὁ πρ. τῶν ταγῶν. Sic Kiessl. : vulgo πρότραγος τῶν τράγων. Theophyl. Sim. Hist. p. 154, B : Πρόταγον τούτων τὸν Τατίμαρ κατεστήσατο. G. Dind.]

Προταννί, affertur pro Nuper, Novissime, pro quo supra ποταννί. [Per προυχθὲς (i. e. προεχθὲς) exp. gramm. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 398.] Item ex Eurip. [Rhes. 523], Προταννὶ τάξιον, pro Ante acies. [Vocabulum aliunde non cognitum, de quo schol. : Παρμενίσκος τὴν προταννὶ λέξιν Βοιωτικήν φησι καὶ μετ' οὐδεμιᾶς πίστεως. Σημαίνει δὲ τὸ ἔμπροσθεν.]

[Προταίνιος, ὁ, ἡ,] Προταίνιον, Recens, Hesychio πρὸ μικροῦ, Paulo ante. [Usitatum est Ποταίνιος. Ἄλφιτα προταίνια per πρόσφατα exp. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 228.] Sed Idem προταίνιον exp. etiam παλαιόν, Vetus, Priscum, Quod longo ante tempore fuit. [In priore Hesychii gl. Προταννί, in altera οὐ παλαιόν corrigit Schleusn. Cur. post. in Phot. Lex. p. 372. Ceterum conf. Προτένης.]

[Προτακτέον, Ante collocandum, Præponendum. Xen. Mem. 3, 1, 10 : Τοὺς φιλοτιμοτάτους πρ. Arrian. Tact. p. 72. Cum genit. Æschin. p. 78, 8 : Εὐγνωμοσύνης πρ. τοῦ λόγου. Lucian. Pro lapsu c. 6 : Τὸ ἔργον αὐτῆς πρ. τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. « Clem. Alex. Strom. 8 init. » Kall.]

[Προτακτικός, ή, όν, Præpositivus. Πρ. ἄρθρον ap. Apollon. De synt. p. 301, 11, aliosque grammaticos. V. Ὑποτακτικός. Πρ. et ὑποτακτικὰ φωνήεντα ap. Choerob. Can. p. 101, 21. Apollon. l. c. p. 307, 26 : Πρ. στοιχεῖον πρὸ ὑποτακτικοῦ κείμενον. Πρ. λέξεις p. 307, 32. Πρ. σύνδεσμος p. 300, 32. Cum genit. p. 308, 6 : Οὐ γὰρ τούτων προτακτικὸν τὸ σ. || Adverb. Προτακτικῶς ib. p. 226, 25 : Πρ. ἢ ὑποτακτικῶς.]

[Πρότακτος, ὁ, ἡ, vel Προτακτός, ή, όν. HSt. s. v. Προτάσσω :] Sed et Πρότακτος dicitur qui est προτεταγμένος. Plut. Camillo [c. 41] : Τῶν προτάκτων φόνος ἦν πολύς, Eorum qui in fronte collocati erant, Antesignanorum, Bud. [Apud Plut. προτακτῶν scriptum. Sed τοῖς προτάκτοις V. Crassi c. 23, eodemque accentu c. 24, 25, 27. V. Lobeck. Paralip. p. 491.]

[Προταλαιπωρέομαι, Ante labores s. ærumnas sustineo. Pollux 6, 139, ubi epitheta enumerat oratoris meditate dicentis : Προεσκεμμένον, προταλαιπωρηθείς· ubi Seberus, sive ex conjectura sive ex codice, recte προεσκεμμένα· ex quo sequitur altero quoque vitio corrected scribendum esse προταλαιπωρηθείς. G. Dindorf.]

[Προταμιεῖον vitiose pro ταμιεῖον in libris quibusdam Xen. Hell. 5, 4, 5.]

[Προταμιεύω, Ante in penu repono. Lucian. De salt. c. 61 : Προπεπορισμένα καὶ προτεταμιευμένα.]

[Προτάμνω. V. Προτέμνω.]

[Πρότανις. V. Πρύτανις.]

[Πρόταξις, εως, ἡ, Præpositio. Ἄρθρου πρόταξις (velut ὁ θεός) Clem. Al. p. 548. Wakef. Euseb. Or. Const. ad SS. p. 592, A : Ταῖς πρ. τῶν πρώτων γραμμάτων, ἥτις ἀκροστιχὶς λέγεται. Hase. Collocatio ante alios, apud Tacticos. Suidas : Πρ. φυλῶν· ὅταν τῶν ἄλλων ἐν πολέμῳ οὗτοι προτάττωνται· ὑπόταξις δὲ ὅταν ὑποτάττωνται. Conf. gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 508. Hesych. : Προτάξιος, φανερᾶς μάχης.]

[Προταράσσω s. Προταράττω, Ante turbo s. perturbo. Hippocr. p. 1131, B : Ἡ γαστὴρ προεταράχθη. Themist. Or. 4, p. 50, B : Κρυστάλλοις προταρασσόμενον καὶ πνεύμασι καὶ νιφετοῖς.]

[Προταρβέω, Ante timeo. Æsch. Sept. 332 : Βαρείας τοι τύχας προταρβῶ· quod schol. exp. τὰς μελλούσας πρὸ τοῦ γενέσθαι φοβοῦμαι. Eurip. Erechth. fr. 17, 25 : Οἷα ἂν νιν ἐξέπεμψεν ἐς μάχην δορὸς θάνατον προταρβοῦσα· et Herc. F. 546. Cum infin. ib. 968, Προταρβοῦνθ' ἑκάτερον ψαύειν χερί. || Cum genit. personæ, Timeo alicui. Soph. Ant. 83 : Μή μου προτάρβει· Tr. 89 : Πατρὸς πρ.]

Προταριχεύω, Prius sale condio, Sale præmacero. [Herodot. 2, 77.] Porro sicut ταριχεύειν simpliciter accipitur pro Macero et exicco s. arefacio, ita προταριχεύω pro Præmacero, Ante exicco et arefacio, ut Galen. Meth. med. 9, dicit medicos diatritarios triduana fame προταριχεύσαντας τὸν ἄνθρωπον, ἄρχεσθαι τρέφειν, Cibum ei præbere tunc primum, quum triduana fame eum præmacerarint et exiccarint, i. e. vehementem siccitatem inedia induxerint. [Hippocr. p. 388, 7 : Βούλονται γὰρ ἅπαντες ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν νούσων προταριχεύσαντες τοὺς ἀνθρώπους ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἢ καὶ πλείονας. Ad quem l. Galen. (vol. 11, p. 66) : Οἱ τοίνυν τοὺς κάμνοντας ἐν ἀρχῇ τῶν νοσημάτων ἐν ἀσιτίᾳ παντελεῖ φυλάττοντες, εἰ μὲν ἄχρι τῆς ἀκμῆς δύναιντο διαφυλάξαι τὸ τοιοῦτον τῆς διαίτης εἶδος, οὐκ ἄν τις αὐτοῖς μέμψαιτο, μὴ δυνάμενοι δὲ πρᾶξαι τοῦτο διὰ τὸ καταλύεσθαι μεταξὺ τὴν δύναμιν τῶν νοσούντων, εὔδηλον ὅτι κακῶς ἐχρῶντο ταῖς ἀσιτίαις προταριχεύσαντες τοὺς κάμνοντας· ἐνδείκνυται δὲ ἐναργῶς διὰ τῆσδε τῆς προσηγορίας τὴν ἀκαιρίαν τῆς ἀσιτίας καταξηραινούσης τὸ σῶμα περαιτέρω τοῦ προσήκοντος· ὅπου γὰρ ἐν ᾧ χρὴ καιρῷ λεπτότερον διαιτᾶν, ἐγγὺς οὔσης τῆς ἀκμῆς, ἐν τούτῳ προσφέρειν ἠναγκάσθησαν σιτία, πρόδηλόν ἐστι κατεξηράνθαι διὰ τῆς ἀσιτίας ἀμέτρως τοὺς κάμνοντας, ὅπερ ὠνόμασται ταριχεύεσθαι. Id. Meth. med. 4, p. 76, 29 ed. Bas. irridet Thessalum, qui primam diatriton invenit, hoc est tridui inediam, quod laborantes ἐταρίχευσεν ἐν ὅλαις τρισὶ λιμαγχονίαις ἡμέραις. Foes. Id. Galen. vol. 6, p. 738, 4 : Προταριχεύοντες κήτη (cetacea), Sale prius condientes. Hase.]

Πρότασις, εως, ἡ, [Protensio. Hippocr. p. 396, 42 : Προτάσιες πνευμάτων, i. e. spirationis offensiones ac interruptiones. Illic enim τὰ προτεταμένα πνεύματα, τὰ οἷον ἐγκοπτόμενα, exponit Galenus, Protensas spirationes, velut interruptas, de quibus πνεῦμα προτεταῖον ἐν τῇ ἄνω φορῇ eodem libro dictum (ubi v. Galen. vol. 11, p. 68). Foes.] || Propositio. Intellige autem de eo quod ad disputandum proponitur. Plut. Symp. 9 init. [p. 736, E] : Ἦσαν δὲ καὶ προτάσεις καὶ προκλήσεις ἤσαν ἄκριτοι καὶ ἄτακτοι, i. e. convivæ ἀκρίτως ἤδη καὶ ἀτάκτως προὔτεινον, καὶ προὐκαλοῦντο αὑτούς, Non amplius ordine, sed confuse propositis quæstionibus se provocabant. In sequenti Probl. dicit ἀλλήλοις προτείνειν φιλόλογα ζητήματα. [Πρ. ἀναλύτεων Themist. Or. 34, p. 453, 14 : Ζῆλον ἀρετῆς προκαλέσασθαι οὐκ ἀργῆς οὐδὲ ἀπράκτου οὐδὲ σχηματιζόμενα καὶ προτάσεις ἀναλυτούσης. Sext. Emp. p. 103 : Ἡ « πᾶς ἄνθρωπος ζῷον » πρότασις· et similiter p. 110.] Frequens ap. Aristot. in Organo et Rhetor., ubi duas protases syllogismo tribuit, ex quibus infertur conclusio, enthymemati autem unam duntummodo. Quas προτάσεις vocat etiam λήμματα : unde μονολήμματος συλλογισμὸς dicitur τὸ ἐνθύμημα, quoniam sc. διὰ μιᾶς προτάσεως γίνεται. Alioqui λῆμμα vocari solet ἡ μείζων πρότασις, i. e. Major propositio, quia sc. sumitur et λαμβάνεται a disputatore : at ἡ ἐλάττων πρότασις, Minor propositio, πρόσληψις nominari consuevit, i. e. Assumptio, s. προσλαμβανόμενον, i. e. Quod assumitur. Ex quibus quod infertur, συμπέρασμα nominatur et Conclusio, s. ἐπιφορά, quoniam τῷ εἰλημμένῳ et προσειλημμένῳ ἐπιφέρεται. Qua de re vide Aristot. et ceteros Dialecticos, nec non Bud. p. 197. Idem Aristot. l. 1 Topic. : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὅσαι δόξαι κατὰ τέχνας εἰσί, διαλεκτικαὶ προτάσεις εἰσί. Rursum in iisd. Topicis, tradit πρότασιν esse Quæstionem quæ in unam duntaxat partem effertur, ut Sintne divitiæ bonæ : quam si in utramque partem afferas, πρόβλημα fieri : ut, Sintne divitiæ bonæ, an non bonæ. Vide et ap. Suid. de προτάσεως et προβλήματος discrimine quædam. [Suidas : Πρ. ἡ προτεινομένη ἐρώτησις. Hesych. : Πρ., μετ' ἐπιτάσεως ἢ (ἡ ante μετ' transponit Albert.) ἐρώτησις. Propositio, Enuntiatio simplex, Aristot. Rhet. 1, 3, ubi dicit syllogismum ex προτάσεων constare : 2, 1, jungit δόξας καὶ προτάσεις χρησίμους πρὸς πίστεις, Sententias et propositiones quæ valent ad fidem faciendam, ut quum docet, quid in singulis affectibus et moribus insit, unde argumenta duci queant : hinc et στοιχεῖα et προτάσεις jungit 1, 2, eodemque sensu c. 3, προτάσεις ῥητορικὰς appellat τὰ τεκμήρια, σημεῖα, et τὰ εἰκότα, qui sunt fontes fidei faciendæ, de quibus separatim diximus. Conf. Dionys. in Jud. Isæi c. 15 et Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 19. Eodem modo Dionys. Art. rhet. c. 8, p. 283, προτάσεις οἰκείας vocat Sententias et propositiones quibus orator causam suam firmare et probare instituit. Hinc ap. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 46, προτείνειν προτάσεις, est, Proponere et tractare argumenta adversaria. Gregor. ad hunc l. πρότασιν exp. τὴν ἐπαγγελίαν τῆς προφορᾶς. Et auctor Συνοπτ. Παραδ. p. 8 (in Walzii Rhett. vol. 6, p. 558), Πρότασίς ἐστι λόγος, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά· ὑποφορὰ δέ, ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος. Anonymo De rhet. p. 202 Fisch. (Est Rufus in Walzii Rhett. vol. 3, p. 459) : Πρότασίς ἐστιν, ἐν μὲν κατηγορίᾳ ἡ τοῦ ἐγκλήματος αἰτία, ἐν δὲ συμβουλῇ τῆς ἀξιώσεως δήλωσις. (Πρ. et φράσις quomodo differant exponit anon. ib. vol. 5, p. 591.) Ap. Hermog. Περὶ εὑρ. 1, p. 28 (vol. 3, p. 78 ed. Walz. Conf. vol. 7, p. 21, et schol. ib. p. 713) πρότασις etiam dicitur Prima pars exordii uniuscujusque, s. propositio et declaratio rei exponendæ. Itaque non dialectica πρότασις, quæ subjecto et prædicato constat, sed oratoria nunc intelligenda est. Ad Dialecticam etiam pertinent, quæ Suid. habet in Πρότασις. Ernest. Lex. rhet. Annotavit Pollux 4, 40. ||] Πρότασις est etiam Pars fabulæ, de qua in Ἐπίτασις.

Προτάσσω sive Προτάττω, Ante colloco, Præpono. [Andocid. p. 14, 31 : Ἠξίουν σφᾶς αὐτοὺς προτάξαντες πρὸ τῶν Ἑλλήνων ἁπάντων ἀπαντῆσαι τοῖς βαρβάροις. Thucyd. 3, 52 : Προτάξαντες σφῶν αὐτῶν Ἀστύμαχον (qui pro ipsis diceret). Dio Cass. 37, 4 : Τοὺς ἱππέας προέταξε.] Diosc. 7, 2 : Τὸν περὶ τῶν λυσσοδήκτων λόγον προτάξομεν τῶν ἄλλων· quod nihil est aliud quam ἐτάξαμεν πρὸ τῶν ἄλλων. Posuimus ante alios, Anteposuimus aliis; si hoc liceat uti pro Præposuimus, Præfiximus. [Epictet. Diss. 1, 17, 6 : Τῆς μετρήσεως τοῦ σίτου προτάσσομεν τὴν τοῦ μέτρου ἐπίσκεψιν.] Et pass. Προτάττομαι, Anteponor : unde προτεταγμένοι in bello, Qui in fronte collocati sunt : quibus opp. ἐπιτεταγμένοι, de quibus supra. [Xenoph. Hell. 2, 4, 15 : Ἀκοντίζειν ὑπὲρ τῶν προτεταγμένων. Τὸ προταχθὲν (τοῦ στρατεύματος) Cyrop. 5, 3, 37. Æsch. Suppl. 835 : Ἄναξ, προτάσσου. Aristoph. Pac. 1340 : Ἀράμενοι φέρωμεν οἱ προτεταγμένοι τὸν νυμφίον. De articulo præpositivo Apollon. De synt. p. 301, 13 : Τόνος πτωτικοῦ προτάγει (τὸ ἄρθρον)· et de aliis vocabulis p. 308, 1 : Λέξεις προτακτικαὶ οὖσαι οὐχ ἁπάντων προτετάξονται.] Hanc autem signif. sequitur et verbale Πρόταξις, quod vide in Append. de Vocab. Militaribus. || Præstituo. Soph. Tr. 164 : Χρόνον προτάξας. Aristot. Probl. 30, 11 : Τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀγωνίας ἆθλόν τι προὔταξεν. || « Antepono, Præfero. Schol. Aristoph. Ran. 546 : Προτάττειν τὸ συμφέρον τοῦ πιστοῦ. » Hemst. Προτάξω per προκρίνω exp. Hesych. || Forma media Προτάττομαι, Mihi propono. Plato Soph. p. 224, D : Εἴ τις ... ἐκ τούτου τὸ ζῆν προὐτάξατο. Propono, Sumo. Ib. p. 218, E : Τί δῆτα

προταξαίμεθ' ἂν εὐγνωστον μὲν καὶ σμικρὸν, λόγον δὲ μηδενὸς ἐλάττονα ἔχον τῶν μειζόνων;]

[Προτατέον, Proponendum. Aristot. Top. 8, 1 et 4.]

[Προτατικός, ή, όν.] Προτατικὸν πρόσωπον in Fabulis dicitur Persona quæ in προτάσει tantum loquitur, i. e. in primo actu et initio fabulæ: ut testatur Donatus ap. Terent. Andria 1, 1, sic annotans: Sosiæ persona protatica est; non enim usque ad finem perseverat, ut est Davi in Phormione, in Hecyra Philotidis et Syræ. Idem exponens argumentum ejusd. fabulæ, Initium autem, inquit, προτατικὸν πρόσωπον, i. e. Adventitiam personam, recepit Sosiæ, propter evolvendam argumenti obscuritatem. Persona autem protatica, ea intelligitur, quæ semel inducta in principio fabulæ, in nullis deinceps fabulæ partibus adhibetur. Itidem et quidam alius, cui ascribitur scriptum illud De comœdia et tragœdia, Ad hoc, inquit, προτατικὰ πρόσωπα, i. e. personas extra argumentum accersitas, non facile ceteri habent: quibus Terentius sæpe utitur, ut per harum inductiones facile pateat argumentum. || Ad protasin (syllogismi) pertinens. Aristot. Top. 8, 14. Unde adverb. Προτατικῶς ap. eund. S ph. elench. 15, 9: Οὐ δεῖ τὸ συμπέρασμα πρ. ἐρωτᾶν. || Quæstiones proponens.. V. Προτείνω.]

[Προτέγγω, Prius madefacio. Athen. 15, p. 692, B: Εἰ τὴν κεφαλὴν προτέγξαιεν.]

[Προτέγιον, τὸ, i. q. προτέγισμα, annotatum a Polluce 7, 120, ubi edd. vet. προτέγιον, ut ap. Suidam quoque scriptum sine expos. Restituendum Plut. V. Cæs. c. 17, ubi male scriptum προστεγίῳ. G. Dind.] Προστέγιον, τὸ, Tecti prominentia, Prominens tecti pars. Plut. Cæsare: Μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ προστεγίῳ τῆς θύρας ἐκάθευδον.

Προτέγισμα, τὸ, Id quod in tecto prominet ad arcendos imbres. Pollux 1, c. 8 [§ 81]: Τὸ δὲ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, τέγος· τὰ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ προέχοντα, ὡς καὶ τὸν ὄμβρον ἀπερύκειν, προτεγίσματα. [Conf. 7, 120.]

Προτείνω, Prætendo, Obtendo, Objecto. [Soph. Ph. 992: Θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης. Eur. El. 1067: Σκῆψιν πρ. Andr. 429: Προὔτεινα παιδὸς θάνατον. Herodot. 1, 156: Ἦν μὴ ἀξιόχρεων πρόφασιν προτείνῃ.] Basil.: Τί μικρολόγως ὀλίγα τῶν ἐκ τοῦ κόσμου προτείνεις; Prætexis, Obtendis tibi, Allegas, Excusas. [Euripidi Heracl. 21 restituit Canterus: Πόλιν προτείνων (προτιμῶν vulgo) Ἄργος, i. e. Minaciter ostentans, ut exp. Musgr. Objicio, Dionys. Art. rhet. 9, 5, p. 329, 12: Ἐάν τις προτείνῃ ἡμῖν ὅτι οὐ τυγχάνει τῆς προαιρέσεως Ἀγαμέμνων.] Item et pass. [med.] Προτείνομαι accipitur pro Prætendo, Prætexo, quod etiam πρόϊσταμαι dicitur et προΐσχομαι et προβάλλω, Allego, Excuso, ut solent οἱ δικαιολογούμενοι. Liban. Argum. Or. Dem. in Apatur.: Ταῦτά τε οὖν ὁ τὴν δίκην ἔχων προτείνεται τὰ δίκαια. Sic Plato Epist. [3, p. 317, C]: Τὴν ἡλικίαν [αὐτοῖς] προὐτεινόμην, Obtendebam s. Excusabam ætatem, i. e. In excusationem afferebam. Aliud exemplum ex Plat. Rep. 7, [p. 525, D: Ὁρατὰ ἢ ἁπτὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτεινόμενος,] habes ap. Bud. p. 489. Alii tamen προτείνεσθαι τὰ δίκαια interpr. Proferre, In medium afferre: quemadmodum et Bud. προτείνεσθαι accipit pro Palam offerre, et proferre in medium, ap. Dem. [p. 341, 14]: Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ προτεινομένους, quem p. 173 Comm. sic interpr.: Etiamsi rationes jam administratæ reip. reposciti fuerint, iterum tamen iterumque reddere rationem offerentes et paratos: ut προτείνεσθαι ἀειλογίαν sit Semper se offerre et paratum esse ad rationes reip. administratæ reddendas. Alioqui προτείνεσθαι et pro Offerri, in pass. signif. accipitur, ut quum equo ὁ χαλινὸς dicitur προτείνεσθαι, Offerri induendus: velut ap. Xen. De re eq. p. 549 [c. 6, 11]: Οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν εἰ ἁρπάζοι τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον, Si jam ultro frænum appetat, statim ubi offerri sibi viderit. Item προτείνεσθαι dicuntur, quæ oculis nostris aut animo se offerunt et occurrunt. Philo V. M. 1, [§ 48, p. 123. Boiss.]: Δελεασθεὶς δὲ καὶ ταῖς ἤδη προτεινομέναις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Turn. Oblatis inescatus. [Δέλεαρ προτείνειν τὴν ἡδονὴν Plut. Mor. p. 13, A, ubi alia hujusmodi attulit Wyttenb. Eurip. ap. Stob. Flor. 111, 1: Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ· Bacch. 238: Τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν· Hel. 28: Τοὐμὸν κάλλος... Κύπρις προτείνασα (i. e. mercedis loco proponens). Æsch. Prom. 779: Μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει. Herodot. 8, 140: Μεγάλα προτεινόντων ἐπ' οἷσι ὁμολογέειν ἐθέλουσι. Ἐλευθερίαν πρ. Antipho p. 135, 16. Σειρῆνας εἰς τὸ ὀφθαλμῶν προτείνειν τῶν ἄλλων Ælian. N. A. 4, 16, quod alibi προτείειν dixit. Addito infinitivo Xenoph. Œc. 5, 8: Ἡ γεωργία προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ τι χρήζει.] Eodem modo accipi potest ap. Isocr. Panath. [p. 257, A]: Καὶ δυοῖν πραγμάτων προτεινομένων, καὶ μὴ σπουδαίων, κρεῖττω τὴν αἵρεσιν εἶναι τοῦ δεινὰ ποιεῖν ἑτέρους ἢ πάσχειν αὐτοὺς ἀδίκως, Si forte se offerrent, offerrentur, occurrerent. Nisi malis, Si forte proponerentur et in medium afferrentur. [Id. p. 123, B: Δυοῖν προτεινομένων ἀγαθοῖν. « Δύο προτείνειν τινί, Duo ad eligendum proponere, Polyb. 3, 20, 7. De offerendis donis, pecunia, pacis conditionibus etc. id. 1, 43, 5; 2, 22, 2; 2, 42, 3; 2, 44, 3; 2, 52, 4, etc. Τὰ προτεινόμενα, Conditiones propositæ, oblatæ, 1, 31, 7; 3, 20, 9; 4, 84, 6 et 9. Schweigh. Dio Cass. 46, 12: Τὰ προτεινόμενα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος μὴ πρόεσθαι· 45, 13: Πλείω τῶν προτεινομένων σφίσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος λήψεσθαι. Forma media, Hesych.: Προτείνεται, δίδει (δίδωσιν interpolavit Musurus), ὑπισχνεῖται. Herodot. 5, 24: Τάδε σοι ἐγὼ προτείνομαι· et 7, 160. Id. 9, 34: Μισθὸν προτείνατο τῆς βασιληίης τὸ ἥμισυ, i. e. Mercedem postulabat dimidium regni; et ib.: Ὑποστάντες τὰ ὁ Μελάμπους προτείνετο, i. e. Quæ sibi concedi postulaverat. Plato Soph. p. 247, D: Προτεινομένων ἡμῶν ἆρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι; Demosth. p. 179, 16: Φιλίαν προτείνεται· 341, 14: Τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ προτεινομένους. Lucian. Dem. enc. c. 43: Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προὐτεινόμην.] || Nam interdum προτείνειν accipitur itidem pro Propono, In medium affero, ut ap. eund. initio orationis Symm. [p. 159, E]: Οἱ μὲν γὰρ προσδοκίαν ἐμποιοῦσιν ὡς καὶ τὰς κτήσεις τὰς ἐν ταῖς πόλεσι κομιούμεθα, καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν· οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτο προτείνουσιν, ἀλλ' ὡς ἡσυχίαν ἔχειν δεῖ· Nihil tale in medium afferunt, vobis proponunt. [Clem. Al. p. 914: Τὸ προτεθὲν ὄνομα λόγῳ ἐκλιθεῖν. Forma media, Plato Phædr. p. 266, A: Θεῖόν τιν' ἔρωτα ἐφευρὼν καὶ προτεινόμενος· Gorg. p. 518, B: Δοκεῖς μοι ὁμοιοτάτους προτείνεσθαι ἀνθρώπους περὶ τὰ πολιτικά. || Præstituo, Præscribo. Josephi Vita c. 66: Ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προὔτεινα τοῖς βουλεύσασθαι θέλουσι.] Plerumque vero aliquis quæstionem aliquam alicui προτείνειν dicitur, itidem Proponere, et Postulare sibi explicari, qua signif. et προβάλλειν accipitur. Diog. L. Aristippo [2, 70]: Αἰνιγμά τινος αὐτῷ προτείναντος, καὶ εἰπόντος, Λῦσον, Quum quidam ei ænigma proposuisset, ac solvere jussisset. [Lucian. Jov. trag. c. 27: Αἰνίγματιν ἐοικότα προτείνων.] Sic Alex. Aphr. in proœmio suorum Probl.: Ὅσοι μὲν τοιαῦτα γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἄντικρυς δέονται νοῦ, Non sunt sanæ mentis, qui ista disputanda esse contendunt, quæ per se nota sunt, Qui ista in medium afferunt, et ad disputandum proponunt, in quæstionem et dubitationem revocant: quod et ἀπορεῖν et διαπορεῖν dicitur. Idem πρότασιν προτείνειν dicit, ut Aristot. πρόβλημα προβάλλειν. Vide et alia ap. Bud. p. 697. [Epictet. Diss. 2, 13, 26: Πλέκε συλλογισμοὺς καὶ ἄλλοις πρότεινε· 3, 8, 1: Προτείνουσι γὰρ ἡμῖν καὶ αἱ φαντασίαι ἐρωτήματα. Plut. Mor. p. 43, D: Τὸ ἑτέρου προτείνοντος ἀκροᾶσθαι μετ' εὐκολίας· 737, D: Τοὺς συλλαχόντας ἀλλήλοις προτείνειν φιλόλογα ζητήματα. Sext. Emp. p. 503: Τοιοῦτός τις προταθήσεται λόγος. Schol. Aristoph. Thesm. 1186: Προτείνει (Σέλευκος) ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτατικῷ (i. e. in libro quæstionum) τὸ Περσικὸν ὄρχημα. Idem ἐν τῷ πρὸς Πολύβιον προτατικῷ citatur ib. ad v. 847. || « Præeo verba. Harpocr. s. v. Ἐπακτός: Δεῖ τὸν προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος (ὅρκον) αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιπροτείνειν τὸν ὁρκιζόμενον. » Valck.] || Protendo s. Porrigo. Aristoph. Pl. [1019], ubi vetulæ cuidam dicenti, Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη (sc. adolescentulus, qui me amabat), respondet Chremylus, Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, Nimirum tunc pulcras tua sesse manus dicebat, quum drachmas viginti porrigerent. [Lucian. Navig. c. 39: Χρύσεα ἐκπώματα προτείνων τοῖς συμπόταις.] || Item χεῖρας προτείνειν dicitur pro ἀνατείνειν, Tollere: quo fere modo et Virg. Æn. 5: Alternaque jactat Brachia protendens, et verberat ictibus auras. Xen. Cyrop. 4, p. 56 [c. 2, 20]: Παρῆσαν, τὰς δεξιάς, ὥσπερ εἴρητο, προτείνοντες. Paulo ante dixerat, Ἐρωτᾷς, εἰ φίλοι εἰσίν, ὑπαντᾶν τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας πάντας, Protensis s. Sublatis dextris. At pro Protendo et porrigo, accipit Hell. 4, p. 299 [c. 1, 30]: Πρῶτα μὲν ἀλλήλους χαίρειν προσεῖπον, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φαρναβάζου, ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος. At Virg. Æn. 6 dicit, Dextramque precantem Protendens. [Herodot. 4, 136: Χεῖρας πρότεινον τοῖσι Σκύθῃσι. Sic libri plures: alii forma media προτείνοντο. Soph. Ph. 1292: Δεξιὰν πρότεινε χεῖρα· Tr. 1184. Eurip. Alc. 192: Δεξιὰν προὔτειν' ἑκάστῳ. Demosth. p. 312, 9: Τὴν δεξιὰν προτείνων καὶ εὐαγγελιζόμενος. Προτείνειν τὴν χεῖρα ῥήτωρ Pollux 4, 36. Τοὺς δακτύλους πρ. Lucian. Nigrin. c. 21. Manus ipsa προτείνειν dicitur ab Æsch. Ag. 1111: Προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα· quod schol. exp. διαδέχονται ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασι τῶν χειρῶν. Προτείνει κῶλα Pollux 5, 168. Ad animam transtulit Soph. Aj. 1270 metaphora a manu præsidium ferente ducta: Οὗ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί. || Προτείνω, Protendo, Extendo. Plato Rep. 5, p. 449, B: Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς. Plut. Mor. p. 973, F: Προτείνας ἑαυτὸν ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο· V. Cæs. c. 49: Κλεοπάτρα εἰς στρωματόδεσμον ἐνδῦσα προτείνει μακρὰν ἑαυτήν. Omisso pronomine reciproco Plato Critia p. 111, A: Ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται. « Polyb. 1, 29, 2: Ἄκρα προτείνει πελάγιος ὡς πρὸς τὴν Σικελίαν· 1, 73, 2: Ἡ Καρχηδὼν προτείνουσα (εἰς τὴν θάλασσαν) καὶ χερρονησίζουσα τῇ θέσει· et 4, 56, 5. » Schweigh. Seqq. ex Indice.] Προτετακώς, Qui protendit s. extendit et porrexit. [|| Præpono, Præfero. Clem. Al. p. 558: Ἤδη τινὲς καὶ τῆς παρθένου τὴν χήραν εἰς ἐγκράτειαν προτείνουσι.]

Προτειχίζω, Muro præmunio. [Præmunio, Gl. Figurate Basil. t. 1, p. 221, B: Περιτειχίζει σε πάντοθεν. Hase.]

[Προτείχιον, τὸ, i. q. προτείχισμα. Symeon Metaphr. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 56: Τὰ βραχύτερα τῶν πλοίων περιτείχιόν τι μιμούμενα παραζεύξαντες.]

Προτείχισμα, τὸ, Murus quo quis præmunitur, Murus s. Propugnaculum quod aliquis sibi objecit, Exterior munitio, simpliciter Propugnaculum. [Pollux 9, 14.] Thuc. 6, p. 231 [c. 100]: Κατέφυγον εἰς τὸ προτείχισμα τὸ περὶ τὸν Τεμενίτην. Et pag. sequente, Τὸ ἐκπάλαιθρον προτείχισμα αὐτῶν αἱροῦσι, καὶ διεπόρθησαν. [Polyb. 4, 61, 7: Χωρίον εὖ κατεσκευασμένον καὶ προτειχίσμασι καὶ τείχει. Murus præcingens (fossam) 10, 31, 8. Munimenta castrorum, vallum 2, 69, 6. Schw.] Sic Plut. [Mor. p. 772, D]: Προτείχισμα γὰρ τοῦτο ἐπικαιρότατον ἔσεσθαι τῆς ὅλης Πελοποννήσου, Id enim unum totius Peloponnesi veluti propugnaculum fore. [Id. Vit. Camilli c. 27, Æm. Paulli c. 13. Polyæn. 1, 40, 5. Joseph. B. J. 1, 1, 5: Ἐλέφαντα περιχρύσοις πρ. κεκοσμημένον. G. D. Apollod. Poliorc. p. 15, 2; 29, 16, Id. ib. p. 41, 10: Πρ. ξύλινον. Zosim. Hist. p. 273, 12: Στερηθῆναι τοῦ πρ. Hase.]

Προτέλειος, ὁ, ἡ, [Ante perfectus. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 10: Ὑπερτελὴς (Jesus) καὶ πρ. ||] ad illam nominis τέλειος signif. pertinet, qua dicitur de Eo qui uxorem duxit. Nam προτέλειοι εὐχαὶ vocabantur ab Atticis Precationes quæ ante nuptias fiebant cum sacrificiis. Quomodo autem Dionys. Areop. usus sit per metaph., vide ap. Bud. p. 626. [Προτελείους εὐχὰς Dionys. Areop. Epist. 8, p. 790, vocat orationem quæ celebrationi sacræ cœnæ præmittitur: ad quem l. v. Pachymer. p. 279 et S. Maximum p. 319, a Suic. citatos. Schol. in Greg. Naz. Stelit. 1, p. 68: Πρ. εὐχαὶ αἱ περὶ νοσούντων καὶ ἀποδήμων παρ' ἡμῖν καὶ καρπῶν καὶ τῶν τοιούτων.] Idem pag. illam proxime sequente προτέλεια esse tradit τὴν πρὸ τῶν γάμων δωρεάν, vel τὰ πρὸ τῶν γάμων δῶρα, ex Polluce [3, 58], Donationem ante nuptias. [Harpocr., Phot. et Suidas: Προτέλεια, Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερείας. Τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναί τι τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερομένων γινόμενα ἢ διδόμενα καλεῖται προτέλεια. Timæus Lex. p. 224: Πρ., αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί.] Ipsa προγάμεια etiam, inquit, dicta προτέλεια καὶ ἡ προμύησις. [Hesych.: Πρ., ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία (sic etiam Phot. p. 464, 6, addita Menandri auctoritate, schol. Aristoph. Thesm. 982, Eustath. p. 881, 31) καὶ ἑορτή· τέλος γὰρ ὁ γάμος ἀπὸ τοῦ εἰς τελειότητα ἄγειν. Phot. p. 464, 19, et Suidas: Προτέλεια (male προτελείαν ap. Phot.) ἡμέραν οὕτως (οὕτως om. Phot.) ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς ὡς τὴν θεὸν καὶ θυσίαν ἐπιτελοῦσιν. Eurip. Iph. A. 718: Πρ. δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ ... κἄπειτα δαίσεις τοὺς γάμους εἰς ὕστερον; Plato com. ap. Athen. 10, p. 440, F: Πρ. δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τουαδί.] Plato Leg. 6, [p. 774, E]: Ὅσα δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ ταῦτα ἱερουργία κτλ. [Dionys. A. R. 4, 30: Πρ. τῶν ἀνοσίων γάμων διαπραξάμενος. Sed hic προτέλεια scrib. ex cod. Vat. « Achill. Tat. 2, 12: Ἔθυεν ὁ πατὴρ πρ. (ubi var. lect. προτοτέλεια) τῶν γάμων. Himer. Or. nupt. p. 559 (346); Themist. Or. 13, p. 168, C. Sed quum προτέλεια etiam ante alias res sacras fierent, vox tam late patere cœpit, ut cujusvis rei gravioris primordia significaret. Lexicon rhet. (in Bekk. Anecd. p. 293, 5): Πρ. ἐστὶ τὰ θύματα τὰ πρὸ οὗου δήποτε πράγματος θυόμενα. (Προτέλεια ναῶν, Sacrificia pro classe oblata, Æsch. Ag. 227. De præludiis s. velitationibus ib. 65: Ἐν προτελείοις κάμακος. Βιότου πρ. ib. 720.) Philo vol. 2, p. 294: Τὰ πρ. τῆς σοφίας ἀναδιδαχθέντα· vol. 2, p. 14: Ταῦτα τοῦ θεοφιλοῦς τὰ πρ. Maxim. Tyr. Diss. 14, p. 159: Πρ. τοῦ μέλλοντος λόγου. Aristid. Quint. De mus. 3, p. 164; Themist. Or. 20, p. 235, C; Synes. p. 53. » Ruhnk. ad Tim. p. 225. In loco Synesii, citato ab Suida, notandus numeri singularis usus: Ὅστις οὐ προτέλειον ἡγεῖται τὰς Μούσας· quod Suidas per προπαιδεία exponit. Idem alius scriptoris (Iamblichi, Babylonicorum scriptoris, ut conjecit Gaisford.) verba attulit: Τῶν Σινωνίδος γάμων προθυσάσθω καὶ προτέλεια τοῦ μοιχοῦ ὁ ἀνὴρ γενέσθω.] Lucian. [Merc. cond. c. 14] metaph. usus est: Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν, τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης συνουσίας, Veluti tyrocinium et initiativum. [Themist. Or. 13, p. 168, C: Οὕτω καλὰ τὰ πρ. τῶν ἐμῶν. Numero singulari 20, p. 235, D: Εἶναι τῆς Πλάτωνος κακίας τὴν Ἀριστοτέλους φιλοσοφίαν γενναῖον προτέλειον.] Greg. Nyss., de Lazari suscitatione loquens: Καὶ ἔγνωτο παρὰ τοῦ Κυρίου οἱ μαθηταί, εἰσιτὶ τὰ προτέλεια τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν Βηθανίᾳ μυηθησόμενοι. Omnia etiam primordia rei divinæ faciendæ sic appellantur. Greg. Naz.: Εὐχῶν τε τόπον, καὶ τῆς τῶν ἁμαρτανόντων κατὰ μέτρον ἐπιτιμήσεως, προτελείων τε καὶ τῆς τελειώσεως, καὶ ὅσα τῆς ἡμετέρας σαφῶς ἐστιν εὐταξίας. His autem locis subjungit et quemdam Plutarchi [Mor. p. 772, B], qui tamen cum illis non convenit; nec enim metaphorice, sed in propria signif. accipitur: Ἕως ἡ κόρη κατὰ τὰ πάτρια ἐπὶ τὴν κισσόεσσαν καλουμένην κρήνην κατῄει, ταῖς νύμφαις τὰ προτέλεια θύσουσα· loquitur enim de sponsa, et nuptiarum die, sicut et ille annotat. [|| Προτέλειος. V. Προτελέσιος.]

[Προτελειόω, q. d. Præinitio. Forma media ap. Hesych.: Προτελειωσαμένη, προμυησαμένη (codex προθυμησαμένη, quod correxit Albert.).]

[Προτέλεσις, ἡ, Judicium astrologicum de futuris, Prædictio. Ptolem. Tetrab. p. 7, 12; 34, 8; 50, 18; 74, 8 et 24; 75, 6; 112, 9. Hase.]

[Προτέλεσμα, τὸ, Præinitiatio. Eustath. Opusc. p. 242 extr.: Πρ. τι μυστικόν.]

[Προτελεσματικός, ή, όν, Ad dijudicandos eventus pertinens. Procl. Paraphr. in Ptolem. p. 48, 26. Hase.]

[Προτελευταῖος, α, ον, Pænultimus. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 318, 20: Πρ. μῆνα. Hase.]

[Προτελευτή, ἡ, Obitus prior. Paul. Alex. Apotelesm. p. 48, 13. Hase.]

[Προτελεύτησις, ἡ, Prædictio. Paul. Al. Apotel. p. 62, 9, nisi tamen ibi scrib. Προτέλεσις, q. v. Hase.]

Προτελευτάω, Ante finio vitam s. Prius. [Plut. Mor. p. 113, E. « Arrian. Hist. Ind. c. 14, p. 328: Πρ. νόσῳ. Diodor. » Wakef. Choricius p. 167: Δέδοικα μὴ φθάσῃ τάχα προτελευτῆσαν τὸ γύναιον. Boiss.] Interdum cum gen., ut, Προτελεύτησε τοῦ πολέμου, Mortuus est ante bellum. [It. cum gen. Basil. Imp. Prochir. p. 36, 10; 39, 9; 62, 14; 137, 14; 142, 8 Zachar. Theod. Hermop. Brev. p. 10, 12: Ἐὰν δευτερογαμοῦσα γυνὴ

προτελευτήσῃ τῶν παίδων. Diog. L. 2, 44 : Προτελευτῆσαι τὸν Εὐριπίδην τοῦ Σωκράτους. Hase.]

[Προτέλευτος, ὁ, ἡ, mendose videtur scribi ap. Max. Mart. Comp. eccl. p. 317, 29, pro Προτελευταῖος, quod v. Hase.]

Προτελέω, (q. d. Præinitio,) Ad initiationem præparo, Expio ante rem sacram; Ante rem sacram quidpiam ad expiationem pertinens ago, Bud. ex Alciphr. [2, 4, p. 266] : Καὶ καθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα. [Aristid. vol. 1, p. 97, 8 : Ἡ ψυχὴ προκαθαίρεται... ὥσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη. Maximus in Dionys. Areop. Epist. 8, vol. 2, p. 318 : Ἔλεγον δὲ προτελίζεσθαι (recte προτελεῖσθαι scriptum ap. Pachym.: nisi forte προτελειοῦσθαι dixit Cratinus ex eoque sumpta est glossa Hesychii s. v. Προτελειόω allata) καὶ τὸ προμυεῖσθαι καὶ οἱονεὶ προκαθαίρεσθαι εἰς ἑτοιμασίαν μυστηρίων, ὡς Κρατῖνος δηλοῖ ἐν Πυλαίᾳ δράματι. G. D.] Dicebantur autem προτελεῖσθαι sponsæ et sponsi quoque, Pollux [3, 38 : Ταύτῃ γὰρ (τῇ Ἥρᾳ) τοῖς προτελείοις προὐτέλουν (scrib. προὐτέλιζον ex codd.) τὰς κόρας καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Μοίραις]. Sed et ea, quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant, προτελεῖσθαι dicebantur. Greg. Naz. autem metaphorice, Τέως δὲ καθαιρώμεθα καὶ προτελώμεθα τῷ λόγῳ, pro Initiemus, Præparemus et idoneos purosque nos reddamus, Bud., qui affert etiam προτελεῖσθαι ex Luciano [Rhett. præc. c. 14] pro προπαιδεύεσθαι. At vero ex Xenoph. προτελεῖν pro Pecuniam repræsentare et ante diem solvere. [Xenoph. De vectig. 3, 10 : Οἱ μνᾶν προτελέσαντες· ib. 9 : Ἆρ' οὐ ἂν προτελέσωσιν εἰς τὴν ἀφορμήν. De pretio ante rem divenditam soluto Ages. 1, 18 : Οὐδὲν προτελέσαντες οἱ φίλοι αὐτοῦ ... παμπληθῆ χρήματα ἔλαβον· Anab. 7, 7, 25 : Τί προτελέσας ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες; Thucyd. 6, 31 probabiliter restituit HSt. : Ὅσα προτετελέκει (libri προστ.). Joseph. A. J. 13, 2, 3: Φόρων καὶ συντάξεων ἃς προτελεῖτε τοῖς βασιλεῦσι.] Vide Comm. p. 627. [|| Hesych. : Προύτελα· πρότελα (?), προτελεῖ.]

[Προτελής, ὁ, ἡ, Præcidaneus, Qui fit ante nuptias. Πρ. θυσία Agathocl. ap. Athen. 9, p. 376, A.]

[Προτελίζω forma recentior pro προτελέω, Pseudo-Eurip. Iph. A. 433 : Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα. Adde locos s. v. Προτελέω citatos.]

Προτεμένισμα, τὸ, significat τὸ προπύλαιον τοῦ τεμενίσματος. [Clem. Al. p. 252 : Προπύλαια καὶ πρ.] Schol. Thuc. 1, p. 43 [c. 134] : Καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ προτεμενίσματι, In vestibulo templi, s. Ante fanum. [Προτεμενίσματα Hesych., Phot. et Suid. exp. προπύλαια ἢ προάστεια. Philo vol. 1, p. 157 : Ἀνδρῶνας καὶ πρ. Clem. Al. p. 252 : Προτεμενίσματα ἐξήσκηται. Agathias Hist. p. 153, B. Eustath. Opusc. p. 64, 50 (ubi προαύλια εἴτε πρ. τῶν γάμων); 156, 51; 171, 79. Herodian. Epimer. p. 113 : Προτέμνια· τὸ πρόναον. Corrige προτεμένισμα. G. D. Choricius ineditus : Αὔρας ἐκ τοῦ πρὸς ζέφυρον πνεούσης προτεμενίσματος. Boiss. Heliod. Æth. 5, 15. Anon. Laud. calvitiæ edit. Miller. p. 50, 9 : Τοῦ θείου σηκοῦ οἷον προτεμενίσματα. Synes. p. 7, 24; 44, 9; 73, 5. Id. p. 101, 27 : Ἡ σῆραγξ ἡμῖν ἐπὶ τῶν πρ. ἵδρυται. Hase.] *Not. MSS. 5,725.*

Προτέμνω, Proscindo vel Præscindo : vel Prius scindo, Ante scindo. [Προτάμνω, [Ante seco. Hom. Il. I, 489 : Πρίν γ' ὅτε δή σε ... δῶρον ἄσαιμι προταμών. Hesych. : Προταμεῖν, τεμεῖν.] Proscindo, Præcido. [Od. Ψ, 196 : Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. Geopon. 5, 23, 4 : Προτέμνειν καὶ μὴ τελείως κλαδεύειν, Præsecare.] Et pass. [media] voce, signif. tamen activa, προτέμνεσθαι αὔλακα, Sulcum proscindere aratro, Progrediendo scindere aratro, Hom. Od. [Σ, 375] : Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, schol. διακόψαιμι. Quo sensu dicitur etiam αὔλακ' ἐλαύνειν ἰθεῖαν, Sulcum rectum ducere. [Apoll. Rh. 3, 1387 : Μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας.]

Προτενής, ὁ, ἡ, Prætensus s. Protensus : ut προτενὲς δόρυ dicitur τὸ προτεταμένον, Hasta protensa, s. objecta. Apoll. Arg. 1, [756] : Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χερσὶ μεμαρπώς, Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήια νῶτα δαΐξαι, schol. προτεταμένον ἔχων τὸ δόρυ. [Oppian. Cyneg. 2, 304 : Κεράτων... ἀκρέμονες προτενεῖς.]

[Προτενθεύω, Prægusto, Ante alios patinæ manus infero. Figurate Aristoph. Nub. 1200, de quo dixit HSt. s. v. Προτένθης. Eustath. p. 1202 init. : Συστρέφεται ὡς πηδήσων, χαίνει δὲ ὡς οἷον προτενθευόμενος λιχνότερον κατὰ τοῦ βαλόντος.]

Προτένθης, ὁ, Qui prior comedit. Aliquando in bonam partem accipitur, et significat Prægustator, ut qui in aula principis prior cibum gustat, et ante dominum suum comedit : quod venenorum metu fieri solet. Athen. [4, p. 171, C] : Μήποτε δὲ καὶ ὃν νῦν καλοῦσι Ῥωμαῖοι προγεύστην, τότε οἱ Ἕλληνες προτένθην ὠνόμαζον. Paulo ante ex Pamphilo, Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρους, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Ibid. vide et alia de his prægustatoribus [Μνημονεύει αὐτῶν καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις καὶ Φιλύλλιος ἐν Ἡρακλεῖ], ubi etiam ex Psephismate quodam affert hæc verba, Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἧς οἱ προτένθαι ἄγουσι πέντε ἡμέρας· unde patere scribit, προτένθας in sacrificiis fuisse quoddam σύστημα, ut et παρασίτους : quorum forsan erat sacras epulas prægustare, antequam alii manum eis admoverent : ut nimirum παράσιτοι ad eas asciscebantur, quum nihil juris in eas haberent. Interdum in malam partem accipitur, pro Catillone et guloso, qui sc. ante alios manum infert patinæ, et ante alios degustat apposita opsonia, atque ex illis ea præcipue quæ sunt delicatiora, ὁ πρὸ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογευόμενος, ὁ λίχνος, Suid. ex Æliano, Προτένθης καὶ ὀψοφάγος. [Ælian. N. A. 2, 11 : Πρ. ἡ τῆς μοίρας τῆς μείζονος ἁρπακτικός. Id. 15, 10, ubi de captura pelamydum agit : Μία δὲ ἡ προτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐναπερείσῃ (τῷ ἀγκίστρῳ), προσίασι καὶ αἱ λοιπαί. Hesych. : Προτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες.] Schol. Aristoph. [Nub. 1200] προτένθας dici scribit τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προεσθίοντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος, quos suo tempore nominatos fuisse μεταβόλους : vel etiam τοὺς λίχνους καὶ ἀκρατεῖς, Nub. [1198] : Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν, Ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο, Διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ. Quæ verba sunt Strepsiadis, respondentis huic Phidippidis interrogationi, Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνῃ τε καὶ νέᾳ. Dicit igitur illos uno die prævertere, veluti catillones et gulosi homines in mensa reliquos convivas prævertere solent, et ii qui edulia in forum deferenda aliis emptoribus præripiunt antequam in forum perferantur, ut cum lucro deinde eas revendere queant : sicut et schol. προὐτένθευσαν exp. προλιχνεύσαντο, προὐθέσπισαν, ἡμέραν μίαν προλαβόντες τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους. Quo loco metaph. est signif. hujus verbi Προτενθεύω : proprie enim significat Prægusto, Ante alium manus infero patinæ, atque ideo Gulosus sum et catillo, Cupes sum s. Cupediæ deditus, Cupediis inhio. Aliis etiam Ligurio, Lurcor, Helluor.

Προτεραῖος, αία, αῖον, adjectivum ex προτέρα, Pridie : ut προτεραῖος ἦλθε, Pridie venit. Item τῇ προτεραίᾳ dicitur pro τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, ut τῇ προτέρᾳ, Pridie. [Herodot. 7, 212; Plato Charm. p. 153, A; Plut. Mor. p. 127, A, et plene τῇ πρ. ἡμέρᾳ Plato Phædon. p. 59, D. Τῇ προτεραίᾳ vel τῇ προτέρᾳ in codd. Polyb. 3, 83, 7. Utrumque annotavit Pollux 1, 65. Photius p. 464, 11 : Προτέρα καὶ προτεραία· καὶ ὑστέρα καὶ ὑστεραία. Suidas : Προτεραία, ἡ πρώτη. Καὶ προτεραῖος.] Sequente gen. aut adverbio ὅτε aut conjunctione ἤ, ut et τῇ προτέρᾳ. [Herodot. 9, 9 : Τῇ προτεραίῃ τῆς ὑστάτης καταστάσιος.] Thuc. [5, 75] : Τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, Pridie quam prælio decerneretur. [Plato Phædon. p. 58, A : Τῇ πρ. τῆς δίκης.] Dem. [p. 553, 10] : Τῇ προτεραίᾳ ὅτι, Pridie quam. Lys. [p. 153 extr., ubi nunc ᾗ ἢ ex cod.] : Τῇ προτεραίᾳ ᾗ (sic enim reposuit Bud. pro ἢ) ἀνήγετο, Pridie quam navem conscenderet. Necnon nominativo casu ἡ προτεραία sub. ἡμέρα dicitur ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβοῦσα ἡμέρα, inquit Eustath., Pridiana dies. [Plato Symp. p. 176, D : Κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. Tabula Heracl. p. 207 : Πανάμω μηνὸς προτεραίῃ (sic), i. e. Pridie Cal. Julias.]

|| Comp. grad. Προτεραίτερος, Prior, πρότερος, Suid. ex Aristoph. [Eq. 1165.] Videtur autem esse pro προτεραιότερος, [comparativo comice ficto].

Προτερεύω, Prior sum (ut πρωτεύω, Primus sum,

et δευτερεύω, Secundus sum), s. Priore loco censeor, Prior sum dignitate, Priores partes obtineo. [Greg. Nyss. t. 2, p. 418, B; 657, A; 674, A; 677, C; 722, D; 755, D; t. 3, p. 145, B. Theophyl. Sim. Hist. p. 145, 3 ed. Bonn. : Προτερεύουσιν εἰς τὸν πόλεμον. Id. ib. p. 302, 6, de Nilo : Τοῦ τε Γάγγου καὶ Ἰνδοῦ προτερεύων κατὰ τὸ μέγεθος. Hase.] Greg. Naz. De homine p. 35. Et p. 64 : Τοῦ μὲν σωματικοῦ προτερεύοντος ἐν αὐτῷ, τοῦ δὲ ἑτέρου ἐμποτερίζοντος. [Προτερεύων τῆς ὁδοῦ libri nonnulli Herodoti 9, 66, ubi recte vulgo προτερέων.]

Προτερέω, [Præeo, Ante alios progredior. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 59, 1 : Προτερεῖν ἐπὶ ὁδοῦ· σημαίνει τὸ προϊέναι ἑτέρου ἐν ὁδοιπορίᾳ. Herodot. 9, 57 : Προτερεόντων τῶν σὺν Παυσανίῃ· 66 : Προτερέων τῆς ὁδοῦ. || Prior venio. Plut. Mor. p. 707, D : Πρ. ἢ ἀπολείπεσθαι τοῦ κεκληκότος. || Ante tempus venio. Polyb. 9, 14, 9 : Ποτὲ μὲν ὑστερεῖν, ποτὲ δὲ προτερεῖν ἀνάγκη.] I. q. προτερεύω, Prior sum, cui oppositum ὑστερέω : Sum posterior [Aristot. H. A. 5, 14 : Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἐὰν μή τι προτερῇ. Diodor. 3, 51 : Διὰ τὸ πολὺ προτερεῖν τοῖς χρόνοις τὰς κατὰ τὴν Λιβύην Ἀμαζόνας. Plut. Mor. p. 637, F : Πρ. τῇ ἀρχῇ τῆς γενέσεως. Cum genit.], ut Προτερεῖ Λυσίου ὁ Ἰσοκράτης (pro quo Hom. diceret, πρότερος γένετο s. πρότερος γενεῇ, vel προγενέστερός ἐστι), contra ὑστερεῖ Λυσίου, Posterior est Lysia, sc. ætate. [Theophr. De odor. § 37 : Τὸ προτερῆσαι (τὴν συλλογὴν τῶν ἀρωμάτων) τῆς ἀκμῆς ἢ ὑστερῆσαι.] Item plantæ προτεροῦσι, quæ priores fructum suum reddunt, cujusmodi sunt αἱ πρωϊκαρποῦσαι, s. αἱ προτερικαί, ut Seleucus ap. Athen. appellat : contra ὑστεροῦσι, Quæ sunt serotinæ : ap. Theophr. C. Pl. 3, cap. ult. Ubi etiam ait, Ὅσα γὰρ εὐβλαστεῖ, καὶ ταχὺ παραγίνεται, καθάπερ τὰ τριμηνιαῖα, σπαρέντα πρώϊα, προτερεῖ καιρόν. Idem alibi [ib. 4, 2, 1] : Προτερεῖ εἰς φθοράν, Prius s. Celerius interit. Idem cum dat. : Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις. Quæ sic Plin. : Pinus et picea præveniunt germinatione abietem quindecim fere diebus. Itidem cum dat. Aristot. : Μικρὸν προτερεῖ τῷ τόκῳ, Paulum maturat partum. Apud Dem. vero in Epist. Philippi [p. 239, 9] : Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, Nulla re prævenietis quam injuriarum illatione, Nulla re antevertetis. Quemadmodum Plin. quoque, Προτεροῦσι τῇ βλαστήσει, ap. Theophr. vertit Præveniunt germinatione. Itidem schol. Thuc. προτερῆσαι exp. προλαβεῖν, 1, [34] : Ὑμέτερον δὲ γ' αὖ ἔργον προτερῆσαι, Vestræ partes sunt prævenire, Officii vestri antevertere, vel Præoccupare. || Προτερεῖν dicitur Penes quem primæ partes sunt, Qui primas obtinet, victor evasit, palmam reportavit. [Hesych. : Προτερεῖ, προάγει, τὰ πρωτεῖα λαμβάνει.] Bud. quoque interpr., Vincere, Superiorem esse, ap. Polyb. 3, [110, 6] : Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς ἱππεῖς ἐπαφέντες, ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν. [Id. 11, 14, 4; 27, 8, 3. Diodor. 11, 12 : Μέρει τῶν νεῶν ἑκάτεροι ἐπροτέρησαν· 3, 48 : Στοχαζόμενοι τοῦ προτερεῖν ἐν ταῖς εὐκινησίαις· 15, 53 : Ἐπροτέρησε τῇ γνώμῃ.] Sic accipi potest et ap. Suid. : Παρὸν ἡμῖν ἢ ἀρδὴν ἀπολωλέναι, ἢ προτερήσασι, δόξαν μέν τινα προστασίας ἀπενηνέχθαι, βιοτεύειν δὲ ὅμως ἔτι κατ' ἐξουσίαν. Idem Suid. in quodam loco, quem citat, Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι προτερήσαντες, exp. πρότεροι γεγονότες, Quum prævenissent s. antevertissent. [Cum accus. Agathias Hist. p. 95 extr. : Περὶ πλείστου ἐποιοῦντο προτερῆσαι ἀνὰ τὸ ἄστυ τοὺς πολεμίους. Conf. Προτερητέον.]

[Προτερηγενής, ὁ, ἡ, Prior natus. Callim. H. in Jov. 58 : Προτερηγενέες περ ἐόντες. Apoll. Rh. 4, 268 : Πρ. αἰζηῶν. Antimachus fr. 43, ap. script. Vitæ Arati : Προτερηγενέας Τιτῆνας.]

Προτέρημα, τὸ, Priores partes, Major s. Potior rei alicujus gerendæ commoditas. [Per πρόκριμα, προτέρησις exp. Hesych.] Quinetiam Res bene gestæ, Victoria : sicut προτερεῖν Priores partes obtinere, Palmam reportare, Vincere; frequens ap. Polyb. [ut 1, 9, 7; 1, 29, 4; 1, 40, 11. Οὐδὲν ὁλοσχερὲς πρ. 1, 18, 6. Τὰ κατὰ μέρος πρ. 3, 90, 4. Τὰ περὶ τὸν Ἄππιον πρ., Res ab Appio feliciter gestæ, 1, 16, 1. Schweigh. Diodor. 3, 70 : Τὸν Κρόνον ἐπὶ τοῦ πρ. ὑπάρξαι· 15, 35 : Γενόμενος ἐπὶ τοῦ πρ. 16, 5 : Ταῖς τελευταίαις μάχαις ἐπὶ τοῦ πρ. γενόμενοι· Exc. p. 533, 63 : Εὐθὺς ἐπὶ προτερήματος ἦσαν. Plut. V. Cæs. c. 53 : Τοῖς πρ. ἐπήρθη Σκιπίων· et similiter Epictet. Enchir. c. 6.] Interdum vero Id quo priores et superiores sumus aliis : ut ap. eund. Polyb. 3, p. 57 [c. 89, 9] : Ἦν δὲ τὰ προτερήματα Ῥωμαίων, ἀκατάτριπτος χορηγία, καὶ χειρῶν πλῆθος. [Id. 4, 11, 9 : Εἰς τὰ τῶν πολεμίων πρ. συγκαταβαίνειν· 16, 20, 6 : Τὰς τῶν πέλας ἁμαρτίας ἴδια πρ. νομίζειν.]

[Προτέρησις, εως, ἡ, Priores partes, Præcellentia. Joann. Chrys. In Ep. 1 ad Timoth. serm. 15, vol. 4, p. 271, 8 : Κατὰ τὰ μυστήρια οὐδεμίαν προτέρησιν ἔχουσι. Seager. Heliodor. 4, 20 : Πλείονα τῇ μελλήσει τὴν προτέρησιν αὐτοῖς παράσχωμεν.]

[Προτερητέον, Superiorem esse oportet, Superandum. Cum accus. Agathias Hist. p. 17, A : Πρ. ἐν τῷδε τοὺς πολεμίους.]

Προτερίζω, quod in VV. LL. exp. Molior quiddam novi (qua signif. νεωτερίζω dicitur), suspectum est; nam significaret potius πρότερος s. προτερικός sum, aut certe Cupio esse πρότερος, Priores partes ambio. [|| Prius evenio, Antecedo. Gregent. Disput. p. 165, 8. Ptolem. Almag. t. 1, p. 11, 17 : Προτεριζούσης τῶν παρὰ τοῖς δυτικωτέροις, sec. conj. Letronnii *Journ. des Sav.* 1818, p. 205. Ed. Halm., ὑστεριζούσης. Hase.]

Προτερικός, ή, όν, ut προτερικὴ συκῆ, Ficus quæ prior, i. e. prius quam aliæ, fructum suum maturat, Præcox s. Festina ficus. Athen. [3, p. 77, D] : Προτερικήν φησι καλεῖσθαι (nimirum Seleucus ἐν Γλώσσαις) γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρώϊον τὸν καρπόν. Ubi tamen scriptum Πρωτερικήν. [Προτερικὴν ed. Commelin. Codex et epitome πρωτερικήν. Recte πρωτερικὴν cum iota subscripto ap. Eustath. p. 225, 44. Hesych. : Πρωτερικῆ· εἶδός τι συκῆς πρωΐμου· καὶ παιδίον τὶ οὕτω καλεῖται.]

Πρότερος, έρα, ερον, Prior. Hom. Il. X, [249] : Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἕκτωρ. Hesiod. Op. [706] : Μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς· Il. Φ, [440] : Ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, Prior natus sum, i. e. Major natu sum : verba Neptuni ad Apollinem γενεῆφι νεώτερον. Et Il. O, 166 : Γενεῇ πρότερος· pro quo Ψ, 790, dicit προγενέστερος. [Herodot. 2, 2 : Νομίζουσι Φρύγας προτέρους γενέσθαι ἑωυτῶν.] Sæpe ap. Eund. πρότεροι ἄνδρες s. πρότεροι ἄνθρωποι, Superioris ætatis homines : Il. Φ, [405] : Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης· Ψ, [332] : Νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. Et [E, 637] : Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, ubi etiam accipere queas pro Priscis temporibus. [Ψ, 790 : Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων. Ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν Pind. Ol. 7, 133. Προτερῶν γυναικῶν Æsch. Suppl. 1051. Sine subst. Æsch. Eum. 934 : Τὰ... ἐκ προτέρων ἀπλακήματα· Ag. 1338 : Εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει. Plato Hipp. maj. p. 282, B : Τοὺς παλαιοὺς τε καὶ πρ. ἡμῶν. Prior, Ante alium. Herodot. 1, 168 : Ἔκτισε πόλιν, τὴν πρότερος τούτων Τιμήσιος κτίσας κτλ. Æsch. Sept. 697 : Ἀρὰ... λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. Soph. OEd. T. 164 : Προτέρας ἄτας. Plato Critia p. 113, E : Τῷ πρ. γενομένῳ· Gorg. p. 523, A : Πρότερος ἢ ὑμεῖς δικαστὰς ἐπεποιησάμην.] Item, Ἐν τῷ προτέρῳ [—ον] χρόνῳ, Thuc. 6, p. 200 [c. 9], Superiori tempore. Sic, Ἤματι τῷ προτέρῳ, Superiore die, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Hom. Il. Φ, [5. Soph. Ant. 102 : Κάλλιστον ... τῶν προτέρων (var. lect. πρότερον) φάος]; itidemque τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ ap. Aristoph. [Eq. 43], Superiore novilunio, i. e. proximo elapso. [Τοῦ πρ. μηνὸς Plato Crat. p. 409, B. Joseph. A. J. 14, 10, 25 : Μηνὸς Ἀρτεμισίου τῇ προτέρᾳ.] At Διονύσιος ὁ πρότερος, ad discernendum ab eo qui postea extitit, ap. Xen. Hell. 7, [4, 12] : Τετελευτηκότος ἤδη τοῦ προτέρου Διονυσίου. [Plut. V. Anton. c. 33 : Ὁ πρ. Καῖσαρ. Lucian. De sacrif. c. 5 : Ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερος.] Sic etiam αἱ πρότεραι συνθῆκαι exponi potest non solum Superiore tempore factæ, verum etiam Priores. Aristot. Rhet. 1 : Αἱ ὕστεραι κύριαι, ἄκυροι δ' αἱ πρότεραι. [Ὁ πρ. βίος Plato Rep. 10, p. 619, A. Οἱ πρ. πόνοι ib. p. 620, C.] Item τῇ προτέρᾳ, sc. ἡμέρᾳ, Pridie, i. e. Heri (quemadmodum Eust. ap. Hom. etiam ἤματι τῷ προτέρῳ, accipit pro χθές : eidemque ἡ προτέρα s. ἡ προτεραία est ἡ χθεσινὴ ἡμέρα, Hesterna dies), interdum adjecto gen., interdum sequente ἤ. [Herodot. 3, 47 : Τῷ προτέρῳ ἔτεϊ ἢ τὸ-

κρητῆρα ἐληίσαντο.] Aristot. Polit. 5, 12 : Τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, Pridie mutationis. Idem H. A. 6, [2] : Τῇ προτέρᾳ ἢ ἐκλάπτεται· ut Cic., Pridie quam hæc scripsi. [|| Πρότερος ad personam relatum eodem sensu quo adverbium πρότερον dicitur. Sic Plato Gorg. p. 523, A : Πρότερος ἢ ὑμεῖς ἐποιησάμην δικαστάς· Phædon. p. 86, B : Προτέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην· Rep. 5, p. 458, B : Ταῦτα ... πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα. Et alii quivis.] Item vulgus, teste eodem, dicunt aliquos προτέρους παρὰ αὐτοῖς εἶναι, ut ap. Terent., Priores partes apud aliquem habere, Esse apud aliquem primum. Item aliquid est πρότερον τῇ φύσει, Prius ordine naturæ : et πρότερον τῷ χρόνῳ, Tempore prius. At πρότερον τοῦ χρόνου id esse dicitur, Quod est prius et antiquius temporum ordine, ut quod ante omnia sæcula fuit ab æterno. Et ap. Dem. [p. 32, 19] : Τὸ πράττειν, ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστι, Prius et potius est. Item οἱ πρότεροι πόδες [Hom. Od. Τ, 228], in quadrupede dicuntur οἱ πρόσθιοι, Anteriores pedes, Eust. [p. 1863, 41.]

|| Adv. Πρότερον, Prius, Antea; interdum et Superiore tempore : cui opp. ὕστερον, Postea s. Post, Posteriori tempore. [Herodot. 4, 45 : Ἡ Εὐρώπη πρ. ἦν ἀνώνυμος. Soph. Aj. 1192 : Ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι κεῖνος ἀνήρ. Plato Prot. p. 317, E : Περὶ ὧν ὀλίγον πρότερον μνείαν ἐποιοῦ.] Dem. C. Philipp. 1 : Νῦν, οὐ πρότερον, Nunc, non autem antehac, s. superioribus temporibus. Sic ap. Athen. 3 : Ἑταίρας ὡραίας πρότερον, νῦν δ' οὐκ. Thuc. 8, p. 282 [c. 63] : Ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ ἔτι πρότερον· 2, [13] : Ὡς οὔπω πρότερον, Ut nunquam antea. [Οὔπω τις πρ. Pind. Ol. 13, 44. Πρ. ποτε Demosth. p. 1389, 9. Cum genit. Æsch. Sept. 866 : Πρ. φήμης. Anaxandr. ap. Athen. 4, p. 131, B : Πρ. μαθεῖν τῶν πινόντων.] Item præcedente dat. ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις. [Herodot. 8, 95 : Ὀλίγῳ πρ. τούτων· 98 : Πολλοῖσι ἔτεσι πρ. τούτων.] Dem. C. Philipp. 3, [p. 126, 10] : Ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, Uno anno antequam caperetur. Plato Epist. 3, [p. 317, A] : Σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, Viginti ferme diebus ante quam Syracusis domum redirem. [Plato Leg. 1, p. 642, D : Ἐλθὼν πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον. Gorgias Apol. p. 188, 1 : Πρὸ τῶν μελλόντων ἔργων ἀνάγκη λόγους γίνεσθαι πρότερον. Οὐ πρ. ... πρὸ τοῦ seq. infinitivo Memno p. 111 ed. Orell.] Item Πρότερον ἤ, Prius quam, Ante quam. [Plato Soph. p. 264, B : Πρότερον ... ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν. Seq. indicativo, Plato Phædr. p. 232, F : Πρότερον ... ἐπεθύμησαν ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν. Seq. infinitivo Herodot. 7, 2 : Ἦσαν Δαρείῳ καὶ πρ. ἢ βασιλεῦσαι παῖδες. Demosth. p. 1275, 14; 1320, 24. Isæus De Meneclis hered. § 23 ed. Bekk. : Πολλῷ πρότερον ἦν ἐκδεδομένη πρὶν ἢ τὴν ποίησιν γενέσθαι· ubi delendum πρὶν quod abest a cod. Mediol. Sequente conjunctivo Hippocr. p. 402, 7 : Μὴ πρ. ἢ ... ἴδῃς. Thucyd. 7, 63 : Μὴ πρ. ... ἢ ... ἀπαράξητε· ubi var. lect. ἢν et ἢν μή. Antipho p. 115, 7 : Οὐ πρ. ἢ ... ποιήσωνται.] Plato in Legibus : Πρότερον ἢ καθαίρηται, Ante quam purgetur. [Joseph. A. J. 10, 2, 1 : Μὴ πρ. ἢ πατὴρ γένηται.] Plut. Camillo [c. 24] : Οὐ πρότερον ἢ τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ πολίτας ἐπιψηφίσασθαι τὸν νόμον, Non ante quam cives, qui in Capitolio erant, suis suffragiis comprobarent. [Sequente participio, Lucian. Dial. mort. 6, 5 : Μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας· ubi libri deteriores προπέμψαις.] Herodian. 7, [3, 15] : Πρότερον ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν ἢ σκῦλα τῶν πατρίδων ἰδεῖν, ubi possis πρότερον interpretari etiam Citius, Potius. Sic et Greg. Naz. : Πάντα τρόπον πρότερον ἢ κατὰ τὸ ἦθος, Quovis potius modo quam. Item et πρότερον [vel οὐ πρότερον] πρίν, quod vide in Πρίν supra, col. 552 [p. 1601. Οὐ (vel μὴ) πρότερον sequente ἢν μή Diphil. ap. Athen. 7, p. 291, F : Οὐ πρ. ... ἂν μὴ δοκιμάσω. Plutarch. Mor. p. 312, F; 313, A. Lucian. Dial. mort. 12, 7 : Μὴ πρ., ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς· Pro lapsu in salut. c. 2. Οὐ πρ. ... εἰ μὴ περιπατήσῃ ... Polemo ap. Athen. 9, p. 388, C., ubi tamen suspecta scriptura est propter conjunctivum. Certius est μὴ πρ., εἰ μὴ κρατήσειε ap. Polyæn. 8, 27, et μὴ πρ. εἰ μὴ θύουσι ap. schol. Aristid. vol. 3, p. 55, 27. Sequente infinitivo Plut. V. Lysandri c. 10 : Οὐ πρ. ... τοὺς στρατιώτας ἀφῆκεν, εἰ μὴ δύο καὶ τρεῖς τριήρεις ... ἐλθεῖν· ubi Muretus εἰ μὴ in ἢ mutari volebat. Οὐ vel μὴ πρότερον ἕως ... Lysias p. 126, 35; 144, 42; 174, 6; Diodor. 5, 18; Athen. 14, p. 640, C. Sequente ἀλλὰ Polyb. 9, 13, 3 : Μὴ πρότερον, ἀλλ' ὅταν ὁ ... καιρὸς ἐπαναγκάζῃ· et Plut. V. Pelop. c. 33. Æschin. p. 5, 11 : Τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρ., ἀλλ' οὐ τοῦ βίου. Πολὺ πρότερον Plato Lys. p. 211, E : Μᾶλλον ἢ τὸ Δαρείου χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμην πολὺ πρ. ἑταῖρον. Cum artic. Ὁ πρότερον, Prior, Pristinus. Herodot. 1, 84 : Ὁ πρ. βασιλεὺς Σαρδίων· ubi var. lect. ὁ πρότερος, quæ perpetua fere est codicum fluctuatio in hac constructione. 1, 186 : Τῶν πρ. (alii προτέρων) βασιλέων. Τὰ πρ. ἀδικήματα 6, 87. Αἱ πρ. ἁμαρτίαι Aristoph. Eq. 1352. Ἐκ τοῦ πρ. χειμῶνος Polyb. 3, 54, 1.] Item οἱ πρότερον, subaud. particip., Qui ante s. superioribus temporibus fuerunt : qui ab Hom. dicuntur πρότεροι. [Plato Rep. 4, p. 425, A : Ἃ οἱ πρ. ἀπολλύασιν.] Plut. in suo περὶ Φιλαδελφ. libello [p. 488, A] : Ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, Aliia superioribus, s. priscis, illis. Sic Bud. e Xen. οἱ πρότεροι et οἱ πρόσθεν, Majores. Et τὰ πρότερον, Superiora. Item Τοπρότερον i. q. τοπρίν, Antea, Ante, Prius. [Herodot. 2, 144 : Τὸ πρ. τῶν ἀνδρῶν τούτων θεοὺς εἶναι λέγουσι τοὺς ἄρχοντας.] Aristoph. Pl. [402], ὥσπερ τοπρότερον, Ut prius. [Plato Crat. p. 436, E : Ἃ τὸ πρ. διελθόμεν. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 30, ubi var. lect. τὸ πρῶτον.]

Προτέρω, i. q. προσωτέρω, s. πορρωτέρω aut πορσωτέρω : quæ sicut compar. gradu dicuntur a πρόσω, πόῤῥω et πόρσω, ita hoc a πρό, i. e. Longius ante se, Ulterius. Hom. Od. Ξ, [356] : Μαίεσθαι προτέρω· Ο, [109] : Βὰν δ' ἰέναι προτέρω. Sic [Il. Ι, 192] : Τὼ δὲ βάτην προτέρω. Item Σ, [387] et Od. Ε, [91] : Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Itidem, Προτέρω διώκειν, Il. Ε, 672. Et ap. Hesych. : Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον, ubi exp. ἔμπροσθεν. [Dionys. P. 923 : Τῆς δ' ἂν ἴδοις πρ. ... πόρον.] Item cum gen. Προτέρω καιροῦ, Ultra tempus, Ultra modum, περαιτέρω τοῦ δέοντος ἢ μετρίου, [ut loquitur] Æschin. [p. 65, 8]. Et Apoll. Arg. 1, [919] : Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, Ultra hæc, minime verba faciam, i. e. Nihil amplius dicam, Ulterius in sermone non progrediar. Item Diutius, Arg. 2, [864] : Ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο. [|| Prius, Maturius, Callim. Dian. 72 : Προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα.]

[Προτέρωθεν, i. q. ἐκ τοῦ προτέρου, male προτέρωθε in Etym. p. 385, 49 : Τὸ ἔκτοσθε καὶ προτέρωθε καὶ τὰ ὅμοια χωρὶς τοῦ ν γράφεται, εἰ μὴ φωνῆεν ἐπιφέροιτο· ubi προτέρωθε restituit Sylb. Προτέρω προτέρωθεν gramm. cod. Barocc. in Bekk. Anecd. p. 1415.]

Προτέρως, Priore modo. Exp. etiam Anterius, εἰς τοὔμπροσθεν : pro quo scrib. Προτέρωσ' aut Προτέρωσε, de quo supra. [Pro πρότερον dixit Joseph. Genes. p. 17, D : Τῷ πρ. ποιηθέντι υἱῷ. G. Dind.].

Προτέρωσε, i. q. προτέρω, s. εἰς τοὔμπροσθεν [H. Hom. 32, 10 : Εὖτ' ἂν ... Σελήνη ... ἐσσυμένως προτέρωσ' ἐλάσῃ καλλίτριχας ἵππους], schol. Apoll. Arg. 1, [306] : Προτέρωσε δόμων ἐξῆρτο νέεσθαι. Suid. exp. μακροτέρω, Longius, Ulterius. [Nicænet. ap. Parthen. p. 102, 5 Teucher. : Αὐτὰρ ὅγε πρ. κιών. Hase.] Dionys. P. 478 : Πρ. περόωσι.] Affertur ex Apollon. [1, 1241] et προτέρωσε κελεύθου, ubi si præcedit ἰέναι, aut simile quid, significat Progredi, Pergere ulterius : quod Hom. dicit μαίεσθαι προτέρω, et ἰέναι προτέρω. [Dionys. P. 580 : Πολλὴν πρ. ταμὼν ὁδὸν ὠκεανοῖο.]

[Προτεταμένως, corruptum ex Προτεταγμένως ap. Hesych. s. v. Προνώπως (i. e. Προνωπής).]

[Προτεύχω, Ante apparo, struo. Tzetz. Antehom. 380 : Ὣς φάτο, οὐδ' ἐγίνωσκε τὰ δὴ προέτευξεν ἐκεῖνος. Προτετύχθαι, quod per προγεγονέναι exp. Hesych. Hom. Il. Π, 60, Σ, 112, Τ, 65 : Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. De quo HSt. dixit s. v. Προτυγχάνω.]

Προτεχνολογέω, Prius de arte dissero, Prius artificiose dissero tradove. Alex. Aphr. in Top. Aristot. l. 8 : Ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ προτεχνολογεῖταί τινα χρήσιμα κατὰ τὴν πραγματείαν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖταί τινα. [Greg. Nyss. t. 1, p. 912, C. Nicom. Geras. Arithm. p. 114, 17 : Ἡμῶν προτεχνολογησάντων· p. 112, 7 : Ἐν τοῖς προτεχνολογηθεῖσι· p. 92, 15 : Προτεχνολογημένου ἡμῖν τοῦ καθ' αὑτὸ ποσοῦ. Hase. Schol. Hermog. vol. 7, p. 551 : Ἡ προβολὴ ἐν τῷ ὅρῳ καὶ ἀντιλήψει προτεχνολογηθεῖσα. || Substant. Προτεχνολόγημα, τό, ap. Steph. Byz. s. v. Αἰθίοψ : Φαβωρῖνος ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν πρ.]

Προτήθη, ἡ, Proavia, Avi s. Aviæ mater. [Pollux 3, 18. Dio Cass. 59, 2.]

[Πρότηθυς, ἡ, Vetula, quasi Tethye senior. Cratinus ap. Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 59, 23.]

[Προτήκω, Ante liquefacio. Hippiatr. p. 122, 25 : Στέαρ προτήξαντα. Hase. || Προτέτηκα, Ante contabui. Andr. Cret. p. 231, B : Ὁ τῇ χείρονι προτετηκὼς τῶν παθῶν συνηθείᾳ. Kall. Nisi προστετηκὼς corrigendum.]

[Προτήνιος, ὁ, ἡ. Phot. Lex. p. 464, 12 : Προτήνιον. ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καμειρέων ἱεροποιίᾳ, τράγον προτήνιον θύειν νόμος. Idem quod προταίνιος esse conjicit Schleusn. Cur. post. p. 372.]

[Προτῆξις, εως, ἡ, quod Schneider. ut voc. dubium posuit, fortasse pro πρόστηξις scriptum, quod supra ex Plutarcho est allatum.]

[Προτηρέω, Prius observo, Præmitto. Euseb. H. E. p. 20. Kall. Id. Euseb. Dem. ev. p. 369, C; 441, A : Τούτων χρησίμως ἡμῖν προτετηρημένων. Hase.]

[Προτί. V. Πρός.]

Προτιάπτω, pro προσάπτω, poet. Προτιάπτω, προσάπτω, Suid. At Hesych. habet Προτιάπτω, προπέμπω : sed puto reponendum esse προϊάπτω, quod tamen suo loco non erit. [Hom. Il. Ω, 110 : Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω.]

[Προτιβάλλω. V. Προσβάλλω.]

[Προτιδέγμαι. V. Προσδέχομαι.]

[Προτίδημος, ὁ, Protidemus, n. pr. in nummo Erythræo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 131.]

[Προτιειλέω.] Προτιειλεῖν, in Lex. meo vet. est συλλαβεῖν, δεῖξαι, Prehendere, Persequi. [Hom. Il. Κ, 347 : Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν· ubi schol. exp. συνελαύνειν, συνδιώκειν, per συστρέφειν Suidas, per ἐγκλίνειν Hesych., ubi codex προτιεῖδειν, quo vitio non animadverso HSt. in Indice :] Προτιείδειν Hesychio ἐγκλίνειν. Sonat potius Aspicere. Dorice pro προσιδεῖν.

[Προτιειπεῖν. V. Προσειπεῖν.]

[Προτιθασσεύω, Ante mansuefacio. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 87 : Προτιθασσεύει αὐτὸν πρῶτον φίλον ὀνομάζων.]

Προτίθημι, Propono, Pono ante, ut aliquis funus aut programma dicitur προτιθέναι pro In publico proponere. [De funere Herodot. 5, 8 : Τρεῖς ἡμέρας προτιθεῖσι τὸν νεκρόν.] Herodian. 4, [2, 8] de funere Severi : Κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, ἐς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασι, Ac in vetus forum perlatum ante omnium oculos proponunt. [Et forma media (cujus exemplum HSt. infra posuit ex Thucyd. 2, 34) Eurip. Alc. 664 : Οἵ σε προθήσονται νεκρόν· Suppl. 53 : Φθιμένους παῖδας ἐμούς ... δόμοις προθέμαν. Demosth. p. 1071, 1 : Τὸν ἀποθανόντα προτίθεσθαι ἔνδον, ὅπως ἂν βούληται. Lysias p. 121, 35 : Κλίνιον μισθωσάμενοι προύθεντο αὐτόν. Dio Cass. 45, 35 : Νεκρὸν προθέμενος ἐξητασμένον. De literis, mandatis, edictis et scriptis quibusvis in publico propositis, ut ap. Plut. V. Cic. c. 32 : Διάγραμμα προύθηκαν εἴργειν πυρὸς καὶ ὕδατος τὸν ἄνδρα. Herodian.] 7, [6, 21] : Κατιόντες δὲ διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, Proponunt epistolam Gordiani in publico. Cic., Scriptæ enim et datæ ita sunt ut proponerentur in publico. Id. 7, [12, 5] de Balbino : Διάταγμα προθεὶς ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, Quum edictum proposuisset in publico. Itidem ἀγορὰν προτιθέναι dicitur Forum rerum venalium proponere, Res venales proponere. Cic., Fidem quum proposuisses venalem in provincia. Herodian. [8, 6, 6] : Προύθεσαν ὑπὲρ τῶν τειχῶν ἀγοράν, ὠνίων παρέχοντες πάντων τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν· paulo ante, Προθέντες τὰς εἰκόνας Μαξίμου καὶ Βαλβίνου, Propositis imaginibus Maximi et Balbini. [Lucian. Bis accus. c. 4 : Προτίθησιν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν. Id. Nigr. c. 25 : Τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων· Adv. ind. c. 29 : Πλῆθος μαχαιρίδων προτιθέντας. || Propono (ad deliberandum s. faciendum), sequente accusativo vel infinitivo.] In oratione quoque aliquis aliquid προτιθέναι dicitur, sive orator is sit, sive senator. Aristot. Rhet. 2, de teste : Προτιθέντι μὲν ἀνάγκη πολλὰ λέγειν, ἐπιλέγοντι δὲ καὶ ἓν ἱκανόν. [Herodot. 1, 206 : Ἐς μέσον σφι προετίθεε τὸ πρῆγμα συμβουλευόμενος ... 8, 59 : Πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδεα προθεῖναι τὸν λόγον. Cum infin. 3, 38 : Εἴ τις προθείη (var. lect. προσθείη) πᾶσι ἀνθρώποισι ἐκλέξασθαι κελεύων νόμους τοὺς καλλίστους κτλ. et 9, 27 : Προέθεσαν τῶν ἀστῶν ἀνδράσι διαπρῆξαι (τὰ χρηστήρια).] Thuc. 3, p. 97 [c. 42] : Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι, i. e. εἰς μέσον θέντας τὴν δευτέραν διάσκεψιν, Qui proposuerunt, in medium attulerunt. Et rursum 3, [38] : Θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. [Præcipue de prytanibus vel proedris sententias dicendi potestatem facientibus. Thucyd. 6, 14 : Καὶ σύ, ὦ πρύτανι ... ἐπιψήφιζε καὶ γνώμας προτίθει αὖθις Ἀθηναίοις. Æschin. p. 36, 28 : Τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι· et paullo post : Λόγον μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑστέραν ἐκκλησίαν. Xenoph. Mem. 4, 2, 3 : Τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης. Demosth. p. 169, 11 : Προθεῖναι περὶ τούτων τῷ βουλομένῳ γνώμην ἀποφήνασθαι· 317, 7 : Ἐν κοινῷ τὸ συμφέρον ἡ πόλις προυτίθει σκοπεῖν. Isocr. p. 162, A : Περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Ἐκκλησίαν πρ., quod ab aliis προγράφειν ἐκκλ. dicitur, ap. Liban. vol. 4, p. 321, 9 : Ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Forma media Soph. Ant. 165 : Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προύθετο λέσχην κοινῷ κηρύγματι πέμψας. Quæ exx. contulere Hemst. ad Lucian. Necyom. c. 19 et Schœmann. De comit. p. 104.] Nec non βουλὴν προθεῖναι [Dionys. A. R. 6, 15], quod Liv. dicit Habere senatum. Plut. Camillo, Ἔδοξε βουλὴν προθεῖναι τῷ Καμίλλῳ, Visum est Camillo habere senatum, et convocare concilium, Referre ad senatum. [V. Galbæ c. 4 : Προύθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις, Amicos in consilium adhibuit. Diodor. 18, 25 : Προτεθείσης βουλῆς περὶ τούτων. Πρ. γνώμην, Proponere sententiam, Plut. V. Cat. min. c. 22 : Ἐν βουλῇ γνώμην προθέντος· V. Tib. Gracchi c. 14 : Τῷ δήμῳ γνώμην προθήσειν· V. Bruti c. 19 : Γνώμην ὑπὲρ τιμῶν προθεῖναι τοὺς ὑπάτους. Πρ. κρίσιν Plut. V. Marii c. 10 : Προύθηκε τῷ Τρεβωνίῳ κρ. V. Cat. min. c. 16 : Δευτέρῳ τινὶ ῥᾳδιουργίας προύθηκε κρ. V. Agid. c. 11. Id. Mor. p. 346, F : Κρ. προσθείητε, ubi Wytt. recte προθείητε. Diodor. 14, 13 : Κρίσεως αὐτῷ προτεθείσης· et 18, 66. Zosim. 5, 23. Πρ. φιλίαν, Joseph. A. J. 18, 10, 1 : Προτιθέντες φιλίαν πειθομένοις. Libri προστιθέντες, quod correxit Ernest. Πρ. νόμον, Rogo legem. Plut. V. Camilli c. 11 : Τὸν νόμον οἱ δήμαρχοι προθέντες αὖθις ἐπὶ τὴν ψῆφον ἐκάλουν τὸν δῆμον. Præscribo. Eurip. Hipp. 1046 : Οὐχ οὕτω θανεῖ ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προύθηκας νόμον.] At προτιθέναι ψῆφον et ἀναδιδόναι, Bud. p. 169, dicit esse Permittere ut sententiam dicant judices, afferens Dem. [p. 361, 27] : Τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν, ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθείσης. Item aliquis aliquid dicitur προτιθέναι comedendum s. devorandum; et tunc significat vel Apponere, ut παρατιθέναι, vel Objicere. Soph. [Aj. 1103] : Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων, Qui fratri apposuit epulandos proprios liberos. [Eurip. El. 896 : Ὃν θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες. Soph. Antig. 775 : Φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς· Ph. 274 : Ῥάκη προθέντες βαιὰ καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν.] Hom. Il. Ω, [409] : Ἦέ μιν ἤδη Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προύθηκεν Ἀχιλλεύς, Devorandum objecit canibus suis membratim concisum. [Hesiod. Theog. 537 : Μέγαν βοῦν δασσάμενος προύθηκε. Πρ. τινὶ δαῖτα Herodot. 1, 207. Πρ. τινι ξείνια 7, 29. Eurip. Alc. 752 : Ξένους ... οἷς δεῖπνα προύθηκε. Joseph. A. J. 18, 7, 10. Forma media Hom. Od. Α, 112 : Τραπέζας νίζον καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο· ubi Herodianum legisse πρόθεν, τὰ δὲ ... ex verbis scholiastæ corruptis colligitur, idque recte, ut videtur. Herodot. 4, 26 : Ἀναμίξαντες πάντα τὰ κρέα δαῖτα προτιθέαται. || Expono. Id. 1, 112 : Τοῦτο μὲν (τὸ παιδίον) φέρων πρόθες. Soph. Ph. 268 : Ξὺν ᾗ (νόσῳ) μ' ἐκεῖνοι προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντ' ἔρημον. Eurip. Phœn. 810 : Τὸν θανάτῳ προτεθέντα ... Οἰδιπόδαν ... βρέφος ἔκβολον οἴκων. || Propono, i. e. Affero, Trado. Soph. El. 1198 (de urna cineris Orestis continente) : Ὡς ἥν γάρ μοι σὺ προύθηκας σποδόν· 1487 : Κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν. || Propono, i. e. Præscribo, Constituo. De termino Herodot. 1, 32 : Ἐς

πρ. ἡ. = αν. α. 86

+ Προτέσσαρες. Tzetz. in Il. 12, 9, 23. 23, 5.

ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι· et forma media 1, 74 : Οὖρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον. De certamine vel labore proponendo, Herodot. 7, 197 : Προτιθεῖσι τοῖσι ἐκείνου ἀπογόνοισι ἀέθλους τοιούσδε. Soph. Ant. 216 : Νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες· Trach. 1049 : Κοὔπω τοιοῦτον ... προὔθηκεν ... ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοί. Eurip. Med. 546 : Ἅμιλλαν προὔθηκας λόγων. Πρ. ἀγῶνα, Thucyd. 3, 67 : Οὐ λόγων τοὺς ἀγῶνας προθήσοντες. Plato Phædon. p. 90, B : Εἰ πονηρίας ἀγὼν προτεθείη. Athen. 12, p. 522, D, ex Timæo : Προθέντες ἀργυρικὸν σφόδρα πλούσιον ἀγῶνα· et Plut. V. Cleom. c. 12, Lucian. De gymn. c. 8. « Πρ. σκοπόν, Polyb. 7, 8, 9 : Σκοπὸν προὔθηκε κάλλιστον ἐν τῷ ζῆν, ubi exspectasses προὔθετο vel προεθήκατο, vel saltem adjectum ἑαυτῷ. » Schweigh. Forma media ap. Plut. Comp. Dion. c. Bruto c. 3 : Προὔθετο σκοπὸν ἀπ' ἀρχῆς... τὴν πάτριον ἀποδοῦναι Ῥωμαίοις πολιτείαν. Πρ. στέφανον Thucyd. 2, 46 : Ἡ πόλις... στέφανον ... τοῖς λειπομένοις τῶν ... ἀγώνων προτιθεῖσα. Πρ. αἵρεσιν, Plato Theæt. p. 196, C : Ἄπορον αἵρεσιν προτίθης· et forma media Leg. 9, p. 858, A : Γελοῖαν ... προτιθέμεθα τὴν αἵρεσιν. Πρ. ζημίαν et similia, Thucyd. 3, 44 : Θάνατον ζημίαν προθεῖσι (var. lect. προσθεῖσι). Demosth. p. 918, 4 : Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ἐπιτίμια προτεθεικότων, εἴ τις.... Πρ. πάντα βάσανον τινι Polyb. 15, 27, 7. || I. q. προβιβάζω, Promoveo. Eurip. Hec. 67 : Βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, ubi per προβιβάζουσα exp. schol. || Prætendo. Eurip. Iph. A. 1550 : Πέπλον ὀμμάτων προθείς· et med. Iph. T. 1218 : Πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. Prætendo, Prætexo. Soph. Aj. 1051 : Ἥντιν' αἰτίαν προθείς.] || Προτίθημι, Præpono, Antepono, Præfero, Antefero. [Herodot. 3, 53 : Πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθεῖσι.] Eur. [Med. 963 : Ἡμᾶς προθήσει χρημάτων. Addito ἀντὶ Hipp. 382] : Προθέντες ἡδονήν ἀντὶ τοῦ καλοῦ. Thuc. : Προὔτιθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι, Æquitati vindictam præposuerunt. Id. 3, [39] : Ἰσχὺν ἀξιώσαντες τοῦ δικαίου προθεῖναι, Vim æquo et bono anteponere. [Lucian. Hermot. c. 53 : Λέγων ὡς ἐγὼ προτίθημι ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων. Forma med. Soph. Œd. C. 419 : Πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα.]

|| Pass. Προτίθεμαι, Proponor. [Eurip. Hel. 42 : Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προὐτέθην (libri προὔθέμην, quod corr. Musgr.) ... ἆθλον Ἕλλησιν δορός.] Sed frequentius active [id est forma media, cujus de usu partim supra jam dictum est] ponitur. Thuc. 2, [34] : Τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, In publico proponunt. [Herodot. 3, 148 : Ὅκως ποτήρια ἀργύρεά τε καὶ χρύσεα προθεῖτο. Eurip. Iph. T. 1225 : Τά τ' ἄλλ' ὅσα προὔθέμην ἐγὼ ξένοισι καὶ θεᾷ καθάρσια.] Athen. : Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, Postulationibus adeuntium respondebat area intermedia, Bud. p. 259, in Χρηματισμός. [Polyb. 1, 33, 9 : Προθέμενοι τοὺς γροσφομάχους, Ante omnes locantes.] At ex Greg. Naz. : Εἰς τοὐμφανὲς προτιθέμενος, In apertum producens, In publico proponens, Ante oculos proponens omnibus. Plut. Rom. [c. 5] : Προὔθετο πρὸς τὸν θεόν, Deo proposuit. [Cum præp. ἐν, Ἐν οἴκτῳ προτίθεσθαι, Misereri, Æsch. Prom. 239 : Θνητοὺς ἐν οἴκτῳ προθέμενος.] Rursum Thuc. dicit ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, 2, [42] : Καὶ γὰρ τοῖς τἄλλα χείροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, Æquum est ut in bellis quæ pro patria geruntur, proponant sibi fortiter esse et strenue dimicandum. Ubi tamen schol. προτίθεσθαι exp. προτιμᾶσθαι, sc. p. 61. Et 3, p. 105 [c. 64] : Οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε. Ubi προτίθεσθαι est Animo suo proponere. [Ἔχθραν πρ. id. 8, 85 : Κατηγόρει ἄλλα τε καὶ ὡς ... οὐ τυχὼν (χρημάτων) τὴν ἔχθραν οἱ προθεῖτο (var. lect. πρόθοιτο, προσθεῖτο, πρόσθοιτο). Εὐλάβειαν πρ. Soph. El. 1334 : Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθέμην ἐγώ, i. e. Præcavi.] Nec non πένθος προτίθεσθαι, Luctum præferre, Bud. ap. Herodot. 6, [21] : Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Ingentem luctum prætulerunt. Nisi malis, Edicto in publico proposito indixerunt luctum civibus suis omnibus. [Hæc explicatio præferenda. Hemst. Joseph. A. J. 18, 7, 8 : Πένθος αὐτοῦ τελευτήσαντος προὔτέθη πᾶσιν.] Thuc. 5, p. 177 [c. 35] : Χρόνους τε προὔθεντο ἄνευ ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῆν τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἀμφοτέροις πολεμίους εἶναι, schol. ἔταξαν, Proposito edicto constituerunt. [Προτίθεσθαι τὰ πρέποντα τοῖς παροῦσι καιροῖς, Proponere, Commemorare, Ob oculos ponere, Polyb. 2, 19, 1; 3, 62, 1. Πρ. ἐν τῷ δόγματι, Exponere in principio decreti (caussas ejus), 4, 25, 6. Προθέμενοι τὸν ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας λόγον, Præmittentes, 3, 118, 11. Schweigh.] At [Thucyd.] 8, p. 289 [c. 85] : Ὡς χρήματά ποτε αἰτήσας αὐτόν, καὶ οὐ τυχών, τὴν ἔχθραν οἱ προὔθεῖτο, significat potius, Inimicitias et simultates adversum se suscepisse. Quod referri potest ad προτίθεμαι, In animo mihi propono, Statuo s. Constituo faciendum esse; quo modo tum ipse Thuc. usus est, tum Plato Leg. [1, p. 638, C : Οἱ προθέμενοι ψέγειν αὐτὸ ἢ ἐπαινεῖν· Rep. 1, p. 352, D : Ὅπερ τὸ ὕστερον προὔθέμεθα σκέψασθαι. « Polyb. 8, 13, 1 : Προθέμενος ὡς περὶ βασιλέως εὐφυεστάτου, Quum instituisset scribere tanquam de ... Ib. 3 : Προὔθετο γράφειν, Scribere constituit. 6, 12, 8 : Ὅσα προθεῖνο, Quidquid sibi proposuissent, voluissent. 11, 7, 3 : Ἐὰν καλῶς προθῶνται ποιεῖν Ῥωμαῖοι κυριεύσαντες. Sigillatim Stoici jungere solent ἐπιβάλλειν et προτίθεσθαι, eaque quodammodo distinguunt, ambo autem τῇ ὁρμῇ subjiciunt. Sic ap. Epict. Diss. 1, 4, 14 : Πῶς ἐπιβάλλῃ καὶ προτίθεσαι καὶ παρασκευάζῃ; 2, 17, 36 : Ὁμοίως ὁρμᾶτε, ἐπιβάλλετε, προτίθεσθε. Προθέσθαι ἢ ἐπιβαλέσθαι 4, 1, 74. » Schweigh.] Apud Hippocr. vero προτιθέμενοι Galen. [Lex. p. 550] exp. προτείνοντες. Non semper tamen activam habet signif. hoc verbum passivum; dicitur enim προτίθεσθαι aliquid quod proponitur; eo sc. sensu, quo aliquis dicitur aliquid propositum sibi habere. Dem. in exordio Philipp. 1 : Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν, Si propositum esset de nova aliqua re verba facere. [Ubi Ulpianus annotat quosdam accipere pro προεβάλλετο, alios pro προεγράφετο, locutione profecta a proposita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienses, sed et qua de re sententiæ dicendæ forent ac suffragia ferenda definiebant. Comparandum igitur cum locutionibus προτιθέναι γνώμην, λόγον, ἐκκλησίαν. Hemst.] Et ap. Aristot. Rhet. 2, Τὰ προτιθέμενα, Quæ proponuntur.

[Προτίκτω, Prægigno, Gl. Hippocr. p. 262, 16 : Προέτικον οὐ γόνιμα. « Achmes Onirocr. p. 192, 21 : Τὸ προτεχθέν. » Hase.]

[Προτίλλω, Prævello, Gl.]

Προτιμάσσω, Attingo : pro προσμάσσω, poetice. [V. Προσμάσσω.]

Προτιμάω, Pluris æstimo, Majoris facio, i. q. προκρίνω [Hesych. : Προτιμᾶν, προκρίνειν, ἐκλέξασθαι], Præfero, Præpono, Antefero, Antepono : ut infra πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμᾶν et ἀντὶ πολλῶν χρημάτων τιμᾶν dicam exponi non solum Pluris æstimo s. facio quam multas pecunias, sed etiam Multis pecuniis antefero s. antepono. [Plato Lys. p. 219, D : Οἷόνπερ ἐνίοτε πατὴρ υἱὸν ἀντὶ πάντων τῶν ἄλλων χρημάτων προτιμᾷ · Leg. 5, p. 727, D : Πρὸ ἀρετῆς ὁπόταν αὖ προτιμᾷ τις κάλλος. Xenoph. Hell. 7, 1, 38 : Προὐτίμησε τὴν Ἦλιν πρὸ τῶν Ἀρκάδων. Polyb. 3, 58, 9 : Ἑαυτοῦ χάριν προτιμῆσαι τὴν ἀλήθειαν. Aristot. Eth. Nic. 1, 4 : Ἀμφοῖν ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν.] Xen. [Mem. 2, 5, 3] : Τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην, Hunc autem ne selibra quidem pluris æstimarim. Plut. Numa [Comp. cum Lycurgo c. 1] : Προτιμῆσαι τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, Justitiam pluris æstimasse quam regnum, Justitiam regno prætulisse. [Antipho p. 117, 4 : Τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες.] Plato [Leg. 11, p. 913, B : Δίκην ἐν τῇ ψυχῇ πλούτου προτιμήσας.] Epist. [7, p. 351, C] : Προτιμήσας τὸ πάσχειν ἀνόσια τοῦ δρᾶσαι πρότερον, Qui mallet pati indigna quam facere, constituisset ipse potius nefaria pati quam facere. [Thucyd. 8, 64 : Αἱ πόλεις ... ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τὴν (τῆς duo codd.) ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον αὐτονομίαν οὐ προτιμήσαντες· ubi si Thucydides genitivo usus est τῆς ... αὐτονομίας, qui legitur ap. Dionys. Ep. sec. ad Ammæum, c. 11, p. 800, 4, hunc non pro accusativo posuit, quæ Dionysii opinio est, sed προτιμᾶν pro φροντίζειν dixit, qua signif. verbum hoc cum genitivo construi infra ostendetur. Cum infin. Soph. Tr. 722 : Ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.] Herodot. cum gen., et infin. loco accusativi [1, 86 : Προετίμησε μεγάλων χρημάτων seq. infin., et 3, 21] : Προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, Multis pecuniis pluris æstimans s. anteponens meum hospitium, i. e. Maximi s. Plurimi faciens hospitium meum. [Seq. ἢ Herodot. 2, 37 : Προτιμῶντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι. Seq. μᾶλλον ἢ Plato Leg. 10, p. 887, B : Ὡς οὐδὲν δεῖ προτιμᾶν βραχυλογίαν μᾶλλον ἢ μῆκος· et Eryx. p. 393, E. Isocr. p. 218, A : Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον προτετίμηται τὸ κάλλος παρ' ἐκείνοις ἢ παρ' ἡμῖν.] Pass. Προτιμάομαι, Pluris æstimor, fio, Anteferor, Anteponor. [Xenoph. Anab. 1, 4, 14 : Τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεσθε· 1, 6, 5 : Προτιμηθῆναι μάλιστα τῶν Ἑλλήνων.] Lucian. [De merc. cond. c. 17] : Καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; i. e. προκρίνονται, Quid est cur pluris æstimentur quam nos? Quid est cur nobis anteferantur? [Dial. mort. 24, 1 : Ἐπὶ τίνι πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;] Plut. Numa [c. 19] : Τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν. || Προτιμῶ significat etiam ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, i. e. Rationem habeo, Curo. [Per φροντίζειν exp. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 2. Æsch. Ag. 1415 : Ὃς οὐ προτιμῶν, ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον, ... ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα· Eum. 739 : Γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον.] Aristoph. Ran. [638] : Χὤπότερον ἂν νῷν ἴδῃς κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι τυπτόμενον, Utrum ex nobis priorem videris flentem, et rationem habentem verberum, Curantem verbera, et dolentem quum cæditur. Et rursum [655] : Ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; Nihilne curas? respondet Bacchus, Οὐδέν μοι μέλει, Nihil mihi curæ est, Non curo, Ne hili quidem facio. Et Ach. [27] : Εἰρήνη δ' ὅπως Ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν, Nihil curant, Ne hili quidem æstimant quomodo pax fiat. [Cum infin. Eurip. Med. 343 : Ἐπεὶ πατὴρ οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις· Hipp. 48 : Τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν etc.] Et Dem. [p. 80, 22] : Ὧν οὐδὲν προτιμᾷ, Quæ nihil curat. Rursum Aristoph. cum gen. etiam personæ, Pl. [884] : Οὐδὲν προτιμῶ σου, Nihil te curo, Mihi nulla tui cura est, Nullus mihi est tui respectus, οὐδὲν φροντίζω σοῦ, i. e. οὐ φοβοῦμαί σε, Non metuo te, Non extimesco minas tuas. [Cum genit. rei Æsch. Ag. 1672 : Μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. Eur. Alc. 765 : Τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν.]

Προτίμησις, εως, ἡ, [Prærogativa, Gl.] ipsa Actio pluris æstimandi et præferendi, quum sc. aliquid alio pluris æstimamus, et illud huic præferimus. Apud Thuc. 3, [82], ἀριστοκρατίας προτίμησις dicitur Studium aristocratiæ, quo fit ut ea præferatur, τὸ προτιμᾶν τὴν ἀριστοκρατίαν. [Prælatio, sensu juridico. Legg. Rotharis p. 15 sq. Zachar. Novella Leon. Sap. ap. Zachar. Del. hist. juris græcorum. p. 117, 18 : Πρ. τῶν πεπραμένων. Nov. Const. Ducæ ibid. p. 119, 20 : Πρ. τῆς προικός. Hase. Stephan. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 234, 31 : Τὸ πόντιον βῆ ἢ πρ. Προτίμησια per πρ. exp. Hesych. et alio sensu ὑποτίμησις, quod Mulctæ æstimationem significat, pro πρ. dictum interpretatur Thom. M. p. 866. Plur. προτιμήσεις ap. Polluc. 8, 140. « Τὸ κατὰ προτίμησιν λεγόμενον, ea forma dicendi, qua res veluti secundum dignitatem et ordinem enumeramus, his particulis utentes : πρῶτον, μάλιστα, εἶτα κτλ. Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 146 (vol. 3, p. 708 ed. Walz.). » Ernest. Lex. rhet. Adde mon. ib. vol. 8, p. 634.]

Προτιμητέος, α, ον, Pluris æstimandus, Præferendus, Præponendus. [Plato Leg. 5, p. 726, A : Τὰ δεσπόζοντα προτιμητέα τῶν δουλευόντων.] Lucian. [Jup. trag. c. 7] : Προτιμητέα ἡ τέχνη. [Id. ib. c. 11 : Προτιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν. Hase. Προτιμητέον, Plato Critia p. 109, A : Πρ. εἰπεῖν. Basil. M. vol. 3, p. 74. « Suidas s. v. Ἀδελφός. » Schleusn.]

[Προτιμία, ἡ, Major honor, Prærogativa. Maxim. Tyr. Diss. 1, 5. « Adde lapidem Chishulli Antiq. Asiat. p. 103. » Osann.]

[Προτίμιον, τό, lectum olim ap. Lucian. Rhet. pr. c. 17, ubi nunc προνόμιον.]

Πρότιμος, ὁ, ἡ, i. q. προτιμητέος. Frequentior usus comparativi, pro Majore honore et pretio dignus, Præstantior, Præferendus, Antiquior. [Xenophan. ap. Athen. 10, p. 414, B : Ταχυτῆτι ποδῶν, τό περ ἐστὶ πρότιμον ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει. Plato Eryx. p. 393, D : Εἰ μὴ προτιμότερον ἡγεῖτο εἶναι τῶν χρημάτων. Ælian. N. A. 8, 4 : Μαντικῆς μετειληχέναι τοὺς προτιμοτέρους κροκοδείλους.] Lucian. [D. deor. 5, 13] : Προτιμότερον τοῦ νέκταρος τὸ φίλημα εἶναι. [Dio Cass. 47, 31 : Προτιμότερον τὸ βοηθῆσαι τοῦ ἐξελεῖν ποιησάμενος. Προτιμότερον δῶρον Joseph. A. J. 6, 10, 2, ubi alii libri ποθεινότερον. Λίθων προτίμων ap. Plat. Leg. 12, p. 947, D, cui πολυτίμων restituendum ex Polluce 9, 49, et Suida s. v. Ψαλίδα.]

[Πρότιμος, ὁ, Protimus. Inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 16 : Ἀντωνίου Προτίμου Κουαδράτου. G. D. Inscr. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 48, n. 224 : P. Decrius Prothimus (sic). Hase.]

Προτιμυθέομαι, poetice pro προμυθέομαι, Alloquor. Unde προτιμυθήσασθαι, [Hom. Od. Λ, 143,] Apollon. [Rh. 1, 876; 3, 923. Theocr. 25, 66; Orph. Lith. 735.]

Προτιμωρέω, Prior punio s. ulciscor, Prior auxilium fero, Ante opitulor. Thuc. 1, [74] : Καὶ μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε, Nec succensere quod non ante auxilium nobis tuleritis. [|| Forma media 6, 57 : Τὸν λυπήσαντα σφᾶς ... ἐβούλοντο πρότερον, εἰ δύναιντο, προτιμωρήσασθαι (—σθαι libri plerique). G. D. Euseb. De laud. Const. p. 623, D : Θεηλάτοις πληγαῖς προτιμωρησάμενος. Hase.]

[Προτίοπτος, ὁ, ἡ, Qui adspici potest, In conspectu positus. Manetho 2, 31 : Κύκλοι ... προτίοπτοι (codex προδίοπτοι) ἰδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρητοί.]

[Προτιόσσομαι.] Omissum fuit in præcedentibus, nimirum post Ὄσσομαι, comp. Ποτιόσσομαι, sive Προτιόσσομαι, quo significatur προσβλέπω, Aspicio, Intueor. Hom. Il. [Χ, 356 : Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν· ubi argutantur grammatici, quorum opiniones exposuit Heynius;] Od. Η, non procul ab initio [31] : Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε, i. e. πρόσβλεπε, inquit Eust. [Ib. Ψ, 365.] Aliquando tamen est προβλέπω [ut exp. Suidas], non προσβλέπω, ut Od. Ξ, [219] : Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, Non prævidebat mortem, Mortem sibi ante oculos non ponebat, Mortis metum ante oculos non habebat. Auctor brevium scholl. exp., προέβλεπεν et προσεδέχετο. [Ε, 389 : Κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.] Hesych. προτιόσσεται exp. non solum προορᾶται et προσδέχεται, item προσδοκᾷ [codex προσδόκα], sed etiam προσαγορεύει : quæ exp. mira videri possit. [Sic qui interpretati sunt, ab ὄσσα derivarunt, contra quos monet schol. Il. Χ, 356 : Ἀλλ' οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ὄσσα ἐπὶ θνητῆς φωνῆς. Fuerunt enim qui προτιόσσομαι Il. Χ, 356, pro προσφθέγγομαι dictum acciperent.] Observandum est porro in illo Hom. loco προτιόσσετο θυμός cum accus., ut alibi ὄσσετο θυμός. Apud Apoll. Arg. 1, [895] cum infin. : Οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι, ubi schol. exp. προορῶμαι. In VV. LL. ex eodem poeta ποτιόσσεσθαι affertur pro Augurari : itidemque in iis προτιόσσεσθαι redditur etiam Præsagire.

[Προτιπτύσσω. V. Προσπτύσσω.]

[Προτιτείνω, Porrigo. Paul. Silent. Descr. S. Soph. 223 : Χεῖρα τεὴν προτίτεινε. Boiss.]

[Προτιτρώσκω, Prius vulnero. Galen. vol. 18, part. 1, p. 86, 8 : Προτιτρώσκεσθαι τὰς μήνιγγας. Hase.]

[Προτιτύσκω, Præparo. Epigr. in Welckeri Sylloge 183, 24, p. 230 : Ταύρου μηρία ῥέζοντες προτιτύσκετε δαῖτα.]

[Προτίω, Honoro præ aliis, Præfero. Æsch. Ag. 789 : Πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι δίκην παραβάντες· Eum. 545 : Πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων. Addito genit. Soph. Ant. 22 : Οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; i. e. ἀξιώσας πρὸ τοῦ ἑτέρου ἀδελφοῦ, ut exp. Seidlerus.]

Πρότμησις, εως, ἡ, ipsa Præscindendi actio. Interdum etiam αὐτὸ τὸ προτεμνόμενον, ut quum Hom. Umbilicum vocat πρότμησιν, propterea quod in recens natis infantibus s. ab ipso statim partu præscindi soleat. Il. Λ, 424 : Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Νύξε. Ibi enim quidam, ex quibus Parmeniscus, προτμήσεως nomine accipiunt τὸν ὀμφαλόν, διὰ τὸ πρῶτον τέμνεσθαι γεννωμένου τοῦ βρέφους [Similiter Etym. M. p. 691, 17, et Suidas], vel quoniam κατ' αὐτὸν εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος : Aristarch. autem

τὸν ἀπὸ τῆς ἥβης τόπον ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, qui ἦτρον alio nomine appellatur: at Dionysius Thrax τὴν ὀσφὺν, teste Eust. [p. 854, 16], qui etiam addit, veteres grammaticos hanc Dionysii expositionem rejicere, eo quod nusquam ap. poetam reperiatur ἡ τῆς ὀσφύος τρῶσις, utpote quæ θεοῖς ἱέρωται, ὡς ζωογονίας αἰτία καὶ σπέρματος: quamvis et Pollux 2, [179] τὴν ὀσφὺν a quibusdam nominatam fuisse πρότμησιν affirmet. [Hoc improbat Etym. M. p. 691, 18.] Certe prima expos. Parmenisci non plane rejicienda videtur, propter eam, quam affert, rationem. Hesych. et brevium scholl. auctor secundam sequuntur, dicentes esse τὸν περὶ τὸν ὀμφαλὸν τόπον. [Ὁ κατὰ τὸν ὀμφ. τόπος ap. Phot. p. 464, 23, et corrupte ibid. Πρότμηστιν, ὀμφαλόν· quod fortasse ex πρότμησιν et προτμῆτιν conflatum.] Rursum ap. Hesych. legitur [Προτμίς, κατὰ τὸν ὀμφαλόν· et πρότμησιν cum eadem expos.] et Προτμῆτις, itidem ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα τόπος: qui affert etiam Προτμητὸν pro τὸν ὀμφαλόν, Umbilicum. [Ab aliis πρότμησιν lectum esse cognoscitur ex schol. cod. Victor. Quint. Sm. 6, 374: Βαιὸν ὑπὲρ πρότμησιν.]

Προτολμάω, Prior audeo; Prius patro: ut aliquid ab aliquo dicitur προτολμᾶσθαι, Prius auderi, patrari audaci quadam insolentia. Thuc. 3, [84]: Ἐν δ' οὖν τῇ Κερκύρᾳ τὰ πολλὰ αὐτῶν προετολμήθη, Ante patrata sunt. [Phot. Epist. p. 341, 26: Προτετόλμηταί σοι καὶ τὸ πρῶτον. Greg. Nyss. t. 3, p. 49, C: Ὑπὲρ τῶν προτετολμημένων. Hase.] Herodian. 6, [7, 24]: Δέον ἐπεξελθεῖν καὶ τιμωρήσασθαι Γερμανοὺς ἐπὶ τοῖς προτετολμημένοις, Pœnasque exigere audacium facinorum quibus Romanos lacessiverant. Apud Suid. vero legitur Προτολμίζεσθαι, προάρχεσθαι, in Ms. etiam cod., i. e. Præire. Alii exp. Prætentare, Audendi exemplum dare. [Apud Phot. p. 464, 25: Προτομίζεσθαι, προάρχεσθαι.]

[Προτομή, ἡ. HSt. s. v. Προτέμνω:] A προτέμνω derivatum est præter præcedentia et Προτομή, quo significatur Effigies s. Imago hominis alicujus umbilico tenus ducta, teste cod. Hesych. [Pseudo-Plut. De fluv. p. 1161, E: Κάπρου χρύσεον εἰς ἀνθρώπου προτομὴν ἠσκημένον.] Quo modo et προτομαὶ βασιλικαὶ ap. [Phot. et] Suid., quod exp. εἰκόνες βασιλικαί, Simulacra regia, Regiæ imagines. [V. Ducang.] Item προτομαὶ dicuntur Facies animantium ratione carentium, ut πρόσωπα hominum propria sunt. Pollux 2, [47]: Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, πρόσωπον, ὃ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτω καλοῦμεν· ἐπὶ γὰρ τῶν ζώων, προτομήν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ῥύγχος καὶ ῥάμφος. [Πρ. βραχεῖα ap. eund. 1, 189.] Cujus rei Suidas quoque meminit, ap. quem legitur istud hujus signif. exemplum: Τοῖς δὲ τῶν πλοίων ἄκροις τετραπόδων προτομὰς ἀποτυπώσας, χαλκῷ περιέβαλε, διὰ τὸ τῶν ἐμβόλων χρειῶδες. [Ζώων προτομαὶ Diodor. 5, 35. Λύκου πρ. 1, 18. Κριοῦ πρ. 4, 47. Κερβέρου πρ. 1, 96. Θηρίων πρ. Plut. Mor. p. 380, A.] Sic et ἐπὶ τοῦ κριοῦ μηχανικοῦ, προτομή est τὸ ἔμπροσθεν μέρος, quum dicitur ingens trabs instar mali nautici στομοῦσθαι σιδήρῳ τραχεῖ κατ' ἄκρον εἰς κριοῦ προτομήν, ut ex Josepho refert. Quomodo et Amm. Marcell. 23, in arietis descriptione: Eligitur abies vel ornus excelsa, cujus summitas duro ferro concluditur et prolixo, arietis efficiens prominulam speciem: quæ forma huic machinamento vocabulum indidit. Rursum ap. Suid. προτομαὶ λεόντων, Facies leonum, vel etiam Effigies. Sic προτομαὶ μόσχων, 3 Reg. [10, 19], ubi interpr. Summæ vitulorum partes. [Πρ. Γοργοῦς Antiphil. Anth. Plan. 147.] Et inter signa cœlestia ap. Procl. De sphæra, προτομὴ ἵππου, quod reddunt Prima equi portio. Apud Athen. [7, p. 295, F] ex Antiphane: Γλαύκου προτομή, γόγγρου κεφαλή, Βατράχου γαστήρ, θύννου λαγόνες, Βατίδος νῶτον, κέστρας ὀσφύς. Ubi Anaxandrides dicit et Γλαύκου πρόσωπον τοῦτ', accipiens πρόσωπον pro προτομή. [Inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 190, n. 139, 11: Γρυπὸς πρ. Evang. Nicod. p. 514, 4, 7 et 11; p. 512, 8: Αἱ πρ. τῶν σίγνων· ad quem l. conf. Thilo. Hase. De anteriore parte navis Anyte Anth. Pal. 7, 215, ubi navis loquens introducitur: Τόμῳ τερπόμενος προτομῇ. ‖ « Ἐν προτομῇ, In procinctu. In Gl. Ἐν προτομῇ πολέμου στῆναι μετὰ ἐσθῆτος ὁπλιτικῆς. » Ducang.]

[Προτονίζω. HSt. s. v. Πρότονος:] Unde Προτονίζειν, quod interpr. Rudentes laxos intendere, ap. Synes. Ep. 4 [p. 164]: Τὸ κέρας ἐπετρίγει καὶ ἡμεῖς ἐφόμεθα προτονίζειν [πρῶτον ἕξειν conjicit Petavius] τὴν ναῦν. Seqq. ex Indice.] Vide et Ἀμπρεύειν [quod Hesych. exp. per προτονίζειν], ubi accipi videtur pro ἕλκειν, Trahere. [Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2: Λαίφεα δ' εὔραφα προτονίζετε.]

Προτόνιον, τό, dictum fuit ἱματίδιον, ὃ ἱέρεια ἀμφιέννυται, ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφάττοντι, ut refert [Phot. et] Suid.: qui inde sic vocatum scribit, quoniam prima Pandora cum sororibus suis κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα. [Adde Hesych., qui per ὕφασμα exp., et Polluc. 10, 191.]

Πρότονος, ὁ, sc. ἱμὰς aut κάλως, Lorum s. Funis a malo summo in proram tendens, Suidæ ὁ προτεταμένος κάλως, Funis s. Rudens quo a summa mali parte in proram protento ipse malus firmatur. [Æsch. Ag. 897: Σωτῆρα ναὸς πρότονον.] Ut Ἐπίτονος dicitur Funis quo itidem a summa mali parte in puppim tento idem firmatur malus: quod ex Hom. satis patet, sic canente Od. M, 409: Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα Ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν· v. 422, subjungit, quæ in Ἐπίτονος attuli. Od. B, [424]: Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν. Ubi annotat Eust. προτόνους vocari σχοινία δι' ὧν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται, ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἵστασθαι: a veteribus autem tradi προτόνους esse κάλωας ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρῷραν καὶ πρύμναν διατείνοντας: ἐπίτονον autem δέρμα, ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται: quæ expos. ap. schol. et Hesych. leguntur. [Hes.: Πρ., οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῷραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν. (Hæc eadem fere schol. Apoll. Rh. 1, 564.) Προτόνοισι· τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις ἐξ ἑκατέρου μέρους· καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ.] At Il. Λ, idem Eust. exponens hunc versum 435: Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες, annotat ita vocari σχοινία δι' ὧν τὰ ἱστία πῇ μὲν ἀνέλκονται, πῇ δὲ χαλῶνται, μάλιστα δὲ τὰ συνδέοντα τὸ κέρας πρὸς τὸν ἱστὸν eamque expos. afferre τοὺς εἰδότας: nam ad suam usque ætatem παραλάχθαι τὴν λέξιν παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς. [Eurip. Hec. 114: Σχεδίας, λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. Id. Iph. T. 1134. Apoll. Rh. 1, 563. Κατὰ προτόνων ἱστίον ἐκπετάσαι anon. in Anth. Pal. App. 283. G. D. Lucian. Navig. c. 5. Id. Jup. trag. c. 47, de navi ubi omnia præpostere: Ὁ μὲν πρ., εἰ τύχοι, ἐς τὴν πρύμναν ἀποτέταται. Conf. Grashof. *Das Schiff bei Homer*, p. 23 sq. et Boeckh. *Urk. über das Seew. des Att. St.* p. 147 et 157. Hase.] Sed et Πρότονα dicuntur iidem πρότονοι, teste Eod.; atque adeo innuere videtur, frequentius neutro genere πρότονα appellari quam masc. προτόνους.

Προτοῦ, Ante, Antea, Antehac. [Herodot. 9, 1: Τὰ πρ. πεπρηγμένα· 5, 55: Μᾶλλον ἢ πρ.] Aristoph. Nub. init.: Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ, ubi est ἔλλειψις verbi. Alicubi etiam προτοῦ γε dicit, Οὐ ἔξεστι προτοῦ γε. [Thucyd. 1, 103: Ἦν τι χρηστήριον τοῖς Λακεδαιμονίοις Πυθικὸν προτοῦ.] Thuc. 2, [15]: Καὶ νεμομένους τὰ αὐτῶν, ἅπερ καὶ προτοῦ, subaudi ἐνέμοντο. Sæpe autem cum articulo: ut ὁ προτοῦ χρόνος, Tempus quod fuit antea, i. e. Superius tempus. Sic ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, Herodot. [Thucyd. 1, 32], Superiori tempore. [Πᾶς ὁ προτοῦ χρόνος Demosth. p. 495. Τὰς προτοῦ ἡμέρας Herodot. 7, 2.] Itidem, ὁ προτοῦ πόλεμος, Dem., Superius bellum. Et οἱ προτοῦ φίλοι, ap. Eund., necnon ap. Thuc., Superiores amici, s. potius Superioris temporis amici, Qui superiori tempore amici erant. Alicubi autem reddi etiam potest, Priores amici. [Τὸ προτοῦ Diodor. 20, 59.] Sciendum est vero scribi etiam disjunctim πρὸ τοῦ: sed hæc scriptura minime mihi probatur. [Particula interposita divisum ap. Themist. Or. 23, p. 296, B: Πρὸ μὲν τοῦ οὐκ ἐξέφαινε ..., ἐπεὶ δὲ .... Similiter ap. Herodot. 3, 99, legebatur πρὸ γὰρ τοῦ τὸν ἐς νοῦσον πίπτοντα πάντα κτείνουσιν· ubi nunc recte ex duobus codd. optimis τούτου (sc. γήραος). Quæ alibi quoque confusa, ut 5, 83, et ap. Plat. Alcib. 1 p. 110, A. G. Dind.]

[Πρότραγος vitiose pro πρόταγος, quod v.]

[Προτραγῳδέω, Ante tragice exaggero s. exorno. Greg. Nyss. t. 2, p. 378, A: Τὰ βαρέα καθ' ἡμῶν

ἐκεῖνα προετραγῴδησεν. Hase. Schol. Eur. Hipp. 601 (596 M.): Προτραγῳδήσας ἱκανῶς.]

[Προτρέπτης, ὁ, Admonitor, Impulsor. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 31, si lectio sana. Creuzer.]

Προτρεπτικός, ή, όν, [Propellens. Geopon. 12, 13, 2: Ἔλεσμα γάλακτος προτρεπτικόν, quod γάλακτος κατασπαστικὸν dixit Dioscor. 2, 165.‖] Exhortatorius, Incitatorius. [Πρ. σοφία Plato Euthyd. p. 278, C. Homo πρ. καὶ ἐλεγκτικὸς Epictet. Diss. 2, 26, 4. Πρ. φιλόσοφος Pollux 4, 39.] Πρ. λόγος, Oratio exhortatoria, suasoria, ad exhortandum instituta. [Plato Euthyd. p. 282, D, Clitoph. p. 410, D; 408, D.] Isocr. [p. 1, C. Ποσειδώνιος ἐν τοῖς Προτρεπτικοῖς et Zenonis libri Προτρεπτικῶν citantur ab Diog. L. 7, 129. Προτρεπτικοὶ λόγοι εἰς φιλοσοφίαν in inscr. Iamblichi Protreptici. Et sic aliorum non paucorum scriptiones adhortatoriæ inscriptæ fuerunt: v. quæ Wyttenb. collegit in Indice Plut. s. h. v. Ὁ πρ. χαρακτὴρ Epict. Diss. 3, 23, 33. Ἐπιγράμματα προτρεπτικὰ τοῦ πρακτέου in inscr. codicis Palat. p. 489: v. Jacobs. Proleg. vol. 6, p. LXXII.] Itidemque προτρεπτικὴ στάσις ap. rhetores. Quintil. 3, 6, προτρεπτικὴν στάσιν, vel παρακλητικήν, Exhortativum statum: qui suasoriæ est proprius. [Πρ. ἐπιχειρήματα. V. Προτροπή.] Sicut vero dicitur προτρέπειν πρὸς ἀρετήν, ita et προτρεπτικὸς πρὸς ἀρετήν. Æschin. [p. 75, 30]: Ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετήν, Omnium maxime idoneum aptumque ad excitandos exhortandosque ad virtutem animos. [Alex. Trall. 1, p. 32. ‖ Adverb. Προτρεπτικῶς. Lucian. Somn. c. 3. « Clem. Alex. p. 869, ubi Sylb. p. 736, B, perperam προτρ. » Kall. Herodian. Epimer. p. 113. Schol. Hom. Od. B, 270. Boiss.]

Προτρέπω, q. d. Ante me verto, Propello. Unde pass. Προτρέπεσθαι significans πρόσω τρέπεσθαι. Hom. Il. E, [700] de Argivis: Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω Χάζοντ', schol. προτρέπεσθαι exp. προτροπάδην φεύγειν, s. μεταστραφέντα φεύγειν: veluti quum exercitus conversus in fugam veloci gressu properat ad locum aliquem. At Il. Z, 337: Ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, idem schol. exp. διὰ τὴν λύπην τοῦ δυστυχήματος ἀποτραπῆναι ὀλίγον τῆς μάχης, Dolore infortunii illius paululum ex prælio secedere. Ubi vide et alias expos. Hesych. quoque exp. ἀποτραπέσθαι et ὑπεῖξαι, et Eust. κατανωτίσασθαι ἐν τῷ ἀποστῆναι τῆς μάχης. [De sole occidente Od. Λ, 18: Ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται· et M, 381.] Idem vero Hesych. activæ etiam vocis meminit, προτρέπειν exponens προβιβάζειν. Προτρέπω significat etiam Cieo, Provoco. Nam quæ ciemus et provocamus, instigamus etiam ut prodeant. Quo sensu προτρέπειν τὰ οὖρα dicit Galen. l. 1 Ad Glaucon., Ciere urinas. In eod. l. dicit, Προτρέπειν οὖν χρὴ τὸν μὲν εἰς τὴν γαστέρα συῤῥέοντα χυμόν, κενοῦσθαι δι' ἐμέτων· τὸν δὲ κάτω ὑπιόντα, ὡσαύτως διὰ τῆς κάτω ἐκκρίσεως, Ciere, Incitare, Bud. [Προτρέπειν οὖρα εἰς πλῆθος Rufus ap. Aetium 3, fol. 48, b, 38. Hemst.] ‖ Προτρέπειν et Προτρέπεσθαι, Hortari, Adhortari, Monitis instigare et incitare, excitare et invitare, s. impellere: metaph. ab iis sumpta, qui aliquem in instituto curriculo vel subsistentem vel segnius progredientem, ad cursum incitant; id enim proprie est προτρέπειν, Instigare s. Cogere ut progrediatur. [Soph. El. 1193: Τίς γάρ σ' ἀνάγκη (alii libri ἀνάγκα) τῇδε προτρέπει βροτῶν, quod Reiskio ποτρέπει scribendum videbatur. Ant. 270: Πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. Apud Eurip. Hipp. 715: Ἣν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω, ubi schol. exp. per ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα, Monkius προσκοποῦσα conjecit. Aristot. Eth. Nic. 3, 7: Τοὺς μὲν προτρέψοντες, τοὺς δὲ κωλύσοντες. De equo Pollux 1, 214: Τοὺς θυμοειδεστέρους ἵππους δεῖ... προτρέπειν πλεῖον ἢ ἐξαναγκάζειν. Lucian. Icarom. c. 29: Μάλιστα ὑπὸ τῆς σελήνης καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται προτραπείς. Oppian. Cyneg. 3, 14: Ὄρνεον ὑπὸ τῆς φωνῆς προτραπεὶν ἐφορμᾶται. Corrig. προτραπέν.] In qua signif. construitur interdum cum præp. εἰς, ἐπί, vel πρός, habente accus. ejus rei ad quam aliquem cohortamur. [Plato Leg. 9, p. 863, E: Πρ. εἰς τἀναντία· Euthyd. p. 274, E. Πρ. εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν· Prot. p. 348, C: Μόγις προὐτρέπετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι· Euthyd. p. 309, A: Πρ. τὸ μειράκιον ἐπὶ φιλοσοφίαν. Leg. 3, p. 699, E: Ἡμῖν ... ἐπὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν προτρέπουσι τὰ πλήθη· Phædon. p. 89, A: Προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαι.] Herodian. 3, [12, 10]: Ἐγκειμένου δὲ τοῦ χιλιάρχου καὶ τὸ γραμματεῖον δεικνύντος, παρεθάρσυνέ τε αὐτὸν καὶ προὔτρεπεν ἐς τοὺς ἐλέγχους, Animum addebat et exhortabatur ad redarguendum. Synes. Ep. 155: Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον προτρέπειν ἡγούμενος. Ubi etiam nota synonyma παρακαλεῖν et προτρέπειν. Dem. [p. 309, 4]: Εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρμὴν προτρέψαι. Isocr. Areop. [p. 149, A]: Δύο τρόποι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ καὶ προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας καὶ παύοντες τῶν πονηριῶν. [Id. p. 38, D: Προτρέπετε τοὺς νεωτέρους ἐπ' ἀρετήν· 206, D: Τοὺς ἄλλους προτρέπομεν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν. Forma media, de qua male Mœris p. 302: Προὔτρεψεν· οὐ προετρέψατο, recte Thom. M. p. 761: Καὶ προὔτρεψε καὶ προὐτρέψατο. Soph. Œd. T. 358: Σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν· 1446: Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι, τῆς μὲν ... τάφον θοῦ, κτλ. Plato Epist. 13, p. 363, C: Τοὺς ἄλλους προτρέπου τοὺς νεωτέρους· Leg. 9, p. 871, B: Ὡς ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ τὴν φήμην προτρέπεται· 4, p. 711, B: Πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα προτρέπεσθαι τοὺς νεωτέρους.] Xen. [Mem. 1, 4, 1]: Προτρέψασθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετήν, Homines ad virtutem incitare. [Et similiter Æschin. p. 27, 13. Isocr. p. 133, E: Βουλόμενος ὑμῶν προτρέψασθαι (var. lect. προπαρασκευάσαι) τὰς γνώμας ὡς ... Προτρέψασθαι καὶ παρορμῆσαι Aristot. Eth. Nic. 10, 10.] Rursum Isocr. Nic. [p. 29, A]: Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι πρὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα. Plut. [Mor. p. 148, F]: Εἰ μὴ πρὸς τὸ πίνειν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται, Ad amicitiam et mutuam benevolentiam hortatur. Apud Æschin. vero Προτρέψασθαι εἰς ἡμετέραν φιλίαν, quidam malunt interpretari, Exhortando convertere ad nostram amicitiam, quam Adhortari ad amicitiam nobiscum ineundam. Construitur in eadem signif. nonnunquam cum ὥστε, nonnunquam cum infin. [Æsch. Prom. 990: Προτρέπεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε.] Thuc. 8, p. 282 [c. 63]: Προτρεψάντων τοὺς δυνατοὺς ὥστε πειρᾶσθαι. Isocr. Nic. [p. 35, D]: Πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις, οὐχ ἥκιστά με κἀκεῖνο παρακαλεῖ· Archid. [p. 117, B]: Βουλόμενος ὑμᾶς ἀποτρέψαι μηδεμίαν ἀποδοκιμάζειν τῶν ἡλικιῶν. Sic Dem. [p. 18, 19]: Διὰ τούτων τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ὑμᾶς. Synes. Ep. 94: Ἰωάννην προτρεψάμενος ὡς ἐνῆν ἀγαθὸν εἶναι. Quibus similia exempla alia habes ap. Bud. Comm. p. 353. [Προτρέπεσθαί τινα diis sæpe tribuitur, quum vel tacito instinctu vel oblata numinis præsentia homines ad agendum impellunt: Ὦ (Apollini) πειθόμενος ... πολλάκις με προτρεψαμένου, Artemidor. 2, 70, p. 161, 35. Sequitur, Μάλιστα δὲ νῦν ἐναργῶς ἐπιστάντι μοι· et statim, Ταῦτά με προτρέψασθαι. Hemst.] ‖ Item cum duplici accus. personæ et rei. Soph. Aj. p. 50 [838]: Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προτρέπω. Sed legitur ibi et προστρέπω quam esse genuinam lect., infra docebo. [Recte præfert προστρέπω. Certius Herodoti exemplum est 1, 31, ubi forma media cum duplici accus. constructa est: Ὡς τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον, Quum Crœsum attentum redderet ad ... ‖ Cum dativo construxit Leo Diac. p. 29, 21: Τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀγωνίζεσθαι προτρεπόμενος· et p. 137, 6; 153, 23.] ‖ Ex Hippocr. vero προτρέπεσθαι affertur pro μεταβάλλειν, Mutare: quod mihi suspectum est. [Sic Galen. Lex. (p. 550) respiciens ad p. 228, 50: Ἔν τε τῇ φαρμακείῃ προτρέπεσθαι καὶ ἐν τοῖσι διαιτήμασιν· quod est Contrariam tum medicamentorum tum victus rationem instituere: quod ibid. μεταβάλλειν dicit Hippocr. Galenus vero πρ. τῇ φ. dici scribit ἀντὶ τοῦ προσφέρεσθαι τοῖς νοσήμασιν ἐξ ὑπεναντίου. Foes. ‖ Objicio, Exprobro. V. locum Phalarid. s. v. Προφέρω afferendum.]

[Προτρέφω, Ante alo. Alex. Trall. 8, p. 464.]

Προτρέχω, Præcurro, Curro ante [Xenoph. Anab. 1, 5, 2: Οἱ ὄνοι προδραμόντες ἕστασαν· 4, 7, 10: Προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου ... δύο ἢ τρία βήματα· 5, 2, 4: Προδραμόντες στάδια πέντε τῶν ὁπλιτῶν. Antipho p. 122, 1: Ὁ παῖς βουλόμενος προδραμεῖν (al. προσδραμεῖν) τοῦ χώρου διαμαρτών ... περιέπεσεν οἷς οὐκ ἤθελεν. Athen.

12, p. 535, D : Μέχρι κλαίθρων τοῦ Πειραιῶς προέτρεχεν ἁλουργοῖς ἱστίοις] : ut οἱ προτρέχοντες ἁρμάτων, Qui curribus præcurrunt, Curruum præcursores. 1 Reg. 8, [11] : Θήσεται αὐτοὺς προτρέχοντας τῶν ἁρμάτων αὐτοῦ· solent enim reges aliique principes cursores quosdam curribus suis præmittere. [Cum accus. Tzetz. ad Hesiod. Op. 607 : Ὅταν τρία ζῶδια προδράμῃ τὸν ἥλιον· ubi var. lect. παραδράμῃ.] Metaph. Isocr. Ad Dem. [p. 11, A] : Πολλοῖς γὰρ προτρέχει ἡ γλῶττα τῆς διανοίας, Multis lingua mentem præcurrit : qui sc. ὅ,τι ἂν μέλλωσι λέγειν, οὐ πρότερον ἐπισκοποῦσι τῇ γνώμῃ. Theophr. H. Pl. 8, 8 [7, 7] : Προτρέχει τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀκόπρων καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, Quæ stercorantur, viginti etiam diebus præcurrunt s. præveniunt ea quæ stercorata non sunt. I. e. Citius et festinantius erumpunt. Dicitur cum dat. etiam construi ; sed ejus constructionis exemplum desidero. Fut. facit non solum προθρέξω s. προθρέξομαι, verum etiam προδραμοῦμαι, ab inus. them. Προδρέμω : unde ap. Greg. Naz. προδραμούμενος, Præcursurus.

[Προτριακάς, ἡ, Dies mensis undetricesimus. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1562, 1 : Μεῖνος Ἱπποδρομίω προτριακάδι. Hase.]

[Προτριβέες, ὁ, ἡ,] Προτριβεῖς [Περιτριβεῖς Ruhnken.], δριμεῖς καὶ ὀξεῖς, Acres, Acuti, Hesych.

[Προτρίβω, Ante tero. Hippocr. p. 652 ; Dioscor. 1, 129. Scott. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 419, 1 : Προέτριψα τρίβους. Basil. t. 1, p. 913, C : Τρίβος ἡ προτετριμμένη. Hase.]

[Προτρίπτου vitiose ap. schol. Pind. Isthm. 3, 117, ubi παιδοτρίβου correxit Heynius.]

Πρότριτα, Triduo ante, Tertio ante die ; nam utroque modo Bud. interpr. ap. Synes. Ep. 4 [p. 166, D] : Μετεπέμποντο αὐτὸ πρότριτα ἄλλη παρ' ἄλλης· itidemque ap. Thuc. 2, p. 59 [c. 34] : Τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, Ossa palam proponunt mortuorum, triduo ante facto tabernaculo : ubi et schol. exp. πρὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς : addens tamen, posse etiam exponi ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, sed priorem expositionem huic præferens. [Phot. et Suidas : Πρ., τῇ τρίτῃ ἐπάνω ἡμέρᾳ. Θουκυδίδης ἐν β', τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς. Per πρὸ πολλοῦ exp. Hesych. Inscr. Lampsacena ap. Bœckh. vol. 2, p. 1131, 22 : Πρόπεμπτα καὶ πρότριτα καὶ αὐθημερόν.] Sic et Theophr. C. Pl. 3, 7 [6, 1] : Τοὺς γύρους ὕδατος ἐμπιπλάναι πρότριτα, Tertio ante die implere aqua, Triduo ante implere aqua. Huic autem πρότριτα opp. εἰς τὴν τρίτην. Atque ut hoc εἰς τὴν τρίτην interdum significat Perendie, Perendina die, ita hoc πρότριτα accipi potest aliquando pro Nudius tertius, Nudiustertiana die. [Aristid. vol. 1, p. 354, 11. Themist. Or. 26, p. 313, D : Πρ. ἐπαγγέλλει εἰς τὸ δικαστήριον. Χθὲς καὶ πρ. Ducas Hist. Byz. p. 132, D ; 162, C. Conf. Πρωχθές.]

[Προτρόπα (?), θυσίας εἶδος, Hesych. Eurip. Alcest. 1159, ubi libri optimi : Βουθύτοισι προτροπαῖς (vitiose pro προστροπαῖς) comparavit Toup. Emend. vol. 3, p. 380.]

Προτροπάδην [Dorice Προτροπάδαν Pind. Pyth. 4, 167], adverbium jungi solitum verbo φεύγειν, quod est Fugere ; et dici de iis qui terga hostibus vertentes, quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Hom. Il. Π, 303 : Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Ἀλλ' ἔτ' ἄρ ἀνθίσταντο, i. e. εἰς τοὔμπροσθεν τρεπόμενοι, ut Hesych. exp. : seu, ἐπειγομένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες τὰ νῶτα, schol. [Orph. Lith. 64 et 146. Plato Symp. p. 221, C, et] Xenoph. quoque [Mem. 1, 3, 13] eadem signif. dicit προτροπάδην φεύγειν : itidemque Polyb. 2, [69, 10] : Τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος ἔφευγε πρ. φονευόμενον. [12, 3, 4 : Πρ. φέρεται καὶ συντρέχει τὰ ζῷα πρὸς τὴν σάλπιγγα. Plut. V. Ages. c. 18 : Ὤσασθαι πρ. τοὺς Θηβαίους. Themist. Or. 14, p. 181, A : Πρ. ἐλαύνομεν οἱ τίσις καὶ διωκόμενοι. Per προθύμως, ἀμεταστρεπτί, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν exp. Phot. et addito Agathiæ exemplo 1, 14, p. 26, Suidas. Nicet. Chon. Hist. p. 261, D : Ἐδραπέτευον πρ. καὶ ἀκλεῶς.]

[Προτροπαίους δαίμονας vitiose pro προστροπαίους vulgo ap. Clem. Al. p. 22, quod nunc ex cod. correctum.]

Προτροπέω, poetice pro προτρέπω. Exp. et Verto, Flecto.

Προτροπή, ἡ, Exhortatio, Incitatio, Impulsus monitis mixtus, i. q. παράκλησις [καὶ τὰ ὅμοια, Hesych.], s. παραίνεσις. [Plato Leg. 11, p. 920, B : Ἃ πρ. ἔχει τινὰ ἰσχυρὰν πρὸς τὸ προτρέπειν κτλ. Clitoph. p. 408, D : Τὴν Σωκράτους πρ. ἡμῶν ἐπ' ἀρετήν. Plut. Tim. Locr. p. 103, E : Διὰ προτροπᾶν ἐγείροισαι τὰν ὁρμάν.] Aristot. Rhet. 1, [5] : Συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν, προτροπή, τὸ δ' ἀποτροπή, Adhortatio et dehortatio. [Πρ. πρός τι Polyb. 9, 10, 10.] Plut. [Mor. p. 544, D] : Ἡ γὰρ ἔργον ὁμοῦ καὶ λόγον ἔχουσα προτροπὴ καὶ παράδειγμα καὶ ζῆλον οἰκεῖον, ἔμψυχός ἐστι καὶ κινεῖ καὶ παροξύνει. [Ib. p. 1128, A : Ἐκ τῆς εἰς ἀδοξίαν πρ. δόξαν ἄδικον πορίζομενος.] Herodian. 1, [6, 20] : Τοσαῦτά τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμὴν εἰπὼν, Ad exhortandum adolescentem. Προτροπὴ, inquit Julius Rufinianus [§ 35], Adhortatio ad aliquam rem est. Virgilius : Nunc, nunc insurgite remis, Hectorei socii. [Προτροπή, Suasio, quæ in deliberativo genere dicendi locum habet, contraria τῇ ἀποτροπῇ, Dissuasioni : vide Aristot. Rhet. 1, 5. Auctor Rhet. ad Alexandr. c. 2 : Προτροπὴ μέν ἐστιν, ἐπὶ προαιρέσεις ἢ λόγους ἢ πράξεις παράκλησις· ἀποτροπὴ δὲ, ἀπὸ προαιρέσεως ἢ λόγων ἢ πράξεων διακώλυσις. Hinc προτρεπτικὰ ἐπιχειρήματα dicuntur Sententiæ quæ habent vim persuadendi et perducendi judices in sententiam nostram, ap. Sopatr. Διαιρ. p. 328. Sic et Plato ap. Diog. L. § 59. προτροπὴν et ἀποτροπὴν in disciplina rhetorica explicavit. Quomodo a προτροπῇ differat ἡ συμβουλὴ, docet Ulpian. ad Dem. Olynth. 1, p. 8 : Ἐν μὲν ταῖς συμβουλαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν, ὑπὲρ οὗ συμβουλεύομεν, ἀμφισβήτησιν ἔχει, καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ἂν περιγενοίμεθα τῶν χρησίμων, ἀντίρρησιν ἐπιδέχεται· ἐν δὲ ταῖς προτροπαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν πρόδηλον, καὶ ὁ τρόπος. Est etiam Figura orationis, προτροπὴ dicta, h. e. Adhortatio ad aliquam rem : v. Jul. Rufin. l. c. Ernest. Lex. rhet.]

Προτροπίς, ίδος, ἡ, Hesychio est σπυρίς.

Πρότροπος οἶνος dicitur ὁ προτρεπόμενος, Vinum quod sua citatum sponte defluit, antequam uvæ calcentur ; sicut enim οὖρα et χυμοὶ a Medicis dicuntur προτρέπεσθαι, i. e. Cieri et provocari, ut sc. profluant : ita opinor hoc vinum πρότροπον nominari, quod suopte impulsu defluit, antequam uva sit calcata, pondere ipso προτρεπόμενον : idemque esse videtur, quod Columellæ mustum lixivium : similitudine a lixivio πλυντρίδι, quæ per colum madente cinere paulatim distillat : πρόδρομον etiam vocant ejusmodi vinum, quoniam sc. προτρέχει. Athen. [1, p. 30, B] : Μιτυληναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκὺν οἶνον πρόδρομον καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ πρότροπον, ἢ πρόδρομον· 2, [p. 45, E] : Τὸν καλούμενον πρότροπον τὸν γλυκὺν Λέσβιον, ὄντα εὐστόμαχον· ut et Vitruv. tradit Lesbum vinum πρότροπον producere. Plin. vero et πρότροπον Gnidium agnoscit inter transmarina vina. Diosc. 5, 9 : Ὁ δ' ἐκ τῆς ἡλιοπεπονθείσης σταφυλῆς ἢ ἐπὶ τῶν κλημάτων ὀπτηθείσης καὶ τριβομένης γενόμενος γλυκὺς, καλούμενος Κρητικὸς, ἢ πρότροπος, ἢ πράμνιος, Passum quod uvis sole siccatis in area aut in sarmento torrefactis exprimitur, Creticum cognomine, aut protropon, aut pramnion. [Galen. vol. 13, p. 533 : Ἀποβρέχεσθαι ἐν πρ. ἱκανῶς· 539 : Γλυκέος πρ. ἢ Θηραίου.] Polluci [6, 17] πρότροπος est οἶνός τις, ὁ πρὶν ἀποθλίβεσθαι ἀκροαίς : ut et Hesych. est τὸ γλεύκους τὸ πρόχυμα [recte πρόχυμα corrigitur] : quod Columellæ est Lixivium mustum, Id quod ex musto prius distillat. [Mœris p. 305 : Πρ. οἶνος ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τὴν σταφυλὴν ῥεύσας (τῶν βοτρύων ἀπορρέων dixit Apollon. Lex. Hom. s. v. Τρώπιος), ubi Pierson. in ἀπότροπος corruptum in Etym. M. p. 162, 25, notavit. Ceterum conf. HSt. s. v. Πρόχυμα.]

[Πρότροχος, ὁ, Rota anterior. Athenæus De machinis in Mathem. vett. p. 10, 2 : Πρότροχον κατασκευάζειν. Hase. Adjectivum est in inscr. Iconiensi ap. Bœckh. vol. 3, p. 69 : Δίκα πρότροχα ἦρα κλέη, ἰδίοισι παλαιστεῖν ζεύγεσι, quod Bœckh. exp. *alii præcurrentia ac proinde insignia*. In lapide est προτροχα, nec proximæ literæ satis certæ. G. Dind.]

[Προτρύγαιος, ὁ, ἡ, Vindemiarum præses. Θεοὶ πρ. ap. Pollux. 1, 24. Ἑορτὴ Διονύσου προτρυγαίου Achill. Tat. 2, 2. Διόνυσον προτρυγῆν καὶ σταφυλίτην ap. Ælian.

V. H. 3, 41, ubi probabilis est Schefferi conjectura προτρύγαιον. || Προτρύγαια (codex προτρυγία, quod correxit Meurs.), ἑορτὴ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος, Hesych. Προτρυγαίοις gl. sine expos. posita ap. Suidam, cujus tamen codex Leid. addit μὴν.]

[Προτρύγητος. V. Τρυγητήρ.]

[Προτρύγης vitiose pro προτρύγαιος, quod v.]

[Προτρύγησις, εως, ἡ, Antevindemia. Schol. Arat. Phæn. 150 : Αἱ προτρυγήσεις. Boiss.]

[Προτρυγητήρ. Προτρυγητής. V. Τρυγητήρ. Προτρυγητὶς scriptum ap. Procl. ad Hesiod. Op. 607, vitiose pro προτρυγητής. G. D. Ptolem. Almag. t. 2, p. 56, 26. Hephæst. Apotel. p. 11, 12 : Ὁ δὲ ἐν τῇ βορείῳ πτέρυγι καλούμενος Πρ. Gemin. Elem. astron. p. 12, 28 ; 65, 12 ; 68, 31 ; Hipparch. In Phænom. p. 230, 40 ; 239, 34 ; 252, 29 ; 253, 24. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1823, p. 485. Hase.]

[Προτρώγω, Ante comedo. Hippocr. p. 466, 44 : Λάχανα προτρώγειν· 486, 9. Geopon. 12, 30, 4 : Πρ. σκόρδον. G. D. Galen. vol. 14, p. 517, 8. Id. ib. p. 574, 6 : Ἑφθὴ κράμβη προτρωγομένη. Hase.]

[Προτ. siglum vocis Προτριακάς, quod v. Franz. Elem. epigr. gr. p. 370. Hase.]

Προτυγχάνω, Prior s. Ante sum, i. q. προϋπάρχω s. προγίνομαι. [Pind. Pyth. 4, 61 : Προτυχὸν ξένιον. Appian. Civ. 1, 53 : Ἐς τὰς φυλὰς, ὅμοια τοῖς προτυχοῦσιν, ἕκαστοι κατελέγοντο. Προτυχὸν per προστυχόν, παρατυχὸν exp. Hesych. « Aristoxen. De mus. p. 19 : Αὐτοῦ ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις προτυγχάνει. » Hase.] || Ante consequor. Dio Cass. 47, 34 : Χρεῶν ἀποκοπῆς προτετυχηκότες.] Cui synonymum est Προτέτυγμαι, unde infin. προτετύχθαι, Ante factum esse. Hom. Il. Π, 60 : Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί· Sinemus hæc jam facta esse, Sinemus hæc præterita et anteacta esse, προγεγονέναι, ut exp. schol. et Hesych. Sic Τ, 65 : Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ· Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον. Sed hoc προτέτυγμαι, licet subjiciatur verbo προτυγχάνω, derivatum est a προτεύχομαι s. προτύχομαι. [V. Προτεύχω. Cum tmesi Apoll. Rh. 4, 84 : Πρὸ γάρ τ' ἀναφανδὰ τέτυκται πάντα μάλα.]

Πρότυπος, ὁ, sive Πρότυπον, τὸ, Futuri operis præcedens typus et forma, speciminis gratia. Vide in Ἔκτυπος. [Epiphan. t. 2, p. 279, D : Αὕτη τοῦ Πάσχα ἡμῶν ἡ πρ. De protypis C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 323, 4. Hase.]

Προτυπόω, Præformo, Præinformo. [Hesych. : Προετύπου, προεδήλου. Clem. Al. p. 366 : Τὸ ἦθος προτυποῦν. « Psellus Opusc. p. 134 ; Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 348 med. » Boiss. Epanag. Basil. p. LXXII, 17 ed. Zachar. : Ὥσπερ ὑπὸ διαθήκου τινὸς ἢ χρυσίου σφραγιζόμενα καὶ προτυπούμενα. Phot. Epist. p. 103, 27 : Ταῖς προτυπωθείσαις γραμμαῖς. Hase. Forma media Heliod. 9, 25 : Ψυχῆς τὰ μέλλοντα εἴδωλα προτυπουμένης. Andr. Cret. p. 146, D : Τὴν σὴν προτυπούμενος ἔξοδον.] Quidam interpr. Imaginor, Fingo, non expressa præpositione. [Fortasse ex Luciano De paras. c. 40 : Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠγγέλθαι ... ἐμβεβληκέναι πολεμίους.]

[Προτύπτης, ὁ, subst. a τύπτω derivatum, memorat Chœrob. In Theodos. p. 54, 15.]

[Προτύπτω, Ante percutio. Æsch. Ag. 132 : Προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. || « Prorumpo. Hom. Il. N, 136 : Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, i. e., ut exp. Eustathius (p. 924, 46), προέκρουσαν, προενέβαλον εἰς πόλεμον. (Per προένευσαν, προῆλθον, προεχώρησαν, προέρχοντο καὶ τὰ ὅμοια exp. Hesych. s. v. Προὔτυψαν et Προέτυψαν. Similiter Il. O, 306, P, 262.) Od. Ω, 319, de Ulysse, visu patris sui commoto : Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι· ubi Eust. (p. 1962, 37) : Προὔτυψεν, ἤγουν προενέπεσε ταῖς ῥισὶν ὃ δὴ προπάσχει ὡς τὰ πολλὰ ὁ μέλλων δακρύειν. Apoll. Arg. 1, 953 : Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι, i. e. ἐπέκελσεν, ἐπέλασεν. 3, 1296 : Ὅσσον ἄνω προὔτυψεν ἐς ἠέρα. Schol. προῆλθεν ἢ προέσχεν ὑπὲρ τῆς γῆς. Nicand. Th. 176 : Οἴην... Νεῖκος... κατέχευεν ἄσιν, προὔτυψε δὲ πόντῳ· et Alex. 499. Oppian. Hal. 4, 545, de trabe ferreis cuspidibus armata, qua pelamydes e fundo maris extrahuntur, quæ Σεύεται ἐς νεάτας ῥίζας ἁλὸς, ἔνθ' ἀμενηναῖς πηλαμύσι προὔτυψεν ἐν ἰλύσι πεπτηυίαις· ubi etiam exponi debet ἐπέλασεν, Admota est, sed cum quadam Violentiæ signif., In pelamydas impetum fecit, vi ruit. Idem Hal. 2, 414, de latrone in insidiis delitescente, et redeuntem a cœna civem a tergo percutiente : Αὐτὰρ ὁ λάθρῃ ἐξόπιθε προὔτυψε, καὶ αὐχένα χερσὶ δαφοινοῖς εἶλεν ἐπιβρίσας. (Ibid. 4, 392 : Ἐς θάλαμον προὔτυψεν.) In hoc verbo Violentiæ semper inclusa significatio, ut ex allatis exemplis patet : etiam in eo, quem protuli ex Apollonio, navis a vento impulsa, non simpliciter Appulsa dicitur, sed Celeriter et cum impetu. » Brunck.]

[Προτύπωμα, τὸ, Præfiguratio, Præformatum aliquid, Typus prævius. Jo. Chrys. Hom. 154, vol. 5, p. 933. Seager. Simplic. ad Epict. p. 283, 22 : Πρ. ἑαυτῷ προτιθέναι τὸν Σωκράτην. Hemst. Hesych. De temper. p. 1017, C. Hase. Marini V. Procli p. 34 : Οἱονεὶ πρ. σωφροσύνης τοῖς ἄλλοις γιγνόμενος. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 259 ; Theodor. Stud. p. 465, C.]

[Προτύπως. V. Πρωτοτύπως.]

[Προτύπωσις, εως, ἡ, Præformatio, Præfictio, Amphil. p. 14. Præfiguratio, Præcedens typus, Method. p. 397, 423 ; Andr. Cret. p. 111 ; Iren. fr. p. 16 ; Athanas. vol. 2, p. 56. Kall. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 515, 30. Anast. Sin. Quæst. p. 70, 25. Hase. Basil. M. vol. 3, p. 28. « Herodian. Epimer. p. 126. » Boiss.]

[*Protyrum* vinum in Lesbo insula memoratur ap. Vitruv. 8, 3, p. 188, 19 ed. Rod. Vide tamen Πρότροπος. Hase.]

[Πρότυχος, ὁ, Protychus, n. pr. in inscr. Paria ap. Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 206, si literam primam recte supplevit editor.]

[Προτύφ, ὁ. Helladius in Photii Bibl. p. 532, 5 : Τύφω τύφ καὶ προτύφ.]

[Προῦ (?), προσέρχου, Hesych.]

[Προυγελάω. V. Προσγελάω.]

[Προϋγιαίνω, Ante sanus sum. Pseudo-Hippocr. De partt. septim. vol. 1, p. 166. Conf. programma meum 11, p. 13. Struv.]

[Προϋγραίνω, Præhumecto. Hippocr. p. 1249, E.]

[Προυλακτέω, Latro pro. Alciphro 3, 62 : Τῶν κυνῶν, αἳ τῶν τρεφόντων προυλακτοῦσι καὶ κήδονται.]

[Προυλέες. V. Προύλης.]

[Προύμνη, ἡ.] Προύνη, ἡ, Prunus, Arbor gummosam lacrymam fundens, ut cerasus, Theophr. H. Pl. 9, 1, [2]. Dicitur et κοκκυμηλέα. [Theophrasto προύμνη restitutum ex codd. Προύμνη s. Συριακὴ κοκκυμηλέα Dioscor. 1, 174, est Prunus domestica L., κοκκυμηλέα Prunus insititia L., sec. Fraas. Synops. plant. floræ class. p. 69. Hase. Προυνέα et Προυναία in glossis mss. ap. Ducang.]

[Προῦμνις, ιδος, ὁ, Prumnis, Corinthius. Pausan. 2, 4, 4. Πρύμνης ap. Georg. Syncell. Chron. p. 179, C, ubi Eusebius *Primnis*.]

[Προῦμνον, τὸ, Prunum. Galen. vol. 6, p. 357 : Ὁ τῶν ἀγριοκοκκυμήλων (καρπὸς), ἃ προῦμνα παρ' ἡμῖν καλοῦσι. G. D. Gl. botanicæ mss. : Ἀκακία ὁ χυμὸς τῶν πρ. Gl. iatricæ cod. Reg. 1334 (in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 398) : Κοκκύμηλα· τὰ πρ. Aetius l. 1 (ex Galeno vol. 13, p. 193. G. D.) : Ὀνομάζεται κατὰ τὴν Ἀσίαν τὸ φυτὸν τοῦτο προῦμνον. Achm. Oniroer. c. 243. Ducange. Idem Προῦνον memorat ex Alex. Trall. 4, 1, et in Addendis Προῦνος ex Aetio l. 1 in cod. Paris. : Κοκκυμήλων δὲ ἀγρίων ὁ καρπὸς, ὁ καὶ προῦνος ὀνομαζόμενος.]

[Προῦμυρ (?), εἶδος οἴκου (σύκου Salmas.), Hesych.]

[Προυνεικεύω vel Προυνικεύω. « Scribit post Epiphanium (vol. 1, p. 56, C, et 78, D) Nicetas Chon. in Thes. Orthod. fidei cathol. 4, 2, Gnosticos hæreticos feminam quandam nomine Προύνικον coluisse, eique vim illam ascripsisse quæ genitali semini insita est : hanc porro vocem Coitum significare. Græcos enim si de virginum defloratoribus loquantur, verbis ita dicere solere, ἐπρουνίκευσε τήνδε, Istam vitiavit. Certe non aliud esse videtur quam quod puriores Græci dicunt πορνεύειν, deducta voce a πορνικός, qua usus est Euseb. Præp. ev. p. 97, Joann. Chrysost. et alii. Vide Theodorit. De Hær. serm. 1, ubi de Borborianis et Ophitis hæreticis. Porro hanc vocem variis hære-

ticis ascribit Epiphanius; Simonianis scilicet Hær. 21, 2, Nicolaitis Hær. 25, 3, 4 (ubi v. Petav. vol. 2, p. 43), Valentinianis Hær. 31, 5, et Ophitis Hær. 37, 6, in quibus locis vim vocis exponit, de qua ibidem consulendus Petavius p. 41 et 66. » Ducang.]

[Προύνικος, ὁ.] Προύνικοι [scribitur Προυνικοὶ accentu vitioso] Hesychio sunt οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, [οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι,] Bajuli : et οἱ μισθωτοί, Mercenarii. Item δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, Cursores, Celeres, Agiles. Quo modo Suidæ quoque προύνικος est δρομαῖος, γοργός, hoc in loco [Diogenis L. 4, 6] : Φασὶ δὲ Ξενοκράτη, εἴ ποτε μέλλοι ἐς ἄστυ ἀπιέναι, τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ, ut sit Homines turbulentos et huc illuc cursitantes. [Recte nunc προύνεικος ap. Suidam ex cod. Paris. et Photio p. 465, 12 : Προύνεικον· οὐ τὸν ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντα τινὰ ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ· καὶ ἔγκειται τὸ ἔνικα (codex ἐνεῖκα, quod ἐνεῖκαι potius est, ut legitur in Etym. M. p. 691, 24). Προύνεικος, δρομαῖος, γοργός.] Meminit Pollux quoque [7, 132] hujus vocabuli, scribens προυνίκους a novæ comœdiæ scriptoribus vocatos fuisse τοὺς μισθωτούς. Apud Eustath. [p. 983, 48] ex Ælio Dionysio Προύνεικος, ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ : ab ἐνείκω, quod est φέρω. Ea scriptura et id etymon non displicent : qui vero sine diphthongo in penultima scribunt, a νίκη derivare velle videntur, ideoque exponunt ταχεῖς, γοργοί, ut cursores, qui celeritate vincere et prævenire æmulos cupiunt. Ab Etym. [M. p. 691, 19] et Lex. meo vet. affertur et aliud etymon. Προύνεικος, inquiunt, significat et τὸν ὑβριστήν, et τὸν ἱστάμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέροντα τὰ ὤνια καὶ λαμβάνοντα ὑπὲρ τούτων μισθόν. Et quando quidem τὸν ὑβριστὴν significat, est ex præp. πρὸ et nomine νεῖκος, pleonasmo τοῦ υ : in altera autem significatione, ex præpositione πρὸ et Bœotico verbo ἐνείκω, facta nimirum κράσει τοῦ ο καὶ ε in diphthongum ου. [Eadem ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 251. Gramm. cod. Paris. 2630 in Bekk. Anecd. p. 1415 : Προύνεικος· καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδεύτων φασὶ κεῖσθαι τὴν φωνήν. Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἐνεικος ἐσχημάτισεν· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προυνείκους τοὺς μισθοῦ τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὤνια κομίζοντας παῖδας. Δημήτριος δέ φησι τοὺς διδόντας τὰ ὤνια πρὶν ἢ λαβεῖν τιμήν. Δῆλον δὲ ὅτι εἴτε κατὰ τὸν Ἀλεξίωνος λόγον εἴτε κατὰ τὸν Δημητρίου διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ γραφή ἐστιν. Eadem non sine scripturæ vitiis ex cod. Bodl. Lexici Cyrilli edidit Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 189, ubi in fine additur, οὕτω καὶ Φιλόξενος. De osculis lascivis Strato Anth. Pal. 12, 209 : Ἔστω που προύνεικα (codex Pal. πορνικὰ) φιλήματα καὶ τὰ πρὸ ἔργων παίγνια· pro quo in cod. Paris. ap. Cramer. l. c. p. 387, scriptum est ἔστω προύνεικα πρῶτα φιλήματα, ex quo Meinek. in Anal. Alex. p. 398 collegit veram adjectivi formam προυνικὰ esse. || Substant. Προυνικία, ἡ, ap. Hesych. s. v. Σκίταλοι : Προυνικίας τῆς νυκτερινῆς.]

[Προύνη. V. Προύμνη.]

[Προυνικία. Προύνικος. V. Προύνεικος.]

[Προϋννέπω. V. Προεννέπω.]

[Προῦνον, τό, et Προῦνος, ὁ. V. Προῦμνον.]

[Προῦνος, ὁ.] Προύνους, Hesychio βουνούς, Colles, Monticulos. [Qui πρῶνες dicuntur.]

[Προϋξεπίσταμαι, Προϋξερευνάω, Προϋξερευνητής, Προϋξερίζομαι. V. Προεξ—.]

[Προϋπάγομαι, Ante pellicio. Dio Cass. 58, 28 : Ἐξ ἔρωτα αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς... προϋπήγετο. Προϋπαγαγέσθαι vitiose vulgo ap. Xenoph. Hell. 7, 1, 41, ubi nunc προσαγαγέσθαι ex aliis codd.]

[Προϋπαντάω, Prior obvius fio, occurro. Joseph. A. J. 8, 1, 2 : Προϋπαντήσαντος αὐτῇ τοῦ παιδός· B. J. 2, 5, 2 : Προϋπηντήκεσαν αὐτῷ... « Joann. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. p. 121. » Boiss. Tzetz. ad Lycophr. 1141. In libris non raro in προσυπαντᾶν corruptum, ut in Lexico cod. Paris. 2562, fol. 211 verso, ap. Osann. : Ὑπαντῶ δὲ ἐπὶ τιμῆς, τὸ προσυπαντῶ. Scriptor Vitæ Oppiani p. xxvi ed. Schneid. prior. in cod. Palat.; Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 567; Eustath. Opusc. p. 343, 14; Nicet. Chon. in Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 407; Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 151, D, Andron. Pal. p. 341, A.]

[Προϋπάντησις, εως, ἡ, q. d. Præoccursus. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 231, D : Δεξιώσεις καὶ πρ. « Προσυναπάντησις, fig. ap. Alexandr. Περὶ σχημ. p. 587 (in Walzii Rhett. vol. 8, p. 485), si duo nomina ita in fine componuntur, ut unumquodque aliquid in antecedentibus habeat, quo separatim referri debeat, ut in Homerico : Οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. In his ὀλλύντων refer ad εὐχωλήν, et ὀλλυμένων ad οἰμωγήν. » Ernest. Lex. rhet. Corrigendum Προϋπάντησις. G. Dind.]

[Προϋπαντιάζω, i. q. προϋπαντάω. Philo vol. p. 22, 45 : Προϋπαντιαζόντων.]

Προϋπαρξις, εως, ἡ, q. d. Præexistentia. Damasc. : Τοῦτο τῶν Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προϋπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas jam olim fuisse prodidit. Proprie autem προϋπαρξις Deo tribuitur, ut qui sit et ante ipsam ὕπαρξιν, et ante τὰ ὑπάρχοντα, ut Dionysii Areop. schol. scribit. Vide Bud. p. 139, 141. [Justin. Mart. p. 174, A; 400, B; Euseb. Dem. p. 317, C; Contra Marc. p. 98, A; 137, D; 153, D. Hase.]

Προϋπαρχή, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Ethic. 9, [2] : Ἐνίοτε γὰρ οὐδ' ἐστὶν ἴσον τὴν ἑτέρου προϋπαρχὴν ἀμείβεσθαι.

[Προϋπαρχόντως, Ex exsistentia antecedenti. Joann. Chrys. Hom. 155, vol. 5, p. 937 : Καὶ τίς γνώσεται αὐτόν; τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δηλονότι καὶ προϋπαρχόντως ἐστὶ καὶ Θεός. Seager.]

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω : [ut Demosth. p. 471, 3] Οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præveniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eod. sensu ap. Isocr. [p. 89, C] προϋπάρχειν cum gen., προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. [Id. p. 131, C : Κομιεῖσθαι προσδοκῶντες ὧν ἂν προϋπάρξωσιν. Dio Cass. 38, 34 : Μὴ καὶ προϋπάρχειν τι ἐς αὐτὸν νομισθῇ.] Hinc προϋπηργμένα, Demosth. [p. 1191, 26 : Τῶν πρ. ἐπῃνεῖ], Beneficia in quempiam antea collata. Vide Bud. Comm. p. 138. Rursus ap. Isocr. [p. 107, D] ponitur προϋπάρχειν in malam partem, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας : ut infra habebimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας. || Προϋπάρχω, Sum ante, Præcedo tempore; ut οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. [Plato Prot. p. 317, D : Ἐκεῖ γὰρ προϋπῆρχε τὰ βάθρα· Eryx. p. 405, A : Εἰ μὴ ταῦτα προϋπάρχοι. Demosth. p. 12, 16 : Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν τῶν προϋπαρξάντων ἕκαστον κρίνεται. Aristot. Eth. Nic. 4, 5 : Οἷς τὰ τοιαῦτα προϋπάρχει. Polyb. 3, 106, 2 : Οἱ προϋπάρχοντες ὕπατοι. Dio Cass. 47, 10 : Εὐεργεσίας τινὸς προϋπαρχούσης σφίσι. Τὰ προϋπάρχοντα, Pristinæ facultates, 38, 38.] Pausan. [2, 18, 2] : Ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes, i. e. An præcesserit cædes ab illo perpetrata. [Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 411, n. 2556, 6 : Ἐν ταῖς προϋπαρχούσαις στάλαις. Alia ib. p. 399, n. 2554, 219 : Πρὸς προϋπαρχούσας αὐτοῖς στάλας. Hase.] Dicitur et προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosth. [p. 314, 9] : Οὐ κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Eodem vocabulo eadem in re utens Aristot. Rhet. 1, [9, 3] dixit, Ὅσα κατὰ τὸ προσῆκον (ἐπαινετέον), εἰ ἄξια τῶν προγόνων, καὶ τῶν προϋπηργμένων. [Themist. Or. 3, p. 47, A. Joseph. C. Apion. 1, 29 : Ποίας αὐτοῖς φιλίας... προϋπηργμένης. Aoristo usus est idem B. J. 7, 8, 1 : Μηδ' εἴ τι πρότερον προϋπαρχθὲν ἦ μνήμης παραδέδωκεν.]

[Προΰπειμι, Ante subsum, Ante exsisto. Olympiodor. In Eccles. c. 4, p. 627 : Προϋπεῖναι τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος λέγουσι· et mox : Προϋποῦσα ἡ ψυχή. Suicer. Basil. M. vol. 3, p. 633, B : Οὐ δεῖ οὐδ' ἑτέραν ὄψιν τῷ τοῦ ὕδατος τούτου κατόπτρῳ ἐγκύπτειν, ἵνα μὴ τὴν προϋποῦσαν (sic codd., ed. Par. προενοῦσαν) ἐπισκιάσῃ ἀρχὴν, οὐδ' κτλ. Apollon. De synt. p. 22, 27 : Τῶν προϋπόντων μορίων. Eustath. p. 716, 14, ubi de origine verbi βλεμεαίνω agit : Προϋπεῖναι τὸ βρεμεαίνειν. Etym. M. p. 777, 38 : Τὸ πάλαι εἶναι καὶ προϋπεῖναι.]

[Προϋπεκλύω, Ante dissolvo, debilito. Heliodor. 9, 17 : Τὴν ῥώμην τῶν ἵππων προϋπεκλύων.]

[Προϋπεξάγω, Prius subduco. Greg. Naz. In Julian

p. 34 : Καὶ διὰ τοῦτο μετατιθεὶ μὲν τὰ βασίλεια, τοὺς μὲν θανάτῳ προϋπεξαγαγὼν πρότερον, τοὺς δὲ παρωσάμενος.]

[Προϋπεξέρχομαι, Ante subduco me, abeo. Dio Cass. 48, 13 : Μαθὼν τοῦτο προϋπεξῆλθε. Ex conjectura restitutum 38, 16, ubi vulgo προεξελθεῖν, codex vero Med. προϋπεξέχειν.]

[Προϋπεξορμάω, Ante erumpo. Lucian. D. mort. 27, 1 : Πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας· ubi var. lect. προεξορμήσας, προσεξορμήσας et ὑπεξορμήσας.]

Προϋπεργάζομαι, Ante efficio clam. [Ante conficio. Diodor. 3, 16 : Τὰς σκληρὰς (τῶν ἀκανθῶν) λίθοις θραύοντες καὶ προϋπεργαζόμενοι κατεσθίουσι. Angl. Ex Philone citat Schneider.]

Προϋπεργασία, ἡ, ap. Rhetores, quæ ex Rufino [De figuris p. 219] exp. Præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id, quod subjecturi sumus : ut si testem producturi, ante ei fidem habendam esse doceamus.

Προϋπισχνέομαι, Ante promitto. [Pollux 5, 105. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 34; Polyb. 32, 9, 2; Joseph. A. J. 5, 1, 12, C. Apion. 2, 40; Dio Cass. 42, 49; 60, 25. « Προϋπίσχημαι, schol. Hom. Il. A, 564. » Wakef.]

Προϋποβάλλω, q. d. Præsubjicio. [Lucian. Quom. hist. scr. c. 51 : Ἡ μὲν (ὕλη) ὑπῆρχε καὶ προϋποβέβλητο... εἰ δὲ ἔπλαττον μόνον. Geopon. 10, 42 : Προϋποβληθείσης θρύμβης.] Budæo Comm. est fere i. q. Præstruo, Præmolior, et Fundamenti loco vel inchoamenti pono. [Forma media Plut. Mor. p. 966, D : Αἱ χελιδόνες πρὸ τῆς τεκνοποιίας... στιφρὰ κάρφη προϋποβάλλονται.] Themist. De anima 2 : Οἷς γὰρ τῶν θνητῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμόν, τούτοις καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προϋποβάλλεται. Idem inferius, Εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδίδωσι τῶν ἐνεργειῶν, οὐδὲν θαυμαστόν, Quod si natura comparatum est, ut prius insint potentiæ in homine quam actus, Ingenerentur et insint quasi inchoamenta animæ, Bud.

[Προϋποβρέχω vitiose pro προαποβρέχω, quod v.]

[Προϋπογραφή, ἡ, Præfiguratio. Plotin. p. 699 extr. Creuzer.]

[Προϋπογράφω, Tacite factis indico, Significo. Clearch. ap. Athen. 12, p. 553, F : Πρ. ὅτι δεῖ καὶ αὐτοὺς μεταδιδόναι τῆς ὥρας. « Prius vel Ante describo. Joann. Chrys. in Ep. ad Rom. serm. 16, vol. 3, p. 137 : Ὁρᾷς ὅτι... ἐν αὐτῇ τῇ φύσει ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἄνωθεν προϋπογράφεται γέννησις; » Seager. Plotin. p. 699, B : Τὴν δύναμιν τῆς τοῦ παντὸς ψυχῆς προϋπογράφειν. Schol. Ven. Hom. Il. Ψ, 255. Symeon Sethi Ichnel. p. 352. Phot. Bibl. p. 86, 38 : Τῶν νῦν μοναζόντων τὴν πολιτείαν προϋπέγραφον. Forma media Plut. V. Luculli c. 31 : Σχῆμα πόλεως ἐν αὐτῷ (τῷ τόπῳ) προϋπογράψασθαι καὶ τὸν Ἀρτάξαν... παρορμῆσαι πρὸς τὸν οἰκισμόν.]

[Προϋποδείκνυμι, Ante ostendo s. demonstro. Aristid. vol. 2, p. 226, 1 : Οὐ ταῦτά γ' ἐστὶν ὧν προϋπέδειξεν αὐτοῖς ὁ διδάσκαλος. Longin. De subl. 43, 6 : Προϋποδεδειγμένων τῶν ὅσα εὐγενῆ... ἐργάζεται τοὺς λόγους. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 147, 28; 187, 18. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 161, E : Προϋπεδείκνυ. Conf. Προεπιδείκνυμι.]

[Προϋποδέχομαι, Ante recipio. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 474.]

[Προϋποθετέον, Ante supponendum. Iambl. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 192, 15. Schæf.]

Προϋπόκειμαι, q. d. Prius subjaceo, subjectus sum. Sed dicitur προϋποκεῖσθαι, Quod prius in rerum naturam editum est, quasi Cui tanquam ante subjacenti alia superjacent et superimposita sunt. [Longin. De subl. 8, 1 : Προϋποκειμένης ὥσπερ ἐδάφους τινὸς... τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως. Plut. Mor. p. 678, F : Ἔδει γὰρ καὶ τόπον προϋποκεῖσθαι τοῖς γινομένοις. Sext. Emp. p. 152 : Τὸ προστιθέμενον... προστίθεται... τῷ προϋποκειμένῳ. Apollon. De synt. p. 34, 24 : Τὴν προϋποκειμένην γνῶσιν.] Philo De mundo : Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, Locum oportet in rerum naturam prius editum esse quam corpus. [Sensu grammatico Eustath. p. 43, 33 : Προϋπόκειται τοῦ θαμειαὶ ἀρσενικὸν ὄνομα.] Προδιαστικός, inquit Bud., τὸ προϋποκείμενον : dicuntur enim προϋποκείμενα τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις censentur καὶ τοῖς προ-

καταβεβλημένοις, de quibus supra dictum est. || In VV. LL. προϋποκειμένης γῆς, Prius propositi agri, Prioris agri. [Plut. V. Solon. c. 15 : Σεμνύνεται Σόλων ὅτι τῆς πρ. γῆς ὅρους ἀνεῖλε πολλαχῇ πεπηγότας.]

Προϋπολαμβάνω, Prius existimo, animo concipio et præsumo. [Aristot. Anal. postt. 1, 1, 3, Rhet. 2, 21.]

[Προϋπομνηματίζομαι, Ante commentarios scribo. Schol. Pind. ad Isthm. 2 tit.]

[Προϋπονοέω, Ante suspicor. Olympiodorus in Diario Erudit. Mart. 1835, p. 149, 5. Boiss.]

[Προϋποπτεύω, Ante suspicor. Joseph. B. J. 7, 7, 4; Dio Cass. 38, 15.]

[Προϋποπάσσω s. Προϋποπάττω, Ante subspergo. Geopon. 12, 14, 1 : Προϋποπάσας κόπρον.]

Προϋπόστασις, εως, ἡ, q. d. Præsubsistentia, Præexistentia : de re, quæ prius in naturam rerum prodierit. At ex Diosc. [Ther. præfat. p. 421, D] affertur pro Antecedens corporis compages; sed aliter pro hac signif. scripsisse Diosc. verisimile est.

[Προϋποστέλλω, Ante subjicio. Rufus Eph. p. 58 ed. Clinch. : Ἑκατέρωθεν προϋπέσταλται τοῖς ὑποχονδρίοις ὅ τε σπλὴν καὶ τὸ ἧπαρ.]

[Προϋποστικτέον, Ante subdistinguendum. Schol. Hom. Il. B, 155 : Πρ. τελείᾳ.]

[Προϋποστολή, ἡ. Theophan. p. 198, A : Ἔπεσεν τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πρ. τοῦ θυσιαστηρίου· ubi Goar. interpr. contractæ ad sanctum altare testudinis. Duc. Eadem apud Joann. Malal. p. 490, 2, ubi vertitur *Fornicis pars orientalis.*]

Προϋποστρώννυμι, s. Προϋποστρωννύω, Prius substerno [Geopon. 5, 8, 5 : Προϋποστρωννυμένης γῆς· 4, 15, 5 : Προϋποστρωθέντων ἀχύρων] : unde particip. præt. pass. προϋπεστρωμένος. [Olympiod. In Plat. Phileb. f. 162 : Ὅτι προϋπέστρωται τὸ τέλειον τῷ ἱκανῷ. Cramer.]

Προϋποστρωμαί, VV. LL. nescio unde afferant pro Prima colorum fundamenta et velut substernicula, quibus firmatur tinctura pertinacius.

[Προϋποσύρω, Ante substraho. Basil. M. vol. 3, p. 634 (?).]

[Προϋπόσχεσις, εως, ἡ, Promissio ante data. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 184.]

[Προϋποτάσσω s. Προϋποτάττω, Ante subjicio. Maccab. 3, 1, 2 : Παραλαβὼν τῶν προϋποτεταγμένων αὐτῷ ὅπλων κράτιστα, Sumens e commissis suæ custodiæ armis optima.]

[Προϋποτέμνω, Ante præcido. Heliod. 4, 18. « Greg. Naz. Stel. 1, p. 20 Montac. » Boiss. Anna Comn. p. 11, A : Ἐπειδὴ τὰς ἐφόδους αὐτοῦ προϋποτέμνεσθαι τὸν Ἀλέξιον μεμαθήκει.]

Προϋποτίθημι, Præsuppono. Itidemque Προϋποτίθεμαι pro Præsuppono, accipitur. Plut. [Mor. p. 1013, B] : Τοῖς μήτε γένεσιν αὐτοῦ, μήτε τῶν γεννητικῶν σύνοδον ἐξ ἀρχῆς προϋποθεμένοις, Qui neque ejus ortum neque concilium coitumque procreantium principio statuissent. At partic. προϋποτεθέντα passive significat Præsupposita, Prius posita s. statuta. [Προϋποτίθεμαι, Ante suggero, edoceo. Longin. De subl. 1, 3 : Ἀπήλλαγμαι τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι ὡς... 9, 3 : Τὸ ἐξ οὗ γίνεται προϋποτίθεσθαι πάντως ἀναγκαῖον. Aristot. Polit. 7, 4 : Δεῖ πολλὰ προϋποτεθεῖσθαι καθάπερ εὐχομένους. Dionys. De comp. verb. c. 20 : Ταῦτα ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προϋποθήσομαί σοι.]

[Προϋποτοπέω, Ante suspectum habeo. Dio Cass. 39, 57 : Προϋποτοπήσας τὸν Ἀρχέλαον 46, 49.]

[Προϋποτυπόω, Ante delineo, repræsento. Alex. Trall. 9, p. 593 : Ὁ προϋποτυπωθεὶς δάκτυλος. Philo vol. 1, p. 531, 16 : Τούτων προϋποτυπωθέντων εἰδέναι χρὴ ὅτι παθῶν Αἴγυπτος σύμβολόν ἐστι, His præstructis, expositis. || Forma media Diodor. Exc. p. 586, 74 : Προεῖχεν ἤδη τι τῶν προέργου καὶ προϋπετυποῦτο· ubi præcedit : Εἶχε τὸ ἦθος τοῦ πατρὸς... πρὸς μίμησιν κάλλιστον ἀρχέτυπον.]

[Προϋποφαίνω, Prius subindico. Plut. Mor. p. 583, B : Τὸ δαιμόνιον ἐναργῶς προϋπέφαινε τὴν τελευτήν· nisi προὔφαινε scripsit, ut alibi non raro. Προϋποφαίνομαι, Prius appareo. Zonaras in Epist. cathol. p. 5, B : Ὁ βαθὺς ὄρθρος προϋποφαινομένην αὐτὴν ἐνδεικνὺς ἐμφανίζει. G. Dindorf.]

[Προϋποφεύγω, Ante subterfugio. Suidas s. v. Διώκειν.]

[Προϋποχειρίζω, Primum eligo. Philop. De cr. m. 1, 5. Schleusn.]

[Προϋποχρίω, Ante inungo. Diosc. Parab. 1, 143; Galen. vol. 10, p. 501; 12, p. 226; Paul. Æg. p. 168, 43.]

[Προϋποψάλλω, Prius psallo. Andr. Cret. p. 147, A.]

[Προϋπτιάζω, Ante erigo. Schol. Dion. Chrys. vol. 2, p. 697: Προϋπτιάσας αὐτοὺς τῷ κατὰ τῆς πόλεως ἐπαίνῳ.]

[Προϋπτος. V. Πρόοπτος.]

[Προύρα (?), πλεύμων, ἢ πνεύμων, Hesych.]

Προύργου dicitur pro πρὸ ἔργου, quod et ipsum [vel προέργου] alicubi legitur, [velut ap. Aristot. De partt. an. 3, 14; 4, 12 (sed προύργου ib. 2, 8), Rhet. 1, 1, Themist. Or. 4, p. 52, A (sed προύργου 34, p. 455, 9). Προεργιαίτερος ap. Theodor. Stud. p. 92, B, sed προύργ. p. 288, E; 351, B; 352, B,] pro Quod operæ pretium est et prævertendum, [Opportune. Per πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον exp. Phot. et Suidas (et schol. Luciani Demosth. enc. c. 22 et Hermot. c. 79), addito Isocratis loco p. 44, D: Ἵνα προύργου τι γένηται· et ex scriptore ignoto: Προύργου νενόμικα ... προσαρμόσαι. Eur. Iph. T. 309: Ὡς δ' εἰσείδομεν προύργου πεσόντα· Hel. 1379: Προύργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο.] Aristoph. Pl. [623]: Διακωλύσῃ τι τῶν προύργου ποιεῖν, Aliquid eorum, quæ in rem præcipue sunt: Προύργου τι καὶ ἀναγκαῖον, Lucian. [Isocr. p. 85, D: Οἴμαι γὰρ ἔσεσθαί τι πρ. Πρ. τι ποιεῖν p. 85, A, et De antid. p. 488 Ox.] Dicitur etiam aliquid προύργου esse εἰς τοῦτο, πρὸς τοῦτο. Plato Rep. 2, [p. 376, D]: Ἔγωγε προσδοκῶ πρ. εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. Ibid.: Καὶ ἆρα τι πρ. ἡμῖν ἐστιν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν, Confert nobis, Utile est. [Polyb. 5, 19, 5: Οὐδὲν τῶν πρ. περαίνειν.] Item cum infin. ex Dem. [p. 57, 4]: Καὶ μηδὲν εἶναι πρ. περὶ αὐτῶν εὖ λέγειν, Non esse conducibile. Bud. p. 714-5. Πρὸ ἔργου autem Aristot. Metaph. 6: Ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου πρὸς τὴν παροῦσαν σκέψιν. ‖ Προυργιαίτερον [quod pro προυργότερον dictum explicat Eustath. p. 1441, 29; 1905, 36], Potius, Antiquius. [Τὸ πρὸ τοῦ ἔργου (πρὸ παντὸς ἄλλου ἔργου dixit Suidas) γενόμενον exp. Phot. p. 465, 21, qui ib. 17 vitiosa scriptura deceptus posuit Προυνουργίστατον, προτιμότατον, pro προυργιαίτατον (vel quod Albert. ad Hesych. conjecit προυργιέστατον). Hesych.: Προυργιαίτερον, προκρινόμενον, προτιμότερον, κρεῖττον, ἀναγκαιότερον, ὠφελιμώτερον. Suidas: Πρ., ἀναγκαιότερον· τὸ γὰρ πρὸ τοῦ ἔργου αἱρετώτερον, ἀναγκαιότερον· τὸ γὰρ προύργου ἐστιν οἷον πρόεργον, et simil. Etym. M. p. 691, 28. Aristoph. Lys. 20: Ἀλλ' ἦν γὰρ ἕτερα τῶνδε προυργιαίτερα αὐταῖς· et similiter Demosth. p. 412, 7. Isocr. p. 122, E: Τοῦ δικαίου ποιεῖσθαί τι προυργιαίτερον.] Polyb. [4, 14, 6: Οἷς οὐδὲν ἦν τούτου προυργιαίτερον· 25, 2, 2: Μηδὲν πρ. νομίζειν τούτου. Id. 2, 7, 10; 4, 66, 2]: Οὐδὲν ἐποιήσαντο πρ., Nihil potius aut antiquius duxerunt, Bud. p. 714. [Superl. Προυργιαίτατον per ἀναγκαιότατον, προτιμότατον exp. Suidas, Προυργιαίτατα per προνοητικώτατα Hesych. ‖ Compar. Προυργιέστερον ap. Hesych. s. v. Προκαδέστερον, quo confisus superlativum προυργιέστατον Photii glossæ supra memoratæ restitui voluit Albert.]

[Προῦσα, ἡ, Prusa, urbs Bithyniæ, de qua Steph. Byz.: Πρ. τῆς Προυσιάδος διαφέρει· ἡ μὲν γὰρ Προυσιὰς Βιθυνίας, ἀπὸ Προυσίου τοῦ Ζηλα τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως, ἡ Κίος (vulgo Κεῖος, quod correxit Holsten., nisi quod Κιος scripsit vitiose. Ab aliis Κίερος dicta, quod v.) πρότερον ὀνομασθεῖσα, ἧς ὁ πολίτης Προυσιεύς· ἡ δὲ Προῦσα καὶ αὐτὴ μὲν πόλις μικρὰ Βιθυνίας, κτίσμα Προυσίου τοῦ καὶ Κῦρον (Κροῖσον ex Strabone Holsten.) πολεμήσαντος. Ταύτης τὸ ἐθνικὸν Προυσαεύς ὡς Νύσα Νυσαεύς. Aliorum scriptorum locos indicavit Holsten., Strabonis 12, p. 563 sq., Scylac. p. 140, 141, Eustath. ad Dionys. 808, schol. Theocr. p. 112. Τὰ ἐν Προύσῃ θερμὰ ὕδατα memorantur Galeno vol. 6, p. 177, Athen. 2, p. 43, A, anon. Anth. Pal. 9, 676. Adjectivorum gentilium Προυσαεύς et Προυσιεύς exx. in numis sunt ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 432, 433. Galen. vol. 2, p. 363: Ἀσκληπιάδης Βιθυνὸς Κιανός, ὃς καὶ Προυσίας ἐκαλεῖτο· ubi Προυσιεύς corrigi voluit Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 87, quod Προυσαεύς vel Προυσιεύς scrib. erat.]

[Προυσελέω.] Προσελεῖν Arcadum dialecto dicitur τὸ ὑβρίζειν. Et forsitan inde ipsi Arcades Προσέληνοι vocati sunt, quod essent λοιδορητικοί. Ita Lex. meum vet. ex ὑποθέσει Προμηθέως Δεσμώτου: Etym. vero [M. p. 690, 11] ex ὑπομνήματι Προμηθέως Δεσμώτου: sed perperam ap. eum scriptum est προυσελλεῖν, et ipsa expos. depravata a librariis. Apud Hesych. vero barytonos Προσέλει, προπηλακίζει. Sed superiorem scripturam Suid. confirmat, προσελοῦμεν afferens pro προπηλακίζομεν. [Æschyli locus est v. 438: Ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον· ubi libri partim προσελούμενον. Ab Æschylo sumsit Ælian. Epist. 3, ubi scriptum: Ἐμαυτὸν περιόψομαι προυσελούμενον, καὶ ταῦτα ὑπ' ἀνδραπόδου. Suidæ gl. sumta ex Aristoph. Ran. 730, ubi pariter vulgo προσελοῦμεν, sed metrum προυσελοῦμεν postulat, quod servavit codex Ravennas. Apud Stob. Flor. 43, 28, Aristophanis verba afferentem προυγελοῦμεν, ubi literam γ ex digammo ortam esse quorundam opinio fuit: v. Kidd. ad Dawes. p. 295 et Buttm. Lexil. vol. 2, p. 89. Eodem modo scriptum ap. Hesych., de quo HSt.:] Προυγελεῖν ap. Hesych. προπηλακίζειν, ὑβρίζειν: pro quo ap. Etym. προυσελλεῖν, et supra προσελεῖν.

[Προυσηνόν, τό, Prusenum, nomen castelli ap. Nicet. Chon. Hist. p. 261, B.]

[Προυσιάς, άδος, ἡ, Prusias, nomen poculi. Athen. 11, p. 496, D: Ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἐξωθέν ἐστι προσερρηται, καὶ ὅτι τὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἀπὸ Προυσίου τοῦ Βιθυνίας βασιλεύσαντος κτλ. Genit. Προυσιάδος ib. p. 475, F. « Lapis Milesius Chishulli Antiq. Asiat. p. 92: Προυσιάδες δύο, ὁλκὴν ἄγουσαι ἡ μὲν Ἀλεξανδρείας ὀκτακοσίας εἴκοσι, ἡ δ' ὀκτακοσίας τριάκοντα ἕξ. » Osann.]

[Προυσίας, ὁ, Prusias, rex Bithyniæ, cognomine Zielas, pater Prusiæ τοῦ κυνηγοῦ, qui ipse quoque rex fuit Bithyniæ. De utroque v. Schweigh. ad Polyb. 37, 2, 1, et conf. Προῦσα et Προυσιάς. ‖ Cognomen Asclepiadis Ciani medici. V. Προῦσα.]

[Προϋφαίνω, Prætexo, Gl.]

[Προϋφαιρέω, Ante subtraho s. aufero, Præripio. Æschin. p. 36, 5: Πρ. τὰς ἐκκλησίας πρὶν—.]

[Προϋφαρπάζω, Ante surripio. Schol. Aristoph. Pac. 288. Apud Soph. Aj. 1, πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι, schol. exp. βλάβην προϋφαρπάσαι. Etym. M. p. 401, 2: Τὴν σημασίαν αὐτοῦ προϋφήρπασε τὰ παθητικά.]

[Προϋφείλω. V. Προοφείλω.]

[Προϋφήγησις, εως, ἡ, Præmonstratio, Prævia enarratio. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 376, 8: Ἡ κατὰ ποιητὰς κεφαλαίων πρόεκθεσις λεγομένη, προθεωρία καὶ πρ. Ἐξήγησις κατὰ πρ. Doxop. in Walzii Rhet. vol. 6, p. 29. G. Dind.]

Προϋφίστημι, Prius in naturam rerum produco, sicut ὑφίστημι significat In naturam rerum produco, ap. Gregor. Qui et hoc bicomposito utitur, scribens, Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας. Itidem vero Προϋφίσταμαι, Prius in naturam rerum producor, prodeo, Prius subsistentiam habeo, προϋπόκειμαι: nam προϋποκείμενα vocantur τὰ πρότερον φύσει ὄντα: quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις censentur, et τοῖς προκαταβεβλημένοις: quæ Præeuntia et Antegredientia Lat. dici possunt, ut προϋφεστηκότα Præorsa et Primordia naturæ. Bud. [Plut. Mor. p. 636, C. Sext. Emp. p. 134: Τὸ αἴτιον ἤτοι συνυφίστασθαι δεῖ τῷ ἀποτελέσματι ἢ προϋφίστασθαι τούτου· 189: Ἵνα ὑποστῇ τέχνη, καταληψιν δεῖ προϋφεστάναι· 668: Προϋφέστηκε τῆς νεὼς ὁ τόπος. Apollon. De synt. p. 19, 30: Προφανὲς ὅτι προϋποστήσεται ἡ τῶν ῥημάτων τάξις· 188, 21: Προϋπέστη τὰ ῥήματα. Προϋφεστῶσα γνῶσις p. 34, 9. Πρ. ὕλη p. 265, 19.] Alicubi tamen etiam προϋφεστηκώς, s. προϋφεστώς, exp. Antegressus, ut Hermog.: Μὴ γὰρ προϋφεστώσης τῆς ὕβρεως οὐδὲ τὸ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικεῖν συνίσταται. Sic προϋφεστάναι redditur Antegredi, Antecedere, in Plut. [Mor. p. 570, F]: Πέφυκε δὲ τὸ δυνατόν, ὡς γένος, προϋφεστάναι τοῦ ἐνδεχομένου. Sed Bud. vertit Prius esse natura. [Porphyr. Introd. ad Aristot. Logic. p. 20, 4 ed. Sylb.: Τὸ μὲν εἶδος προϋφέστηκε τοῦ ἰδίου. Dionys. Areop. De div. nom. 4, 12: Δύναμιν ἐν θεῷ προϋφεστῶσαν. ‖ Ante sustineo. Dionys. A. R. 6, 93: Ὁ δὲ Μάρκιος πρῶτος καὶ προϋποστὰς τοὺς πολεμίους. Sed recte Sylb. corrigere videtur ὁ καὶ πρῶτος ὑποστάς. ‖ « Προϋφεστάναι Niceph. Chumnus ap. Creuzer. post Plotin. De pulchrit. p. 411. » Boiss.]

[Προυχεῖον, τό, Prucheum, vicus Alexandriæ suburbanus, celeber bibliotheca doctorumque hominum contubernio. Nomen a προυχής derivat Gœttling. De accent. p. 11; nam locum in altiore parte urbis situm fuisse. (Ex πυρουχεῖον contractum videbatur Scaligero ad Euseb. Chron. p. 217, de frumento sive horreis publicis cogitanti.) Scriptor Vitæ Apollonii Dysc. p. 1 ed. Sylb.: Ὤκει ἐν τῷ Προυχείῳ περὶ τὸν δρόμον, ἐν τόπῳ οὕτω καλουμένῳ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Βρούχιον ap. Epiphan. vol. 2, p. 166, B: Ἐν τῷ Βρουχίῳ καλουμένῳ κλίματι. Et sic *Bruchion* ap. Ammian. Marcell. 22, 16, 15, et Hieronym. in Vita S. Antonii.]

[Προυχθές. V. Προχθές.]

[Προύχω. V. Προέχω.]

Προφαγεῖν, Præcomedere, In cibo præsumere, Ante alia edere. Athen. 3: Οὐ προῄεσαν τῶν οἰκιῶν πρὶν φαγεῖν πήγανον· τοῦτο γὰρ τοὺς προφαγόντας μηδὲν πάσχειν. [Sext. Emp. p. 29: Τοὺς φοίνικας ἢ ἰσχάδας προφαγοῦσιν. Geopon. 12, 13, 12: Προφαγών θρίδακας. « Diocles Epist. ad Antig. 3. » Boiss.]

Προφαίνω, Præluceo, Lumen præfero. Plut. [V. Caton. min. c. 41]: Καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων, ἐπιστὰς τῷ Δομιτίῳ, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανεν. [Intransit. de luna lucente Hom. Od. I, 145: Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθι προὔφαινε. De lychno Plut. V. Solon. c. 21: Ἁμάξῃ κομιζομένην, λύχνου προφαίνοντος. ‖ Præmonstro, Videndum monstro. Hesych.: Προύφηνε, προέδειξε. Pind. Isthm. 8, 123: Οἱς μανύων Ἀχιλλέος ... Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν. Soph. El. 753: Οὐρανῷ σκέλη προφαίνων. Lucian. Nigr. c. 21: Τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. De dicto proferendo Soph. Tr. 324: Οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα. Patefacio. Soph. Tr. 850: Ἁ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν.] ‖ Præmonstro, Præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor, Bud. afferens ex Theophr. H. Pl. 4, [14, 9]: Περὶ δὲ Τάραντα προφαίνουσι μὲν πολὺν καρπὸν ἀεί, ὑπὸ δὲ τὴν ἀπάνθησιν τὰ πολλ' ἀπόλλυται· C. Pl. [1, 15, 4]: Προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολὺν καρπόν, τοῦτον δὲ οὐκ ἐκπέττει. [Et similiter 1, 13, 10; 2, 11, 11; 2, 12, 15: Ἂν καὶ προφάνῃ, μὴ δύνασθαι τελειοῦν H. Pl. 1, 13, 5.] Interdum Ostento. Xen. [Cyrop. 4, 5, 15]: Ἄνδρες, ὁ μὲν θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθά, Ostentat nobis spem ingentium rerum. [Theophr. C. Pl. 2, 17, 4: Τὰ ἄλλα ὅσα ὡς τέρατα προφαίνουσι. ‖ Designo. Joseph. A. J. 17, 5, 5: Διάδοχος προφανθείς.] Sed et Portendo ac significo aliquo prodigio. [Hesych.: Προύφηνε, προέδειξε. Προφαίνων, προλέγων, προδηλῶν. Hom. Od. M, 394: Θεοὶ τέρατα προὔφαινον. Herodot. 1, 210: Ὁ θεὸς προέφαινε ὡς αὐτὸς τελευτήσειν ... μέλλοι· 3, 65: Ὁ δαίμων προέφαινε ἐν τῇ ὄψι ἐπαναστήσεσθαι· 7, 37: Εἴρετο τὸ θέλοι προφαίνειν τὸ φάσμα. Eidem 5, 63, Bekkerus recte restituit: Τὴν Πυθίην ... προφαίνειν (libri προφέρειν) σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν. Joseph. A. J. 14, 15, 11: Ὀνείρων ὄψεις προφαινούσας τὸν τοῦ ἀδελφοῦ θάνατον. Plutarchi exx. collegit Wyttenb. ad Mor. p. 149, D.] Unde pass. Προφαίνεσθαι dicitur quod portenditur, etc. Plut. [V. Camilli c. 7 extr.]: Καὶ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς προφαίνεσθαι θεῶν μῆνιν ἱλασμοῦ καὶ χαριστηρίων δεομένην. [De deo ipso Soph. Œd. T. 790: Ἄλλα δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων (Apollo).] At vero ap. Dem. [p. 532, 3]: Καὶ τὰς μὲν ἄλλας θυσίας τοῖς ἐφ' ἑκάστης μαντείας προφαινομένοις θεοῖς προστάττουσιν οἱ νόμοι ποιεῖν, vertit Bud., Iis divis, quos nominatim oracula prædixerunt. At ego malim, Quos præsignificarunt et quasi præindicarunt. Non ignoro tamen Hesych. προφαίνων exponere non solum προδηλῶν, sed etiam προλέγων. [Significo, Jubeo. Soph. Phil. 1192: Τί ῥέξοντες ἀλλόκοτῳ γνώμᾳ τῶν πάρος ὧν προύφαινες; Spem ostendo s. facio, Promitto. Herodot. 7, 161: Σὺ δὲ ὅκως στρατιὴν πέμψεις ... οὐ προφαίνεις.] ‖ Προφαίνομαι, affertur et pro Appareo, In conspectum prodeo. [De luna oriente dictum annotavit Pollux 4, 157. Hom. Od. I, 143: Οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι (τὸ φῶς)· N, 169: Καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα (ναῦς). Perf. Il. Ξ, 332: Τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα. Aor. Il. P, 487: Ἵππω ... προφανέντε· Ω, 332: Ἐς πεδίον προφανέντε. (Προφανέντες per προελθόντες exp. Hesych.) Apoll. Rh. 4, 922: Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη· 1, 786: Ἄνεσαν δὲ πύλας προφανέντι θεράπναι.] Soph. [Œd. T. 163: Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι] προφάνητέ μοι. [Œd. C. 246: Ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα· Ph. 202, de re auditu percepta: Προὐφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος. Eurip. Hipp. 1228: Προὐφάνει' ἐς τοὔμπροσθεν ... ταῦρος. Longin. De subl. 15, 7: Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Plato Charm. p. 172, E: Ἄτοπα ... ἔφην μοι προφαίνεσθαι· Rep. 8, p. 545, B: Τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ. « Polyb. 1, 17, 9: Προφαινομένης χρονίου πολιορκίας, Quum appareret diuturnam fore obsidionem. 6, 20, 8: Ἐπειδὰν μείζων τις αὐτοῖς προφαίνηται κίνδυνος. Id. 4, 42, 2: Προφαίνεται κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, i. q. προφανές ἐστι. » Schweigh.] Item pro Obversor. [Plato Hipp. maj. p. 300, C: Πολλά μοι προφαίνεται τοιαῦτα πρὸ τῆς ψυχῆς· D: Τὰ προφαινόμενά σοι ταῦτα· et p. 303, C. Æschin. p. 47, 41: Ἡ μήτηρ νῦν ἐμοὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας. « Marc. Anton. 3, 1: Τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, Quæ animo obversantur, anticipatas notiones, distincte explicare. » Schweigh.]

[Προφάνεια, ἡ, Perspicuitas. Voc. dubium. Schneid.]

[Προφανερόω, Ante manifesto. Euseb. H. E. p. 108.]

Προφανής, ὁ, ἡ, Conspicuus, Manifestus, Apertus. [Plato Rep. 7, p. 530, D: Ἃ καὶ ἡμῖν προφανῆ. Polyb. 1, 26, 3: Πρ. ἦν ὁ μέλλων ἀγὼν συνίστασθαι. Aristot. Eth. Nic. 3, 11. Theophr. H. Pl. 3, 18, 8. Hesych.: Προφανεῖς, προφανέστεροι. « Προφανῆ τὰ στόματα, uterorum oscula aperta et nimis hiantia dicuntur ab Hippocr. p. 598, 20: Ὅσαι μὲν διὰ τῶν στομάτων προφανέων τὴν αἰτίην κωλύονται μὴ ἴσχειν ἐν γαστρί. » Foes.] Unde ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, item ἐκ τοῦ προφανοῦς, Aperte, Manifeste, Palam, Propalam. [Polyb. 1, 46, 10: Ἐκ τοῦ πρ. τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενος· 13, 3, 3: Ἐκ τοῦ πρ. μάχεσθαι. Dionys. A. R. 3, 50. Lucian. De calumn. c. 9. Ἐκ πρ. Plut. Comp. Dion. cum Bruto c. 3.] Redditur vero alicubi et Ex professo. Thuc. 1, [35]: Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους βοηθεῖν. Sic et alibi [3, 82] utitur: dicens alioqui et ἐκ τοῦ προφανοῦς. VV. LL. afferunt et ἐκ προφανοῦς sine articulo. [Diodor. 12, 39: Ἀπέστειλαν πρέσβεις ἐκ τοῦ προφανεστάτου ἀπὸ τῆς τοῦ κοινοῦ συνεδρίου γνώμης.] Item διὰ τοῦ προφανοῦς, pro eodem. [Illustris, Manetho 2, 362: Προφανεῖς καὶ ἀγακλέας ἄνδρας.] ‖ Adv. Προφανῶς, Conspicue, Aperte. [Polyb. 1, 21, 9; 3, 26, 7; 4, 42, 3, al. Lucian. Alex. c. 53.] Epigr. [Sir. 51, 18: Ἐζήτησα σοφίαν πρ. ἐν προσευχῇ μου, Alacri animo, προθύμως, ut exp. Hesychius, huc respiciens. Schleusn.]

[Πρόφασις, εως, ἡ, Præmonstratio, Prædictio, Suasio. Soph. Tr. 662: Ἐπὶ προφάνσει θηρός. Sic correxi librorum scripturam προφάσει, suadente versus strophici scriptura. Eustath. Opusc. p. 96, 10: Ἐντροπὴ προφάνσεως. G. Dind.]

[Προφαντασιόομαι, Ante imaginibus ludo. Pappus Alex. ad Apollon. Perg. Præfat. 15. Cramer.]

[Προφάντις, ιδος, ἡ, i. q. προφῆτις, Interpres. Pollux 1, 14: Ἔργων μυστικῶν προφάντιδες.]

[Πρόφαντος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Προφαίνω, Prædico:] Atque adeo hanc signif. sequitur nomen Πρόφαντος, declarans inter alia Prædictus. Affertur enim ex Herodoto [5, 63]: Πρόφαντον ἐγένετό σφι, pro Prædictum fuit eis. [Et plur. 9, 93: Πρόφαντά σφι ἐγένετο.] Quin etiam πρόφαντον substantivum, Prædictio, Oraculum. Quo fortasse modo malit quis in illo Herodoti loco accipere. Hesych. itidem πρόφαντον non solum προδεδηλωμένον significare tradit, sed et λόγιον, s. θεοπρόπιον. [Id. Πρόφαντα exp. per προφητικά. Soph. Tr. 1159: Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι· 1163: Ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον. Joseph. A. J. 18, 7, 9: Εὔχεται τοῖς πατρίοις θεοῖς σημεῖόν τι πρόφαντον (προφαντὸν vulgo) αὐτῷ δεῖξαι περὶ τοῦ τὴν ἡγεμονίαν διαδεξομένου· ubi var. lect. πρόσφατον.]

Πρόφαντος, ὁ, ἡ, Præmonstratus, Præsignificatus, προδεδηλωμένος, Hesych. In VV. LL. redditur Conspicuus, Clarus, Celebris, sed absque ullo exemplo. [Pind. Ol. 1, 187: Πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾶ.] Et subjungitur ex Lycophr. schol. [522], Neptunum apud Thurios hoc nomine coli solitum fuisse; sed Aldinum exemplar aliam in illo Lycophr. loco lectionem habere, sc. προμανθεύς. [Quod de Aldino exemplari dicit, ad v. 537 aberrat, ubi Juppiter me-

moratur προμανθεύς.] || Prædictus : vide paulo ante cum Προφαίνομαι.

[Προφάντωρ, ορος, ὁ, i. q. προφήτης. Nicet. Chon. Annal. p. 142, B.]

[Προφανῶς. V. Προφανής.]

[Προφασία, ἡ, fictum, ut videtur, a grammatico vocabulum in Etym. M. p. 88, 40.]

[Προφασιασάμενος vitiose pro προφασισάμενος in libris plerisque ap. Aristæn. 1, 13, p. 62.]

Προφασίζομαι, [fut. προφασίσομαι ap. schol. Aristoph. Eccles. 1019. Forma contr. Προφασιοῦμαι in loco Demosth. infra afferendo,] significans προφάσεις λέγω, προφάσεις ποιῶ, προφάσεσι χρῶμαι, Fingo causas, Causificor, Causor, Tergiversor causando et prætexendo aliquid. [Aristoph. Lys. 756 : Τί λέγεις; προφασίζει. Plato Rep. 5, p. 474, E : Πάσας προφάσεις προφασίζεσθε.] Thuc. 6, p. 206 [c. 25] : Οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζεσθαι, οὐδὲ διαμέλλειν. Construitur et cum accus., et tunc redditur Causor, Prætexo, Prætendo, Causæ loco affero. [Theogn. 941 : Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι.] Dem. Pro cor. : Ἃ νῦν οὗτος λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. [Et p. 1173, 2 : Προὐφασίζετο ἀεί τι καὶ ἀναβολὰς ἐποιεῖτο.] Herodian. 1, [6, 10] : Τοιαῦτά τινα προφασιζομένου τοῦ μειρακίου. Xen. [Cyr. 2, 2, 17] : Οὐ πώποτέ μοι οὔτ' ἀσχολίαν προὐφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπήκουσεν. Sic Synes. Ep. 93 : Πρὸς ἐμὲ οὐδὲν ἕτερον προφασίζεται. Dicunt etiam προφάσεις προφασίζεσθαι, pro προφάσεις λέγειν s. ποιεῖσθαι. Dem. Pro cor. : Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται. Greg. Naz. Orat. de Baptism. : Τὸ καὶ τὸ σκήπτῃ, καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Cum infin. etiam construitur. Dem. [p. 379, 15] : Ἀῤῥωστεῖν προφασίζεται, Valetudinem causatur s. Excusat. Dicitur etiam προφασίζεσθαι ὑπέρ τινος, pro Excusare aliquid. Isocr. Paneg. [p. 43, C], de sophistarum exordiis in dicendo : Προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι, καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπογυίου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χαλεπόν ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγους τῶν ἔργων ἐξευρεῖν. [Criminor. Plato Menex. p. 240, A : Σάρδεσιν ἐπιβουλεῦσαι προφασιζόμενος.] In pass. etiam signif. usurpatum reperitur. Thuc. 8, p. 273 [c. 33] : Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδιδόναι, ὡς εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, ἀπολύσαντες τῆς αἰτίας, ἀπέπλευσαν, Simulatum, Confictum.

[Προφασιλογία, ἡ, Quod quis prætextus caussa dicit. Theodor. Stud. p. 334, C. G. Dind.]

Πρόφασις, ἡ, [Etym. M. p. 691, 33 : Πρ. ἀπὸ τοῦ φημί φήσω πέφαμαι πέφασαι· ἢ ἀπὸ τοῦ λόγου φάσις], Causa, Occasio : et ea quidem manifesta s. aperta et vera; ut [Pind. Pyth. 4, 56 : Νόστου πρόφασις γλυκεροῦ κώλυεν μεῖναι·] Galen. ap. Hippocr. pluribus ll. annotat προφάσεις ab eo vocari τὰς αἰτίας, easque ut plurimum φανερὰς καὶ ἀληθεῖς : velut in l. De victu in morb. acut. [p. 397, 3] : Ἢν ὑγιαίνοντι τόδε ξυμβῇ ἄνευ προφάσιος ἢ ἄλλης αἰτίης ἰσχυρῆς. [Et similiter p. 43, 18.] Epidem. 1, [p. 938, E] : Ὥσπερ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων· De fract. [p. 774, F] : Διὰ ταύτας τὰς προφάσιας. Et rursum, Ἐπὶ τῇσδε τῶν προφασίων. Pro quo Galen. dicit, Ἐπὶ ταύταις ταῖς προφάσεσι, Has ob causas : itidem in Comm. in Epidem. 3 [ad p. 1083, C] scribens, Ἐνίοις μὲν αὐτὸ γίνεσθαι λέγων ἐπὶ μικραῖς ἀφορμαῖς, ἃς προφάσεις ὠνόμασεν. [Alia multa collegerunt Foes. in Œcon. et Dietz. ad Hippocr. De morbo sacro p. 121. Hesych. : Πρ., αἰτία, ἀφορμή. Herodot. 1, 29 : Κατὰ θεωρίης πρ. Ἀπὸ προφάσιος (vel διὰ πρόφασιν) τὴν ἀπηγήσομαι 2, 161; 4, 145; 7, 230. Et 3, 36 : Ἔς εἰ προφάσιός τευ ἐδέοντο ἐπιλαβέσθαι. Eurip. Hec. 340 : Ἔχεις δὲ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα καὶ τῇδε κτλ. Iph. Aul. 1435 : Ἔχω πρόφασιν ὥστ' ἀλγεῖν φρένα. Isæus p. 36, 10 : Πρ. οὐδεμιᾶς γενομένης.] Sic Thuc. [2, 23] et Philo, Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, Nulla de causa. Atque adeo frequens est hujus vocab. in ista signif. usus ap. Thuc., ut 1, p. 9 [c. 23] : Τὴν ἀληθεστάτην μὲν πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ· mox enim dicit, Αἱ δ' ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι. Sic 3, [9] : Πρόφασίς τε ἐπιεικὴς μηδεμία ὑπάρχει τῆς ἀποστάσεως· 1, [141] : Καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἴξοντες, Neque magna neque levi pariter de causa cessuri. [Id. 3, 13 : Τοιαύτας ἔχοντες πρ. καὶ αἰτίας· 82 : Ἀποτροπῆς πρ. εὔλογος. Lysias p. 114, 43 : Τῆς αἰτίας τὴν πρ. Demosth. p. 279, 21 : Τὴν ἀληθῆ πρ. τῶν πραγμάτων ἀπεκρύπτετο. Aristid. vol. 2, p. 330, 10 : Τίς ἡ πρ. τοῦ τἀναντία αὐτὸν (τὸν Νεῖλον) πεπονθέναι τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς· ubi duo libri optimi τὸ τἀναντία.] Similiter Aristoph. Vesp. [339] : Τίνα πρόφασιν ἔχων; Et aliquanto post [468] : Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, Neque causam ullam habens. || Ut plurimum vero pro Ficta causa accipitur : ut Galen. quoque testatur ἐν τῇ συνηθείᾳ solere προφάσεις dici τὰς ψευδεῖς αἰτίας : vel saltem pro Causa speciosa qua aliquis factum suum excusare conatur. Latini Prætextum dicunt et Colorem : item et Speciem et Obtentum, nec non Velamen s. Velamentum : quod sc. facto alicui obtenditur s. prætenditur aut prætexitur. [Soph. Phil. 1034 : Αὕτη γὰρ ἦν σοι πρ. ἐκβαλεῖν ἐμέ. Plato Menex. p. 245, B : Ἵν' αὐτῷ πρ. εἴη τῆς ἀποστάσεως. Demosth. p. 140, 23 : Τοῖς μηδὲν τῶν δικαίων βουλομένοις ποιεῖν πρόφασιν παρέχει. Similiter πρόφασιν διδόναι p. 1067, 25.] Dem. C. Mid. [p. 527, 13] : Ποία γὰρ πρόφασις, τίς ἀνθρωπίνη καὶ μετρία σκῆψις φανεῖται τῶν πεπραγμένων αὐτῷ; Aristot. Polit. 4, [13 : Ἔστι δ'] ὅσα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται πρὸς τὸν δῆμον, [πέντε τὸν ἀριθμόν. Ὅσον πρ. χάριν idem H. A. 2, 1, p. 30, 28 ed. Sylb. Hemst.] Sic Xen. Cyrop. 2, [1, 25] : Οὐκ ἔνι πρόφασις μαλακίας. Et aliquanto post [2, 2, 15] : Οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστιν ὡς οὐ παρακτέον σοι ἡμῖν γέλωτα. Item aliquis dicitur πρόφασιν ζητεῖν, εὑρίσκειν, nec non ἔχειν, εἰπεῖν, et προφασίζειν [immo προφασίζεσθαι. Plato Phædr. p. 234, A : Οἵτινες ... ἔχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν· Rep. 5, p. 469, C : Ἢ οὐ πρόφασιν ... τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι· 474, E : Πάσας προφάσεις προφασίζεσθε. Demosth. p. 373, 10 : Σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ.] Dem. Pro cor. : Προφάσεις ζητεῖν, δι' ἃς ἅπαντα προησόμεθα τὰ συμφέροντα· Ad Epist. Philip. [p. 152, 6] : Αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐξευρών· C. Mid. [p. 526, 15] : Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Et rursum, Τίνα ἕξετε εἰπεῖν πρόφασιν δικαίαν ἢ καλήν; Æschin. : Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται. [Lysias p. 113, 38.] Itidem dicitur πρόφασιν προΐσχειν, πρόφασιν ποιεῖν, προφάσει χρῆσθαι. [Herodot. [8, 3] : Πρόφασιν προϊσχόμενοι Παυσανίεω ὕβριν, Prætendentes s. Prætexentes injuriosam Pausaniæ insolentiam. [Προτείνειν πρόφασιν Herodot. 1, 156. Προφάσιας ἕλκειν 6, 86. Aristoph. Lys. 726. Προφάσεις παρέχειν Av. 581. Πρόφασιν θέσθαι Theogn. 364. Πρόφασιν ἐκ προφάσεως ἀνάπτειν Joseph. A. J. 19, 4, 3.] Herodian. 3, [9, 2] : Πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρσηνίου πρὸς Νίγρον φιλίαν· 4, [8, 16] : Πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. Dem. Pro cor. [p. 277, 17] : Κενῇ προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ. Aliquanto post dicit [p. 303, 9] : Προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν ψευδεῖς μεταθέντα τοῖς πεπραγμένοις. Ubi nota etiam epitheta : dici sc. et ἀληθῆ πρόφασιν et ψευδῆ, ut supra et δικαίαν et ἄδικον. Eodemque modo ap. Herodianum legimus 5, [8, 16] : Καιρὸν εὔκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες τὸν Ἀντωνῖνον αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα· 4, [12, 15] : Πρόφασιν αὐτῷ εὔλογον ὑπάρχουσαν, Speciosum prætextum. [Plato Leg. 6, p. 772, A : Μετὰ ἡλικίας τινὸς ἐχούσης εἰκυίας προφάσεις· Crat. p. 421, D : Οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὰν δέχεσθαι. Joseph. A. J. 20, 3, 2 : Προφάσεως δικαίας μηδεμίαν ἔχων ἀφορμήν. Lucian. Pisc. c. 17 : Ἐπὶ μηδεμιᾷ πρ. δικαίᾳ· Philopatr. c. 1 : Ἐπ' οὐδεμιᾷ πρ. ἀναγκαίᾳ. Ἀφορμὰς et προφάσεις permutata in codd. in Jov. trag. c. 30.] Sed plerumque, ut dictum ante fuit, pro Causa speciosa et fictitia dicitur sine adjectione. Quomodo et ἐπὶ προφάσει ac προφάσει dicunt pro Sub specie, prætextu. [Demosth. p. 502, 21 : Ἐπὶ τῇ τοῦ δήμου πρ.] Herodian. 7, [3, 7] : Ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας. Thuc. 3, [86] : Ἐπεμψαν τῆς οἰκειότητος προφάσει. [Cum ἕνεκα Herodot. 4, 135 : Ἀσθενέας μὲν εἵνεκεν, προφάσιος δὲ τῆσδε δηλαδὴ ὡς .... Verbo intellecto Aristoph. Ach. 345 : Ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν· Alexis ap. Athen. 4, p. 170, A : Καὶ μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι.] Itidem πρόφασιν dicunt pro κατὰ πρόφασιν, Sub prætextu, specie, In speciem. [Anth. Pal. 9, 38 : Εἰ μὲν ἀνὴρ ἥκεις ἄρουσαι, ξένε, τῆσδ' ἀπὸ πηγῆς· εἰ δὲ φύσει μαλακὸς, μή με πίῃς πρόφασιν.] Thuc. 3, p. 119 [c. 111] : Πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες· 6, p. 208 [c. 33] : Πρόφασιν μὲν, Αἰγεσταίων ξυμμαχίᾳ, τὸ δὲ ἀληθὲς, Σικελίας ἐπιθυμίᾳ. Ubi nota πρόφασιν aperte vocari ψευδῆ s. πεπλασμένην αἰτίαν. Dem. etiam sic utitur accus. illo πρόφασιν : Pro corona [p. 251, 7] : Ἐξαπέστειλε ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς. Sic ante hos Hom. Il. T, [262 : Εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος· et 302] : Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. Ad quem l. Plut. allusit, De laude propria [p. 546, F] : Μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνου ἐπαινεῖν, Ne videamur in speciem laudare Patroclum, revera autem nosmetipsos per illum. Sic Eur. [Iph. A, 362] : Παῖδα τὴν δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην. [Pausan. 2, 26, 3 : Πρ. ἐπὶ θέᾳ τῆς χώρας. Dio Cass. 44, 5 : Πρόφασιν μὲν, τοῦ ναὸν ... οἰκοδομηθῆναι, ἔργῳ δὲ, ὅπως κτλ. Πρόφασιν μὲν ..., τῇ δ' ἀληθείᾳ 49, 20. Πρόφασιν μὲν ..., τὸ δ' ἀληθὲς 40, 32.] || Exp. πρόφασις non modo Causa, Prætextus, sed etiam Occasio, Ansa, ἀφορμή, ut supra etiam dixi. Eo modo accipi potest in superiorum quoque ll. nonnullis, præcipue vero in his quos subjungam. [Thucyd. 7, 13 : Ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται.] Aristot. Rhet. 1, [c. 13] : Προφάσεως δέεται μόνον ἡ πονηρία, ex communi proverbio, ad quod Menander etiam respexit hoc senario, Μικρὰ πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς, Ad male faciendum parva sufficit occasio. [Plato Rep. 8, p. 556, E : Ἀπὸ σμικρᾶς πρ. Polyb. 2, 17, 3 : Ἐκ μικρᾶς πρ.] Sic [Pseudo-] Eur. Iph. A. [1180] : Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον. Itidem aliquis πρόφασιν ζητεῖ, πορίζεται, λαμβάνει. Dem. Pro cor. : Προφάσεις ζητεῖν, δι' ἃς ἅπαντα προησόμεθα τὰ συμφέροντα. Plato Epist. [7, p. 350, A] : Πρόφασιν πορίζεσθαι, Occasionem excogitare. Dem. [p. 277, fin.] : Προφάσεις εὐλόγους εἰλήφασιν. Synes. Epist. 1 : Παμπόνηρος ἄνθρωπος προφάσεως εἰλημμένος, Arrepta occasione. Herodian. 2, [9, 14] : Ταύτης τῆς προφάσεως λαβόμενος, Hac arrepta occasione. 5, [2, 14] : Προφάσεώς τι ὀλίγης λαβέσθαι εὔχοντο εἰς τὸ ἀποσκευάσασθαι τὸ λυποῦν, Levissimam quamque eum tollendi e medio occasionem captabant. Ac sicut aliquis πρόφασιν λαμβάνει, ita alius ei πρόφασιν παρέχει, δίδωσι, ἐνδίδωσι, παραδίδωσι. Synes. Ep. 86 : Τῆς πρώτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, Primæ congressionis et aditus ad te præbituram occasionem. Herodian. 5, [3, 1] : Μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν τοῖς στρατιώταις εἰς ἃ ἐβούλοντο τῆς τύχης παρασχούσης. Sic Dem., Πρόφασιν δίδωσι τοῦ ζητεῖν, Ansam quærendi præbet. Pro cor. [p. 280, 19] : Τίς ὁ προφάσεις ταύτας ἐνδούς; Et rursum, Ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς ταύτας καὶ τὰς προφάσεις παραδοὺς αὐτῷ, οὗτος ἦν. Præterea sicut aliquis πρόφασιν πορίζεται et λαμβάνει, ita etiam ἔχει, et ea χρῆται. Aristot. Rhet. 1 : Πρὸς οὓς ἔχουσι πρόφασιν, In quos occasionem aliquam nacti sunt, vel etiam, In quos prætextum aliquem habent. Plut. Galba [c. 14] : Τὰ μὲν πρῶτα, προφάσεις εἶχε τὰ Νέρωνος ἐγκλήματα, Superioribus occasionem dederunt Neronis crimina; vel etiam, Superioribus prætexuntur Neronis crimina. Xen. Cyrop. 3, [1, 27] : Ἔχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα, ὥστε ἀπιστεῖν ὑμῖν, Delicta nostra occasionem vobis præbuerunt diffidendi nobis. At προφάσει χρῆσθαι, ap. Dem. legitur. Sic etiam aliquis aliquid πρόφασιν ποιεῖ, ex quo occasionem arripit. Plato Epist. 7, [p. 349, D] : Πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος, Occasionem arripiens simultatis mecum gerendæ. Corpus vero πρόφασιν ἔχειν dicitur quod ægrum est et causarium, ut quidam Medici loquuntur. Isocr. Ep. [p. 415, E] : Ἔτι δὲ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὂν, ἀλλ' ἔχον πρόφασιν, ἣν νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς τὰ πολλὰ τῶν πραγμάτων. [|| Πρόφασιν Pindarus per prosopopœiam Epimethei filiam fecit Pyth. 5, 36 : Οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν Βαττιδᾶν ἀφίκεται δόμους, i. e., ut schol. exp., οὐχ ἡττηθεὶς καὶ προφασισάμενος αἰτίαν τῆς ἥττης ἦλθεν εἰς Κυρήνην. || Ex προφάσεως corruptum v. s. h. v.]

Προφασιστικός, ή, όν, Excusatorius, Quem prætendere s. Quo nos excusare possumus aut solemus : πρ. λόγος, Verbum quod facto alicui prætendimus. Deuterom. 22, [14] : Ἐὰν λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ αὐτὴν, καὶ ἐπιθῇ αὐτῇ προφασιστικοὺς λόγους, Causando sc. eam non fuisse virginem quum duceret. [Philo vol. 2, p. 448. Wakef.]

[Προφάσκω, Ante dico, expono. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 302, 15 : Τὴν βίβλον ἐξετέλεσε τὰ μέτρα πάντα προφάσκων. Προχαίνειν per προφάσκειν exp. Eustath. p. 1109, 40.]

[Πρόφασσα vitiose pro πρόφρασσα, quod v.]

[Πρόφατος, ὁ, ἡ, Conspicuus, Celeber. Pind. Ol. 8, 21 : Σὲ μὲν Νεμέα πρόφατον ... θῆκεν (Ζεύς). Per ἐπιφανῆ, ἐπίσημον exp. schol.]

[Προφάω, Præluceo. Maximus Περὶ καταρχ. 280 : Εἰ μὲν ἀπ' Ὠκεανοῖο νέον προφάησιν ἀγαυὴ Πληιάς.]

[Προφείδομαι. Προφειδομένην vulgo ap. Isocr. p. 116, B, cui φειδομένην restitutum ex cod. Urb.]

Προφερής, ὁ, ἡ, Præstans : ab ea significatione verbi προφέρω, qua dicetur poni pro Præstare, Anteire, Antecellere. Sed exempla hujus positivi non afferuntur : at grad. compar. Προφερέστερος, pro Præstantior [Hesych. : Προφερέστεροι, κρείττονες, ὑπερέχοντες, βελτίονες] : itidemque superl. Προφερέστατος pro Præstantissimus, ap. poetas rara non sunt. Sed ap. Hom. προφερέστερος exp. etiam νικητής, Victor. [Il. K, 352 : Ἡμίονοι βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι ... ἄροτρον· Od. Φ, 134 : Οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε· Θ, 128 : Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν. Hesiod. Sc. 260 : Τῶν ... ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε· et superl. Theogn. 79, 361. Apoll. Rh. 3, 730 : Εἴ κέ τι σῆς ψυχῆς προφερέστερον· 1, 113 : Πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν.] Quod autem dicit Aratus [240] : Ἀλλ' αἰεὶ ἕτερος προφερέστερος ἄλλου, Cic. vertit, Quorum alter paulo prælabitur ante. Quod vero quidam gramm. annotant προφερέστερος dici quasi πρὸ τῶν ἄλλων φερόμενος, non video quomodo locum habere possit, quum extet προφέρειν illam, quam modo dixi, signif. habens. [Lucian. De astrol. c. 12 : Ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος· De paras. c. 26 : Παρασιτικὴ τῶν ἄλλων τεχνῶν προφερεστάτη.] || Qui est provecta ætate, Bud. ex Æschine p. 12 [7, 35] : Ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται· ἔνιοι δὲ πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, παντάπασι νέοι δοκοῦσιν εἶναι. [Ex quo l. Hesych., Phot. et Suid. exp. οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι.] Affert vero et ex Plat. Euthyd. [p. 271, B] : Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, σκληφρός· ὁ δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Exp. alioqui προφερής, Cujus facies annos multos præ se fert, quum sit junior : ex Polluce [2, 10] : Προφερὴς, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος· et ei contrarium esse σκληφρόν. Affertur alioqui προφερὴς ex Hesiodo pro Major natu [Scut. 260] : Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Ubi est etiam animadvertendum, huic προφερὴς subjungi πρεσβυτάτη τε, sicut in illo Æschinis loco post προφερεῖς habemus καὶ πρεσβύτεροι, ubi certe non video quomodo signif. illa, quam dat Pollux huic nomini, habere locum possit; alioqui enim illud προφερεῖς per se i. valeret q. illa omnia verba, νέοι ὄντες, πρεσβύτεροι φαίνονται : ideoque non temere ab illa Bud. interpret. discedendum censeo. [Præcox. Aristoxen. ap. Stob. Flor. 101, 4 et Iambl. V. P. p. 422 : Περὶ δὲ γενέσεως παίδων τάδε ἔλεγε· Καθόλου μὲν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές· οὔτε γὰρ τῶν ζώων οὔτε τῶν φυτῶν εὔκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι. || Προφέστερος i. q. προφερέστερος, Natu major. Soph. fr. 399 : Τοῦδε τοῦ πρ. Superl. Œd. C. 1531 : Τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε. || Προφέριστος Orac. Sibyll. 3, 113 : Προφέριστοι ... μερόπων ἀνθρώπων, quod πρώτιστοι scriptum apud Athenagoram p. 307.]

Προφέρω, Profero, In medium affero, Exhibeo, Propono. Hom. Il. [I, 323 : Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα· K, 479 : Ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος·] P, 121 : Σπεύσομεν, αἴκε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν Γυμνόν κτλ. Scio tamen ibi reddi Feramus in vulg. interpretatione ad verbum : in ea autem, quæ antea prodiit paulo liberior, verti Referamus : quæ interpretationes nullo modo placere mihi possunt. In Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 75] : Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ, Protulit imagunculam, et judicibus spectandam proposuit. Apud Thuc. autem 6, p. 220 meæ ed. [c. 69], Σφάγια προὔ-

ρειρον schol. exp. ἔμπροσθεν τῆς στρατιᾶς ἐσφάζοντο : ita enim leg. est, non στρατηγίας. [Plato Leg. 11, p. 936, A : Προφέρεις εἰς τὸ μέσον : et 7, p. 812, C. Et forma media Phil. p. 57, A : Οὗ δ' ἕνεκα ταῦτα προηνεγκάμεθα εἰς τὸ μέσον ἆρ' ἐννοεῖς; Isocr. p. 11, E : Ὅπως μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὰ ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ ταμιείου προφέρῃς. Profero, i. e. Ostendo. Dio Cass. 77, 12 : Νόμισμα τὸ προφέρον αὐτόν (τὸν Γέταν).] Dicitur etiam εἰς φῶς προφέρω, In lucem profero : et εἰς φανερὸν προφέρω, quod affertur ex Epigr., In apertum profero. Greg. Naz. : Εἰς φῶς προενέγκωμεν, ὥσπερ τινὰ τόκον. [Lucian. De astrol. c. 10 : Ἐς φάος τὸν λόγον προήνεγκεν.] Alicubi προφέρω, Profero, Promo, Depromo : Ὥσπερ ἐκ ταμιείου προφέρειν, Isocr. [p. 11, E. || Profero, i. e. Eloquor. Dio Cass. 37, 39 : Μή πως ἐξοινωθῇ τι καὶ προενέγκῃ οἱ τῶν ἀπορρήτων· et forma media 77, 23 : Πολλοὺς προφάσει τοῦ χρησμοῦ ἐφόνευσεν, ὡς προενηνεγμένους αὐτόν. || Præfero. Dio Cass. 39, 31 : Τὸν λύχνον οἱ προφέρων· 72, 17 : Ἡ λεοντῆ τό τε ῥόπαλον ... προεφέρετο αὐτοῦ. || Proveho. Dio Cass. 78, 58 : Μεγάλη τύχη πρὸς πάντα ἁπλῶς προφέρει.] Interdum **B** autem προφέρω reddi potest Profero, Allego, Cito, i. e. παρέχομαι : ut nimirum litigantes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, vel eorum patroni. Xen. [Œc. 14, 6] : Ἐγὼ οὖν καὶ τούτων τῶν νόμων, ἔφη, προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους ἀπεργάζεσθαι. Sic ex Cic. (si tamen ejus sunt Rhetoricôn libri) Proferre legem affert Bud.; item Proferre testes, et legatos : item Proferre instrumentum, ex Pand. [Æsch. Ag. 201 : Προφέρων Ἄρτεμιν. Dinarch. p. 94, 19 : Πρᾶξίν τινα προφέρων. Aristot. Polit. 3, 17 : Κατὰ τὸ δίκαιον, ὃ προφέρειν εἰώθασιν οἱ τὰς πολιτείας καθιστάντες.] || Objicio, Crimini objicio, Exprobro. Hom. Il. Γ, [64] : Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. [Per ὀνείδιζε, πρόαγε, προκάλιζε exp. Hesych. Herodot. 1, 3 : Προφέρειν σφι τὴν Μηδείης ἁρπαγήν· 4, 151 : Προέφερέ σφι ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην. Demosth. p. 311, 10 : Ὅστις ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει ... ἀνόητον ἡγοῦμαι· 576, 13 : Πρ. τοὔνομα τοῦτο ὡς ὄνειδος. Τὰς συμφορὰς ὀνειδίζειν καὶ πρ. p. 612, 14 ; δυστυχίαν p. 1486, 2. Isocr. p. 61, E : Τὸν **C** Μηλίων ἀνδραποδισμὸν ... ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἡμῖν προφέρουσιν. Aristot. Eth. Nic. 10, 2 : Πρ. τὰς ἐπονειδίστους τῶν ἡδονῶν. Lucian. Prom. c. 4, De dea Syr. c. 24. Pollux 2, 69 : Ὄνειδος τῆς ἀμαθίας Μίκων προήνεγκεν. Philostr. p. 497 ; Dio Chr. p. 507, C ; 508, B ; 515, B. Restituendum Phalar. Epist. 1 (p. 310 ed. Lenn.), ubi legitur : Ἀλογκράτου ἀκουσίων ὧν ἐμοὶ προτρίπεις. » Hemst.] Æschin. [p. 63, 11] : Τὴν ξενίαν προφέρειν, cum dat. personæ. Et, Τὰ τοιαῦτα προφέρεις, Lucian. Apud Hom. legitur etiam ὀνείδεα προφέρειν, Hom. Il. B, [251] Probra objicere. Nisi quis malit cum hoc locus. aliisque hujusmodi verbum hoc secus interpretari. [Apoll. Rh. 3, 1115 : Ἐλεγχείας προφέρουσα.] Ceterum προφέρω reddi et in illis ll. poterit Latino illo Profero ; existimatur enim et ipsum sumi pro Objicio. Bud. tamen exempla passivi Objici pro Proferri [« Proferri pro Objici » HSt. in Ms. Vindob.], affert ex Cic., non item activi Proferre pro Objicere, ut videbis p. 414. Idem προφέρειν docet esse etiam **D** Objicere argumentando, h. e. ὑποφέρειν. Greg. Naz. De homine : Τοῦτο γὰρ προσφόρως ἀποκρινούμεθα τῷ προφέροντι πῶς ἂν ἦν δίχα τοῦ γάμου ὁ ἄνθρωπος. Accipitur denique προφέρω et pro Enuntio : in qua etiam signif. interpretari possumus verbo illo Profero. Bud. vertit et Loquor ap. Greg. [Pind. Isthm. 5, 55 : Τοίαν Λύγκων προφέρει στόμα πάτραν. Eurip. Med. 189 : Μῦθον προφέρων. Effero, sensu grammatico. Προφέρουσι διὰ τοῦ εια Etym. M. p. 125, 31. || Promoveo. Eurip. Tro. 1334 : Πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν.]

|| Προφέρω, neutraliter, Præsto, Anteeo, Antecello. Herodot. [3, 106 : Εἴρια καλλονῇ προφέροντα τῶν ἀπὸ τῶν οἴων· 6, 127] : Προφέρων πλούτῳ Ἀθηναίων. Id. [5, 28] : Προέφερε εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων. Thuc., προσφέρω οὐδενὸς ἡμῶν ῥώμῃ. [Id. 1, 123 : Εἰ πλούτῳ τε καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε.] Epigr., Σωφροσύνῃ προφέρων. [Theocr. 12, 5 : Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. Dio Cass. 46, 25 : Ἐμπειρίᾳ προφέρων. Cum præp. ἐν Dio Cass. 77, 11 : Τοὺς προφέροντας ἔν τινι.] Interdum autem cum præp. ἐς, ex Eur. Med. [1092] :

A Προφέρω σου ἐς εὐτυχίαν. [Dio Cass. Exc. p. 27, 41 : Ἐς πίστιν τῶν ὁμοφύλων προέφερεν.] Hinc προφερέστερος et προφερέστατος, Præstantior et Præstantissimus. [Pind. Pyth. 2, 158 : Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει. || Profero, i. e. Propello, Proripio. Hom. Il. Z, 346 : Ὥς μ' ὄφελ' ... οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα ... θαλάσσης· et similiter Od. Υ, 64. Eurip. Med. 1111 : Φροῦδος ἐς Ἅδην θάνατος προφέρων σώματα τέκνων. Aristid. vol. 2, p. 364 : Προενεγκόντος τοῦ λόγου, Quum orationis cursus me huc impulit, ut exp. Wyttenb.] Sed a Bud. προφέρω exp. etiam Proficio, Incrementum facio, in isto Hesiodi loco, Op. [577] : Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ubi προφέρει redditur etiam Accessionem facit et progressum. [Eust. exp. προάγει, προκόπτειν ποιεῖ, προκινεῖ, προβιβάζει : quo significatu Promoveri opus, iter, si quis ab ipsius auroræ ortu incipiat. Brunck.] Apud Thuc. certe μέγα προφέρει videtur esse Magnum adjumentum habere, Magno adjumento esse, 1, [93] : Μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν. **B**

|| Προφέρομαι, activa signif., Profero : ea præsertim signif. qua ponitur pro Allego. Exemplum habes in loco [Platonis et] Xen. quem attuli in Προφέρω : alia autem ap. Bud. p. 414. [Polyb. 4, 66, 10 : Ἀναμνήσεως χάριν προηνεγκάμεθα αὐτά· et ubi Objiciendi s. exprobrandi notio inest, 5, 11, 2 : Προφερόμενος τὴν ἀσέβειαν εἰς τὸ θεῖον.] || Προφέρομαι, Profero, Objicio, ut προφέρεσθαι ἀσέβειαν, ex Polybio [l. cit.], et Ὅσα ἄξια καχάζεσθαί ἐστι, ex Arriano Idem affert, pag. quæ illam proxime sequitur. || Προφέρομαι, Profero, i. e. Enuntio : ibid. ex Hermog. et Themistio. [Dionys. De adm. vi Demosth. c. 17 : Λέξις ... ἣν ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως λόγῳ προφέρεται· c. 54 : Ἐπιχειρείτω τις προφέρεσθαι τούσδε ἀριθμούς. De voce proferenda, Sext. Emp. p. 20 : Ζῷα ... ἀνθρωπίνας προφερόμενα φωνάς· 47 : Προφερόμεθα τὴν « οὐδὲν μᾶλλον » φωνὴν οὐ διαβεβαιούμενοι κτλ.] || Sed his addo προφέρομαι pro Infero, ex Hom. Il. Γ, [7] : Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται. [Od. Θ, 210 : Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων· et forma activa Od. Z, 92 : Ἔριδα **C** προφέρουσαι.]

|| Προφέρομαι, pass. signif., Proferor ; et quidem ea potissimum signif., qua dicitur pro Enuntior. Herodian. 7, [8, 4] : Οὐ μόνον τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα, pro quibus omnibus Polit. dixit tantum Verba. Sed perperam in vulg. edd. προσφερόμενα ibi legitur pro προφερόμενα. [De jussu oraculi Æsch. Ag. 964 : Δόμοισι προὐνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις. In Indice : Προενεγκών, Qui protulit, a them. προενέγκω s. προφέρω : unde et Προενήνοχε, Protulit, Epigr. [Προφέρειν ex προφαίνειν corruptum ap. Herodotum 5, 63, notavimus s. v. Προφαίνω.]

Προφεύγω, Profugio. Est autem poetarum potius quam aliorum scriptorum illud verbum, et quidem in aoristo præsertim usitatum. Interdum vero est Effugio ; nam προφυγόντα ap. Hom. alicubi [Il. Z, 502 : Προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν· et H, 309] exp. etiam ἀποφυγόντα. [Il. A, 430 : Οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἔγγ' ἔσαν προφυγεῖν· Ξ, 81 : Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ **D** κακόν, ἠὲ ἁλώῃ· Od. A, 107 : Πρ. ἰοειδέα πόντον· X, 325 : Οὐκ ἂν θάνατον ... προφύγοισθα. Æsch. fr. 64 : Τὰς μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.]

Πρόφημι, Prædico. Unde aor. 1 προέφην, quod tempus magis ceteris usitatum est, Prædixi. [Justin. Mart. p. 94, B. « Schol. Soph. Œd. T. 271, ap. Erfurdt. » Boiss. Thom. M. p. 860, 865.]

[Προφημίζω, Rumore spargo. Dio Cass. 41, 41 : Προφημίσας ὡς ... ἀνεληλυθὼς εἴη.]

[Προφητάζω. V. Προφητίζω.]

[Προφητάναξ, ὁ, Propheta rex. De Davide Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 70 ; Arsen. in Monum. Coteler. vol. 2, p. 168. Boiss. Adde Ephræm. Cæsar. 5020. Ex Niceta Chon. Hist. p. 650, 26 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro et Vita S. Nili jun. p. 92 citat Ducang.] Act. SS. 2, 316.

* [Προφητεία, ἡ. HSt. s. v. Προφητεύω in fine :] Sic autem et verbale nomen Προφητεία, quum proprie Prædictionem futurorum significet, s. Vaticinationem aut etiam Vaticinium (ut Matth. 13, 14 : Καὶ ἀναπλη-

ροῦται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου ἡ λέγουσα), de **A** hac quoque interpretatione s. enarratione dicitur ab eod. Apostolo non semel, ut Rom. 12, 6 ; et plur. 1 Ad Thess. 5, [20] : Προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε. [Joann. Chrys. Hom. 22 vol. 5, p. 137 : Οὐδὲν ἄλλο τί ποτέ ἐστι πρ. ἀλλ' ἢ τῶν μελλόντων πραγμάτων προαναφώνησις. Clem. Al. Strom. 2, p. 384 : Πρ. πρόγνωσίς ἐστιν, ἡ δὲ γνῶσις προφητείας νόησις. Suicer. Lucian. Alex. c. 40, 60.]

[Προφητεῖον, τὸ, Templum in honorem Prophetæ cujuspiam erectum. Act. 3 Concilii sub Menna p. 605 : Ἔφησαν προάστειον αὐτὸν ἔχειν πλησίον τοῦ προφητείου· p. 606 : Πλησίον τοῦ προφητείου τοῦ ἁγίου Ἡσαΐου. Notat etiam Textum ex prophetarum aliquo desumtum, ac legi in Ecclesia solitum. Suicer. Alia attulit Ducang. Idem πρ. memorat ex Nicolao Cabasila De expos. liturg. c. 17, de textu ex prophetarum V. T. aliquo desumto et in ecclesia legi solito.]

[Προφήτευμα, τὸ, Vaticinatio, Amphil. p. 31. Kall. Phot. et Suid. s. v. Θεοπροπία τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ πρ.] 515, 65.

B [Προφήτευσις, εως, ἡ, Prædictio. Schol. cod. Harl. 5674 ad Hom. Od. M, 9 : Μήτε τῆς προφητεύσεως ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου ἐκθαμβηθείς. Osann.]

Προφητεύω, [Imperf. et aor. est προεφήτευον προεφήτευσα et ἐπροφήτευον ἐπροφήτευσα. Perf. προπεφητεῦσθαι ap. Clem. Al. p. 603.] Prædico futura, Vaticinor [Eur. Ion. 369 : Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε. Plato Phædr. p. 244, D : Ἡ μανία ... προφητεύσασα. Callistrat. Imag. p. 891, de artificibus : Μετὰ μανίας προφητεύουσι ποιήματα] : ut Matth. 7, [22] : Οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν ; 11, [13] : Πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν. Act. 19, [6] : Ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευον· 21, [9] : Θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι. Quibus in ll. per se ponitur ; at nonnunquam accus. habet, diciturque προφητεύω τοῦτο. Legitur vero et sequente ὅτι, Jo. 11, [51] : Προεφήτευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Traditur jungi et cum futuro infinitivi. At vero sequente τίς, ap. Matth. [26, 68] et Luc. [22, **C** 64] : Προφήτευσον τίς ἐστιν ὁ παίσας σε. || Sed προφητεύω ap. veteres sæpe sequitur eam signif. nominis προφήτου, quam ex Festo afferam. Plut. De def. orac. [p. 412, B] : Ἐχεκράτους προφητεύοντος, ἀνεῖλε νίκην καὶ κράτος πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός, Echecrate antistite victoriam belliqne decus penes Græcos fore deus respondit, Turn. Itidem vero annotat Bud. προφητεύειν dici fanorum antistites [Pindar. fr. 118 : Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ. Cum genit. Herodot. 7, 111 : Οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱροῦ. Similiter Eurip. Ion. 413 : A. Τίς προφητεύει θεοῦ ; B. Δελφῶν ἀριστῆς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος. Lucian. V. H. 2, 23 : Τὸ μαντεῖον, οὗ προεστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν] : cujus tamen signif. aptius exemplum suppeditasset ille Plut. locus quam hic, quem affert ex Aristot. initio libri De mundo, ubi dicit de Philosophia, Ῥᾳδίως, οἶμαι, τὰ συγγενῆ γνωρίσασα, καὶ θείῳ ψυχῆς ὄμματι τὰ θεῖα καταλαβοῦσα, τοῖς τε ἀνθρώποις προφητεύουσα. Neque enim hic propriam, sed metaphoricam signif. habet verbum προφητεύειν. Unde etiam ita vertit hunc l. : Facile nimirum eas res **D** noscitans, queiscum sibi naturalis intercedit necessitudo. Eadem etiam quum divino animæ oculo divinarum rerum naturam comprehendisset, hominibus subinde ea interpretari cœpit, quasique antistitis officio perfungi. Est autem tam in hoc quam in illo loco προφητεύειν nihil aliud quam ὑποφητεύειν : adeo ut in hoc verbo, sicut in nomine προφήτης, unde est derivatum, præp. πρὸ ponatur pro ὑπό. Faciunt autem hi ll., ut minus novus videri debeat is usus, quem verbum istud habet ap. Paul. Ep. [1] ad Cor. 14, 1 : Διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά· μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε· 3 : Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν. Ex hoc enim posteriore l. satis apparet προφητεύειν de eo, qui sacra scripta interpretatur s. enarrat, in illo etiam priore esse dictum.

Προφήτης [et Προφάτας Dor.], ὁ, Qui prædicit futura, Divinus, Propheta. Et fem. Προφῆτις, ιδος, ἡ, Quæ prædicit futura, Divina, Prophetis : pro quo vulgo Prophetissa. Utrumque habemus in isto l. Plut.

A De def. orac. [p. 431, B] : Ὦ χρώμενοι ποιοῦσι κατόχους τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας. Ap. Eund. sæpe in libro qui inscribitur Περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν. [Eur. Ion. 42 : Προφῆτις ἐσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ· 321 : Φοίβου πρ.] Sic Plato Phædro [p. 244, A] : Ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις. [De grammatica poetarum interprete Sext. Emp. p. 277 : Εἴπερ διὰ τὸ πολλὰ καλῶς εἰρῆσθαι τοῖς ποιηταῖς ... χρησίμη ἐστὶν ἡ πρ. γραμματικὴ αὐτῶν ...] || Prophetas dicebant veteres, antistites fanorum, oraculorumque [sive a deo sive a vate acceptorum] interpretes, ut testatur Festus. [Eodemque sensu feminimum προφῆτις in locis supra appositis.] Vel potius hæc verba sunt Pauli, (illius sc. qui Festi scripta in epitomen redegisse fertur,) at Festi hæc : Prophetas in Adrasto Julius nominat antistites fanorum, oraculorumque interpretes, Quum capita viridi lauro velare imperant prophetæ, sancta ita caste qui parant sacra. [Herodot. 8, 36 : Πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν καὶ τοῦ προφήτεω· 135 : Τὰ **B** λεγόμενα ὑπὸ τοῦ προφήτεω γράφειν ἐς δέλτον· et 9, 34. Eurip. Rhes. 972 : Βάκχου πρ. (Lycurgus)· et Bacch. 552. Pind. Nem. 1, 91 : Διὸς ... προφάταν ... Τειρεσίαν. Æsch. Eum. 19 : Διὸς πρ. δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός· Ag. 409 : Τόδ' ἐνέπουσι δόμων προφῆται· Sept. 610 : Οὕτως δ' ὁ μάντις ... μέγας πρ. Eur. Bacch. 211 : Ἐπεὶ σὺ φέγγος, Τειρεσία, τόδ' οὐχ ὁρᾷς, ἐγὼ πρ. σοι λόγων γενήσομαι. Plato Phileb. p. 28, B : Ἀπορῶ καὶ δέομαί γε ὦ Σώκρατες αὐτόν σε ἡμῖν γενέσθαι προφήτην, i. e. ut tu id prius nobis dicas. Sext. Emp. p. 227 : Ὁ πρ. τῶν Πύρρωνος λόγων Τίμων. Cum ἐξηγητὴς conjunxit Dionys. A. R. 2, 73 : Τοῖς ἰδιώταις ὁπόσοι μὴ ἴσασι τοὺς περὶ τὰ θεῖα ἢ δαιμόνια σεβασμοὺς ἐξηγηταὶ γίνονται καὶ προφῆται.] Huc autem pertinet iste Plat. in Timæo l. [p. 72, A] : Ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις κριτὰς ἐπικαθιστάναι νόμος, οὓς μάντεις ἐπονομάζουσί τινες τὸ πᾶν ἠγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί, καὶ οὔτι μάντεις, προφῆται δὲ μαντευομένων δικαιότατα ὀνομάζοιντ' ἄν. Sed hic pro καὶ οὔτι repono καὶ οὔτοι. Est vero suspectum et illud **C** θεοῖς, ubi legimus ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις. Ceterum quemadmodum videmus in plerisque verbis compositis præp. ὑπὸ occupare locum præpositionis πρό, ita non dubitem dicere, in hac nominis προφήτης signif., a præp. πρὸ vicissim locum præpositionis ὑπὸ occupari, et esse προφήτης pro ὑποφήτης. Qua de re dixi et in Προφητεύω. [Plato Charm. p. 173, C : Τοὺς ὡς ἀληθῶς μάντεις καθιστάναι ἡμῖν προφήτας τῶν μελλόντων. Epictet. Diss. 2, 20, 27 : Ἱερεῖς καθιστᾶσιν ἑαυτοὺς καὶ προφήτας (deorum quos ipsi esse negassent).] Existimo porro ad hanc signif. potius quam ad alteram referendum esse illud προφήτης, quod legimus ap. Lucian. ἐν Βίων πράσει [c. 8], ubi Diogenes Cynicus interrogatus ab emptore, Ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν ; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις, respondet, Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Neque enim placere mihi potest hæc interpret., Veritatis et audaciæ in loquendo propheta esse volo. Sed plane persuasum habeo, ἀληθείας προφήτης esse quod Latine diceretur **D** Veritatis antistes, eo quidem modo, quo Plinius Platonem Sapientiæ antistitem appellavit. Ubi Antistitem non accipio simpliciter pro Eo qui in re aliqua excellit et ejus velut principatum obtinet, sed respici puto ad Antistites illos fanorum, quos a veteribus dictos fuisse Prophetas, ex Festo paulo ante docui. [Diodor. 1, 2 : Τὴν προφῆτιν τῆς ἀληθείας ἱστορίαν.] Legimus vero et Antistites sacrorum, nec non Antistites deorum. Gellius certe Antistitas sub Sacerdotum appellatione comprehendit, quum scribit sacerdotes quoque feminas M. Ciceronem Antistitas dixisse, non secundum legem Antistites, Verr. 6 : Sacerdotes Cereris, atque illius fani antistitæ. Sic autem ubi canit Virg. se sacra Musarum ferre, non dubium est quin perinde sit ac si diceret se Musarum esse antistitem, aut certe sacerdotem : cum Servio, qui in hæc verba, Quarum sacra fero, Georg. 2, annotat, poeta enim quasi Musarum sacerdos est. [Plato Rep. 2, p. 366, B : Οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι. De cicadis Phædr. p. 262, D : Οἱ τῶν Μουσῶν προφῆται οἱ

ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοί. Athen. 5, p. 187, B, Epicureos vocat προφήτας ἀτόμων. Valck.] || Nec tamen iis assentior, qui in eo Pauli loco Ep. ad Titum 1, [12] ubi Epimenidem vocat proprium Cretensium προφήτην, ibi προφήτην significare ajunt Poetam. Quamvis enim Lat. sermonis consuetudo poetis nomen Vatum tribuat, insolens omnino foret hic usus vocabuli προφήτης: nec dubium est quin voce μάντις potius utendum foret: quam tamen nihilo magis usum hunc, sc. ad significandum Poetam, usquam habere existimo. Verum etiamsi usquam illud ipsum vocab. προφήτης de poeta dictum inveniretur, quid attineret ita in hoc Pauli loco accipere? Legimus enim ap. Diog. L., ut diligenter in suis Annotationibus admonuit Beza, de hoc Epimenide, Λέγουσι δέ τινες ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ· φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι. Idem et quædam ejus oracula commemorat. Quin etiam Cic. De div. 1, Cretensem Epimenidem in eorum numero, qui per furorem sunt vaticinati, ponit. Sed quid si προφήτης hic esse censeatur is, qui ἀληθείας et παῤῥησίας προφήτης a Luciano vocatur? Vere enim talis fuit Epimenides erga Cretenses, quum hunc de illis versum scribere ausus est, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Vereor certe ne hoc meum commentum paucis arrideat; ac certe ne mihi quidem ipsi valde probatur: quod tamen ideo protuli, quia fieri posse putavi, ut viam ad melius quodpiam sterneret: nisi potius simplici illi interpretationi acquiescendum esse judicemus. [Frequens hujus voc. usus est in libris sacris et V. et N. T. et apud scriptores ecclesiasticos, qui non raro προφήτας dixerunt rerum sacrarum doctores quosvis: de quibus v. Schleusneri Lexica et Suicer., qui inter alia attulit Basil. Cæs. In c. 3 Jesaiæ vol. 1, p. 899: Πρ. ἐστὶν ὁ κατὰ ἀποκάλυψιν τοῦ πνεύματος προαγορεύων τὸ μέλλον· et Euseb. Dem. ev. 5, p. 132: Παρὰ τὸ προφαίνειν καὶ προφητεύειν ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον πνεῦμα μὴ μόνον τὰ παρόντα, ἀλλὰ καὶ τῶν μελλόντων ἀληθῆ καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν. || Nuntius, Index. Pseudo-Anacreon 32, 11, de cicada: Θέρεος γλυκὺς πρ. Pindar. Nem. 9, 120, de cratere vino impleto: Γλυκὺν κώμου προφάταν. Antiphan. ap. Athen. 14, p. 623, C: Δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη. || « Προφῆται dicuntur Chymistæ, præsertim apud Ægyptios, apud quos ars sacra, ut chymiam appellabant, in usu fuit. Atque ita hæc vox accipienda apud interpolatorem Dioscoridis in singulis capitibus, apud Apulejum, Musam et alios chymistas. Τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχοῦντες dicuntur ab Olympiod. Alex. ms. in Zosimum. » Ducang.]

Προφητίζω, i. q. προφητεύω, Prædico, ex Hippocr. Προῤῥητ. 2. [Προφητάζω ap. Maneth. 4, 218: Νοῦν τε σιλλαίνοντα προφητάζοντά τε θυμῷ. Προφητίζοντα Schæf.]

Προφητικός, ή, όν, Propheticus, Ad prophetas pertinens: ut προφητικαὶ γραφαὶ ap. Paul., et προφητικὸς λόγος ap. Petr. [Lucian. Alex. c. 60: Πρ. στόματι. Τὸ προφητικόν, Prophetæ verbum, Pallad. p. 50.]

Προφητικῶς, Prophetice, Prophetarum more. [Psell. In Cantic. Cant. 6, 7. Boiss. Method. p. 434; Andr. Cret. p. 5; Clem. Alex. p. 515; Iren. p. 433; Cyrill. Hier. p. 132; Epist. Smyrn. de S. Polyc. p. 65. Kall. Const. Manass. Chron. 5370. « Πρ. εἰπεῖν vel πρ. φάναι nonnunquam sensu latiore vertendum, Ut cum divinis doctoribus loquar, loco ex Scriptura sacra generatim, non ex propheta aliquo, allato. Anon. V. S. Bacchi jun. p. 98, C: Ἐκλεξάμενος, πρ. εἰπεῖν, παραῤῥιπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ μᾶλλον κτλ., qui locus exstat Psalm. 83, 11. Simeon Metaphr. V. Ignat. Antioch. p. 143, B, ubi ad Exod. 32, 35, respicitur. Item legitur πρ. in Euseb. C. Marcell. p. 43, A; 49, D; 82, A, aliosque. Interdum tamen intelliguntur ipsi Prophetæ, velut ap. Greg. Presb. V. Greg. Naz. 1, p. CXLIII, A, ubi alluditur ad Jesaiam 30, 17. Concil. Œcum. septimo in refut. defin. Iconoclast. 4, p. 328, E: Πρ. φάναι, ubi respicitur ad Ezech. 22, 26. » Hase ad Leon. Diac. p. 491.]

[Προφήτιος, ὁ, Prophetius, n. pr. viri ap. Liban. Epist. p. 379, 380, 802.]

[Προφῆτις. V. Προφήτης.]

[Προφητοκράτωρ, ὁ, Prophetarum princeps. Joann. Damasc. vol. 2, p. 850, C. Ducang. ♃]

[Προφητοκτόνος, ὁ, Prophetæ s. Prophetarum occisor. Ignat. Ep. ad Trall. p. 15. « Andr. Cret. p. 86; Cyrill. Alex. p. 11; Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 260. » Kall.]

[Προφητοτόκος, ἡ, Prophetæ genitrix. Philo vol. 1, p. 658, 14: Ἡ προφῆτις καὶ πρ. Ἄννα. Wakef.]

[Προφητόφθεγκτος, ὁ, ἡ, A prophetis dictus. Joann. Damasc. vol. 1, p. 680, B. G. Dind.]

[Προφητοφόντης, ὁ, Prophetas occidens. Greg. Naz. vol. 1, p. 147. Boiss. Euseb. H. E. 5, 16; Constit. Apost. p. 354. Wakef. Euseb. V. C. 4, p. 151.]

Προφητοφῶντες, affertur pro Prophetarum præcursores; sed ἁμαρτύρως.

[Προφήτωρ, ορος, ὁ, i. q. προφήτης. Manetho 2, 317; 4, 227, 438.]

Προφθαδίην, adverb. [a Προφθάδιος, ία, ιον] (q. d. Prævenienter,) Præveniendo, Antevertendo: προφθαδίην ἀγορεύειν, ex Nonno [Jo. c. 16, 64], Antevertere sermone. Dicitur autem et ὑποφθάνω pro προφθάνω, ut mox docebo.

Προφθάνω, pro φθάνω, Prævenio, etc. [Æsch. Ag. 1028: Προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει. Plato Rep. 6, p. 500, A: Ἐγὼ ... σὲ προφθάσας λέγω ὅτι κτλ. Aristoph. Eccl. 884: Νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης. Isocr. Epist. 10, p. 618 ed. Bekk.: Προφθάνειν τὴν ἀγνώμονα. Athen. 3, p. 119, B: Ζητοῦντα προφθάσας. Προφθάσας ap. Demosth. p. 526, 18, libri aliquot προφθάσας. Sine casu Eur. Phœn. 1385: Προφθῆναι θέλων. Theophrasto C. Pl. 1, 12, 4: Ἡ ῥίζα προφθάνει, restituendum προτερεῖ ex cod. Urb.] Affertur autem ex LXX Interpr. προφθάσεις, 2 Reg. [19, 32. Ὁ προφθάς, Præcedens. Schol. Aristoph. Pl. 309: Τῇ προφθάσῃ παρῳδίᾳ· 415: Οἱ προφθάντες στίχοι. Schol. Eq. 1087: Ἐν τοῖς προφθάσασιν εἶπε ... || Forma media Προφθάμενος Apoll. Rh. 4, 913, et, Γλώσσῃ προφθαμένῃ, Nonn. Jo. c. 13, 85.]

[Προφθασία, ἡ, Festum apud Clazomenios quotannis celebratum in memoriam victoriæ, qua Cumæos in peragendo Apollinis sacrificio antevertentes, Leucas urbem sibi vindicarunt. Diodor. 15, 18, ubi accus. Τὴν πανήγυριν ὀνομάσαντες Προφθασίαν.]

[Προφθασία, ἡ, Prophthasia, oppidum Drangianæ. Strabo 11, p. 514; 15, p. 723.]

[Προφθέγγομαι, Anteloquor, Gl.]

[Πρόφθεγξις, εως, ἡ, ap. Pollux. 2, 118, corruptum, ut videtur, ex πρόσφθεγξις.]

Προφθίμενος, ὁ, Præmortuus, s. Ante mortuus, Epigr. [Parmenionis Anth. Pal. 7, 184.]

[Προφιλέστατος ap. Amphiloch. p. 45, vitiose pro προσφ. Et προφιλέστερος ap. Clem. Al. p. 581. Kall.]

[Προφιλοσοφέω, Prius philosophor. Plut. Mor. p. 15, F. Orig. C. Cels. 7, p. 357. Seager.]

[Προφλεβοτομέω, Prius venam seco. Galen. vol. 10, p. 500; Alex. Trall. 7, p. 367. Et Προφλεβοτομητέον ap. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 170.]

[Προφοβέομαι, Præmetuo. Æsch. Suppl. 1045: Πολέμους αἱματόεντας προφοβοῦμαι. Xen. Cyrop. 1, 6, 24: Προφοβούμενον μή τι σφαλῶσι. || Passiv. Dio Cass. 53, 18: Τὸ προλυπηθῆναι καὶ προφοβηθῆναι.]

[Προφοβητικός, ή, όν, Qui futura timet. Aristot. Rhet. 2, 13: Δειλοὶ καὶ πρ. πάντα.]

[Προφοιβάζω. HSt. s. v. Φοιβάζω:] Quod autem ad tertium comp. Προφοιβάζω attinet, ipsum quoque alteram illam verbi φοιβάζω signif. sequitur; nam προφοιβάζω ex Nonno [Jo. c. 11, 53: Ὄφρα προφοιβάσσωσι δόμους ζαθέοισι καθαρμοῖς· ubi aut προφοιβάσσωσι scribendum cum Passovio aut προφοιβήσωσι (a προφοιβάω) ex codice], affertur pro Ante purifico. [|| Vaticinor. Const. Manass. Chron. 1557: Ἐπίφθονον τὴν πόλιν γενέσθαι προφοιβάσει.]

[Προφοίβασις, εως, ἡ, Prædictio, Vaticinium. Anon. ms. ap. Hasium ad Leon. Diac. p. 426: Ὁ Φωκᾶς τὴν πρ. ἔλαβε παρὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.]

[Προφοίβασμα, τό, idem. Nicet. Chon. Hist. p. 142, B; Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 16, B; 203, A. G. D.]

[Προφοιβασμός, ὁ, idem. Const. Manass. Chron. 3934: Τοὺς πρ. ἀκούων καὶ προῤῥήσεις. Niceph. Greg. vol. 1, p. 128 ed. Bonn.]

[Προφοιβαστής, ὁ, Fatidicus. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 67, C: Ἦσάν τινες ... τῶν μελλόντων προφοιβασταί.]

[Προφοιβάω. V. Προφοιβάζω.]

[Προφοιτέω, Præcedo. Iambl. V. Pyth. p. 32: Ὑπερβεβηκυῖα τὴν προφοιτήσασαν ἤδη δόξαν. Nicephor. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 523, 21: Κἂν τὸν καιρὸν προδράμοι καὶ προφοιτήσαι τῶν ὀπωρῶν.]

Προφορά, ἡ, (ab illa verbi προφέρω signif. qua ponitur pro Proferre, Enuntiare,) Prolatio, Pronuntiatio. Herodian. 1, [8, 12]: Ἐν ᾧ περὶ τὴν τῶν ῥημάτων προφορὰν ἠσχολεῖτο, Dum in verbis illis proferendis occupatus erat. Ad verbum, Dum occupatus erat in verborum prolatione, si hoc verbali ab illa Proferendi signif. uti possumus. Polit. vertit, Interim dum loquitur. [Apollon. De synt. p. 57, 7: Κατὰ τὴν πληθυντικὴν πρ. Ὁριστικὴ πρ. id. p. 214, 12. Προστακτικὴ πρ. p. 259, 31. Εὐκτικὴ πρ. p. 36, 24. Sext. Emp. p. 5: Ἐν τῇ πρ. τῶν φωνῶν· 51: Ὡς εἶναι τὴν τοῦ λόγου πρ. οὐ δογματικήν.] Apud Philosophos ὁ ἐν προφορᾷ λόγος, qui et προφορικὸς λόγος, ut mox docebo. [Clem. Alex. p. 144, 173. Wakef. Pronuntiatio, eadem quæ ὑπόκρισις, sed ad solam elocutionem pertinens: vide Dionys. De vi Dem. c. 22, p. 1023, et Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 66. Ernest. Lex. rhet. Adde Plut. Vit. Demosth. c. 7: Ἀμελοῦντι τῆς προφορᾶς καὶ διαθέσεως τῶν λεγομένων. Hesych.: Προφορά, ὁμιλία, ἐτυμολογία. Nam sic corrigendum pro ἐτυμολογία. Eandem corruptelam correxit Kusterus ap. Hesych. s. v. Εὐρεσιεπείαις. Conf. Epiphanii locum s. v. Ἐτυμολογία citatum, ubi cum προφορὰ conjunctum est. G. Dind. || Exprobratio. Polyb. 9, 32, 13, i. q. ὄνειδος ibid. Conf. 5, 11, 2. Schweigh.]

Προφορέομαι, Tramam filumque duco atque reduco. [Per διάζεσθαι exp. Pollux 7, 32. Hesych.: Προφορεῖσθαι, τὸ ταῖς διαζομέναις τὸν στήμονα παραδιδόναι· et similiter Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 7.] Unde pro Ultro citroque cursito ponitur: ut in VV. LL. annotatur ex schol. Aristoph. [Av. 4]: Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. [Ubi schol.: Δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία· προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν (παραφθείρειν Photius s. v. Προφορούμενοι, non Suidas) τὸν στήμονα ταῖς διαζομέναις. Verba postrema τὴν ὁδ. πρ. leguntur in fr. Calliæ ap. Suid. s. v. Ἀράχνης, nisi quod in libris, uno excepto, προφορούμενοι scriptum. Ælian. N. A. 9, 30: Εἶτα προφορεῖται τὴν ὁδὸν ubi libri προφορεῖ vel προφορεῖ, quod correxit Jacobs. collato 6, 49. Xenoph. Cyneg. 6, 15: Κύνας προφορούμενας παρὰ τὰ αὐτά. Eustath. Opusc. p. 111, 80: Ὅσοι κατὰ τὰς ὁδοὺς προφοροῦνται ὧδε καὶ ὧδε.]

[Προφορητικός. V. Προφορικός.]

Προφορικός, ή, όν, ut προφορικὸς λόγος, Qui in enuntiatione s. pronuntiatione consistit, Qui profertur. Huic autem opp. ὁ ἐνδιάθετος. [V. Eustath. p. 214, 9; 819, 24, Doxop. in Walzii Rhett. vol. 2, p. 116; schol. Hermog. vol. 4, p. 7, 2; 9, 27.] Philo [Vit. Mos. 3, § 13, p. 154. Boiss.]: Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ προφορικός. Plut. [Mor. p. 777, C]: Καὶ τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ. Idem [Mor. p. 973, A]: Ὅτι καὶ προφορικοῦ λόγου καὶ φωνῆς ἐνάρθρου μέτεστιν αὐτοῖς. Eidem alicubi [Mor. p. 777, B] est ὁ ἐν προφορᾷ λόγος. [Sext. Emp. p. 510, 512; Clem. Al. p. 646. « Adde Theol. arithm. p. 49. Procl. In Plat. Tim. 2, p. 75, 17, In Alcib. vol. 1, p. 286, Willet. ad Galen. Adhort. p. 60. » Creuzer. In προφορητικὸς λ. corruptum ap. Cyrill. Hier. p. 26. Cui corruptelæ similis est ap. Joann. Lyd. De mens. p. 104 (244 Rœth.): Μούμμιος ὁ Ῥωμαῖος τὸν Ἑρμῆν τὸν προφορητικὸν λόγον εἶναι βούλεται· οὐδὲ γάρ, φησί, πρότερον βρέφος φθέγξαιτο πρὶν ἂν τῆς Γῆς ἅψαιτο. Recte Ἑρμῆς ὁ προφορικὸς λόγος ap. gramm. in Creuz. Melet. 1, p. 44, ubi Creuz. citat Tzetz. In Iliad. p. 80 coll. p. 71 et 43, et ad Hesiodi Op. p. 31, b. Add. Herm. In Plat. Phædr. p. 202. || Adverb. « Προφορικῶς Cyrill. Hieros. p. 96. » Kall. Psellus In Orac. p. 102, 14. Boiss.]

Πρόφορος, ὁ, in VV. LL. ex Aristot. H. A. 7, 7, Humor cruentus et aquosus intra membranas, quibus fetus continetur: Μεταξὺ δὲ ὑγρότης ὑδατώδης καὶ ἰχωρώδης, ἢ αἱματώδης, ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρόφορος. [|| Πρόφορος, ὁ, ἡ, Arctinus ap. Diomed. 3, 5, p. 429 ed. Gaisf.: Ὁ δ' ἴαμβος ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφόρῳ ποδί, ὄφρα οἱ γυῖα τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς

εἶδος ἔχῃσι· quod Diomedes his verbis explicat: « Ex brevi et longa pedem hunc esse compositum, quod hi qui jaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirment. » || Προφόροις ex πυρφόροις corruptum v. s. v. Πυρφόρος.]

[Προφόωσις. V. Φόως.]

Πρόφραγμα, τό, Septum quod est ante aliquem locum, Septum prætentum alicui loco, Sepimentum. Nam in VV. LL. affertur ex Aristot. Œcon. [2, 4] προφράγματα de Sepimentis ante domos, quæ vestibulis essent similia. In iisdem tamen πρόφραγμα exp. etiam Locus ante septum, scenam: quod Hesychio προφράγματα sint τὰ προσκήνια. Additur ibid.: Πρόφραγμα, Propugnaculum, Tutamen, πρόβλημα, translate. Polyb. [9, 35, 3]: Αἰεὶ ἂν ἐν μεγάλοις ἦν κινδύνοις τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας, εἰ μὴ Μακεδόνας εἴχομεν πρόφραγμα, Periclitabantur res Græcorum, nisi Macedones nos valli instar protexissent. [Diodor. 19, 30: Στερεὸν πρ.]

[Προφραδής, ὁ, ἡ, Qui prædicit, Propheta. Joann. Geom. H. 2, 2: Ἔκγονε προφραδέων. Ubi glossator: Προφραδέων· τῶν προφητῶν. Boiss.]

[Προφράζω, Prædico. Herodot. 1, 120: Πᾶν ἄν σοι προεφράζομεν. Nicom. Arithm. 1, p. 96.]

|| Προφράζομαι, Prædicor, Prænuntior. Cujus tamen thematis exemplum nullum affertur, sed ab eo est partic. Προπεφραδμένος, quod exp. Prædictus, Prænuntiatus. Subjungiturque ex Hesiodo [Op. 653], Προπεφραδμένα [codex unus προπεφρασμένα] πολλὰ ἄεθλα, [|| Apoll. Rh. 3, 1315: Τυνδαρίδαι, δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν, ... ζυγά οἱ ... δόσαν ἀμφιβαλέσθαι, i. e. Dudum iis provisum erat.]

[Πρόφρας, αντος, ὁ, Prophras, n. pr. Chœrob. Can. p. 38, 18; 40, 31; 41, 30.]

[Πρόφρασσα, ἡ. HSt. s. v. Πρόφρων:] At vero Πρόφρασσα femin. formationem habet inter grammaticos controversam, significans alioqui itidem Propensa, Benevola, Lubens. Hom. [Il. K, 290: Δῖα θεά, ὅτε οἱ πρ. παρέστης· et similiter Od. N, 391: Πρ. ἐπαρήγοις] Od. K, [386]: Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις. Ubi exp. etiam τὰ ὑπέρ τινος φραζομένη, sequendo aliam derivationem. [Etym. M. p. 691, 38: Ἐνόησάν τινες εἶναι θηλυκὸν· οὐκ ἔστι δέ· Φιλόξενος γὰρ ἐν τῷ Περὶ μονοσυλλάβων φησὶν ὅτι ἔστιν ἰδιοτύπου ῥήματος χαρακτήρ· ὡς παρὰ τὸ βρίθω βρῖσσα, οὕτως ἀπὸ τοῦ φρῶ φρῆσσα καὶ φρᾶσσα· καὶ ἐν συνθέσει, Ἰλιάδος K, « πρόφρασσα π. » Σημαίνει δὲ τὸ προδιανοηθεῖσα πρὶν ἐκεῖνον προσκαλέσασθαι, αὐτεπάγγελτος, ἢ πρόθυμος. Seqq. ex Indice.] Πρόφασσα, Hesychio πρόθυμος, προνοηθεῖσα, pro quo leg. πρόφρασσα. [Recte infra Πρόφρασσα, πρόθυμος, εὐνοοῦσα, διανοουμένη.]

Προφράσσω, sive Προφράττω, Ante sepio, munio, i. e. Ante aliquem locum.

[Προφροντίζω. Hippocr. De aere, aquis et locis c. 2: Ἃ εἰκός ἐστι γίγνεσθαι, ἢν μή τις ταῦτα πρότερον εἰδὼς πρόφρων τις ᾖ. Scrib. προφροντίσῃ cum Heringa Obs. crit. p. 44. Osann. Πρόφροντις ᾖ cod. Paris. 2146. V. Littré vol. 2, p. 14.]

[Προφρόνως, Propense, Libenter, Promte. Pind. Pyth. 2, 29: Πρ. ἐφίλασ' Ἀπόλλων· et 10, 104. Id. Nem. 1, 50: Ἡρακλέος ἀντέχομαι πρ. Aliquoties ap. Æschyl., velut Suppl. 1: Ζεὺς ... ἐπίδοι πρ. στόλον ἡμέτερον· Eum. 927: Τάδ' ἐγὼ πρ. τοῖσδε πολίταις πράσσω. || Forma epica Προφρονέως, de qua HSt. s. v. Πρόφρων:] Hinc adv. Προφρονέως [quod per προθύμως exp. Hesych.] ap. eund. poetam [Hom. Il. E, 810: Πρ. μάχεσθαι· et 816; Z, 173, H, 160, P, 224], Prompto animo s. Propenso, Lubenter. [Apoll. Rh. 2, 802; 3, 1188. Epigr. Anth. Pal. 1, 10, 39.]

[Προφρύγω, Ante torreo. Galen. vol. 6, p. 320 extr.: Ζειὰς προφρυγείσας. G. Dind.]

[Πρόφρυξ. V. Πρόφυξ.]

Πρόφρων, ὁ, ἡ, Cujus mens propensa est erga aliquem, Faciens aliquid propenso erga quempiam animo. Redditur alioqui uno verbo Propensus, Benevolus. Sæpe autem Lubens. [Per πρόθυμος, εὔνους, φρόνιμος exp. Hesych., Phot. et Suidas.] Hom. [Il. A, 77: Πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν· I, 480: Ὁ δέ με πρ. ὑπέδεκτο· Od. N, 353: Πρόφρων Διὸς θυγάτηρ·]

Od. Ξ, [406]: Πρόφρων Κρονίωνα λιτοίμην. Et πρόφρονι θυμῷ [Il. Θ, 39, Ω, 140, et al.], Prompto animo. Idem autem est usus præpositionis πρὸ hac in voce, qui in πρόθυμος. [Pind. Pyth. 5, 158: Θεὸς πρ. τελεῖ δύνασιν. Πρ. σύμμαχος Isthm. 6, 41. Πρ. Μοῖσαι ib. 4, 73. Æsch. Choeph. 1063: Καί σ' ἐποπτεύων πρ. θεὸς φυλάσσοι· Suppl. 348: Πρ. καρδίᾳ. Soph. El. 1380: Πρ. ἀρωγός. Eur. Alc. 743: Πρόφρων σε δέξαιτο.]

[Προφυλὶς, ίδος, ἡ. Πρ. σταφυλῆς, Racemus, Gl.]

[Προφύλαγμα, τὸ, i. q. προφυλακή. Hesych. v. Φρούριον. Wakef.]

Προφυλακὴ, ἡ, Excubiæ, (sonat tamen q. d. Præexcubiæ; quidam autem, Procubiæ, ut dicitur Procubitor,) Vigiliæ. [Phot. et Suidas: Προφυλακὴ τῷ κυρίῳ (Exod. 12, 42)· εἰς τέσσαρας φυλακὰς διαιρεῖται ἡ νὺξ ἑκάστη τρεῖς ὥρας ἔχουσα.] Ita Bud., qui ap. Plut. De fort. Rom., Ὑπὸ τῶν προφυλάκων ἀναληφθεὶς, vertit, A vigilibus admissus. [Προφυλακαὶ Pollux 1, 173.] Idem affert e Xen., Προφυλακὰς ποιησάμενοι ἐκοιμήθησαν. [Sic Agath. Hist. p. 132, C.] Ex Eod. [Hipparch. 7, 13]: Σκοποῖς μέντοι καὶ προφυλακαῖς οὐδέποτε δεῖ παύεσθαι ἐπιβουλεύοντα. [Id. Cyrop. 6, 3, 9, H. Gr. 4, 1, 24. Thucyd. 4, 30: Ἀριστοποιεῖσθαι διὰ προφυλακῆς. Polyb. 5, 3, 2: Προφυλακῆς τάξιν ἔχοντες πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς Ἤλιδος φόβον· 5, 95, 5: Καταλιγωρῶν τῆς τῶν πόλεων πρ. Diodor. 11, 2. Plut. V. Cæs. c. 39.] Sicut autem προφύλακες et φύλακες de iisd., ita et προφυλακαὶ ac φυλακαὶ, sæpe dicuntur. In VV. LL. προφυλακὴ est etiam Munitio ad arcendum. || Præcautio, Cautio. Paulus Ægineta: Πολλοὶ δὲ προφυλακῆς χάριν κατὰ νουμηνίαν λαμβάνουσι, Præcautionis gratia, Ad præcavendum sibi a morbis, Ad evitandos morbos. Apud Diosc. pro Amuleto ad canis rabidi morsum.

Προφυλακὶς, ίδος, ἡ, ut προφυλακὶς ναῦς [Thucyd. 1, 117], Navis quæ ante exercitum excubat, (ut προφυλάσσον ναυτικὸν ap. Thuc.,) aut ante alias, Navis præsidiaria. Sæpius in plur. προφυλακίδες νῆες, quod in VV. LL. exp. Speculatoriæ naves, aut ad præsidia locorumve custodiam mitti solitæ. A schol. Thuc. p. 37 [l. c.] προφυλακίδες esse dicuntur αἱ πρὸ τῶν ἄλλων ὁρμοῦσαι.

[Προφυλακτέον, Præcavendum. Plut. Mor. p. 127, C.]

[Προφυλακτήριον, τὸ, Statio excubitorum, Castellum. Hesych. s. v. Φρούριον. Wakef. Tzetz. Hist. 7, 148: Ηὗν πρ. καὶ τὰς προμάχους εἴρας. || Præmunitio. Basil. M. vol. 3, p. 147, A: Ὁ μὲν ... δεξάσθω ὡς ἴαμα, ὁ δὲ ... ὡς πρ.]

Προφυλακτικὸς, ή, όν, Ad præcautionem aptus, Cujus usus est ad præcavendum, Qui adhibetur ad præcavendum. In vulgaribus Lexicis προφυλακτικὸς ἰοβόλων, Qui a venenatis animalibus feriri non patitur, ex Diosc. Et προφυλακτικὰ βοηθήματα, Remedia quibus in præcautione utimur, ex Eod. Προφυλακτικὰ καὶ βοηθηματικὰ, inquit Bud., partes duæ medicinæ ap. Diosc. Quin etiam προφυλάττεσθαι dicuntur medicamenta, quæ ad præcavendos morbos dantur, vel ad veneficia, Paulo. Idem προφυλακτικὰ τῶν δηλητηρίων ap. eund. Paulum et ap. Diosc. esse ait q. d. Præsidiaria, quæ sc. contra veneficia sumuntur, ἃ προδιδρώσκεται τῶν φαρμάκων, ἀντιφάρμακα ὄντα, Quæ præeduntur, aut etiam quæ subeduntur. [Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 461: Ὅσα πρ. τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς ξυνεκεράσατο φάρμακα.] Et fem. Προφυλακτικὴ, s. προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, Ea pars medicinæ quæ causas morborum arcet præcavendo. Προφυλακτικὴ, inquit Gorr., pars est τῆς ὑγιεινῆς: tuetur enim sanitatem. Tota consistit in causarum, quæ morbum alioqui facturæ erant, ablatione: h. e. tota circa humores præcipue negotiatur. Siquidem maximæ præcipuæque impendentis morbi causæ humores sunt lenti, crassi, multi, valde calidi, frigidi, mordaces, putres, pestilentes, aut alia quadam vitiosa qualitate præditi. Quæ ergo iis adhibetur provisio, lentos incidendo, crassos tenuando, multos vacuando, calidos refrigerando, frigidos calfaciendo, mordaces contemperando, putres et pestilentes immutando, ne morbum gignant, προφυλακτικὴ appellatur. Ex quo apparet, τῆς ὑγιεινῆς partem esse. Quum enim ratio tuendæ sanitatis versetur vel in tutela hominis optima valetudine fruentis, vel ejus qui jamjam in morbum cadere paratus est,

προφυλακτικὴ secundum hoc munus sibi ascivit. Jam enim in corpore subest latetque morbi causa, eumque mox excitatura est, nisi citissime tollatur, quum nulla adhuc sit ejusmodi causa in ejus corpore qui optima præditus est valetudine. Talis quidem proprie ἡ προφυλακτικὴ est. Veruntamen etiam cura, quæ sanis et congenitam sanitatem retinentibus, (sive ea perfecta absolutaque sit, sive ab optima parum declinet, adhibetur, τῆς προφυλακτικῆς nomine appellatur, quod sanitatem in suo statu conservando, futuros morbos declinet. Quin etiam si quis jam ægrotare cœpit, morbusque in ipso, ut dicitur, fieri adhuc est, nec longe progressus, tametsi ejusmodi provisio ad therapeuticen proprie pertinet, pars tamen quodammodo τῆς προφυλακτικῆς dici potest. Quum enim morbus jam factus est, nullaque causa superest quæ morbum faciat, tunc sola jam facti morbi curatio relinquitur: ubi vero quæ subest in corpore causa, nondum morbum peperit, ejus sublatio ad προφυλακτικὴν attinet: quum vero jam aliquid egit, aliudque insuper factura est, mistum jam quodammodo hoc opus est ex præservatione et curatione. Quod enim morbi jam factum est, curatione tolli debet: quod vero faciendum restat, per prophylacticen arcendum est. At nullum huic operi proprie inditum nomen est, quo conjunctam cum præservatione curationem designemus, sed pro vincente opere, vel curationem, si morbus jam longe processit, vel præcautionem, si intra initia sua consistit, appellamus. Sic quidem Galenum interpretari oportet extremo libro Artis parvæ, ubi scribit τῶν προφυλακτικῶν triplicem esse in genere differentiam; primam quidem hominis qui integra fruitur sanitate, secundam ejus qui non integre valet, tertiam vero ejus qui jam ægrotat.

Προφύλαξ, ἄκος, ὁ, Qui ante excubat, ut προφυλάττω, Ante excubo. Sed potest et simpliciter reddi, Qui excubat, Excubitor. In VV. LL. Procubitor, ex Festo. Item, Primus excubitor, cujus signif. exemplum desidero. Ibid. προφύλακες, Speculatores, Præsidiarii: aut etiam Stationarii, ex Liv. Inveniuntur certe iidem uno in l. προφύλακες, in altero φύλακες dicti. [Προφύλακες Thucyd. 3, 112; Xen. Anab. 2, 4, 15; Plut. Vit. Camilli c. 10; Æneas Tact. c. 22; Dio Cass. 39, 4; 42, 11. Φύλακες καὶ προφύλακες Joann. Chrys. vol. 1, p. 565 ed. Fr. Duc. Femin. Γραῖας προφύλακας ap. Eratosth. Catast. c. 22, p. 117 ed. Gal.]

[Προφύλαξις, εως, ἡ, Cautio, Providentia. Schol. Æsch. Pr. 906.]

Προφυλάσσω, sive Προφυλάττω, q. d. Ante excubo, ut Excubat ante fores Cerberus, ap. Tibull. Sic προφυλάττουσαι νῆες [Herodot. 7, 179; 8, 92], quæ et προφυλακίδες, Naves quæ ante exercitum in statione et præsidio sunt, Naves præsidiariæ. Thuc. 2, [93]: Οὔτε γὰρ ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδὲν, sc. ἐν τῷ Πειραιεῖ. Apud Xen. autem [Mem. 2, 7, 14] canis oves custodiens dicit, Εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, ubi quidam interpr. Nisi vos defenderem, protegerem. Sed intelligendum est, excubando ante vos, vel potius ante locum in quo estis. [Id. Hipparch. 7, 14: Μεμεληκότα οἵ τι ἑκασταχοῦ καὶ ποῦ τῆς χώρας προφυλάττουσιν. Plut. Mor. p. 965, A: Κυσὶ χρώμενοι προφυλάττουσιν αἶγας· 129, A: Τὰ τοῦ σώματος κινήματα ... μὴ προλαμβάνειν μηδὲ προφυλάττειν. Cum genit. Id. Hier. 6, 10: Αὐτῶν τῶν φυλάκων προφυλάττουσιν οἱ νόμοι. Forma media Hymn. Hom. in Apoll. 538: Νηὸν προφύλαχθε. Oppian. Hal. 1, 722: Οἷον ὑπὲρ τεκέων προφυλάσσεται.] Affertur præterea προφυλάττω σε, pro A te caveo, ex Herodoto. [Hoc sensu forma media dicitur. Herodot. 1, 185: Προεφυλάξατο ὅσα ἐδύνατο μάλιστα· 7, 176: Τοῦτο προεφυλάξαντο.] Apud Thuc. quidem [6, 38] certe invenitur προφυλαξάμενος pro Qui præcavit. Sic et pass. Προφυλάττομαι, Præcaveo. [Xen. Mem. 1, 4, 13, Hell. 5, 3, 5. Lucian. Anth. Pal. 10, 36: Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλαττόμεθα. « Schol. Hom. Il. N, 43. » Wakef.] Exp. vero et προνοοῦμαι, i. e. Provideo. [Alex. Trall. 1, p. 1: Κάλλιον δὲ προφυλάξαι τὸν τόπον ῥαφανίσι, Melius autem prius locum irritare raphani radicibus.]

[Πρόφυξ, υγος, ὁ, Profugus. In πρόφρυξ πρόφρυγος corruptum ap. Chœrob. In Theodos. p. 83, 19, ubi cum

πρόσφυξ πρόσφυγος componitur. Legitur ap. Joann. Malal. p. 474, 15: Τῶν προφύγων τῶν ὄντων ἐν τῷ ἁγίῳ Λαυρεντίῳ, ubi tamen probabilius est προσφύγων, quod conjecit L. Dindorf.]

[Προφύραμα, τὸ, Quod in mactra subigitur. Τὰ πρ. τῶν μαζῶν Athen. 4, p. 140, A. Hesych. s. v. Βάρακες et Τολύπη. ὑ]

[Προφυρατὸς, ή, όν, Ante subactus. Forma Ion. μᾶζα προφυρητὴ ap. Hippocr. p. 368, 11; 373, 52; 374, 26.]

[Προφυράω, Ante subigo. Hippocr. p. 355, 26: Μᾶζα προφυρηθεῖσα· et ib. l. 48. || Figurate Aristoph. Av. 462: Προπεφύραται λόγος εἷς μοι· Thesm. 75: Κακόν μοι προπεφυραμένον ἐστί.]

[Προφύσιον, τό.] Προφύσια, in metallis dicuntur τὰ σκέπης χάριν τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα, Præmunimina quibus follium fistulæ teguntur, Hesych.

Πρόφυσις, εως, ἡ, Germinatio, Germen, ap. Hippocr. βλάστημα, teste Galen. ἐν Γλώσσαις [p. 550, ex p. 1234, E (vol. 5, p. 448 ed. Littré), ut conjicit Foes., ubi nunc πρόσφυσις legitur: Γλῶσσα λευκὴ, ἔχουσα ἐκ δεξιοῦ οἷον θερμοῦ πρόσφυσιν.]

Προφυτεύω, Prius planto s. sero, Præsero. [Geopon. 5, 11, 4: Προπεφυτεῦσθαι κράμβην.] Metaph. Soph. El. p. 90 [197]: Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας, δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφὰν, ubi schol. hoc προφυτεύσαντες exp. προσκεψάμενοι, προκατασκευάσαντες: alii, Qui fundamenta jecerunt, Auctores.

Προφύω, Ante genero s. gigno, Ante edo. Apud Soph. autem legitur Προὔφυ dictum pro προέφυ, Ante extitit [Aj. 1291]: Σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατήρ.

Προφώγνυμι, Ante s. Prius torreo: aor. 2 pass. προφωγῆναι.

Προφωνέω, Prius vocem edo, Præloquor, Prædico, Præmoneo, Denuntio, ut προαγορεύω. [Soph. El. 109: Ἐπὶ κωκυτῷ ... ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν. Æsch. Ag. 882: Ἀμφίλεκτα πήματα ἐμοὶ προφωνῶν· Eum. 466: Ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ· Pers. 363, de edicto publico: Πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον.] Soph. [OEd. T. 233: Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε. Cum infin. Aj. 1089]: Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν. Eur. Hipp. [960]: Φεύγειν προφωνῶ πᾶσιν. [Id. El. 685.]

[Προφωνήσιμος, ὁ, ἡ, et Προσφωνήσιμος (varie enim hæc vox scribitur) appellatur a Græcis dominica quæ Latinis Septuagesimæ dicitur, quia jejunium observandum προφωνεῖ seu indicit. Ducang. Qui Balsamon. ad Can. Apostol. 69, Niceph. Callisti in Synaxario illius dominicæ, Nomocan. Coteler. n. 291, 300, 417, et alia attulit, προφώνησιν vel προσφώνησιν pro Denuntiatione et Proclamatione usurpari monens ab Harmenopulo 3, 3, 133; 3, 8, 42, Niceph. l. c. (ubi legitur: Προφώνησιν τὴν ἑβδομάδα κατονομάζουσιν), Marco Hierom. De dubiis Typicis c. 11.]

[Προφωσφορέω, Lumen ante præbeo. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 210, D.]

[Προφωτίζω, Ante illumino, illustro. Cyrill. Hier. Cat. 18, 14, p. 224. Kall.]

[Προχάζω.] Προχάζοιο [recte codex et Photius p. 466, 10, προχάζοις], Hesych. exp. προβαίνοις, ἀναπαύοις. [Alteram expos. om. Photius. Imperat. Πρόχασσον Hesych. exp. πρόιθι.]

[Προχαίνω. V. Προχάνη.]

[Προχαίρω, Ante gaudeo. Plato Philebo p. 39, D: Τὸ προχαίρειν τε καὶ προλυπεῖσθαι. Κύνες προχαίρουσαι Pollux 5, 64. Προχαρεὶς Orph. H. 85, 9: Ἀνθρώπων προχαρέντων. Alio sensu Æsch. Ag. 251: Τὸ δὲ προκλύειν ... προχαιρέτω, i. e. Valeat, Absit.]

[Προχαλάω, Laxo, Relaxo. Aretæus p. 124, 36: Προχαλάσαντα ἐπιπλάσματι καὶ τέγξει σικύην πρὸς τὸ ἧπαρ προσβάλλειν. « Joseph. Macc. 10, 19: Προκεχάλασται ἡ γλῶσσα, Prominet lingua, ubi alii κεχάλασται. » Schleusn.]

[Προχαλκεύω, Præcudo. Æsch. Choeph. 647: Προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός.]

Προχάνη, ἡ, Hesychio σκῆψις, πρόφασις, καλύπτρη. [Corrupte ap. eund. Προχία, πρόφασις.] Ab Eust. quoque [p. 723, 28; 1109, 38; 1778, 21] exp. πρόφασις, derivanti a Προχαίνειν, i. q. προφάσκειν s. προφασίζεσθαι. [Schol. Soph. Ant. 79: Τὰς προφάσεις προχάνας ἔλεγον. Καὶ Καλλίμαχος « Ἀγραδὲ τοι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν

ἐφοίτα » (quod ἐπὶ πάσῃ προφάσει dixit Aristæn. Ep. 1, 10, Callimachi verba exprimens). Id. H. Cer. 74: Προχάνα δ' εὑρίσκετο πᾶσα.]

Προχάραγμα, τὸ, Futuræ rei repræsentatio imaginaria, Imago futuri. Bud. ex Greg. Naz. [vol. 1, p. 323, B ed. Bened.]: Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐπὶ προχάραγμα. Quo sensu idem Greg. dicit, Σκιαγραφίαν τινὰ τῶν ἀοράτων παραδεικνὺς τὰ δρώμενα, i. e. τῶν μελλόντων. [Nicom. Arithm. 1, 6, p. 74. Conf. 72. Andr. Cret. p. 231, A: Ἐφ' οὗ (φυτοῦ) τὸ τῆς ἐντολῆς ἐνεσημάνθη προχάραγμα. « Psell. Laud. Metaphr. 222; Const. Porphyrog. De imag. Edess. p. 87. » Boiss. Eustrat. ad Aristot. Eth. Nic. fol. 11 recto: Τὰ εἴδη παραδείγματα προκεῖσθαι τῷ δημιουργῷ, ἵν' ἀφορῶν πρὸς αὐτὰ ὡς προκεντήματα καὶ προχαράγματα κτλ. Hemst. Eadem conjuncta ap. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 444, 7, et Eustath. Opusc. p. 185, 40.]

[Προχαράσσω, s.] Προχαράττω, Prima lineamenta duco, Præsigno, Primam sculpturam facio ante polituram, Præformo, ut σκιαγραφία præcedit ζωγραφίαν. Greg. Naz. in Epitaphio Patris p. 120: Βραχέα τῆς εὐφημίας ἐξ ὧν αὐτὸς συνεπίσταμαι τῷ ἀπελθόντι, σκιαγραφήσω καὶ προχαράξω, καὶ παραδώσω σοι τῷ καλῷ τῶν τοιούτων γραφεῖ, τῆς ἀρετῆς τῆς ἐκείνου τὸ κάλλος ἀπακριβῶσαι. Idem de Basilio, Καὶ πρὸ καιροῦ τῆς ἀκριβείας, τὰ τῆς ἀκριβείας προχαραττόμενος, pro Indole magna præditus, Bud.

Προχαρίζομαι, q. d. Ante s. Prius gratificor.

[Προχαρισία, ἡ.] Apud Hesych. est Προχαρισία, quo nomine Thetidem alicubi honorari ait.

[Προχάρισμα, τὸ, Gratificatio, Beneficium. Orac. Sibyll. 5, 330.]

Προχαριστήρια, τὰ, Dies quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant: eratque huic sacrificio nomen προχαριστήρια. Suid. ex Lycurgo [ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερωσύνης· « Τὴν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ Προχαριστήρια διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων. » In Προσχαριστήρια corruptum in Lex. rhet. p. 295, ubi exp. ἡ μυστικὴ θυσία τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῶν φυομένων καρπῶν· in Προσχαιρητήρια ap. Harpocr., Phot. et Suidam, Προσχαιρητήρια· Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. (Verba Λ. ... δ. om. Phot. et Suidas.) Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γραφομένη ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ Κόρη. Harpocrationis codex unus προχαιρητήρια.]

Προχειλίδιον, τὸ, voce dimin. Pollux 2, [90]: Καὶ τὸ μὲν προέχον [προὔχον] αὐτῶν (τῶν χειλέων), προχειλίδια [hoc abest ab duobus codd.], πρόχειλον. In mulierum etiam naturalibus προχειλίδια dici annotant. At Πρόχειλον, τὸ, dicitur Prominens labiorum pars.

Πρόχειλος sive Προχειλής, ὁ, ἡ, Qui prominentibus est labris, Labeo, Labrosus, Bud. [Strabo 2, p. 96: Οὐλοκαίρους καὶ προχείλους καὶ πλατυρρίνας. Lucian. Philops. c. 34: Σιμὸν, πρόχειλον (ubi var. lect. προχειλῆ) et Navig. c. 2.]

Προχειμάζω, Prior hyberno, in hyberna concedo, Ante tempus in hybernacula me recipio, Ante statum tempus sum tempestuosus. Plinius 18, c. 25: Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatu, quod προχειμάζειν Græci vocant: nunc postveniente, quod ἐπιχειμάζειν: et plerumque alias citius, alias tardius cœli effectu ad terram deciduo. Veget. 4, 40: Aut enim circa diem statutum, aut ante vel postea tempestates fieri compertum est: unde præcedentes, προχειμάσεις: nascentes die solemni, ἐπιχειμάσεις: subsequentes, μεταχειμάσεις Græco vocabulo nuncuparunt. Quo in l. nota eum a Plin. dissentire, et μεταχείμασιν vocare, quam ille ἐπιχείμασιν: ἐπιχείμασιν autem, dicere Tempestatem quæ solemni statoque die fit, s. circa solemnem statutumque diem. Nota etiam usum vocabuli Solemnis pro Solito, qui ap. Cic. quoque est et Sueton. [|| Ante tempestuosus sum. Aristot. Probl. 26, 8: Ἧττον δέ ἐστι φοβερὸν ὅταν προχειμάσαντος ἢ ὅταν ἐξ εὐδίας τοῦτο συμβῇ.]

Προχείμασις, εως, ἡ, Tempestas quæ est ante statutum diem: ut Ἐπιχείμασις et Μεταχείμασις, Quæ post diem statutum sequitur. [V. Προχειμάζω.]

[Προχειρέω. Προχειροῦσι vitiose pro προχειρίζουσι in libris aliquot Polybii 3, 107, 10, ut προκεχείρηται pro προκεχείρισται in edd. vet. Dionys. Art. rhet. 2, 2.]

[Προχείρησις vitiose pro προχείρισις, quod v.]

Προχειρίζομαι (nam de hac media voce, quod magis usitata sit, et signif. magis cum nomine πρόχειρος convenientem habeat, prius quam de activa dicam), quasi πρόχειρον ποιῶ, Facio ut quid in promptu sit, s. promptum et in expedito positum, ut loquitur Quintil., Expeditum depromo (ut Cic. dixit Argumenta expedita statim depromere), Produco, Profero in medium, et omnium oculis expono. Sed, ad derivationem respiciendo, sonat potius, Ita expono ut aliquis ante manus habeat. Προχειρίζεσθαι, inquit Bud., Promere, Edere, Ante oculos ponere. [Hesych.: Προχειρίζεται, προφέρει. Demosth. p. 45, 10: Δύναμίν φημι δεῖν προχειρίσασθαι ὑμᾶς, ἣ συνεχῶς πολεμήσει, quod Wolf. vertit, Copias in procinctu habendas esse censeo.] Synes. Herculiano [Ep. 123, p. 259, D]: Ὁρῶν τε ἀπόντα δοκῶ, τὸ ἐναποτεθὲν ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶδος προχειριζομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστῶς γλυκεῖα τῶν ἱερῶν σου λόγων ἠχώ, Conditam in pectore meo tuam formam, quam olim coram intuitus sum, et summo affectu amplexus sum, memoria nunc expromente atque repræsentante. Qui locus convenit cum eo in quo Plut. πρόχειρον ἔχειν et μνημονεύειν copulat, ut infra docebo. [Dionys. De Dinarcho c. 8: Τοὺς σολοικοφανεῖς σχηματισμοὺς καὶ τὸ ἀσαφὲς προχειριζόμενοι.] Sed metaphoram illic habet προχειρίζομαι, at non item in hoc Luciani l. [De merc. cond. c. 14]: Σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις. Cui addi potest hic Aristoph. Eccl. [729]: Προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν, ubi tamen schol. exp. εὐτρεπίσω. Lucian. [Toxar. c. 10]: Ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτούς, Ubi protulerimus, produxerimus. || Προχειρίζομαι, Deligo, Designo, Sumo ad aliquid faciendum, et eligo, inquit idem Bud., afferens ex Polyb. [3, 97, 2] de captivis Romanis loquente, qui sunt ab aliis ad se luendos missi, Τῶν δὲ προχειρισαμένων δέκα τοὺς ἐπιφανεστάτους. [Id. 2, 43, 1: Γραμματέα κοινὸν προχειρίζονται. Cum infin. 3, 40, 2: Προεχειρίσαντο πέμπειν μετὰ στρατοπέδων Πόπλιον μὲν ... εἰς Ἰβηρίαν κτλ. 3: Οἱ δὴ πρότερον ἦσαν εἰς Γαλατίαν ἀποστέλλειν προκεχειρισμένοι 3, 92, 10: Προχειρίζεται ποιεῖσθαι τὴν ἐπάνοδον, Redire instituit, parat. Schweigh. Isocr. p. 184, A: Προχειρίζεσθαι δημαγωγούς. Dionys. vol. 5, p. 451, 3: Τοὺς χαριεστάτους ἐξ αὐτῶν προχειρισαμένους.] Alia autem aliquot exempla et in iis duo ex Luca, tibi ap. eum videnda relinquo, p. 755; sed iis perperam intermixta sunt quædam pass. vocis, de quibus in Προχειρίζω. || Προχειρίζομαι, Præverto, i. e. Ante omnia facio, et quasi Primum in manus sumo, ut Idem interpr., afferens ex Aristot. De cœlo, 1, [5]: Προχειρισάμενοι δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων, οὕτω σκοπῶμεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. [Hesych.: Προχείρισαι (προβαλοῦ addit Cyrillus) ἐπίλεξαι, gl. sumta ex Exod. 4, 13.] Act. autem Προχειρίζω ap. Suidam extat, quod exp. quidem πᾶσι γνώριμον ποιῶ, sed nullum ejus usus exemplum affert. Extat et ap. Hesych. προχειρίσαι, quod exp. ἐπιλέξαι. Bud. autem προχειρίζειν ab Arriano poni ait pro Desumere, Deligere. Idem partic. pass. ex Polyb. affert [6, 58, 4]: Εἷς τῶν προχειρισθέντων, ἀπηρνημένος ἐκ τοῦ χάρακος. Unus ex iis qui delectus fuerat. [3, 106, 2: Προχειρισθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἀντιστράτηγοι.] Est igitur προχειρισθέντων a them. Προχειρίζομαι significante Deligor. [Ab scriptoribus eccles. dicitur de Proponendo nomine alicujus ordinandi, ut inquiratur an dignus sit munere, ut observavit Vales. ad Euseb. De V. Constant. p. 214, A, et in Socr. Schol. p. 7, A, quod ὑποβάλλειν ὀνόματα dicit Socrates p. 28, D. Hase ad Leon. Diac. p. 459.] At vero particip. προκεχειρισμένον, quod Idem affert ex Plat. Leg., male intermiscet τῷ προχειρίζεσθαι significanti Deligere, Designare, Ad aliquid faciendum sumere et eligere. Est enim illud προκεχειρισμένον a pass. them. Προχειρίζομαι significante Instituor, ea signif. qua dicitur sermo vel disputatio de re aliqua institui. Locus Plat. est hic [Leg. 1, p. 643, A]: Διὰ γὰρ ταύτης φαμὲν ἰτέον εἶναι τὸν προκεχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν, μέχριπερ

ἂν πρὸς τὸν θεὸν ἀφίκηται. [Demosth. p. 85, 7: Ὡς προκεχειρισμένων καὶ ἑτοίμων τῶν ἀγαθῶν. Πρόχειρον, προκεχειρισμένον, ῥᾴδιον ap. Pollux. 5, 106.] Est alioqui vicina hæc signif. præcedenti; qui enim a nobis instituitur sermo, vel disputatio quæ instituitur, eam quodammodo delegisse videmur, antequam institueremus. In hoc autem Polybii loco, 1, [16, 2]: Ἔστι δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὰ πάντα τέτταρα στρατόπεδα, ἃ κατ' ἐνιαυτὸν προχειρίζονται, Cam. προχειρίζονται putat esse Comparantur, Producuntur: ita vertens hunc l., Sunt exercitus quatuor, qui singulis annis comparantur, vel etiam producuntur. Sed videndum ne active potius in media voce accipiendum sit illud προχειρίζονται, ut nimirum ejus nominativus sit Ῥωμαῖοι. In VV. LL. προκεχειρισμένος est etiam Projectus, Contemptus, et Omnibus obvius; sed ἀμαρτύρως.

[Προχειρίζω. V. Προχειρίζομαι.]

[Προχείρισις, εως, ἡ, Actus s. operatio, qua cogitata repræsentantur perducunturque ad effectum. Porphyr. Sentent. ad intelligib. ducent. p. 225, A, de anima: Ἐνεργεῖ δὲ καθ' αὑτὸ ἢ ὑπ' ἄλλου εἰς προχείρησιν (corr. προχείρισιν) ἐκκαλουμένη. Suidas s. v. Ἐπίστασθαι: Ἡ καθ' ἕξιν ἢ κατὰ προχείρισιν. Hase ad Leon. Diac. p. 459. Apud Suidam vulgo προχείρησιν, quod ex cod. nunc correctum, idemque vitium sublatum s. v. Κίνησις (circa finem) in Excerptis ex Joanne Philop. In Aristot. De anima. || « Propositio, Designatio. Athanas. vol. 2, p. 119 (ubi perperam προχείρησις). Kall. De Propositione episcopi ordinandi Theophilus Antioch. De Deo et Christian. fide p. 147, D: Ἐν τῇ τῶν ἱεραρχούντων πρ. τε καὶ ἐκλογῇ. Hase l. c.]

[Προχειρισμός, ὁ, Repræsentatio. Damascius ap. Creuzer. Melet. 1, p. 45: Τὸν πρ. τῆς δημιουργίας.]

[Προχειριστέον, Proponendum. Themist. Or. 25, p. 311, A: Πρ. τί σοι τῶν ἀπορρήτων.]

Πρόχειρος, ὁ, ἡ, q. d. Ante manus positus, (aut etiam Qui est in manibus, ut πρὸ χειρῶν alicubi redditur,) et per consequens, Manibus obvius. Unde potest reddi, Qui est ad manum, Qui est in promptu, Promptus et in expedito positus, ex Quintil.; Inventu facilis. [Æsch. Prom. 54: Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα. Soph. El. 1116: Ἤδη σαφῆ πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι.] Thuc. 4, p. 133 [c. 34]: Καὶ ἔβαλλον λίθοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις, ὡς ἕκαστός τι πρόχειρον εἶχε. Πρόχειρος ap. Plat., Qui est in promptu [Phædon. p. 61, B: Οὓς πρ. εἶχον μύθους· Phileb. p. 45, A: Αἱ πρ. ἡδοναί· Theæt. p. 147, A: Τῶν φαύλων τι καὶ πρ. Apol. p. 23, D: Τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρ. ταῦτα λέγουσιν.] Item Obvius, Facilis inventu, ap. Arrian., teste Bud. Reddit etiam, Ex medio petitus, Vulgaris, Omnibus notus, ex Suida. [Cujus gl. hæc est, Πρ. τὸ κατημαξευμένον, τὸ πᾶσι γνώριμον. « Αἰνίττεται κατὰ τὸ πρ. » Demosth. p. 700, 10: Ὃ μέγιστον ἔχω καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν. Isocr. p. 223, B: Ἵνα μὴ δοκῶ τὸ προχειρότατον ποιεῖν. Lucian. Prom. c. 5: Ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἐπεποιήκεσαν·. Τὰ πρ. ταῦτα Imag. c. 11. « Athanas. vol. 2, p. 581, F: Κατὰ τὸ πρ. τῆς ἀπαγγελίας, i. e. Secundum obvium literalemque sensum locutionis. Eadem signif. τῇ πρ. αἰσθήσει Joann. Philop. De creat. mundi p. 109, A. Ἡ πρ. διάνοια Dionysius Euseb. p. 273, C. Ἡ πρ. ἐκδοχή Orig. C. Cels. p. 211, C; 242, A; 317, C. Ἡ πρ. τῶν λέξεων ἔμφασις Joann. Chrys. Homil. 84 in Ev. Joann. vol. 2, p. 863, 37. Κατὰ πρ. νοῦν Nilus Epist. p. 27, B. Τὸ προχειρότερον τοῦ λόγου Origen. in Jerem. p. 234, A, etc. » Hase ad Leon. Diac. p. 460. Κατὰ τὸ πρ. Sext. p. 62: Κατὰ μὲν τὸ πρ. Πυρρώνειος ἐφαίνετο εἶναι, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν δογματικὸς ἦν.] At πρόχειρον κεραυνὸν vocari ait a Luciano Fulmen quod Jupiter in manu tenet, in Timonis principio: Τὸ δὲ πάνδημόν σου καὶ ἑκηβόλον ὅπλον καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπέσβη καὶ ψυχρόν ἐστι. Sic ap. Plutarch. De utilitate ex inimicis percipienda [p. 86, D]: Κἀκεῖνο τὸ βιβλίον ὁρῶ σε πρόχειρον ἔχοντα πολλάκις, redditur, Illum librum te in manibus sæpe habere video. [Πρ. ἔχειν τὸ δελτάριον Polyb. 29, 11, 2. Τὰ πρ. τῶν χρημάτων 1, 70, 4.] In VV. LL. κοπὶς πρόχειρος, Mucro expeditus et strictus. [Sic φάσγανον πρ. Eur. Hel. 1580. Ἔγχος πρ. El. 696, et addito χεροῖν Soph. Ph. 747: Πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν. Πρ.

πόρπη Eurip. Rhes. 71, Heracl. 726.] Ex Plut. Lycurgo, Πρόχειρα σκεύη καὶ ἀναγκαῖα, Expedita vasa et necessaria, i. e. quibus fere semper utimur. [Sozom. H. E. 8, p. 330: Τῶν ἀργυροπωλῶν τὸν πρ. πλοῦτον ἀποκρυψαμένων ubi opes captu et translatu faciles Valesius intelligit: potius quæ in officinis prostant. Hemst.] Galen. Ad Glauc. 1: Τὰ τῆς θεραπείας τοῖς τοιούτοις πυρετοῖς πρόχειρα, Tales febres ex facili et in promptu curantur. Nam πρόχειρόν ἐστι, sonat In promptu est, Proclive est, s. In proclivi, Facile est. [Plato Soph. p. 251, B: Εὐθὺς ἀντιλαβέσθαι παντὶ πρ. ὡς ...] Ἐκ προχείρου, Ex facili, ut Plin. loquitur. [Sext. Emp. p. 424: Οὐδεὶς ἐκ πρ. δύναται γινώσκεσθαι τὸν ἄνθρωπον· 426: Τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐκ πρ. νοεῖν· 360: Ἐκ πρ. διδόμενον. Harpocr. s. v. Αὐτολήκυθοι: Ἐκ πρ. διδόντας ἀργύριον. Marcell. ap. Euseb. Adv. Marcell. Ancyr. p. 15, C; schol. Aristoph. Eq. 542; Plut. Mor. p. 684, E. « Ἐκ τοῦ προχείρου in lemmate inedito orationis Choricii in Summum videtur significare Ex tempore, parum elaborate. » Boiss. || Ἐν προχείρῳ. Athen. 4, p. 170 (?) E: Ἃ νῦν ἔχω σοι λέγειν ἐν πρ. Hemst.] Eadem πρόχειρον ποιεῖσθαι, In promptu ponere, ex Cic. reddunt, ap. Polyb. 5, [75, 5]: Ὅτι τὰς τῶν πρότερον ἐπταικότων ἐν ἑκάστοις περιπετείας οὐ ποιούμεθα προχείρους. Sed possit hic Polybii locus jungi cum isto Plutarchi, in quo πρόχειρον ἔχειν et μνημονεύειν copulat, libro De garrul. [fin.]: Δεῖ πρόχειρον ἔχειν καὶ μνημονεύειν τὸ Σιμωνίδειον. In illo enim itidem loco πρόχειρον ποιεῖσθαι ad memoriam refertur, quæ aliquid in promptu habet, sive promptum et paratum. [Epictet. Diss. 3, 10, 1: Πρ. αὐτὰ ἔχειν δεῖ· 3, 10, 18: Δύο ταῦτα πρ. ἔχειν δεῖ, ὅτι κτλ. Ench. c. 26: Πρόχειρον εὐθὺς λέγειν ὅτι ...] Πρόχειρον, τὸ, Harmenopulus, Juris civilis Epitomen a se editam vocat, quasi Expeditam et obviam cuique juris totius methodum, VV. LL. [Πρόχειρος κανὼν s. Πρόχειροι κανόνες inscriptus est liber Ptolemæi, complectens recensionem chronologicam regum a Nabonassaro, Assyriorum rege, usque ad Antoninum Pium: v. Fabr. B. Gr. vol. 5, p. 289 sq.] || Πρόχειρος, de homine dictum, Manu promptus, ap. Suid., teste Bud. [Soph. El. 1494: Πῶς ... οὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν; Eurip. Herc. F. 161, addito dativo: Τόξ' ἔχων, κάκιστον ὅπλον, τῇ φυγῇ πρ. ἦν. Πρ. ὀρχηστής Pollux 4, 96. Cum præp. Πρ. εἰς εὐεργεσίαν Pollux 1, 41. Πρ. πρὸς τὸ κακουργεῖν Lucian. Alex. c. 8. « Εὐφυὴς καὶ πρ. πρός τι, Promtus, Pronus, Facilis ad aliquid, Polyb. 5, 86, 9. Ἐν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις ἦν καὶ πρόχειρος, Urbanus et promtus in respondendo, 24, 5, 7. Πρ. ὢν συμπλέκεσθαι 3, 101, 3. Τοῦτο πρ. ἐστιν αὐτῷ, Hoc ei in promtu, familiare, notum est, 1, 3, 8, quod σύνηθες καὶ γνώριμον dixit ib. 7. » Schweigh. Liban. vol. 4, p. 628, 13: Ὁ πάντα πρ. ἐγώ. Hemst. Πρόχειρον τὸ τοῦ λόγου, dicitur Celeritas illa, quæ jocum aliquem commendat, quia non lentæ meditationis, sed ingenii celeris et vividi documentum est, Demetr. De eloc. § 261 vel 173 ed. Fisch. Hesych.: Προχείρως, ἑτοίμως, ταχέως, ὀξέως. Ernest. Lex. rhet.] Idem reddit etiam Temerarius. Πρόχειρος, inquit Cam., Procax et temerarius, ut Suidas docet, adducto loco Polybii hoc [18, 23, 4]: Ἀλλ' ἔστιν αἴτιον τοῦ μὴ πρόχειρον ὑπάρχειν, τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ καλῶς εἰρημένον, Νᾶφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Sed hic fortassis non satis commode πρόχειρος reddi queat Procax, quum potius dicatur de iis quos credulitas sua temerarios reddit. Quidam malunt ad audaciam referre in hoc l. [Polybii, ut conjicit Hemst.], qui ap. eund. Suid. [qui per ἀκρατὴς exp.] legitur, Ὁ δὲ πρόχειρος ὢν τῇ γνώμῃ [recte cod. Paris. τὴν γνώμην] διὰ τὴν ἐμπειρίαν, οὐ μέλλειν ἔφη δεῖν, ἀλλ' ἀπαντᾶν καὶ ναυμαχεῖν τοῖς πολεμίοις. Ubi tamen πρόχειρον τῇ γνώμῃ crediderim potius appellari Qui consilio expeditus paratusque est, Cui consilium est in promptu. Nisi quis malit simplicius, Mente promptus, vel Animo: si modo hoc loquendi genus exemplo idoneo confirmari possit. [Πρ. γλῶττα, Procax lingua, Pollux 6, 120: Πρ. τὴν γλῶτταν 8, 40. Πρ. ῥήτωρ 4, 20.] Ceterum ut πρόχειρος est Temerarius, ita τὸ πρόχειρον interdum est Temeritas, ut ex Herodoto affertur, Μειρακιῶδες τὸ πρόχειρον, pro Juvenile quiddam esse temeritatem. [Dexipp. Exc.

Hist. p. 16, 17: Μετὰ τοῦ πρ. ἔπιτε· et p. 17, 18. De tussi citatiore Aretæus p. 11, 51: Βηχὶ σμικρῇ καὶ προχειροτέρῃ ἐς τὸ στόμα ἀπερεύγονται τὸ αἷμα.]

[Προχειρότης, ητος, ἡ, Promtitudo, Alacritas. Epictet. Diss. 3, 21, 18. || Tractatio. Sext. Emp. p. 268: Περὶ τὴν πρ. τῆς ἀμεθόδου ὕλης. Phurnut. De N. D. c. 35, p. 236: Χρησίμη καὶ ἡ ἐπὶ τοσοῦτον πρ. ἐστί.]

Προχειροτονέω, Ante creo s. Prius, Ante alios creo: ea signif. qua dicimur Creare magistratum. Προχειροτονεῖν, inquit Cam., Præ aliis s. Ante tempus aliquod designare vulgo dixerunt. Et sic in Apostolica historia Lucæ, 10, [41]: Μάρτυσι προκεχειροτονημένοις, Jam ante designatis testibus, vel Præ aliis. [Dio Cass. 50, 4: Τὴν ὑπατείαν, εἰς ἣν προκεχειροτόνητο.] Sed Attici προχειροτονεῖν et ἐπιχειροτονεῖν de populi præcedentibus et sequentibus suffragiis dixere. Quum enim ad populum sententia consilii, quod προβούλευμα dixere, allatum esset, prius decernebatur an illud ratum esse, an quæri amplius deberet: atque hæc erat Προχειροτονία. [V. Harpocr., Phot. et Suid. s. h. v. Plato Leg. 6, p. 765, B: Ὃς ἂν εἷς ἐκ προχειροτονηθέντων δέκα λάχῃ.] Dem. [p. 703, 18]: Προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγράφη· μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· Accessit ad consilium; consultum perscriptum fuit; postea in concione suffragia prima de illo populus tulit. Sed de quo quærebatur, quodque aliquis promulgasset, censuissetve, id populus ἐπιχειροτονεῖν, aut ἀποχειροτονεῖν, i. e. Velle, Jubere aut Vetare solebat: eaque erat ἐπιχειροτονία et ἀποχειροτονία. [Æschin. p. 4, 11: Προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς προέδρους περὶ ἱερῶν τῶν πατρίων.]

[Προχειροτονία. V. Προχειροτονέω.]

Προχειροτονίζω, i. valens q. προχειροτονῶ: VV. LL. sine auctoris nomine.

[Προχειρουργέω, Ante operor. Joseph. B. J. 4, 8, 3: Πολλὰ προχειρουργήσας ἐξ ἐπιστήμης.]

[Προχειροφόρος, ὁ, Amanuensis, Gl.]

[Προχειρόω, Ante domo, subigo. Joseph. B. J. 4, 8, 1: Προκεχειρωμένας ἑκατέρας (ταῖς πόλεσι) ἐγκαταστήσας οἰκήτορας.]

Προχείρως, Prompte. [Per ἑτοίμως, ταχέως, ὀξέως exp. Hesych. Plato Symp. p. 204, D: Οὐ πάνυ ... ἔχειν ... πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν πρ. ἀποκρίνασθαι· Alcib. 2 p. 144, D: Ὃ ἂν προχειροτέρως μέλλωμεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Isocr. p. 231, A: Οὕτω πρ. ἐπιχειρῶ σε νουθετεῖν. Προχειρότερον Dio Cass. 37, 55.] Synes.: Οὕτω πρ. ἐμαυτόν τε καὶ τὰ ἐμαυτοῦ κτήματα ἀνεκάλυψα. Apud Eund. προχειρότατα, Promptissime, Animo promptissimo; ita enim malo quam Audacissime, ut quidam interpr. [Lucian. Pisc. c. 12: Εἴ τις δοίη, πρ. ἐδέχετο. Dio Cass. 36, 24; 39, 25. Theophyl. Sim. Ep. 25. Et quemadmodum πρόχειρος interdum est Temerarius, ita προχείρως interdum significat Temere. Athen. 4: Προχείρως πάντα ποιῶν, Omnia faciens temere et incogitanter. Cam. [Æschin. p. 4, 4: Προχείρως εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἐξαμαρτάνειν· 83, 30: Ἐπιορκεῖ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. Aristot. Meteor. 2, 9: Τοῦτο παντάπασιν ἔοικεν εἰρῆσθαι πρ.] Idem hæc Polybii 1, [21, 5]: Δεξάμενος τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ δέοντος, vertit, Cupidius et imprudentius illa spe arrepta. [Προχειρότατα, anon. in Anecd. meis vol. 1, p. 44, 5. Boiss.]

Πρόχευμα, τὸ, Profusio, Id ipsum quod profunditur. [Aristot. De partt. anim. 2, 1: Τὰ σπλάγχνα τῆς διὰ τῶν φλεβῶν ῥύσεως τοῦ αἵματος οἷον προχεύματα εἰσιν.]

[Προχεύω. V. Προχέω.]

Προχέω, sive Προχεύω, Profundo, Effundo. [Hom. Il. Φ, 219: Οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν. H. Apoll. 241: Κηφισὸν ... ὅστε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ. Apoll. Rh. 4, 135: Οἱ δὲ (ποταμοί) συνάμυδις Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλισσόμενοι προχέουσιν, ubi ῥόον intelligi posset ex præcedentibus verbis συμφέρεται ἱερὸν ῥόον, nisi multo probabilius esset poetam scripsisse προρέουσι, ut ἅλαδε προρέουσι dixit Homerus. G. D. Hesiod. Op. 594: Τρὶς ὕδατος προχέειν. Pind. Pyth. 1, 43, de fumo: Προχέοντι ῥόον καπνοῦ. Herodot. 7, 192: Εὐξάμενοι καὶ σπονδὰς προχέαντες. Eurip. Pirith. fr. 1: Ἵνα πλημοχόας τάσδ' εὐφήμως προχέωμεν. Apoll. Rh. 4, 606: Αἰγλήεις βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.] Herodian.

5, [5, 16]: Οἴνου τε τοῦ παλαιοτάτου καὶ τοῦ καλλίστου πολλοὺς ἀμφορέας τῶν βωμῶν προχέων, ὡς ῥεῖθρα φέρεσθαι, In aras profundens: ubi nota cum gen. construi ut καταχέω. Cum dat. autem, Epigr. [Onestæ Anth. Pal. 11, 46]: Τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα, Effundit in terram, Fundit humi. [Metaph. Προχέει τὴν φωνὴν Pollux 6, 147. Pind. Pyth. 10, 87: Ἐμφαίνων ὄπα προχεόντων. Apud Hesiod. Theogn. 83, ubi libri: Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἐέρσην, apud Themistium et Stob. προχέουσιν scriptum est. Anacreont. 6, 11: Προχέων λίγειαν ὀμφάν.] Pass. Προχέομαι, Profundor, Effundor. [Eurip. fr. inc. 155, 5 Barn. (ap. Clem. Al. p. 688): Θυσίαν ... πλήρη προχυθεῖσαν. Αἷμα προκεχυμένον Dio Cass. 46, 33. Αἷμα προχυθὲν 42, 26. 15. Pollux 2, 76: Προχεῖται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. De partu infantis Plut. Mor. p. 907, C.: Εὐθέως προχυθέντος τοῦ βρέφους.] Metaph. Hom. Il. B, [465]: Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, Effundebantur in campum Scamandrium, ut Liv.: Effunduntur omnibus portis ad opem ferendam. Rursum Il. O, [360]: Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο φαλαγγηδόν. Supra ἐξεχέοντο dixerat. [Per προὐχέοντο exp. Etym. M. p. 691, 44. Copiosius Hesych. per ἐπάλληλοι ἐφέροντο, προῄεσαν, ἔρρεον, προήρχοντο. Apoll. Rh. 1, 635: Πασσυδίῃ ... ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο et 883. De oratione ἀσυνδέτῳ Longin. De subl. 19, 1: Ἄπλοκα ἐκπίπτει καὶ οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα.]

|| Προχύω [forma ex præterito et aoristo προκέχυμαι et προεχύθην ficta], i. q. προχέω, Profundo, Effundo. Metaph. Philo V. M. 1, loquens de manna: Ἀπένιψα κέγχρον βραχυτάτην καὶ λευκοτάτην, ἡ διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν σωρηδὸν προὐκέχυτο τῶν σκηνῶν, ἄπιστος ὄψις, Ante tabernacula cœlitus profusa jacebat. [Προχεύω, forma poetica, Dionys. P. 52: Τὸ Περσικὸν οἶδμα προχεύων. Oppian. Cyn. 2, 39: Ψυχρὸν δ' ἐξ ἄντροιο προχεύμενον ἄργυφον ὕδωρ.]

Πρόχθες, Ante hesternum diem, Nudiustertius. [Πρώην per προχθὲς exp. schol. Philostr. Her. p. 578 ed. Boiss. Id restituendum videri posset Ducæ Hist. p. 163, C, ubi χθὲς καὶ πρὸ τὴν χθὲς legitur, nisi probabilius esset χθὲς καὶ πρότριτα, ut alibi locutus est Ducas. Πρώιζα et προτανὶ per προυχθὲς (i. e. προχθὲς) exp. gramm. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 398. G. D.]

[Προχθιζινός, ή, όν, q. d. Antehesternus. Etym. M. s. v. Πρώιζον p. 691, 56.]

Προχθήσασι, ap. Hesych. ταῖς εἰς τὴν θάλασσαν προχύσεσι: sed suspectum. [Ex προχύσεσι corruptum esse vidit Ruhnken.]

[Πρόχλωρος, ὁ, ἡ. Schol. Aristoph. Pl. 204: Πρ. γὰρ δοκεῖ εἶναι (τὸ χρυσίον). Fort. ὑπόχλωρον. G. Dind.]

Πρόχνυ est a nomine γόνυ derivatum. Existimatur enim πρόχνυ dictum quasi πρόγονυ: ex quo πρόγονυ, et per sync. πρόχνυ. [V. Etym. M. p. 691, 50.] Redditurque In genua, sicut et γνύξ. [Per ἐπὶ γόνυ exp. Phot. et Suidas, per ἐπὶ γόνατα, οἷον πρὸ γόνατος Hesych.] Hom. Il. I, [566] de matre Meleagri, diras illi imprecante: Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη, ubi auctor brevium scholl. exp. εἰς γόνατα. Accipitur alioqui πρόχνυ et pro Funditus, Radicitus: ut ὀλέσθαι πρόχνυ, Interire funditus. [Per πρόρριζον, παντελῶς καὶ τελείως exp. Hesych.] Od. Ξ, [69]: Ὣς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Ubi Eust. [p. 1750, 40] exp. παντελῶς: addens, Vel προγόνυ, quod est πρόρριζον. Et aliquanto post scribit, hæc verba, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, videri posita ἀντιθέτως ad illud πρόχνυ, ut dicat, ὡς ἐπὶ γόνυ πέσοι τὸ τῆς Ἑλένης φῦλον, ἐπεὶ πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Hic autem observa obiter quæ sit hujus quoque signif. ratio, aut saltem quam Eust. esse putarit. Invenitur et Il. Φ, [460]: Οὐδὲ μεθ' ἡμέων Πειρᾷ ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι; [Apoll. Rh. 1, 1118; 2, 249.]

[Προχόη et Προχοή, ἡ. HSt. s. Πρόχοος:] Idem Aqualis dicitur et Προχόη: quod Suid. quoque esse dicit ἀγγεῖόν τι κωθωνοειδὲς εἰς τὴν ἐπίχυσιν ἐπιτήδειον, afferens ex Epigr. [Hedyli Anth. Pal. 6, 292]: Πριάπῳ Νεβρίδα καὶ προχόην τήνδε θέτο χρυσέην. [Apoll. Rh. 1, 456: Μέθυ ... ἀφυσσαμένων προχόῃσιν (libri plerique προχοῇσιν, unus προχόοισιν) οἰνοχόων. Προχόην ἀργυρᾶν Alciphro 3, 47.] Sic ap. Athen. 11, [p. 463, B] ex Ione: Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχόοισιν ἐν ἀργυρέαις [προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις correctum e loco inferiore p. 496, C]. Ubi tamen properispomenos scriptum προχοαῖσι a nom. oxyt. Προχοή: quod alioqui significat τὸ εἰς θάλασσαν τοῦ ποταμοῦ στόμα, Ostium quo fluvius in mare ἐκχέεται s. προχέεται, s. ἐξοδευτικὴν ἄφεσιν καὶ ἐκροὴν ὑδάτων εἰς θάλασσαν, aut alius rivi in flumen. Sic fere exp. Phot. et Suidas et Etym. M. p. 692, 52, qui addunt καὶ ἡ παντὸς ὕδατος ἐκροή.] Hesiod. Op. [755]: Ἐν προχοῇ ποταμῶν ἁλαδε προρεόντων. Hom. [Il. P, 263: Ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο] Od. E, [453]: Τὸν δ' ἐσάωσεν Ἐς ποταμοῦ προχοάς. [Y, 65: Ἐν προχοῇς ... Ὠκεανοῖο. Pind. Pyth. 4, 36: Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς λίμνας. Æsch. Suppl. 1025 et Aristoph. Nub. 272: Νείλου προχοάς. Æsch. fr. 178: Θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖσιν.] Apoll. Rh. Argon. init.: Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι, ubi ipsius quoque schol. προχοὰς dici scribit τῶν ποταμῶν τοὺς συμβάλλοντας τόπους τῇ θαλάσσῃ. Ex Eod. [2, 356] affertur προχοὰς ἵησι pro προχέεται, s. εἰς θάλασσαν ῥεῖ, In mare effunditur, influit. [De litore Dionys. P. 127: Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται· ubi libri aliquot προχοῇς recte, ut videtur. Id. 614: Ἐπὶ προχοῇσι Λυδοστίδος ἀμφιτρίτης.] Hesychius paroxytonon quoque προχόη exp. τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τοῦ ποταμοῦ προστόμιον: et rursum oxytonon προχοαὶ non solum ei significat τὰς ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν, sed etiam ὑδρίας [ap. Hesych. ὑδραῖαι, hoc accentu], Hydrias, Aquales. Unde Προχοΐς et Προχοΐδιον, Aqualiculus, Parvus aqualis, Parvulum vasculum quo aqua effunditur vel manibus abluendis vel miscendo vino. Vel simpliciter Aqualis: ait enim Pollux 6, c. 14 [§ 92]: Σὺ δ' ἂν καὶ προχοΐδιον εἴποις τὴν πρόχουν. [Conf. 10, 67, 70. Προχοΐδιον καὶ κατὰ συναίρεσιν προχοῖδιον ap. Eustath. p. 1400, 62. Προχοΐδιον cum βοῦς βοΐδιον comparat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 59, 10. Recentior forma Προχοίδιον Etym. M. p. 563, 39.] Legitur porro posterius ap. Strab. [17, p. 812] dicentem, Προχοΐδιόν τι μολυβοῦν· prius ap. Xen. Cyrop. 8, p. 142 [c. 8, 10], ubi dicit Persis fuisse νόμιμον μηδὲ προχοΐδας φέρειν εἰς τὰ συμπόσια: quippe qui putarent τὸ μὴ ὑπερπίνειν ἧττον ἂν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν: quas προχοΐδας Athen. [11, p. 496] in Προχύτης, interpr. κώθωνας. Apud Hesych. quoque utrumque vocab. legitur, cum προχοΐδιον est ἀγγεῖόν τι οἰνηρόν, σταμνίς: ἤγουν, inquit, κατάχυσις: sicut προχοΐδια etiam exposuerat τὰς καταχύσεις. [Lex. rhet. p. 294, 32: Προχοΐς· ἡ ἐπίχυσις καλουμένη.] At Προχοΐδας idem dici scribit τὰς ἀμίδας, Matulas.

Πρόχοος s. Πρόχους, ἡ, Aqualis, i. e. Vas aquarium, quo aqua et manibus datur et mensæ infertur, teste Varrone. Pollux 6, c. 14 [§ 92]: Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ συμποτικὸν ἦν, χέρνιβα μὲν τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ (Aquam qua manus abluuntur), πρόχουν δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον. Utitur autem utroque vocabulo Hom. plerumque simul. [Il. Ω, 304: Ἀμφίπολος πρόχοον ... χερσὶν ἔχουσα.] Od. A, [136] et Δ, [52]: Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος Νίψασθαι, παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν· itidemque Od. O, [135] et alibi. [V. Eustath. p. 1351, 55. Hesiod. Th. 785: Ἐν χρυσέῃ προχόῳ.] Sic Antimach. ap. Athen. [11, p. 468, B]: Νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν, ... καὶ ἀλοιβὴν χέον αἶθαρ Χρυσείῃ προχόῳ, Aureo aquali. [Ἀργυρέῃ προχόῳ Philox. ib. 15, p. 685, D. Χαλκέας πρόχους Soph. Ant. 430. Πρόχουν ἀργυρᾶν anon. ap. Suid.] Dicunt ajunt et πρόχους alia declinatione, habens sc. gen. casum πρόχουντος, afferuntque ex Aristoph. Nub. [271]: Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις [χρυσέοις legitur] ἀρύεσθε πρόχουσι, Aquas aureis aqualibus s. urceis haurite. Ubi etiam nota genus masculinum. [Libri optimi προχόοισιν, recentiores πρόχουσι, προχόοισιν προχόησιν προχοαῖσιν προχόοις. Apud Eurip. Ion. 434: Χρυσέαις πρόχουσιν, ubi in cod. Palat. et ap. Justin. Mart. πρόχουσιν. Et hæc fortasse vera scriptura est. Neque enim satis gravis caussa est cur Euripidem et Aristophanem formam anomalam prætulisse credamus, quam librarios potius simplici χοῦ-

σιν deceptos finxisse judicabat Dobræus. Dionys. A. R. 2, 23: Ὀστρακίναις κυλίσκαις καὶ πρόχοις. Accus. plur. πρόχους ap. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 7. Ælian. N. A. 5, 13, restituendus fortasse Luciano Amor. c. 39, ubi προχόας. G. D.] Ap. Hesych. scribitur non solum πρόχοος, proparoxytone, quod exp. ξέστης, μέτρον [Hæ explicationes ap. Phot. et Suid. s. v. Πρόχους], sed etiam paroxytone προχόοι [πρόχοι legitur], quod exp. ὑδρίαι. Idem affert ἀμφικύθωτοι πρόχοι [Codex ἀμφικύθωτοι προχοί], quas sic dici ait vel ἀπὸ τοῦ ὅλου περιφερεῖς εἶναι, vel ἀπὸ τῶν ὤτων, Ab auriculis, quæ utraque parte sunt. Idem τῇ προχόῳ exp. τῇ καταχύσει: [Phot. et] Suid. τῇ ἐπιχύσει: fortassis ut his vocabulis significetur Aqualis quo aqua καταχεῖται, sicut ἐπίχυσις est Vasis nomen.

[Προχορεύω, Præsulto. Eurip. Phœn. 797: Κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.]

[Πρόχορος, ὁ, Prochorus, frater Demetrii Cydonii. Vide Epist. 11, p. 281 ed. meæ. Boiss.]

[Πρόχους. V. Πρόχοος.]

Προχόω, sive Προχωννύω, aut Προχώννυμι, Aggere præmunio, Terra aggesta s. exaggerata præmunio, Veluti agger aliquis, præmunio, ut ap. Herodot.: Προχώσας ὁ ποταμὸς τὰ χωρία. [Apud Herodot. 2, 10, non hoc, sed προσχωσάντων legitur. Eodem errore προχῶσαι pro προσχῶσαι in cod. Diodori 4, 18. Plato Critia p. 111, B: Τὸ τῆς γῆς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον οὔτε χῶμα ... προχοῖ λόγου ἄξιον. Aristid. vol. 1, p. 21, 19: Γῆ πολλὴ προχωροῦσα εἰς θάλατταν καὶ προχωννῦσα αὐτήν. Altera forma ib. p. 128: Ἣν (γῆν) ἀναγκάσειν ἐκμεστηριασμένους προχοῦν εἰς τὸ πέλαγος. Philostr. Her. p. 746: Προὔχωσε τὴν ἰλὺν τῶν ποταμῶν· ubi schol. ap. Boiss. p. 642 exp. προκεχωσμένην ἐποίησεν.]

[Πρόχρεια, ἡ, Antecessum, Gl. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 472, 7: Ἀφορμὴ ἰδίως παρὰ Ἀττικοῖς ἡ πάροδος λέγεται, ἣν νῦν πολλοὶ πρόχρειαν καὶ ἐνθήκην λέγουσι.]

[Προχρηματίζω, Antea vaticinor. Method. p. 400, A: Προχρηματίσαντες τοῦ προφήτου τὸ θαῦμα· et iisdem fere verbis Andr. Cret. p. 126, A.]

[Προχρησμῳδέω, Ante oracula edo, Vaticinor. Isidor. in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 65. Tzetz. Hist. 8, 1002: Ἡ ἅλωσις Μιλήτου δὲ πρὶν προεχρησμῳδήθη.]

[Προχρηστικῶς. Epiphan. vol. 1, p. 830, C: Πρ. οὖν, τὰ πάντα ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἀπ' ἀρχῆς, i. e. Anticipatione quadam.]

[Προχριστέον, Ante illinendum. Rufus p. 241 ed. Matth.: Πρ. τὰ μέρη ἐλαίῳ.]

Προχρίω, Ante inungo, Prius illino. [Προὔχριον in versu spurio Soph. Tr. 696. Lucian. Alex. c. 21: Σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας.] Constant. Cam. Geopon. 5, [9, 1]: Προχρίειν τὰς ῥίζας καὶ τὰ ἄκρα τῶν κλημάτων ὑγρῷ βολβίτῳ.

[Προχρονέω, Tempore prior sum. Clem. Alex. p. 912: Τὸ αὐτὸ προχρονεῖν τῇ ὕλῃ, καθὸ αἴτιόν ἐστιν, ἅμα καὶ ὑστερεῖν καὶ ὑστεροχρονεῖν.]

[Προχρονισμός, ὁ, Dies prælatus, Prælatio, in Basilicis. Ducang.]

[Πρόχρονος, ὁ, ἡ, Tempore prior. Lucian. De salt. c. 80: Πράγματα μετάχρονα ἢ πρ. Προχρόνως ap. Annam Comn. p. 27, D: Προχρόνως πρὸ ἡμῶν καὶ πρὶν ἡμᾶς τὸν ἥλιον ἴδοιμεν μνηστῆρα ἐγεγόνει τῆς ... Ἑλένης.]

Πρόχυμα, τό, dicitur Id ipsum quod profusum est aut profunditur. Peculiariter autem πρόχυμα nominatur Mustum quod uvæ, antequam calcentur, sua sponte profundunt s. effundunt, Vinum sponte defluens antequam calcentur uvæ: Columellæ Mustum lixivium. Græcis alio nomine dicitur Πρότροπος, sive Πρόδρομος οἶνος. [V. Athen. 1, p. 30, B; 2, p. 45, E.] Florentinus Geopon. 6, 16: Πρὶν θλιβῆναι τοὺς βότρυας, τὸ ἐξ αὐτῶν αὐτομάτως ἀποστάζον γλεῦκος, ὃ πρόχυμά τινες καλοῦσι, βάλε αὐθημερὸν ἐς ἀγγεῖον. Quomodo et Polluci [6, 17] πρότροπος est οἶνός τις ὁ πρὶν ἀποθλιβῆναι ἐκρυείς: et Hesychio τοῦ γλεύκους τὸ πρόχυμα [codex πρόσυμα]. Columella 12, 17, de vino dulci faciendo: Uvas legito, in sole per triduum expandito: quarto die meridiano tempore calidas uvas proculcato: mustum lixivium (h. e. antequam prelo pressum sit, quod in lacum musti fluxerit) tollito. Plin. 14, 9: Sed inter hæc genera potuum ponere debeo et Protropum. Ita appellatur a quibusdam mustum sponte defluens, antequam calcentur uvæ. Quibus verbis, Antequam calcentur uvæ, putatur etymon expressisse; sunt enim qui πρότροπον ex eo nominari putent, quod defluat πρὸ τοῦ τραπεῖσθαι καὶ ἀποθλίβεσθαι τοὺς βότρυας. Ego tamen a προτρέπεσθαι significante Cieri et Provocari, derivatum potius existimavi, ideoque ei subjunxi cum aliis inde ortis verbalibus. Simile vini genus est ὁ σκυβελίτης οἶνος. Aetius enim 9, 24, σκυβελίτην οἶνον esse ait τὸν αὐτομάτως ἀποστάζοντα ἐκ τῶν πατηθεισῶν σταφυλῶν καὶ τὸν οἶνον ἀποβαλλουσῶν. [|| I. q. πρόχους. Mœris p. 422: Ψυκτῆρα· ... ὃ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυμα. || Incerta signif. ap. Apollod. in Mathem. vett. p. 28: Ἵνα συναγωγὴν ἔχῃ τὸ ἔργον καὶ πρόχυμα, ἵνα μὴ ἀκροβαρῆσαν περιτρέπῃ, ἀλλ' ἕδραν ἀπὸ τοῦ κάτω πλάτους λάβῃ· ubi Projectionem vertit interpres. Schneid.]

Πρόχυσις, εως, ἡ, Profusio s. Effusio. In qua signif. Herodot. [1, 160] usurpavit, πρόχυσιν sc. appellans τὸ ἀποσπεῖσαι, teste Suida, et Corintho, qui Ionicum esse annotavit. Alioqui πρόχυσις nominatur ἡ προχυθεῖσα γῆ, Terra ante locum aliquem aggesta, Agger quo locus aliquis munitur: τὸ μεταξὺ χῶμα, Hesych. Vel Terræ pars quæ in mare vergit, aut limo obducta est s. oblimata. Apud Apollon. enim Arg. 2, [964] hoc in loco, Λεῖπον Ἅλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἀγχίρροον Ἶριν, Ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός, schol. Ἀσσυρίης χθονὸς πρόχυσιν dicit esse τῆς Λευκοσυρίας τὴν ἐγκειμένην χώραν εἰς θάλασσαν, ut idem poeta in præcedentibus dixerit, Λεῖπον Ἅλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἁλιμυρέα χώραν Ἀσσυρίης ἀνέχουσαν ἀπὸ χθονός· hoc vero dixisse ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὔσης, διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεσθαι ποταμούς, Halyn sc. et Irin. Et ita esse revera; nam duos illos magnos fluvios, in primis vero Irin, per diversas regionis partes fluentes, ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτῃ μακρὰς αὐτὴν προσχώμασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πέλαγος· itaque universam illam terram esse ποταμόχωστον, propter magnitudinem sc. et violentiam fluvii illius, utpote qui vasta mole labens παρασύρει τὴν γῆν: at vero τοῦ κύματος πολλοστοῦ ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλύν, συμβαίνειν τὴν χώραν ἐπὶ πολὺ παραύξεσθαι, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη. Dicitur ergo πρόχυσις quum magnus et vehemens aliquis fluvius terram radens et limi magnam vim secum rapiens, eo in loco quo sese in mare effundit, tantum limi terræque aggerit, ut terra magis magisque in mare protendatur. Vel brevius, Terra quæ a fluvio rapido aggesta aliquousque sese in mare protendit et peninsulam facit: uno nomine ποταμόχωστος γῆ dicta: ut Eust. quoque exponens hunc versum Dionysii P. [772], Τοὺς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται, annotat, veteres proprie πρόχυσιν nominasse τὴν πρόχωσιν s. πρόσχωσιν λεγομένην, nimirum ubi ποταμὸς ἐπαγόμενος ἰλὺν ἀποτίθεται, ut Nilus in Ægypto. [Ægyptus πρόχυσις τῆς γῆς dicitur ab Herodoto 2, 5. Ib. 12: Ἰλύν τε καὶ πρ. ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνειγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.] Itidem vero et alia multa πεδία secundum Arrianum esse ποταμῶν ποιήματα, veluti τὸ Ἕρμου πεδίον, et τὸ Καΰστρου in Lydia, et τὸ Μαιάνδρου in Caria: nec non et Gangem in India πεδίον τι προσχῶσαι. Dicit igitur Dionysius ἐκτετανύσθαι μετὰ Χάλυβας Ἀσσυρίης χθονὸς πρόχυσιν, i. e. τὴν τῆς ἐκεῖ γῆς ἐκ τοῦ Ἅλυος πρόσχωσιν: recte utens verbo ἐκτετάνυσται, quoniam revera ejusmodi a fluvio aggesta terra et limus in mare sese extendit, et ex mari terram versus. [|| Metaph. de affectibus qui non æquabiliter, sed tanquam magno flumine feruntur, Longin. De subl. 9, 13: Οὐδὲ (σώζει Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ) τὴν πρ. ὁμοίαν (ut in Iliade) τῶν ἐπαλλήλων παθῶν.]

[Προχύτη, ἡ.] A πρόχυτος est gen. fem. Προχύτη νῆσος: quo nomine significari puto πρόχυσιν, Quæ a terra avulsa est et insula facta: ut Strabo quoque innuere videtur. Et l. 5, p. 108 [247]: Τοῦ μὲν οὖν Μισηνοῦ πρόκειται νῆσος ἡ προχύτη· Πιθηκουσῶν δ' ἐστὶν ἀπόσπασμα· p. 113 [258]: Καὶ γὰρ ἡ προχύτη καὶ αἱ Πιθηκοῦσαι, ἀποσπάσματα τῆς ἠπείρου. [Adde 1, p. 60; 2, p. 123. Dionys. A. R. 1, 53: Νήσῳ Προχύτῃ· ubi ed. HSt. Προχυτῇ, vitiose: v. Lobeck. Paral. p. 456.] At Plin. 3, 6: In Puteolano autem sinu Pandataria, Prochyta, non ab Æneæ nutrice, sed quia profusa ab Ænaria

erat. Ænaria ipsa a statione navium Æneæ. Et 2, 88: Alioque motu terræ stagnum emersisse, et alio provolutis montibus, insulam extitisse Prochytam; namque et hoc modo insulas rerum natura fecit. [Adde Pomp. Melam 2, 7, 18, cum annot. Tzschuckii vol. 3, part. 2, p. 874.] Hinc Προχυταῖος dicitur Qui natus est in Prochyta insula, vel in ea habitat, Steph. B.

[Προχυτήριον, τὸ, Fusorium, Gl.]

[Προχύτης, ὁ, et Πρόχυτος.] Porro a προχέω præterea derivantur Προχύτης et Πρόχυτος. [Προσχύτης (scr. Προχύτης), Perfusor, Gl.] Est autem προχύτης [ποτήριόν τι, ut Hesych.,] εἶδος ἐκπώματος, ut Athen. 11, [p. 496, C] refert ex Simaristi libro 4 Synonymωn, ubi etiam hunc ex Ione locum affert, Ἡμῖν δὲ κρητὴρ' οἰνοχόαι θέραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· qui et initio ejusd. l. [p. 463, B] ap. Eund. habetur, sed paulo aliter; ibi enim pro προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, quod hic habemus, legitur προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις, ut supra citavi eum locum: addens, malle me scribere προχόαισιν, quum Suidas προχόην esse dicat ἀγγεῖόν τι κωθωνοειδὲς εἰς ἐπίχυσιν ἐπιτήδειον. Philetas vero in suis Ἀτάκτοις, ut Athen. ibid. subjungit, προχύτην esse dicit ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. Xen. vero Cyrop. 8, [8, 10] προχοΐδας nominare Calices quosdam. Et fortassis προχύτης iste idem est, qui supra πρόχους s. προχοῦς, et fem. gen. χοῦς, Vasculum quo vinum in cyathos effundebatur, ἐπίχυσις, Guttum. Προχύται dicebantur etiam Fruges s. Mola salsa quæ inspergebatur victimæ jam mactandæ. [Eurip. El. 803: Λαβὼν δὲ προχύτας ... ἔβαλλε βωμούς· Iph. A. 1112: Χέρνιβάς πάρεστιν ... προχύτας τε βάλλειν πῦρ καθάρσιον χεροῖν 1472: Πρ. καθαρσίους.] Apoll. Arg. 1, [425]: Ἦ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε· quo facto Hercules suum bovem ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μέτωπα Πλῆξεν, Ancæus autem suum κατὰ πλατὺν αὐχένα κόψας Χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας. Ubi schol. annotat, προχύτας quosdam exponere κριθὰς, Hordea, quosdam vero eo nomine accipere Aquam quæ in aurem victimæ infundi solebat, ut ex eo ἐπινεύουσα facilius cædi posset. Hesych. προχύτας exp. ὄλας ἀπαρχάς: sed ibi puto omnino distinguendum esse post ὄλας: nam ὄλαι s. ὀλαὶ aut οὐλαὶ vocabantur ejusmodi κριθαὶ Quæ in victimæ mactandæ caput defundebantur, quæ et οὐλοχύται eam ob causam nominabantur: Lat. Mola salsa. Præterea προχύτας nominari ajunt Variarum rerum missilia, ut florum et fructuum, quæ jaci solerent a populo faustis acclamationibus principes salutante: quod et victori in certaminibus fieri consuevisse: ut Dion ap. Plut. p. 1776 meæ ed. [c. 29] post dissolutam tyrannidem Syracusas intrat, Ἑκατέρωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Συρακουσίων ἱερεῖα καὶ τραπέζας καὶ κρατῆρας ἱστάντων, καὶ καθ' ἃς γένοιτο, προχύτας τε βαλλόντων, καὶ προτρεπομένων ὥσπερ θεὸν κατευχαῖς, Ad quoscunque accederet, flores frugesque in eum effundentibus s. spargentibus. Simili ritu solebant φυλλοβολεῖσθαι ejusmodi homines, quod est Foliis floribusque accumulari ap. Virg. Hujus vero nominativi pluralis προχύται quidam singularem faciunt προχύτης, ὁ, qui Euripidem auctorem nominant, non allato tamen exemplo: Bud. autem Προχύτη, ἡ. Qua de re ego ἐπέχω, donec certiora inveniam.

[Προχυτικός, ἡ, ὄν, q. d. Profusorius. Ἀγγεῖον πρ., Vas ex quo quid profunditur, schol. Hom. Od. Α, 136.]

[Προχυτῶν scriptura vitiosa in fr. Eurip. ap. Clem. Al. p. 688. Προχυθεῖσαν restituit Valck. Diatr. p. 42.]

[Πρόχυτος. V. Προχύτης.]

[Προχύω. V. Προχέω.]

[Πρόχωλος, ὁ, ἡ, Claudus. Lucian. Ocyp. 146: Οὐκοῦν με δεῖ πρόχωλον ἐξαντλεῖν πόδα;]

[Πρόχωμα, τὸ, ap. Strabon. 13, p. 598, 599, et LXX Reg. 2, 20, 15. Quibus locis omnibus πρόσχωμα restituendum ex aliis libris. G. D. Habet una inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 746, n. 1569, c, 5: Τὸ πρόχωμα.]

Προχῶναι. Pollux 2, [183] οἱ γλουτοὶ, inquit, vocantur et χοχῶναι: et πύγαια: necnon προχῶναι ap. Archippum comicum, i. e. Clunes, Nates. [Schol. Aristoph. Eq. 422.]

[Προχωνεύω, Præparo. Cyrill. Hieros. p. 127 (189, B): Προχωνεύουσιν ὕδατι τὸν πηλόν. Hemst.]

[Προχώννυμι. V. Προχόω.]

Προχωρέω, Procedo, Progredior. [Plato Phil. p. 24, D: Προχωρεῖ καὶ οὐ μένει τὸ θερμότερον. Aristot. H. A. 8, 5: Τὸ περίττωμα προχωρεῖ. Soph. Ph. 148: Πρὸς ἐμὴν ἀεὶ χεῖρα προχωρῶν. Xenoph. De re eq. 7, 10: Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ.] Thuc. 3, [111]: Προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἄποθεν τῆς Ὄλπης, θᾶσσον ἀπεχώρουν. Tale est ap. Herodian. 5, [4, 19]: Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος πέμπει τοὺς διώξοντας τὸν Μακρῖνον πολὺ προκεχωρηκότα, Antoninus mittit illico qui Macrinum consequantur, quum jam plurimum viæ præcepisset, Polit. (Nisi forte existimandus sit Polit. scripsisse potius Præcessisset, quamvis et alterum ferri queat. Posset et Processisset legi, ceteris nihil mutatis.) Sic 4, [11, 4] dixit idem Herodianus, Προχωρήσας, τό τε πλεῖστον τῆς ὁδοιπορίας ἀνύσας. [Lucian. Jov. trag. c. 32: Ἐάσομεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν.] Apud Thuc. videtur posse etiam reddi Ingredi, in hoc l., 2, [12]: Οὕτω δὴ ἄρας τῷ στρατῷ, προὐχώρει ἐς τὴν γῆν αὐτῶν, Ita demum movens cum exercitu, eorum regionem ingrediebatur. Dicitur etiam χρόνος, i. e. Tempus, προχωρεῖν: itidemque ἡμέρα, vel νύξ. Herodian. 2, [2, 3]: Ἤδη δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει, Multum noctis jam processerat. Sic ætas dicitur προχωρεῖν alicui, quum jam provectæ ætatis esse incipit. Idem 6, [1, 14]: Ὡς ἐδόκησε καὶ τῆς ἡλικίας προχωρούσης. [Xenoph. Cyrop. 8, 7, 1: Οὕτω τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος μάλα δὴ πρεσβύτης ὢν ὁ Κῦρος ...] Denique et res aliqua dicitur προχωρεῖν, cui jam tempus aliquod exactum est. Herodian. 2, [4, 11]: Οὐδ' ὅλων δύο μηνῶν τῆς βασιλείας αὐτῷ προκεχωρηκυίας. Ubi tamen aliquis forsitan putasset potius dicturum eum fuisse προκεχωρηκότων, jungendo cum μηνῶν. [De loco procurrente Lucian. Hipp. c. 7: Οἶκον εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν.] Apud Eund. [1, 11, 8] ἀρχὴ, Imperium, dicitur εἰς μέγα προχωρεῖν, ubi reddi potest Augeri. [Herodot. 7, 50: Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμιος προκεχώρηκε. Lucian. Dial. mort. 12, 2: Οἵτινες τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν.] Sic ap. Thuc. 3, [81]: Οὕτως ὠμὴ στάσις προὐχώρησε, possit fortasse προὐχώρησε reddi Adeo aucta est. Non male tamen et Interpres, Eousque processit. Nisi malis (ut margini ascripsi in mea edit.), Eo sævitiæ progressa est s. processit. Vel, Usque adeo grassata est, sive, tam longe. [Polyb. 5, 29, 1: Παρὰ δόξαν αὐτοῖς προχωρούντων τῶν πραγμάτων.] Apud Herodian. dicitur aliquis προχωρεῖν μέχρι τραυμάτων, item προχωρεῖν εἰς τοσοῦτον μανίας: 1, [15, 16] de Commodo: Ὁ μὲν οὖν μονομαχῶν ῥᾳδίως τῶν ἀνταγωνιστῶν περιεγένετο καὶ μέχρι τραυμάτων προεχώρει, ὑπεικόντων ἁπάντων, καὶ τὸν βασιλέα τὸν μονομάχον ἐννοούντων. Quibus subjungit, Εἰς τοσοῦτον δὲ προεχώρησε μανίας, ὡς μηκέτι βούλεσθαι κτλ., Polit. Facile autem dimicans suos compares superabat: neque tamen ultra vulnera procedebat, dantem unoquoque manus, atque imperatorem potius quam gladiatorem agnoscente. At προεχώρησε, quod sequitur, vertit Provectus est; ita interpretans illum locum: Eoque vesaniæ provectus est ut deserere etc. Ita enim scripsisse putandus est Polit., non autem Profectus est. [Dio Cass. 39, 37: Ἐς πᾶν τρυφῆς προκεχωρηκότες· 48, 1: Ἐς τοσοῦτον ἀρετῆς καὶ τρυφῆς προχωρήσαντα· 73, 3: Ἐς τοῦτο προεχώρησεν ὥστε ... Lucian. Philops. c. 39: Οἷ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε. Πρ. εἰς γῆρας Pollux 2, 21.] || Προχωρεῖν etiam dicitur aliquid pro eo, quod Latini dicunt Succedere, Bene cedere. [Herodot. 1, 84: Ὡς οὐ προεχώρεε· ubi τὸ πρῆγμα intelligendum, ut 1, 205: Ὡς οἱ δόλος οὐ προεχώρεε 5, 62; 8, 102. Schweigh. Hippocr. p. 763, A: Καὶ τῶν ἄλλων τινὰ τῶν ἀναγκαίων προσφέρειν, ἢν τινί γε προσχωρέῃ. Eurip. Heracl. 486: Ἡμῖν δὲ δόξας οὐ προχωρῆσαι δόμος· Phœn. 1266: Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.] Thuc. 8, [68]: Ὥστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, οὐκ ἀπεικότως, καίπερ μέγα ὄν, προὐχώρησε, Successit, Bene cessit, Felicem exitum habuit. (Sic ap. Herodian. [7, 5, 1]: Οὕτω δὴ προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, Quum ita successisset inceptum, ut Liv. loquitur.) Idem Thuc. 4, [73]: Ἐπειδὴ καὶ τὰ πλείω αὐτοῖς προκεχωρήκει ἄρξασι μάχης πρὸς πλείονας αὐτῶν· 4, [18]: Νομισθῆναι τύχῃ καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα, κρατῆσαι. Creber autem hu-

jus verbi usus absque nominativo, perinde sc. ac si impersonale esset, quum ap. alios, tum ap. eund. illum scriptorem, Thuc. sc.: ut 1, [109] quum dixisset, Ὅπως ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλεῖν πεισθέντων τῶν Πελοποννησίων, καὶ ἀπ' Αἰγύπτου ἀπαγάγοι Ἀθηναίους, subjungit, Ὡς δὲ αὐτῷ οὐ προὐχώρει, καὶ τὰ χρήματα ἄλλως ἀναλοῦτο· 2, [56]: Καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες, ἐς ἐλπίδα μὲν ἦλθον τοῦ ἑλεῖν, οὐ μέντοι προεχώρησέ γε. Libro 3, in re simili, Καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει, ἐπειδὴ οὐ προὐχώρει ᾗ προσεδέχοντο. [Id. 3, 4: Οὐ γὰρ ἐπίστευον τοῖς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων προχωρήσειν. Plato Symp. p. 220, C: Ἐπειδὴ οὐ προὐχώρει αὐτῷ. Polyb. 1, 20, 3: Κατὰ λόγον προχωρεῖ σφίσι τὰ πράγματα· 1, 53, 13: Οὐ προχωρούσης τῆς ἐλπίδος. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 16: Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω προὐκεχωρήκεσαν.] Sic ap. Herodian. 4, [4, 4]: Οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προεχώρει, ἐπειδὴ κτλ., ubi Polit. vertit, Quæ tardius procedebant. Quam interpret. parum probo. [Lucian. Alex. c. 8: Εἰ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς· Icarom. c. 10: Τάχ' ἄν μοι τὴν [illegible] προχωρῆσαι.] Ap. Synes. item, Εἰ γὰρ προὐχώρησεν αὐτῷ, πολλοὺς ἂν ἐντὸς ὀλίγου πάτρους ἠπιστάμεθα. Interdum cum infin. Thuc. 4, [59]: Καὶ ἢν ἄρα μὴ προχωρήσῃ ἴσον ἑκάστῳ ἔχοντι ἀπελθεῖν, πάλιν πολεμήσομεν. Sic ap. Synes., sed cum infin. præfixum habente τὸ articulum, Δίκην πρὸς αὐτὸν ἔλαχεν· ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ τὸ σπάσαι τι τῶν οὐ προσηκόντων, ἀλλ' ἦσαν οἱ νόμοι μεθ' ἡμῶν, ἑτέραν ἐτράπετο. Ubi observa similem omnino usum verbi προχωρεῖν, ei quem habet verbum Succedere ap. Terent. in Andria, ubi ita loquitur: Hac non successit, alia aggrediemur via. Hoc præterea sciendum est, quemadmodum interdum et quidem sæpe usurpatur a Latinis Succedere sine adjectione, interdum aliquid ei additur, manente tamen eadem signif.: sic a Græcis προχωρεῖν sæpenumero quidem solum poni, nonnunquam vero aliquid ei adjici. Thuc. 1, [74]: Ἀλλὰ καθ' ἡσυχίαν ἂν αὐτῷ προεχώρησε τὰ πράγματα ᾗ ἐβούλετο. Sic Herodian. 3, [9, 12]: Δυσφορῶν ἐπὶ τῷ μὴ ὡς ἐβούλετο τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι. Ubi ὡς ἐβούλετο, itemque ap. Thuc. ᾗ ἐβούλετο, commode reddere possis Ex sententia. Nam aliquid succedere ex sententia, vel ex animi sententia, dicunt interdum Latini, et inter eos ipse Cic. Magis tamen ad verbum huic loquendi generi Succedere ex sententia, respondet id, quo utitur aliquoties Herodianus, προχωρεῖν κατὰ γνώμην: ut 3, [9, 4]: Τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ προχωρούντων κατὰ γνώμην· 2, [5, 21]: Εἰ μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη. Idem addidit huic verbo adv. δεξιῶς, (Terent. autem verbo Succedere adjecit adverbium Lepide, quum dixit Lepide hoc succedit sub manus negotium,) 3, [9, 21]: Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρησάντων. Ap. Eund. legimus [1, 10, 8]: Πάσης ἐλπίδος μεῖζον προχωρήσαντα, et vicissim [7, 9, 1]: Οὐχ ὡς ἠλπίκεσαν τὰ πράγματα προὐχώρει. Ex Chrysost. affertur in VV. LL., Προχωρεῖν εἰς τοὐναντίον, ubi videtur reddi posse, Exitum contrarium habere. [Lucian. Alex. c. 36: Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει.] || Προχωρεῖν quasi pro ἐγχωρεῖν accipit Xen. [Cyrop. 1, 2, 4: Ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ. Ib. 3, 2, 29]: Ἣν οὖν πέμψῃς αὐτῷ χρήματα ὅσα σοι προχωρεῖ, Quantum tibi commodum erit, Quantum commode poteris, Bud. [Arrian. De venat. 21, 1: Ὅπως ἄν τοι προχωρῇ. || Τὰ προχωροῦντα ἐπὶ τὴν πανήγυριν, Apparatus ad festum celebrandum necessarius, Joann. Malal. p. 285, 4.] || Προχωρήσας ἔρωτος VV. LL. afferunt ex Herodiano [1, 3, 6], pro Implicatus amoribus, et quidem tanquam Politiano ita interpretante. Sed ego Politianum illis verbis alia quam illa interpretari voluisse suspicor, quippe quæ manifestum sit eam signif. non admittere. Ut omittam, ne hanc quidem construct. verbi προχωρήσας ferri posse, nisi cum aliqua adjectione, veluti si ita dicatur, εἰς τοῦτο προχωρήσας ἔρωτος, vel εἰς τοσοῦτον προχωρήσας ἔρωτος: et tunc reddendum fuerit non simpliciter, Implicatus amoribus, sed, Adeo implicatus amoribus. Ego tamen alia potius interpret. uterer. || De moneta Sext. Emp. p. 254: Ὥσπερ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος· ubi Fabric.: « Προχωρεῖν moneta dicitur quæ valet atque cursum habet usque ambulat apud omnes ac recipitur, ut Salmas. ad Solin. p. 1093, et De usuris p. 425, ex hoc loco

Sexti et Arriano in Periplo: Ἀφ' οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαί. Noster infra νομιστεύεσθαι dixit, Lucian. De luctu c. 10, διαχωρεῖν, recentior Græcia πολιτεύεσθαι. »]

Προχώρημα, τὸ, sequendo signif. eam verbi προχωρεῖν, qua ponitur pro Succedere, diceretur de eo Quod succedit s. successit. Nullum tamen hujus signif. affertur exemplum; sed contra ea, quæ ap. LXX Interpr. invenitur, aliena est ab iis quæ verbo ipsi datæ fuerunt. Siquidem ex Ezech. 32, [6] affertur, Ἀπὸ τῶν προχωρημάτων σου, pro A stercoribus tuis. Quæ interpret. si vera est, habebit προχωρημάτων eam signif., quam ap. alios haberet διαχωρημάτων, aut ὑποχωρημάτων. [Origen. t. 1, p. 542, C: Τοσούτων δυσωδῶν πρ. Hase.]

[Προχώρησις, εως, ἡ, Processio, Gl. Hippocr. p. 763, E: Ἐν τῇσιν ἐς τὴν ἄφοδον προχωρήσεσιν. Iambl. Protr. p. 354 ed. Kiessl.: Ἡ διὰ τῶν σωμάτων ... τὴν πρ. ποιουμένη (φιλοσοφία). Theophr. Metaphys. p. 320, 16 ed. Brand.; Nicom. Geras. p. 166; Cyrill. Hier. p. 81; Athanas. vol. 1, p. 498, 500. Pro προσχώρησις legitur in libris quibusdam Plat. Tim. p. 40, C.]

[Προχωρητέον, Procedendum. Galen. vol. 19, p. 667, 16. Hase.]

[Προχωρητικός. V. Προφορικός.]

[Προχωρίζομαι, Promo, Gl. Hoc est Προχειρίζομαι.]

[Πρόχωσις, εως, ἡ, Agger quo quid præmunitur. Plut. Mor. p. 941, D; Aristid. vol. 1, p. 21, ubi var. lect. πρόσχωσις. Philostr. p. 606; Eustath. ad Dionys. Per. 779.] Dion. Byz. 31, 10, 11. Cf. Προχ

[Προψάλλω, Ante cano. Andr. Cret. p. 14, A: Δαβὶδ ὁ θεοπάτωρ προέψαλλεν.]

[Πρόψαλμα, τό. Προψάλματα, Preces quæ in ecclesia ante Psalmos a psaltis, lectoribus et subdiaconis et plebe concinuntur, ap. Niconem in Pandecte ms. lib. 1 serm. 29. Ducang. Philopon. ad Aristot. Analyt. p. 136: Τερετίσματα καλοῦνται τὰ προψάλματα τῶν κιθαρῳδῶν· ubi codex προδιαψηλαφήματα, quod probat Hemst. in Add. ad Thom. M. ad p. 908.]

Προψαλμῳδέω ... Cf. ... καὶ μάλιστα ... ὁ Δαβὶδ ... προψαλμῳδῶν.

[Προψάτης (?), πανώλεθρος, Hesych.]

[Προψαύω, i. q. προψηλαφάω. Pseudochrys. t. 5, p. 878, 11 ed. Eton. Hase.]

[Προψελλίζω, Ante balbutio. Anastas. De creat. hominis p. 576, A. Greg. Nyss. t. 1, p. 861, B: Προψελλίζουσα καὶ οἱονεὶ σκιαγραφοῦσα. Hase.] 1891, III, 7.

[Προψηλαφάω, Ante contrecto, tango. Paul. Ægin. p. 132, 16. G. Dind.]

[Προψηλαφήματα dici τὰ προοίμια notat Proclus In Plat. Tim. p. 108. Conf. Πρόψαλμα. Hemst.]

[Προψηνίζω. Etym. M. p. 818, 29: Ψῆνες· αἱ μικραὶ μυῖαι· ἐξ οὗ καὶ προεψηνισμένος.]

[Προψηφίζομαι, Ante decernor. Dio Cass. 43, 14: Τὰ ἐπινίκια τὰ προεψηφισμένα.]

[Προψιθυρίζω, Ante susurro. Eumath. 3, p. 81: Οἷον ἐκείνη προεψιθύριζεν.]

[Προψυγρίζω, i. q. seq. Galen. vol. 6, p. 813, 6: Οἶνος προεψυγρισμένος· οὕτως γὰρ ὀνομάζειν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς τοὺς ἐν ὕδατι ψυχροτάτῳ προεψυγμένους. Hase.]

Προψύχω, Prius perfrigero s. refrigero. Plut. Symp. 6, 5, [p. 690, F]: Πρῶτον οὐ δοκεῖ σοι προψύχεσθαι μὲν ὑπὸ τοῦ ἀέρος τὸ ὕδωρ ἔξωθεν ἐκπίπτοντος; [Galen. vol. 6, p. 690, 5: Προψυχθέν. Hase.]

[Προῳδός, ἡ, Prolusio in cantu vel carmine, Introitus et quasi præcentio. Etym. M. p. 691, 49, ex additamento Turrisani: Προῳδός· μέλος πρῶτον μελῳδούμενον ἐν κωμῳδίαις. Anol. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 128, 15: Προῳδοὶ ἀπὸ τοῦ προᾴδεσθαι. Hephæstio p. 130: Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ (i. e. si versus brevior, quem longiori postpositum ἐπῳδὸν vocant grammatici, præpositus sit), προῳδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι «Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος | πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.» Frequens vocabulum apud grammaticos scholiastasque metricos, qui adjectivo quoque utuntur Προῳδικός, ἡ, όν, ad carmina significanda in quibus brevior pars, alio quam stropha et antistropha metro scripta (τὸ ἀνόμοιον), has non, ut in epodicis, sequitur, sed præcedit. Hoc est quod Hephæstio p. 123 his verbis expressit, Προῳδικὰ δέ ἐστιν ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων.]

[Προώδων, ὁ, ἡ.] Προόδους, Prominentes dentes habens: ὁ προύχοντας ἔχων ὀδόντας, [καλεῖται προώδων (alii libri προόδων)· καὶ προόδους ἐπὶ θηλυκῶν (postrema καὶ πρ. ἐ. θ. absunt a cod. Jungerm.),] Pollux [2, 96], Brochus s. Broncus. — Προώδων, i. q. προόδους, ap. Polluc. [l. c.] Προώδων, Hesychio ἐξέχων τοὺς ὀδόντας, Cui prominent dentes, seu Qui habet dentes prominentes. [Phot. Lex. p. 456, 17 et Eustath. p. 1872, 33: Προώδων ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 58, 21: Προώδων ἡ προέχουσα εἰς τὸ ἔξω μέρος τοὺς ὀδόντας· καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος. Recta scriptura est προώδων per ω, προόδους vero per ο. V. Lobeck. Paral. p. 248.]

Προωθέω, Protrudo, Propello, Urgeo ad progressus faciendos. [Xenoph. Cyneg. 10, 10: Προωθῶν αὐτόν. Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 450, C: Πάθη... βιαίως προωθοῦντα ἐπὶ τὰς ἐναντίας πράξεις. Plato Phædon. p. 84, D: Ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ καὶ κελεύει ἐρέσθαι. Damascius apud Suidam s. v. Ἡραΐσκος: Προωθῶν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους. Aristot. H. A. 9, 6: Αἱ ἄρκτοι ὅταν φεύγωσι, τὰ σκυμνία προωθοῦσι. Idem Probl. 23, 11. Polyb. 4, 41, 3: Ἐπὶ πολὺ προωθεῖται ὁ χοῦς· 1, 48, 8: Τὸ βλάπτειν δυνάμενον προωθεῖτο κατὰ τῶν ὑπεναντίων. Diodor. 20, 95.] Theophr. [C. Pl. 1, 10, 2: Τὰ μὲν τῇ δυνάμει καὶ τῷ πλήθει προωθεῖ. Idem De ventis § 35. (Προωθῶν ἄνεμος Pollux 1, 110.) Et Theophr. alibi]: Καὶ αὐτὸ προωθεῖται ὑπάρχον, ὥσπερ καὶ τὸ ὅλον στέλεχος. [Hero in Mathem. vett. p. 188, A: Ὥστε προωθεῖσθαι τὸ ἐλλύχνιον, quod in προσωθεῖσθαι corruptum p. 187, correxit Hasius ad Leon. Diac. p. 485. Perfectum passiv. Jacobsius restituit Luciano De paras. c. 2: Ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προῶσται γέλως πάμπολυς, ubi libri προεῖσται, quod a προφέρω derivabat Buttm. Gramm. vol. 2, p. 248 (315 ed. Lobeck.). ‖ Aoristi forma contracta Πρῶσαι pro προῶσαι inter technica gymnasii vocabula est ap. Straton. Anth. Pal. 12, 206: Καὶ πρώσας πρόσπεσε καὶ κάτεχε. Luciano Asin. c. 9, restitutum ex codd.: Πρώσας (vulgo Τρώσας) νόσει ἤδη πανταχοῦ. Compositum ἐπίπρωσον est ib. c. 10, ubi cod. Gorlic. pari vitio ἐπίτρωσον. Comparandum etiam Πρῶσις, de quo v. s. Πρόωσις. G. Dindorf.]

Προώλης, ὁ, ἡ, Qui ante tempus periit, præmaturo exitio periit. Exp. etiam Ante tempus perdendus. [Pollux 5, 130. Dem. p. 332, 22: Ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσαιτε· 395, 7: Ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ πρ. Anon. ap. Suid. s. v. Σοβαρόν, Ἐξώλης καὶ πρ. προπηλακισθείς. « Just. Mart. p. 330, B: Μόσχους κερατιστὰς καὶ πρ., Præmature exitiosos. » Hase. Per πανώλης exp. Suidas. De accentu Arcad. p. 27, 10.]

Προωμοσία, seu Προομοσία (nam et hæc scriptura invenitur), ἡ, q. d. Præjuratio, pro ipsa Actione prius jurandi: quum alioqui Præjurationem facere dicantur, qui ante alios conceptis verbis jurant, teste Festo: atque ita minus late patebit hujus Lat. vocis signif. Polluci [8, 54] προωμοσία est Jusjurandum, quod accusator προομνύει, Prius jurat, veram esse suam accusationem. Legitur autem ap. eum in vulg. ed. προομοσία cum ο in secunda syllaba, sicut et Διωμοσία, atque Ἐξωμοσία: quum alioqui ibid. legatur Ἀντωμοσία cum ω in illa secunda syllaba.

[Προωνέομαι, Ante emo. Inscr. Astypalæensis ap. Bœckh. vol. 2, p. 382: Σῖτον διετέλει προωνούμενος τῷ δάμῳ. G. D. Galen. vol. 14, p. 68, 16: Ἐκ πολλοῦ προωνημένος αὐτόν. Hase.]

[Προωνύμιον, τὸ, Prænomen, Gl.]

Προώνυμος, ὁ, ἡ, Nomen habens antea. In VV. LL. exp. Prænominatus, ubi affertur hic Nonni versus [Jo. c. 9, 37]: Ὕδωρ στελλομένοιο προώνυμον ἐκ σέο πομπῆς. [Id. Dion. 17, 397: Βλεμύεσσι προώνυμον ἡγεμονῆα.]

[Προωραΐζομαι, Ante exorno me. Anon. Bibl. Patr. gr. t. 2, p. 682, E. Hase.]

[Προώρας (?), τὰ πρῶτα κλήματα, Hesych. Idem supra: Πρόωρον, τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ.]

Προώριος, ὁ, ἡ, i. q. πρόωρος, Legitimum et justum tempus præveniens; ideoque Præmaturus, Præcox.

[Greg. Naz. Carm. selectt. p. 17, 2 ed. Dronk. Id. ib. p. 16, 1, de Adamo: Γεύσατο μὲν καρποῖο προώριος ἠλιθόφρων, quod interpretatur schol. ib. l. 20, πρὸ ὥρας. Hase.] Ex Nonno [Jo. c. 12, 164]: Προώριος τιμὴ, Gloriæ tempus præoccupans. [Id. 3, 88: Κόσμον ἵνα κρίνειε προώριον· 16, 45: Προώρια θέσφατα φαίνει.]

[Προωρισμένως, Præfinite. Clem. Alex. p. 778: Καθάπερ πρ. κεῖται δι' ὧν πράξει.]

Πρόωρος, ὁ, ἡ, Qui justum legitimumque tempus prævenit, Qui ante statum solemneque tempus fit, Præmaturus, Præcox [Πρὸ τῆς ὥρας exp. Suidas. Hesych.: Πρόωρον, πρὸ καιροῦ]: ut πρόωροι βλαστήσεις, ap. scriptores Rei Rusticæ. [Πρ. καρπὸς Pollux 1, 237.] Et in Epigr. [Crinag. Anth. Pal. 7, 643], πρόωρος μοῖρα, quod Senecam Præcox fatum, Plin. Præmaturam mortem nominare dixi, in Ἄωρος θάνατος, supra. [Marc. Anton. 9, 33: Ὁ ἐσχατόγηρως ἀποθανὼν εἰς ἴσον καταστήσεται τῷ πρ. Phalæc. Anth. Pal. 13, 27: Λέγουσα τὸν πρ. ὡς ἀπέφθιτο. Dio Cass. 77, 2: Πρόωρον οὕτως οἰκτρῶς ἀπολωλότα. Suidas s. v. Ζήνων βασιλεύς: Πρόωρον τῶν ἀνθρωπίνων ἡλικιῶν ἐκδῆναι. Aretæus p. 70, 8: Πρόωροι πολιοί. Lucian. Amor. c. 21: Τὸ ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος μαραίνει πρόωρον.]

Πρόωσις, εως, ἡ, Protrusio, Propulsio, ipsa Actio pellendi in anteriorem partem. [Per ὤθησις exp. Suidas. Aristot. De cœlo 2, 14: Ἀνισαζομένων τῶν ἐλαττόνων ὑπὸ τῶν μειζόνων τῇ πρ. Id. De mundo c. 4 bis.] Theophr. [H. Pl. 3, 6, 3]: Ὁμοία δὲ τρόπον τινὰ καὶ ἡ αὔξησις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ οὗτος ἀεὶ τῇ προώσει τῆς ὑπαρχούσης αὐξάνεται. Bud. [Aretæus p. 110, 5: Πρ. τῶν λίθων.] Vide et Ὦσις.

[Προωστὴς, ὁ, idem. Hero in Mathem. vett. p. 250. G. Dind.]

[Προώστης, ὁ. Προῶσται, Trabes extra murum summum procurrentes, e quibus saxa in hostes devolvebantur, Æneas Tact. c. 32, p. 104, ubi v. Casaub. p. 261 sq.]

Προωστικὸς, ή, όν, Protrudendi s. Propellendi vim habens. Galen. lib. 3 De differ. sympt., Προωστικὴ δύναμις ἡ ἀποκριτικὴ, Expultrix facultas, ut Cic. dixit Expultricem vitiorum philosophiam. [Id. Galen. vol. 2, p. 148, 9; 160, 4; vol. 6, p. 69, 14; 71, 1; 432, 14. Hase. Adde Theodoret. vol. 4, p. 517. Προωστικὰ φάρμακα, Alvum cientia, idem vol. 4, p. 542.]

[‖ Adverb. Προωστικῶς, Sext. Emp. p. 147: Πρ. ἑαυτὸ κινεῖ· et p. 647.]

[Προωφελέω, Prius prosum. Philo De sacrif. Abel. § 35, p. 186, vol. 1. Boiss. Passiv. Euseb. Hist. eccl. p. 10, A. Id. Contra Marc. p. 153, A: Τοῖς δι' αὐτοῦ προωφελουμένοις. Hase.]

[Πρώωρος, πρόσκοπος, Hesych. Ex πρωρεὺς corruptum esse conjecit Is. Vossius.]

[Πρυαγὴς ἵππος, ὁ ἐκ τῶν ὄπισθεν μετέωρος καὶ τῷ ἀναστήματι καὶ τῇ ἱππασίᾳ, Hesych.]

Πρύανος, Hesychio νέος. [Vox mihi suspecta. Alberti.]

[Πρυλαύστης (?), ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν τελευτησάντων παρὰ τῷ ἱερεῖ, Hesych.]

[Πρύλις, ἡ, et Πρυλέες, οἱ.] Πρυλέες Hesychio teste quibusdam sunt πρόμαχοι, Propugnatores: quibusdam πολλοὶ λαοί, Populi multitudo in unum congregata: aliis πεζοὶ ὁπλῖται ἀθρόοι, Pedites conferti. Quæ posterior expos. receptior est: unde mox Idem πρυλέας exp. πεζοὺς ὁπλίτας, Pedites: utpote πορείᾳ χρησαμένους, tracto nomine ἀπὸ τῆς πορείας: quomodo Eust. quoque παρὰ τὸ πορεύω dictos tradit quasi πορυλέας. Sunt qui Gortyniorum dialecto ita nominari τοὺς πεζοὺς ὁπλίτας dicant. Utitur autem eo vocab. Hom. Il. E, [743]: Κυνέην τετραφάληρον Χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν. A, [49, M, 12, 77]: Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντο. Dicitur pro eodem et Πρύλις, teste Hesych. et Eust. Sed ille πρύλιν exp. non ὁπλίτην solum, verum etiam πυῤῥίχην, Pyrrhicham: quæ est Saltatio armata, h. e. quam pedites armati saltant: ut Callim. H. in Jov. [52]: Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο. At Πρυλαύστης, Hesych. describit ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν τελευτησάντων παρὰ τῷ ἱερεῖ. [Seqq. ex Indice.] Πρυλέσι, Hesychio πεζοῖς ὁπλίταις: pro quo mox Πρυλέσι. [« In loco Homeri Il. E, 744 verissime illi, qui figuris militum ornatam dici galeam censuerunt:

leam censuerunt: eodem modo, quo zona Junonis Iliad. Ξ, 181, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖα dicitur. At, inquiat quis, vel sic centum urbium peditatus immodicum est et incredibile ornamentum galeæ. Recte: sed quid si ne hæc quidem justa est illorum verborum interpretatio? Mirum certe, quod illos πρυλέας quam alio nomine appellare maluit, præsertim si totos exercitus designabat, in quibus, si πρυλέες sunt pedites, non decebat equites, qui dignitate potiores sunt, præteriri. At illud ipsum valde dubium est, significetne pedites ea vox. Est enim in iis, de quarum significatu ne veteribus quidem satis constabat. Id quum ex interpretibus Homeri et lexicographis, tum ex poetis recentioribus aliud atque aliud sequutis cognoscitur. Plerisque visi sunt Pedites significari. Hinc scholiastes ad Il. A, 49: Ἡ διπλῆ, ὅτι φανερῶς πρυλέες οἱ πεζοί· ἀντιδιέσταλκε γὰρ τοὺς ἵππους. Et ad M, 77: Ἡ διπλῆ, ὅτι σαφῶς τοὺς πεζοὺς ὁπλίτας πρυλέας. Hesychius: Πρυλέες, οἱ μὲν, πολλοὺς λαούς· οἱ δὲ, προμάχους, ἢ πεζοὺς ὁπλίτας ἀθρόους. Πρυλέσι, πεζοῖς ὁπλίταις. Πρυλέες, πεζοὶ ὁπλῖται, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι. Πρυλέεσσ' ἀραρυῖα, πεζοῖς ἡρμοσμένη. In scholiis ad Il. E, 744, quod legitur, Εἶχε γὰρ, φασὶν, ἐν ἑαυτῇ πολίτας τετυπωμένους πολέων ρ', scribi debebat ὁπλίτας, ut in sequente scholio. Conferendi porro Etym. M. p. 693, 31, Apollonius in Lex. Homerico, Suidas, Eustathius p. 601, 1. Hic quidem et isto loco et p. 893 Herodiano placere ait, nominativum non πρύλις fuisse, quod nomen proprium est apud Lycophr. 222, sed πρυλέες. Gortyniorum eam vocem esse testatur scholiastes ad Il. M, πρυλέες, οὕτως Γορτύνιοι. Sed Eustathius, quum scripsit p. 893, 34, Πρυλέες δὲ, οἱ ἐν μάχῃ πεζοὶ κατὰ γλῶσσαν Γορτυνίων, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, plus dixit, opinor, quam acceperat, addito, qua significatione usurparent Gortynii. Repetita sunt hæc verba a Favorino in Excerptis p. 390 ed. Dindorf. Accepta vox ita a Manethone 2, 215: Ἠδ' ἱππήων πρυλέων τε ἡγεμόνας· et a scriptore epigrammatis, quod inter incertorum est 596 (Anth. Pal. App. 134): Καὶ στίχας ἠδὲ φάλαγγας ἰδ' ἀρραγέας παρατάξεις ὁπλιτῶν πρυλέων, κραιπνῶν πάλιν ἱπποκορυστῶν. Neque enim distinguendum videtur, ὁπλιτῶν, πρυλέων. Cynegeticorum scriptor autem pro Confertis posuit 3, 124: Τοὶ δ' ἄρα δειλοὶ τεῖχος ὑπ' εὐπτέρυγον πρυλέες τρίζουσι νεοσσοί. Sed præstat, ex ipso, si fieri potest, Homero explicationem petere. Is eo vocabulo, præter eum locum, qui est de galea Minervæ, ter usus invenitur. Il. M, 76, Polydamas, quoniam equos per fossam Græcorum adigere periculosum esse videt, hæc suadet: Ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ, αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες. Et hoc quidem loco grammaticis Pedites visi sunt necessario intelligendi esse. Geminus huic est alius in A, a v. 47: Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ· αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό. Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες· ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. Hujus loci explicatio pendet ex primo versu, quem recte interpretatus est scholiastes; qui quæ scripsit, ita sunt corrigenda: Ἐντειλάμενοι τοῖς ἡνιόχοις οἱ παραβάται ἐπὶ τῇ τάφρῳ σὺν τοῖς ἵπποις ἀναμένειν αὐτοὺς, ἐν ὅσῳ τοὺς ἵππους ἐκεῖνοι ζευγνύουσι, καὶ αὐτοὶ ἅμα τοῖς πεζοῖς διαβαίνουσι τὴν τάφρον, καὶ ἐκεῖνοι μετ' οὐ πολὺ καταλαμβάνουσιν ἅμα τοῖς ἵπποις. Videri possunt hic quoque Pedites dici: sed tamen nec necessitas ulla cogit, quia, etiam si plane abesset illa vox, idem diceretur, et permirum est, quod alibi, qui relicto curru in solo stantes aliquid agunt, constanter πεζοὶ vocantur. Ex quo recte colligere videmur, aliud significari. Ac peropportune accidit, ut tertium apud Homerum exemplum exstet, idque magis quam superiora illa perspicuum, Il. Φ, 90: Ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας, ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί. Quomodo ille occubuerit, narratum Υ, 411: Δὴ τότε νηπιέῃσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν. Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς νῶτα, παραΐσσοντος. Quæ verba qui cum illis comparet, facile videat, qui πρυλέες dicuntur,

προμάχους potius, quam pedites esse intelligendos: quanquam etiam amplius quid significari, pedum pernicitas, qua confisus fuerit Polydorus, arguit. Ea enim pyrrhichistæ virtus est. Atqui pyrrhicha, teste Aristotele apud scholiastam Pindari ad Pyth. 2, 127, a Cypriis πρύλις vocabatur, quæ proprie Curetum armata saltatio est, memorato Callimacho H. Jov. 52: Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο, τεύχεα πεπλήγοντες, translata ad Amazones in H. Dianæ v. 240: Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο, πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ στησάμεναι χορὸν εὐρύν. De ea saltatione videndi Hœckius in Cretæ vol. 1, p. 213, et O. Müllerus in Doriensium vol. 2, p. 250 et 337. (Πρύλις, ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις ὄρχησις ap. Arcad. p. 30, 19. G. D.) Ex his efficitur ut πρυλέες proprie dicti videantur Præsules sive præsultores, qui ante ceteros progressi saltationem cum armis præirent. Atque ex præpositione πρὸ certe factum est nomen, nisi etiam ex λαός. Nam grammatici quas derivationes afferunt, perineptæ sunt. Idem tripudii ritus Romæ observatus ab Saliis, de quibus Festus: *Redamtruare dicitur in Saliorum exsultationibus: quum præsul amtruavit, quod est motus edidit, ei referuntur invicem iidem motus. Lucilius: « Præsul ut amtruet hinc, ut vulgus redamtruet inde.* » Conf. Nonius in v. *Redamtruare*, et Gutberlethus De Saliis c. 25. Apparere ex his puto, qui factum sit ut πρυλέες aliis πεζοὶ, aliis ὁπλῖται, aliis πρόμαχοι esse viderentur. Nam sunt hæc omnia in illo nomine conjuncta, quia cohærent officio præsulis, etsi nullum eorum primarium est. Jam igitur non exercitus centum urbium, sed præsultores dici videbuntur. Fuerintne etiam apud veteres, qui ita existimarent, non satis liquet ex his Eustathii p. 600, 45: Τινὲς δὲ τὸ ἑκατὸν πολέων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν οὕτως ἔφρασαν· ἑκατὸν πολέων ἀριστεῖς ἔχουσαν· ἢ κεκοσμημένην τοῖς τῆς Κρήτης ὁπλίταις, τουτέστι τὰ τῶν Κορυβάντων ἔργα ἔχουσαν ἐντετυπωμένα. Ὅτι δὲ ἑκατόμπολις ἡ Κρήτη καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται· ὡς δὲ καὶ Κρῆτες οἱ Κορύβαντες, δῆλον καὶ αὐτό. Odysseæ dicit Τ, 174, ubi nonaginta Cretæ urbes memorantur: sed ἑκατόμπολις dicta Il. B, 649. Et Creticas saltationes bene notas fuisse Homero docent Il. Π, 617, Σ, 590 seqq. Omnino autem non prorsus absurda est illorum conjectura, qui Cretæ centum urbes respici censuerunt, non quod Homerus has in mente habuerit, sed quod aliquis ante eum poeta. Nam permulta Homerus aperte ab antiquioribus poetis accepit, quæ fere eo cognoscuntur, quod explicatus magis reconditos et a simplicitate Homerica alienos habent. Quibus nescio an hoc quoque et vel maxime sit adnumerandum. Licebit enim suspicari, illorum aliquem poetarum, quum de rebus Creticis caneret, Minervam descripsisse ex singulis urbibus singulos præsules cum armis tripudiantes in galea gerentem, non ineptum profecto insigne deæ, quæ fuit ubi Προμαχόρμας cognomine coleretur, teste Pausania 2, 34, 8. Non infitior tamen, simplicius ideoque probabilius mihi videri, ἑκατὸν non esse cum πολέων, sed cum πρυλέεσσι conjungendum, ut πολέων πρυλέες quasi pro una voce sint, quæ duces urbium apud antiquum illum poetam significaverit. Utrumvis horum probet quis, certe non amplius centum viris galea habebat. Ea nec nimia, ut apud poetam, imaginum multitudo est, et rationem continet idoneam numeri centenarii, quem in fimbriis zonæ non miramur, miramur autem in urbibus, quoniam, si simpliciter bellatores cogitari vellet, duarum potius diceret hostilium expressos esse urbium exercitus. Accedit quod jam etiam equitum omissio justa videbitur. » Hermann. Opusc. vol. 4, p. 287 seqq.]

[Πρύλις, ιος, ὁ, Prylis, Mercurii filius. Lycophr. 222 (ubi genitivo Πρύλεος utitur schol.), ex eoque, ut videtur, Plutarch. Proverb. 1, 42.]

[Πρύλος, ὁ, Prylus, n. pr. artificis in vasculo in *Bullettino dell' Inst.* a. 1843, p. 71, sive in Gerhardi Ephemer. archæol. a. 1843, p. 141.]

[Πρυμαθεὺς, nomen Promethei in speculo antiqui operis. De Witte *Vases de l'Etr.* p. 130, n. 293. Guigniaut *Rel. de l'ant.* t. 4, part. 2, p. 255, n. 603, b. Hase.]

A Πρύμνα, ἡ [Πρύμνη, ἡ, apud poetas epicos: quod Attici quoque poetæ interdum metri caussa dixerunt, ut Soph. Phil. 482: Εἰς ἄντλον ἐς πρῷραν, ἐς πρύμνην ὅπου... Aristoph. Vesp. 399: Ἢν πως πρύμνην ἀνακρούσηται. Nam sic librorum scripturam πρύμναν, qua metrum violatur, utrobique correxit Elmslejus. Τόλμη καὶ τόλμα, πρύμνη καὶ πρύμνα dici annotavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 66, 23. Πρύμνα ἀναλογώτερον quam πρύμνη dicit Favorin. in Aldi Hort. Adon. fol. 145, b, comparato μέριμνα. Forma antiquiore πρύμνη Herodotus quoque usus est, si quid tribus ejus exemplis tribuendum 1, 194 (ubi οὔτε πρύμνην ... οὔτε πρῴρην), et 8, 84, ubi bis legitur: de quo dubito. Nam Herodotum probabilius est in hoc nomine et πρῷρα Atticorum potius exemplum esse secutum, contra quod non raro peccarunt librarii inferendo η. Iisdem illa quoque imputanda videntur exempla formæ πρύμνη, quæ in prosa Atticorum et veterum et recentiorum passim inveniuntur. G. D.], i. q. πρυμνὴ ναῦς, Extrema navis pars, i. e. Puppis; anterior enim, πρῷρα dicitur. Hom. [Il. Π, 124: Τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν Θ, B 475: Ὅταν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται] Od. [Ν, 84: Πρύμνη νηὸς ἀείρετο] Ο, [285]: Ἐν πρύμνῃ δ' ἔπειτα καθέζετο, In puppi sedebat. [In his similibusque locis Homeri non paucis πρύμνη substantivum est: in aliis, ut πρύμνῃσι νέεσσι Il. N, 333, adjectivum est, rectius ὀξυτόνως scribendum, de quo dicetur s. v. Πρυμνός. Alia exempla ambigua sunt, ut Il. O, 435: Νηὸς ἀπὸ πρύμνης, ubi et substantivum esse potest et adjectivum. Si substantivum est, comparandum νηὸς... πρύμνης Od. M, 230.] Aratus [604]: Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς. Quæ Cic. sic vertit: Et post ipse trahit claro cum lumine puppim. [Soph. Phil. 1451: Καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν. Eur. Iph. T. 431: Συριζόντων κατὰ πρύμναν εὐναίων πηδαλίων· Tro. 811: Ναύδετ' ἀνήψατο πρυμνᾶν· Cycl. 14: Ἐν πρύμνῃ ... ἄκρᾳ. Ἡ πρ. τοῦ πλοίου Plat. Phædon. p. 58, A. Κατὰ πρ. ἕπεσθαί τινι Polyb. 1, 49, 11.] Thuc. [2, 97]: Κατὰ πρύμναν ἱστάμενον τὸ πνεῦμα, ut Virg., Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. [Figurate scriptor ab Suida cit. s. v. Ἔρρει (Ælianus, ut conjicit C Valck.): Ἔρρει οἱ κατὰ πρ. τὰ ἐκ τῆς τύχης.] Et πρύμναν κρούειν s. κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι, Puppim pellere et retro inhibere remis. Metaphorice interdum pro eo quod Latini dicunt Inhibere remos. [Thucyd. 1, 50: Οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρ. ἐκρούοντο. Achill. Tat. Leuc. et Clit. p. 109, 19 Jacobs.: Πρ. ἐκρούετο. Figurate Onesand. Strateg. c. 4, p. 22, 26. Hase.] V. Κρούω et Ἀνακρούω. [Πρ. πόλεως, Acropolis, Æsch. Suppl. 344: Αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεως ὧδ' ἐστεμμένην. De civitate Sept. 2: Ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν· 760: Κῦμα ... ὃ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει.] || Sæpe πρύμνα synecdochice dicitur ipsa Navis, ut et Puppis, tum ap. alios, tum ap. Ovid., ut quum ait, Profuga scindere puppe fretum. Sic Hom. Il. A, [409]: Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς, schol. annotat cum πρύμνας vocare τὰς ναῦς, a parte sc. accipiendo totum: πρύμναν enim esse μέρος τῆς νεὼς τὸ ἔσχατον, s. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς νεώς. [Phot. et Suidas: Πρύμνην· κάτωθεν, ἐκ ῥιζῶν. Hæc explicatio quo spectet non invenio, nisi forte πρυμνὴν ex Il. M, 149, advocamus. D Bernhardy. Κάτωθεν in duabus legitur glossis Hesychii, Πρύμναδε· πρυμνόθεν· πᾶν γὰρ τὸ πρόσγειον κάτωθεν πρύμνον (hoc accentu) λέγεται et Πρυμνός· κάτωθεν βαρύς. Altera explicatio ἐκ ῥιζῶν accusativo πρύμνην adjuncta est s. v. Πρύμνον.]

[Πρύμναδε. V. Πρύμνα.]

Πρυμναῖος, αία, αῖον, dicitur ὁ τῆς πρύμνης: ut in Epigr. [Theæteti Schol. Anth. Pal. 10, 16, 9]: Πρυμναίοισι κορύμβοις, Corymbis puppis. [Apoll. Rh. 4, 208: Πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν. Et Tryphiodor. 139. Oppian. Hal. 1, 191: Πρυμναῖα χαλινὰ οἰήκων. Nonnus Dion. 28, 273: Πρυμναῖος εὔδιος ἦλθεν, ἅτε πρυμναῖος ἀήτης· 32, 156: Πρ. κάλωας.]

[Πρυμναῖος, ὁ, Prymnæus, n. pr. nautæ fictum ab Alciphr. 1, 12.]

[Πρυμνάσιον, τὸ, Prymnasium, cum Κορυφάσιον, quod est nomen promontorii Messeniæ, comparat schol. Hom. Il. Y, 404, ubi de nominibus in ασιον agit α breve habentibus.]

A [Πρυμνεύς, έως, ὁ, Prymneus, n. pr. viri Phæacis. Hom. Od. Θ, 112. || Alius ap. Nonn. Dion. 13, 143; 28, 273.]

[Πρύμνη. V. Πρύμνα.]

Πρύμνηθεν, [Dor. Πρύμναθεν,] et Πρυμνόθεν, A puppi. [Hom. Il. O, 716: Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. Erinna ap. Athen. 7, p. 283, D: Πομπίλε, ναύταις πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ, πομπεύσαις πρύμναθεν. Æsch. Sept. 209: Ὁ ναύτης... ἐς πρῷραν φυγὼν πρύμνηθεν εὗρε μηχανὴν σωτηρίας. Eur. Tro. 20: Μένουσι δὲ πρύμνηθεν οὖρον· ad quem l. referenda glossa Hesychii, Πρύμνηθεν οὖρον (sic corrigendum pro οὔριον), τὸν ὄπισθεν ἄνεμον, τὸν ἐπιτήδειον. Iph. T. 1349, addito genitivo: Πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς. Apoll. Rh. 2, 586: Πρύμνηθεν ἀναίρουσε... νῆα. G. D.] Lucian. Lexiph. [15]: Τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην, ut Virg., Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Aratus [342]: Κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ Πρυμνόθεν, ubi Cic., Prælabitur Argo Conversam præ se portans puppim. [Πρυμνόθεν Apoll. Rh. 4, 911, 1686, Orph. Arg. 238, 275, 995.]

B [Πρύμνης. V. Πρόμνης.]

[Πρυμνησία, ἡ, Prymnesia. Steph. Byz.: Πρ., πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Μίμαλος. Τὸ ἐθνικὸν Πρυμνησιεύς, ὡς Θεοδοσιεύς.]

Πρυμνήσιος, ὁ, ἡ [Πρυμνήσιος inter adject. in σιος ap. Arcad. p. 40, 20], i. q. πρυμναῖος, ut πρυμνήσια σχοινία s. πείσματα, Funes quibus naves ad terram a puppi religantur. [Suid.: Πρυμνήσιον, τὸ ἀπόγειον σχοινίον, et numero plur. ap. Hesych. Etym. M. p. 693, 38. Eurip. Herc. F. 478: Ἀνημμένοι κάλως πρυμνησίοισι.] Sed sæpius πρυμνήσια sine adjectione, subaudito alterutro illorum substantivorum: ut Hom. Il. A, [476: Κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός] et Od. O, [497]: Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic [I, 137]: Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Item I, [178] et O, [547]: Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. Vide et alia in Πεῖσμα. [Æsch. Ag. 984: Πρυμνησίων ξυνεμβόλοις. Eur. Iph. T. 1352: Ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια. Apoll. Rh. 1, 912; 2, 160, al.] Ejusd. vocabuli usus est in prosa quoque. [Plut. V. C Luculli c. 12: Ἀποκόπτοντας τὰ πρ. τῶν νεῶν.] Athen. 15, [p. 672, C]: Ἀνεσπαμένους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνήσια. Itidemque Synes. Ep. 80: Ἤδη λύσαντος τὸ πρυμνήσιον, i. e. τὸ ἀπόγειον σχοινίον, ut Suid. exp. Legitur etiam ap. Festum Prymnesius palus, quem alii Tonsulam dicunt, ad quem funis nauticus religatur. [Figurate Meleager Anth. Pal. 12, 159: Ἐν σοὶ τἀμὰ... βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται. Aristid. vol. 1, p. 18: Πρ. ἀνάψαι τοῦ λόγου.]

[Πρυμνησσός, ἡ, Prymnessus, oppidum Phrygiæ, ap. Pausan. 5, 21, 11. Numi Πρυμνησσέων ap. Eckhel. vol. 5, p. 170, 171. Adde inscr. ab Welckero editam in Museo Rhenano novo a. 1845, vol. 3, p. 246, et aliam in Bœckhii Corp. Inscrr. vol. 3, p. 2.] 5818.

Πρυμνήτης, ὁ, Gubernator qui in puppi sedet; qui simpliciter Gubernator Latinis dicitur, ut in Πρωράτης docebo. Pro Principe Æsch. usurpavit metaph. [Eum. 16: Χώρας τῆσδε πρ. ἄναξ· 764: Ἄνδρα πρ. χθονός.] Accipitur et adjective pro πρυμνήσιος, ut quum dicitur πρυμνήτης κάλως [ab Eur. Med. 770] pro πρυD μνήσιον σχοινίον. [Vitiose κάλων πρυμνίτην ap. Const. Manass. Chron. 6731, ubi πρυμνίτην codices, πρυμνήτην ed. Meursii. Scripturam per ι diserte agnoscit Pseudo-Herodian. Epimer. p. 181, pariterque πρῳρίτης. De vento secundo Apoll. Rh. 4, 1628, secundum duorum librorum lectionem: Ἤλυθε δ' αὔρη πρυμνήταο νότοιο· sed recte libri ceteri ἀργέσταο.]

Πρυμνητικός, ή, όν, idem cum πρυμνήσιος, et πρυμνήτης adjective posito. Athen. 15 [immo 5, p. 203, F]: Ἐπὶ [Ἀπὸ] πρυμνητικῶν ἀφλάστων ἐπὶ τὸ τῇ θαλάσσῃ μέρος αὐτῆς, A summitate extrema puppis ad eam partem quæ mari alluitur, Bayf.

[Πρυμνίτης. V. Πρυμνήτης.]

[Πρυμνόθεν, i. q. πρύμνηθεν, quod v. || Funditus. V. Πρέμνοθεν.]

Πρυμνός, ή, όν, Extremus, Ultimus. [A πέρας per syncopen factum esse hariolantur grammatici: v. Etym. M. p. 693, 33, Eustath. p. 547, 45; 913, 33; 1828, 33. De accentu Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 41, 15.] Hom. Il. Π, [314]: Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέ-

A λος, ἔνθα πάχιστος Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ubi brevium scholl. auctor exp. τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ σκέλους, Extremam tibiæ partem. Od. P, [504]: Θρῆνυς πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Paulo ante, Θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. [Πρ. βραχίων Il. N, 532, Π, 323.] Item et Il. M, [446] de lapide: Πυλάων Ἑστήκει πρόσθεν πρυμνὸς παχύς, i. e. παχὺς κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος, Crassus extrema sui parte. Item et πρυμνὴ χείρ, Extrema manus pars, i. e. ὑποθέναρ. Et γλῶσσα πρυμνή, Extrema linguæ pars; etiam Summa lingua. Il. E, [292]: Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε. [N, 705: Πρ. κεράεσσι. De fruticetis ad radices excisis Il. M, 149: Ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες. Δόρυ πρ. P, 618. Tryphiod. 82: Σύρετο δὲ πρυμνόθεν ἐπ' ἴχνεσιν ἕλκυτος οὐρή. || Πρυμνόν, τό, substantive, Extrema pars. Hom. Il. E, 339: Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος. Pind. Pyth. 5, 125: Πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι.] Præterea ναῦς πρυμνή, Extrema navis pars, i. e. puppis. [Il. H, 383: Νηὶ παρὰ πρυμνῇ· et K, 35, Π, 286, al.] Od. O, [222]: Θῦε τ' Ἀθήνῃ Νηὶ παρὰ πρυμνῇ. [Il. A, 600: B Ἐπὶ πρυμνῇ μαχαχίεται νηί. Et ἐπὶ πρυμνῇσι νηυσὶν vel νέεσσι M, 430, N, 333, 762. Cujusmodi in locis nunc πρύμνῃ et πρύμνῃσι scribitur, quod fuerunt qui per ἀντίπτωσιν vel ὑποδιβασμὸν ἐκ τοῦ ὅλου ἐπὶ τὸ μέρος dictum interpretarentur, ut νηὶ παρὰ πρύμνῃ sit παρὰ νηί, addito explicandi caussa παρὰ πρύμνῃ: quod commentum exponit Eustath. p. 787, 58. Rectius idem p. 547, 46: Νηὸς πρύμνη βαρυνομένη πρὸς διαστολὴν τοῦ πρυμνὴ ἡ ἐσχάτη.] || Πρύμνα Hesych. exp. etiam πρέμνα, [addens ἢ τὰ ὄπισθεν τοῦ πλοίου]: tunc autem subst. est a nom. Πρύμνον. Idem annotat πρύμνον dici πᾶν τὸ πρόσγειον κάτωθεν: s. πᾶν ἔσχατον ἐκ ῥιζῶν. [Idem: Πρυμνός, κάτωθεν βαρύς· ἢ πλοῦτος (?). || Eur. El. 445: Ἀνά τε Πήλιον ἀνά τε πρυμνὰς (πρυμνὰς recte, ut videtur, editio Lips. a. 1778) Ὄσσας ἱερὰς νάπας· ubi non radices montis, sed cacumina intelligit Seidlerus, collata Hesychii gl., qua πρύμναι per αἱ ἄκραι explicatur.]

[Πρυμνοῦχος, ὁ, ἡ, Puppim tenens. Κάλοι πρ., Funes puppi aptati, Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 374. || De C statione navium Eur. El. 1022: Πρ. Αὐλίν.]

[Πρυμνώ, οῦς, ἡ, Prymno, Oceani ex Tethye filia. Hesiod. Theog. 350.]

Πρυμνώρεια [πρυμνωρία ap. Theognost. Can. p. 22 extr., et ipso accentu vitium prodente πρυμνώρεια ap. Hesych.], ἡ, Extrema montis pars, τὸ πρυμνὸν ὄρος, [τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους exp. Phot. et Suidas, per ἀκρώρεια, ἄκρον ὄρους τὸ ἔσχατον μέρος Hesych.] i. e. Radix montis: quæ et ὑπώρεια et πούς ὄρους s. πρόποδες. Hom. Il. Ξ, [307]: Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπιδάκου Ἴδης Ἑστᾶσ', ubi schol. [Eustath. p. 987, 47, et similiter Etym. M. p. 693, 40,] πρυμνωρείας dici ait τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα τῶν ὀρῶν. [Pisander ap. Steph. Byz. s. v. Νιγράτης: Ταύρου πρυμνωρείαν.]

Πρυτανεία, ἡ, Dignitas s. Potestas prytanica, Munus s. Imperium prytanicum. Plut. Polit. præc. [p. 813, D]: Στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ, καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. Et Aristot. Polit. 5, [5] in Mileto scribit factam esse τυραννίδα ἐκ πρυτανείας. Erat autem hæc πρυτανεία modo penes hanc, modo D penes illam tribum, elapso tempore ei præscripto, ut Harpocr. [et Phot. s. Suidas] his verbis docet: Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἤτοι τριάκοντα ἕξ, ἢ τριάκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. [Adde Lex. rhet. p. 291, 11, schol. Platon. p. 459, argum. orationis Demosth. C. Aristogit. p. 590, Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1284, et Petit. Leg. Att. 3, 1, Corsini F. A. vol. 1, p. 103, Schœmann. De comit. p. 33.] At schol. Thuc. p. 159, quum hæc verba [4, 118], Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, exposuisset, τῆς πρυτανείας ἦρχε, subjungit, Πρυτανεία δέ, ἡμέρα, καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Schol. Aristoph. tradit πρυτανείαν fuisse menstruam: quo modo et ap. Dem. per ἐνάτην πρυτανείαν schol. intelligit ἔνατον μῆνα, qui itidem ap. Eund. [p. 708, 21], Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἑνδεκάτῃ, exp. ἐν τῷ πρώτῳ μηνί. [Id. p. 720, 22: Ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ κατὰ πρ. Æschin. p. 57, 23: Καθ' ἑκάστην πρ. 14 extr.: Τὸν μισθὸν τῆς πρ.] Et solutiones publice fiebant Athenis κατὰ πρυτανείας, ut patet et Dem. C. Neær. [p. 1353, 23]: Δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς κατα-

A βολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείας, καὶ οὔσης αὐτῷ ἀτελείας. Sorte autem constituebatur, quæ prima deinceps tribus πρυτανείαν gereret, ut tum ex schol. Dem., tum Harpocr. discimus. Sed quum decem tribus Athenis fuerint, quotannis πρυτανευούσης ἑκάστης, patet πρυτανείαν excessisse triginta dierum numerum, ut Suid. tradit: quem consule. Vide et Ammon. [p. 119, exscriptum a Thoma M. p. 672, et Pollucem 8, 115. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν lex ap. Demosth. p. 720, 22. Qui γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν κληρωθεὶς dicitur a Polluce 8, 97.]

Πρυτανηίη, ἡ, Ionice pro πρυτανεία. Ex Herodoto [6, 110, de die quo quis præsidet concilio]: Πρυτανηίη τῆς ἡμέρης, VV. LL. Sic Πρυτανήιον, Ionice pro Πρυτανεῖον: unde ap. Herodot.: Ἐν πρυτανηίῳ, In Prytaneo.

Πρυτανεῖον, [Ion. Πρυτανήιον,] τό, [Prytaneum, Curia, in qua prytanes conventus habere solent. Herodot. 3, 57: Τοῖσι Σιφνίοισι ἦν τότε ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυτανήιον Παρίῳ λίθῳ ἠσκημένα· 7, 197: Λήιτον καλέουσι B τὸ πρ. Ἀχαιοί. Πρ. Rhodiorum, Polyb. 15, 23, 3; 16, 15, 18. Eleorum ap. Pausan. 5, 15, 8. Megarensium 1, 43, 2. Thasiorum ap. Athen. 1, p. 32, A. Naucratitarum 4, p. 150, A. Mytilenæorum 10, p. 425, A.] Inscr. 8. Locus Athenis in quo ἐπρυτανεύοντο ii qui de rep. bene meriti essent, aut quos civitas honore afficere vellet. Latini quoque Prytaneum appellant. Liv. [41, 20]: Cyzici in Prytaneum, i. e. penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus est, vescebantur, vasa aurea mensæ unius posuit. Cic. [De orat. 1, 54]: Ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. [Herodot. 1, 146: Τοῦ πρυτανηίου τοῦ Ἀθηναίων· et 6, 103. Pausan. 1, 18, 3.] Athen. 4: Τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις. Plato Apol. [p. 36, D]: Τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, πολύ γε μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι [Ὀλυμπίασι]. Aristot. De mundo: Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος. [Demosth. p. 663, 10, et] Lucian. [Prom. c. 4]: Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις· qua duces et ii, qui palmam in certamine aliquo solemni reportassent, C honorabantur; sed et quum alios, tum orphanos ea dignabantur. Schol. Thuc. 2, p. 54 [c. 15] πρυτανεῖον scribit fuisse οἶκον μέγαν, ἔνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις: ita vocatum, quoniam ibi sedebant οἱ πρυτάνεις οἱ τῶν ὅλων πραγμάτων διοικηταί. [Adde schol. Aristoph. Eq. 167 et 281, et Suid. Καλεῖν εἰς τὸ πρ. Demosth. p. 350, 24; 414, 9. Ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρ. καλεῖν p. 1210, 22, Æschin. p. 34, 13. Timocles ap. Athen. 6, p. 237, F: Οὗ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαί, πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται.] Apud Plut. autem [Mor. p. 667, D] quidam εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν κατασκευάσας σύνοδον καθημερινήν, ὠνόμασε πρυτανεῖον. [Dionys. A. R. 2, 23: Καθοσιωθέντα τις ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρ. ἑστία κοινὴ τῶν φρατριῶν· 65: Τὰ καλούμενα πρ. παρ' αὐτοῖς (Græcis) ἐστιν ἱερὰ καὶ θεραπεύεται πρὸς τῶν ἐχόντων τὸ μέγιστον ἐν ταῖς πόλεσι κράτος. Οἱ πρὸς τῷ πρ. Aristid. vol. 1, p. 372, 6. || Ἐπὶ πρυτανείῳ δικαστήριον, de quo Harpocr. s. v. Ἐπὶ πρ.: Δικαστήριόν ἐστι καὶ τοῦτο φονικόν. Δικάζει δὲ ἄν τι τῶν ἀψύχων ἐμπεσὸν ἀποκτείνῃ τινά, τοῦτο δέ ἐστιν ἐὰν λίθος, ἢ ξύλον, ἢ σίδηD ρος, ἤ τι τοιοῦτον, καὶ τὸν μὲν βαλόντα ἀγνοῇ, αὐτὸ δὲ εἰδῇ καὶ ἔχῃ τὸ τὸν φόνον εἰργασμένον. Adde Polluc. 8, 120, Etym. M. p. 328, 54, Lex. rhet. p. 311, 15. Demosth. p. 645, 14. Τὸ ἐν πρυτανείῳ καλούμενον dicitur a Pausan. 1, 28, 10. V. Schœmann. et Meier. De lite Att. p. 19 sq.] At Pythius ap. Athen. 4, [p. 187, D] Athenas vocat ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων, quam alii Ἑλλάδος μουσεῖον, Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα. A quo πρυτανεῖον usurpari tradunt pro quavis ampla ac magnifica domo. [Plato Prot. p. 337, D: Συνεληλυθότας τῆς Ἑλλάδος εἰς αὐτὸ τὸ πρ. τῆς σοφίας. Conf. Aristid. vol. 1, p. 179, 11; 196, 18.] Suid. exp. etiam θεσμοθέτιον, θόλος. || Plur. Πρυτανεῖα Pecunia quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi, ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων, ut tum Harpocr., [Phot. et Suid. Conf. Lex. rhet. p. 291, 15,] tum schol. Aristoph. exp.: qui etiam addit vocari παρακαταβολήν, Latine Sportulam, unde ap. Aristoph. [Nub. 1180], Θήσειν πρυτανεῖα. [Demosth. p. 1074 extr.: Πρυτανεῖα τιθέτω ὁ

διώκων τοῦ αὐτοῦ μέρους· 1158, 22: Πρυτανεῖα ἐκτίνειν.] Vide plura apud Budæum p. 22, ubi etiam ex Aristoph. scholiasta hæc subjungit, Prytanea sunt decimæ nominum quas dependebant fœneratores pro viatoribus, aut judicum apparitoribus, qui debitores sistebant judicio, ut iis exhibitis et coram accitis, creditores cum ipsis experirentur: unde etiam sportulæ judicum solvebantur, omnisque appariturae judicialis. Exemplum ex Aristoph. vide ibid. [Addit Pollux 8, 38: Ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἀπεδίδου τὸ παρ' ἀμφοτέρων δοθέν· ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ οἱ δικασταί. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἄχρι χιλίων δικαζόμενοι τρεῖς δραχμὰς κατετίθεντο, οἱ δ' ἀπὸ χιλίων μέχρι μυρίων τριάκοντα. Subjungit aliorum opinionem, πρυτανεῖα εἶναι τὸ ἐπιδέκατον τοῦ τιμήματος (ut Hesych.: Πρ. ἡ λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος)· κατατίθεσθαι δὲ αὐτὸ τοὺς γραψαμένους ἐπὶ μισθοδοσίᾳ τῶν δικαστῶν. Hanc opinionem secuti sunt Ammonius p. 119 et Thomas M. p. 762. Glossæ juridicæ cum *sportulis* Romanorum comparant: rectius cum *sacramento* comparabis. Conf. scholia ad Æschin. p. 744 ed. Reisk. Schneid. ad Xenoph. De rep. Athen. 1, 16: Ἀπὸ τῶν πρυτανείων τὸν μισθὸν δι' ἐνιαυτοῦ λαμβάνειν. Hesych.: Πρυτανεῖα... λέγεται καὶ ἡ ἐπὶ μηνὶ μισθοφορία καὶ οὗ κατετίθεσαν τὸ ἀργύριον οἱ δικαζόμενοι. De etymologia schol. Pind. Nem. 11, 1: Εἴη δ' ἂν πρυτανεῖον, κατὰ τὸ ἔτυμον, πυροταμιεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ εἰς τὸ ν, ὡς τὸ μίν, νίν· ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β πρὸς τὸ π, βρυτανεῖον, παρὰ τὸ βρύειν, ὅ ἐστιν αὔξειν καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὐξανόμενον· Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, Ὅμηρος (Il. P, 56). Similia hariolantur Etym. M. p. 693, 46, Phot. et Suidas s. v. Θόλος et Πρυτανεῖον, Timæus Lex. Plat. p. 142. || Adject. Πρυτανεῖος ap. Arcad. p. 45, 6. Incertum est Aristidis exemplum vol. 1, p. 342, 13: Ἦσαν δ' ἀρχαιρεσίαι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πρυτανεῖαι.]

[Πρυτάνευμα, τό, i. q. πρυτανεία. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 165, 15 ed. Bonn.: Δίκης ἠράνισται πρυτανεύματα. Hase.]

Πρυτανεύς, έως, ὁ, i. q. πρύτανις, Lysias et Harpocr. [Πρυτανεύοντα per πρυτανεία ὄντα exp. Harpocr., Phot. et Suidas, cujus in libris deterioribus πρύτανιν scribitur. Τοῖς πρυτανεῦσιν ap. Lucian. Dial. mer. 15, 2 (quem πρυτάνεσι scripsisse probabilius est) et in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 394, ubi literæ ΝΕΥΣΙΝ in lapide supersunt. Nihil tribuendum genitivi πρυτανέως exemplis, velut ap. Joseph. A. J. 14, 10, 22 et 25 in libris vulgatis: quod πρυτάνεως scripsi in ed. Paris. G. Dind.]

[Πρυτανευτής, ὁ, ἀγάπης, Caritatis gubernator, dicitur σταυρός, Andr. Cret. p. 101. Kall.]

Πρυτανεύω, Sum πρύτανις, Ago πρύτανιν. [Polyb. 27, 6, 2: Στρατοκλέους (apud Rhodios) πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἑξάμηνον.] Athen. 12: Τὸν ὑπηρέτην τοῦ πρυτανεύοντος, i. e. τοῦ πρυτάνεως. Item tribus aliqua πρυτανεύει, quum L viri ex ea tribu urbem regunt et remp. administrant: ut ap. [Plat. Apol. p. 32, B: Ἔτυχεν ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχὶς πρυτανεύουσα· et Gorg. p. 473, E.] Dem. Pro cor. [p. 253, 14]: Φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος. Itidem Harpocr. ex Æschine docet πρυτανεῦσαι solitas ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις τὰς δέκα φυλὰς κλήρῳ λαχούσας. In qualibet autem tribu erant quinquaginta viri qui πρυτάνεις vocabantur. Et cum accus. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν pro Agitare pacem ut πρύτανις, (sicut πρεσβεύει εἰρήνην legatus, quum in legatione eam facit s. componit,) vel Pro prytanica potestate pacem componere. Isocr. [p. 66, A]: Τοῦ πολέμου κύριος ἐγένετο, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσεν, pro Potestate pacem firmavit et confecit [Dionys. Art. rhet. 1, 7; Lucian. Demon. c. 9. Toxar. c. 55]; simile ap. Suid.: Οἱ δὲ πρέσβεις ἧκον τοῦ πρυτανεύειν Πάρθοις τε καὶ Ῥωμαίοις τὰς διαλλαγάς. [Πρ. καταλλαγὰς Dio Cass. 41, 17; εἰρήνην 45, 23; φιλίαν 46, 11; ὁμόνοιαν 46, 24.] Aristoph. Ach. [60]: Ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητε, Nisi consilia agitetis et de pace agatis, χρηματίζητε καὶ πράττητε [σκέψησθε addit schol.]: quoniam sc. πάντα διὰ τῶν πρυτάνεων ἐπράττοντο. Necnon Dem. [p. 191, 15]: Ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, Qui harum rerum transactor et summus administer fuit. [Πρυτανεῦσαι τὰ τῆς δίκης τάλαντα Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 497, 2.] Sic Greg. Naz. Invect. in Jul.: Τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his agebatur hoc divinitus, ut ille ab impietate revocaretur: Πολλὰς γὰρ καὶ παραδόξους ὁδοὺς σωτηρίας οἶδε τὸ θεῖον καινοτομεῖν. Hæc inter alia ex Bud. p. 164. Ibid. πρυτανεύειν interpr. non solum Condere et pro imperio constituere, sed etiam Regere, Moderari, Administrare [Etym. M. p. 693, 44: Πρυτανεῦσαι, διοικῆσαι, προστατεῦσαι, φυλάξαι, βασιλεῦσαι, ταμιεῦσαι κτλ.]: quemadmodum et Hesych. exp. διοικεῖν, quocum copulatur a Philone De mundo, ubi ait, Καὶ βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio regere universa jus est. Id. V. M. 1: Τῷ πρυτανεύοντι καὶ ἐπιμελουμένῳ τῶν ὅλων, Omnium moderatori et administratori. Harpocr. quoque, [Phot. et Suid.] Demosthenem Philipp. [p. 58, 18] πρυτανεύοντα accepisse ait pro διοικοῦντα: et Phil. 2 [p. 126, 14] πρυτανευόμενοι pro διοικούμενοι. Itidem et Suid. πρυτανεύεται exp. διοικεῖται hoc loco [Procopii Gotth. 4, p. 338, et Anecd. p. 6]: Τῇ τοῦ θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα. [Idem attulit Procop. Gotth. 4, 11: Τῆς τοῦ χωρίου φύσεως... τὸ τῆς διώρυχος μῆκος συμμετρούσης αὐτοῖς καὶ πρυτανευούσης.] || Πρυτανεύω significat χορηγῶ, Suppedito, Subministro, Procuro: quemadmodum et πρύτανις ab Hesych. exp. χορηγός. Sic accipi potest ap. Synes. [Epist. 14]: Ἐῤῥωμένως διαβιώης, φιλοσοφίας εὐδαιμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα. Ubi tamen Bud. interpr. Regente et tuente. Sic Dem. [p. 126, 14]: Χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου, Suppeditatorem et altorem habentes Philippum, et omnia subministrantem: ut idem Bud. vertit, translationem esse dicens ab iis qui in Prytaneo publice alebantur. [Alexis ap. Athen. 3, p. 107, B: Δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου.] Sic Plut. [Mor. p. 602, A]: Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, Quum rex ei omnia subministraret, sc. Athenis profugo; at in Apophth. dicit [p. 185, F], Δωρεῶν πολλῶν ἀξιωθείς. || Provideo, Prospicio, Greg. Naz. in Epit. Sororis p. 116. Bud.

[Πρυτανής vitiose pro Πρύτανις, quod v.]

Πρυτανικός, ή, όν, ut πρ. ἐσθής, Vestis qua uti solet ὁ πρύτανις. Athen. [4, p. 149, D]: Ἐν στολαῖς λευκαῖς, ἃς μέχρι καὶ νῦν καλοῦσι πρυτανικὰς ἐσθῆτας. [Inscr. Amorg. ap. Bœckh. vol. 2, p. 217, n. 2264, 4: Ἐχόντων δὲ καὶ τὴν πρ. ἐξουσίαν, sec. restitutionem Letronnii *Journ. des Sav.* 1827, p. 482. Hase. Phot. p. 457, 3 et 13: Πρυτανικὴ γραφὴ λέγεται ἡ κατὰ πρυτάνεως.]

Πρύτανις, εως, ὁ, Rector, Administrator, Dispensator. [Plato Prot. p. 338, A: Ἐπιστάτην τε καὶ πρύτανιν ἑλέσθαι, ὃς φυλάξει τὸ μέτριον μῆκος τῶν λόγων.] In republica Atheniensi πρυτάνεις dicebantur L viri: X viri πρόεδροι: is autem, qui unicus et unico die urbi ipsisque προέδροις præerat, ἐπιστάτης, ut Libanius docet in Argumento Orat. c. Androt. p. 246 [590]: Harpocr. teste erant πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα ap. quem vide et alia quædam, quæ et ap. [Phot.,] Suid. [et Etym. M. p. 693, 53, Lex. rhet. p. 291, 4] extant. Ad id autem, quod dicit eos solitos fuisse διοικεῖν τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα, referri possunt quæ ap. Dem. leguntur [p. 249, 19]: Ἐπιμεληθῆναι τοὺς πρυτάνεις, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, ὅπως ἡ βουλὴ συναχθῶσι, καὶ αἱρεθῶσι πρέσβεις, ubi etiam observa, eorum muneris fuisse cogere senatum, quemadmodum ap. Æschin. [p. 59, 12]: Οἱ πρυτάνεις ποιοῦσιν ἐκκλησίαν [Demosth. p. 238, 3: Πρυτάνεων καὶ βουλῆς γνώμη.] Quibus adde hoc Thuc. 6, p. 202 [c. 14]: Καὶ σὺ, ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Iidem et in senatum introducebant, quum opus esset, eos qui petituri aliquid erant. [Plato Leg. 6, p. 755, E: Πρὶν πρυτάνεις τε καὶ βουλὴν ᾑρῆσθαι. Demosth. p. 284 extr.: Οἱ πρ. τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον· 706, 25: Ἐὰν οἱ πρ. μὴ ποιῶσι τὴν ἐκκλησίαν. Isocr. p. 162, A: Περὶ ὧν οἱ πρ. προτιθέασιν.] Ex Aristot. autem Polit. lib. 6 fin. colligimus eis et sacrorum curam commissam fuisse. Quum enim locutus foret de templi custodibus ac curatoribus, et dispensatoribus sacri ærarii, et sacrificiorum procuratoribus, subjungit paulo post, Καλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας τούτους, οἱ δὲ βασιλεῖς, οἱ δὲ, πρυτάνεις.

[Pausan. 1, 5, 1: Τοῦ βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων θόλος ἐστὶ καλουμένη, καὶ θύουσιν ἐνταῦθα οἱ πρυτάνεις.] Herodotus vero 5, [71] οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων dixit pro οἱ ναύκραροι, vide Ναύκραρος. In quibusdam civitatibus sæpe et unicus erat πρύτανις, Gubernator et administrator urbis, Prætor aut Præfectus, secundum alios: ut Aristot. Polit. 5, 5, in Mileto scribit fuisse πολλῶν καὶ μεγάλων κύριον τὸν πρύτανιν. [Πρυτάνεις Corinthiorum ap. Pausan. 2, 4, 4. || Πρυτάνεις Teleclidis comœdia inscripta fuit.] Alicubi gen. aliquis additur, et tunc redditur, interdum Rector, Administrator, interdum Dispensator aut Præfectus; nonnunquam etiam Custos aut tutor: quemadmodum Suidæ πρύτανις est βασιλεύς, ἄρχων, ταμίας, διοικητής, προστάτης, φύλαξ: quæ fere et Hesych. habet, qui exp. præterea χορηγός: ut in libro Sapient. 13, [2] πρυτάνεις κόσμου, Mundi rectores, de sole et luna: φωστῆρας οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. [Pind. Pyth. 6, 21 de Jove: Πρ. στεροπᾶν κεραυνῶν τε· 2, 106 de Hierone: Πρύτανι κύριε πολλᾶν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν καὶ στρατοῦ. Rursus de Jove Æsch. Prom. 169: Μακάρων πρ. et Eur. Tro. 1288: Κρόνιε πρύτανι. De rege Æsch. Suppl. 371: Πρ. ἄκριτος ὤν.] Et ap. Athen. 2, [p. 35, E] poeta quidam [Ion] vinum appellat ἀνθρώπων πρύτανιν, sicut ap. eund. 10, [p. 447, F] elegia quadam in Bacchum: Ἀνδράσιν εὐθύμων συμποσίων πρύτανιν· necnon 14, [p. 633, A]: Γλυκυτάτων πρύτανις [ὕμνων] μοῦσα. [Epigr. Anth. Pal. App. 212: Ἡρόδοτον... Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν.] Greg. Naz. dicit etiam ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. [Æsch. fr. 220: Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει. Dio Cass. 45, 24: Πρύτανιν αὐτὸν τῆς ὁμονοίας ἀποδείξατε. || « Πρυτάνιος pro πρυτάνεως in titulo Lesbiaco ap. Bœckh. n. 2166, 31, vol. 2, p. 188, de quo valde licet dubitare, quum πρύτανις in Cumæo, πρυτανήια in Lesb. 2189 legatur. » Ahrens. De dial. Æol. p. 84. Πρυτάνιος bis in inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 1038. G. Dind.]

[Πρύτανις, εως, ὁ, Prytanis, n. fluvii ap. Arrian. Per. Ponti Eux. p. 7 ed. Huds.: Ἀπὸ Ἀθηνῶν (Ponticas dicit) ὁρμηθέντες τὸν Πρύτανιν παρημείψαμεν. Et paullo post: Πρυτάνεως ἔχεται ὁ Πυξίτης ποταμός. Pro quo Πρυτάνην et Πρυτάνου scriptum ap. anonym. ib. p. 15. Idem est Πόρδανις ap. Scylac. p. 32, si recte conjecit Vossius.]

Πρύτανις, ιδος, nomen proprium [viri Lycii ap. Hom. Il. E, 678. ||] Plut. Lycurgo [c. 2]: Οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρὸς, ἀλλὰ Πρυτάνιδος. [Herodot. 8, 131: Τοῦ Εὐνόμου τοῦ Πολυδέκτεος τοῦ Πρυτάνιος. Pausan. 5, 7, 2.] Et Athen. 11, [p. 477, E]: Παρὰ Πρυτάνιδι δειπνοῦντα. [|| Cyzicenus, pugil. Pausan. 5, 21, 3. || Medicus, memoratus ab Galeno vol. 13, p. 399, 545. || Hermæ filius ap. Joseph. A. J. 14, 10, 21, ubi male Πρυτανὶς in libris. G. Dind.]

[Πρυτανῖτις, ιδος, ἡ, Prytanitis. Hermias ap. Athen. 4, p. 149, D: Παρὰ Ναυκρατίταις ἐν τῷ πρυτανείῳ δειπνοῦσι γενεθλίοις Ἑστίας Πρυτανίτιδος.]

[Πρω in lapidd. siglum vocis Πρώτη. Franz. Elem. epigr. gr. p. 370. Hase.]

[Πρῷ. V. Πρωΐ.]

[Πρῳαίτερος. V. Πρώιος.]

[Πρώανα, τά, Proana. Steph. Byz.: Πρ., πόλις Θεσσαλική, οὐδετέρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Πρωανεύς, ὡς Τυανεύς Ἀδανεύς.]

[Πραγγυάω (Dor. pro Προεγγυάω), Ante despondeo. Tabula Heracl. p. 239: Τοὺς δὲ πραγγύως τὼς ἀεὶ γινομένως πεπραγγυώκημεν τῶν τε μισθωμάτων καὶ τῶν ἐπιζαμιωμάτων.]

[Πρόγγυος (Dor. pro Προέγγυος), ὁ, Præs, Sponsor. Legitur duodecies in Tabula Heracl. p. 207 seqq.]

[Πρώην. HSt. post verba s. v. Πρωιζὸς posita:] Hoc autem adv. Πρώην interpr. Nudius tertius, χθὲς καὶ πρώην exponentes Heri et nudius tertius, (pro Nuper, Non ita pridem, s. Non ita dudum,) [Phot. p. 468, 12: Πρώην· τὴν τρίτην ἡμέραν· λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπέκεινα ἡμερῶν. Herodot. 2, 53: Μέχρι οὗ πρ. τε καὶ χθὲς ὡς εἰπεῖν λόγῳ. Πρ. καὶ χθ. Demosth. p. 1093, 3. Ἐχθὲς καὶ πρ. Isocr. p. 121, B, Diodor. 14, 67, Plut. Mor. p. 955, B. Χθὲς τε καὶ πρ. Aristoph. Ran. 726. Τὸ τελευταῖον... πρώην Demosth. p. 406, 6. Τὰ τελευταῖα πρώην p. 308, 13. Ἄρτι καὶ πρ. Plut. V. Bruti c. 1. Ὀψὲ καὶ πρ. Mor. p. 394, B.] Quemadmodum et in Lexico vet. legitur Πρῴζων, τὸ προχθεσινόν, facta synæresi, ex Πρωιζόν, i. e. ὑπόγυον, derivato a πρωΐ. Ibid annotatur Πρώην factum esse ex accus. πρωίαν, ideoque ei subscribi ι: quæ et ap. Etym. [M. p. 692, 8] reperies. [Et sic non raro in codicibus scriptum, velut antiquo Vindobonensi Luciani.] || Verum πρώην affertur et pro Paulo ante, Nuper, Non ita pridem, Primum, ex Gaza 4. [Hom. Il. E, 832: Ὃς πρ. μὲν ἐμοί στεῦτ' Ω, 500: Τὸν σὺ πρ. κτεῖνας. Polyb. 9, 31, 4: Τὸν πρ. συστάντα πόλεμον. Thucyd. 3, 113: Οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρ. ἐν τῇ ἀποχωρήσει. Plut. Mor. p. 773, D: Ὅτι ἴδοιεν τῇ χθὲς ἡμέρᾳ τοὺς πρ. καταχθέντας. De tempore longius remoto Dio Chr. vol. 2, p. 24: Ἀθηνόδωρος ὁ πρ. (ante centum fere annos) γενόμενος.] Necnon τὸ πρώην ex Aphthon. pro Primum. [Adde Joann. Malal. p. 305, 16; 426, 15, qui pro Antehac dixit.] Ex Æschine autem πρώην sequente ποτέ. [|| Forma Dorica Πρώαν ap. anon. Anth. Pal. 9, 386, Mosch. 3, 70, Theocr. 4, 60, et correpta ω 15, 15: Ἀπρὰς μὲν τήνως πρώαν· λέγομες δὲ πρώαν θὴν πάντα... || In πρῷν contraxit Callimachus, de quo Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 32, 7: Τὸ πρῴ μονοσύλλαβον παρ' Ἀττικοῖς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρωΐ δισυλλάβου ὀξυνομένου κατὰ συναίρεσιν γέγονε. Τὸ δὲ πρῷν προπερισπᾶται, οἷον « Οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν, » ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρώην. Eadem fere ap. Suidam s. v. Πρῴ, ubi recte πρῷν, ut metrum postulat choliambi, editum, non πρῶιν, quod est in codd. schol. Aristoph. Av. 129: Πρῴ οὕτως γάρ ἐστι τὸ πρωΐ· διὸ ὀξύνεται· τὸ δὲ πρῷ περισπᾶται. Scrib. τὸ δὲ πρῷν cum Meinek. ad Babr. p. 165.] Πρᾶν, Dorice pro πρώην dicitur. Utitur eo Theocr. [Πρᾶν, quod frequentat Theocritus, α pro ω habet, si comparas πρῷν, quo Callimachus usus est fr. 84, teste Suida, qui quum πρῷν περισπᾶσθαι doceat, fortasse rectius scriberetur πρᾶν, nisi acutus Doriensium φιλοξυτονία debetur. Utrumque e πρώην πρώαν mira contractionis ratione factum videtur; male enim Eustath. Opusc. p. 57, 10, tradit πρὰν Doricum esse pro πρίν, quocum ne significationem quidem communem habet. Ahrens. De dial. Dor. p. 182, 183.]

[Πρωθευρετής, ὁ, Primus inventor. Nicom. Harmon. p. 30 ed. Meib.]

Πρωθήβης, et Πρώθηβος, ὁ, Qui primos pubertatis annos agit s. ingreditur, Puber, Adolescens. [Etym. M. p. 692, 44: Πρωθῆβαι· οἱ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ ὄντες. Pollux 2, 9: Τὸ πρ. ποιητικόν.] Hom. Il. Θ, [518]: Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας· Od. Θ, [262]: Ἀμφὶ δὲ κοῦροι Πρωθῆβαι ἵσταντο· A, [430]: Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. [Ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν exp. Hesych.] Ubi Eust. dicit fem. hoc esse a πρώθηβος, Attice, sicut ἀθανάτη ab ἀθάνατος, et εὐποιήτη ab εὐποίητος. [Alexand. Ætol. ap. Parthen. c. 14: Πρ. ἔαρος θαλερώτερον. Apoll. Rh. 1, 132.] Appian. [Iber. c. 65] ap. Suid.: Κατέλεγε πρωθήβας οὐ πρὶν πολέμου πεπειραμένους. [Lucian. D. mort. 5, 2, De dea Syr. c. 35; Themist. Or. 13, p. 170, C. Ὑπέρακμοι πρωθῆβαι Const. Manass. Chron. 3700. Seqq. ex Indice.] Προθήβης, Qui primos pubertatis annos attigit, Nunc primum pubescens: Hesychio ἀρτίως ἀκμάζων. Sed scrib. potius πρωθήβης [ut legitur ap. Phot. et Suid., qui exp. ἄρτι ἀκμάζων, νέος], ut Il. Θ: Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας. [Long. Pastor. 2, 5: Σὲ οἶδα νέμοντα πρ. Homer. Hymn. in Bacch. 4: Νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς, πρωθήβῃ. Anthol. t. 4, p. 266, inc. n. 695, 2, Jacobs.: Πρωθήβην ἔτι κούρην. Inscr. Messen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 695, n. 1459, 6: Νέους δ' ἥμαρψατο δαίμων ἄμφω πρωθήβας. Hase. || Feminin. Πρωθήβις memoratur ab schol. Hom. Il. I, 567, T, 87.]

[Πρωθύπνιον, τό, Prima noctis vigilia. Chron. Pasch. p. 308, C: Καλανδαῖς Ἀπριλίαις πρωθυπνίῳ. Ex Palladio De monach. Ægypt. citat Ducang. G. D. Pallad. Hist. Laus. p. 984, B. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Jun. t. 3, p. 325, 35: Εὐχόμενος ὀρθρινά, τρίτην, ἕκτην, ἐνάτην, λυχνικά, πρωθύπνια, Officia quæ ad primum somnum recitari solent. Hase. Πρωτόθυπνιον est ap. Athanas. vol. 1, p. 834.]

Πρωθύστερος, ὁ, ἡ, Præposterus. Grammatici πρωθύστερον, et Ὕστερον πρότερον sive Ὑστερόπρωτον, vo-

cant Quum in oratione quod natura prius est, posterius refertur. Eadem et Ὑστερολογία nominatur. [Eust. p. 529, 1, et p. 1664. Gloss. Aristoph. Pl. 791.] Sic enim Donatus in suo de Figuris libello : Hysterologia s. Hysteron proteron, est Sententiæ cum verbis ordo mutatus : ut, Et Cererem torrere parant et frangere saxo. Dicit autem hanc hysterologiam esse speciem hyperbati : quod hyperbaton est transcensio quædam verborum ordinem perturbans. Attamen exemplum hoc parum aptum est, quum torrere flammis ibi nihil aliud sit quam Exiccare et arefacere, ut e præcedentibus patet. Tum, inquit, Cererem corruptam undis, cerealiaque arma Expediunt fessi rerum : frugesque receptas Et torrere parant flammis et frangere saxo. Patet vero et ex hoc loco Ejusd. Georg. 1 : Nunc torrete igni fruges et frangite saxo. Vide etiam Servium. [Πρᾶξις πρωθυστέρως anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 600, 12. « Πρωθύστερον σχῆμα schol. Eur. Hec. 87. Πρωθύστερον sch. Phœn. 887. Boiss. Ephræm p. 449, D. Hase.]

[Πρώθω. V. Περατόω. Alius stirpis est Πρῶσαι, pro πρώσαι dictum, de quo v. s. Πρωθέω.]

[Πρωθοί. V. Πρωτοί.]

Πρωί, Mane : cui opp. ὀψέ, Vesperi. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 18 : Πρώι· δύο σημαίνει, τὸ πρὸ καιροῦ καὶ ἕωθεν. Λέγεται καὶ δισυλλάβως. Phot. p. 468, 15 : Πρωί· καὶ τὸ πρὸ μεσημβρίας δηλοῖ καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψέ καὶ τὸ ἑσπέρας καὶ τὸ βραδέως· et 25 : Πρωί, ταχέως, πρὸ ὥρας. Similia ap. Hesych.] Hom. Il. [Θ, 530,] Σ, [303] : Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι [ὑπηοῖοι] σὺν τεύχεσι θωρηχθέντε, Mane sub auroram. [Hoc quosdam πρῷ scripsisse annotavit Apollon. in Bekk. Anecd. p. 573, 7. Etym. M. p. 692, 12 : Πρωί· ὅπερ οἱ μὲν ποιηταὶ βαρύνουσιν οἷον « Πρώι δ' ὑπ' ἠοῖ », οἱ δὲ κοινοὶ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἀθηναῖοι ὀξύνουσιν, etc. Πρωΐ producto ι ap. Machon. Athen. 13, p. 580, F : Πρωῒ γενόμενον, ὥστε τὴν πυγὴν ἅπαξ….] Plut. Symp. : Πρωῒ δίκην ἀλεκτρυόνος συμπλέκεσθαι, Mane, non autem vesperi. Ex Xen. [Cyrop. 1, 2, 10] : Πρωῒ ἀναστῆναι, Mane s. Summo mane, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulac illuxit : pro quo alibi, ἅμα πρωΐ

C [Matth. Ev. 20, 1] et ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, et ἅμα ὄρθρῳ : at πρωῒ λίαν pro ὄρθρου βαθέος, vide in Ὄρθρος. [Xenoph. De ven. 6, 6 : Εἰς ὄρθρον καὶ μὴ πρωΐ· 9, 17 : Μάλιστα μὲν ἂν θεν… ἐν δὲ τοῖς ἔργοις πρωΐ.] Necnon [Πρ. τῆς ἡμέρας ap. Polluc. 1, 58. Πρωῒ ἔτι τῆς ἡμέρας ap. Herodot. 9, 101,] τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας, pro Tempus diei matutinum. Xen. Hell. 1, p. 253 [c. 1, 30] : Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, Matutino et vespertino cujuslibet diei tempore. Item, Ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας, Act. 28, [23. Postridie mane, Polyb. 5, 47, 7 ; 8, 26, 6. Schweigh. || Addito articulo Joann. Malal. p. 114, 3 : Διὰ νυκτὸς ἐσφάγη ὁ Αἴας καὶ τῇ πρωῒ ηὑρέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ· 140, 3 : Ἰφιγένεια εἶδεν ἐν ὁράματι ἔλαφον … καὶ ἀναστᾶσα τῷ πρωΐ … ἔφυγεν· unde ibid. p. 148, 19 : Ἀναστάντες τὸ πρωΐ, corrig. fortasse τῷ. G. D.] || Tempestive, aut Præmature, Ante tempus constitutum, cui opp. ὀψέ cum signif. Sero, Tarde, Thucyd. libro 3 : Πρωῒ ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. [Themist. Or. 16, p. 206, C : Τὸ ὀψὲ μᾶλλον αἰτιάσαιτ' ἄν τις ἡμῶν, οὐχὶ τὸ πρωΐ.] Et πρωῒ πάνυ, Præ-

D mature s. Ante tempus consuetum, πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, Aristoph. [Vesp. 104.] Item et Πρῷ alicubi scriptum reperiri testatur Eust. [p. 1142, 55. Cum genit. Πρ. τῆς ἡλικίας Pollux 1, 69. Πρ. τοῦ ἦρος, Primo vere, Ineunte vere, ap. Hippocr. p. 938, D ; 942, H ; 950, H ; 1083, A ; 1085, D ; 1089, D, partim cum var. lect. πρὸ τοῦ ἦρος, ut ap. Erotian. p. 290, qui Πρωῒ (libri πρὸ) τοῦ ἦρος male exp. ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἦρος. Eodem modo πρωῒ τοῦ θέρεος p. 939, E, et πρωῒ τοῦ φθινοπώρου p. 942, F.] || Πρῴ [in codd. et edd. veteribus plerumque πρῷ vel πρωῒ scriptum, vel πρῴ, accentu vitioso : v. schol. Aristoph. Av. 132, Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 32, 7, Suidam s. Πρῴ, coll. Eust. p. 1142, 55, Etym. M. p. 607, 19 ; 692, 12. Ἀττικώτερον τὸ πρῴ dicit Hesych.] pro πρωῒ Atticum est, et Aristophani usitatum : ut Av. [129] : Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Et mox, Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῴ, ubi schol. exp. ἐν ὥρᾳ, Mature s. Tempestive. Additque in hac signif.

A ὀξύνεσθαι, quum vero significat τὴν πρωΐαν, Mane s. Matutino tempore, περισπᾶσθαι. [Mire pervertit sententiam scholiastæ, cujus verba s. v. Πρώην apposuimus. Eupolidis verba addit schol. cod. Rav. : Ἐκεῖ γὰρ ἕξεις ἀγαθὰ πολλὰ δὴ πρῴ.] Nullam autem facit mentionem de ι subscribendo, [facit vero schol. ad v. 132,] quod alibi tamen ap. eund. subscriptum reperitur, ut Eccl. [290] : Ὡς ἂν μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους (sc. ἔτι ὄντος) Ἥκῃ, Summo mane antequam caligo nocturna diffugiat. [Plato Prot. p. 311, A : Πρῴ γάρ ἐστιν· Criton. p. 43, C : Τί δὴ οὕτω πρῴ ἀφῖξαι ;] Apud Eund. πρῴ πάνυ, i. e. Præmature, Nimis mature, Vesp. [104] : Προκαθεύδει πρῴ πάνυ, i. e. πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ἀπονυστάζει. [Præmature, Justo prius, Soph. Tr. 631 : Δέδοικα γὰρ μὴ πρῴ (libri deteriores πρὶν) λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα. Plato Parm. p. 135, C : Πρῴ… πρὶν γυμνασθῆναι … ὁρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς.] || Πρῷ pro Πρωῒ dicitur, Tempori, Mature. Unde Πρῷμος et Πρῷος, Maturus, Tempestivus, ut πρώϊμος et πρώϊος : vel etiam

B Præmaturus, Statum tempus præveniens. Utriusque meminit Hesych., afferens nimirum πρῷμον σῖτον pro προακμάζον : et πρῷαι ἄπιοι pro αἱ πρῶται γινόμεναι. Suid. affert et superl. Πρῳαίτατος pro πάνυ πρότερος, Omnium primus s. Maturrimus. Quin et Πρῷζα pro πρώϊζα dicitur, eidem Hesych. πρώην, Nuper, Non ita multo ante tempore, Non ita pridem. [Etym. M. p. 692, 2 : Πρῷζον, ὑπόγυον. Est tamen his exemplis omnibus litera ι restituenda. Et πρώϊζον recte scriptum in Lex. rhet. p. 295, 27. Πρῷζα ex Theodor. Prodr. Rhod. p. 113, indicat Boiss. Adde Suidæ gl. quam in margine habet codex Paris. A, omittit cod. Leid. : Πρῷζα· ζήτει ἐν τῷ ω μεγάλῳ.]

[Πρωΐα, Πρωιαίτατος, Πρωιαίτερος. V. Πρώιος.]

Πρωϊανθής, ὁ, ἡ, Mature florens, vel præmature, exp. in hoc l. Theophr. [C. Pl. 5, 1, 12] : Ὀψιανθῆ δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστῆ, ἢ πρωϊανθῆ· ὁποτέρως τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

Πρωϊβλαστέω, Mature germino. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 6 ; 1, 10, 2. Pro πρωῒ βλαστάνει restituendum ex

C cod. Urbin. C. Pl. 5, 6, 6.]

Πρωϊβλαστής, et Πρωϊβλαστος, ὁ, ἡ, Mature germinans. Theophr. C. Pl. 1, 10, [5 et 7 : Ὡς οὔτε μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ πρωϊβλαστὲς καὶ ὀψιβλαστὲς ἀφοριστέον. [Adde 5, 1, 12, H. Pl. 1, 14, 3.] H. Pl. 3, 6 [?] : Πρωϊβλαστα δὲ καὶ κάρυα καὶ δρῦς. [Restituendum fortasse C. Pl. 5, 1, 6, ubi πρόβλαστος.]

Πρωϊβλαστία, ἡ, Matura germinatio, s. Præcox germinatio, ut Plin. vocat, ap. eund. Theophr. C. Pl. 1, 25 [21, 3].

[Πρωΐβλαστος. V. Πρωϊβλαστής.]

Πρωΐζός, ex quo Πρῳζός per sync. [in Etym. M. p. 691, 56], Eust. [p. 225, 42] a πρωῒ derivat. Unde Πρωΐζον sive Πρωΐζά, adverb. Hom. Il. B, [303] : Χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο· quo loco χθιζά τε καὶ πρωΐζά exp. χθὲς καὶ πρωΐ, i. e. ἔναγχος : quemadmodum Hesychio quoque πρωΐζα (sic enim ap. eum scriptum est,) est πρωΐ, item πρώτα : ita ut χθιζὰ καὶ πρωΐζὰ fortasse sonet Heri et hodie mane : accipiendo pro, Non ita dudum : ut et

D Suid. πρωΐζον exp. πρὸ ὀλίγου. Verum auctor breviam scholiorum χθιζὰ καὶ πρωΐζὰ accipit pro χθὲς καὶ πρώην : quæ expos. et in mei Hom. Ms. margine legitur. [Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 89, 5 Dronk. : Ὅσοι χθιζοί τε καὶ πρωιζοί. It. Greg. Nyss. t. 2, p. 898, C. Hase.] Ceterum sicut πρωῒ significat Mature, Præmature, Ante tempus consuetum, ita et Πρώϊζα inde derivatum, ap. Theocr. 18, [9] : Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ ; Itane mature ? quamobrem mox subjungit, Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ, schol. πρωϊνῶς, πρὸ τοῦ δέοντος. Sic Aristoph. dicit, προκαθεύδειν πρῴ πάνυ, Præmature et ante tempus consuetum somno se tradere. [Theocr. 18, 9 : Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες. Rectum accentum πρωϊζὸς testantur Arcad. p. 48, 23, et Eustath. : ex quo sequitur in versu Homerico non πρώϊζ', sed πρωϊζ' esse scribendum, quod monuit Goettling. De accent. p. 306. Male in Lex. rhet. p. 295, 27 : Πρώϊζον· τὸ ὑπόγυον. Scriptura vitiosa Πρῷζον notata s. v. Πρωΐ.]

[Πρωΐζω, Mane adsum. Greg. Naz. p. 295. Wakef.]

Πρωΐθεν, De mane, pro quo ap. Lucam ἀπὸ πρωΐ. [Ἀπὸ πρωΐθεν LXX Exod. 18, 13, 14. Ruth. 2, 7. Reg. 2, 24, 15, Job. 4, 20, et Ἐκ πρ. Reg. 2, 2, 27 ; 3, 18, 26, libris partim πρωΐθεν vel πρωῒ præbentibus. Eustath. Opusc. p. 290, 70 : Τῇ αὔριον πρωΐθεν. Vit. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 511 : Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρωΐθεν.] 858, 192, v. 1630, 103, 2.

Πρωϊκαρπέω, Mature fructus meos reddo. Theophr. C. Pl. 1, [13, 9] de iis, quæ bifera, i. e. δικαρποῦντα, appellantur : Ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις, ἅτε παρεκτεινούσης ἐπὶ πολὺ τῆς ὥρας· καὶ ταχὺ τῶν προτέρων ἀφαιρουμένων, ἃ καὶ πρωϊκαρποῦντα.

Πρωϊκαρπία, ἡ, Matura fructuum editio, Cum arbores fructus suos mature reddunt. [Theophr. C. Pl. 1, 17, 8.]

Πρωΐκαρπος, ὁ, ἡ, Cujus fructus mature proveniunt. Theophr. H. Pl. 1, [14, 3] : Πρωϊβλαστῆ καὶ πρ., Mature germinant, et mature fructus reddunt. [Adde C. Pl. 1, 10, 7.]

Πρώϊμος, [ὁ, ἡ,] i. q. πρώϊος, Maturus, Tempesti-

B vus. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 17 : Πρῷον· τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρώϊμον. Phot. p. 468, 21 : Πρώϊα· οὐ πρώϊμα· καὶ δισυλλάβως πρωΐ. Pollux 7, 152 : Ὁ πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς πρ.] Πρ. σπόρος [Xen. OEc. 17, 4,] Geopon. 2, [14, 8,] cui opp. ὁ ὄψιμος s. ὄψιος : ut ap. Plin. 18, 24, opposita inter se Celer et festinata satio, et Serotina satio. Ibid. [2, 14, 1] : Τῶν σπόρων ὁ πρωϊμώτερος πάντων καλλίων. Item πρώϊμος ὑετός, Matura s. Tempestiva pluvia, quales Varroni sunt Primores imbres. Epist. Jacobi 5, [7] : Ἕως ἂν λάβοι ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον, Pluviam maturam et serotinam ; alii vero Matutinam et vespertinam : quæ signif. aliis exemplis caret. Possumus igitur per πρώϊμον ὑετὸν intelligere ὡραῖα ὕδατα, ut Theophr. appellat : itidemque per ὄψιμον ὑετὸν ea quæ ipse vocat ὀψιαίτερα ὕδατα, Plin. Serotinas aquas. Præterea πρώϊμος καρπός, ut ap. Plin. Persica præcocia, et Colum. Præmaturus fructus. Didymus in Geopon. [11, 18, 5] : Εἰ δὲ βούλει τὰ ἤδη πεφυτευμένα ῥόδα πρώϊμον ἐνεγκεῖν καρπὸν sicut ap. Colum., Ut præcocem rosam facias.

C Necnon πρώϊμον ἔτος ἢ ὄψιμον [Geopon. 1, 5, 1], i. e. πρωϊκαρποῦν ἢ ὀψικαρποῦν, Annus quo fructus præcoces præmaturique sunt aut serotini. Item et πρώϊμα δένδρα, ut ap. Colum. Vites præcoces, i. e. Quarum fructus præcox s. præmaturus est. [Πρωϊμους σικύους Aristot. Probl. 20, 14.] Geopon. : Πρωΐμους δὲ σικύας ποιήσεις οὕτως, ut Colum. Qui præmaturum fructum cucumeris habere volet. [Jo. Chrys. In Matth. p. 598, E : Καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν καρπῶν λέγομεν πρώϊμα. Hase. Metrodor. ap. Stob. Flor. 52, 7 : Νέος φιλοδόξων πρώϊμος πονηρία. Scriptura vitiosa Πρῷμος notata s. v. Πρωΐ.]

[Πρωνής, ἐπ' ὄψιν, ἐπὶ πρόσωπον, Hesych. Hoc est πρηνής, ut animadvertit Guyetus.]

Πρωϊνός, ή, όν, i. q. πρώϊος, Matutinus, cui opp. ὀψινός, Vespertinus. [Lexic. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 398. Plut. Mor. p. 726, E : Πρωϊνὴν ἐδωδήν.] Athen. 1, [p. 11, C] : Λέγει δὲ τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλοῦμεν. Et ap. Suid. : Ἡ πρωϊνὴ κατάστασις, pro πρωΐα. [LXX Gen. 49, 27 ; Exod. 29, 41 ; Lev. 9, 17, et alibi. Ptolem. Almag. t. 2, p. 100, 29 : Ὁ κατὰ λύχνων πρ. ἀπηλιώτης. Id. ib. p. 101, 26 : Ὁ πρ. λίψ· et ib. 11 : Πρωϊνὸν μεσουράνημα. Halma : Culmination matutinale. Hase. Babrias 9 (18 ed. Knoch.), 17 : Ἔγωγε δὲ τίς σε πρωϊνὸν ἀναμνήσει ; Schol. Theocr. 18, 9 : Πρωΐζά· ἤγουν πρωϊνῶς, πρὸ τοῦ δέοντος.]

Πρωϊνῶς, Matutine, Mane. Suid. [s. v. Πρώϊμος, ubi tamen om. cod. Leid. « Compar. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 468 : Ἐκεῖνος πρωϊνώτερον ἀναστάς. » Boiss.]

[Πρωνόθεν. V. Πρωΐθεν.]

Πρώϊος, ία, ιον, Matutinus, cui opp. ὄψιος, Vespertinus : πρ. ὕπνος, Epigr., Somnus matutinus. [Nonn. Jo. c. 21, 21 : Πρώϊον ἴχνος ἄγων.] Unde Πρωΐα [quod Suid. exp. ἡ πρωϊνὴ κατάστασις] sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut δείλη (ut ap. Philemonem, Μεμίσθωταί με δείλης πρωΐας, pro περὶ δείλην πρωΐαν) [Phot. p. 468, 22 : Πρωΐαν οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος· καὶ δείλην ὀψίαν τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Hesych. : Πρωΐη, ὀρθρινή. Herodot. 8, 6 : Περὶ δείλην πρωΐην γινομένην ἀπίκατο],

A Tempus matutinum : τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας, ut Xen. appellat, cui opp. ὀψία, Tempus vespertinum s. Vesper. Matth. 27, [1] : Πρωΐας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον. Jo. 18, [28] : Ἦν δὲ πρωΐα. Rursum Matth. 21, [18] : Πρωΐας δ' ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, Mane revertens in urbem. [Joseph. A. J. 7, 8, 1 : Καθ' ἑκάστην πρωΐαν. Genit. Joann. Malal. p. 340, 16 : Τῷ πέμπτῳ βαθέᾳ πρωΐας. (Addito γενομένης p. 474, 20.) Anna Comn. p. 275, B ; 278, D ; 282, D, Codin. De offic. p. 63, A, aliique recentiores non raro. Ἐκ πρ. gl. Aristoph. Pl. 1122, Codin. l. c. p. 120, A. Κατὰ τὴν πρ. p. 63, A. || Ad personam relatum Herodot. 8, 130 : Ὁ ναυτικὸς στρατός … πρώϊος συνελέγετο ἐς Σάμον.] Sed et Πρώϊον, affertur pro Hora matutina. Apud Hom. autem Il. O, [470] : Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον ἣν ἐνέδησα Πρώϊον, exp. non solum ἕωθεν, ὄρθρου, Mane, sed et νεωστί, προσφάτως, Nuper. [Sic fere Etym. M. p. 692, 22. Hesych. : Πρώϊον, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· οἱ δὲ πρὸ καιροῦ, ταχύ, ἢ ἀντὶ τοῦ πρώην.] Vide superl. Πρωϊαίτατα, Summo mane, Prima luce : pro quo πρωῒ λίαν, ap.

B Marc. [Ev. 1, 35 ; 16, 2.] Exemplum vide infra. Et compar. Πρωϊαίτερον, Profundiore diluculo. Rursum Πρώϊος significat Maturus. [Aristot. H. A. 5, 9 : Διὰ τὸ τὰ μὲν πρώϊα, τὰ δ' ὄψια προΐεσθαι δὶς δοκεῖ τίκτειν (ἡ σηπία).] Theophr. C. Pl. [4, 11, 1] : Πρώϊον σπείρουσιν ὄροβον, Mature s. Satu maturo serunt. Item Locus aliquis πρώϊος dicitur, i. e. Cito maturans semen commissum, s. Præcox ; itidemque πρώϊα δένδρα, Arbores fructum suum cito maturantes, s. præcoces, quæ sc. προτεροῦσι τῇ τῶν καρπῶν πεπάνσει καὶ τελειώσει. Theophr. H. Pl. 8, 3 [2, 9] : Τόπον τινὰ πρώϊον καὶ εὔφορον. Et alibi [C. Pl. 3, 24, 2] : Οὔτε γὰρ ἐκ τῶν εὐδείλων καὶ πρωΐων φυτεύματα εἰς τοὺς ὀψίους ἁρμόττει. Sic Plin. 18, 24 : Non transferendum est ex præcocibus locis semen in serotina. Rursum Theophr. C. Pl. 2, 12 : Παραφυτεύουσι ταῖς συκαῖς ἐρινεούς, ταῖς μὲν πρωΐαις, πρωΐους· ταῖς δ' ὀψίαις, ὀψίους· ταῖς δὲ μέσαις, μέσους, Præcocibus præcoces, serotinis serotinas. Unde compar. Πρωϊαίτερος [pro πρωϊότερος secundum Eustath. p. 1905, 35. Quæ forma legitur ap. Theophr. C. Pl. 5, 6, 5, ubi

C codex Urb. πρωΐτεροι, unde πρωϊαίτεροι corrigendum. Nihil enim tribuendum aliquot locis Hippocratis (p. 1022, G ; 1127, B ; 1138, B ; 1191, C), ubi vulgo πρωΐτερον lectum, nunc πρωϊαίτερον restitutum est, quod legitur alibi, ut p. 998, B, C. Neque Arrianus Ind. c. 26, 14, πρωΐτερον τῆς ὥρης scripsisse videtur, sed πρωϊαίτερον. Eadem et comparativi et superlativi corruptela in locis Thucydidis infra citandis, Aristid. vol. 1, p. 281, 3 ; 358, 5, Polluc. 2, 69. aliosque, qui fraudem fecerunt Thomæ M. p. 763. G. D.], Maturior, Tempestivior : cui opp. ὀψιαίτερος, Pollux [2, 69]. A quo est adv. Πρωϊαίτερον, Maturius, Tempestivius [Phot., Suidas et Etym. M. p. 692, 40 : Πρωϊαίτερον· θᾶττον ἢ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον] : ut Gaza, Πρωϊαίτερον γέροντα γίνεσθαι, dixit pro eo, quod Cic. De senect., Mature fieri senem. [Plato Phædon. p. 59, D : Τότε πρ. ξυνελέγημεν.] Item, Πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος, Plat. [Theæt. p. 150, E, et] Rep. 2, [p. 358, B], Maturius quam oportet. [Theophr. De ventis § 26 : Πρωϊαίτερον ἢ ὀψιαίτερον. Plut. V. Caji Marc. c. 4.]

D Superl. Πρωϊαίτατος, Maturrimus, Præmaturus, Maxime tempestivus. [Pollux 2, 69 : Τὸ πρωϊαίτατον καὶ ὀψιαίτατον οὐκ ἐπὶ ἡμέρας μέρους, ἀλλ' ἐπὶ χρόνου λέγεται.] Unde adv. Πρωϊαίτατα, Maturrime, Admodum tempestive, Ante tempus : πρωῒ πάνυ, ut Aristoph. loquitur. Plut. Symp. 3 [p. 735, D] : Πρωϊαίτατα γηρῶσι, de potoribus. Et πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, Maturrime, Ab ineunte ætatula, Bud. ex Plat. Protag. [p. 326, C] : Πρωϊαίτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. [Phædon. p. 59, E : Ἧκεν ὡς πρ. εἰς τὸ εἰωθός. Aristot. H. A. 5, 13 : Πρ. τίκτει τῶν ὀρνέων ἁπάντων.] Significat etiam Summo mane, sicut ὀψιαίτατα, De multa nocte, Multa jam nocte, Xen. Cyrop. 8, [8, 9] : Ἀρχόμενοι δὲ τοῦ σίτου ἡνίκαπερ οἱ πρωϊαίτατα ἀριστῶντες, μέχρι τούτου ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν, ἕως περ οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. [Ceterum qui πρῴ πρῷμος et πρῷος dixerunt Attici, non dubitandum quin comparativo et superlativo contractionem adhibuerint πρῳαίτερος et πρῳαίτατος : quod animadverterunt Heindorf. ad Pla-

+ 735, (?)

ton. Theæt. p. 150, E, Bekker. ad Thucyd. 7, 19, 39; 8, 101. || De scriptura vitiosa Πρῶος diximus s. v. Πρωΐ.] Ac sicut πρῴ s. πρῷ [quod minime agnoscendum,] dicitur pro πρωΐ, ita et Πρῷος pro πρώϊος, Præmaturus. Aristoph. Pac. [1160]: Διασκοπῶν ἥδομαι τὰς Λημνίας ἀμπέλους εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· τὸ γὰρ φίτυ πρῷον, φύει. Et [1001]: Σικύων πρῴων, pro πρωΐμων, Præmaturorum cucumerum: esse autem πρωΐμους τοὺς σικύους ostendit hic versus proverbialis, Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυνθῶν.

Πρῳότης, ητος, ἡ, Præcox maturitas, Celeritas, ex Theophr. C. Pl. [4, 11, 9.]

Πρῳοσπορέω, Præmature sero, Mature semino. Accusativo jungitur, ut videbis in Ὀψισπορέω. Sic idem Theophr. H. Pl. 8, [1, 2]: Τὰ μὲν αὐτῶν φιλεῖ πρωϊσπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὀψέ. Itidemque C. Pl. 4, 8. Et 3, 30: Πρωϊσποροῦσι τὸν κύαμον, Fabam mature serunt. Itidem [ib. 4, 11, 4] πρωϊσπορηθεὶς, Mature satus.

Πρῳόσπορος, ὁ, ἡ, oppositum ὀψίσπορος supra posito, i. e. Qui mature seritur, etiam Præmature serendus, ut πρωΐσπορα frumenta ap. Theophr. H. Pl. 8, [1, 3] exp. Frumenta præmature serenda: quibus ibid. opp. ὀψίσπορα. [Ibid. 2, πρωϊσπορώτερον.]

[Πρώκεα, δῶρα, Hesych. Vitiose pro προίκεα.]

[Πρωκτοπεντετηρὶς, ίδος, Quinquennalia podicis. Vox obscena comice composita ab Aristoph. Pac. 876: Ὅστις ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα (ἡ Θεωρία)· ubi schol.: Παρόσον διὰ πενταετηρικῶν χρόνων ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων.]

Πρωκτὸς, ὁ, Anus, Podex, Nates. [Suid.: Πρ., ὁ κῶλος, παρὰ τὸ προωθεῖν τὰ τῆς γαστρός. Etym. M. p. 692, 46: Πρ. πρωκτός τις ἐστί· παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα. Aristoph. Vesp. 604, Eccl. 389, et alibi non raro ap. Comicos. Πρ. κυνὸς Ach. 863, Lucian. Asin. c. 56. Πρ. καμήλου Pac. 758. Æschin. p. 77, 27: Τοὺς πρωκτὸν ὥσπερ βελόνας διείρουσι. Πρ. λουτροῦ περιγίγνῃ proverbium, de quo v. schol. Aristoph. Vesp. 602, Hesych., Phot., Suid., Prov. Bodl. 765.]

[Πρωκτόσοφος, ὁ, ἡ, Podice sapiens. Aristæn.]

[Πρωκτοτηρέω.] Πρωκτοτηρεῖν, Nates inspicere, et quidem proprie adulterorum, dum διαρύττονται ῥαφάνῳ καὶ τίλλονται. Solebat enim olim adulteris, qui mulctæ persolvendæ non essent, raphano podex trajici et velli seu depilari. Aristoph. Eq. [878]: Οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν, Παῦσαί τε τοὺς κινουμένους. Ubi schol. exp. πρωκτοὺς ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων, Catamitorum nates inspicere.

[Πρωλαίτης (?), gl. sine expos. posita ap. Suidam.]

Πρωλυθίαι, Hesychio παρειμένοι, παραλελυμένοι: afferenti et Πρωλύθιον pro ἐπιρρεπὲς ἐπὶ τὸ στόμα: ut vocabulis his significetur Exolutus, Pronus in os s. Præceps.

[Πρώμνη, ἡ, Promna, Buphagi uxor. Pausan. 8, 14, 9.]

[Πρῷμος. V. Πρώϊμος.]

Πρὼν, [ωνὸς, recte ὀξυτόνως scriptum ap. Chœrob. In Theodos. p. 294, 19, Etym. M. p. 692, 49, Zonar. p. 1575, et in epigr. Damostrati Anth. Pal. 9, 328: Οὐρείου πρωνός. Male πρῶνος et πρῶνι in libris quibusdam Pausaniæ 2, 34, 11, et 36, 1, 2, ubi nomen D collis est prope Hermionem siti. Contrario vitio nominativus πρῶν scribitur ap. schol. Æsch. Pers. 132. Nomen a πρὸ et ἰὼν derivat Etym. M. l. c. Idem et alia hariolatur Eust. p. 729, 37, 48; 905, 13. Argivis hanc v. tribuit schol. Hom. Il. Π, 299,] ὁ, Locus acclivis, Collis, Vertex s. Cacumen montis. Hom. Il. P, [747]: Αἶψ' ἰσχανέτην ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. [Pind. Nem. 4, 85: Βουβόται πρῶνες ἔξοχοι. Æsch. Ag. 307: Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα· Pers. 132 et 879: Ἅλιος πρ. Soph. Tr. 788: Λοκρῶν ὄρειοι πρ. Eur. Cycl. 116: Πρῶνες ἔρημοι ἀνθρώπων. Dionys. Anth. Pal. 6, 3: Βαιὸν εὐδένδρου πρῶνα... Φολόης. Agathias ib. 32: Λάσιον πρ. Themist. Or. 13, p. 168, B: Ἠλιβάτους πρῶνας.] Dicitur et Πρώων: unde plur. πρώονες, Il. Θ, [553] et Π, [299]: Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι Καὶ νάπαι, Summa cacumina: ut Hesych. quoque exp. ὀρῶν ἐξοχαὶ, ἐκνενευκότες ἐν ὄρεσι τόποι. [Eustath. p. 729, 36; 1060, 57. Corrupte ap.

A Suid.: Πρώονες, οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρῶν· et πρώωνος ap. Chœrob. In Theodos. p. 71, 31.] || Πρῆον, ap. Hesych. τὸ ὑπερέχον, Eminens. Sed forsan scr. Πρηὼν, quo significatur ἡ τοῦ ὄρους ἐξοχὴ, Eminentia montis, h. e. Cacumen, Culmen, Vertex; s. ὁ προνενευκὼς τοῦ ὄρους τόπος, Prominens in monte locus. Hesiod. Sc. [437]: Ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσῃ. Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 7, 214]: Ἴσον πρηῶνι Μαλείης, de Gargaro. [Per o Callim. H. in Dian. 52: Πρηόσιν Ὀσσαίοισιν. V. quæ s. v. Πρίων diximus. || Suidas s. v. Πρῶνες: Λέγεται δὲ καὶ πρεὼν πρεῶνος, quibus Crinagoræ addit exemplum ex Anth. Pal. 6, 253: Σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεῶνος.]

[Πρῶνα (?), πόλις Κρητική, Zonar. p. 1581. Nomen suspectum Πρώνα scriptum ab Lobeck. Paral. p. 147.]

[Πρῶναξ, κτος, ὁ, Pronax, Talai ex Lysimache filius, pater Lycurgi. Apollod. 1, 9, 13; Pausan. 3, 18, 12; Ælian. V. H. 4, 5.]

[Πρώνησος. V. Πρώνοι.]

B [Πρώνοι, οἱ, Pronii, gens Cephalleniæ, ap. Lycophr. 791. Fortasse huc referendum Πρῶνος, quod inter barytona in ωνος est ap. Arcad. p. 63, 27. Πρωναῖοι ap. Thucyd. 2, 30, ubi libri optimi Πρωναῖοι, pauci Πρόνναιοι, editt. vet. Πρόνασοι. Πρόννοι apud Polyb. 5, 3, 3 ex codd., ubi editt. vet. Πρόνοι. Πρόνοοι Etym. M. p. 507, 30. Πρόννησος, ἡ, urbs Cephalleniæ ap. Strabon. 10, p. 455.]

Πρὼξ, ωκὸς, ἡ, Gutta, Stillicidium, σταγὼν, σταλαγμὸς, Hesych. [qui pluralem posuit πρῶκες]: exp. et ψεκάς. Proprie de Roris gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πίπτεσθαι. Theocr. 4, [16]: Πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ. [Callim. H. Apoll. 41: Ἐν ἄστει δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο. V. Lobeck. Paral. p. 108.]

[Πρωπέρυσι. V. Προπέρυσι.]

[Πρῷρα, ἡ. Nam hæc recta scriptura est, testata ab Etym. M. p. 692, 25; 823, 20, nec raro servata in codd. antiquioribus, velut Laurentiano Sophoclis et Palatino Thucydidis πρῷρα exhibentibus. Mire C Arcadius p. 101, 17, ubi de paroxytonis χώρα φώρα ὥρα agit, μεθ' ὧν καὶ τὸ πρώρα, εἰ καὶ συστέλλει τὸ α. Ex πρόωρα contractum esse grammaticorum quorundam hariolatio est, memorata ab Eustath. p. 63, 5; 308, 19. A προϊέναι derivat schol. Arati 342. V. HSteph. infra.] Πρώρα, ἡ, Anterior navis pars: πρύμνα autem Extrema ejusdem pars nominatur, τὸ ἔσχατον τῆς νεώς. Latinis quoque Prora dicitur: a Virg. etiam Frons navis: ut et a schol. Thuc. πρώρα dicitur μέτωπον esse τῆς νεώς. [Hom. Od. M, 230: Εἰς ἴκρια νηὸς ... πρῴρης. Accusativi et nominativi exempla apud Epicos veteres nulla sunt, ut non constet utrum πρῷρα et πρῷραν dixerint, an πρῴρη et πρῴρην, ut πρύμνη et πρύμνην. Neque enim res conficitur uno Apoll. Rh. versu 1, 372, ubi vulgo scriptum: Ἠδὲ κατὰ πρώρην εἴσω ἁλὸς..., cui πρῴρην recte restituit Lehrsius. Apud Herodot. 1, 194, πρύμνην et πρώρην, quem πρύμναν potius et πρῷραν scripsisse videri diximus s. v. Πρύμνα. Τὰς πρῴρας et τῶν πρωρέων ap. eund. 7, 101. Rursus πρῴρην duo libri 7, 180, ubi pariter aut πρῷραν D scribendum aut præferendus genitivus, qui in aliis legitur ἐπὶ τῆς πρῴρης. G. D. Æsch. Sept. 208: Ἐ. πρῷραν ψυγών, et (ubi figurate dictum) Choeph. 391: Πάροιθεν πρῴρας. Soph. Ph. 639: Ἐπειδὰν πνεῦμα τῆς πρῴρας ἀνῇ. « Ap. eund. fr. 760, Ὦ πρῷρα λουτρῶν ... exquisite dictum, διὰ τὸ ἀποσπένδειν τοὺς ναυστολοῦντας: conf. Thucyd. 6, 32. » Ellendt. Eur. Or. 362: Μαλέας προσίσχων πρῷραν· Tro. 112: Πρῷραι ναῶν ὠκεῖαι· El. 436: Πρ. κυανεμβόλοις.] Plut. Alcib.: Παρὰ τὰς πρώρας τῶν πολεμίων νεῶν. [Philostr. p. 835: Ὡς μὴ σφόδρα ἠπειρώτης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο, πρῷρα ἐμβέβληται τῷ ἀρότρῳ.] Variæ hujus vocabuli afferuntur etymologiæ, aliis a προϊέναι derivantibus, et dictum volentibus, quasi πρόειρα, quamobrem et ι subscribi: aliis a προορᾶν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους: aliis aliunde, ut Etym. [M. p. 692, 24, coll. Eustath. p. 63, 5; 308, 19; 482, 20] fuse docet. A πρὸ certe derivatum esse verisimile est: unde et τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεὼς s. τὸ πρόσωπον τῆς νεὼς a Suida pariter et Hesych. exp. Proverb. autem πρῷρα καὶ

πρύμνα, Prora et puppis, vide ap. Erasm. Chiliad. A [Dio Chr. vol. 2, p. 120: Ὑμεῖς γάρ ἐστε νῦν, τὸ δὴ λεγόμενον, πρῷρα καὶ πρύμνα τῆς Ἑλλάδος.] Metaphorice pro πρόσωπον [ut exp. Hesych.] accipitur. Unde Ἀνδρόπρῳρον pro ἀνδροπρόσωπον, ex Soph. [Aristot. Nat. auscult. 3, 8. Figurate Πρ. βιότου Eurip. Tro. 103.] || Hesychio etiam στολὴ διακεκαλλωπισμένη, τὰς ὄψεις ἐπικαλύπτουσα. [Legitur δ. τὰς ὄψεις, ἢ ἐπ.]

|| Πρώρα viti etiam tribuitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 1, [3]: Ὅλως γὰρ ὀλίγα τὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μᾶλλον βλαστάνοντα καὶ γεννώμενα, καθάπερ ἄμπελος ἀπὸ τῶν κλημάτων· αὕτη γὰρ οὐδ' ἀπὸ τῆς πρώρας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλήματος φύεται. Ubi Gaza vertit Prora. [C. Pl. 3, 14, 7, in πρώτας corruptum correxit Schneider.] Verum eo nomine quidam appellari volunt Partem quæ sarmenta præcedat. Alii Vitis rostrum interpr., i. e. τὸ ἄκρον τοῦ κλήματος: quod ut sationi inutile respuit Constantinus ap. Geopon. 5. Itidem ex Plin. reddunt Cacuminum extrema articulatio. Ea autem pars rostrata est ut navium proræ. [Caput vitis, Colum. 5, B 10. In Ind.:] Πρωώρας, Hesychio τὰ πρῶτα κλήματα. [Aliud vitium est Πρῶρα et Πρόειρα pro πρῷρα, quod attigit HSt. s. v. Κυανόπρῳρος, addens in Indice:] Apud Hesych. adiæretus πρώρης, itidem expositum πρώρας.

Πρωράζω [scr. Πρῳράζω], In prora deprimo: sic πρωράζεσθαι navis dicitur, quum prora ponderum vi deprimitur: metaphorice autem senes, quum caput eis deprimitur et incurvatur. Vide Hesych., qui πρωράζοντες exp. etiam κροτήσαντες, a navibus [ἀπὸ τῶν νεῶν καὶ τῆς εἰρεσίας] sumptam metaphoram dicens.

Πρώραθεν [Πρῴραθεν], Ex prora. [Pind. Pyth. 4, 39: Πρ. καταβάς. (Et Πρώραθε metri caussa ib. 10, 81.) Thucyd. 7, 36.] Plut. [V. Lysandr. c. 11, Mor. p. 984, B. Ἐκ πρῴραθεν Theocr. 22, 11. Πρῴρηθεν, Ionice, Quint. Sm. 14, 378.]

Πρωρατεύω [Πρῳρατεύω], Proreta sum, Aristoph. [Eq. 543: Ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν, κἆτ' ἐντεῦθεν πρῳρατεῦσαι. Plut. V. Cleom. c. 27: Δημάδης τὰς τριήρεις μὲν καθέλκειν καὶ C πληροῦν ποτε τῶν Ἀθηναίων κελευόντων, χρήματα δ' οὐκ ἐχόντων « Πρότερόν ἐστιν » ἔφη « τοῦ πρῳρατεῦσαι τὸ φυρᾶσαι. » Alciphr. 2, 4 extr.: Κυβερνᾶν ἢ πρ.]

Πρωράτης [Πρῳράτης], ὁ, Proreta (ut Plaut. [Rud. 4, 3, 75], Si tu proreta isti navi es, ego gubernator ero. Et Paul. JCtus [Dig. 39, 4, 11], Quod si absente domino, id a magistro, vel gubernatore aut proreta nautave alio factum sit), Qui in prora navem regit: ut πρυμνήτης, et κυβερνήτης, i. e. Gubernator, qui in puppi sedens clavum tenet. [Annotatum a Polluce 1, 95, ubi var. lect. πρωρείτης et πρωρεύτης, quorum prius ap. Herodian. legitur Epimer. p. 181, inter nomina in ιτης. Πρῳρᾶται ap. Xenoph. Rep. Ath. 1, 2. Metaph. πρ. στρατοῦ, Dux exercitus, Soph. fr. 470.]

[Πρῳρατικὸς, ἡ, ὸν, In prora positus. Πρ. ἑδώλιον Pollux 1, 89.]

[Πρωραχθὴς, ὁ, ἡ. Hesych.: Πρωράχθη (codex πρωράχθη. Πρωραχθὴς Guyetus)· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων, ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸν φόρτον φέρει, καὶ ἐπαιωρούμενα ἐγκαθίζεται τῇ θαλάσσῃ· φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ D τὸ πρόσωπον φέρονται· πρῷρα δὲ τὸ πρόσωπον. Videtur epitheton senis esse inclinato capite incedentis, sumtum fortasse ex tragœdia.]

[Πρωρεὺς, έως, ὁ.] Idem πρωράτης frequentius dicitur Πρωρεὺς, [Eustath. p. 1729, 5,] Xen. Anab. 5, [8, 20]: Χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ, Succenset proreta iis qui in prora sunt, succenset gubernator iis qui in puppi. [Id. Œc. 8, 14. Demosth. p. 884, 5.] Athen. 5: Τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθειστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωρεύς. Aristot. Polit. 3, [4] dicit πλωτήρων quosdam esse ἐρέτας, quosdam κυβερνήτας, quosdam πρωρέας. [Ib. 1, 4. Diodor. 14, 43.] Plut. [Mor. p. 812, C] dicit κυβερνήτας interdum uti ναύταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κελευσταῖς, interdum aliis instrumentis: ubi nota, πρωρέα esse inferiorem κυβερνήτῃ: κυβερνήτης autem nauclero subest, ut in Ναύκληρος vidisti. [Id. V. Agid. c. 1: Οἱ πρ. τὰ ἔμπροσθεν προορώμενοι τῶν κυβερνητῶν ἀφορῶσι πρὸς ἐκείνους καὶ

A τὸ προστασσόμενον ὑπ' ἐκείνων ποιοῦσιν. Nicarch. Anth. Pal. 11, 332: Εὔκανδρος ὁ πρ., ubi codex πλωρεύς. G. D. Lucian. Dial. meretr. 14, 2. Jo. Chrys. In Matth. p. 546, C: Ἐρέται καταλέγονται καὶ πρ. καὶ κυβερνήτης. Id. t. 10, p. 187, D: Τοῦ κυβερνήτου πρὸς τὸν πρ. διαστασιάζοντος. Artemid. Onir. t. 1, p. 57, 17 Reiff.: Ἄρχει δὲ περινέου μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρ., πρωρέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος. Hase.] Unde Πρωρέω derivatum existimatur, ut i. sit q. πρωρατεύω. Hesych. tamen πρωρεῖ exp. κηδεύει, προορᾷ, φοβεῖται, (ut sit pro προορᾷ,) item ἐκρεῖ: pro quo potius scr. foret προρρεῖ, a προρρέω, Profluo. [Glossa ad quam referri debent κηδεύει, προορᾷ, φοβεῖται est procul dubio Πρωρᾷ, quod hic intercidit. Schow.]

[Πρωρεὺς, έως, ὁ, Proreus, n. pr. Phæacis. Hom. Od. Θ, 113. Id, ut alia derivata a πρῷρα, rectius cum ι scribitur. G. Dind.]

[Πρωρέω. V. Πρωρεύς.]

[Πρῴρηθεν. V. Πρῴραθεν.]

[Πρωρήσιον, τό. Etym. M. p. 177, 47: Ἄφλαστα B λέγονται τὰ πρυμνήσια· κόρυμβα δὲ τὰ πρωρήσια.]

[Πρωρικὴ, ἡ, i. q. πρῷρα, si sana lectio ap. Epiphan. t. 1, p. 509, B. Hase.]

[Πρωρίτης. V. Πρῳράτης.]

[Πρῷρος, ὁ, Prorus, Cyrenæus, olympionica. Pausan. 10, 2, 3. || Pythagoreus, pariter Cyrenæus. Iambl. V. P. p. 530.]

[Πρῶσις. V. Πρόωσις.]

[Πρῶσμα. V. Πρωτία.]

[Πρῶτα, τὰ, Prota, insula Propontidis, memorata ab Steph. Byz. s. v. Χαλκῖτις (nisi pro ἄλλη Πρῶτα λεγομένη corrigendum ἄλλη Πρωτὴ λ., quod duarum aliarum insularum nomen fuit) et Gyllio De Bosporo Thracio 3, 12 init.]

[Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ. Qui primus nuntiat, Primus nuntius. Anon. Anth. Pal. 9, 383: Εἰαρινῶν Φαρμουθὶ ... ῥόδων πρωτάγγελός ἐστιν. Nonn. Dion. 27, 14: Ὀμβρον ... φόνου πρωτάγγελον Ἰνδῶν. Id. Jo. c. 1, 15: Πρ. ἀνὴρ ἁγνὸς Ἰωάννης. « Cyrillus Alexandr. l. 12 In Jo. ad c. 20, 17, de Maria: Christus eam τῶν μεγάλων C ἀγαθῶν κελεύει γενέσθαι πρωτάγγελον, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄνω βάδισιν εὐαγγελίζεσθαι τοῖς μαθηταῖς. » Suicer. Hesych. Presb. Centur. p. 1013, C: Ἐν τοῖς τοιούτοις πρ. Hase. Anon. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 169, v. 7 et 13. Ephræm Cæsar. 2578, 4694, 7918.]

[Πρωταγόρας, ὁ, Protagoras, Abderita, philosophus, cujus vitam scripsit Diogenes L. 9, 50 sqq.; docte et copiose de eo disseruit Jac. Geelius in Act. Nov. Soc. Traj. vol. 2, p. 68 sqq. Teium dixerat Eupolis ab Diog. L. memoratus. Cum Socrate ejusque amicis quibusdam disserentem introduxit Plato in Protagora dialogo. || Duos alios Protagoras, alterum astrologum, alterum philosophum Stoicum, memorat Diog. L. 9, 56.]

[Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, Protagoreus. Plat. Theæt. p. 164, D: Μῦθος ὁ Πρωταγόρειος· Phædr. p. 267, C, et alibi. Schol. Plat. p. 359: Τοῦ Πρωταγορείου δόγματος.]

[Πρωταγορίδας, ὁ, Protagoridas, Cyzicenus, ἀκροάσεων ἐρωτικῶν, κωμικῶν ἱστοριῶν et libri περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων scriptor, memoratus ab Athen. 3, p. 124, E; D 4, p. 150, C; 162, B; 176, A; 183, F. Eum non diversum esse a Protagora Cyziceno eo, cui Nicander Alexipharmaca inscripsit, Schneideri conjectura est.]

[Πρωταγὸς vitiose pro πρῶτος in libris quibusdam Xenoph. Anab. 2, 2, 16.]

[Πρωτάγριον, τὸ, Prima captura, Primitiæ venationis. Callim. H. in Dian. 104: Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη. Anon. Anth. Pal. 9, 656: Ἀγρώσσῃ βασιλῆϊ φέρων πρωτάγρια μόχθων. Nonn. Dion. 19, 194: Ἐμῶν χρυσέων πρωτάγρια καλὰ κυπέλλων· 37, 467: Τερπομένη παλάμῃ πρωτάγρια κούφισε νίκης.]

Πρωταγωνιστέω, i. e. πρωταγωνιστής εἰμι, Primas partes in scena ago. [Πρωταγωνιστῶ γενικῇ in ed. Mediol. et margine codd. Paris. et Leid. Suidæ ante voc. Πρωταγόρας. Plut. V. Lysandri c. 23: Εὐδοκιμεῖν καὶ πρ. Pollux 4, 124: Πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος.] || Non solum autem de actoribus scenicis dicitur, inquit Bud., sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, Primam orationem habeo in judicio. Liban. ap. Demosth. p. 190: Πρωταγωνιστοῦντος Α.

κούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν, καταλείποντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστῶ, pro δευτερολογῶ. || Apud Plut. Περὶ μουσικῆς pro Primas partes obtineo, i. e. præcipuas, p. 661 [1141, D]: Πρωταγωνιστούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως. [Id. Mor. p. 352, D: Μία ἀρετὴ πρωταγωνιστεῖ πράξεως ἑκάστης.] Ab Aristot. jungitur accusativo, et dicitur πρωταγωνιστῶ τοῦτο, inquit Bud., pro Inprimis polleo hoc certamine, vel Primas partes hujus certaminis obtineo, Polit. 8, [4]: Ὥστε τὸ καλὸν, ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honesti certamine ante alios eminere, non in feritatis atque immanitatis, h. e. πρῶτον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

Πρωταγωνιστὴς, Δευτεραγωνιστὴς, Τριταγωνιστὴς, ὁ, Histrio, qui primas partes fabulæ, Qui secundas, Qui tertias agit; nam tres tragœdi fabulam absolvebant, ut Bud. ex Laertio observavit, Comm. p. 123, unde verba Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστὴς, ὁ, Qui primas partes in scena agit. Plut. in Polit. præc. [p. 816, F]: Ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον, ὄντα μισθωτὸν τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι, καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Ubi pro τὰ τρία reponendum censeo τὰ τρίτα, ut declarabo in Τριταγωνιστεῖν. [Aristot. De poet. c. 4: Τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε (Αἰσχύλος) καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασεν.] Interdum additur genitivus δράματος, ut ap. Lucian. De calumn. [c. 7]: Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος· λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Ubi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος vertit Actus principem, et quasi præsultorem. [Id. Alex. c. 12. « Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, Qui plurima recitabat, s. Qui primas partes agebat, ut in Phormionis Prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής. Tertiarum vero partium τριταγωνιστής: quod Æschini quondam a Demosth. objectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti, sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. » J. T.] Sic ap. Polluc. [4, 124]: Πλὴν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος, ut paulo ante dictum. || Πρωταγωνιστὴς Œcumenio in Acta, est Antesignanus: Ἔνθα γὰρ πλείων ὁ πόλεμος, ἐκεῖ παρατάττεσθαι τοὺς πρωταγωνιστὰς ἔδει. Transfertur et ad quemlibet Qui primum in quovis certamine atque adeo in quovis negotio locum tenet, princepsque est. [Maccab. 1, 9, 11: Οἱ πρ. πάντες οἱ δυνατοί. Ib. 2, 15, 30: Πρ. ὑπὲρ τῶν πολιτῶν. Προμάχουσι ap. Hom. Il. Δ, 354, schol. exp. per πρωταγωνιστεῖς. Athen. 6, p. 257, B, e Clearcho: Ὁ δὲ τρίτος ὁ Θὴρ ὁ γενναιότατος, ὥσπερ ἦν τῆς ὑπηρεσίας πρωταγωνιστής. Etym. M. p. 612, 51: Καί, Μετὰ προμάχων ἀριστῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ, Ἰλιάδος N (291). « Nomina πρωταγωνιστής, δευτεραγωνιστής, τριταγωνιστής, usu a scena ducto, dicuntur de oratoribus s. causidicis, qui se in eadem causa dicendo excipiunt et adjuvant. Simili translatione Latini quoque interdum utuntur, quum dicunt Actores primarum, secundarum, tertiarum partium. » F. A. Wolf. Prolegom. ad Demosth. Leptin. p. XLVIII. « Figurate Greg. Nyss. t. 3, p. 137, D: Ὁ γενναῖος τῆς ἀληθείας πρ. De vi vocis ap. veteres conf. C. Frid. Hermann. De distrib. pers. in tragœd. gr. p. 11, 15, 25 sqq., et de λόγῳ πρ. Guil. Schneider. De origg. trag. gr. p. 102. » Hase.]

[Πρώταθλος, ὁ, i. q. πρωταγωνιστής. Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patrum noviss. vol. 1, p. 461, D. G. Dind. Theoph. Ceram. p. 232. Anon.]

[Πρωταῖος. V. Πρωτή.]

[Πρωταίτιος, ὁ, ἡ, Qui maxime in culpa est. Schol. Eur. Or. 553: Δείκνυσι τὸν πατέρα μείζονα τῆς μητρὸς διὰ τὸ πρωταίτιον εἶναι τῆς εἰς φῶς αὐτῷ προαγωγῆς. Boisson. Schol. Thuc. 3, 36; Zonar. Annal. vol. 2, p. 172; Anna Comn. p. 362, A. Πρ. καὶ πρωτουργὸς Nicet. Chon. Hist. p. 482, 24; 635, 26 ed. Bekk. in cod. Græcobarbaro. G. D. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 330, 18: Τῷ τῆς εἰρήνης πρ. Θεῷ, Primo auctori. Id. ib. p. 294, 20: Τὸ τῶν ἀγαθῶν πρ. Hase. Forma femin. Ἰδέαι πρωταίτιαι Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 412, 23, quod πρωταίτιοι scribendum videtur. Πρωταίτιος pro αἴτιος codex Diodori 17, 21. « Symeon Sethi Ichnel. p. 354. » Boiss.]

[Πρωταίχμια, τὰ, Præda præmio data. Lycophr. 469: Δοθεῖσα πρωταίχμια τῷ πυργοσκάφῳ· quod per πρωτόλεια exp. schol.]

[Πρωταποστολάριος. V. Πρωτοαποστολάριος.]

[Πρωταπόστολος, ὁ, Princeps apostolorum. Theod. Prod. Ep. f. 57. Bast. Caryophyll. Confut. Nili p. 116. Boiss. Epitheton S. Petri. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 18, 26. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 326, 2. Hase.]

Πρωτάρχης, ὁ, ex Macc. 1, 10, affertur pro Militiæ princeps. Forsan dicitur de Præfecto τῶν πρωτοστατῶν. [Manetho 1, 324: Πρωτάρχας σκαφέων, ubi codex πλωτάρχας, quod correxit Wessel. ad Diodor. 20, 88, collato 4, 399, ubi Πρωτάρχας τε νεῶν.]

[Πρωταρχίδης, ὁ, Protarchides, Atheniensis, ap. Isæum p. 53, 25.]

[Πρώταρχος, ὁ, ἡ, Primam originem præbens. Æsch. Ag. 1192: Πρ. ἄτη. « Acta Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 13, 22. » Boiss. Vit. Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 456, ubi var. lect. πρόμαχος.]

[Πρώταρχος, ὁ, Protarchus, Calliæ filius, Atheniensis, ap. Platon. in Philebo. || Πρ. Προβαλίσιος in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 227. || Epicureus, Car. Strabo 14, p. 658; Diog. L. 10, 26. || Alii ap. Lysiam p. 97, 29, Pausan. 1, 26, 2, Alcæum Messen. Anth. Pal. 12, 29. || Lucian. Tim. c. 22: Οἰκέτης... ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου ἢ Δρόμωνος... Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος ἢ Πρώταρχος μετονομασθείς. G. D. || Scalptor gemmæ, de quo R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1831, p. 148. Hase.]

[Πρωτᾶς, ὁ, Protas, Pelusiota. Galen. vol. 13, p. 631, ubi genit. Πρωτᾶ (cujus exempla alia sunt in Charta Borgiana 2, 21; 4, 17; 7, 9; 9, 3). || Rhetor, Galeni civis, ap. eund. vol. 6, p. 349, ubi pravo accentu Πρώτα ῥήτορος. Nomen contractum ex Πρωτέας. Conf. Letronnii *Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte*, p. 467. G. Dind.]

[Πρωτέας, ὁ, Proteas, Epiclis filius, nauarchus Atheniensium. Thucyd. 1, 75. || Macedo. Athen. 4, p. 129, A; 10, p. 434, A; Ælian. V. H. 12, 26. || Grammaticus, Zeugmatites, ap. Steph. Byz. s. v. Ζεῦγμα. || Alii ap. Thucyd. 2, 23, Lysiam p. 119, 13, Arrian. Anab. 2, 2, 4.]

[Πρωτέγγραφος, ὁ, ἡ, Primum vel Primo inscriptus. Inscr. Attica ap. Chandler. Inscrr. antiq. p. XXVIII (ap. Bœckh. vol. 1, p. 379, n. 272). Osann.]

[Πρωτεία, ἡ, i. e. τὸ πρῶτος s. ἀρχὴ εἶναι. Quæstiones christ. ad Græcos p. 531, A ed. Ben.: Οὐδὲν ἁπλῶς ἔχει οὔτε ἐν τῇ ἀγνωσίᾳ αὐτοῦ οὔτε ἐν τῇ πρωτείᾳ αὐτοῦ. F. D. Just. Mart. p. 193, A et B. Hase.]

[Πρωτεΐζω, Proteum imitor. Eustath. Opusc. p. 261, 11: Πρωτεΐζων ταῖς τοιαύταις μεταβολαῖς.]

Πρωτεῖον, τὸ, Primatus, Primæ partes, Princeps locus, Principatus. Dicitur autem φέρεσθαι τὸ πρωτεῖον s. τὰ πρωτεῖα, et τῶν πρωτείων τυγχάνειν, et τὸ πρωτεῖον ἔχειν, pro Primas partes obtinere, s. Principem locum, aut Principatum. Dem. [p. 151, 8]: Τὴν πόλιν δ', ἢ προεστήκει τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τέως, καὶ τὸ πρωτεῖον εἶχε. [Et p. 331, 24. Plut. p. 247, 5: Περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. Diodor. 17, 54.] Sed a Polyb. τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι dici ait Bud. pro Præstantissimum esse, aut etiam pro Præstantiorem esse. Et alibi [18, 11, 4]: Τὸ πρωτεῖον ἀφαιρεῖσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, pro Maxime insignes esse victoriis. [Στασιάζειν περὶ τῶν ἐν ταῖς μάχαις πρ. 1, 24, 3. Ἡ περὶ τῶν πρ. φιλοτιμία 1, 64, 1. Dionys. De comp. verb. c. 24: Αὕτη (ἡ ἁρμονία) δοκεῖ μοι τὰ πρ. ἐπιτήδεια εἶναι φέρεσθαι. Diodor. 1, 2.] Synes. dixit etiam τὰ πρωτεῖα συγχωρεῖσθαι, item τῶν πρωτείων ἀμφισβητεῖν τινι, ita scribens: Ἀντευφημεῖται γὰρ ὑπὸ μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν, οἷς ἅπασιν ἐγὼ τῶν πρωτείων ἀμφισβητῶ. Idem dixit τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, Ep. 148, ubi an non potius leg. sit τὸ ἐκ δευτερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim: dicuntur autem, ut πρωτεῖα, Primæ, sic Δευτερεῖα, Secundæ, et Τριτεῖα, Tertiæ: sub. partes. Plato Philebo [p. 33, C]: Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν λέγοιτο· πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν. Est autem hic Synesii l., Ep. 148: Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, Ex secundis partibus primas tenere: si quidem reponas δευτερείων.

[Πρωτεῖος, εία, εῖον, Primarius. Joann. Chrys. Statuar. 21, vol. 6, p. 610, 14: Ὁ δὲ Χριστὸς ἀγνώμονας οἰκέτας ἀγοράζων καὶ παρανόμους, πρωτείου δούλου τιμὴν κατέβαλε. Seager. Symm. Psalm. 44, 11: Χρυσῷ πρ.]

[Πρωτεῖραι, οἱ. Phot. p. 140, 21: Κατὰ πρωτείρας· πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσι ἔτη παρὰ Λάκωσι. Hesych.: Κατὰ πρωτῆρας· ἡλικίας ὄνομα οἱ πρωτῆρες παρὰ Λακεδαιμονίοις. Videntur iidem esse quos Plutarchus V. Lycurgi c. 17, μελλίρενας vocat, vocabulo forte ficto ad Atticorum et ceterorum Græcorum dialectum. Πρωτεῖραι igitur vel πρωτείρενες videntur Laconibus fuisse appellati: vel sunt ii qui primum annum ingressi sunt εἰρένων ordinis. Schneid. ad Xenoph. De rep. Lac. 6, 1.]

[Πρωτεκδικέω, Primum vindico s. ulciscor. Theodor. Prodr. in Notitt. mss. vol. 6, p. 527. Boiss.]

[Πρωτεκδικικός, ή, όν, Ad πρωτέκδικον (quod v.) pertinens. Theod. Prodr. Notitt. mss. vol. 6, p. 561 fin. Boiss.]

[Πρωτέκδικος, ὁ, Primus defensor. Balsamon ad Canon. 77 Conc. Carthag. p. 702, Codinus De offic. 1, 7: Πρ. εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τοὺς αἰχμαλώτους καὶ κρίνεις τῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων. Suicer. Georg. Pachymer. Hist. vol. 1, p. 4, A, de se ipso: Ἕως καὶ ἐς πρωτεκδίκου φθάσας τιμήν. Hase. Adde Theodor. Prodr. l. c. p. 528, et quæ Ducang. collegit s. v. Ἔκδικος vol. 1, p. 361. Idem de subst. dixit Πρωτεκδικεῖον, τὸ, quod significat Tribunal s. Secretum protecdici. (Nicet. Chon. Hist. p. 155, A: Εἰς τὸ προσκήνιον τοῦ ναοῦ..., ὃ καὶ πρ. κικλήσκεται.) Et Πρωτεκδικικὸν, τὸ, Liber protecdici, ap. Balsamon. ad Can. 78 Concil. Carthag.]

[Πρωτελάτης, ὁ, nomen dignitatis in dromonibus et agrariis imperatoris, de qua v. Ducang.]

[Πρωτεξάδελφος, ὁ, Patruelis filius. V. Matthæum monach. De quæstion. matrimon. p. 479, Harmenop. 4, 6, 12, Georg. Acrop. Chron. p. 7, C; 11, C; 19, D. Occurrit passim apud JCtos. Ducang. Αὐτανέψιος per πρ. exp. Thom. M. p. 849. || Πρωτεξαδέλφη, ἡ, Patruelis filia, ap. Georg. Acrop. p. 50, A; 51, B.]

[Πρωτεπίσκοπος, ὁ, Princeps episcopus. Ἀρχιερέως καὶ πρωτεπισκόπου Εὐρίπου, ms. ap. Montf. Palæogr. p. 44.]

[Πρωτεπίτριτος, ὁ, Primus epitritus. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 306, 6; 313, 24.]

[Πρωτεργάτης, ὁ, Primus operator, Princeps. Theodos. Acroas. 1, 50: Εἰδὼς ἑαυτὸν τῆς μάχης πρωτεργάτην. Ephræm Cæsar. 7994.]

[Πρωτεργάτις, ιδος, ἡ, Prima operatrix. Nicet. Chon. Hist. p. 8, B: Τῆς πρωτεργάτιδος τῆς ἐπιβουλῆς.]

[Πρωτερεύω, Præcello. Nov. Leon. Sap. ap. Zachar. Hist. juris græcorom. p. 118, 7. Hase.]

[Πρωτερικός, ή, όν.] Πρωτερικὴ συκῆ Eustathio [p. 225, 44] dicta videtur ἐκ τοῦ πρωΐ, facta syncope et subscripto ι. Alii vero Προτερικὴ potius scr. censent, quoniam sc. προτερεῖ τῇ πεπάνσει, ut Præcoces vites ap. Colum., quæ ante tempus consuetum maturant fructus suos. [Vide Προτερικός.]

[Πρωτεσιλάεια, τὰ, Protesilaea, festum in Protesilai honorem celebratum apud Thessalos. V. schol. Pind. Isthm. 1, 11, ubi libri Πρωτεσίλαια, quod correxit Bœckhius.]

[Πρωτεσιλάειον, τὸ, Protesilaeum, Monumentum Protesilai. Strabo 13, p. 595: Κατὰ δὲ τὴν Σιγειάδα ἄκραν ἐστὶν ἐν τῇ Χερρονήσῳ τὸ Πρωτεσίλαιον, ubi var. lect. πρωτεσίλαιον et πρωτεσίλαιον. Πρωτεσίλαιον Siebelis. in Hellen. p. 100. Scribendum Πρωτεσιλάειον, ut Ἀμφιαράειον, Ἰολάειον, Μενελάειον (male Μενελάϊον scriptum ap. Polyb. 5, 18, 3, et Steph. Byz.). G. Dind.]

[Πρωτεσίλαος (Dor. Πρωτεσίλας, Ion. et Att. Πρωτεσίλεως), ὁ, Protesilaus, Iphicli filius, dux Thessalorum ad Trojam. Homer. Il. B, 698, 708, al. Herodot. 7, 33; Pseudo-Eurip. Iph. A. 195; Pausan. 1, 43, 2; 3, 4, 6; Strabon. 9, p. 432 seqq. Πρωτεσιλάου ἡρῷον Galen. vol. 13, p. 871. Forma Dor. Πρωτεσίλας ap. Pind. Isthm. 1, 83. || Πρωτεσίλαος Anaxandridis comœdia fuit.]

[Πρωτευαγγέλιον, τό. Ipsam vocem, quamvis claram et per se intelligibilem et Græcam, inter Græcos veteres nondum inveni. Notat 1. Primum Evangelium a Deo ipso pronuntiatum in Paradiso, quod habemus Genes. 3, 15. 2. Hoc etiam nomine venit aliquis b. Jacobi Apostoli liber apocryphus, illius qui filius Josephi et frater Domini dicitur, agit de nativitate et rebus Mariæ, inter Orthodoxographa Monumenta Patrum, Bellarminus tamen De scriptoribus Eccles. p. 32 ab Ecclesia nunquam receptum testatur, et Alstedius 600 pene annis hujus et Liturgiæ Jacobi a Christianis mentionem non factam. Hornbek. Miscell. Postum. 1, 3132. Heideg. Enchirid. Bibliandrum illum librum edidisse Bezam multosque doctos offendebat, ut ipse sua ad Bullinger. Epist. testis est. Suicer. Suppl. ad Thes. Eccles. vol. 2, p. 1643.]

[Πρωτευνοῦχος. V. Πρωτοευνοῦχος.]

[Πρωτεύς, έως, ὁ, Proteus, deus marinus. Hom. Od. Δ, 385, Θ, 113. (Neptuni filius, secundum Apollod. 2, 5, 9.) Rex Ægypti ap. Herodot. 2, 112, Eurip. Hel. 46, Diodor. 1, 62. Dionys. De adm. vi Dem. c. 8: Διάλεκτον... οὐδὲν διαλλάττουσαν τοῦ μεμυθευμένου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς Πρωτέως, ὃς ἅπασαν ἰδέαν μορφῆς ἀμογητὶ μετελάμβανεν, εἴτε θεὸς ἢ δαίμων τις ἐκεῖνος ἄρα ἦν, παρακρουόμενος ὄψεις τὰς ἀνθρωπίνας. Assentatorem cum Proteo comparat Clearch. ap. Athen. 6, p. 258, A: Γίγνεται γοῦν παντοδαπὸς οὐ μόνον κατὰ τὴν μορφὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς λόγους. Agis ὁ ὀψοφάγος Πρωτεὺς ὁ τῶν λοπάδων vocatur in epigr. Hedyli ib. 8, p. 345, A. || Cognomen Peregrini. V. Περεγρῖνος. || Ægypti et Argyphiæ filius. Apollod. 2, 1, 5. || Cognomen μονάδος. Theolog. arithm. p. 7: Οὐκ ἀπιθάνως δὲ καὶ Πρωτέα προσηγόρευον αὐτὴν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ πάμμορφον ἥρωα, τὰ πάντων ἰδιώματα περιέχουσαν. || Collyrii nomen ap. Galen. vol. 13, p. 452, Alex. Trall. 2, 48.]

Πρωτεύω, Primas partes teneo; brevius, Primas teneo s. fero, Principatum obtineo. Varie autem construitur hoc verbum. Dicitur enim πρωτεύω τούτῳ, τούτῳ, κατὰ τοῦτο, περὶ τοῦτο: item πρωτεύω τούτου. Necnon cum personæ genitivo plur., et quidem adjunctum habente interdum et dat. rei. Quarum constrr. hæc sunt exempla: πρωτεύειν τῇ σοφίᾳ, itidemque τῇ ἀρετῇ, Primas in sapientia et virtute tenere, vel potius, sapientiæ et virtutis. Aut, Sapientia principem esse, Locum principem in sapientia tenere: quibus loquendi generibus et Cic. utitur. [Plato Leg. 3, p. 692, D: Ἡ πρωτεύουσα πόλις ἐν τοῖς τότε χρόνοις. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 5: Τὸν πρωτεύοντα ἐν ἕδρᾳ· 8, 2, 28: Πρωτεύειν βουλόμενος φιλίᾳ παρὰ Κύρῳ. Isocr. p. 39, B: Μὴ φθονεῖτε τοῖς παρ' ἐμοὶ πρωτεύουσι· 164, B: Τοὺς πρωτεύοντας ἐν τοῖς Ἕλλησι· 129, B: Ταῖς οὐσίαις προέχοντες καὶ ταῖς δόξαις πρωτεύοντες. Demosth. p. 436, 15: Ποῦ τούτων ἕκαστος ἐπρώτευεν; ἐν τῷ δήμῳ· 1416, 25: Πρωτεύειν ἐν ἅπασι κράτιστον. Πρωτεύοντες τῶν πόλεων et πρ. τῆς ἐπαρχίας, Primates urbium vel provinciæ, ap. scriptores medii ævi, quorum exx. v. ap. Ducang.] Dici autem queat etiam πρωτεύειν ἐν σοφίᾳ, et ἐν ἀρετῇ, sicut Plut. dixit in l. De puer. educ. [p. 9, B]: Πρωτεύειν ἐν πᾶσι. [Isocr. p. 277, D: Τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων πρωτεύοντας. Iambl. V. Pyth. p. 88: Τῶν ἐν ἑκάστῳ τῷ γένει πεπρωτευκότων.] Legitur præterea πρωτεύειν κατὰ σοφίαν, κατ' ἀρετήν. At vero juncti præpositioni περὶ verbi πρωτεύειν exemplum habemus ap. Æschin. Περὶ παραπρ. [p. 29, 1], ubi scribit, Εἰ γάρ ἐστί τις κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην, θανάτου τιμῶμαι. Ubi Bud. πρωτεύειν interpr. Esse primæ notæ. Necnon πρωτεύειν σοφίας, ἀρετῆς, s. τῆς ἀρετῆς, ut ap. Xen. [Mem. 3, 5, 8, ubi in edd. vet.: Τοῦ μὲν (recte nunc μετ' ex codd.) ἀρετῆς πρωτεύειν αὐτούς.] At cum personæ gen. plurali, ut πρωτεύειν τῶν πολιτῶν, Principem inter cives locum tenere, aut etiam Primum, Primas omnium civium tenere: ut dicit Cic., Primas omnium civium P. Na-

sicæ dare solebat. [Xenoph. Ages. 1, 3 : Οὐ δευτέρων πρωτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι.] Sic [Isocr. p. 141, B] πρωτεύειν τῶν Ἑλλήνων cui simile est πρωτεύειν τῆς Ἑλλάδος : nam per Ἑλλάδος collectivum non aliud intelligimus quam Ἑλλήνων. [Plut. V. Lyc. c. 29 : Ἐπρώτευσεν ἡ πόλις τῆς Ἑλλάδος εὐνομίᾳ καὶ δόξῃ.] Tale est, συγκλήτου πρωτεύειν, quum συγκλήτου sit itidem collectivum. Hoc autem exponi etiam potest, Plurimum auctoritatis in senatu obtinere, Præ ceteris senatoribus auctoritate valere. Et adjuncto dat. rei, πρωτεύειν ἀρετῇ τῶν πολιτῶν. [Æschin. p. 24, 27 : Πρωτεύοντα τῶν ῥητόρων.] Sed absque adjectione etiam dicitur interdum πρωτεύειν. Herodian. 8, [7, 3] : Αἵ τε ἀπὸ Ἰταλίας πόλεις πρεσβείας ἔπεμπον ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν, Principes viros, Polit. Sic autem et Isocr. ante eum absolute est usus, Ad Phil. [p. 95, D] : Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν ἁμιλλαν τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύουσι. || Πρωτεύειν, in VV. LL. tanquam comparativi quoque gradus usum præstans, exp. etiam Priores partes obtinere, Excellentiorem esse. Et πρωτεύειν κατὰ δόξαν ex Plut. Lyc. [c. 29, ubi εὐνομίᾳ καὶ δόξῃ], Gloria præcellere. || Quin etiam πρωτεύει αὐτοῖς, e Xenoph. [?] pro Ducem iis se præstat.

[Πρωτή, ἡ, Prote, insula non longe a Sphacteria sita, ap. Thucyd. 4, 13, Ptolem. 3, 16, Plin. H. N. 4, 19, 12, Melam 2, 7, 10 (ubi v. Tzschuck. vol. 3, 2, p. 714), Joann. Curop. Hist. p. 844, D, Joseph. Genes. p. 4, C; 11, D, Leon. Diac. p. 99, 6, Nicet. Chon. Hist. p. 162, D, Georg. Cedr. p. 678, A. Nomen in libris παροξυτόνως scriptum oxytonum esse annotavit Stephanus Byz., qui adjectiv. gentile posuit Πρωταῖος. || *Prote*, Stœchadum una, ap. Plin. H. N. 3, 11, 5. Conf. Πρῶτα.]

[Πρώτη, ἡ, Prote, n. pr. mulieris ap. Crinag. Anth. Pal. 5, 108, Append. 278. || Navis Attica in inscr. navali 2, 95, p. 293.]

Πρωτηρότης, ὁ, Qui primus aravit, vel arat. Hesiod. Op. [492] : Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

[Πρωτιάδαι, οἱ, Protiadæ, Proti posteri. V. Πρῶτις.]

[Πρώτιον, τὸ, synonymum ellebori nigri ap. Dioscor. 4, 151, vitiose pro Προίτιον, quod restituit Marcell. Nam nomen a Prœti filiabus esse derivatum docet Dioscorides.]

[Πρῶτις, ιδος, ἡ, Protis, mater Hipponactis, ap. Suid. s. v. Ἱππῶναξ, ubi genitiv. Πρωτίδος, qui Πρώτιδος scribendus. || Una ex Pleiadibus ap. schol. Theocr. 13, 25, ubi Πρῶτις scriptum recto accentu.]

[Πρῶτις, ιδος, ὁ, Protis. Euxeni et Aristoxenæ filius, conditor Massiliæ, apud Justin. 43, 4. Nomen in Πρῶτος corruptum ap. Plut. V. Solon. c. 2 correxit Vossius ad Justin. Posteri ejus Πρωτιάδαι ap. Athen. 13, p. 576, A, ex Aristotele.]

[Πρώτιστα. V. Πρῶτος.]

[Πρωτιστεύω, Primas partes teneo, Principatum obtineo. Marc. Anton. 7, 55. Kall. Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 129, n. 2060, 5 : Ἀνδρὸς σύμπαντος τοῦ Ποντικοῦ πρατιστεύσαντος ἔθνεος. Hase. Const. Manass. Chron. 2497.]

[Πρώτιστος. V. Πρῶτος.]

[Πρωτίων, ωνος, ὁ, Protion, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 493. || Alii in inscr. Tenia ap. Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 26, et in Phrygia ap. Bœckh. vol. 3, p. 46. G. D. || Alius in inscr. Eleph. ap. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 390, 30. Hase.]

[Πρωτοαθλητής, ὁ, Primus athleta, epitheton S. Stephani. Pseudochrysost. t. 12, p. 1052, C. Hase.]

Πρωτόαλος, ὁ, ἡ, Hesychio πρωτόπλοος, Primum mare expertus.

[Πρωτοαποστολάριος, ὁ. Meursius : In Ecclesia Orientali doctores erant, qui populo Apostolorum scripta exponerent, et illi οἱ διδάσκαλοι τῶν ἀποστόλων dicti. Codinus : Διδάσκαλος τοῦ ἀποστόλου ἑρμηνεύων αὐτόν, Doctor Apostoli, qui eum interpretatur. Horum primarius πρωτοαποστολάριος vocabatur, et Prophetas quoque prælegendi jus habebat. Idem Codinus : Τὴν προφητείαν καὶ τὸν ἀπόστολον ἀναγινώσκει ὁ πρωτοαποστολάριος. Suicer. Nomen modo sic modo Πρωταποστολάριος scribitur : v. Ducang. s. v. Ἀπόστολος vol. 1, p. 110.]

[Πρωτάρχος, ὁ, ἡ, i. q. πρώταρχος, Procer. Const. Manass. Chron. 4494 : Τῶν ἄλλων τε πρ. ἱεροπόλων 6592 : Πρωτάρχοι βαρβάρων.]

Πρωτοβαθρέω, In primis subselliis, aut In subselliis primum colloco. Esther [3, 1] : Ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit ejus solium super omnes amicos, quos habebat, ut vulgo exp. [Theodor. Stud. p. 616. G. Dind.]

Πρωτόβαθρος, ὁ, Qui in primis subselliis sedet, aut Qui in subselliis judicialibus primus sedet [Hesych. Πρ., τῆς προεδρείας ἀξιωθέντα] : unde Pollux Περὶ δικαστῶν [4, 121] : Πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος. Quo respexit Aristoph. Vesp. [90] : Ἐρᾷ τε τούτου (τοῦ δικάζειν) καὶ στένει, Ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 26 : Πρωτόβαθρον ἐν ταῖς σκηναῖς οἱ πρῶτοι τῶν χορευτῶν ἑστῶτες.]

[Πρωτοβλάστος, ὁ, ἡ, Primum natus, Primigenius. Const. Manass. Amat. 9, 50. Boiss.]

Πρωτοβολέω, Primus jaculor. Plut. [Mor. p. 173, D] : Πρῶτος δὲ πρωτοβολεῖν ἐκέλευσε τῶν συγκυνηγετούντων τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους. At Ezech. 47, [12] : Πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in VV. LL. exp. Lignum frugiferum afferet primitiva. [Anon. Anth. Pal. 5, 124 : Βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. De dentibus abjiciendis Geopon. 16, 1, 13 : Ὁ πῶλος πρωτοβολεῖ τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων. G. D. Hippiatr. p. 227, 16 et 19. Ib. p. 226, 25 : Ὁ πῶλος πρ. τοὺς μέσους, τομεῖς καλουμένους. Hase.]

Πρωτοβόλος, ὁ, ἡ, Qui primus jaculatur, Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος (ita enim ap. Eust. quoque [p. 583, 24; 1404, 58] scribitur cum accentu in penult.), exp. a Bud. ex Hippiatria [p. 67, 3], Qui primos dentes emittit. [Adde Joann. Malal. p. 288, 7.] Vult autem Eust. βάλλω in hoc comp. significare ἐκβάλλειν et ῥίπτειν : sicut et quum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert autem et ex quodam Comico, Γνώμας γὰρ βέβληκεν, ὡς οὐδ' ἐπιτέτης ubi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. [|| Πρωτόβολος, ὁ, ἡ, Qui primum feritur. Eurip. Troad. 1068 : Τέρμονα πρωτόβολον ἁλίῳ. || « Adv. Πρωτοβόλως, Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 352, 6. » Boiss.]

[Πρωτόβουλος, ὁ, ἡ, Qui est inter primores consiliarios. Const. Manass. Chron. 6177 : Πρωτοβούλοις χρώμενος νήπιος τοῖς νηπίοις.]

[Πρωτόγαλα. V. Πύος. Πρωτόγαλον et Πρωτογάλιον, Cremor lactis, ap. Ducang., sed sine exemplis.]

[Πρωτόγαμος, ὁ, ἡ, Primas nuptias agens. Orph. Lith. 5, 253.]

[Πρωτογένεθλος, ὁ, ἡ, Primogenitus. Greg. Naz. vol. 2, p. 174.]

[Πρωτογένεια, ἡ, forma poetica pro πρωτογενής, Primum nata. Orph. Hymn. 9, 5. « In gemma exhibente Fortunam Pantheam quam Solem crediderunt editores, *Mém. de l'Acad. des Inscr.* t. 36, part. 1, p. 11 : ΤΥΧΗ ΠΡΩΤΟΓ ΚΟΛΟΣΣΑΙ, quod legerunt : Τύχη πρωτογένεια Κολοσσαίων· nisi tamen est : Τ. πρωτογενής, q. v. Conf. *Cabinet d'Orléans* t. 1, p. 209, tab. 49. » Hase.]

[Πρωτογένεια, ἡ, Protogenia, Deucalionis filia. Pind. Ol. 9, 44; Apollod. 1, 7, 2; Pausan. 5, 1, 3; Conon ap. Phot. Bibl. p. 133, 14. || Calydonis filia. Apollod. 1, 7, 7. || Erechthei filia. Phot. et Suid. s. v. Παρθένοι.]

[Πρωτογένειος, ὁ, Primæ lanuginis adolescens. Phil. Jud. ap. Euseb. Pr. ev. 8, p. 379, B (vol. 2, p. 632 ed. Mang.) : Ἐσσαίων κομιδῇ νήπιος οὐδείς, ἀλλ' οὐδὲ πρ. ἢ μειράκιον. Hemst. Id. Philo vol. 1, p. 159, 38 : Πῶς τὸ μειράκιον, ὁ πρ., ὁ νεανίας, ὁ τέλειος ἀνήρ; Hase.]

Πρωτογενής, ὁ, ἡ, Primigenius, Primigenus, [Primogenitus, Gl.] Primitivus, ut Cic., Lucret. et Columella loquuntur : i. q. πρωτόγονος. Cujus compar. est πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contrarium ὑστερογενής. [Plato Polit. p. 289, A : Τὸ πρ. εἶδος· 288, E : Τὸ πρ. ἀνθρώποις κτῆμα. Orph. Hymn. 24, 2 : Πρωτ... πρ. « Isidor. Pelus. Epist. 3, 268, 269. Theodor. Prodrom. Carmen in Andron. Comn. v. 109. » Boiss. Philo vol. 1, p. 489, 34. Gregor. Thaumaturg. p. 53, D. Pseudochrys. t. 9, p. 959, D. Greg. Nyss. t. 2, p.

881, D. Nicomach. Geras. Arithm. p. 123, 11 : Τῶν πρ. τριγώνων. Hase. Πρωτόγονος vel Πρωτογονής ap. Polluc. 7, 209, vitiose pro πρωτογενής. Angl.]

[Πρωτογένης, ους, ὁ, Protogenes, pictor Caunius, ap. Pausan. 1, 3, 5, Strab. 14, p. 652, Ælian. V. H. 12, 41, alios. Xanthius, secundum Suidam. || Atheniensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 332. Alius ibid. p. 505, ubi genit. Πρωτογένου, ut in inscr. ap. Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 171. || Caligulæ minister, ap. Dion. Cass. 59, 26; 60, 4. || Grammaticus, ap. Plut. Mor. p. 698, D. || Episcopus Sardicæ ap. Phot. Bibl. p. 481, 41.]

Πρωτογένημα, τὸ, Quod primum enatum et editum est : πρωτογενήματα θερισμοῦ, Exodi 34, [26], Messis primitivæ fruges. Et πρωτογενημάτων ἀπαρχάς, Eccles. 45, [44. Clem. Al. p. 970, 33. Valck. Philo vol. 1, p. 172, 1 : Ἀπὸ τῶν πρώτων καρπῶν, ὧν σύνθετον ὄνομα πρωτογενήματα. Hase. Eustath. Opusc. p. 335, 63.]

[Πρωτογεννησία, ἡ, Primogenitura. Ducang.]

[Πρωτογέννητος, ὁ, ἡ, Primogenitus, Gl. Schol. Hom. Il. Δ, 102. Wakef. Poeta in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 270, 18. Boiss. Epiphan. t. 2, p. 268, A : Ἀδὰμ ὁ πρωτόπλαστος καὶ πρ. Hase.]

[Πρωτογέρων, ὁ, Princeps senum, nomen dignitatis apud Bosnenses, de quo v. Ducang. Famil. Dalmat. p. 339.]

Πρωτογεύστης, ὁ, in VV. LL. pro eodem [προγεύστης. In Gl. Gustator]. Ibid. scribitur esse nom. animalis cujusdam Indici, in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua est, ex Alex. Aphr. Probl. 2, [60, p. 319, 22 : Τῷ λεγομένῳ πρωτογεύστῃ Ἰνδικῷ ζώῳ ὄντι].

[Πρωτογέωργος, ὁ, Primus agricola. Eustath. Opusc. p. 162, 93 : Φαυλοτάτου σπέρματος πρ.]

[Πρωτογλυφής, ὁ, ἡ, Primum sculptus. Ξόανον πρ. Rufin. Anth. Pal. 5, 36.]

Πρωτογνώμων, ὁ, Qui est primæ sententiæ, primus sententiam dicit, Princeps senatus. Ita enim Gell. 14, 7 : Primum rogari solitum qui princeps in senatum lectus esset. Et Trebell. Pollio, Eum qui erat princeps, quum senatus sententiam rogasset. Et rursum, Consularis primæ sententiæ. Sic Tacit. 3 : Designatum dicendæ primo loco sententiæ. Et Flav. Vopisc. in Aurel. : Tunc surrexit primæ sententiæ Ulpius Syllanus, atque ita locutus est. Et in Tacito, Tacitus, qui erat primæ sententiæ consularis. Idem in Probo, Qui primæ sententiæ tunc erat. Sic Jul. Capitolinus in Gordianis, Qui primam sententiam erat dicturus, sic orsus est.

[Πρωτογονέω. Plut. Mor. p. 322, F : Τύχης ... πρωτογενείας λεγομένης, ὃ πρωτογονοῦν τις ἂν ἑρμηνεύσειε. Scribendum πρωτογόνου. G. Dind.]

[Πρωτογόνη, ἡ, Primogenita, cognomen Proserpinæ ap. Pausan. 1, 31, 4 : Βωμὸς Κόρης πρωτογόνης. Sed πρωτογόνου Κούρας in epigr. 4, 1, 8.]

[Πρωτογονία, ἡ, Primogenitura. Athen. 14, p. 660, A.]

[Πρωτόγονον, τὸ, synonymum ἀειζώου, Sempervivi, ap. Diosc. 4, 89. Boiss.]

Πρωτόγονος, ὁ, Primigenius, Primigenus, [vel, ut Gl. exp.] Primitivus, ut Cic., Lucr. et Colum. loquuntur. [Per νέος exp. Hesych., per πρῶτος, νέος Phot. et, apud quem in πρώτονος est corruptum, Suidas. Πρωτόγονος τῶν τέκνων in inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 4. Πρ. βρέφος Pollux 2, 8.] Hom. Il. [Δ, 102, 120 et] Ψ, [864] : Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. [Eur. Iph. T. 209 : Πρ. θάλος· Hec. 458, φοῖνιξ. Πρ. ἀλίσκεται Geopon. 15, 4, 4. Πρ. οἱ Ἀθηναῖοι schol. Aristoph. Eq. 42. Justin. Mart. Apol. 2, p. 158, Christum vocat πρωτόγονον τοῦ θεοῦ, et Clem. Al. Strom. 6, p. 644 (769 Pott.), πρωτόγονον υἱόν. Adam quoque πρ. vocatur ab Greg. Naz. in Or. de baptismo et ab Suida. Sirac. 36, 14 : Ἐλέησον Ἰσραὴλ ὃν πρ. ὠνόμασας. Suicer. Tatian. p. 249 ed. Bened. Heliod. Æthiop. p. 192, 3. Hermes Trismeg. De mente comm. p. 24, 43 : Ὁ πρ. θεός. Galen. vol. 4, p. 773, 14, de substantiis primitivis : Τὰ πρ. μὲν ὑπὸ Πλάτωνος, ὁμοιομερῆ δ' ὑπ' Ἀριστοτέλους ὀνομαζόμενα. Respexit ad Platon. Polit. p. 288, E et 289, A, ubi hodie legitur πρωτογενές. Hase.] Metaph. vero Naz. [vol. 1, p. 639] dixit πρωτόγονος ἐντολή. [Πρ. ὄρχησις Lucian. De salt. c. 7. || Princeps.

Soph. Ph. 180 : Πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος. Πρ. per πρώτων φανέντων exp. Hesych. || Primum institutus. Pind. Ol. 10, 63 : Ἐν πρ. τελετᾷ.] At Πρωτογόνος, Primum pariens, s. Primum enixa [ap. Polluc. 4, 208, ubi πρωτόγονοι γυναῖκες scriptum].

[Πρωτόγραφος, ὁ, ἡ, Primum scriptus. Βίβλος πρ. vel βιβλίον πρ. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 370, 371.]

Πρωτογυναῖκες, οἱ, Qui primum uxores ducunt, Hesych., quem vide. [Hesychii verba in cod. sic scripta, Πρ., οἱ μηδέπω ἠγμένοι γυναῖκας, ex quo Musurus fecit οἱ μὴ ἀνηγμένοι γυναῖκας. Fort. οἱ πρῶτον (vel πρώτην) ἠγμένοι γυναῖκα. G. Dind.]

[Πρωτοδαής, ὁ, ἡ, Primum cognoscens. Oppian. Hal. 4, 323 : Ἔχει δ' ἄρα θαῦμα νομῆας πρωτοδαεῖς.]

[Πρωτόδαιμος. V. Ἀδαμικός.]

[Πρωτοδευτέρως, Altera parte post alteram. Theophil. Protosp. De puls. p. 31, 13 ed. Ermerins. Hase.]

[Πρωτοδιάκονος, ὁ, Primus diaconus (in monasteriis : qui in ecclesiis ἀρχιδιάκονος). V. Ducang. s. v. Διάκονος p. 295.]

[Πρωτοδίκαιος, ὁ, ἡ, Primus justus. Epiphan. t. 2, p. 268, A, de Abelo. Hase.]

[Πρωτοδικαστής corruptum ex ἀκηδιαστής in libris quibusdam Suidæ s. v. Ἀσηκόρος.]

[Πρωτοδότης, ὁ, Primus dator. Dionys. Areop. p. 29, 41. Kall.]

[Πρωτόδοτος, ὁ, ἡ, Primum datus : unde adv. Πρωτοδότως, Dionys. Areop. p. 28. Kall. Cat. in Psalm. t. 1, p. 431, 16, ubi mendose πρωτοδότως. Hase.]

[Πρωτοδρομία, ἡ, Primus cursus. Const. Manass. Chron. 6497.]

[Πρωτοεδρία, ἡ, Prima sedes, Præsidium. Tzetz. Hist. 4, 569. Boiss.]

[Πρωτοέξαρχος, ὁ. Simon CPol. ap. Allat. Hotting. p. 335 : Οἱ πρωτοέξαρχοι καὶ διατάκτορες τῶν συνόδων. Qui synodis præsidebant et eas ordinabant. Boiss.]

[Πρωτοευνοῦχος vel Πρωτευνοῦχος, ὁ, Primus eunuchorum, Præpositus cubiculi imperatorii. Theophan. p. 306, C; Georg. Cedr. p. 442, A. Ducang. Tzetz. Hist. 1, 97.]

[Πρωτόζευκτος, ὁ, ἡ, Primum junctus. Ἄζυγος per πρ. exp. Etym. M. p. 17, 52.]

[Πρωτόζυγον, τὸ, Primus ordo militum. Jul. Afric. Cest. p. 302, 21. Hase.]

Πρωτόζυξ, ὁ, ἡ, Primis nuptiis junctus, ex Epigr. [Antiphan. Anth. Pal. 9, 245], Qui tunc primum matrimonio junctus est. [|| De equis currui primum junctis Joann. Cinn. Hist. p. 146, A : Πρωτοζύγων τῶν ἵππων ὄντων. G. Dindorf.]

[Πρωτοζώμιον, τὸ, Prima tinctura. Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 501, 13. Hase.]

[Πρωτοθεράπων, οντος, ὁ, Primus minister. Eustath. Opusc. p. 291, 30.]

[Πρωτόθετος, ὁ, ἡ, Primum positus, constitutus, creatus. Eustath. Opusc. p. 144, 10 : Ἔμβλεψον εἰς τὸν πρ. κύνα· 146, 50 : Τοῦ πρ. ἐκείνου καλοῦ· 264, 70 : Ὁ πρ. Ἀδάμ. Λέξις πρ. vel ῥῆμα πρ., Verbum primitivum, p. 182, 30; 315, 60, et ad Hom. p. 39, 25; 45, 22, 98, 39. « Idem Comm. in Joann. Damasc. § 19. » Boiss. || Adv. Πρωτοθέτως. Eustath. Opusc. p. 40, 90 : Πρ... πᾶς ἅπας εἰς οὐδέν τι ταπεινὸν ἔχει ἀπενεχθῆναι, οὔτε πρ... οὔτε πρωτολογικῶς.]

[Πρωτόθνητος, ὁ, ἡ, Primo mortuus. Epiphan. t. 2, p. 273, B, de Adamo. Id. ib. p. 268, A, de Abelo. Hase.]

Πρωτοθοινία, ἡ, Prima convivii portio. Pollux [1, 34] : Τὸ δὲ ἐν ταῖς εὐωχίαις ἢ κρεωνομίαις πρῶτον τῶν μερίδων λαμβάνειν, πρ. ὀνομάζεται. Primicœnium aliquis dicere possit, ad imitationem Apuleii, qui Antecœnium dixit.

[Πρωτοθρονία. V. Πρωτόθρονος.]

Πρωτόθρονος, ὁ, ἡ, Qui primo throno sedet, i. fere q. πρωτόβαθρος. [Nonn. Jo. c. 11, 190 : Πρωτόθρονος ἕζετο βουλή. De Diana primi ordinis dea Callim. H. in Dian. 228, Nonn. Dion. 8, 166, Jo. c. 11, 199, Coluth. 153. Aram τῆς πρωτοθρονίης καλουμένης Ἀρτέμιδος in descriptione Amphissæ memorat Pausan. 10, 38, 6. || Pluralis forma ἑτερόκλιτος, Πρωτόθρονες ἕδραι in Anth. Pal. App. 51, 35, quocum κλάδους συνομόθρονας ex Constant. Porph. Cerim. p. 223, D, comparavit

Lobeck. Paral. p. 180. || Πρωτόθρονος, Episcopus primæ sedis, Primas, ap. scriptores eccles., quorum exx. v. ap. Ducang. vol. 1, p. 498.]

Πρωτόθροος, ὁ, ἡ, q. d. Primisonus, exp. etiam Primo sono editus: πρ. ὀμφή, pro Prophetia. Primo locutus, ex Nonno [Jo. c. 12, 152; c. 13, 88. Πρ. κήρυξ c. 3, 130.]

[Πρωτοθύης, ὁ, Protothyes, Scytha, ap. Herodot. 1, 103: Μαδύης Πρωτοθύεω.]

[Πρωτοθύτης, ὁ, Primus sacrificus, nomen dignitatis ap. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 46, D, Ephræm. Cæsar. 10268. Laonicus Chalcondylas πρωτοθύτης in subscriptione Batrachomyomachiæ editionis Venetæ a. 1486.]

Πρωτόθυτος, ὁ, ἡ, Qui primus sacrificatur. [Πρωτόσφακτος per πρ. exp. schol. Lycophr. 329.]

Πρωτοκαθεδρία, ἡ, Primus in consessu aliquo locus, Prima cathedra et primum subsellium: vel Primus consessus: usurpando Consessum pro ipsa Considendi actione. Matth. 23, [6]: Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amantque primos accubitus in cœnis, et primos consessus in synagogis: s. Amantque primi accumbere in cœnis, et primo loco sedere in conventibus. [Luc. 20, 46; Marc. 12, 39. Clem. Al. p. 307, 793, 892. Kall. Evang. Marcion. ap. Thil. t. 1, p. 439, 16. Euseb. Hist. eccles. p. 197, A. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 116, 16 Dronk. Hase. Theophan. Chron. p. 140, B.]

[Πρωτοκαθεδρίτης, ὁ, Præses. Antioch. De dign. pont. p. 1229, A: Ἡγουμένους τῆς ἐκκλησίας καὶ πρ. Hase.]

[Πρωτοκαίριος, ὁ, ἡ, Præmaturus. Epist. synod. Nicæn. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 96, 43: Πρ. ἔαρ. Hase.]

Πρωτοκήριος, ὁ, Primicerius. Vide Πριμικήριος [ap. Ducang.].

[Πρωτοκῆρυξ, υκος, ὁ. Πρ. τῆς ἐκκλησίας ap. Georg. Pach. V. Mich. Pal. p. 325, C, ubi Præcentorem intelligit Possinus, πρωτοψάλτην dictum a Codino p. 125, B. G. Dind. Euseb. Contra Marc. p. 75, D: Οἱ πρ., Apostoli. Hase.]

[Πρωτοκλέης, έους, ὁ, Protocles, unus ex Tritopatoribus. Phanodem. ap. Phot., Suid., Etym. M. (ubi p. 768, 7, Πρωτοκλεῖαν vitiose pro Πρωτοκλέα) s. v. Τριτοπάτορες et Tzetz. ad Lycophr. 738. Iidem fratrem ejus memorant Πρωτοκρέοντα, quod in Πρωτοκλέοντα corruptum ap. Suidam.]

[Πρωτοκλήσια, τὰ, Convocatio, s. Conventus principum, Macc. 2, 4, 21. Alii ibi legunt τὰ πρωτοκλίσια. Grotius emendat πρωτοκούρια. Schleusner.]

[Πρωτόκλητος, ὁ, ἡ, Primum vocatus. Clem. Alex. p. 976: Παρὰ τῷ νυμφίῳ καταλύων μετὰ τῶν πρ. καὶ πρωτοκτίστων. Recte restitutum Theodoreto vol. 1, p. 454, pro πρωτοκλίτους. « Πρωτόκλ. ἀποστόλων Πέτρος, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto p. 160 Combef. Πρ. ἀπόστολος Tzetzes Epist. p. 524, 7 Kiessl. » Boiss. De hoc et de Andrea πρωτοκλήτῳ (qui primus omnium Christum est secutus) v. Ducang. p. 1265. G. D. Epiphan. Vita S. Andreæ p. 44, 3 Dressel.: Τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου καὶ πρ. τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου. Jo. Docian. Orat. p. 9, 21 Tafel. Cedren. Hist. p. 587, D. Hase.]

Πρωτοκλισία, ἡ, Primus accubitus. Vide Πρωτοκαθεδρία. [Matth. 23, 6; Marc. 12, 39; Luc. 14, 7, 8; 20, 46. Theodor. Stud. p. 454, A, aliique recentiores. Πρ. συμποτική Clem. Al. p. 892. Per ἡ πρώτη καθέδρα exp. Suidas. G. D. Nic. Dav. In Greg. Naz. p. 55, 26 Dronk.: Περὶ προτιμήσεως, ἢ περὶ πρ. Neutr. τὰ πρωτοκλίσια 2 Macc. 4, 21, Conventus principum. Hase.]

[Πρωτόκολλον, τὸ, Prima pagina vel codicis vel voluminis s. scapi. Locos collegit Ducang. Glossar. col. 1265, qui tamen aliter interpretatur. Hase.]

[Πρωτοκόμης, ὁ, Primicomus. Schol. Pind. Pyth. 4, 145: Ἀχιλλεὺς νέος ἦν πρ. Wakef.]

[Πρωτοκόμιον, τὸ, Prærogativa. Cyrill. Alex. C. Jul. p. 104: Ἀπόλεκτον τὸ ἐξ Ἀβραὰμ ποιήσασθαι γένος καὶ οἷόν τι πρ. τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Suicer. Προκόμιον ex hoc l. attulit Ducang. p. 697. Verum videtur προνόμιον.]

[Πρωτοκορυφαῖος, ὁ, Primus inter principes. Andr.

Cret. p. 336. Kall. Est epitheton Petri et Pauli Apostolorum. Morin. Pœnit. p. 135, A. Gabriel Philad. De sept. sacr. ib. p. 147, C. Cod. monast. Iber. in monte Atho ap. Zachar. Anecd. p. xiv, 16. Hase.]

[Πρωτόκοσμος, ὁ, Primi magistratus nomen in inscrr. Creticis ap. Bœckh. vol. 2, p. 424 seqq.]

[Πρωτοκουρία, ἡ, Prima tonsura. Tobias 1, 6.]

Πρωτόκουρος, ὁ, ἡ, Tum primum tonsus, vel Qui primum tondetur: ut πρ. λειμών, πρ. πόα, Quæ prima vel primum tondetur. Bud. [Aristot. H. A. 8, 8: Τῆς Μηδικῆς ἡ πρ. πόα φαύλη. || Πρωταίχμαια per πρωτόλεια et πρωτόκουρα exp. schol. Lycophr. 469, quod πρωτόκουρα vel πρόκουρα scribendum ex schol. 298, ubi πρωτόλεια sic explicatur. Est autem vocabulum illud Græcobarbarum: v. Ducang. s. v. Κούρσος p. 742. G. Dindorf.]

[Πρωτοκρέων. V. Πρωτοκλέης.]

[Πρωτόκτητος, ὁ, Protoctetus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 394. G. Dind.]

[Πρωτοκτίστης, ὁ, Primo creans. Isidor. Pelus. Epist. 3, 31, p. 258, de Dei filio: Πρωτοκτίστης, οὐ πρωτόκτιστος. Suicer. Cyrill. Scythopol. V. Sabæ c. 89, ap. Ducang. p. 523.]

[Πρωτόκτιστος, ὁ, ἡ, Primo conditus, Primo creatus. (Primitivus, Gl.) Etym. M. p. 392, 38. « Joann. Chrys. in Epist. ad Coloss. Serm. 3, vol. 4, p. 103, 41. » Seager. Clem. Al. Strom. 5, p. 591 (699 Pott.): Πρ. σοφία. Apud eundem Theodotus p. 790 (970 Pott.): Οἱ ἀρχάγγελοι οἱ πρ. Joann. Damasc. Orthod. fidei 4, 8, p. 293: Υἱὸς μονογενὴς πρωτότοκος καὶ οὐ πρ. λέγεται. Suicer. Epiphan. Vita S. Mariæ p. 21, 21 Dressel.: Τὸ πρ. σκότος. Id. t. 1, p. 1049, C; t. 2, p. 273, B. Hase. Πρ. ἄγαλμα Suidas s. v. Ἀδάμ.]

[Πρωτοκτόνος, ὁ, ἡ, Primam cædem patrans. Æsch. Eum. 718: Πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος.]

[Πρωτοκύμων, ὁ, ἡ, Primum prægnans. Achill. Tat. 1, 10: Νεανίσκος ἔρωτος πρωτοκύμων οὐ δεῖται διδασκαλίας πρὸς τὸν τοκετόν. ὁ]

[Πρωτοκυνηγός, ὁ, Primus venatorum (Gallice *Grand-Veneur*), nomen dignitatis in Palatio Cpol. V. Ducang. p. 1266. « Niceph. Gregoras 3, c. 3, § 5, p. 38, D. » Boiss.]

[Πρωτοκύων, κυνος, ὁ, Primus canis, i. e. Princeps Cynicorum. Lucill. Anth. Pal. 11, 154.]

[Πρωτοκωμήτης, ὁ, Princeps pagi. Pallad. Hist. Laus. c. 6, et V. S. Symeonis ap. Ducang. G. D. Act. SS. Julii t. 1, p. 160, 10. Cyrill. Scythop. Vita S. Cyriaci ib. Sept. t. 8, p. 151, 21: Πρ. ἀπὸ Θεκοάων τῆς κώμης. Hase.]

[Πρωτόλαος, ὁ, Protolaus, Dialcis filius, victor Olympicus. Pausan. 6, 6, 1. || Forma Dor. Πρωτόλαος, quod v.]

Πρωτόλειον, τὸ, s. potius plur. Πρωτόλεια, τὰ, Primitiæ prædæ, manubiarum, ἡ τῆς λείας ἀπαρχή, quam diis offerebant, utpote victoriæ auctoribus. [Phot. p. 469, 7: Πρωτόλεια, τὰ ἀπάργματα τῆς λείας ἃ τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν· ἢ αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἷον πρωτόλεια. Conf. Etym. M. p. 693, 11, et Hesych.] Generaliter autem pro quibusvis Primitiis. [Schol. Hom. Il. P, 9: Ἐν κυνηγεσίοις πρωτόλεια τῷ πρώτως βαλόντι δίδοται.] Julianus Iamblicho [Epist. 40, p. 417, A]: Σοὶ πρώτῳ καθάπερ θεῷ τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ συγγραμμάτων ἀπέδωκα, σύμβολον ἀφίξεως τῆς ἐμῆς. Eurip. Or. [382]: Τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια, θιγγάνω Ἱκέτης, φύλλων στόματος ἐξάπτων λιτάς, schol. τὰ πρῶτα et τῆς ἱκεσίας τὴν ἀπαρχήν. [Lycophro 298: Πολλοὺς ἀριστεῖς πρωτόλειά θ' Ἑλλάδος αἰχμῇ φέροντας. Adjective 1228: Αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον ἄραντες στέφος.] At πρωτόλειον ap. [Phot. p. 469, 4,] Suid. post Πρωτόλεια et in Ἀκρόλειον. [Suidas s. v. Ἀδὰμ p. 82, B ed. Gaisf.: Τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπαρχὴ καὶ πρωτόλειον. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 1, p. 695: Σέσωσται τὸ κατάλειμμα, οὗ καὶ πρ. ὥσπερ τι καὶ ἀπαρχὴ γεγόνασιν οἱ μαθηταί· In c. 6. Hoseæ p. 105: Πρ. τι ποιήσομαι τῆς ὀργῆς. Hæc et alia Suicer. Dionys. A. R. 4, 30: Τὰ πρωτόλεια (sic cod. Vat.: vulgo προτέλεια) τῶν ἀνοσίων γάμων διαπραξάμενος. Apud Suidam in edd. vet. πρωτόλειον scriptum, ut πρωτόλεια scribebatur ap. Joseph. A. J. 4, 8, 22. Masculinam adjectivi formam posuit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 60, 32: Πρωτόλειος ἐπὶ

τοῦ ὃ λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὥσπερ τὸ πρωτόλειος. Quod πρωτόλαος scribendum esse conjecit Bergk. Comment. de com. Att. p. 296. Πρωτόλαια vitiose pro πρωτόλεια ap. Hesych.]

[Πρωτολεχής, ἡ, Primipara. Oppian. Hal. 4, 197: Θυγατρὸς πρωτολεχοῦς· ubi var. lect. πρωτολέχου et πρωτοτόκου.]

[Πρωτολήθεσθαι, τὸ πρῶτον ἀποπειρᾶσθαι, gl. corrupta Hesychii. Πρωτομήδεσθαι Is. Vossius. Quod falsum.]

Πρωτολογέω, Primus dico, Primas dicendi partes sortitus sum.

Πρωτολογία, ἡ, Primæ partes dicendi. [Demades p. 178 extr. Proverb. 18, 17: Δίκαιος ἑαυτοῦ κατήγορος ἐν πρ. Anon. ap. Suidam s. h. v.: Πάσης κατηγορίας τοῦτο ἀπορρέει πρωτολογίαν. Doxopater in Walzii Rhett. vol. 2, p. 378, 23: Αἱ καλούμεναι πρ.] Schol. Dem. p. 189 [454, 23 ed. Reisk.]: Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δευτερολογία· ὁ Ἀφόβιον γάρ, ὡς πρεσβύτερος, ἔλαβε τὴν πρ., quod πρωταγωνιστεῖν dicitur a Libanio, Bud. [Proverb. 18, 17. Basil. M. t. 1, p. 240, B. Jo. Clim. p. 65, 3: Ἐν τῇ πρ. τῶν ὕμνων. Jo. Chrysost. t. 6, p. 223, A: Ἡ πρ. τῷ κατηγόρῳ δίδοται, τῷ ἀνευθύνῳ. Id. t. 4, p. 207, B: Ἅρπασον τὴν πρ., Rape sermonis principium. Hase.]

[Πρωτολογικῶς. V. Πρωτόθυτος.]

[Πρωτολόγος, ὁ, Primarum partium actor. Teles ap. Stob. Flor. 5, 67 init.: Καὶ γὰρ αὕτη (ἡ τύχη), φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε δὲ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον. || Πρωτόλογος (nam hoc accentu scripsit Bœckh.) ἄρχων in inscrr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 511 seqq.; in Iconiensi vol. 3, p. 67.]

Πρωτολοχία, ἡ, Ordo primipilarium, λοχαγῶν, τὸ α ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν εὐθεῖαν τάσσεται ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον: quod et πρόσωπον, μέτωπον, στόμα, παράταξις, πρωτοστάται, ut docetur in l. De vocab. militaribus [in Montef. Bibl. Coisl. p. 507, et ap. Suid. s. v. Μῆκος φάλαγγος].

[Πρωτομαγγιπευτής, ὁ, i. q. sequens. Georg. Pachymer. Hist. t. 2, p. 55, C ed. Reg., ubi male intellecto siglo cusum, ἀμαγγιπεύτων. Hase.]

[Πρωτομάγειρος, ὁ, Princeps coquorum. Symeon Sethi Ichnel. p. 170. Boiss.]

[Πρωτόμαντις, ἡ, Primum vaticinans. Æsch. Eum. 1: Τὴν πρ. Γαῖαν. Etym. M. p. 455, 49: Θέμις ἡ πρ.]

[Πρωτομάρτυς, υρος, ὁ, Primus testis. Joann. Chrys. Homil. in Genes. 19: Τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρα (Abel). || Primus martyr. Id. Homil. 10, vol. 5, p. 45: Ἀπαιδά με καθίστησιν, ἀλλὰ πατέρα πρωτομάρτυρος. Christum πρωτομάρτυρα appellat Euseb. Pamph. in Act. Conc. Nicæni part. 2, c. 19, p. 126. Στέφανος πρωτομάρτυρ ap. Joann. Damasc. Orthod. fidei 4, 16, p. 339, in Typico Sabæ c. 26, p. 57, et alibi. Suicer. Πρωτομάρτυς Stephanus ap. Epiphan. vol. 1, p. 817, A. Qui πρωτομαρτύρων κλέος appellatur ab Ephræm. Cæsar. 6. Alia v. ap. Ducang. p. 882. « Fem. genere ἡ πρωτομάρτυρ de Thecla Isidor. Pelus. Ep. 1, 160. » Boiss.]

[Πρωτομάχη, ἡ, Protomache, Pindari filia. Suidas s. v. Πίνδαρος.]

[Πρωτόμαχος, ὁ, ἡ, In prima acie pugnans. Inter proparoxytona a μάχη derivanda ponit Athen. 4, p. 154, E. « Στράτων πρωτόμαχος χρηστὲ χαῖρε in inscr. ap. Clarck. Itin. vol. 1, p. 620. » Osann.]

[Πρωτόμαχος, ὁ, Protomachus, dux Atheniensium. Xenoph. Hell. 1, 5, 16. || Alii ap. Demosth. p. 1311, 9, Arrian. Anab. 2, 9, 2, Rufin. Anth. Pal. 5, 71, in numo Smyrnæo ap. Mionnet. vol. 3, p. 203, in inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 4.]

[Πρωτομέδεια, ἡ, Protomedea, Nereis. Hesiod. Theog. 249.]

[Πρωτομέδουσα, ἡ, Protomedusa, Nereis. Apollod. 1, 2, 6, ubi Heyn. correxit Ποντομέδουσα.]

[Πρωτομήτωρ, ἡ, Prima mater. Εὔα πρ. Const. Manass. Chron. 341, 4760.]

[Πρωτόμισθος, ὁ, ἡ, Qui primus mercedem accepit. Lycophro 1384: Τὸν πρ. Κᾶρα ... στρατόν quod schol. exp. πρώτως ἐπὶ μισθῷ συμμαχήσαντα.]

[Πρωτόμορος, ὁ, ἡ, Prius fato functus. Æsch. Pers. 568: Τοὶ δ' ἄρα πρ.]

[Πρωτόμορφος, ὁ, ἡ, Imaginifer, Gl.]

[Πρωτομύστης, ὁ, ἡ, Primus pollutus. Schol. Æsch. Eum. 721. Wakef.]

[Πρωτομύστης, ὁ, Qui primus est initiatus. Achill Tat. 3, 22. Wakef.]

Πρωτόμφαλον, τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον, Hesych., Umbilicus clypei.

[Πρῶτον. V. Πρῶτος.]

[Πρωτοναύκληρος, ὁ, Princeps naviculariorum. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 203, 44. Hase.]

Πρωτόναυς, ὁ, Qui nunc primum navigat aut navi in aliquem locum pervehitur: πρωτόναυς, οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἴς τινα τόπον καταπεπλευκότες, [Phot. p. 469, 13, cujus codex πρωτονέων, et] Suidas. Apud eundem habetur etiam Ἀρχίναυς: quod non exp., ac dubium est an accipiatur pro πρωτόναυς an vero pro ναύαρχος.

[Πρωτονικίας, ὁ, Protonicias, n. pr. in inscr. Spart. ap. Ed. Gerhard. *Annali dell' inst. arch.* vol. 9, part. 2, p. 112, (6). Hase.]

[Πρωτονόη, ἡ, Protonoe, Dysantis et Baubonis filia, ap. Harpocr. s. v. Δυσαύλης ex Asclepiade. || Deriadis filia ap. Nonn. Dion. 35, 80; 40, 109, 125, 174, et al. Forma propter metrum producta Πρωτονόεια, 34, 179. G. Dind.]

[Πρωτόνοια, ἡ, Prima animi conceptio, cogitatio. Marcus Eremita p. 169: Τοὺς μισοῦντας τῶν πονηρῶν ἐπιθυμημάτων τὴν πρ. G. D. Id. p. 934, B; 937, D; 938, E; 940, B. Nil. Epist. p. 189, 4. Jo. Climac. p. 354, 7: Τὴν πρ. ἡμῶν καταμολύνων· et schol. ib. p. 111, 17. Hase.]

[Πρωτονύμφευτος, ὁ, ἡ, Primum nuptus. Callicrat. ap. Stob. Flor. 85, 18 fine.]

[Πρωτόνυμφος, ὁ, ἡ, idem. Theodor. Stud. p. 488, E. G. Dind.]

Πρωτοπαγής, ὁ, ἡ, Qui primus compactus et coagmentatus est, fixus et depactus est. Unde ap. [Etym. M. p. 693, 9, et] Suid., Πρωτοπαγῆ, πρώτως πεπηγότα. Apud Hom. πρ. ἅμαξα, Currus nunc primum compactus et fabricatus: quemadmodum Hesych. quoque πρωτοπαγεῖς δίφρους [ex Hom. Il. E, 194] exp., οἱ πρῶτον πεπηγμένοι, καινοί: Il. Ω, [267]: Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην, Καλήν, πρωτοπαγῆ. [Eustath. p. 1349, 59.] Itidem πρωτοπαγὴς ναῦς dicitur Navis nunc primum coagmentata et ædificata. [V. Eustath. p. 742, 42. Τὸ πρ. τοῦ ὑγροῦ σχῆμα Cassius Probl. 19. Schneid. Apollon. Alex. De constr. p. 269, 26. Figurate Hesych. ap. Phot. Bibl. p. 498, 5, de S. Andrea πρωτοκλήτῳ: Ὁ πρ. τῆς ἐκκλησίας στῦλος. Hase.] In VV. LL. ponitur etiam Πρωτοπαγός, itidem pro Nuper compactus, Recenter constructus, fabricatus, πρώτως πεπηγώς, νεοκατασκεύαστος: sed sine auctore et exemplo.

Πρωτοπάθεια, ἡ, Affectus quo aliquid primum afficitur, non per consensum alterius, quæ συμπάθεια dicitur. Frequens usus hujus vocab. ap. Galenum quum alibi, tum lib. 2 τῶν Κατὰ τόπους [vol. 7, p. 338, B, C. Theophan. Nonn. c. 26, 36 et 186. « Theoph. Bulg. In Lat. p. 281 Anecd. Mingar. » Boiss. Theophil. Protospath. De puls. p. 69, 4 Ermerins. Olympiod. In Ecclesiast. p. 664, B. Hase.]

[Πρωτοπαθέω, Primum afficior. Athenag. p. 208, 20 (333, D): Πρωτοπαθεῖ τὸ σῶμα. Hemst. Greg. Thess. Homil. p. 63 Matth.; Const. Manass. Chron. 341. Boiss. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 275, 41. Theophan. Nonn. t. 1, p. 148, 1; 156, 7. Galen. vol. 19, p. 700, 10; 709, 15; 710, 6. Id. vol. 14, p. 699, 9: Τούτου πρωτοπαθοῦντος· 748, 5: Τὸν πρωτοπαθοῦντα τόπον· 756, 1: Τοῖς τόποις τοῖς πρ. Hase. Heliod. Chirurg. p. 86; Alex. Trall. 1, p. 8; Joann. Act. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 385, 32; 387, 19. Clem. Alex. Strom. p. 498, 22; 808, 29; 868, 37.]

[Πρωτοπαθής, ὁ, ἡ, Primum affectus. Eust. p. 41, 22, ἀήρ. || Adverb. Πρωτοπαθῶς. Idem Il. A, p. 28, 33 ed. Bas., quæ aliter in ed. Rom. p. 38, 8, σωματοπαθῶς πλάττει καὶ ἀνθρωποπαθῶς.]

[Πρωτόπαις, αιδος, ἡ, Filia natu major. Ephræm Cæsar. 7427, 8261.]

[Πρωτόπαλος, ὁ, incertæ signif. vox ap. Dion. Cass. 72, 22, ubi Πρ. σεκουτόρων, quod alii a πάλη derivant

ut Præcipuum pugnatorem significet, alii a πάλος, ut sit Cujus sors prima exiit. V. Reimari annot. G. D. Conf. Salmas. ad Æl. Lampr. Commod. c. 15, p. 120, C, et Letronn. *Revue archéol.* t. 3, p. 4, qui ap. Dion. Cass. 72, 22 censet leg. separatim, πρῶτος πάλος. Hase.]

[Πρωτόπαππος, ὁ, Abavus. Const. Manass. Chron. 5927.]

[Πρωτοπασχῖται, οἱ, Hæretici Novatiani, sic dicti quod Christianorum aliorum Pascha anteverterent et eodem die cum Judæis celebrarent. V. Ducang. Append. p. 162.]

[Πρωτοπάτωρ, ὁ, Primus pater. Eustath. Opusc. p. 248, 70: Σὺ δὲ ὁ μικρὸς πατὴρ ἀπαρνῇ τὸν ... καλῶς ἂν εἴποι ... πρωτοπάτορα.]

[Πρωτόπειρα, ἡ, Tirocinium, Gl.]

[Πρωτοπειρία, ἡ, Rudimentum, Gl.]

Πρωτόπειρος, ὁ, ἡ, Primum experiens. [Pollux 3, 39.] Suid. [ex Polyb., ut videtur Casaubono; Æliano tribuit Valck.]: Νέος ὢν κομιδῇ καὶ πρωτόπειρος τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, καὶ νεωστὶ γενόμενος τῆς ἐπὶ πλεῖον προαγωγῆς. [Πρ. κακοπαθείας Polyb. 1, 61, 4. Diogenian. 6, 93: Συγγνώμη πρωτοπείρῳ· ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις διαμαρτανόντων. Alexis] apud Athen. vero 13, [p. 568, A]: Καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης. [Achill. Tat. 2, 37: Πρ. ὢν ὅσον εἰς γυναῖκας· 38: Μὴ πρ., ἀλλὰ γέρων εἰς Ἀφροδίτην. Cum πρὸς anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 175, 8: Πρὸς ἐκστρατείαν πρ. ὤν.] Vide et Πρωτόποσις.

[Πρωτοπείρων, ὁ, ἡ, idem. Πρωτοπείρονος gl. sine expos. posita ap. Suidam.]

[Πρωτοπήμων, ὁ, ἡ, Primum lædens, Auctor malorum. Æsch. Ag. 216: Τάλαινα παρακοπὰ πρ.]

[Πρωτόπλασις, εως, ἡ, Prima formatio. Schol. Æsch. Prom. 120: Προμηθεὺς καλεῖται ἡ προμήθεια καὶ πρ. ἣν δέδωκεν ὁ θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ ἔχειν. Nisi πρώτη πλάσις scripsit.]

Πρωτόπλαστος, ὁ, ἡ, Qui primus fictus formatusque fuit, ut Adam, [ap. Suid. s. v. Ἀδάμ p. 82, B ed. Gaisf. Sap. 7, 1: Γηγενοῦς ἀπόγονος πρωτοπλάστου· 10, 1: Πρωτόπλαστον πατέρα κόσμου. Clem. Al. p. 559; Aster. Hom. p. 55, 65; Orac. Sibyll. 1, 285; Eustath. Opusc. p. 63, 70; Const. Manass. Chron. 386, 4759; Cantacuz. Hist. p. 794, B. G. Dind. Tatian. p. 159, A. Evang. Nicod. p. 686, 4. Ib. p. 684, 2: Ὁ πρ. καὶ προπάτωρ Ἀδάμ. Hase.]

[Πρωτόπλοια, ἡ, Primum navigium, Gl.]

Πρωτόπλοος, et Πρωτόπλους, ὁ, ἡ, Primo navigationem experiens, Primo navigans. Hom. Od. Θ, [35]: Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν Πρωτόπλοον. Sic et ex Eur. [Hel. 1547: Πρ. ναῦς· Andr. 865: Πρ. πλάτα], affertur tanquam epithetum navis novæ. [Argo πρωτόπλουν σκάφος Sext. Emp. p. 556, 24.] Ex Xen. autem [Hell. 5, 1, 27] πρωτόπλοι de navibus quæ in acie primæ erant, Bayf. [|| Metaph. de virgine quæ in primo ætatis flore est, Plato epigr. ap. Diog. L. 3, 31: Νεότητος πρωτοπλόου, quod πρωτοπόρου scriptum ap. Athen. 13, p. 589, D. Totum epigramma nonnihil mutatum et Asclepiadi tributum legitur in Anth. Pal. 7, 217, ubi νέον ἥβης ἄνθος... πρωτοβόλου, adscripta tamen in margine codicis ab alia manu lectione ea quæ est apud Diog. Πρωτόπλοον ἡλικίην Rufin. Anth. Pal. 5, 62, 6 in var. lect.]

[Πρωτοποίμην, ὁ, Princeps pastorum, de Archiepiscopo, Germanus Patr. CPol. Epist. ad Cyprios in Cotel. Monum. vol. 2, p. 467, 6. Boiss.]

[Πρωτόπολις, ἡ, Princeps urbs. Const. Manass. Chron. 2622: Πρὸς πόλιν τὴν πρ., πρὸς πόλιν τὴν τοῦ κράτους· 3199: Ῥώμην τὴν πρ. et 5193. Figurate Plut. Mor. p. 322, B: Τὴν τύχην οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐθαύμαστον βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς, κατὰ Πίνδαρον. || Πρωτόπτολις, Nonn. Dion. 41, 357: Σάρδιες εἰ γεγάασι παλαίτεραι, εἰ δὲ καὶ αὐτὴ Τυρσὶς ἀειδομένη πρ.]

[Πρωτοπολίτης, ὁ, Primus civis. Τῆς Ἐδὲμ πρ. Const. Manass. Chron. 245, 287. In Gl.: Πρ., Princeps; et Πρωτοπολῖται, Proceres, Optimates. « Acta Theclæ p. 106. » Boiss. Alia collegit Ducang. p. 1266.]

Πρωτοπορεία, ἡ, Dignitas præeundi. [Primum agmen, Polyb. 1, 76, 5; 2, 34, 14; 3, 79, 1. Schweigh. Onos. Strateg. p. 28, 20 Cor. Id. ib. p. 27, 3: Τοῖς ἐν τῇ πρ. τεταγμένοις. Hase.]

[Πρωτοπόρος. V. Πρωτόπλοος.]

Πρωτόποσις, ἡ, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, Polluci, h. e. Quæ virgo alicui nupsit; ei enim primo nupta est, non alii ante. Eadem a Theopompo comico πρωτόπειρος dicitur, utpote primum experiens maritum. Testis idem Pollux [3, 39. Themiso ap. Athen. 6, p. 235, A.]

Πρωτοπραξία, ἡ, Prima exactio, s. Quod primum exigitur, τὸ πρῶτον εἰσπραττόμενον s. ἀπαιτούμενον, [Hesych., Phot. et] Suid. [Inscr. Oas. magnæ ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 675, 19: Οἱ τῇ πρ. πρὸς ἃ μὴ δεῖ καταχρώμενοι. Vertit Letr.: *En faisant valoir abusivement le titre de dette privilégiée pour des affaires où le privilége ne saurait avoir lieu.* Ibid. p. 676, 26, de mulieribus: Ὧν βεβαίαν δεῖ τὴν πρ. φυλάσσειν. Letr.: *Car il faut conserver intact leur privilége dotal.* Hase. Privilegium, Gl. Conf. Plin. Ep. 10, 109.]

[Πρωτοπρεσβύτερος, ὁ, Archipresbyter. Const. Porphyrog. De imag. Edess. p. 96. Boiss. Socr. Hist. Eccl. 6, p. 323. « Andr. Cret. p. 222. » Kall. Phot. Epist. p. 14, 29; 60, 36. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 207, 20. Hase. Theodor. Stud. p. 428, A; 491, D. Alia v. ap. Ducang. p. 1224 sq.]

[Πρωτοπρόεδρος, ὁ, Primus præses, nomen dignitatis, de quo v. Ducang. p. 1236.]

[Πρωτοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui primæ personæ est. Moschop. Π. σχεδ. p. 11 fin. Boiss.]

[Πρωτοραβδοῦχος, ὁ, Primivirgius, Gl.]

[Πρωτόρριζος, ὁ, ἡ, Qui instar primæ radicis est. Lucian. Amor. c. 19: Τὴν προμήτορα καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον (naturam) μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.]

[Πρωτόρρυτος, ὁ, ἡ.] Πρωτόρρυτος ῥητίνη, Resina quæ prima defluit s. defluxit: quæ et αὐτόρρυτος a spontanea fluxione dicitur. Galen. lib. 3 τῶν Κατὰ τόπους [vol. 13, p. 726]. Vide et Καπέλατον. [Oppian. Cyn. 4, 236. « Πρ. γάλα Long. Past. 3, p. 84, 4. » Hemst. Eustath. p. 1626, 4. Boiss.]

Πρωτορύμιο, Hesychio τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ, Extremo temonis. [Vitiose pro Πρώτῳ ῥυμῷ ex Hom. Il. Z, 40, Π, 371.]

Πρωτός, ή, όν, Fatalis, πεπρωμένος, Cyrill. [et Arcad. p. 78, 18. Πρωτὰ pro πρῶτα inepte a grammaticis quibusdam scriptum ap. Hom. Il. Z, 489, notavit schol.]

Πρῶτος, η, ον [A πρό, ex quo πρότατος fieri, derivat Etym. M. p. 692 extr. adhibita ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ κράσει. Inter μονήρη ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 38, 18], Primus [sive ordine sive tempore]. Hom. [Il. E, 38: Πρῶτος ... Ἀγαμέμνων ... Ὀδίον ἔκβαλε δίφρου] Od. A, [510]: Ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. [Æsch. Prom. 460: Ἔζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα· Ag. 675: Μενέλεων ... πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν cujusmodi in locis non opus ut πρῶτον adverbialiter dictum accipiatur. Soph. Œd. C. 477: Χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω, i. e. ad ortum solis. Eurip. Med. 475: Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.] Apud Eund. Φ, [231] legitur πρῶτος, sequente μετά, in hoc versu, Πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὔμμες, ubi cum πρῶτος relinquitur subaudiendum verbum ex præcedentibus. [Il. Θ, 289: Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Apud eund. Πρ. ὅμιλος, Prima acies, τὸ τῶν προμάχων σύστημα, ut exp. Eustath. p. 1110, 46, et similia πρ. ὅμαδος, πρώτη ὑσμίνη, de quibus id. p. 1018, 31; 1202, 14.] Opponitur autem ab eo ὕστατος, huic πρῶτος, in hoc versu, qui extat quum alibi, tum Il. E, [703]: Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν; Sic neutro πρῶτον opp. ὕστατον, Od. I, [14]: Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; De quo versu dicam et paulo post. Interdum ei præfixit adverbium πολλό, ut [ib. 449]: Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης. Sic πολὺ πρώτη, fem., P, [31]: Τὸν δὲ πολὺ πρώτη ἴδεν Τροφὸς Εὐρύκλεια. Dicunt autem Latini itidem Longe primus. Addit alicubi ei suum etiam gen. Ceterum usus hujus nominis poetis cum aliis scriptoribus communis est. Menander ap. Athen. [13, p. 559, E]: Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, εἶτα ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ Μεταγένης. At Dem.

paulo secus hac numeralium nominum serie usus est [p. 328, 25]: Ἐν οἷς οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν. Secus inquam usus est hic Dem., allusitque fortasse ad proverbiale illud dictum, Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. [Πρῶτος εἶναι dicitur qui primas refert in certamine scenico. Sic Ælian. V. H. 2, 8: Πρ. ἦν Ξενοκλῆς ... Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις ... τούτου δεύτερος Εὐριπίδης κτλ. Arg. Æsch. Agam.: Πρ. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι κτλ., similiterque in argum. Eurip. Hippolyti et alibi. Πρῶτος ἐνίκα in argum. Aristoph. Equit. et Vesp. || « Herodot. 7, 168: Τῇ πρ. τῶν ἡμερέων, Proximo quoque die, Quam primum. » Schweigh. Xenoph. De rep. Lac. 1, 5: Τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου, Ab initio.] Opponitur autem in soluta itidem oratione ὕστατος huic πρῶτος, interdum vero τελευταῖος. Lucian. in Hermotimo: Τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Quinetiam proverbialiter ap. Eund., in l. qui Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων inscribitur [init.]: Καί τι σοι πρῶτον, ὦ Φιλόκλεις, ἢ τί ὕστατον, φασί, καταλέξω τούτων ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας; Manavit autem istud proverbiale loquendi genus, manasse certe creditur, ab illo Hom. versu quem protuli supra, in quo πρῶτον et ὑστάτιον inter se opponuntur. Atque ut poeticum est hoc ὑστάτιον, ita etiam πύματον, quod et ipsum huic πρῶτον interdum opponitur. At vero πρῶτος et τελευταῖος, s. πρῶτον et τελευταῖον, opponi itidem sibi videmus quum alibi [Æsch. Ag. 314: Νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών], tum in hoc Plut. l. De puer. educ. [p. 5, D]: Ὅτι ἓν πρῶτον καὶ μέσον καὶ τελευταῖον ἐν τούτοις κεφάλαιον ἀγωγὴ σπουδαία καὶ παιδεία νόμιμός ἐστι, ubi observandum etiam id, vocari πρῶτον et μέσον et τελευταῖον κεφάλαιον, in quo omnia sita sunt. [Lucian. Rhet. præc. c. 15: Τὰ πρ. καὶ μέσα καὶ τελευταῖα ἔχειν.] Eod. certe sensu dixit Dem. pronuntiationem esse τὸ πρῶτον et τὸ δεύτερον et τὸ τρίτον, i. e. Primas, secundas, tertias partes obtinere. [Πρῶτος καὶ μόνος v. s. Μόνος. || Πρ. et ἔσχατος. Suidas: Πρῶτα φύσει αἱ ἀρχαί, ἔσχατα δὲ φύσει τὰ πολλὰ τῶν ἀργῶν ἀρεστῶτα κτλ. Apud eund., Πρῶτον σχῆμα τῶν συλλογισμῶν. Τὸ πρῶτον, Initium. Plato Prot. p. 343, C: Εὐθὺς ... τὸ πρ. τοῦ ῥήματος μανικὸν ἂν φανείη· Rep. 3, p. 392, E: Ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα· Symp. p. 221, D: Τοῦτο ἐν τοῖς πρ. παρέλιπον.] Præterea ut πρῶτος nonnunquam præfixum habet πολλὸ ap. poetas, sic et ap. prosæ scriptores aliquando, potius tamen in altera signif., de qua mox dicam. [|| Γράμματα schol. Aristoph. Eq. 188 exponit per τὰ πρῶτα στοιχεῖα, et hoc Suidas (s. v. Πρῶτα) per ὁ ἀλφάβητος. Sic ap. Clem. Alex. p. 657, ubi de literatura Ægyptiorum agit: Ἡ μέν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογική· de quo disseruit Lepsius in Museo Rhen. vol. 4, p. 148.] Legitur porro πρῶτος cum gen. plur., at πρῶτα vel cum gen., vel cum nominativo: ut ὁ πρῶτος τῶν ῥητόρων, et οἱ πρῶτοι τῶν ῥητόρων, vel οἱ πρῶτοι ῥήτορες. [Herodot. 7, 145: Πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάττεσθαι τὰς ἔχθρας.] Sic τὸ πρῶτον τῶν ὀνομάτων, et τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων (ut Plato Cratylo [p. 421, D]: Εἴη δὲ κἂν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνεύρετα εἶναι), vel τὰ πρῶτα ὀνόματα. [Πρῶτος non raro dicitur ubi πρότερος locum habebat. Sic Hom. Il. Σ, 92: Αἴ κε μὴ Ἕκτωρ πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Soph. Aj. 110: Πρὶν ἂν ... μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. Plato Rep. 1, p. 338, C: Ἐὰν μάθω γε πρῶτον ... τί λέγεις. Dionys. P. 889: Ἐν πρώτοισιν ἐμεῦ εἰπόντος ἀκούσας· ubi ad v. 639 respicitur. Hinc, ut πρότερος, cum genitivo construitur, vel sequentem habet ἢ particulam. De genit. HSt.:] At vero πρῶτός μου ap. Joann. 1, [15, 30] nove dictum pro πρότερος, significante tamen non tam Prior, quam Præstantior, ut in novissima Interpretatione habetur: cui adjunctas annotationes vide. Dixit autem et Nonnus itidem, Πρῶτος ἐμεῖο. [Apud Herodot. 2, 2: Τοὺς Φρύγας πρεσβυτέρους εἶναι ἑωυτῶν, libri aliquot optimi πρώτους. Dionys. De comp. verb. c. 17: Κἂν ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν· ubi προτεθῇ conjici posse animadvertit Schæfer. Non raro tamen πρῶτος a librariis illatum pro πρότερος. Sic ap. Plut. V. Cat. min. c. 18, ubi ὕστερος est oppositum: Οὔτε πρῶτός τις ἀνέβη ... Κάτωνος οὔτε ὕστερος ἀπῆλθεν, vix dubitari potest quin recte correctum sit πρότερος. Nihilo certiora sunt Æliani exempla, N. A. 8, 12: Ἐπεφήμισαν ... οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες· et sine genit. 1, 44: Οἱ πρῶτοι φυλάξαντες αὐτά· 16, 16: Τὰ πρόβατα ἢ καὶ τῶν πρώτων τινά. Conf. quæ de adv. Πρῶτον infra dicentur. Difficilius de inferioris ætatis scriptoribus judicium est, quorum de exemplis non liquet quæ ipsis, quæ librariis debeantur. Sic ap. schol. Aristoph. Nub. 552: Πρῶτος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν Νεφελῶν. Pseudo-Eratosth. Catast. c. 42: Πρῶτος ἐκείνου· quocum Bernhard. p. 122, comparavit schol. Eurip. Hec. 454: Πρῶτον γεννηθέντα τῆς δάφνης· schol. Eur. Phœn. 468: Πρῶτος λέγειν Ἐτεοκλέους· Argum. secundum Phœn.: Ἐτεοκλῆς ἅτε πρῶτος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ· Sallust. c. 2: Δύναμις οὐσίας μὲν δευτέρα, ψυχῆς δὲ πρώτη. Conf. eund. ad Dionys. P. p. 770.] || Τὴν πρώτην dicunt interdum non addito substantivo pro A principio. Nisi quis malit uti nomine Prima addendo substantivum. [Herodot. 1, 153: Τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρ. εἶναι· 3, 134: Ἐς Σκύθας μὲν τὴν πρ. ἰέναι ἔασον. Aristoph. Thesm. 662: Ἀλλὰ τὴν πρ. τρέχειν χρήν. Demosth. p. 29, 1] Τὴν πρώτην, inquit Bud., Prima potione, et A principio. Galen. Ad Glauc. 1: Ἀρξαμένου δὲ πέττεσθαι, λεπτὸν καὶ ὑδαρῆ καὶ ὀλίγον τὴν πρώτην διδόναι, et, Ἐλλέβορον λευκὸν διδόναι τὴν πρώτην. Aristot. Polit. [3, 15: Ὥστ' ὁρίσθω τὴν πρ.] 7: Περὶ οὖν τὴν πρώτην συμφέρει ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τοιαύτην, i. e. κατ' ἀρχήν, et a prima ætate puerorum. Ita Bud., sed ita legendo hunc locum, dici possit alium usum habere hoc πρώτην quam in illis Galeni ll., in quibus τὴν πρώτην tale est quale Gallice *Pour la première* pro *Pour la première fois.* [Τήν γε πρώτην Ælian. N. A. 11, 10.] Sic Lucian.: Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; [Dio Cass. 43, 33; 44, 28, et alibi non raro. Idem κατὰ τὴν πρώτην εὐθὺς dixit 62, 3 fine. || Κατὰ πρώτας, Initio. Plato Polit. p. 292, B: Τῷ ῥηθέντι κατὰ πρ. πότερον ἐμμενοῦμεν ...; Dio Cass. 52, 19: Κατὰ πρ. εὐθύς· 43, 46: Οἱ κατὰ πρ. αὐτῶν (τῶν ἐτῶν) ὑπατεύοντες, Qui anni cujusque initio consules fuerunt.] Ut autem substantivo ponitur hic accus. in hujusmodi ll., ita gen. πρώτης præcedente præp. ἀπό. Affertur enim ἀπὸ πρώτης [quod Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 29, 20, exp. οἷον ἐξ ἀρχῆς] ex Thuc. [7, 43], positum itidem pro A principio, Ab initio. [Sic etiam Antiph. p. 136, 4. Dio Cass. 38, 39; 52, 3; 57, 13. || Παρὰ τὴν πρώτην, Philostr. p. 28: Ἀριθμὸς τῶν σκύμνων παρὰ μὲν τὴν πρώτην τρεῖς, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας δύο. || Ἐν πρώτοις, In primis, Inter primos. Ἐν πρ. εἰσφέρειν Isæus p. 67, 29 et 33. Lucian. Paras. c. 49: Ἐν πρ. διαγωνίζεσθαι· Scyth. c. 3: Ἐν τοῖς πρ. Σκυθῶν. Genere neutro Ἐν πρώτοις, Inprimis, Ante omnia. Plato Rep. 7, p. 522, C: Ὃ καὶ παντὶ ἐν πρ. ἀνάγκη μανθάνειν. Sext. Emp. p. 675: Δεῖν ἐν πρ. ἐξετάζειν, et similiter p. 311. Dionys. De Thuc. jud. c. 40: Τοῦτο ἐν πρ. ἐστὶν ἐγκώμιον. Joann. Malal. p. 82, 7: Ψηφισάμενοι ἐν πρ. ὑπάτους δύο. Idem πρώτως vel ἐν πρώτοις pro πρῶτον vel πρώτως dixit p. 286, 7: Ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας πρώτως ἐπετελέσθη τὰ Ὀλύμπια· et similiter p. 287, 8; 319, 1; 363, 20. Et cum ἐν p. 321, 17: Ἐν πρ. θεωρήσας ἐκεῖ καὶ φορέσας τότε ἐν πρ. ... διάδημα. Schol. Aristoph. Pl. 768: Ἐπεὶ ὁ Πλοῦτος ἐν πρ. εἰσέρχεται, ubi Hemst. frustra conjecit νῦν πρῶτον. G. Dindorf.]

|| Πρῶτος, [Primus, i. e. qui in prima acie pugnat. Hom. Il. E, 536, et alibi sæpe: Μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι· M, 315: Μετὰ πρώτοισιν ἐόντας· A, 61: Ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα. Addito πρόμαχον Od. Σ, 379: Πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα.] Primus, i. e. Primarius, Qui primum locum obtinet. [Hom. Il. O, 643: Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο. Soph. Ph. 1425: Ἀρετῇ πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος· 1305: Τὸν πρ. στρατοῦ (ut Eurip. Hec. 304: Ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ)· Œd. T. 33: Ἀνδρῶν πρῶτον ἐν συμφοραῖς βίου κρίνοντες· Œd. Col. 143: Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Eurip. El. 21: Ἑλλάδος πρῶτον χθονός.] Thuc. 6, [28]: Καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι. Quinetiam πολὺ πρῶτος ap. Eund. 8, [89]: Πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν, οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. Plut. Symp. 2: Οὐ τοὺς τυχόντας,

ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Quinetiam αἱ πρῶται πόλεις ap. Thuc. 2, [8], Primariæ civitates. Id. 4, [95]: Τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 16: Πρώτους· τοὺς ἀρίστους. Πλάτων Πολιτείᾳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ. Plato Polit. p. 303, B: Πολὺ πρ. τε καὶ ἄριστον. Quæ adjectiva sæpe conjunguntur, ut ap. eumd. Leg. 1, p. 626, E: Πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη. « Οἱ πρ. αὐτῶν ἄνδρες, Principes viri civitatis, Polyb. 1, 31, 5; 2, 39, 2. Οἱ πρ. ἄνδρες ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος 3, 8, 3. Πρ. φίλοι τοῦ βασιλέως 24, 1, 5. » Schweigh. Πρ. ξύλον in concione populi, Pollux 8, 133, haud dubie ex Aristoph. Ach. 25, quod Phot. p. 469, 10, exp. πρ. βάθρον, ἢ προεδρία. Πρ. ξύλον judicum ap. Polluc. l. c. et 4, 121.] Sæpe autem additur dat.; ut Dem., Πρῶτος γένει καὶ πλούτῳ. Sic Isocrates [p. 353, A]: Πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι πρώτους εἶναι τῶν πολιτῶν. Sic et ipse Thuc. [3, 65]: Ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γένει. [|| Πρῶται θύραι, i. q. πρόθυρα, Prima pars portarum. Hom. Il. X, 66: Ἐν πρώτῃσι θύρῃσι· quod Hesych. exp. ἐπ' ἄκρου τοῦ οὐδοῦ, ἐπ' ἄκραις ταῖς θύραις. Per θύραι αἱ αὔλειοι exp. Eustath. p. 1257, 17. Et πρῶται πύλαι i. q. προπύλαια: v. eumd. p. 720, 46; 1395, 64. Πρῶτος ῥυμός, Anterior pars temonis, Il. Z, 40, Π, 371, ubi v. Eustath. p. 623, 40: unde corrigendæ Hesychii glossæ Πρωτορύμῳ et Πρωτορύμῳ, quorum prius explicat ἐν τῷ ἀκρορύμῳ, ὅπου ὁ ζυγὸς δεσμεύεται, alterum τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. Et πρώτη ἄντυξ, ἡ κατὰ τὸ ἄκρον περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, ut exp. Eustath. p. 1208, 29. || Οἱ πρῶτοι (πόδες τῶν ἵππων) οἱ ὑπὸ τῷ αὐχένι ap. Polluc. 1, 193. || Πρ. ἕως, Summum mane. Sic ὑπὸ πρώτην ἕω ap. Polluc. 1, 68. Περὶ πρώτην νύκτα 1, 70. Περὶ πρώτας φυλακὰς ibid., ubi Lederlin. comparavit Achill. Tat. verba l. 2: Περὶ πρώτας νυκτὸς φυλακάς. Πρῶτον et νέον ἔτος, Anni initium, 1, 59.]

[|| Πρώτη, ἡ, intellecto τάξις vel simili nomine. Ælian. N. A. 2, 6: Ἀπέστη τῆς πρώτης ποτέ. Isocr. p. 271, A, ex cod. Urb.: Ἐνίους δὲ καὶ τῆς πρώτης τάττειν (ubi in aliis libris interpolatum τῆς πρ. φάλαγγος ἠξίουν προτάττειν) quocum comparetur Lysias p. 147, 11: Ὥστε τῆς πρώτης τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις· et Ælian. N. A. 10, 8: Τῆς πρώτης τετάχαται οἱ νέοι καὶ ἁπαλοί· ubi cod. Vat. τῇ πρώτῃ. Intellecto ἡμέρα, ut ἡ πρ. τῶν Ἀπατουρίων ap. Polluc. 6, 102.] Dicitur autem et genere neutro τὸ πρῶτον, Quod primarium est, primas partes obtinet, præcipuum est. Et plur. τὰ πρῶτα, Primæ partes: unde φέρεσθαι τὰ πρῶτα [ap. Dion. Cass. 40, 2; 42, 57; 44, 4]. Primas partes obtinere: quo dixit modo Virg. Prima tenere, pro Primas partes tenere. [Hom. Il. Ψ, 275: Τὰ πρῶτα λαβών. Soph. Aj. 1300: Στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας· et addito subst. ib. 435: Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ. Id. OEd. C. 1313: Τὰ πρ. μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.] At οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, et οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι peculiariter, Magistri societatum, Mancipes, Bud. [Τὰ πρ. φέρεσθαι Lucian. Icar. c. 30. Ἔχειν τὰ πρ. τῆς εὐδαιμονίας Char. c. 10. Dio Cass. 73, 16: Ἀξιώσει ἐς τὰ πρ. ἀνήκων. Γένους ἐς τὰ πρ. ἀνήκειν Exc. p. 36, 44. Σωφροσύνης ἐς τὰ πρ. ἀνήκειν l. 38, 22. Ἐς τὰ πρ. τιμᾶσθαι Thucyd. 3, 39.] Interdum vero dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα pro Princeps, s. In primis honori habitus, ut Idem scribit: afferens hunc Greg. Naz. l., in quo dicit de Athanasio, Οὔπω μὲν τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, τὰ πρῶτα δὲ τεταγμένος τῶν συνεληλυθότων. Similem vero usum et nominis Δεύτερα præfixum habentis articulum, ex Eod. profert: Καὶ τοὺς μὲν προαγωνιστὰς καὶ πρωτοστάτας γενέσθαι τῆς ἀσεβείας, τοὺς δὲ ταχθῆναι τὰ δεύτερα. Talis est usus illius πρῶτα [ap. Herodot. 6, 100: Ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρ. 9, 78: Λάμπων ... Αἰγινητέων τὰ πρ.] et in isto Luciani loco, ubi genitivo jungitur [Timon. c. 35]: Καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, Primas tenens partes inter Athenienses, Atheniensium princeps, summus. [Dio Cass. 36, 13: Τὰ πρ. τῆς βουλῆς ἦν.] Aristoph. autem dixit [Ran. 421]: Κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. [Τὰ πρῶτα, Primus s. summus gradus. Herodot. 7, 13: Φρενῶν ἐς τὰ ἐμεωυτοῦ πρῶτα οὔκω ἀνήκω. Aristoph. Ach. 743: Τὰ πρῶτα πειρασεῖσθε τῷ λιμῷ κακῶς.] || Interdum vero adverbialiter

ponitur τὰ πρῶτα, (sicut et πρῶτα, sine articulo,) pro Primum, ut docebo mox in adverbio Πρῶτον. || Πρῶτα exp. etiam πρὸ καιροῦ, in Hom. Od. Ω, [28]: Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται. Ubi Eust. πρῶτα, ἤγουν πρὸ καιροῦ.

|| Πρῶτον, adv., Primum, Primo, Primo loco, Ante omnia. [Hom. Il. A, 50: Οὐρῆας μὲν πρ. ἐπῴχετο· B, 53: Βουλὴ δὲ πρ. ... ἷζε γερόντων. Æsch. Prom. 635: Τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον. Soph. Ph. 966: Οὐ νῦν πρ., ἀλλὰ καὶ πάλαι. Πρῶτον ὑπηνήτης ap. Hom. Il. Ω, 348, Od. K, 279, quod Hesych. exp. τὴν ἀπαρχὴν ἔχων γενειάδος.] Dem. sic orditur suam Orationem pro corona: Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. Cui adverbio πρῶτον reddit ἔπειτα, absque δέ: quod alii postea imitati sunt, præsertim vero Plut., post πρῶτον μὲν subjungentes non solum ἔπειτα δέ, sed interdum etiam ἔπειτα sine hac particula. [Πρῶτον μέν, sequente εἶτα vel ἔπειτα vel ἔπειτα δὲ Soph. El. 968, OEd. C. 632, Plat. Rep. 1, p. 337, E; 8, p. 545, B, Phileb. p. 15, B; Xenoph. Cyrop. 7, 1, 24. Πρῶτον μὲν... ἔπειτα ... ἔπειτα Plato Phædon. p. 89, A. Πρῶτον ... ἔπειτα ... ἔπειτα τὸ τρίτον Leg. 2, p. 669, A. Πρῶτον μὲν ... ἔπειτα δεύτερον ... ἔπειτα τρίτον Æschin. p. 1, 34. Πρῶτον sequente αὖ Plato Leg. 11, p. 933, A; ἔτι δὲ Tim. p. 23, B, Lysias p. 101, 28. Πρῶτον μὲν ..., ἔτι δ' ἐκ τούτων Eur. Med. 1101. Πρῶτον μὲν ... ἐπὶ δὲ ... Herodot. 7, 219. Πρῶτον μὲν ... Γαῖαν, ἐκ δὲ τῆς Θέμιν Æsch. Eum. 1. Πρῶτον μὲν ... δὲ Plato Phæd. p. 113, B, Phileb. p. 60, B, al. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 18; Demosth. p. 123, 15. Πρῶτον μέν, non sequente sententia opposita per δέ, Æsch. Ag. 810, Plat. Leg. 11, p. 933, B, Tim. p. 45, B; Xenoph. Cyrop. 1, 2, 13, Demosth. p. 78, 13; 600, 3.] Apud eund. Dem. [p. 1097, 21] πρῶτον μὲν γάρ, sequente ἔτι τοίνυν, Bud. vertit Jam primum. Interdum vero dicitur πρῶτον ἁπάντων. [Πρῶτον ... δεύτερον ... τρίτον etc. Apollon. De synt. p. 271, 26. Πρῶτον μὲν ... δεύτερον p. 318, 4. Πρῶτόν τε καὶ ὕστερον Hesiod. Theog. 34.] Quinetiam cum articulo ap. eum [Demosth.], sicut et ap. ceteros, τὸ πρῶτον [p. 12, 27]: Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, μετὰ ταῦτα Φεράς κτλ., quo in l. observandus etiam est usus partic. Πάλιν et Αὖθις et Εἶτα huic πρῶτον subjunctarum in longiuscula enumeratione. Sed et Μετὰ ταῦτα semel atque iterum in ea poni, observatione dignum est. [Plato Symp. p. 217, D: Ἐπειδὴ ἤρξατο τὸ πρῶτον. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 1: Διηγησόμεθα ὡς τὸ πρ. ἐξήλασε Κῦρος. Τὸ πρῶτον ... τὸ δεύτερον Apollon. De synt. p. 312, 8. Τὸ πρῶτον ... δευτέρον p. 289, 20, 25.] Verum interjiciuntur etiam verba inter τὸ et πρῶτον: ut τὸ μὲν οὖν πρῶτον ap. Eund. [Plato Protag. p. 333, D: Τὸ μὲν οὖν πρ. ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 2: Καὶ τὸ μὲν πρ. οἱ παῖδες ἔπαιζον αὐτόν et 7, 2, 19.] At quum nihil interjicitur, scribitur conjunctim etiam Τοπρῶτον, sicut plur. Ταπρῶτα pro τὰ πρῶτα, adverbialiter itidem. [Æsch. Ag. 1287: Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν. Soph. OEd. C. 467: Ἔρδ' ἃς τὸ πρ. ἵκου.] At præcedente ὅτε, pro Cumprimum, Simulatque, Dem. [p. 274, fin.]: Εἶπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον τουτονὶ τὸν μιαρὸν τούτου τοῦ πράγματος ἁπτόμενον. Sic cum particula ἐπάν: ut, Ἐπὰν πρῶτον ἐγχειρήσῃ. [Et Ὅταν πρ., Ubi primum, Plato Lys. p. 211, B: Ὅταν ἐντύχῃς πρ. Ὁππότε κε πρῶτον Hom. Od. A, 106. Ἐπεὶ vel ἐπειδὴ πρῶτον ib. Γ, 320, Δ, 13, K, 328, N, 133, Ξ, 467. Εὖτ' ἂν πρῶτα Hesiod. Op. 600. Ὅπως πρῶτα Theog. 156.] || Πρῶτον pro πρότερον, Prius. [Aristoph. Eccl. 1017: Μὴ ... πρὶν ἂν τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· 1079: Ἦν ... ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς. Ælian. N. A. 3, 14: Τοῦτο πρῶτον γενόμενον μάθημα ... παρεδόθη.] Alex. Aphr.: Ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ, ἢ ἅμα, Tonitrum prius efficit quam fulgur. Quem alioqui usum ap. vetustiores scriptores rarissimum esse puto: affertur tamen et ex Aristot. Rhet. πρῶτον ἢ pro Prius quam. [Heraclit. ap. Clem. Al. p. 712: Πρῶτον ἢ γενέσθαι γῆ. Ælian. V. H. 5, 18: Οὐ πρῶτον αὐτὸν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν. Strato Anth. Pal. 12, 206: Πρῶτον συμμελετᾶν ἢ μελετᾶν μαθέτω.]

|| Etiam Πρῶτα adverbialiter sæpe ponitur pro Primum. [Πρῶτα, ἅπαξ, πρότερον, Hesych. Prior interpretatio spectat ad εὖτ' ἂν πρῶτα vel ὅπως πρῶτα, de quibus paullo ante dictum.] Hom. Il. A, [459: Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν· B, [73]: Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ἣ θέμις ἐστί, Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω, ubi redditur ei particula δέ: hic enim versus proxime sequitur, Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. [Æsch. Ag. 852: Θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι. Soph. OEd. T. 547: Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον· Tr. 232: Πρῶθ' ἃ πρῶτα βούλομαι διδάξον. Plato Phileb. p. 55, D: Διανοηθῶμεν πρῶτα εἰ... Πρῶτα μὲν ... ἔπειτα vel ἔπειτα δὲ Soph. El. 261, Tr. 616, Ph. 919. Πρῶτα μὲν ... ἔπειτα ... εἶτα Eurip. Med. 547. Πρῶτα μὲν ... δὲ Æsch. Prom. 447, Soph. Tr. 763. Πρῶτα μὲν ... μετὰ δὲ ap. Herodotum] Aristoph. [Pl. 728]: Καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο. Et τὰ πρῶτα, initio Iliadis A: Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. [Æsch. Pers. 412: Τὰ πρ. μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν. Soph. fr. 162: Τὰ πρῶτα ... τέλος δὲ ...] In soluta quoque oratione dicitur τὰ πρῶτα, et quidem potius quam πρῶτα, sine articulo. Lucian. De conscr. hist. init.: Πυρετταίνειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, ubi ei respondet particula δέ: sicut in illo Hom. l. quem modo protuli; nam proxime sequentia verba sunt hæc, Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν κτλ. || Sed et cum gen. Od. Ξ, [158] et P, [155]: Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα. Exp. enim hic Primum inter deos, s. Ante alios deos. Sed videndum annon et nomen esse possit, similem usum habens ei cujus exempla in nomine Πρῶτος attuli. [|| Πρώτη, ἡ, Præfecta monasterii, Priorissa. Andr. Cr. p. 219. Kall. Ex Vita S. Eudociæ citat Ducang. Idem de masc. Πρῶτος vel simpliciter dignitatem aliquam vel addito nomine ejus significante dixit p. 1266 sq.]

|| Superest poeticum Πρώτιστος, quod potius habet superlativi formam quam est superlativum, (sicut Τρίτατος,) quum accipiatur simpliciter per πρῶτος, i. e. Primus, ac certe superlativi usus non videatur in hujusmodi nomina cadere. Hom. Il. B, [228]: Ἃς τοι Ἀχαιοὶ Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν. [Π, 656.] Quinetiam ut πολὺ πρῶτος Hom. dicit interdum, sic et [Il. B, 702, Od. Ξ, 220, T, 447] πολὺ πρώτιστος. [Eurip. Suppl. 430: Ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι.] Usus autem est hoc nomine, licet poetico [Demosth. p. 1076, 16: Πρώτιστον τὸν νόμον τουτονὶ ἀνάγνωθι. Eidem p. 1176, 17 ex cod. Paris. S restitutum pro πρῶτον. Agathias Hist. p. 74, B: Ἐν τοῖς στρατηγοῖς πρώτιστος αὐτός· et p. 133, D. Dexipp. Hist. Exc. p. 30, 14: Ἀρετὴ ἡ μὲν πρωτίστη ἐν τῷ τὰ κράτιστα εὖ γνῶναι, δευτέρα δὲ ...] Dionys. Areop., sed pro Primus omnium: cui signif. aliquis superlativi usus inesse videri possit. Item adv. Πρώτιστα sicut πρῶτα, ap. Hom., quum alibi, tum Il. A, [105]: Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν. [Pind. Nem. 5, 46; Æsch. fr. 181; Soph. El. 669, OEd. T. 1439, Tr. 1181; Eurip. El. 664.] Atque adeo et τὰ πρώτιστα legitur ap. eum, sicut τὰ πρῶτα. [Od. A, 168: Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι.] Illo autem πρώτιστα sine articulo usus est Aristoph. quoque Pl. [792]: Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν Πρώτιστα. [Strabo 12, p. 549: Πρ. ἀλίσκεται ἐνταῦθα τὸ ὄρος τοῦτο. Πρώτιστα μὲν ... ἔτι μέντοι Plut. Mor. p. 4, A, ubi εἶτα μέντοι corrigi volebat Wyttenb.]

|| Πρᾶτος Dorice pro πρῶτος ap. Theocr. et alios. [« Πρᾶτος Doricum esse traditur in Cram. Anecd. vol. 1, p. 340, 17; vol. 3, p. 241, 12, et legitur in titulis Heracl., Theræis, Corcyr., Rhod., Messembr., πρατιστεῖον Byz. ap. Bœckh. 2060, Πρατίας et alia nomina propria in recentibus titulis: v. Keil. Anal. p. 77. Male se habet τὰ πρᾶτα in titulo Delphico antiquiore nr. 1690, ut Bœckius scripsit pro ταπρατα; in nr. 1706, πρατα recentiori ætati condonari potest, quanquam ibidem est nom. pr. Πρᾶτος. Deinde plus semel πρᾶτος legitur in Epicharmi fr. ap. Diog. L. 3, 10, nec vulgaris forma tolerari potest in fr. ap. Athen. 3, p. 106, F; 6, p. 236. » Ahrens. De dial. Dor. p. 181. Similiter apud Theocr. aliquoties contra dialecti normam

peccatum, quum in adjectivo simplici tum in composito πρατοτόκου 5, 27.]

[Πρῶτος, ὁ, Protus, n. pr. ap. Demosth. p. 886, 10, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 315; in Lindia ap. Ross. in Welckeri Museo Rhen. novo vol. 4, p. 174, et alibi. Ex Πρῶτις corruptum notavimus s. h. v.]

[Πρωτοσάββατον, τὸ, Primum jejuniorum sabbatum. V. Ducang. p. 1268.]

[Πρωτοσέβαστος, ὁ, nomen dignitatis ab Alexio Comneno inventæ: v. Ducang. p. 1342, cujus exempla pluribus augeri possunt ex Eustathii Opusc., ubi ὀξυτόνως scriptum.]

[Πρωτοσέληνος, ὁ, ἡ, Primilunaris. Πρωτοσέληνοι cum similibus decrepitorum senum conviciis Κρόνοι, Ἰαπετοί, Τιθωνοί, Βεκκεσέληνοι, memorat Eustath. p. 1330, 13.]

Πρωτόσπορος, ὁ, ἡ, Qui primus seminatus est, Primo satus. Sin Πρωτοσπόρος scribas, significabit, Qui primus serit aut sevit. [Lucian. Amor. c. 32: Ὃν ἡ πρωτοσπόρος ἐγέννησεν ἀρχή· ubi vulgatum πρωτόσπορος ex uno cod. correctum. Nonn. Jo. c. 8, 103 et 180: Πρωτοσπόρος Ἀβραμ· ubi alii libri πρωτόσπορος. Idem φυτοσπόρος Ἀβραμ ib. 105.] Apud Nonn. Jo. [c. 2, 4]: Παιδοτόκου γόνος ἔσκε βίου πρωτόσπορος ἀρχή. Fuerunt nuptiæ quæ principium et seminarium sunt vitæ liberos procreantis. [Coluth. De raptu Hel. 61, de pomo Discordiæ: Μόθου πρ. ἀρχήν. Hase. Ænigma Anth. Pal. App. 343 (ex Athen. 10, p. 451, F). Const. Manass. Chron. p. 3730: Παῖς αὐτοῦ πρ. πρωτόφυτος Σιφόεις· et 5588.]

Πρωτόστακτος, ὁ, ἡ, Qui primus destillavit, distillavit. Πρωτόστακτος κονία autem vocatur Lixivium in quod calx ad cinerem additur, quod ex cineribus calce commixtis paratur. Paul. Ægin. 7: Κονία, τὸ οἷον περίπλυμα τῆς τέφρας ὀνομάζεται· εἰ δὲ προσλάβοι καὶ τιτάνου ἡ τέφρα, καυστικὴν ἐργάζεται τὴν κονίαν, ἣν δὴ καὶ πρωτόστακτον ὀνομάζουσι. [Anon. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 305, 22: Οὖρον ὅμοιον κόνει πρωτοστάκτῳ. Πρωτόστακτον, τὸ, Lixivium, Alex. Trall. 2, p. 162 (ubi per κονία πυλωτική exp.); 3, p. 200; 11, p. 639. G. D. Hippiatr. p. 213, 11: Τὸ κόμμι ἐμβρέχων (ed. ἐμβάχων) μετὰ τοῦ πρ. Hase.]

[Πρωτοστασία, ἡ, Principatus, Gl.]

[Πρωτοστάσιον, τὸ, Paul. Alex. Apotel. 1, 4: Τῶν ιϛ' τόπων πρὸς πᾶσαν ἀποτελεσματογραφίαν λαμβανομένων ἀρχὴ πρ. Ducang.]

Πρωτοστατέω, Primus in ordine sto, Antistitor s. Antesignanus sum. Metaph. ap. Philon. V. M. 1: Ἡ γὰρ ὀδηγὸς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον, Quæ ante principia antecedebat, Turn. [Schol. Hermog. vol. 7, p. 585, 8: Τῷ κυριωτέρῳ καὶ πρωτοστατοῦντι ἐνδιατρίβομεν. Herodian. ib. vol. 8, p. 588, 11: Τὰ περὶ διάνοιαν σχήματα τὰ πρωτοστατοῦντα. Villois. Anecd. Gr. vol. 2, p. 89. Eustath. Opusc. p. 216, 30: Τὸ πάγκαλον τάγμα, οὗπερ ἄλλως πρωτοστατεῖ πάντως τὸ ἀρχιερατικόν. G. D. Isid. Pelus. Epist. 5, 455. Athenag. p. 41, A. Id. p. 51, A: Πρωτοστατεῖ καὶ τῇ φύσει, καὶ τῇ τάξει, καὶ τῇ χρείᾳ. Hase.]

Πρωτοστάτης, ὁ, Qui primus stat. In acie πρωτοστάτης i. est q. λοχαγὸς et ἡγεμών, Antesignanus, Primipilaris, et sic opp. τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. Secundum alios, Qui ante ἐπιστάτην stat: ac ante eum iterum ἐπιστάτης, ante quem rursus πρωτοστάτης: ita ut totus ordo constet ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν. [Hesych.: Πρ. ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος. Suidas et iisdem fere verbis Ælian. Tact. c. 5: Ἐπιστάτης, ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος, ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πρωτοστάτης· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν ἐπιστάτης, ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον. Ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρ. λέγουσι, καὶ οὐραγὸν τὸν ἐπιστάτην κτλ. Add. gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 507. Suid. s. v. Μῆκος φάλαγγος et Παραστάται, Etym. M. p. 729, 11.] Xen. Rep. Lac. [11, 5]: Εἰσὶ μὲν γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ τάξει οἱ πρ. ἄρχοντες· Cyrop. [3, 3, 57: Πάντας ἄρχοντας καὶ πρ. εἶναι·] 6, [3, 27]: Ἔργον γὰρ ἐστι τοῖς μὲν πρ. θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Ibid. [24]: Τούτους γὰρ πρ. μὲν ἄν τις τάττοι, οἳ καὶ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μάχην ἂν ὑπομεῖναι ἐκ χειρός, Antesignanos, Bud. [Ib. 7, 1,

15. Polyb. 18, 12, 5; Dionys. A. R. 7, 59, p. 1450, 2; Diodor. 20, 12; Dio Cass. 75, 6.] Et cum gen. ap. Thuc. [5, 71] : Πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, Qui primus in dextro cornu stat. Pollux [1, 127] scribit πρ. esse τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ πρώτου ζυγοῦ : sed et πᾶν τὸ μέτωπον appellari πρ., Totam aciei frontem. [Πρ. et δευτεροστάτης χοροῦ ap. Themist. Or. 4, p. 53, B; 13, p. 175, B.] Metaph. autem dicitur Act. 24, [5] : Πρ. τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Antesignanus hæresis, Primus quasi ordines ducens, Primipilaris. [Themist. Or. 23, p. 289 extr. : Ὁ πρ. τοῦ καταλόγου τῶν λόγων.] In judicio πρ. i. est q. πρωτόβαθρος, Qui primo in subsellio sedet. In convivio autem πρ. i. q. πρoκλίτης, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbendo locus datur, ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων, qui πρoκλίτης teste Polluce [6, 12] dicitur. Item generaliter pro Antistitor, Præstes, Præses. [Menand. Hist. Exc. p. 286, 7 : Βῶνον τὸν πρ. τοῦ θητικοῦ καὶ οἰκετικοῦ, Copiarum domesticarum ducem.]

[Πρωτοστέλεια (τῶν γάμων) scriptura vitiosa pro προτέλεια in libris quibusdam Achill. Tat. 2, 12.]

[Πρωτοστέφανος, ὁ, Theod. Prodr. Ep. f. 154. Bast.]

[Πρωτοστράτηγος, ὁ, Primus s. supremus dux. Const. Manass. Chron. 5725. Ex Theophane citat Ducang. Adde Theodos. Acroas. 2, 183. « Formam πρωτοστράτηγος vidi in apographo inscriptionum Lesbiacarum. » Boiss.]

[Πρωτοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Qui primus consilium dat. Eustath. Opusc. p. 16, 40 : Οἱ θεοφιλέστατοι πρ. καὶ ἀρχιδιδάσκαλοι. ‖ Πρωτοσύμβουλοι dicebantur apud Saracenos præcipui exercituum duces. V. Ducang., Reisk. ad Constant. Cerimon. vol. 2, p. 806, Boiss. ad Anecd. vol. 4, p. 136, 476. De primo consiliario principis Joseph. Genes. p. 33, A. « Symeon Sethi Ichnel. p. 124, 240, 278, 280; Joann. Monach. Vit. Barl. in Anecd. meis vol. 4, p. 136. » Boiss. Achmes Oniroer. p. 19, 38; 20, 9; 29, 26; 35, 6; 111, 2; 125, 22; 168, 14 : quibus ll. videtur usurpari de ipso Chalipha. Hase.]

[Πρωτοσύστατος, ὁ, ἡ, Clem. Hom. 6, 6. Kall.]

[Πρωτόσφακτος, ὁ, ἡ, Qui primus mactatur. Lycophr. 329.]

[Πρωτοσχεδής, ὁ, ἡ, Primum ex tempore fusus, Inelaboratus. Tzetz. Hist. 11, 989 : Πρωτοσχεδῆ κεῖνται δὲ καὶ πεφυρμένα (τὰ βιβλία). Et alia forma Πρωτοσχέδιος, ὁ, ἡ, ib. 10, 367 : Εἰ οὐ πρ. αὕτη ἐστὶν ἡ βίβλος. Elberling.]

[Πρωτοτάγδην, Primo loco, ordine. Dionys. Areop. p. 37. Kall.]

[Πρωτοτακτέω, Primo loco collocatus sum. Πρωτοτακτοῦσα ναῦς, Navis prætoria, Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 225, A. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 1015, C : Ὁ μείζων καὶ πρωτοτακτῶν. Hase.]

[Πρωτότμητος, ὁ, ἡ, Primum sectus. Inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 350 : Τὴν πρ. τρίχα τὴν ἐφηβικήν.]

[Πρωτοτοκεῖον, τό.] Πρωτοτοκεῖα, Privilegia s. Jus primogenituræ; primigenæ enim filii habent aliquid prærogativæ. Pro quo reperitur et Πρωτοτόκια, ut Genes. 25, [32] de Esau : Ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. Itidemque in Ep. ad Hebr. 12, [16] de eodem : Ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ, Qui unico edulio vendidit suum jus primogenituræ. [Novella Alex. Comn. ap. Zachar. Hist. juris græcorum. p. 124, 27 : Ὁ τὰ πρωτοτόκια φέρων. Phot. Epist. p. 311, 43 : Τῷ προνομίῳ τῶν πρ. Aster. ap. eund. Bibl. p. 503, 16. Hase.]

[Πρωτοτοκήιον vulgo ap. Tzetz. Posth. 538, ubi nunc πατροτοκήιον, quod supra suo loco poni debebat.]

Πρωτοτοκεύω, Primigenium reddo, Primogenituræ privilegia tribuo. Deut. 21, [17] de patre qui duas habet uxores, et alteram altera cariorem : Οὐ δυνήσεται πρωτοτοκεῦσαι τὸν υἱὸν τῆς ἠγαπημένης, ὑπεριδὼν τὸν υἱὸν τῆς μισουμένης τὸν πρωτότοκον· ἀλλὰ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς μισουμένης ἐπιγνώσεται, δοῦναι αὐτῷ διπλᾶ ἀπὸ πάντων ὧν ἂν εὑρεθῇ αὐτῷ· ὅτι οὗτός ἐστιν ἀρχὴ τέκνων αὐτοῦ, καὶ τούτῳ καθήκει τὰ πρωτοτοκεῖα.

Πρωτοτοκέω, Primum pario, enitor, edo s. emitto partum. [Jerem. 4, 31; Sam. 1, 6, 7, 10.]

[Πρωτοτοκία, ἡ, Primogenitura. Aq. Gen. 25, 34;

Theod. Prodr. Ep. p. 28. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 114, C. Id. t. 1, p. 668, B : Ἡ τῆς θείας ταύτης κτίσεως πρ. Hase.]

[Πρωτοτόκιον. V. Πρωτοτοκεῖον.]

Πρωτοτόκος, ἡ, Quæ primum peperit, Primum enixa : Primipara Plinio. [Primigena addit Gl.] Hom. Il. Ρ, [5] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, i. e. πρώτως τετοκυῖα· quamobrem etiam subjungit οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Partum ante non experta. [Πρ. γυναῖκες Pollux 4, 208. Orph. Lith. 191 : Πρωτοτόκου νύμφης. Plato Theæt. p. 151, C : Ὥσπερ αἱ πρ. περὶ τὰ παιδία· et p. 161, A. Πρ. et δευτεροτόκος ap. Aristot. H. A. 5, 14. Πρ. αἰγὸς Theocr. 5, 27. Πρ. βοῦς Geopon. 15, 4, 1.] At Πρωτότοκος, Qui primo partu editus fuit, Primogenitus, Primigenius. [Πρ. παῖδες Pollux 4, 208. Πρ. βρέφος 2, 8. De accentu v. Arcad. p. 91, 5, Chœrob. In Psalm. p. 167, 9. Eustath. p. 423, 24; 642, 42; 907, 5; 1091, 58. Suidas in gl. in libris melioribus in margine posita : Πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ ἡ διοτόκος. Non distinxit Hesych. : Πρωτοτόκος, ἡ πρώτη τετοκυῖα· καὶ ὁ πρῶτος τεχθείς. Πρωτότοκον Ὅμηρον Anth. Pal. 9, 213.] Luc. 2, [7] : Ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, Peperit filium suum primigenium s. primigenum; utroque enim modo loquuntur Latini. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer.] Sic Greg. Naz. [aliique scriptt. eccles. ab Suic. indicati ex Ep. ad Coloss. 1, 15] : Ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, de Christo, quem Deus pater genuit antequam quidquam creasset. [Christus πρ. ἐκ νεκρῶν ib. v. 18, de quo Theodoret. vol. 4, p. 183 : Πρῶτος γὰρ τὰς ὠδῖνας ἔλυσε τοῦ θανάτου καὶ πᾶσιν ἔδωκε τῆς ἀναβιώσεως τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα· et similia ap. alios quorum locos v. ap. Suicer. Metaph. Πρωτότοκοι Electi vocantur in Ep. ad Hebr. 12, 23, ubi Theodoret. p. 457 : Πρωτοτόκους τοὺς ἐκλεκτοὺς κέκληκεν, ἐπειδὴ διπλοῦν κλῆρον κατὰ τὸν νόμον ἐλάμβανον οἱ πρωτότοκοι· et similiter Theophylact. ad hunc l. p. 1018 et Œcumen. p. 866.]

Πρωτοτομέω, Primum seco s. cædo, In primis puto.

Πρωτότομος, ὁ, ἡ, Qui primus cæsus aut putatus est : πρ. ἄμπελος, Theophr. H. Pl. 4, 16, [4], Vitis primo putata, Quæ prima putatur : cui ibid. opp. ὀψίτομος. [Adde C. Pl. 3, 2, 3.] In Epigr. quoque legitur πρωτότομος de Eo qui primus cæditur. Nec non ap. Galen. πρωτότομος καυλός, Caulis prototomus et tener, qui Dioscoridi κύημα dicitur, et ὄρμενος aliis. Qua signif. et πρωτότομον καυλὸν reperiri ajunt. [Philodem. Anth. Pal. 9, 412 : Κράμβης πρ.]

[Πρωτοτρόφος, ὁ, ἡ, Primum alens. Manetho 3, 9 : Πρωτοτόκους καὶ πρ. Eadem inverso ordine ap. Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 6, p. 170. Schneid. ‖ Hephæst. Apotelesm. p. 17, 18 : Ἔσται πρωτότροφος, Primo educandus. Hase.]

[Πρωτοτυπία, ἡ, Primum s. originale exemplar. Eustath. Opusc. p. 171, 20 : Τὴν ὑπερφυῆ πρ. et p. 53, 30. De primitiva verborum forma Eustath. ad Hom. p. 50, 38.]

Πρωτότυπος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχέτυπος. Budæo Exemplar, ex quo simile facimus, afferenti hunc anonymi cujuspiam l. : Ὥσπερ γραφεὺς ἀεὶ τοῦ πρωτοτύπου ἐξήρτηται, Semper ab exemplari tabula dependet animo. [Pollux 5, 102 : Εἰκὼν ἀντὶ πρωτοτύπου γίνεται. Joann. Lydus De ostent. p. 16 : Τὰ ἐκ τῶν πρ. κέντρων, ἀνατολὴν λέγω καὶ δύσιν, οὕτως ἔστι λαβεῖν. Euseb. H. E. 6, 16, de authenticis S. S. libris : Τὰς πρ. γραφάς.] At nomen πρωτότυπον grammatici vocant Primitivum s. Primigenium, τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκαταρξήν τινα ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως. [Πρ. ἀντωνυμίαι Apollon. De synt. p. 107, 12. Πρ. λέξις Etym. M. p. 64, 53. Τὸ πρ. τοῦ... p. 29, 52; 162, 49. Ammon. p. 117 : Πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα (adjectivorum πονηρός μοχθηρός). Γένος πρ. Longin. fragm. 3, 11. Πρωτότυπος, Primitivus, Principalis; Πρωτότυπον, Principale, Originale; Πρωτότυπα, Prædicamenta, Gl. G. D. ‖ Præpositus sacri cubiculi in domo Augusta. Socrat. Hist. eccl. p. 138, C : Τοῦ πρωτοτύπου Εὐσεβίου, secund. emend. Henr. Valesii ad hunc l. Ib. p. 67, C : Πρωτότυπος τῶν κοιτώνων τοῦ βασιλέως εὐνοῦχος. Hase. ‖ Adv. Πρωτοτύπως, Principio, Gl. « Cyrill. Hier. p. 152. » Kall. Euagr. H. E. 1, p. 276, 16 : Πρωτο-

τύπως ὥς φασι βουλομένη. Hemst. Basil. M. vol. 2, p. 66, E. Boiss. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 245, B. Epiphan. t. 1, p. 400, A. Nil. Epist. p. 166, 4. Actt. Concil. t. 3, col. 1088, 9 : Πρ. ζητεῖν, ubi vetus interpres : Quærere principaliter. Hase. Georg. Pletho in Walzii Rhett. vol. 6, p. 592, 9. Sopater ib. vol. 8, p. 158, 12. Hesych. : Πρ., ὁ ἀκολούθως. Articulo recte omisso supra Προτύπως, ἀκολούθως.]

[Πρωτοτύπωμα, τὸ, Prævia figura. Pseudochrys. t. 8, p. 958, D. Hase.]

[Πρωτοτύπωσις, ἡ, i. q. præced. Pseudochrys. t. 8, p. 948, B : Τοῦ προβάτου τὴν πρ. Hase.]

[Πρωτοῦπνιον. V. Πρωθύπνιον.]

[Πρωτουργησις. V. Πρωτουργός.]

Πρωτουργὸς, ὁ, ἡ, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primario efficiens. [Sine expos. positum ap. Hesych.] Plato Leg. 10, [p. 897, A] : Πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοὶ· quod et simpl. Motiones primariæ et secundariæ. [Iambl. Adhort. p. 32. Procl. In Plat. Alcib. p. 32 : Πρωτουργὸν τοῦ ἔρωτος ἀρχήν. Πρ. αἰτία ibid. p. 55. Οὐσία πρ. Julian. Or. 4, p. 132, 140. « Dionys. Areop. Cœl. hier. 7, 1, p. 68 : Πρωτουργοὶ θεοφάνειαι καὶ τελειώσεις. Clem. Al. Strom. 7, p. 704 (833 Pott.) : Πρωτουργὸς κινήσεως δύναμις. » Suicer. Jo. Philop. De cr. mundi p. 123, 8 : Πρ. σπέρμα. Euseb. Præp. ev. p. 626, A; 809, D. Hase. Psellus Opusc. p. 163, 11; Nicet. Chon. Hist. p. 237, A; 310, C. Idem subst. usus est Πρωτούργησις, εως, ἡ, p. 389, D : Ῥωμαίους εἶχον πρὸς τὴν τῆς μάχης πρ. ‖ Adverb. Πρωτουργῶς ap. Hesych. s. v. Πρωτοτύπως. « Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 13, p. 73 med. » Boiss.]

[Πρωτοφαής, ὁ, ἡ, Primum lucens. Synes. H. 3, 89. Boiss. Πρ. σελήνη Tryphiodor. 517. Et ap. Suid. s. v. Ἀνάστατοι, Βοῦς Ἕβδομος, Ἑβδομευόμενοι et Σελῆναι, quibus in locis partim in πρωτοφυὴς est corruptum. Eustath. p. 210, 70 : Πρωτοφαέσι βολαῖς ἡλίου.]

[Πρωτοφάνεια, ἡ, Prima apparitio, Prima illustratio. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 15, 6 : Ὡς καὶ ταύτα ἔχειν τὴν πρ. καὶ ἄλλοις ἐπιχορηγεῖν.]

Πρωτοφανὴς, ὁ, ἡ, Primo apparens, ex Nonno. [Synes. Hymn. 3, 135 : Πρωτοφανὲς εἶδος. Boiss. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 15, 6 : Τὴν πρ. τοῦ θεοῦ φωτοφάνειαν. Theol. arithm. p. 16 : Τὸ ἐλάχιστον καὶ πρωτοφανέστατον ἅμα πυραμὶς ἐν τετράδι ὁρᾶται. ‖ « Adverb. Πρωτοφανῶς ap. Dionys. Areop. p. 48. » Kall.]

[Πρωτοφάνης, ὁ, Protophanes, Magnesius, victor Olympicus. Pausan. 1, 35, 6; 5, 21, 10. G. D. Alius in inscr. Cyzic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 922, n. 3664, 5. Hase.]

[Πρωτοφόνος, ὁ, ἡ, Primum interficiens. Κάιν πρ., Primus homicida, Cæsar. Dial. Interrog. 1, 31. Suicer.]

[Πρωτοφόρημα, τὸ, Fructus s. flos qui primus fertur (a terra), Primitiæ. Longus 3, 12, p. 75 : Ἴα καὶ νάρκισσος καὶ ἀναγαλλὶς καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα.]

[Πρωτοφορέω scriptura vitiosa ap. Athen. 13, p. 565, F, ubi trium prostant criticorum conjecturæ πτορθοφορεῖν, ῥαβδοφορεῖν, κρωσσοφορεῖν.]

[Πρωτοφυής, ὁ, ἡ.] Πρωτοφυὴς, Primo natum s. exortum, ex Apoll. Arg. 3, [851. Πρωτόγονος per πρ. exp. gl. Eurip. Hec. 454 ed. Matth. ‖ Vitiose pro πρωτοφαής, quod v.]

[Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ, Primogenitus. Meleag. Anth. Pal. 4, 2 : Πυρὴς κεῖρας πρ. κάλυκας. Παῖς πρ. Const. Manass. Chron. 3730, 5926.]

[Πρωτόχνοος (contr. Πρωτόχνους), ὁ, ἡ, Primam lanuginem habens. Πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης Lucian. Amor. c. 53.]

[Πρωτόχορος, ὁ, Alexidis et Antidoti comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

[Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ, Primævus, Gl. Philes Carm. p. 186 : Φίλος παῖς ἐκ τρυγὸς πρ. Nam sic Wernsdorf. correxit pro πρωτοχρόνου. G. Dind. Georg. Pisid. Hexaem. 1168 : Πρ. ἀράχνας. Hase.]

[Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ, Primum effusus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 44 : Οἴνου πρ. Clem. Alex. Pæd. 1, 6, p. 102 : Τὸ πρ. τοῦ γάλακτος πόμα.]

[Πρωτοψάλτης, ὁ, Primus cantor. Joann. Episc. Citri in Resp. : Λαοσυνάκτης ὁ παρά τισιν λεγόμενος πρ. Suicer. Adde Cantacuz. Hist. p. 123, C, et conf. Πρωτοκλῆρος.]

[Πρωτὼ, όος, ἡ, Proto, Nereis. Dicta διὰ τὸ πρωτεύειν τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς στοιχείοις, secundum Eustath. p. 1130, 62. Similiter schol. Hesiodi Theog. 243 : Παρὰ τὸ πρώτως ἐπιβαίνειν τῆς θαλάσσης, ἢ παρὰ τὸ πρωτεύειν· πρωτεύει γὰρ, ὥς φασι, τὸ ὕδωρ πάσης ὕλης· ἢ διὰ τὸ βασιλικὸν τῆς γαλήνης. Memoratur ab Hom. Il. Σ, 43 : Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε. Qui versus iisdem verbis conceptus legitur ap. Hesiod. Theog. 248, ubi quum paullo ante jam memorata sit Πρωτὼ, fuerunt qui loco altero Πλωτὼ corrigi vellent, de quo non cogitandum. Πρωθὼ (nomine a προωθεῖν derivando) corrigi voluit Schœmann. in Dissert. de Titanibus Hesiodeis, collato Hygino p. 8, ubi *Doto*, *Protho*, vulgo scriptum : cui, quum ibidem olim *Galathea* pro *Galatea* scriptum fuerit, non multum tribuendum foret, nisi priore in versu Πρωθὼ legeretur apud Joann. Diac. ap. 461 ed. Gaisf., qui Hesiodi locum explicans sic scribit : Γίνονται ἐκ Νηρῆος τέκνα καὶ Δωρίδος ἡ Πρωθὼ ... ἡ Δωτὼ, ἡ Πρωτὼ καὶ αἱ λοιπαὶ, παρὸσον ἐπισυμβαίνειν εἰώθειν ἐν θαλάσσῃ τοῖς ναυτίλοις, πρωθεῖν τε τὰς νῆας· et proximorum nominum explicatione interposita : Δώματα ἔχειν καὶ δῶρα καὶ πρόσματα (?) ἐξ ἰσχύος καὶ δυνάμεως ἐπιτελούμενα τοῖς ναυτίλοις τῶν νηῶν.]

[Πρωτιάλη· πρώτη ἢ πτερόν, gl. corrupta Hesychii, ubi series literarum πρωτιάλη postulat.]

[Πρωτιόνη. V. Ποτιόνη.]

[Πρώτως. HSt. s. v. Πρῶτος, postquam de adv. Πρῶτον dixit :] Est et aliud adv. Πρώτως, sed diversum usum habens; reddendumque potius Primo quam Primum. Dicitur enim plerumque aliquid tale vel tale esse πρώτως, Primo, quod tale est per se et suapte natura, non per accidens. Qua in signif. utitur non raro Plut., qui etiam addit interdum καὶ πρώτως post ἐξ ἑαυτοῦ, et post φύσει : ut in libro De pr. frigido [multis locis] : Ἀλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Ibid. : Καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρώτως θερμὸν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν διάπυρον σίδηρον ἀποφαινομένων. Alibi autem πρώτως solum posuit : ut, Οἰόμενος τὸν ἀέρα πρώτως ψυχρὸν εἶναι, ubi Turn. vertit, Quum existimaret in aere primum frigus inesse. Sic utitur et Alex. Aphr. Dicuntur etiam, inquit Bud. Comm. p. 283, non tantum πρῶτον adverbialiter, et δεύτερον, sed etiam πρώτως et δευτέρως. Aristot. Eth. 8, [7] : Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρώτως· τὸ δὲ κατὰ ποσὸν, δευτέρως. Hoc est, Primo et secundo loco considerandum. Vel, Primarium locum et secundarium obtinens. Ejusd. esse puto quod in VV. LL. annotatur, idem significare ap. Galen. πρώτως et κατὰ πρῶτον λόγον, item ἁπλῶς, et κυρίως. Cum hoc certe postremo adverbio, sc. κυρίως, copulatum legitur ap. Aristot. Eth. 8, [5] : Εἴδη δὲ τῆς φιλίας πλείω· καὶ πρώτως μὲν καὶ κυρίως τὴν τῶν ἀγαθῶν, ᾗ ἀγαθοί· τὰς δὲ λοιπὰς, καθ' ὁμοιότητα. [Polyb. 10, 11, 6 : Τοῖς πρώτως ἀναβᾶσι· ubi Ursinus πρώτοις. Diodor. 5, 2 : Τὰς θεὰς ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ πρώτως φανῆναι. Dio Cass. 49, 11 : Πρώτως ἐς αὐτὴν (urbem) ἐσεληλύθει, ubi πρώτους Leuncl. Id. 74, 7 : Πρώτως τοὺς ὁπλίτας ... ἔπειτα τοὺς ἀκοντιστὰς ... ἔταξεν. Hic quoque πρώτους præstat. Themist. Or. 26, p. 326, B : Πρώτως μὲν οἱ σχεδιουργοὶ ..., ἔπειτα ... Sext. Emp. p. 497 : Πρ. ὁρᾶν τὸ λευκόν. Dionys. Ep. ad Ammæum c. 1, p. 719, 3 : Τοῦτο ... πρ. ἀκούσαντα παρὰ σοῦ. Lucian. Charid. c. 19, aliique recentiores non raro, quanquam in his exemplis non pauca esse videntur ab librariis profecta adverbium adjectivo substituentibus. Veteres Attici nusquam hoc adverbio usi sunt : unde rejectum est ab Atticistis, quo spectat Galeni observatio vol. 7, p. 31 : Σημαίνει δὲ ταὐτὸ τὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ τῷ πρώτως, κἂν εἴ τινες τῶν ἀττικιζόντων φυλάττονται τοὔνομα, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς τῷ δευτέρως. Quocum comparandus Mœris p. 298 : Πρῶτον καὶ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος δηλωτικόν· et Thom. p. 764 : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτος μόνον ὄνομα εὕρηται, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπίρρημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα, ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται· quæ ex Ammonio sumsit p. 119. Adverbium nulla habita significationis ratione rejicit Phrynich. p. 311 : Πρώτως Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει· ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα·

15. Polyb. 18, 12, 5; Dionys. A. R. 7, 59, p. 1450, 2; Diodor. 20, 12; Dio Cass. 75, 6.] Et cum gen. ap. Thuc. [5, 71] : Πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, Qui primus in dextro cornu stat. Pollux [1, 127] scribit πρ. esse τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ πρώτου ζυγοῦ : sed et πᾶν τὸ μέτωπον appellari πρ., Totam aciei frontem. [Πρ. et δευτεροστάτης χοροῦ ap. Themist. Or. 4, p. 53, B; 13, p. 175, B.] Metaph. autem dicitur Act. 24, [5] : Πρ. τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Antesignanus hæresis, Primos quasi ordines ducens, Primipilaris. [Themist. Or. 23, p. 289 extr. : Ὁ πρ. τοῦ καταλόγου τῶν λόγων.] In judicio πρ. i. est q. πρωτόβαθρος, Qui primo in subsellio sedet. In convivio autem πρ. i. q. πρωκλίτης, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbendo locus datur, ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων, qui πρωκλίτης teste Polluce [6, 12] dicitur. Item generaliter pro Antistitor, Præstes, Præses. [Menand. Hist. Exc. p. 286, 7 : Βῶνον τὸν πρ. τοῦ θητικοῦ καὶ οἰκετικοῦ, Copiarum domesticarum ducem.]

[Πρωτοτέλεια (τῶν γάμων) scriptura vitiosa pro προτέλεια in libris quibusdam Achill. Tat. 2, 12.]

[Πρωτοστέφανος, ὁ, Theod. Prodr. Ep. f. 154. Bast.]

[Πρωτοστράτηγος, ὁ, Primus s. supremus dux. Const. Manass. Chron. 5725. Ex Theophane citat Ducang. Adde Theodos. Acroas. 2, 183. « Formam πρωτοστράτηγος vidi in apographo inscriptionum Lesbiacarum. » Boiss.]

[Πρωτοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Qui primus consilium dat. Eustath. Opusc. p. 16, 40 : Οἱ θεοφιλέστατοι πρ. καὶ ἀρχιδιδάσκαλοι. || Πρωτοσύμβουλοι dicebantur apud Saracenos præcipui exercituum duces. V. Ducang., Reisk. ad Constant. Cerimon. vol. 2, p. 806, Boiss. ad Anecd. vol. 4, p. 136, 476. De primo consiliario principis Joseph. Genes. p. 33, A. « Symeon Sethi Ichnel. p. 124, 240, 278, 280; Joann. Monach. Vit. Barl. in Anecd. meis vol. 4, p. 136. » Boiss. Achmes Onirocr. p. 19, 38; 20, 9; 29, 26; 35, 6; 111, 2; 125, 22; 168, 14 : quibus ll. videtur usurpari de ipso Chalipha. Hase.]

[Πρωτοσύστατος, ὁ, ἡ, Clem. Hom. 6, 6. Kall.]

[Πρωτόσφακτος, ὁ, ἡ, Qui primus mactatur. Lycophr. 329.]

[Πρωτοσχεδής, ὁ, ἡ, Primum ex tempore fusus, Inelaboratus. Tzetz. Hist. 11, 989 : Πρωτοσχεδῆ κεῖνται δὲ καὶ πεφυρμένα (τὰ βιβλία). Et alia forma Πρωτοσχέδιος, ὁ, ἡ, ib. 10, 367 : Εἰ οὐ πρ. αὕτη ἐστὶν ἡ βίβλος. Elberling.]

[Πρωτοτάγως, Primo loco, ordine. Dionys. Areop. p. 37. Kall.]

[Πρωτοτακτέω, Primo loco collocatus sum. Πρωτοτακτοῦσα ναῦς, Navis prætoria, Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 225, A. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 1015, C : Ὁ μείζων καὶ πρωτοτακτῶν. Hase.]

[Πρωτότμητος, ὁ, ἡ, Primum sectus. Inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 350 : Τὴν πρ. τρίχα τὴν ἐφηβικήν.]

[Πρωτοτοκεῖον, τό.] Πρωτοτοκεῖα, Privilegia s. Jus primogenituræ; primigenæ enim filii habent aliquid prærogativæ. Pro quo reperitur et Πρωτοτόκια, ut Genes. 25, [32] de Esau : Ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. Itidemque in Ep. ad Hebr. 12, [16] de eodem : Ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ, Qui unico edulio vendidit suum jus primogenituræ. [Novella Alex. Comn. ap. Zachar. Hist. juris græcorum. p. 124, 27 : Ὁ τὰ πρωτοτόκια φέρων. Phot. Epist. p. 311, 43 : Τῷ προνομίῳ τῶν πρ. Aster. ap. eund. Bibl. p. 503, 16. Hase.]

[Πρωτοτοκίων vulgo ap. Tzetz. Posth. 538, ubi nunc πατροτοκίων, quod supra suo loco poni debebat.]

Πρωτοτοκεύω, Primigenium reddo, Primogenituræ privilegia tribuo. Deut. 21, [17] de patre qui duas habet uxores, et alteram altera cariorem : Οὐ δυνήσεται πρωτοτοκεῦσαι τὸν υἱὸν τῆς ἠγαπημένης, ὑπεριδὼν τὸν υἱὸν τῆς μισουμένης τὸν πρωτότοκον· ἀλλὰ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς μισουμένης ἐπιγνώσεται, δοῦναι αὐτῷ διπλᾶ ἀπὸ πάντων ὧν ἂν εὑρεθῇ αὐτῷ· ὅτι οὗτός ἐστιν ἀρχὴ τέκνων αὐτοῦ, καὶ τούτῳ καθήκει τὰ πρωτοτοκεῖα.

Πρωτοτοκέω, Primum pario, enitor, edo s. emitto partum. [Jerem. 4, 31; Sam. 1, 6, 7, 10.]

[Πρωτοτοκία, ἡ, Primogenitura. Aq. Gen. 25, 34; Theod. Prodr. Ep. p. 28. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 114, C. Id. t. 1, p. 668, B : Ἡ τῆς θείας ταύτης κτίσεως πρ. Hase.]

[Πρωτοτόκιον. V. Πρωτοτοκεῖον.]

Πρωτοτόκος, ἡ, Quæ primum peperit, Primum enixa : Primipara Plinio. [Primigena addit Gl.] Hom. Il. Ρ, [5] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, i. e. πρώτως τετοκυῖα· quamobrem etiam subjungit οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Partum ante non experta. [Πρ. γυναῖκες Pollux 4, 208. Orph. Lith. 191 : Πρωτοτόκου νύμφης. Plato Theæt. p. 151, C : Ὥσπερ αἱ πρ. περὶ τὰ παιδία· et p. 161, A. Πρ. et δευτεροτόκος ap. Aristot. H. A. 5, 14. Πρ. αἰγὸς Theocr. 5, 27. Πρ. βοὸς Geopon. 15, 4, 1.] At Πρωτότοκος, Qui primo partu editus fuit, Primogenitus, Primigenius. [Πρ. παῖδες Pollux 4, 208. Πρ. βρέφος 2, 8. De accentu v. Arcad. p. 91, 5, Chœrob. In Psalm. p. 167, 9, Eustath. p. 423, 24; 642, 42; 907, 5; 1091, 58. Suidas in gl. in libris melioribus in margine posita : Πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ ἡ θεοτόκος. Non distinxit Hesych. : Πρωτοτόκος, ἡ πρώτη τετοκυῖα· καὶ ὁ πρῶτος τεχθείς. Πρωτότοκον Ὅμηρον Anth. Pal. 9, 213.] Luc. 2, [7] : Ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, Peperit filium suum primigenium s. primigenum; utroque enim modo loquuntur Latini. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer.] Sic Greg. Naz. [aliique scriptt. eccles. ab Suic. indicati ex Ep. ad Coloss. 1, 15] : Ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, de Christo, quem Deus pater genuit antequam quidquam creasset. [Christus πρ. ἐκ νεκρῶν ib. v. 18, de quo Theodoret. vol. 4, p. 183 : Πρῶτος γὰρ τὰς ὠδῖνας ἔλυσε τοῦ θανάτου καὶ πᾶσιν ἔδωκε τῆς ἀναβιώσεως τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα· et similia ap. alios quorum locos v. ap. Suicer. Metaph. Πρωτότοκοι Electi vocantur in Ep. ad Hebr. 12, 23, ubi Theodoret. p. 457 : Πρωτοτόκους τοὺς ἐκλεκτοὺς κέκληκεν, ἐπειδὴ διπλοῦν κλῆρον κατὰ τὸν νόμον ἐλάμβανον οἱ πρωτότοκοι· et similiter Theophylact. ad hunc l. p. 1018 et Œcumen. p. 866.]

Πρωτοτομέω, Primum seco s. cædo, In primis puto.

Πρωτότομος, ὁ, ἡ, Qui primus cæsus aut putatus est : πρ. ἄμπελος, Theophr. H. Pl. 4, 16, [4], Vitis primo putata, Quæ prima putatur : cui ibid. opp. ὀψίτομος. [Adde C. Pl. 3, 2, 3.] In Epigr. quoque legitur πρωτότομος de Eo qui primus cæditur. Nec non ap. Galen. πρωτότομος καυλός, Caulis prototomus et tener, qui Dioscoridi κύημα dicitur, et ὄρμενος aliis. Qua signif. et πρωτότοκον καυλὸν reperiri ajunt. [Philodem. Anth. Pal. 9, 412 : Κράμβης πρ.]

[Πρωτοτρόφος, ὁ, ἡ, Primum alens. Manetho 3, 9 : Πρωτοτόκους καὶ πρ. Eadem inverso ordine ap. Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 6, p. 170. Schneid. || Hephæst. Apotelesm. p. 17, 18 : Ἔσται πρωτότροφος, Primo educandus. Hase.]

[Πρωτοτυπία, ἡ, Primum s. originale exemplar. Eustath. Opusc. p. 171, 20 : Τὴν ὑπερφυῆ πρ. et p. 53, 30. De primitiva verborum forma Eustath. ad Hom. p. 50, 38.]

Πρωτότυπος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχέτυπος. Budæo Exemplar, ex quo simile facimus, afferenti hunc anonymi cujuspiam l. : Ὥσπερ γραφεὺς ἀεὶ τοῦ πρωτοτύπου ἐξέχεται, Semper ab exemplari tabula dependet animo. [Pollux 5, 102 : Εἰκὼν ἀντὶ πρωτοτύπου γίνεται. Joann. Lydus De ostent. p. 16 : Τὰ ἐκ τῶν πρ. κέντρων, ἀνατολὴν λέγω καὶ δύσιν, οὕτως ἔστι λαβεῖν. Euseb. H. E. 6, 16, de authenticis S. S. libris : Τὰς πρ. γραφάς.] At nomen πρωτότυπον grammatici vocant Primitivum s. Primigenium, τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκατάρξιν τινὰ ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως. [Πρ. ἀντωνυμίαι Apollon. De synt. p. 107, 12. Πρ. λέξις Etym. M. p. 64, 53. Τὸ πρ. τοῦ... p. 29, 52; 162, 49. Ammon. p. 117 : Πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα (adjectivorum πονηρὸς μοχθηρός). Γένος πρ. Longin. fragm. 3, 11. Πρωτότυπος, Primitivus, Principalis; Πρωτότυπον, Principale, Originale; Πρωτότυπα, Prædicamenta, Gl. G. D. || Præpositus sacri cubiculi in domo Augusta. Socrat. Hist. eccl. p. 138, C : Τοῦ πρωτοτύπου Εὐσεβίου, sec. eund. emend. Henr. Valesii ad hunc l. Ib. p. 67, C : Πρωτότυπος τῶν κοιτώνων τοῦ βασιλέως εὐνοῦχος. Hase. || Adv. Πρωτοτύπως, Principio, Gl. « Cyrill. Hier. p. 152. » Kall. Euagr. H. E. 1, p. 276, 16 : Πρωτοτύπως ὥς φασι βουλομένη. Hemst. Basil. M. vol. 2, p. 66, E. Boiss. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 245, B. Epiphan. t. 1, p. 400, A. Nil. Epist. p. 166, 4. Actt. Concil. t. 3, col. 1088, 9 : Πρ. ζητεῖν, ubi vetus interpres : Quærere principaliter. Hase. Georg. Pletho in Walzii Rhett. vol. 6, p. 592, 9. Sopater ib. vol. 8, p. 158, 12. Hesych. : Πρ., ὁ ἀκολούθως. Articulo recte omisso supra Πρωτύπως, ἀκολούθως.]

[Πρωτοτύπωμα, τό, Prævia figura. Pseudochrys. t. 8, p. 958, D. Hase.]

[Πρωτοτύπωσις, ἡ, i. q. præced. Pseudochrys. t. 8, p. 958, B : Τοῦ προβάτου τὴν πρ. Hase.]

[Πρωτοϋπνιον. V. Πρωθύπνιον.]

[Πρωτουργησις. V. Πρωτουργός.]

Πρωτουργός, ὁ, ἡ, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primario efficiens. [Sine expos. positum ap. Hesych.] Plato Leg. 10, [p. 897, A] : Πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί· quod et simpl. Motiones primariæ et secundariæ. [Iambl. Adhort. p. 32. Procl. In Plat. Alcib. p. 32 : Πρωτουργὸν τοῦ ἔρωτος ἀρχήν. Πρ. αἰτία ibid. p. 55. Οὐσία πρ. Julian. Or. 4, p. 132, 140. « Dionys. Areop. Cœl. hier. 7, 1, p. 68 : Πρωτουργοὶ θεοφάνειαι καὶ τελειώσεις. Clem. Al. Strom. 7, p. 704 (833 Pott.) : Πρωτουργὸς κινήσεως δύναμις. » Suicer. Jo. Philop. De cr. mundi p. 123, 8 : Πρ. σπέρμα. Eusch. Præp. ev. p. 626, A; 809, D. Hase. Psellus Opusc. p. 163, 11; Nicet. Chon. Hist. p. 237, A; 310, C. Idem subst. usus est Πρωτούργησις, εως, ἡ, p. 389, D : Ῥωμαῖοι εἶχον πρὸς τὴν τῆς μάχης πρ. || Adverb. Πρωτουργῶς ap. Hesych. s. v. Πρωτοτύπως. « Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 13, p. 73 med. » Boiss.]

[Πρωτοφαής, ὁ, ἡ, Primum lucens. Synes. H. 3, 89. Boiss. Πρ. σελήνη Tryphiodor. 517. Et ap. Suid. s. v. Ἀνάστατοι, Βοῦς Ἕβδομος, Ἑβδομευόμενοι et Σελῆναι, quibus in locis partim in πρωτοφυὴς est corruptum. Eustath. p. 210, 70 : Πρωτοφαέσι βολαῖς ἡλίου.]

[Πρωτοφάνεια, ἡ, Prima apparitio, Prima illustratio. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 15, 6 : Ὡς καὶ ταύτα ἔχειν τὴν πρ. καὶ ἄλλοις ἐπιχορηγεῖν.]

Πρωτοφανής, ὁ, ἡ, Primo apparens, ex Nonno. [Synes. Hymn. 3, 135 : Πρωτοφανὲς εἶδος. Boiss. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 15, 6 : Τὴν πρ. τοῦ θεοῦ πρωτοφάνειαν. Theol. arithm. p. 16 : Τὸ ἐλάχιστον καὶ πρωτοφανέστατον ἅμα πυραμὶς ἐν τετράδι ὁρᾶται. || « Adverb. Πρωτοφανῶς ap. Dionys. Areop. p. 48. » Kall.]

[Πρωτοφάνης, ὁ, Protophanes, Magnesius, victor Olympicus. Pausan. 1, 35, 6; 5, 21, 10. G. D. Alius in inscr. Cyzic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 922, n. 3664, 5. Hase.]

[Πρωτοφόνος, ὁ, ἡ, Primum interficiens. Κάϊν πρ., Primus homicida, Cæsar. Dial. Interrog. 1, 31. Suicer.]

[Πρωτοφόρημα, τό, Fructus s. flos qui primus fertur (a terra), Primitiæ. Longus 3, 12, p. 75 : Ἴα καὶ νάρκισσος καὶ ἀναγαλλὶς καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα.]

[Πρωτοφορέω scriptura vitiosa ap. Athen. 13, p. 565, F, ubi trium prostant criticorum conjecturæ πτορθοφορεῖν, ῥοδοφορεῖν, κρασπεδοφορεῖν.]

[Πρωτοφυής, ὁ, ἡ.] Πρωτοφυές, Primo natum s. exortum, ex Apoll. Arg. 3, [851. Πρωτόγονος per πρ. exp. gl. Eurip. Hec. 454 ed. Matth. || Vitiose pro πρωτοφαής, quod v.]

[Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ, Primogenitus. Meleag. Anth. Pal. 4, 2 : Πιερίης κεῖρας πρ. κάλυκας. Παῖς πρ. Const. Manass. Chron. 3730, 5926.]

[Πρωτόχνοος (contr. Πρωτόχνους), ὁ, ἡ, Primam lanuginem habens. Πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης Lucian. Amor. c. 53.]

[Πρωτόχορος, ὁ, Alexidis et Antidoti comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

[Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ, Primævus, Gl. Philes Carm. p. 186 : Φίλος παῖς ἐκ τριχὸς πρ. Nam sic Wernsdorf. correxit pro πρωτοχρόνου. G. Dind. Georg. Pisid. Hexaem. 1168 : Πρ. ἀράχνας. Hase.]

[Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ, Primum effusus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 44 : Οἴνου πρ. Clem. Alex. Pæd. 1, 6, p. 102 : Τὸ πρ. τοῦ γάλακτος πόμα.]

[Πρωτοψάλτης, ὁ, Primus cantor. Joann. Episc. Citri in Resp. : Λαοσυνάκτης ὁ παρά τισιν λεγόμενος πρ. Suicer. Adde Cantacuz. Hist. p. 123, C., et conf. Πρωτοκῆρυξ.]

[Πρωτὼ, οῦς, ἡ, Proto, Nereis. Dicta διὰ τὸ πρωτεύειν τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς στοιχείοις, secundum Eustath. p. 1130, 62. Similiter schol. Hesiodi Theog. 243 : Παρὰ τὸ πρώτως ἐπιβαίνειν τῆς θαλάσσης, ἢ παρὰ τὸ πρωτεύειν· πρωτεύει γάρ, ὥς φασι, τὸ ὕδωρ πάσης ὕλης· ἢ διὰ τὸ βασιλικὸν τῆς γαλήνης. Memoratur ab Hom. Il. Σ, 43 : Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε. Qui versus iisdem verbis conceptus legitur ap. Hesiod. Theog. 248, ubi quum paullo ante jam memorata sit Πρωτώ, fuerunt qui loco altero Πλωτὼ corrigi vellent, de quo non cogitandum. Προθὼ (nomine a προθεῖν derivando) corrigi voluit Schœmann. in Dissert. de Titanibus Hesiodeis, collato Hygino p. 8, ubi *Doto*, *Protho*, vulgo scriptum : cui, quum ibidem olim *Galathea* pro *Galatea* scriptum fuerit, non multum tribuendum foret, nisi priore in versu Προθὼ legeretur apud Joann. Diac. ap. 461 ed. Gaisf., qui Hesiodi locum explicans sic scribit : Γίνονται ἐκ Νηρέως τέκνα καὶ Δωρίδος ἡ Προθὼ ... ἡ Δωτώ, ἡ Πρωτὼ καὶ αἱ λοιπαί, παρὸσον ἐπιστρεβαίνειν εἴωθεν ἐν θαλάσσῃ τοῖς ναυτίλοις, προθεῖν τε τὰς νῆας· et proximorum nominum explicatione interposita : Δῶματα ἔχειν καὶ δῶρα καὶ πρόσματα (?) ἐξ ἰσχύος καὶ δυνάμεως ἐπιτελούμενα τοῖς ναυτίλοις τῶν νηῶν.]

[Πρωτώλη· πρώτη ἢ πτερόν, gl. corrupta Hesychii, ubi series literarum πρωτώλη postulat.]

[Πρωτώνη. V. Ποτώνη.]

[Πρώτως. HSt. s. v. Πρῶτος, postquam de adv. Πρῶτον dixit :] Est et aliud adv. Πρώτως, sed diversum usum habens; reddendumque potius Primo quam Primum. Dicitur enim plerumque aliquid tale vel tale esse πρώτως, Primo, quod tale est per se et suapte natura, non per accidens. Qua in signif. utitur non raro Plut., qui etiam addit interdum καὶ πρώτως post ἐξ ἑαυτοῦ, et post φύσει : ut in libro De pr. frigido [multis locis] : Ἀλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Ibid. : Καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρώτως θερμόν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν διάπυρον σίδηρον ἀποφαινομένων. Alibi autem πρώτως solum posuit : ut, Οἰόμενος τὸν ἀέρα πρώτως ψυχρὸν εἶναι, ubi Turn. vertit, Quum existimaret in aere primum frigus inesse. Sic utitur et Alex. Aphr. Dicuntur etiam, inquit Bud. Comm. p. 283, non tantum πρῶτον adverbialiter, et δεύτερον, sed etiam πρώτως et δευτέρως. Aristot. Eth. 8, [7] : Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρώτως· τὸ δὲ κατὰ ποσόν, δευτέρως. Hoc est, Primo et secundo loco considerandum. Vel, Primarium locum et secundarium obtinens. Ejusd. esse puto quod in VV. LL. annotatur, idem significare ap. Galen. πρώτως et κατὰ πρῶτον λόγον, item ἁπλῶς, et κυρίως. Cum hoc certe postremo adverbio, sc. κυρίως, copulatum legitur ap. Aristot. Eth. 8, [5] : Εἴδη δὲ τῆς φιλίας πλείω· καὶ πρώτως μὲν καὶ κυρίως τὴν τῶν ἀγαθῶν, ᾗ ἀγαθοί· τὰς δὲ λοιπάς, καθ' ὁμοιότητα. [Polyb. 10, 11, 6 : Τοὺς πρώτως ἀναβάντας· ubi Ursinus πρώτους. Diodor. 5, 2 : Τὰς θεὰς ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ πρώτως φανῆναι. Dio Cass. 49, 11 : Πρώτως ἐς αὐτὴν (urbem) ἐσεληλύθει, ubi πρώτους Leuncl. Id. 74, 7 : Πρώτως τοὺς ὁπλίτας ... ἔπειτα τοὺς ἀκοντιστὰς ... ἔταξεν. Hic quoque πρώτους præstat. Themist. Or. 26, p. 326, B : Πρώτως μὲν οἱ σχεδιουργοί ..., ἔπειτα ... Sext. Emp. p. 497 : Πρ. ὁρᾶν τὸ λευκόν. Dionys. Ep. ad Ammæum c. 1, p. 719, 3 : Τοῦτο ... πρ. ἀκούσαντα παρὰ σοῦ. Lucian. Charid. c. 19, aliique recentiores non raro, quanquam in his exemplis non pauca esse videntur ab librariis profecta adverbium adjectivo substituentibus. Veteres Attici nusquam hoc adverbio usi sunt : unde rejectum est ab Atticistis, quo spectat Galeni observatio vol. 7, p. 31 : Σημαίνει δὲ ταὐτὸ τὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ τῷ πρώτως, κἂν εἴ τινες τῶν ἀττικιζόντων φυλάττονται τοὔνομα, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς τῷ δευτέρως. Quocum comparandus Mœris p. 298 : Πρῶτον καὶ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος δηλωτικόν· et Thom. p. 764 : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀεὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτος μόνον ὄνομα εὑρηται, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπίρρημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα, ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται· quæ ex Ammonio sumsit p. 119. Adverbium nulla habita significationis ratione rejicit Phrynich. p. 311 : Πρώτως Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει· ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα·

15. Polyb. 18, 12, 5; Dionys. A. R. 7, 59, p. 1450, 2; Diodor. 20, 12; Dio Cass. 75, 6.] Et cum gen. ap. Thuc. [5, 71] : Πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, Qui primus in dextro cornu stat. Pollux [1, 127] scribit πρ. esse τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ πρώτου ζυγοῦ : sed et πᾶν τὸ μέτωπον appellari πρ., Totam aciei frontem. [Πρ. et δευτεροστάτης χοροῦ ap. Themist. Or. 4, p. 53, B; 13, p. 175, B.] Metaph. autem dicitur Act. 24, [5] : Πρ. τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Antesignanus hæresis, Primos quasi ordines ducens, Primipilaris. [Themist. Or. 23, p. 289 extr. : Ὁ πρ. τοῦ καταλόγου τῶν λόγων.] In judicio πρ. i. est q. πρωτόβαθρος, Qui primo in subsellio sedet. In convivio autem πρ. i. q. πρωκλίτης, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbendo locus datur, ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων, qui πρωκλίτης teste Polluce [6, 12] dicitur. Item generaliter pro Antistitor, Præstes, Præses. [Menand. Hist. Exc. p. 286, 7 : Βῶνον τὸν πρ. τοῦ θητικοῦ καὶ οἰκετικοῦ, Copiarum domesticarum ducem.]

[Πρωτοτέλεια (τῶν γάμων) scriptura vitiosa pro προτέλεια in libris quibusdam Achill. Tat. 2, 12.]

[Πρωτοστέφανος, ὁ, Theod. Prodr. Ep. f. 154. Bast.]

[Πρωτοστράτηγος, ὁ, Primus s. supremus dux. Const. Manass. Chron. 5725. Ex Theophane citat Ducang. Adde Theodos. Acroas. 2, 183. «Formam πρωτοστράτηγος vidi in apographo inscriptionum Lesbiacarum.» Boiss.]

[Πρωτοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Qui primus consilium dat. Eustath. Opusc. p. 16, 40 : Οἱ θεοφιλέστατοι πρ. καὶ ἀρχιδιδάσκαλοι. || Πρωτοσύμβουλοι dicebantur apud Saracenos præcipui exercituum duces. V. Ducang., Reisk. ad Constant. Cerimon. vol. 2, p. 806, Boiss. ad Anecd. vol. 4, p. 136, 476. De primo consiliario principis Joseph. Genes. p. 33, A. «Symeon Sethi Ichnel. p. 124, 240, 278, 280; Joann. Monach. Vit. Barl. in Anecd. meis vol. 4, p. 136.» Boiss. Achmes Oniroer. p. 19, 38; 20, 9; 29, 26; 35, 6; 111, 2; 125, 22; 168, 14 : quibus ll. videtur usurpari de ipso Chalipha. Hase.]

[Πρωτοσύστατος, ὁ, ἡ, Clem. Hom. 6, 6. Kall.]

[Πρωτόσφακτος, ὁ, ἡ, Qui primus mactatur. Lycophr. 329.]

[Πρωτοσχεδής, ὁ, ἡ, Primum ex tempore fusus, Inelaboratus. Tzetz. Hist. 11, 989 : Πρωτοσχεδῆ κεῖνται δὲ καὶ πεφυρμένα (τὰ βιβλία). Et alia forma Πρωτοσχέδιος, ὁ, ἡ, ib. 10, 367 : Εἰ οὐ πρ. αὕτη ἐστὶν ἡ βίβλος. Elberling.]

[Πρωτοτάγως, Primo loco, ordine. Dionys. Areop. p. 37. Kall.]

[Πρωτοτακτέω, Primo loco collocatus sum. Πρωτοτακτοῦσα ναῦς, Navis prætoria, Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 225, A. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 1015, C : Ὁ μείζων καὶ πρωτοτακτῶν. Hase.]

[Πρωτότμητος, ὁ, ἡ, Primum sectus. Inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 350 : Τὴν πρ. τρίχα τὴν ἐφηβικήν.]

[Πρωτοτοκεῖον, τό.] Πρωτοτοκεῖα, Privilegia s. Jus primogenituræ; primigenæ enim filii habent aliquid prærogativæ. Pro quo reperitur et Πρωτοτόκια, ut Genes. 25, [32] de Esau : Ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. Itidemque in Ep. ad Hebr. 12, [16] de eodem : Ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ, Qui unico edulio vendidit suum jus primogenituræ. [Novella Alex. Comn. ap. Zachar. Hist. juris græcorom. p. 124, 27 : Ὁ τὰ πρωτοτόκια φέρων. Phot. Epist. p. 311, 43 : Τῷ προνομίῳ τῶν πρ. Aster. ap. eund. Bibl. p. 503, 16. Hase.]

[Πρωτοτοκήιον vulgo ap. Tzetz. Posth. 538, ubi nunc πατροτοκήιον, quod supra suo loco poni debebat.]

Πρωτοτοκεύω, Primigenium reddo, Primogenituræ privilegia tribuo. Deut. 21, [17] de patre qui duas habet uxores, et alteram altera cariorem : Οὐ δυνήσεται πρωτοτοκεῦσαι τὸν υἱὸν τῆς ἠγαπημένης, ὑπεριδὼν τὸν υἱὸν τῆς μισουμένης τὸν πρωτότοκον· ἀλλὰ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς μισουμένης ἐπιγνώσεται, δοῦναι αὐτῷ διπλᾶ ἀπὸ πάντων ὧν ἂν εὑρεθῇ αὐτῷ· ὅτι οὗτός ἐστιν ἀρχὴ τέκνων αὐτοῦ, καὶ τούτῳ καθήκει τὰ πρωτοτοκεῖα.

Πρωτοτοκέω, Primum pario, enitor, edo s. emitto partum. [Jerem. 4, 31; Sam. 1, 6, 7, 10.]

[Πρωτοτοκία, ἡ, Primogenitura. Aq. Gen. 25, 34;

Theod. Prodr. Ep. p. 28. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 114, C. Id. t. 1, p. 668, B : Ἡ τῆς θείας ταύτης κτίσεως πρ. Hase.]

[Πρωτοτόκιον. V. Πρωτοτοκεῖον.]

Πρωτοτόκος, ἡ, Quæ primum peperit, Primum enixa : Primipara Plinio. [Primigena addit Gl.] Hom. Il. P, [5] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, i. e. πρώτως τετοκυῖα· quamobrem etiam subjungit οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Partum ante non experta. [Πρ. γυναῖκες Pollux 4, 208. Orph. Lith. 191 : Πρωτοτόκου νύμφης. Plato Theæt. p. 151, C : Ὥσπερ αἱ πρ. περὶ τὰ παιδία· et p. 161, A. Πρ. et δευτεροτόκος ap. Aristot. H. A. 5, 14. Πρ. αἰγὸς Theocr. 5, 27. Πρ. βοῦς Geopon. 15, 4, 1.] At Πρωτότοκος, Qui primo partu editus fuit, Primogenitus, Primigenius. [Πρ. παῖδες Pollux 4, 208. Πρ. βρέφος 2, 8. De accentu v. Arcad. p. 91, 5, Chœrob. In Psalm. p. 167, 9, Eustath. p. 423, 24; 642, 42; 907, 5; 1091, 58. Suidas in gl. in libris melioribus in margine posita : Πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ ἡ θεοτόκος. Non distinxit Hesych. : Πρωτοτόκος, ἡ πρώτη τετοκυῖα· καὶ ὁ πρῶτος τεχθείς. Πρωτότοκος Ὅμηρον Anth. Pal. 9, 213.] Luc. 2, [7] : Ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, Peperit filium suum primigenium s. primigenum; utroque enim modo loquuntur Latini. [V. quæ ex Patribus collegit Suicer.] Sic Greg. Naz. [aliique scriptt. eccles. ab Suic. indicati ex Ep. ad Coloss. 1, 15] : Ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, de Christo, quem Deus pater genuit antequam quidquam creasset. [Christus πρ. ἐκ νεκρῶν ib. v. 18, de quo Theodoret. vol. 4, p. 183 : Πρῶτος γὰρ τὰς ὠδῖνας ἔλυσε τοῦ θανάτου καὶ πᾶσιν ἔδωκε τῆς ἀναβιώσεως τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα· et similia ap. alios quorum locos v. ap. Suicer. Metaph. Πρωτότοκοι Electi vocantur in Ep. ad Hebr. 12, 23, ubi Theodoret. p. 457 : Πρωτοτόκους τοὺς ἐκλεκτοὺς κέκληκεν, ἐπειδὴ διπλοῦν κλῆρον κατὰ τὸν νόμον ἐλάμβανον οἱ πρωτότοκοι· et similiter Theophylact. ad hunc l. p. 1018 et Œcumen. p. 866.]

Πρωτοτομέω, Primum seco s. cædo, In primis puto.

Πρωτότομος, ὁ, ἡ, Qui primus cæsus aut putatus est : πρ. ἄμπελος, Theophr. H. Pl. 4, 16, [4], Vitis primo putata, Quæ prima putatur : cui ibid. opp. ὀψίτομος. [Adde C. Pl. 3, 2, 3.] In Epigr. quoque legitur πρωτότομος de Eo qui primus cæditur. Nec non ap. Galen. πρωτότομος καυλός, Caulis prototomus et tener, qui Dioscoridi κύημα dicitur, et ὄρμενος aliis. Qua signif. et πρωτότοκον καυλὸν reperiri ajunt. [Philodem. Anth. Pal. 9, 412 : Κράμβης πρ.]

[Πρωτοτρόφος, ὁ, ἡ, Primum alens. Manetho 3, 9 : Πρωτοτόκους καὶ πρ. Eadem inverso ordine ap. Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 6, p. 170. Schneid. || Hephæst. Apotelesm. p. 17, 18 : Ἔσται πρωτότροφος, Primo educandus. Hase.]

[Πρωτοτυπία, ἡ, Primum s. originale exemplar. Eustath. Opusc. p. 171, 20 : Τὴν ὑπερφυῆ πρ. et p. 53, 30. De primitiva verborum forma Eustath. ad Hom. p. 50, 38.]

Πρωτότυπος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχέτυπος. Budæo Exemplar, ex quo simile facimus, afferenti hunc anonymi cujuspiam l. : Ὥσπερ γραφεὺς ἀεὶ τοῦ πρωτοτύπου ἐξήρτηται, Semper ab exemplari tabula dependet animo. [Pollux 5, 102 : Εἰκὼν ἀντὶ πρωτοτύπου γίνεται. Joann. Lydus De ostent. p. 16 : Τὰ ἐκ τῶν πρ. κέντρων, ἀνατολὴν λέγω καὶ δύσιν, οὕτως ἔστι λαβεῖν. Euseb. H. E. 6, 16, de authenticis S. S. libris : Τὰς πρ. γραφάς.] At nomen πρωτότυπον grammatici vocant Primitivum s. Primigenium, τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκάταρξίν τινα ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως. [Πρ. ἀντωνυμίαι Apollon. De synt. p. 107, 12. Πρ. λέξις Etym. M. p. 64, 53. Τὸ πρ. τοῦ... p. 29, 52; 162, 49. Ammon. p. 117 : Πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα (adjectivorum πονηρός μοχθηρός). Γένος πρ. Longin. fragm. 3, 11. Πρωτότυπος, Primitivus, Principalis; Πρωτότυπον, Principale, Originale; Πρωτότυπα, Prædicamenta, Gl. G. D. || Præpositus sacri cubiculi in domo Augusta. Socrat. Hist. eccl. p. 138, C : Τοῦ πρωτοτύπου Εὐσεβίου, secund. emend. Henr. Valesii ad hunc l. Ib. p. 67, C : Πρωτότυπος τῶν κοιτώνων τοῦ βασιλέως εὐνοῦχος. Hase. || Adv. Πρωτοτύπως, Principio, Gl. «Cyrill. Hier. p. 152.» Kall. Euagr. H. E. 1, p. 276, 16 : Πρωτο-

τύπως ὥς φασι βουλομένη. Hemst. Basil. M. vol. 2, p. 66, E. Boiss. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 245, B. Epiphan. t. 1, p. 400, A. Nil. Epist. p. 166, 4. Actt. Concil. t. 3, col. 1088, 9 : Πρ. ζητεῖν, ubi vetus interpres : Quærere principaliter. Hase. Georg. Pletho in Walzii Rhett. vol. 6, p. 592, 9. Sopater ib. vol. 8, p. 158, 12. Hesych. : Πρ., ὁ ἀκολούθως. Articulo recte omisso supra Προτύπως, ἀκολούθως.]

[Πρωτοτύπωμα, τό, Prævia figura. Pseudochrys. t. 8, p. 958, D. Hase.]

[Πρωτοτύπωσις, ἡ, i. q. præced. Pseudochrys. t. 8, p. 958, B : Τοῦ προβάτου τὴν πρ. Hase.]

[Πρωτοΰπνιον. V. Πρωθύπνιον.]

[Πρωτουργησις. V. Πρωτουργός.]

Πρωτουργός, ὁ, ἡ, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primario efficiens. [Sine expos. positum ap. Hesych.] Plato Leg. 10, [p. 897, A] : Πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί· quod et simpl. Motiones primariæ et secundariæ. [Iambl. Adhort. p. 32. Procl. In Plat. Alcib. p. 32 : Πρωτουργὸν τοῦ ἔρωτος ἀρχήν. Πρ. αἰτία ibid. p. 55. Οὐσία πρ. Julian. Or. 4, p. 132, 140. «Dionys. Areop. Cœl. hier. 7, 1, p. 68 : Πρωτουργοὶ θεοφάνειαι καὶ τελειώσεις. Clem. Al. Strom. 7, p. 704 (833 Pott.) : Πρωτουργὸς κινήσεως δύναμις.» Suicer. Jo. Philop. De cr. mundi p. 123, 8 : Πρ. σπέρμα. Euseb. Præp. ev. p. 626, A; 809, D. Hase. Psellus Opusc. p. 163, 11; Nicet. Chon. Hist. p. 237, A; 310, C. Idem subst. usus est Πρωτούργησις, εως, ἡ, p. 389, D : Ῥᾳθύμως εἶχον πρὸς τὴν τῆς μάχης πρ. || Adverb. Πρωτουργῶς ap. Hesych. s. v. Πρωτοτύπως. «Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 13, p. 73 med.» Boiss.]

[Πρωτοφαής, ὁ, ἡ, Primum lucens. Synes. H. 3, 89. Boiss. Πρ. σελήνη Tryphiodor. 517. Et ap. Suid. s. v. Ἀνάστατοι, Βοῦς Ἕβδομος, Ἑβδομευόμενοι et Σελῆναι, quibus in locis partim in πρωτοφυής est corruptum. Eustath. p. 210, 70 : Πρωτοφαέσι βολαῖς ἡλίου.]

[Πρωτοφάνεια, ἡ, Prima apparitio, Prima illustratio. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 15, 6 : Ὡς καὶ ταῦτα ἔχειν τὴν πρ. καὶ ἄλλοις ἐπιχορηγεῖν.]

Πρωτοφανής, ὁ, ἡ, Primo apparens, ex Nonno. [Synes. Hymn. 3, 135 : Πρωτοφανὲς εἶδος. Boiss. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 15, 6 : Τὴν πρ. τοῦ θεοῦ φωτοφάνειαν. Theol. arithm. p. 16 : Τὸ ἐλάχιστον καὶ πρωτοφανέστατον ἅμα πυραμὶς ἐν τετράδι ὁρᾶται. || «Adverb. Πρωτοφανῶς ap. Dionys. Areop. p. 48.» Kall.]

[Πρωτοφάνης, ὁ, Protophanes, Magnesius, victor Olympicus. Pausan. 1, 35, 6; 5, 21, 10. G. D. Alius in inscr. Cyzic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 922, n. 3664, 5. Hase.]

[Πρωτοφόνος, ὁ, ἡ, Primum interficiens. Κάϊν πρ., Primus homicida, Cæsar. Dial. Interrog. 1, 31. Suicer.]

[Πρωτοφόρημα, τό, Fructus s. flos qui primus fertur (a terra), Primitiæ. Longus 3, 12, p. 75 : Ἴα καὶ νάρκισσος καὶ ἀναγαλλὶς καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα.]

[Πρωτοφορέω scriptura vitiosa ap. Athen. 13, p. 565, F, ubi trium prostant criticorum conjecturæ πτερφορεῖν, ῥαβδοφορεῖν, χρυσοφορεῖν.]

[Πρωτοφυής, ὁ, ἡ.] Πρωτοφυής, Primo natum s. exortum, ex Apoll. Arg. 3, [851. Πρωτόγονος per πρ. exp. gl. Eurip. Hec. 454 ed. Matth. || Vitiose pro πρωτοφαής, quod v.]

[Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ, Primogenitus. Meleag. Anth. Pal. 4, 2 : Πιερίης κεῖρας πρ. κάλυκας. Παῖς πρ. Const. Manass. Chron. 3730, 5926.]

[Πρωτόχνοος (contr. Πρωτόχνους), ὁ, ἡ, Primam lanuginem habens. Πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης Lucian. Amor. c. 53.]

[Πρωτόχορος, ὁ, Alexidis et Antidoti comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

[Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ, Primævus, Gl. Philes Carm. p. 186 : Φίλος παῖς ἐκ τριχὸς πρ. Nam sic Wernsdorf. correxit pro πρωτοκρόνου. G. Dind. Georg. Pisid. Hexaem. 1168 : Πρ. ἀράχνας. Hase.]

[Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ, Primum effusus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 44 : Οἴνου πρ. Clem. Alex. Pæd. 1, 6, p. 102 : Τὸ πρ. τοῦ γάλακτος πόμα.]

[Πρωτοψάλτης, ὁ, Primus cantor. Joann. Episc. Citri in Resp. : Ἀποσυνάκτης ὁ παρά τισιν λεγόμενος πρ. Suicer. Adde Cantacuz. Hist. p. 123, C, et conf. Πρωτοκῆρυξ.]

[Πρωτώ, οῦς, ἡ, Proto, Nereis. Dicta διὰ τὸ πρωτεύειν τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς στοιχείοις, secundum Eustath. p. 1130, 62. Similiter schol. Hesiodi Theog. 243 : Παρὰ τὸ πρώτως ἐπιβαίνειν τῆς θαλάσσης, ἢ παρὰ τὸ πρωτεύειν· πρωτεύει γὰρ, ὥς φασι, τὸ ὕδωρ πάσης ὕλης· ἢ διὰ τὸ βασιλικὸν τῆς γαλήνης. Memoratur ab Hom. Il. Σ, 43 : Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε. Qui versus iisdem verbis conceptus legitur ap. Hesiod. Theog. 248, ubi quum paullo ante jam memorata sit Πρωτώ, fuerunt qui loco altero Πλωτὼ corrigi vellent, de quo non cogitandum. Προθὼ (nomine a προθέειν derivando) corrigi voluit Schœmann. in Dissert. de Titanibus Hesiodeis, collato Hygino p. 8, ubi *Doto*, *Protho*, vulgo scriptum : cui, quum ibidem olim *Galathea* pro *Galatea* scriptum fuerit, non multum tribuendum foret, nisi priore in versu Προθὼ legeretur apud Joann. Diac. ap. 461 ed. Gaisf., qui Hesiodi locum explicans sic scribit : Γίνονται ἐκ Νηρέως τέκνα καὶ Δωρίδος ἡ Προθὼ ... ἡ Δωτώ, ἡ Πρωτὼ καὶ αἱ λοιπαί, παρόσον ἐπισυμβαίνειν εἰώθειν ἐν θαλάσσῃ τοῖς ναυτίλοις, προθέειν τε τὰς νῆας· et proximorum nominum explicatione interposita : Δώματα ἔχειν καὶ δῶρα καὶ πράγματα (?) ἐξ ἰσχύος καὶ δυνάμεως ἐπιτελούμενα τοῖς ναυτίλοις τῶν νηῶν.]

[Πρωτώλη· πρώτη ἢ πτερόν, gl. corrupta Hesychii, ubi series literarum πρωτάλη postulat.]

[Πρωτώνη. V. Ποτώνη.]

[Πρώτως. HSt. s. v. Πρῶτος, postquam de adv. Πρῶτον dixit :] Est et aliud adv. Πρώτως, sed diversum usum habens; reddendumque potius Primo quam Primum. Dicitur enim plerumque aliquid tale vel tale esse πρώτως, Primo, quod tale est per se et suapte natura, non per accidens. Qua in signif. utitur non raro Plut., qui etiam addit interdum καὶ πρώτως post ἐξ ἑαυτοῦ, et post φύσει : ut in libro De pr. frigido [multis locis] : Ἀλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Ibid. : Καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρώτως θερμόν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν διάπυρον σίδηρον ἀποφαινομένων. Alibi autem πρώτως solum posuit : ut, Οἰόμενος τὸν ἀέρα πρώτως ψυχρὸν εἶναι, ubi Turn. vertit, Quum existimaret in aere primum frigus inesse. Sic utitur et Alex. Aphr. Dicuntur etiam, inquit Bud. Comm. p. 283, non tantum πρῶτον adverbialiter, et δεύτερον, sed etiam πρώτως et δευτέρως. Aristot. Eth. 8, [7] : Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρώτως· τὸ δὲ κατὰ ποσόν, δευτέρως. Hoc est, Primo et secundo loco considerandum. Vel, Primarium locum et secundarium obtinens. Ejusd. esse puto quod in VV. Ll. annotatur, idem significare ap. Galen. πρώτως et κατὰ πρῶτον λόγον, item ἁπλῶς, et κυρίως. Cum hoc certe postremo adverbio, sc. κυρίως, copulatum legitur ap. Aristot. Eth. 8, [5] : Εἴδη δὲ τῆς φιλίας πλείω· καὶ πρώτως μὲν καὶ κυρίως τὴν τῶν ἀγαθῶν, ᾗ ἀγαθοί· τὰς δὲ λοιπάς, καθ' ὁμοιότητα. [Polyb. 10, 11, 6 : Τοῖς πρώτως ἀναβᾶσιν· ubi Ursinus πρώτοις. Diodor. 5, 2 : Τὰς θεὰς ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ πρώτως φανῆναι. Dio Cass. 49, 11 : Πρώτως ἐς αὐτὴν (urbem) ἐσεληλύθει, ubi πρῶτος Leuncl. Id. 74, 7 : Πρώτως τοὺς ὁπλίτας ... ἔπειτα τοὺς ἀκοντιστὰς ... ἔταξεν. Hic quoque πρώτους præstat. Themist. Or. 26, p. 326, B : Πρώτως μὲν οἱ σχεδιουργοί..., ἔπειτα ... Sext. Emp. p. 497 : Πρ. ὁρᾶν τὸ λευκόν. Dionys. Ep. ad Ammæum c. 1, p. 719, 3 : Τοῦτο ... πρ. ἀκούσαντι παρὰ σοῦ. Lucian. Charid. c. 19, aliique recentiores non raro, quanquam in his exemplis non pauca esse videntur ab librariis profecta adverbium adjectivo substituentibus. Veteres Attici nusquam hoc adverbio usi sunt : unde rejectum est ab Atticistis, quo spectat Galeni observatio vol. 7, p. 31 : Σημαίνει δὲ ταὐτὸ τὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ τῷ πρώτως, κἂν εἴ τινες τῶν ἀττικιζόντων φυλάττονται τοὔνομα, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς τῷ δευτέρως. Quocum comparandus Mœris p. 298 : Πρώτως καὶ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος δηλωτικόν· et Thom. p. 764 : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτος μόνον ὄνομα εὑρηται, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπίρρημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα, ἐπὶ δὲ ποιότητος εὑρηται· quæ ex Ammonio sumsit p. 119. Adverbium nulla habita significationis ratione rejicit Phrynich. p. 311 : Πρώτως Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει· ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα·

οὐδὲ γὰρ δευτέρους καὶ τρίτους φαμέν· λέγε οὖν πρῶτον. Ubi v. Lobeck. Theophrasto C. Pl. 5, 14, 2, πρότεροι restituendum ex cod. Urb. pro πρώτως. Πρόντως ex πρώτας corruptum Maneth. 2, 493.]

[Πρωιδέω. V. Προιωδέω.]

[Πρώιον. V. Πρωΐ.]

[Πτάζω. V. Πτήσσω.]

[Πταίρω. V. Πτάρω.]

[Πταίσιμος, ὁ, ἡ, Petri Alex. Ms. Routh.]

Πταῖσμα, τὸ, Offensio, Lapsus: proprie quum quis lapidi pedem impingit, aliive offendiculo in quod pedes incurrunt. Sed et ipsa Pedis ex offensione oblæsio, πταῖσμα dicitur; ait enim Pollux 2, [199] quum de rupturis et pernionibus locutus esset, Τὰ δ' ὑπὲρ τοὺς δακτύλους χρώματα, πταίσματα. Pro Offensione autem in propria signif., ap. Plut. [Mor. p. 549, C]: Ἡ ποινὴ ἡ παραχρῆμα τὸ πταῖσμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν διώκουσα, πληγὴ καὶ νύξις· solent enim calcaribus moneri, quum impingunt. Sæpius metaphorice pro Lapsus, Delictum, σφάλμα, ἁμάρτημα, qua signif. Greg. Naz. usus est. [Theogn. 1222: Πταίσματα τῆς B γνώμης.] Item de errato quod aliquis scriptor admittit. Longin. [c. 33, 4] quum dixisset a sese animadversa tum aliorum, tum Homeri quædam ἁμαρτήματα, subjungit, Ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν ἢ παροράματα, ubi affinem signif. habent, παρόραμα, ἁμάρτημα, πταῖσμα. Sunt πταίσματα et eorum, qui in re aliqua gerenda utuntur adversa fortuna quum sc. impingunt et σφάλλονται. I. e. Infortunia, Fortuna adversa, Clades: quibus opp. κατορθώματα, εὐτυχήματα. [Herodot. 7, 149: Ἢν σφεας καταλάβῃ πτ. πρὸς τὸν Πέρσην.] Dem. [p. 135, 2]: Ἐάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα· πολλὰ δ' ἂν γένοιτο ἀνθρώπῳ. Sic Æschin. [p. 77, 13]: Εἴ τι πταῖσμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. [Diodor. 11, 15: Ἐάν τι περὶ τὴν ναυμαχίαν γένηται πτ.] Et Herodian. 7, [11, 1]: Συνέβη πταῖσμα ὀλέθριον τῇ Ῥωμαίων πόλει, Incidit Romanæ civitati funesta calamitas. Rursum Dem. [p. 20, 27]: Μικρὸν τι πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε. [Id. p. 154, 11.] Et Herodian. 7, [3, 11]: Τὰ πλουσίων πταίσματα, Divitum res adversæ, Infor- C tunia et calamitates, Bud. Plut. Fab. [c. 13]: Τὸν ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι· nam juxta proverbium Nocumenta, documenta; παθήματα, μαθήματα. Item Casus fortuitus: τυχηρὸν σύμβαμα. Herodian. 5, [1, 10]: Μηδέ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω ὅτι δὴ ὄντα με ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε verba Macrini ad imperatoriam dignitatem evecti.

[Πταισμάτιον, τὸ, Offensiuncula, Gl.]

[Πταιστὸς, ή, όν, Qui impingere potest, Lapsui s. peccato obnoxius. Stephan. In Hippocr. in Maii Spicil. vol. 5, p. 19: Πταίστη (scr. πταιστὴ) ἡ τέχνη· ubi oppos. ἄπταιστος, ut ap. Man. Philen in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 43, 21: Καὶ πταιστὸς ὢν ἄπταιστος οὐδὲν εὑρέθη. Eustath. p. 48, 24: Διὰ τὸ περὶ πταιστὸν ὑποκείμενον καταγίνεσθαι, οἷα μὴ πάντων τῶν ὀνείρων ἀληθευόντων. In ed. Rom. et Basil. περιπταιστὸν, quod correxit Politus, quem v. p. 102. Sic paullo post Eustath.: Ὀνειροπόλον ... τὸν περὶ ψευδῆ καταγινόμε- D νον. Idem Opusc. p. 114, 30: Τὸ πτ. τῆς ἀνθρώπου φύσεως. G. D. Justini Imp. orat. ap. Theophyl. Simoc. Hist. p. 137, 6 ed. Bonn.: Καὶ γὰρ πταιστὸς ἐγενόμην. Hase.]

Πταίω, αίσω, Impingo, Offendo, προσκόπτω, Eust., qui et derivat a πτῶ, unde πίπτω. Itidem Suid. exp. προσκρούω, subjungens hoc proverb.: Μὴ πολλάκις [μὴ δὶς ap. Polyb. 31, 19, 5 et 20, 1] πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, Ne sæpius ad eundem lapidem impingas. [Πτ. πρὸς τὰς πέτρας Xenoph. Anab. 4, 2, 3. Soph. Ph. 215: Πταίων ὑπ' ἀνάγκας. Figurate Pind. fr. 221: Μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει (tanquam scopulo). Æsch. Pr. 926: Πταίσας τῷδε πρὸς κακῷ· Ag. 1624: Μὴ πταίσας μογῇς. Eurip. fr. Ægei 5: Πταίσαντ' ἀρετὴν ἀποδείξασθαι.] Itidem ap. Herodian. 5, [4, 13]: Ὁμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, Polit. vertit, Offendit consilio pariter atque fortuna, ubi metaph. est [ut πταίειν ἐκ τύχης ap. Polyb. 2, 7, 3], sicut etiam quum sibi opponuntur κατορθοῦν et πταίειν, ut ap. [Polyb. 11, 14, 4,] Dem. ap. Phil. Ep., Ἕως μὲν ἂν

A ἐν τοῖς πολέμοις κατορθῶσι, sequente in redditione, Ἐπὰν δέ τι πταίσωσιν. [Adde eund. p. 23 extr.; 155, 25; 321, 8. Thucyd. 5, 16: Ἀεὶ προβαλλόμενος, ὁπότε τι πταίσειαν, Si quam cladem accepissent. Herodot. 9, 101: Ἀρρωδίη μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς.] Isocr. vero [p. 89, B; 154, C] inter se opp. κατορθοῦν et ἁμαρτάνειν: item κατορθοῦν et ἀτυχεῖν: necnon κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι: quod plus est. Affinia autem πταίειν, ἁμαρτάνειν, et ἀτυχεῖν. Sagittarius certe πταίει, itidem ut ἁμαρτάνει, quum aberrat et scopum non attingit. [Κατὰ θάλατταν πταίειν, i. e. Naufragium facere, Sext. Emp. p. 564, 18. Πτ. κατὰ θάλατταν καὶ κατὰ γῆν (de clade terra marique accepta) Polyb. 1, 31, 1. De errore mentis, Plato Theæt. p. 160, D: Ἀψευδὴς ὢν καὶ μὴ πταίων· Phileb. p. 45, A: Ἐλλαβηθῶμεν μὴ προπετῶς ἀποκρινόμενοι πταίσωμεν.] Aliculi exp. etiam Titubo, Vacillo, σφάλλομαι. Herodian. 7, [9, 24]: Εἴ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πράγματα, Siculi res Maximini titubassent, Polit., ut Cic., Si tantulum offensum titubatumque sit, ut ea quæ singulatim B diuque collecta sint, uno tempore universa perdantur. [De lingua titubante Aristot. Probl. 3, 31: Διὰ τί τῶν μεθυόντων ἡ γλῶττα πταίει;] Est ubi redditur etiam Labor: ut ex Thuc. [1, 122]: Οὐκ ἐλάττω πταίει, Non minus labitur. [Id. 2, 43: Ἐν οἷς μεγάλα τὰ διαφέροντα, ἤν τι πταίσωσιν. In Babrii fab. 49, 7, quum editum esset, Ὅς' ἂν παρ' αὐτοῦ δυστυχῇ τις ἢ πίπτῃ, Dübnerus restituit πταίῃ.] Interdum etiam Collabor, Concido, Corruo, sequente autem ὑπὸ, Labefactor s. Collabefactor: ut Gaza, Τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισάσας, παρὰ γερόντων ἀνορθωθείσας, pro eo quod Cic. De senect., Ab adolescentibus labefactatas. [Eurip. fr. Erechth. 17, 20: Οἶκος πταίσας. Πτ. τῇ πατρίδι, Patria excidere, Polyb. 1, 12, 7; 2, 61, 9. Id. 5, 93, 2: Ὑπὸ Κλεομένους ἐπταικότας τῇ πατρίδι.] Item Fallor, Frustror: ea signif. qua dicitur Falli et frustrari spe. Herodian. 8, [5, 1]: Πταίων τῆς ἐλπίδος. At πταίσαντας τῶν μαχῶν Aristid. dixit pro πταίσαντας ἐν ταῖς μάχαις, Qui in prælio offenderunt et succubuerunt, i. e. Victos, ἡττημένους. [Πτ. τῇ μάχῃ Po- C lyb. 17, 14, 13. Πτ. περὶ τὴν μάχην 2, 39, 8, τοῖς πράγμασι 1, 10, 1; τοῖς ὅλοις 3, 48, 4; ὁλοσχερῶς 2, 51, 1. Aristid. vol. 1, p. 380, 397.]

[Πτακάδος, Timide. Inter adverbia paroxytona in αδος est ap. Theognost. Can. p. 163, 22.]

Πτάκαλα, ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, Pollux [10, 166], quæ et κάννα vocatur, Storea qua acatia sternuntur, s. quæ in acatiis substernitur. [Codices πτάκαλα πτακάλλα πτανάκα, plerique πτάνακα, tanquam a nominativo Πτάναξ, quod ipsum restitui volebat Hemst. Nam structura verborum nominativum poscit. Est tamen hæc parum probabilis conjectura.]

[Πτάκας, Πτακίς. V. Πτάξ.]

Πτακισμὸς, ὁ, ap. Hesych. Trepidatio, Quum aliquis metu contrahitur.

[Πτακωρέω.] Πτακωρεῖν Hesychio [et Photio] πτήσσειν, δεδοικέναι.

[Πταλὸν, ἐφ' ᾧ ἡ σταφυλὴ πατεῖται, Hesych. Ex Ληνὸν corruptum esse conjecit Albertus, quæ Dorica forma sit voc. ληνὸς, quod Hesych. exp. ὅπου σταφυλὴ πα- D τεῖται.]

[Πτάμενος. V. Πέτομαι.]

[Πτάνακα. V. Πτάκαλα.]

Πτὰξ, ακὸς, ὁ, ἡ, Pavidus, Timidus, δειλὸς, Hesych. [De animali timido, lepore, Æsch. Ag. 137: Αὐτότοκον πρὸ λόχου φοβερὰν πτᾶκα θυομένοισι. Herodian. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 243, 16: Πτὰξ, πτακὸς, σημαίνει δὲ τὴν πτῆσιν. « Est autem a πτήσσω, sicut βὰξ a βήσσω, et πλὰξ a πλήσσω. Forma notior Πτὼξ, a πτώσσω derivata, occurrit Eum. 326, ap. Theocr. 1, 110, Euphorion. schol. Nicandri Al. 147. Ælian. N. A. 7, 47: Τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. Simile fere vocab est Πρὼξ, Hinnulus, Callim. H. in Dian. 154. » Blomf. ad Æsch. l. c. E sententia Draconis p. 19, 14; 80, 22, τὸ α in hoc vocab. producitur; sed corripuit Æschylus. Ang.] Et Πτακὶς, ίδος, ejusd. signif., ut Hesych. docet: Πτάκας [πτακὰς codex], inquit, ἢ πτακίδες, δειλοὶ, ἐπτηχότες. [Codex ἐπτηκότες, quod non erat cur mutaret Musurus. Photii glossæ huc referen-

dæ sunt tres, Πτακίδες, δειλοί (corrigendum δειλοὶ ex A Hesych.). Πτακὶς (corr. Πτακίς), δειλός· ὁ ἐπτηχώς (ἐπτωχώς codex, quod correxit Porson., ἐπτηχὼς Albert. ad Hesych.). Πτακάδες, δειλοί. Paroxytonum ὁ πτάκας est ap. Polluc. 3, 136. Qui σφόδρα κωμικὸν appellat. Cum nominibus similibus in ας comparavit Lobeck. Pathol. p. 507. Aliud ejusdem signif. nomen annotavit Hesych.: Πταιότην, κατεπτηκότα.]

Πταρμικὸς, ή, όν, Qui sternutare potest, vel solet. || Sternutamenta movens, evocans, Cui vis inest movendi et evocandi sternutamenta: ut πταρμικὸν φάρμακον, pro quo medici vulgo dicunt Sternutatorium medicamentum. I. e. Acre medicamentum, quod naribus haustum vel admotum, sternutationem movet. Acre autem et mordax omnino sit oportet, quod facultatem cerebri expultricem irritet; ea namque offensa medicamenti acrimonia, nitensque a se quod molestum est depellere, sternutamentum edit. Est autem medicamentum id genere ἔρρινον, in hoc ab aliis differens, quæ naribus adhibita, citra sternuta- B tionem pituitam a capite detrahunt. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide quæ hujusmodi sint, et quomodo adhibenda. Plin. dicit Radix concisa sternutamentum est, pro πταρμικὸν aut πταρμική ἐστι, h. e. πταρμῶν κινητικὴ, s. ἐρεθιστικὴ, ut Diosc. loquitur. [Hippocr. p. 1238, F: Πταρμικὰ προστιθέναι. Aristot. Probl. 33, 9: Πταρμικῷ κινεῖν. Oribas. p. 330 ed. Matth. G. D. Galen. vol. 2, p. 883, 9: Διὰ τῶν πτ. φαρμάκων. Id. vol. 14, p. 342, 5: Πτ. τοῖς ἐπιεικεστέροις. Moschion De mul. pass. p. 25, 11. Id. ib. p. 72, 19: Πταρμικῶν ἐπιπλήσσειν τὴν κεφαλὴν, ex emend. Dewez. p. 228. Hase.] || Item Πταρμικὴ Fruticis genus ap. Diosc. 2, 192, qui inter alia esse dicit ἐπ' ἄκρῳ κεφάλιον μικρὸν, περιφερὲς, δριμὺ κατὰ τὴν ὀσμὴν, ἐρεθιστικὸν πταρμοῦ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Sed et ipsius flores scribit πταρμοὺς ἐναργέστατα [ἐνεργ.] κινεῖν. Gorræus officinis et herbariis Pyrethrum sylvestre dici tradit. [Achillea Ptarmica Linnæi. De viribus ejus medicis v. Galen. vol. 13, p. 222.]

Πταρμὸς, ὁ, Sternutatio, Sternutamentum, Motus cerebri quo per nares confertim acto spiritu nititur C sibi molesta expellere, ut Gorr. definit, ap. quem vide plura. [V. Hippocr. Aphor. 7, 51; 5, 35. Foes.] Galen. 1 Ad Glauc., πταρμὸν κινεῖν: ut et Diosc. in Πταρμικὴ paulo ante, ubi et πταρμοὺς ἐρεθίζειν, Sternutamenta movere, evocare. Legimus enim ap. Plin., Haustum naribus sternutamenta movet. Et ap. Cels., Admotis iis per quæ sternutamenta evocantur. Rursum Plin., Radix concisa sternutamentum est. Gell. autem dicit, Sternutamentis quati. Et ap. Ruf. Ephes.: Τρέμοντα ἐθμοειδῆ, δι' ὧν πταρμὸς καὶ μύξα ἀποκρίνεται. [Plato Symp. p. 189, A: Πρὶν τὸν πτ. προσενεχθῆναι αὐτῇ. Athen. 2, p. 66, C: Ὅτι δ' ἱερὸν ἐνόμιζον τὴν κεφαλὴν δῆλον ἐκ τοῦ ... τοὺς γινομένους ἀπ' αὐτῆς πτ. προσκυνεῖν ὡς ἱερούς. Hinc Aristoph. Av. 720: Πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε et Thom. M. p. 657.] || Πτόρμος, Æolice pro πταρμὸς, VV. Ll. [|| Πτόρος, ὁ πταρμός, ap. Arcad. p. 68, 19, inter substantiva in ορος.]

[Πτάρνη πόλις ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 33, 31. Idem haud dubie nomen est Πάρνη ap. Arcad. p. 110, 23, sed vitiosum utrumque. Scribendum Τάρνη. D G. Dindorf.]

Πτάρνυμαι, i. q. πταίρω s. πτάρω, unde et derivatum est, ut ἄρνυμαι ab ἄρω, Eust. [p. 1831, 42: Τὸ πταίρειν καὶ πτάρνυσθαι λέγεται κατὰ παραγωγὴν ὁμοίως τῷ ἄρνυσθαι καὶ τοῖς τοιούτοις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πτῶ παράγεται τὸ πταίρω κατὰ ὀνοματοποιΐαν.] Apud schol. Aristoph.: Οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει, πτάρνυνται. [Xen. Anab. 3, 2, 9.] Utitur et Aristot. Probl. [4, 9; 10, 11; 33, 15], ubi legitur etiam [10, 18] opt. πτάρνυιντο, a verbo Πτάρνυμαι. [Id πτάρνυντο scriptum ib. 33, 10: quibus inter se comparatis vera prodit scriptura πταρνύοιντο locis illis omnibus restituenda. Neque enim ullius momenti est quod in Gl. legitur Πτάρνεται, Sternutat, corruptum, ut videtur, ex πτάρνυται. In iisdem activa forma annotata Πτάρνυμι, Sternuo, qua utitur Cassius Probl. c. 44, ubi πτάρνυμεν. G. D. Philemon ap. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 237, 18 Gaisf.: Ἀλλεῖ καὶ πτάρνυται. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 573, E: Πταρνύμεθα. Hase.]

A || Πτάρω [Præsens πτάρω nullum est, sed aoristus ἔπταρον et πταρεῖν. Nam quod πτάρειν scriptum ap. Aristot. Probl. 33, 1; 11 et 15, id vel πταρεῖν, vel, quod aptius, πταίρειν scribendum. G. D.] sive Πταίρω, Sternuo, Sternuto. [Aor. primus πτάραντες ap. Aristot. l. c. 33, 16: Πτάραντες καὶ οὐρήσαντες, quod πταρέντες καὶ οὐρήσαντες scriptum 7, 8. Frequentior aor. sec., ut ap.] Hom. Od. P, [541]: Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβησε. [Herodot. 6, 107: Ταῦτα διάνοιτι ἐπῆλθε πταρεῖν.] Legitur et in Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 375: Ἔπταρον εἰς ἀνέμους. Anon. ib. 268: Οὐδὲ λέγει « Ζεῦ σῶσον, » ἐὰν πταρῇ (vel πτάρῃ)]: item ap. Aristot. et Plat. [Symp. p. 185, E: Τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρε. Aoristi passivi ἐπτάρην exempla incerta sunt. Nam in versu poetæ supra allato πταρῇ accentu mutato in πτάρῃ mutari, apud Hippocr. autem p. 1145, G, πταρέντι et ap. Aristot. l. c. πταρέντες pro πταρόντι et πταρόντες scriptum esse potest ut καταδαρθέντα pro καταδαρθόντα sæpius scripserunt librarii. Idem de πταρέντα dicen- B dum, quod Juliano Or. 7, p. 205, pro σπαρέντα restitutum ex Suida s. v. Χρεματίζει, ubi vulgo πτάροντα, codex vero Paris. A πταρέντα. Quod πταρόντα scriptum ap. Lobeck. Aglaoph. p. 605, qui πταρέντα probat ad Buttm. Gramm. vol. 2, 1, p. 284. || De lychno Marc. Argent. Anth. Pal. 6, 333: Ἤδη, φίλτατε λύχνε, τρὶς ἔπταρες, et Ovid. Heroid. 19, 251: *Sternuit et lumen*. Tertia forma est Πταίρω, de qua Arcad. p. 68, 19: Πτόρος, ὁ πταρμὸς, ὅτι πταίρω. Quod verbum sine expos. positum ap. Suidam. Conf. Πτόρθος.]

[Πταρτικὸς, ή, όν, i. q. πταρμικός. Eust. ad Dionys. P. 373.]

[Πταώτης. V. Πτάξ.]

Πτε, poetica particula per sync. facta ex ποτέ: ac sicut ποτὲ annecti aliis orationis partibus solet, ita et hoc πτέ: nam τίπτε dicunt pro τίποτε, Quidnam. Hom. Od. A, [472]: Τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; Idem sæpissime eo utitur pro Curnam. [V. Πότε.]

[Πτείρω. V. Πτάρνυμαι.]

C [Πτεκάς. V. Πτάξ.]

[Πτέλας. V. Πτελέα.]

Πτελέα, ἡ, Hesychio est σῦς, Laconum dialecto [Hac signif. Πτέλας, ὁ, ap. Lycophr. 833: Τὸν ποτ' ἔκτανε πτέλας, quod per κάπρος vel ἄγριος χοῖρος exp. schol.], necnon species Arboris. Eam Latini Ulmum vocant, aptissimam ædificiorum fundamentis: ut et Hesiod. canit [Op. 433], Δάφνης ἢ πτελέης ἱστοβοῆας esse ἀκιωτάτους, Omnium minime obnoxios vermibus. Vide [Theoph. H. Pl. 3, 14, 1, ubi duo genera describuntur, et ib. cap. 3; C. Pl. 4, 4, 1; 5, 12, 9; 5, 16, 2,] Diosc. 1, 112, 183; Plin. 17, 16. Meminit et Hom. Il. Φ, [242] vocans eam εὐφυέα et μεγάλην. [Theocrit. 26, 12. Dionys. Perieg. 829: Πρέμνῳ ἔνι πτελέης. Philostrat. Heroic. p. 244, 12 Boiss.: Αἴγειροί τε καὶ πτ. Artemid. Onir. t. 1, p. 183, 19. Est Ulmus campestris L. sec. Fraas. Synops. plantar. floræ classicæ p. 245. Hase. || Πτελέα, n. pr. nymphæ in fabula ex Pherenico narrata ab Athen. 3, p. 78, B (in cod. Ven. et epitome in πτελέαν corruptum), ubi cum similibus conjungitur Αἴγειρος, Ἄμπελος, Συκῆ, etc.] D

[Πτελέα, ἡ, Ptelea, antiquum nomen Ephesi ap. Dionys. P. 829, quod cum adj. gentili Πτελαῖος (corr. Πτελεαῖος) annotavit Steph. Byz. || Locus in insula Co, unde οἶνος Πτελεατικὸς ap. Theocr. 7, 65, ubi schol.: Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον· ἢ τὸν ὑγιείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν· ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον, παρ' ὅσον ταῖς παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται· ἢ Ἐφέσιον· Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο κτλ. || Pagus Atticus, tribus Œneidis: unde adj. gentile Πτελεάσιος, frequens in inscriptionibus: v. Ross. De Demis p. 93, 134. Adverbia τοπικὰ Πτελέαθεν, Πτελέανδε, Πτελέασι annotavit Steph. Byz.]

[Πτελεὰς, ἡ.] Apud Hesych. legitur Πτελεάδες, necnon Πτελεώδες: quod postremum significat Ulmeum, Ulmo simile. [Corrupta Hesychii glossa, Πτελεάδες, πτελεώδεις. Nec clarior proxima Πτελεόν· τὸ συλλέγεσθαι.]

[Πτελεάσιμον, τὸ, Pteleasimum, locus silvestris Elidis ap. Strab. 8, p. 350, ex eoque Eustath. p. 297,

31. Ex Πτελεάσιον vel (quod minus probabile) Πτελεατικὸν corruptum videtur Lobeckio Pathol. p. 164.]

[Πτελεάτικός. V. Πτελέα.]

[Πτέλεθρον. V. Πλέθρον.]

[Πτελέϊνος, ίνη, ινον.] Est alioqui a πτελέα et Πτελέϊνος, Ulmeus, Ex ulmo confectus. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 4 : Πτ. στροφεῖς. Geop. 10, 64, 5 : Πτ. πάσσαλον. « Planud. Ovid. Met. 5, 9, male, quum in Latinis sit Fraxineus. » Boiss. Philo Byz. Belop. p. 62, 9; 66, 32 : Ἐκ σανίδων πτ. Apollod. Poliorc. p. 33, 26 : Ἀπὸ ξύλων πτ. Hase.]

[Πτελεόν, τὸ, Pteleum.] Affertur et Πτελεὸς pro Ulmo. Hesych. vero Πτελεὸν esse dicit urbem. [Steph. Byz. : Πτελέον (sic), πόλις Ἰωνίας καὶ Τρωάδος καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. (Dubitanter Eust. p. 297, 25, qui Stephani verba exscripsit : Πτελεὸς δὲ ἢ Πτελεὸν οὐδετέρως.) Καλεῖται δὲ ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας. Ὁ πολίτης Πτελεάτης καὶ Πτελεούσιος καὶ Πτελεεύς, ὡς Φενεεύς. Πτελεὸν Elidis Triphyliæ memorant Hom. Il. B, 594, Thucyd. 5, 18, Strabo 8, p. 349, Πτελεὸν Thessaliæ Hom. Il. B, 697, Strabo l. c. Πτελεὸν castellum Ioniæ prope Erythras situm Thucyd. 8, 24, ubi genit. Πτελεοῦ, Πτελέου scriptus in epigr. Anth. Pal. 9, 786, cui Πτελεοῦ restituendum ex Demosth. p. 86, 16, idem afferente epigramma. Ad genus nominis quod attinet, masculinum Πτελεός, quod est ap. Hesych., legitur in loco altero Homeri, qui Πτελεὸν λεχεποίην dixit, quod observavit Eustath. p. 324, 38; loci reliqui omnes, quum accusativum habeant vel genitivum, ambigui manent. Neutrum τὸ Πτελεὸν posuit Strabo 8, p. 349 (coll. 9, p. 435), idque eo ipso loco, ubi versum affert Homeri, in quo est masculinum. G. Dind.]

[Πτελεώδης. V. Πτελεός.]

[Πτελεών, ῶνος, ὁ, ὁ τόπος, Ulmetum, Gl.]

[Πτελέων, οντος, ὁ, Pteleon, Procridis amator. Apollod. 3, 15, 1.]

[Πτελεὸς λίμνη Troadis ap. Strab. 14, p. 595.]

[Πτενόν. V. Πτερόν.]

[Πτύον. V. Πτύον.]

[Πτερά. V. Πτέριον.]

[Πτερᾶς, ᾶ, ὁ, Pteras, Delphus. Pausan. 10, 5, 10.]

[Πτερέλαος, ὁ, Pterelaus, rex Taphiorum. Apollod. 2, 4, 5. Formam Πτερέλας memorant Chœrob. In Theodos. p. 16, 3, (in Περέλας corruptum ib. p. 30, 33; 36, 35; 92, 13,) Etym. M. p. 552, 49. Ea utuntur anon. in Anth. Pal. 9, 684, Strabo 10, p. 452, schol. Apoll. Rh. 1, 747 : utraque Tzetz. ad Lycophr. 932. Attica Πτερέλεως est ap. Athen. 11, p. 498, C, ex Anaximandro.]

Πτερέως [?], affertur pro Celeriter, ταχέως.

Πτερία, ἡ, pro πτερίς, Filix, affertur ex Theophr. H. Pl. 8, 8 [7, 7 ed. Schneid., qui recte πλὴν πτερίδος correxit pro vulgato πλὴν πτερίας], manifestum tamen ibi inter hæc discrimen ponitur.

[Πτερία, ἡ, nomen urbis. V. Πτέριον.]

[Πτεριάζω. Πτ. dicuntur falcones quum perterrefacti alas, πτερά, quatiunt, ap. Demetr. Cpol. in Hieracosoph. Alii pro πτερυγίζειν dictum volunt. Ducang.]

[Πτερίδιος, ία, ιον, Alatus. Derivatum a πτερὸν in Etym. M. p. 783, 26.]

[Πτερίνεον, τὸ, synonymum pteridis ap. Diosc. 4, 186.]

Πτέρινος, ὁ, ἡ, Alatus, Pennatus. Πτερίνοις θεοῖς, Aristoph. Av. [903], Pennatis s. Alatis diis. Πτ. στέφανος [ap. Hesych. s. v. Ψιλὸς et] Polyb. [6, 23, 12], i. q. πτερωτός, Corona pennata. Apud Suid. : Ἐπικοσμοῦνται οἱ Ῥωμαῖοι πτ. στεφάνῳ, πτεροῖς φοινικέοις ἢ μελαινόρθοις τρισίν, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. Ubi pro μελαινόρθοις videtur leg. μέλασιν ὀρθοῖς, aut μελανόχροις. [Stob. Florileg. tit. 21, 26, vol. 1, p. 359, 4, μετὰ τὸν πέτρινόν τε καὶ χαλκοῦν, Frid. Jacobs. Lectt. Stob. p. 67 emendat, τὸν πτέρινον· quod antiquissimum Delphis templum dicebatur γενέσθαι ἐκ πτερῶν. Memoratur quoque ναὸς ὁ πτ. ab Eratosth. Catast. p. 22 Schaub. Hase. Πτερίναν ῥιπίδα Aristo Anth. Pal. 6, 306. Quem πτέρινον κύκλον dixit Eurip. Or. 1429.]

[Πτέριον, τὸ, Pterium. Steph. Byz. : Πτ., πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ Πτερὰ οὐδετέρως τὴν ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ Πτερία. Ἔστι καὶ Πτερία πόλις Σινώπης (memorata ab Herodoto 1, 76). Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς Πτεριηνός, τῆς δ' ἐν Σινώπῃ Πτέριος. Οἱ Πτέριοι ap. Herodot. l. c. Πτέριον inter proparoxytona in ιον ap. Theognost. Can. p. 122, 7.]

[Πτέριον, τὸ, synonymum trichomanis ap. Diosc. 4, 137; dryopteridis ib. 189. Boiss. Pteridis ib. 186. Conf. Salmas. Ad Solin. p. 1294, B. Hase.]

Πτέρις, s. Πτερίς (utraque enim scriptura reperitur, prior vero frequentius), ιδος, ἡ, Filix mas [V. Theophr. H. Pl. 1, 10, 5; 8, 7, 7; 9, 13, 6 (ubi πτερίδι τῇ μεγάλῃ); 9, 20, 5. Πτερίσιν 4, 2, 1. Φυλλάδες, πτερίδες, πόαι Pollux 6, 9], a πτερὸν derivatur, quod, ut Dioscorides [4, 186] scribit, folia habeat ἐντετμημένα καὶ ἀνηπλωμένα ὡς πτέρυξ, seu, ut schol. Theocr., quod similis sit πτερῷ στρουθοκαμήλου : sicut Plin. quoque scribit folia ejus lateribus pinnata esse; atque inde nomen Græcos ei imposuisse. Alio nomine vocatur πολύρριζον, βλῆχνον, ap. Diosc., Plin., βληχρὸν ap. schol. Theocr., βλῆτρος ap. Nicandrum, quam scripturam schol. quoque agnoscit. Theocr. 3, [14] : Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν. Nicand. Ther. [39], de fugandis serpentibus : Ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήχρου πυρὶ βάλλεο χαίτην. Plin. quoque eam ustam serpentes nidore suo fugare tradit. [Paul. Æg. 7, p. 251, 46 : Πτερίς, ξηραντικὴ τὴν δύναμίν ἐστι καὶ πικρά, ὅθεν ἔμβρυά τε φθείρει καὶ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ. Πτερὶς ξηρὰ δαψιλὴς Polyæn. 1, 40, 7. Καθαρὰν πτερίδα ὑποβάλλειν (instar mappæ) Dio Chr. vol. 1, p. 248. Numero plurali de loco filicibus obsito ap. Polyb. 3, 71, 4 : Κάλαμοι καὶ πτέρεις, ubi var. lect. πτέρις. G. D. Hippiatr. p. 213, 3 : Πτέριν τὴν καλουμένην καῦσαι. Est Pteris aquilina L. et interdum Aspidium filix mas L., sec. Fraas. Synops. pl. fl. cl. p. 315 sq. et H. Margot. *Flore de Zante* p. 102. Hase. || Synonymum polypodii ap. Diosc. 4, 188. Ibid. c. 187, νυμφαίαν πτέριν inter synonyma θηλυπτερίδος memorat. Νυμφαία πτέρις i. q. δρυοπτερὶς ib. 189.] || Πτέριδες, Nymphæ quædam ab hac herba, Hesych.

[Πτερίσκος, ὁ, Pinnula. Babrius Mythiamb. 118, 5 : Πτ. πορφυροῖς. Hase.]

[Πτέρισμα vitiose pro πτερύγισμα, quod v.]

Πτέρνα, ἡ, Ionice Πτέρνη, quod et πέρνη pro πτέρνα [De etymo hariolantur Chœrob. In Psalm. p. 144, 6, Etym. M. p. 694, 8. Idem p. 790, 45, Herodian. Π. μον. λ. p. 33, 30, Arcad. p. 110, 22, Πτέρνη annotarunt inter barytona. Idque solum probat Phot. p. 469, 23 : Πτέρνη, οὐ πτέρνα], Calx, Calcaneum, Os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum et latiusculum : posteriore, tibiæ rectitudinem longe excedens, inferiore, astragalo, anteriore, ossi scaphoidi inarticulatum, ut Gorr. inter alia tradit. Hom. Il. X, [397] : Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας. Est igitur in pede humano πτέρνα, τὸ ἀπολῆγον τοῦ ποδὸς κατόπιν [secundum Polluc. 2, 197] : in curru autem τὸ πρὸ τοῦ τόνου, οὗ πρῶτον ἀναβαίνουσιν οἱ ἐπιβαίνοντες, ut Pollux [1, 44] tradit. [Hippocr. p. 1153, G : Ἤλγει τὴν πτέρνην· 759, D : Ἐστηρίξαντο τῇ πτέρνῃ ἰσχυρῶς· et E : Τὸ δέρμα τὸ ἀμφὶ τῇ πτέρνῃ. Foes. Æsch. Choeph. 209 : Πτέρνης τενόντων θ' ὑπογραφαί. Lycophr. 500 : Πατάξας πτέρναν ἀγρίῳ βέλει. Pseudo-Demosth. p. 88, 2 : Εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτ. καταπεπατημένον φορεῖτε. Τῶν ποδῶν αἱ πτ. Aristot. Probl. 5, 15. || Πτέρνα ἀγκῶνος. V. Περιπτέρνιον.] Πτέρνη πόλεως Lycophroni [442, ubi πύργων ὑπὸ πτέρνῃσι] ἡ βάσις, Eust. [p. 310, 10.] In malo autem navis πτέρνα dicitur Ima ejus pars, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ, Eust. [p. 1423, 40.] Sic Athen. 11, [p. 474, F] : Τοῦ ἱστοῦ τὸ κατωτάτω, πτέρνα καλεῖται, ἣ ἐμπίπτει εἰς τὴν ληνόν. Itidem et Pollux 1, [91] : Καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν, ληνός· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ, πτέρνα. [Asclepiad. ap. Macrob. Sat. 5, 21. Schneid.] A Vitruvio quoque Calx mali dicitur. [|| Πτ. τῆς μηχανῆς, Pars postica machinæ, Polyb. 8, 8, 2.] Atque adeo Calx generaliter vocatur cujusvis rei Extremum et finis, ut quum proverbialiter dicitur A capite ad calcem. Item in aratro πτέρνα nominatur τὸ σιδήριον τὸ κατατεῖνον ὑπὸ τὸν γύην, Hesychio auctore, qui etiam τὰ ἔσχατα μέρη

τῶν ὀρῶν vocari πτέρνας testatur. Tunc autem πτέρνα, sc. quum monti tribuitur, fuerit i. q. πούς, s. ὑπώρεια, Pes montis, Radix, etiam Calx montis, ut dicuntur Capita et vertices montium. [Πτέρνη promontorium Æginæ. V. Πτέρνιξ.] || Item πτέρνα est ὁ δόλος καὶ ἡ ἐπιβολή, per metaph. ἀπὸ τῶν πτερνιζόντων, ut Suid. annotat : ap. quem hæc inter alia leguntur, Πτέρνῃ τοὺς συνθέοντας προσπταίειν ὁμοῦ καὶ πίπτειν μηχανωμένους. [Ex Theodoret. in Psalm. 40, 10, p. 556 : Δόλον τὴν πτέρναν ὠνόμασεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν περὶ τάχους ἀγωνιζομένων καὶ τῇ πτέρνῃ τοὺς συνθέοντας πταίειν καὶ πίπτειν μηχανωμένων.] || Capitur et pro Vestigio. Affertur enim ex Cantic. Solom. 1, [8] : Ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων, pro Post vestigia gregum. [|| Hesych. : Πτέρνης, τῆς πορείας τοῦ βίου. || I. q. πέρνα, Petaso. Hom. Batrach. 37 : Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἧπατα λευκοχίτωνα· unde Πτερνογλύφος, Πτερνοτρώκτης et Πτερνοφάγος ib. 29, 226, 229, nomina propria murium petasones arrodentium : nisi tribus his locis litera τ eximenda, alibi quoque temere illata. V. quæ s. v. Πέρνα dicta sunt. G. Dind.]

[Πτέρνη. V. Πτέρνα.]

Πτερνίζω, Calce peto, Contingo, Ferio, Pulso : ut et a Suida exp. λακτίζω. Apsyrtus pro Calcari stimulo : ut Silius, Ferrata calce cruentat cornipedem. Hesych. exp. etiam [συναρπάζει, ἀτιμάζει,] ὑβρίζει : ut sit, Calce petulanter impeto, Calcibus injuriose insulto. [Hippiatr. p. 141, 28 : Ἔστι δὲ ὁ τόπος ᾗ πτερνίζομεν. Hase.] Item Supplanto, Decipio : unde eidem Hesychio et Suidæ πτερνίζει est ἀπατᾷ. [Ἀπατᾷ ἢ λακτίζει etiam ap. Phot. p. 469, 25.] Necnon Suidas πτερνίζω exp. καταβάλλω, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν περὶ τάχους ἀγωνιζομένων : et leguntur ap. eum hæc verba, ex Aristoph. [immo Genes. 27, 36, Esaui de Jacobo verba] ut puto, Ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τρίτον [δεύτερον] τοῦτο. [Hoseas 12, 3 : Ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐπτέρνισε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Jerem. 9, 9 : Πᾶς ἀδελφὸς πτέρνῃ πτερνιεῖ, quod per πτερνίσει exp. Hesych. Quater legitur Malach. 3, 8, 9, ubi Theodoret., Aquila et Symmachus ἀποστερεῖν posuerunt, Cyrillus p. 858, per συναρπάζειν explicuit. Suicer. Philo vol. 1, p. 125, 18 : Πτερνίζειν δοκοῦσα καὶ ἀπατᾶν τὸν ἀστεῖον. Hadrian. Isag. p. 11, A : Ἐπτέρνισέ με, ἀντὶ τοῦ, ἐρραδιούργησεν. Hase. Hesych. : Ἐπτέρνισεν, ἐσκέλισεν. Greg. Naz. Ep. 15, p. 778 : Ἐπτέρνισμαι καὶ ἠπάτημαι. || De veteramentario calceos reparante dictum annotavit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 39, 19 : Ἐπικαττύειν καὶ πτερνίζειν· τὸ παλαιὰ ὑποδήματα ἐπισκευάζειν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς παλαιοῖς ὑποδήμασιν ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας προσραπτόντων. Λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων. Glossa ex comico aliquo ducta. || Πτέρνατα gl. ap. Hesych. sine expos. posita, ubi pluribus conjecturis locus est, sed omnibus æque incertis.]

Πτέρνιξ, ὁ, Caulis cacti, ap. Theophr. [H. Pl. 6, 4, 11, ubi v. Schneid. vol. 3, p. 498], et Plin. [21, 17. V. Πέρνιξ. « Sec. Fraas. Synops. pl. fl. cl. p. 206 est Silybum marianum L. » Hase. Hesychii glossas Πέρναξ et Τέρνακα comparat Schneiderus.]

[Πτερνίον, τὸ, Pernio, Gl.]

Πτερνίς, ίδος, ἡ, Calcaneum s. Calx. Sumpta autem a calce pedis humani metaph. πτερνὶς dicitur Fundum et basis pelvis. Ælius enim Dionysius, teste Eust. [p. 870, 29] πτερνίδας vocari scribit τὰ πυθμένα τῶν λεκανίδων. [Sic etiam Phot. p. 469, 24, ubi λεκανίων.] Pollux quoque l. 2, [197] a mediæ comœdiæ poetis πτερνίδας dici testatur τοὺς πυθμένας τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Id. 4, [182] recensens instrumenta medicorum, ait, Καὶ λεκάνη, ἧς τὸν πυθμένα Ἄλεξις πτερνίδα καλεῖ. Similiter et Hesych. ita appellari testatur τὰ πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων, subjungens, Ἃ μέχρι νῦν προσδέουσιν ἁλυσειδέσι μακροῖς ἐν τοῖς ἰατρείοις. [|| Πτερνὶς βοτάνη, Filix, Gl. || Πτέρνις, ὁ.] Eod. [Hesychio] teste πτερνὶς est etiam εἶδος ἱέρακος. [Hac signif. scribendum πτέρνις, quod masculinum est, restitutum ex codd. Aristoteli H. A. 9, 36 : Ὁ γυποφόρος καὶ ὁ πτέρνις, ubi vulgo πέρνης.]

[Πτέρνισμα, τὸ, i. q. πτερνισμός. Tzetz. Hist. 9, 179. 185, 188. Elberling.]

Πτερνισμός, ὁ, Supplantatio, Deceptio, ἐπιβουλή, Hesych. [Lex. nomm. hebr. p. 60, 4 Hohlenberg. Ἰακώβ, πτ. De quo Georg. Tephr. Disp. p. 11, 16 : Προοίμιον ἦν ὁ πτ. ἐκεῖνος τοῦ ἡμετέρου πτ. Hase. Psalm. 40, 10 : Ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν.]

Πτερνιστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πτερνιστής, Calcar. [Leo Tact. 6, 4 : Πτερνιστῆρας. Et Πτερνιστήρα, ἡ, ap. Zachar. Dialog. 1, 2 : Πτερνιστῆρας πλήττειν. Πτερνιστήριον, τὸ, ap. interpretem Græcum Concilii Lateran. c. 16. Ducang. Et ap. Codin. De offic. p. 45, C : Τὰ σίδηρα τῶν πτερνιστηρίων.]

Πτερνιστής, ὁ, Qui calce impetit et verberat, Qui calcibus contingere et ferire solet, ut ap. Gell. Calcitro equus, et Calcitrosus juvencus ap. Colum. Item Supplantator. [Hoc sensu Polemo Physiogn. 1, 6, p. 229 : Ὀφθαλμοὶ σκυθρωπάζοντες ἅμα ὑγρότητι πτερνιστὴν ἢ φιλοτέχνην ἄνδρα μαρτυροῦσι. Tzetz. Hist. 9, 181 : Τὸ Ἰακὼβ δὲ πτερνιστὴς καθ' Ἕλληνας σημαίνει. G. D. Basil. t. 1, p. 872, A. Greg. Nyss. t. 2, p. 361. D. Cyrill. Catech. p. 70, D. Nil. Epist. p. 88, 6 : Ὁ Ἰακὼβ ὁ τῶν φαύλων πτ. Hase.]

[Πτερνοβατέω, Calcibus insistens incedo. Paul. Æg. 6.]

[Πτερνοβάτης, ὁ, Qui calci insistens incedit, Att. Hippocr. p. 826, C : Οἱ ὑγιαίνοντες, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προβαίνοντες ὁδοιπορέωσι, τοσούτῳ μᾶλλον πτερνοβάται εἰσί. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 657, 12; 658, 12. Hase. || Hesych. : Πτ., τῶν ἰατρικῶν τις ἐπιδέσμων.]

[Πτερνογλύφος. V. Πτέρνα.]

[Πτερνόεις. V. Πτερόεις.]

Πτερνοκοπέω, Calcibus pulso s. tundo; proprie Calcibus subsellia theatri tundendo, strepitum excito. Nam Pollux 2, [197] πτερνοκοπεῖν esse dicit τὸ ταῖς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ ἑδώλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὁπότε τινὰ θορυβοῖεν. Itidemque scribit 4, c. 19 [§ 122] : Τὸ μέντοι τὰ ἑδώλια ταῖς πτέρναις κατακρούειν, πτερνοκοπεῖν ἔλεγον· ἐποίουν δὲ τοῦτο ὁπότε τινὰ ἐκβάλλοιεν· at κλώζειν et συρίττειν dicuntur spectatores, quum sclopis et sibilis ejiciunt aliquem ex theatro. Supplodere autem pedem dicitur, qui terram pede tundit, itidem in judicio aut spectaculis : ut Cic., Pedem nemo supplosit in judicio illo : itidemque Pedis supplosio. || At Πτερνοκόπις, cognomentum est Philoxeni cujusdam, ap. Athen. [6, p. 246, A] : Φιλόξενος δ' ὁ παράσιτος, πτερνοκόπις δ' ἐπίκλην. Mentio ejusd. et paulo ante eum locum [p. 241, E, et in fragm. Axionici p. 239, F, ubi genit. Φιλοξένου τῆς πτερνοκοπίδος. « Positum est pro πτερνοκόπη vel πτερνοκοπίς, *pernarum pestis* Plaut. Capt. 3, 3, 4. » Lobeck. Pathol. p. 450.]

[Πτέρνος, Caldex, Gl. ubi Ducang. leg. censet Πτέρναι, Calces.]

Πτερνοτρώκτης, ὁ, Qui vorat πτέρναν, Pernivorus, ut nonnulli exp. ap. Hom. Batrach. [29], ubi Muris nomen est. [V. Πτέρνα.]

[Πτερνοφάγος. V. Πτέρνα.]

[Πτερνοφύλαξ, κος, ὁ, Qui calcibus insidiatur. Nicet. Chon. Hist. p. 193, D : Ποία θανατηφόρος ἔχιδνα ἢ πτ. ὄφις.]

[Πτεροβάμων, ὁ, ἡ, Alarum auxilio incedens, Volatilis. Empedocles ap. Simpl. in Aristot. Phys. fol. 258 a (v. 226 ap. Sturz.) : Πτεροβάμοσι κύμβαις (i. e. ὄρνισι).]

[Πτεροβολέω, Pennas produco, Plumesco. Hesych. Presb. Cent. p. 1008, E : Πτεροβολήσουσι καὶ πετασθήσονται. Hase.]

[Πτερόβολος, ὁ, ἡ, Alatus. Athanas. vol. 2, p. 388, E.]

Πτεροδόνητος, ὁ, ἡ, Qui alis circumagitur. Apud Aristoph. Av. [1388] Cinesias poeta dicit, Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται Ἀέρια, καὶ σκοτιά γε καὶ κυαναυγέα, Καὶ πτεροδόνητα. [Ib. 1402 : Οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτ. γενόμενος.] Paulo ante vero ab ave petit, ut se alis subvectum in altum tollat ad accipienda e nubibus καινὰς ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.

[Πτεροδρομία. V. Κακοδρομία.]

[Πτεροείμων, ὁ, ἡ, Pennis vestitus, Pennatus. Oppian. Cyn. 2, 190 : Πτ. οἰωνοῖσι. Carmen Sibyll. ap. Phlegont. Trall. c. 4, p. 120 : Ὄρνιθας πτεροείμονας, ex emend. Schneideri. Nam libri πετροείμονας vel πετροδείμονας.]

Πτερόεις, εσσα, εν, Alatus, Pennatus, Volucris. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 392] : Μύρμηκος πτε-

ρόεντος ἐπὶ νώτοισι [νώτοιο] καθεσθεὶς, Super tergum formicæ pennigeræ s. alatæ. Apud Hom. dicitur de sagittis, s. quod pennatæ sint, s. quod celeriter ferantur instar avium volantium. [Hesych.: Πτερόεντα (sic), ταχέα, οἱ δὲ πεφορτισμένα (ἀποπεφορτ. Is. Vossius), κοῦφα, εὐάρμοστα. Πτερόεντα, ὁμοίως.] Hom. Il. E, [171], Πτερόεντες ὀϊστοί· Δ, [116]: Τὸν ἀβλῆτα, πτερόεντα· Π, [773]: Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. [V. Eustath. p. 451, 34, et adde Apoll. Rh. 2, 600. Πτ. βέλος 2, 1038.] Latini quoque poetæ Penniferas sagittas dicunt; Volucres, Volantes. Unde et Cic. ap. Aratum [691] πτερόεις ὀϊστὸς vertit Volucris sagitta. Hesiod. vero Sc. [220] dicit etiam πτερόεντα πέδιλα, Calceos aligeros, volucres: Ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. [Hom. Il. E, 453, et M, 426: Λαισήϊα πτ. V. Eustath. p. 570, 14; 911, 59. Æsch. Suppl. 557: Βουκόλου πτερόεντος, et forma contracta 1000: Κνώδαλα πτεροῦντα. Soph. OEd. T. 509: Πτερόεσσα κόρα (Sphinx), quam πτεροῦσσαν παρθένον dixit Eurip. Phœn. 1049. Id. Hipp. 733: Πτεροῦσσαν ὄρνιν· Ion. 202: Πτεροῦντος ἵππου. Pind. Pyth. 2, 41: Πτερόεντι τροχῷ. Aristoph. Av. 576: Πτερόεντα κεραυνόν. Eur. Ion. 1238: Φυγὰν πτερόεσσαν.] Apud Hom. autem dicuntur etiam ἔπεα πτερόεντα, Volucria verba aut Pennigera. Sic ap. Lat. poetam, Sed non replenda est curia verbis Quæ tibi magna volant. Aut verba, quæ ex ore emissa, ut avis ex manibus, revocari nequeunt: sicut et Horat., Semel emissum volat irrevocabile verbum. Sic intelligit etiam Plut. [Mor. p. 507, A], quum ideo a poeta ἔπεα πτερόεντα appellari ait, quoniam οὔτε πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις κατασχεῖν, οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατόν. [Pind. Isthm. 4 extr.: Πτ. ὕμνος. Πτερόεντες λόγοι, v. Eustath. p. 85, 33. Πτ. θυμὸς ap. Apoll. Rh. 4, 23: Πτερόεις δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, ubi schol.: Πτ. ὁ κοῦφος. Ἐλαφρίσθη οὖν, φησὶ, τοῦ προτέρου λογισμοῦ καὶ μετετράπη τῇ ψυχῇ εἰς ἐλαφρότητα. Quod ἰάνθη θυμὸς ἐλαφρὸς dixit Oppian. Cyn. 4, 372. Frequentius πτερόεις νόος apud recentiores Epicos, ut Nonn. Ev. Jo. 6, 86, Dionys. 42, 333; Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 91 (ubi codex πτερόεντι, quod correxit Muratorius), Tryphiod. 373, ubi hæc exx. collegit Wernick.]

[Πτερόϊππος, ὁ, ἡ, Equo alato utens. Ἱππότης πτ. Tzetz. Hist. 3, 164. Elberling.]

[Πτεροκοπέω, Alis exuo. Epiphan. Serm. de assumt. p. 288. Suicer.]

Πτερὸν, τὸ, Ala. Hom. Il. [A, 454: Οἰωνοὶ περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες] Ω, [319] de aquila: Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερὰ, Tantæ ejus ab utraque parte erant alæ, sc. quantæ januæ thalami; Alæ istius aquilæ magnitudine sua fores thalami æquabant. [Herodot. 2, 76: Πτίλα ... τοῖσι νυκτερίδος πτεροῖσι ἐμφερέστατα. Pind. Pyth. 4, 325: Ἄνδρας (Zeten et Calain) πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντας πορφυρέοις· Ol. 1, 140: Πτεροῖσιν ἀκάμαντας ἵππους. Æsch. Prom. 394: Οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς ... οἰωνός· et numero singulari fr. 291: Διαπάλλει πτερὸν κίρκου. Eur. Rhes. 618: Ποταμίου κύκνου πτερόν. Soph. Ant. 1004: Πτερῶν ῥοῖβδος.] Aristot. H. A. 1, 5: Τὸ καλούμενον ζῷον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται, Quatuor et pedibus et alis. Plut. Alex. [c. 16]: Τὸν λόφον ἀπέῤῥαξεν μετὰ θατέρου πτεροῦ, Cum altera ala. Pausan. Attic.: Τὰ ἀγιώτατα ξόανα ἔχειν πτερά. [Κείρειν τινὶ τὰ πτερὰ Callim. Epigr. 48, 8.] Quum vero Galen. dixit τὰ πτερὰ danda esse febricitantibus, ut quæ carne sint molli, intelligit de alis quatenus pennis nudæ sunt, quum proprie de ala pennata et volucri intelligatur. [Figurate Æsch. Eum. 1001: Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ, i. e. sub tutela, et Eur. Heracl. 10: Τὰ κείνου τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς. Idem Æsch. quod in fr. 123, in fabula Libystica aquilam dicentem introduxerat: Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς, ab aliis scriptoribus proverbii instar ad homines translatum est qui mala sibi ipsi contrahunt: v. locos a Casaub. ad Athen. 11, p. 494, B, et Porsono ad Eur. Med. 139, VIII, collectos. Quibus adde scriptorem Vitæ Maximi Confess. vol. 1, p. XVIII, qui πτίλοις pro πτεροῖς substituit, in πίλοις corruptum. G. D.] Metaph. autem πτερὰ tribuuntur etiam navibus pro ipsis Remis, quod

iis ceu alis navis volet. Hom. Od. Λ, [124 et Ψ, 272]: Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. [Ubi Eustath. p. 1676, 29: Πτερὰ νηὸς τὰς κώπας λέγει, κρεῖττον ἤπερ ὁ Λυκόφρων τὰ ἱστία· εἰσὶ γὰρ καὶ τάχους αἴτια τῇ νηὶ τὰ ἱστία, καθὰ καὶ αἱ κῶπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σώζουσιν ἤπερ τὰ λαίφη.] Pollux vero [1, 90] πτερὰ esse vult τὸ τελευταῖον τῆς κώπης, τὸν ταρσὸν τῆς κώπης, Palmulam remi. Minus apte transfertur ad velum navis, Hesiod. Op. [626]: Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. [Eur. Hel. 147: Ὅπη νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερόν· Tro. 1086: Πόντιον σκάφος ἀΐσσον πτεροῖσι.] Sic etiam ap. Lycophr., teste Eust. [Vide Πτίλον.] Simili metaph. poetæ Latini dicunt Velorum alas, ut Virg., sicut versa vice avibus tribuunt Remigium alarum. [Sic πτεροῖς ἐρέσσειν Eur. Iph. T. 289, ut Æsch. Ag. 52 dixit πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Audacius Pind. Ol. 14, 35, de præmio quo victor tanquam alis evehitur: Κυδίμων ἀέθλων πτεροῖς. Πτερὰ νικᾶν, Alæ victoriarum, i. e. Victoriæ celebres, Pyth. 9, 220.] || Apud Architectos autem πτερὰ s. πτερώματα dicuntur Muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar, VV. LL. [V. Πτέρωμα. || Πτερὰ, Januarum species quædam, de qua v. s. v. Κάθετος.] || Πτερὰ in prora i. q. παρειὰ, i. e. τὰ ἑκατέρωθεν, Pollux [1, 89]. || Penna, Pinna. [Herodot. 2, 73: Τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα τῶν πτερῶν (var. lect. πτερύγων), τὰ δὲ ἐρυθρά· 4, 31: Οἶκα ἡ χιὼν πτεροῖσι. Plato Tim. p. 91, D: Ἀντὶ τριχῶν πτερὰ φύον· Phædr. p. 246, D: Τῆς τῶν πτ. ἀποβολῆς.] Ὀρνιθος πρῶτα πτερὰ, Avis primæ pinnæ, Cic. ap. Arat. [598. Polyb. 6, 23, 12: Πτ. φοινικοῖς ἢ μέλασιν.] Lucian. De salt. [c. 2]: Ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις. Id. De calumn. [c. 21]: Ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. [Id. Pro merc. cond. c. 4, de graculo alienis pennis superbiente: Ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγαλλεσθαι.] In qua signif. πτερὸν Philostr. accipit pro πτιλὸν, Pennæ: ut quum Epist. 31, de pavone dicit: Τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πτεροῦ τὴν τῶν ἄστρων διακόσμησιν ἀναπλάττεται· et Ep. 34, de noctua, Τὸ οἰκεῖον ἐπιγινώσκει πτερόν. [Figurate Æsch. Suppl. 328: Αἰαῖ' ἀνθρώπων κακά· πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν. Φόνου πτ. (haud dubie ex Tragico aliquo sumtum) annotavit Zenob. Prov. 6, 31, ex eoque Phot. et Suidas, Φόνου πτ., τὸν διὰ τῶν ὀϊστῶν, πτερόεντα ἢ ταχύν. Βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον.] Dicitur etiam de insectorum et vespertilionum sive pennis, sive membranis, quibus alarum pennarumve loco in volando utuntur: proprie tamen de avium pennis, sicut πτίλα proprie sunt apum et ceterorum insectorum: alterum tamen pro altero usurpatur, ut videre est ap. Aristot. H. A. 1, 5, ubi τῶν πτηνῶν differentias ponit. || Pro ipso Animali pennato s. alato, i. e. pro Volucri, ponitur ab Hom. Od. H, [36]: Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα, Instar volucris: πτηνοῦ, Eust., dicens per partem intelligi totum. [Eurip. Herc. F. 510: Καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρα· Phœn. 806, de Sphinge: Μιξὶ τὸ παρθένιον πτερὸν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν. Aristoph. Pac. 76, de scarabæo: Ὦ Πηγάσιον ... γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει ...] Quo referri posse videtur, quod ap. Soph. legitur in OEd. C. [97]: Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος, i. e. οἰωνὸν, τὴν πτέρωσιν τῆς διανοίας. [De ductu et imperio idem fr. 678: Νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης (Veneris) πτερὸν, ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.] || Comicis i. q. σκιάδιον, Umbella, Umbraculum, Pollux [10, 127], qualia hodieque ex pavonum pennis in Italia conficiuntur. [|| De frondibus arborum Soph. fr. 24: Τοιαύτης (τῆς αἰγείρου) κάρα ... ἀνακουφίζει πτερόν. || De barba Lucian. De merc. cond. c. 33: Οὐ χελιδόνα, ἀλλὰ γῦπά τινα περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά.] || Πτερὰ [pro quo πτέρυγας ap. Suid. s. v. Ἀετώματα] et ἀετοὺς vocabant etiam τὰς τῶν ἱερῶν στέγας [τὰ τῶν ἱ. στεγάσματα Suidas]; Aristoph. schol. [Av. 1110] ex Ionis Agamemn. At Hesych. exp., οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων. [« I. e. Ædificia templis adjecta e lapidibus. De ædificiis quum usurpatur vox πτερὸν, Muros aut columnas significat, quibus ædificium circumdatur vel tegitur, auctore Salmas. Exerc. Plin. p. 857, qui posuit locum Strabonis 17, p. 805, de templo aliquo Thebano: Τοῦ δὲ προνάου παρ' ἑκά-

τερον πρόκειται τὰ λεγόμενα πτερά. Ἔστι δὲ ταῦτα ἰσοϋψῆ τῷ ναῷ τείχη δύο, τὰς ἀρχὰς μὲν ἀφεστῶτα ἀπ' ἀλλήλων μικρὸν πλέον ἢ τὸ πλάτος ἐστὶ τῆς κρηπῖδος τοῦ νεὼ κτλ. Plut. Mor. p. 359, A, de templis Ægyptiis: Αἱ τῶν ναῶν διαθέσεις πῆ μὲν ἀνειμένων εἰς πτερὰ καὶ δρόμους ὑπαιθρίους etc. Hinc ductum est περίπτερος, quod de ædibus apud Vitruvium usurpatur, de cœnaculis et œcis a Callixeno. (V. Thesaur. s. h. v.) Vocabulum ὀρθόπτερος ex Sophocle Photius cum Hesychio interpretatur ὀρθοὺς ἔχοντα ὤμους, alter χαλωνούς. Hesychius addit: Πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα· ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστύλους οἰκοδομάς. Hæc continent diversam loci Sophoclei interpretationem de porticibus altis cingentibus locum.» Schneid. ad Vitruv. vol. 2, p. 190 sq. || Pinna, i. e. Propugnaculi species, quo propugnatores teguntur a telis hostium, ap. Procop. De ædif. 2, 8. Ducang.] || Hesychio est etiam i. q. σκηνή. [|| Charta aut aliud quidpiam simile in alæ forsitan speciem complicatum, in quo scripta ea oratio quæ ab hisce verbis initium ducit, ἡ θεία χάρις etc. ap. Symeon. Thessalon. De sacram. c. 7, p. 159; c. 11, p. 182. || Instrumenti musici species, in libro ms. De musica ecclesiastica Græcorum, Hagiopolites inscripto. Ducang. Anon. De musica p. 28 ed. Bellerm.: Ἐμπνευστὰ (ὄργανα) αὐλοί τε καὶ ὑδραύλεις καὶ πτερά. Ubi Bellerm., quanquam dubitanter, σύριγγας indicari conjicit, quarum fistulæ, ut in Theocriti syringe videre licet, alæ formam efficiunt, cui interdum comparantur, ut a Polluce 4, 69: unde fieri potuisse ut syringes interdum πτερὰ vocarentur, quod nomen item propter formam majora nostra instrumenta pinnis instructa obtinuisse.] || In Ægyptio etiam labyrintho erat Ædificiorum quædam moles. Plin. 36, 13: Majore autem in parte transitus est per tenebras: aliæque rursus extra murum labyrinthi ædificiorum moles: Pteron appellant. [Idem de Mausoleo 36, 5: « Cingitur columnis triginta sex. Pteron vocavere.»] Derivatur autem πτερὸν a πτῶ, quod primitivum fingitur τοῦ ἵπταμαι, vel a πέτομαι per sync.: ita dictum, quod ejus beneficio volucres volent. [V. Etym. M. p. 694, 12, et Eustath. p. 855, 42, qui formam linguæ vulgaris (ἰδιωτικῆς) memorat Πτενόν. Cujus exemplum v. ap. Ducang., ubi de Gena dictum est. || Chlamydes Θετταλικὰ πτερὰ vocatæ: v. Πτέρυξ.]

[Πτερονόμος, ὁ, ἡ. Hesych.: Πτερονόμος· τοῖς πτέρνοις (πτεροῖς Albert.) νομῶσα καὶ νεμομένη (νεμομένη Musur. Codicis scriptura etsi potius ad νομῶσα καὶ νεμομένη ducere videatur, tamen, si recte habet πτερονόμος, in νέμουσα καὶ νεμομένη mutanda erit). Ὅθεν καὶ τὸ νέμειν ἐπιστροφὴν (ἐπὶ τροφὴν Vales.) ἄγειν.]

[Πτεροποιέω, Pennas facio s. produco, Plumo. Suidas s. v. Νύμφαι: Σκώληκες ... ὅταν πτεροποιῶν ὀρχοῦνται. Usitatum est πτεροφυεῖν. G. D. Pass. Schol. Clim. p. 443, 35: Ὅταν δὲ πτεροποιηθῇ ἡ ψυχή σου. Hase.]

Πτεροποίκιλος, ὁ, ἡ, Varias et pictas pennas habens, Pictus, ut Latini poetæ dicunt Pictæ volucres, Aristoph. Av. [248, 1411.]

[Πτερόπους, ὁ, ἡ, Alipes, Gl. Epitheton Mercurii Anth. Plan. 234.]

Πτεροῤῥοέω [cujus formæ exempla desideramus], vel potius Πτεροῤῥυέω, Pennarum defluvio laboro, Pennas amitto, Aristot. [H. A. 6, 9; 8, 16.] Aristoph. Av. [284]: Καλλίας ἄρ' οὗτος ὄρνις ἐστίν; ὡς πτεροῤῥυεῖ. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται· et [105]: Τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα Πτεροῤῥυεῖ τε καὖθις ἕτερα φύομεν, Pennas amittunt, et rursus plumescimus. [Plato Phædr. p. 248, C: Ὅταν βαρυνθεῖσα πτεροῤῥυήσῃ· et p. 246, C. Aristæn. 2, 1, p. 129: Ταχὺ πτ., ubi vulgo conjunctim ταχυπτεροῤῥυεῖν, quod correctum ex Alciphr. 2, 1, 37. « Æneas Gaz. Theophr. p. 10. » Boiss. Figurate Πτεροῤῥυήσας τὸν πλοῦτον, Philostr. V. Ap. 6, 36, p. 273. || Πτεροῤῥέειν vitiose in Demetr. Hieracosoph. p. 130.]

[Πτεροῤῥύησις, εως, ἡ, Pennarum defluvium. Hierocl. p. 248. Wakef. Psell. Exp. dogm. Chald. p. 110. Struv. Greg. Nyss. t. 2, p. 668, B. Hase. Πτερόῤῥυσις scriptum ap. Hermiam In Plat. Phædr. p. 106.]

[Πτεροσείω a schol. Arati 1009 fictum ad explicandam etymologiam verbi πτερύσσω.]

[Πτερότης, ητος, ἡ, Pennatum esse. Aristot. De partt. anim. 1, 3. Simile est ποδότης.]

[Πτερόφοιτος et Πτεροφοίτωρ vitiose pro πτεροφύτωρ, quod v.]

Πτεροφόρος, ὁ, ἡ, Aliger, Penniger, ut Plin.; Pinniger, ut Ovid. [Æsch. Ag. 1147: Πτ. δέμας.] Αἶ, αἶ, αἶ, Δρομάδες ὦ πτεροφόροι, Ποτνιάδες θεαὶ, Eur. Or. [310], de Eumenidibus s. Furiis, Aligeræ deæ. [Hel. 166: Πτ. νεάνιδες (Sirenes). Πτ. ὀχήματα id. Phaeth. fr. 5. Aristoph. Av. 1756: Φῦλα πτ. Ib. 1714: Πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος· quemadmodum πτερόεντα κεραυνὸν dixit ib. 576.] || Sic dicebatur etiam τέλος τι στρατιωτικὸν, Hesych., fortassis a pennigeris cristis, διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν. [Phot. p. 470, 1: Πτ., πτερὰ εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους.] || Πτεροφόροι vocabantur etiam Cursores, Tabellarii ac nuntii celeres, quod ii peregre proficiscentes, ut Dionys. scribit, surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. Othone [c. 4]: Καὶ πτ. συνεχῶς ἀφίκοντο, ἀεί τι προσχωρεῖν ἐκείνῳ φράζοντες, interpr. Veredarii. Respexisse ad hoc vocab. Juvenalis putatur [4, 149]: Tanquam de Cattis aliquid torvisque Sicambris Dicturus, tanquam diversis partibus orbis Anxia præcipiti venisset epistola penna. || Quidam in Ægypto sacerdotes, Hesych. [Ita propter pennas, quas muneris insigne in capite gestabant, vocabantur illi Ægyptiorum sacerdotes, qui alias ἱερογραμματεῖς et νόμιμοι. Clemens Alex. Str. 6, p. 757: Ὁ ἱερογραμματεὺς, ἔχων πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βιβλίον τε ἐν χερσὶ, καὶ κανόνα. V. supra Κανών. Quarum rerum scientia debuerit imbutus esse, Clemens statim ibidem narrat. Diodor. 1, 87: Τινές φασιν, ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἱέρακα βιβλίον ἐνεγκεῖν εἰς Θήβας τοῖς ἱερεῦσι, φοινικῷ ῥάμματι περιδεδεμένον, ἔχον γεγραμμένας τὰς τῶν θεῶν θεραπείας τε καὶ τιμάς. Διόπερ καὶ τοὺς ἱερογραμματεῖς φορεῖν φοινικοῦν ῥάμμα, καὶ πτερὸν ἱέρακος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. En ῥάμμα φοινικοῦν, ut supra in v. Ἀρπεδονάπται scribas sacrorum putavi ita appellatos esse ab ἁρπεδόνη, i. e. filo. In Inscript. Rosett. lin. 7, πτεροφόροι et ἱερογραμματεῖς distinguuntur, nimirum ut species et genus, v. F. S. de Schmidt Dissert. de sacrif. et sacerd. Ægypt. p. 138—148, qui, cur pennas potissimum gestaverint, hanc affert causam probabilem, quod literarum et artium fuerint custodes, Hermes autem, qui eodem gestamine insignitur, dicatur omni genere doctrinæ excelluisse, literas invenisse, commentariorum scribendorum consuetudinem invexisse etc. V. Villoison *Seconde lettre sur l'inscript. Grecque de Rosette*, in Millini Mag. encyclop. n. 6, ann. 11, p. 177 sq. et 196—198. Sturz. V. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 245, 1, et p. 267. Hase.] || Πτεροφόρος, Regio quædam Rhiphæis montibus finitima, ita appellata ab assiduo nivis casu pinnarum similitudine, Plin. Sic enim stulte opinabantur aerem oppletum esse pennis, proindeque non patere in longinqua prospectum neque transitum.

Πτεροφυέω, Pennas produco, Pennæ mihi nascuntur, Plumo, ea signif., qua Gell. dicit, Pullis jamjam plumantibus, Plumesco. [Plato Phædr. p. 251, C: Ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένη ψυχή· et p. 255, D.] Plut. [Mor. p. 751, F] de Cupidine: Κατὰ μικρὸν ἐν τοῖς παλαιστραῖς πτεροφυήσας, οὐκ ἔτι καθεκτός ἐστιν. Aristoph. [Av. 106] disjuncta voce dicit φύσαι πτερά. [Theodoret. Hist. rel. p. 799, B. Cyrill. Catech. p. 18, B; 214, A. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 81, 8 Dronk.: Οὐ μετὰ πολὺν πτεροφυοῦντες χρόνον. Horapoll. p. 54, 6: Πτεροφυήσαντας. Id. p. 83, 6 et Lucian. Icaromen. c. 10: Πτεροφυῆσαι. Hase. Photius Epist. p. 74: Καὶ τὸ μὲν ψεῦδος πτεροφυεῖ, φυλλοβολεῖ δὲ τὰ πτερὰ ἡ ἀλήθεια.]

[Πτεροφυής, ὁ, ἡ, Pinnatus. Plato Polit. p. 266, E: Τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτ. τέμνειν. « Invoc. magica ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 1, p. 11, 6: Κάνθαρος ὁ πτ. » Hase.]

[Πτεροφύησις, εως, ἡ, Pennarum procreatio. Geopon. 15, 2, 33.]

[Πτεροφυΐα, ἡ, idem. Hierocles p. 292. Wakef. Thom. M. p. 180.]

[Πτεροφύτευτος, ὁ, ἡ, Ab alis plantatus. Const. Manass. Chron. 264, in descriptione alarum pavonis: Κῆπον πτ. εἰργάζετο τὸ ζῷον.]

[Πτερόφοιτος, ὁ, ἡ, i. q. πτεροφυής. Schol. Aristoph. Eq. 1341 (ad verba poetæ ἀνωρταλίζεις κἀκκορυθίζεις): Ἐξῆς τοῦ πτεροφύτου εἶπε τὸ κερατοφυεῖν. Exspectes potius τοῦ πτεροφυεῖν.]

[Πτεροφύτωρ, ὁ, Pennas gignens. Plato Phædr. p. 252, C (in versibus ab ipso compositis): Διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην· quod in libris optimis in πτερόφυτον, in deterioribus in πτερόφοιτον corruptum. Veram scripturam servavit Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 276. In πτεροφοίτωρ depravatum in loco Damascii (qui a Platone sumsit) apud Suid. s. h. v.]

Πτερόω, Alas addo, accommodo, Alitem facio. [Herodot. 8, 128: Τοξεύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελίξαντες καὶ πτερώσαντες τὸ βιβλίον. Quemadmodum πτερωτὰς γλυφίδας dixit Eurip. Or. 274. Schweigh.] Lucian. [Halcyon. c. 7]: Ἡ φύσις (τὴν μέλιτταν) πτερώσασα. Aristoph. Av. [1334: Ὅπως φρονίμως πρὸς ἄνδρ' ὀρθῶν πτερώσεις. Ib. 1408]: Ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, Πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα. Ap. Eund. [ib. 804] ἐπτερωμένος, Pennatus, Alatus: Οὔτοι ῥᾳ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος; Quam maxime avem alæ tuæ simulent, aut etiam Pinnæ tuæ: cui maxime pennæ tuæ assimiles sint, sc. Εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ. Sic ἐπτερωμένη ὄρνις, Pennata. [Plato Phædr. p. 248, E: Οὐ γὰρ πτεροῦται (ἡ ψυχὴ) πρὸ τοσούτου χρόνου.] Item Alis subveho. Aristoph. Ran. [1437]: Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, Si quis Cleocritum Cinesia quasi alis subvehat, Cleocrito Cinesiam loco alarum supponat. Dicitur enim levis admodum fuisse Cinesias: de quo idem Aristoph. Av. [1383]: Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ... ἀναβολάς. Paulo ante vero dicit, Ὄρνις γενέσθαι βούλομαι. ‖ Transfertur etiam ad naves, quas πτεροῦν dicimur, quum expassis velis quasi volucres facimus; vela eis quasi alas accommodamus (ut Virgilius, Velorum expandimus alas), remos utrimque quasi alas aptamus, quibus volare possint; remos erigimus in modum expansarum alarum. [Eur. Iph. T. 1346: Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον.] Plut. Antonio [c. 63]: Τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν. Polyb. 1, [46, 11]: Πτερώσας τὴν ναῦν, Remos erectos retineri jubens et ad remigium paratos. Ib. [9]: Αἱ δὲ νῆες ... εἶχον ἐπτερωκυῖαι πρὸς τὴν ἐμβολήν, i. e. ἐπίκωποι, et instructæ ad irruendum, Remigio instructæ ad irruendum. Velo etiam πτεροῦσθαι dicuntur, ut Gregor.: Ἡ ναῦς ἐκ τῶν λιμένων ἀνάγεται καὶ τῷ ἱστίῳ πτεροῦται. Apud Plat. autem Rep. 5, [p. 467, D]: Πρὸς τούτοις τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθύς, ἵν', ἄν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι, Equites ex peditibus facere, Bud.: propterea quod quum alter interrogatus quomodo hoc intelligi velit, dicat πῶς λέγεις; respondet alter, Ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβιβαστέον· ita ut πτεροῦν hoc in loco i. sit q. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τοὺς ἵππους, qui et ipsi alipedes a poetis appellantur. [Allusit Clem. Al. p. 288, 15: Ἡδοναῖς, ὑφ' ὧν ἐπαιρόμεναι καὶ πτερούμεναι πολλάκις ἀποπέτονται τῶν γάμων. Valck.] Secundum alteram signif. τοῦ πτερόω, i. e. Alis subveho, Alis in altum eveho et attollo, itidem metaph. accipitur. [Hesych.: Πτεροῖ, ἐξαίρει, ut ἐπτέρθησαν τοῖς λόγοις ap. Thucyd. 4, 121, schol. exp. per ἐπτερώθησαν. Et Aristoph. Av. 1437: A. Νῦν τοι λέγων πτερῶ σε. B. Καὶ πῶς ἂν λόγοις ἄνδρα πτερώσειας σύ; A. Πάντες τοῖς λόγοις ἀναπτεροῦνται. Et ib. 1446.] Philo De mundo: Πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἅπερ ὑπὸ πολλοῦ τοῦ τὸ ἐν κατιδεῖν τηλαυγὲς ἱμέρου πτερωθέντα, πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, Ingenti desiderio perspicue cernendi illud unum, quasi alis subvecti, Præ ingenti illo desiderio alites facti. [Philostr. p. 9: Πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν (Pythagoram). Eunap. p. 205: Ἐπτερωμένον τι χρῆμα (puer) πρὸς ἀρετήν. Valck. Lucian. Dom. c. 4: Πτερωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν. Anacreont. 54, 4: Τότ' ἐς χορείην ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.] Gregor.: Καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπτέρου, μετεωριζομένους τῶν ὑποσχέσεων, Spe objecta et pollicitando erigebat animos eorum, et suspensos tenebat sublimesque, Bud.: ut πτεροῦσθαι ἐλπίσιν, i. sit q. ἐπαιωρεῖσθαι, ἐπαίρεσθαι, Spe erigi et gaudio exultare, quasi volucrem et alitem fieri: quia animus sic gestiens consistere nescit et sibi constare. Bud. [Joann. Chrys. In Psalm. 109: Ταῖς ἐλπίσιν ἐπτέρωσε τὸν ἀκροατήν. Id. Hom. 11, vol. 5, p. 56: Ὑπὸ τοῦ πόθου πτερωθεῖσα (Anna) καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναβᾶσα τῇ διανοίᾳ. Leontius in Act. Conc. Nicæni p. 143: Πτερώσας τῇ πίστει τὸ τῆς διανοίας σου ὄμμα. Suicer. Eumath. p. 137: Ὁ Ἔρως πόδας ἐμοὺς ἐπτέρωσε.] Πτεροῦσθαι in rebus adversis aut difficilibus est quasi Resumere alas, Excitari, Colligere animum, quo veluti alis rursus eleventur, qui prius oneri succumbebant. Plut. Artox. [c. 24]: Ὥστε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι καὶ συνεπικουφίζεσθαι, τὴν ἐκείνου προθυμίαν καὶ ῥώμην ὁρῶντας.

Πτερυγίζω, Pennas rostro purgo. Theophr. [De sign. 2, 3]: Αἴθυιαι καὶ νῆτται πτερυγίζουσαι ἄνεμον προσημαίνουσι, Mergi anatesque pennas rostro purgantes, ventum præsagiunt, Plin. ‖ Alas pando, explico, ut aves volaturæ. Aristoph. Av. [795]: Οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτατο. [Eq. 522, de Magnete comico: Πάσας ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων κτλ., ubi ad nomina respicitur duarum comœdiarum quas Βαρβιτισταὶ et Ὄρνιθες inscripserat.] Metaph., Frustra et inaniter conari, more pullorum volare nondum valentium, explicatis tamen alis volatum tentantium, Inaniter nitor, ut aves implumes, quæ inaniter pandunt alas: τὸ πολλὰς ὁρμὰς ἀνηνύτως πειράζειν, καθάπερ οἱ νεοττοὶ πειράζοντες τὸν πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες [Similiter schol. Aristoph. l. citando et Photius p. 470, 5], Bud. ap. Aristoph. Pl. [574]: Ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, Frustra nugaris, Nihil promoves, Nihil agis. Bud. [Tzetz. Exeg. Il. p. 47, 5: Φλυαροῦσι καὶ πτερυγίζουσι.] Usus est hoc vocab. et Lucian. De mercede conductis, ubi Erasm. interpr. Indecore et scurriliter gesticulari. [Joann. Eugenicus Ecphras. p. 342 Boiss.]

[Πτερύγινος, Plumarius, Gl.]

Πτερύγιον, τὸ, Alula, dimin. a πτέρυξ, pro quo frequenter usurpatur. ‖ In homine autem πτερύγια appellantur, Alæ, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὠμοπλατῶν, Pollux [2, 177], quas Cam. Scapulas esse putat. ‖ At in auribus Pars illa, quæ ad tempora vergens inflectitur [Id. 2, 85. Hesych.: Πτερύγια, ... τοῦ ὠτὸς τὰ ἄνω.] ‖ In naso vero nominantur Exteriores et infimæ partes motu præditæ. [Pollux 2, 80. Galen. vol. 8, p. 591.] Sunt autem cartilagines, tenuiaque corpuscula ab utroque latere adnata: in quæ exigui duo musculi a malis prodeuntes, utrinque singuli inseruntur. Hi nasi alas adaperiunt. Gorr. Ὑπῆναι quoque eadem appellantur. ‖ Similiter et in mulieribus πτερύγια appellari Eminentias illas duas uteri sinum ambientes scriptum reliquit Introductionis s. Medici auctor. Gorr. ‖ Ab ejusd. etiam alæ similitudine, Duplex et in diversa humani corporis parte factum malum indicat. Ut enim alæ in volantibus ab humeris extensæ aperiuntur, sic in his ab angulo clausurave aliqua progredientes inutiles membranæ et carunculæ oculis et digitis nocent. Ac πτ. quidem oculi est nervosa adnatæ oculi membranæ excrescentia, exoriens ab angulo et ad pupillam inde perveniens, eamque obtenebrans. Sæpius a narium, interdum etiam a temporum parte nascitur, rarissime a superna aut inferna palpebra. [Galen. (vol. 7, p. 322 ed. Chart.) τὰ πτερύγια esse scribit βλαστήματα τοῦ ἐπιπεφυκότος ἔξωθεν ὑμένος τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὃς ἀπὸ τοῦ περιοστέου καταφερόμενος ἐπὶ τὴν στεφάνην ἀφικνεῖται. Auctori Isag. (Galen. vol. 2, p. 391 ed. Chart.) πτ. dicitur ὅταν ἐπὶ πλέον ἐκταθέντος καὶ ὑπερσαρκώσαντος τοῦ λευκοῦ ὑμὴν λεπτὸς καὶ νευρώδης ἐπιδράμῃ τὸν ὀφθαλμόν, ἀρξάμενος ἀπό τινος τῶν κανθῶν ἕως τοῦ μέλανος καὶ τῆς κόρης ἐφάψηται. At auctori Definitt. med. (vol. 2, p. 271) est ἔκφυσις σώματος ἐκφυομένη τῷ κερατοειδεῖ. Fors. Adde Galen. vol. 7, p. 48; vol. 10, p. 343, 608; vol. 13, p. 456. Cass. Probl. c. 13.] Aetius autem lib. 7 tradit πτερύγιον esse quum album in oculo supra modum augescit, aut caro supercrescit, ex scabra quadam lippitudine aut assiduis fluxionibus. Latini id mali genus Unguem vocant, Cels. 7, 7, quod humano ungui, ut credimus, progrediens nervosa ea membrana similis sit. Gorr. In hac signif. Plin. voc. Græcum retinet; nam quod

Diosc. [5, 125] περὶ ἁλῶν tradit, Στέλλουσι καὶ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπεροχάς, καὶ πτ. τήκουσι, ipse sic transtulit, Item oculorum remediis, et ad excrescentes ibi carnes, totiusque corporis pterygia, sed in oculis peculiariter. Quod vero in hominis pedibus manibusque fit πτ., est Incrementum carnis, quæ partem unguis integit. Nascitur potissimum in pollicibus, pedum quidem, ex offensione plerumque, manuum autem, ex neglecta reduvia et post inflammationem in pus mutata. Est quum et os corrumpit, gravi cum odore, digitusque per summa dilatatur et livet. Gorr. Πτ. hoc Celso est quum caruncula ab ungue recedit, cum magno dolore. Hæc quoque Plin., Græco vocabulo retento, Pterygia appellat; nam quod Diosc. de œnanthe dicit [5, 5], Καυθεῖσα δὲ παρωνυχίας τε καὶ πτ. θεραπεύει, ipse Plin. ita reddidit, Cinis ejus ad paronychias et pterygia probatur. Rursum quod Idem de alumine tradit [5, 122], Ἁρμόζει ὄνυξί τε λεπροῖς καὶ πτ. καὶ χειμέτλοις, idem Plin. ita reddidit, Compescit et unguium scabritias et pterygia, perniones. Cum Plinio autem Dioscoridis interpretes vocem Græcam retinent. ‖ In piscibus vero πτ. Pinnæ sunt; Aristot. [H. A. 1, 5], de marinis animalibus: Ἔνια οὐκ ἔχει πτ., ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλατέσι. [Conf. eund. De respir. c. 10.] Unde Plin., Ex planis aliqua non habent pinnas, ut pastinacæ; ipsæ enim latitudine natant. Aliud exemplum cum ejusd. Plin. interpretatione invenies in Θύννος. [Theophr. De pisc. c. 2, p. 826: Βαδίζειν ἐπὶ τῶν πτ. Sotades ap. Athen. 7, p. 293, C: Πτερύγι' ἀπαλῆς σηπίας ὠπτημένα.] ‖ In veste, i. q. πτέρυξ, Lacinia. [Pollux 7, 62: Πτέρυγες καὶ πτερύγιον τὸ ἔμπαν τοῦ χιτωνίσκου. LXX Num. 15, 36: Κράσπεδα ἐπὶ τὰ πτ. τῶν ἱματίων.] 1 Reg. 15, [27]; 24, [5] πτερύγιον τῆς διπλοΐδος, VV. LL. [Zonar. Lex. p. 450: Τὰ τέσσαρα πτ. τοῦ τρίβωνος.] Budæus autem non Laciniam hic interpr., sed Summitatem. [Ruth. 3, 9: Περιβαλεῖς τὸ πτ. σου ἐπὶ τὴν δούλην σου.] Sicut Hesychio quoque [Photio et Suidæ] πτερύγιον significat ἀκρωτήριον. [Hanc interpretationem nihil cum hac vocabuli significatione commune habere ex alia apparet glossa Hesychii, qua φάρσος per πτερύγιον, ἀκρωτήριον explicatur. Idem vero, Πτερύγια, ... τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων. Aristot. De audib. p. 802, 38: Ὅταν ῥινῶσι τὰς ἀπηρτημένας στολίδας τῶν ἀνδριάντων ἢ τὰ πτ.] ‖ Sic in thorace quoque i. q. πτέρυξ. Xen. Anab. 4, [7, 15]: Εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου· ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων [πτερύγων restitutum e libris melioribus] σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, Loco pinnarum s. pinnularum; sic enim Cam. πτέρυγας interpr. ead. de re dictum. [Hesych.: Πτερύγια, ... τοῦ πνεύμονος τοῦ λοβοῦ τὰ ἄκρα. Conf. Πτέρυξ. ‖ Extrema pars clavi. Pollux 1, 90: Τὸ δὲ τελευταῖον (τοῦ πηδαλίου) πτερύγιον. Conf. Πτέρυξ. ‖ Pars quædam temonis. Hesych.: Πτερύγια, μέρος τι τοῦ ῥυμοῦ. ‖ Idem exp. ξίφους τὰ ἑκατέρωθεν. ‖ Pinnulæ machinæ bellicæ ap. Polyb. 27, 9, 4: Εἰς δὲ τούτου (τοῦ ξύλου) τὸ μέσον ἐσφήνωτο πτ. τρισὶ ξύλοις.» Schweigh.] ‖ In templo Pinnaculum, Pinna. Luc. 4, [9]: Ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ. [Joseph. A. J. 15, 11, 5. ‖ Πτερύγιον inscripta fuit Philemonis comœdia.]

[Πτερύγισμα, τὸ, Alarum pansio. Longin. fr. 3, 5: Τῶν ὀρνίθων τὰ πτ., ubi codicum vitium πτερίσματα correxit Ruhnken.]

Πτερυγοειδής, ὁ, ἡ, Alæ formam habens: πτερυγώδεις s. πτερυγοειδεῖς dicuntur duæ apophyses ossis σφηνοειδοῦς, quas ad cranii basim extra ipsum emittit. Sic dictæ sunt, quod alarum modo promineant. Gorr. Πτερυγώδης, Alæ speciem gerens, Alam referens. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 2: Ὅλον τὸ πτερυγῶδες. Aretæus p. 68, 9: Πτερυγώδεα οὔατα (elephanti).] Πτερυγώδης ap. Medicos dicitur Is, cui scapulæ sine carne nudæque sunt, et alarum instar prominent retrorsumque producuntur, Gorr. Et Galen. in Hippocr. 1 De morb. comm. 1, 18, de phthisicis loquens: Ὅταν ὁ θώραξ στενὸς καὶ ἀβαθὴς εἰς τοσοῦτον (ᾖ) ὡς τὰς ὠμοπλάτας ἐξέχειν ὀπίσω δίκην πτερύγων· ἐντεῦθεν δὲ καὶ πτ. ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. [Πτερυγώδεες exponuntur Erotiano (p. 294) apud Hippocr. οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπιπολὺ πλατέα ἔχοντες τὰ στήθη καὶ ἐξέχοντα, Qui oblongo sunt collo et ut plurimum lata et eminentia habent pectora. Quibus verbis mihi designare videtur locum p. 1090, G, in quo tabidorum naturam eo nomine sugillat Hippocr., qui ex vitiosa thoracis conformatione et angustia in tabem incidunt. His enim quod angusto et stricto sint thorace, scoptula operta retro alarum instar prominent et exstant, unde πτερυγώδεις, quasi Alati dicuntur. De quibus Aretæus (p. 37, 17): Ὠμοπλάται ἀφανέες ὅλαι, ὅκως πτέρυγες ὀρνίθων. Has vero naturas pressius quodammodo describit Galen. (l. ab HSt. apposito). Et lib. 3 Epid. Comm. 3, p. 430, 21 ed. Bas.: Ἐν μὲν γὰρ τοῖς φθινώδεσι νοσήμασιν ἅμα τοῖς προειρημένοις καὶ τοὺς πτερυγώδεις ἔγραψεν, οὐ διὰ τὴν κρᾶσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν μοχθηρὰν διάθεσιν τοῦ θώρακος ἐπιτηδείως ἔχοντας εἰς φθίσιν ἐμπεσεῖν, ἕπεσθαι δ' εἰκός ἐστι καὶ τὴν διάπλασιν αὐτοῦ τῇ συμφύτῳ θερμότητι. Ex quo scriptum est ab Hippocrate p. 1175, B: Τὸ φυσῶδες συναίτιον ἐν τοῖσι πτερυγώδεσι· καὶ γὰρ εἰσι φυσώδεις. Et D: Ὅσαι πτερυγώδεες φύσιες πλευρέων, δι' ἀδυναμίην τῆς ἀφορμῆς. Ubi Galen.: Ἐμάθετε δ' ὅτι πτερυγώδεις ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν τοὺς ὁμοίως ὀρνίθων πτέρυξι τὰς ὠμοπλάτας ἔχοντας ἐκκειμένας τε καὶ προηκούσας εἰς τοὐπίσω. Et rursus: Τίνας μὲν ὀνομάζουσιν οἱ ἰατροὶ πτερυγώδεις ἔμπροσθεν εἴρηται· μεμαθήκατε δὲ καὶ ὅτι πρὸς φθίσιν ἐπιτήδειοι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ τοιοῦτοι, διὰ τοῦ τρίτου τῶν Ἐπιδημιῶν. Sic autem dicuntur πτερυγώδεις φύσιες πλευρέων Hippocrati, hoc est, habere pectora alata natura, quibus pectus est angustum, et latera velut ab alis compressa, ideoque et scapulæ exsertæ et retro prominentes. Quam nominis notationem aperte etiam declarat Galenus De temperamentis 2, p. 76, 25 ed. Bas.: Ὅταν δὲ καὶ τὰ κατ' ὠμοπλάτας αὐτοῖς ἄσαρκα τελέως ᾖ, καὶ γυμνὰ καὶ προπετῆ δίκην πτερύγων, ὀνομάζονται μὲν αἱ τοιαῦται φύσεις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν πτερυγώδεις. Idem quoque De caus. morb. p. 210, 18: Ῥὶς δ' ὀξεῖα, καὶ κρόταφοι συμπεπτωκότες, καὶ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, καὶ τὰ κατ' ὠμοπλάτας καὶ βραχίονας οἱονεὶ πτέρυγες ἔξωθεν αἰωρούμεναι, τοῖς φθίνουσι φαίνονται. Fors. ‖ Adverb. Πτερυγοειδῶς. Theophr. H. Pl. 3, 12, 2: Πτ. περύκασι τὰ φύλλα.]

[Πτερυγολάβος, ὁ, Pennirapus, Gl.]

[Πτερυγόπους, ὁ, Alipes. Planud. Ovid. Metam. 4, 755. Boiss.]

[Πτερυγοτομία, ἡ, Sectio pterygii in oculo. Leo Philos. Consp. med. p. 137, 20 Ermerins. Hase.]

[Πτερυγοτόμος, ὁ, Instrumentum quo alæ præciduntur. Paul. Æg. 6, 18.]

[Πτερυγοτύραννος, ὁ. Hesych.: Πτ., ὄρνις ποιὸς ἐν Ἰνδικῇ Ἀλεξάνδρῳ δοθείς. Avem significari eximia alarum vel magnitudine vel elegantia monuit Albert.]

Πτερυγοφόρος, ὁ, ἡ, Aliger, Penniger. ‖ At πτ. ἤλεκτρον, Succinum plumas paleasque attrahens, VV. LL.

[Πτερυγόω, Alis instruo, Alas addo. Passiv. Etym. M. p. 662, 32, ex Zonara p. 1540 et codd. supplementum (v. Sturzii annot. p. 1003 et Koen. ad Greg. Cor. p. 638): Οἱ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι· οἷον (apud Sapphonem, ut videtur) «Ὡς δὲ παῖς πεδὰ ματέρα πεπτερύγωμαι.» Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Περὶ πάθους. I. e. Ut filia ad matrem volito.]

[Πτερυγώδης. V. Πτερυγοειδής.]

[Πτερυγωκής, ὁ, ἡ.] Πτερυγωκής, Alis celer, i. q. ὠκύπτερος, Æsch. [Prom. 286: Τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν. Schol.: Τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον.]

Πτερύγωμα, τὸ, Ala, Pinna. At in pudendo muliebri τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη, quæ et μυρτοχειλίδες et κρημνοὶ dicuntur, πτ. nominantur, Pollux [2, 174], i. e. veluti alæ. [Suidas: Καπρέαι, αἱ ἐντὸς τῶν πτ. τῆς φύσεως τῶν καμήλων ἐπανεστῶσαι σάρκες.] In auribus autem ea, quæ panduntur, πτ. quasi pinnæ, appellantur. Cam. ex libro, qui inscribitur Περὶ ἰατροῦ. Idem habetur etiam ap. Ruf. Ephes. [Galen. vol. 14, p. 701, 4, de auribus: Τούτων δὲ τὰ μὲν ἀναπεπταμένα πτερυγώματα ὀνομάζεται. Hase. Ala, Horapoll. p. 154. Wakef.]

Πτερυγωτός, ἡ, ὄν, Alatus, Pennatus, Pinnatus. [Aristot. De respir. c. 10: Τὰ πτ., οἷον ὄρνιθες. De partt. anim. 2, 16; 4, 12.] Aristoph. Eq., πτ. ἀετός. [Est v. 1086: Ἔστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός, αἰετὸς ὡς γίγνει κτλ., ubi in edd. vet. nulla interpunctio est, unde πτ. cum ἀετὸς conjunxit HSt. Sed proba-

bilius est ad χρησμὸς esse referendum, ut in recentioribus editionibus factum. G. D. Philopon. De cr. mundi p. 192, 11, de aquatilibus : Πτ. ἐστὶν ἑκάτερα. Hase.]

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Hom. Il. B, [316] de dracone et passerculo : Πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. [Ib. 462 : Ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν· Od. B, 149 : Τιταινομένω πτερύγεσσιν. Hesiod. Sc. 134, Pind. Pyth. 1, 11 : Ὠκεῖαν πτ. (ut ὠκεῖα πτέρυξ ap. Eurip. Melan. fr. 11, 2)· Isthm. 1, 90 : Πτερύγεσσιν ἀγλααῖς. Æsch. Prom. 126 : Ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς· 129 : Πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις· Ag. 52 : Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Soph. Ant. 114; Eur. Tro. 1298; Aristoph. Pac. 159, Av. 574, 1229, al. Translate Eur. Tro. 746 : Τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχῃ πέπλων νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς;] Plut. [Mor. p. 786, D] de voluptatibus, quæ ex virtutis operibus percipiuntur : Οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ ταῖς Πλατωνικαῖς ἐκείναις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τὴν ψυχὴν ἀναφέρουσιν, Aureis alis. Theophil. [Aristophon] Comicus ap. Athen. 12, [p. 563, B] : Τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε, τῇ Νίκῃ φορεῖν Ἔδωκαν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων, de Cupidine, cui abscissas τὰ πτερὰ, ut paulo ante loquitur : ita ut πτέρυξ et πτερὸν idem sint. Et 4, [p. 197, E] in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, Νῖκαι [Νίκαι] χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. [De augurio ex avium volatu capto Callim. Lav. Pall. 124 : Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας ... ποῖαι οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες· ubi Dousa comparavit Propert. 3, 8, 11 : *Felicibus edita pennis.*] Metaph. ap. Soph. El. [242], Ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, [Cohibens] alas [i. e. cursum] luctuum acutisonorum, ubi celeritatem exprimi schol. vult, quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. [Soli, cujus orientis lux orbem terrarum pervolat, tribuit Eur. Ion. 123 : Ἅμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ. Πτέρυγες ἀνέμων Psalm. 17, 12; 103, 4. || Figurate de Deo dictum significat Providentiam s. Protectionem, ut Psalm. 62, 8 : Ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτ. σου ἀγαλλιάσομαι· quo sensu fortasse accipiendum in gl. Hesychii, Πτέρυγας, σκέπας. « Theodoret. In Psalm. 17, 8, p. 452 : Πτέρυγας τὴν ὀξεῖαν καὶ σύντομον τῆς προνοίας ἀσφάλειαν ὀνομάζει· ῥᾳστη γὰρ τῶν πτ. ἡ κίνησις. Idem In Ps. 61, p. 630 : Πτέρυγας τὴν τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν καλεῖ. Joann. Chrys. Hom. 33 vol. 5 dicit alas in Deo notare βοήθειαν, ἀσφάλειαν, σκέπην, συμμαχίαν, τὸ ἀχείρωτον τῆς βοηθείας. Per δύναμιν καὶ μακαριότητα καὶ ἀφθαρσίαν καὶ τὰ τοιαῦτα exp. Greg. Nyss. Hom. 15 in Cantic. vol. 1, p. 699, per τὸ σκεπαστικὸν Basil. Cæsar. Contra Eunom. l. 5, vol. 2, p. 133. » Sueck. || De volatilibus (ut πτερόν), Julian. Anth. Pal. 6, 11 : Πέτρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων ταῦτα φέρει θηρῶν Δᾶμις· Κλείτωρ δὲ θαλάσσης· pro quo πτανῶν vel πετεινῶν dixerunt Leonidas, Antipater Sidon. et Archias ib. 13, 14 et 16, ὑπηερίων Zosimus ib. 15.] || Pinna. [Herodot. 2, 76 : Ἴβις λευκὴ πτερῶσι, ... πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 6] : Ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι θαλοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Plin. quoque abietis folium pinnatum esse scribit. || De pinnis natatilium. Nicand. Al. [570] : Χελώνης Γυίους, ἣ ταχινῇσι διαπλώει πτερύγεσσιν. Basil. : Οἱ ἰχθῦς ὕδωρ τέμνουσι τῇ μὲν κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem et πτερύγιον appellatur. [Ælian. N. A. 11, 24 : Πτέρυγες αὐτῷ (τῷ ὀξυρύγχῳ) αἱ μὲν πρῶται (i. e. pectorales) μέλαιναι, αἱ δὲ νωτιαῖαι λευκαί. Ib. vero 9, 40, ubi vulgo : Ὁ ξιφίας ἀμύνει τῇ πτέρυγι, nunc τῷ ῥύγχει ex codd. quibusdam legitur. || De ala pulmonis s. lobo Hippocr. p. 181, G, ubi ἡ ἄνω, ἡ μέση et ἡ κάτω πτ.] || Sed et λόγχη πτέρυγας habet, i. e. Pinnas : seu, ut Pollux [5, 21] exp., τὰς ἑκατέρωθεν προβολὰς, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. [Plut. V. Alex. c. 16 : Ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτ. τῆς κοπίδος.] || Πτέρυγες dicuntur quoque [εὐθυντῆρες,] τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Hesych. Pinnulæ, Bud., seu, ut Pollux [1, 90, ubi non de hoc voc., sed de πτερύγιον agitur] tradit, τὰ τελευταῖα τοῦ πηδαλίου. [Photius p. 470, 2 : Πτέρυγας, τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς. Apoll. Rh. 4, 931 : Ἡ δ' ὄπιθεν πτέρυγος θίγε πηδαλίοιο δῖα Θέτις. Anon. in Anth. Pal. App. 204 : Νεῶν ... ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἀγλαϊσμένων.] || Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος [ut exp. Hesych.], Laciniæ, Partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quod lacinioso procursu et angulis alarum formam referant, VV. LL. Plut. [Comp. Lyc. c.] Numa [c. 3], αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et ap. Suid. Θετταλικαὶ πτέρυγες : quas inde dictas scribit, Διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, ἅπερ εἰσὶν ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. [Hæc Θετταλικὰ πτερὰ vocantur a Polluce 7, 46.] Hoc et Macedonicæ chlamydi laciniatim dispersæ tribuit Plin. 25, 10, quum de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, dextra lævaque anguloso procursu. VV. LL. At Pollux [7, 62] πτέρυγας et πτερύγιον tradit esse τὸ ἧμισυ τοῦ χιτωνίσκου. [Ib. 55 : Παρθένων χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες ἄχρι τινὸς τὰς πτ. ἐκ τῆς κάτω πέζης παρέφαινον τοὺς μηρούς. Eur. Ion. 1143 : Ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων. Joseph. A. J. 6, 13, 4 : Ἀποτέμνει τὴν πτ. τοῦ ἱματίου. || Aulin, Chalcidi ponte junctam, alam Eubœæ appellat Eur. Iph. A, 120 : Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλυστον. De summitate montis Musæus 48 : Λιβάνου ... ἐνὶ πτερύγεσσι χορείων, quod schol. exp. ἐν ταῖς ἄκραις.] || Habet vero et thorax πτέρυγας, Pinnulas. [Pollux 1, 134.] Xen. De re eq. [12, 4] : Περὶ δὲ τὸ ἦτρον, καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ, αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἔστωσαν, ὥστε στέγειν τὰ μέλη, Ad inguen et verenda, circumque hæc, pinnæ applicentur tot et tales, quæ illas partes obtegant. Ib. [§ 6] : Τοῦ μὲν οὖν θώρακος τὸ χαλάον ταύτῃ ἀφαιρετέον, ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγες οὕτως ἐν τοῖς γιγγλυμοῖς προσθετέαι, ὅπως, ὅταν μὲν διαίρηται ὁμοίως ἀναπτύσσωνται· ὅταν δὲ καθαιρῆται, ἐπικλείωνται· Ab hac removebitur quicquid in thorace impedire illam possit, et hujus loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intensa cum manu quasi excurrant, reductaque cum illa rursum jungantur. Cam. Id ipsum in Ἀναβάσει [4, 7, 15, ubi nunc πτερύγων restitutum ex codd. pro πτερυγίων] vocat πτερύγια, ut paulo ante in Πτερύγιον dixi. [|| Pinnaculum (i. q. ἀέτωμα). Pollux 7, 121 : Μέρη οἰκοδομημάτων ... δόμοι, πτέρυγες, φάρος· ubi Jungerm. comparavit glossam Hesychii, qui φάρος per πτερύγιον, ἀκρωτήριον explicuit.] || Quibusdam τὸ ἀσπληνον, Gorr. ex Diosc. [3, 151. || De accentu mira fuit grammaticorum quorumdam opinio πτερύξ scribentium ὀξυτόνως. Schol. Hom. Il. B, 316 : Πτέρυγος παροξυτόνως. Καὶ ὁ μὲν κανὼν θέλει προπαροξυτόνως ὡς ὄρτυγος (ὄρτυγος vel Θέτιδος ponunt duo alii codd.), ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως δοκεῖ στίζειν τῷ Ἀριστάρχῳ, πειθόμεθα αὐτῷ ὡς πάνυ ἀρίστῳ γραμματικῷ. Explicatius Eustath. ib. p. 230, 40 : Τὸ δὲ πτέρυγος λάβεν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἀριστάρχειον ἀνάγνωσιν, ὡς δ' ἄλλοι φασὶ κατὰ παράδοσιν παροξύνειν, ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου τῆς ἡ πτερύξ, ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερὰ μόνα, τὸ μόριον δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υξ θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, στύξ νύξ πτύξ, ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ ἄντυξ πομφόλυξ. Τὸ πτερύξ σεσημείωται ὑπὸ Ἀριστάρχου ὀξυνθὲν διὰ τὸ ἐννοίας περιεκτικῆς εἶναι. Οὕτω γὰρ, φησὶν, ἀνέγνωμεν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ. Similia tradit idem ad Ψ, 875, p. 1334, 20; 1352, 46. Origo hujus opinionis cognoscitur ex Etym. M. p. 694, 20, oxytonum et paroxytonum distinguente : Διαφέρει πτέρυξ καὶ πτερύξ. Πτέρυξ λέγεται τὸ ὅλον μέρος, πτερὺξ δὲ τὸ ἄκρον, ὡς τὸ « πτέρυγος λάβεν » Ἰλ. Β· ἢ ὅτι τὸ πτερὺξ ὀξυτόνως περιεκτικήν τινα ἔννοιαν σημαίνει, ἤγουν ὅλην, καὶ περιεκτικόν ἐστι πολλῶν πτερῶν, πτέρυξ δὲ μέρος τι τοῦ πτεροῦ παροξυτόνως· ἢ πτέρυξ ἡ σὰρξ ἧ ἐμφύεται τὰ πτερὰ, πτερὺξ δὲ τὸ πτερύγιον δι' οὗ πέτονται· et brevius Chœrob. in Can. p. 81, 14, Epimer. in Psalm. p. 125, 20. Ut πτερὸν modo totam alam, modo unam pennam significat, ita πτέρυξ quoque duobus modis dicitur, quos nimia grammaticorum illorum subtilitas accentu distingui voluit. G. Dind.]

Πτέρυξις, εως, ἡ, Alarum plausus. Vide Πτερύσσομαι. [Eumath. p. 385 : Ὦ πτερύξεως ἐκείνης ἀγρίας.]

Πτερύσσομαι, Alis latera ferio, ut gallinacei ante cantum. [Hesych. : Πτερύσσεται, τὰ πτερὰ τινάσσει, πέτεται. Πτερυξαμένη, διασεισαμένη. Ἐπτερύξατο, προσετρέψατο (?). Philo vol. 1, p. 602, 30 : Τὸν νεοττὸν οὐχ ὁρᾷς, ὃς πρὶν ἀέρι ἐπινήχεσθαι, πτερύσσεσθαι (codd. nonnulli πτερυγύσσεσθαι) καὶ τοὺς ταρσοὺς διασείειν φιλεῖ;

Ælian. N. A. 7, 7 : Ἀλεκτρυόνες πτερυσσόμενοι.] Lucian. [V. H. 2, 41] : Ὁ, τι γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε, Latera quatere cœpit alis, ut Plin. de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipsum vero cantum plausu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Bud. [Lucian. Icarom. c. 14 : Ἐπισχὼν τοῦ γονὸς τὴν πτέρυγα θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι. Schol. Theocr. 13, 12 : Πτερυσσομένας ματρὸς (pullorum). Eumath. p. 385 : Ὡς ὄρνις εὔπτερος ἐπτερύξω.] Huc pertinet quod Ezech. 1, [24] legimus, Ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτὰ, Quum alis plauderent : scribitur tamen ibi etiam πορεύεσθαι, et paulo ante, Αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ. Exponi etiam potest Gestio alis, Passis alis. Capitur vero et metaph., ut Athen. 6, [p. 236, C] ex Diphilo comico, de parasito quodam : Ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu avis gestiens, Alis gestio. Philo V. M. 1 : Εἰ δέ που διακινηθείη μόνον ἠσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβριθεστέρας παρῄτειτο ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Si paulum modo se commoveret et tanquam alis gestiret, Turn. : loquitur autem ibi περὶ παίδων μεμηνότων καὶ λελυττηκότων. [Id. vol. 2, p. 418, 20 : Πτερυξάμενος ὁ νοῦς. Eustath. p. 193, 8 : Οἱ (ἀποτελεσματικοὶ cum Icaro comparandi) πτερυσσόμενοι ἄνω δι' εὑρεσιν ἀληθείας. Idem sæpius hoc verbo usus est in Opusculis a Tafelio editis.] || Alis strepo et pugnam meditor, ut galli inter se dimicaturi. Sic interpr. Bud. ap. Diog. L. in Socr. p. 76 [2, 30] : Δόξας αὐτῷ τοῦ κουρέως Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους. [|| Evolo. Lycophro 1106 : Οἰστρῷ δὲ πίμπρὰ Ταίναρον πτερύξεται. Quod per πεταισθήσεται exp. schol. Aoristum pass. annotavit Hesych. : Ἐπτερύγη (codex —ει), ἀνέπτη.]

Πτέρωμα, τὸ, Pennosum in avibus tegmen, ut τρίχωμα Pillosum villosumque tegmen in bestiis, Cam. Dicitur certe πτέρωμα de tota pennarum multitudine, ut si Gallice dicas, *Plumage, Pennage.* Aristot. : Ἅπαντα τὰ τριχώματα καὶ τὰ πτ. τοῖς δέρμασι συνακολουθεῖ. Idem : Γίνονται δὲ καὶ τὰ πτ. τῶν μελάνων ὀρνίθων, τὰ μὲν πρὸς τῷ σώματι μελάντερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaph. autem Synes. dicit τὸ νοῦ πτ., Alas mentis. [Plato Phædr. p. 246, E : Τούτοις τρέφεταί τε καὶ αὔξεται μάλιστα τό τῆς ψυχῆς πτ. Maximus Tyr. 7, 1 : Πτ. τι κοῦφον καὶ μετάρσιον ἐπαῖρόν τε καὶ ἀνακουφίζον τὴν ψυχήν. || Pinna ceti. Ælian. N. A. 16, 12 : Τὸ πτ. βραχίων ἑκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά. || De sagitta, ut ἰοὶ et ὀϊστοὶ πτερόεντες poetice dicuntur, Æsch. fr. 123 : Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν ... ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος. Lycophro 56 : Βουκόλον πτερώματι, quod per ὀϊστοῖς, βέλεσι exp. schol.] || Πτερώματα, Pinnæ et muri in ædificiis. Strabo 17, [p. 805, ubi non hoc, sed πτερὰ legitur,] vocat Muros æque altos ex utraque pronai parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque, quæ fit columnis, ædium circumvallationem, et potissimum in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruv., quod alarum specie protegat. VV. LL. Vitruvii verba sunt 3, 2 : Pteromatos ratio et columnarum circum ædem dispositio ideo est inventa, ut aspectus propter asperitatem intercolumniorum haberet auctoritatem. Id. 4, 7 : Alii vero removentes parietes ædis, et applicantes ad intercolumnia pteromatos, spatio parietis sublati efficiunt amplum laxamentum cellæ. [V. Πτερόν.]

[Πτέρων, ωνος, ὁ. Hesych. : Πτερῶν· « ἀλλ' ἢ τρίοργος ἢ πτέρων ἢ στρουθίας » εἶδος ὀρνέου. Πτερῶν corrigit Meinek. Com. vol. 4, p. 647. Debebat, ut opinor, πτέρων. Πτέρων, ωνος, cum aliis hujusmodi nominibus in ρων terminatis memoratur in Etym. M. p. 226, 37. G. Dindorf.]

[Πτερώνυμος, ὁ, ἡ, A pennis denominatus. Plato Phædro p. 252, C : Τὸ τοῦ πτ. ἄχος.]

[Πτέρως, ωτος, ὁ, nomen Cupidinis, fictum a Platone Phædr. p. 252, C : Τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν, ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην.]

Πτέρωσις, εως, ἡ, Pennarum productio, ut τρίχωσις, Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα. [Aristoph. Av. 94 : Τίς ἡ πτ.; 97 : Μῶν με σκώπτετον ὁρῶντε τὴν πτ.;] Aristoph. : Πτέρωσιν ἀναλαμβάνει, Pennas recipit, Iterum plumescit, αὖθις πτερὰ φύει, ut idem [Av. 106] loquitur. Lucian. : Πτ. διαλυθείσης, Pennis dissolutis. [Id. Gall. c. 23 : Κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτ. Aristot. De partt. anim. 1, 3 : Πτ. καὶ ποδῶν. Dio Chr. vol. 1, p. 371 : Τῆς πτ. τὸ κοῦφον. Lex. Herodot. s. v. Ταρσοὶ : Τῶν ὀρνίθων ἡ πτ. « Julian. Epist. 18, p. 386, D. » Jacobs.] Etiam Remigium alarum, VV. LL.

Πτερωτὴς, ὁ, Qui alas addit, alis sublevat. Sicut vero πτερόω metaph. capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Gregor. : Τῆς ἐρημίας τὸν πτ., τῆς ἐπιμιξίας τὸν νομοθέτην, Exhilaratorem et confirmatorem, Qui spe bona implet et sublevat, Bud.

[Πτερωτικὸς, ἡ, όν. Hierocles p. 210 : Ἐπάγει τὰ περὶ τῆς τοῦ αὐγοειδοῦς καθαρότητος πτερωτικῆς, Puritatem, cui alas suas debet, Int.]

Πτερωτὸς, [ἡ, όν, et ὁ, ἡ,] Alatus, Pennatus. Aristot. H. A. 1, 5 : Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτ. ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. [Æsch. Suppl. 510 : Οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. Quod genere neutro dictum videtur, ut πτερωτῶν φθέγματα ap. Eur. Hel. 753. Masculino Eur. Bacch. 257 : Σκοπεῖν πτερωτοὺς κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν. Herodot. 2, 75 : Πτερωτοὶ ὄφιες.] Pollux [6, 10] : Πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria s. Cervicalia plumatilia s. plumea, i. e. Pennis volucrium s. plumis farta. [Λόφοι πτ. Plut. V. Marii c. 25.] Et πτερωτοὶ calices ap. Plin. 36, 27, Alati aut Pennati calices. [Ὄχος πτ. Æsch. Prom. 135. Πτ. ἅρματα Pseudo-Eur. Iph. A. 251. Τὸ πτ. Ἀλίου ἅρμα Eur. Or. 1001. Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ib. 274, ut πτ. τοξεύμασι Herc. F. 571, et πτ. ἔγχη ib. 1098. Πτερωτὸς βροντὴ Soph. Œd. C. 1460. Plato Phæd. p. 251, B : Ἦν γὰρ ἡ ψυχὴ ... ἦν τὸ πάλαι πτερωτή. Πτ. Ἅιδας Eur. Alc. 262. Πτ. Ἑρμῆς Suid. s. v. Ἑρμῆν. Πτ. χιτωνίσκος (ut πτερὰ vel πτέρυγες vestibus tribuuntur) Plut. Mor. p. 310, B. Πτερωταὶ ὁλκάδες Lycophro 514. Ubi schol. : Τὰς ἐπτερωμένας διὰ τὰς κώπας (quæ πτερὰ vocantur : v. Πτερόν). G. D. Πτερωτὴν φύσιν Theodos. Acroas. De expugn. Cretæ 2, 265. Βάλανοι πτ. Lucian. Vera hist. 1, 16. Πτερωτὰ sidera Virginis, Hephæst. Apotelesm. p. 11, 4, et Sagittarii, p. 15, 10. Hase.]

[Πτέσθαι. V. Πέτομαι.]

[Πτηκτικὸς, ἡ, όν, Pavidus, Animi dejectus, Facilis ad trepidandum, ut pauper. Voc. dubium. Schneid.]

Πτῆμα, τὸ, Volatus [Gl. Per πτῆσις (duo codd. πτήσεις) οἰωνῶν exp. Suidas, addito loco anonymi, Παρεφαίς δὲ ἦν τὸ πτ. τῶν οἰωνῶν. « Πᾶν πτῆμα καιροῦ Eumath. p. 134. Sed tres codd. Monac. πτῆξμα. » Jacobs.]

[Πτὴν, ὁ, cum genit. πτηνὸς, cujus usitatum compositum est ἄπτην, ponunt grammatici : v. Herodian. in Cram. An. vol. 3, p. 243, 6, Etym. M. p. 694, 7.]

[Πτηνάριον, τὸ, Avicula. Nicet. Chon. Hist. p. 68, 19.]

[Πτηνοβατία, ἡ, Volatilium initus. Jo. Mon. Pœnitent. p. 106, D; 107, D. Hase.]

[Πτηνοβόλος, ὁ, ἡ, Alites feriens. Hymn. Orph. 12, 16 : Πτηνοῖς ἰοβόλοις κῆρας χαλκοῖς ἐπίπεμπε· ubi conversis syllabis scribendum ἰοῖς πτηνοβόλοις, sagittis quæ Stymphalidas peremerunt, ut ἰχθυβόλος, θηροβόλος. Lobeck. Aglaoph. p. 984.]

[Πτηνοδρομέω, Alatus curro. Nicet. Eugen. 4, 386; 5, 43.]

[Πτηνοκράτωρ, ὁ, Alitum imperator. Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 125, 138. Boiss.]

[Πτηνολέτις, ιδος, ἡ, Alitum perditrix. Πτ. νεφέλη Zosimus Anth. Pal. 6, 185.]

[Πτηνοπέδιλος, ὁ, ἡ, Alatos calceos habens, i. e. Celeripes. Epitheton Mercurii Hymn. Orph. 27, 4.]

[Πτηνόπους, ὁ, ἡ, Alatos, i. e. celeres, pedes habens. Const. Manass. Chron. 171 : Πτηνόποδας λαγιναι· 3559 : Ποσὶς πτηνόπουν τὸν ἀργόπουν· 3771 : Πεζόπτερος πτ. 5461 : Ἵππος πτ. Boiss. Nicet. Chon. Hist. 10, 4, p.

Πτηνὸς [(Dor. Πτανὸς), ἡ, όν, et ὁ, ἡ], Voluceris. [Hesych. : Πτ., ὁ ἱπτάμενος. Æsch. Prom. 1024 : Διὸς πτ. κύων (aquila)· et Ag. 136 : Πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς

bilius est ad χρησμὸς esse referendum, ut in recentioribus editionibus factum. G. D. Philopon. De cr. mundi p. 192, 11, de aquatilibus : Πτ. ἐστὶν ἑκάτερα. Hase.]

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Hom. Il. B, [316] de dracone et passerculo : Πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. [Ib. 462 : Ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν· Od. B, 149 : Τιταινομένω πτερύγεσσιν. Hesiod. Sc. 134, Pind. Pyth. 1, 11 : Ὠκεῖαν πτ. (ut ὠκεῖα πτέρυξ ap. Eurip. Melan. fr. 11, 2)· Isthm. 1, 90 : Πτερύγεσσιν ἀγλααῖς. Æsch. Prom. 126 : Ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς· 129 : Πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις· Ag. 52 : Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Soph. Ant. 114; Eur. Tro. 1298; Aristoph. Pac. 159, Av. 574, 1229, al. Translate Eur. Tro. 746 : Τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχει πέπλων νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς;] Plut. [Mor. p. 786, D] de voluptatibus, quæ ex virtutis operibus percipiuntur : Οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ τοῖς Πλατωνικοῖς ἐκείνοις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τὴν ψυχὴν ἀναφέρουσιν, Aureis alis. Theophil. [Aristophon] Comicus ap. Athen. 12, [p. 563, B] : Τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε, τῇ Νίκῃ φορεῖν Ἔδωκαν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων, de Cupidine, cui abscissæ τὰ πτερὰ, ut paulo ante loquitur : ita ut πτέρυξ et πτερὸν idem sint. Et 4, [p. 197, E] in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, Νῖκαι [Νίκαι] χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. [De augurio ex avium volatu capto Callim. Lav. Pall. 124 : Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας ... ποῖοι οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες· ubi Dousa comparavit Propert. 3, 8, 11 : *Felicibus edita pennis*.] Metaph. ap. Soph. El. [242], Ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, [Cohibens] alas [i. e. cursum] luctuum acutisonorum, ubi celeritatem exprimi schol. vult, quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. [Soli, cujus orientis lux orbem terrarum pervolat, tribuit Eur. Ion. 123 : Ἅμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ. Πτέρυγες ἀνέμων Psalm. 17, 12; 103, 4. || Figurate de Deo dictum significat Providentiam s. Protectionem, ut Psalm. 62, 8 : Ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτ. σου ἀγαλλιάσομαι· quo sensu fortasse accipiendum in gl. Hesychii, Πτέρυγες, σκέπαι. « Theodoret. In Psalm. 17, 8, p. 452 : Πτέρυγας τὴν ὀξεῖαν καὶ σύντομον τῆς προνοίας ἀσφάλειαν ὀνομάζει· ῥάστη γὰρ τῶν πτ. ἡ κίνησις. Idem In Ps. 61, p. 630 : Πτέρυγας τὴν τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν καλεῖ. Joann. Chrys. Hom. 33 vol. 5 dicit alas in Deo notare βοήθειαν, ἀσφάλειαν, σκέπην, συμμαχίαν, τὸ ἀχείρωτον τῆς βοηθείας. Per δύναμιν καὶ μακαριότητα καὶ ἀφθαρσίαν καὶ τὰ τοιαῦτα exp. Greg. Nyss. Hom. 15 in Cantic. vol. 1, p. 699, per τὸ σκεπαστικὸν Basil. Cæsar. Contra Eunom. l. 5, vol. 2, p. 133. » Suicer. || De volatilibus (ut πτερόν), Julian. Anth. Pal. 6, 11 : Πέτρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων ταῦτα φέρει· θηρῶν Δᾶμις· Κλείτωρ δὲ θαλάσσης· pro quo πτηνῶν vel πετεινῶν dixerunt Leonidas, Antipater Sidon. et Archias ib. 13, 14 et 16, ὑπηερίων Zosimus ib. 15.] || Pinna. [Herodot. 2, 76 : Ἶβις λευκὴ πτεροῖσι, ... πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 6] : Ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Plin. quoque abietis folium pinnatum esse scribit. || De pinnis natatilium. Nicand. Al. [570] : Χελώνης Γυίοις, ἣ ταχινῆσι διαπλώει πτερύγεσσιν. Basil. : Οἱ ἰχθῦς ὕδωρ τέμνουσι τῇ μὲν κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem et πτερύγιον appellatur. [Ælian. N. A. 11, 24 : Πτέρυγες αὐτῷ (τῷ ὀξυρύγχῳ) αἱ μὲν πρῶται (i. e. pectorales) μέλαιναι, αἱ δὲ νωτιαῖαι λευκαί. Ib. vero 9, 40, ubi vulgo : Ὁ ξιφίας ἀμύνει τῇ πτέρυγι, nunc τῷ ῥύγχει ex codd. quibusdam legitur. || De ala pulmonis s. lobo Hippocr. p. 181, G, ubi ἡ ἄνω, ἡ μέση et ἡ κάτω πτ.] || Sed et λόγχη πτέρυγας habet, i. e. Pinnas : seu, ut Pollux [5, 21] exp., τὰς ἑκατέρωθεν προβολὰς, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. [Plut. V. Alex. c. 16 : Ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτ. τῆς κοπίδος.] || Πτέρυγες dicuntur quoque [εὐθυντῆρες,] τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Hesych. Pinnulæ, Bud., seu, ut Pollux [1, 90, ubi non de hoc voc., sed de πτερύγιον agitur] tradit, τὰ τελευταῖα τοῦ πηδαλίου. [Photius p. 470, 2 : Πτέρυγας, τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς. Apoll. Rh. 4, 931 : Ἡ δ' ὄπιθεν πτέρυγος θίγε πηδαλίοιο δῖα Θέτις. Anon. in Anth. Pal. App. 204 : Νηῶν ... ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων.] || Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος [ut exp. Hesych.], Laciniæ, Partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quod lacinioso procursu et angulis alarum formam referant, VV. LL. Plut. [Comp. Lyc. c.] Numa [c. 3], αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et ap. Suid. Θετταλικαὶ πτέρυγες : quas inde dictas scribit, Διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἵπερ εἰσὶν ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. [Hæc Θετταλικὰ πτερὰ vocantur a Polluce 7, 46.] Hoc et Macedonicæ chlamydi laciniatim dispersæ tribuit Plin. 25, 10, quum de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, dextra lævaque anguloso procursu. VV. LL. At Pollux [7, 62] πτέρυγας et πτερύγιον tradit esse τὸ ἦμισυ τοῦ χιτωνίσκου. [Ib. 55 : Παρθένων χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες ἄχρι τινὸς τὰς πτ. ἐκ τῆς κάτω πέζης παρέφαινον τοὺς μηρούς. Eur. Ion. 1143 : Ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων. Joseph. A. J. 6, 13, 4 : Ἀποτέμνει τὴν πτ. τοῦ ἱματίου. || Aulin, Chalcidi ponte junctam, alam Eubææ appellat Eur. Iph. A, 120 : Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλυστον. De summitate montis Musæus 48 : Λιβάνου ... ἐνὶ πτερύγεσσι χοραίων, quod schol. exp. ἐν ταῖς ἄκραις.] || Habet vero et thorax πτέρυγας. Pinnulas, [Pollux 1, 134.] Xen. De re eq. [12, 4] : Περὶ δὲ τὸ ἦτρον, καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ, αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἔστωσαν, ὥστε στέγειν τὰ μέλη, Ad inguen et verenda, circumque hæc, pinnæ applicentur tot et tales, quæ illas partes obtegant. Ib. [§ 6] : Τοῦ μὲν οὖν θώρακος τὸ καλόν ταύτῃ ἀφαιρετέον, ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγες ὧσιν ἐν τοῖς γιγγλυμοῖς προσθεταὶ, ὅπως, ὅταν μὲν διαίρηται ὁμοίως ἀναπτύσσωνται· ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπικλείωνται· Ab hac removebitur quicquid in thorace impedire illam possit, et hujus loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intensa cum manu quasi excurrant, reductaque cum illa rursum jungantur. Cam. Id ipsum in Ἀναβάσει [4, 7, 15, ubi nunc πτερύγων restitutum ex codd. pro πτερυγίων] vocat πτερύγια, ut paulo ante in Πτερύγιον dixi. [|| Pinnaculum (i. q. ἀέτωμα). Pollux 7, 121 : Μέρη οἰκοδομημάτων ... ὄροφοι, πτέρυγες, φάρος· ubi Jungerm. comparavit glossam Hesychii, qui φάρους per πτερύγιον, ἀκρωτήριον explicuit.] || Quibusdam τὸ ἀσπλήνιον, Gorr. ex Diosc. [3, 151. || De accentu mira fuit grammaticorum quorundam opinio πτερύξ scribentium ὀξυτόνως. Schol. Hom. Il. B, 316 : Πτερύγος παροξυτόνως. Καὶ ὁ μὲν κανὼν θέλει προπαροξυτόνως ὡς ὀνόματος (ὄρτυγος vel Θέτιδος ponunt duo alii codd.), ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως δοκεῖ στίζειν τῷ Ἀριστάρχῳ, πειθόμεθα αὐτῷ ὡς πάνυ ἀρίστῳ γραμματικῷ. Explicatius Eustath. ib. p. 230, 40 : Τὸ δὲ πτερύγος λάβεν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἀριστάρχειον ἀνάγνωσιν, ὡς δ' ἄλλοι φασὶ κατὰ παράδοσιν παροξύνειν, ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου τῆς ἡ πτερύξ, ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερὰ μόνα, τὸ μόριον δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υξ θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, στύξ νύξ τρύξ, ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ ἄντυξ πομφόλυξ. Τὸ πτερύξ σεσημείωται ὑπὸ Ἀριστάρχου ὀξυνθὲν διὰ τὸ ἐννοίας περιεκτικῆς εἶναι. Οὕτω γὰρ, φησὶν, ἀνέγνωμεν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ. Similia tradit idem ad Ψ, 875, p. 1334, 20; 1352, 46. Origo hujus opinionis cognoscitur ex Etym. M. p. 694, 20, oxytonum et paroxytonum distinguente : Διαφέρει πτέρυξ καὶ πτερύξ. Πτέρυξ λέγεται τὸ ὅλον μέρος, πτερὺξ δὲ τὸ ἄκρον, ὡς τὸ « πτερύγος λάβεν » Ἰλ. B· ἢ ὅτι τὸ πτερὺξ ὀξυτόνως περιεκτικήν τινα ἔννοιαν σημαίνει, ἤγουν ὅλην, καὶ περιεκτικόν ἐστι πολλῶν πτερῶν, πτέρυξ δὲ μέρος τι τοῦ πτεροῦ παροξυτόνως· ἢ πτέρυξ ἡ σὰρξ ἧ ἐμφύεται τὰ πτερὰ, πτερὺξ δὲ τὸ πτερύγιον δι' οὗ πέτονται· et brevius Chœrob. in Can. p. 81, 14, Epimer. in Psalm. p. 125, 20. Ut πτερὸν modo totam alam, modo unam pennam significat, ita πτέρυξ quoque duobus modis dicitur, quos nimia grammaticorum illorum subtilitas accentu distingui voluit. G. Dind.]

Πτέρυξις, εως, ἡ, Alarum plausus. Vide Πτερύσσομαι. [Eumath. p. 385 : Ὦ πτερύξεως ἐκείνης ἀγρίας.]

Πτερύσσομαι, Alis latera ferio, ut gallinacei ante cantum. [Hesych. : Πτερύσσεται, τὰ πτερὰ τινάσσει, πέταται. Πτερυξαμένη, διασεισαμένη. Ἐπτερύξατο, προσετρέψατο (?). Philo vol. 1, p. 602, 30 : Τὸν νεοττὸν οὐχ ὁρᾷς, ὃς πρὶν ἀέρι ἐπινήχεσθαι, πτερύσσεσθαι (codd. nonnulli πτερυγίζεσθαι) καὶ τοὺς ταρσοὺς διασείειν φιλεῖ ;

Ælian. N. A. 7, 7 : Ἀλεκτρυόνες πτερυσσόμενοι.] Lucian. [V. H. 2, 41] : Ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε, Latera quatere cœpit alis, ut Plin. de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipsum vero cantum plausu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Bud. [Lucian. Icarom. c. 14 : Ἐπεγχάνω τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι. Schol. Theocr. 13, 12 : Πτερυσσομένας ματρὸς (pullorum). Eumath. p. 385 : Ὡς ὄρνις εὔπτερος ἐπτερύξω.] Huc pertinet quod Ezech. 1, [24] legimus, Ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτὰ, Quum alis plauderent : scribitur tamen ibi etiam πορεύεσθαι, et paulo ante, Αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ. Exponi etiam potest Gestio alis, Passis alis. Capitur vero et metaph., ut Athen. 6, [p. 236, C] ex Diphilo comico, de parasito quodam : Ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν προσῆκε φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu avis gestiens, Alis gestio. Philo V. M. 1 : Εἰ δέ που διακινηθεὶς μόνον ἠσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβριθεστέρας παρείχετο ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Si paulum modo se commoveret et tanquam alis gestiret, Turn. : loquitur autem ibi περὶ παθῶν μεμηνότων καὶ λελυττηκότων. [Id. vol. 2, p. 418, 20 : Πτερυξάμενος ὁ νοῦς. Eustath. p. 193, 8 : Οἱ (ἀποτελεσματικοὶ cum Icaro comparandi) πτερυσσόμενοι ἄνω δι' εὕρεσιν ἀληθείας. Idem sæpius hoc verbo usus est in Opusculis a Tafelio editis.] || Alis strepo et pugnam meditor, ut galli inter se dimicaturi. Sic interpr. Bud. ap. Diog. L. in Socr. p. 76 [2, 30] : Δεῖξας αὐτῷ τοῦ κουρέως Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους. [|| Evolo. Lycophro 1106 : Θέατρα δὲ πέμψει Ταίναρον πτερύξεται. Quod per πετασθήσεται exp. schol. Aoristum pass. annotavit Hesych. : Ἐπτερύγη (codex —ει), ἀνέπτη.]

Πτέρωμα, τὸ, Pennosum in avibus tegmen, ut τρίχωμα Pillosum villosumque tegmen in bestiis, Cam. Dicitur certe πτέρωμα de tota pennarum multitudine, ut si Gallice dicas, *Plumage*, *Pennage*. Aristot. : Ἅπαντα τὰ τριχώματα καὶ τὰ πτ. τοῖς δέρμασι συνακολουθεῖ. Idem : Γίνονται δὲ καὶ τὰ πτ. τῶν μελάνων ὀρνίθων, τὰ μὲν πρὸς τῷ σώματι μελάντερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaph. autem Synes. dicit τὸ νοῦ πτ., Alas mentis. [Plato Phædr. p. 246, E : Τούτοις τρέφεταί τε καὶ αὔξεται μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς πτ. Maximus Tyr. 7, 1 : Πτ. τι κοῦφον καὶ μετάρσιον ἐπαῖρόν τε καὶ ἀνακουφίζον τὴν ψυχήν. || Pinna ceti. Ælian. N. A. 16, 12 : Τὸ πτ. βραγχίου ἑκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά. || De sagitta, ut ἰοὶ et ὀϊστοὶ πτερόεντες poetice dicuntur, Æsch. fr. 123 : Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετόν ... ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος. Lycophro 56 : Βουκόλου πτερώματι, quod per ὀϊστοῖς, βέλεσι exp. schol.] || Πτερώματα, Pinnæ et muri in ædificiis. Strabo 17, [p. 805, ubi non hoc, sed πτερὰ legitur,] vocat Muros æque altos ex utraque pronai parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque, quæ fit columnis, ædium circumvallationem, et potissimum in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruv., quod alarum specie protegat. VV. LL. Vitruvii verba sunt 3, 2 : Pteromatos ratio et columnarum circum ædem dispositio ideo est inventa, ut aspectus propter asperitatem intercolumniorum haberet auctoritatem. Id. 4, 7 : Alii vero removentes parietes ædis, et applicantes ad intercolumnia pteromatos, spatio parietis sublati efficiunt amplum laxamentum cellæ. [V. Πτερόν.]

[Πτέρων, ωνος, ὁ. Hesych. : Πτερῶν « ἀλλ' ἢ τρίορχος ἢ πτερὼν ἢ στρουθίας » εἶδος ὀρνέου. Πτερὼν corrigit Meinek. Com. vol. 4, p. 647. Debebat, ut opinor, πτέρων. Πτέρων, ωνος, cum aliis hujusmodi nominibus in ρων terminatis memoratur in Etym. M. p. 226, 37. G. Dindorf.]

[Πτερώνυμος, ὁ, ἡ, A pennis denominatus. Plato Phædro p. 252, C : Τὸ τοῦ πτ. ἄχθος.]

[Πτέρως, ωτος, ὁ, nomen Cupidinis, fictum a Platone Phædr. p. 252, C : Τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνὸν, ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην.]

Πτέρωσις, εως, ἡ, Pennarum productio, ut τρίχωσις, Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα. [Aristoph. Av. 94 : Τίς ἡ πτ.; 97 : Μῶν με σκώπτετον ὁρῶντε τὴν πτ.;] Aristoph. : Πτέρωσιν ἀναλαμβάνει, Pennas recipit, Iterum plumescit, αὖθις πτερὰ φύει, ut idem [Av. 106] loquitur. Lucian. : Πτ. διαλυθείσης, Pennis dissolutis. [Id. Gall. c. 23 : Κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτ. Aristot. De partt. anim. 1, 3 : Πτ. καὶ ποδῶν. Dio Chr. vol. 1, p. 371 : Τῆς πτ. τὸ κοῦφον. Lex. Herodot. s. v. Ταρσοὺς : Τῶν ὀρνίθων ἡ πτ. « Julian. Epist. 18, p. 386, D. » Jacobs.] Etiam Remigium alarum, VV. LL.

Πτερωτής, ὁ, Qui alas addit, alis sublevat. Sicut vero πτερόω metaph. capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Gregor. : Τῆς ἐρημίας τὸν πτ., τῆς ἐπιμιξίας τὸν νομοθέτην, Exhilaratorem et confirmatorem, Qui spe bona implet et sublevat, Bud.

[Πτερωτικός, ή, όν. Hierocles p. 210 : Ἐπάγει τὰ περὶ τῆς τοῦ αὐγοειδοῦς καθαρότητος πτερωτικῆς, Puritatem, cui alas suas debet, Int.]

Πτερωτός, [ή, όν, et ὁ, ἡ,] Alatus, Pennatus. Aristot. H. A. 1, 5 : Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτ. ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. [Æsch. Suppl. 510 : Οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. Quod genere neutro dictum videtur, ut πτερωτῶν φθέγματα ap. Eur. Hel. 753. Masculino Eur. Bacch. 257 : Σκοπεῖν πτερωτοὺς κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν. Herodot. 2, 75 : Πτερωτοὶ ὄφιες.] Pollux [6, 10] : Πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria s. Cervicalia plumatilia s. plumea, i. e. Pennis volucrium s. plumis farta. [Λόφοι πτ. Plut. V. Marii c. 25.] Et πτερωτὰ calices ap. Plin. 36, 27. Alati aut Pennati calices. [Ὄχος πτ. Æsch. Prom. 135. Πτ. ἅρματα Pseudo-Eur. Iph. A. 251. Τὸ πτ. Ἁλίου ἅρμα Eur. Or. 1001. Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ib. 274, ut πτ. τοξεύμασι Herc. F. 571, et πτ. ἔγχη ib. 1098. Πτερωτὴ βροντὴ Soph. Œd. C. 1460. Plato Phæd. p. 251, B : Πᾶσα ἡ ψυχὴ ... ἦν τὸ πάλαι πτερωτή. Πτ. Ἅδας Eur. Alc. 262. Πτ. Ἑρμῆς Suid. s. v. Ἑρμῆν. Πτ. χιτωνίσκος (ut πτερὰ vel πτέρυγες vestibus tribuuntur) Plut. Mor. p. 330, B. Πτερωταὶ ὀλκάδες Lycophro 514. Ubi schol. : Τὰς ἐπτερωμένας διὰ τῆς κώπης (quæ πτερὰ vocantur : v. Πτερόν). G. D. Πτερωτὴν φύσιν Theodos. Acroas. De expugn. Cretæ 2, 265. Βάλανοι πτ. Lucian. Vera hist. 1, 16. Πτερωτὰ sidera Virginis, Hephæst. Apotelesm. p. 11, 4, et Sagittarii, p. 15, 10. Hase.]

[Πτέσθαι. V. Πέτομαι.]

[Πτηκτικός, ή, όν, Pavidus, Animi dejectus, Facilis ad trepidandum, ut pauper. Voc. dubium. Schneid.]

Πτῆμα, τὸ, Volatus [Gl. Per πτῆσις (duo codd. πτῆσις) οἰωνῶν exp. Suidas, addito loco anonymi, Περιφερὴς δὲ ἦν τὸ πτ. τῶν οἰωνῶν. « Πᾶν πτῆμα χαροῦ Eumath. p. 134. Sed tres codd. Monac. τμῆμα. » Jacobs.]

[Πτὴν, ὁ, cum genit. πτηνός, cujus usitatum compositum est ἀπτήν, ponunt grammatici : v. Herodian. in Cram. An. vol. 3, p. 243, 6, Etym. M. p. 694, 7.]

[Πτηνάριον, τὸ, Avicula. Nicet. Chon. Hist. p. 66, 19.]

[Πτηνοβατία, ἡ, Volatilium initus. Jo. Mon. Poenitent. p. 106, D; 107, D. Hase.]

[Πτηνοβόλος, ὁ, ἡ, Alites feriens. Hymn. Orph. 12, 16 : Πτηνοὺς ἰοβόλους κῆρας χαλεπὰς ἐπίπεμπε· ubi conversis syllabis scribendum ἰοὺς πτηνοβόλους, sagittis quæ Stymphalidas peremerunt, ut ἰχθυβόλος, θηροβόλος. Lobeck. Aglaoph. p. 984.]

[Πτηνοδρομέω, Alatus curro. Nicet. Eugen. 4, 386; 5, 43.]

[Πτηνοκράτωρ, ὁ, Alitum imperator. Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 125, 138. Boiss.]

[Πτηνολέτις, ιδος, ἡ, Alitum perditrix. Πτ. νεφέλη Zosimus Anth. Pal. 6, 185.]

[Πτηνοπέδιλος, ὁ, ἡ, Alatos calceos habens, i. e. Celeripes. Epitheton Mercurii Hymn. Orph. 27, 4.]

[Πτηνόπους, ὁ, ἡ, Alatos, i. e. celeres, pedes habens. Const. Manass. Chron. 171 : Πτηνόποδας λαγωνας· 3559 : Ποδὸς πτηνόποδος τῶν ἀργόποδων· 3771 : Πεζόπτερος πτ. 5461 : Ἵππος πτ. Boiss. Nicet. Chon. Hist. 10, 4. p.

Πτηνὸς [(Dor. Πτανός), ή, όν, et ὁ, ἡ], Volucris. [Hesych. : Πτ., ὁ ἱπτάμενος. Æsch. Prom. 1024 : Διὸς πτ. κύων (aquila)· et Ag. 136 : Πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς

bilius est ad χρησμὸς esse referendum, ut in recentioribus editionibus factum. G. D. Philopon. De cr. mundi p. 192, 11, de aquatilibus : Πτ. ἐστὶν ἑκάτερα. Hase.]

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Hom. Il. B, [316] de dracone et passerculo : Πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. [Ib. 462 : Ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν· Od. B, 149 : Τιταινομένω πτερύγεσσιν. Hesiod. Sc. 134, Pind. Pyth. 1, 11 : Ὠκεῖαν πτ. (ut ὠκεῖα πτέρυξ ap. Eurip. Melan. fr. 11, 2)· Isthm. 1, 90 : Πτερύγεσσιν ἀγλααῖς. Æsch. Prom. 126 : Ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς· 129 : Πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις· Ag. 52 : Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Soph. Ant. 114; Eur. Tro. 1298; Aristoph. Pac. 159, Av. 574, 1229. al. Translate Eur. Tro. 746 : Τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχῃ πέπλων νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς;] Plut. [Mor. p. 786, D] de voluptatibus, quæ ex virtutis operibus percipiuntur : Οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ ταῖς Πλατωνικαῖς ἐκείναις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τὴν ψυχὴν ἀναφέρουσιν, Aureis alis. Theophil. [Aristophon] Comicus ap. Athen. 12, [p. 563, B] : Τὰς δὲ πτέρυγας ὡς εἶχε, τῇ Νίκῃ φορεῖν Ἔδωκαν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων, de Cupidine, οὗ ἀπέκοψαν τὰ πτερά, ut paulo ante loquitur : ita ut πτέρυξ et πτερὸν idem sint. Et 4, [p. 197, E] in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, Νῖκαι [Νίκαι] χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. [De augurio ex avium volatu capto Callim. Lav. Pall. 124 : Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας ... ποῖον οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες· ubi Dousa comparavit Propert. 3, 8, 11 : *Felicibus edita pennis.*] Metaph. ap. Soph. El. [242], Ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, [Cohibens] alas [i. e. cursum] luctuum acutisonorum, ubi celeritatem exprimi schol. vult, quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. [Soli, cujus orientis lux orbem terrarum pervolat, tribuit Eur. Ion. 123 : Ἅμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ. Πτέρυγες ἀνέμων Psalm. 17, 12; 103, 4. ‖ Figurate de Deo dictum significat Providentiam s. Protectionem, ut Psalm. 62, 8 : Ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτ. σου ἀγαλλιάσομαι· quo sensu fortasse accipiendum in gl. Hesychii, Πτέρυγες, σκέπαι. « Theodoret. In Psalm. 17, 8, p. 452 : Πτέρυγας τὴν ὀξεῖαν καὶ σύντομον τῆς προνοίας ἀσφάλειαν ὀνομάζει· ῥᾴστη γὰρ τῶν πτ. ἡ κίνησις. Idem In Ps. 61, p. 630 : Πτέρυγας τὴν τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν καλεῖ. Joann. Chrys. Hom. 33 vol. 5 dicit alas in Deo notare βοήθειαν, ἀσφάλειαν, σκέπην, συμμαχίαν, τὸ ἀχείρωτον τῆς βοηθείας. Per δύναμιν καὶ μακαριότητα καὶ ἀφθαρσίαν καὶ τὰ τοιαῦτα exp. Greg. Nyss. Hom. 15 in Cantic. vol. 1, p. 699, per τὸ σκεπαστικὸν Basil. Cæsar. Contra Eunom. l. 5, vol. 2, p. 133. » Suicer. ‖ De volatilibus (ut πτερόν), Julian. Anth. Pal. 6, 11 : Πέγρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων ταῦτα φέρει· θηρῶν Δᾶμις· Κλείτωρ δὲ θαλάσσης· pro quo πτηνῶν vel πετεινῶν dixerunt Leonidas, Antipater Sidon. et Archias ib. 13, 14 et 16, ὑπηερίων Zosimus ib. 15.] ‖ Pinna. [Herodot. 2, 76 : Ἶβις λευκὴ πτεροῖσι, ... πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 6] : Ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Plin. quoque abietis folium pinnatum esse scribit. ‖ De pinnis natatilium. Nicand. Al. [570] : Χελώνης Γυίους, ἡ ταχινῇσι διαπλώει πτερύγεσσιν. Basil. : Οἱ ἰχθῦς ὕδωρ τέμνουσι τῇ μὲν κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem et πτερύγιον appellatur. [Ælian. N. A. 11, 24 : Πτέρυγες αὐτῷ (τῷ ὀξυρύγχῳ) αἱ μὲν πρῶται (i. e. pectorales) μέλαιναι, αἱ δὲ νωταῖαι λευκαί. Ib. vero 9, 40, ubi vulgo : Ὁ ξιφίας ἀμύνει τῇ πτέρυγι, nunc τῷ ῥύγχει ex codd. quibusdam legitur. ‖ De ala pulmonis s. lobo Hippocr. p. 181, G, ubi ἡ ἄνω, ἡ μέση et ἡ κάτω πτ.] ‖ Sed et λόγχη πτέρυγας habet, i. e. Pinnas : seu, ut Pollux [5, 21] exp., τὰς ἑκατέρωθεν προβολὰς, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. [Plut. V. Alex. c. 16 : Ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτ. τῆς κοπίδος.] ‖ Πτέρυγες dicuntur quoque [εὐθυντῆρες,] τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Hesych. Pinnulæ, Bud., seu, ut Pollux [1, 90, ubi non de hoc voc., sed de πτερύγιον agitur] tradit, τὰ τελευταῖα τοῦ πηδαλίου. [Photius p. 470, 2 : Πτέρυγας, τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς. Apoll. Rh. 4, 931 : Ἡ δ' ὄπιθεν πτέρυγος θίγε πηδαλίοιο δῖα Θέτις. Anon. in Anth. Pal. App. 204 : Ναῶν ... ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων.] ‖ Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ

κράσπεδα τοῦ χιτῶνος [ut exp. Hesych.], Laciniæ, Partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quod lacinioso procursu et angulis alarum formam referant, VV. LL. Plut. [Comp. Lyc. c.] Numa [c. 3], αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et ap. Suid. Θετταλικαὶ πτέρυγες : quas inde dictas scribit, Διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἵπερ εἰσὶν ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. [Hæc Θετταλικὰ πτερὰ vocantur a Polluce 7, 46.] Hoc et Macedonicæ chlamydi laciniatim dispersæ tribuit Plin. 25, 10, quum de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, dextra lævaque anguloso procursu. VV. LL. At Pollux [7, 62] πτέρυγας et πτερύγιον tradit esse τὸ ἔμπον τοῦ χιτωνίσκου. [Ib. 55 : Παρθένων χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες ἄχρι τινὸς τὰς πτ. ἐκ τῆς κάτω πέζης παρέφαινον τοὺς μηρούς. Eur. Ion. 1143 : Ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων. Joseph. A. J. 6, 13, 4 : Ἀποτέμνει τὴν πτ. τοῦ ἱματίου. ‖ Aulin, Chalcidi ponte junctam, alam Eubœæ appellat Eur. Iph. A, 120 : Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλυστον. De summitate montis Musæus 48 : Λιβάνου ... ἐνὶ πτερύγεσσι χοραίων, quod schol. exp. ἐν ταῖς ἄκραις.] ‖ Habet vero et thorax πτέρυγας. Pinnulas, [Pollux 1, 134.] Xen. De re eq. [12, 4] : Περὶ δὲ τὸ ἦτρον, καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ, αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἔστωσαν, ὥστε στέγειν τὰ μέλη, Ad inguen et verenda, circumque hæc, pinnæ applicentur tot et tales, quæ illas partes obtegant. Ib. [§ 6] : Τοῦ μὲν οὖν θώρακος τὸ καλοῦν ταύτῃ ἀφαιρετέον, ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγας ὥσιν ἐν τοῖς γιγγλύμοις προσθεταί, ὅπως, ὅταν μὲν διαίρηται ὁμοίως ἀναπτύσσωνται· ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπικλείωνται · Ab hac removebitur quicquid in thorace impedire illam possit, et hujus loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intensa cum manu quasi excurrant, reductaque cum illa rursum jungantur. Cam. Id ipsum in Ἀναβάσει [4, 7, 15, ubi nunc πτερύγων restitutum ex codd. pro πτερυγίων] vocat πτερύγια, ut paulo ante in Πτερύγιον dixi. [‖ Pinnaculum (i. q. ἀέτωμα). Pollux 7, 121 : Μέρη οἰκοδομημάτων ... δόμοι, πτέρυγες, φάρση· ubi Jungerm. comparavit glossam Hesychii, qui φάρσος per πτερύγιον, ἀκρωτήριον explicuit.] ‖ Quibusdam τὸ ἀσπληνον, Gorr. ex Diosc. [3, 151. ‖ De accentu mira fuit grammaticorum quorundam opinio πτερὺξ scribentium ὀξυτόνως. Schol. Hom. Il. B, 316 : Πτερύγος παροξυτόνως. Καὶ ὁ μὲν κανὼν θέλει προπαροξυτόνως ὡς δοίδυκος (ὄρτυγος vel Θέτιδος ponunt duo alii codd.), ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως δοκεῖ στίζειν τῷ Ἀριστάρχῳ, πειθόμεθα αὐτῷ ὡς πάνυ ἀρίστῳ γραμματικῷ. Explicatius Eustath. ib. p. 230, 40 : Τὸ δὲ πτερυγος λάβεν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἀριστάρχειον ἀνάγνωσιν, ὡς δ' ἄλλοι φασὶ κατὰ παράδοσιν παροξύνειν, ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου τῆς ἡ πτερύξ, ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερὰ μόνα, τὸ μόριον δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υξ θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, στύξ νύξ τρύξ, ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ ἄντυξ πομφόλυξ. Τὸ πτερὺξ σεσημείωται ὑπὸ Ἀριστάρχου ὀξυνθὲν διὰ τὸ ἐννοίας περιεκτικῆς εἶναι. Οὕτω γὰρ, φησὶν, ἀνέγνωμεν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ. Similia tradit idem ad Ψ, 875, p. 1334, 20; 1352, 46. Origo hujus opinionis cognoscitur ex Etym. M. p. 694, 20, oxytonum et paroxytonum distinguente : Διαφέρει πτέρυξ καὶ πτερύξ. Πτέρυξ λέγεται τὸ ὅλον μέρος, πτερὺξ δὲ τὸ ἄκρον, ὡς τὸ « πτερύγος λάβεν » Ἰλ. Β· ἢ ὅτι τὸ πτερὺξ ὀξυτόνως περιεκτικήν τινα ἔννοιαν σημαίνει, ἤγουν ὅλην, καὶ περιεκτικόν ἐστι πολλῶν πτερῶν, πτέρυξ δὲ μέρος τι τοῦ πτεροῦ παροξυτόνως· ἢ πτέρυξ ἡ σὰρξ ᾗ ἐμφύεται τὰ πτερὰ, πτερὺξ δὲ τὸ πτερύγιον δι' οὗ πέτονται· et brevius Chœrob. in Can. p. 81, 14, Epimer. in Psalm. p. 125, 20. Ut πτερὸν modo totam alam, modo unam pennam significat, ita πτέρυξ quoque duobus modis dicitur, quos nimia grammaticorum illorum subtilitas accentu distingui voluit. G. Dind.]

Πτέρυξις, εως, ἡ, Alarum plausus. Vide Πτερύσσομαι. [Eumath. p. 385 : Ὢ πτερύξεως ἐκείνης ἀγρίας.]

Πτερύσσομαι, Alis latera ferio, ut gallinacei ante cantum. [Hesych. : Πτερύσσεται, τὰ πτερὰ τινάσσει, πέταται. Πτερυξαμένη, διασεισαμένη. Ἐπτερύξατο, προσετρίψατο (?). Philo vol. 1, p. 602, 30 : Τὸν νεοττὸν οὐχ ὁρᾷς, ὃς πρὶν ἀέρι ἐπινήχεσθαι, πτερύσσεσθαι (codd. nonnulli πτερυγύεσθαι) καὶ τοὺς ταρσοὺς διασείειν φιλεῖ;

Ælian. N. A. 7, 7 : Ἀλεκτρυόνες πτερυσσόμενοι.] Lucian. [V. H. 2, 41] : Ὁ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε, Latera quatere cœpit alis, ut Plin. de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipsum vero cantum plausu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Bud. [Lucian. Icarom. c. 14 : Ἐπισχὼν τοῦ γονάτ τὴν πτέρυγα θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι. Schol. Theocr. 13, 12 : Πτερυσσομένης ματρὸς (pullorum). Eumath. p. 385 : Ὡς ὄρνις εὔπτερος ἐπτερύξω.] Huc pertinet quod Ezech. 1, [24] legimus, Ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, Quum alis plauderent : scribitur tamen ibi etiam πορεύεσθαι, et paulo ante, Αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ. Exponi etiam potest Gestio alis, Passis alis. Capitur vero et metaph., ut Athen. 6, [p. 236, C] ex Diphilo comico, de parasito quodam : Ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu avis gestiens, Alis gestio. Philo V. M. 1 : Εἰ δέ που διακινηθεὶς μόνον ἠσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβριθεστέρας παρείχετο ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Si paulum modo se commoveret et tanquam alis gestiret, Turn. : loquitur autem ibi περὶ παθῶν μεμηνότων καὶ λελυττηκότων. [Id. vol. 2, p. 418, 20 : Πτερυξάμενος ὁ νοῦς. Eustath. p. 193, 8 : Οἱ (ἀποτελεσματικοὶ cum Icaro comparandi) πτερυσσόμενοι ἄνω δι' εὑρεσιν ἀληθείας. Idem sæpius hoc verbo usus est in Opusculis a Tafelio editis.] ‖ Alis strepo et pugnam meditor, ut galli inter se dimicaturi. Sic interpr. Bud. ap. Diog. L. in Socr. p. 76 [2, 30] : Δείξας αὐτῷ τοῦ κουρέως Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους. [‖ Evolo. Lycophro 1106 : Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ Ταίναρον πτερύξεται. Quod per πεταισθήσεται exp. schol. Aoristum pass. annotavit Hesych. : Ἐπτερύγη (codex —ει), ἀνέπτη.]

Πτέρωμα, τὸ, Pennosum in avibus tegmen, ut τρίχωμα Pillosum villosumque tegmen in bestiis, Cam. Dicitur certe πτέρωμα de tota pennarum multitudine, ut si Gallice dicas, *Plumage, Pennage*. Aristot. : Ἅπαντα τὰ τριχώματα καὶ τὰ πτ. τοῖς δέρμασι συνακολουθεῖ. Idem : Γίνονται δὲ καὶ τὰ πτ. τῶν μελάνων ὀρνίθων, τὰ μὲν πρὸς τῷ σώματι μελάντερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaph. autem Synes. dicit τὸ νοῦ πτ., Alas mentis. [Plato Phædr. p. 246, E : Τούτοις τρέφεταί τε καὶ αὔξεται μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς πτ. Maximus Tyr. 7, 1 : Πτ. τι κοῦφον καὶ μετάρσιον ἐπαῖρόν τε καὶ ἀνακουφίζον τὴν ψυχήν. ‖ Pinna ceti. Ælian. N. A. 16, 12 : Τὸ πτ. βραγχίου ἑκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά. ‖ De sagitta, ut ἰοὶ et ὀϊστοὶ πτερόεντες poetice dicuntur, Æsch. fr. 123 : Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν ... ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος. Lycophro 56 : Βουκόλου πτερώματι, quod per ὀϊστοῖς, βέλεσι exp. schol.] ‖ Πτερώματα, Pinnæ et muri in ædificiis. Strabo 17, [p. 805, ubi non hoc, sed πτερὰ legitur,] vocat Muros æque altos ex utraque pronai parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque, quæ fit columnis, ædium circumvallationem, et potissimum in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruv., quod alarum specie protegat. VV. LL. Vitruvii verba sunt 3, 2 : Pteromatos ratio et columnarum circum ædem dispositio ideo est inventa, ut aspectus propter asperitatem intercolumniorum haberet auctoritatem. Id. 4, 7 : Alii vero removentes parietes ædis, et applicantes ad intercolumnia pteromatos, spatio parietis sublati efficiunt amplum laxamentum cellæ. [V. Πτερόν.]

[Πτέρων, ωνος, ὁ. Hesych. : Πτερῶν « ἀλλ' ἢ τρόοργος ἢ πτερὼν ἢ στρουθίας » εἶδος ὀρνέου. Πτερὼν corrigit Meinek. Com. vol. 4, p. 647. Debebat, ut opinor, πτέρων. Πτέρων, ωνος, cum aliis hujusmodi nominibus in ρων terminatis memoratur in Etym. M. p. 226, 37. G. Dindorf.]

[Πτερώνυμος, ὁ, ἡ, A pennis denominatus. Plato Phædro p. 252, C : Τὸ τοῦ πτ. ἄχθος.]

[Πτέρως, ωτος, ὁ, nomen Cupidinis, fictum a Platone Phædr. p. 252, C : Τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν, ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην.]

Πτέρωσις, εως, ἡ, Pennarum productio, ut τρίχωσις, Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέ-

ρωμα. [Aristoph. Av. 94 : Τίς ἡ πτ.; 97 : Μῶν με σκώπτετον ὁρῶντε τὴν πτ.;] Aristoph. : Πτέρωσιν ἀναλαμβάνει, Pennas recipit, Iterum plumescit, αὖθις πτερὰ φύει, ut idem [Av. 106] loquitur. Lucian. : Πτ. διαλυθείσης, Pennis dissolutis. [Id. Gall. c. 23 : Κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτ. Aristot. De partt. anim. 1, 3 : Πτ. καὶ ποδῶν. Dio Chr. vol. 1, p. 371 : Τῆς πτ. τὸ κοῦφον. Lex. Herodot. s. v. Ταρσοὺς : Τῶν ὀρνίθων ἡ πτ. « Julian. Epist. 18, p. 386, D. » Jacobs.] Etiam Remigium alarum, VV. LL.

Πτερωτὴς, ὁ, Qui alas addit, alis sublevat. Sicut vero πτερόω metaph. capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Gregor. : Τῆς ἐρημίας τὸν πτ., τῆς ἐπιμιξίας τὸν νομοθέτην, Exhilaratorem et confirmatorem, Qui spe bona implet et sublevat, Bud.

[Πτερωτικὸς, ή, όν. Hierocles p. 210 : Ἐπάγει τὰ περὶ τῆς τοῦ αὐγοειδοῦς καθαρότητος πτερωτικῆς, Puritatem, cui alas suas debet, Int.]

Πτερωτὸς, [ή, όν, et ὁ, ἡ,] Alatus, Pennatus. Aristot. H. A. 1, 5 : Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτ. ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. [Æsch. Suppl. 510 : Οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. Quod genere neutro dictum videtur, ut πτερωτῶν φθέγματα ap. Eur. Hel. 753. Masculino Eur. Bacch. 257 : Σκοπεῖν πτερωτοὺς κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν. Herodot. 2, 75 : Πτερωτοὶ ὄφιες.] Pollux [6, 10] : Πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria s. Cervicalia plumatilia s. plumea, i. e. Pennis volucrium s. plumis farta. [Λόφοι πτ. Plut. V. Marii c. 25.] Et πτερωτοὶ calices ap. Plin. 36, 27, Alati aut Pennati calices. [Ὄχος πτ. Æsch. Prom. 135. Πτ. ἅρματα Pseudo-Eur. Iph. A. 251. Τὸ πτ. Ἁλίου ἅρμα Eur. Or. 1001. Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ib. 274, ut πτ. τοξεύμασι Herc. F. 571, et πτ. ἔγχη ib. 1098. Πτερωτὸς βροντή Soph. Œd. C. 1460. Plato Phæd. p. 251, B : Πᾶσα ἡ ψυχὴ ... ἦν τὸ πάλαι πτερωτή. Πτ. Ἅδας Eur. Alc. 262. Πτ. Ἑρμῆς Suid. s. v. Ἑρμῆν. Πτ. χιτωνίσκος (ut πτερὰ vel πτέρυγες vestibus tribuuntur) Plut. Mor. p. 330, B. Πτερωταὶ ὁλκάδες Lycophro 514. Ubi schol. : Τὰς ἐπτερωμένας διὰ τῆς κώπης (quæ πτερὰ vocantur : v. Πτερόν). G. D. Πτερωτὴν φύσιν Theodos. Acroas. De expugn. Cretæ 2, 265. Βάλανοι πτ. Lucian. Vera hist. 1, 16. Πτερωτὰ sidera Virginis, Hephæst. Apotelesm. p. 11, 4, et Sagittarii, p. 15, 10. Hase.]

[Πτέσθαι. V. Πέτομαι.]

[Πτηκτικὸς, ή, όν, Pavidus, Animi dejectus, Facilis ad trepidandum, ut pauper. Voc. dubium. Schneid.]

Πτῆμα, τὸ, Volatus [Gl. Per πτήσεις (duo codd. πτήσεις) οἰωνῶν exp. Suidas, addito loco anonymi, Περιφερὲς δὲ ἦν τὸ πτ. τῶν οἰωνῶν. « Πᾶν πτῆμα καιροῦ Eumath. p. 134. Sed tres codd. Monac. τρῆμα. » Jacobs.]

[Πτὴν, ὁ, cum genit. πτηνός, cujus usitatum compositum est ἀπτήν, ponunt grammatici : v. Herodian. in Gram. An. vol. 3, p. 243. 6, Etym. M. p. 694, 7.]

[Πτηνάριον, τὸ, Avicula. Nicet. Chon. Hist. p. 66, 19.]

[Πτηνοβατία, ἡ, Volatilium initus. Jo. Mon. Pœnitent. p. 106, D; 107, D. Hase.]

[Πτηνοβόλος, ὁ, ἡ, Alites feriens. Hymn. Orph. 12, 16 : Πτηνοῖς ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἐπέπεμπε· ubi conversis syllabis scribendum ἰοῖς πτηνοβόλοις, sagittis quæ Stymphalidas peremerunt, ut ἰχθυβόλος, θηροβόλος. Lobeck. Aglaoph. p. 984.]

[Πτηνοδρομέω, Alatus curro. Nicet. Eugen. 4, 386; 5, 43.]

[Πτηνοκράτωρ, ὁ, Alitum imperator. Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 125, 138. Boiss.]

[Πτηνολέτις, ιδος, ἡ, Alitum perditrix. Πτ. νεφέλη Zosimus Anth. Pal. 6, 185.]

[Πτηνοπέδιλος, ὁ, ἡ, Alatos calceos habens, i. e. Celeripes. Epitheton Mercurii Hymn. Orph. 27, 4.]

[Πτηνόπους, ὁ, ἡ, Alatos, i. e. celeres, pedes habens. Const. Manass. Chron. 171 : Πτηνόποδας λαγιναι· 3559 : Παιδὶς πτηνόπουν τὸν ἀργόπουν· 3771 : Πεζόπτερος πτ. 5461 : Ἵππος πτ. Boiss. Nicet. Chon. Hist. 10, 4. p.

Πτηνὸς [(Dor. Πτανός), ή, όν, et ὁ, ἡ], Volucris. [Hesych. : Πτ., ὁ ἱπτάμενος. Æsch. Prom. 1024 : Διὸς πτ. κύων (aquila)· et Ag. 136 : Πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς

Eum. 181 : Πτ. ὄφις. Soph. Aj. 140 : Πτηνῆς πελείας. Eur. Ion. 1196 : Πτηνὸς κῶμος πελειῶν. Πτ. ὄρνις Soph. Ph. 955. Ἵπποι πτ. Eur. Iph. T. 193. Id. Or. 989 : Πτανὸν δίωγμα πώλων. De avium pullis plumas modo nactis Eur. Tro. 147 : Μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γώ. Πτανὰι θῆραι Soph. Ph. 1146, i. e. αἱ τῶν πτηνῶν θῆραι, ut Plato dixit Leg. 7, p. 823, B : Πολλὴ ἡ θήρα τῶν πτηνῶν. Πτηνὸν γένος Plato Soph. p. 220, B. Πτ. φῦλον ib. A. Πτ. κηφῆνες Rep. 8, p. 552, C. Πτηνὸν φυγὴν Prot. p. 320, E. Πτ. ἅρμα Phædr. p. 246, A. Lucian. Pisc. c. 22. Πτηνὸν ἄρας σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος Eur. Med. 1297. Id. Herc. F. 1186 : Οἰχόμεθα πτανοί.] Aristot. H. A. 1, 5 : Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Et πτηνὰ ζῷα ap. Eund. [De somno c. 1], Animalia volucria, volatilia. [Τὰ πτηνὰ καὶ τὰ πεζὰ Plato Symp. p. 207, B. Πτηνά τε καὶ πεδοβάμονα Æsch. Choeph. 591. Πτηνῶν ἀγέλαι Eur. Ion. 106.] Epigr.: Λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας. In iisd. πτηνὸν Ἑρμῆν, Volucrem s. Alatum B Mercurium. [Ἔρως πτ. Eur. Hipp. 1275.] Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 557], πτηνοὶ πόδας, Volucres pedes. [Philostr. Her. p. 698 : Ἀντίλοχον γενναῖόν τε εἶναι καὶ πτηνὸν τὼ πόδε, quod per κοῦφον exp. schol.] Πτ. λόγοι, Plato [Leg. 4, p. 717, C : Κούφων καὶ πτ. λ.], ut ἔπεα πτερόεντα, Hom. [Πτ. μῦθοι Eur. Or. 1176. Πτ. ὄνειρα Iph. T. 571, Phœn. 1539. De sagittis Soph. Ph. 166 : Πτανοῖς ἰοῖς, ut πτ. βέλη Eur. Herc. F. 179, 367. Πτ. ἄνεμοι Anth. Pal. 9, 20 : Πῶλος ὁ πρὶν πτηνοῖς ἶσα δραμὼν ἀνέμοις· ubi tamen multo probabilior conjectura Jacobsii, τε post δραμὼν inserentis, ut duplex sit comparatio cum avibus et ventis, ut ap. Hesiod. Theog. 268. De voluptate Plato Axioch. p. 366, A : Ὦ τὰ μὲν ἥδοντα μυχιαῖα καὶ πτηνὰ..., τὰ δὲ ἀλγεινὰ δυσαπαλλακτα καὶ πολυχρόνια.]

[Πτηνοτοξοπυρφόρος, ὁ, ἡ, Qui alas, arcum et ignem fert. Nicet. Eugen. 2, 143, de Amore. Boiss.]

[Πτηνώδης, ὁ, ἡ, Volucer. Improprie Nicet. Chon. Hist. p. 396, B : Πτ. καὶ κούφοις ἀνδράσι.]

[Πτῆξις, εως, ἡ, Consternatio, Pavor. Aristot. De C mirab. c. 157 : Ἀφωνίαν ἐργάζεται καὶ πτῆξιν. Aq. Symm. Theod. Prov. 18, 7.]

[Πτῆρα, οὕτω φασὶν Σικελοὶ τὰ ξύλα, Hesych. s. v. Κελέοντες. Hanc vocabuli expos. varie tentant eruditi. Salmas. πτερὰ exhibet, quod probat Albert. Possitne vox a Pœnis mutuata videri, quum ab Hebr. בתר *Batar*, Secare, aut Arab. بطر *Bathar*, Findere ligna, dici in proclivi sit? Dahler.]

[Πτήσιμος, ὁ, ἡ, Plumatus, Aptus ad volandum (Gallice *dru*). Figurate Julian. Epist. 16, p. 383, D : Ἐπὶ σοὶ τὸ κρίναι περὶ τῶν ἡμετέρων λόγων, εἰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους εἰσὶ πτήσιμοι. Boiss.]

Πτῆσις, εως, ἡ, Volatus, Volatura. [Æsch. Pr. 486 : Πτ. οἰωνῶν.] Aristot. [Eth. Nic. 10, 4, H. A. 6, 7, al. Theophr. fr. vol. 1, p. 833. Plut. Mor. p. 727, E; 962, C.] Lucian. [De salt. c. 38, Musc. enc. c. 2.] Basil. Hom. 8 : Κατατολμῶντες τῆς πτήσεως, Audaces ad volatum tentandum.

Πτήσσω, ξω, [Aor. 1 ἔπτηξα, aor. 2 ἔπταχον, uno D cognitus exemplo Æschyli qui καταπτακὼν dixit, de quo v. s. Καταπτήσσω. Perfecti usitata est forma ἔπτηχα : rarior ἔπτηκα, ut ἐπτηκότες et κατεπτηκότα ap. Hesych. s. v. Πτάκες et Πταιότην, ubi literam χ substituit Musurus. Sed in κ consentit Phot. Lex. p. 469, 18, ubi in codice scriptum ὀπτακὼς pro ὁ ἐπτηκώς. Porro Hesych. ἐπταχέναι annotavit, per κεχαρηφέναι explicans. Quod si non Doricum esse pro ἐπτηχέναι, ut ἔπταξαν pro ἔπτηξαν ap. Pind. Pyth. 4, 101, sed α brevi dictum esse certo constaret, speciem adderet Abreschii conjecturæ, qui in loco Æschyli, ubi Turnebus καταπτακὼς (fortasse typothetæ errore) edidit, κατεπτακὼς scribi voluit. Participii formam epicam πεπτηὼς HSt. attigit infra. Formam Æolicam Πτάζω annotavit Herodian. Περὶ μον. λέξ. addito fragmento (Alcæi, ut videtur) : Ἔπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπίνας φανέντα], q. d. Metu contrahor, [vel Submitto me.] μετὰ φόβου συστέλλομαι, Eust. [p. 135, 33; 1882, 18. Hesych. : Πτῆξαι, δειλιάσαι. Πτήξαντα, τὴν ὄψιν εἰς τοὔδαφος καταβαλόντα.] Proprie dici

A volunt de animantibus quæ conspecto hoste prodire non audent, sed præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. Vesp. [1490] : Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ, [quam Ælian. V. H. 13, 17, παροιμίαν dicit ἐπὶ τῶν κακῶς τι πασχόντων,] Sese contrahit et pavet ut gallinaceus, conspecta sc. aquila aut milvo, aut potius conspecto alio gallinaceo, qui pugna præstantior sit. [Ubi Bergl. comparavit versum ap. Plut. V. Alcib. c. 4 : Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν.] Sic Soph. Aj. p. 11 meæ edit. [171] : Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι [,] μέγαν αἰγυπιὸν [δ'] ὑποδείσαντες τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. [Æsch. Pers. 209 : Πτήξας δέμας παρέχει. Eur. Bacch. 1034 : Οὐκέτι γὰρ δεσμῶν ὑπὸ φόβῳ πτήσσω. Andr. 165 : Δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων πτῆξαι ταπεινήν. Addito accus. Soph. Œd. Col. 1466 : Ἔπτηξα θυμόν.] Frequens et in prosa. [Hippocr. p. 654, 42 : Ἀπὸ τοῦ ὀργίζεσθαι καὶ πτήσσειν. Corr. πτῆξαι. Ib. p. 658, 14 : Ἢν πτήσσῃ ἢ καύσῃ ξύλα. Foes. Plato B Symp. p. 184, B : Ἐὰν κακῶς πάσχων πτήξῃ.] Xen. Cyrop. 3, [1, 26] : Καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Isocr. Ad Phil. [p. 94, A] : Τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Plut. Cicerone p. 1589 meæ ed. [c. 14], de conjuratione Catilinæ loquens : Πτήξασα καὶ καταδείσασα τὴν ἀρχήν, αὖθις ἀνεθάρρει. Sic Idem in Demosthene p. 1570 [c. 24] : Βραχέα συνεκινήθη πάλιν, εἶτ' ἔπτηξε. Et alibi, Ἡττηθεὶς δὲ μεγάλῃ μάχῃ, τότε μὲν ἔπτηξε. In quibus ll. inest ei quædam etiam τοῦ ἠρεμεῖν signif.; nam ea, quæ metu comprimuntur, nec movere se nec mussitare audent. [Liban. Epist. p. 236 : Ἐν δυσκολίᾳ οὐκ ἔπτηξεν. Cum accus. Æsch. Prom. 174 : Στερεὰς οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας.] Antiphon vero [immo Lycurg. p. 154, 9] dixit etiam τοὺς ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντας [τὸν τῶν ἐπιόντων φόβον], Quorum animos pavor nullus percellnerat. Dicitur etiam aliquis φοβούμενος πτήσσειν ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 18] : Οὐχ ὡς φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι. Alicubi redditur etiam C Expavesco, Exhorresco, Perhorresco. Sic Bud. ex Athen. [6, p. 250, F : Ἐγένετο βροντὴ ἰσχυρὰ] ὡς πάντας πτῆξαι, Ita ut omnes perterrerentur. Alicubi etiam Fugio : quemadmodum Suid. quoque exp. non solum φοβεῖσθαι, verum etiam φεύγειν. Quo pertinet, quod ex Eur. affertur [Suppl. 269], Πόλις πρὸς πόλιν Ἔπτηξε χειμασθεῖσα, pro Civitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam civitatem, s. confugit. Necnon Abscondo et occulto me : quod et ipsum consequens est τοῦ φόβου : unde Hesych. quoque πτήσσειν exp. non solum ὑποπίπτειν, sed etiam κρυβόμενος. Itidemque Suid. πτήξωμεν pro κρυβῶμεν accipit hoc l. [Aristophanis Thesm. 36] : Ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν· ut sit, Ex medio abscedamus et nos abscondamus, ne sc. in manus hostiles incidamus. Sed et ii πτήσσουσι, qui in insidiis latentes sese non movent, ac ne mussitant quidem, donec occasio sese offerat inimicum invadendi et prosternendi. Cujus signif. exemplum affertur ex Aristoph. [Ran. 315], Πτήξαντες ἠρέμα, Quiete subsidentes. [Id. Lys. 770, in oraculo fictitio : Ὁπόταν D πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον.] Apud Eur. quoque Andr. [754] : Ὅρα δὲ μὴ νῦν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ Πτήξαντες οἵδε, πρὸς βίαν ἄγωσί με, schol. λοχήσαντες : addens tamen et aliam expos. ἐκφοβήσαντες : sed prior magis consentanea videtur. [Herc. F. 974 : Ἄλλος δὲ βωμὸν ὄρνις ὡς ἔπτηξ' ὕπο· et simil. Cycl. 406. Cum accus. loci Ion. 1280 : Βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ.] || Transitiva quoque signif. Perterrefacio, Pavefacio, Facio ut quis metu velut contrahatur, εἰς πτοίαν κινῶ, s. ἐκφοβῶ, Eust. ap. Hom. Il. Ξ, [40] : Πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Similiter Hesych. quoque πτῆξεν accipit pro εἰς φόβον ἤγαγεν. Sed annotat Eust., quosdam ibi scribere πῆξε, ut sit πεπηγέναι οἷον τοῦ δέους ἐποίησε. [Πτήσσειν ζυγόν, Jugum formidabile facere. Paul. Sil. Ecphr. 1, 26.] || Præt. med. Πέπτηκα, unde partic. Πεπτηώς, quod Eust. exp. κατεπτηχὼς καὶ διὰ δειλίαν συνεσταλμένος, ap. Hom. Od. Χ, [362] : Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. Hesych. autem accipit pro διὰ ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκώς : innuens, a πτῶ, i. e. πίπτω, esse derivatum : a quo et πεπτεώς.

Πτητικός, ή, όν, Volatilis, Cui volandi facultas et A vis inest. [Suid. : Πτητικὰ ζῷα, τὰ πετόμενα. Aristot. De partt. anim. 2, 13, H. A. 2, 12, De spirit. c. 8.] Ὁ μὴ πτητικὸς [ὄρνις, ap. Athen. 9, p. 387, B], Qui volare nequit. [Clem. Alex. p. 577. Schol. Aristoph. Av. 1680; Eustath. Opusc. p. 183, 20; 233, 50. || Adverb. Πτητικῶς. Plut. Mor. p. 405, B.]

[Πτιλλία, Πτίλλος. V. Πτίλωσις.]

[Πτιλοβάφος, ὁ, Plumarius, Gl.]

Πτίλον, τό, Penna, Pinna : proprie insectorum; nam Aristot. [H. A. 1, 5] tria τῶν πτηνῶν genera faciens, πτερωτά, πτιλωτά, δερμόπτερα, sub πτιλωτοῖς insecta collocat : licet alibi eis πτερὰ quoque tribuat. Aristot. De ingressu anim. [15] : Τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ἐκ τοῦ πλαγίου προσπέφυκεν, Membranulæ pennarum, Cam. Pinnas, Pennas simpliciter reddere aliquis possit, qui Plin. sequi velit; is enim insectis, quæ ex ὁλοπτέρων genere sunt, modo pennas, modo pinnas tribuit. Dicitur item de serpentium alis. Herodot. 2, [76] de quodam serpente : Πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά B κῃ ἐμφερέστατα. [Philostr. in poem. edito a Boisson. ad Marin. p. 70 : Μὴ τάνυε τὰ πτ. Eugenian. ap. Bandin. Catal. codd. Græc. Flor. vol. 1, p. 24 : Ἠῶς διαδραμούσης Πηγάσου κραιπνοῖς πτ. Jacobs.] Dicitur etiam de Pinnis avium. [Aristoph. Ach. 588 : Πτίλον γάρ ἐστιν... τίνος ποτὲ ὄρνιθος;] Plut. [Mor. p. 966, D] de hirundinibus : Λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χροῒ παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, Superficiem contingunt extremis alarum pinnis. [De Jove qui cycni speciem assumserat, in fragm. Sophocli supposito ap. Clem. Al. p. 7, 6 : Ἐπημφιεσμένος πτ. κύκνειον. Themist. Or. 24, p. 306, B : Καθάπερ τῷ κολοιῷ περιτίθησιν ὁ μῦθος τὰ πτ.] Dicuntur etiam πτίλα Molliores avium pennæ, i. e. plumæ : item Lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumæ oriuntur. [Hesych. : Πτίλα, πτερὰ ἁπαλά. Phot. et Suidas : Πτ., πτερὸν ἁπαλώτερον. Clytus ap. Athen. 14, p. 655, D : Τὸ σῶμα (τῶν μελεαγρίδων) πτίλοις λευκοῖς καὶ πυκνοῖς διειλημμένον μείζοσι φακῶν. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1114 : Ὥστε C καὶ φλέβια καὶ πτίλα καὶ χνοῦς εἰς ἄκρον ἐξεργάζεσθαι (τοὺς πλάστας καὶ γραφέας). Ælian. N. A. 3, 24 : Νεόττια τῶν πτ. γυμνά· 12, 4 : Ἀναφύουσι πτ. νεαρὰ καὶ ὡραῖα οἱ ἱέρακες.] Apud Aristoph. autem Ach. [1182] : Πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν Πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος, schol. dicit intelligi τὴν περικεφαλαίαν, Galeam, a cono pennato. [Πῦρ ἐν τοῖς πτ. ἐγκείμενον Polyb. 22, 11, 18. || De foliis Nicand. Th. 524 : Ὅτ' ἄνθεα πάντα καὶ ἐκ πτίλα ποικίλα χεύῃ· 616 : Πτίλα πολλὰ καὶ ἄνθη.] At πτίλα νηὸς metaph. dicuntur Vela, sicut et πτερὰ supra. [Immo Remi, non Vela, quæ a πτίλοις diserte distinguit Lycophr. 25. Schweigh.] Posui autem hic πτίλον, quod ejusd. cum πτερὸν originis id esse tradant grammatici : sc. ab inusitato them. πτῶ, unde ἵπταμαι. [Seqq. ex Indice.] Πτῖλον affertur pro πτερόν : perperam : scrib. enim πτίλον.

[Πτιλόνωτος, ὁ, ἡ, Qui tergum habet pilis mollibus obsitum. Antiphan. Anth. Pal. 9, 256 : Ἡ πτ. κάμπη.]

[Πτίλος. V. Πτίλωσις.]

[Πτιλόω, Pennas do. Stob. Ecl. phys. p. 147. Wakef. D Πτιλόομαι, Philostr. V. Ap. 3, 48, ἐπτιλῶσθαι.]

Πτίλωσις, εως, ἡ, Pennarum plumarumque annua mutatio, ut Marcell. Diosc. interpres tradit. [Ælian. N. A. 16, 4 : Τὴν μὲν ἄλλην πτ. ἐστι τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστι, Ceteras pennas. Nicet. Chon. Hist. p. 163, B : Ἱέραξ λευκὸς τὴν πτ., Albas pennas habens.] || Defluvium pilorum ex palpebris callosis et rubentibus. Aetius scribit compositam esse affectionem ἐκ τῆς μαδαρώσεως καὶ τῆς σκληροφθαλμίας : non enim simplex pilorum defluvium est, sicut μαδάρωσις, sed præterea palpebris, et oris præsertim earum, accedit crassities, callositas et rubor, quæ sunt τῆς σκληροφθαλμίας συμπτώματα. Gorr. [V. Galen. vol. 2, p. 271, 391; vol. 10, p. 338, 342.] Idem malum dicitur etiam Πτίλα βλέφαρα a Diosc. 1, 87, ubi Marcellus vertit Glabrescentes simulque nascentes alias palpebras : hujus suæ interpretationis rationem ex Galeni Isagoge afferens, qui πτίλωσιν esse dicit, quum aliæ subnascuntur palpebræ : quæ vero naturales an-

A tea erant, defluentes fractæve, dolores iis, quæ punguntur, similes faciunt. At vocem hanc a πτίλον factam esse, quod quemadmodum pulli avium πτίλα, Lanugines, quibus primum exclusi vestiuntur, ætate progredientes mutant, ac pennas assumunt, easque annuatim mutant : sic etiam in palpebris pili mutentur, ac mutatis alii subnascantur. Posset tamen derivari etiam a πτίλος. Nam Πτίλοι dicuntur, ut Galen. tradit Meth. med. 14 [vol. 10, p. 342, E], quibus periere ex ciliis pili. Alii vero non omnes generaliter, quibus ii pili deciderunt, πτίλους vocandos censent, sed quibus præterea adjuncta est crassities, callositas, ac rubedo palpebrarum : quod aliter inter eos, qui τῇ πτιλώσει, et eos, qui τῇ μιλφώσει laborant, non liceat distinguere. Gorr. Aetius 7, 80 : Ἐπὶ δὲ τῶν πτίλων καλουμένων καὶ παχύνονται καὶ τετύλωνται τὰ μέρη ταῦτα, i. e. οἱ ταρσοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἶναι σύνθετον τὸ πάθος ἐκ μαδαρώσεως καὶ σκληροφθαλμίας· loquens περὶ πτιλώσεως. Diversis autem modis scribitur : ap. Hesych. πτιλός, [ὁ μαδαρὸς καὶ λελεπισμένος τοὺς ὀφθαλμούς,] B cum accentu in ultima; ap. [Phot. p. 470, 12, et] Suidam πτίλλος [(πτίλος Suidæ cod. Leid. et Zonar. p. 1590) ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις], duplici λ et accentu in penult., at in medicorum libris πτίλος etiam. Sunt vero et qui a τίλλω derivatum existiment, secundum quos geminatum λ fuerit. [Etym. M. p. 694, 34 : Πτίλος· ὁ ἐκπεπτωκὼς τῶν ὄλλων, τουτέστι τῶν ὀφθαλμῶν· ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα. Levit. 21, 20 : Πτίλος τοὺς ὀφθαλμούς. Olympiod. In Plat. Gorg. c. 40 ap. Albert. ad Hesych. : Ἱστορεῖται γὰρ ὅτι πτιλλίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐποίησε· πτίλλους δὲ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς· εἰ δὲ ἦν τυφλωθείς, οὐκ ἂν ἐποίησεν ἱερόν. Eadem alio nomine ὀφθαλμίτις et ὀπτιλέτις appellata, quæ v.]

[Πτιλώσσω, Lippio. Archytas ap. Simplic. In Aristot. Categ. : Τὸ πτιλώσσειν τῷ μὴ ὅρασιν ἔχειν. Schneid.]

Πτιλωτός, ή, όν, Pennatus, Pinnatus. Aristot. H. A. 1, 5 : Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτ., οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, Alia alis volant, ut aquila et accipiter, alia pinnis. Ibid. : Πτ. δέ, ὅσα ἄναιμα, οἷον τὰ ἔντομα. C Et πτ. προσκεφάλαια [ap. Pollue. 6, 10], Cervicalia plumea : de quibus vide in Πτερωτός.

[Πτίμυρις, ἡ, nomen Ægyptium ap. Steph. Byz. : Δέλτα, πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ νῆσος Αἰγύπτου ὡς Ἔφορος, κατ' Αἰγυπτίους καλουμένη Πτίμυρις, ἀπὸ τῆς τοῦ σχήματος ὁμοιότητος.]

[Πτισάνης, ὁ. Palladas Anth. Pal. 11, 351 : Τὸν πτισάνην πόρτην. Πτισάνην Planudes, πτισανᾶν Brunckius, ptisanæ venditorem sic, ut videtur, appellari posse existimans. Sed vera videtur correctio Scaligeri πτιστήν, quæ etiam alliteratione commendatur. Ὁ πτιστής, ὁ πτίσσων τὰς κριθάς, alibi non videtur occurrere, sed analogiæ respondet. Jacobs.]

[Πτισάνη, ἡ.] Πτισσάνη, sive Πτισάνη, (utraque enim scriptura reperitur,) [sed recta scriptura est per simplex σ, ut poetarum versus docent. De accentu v. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 18, 19, Arcad. p. 111, 1], Ptisana, i. e. Hordeum pistum et a cortice purgatum : ἡ [ἡ recte om. Phot.] κεκομμένη κριθὴ [καθαρά, Phot. et] Suid. : vel κριθῆς ἀφλοίου χυμός, (He- D sych. autem exp. χυλόν,) secundum hunc griphum de ptisana ap. Athen. 10, [p. 455, E] : Κριθῆς ἀφλοίου χυμὸν ὀρτάσας πίε. [Aristoph. fr. 201 : Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἕψειν ἢ φακῆν.] Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 259] : Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πτισάνην, ubi nota corripi, sicut et ap. Athen. 14, [p. 621, E, ex Alexide] : Τούτῳ δότε πτισάνης ἕψειν. [Pollux 1, 247.] Ap. Dem. Phaler. [§ 303] : Πτισάνην ῥοφῶσαν· ut Plin. Ptisanam Hippocrates sorbitionis gratia laudavit, quoniam lubrica ex facili hauriretur. Athen. 4 : Λεκάνιον πτισάνης. Nicander autem Ther. [590] : Κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, enallage generis. Πτισάνη, Ptisana, inquit Gorr., propria est Hordei decorticati appellatio : a verbo Πτίσσειν, quod Pinsere et decorticare significat : quoniam hordeum tundendo degluberetur, ac suo cortice castratum ita conderetur. Mundatum hordeum officinæ vocant. Tunditur enim hoc, non molitur. Ac veteres quidem primo in corbibus perfusum aquæ hordeum, dum tumeret, in sole siccabant, mox in pila ligneo pistillo tantisper tundebant,

dum corticem glumamque exuisset, et ita ut diu perennaret, reponebant. Aliqui vero hordeum prius aqua madefactum, dein sole resiccatum, in pila tundebant, et suis glumis explicitum molebant, farinam in sacculo coactam diutissime discoquebant, ita abigi vim flatus existimantes; atque resiccatam et in offas convolutam, ad usum sorbitionis servabant. Alii vero, ut refert Constant. Cæsar 12 De agricult., hordeum maceratum, purgatum, decorticatum et in sole siccatum, rursusque pistatum, secundo etiam ad solem exiccabant, quumque reponere volebant id quod ex ipso tenue inter pistandum decussum erat, ei aspergebant, quod ita ipsum defendi conservarique animadvertissent. At quamvis proprie ex hordeo ptisana pararetur, attamen ex aliis etiam frugibus eam confici solitam annotatum est, ut tritico, alica, zea, oryza, lente: sed quam non simplici ptisanæ nomenclatura, verum addito frugis, ex qua constaret, nomine, πτισσάνην πυρίνην, χονδροπτισσάνην, τὴν ἐκ ζειᾶς ἢ ὀρύζης πτισσάνην, φακοπτισσάνην, et alias aliter appellabant. Sic ergo parata ptisana recondebatur, quumque usus exigebat, in aqua coquebatur. Et aliquanto post, exposita ratione coquendi ptisanam tum a veteribus usurpata, tum hodie recepta, Ceterum sic cocta ptisana, jam non πτισσάνη, sed πτισσάνης χυλὸς ἢ ῥόφημα, Ptisanæ cremor s. sorbitio appellatur: seu, quod idem est, ptisanæ jus vel succus. Quinetiam Jus decocti integri hordei in aqua, tantisper dum coctione dissiliat, hordei cremorem Celsus vocare solet. [Πτισάνης apparatum describit Galen. De alim. fac. 1 (vol. 6, p. 314 ed. Chart.).] Apud Hippocr. πτισάνη simpliciter integram ptisanam non colatam hordeaceam significat, quam etiam interdum ὅλην πτισάνην, interdum κριθώδη vocat, ut p. 385, 37; 390, 33, ubi etiam ei χυλὸν, Succum aut Cremorem, opponit. Πτ. παχεῖα vocatur p. 1030, F. Est et πτ. πυρίνη, ptisana triticea, sic dicta alica integra, præparata aut condita cum mulso, aut vino sive dulci sive adstringente, sive cum oleo et sale, interdumque cum aceto. Quæ interdum etiam χονδροπτισάνη vocatur. Diocles vero et Philotimus ac veterum nonnulli hoc modo præparatam alicam πτισάνην πυρίνην vocabant, ut scribit Galen. 7, l. c. in χόνδρῳ, etsi nomen istud apud antiquos rarum fuerit. Hipp. p. 527, 7, χόνδρον et πτισάνην πυρίνην exhibet κομιδῆς ἕνεκα, ad reficiendas vires in cibis. Ubi alicam plurimum coctam, deinde colatam atque ita præparatam ut ptisanæ succo colato ad sorbitionem sit persimilis, per χόνδρον intelligere videtur, alicam vero integram per πτ. πυρίνην. Idem p. 617, 39, πτ. πυρίνης χυλὸν ut emollientem ad partum educendum exhibet. Foes. A πτίσσειν et αἰνεῖν (s. ἀΐνειν) derivat Eustath. p. 437, 10; 801, 64. V. Πτίσσω.]

πτισανισ. Orib. 1, 7.

[Πτίσανον. V. Πτισάνη.]

[Πτισανορροφία, ἡ, Ptisanæ sorbitio. Hippocr. p. 385, 51.]

[Πτίσις, εως, ἡ, Actio pinsendi. Geopon. 2, 34.]

[Πτίσμα, τὸ, Hordei granum, cortice purgatum et comminutum. Strabo lib. 7.]

Πτισμός, ὁ, et Πτιστικόν, τὸ, in VV. LL. dicuntur esse Species cantilenæ s. cantionis: procul dubio quam Athen. l. 14, vocat πτισσουσῶν ᾠδήν, Cantionem earum quæ hordeum pinsunt. [Nicophro ap. Polluc. 4, 56: Προσαύλησον σὺ νῷν πτ. τινα.] Alioqui Πτισμὸς sonat potius Pinsatio, Tusio: Πτιστικὸν vero, Aptum pinsationi s. tusioni, Quo utuntur πρὸς τὴν πτίσιν, Ad pinsationem. [Πτιστικὸν αὔλημα ap. Polluc. 4, 55.]

[Πτισσάνη vitiose pro πτισάνη, quod v.]

Πτίσσω, sive Πτίττω, ίσω, Tundo, Decortico, Pinso s. Piso. Dicebant enim antiqui Pisere s. Pinsere aut Pinsare hordeum, pro In mortario tundere, ut cortices et gluma abscederent. Significare autem et Tundere et Decorticare, Hesych. quoque annotat, πτίσαι exponens κόψαι [Sic etiam Phot.], itidemque πτίσει, κόψει, et πτίσσατε [πτίσατε codex recte], ἀποξυρίσατε: est enim cortex in leguminibus et frugibus, id quod pellis in animantibus. Suidas prioris tantum meminit, πτίσσειν exponens τύπτειν, et Πτίσσεσθαι, δίκην πτισσάνης τύπτεσθαι. [Herodot. 2, 92: Πτίσαντες (in ὀπτήσαντες corruptum in aliquot libris) τὸ μέσον ἐκ τοῦ λωτοῦ ποιεῦνται ἐξ αὐτοῦ ἄρτους.] Pherecrates ap. Eust. p. 801, [63]: Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, ἀνεῖν, ἀλέσαι, μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι. [Scribendum πτίττειν, si Aristophani (fr. 267) ap. Polluc. 7, 24, πτίττω recte restitutum est, in libris Pollucis in πίττω vel πιττῶ corruptum: sin minus, servandum duplex σ, ut in πτύσσω πτώσσω aliisque nonnullis, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 31.] Ubi sicut πτίσσειν præcedit τὸ φρύγειν, ita ap. Varron. 1, 63: Far, quod in spicis condideris per messem, et ad usus cibarios expedire velis, promendum hyeme, ut in pistrino pinsetur ac torreatur. Cui similem Plinii locum vide in Διαπτίσσω. [Lucian. Hermot. c. 19: Ὥσπερ εἴ τις εἰς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι. Anaxarchi ad Nicocreontem Cypri tyrannum dictum memorant Diog. L. 9, 59: Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πτίσσεις, aliique scriptores quorum locos collegit Menag.] Athen. 14, [p. 619, A]: Καὶ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις, sub. ᾠδή, Cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Et pass. ἐπτισμέναι κριθαί, Hordeum pistum, a gluma separatum, Aristot. H. A. l. 8, [c. 7 pr. Plut. V. Eumen. c. 11; Athen. 3, p. 126, D.] Et πτισθείς, Pistus, ap. Theophr. H. Pl. 2. Vide et Περιπτίσσω ac Διαπτίσσω. Latinum quoque verbum pro Tundo, i. e. κόπτω et τύπτω, quorum utroque utuntur in exponendo πτίσσω, usurpavit et Persius: O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, i. e. τύπτει, s. κόπτει, aut κολάπτει τῷ ῥύγχει. [Suidas: Πτίσσεσθαι, τὸ δίκην πτισάνης τύπτεσθαι. Καὶ πτίσσω, τὸ τύπτω, et Herodian. Epimer. p. 247.] || Ceterum inter Πτίσσω et Ἀνέω, ex quibus comp. πτισσάνη esse volunt [Sic Athen. 10, p. 455, E], Eust. l. citato hoc discrimen statuit ex Pausania, quod τὸ πτίσσειν γίνεται ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολέσῃ τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον: τὸ ἀνεῖν vero, ἐπὶ ξηρῶν ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαὲν ἀφαιρεθείη. Hesych. ἀνεῖν exp. ἀνακαθαίρειν, Repurgare: item ἀναποιεῖν κριθὰς βεβρεγμένας. Pro quo Ἀνέω scribi etiam Αἰνέω, ibid. annotat Eust., subjungens hæc ex Ælio Dionys.: Αἰνεῖν, τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. Qui et addit ex Pherecrate, Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν. Quem l. ex Pausania quoque affert. Et mox ex alio Lexico, Αἰνεῖν, τὸ ἀναβράττειν ἀληλεσμένον σῖτον· καὶ πτισσάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν. Οἱ δὲ, τὸ ἀναποιεῖν ταῖς χερσὶ τὸν σῖτον ὕδατι ῥαίνοντας· quo fere modo ap. Ovid., Humida callosa quum pinseret hordea dextra. Et Pomponius: Neque molis molui, neque palmis pinsui.

[Πτιστέον, Decorticandum. Geopon. 3, 7, 1.]

[Πτιστὴς Scaligeri conjectura. V. Πτισάνας.]

[Πτιστικός. V. Πτισμός.]

Πτόα, ἡ, Pavor et consternatio, s. simpliciter Timor, Metus. [Πτόη Macc. 3, 3, 5: Ἤρξατο ἡ πτόη ἐπιπίπτειν ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ αὐτῶν. Et Πτοίη Oppian. Hal. 3, 431; πτοίην Nicand. Al. 212.]

Πτοία, (s. Πτόα,) Pavor et consternatio [Phot. et Suidas: Πτοίαν, πτόησιν, θόρυβον, τάραχον, συναθροισμόν, πταρμόν], Timor ejus qui est attonitus. [Timæus Locr. p. 103, B: Παραφροσύναι τε καὶ πτοῖαι. Polyb. 1, 39, 14; 1, 68, 6, al. Diodor. 20, 69: Ἐμπεσούσης πτοίας καὶ φόβου πανικοῦ. Philostr. p. 295: Τὰς ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πτοίας. Πτοία καὶ ἀγωνία Philo p. 764, D.] Plut. Fabio [c. 11]: Ἀδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ καὶ πτοία τοὺς Ῥωμαίους. Sic Idem in Coriolano [c. 32]: Ταραχὴ καὶ πτοία καὶ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχε· Crasso [c. 27]: Ταραχὴ καὶ πτοία αὐτοὺς προϊόντας ὑπελάμβανεν ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. Item Impotens et velut attonita libido rei alicujus, Nimia affectio. Quem usum habet et πτόησις. Plut. in suo Π. εὐθυμίας libello [p. 468, E]: Αἱ γὰρ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι καὶ παρ' ἀξίαν ὀρέξεις καὶ διώξεις. [Id. V. Ages. c. 30: Δυσθυμία καὶ πτ. πρὸς τὸ θεῖον.] Sic infra, ἐπτοῆσθαι περί τι, Impotente rei alicujus libidine incensum et velut attonitum esse. Sic Idem alibi οἴστρους καὶ πτοίας. [Plutarchi exx. collegit Wyttenb. ad Mor. p. 83, D, addito Porphyr. De abst. 1, 54, p. 93: Ἀφθονίας τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια πτοίας. Stob. Ecl. eth. p. 175, ex Stoicorum ratione: Πᾶσαν πτοίαν πάθος εἶναι, πάλιν πάθος πτοίαν. « Notat proprie quidem Percussionem

animi subitam, et initium perturbationis πάθους, quale illud est quod ex Epicteto declarat Gellius 19, 1. Deinde vero permanentem a subita percussione profectam perturbationem, sive cum cupiditate sive timore conjunctam, notare cœpit. » Wyttenb. Ἡ περὶ τὴν λέξιν πτοία Simplic. ad Epictet. Ench. p. 307, 9. Hemst.] || Hesychio non solum φόβος, sed etiam πταρμός, Sternutatio, Sternutamentum. Nisi potius scrib. πτυρμός [a quo prope abest codicis scriptura πτοιρμὸς in πταρμὸς depravata a Musuro], de quo paulo infra. In Lex. meo vet. perispomenos scribitur Πτοιᾶ, exponiturque παράλογος φόβος, ἔκπληξις, ταραχή. Sunt qui et πτοιὰ scribant oxytonos, quod erit a πτόα mutata accentus sede, ut ποιὰ a πόα, ῥοιὰ a ῥόα, χροιὰ a χρόα, et similia: sed Hesych., Suid. et Etym. [M. p. 695, 1: Πτοῖαι· παράλογοι φόβοι, ἐκπλήξεις, κίνδυνοι· οἱ δὲ ταραχαί. Ἀπὸ τοῦ πτοῶ ῥήματος γίνεται πτόα καὶ πτοία] cum Lex. meo vet. habent paroxytonos πτοία. [Male interdum πτοΐα scriptum, ut ap. Annam Comn. p. 188, B.] || Item Πτοίας, ejusd. cum πτοία signif. Sic enim Hesych.: « Πτοίαν ἢ πτοίου, θόρυβον ἢ ταραχήν. »

Πτοέω, ejusd. cum πτήσσω et πτώσσω originis, affinisque item signif. Exp. enim Consterno metu, Terrefacio, itidem ut πτήσσω, Terreo, Exterreo: qua signif. Bud. ex Basil.: Εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. || Pass. Πτοέομαι, Terrefio, Exterrefio, Perterreor [Æsch. Choeph. 535: Ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη· Pr. 856: Ἐπτοημένοι φρένας. Eurip. El. 1255: Ἐπτοημένας δεινοῖς δράκουσιν· Tro. 559: Χεῖρας ἐπτοημένας. Polyb. 8, 21, 2: Ἐπτοημένος καὶ πλήρης ἀγωνίας· 31, 19, 4: Πτοηθεὶς ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις]: unde ap. Polluc. [5, 123] synonymos ponuntur, ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος s. ἐκπλαγείς, συνεσταλμένος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκώς, sc. τῷ δέει. Luc. 21, [9]: Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, Ne terremini: pro quo Matth. dicit, Μὴ θροεῖσθε, Ne turbemini: quod et apud Marc. legitur. Luc. 24, [37]: Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι. Itidem Plut. Alcib. [c. 10]: Πτοηθέντος καὶ διαφυγόντος τοῦ ὄρτυγος, Expavefacta et exterrita coturnice, quam in sinu gerebat: expavefacta, inquam, τοῦ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος. Idem Popl. [c. 13]: Ἵπποι πτοηθέντες ὑπ' οὐδεμιᾶς ἐμφανοῦς προφάσεως, pro quo alibi dicit πτυρέντες: de quo infra dicetur. Sic Consternati equi ap. Ovid., qui etiam dicit, Præceps attonitis per freta raptus equis, i. e. consternatis, pavefactis, metu perculsis. Unde in Geopon. 16, 1, inter boni equi notas hæc una est, Ἐὰν ᾖ μὴ ἐπτοημένος μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰφνιδίως φαινομένων ἐκταραττόμενος, Si non facile consternetur et paveat. Sic ap. Colum.: Quum natus est pullus, confestim licet indolem æstimare, si intrepidus, si neque conspectu novæque rei auditu terretur. [Cum accus. Joann. Malal. p. 432, 12: Πτοηθέντες Ῥωμαίους, Metuentes sibi a Romanis.] || Πτοέω alicubi exp. potius Obstupefacio, Attonitum reddo. Et Πτοοῦμαι itidem Obstupefio, Attonitus reddor, Hæreo attonito animo, ut Virg. [Eurip. Bacch. 214: Ὡς ἐπτόηται· τί ποτ' ἐρεῖ νεώτερον;] Paul. Æg. 5, 53, de iis qui toxico hausto supervivunt: Πολὺν χρόνον κλινοπετεῖς διαμένουσι, καὶ ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι. Itidem in Geopon. 1, 10, traditur, si tonet dum luna est in ariete, Πτοηθήσεσθαί τινας κατὰ τὴν χώραν, Attonitos futuros. Necnon aliquis admirando et contemplando aliquid πτοεῖται: ut Liv., Attonitus novitate ac miraculo. Et Plin., Adeoque ad hæc attonita antiquitas fuit, ut affirmaret incredibilia dicta. Aristot. H. A. 1 [immo 8, 3 med.]: Πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα, Attonitus est ad ligna. Basil.: Τί τοσοῦτον ἐπτόησαι περὶ τὸν πλοῦτον; λίθος ἐστὶν ὁ χρυσός. Itidem ap. Herodian. [immo anon. ap. Suidam s. v. Ἀγύρτης]: Ἐμέμφετο δὲ αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον. [Plut. Mor. p. 28, D: Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. Dionys. De comp. verb. c. 1, p. 4: Ἐπτόηται ἅπασα νέου ψυχὴ περὶ τὸν τῆς ἑρμηνείας ὡραϊσμόν.] Sed notandum, hisce in ll. ἐπτοῆσθαι περί τι significare etiam Usque ad stuporem deditum esse; nam ii, qui ad rei alicujus conspectum attoniti sunt, s. stupide aliquid admirantur, simul ejus contemplatione gaudent et desiderio quodam ejus tanguntur, tanto inquam desiderio, quantus stupor ille est quo id admirantur; ideoque Bud. vertit non solum Admirari, sed etiam Deditum esse; necnon τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον interpr. Nimiam affectionem. Itidem περὶ ἐπιθυμίας et περὶ ἀφροδίσια ἐπτοῆσθαι dicuntur Qui nimia cupiditate flagrant, et velut attoniti sunt ad id quod desiderant. [Sappho 2, 6: Τό μοι ... καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν. Poeta ap. Parthen. c. 21: Κούρη φρένας ἐπτοίησε.] Plato [Phæd. p. 68, C]: Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν et [p. 108, A]: Ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. [Rep. 4, p. 439, D: Ὧι ἐρᾷ ... καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται. Dio Chrys. vol. 1, p. 173: Περὶ πάντα ταῦτα δεινῶς ἐπτοημένος. Harpocr. s. v. Ἄγριοι: Τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικά. Lucian. Amor. c. 9: Εἰς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὅλος ἐπτόητο. Cum ἐπὶ ib. c. 23: Πῶς ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται. Parthen. c. 4: Πτοηθεὶς ἐπὶ γυναικὶ ξένῃ.] Chrysost.: Περὶ τὰς ἐν σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένοι. [Plut. Mor. p. 1128, B: Ἐπτοημένοι περὶ τὰ ὄψα.] Aristot. H. A. 6, [18]: Κοινὸν τὸ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας μάλιστα. Ex Eod. ap. Athen. 9, [p. 389, E]: Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τοὺς θηρεύοντας ἐμπίπτειν· quemadmodum Plin. 10, 33, eas dicit tanta libidinis ferri rabie, ut in capite aucupantium sæpe cæcæ metu sedeant: ubi vide et alia de earum impotenti libidine. Bud. ibi vertit, Stupescit, Sui impos efficitur, Nimium deditus est et addictus, Nimium afficitur. [Pseudo-] Eur. dicit etiam [Iph. A. 586]: Ἐπτοάθης [ἐπτοάθης legitur] ἔρωτι, Amoris œstro ad stuporem usque perculsus es. [Addito ὑπὸ Callim. Dian. 191: Ἧς ποτε Μίνως πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι.]

|| Πτοιέω, i. q. πτοέω, Ionicæ vel Atticæ linguæ familiarius, i. e. Metu consterno, percello, Perterrefacio. Item Obstupefacio s. Stupida et attonita admiratione percello: sicut et πτοέω. [Hom. Od. X, 298: Τῶν δὲ φρένας ἐπτοίηθεν.] Et sicut ἐπτοῆσθαι dicuntur, qui simul et admirantur aliquid ad stuporem usque et impotenti ejus desiderio flagrant, ita et ἐπτοιῆσθαι. Apud Hesiod. autem Op. [449]: Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. Gaudens spectat æquales et intento animo. Ii certe qui stupido animo aliquid admirantur, ejus aspectu etiam gaudent, et magis ac magis intentis oculis contemplantur. [De bubus asilo percussis, Ἐπτοίηντο, Quint. Sm. 11, 207.]

Πτόησις, εως, ἡ, Pavor et consternatio, ut Liv.: Pavore et consternatione territa. Pollux 5, [122]: Πτόησις, συστολή, θόρυβος, ταραχή. [Ammon. p. 39: Φόβος ἡ παραυτίκα πτ.] Pro Pavor, Timor, Metus, usurpavit et Petrus 1 Epist. 3, [6] de uxorum erga maritos obedientia: Ἧς (Σάῤῥας) ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν, Cujus factæ estis filiæ, dum benefacitis, etiam quum non terremini ullo pavore. Ubi ostendit Apostolus, vere pias mulieres et Saræ filias, etiam quum nullus eas metus constringit, i. e. sponte et ultro, officium facere. Hesychio πτόησις est δειλία. [Stupor, Athanas. vol. 1, p. 605. Religio, περὶ γενεθλιαλογίαν id. vol. 2, p. 91. Kall.] Est et πτόησις quædam περὶ ἀφροδίσια, Libido velut attonita, quum nimia et veluti stupida rei venereæ libidine quis flagrat: quo sensu et ἐπτοῆσθαι supra. Aristot. De gener. anim. 4, 5, ubi docet libidinem mulierum cessare post multiplicem partum: Ἔστι γὰρ τὰ κατεψυγμένα σπέρμα ἄπεπτον· διὸ καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως· ἐκκενουμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ περίττωσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν. Ubi Bud. πτόησις accipit pro Immodica libidine. || Πτοίησις, i. q. πτόησις, Pavor et consternatio, Timor attonitus; Impotens libido et desiderium, ut πτόησις. Legitur ap. Plat. [cujus libri inter πτοίησις et πτόησις fluctuant, Symp. p. 206, D: Ὅθεν τῷ κυοῦντι πολλὴ ἡ πτ. γέγονε περὶ τὸ καλόν· Crat. p. 404, A: Τὴν τοῦ σώματος πτ. καὶ μανίαν· Prot. p. 310, D: Αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ πτ. Schol. Apoll. Rh. 2, 126: Μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ.]

[Πτοία. V. Πτόα.]

Πτοιαλέος, α, ον, Pavidus, Timidus, Meticulosus, δειμαλέος. [Oppian. Hal. 3, 431. Eust. Op. p. 4 extr.]

Πτοιέω, i. q. πτοιέω, s. πτοέω. Unde Πτοιᾶσθαι, quod Hesych. accipi scribit pro παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια : ap. quem et partic. πτοιώμενον. [Servavit hanc formam ap. Theogn. 1018 codex Mutin. : Πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης· ubi vulgo πτοιοῦμαι.]

[Πτοίησις. V. Πτόησις.]

[Πτοιητός, ή, όν, Attonitus. Nicand. Alex. 243 : Πτοιητὸν ἔχων ἑτεροπλανὲς ὄθμα. Maxim. Π. καταρχ. 164 : Πτ. ἦτορ.]

[Πτοιόδωρος, ὁ, Ptœodorus, Corinthius, ap. Pind. Ol. 13, 59. || Thebanus. Thucyd. 4, 76. || Megarensis. Demosth. p. 324, 14; 436, 2; Plut. V. Dion. c. 17. || Alius ap. Lucian. D. mort. 7. || Πτοιόδωρος, ὄνομα κύριον, ap. Phot. p. 470, 25. Utraque nominis forma est ap. Suidam. Diphthongus est ap. Harpocrat.]

[Πτοῖος. V. Πτόα. || Πτοῖος, ὁ, Ptœus, n. pr. ap. Nonn. Dion. 9, 318. G. Dind.]

[Πτοιώδης, ὁ, ἡ, Attonitus, Pavidus, Consternatus. « Per τεταραγμένως μετὰ φόβου exp. Galen. ap. Hippocr. p. 1170, E, ubi vulgo τοῖσι πτοιώδεσι, πτοιώδεσι ap. Galenum. Verum Erotianum (ubi in lemmate est πτοιώδεσι) constat apud Hippocr. πτοιώδεσι legisse (quod est magis Ionicum) : id enim explicans scribit (p. 298) : Τὴν πτοίαν οἱ μὲν δέχονται τὸν κίνδυνον, οἱ δὲ τὴν ταραχήν, οἱ δὲ τὸν φόβον. » Foes. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 124 ed. Heer. : Ἀκαταστάτους καὶ πτ. παρεχομένην τὰς ὁρμάς. Et : Ἄγνοιαν πτοιώδη.]

[Πτολέδερμα, τά, Ptoloderma, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 3.]

[Πτόλεθρον vitiose pro πτολίεθρον, quod v.]

[Πτολεμαιεῖον, τό, Ptolemaeum, Locus Ptolemæo consecratus s. Ptolemæi nomine appellatus. Rectam nominis formam testatam ab Steph. Byz. s. v. Καπιτώλιον librarii in Πτολεμαῖον corruperunt ap. Diodor. 20, 100 : Τέμενος ἀνῆκαν (οἱ Ῥόδιοι) ἐν τῇ πόλει τετράγωνον, οἰκοδομήσαντες παρ' ἑκάστην πλευρὰν στοὰν σταδιαίαν, ὃ προσηγόρευσαν Πτολεμαιεῖον, ubi rectam scripturam restituit L. Dindorfius. || Gymnasium non longe a foro Athenarum situm, a Ptolemæo Philadelpho exstructum, memorat Pausan. 1, 17, 2 : Ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς ἀγορᾶς ἀπέχοντι οὐ πολύ, Πτολεμαίου δὲ ἀπὸ τοῦ κατασκευασαμένου καλουμένῳ· ubi Victorius Πτολεμαίῳ correxit, quum deberet Πτολεμαιείῳ. Idem ap. Cicer. De fin. 5, 1, ubi gymnasium *Ptolemæum* (in aliis libris *Ptolomeum*) vocatur, *Ptolemæium* scripsit, quod *Ptolemaeum* potius scribendum fore, ut *Ptolemaei ... Phari* nunc scribi ap. Propert. 2, 1, 30, monet Madvigius, qui tamen veretur ut eam pronuntiationem in prosa oratione os Latinum servaverit. G. Dind.]

[Πτολεμαιεύς. V. Πτολεμαΐς.]

[Πτολεμαϊκός, ή, όν, Ptolemaicus. Πτ. πόλις, μεγίστη τῶν ἐν τῇ Θηβαΐδι, ap. Strab. 17, p. 813. Πτ. βασιλεῖς 2, p. 118; 14, p. 684; 17, p. 804. Πτολεμαϊκὴ μνᾶ Galen. De pond. et mens. p. 217, 219. HSt. Πτολεμαϊκὸν νόμισμα ap. Polluc. 9, 85, ubi libri deteriores πτολεμαϊκόν. Numero plurali Πτολεμαϊκά, intellecto νομίσματα, in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 750. Πτολεμαϊκά, τά, Liber de rebus quas Ptolemæi gesserunt, in cod. Oxon. ap. Havercamp. ad Joseph. A. J. 12, 3, 3, vel Πτολεμαϊκόν, τό, ap. eund. ad 12, 3, 1; 12, 5, 2. G. Dind.]

[Πτολεμαῖον vitiose pro Πτολεμαιεῖον, quod v.]

[Πτολεμαῖος, ὁ, Ptolemæus, pater Eurymedontis, aurigæ Agamemnonis, qui υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο dicitur ab Hom. Il. Δ, 228. || Filius Damasichthonis, rex Thebarum. Pausan. 9, 5, 16. || Nomen inprimis frequens in regum Ægyptiorum familia, quorum primus fuit Ptolemæus, Lagi filius, dux copiarum Alexandri Magni et satrapa Ægypti. De eo ceterisque Ptolemæis insignis est Strabonis locus 17, p. 795 sq. Aliorum scriptorum testimonia collecta v. ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 379 seqq. Ptolemæorum nomen cum Latino Cæsarum nomine comparat Joseph. A. J. 8, 6, 2. || Inter scriptores hoc nomine appellatos, quos enumeravit Fabr. B. Gr. vol. 5, p. 295, clariores ceteris sunt 1. Claudius Ptolemæus Ægyptius, Pelusiensis, librorum geographicorum et astronomicorum, qui supersunt, auctor, M. Aurelii Antonini æqualis; 2. Pt., Agesarchi filius, Megalopolitanus, qui Ptolemæi Philopatoris historiam scripserat, memoratus ab Athen. 10, p. 425, B; 13, p. 577, C. 3. Ptolemæus Ascalonita, sæpe memoratus in scholiis Homericis et ab Eustathio : de quo, ut de aliis ejusdem nominis grammaticis, v. Suidas.]

[Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ, Ptolemais, s. Ptolemaica. Πτ. φυλή, tribus Attica, in honorem Ptolemæi Euergetæ appellata, quum prius Ἀντιγονὶς vocata esset. Pollux 8, 110. || Urbs Phœnices, antea Ἀκὴ appellata (ἀπὸ τῆς ἰάσεως τοῦ γενομένου δήγματος Ἡρακλεῖ ὑπὸ ὄφεως sec. Steph. Byz.) ap. Strabon. 2, p. 134; 16, p. 758, Joseph. B. J. 2, 5, 1. Gentile Πτολεμαΐτης et Πτολεμαιεύς posuit Steph. Byz. Alterius formæ exempla sunt ap. Josephum, qui sæpius Πτολεμαιέων mentionem facit. Πτολεμαέων scriptum in libris quibusdam p. 594, 15 ed. Huds. Duas alias ejusdem nominis urbes memoravit Strabo, alteram Cyrenaicæ 17, p. 837, alteram Troglodyticæ, 2, p. 133; 16, p. 768, 770.]

[Πτολέμαρχος, ὁ, Ptolemarchus, n. pr. in inscr. Iasensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 465. Frequentiora sunt vulgaris formæ Πολέμαρχος exempla.]

[Πτολέμαχος, ὁ, Ptolemachus, grammaticus memoratus in Etym. M. p. 537, 2, cujus nomen Πολέμαχος scribitur in Etym. Gud. p. 87, 56. Πτλέμαχος ap. Erotian. p. 244, ubi Πολέμαχος correxit Eustachius.]

[Πτολεμήιος, i. q. πολεμήιος, vulgo lectum ap. Apoll. Rh. 3, 562 : Ἧμας πτολεμήια ... ubi nunc recte ex codd. ὕμμιν πολεμήια.]

[Πτολεμίζω. V. Πολεμίζω, ubi adde πτολεμίξεται Orac. Sibyll. 5, 381.]

[Πτολεμιστής, ὁ, i. q. πολεμιστής. Hom. Il. X, 132 : Κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Τοὶ πτολεμισταί Theocr. 15, 51, ubi metrum fert πολεμισταί.]

[Πτόλεμος. V. Πόλεμος. Conf. Πτόλις.]

[Πτολέπορθος. V. Πτολίπορθος.]

Πτολίαρχος, ὁ, i. q. πολίαρχος, Præfectus, s. Princeps urbis, Epigr. [Callim. H. in Jov. 73.]

Πτολίεθρον, τό, Urbs, Oppidum. [Vocabulum epicum frequens ap. Homerum aliosque, ut Il. B, 358 : Αἰπὺ πτ. O, 257 : Αἰπεινὸν πτ. I, 149 : Εὖ ναιόμενα πτ. B, 501 : Ἐϋκτίμενον πτ.] Hom. Od. A init. : Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Trojæ urbem : ut Virg., Urbem Patavi. Cui similes locos vide in Πόλις. Alibi dicit Πριάμοιο πόλιν, ut ibid. vidisti. [« Sic Musæus (21) : Πτολίεθρον Ἀβύδου. » HSt. Ms. Vindob. Hesiod. Sc. 81 : Τίρυνθον, ἐϋκτίμενον πτ. Apoll. Rh. 1, 186, 398, 812, al. Ceterum hæc sola usitata forma est, non πολίεθρον, de quo v. s. Πτόλις.] In VV. LL. habetur etiam Πτόλεθρον, sed sine auctore et exemplo.

[Πτολίουχος, ὁ, ἡ, Urbem incolens, i. q. πολιοῦχος, in nummis Creticis.]

[Πτολιπόρθης, ὁ, i. q. πτολίπορθος. Æsch. Ag. 472 : ubi metrum alteram quoque formam ferebat. || N. pr. filii Penelopæ, nati post reditum Ulixis. Pausan. 8, 12, 6.]

Πτολίπορθος, ὁ, [Πτολέπορθος a quibusdam scriptum esse annotatur in schol. Hom. Il. B, 278. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 679.] Urbium vastator, populator, eversor. [Phot. p. 470, 17 : Πτ., ἀνδρεῖος, πόλεμος πορθῶν.] Hom. Il. Y, [152] : Ἄρηα πτολίπορθον. [Sic etiam Hesiod. Theog. 936.] Et alibi πτολίπορθος Ὀδυσσεύς· quod et Aristot. citat Rhet. 2. Il. O, [77], Φ, [550] : Ἀχιλλῆα πτολίπορθον· sicut et Ω, [108] : Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Unde Stat., Trojæ vastator Achilles ; Sil. Ital., Priami regnorum eversor Achilles. Cic. tamen Ad fam. 10 : Homerus non Ajacem nec Achillem, sed Ulyssem appellavit πτολίπορθον. Excusat autem eum Strabo, quod Achillem πτολίπορθον vocari ab Homero negarit, ut ap. eum videbis. [Anth. Pal. App. 242 : Πτολίπορθον ἀποσβέμενοι στίχα Μήδων. Pind. Ol. 8, 46 : Πτ. μάχαις. Semel legitur in tragœdia, ap. Æsch. Ag. 783 : Βασιλεῦ, Τροίας πτολίπορθ', Ἀτρέως γένεθλον· ubi libri πολίπορθ', quod recte correxisse Blomfieldum s. v. Πτόλις ostendetur]. Pro eodem dicitur Πτολιπόρθιος, [ab Hom. Od. I, 504, 530, Nonn. Dion. 25, 154, Christod. Ecphr. 56, 192,] Eustath. [p. 1643, 27.]

Πτόλις, ἡ, poetice pro πόλις, ut πτόλεμος pro πόλεμος, metri plerumque gratia. Hom. Il. Σ, [265] : Ἀλλὰ

περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν. [Et alibi passim ap. Homer., Apollonium Rh. (velut 1, 247 : Κατὰ πτόλιν 653 : Ἀνὰ πτόλιν) aliosque Epicos, nec raro apud Æschylum et Euripidem (nusquam ap. Sophoclem), in melicis carminibus pariter atque in diverbiis. Sic ἀμφὶ, κατά, περί, ποτὶ πτόλιν ap. Æsch. Sept. 6, 114, 843, Eum. 79, Eur. Tro. 555, Andr. 700; ἐπὶ πτόλει Sept. 478. Eur. Hec. 767 : Ὤλλυτο πτόλις. Male vero vulgo Ion. 30 : Οἶσθα γὰρ θεᾶς πτόλιν, ubi πόλιν restituit L. Dindorfius. Neque enim hac forma utuntur Tragici nisi metri caussa. Sic etiam Epici, excepto Nonno : de quibus, ut de formis πτολίπορθος et πτολίεθρον, recte præcepit Wernick. ad Tryphiod. p. 37 : « Formis πτόλεμος, πτόλις utitur Nonnus (qui Dion. 40, 286, Πολυκμήτοιο ... ὅλου πτολέμοιο dixit, quod πολέμοιο cum eodem epitheto scriptum ap. Tryphiod. v. 1, et Quint. Sm. 7, 424), etiamsi nulla metri necessitas cogit. Tryphiodorus vero duplicem ponit consonam in eis solum locis, in quibus brevis syllaba antegressi vocabuli positionem postulat. Ex Coluthi carmine novem locos enotavi, ubi librorum consensus simplicem literam satis tuetur, v. 59, 89, 147, 166 bis, 169, 185, 218, 385 ; unus est, in quo sola Aldina ab codicum scriptura πολέμων recedit v. 157, (v. 39 vulgo ἔνθεν Ἔρις πολέμοιο ..., codex Mut. πτολέμοιο, ubi critici ἔνθεν ἄρα (vel ἔτι) πτολέμοιο conjecerunt, simplicissimum esset ἔνθεν δὲ πτ.), unum autem (142) fortasse ex voce paullo præcedente σκέπτολιν corruptum (140) ad ceterorum normam vel sine libro refingo. Bene habet ὡς ἡ μὲν πτολίπορθον (cod. Laur. πολύπορθον) v. 188, et 380, Κικόνων πτολίεθρα : sunt enim plane inusitatæ formæ πολίπορθος et πολίεθρον. » || Πτόλις, nomen loci, ubi Mantinea vetus sita fuit. Pausan. 8, 12, 7.]

Πτόλισμα, τό, pro πόλισμα, ut πτόλις pro πόλις, i. e. Oppidum, Urbs, πόλις [Phot. p. 470, 18, et] Suidæ.

[Πτόλιχος, ὁ, Ptolichus, Æginetа, statuarius. Pausan. 6, 9, 1 ; 6, 10, 1. || Alius, Corcyræus. Ib. 6, 3, 5.]

[Πτολλαρίων, ωνος, ὁ, Ptollario, n. pr. viri in inscr. ap. Bœckh. 1296.]

[Πτολλαροῦς, οῦτος, ὁ, Ptollarus, n. pr. viri in Charta Borgiana 7, 4.]

Πτορθάκανθος, ὁ, ἡ, Ramos habens spinosos, s. aculeatos, Theophr. [H. Pl. 6, 1, 3 ; 6, 5, 3], οὗ οἱ πτόρθοι ἀκάνθας ἔχουσι.

[Πτορθεῖον, τό, i. q. πτόρθος. Nicand. Alex. 267 : Βαιόεντα πτορθεῖα.]

Πτόρθος, ὁ, Ramus, κλών, κλάδος, [βλαστός, ὄρπηξ, ἐκφυσις τοῦ δένδρου, θαλλός addit Hesych.] Ramulus, Surculus, Germen [Theophr. C. Pl. 5, 1, 3; Lycophr. 965] : nam et arboribus tribuitur et herbis. Hom. Od. Z, [128] : Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. [Eur. Hec. 20 : Τροφαῖσιν ὥς τις πτ. ηὐξόμην 460 : Ἱεροὺς πτ. Ion. 103 : Πτόρθοισι δάφνης.] Aristoph. Pl. [544] : Σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων Μαλάχης πτόρθους. [Plato Prot. p. 334, B : Τοὺς πτ. καὶ τοὺς νέους κλῶνας. Πτ. ἁπαλός Polyb. 7, 1, 3. Aristot. De gen. anim. 2, 6 : Τὰς ῥίζας πρότερον ἀφίησι τὰ σπέρματα τῶν πτ. Phot. p. 470, 19 : Πτόρθους καὶ κλῶνας τὰς ἐκφύσεις τῶν δένδρων· οἱ δ' Ἀττικοὶ πρέμνα καὶ κλάδους καλοῦσιν.] At πτόρθος μέγας in Epigr. [Tullii Gem. Anth. Plan. 103] de clava Herculis. Hesiod. πτόρθον vocat etiam ipsam Emissionem τῶν πτόρθων, Ramorum, frondium, germinum, ipsam Germinationem et βλάστησιν, Op. [419] : Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει. [|| Filius. Lycophr. 965 : Πτόρθον Ἀγχίσου νόθον· 1097 : Πτόρθου διαρραισθέντος. De etymologia Eustath. p. 1554 extr. : Ὁ πτ. ἔοικε κλάδος εἶναι πλατύς τε καὶ ἐπιμήκης, καὶ δοκεῖ οὕτω λεχθῆναι παρὰ τὸ διαπετάσαι καὶ τὸ ὄρθιον. Aliter Etym. M. p. 694, 49. Πτόρθος· οὐχ εὗρον τὴν ἐτυμολογίαν· ὡς οἶμαι δέ, παρὰ τὸ πέτω πτῶ γίνεται πτείρω· ἐξ οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπταρον, ὡς φθείρω ἔφθαρον· ἐκ δὲ τοῦ πτείρω ῥηματικὸν ὄνομα πτόρος, ὡς φθείρω φθόρος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πτόρθος. Πτόρος longe alio sensu dictum v. s. Πταρμός. || Hesych. : Πτέρθοις (πτόρθοις Musur. contra seriem), τείχεσι, διαστήμασι.]

[Πτορθοφορέω Valesii conjectura. V. Πρωτοφορέω.]

[Πτορθῶ (?) inter verba in θω memorat Arcad. p. 157, 3, cum ἀνθῶ πορθῶ ὀρθῶ.]

[Πτόρμος, Πτόρος. V. Πταρμός.]

Πτόρμον [non hoc, sed πτόρμον legitur], Hesych. ταχύ, φρόνιμον, Velox, Prudens. Et Πτορισμός, φροντισμός, Cura. [Corruptelæ manifestæ pro πόρμον et πορισμός, quod vidit Is. Vossius.]

[Πτούδης. V. Πτοιώδης.]

[Πτυάζω, Ventilo, Vanno. Suidas s. v. Λικμῶ. Passiv. πτυασθεῖσα ap. Hesych. s. v. Λελικμημένη.]

[Πτυαλίζω. V. Πτυαλισμός.]

Πτυαλισμός, sive Πτυελισμός, ὁ, Screatus, Excreatio. Ex Hippocr. De vict. rat. in morb. acut. [p. 403, 31. Adde p. 42, 42; 82, D; 138, D; 151, A, quibus in locis partim per α, partim per ε scriptum est.] Vel potius Sputatio, Crebra exspuitio, [aut Oris salivatio, quum os continenter saliva redundat. Frequens ap. Hippocr. Foes.] Nam Πτυαλίζειν, teste Gorr., ap. Hippocr. Prorrhet. non aliud significat quam Frequenter spuere, Os assidue sputo plenum habere. [In hoc quoque verbo libri inter α et ε fluctuant, ut p. 69, F; 131, F; 208, G.]

[Πτύαλον, τό.] Πτύελον, sive Πτύαλον, τό, Sputum, i. q. πτύσμα : quamvis nonnulli discrimen inter ea statuant. [Aristot. H. A. 8, 29 : Τὸ τοῦ ἀνθρώπου πτύελον.] Alex. Aphr. Probl. 2, [9 et 63] : Ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Affertur et pro Spuma maris. [Πτύελον Sputum dicitur et indicat excrementum illud quod tussiendo ore rejicitur. Galen. Περὶ κρίσεων 1, 5, πτύελον proprie dici vult quod est secundum naturam et sputum laudabile, concoctum et nulla prava aliqua qualitate affectum. Quod vero sanguine aut utraque bile permixtum fuerit, aut spumosum, aut alia vitiosa qualitate affectum, πτύσμα, hoc est Sputationem, potius vocari. Quod tamen discrimen non æque ratum est Hippocrati, qui reliquas etiam non laudabiles sputi affectiones πτυέλῳ attribuit. Nam et in Progn. et Coac. Prænot. ἀφρῶδες πτύελον dicitur, et χλωρόν, et αἵματι ξυμμεμιγμένον et ξανθόν, et πελιδνὸς et ἰῶδες, et γλίσχρον, στρογγύλον, in Coac. Prænot. p. 179, C, et Progn. p. 41, 20. Rursusque ibidem lin. 33 : Πάντα δὲ πτύελα πονηρά ἐστι, ὁκόσα ἂν τὴν ὀδύνην μὴ παύῃ. Ubi etiam πτύελον θανατῶδες p. 42, 6, et παιῶδες vocatur p. 43, 22. Et Epid. 2, p. 998, C πτύελα ὀδυνώδη appellantur Sputa cruda et tenuia, quæ cum dolore educuntur. Et πτύελα ἰώδεα, ἰξώδεα, λιγνυώδεα, Sputa æruginosa, viscosa et fuliginosa, in Coac. p. 179, D, ut et μυξώδεα πτύελα, ibid. Mucosa, et σπασμώδεα πτύελα, Sputa convulsionibus familiaria aut convulsoria, ibid. p. 173, B, πτύελον γλυκαινόμενον, sputum dulcescens in pleuritide suppurationis indicium p. 178, E. Πτύελον ἐνοπόσαπρον, Intus subputridum sputum, p. 189, D. Πτύελα σαρκοπυώδεα, Sputa carnium purulentarum instar, quæ insigne pulmonis ulcus præ se ferunt, in muliere tabida, Epidem. 4, p. 1121, G. Quæ σαρκοειδέα πτύελα vocat Aretæus Περὶ ὀξέων παθῶν 1, 10. Πτύαλον etiam ut πτύελον crebro effertur Hippocrati, ut videre licet in Coac. Prænot. p. 178, 179, sæpe et Epidem. 6, 3, 27; 6, 6, 21. Foes. Eadem scripturæ inconstantia (ut in σίαλος σίελος, ὕαλος ὕελος aliisque hujusmodi nominibus) apud alios scriptores deprehenditur. Οἶνος πτυέλου ἀναγωγὸς Athen. 1, p. 32, D. Forma mascul. Πτύαλος ap. Hesych. s. v. Σίαλος.] || Πτύελον Hesych. exp. non solum πτύσμα, sed etiam σκεῦος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν : quod πύελος potius nominari solet. [Sic πτύελον ap. Ælian. V. H. 13, 3, in libris quibusdam scriptum pro πύελον.]

[Πτυαλώδης, ὁ, ἡ, Saliva abundans. Hippocr. p. 213. Πτυελώδης ap. Diogenian. Prov. 8, 71, Suid. s. v. Ψεκάς, Arsen. Viol. p. 483.]

[Πτυάριον, τό, Parvum ventilabrum. Schol. Lycophr. 96 ; Herodian. Epimer. p. 117. Etym. M. p. 562, 43 : Λίκνον σημαίνει τὸ πτ. ... Καὶ γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοῖς πτυαρίοις ἐποίουν τοὺς οἰκείους υἱοὺς καθεύδειν διὰ τὸ πολύγονον. Ὑπαγωγεὺς per πτυάριον exp. Zonaras Lex. p. 1767, pro quo πτυΐδιον dixit schol. Aristoph. Av. 1150, cum eoque Suidas s. v. Ὑπαγωγεύς.]

Πτυάς, άδος, ἡ, Sputatrix, ut Plaut., Minime sputator, screator sum. Est Aspidis species quædam. Nam Galen. [vol. 13, p. 940,] teste Paulo Ægin. 5, 19, tria aspidis genera commemorat, τὴν χερσαίαν, τὴν χελιδονίαν, et τὴν πτυάδα, ἥτις καὶ ὀλεθριωτέρα πασῶν ἐστιν

ἐπανατείνασα γὰρ τὸν τράχηλον, καὶ συμμετρησαμένη τῷ διαστήματι τὸ μῆκος, εὐστόχως ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰόν. [Adde Porphyr. De abstin. 3, 8, p. 237, Plin. H. N. 28, 18; 31, 33, Michael. Glyc. Annal. 1, p. 59. Περιπτυάδες ap. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 336. Αἴθουσα ἀσπὶς ap. Ælian. N. A. 3, 33; 6, 38.]

Πτύγμα, τὸ, Plica, Sinus, s. potius, Sinus rei complicatæ. Hom. Il. E, 315: Πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ'. Ubi Eust. exp. τὸ περίπτυγμα καὶ δίπλωμα: Hesych. et δίπλωμα [Sic etiam Phot. et Suidas] et κόλπωμα. Item ap. medicos πτύγμα ῥάκους, pro quo et πτυκτὸν διπλοῦν ἢ τριπλοῦν: cui opp. ῥάκος ἁπλοῦν. Plagellam vocat Cæl. Aurel. Chron. 3, 2: Convenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio, sive pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύγματα vocant. Item πτύγμα ἐρίου, quod vide in Πίλημα. [Phædimus Anth. Pal. 6, 271: Πέπλων ὀλίγον πτ. Oribas. p. 302 ed. Matth.: Πτύγματι προκαταλαμβάνειν.]

Πτυγμάτιον, τὸ, dimin. forma. Paul. Ægin.: Πτυγμάτια οἰνελαίῳ ἢ ὀξυκράτῳ βεβρεγμένα imponuntur vulneribus.

Πτύγξ, γγος, ὁ, Ptynx, avis genus. Aristot. H. A. 9, 12, scribit quosdam dicere τὴν ὑβρίδα esse candem cum τῷ πτυγγί: quem interdiu non conspici, quod visu sit hebetiori, noctu autem venatum exire, et cum aquila pugnare.

[Πτυαλίζω, Πτυαλισμός, Πτύαλον, Πτύαλος, Πτυαλώδης. V. Πτυα—.]

[Πτυΐδιον. V. Πτυάριον.]

Πτυκτίον, τὸ, πτυκτὸν βιβλίον, Hesych.: Herodian. [1, 17, 1] vocat γραμματεῖον τῶν ἐπτυγμένων. [Greg. Naz. Or. 46, p. 722. Strong. Schol. cod. Palat. ad Meleagri Proœm. fol. 81 (ap. Jacobs. Anthol. vol. 6, p. lxix): Ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ.] Infra Πτυχίον. [Eadem signif. frequentius dictum Πιττάκιον.]

Πτυκτὸς, ἡ, ὸν, Plicatus, Complicatus: πτ. ῥάκος λινοῦν, ap. Medicos, pro quo et πτύγμα ῥάκους, Linteamen duplicatum s. triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri. Sæpe etiam Πτυκτὸν sine adjectione substantivi: ut ap. Paul. Ægin. 6, p. 90: Πτυκτὸν διπλοῦν οἰνελαίῳ ἢ καὶ αὐτῷ τῷ ῥοδίνῳ δεύσαντες, ὅλῳ τῷ τραύματι περιθήσομεν· paulo ante vero, Ῥάκος ἁπλοῦν λινοῦν, ὅσον τὸ μέγεθος τοῦ τραύματος, ῥοδίνῳ δεύσαντες. Et initio capitis, Πτυκτὸν ἐξ οἰνελαίου. [Πτ. πίναξ, Plicatilis tabula, Pugillares, ap. Polluc. 4, 18; 10, 57. Hom. Il. Z, 169: Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ. Per πτυσσομένῳ exp. Phot. et Suidas, Πτυκτὸν per πτυσσόμενον ἢ καμπτόμενον Hesych. Eustath. ad l. Hom.: Π. πτ. ὃ φαμὲν ἡμεῖς δέλτον ἤτοι βιβλίον, ἢ πιττάκιον. Aristid. vol. 1, p. 235: Εἰς πολλοὺς κόλπους ἀνελίττεται, καθάπερ οἱ πίνακες οἱ πτυκτοί. Κλῖμαξ πτυκτὴ Appian. Hisp. c. 93. Πύργος πτ. V. Πτύσσω. De forma Πυκτὸς HSt. infra:] Πυκτὸς, ἡ, ὸν, ejusdem cum superioribus [πύκτης ejusque derivatis] originis, ut Eustathius tradit [p. 632, 8], nimirum a Πτύσσω derivatum, exemplo τ, ut sit i. q. πτυκτὸς, Plicatus s. Complicatus: ut Hom. Il. Z: Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ, pro πτυκτῷ, s. διεσπλωμένῳ, ut in meo manuscripto Homero exp. Sic Herodian. 7, [6, 11]: Οἷς ἔδωκε κατεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς [nunc πτυκτοῖς] πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. [Πίνακες πυκτοὶ vulgo ap. Aristid. l. supra posito, cui πτυκτοὶ ex cod. restitui. G. D.] Et Πυκταὶ, sc. δέλτοι, pro πυκτοὶ πίνακες. In Pand., Προφέρειν πυκτὰς καὶ δικαιώματα· pro quo alibi πιττάκια, Tabulas, Bud.

Πτύξ, υχὸς, ἡ, Plica, Plicatura, (ut Plin. Stragulæ vestis plicatura.) Hesychio ἡ πτυχή, ἡ πλέξις: interdum etiam Ruga exp., ut Plin. dicit, In veste et rugas et sinus invenit Chæremon. Apud Athen. [13, p. 608, C]: Ἡ δὲ κλαγέντων [Ἡ δ' ἐκραγέντων] χλανιδίων ὑπὸ πτύχας Ἔφαινε μηρόν. [Hom. H. Merc. 176: Ἐκ τῶν πτύχας. Eur. Suppl. 979: Δάκρυσι νοτερὰν πέπλων πτύχα τέγξω. Soph. fr. 437: Εἵματος διὰ πτυχῶν. || De intestinis Eur. Suppl. 212: Κατὰ σπλάγχνων πτύχας. Aristot. H. A. 5, 17: Οἱ κάραβοι... προστίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας.] Sunt et in scutis πτύχες, i. e. Coria coriis multipliciter imposita. Il. Σ, [481]: Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Sic Υ, 269. Et Il. [247]: Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκός. [V. Eustath. p. 679, 42. Hesiod. Sc. 143: Κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.] Montium quoque sunt πτύχες, Striæ, ut quidam volunt, ad similitudinem vestium striatarum et complicatarum: Hesychio αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις, s. φάραγγες. Hom. [Il. Υ, 22]: Μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος· unde et πολύπτυχος Ὄλυμπος ap. Eund.: quod quidam interpr. Multis jugis assurgens, iidemque πτύχας ὄρους accipiunt pro αἱ ἐξοχαί, Juga et cacumina montium. [Il. Λ, 77: Κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο. V. Eustath. p. 1193, 12. Od. Τ, 432: Τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. H. Merc. 326, 555, Apoll. 269.] Vide et Πτυχή. [Eur. Hel. 611: Αἰθέρος πτύχας· Phœn. 84: Φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας· ubi schol.: Πτύχας δὲ, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτύξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχή, πτυχάς. Bacch. 62: Κιθαιρῶνος πτύχας· et 945, ubi cod. Pal. πτυχάς. Et sic Αὐλίδος, Παρνασοῦ, Πηλίου πτύχας Iph. T. 1082, Herc. F. 240, Andr. 1278. Dativus vero ab altera sumi forma solet, πτυχαῖς, quod observavit Matthiæ ad Bacch. 62, jure reprehendens Elmslejum, qui ex πτυχαῖς collegerat Tragicos accusativo usos esse πτυχάς, non πτύχας.] Πτύχες nominantur etiam αἱ θύραι καὶ σανίδες, Pollux 10, [24]. Itidem Testaceas valvas quæ in ostreis modo panduntur, modo clauduntur, πτύχας appellat Basil.: Ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπηνέμοις χωρίοις μεθ' ἡδονῆς διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἑαυτοῦ διαπλώσαν. Idem Basil. πτύχας vocat Laminas pugillarium, teste Bud. [Soph. fr. 150 (ap. schol. Pind. Isthm. 2, 68): Γραμμάτων πτύχας ἔχων· ubi non πτυχὰς scribendum, sed transponendum ἔχων πτύχας. G. Dind.]

Πτύξαγρος, ὁ, Cancri epitheton, ut tradunt VV. LL. [Zonar. (atque ex eo Favor.): Πτύξαγρος, καὶ πύξαγρος (πύξαρις Fav. perperam), ὁ καρκίνος, διὰ τὸ τὰς πτύχας, ἢ τὰ πυξία τῶν ὀστραίων (ὀστρέων Fav.) ἀγρεύειν· λέγεται γὰρ ἔνδον τῶν πτυχῶν τιθέναι λιθίδιον μικρὸν, ὅπως ῥᾷον διὰ τοῦ ποδὸς ἐφελκύσῃ τὴν ὀστρεακὴν σάρκα.]

Πτύξις, εως, ἡ, Plicatio, Plicatura, δίπλωσις [ut exp. Eustath. p. 633, 19], κάμψις, Hesych. At πτύξις θώρακος, Squamæ aliæ aliis incumbentes. Job. 41, [5]: Εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν ἔλθοι;

[Πτυόδωρος. V. Πτυοδῶρος.]

Πτύον, τὸ, Ventilabrum, Pala lignea, qua semina ex acervo sumentes ab una areæ extremitate in alteram contra ventum jactant, ut ista ventilatione a pulvere et aceribus purgentur: λίκνον autem, Vannus. [Hesych.: Πτ., θρίναξ, ξύλον ἐν ᾧ διαχωρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου.] Hom. Il. N, [588]: Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ. [Æsch. fr. 194: Πρὸς πτύοις πεπληγμένη. Theocr. 7, 156.] Xen. [?]: Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει, Aristas a frumento secernit. Nota vero πτυόφι illud in Hom. loco paragogicws positum pro πτύου, ut ποντόφι pro πόντου. [Hesych.: Πτ., τοῦ πτύου ἐστὶ γεωργικὸν ἐργαλεῖον. || Phot. p. 469, 22: Πτέον διὰ τοῦ ε λέγουσιν, οὐ πτύον. Πτύον ἢ πτέον ap. Polluc. 1, 245. Idem 10, 128: Πτέον ὡς οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἢ πτύον ὡς Ὅμηρος, et 6, 89: Λιστρίον ἢ πτέον. Recentioribus Atticis tribuit Eust. p. 948, 19: Τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι, πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. Schol. Hom. Il. N, 588: Θρινακάς φασι, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς πτύα, quod πτέα scribendum videtur Lobeckio ad Phryn. p. 321.]

[Πτύοχλον. V. Πτύοχλος.]

[Πτύρμα, τὸ, i. q. πτυρμός. Joann. Malal. p. 184, 23: Τούτων φονευομένων ἐγένετο πτ.]

Πτυρμὸς, ὁ, Pavor et consternatio, πτόησις, s. πτοία, Hesychio φρίκη, Horror. [Phot. et Suid. s. v. Πτοία. Eust. p. 795, 29.]

[Πτυρτικὸς, ή, όν, Pavidus. Strabo 6, p. 263: Πτ. ποιεῖ τοὺς ἵππους. Aristot. Mirab. c. 137.]

Πτύρω, ejusd. originis et signif. cum πτοέω, Consterno, Expavefacio, Perterrefacio. [Homil. Clem. 2, 39: Πτύραντες ἀμαθεῖς ὄχλους.] Unde pass. Πτύρεσθαι peculiariter de equis, ut et πτοεῖσθαι, quod vide paulo supra. Plut. Fabio [c. 3]: Παραλόγως ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσεν, Consternato et attonito equo, Expavefacto et exterrito. [V. Marcell. c. 6.] Sic Diod. Sic. in Hist. Alex.: Καὶ διὰ πλῆθος τῶν περὶ αὐτοὺς σωρευομένων νεκρῶν πτυρόμενοι, τὰ μὲν χαλινὰ διεσείοντο, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ τὸν Δαρεῖον εἰς τοὺς πολεμίους εἰσήνεγκαν. [Id. 2, 19.] Item in Epist. ad Phil. 1: Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, Nec ulla in re terreamini ab iis qui se opponunt. [Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 1, p. 34, B: Τὰ νοερὰ ζῷα... πρὸς τὸν ἦχον ἐπτύρη. Consternor, Timeo, Hippocr. p. 600, 35: Δεδίσσηται καὶ πτύρηται. Plat. Axioch. p. 370, A: Οὐκ ἄν ποτε πτυρείης τὸν θάνατον. Æsop. fab. August. p. 83: Πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φωνάς· ubi codex Medic. πτύρεσθαι. Eustath. Opusc. p. 293, 3: Πτυρέντες δείματι πανικῷ.] || Hesych. πτύρεται exp. non solum φοβεῖται, φρίττει, sed etiam κραδαίνεται, σείεται, κλᾶται.

Πτύσις, εως, ἡ, Excreatio, Exspuitio, ut Plin. [Aristot. Phys. ausc. 7, 2: Ἡ πτ. καὶ ὅσαι ἄλλαι διὰ τοῦ σώματος... ἐκκριτικαὶ κινήσεις.] Et πτύσις αἵματος, s. αἱμοῤῥαγία, ἣν σταγόνες καὶ ἀθρόον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐξίῃ τὸ αἷμα, Aret. De notis acut. morb. 2, 2, ubi vide quomodo discernat ab ἀναγωγὴ et ἐμπτύσις. [Πτύσιες αἵματος Hippocr. Aphor. 3, 29.]

[Πτύσκω. Hippocr. p. 460, 3: Ὑγραίνεται καὶ πτύσκεται ὁ πνεύμων· leg. πιτύσκεται s. πιπίσκεται. Schneid.]

Πτύσμα, τὸ, Sputum, Id quod excreatu ejicitur, i. e. Excrementum tussiendo vacuatum, superfluum sc. molestumque humorem thoraci, pulmonibus, asperæ arteriæ, gutturi aut alii instrumento spirationis insidentem natura propellente, ut inter alia Gorr. tradit. Qui etiam ex Galeno addit, quod optime concocti sputi notas gerit, πτύαλον nominari: quod vero sanguine aut atra bile respersum mistumve fuerit, aut spumosum, aut aliter vitiosum, πτύσμα potius vocari. Pollux sine discrimine, 2, [103]: Τὸ ἀποῤῥέον τοῦ στόματος, πτύσμα καὶ πτύελον, καὶ σίελος καὶ σίαλος. Hippocr. Epidem. 6, [4, 4] πτύσματα ἀνθηρὰ, i. e. πτύσματα ἐρυθρὰ καὶ ὥριμα, ut Galen. in Lex. suo exp. [Adde Hippocr. p. 65, 41; 390, 55; 184, B; 402, 18. Polyb. 8, 14, 5. Orac. Sibyll. 1, 365.]

[Πτυσμὸς, ὁ, Sputatio, Exspuitio. Hippocr. p. 1216.]

Πτύσσω, ξω, Plico, Complico; interdum etiam In rugas et sinus contraho: ut, Πτύξας τὸ βιβλίον ἀπέδωκε τῷ ὑπηρέτῃ, Plicato libro, Bud. Idem ex Herodiano 1, [17, 1]: Λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, cum hac interpret. Politiani, Sumpto libello quales ex philyra tenuissimi atque in utramque partem replicatiles fiunt. [De manibus circumplicatis Soph. OEd. C. 1611: Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας· quod schol. exp. περιπλέξας.] Ex Plut. Rom. [c. 14]: Τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, Purpuram in sinus contrahere. Itidem ap. Hom. [Od. A, 439]: Πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, i. e. διπλώσα [διπλώσασα], Eust. [p. 924, 37], Duplicans s. Complicans. [Ib. Z, 111 et 252: Πτύξασ' εἵματα καλά. Soph. fr. 791: Ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται.] Ab Eod. hastæ dicuntur πτύσσεσθαι, ut Il. N, [134]: Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Σειόμενα· quibus verbis significat, εὐλόγιστα εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὅ ἐστι διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλόμενα σείεσθαι, Eust. Huc pertinet, quod ap. Hesych. legitur, Πτύσσει, κραδαίνει, ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ. [Πύργοι ἐπτυγμένοι, Turres plicatiles, Appian. Civ. 4, 72. Qui πύργοι πτυκτοὶ vocantur ib. 5, 36.] Apud Aristoph. vero Nub. [267]: Πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, schol. exp. περιβάλλωμαι τὸ ἱμάτιον διπλασιάσας. || Πτυσσοίμεθα, Hesych. exp. κολακεύομεν: quo sensu et Προσπτύσσομαι. [Perf. pass. πέπτυκται ap. Aristot. H. A. 4, 9, ubi var. lect. ἐπέπτυκται, confusa duplici scriptura πέπτυκται et ἔπτυκται.]

[Πτύσχλος. V. Ἔπτυσχλος, ubi adde Hesych.: Πτύσχλον, ὑπόδημα ἀνδρεῖον.]

Πτυχή, ἡ, Plica, Plicatura, interdum et Ruga, i. q. πτύξ. [Hesych.: Πτυχαί, στοαί (στολαὶ Arcer.), περιβολαί.] Eur. [Iph. A. 98], Ἐν δέλτου πτυχαῖς, In plicis libelli. Quod quidam exp. Libello plicato. [Æsch. Suppl. 947: Ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα. Figurate ὕμνων πτ. ap. Pind. Ol. 1, 170: Κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.] Item πτυχαί, sicut πτύχες, [Photio et] Suida teste dicuntur τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα: necnon αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις: subjungente hunc l. [qui in melioribus Suidæ libris legitur in margine, abest a Photio]: Ἀναμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, Μύστης ὁρᾷ. Ubi sicut πόλοιο πτυχαί, ita et οὐρανοῦ πτυχαὶ ap. Eur. Phœn. [84]: Ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς. [Probabilior altera scriptura πτύχας. V. Πτύξ. Πτυχαῖς αἰθέρος Hel. 44, Or. 1631. || Hesych., Phot. et Suid.: Πτυχαί, (μερίδες addit Hesych.) αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις· (εἰσὶ δὲ αἱ φάραγγες addit Hesych.).] Soph. OEd. T. [1026]: Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, ubi exp. κοιλώμασι, Cavis recessibus et convallibus: quemadmodum et μυχὸς redditur a nonnullis, necnon Sinus. [Sic etiam Eur. Suppl. 757. Id. Iph. T. 9: Κλεινοῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος. Plato Ep. 2, p. 312, D: Ἡ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς. Κρισαίαις πτ. Pind. Pyth. 6, 18. Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτ. 9, 28. Ἐν Πέλοπος πτ. Nem. 2, 33.] Item πτυχὴ dicitur, Ubi navis nomen inscribitur, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα, schol. Apoll. Arg. 1, [1089, et Eustath. p. 1039, 41]. A Polluce vocatur Πτυχίς: sic enim ille 1, [86]: Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ προῦχον ἀκροστόλιον, πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμὸς ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς ἐπιγράφουσι.

[Πτυχία, ἡ, Ptychia. Steph. Byz.: Πτ., νῆσος παρὰ τῇ Κερκύρᾳ. (Thucyd. 4, 46.) Τὸ ἐθνικὸν Πτυχιεύς, ὡς Ὑρία Ὑριεύς.]

Πτυχίον [Immo Πτύχιον: v. Arcad. p. 119, 9, Theognost. Can. p. 122, 6, Etym. M. p. 520, 24 et Etym. Ms. ap. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 1098], τὸ, Libellus s. Codicillus plicatilis, Pugillares plicatiles: ut πτυκτίον supra. Apud schol. Arati, Τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα εἰς ἓν συναγαγόντας, ἔν τινι πτυχίῳ ἤτοι σχεδαρίῳ πρὸς τὸ ἕτοιμον σχεδιάσασθαι. [Eustath. p. 924, 42. Zenob. Prov. 5, 82: Πτύχιόν τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον.]

[Πτύχιος, ία, ιον, adjectivum a πτύξ derivatum, memorat Etym. M. p. 64, 28.]

[Πτύχλος. V. Ἔπτυσχλος.]

Πτυχώδης, ὁ, ἡ, Plicas multas habens, Rugosus, Plicatilis; Aristot. enim Plicatilia integumenta atque opercula cancrorum vocat ἐπικαλύμματα πτυχώδη, H. A. 5, [7]: Οἱ δὲ καρκῖνοι [καρκίνοι] κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες.

Πτύω, ύσω [et πτύσομαι ap. Hippocr. p. 607, 46. Perf. ἔπτυκα Sext. Emp. p. 505], Spuo, Exspuo, Excreo. [Herodot. 1, 99: Γελᾶν τε καὶ πτ. ἀντίον.] Xen. Cyrop. 8, [1, 24]: Μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι. Item cum accus., Hom. Il. Ψ, 679: Αἷμα παχὺ πτύοντα. [Nossis Anth. Pal. 5, 170: Ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.] Dicitur et de mari in Epigr., itidem pro Exspuo vel Eructo, ἐρεύγομαι. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 283: Θάλασσα, τί μ' οὐκ... τηλόσ' ἀπὸ ψιλῆς ἔπτυσας ἠιόνος; Oppian. Hal. 5, 596: Τὰς ἠόσιν ἔπτυσαν αὐταῖς κύματα. Intransit. Philipp. Thessal. Anth. Pal. 9, 290: Ἱστὸς δὲ πῆς ἄλλοθεν εἰς ἄλα πτύσας· ubi Jacobs. parum probabiliter conjecit εἰς ἅλὸς πλάκας. De fluctibus spumantibus Theocr. 15, 133: Κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα. || Abjicio. Meleager Anth. Pal. 7, 468: Μοῖρα, στεῖρα γονῆς στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. Phanias ib. 6, 307: Ἔπτυσε δὲ ψαλίδας.] Item Πτύσας προσώπῳ, Soph. p. 264 meæ ed. [Ant. 1231] pro προσπτύσας τῷ πατρί, Inspuens in faciem patris. Id. p. 241 [653]: Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες Τὴν παῖδα, pro ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας. Sic etiam Latinum Despuere habet Contemptus significationem. Quo pertinent hæc Tibull. 1, 2, de sene amante: Hunc puer, hunc juvenis turba circumstetit arcta, Despuit in molles et sibi quisque sinus: ut ap. Theocr. 20, [11] mulier amatorem deridens, et eum prorsus a se sperni ostendens, post multa verba τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Vide et Ἀποπτύω. [Id. 6, 39: Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Strato Anth. Pal. 12, 229: Δι' ἣν (θεὸν) ὑπὸ κόλπον... πτύομεν. LXX Num. 12, 4: Εἰ ὁ πατὴρ αὐτῆς πτύων ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον. || Sputum moveo. Hippocr. p. 358, 45: Τῶν οἴνων οἱ μέλανες... οὔτε οὐρέονται οὔτε πτύουσι. υ breve est: producitur vero metri caussa in versibus dactylicis, ubi vel secunda syllaba longa est, ut in

versu Homerico Αἷμα ταχὺ πνέοντα, vel tres syllabæ breves concurrunt, ut πτόμαν in versu Stratonis supra citato.]

[Πτῶ verbum etymologiæ caussa fictum a grammaticis, πίπτω vel πέτομαι vel φοβοῦμαι significans. V. Etym. M. p. 176, 48; 363, 38 (ubi declinatur πτῶ πτῷς πτῷ); 655, 51; 673, 4; 694, 13; 695, 3.]

[Πτῷς. V. Πτῶον.]

[Πτωίων, ωνος, ὁ, Ptoion, n. pr. viri in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 750, ubi Bœckh. p. 753: « Non Πτώωνος dedi, sed Πτωίωνος, quod n. 1625, in quo iota subscribendum omittitur, tamen Πτωιων et Πτωιω scribitur; etiam n. 1577 Πτωίλλος habetur, ubi Πτώλλος si scripseris, perverteris analogiam sermonis: quamquam forma Πτώλλος non evincit etiam Πτωίωνα scribendum esse. »]

[Πτωκάζω. V. Πτωσκάζω.]

Πτωκὰς, άδος, ἡ, Pavida, Timida, ἡ πτὼξ, etiam Fugax. Per πτωκάδας nonnulli intelligunt Harpyias ap. Soph. Phil. p. 421 meæ ed. [1093]: Εἴθ' αἰθέρος ἄνω Πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος Ἕλωσί με· alii vero Πτωχάδες scribunt, itidem Harpyias intelligentes, quæ sc. ἀεὶ πεινῶσι. Alii scribunt δρομάδες, et pro κατοιγίδες accipiunt. [Has corruptelas cum duabus aliis annotavit schol. πτωμάδες et πρωτάδες. Epigr. Homer. 8, 2: Πτωκάσιν αἰθυίῃσι.] A Simmia autem [ut annotavit Hesych.] πτωκὰς κόψιχος dicitur διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι: nam solent οἱ πτήσσοντες s. πτώσσοντες præ metu ταπεινοῦσθαι, ne sc. conspiciantur ab eo, cujus metu se contrahunt et abscondunt.

Πτῶμα, τὸ, Casus, Lapsus. Apud Diosc. aliquoties, Πρὸς πτώματα ποτίζεται, Bibendum præbetur præcipitatis ex alto. Sic ap. Scrib. Larg., de hiera Pachii: Nec minus arbore alta delapsis vel scalis devolutis, excussis a rheda vel curriculo. Pro quibus sic ap. Marc.: Nec minus eorum maxime sanitati convenit qui arbore alta delapsi sunt, vel scalis devoluti, aut excussi rheda. [Æsch. Prom. 919: Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά· Suppl. 662: Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς· 797: Βαθὺ πτῶμα. Soph. Ant. 1046: Πίπτουσι ... βροτῶν χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Plato Lach. p. 181, B: Οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ τοιοῦτον πτῶμα· Tim. p. 87, E: Διὰ τὴν παραφορότητα πτώματα παρέχον.] ‖ Metaph. pro Delicto s. Errato: qua signif. usurpatur tum a Luciano [?], tum in sacra Scriptura aliquoties. [‖ Casus, Calamitas, Infortunium. Æsch. Choeph. 13: Πότερα δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον; Eur. Herc. F. 1228: Τὰ θεῶν πτώματα.] ‖ Πτώματα dicuntur etiam Ea ipsa quæ cecidere: ut Lysias πτώματα ἐλαῶν dicit Olivas quæ cecidere ex arbore, s. Cadivas olivas; vel etiam ipsas Arbores quæ cecidere s. corruere: nam Harpocr. [ex eoque Photius et Suid.] ejus loci mentionem faciens, ait ita vocari vel τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, vel αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα. [‖ De lapsu s. jactu tali Pollux 9, 99: Τὸ σχῆμα τοῦ κατὰ τὸν ἀστράγαλον πτώματος. ‖ « De ruina muri, ἐπὶ τοῦ πτ. διαμάχεσθαι Polyb. 16, 31, 8, et 33, 1 et 3. Βιάζεσθαι διὰ τοῦ πτ. 5, 4, 9; 10, 31, 13. Ἡ ἀνακάθαρσις τοῦ πτ., Purgatio ruderum, 5, 100, 6. » Schweigh. Πτώματα, Ædium ruinæ, Aristid. vol. 1, p. 546. Philo in Mathem. vett. p. 100.] ‖ Peculiariter autem πτώματα Corpora mortua, quæ itidem a cadendo dicta Cadavera. [Hoc sensu Phot. p. 471, 5, per σῶμα explicat. Apud Suidam σῶμα, ἄνευ τῆς κεφαλῆς.] Plut. Alexandro [c. 33]: Οἵ τε τροχοὶ τῶν ἁρμάτων διελαυνόντων συνείχοντο, πτώμασιν πεφυρμένοι τοσούτοις, οἵ τε ἵπποι καταλαμβανόμενοι καὶ ἀποκρυπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν. Itidem Herodian. 7, [9, 16]: Ὡς διὰ πλῆθος πτωμάτων, μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι. Quæ verba Polit. sic vertit, Sic ut multitudine interfectorum neque discerni ad sepulturam funera potuerint. Itidem 4, [6, 2]: Τὰ δὲ πτ. φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις ἐντεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὅπου δὴ ἐῤῥίπτετο, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur, Polit. Itidem ap. Marc. 6, [29]: Ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, Sustulerunt cadaver ipsius, nimirum ad sepulturam. [Eur. Or. 1196: Ἑλένης

πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι· Phœn. 1691: Ἐτεοκλέους πτ. Heracl. 78: Πτ. δύστηνον 1490: Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν· Tro. 467: Πτωμάτων ἄξια πάσχω. Polyb. 15, 14, 2: Τῶν χύδην ἐῤῥιμμένων ὅπλων ὁμοῦ τοῖς πτ. ἀλογία· ubi præcedit ὁ τῶν νεκρῶν ὄλισθος. Id. 33, 12, 7: Πρὸς τῇ πόλει πτωμάτων γινομένων, i. e. Facta cæde. Phrynich. p. 375: Πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν· οἱ δ' ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν ἢ οἴκων. Ubi Lobeck.: « Thom. M. p. 765: Πτώματα νεκρῶν καὶ πτ. οἴκων ἀρχαῖοι· οἱ δὲ ὕστερον πτῶμα ἤτοι νεκρὸν, ἄνευ τινὸς προσθήκης· quod præceptum Sallierius quum refellere studet, confirmavit magis; neque validiora sunt argumenta a doctis N. T. interpretibus prolata, quos Schleusn. nominat in Lexico. Apollon. Ep. 37, p. 394: Τῷ πτ. τοῦ πατρὸς ἐπαχθεῖ. Heliodor. 7, 14: Ἐπὶ κειμένῳ τῷ πτ. τὰ νενομισμένα θρηνῆσαι, neque aliter Dionys. A. R. 4, 39; 6, 12. Liban. vol. 4, p. 764; Basil. M. Epist. 325, 318; Eunap. V. Chrys. p. 154. Similiter Eurip. Phœn. 1307 τὰ πέσεα usurpavit. Sed oratores veteres neque πτῶμα hoc sensu neque τὸ νεκρὸν dixerunt. » Phurnut. De N. D. c. 21, p. 192: Vultures ibi congregantur ὅπου ἂν εἴη πτώματα πολλά. Schol. Soph. Aj. 546: Φόνον, τὰ πτώματα τῶν πεφονευμένων. Idem ad v. 730, ἐντεύξονται τῷ πτώματι. Sic ad v. 877. Valck. ‖ Hesych.: Πτώματα, αἱ συῤῥήσεις (συῤῥόσεις Soping.) ἐν τοῖς μετάλλοις.]

Πτωματίζω, Cadere facio, etiam Præcipito. Cyrill. [Alex. Or. de excessu animæ p. 413]: Οἱ ἐπιχειροῦντες ἐπὶ πτώμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι. [Πτωματίσης Aq. Psalm. 139, 11; ἐπτωματίσθησαν Symm. Sam. 1, 30, 10. Schleusn. Theano Epist. p. 164, 27 (p. 56 ed. Orell.): Κἂν καῦμα ᾖ, περίεισι (τὸ παιδίον), κἂν ψῦχος, πτωματίζει, Frigore contremiscit, ut exp. Wolf. Corruptum videbatur Hemsterhusio. ‖ Intransit. Ruinam facio, Corruo. Inscr. De munim. Athenarum l. 48, p. 34 ed. Müller.: Ἐὰν δέ τι πτωματίσῃ μέχρι τοῦ λιθολογήματος. ‖ « Πτωματίζομαι, Morbo caduco laboro. Apollon. Hist. mirab. c. 36: Ἐπινόσους καὶ πτωματιζομένους. Paul. Alex. c. 3. » Schneid.]

[Πτωματικὸς, ή, όν, Morbo caduco laborans. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 215. Schneid.]

[Πτωμάτιον, τὸ, Cadaver. Inscriptio Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 524: Διακομίσας τὸ πτ. αὐτοῦ. G. D.]

Πτωματὶς, ίδος, ἡ, Poculi s. alius vasis genus, cujus mentio facta est in Ληκυθὶ et Ἐκπέταλος. [Athen. 11, p. 485, E: Ἀγγεῖον ἐοικὸς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, nisi leg. πωματίσιν, Operculo instructis, cum Ernestio. Schneid.]

[Πτωματισμὸς, ὁ, Morbus caducus. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 277: Ἐπιλήψεως καὶ πτ.] 247, 121, r. 46, 7.

[Πτωματόστρωτος, ὁ, ἡ, Cadaveribus coopertus. Γῆ πτ. Const. Manass. Chron. 3181 ex cod. Paris. utroque. Vulgo σωματόστρωτος, quod legitur 2158.]

Πτὼξ, ὁ, i. q. πτὴξ, Pavidus, Timidus. Hom. Il. X, [310]: Ἡ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν, ut ap. Horat. Pavidum captare leporem. [Babrius Fab. 102, 10: Ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν.] Idem Hom. substantive posuit pro λαγωὸς, ut et Oppian. dixit, δειμαλέος πτὼξ, Il. P, [676] de aquila: Ὄντε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ, Θάμνῳ ὕπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. [Agathias Anth. Pal. 6, 72.] Solet enim lepus præ timore plerumque sese in frutetis abdere, et πτήσσειν sive πτώσσειν. [Theocr. 1, 110: Πτῶκας βάλλει· ubi de accentu Dorico πτώκας dixit schol., de quo v. Ahrens. De dial. Dor. p. 29. Philostr. p. 812: Πτῶκας ἁρπάζειν καὶ νεβροῖς συμπέτεσθαι. Theophr. H. Pl. 4, 3, 5: Φύεσθαι (ἐν Λιβύῃ) πτῶκα καὶ δορκάδα καὶ στρουθόν.] Itidem Pollux 5, c. 12 [§ 72]: Δειλὸς δ' ὑπερβάλλει τοῦτο τὸ ζῶον, ἔμπληκτον βόσκα γινόμενον καὶ ἀναπτοούμενον· ὅθεν καὶ πτὼξ ὀνομάζεται. Hesych.: Πτῶκες, δειλοὶ, λαγωοὶ, δορκάδες, ἔλαφοι, νεβροί [et similiter Phot. et Suidas]: timida enim hæc animalia sunt: ut ap. Virg., Timidæ damæ; Ovid., Pavidi formidine cervi; Senec., Timidi cervi. [De Oreste Furias fugiente Æsch. Eum. 325: Τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα. In fragm. corrupto Hipponactis ap. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 308 (de quo quæ diximus s. v. Κατωπτωκὸς delenda sunt): Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ πτὼξ (vel ut alius codex ἐν τῷ κατῶξ) δούλῳ, Ahrensio in Diar. Halens. a. 1844 m. April. p. 843 corrigendum

videtur ἐν τῷ πτὼξ δούλῳ, δούλῳ de lupanari intelligenti, collata Hesychii gl. Δοῦλος. G. Dind.]

[Πτῷον, τὸ, Ptoum, mons Bœotiæ. Strabo 9, p. 412, 413 (ubi Pindari affertur fragm., in quo est Πτώιου κευθμών), Pausan. 9, 23, 5. ‖ Templum Apollinis in monte illo situm. V. Πτῷος. ‖ Ab hoc monte nomen habent Nymphæ, de quibus Hesych.: Πτωΐδες, νύμφαι. Ceterum ubique scribendum Πτῷον sec. Arcad. p. 122, 2. Etym. M. p. 413, 28: Τὰ διὰ τοῦ ωον οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ἰῶτα, οἷον Πτῷον, ὄνομα ὄρους, προσῷον, etc.]

[Πτῷος, ὁ, Ptous, Athamantis et Themistus filius. Apollod. 1, 9, 2; Pausan. 9, 23, 6. ‖ Cognomen Apollinis. Herodot. 8, 135: Ἐλθεῖν τὸν Εὐρωπέα Μῦν περιστρεφόμενον πάντα τὰ χρηστήρια καὶ ἐς τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος τὸ τέμενος. Τοῦτο δὲ τὸ ἱρὸν καλέεται μὲν Πτῷον, ἔστι δὲ Θηβαίων, κέεται δὲ ὑπὲρ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πρὸς οὔρεϊ ἀγχοτάτω Ἀκραιφίης πόλιος. Πτώου πατρὸς Lycophr. 265, ubi schol.: Τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπειδὴ ἡ Λητὼ μέλλουσα γεννῆν ἐπτοήθη (propter lupum ex improviso conspectum, ut narrat Eustath. p. 448, 46), et 352: Τὸν Θούριον Πτῷον Ὠρίτην θεόν. Ceterum rectius scribitur Πτῷος. Inscr. Bœot. ap. Ulrichs. *Bullet.* 1838, p. 109: Βοιωτοὶ Ἀπόλλωνι Πτωιοι (i. e. Πτώιῳ) ἀνέθιαν Πωανίδια. G. Dind.]

Πτώσιμος, ὁ, ἡ, Caducus, Cadivus. [Æsch. Ag. 639: Πτωσίμου στρατοῦ· 1122: Σταγὼν πτώσιμος.]

Πτῶσις, εως, ἡ, Casus, Lapsus, i. q. πτῶμα. Luc. 2, [34]: Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, Positus est iste in casum et resurrectionem multorum: verba Simeonis de Christo, ubi etiam nota opposita πτῶσις et ἀνάστασις. Matth. 7, [27] de domo in loco arenoso structa: Ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη, Cecidit, et fuit casus ejus magnus, i. e. magna cum ruina collapsa est. Quod vero Exod. 30, [12] legitur, Οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, vulgo sic redditur, Non erit in eis plaga, quum fuerint recensiti. Malim, Nemo ex eis cadet, h. e. Interimetur: quo modo interempta corpora et quæ cecidere, πτώματα appellantur. [Polyb. 2, 16, 13: Πτ. τοῦ Φαέθοντος. Manetho 4, 617: Πτώσιας οἴκων. ‖ De lapsu s. jactu talorum, Plato Rep. 10, p. 604, C: Ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα. Quemadmodum οἱ κύβοι πίπτειν dicuntur. De fulmine Aristot. Meteor. 1, 1: Περὶ πτώσεως κεραυνῶν.] ‖ Casus, vocab. grammaticorum. Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 139]: Πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας. Aristot. Poet. [c. 20]: Τῆς δὲ λέξεως τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις [πτώσεις correxit HSt. in Ms. Vindob. Πτώσεις ἑνικαὶ, πληθυντικαὶ, ὀρθαὶ, πλάγιοι ap. Sext. Emp. p. 692, 693, 254, 257]. Idem Aristot. πτώσεις non nominibus tantum tribuit, de more grammaticorum, sed etiam verbis: quod latius ap. eum videre est Rhet. 3. [Poet. c. 20: Πτῶσις ἐστὶν ὀνόματος ἢ ῥήματος ἡ μὲν κατὰ τὸ τούτου ἢ τούτῳ σημαίνουσα καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἡ δὲ κατὰ τὸ ἑνὶ ἢ πολλοῖς, οἷον ἄνθρωποι ἢ ἄνθρωπος, ἡ δὲ κατὰ τὰ ὑποκριτικὰ, οἷον κατ' ἐρώτησιν ἢ ἐπίταξιν· τὸ γὰρ ἐβάδισεν ἢ βάδιζε πτῶσις ῥήματος κατὰ ταῦτα τὰ εἴδη ἐστίν. Dionys. De comp. verb. c. 6: Ἐπὶ τῶν ῥημάτων ... κατὰ ποίας ἐγκλίσεις ἐκφερόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι.] At Rhet. 1, [c. 7, § 2 med.] hæc ap. eum leguntur: Ὡς ἂν ἐκ τῶν συστοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ τἆλλα ἀκολουθῇ, οἷον, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἱρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν. [Ib. 3, 23 init.] Cui simile est hoc exemplum ἀπὸ πτώσεων, quod Topic. 4 affert, Εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἱρετωτέρα· utrobique autem observa adverbia quoque et conjugata πτώσεων nomine comprehendi. [Ib. 2, 9. V. Alex. Aphrod. ad Top. p. 105, cujus locum excerpsit Suid. s. v. Πτώσεις. Plut. Mor. p. 1009, C; 1011, C.]

[Πτωσκάζω.] Πτωκάζω, i. q. πτώσσω, Metu contrahor, dejecto sum animo, Metu consternor, Expavesco. Hom. Il. Δ, [372] post versum in Πτώσσω citandum: Οὐ μὲν Τυδέϊ ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν, schol. καταπτώσσειν, δειλιᾶν. [Vera scriptura πτωσκαζέμεν restituta ex aliquot codd. Eam agnoscunt grammatici,

Hesych.: Πτωσκαζέμεναι (corr. πτωσκαζέμεν), κρύπτεσθαι, περικάμπτειν. Per δειλιᾷν exp. Suidas. Etym. Gud. p. 486, 20: Πτωσκαζέμεν· εὐλαβεῖσθαι, ἢ καταπτήσσειν, παρὰ τὸ πτῶ τὸ σημαῖνον τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ σκάζω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκκλίνω, ἐξ οὗ καὶ σκαιός. (Minus plene Etym. M. p. 695, 3.) Eustath. p. 484, 2.]

[Πτωσσοῦμαι, i. q. πτώσσω. Tzetz. Hist. 12, 888: Τὴν ἔνδειαν πτωσσοῦμαι γὰρ οὐχὶ μικρῶς τοῦ χάρτου.]

Πτώσσω [πτώστω vulgo scriptum ap. Ælian. N. A. 7, 19, ubi nunc duplex σ ex codd. restitutum] ejusd. cum πτήσσω originis et signif. esse tradit Eust.: derivatum sc. a πτῶ, significare autem μετὰ φόβου συστέλλομαι, Metu contrahor, percellor, Perterreor. Exp. etiam Trepido, Expavesco. Hom. Il. Δ, [371]: Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας; i. e. κατέπτηχας, ἀποδειλιᾷς· mox dicit πτωσκάζειν. [E, 634: Τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν ἐνθάδε;] Sic et H, [129] Achivi πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι, sc. δείσαντες ὑποδέχθαι. Et pass. Πτώσσονται ap. Hesych. δειλιῶνται. [Corrige Πτώσσοντες, δειλιῶντες, ex Phot. et Suida. Herodot. 9, 48: Πτώσσοντας ὑμέας εὕρομεν. Pind. Pyth. 8, 124: Ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι. Aristot. Physiogn. 1, 13: Φοβοῦνται καὶ πτώσσουσι.] Item, Metu perculsus fugio: ut et πτήσσω supra. Eust. vero simpliciter exp. φεύγω. [Od. X, 304: Πτώσσουσαι ὄρνιθες. Archiloch. ap. Athen. 9, p. 388, E: Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.] Item Metu consternor, Timore perculsus concido, μετὰ φόβου πίπτω, Eust. Il. Φ, [14]: Ταὶ δὲ [ἀκρίδες] πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. [Eur. Bacch. 223: Ἄλλην δ' ἄλλῃ εἰς ἐρημίαν πτώσσουσαν. Cum accus. Hom. Il. Υ, 426: Οὐδ' ἂρ ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν. Eur. Hec. 1065: Ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν;] Item Abscondo me, sc. præ metu, κρύπτομαι, ut Idem exp. [Il. Φ, 26]: Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. [Hesych.: Πτώσσει, ἑαυτὸν κατακρύπτει, φοβεῖται, δέδιε.] Sic [Simias Anth. Pal. 7, 193] ap. Suid.: Πτώσσουσαν βρομίης οἰνάδος ἐν πετάλοις, i. e. κρυπτομένην, δειλιῶσαν. [Sine metus significatione Tyrtæus 2, 36: Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος πτώσσοντες μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις.] ‖ Significat etiam Mendico, πτωχεύω, προσαιτῶ, ut Idem accipit, Od. P, [227]: Ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον [et Σ, 363]. Itidem pro Timide oberro mendicans, accipitur ap. Hesiod. Op. [393]: Μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτωτικὸς, ή, όν, Casualis, vox grammaticorum. [Sext. Emp. p. 473; Apollon. De pron. p. 171, C. Diog. L. 7, 58: Ἄρθρον ἐστὶ (secundum Stoicos) στοιχεῖον λόγου πτωτικὸν, διορίζον τὰ γένη τῶν ὀνομάτων. Schol. Hom. Il. Γ, 16, Od. A, 30, Etym. M. p. 30, 43; 314, 32. Πτ. λέξις, p. 609, 55. Πτ. σχῆμα, figura qua duo vel plures ejusdem nominis casus deinceps inferuntur, Maxim. Plan. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 451, 3. ‖ Adverb. Πτωτικῶς, Chœrob. In Theodos. p. 502, 23: Ἀντωνυμίαι πτ. κινούμεναι.]

Πτωτὸς, ή, όν, Qui cadere potest vel solet, Cadivus, Caducus: Hesych. πτωτὸν, τὸ πῖπτον. [Inter adjectiva in ωτὸς ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 38, 20. Joanni Malal. p. 124, 12, restituit L. Dindorfius: Εἰσελθὼν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ πτωτὸς (codex πλωτὸς) ἱκετεύων.]

Πτωχαλαζὼν, όνος, ὁ, q. d. Mendicus ostentator. [Schol. Aristoph. Av. 1297: Μειδίας κόβαλός τε ἐλέγετο εἶναι καὶ πτ. et ad Vesp. 324.] Alexis ap. Athen. 6, [p. 230, C]: Οἶδα δὲ κἀγώ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχαλαζόνα, quo verbo declaratur is qui, quum pauper sit, divitis tamen fastum præ se fert. [Et alibi:] Πτωχαλαζὼν, Mendicus arrogans, Qui in ipsa mendicitate arrogantiam suam celare nequit. Erasmus in Proverb. Messe tenus propria vive, Ostentatorem [male dicunt Ostentatorem pro Jactatore: nam ostentat divitias qui eas habet. Vide Σαλάκων in Ind. HSt. in Ms. Vindob.] divitiarum, inquit, elegante verbo Alexis ap. Athen. πτωχαλαζόνα dixit, eodem verbo declarans fastum cum paupertate conjunctum.

[Πτωχὰς vitiose pro πτωκὰς, quod v.]

Πτωχεία, [Πτωχηίη Ion.,] ἡ, Mendicitas. [Herodot. 3, 14: Ἐς πτωχηίην ἀπῖκται, ut εἰς πτωχείαν τὴν ἐσχάτην ἐλθεῖν dixit Plato Leg. 11, p. 936, B.] Aristoph. Pl. [549]: Πτωχείας φαμὲν Πενίαν εἶναι ἀδελφήν. [Plato Rep. 10,

p. 618, A : Εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς πτωχείας τελευτώσας (τυραννίδας).] 2 Ad Cor. 8, [9] post verba in Πτωχεύω citata : Ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε, Ipsius mendicitate et paupertate ditesceretis : vel etiam Ipsius inopia. [‖ Πτωχεία nomen tragœdiæ (cui haud dubie Ulixes mendici habitu Trojam ingressus argumentum præbuit) memorat Aristot. Poet. c. 23, nomine poetæ non addito, quem Sophoclem fuisse Welckerus conjecit in libro De Tragicis p. 146, 951. ‖ Πτωχεία πνεύματος. V. Πτωχός.]

Πτωχεῖον, τὸ, Locus in quo mendici degunt, mendicis alendis destinatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχοτροφεῖον : ut ξενὼν, Locus peregrinis recipiendis destinatus. [Etym. M. p. 187, 22. Procopius De ædificiis.] Legitur in Pandect. et Can. 8 Conc. Chalced. [Ad quem Zonaras p. 101 : Πτωχεῖά εἰσι τὰ εἰς πτωχῶν ἀφωρισμένα πρόνοιαν καὶ διοίκησιν, τὰ γηροκομεῖα δηλονότι καὶ ὀρφανοτροφεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καταπαθεῖς ἀνακλίνονται καὶ τρέφονται. Pallad. Hist. Laus. c. 5, p. 18 : Ἀφηγούμενος τοῦ πτ. τῶν λελωβημένων. Suicer. Alia attulit Ducang.]

Πτωχελένη, ἡ, Mendica Helena, cognomen Callistii meretricis ap. Athen. 13, [p. 585, B] et Eust. [p. 1261, 34.]

Πτωχεύω, Mendicus sum, vivo, Mendicando vivo, Mendico. [Hesych. : Πτωχεύειν, ἐπαιτεῖν, ἀπὸ τοῦ πτώσσειν, ἢ ἐπτηχέναι (ἢ πτίχῃ codex), ἤγουν ταπεινοῦσθαι. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 112, 24 : Πτωχεύειν· οὐ τὸ ἐπαιτεῖν, ἀλλὰ τὸ πένεσθαι· Ἀντιφάνης.] Aristot. Rhet. 3, [2] : Τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν. 2 Ad Cor. 8, [9] de Jesu Christo : Δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, Vestri causa mendicans vixit, Ut mendicus, nihil possidens, aliorum opibus eguit. Usus autem eo verbo est Apostolus, ut ostenderet eum usque ad extremam etiam paupertatem nostra causa sese demisisse. Greg. Naz. : Μνήσθητι πόσον πτωχεύων, πόσον ἐπλούτησας, Ex quam mendico et paupere dives factus sis. Idem cum accus. junxit, dicens, Πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, pro In mea carne mendicans vivit. Alii sic interpr., Ob meam carnem pauper fit. Apud Chrysost. autem in Comm. in Ep. ad Cor. p. 150 : Μὴ πτώχευε τὴν διάνοιαν, μηδὲ ἀγνόει τὸν πλοῦτον τοῦ Θεοῦ, Bud. vertit, Ne mentis inops sis. Malim, Ne mente inops sis : ut et Plato dicit, πένης τὴν ψυχήν : seu, Ne mente mendica et inope sis; duplex enim πενία secundum Plut., χρηματικὴ et ψυχική. [Plut. Mor. p. 235, D : Εἰ δοίην σοι, μᾶλλον πτωχεύσεις.] Genitivo autem junctum significat Egeo, Indigeo, ut πένομαι. Greg. Naz. De homine, p. 24. Et alibi, Οὔτε τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὰ φθάσαντα πτωχεύει ποτέ, sed eo ditior fit in futurum ad alia intelligenda, Bud. Idem in l. paulo supra citato ap. Eund. legit πόσων πτωχεύων. Sed altera lectio, quæ et in VV. LL. habetur, videtur magis consentanea. [Procop. In Jes. p. 67 : Πτωχεύοντα βρωμάτων. Valck.] Rursum πτωχεύω significat Mendicus oberro, Mendicans peto, ut πτώσσω; qua signif. Hom. utitur Od. O, [308] : Ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων· T, [73] : Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶμαι, Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. [Plato Eryx. p. 394, B. Plut. V. Titi c. 21 : Ἀλωμένου καὶ πτωχεύοντος ἐν Λιβύῃ.] Item cum accus., P, [11] : Ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι Δαῖτα πτωχεύῃ· ut Ovid., Mendicato cibo pasci. Sueton. vero, A sociis pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni. Hesych. quoque exp. ἐπαιτῶ, Stipem peto. Theognis cum accus. personæ etiam [918] : Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ, Mendicans adit, Adit emendicans stipem. At Hesiod. [Op. 393] dicit πτώσσειν ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτωχίζω, Ad mendicitatem redigo, Pauperem facio, πτωχὸν ποιῶ, Athen. Legitur 1 Reg. 2, [7] in Cantico Annæ : Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ. [Nilus Epist. p. 243.]

Πτωχικὸς, ή, όν, Mendicus, Paupertinus : πτωχικὴ στολὴ, Eur. [Rhes. 503, et Lycurg. p. 158, 35], Quæ mendici est, Qualem mendicus gestat. [Aristoph. Ach. 448 : Πτ. βακτήριον. Plato Rep. 8, p. 554, B : Πτ. ἐπιθυμίας. Lucian. Gall. c. 21 : Ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτ.] Itidemque ὀνόματα πτωχικὰ, Vocabula mendicis familiaria, convenientia : unde intelligimus Vilissima. Lucian. [Quom. hist. scrib. c. 22] :

Οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενείδουσι. At de πτωχικὸν κρέας vide Plut. Hellen. non procul ab initio [p. 294, C. ‖ « Πτωχικὰ sunt reliqua redituum episcopalium, quæ ut superflua mendicis distribuebantur. Balsamo ad Can. Apost. 59, p. 263 : Ὁ ἐπίσκοπος ὀφείλει μετὰ τὴν ἀναγκαίαν αὐτοῦ δαπάνην καὶ τὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν κληρικῶν συνήθη οἰκονομίαν τὰ περιττεύοντα ἐκ τῶν εἰσόδων τῆς ἐκκλησίας διαδιδόναι πρὸς πένητας· πτωχικὰ γὰρ καλοῦνται. Adde Zonar. ad eund. p. 58, Balsamon. ad Can. 26 Chalced. p. 349, ad Can. 14 Neo-Cæs. p. 797, Zonar. ad Can. 4 Chald. p. 99. Isidor. Pelus. Ep. 1, 258, p. 69 : Τὰ πτ. σφετερίζεται. Suicer.]

[Πτωχίστερος. V. Πτωχός.]

[Πτωχογνωμοσύνη, ἡ, Avaritia. Const. Manass. Chron. 5798. Boiss.]

Πτωχοδοχεῖον, τὸ, Receptaculum mendicorum : πτωχεῖον.

[Πτωχόκομπος, ὁ, ἡ, Misere tumens. Georg. Pisid. Opif. 52, de Proclo : Ὁ πτ. τῶν νοημάτων σάλος.]

[Πτωχόμουσος, ὁ, ἡ, Pauper Musis, Ineruditus, Indoctus. Πτ. κόλαξ Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3, 3.]

[Πτωχόνοια, ἡ, Paupertas ingenii. Vit. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 493 : Τὴν πτ. μὴ ἐπαρκεῖν πρὸς τὸ πέρας τῶν ἐξηγήσεων. G. D. Vita S. Nili jun. p. 1. Boiss.]

[Πτωχοπλούσιος, ὁ, ἡ, Qui paupertatem mentitur, specie paupertatis reapse est ditissimus. Voc. dubium. Schneid.]

Πτωχοποιὸς, ὁ, ἡ, Mendicos faciens, Ad mendicitatem redigens. Aristoph. [Ran. 842, de Euripide poeta] : Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυρραπτάδη.

Πτωχὸς, [ἡ, όν, et ὁ, ἡ,] Mendicus, a πτώσσω, Mendico. [Phot. et Suid. : Πτ., ἐπαίτης, προσαίτης· παρὰ τὸ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι. Aliud quid comminiscitur Orus in Etym. M. p. 695, 7.] Hom. Od. Φ, 326 : Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθών· T, [74] : Πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες. Idem sine adjectione substantivi [Z, 208] : Πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Πτωχοί τε ξεῖνοί τε· ut et Od. P, [475] : Εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶ, Si qui dii sunt et ultrices deæ mendicorum. Alicubi ei veluti substantivo jungit adjectivum : ut Od. Π, [273] : Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον· Σ, [41] : Πτωχοὺς κακοείμονας· P, [220] : Πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. [Herodot. 3, 14 : Ἔχων οὐδὲν εἰ μὴ ὅσα πτωχός. Æsch. Ag. 1274 : Ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα. Soph. OEd. T. 455 : Πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου· 1506 : Πτωχὰς, ἀνάνδρους ἀλωμένας· et OEd. C. 444. Ib. 1335 : Πτωχοὶ μὲν ὑμεῖς καὶ ξένοι. Eur. Heracl. 318 : Πτωχοὺς ἀλήτας. Plato Theæt. p. 175, A : Πτ. καὶ πλούσιοι. Πτωχῷ διαίτῃ Soph. OEd. C. 751, ubi libri deteriores πτωχῇ. Proverbia quædam de πτωχοῖς ap. Suid. s. v. Πτωχοῦ πήρα.] Quid vero intersit inter πτωχὸν et πένητα, i. e. Mendicum et pauperem, Aristoph. Pl. [552] docet, his verbis : Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα· Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα· Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Martial. autem, Non est paupertas, Nestor, habere nihil. [Chœrob. In Psalm. p. 112, 30 : Πτωχὸς μὲν λέγεται ὁ ἀπὸ πλούτου πεσὼν εἰς πενίαν, πένης δὲ ὁ ἀεὶ ἐν πενίᾳ διάγων. ‖ Pauper, cum genit. Antiphan. Anth. Pal. 9, 258 : Ἡ … πτωχὴ νῦν Νυμφῶν.] In N. T. exp. potius Mendicus quam Pauper : ut Marc. 12, [42] : Χήρα πτωχή. Matth. 5, [3], Luc. 6, [20] : Μακάριοι οἱ πτωχοὶ πνεύματι. [De quo multa disputarunt Patres, quorum locos collegit Suicer., Basil. M. vol. 1, p. 1100 (Πτ. τῷ πν. οὐχ οἱ τὰ χρήματα ἐνδεεῖς, ἀλλ' οἱ τῇ διανοίᾳ ἠλαττωμένοι), Macar. Hom. 12, p. 155; 29, p. 406, Joann. Chrys. 15 in Matth. p. 93, Greg. Nyss. vol. 1, p. 771. (Πτωχεία πνεύματος ib. p. 766.) Theophan. Homil. 51, p. 350, 351.] Compar. Πτωχότερος, Mendicior. Ap. Athen. [6, p. 223, C] : Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον Γενόμενον. [Πτωχότατος Palladas Anth. Pal. 10, 50.] Item irreg. compar. Πτωχίστερος [annotatus ab Etym. M. p. 31, 14, Photio p. 451, 21, Suida, Eustath. p. 1441, 25], itidem Mendicior s. Pauperior. Aristoph. [Ach. 424.] Potest autem Mendicior dici, ut Mendicissimus ap. Cic. legitur, dicentem solos sapientes esse ditissimos, si sint mendicissimi. [‖ Πτω-

χεὶ inscripta fuit Chionidis comici fabula; Πτωχὴ ἢ Ῥοδία Philemonis.]

Πτωχοτροφεῖον, τὸ, Locus alendis mendicis dicatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχεῖον. Legitur apud JCtos quoque [et ap. Suidam. V. exx. a Ducang. collecta, inter quæ est Epiphanii Hær. 75, 1, p. 905].

[Πτωχοτροφέω, Pauperes alo. Greg. Naz. vol. 2, p. 19, D. Boiss.]

Πτωχοτροφία, ἡ, Mendicorum nutritio, Alere mendicos. Greg. Naz. : Οὐ πτωχοτροφίαν θαυμάζομεν. Alibi, Πτωχοτροφίαι, ξενοτροφίαι. [Id. vol. 1, p. 257 ed. Bened., in var. lect.]

Πτωχοτρόφος, ὁ, ἡ, Qui mendicos alit. [Greg. Naz. Ep. 8. Strong. Niceph. Chumnus Epist. 36. Boiss. Chron. Pasch. p. 382, B : Διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ πτ.]

[Πτωχοφανὴς, ὁ, ἡ, Mendico similis. Theod. Prov. 13, 7, ubi alii πτωχευόμενοι.]

[Πυαλίτης, ὁ, nomen jactus cujusdam talorum. Eubul. ap. Pollux. 7, 205. Est forma minus probata pro πυελίτης, ut πύαλος pro πύελος dicitur.]

[Πύαλος. V. Πύελος.]

[Πύαμος. V. Πύανος.]

[Πυανέψια, τά.] Πυανέψιος, In quo legumina s. fabæ coquuntur : ut πυανεψία ἑορτή. Athen. [9, p. 408, A] : Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος, τὴν Πυανεψιαίαν [—έψια] παρῆλθεν ἑορτήν. Vel πυανεψία absolute, subaudiendo ἑορτή : quo vocabulo uti Lycurgum Or. κατὰ Μενεσαίχμου s. Μεσαίχμου, testantur Harpocr., [Phot. et] Suid. Citat autem Harpocr. ex Apollonio et iis, qui de festis Atheniensibus scripserunt, Καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν [multiplices sunt codicum corruptelæ : recte Kusterus ad Suidam Πυανόψια] ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες πανοψίαν [Scribendum πανόψια cum Kustero], ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. [Addit Harpocr. : Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ Πυανέψια (hic quoque libri aliquot Harpocr. πυανεψίαν, omisso articulo) Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι.] Sed notandum pro Πυανοψία, ut ap. Suid. scribitur, ap. Harpocr. scriptum esse [in editt. vett.] Πυανοψία, idque bis : licet immediate diversa scriptura tum in prima syllaba, tum in antep., sequatur Πυανεψιών. Ceterum dicitur et plurali num. neutro gen. Πυανέψια [quæ sola vera forma est], quod et Pollux [6, 61] et Eust. [p. 1283, 10] agnoscunt. Sed et Apollonius ap. Harpocr. annotat, δεῖν λέγειν πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ (sc. τῇ ἑορτῇ, aut αὐτοῖς, ut in Suidæ codice scribitur), καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται, s. πλέκεται, ut ap. Suid. habetur. [Cui ἄγεται ex codd. restitutum. Adde Hesych. s. v. Πυανέψια.]

Πυανεψιών, ῶνος, ὁ, mensis, in quo Pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur, cui mensi respondere putatur October Romanorum; nam ex Plut. Theseo [c. 22], ut et paulo ante ex verbis Apollonii, colligitur autumnalem mensem fuisse, frugibus sc. terræ jam comportatis atque conditis ineuntem. Qua re non animadversa, quidam Julium verterunt. Porro Plut. in l. De Iside et Osiride [p. 378, E], docet hunc mensem, quem Athenienses Pyanepsionem nominant, Bœotorum esse Damatrium, Ægyptiorum Athyr : nimirum circa occasum Pleiadis cosmicum, i. e. autumnalem. Harpocr. : Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπολλώνιος ἄγεσθαί φησι. Pro quibus ap. Suid. : Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι. [Adde Phot. p. 471, 26, Eustath. p. 284, 37; 948, 28, Ideler. Chronol. vol. 1, p. 275 seqq., Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 325. Πυανοψιῶνα per o in inscrr. Atticis, Hadriano imperatore positis, ap. Bœckh. vol. 1, p. 375, 385.]

[Πύανθος, ὄνομα κύριον, Suidas. Pro Πυάνθος, ut monuit Bernhardyus. Nomen Πυάνθης supra annotavimus. Simile vitium est Πτυόδωρος pro Πτοιόδωρος.]

[Πυάνιον, τό.] Πυάνιος, Fabaginus, Qui ex leguminibus est. Alcman ap. Athen. 14, [p. 648, B] : Ἤδη παρεξεῖ πυάνιόν τε πόλτον, Χῖδρόν τε λευκὸν, κηρίναν τ' ὀπώραν· ubi πυάνιον, neutro gen. substantive acceptum, Sosibius esse dicit πανσπερμίαν ἐν γλυκεῖ ἡψημένην : supra autem in Πύανα [vide Πύανον], ἔτνος esse diximus Legumina coctilia. [Hesych. : Πυάνιον,

τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἡψημένην (codex ἑψημένην) ἐν γλυκεῖ· et infra, Πυανιά (sic), πανσπερμία ἑφθή.]

Πύανον, τὸ, Faba, i. q. κύαμος et πύαμος, ut quibusdam placet; alii generalius Legumen exp. Fieri autem potest, ut pro utroque accipiatur, quemadmodum Eust. scribit ἔτνος generalius dici ἐπὶ τῶν ἑψητῶν ὀσπρίων, de leguminibus coctilibus : κατ' ἐξοχὴν vero de faba, διὰ τὸ τοῦ ὀσπρίου ἀπολαυστικόν. Ceterum πυανεψιῶνα dictum διὰ τὰ ὄσπρια, manifestum est ex Plut. Theseo p. 3 [c. 22] : quum enim dixisset eum persolvisse votum Apollini τῇ ἑβδόμῃ τοῦ πυανεψιῶνος μηνὸς, subjungit paulo post, Ἡ μὲν οὖν ἕψησις τῶν ὀσπρίων λέγεται γενέσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταυτὸ συμμίξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντας, συνεστιαθῆναι καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις· ubi dicit eos coxisse ὄσπρια, sicut Eust. paulo ante χύτρας ἔτνους. ‖ Heliodorus autem ap. Athen. 9, [p. 406, D] aliter accipere videtur, sc. pro Tritico cocto. Verba ejus hæc sunt : Τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὀλόπυρον προσαγορεύουσι.

[Πύανος, ὁ, idem.] Πύαμος, ὁ, i. q. κύαμος, Faba. Pollux [6, 61] : Κύαμοι, οἱ καὶ πύαμοι [πύανοι recte restitutum ex codd.], ἀφ' ὧν καὶ τὰ πυανέψια ἑορτή. Similiter et Eust. [p. 1283, 10] de Eiresione a Theseo instituta loquens, Τὴν ἱκετηρίαν ταύτην κατασκευάσας, inquit, ἑψῆσαι λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτνους· διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, οἷον κυαμέψια, διὰ τὸ κυάμους πρότερον τοὺς πυάμους καλεῖσθαι. Quæ verba ap. schol. quoque Aristoph. leguntur; sed pro κυάμους scriptum habet πυάνους. Rectius autem cum Eust. [l. c. et p. 948, 27] πυάμους scribi arbitror, quod ap. Pollux. quoque ead. scriptura reperiatur. [Phot. p. 471, 14 : Πυανοί· κύαμοι· ἀφ' ὧν Πυανόψια (—ία codex). Hesych. : Πυανοί (corr. πύανοι), κύαμοι· καὶ πᾶν ὄσπριον. Forma Laconica ap. eund. : Πύανοι, κύαμοι ἑφθοὶ, ὄσπριον. Corrupte ap. eund. Πύννους, κυάμους ἑφθούς.]

[Πυανόψια. V. Πυανέψια.]

[Πυανοψιών. V. Πυανεψιών.]

[Πύαρ. V. Πυός.]

[Πυαρίτης vitiose pro Πυριάτης, quod v.]

Πυγαῖος, αία, αῖον, dicitur ὁ τῆς πυγῆς, ut οὐραῖος vocatur ὁ τῆς οὐρᾶς, Posticus, ὀπίσθιος. Et πυγαῖον ἄκρον, Extrema natium pars. [De avi Herodot. 2, 76 : Λευκὰ πτεροῖσι πλὴν … τοῦ πυγαίου ἄκρου.] Quinetiam πυγαῖα dicuntur οἱ γλουτοὶ, Pollux [2, 183], i. e. Clunes, Nates : alio nomine κόχωνα [immo κοχῶναι. Sic etiam schol. Aristoph. Eq. 422, ubi male πύγαια. Aristot. H. A. 9, 35 : Τὸ πυγαῖον μόνον θινὸς ἔξει.] Secundum Hesych. et Suid. πυγαῖα dicuntur αἱ σπεῖραι [Accusativum posuerunt Phot. p. 472, 5 (ubi Πύγαια falso accentu) et Suidas, Πυγαῖα, τὰς σπείρας. Apud Hesych. : Πυγαίας, τὰς σπ.] τῶν χιόνων, et τοῦ σώματος ἡμῶν τὸ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Sed addit Suid. πυγαῖον dici etiam τὸν ἀκόλαστον : ut i. sit q. κατάπυγος, Cinædus.

[Πυγαλγίας. V. Πύγελλα.]

[Πυγαλίαι, οἱ.] Πυγαλίαι, ex Strab. [14, p. 639], Qui natium morbo afficiuntur : de sociis Agamemnonis. [V. Πύγελα.]

Πύγαργος, ὁ, ἡ, Nates albas habens : unde et Effeminatus dici queat. [Lycophro 91 : Ναύτην π., ubi schol. : Δειλὸν ἢ ἅρπαγα· ἔστι δὲ εἶδος ἀετοῦ· τοὺς γὰρ δειλοὺς πυγάργους ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι καὶ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους. Etym. M. p. 695, 30 : Π., εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελάμπυγος ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ.] Substantive vero sic dicitur Aquilæ genus cauda albicante, quam ap. Aristot. Theod. ait Albicillam Latine dici posse : quæ et νεβροφόνος dicitur, et a Theod. Hinnularia vertitur. Apud Eust. est una e tribus ἐρωδιοῦ speciebus. [HSt. alibi :] Πύγαργος, ὁ, Cujus nates albidæ sunt, Albas clunes habens : ex quo a quibusdam intelligitur Mollis, Effeminatus. [Nomen bestiæ Libycæ de genere cervino ap. Herodot. 4, 192.] Ita vocatur etiam Aquilæ genus quoddam, παρὰ τὸ ἔχειν πυγὴν ἀργὴν καὶ λευκὴν, ut Suid. tradit : item et Plin. 10, 3 : Secundi generis pygargus, in oppidis mansitat et in campis, albicante cauda. [Ἐξόπιν ἀργᾶς vocatur ab Æsch. Agam. 116.]

Meminit et Aristot. H. A. [6, 6; 8, 3;] 9, 32. Gaza Albicillam nominari Latine posse scribit: νεβροφόνον quoque ab eod. Aristot. vocari tradunt, quod Hinnulariam Gaza interpr. Pygargi sunt et Feræ quædam, e caprearum genere, ap. Plin. 8, 53. [Eustath. p. 804, 63.]

[Πυγαρίζω. V. Πυδαρίζω.]

Πύγελα, τὰ, urbs Ioniæ, inde nomen sortita, quod ibi quidam Agamemnonis Trojam petentis socii propter morbum nates infestantem substitere, ut inter alios [Strabo 14, p. 639: Πύγελα πολίχνιον, ἱερὸν ἔχον Ἀρτέμιδος Μουνυχίας, ἵδρυμα Ἀγαμέμνονος, οἰκούμενον ὑπὸ μέρους τῶν ἐκείνου λαῶν· πυγαλίας (πυγαλγέας corrigit Schneid. in Lex., probabilius πυγαλγίας Lobeck. Pathol. p. 491, collato γλωσσαλγίας) γάρ τινας καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι· κάμνοντας δ' ὑπὸ τοῦ πάθους καταμεῖναι καὶ τυχεῖν οἰκείου τοῦδε τοῦ ὀνόματος τὸν τόπον. Ex Lysia et Theopompo memorat Harpocr. Adde Xen. Hell. 1, 2, 2, Etym. M. p. 695, 27.] Suid. [cum Phot. p. 472, 7] tradit et Eust. [p. 310, 6], ap. quem duplici λ scriptum Πύγελλα, annotantem, a posterioris ætatis hominibus vocari Φύγελλα, quod et Suidas refert. Meminit et Steph. B. [*Pygela* ap. Livium 37, 11, 5: sed *Phygela* ap. Pomp. Mel. 1, 17, 2. Plin. H. N. 5, 29, aliam secutus etymologiam, *Juxta a fugitivis condita, uti nomen indicio est Phygela*. Οἶνος Φυγελίτης ap. Diosc. 5, 10 et Galenum.] Unde Πυγελεύς, inde oriundus, ap. Eund.

Πυγή, ἡ, Nates, Clunes; Pyga, ut Horat. etiam vocat. [Hesych.: Π., τὸ κάθισμα. Eustath. p. 522, 28; 716, 37. Frequens ap. Aristoph., ut Eq. 365: Ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς θύραζε. Lys. 82: Ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι. Ran. 1071: Τὰς πυγὰς ἐνέτριψε τῶν μειρακίων. Τὸ πυγή Scytha in Thesm. 1187, barbare. Macho ap.] Athen. 13, [p. 582, F]: Ἐγκεκλικέναι πυγὴν πάνυ καλήν, ubi etiam πυγὴν αἰτεῖν, παρέχειν, de nefando coitu. [Lucian. Peregr. c. 9: Ῥαφανῖδι τὴν π. βεβυσμένος. Ib. 17: Εἰς τὰς π. νάρθηκι παιόμενος. Antyll. ap. Oribas. p. 121 ed. Matth.] Item proverb. Ἐς κυνὸς πυγὴν ὀρθήν, de quo [schol. Aristoph. Eccl. 255] ap. Suidam. Hesych. exp. κάθισμα, alii ἕδρα: quæ pars et γλουτοὶ vocatur, i. e. Clunes. [Suidas: Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι· ταπεινῶσαι. Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν· εἰς τοὐπίσω τρέχειν. ‖ Cauda. Etym. M. p. 513, 14: Σεισοπυγίς... παρὰ τὸ σείειν τὴν π., ὅ ἐστι τὴν οὐράν. ‖ Πυγὴ ἀγροῦ ap. Eustath. p. 310, 2, παροιμιακῶς ἐκ τῆς σαρκικῆς πυγῆς, ὃ τινὲς μὲν ἐνόησαν ἀντὶ τοῦ τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὸ «οὖθαρ ἀρούρης,» ἕτεροι δὲ παροιμιακῶς ἐξελάβοντο ἐπὶ τῶν μὴ μόνον ἀγροῦ, ἀλλ' ἁπλῶς ὁτουοῦν προσκαθημένων λιπαρῶς, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀγροίκων. ‖ Carina: qua signif. dicitur in adject. Πλατύπυγος, quod v.]

Πυγηδὸν, pro κατὰ τὴν πυγήν, s. τὰς πυγάς. Aristot. H. A. 5, [2]: Οὐ μὴν ὁμοίως γε πάντα πλησιάζουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθουρητικά, συνιόντα πυγηδόν, οἷον λέοντες καὶ δασύποδες καὶ λύγκες. Ut Plin. 10, 63: Coitus aversus elephantis, camelis, tigribus, lyncibus, rhinoceroti, dasypodi, leoni, cuniculis, quibus aversa genitalia. Et mox, Avertuntur et canes, phocæ, lupi. Ubi etiam obiter nota, interpretari Ὀπισθουρητικά, Quibus aversa genitalia, i. e. Quibus genitalia sunt in aversa parte. Rursum Aristot. [De partt. anim. 2, 16: Καὶ γὰρ ἐκείνους νέμεσθαί φασιν ὑποχωροῦντας πάλιν πυγηδόν· ubi recte correctum παλιμπυγηδόν], Π. ἀναχωροῦσι νέμοντες, quod quidam interpr. Recedunt in aversum pascentes. Vide Ὀπισθονόμος.

Πυγίδιον, τὸ, Exiles nates, Clunes aridæ et depressæ. Aristoph. Eq. [1368]: Πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοις ἐχαρίσω, ubi ὑπόλισπα πυγίδια vocat τοὺς ἐρέτας, διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγους ὄντας. [Ach. 638.] Alibi autem ἀπόπυγοι et λισπόπυγοι simili scommate dicuntur Athenienses. [Id. Ach. 638: Ἐπ' ἄκρων τῶν π. ἐκάθησθε. Ubi schol.: Παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων· οἱ γὰρ ἡδέως τι ἀκούοντες δοκοῦσιν ἐπάνω τῶν πυγῶν καθέζεσθαι.]

Πυγίζω, Pædico, πυγηδὸν ὀχεύω, Cum averso coeo. [Aristoph. Thesm. 1120. Nicarch. Anth. Pal. 9, 330: Παρέξεις πυγίξαι (Dor. pro πυγίσαι). Anon. ib. 9, 317: Αἰπόλε, τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα· et perf. πεπύγικα ib.] Theocr. 5, [41]: Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ. [Schol. Theocr. 5, 118: Ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμάλυνεν.] Le-

gitur et ap. Athen. [10, p. 451, C. Passiv. in Gl.: Πεπυγισμένος, Percisus, Pædicatus.]

Πύγισμα, τὸ, de opere illo obscœno. [Theocr. 5, 43.]

Πυγιστής, ὁ, Pædico, i. q. κατάπυγος.

[Πυγμαιϊκός, ή, όν, Pygmæo similis. Π. ἀνδράριον Nicet. Chon. Hist. p. 345, B.]

[Πυγμαιομάχος. V. Πυγμαῖος.]

Πυγμαῖος, Æquans s. Explens πυγμήν, Sex digitis brevior cubitali: sequendo expos. datam nomini πυγμή. Item Πυγμαῖοι, Populi quidam qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur. Plin. 4, 11, de oppidis Thraciæ: Gerania, ubi Pygmæorum gens fuisse proditur; quos Catisos barbari vocant, creduntque a gruibus fugatos. Alii Ægypto, alii Indiæ etiam Pygmæam gentem tribuunt. [V. testimonia scriptorum ab Tzschuckio collecta ad Pomp. Melam vol. 3, 3, p. 361 seqq.] Eust. [p. 372, 6; 1322, 46] ex Aristot. [H. A. 8, 12] refert esse τρωγλοδύτας τὸν βίον, a Strab. vero [quem v. 1, p. 35, 37, 42, et 17, p. 821] τρισπιθάμους ἀνθρώπους nominari, Πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοις· et de his Athenæum [8, p. 390, B] scribere, Ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες, οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες, περδίξιν ὀχήματι χρῶνται· esse autem οὐδὲ πηχυαίους τὸ μέγεθος. [Eustath. p. 1668, 10. Aristot. Probl. 10, 12.] Gellius 9, 4, eorum longissimos non longiores esse quam pedes duos et quadrantem, ait. Vide [Aristot. De gen. anim. 2 extr.] et Plin. 7, 2. Hom. Il. Γ, initio, de gruibus: Ἀνδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. [Hesych.: Πυγανίοισι, πυγονίαις. (Πυγμαίοισι, πυγονιαίοις Albert.) Ἔθνος δέ ἐστι πόρρω τῆς Αἰγύπτου μακροφυῶν ἀνθρώπων. Herodot. 3, 37: Πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησίς ἐστι (τὸ ἄγαλμα).] Unde Πυγμαιομάχοι γέρανοι, Grues cum Pygmæis pugnantes. [Grammaticus ap. Creuzer. Commentt. Herod. p. 154. Boiss. Conf. Strab. 2, p. 70; 15, p. 711. Quomodo intelligenda hæc fabula sit explicat Bœus ap. Athen. 9, p. 393, E, quem sequitur, nonnullis mutatis, Antonin. Liber. c. 16.] Proverb. autem, Pygmæorum acrothinia colosso adaptare, vide ap. Erasm. [Philostr. p. 512: Ἀκροθίνια πυγμαῖα κολοσσῷ ἐφαρμόζων. Anna Comn. p. 394, C: Γίγαντα ... ὑπὸ πυγμαίου κατασχεθέντα Σκυθιδίου.] ‖ Pygmæorum mentio et ap. Ezech. 27, [11] ubi Hieron.: Sive Pygmæi sunt, i. e. bellatores, et ad bella promptissimi: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, quæ Græco sermone in certamen vertitur. ‖ Πυγμαίους, [schol.] Iliad. Γ, [6] ἴσους γρόνθῳ: nam πυγμὴ significat τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Ita ap. Etym. [M. p. 695, 37]: at in Lex. meo vet. Πυγμαῖος, πηχυαῖος, ἢ ἴσος γρόνθῳ.

[Πυγμαῖος, ὁ, Pygmæus. Steph.: Πυγμαῖοι, ἔθνος, ἀπὸ Πυγμαίου τοῦ Δώρου τοῦ Ἐπάφου.]

[Πυγμαλίων, ωνος, ὁ, Pygmalion, rex Cypri. Apollod. 3, 14, 3; Nonn. Dion. 32, 212 sqq. Ejus e filia Metharme natus est Adonis. Unde Hesychio, Πυγμαίων ὁ Ἄδωνις παρὰ Κυπρίοις, Albertus, præeunte Is. Vossio, restituit Πυγμαλίων, ut Adonis nomine avito sit appellatus. Suidas: Πυγμαλίνος (?)· ὄνομα κύριον. Καὶ Πυγμαλίωνος. Vide de eo fabulas ab Clem. Alex. p. 51, Ovidio Metam. 10, 243, Arnob. 6, p. 206, narratas. Πυγμαλίωνος ἐλαία ἡ χρυσῆ ap. Philostr. p. 191. ‖ Frater Didonis. Appian. Pun. c. 1; Joann. Malal. p. 163, 1; Justin. 18, 4.]

[Πύγματος vitiose pro πύματος, quod v.]

Πυγμαχέω, Pugilatu decerto: πὺξ μάχομαι, πυκτεύω. Alii interpr. Cæstu pugno. [Inscr. tripodis ap. Herodot. 5, 60: Σκαῖος πυγμαχέων με ... νικήσας ἀνέθηκε.] Apoll. Arg. 2, [783]: Ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα. Ceterum in his compp. mutatur ξ in γ, sicut in Λακπατέω vertitur in κ.

Πυγμαχία, ἡ, Pugilatio, Pugilatus, Certatio pugilica. [Hom. Il. Ψ, 653, 665; Pind. Ol. 11, 12, Nem. 6, 43; Pratin. ap. Athen. 14, p. 617, D.] Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 351]: Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας ἀνέσχεν ὄνος, Sustulit manus ad pugilatum. [Mucius Scæv. ib. 9, 217. In πυγμομαχία corruptum in Etym. M. p. 695, 55.]

Πυγμάχος, ὁ, Pugil, Pugilatu decernens cum aliquo, ὁ πὺξ μαχόμενος s. πύκτης. Hom. Od. Θ, [246]: Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί, Ἀλλὰ

ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι. [Pind. Isthm. 8, 135. Lucian. Jov. trag. c. 33: Ὠχροὺς κακοράστας πυγμάχους σοφισμάτων. De accentu v. Athen. 4, p. 154, F.] *Schol. Pers. 6, 77.*

Πυγμή, ἡ, ejusd. originis ut πυγών, teste eod. Eust. [p. 1322, 45, qui a πτύσσω derivat.] Dicitur autem πυγμὴ Mensura sex digitis brevior quam cubitum quod a Græcis πῆχυς appellatur. Est autem Spatium quod est a cubito ad digitos clausos, sicut exp. Pollux [2, 147, 158]. Nam quæ ab eo ad digitos inflexos est, πυγὼν appellatur. Gorr. [Aristoph. Vesp. 1384: Τῇ π. θενὼν ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.] ‖ Πυγμὴ [Photio et] Suidæ est γρόνθος, σύγκλεισις δακτύλων: quibus verbis significat Manum in pugnum complicatam. Eadem ap. Hesych. habentur. Apud Marc. autem 7, [3]: Ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, Theophyl. πυγμῇ exp. ἄχρι τοῦ ἀγκῶνος: quæ expos. novam dat huic voci signif. At hæc interpret., Pugno laverint, dura videtur. Vetus certe interpres Latinus, necnon Syriacæ interpretationis auctor, dubitationem augent, quippe qui aliam sint lectionem secuti: quum ille verterit Crebro, hic usus sit voce quæ Diligenter significat. ‖ [Phot. et] Suid. exp. etiam πάλη: alii Certaminis genus, quo cæstu pugnabatur: s. Pugilatus. Nam Bud. in Pand., Pugilatus, inquit, quem Græci πυγμὴν appellant, cæstibus exercebatur, ut ap. Virg. Æn. 5, [400]: In medium geminos immani pondere cæstus Projecit, quibus acer Eryx in prælia suetus Ferre manum, duroque intendere brachia tergo. [Hom. Il. Ψ, 669: Πυγμῇ νικήσαντα. Pind. Ol. 7, 30: Πυγμᾶς ἄποινα· Ol. 10, 81: Πυγμᾶς τέλος. Eur. Alc. 1034: Πυγμὴν νικῶν· Iph. T. 1368: Π. ἐγκροτούμεναι· Cycl. 532: Πυγμὰς ὁ κῶμος λοίδορόν τ' ἔριν φιλεῖ. Plato Leg. 7, p. 795, B: Πυγμὴν ἤσκηκώς· et Demosth. p. 1408, 16; Polyb. 30, 13, 10; Strabo 3, p. 155. Athen. 13, p. 607, E: Ἐς πυγμὰς ἐλθεῖν.] Plut. Lycurgo [immo Apophth. p. 189, E]: Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Vide Πύξ. [Plut. Mor. p. 638, C; 724, B; Diog. L. 1, 72; Tatian. p. 17, 1.]

[Πυγμικός, ή, όν, i. q. πυκτικός. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 223, 22: Π. ἢ παλαιστρικός. G. D. ‖ Adverb. Πυγμικῶς, Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 453, 3 (?). Boiss.]

[Πυγμομαχία vitiose pro πυγμαχία, quod v.]

[Πυγμός, ὁ, Parvitas. Method. p. 300 ed. Combef. Voc. suspectum est. Kall.]

[Πυγολαμπίς, ίδος, ἡ.] Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, Cicindela, insecti genus, cujus clunes s. nates noctu lucent: alio nomine λαμπουρὶς s. λαμπυρὶς nominatur, ut suo loco docui. Aristot. H. A. [4, 1;] 5, 19. Alii scribunt Πυγαλαμπίς. [Et sic nunc ap. Aristot. Conf. Πυραλαμπίς. Nicet. Chon. Hist. p. 313, B: Τῆς προτέρας ἰσχύος ἐξέπεσον ἔχουν κατὰ πυγολαμπίδας (κωλοφώτια positum in cod. Græcobarbaro) ἠμαύρωντο μεσιτευούσης ἡμέρας. HSt. alibi:] Πυραλαμπὶς, quidam legunt ap. Aristot. H. A. 5, 19, pro πυγολαμπὶς, et accipiunt Cicindela s. Noctiluca. Vide Λαμπυρίς. Apud Hesych. certa [«certe» correxit HSt. in Ms. Vindob.] legitur Πυγολαμπὶς, ζῷον ἐν σκότει λάμπον.

[Πυγονιαῖος et vitiose Πυγονιμαῖος. V. Πυγών.]

[Πυγός. V. Πυγών.]

Πυγοσκελὶς, ίδος, ἡ, ζῷόν τι, καὶ ὁ βραχίς, Hesych. Apud quem et Πυγόριζοι dicuntur τινὲς τῶν ῥιζῶν.

Πυγοστόλος, ὁ, ἡ, Qui clunes ornat: ut lenones et lenæ quæ cinædis καλὰς πυγὰς prostituebant, [Photio et] Suidæ προαγωγός, μαχλίστρια [μαυλίστρια legitur]. Hesiod. [Op. 371]: Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω, Αἱμύλα κωτίλλουσα, ubi schol. exp. non solum ἡ κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδραν μέρη ζωναρίοις, verum etiam ἡ στολίζουσα τοὺς πυγόνας καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις. Sed hæc posterior expositio parum consentanea est. Si enim a πυγὼν derivatum esset, corripienda foret prima syllaba, et dicendum πυγονοστόλος. Præterea homines libidinosos non tam facile decipiunt brachialia et annuli quam αἱ καλαὶ καὶ εὔστολοι πυγαί.

[Πυγούσιος. V. Πυγών.]

[Πύγων vitiose pro Πύργων, quod v.]

Πυγὼν, όνος, ἡ, Mensura 4 digitis brevior cubito,

quod a Græcis πῆχυς appellatur. Est autem Spatium quod est a cubito usque ad extremam manus partem, quum digiti inflexi fuerint, sicut exp. Hesych. [et similiter Phot. et Suid. « V. Montf. Palæogr. p. 365, qui dicit habere palmos 5, digitos 20. » Kall.] ‖ Unde Πυγονιαῖος et Πυγούσιος, Mensuram illam æquans. De quibus supra in Πήχυιος. Eust. derivat a πτύσσω. [HSt. s. v. Πήχυιος:] Πήχυιος, i. q. πυγούσιος, quo utitur idem poeta [Hom.] Od. K, 516: Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ubi Eust. quoque [p. 1668, 18] annotat πυγούσιος significare πηχυαῖος, vel potius, secundum veteres, ὁ πυγονιαῖος: quod vocab. legitur ap. Athen. [11, p. 494, B, in fragmento Menesthenis p. 494, B], ubi ait, ὅλμον esse ποτήριον κεράτιον τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγονιαῖον [quod Athenæo restituendum ex Eustathio pro vulgato πυγονιαῖον, pariterque corrigendus Theophr. H. Pl. 3, 17, 6; 4, 6, 8, ubi πυγονιαῖοι κλῶνες. Πυγμαίους schol. Hom. Il. Γ, 6, exp. πυγονιμαίους, πηχυαίους, quod πυγονιαίους scribendum, nisi formam illam finxit scholiasta ut similiorem nomini Πυγμαῖον. G. D.] Altero autem Πυγούσιος utitur et Arat. 896: Ἀστέρας οὔτε τι πολλὸν ἀπήορος, οὔτε μάλ' ἐγγύς, Ἀλλ' ὅσσον τε μάλιστα πυγούσιον οἰήσασθαι· quæ verba Theon sic exp., τοσοῦτον φαίνονται ἀφεστηκότες ὅσον ἐστὶ πυγούσιον ὑπονοῆσαί τινα: πυγούσιον autem i. esse dicit q. πυγόνα: at πυγών, inquit, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου ἐπὶ τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς ἐκτεταμένον μέτρον. Itidem Eust. p. 372: Πυγούσιον δέ ἐστι διάστημα τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. Necnon Suidæ πυγούσιον est ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων, Cubitus in quo digiti sunt in pugnum contracti. Hesych. vero πυγούσιον adjective exp. πηχυαῖον, Cubitale. Igitur πυγούσιος et πυγονιαῖος idem significant cum πήχυιος et πηχυαῖος, i. e. Cubitalis, Cubitum magnitudine æquans: a nomin. Πυγών, όνος, ἡ, quod i. est q. πῆχυς, Cubitus. Et quemadmodum πῆχυς non solum de membro illo corporis dicitur, verum etiam de Mensura quæ membrum id sua magnitudine æquat, sic et πυγών: ut tum Theon ap. Arat. l. c. annotat, tum Hesych., sic scribens: Πυγών, μέτρον τὸ ἀπὸ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκών, ἕως ἔξω τῆς χειρός, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων: item σπιθαμή. Sic Idem Πυγόνος exp. πήχεως, subjungens, Ἔστι δὲ ἡ πυγὼν ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Suid. quoque Πυγόνος exp. πήχεως, in hoc Æliani loco: Τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Sed utitur et Xen. hoc vocabulo, Cyneg. [10, 2]: Τὸ δὲ βάθος τῶν βρόχων, πυγόνος. Et Archestr. ap. Athen. 7, [p. 321, A]: Τὸν σκορπίον ὠνοῦ ἂν ᾖ Μὴ μείζω πυγόνος· μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἔαλλε. In VV. LL. autem hoc exemplum [Herodoti 2, 175] affertur, sine auctoris nomine: Τὸ δὲ μῆκος, ὀκτωκαίδεκα πήχεων καὶ πυγόνος, cum hac interpr., Duodeviginti et amplius cubitorum est longitudo. Ubi ambiguum est quid πυγόνος nomine sit accipiendum: an Spithama, ut Hesychio a nonnullis exponi tradit, an mensura alia cubito minor: nisi πῆχυς ibi significet Intervallum a nodo cubiti usque ad extremum digiti medii, πυγὼν vero Interstitium ab eodem cubiti nodo usque ad extremum manus in pugnum complicatæ: ut πυγὼν a πῆχυς differat quatuor digitorum latitudine. Hæc de πυγὼν cum suis derivatis addere superioribus libuit, quoniam in mentionem eorum incidi, et quoniam synonyma quoque illis hæc sunt. Apud Hesych. vero habetur etiam Πυγός, expositum itidem ὁ πῆχυς.

[Πυγωνιαῖος. V. Πυγών.]

[Πυδαρίζω.] Πυδαρίζειν, Hesychio τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' ἀποπηδᾶν, χαλεπαίνειν. Etym. quoque [M. p. 696, 2, ex Irenæo ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου] ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι poni tradit, Æolice dictum pro ποδαρίζειν, ut ὄνυμα pro ὄνομα. Sed idem [non Etym., sed schol. Aristoph. Eq. 694] et Πυγαρίζειν dici innuit, παρὰ τὴν πυγήν: cui scripturæ præcedens expos. non convenit, ut nec ea, quam subjungit, sc. λακτίζειν, Calcitrare, Calce ferire. Inde ἀπεπυδάρισα μόθωνα, ap. Aristoph. Eq. [697], ubi schol. eadem annotat quæ ap. Etym. leguntur. [Phot. p. 472, 14: Πυδαρίζειν· σκιρτᾶν καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι. Corrupte ap. Suidam: Πυδαλίζω, πηδῶ· quod ex πυδαρίζω cor-

ruptum esse animadvertit Portus. Hesych.: Πουφορίζεται, συχαίνει· quod ex Πουδαρίζεται, Laconica forma pro ποδαρίζεται, corruptum esse conjecit Hemsterh. ap. Ruhnk. in Add. Ab eodem gramm. annotatum compositum Διαποδαρίζω, quod v.]

[Πύδης, ὁ, Pydes. Steph. Byz.: Π., πόλις καὶ ποταμὸς Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πυδήσιος, ὡς Φαγήσιος καὶ Μαγνήσιος οὗ τὸ Μαγνησία. Chœrob. In Theodos. p. 139, 15 ed. Gaisf.: Πύδης Πύδου, ὄνομα ποταμοῦ, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ «Καδδ' ἐναπίδη ἐρέοντα» (Καδδ' ἦχι Πύδην ἐρέοντα Dübnerus). Τοῦτο δὲ ἐναντίως ἔκλινεν Ἀντίμαχος· ὅτε μὲν γὰρ ἰαμβικόν ἐστιν, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὡς ἐπὶ τῆς λεχθείσης χρήσεως, ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστι, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, οἷον «Πύδητος καὶ (κρῆναι Dübnerus) τηλεκλήτου ποταμοῦ (τηλικλειτοῦ ποταμοῖο id. in ind.).» Memorat etiam Arcad. p. 24, 2.]

[Πύδιος, ὁ, Pydius, fluvius Asiæ minoris, ap. Thucyd. 8, 106, in codd. deterioribus et edd. vet.: cui nunc Μείδιος restitutum ex libris melioribus, quod nomen Thesauro inserendum suo loco.]

[Πύδνα, ἡ, Pydna, urbs Macedoniæ. Steph. Byz.; Strabo 7, p. 330; Thucyd. 1, 61; Demosth. p. 11, 18; 12, 28, al. Adj. gentile, Πυδναῖοι, οἱ, ap. Demosth. p. 10, 20, et sæpius.]

[Πύδνος, ὁ, Pydnus, n. pr. ap. Arcad. p. 62, 3. Πύδνος, mons Epiri, memoratur ab Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 66, B. G. Dind.]

[Πυέλιον, Πυελίς. V. Πύελος.]

Πύελος, ἡ, proprie dicitur ὅπου τοὺς πυούς, h. e. τοὺς πυρούς, πλύνουσιν, Lex. meum vet. et Etym. [M. p. 696, 8. Hesych.: Πύελος· ἐν ᾧ οἱ πυροὶ ἐπλύνοντο, σκάφη, ἐμβατή. Hom. Od. Τ, 553: Χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον· ubi notandum υ metri caussa productum.] Sed ita vocantur et alii πλυνοί, s. ὀρύγματα in quibus homines vel sese vel alia lavant. Et in balneis αἱ σκάφαι s. ἐμβαταί, ἔνθα ἀπολούονται, hoc πυέλων nomine dicuntur, teste [schol. Aristoph. Eq. 1057,] Hesychio, [Photio] et Suida [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 6: Π. ἐν ᾧ ἐλούοντο, οἱ ἀρχαῖοι]: quemadmodum et a Polluce [10, 63] πύελος et ἀσάμινθος inter Balneatoria vasa numerantur: subjungitque is exempli loco hoc hemistichium ex Eupolidis Taxiarchis: Ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων. Latini Solium dicunt, et Alveum: Græci μάκτραν etiam et δεξαμενήν. [Aristoph. Eq. 1057: Τὰς π. καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ· Pac. 843: Τὴν π. κατάκλυζε καὶ θέρμαιν' ὕδωρ· Vesp. 141: Τῆς π. τὸ τρῆμα· Thesm. 562: Ὑπὸ τῇ π. κατώρυξεν … τὸν πατέρα. Epigr. in Epicur. ap. Diog. L. 10, 16: Θερμὴν ἐς πύελον γὰρ ἐσήλυθε.] Non solum vero de Alveis illis s. Soliis ligneis dicitur, verum etiam de cavis ὀρύγμασιν, in quibus se abluebant, qualia ex incisis lapidibus fiunt in balneis. Diosc. 4, 165, de characia tithymalo: Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὅμοια πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πυέλων similitudine πύελος et Πυελίς in annulo dicitur ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, Cavitas illa in quam gemma inseritur, Pollux [7, 179]. Sic [Harpocr. Phot. et] Suid. πυελίδα a Lysia et Aristoph. [fr. 297] vocatum tradit id, quod suo tempore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: et Hesych. exp. itidem σφραγιδοφύλακα [sic etiam Lex. rhet. p. 295, 10], ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ. Cic. Palamanuuli dicit, quæ et σφενδόνη: licet id potius sit ipsa Gemma cum sua πυελίδι. Apud Anatomicos πύελος dicitur Cavitas in cerebro membranosa, per quam veluti ductum et canalem, pituita defluens transcolatur in palatum et nares. Alii χοάνην appellant, Herophilus ληνόν, Torcular. Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, Theca, Loculus, Arca. [Anon.] ap. Suidam: Τῇ πυέλῳ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου. [Inscr. Lycia ap. Bœckh. vol. 3, p. 135: Μετὰ τὸ ἐνταφῆναι ἐμὲ εἰς τὴν ὀστοθήκην κλεῖσαι τὴν ποιαλίδα (sic). Πυαλίδα scriptum in alia Lycia ap. Rossium in Diar. Halens. a. 1835, *Intellig.-Bl.* nr. 37, p. 298.] Itemque Hesych. πύελον et πύην vocari indicat ἀρτοθήκην, ἀλευροθήκην, Arcam panariam aut farinariam; forsan et hanc παρὰ τοὺς πυούς, quod est τοὺς πυρούς. [Hesychii gl. est, Πυελίς· σφραγιδοφύλαξ· καὶ πύη (corrige πυτίνη), ἀρτοθήκη, ἀλ. Sequentia ex Indice.] Notandum vero, in isto ap. Suid. loco feminino genere dici τῇ πυέλῳ: sicut ap. Eund. legimus, Θερμὴν εἰς πύελον εἰσῆλθε. Nec vero ap. eum solum, sed et ap. Athen. 11, [p. 501, E]: Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοὺς σκαφίους ἀρύουσι· 12, [p. 519, E]: Πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο, de balneatoriis πυέλοις. [Adde Scolion ib. 15, p. 695, C: Ἐν ταύτῃ π. τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει. Polyb. 30, 20, 3.] Masculino vero gen. [vitiose] ex Galeno, πυέλῳ μακρῷ. Præter πυελίς a πύελος derivatur et Πυελίον, quod Hesychio est πύελος χαλκῆ, Labrum s. Solium æreum in quo se lavant. Dicitur Πύαλος etiam pro πύελος, ut ὕαλος pro ὕελος. Meminit ejus Hesych., dicens esse et ἀσάμινθον, Solium s. Alveum balneatorium; et λάρνακα, Arcam. Πύαλος Phrynichus [p. 309 Lob.] Atticum esse dicit, πύαλος rejicit et uti eo prohibet. [Ἡ πύαλος in inscr. Coa ap. Ross. fasc. 3, p. 42. Παρὰ τὰς πυάλους in monumento Siculo ap. Gruter. Thes. Inscr. p. 212. Πυαλίτης ex fragm. Eubuli ap. Polluc. 7, 205, supra attulimus: qui non dubitandum quin πυαλίτης scripserit. Ceterum similiter variant ὕελος ὕαλος, ψίεθος ψίαθος et alia, de quibus v. Lobeck. ad Phryn. et Hemst. ad Thom. M. p. 862.]

Πυελώδης, ὁ, ἡ, Similis πυέλῳ, Concavus in modum πυέλου. Aristot. H. A. 5, 15. Ἐν τοῖς μυσὶ τοῖς πυελώδεσιν ἐμφύεσθαι καρκινίδια, In mitulis soliatis, Gaza. Idem ibid. quod Aristot. [ib. 5, 17] dicit, ostrea quædam nasci ἐν τοῖς πυελώδεσι [recte nunc legitur πηλώδεσι] τόποις, vertit In gurgite.

Πυετία, ἡ, ap. Aristot. H. A. 3, 20, Coagulum: Πήγνυσι δὲ τὸ γάλα ὀπός τε συκῆς καὶ πυετία. Et cap. seq.: Ἡ δὲ πυετία γάλα ἐστί. [Id. De gen. anim. 2, 4, De partt. anim. 3, 15.] Supra pro eo πυτία, trisyllabos: et ap. Dioscor. [vitiose] πιτύα, literis vocalibus permutatis. [Nicander Al. 68: Ἀπὸ νεβροῦ πυετίην τμήξαιο et 323.]

[Πυέω, HSt. s. v. Ἐκπυέω:] Necnon Πυέω, itidem affertur pro Suppuro, Ad suppurationem perduco; sed utrumque sine exemplo.

[Πύζας, αντος, ὁ, i. q. Byzas, qui Byzantii conditor fuit. Forma una cum Βύζας memorata ab Chœrob. In Theodos. p. 35, 20. Hinc explicandum πυ. in numis quibusdam significans Πύζας. V. Pinder. in Annalibus Instit. archæol. a. 1834, p. 310. G. Dind.]

[Πύη, ἡ. HSt. s. v. Πυέω:] Attamen sicut ab ἐμπυέω est ἐμπύη, ita etiam Πύη derivatum esse existimo a πυέω. Est autem πύη Morbus quidam pulmonarius, qui et φθίσις nominatur. Aret. l. Περὶ χρον. παθ. 1, 8: Ἢν ἐντὸς ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, πύη καὶ φθίσις κικλήσκεται. Ubi etiam tradit quomodo hic morbus differat ab ἐμπύῃ et φθόῃ.

[Πύη vitiose pro ποίῃ. Etym. M. p. 344, 15: Ἐν πύῃ· τινὲς ἐν χόρτῳ· Ἀρίσταρχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ. Πυὸν γὰρ τὸν πυρὸν δίχα τοῦ ρ. Ἄλλοι δὲ ἐν καρπῷ. Referenda gl. ad Hom. Od. Σ, 367, ubi recte legitur ἐν ποίῃ. G. Dindorf.]

[Πυῆνις, ἡ, Pyenis. Steph. Byz.: Π., πόλις Κόλχων. Τὸ ἐθνικὸν Πυηνίτης τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις ληγόντων.]

[Πυήρ, ἀναπεπληρωμένον, glossa obscura (fort. Laconica) Hesychii.]

[Πύησις, εως, ἡ, Suppuratio. Aret. 5, 7. Schneid.]

[Πυθάγγελος, ὁ, Pythangelus, poeta tragicus. Aristoph. Ran. 87. ‖ Π. Κηφισιεὺς in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 502: Εὐετίων Πυθαγγέλου. ‖ Bœotarchus, Thucyd. 2, 2. ‖ Πυθαγγέλου λιμὴν et Π. στῆλαι καὶ βωμοὶ in sinu Arabico, ap. Strab. 16, p. 773.]

[Πυθαγόρας (Ion. Πυθαγόρης), ὁ, (genit. Πυθαγόρου, vel Πυθαγόρα, ut ap. Suidam s. v. Πυθαγόρας, Ion. Πυθαγόρεω ap. Herodot. 4, 95,) Pythagoras, Mnesarchi filius, Samius philosophus, cujus vitam scripsit Diogenes L. 8, 1, ubi alios aliorum scriptorum locos collegerunt interpretes et Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 776 seqq. ed. Harl. Vixit circa Olymp. 60: v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 9—19. Alios non paucos ejusdem nominis viros enumerarunt Diog. L. 8, 46 seqq. et Fabric. l. c. p. 776 seqq., partim antiquiores quam Samius philosophus (ut Pythagoram Laconem, victorem Olympicum ap. Dionys. A. R. 2, 59, Euseb. Chron. 1, p. 143), partim ejusdem fere ætatis (ut Crotoniatam tyrannum ap. Diog. L. 8, 46; Phliasium,

qui athletas primus carne aluisse traditur, et ἀλειπτικὰ συγγράμματα reliquit: v. Diog. L. l. c. et Iambl. Vit. Pyth. c. 5; Zacynthium musicum, ap. Diog. L. l. c. et Athen. 14, p. 637, C; Milesium ap. Herodot. 5, 126), partim recentiores (ut Cyrenæum rhetorem ap. Diog. L. 8, 47, Philostr. p. 511; medicum ap. Diog. L. l. c., Plin. H. N. 19, 5, 30; scriptorem de mari Rubro ap. Athen. 4, p. 183, F; 14, p. 634, A, Ælian. N. A. 17, 8; episcopum Sinopensem, qui interfuit synodo Cpolitanæ a. 518, ap. Binium vol. 2, p. 727, 731).]

[Πυθαγόρειος, ὁ, ἡ, Pythagoreus. Plato Rep. 2, p. 530: Ὡς οἱ Π. φασί· et Timæus ap. Athen. 4, p. 163, E; Alexis ap. eund. 4, p. 161, B; Aristot. Eth. Nic. 1, 4, Meteor. 1, 6. Strabo 6, p. 263: Τὸ τῶν Π. πλῆθος· 280: Τὴν Π. φιλοσοφίαν. Π. φιλόσοφος et Π. λόγοι Diodor. 16, 2. Π. λόγος et Π. ἀνδρες ap. Suidam s. v. Πυθαγόρας. «Πυθαγορεία σιωπὴ Tzetz. Epist. p. 523 ed. Kiessl.; qui ibid. et Πυθαγόρειον σιωπὴν scripsit.» Boiss. Πυθαγόρεια, τά, Instituta Pythagorica, Herodot. 2, 81. In codd. interdum Πυθαγόρειος scriptum, ut ap. Clem. Al. p. 629, 811. A Πυθαγορικός quomodo differat v. s. h. v.]

[Πυθαγορίζω, Pythagoræ sectator sum. Antiphan. ap. Athen. 2, p. 60, B; 4, p. 161, A. Alexis ib. B (et ejusdem poetæ fabula Πυθαγορίζουσα inscripta ib. C, et 3, p. 122, F, et Cratini junioris ap. Diog. L. 8, 37), Archestrat. p. 163, E.]

[Πυθαγορικτάς. V. Πυθαγοριστής.]

[Πυθαγορικός, ή, όν, Pythagoricus. Thom. M. p. 766: Πυθαγόρειος κάλλιον ἢ Πυθαγορικός. «Cur vero illud melius? Lucian. certe frequentius dixit Πυθαγορικὸν quam quidem Πυθαγόρειος. Sic in Philopseud. c. 29, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος· Vit. Auct. c. 1, οὗτος ὁ Πυθαγορικός, atque sic in seq. pluries, De saltat. c. 70, Πυθαγορικόν τι δόγμα, sicque alibi sæpissime, ut et Plutarch., Liban., Dio Chrys., Aristides, aliique plures. Res enim notissima.» Teller. Π. μῦθοι Aristot. De anima 1, 3. «De Pythagoricorum, Pythagoreorum et Pythagoristarum differentia, ita ap. Phot. (p. 104 ed. Kiessl.) scriptor incertus Vitæ Pythag.: Καὶ τὸν μὲν αὐτῷ τῷ Πυθαγόρᾳ οἱ γενόμενοι ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί, οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγόρειοι, οἱ δὲ ἄλλως ἔξωθεν ζηλωταί, Πυθαγορισταί. Eadem verba habes ap. Suid. in Πυθαγόρας. Id. et schol. Theocr. 14, 5: Διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν· ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. Τοὺς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης· Πυθαγορικοὺς δὲ τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. Ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. Sed et ap. Iambl. V. P. c. 18 hæc legere est: Καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγοριστάς· ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἑτέρους δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τούτων ὁμολογεῖσθαι ἐνομοθέτησε.» Menag. ad Diog. L. 8, 38. Discrimen inter Πυθαγόρειος et Πυθαγορικός non ubique servatum. Sic Athen. 4, p. 161, A: Τί οὐ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἐκείνους ζηλοῖς, περὶ ὧν φησιν Ἀντιφάνης ἐν Μνήμασι τάδε «Τῶν Πυθαγορικῶν δ' ἔτυχον ἄθλιοί τινες» κτλ., ubi in verbis poetæ Πυθαγοριστῶν corrigi volebat Elmsl. Artemidor. 2, 69. ‖ Adverb. Πυθαγορικῶς, Pythagorice, More Pythagoræ. «Euseb. H. E. 4, 7: Πυθαγορικῶς τε τοῖς προσιοῦσιν αὐτῷ πενταετῆ σιωπὴν παρακελεύεσθαι.» Boiss. Compar. ap. Sext. Emp. p. 334: Διατυπῶν πυθαγορικώτερον.]

[Πυθαγόριος vitiose pro Πυθαγόρειος, quod v.]

[Πυθαγορίς, ίδος, ἡ, Sectatrix Pythagoricæ philosophiæ. Iambl. V. Pythag. p. 218: Πυθαγορίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται.]

[Πυθαγορισμός, ὁ, Pythagorismus, Imitatio Pythagoræ, Studium Pythagoricæ philosophiæ. Athen. 4, p. 161, B, ex Alexide ἐν Ταραντίνοις: Πυθαγορισμοί, καὶ λόγοι λεπτοί, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες τρέφουσ' ἐκείνους.]

[Πυθαγοριστής, ὁ, Pythagoræ sectator. V. Πυθαγορικός. Sic inscripta fuit Aristophontis comœdia, memorata ab Athenæo aliquoties et a Diog. L. 8, 38. Forma Dorica Πυθαγοριστάς ap. Theocr. 14, 5.]

[Πυθαεύς, έως, ὁ, Pythaeus, Apollinis filius, templi Delphici conditor. Pausan. 2, 35, 2. ‖ Adject. gentile a Πυθώ, quod v.]

[Πυθαΐζω. V. Πυθώ.]

[Πυθαΐζω. V. Πυθώ.]

[Πυθαίνετος, ὁ, Pythænetus, rerum Ægineticarum scriptor. Π. ἐν τρίτῳ περὶ Αἰγίνης ap. Athen. 13 p. 589, F.]

[Πυθαϊσ. V. Πυθώ.]

[Πυθάρατος, ὁ, Pytharatus, archon Atheniensis olymp. 127, 2, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 348, Plut. Mor. p. 847, D; 851, D, Diog. L. 10, 15, Cicer. De fato c. 9. ‖ Dux Messeniorum. Pausan. 4, 7, 4 et 8, 10.]

[Πύθαρχος, ὁ, Pytharchus, Cyzicenus. Athen. 1, p. 30, A. ‖ Theræus, in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 371. ‖ Mantineensis, victor Olympicus. Pausan. 6, 7, 1. G.]

[Πυθᾶς, ὁ, Pythas, inter perispomena in ᾶς ap. Arcad. p. 21, 19. ΠΥΘΑΣ n. pr. viri in numo Κυμαίων ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 9. Potest esse forma ὑποκοριστική nominis Πυθόδωρος, ut Ζηνᾶς et Μητρᾶς pro Ζηνόδωρος et Μητρόδωρος dicta esse novimus: quæ comparavit Lobeck Pathol. p. 505.]

Πυθαύλης, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit, i. e. pæana, VV. LL. Cælius vero Πειθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. [HSt. s. v. Πυθώ:] Affertur et aliud comp. Πυθαύλης, pro Pythii carminis cantor, s. potius Qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit, s. ὁ αὐλῶν τὸν πυθικὸν νόμον: de qua re vide plura ap. Polluc. 4, c. 10 sub fin. [§ 79, 81, 84], et infra in Πυθιάς. Alii scribunt Πυθαύλης, et Utricularium interpr. [Sic ap. Sueton.: v. Πυθαύλης. Πυθαύλης agnoscit schol. Aristoph. Av. 858 exscriptus ab Suida: Πυθιὰς βοή· ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοή, τὸ Πύθιον μέλος, ὅθεν καὶ Πυθαύλης λέγεται. Οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν Παιᾶνα. V. Salmas. ad Vopisc. p. 494. Comparandum Πυθικὸν αὔλημα et Πυθικὸς νόμος ap. Polluc. 4, 79 et 81.]

[Πυθέας (Ion. Πυθέης), ὁ, Pytheas, Æginета. Pind. Nem. 5, 8, Isthm. 5, 22, 75; 6, 85. ‖ Alius Ægineta ap. Herodot. 7, 181; 8, 92; 9, 78. ‖ Abderita, ib. 7, 137, Thucyd. 2, 29. ‖ Archon Atheniensis olymp. 100, 1, ap. Diodor. 15, 23. ‖ Orator Atheniensis. Demosth. p. 1481, 13; Plut. V. Phocion. c. 21, V. Demosth. c. 8, Mor. p. 802, al. Ælian. V. H. 5, 53, Suid. s. h. v. Πυθέας κατ' Ἀδειμάντου citatur ab Harpocr. s. v. Ὀξυθυμία. Et (ubi codd. plerique Πυθίας) ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. Idem Dinarchi εἰσαγγελίαν κατὰ Πυθέου frequenter memorat. ‖ Thebanus, Athen. 1, p. 19, B. ‖ Coloneus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 314. ‖ Massiliensis, geographus, sæpe citatus ab Strabone aliisque. ‖ Bœotarcha. Pausan. 7, 14, 6 et 15, 9. ‖ Genitivus in libris Herodoti 7, 137, 181; 9, 78, Πύθεω scriptus est, qui sive sic, per ecthlipsin alterius ε, sive plene Πυθέεω scribatur, ad nominativum referendus est Πυθέης, quo Herodotus ipse utitur 8, 92. Formam Ionicam servarunt Thucyd. 2, 29: Νυμφόδωρον τὸν Πύθεω ἄνδρα Ἀβδηρίτην (ubi schol. eodem errore Ὁ Πύθης τοῦ Πύθεω Ἰωνικῶς)· Suidas: Ἱππῶναξ, Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος· Pausan. 10, 38, 11: Χάρων ὁ Πύθεω. Sed ap. eundem 6, 14, 12: Πύθου … ἀνδρὸς ἐξ Ἀβδήρων· et paullo post ὁ Πύθης, quarum formarum exempla sunt in numis Laodicensibus, quibus ΠΥΘΗΣ ΠΥΘΟΥ inscriptum, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 7, p. 580, 581, 584. De perispomeno Πυθῆς dicetur s. v. Πυθόπολις. G. Dind.]

Πυθεδών, όνος, ἡ, Putredo. Nicander Ther. [466]: Αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας, αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται, schol. σηπεδόνας, subjungens quendam et ex Eratosth. locum, in quo dicit παλαιαὶ πυθεδόνες. Addit præterea Æolica lingua τὸ φθίνειν dici Πύθεσθαι.

[Πυθείδης, ὁ, Pythides, n. pr. in inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 350.]

Πυθεῖον, τό, Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum an pro Oraculo Pythio, an pro Loco ubi responsa Pythius

σεdebat. [Abest hæc gl. ab codicibus Suidæ : habet Zonaras p. 1597. Oraculum significat ap. Joann. Cinn. Hist. p. 122, A : Ἀνεῖλε δὲ οἱ τὸ ἱερὸν πυθεῖον « ὁ μὲν γάμος ἕτοιμος κτλ. » G. Dind.]

[Πυθεὺς, ὁ, Pytheus, n. pr. viri in numis Colophoniis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 76, 200, 203.]

[Πύθερμος, ὁ, Pythermus, Phocæensis. Herodot. 1, 152. || Teius, memoratus ab Ananio vel Hipponacte ap. Athen. 14, p. 625, C. Dativus Πυθέρμῳ in Πυθέρμωνι corruptus in Proverb. Vatic. 3, 14. || Ephesius, historiarum scriptor. Athen. 2, p. 44, C; 51, F; 7, p. 289, F.]

[Πυθεῦς, Πυθήιος. V. Πυθώ.]

[Πυθὴν, ῆνος, ὁ, Pythen, nauarchus Corinthiorum. Thucyd. 6, 104; 7, 1, 70.]

[Πύθης. V. Πυθέας.]

[Πυθῆς. V. Πύθιος.]

[Πυθία, ἡ et Πύθια, τά. V. Πύθιος.]

[Πυθιάδης, ὁ, Pythiades, maris Erythræi præfectus. Polyb. 5, 46, 7.]

[Πυθιάζω. V. Πυθώ.]

[Πυθιανός. V. Πύθιος.]

Πυθιὰς, άδος, ἡ, pro ἡ Πυθία. Plut. Hell. [p. 295, D] : Περὶ ἧς ἡ Πυθιὰς εἶπε, De qua Pythia dixit. [Id. Mor. p. 438, A.] Alibi ἡ Πυθία, ut infra videbis. Idem in l. An seni capess. resp. [p. 792, F, de ludis Pythiis quarto quoque anno celebratis] : Καὶ μὴν οἶσθά με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιάδας. Ubi subaudiri queat ἑορτὰς, vel πανηγύρεις : quemadmodum et ap. Athen. 12, [p. 534, D] : Ὧν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανοῦσας αὐτὸν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη. [Pausan. 6, 14, 4 : Πυθόκριτος τὰς ἐφεξῆς τούτων Πυθιάδας ἓξ (ἐνίκησε) et 10, 7, 4. Pind. Pyth. 1, 58 : Πυθιάδος ἐν δρόμῳ 5, 26 : Κλεεννᾶς Πυθιάδος. Π. νίκη Plato Leg. 7, p. 807, C : Π. τε καὶ Ὀλυμπιάδος νίκης ὀρεγομένου. || Nomen viæ Delphis ad Tempe Thessalica ducentis. Ælian. V. H. 3, 1, p. 199 : Τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἔρχονται, ἣ καλεῖται μὲν Πυθιὰς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας etc. || Pompa Delphos ab Atheniensibus mitti solita. Strabo 9, p. 422 : Ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ᾗ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι.] Et ap. Suid. [ex Aristoph. Av. 858, ubi schol. annotavit ex Sophoclis Peleo (fr. 435) sumtum esse], Πυθιὰς βοὴ, i. e. ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη φωνὴ, τὸ Πύθιον μέλος : unde, inquit, Πυθαύλης dicitur. Sic vero appellabant τὸν παιᾶνα.

[Πυθιὰς, άδος, ἡ, Pythias, n. pr. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 247. || Alia ib. p. 777, ubi forma Bœotica Πουθιάς. || Meretrix, ap. Simonid. Anth. Pal. 5, 159. || Stob. Flor. 31, 8 : Πυθιὰς ἡ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου θυγάτηρ, et Sext. Emp. p. 271. Genit. Πυθιάδος ap. Phot. Bibl. p. 114, 17 (in Excerptis ex Stobæo) in Πυθιάδου corruptus in libris deterioribus. || Octaviæ ancilla, ap. Dion. Cass. 62, 13.]

[Πυθίας, ὁ, Pythias. Polyb. 4, 72, 9 : Πυθίαν Πελληνέα. Nisi Πυθίων corrigendum. Idem vitium ex Harpocr. annotavimus s. v. Πυθέας. G. D. Πυθίας nominatur Apollo sec. De Witte *Ant. de M. le vic. Beugnot* p. 11, n. 5, et *Cab. de Durand* p. 229, n. 669, in fictili ubi scriptum est ΠΟΘΙΑΣ. Hase.]

[Πυθικαστής. V. Πυθώ.]

[Πυθιγένης. V. Πυθογένης.]

[Πυθιεῖς. V. Πύθιος.]

Πυθικὸς, ή, όν, Pythicus. [Π. χρηστήρια Æsch. Sept. 747. Π. μαντεῖον Soph. El. 32, OEd. T. 242. Π. Φοίβου δώματα ib. 70. Π. ἆθλα El. 49. Π. γύαλον Eur. Andr. 1001. Π. ἑστία 1068. Π. ἐσχάρα 1241. Π. μάντεις 1104. Π. κοίρανοι Ion. 1219. Π. νίκη Pausan. 10, 7, 3.] Athen. 2, ὁ Πυθικὸς τρίπους. [Eumath. p. 50 : Ὡς ἐκ Πυθικῆς ἐσχάρας καὶ τρίποδος αἰνιγματωδῶς ἀποφοιβάζεις.] Aristoph. Pl. [213] : Πυθικὴ δάφνη. Thuc. 2, [c. 17] : Πυθικοῦ μαντείου, Pythici oraculi. Plut. : Δεῖ τῷ Πυθικῷ γράμματι πειθόμενον, αὐτὸν καταμαθεῖν quemadmodum et Suid. τὸ Γνῶθι σεαυτὸν vocat Πυθικὸν παράγγελμα. Item Πυθικοὶ ἀγῶνες et Πυθικὸς νόμος [et Π. αὐλοὶ, Π. αὔλημα (hoc etiam ap. Pausan. 5, 7, 10),] ap. Pollux. 4, 10 fin. [§ 79, 81, 84.] Et Athen. 12, [p. 538, F] : Τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. Eod. l. [13, p. 605, B] dicit τὰ Πύθια αὐλεῖν, ut Horat. Cantare Pythia. [Π. ὄργανον Pollux 4, 66. Π. στολὴ Athen. 12, p. 535, D.]

[Πυθικὸς, ὁ, Pythicus, fluvius prope Myrinam. Agathias Hist. p. 9, 5.]

[Πυθίλλα, ἡ, Pythilla, n. pr. in inscr. ap. Ross. in Diar. Halens. a. 1838, *Intelligenzbl.* nr. 40, p. 321.]

[Πύθιον. V. Πύθιος.]

[Πυθιονίκη vitiose pro Πυθονίκη, quod v.]

Πυθιόνικος, ὁ, Qui Pythiis ludis vicit, ὁ Πύθιος νενικηκὼς, ut Plut. loquitur. [Pind. Pyth. 6, 4 : Πυθιόνικος ὕμνων θησαυρός· 8, 6 : Π. τιμά.] Meminit Idem in Solone [c. 11], ubi etiam refert Aristotelem edidisse Πυθιονίκων [Πυθιονικῶν Coraes] ἀναγραφήν. [Seqq. ex Indice.] Pro eod. et Πυθιονίκης dicitur [Suidas : Πυθιονίκης· ὄνομα κύριον], ut Ὀλυμπιονίκης. [Herodot. 8, 47 : Ἀνὴρ τρὶς Πυθιονίκης. Pind. Pyth. 9, 1 : Χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν. Schol. Aristoph. Av. 11 : Κιθαρῳδὸς Π. Πυθιονείκης in inscr. Lycia ap. Bœckh. vol. 3, p. 137. G. D. Heliod. Æth. 5, 19, p. 199, 8. Femin. ib. l. 18 et 4, 16, p. 162, 4 : Τὴν μέλλουσαν πυθιονίκην, i. e. τὴν ἐν Πυθοῖ νίκην, ut interpr. Coraes ibid. part. 2, p. 161. Hase.]

Πύθιος, ὁ, i. q. Πυθῷος. Demosth. [p. 274, 26] : Τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. [Æsch. Ag. 509 : Ὁ Π. ἄναξ. Eur. Alc. 573 : Ὁ Π. Ἀπόλλων· Or. 953 : Ὁ Π. Φοῖβος.] Itidem ap. Latinos tam poetas quam prosæ scriptores Pythius Apollo. Alicubi et seorsim ὁ Πύθιος pro ὁ Πύθιος Ἀπόλλων, ap. [Hom. H. in Apoll. 373 : Οἱ δὲ ἄνακτα Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον· ubi notandum ι produci; Eur. Ion. 285, Herc. F. 790,] Thuc., Plut. [Mor. p. 1130, A], Lucian. [Ἐν Πυθίου, In templo Apollinis Pythii, Isæus p. 55, 14, Thucyd. 6, 54. Π. δόμον Eur. Iph. T. 1271. Φοίβου Π. τεμένους Hipp. 536. Π. οἶκον Ion. 458. Πυθίαν πέτραν 550. Ἀστραπαὶ Πύθιαι 285, ubi v. Musgrav. et Müller. Dor. vol. 1, p. 240. Soph. OEd. C. 1048 : Ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς· ubi schol. : Λέγοι δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμόν. Πυθίων ἀνακτόρων (ex Tragico aliquo, ut videtur) ap. Hesych. Π. δάπεδα Pind. Nem. 7, 48. Π. ἄεθλα Pyth. 3, 130. Π. στέφανοι 10, 41. Π. μαντεύματα Isthm. 7, 22.] Πύθιοι vero Spartæ dicebantur Quorum munus erat Pythonem proficisci ad consulendum oraculum. Herodot. 6, [57] : Πυθίους αἱρέεσθαι δύο. Quibus subjungit, Οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. Hos cum regibus vesci solitos scribit, vel, si non venirent ad cœnam, portionem ad eos mitti solitam fuisse. [Sic etiam Xenoph. Rep. Lac. 15, 5. Corrupte Phot. et Suidas, Πυθιοι (recte Πύθιοι ap. Tim. Lex. Plat. p. 227), τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λακωσιν, δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα, σύσσιτοι. Conf. Diodor. 16, 57, Cic. De divin. 1, 43.] Fem. Πυθία, ἡ, sc. ἱέρεια, aut tale quid, Pythii Apollinis sacerdos, Pythia : ut Lucr., Pythia quæ tripode a Phœbi lauroque profatur : ab Juven. dicitur Pythia vates. [Herodot. 7, 140 : Χρᾷ ἡ Πυθίη, τῇ οὔνομα ἦν Ἀριστονίκη.] Athen. 14, [p. 614, A] : Χρηστηριαζομένου περὶ τούτου ἡ Πυθία ἔφη. Item Plut. Alex. : Τὴν Πυθίαν προειπεῖν, ὡς ... Idem in Hellen. [p. 293, E] : Ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τῷ βασιλεῖ Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Sic et Æschin. In Ctes. [p. 68, 43] : Αὐτοῖς ἀναιρεῖ ἡ Πυθία πολεμεῖν Κιρραίοις. Affertur et Πυθίαι pro Vates Apollinei, Vaticinantes Phœbades.

|| Neutr. Πύθιον, τὸ, Apollinis templum : pro τὸ Πύθιον ἱερὸν, s. τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. [Phot. et] Suidas dicit esse Templum Apollinis Athenis a Pisistrato ædificatum. [Adde Hesych. s. v. Ἐν Πυθίῳ χέσαι. Thucyd. 2, 15; Philyll. ap. schol. Aristoph. Pl. 1195; Strabo 9, p. 404; Iambl. V. Pyth. § 261, p. 512. Πύθιον Pergamenorum ap. Pausan. 9, 35, 7. || Nomen loci Atticæ, non procul, ut videtur, ab Eleusine, ap. Strab. 9, p. 392, et schol. Soph. OEd. C. 1041 ex Philochoro.] || Πύθιον vocatur etiam Umbilicus Gortynæ, urbis Cretææ : quem qui incolunt, vocantur Πυθιεῖς, et οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες. Est et Macedoniæ locus, cujus ἐθνικὸν est Πύθιος. Item Astaceno sinui vicinum Πύθιον, cujus incolæ nominantur Πυθιανοί. [Hæc ex Steph. Byz. || Idem s. v. Γύθειον : Τινὲς φασὶν ὅτι Πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς. || Obscura gl. Hesychii, Πύθιον τὸ ὕδωρ. Θουκυδίδης (?), male a quibusdam relata ad Thucyd. 8, 106, ubi vulgo Πύθιος, nunc vero Μείδιος ex codd. restitutum.]

|| Item Πύθια, τὰ, dicitur πανήγυρις καὶ ἑορτὴ Ἑλλη-

νικὴ, ut Hesych. [ubi codex Πυθεία, et diphthongus convenit ordini literarum] tradit, in honorem Apollinis Pythii ob interemptum serpentem Pythonem. Ovid. : Instituit sacros celebri certamine ludos, Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos. [Pind. Nem. 2, 14 : Ἐν Π. νικᾶν. Ὁ ἀγὼν τῶν Π. Pausan. 2, 32, 2. Πύθια ἀναιρεῖσθαι, Vincere in ludis Pythicis, Herodot. 6, 122. Τὰ Π. νικᾶν τεθρίππῳ Demosth. p. 1356, 6.] Aristot. in Poetica : Οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες. Item τὰ Πύθια ἄγειν s. ἐπιτελεῖν. Et τὰ Πύθια αὐλεῖν, Athen. 13, [p. 605, B] ut Horat. De arte poet., Cantare Pythia. Item Πυθίους νενικηκότα ποιητὰς, Plut. Symp. 2, 4 [p. 638, B]. At de Pythia et Delia vide Suid. et Erasm. in Adag., ubi et Post Pythia. [Πύθια apud Sicyonios et Megarenses celebrata memorat schol. Pind. Ol. 13, 156. || Nomen thermarum Bithyniæ. Steph. Byz. : Θερμά· ... ἔστι καὶ Βιθυνίας θερμὰ, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προύσῃ βασιλικὰ λεγόμενα. Procop. De ædif. 5, 3, p. 98 : Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν ἐν χώρῳ, ὃν ἐπονομάζουσι Πύθια. Eas Paulus Silentiarius celebravit carmine in Antholog. recepto, ap. Brunck. Anal. vol. 3, p. 94. || Πύθιον, τὸ, castellum ad Hebri ripas situm, ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 443, D. Id Ἐμπύθιον appellatur ab Cantacuz. Hist. 3, 71.]

[Πύθιος, ὁ, Pythius, Atyis filius, Lydus, propter divitias celebratus : de quo v. Herodot. 7, 27–29 et 38-39, Plin. H. N. 33, 10, 47, Suid. s. v. Ἀπαρτία, Eustath. p. 366, 32, Tzetz. Hist. 3, 30; 4, 543. Alia nominis forma Πύθης et genit. Πύθεω ap. Plut. Mor. p. 262, Πύθης et Πύθεω ap. Polyæn. 8, 42 : quod Πυθῆς scribendum esse ex Steph. Byz. ostendemus s. v. Πυθόπολις. G. Dindorf.]

[Πύθιππος, ὁ, Pythippus, Pytheæ pater, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 314.]

[Πύθις, ιδος, ὁ, Pythis, n. pr. virile in numis Phocæensibus et Cumæis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 177, et *Suppl.* vol. 6, p. 13. || Alius ap. Pausan. 10, 6, 5 : Παῖδα εἶναι Δελφοῦ Πύθιν (a quo nomen habere Πυθὼ urbem). Tertius ap. schol. Aristoph. Vesp. 78 : Δύο δὲ εἰσι Σωσίαι, ὁ μὲν Πυθίδος (corrige Πύθιδος), ὁ δὲ Παρμένοντος. || Πύθις, ἡ, n. pr. servæ in inscr. Chæronensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 781 : Τὰς ἰδίας δούλας Καλλίδα καὶ Πύθιν (Πύθιν scripsit Bœckhius)· ubi alia apographa ΠΥΘΙΝ vel ΠΥΘΙΝΙΝ.]

[Πυθίων, ωνος, ὁ, Pythion, Monimi pater. Athen. 13, p. 609, C. || Alii ap. Hippocr. p. 1059, C, Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 322, *Suppl.* vol. 6, p. 13. G. D. Bœckh. *Ann. de l'Inst. arch.* 1832, p. 56; Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 26, n. 154, 6. Hase.]

[Πυθίων, ὁ, Bulbi species. Voc. suspectum. V. Πιτίων.]

[Πυθμενέω, Radicem habeo (sensu arithmetico). Iambl. Arithm. p. 166 : Ἴδιον ταύτης (τῆς μεσότητος) τὸ ἐν ἐπιμερεῖ λόγῳ θεωρεῖσθαι καὶ πυθμενεῖν γε, ἀλλ' οὐκ ἐν πολλαπλασίῳ ἢ ἐπιμορίῳ. Schneid. Adde Πυθμένω.]

[Πυθμενίζομαι, Fundo. Eustath. Opusc. p. 206, 90 : Τοὺς εἰς τὸ ὑποδεὲς πυθμενιζομένους τὴν κηδεμονίαν.]

[Πυθμενικὸς, ή, όν, Ad radicem (numeri) pertinens. Theol. arithm. p. 11 : Ὁ δύο μὲν γὰρ μείζων τοῦ προκειμένου, λέγω δὲ τοῦ ἓν, καὶ κατὰ τὴν πυθμενικωτάτην γε τοῦ μείζονος σχέσιν· p. 28 : Ἐν περιττῷ καὶ τῶν περιττῶν ἐν πυθμενικωτάτῳ. Schneid. Iamblich. In Nicom. Geras. p. 58, A; 66, C; 67, B; 68, D; 78, C; 92, C, aliisque multis ll. Hase. Eustath. Opusc. p. 13, 40 : Οἱ γενάρχαι ... οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἅμα π. ἀριθμὸν ἐθεάσαντο τέκνα προβαλλόμενοι· 262, 70 : Τὸ Ἀβραμιαῖον π.]

[Πυθμενικῶς, Per radicem (numeri), Radicaliter. Theol. arithm. p. 34, 8; 47, 33. Nicom. Geras. p. 129, 32. Hase.]

[Πυθμένιον, τὸ, Fundus. Hesych. : Πτερνίς, τὰ π. τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Geopon. 4, 4 : Ἡ μυρτομιγὴς σταφυλὴ ἔχει τὰ κάτω π. μύρτα.]

[Πυθμενοειδὴς, ὁ, ἡ, Fundo similis. Theognost. Can. p. 121, 18 : Ναῖον ... τῆς νεὼς τὸ π. ξύλον. G. Dind.]

Πυθμενόθεν, Funditus, Ex fundo. [Galen. Lex. Hippocr. (p. 550) exponit οὐδὲ ὅλως, Nullo modo : γέγονε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, ὡς εἰ καὶ ὁλοκλήρως ἔλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. Erotian. etiam hanc dictionem exponens

(p. 310) scribit Bacchium in secundo libro ἐξ ἀρχῆς dicere, esse autem potius κάτωθεν καὶ οἷον ἐκ βάθους, dictam autem esse vocem ἀπὸ τοῦ πυθμένος, A fundo. Quibus sane verbis uterque mihi locum subindicare videtur Hippocr. p. 390, 32 : Πυθμενόθεν μὲν οὖν οὐκ ἔσεσιν. Ubi scribit Galen., Πυθμενόθεν μὲν, ἤτοι τὸ παντελῶς ἢ τὸ ἐξ ἀρχῆς αὐτοῦ δηλοῖ. Foes.]

[Πυθμένω, Radicem (numeri) colloco. Iamblich. In Nicom. Geras. p. 166, C : Θεωρεῖσθαι καὶ πυθμένειν. Hase.]

Πυθμὴν, ένος, ὁ, Fundum, Ima pars. [Hesychius : Πυθμὴν, τὸ ὑποκάτω τῆς λεκάνης καὶ παντὸς σκεύους, γένεσις, ἀρχὴ, ῥίζα· καὶ τῆς μήτρας τὸ ἄνω μέρος. Frequenter dicitur de poculis, ut apud Athen. 11, p. 480, E : Ἔχουσι (pocula Naucratitica) ὦτα τέσσαρα, πυθμένα εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. (Pro quo ἔδαφος dixit Pherecr. ibid. p. 481, B : Ποτήρια πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον.)] Athen. 11 : Ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, Fundum non habens. Sic ibid. [p. 488, F] de poculo : Δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. [Ex Hom. Il. Λ, 635, in descriptione poculi Nestoris : Οὔατα δ' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. De quo Athen. amplam attulit Asclepiadis Myrleani disputationem. Inepte alii ὑποπυθμένες scribi voluerunt, quorum sententiam exponit Athen. ib. p. 492, A. Hesiod. Op. 367 : Δειλὴ δ' ἐν πυθμένι (τοῦ πίθου) φειδώ. De fundo dolii etiam Polyb. 22, 11, 15, aliique. De fundo ferri cavi hastæ præfixi idem 6, 23, 11. Π. λεκάνης ap. Pollux. 4, 182; π. ἀγγείου ὀξὺς, ἑδραῖος, στάσιμος 10, 74; π. καρδίας 2, 213; π. ὄγκιων et χολῆς 214.] Et ap. Lucian. [Hermot. c. 60] : Ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν, In fundo dolii sub ipsa fæce. Tribuitur plantis etiam πυθμὴν, Fundum s. Ima pars, aut Radix : quemadmodum Hom. schol. [Od. N, 122, 372, Ψ, 204], Παρὰ πυθμέν' ἐλαίης, exp. παρὰ ῥίζαν, Ad radicem. [Τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ῥίζαν exp. Hesych. Idem : Πυθμένες, βάσεις αἱ κατὰ τῶν δένδρων.] Eod. modo [Hesiod. ap. schol. Soph. Tr. 1174 : Ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ. Poeta ap. Etym. M. p. 392, 12 : Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός.] Diosc. 1, 133. Theophr. C. Pl. 3, 18 [13, 3] : Τὴν δὲ ἄμπελον ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, Circa fundum s. imam partem et prope radicem. Gaza vertit, Circum sua crura instituenda formandaque est. [Adde H. Pl. 2, 2, 9. Ἀμπέλου π. Strabo 2, p. 73 et 11, p. 516. Φοίνικος π. Plut. Mor. p. 166, A. Βύβλου πυθμένες Diodor. 1, 80. Πυροῦ π. Aristot. De gen. anim. 1, 20. Oppian. Hal. 4, 542 : Πυθμένος εἰλατίνου κρατερὸν σθένος.] Nonnus vero in sua Paraphr. Evang. [c. 1, 207], Ὑπὸ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Jo. ὑποκάτω τῆς συκῆς, et pro eo quod ipse paulo ante, ὑπὸ σκιοειδεῖ συκῇ, Sub ficu; sed ita tamen, ut intelligas Ad fundum et Ad imam ficus partem. Fruticibus etiam et aliis plantis tribuitur πυθμήν. Diosc. 1, 133, de spina lonchitide : Ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὰς τριπήχεις ἢ καὶ μείζους, πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, Surculos a radice numerosos habens. Aristot. De gener. anim. 1, 20 : Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν, Ex uno tritici grano unum fundum nascitur. Et alibi, Ἑπτὰ στάχυες ἐν πυθμένι ἑνὶ, Septem spicæ in uno fundo : pro quo alii, In uno culmo. Diosc. dicit etiam περὶ τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, Ad imam radicem. Ipsis quoque fructibus tribuitur, non tantum plantis. Diosc. 1, 171, de mespilo : Πυθμένα πλατὺν ἔχει, Latum habet fundum. Sic pira etiam, poma, sorba, et alia πυθμένας habent, alio nomine dictos ὀμφαλοὺς a similitudine : Polluce etiam [2, 170] testante τὸν τῶν σύκων πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν nominari, Umbilicum; nam iste πυθμὴν in imo pomo umbilici figuram ostendit, cavus sc., et floccos quosdam habens, reliquias floris. [Nicand. Th. 639 : Τοῦ δ' ... ἐν χθονὶ πυθμένα τίνει (ἡ ῥίζα). Π. carnium ap. Plat. Tim. p. 83, E : Διακρινομένης ὑπὸ νόσων τῆς σαρκὸς ἑκάστης, μενόντων δὲ τῶν πυθμένων αὐταῖς ἡμίσεια τῆς ξυμφορᾶς ἡ δύναμις.] Sunt et in numeris πυθμένες. [Hesych. : Πυθμὴν, ... καὶ ἀριθμός τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις. Plato Rep. 8, p. 546, C : Ἐπίτριτος π.] Aristot. Polit. 5, 12 : Ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται. Ubi itidem redditur Fundum, Radix.

[|| De fundo maris, Hesiod. Theog. 932 : Θαλάσσης πυθμένα· et plur. Orph. Arg. 421. Πόντου π. Solon. 5, 20, Orph. Hymn. 22, 4. Λίμνης π. Theogn. 1029, Nicand. Th. 368. Πελάγους π. Plato Phædon. p. 109, C. Id. p. 112, B : Ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο. Figurate Κακῶν π. Orph. Arg. 891. Π. δικῶν, Phryn. in Bekk. Anecd. p. 59, 26. exp. οἷον ῥίζα δικῶν, φιλόδικος. Glossa haud dubie ex Comico aliquo sumta. Sic sycophanta τρεπτὴρ δικῶν vocatur ab Aristoph. Ach. 9. || De fundo terræ, Æsch. Pr. 1047 : Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι, i. e. Funditus. Similiter Soph. Œd. T. 1261 : Ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα. Πυθμένα γαίης Orph. Arg. 91. Π. πέτρης Lith. 160. Id. fr. 6, 12 (ap. Procl. ad Plat. Tim. p. 95 et Euseb. Præp. ev. p. 100) : Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος. || De imis visceribus, anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 562 : Ἀναβάλλεται οἱ ἐκ τοῦ π. τῶν σπλάγχνων αἷμα ἐπὶ τὸν φάρυγγα. Aristot. H. A. 4, 4 : Ἀπὸ τῆς κοιλίας στόμαχος ἁπλοῦς μακρὸς μέχρι τῆς μήκωνος, ἥ ἐστιν ἐν τῷ πυθμένι· et De partt. anim. c. 5. || De barba, Æsch. fr. 27 : Γενειάδος π. || Audacius id. Choeph. 646 : Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν· ubi schol. : Ῥίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται. De auctore generis Suppl. 104 : Ὕβριν, οἵᾳ νεάζει πυθμὴν δι' ἁμὸν γάμον τεθαλώς· ubi schol. : Ἡ ῥίζα τῶν πεντήκοντα παίδων, ὅ ἐστιν Αἴγυπτος αὐτός. Choeph. 260 : Οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς π. βωμοῖς ἀρήξει. Ib. 204 : Εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας π. Schol. : Ἀντὶ τοῦ, εἰ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ πλόκαμος, γένοιτ' ἂν ἐκ μικρᾶς προφάσεως μέγα ἀγαθόν. || Π. λόγων. Suidas : Π., τὸ ἔσχατον μέρος καὶ τελευταῖον παντὸς οὑτινοσοῦν σκεύους. Καὶ πυθμένας λόγων ἐκάλει Πρωταγόρας ὁ φιλόσοφος τὰς τῶν λόγων διαιρέσεις. Οὗτος γὰρ διεῖλε πρῶτος τὸν λόγον εἰς τέσσαρα, εὐχωλήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Quæ excerpta sunt ex Diog. L. 9, 54. || De accentu v. Arcad. p. 9, 9. Grammaticorum de etymologia opiniones exponit Etym. M. p. 696, 30.]

[Πυθμία, ἡ, Fundus, si vocis forma sana ap. Epiphan. t. 1, p. 953, C : Εἰδέναι πυθμίας γῆς. Hase.]

[Πυθογένης, ους, ὁ, Pythogenes, Siculus. Herodot. 6, 23. || Alius in numo Abydeno ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 634. || Πυθιγένης in inscr. ap. Ross. l. sub v. Πύθιλλα citato.]

[Πυθόδηλος, ὁ, Pythodelus, archon Atheniensis in inscr. navali 13, c, 10; 14, d, 150. || Alius ap. Axionic. Athen. 4, p. 166, C.]

[Πυθόδημος, ὁ, Pythodemus. Lysias ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ citatur ab Harpocr. s. v. Τῆτες. || Archon Atheniensis olymp. 111, 1, ap. Arrian. Anab. 1, 1, 1, Dionys. De Dinarcho jud. c. 4 et 9 : unde corrigendus Diodor. 16, 91, ubi Πυθόδωρος scribitur. G. D. || Scalptor monetarius sec. conj. R. Rochett. *Lettre à M. le duc de Luynes* p. 4. Hase.]

[Πυθόδοτος, ὁ, Pythodotus, archon Atheniensis olymp. 109, 2, ap. Diodor. 16, 70, Dionys. De Dinarcho jud. c. 9 et 13. In Πυθόδωρος corruptum in libris plerisque ap. Demosth. p. 1174, 14. || Corinthius. Pausan. 10, 9, 10.]

[Πυθοδωρίς, ίδος, ἡ, Pythodoris, Pythodori Tralliani filia. Strabo 12, p. 555 seqq. G. D. Nomen feminæ, in urna ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 6, p. 170, tab. 49, 3. Hase.]

[Πυθόδωρις, ιδος, ὁ, Pythodoris, n. pr. in protoma Epheso advecta virum repræsentante, ap. Bœckh. Inscrr. vol. 2, p. 621. Aliud exemplum est ap. Suidam s. v. Ἀχαιός (ὁ τραγικός), Πυθοδώρου ἢ Πυθοδωρίδος. G. Dindorf.]

[Πυθόδωρος, ὁ, Pythodorus, archon Atheniensis olymp. 87, 1, ap. Thucyd. 2, 2, Diodor. 12, 37, aliosque, et olymp. 94, 1, ap. Lysiam p. 109, 10, Xenoph. Hell. 2, 3, 1. || Isolochi filius, Zenonis discipulus. Thucyd. 3, 115; Plato Parmen. p. 126, B, Alcib. 1 p. 119, A. Alii alibi, ut Acharnensis ap. Demosth. p. 1215, 13, ἐκ Κηδῶν p. 1140, 17, et in inscr. navali X, f, 40. Thebanus, statuarius, ap. Pausan. 9, 34, 3. Trallianus ap. Strab. 12, p. 555, de quo id. 14, p. 649 : Π. ἀνὴρ Νυσαεὺς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐκεῖσε (Tralles) μεταβεβηκὼς etc.]

[Πυθόθεν. V. Πυθώθεν.]

[Πυθοῖ, Πυθοῖδε. V. Πυθῶδε s. v. Πυθώ.]

[Πυθοκλείδης, ὁ, Pythoclides, Ceus, Periclis in arte musica magister. Plato Prot. p. 316, C, Alcib. 1, p. 118, C (ubi Pythagoreus dicitur ab schol. p. 387 ed. Bekk.), Plut. Mor. p. 1136, D.]

[Πυθοκλῆς, έους, ὁ, Pythocles, Atheniensis, Phædri pater. Plat. Phædr. p. 244, A. || Pythodori filius, orator Atheniensis. Demosth. p. 320 extr., 411, 10; 442, 15 (ex quo loco sumtum est proverbium ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, quo utitur Alciphro 3, 56). || Acharnensis in inscr. navali xiii, a, 21, 45; xvi, c, 154, 189; xvii, a, 27. || Π. ἐκ Κηδῶν ib. x, c, 56. || Eleus, olympionica. Pausan. 6, 7, 10. || Epicureus. Diog. L. 10, 5. Alii alibi.]

[Πυθόκραντος, ὁ, ἡ, Ab Apolline ad exitum perductus. Æsch. Ag. 1264.]

[Πυθόκριτος, ὁ, Pythocritus, archon Atheniensis olymp. 71, 3, secundum marmor Parium. || Sicyonius, tibicen. Pausan. 6, 14, 10. || Alius in inscr. Lindia ap. Ross. in Ritschl. Museo Rhen. (a. 1845) vol. 4, p. 170.]

[Πυθοκτόνος, ὁ, ἡ, Pythonem (serpentem) occidens. Orph. Hymn. 33, 4.]

[Πυθόλαος, ὁ, Pytholaus, interfector Alexandri Pheræi. Diodor. 16, 14; Plut. V. Pelop. c. 35, Mor. p. 768, F. || Πυθολάου στῆλαι καὶ βωμοὶ in ora sinus Arabici, ap. Strab. 16, p. 774.]

Πυθόληπτος, ὁ, ἡ, Pythio numine afflatus, Φοιβόληπτος. Suid. exp., ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς. Extat et ap. Hesych. [et Phot.] Sed videri possit hoc Πυθόληπτος dici pro πυθωνόληπτος.

[Πυθόμανδρος, ὁ, Pythomander, n. pr. ap. Anacr. ap. Hephæstion. p. 70.]

[Πυθόμαντις, ὁ et ἡ.] Πυθόμαντις ἑστία, Soph. [Œd. T. 965], Pythus vatis domus, ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία, ut exponunt ap. eum. At in VV. LL. Πυθόμαντις dicitur etiam significare Pythicus vates. [Ex Æsch. Choeph. 1030, ubi Π. Λοξίας. HSt. alibi :] Πυθόμαντις ἑστία ap. Sophoclem, ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία. Ex Eod. πυθόμαντις affertur pro Pythicus vates. Annotatur præterea Eundem in Œd. T. πυθομάντεις dixisse Fatidicos. [Non legitur hoc apud Sophoclem. G. D. Ventriloquam in Aendor. lxx 1 Reg. 28, 7, vocat π. Eustrat. De op. anim. post mortem p. 507, 17. Hase.]

[Πυθονίκη, ἡ, Pythonica.] Πυθονίκη, meretricis [Atticæ] nomen ap. Athen. [8, p. 339, A (in versibus Machonis), et 13, p. 586, C; 594, C; 595, B (ubi Πυθονίκης Ἀφροδίτης ara ex Theopompo memoratur). Πυθονίκη est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 476, ubi Bœckh. : « Vulgo in versibus ap. Athenæum citatis et apud Athenæum ipsum et Pausaniam 1, 37, 5, scribitur Πυθιονίκη : sed vera scriptura est Πυθονίκη, ut in hoc titulo et in aliis, ubi idem nomen recurrit, item ap. Diodor. 17, 108, et Plut. V. Phocion. c. 22, quos male corrigunt editores. »]

[Πυθόνικος, ὁ, Pythonicus, n. pr. ap. Pind. Pyth. 11, 67 (ubi libri Πυθιονίκῳ, de quo vitio v. Bœckh.). || Alii ap. Andocid. p. 3, 32, 38; 4, 39 (ubi var. lect. πιθόνικος), Polyb. 8, 30, 9 (ubi Πυθιονίκου), Athen. 5, p. 220, E, in numo Cumano ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 7.]

[Πυθόπολις, εως, ἡ, Pythopolis, urbs Bithyniæ, Pythiæ jussu condita ab Theseo, ap. Plut. V. Thes. c. 26, ubi etiam adject. Πυθοπολῖται, οἱ. || Steph. Byz. : Π., Καρίας πόλις ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Νῦσσα (scr. Νῦσα). Πυθόπολις ἀπὸ Πυθοῦ περισπωμένως (hinc corrigendus Plut. Mor. p. 262, ubi Πύθης Πύθην pro Πυθῆς Πυθῆν et genit. Πύθου, pariterque Polyæn. 8, 42, ubi Πύθης et Πύθου), ὡς ἀπὸ τῆς Ἑρμοῦ γενικῆς Ἑρμόπολις. Ὁ δὲ Πυθῆς (Πύθιος ap. Herodot. aliosque) τοσοῦτον πλουσιώτατος ἦν, ὥστε τὸν Ξέρξην ὑποδεξάμενος ἑκάστῳ τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ ἓξ Δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν. Ὁ πολίτης Πυθοπολίτης (ita et fluvius civitatem hanc perfluens vocabatur, teste Plutarcho l. c. Holst.) ὡς Ἑρμοπολίτης. Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Καρίας. « Altera hæc videtur eadem cum superiore. Nomen in Μυθοπόλει corruptum ap. Antig. Hist. mir. c. 178. » Holst. Eadem corruptela in edd. vet. Aristot. De mir. ausc. c. 54. || Πυθόπολις, ἡ τοῦ Πυθοῦ γυνή, ap. Polyæn. 8, 42.]

[Πύθος, ὁ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 30, 130, vitiose pro Πίθος, quod v.]

[Πυθόσημος, ὁ, Pythosemus, n. pr. sec. emend. Letronn. *Journ. des Sav.* 1845, p. 680, numi Erythrar. Ion. ap. Mionnet. *Descr. des méd. ant.* 3, 128, ubi cusum ΠΥΘΣΗΜΟ. Hase.]

[Πυθόστρατος, ὁ, Pythostratus, Atheniensis. Diog. L. 2, 59.]

[Πυθοφάνης, ους, ὁ, Pythophanes, Macedo. Arrian. Anab. 3, 22, 1.]

[Πυθοχρήστης, ὁ, Ab oraculo Pythico missus. Æsch. Choeph. 940 : Ὁ Πυθοχρήστας φυγάς. Schol. : Ὁ ὑπὸ Πυθοῦς χρησθεὶς Ὀρέστης. Terminatio male alteri nomini assimilata. Scribendum πυθόχρηστος. Sic Eur. Ion. 1218 : Ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας· et Plut. Mor. p. 163, B : Πυθόχρηστον τῆς ἀποικίας ἡγεμόνα. G. Dindorf.]

Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ Πυθοῖ χρησθείς, Delphico oraculo responsus, editus, comprobatus. Xen. Rep. Lac. [8, 5] : Πυθοχρήστους νόμους μὴ πείθεσθαι, Legibus Delphico oraculo confirmatis. [Π. μαντεία Demaratus ap. Stob. Flor. 39, 33.] Et πυθόχρηστον μάντευμα, [Æsch. Choeph. 901,] Aristot., Oraculum Pythone editum, Responsum Pythii Apollinis. Apud Eund. πυθόχρηστον μαντεῖον, Pol. 7, 11 [12. Π. χρησμὸς Diodor. 4, 80, ubi v. Wessel. p. 323. Id. 16, 93. Julian. Or. 6, p. 191, B.] Sic Plut. [Mor. p. 116, D, ad quem l. alia Plutarchi aliorumque exx. collegit Wyttenb. vol. 6, p. 772. Πυθόχρηστον, τό, sine subst. schol. Aristoph. Nub. 2] : Ταῦτα οὖν ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα, Veluti præcepta Pythii Apollinis. [Et Sext. Emp. p. 541.] Cic. : Hæc ex Apollinis Pythii oraculo tibi edita crede. Item et πυθόχρηστος θυσία, Victima quam Pythium oraculum offerre jussit, Plut. [Mor. p. 628, F] : Πυθόχρηστον ἀπῆγον θυσίαν εἰς Κιθαιρῶνα. [Euseb. Pr. ev. p. 139, D; 144, C. Philo vol. 2, p. 448, 14; 470, 28 : Οὐ ζηνώνειον μᾶλλον ἢ π. τό, Ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν. Hase. Iambl. V. P. p. 428 Kiessl. HSt. s. v. Χράω :] At vero comp. Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ, est ex inusitato χρηστός, inusitato, inquam, ea in signif. quam habere deberet, si sequeretur usum eum verbi χρᾷν, de quo nunc agitur. In comp. autem usitatum est : nam πυθόχρηστος significat Pythico oraculo editus s. comprobatus. Vide plura s. v. Πυθώ.

[Πύθρος vitiose pro πίθος ap. Tzetz. ad Lycophr. 1108 in edd. vet.]

Πύθω, ύσω, Putrefacio. Hesiod. [Op. 624] : Ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος. Hom. Il. Δ, [174] : Σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, i. e. σήψει, ut Hesych. præter alios exponit. [Hymn. in Apoll. 369 : Ἀλλὰ σέ γ' αὐτοῦ πύσει γαῖα μέλαινα· 374 : Οὕνεκα κεῖθι αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἠελίοιο.] Item passiva voce et signif., Od. Α, [161] : Οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Necnon, Ὁ δὲ ἐν αἵματι γαῖαν ἐρεύθων Πύθεται, Putrescit, Il. Α, [395, et H. in Apoll. 353 : Ἐνταυθοῖ νῦν πύθευ]. Apud Hesiod. in uno versu habes σήπεσθαι, in altero πύθεσθαι, Sc. [153] : Ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης, Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ, Putrescunt super terra, Putrefacta simul et cute qua teguntur. Et in optativo modo πύθοιτο, σαπείη, ap. Hesych. : qui πύθεται exp. non solum σήπεται, sed etiam φθίνει, βρέχεται. Apud Eund. partic. πυθομένων, σηπομένων. [Πύθεσθαι antiquius verbum per σήπεσθαι exp. Pausan. 10, 6, 5. υ in omnibus hujus verbi formis longum est : nisi quod Callimachus fr. 313 πύσε correpto υ dicere ausus est : Πῶϋλα τὰ μὴ πῦσε νήχυτος εὐρώς.] || Idem πύθομαι exp. etiam ἀκούω : quod ad πυνθάνομαι referendum est.

Πυθώ, οῦς, et Πυθών, ῶνος, ἡ, urbs Phocidis, quæ et Delphi appellatur, Apollini sacra : nomen a πύθεσθαι sortita, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα δράκοντα, Eust. [p. 178, 6; 274, 11.] Itidem et in Lex. meo vet. dicta πυθὼ scribitur ἀπὸ τοῦ σαπῆναι αὐτόθι τὸν δράκοντα, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. [Et sic Hom. H. in Apoll. 372.] Alii vero dictam volunt διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι, ἤτοι μανθάνειν, τὰ μέλλοντα : cujus etymologiæ mentio fit et in Lex. meo vet. Sed minus eam rationi consentaneam esse, vel ex eo discimus, quod πυ in hoc vocab. producitur, ut et in Πύθω, in πυθέσθαι autem corripitur Hom. Od. Θ, [80] : Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Athen. 8 : Οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα. Et ap. Tibull. : Delos ubi nunc Phœbe tua est, ubi Delphica Pytho? [Nominativus Πυθὼ est ap. Hom. H. in Apoll. 372, Pind. Pyth. 4, 117; 10, 6. Casuum obliquorum utraque frequens forma est Πυθῶνος Πυθῶνι Πυθῶνα (ut ap. Hom. Il. B, 519, H. in Merc. 178, Pind. Ol. 6, 80; 2, 71, Pyth. 11, 15, Simonid. Anth. Pal. 13, 14, Soph. Œd. T. 152, Aristoph. Eq. 1273) et Πυθοῦς Πυθοῖ Πυθὼ (ut ap. Herodot. 1, 54, Æsch. Prom. 661, Eurip. Ion. 52. Et adverbialiter] Πυθοῖ, Pythone, pro ἐν Πυθοῖ [vel ἐν Πυθῶνι, ut exp. Hesych.], ut Hom. et Athen. [Pind. Ol. 7, 16, Pyth. 11, 73, al. Aristoph. Lys. 1131; Plato Lys. p. 205, C.] Sic Megaroi dicitur pro Megaris, Thuc. [5, 18 et Dionys. Art. rhet. 7, 1], ὡς Ὀλυμπιάσι [Ὀλυμπίασι] καὶ Πυθοῖ. Plut. Numa [c. 9] : Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι, Pythone et Athenis. Idem in Solone [c. 14] : Μαντείαν γενέσθαι τῷ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαύτην, Tale responsum Pythone accepisse, Pythio oraculo datum ei fuisse. [Πυθοΐ cum diæresi dictum Pindaro Isthm. 7, 72, metro postulante restitutum pro Πυθοῖ, collato Chœrob. In Theodos. p. 332, 31 ed. Gaisf. : Ἀναφέρουσί τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χρῆσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ο καὶ ι παρὰ Πινδάρῳ· ἐκεῖνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθοΐ. G. D. || Appositum Memphidis Orac. Sibyll. 5, 181 : Πυθών, ἡ τὸ πάλαι δίπολις κληθεῖσα δικαίως, ad quem l. conf. Alexand. p. 198. Hase.]

Πυθῶδε [immo Πυθώδε : v. Apoll. De pronom. p. 372, C], Pythonem. [Hom. Od. Λ, 581 : Πυθώδ' ἐρχομένην. Soph. Œd. T. 603, 788; Aristoph. Av. 189 (quo loco, ut alibi non raro, male Πυθῶδε scriptum); Apoll. Rh. 1, 209; Quint. Sm. 3, 393; Plato Leg. 12, p. 950, E; Plut. Mor. p. 773; Porphyr. De abstin. 2, 9.] At Πυθῶδε ὁδὸς Hesych. proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων. [Proverbium fuit Αὖθις αὖ Πυθώδ' ὁδός, Diogenian. 3, 34 (qui addit εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπονθανομένων). Liban. Epist. 446 : Ἐγὼ δὲ αὖ Πυθώδε· πάλιν γάρ σοι περὶ Βοηθοῦ διαλέξομαι· et Ep. 1116. Ansam proverbio dedisse legationem sacram, quam Athenienses singulis annis Delphos mittebant, monuit Leutsch. ad Diogenian. G. D. Οἱ Π. θεωροὶ Pollux 2, 55, et anaglyptum ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 6, p. 169, tab. 49, 3, ubi : ΠΥΘΩΔΕ ΘΕΩΡΟΣ. Hase. || Πυθοῖδε forma vitiosa, in libris Hesiodi Sc. 480, et in excerptis ex Aristocle ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 761, A. || Πυθωνάδε, idem. Pind. Ol. 9, 18.]

Πυθῶθεν, sive Πυθόθεν, (illud ut Κριῶθεν, hoc ut Λεσβόθεν,) Pythone, utrumque ap. Steph. Byz.

[Πυθωνικός. V. Πύθων.]

Πυθωνόθεν, Pythone, ἐκ Πυθῶνος. Apud Plut. Lyc. [c. 6] : Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν. [Pind. Pyth. 5, 141; Tyrt. fr. 8, 1.]

Πυθῷος, α, ον, ethnicon a Πυθώ, ut Λητῷος a Λητώ, Steph. Byz. || A Πυθὼ derivatur et Πυθεύς, ut Ἐνωεύς ab Ἐνώ, inquit Steph. Byz. [Sic ap. Thucyd. 5, 53 : Ἐπιδαυρίοις καὶ Ἀργείοις πόλεμος ἐγένετο προφάσει μὲν περὶ τοῦ θύματος τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Πυθέως· ubi var. lect. πυθαέως πυθαίως· ubi Πυθαέως scribi volebat Valck. Ep. ad Rœv. p. 74, Πυθαίως Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 533.] Ex cujus genit. Ionico Πυθῆος, est possess. Πυθῆϊς [ap. Steph. Byz.]. Ab eodem et Πυθαιεὺς sive Πυθαεύς, ut Κρηταεύς. [Pausan. 2, 35, 2 : Ἀπόλλωνος δέ εἰσι ναοὶ τρεῖς καὶ ἀγάλματα τρία. Καὶ τῷ μὲν οὐκ ἔστιν ἐπίκλησις, τὸν δὲ Πυθαέα ὀνομάζουσι (Hermionenses), καὶ Ὅριον τὸν τρίτον. Τὸ μὲν δὴ τοῦ Πυθαέως ὄνομα μεμαθήκασι παρὰ Ἀργείων· τούτοις γὰρ Ἑλλήνων πρώτοις ἀφικέσθαι Τελέσιλλά φησι τὸν Πυθαέα ἐς τὴν χώραν Ἀπόλλωνος παῖδα ὄντα. Ab hac forma nomen festi ductum Πυθαΐα in inscrr. Megarica ap. Bœckh. vol. 1, p. 559 (ubi genit. Πυθαΐων) et Spartana ib. p. 679. G. D.] Ex Πυθαῖος autem facta dialysi derivatur Πυθαϊστής [Strabo 9, p. 406]. Hæc Steph. B., ap. quem et Πυθιάζειν [Πυθαΐζειν ap. Eustath. p. 274, 16] sine expositione. [Πυθαϊσταὶ ap. Hesych. s. v. Ἀστραπαὶ δι' ἅρματος.]

[Πυθών. V. Πυθώ.]

[Πύθων, ωνος, ὁ. HSt. post verba s. v. Πυθόληπτος

posita :] Nam Πύθων dicitur δαιμόνιον μαντικὸν Hesych. teste, et Suida, ap. quem hoc exemplum legitur : Τάς τε πνεύματι πύθωνος ἐνθουσιώσας, καὶ φαντασίαν μνήσεως παρεχομένας τῇ τοῦ δαιμονίου περιφορᾷ, ἠξίου τὸ ἐσόμενον προαγορεῦσαι. Itidem Act. 16, [16] : Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος. [Joseph. Genes. p. 33, B : Γύναιον πνεύματι πύθωνος ἐγκατάληπτον 4, D : Παιδίσκην καθ' ἣν π. πνεῦμα διενήργητο.] Vocabatur ergo Πύθων, Dæmonium cujus afflatu prædicebant futura. Eidem Hesych. πύθων est ὁ ἐγγαστρίμυθος s. ἐγγαστρίμαντις. Plut. quoque πύθωνα suo tempore vocatum fuisse tradit, quem olim ἐγγαστρίμυθον vocabant, et εὐρυκλέα [Mor. p. 414, E] : Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους. Ubi Turn. Engastrimythos, i. e. Genios ex ventre hariolantes, quos olim Eurycleas vocabant, nunc Pythonas dicunt. [Comment. de Petro et Paulo Actt. SS. Junii t. 5, p. 419, 45 : Τὸ πυθωνικὸν πνεῦμα τῆς παιδίσκης ἀπελαύνουσιν. Hase.] || Πύθων vocatur alioquin Draco quem Apollo Pythone interemit : ap. [Apollod. 1, 4, 1, Strab. 9, p. 422, ex Ephoro,] Plut. Hell. [p. 293, C] et alibi. Sic Claudian. : Cæruleus tali prostratus Apolline Python. Item Ovid. : Te, maxime Python. [Hygin Fab. 140.] || Πύθων est et nomen proprium [multorum, velut viri Atheniensis in orationibus Isæi ap. Harpocr. s. v. Διαμαρτυρία et Κλητῆρες, alius in inscr. navali XIII, c, 94; XIV, d, 236,] rhetoris Byzantini ap. Suid. [Ubi hanc gl. om. codd. Paris. A et Leid.] et Plut. [V. Demosth. c. 9. Memoratur ab Demosth. p. 81, 82, 272, Æschine p. 44, 35, Diodoro 16, 85, Philostr. V. Apoll. 7, 16, et apud alios multos. || Poeta Catanæus, ap. Athen. 13, p. 586, C. || Peripateticus. Diog. L. 5, 20. || Dux copiarum Alexandri, ap. Arrian. Ind. 15, 10, Ælian. V. H. 14, 48. Alii alibi. G. D. || Inimicus Phalaridis, Epist. 24, p. 128, 5. || Figulus, *Catal. del princ. di Canino* p. 84, n. 28. || Pictor vasis, quem alium atque pr. censet R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 586. Hase. || Forma Bœotica Πούθων in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 776, et alia edita in *Bullettino dell' Instituto* a. 1838, p. 109.] || A priore πύθων est Πυθωνικός, ut πυθωνικὸν πνεῦμα, Spiritus pythonicus. Item et πυθωνικοί, Qui correpti sunt ejusmodi spiritu : iidem qui πυθόληπτοι. [Eustath. Opusc. p. 292, 10 : Ἀπεφοίβαζεν ὁ λόγος οὗτος κατά τι πυθωνικὸν etc.]

[Πυθωνίδα, Πυθωνόθεν. V. Πυθώ.]

[Πυθῶναξ, κτος, ὁ, Pythonax, Megaristi filius. Simonid. Anth. Pal. 7, 300. || Arthmii Zelitæ pater. Demosth. p. 121, 27; 428, 2. G. D. || Chrysippi liber Περὶ ὑπολήψεως, πρὸς Πυθώνακτα, Diog. L. 7, 201. Boiss.]

[Πυθωνόληπτος. V. Πυθόληπτος.]

[Πυθῷος. V. Πυθώ.]

[Πυΐον, τό. HSt. s. v. Πύθω :] Πυΐον quoque a Πύθω dici tradit Lycus ap. Suidam, eo quod sit σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus. Sed perperam ap. eum est scriptum Πύθιον : rectius ap. Hesych. Πυΐον, qui exp. etiam γάλα : ut idem significet et cum πύος et cum πύον.

[Πυΐρ. V. Πῦρ.]

Πύκα, ex verbo πτύσσω derivatum esse vult Eust. [p. 914, 17; 924, 39.] Significat autem πυκνῶς, Dense, Spisse; nam quæ complicata sunt, ut δίπτυχα, τρίπτυχα, πολύπτυχα, eadem et πυκνὰ sunt : i. e. Densa, Spissa s. Crassa : ut ex contrario λεπτὰ, i. e. Tenuia, esse solent τὰ ἁπλᾶ, Simplicia. [Per συχνῶς exp. Suidas. Sic Hom. Il. I, 588 : Θάλαμος πύκα βάλλετο, i. e. Densis missilibus petebatur. Ex quo l. Hesych. πύκ' ἐβάλλετο exp. πυκνῶς ἐβάλλετο.] Hom. Il. M, [317] : Λυκίων πύκα θωρηκτάων, ubi Eust. : Πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήξει· τοιοῦτοι δὲ οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενοι κατάφρακτοι, στεῤῥῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι. [Simil. O, 689, 739.] Idem Hom. eod. l. [454] : Πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, ubi ostendit earum πυκνότητα στιβαρήν : solent enim firmiores esse portæ spissæ, et ex pluribus tabulis compactæ. Alibi dicit σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, item πηκτὰς σανίδας. Apud Hesych. : Πύκ' ἐβάλλετο, πυκνῶς ἐβάλλετο. || Πύκα exp. etiam συνετῶς, Prudenter, sicut et πυκινῶς. Itemque [Il. Σ, 608 : Σάκεος π. ποιητοῖο] Od. A, [333, et H. in Cer. 186] : Τέγεος πύκα ποιητοῖο, schol. exp. ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου, Accurate s. Affabre. [Od. A, 436 : Θαλάμου π. ποιητοῖο' et, Δόμοιο π. π. X, 455.] Eadem expos. ap. Hesych. quoque legitur. [Ad animum translatum Il. I, 554, Ξ, 217 : Πύκα περ φρονεόντων. De educatione assidua, accurata Il. E, 70 : Πύκα δ' ἔτρεφε (Πήδαιον) δῖα Θεανώ.]

[Πυκάεις. V. Πευκήεις.]

Πυκάζω, Denso, Stipo. Hesiod. [Op. 540] : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας, Soccis laneis intus stipans. Cui addi potest ex Archestr. ap. Athen. 7, [p. 320, B] ubi de apparando scaro loquitur : Ἠνίκ' ἂν εὖ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ. Nisi malis, Accurate parata fuerint : a πύκα significante ἐπιμελῶς. Item πεπυκασμένον ὄρος dicitur Mons arboribus densus. Hesiod. Theog. [484] : Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι. [De ramis obumbrantibus Psalm. 117, 26 : Συστήσατε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσι (sc. κλάδοις) ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου. Quod Suid. exp. per πεπυκνωμένοις, στενοχωρουμένοις. Qui κλάδοι ξύλου δασεῖς dicuntur Levit. 23, 40. Job. 14, 32 : Ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ οὐ μὴ πυκάσῃ· Hos. 14, 9 : Ὡς ἄρκευθος πυκάζουσα. Schleusn. Andr. Cret. p. 205, A : Πόλεις πυκάζουσαι, Urbes confertæ.] || Tego, s. Intego, Contego. Hom. Il. [K, 271 : Κυνέη... Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα·] Ω, [581] : Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα, Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι· P, [551] de Minerva : Πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν, i. e. καλύψασα. [Od. X, 488 : Ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους. Orac. ap. Demosth. p. 531, 6 : Κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Theocr. 2, 153 : Στεφάνοισι τὰ σώματα τῆνα πυκάσδεν.] Et ap. Athen. l. 11 : Βωμὸς ἄνθεσιν ... πάντη πεπύκασται. Et πυκασθεὶς στέμμασι [Herodot. 7, 197, vel στεφάνοις Eur. Alc. 799], Coronis opertus. Itemque Epigr. [Stratonis Anth. Pal. 11, 19] : Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, Cingamus sertis capita. [Rufin. Anth. Pal. 5, 12 : Λουσάμενοι πυκασώμεθα. Eur. Tro. 353 : Πύκαζε κρᾶτ' ἐμὸν νικηφόρον Rhes. 90 : Πύκαζε τεύχεσιν δέμας τὸ σόν· 713 : Ῥακοδύτῳ στολῇ πυκασθείς Heracl. 725 : Ἐν δὲ τάξεσιν κόσμῳ πυκάζου τῷδε. Sappho in Etym. M. p. 822, 41 : Ὑακίνθινον πεπυκαδμένον ὄσον.] At Il. Ψ, [7] : Ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, exposuerim potius Accurate elaborata, ἐπιμελῶς κατεσκευασμένα. [B, 777 : Ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο.] Hesych. quoque πυκάζουσι exp. non solum πυκνοῦσι, sed etiam περιβάλλουσι, σκέπουσι, στεγάζουσι, σκιάζουσι, καλύπτουσι, κρύπτουσι : item στεφανοῦσι, necnon φυλάττουσι. Item Suid. πύκασεν exp. ἐκόσμησεν : itidemque πυκάζεται, κοσμεῖται, σκεπάζεται. Dolor quoque cor alicujus πυκάζει, i. e. Coarctat et coangustat, s. πυκνοῖ, ut Eust. accipit Il. P, [83] : Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. [Et Θ, 124.] Sic Z, 124. Suid. vero πυκάζουσι exp. πεπυκνωμένοις, στενοχωρουμένοις, in l. quodam Psalmorum, quem ap. eum vide. [V. supra.] || Apud Soph. Aj. p. 35 meæ edit. [581] : Πύκαζε θᾶσσον, schol. exp. ἀσφαλίζου : alii, Compone te. Pro ἀσφαλίζω accipi poterit et ap. Hesiod. Op. [622] : Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Πάντοθεν. || Νόον πεπυκασμένος dicitur qui est πυκνόφρων s. πινυτόφρων, Prudens, Callidus, a πύκα quod συνετῶς significat. Hesiod. [Op. 791] : Μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστί. [|| Εὖ πυκάζου ap. Æsch. Sept. 149 vitiose pro εὐτυκάζου. V. Εὔτυκτος. || Aliud vitium Πευκάζω est, quod s. h. v. notavimus. Similia sunt πυκινόφρων in cod. Pal. Anth. 11, 350, et πυκινός, quod v. s. Πυκνός.]

[Πύκασμα, τό. Symm. Ps. 117, 26 : Συνδήσατε ἐν πανηγύρει πυκάσματα, Colligate in festivo populi conventu ramos densos, aut serta densa. Schleusn.]

Πυκασμός, ὁ, Densatio, Densitas, δασύτης Suidæ, δασύτης γεννήματος Hesychio. [|| Ornatus. Greg. Nyss. t. 2, p. 772, B. Id. ib. p. 676, B : Τὴν γὰρ περιβολὴν καὶ τὸν ἐκ ταύτης κόσμον ἡ τοῦ π. λέξις διασημαίνει. Hase.]

[Πυκιμήδη, ἡ, Pycimede, Apollinis filia, Hesiodi mater, ap. scriptorem Certaminis Hesiodi et Homeri p. 515, 3 ed. Gœttl., p. 69 ed. Paris.]

Πυκιμήδης et Πυκινόφρων, ὁ, ἡ, Qui sapienti et prudenti consilio est, πυκνὰ φρεσὶ μήδεα ἔχων, s. πινυτόφρων. Hesych. Πυκιμήδεος exp. συνετοῦ, ἢ ἐπιμελοῦς

κατὰ τὸ ποιῆσαι. Eid. πυκινόφρων est πολύφρων, σώφρων. [Hom. H. in Merc. 538 : Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν. Hesiod. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 35 : Π. Μηκιονίκη. Agathias Anth. Pal. 11, 350 : Ῥήτρη π. HSt. alibi :] Tertium comp. est Πυκιμηδής, per sync. factum ex πυκινομηδής : Cui sunt πυκνὰ μήδεα, Prudentia s. Callida consilia. Od. A fin. : Καὶ τὴν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν. Ubi πυκιμηδέος exponere possumus ex alio ejusdem poetæ versu, T, [353], Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἐχούσης. Uno autem verbo, quod ex eodem adjectivo per compositionem factum est, exponere possis πυκινόφρονος. Nam πυκιμηδής et πυκινόφρων idem valent, sicut κακομηδής et κακόφρων. [Paroxytonum scribitur in H. in Cer. 153 : Τριπτολέμου πυκιμήδεος.] Quod si ex nomine proprio appellativum facere liceat, cum πυκινομηδής conveniet comp. Μηδεσικάστη, conveniet, inquam, quod ad significationem attinet. Sonat enim Μηδεσικάστη, q. d. μήδεσι κεκασμένη. Hom. Il. N, [173] : Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην. Ubi Eustath., Ἡ δὲ ῥηθεῖσα Μηδεσικάστη, inquit, ad exemplum τῆς Ἰοκάστης videri possit dici. Siquidem nomen Ἰοκάστη sonat ἡ κοσμουμένη ἰότητι, i. e. βουλῇ : itidemque Μηδεσικάστη, est ἡ κεκασμένη μήδεσιν, i. e. βουλεύμασιν. Quibus addit esse τοιούτου τινὸς τύπου et nomen Ἀγαμήδη, nec non Μήδεια, et quæcunque sunt hujusmodi. Sciendum est autem esse (teste eodem schol. alio in loco) quædam etiam propria nomina in μήδης desinentia ex hoc verbo μήδεσθαι facta. Ex quibus est Θρασυμήδης, item Διομήδης.

[Πυκινόθριξ. V. Πυκνόθριξ.]

[Πυκινοκίνητος, ὁ, ἡ, Frequenter motus. Hippocr. p. 792, ubi v. Galen. vol. 12, p. 326.]

[Πυκινομήδης. V. Πυκιμήδης.]

[Πυκινόῤῥιζος. V. Πυκνόῤῥιζος.]

Πυκινός, ή, όν, i. q. πυκνός, poetis solum usitatum, Densus, Spissus. [Π. ὕλη Hom. Il. Σ, 320. Π. ὄζοι Il. Φ, 245. Π. θάμνοι Od. E, 471. Π. πέταλα T, 520. Π. νεφέλη Il. Π, 298.] Hom. Il. Ω, [779] : Μηδέ τι θυμῷ Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· N, [145] : Ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι [et Hesiod. Theog. 935. Π. βελέεσσι Hom. Il. A, 576. Ἀσπίδα ῥινοῖσιν πυκινήν Il. N, 804]· Π, [212] : Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι, Densis lapidibus, i. e., Lapidum densa congerie, Lapidibus dense compositis. Ξ, [167,] 339 : Πυκιναὶ θύραι, Spissæ fores, Ex spissis tabulis compactæ : σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et πηκταί, ut alibi vocat. Nisi malis πύκα ποιηταί, Affabre factæ : quo modo accipi potest et Od. H, [340] : Ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος· 81 : Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον· Il. T, [355] : Πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ. At Hesiod. [Op. 530], Πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Recessus opacos. [Et de latibulis suum Hom. Od. K, 283.] Pro Densus, i. e. Creber, accipi potest in l. illo ex Il. Π citato. [Πυκιναῖς δρόσοις Soph. Aj. 1208. Improprie ἄτη π. Il. Ω, 480.] || Prudens, Callidus, i. q. συνετός s. πινυτός. [Il. O, 461 : Διὸς πυκινὸν νόον· H, 375 : Εἰπέμεναι π. ἔπος· et A, 788, Ω, 75. Π. μῦθοι Od. Γ, 23. Π. φρένες Il. Ξ, 294.] Od. [T, 353] : Γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα· et alibi, Πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς, i. e. σοφὰ φρεσὶ βουλεύματα εἰδώς, ut Xen. Symp. [8, 30] exp. Item Il. [B, 55] : Πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν· et [Z, 187] : Πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. [Soph. Ph. 854 : Ἄπορα πυκινοῖσιν ἐνιδεῖν πάθη.] Πυκινὸς λόγος, Suidæ ὁ πυκνός, in Ms. etiam exemplari; sed scrib. potius πυκνός. [Similia vitia notavimus s. v. Πυκιμήδης. Ex ποικίλος corruptum esse conjecit Seidlerus, frustra, ut opinor. G. D.] Itidem Πυκινὰ adverbialiter accipitur pro πυκινῶς, ut πυκνὰ pro πυκνῶς, i. e. Dense, Crebro, συχνῶς, Prudenter.

[Πυκινόφρων. V. Πυκιμήδης.]

Πυκινῶς, Dense, Spisse, ut πυκνῶς. || Crebro. Hom. Od. Y, [84] : Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ· Ψ, [360] : Ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται· Il. T, [312] : Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. || Prudenter, Sapienter, συνετῶς, schol. Od. A, [279] : Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι. || Exp. præterea ἐπιμελῶς et ἀσφαλῶς.

[Πυκνάζω, Frequento, Continuo, Gl. Suidas : Πυκνάζεις, συχνάζεις. Etym. M. p. 442, 22 : Πυκνῶς ἐρχεται, καὶ ἐνδελεχεῖ, πυκνάζει. G. D. Clem. Rom. Const. apost. 2, 59 : Ἐν οἷς οὐκ ὠφελοῦνται πυκνάζουσιν. Hase.]

[Πυκναία. V. Πνύξ.]

[Πυκναῖος, αία, αῖον.] Πυκναίοις, παλαιοῖς, Veteribus, Vetustis, Hesych. [Qui πυκνὰ quoque inter alia exp. παλαιά.]

Πυκνάκις, pro Frequenter affertur ex Aristot. Probl. sect. 3, [qu. 9 et 21].

[Πυκνάρμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πυκνός. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 594 : Δημόκριτος... κεραυνὸν (γίγνεσθαί φησιν), ὅταν ἐκ καθαρωτέρων καὶ λεπτοτέρων, ὁμαλωτέρων τε καὶ πυκναρμόνων, καθάπερ αὐτὸς γράφει, γεννητικῶν τοῦ πυρὸς ἡ φορὰ βιάσηται. Schneid.]

[Πυκνίτης. V. Πνύξ.]

Πυκνόβλαστος, ὁ, ἡ, Dense germinans. [Theophr. C. Pl. 3, 7, 11.]

[Πυκνογαμία, ἡ, Crebritas nuptiarum. Evod. Vita XLII Mart. Actt. SS. Martii t. 1, 890, 20 : Τὴν π., μᾶλλον δὲ γυναικομανίαν. Hase.]

Πυκνογόνατος, ὁ, ἡ, Densis geniculis constans, Crebris distinctus geniculis et internodiis, Diosc. [1, 17, de Calamo aromatico. Hase.]

[Πυκνόδους, οντος, ὁ, ἡ, Densos, continuos dentes habens. Συνόδοντας per πυκνόδοντας exp. schol. Oppiani Hal. 1, 170. Wakef. Per ω scriptum in schol. cod. Pal. Lycophr. 414, qui πολυστοίχους exp. πυκνωδόδοσι (scr. πυκνόδουσι).]

[Πυκνόθειρος, ὁ, ἡ, Densam comam habens. Tzetz. Posth. 471.]

[Πυκνόθριξ, ὁ, ἡ, Densos crines habens. Nonn. Dion. 36, 302. || Πυκινόθριξ, ib. 7, 322; 36, 302.]

[Πυκνόκαρπος, ὁ, ἡ, Densos fructus habens. Lucian. Amor. c. 12.]

Πυκνοκίνδυνος, ὁ, ἡ, Qui frequenter periclitatur, crebris se periculis objicit, frequenter et sæpe pericula suscipit. Ap. Aristot. [Eth. Nic. 4, 3] pro iis verbis, quæ in Μικροκίνδυνος citavi, sunt quædam exempll., quæ habent, Οὐκ ἔστι δὲ π. οὐδὲ φιλοκίνδυνος, Non crebro autem sese periculis offert, neque adeundi periculi cupidus est. Alia sic, Οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ πυκνοκίνδυνος. Lectionem vero, quam in Μικροκίνδυνος posui ex edit. Flor., veteres sequuntur interpretes. [Anna Comn. p. 176, B : Αὐτοκράτωρ μεγαλοκίνδυνός τι καὶ π. G. Dind.]

Πυκνόκομος, ὁ, ἡ, Qui densa coma est. Item Πυκνόκομον, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 176, cui dicit folia esse ὅμοια εὐζώμῳ, τραχέα δὲ καὶ παχέα : ceteras notas ibid. vide. [Et de viribus medicis Galen. vol. 13, p. 223.] Plin. quoque Pycnocomum appellat, apud quem descriptionem ejus habes, 26, 8. [Rufus p. 41, 269 ed. Matth.; Paul. Æg. p. 251. G. D. Est Scabiosa ambrosioides Sibth., sec. Fraas. Synops. pl. fl. cl. p. 218. Hase.]

[Πυκνομματέω, Crebros s. multos oculos habeo. De scuto crebris ictibus perforato Soph. ap. Polluc. 10, 190 (fr. 33) : Ἀσπὶς μὲν ἡμίλιγδος ὡς πυκνὸν πατεῖ· ubi Kuhn. πύκν' ὀμματεῖ conjecit : in quo si quid veri est, πυκνομματεῖ scribendum erit cum Bentl. in Epist. ad Hemst. p. 111.]

[Πυκνοπλοέω, Frequentibus navigationibus utor. Hipparch. Ad Phæn. Ar. p. 190, 21 : Μηκέτι δεῖ πυκνοπλοεῖν· nisi tamen ibi scrib. νυκτοπλ. Hase.]

[Πυκνοπνεύματος, ὁ, ἡ, Crebro respirans. Hippocr. p. 1179.]

[Πυκνοποιέω, Densum facio. Eustath. p. 1546, 44.]

[Πυκνόπορος, ὁ, ἡ, Densos habens meatus. Π. σίδηρος, Alexand. Aphr. Probl. 2, 76. Hemst.]

[Πυκνόπτερος, ὁ, ἡ, Densas pennas habens. Pro simplici πυκνός de lusciniis frequentibus dixit Soph. Œd. C. 17 : Πυκνόπτεροι εἴσω κατ' αὐτὸν (τὸν χῶρον) εὐστομοῦσ' ἀηδόνες.]

[Πυκνοῤῥάξ. V. Πυκνοῤῥώξ.]

Πυκνόῤῥιζος, ὁ, ἡ, Densas s. Crebras radices habens, Qui est densa radice. [Diosc. 1, 1. || Πυκινόῤῥιζος ap. Hippocr. p. 279, 14.]

Πυκνοῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Densus acinis, epith. vitis. [Epigr. Diodori Anth. Pal. 6, 22 : Πορφύρεόν τε βότρυν μελιττίδακα, πυκνοῤῥᾶγα· quod πυκνοῤῥᾶγα scriptum ap. Suidam s. v. Πέδαιον. Eadem scripturæ diversitas ap. Strab. 15, p. 726 : Βότρυν πυκνόῤῥαγά τε ὄντα

καὶ μεγαλόρραγα, ubi alii libri πυκνόραγα et μεγαλόραγα. Βότρυς κυκλόρρωγός τε καὶ μεγαλόρρωγος ex hoc l. attulit Eust. ad Dionys. P. 1083.]

[Πυκνὸς genit. a Πύξ, quod v.]

Πυκνὸς, ή, όν [Forma, ut interpretibus videtur, Æolica Πυκὸς in Simiæ Ovo Anth. Pal. 15, 27, 20 : Θαλάμων πυκινωτάτων· ubi schol. annotavit, ἀντὶ τοῦ πυκνοτάτων], Densus, Spissus : cui opp. ἀραιός, μανός, Rarus, et λεπτός, Tenuis, Exilis. Πυκνὸν, inquit Gorr., Densum, duobus modis dicitur : uno, proprie, quod meatus per totum parvos obtinet, ut silex et marmor : sicut ex diverso ἀραιὸν, h. e. Rarum, quod eosdem magnos habet. Altero autem, per metaphor. sive abusum, de coacto dicitur s. compacto, ut et rarum de laxo; hac enim ratione aquam et terram densas, aerem et ignem raros dicimus, sc. ad elementa ipsa translatis appellationibus, quæ tamen et unita sunt, et ex similaribus natura partibus constant, nec ullos ejusmodi meatus sortita sunt. Hæc ille. Theophr. [H. Pl. 3, 9, 6] de folio abietis, Πυκνὸν οὕτως ὥστε μηθ' ὑετὸν διιέναι· unde Plin. : Folio pinnato densa, ut imbrem non transmittat. Aristot. : Τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, Reliqua densitas spissa, ut idem Plin. interpr. supra in Ἀπλωσίαι. Rursum Theophr. [H. Pl. 1, 5, 5] : Πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος. Quæ idem Plin. sic interpr., Spississima ex omni materie judicatur ebenus et buxus. [Plato Tim. p. 52, E : Τὰ π. καὶ βαρέα· p. 45, B : Λεῖον καὶ π. πῦρ. (Quæ adjectiva pariter conjuncta ap. Plut. Mor. p. 698, B.) Ib. p. 75, A : Π. ὀστοῦν· 59, B : Χρυσοῦ πυκνότερον ὄν· 74, E : Πυκνοτάταις σαρξί.] Item πυκνοί, Densi, paulum diversa signif. : ut quum dicitur Frondes densæ, Frutices densi [Hom. Il. A, 118 : Διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην· N, 199 : Ῥωπήια π.], Cohortes densæ. Et ap. Virg., Densi acie milites. Il. N, [133] : Ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. [A, 309 : Π. καρήατα, i. e. Multi homines.] Od. Ξ, [12] : Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. [Ib. M, 92 : Ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες· Il. Ω, 798 : Πυκνοῖσιν λάεσσι. Πτερὰ π. Il. A, 454, Ψ, 879, Sappho fr. 1, 12. Χλαῖνα π. καὶ μεγάλη Od. Ξ, 521. Π. νέφεα Hesiod. Op. 551. (Figurate Eur. Phœn. 258 : Νέφος ἀσπίδων πυκνόν.) Π. νιφὰς Eur. Andr. 1130. Π. ὄρφνη Rhes. 774. Π. ὄμβρος Pollux 1, 116. Π. ὀδόντες καὶ συνεχεῖς 2, 94. Πυκνοτέρας τὰς σημαίας καθιστάνων (in acie), Polyb. 3, 111, 3.] Alicubi redditur etiam Creber, [Frequens, Multus] : quo sensu et Densus, ut Virg., Ictibus densis pulsare. Ap. Athen. 15, [p. 666, C, ex Euripide] : Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. [Æsch. Pr. 661 : Πυκνοὺς θεοπρόπους ἵαλλεν· 681 : Πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους· Choeph. 1050 : Γοργόνων δίκην ... πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Π. ψεκὰς Soph. fr. 563. Ἐν π. τροχῷ κυλινδεῖσθαι, Frequenti circumactione rotæ volvi, id. fr. 713. Π. ἄμυστις Eur. Rhes. 419. Π. ὄδοὺς ἐλθεῖν Troad. 235. Plato Tim. p. 43, A : Π. γόμφοις ξυντήκοντες· Apol. p. 40, A : Ἡ εἰωθυῖά μοι μαντικὴ ἡ τοῦ δαιμονίου ... πάνυ πυκνὴ ἀεὶ ἦν· Rep. 9, p. 573, E : Π. τε καὶ σφοδρὰς ἐννεοττευομένας ἐπιθυμίας. « De eo quod quis frequenter facit, schol. Soph. Œd. C. 1325 : Πυκνός ἐστιν ἐν τῷ τοιούτῳ ὁ Σοφοκλῆς· idem quod πολὺς in simili locutione. » Hemst. Xenoph. Vect. 5, 1 : Πολὺ γὰρ ἂν αὕτη ἡ ἀρχὴ προσφιλεστέρων καὶ πυκνοτέρων εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειε τὴν πόλιν, quod Weiskius exp., In quam majori frequentia commigrent.] Item et πυκναὶ ἐκκλησίαι, Crebræ conciones, pro συχναί. [Sæpe cum πολὺς conjunctum, ut ap. Plat. Critia p. 117, E : Πολλῶν καὶ π. οἰκήσεων· et Leg. p. 7, p. 807, E.] Et apud medicos πυκνὸς σφυγμός, Creber et frequens pulsus : quando breve tempus est inter διαστολὴν et συστολήν : sive, ut definit Paul. Ægin., cujus media quies parvo durat tempore : cui oppositus ἀραιός, Rarus pulsus. Vide plura ap. Gorr. [Π. et μανὸς σφυγμὸς Plut. Mor. p. 136, F.]

[‖ Πυκνὸν, Spissum, a musicis vocatur intervallum ex duobus compositum, quæ conjuncta efficiunt minus intervallum illo quod superest in diatessaron demptis illis. Aristoxen. Elem. harm. p. 24, τὸ ἐκ δύο διαστημάτων συνεστηκὸς, ἃ συντεθέντα ἔλαττον διάστημα περιέξει τοῦ λειπομένου διαστήματος ἐν τῷ διὰ τεσσάρων, vocat πυκνόν. In diatono igitur nullum est spissum (v. Euclid. Introd. Harm. p. 7, 14. Bacchium p. 7), sed tantum in chromate et harmonia : nam tonus tono, vel tonus limmati compositus semper est major residuo sive limmate sive tono; at limma cum apotome minus trihemitonio, et diesis cum diesi minor ditono. Boeckh. De metr. Pind. p. 208. Adde Aristoxen. l. c. p. 50, Aristid. Quint. p. 12, Bacchium p. 50, anon. De mus. p. 58, 62 ed. Bellerm. Plutarch. De musica p. 1135, B : Τὸ ἐν ταῖς μέσαις ἐναρμόνιον πυκνὸν, ᾧ νῦν χρῶνται, οὐ δοκεῖ τοῦ ποιητοῦ εἶναι. Soni autem dicuntur aut ἄπυκνοι, aut βαρύπυκνοι, aut μεσόπυκνοι, aut ὀξύπυκνοι : de quibus vocc. vide quæ suis locis dicta sunt. ‖ Αὐλοὶ πυκνοὶ ap. Polluc. 4, 77 et ib. 72, inter tibicinis epitheta, εὔστομος, πυκνός, συνεχής.]

‖ Item νοῦς πυκνὸς, Mens prudens et varia rerum cognitione ac scientia veluti densa. Et πυκνὰ βουλεύματα, Prudentia ac sapientia consilia. [Hom. Il. Γ, 208 : Μήδεα π. Orac. ap. Herodot. 7, 141 : Μήτιδι π.] Item πυκνὸς τὰς φρένας, Prudens, Bud. Pro quo Hesiod. dicit νόον πεπυκασμένος, et alii πυκνόφρων. [Pseudo-Eur. Iph. A. 67 : Π. φρενί. Pind. Ol. 13, 73 : Πυκνότατον παλάμαις. Aristoph. Av. 429 : Πυκνότατον κίναδος. Critias ap. Sext. Emp. p. 562 : Π. καὶ σοφὸς γνώμην ἀνήρ. Plato Rep. 8, p. 568, A : Τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο.] Hist. Eccl. 5 : Ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας, καὶ ἀνδρεῖος τὸ φρόνημα. [Π. ῥήτωρ Pollux 4, 20; 6, 147.] ‖ Hesych. πυκνὰ exp. non solum συχνὰ, συνετὰ, sed etiam παλαιά. ‖ Adverbialiter autem usurpantur Πυκνὸν et Πυκνὰ, pro Crebro. Aristot. Rhet. 1, [2] : Πυκνὸν ἀναπνεῖ, Crebro respirat. Aristoph. Vesp. [1110] : Πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν. [Aristid. vol. 1, p. 151 : Οὕτω πυκνὸν καὶ σύντονον ἐξέλαυνε. Plut. Mor. p. 979, D. Plur. Mœris p. 183 : Θαμινὰ Ἀττικοί, πυκνὰ Ἕλληνες. Plato Crat. p. 411, B : Π. περιστρέφεσθαι· Leg. 1, p. 625, B : Π. διαναπαύεσθαι. Xenoph. Rep. Lac. 12, 5 : Μεταστρατοπεδεύονται πυκνά· Cyneg. 4, 5 : Πυκνὰ μεταφερόμεναι. Menand. ap. Plut. Mor. p. 19, A : Αἰτοῦσαν πυκνά. Plut. Mor. p. 228, D.] Alex. Aphr. in Probl., Οἱ πυκνὰ λουόμενοι, Qui crebro lavant. Necnon Il. Σ, [318] : Πυκνὰ μάλα στενάχων. At Od. P, [198] : Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην· i. e. πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν, Crebras habentem fissuras. [Ach. Tat. Leuc. p. 153, 9 : Ἐνώρων δὲ ἡμᾶς πυκνά. Heliod. Æth. 4, 5, p. 140, 25. Id. ib. 1, 21, p. 35, 26 : Π. τὴν κεφαλὴν ἐπισείουσα· 7, 9, p. 269, 20 : Π. τὸ σῶμα στρέφουσα. Hase. Oppian. Hal. 4, 322 : Π. κατασκαίροντες.] ‖ Exp. etiam Prudenter.

Πυκνόσαρκος, ὁ, ἡ, q. d. Qui densa est carne. In VV. LL. Qui denso est corpore, s. densa mole corporis. Ibid. πυκνοὶ etiam ex Galeno, Qui densam et solidam carnem habent, Compacti : at παχεῖς, Obesi, Corpulenti et pleniores : πυκνόσαρκος παρθένος, Quæ (ut inquit ille Chærea Terentianus) solidum habet corpus et succi plenum : quod etiam in bonis virginis posuit Lucilius ap. Non. : Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas. [Hippocr. p. 241. Wakef. Aristot. Probl. 1, 20.]

Πυκνοσπορέω, Dense sero, semino, etiam semen spargo, quum sc. accusativus non additur. Pass. Πυκνοσποροῦμαι, Dense seror. Theophr. [C. Pl. 4, 14, 2] : Τῶν δ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβᾷ κύαμος, καὶ διὰ τὸ πολύφυλλος εἶναι, καὶ διὰ τὸ πυκνοσπορεῖσθαι. Affertur πυκνοσπορούμενος et pro Qui frequens seritur. [H. Pl. 8, 6, 2; 7, 2, ubi oppos. μανοσπορεῖν.]

Πυκνόσπορος, ὁ, ἡ, Dense satus, seminatus. [Theophrast. C. Pl. 3, 21, 5, ubi oppos. μανόσπορος.]

[Πυκνόστημος, ὁ, ἡ, Densum stamen habens. Affertur sine teste. Contrarium est μανόστημος.]

[Πυκνόστικτος, ὁ, ἡ, Variegatus. Soph. Œd. C. 1147.]

Πυκνόστυλος, ὁ, ἡ, Qui est crebris columnis, Vitruv. 3, 2, initio. Et paulo post, Pycnostylos est cujus intercolumnio unius et dimidiatæ columnæ crassitudo interponi potest. Quæ opp. τῷ ἀραιοστύλῳ.

[Πυκνοσύγκριτος, ὁ, ἡ, memorant Angli, non constat unde sumtum.]

[Πυκνοτέρως. V. Πυκνῶς.]

Πυκνότης, ητος, ἡ, Densitas, Spissitudo, cui opp. ἀραιότης, s. μανότης et λεπτότης. [Plato Leg. 7, p. 812, D : Πυκνότητα μανότητι ... ξύμφωνον ... παρεχομένους·

Tim. p. 59, B : Πυκνότητι χρυσοῦ πυκνότερον ὄν. De nubibus Aristoph. Nub. 384, 406. « Π. κοιλίης, Alvus dura et adstricta ap. Hippocr. p. 1174, F. ubi πυκνὴν κοιλίην ἐπεχομένην καὶ στεγνὴν exponit Galen., Subsistentem et induratam alvum. » Foes.] Plutarch. Symp. 6 : Τῇ πυκνότητι στέγοντες. Aristot. Eth. 5, 1 : Πυκνότης σαρκὸς, cui opp. μανότητα σαρκός. Herodian. 7, [12, 13] : Διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν, Crebritate insularum, Polit. ‖ [Crebritas, Frequentia. Ἡ π. τῆς ξυγκλήσεως Thucyd. 5, 71. Π. μεταβολῶν Isocr. p. 65, A. « De crebritate stellarum Ptolem. Almag. t. 2, p. 86, 10; 87, 25; 89, 2. Figurate Const. Acropol. Serm. De Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 734, 8 : Τῇ τῶν ἀρετῶν, οὑτωσί πως εἰπεῖν, π. Jo. Chrys. t. 3, p. 710, A : Εἰ τοίνυν ἐπιθυμεῖς πυκνότητος ἀπολαύειν ἐπιστολῶν. » Hase. ‖ Π. τῶν ἐννοιῶν, Densitas sententiarum, i. e. Sententiæ multæ paucis verbis inclusæ, Longin. fragm. 6, 3. ‖] Prudentia, πυκναὶ φρένες, σύνεσις, φρόνησις, ut Suidas exp. ap. Aristoph. Eq. [1132] : Οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιῇς εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ. Schol. quoque ita accipit, subjungens tamen et hæc, Εἰ συνεχῶς καὶ περὶ πάντας οὕτω φρονεῖς. [Π. τρόπου ἐπὶ συνετοῦ καὶ φρονίμου dictum annotavit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 60, 9.]

Πυκνόφθαλμος, ὁ, ἡ, Crebros oculos s. gemmas habens. [Menand. ap. Stob. Flor. 74, 27 : Ἄργου τὰς π. κόρας. De oculis vitium, Πυκνοφθαλμότεραι ἄμπελοι Theophr. C. Pl. 3, 15, 3, H. Pl. 5, 4, 2. Π. κλήματα Geopon. 4, 12, 7; 5, 8, 2; 5, 24, 2. Π. ἐνθέματα 10, 75, 7.]

Πυκνόφυλλος, ὁ, ἡ, Densa habens folia, Frondibus densus. [Aristot. Probl. 20, 36.]

Πυκνόω, Denso, Spisso. Plutarch. Symp. 6, [p. 687, D] : Πυκνοῦσαι τὸν στόμαχον καὶ πάλιν χαλῶσαι· ut Virg. [Georg. 1, 418] : Densat, erant quæ rara modo, et quæ densa, relaxat. [Πυκνοῦν τὴν σάρκα Aristot. Probl. 1, 52. Πυκνοῦν τοὺς πόρους Theophr. De sudor. § 27, et De animi deliquio § 6.] Pass. Πυκνοῦμαι, Densor, Spissor, Spissesco. [Sic πυκνωθεῖσαι φλέβες, Venæ densatæ, constipatæ aut induratæ dicuntur, et quæ ægre dilatantur, et extenduntur, ap. Hippocr. p. 339, 37, ubi scribit Galen. πυκνωθείσας φλέβας interpretibus exponi τὰς σκληρὰς καὶ δυσεκτατέους, ὡς μὴ παραδέχεσθαι τὴν τροφὴν, Induratas et quæ ægre extendi queant, ut alimentum recipiant. Foes.] Plut. Alcib. [c. 6] : Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται. Geopon. : Τοὺς μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλον τὸ σῶμα, pro his Varronis, Villis altis et densis toto corpore. [Πεπυκνωμένη γῆ ib. 5, 19, 3.] Quod vero Plutarch. Demosth. [c. 11] dicit eum τὴν φωνὴν γυμνάσασθαι, λόγους τινὰς ἢ στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον, Cic. ita, Summa voce versus multos uno spiritu pronuntiare consuescebat. [De ordinibus in acie densatis Herodot. 9, 18 : Καὶ οἱ ἀντίοι ἔστασαν πάντῃ συστρέψαντες ἑωυτοὺς καὶ ... πυκνώσαντες. Polyb. 18, 7, 8 : Πυκνοῦν ἐπὶ τὸ δεξιόν. De animo se colligente Plutarch. Mor. p. 715, C : Εἰς πραγματικὰς σκέψεις ἀγομένην (τὴν διάνοιαν) πυκνοῦσθαι καὶ συνίστασθαι τῷ φρονεῖν εἰκός ἐστι. De oratione densata Dionys. De Lysia jud. c. 5 : Συνέστραπται δὲ (Lysias), εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ πεπύκνωται τοῖς νοήμασιν. « Greg. Naz. vol. 1, p. 331, D : Τὴν διάνοιαν πεπυκνωμένοις, Animo communitis et obseptis. » Hemst.] ‖ Item aliquis facit rem quampiam πυκνώσας, quum sæpius eam facit, et iteratis vicibus : ut quidem nonnulli exp. ap. Aristoph. Nub. [702] : Πάντας τρόπους τεαυτὸν στρόβει πυκνώσας. [‖ Repleo, c. genit. Xen. Cyn. 5, 7 : Ἡ γῆ δὲ τῶν μὲν (ἰχνῶν) πυκνοῦται, τῶν δὲ οὐ πίμπλαται.]

[Πυκνώδους. V. Πυκνῶδες.]

Πύκνωμα, τὸ, Spissamentum : alii Farctus, πλῆμα. Vestes *spatha textæ*, ob densitatem, quam inde consequebantur, πυκνώματα dictæ ap. Æsch. Suppl. 235 : Πέπλοις βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι· quod nempe σπάθης crebris ictibus, s. πληγαῖς, ut apud eundem Æsch. Choeph. 232, subtemen texeretur ac *densum* inde fieret. Hinc Hesychio : Σπάθημα, πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὑφη. Quibus adde schol. ad Acharn. 179 : Στιπτοὶ γέροντες, ἀντὶ τοῦ πυκνοί· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵτινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται. Spanh. ad Aristoph. Nub. 53. Strabo 17, p. 800 : Ἐνδύνοντες εἰς τὸ π. τῶν κυάμων, In densa fabeta. Alciphro 3, 37 : Οὐ τὸ π. συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων. Hemst. Id. 3, 55, p. 408 : Τοῦ π. τῶν ὄζων· 3, 66 : Ἀποψιλῶν τὸ π. τῶν τριχῶν. Heraclid. Pont. p. 461 ed. Gal. : Πυκνώματα τῶν νεφῶν ἐκμελαίνεται. Π. τῶν σαρισσῶν Plut. V. Æmil. c. 20. Ἄρρηκτον π. τάξεως V. Philop. c. 9.] ‖ Frequentamentum, Bud. ex Gellio [1, 11], ap. Plat. Rep. 7, p. 98 [531, A], de musicis : Γελοίως πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Quid vero Mart. Capella in sonis Spissum vocari scribat, vide in Ἄπυκνος.

Πυκνῶς, Dense, Spisse. Et coquus dicitur ἐπάγειν πυκνῶς, Quum densis ferculis mensas onerat, h. e. quum multa simul apponit, et una παραθέσει alteram velut ἐπάγει, apud Athen. 9, [p. 378, F] : Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. ‖ Crebro, Frequenter, Sæpe. Plato Rep. 1, [p. 328, D] : Νῦν δὲ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι. [Demosth. p. 1035, 14 : Πυκνότερον ἐνταυθὶ παρέρχεται. Πυκνοτέρως Lesbonax p. 186 ed. Valck. : Περιηγητικὸν, ᾧ π. χρῶνται οἱ περιηγηταί. ‖ Prudenter, Callide. Aristoph. Thesm. 438 : Π. ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν.]

Πύκνωσις, εως, ἡ, Densatio, Spissatio. [Aristot. Meteor. 3, 3 : Μηδ' ἔρχεσθαι τὸν ἀέρα εἰς π. ὑδατώδη.] Plutarch. De def. orac. [p. 424, F] : Αἱ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις, Concretio ac densatio, Turn. [Ib. p. 433, A. Dio Chr. vol. 1, p. 127 : Δεῖται μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους τὰ σώματα συνίστασθαι, δεῖται δὲ πυκνώσεως τὰ φυτά.] At in acie πύκνωσις est Quum milites in acie densantur : de qua vide in lib. Περὶ τάξεως παλαιᾶς. Item Ælian. [Tact. c. 11] : Ἔστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ἐκ τῶν ἀραιοτέρων διαστημάτων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ κατὰ παραστάτην [προστάτην Suidas] καὶ ἐπιστάτην, τουτέστι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. [Similiter Suidas, qui addit, Κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις δύο· ὁ δὲ ἁπλῶς ταττόμενος πήχεις τέσσαρας. Quibuscum conf. Polyb. 18, 12, 5. Ib. 2 : Τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις· 18, 13, 3 : Τῇ π. τῶν σαρισσῶν.] ‖ Accipitur etiam pro πυκνότης, Densitas, Spissitudo. Galen. Ad Glauc. 2 : Ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις, Corporum densitas. Itidem et Plutarch. Symp. 6, [p. 695, D] : Κατηγορεῖ μᾶλλον τὴν ῥύσιν ἢ πύκνωσιν τοῦ σώματος· 8, [p. 721, A] : Ἡ γὰρ θερμότης χαλᾷ καὶ διίστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις, Densa relaxat, ut Virg. loquitur. [Plutarch. Quæst. nat. p. 914, A : Μαλακὴ γὰρ ἔοικεν εἶναι ἡ π., sec. emend. Dœhneri Quæst. Plutarch. p. 13. Π. et μάνωσιν ut παθητικὰς ποιότητας opponit Aristot. Phys. ausc. p. 260, 11. Hase. Sext. Emp. p. 121 : Τὴν στέγνωσιν εἶναι προσεχῆ, ἥτις οὐ τὴν π., ἀλλὰ τὸν χαλαστικὸν τρόπον τῆς ἐπιμελείας ἀπαιτεῖ.] Πύκνωσις, inquit Gorr., Condensatio, Densitas, est Obstructio meatuum corporis, facta a refrigerantibus, astringentibus, et siccantibus. Sed et calidior aqua, ut ait Galen. 7 Meth. med., cutim densat, eam urens et contrahens. Id quæ efficiunt, πυκνωτικὰ appellantur, sed largius paulo sumpto nomine quo στεγνωτικὰ etiam continentur. [‖ De sententiarum coagmentatione Longin. De subl. 10, 1 : Τὸ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τῶν λημμάτων, τὸ δὲ τῇ π. τῶν ἐκλελεγμένων προσάγεται.]

Πυκνωτικός, ή, όν, Densandi vim habens : π. φάρμακα, inquit Gorr., Densantia s. Condensantia medicamenta, dicuntur ea quæ poros contrahunt; frigida sunt et aquea, non terrea, neque aerea; ut quæ στεγνωτικὰ proprie appellantur, Quibus vis inest vasorum oscula claudendi. Opponuntur eis τὰ ἀραιωτικὰ, sicut τὰ ἀναστομωτικὰ τοῖς στεγνωτικοῖς. Vide plura apud Eundem. [Leo Phil. Consp. med. p. 137, 13 Ermerins. : Ξηρίοις π. Diosc. 3, 22 : Δύναμιν π. τῶν σωμάτων. De aquilonibus Ptolem. Tetrab. p. 30, 11 : Ψυχροί τε εἰσὶ καὶ π.· conf. Procl. Paraphr. p. 43, 17. Hase. Aretæus p. 95, 32 : Πυκνωτικὸν σωμάτων ἡ στύψις. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 16 : Σμῆγμα κεφαλῆς πυκνωτικόν.]

[Πυκταλεύω. V. Πυκταλίζω.]

Πυκταλίζω, i. q. πυκτεύω, Eustath. [p. 1322, 53. Etym. M. p. 345, 39 : Τοιαῦτα δὲ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς τις πλεονασμῷ τοῦ λ, οἷον πύκτης πυκτίζω πυκταλίζω. Ἀνακρέων. (Hujus verba Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω ser-

varunt Athen. 11, p. 782, A, et Eustath.) Καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύειν Πυκταλεύω.]

Πυκτεῖον, τὸ, Locus pugilationi dicatus, in quo pugiles exercentur, τόπος ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, Suid. ‖ At Πυκτεῖον, Tablinum, Locus reponendis pugillaribus tabellis; nam πυκτεῖον Suidæ est non solum ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, sed etiam [in parte glossæ ex Zonara p. 1597 illata, nunc codicum auctoritate deleta], ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία.

[Πύκτευσις, εως, ἡ, Dimicatio, Gl.]

[Πυκτευτὴς, ὁ, Pugnator, Gl.]

Πυκτεύω, Pugilatione certo, (ut Cic.: Sint corporum certationes cursu et pugilatione, luctatione curriculisque equorum,) In pugilatu certo (ut Plin.: Restitutum athleticæ certasse in pugilatu), Pugilor, quod in Pand. legitur, Pugnis decerto: i. q. πυγμαχέω. [Pollux 2, 147. Plato Gorg. p. 456, D: Π. τε καὶ παγκρατιάζειν Charm. p. 159, C. Themist. Or. 15, p. 185, D.] Epigr.: Πυκτεύσας ἐπὶ τέσσαρας ὥρας. Plut. Symp. 2, [p. 638, E]: Οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Utitur et Demosth. [p. 51, 24: Ὥσπερ οἱ βάρβαροι πυκτεύουσιν, οὕτω πολεμεῖτε Φιλίππῳ], et Xen. Rep. Lac. [4, 6. Pausan. 8, 40, 3; Lucian. Hermot. c. 33. « Pausan. 5, 17, 10: Ἀποτετολμηκότες πυκτεύειν· 8, 4: Πολυδεύκης πυκτεύων. Figurate Phot. Epist. p. 371, 8: Ὥσπερ οἱ πρὸς ἀέρα πυκτεύοντες·» et 329, 18: Εἰς ἀέρα δέρων ἐπύκτευσας. » Hase. ‖ Percutio, Ferio. Eur. Cycl. 228: Τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν;]

[Πυκτὴ, ἡ, Certamen pugilicum. Figurate Macar. Hom. p. 299, 23: Πάλη καὶ π. καὶ πόλεμος. ‖ Liber. Isidor. Pelus. Epist. p. 3, A, et Petr. Sic. Hist. Manich. p. 10, 12: Τῆς εὐαγγελικῆς πυκτῆς. Hase. Andreas Cret. p. 97, 123, 129, 143, 165. Kall.]

Πύκτης, ὁ, ab eadem origine derivatum, a qua et πὺξ, ideoque et significationem eandem sequitur. Sicut enim πὺξ μάχεσθαι s. πυγμαχεῖν dicitur pro Pugilatu decertare, ita et πύκτης vocatur Pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος s. πυγμάχος. [Phot. et Suid.: Π., παγκρατιαστής, ἀθλητής. Hesych.: Πύκτας, γρόνθοις ἀγωνιστάς. Soph. Tr. 442: Ἔρωτι... ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας. Pind. Ol. 10, 20, Nem. 5, 95. Plato Gorg. p. 460, D: Ἐὰν ὁ π. τῇ πυκτικῇ μὴ καλῶς χρῆται· Prot. p. 339, E: Ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς. Pallad. Anth. Pal. 11, 351: Π. Πολυδεύκεος.] Xen. Symp. [2, 17]: Οἱ πύκται τοὺς μὲν ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται. [Aristot. Eth. Nic. 3, 12; Polyb. 1, 57, 1.] Plut.: Πύκτου πληγέντος εἰς τὸ πρόσωπον, et, Τοὺς πύκτας ἐᾶσαι συμπλέκεσθαι. Pollux [3, 143], inquit Bud. Annott. in Pand., athletarum nomine gymnicos omnes intelligi voluit: hi autem sunt παλαισταί, i. e. Luctatores: δρομεῖς, i. e. Cursores: πύκται, i. e. Pugiles: δισκοβόλοι, Qui discum in sublime jaculantur: ἁλτικοί, Qui saltus pernicitate contendunt. Mentio omnium eorum facta in Πὺξ partim ab Hom., partim a Plato. Affertur et adjective πύκτης πόλεμος ex Luciano pro πυγμαχία, Pugna quæ πὺξ commissa est. Alii tamen interpr. Bellum durum. [Πύκτης Hesych. exp. per πολέμιος, ἀνένδοτος. ‖ Πύκτης inscriptæ fuerunt Timothei et Timoclis comicorum fabulæ.]

[Πυκτίζω. V. Πυκταλίζω, Πυκτίς.]

Πυκτικὸς, ή, όν, Pugilicus [Pollux 3, 150. Plato Gorg. p. 456, D: Π. γενόμενος. Μάχη π. Rep. 1, p. 333, E.] Π. τέχνη, Ars pugilica: pro quo et πυκτική [ap. Plat. Gorg. p. 460, Rep. 4, p. 422, C], subaudito substantivo. Plut.: Οὐ μέτρια περὶ τῆς πυκτικῆς εἰπὼν, ἀλλὰ θρασυνόμενος. Item aliquis πυκτικὸς dicitur vel Qui bonus pugil est vel Pugilico certamini aptus. Plut., initio sui libelli quem Περὶ φιλοπλουτίας scripsit: Ἐπαινούντων τινῶν ἄνθρωπον εὐμήκη καὶ μακρὰς ἔχοντα χεῖρας, ὡς πυκτικόν. [Id. V. Ti. Gracchi c. 2.] Aristot. Rhet. 1, [5]: Ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν δυνάμενος, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· Qui premere fortiterque tenere potest, ad luctam est idoneus; ad pugilatum vero aptus, qui ictu longe a se pellere: qui vero utrumque callet, pancratiasticus. [Id. Eth. Nic. 10, 10. Π. πόνοι Rufus p. 141 ed. Matth. G. D. Galen. vol. 19, p. 690, 17: Γυμνάσιον τὸ π. Philostrat. De gymn. ed. Kays. p. 22 13: Ἱμάντα π. ὀξύν. Id. ibid. p. 18, 14: Κύρτωσις ὁ π. Hase. ‖ Πυκτική, ἡ, nomen emplastri, quo pugiles potissimum utebantur, ap. Galen. vol. 13, p. 686. ‖ Adv. Πυκτικῶς, ap. Thom. M. p. 747: Πὺξ ἐναλλεται λέγε, καὶ μὴ πυκτικῶς. « Schol. Theocr. 22, 67. » Boiss.]

Πυκτίον [euphoniæ caussa pro πτυκτίον dictum], τὸ, Libellus s. Tabella complicatilis: πτυκτὸν βιβλίον, s. Pugillares. Eust. [p. 633, 7] exp. βιβλίον: Suidas itidem βιβλίον, item et πινακίδιον. Apud schol. Aristoph. [Pl. 39]: Ἐν πυκτίῳ γράφοντες. Sic supra πτυκτίον et πτυχίον, et infra πυξίον. Herodot. dicit etiam δέλτιον δίπτυχον, Polluce teste [4, 18. Greg. Naz. Ep. 165: Τὸ πυκτίον, ὅπερ εἴληφας παρ' ἡμῶν, τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολὰς κτλ. Strong. Greg. Naz. vol. 1, p. 827, 843; Nicet. Chon. Hist. p. 138, D; Theophyl. Sim. Hist. p. 101, A. Hesych. s. v. Ἐν λευκώμασι. Lobeck. Paralip. p. 31. Anon. Anth. Pal. 1, 84: Ἔργματα Χριστοῦ πυκτίου ἐν λαγόνεσσι σαρῶς ἐνέπασσέ γε Λουκᾶς. G. D. ‖ I. q. τεῦχος, i. e. Codex, oppositus τῷ κυλίνδρῳ s. Volumini. Greg. Nyss. t. 3, p. 1, A: Καὶ π. ἤδη γεγενῆσθαι τὸν λόγον. Vita Nili jun. p. 108, 23: Π. τῆς νέας διαθήκης. Origen. t. 2, p. 361, D: Π., οὐ κύλινδρον. Adrian. Isag. p. 30, 22, de prophetis: Ὧν οἱ μὲν δώδεκα ἑνὸς ἀξιοῦνται π.· neque enim, l. 24, ἀρκεῖν ἕκαστον πρὸς μιᾶς βίβλου συνθήκην. Hase. De accentu v. schol. Dionys. Th. in Bekk. An. p. 794, 12.]

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, i. q. πυκτίον. [Complicatilis tabula. Hac voce Sacra Scriptura sæpe designatur. Sic θείαν πυκτίδα ap. Cæsar. Quæst. 40, p. 74; 62, p. 146, Theophan. Homil. 1, p. 6, et ἡ σεβασμία τῶν εὐαγγελίων π. 12, p. 75. Vetus Test. παλαιὰ π. ap. Cæsar. l. c. 22, p. 44. Suicer. Galen. vol. 13, p. 334: Γεγραμμένον ἐν πυκτίδι διφθέρᾳ.] Epigr. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 346]: Γραπτῇ πυκτίδι, Picta tabella. Hæc autem duo, sc. πυκτίον et πυκτὶς, Suidas [in gl. ex Zonara p. 1597 illata] derivat a verbo Πυκτίζειν, significante ἀσφαλίζεσθαι et συγκλείεσθαι. [Ge. Pisid. Hexaem. 1172, de ala cygni: Τὴν πτερωτὴν π. Hase. ‖ Πυκτίδας exp. etiam Fidiculæ. ‖ Item πυκτὶς dicitur esse Animal quoddam ap. Aristoph. [Ach. 879, ubi nunc πυκτίδας ex codd. positum, nomen non minus ignotum.]

[Πυκτομαχέω, i. q. πυκτεύω. Suid.: Παγκρατιασταῖς, .. τοῖς χερσὶ καὶ ποσὶ πυκτομαχοῦσιν.]

[Πυκτός. V. Πτυκτός.]

Πυκτοσύνη, ἡ, Pugilatus, Ars pugilica, πυκτική, Xenophan. Coloph. ap. Athen. [11, p. 414, A.]

[Πυλα. in lapidd. compendium nominis Πυλάδου. Franz. Elem. epigr. gr. p. 371. Hase.]

[Πυλαγόρας. V. Πύλαι.]

Πυλαγορέω, Sum Pylagoras, Pylas ad Amphictyonicum concilium proficiscor. Æschin. [p. 71, 26]: Πυλαγόρας τοὺς εἰσαεὶ πυλαγοροῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας. [Demosth. p. 279, 15.]

[Πυλαγόρος. V. Πύλαι.]

[Πυλάδης, ὁ, Pylades, Strophii et Anaxibiæ filius, socius Orestis. Pind. Pyth. 11, 23, ubi genit. forma Dorica Πυλάδα. Dativ. Πυλάδῃ ap. Æsch. Choeph. 562. Accus. Πυλάδην Eur. Or. 1535. Vocat. Πυλάδη Æsch. Choeph. 20, Soph. El. 16, Eur. Iph. T. 69, al. Plur. Ὀρέστας καὶ Πυλάδας Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 361, B. ‖ Trapezita Atheniensis. Demosth. p. 816. ‖ Citharœdus Megalopolitanus. Pausan. 8, 50, 3. ‖ Cilix, histrio, de quo v. Suidam, ap. Dion. Cass. 54, 17; 68, 10. G. D. ‖ Scalptor gemmæ, de quo Sillig. Catal. artif. p. 397 et R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1831, p. 332. ‖ Alii ap. Franz. El. epigr. gr. p. 256, 24; 257, 22. Hase. ‖ Forma Dor. Πυλάδας, cujus genit. Πυλάδα in inscr. Delphica ap. Curtium p. 15.]

[Πύλαι, αἱ, Pylæ. HSt. s. v. Πυλαῖος, Qui extra portas est:] Πυλαῖος est etiam τοπικόν. Nam Πύλαι [i. e. Angustiæ montium, quibus per eos transitur] et Θερμοπύλαι dicebatur Locus quidam Græciæ διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις. [Πύλαι complurium fuit istiusmodi locorum nomen. Celebriores ceteris sunt Θερμοπύλαι, de quibus Harpocr., Phot. et Suid. s. v. Πύλαι. Herodot. 7, 201: Καλέεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν πλεόνων Ἑλλήνων Θερμοπύλαι, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων καὶ περιοίκων Πύλαι. Adde Strab. 9, p. 428, Pausan. 10, 21, 3. Αἱ πύλαι τῆς Πελοποννήσου, i. e. Fauces Isthmiæ, ap. Plut. V. Agid. c. 15. Erotian. p. 314: Πύλας· τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς παλαιᾶς Δήμητρος ἱερὸν ἵδρυται. Non legitur ap. Hippocr.: neque enim huc pertinent Θρῄκιαι πύλαι, Portæ Thraciæ, Abderis memorata ab Hippocr. p. 1104, D. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ est ap. Callim. Anth. Pal. 13, 25. De formulis ἐντὸς vel ἔξω Πυλῶν v. HSt. infra s. v. Πύλη. ‖ Π. Ἀμανίδες vel Ἀμανικαὶ Strabo 14, p. 676; 16, p. 751, Arrian. Exp. 2, 7, 1, Polyæn. 4, 9, 5. ‖ Π. Ἀρμένιαι, Strabo 2, p. 80. ‖ Π. Γαδειρίδες, Pindar. ap. Strab. 3, p. 170. ‖ Πύλαι Βαβυλώνιαι, Xenoph. Anab. 1, 5, 5. ‖ Πύλαι Κάσπιαι, Strabo 11, p. 520 seqq., et alibi sæpe ap. eund. Κασπίων πυλώνων ap. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 236, C, nisi hoc ex πυλῶν corruptum. ‖ Πύλαι τῆς Κιλικίας vel Κιλίκιαι, Xenoph. Anab. 1, 4, 4; 1, 5, 5, Steph. Byz. s. v. Χαρμάνδη, Strabo 12, p. 537, 539, Arrian. Anab. 2, 4, 2, Diodor. 14, 20. ‖ Π. Λύδιαι, Strabo 13, p. 613. ‖ Π. Περσικαί, Strabo 15, p. 729. ‖ Πύλαι, Locus Arcadiæ, v. infra ubi de Πυλαία agit HSt.] Unde [a Pylis Thessalicis] Πυλαῖος, Qui Pylis oriundus est. Et Πυλαία σύνοδος, Concilium quod Pylis habebatur. Harpocr.: Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. [Strabo 9, p. 420, 429. Herodot. 7, 213: Τῶν Ἀμφικτυόνων ἐς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων. Πυλαία inscripta fuit Cratini comœdia, Πυλαία Alexidis: quarum altera ex uno cognita loco est Athen. 6, p. 225, F, ubi Πυλαίαις in Πυλαίᾳ mutandum videbatur Meinekio Hist. com. p. 402. Suspectum est quod ap. Theophr. legitur H. Pl. 9, 10, 2: Πρὸς τὴν πυλαίαν οἱ ἐκ τῆς Οἴτης συλλέγουσι (τὸν ἐλλέβορον), de quo v. Schneid. vol. 3, p. 760.] Quo qui conveniebant, vocabantur Πυλαγόραι, nimirum διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι: vel, ut in Lex. meo vet. [et Lex. rhet. p. 292, 28], παρὰ τὸ ἐπὶ τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν: nam oratores ut plurimum eo mittebantur. Idem Harpocr.: Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινές, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. [Addito Aristophanis fragm. 306, quo schol. quoque Aristoph. utitur ad Nub. 623.] Verum ὅτι τις ἐγίνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Hyperides testatur in Epitaphio, et Theopomp. l. 30, ut idem Harpocr. refert. Confirmat eadem et Strabo 9, p. 183 [420], ubi inter alia sic scribit: Αἱ μὲν οὖν πρῶται δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις (sc. ad Amphictyonicum συνέδριον)· ἑκάστη δὲ ἔπεμπε πυλαγόραν δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἐαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις. Quibus subjungit, Τὴν δὲ σύνοδον, Πυλαίαν ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσι. [Et Πυλάτιδες ἀγοραί, de quibus v. infra.] Frequens mentio τῶν Πυλαγορῶν ap. Oratores. Æschin. [p. 69, 31]: Χειροτονηθεὶς Πυλαγόρας, Quum Pylagoras creatus esset, h. e., Quum communi suffragio decretum esset ut Pylas ad concilium Amphictyonicum proficisceretur. Id. [p. 71, 9]: Ὅταν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς ἱερομνήμονας συγκαλέσωσι. Sic Dem. [p. 278, 19]: Ἐπελθεῖν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς συνέδρους, καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. [Ib. p. 277, 1, cod. Paris. S. a pr. m. πυλαγόρος pro vulgato πυλαγόρας. Πυλαγόρους meliores libri Æschinis p. 71, 25, 31.] Ionice vero pro Πυλαγόρας dicitur Πυληγόρης. Apud Hesych. autem, Πυληγόροι, τελῶναι, καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων ἐπιμεληταί. [Hæc forma fortasse restituenda Herodoto 7, 213 et 214, ubi Πυλαγόρων et Πυλαγόροι, quod in libris pluribus scriptum Πυλαγόρας· qua forma si usus esset Herodotus, genitivus non Πυλαγόρων foret, sed Πυλαγορέων, ut monuit Schweigh. G. D.] ‖ Rursum παντοδαπὴ πυλαία dicitur Colluvies et congeries omnis generis rerum, quum omnis generis res congeruntur in unum locum, veluti Pylas ad Amphictyonicum concilium ex civitatibus diversis confluebant. Plut. Artox. [c. 1]: Κτησίας, εἰ καί τις ἄλλος, μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν. [Id. Mor. p. 386, B: Ἐκ πίνακος καὶ πυλαίας· 924, C: Θαυματοποιοῦ τινος ἀποσκευὴν καὶ πυλαίαν. ‖ Πυλαϊκός, ή, όν. Π. κόλπος ap. Strab. 9, p. 430. Π. πανήγυρις p. 436, schol. Aristoph. Lys. 1133.] Item Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία accipiunt pro Triviali loquacitate, ex eo quod Thermopylas hominum colluvies conflueret, quos Πυλαϊστὰς vocabant. Et affertur ex Plut. Pyrrho [c. 29]: Ταῦτα μέν ἐστι Πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας, pro Hæc Thermopylarum ineptias redolent. Præterea huc referendum censent, quod ap. [Phot. et] Suidam legitur, Πυλαιστάτους, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας [διὰ τὸ παραγενέσθαι τοιούτους τινὰς ἀνθρώπους εἰς τὸν προειρημένον τόπον]· quoniam sc. Pylas ad concilium Amphictyonicum confluebant homines ineptissimi, et sæpe de rebus frivolis ac nullius momenti in eo cœtu agitabatur. [« Πυλαϊστὰς Hesych. a Rhodiis dici scribit τοὺς ψεύστας, Mendaces. » HSt. in Ms. Vindob. Apud Hesych. Πυλαιαστὰς legitur. Hoc ipsum vel, quod præfert, Πυλαϊστὰς Suidæ pro Πυλαιστάτους restituendum esse vidit Hemst. Idem in schol. Aristoph. Av. 823, nomen περαίτης, cum ἀλαζὼν et ψευδόπλουτος conjunctum, ex πυλαίτης corruptum esse conjecit: de quo supra moneri debebat s. v. Περαίτης.] ‖ Rursum Πυλαία loci nomen est, i. q. Πύλαι. [*Pyle* ap. Plin. H. N. 4, 6.] Sic enim Steph. B.: Πύλαι, τόπος Ἀρκαδίας· καὶ Πυλαία. [« Plut. in Instit. Lacon., ἡ εἰς τὴν πυλαίαν ὁδός. » HSt. in Ms. Vindob. Locus Plutarchi est p. 239, C: Τὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου νεανίσκον ἐπετίμων ὅτι τὴν εἰς Πυλαίαν ὁδὸν ἠπίστατο. Non constat quo sensu hoc dictum sit.] Unde Πυλαΐτης, Qui inde oriundus est. [Apud Steph. B. Πυλαιίτης: sed Πυλαΐτης recte cod. Vratisl.] Et Πυλαιόθεν, Ex Pylæa. ‖ Est et aliud ἐθνικόν, nimirum Πυλάτης [πυλέτης cod. Vrat.]: cujus fem. Πυλᾶτις: unde ap. Hesych. Πυλάτιδες ἀγοραί, ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει: ita ut Πυλᾶτις [Πυλᾶτις] ἀγορὰ i. sit q. Πυλαία σύνοδος, s. ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. In quo concilio Cereri quoque Amphictyonidi sacra faciebant οἱ Πυλαγόραι, ut Strabo refert in l. quem attuli. [Steph. s. v. Νινόη: Τὸ ἐθνικὸν Νινοΐτης (νινοίτης cod. Vrat.), ὡς τὸ Πύλη Πυλήτης (πυλίτης cod. Vrat.), ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί· quod legitur ap. Soph. Tr. 639: Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες κλέονται· ubi schol.: Ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν, περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον συστήσασθαι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν προσαγορεύεσθαι.] Ea autem sacra vocabantur Πυλαία: ut ap. Steph. B.: Λέγεται δὲ καὶ Πυλαία οὐδετέρως ἐπὶ τῆς θυσίας. [Non hoc, sed Πύλαια legitur ap. Steph. Byz.] At Πυλαΐτις, Minerva cognominata est, ut refert Greg. Gyrald., quod in portis urbium appingeretur. [Lycophro 356: Παλλάδος... Πυλαΐτιδος, quod schol. exp. τῆς ζωγραφουμένης ἐν ταῖς πύλαις, et similiter schol. Æsch. Sept. 148.]

[Πυλαία, Πυλαιαστής. V. Πύλαι.] Wescher, Inscr. Cit. Delph. 145.

[Πυλαιιδὴς, ὁ, ἡ. Hesych.: Πυλαιιδέας, αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν, καὶ νικῶσαι.]

[Πυλαιεὺς, έος, ὁ, Pylæeus, n. pr. ap. Nonn. Dion. 30, 136. G. Dind.]

[Πυλαϊκός. V. Πύλαι.]

[Πυλαιμάχος. V. Πυλαμάχος.]

[Πυλαιμένης, ους, ὁ, Pylæmenes, rex Paphlagonum. Hom. Il. B, 851; Strabo 13, p. 621. ‖ Amyntæ regis filius, in incr. Ancyrana ap. Bœckh. vol. 3, p. 85. ‖ Menæ filius, ib. p. 86.]

[Πυλαιόθεν. V. Πύλαι.]

[Πύλαιον, τὸ, Pylæum, mons Lesbi. Strabo 13, p. 621.]

Πυλαῖος, αία, αῖον, exp. Qui extra portas est: ut θυραῖος, Qui foris est. Ex Cyrillo traditur esse et Mercurii cognomentum, ut i. sit q. προπύλαιος. ‖ At Πύλαιος, nom. proprium [ducis Pelasgorum] ap. Hom. [Il. B, 842, ubi schol. et Etym. p. 696, 50, ex Herodiano: Τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ, καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν πύλαιον (πυλαῖον Lehrs. De Arist. p. 307: sed Herodianus agnomini eundem accentum tribuere videtur atque proprio. Lobeck. Paralip. p. 342). Πυλαῖος, ὄνομα κύριον, ap. Suid.]

[Πυλαῖος, αία, αῖον, Pylæus. V. Πύλαι.]

[Πυλαίστατοι. V. Πύλαι.]

[Πυλάμαχος, ὁ, ἡ, Portas expugnans. Athen. 4, p. 154, F, ubi de adjectivis paroxytonis a μάχεσθαι derivatis agit, Stesichori verba affert Αὐτόν σε πυλαμάχ;

πύλαι καρδίας. Manass. cod. Hav. 167.

πρῶτον. « Mihi Martis nomen fuisse videtur, a portarum expugnatione ductum (ut θυρομάχοι πυγμαχίαι apud Pratinam). Hoc firmatur schol. Hom. Il. E, 31: Ἄρεως δὲ ἔργον ἐστὶ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν καὶ ἔστιν ἐπίθετον (τὸ τειχεσιπλῆτα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ πυλαμάχῳ, cujus secunda syllaba mendosa est. Hinc Aristophanes transtulit ad Minervam Atheniensium in Pylo expugnanda adjutricem Equit. 1172, ubi Παλλὰς ἡ πυλαιμάχος scribitur. » LOBECK. ad Phryn. p. 648. Apud Aristoph. Πυλοιμάχος scribendum videbatur Schneidewino in Exercitt. crit. Brunsw. editis a. 1836, p. 17: quod comparari potest cum Homerico Πυλοιγενέες, in libris aliis male Πυληγενὴς scripto. Ionica forma Πυλημάχος, comparanda cum πυληδόκος, est in fragm. Callimachi ap. schol. Hom. Od. Γ, 380: Ἐλθέ μοι φαλαρῖτα (φαλαρῖτα corr. Buttmann.) πυλημάχε.]

[Πυλάοχος, ὁ, Janitor. Plut. Mor. p. 364, F, in versu poetæ non nominati. G. DIND.]

[Πυλάργη, ἡ, Pylarga, Danai et Pieriæ filia. Apollod. 2, 1, 5.]

Πυλάρτης, ὁ, Qui habet πύλας ἀραρυίας, i. e. δυσεξίτητος, Eust. [p. 718, 20; 914, 18; 1684, 42], epith. Plutonis, quia Facilis descensus Averni, — Sed revocare gradum, — Hoc opus, hic labor est: ahenarum portarum claustris exitu arcentibus ingressos. Exp. igitur Habens portas validas et bene compactas, Cujus atrium claudunt portæ πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι. Hom. Il. Θ, [367]: Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Ubi schol. ἰσχυρῶς συναρμόζοντος καὶ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. Od. A, [276]: Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο. Vide et Theocr. [Moschum] in Megara [86. Phot.: Πυλάρτης, δούλου ὄνομα. Idem et Suid.: Πυλάρτου, τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος· et similiter Hesych. s. v. Πυλάρταο.]

[Πυλάρτης, ὁ, Pylartes, Trojanus. Hom. Il. Π, 696.]

[Πύλας, α, ὁ, Pylas, Ctesonis filius, rex Megarensium, Pyli Messeniæ conditor. Apollod. 3, 15, 5. Genit. τοῦ Πύλα ap. Pausan. 1, 39, 6. Idem Πύλος ib. 4, 36, 1, et Πύλων 6, 22, 3.]

[Πυλάτης, Πυλᾶτις. V. Πύλαι.]

[Πυλαωρός. V. Πυλωρός.]

[Πυλάων, ωνος, ὁ, Pylaon, Nelei et Chloridis filius. Apollod. 1, 9, 9.]

[Πυλαωρός. V. Πυλωρός.]

[Πυλεμάχος. V. Πυλαιμάχος.]

[Πυλεύς, ὁ, Pyleus, Clymeni filius. Pausan. 9, 37, 1. Nisi Πύλαιος scribendum. G. DIND.]

[Πυλευρός. V. Πυλωρός.]

[Πυλεών. V. Πυλών.]

πύλαι σιδηραῖ. Sath. 1, 78.

Πύλη, ἡ, Porta; proprie Aditus per mœnia in urbem ferens, ut θύραι Aditus qui in domum. Itidem Latine Foris s. Fores, Janua, Ostium, in ædibus dicuntur: Porta vero et in ædificiis, et in urbe ac munitionibus muro cinctis. [Πύλη numero singulari de una duarum valvarum portæ bivalvis, Herodot. 3, 156: Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην π. Soph. El. 818: Τῇδε πρὸς πύλῃ (ubi de porta domus dictum, ut sæpe ap. Tragicos)· Ant. 1186: Κλῇθρ' ἀνασπάστου πύλης. Polyb. 7, 18, 4: Τῆς Περσίδος προσαγορευομένης πύλης· quas Περσίδας πύλας dixerat 7, 17, 6. Frequentius numero plurali de portis quibusvis nulla habita valvarum ratione, ut] Hom. Il. Σ, [275]: Ἄστυ δὲ πύργοι Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι, Μακραί, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται. Sic Sublimes portæ ap. Virg. Il. H, [340]: Ἐν δ' αὐτοῖσι (sc. turribus et propugnaculis navium) πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη· Φ, [537]: Ἀνέσαν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας· Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. Et paulo ante, Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ'. Sic Lat. Pandere portas dicunt, et Portæ patentes s. laxatæ. Et M, [461]: Πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην, Cum sonitu et mugitu aperiebantur, Hectore sc. in eas arietante: quibus effractis postea ἐσᾶλτο πύλας. Paulo ante autem, Ὣς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας, Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπημοιβοί. [Pind. Pyth. 8, 67: Ἐν Κάδμου πύλαις, i. e. Thebis. Æsch. Sept. 30: Πύλας πυργωμάτων.

Πύλαι septem Thebarum in eadem fabula 376 seqq. et ap. Eurip. Phœn. 1111 seqq. Δισσαὶ στρατηγίδες πύλαι, Fores prætorii, Soph. Aj. 49. Δωμάτων πύλαι Æsch. Choeph. 732. Γυναικεῖοι πύλαι ib. 878. Soph. Œd. T. 1261: Π. διπλαῖς ἐνήλατο. Αὔλειοι π. Antig. 18.] Ibid., πρὸ πυλάων, Ante portas [Soph. Ant. 526: Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη]: ut Herodian. 7, [9, 18]: Περὶ ταῖς πύλαις, Ad portas: itidemque Lucian. [Hermot. c. 24]: Πρὸς ταῖς πύλαις ἦν. [Æsch. Sept. 462: Πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.] Et Plut., Ἐντὸς πυλῶν. Sicut vero Hom. supra πετάσαι πύλας, ita et Lucian. [Jov. trag. c. 33]: Τὰς πύλας ἀναπετῶσαι [ἀναπεταννύτωσαν], et Herodian. [7, 11, 18]: Ἀνοίξαντες τὰς πύλας· contra κεκλεισμέναι πύλαι ap. Plut., Portæ clausæ. [Κλῇσαι πύλας Plato Rep. 8, p. 560, C. Figurate Pind. Ol. 6, 44: Πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν.] Item et τέλος quoddam apud Athenienses erat διὰ πυλῶν, quod fortasse in ingressu portarum urbis persolvebant. Præterea ἀποφράδες πύλαι ap. Plut., quas Latini Sceleratas portas appellant. Bud. Quæ autem eæ sint, auctor explicat his verbis, Περὶ πολυπραγμ. [p. 518, B]: Αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπάς, δι' ὧν ἐξάγουσι τοὺς θανατουμένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμοὺς ἐκβάλλουσιν, εὐαγὲς δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἱερὸν εἴσεισι καὶ διέξεισι δι' αὐτῶν. Sunt et οὐρανοῦ πύλαι, item et ὀνείρων et ἡλίου. Il. [E, 749.] Θ, [393]: Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. Itidem ap. Virg., Porta tonat cœli. Od. Δ, [809]: Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. [Ib. T, 562.] Ω, [12]: Παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. [Ἀΐδαο πύλα Theocr. 2, 160. Frequentius numero plurali, ut Ἀΐδαο πύλαι Il. E, 646, I, 312, Od. Ξ, 156, Theogn. 427; et Ἅιδου πύλαι ap. Tragicos, Æsch. Ag. 1292, Eurip. Hipp. 56, Alc. 124. (Ἀϊδωνεύς, ὃν ἐν πυλαισί φασι πολυξένοις εὐνᾶσθαι, Soph. Œd. C. 1569.) Et eodem sensu σκότου πύλαι ap. Eur. Hec. 1. Ev. Matth. 16, 18: Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. ‖ De aditu pontis porta clauso, Herodot. 5, 52: Ἐπὶ τῷ Ἅλυϊ ποταμῷ πύλαι ἔπεισι. De portis quæ fossis aquæ vel coercendæ vel emittendæ caussa opponuntur, Herodot. 3, 117: Πύλας ἐπ' ἑκάστῃ διασφάγι ἔστησε. Ubi Wessel. comparavit πύλας ποταμῶν, quibus laxatis urbs Ninus ex Tigride inundata, ap. Nahum. 2, 6. Στενόποροι λίμνης πύλαι Æsch. Prom. 731. Εὐρίπου π. Eur. Iph. A. 804. Πόντου πύλαι Pind. Nem. 10, 50.] Etiam regioni alicui tribuuntur πύλαι. Plut. Alex.: Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας, περὶ εἰσόδου, In portis s. In aditu, faucibus Asiæ. [De faucibus Ciliciæ Herodot. 5, 52: Διξὰς πύλας διεξελᾷς. Ἐν Κορίνθου πύλαις (i. e. in Isthmo) Pind. Ol. 9, 129.] Itidem Locus quidam in Græcia dicebatur Πύλαι, qui et Θερμόπυλαι et Στενά, quod ibi aditus et fauces essent Græciæ. [Herodot. 7, 201 (qui ibid. 176 narrat muro et porta ibi olim transitum clausum fuisse), aliique scriptores supra indicati s. v. Πύλαι.] Strabo 9, p. 186 [428]: Τὴν μὲν οὖν πάροδον, Πύλας καλοῦσι, καὶ Στενά, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμῶν πλησίον ὑδάτων. Plut. [Mor. p. 867, D]: Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν παρόδων κρατοῦντος. Sic Dem. [p. 327, 6]: Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω. Plin. [H. N. 4, 6] et Steph. B. dicunt esse Locum Arcadiæ; sed ap. illum scribitur Pyle. [V. supra s. v. Πύλαι.] Idem et Pylas insulas memorat: necnon Ψευδοπύλας, 6, 29, de sinu maris Troglodytici: Insulæ ante portum duæ, Pseudopylæ vocantur: interiores totidem, Pylæ. Tribuuntur πύλαι auribus etiam. Athen. 4, [p. 169, A]: Εἶτι λέγειν ἔχετε, ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὤτων τὰς πύλας. Et Plato Symp. [p. 218, B]: Οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Alludit autem ad hos Orphei versus, qui et ap. Justin. Martyrem leguntur: Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, πύλας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. Latini quoque a Portis sumpta metaph. dicunt Aures patefacere, claudere alicui. [Lucian. Nigrin. c. 16: Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε καὶ ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ καὶ διὰ ἀφροδισίων.] Quinetiam jecori πύλαι tribuuntur: ut et ap. Cic. De N. D., Per vias quasdam a medio intestino usque ad portas Jecoris. Πύλαι ἥπατος, inquit Gorr. dicuntur Portæ hepatis s. Pars

sima hepatis. Ex hoc vena illa magna, quæ a sima parte hepatis exoritur, appellatur ἡ ἐπὶ τὰς πύλας, vel μεγάλη ἐπὶ πύλας. Quam etiam rationem secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus. Meminit et Pollux [2, 215], necnon Ruf. Ephes., cujus verba citavi in Ὄνυξ supra. [Aristot. H. A. 1, 17 circa fin.: Διὰ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβὸς φλέψ, ᾗ αἱ καλούμεναι πύλαι εἰσὶ τοῦ ἥπατος· et 7, 8. Eur. El. 828: Πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς. Hesychius: Πύλαι· Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν ἀπὸ (ἐπὶ Heinsius) τῶν θυτῶν λέγει. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας.] Item αἱ πύλαι τοῦ ἀγῶνος, Aristoph. pro ἡ εἴσοδος. Paulo aliter Virg. Æn. 1: Diræ ferro et compagibus arctis Claudentur belli portæ, i. e. portæ templi Jano dicati, quæ belli tempore pandebantur, pacis vero, claudebantur. [Πύλαι βασιλικαὶ et Π. ὡραῖαι in ecclesiis Græcis ap. scriptores eccles. et Byzantinos: v. Ducang. ‖ Figurate de Maria virgine anon. in Anth. Pal. 1, 106, 8: Τῆς εἰσόδου δ' ὕπερθεν, ὡς θεία πύλη, στηλογραφεῖται καὶ φύλαξ ἡ παρθένος· quocum Jacobs. comparavit Georg. Pisid. C. Sever. 378: Τὴν Γρηγορίου ... φρένα πηγὴν θεοῦ φράσαιμι καὶ θεοῦ πύλην· et Hexaem. 1801: Ἡ μυστικὴ κλεὶς τῆς θεοδόχου πύλης.]

Πυληγενής, ὁ, ἡ, In Pylo natus, Cui ex Pylo genus est. Hom. Il. B: Πυληγενέος βασιλῆος· Ψ: Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι· nam sic etiam scribi testatur Eustath. [p. 172, 33; 1302, 28. HSt. s. v. Πύλος:] Inde Πυλοιγενής, Pylo ortus s. oriundus, In urbe Pylo natus. Hom. Il. B, 54: Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος, i. e. ἐν τῇ Πύλῳ γεγεννημένου. Il. Ψ, [303]: Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. [H. in Apoll. 398, 424.] Alii scribunt Πυληγενής: sed [Etym. M. p. 461, 18,] Eust. alteram scripturam agnoscit, eaque et in Hom. meo Ms. extat. [Vide de his formis Lobeck. ad Phryn. p. 647. Πυληγενεῖς, i. e. Naves Pylo oriundas, i. e. Nestoreas, dixit Euphorio ap. schol. Hom. Il. K, 18, ut Συρηγενὴς ἄρμα in orac. ap. Herodot. 6, 140, quod comparavit Meinekius.]

[Πυληγόρης, Πυληγόρος. V. Πύλαι.]

[Πυληδόκος, ὁ, Janitor. Epitheton Mercurii in Hom. Hymno in Merc. 15.]

[Πυλήνη, ἡ, Pylena. Steph. Byz.: Π., πόλις Αἰτωλίας. (Ap. Hom. Il. B, 640. Est eadem quæ postmodum Πρόσχιον est appellata. V. Strabon. 10, p. 451.) Τὸ ἐθνικὸν Πυλήνιος καὶ θηλυκὸν Πυληνίς.]

[Πυλήνωρ, ορος, ὁ, Pylenor, Centaurus. Pausan. 5, 5, 10.]

[Πυλῆς et Πύλης, ὁ, Pyles, n. pr. V. Πυρῆς.]

[Πυλητής, ὁ, ap. Theodor. Prodr. p. 18, vitiose pro πωλητής, quod restituit Boisson. ad Herodian. Epimer. p. 114.]

[Πυλιακός, ή, όν, Pyliacus. Π. πεδίον Strabo 8, p. 344.]

[Πυλιάς, ἡ, nomen lapidis ap. Aristeam De 70 interpr. p. 254 ed. Dal. STRUV.]

[Πύλιγξ, γγος.] Πύλιγγες, Hesychio αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες: item ἴουλοι, βόστρυχοι, κίκιννοι.

[Πύλιος. V. Πύλος. ‖ Πύλιος, Vulcani filius, qui Philoctetam in Lemno insula sanasse traditur ab Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 152, 14, ubi edd. vet. Πήλιος.]

Πυλίς, ίδος, ἡ, Portula. Pollux 9, [35] inter Partes urbis numerat πύλας et πυλίδας: quibus ἐφεστηκότας vocari Πυλωροὺς ait. [Herodot. 1, 180: Ἐν τῇ αἱμασιῇ τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν· et 186. Polyb. 8, 31, 8.] Utroque simul, et primitivo et dimin., utitur Thuc. 4, p. 157 [c. 111]: Ὡς αὐτοῖς ἥ τε πυλὶς διῄρητο, καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο. Xen. Hell. 2, [4, 8]: Διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιέναι. [Ubi portula intelligenda versus Piræeum sita. De eadem Lycurg. p. 150, 1: Κατὰ μέσην τὴν ἀκτὴν διὰ τῆς π. ἐξελθὼν πρὸς τὴν ναῦν· et p. 154, 2: Οὐκ ἐκ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν π. ἐμβαίνουσιν οἱ κατ' ἐμπορίαν πλέοντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ λιμένος. Et ὁ πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς, Statua Mercurii illic collocata, ap. Harpocrat. s. v. Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς, ex Demosth.

p. 1146, et Philochoro, et, ubi πυλίδων Ἀττικῶς vocatur, s. v. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Diversæ ab hac sunt ap. Isæum p. 58, 21: Τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν π., οὗ ὁ οἶνος ὤνιος· et ap. Plat. Lys. p. 203, A: Ἐπορευόμην ... εὐθὺ Λυκείου ... ἐπεὶ δ' ἐγενόμην κατὰ τὴν π. ᾗ ἡ Πάνοπος κρήνη.] Videtur autem πυλὶς in mœnibus id esse respectu πύλης, quod in domo aliqua θυρὶς respectu θύρας. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 48, n. 1948, 7: Τὸν πλησίον τοῖχον σὺν τῇ π. Onos. Strateg. p. 141, 18; 130, 1: Παρὰ ταῖς πύλαις, καὶ πυλίσι μικραῖς. De portulis valli castrensis id. p. 53, 24. Π. pars theatri ap. Polluc. 4, 123. HASE.]

Πυλλαί [ex Ὑλλαί depravatum videtur Ruhnkenio]. Hesychio θρυαί [hoc ut ex θρυλλεῖ quod sequitur ortum delet Ruhnken.], λέγει, διαδοθῇ, θρυλλεῖ.

[Πύλλος, ὁ, Pyllus, n. pr. virile in nummis Apuliæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 130, 133, 134, *Suppl.* vol. 1, p. 261.]

[Πυλοειδής, ὁ, ἡ, Portæ similis. Tzetz. Exeg. in Il. p. 10, 19: Διὰ τὸ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις τὰ ὄρη κλινόμενα πυλοειδῆ φαίνεσθαι.]

[Πυλόθεν, A Pylo. Hom. Od. Π, 323.]

[Πυλοιγενής. V. Πυληγενής.]

[Πυλοίτης, ὁ, Pyloetes, n. pr. ap. Nonn. Dion. 26, 216, 334. G. DIND.]

[Πύλονδε, Versus Pylum. Hom. Il. Λ, 759, Od. Γ, 182, al.]

[Πύλος, ὁ, Pylus, Martis et Demonicæ filius. Apollod. 1, 7, 7. « Nomen viri, ap. Plutarch. De fluv. 23, 1. » BOISS.]

Πύλος, pro πύλη, ut χῶλος pro χωλή, τίμος pro τιμή, aliaque similia ap. Eust., citantem ex Hom. [Il. E, 397]: Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών, i. e. ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ, inquit, s. ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ βαλὼν τὸν ᾅδην ὁ Ἡρακλῆς. [Hanc Aristarchi sententiam fuisse ex schol. cognoscitur: Ἀρίσταρχος πύλῳ ὡς χόλῳ καὶ ἑσπέρῳ, ἀλλὰ πληθυντικῶς ἀεὶ λέγει « ἀΐγνυντο πύλαι » (Il. B, 809) « πύλας Ἀΐδαο » (Il. E, 646). Ἐν τῇ Πύλῳ οὔ φησιν. Aristarchum sequuntur Hesych. et Suid. s. v. Πύλῳ, Etym. M. p. 33, 47, Eustath. p. 333, 43; 563, 20, schol. Apoll. Rh. 1, 1350, et Didymus ap. schol. Pind. Ol. 9, 43. Quorum mireris in interpretatione manifeste perversa consensum. Recte vero qui de Pylo urbe acceperunt: et sic Pausan. 6, 25.] ‖ Alioqui Πύλος, urbis nomen est, Nestoris nomine claræ. Od. Φ, 108: Πύλου ἱερῆς. Alibi Πύλος ἠγαθέη, item et Πύλου ἠμαθόεντος, Hesiod. Sc. [360.] Sed annotat Eustath. [p. 174, 24] hoc adj. masculinum ἠμαθόεντος non obstare quin Πύλος fem. genere accipiatur, veluti nec quum dicitur κλυτὸς Ἱπποδάμεια et ὀλοώτατος ὀδμή: præcedens autem πύλος pro Porta, masc. generis esse. [Steph. Byz.: Λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Masculino constanter utitur Strabo: feminino alii plerique omnes, ut Pind. Pyth. 5, 94, Aristoph. Eq. 1058, 1059, Pac. 218, Thucyd. 4, 39, Xenoph. Hell. 7, 4, 26, Pausan. 6, 22, 5. Tres autem fuerunt Peloponnesi urbes hoc nomine appellatæ, de quibus dixit Strabo 9, p. 351 seqq., Triphyliaca (quæ Arcadica quoque vel Lepreatica est vocata), Messeniaca (postmodum Κορυφάσιον dicta), Elea. Apud Homerum Πύλος non solum urbis, sed totius regionis, quæ Nestori parebat, nomen est. Ea quæ de tribus illis sit, jam ab veteribus dubitatum est. Homerum pro Triphyliaca habuisse, demonstravit Strabo 9, p. 349 seqq., non pro Elea, quæ aliorum sententia fuit, quam sequitur Pindarus Pyth. 6, 35, qui Nestorem Μεσσάνιον γέροντα dixit, ubi vid. schol., et Ovid. Metam. 12, 549. fuitque hæc ipsorum Pyli Messeniacæ incolarum opinio: v. Pausan. 3, 26; 4, 36. De adject. gentilibus Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν Πύλιος καὶ Πυλαῖος .... Τρία τούτων ἐθνικά Πύλιος, Πυλαῖος, Πυλίων. Πυλίων quid sibi velit nescimus. Πυλαῖος adject. est ad Πύλαι referendum, de quo supra dictum s. v. Πύλαι. A Πύλος autem unum derivatur adj. Πύλιος, ία, ιον. Sic Νέστωρ ὁ Π. ap. Soph. Ph. 422. Πυλία θάλαττα ap. Strab. 9, p. 348. Πύλιοι, οἱ, ap. Hom. Il. A, 248, E, 545, H, 134, et alibi sæpe, Strab. 9, p. 350 seqq.]

Πυλωρός, ὁ, Portæ custos, Janitor, [et Janitrix, Gl.] ὁ οὐρῶν τὴν πύλην, Herodot. [3, 72, 77, 118, 140, 156, libris partim πυλουρὸς præbentibus.] Qua signif.

et Πυλωρός : illud ab οὐρέω, hoc ab ὁράω, utroque significante Custodio, φυλάσσω. Proprie Urbis portarum custodiæ præfectus, Cui urbis portarum custodia demandata est (nam secundum Aristot. quoque, Polit. 6 [c. 8 med.], sunt πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμεληταί), sicut θυρωρὸς Qui in domo aliqua hominis locupletis januæ præfectus est : Lat. Janitor, Ostiarius. [Πυλωρός, Æsch. Sept. 621 : Ἐχθροῖσιν π. Soph. Aj. 562 : Τοῖον π. φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω. Ναῶν π. Eur. Iph. T. 1227. Πύργων π. Tro. 956. Ἅιδου πυλωρὸν κύνα Herc. F. 1277. Frequens voc. in libris V. T., ubi Ἅιδου πυλωροὶ quoque Job. 38, 17. G. D. Philo vol. 2, p. 216, 24 ; 236, 31 : Ἐπὶ θύραις ἵδρυνται παρ' αὐταῖς ταῖς εἰσόδοις πυλωροί. Greg. Nyss. t. 3, 244, D ; t. 2, p. 875, B ; 594, B : Κύνες π. In titulo Attico π. custodes esse arcis conjicit Bœckh. vol. 1, p. 408, n. 306, 1. Hase.] ‖ Πυλωρὸς dicitur etiam Meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ex ventriculo in intestinum emittuntur. Quum enim ima ventriculi pars paulum in dexteriorem partem conversa, in summum intestinum coarctatur, juncturam hanc πυλωρὸν Græci vocant : quoniam portæ modo in inferiores partes ea, quæ excreturi sumus, emittit : ut inter alia annotat Gorr., qui etiam addit, πυλωρὸν angustiorem multo factum esse quam os ventriculi superius, quod στόμαχος dicitur. Desumpsit autem ea ex Celso, 4, 1. Galenus [et Hesych.] dicit esse πυθμένα τῆς κοιλίας : Ruf. Ephes. [p. 38 et 61] τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν, ut et Pollux 2, [218]. Rursum Celsus Portam ventriculi dicit, quum de cœliaco morbo loquens, ait, In porta ventriculi consistit. [V. Galen. vol. 2, p. 373 ; vol. 4, p. 225 ; vol. 5, p. 58, 59.] Pro πυλωρὸς vero poetæ dicunt Πυλαωρός. Hom. Il. Ω, [681] : Λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. [Ib. Φ, 530 : Ἀγακλειτοὺς π. X, 69 : Κύνες ... οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας, π. Quo loco utitur Epictet. Dis. 3, 22, 80.] Et Epigramm. lib. 4 [Macedonii Anth. Pal. 9, 625] : Ἔστι πυλαωρὸς ἐμεῖο, Sit meus janitor, portæ meæ custos. [Oppian. Cyn. 4, 384. Anon. Anth. Pal. 7, 319 : Π. Πλούτωνος ... Κέρβερε. Manetho 6, 409.] Sed et Πυλαυρὸς pro πυλαωρὸς s. πυλωρὸς usurpatur ; nam ap. Hesych. legitur, Πυλαυρός, πυλωρός. Cui subjungit, Πυλαυροὺς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας. Item Πυλουρός : siquidem idem Hesych. πυλουρὸν exp. πυλωρόν.

Πυλοῦχος, ὁ, Portas sustinens. Apud Joseph. Ant. J. [3, 6, 2] πυλοῦχοι sunt qui interpr. ἀκρωτήρια.

[Πυλόω, Portis munio s. claudo, Xen. Hell. p. 334 [5, 4, 34] : Ἐπύλωσάν τε τὸν Πειραιᾶ, ναῦς τε ἐναυπηγοῦντο. [Aristoph. Av. 1158 : Ἅπαντα πεπύλωται πύλαις.]

Πυλωλάκτας, ap. Hesychium κακῶν μεστούς, Malorum plenos.

Πύλωμα, τὸ, Porta, i. q. πύλη, s. Janua. [Æsch. Sept. 406 : Προστάτην πυλωμάτων et 799.] Eur. [Hipp. 808 : Χαλᾶτε κλῇθρα πυλωμάτων · Hel. 795, Ion. 79.] Phœn. [1120.]

[Πύλων, ωνος, ὁ, Pylon, n. pr. ap. Chœrob. in Theodos. p. 79, 28.]

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, Atrium, Bud. ap. Aristot. De mundo [c. 6], ubi de regia Persarum loquitur : Πυλῶνες δὲ πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων · ubi nota diversa esse πρόπυλα s. προπύλαια et πυλῶνας, ut et ap. Polluc. 1, [77] ubi πυλῶνα et θυρῶνα idem esse ait. [Mœris p. 88 : Αὔλειος θύρα Ἀττικοί, πυλὼν Ἕλληνες. Diodor. 1, 47, in descriptione sepulcri Osymandyæ (de quo v. *Description de l'Égypte* vol. 2, p. 142) : Τούτου δὲ κατὰ μὲν τὴν εἴσοδον ὑπάρχειν πυλῶνα λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μῆκος δίπλεθρον, τὸ δ' ὕψος τετταράκοντα καὶ πέντε πηχῶν. Διελθόντι δ' αὐτὸν εἶναι λίθινον περίστυλον τετράγωνον κτλ.] Idem Bud. interpr. etiam Vestibulum, ap. Lucian. [Nigr. c. 23] : Ὅταν οἱ κόλακες τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι. Et ap. Eund. rursus [Necyom. c. 12] : Ἡλίκον ἐβόα τότε ἡνίκα ἕωθεν πολλοὶ ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν. Itidem [Jud. 18, 16 : Παρὰ τὴν θύραν τοῦ π.] Act. 12, [13] : Κρούσαντος τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, exp. Pulsante ostium vestibuli. [Luc. 16, 20 : Ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν π. αὐτοῦ. ‖ « Πυλὼν, totum ædificium in quo sunt αἱ πύλαι, turris per quam aditus ad urbem patet et clauditur, ap. Polyb. 2, 9, 3. Id. 4, 18, 2 : Οἱ πολέμαρχοι κλείουσι τὰς πύλας καὶ ποιοῦνται τὸ καθ' ἡμέραν τὴν δίαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων. Adde 4, 57, 3 et 8 et 11 ; 8, 30, 11 ; 8, 27, 7, ubi ὁ π. ὁ ὑπὸ τὰς Τημενίδας πύλας intelligi potest turris quæ est post portam, nempe post portam exteriorem. » Schweigh. Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, n. 2058, B, 48 : Τὸμ πυλῶνα τὸν ἐπὶ τοῦ δείγματος. Athenis super secunda arcis porta ib. vol. 1, p. 481, n. 521, 2 : Ἐκ τῶν ἰδίων τοὺς π. τῇ πόλει. Conf. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 15 sq.; 121 sq.; 212 (1). Hase.] Alii accipiunt pro πύλη, Porta, Ostium, Fores, ut in Epigr. [Anth. Pal. 11, 203] : Τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ, Foribus autem usum præstat tuditis s. mallei quo pulsantur : de adunco naso. Et ap. Lucian. [Hermot. c. 11] : Πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ut πυλὼν hic sit i. q. προπύλαιον s. εἴσοδος, Aditus domus. Sed videtur πυλὼν potius dici Porta ampla, s. Amplior majorque domus porta. Athen. 5, [p. 205, B] : Τετράθυρος ἐφερεῖς αὐτὴν πυλών. [‖ Πυλὼν, nomen loci in via Ignatia ubi Illyria distinguitur a Macedonia. Polyb. 34, 12, 7 et Strabo p. 323, A.] Poetice Πυλαὼν dicitur pro πυλών. [Nonn. Dion. 36, 203 : Εὐρυτέρους π. ἴδον οἴξας μελάθρων.] Oppian. Cyn. 3, [419] : Πυλαῶνα διαπτάμενος θανάτοιο, Portas mortis, τὰς ᾄδου πύλας, ut alii poetæ appellant, vel etiam Vestibulum atrii Plutonis. [Julian. Anth. Pal. 7, 70 : Σκοτίων πυλαῶνας ἀνάκλων. Schæf. Philo Belop. p. 79, 21. Athanas. t. 2, p. 263, D, ubi perperam edit., πρὸ τοῦ πυλαιῶνος. Basil. Prochir. p. 213, 14 Zachar. : Γείτονα ἀνοίγοντα πυλαῶνα. Hase. Figurate Procl. H. in Minerv. v. 7 : Σοφίης πετάσσασα θεοστιβέας π. Πυλαῶνι Joann. Malal. p. 252, 20. Θεῖοι πυλαῶνες Eustath. Opusc. p. 301, 30. G. D. Greg. Naz. Carm. 7, 30 Drunk : Οὐρανίου π. Democrit. ap. Stob. Floril. 105, 59 : Πλούτου πυλαιών. Hase. ‖ Πυλαῶνες inter κεφαλῆς κοσμήματα memorat Pollux 5, 96, ex Callimacho. Quo spectant glossæ Hesychii Πυλαὼν et Πυλὼν per στέφανος explicantis, quarum priorem in Πυλαιών · στεφάνων corruptam correxit Casaubonus ad Athen. 15, p. 678, A : Πυλεών · οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὥς φησι Πάμφιλος.]

[Πύλωρα, τὰ, Pylora, insula in sinu Persico. Arrian. Ind. 37, 8.]

Πυλωρέω, Sum πυλωρὸς, Portæ custodiæ præsum, Portæ custodiendæ cura mihi demandata est. [Per φυλάσσειν exp. Phot. et Suid.] Pollux 1, [77] : Τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἴκημα, πυλώριον. [Lucian. D. mort. 20, 1, Sacr. c. 8. Clem. Al. p. 671 : Διαφυλάσσουσι καὶ πυλωροῦσι τὴν πάροδον. Plut. Mor. p. 980, B : Ὁ πιννοθήρας ... πυλωρεῖ τὴν κόγχην προκαθήμενος. Metaph. Hippocr. Epist. p. 1289 : Γλῶσσα πυλωρεῦσα τὴν γεῦσιν. G. D. Basil. M. t. 1, p. 730, B : Πυλωρούσης τῆς ἀκοῆς. Hase. Athen. 1, p. 4, A : Φιλόξενος ὢν καὶ πάντας πυλωρῶν · ubi Turnebus recte correxit πολυωρῶν.]

Πυλώριον, τὸ, Domicilium τοῦ πυλωροῦ, Cella τοῦ πυλωροῦ, ut Vitruv. 6, 9, dicit Cella ostiarii. [Pollux 1, 77.]

[Πυλωρός. V. Πυλουρός.]

[Πυματηγόρος, ὁ, ἡ, Qui ultimus loquitur. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 206 : Ἠχὼ ἐκ σκοπέλων πυματηγόρος. Quo sensu ὑστερόφωνον ἠχὼ dixit Greg. Naz. Carm. 62, 153, vol. 2, p. 149, D, cum Satyrio Thyillo Anth. Plan. 153. Jacobs.]

Πύματος, η, ον, i. q. ἔσχατος, sed poeticum ; h. e. Extremus, Ultimus, Postremus, [sive loco sive tempore]. Pro Extremus, Hom. Il. Δ, [254] : Πυμάτας ὄτρυνε φάλαγγας. [Λ, 65 : Ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι.] Sic Aratus [448] : Πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος, Extremæ. [Il. Z, 118 : Δέρμα κελαινόν, ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος · N, 616 : Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης.] Et rursum [304] : Πυμάτης ἐπὶ νυκτὸς, Extrema s. præcipiti nocte, Cic. Pro Ultimus, Postremus, Il. Ψ, [373] : Πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. [Od. H, 138 : Ὧ πυμάτῳ σπένδεσκον · I, 369 : Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι. Rarum apud Tragicos, quorum Sophocles ter hoc adject. usus est, Œd. T. 663 : Ἄθεος, ἄφιλος, ὅτι πύματον, ὀλοίμαν · Œd. C.

1235 : Τότε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον ... γῆρας · et 1675 : Ἐν πυμάτῳ (Ad extremum) δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθούσα. Quibus quartum accedere exemplum debet Ant. 878 : Τὰν πυμάταν ὁδόν · nam sic corrigendum videtur quod in libris est τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν. Π. θίξις ap. Aretæum p. 79, 50. G. D.] Idem πύματον et πύματα adverbialiter usurpat pro Extremum, Ultimum, Postremum ; et quidem juncta cum synonymis ὕστατον et ὕστατα. Od. Y, [116] : Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν · Δ, [685] : Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. Sic rursum Y, [13] : Ἢ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι Ὕστατα καὶ πύματα. ‖ Πύγματος [vitiose], Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, qui et πύματος. [‖ Πυμαίτατος ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 657, in loco Aristot. De mundo c. 3, vitiose pro μυχαίτατος.]

Πύνδαξ, ἀκος, ὁ, Fundum, i. q. πυθμὴν [ut exp. Hesych. et Phot. Pollux 10, 79 : Τὸν δὲ πυθμένα καὶ πύνδακα ... Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ (fr. 263) « Ἐκκρουσαμένους (ἐκκρουσάμενος Casaub. ad Athen. 7, p. 301, B) τοὺς πύνδακας »], itidemque ἀπυνδάκωτος idem ac ἀπύθμενος, Fundo carens. [Hesych. : Ἀπυνδάκωτος Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ (fr. 291) πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβήν φησι. Quod ex Pausaniæ Lexico affert Eustath. p. 870, 28.] Apud Aristot. vero Probl. [25, 2], Ἀμφορέως τὸν πύνδακα ἀφελών, Gaza vertit, Amphoræ detracto operculo, quum idem philosophus immediate subjungat, διὰ τοῦ πυθμένος, manifestum inter πύνδακα et πυθμένα faciens discrimen. [Theophr. Char. c. 11 : Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν.]

Πυνθάνομαι, Audio, Intelligo : aliquando etiam Cognosco, Rescisco, Certior fio. Fut. mutuatur a verbo Πεύθομαι (quo et ipso Hom. interdum utitur), aor. 2 et præt. pass., vel a verbo Πύθομαι, quod habet Hesych., vel ab illo πεύθομαι, abjiciendo ε. Dicitur enim πεύσομαι, [Fut. πευσεῖσθαι in codd. plerisque Æsch. Prom. 988 : recte alii πεύσεσθαι, ut alibi ap. eundem poetam plus semel. Neque enim Attici poetæ Dorica illa futuri forma οῦμαι pro ομαι usi sunt nisi metro postulante : de quo dixi ad Aristoph. Ach. 203. G. D.] ἐπυθόμην, πέπυσμαι. [Pers. secunda πέπυσαι ap. Plat. Prot. p. 310, B, et forma epica πέπυσσαι Hom. Od. A, 494. Plusqpf. ἐπεπύσμην. Hesych. : Πέπυσμαι, ἀκήκοα, ἔμαθον, εἶδον. Πεπύσμεθα, ἠκούσαμεν, καὶ τὰ ὅμοια. Πεπυσμένος, ἰδὼν, καὶ τὰ ὅμοια. Πέπυστο, ἠκηκόει. Suspectæ formæ ap. eund. Πεπυσμένοι, μαθόντες, ἢ εἰδότες · et Πεπύθωνται, ἀκούσωσιν, Ἀττικῶς · quod recte refertur ad Hom. Il. H, 195 : Ἵνα μὴ Τρῶες πεπύθωνται, ubi tamen libri plerique Τρῶές γε πύθωνται, ut nunc legitur. Πύθομαι vero quod per ἀκούω exp. Hesych., error grammatici est pro Πεύθομαι, ἀκούω. De signif. verbi Phot. et Suid. : Πυνθάνεσθαι, ἀκούειν (hoc om. Phot.), μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν, ἐρωτᾶν, ἢ ἕτερόν τι σημαίνει παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν, οὐ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν · ἔστι γάρ τις ὡς δῆλον διαφορὰ μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς μεταξὺ πύσματος καὶ ἐρωτήσεως. Quibus apud Suidam longior glossa subjecta, qua usus verbi pro ἀκούειν καὶ μανθάνειν ex Homero et oratoribus illustratur. Brevius Lex. rhet. p. 297, 27. Præsentis formæ πυνθάνομαι unum est ap. Hom. exemplum Od. B, 315 : Καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι · et imperf. πυνθανόμην ib. N, 256.] Od. P, [592] : Προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, Ne ceteri audirent et intelligerent. Ψ, [40] : Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα, Non vidi, non audivi ex quoquam. Il. N, [670] : Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη, Hector non intellexerat, resciverat, sc. acrem pugnam committi. B, [119] : Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Turpe istud posteris quoque auditu, h. e. vel posteri istud audire et cognoscere erubescent. [Æsch. Eum. 503 : Πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν. Eur. Or. 1368 : Οὐ πευσόμεσθα τὰν δόμοις ὅπως ἔχει.] Et in Epist. Philippi ap. Dem. [p. 160, 15] : Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Ut fando audivi, Ut accepi, fando accepi, fama et auditione accepi. Sic enim Plaut. et Cic. Rursum Hom. alicubi dicit πυνθάνομαι ἀκούων : aliunde autem affertur πυνθάνομαι ἀκοῇ. Interdum additur præp. διὰ, et frequentius παρά. Æschin. : Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι, Cognosco et rescisco per exploratores. Isocr. : Πυθόμενος παρ' αὐτοῦ, Quum ex eo cognovisset, Ab eo edoctus. [Id. p. 265, B ; 113, D, al.] Sic ex Xen. [Cyrop. 1, 6, 19] : Πυνθάνομαι παρὰ θεῶν, A diis factus sum certior, s. edoctus sum. Rursum Isocr. in Busir. Enc. [p. 221] : Παρ' ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα, Ab aliis fando accepi. Interdum cum infin. construitur. [Soph. Tr. 103 : Πυνθάνομαι ... Δηϊάνειραν ... οὔποτ' εὐνάζειν βλεφάρων πόθον.] Isocr. [p. 388, D] : Τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι. Æschin. C. Ctes. : Καίτοι πυνθάνομαί γ' αὐτὸν μέλλειν λέγειν ὡς οὐ δίκαια ποιῶ, Audivi eum dicturum, Intellexi, Cognovi. Et [cum genit. participii Hom. Il. P, 377 : Δύω δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην ... Πατρόκλοιο θανόντος · 427 : Πυθέσθην ἡνιόχοιο ... πεσόντος · T, 322 : Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην. Et] cum [accus.] partic. [Hom. Od. Δ, 732 : Πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα. Herodot. 7, 177 : Ἐπύθοντο τὸν Πέρσην ἐόντα ἐν Πιερίῃ. Æsch. Sept. 242 : Ἐὰν θνῄσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε. Soph. Œd. C. 921 : Εἰ πυθοίατο συλῶντα τἀμά], ex Plat. Ep., πυνθάνομαί σε ἀγαθὸν ὄντα. [Rep. 1, p. 344, C : Ὅσοι ἂν πύθωνται αὐτὸν τὴν ὅλην ἀδικίαν ἠδικηκότα. Cum genit. rei Soph. El. 35 : Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὧν πεύσει τάχα. Sed ap. Æsch. Choeph. 765 : Θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων · ubi τῶνδε... λόγον recte restituit Blomf. Apud Plat. Leg. 1, p. 635, B : Ὑμῖν ... μόνοις Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ὧν ἡμεῖς πυνθανόμεθα, Quorum notitiam habemus, genitivus per attractionem positus propter μόνοις.] Interdum cum accus., ut Od. Π, [411] : Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. [Herodot. 1, 154 : Πυθόμενος αὐτῶν τὸ πλῆθος · 7, 157 : Τὸν ἐπιόντα πυθόμενος ὅτι ... Æsch. Prom. 645 : Πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε πεύσεσθε · Choeph. 526 : Ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ ; Eum. 454 : Γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει πεύσει τάχα. Soph. Aj. 642 : Πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν.] Isocr. Paneg. [p. 58, B] : Πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, Certiores facti de bello Attico. Dem. : Ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλήν, Cognita et intellecta fraude. Plato Charm. [p. 153, C] : Οὐ γάρ τοί [τι] πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα, Neque enim dum omnia liquido intelleximus. [Herod. 7, 139 : Τὴν ὠφελίην οὐ δύναμαι πυθέσθαι ἥτις ἦν, i. e. Non intelligo, s. exputo.] Hunc vero accus. præcedit interdum διὰ, vel παρὰ [vel πρὸς] cum suo gen., interdum gen. solus, omissa præp. Prioris modi hæc sunt exempla [Herodot. 2, 91 : Τὸ οὔνομα πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρός · 7, 182 : Ταῦτα πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν ἐκ Σκιάθου · 9, 58 : Τὴν γνώμην πρὸς ἐμεῦ βασιλεὺς πεύσεται. Æsch. Prom. 987 : Εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα.] Æschin. : Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι τοῦτο. Dem. : Πυνθάνομαι παρὰ σοῦ τοῦτο, Audio hoc ex te, Ex te cognosco. Xen. [Cyrop. 4, 1, 2], πυνθάνομαι τοῦτο παρ' ἄλλων, De hoc ab aliis certior fio. Sic Plut. Camillo [c. 23] : Πυθόμενος ταῦτα παρὰ τῶν κατασκόπων, De his per speculatores certior factus [Plato Symp. p. 179, E : Πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ... et alii quivis. Cum ἀπὸ Æsch. Choeph. 736 : Ὡς σαφέστερον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν ... φάτιν ... πύθηται τήνδε.] Posterioris modi non minus frequentia exempla occurrunt. [Herodot. 1, 123 : Τὸν πάντα λόγον τῶν πομπῶν πυθέσθαι. Æsch. Ag. 599 : Ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον. Soph. Œd. T. 333 : Οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.] Aristoph. [Ran. 1417] : Φέρε πύθεσθέ μου ταδί, Audite hæc ex me. Idem [Av. 1120], πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, Ex te res cognosco. [Plato Rep. 1, p. 328, E : Καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην ...] Plut. Numa [c. 13] : Θαυμάσιόν τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μουσῶν, Ex musis audivisse. Sine accus. Æschyl. Suppl. 185 : Ἀγγέλων πεπυσμένοι.] Æschin. : Ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην, De patre, i. e. Ex patre. Sic et Dem., πυνθάνομαί σου, Ex te audio. Alioqui cum gen. solo constructum ponitur pro πυνθάνομαι περί. Hom. Od. A, [504] : Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι, De Peleo nihil intellexi, audivi, Nihil ad me perlatum est de Peleo : Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, Sed tibi de Neoptolemo filio verissime omnia exponam quæ cognovi. Quibus verbis respondet isti petitioni, Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι · et isti, Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες. Quibus in Il.

ante genitivum subauditur περί. Sic Od. N, [256]: Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, De Ithaca audiebam. [Lycophro 821: Κληδόνων πεπυσμένος.] Idem e Xen.: Ἐπεὶ πύθοιτο τοῦ φρουρίου, Ubi intellexerit rem de castello. [Appian. Syr. c. 20: Τῆς νίκης πυθόμενοι· et ib. c. 23, aliisque locis. Eunap. Exc. Hist. p. 52, 6: Ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν κακῶν.] Thuc. plene dixit 1, p. 31 [c. 95]: Ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, Iis de rebus quas audierant. [Et Lysias C. Diogit. p. 909, 8 ed. Reisk.] ‖ Πυνθάνομαι, Interrogo, Quæro, Percontor, Sciscitor; interdum redditur etiam Consulo, Peto. [Soph. OEd. C. 993: Πότερα πυθοίμην ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων... 1305. Tr. 66: Τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν OEd. T. 1305: Πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι· 1444, de oraculo sciscitando: Ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ.] Synes. Ep. 39: Πυνθάνομαι τοίνυν εἴπερ μενεῖς ἥξοντα, Interrogo igitur an expectaturus sis meum adventum. Plut. Demetrio p. 1651 meæ ed. [c. 27]: Τοῦ Δημητρίου πυθομένου, Τί σοι δοκεῖ; Sciscitato Demetrio quid ipsi videretur de Lamia tibiam inflante. Idem in Cic. p. 1618: Πυνθάνεσθαι τίνων εἴη γονέων. Idem rursus in Demetrio cum gen. p. 1652 [c. 28]: Αὐτοῦ πυθέσθαι πότε μέλλουσιν ἀναζευγνύειν, Ex ipso quæsivisse. [Plato Euthyphr. p. 4, C: Πέμπει ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅ τι χρὴ ποιεῖν.] Xen. Cyrop. 1, p. 9 [c. 4, 7]: Τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαρροῦντα διώκειν, Sciscitabatur s. Petebat ex iis qui sequebantur. Aristoph. quoque accus. addit [Nub. 482]: Βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, Pauca abs te petere volo. Nisi malis, Ex te scire cupio, cognoscere volo. Ex schol. autem Aristoph., Πυνθάνομαι τὸν ἄνδρα πάντων, pro Ab omnibus sciscitor de viro. Hisce in Il. ante genitivum subaudiendum est παρά, quod Æschin. addidit, quum dixit, Πύθου [Πυθοῦ] παρ' αὐτῶν διὰ τί, Quære ex eis cur, Sciscitare ab iis cur. Ex Plut. autem, Πυνθάνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, De eisdem rebus consulo. Idem cum accus. in Antonio p. 1736 meæ ed. [c. 71]: Ἀπαμάντου δὲ θαυμάσαντος, καὶ πυθομένου τὴν αἰτίαν. Posteriorem autem huic πυνθάνομαι locum dedi, quod ejus exempla ap. Hom., utpote antiquiorem ceteris, non repererim. [Seqq. ex Indice.] Πυθέσθαι, Audisse, Cognovisse, a πυνθάνομαι s. πεύθομαι, a quo et Πύθευ [immo Πυθεῦ], Ionice pro πύθου [πυθοῦ], in aor. 2 med. Πυθοίατο [Soph. OEd. C. 921], Ionice pro πύθοιντο, a πεύθομαι s. πύθομαι.

‖ Est etiam aliquis usus verbi Πεύθομαι, ut Hom. Od. P, [592]: Προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, pro πεύθοιντο s. πυνθάνοιντο. Il, [411]: Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Hesiod. cum gen., Theog. [463]: Πεύθετο γὰρ γαίης, [οὕνεκα οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,] Audiebat enim a terra. [Cum genit. participii, ut in exemplis Homericis sub πυνθάνομαι appositis, Æsch. Choeph. 763: Τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. Usitatius cum accus. vel infinitivo, ut ib. 839: Νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς ξένους.] Participio futuri temporis πευσόμενος, Hom. rursum utitur Od. A, [281]: Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Cogniturus et auditurus de patre. Sic Od. O, [270]: Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. Nisi malis hic accipere pro Sciscitaturus, Percontaturus, Percontando exploraturus. Schol. exp. ἀκουσόμενος, Auditurus, Ut audirem et cognoscerem aliquid de reditu patris. Pro Cognosco s. Novi Lascaris usus esse dicitur: ex quo affertur, Πεύθεαι Ἀνδραγάθην; pro Nosti Andragatham? [B, 255: Ἀγγελίην πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ. Usitata structura cum accus. Eurip. Rhes. 767: Ὡς ἄναξ ἐπεύθετο κρατοῦντας ὑμᾶς.] ‖ Pro Sciscitor usus est [Æsch. Ag. 617: Σὺ δ' εἰπέ, κῆρυξ, Μενέλεων δὲ πεύθομαι εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει· Choeph. 850: Οὐδὲν ἀγγέλων σθένος ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι. Soph. Tr. 387: Πεύθου μολοῦσα τἀνδρός· OEd. T. 604: Πυθώδ' ἰὼν πεύθου (codex unus πύθου, quo non abutendum ad conjecturam πυθοῦ) τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι. Eurip. Iph. A. 1138: Τοῦτ' ἐμοῦ πεύθει πάρα;] Apollonius Arg. 2, [186]: Θέσφατα πευθόμενοι. Ubi etiam interpretari potes Consulentes. Affertur cum μετὰ quoque, Πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, pro De tua fama sciscitatu-

rus. Et Od. [B, 360]: Πευσόμενος νόστον, pro De reditu percontaturus: verum ibi schol. exp. ἀκουσόμενος. Hesych. quoque πεύσομαι exp. non solum ἀκούσω, μάθω, sed etiam ἐρωτήσω, ἐρευνήσω: itidemque Suid.: Πεύσῃ, ἀκούσεις, μαθήσῃ, ἐρωτήσεις. [‖ Passiv. Πυνθάνομαι, Interrogor, ap. Ephræm. Cæsar. 8775: Ἐπυνθάνοντο τῶν λελεγμένων χάριν· 9336: Ἐπυνθάνοντο τοιγαροῦν κατὰ γένη.]

[Πυννάζω. Πυννακός. Πύννος.] Πυννακούς Hesych. τοὺς ὀρθοὺς ἐρεβίνθους καὶ φακούς, afferens et πύννους pro κυάμους ὀρθούς, qui supra πύανοι. Attamen πύννος ab ab Eodem exponitur πρωκτός. At Πυννάζειν, παραίνειν. [Eadem significatione Πουνάζειν annotatum ab Hesych., quod exp. παιδικοῖς χρῆσθαι· πούννιον γὰρ ὁ δάκτυλος.]

[Πύννος ὁ πρωκτός (πρῶκτος cod.), gl. obscura Hesychii. ‖ Vitiose pro πύανος, quod v.]

Πύξ [quod a πτύσσω, ἐπειδὴ πτύξαντες τὴν χεῖρα πλήσσομεν, derivat schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 941 sq. et Etym. M. p. 695, 51], ejusdem cum πυγμὴ originis, et affinem significationem habens, i. e. Pugno: sicut πυγμὴ dicitur Pugnus, Manus in pugnum contracta. [Mœris p. 323: Πὺξ Ἀττικοί· γρόνθος Ἕλληνες. Per γρόνθος exp. Hesych., Phot. et Suid.] Hom. Il. Ψ, 660: Πὺξ πεπληγέμεν. Ubi sicut dicitur πὺξ πεπληγέμεν, ita et πὺξ ἔπαισεν, ut [Demosth. p. 1252, 8,] Greg. Naz.: Παίων πύξ, καὶ λὰξ ἐναλλόμενος, et πὺξ ἐπάταξεν, Pugno pulsavit, s. Pugnum impegit. [Πὺξ πατάξαι Aristoph. Ran. 547, Lysias p. 101, 13. Π. παίειν τὸ στόμα Demosth. p. 1150, 24.] Itidemque Theocr. [14, 34]: Πὺξ ἐπὶ κόρρης Ἤλασα. [Πὺξ κατὰ κόρρης Greg. Naz. vol. 1, p. 346, E ed. Bened.] Necnon ap. Hippocr.: Τοὺς δακτύλους πὺξ ἔχει, Digitos in pugnum contractos. Et [Dio Cass. 57, 22: Καί ποτε π. αὐτῷ ἐνέτεινε·] Synes. Ep. 122: Πὺξ ἐνθορών, Pugno incursans, s. incessens. Id. Ep. 104: Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι, Neque pugnis pulsaturum. [Anon. ap. Suid.: Ὁ δὲ πὺξ παίει αὐτὸν κατὰ τῶν προσώπων. Et alius ibid.: Οἱ δὲ Φράγκοι ... πύξ τε καὶ ἐπὶ πολὺ βόθρους ὀρύξαντες, ταύτῃ ἀσφαλέστατα ἔμενον.] Præterea πὺξ μάχεσθαι, Pugilatu certare, quod Plutarch. dicit πυγμὴν ἀγωνίζεσθαι, et uno verbo πυκτεύειν, Pugilatu se exercere. Plaut.: Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila, Saliendo se exercebant. Hom. Il. Ψ, 621: Οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις. Hesiod. Sc. [302]: Ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. Et ap. Hom. rursus in Od. Θ, [206] Ulysses Phæacas provocat Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν· apud quem et [103] superare s. περιγίνεσθαι Πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν. Ubi et, Προφερέστατος πύξ. Et cum verbo νικᾶν: ut, Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα. Et cum nomine ἀγαθός, Il. Γ, [237]: Καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, i. e. ἐν πυγμῇ ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον: quemadmodum Od. Θ, [130]: Πὺξ προφερέστατος. [Pind. Ol. 7, 163: Πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα.] Item et Πὺξ pro πυγή, Bud. ex Aristot. Physiogn. [6, p. 810, 1]: Ὅσοι δὲ πῦγα μὲν ὀξεῖαν, ὀστώδη δὲ ἔχουσιν, εὔρωστοι. [Scribendum videtur πυγήν, licet composito λισπόπυξ usus sit Eustath. p. 1288, 46, et λισπόπυγας pro usitato λισποπύγους dixerit schol. Aristoph. Eq. 1365. G. D.]

[Πύξα, ἡ, Pyxa, nomen loci. V. Πυξοῦς.]

[Πύξαγρος. V. Πτύξαγρις.]

Πυξάκανθα, ἡ, arbor alio nomine λύκιον dicta: vide igitur Λύκιον.

Πυξεών, ῶνος, ὁ, Buxetum [Gl.], Locus buxo consitus. [Πυξών, Herodianus ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 225.]

Πυξίδιον, τό, Parva pyxis. Et Parva tabella, πινακίδιον. Vide Πυξίον. [Hero Spirit. p. 228, 16. Id. ib. p. 229, 34: Τὸ ἐν τῷ π. πλατυσμάτιον. Hase. Pollux 4, 18. Schol. Aristoph. Eq. 902 κυλίχνιον exp. ἔκπωμα, ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον· ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα.]

[Πυξίζω, Buxi colorem habeo. Xenocr. De alim. ex aquat. c. 20; Oribas. p. 17 ed. Matth.]

Πύξινος, ίνη, ινον, Buxeus, Ex buxo factus. Hom. Il. Ω, [269]: Ζυγὸν ἡμιόνειον πύξινον. [Ἀλίε πυξίνε Pollux 10, 169, ex Strattide. Π. κλίνη et π. σκεῦος 10, 34. Πύξινον κτένα Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 211. Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Theocr. 24, 109. Π. δάκτυλοι, Digiti (pugillum) buxo muniti, Joann. Malal. p. 288, 6. G. D.

Philo Belop. p. 67, 1: Π. χυμάτιον· 94, 39: Τριβόλους σιδηροῦς καὶ π. Hase.] Et πύξινον ap. Hesych. χρῶμά τι ἱματίου. Apud Martial., Dentes picei buxeique, qui picem et buxum colore suo referunt. [Id. 12, 32: Et non recenti pallidus magis buxo.] Item πύξινοι ἄνθρωποι per risum dicuntur Qui buxeo colore sunt, Eustath. [p. 810, 40; 1350, 4. Chærephon, Socratis discipulus, a Comicis νυκτερὶς et πύξινος appellatus: v. Philostr. p. 483, schol. Aristoph. Nub. 504, Vesp. 1399, Tzetz. Exeg. Il. p. 12, 17. Ex Eupolidis Πόλεσι memorat schol. Plat. p. 331 ed. Bekk. Joann. Chrys. De virginit. p. 22: Π. αὐταῖς τὸ πρόσωπόν ἐστι καὶ νεκρῷ προσεοικός. « Idem t. 4, p. 752, B: Π. ἔχουσιν ἐκεῖνοι τὸ χρῶμα καὶ κατεσταλμένην τὴν ὀφρύν. » Hase. ‖ Πυξίνεος ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 309: Πυξινέην πλατάγην.]

Πυξίον, τό, Tabella scriptoria: inde nominata, quod antiquitus ex buxo fieri solerent, ut sit Pugillares buxei, Tabellæ buxeæ. Itidem Eust. [p. 421, 14; 632, 57] scribit πυξίον dici τὸ βιβλίον, διὰ τὸ πυξίναις σανίσι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν: quod idem et de πυξὶς tradit: subjungens, suo quoque tempore quibusdam in usu fuisse ξύλινα βιβλίδια. Pollux 4, c. 2 [§ 18]: Πυξίον, καὶ πυξίδιον παρ' Ἀριστοφάνει· quibus synonyma ibid. δέλτος et δελτίον, item ex Hom. πίνακι πτυκτῷ, et ex Herodoto δελτίον δίπτυχον. [Idem 10, 59, 60: Τῷ δὲ παιδὶ δέοι ἂν προσεῖναι ... πυξίον· εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοὔνομα ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις ... « Πυξίον λαβὼν κάθου. » Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ εἰς ταύτην αὐτὸ τὴν χρῆσιν τὴν ἐπὶ τῷ γράφειν ὑφ' ἡμῶν ἄγεσθαι, ἐπεὶ καὶ Ἀριστοφάνης οὕτω κέχρηται. Ad Anaxandridis locum respicit Phrynich. in Bekk. An. p. 113, 1: Πυξίον· ὅπου οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἀν. Ζωγράφῳ. Hinc πυξογραφέω, quod v. Lucian. Adv. ind. c. 15: Π. εἰς ὃ ἔγραφεν. Plut. Mor. p. 1120, F: Τοὺς χαρακτῆρας (τῶν γραμμάτων) ἐν τοῖς π. δεδεγμένοι λέγειν. « Athanas. vol. 1, p. 758: Πυξία τοῦ νόμου. Montef. Palæogr. p. 25, 58, 304. » Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 681, A, de buxo: Ἀφ' ἧς φιλοτεχνοῦσιν ἑαυτοῖς πίνακας οἷς τῶν γραμμάτων μέλει. Τὸ τοίνυν τοιοῦτον πινάκιον, τὸ πρὸς τὴν τῶν γραμμάτων χρείαν κατεσκευασμένον, κἂν ἀφ' ἑτέρας ὕλης τύχῃ γενόμενον, πυξίον καταχρηστικῶς ὀνομάζεται. Hase.] Ejusd. signif. sunt Πιττάκιον, et Πτυκτίον, ac Πτυχίον: item Πυκτίς, et Πυκτίον, et πυξὶς ac πυξίδιον paulo ante. Utitur schol. Dem. Quum enim orator dixisset [p. 707, 13], Ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, subjungit ipse, ὥσπερ ἐν πυξίῳ, In tabella. At καταχρηστικῶς Exod. 24, [12]: Πυξία λίθινα, pro πλάκας λιθίνας, Tabulæ lapideæ, s. Crustæ marmoreæ. [Hesych.: Πυξίδα (corr. Πυξία cum Bernardo), δίπτυχα. Jesaias 30, 7: Γράψον ἐπὶ πυξίου ταῦτα. Cant. 5, 15: Κοιλία αὐτοῦ π. ἐλεφάντινον.] Item πυξίον, Tabula pictoris dicitur, ut πίναξ.

[Πυξιόνυξ, ἡ, synonymum aristolochiæ clematitis ap. Diosc. 3, 6. Boiss.]

[Πύξιος. V. Πυξοῦς.]

Πυξίς, ίδος, ἡ, Pyxis, Vasculum ex buxo, teres et oblongum, intus cavum et in summa parte operculo clausum: καταχρηστικῶς autem pro simili vase, ex qualibet materia tornato, accipitur; nam cornea etiam pyxis dicitur et ferrea. [V. anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 716, Tryphon. ib. p. 731. Sæpius ap. Heron. in Math. vett. p. 175, ubi accus. πυξίδα in πυξίδιαν corruptus. Lucian. Asin. c. 14.] Athen. 11, ἰατρικὴ πυξίς. Vide Κυλιχνίς. [V. Paul. Æg. 7, 19, Aetium l. 15. Angl. Atramentarium. Nilus Epist. p. 105, 2: Τὸν κάλαμον βάπτων εἰς τὴν π. Joseph. B. Jud. 1, 30, 7. Id. A. Jud. 17, 4, 2: Τό τε φάρμακον καὶ τὴν π. Jul. Afric. Cest. p. 303, 2, de igni græco: Οὕτως ἔχειν εἰς πυξίδα. Suid. col. 2698, D Gaisf.: Ὀπλαί, αἱ π.: ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 609 (5). Hase.] ‖ Item πυξὶς Suida teste dicitur τὸ πινακίδιον: est igitur i. q. πυξίον. [De tabella scriptoria Eust. p. 632, 57. « Liber, Montef. Palæogr. p. 25. » Kall.] ‖ Hesych. Πυξίδα [corruptum ex Πυξία: vide Πυξίον] exp. δίπτυχα.

[Πύξις, i. q. Πυξοῦς, quod v.]

[Πυξογραφέω, In tabella delineo. Artemid. 1, 53: Πλάσσειν καὶ π. καὶ τορεύειν. Conf. Πυξίον.]

Πυξοειδής, ὁ, ἡ, Buxi speciem gerens, Qui buxum

colore refert, buxeo colore est. [Diodor. 3, 34: Ῥινοκέρωτα ... τὴν χρόαν πυξοειδῆ. Πύξῳ τὸ χρῶμα ἐμφερὴς dixit Strabo 16, p. 774.]

Πύξος, ἡ, Buxus: παρὰ τὸ πεπυκάσθαι, ἤγουν πεπυκνῶσθαι dicta, διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, ut Eustath. [p. 924, 39; 1350, 3] docet, et confirmat locus Theophrasti ac Plinii in Πυκνὸς citatus. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 1; 3, 15, 5, C. Pl. 2, 3, 3; Aristot. De mundo c. 6; Eustath. p. 361, 45. Nicand. Al. 592: Πύξοιο χλόον· Ther. 516: Χροιὴν πύξου. Schneid. Est Buxus sempervirens L. sec. Fraas. Synops. pl. fl. cl. p. 92, et A. Boué *Turquie d'Europe* t. 1, p. 462. Hase.] Proverb. est, Πύξον εἰς Κύτωρον, ut Γλαῦκας ἐς Ἀθήνας, quod ibi πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος ἐφύετο, Eustath. [p. 88, 3. ‖ I. q. Πυξοῦς, quod v.]

[Πυξοῦς, οῦντος, ὁ, Pyxus. Steph. Byz.: Π., πόλις Σικελίας (Immo fluvius et urbs Lucaniæ: v. Strab. 6, p. 253), κτίσμα Μικύθου (corr. Μικύθου ex Strabone). Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος. Eadem Πύξις est ap. Steph.: Π., πόλις ἐν μεσογείᾳ τῶν Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν Πύξιος. Tertia nominis forma Πύξα est ap. Theocr. 7, 130: Τὰν ἐπὶ Πύξας εἷρπ' ὁδόν. Quarta Πύξος ap. Arcad. p. 66, 12, ubi πύξος ἡ πόλις καὶ τὸ φυτὸν inter barytona feminina in ξος memoratur.]

Πυξώδης, ὁ, ἡ, Buxo abundans, Buxeus, πυξοειδής. [Conf. Salmas. Ad Solin. p. 593, D. Hase.]

[Πυξών. V. Πυξεών.]

Πυοειδής, ὁ, ἡ, Puri similis, Puris speciem gerens, Purulentus. Aristot. [H. A. 6, 18]: Τὸ δὲ γάλα γίνεται, ὅταν ὀχεύεσθαι ἄρχωνται, πυοειδές.

Πύον, τό, Pus: etiam ipsum a πύθω derivatum; est enim σεσηπὸς αἷμα: quemadmodum Gorr. quoque in suis Definitt. med. dicit esse Humorem putrem partium spermaticarum substantiæ magna ex parte similem: ap. quem vide et alia. Aristot. H. A. 5: Πύον οὐκ ἔχοντες, Pure carentes. [Meteor. 4, 2: Τὰ ἐν τοῖς φύμασι συνιστάμενα ὅταν γίνηται πύον· H. A. 3, 19.] Empedocles vero πύον λευκὸν vocat Lac, ap. eund. Aristot. De gen. anim. 4, 8: Μηνὸς ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκόν, quod Aristot. improbat, eo quod lac sit πεπεμμένον αἷμα, non autem διεφθαρμένον: πύον autem, διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν αἷμα. Pro Pure frequens apud Medicos. [Πύον Pus significat, et Humorem semiputrem ex sanguine alterato et calore evicto, donec partium similarium substantiam assecutus fuerit. Sic enim ejus ortum circumscribere videtur Hippocr. p. 870, C: Διατηκ δέ, ἀλλοιουμένου τοῦ αἵματος καὶ θερμανθέντος, ἕως σαπὲν πύον γένηται τῶν τοιούτων ἑλκέων. Π. λευκόν, ἄνοσμον, ὁμόχροον, ἀφλέγμαντον ap. Hippocr. p. 151, C. Et alia p. 183, D; 184, C. Foes. Plur. πύα Hippocr. p. 532, 533, Aretæus p. 39, 36. Etym. M. p. 784, 46. ‖] Πύος, τό, pro πύον, Pus, vide in Ἐγκλυδάζομαι ex Hippocr. [p. 451, 13; 454, 25; 456, 10, 14. Aret. p. 11, 39. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 277, ubi de neutris in ος et ον agit: Καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἱπποκράτει. Ad accentum quod attinet, magna fuit librariorum inconstantia modo πῦον modo πύον scribentium. Frequentius tamen est alterum, idque agnoscit Arcad. p. 121, 20: Τὰ εἰς ον καθαρὸν παραληγόμενα τῷ υ βαρύνεται, πτύον, βρύον, πύον τὸ ἔμπυον (quod recentiori linguæ tribuitur in Lex. rhet. p. 249, 23: Εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι οὐ λέγουσιν ἔμπυον οἱ παλαιοί, ἀλλὰ πύον· unde hoc per illud exp. Arcad. et Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 254, 22, τὸ καὶ πύος)· eumque accentum non solum Empedoclis versus commendat supra ex Aristot. citatus, sed etiam adjectivi ἔμπυος mensura in versu Andromachi ap. Galen. vol. 13, p. 876. G. Dind.]

Πυοποιέω, Pus moveo, Puri movendo accommodatus sum, Sum puri movendo, ut Cels.: Aliud emplastrum eodem nomine puri movendo est. [Hippocr. p. 1340, D; Rufus p. 237 ed. Matth.; Stephan. in Hippocr. in Maii Spicil. vol. 5, p. 78 seqq.] Diosc. 2, 185, de nasturtio: Ἄνθρακας περιρρήγνυσι πυοποιοῦν. Unde Plin. 20, 13: Carbunculos ad suppurationem perducit et rumpit. Ubi etiam obiter nota verb. Περιρρήττω, a simpl. ῥήττω, s. ῥήσσω, ex quo ῥήγνυμι, ut πήγνυμι ex πήσσω.

[Πυοποίησις, εως, ἡ, Puris procreatio. Stephan. Apollon. Citt. 1, 184. 189. 195.

l. c. p. 74, 77, 78 seqq., 142, 143, 144, 160. G. Dind.]

Πυοποιός, ὁ, ἡ, Pus movens, Suppurans s. Suppurationem adjuvans. Et πυοποιὰ ap. Medicos, Medicamenta pus moventia. Diosc. 2, 82, de butyro: Πυοποιοῖς τε μίγνυται χρησίμως. Ubi Ruell., In medicamenta addi solet, quæ pus movent. Cels. dicit Emplastrum puri movendo accommodatum. [Aretæus p. 107, 45.]

Πυοῤῥοέω, Pure mano, s. Effundo pus: πυοῤῥοοῦντα ὦτα, Aures ex quibus pus fluit, erumpit s. exit s. fertur pus, Quæ effundunt pus. His enim loquendi generibus utitur Celsus. Diosc. 1, 78, de myrrha: Ἰᾶται καὶ τὰ πυοῤῥοοῦντα τῶν ὤτων καὶ φλεγμαίνοντα· ut Plin. de stœbe, Auribus purulentis medetur. [Hippocr. p. 1210; Rufus p. 238 (ubi vitiose πυοῤῥούντων); Oribas. p. 335, 336 ed. Matth. Geopon. 12, 31, 9: Πυοῤῥοοῦντα ὦτα. G. D. Leo phil. Consp. med. p. 153, 17 Ermerins.: Πυοῤῥοεῖ τὸ οὖς. Theoph. Nonn. Epit. t. 1, p. 278. Galen. vol. 14, p. 403, 17; 404, 1 et 5; 406, 1 et 10; 407, 8, aliisque multis ll. Hase.] || Adj. Πυόῤῥοος s. Πυόῤῥους, Pure fluens, Ex quo pus fertur, Pus effundens.

[Πυός, ὁ. HSt. s. derivatis a Πύθω:] Πύος etiam ejusdem censetur originis. Dicitur autem Πύος Primum lac post partum in omnibus animalibus, i. e. τὸ πρωτόγαλα, Colostrum s. Colostra: quod Plin. exp. Prima a partu spongiosa densitas lactis: quod decoctum vocabatur Πυριάτης et Χυτρίτης, item Πυρίεφθος, s. Πυρίεφθον γάλα. Erat autem id in deliciis, ut tum ex Martiale patet, quum ait l. 13, [38]: De primo matrum lacte colostra damus; tum ex Plauto [Pœn. 1, 2, 154]: Meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus: tum etiam ex Aristoph. Vesp. [710]: Ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύῳ [Restitui πυῷ, in πυρῷ corruptum ap. Suid. s. v. Πυρίεφθ. G. D.] καὶ πυριάτῃ, ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, ubi annotat schol. πυριάτην esse, quod nonnulli πυρίεφθον appellant, et conficiunt ex primo matrum lacte: ut πύος sit τὸ πρῶτον γάλα, quod sc. post partum emulgetur primum: πυριάτης autem, τὸ ἑφθὸν γάλα. Palamedem vero pro eod. utrumque accipere, quoniam poetis familiare sit uti παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις. [Affert schol. etiam versum (Cratini, ut videtur): Πυὸν δαινύμενοι κἀμπιμπλάμενοι πυριάτης.] Apud eund. Aristoph. Pac. [1150] oxytonus scriptum Πυός: Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα. Ubi iterum schol.: Πυός, τὸ πρῶτον γάλα· ὃ καὶ ἑψόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς χυτρίτην λέγομεν. [Adde eund. fragm. 302 et 476, 4.] Quibus subjungit et ista, τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν· γάλα νέον μετὰ χλιαροῦ ἑψηθέν· quorum pars et ap. [Phot. et] Suid. legitur. Apud Galen. autem in Lex. Hippocr. [p. 546] ita, Ποίη, τὰ πρωτογάλακτα, τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα, Primum lac, quod sponte concrescit et coit. Sed ea scriptura proculdubio mendosa est. In Lex. meo vet. paroxytonus habetur Πύος, ubi exp. non solum τὸ πρωτόγαλα et τὸ πεπηγὸς γάλα, sed etiam τὸ σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus, s. Pus, ut idem sit cum πύον. Derivatur autem et ibi a Πύθω. [Rectum accentum testatur Herodian. ap. schol. Aristoph. Pac. 1150: Ὁ πυὸς ὀξυτόνως καὶ ἀρσενικῶς ἐν τῷ ια' τῆς καθόλου φησίν· et sic ap. Alexidem Athenæi 12, p. 516, E, Suidam et Eustath. p. 1626, 5. In cod. Rav. ποίος, h. e. πύος, quo accentu scriptum in Etym. M. p. 697, 7, et ap. Drac. p. 77, 16: Πύος παρὰ τὸ πύθω μακροπαραληκτεῖ. Πύον (recte πυὸς in lemmate ejusdem gl. ap. Suid.) in duabus gl. ap. Phot. p. 475, 9, 13, ubi Porsonus πύον posuit.] Eust. [p. 1626, 5] agnoscit masc. genus, et oxytonam terminationem, dicens opponi τῷ ὀρός, esseque τὸ πρωτόῤῥυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον, secundum Ælium Dionysium, quod etiam Πύαρ [corr. πυάρ] vocari a quibusdam: unde Πυαρίτης [hoc vitiose pro πυριάτης], τὸ πύεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Dici vero etiam ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων. At Hesychio πύαρ et πυτία, Coagulum. [Πῦρ Calliæ ap. Athen. 2, p. 57, A, pro πυῦ restitui voluit Arnaldus conjectura incerta.]

[Πύος, τό. V. Πύον, τό.]

[Πυοτροφέω, In suppurationem convertor. Hippiatr. p. 221, 28: Εἴ γε πυοτροφήσει. Hase.]

Πυουλκός, ὁ, ἡ, Pus extrahens, educens. Instrumentum chirurgicum, inquit Gorr., quo pus trahitur. Adhibetur præsertim sinibus, et aliis cavis ulceribus, ex quibus pus non facile exit. Quale id fuerit, non est mihi notum: constat tamen foramen habuisse, ex libro 2 Galeni Ad Glauc. [vol. 10, p. 385] De sinuum curatione, et ex l. 2 τῶν Κατὰ γένη [vol. 13, p. 682]. Forte idem fuit cum Chirurgorum organo quod nunc Syringem vocant, per quam ut aliquid infunditur, ita facile attrahitur. [Πυοῦλκος scriptum ap. Heron. Spirit. 1, p. 208.]

Πυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco. [Eustath. p. 464, 27: Ἵνα μὴ πυώσῃ σαπὲν καὶ βλάψῃ τὴν ἀπούλωσιν. Pass. Aristot. De respir. c. 20: Μέχρι οὗ ἂν πυωθῇ περιθέν.]

[Πυππάζω, Poppysmate utor. Hesych.: Πυππάζουσι, φωνῇ ποιᾷ χρῶνται. Quæ gl. recte refertur ad versum Cratini servatum ab Photio et Suida s. v. Ὄνος ὕεται: Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.]

Πύππαξ, Vox poppysmatis, ut Aristoph. schol. testatur, qui ὑπερεπόππαζον exp. πύππαξ ἐπεφώνουν, subjungens, ὃ ἡμεῖς ποππύζειν λέγομεν, in Eq. [680]: Οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερεπόππαζόν τέ με Ἅπαντες. Est igitur Πυππάζειν, Poppysmate demulcere, Poppysmate adulari: et Ὑπερποππάζειν, Supra modum demulcere poppysmate: quod Juvenalis dicit Dare crebrum poppysma. [Hesych.: Πύππαξ· τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυσίφρων φησί. Οὐκ ἔστι δέ· τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. Phot. p. 475, 15: Πύππαξ, ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ, ὡς πένθους ἀμετάφραστον ὡς τὸ τρισκαιδέκατον (ὡς τὸ ἰού Porson.). Legitur ap. Plat., cujus libri inter πύππαξ πύπαξ πυππάξ πυπάξ fluctuant, Euthyd. p. 303, A: Π. ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, καλοῦ λόγου. Καὶ ὁ Διονυσόδωρος, Πότερον οὖν, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς π. ἐστίν, ἢ ὁ π. Ἡρακλῆς· ubi schol.: Τὸ π. τίθεται ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου.]

Πῦρ, υρός, τό, Ignis. [Plato Cratyl. p. 410, A: Ὅρα καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸ πῦρ μή τι βαρβαρικὸν ᾖ. Τοῦτο γὰρ οὔτε ῥᾴδιον προσάψαι ἐστὶν Ἑλληνικῇ φωνῇ φανεροί τ' εἰσὶν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες Φρύγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες. Inter μονήρη est ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 12, 18: Οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ. Ὁ Σιμωνίδης (Amorginum dicit iambographum) καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο· « Τὸ γὰρ μάλιστ' ἀφειδὲς ἔστ᾽ ὄγιον πύρ. » Nam sic corrigendam esse scripturam codicis τοῦτο γὰρ μάλιστα φησὶς ἐς τύγε πῦρ alibi dixi. G. Dind. De natura ignis ejusque generibus artificialibus v. Theophrastum in libello Περὶ πυρός vol. 1, p. 707 seqq. ed. meæ. Schneid.] Hom. Il. O, [597] et alibi, Θεσπιδαὲς πῦρ· B, [455]: Πῦρ ἀΐδηλον· Od. Δ, [662]: Πυρὶ λαμπετόωντι· Il. X, [374]: Πυρὶ κηλέῳ· O, [744]: Σὺν πυρὶ κηλέῳ· et [597]: Ἀκάματον πῦρ· Il. [Π, 293] et alibi [ap. Hom. aliosque, ut Pind. Ol. 1, 2]: Αἰθόμενον πῦρ· I, [242]: Μαλερὸν πῦρ· O, [605] et alibi: Ὀλοὸν πῦρ· Θ, [181]: Δήϊον πῦρ. [Æsch. Sept. 222: Πυρὶ δαΐῳ. Pind. Pyth. 1, 41: Ἀπλάτου πυρὸς παγαί. Æsch. Prom. 109: Πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν· 368: Ποταμοὶ πυρός.] Item αὐτόματον πῦρ, quod sine incentivo exardet: ut ap. Athen. 1: Πῦρ αὐτόματον ἐποίει ἀνάπτεσθαι, de quodam θαυματοποιῷ. Et κεραύνιον πῦρ, Fulmineus ignis, [Eur. Phœn. 191.] Plut. Symp. 4, 7. [Πυρὶ καὶ στεροπαῖς Soph. Œd. T. 470; et παλτῷ πυρὶ Ant. 131. Θείῳ πυρὶ παμφαὲς Phil. 728.] Τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ, ut Athenis, et Romæ ap. Vestales. [Suidas s. v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ ex Timæo: Ὅτι μόνῳ αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσι. V. Ruhnk. ad Rutil. Lup. p. 8. Schæf. De igni domestico Æsch. Ag. 1435: Ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Eur. Or. 47: Μηδ' ἡμᾶς στέγαις, μὴ πυρὶ δέχεσθαι. Θερινὸν πῦρ de calore æstatis Pindar. Pyth. 3, 87.] Necnon πῦρ ἀέναον, Ignis semper fluens, ap. [Pind. Pyth. 1, 9, ubi de fulmine dictum est,] Callim. [H. Apoll. 83], ut ῥέον dicitur ab Aristot. De vita et morte [c. 4]: Τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. Unde et Virg., Liquidum ignem dixisse creditur. Et μαλθακὸν πῦρ, [Hippocr. p. 876, C: Τήξας ἐπὶ πυρὸς μαλθακοῦ] in Geopon. 18, [21, 1] de melca, i. e. Lentus ignis, Horat.; Languidus ignis,

Plin. [Philemon ap. Athen. 7, p. 288, E: Ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾷον τὸ πῦρ ὀπτῶν τὸν ἰχθύν. Anaxipp. ap. Athen. 9, p. 404, A: Πῦρ ὀξὺ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον ἐποίουν. Epicr. ib. 14, p. 655, F: Κρέα ... πυρὸς ἀκμαῖς ἡψημένα.] Item πυρὸς αὐγὴ et σέλας, ap. Hom. Il. X, [134]: Ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου· Σ, [609]: Φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς. [Æsch. Ag. 9.] Γ, [366]: Λαμπέσθην, ὡσεί τε πυρὸς σέλας, de oculis: pro quo Od. Δ, [662] dicit, Πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Et Il. N, [474]: Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· Od. [T, 446]: Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Pro quo Hesiod. Sc. [145]: Ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς. Itidem [60]: Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο· Theog. [566]: Ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. [Il. Y, 371: Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν.] Rursum Od. Π, [290]: Πυρὸς ἀϋτμή· Il. Ξ, 396: Πυρὸς βρόμος· Π, [127]: Πυρὸς δηΐοιο ἐρωή· Od. M, [68]: Πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι· Il. Ψ, [238]: Ὁππόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Quoadusque ignis vis inhiberetur. At P, [565]: Πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, de Hectore: cujus viribus indicat non posse resisti, sicut nec igni furenti. Quibus adde quod legitur Il. Λ, [595] et P, [366]: Μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, de acri et vehementi pugna. [Æsch. Prom. 1046: Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος· Choeph. 325: Πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Πῦρ καιόμενον Herodot. 1, 86. Φλόγα καιομένοιο πυρὸς Pyth. 4, 401. Meleag. Anth. Pal. 12, 109: Φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον. Quocum comparatur Antip. Sid. Anth. Plan. 197: Τίς πυρὶ πῦρ καὶ δόλον εἷλε δόλῳ;] Item σπέρμα πυρὸς σώζειν, Od. E, [490]. Præterea [X, 493]: Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θεῖον· Il. [O, 718]: Οἴσετε πῦρ. Itidem Xen. Hell. 4, [5, 4]: Φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. Aristoph. Nub. [768]: Λίθος ... ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sic ἐξάπτειν πῦρ dicitur Incendere s. Accendere ignem. Et passive ap. Plut. [Mor. p. 138, F]: Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι· cui opp. mox σβέννυται. Xen. Cyrop. 7, [5, 23]: Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν, ἣ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. [Πῦρ ἀνακαίειν et ἀνακαίεσθαι Herodot. 8, 19. Πῦρ αἴθειν Herodot. 4, 145. Πῦρ ἐναύειν τινί, Lumen alicui accendere, Herodot. 7, 231. « Προσενεχθέντος πυρός, Lumine allato, Anton. Lib. c. 34, ubi v. Munk. » Valck.] Apud [Aristoph. Lys. 293, et Anaxipp. ap.] Athen. 9, [p. 404, A], φυσᾶν τὸ πῦρ. Pro quo alibi ῥιπίζειν τὸ πῦρ, l. 14: Ἐν οἷς (sc. flabellis) τὸ πῦρ ῥιπίζεται. Item [Od. O, 321]: Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι· Φ, [176]: Ἄγρει πῦρ δὴ κεῖον ἐνὶ μεγάροισιν, Ignem accende: ut H, [7]: Δαίε δέ οἱ πῦρ Γρῆϋς. Et aliquanto post, Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε. Sic Il. Θ, [521]: Πῦρ μέγα καιόντας· ut [I, 211]: Πῦρ δαῖεν μέγα. Item πῦρ ἐμβάλλειν et πυρὶ ἐμπρῆσαι et καταφλέξαι: ut O, [597]: Ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ ἐμβάλῃ· Θ, [182]: Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω. Itidemque O, [417]: Ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. At I, [242]: Αὐτάς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός· X, [512]: Τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Et passive Φ, 361: Πυρὶ καιόμενος· Y, [316]: Ὁπότ᾽ ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται. Qui versus extat et Il. Φ, [375]; item B, [780]: Ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Sic in celebri illo senario, a Nerone quoque usurpato, Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί· ad quem respexit Cic., quum De finibus l. 3 ait, Quoniam vox illa inhumana et scelerata dicitur eorum qui negant se recusare, quominus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiare solent. Erasmus vertit, Me mortuo terra incendiis misceatur. [Herodot. 6, 33: Πυρὶ ταύτας τὰς χώρας νείμαντες· 1, 86: Ζώοντα πυρὶ διδόναι.] Et cum aliis verbis: ut, Ἀπονόσφανον δήϊον πῦρ, Il. Π, [301]. Aliquanto ante, Κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ· ut Φ, [381]: Κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Sic Plut. Symp. 2: Τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι· Idem et passive in Connub. præc.: Τὸ πῦρ σβέννυται. Cui opp. πῦρ ἐξάπτεται, ἐκλάμπει, φλέγει, ἀμφάπτει, νέμεται. Plut. Præc. connub.: Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις. Athen. 8, [p. 353, E], de ossibus leoninis: Κοπτομένων αὐτῶν, ὥσπερ ἐκ τῶν λίθων, πῦρ ἐκλάμπειν. Hom. Il. Π, [113]: Πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν· P, [737]: Ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει. Sic B, [455]: Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην· et [Π, 124]: Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε· Σ, [348]: Γάστρην μὲν τρί-

ποδος πῦρ ἄμφεπε· Ψ, [182]: Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· quemadmodum et ap. Plut. Symp. 7: Τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, ἤσθιεν. Et Il. I, [589]: Πόλιν δέ τι πῦρ ἀμαθύνει. Item ἄγχι πυρός, Od. Λ, [190]. Et Ξ, [518]: Τίθει πυρὸς ἐγγύς. Itidem Θ, [434]: Ἀμφὶ πῦρ στῆσαι τρίποδα· P, [572]: Καθίσασα παραὶ πυρί· Π, [154]: Ἕζετο πὰρ πυρί. Item Aristoph. multis in locis [ut Pac. 1131] πρὸς τὸ πῦρ [vel πρὸς πῦρ], Ad ignem. Il. Ψ, [45]: Ἐπὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρί, Imponere igni, Conjicere in ignem: de cadavere Patrocli; ut Ω, [38] de cadavere itidem: Ἐν πυρὶ κηῦσαι. Et X, [342] alibique, Ὄφρα πυρός λελάχωσι θανόντα. Sicut vero Hom. dicit πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, ita Xen. Hell. 7, [5, 12]: Πῦρ πνέοντας· quemadmodum Hom. rursum, Μένος πνείοντες Ἄβαντες. [Pind. Ol. 7, 130: Πῦρ πνεόντων ἵππων (Solis). De chimæra Ol. 13, 128. De astris fulgentibus Soph. Ant. 1146: Πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων.] Proverbiale est, Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπιφέρειν [vel omisso verbo πῦρ ἐπὶ πῦρ, ut ap. Aristot. De respir. c. 4. Zenob. 5, 69, ubi v. Leutsch. et Diogenian. 6, 71] ap. Plut. De discern. adul. et amico [p. 61, A, ubi alia exx. attulit Wyttenb. vol. 6, p. 481.] Apud Eund. in Connub. præc. [p. 143, F: Ἵνα] μὴ πῦρ ἐπὶ πυρὶ [ἐπὶ πῦρ γένηται legitur]. Et in Artox. [c. 28 init.]: Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐγένετο. Sic Philostr. Ep. 36: Τοῦτο ἂν ἦν ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρὶ καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ διπλοῦς. [Πῦρ ἐπὶ πῦρ φέρειν Aristot. Probl. 4, 28. Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἄγειν Aristoph. fr. 389. Πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, Plato Leg. 2, p. 666, A (quod imitati sunt Julian. Ep. 52, p. 437, A, Clem. Al. p. 65), ex quo loco πῦρ ἐπὶ πυρὶ (debebat πῦρ) posuit Phot. Lex. p. 476, 15. Rursus aliter Cratinus, de quo Hesych.: Πυρσπεράγγεις (Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἄγγει Meinek.)· Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἄρχοντος παρ' οὗ ᾔτησε (πῆ τοῦ ἄ. ἔστιν οὗ ἠτῆσαι codex, quod correxit Casaub.). Multiplex vocabuli usus est etiam aliis in locutionibus figuratis. Sic διὰ πυρὸς ἰέναι dicuntur qui quodvis periculum subeunt, ut Soph. Ant. 619: Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ· ap. Aristoph. Lys. 133: Κἂν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς ἐθέλω βαδίζειν· Xenoph. Symp. 4, 16: Μετὰ Κλεινίου κἂν διὰ π. ἰοίην· Œc. 21, 7: Ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ π. καὶ διὰ παντὸς κινδύνου· Mem. 1, 3, 9: Κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε κἂν εἰς πῦρ ἅλοιτο. Polyb. 33, 9, 3: Ἐλθὼν εἰς τὰς πράξεις ὥσπερ εἰς πῦρ. Διὰ πυρὸς μολεῖν τινι, Igni, i. e. exitioso modo in aliquem grassari, Euripides El. 1182: Διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα ματρί· Andr. 487: Διὰ γὰρ π. ἦλθ' ἑτέρῳ λέχτρῳ. Πυρὸς κρείσσων et similia de hominibus factisve violentis, impudentibus, protervis. Eur. Hec. 608: Ναυτικὴ ἀναρχία κρείσσων πυρός. Soph. Œd. T. 177, in descriptione pestis: Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ... κρείσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ (Plutonis). Aristoph. Eq. 382: Ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι. Quocum comparavi Pausan. 7, 12, 2: Βεβαιοῖ δὲ τὸ λεγόμενον ὡς ἄρ' ἦν καὶ πῦρ ἐς πλέον ἄλλου πυρὸς καίον. Proverb. Ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα memorat German. Cæsar Anth. Pal. 9, 17: Ἐκ πυρός, ὡς αἶνος, πέσες εἰς φλόγα. Πῦρ convicium ad personam translatum ap. Soph. Ph. 927: Ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα. || De usu figurato ap. scriptores eccles. v. Suicer.] Πυρὸς ἄνθος, Flos ignis, i. e. τὸ λαμπρότατον, Hesych. At πυρὸς ἄχνη a quibusdam vocatur ἡ χαμαιλαία, Fruticis genus, Diosc. 4, 172. || Πῦρ ἄγριον Hippocr. [p. 1215, H] teste Galeno in Lexico [p. 552] vocat τὸ ἐρυσίπελας. Latini, Ignem sacrum. || Πῦρ ab eod. Hippocr. more suo Febris vehementissima dicitur, quasi non aliam naturam habeat quam ignis, et ejusdem sit cum igne substantiæ; est enim duabus ignis qualitatibus prædita, caliditate sc. et siccitate. Gorr. [Sic Galen. ad Hippocr. Epidem. p. 969, G, ubi est Πῦρ ἔλαβεν (ægrotum), et sæpius ibidem, vel τὸ πῦρ εἶχε p. 1154, G. Et p. 270, 41: Τὸ πῦρ ἔχει τὸ σῶμα· 449, 20: Πῦρ ἐπιγενέσθαι ἀγαθόν· 498, 23: Πῦρ ἐπιπίπτει· 519, 41: Ἢν τὸ πῦρ λαμβάνῃ. Erotianus p. 290: Πῦρ· τουτέστιν ὁ πυρετός. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ex Aristophane (fr. 66) attulit Pollux 4, 186: Ὁ δ' ἔχων πῦρ ἔχει. Fors. Hinc ad animi affectus transfertur. De amore Callim. Epigr. 26: Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί· et 47: Εὐδὼς

ἐκαίμαν ἐν πυρὶ, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει. De spe Soph. El. 888 : Ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί· quod schol. exp. ἀνιάτῳ ἐλπίδι.] || Plur. Πυρὰ, τὰ, Ignes. [Πύρα barytonum est ap. Arcad. p. 133, 19 : Πῦρ πυρός πύρα.] Herodot. [4, 134] : Τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες, Accensis ignibus. Plut. Camillo [c. 34] : Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμαινε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Itidem Thuc. 8, p. 295 [c. 102] : Ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, καὶ ᾐσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φανέντα. [HSt. s. v. Πυρεῖον :] Rursum ap. Theophr. legitur et Πυρὸν [Numeri singularis Πυρὸν, quem ponunt Herodian. Π. μον. λέξ. p. 38, 33, Arcad. p. 122, 22, Tzetz. in Exeg. in Il. p. 103, 11, nulla sunt exempla : pro eo enim πῦρ dicitur. De quo recte judicat Eustath. p. 729, 63], eadem signif. qua πυρεῖον et πυρίον, i. e. pro Igniario s. Materia commoda ad accendendum ignem : 5 fin. [c. 9, 4, ubi πυρία] : Πάντα δὲ τὰ πυρὰ βορείοις μὲν θᾶττον καὶ μᾶλλον ἐξάπτεται, νοτίοις δὲ ἧττον. Et cap. 4 ejusd. libri [c. 3, 4 ed. Schneid.] : Θερμὸν δὲ καὶ κιττὸς καὶ δάφνη καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ [πυρεῖα] γίνεται. Unde Plin. 16, 40 : Calidæ, ut morus, laurus, hedera, et omnes ex quibus igniaria fiunt. Quibus subjungit, Exploratorum hoc usus in castris pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis fungi vel foliorum facillime conceptum. Unde colligimus πυρὰ, et Πυρία, sive Πυρεῖα, i. e. Igniaria, dici non solum Lapides, qui nominantur Πυρῖται, verum etiam Ligna quorum attritu ignis concipitur. || Alioqui τὰ πυρὰ dicuntur Ignes, ut ap. Herodot. [4, 134] : Ἐκκαύσαντες τὰ πυρά. [Eurip. Rhes. 136 : Πυρὰ κατ' ἀντίπρῳρα ναυστάθμων δαίεται.] Et Xen. : Τῆς δὲ νυκτὸς ἰδόντες τὰ πυρά· et [Cyrop. 3, 3, 25] : Πυρὰ δὲ νύκτωρ οὐκ ἔκαιον. [Ib. 4, 2, 16 : Τῷ πλήθει τῶν πυρῶν· Anab. 7, 2, 18 : Ἐπιτυγχάνει πυροῖς ἐρήμοις. Polyb. 2, 26, 2 ; 3, 50, 9.] Itidemque Plut. [V. Æm. Paulli c. 17] : Πυρὰ πολλὰ δαλοῖς καὶ δᾳσὶν ἀνέχοντες πρὸς τὸν οὐρανόν. Sic et supra post πῦρ. [Polyæn. 1, 46 : Διπλᾶ καὶ τριπλᾶ πυρὰ (πυρία edd. vet.) ἀνακαῦσαι· 4, 3, 27 : Πολλὰ πυρὰ ἀνακαίειν. Phurnut. c. 28, p. 208 : Ἐπεὶ τὰ π. τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐντεῦθεν τρέφεται. Euclid. p. 601 : Φωτίζουσι πυροῖς. || Ἐν πυροῖσι ap. Æsch. Choeph. 485 vitiose pro ἐμπύροισι, quod restituit Canterus.]

Πυρὰ, sive Πυρὴ, ἡ, quod Ionicum est [nomen μονῆρες : v. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 17, 24], i. q. πυρκαϊὰ, Rogus, Pyra, Lignorum strues igni subjecto ardens. Hom. Il. A, [52] : Πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί· Ω, [789] : Ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος· Ψ, [194] : Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς· et [172] : Πυρῇ ἐνέβαλλε (juvenes sc. jugulatos), ποινὴν Πατρόκλου. Item de Strue lignorum nondum accensa, quomodo et Rogus accipi ap. Latinos docebo infra in Πυρκαϊά. Il. Ψ, [164] : Ποίησαν τε πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ω, [787] : Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. Rursum Ψ, [210] : Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι· et [192] : Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο. [Soph. El. 757 : Καί νιν πυρᾷ κέαντες· Tr. 1254 : Ὡς ἐς πυρὰν με θῇς· Ph. 1432 : Πρὸς π. ἐμὴν κόμιζε. Frequens etiam ap. Eurip. de busto et sepulcro in loco busti constituto, ut Hec. 386 : Πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως· Alc. 611 : Πρὸς τάφον τε καὶ πυράν· 743 : Ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν· Iph. T. 26 : Ὑπὲρ πυρᾶς μεταρσία ληφθεῖσα.] Itidem in prosa usurpatur. [Herodot. 1, 86 : Συννήσας πυρὴν μεγάλην· et ib. 50. 186 : Τῆς πυρῆς ἤδη ἁμμένης. De sacrificio 7, 167 : Ἐκαλλιρέετο ἐπὶ πυρῆς μεγάλης σώματα ὅλα καταγίζων, et 2, 39 : Ὅκου ἂν θύωσι, πυρὴν καίουσι.] Athen. 12, [p. 529, B] : Ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νήσαντα ὕψος τεσσάρων πλέθρων. [Lucian. Char. c. 22.] Et Plut. Bruto p. 1816 meæ edit. [c. 20] : Παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Idem in Alex. [c. 69] : Ἠτήσατο πυρὰν αὐτῷ γενέσθαι. Et Athen. iterum, Ἐπὶ τῇ πυρᾷ τῇ κατασκευασθείσῃ Διονυσίῳ· 12 : Ὑφάψει ἐκέλευσε τὴν πυράν. [Plato Rep. 3, p. 391, B : Τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν π.] Eodem modo Lat. Pyram accipiunt. Virg., Ingentem struxere pyram. Et alibi, Erexere pyram. Ovid., In extructas munera ferre pyras. Rursum Virg., Accensa pyra. [Πυρὰν ποιήσαντες dixit Xenoph. Eph. 4, 2 ; nisi νήσαντες scripsit, quod conjecit Locella. || De congerie tædarum Diodor. 17, 36 : Λαμπάδων πολλὴν πυρὰν ἤραντες. || Πυρὰ, ἡ, nomen loci in monte Œta (nomine ab rogo Herculis ducto). Theophr. H. Pl. 9, 10, 2, Plin. H. N. 5, 5, 21.]

[Πύραγνος, genus plantæ, Method. in Synopsi ap. Phot.]

Πυράγρα, ἡ, Forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. Hom. Il. Σ, [477] de Vulcano : Γένετο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερόν, ἑτέρηφι δὲ γένετο πυράγρην, Altera manu malleum capiebat, altera forcipem, ubi schol. exp. τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον· ita nominatum παρὰ τὸ τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἀγρεύειν. Od. Γ, [434] itidem de fabro : Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε, σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην. Hesych., [Phot.] et Suid. exp. καρκίνον, πάγουρον : additque Suidas dictum παρὰ τὸ ἐκ πυρὸς ἄγειν καὶ ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. [Callim. H. in Del. 144 : Ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Nicand. Al. 50. Lucian. D. deor. 5, 4 ; 7, 2, al.] Pro eod. in Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 6, 92] dicitur Πυραγρέτης καρκίνος. Animadverte autem synon. Καρκίνος, et Πάγουρος, et Ὀξύλαβος, et ipsa pro Forcipe accipi : de qua Virg., Versantque tenaci forcipe ferrum. [Conf. Πυρίγρα. || Eustath. Opusc. p. 112, 40 : Τῆς ἐκείνου κεφαλῆς πυράγρας τρόπον λαβόμενος. Idem πυραγρικοὺς καρκίνους dixit ib. p. 34, 20. Figurate Const. Manass. Chron. 5800 : Τῇ π. τοῦ χαχοῦ (famis) τὸ πλῆθος ἠναλοῦτο.]

[Πυραγρέτης. V. Πυράγρα.]

[Πυραγρικός. V. Πυράγρα.]

[Πυραγροφόρος, ὁ, ἡ, Forcipem ferens. Nicet. Eugen. 6, 222. Boiss.]

[Πυράζω. V. Πυρράζω. || Verbum πυρακτόω a πυράζειν derivat Etym. M. p. 697, 16.]

[Πύραθος, i. q. σπύραθος, Fimus caprillus. Nicand. Th. 932 : Ἐν πυράθοισι χέας τρύγα. Schol. : Πύραθοί εἰσι τῶν αἰγῶν τὰ ἀποπατήματα.]

[Πυραία. V. Πύρρα. || Πυραία, lucus prope Phliuntem. Pausan. 2, 11, 3.]

[Πυραιθεῖον, τὸ, Sacrarium ap. Persas, in quo οἱ Πύραιθοι sacrum et æternum ignem servabant, Strabo 15, p. 733.]

[Πυραιθής, ὁ, ἡ, Ignens, Ardens. Paraphrasta Aglaiæ Byzant. (*Revue de Philologie*, vol. 2, p. 17) : Καὶ μεῖον τούτων ὀθολῷ στρόγγυλμα πυραιθὲς πρόσθες.]

[Πύραιθοι. V. Πυραιθεῖον.]

Πυραίθω, ex Euripide affertur pro Ignem accendo, Ignes excito : mendose pro πῦρ αἴθω, ut ap. Herodot. 4 : Τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν, Et ignem accenderent. Sic supra in Πῦρ ex Hom. attuli πῦρ δαίειν, καίειν, ἀνακαίειν, et ex prosæ scriptoribus πῦρ ἅπτειν s. ἀνάπτειν et ἐξάπτειν. [Πυραίθειν ter legitur ap. Eurip. Rhes. 41 : Πυραίθει στρατὸς Ἀργόλας· 78 : Τίς γὰρ πυραίθειν πρόφασις Ἀργείων στρατόν ; 823 : Πυραίθειν Ἀργείων στρατόν. Quibus exemplis convellitur Stephani opinio πῦρ αἴθειν scribentis metro violato, quod salvum præstare potuisset, si πύρ' αἴθειν suspicatus esset, quod postmodum alii conjecerunt. Sed conjunctim scriptum agnoscit schol. ad v. 41 : Τὸ χ ὅτι συνθέτως ἀναγνωστέον. Καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν Εὐριπίδου ὁ στίχος. || Hom. Epigr. 14, 11 : Πέρθε πυραίθουσαν καὶ δώματα. Lectio vitiosa. Πέρθε πυρ' (i. e. πυρὶ) αἴθουσαν Barnesius. Περθέμεν αἴθουσαν Ilgenius.]

[Πύραινος. V. Πύραμνος.]

[Πυραῖοι. V. Πυρισσαῖοι.]

[Πυραίχμης, ὁ, Pyræchmes, princeps Pæonum. Hom. Il. B, 848, Π, 287. || Ætolus. Strabo 8, p. 357 ; Pausan. 5, 4, 2 ; Eustath. p. 311, 21. || Alius, interfector Eudori Myrmidonis, ipse a Patroclo occisus, ap. Eustath. p. 1697, 51. G. D. Conf. Schneidewin. De peplo Aristot. 1, 47. Hase.]

Πυράκανθα, ἡ, planta, cujus meminit et Nicander Ther. [856] : Λάζεο καὶ πυράκανθαν, ἴδὲ φλόμον ἄρρενα θάλην. Quidam putarunt esse Berberis officinarum, sed ab aliis reprehenduntur : sicut et qui ὀξυάκανθαν esse crediderunt. Diosc. 1, 18, βάλσαμον esse ait pyracanthæ magnitudine. [Plin. H. N. 24, 70. HSt. alibi :] Πυράκανθα, Pyracantha, planta, cujus, præter Diosc., meminit et Nicand. Ther. : Λάζεο καὶ πυράκανθαν. Sunt qui putent esse quæ Berberis vulgo dicitur.

[Πυράκης, Πυράκιος. V. Πυρράκης.]

[Πυράκμων, ὁ, Forfex, Gl. || Nomen pr. V. Ἄκμων.]

Πυρακτέω, In igne verso et candefacio. Hom. Od. I, [328] : Ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. [Nicand. Th. 688 : Σὺν Ἡρακλῆϊ κακὴν ἐπυράκτεον ὕδρην. Reliqua quæ affert HSt. non ad hanc formam, sed ad πυρακτόω sunt referenda, quæ usitata in prosa oratione forma est.] Plut. [Mor. p. 762, B] : Οἱ τὰ ξύλα πυρακτοῦντες, ἐκ μαλακῶν ἰσχυρὰ ποιοῦσι. Pro Uro et inflammo, Bud. affert ex Basil. p. 24 : Ὡς ἂν μὴ πάντα πυρακτῶν ὁ αἰθὴρ ἐπιλάβοι. Hesych. πυρακτῶν exp. ἐμπυρεύων. [Photio et] Suidæ ἐμπυρεύων, σφοδρῶς καίων.

Πυρακτόω, pro eodem. [Plut. Mor. p. 624, B : Τὰ βέλη πυρακτώσας.] Theodor. Hist. Eccl. 3 : Ὀβελίσκους πυρακτώσας καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκε. Et pass. πεπυρακτωμένος σίδηρος ap. Eund. 5 [et Etym. M. p. 593, 31], Ferrum candens, In igne versatum et candefactum. [Galen. vol. 14, p. 280, 7 : Καυτηρίοις πάνυ πεπυρακτωμένοις. Phot. Bibl. p. 476, 22 : Ὡς π. Jo. Chrys. t. 10, p. 39, B : Τοῦ χαλκευτικοῦ διὰ τῆς πυράγρας τὸν πεπυρακτωμένον ἐξέλκοντος σίδηρον. Hase. Diodor. 3, 24, et Exc. p. 528, 4 : Ξύλα πεπυρακτωμένα. Lucian. Tox. c. 55 : Πυρακτωθεὶς τὸν μηρόν. Schol. Theocr. 2, 23 : Δάφνη πυρακτωθεῖσα. Πυρακτούμενα ex πυρὰ καιόμενα corruptum ap. Onosandr. c. 6, p. 35.] Sunt qui πυρακτοῦσθαι exp. Liquescere igni, Ignescere. [|| Figurate Heliodor. 2, 9 : Οἰδουμένη τῷ χόλῳ καὶ ζήλῳ πυρακτουμένη.]

Πυράκτωσις, εως, ἡ, Actio ipsa in igne versandi et candefaciendi. Alii, Incendium. [Ἀέρων πυρακτώσεις Euagr. H. E. p. 277, 26. Hemst. Galen. vol. 14, p. 539, 9. Isidor. Pelus. Ep. p. 149, C. Hase. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 200 : Πρὸς τὰς π. τοῦ μετώπου ἀνδράχνην λειώσας· vol. 2, p. 116 : Τὴν π. καὶ σκληρίαν.]

[Πυράλιος, ὁ, cognomen monadis. Nicomach. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 143, 31 : Ἄξιον τέ ἐστιν αὐτοῖς καὶ ἥλιος καὶ π.]

Πυραλίς, ίδος, ἡ, Ignaria, Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 1, ubi loquitur de avibus quæ bella inter se gerunt, τρυγὼν καὶ πυραλίς. Unde Plin. 10, c. penult. [§ 95] : Turtur et pyralis. [Id. 11, 36, 42.] Meminit et Athen. 9, [p. 394, D, ex Callimacho] ap. quem scriptum Πυραλλίς [Sic ap. Ælian. N. A. 5, 48, V. H. 1, 15 ; Oribas. p. 33 ed. Matth.] : ap. Hesych. vero legitur Πυῤῥαλίς, ὄρνις ποιός : idque suo loco, h. e. post Πυῤῥαίη, ordine alphabetico. Quæ scriptura si verior est, nomen fortasse invenit a rufo colore. [Πυραλίς, Spenturnix, Gl.]

[Πυραλλίς, ίδος, ἡ, Pyrallis, n. pr. meretricis ap. Lucian. D. mer. 12, 1.]

[Πυραλλιανός, ὁ, Pyrallianus, Platonicus. Aristid. vol. 1, p. 334.]

[Πυραμιοειδής vitiose pro πυραμοειδής, quod v.]

Πυράμη, ἡ, Falx qua triticum demetitur, Falx messoria. Utitur schol. Aristoph. Pac. [298] per hoc πυράμας, veluti notius, exponens ἄμας, quo poeta utitur. Suid. tamen [s. v. Ἄμη] id vocab. rejicit. [V. Salmas. ad Trebell. p. 337.]

Πυραμητός, ὁ, Messis tritici, Tempus messis. Vide Ὀπίζω. [Aristot. H. A. 6, 17 ; Theophr. H. Pl. 7, 6, 2. Πυροῦ ἀμητὸς est 3, 4, 4. « Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 94, 18 ; ad quem l. sic Galen. ib. p. 104, 2 : Εὔδηλον δ' ὅτι π. κέκληκε τὸν χρόνον ἐν ᾧ τοὺς πυροὺς ἀμῶσιν. » Hase.]

[Πυραμιδικός, ή, όν, Pyramidicus. Iambl. Arithm. p. 133. « Π. ἀριθμοὶ Iambl. In Nicom. p. 102. » Valck.]

[Πυραμιδόω, In pyramidis formam construo. Pseudo-Aristot. De plantis 2, 9, p. 828, 34 : Τὰ τῶν δένδρων φύλλα ... πυραμιδοῦται. Nicet. Chon. Hist. p. 163, D : Πυραμιδουμένην καλύπτραν τῇ κεφαλῇ περικείμενος.]

[Πυραμικός, ή, όν, Pyramicus. Iambl. Arithm. p. 102. || Adv. Πυραμικῶς, Theol. Arithm. p. 22, 19. Nisi πυραμιδικὸς et πυραμιδικῶς scribendum.]

[Πυράμινος, ίνη, ινον, Triticeus (a πύραμος, quod v.). Hesiod. ap. Eustath. p. 245 : Πυραμίνων ἀθέρων quod in πυρίνων corruptum ap. schol. Apoll. Rh. 1, 45, notavit Ruhnk. Epist. crit. p. 109. Polyæn. 4, 3, 32, p. 355 : Πυραμίνων ἀλεύρων καθαρῶν· ubi libri πυραμινῶν παραμηνῶν πυρινῶν. Πυραμηνῶν ib. p. 359.]

[Πυραμίς, ίδος, ἡ.] Πυραμίδες Hesychio sunt οἰκοδομήματα γεωμετρικὰ ἐπὶ τὰ κάτω κατειργασμένα : necnon πυροειδεῖς [Scribendum πυραμοειδεῖς· nisi quis πυροειδεῖς defendi putet gl. Photii et Suidæ, qua πυραμοειδὴς per πυροειδὴς explicatur, quod vereor ne ipsum quoque ex πυραμοειδὴς corruptum sit, quod ut pro πυραμιδοειδὴς dictum est, ita longius etiam in syncope processisse videtur qui πυραμοειδὴς dixit. G. D.] λαμπάδας. Julio Solino Pyramides sunt turres in Ægypto fastigiatæ ultra excelsitatem omnem quæ manu fieri possit. Itidem Ammian. Marc. 22, [15] : Pyramides ultra omnem omnino altitudinem quæ humanis confici potest, erectæ sunt turres, ab imo latissimæ, in summitates acutissimas desinentes. Quæ figura ap. Geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem, τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, attenuatur in conum. [Plato ubi singulis elementis singulas figuras attribuit, pyramidem igni attribuit Tim. p. 56, B : Ἔστω δὴ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ κατὰ τὸν εἰκότα τὸ μὲν τῆς π. στερεὸν γεγονὸς εἶδος πυρὸς στοιχεῖον καὶ σπέρμα. Quocum conf. Galen. vol. 5, p. 232, Tim. Locr. p. 98, D, Joann. Lyd. p. 10 et 234 ed. Rœth. De pyramidis ex umbra dimensione v. Plut. Mor. p. 147, A. De pyramidibus curtis, quarum species sunt κόλουρος, δικόλουρος, τρικόλουρος etc., v. Nicom. Arithm. 2, 14, p. 126, cum annot. Astii p. 291. Figuram ipsam sic definit schol. Clem. Al. ad p. 44 ed. Pott. : Π. ἐστι σχῆμα παραλληλόγραμμον ἐπίπεδον ἄνω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τρίγωνον ἔχον, οὗ ἡ βάσις μία ἐστὶ τῶν μικροτέρων τοῦ παραλληλογράμμου εὐθειῶν. Sext. Emp. p. 390 : Π., ὅπερ δὴ πρῶτόν ἐστι στερεοῦ σώματος σχῆμα.] Vide et [de pyramidibus Ægyptiorum] Plin. 36, 12, et Herodot. 2, [8, 124, Diodor. 1, 63, Strab. 17, p. 807 seqq.] Propert. [3, 1, 57] : Pyramidum sumptus ad sidera ducti. [Similia comparavit Jacobs. ad Anth. vol. 12, p. 63.] Et Epigr. [Anth. Pal. 9, 710] : Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωΐδες, ἄκρα μέτωπα, Κυροῦσι [Κύρουσιν] χρυσέοις ἄστρασι πληϊάδων. [Aristot. Polit. 5, 11 : Π. αἱ περὶ Αἴγυπτον. Lucian. Nav. c. 40 : Π. εὐγράμμους τὰς γωνίας.] Ceterum quod ad etymon hujus vocab. attinet, uno omnes consensu a πῦρ derivant ; quum in compositis derivatisque a πῦρ prima syllaba corripiatur, in hoc autem producatur ap. Græcos pariter et Latinos. [Recte alii ex Ægypto originem nominis repetunt, sed diversis viis. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 219, e Coptico *Pi-ra-mu-e*, Radium solis, exponens. Sylv. de Sacy vero (*Observations sur l'origine du nom donné par les Grecs et les Arabes aux Pyramides d'Egypte*) statuit Copticum *Pihram* s. *Piharam* designare Locum sanctum. Dahler. Ab Ægyptio *pe-rom*, altitudinem significante, derivat Ignatius de Rossi, assentientem nactus Bunsenium in opere De historia Ægyptiorum nuper edito, contra quem disputat V. D. in *Quarterly Review* vol. 78, p. 164, 165, Græcam originem defendens, verum non a πῦρ, sed a πυρός. G. D.] || Annotant πυραμίδας dici etiam Regia granaria ap. Ægyptios ; sed sine teste. [Sumtum ex Etym. M. p. 697, 32 : Πυραμίδες λέγονται ὡραῖα βασιλικὰ σιτοδόχα, ἃ κατεσκεύασεν Ἰωσήφ· vel Steph. Byz. : Πυραμίδες, ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι κρομμύων καὶ σκορόδων καὶ τυροῦ τάλαντα μύρια πεντακόσια. (Conf. Plin. H. N. 36, 12, 16.) Ὠνομάσθησαν δὲ πυραμίδες ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς ἔνδειαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν Αἴγυπτον.]

[Πυραμίς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Πυράμη :] At Πυραμίς, sub. μᾶζα, in Lex. meo vet. dicitur esse ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ut σησαμὶς ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. [Sic Etym. M. p. 697, 28, ubi additur : Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματος, πλατέος κάτωθεν ὄντος καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος, ὅ ἐστι τῷ φλογὶ ἀναφερόμενον (corr. ἀναφερομένῃ) ἐοικός. Ephipp. ap. Athen. 14, p. 642, F : Μυοῦς, πυραμίδες· ib. p. 647, C : Τούτων (τῶν χορηγιῶν) μνημονεύει Ἰατροκλῆς ἐν τῷ Περὶ πλακούντων καὶ τοῦ πυραμοῦντος καλουμένου, διαφέρειν λέγων τῆς πυραμίδος καλουμένης· γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων· αὕται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι (hoc alii de pyramunte tradunt). Inter bacchicas placentas ab Clem. Al. p. 19 memorantur σησαμαὶ καὶ πυραμίδες.]

Πυραμοειδής, ὁ, ἡ, Speciem pyramidis gerens, s.

Pyramidatus, ut Cic. loquitur. Bud. ex Arriano p. 232 [5, 7, 7]: Πλέγματα ἐκ λύγου πυραμοειδῆ, πλήρη λίθων. [Nicom. Arithm. 2, 15, p. 127: Ἡ τῶν ἰσοπλεύρων στερεῶν ἀριθμῶν πυραμοειδῶν γένεσις. Sext. Emp. p. 679. Pseudo-Aristot. De plant. 2, 7, p. 827, 12. Tim. Lex. p. 170: Στήλη τρίγωνος π. Pollux 8, 128: Π. σανίδας.] Apud [Phot. et] Suid. mendose fortassis legitur Πυραμειδής, exponentem πυροειδής. [Tzetz. ad Lyc. 350. Method. p. 327. Kall. Philo vol. 1, p. 10, 21: Σχῆμα πυραμοειδὲς ἀπογεννῶντες. Nemes. p. 160, 12, et Ach. Tat. Isag. in Phæn. p. 131, 10: Τὸ πῦρ π. De terra etiam π. Cleomed. Circ. doctr. p. 51, 7; 52, 2; 56, 14 Bake. Καρδία π. Herm. Trismeg. p. 13, 48. Hase.]

Πύραμος, ὁ, Ciliciæ fluvius a πυρὸς dictus creditur, quod agri, quos alluit, tritico abundent. [Memoratur ab Xenoph. Anab. 1, 4, 1, Strabone 1, p. 52; 12, p. 536; 14, p. 675 seqq., Lycophr. 439 (ubi Euphorionis fragm., in quo est Π. ἐχέεντα, attulit Tzetza), Orac. Sibyll. 4, 97 (Π. ἀργυροδίνης), Nonn. Dion. 6, 352; 12, 84, Dionys. P. 867, Leon. Diac. p. 52, 19, Steph. Byz., qui antiquum ejus nomen Λευκόσυρος annotavit, Suida (ubi ποταμοῦ in τόπου corruptum) et Hesych., qui quod addit ἄλλοι δὲ γόρτον οὕτω καλοῦσι, lucem accipit ab adject. πυράμινος, Triticeus, quod a πύραμος ductum: de quo monuit Ruhnk. Epist. crit. p. 109. Formam Πυραμίς notabimus s. v. Πυραμοῦς. ‖ Pyramus, juvenis Babylonius, Thisbæ amator. Nonn. Dion. 6, 345 seqq., Ovid. Metam. 4, 55 seqq. ‖ Medicus, cujus collyrium memoratur ab Galeno vol. 13, p. 448. ‖ Nomen viri in nummo Æolico ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 13. ‖ Πυράμου ex fragm. corrupto Eupolidis ap. schol. Eurip. Med. 520 indicat Kall. ῠ]

Πυραμοῦς, οῦντος, ὁ, sub. ἄρτος, Panificii genus ex tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis, ut tum schol. Aristoph. [Eq. 277] docet, tum Pollux [6, 108, schol. Pind. Ol. 9, 1]. Athen. 14, [p. 647, C] ex Iatroclis libro de Placentis, tradit πυραμίδα differre a πυραμοῦς: nam γίνεσθαι ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων, ubi et ipse ait, Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. [Ταύτην ap. Athenæum ad πυραμίδα, αὗται ad χορίναι refertur. V. Πυραμίς.] Idem Athen. 3, [p. 114, B]: Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς, ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ. Sed fortasse ibi scr. σησαμοῦς pro πυραμοῦς. Nam Hesychio πυραμοῦς est potius εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτος ἀναδεδευμένων: quemadmodum Aristoph. quoque schol. et Suidæ est itidem εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυροῦ πεφρυγμένου. [Adde schol. ad Thesm. 100: Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς, de quo schol.: Ταύτῃ τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο ὡς νικῶντος αὐτοῦ τῇ πανουργίᾳ πάντας, ἤτοι τὰς γυναῖκας. Similiter idem Eq. 277: Ἢν δ᾽ ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς. Πυραμοῦντες præmium cottabi memorantur ab Etym. M. p. 533, 21. Saltationis præmium est ap. Plut. Mor. p. 747, A: Π. εἰσεφέρετο τοῖς παισὶ νικητήριον ὀρχήσεως. G. D. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 693. Hase.] ‖ Πυραμοῦντα Hesych. exp. etiam τὴν πυραμίδα. [‖ Alia nominis forma est Πυραμὶς ap. Artemid. 1, 72 (notata ab Lobeckio Aglaoph. p. 1078): Κοπταὶ καὶ σησαμίδες καὶ πυραμοὶ ἀγαθοὶ πᾶσιν· ἦν γὰρ ὁ πυραμὶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος.]

Πυραμυία, ἡ, ἡ μέλισσα, Apis, Hesych. [Pro πυρρὰ μυῖα scriptum videbatur Is. Vossio.]

[Πύρανδρος. V. Πύρρανδρος.]

[Πύρανθος, ὁ, Pyranthus. Steph. Byz.: Π., πόλις μικρὰ ἢ κώμη Κρήτης περὶ Γόρτυνα. Οἱ κατοικοῦντες Πυράνθιοι. ‖ Πυράνθιοι νάπαι. V. Πυρανναία.]

[Πυράνθραξ, κος, ὁ, Carbo ignitus. German. Cpol. in Epist. 1 ad Cyprios num. 11: Τὴν καρδίαν ἐκζέσαντες ὑπὸ τῶν πυρανθράκων τοῦ ζήλου. Ducang.]

[Πύρανον. V. Πύραυνον.]

[Πύρασος, ὁ, Pyrasus, Trojanus. Hom. Il. Λ, 491. ‖ Steph. Byz.: Π., πόλις Φθίας. Κέκληται δὲ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν Πυρασαῖος. V. Strab. 9, p. 435. Πύρασον ἀνθεμόεντα dixit Hom. Il. B, 695.]

[Πυραυγέω, Fulgeo ut ignis. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 476, 8: Ὡς χρυσὸς ἐπυραύγησεν.]

[Πυραύγημα, τό, Igneus splendor. Const. Manass. Chron. 3870: Χρυσέων πυραυγήμασι ψηφίδων καταυγάσας.]

Πυραυγής, ὁ, ἡ, Igni fulgens, Qui ignei fulgoris est, Igne rutilans. Hom. dicit, Ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο· item, Λαμπέσθην ὥσεί τε πυρὸς σέλας. [Π. Orphicus inter Homericos 8, 6: Πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν. Meleag. Anth. Pal. 12, 41: Ὁ π. πρίν ποτε, νῦν δ᾽ ἤδη δαλός, Ἀπολλόδοτος, i. e. Olim ut ignis splendidus, nunc titio. Nonn. Dion. 5, 482: Πυραυγέϊ καύματος ἀτμῷ. Manetho 1, 112: Π. Ἠελίοιο. Orac. Sibyll. 1, 217, 240. Lucian. D. mer. 6, 1: Ψήφους τινὰς πυραυγεῖς. Π. λίθοι Eustath. Opusc. p. 213, 40. G. D. Georg. Pis. De van. vitæ 119: Τῶν π. ἀνθράκων. Id. Hexaem. 1621: Π. βαφή· 831, π. δίσκον· 823, δίφρον· 229, τοῦ π. ἡλίου· 866, πυραυγεῖς οὐσίας. Hase. Producta syllaba prima Π. Orph. 18, 1: Ζεῦ ... πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων, ubi πυρσαυγέα recte correxit Dorvill. ad Charit. p. 773.]

[Πυραυγίζω, Igne fulgeo, Radio. Const. Manass. Chron. 3304: Χαρίτων στίλβων καλλοναῖς καὶ πυραυγίζων πάντῃ· 5497: Ἀὴρ ἐπυραυγίζετο ταῖς ἀπολαμπηδόσι.]

[Πυραυλικός, ή, όν.] Πυραυλικὰ ὄργανα Bud. vocat Bombardas, quod fistulas referant et ignem emittant.

[Πύραυνος, ὁ. De accentu Arcad. p. 64, 8.] Πύραυνον, τό, Instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur mensæ; Igniarium, ut Plin., Arbores ex quibus igniaria fiunt; Materies arida accendendo igni; εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται ὀξέων [ἢ βόλβιτον ἢ τοιοῦτόν τι], Hesych., qui etiam addit, nonnullos accipere pro θερμαστρίς, i. e. Caldarium. Itidem et Πύραυνος [vitiose pro πύραυνος, quod recte scriptum ap. Phot. et Eustath.] eod. teste dicitur [πῦρ ἐνδυόμενος (recte ὁ πῦρ ἐναυόμενος corrigitur ex Phot. p. 475, 23 et Eustath. p. 1547 extr.)· λέγεται δὲ καὶ] τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται [καὶ] τὸ πῦρ [οὕτω]. A Polluce vocatur Πύραυνος et Πύραυνον. Sic enim ille 6, c. 13 [§ 88]: Βαύνους, ἰπνούς, πυραύνους. Quod vocab. declarans subjungit, Ἔστι δὲ ἀγγεῖα, οἷς τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσι. Et 10, c. 25 [§ 104], ubi culinaria vasa enumerat, Τὸ δὲ πύρανον [recte nunc ex codd. πύραυνον. Præterea τὸ in τὸν mutandum. G. D.] ᾧ τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσιν, εἴποις ἂν ἐμῇ δόξῃ καὶ πυρφόρον. Item in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 697, 21]: Πύραυνος, ὁ χυτρόπους, παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ. Ubi etiam nota Χυτρόπους, Olla pedes habens: unde etiam colligimus quandam ei vasi formam ollæ fuisse. [Πύραυνος inscriptæ fuerunt Ecphantidis, Anaxilæ, Alexidis, et fortasse Antiphanis comicorum fabulæ, de quibus v. Meinek. Hist. com. p. 394. ‖ Πύραυνος et Πύραυστος vitiose pro πυραύστης, quod v.]

Πυραύστης, ὁ, Bestiola quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur. Unde proverb., Πυραύστου μόρος, in eos qui ipsimet sibi exitium et mortem accersunt; ait enim Zenodotus [Zenob. 5, 79 et Suid.] quoque πυραύστην Insectum esse quod lucernis advolet, atque ita exustis alis concidat pereatque. Citat autem hunc ex Æschylo senarium [fr. 289]: Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. [Tzetz. ad Lyc. 83.] Tradit eadem de Pyrausta Ælian. quoque N. A. 11 [12, 8], eundem ex Æschylo locum citans. [Adde Eustath. p. 1304, 8; 1547, 63; 1848, 35.] Item aliud proverb., Χαρὰν πυραύστου χαίρεις, de momentanea fluxaque voluptate. Vide plura ap. Erasmum. In Cypri ærariis fornacibus, inquit Plin. 11, 36, ex medio igni, majoris muscæ magnitudinis volat pennatum quadrupes: appellatur Πυραλὶς, a quibusdam Pyrausta. Quamdiu est in igne, vivit: quum evasit longiore paulo volatu, emoritur. Refert eadem Aristot. H. A. 5, c. 19 fin., sed bestiolæ nomen non adjicit. Idem Aristot. H. A. 8, 27, κλῆρον et πυραύστην nominari scribit τὸ ἐν τοῖς σμήνεσιν ἐγγινόμενον θηρίον καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. Quibus paulo post subjungit, Καὶ ἄλλο θηρίον, οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος. Videntur ergo πυραύστης et Ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος, pro diversis animalibus ab eo accipi: quæ tamen Zenodotus [Zenobius] et Ælianus eadem esse putant. Plinius hujus bestiolæ non meminit inter ceteras

apum pestes, 11, 19, ubi inter alia dicit, papilionem quoque luminibus accensis advolitantem, pestiferum esse. [Corrupte ap. Mœr. p. 303: Πύραυνος καὶ πύραυστος τὸ περιπετόμενον ζῷον τοῖς λύχνοις· quæ repetit Thom. M. p. 767.]

Πυράφλεκτος, ὁ, ἡ, Ardens, ita tamen ut ab igni non consumatur; veluti quum dicitur βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος: at Πυρίφλεκτος, Igni accensus: velut quum dicitur, Κάμινον παῖδας πυρίφλεκτον πάλαι δροσοβολοῦσαν ἀπέδειξεν. Hæc fere Suid., tam in Πυράφλεκτος, quam in Πυρίφλεκτος. [Utraque glossa carent codd. meliores.] Videtur ergo et πυράφλεκτος esse Qui igni comburi nequit, licet eo circumdatus: ut rubus in monte Oreb, de qua Exod. 3, [2]: Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος ἐκαίετο πυρί, ὁ δὲ βάτος οὐ κατεκαίετο δέ. [Athanas. t. 2, p. 423, F: Βάτον πυράφλεκτον. Hase.]

[Πυρβολέω, Ignem projicio, Igne peto. Epiphan. vol. 1, p. 527, A: Ἐν ταῖς κινήσεσι ταῖς σωματικαῖς φλέγεσθαί τε καὶ πυρβολεῖσθαι.]

[Πυρβόλος, ὁ, ἡ, Ignem projiciens. Manetho 5, 93: Π. Ἄρης. Epiphan. vol. 1, p. 163, A: Πυρβόλου ἢ ἑρπετοῦ δεινοῦ καὶ βασιλίσκου.]

[Πυργαῖος gl. sine exp. posita ap. Suidam.]

[Πυργεύς, έως, ὁ, Pyrgeus, Leprei pater. Pausan. 5, 5, 4.]

Πυργηδόν, In modum turris. Hom. Il. M, [43]: Πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, Ἀντίοι ἵστανται, i. e. δίκην πύργου συντάξαντες, s. ἀρηρότες κατὰ πύργον, ut alibi loquitur. [Adde N, 152, O, 618. Ex Homero Athen. 1, p. 24, C.] Est autem πύργος Ordo militaris qui quadrangula forma ad formam turris instruitur, de quo infra. [Π. per στοιχηδόν, κατὰ τάξιν exp. Suidas, unde corrigendus Hesych. apud quem Π. κατὰ τάξιν τείχους, de quo monuit Albert.]

Πυργηρέω, In turri sto, vel Turrim custodio. Hesych. πυργηροῦμεν exp. φυλάττομεν τὰ τείχη: itemque Πυργηρούμενον, φυλάττον τὰ τείχη: quemadmodum et ap. Suid.: Πυργηρούμενοι, τὰ τείχη φυλάττοντες. Idem et Phot.] Πυργηρούμεθα exp. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι: ita ut πυργηρεῖσθαι sit Præ metu in turribus munitis se continere. [Æsch. Sept. 22: Χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρούμεθα· 184: Στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ.] Idem annotat scribi etiam Πυργιούμεθα. Bud. scribit Πυργηρῶ, subjungens ex Eur. Or. [760]: Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα, cum hac expos., κυκλούμεθα, Circumdamur, [Obsidemur. Sed ap. Eurip. non hoc legitur, sed πυργηρούμεθα. Et ib. 1574: Δόμων ἐπ᾽ ἄκρων ... πυργηρουμένους· Phœn. 1094: Πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι; ubi libri nonnulli πυργουμένοι. Idem vitium vulgo ap. Joann. Cinn. Hist. p. 138, A. G. D. Theodos. Diac. Acroas. 1, 147: Πυργηρουμένην πόλιν. Hase.] ‖ Alia forma Πυργηρέω usus est Eustath. Opusc. p. 132, 1, ubi πυργηρεῖσθαι. Ap. eund. πυργηρούμεθα et πυργηρούμενος p. 37, 39; 183, 20, et πυργηρῶν p. 285, 60.]

[Πυργήρης, ὁ, ἡ, Turribus munitus. Oraculum ap. Pausan. 10, 18, 2: Φανὰν πυργήρεα κώμην.] Πυργήρης, Excelse instar turris, μετέωρος [legitur μετέωρος ap. Hesych.] ὡς πύργος. [Addit Hesych.: Καὶ ἐν φρουροῖς πυργείαν κώπην (κοπὴν codex). Quæ Lobeck. Pathol. p. 266 sic corrigit: Καὶ ἔμφρουρος. « Πυργήρεα κώμην. » De quo non cogitandum. Nam verba καὶ ἐν Φρουροῖς manifeste spectant ad Φρουροὺς Ionis tragici fabulam, quod jam ab Florente Christiano est animadversum. Κοπὴν autem corruptum ex σκοπήν. G. D. ‖ Πύργηρα, τὰ θωράκια, ap. eund. Hesych., ubi cod. Πυργήρα contra seriem.]

[Πυργησσα, ἡ, Pyrgessa, πολίχνιον Ἰταλίας· ὁ πολίτης Πυργησσαῖος, Steph. Byz.]

[Πυργίδιον. V. Πυργίον.]

[Πύργινος, ὁ, ἡ, Turreus, Gl. Æsch. Pers. 859: Νόμιμα τὰ (νομίσματα Hermannus) πύργινα πάντ᾽ ἐπεύθυνον. Lectio vitiosa, quam schol. exp. τὰ πυργοῦντα καὶ συνιστῶντα τὰς πόλεις νόμιμα.]

Πυργίον, [et Πυργίδιον,] τό, et Πυργίσκος, ὁ, Turricula. [Aristoph. Eq. 793: Ἐν γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις. Lucian. Tim. c. 42: Πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι.] Hesychio πυργίον est μέρος τριήρους, ut Πυργίδιον Polluci 1, [92]: Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα, Turriculæ duæ: ut et ap. Virg., Turritæ puppes. ‖ Πυργίσκος, Arca turrita, ut accipi putatur in hoc l. Suidæ, Πυργίσκοι καὶ θησαυροφυλάκια. [Ex Artemid. 1, 76.] Ipse dicit esse σκεύη κατ᾽ οἶκον. [Πυργίσκος, Armarium, Gl., ubi male πυργίσμος (sic) scriptum. Angl. Sext. Emp. p. 390, 570; Ælian. V. H. 9, 13; inscr. Lycia ap. Bœckh. vol. 3, p. 129.]

[Πυργίον, τό, Pyrgium, n. loci, ap. Georg. Pach. V. Andr. Pal. p. 302, C: Π. καὶ Ἔφεσον.]

[Πυργισκάριον, τό, Turricula, Armarium, Gl.]

[Πυργίσκιον, τό, Turricula. Schol. Æsch. Sept. 163.]

[Πυργίσκος. V. Πυργίον.]

Πυργίτης στρουθός, ὁ, Passer in turribus degens, Passer turricola, Passer qui in turribus nidificat. [Passer muralis, Gl.] Galen. (Ὑγιεινῶν 6 [vol. 6, p. 181], et Paul. Ægin. [It. Galen. vol. 19, p. 686, 2, et vol. 6, p. 700, 14: Τῶν μικρῶν στρουθῶν, ἐν οἷς εἰσὶ καὶ οἱ πυργῖται καλούμενοι. De eorum salacitate Horap. Hierogl. 2, 115. Hase. ‖ Adject. gentile. V. Πύργος. ‖ Πυργίτις, ἡ, Hesych.: Πυργῆτις, βοτάνη. Recte Is. Voss. Πυργῖτις. *Pyrgis* nomen herbæ est, alio nomine Κυνόγλωσσον appellatæ, ap. Apulej. De herb. c. 96.]

[Πυργίων, ωνος, ὁ, Pyrgio, rerum Creticarum scriptor, ap. Athen. 4, p. 143, E. ‖ Conf. Πυρρίων.]

[Πυργιώτης. V. Πυργώτης.]

Πυργοβάρεις, αἱ, Propugnacula turrita, Suidæ et Hesychio προμαχεῶνες, οἱ ὀχυρώτατοι τῶν πύργων. [Adde Etym. M. p. 697, 20, Zonar. Lex. p. 1596.] Hieron. In Hos. 8, βάρεις quoque dicit esse Magnas et in modum turrium ædificatas domos. [Legitur Psalm. 121, 7. « Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 119 Combef. » Boiss. Alia v. ap. Ducang.]

[Πυργοδάϊκτος, ὁ, ἡ, Turres destruens. Æschylus Pers. 105: Πολέμους πυργοδαΐκτους. Schol.: Οἱ τοὺς πύργους κατακόπτουσι καὶ καταρρίπτουσι.]

[Πυργοδόμημα, τό, Turris structura. Const. Manass. Chron. 4823.]

[Πυργοδόμος, ὁ, ἡ, Turres struens. Nonn. Dion. 5, 67, de cithara Amphionis. Id. 44, 41.]

[Πυργόδρομος, ὁ, Quadrato agmine procedens. Οὐλαμοὶ π. Theod. Diac. Acroas. 1, 52. Boiss.]

[Πυργοειδής, ὁ, ἡ, Turri similis. Joseph. B. J. 5, 5, 8: Π. οὖσα τὸ πᾶν σχῆμα κατὰ γωνίαν τέσσαρσιν ἑτέροις διείληπτο πύργοις. Dio Cass. 74, 5. Eustath. p. 105, 11: Π. ἔρυμα. G. D. Athenæus in Mathem. vett. p. 7, 9: Ἑλέπολις π. Hase.]

[Πυργόεις, εσσα, εν, Turribus abundans s. munitus. Nicet. Chon. Hist. p. 366, C: Πόλιν πυργόεσσαν.]

[Πυργόθεν, A turri. Anna Comn. p. 276, 380. Elberling. Jul. Afric. Cest. p. 298, 41: Π. βάλλει. Hase.]

[Πύργοι, nomen oppidi. V. Πύργος.]

[Πυργοκέρατα, ut exemplum metaplasmi, ex Bacchylide affert Apollon. in Bekk. Anecd. p. 596, 14. Videtur significatione simili dictum esse ut ὑψικέρατα πέτραν ap. Aristoph. Nub. 597, quod comparavit Lobeck. Paralip. p. 179.]

[Πυργοκτίστης, ὁ, Turris conditor. Const. Manass. Chron. 469. Boiss.]

Πυργομαχέω, Ex turri pugno. Xen. Cyrop. 6, [4, 18]: Ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. [Anab. 7, 8, 13.] Sic Polyb. 5, [84, 2], de elephantis: Ἐφ᾽ ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους· solent enim elephantis imponi turres ex quibus pugnatur. [Plut. Mor. p. 228, D. Eustath. Opusc. p. 269, 80. Figurate Pallad. Hist. Laus. p. 963: Πρὸς λογισμοὺς διαφόρους τῇ γνώμῃ πυργομαχεῖν.]

[Πυργομάχος, ὁ, Qui ex turri pugnat. Athen. 4, p. 154, F: Ὁπλομάχος, τειχομάχος, π.]

[Πυργοποιέω, Turrifico, Gl. Orig. Cat. in Jerem. t. 2, p. 331, D. Hase.]

[Πυργοποιία, ἡ, Turris structura. Athan. vol. 2, p. 66, 246. Elberling. Joann. Chrys. vol. 3, p. 474: Ὥσπερ ἐν καιρῷ πυργοποιίας ἡ μία γλῶττα εἰς πολλὰς διετέμνετο. « Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. p. 220. Const. Manass. Chron. 454; Cosmas Comment. ad

Greg. Naz. in Spicilegio Romano vol. 2, p. 24. » Boiss. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 82, 43; 83, 15. Theophyl. Simoc. Hist. p. 235, 11 ed. Bonn. Epiphan. t. 2, p. 118, C. Figurate Greg. Nyss. t. 3, p. 149, C : Ποῦ ἡ ὑποβάθρα τῆς αἱρετικῆς π.; Hase.]

[Πυργοποιός, ὁ, ἡ, Turrem struens. Theod. Prodr. Ep. p. 4.]

[*Pyrgopolinices*, n. pr. militis gloriosi ap. Plautum in Mil. glor.]

Πύργος, ὁ, Turris. Hom. [Il. Δ, 462 : Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος· Φ, 526 : Ἑστήκει ... Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου· Λ, 485 : Φέρων σάκος ἠΰτε πύργον] Od. Ζ, [262 : Πόλιος] ἣν περὶ πύργος ὑψηλός [l. e. murus cum turribus altis, ut ap. Eur. Hec. 1209 : Ὅτ' ἠμπέχει Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πόλιν]· Il. Ο, [737] : Πόλις πύργοις ἀραρυῖα· nam secundum Aristot. quoque Polit. 7, [c. 12] solent τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. Rursum Il. Θ, [165] : Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι. ['Εΰδμητοι π. Il. Μ, 154, Χ, 195, Hesiod. Sc. 242. Herodot. 1, 181 : Π. στερεὸς καὶ ἐπὶ τούτῳ π. ἄλλος... μέχρι οὗ ὀκτὼ πύργοι. Ἀναβαίνειν ἐπὶ πύργον id. 3, 74. Φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ π. 3, 75. Frequens etiam ap. Tragicos quum de turribus qui proprie dicuntur, tum de muris turres impositas habentibus (Dio Chr. vol. 1, p. 228 : Οἰκήματα ὑψηλὰ καὶ τετράγωνα ἐν τῷ τείχει τοὺς πύργους), ut Æsch. Sept. 234 : Δυσμενῶν δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει· Suppl. 956 : Πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην. Soph. OEd. C. 14 : Π. ... οἳ πόλιν στέγουσι· Ant. 122 : Στεφάνωμα πύργων. Ἰλίου, Ἑλλάδος, Τροίας πύργοι ap. Eurip. Hel. 409, Iph. T. 133, 139. Plato Critia p. 116, A : Πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν... ἐπιστήσαντες. Polyb. 4, 64, 11 : Τοὺς λοιποὺς π. τοὺς κατὰ τὴν χώραν ἐπέταξε τοῖς προνομεύουσι καταφέρειν.] Sic Xen. Hell. 7, [2, 7] : Τοὺς πύργους ἀναβάντες· 6, [2, 10] : Κατιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων. [De turribus mobilibus, quarum usus in obsidionibus fuit,] Cyrop. [6, 1, 53 : Τοιοῦτοι δὲ πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες ἐδόκουν αὐτῇ μεγάλη ἐπικουρία γενέσθαι τῇ ἑαυτῇ φάλαγγι, μεγάλη δὲ βλάβη τῇ τῶν πολεμίων τάξει·] 6, [2, 18] : Ἐν πύργοις ἑστῶσι ξυλίνοις, de aurigis. [Polyb. 5, 99, 9. || De ædicula eminentiore solitaria, in qua mulieres versantur, Demosth. p. 1156, 10 : Αἱ ἄλλαι θεράπαιναι ἐν τῷ π. ἦσαν, οὗπερ διαιτῶνται· et l. 12 : Κλείουσι τὸν π. Philostr. p. 863 : Πύργος... παρθενεύουσι δ' ἐνταῦθα αἱ... κόραι. Πύργος Herus ap. Musæum 32. Π. Cassandræ ap. Lycophr. 349, 1460, ut *turris* de thalamo dixit Horat. Od. 3, 16, 1, quem Acrisius filiæ exstruxerat, ut omnes ab ejus commercio arceret. Π. Τίμωνος solitaria habitatio Timonis vocatur ab Pausan. 1, 30, 4. Hæc et alia contulerunt Jacobs. ad Anthol. vol. 8, p. 333, et ad Palat. vol. 3, p. 315, Coraes ad Heliod. vol. 2, p. 28. || Singularis vocabuli usus in civitate Teiorum fuit, quorum tribus in πύργους, Turres, divisæ erant, quemadmodum tribus Atticæ in δήμους, Pagos. Sic in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 649 : Ὀρθαγόρης, τοῦ Πολέω πύργου. Εὐθυφρήμων τοῦ Βοίου πύργου, et sic porro. V. Bœckh. p. 650, 651. || Figurate, Præsidium. Hom. Od. Λ, 556, de Ajace : Πύργος Ἀχαιοῖς. Alcæus ap. schol. Soph. OEd. T. 56 : Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρήιοι. Eur. Alc. 311 : Παῖς ἄρσην πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν· Med. 390 : Ἢν μέν τις ἡμῖν π. ἀσφαλὴς φανῇ· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ ὀχύρωμα σωτηρίας· καταχρηστικῶς δὲ τὴν σωτηρίαν πύργον ὠνόμασεν. Soph. Aj. 159 : Σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται. De defensore OEd. T. 1200 : Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας, quod schol. exp. ἀπαλλάξησις. « Joann. Chrys. In Psalm. 29, de spe in Deo collocata : Τοῦτο τεῖχος ἄρραγές, τοῦτο ἀσφάλεια ἀχείρωτος, τοῦτο πύργος ἄμαχος. Ab eodem Goliath, ad potentiam et robur significandum, vocatur πύργος σάρκινος Hom. 17 ad populum Antiochenum et Hom. 46 in Genesin. Elephantes πύργοι ἔμψυχοι ap. Basil. M. Hom. 9 in Hexaem. p. 120. » Seager.] || Utuntur hac voce Latini quoque, pro Alveolo in quo agitantur ante jactum tesseræ, ut quidam volunt, qui et Fritillum appellari tradunt. Horat. [Sat. 2, 7, 16] : Qui pro te tolleret atque Mitteret in pyrgum talos. [Sidon. Epist. 8, 12. Agathias Anth. Pal. 9, 482, 23 : Πύργου δουρατέου κλίμακι· ubi v. Jacobs. vol. 11, p. 103.] || Est et πολεμιστήριον ὄργανον, Hesych. : ut Turres ambulatoriæ ap. Veget. [V. locos Xenoph. supra allatos.] || Idem Hesych. dicit esse τάξιν ὁπλιτῶν ἐν τετραγώνῳ. Itidemque Eust. [p. 481, 45; 892, 11] esse τάξιν στρατιωτικὴν τετραγωνοειδῆ, κατὰ πλινθίον συντεταγμένην : inde nominatam, quia πεπύκνωτο τετραγωνοειδῶς, κατὰ σχῆμα πύργου· et p. 469 : Πύργος δέ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα τάξις τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Hujus autem usus hoc exemplum affert Hesych. [ex Il. Δ, 334] : Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών, Quadratum Achæorum agmen quandam turris formam efficiens. Utitur et Eur. [Respicit fortasse Hec. 1112 : Φρυγῶν πύργους πεσόντας... Ἑλλήνων δορί.]

[Πύργος, ἡ, Pyrgus, oppidum Elidis, ap. Herodot. 4, 148, Polyb. 4, 77, 9 et 80, 13. Numero plur. ap. Strabon. 8, p. 348, et Steph. Byz. : Πύργοι, πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν Πυργῖται (in Πυργῆται corruptum in libris aliquot Strab. l. c.). Hesych. : Πυργῖται, οἱ Κρῆτες. Sunt et alia castella alibi Πύργος vel Πύργοι appellata, ut ap. Polyb. 5, 102, 6, Strab. 5, p. 225, Ptolem. 3, 1, alios. Livius 27, 32 : « Postero ad castellum, Pyrgum vocant (Elei) ... copias duxit. » De una vero turri intelligenda sunt ap. Strabonem πύργος Καπίωνος 3, p. 140, Πελώρου p. 171, Νεοπτολέμου 7, p. 306, Στράτωνος 16 p. 758, Φάρου 17 p. 791, Εὐφράντα p. 836.]

[Πυργοσείστης, ὁ, Turrium concussor s. eversor. Nomen machinæ bellicæ ap. anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 580, 6.]

[Πυργοσκάφος, ὁ, Turris eversor. Lycophro 469 : Δοθιῆνα πρωτοίχματα τῷ π.]

[Πυργοτέλης, ὁ, Pyrgoteles, n. pr. scalptoris. Conf. Sillig. Catal. artif. p. 398, et Letroun. *Journ. des Sav.* 1845, p. 674. Hase.]

Πυργοῦχος, ὁ, ἡ, Turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur Tigna quæ turres sustinent. Pollux [1, 92] : Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπικαταπηγοῦνται πυργοῦχοι δύο. Polyb. [16, 3, 12] : Ἀπέβαλε τὸν δεξιὸν ταρσὸν τῆς νεὼς, ὁμοῦ συῤῥαγέντων καὶ τῶν πυργούχων, Simul confractis tignis quæ turres fulciebant. Sed ibi scriptum Πυρσούχων. Significaret autem πυρσοῦχος, Facem accensam tenens. [Rectam scripturam etiam Casaub. restituit.]

Πυργοφορέω, Turrim gesto. [Lucian. De dea Syr. c. 15.]

Πυργοφόρος, ὁ, ἡ, Turrifer s. Turriger. Synes. Ep. [3, p. 158, D], πυργοφόρος Κυβέλη [Paul. Silent. Anth. Pal. 5, 260 : Ῥείης π. δαίκαλον]· quæ a Statio Mater turrigera dicitur, ab Ovidio Dea turrigera. Sic et Virg., Qualis Berecynthia mater invehitur curru Phrygias turrita per urbes. Et rursum Ovid., Turrifera corona Cybeles. [Suid. : Δημήτηρ· ἡ γῆ, οἱονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Vide Codin. p. 601. « Heliod. Æth. 9, 16 : Π. ἐλέφαντες. » Hase.]

[Πυργοφύλαξ, κος, ὁ, Turris custos. Æsch. Sept. 174 : Ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς τᾶσδε πυργοφύλακες. Const. Manass. Chron. 4146; Eustath. Opusc. p. 187, 80.]

Πυργόω, Turri instruo et munio, ut vidisti in Ἀπύργωτος. [In Gl. : Πεπυργωμένος, Turritus. Hom. Od. Λ, 26, de Amphione et Zetho : Θήβης ἕδος ἔκτισαν ... πύργωσάν τε. Eur. Bacch. 172 : Ὃς ἐπύργωσ' ἄστυ Θηβαίων· Andr. 1010 : Φοῖβος ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον. Orac. ap. Herodot. 1, 174 : Ἰσθμὸν δὲ μὴ πυργοῦτε. Forma media Xenoph. Cyrop. 6, 1, 20 : Τέκτονας εἰς τὸ ἡμῖν ὀχυρὰ πυργοῦσθαι.] Item, Eveho in turris altitudinem, In altum tollo, Evcho. [Greg. Naz. vol. 2, p. 147, C : Μὴ κεφαλὰς πυργοῦτε νόθοις πλοκάμοισι.] Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 39] in Æschylum : Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, i. e. ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγών, ut Suid. exp. : ap. quem et hæc leguntur, ex Damascio citata : Τοῖς ἐπὶ μήκιστον εὖ μάλα πυργώσασι τὴν φιλοσοφίαν. Itidem ap. Aristoph. Pac. [749] : Πυργῶσαι τέχνην, schol. exp., ὑψῶσαι, αὐξῆσαι, μεγαλῦναι. Sicut vero in superiore epigr. Æschylus dicitur tragicam musam πυργῶσαι, ita de eodem Æschylo ap. Aristoph. Ran. [1004] : Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά, Καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. [Eur. Suppl. 998 : Ἀοιδὰς εὐδαιμονίας ἐπύργωσε· Tro. 844 : Ἔρως, ὃς τότε μὲν μεγάλως Τροίαν ἐπύργωσας, θεοῖσιν κῆδος ἀναψάμενος. Ib. 608 : Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω τὰ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν· Herc. F. 475 : Ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσι πατὴρ ἐπύργου. Menand. ap. Stob. Flor. 102, 3, de medicis jactatoribus : Πυργοῦντες αὑτούς. Exaggero, Eur. Med. 526 : Λίαν πυργοῖς χάριν· Heracl. 294, de præconibus : Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.] Et pass. Πυργοῦται pro ὑψοῦται, Hesych., [Phot.] et Suid. [Æsch. Pers. 192 : Χἠ μὲν (mulier) τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, quod schol. exp. ἐκοσμεῖτο καὶ ἤρετο. Dionys. A. R. 9, 53 : Ἃ μισητὰ παρὰ τοῖς προτέροις ἦν, ταῦτα πυργοῦταί τε νῦν καὶ θαυμάσια ἡλίκα φαίνεται τοῖς διεφθαρμένοις ἀγαθά. De superbientibus Eur. Herc. F. 238 : Σὺ μὲν λέγ' ἡμῖν οἷς πεπύργωσαι λόγοις. Ion ap. Sext. Emp. p. 294 : Οὐ γὰρ λόγοις Λάκαινα πυργοῦται πόλις. Πεπυργῶσθαι φρένας Eur. Rhes. 122, Or. 1568.] Item, Veluti turri munio. Nonn. [Jo. c. 4, 183] : Λαὸν ἀλήτην Πίστιος ἀῤῥαγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις, ubi etiam exp. Erexerunt et stabilierunt. Ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 285], πυργωθεὶς ἐλέφας, Turritus et ingens, s. potius Turritus, i. e. Turrim impositam gerens : ut Plin., Elephanti turriti cum sexagenis propugnatoribus.

[Πυργρόω vitiose pro πυργηρέω, quod v.]

[Πυργώ, οῦς, ἡ, Pyrgo, Alcathoi uxor. Pausan. 1, 43, 4.]

[Πυργώδης, ὁ, ἡ, Turri similis. (Turritus, Gl.) Soph. Tr. 273 : Ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.]

Πύργωμα, τὸ, Turris, i. q. πύργος. [Munimentum. Orac. ap. Herodot. 7, 140 : Ἀπολεῖ πυργώματα. Æsch. Sept. 30 : Πύλας πυργωμάτων· 469 : Ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.] Eur. Phœn. [294 : Ἑπτάστομον π. Θηβαΐας χθονός· Hel. 151 : Ἰλίου πυργώματα. G. D. Apollod. Poliorc. p. 29, 5 : Ἰσοῦψὲς τῷ τείχει π. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 2, de Antiochia Syriæ : Περιαστράπτει πυργώμασι. Nicet. Paphl. Laud. Hyac. p. 47, 20 : Π. καὶ στεφάνωμα. Hase.] Sic Idem πόλισμα dicit pro πόλις.

[Πύργων, ωνος, ὁ, Pyrgon, inter nomina in γων, γωνος, ap. Arcad. p. 10, 15 (ubi l. 14, post δύναμιν excidit μεῖζ), ex quo corrigendus Chœrob. In Theodos. p. 74, 28, ubi πύργων πύργωνος. G. Dind.]

Πύργωσις, εως, ἡ, i. q. πυργοῦχος, in nave, Hesych. [Apud Hesych. et ad Πυργοῦχος et ad Πύργωσις, inter quas glossas alia media est, adscriptum μέρος τι τῆς νεώς, quæ interpretatio priori aptior est quam alteri. G. D. || I. q. πυργοποιία. Philo vol. 1, p. 505, 15. Hase.]

[Πυργώτης, ὁ, ὄνομα κύριον, Suid. Idem supra, Πυργιώτης, ἀπὸ τόπου.]

[Πυργῶτις, ἡ, Turrita. Æsch. Sept. 346 : Ὀρκάνα π.]

Πυργωτός, ἡ, όν, Turritus. Athen. 5, [p. 196, C Π. ἐκπετάσματα, Aulæa turrita, Turres referentia. Schweigh. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, n. 155, 28 : Χιτῶνα π. ἐμ πλαισίῳ, Cujus limbus ad modum fastigiorum turrium exsectus est. Ib. 48 : Χιτωνίσκος λευκὸς π. Conf. Osann. Syll. 1, 9, p. 89, et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 339, 5. Hase. Π. στέφανος Phurnut. De N. D. c. 6.]

[Πυρδάξ, ὁ, ἡ, Igni consumens. Æsch. Choeph. 606 : Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆ τινα πρόνοιαν. Lectio incerta.]

Πύρδαλον sive Πύρδανον, τὸ, Igniarium, i. q. πύραυνον [πύραυνος], etiam Titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; nam πύρδαλον, Hesychio est τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον, ἢ λείψανον : et, Πύρδανα, τὰ λείψανα [Hanc partem glossæ habet etiam Phot. p. 476, 7] καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός : quæ Homerus σπέρμα πυρὸς vocat, ut Odyss. Ε, [490] : Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Eidem Hesych. Πύρδαλον est ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον, Locus in quo ignis accenditur ad coquenda obsonia, assandas carnes : i. e. Culina, Coquina : ut supra πυροδαίσιον. [Forma Laconica apud Hesych. : Πούρδαιον (Πούρδανον Hemst. ad Thom. M. p. 592), μαγειρεῖον. Λάκωνες. Πουρδαῖον, quod pro πυροδαίσιον dictum sit, Ahrens. De dial. Dor. p. 78.]

[Πύρεθρον. V. Πυρίτης.]

[Πυρεία, ἡ. Jesaias 54, 16 : Χαλκεὺς φυσῶν ἐν πυρεία ἄνθρακας. Alii libri πυρία, alii πυρί, quod verum.]

Πυρεῖον, τὸ, Igniarium, Materies arida ad accendendum ignem; qua signif. πύρδαλον supra. Item Igniarium, i. e. Lapis pyrites. Lucian. [Ver. H. 1, 32] : Αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα. Plato Rep. 4, [p. 435, A] : Τάχ' ἂν παράλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. [Diodor. 5, 67 : Προμηθέα ... εὑρετὴν γενόμενον τῶν π.] Sic Synes. : Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτέλεσμα φωτοειδὲς ἐγγονων; ubi Bud. exp. πυρέκβολος. Nota etiam πυρεῖα dici Silices ex quibus chalybe percussis elicitur ignis, et in fomite suscipitur. Utroque modo accipi potest ap. Soph. initio Philoct. p. 379 meæ edit. [36], ubi Neoptolemus Philoctetæ speluncam ingrediens dicit se nil aliud reperire quam στειπτὴν φυλλάδα, αὐτόξυλον ἔκπωμα et πυρεῖα. Schol. tamen exp. πυρόβολα. [Theocr. 22, 33 : Πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.] Itidem ap. Suid. : Πυρεῖα καὶ ὀξέα δόντες Σίνωνι· qui postea τὰ πυρεῖα καὶ τὸν πυρσὸν ἀνίσχει τοῖς πολεμίοις. Ap. Eund. [ex Niceph. Brev. Hist. p. 12, A] : Τάς τε πόλεις καθῄρει καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν. Ubi diversa a præcedentibus signif. accipi videtur. [Intelliguntur ignis delubra apud Persas ignem colentes.] Ipse vero quum πυρεῖον exposuisset θυμιατήριον, subjungit quos citavi locos. Hesychio πυρεῖον est ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν : idem fere cum πύραυνος. [De usu πυρείου in ecclesia v. quæ collegit Ducang.] Ionica resolutione dicitur Πυρήϊον. Et plur. πυρήϊα [ap. Apoll. Rh. 1, 1184], Igniaria, i. e. Ligna arida ad accendendum ignem, Silices ex quibus ignis excuditur. In Lex. meo vet. πυρήϊα exp. τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ, et secundum quosdam οἱ πυρέκβολοι : additurque, Πυρήϊα ὀνειάτειον. [Similiter schol. Apoll.] Reperitur et Πυρίον itidem pro Igniario. Theophr. H. Pl. 1. 5, fin. : Πυρία μὲν γίνεται ἐκ πολλῶν, ἄριστα δὲ ἐκ κιττοῦ· C. Pl. 1, 26 [21, 7] : Τὰ πυρία ἄριστα καὶ κάλλιστα ἐκπυροῦται τῶν δένδρων, Igniaria ex istis arboribus facillime ignem concipiunt. [Recte nunc ubique πυρεῖον.] || Πυρίον, Hesychio est τὸ σάρον ἢ θυμιατήριον : ut et Suidas præcedens πυρεῖον itidem θυμιατήριον exp. Quomodo accipi videtur, inquit Bud., 2 Paralip. 4, fin. : Αἱ φιάλαι καὶ αἱ θυΐσκαι καὶ τὰ πυρία χρυσίου καθαροῦ, Phialæ et mortariola et thuribula, ut vetus Versio Hebr. textus habet. Sed notandum Complutensem edit. habere πυρεῖα, per diphthongum, ut et paulo ante [v. 11] : Τοὺς λέβητας καὶ τὰς κρεάγρας καὶ τὰ πυρεῖα. [Quæ sola vera forma est ubique nunc vel restituta vel restituenda.] Eadem editio sine diphthongo, Exod. 27, [3] : Τὰς φιάλας αὐτοῦ (sc. τοῦ θυσιαστηρίου) καὶ τὰς κρεάγρας αὐτοῦ καὶ τὸ πυρίον αὐτοῦ. Ubi vetus Versio habet, Lebetes ad suscipiendos cineres, et forcipes atque fuscinulas, et ignium receptacula. Quam interpret. ceteris prætulerim, quum Hesych. quoque tradat πυρεῖον esse ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν.

[Πυρεκβολέω, Ignem ejicio. Eustath. Opusc. p. 240, 50; Georg. Pach. Mich. Pal. p. 183, A. G. Dind. Germ. CPol. Contra Bogom. p. 115, B Grets. : Πυρεκβολῶν ἀστραπάς. Hase.]

[Πυρεκβολίτης, ὁ, Ignem ejiciens. Schol. Luciani Ver. Hist. 1, 32, τὰ πυρεῖα exp. τοὺς πυρεκβολίτας λίθους, male de lapidibus cogitans, quum non his, sed lignis usi sint veteres : de quo dixit Bast. Ep. crit. p. 141.]

Πυρέκβολος, ὁ, ἡ, Ignem ejiciens, evomens, Ignivomus. Ap. Alex. Aphr. Probl. [1, 38] : Ἐπὶ πυρεκβόλων. I. e., Polit. interpr., In iis quæ πυρέκβολα, i. e. Ignivoma, dicuntur. Vide Πυργόνος. [Theodos. Acroas. 1, 217, et 5, 49 : Φλεγμονὰς πυρεκβόλους. Alia v. ap. Ducang.] Item Silex scintillas edens. [Athan. t. 2, p. 382, E : Κατὰ λίθου π. Pisid. Κοσμουργ. 498 : Ἐκ τῶν ἐνύγρων π. Hase.] Vide in Πυρήϊον. At Πυρέκβολος Bud. Ignis elisus. [Πυρέκβολος, Ignivomus, Flammivomus, Πυρέκβολον, Fomes, Malleolus, Gl.]

[Πυρέκγονος, ὁ, ἡ, Flammæ alumnus. De animalibus in igne viventibus, Pisid. Opif. 1028, p. 413. Kall.]

Πυρεκτικὸς, ἡ, ὸν, Febrilis : ut π. ἀνωμαλία, Febrilis inæqualitas, Galen. Ad Glauc. 1. [Id. vol. 19, p. 595, 4 et 614, 18 : Π. νοσημάτων · vol. 14, p. 658, 2 : Παροξυσμὸν π. Hase. Oribas. p. 58, 59, 235 ed. Matth.]

[Πυρεκτικῶς, Febriliter, Febrili morbo. Achmes Onirocr. p. 19, 25 : Ἀσθενεῖ π. Hase.]

[illegible handwritten marginal note]

[Πυρεμβόλιον, τὸ, Malleolus, Gl.]

[Πυρενσάζειν mendose videtur scribi ap. Philon. vol. 1, p. 450, 34, ubi edd. conj., πῦρ ἐναύειν, Ignem accendere. Hase.]

[Πυρένδροσος, ὁ, ἡ, Leont. ap. Jo. Damasc. Pro imagg. p. 47, 5, Serm. 1. Boiss.]

[Πυρένθεος, ὁ, ἡ, Leont. ap. Jo. Damasc. Pro imagg. p. 47, 7, Serm. 1. Boiss.]

Πύρεξις, εως, ἡ, ipsum πάθος τοῦ πυρέττοντος, s. πυρετὸς, Febris.

Πυρέσσω sive Πυρέττω, [Perf. πεπυρεχότες ap. Aristot. Probl. 11, 22,] itidem, ut πυρεταίνω, Febrio, Febricito. [Eur. Cycl. 227; Aristoph. Vesp. 813.] Plut. [Mor. p. 127, B] : Καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Idem, Ἐν τῷ πυρέττειν. Idem [Mor. p. 691, F] : Οἱ πυρέττοντες ἢ καυματιζόμενοι. Idem, Τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν. Et in Alex. [c. 75] : Πυρέττοντα μανικῶς. Item πυρέττω πυρετὸν ap. Alex. Aphr. Sic Galen. Ad Glauc. 1 : Πυρέττω τοῦτον τὸν πυρετὸν, Hac febri laboro. [Sext. Emp. p. 499, 20 : Τὸ ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων ἔρευθος. Id. p. 467, 22 : Οἷον πυρέσσοντας. Antyll. ap. Stob. 101, p. 546, 19 : Τοῖς πυρέσσουσιν εὐφορώτατον εἶναι (τὸν ὄρθρον). Hase.] Philostr. vero Her. [p. 679] etiam πυρέττοντας τεταρταίῳ, Quartana febre laborantes : ut Lucian. [De hist. conscr. c. 1] : Πυρεταίνει [nunc πυρέττει ex libris melioribus] λιπαρεῖ πυρετῷ. Ap. eund. Lucian. ἀορίστως, Ὡς πυρέξαι πολλούς. [Deor. conc. c. 12. Anton. 8, 11.]

Πυρεταίνω, Febrio, Febricito, Athen. [1, p. 33, F] de vino Thebaico : Οὕτως ἐστὶ λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν · ut Colum., Febrienti datur. Itidem Lucian. [Scyth. c. 2 : Πυρεταίνοντάς τινας πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ ·] initio libelli sui Quom. hist. scrib. : Ἀβδηρίταις ἐμπεσεῖν τι νόσημα · πυρεταίνειν [πυρέττειν restitutum e codd.] μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. Ubi etiam nota πυρεταίνειν πυρετῷ, infra vero πυρέττειν πυρετόν. Bud. scribit Πυρετταίνω [vitiose] gemino τ, afferens hunc l. Hieroclis ex Hippiatr. [p. 6, 1] : Τὸν δὲ πυρετταίνοντα φλεβοτομεῖν ἀναγκαῖον, Febrienti secanda vena est. [Greg. Nyss. t. 3, p. 226, D. Galen. vol. 19, p. 517, 8 : Πυρεταινόντων. Id. vol. 6, p. 34, 10 : Τοῖς πυρεταίνουσι. Hase.] [illegible handwritten note]

[Πυρετιάω, Febricito. Geopon. 11, 23, 2.]

[Πυρετίδης, ὁ, Pyretides, n. pr. viri ap. Isæum p. 39, 40; 40, 20 et 28.]

Πυρέτιον, τὸ, Febricula. Alex. Aphr. 1 Probl. [81] : Πυρέτια λεπτὰ κέκτηνται, Laborant febriculis. [Hippocr. p. 1109 : Π. ξυνεχέα.]

Πυρετὸς, ὁ, Igneus calor, æstus, Hesychio φλογισμὸς, καῦμα. Hom. Il. X, [31] de sirio s. canicula : Φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι · ut Virg., Torrens sitientes sirius Indos Ardebat cœlo. Lucan., Rapidus qua sirius ignes Exerit. Stat., Nec calido latravit sirius astro. Rursum Virg., Sirius ardor, Æstifer canis; Horat. Flagrans canicula, qui etiam dicit Caniculæ æstus; Ovid., Sitiens canicula. Verum schol. annotat, non solum accipi hic posse τὴν τοῦ ἀέρος ἐκπύρωσιν, sed etiam usitata signific. Febrem. || Nam passim recepta significatione πυρετὸς est Febris. [Plato Phædon. p. 105, C : Ὧ ἂν π. ἐγγένηται. Theæt. p. 178, C : Αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι. Demosth. p. 1260, 20 : Πυρετοὶ δέ μοι παρηκολούθουν συνεχεῖς καὶ ἀλγήματα.] Πυρετὸς, inquit Gorr., Febris, variis modis definitur a Galeno : calor præter naturam, totum corpus occupans : calor præter naturam in corde existens : calor immodice auctus, ut et hominem offendat, et actionem lædat : calida intemperies in totum corpus diffusa : et calor nativus versus in ignem : a quo quidem calore igneo πυρετὸς Græcis dicitur, ut Latinis a fervore Febris. Sunt autem febrium multiplices differentiæ, quas breviter complectitur Hippocr. 6 Epid. A caloris enim substantia, alia δακνώδης πυρετὸς dicitur, i. e. Mordax, alia πρηῢς, i. e. Mitis. Ab ejusdem caloris motu, alia ἐπαναδιδοῦσα, alia ὀξεῖα, i. e., alia Increscens, alia Acuta dicitur. A materia, s. a subjecto caloris in quo ipso accenditur, alia ἐφήμερος, h. e. Diaria, quam Hippocr. πνευματώδη, h. e. Flatuosam, appellat, quæ in spiritibus inflammatis consistit : alia ἑκτικὴ, Quæ in solidis partibus accensis est : alia νοτώδης, s. Humida, quæ est in subjecto humore, vel sanguine, vel pituita, vel bile utraque. A propinquo febris, s. potius materiæ febrilis, accidente, sc. colore, alia ἐξέρυθρος, h. e. Rubens, cujusmodi sanguinea est, ut synochi : alia ἔξωχρος, s. Pallida, ut quæ a multa bile flava : alia πελιὴ, i. e. Livida, ut quæ est a pituita aut humore usto. Sunt et aliæ differentiæ, ut ab accidentibus, διαλείπων καὶ συνεχὴς πυρετὸς, Intermittens et continua febris : et ex intermittentibus, ἀμφημερινὸς πυρετὸς, τριταῖος, τεταρταῖος [Plat. Tim. p. 86, A], Quotidiana febris, tertiana, quartana, sive vera ea sit, s. notha, s. simplex, s. complexa. Ex continuis vero, ἡμιτριταῖος πυρετὸς, καυσώδης, κρυμώδης, τυφώδης, λοιμώδης, ἠπίαλος, σύνοχος : a parte affecta, ἡπατικὸς, σπληνικὸς, πλευριτικὸς, συναγχικὸς, ἰκτερικός : a symptomate, φρενιτικὸς, κωματώδης, καταφορικὸς, ληθαργικός. Hæc inter alia Gorr.; apud quem plura tibi videnda reliqui. [Adde quæ Foes. ex Hippocr. collegit.] Vide et Galen. in libro quem De differentiis febrium inscripsit. Plutarch. Præc. sanit. [immo Conjub. p. 141, B] : Τοὺς ἐξ αἰτιῶν ἀδήλων γεννωμένους πυρετούς · Symp. 5 [3], 8 [p. 656, E] : Ἡ ὥρα τοὺς πυρετοὺς ἀρχομένη μὲν ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει · προϊούσης δὲ, μᾶλλον καθίστανται καὶ ἀπολήγουσι. Cui ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει πυρετὸν oppositum ap. Lucian. Quom. hist. scr. [c. 1] : Ἔλυσε τὸν πυρετόν. Præterea ut ibi καθίσταται καὶ ἀπολήγει πυρετὸς, sic et ap. Athen. 3 : Πυρετὸς ἀνῆκεν, Remisit febris. Contra ap. eund. Plutarch. in Præc. sanit. [p. 127, E] : Μὴ φθάσῃ καταλαβὼν αὐτὸν ὁ πυρετὸς ἀναρίστους. Item Dem. [p. 118, 20] : Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ, Tanquam circuitus quidam aut impetus febris. [Lucian. Philops. c. 9 : Οἱ ἐκ περιόδου π.] || Tradunt πυρετὸς nonnunquam κατ' ἀντίφρασιν accipi pro ῥῖγος, Rigor et horror, Horridus rigor. Ac certe sunt et febres quædam horridæ : ut Celsus 3, 3 : Febres aliæ protinus incipiunt a calore, aliæ ab horrore. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescunt : horrorem, ubi totum corpus intremit. Et a Græcis memorantur ῥιγοπύρετοι, ac λειπυρίαι. [Aristot. H. A. 8, 23 : Ὃ ἐστιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις π., τοῦτό ἐστιν ἐν τοῖς βουσὶ τὸ κραυρᾶν.]

[Πυρετὸς, ὁ, Pyretus, n. fluvii ap. Herodot. 4, 48 : Τὸν Σκύθαι Πόρατα καλέουσι, Ἕλληνες δὲ Πυρετόν.]

[Πυρετοφόρος, ὁ, ἡ, Febrem ferens. Schol. Soph. Œd. T. 27.]

[Πυρετταίνω vitiose pro πυρεταίνω, quod v.]

Πυρετώδης, ὁ, ἡ, Febrilis, Cum febrili calore conjunctus, Febrem imitans, Febres excitans s. invehens. [Πυρετῶδες ἕλκος aut πυρῶδες dicitur Hippocrati, Ulcus igneum aut incensum quodque inflammatione tentatur ex nimia constrictione in deligando, p. 767, E; 870, C. Sic ὀστέον πυρετῶδες p. 908, F, ex male curata superjecta carne, aut inflammationem concipiente, et nimis astricta. Et πυρετῶδες σῶμα p. 97, A, Corpus febriculosum, ad febres opportunum potius quam febricitans, quod alii aliis febribus facilius et levi ex occasione vexantur, ut est corporis habitus ad cacochymiam magis comparatus. Foes. Galen. vol. 6, p. 850, 5 : Π. διάθεσις · vol. 18, part. 1, p. 145, 11 et 297, 1, θερμασία · vol. 19, p. 426, 2, θερμότης. Hase. Π. νότοι Aristot. Probl. 1, 23; 26, 51.] || Item πυρετώδης Hippocrati θερμὸς, dicenti κοιλίᾳ πυρετώδης pro θερμοτάτη. Gorr. [Πυρετωδέστερος, Hippocr. De art. p. 816.]

Πυρεὺς, έως, ὁ, Qui igni inflammat s. ignes subjicit, Incendiarius. Hesych. : Πυρέας, πυρπολήτας, ἐμπυρισθέντας τὴν πόλιν, [ἀπὸ τῆς πυρεὺς εὐθείας]. Nisi reponendum sit ἐμπυρωθέντας. [Turibulum interpretatur Jacobs. in Anth. Pal. 13, 13 : Τόνδε πυρῆ' ἀνέθηκε Πολυκλέιτου φίλος υἱὸς, Salmasii secutus conjecturam, qui πυρῆ' intulit pro πυρῆς, de quo v. s. v. Πυρῆς.]

[Πυρευστικὸς vitiose pro πυρευτικὸς, quod v.]

[Πυρευτὴς, ὁ, Qui cum facibus piscatur (i. e. noctu). Pollux 1, 96, ubi πυραυτὴς, quod corrigendum ex codd. || Hinc adject. Πυρευτικὸς, ἡ, ὸν, annotatum ib. 97 et 7, 139, utrobique πυραυτικὴ scriptum, quod priore loco ex codd., altero sine codd. corrigi oportet. Sumtum autem est ex Plat. Soph. p. 220, D, ubi π. θήρα est Piscatio quæ cum facibus peragitur.] Πυρευτικὴ χρεία, Igniarius usus. Theophr. H. Pl. 5, 3 [1, 12] : Χείρω, καὶ πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν καὶ πρὸς τὴν πυρευτικήν. [Recte nunc legitur πυρευτικήν.]

[Πυραυτὴς vitiose pro πυρίτης, quod v.]

[Πυραυτικός. V. Πυρευτής.]

Πυρεύω, Igni inflammo, Ignem immitto, ex Plat. Epist. [immo Leg. 8, p. 843, E] : Πυρεύων τὴν ὕλην, Ignem in materiam s. sylvam immittens. Videtur etiam accipi pro Ignem excito, accendo, πῦρ καίω καὶ ἀνάπτω.

Πύρεφθον, τὸ, i. q. πυρίεφθον. [Colustra, Gl.] Vide in Πυός [et s. v. Πυρίεφθον].

[Πυρεῖον. V. Πυρεῖον.]

Πυρὴν, ῆνος, ὁ, Nucleus, s. potius Quod in pomo ligneum osseumve est, ut sansa in olivis. Idem, Os quoque et Lignum dicitur. Plin., Palmæ nullo intus pomi ligno. Suet., Olearum ac palmularum ossibus incessebatur. Eodemque modo Hesych. ὀστοῦν exp. infra in Πυρήνη. [Aristot. Probl. 20, 24 : Τέλος ὁ π. ἔχει τὸ σπέρμα. Π. ἐλαίης Herodot. 2, 92. Diodor. 3, 45 : Ἄπυρος χρυσὸς κατὰ τὸ μέγεθος παραπλήσιος πυρῆνι · ubi schol. in cod. Ursini τῷ τῆς ἐλαίας ὀστῷ. « Theophrast. C. Pl. 5, 18, 4 : Τὸ σπέρμα τῆς ἐλαίας πυρῆνι περιέχεται. Πυρῆνας post θέρμους et ἐλαίας inter venalia τραγήματα memorat inscr. Attica ap. Boeckh. Œcon. civ. vol. 2, p. 345. » Schneid.] Theophr. de mespilorum quodam genere, quod σατάνειον vocat [H. Pl. 3, 12, 5] : Φέρει τὸν καρπὸν μείζω καὶ λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Quæ Plin. sic interpr., Majus pomum candidiusque, acini molliore ligno. Itidem πυρὴν interpr. Lignum in Ἀπύρηνος. Diosc. 1, 139, de olea : Τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ πυρῆνος, Quod osse continetur, Sansarum medulla, ut Hermol. Barbarus vertit; Quod intra nucleum est, ut Ruellius. Plin. certe ipse Nucleus interpr., nam hæc verba Dioscor. 1, 150 : Οἱ δὲ πυρῆνες τῶν φοινίκων καίονται ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, sic reddidit, 23, 4 : Nuclei palmarum cremantur in fictili novo. [Ὁ τοῦ φοίνικος καὶ τῆς ἰτέας π. Theophr. C. Pl. 1, 19, 2.] Malo etiam Punico πυρῆνες tribuuntur, itidemque Nuclei, ut Plin. dicit mala Punica sapore vinosa parvum nucleum habere. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 6.] Diosc. 1, 152 : Τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρὴν, i. e., Ruellio interpr., Nuclei acinorum acidi Punici. Et ibid. : Τὸ ἀπόθλιμμα τῶν πυρήνων, Expressus nucleorum succus. Plin. l. c. dicit, Acinis detracto cortice tusis. [Hippocr. p. 529, 31 : Ῥοιὴ ξὺν τῷ πυρῆνι στάσιμον. A Galeno τῶν Κατὰ τόπους l. 6, τοὺς στροβίλους quoque, i. e. Nucleos nucis pineæ, πυρῆνας vocari scribunt. Itidem Athen. [2, p. 57, B] de Mnesitheo medico : Ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων (s. τῶν πιτυίνων καρύων) τοὺς πυρῆνας. Et mox, quum a vulgo πυρῆνας vocari ipsas Nuces pineas s. κώνους dixisset, Herodotum quoque sic usurpare addit, subjungens hæc ejus verba [4, 23] : Πυρῆνα ἔχει τοῦτο (sc. τὸ ποντικὸν κάρυον) ἐπὰν γένηται πέπον, Nucleum habet, quum maturuit. [Polyb. 12, 2, 4 : Ὁ (τοῦ λωτοῦ) καρπὸς π. ἔχει μικρόν.] Quidam Galen. alliorum quoque segmenta nominare πυρῆνας annotant. Aristot. dixit etiam πυρῆνας βοτρύων, quod Gaza vertit Vinacea. Sic idem Aristot. Probl. sect. 20, probl. 24 : Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν ἢ ἐλάττους πυρῆνας. Ibid. : Τέλος ὁ πυρὴν ἔχει τὸ σπέρμα · nam seri solent οἱ πυρῆνες quorundam fructuum interdum soli, interdum cum ipso pomo. Vide et Ἀπύρηνος, ac Μαλακοπύρηνος. [Aristot. Meteor. 1, 4 : Ἔνια διὰ τὸ ἐκθλίβεσθαι ῥιπτεῖται ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν δακτύλων π.] Pisci quoque πυρῆνες tribuuntur pro Spinæ. Vide Ἀπύρηνος. [Sumtum hoc ex Archestrati versu ap. Athen. 7, p. 299, A, ubi vulgo ἀπύρηνος μόνος ἰχθὺς, quod repetivit Eustath. p. 1240, 32, sed ἀπέρνος restituit Coraes.] || Πυρὴν dicitur etiam Specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, quam Chirurgi ad usus diversos adhibent, Gorr. [Galen. vol. 4, p. 666 : Πυρῆνα καθεῖναι εἴσω τοῦ τῶν μητρῶν αὐχένος. Paul. Ægin. 6, 21, ubi πυρήνη σμίλης vitiose scriptum pro πυρὴν σμίλης, et nomen instrumenti πυρηνοσμίλης pro πυρηνοσμίλης, quod correxit Schneiderus. G. D.] || Significat præterea, inquit idem Gorr., ap. Hippocr. τὸν χόνδρον, Granum, diciturque de thure, Galen. ἐν ταῖς Γλώσσαις [p. 552, ex Hippocr. p. 205, 41 : Λιβανωτοῦ πυρῆνας πέντε]. || Item Gemmæ nomen, Plin. 37, 11 : Pyren ab olivæ nucleo dicta est. Ubi observa eum aperte πυρὴν interpretari Nucleus. [|| Incerta signif. ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 90 : Τῷ πατρὶ θυμωθεὶς ... Μάρκος ὁ μικρὸς πυρῆνα (πυρρῆνα Plan.) σπάσας αὑτὸν ἀπηγχόνισεν.]

[Πυρηναία, ἡ, Pyrenæa, urbs Locridis, ap. Steph. Byz., ubi Holsten. comparavit Πυρηνίας urbis nomen ap. Procl. In Hesiod. p. 24 : Κλέψας ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ εἰς πόλιν ἦλθεν Αἰτωλίαν, ἀφ' οὗ συνέβη τὴν πόλιν κληθῆναι Πυρηνίαν.]

[Πυρηναῖος. V. Πυρήνη.]

Πυρήνεμος, ὁ, ἡ, Ignem ventilans. Ex Epigr. enim [Philippi Anth. Pal. 6, 101] affertur πυρηνέμους ῥιπίδας pro Ventilantes ignem folles, Ventilantia ignem flabella. [Flabellum describitur flammam vento, quem facit, excitans. Sed idem sensus continetur epitheto præcedente πυριτρόφους. Fortasse fuit ῥιπίδος πυρηνέμους. Archias Anth. Pal. 6, 207 : Νόθον καύθουσαν ἄκμα ῥιπίδα. Jacobs.]

[Πυρήνη, ἡ, Pyrene, nympha, Cycni ex Marte mater, Apollod. 2, 5, 11. || Bebrycis regis filia ab Hercule vitiata in monte Pyrenæo, quem hinc nomen suum accepisse fabula est ab Silio Ital. exposita 3, 420 seqq., explosa a Plinio H. N. 3, 3, 1. || Urbis nomen ap. Herodot. 2, 33 : Ἴστρος ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλιος ῥέει μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην · quem montis nomen pro urbis habuisse monuerunt interpretes. Est enim Πυρήνη complexus montium, qui Hispaniam a Gallia separant : de quibus Aristot. Meteor. 1, 13 : Ἐκ δὲ τῆς Πυρήνης (τοῦτο δ' ἐστὶν ὄρος πρὸς δυσμὴν ἰσημερινὴν ἐν τῇ Κελτικῇ) ῥέουσιν ὅ τε Ἴστρος καὶ ὁ Ταρτησσός. Polyb. 3, 35, 2 : Μέχρι τῆς προσαγορευομένης Πυρήνης · 34, 7, et 10, 1. Strab. 2, p. 106, 107, 127, 128; 3, p. 137, et alibi sæpe. Πυρήνης ἄκρα p. 120, 129, 160, 181. Πυρηναῖον ὄρος Dionys. P. 288, ubi libri plerique Πυρρηναῖον. Longe frequentius numero plurali Πυρηναῖα ὄρη, ut ap. Polyb. 3, 35, 7; 37, 9; 39, 4. Diodor. 5, 35. Strab. 2, p. 71; 4, p. 159, 161, 176, aliosque geographos. Πυρηναία Ἀφροδίτη ap. Strab. 4, p. 178 : Ἡ παραλία παρατείνει μέχρι τοῦ ἱεροῦ τῆς Π. Ἀφροδίτης. Conf. ib. p. 181.]

[Πυρήνηθεν, A Pyrene. Dionys. P. 698.]

[Πυρήνιον, τὸ, Parvus nucleus. Theophr. H. Pl. 3, 7, 4. Schneid. Porphyr. De abst. p. 113, 3, l. varie tentatio : Ἐπὶ πυρηνίων ἐγκρίας (sic). Hase.]

Πυρηνοειδὴς, ὁ, ἡ, Nucleo similis, Nuclei formam referens : π. ἀπόφυσις, Processus secundi spondyli cervicis, altus, durus, solidus, a superiori interna mediaque ejus sede erumpens, sursumque spectans. Sic autem vocatur a nuclei similitudine. Alii a nuce pinea κωνοειδῆ vocarunt : Hippocr. ὀδόντα appellavit, alii ὀδοντοειδῆ ἀπόφυσιν, ut inter alia Gorr. tradit. Meminit et Galen. De ossibus [vol. 2, p. 756, 13 et 17; vol. 4, p. 24, 2; 25, 3. Hase. Scriptura vitiosa per ι, de qua HSt. :] Πυρινοειδὴς [ap. Galen. vol. 4, p. 594, 595], i. q. πυρηνοειδής : ut πυρινοειδὴς ἀπόφυσις, de quo supra. || Πυρινώδης, i. q. πυρηνώδης, Nucleo similis, ex Aristot. H. A. 6, πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ, cum hac expos., quæ minime placet, Oculi velut nucleus constantes. [Recte nunc ubique per η.]

[Πυρηνοσμίλη, ἡ, nomen instrumenti chirurgici, de quo sub v. Πυρὴν, apud Paul. Ægin. 6, 21, p. 200, 45. T.]

Πυρηνώδης, ὁ, ἡ, Lignosus, Qui interiore ligno multo est, ut Plin., Interiore ligno aliis parvo, aliis gemino. Oppositum τῷ ἀπύρηνος. [Aristot. H. A. 6, 13.] Theophr. H. Pl. 2, 8, de palma : Φέρει δὲ, ἕως μὲν ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν · μετὰ δὲ τοῦτο, πυρηνώδη. [C. Pl. 1, 7, 3; 2, 7, 4; 2, 11, 7; 3, 7.]

[Πυρῆς, s. Πύρης, ητος, ὁ, Pyres, cinædicorum carminum scriptor, ap. Athen. 14, p. 620, E, ubi genit. Πύρητος τοῦ Μιλησίου. Qui Πύρρος ὁ Μιλήσιος vo-

catur ab Suida s. v. Σωτάδης. « Nec vero alterum utrum pro corrupto habendum est. Πύρρος et Πυρῆς nihil esse nisi diversas ejusdem nominis formas hoc argumento cognoscitur, quod spurius ille Homeri versus Il. T, 327 : Ἐν που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής, annotante scholiaste Veneto, in aliis exemplaribus ita scriptus ferebatur : Εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμὸς ὃν κατέλειπον. Quod nomen ne quis Πύρης scribendum conjiciat propter genitivum Πύρητος, quo Athenæus usus est, similiter a Θαλῆς formabatur Θάλητος. Idem nomen Πυρῆς poetæ anonymo Anth. Pal. 13, 13, restituendum ex cod. Palat. : Τόνδε Πυρῆς (male Salmas. πυρῆ') ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλος υἱός, ut docui in Delectu poet. Anth. Gr. p. 235. Ac fortasse etiam ap. Arcadium p. 25, 11, ubi conjunguntur nomina Θαλῆς Πυλῆς et Ποδῆς, pro Πυλῆς scribendum Πυρῆς, et ap. Plin. H. N. 35, 37, *Pyres Icius* pro corruptissimo nomine *Pyrreicus*. Suspicor autem hunc Pyrrhum non diversum esse ab eo cujus meminit Theocr. 4, 31 : Εἰμὶ μελικτὰς, κὴν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω. » Meinek. Anal. Alexandr. p. 245 sq. Πυλῆς ap. Arcad. non mutandum. Πύλης Πύλου καὶ Πύλητος cum Χάρης Χάρου καὶ Χάρητος similibusque nominibus componit Chœrob. In Theodos. p. 140, 2. Πύλης cum Πύρρης et Πόδης Draco p. 76, 5. Omnem autem de hoc nomine dubitationem tollit inscr. Delphica ap. Curtium p. 75 : Ἱερομνημονοῦντος Φωκέων Πύλητος. G. D. || Παρμενίδης Πύρητος Ἐλεάτης ap. Diog. L. 9, 21, et Suid. s. v. Παρμενίδης.]

[Πυρητόκος, ὁ, ἡ, Ignem pariens. Philipp. Anth. Pal. 6, 90 : Λίθον τε ναύταις ἐσπέρης πυρητόκον. Analogia πυρετόκον postulat. Πυριστόρον conjecit Jacobs., quod non satisfacit. Λίθον πυρσοτόκον dixit Theætet. Anth. Pal. 6, 27.]

[Πυρητόκος, ὁ, ἡ, Triticum pariens s. ferens. Brunckii conjectura s. v. Γυρήτομος memorata.]

[Πυρηκράτος, ὁ, ἡ, Triticum contundens. Philipp. Anth. Pal. 7, 394, de lapide molari : Πυρηκράτον (sic Brunck. : codex πυρηκράτου) Δάματρος εὐκάρπου λάτριν. Conf. Μυλήφατος.]

Πυρηφόρος, ὁ, ἡ, [i. q. πυροφόρος, Triticum ferens, Tritici ferax,] ut λαμπαδηφόρος. Hom. Od. Γ, [495] : Ἷξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον. [Hom. Hymn. in Apoll. 228.]

[Πυρία, ἡ, Pyria. Schol. Hom. Il. Δ, 27 : Τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τῆς Ἥρας Γλαῦκος καὶ Πυρία. Probabilior nominis forma foret Πυρρίας.]

Πυρία, ἡ, pro quo Ionice Πυρίη, Sudatio sicca, ut quum silices aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum sudorem. [Fomentum significat ap. Hippocr. p. 1257, D, et Epidem. p. 1176, B, ubi scribit Galen. : Πυρίην δὲ πᾶσαν ἀκουστέον τὴν ἔξωθεν ἡμῖν προσπίπτουσαν θερμασίαν εἴτ' ἀπὸ πυρὸς εἴτ' ἐν λουτροῖς γίνοιτο.] Galen. Lex. suo [p. 550] Hippocratem πυρίας vocare scribit τοὺς διαπύρους κόχλακας ἢ θρύμματα ὀστρακῶ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου. [Respicit ad Hippocr. p. 621, 30 : Ἐν τούτοις πυριῆν αὐτὴν ὅσον τριήκοντα πυρίας. Aristot. De partt. an. 2, 4 : Αἱ ἶνες στερεὸν καὶ γεώδες, ὥστε γίνονται οἷον πυρίαι ἐν τῷ αἵματι καὶ ζέσιν ποιοῦσιν ἐν τοῖς θυμοῖς.] De sicca sudatione aut fotu intelligi potest ap. Strab. quoque [3, p. 154], ubi ait, Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων διαπύρων. [Palæph. c. 44 : Πυρίαν πρώτη Μήδεια ἐξεῦρεν.] Bud. interpr. Fotus, ap. Diosc. 1, [1] de iride, Πρὸς γυναικείους πυρίας εὔθετον. Utrovis modo accipi potest ap. Plut. Symp. 3, probl. ult. [p. 658, D], ubi de ligno oleagino loquitur, Τὰ σώματα ταῖς πυρίαις εὖ διατίθησι· ut dicat sudationes calidas ac fotus ex ligno oleagino corporibus prodesse. Πυρία dicitur etiam ipsum Vas caldarium, quo excalfacto sudatio cietur : Athen. 5, [p. 207, F] : Πυρίας χαλκᾶς ἔχων τρεῖς, καὶ λουτῆρα, Caldaria vasa, Bud. Idem igitur hic πυρία fuerit cum πυριατήριον. Sic Pollux quoque accepisse videtur 7, [168], ubi ait, Βαλανείῳ δ' ἂν καὶ ἡ πυρία ἕποιτο. [Nicarch. Anth. Pal. 11, 243 : Οἱ βαλανεῖς γὰρ εἰς τότε τάσσονται τὴν π. καθελεῖν. Notavit Phrynich. p. 325 ed. Lob. : Πυρία· τοῦτο τάττουσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ βαλανείῳ πυέλου, καὶ ἔχει μὲν τὸ ἔτυμον ἀπὸ τοῦ πυροῦσθαι, οὐ μὴν τὸ ἀκριβὲς καὶ δόκιμον· πυέλους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καλοῦσιν, ἀλλ' οὐ πυρίας. Conf. Πυελοντήρ.] || Ex Herodoto affertur pro Odor, et Thuribulum. [Est 4, 75 : Ἀγάμενοι (οἱ Σκύθαι) τῇ π. ὠρύονται· τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστί· οὐ γὰρ δὴ λούονται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα· ubi nihil aliud quam Fomentum s. Sudationem siccam in vaporario significat. Error Stephani ortus ex præcedentibus verbis : Τὸ δὲ θυμιῆται (τῆς καννάβιος τὸ σπέρμα) ἐπιβαλλόμενον, καὶ ἀτμίδα παρέχεται τοσαύτην ὥστε Ἑλληνικὴ οὐδεμία μιν πυρίη ἀποκρατήσειε. || I. q. εἰσόστη s. καύστρα, Ustrina, in inscr. Teia ap. Boeckh. vol. 2, p. 685 : Ζωσίμη ... ζῶσα κατεσκεύασε τὴν καμάραν καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πυρίας ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἐγγόνοις ἑαυτῆς· et ib. p. 686 : Κλύμενος ἐωνήσατο τὴν π. || Captura cum igni s. facibus, i. e. Piscatio nocturna. Aristot. H. A. 4, 10 : Ἔτι δ' ἐν ταῖς πυρίαις ἁλίσκονται (οἱ θύννοι)· nam sic vulgatum πέτραις ex aliquot codd. correctum est ab Schneid. collato Polluce 7, 138, ubi piscatores dicuntur χρῆσθαι πυρίαις, et 10, 133, ubi πυρία inter vocabula piscatoria memoratur. Non apparet tamen quomodo hoc πυρία dici potuerit : debebat enim potius πυρεία vel πυρσεία. G. D.] || Dicitur esse et nomen urbis Lesbi. [Hæc Πύρρα est.]

[Πυριάζω, Foveo, Gl. Hesych. v. Καννάβισθῆναι. Moschio De mulier. aff. p. 4. Lobeck. Hieracosoph. 2, 57, p. 222. Galen. vol. 14, p. 351, 15 : Πυρίαζε. Id. ibid. p. 581, 8 : Πυριαζέσθω. Hase. Apud Hesych. est πυριασθῆναι, quod ex πυριαθῆναι corruptum esse potest. G. Dind.]

[Πυριάλωτος, ὁ, ἡ, Igni captus. Philostr. p. 838 : Ὑπνηλαὶ οὖσαι (αἱ αἴθυιαι) καὶ πυριάλωτοι.]

Πυρίαμα, τὸ, Fomentum, ut Gaza interpr. ap. Aristot. Probl. [1, 55] : Πυριάματα πρὸς τοὺς πόδας παρατιθέντα. [Galen. vol. 19, p. 2, 18 : Π. προσφέρειν. Hase. Pollux 7, 168. Rufus p. 97 ed. Matth. Πυριάματι pro πράγματι codd. aliquot Palæph. c. 44.] Πυρίημα, Ionice, Hippocr. p. 298, 48.]

[Πυριάτη vitiose pro πυριάτης, quod v.]

[Πυρίας. V. Πυρρίας.]

Πυρίασις, εως, ἡ, Fotus, Fomentum. [Theophr. De igne § 37 : Ἐν ταῖς π. καὶ τοῖς ἀλείμμασι.] Bud. ex Galeno. [Diosc. 1, 15 : Ἐν προσθέμασι καὶ καταντλήμασι καὶ π. Hippiatr. p. 241, 22 : Ἀπὸ π. τῆς πολλῆς. Hase. Palæph. c. 44 : Οἱ ἄνθρωποι ταῖς π. ἐγίνοντο κουφότεροι.]

[Πυριάστης vitiose pro πυριάτης. V. Πυριατός.]

[Πυριαστός. V. Πυριατός.]

[Πυριατέον, Fovendum. Oribas. p. 301 ed. Matth.]

[Πυριάτη. V. Πυριατός.]

Πυριατήριον, [Ion. Πυριητήριον ap. Hippocr. p. 682, 24,] τὸ, Locus in quo πυριῶνται, Testudo, unde vapor siccus egreditur ad sudorem ciendum. Græci ξηρὸν θόλον alio nomine appellant : Celsus et alii Laconicum, Cic. Assa, Seneca Sudatoria, Vitr. Caldarium, Plin. Cellam caldariam. [Pollux 9, 43. Plut. V. Cimon. c. 1 : Ἀλειφόμενον ἐν τῷ π. διέφθειραν. Diogen. ap. Stob. Flor. 29, 92 (qui locus delendus supra s. v. Πειρατήριον) : Ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ τοῖς πειρατηρίοις διαπονεῖν. Corrig. πυριατηρίοις cum Meinekio in Bergkii Diario (*Zeitschrift f. d. Alterthumsw.*) a. 1845, p. 1064, qui de caldariis confert Bœttiger. in Pict. vas. 3, p. 178, et Becker. Chariclem vol. 2, p. 139.] Aristot. Probl. 2, 29 : Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν, ὅταν ᾖ ψῦχος; Probl. 32 : Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις οὐδὲ ἀθρόου τοῦ πυρὸς ὄντος, μᾶλλον ἱδροῦσι, In Laconicis. Περὶ πυριατηρίων Λακωνικῶν consule Dion. [Cass.] 53, [c. 27] et περὶ πυριατηρίων ξηρῶν Aetium 10, 18. De Laconico, Vitr. 5, 10, Cels. 2, 17, Colum. initio operis sui, Martial. 6. Vitruvius Sudationes quoque appellat, pro Sudatoria ; Sudationum enim causa fiebant, quas Celsus Assas sudationes vocat, ad differentiam earum quæ in soliis et balneis fiebant. Aliud autem est Ὑπόκαυστον sive Ὑπόκαυσις, Camerata structura, cui ignis subjicitur, supra quam in balineis tria ahena componi solebant, unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium ; et ita collocari, ut ex tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat, de frigidario in tepidarium ad eumdem modum. Qua de re plura ap. Vitr. 5, 10. Stat. Sylv. 2 : Tenuem volvunt hypocausta vaporem. Frequens mentio et ap. JCtos. || Item πυριατήρια quædam sunt, quibus corpus fovetur : ut

Aetius 9, 28, volvulo laborantibus præcipit adhibere fomenta ex furfuribus, et per πυριατήρια φακωτὰ ac per vesicas bubulas oleo semiplenas. Ubi Interpres vertit Vaporatoria vasa lenticulata. Vide Φακός.

[Πυριάτης. V. Πυριατός.]

[Πυριατός, ἡ, όν.] Πυριατὸς κέραμος, Later igni excalfactus, qui panno involutus, fomenti loco applicatur : quem usum et utriculi calido oleo repleti præstabant : quos Hippocr. ἀσκοὺς vocat. Vide Φακός. || Item Πυριατὸν dicitur τὸ ἑφθὸν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος, Hesych. [Hanc formam rejicit Phot. p. 476, 8 : Πυριάτη· θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυριατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως· οὐδὲ πυρίεφθος.] Idem vocatur et Πυριάτης et Πυρίεφθον, necnon Πυός. Aetius 2, 99 : Τὸ καλούμενον πρωτόγαλα· μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν τὸ γάλα, καὶ πυρωθὲν ἐπὶ θερμοσποδιᾶς ἐπ' ὀλίγον ἄνευ πυτίας, αὐτίκα πήγνυται· οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦτο ἐκάλουν πυριάτην, τινὲς δὲ πυρίεφθον. Idem iisdem propemodum verbis supra [infra] in Πυρίεφθον ex Galeno retuli, apud quem perperam scriptum Πυριάστης, perperam item Πυριάτη ap. Polluc. [6, 54, cui πυριάτη ex codd. restitutum. Πυός, πυριάτη ap. Eubul. Athen. 14, p. 640, C. Altera forma πυριάτης ap. eund. Polluc. 1, 248. Ambigua sunt πυῷ καὶ πυριάτῃ ap. Aristoph. Vesp. 710 (ubi libri deteriores πυαρίτῃ) et Πυριάτην τινὰ ap. Lucian. Lexiph. c. 3.] Alio nomine et Πυαρίτης [forma vitiosa] dicitur a Πύαρ.

[Πυριαττός, συνατός, gl. corrupta Hesychii.]

Πυριάω, Foveo. Diosc. 4, [154] : Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, Calida maris aqua fovere. Sic Hierocl. Hippiatr. : Πυρία αὐτόν, Foveto ipsum, sc. quum senseris accedere febrem. [Palæph. c. 44 : Ἐπυρία τοὺς βουλομένους.] Pass. Πυριῶμαι, Foveor. Diosc. [1, 4] de cypero : Ταῖς κατὰ μήτραν μύσεσι βοηθεῖ [ἁρμόζει] πυριωμένη, Fotu prodest, Bud. [Diosc. 3, 11 : Πυριῶνται δι' αὐτῆς οἱ ὀδόντες. Id. 5, 19 : Διαχρισθὲν πελιώματα πυριώμενον. Hippiatr. p. 154, 28, πυριᾶσι· 125, 24 et 248, 21, πυρία· 249, 34, πυριᾶν· 241, 21, πυριάσων. Passiv. ibid. p. 101, 6; 254, 2; 259, 18, multisque aliis ll. Hase.] Caminus quoque et πυρία πυριῶσι, quum excalfactæ sudorem provocant : et πυριῶνται, qui ita sudant vel incalescunt. Paul. Ægin. 3, 43 : Πυριᾶσθαι κελεύειν ἐν τοῖς διαπύροις τοίχοις. Itidem et Athen. 12, [p. 519, E] : Παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. Ap. Eund. 1, [p. 5, F] activa voce utens, dicit quidam gurges qui edulia quantumvis calida ingerebat in os : Καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμαχίοις, Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Πυριβάτης, sive Ἐμπυριβάτης, ὁ, Ignem ingrediens : πυριβῆται s. ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, Qui igni admoventur, Quibus igni impositis aliquid calefit : oppositi τοῖς ἀπύροις. Vide Ἄπυρος. Schol. Hom. exp. ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος αἴθων λέβης, ut Hom. appellat. [Πυριβήτης τρίπους, Arat. 983.]

Πυρίβιος [Πυρόβιος in Gl.], ὁ, ἡ, In igne vitam degens. [« In igni vivens ». HSt. s. v. Βίος.] Suidæ πυρίβια sunt τὰ εἰς τὸ πῦρ πίπτοντα ζωΰφια. [Τῶν ζῴων τὰ π. Diog. L. 9, 79.]

[Πυρίβλητος, ὁ, ἡ, Igne feriens. Meleag. Anth. Pal. 12, 76 : Π. πόθων ἀκίδας· ubi πυριπλήκτους conjecit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 159. Nonn. Dion. 29, 205 : Π. χαλινῷ· 30, 91 : Ἄκμα π. προσώπου· et 238. Manetho 4, 421 : Ἀκτινοβολίησι (Solis) πυριβλήτοισι. || Igne percussus s. ictus. Nonn. Dion. 8, 355 : Ἀπὸ φλογεροῖο κεραυνοῦ ἁρπάξαι νέον υἷα πυριβλήτοιο Θυώνης. || Febri actus. Nicand. Th. 774 : Περισπαίρουσι δὲ λοῖσθι οἷα πυριβλῆτοι.]

[Πυρίβολα, τὰ, Malleoli, Gl. Conf. Πυρόβολος.]

Πυριβρεμέτης, ὁ, Igni strepens ; est enim magnus πυρὸς βρόμος, præsertim quum sylvam arboribus densam depascitur, ut Hom. Il. Ξ, 396. Vel In igni stridens. Hesychio ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς : qui etiam addit a Timachida πυριβρεμέταν dici τὸν χαλινόν. [Hesychii verba sunt Πυριβρεμέτας, ὁ χαλινός. Τιμαχίδας δέ· ἤτοι ὁ πυρὶ κτλ. Glossa referenda fortasse ad Æsch. Sept. 207 : Πυριβρεμετᾶν χαλινῶν, ubi nunc πυριγενετᾶν legitur. G. D. || Χορεῖσι πυριβρεμέτοις ἰάχουσι lectio vitiosa in H. Orph. 48, 3, ubi Hermannus conjecit Χορεῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου.]

[Πυριβριθής, ὁ, ἡ, Igni gravis. Oraculum ap. Procl. In Plat. Tim. p. 155, 48, et In Alcib. 1 p. 26 : Δαιμόνων πυριβριθῆ ἔρωτος.]

[Πυρίβρομος, ὁ, ἡ, Igni strepens. Epitheton Jovis fulguratoris in H. Orph. 19, 2. Amoris ib. 57, 2. Π. Εἰραφιώτης Nonn. Dion. 14, 229. || Vitiose pro Πυρίδρομος, quod v.]

[Πυρίβρωτος, ὁ, ἡ, Igni adesus. Strabo 17, p. 805 : Ὀβελίσκοι ἀκμὴν π.]

[Πυριγενέτης, ὁ, i. q. πυριγενής, ap. Æsch. Sept. 207, de quo l. diximus s. v. Πυριβρεμέτας.]

Πυριγενής, ὁ, ἡ, Igni satus, genitus : ut πυρογενὴς infra. Eust. [p. 346, 32] Bacchum πυριγενῆ vocari a quibusdam a vini, quod in Catacecaumene nascitur, præstantia. [Adde Diodor. 4, 5, Strab. 13, p. 628, Joan. Lyd. De mens. p. 83 (200), et conf. Πυρογενής. Π. δράκων poet. ap. Macrob. Sat. 1, 17, ubi syllaba prima producta in arsi hexametri. || In igni fabricatus, ut στόμια π. Eur. Hipp. 1223. Π. κώθων Henioch. ap. Athen. 11, p. 483, E.] Ap. Eur. autem Or. [810] : Τοκέων πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ χρόα, schol. exp. ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ : nam quum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμαν, ensem : quoniam sc. in igni ferrum molliri et cudi solet.

Πυρίγληνος, ὁ, ἡ, Igneas pupillas habens. Oppian. Cyn. 3, [97] : Πυρίγληνοί τε λέοντες· qua de re vide in Καταλάμπω et Ὑπολάμπω. Sunt enim leones oculis ardentibus truces, ut et aper, ap. Hom. Od. T, [446], πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. [Orph. Lith. 651 : Π. ἵπποι· Arg. 908 ex emend. Tyrwhitti : Π. σκυλάκεσσι, ubi libri ὑπὲρ γαληνοῖς. « Nonn. Dion. 12, 8; 25, 565. » Wakef. Manetho 3, 182, de Jove stella : Π. φαέθοντα. Joann. Gaz. Tab. Mundi v. 81 : Π. προσώποις (Virtutis).]

[Πυριγλώχιν, ὁ, ἡ, Ignitam cuspidem s. aciem habens. Π. ὀϊστοί Nonn. Dion. 1, 151; 7, 130; 15, 350, al. Π. ἀκωκαί Oppian. Cyneg. 2, 166.]

Πυριγόνος, ὁ, ἡ, Ignem generans. Plutarch. Alex. [c. 35] : Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης. Paulo ante dicit Ecbatanis esse χάσμα πυρὸς ὥσπερ ἐκ πηγῆς συνεχῶς ἀναφερόμενον. Idem et alibi memorat ἐκρήξεις πυρός. [|| Πυρίγονος, ὁ, ἡ, In igne natus. Ælian. N. A. 2, 2 : Ἔγγονα πυρὸς πτηνὰ εἶναι τοὺς καλουμένους π., ex eoque Philes v. 494—497. Τὰ πυρίγονα ap. Philon. vol. 1, p. 263, 331. Scott. Id. vol. 2, p. 500, 48 : Τὰ ἀεροπόρα καὶ π. Hase.]

[Πυρίδαπτος, ὁ, ἡ, Ab igni consumtus. Π. λαμπὰς Æsch. Eum. 1041.]

[Πυρίδειπνος scriptura suspecta ap. schol. Æsch. Prom. 371 (ad verba de Typhone πυρπνόου ζάλης) : Ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος πυρίδειπνόν φησι. Ad Ætnam refert Toup. et exp. Ab igne esam s. adustam. In πυρίπνοον mutat Bentl. conjectura valde improbabili.]

Πυρίδιον, τὸ, Igniculus. [Plutarch. Mor. p. 890, A. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 522. Scott. Euseb. Pr. ev. p. 836, B. Hase.]

[Πυρίδιον, τὸ, dimin. a πυρός, Triticum. Aristoph. Lys. 1208 : Πυρίδια λεπτά· ubi schol. ἀντὶ τοῦ πυροὺς ὑποκοριστικῶς.]

[Πυρίδρομος, ὁ, ἡ, Igneus currens. Epitheton Solis ap. Orph. Arg. 1120 (ex emend. Ruhnkenii pro πυρίβρομον), Hymn. 7, 11. Jovis fulguratoris 19, 2. Stellarum 6, 9. Amoris 57, 2.]

[Πυριεργής, ὁ, ἡ, In igni fabricans. Τέχνη π., Ars fabrilis, Tzetz. Hom. 54. || Πυριεργὴς ap. Maneth. 1, 78 : Πυριεργέας ἄνδρας ... χαλκοτύπους.]

[Πυριευτὴς et Πυριευτικὸς vitiose pro πυρευτὴς et πυρευτικός. V. Πυρευτής.]

Πυρίεφθος, ὁ, ἡ, Igni coctus. Πυρίεφθον et Πυρίεφθον nonnulli vocant τὸ πρωτόγαλα, quod et πυριάτης et πυός, de quo supra, i. e. Primum matrum lac, [Colustra, Gl.] : τὸ πρῶτον γάλα, ut Athen. 14, [p. 658, E] exp., subjungens hunc ex Philippide locum, Τούσδε πυρίεφθος καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. Cujus loci Pollux quoque [6, 54] meminit, sed apud eum scriptum πυρίεφθα. [Hinc Schweigh. ap. Athen. corrigi voluit τὰ δὲ πυρίεφθα vel τοὺς δὲ πυρίεφθα, ἔχων in ἔχειν mutato. Πυριεφθὴς ἄρτος est ap. Hesych. s. v. Ψιχροπυρίτας, nisi hoc πυρίεφθος scribendum. G. D.] Neutrale πυρίεφθον ap. Galen. legitur De alim. facult. 3, 16 [vol. 6, p.

384], de oxygala: Ἄνευ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀπο-κώησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ θερμῆς σποδιᾶς ὀλίγῳ χρόνῳ· καλεῖν δὲ ἐοίκασιν οἱ παλαιοὶ κωμι-κοῖς [κωμικοί] τὸ οὕτως παγὲν γάλα, πυριάτην [edd. veteres πυριάστην, ex quo Charter. πυριαστὸν fecit]· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτό. Pollux πυρίεφθον in pistorio quoque opere ponit. Nam 1, c. 12, quod Περὶ ἄρτου καὶ οἴνου inscribitur, Πυριάτης, inquit [§ 248], τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυρίεφθον. Ap. Eustath. [p. 1626, 6] habetur [vitiose] πύρεφθον.

[Πυρίζω, Inflammo, Accendo. Nilus Epist. p. 83. Figurate Epiphan. t. 2, p. 279, B: Πυριζούσης τὸ πῦρ τοῦ πνεύματος. Hase.]

[Πυρίη. V. Πυρία.]

[Πυριέκαυστος. V. Πυρίκαυστος.]

Πυριηκής, ὁ, ἡ, In igne acutus, Cujus acies ignita est, ὁ ἠκονημένος πυρί, vel ὁ πυρίνην ἔχων ἀκμήν, ut [schol. ad l. Homeri et] Eustath. [p. 1635, 64, et similiter Hesych.] exp. ap. Hom. Od. I, [387]: Ὣς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριηκέα μοχλὸν ἑλόντες Δινέομεν· nam eum πυράκτουν et ἀποξύνουν ἐν πυρὶ κηλέῳ. [Πυριήκεα a quibusdam προπαροξυτόνως scriptum memorat schol.]

[Πυρίεψα. Πυριεψητήριον. V. Πυρια—.]

[Πυριήτης. V. Πυρίτης.]

Πυρίθαλπής, ὁ, ἡ, Ignis calorem expertus, Ab igni calens: π. ὕδωρ, Epigr. [Et alibi:] Πυριθαλπής, Igni calfactus: π. ὕδωρ, Epigr. [Anth. Pal. 9, 632.] Legitur et ap. Apoll. Arg. 4, [926: Π. πέτρης]. Ubi et pro Ignitus accipiunt. [Nicander Th. 40: Π. ῥίζαν· ubi vulgo πυριθαλπέα, quod ex schol. correctum, qui exp. τὴν θερμὴν ἢ πυρὶ θάλπουσαν. Nonn. Dion. 1, 236; 30, 80. Πυριθαλπέος ὄρμον ἀνάγκης 48, 61. G. D. Greg. Naz. Arcan. 3, 22: Πυριθαλπέας αὐγάς. Hase.]

[Πυριχαής, ὁ, ἡ, i. q. πυρίκαυστος. Manetho 1, 146: Πυριχαέας ὀλέσεις ἄνδρας. De regione subterraneis incendiis exposita Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 281: Φρυγίης πυριχαέος ... πρῶνας. Nam sic duplex vulgatæ scripturæ πυριχαΐος vitium correxit Meinekius.]

Πυρίκαυστος, ὁ, ἡ, Igni ustus, Adustus. [Hom. Il. N, 564: Σκῶλος π. Aristot. Probl. 1, 15; 38, 8. Theophrast. De igni § 38: Μέλανα τὰ π.] Diosc. 1, 82, de thure: Τὰ πυρίκαυστα δὲ ἕλκη καὶ χίμετλα ἰᾶται· Ruell., Ambusta igni pernionesque sanat. Galen. l. 1 τῶν Κατὰ γένη tradit πυρικαύστους dici Qui in aqua fervente usti fuerint. Ap. Plat. vero in Tim. [p. 85, C] πυρίκαυστα νοσήματα Ficinus vertit Urentes et edaces morbi, quales a bile intus cohibita oriri scribit. [Ap. Plat. nunc πυρίκαυτα, quæ forma legitur in Gl., ubi exp. Rogo consumtus, ap. Hippocr. p. 769, B, Plut. V. Themist. c. 8, Lucian. Asin. c. 6, Paul. Æg. 4, 11, aliosque. Contra πυρίκαυστος ap. Hippocr. p. 1221, H (vitiose πυριέκαυστος p. 994, D, ubi πυρίκαυστοι ex codd. Littré vol. 5, p. 72), Plut. Mor. p. 922, A; 953, F.] Hesychio πυρίκαυστος est πεπυρωμένος. [Galen. vol. 14, p. 535, 14. Greg. Naz. Carm. 8, 21: Πυρίκαυστον ἐς ἠέρα. Niceph. Basil. Progymn. Rhett. Walz. vol. 1, p. 437, 2: Πυρικαύστους τὰς οἰκίας εἰργάσαντο. Hase. Dionys. A. R. 14, 5 ed. Mai.: Πυρικαύστῳ σποδῷ· ubi Struv. probabiliter correxit πυρικαύστῳ. Sic περίκαυστος pro πυρίκαυστος scriptum in l. Homeri supra cit. memorat Barnesius.] Item πυρίκαυστον, Emplastri nomen ap. Galen. [vol. 13, p. 692.]

[Πυρικαύτωρ, ορος, ὁ, Qui igni urit. Timon Phlias. ap. Sext. Emp. p. 284: Εὐτόρνου σφαίρας πυρικαύτορα κύκλον.]

[Πυρική vitiose pro πυρίνη, quod v.]

[Πυρίκμητος, ὁ, ἡ, In igni elaboratus. Π. λέβητες Callim. H. in Del. 145. || Ab igni adustus. Nicand. Th. 241: Φλύκταιναι πυρικμήτοιο χροός. Schneid. || Igni coctus. Porph. De abst. p. 23, 16: Πυρικμήτοις τοῖς κρέασιν. Hase.]

[Πυρικοίτης, ὁ, In quo ignis jacet. Νάρθηξ π. Promethei, Anth. Pal. 6, 294.]

Πυρικρόταφος, ὁ, ἡ, Cujus tempora ignita sunt, ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος, Hesych. [Πυρικρότητος Albertus. Probabilius foret Πυρίκροτος.]

Πυρίκτυπος, ὁ, ἡ, Igni strepens aut crepitans, ut πυριβρεμέτας. [Anaxandrid. apud] Athen. 10, [p. 455, F] in gripho de olla: Τὰ δ' ἠνεκῆ σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτύποισι γᾶς. [Πυρικτίτοισι conjecit Meinek. Com. vol. 3, p. 164, terram igne coctam, i. e. ollam intelligens.]

[Πυριλάμπη. V. Πυριλαμπίς.]

Πυριλαμπής, ὁ, ἡ, Igne micans, rutilans, splendens. Πυριλαμπέες ἀστέρες, Epigr. [Marci Argent. Pal. 5, 16. Aratus 1040; Manetho 2, 37, 72; 4, 94; Oppian. Cyn. 3, 72; Hymn. in Isin (in Ross. Inscr. fasc. 2) v. 8; Orac. Sibyll. 1, 12. Plutarch. V. Crassi c. 24; Maxim. Tyr. 19, 6.] At Πυριλάμπης [male Πυριλαμπής ap. Phot.], nom. proprium [Olympionicæ Ephesii ap. Pausan. 6, 3, 13. || Messenius, sculptor, ibid. et 6, 15, 1 et 16, 5. || Frequentius memoratur P. Atheniensis, Antiphontis filius, Demi propter pulcritudinem celebrati pater,] ap. Plutarch. Pericle [c. 13] et Aristoph. [Vesp. 98 (ubi schol. Eupolidis locum confert), Plat. Gorg. p. 481, E, Charmid. p. 158, A, Parmen. p. 126, B, Lysiam p. 154, 11, aliosque, quorum locos collegit Dryander in Comment. De vita Antiphontis c. 8.]

Πυριλαμπίς, ίδος, ἡ, Noctiluca, Cicindela, genus insecti noctu instar ignis lucentis, πτηνόν τι μικρόν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει, καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων λαμπουρίς, inquit Suidas, apud quem legitur Πυριλαμπής [Πυριλαμπίς et λαμπουρίς restitutum ex codd. Πυριλάμπη vitiose et λαμπυρίς ap. Phot. p. 476, 11. Sed recta scriptura in alia gl. Photii: Πυριλαμπὶς τὸ ζῷον καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, οὐ λαμπυρίς], ap. Hesych. Πυριλαμπί. Vide Λαμπουρίς.

[Πυρίληπτος, Igne occupatus. Strabo 12, p. 538: Πεδία π. 16, p. 764: Πέτραι π.]

[Πυριλουτήρ. Hesych.: Ἀστρά· ... πύελος, πυριλουτήρ. Scrib. πυρία, λουτήρ. De quo usu voc. πυρία suo loco diximus. G. Dind.]

[Πυριμάλακτος, ὁ, ἡ, Igne emollitus. Const. Manass. Amat. 5, 47. Boiss.]

[Πυριμανέω, Igne luxurio, abundo. Plutarch. V. Alex. c. 35: Τὰς ἀκτῖνας καὶ τὰ ῥεύματα τοῦ πυρὸς ἄπωθεν ἐπαρχόμενα ... τοῖς ξηρότητα πνευματικὴν ἢ νοτίδα λιπαρὰν καὶ διαρκῆ κεκτημένοις ἀθροιζόμενα καὶ πυριμανοῦντα μεταβάλλειν ὀξέως τὴν ὕλην. Cum ὑλομανεῖν aliisque hujusmodi verbis comparavit Toup. Emend. vol. 2, p. 416.]

[Πυριμάρμαρος, ὁ, ἡ, Igne splendens. Manetho 4, 93, 391. Const. Manass. Chron. 4354: Πυριμάρμαροι χαρίτων στιλβηδόνες· 4950: Ἀκτῖνας ... φαιδρὰς π.]

Πυρίμαχος, ὁ, ἡ, Fervens in pugna, ὁ μαρνάμενος πυρὸς δίκην, ut Hom. loquitur, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀνίκητος, Hesych. Ita πυρίμαχος erit Qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. || Πυρίμαχος dicitur etiam Lapis quidam, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, inquit idem Hesych. Meminit ejus Aristot. Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. [c. 110] et Meteor. 4, 6, ubi eum liquare scribit, ita ut destillet et fluat. [Stephan. in Idel. Phys. vol. 2, p. 199, 26; 246, 18.] Fortasse igitur πυρίμαχος dicitur, quoniam ab igni expugnatur, ipsa nimirum τήξει. [Conf. Πυρόμαχος.]

[Πυρίμορφος, ὁ, ἡ, Ignis formam habens. Mich. Syng. Vita Dionysii Areop. p. 368: Τῆς π. τοῦ παναγίου πνεύματος χάριτος. Suicer. Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 200: Γλωσσῶν π. G. Dind.]

[Πύριμος. V. Πύρινος.]

Πυρίνη, ἡ, i. q. πυρήν, Nucleus, Lignosus nucleus, Lignum, Os: sc. in pomis, veluti palmis, mespilis, myrtis, cerasis. Unde ap. Hesych.: Πυρῖναι, τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ, Ossa olearum. [Rufus p. 242 ed. Matth.: Χόνδρος καθ' ἑαυτὸν ἐντέθειται ἐλαιώδεις καὶ μέτρον πυρίνῃ ὅμοιον.] || Galen. [Lex. p. 552] πυρίνας ap. Hippocr. exp. τοὺς χόνδρους, subjungens, dici ἐπὶ λιβανωτοῦ. In VV. LL. habetur et Πυρινή, quod exp. Ossiculum olivæ: mendose pro πυρίνη. [Geopon. 9, 18: Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων καὶ εἰς καῦσιν.]

[Πυρινίζειν, gl. ap. Hesych. sine expos. posita, idque contra seriem literarum ante Πυριβρεμέτας.]

[Πύρινθος, ἡ, Pyrinthus. Steph. Byz.: Π., πόλις Καρίας. Τὰ εἰς ος καὶ εἰς α εἰς ευς ἔχει τὸ ἐθνικόν. Ergo Πυρινθεύς.]

[Πυρινοειδής vitiose pro πυρηνοειδής, quod v.]

Πύρινος, ίνη, ινον, pro quo scribitur et [pravo accentu] Πυρινός, Igneus, ap. [Aristot. De anima 3, 13: Π. ἢ ἀέρινον σῶμα. Π. ἀήρ Metaph. 8, 7. Π. ἄστρα De

cœlo 2, 7;] Theophr. H. Pl. 9. [Πυρίνη δοκίς Diodor. 15, 50. Πύριναι λῶμαι (i. e. Aquæ calidæ) in Problem. Anth. Pal. 14, 52.] Sic Apoc. 9, [17]: Πυρίνους θώρακας, Igneos thoraces. Et ap. Greg. Naz.: Ἐν γλώσσαις πυριναῖς φανέμενον, In linguis igneis. Quibus verbis respicit ad illud Act. 2, [3]: Ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, Visæ sunt eis dispertitæ linguæ instar ignis. [Synes. p. 326: Π. ὁρμαί. Π. πόλεμος, bellum quoddam Romanos inter et Celtiberos acerrime gestum, de quo v. Diodor. Exc. Vat. 32, 4, p. 89 Mai., et quæ his similia leguntur apud Suidam s. v. Π. πόλεμος. ῦ]

Πύρινος, [ίνη, ινον, et ὁ, ἡ], Triticeus. [Eurip. ap. Pollux. 10, 145: Πύρινον στάχυν. Πυρίνου χλόης idem ap. Suid. s. v. Ἀνάστατοι, ubi πυρίνου scribendum cum Toupio. Π. καρπὸς scriptor argum. Diodori 5, 2. Π. σῖτος Babrias 26, 2.] Athen. 14, [Pollux 6, 72]: Πύρινος ἄρτος, ut κρίθινος, Hordaceus. Diosc. 3, 116: Πύρινον ἄλευρον, Farina triticea. Idem 2, 11, et Aristot. Probl. 1, [36]: Πυρίνη πτισσάνη [πτισάνη], Ptisana ex tritico facta. Et πύρινον ἄχυρον ap. Theophr. H. Pl. 8, 4. Ex hoc πύρινος facta syncope metri gratia est Πύρνος. Diciturque ab Hom. πύρνος pro πύρινος ἄρτος, et πύρνα fortasse pro πύρινα ἄλευρα, aut simili aliquo. Philemon ap. Athen. [3, p. 114, D] πύρνον vocari scribit τὸν ἐκ πυρῶν ἀσήστων γινόμενον ἄρτον καὶ πάντα ἐν ἑαυτῷ ἔχοντα: idem igitur πύρνος fuerit cum τῷ αὐτοπύρῳ ἄρτῳ, Panis ex tritici farina non cribrata, ex farina tritici, cui nihil furfuris ademptum fuit. Hom. Od. [O, 312,] P, [12]: Δώσει δέ οἱ ὅς κε θέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην· 362: Ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, schol. πύρνα σιτία, Triticea cibaria. A Suida autem πύρνος exp. τὸ ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, [ab schol. Od. O, 312, πύρνος ψωμός,] ab Hesychio ψωμός. Eodem Hesychio teste πύρνοι quibusdam sunt ζειαὶ σιτώδεις, aliis ὁ κατειργασμένος σῖτος, aliis χόρτος, aliis μαγίς, aliis τὰ κνηστήρια ἀγγεῖα: itidemque πύρνα neutraliter ait accipi [et exp. ὀρόφη (τρόφη Scal.), κλάσματα, σιτία. Obscuræ sunt ejusdem gl. Πυρέη (series Πύρνη postulat)· ὅσαι τῆς μάζης συμπιέζουσι τῇ χειρὶ εἰς τὸ στόμα λαμβάνουσαι. Πύρνηται, ἐσθίεται]. Homericis autem locis nullæ expositiones melius conveniunt iis quas ex Athen. et schol. attuli. In Lex. meo vet. πύρνος itidem exp. ψωμός: additurque πύρνον, neutr. gen., κοινοτέρως dici τὴν τροφήν. [Similiter Etym. M. p. 697, 46, nisi quod nihil de neutro πύρνον dicitur. Lycophro 639: Ψίσεται πύρνον γνάθῳ· 482: Φηγίνων πύρνων ὀχήν. ῦ]

[Πυρινώδης vitiose pro πυρηνώδης, quod v.]

[Πυρίον vitiose pro πυρεῖον, quod v.]

[Πύριος, ὁ, ἡ, i. q. πύρινος, Igneus. Iambl. De myster. c. 7, p. 49: Τῆς δὲ ἀποκεκαθαρμένης (ψυχῆς) πύριος ὁ τύπος βλάπτει. Angl. Synes. Hymn. 3, 373, 631, 638. Boiss. Jo. Philop. De cr. mundi p. 17, 18: Πύρια σώματα. Hase.]

[Πυρίπαις, αιδος, ὁ, Ignis filius. Epith. Bacchi, Oppian. Cyn. 4, 287; Nonn. Dion. 9, 19.]

[Πυριπεγανόξ, vox incertæ significationis in pap. Ægypt. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 149, (a). Hase.]

[Πυρίπεπτος mendose editum ap. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 69, 23, pro περίπεπτος. Hase.]

[Πυριπλήθης, ὁ, ἡ, Igne plenus. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 4, 9, p. 145: Φόνου πλήσας πάντη πυριπλήθεα βωμόν.]

[Πυριπλήθοντι Ἡλίῳ ap. Maneth. 3, 2, vitiose pro πυρὶ πλήθοντι, ut φάει πλήθουσα dixit 1, 210, et alia hujusmodi.]

[Πυριπλῆτις, ἡ, Igne referta. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 182, 24: Τὴν πυριπλῆτιν πηγήν. Comparandum cum δακπλῆτις. G. Dind.]

[Πυρίπλοκος, ὁ, ἡ, Igne complicatus. Nonn. Dion. 30, 83: Π. ἔπλεκε σειρήν.]

[Πυριπνείων. V. Πυριπνέω.]

[Πυρίπνευστος, ὁ, ἡ, Ignem spirans. Π. ὀιστοὶ Musæus 88. Nonn. Dion. 33, 6.]

[Πυριπνέω, Ignem spiro. Πυριπνέουσαν Eur. Ion. 203, ubi metrum πυρπνέουσαν poscit, quod restituit Hermann. Recte vero πυριπνείοντες ὀιστοὶ ap. Musæum 41.]

Πυρίπνοος, sive Πυρίπνους, ὁ, ἡ, Ignem spirans. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 239]: Οὐτ' ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους, Grex taurorum ignem spirans. Pind. [Ol. 13, 128], χίμαιρα πῦρ πνέοισα [Idem adj. πυριπνόων usus est in fr. ap. Athen. 10, p. 411, B], et Horat., Chimæræ spiritus igneæ. [Lycophro 1314: Ταύρων πυριπνόων. Apollod. 1, 9, 3: Τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, et Lucian. Anth. Pal. 11, 239. Nonn. Dion. 30, 66: Πυρίπνοε κοίρανε τέχνης. Epitheton Ætheris in H. Orph. 4, 3, Naturæ 9, 26, Bacchi 51, 3.] Itidem quædam mulieres θαυματοποιοὶ ap. Athen. l. 14 fere initio, πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι. At ζῆλος πυρίπνους [Gætul. Anth. Pal. 7, 354], Zelotypia ardens. [Πυρίπνοα τόξα Amoris Meleag. Anth. Pal. 5, 180. Κηλὶ πυρίπνῳ Simias ib. 15, 22. Π. ῥητορικὴ Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 191. G. D. 3 Macc. 6, 34: Π. τόλμαν. Œcum. In Apoc. p. 265, 19 Cramer.: Τῆς πυριπνόου διαθέσεως τῶν μαρτύρων. Hase.]

[Πυρίπους, ὁ, ἡ, Ignipes. Planud. Ovid. Met. 2, 392. Boiss.]

[Πυρίππη, ἡ, Pyrippa, Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8.]

[Πυρίπτερος, ὁ, ἡ, Igneas alas habens. Theod. Prodr. p. 141: Κεραυνῶν τὰς π. φλόγας. Elberling.]

[Πυριρραγής. V. Πυρορραγής.]

[Πυρίς, ίδος, ἡ, Farina triticea, Siligo, vel Placenta ex tritico. Inscr. Sphingis Æg. in digito pedis, ap. Welcker. Syll. epigr. Gr. p. 220, n. 170, 2: Χώρης πυρίδα μαζομένης· ubi editor opinatur πυρίδα esse i. q. πυρόν, forma antea non nota. Verum prior illa signif. magis convenire videtur verbo μάζομαι. Sic Herodot. 1, 200, 3: Μᾶζαν μαξάμενος. V. supra Μᾶζα, vol. 5, col. 493, B. Letronne.]

[Πυρισθενής, ὁ, ἡ, Ignipotens. Nonn. Dion. 29, 193: Σάμοιο πυρισθενέος πολίηται. Jo. Malal. p. 25, 3 et Suid. s. v. Θοῦλις.]

Πυρισμάραγος, ὁ, ἡ, Igni resonans s. crepitans, i. q. πυριβρεμέτας et πυρίκτυπος. Hesych. πυρισμαράγοις, τοῖς ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσι. [Theocr. Fistula v. 8: Ἄγαλμα πόθοιο π.« Versus ap. Marin. V. Procli c. 28, p. 23: Π. θυηπόλε· ubi πυρισμαράγου ap. Fabric. p. 69, quod ex codd. mutatum. » Boiss.]

[Πυρίσοος. V. Πυρίσσοος.]

Πυρίσπαρτος, ὁ, ἡ, In quo ignes seminati et sparsi sunt: π. δῆγμα, Epigr. [Gabriel. Anth. Plan. 208] de Cupidine. Nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus amans æstuat.

[Πυρισπαίρητος, ὁ, ἡ, Igne inspersus. Paul. Sil. Ecphr. S. Soph. 475: Π. ἐπακτρίς.]

[Πυρίσπορος, ὁ, ἡ, Igne satus s. genitus. Epitheton Bacchi in H. Orph. 44, 1; 51, 2. Oppian. Cyn. 4, 205.]

[Πυρισσαῖοι, οἱ, Pyrissæi, gens Illyrica, ap. Appian. Ill. c. 16. An *Pyræi* Plinii H. N. 3, 26, 22, et Melæ 2, 3, 12, vel Πυραῖοι Strabonis 7, p. 314? Schweigh. Apud Strab. libri alii Πειραῖοι, vel Πυραῖοι, ut ap. Ptolem. 2, 17.]

[Πυρίσσοος, ὁ, Ex igne servatus. Tzetz. ad Lycophr. 178, ex Apollodoro: Ἀγαμήστωρ ὁ Φαρσάλιος Πυρίσσοον πρότερον λέγει Ἀχιλλέα καλεῖσθαι (quia in ignem conjectus erat ab Chirone, de quo v. quæ amplius narrat Tz.). Ex Agamestoris qui subjiciuntur versibus patet Πυρίσσοον esse scribendum, licet in his quoque Πυρίσοον scriptum sit, quod ex Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 106, 3, corrigi poterat. In πυρίδοον corruptum in cod. uno et ap. Eudociam p. 225.]

Πυρίσσω [vitiose pro πυρέσσω, ut videtur,] Ardeo, si non mentiuntur VV. LL.

[Πυρίστακτος, ὁ, ἡ, Igni stillans. Epitheton Ætnæ π. πέτρα ap. Eur. Cycl. 297.]

[Πυριστάτης, ὁ, Qui ad ignem stat. De æreo tripode (quem veteres ἐπιστάτην vel ἐπίστατον dicere solent) dictum annotatur in Gl., ubi est, Πυριστήτης, Tripes ferreus, et Πυρίστατος, Ferreus. Schol. Aristoph. Av. 436: Ἐπιστάτην Καλλίστρατος τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον· οἱ δὲ πυριστάτην πλαττόμενόν τινα ξύλινον ἐν ταῖς ἐσχάραις, ὡς παρὰ ταῖς καμίνοις τὸν Ἥφαιστον ἀνεπλάττουσιν. Similiter Eustath. p. 1827, 56, qui πυροστάτην ab ἀγροικοτέροις dici annotavit, qua forma

utitur schol. rec. Soph. Aj. 1389 ed. Erf. Παραστάτης est ap. Hesych. s. v. Κόβεινα, et ap. eund. Παραστάτης, ἀγγεῖον θερμαντικόν, si hos locos recte huc retulerunt interpretes.]

[Πυριστεφής, ὁ, ἡ, Igne circumdatus. Proclus H. in Solem 33, in Brunck. Anal. vol. 2, p. 441. Nonn. Dion. 8, 289.]

[Πυριστήτης. V. Πυριστάτης.]

[Πυρίστομος, ὁ, ἡ, Igneum os habens. Pisid. Opif. 155. « Poetaster in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 307, 33. » Boiss.]

[Πυρισφάραγος. V. Πυρισμάραγος.]

[Πυρισφρήγιστος, ὁ, ἡ, (Ion. pro πυρισφράγιστος.) Igne obsignatus. Nonn. Dion. 13, 328 : Π. ἔασσε (Φαέθων) Ἰταλίης ... πελωρίδα πέζαν ἐρίπνης· 29, 317 : Ὄφρα π. ἐλαφρίσσειεν ἀνίην.]

Πυρίτης, ὁ, sc. λίθος, Lapis pyrites, Lapis ignem edens. Plin. 36, 19 : Molarem quidam Pyriten vocant quoniam sit plurimus ignis illi; sed est alius etiam pyrites similitudine æris. In Cypro eum reperiri volunt, et in metallis quæ sunt circa Acarnaniam, unum argenteo colore, alterum aureo. [Stephan. in Idel. Phys. vol. 2, p. 204, 10 : Π. τῆς Ἀχαΐης. De usu medico v. Galen. vol. 13, p. 256. Emplastrum διὰ τοῦ πυρίτου ib. p. 762.] Vide et Diosc. 5, 143, ubi inter alia dicit eum σπινθῆρας ἀφιέναι, Scintillas edere : ut et Plin. l. c., Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos Vivos appellamus : et ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maxime necessarii, qui clavo vel altero lapide percussi scintillas edunt, quæ exceptæ sulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem præbent. Et τὸ ἐκ πυρίτου φῶς, quod Soph. vocat ἄφαντον φῶς, teste schol. et Suida. Vide et Gorr. Rursum Plin. Pyriten in gemmis numerat. Sic enim ille 37, 11 : Pyrites, nigra quidem, sed attritu digitos adurit. Item Πυριάτης, Suidæ λίθος, [vitiose] pro πυρίτης. Lucian. autem [Sacrif. c. 6 (ubi var. lect. πυρευτής)] πυρίτην appellat Vulcanum, quod circa ignem perpetuo versetur : Latinis poetis Ignipotens dicitur. [Adde Jov. conf. c. 8 : Π. τὴν τέχνην.] Fem. Πυρῖτις, ιδος, ἡ, ut π. λίθος, itidem pro Lapis pyrites, ap. Suid. Sic ap. Hesych. : Πυρῖτις, λίθος ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται, i. e. Lapis qui percussus scintillas edit, et ignem præbet : ut ap. Virg., Silicis scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis. [Πυρίτιδος λίθου Eust. Opusc. p. 240, 50.] Item πυρῖτις βοτάνη, quæ et Πύρεθρον teste schol. Nicandri, Ther. 684 : Βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα. Itidem Al. 531 : Ῥίζια τρῖβε πυρίτιδα βάμματι βαίνων, ait, Πυρῖτιδα δὲ, βοτάνην πύρεθρον καλουμένην. De pyrethro autem vide Diosc. 3, 86, ubi inter alia dicit ei esse radicem τῷ γευσαμένῳ πυρωτικωτάτην. [Adde Paul. Æg. 7, p. 251, cujus verba Suidæ s. v. Πύρεθρον illata nunc codicum auctoritate ejecta. Geopon. 8, 37, 1. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 223.] Meminit et Plin., item alii, qui scribunt radicem ejus urere, utpote quæ gustu sit fervidissimo : ab Herbariis vocari Pedem Alexandri. [Πύρεθρον Galen. vol. 6, p. 477, 9; vol. 14, p. 182, 6. Leo phil. Consp. med. p. 121, 16 Ermerins. Incert. De cibis ib. p. 227, 16. Hippiatr. p. 103, 8; 125, 2; 139, 22; 218, 22. Est Anthemis Pyrethrum L., sec. Fraas. Synops. pl. floræ cl. p. 215. Hase.] Est et πυρῖτις νάρδος ap. Galen. [vol. 13, p. 213], quæ θυλακῖτις quoque et Montana nominatur.

Πυρίτης, ὁ, itidem Triticeus, πύρινος : ut πυρίτης ἄρτος, Panis triticeus, qui Athenæo et Polluci πύρινος ἄρτος. Suid. πυρίτης ἄρτος, ὁ τοῦ σίτου.

[Πυρῖτις. V. Πυρίτης.]

[Πυριτόκος, ὁ, ἡ, Ignem pariens. V. Πυρητόκος. || Πυρίτοκος, ὁ, ἡ, In igne natus. Joann. Lyd. De mens. p. 126 (292) : Διόνυσός ἐστι τὸ ἐν τῷ πυρὶ γενόμενον πνεῦμα, τουτέστι τὸ θερμὸν, ὅθεν πυρίτοκος (male πυριτόκος in ed. Schow.) ἐκλήθη ... ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Idem πυριγενής.]

[Πυριτρεφής, ὁ, ἡ, Igne nutritus. Nonn. Dion. 2, 486 : Τριβομένων ... πυριτρεφέων νεφελάων θλιβομένη πεφόρητο ... ἐνδόμυχος φλόξ· 12, 12 : Πυριτρεφέων δέμας ἵππων.]

Πυριτρόφος, ὁ, ἡ, in Epigr. [Anth. Pal. 6, 101], Ignem alens, aut nutriens (ut Virg., Arida circum Nutrimenta dedit), s. fovens.

[Πυρίτροχος, ὁ, ἡ, i. q. πυρίδρομος. Nonn. Dion. 14, 292 : Πάννυχος ἀστράπτοντα πυρίτροχον ὁλκὸν ὑφαίνων οὐρανὸς ἐβρόντησεν. Const. Manass. Chron. 5028 : Ἅρματος εὐίππου πυριτρόχου.]

[Πυρίφατος, ὁ, ἡ, Ab igne consumtus. Π. πόλις Æsch. Suppl. 627. Schol. : Πυρὶ ἀναλωθεῖσαν.]

[Πυριφεγγής, ὁ, ἡ, Igne lucens, splendens. Orph. Lith. 171, Hymn. 51, 9, Arg. 212. Procl. Hymn. in Ven. 2, 6. || Πυροφεγγής, id. Orac. Sibyll. 8, p. 757.]

[Πυριφλεγέθης vitiose pro πυριφλεγής, quod v.]

Πυριφλεγέθων, Igni ardens, Igneo ardore flagrans : ut πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ ap. Chrysost. Comm. in 1 ad Cor. p. 174, et Dionys. Areop. De cœl. hier. Tales autem fluvii apud inferos esse finguntur. Item sine subst. ποταμὸς dicitur πυριφλεγέθων fluvius quidam infernalis ap. Lucian. [De luctu c. 3, D. mort. 20, 1, Catapl. 28], necnon ap. Hom. Od. K, [513] : Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ'. [Orph. Lith. 627. Πυριφλεγὲς ῥέεθρον dixit Lycophr. 699.]

Πυριφλεγής et Πυρίφλεκτος, ὁ, ἡ, Igni ardens, adustus, Igneo ardore flagrans. Xen. Hell. 5, [3, 19] : Ἐν τούτοις ὄντα κατὰ θέρους ἀκμὴν καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτόν. [HSt. s. v. Φλέγω :] « Potes autem loco illi addere ex Plutarch., Ἥλιος πυριφλεγής, quod Turn. vertit Flagrantissimus solis æstus. » Et ap. Suid., Κάμινον πυρίφλεκτον· de quo vide et in Πυράφλεκτος supra. Affertur et πυριφλεγὴς τόπος ex 3 Macc. [3, 19], pro Locus igni combustus. [Sap. 18, 3 : Στῦλον πυριφλεγῆ.] || Πυριφλεγής, Hippocrati De victu morb. acut., sect. 4 [p. 401], dicitur Qui valde calet, Qui febre ignea et ardente flagrat, Gorr. [Πυριφλεγέας pro περιφλεγέας restituendum ex codd. p. 610, 24. Aliud vitium πυριφλεγέθες est p. 609, 51; 665, 23. Πυριφλεγὴς κοιλίη Aretæus p. 58, 46. || Πυριφλέγετος, ὁ, ἡ, ap. Ducam Hist. Byz. p. 65, A : Κώμας πυριφλεγέτους.]

[Πυριφλέγων, ὁ, idem. Eurip. Bacch. 1016 : Π. ὁρᾶσθαι λέων.]

[Πυρίφλεκτος, ὁ, ἡ, Igni combustus. Æsch. fr. 156 : Κάμακες πεύκης οἱ π. Eurip. Ion. 195 : Πανὸν π. αἴρει. Antiphil. Anth. Pal. 11, 66 : Π. βοστρύχια. Lycophro 218 : Π. βλάβας, i. e. τὸν διὰ πυρὸς ἀφανισμὸν, ut exp. schol. De amore ardente anon. Anth. Pal. 12, 151 : Εἰ δ' ἐσιδὼν ... πυριφλέκτοισι πόθοισιν οὐκ ἐδάμης ...]

[Πυριφλογίζω, Igni ardeo, Flagro. Vita Pachom. Act. SS. Maii t. 3, p. 37, 19 : Κύκλῳ πυριφλογίζοντι, si sana lectio. Hase.]

[Πυρίφλογος, ὁ, ἡ, idem. Emped. Sphæra 112 : Ἡλίου βολαῖς πυριφλόγοις. Schneid. Joann. Chrys. Hom. in Ps. 50, p. 60 ed. Coteler., ex codd., ubi vulgo πυρφόρους. Stauv.]

[Πυρίφοιτος vitiose pro ἠερίφοιτος, quod Ruhnk. restituit, olim ap. Orph. Εὐχ. v. 33.]

[Πυριφόρος. V. Πυροφόρος.]

[Πυρίχροα. V. Πυρρόχροα.]

Πυρίχροος, ὁ, ἡ, i. q. πυρόχροος, Qui ignei coloris est. Aristot. Rhet. 3, [3, ex Alcidamante] : Μένους μὲν τὴν ψυχὴν πληρουμένην, πυρίχρων δὲ τὴν ὄψιν γιγνομένην. Sic ap. Hom. viris iratis et ad pugnam excitatis τὼ ὄσσε πυρὶ λάμπεται. [Galen. vol. 19, p. 495, 17. Id. ib. p. 496, 1 : Πυρίχροα νοσήματα. Nisi tamen utrobique scrib. πυρροχρ., quod v. Hase.]

Πυρκαεύς, έως, ὁ, Polluci [9, 156] dici posse videtur ὁ ἐμπρήσας, Qui inflammat et incendit. Fortasse autem πυρκαεὺς ab Æsch. dicitur Prometheus, quod humano generi πῦρ ἀνέκαυσε s. ἀνῆψε : nam fabulam quandam inscripsisse dicitur Προμηθεὺς Πυρκαεύς, quæ eadem fortasse est cum Προμηθεὺς Πυρφόρος. [Pollucis verba sunt : Ὁ δὲ ἐμπρήσας τάχ' ἂν πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο κατὰ Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα τὸν μὲν τὸν Προμηθέα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. Πυρκαεὺς aptum Nauplio nomen, non aptum Prometheo, cujus fabula recte ab aliis Προμηθεὺς πυρφόρος appellatur, quæ Pollux memoriæ errore confundit infra 10, 64, repetito, ubi versum quendam ex Pr. πυρκαεῖ citat. G. Dind.]

Πυρκαϊά, ἡ, Rogus, Ligna quæ in acervum structa

ardent, i. q. πυρά. Hom. Il. [H, 428 : Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον·] Ω, [791] : Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Rogum quo Hectoris cadaver concremabatur. Sic Ψ, [228] ubi Patrocli corpus comburitur, iisdem versibus utitur, ubi etiam dicit, Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ, ubi nota πυρκαϊὰ dici pro Rogus accensus s. etiam Ignis accensus et ardens : ut Seneca dicit Flagrans rogus; Cic., Ascendere in rogum ardentem; Ovid., Consumptus rogis, et Dare rogo. [Eurip. Suppl. 1206 : Μάχαιραν ... κρύψον παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαιὰς νεκρῶν· ubi notandum πυρκαιὰς trisyllabum. Aristot. Meteor. 3, 1 : Ταῖς μικραῖς π. H. A. 9, 1 : Χλωρίωνα, ὃν ἔνιοι μυθολογοῦσι γενέσθαι ἐκ π. Plutarch. V. Pomp. c. 80 : Ἁλιάδος λείψανα ἀραιόντα νεκρῷ γυμνῷ ... π. ἀναγκαίαν παρασχεῖν. Aristid. vol. 1, p. 380, 11 : Π. ἡμμένης. || Lysias p. 110, 23 : Ἐπίστασθε ἐν τῷ πεδίῳ πολλὰς μορίας οὔσας καὶ πυρκαϊὰς ἐν τοῖς ... χωρίοις. Officinas olearias intelligebat Reisk., ubi ex concisis truncis olearum oleum excoquitur. Oleas ex truncis adustis succrescentes (conf. Virg. Georg. 2, 303) interpretatur Schneid.] Alicubi etiam de materie nondum accensa Rogus dicitur, ut ap. Luc. Extruere rogum, et Accendere rogum. Græca autem vox non item, sed pro Rogo accenso usurpatur. Utitur et Plutarch. Alex. [c. 3, ubi Incendium significat], ubi ait, Κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην. [Πυρκαϊῶν τελετὴ ap. scriptores eccles. : v. Ducang.] || Inflammatio, Incendium. Hesych. enim [et Lex. rhet. p. 295, 7] exp. ἐμπυρισμός, Pollux ἐμπρησμός. [Herodot. 2, 66 : Πυρκαϊῆς γενομένης. Πυρκαϊῆς γραφὴ Pollux 8, 40. Π. δίκη 8, 117. Memoratur in lege ap. Demosth. C. Aristocr. p. 627, 22. Lucian. Amor. c. 29. De incendio amoris Asclepiad. Anth. Pal. 7, 217 : Ἐρασταὶ ... δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.]

Πυρκόοι, οἱ, Delphis dicuntur ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι, Hesych. Sunt igitur iidem qui θυοσκόοι ab Hom. vocantur; vel Ignispices, οἱ πυρομαντεῖς [πυρομάντεις] : a quibus πυρομαντεία, Ignispicium, ut Plin. 7, 57 : Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiaraus invenit. [Plutarch. Mor. p. 406, E : Ἀπέπαυσε τὴν Πυθίαν ὁ θεὸς Πυρκόους μὲν ὀνομάζουσαν τοὺς αὑτῆς πολίτας, Ὀφιοβόρους δὲ τοὺς Σπαρτιάτας. Ex quo l. πυρκόους posuit Schneid. in Lex. Debebat potius πυρκόους.]

[Πύρκων, ωνος, ὁ, Pyrcon, Neptuni interpres oraculorum. Pausan. 10, 5, 6.]

[Πυρμαχέω. V. Πυρομαχέω.]

Πυρναῖος, αία, αῖον, pro Maturus et edulis, Theocr. usurpavit 1, [46] : Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά, schol. περκαζούσαις et τροφίμοις : a πύρνος significante τροφή. [V. Heringa Obss. p. 207. Schæf.]

[Πύρνος. V. Πύρινος.]

[Πύρνος, ἡ, Pyrnus. Steph. Byz. : Π., ὡς Οὖρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Πύρνιοι. *Pyrnos* ap. Plin. H. N. 5, 28.]

[Πυρνοτόκος. V. Πυροτόκος.]

[Πυρόβιος. V. Πυρίβιος.]

[Πυροβόλιον, τὸ, voc. suspectum Geopon. 15, 6, 2 : Καὶ ἀνάψυξας πυροβόλιον εἰς χυτρίδιον· ubi Nicl. conjecit : Ἀνάψας πυρὶ βόλιτον.]

Πυροβόλος, ὁ, ἡ, Ignes jaculans, Aptus ad jaculandos ignes : π. μηχανήματα, Machinamenta s. Tormenta ad ignem jaculandum. At omisso substantivo, in [Plut.] Camillo [c. 34] : Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα τῶν πυροβόλων. [Apollod. Poliorc. p. 17, 17; 32, 38. Philo Belop. p. 91, 3. Orig. In Jerem. p. 97, A : Π. λίθος. Hase.] Itidem 1 Macc. 6, [51]. Et ap. Plutarch. Antonio p. 1732 meæ ed. [c. 66, V. Sulla c. 9. Schol. Soph. Phil. 36.]

[Πυροβόρος, ὁ, ἡ, Triticum edens. Quint. Sm. 2, 197.]

Πυρογενής, ὁ, ἡ, Ex igne genitus. Item, Ex frumento ortus, [« Tritico genitus » HSt. s. v. Πυρός] : utrumque enim reperitur : prius ex Ausonio [29, 3] de Baccho [ex Semele nato fulmine percussa et cremata : v. schol. Hom. Il. Ξ, 396] citatur : alterum ex Epigr. [Juliani Anth. Pal. 9, 368 : Ἦ ῥά σε (Dionysum) Κελτοὶ τῇ πενίῃ βοτρύων τεῦξαν ἀπ' ἀσταχύων· τῷ σε χρὴ καλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον, πυρογενῆ μᾶλλον ... HSt. alibi :] Πυρογενής, Igne satus s. genitus. Dicunt epitheton Bacchi esse ap. Auson. Infra Πυριγενὴς itidem pro Igne satus. [Quod v.]

[Πυροφάγος, ὁ, ἡ, Ignem edens. Orig. Cat. in Jerem. t. 1, p. 903, A : Αἰθὴρ π. Nisi tamen ibi scrib. πυρίφ., quod v. Hase.]

Πυροδαίσιον, τὸ, Locus ubi πῦρ δαίουσι, Ubi ignem accendunt, Focus, Culina, μαγειρεῖον, Hesych.

[Πυροδέκμων (vel Πυροδέγμων), ὁ, ἡ, Ignem recipiens. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 37, C : Τὸν πυροδέκμονα λέβητα.]

[Πυροδόκος, ὁ, ἡ, Triticum recipiens. Π. ἀλωὴ Oppian. Hal. 4, 501.]

[Πυρόδρομον, τὸ, Vaporalis, Gl.]

Πυροειδής, ὁ, ἡ, Igni similis, Ignis similitudinem repræsentans, Igneus, Plato Leg. [10, p. 895, C : Ἐν τῷ γεηρῷ ἢ ἐνύδρῳ ἢ π.] Et Aristot. De gen. et corr. [c. 3] πυροειδὲς vocat τὸ πυρὶ ὅμοιον, οὐ πῦρ, Bud. [Plutarch. V. Lysandri c. 12, Mor. p. 891, C; 892, A; Dio Cass. 56, 24; Geopon. 2, 5, 1. « Orig. C. Cels. p. 306. Kall. » || I. q. πυρόεις, quod v. || Adverb. Πυροειδῶς, Ignea specie. Plutarch. Mor. p. 888, E. Nicetas Paphlag. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 11, C; Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 256. G. D. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 161, 12 Gaisf. Euseb. Pr. ev. p. 839, A. Greg. Nyss. t. 1, p. 172, C; t. 2, p. 787, C. Hase.]

Πυρόεις, εσσα, εν, Igneus, Ignitus, Urens in modum ignis, Fervens [Π. ἀστὴρ de meteoro igneo Apoll. Rh. 3, 1377. Phot. et Suid. : Πυρόεσσαν· ἐπίπνοον (πυρίπνοον Kust.), πῦρ πνέουσαν. Πυρόεσσαν ἔτυν Anth. Plan. 140. Πυρόεντα ὄμματα Rufin. Anth. Pal. 5, 15. Π. βέλη Pallad. Anth. Plan. 207. Πυρόεντες ποταμοὶ Greg. Naz. Carm. 8, 29, ad quem l. v. Cosmam in Maii Spicil. vol. 2, p. 80] : metaph. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 132] : Πυρόεις πόθος, de amore, ut Ignes ap. Lat. poetas. || Πυρόεις, Stella Martis, teste Cic. N. D. 2, [20] p. 173 mei Lex. Cic. Sic Aristot. De mundo [c. 2] : Εἶθ' ὁ πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεος προσαγορευόμενος. [Plut. Mor. p. 889, B; 1029, B. Sæpissime apud Manethonem.] Subauditur autem hic ἀστήρ. De hoc Colum. 10, [290] : Nec sirius ardor Sic micat aut rutilus pyrois. [Gemin. Elem. astron. p. 4, 23; 60, 11. Greg. Nyss. t. 1, p. 904, D. Censorin. De die nat. c. 13 : « Stellam Martis cui nomen est pyrois. » Hase. Πυροειδὴς in papyro ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1841, p. 544. || Pisces quidam ap. Athen. 8, p. 358, C, ex Mnesitheo : Τῶν ποταμίων βέλτιστοί εἰσιν οἱ ἐν τοῖς ὀξυτάτοις τῶν ποταμῶν ὄντες οἵ τε πυρόεντες· ubi Gesner. De aquatil. p. 789 truttas intelligit maculas rubicundas et velut igneas habentes.] || Ap. Ovid. autem Pirois [« Pyrois » HSt. in Ms. Vindob.] nomen unius ex equis Solis, Metam. 2, [153] : Interea volucres, Pyrois, Eous, et Ethon, Solis equi, quartusque Phlegon, hinnitibus auras Flammiferis implent.

[Πυροεργής. V. Πυριεργής.]

[Πυροκαπηλεύω. Tritico negotior, Frumentum vendo, Pollux 7, 18, ubi alii libri σιτοκαπηλεύω.]

[Πυροκλοπία, ἡ, Ignis furtum. Προμηθέος π. Anth. Pal. 6, 100.]

[Πυροκόμη. V. Πυρροκόμης.]

[Πυρολαβίς, ίδος, ἡ, Forfex, Gl.]

[Πυρόλαβος, ὁ, Forfex. Anonym. ap. Iriart. Catal. Matr. p. 305 : Ἥφαιστον παριστάνουσι χωλὸν σφῦραν καὶ πυρόλαβον κρατοῦντα. Boiss. Scribendum Πυράλαβος.]

[Πυρολαμπής. V. Πυριλαμπής.]

[Πυρολόγος, ὁ, ἡ, Triticum colligens. Π. δρεπάνη Philipp. Anth. Pal. 6, 104. In cod. Pal. πυρίλογος.]

Πυρομαντεία, ἡ, Divinatio ex igne, Ignispicium, ut Plin. Vide Πυρκόοι.

Πυρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex igne divinat, Ignispex. [Artemid. 2, 69 : Τυρομάντεις, πυρομάντεις. Alterum voc., ut dittographiam prioris, delet Reisk. : recte in πυρομάντεις mutare videntur Toup. Emend. vol. 2, p. 543, et Lobeck. Aglaoph. p. 815. De eo jam Cornarius cogitaverat, sed ut male substitueret pro τυρομάντεις.]

[Πυρομαχέω, Cum igne pugno. Basil. M. vol. 3, p. 130 : Τοὺς τῆς ἐγκρατείας ἀθλητάς· τρεῖς παῖδας πυρομαχοῦντας. || Πυρμαχέω metri caussa dictum ab Archi-

λιο in Idel. Phys. Græc. vol. 2, p. 345, 15 : Εἰς πῦρ φέρει καὶ πυρμαχεῖ· p. 350, 17 : Φάει τε πυρμαχοῦντα. G. Dindorf.]

[Πυρομάχης. V. Πυρομάχος.]

[Πυρομάχος, ὁ, ἡ. Nomen lapidis ap. Theophr. De Lapid. § 9 : Π. λίθος κατὰ τὴν πύρωσιν τήκεται καὶ ῥεῖ. Λίθοι πυρομάχοι Georg. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 580, 3 : nisi πυρομάχοι corrigendum. Conf. Πυριμάχος.]

[Πυρομετρέω, Triticum metior. Pollux 7, 18.]

[Πυρομέτρης et Πυρομετρητής, ὁ, Tritici mensor. Pollux 7, 18.]

[Πυρόν. V. Πῦρ.]

[Πυροπίπης. V. Πυρροπίπης.]

Πυροποίκιλος, ὁ, ἡ, Punctis ignei coloris distinctus et varius. Ap. Plin. autem [H. N. 36, 22, 43] Lapidis nomen est Πυῤῥοποίκιλος. [*Pyropœcilos* scriptum ap. Plin. Recte vero πυρροποικίλου λίθου ap. Tzetz. Hist. 6, 610. G. D. Est quem hodie vocamus *granit rose*, sec. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 139 (1) et *Journ. des Sav.* 1822, p. 389. Hase.]

Πυροπολέεσθαι [vitiose scriptum] affertur [fortasse ex loco Herodoti 8, 50, ubi libri recte πυρπολέεσθαι], pro Igne vastari : quod et πυρπολεῖσθαι.

[Πυροπωλεῖον, τὸ, Locus ubi triticum venit. Pollux 7, 18.]

Πυροπωλέω, Triticum vendo, Dem. [p. 376, 1.]

Πυροπώλης, ὁ, Tritici venditor, Aristoph. [Non legitur ap. Aristoph. Est ap. Pollucem 7, 18, Hierocl. in Hippiatr. p. 4.]

Πυρορῥαγής, ὁ, ἡ, Igni fractus, ut πυρορῥαγῆ κεράμια ap. Suid. ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι, Lateres vel Testæ, quæ in igne, dum coquuntur, rumpuntur : citat autem Suid. hunc l. ex Cratino, Ἴσως πυρορῥαγὴς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Quoniam autem fictilia, quæ ignis vi crepuerint, σαθρὸν ἠχεῖ, ut Suid. habet, et inutilia sunt, metaph. πυρορῥαγὴς significat σαθρὸς, ἄχρηστος : ut Aristoph. Ach. [933] : Ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορῥαγὲς, Κάλλως θ᾽ οὗτος ἐχθρόν. [HSt. infra :] Πυρορῥαγής, Igni ruptus, Ignis vi ruptus s. fractus : π. κέραμος, Aristoph. schol., i. e. ὁ ἐν πυρὶ ῥηγνύμενος. Sæpe enim fictilia in camino ignito vehementis ignis rumpi solent : quoniam autem illa σαθρὸν ἠχεῖ, ideo Aristoph. Ach. dixit, Ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορῥαγές. Et ap. Suid. : Πυρορῥαγῆ κεράμια, ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι· ut ap. Cratin., Ἴσως πυρορῥαγὴς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Ubi tamen metri lex poscit ut legamus πυρορραγὴς, a masc. nom. Πυρορραγής : aut retinendo πυρορῥαγὲς, pro καὶ reponamus ᾗ. [Longe probabilius Porson. ἴδ᾽ ὡς πυρορραγὲς κακῶς τ᾽ ὠπτημένον.] Metaphorice autem, inquit idem, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαῤῥηγνυμένου κεράμου, πυρορῥαγὴς accipitur pro σαθρὸς, ἄχρηστος : quoniam sc. ὁ κέραμος πυρορῥαγὴς γενόμενος, σαθρὸν ἠχεῖ. [HSt. infra :] Πυρορῥαγής, i. q. πυρορῥαγής [ap. Phot. p. 476, 18, in gl. ea cui apud Suidam πυρορραγὴς præscriptum], citat Pollux [7, 64] ex Cratino et Aristoph. Ach. Utriusque locum attuli in Πυρορῥαγής. [Πυρορραγῆ ὄστρακα schol. Hom. Il. B, 219.]

[Πυρὸς (i. q. πυῤῥός), unde compar. Πυρότερος. V. Πυῤῥός.]

[Πυρὸς, ὁ (a πῦρ). Inscr. Coa ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 52 : Ἀνέθηκα δὲ καὶ ... πυροὺς δύο καὶ ἐσχάραν. « Πυρὸς, ἀ, ὸν, est adjectivum in hodierna lingua Græca superstes, significans *candens*, e. gr. σίδηρος πυρὸς, unde in antiquo sermone ἡ πυρά, Rogus, Bustum, Ara. Idem significat hoc l. πυρὸς, substantive positum, genus *aræ*, ἐσχάρας. » Ross.]

Πυρὸς, ὁ, Triticum, Frumentum. Theophr., de frugum generibus : Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. [Πυρῶν genera enumerat H. Pl. 8, 4, 3, C. Pl. 3, 21, 2, et alia alibi : v. locos ab Schneid. collectos vol. 5, p. 492.] Unde Plin., Frugum duo prima genera, frumenta, ut triticum, hordeum : et legumina, ut faba, cicer. Idem Theophr. [H. Pl. 4, 9, 6] τρίμηνος πυρὸς, qui Dioscoridi τριμηνιαῖος πυρὸς, Trimestre triticum, eod. Plin. interprete, ut in Τρίμηνος reperies. Plut. Pericle [c. 37] : Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι, Quadragies mille tritici medimni. Galen. Ad Glaucon. 2 : Τὸ τῶν πυρῶν ἄλευρον. Athen. 9, πυρῶν ἑψήσεις· ut et 14, πυροὶ ἑφθοί. Et Plutarch. Symp. 6 [p. 693, D] : Ἡ τοῦ πυροῦ διαπόνησις εἰς τὸν ἄρτον. Utitur et Hom., ut Od. Δ, [604] : Πυροί τε ζειαί τ᾽ ἠδ᾽ εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν· Υ, [112] : Φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθὰς, ubi observa etiam pluralem numerum. Et Il. Θ, [188] ad equos : Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Affertur et εἷς πυρὸς pro Unum tritici granum. [Sæpissime numero pl., ut ap. Aristoph. Vesp. 1405 : Εἰ πυροὺς πρίαιο· Av. 580 : Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω. Π. καὶ κριθαὶ ib. 506. Plat. Leg. 7, p. 847, E. Πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸς Menex. p. 238, A. Πυρὸς, Tritici granum, ap. Aristot. De gen. anim. 1, 20 : Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἰς πυθμὴν, ὥσπερ ἐξ ἑνὸς ᾠοῦ ἐν ζῷον.]

[Πυροσθενής, ὁ, ἡ, Ignipotens, Gl.]

[Πυροστάτης. V. Πυρστάτης.]

[Πυροστρόφος. V. Πυρστρόφος.]

[Πυροταμεῖον, τὸ, etymologiæ caussa fictum. V. Πρυτανεῖον.]

[Πυρότης, ητος, ἡ, Ardor. Plotin. p. 180, A. Creuz. Galen. vol. 19, p. 442, 4 : Ἐκ θερμῆς π. Hase.]

[Πυροτόκος, ἡ, Frugipara. Hymn. in Isin v. 45, ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 5 : Ἀρούρας πυροτόκου· ubi in lapide πυροτόκου, quod si scripsit poeta, scripsit inepte. Correxit Hermannus.]

[Πυροτομία, ἡ, Sectio s. Messis tritici. Theophr. H. Pl. 9, 8, 2; 9, 11, 9; 9, 12, 3.]

[Πυροτρόφος, ὁ, ἡ, Ignem alens. Pisid. Opif. p. 419. « Theod. Prodr. p. 158, 161, 162, 165, 166. » Ellendt. Gl. : Δαδὸς ῥαβδίον πυροστρόφον, vitiose pro πυροτρόφ.]

[Πυρουχεῖον. V. Προυχεῖον.]

[Πυροφανής, ὁ, ἡ, Igni similis, Igneus. Theophan. Chronogr. p. 338, D : Καπνὸς π. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 437, 33 : Ὁ ἀὴρ π. Hase.]

[Πυροφεγγής. V. Πυριφεγγής.]

[Πυροφορέω, Triticum fero. Appian. Civ. 2, 40 : Νῆσον πυροφοροῦσαν, de Sardinia.]

Πυροφόρος, ὁ, ἡ, Ignifer. Scribit Alex. Genial. Dier. 5, 3, moris fuisse apud Græcos, ut quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima signa staret vates laureos ferens ramos et corollas : illique πυροφόρῳ nomen fuisse, quoniam lampada præferret : eumque violare, summum nefas habitum, quod legati munere fungeretur. [Zosim. Hist. p. 256, 2 : Πυροφόρων βελῶν πλῆθος. Philo Belop. p. 95, 20; 100, 20; 104, 20, ubi perperam cusum, πυροφόρος. Ap. Zosim. quoque Hist. p. 103, 8, mendose : Τὸ πυροφόρον (sic) πεδίον, Fumans solum. Νοῦσον π. Hymn. in Telesph. ap. Boeckh. vol. 1, p. 477, n. 511, 3, 20. Hase. ‖ Πυροφόρος ap. Joann. Malal. p. 77, 22 : Π. τόξον. ‖] Dicitur et πυρφόρος.

Πυροφόρος, ὁ, ἡ, Triticum ferens, Tritici ferax. Hom. Il. Φ, [602] : Πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο, Persequebatur per campum tritici feracem. M, [314] : Ἀρούρης πυροφόροιο. Et Simonides ap. Plutarch. [Mor. p. 49, B] dicit τὴν ἱπποτροφίαν οὐ λημάδα ἀπηδεῖν, ἀλλ᾽ ἀρούραισι πυροφόροις. Idem Plutarch. [V. Solon. c. 2] γῆς πυροφόρου πεδία, Terræ tritici feracis agri. [Eur. Phœn. 647 et Longus p. 3 : Πεδία π. Pind. Isthm. 4, 91 : Π. Λιβύαν. Mire dictum ἀὴρ π. ap. Hesiod. Op. 549, de quo Proclus : Ἡ δρόσος ἡ τὸν σῖτον φέρουσα, ἢ ἀὴρ δροσώδης τρέφων τὰ λήϊα, ἢ ὁ φέρων τὸν σῖτον, ἢ ὁ πυρετὸν καὶ κάματον φέρων, ἢ ὁ φέρων τὸν ἥλιον. Σέλευκος δὲ γράφει, ἀὴρ ὀμβροφόρος. ‖ Forma poetica Πυρηφόρος, de qua suo loco dictum.]

Πυρόχροος, ὁ, ἡ, Ignei coloris, Rutilus, Fulvus. Supra πυρίχροος. [Achmes Oniroc. p. 149, 18 : Ἀστέρας πυροχρόους. Hase.]

Πυρόω, Igne infesto, Igne injecto uro, Inflammo. [Comburo. Herodot. 7, 8, 2 : Πυρώσω τὰς Ἀθήνας· et 8, 102. Æsch. Prom. 497, de sacrificio : Μακρὰν ὀσφὺν πυρώσας· fr. 265 : Στέγην πυρώσω. Soph. Ant. 286 : Ναοὺς πυρώσων ... κἀναθήματα. Eur. Rhes. 61 : Ναῦς πυρῶσαι· Phœn. 578 : Θήβας πυρώσας. De Cyclope titione combusto excæcando Cycl. 590 : Πυρῶν Κύκλωπος ὄψιν· 596 : Λαμπρὰν πυρώσας ὄψιν.] Herodian. 8, [4, 26] : Καὶ πυρώσαντες τὸν στρατὸν κατεσκεδάννυσαν, Ignibus injectis dispergebant, Polit. Item Incendo et Inflammo. Unde pass. Πυροῦσθαι, Incendi, Inflammari, Ignescere. [Aristot. Meteor. 3 extr. : Ὁ χρυσὸς μόνος οὐ πυροῦται. Æsch. Ag. 440, de cineribus occisorum : Πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμπει βαρὺ ψῆγμα. Eurip. Iph. T. 685 : Πυρωθῆναι δέμας. Ἴλιον πυρούμενον Andr. 400. Πατρὶς πυρουμένη Tro. 1283. Πυρωθέντων Τρώων δόμους Pind. Pyth. 11, 50.] Et πεπυρωμένοι ἄνθρακες, Carbones accensi s. candentes, Diosc. 5, 143. Exp. etiam Torreo, Uro, Ustulo : quo referri potest, quod ap. Plat. Axiocho [p. 372, A] legitur, Λαμπάσιν πυρούμενοι ποινῶν, pro Qui uruntur furiarum facibus. [Tim. p. 51, B : Πῦρ ... ἑκάστοτε αὐτοῦ τὸ πεπυρωμένον μέρος φαίνεσθαι. ‖ Igne lustro. Theocr. 24, 94 : Καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. ‖ Igni expono, Igne probo. Aristot. H. A. 3, 5 : Ἡ φλὲψ δύναται πυροῦσθαι, νεῦρον δὲ πᾶν φθείρεται πυρωθέν.] Item Igne probo et purgo : unde πεπυρωμένος χρυσὸς ap. Areth., Aurum igne excoctum et probatum. [Χρυσίον ἐκ πυρὸς πεπυρωμένον Apocal. 3, 18, Aurum igni excoctum, expurgatum, defæcatum, sicut τὰ λόγια Κυρίου dicuntur πεπυρωμένα Psalm. 18, 30, i. e. δόκιμα, ut Symmachus habet. Theodoret : Πεπυρωμένα τὰ δόκιμα λέγει καὶ ψεύδους ἀπηλλαγμένα. Similiter Psalm. 119, 140. Ibid. 26, 2, δοκιμάσαι, πειράσαι et πυρῶσαι tanquam synonyma conjunguntur : Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρασόν με, πύρωσον τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν μου. Per φλέξον ἢ καῦσον exp. Suidas s. v. Πύρωσον. Suicer.] Bud. πεπυρωμένος interpr. non solum Ad ignem suffervefactus, sed etiam A sole exustus et fervefactus æstu, ut regio fervida : quo sensu et διακεκαυμένος et κατακεκαυμένος, ut διακεκαυμένη γῆ, ap. Theophr. [Τὸ πυρούμενον sive πεπυρωμένον σταὶς opponitur τῇ μάζῃ ab Aristot. Probl. 21, 10 et 23.] Pro Concoquo affertur ex Alex. Aphr. [‖ Ad animum relatum πυροῦσθαι significat, Accendi, Inflammari. Æsch. Ag. 481 : Φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ᾽ ἀλλαγῇ λόγου καμεῖν. Sed ἐπύρωσας ap. Eurip. Hel. 1370, corruptum ex ἐπῴρσας. G. D. Joann. Chrys. in Catena c. 4 Joh. p. 134 : Ὅταν πυρωθῇ ψυχὴ τῷ πυρὶ τῷ θείῳ, πρὸς οὐδὲν τῶν ἐν τῇ γῇ λοιπὸν ὁρᾷ. Id. Homil. 6 ad pop. Antioch. : Οὐκ ἀλαζονείᾳ φυσηθέντες, ἀλλὰ ζήλῳ πυρωθέντες. In malam partem acceptum Ep. ad Cor. 1, 7, 9, πυροῦσθαι est Libidine intus ita ardere seu æstuare, ut magna perturbatione agitetur animus nec possis deum pacata ac tranquilla conscientia colere. De dolore vehemente Ep. ad Cor. 2, 11, 29 : Τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; ubi τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὀδύνης significari annotavit Jo. Chrys. Homil. 25, vel τὴν ἐπίτασιν τῆς ὀδύνης Homil. 68, vol. 5, p. 489. Suicer.]

Πυρπαλάμη, ἡ, teste Eustath. p. 513, dicitur ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος : at Suida teste, ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί. [Apud Suidam divisim Πῦρ παλάμη· ap. Phot. p. 477, 3, πυρπαλάμην, accusativo, licet sequatur nominativus ὁ ταχέως etc.] Apud utrumque fem. gen. Πυρπαλάμη : ap. Hesych. vero adj. Πυρπαλάμης : qui etiam addit, πυρπαλάμους dictos fuisse τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος. Is tamen accusativus esset a nominat. Πυρπάλαμος. [Pind. Ol. 10, 96 : Πυρπάλαμον βέλος.] ‖ Unde Πυρπαλαμᾶσθαι pro κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ, Eustath. l. c. [Activum Διαπυρπαλαμάω est in H. Hom. in Merc. 357 : Καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ᾽ ἔνθα· nisi διὰ a verbo separandum et cum genit. ὁδοῦ construendum, quod aliis placuit. In cod. διὰ πῦρ παλάμησεν.]

[Πυρπνέω, Ignem spiro. Τὰν πυρπνέουσαν Eurip. Ion. 203 restitutum pro πυριπνέουσαν. Tzetz. ad Lycophr. 17, p. 294 ed. Müll. : Τῷ ἐκείνης (Chimæræ) πυρπνέοντι σώματι.]

Πύρπνοος, ὁ, ἡ, Ignem spirans, i. q. πυρίπνοος. [Æsch. Sept. 492 : Πύρπνοον Τυφῶνα· Prom. 371 : Πυρπνόου ζάλης.] Eur. [Med. 478 : Ταύρων π. El. 472 : Λέαινα π. Epinic. ap. Athen. 11, p. 497, B : Τὴν π. χίμαιραν· ubi cod. Ven. πυρπνόον, παροξυτόνως. Forma contr. Πύρπνους ap. Æsch. Pr. 917 : Πιστὸς τινάσσων τ᾽ ἐν χεροῖν πύρπνουν (πυρπνόον cod. Med. aliique) βέλος· ubi tamen non improbabilis est conjectura Porsoni τινάσσων χειρὶ (vel χεροῖ) πύρπνουν βέλος, quum in libris pluribus τ᾽ ἐν χεροῖ vel τ᾽ ἐν χερὶ (s. χειρὶ) scriptum sit. ‖ Adverb. Πυρπνόως, Jo. Damasc. In Dom. 73, ubi v. Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 311.]

Πυρπολέω, Circa ignem versor, Ignem accendo. Nam ap. Hom. Od. K, fere initio [30], Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας, schol. exp. περὶ τὸ πῦρ ἀναστρεφομένους, Hesych. autem περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους, πῦρ καίοντας : item et πυρσεύοντας : quam expos. Eustath. [p. 1646, 63] sequitur, πυρπολεῖν et πυρσεύειν esse dicens τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας : nam πυρσοὺς noctu nautis et viatoribus viam ostendere solebant. E Xenoph. quoque [Cyrop. 3, 3, 25] πυρπολεῖν pro Ignem excitare s. accendere affertur. [De carbonibus suscitandis Aristoph. Av. 1580 : Πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.] ‖ Accusativo junctum significat Igni et Incendiis vasto, Igni depopulor, Incendo, Inflammo : ut et Hesych. πυρπολεῖ exp. non solum πυρσεύει, verum etiam ἅπτει, καίει. Aristoph. [Nub. 1497] : Τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Vesp. [1079] : Τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν. [Thesm. 727 : Καταίθειν τὸν πανοῦργον πυρπολεῖν θ᾽ ὅσον τάχος. Anaxil. ap. Athen. 13, p. 588, B, de Plangone meretrice : Ἥτις ὥσπερ ἡ Χίμαιρα πυρπολεῖ τοὺς βαρβάρους. Π. τὴν χώραν Polyb. 3, 82, 10. Τὴν πόλιν 39, 2, 8. Palæph. c. 39 : Ἐπυρπόλουν τοὺς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξότας. Phalar. Epist. 94, p. 262.] Lucianus De calumn. [c. 19] : Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Itidem Plutarch. Themist. [c. 9] : Πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη, Incendiis Phocensium urbes devastantem. Pass. Πυρπολεῖσθαι, Incendiis vastari, Inflammari, Incendi : unde πυρπολεῖται ap. [Phot. et] Suidam καίεται, ἐμπυρίζεται [Idem : Βάλλεται, πλήττεται, πυρπολεῖται] : itidemque ap. Hesych. Πυρπολούμενος, ἐμπυριζόμενος. Activa autem signific. ex Herodoto, Πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους, pro πυρπολεῖν. [Non inspexit locum Herodoti 8, 50, ubi nihil impedit quominus passive accipiatur : Ἥκειν τὸν βάρβαρον ἐς τὴν Ἀττικὴν καὶ πᾶσαν αὐτὴν πυρπολέεσθαι.] Affertur vero et πυρπολέεσθαι pro Igni vastari. [‖ De dolore urente, Nicand. Th. 245 : Πᾶν δ᾽ ἐπὶ οἱ δριμεῖα δέμας καταβόσκεται ἄτη ὀξέα πυρπολέουσα· 364 : Τὰ δ᾽ ἄλγεα φῶτα δαμάζει μυρία πυρπολέοντα. De amore frequens apud rerum amatoriarum scriptores, ut Nicet. Eugen. 3, 221 : Τεφροῖς με ... καὶ πυρπολεῖς τὰ σπλάγχνα καὶ τὴν καρδίαν· 2, 42 : Ψυχὴν ἔχων ἔρωτι πυρπολουμένην. Eumath. 2, p. 68 : Ἔρωτος ταῦτα ψυχῆς καὶ γλώσσης πυρπολουμένης· 7, p. 320 : Σῷ (Amoris) πυρπολήσαντες τὰ σπλάγχνα πυρί· quæ exx. Jacobs. comparavit cum Achill. Tat. 1, 11. Πυρποληθῆναι ἡδοναῖς dixit Sophronius in Maii Spicil. vol. 4, p. 126. De insaniente Achill. Tat. 4, 15 : Ταύτην ἀφίησι πυρπολουμένη (—ην libri : quod correxit Salmas.) τὴν φωνήν. « Metaphor., ut ζηλοπυροῦσθαι ap. Chrysost., Theodoret H. E. 3, 7, p. 130; 4, 17, p. 170. » Anon.]

[Πυρπόλημα, τὸ, Incendium. Eur. Hel. 773 : Τὰ Ναυπλίου Εὐβοϊκὰ π.]

Πυρπόλησις, εως, ἡ, Devastatio et depopulatio quæ fit igni et incendiis. Alii interpr. Incendium. [Euseb. Hist. Eccl. p. 9. Tzetz. ad Lyc. 217. Kall. Joseph. B. Jud. 3, 7, 11. Euseb. Dem. ev. p. 364, C; 411, B; 412, D : Τῆς π. τοῦ ἱεροῦ. Œcum. In Apoc. p. 304, 6 Cramer. Id. ib. p. 284, 11 : Πόλεων πυρπολήσεις. Hase. Georg. Pach. Andron. Pal. p. 197, D.]

[Πυρπολητής, ὁ, Incendiarius. Πυρέας per πυρπολητὰς (hoc accentu) exp. Hesych. Ephræm Cæsar. 6934 : Πυρπολητὴς πατρίδος.]

[Πυρπόλος, ὁ, ἡ, Incendio vastans. Eurip. Suppl. 640 : Π. κεραυνῷ. ‖ Passiv. Incendio vastatus. Versus ap. Phlegont. Trall. Mirab. c. 3, p. 48 : Ἄστη δὲ τι πυρπόλα θήσει· ubi vulgo πυρπολαθῆσει, quod correxit Bast.]

[Πύῤῥα, ἡ, i. q. πυρσός. Tzetz. Hist. 2, 51. Ellendt. ‖ Nomen avis. Oppian. Ixeut. 3, 13 : Αἱ κίχλαι καὶ αἱ πύῤῥαι· ubi codex Gesneri πυῤῥίαι. Sed illud defenditur loco Æliani N. A. 4, 5 : Τρυγόνι πρὸς πύῤῥαν διαφορά. Eadem πυῤῥαλλὶς infra 5, 48 et ap. Aristot.]

[Πύῤῥα, ἡ, Pyrrha, Epimethei et Pandoræ filia, Deucalionis uxor. Pind. Ol. 9, 46; Apollod. 1, 7, 3; Strabo 9, p. 425, 432, 443. ‖ Creontis filia. Pausan. 9, 10, 3. ‖ Πύῤῥα Diphili comœdia memorata ab Ammon. p. 61. ‖ Urbs Lesbi. Thucyd. 3, 18 et 35; 8, 23; Scylac. p. 36; Strabo 13, p. 617; Ptolem. 3, 2;

Theophr. H. Pl. 9, 18, 10; Athen. 2, p. 41, F. Adject. gentile Πυῤῥαῖος, αία, αῖον, ap. Steph. Byz. Πυῤῥαῖοι, οἱ, Theophr. H. Pl. 3, 9, 5; Plutarch. Mor. p. 1126, B. Et regionis nomen Πυῤῥαία ap. Theophr. C. Pl. 2, 6, 4. *Pyrrhæum* nemus ap. Plin. H. N. 16, 10, 9. Πυῤῥαῖος εὔριπος Aristot. De partt. anim. 4, 5, H. A. 8, 20. Ὁ τῶν Πυῤῥαίων εὔριπος ib. 5, 12 et 15. Ὁ ἐν Πύῤῥᾳ εὔριπος 9, 37. ‖ Promontorium Thessaliæ, cum insula cognomine, Strabo 9, p. 435. Et urbs Thessaliæ, postmodum Melibœa appellata, ib. p. 432. Simplici ρ ap. Steph. Byz. : Πυραία, μοῖρα Θεσσαλίας ὀνομασμένη ἀπὸ Πύρας. Ὁ οἰκήτωρ Πυραῖος. Hesych. : Πυῤῥαία, λόφος ἐν Δωτίῳ· οἱ δὲ Πυῤῥαίαν εἶναι μοῖραν τῆς Θεσσαλίας λέγουσιν ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς Σουΐδας. Δοκοῦσι δὲ εἰς ταύτην καταφυγεῖν οἱ διαφεύγοντες τῶν Κενταύρων. Totam Thessaliam Pyrrheam olim appellatam esse annotavit schol. Apoll. Rh. 3, 1090 : Ἡ Θεσσαλία τὸ παλαιὸν καὶ Αἱμονία καὶ Πυῤῥοδία (Πυῤῥαία corrigit Heyn. ad Apollod. vol. 1, p. 430) ἐκαλεῖτο καὶ ἄλλας ὀνομασίας εἶχεν, ὡς ἄλλοι τε λέγουσι καὶ Ῥιανὸς ἐν τοῖσδε, Πύῤῥαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον, Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο, ubi Πυῤῥαίην ποτὲ τήν γε correxit Scaliger, recte, ut videtur, quum Strabo 9, p. 443, qui Rhiani locum aperte respexit, non aliam nominis formam posuerit quam Πυῤῥαίαν. ‖ Urbs Cariæ, Strabo 13, p. 636. ‖ Promontorium Mysiæ. Ib. p. 606. ‖ Hesych. : Πυῤῥαίη, Θέτιδος ἐπώνυμον.]

Πυῤῥαγής etiam affertur [vitiose] pro πυροῤῥαγής s. πυρίῤῥαγής, Qui fractus est et dissilit igni.

[Πυῤῥάζω, Rutilo, Gl. Ev. Matth. 16, 2 et 3 : Πυῤῥάζει ὁ οὐρανός. Const. Manass. Chron. 106 : Πυῤῥαζόντων λίθων· et 224 : Χρυσὸς στίλβων καὶ πυῤῥάζων. Eustath. Opusc. p. 239, 30; 240, 40. In codd. etiam simplici ρ scribitur.]

[Πυῤῥαία, ἡ, Pyrrhæa, antiquum nomen Thessaliæ, derivatum a Pyrrha, Deucalionis uxore. V. Πύῤῥα.]

[Πύῤῥαιθος, ὁ, Pyrrhæthus, Delius, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 258.]

Πυῤῥάκης, ὁ, Rufus. [Per πυῤῥὸς exp. Herodian. Epim. p. 115.] 1 Reg. 16, [12] de Davide : Ἦν πυῤῥάκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν. Ubi et Hebr. textui respondens Versio habet, Rufus et pulcer aspectu. Sed notandum in Compl. ed. legi Πυράκης [et Πυράκος] in Gen. 25, 25. [Alex. Polyhist. ap. Euseb. Pr. ev. p. 436, C : Γεγονέναι τὸν Μωϋσῆν π. Hase. Πυῤῥάκης Joann. Malal. p. 106, 3; 259, 6, 23; 280, 11, et πυῤῥακὴς vitioso accentu p. 302, 5. Per ξανθὸς exp. Hesych. et Suidas, qui addit : Καὶ πυῤῥάκιον (πυρακιὸς edd. vet.; πυῤῥακιὸν cod. Par. A vitioso accentu, quem correxit Bernhard.) ὁμοίως.]

[Πυῤῥακίζω, Rufus sum. Planud. Ovid. Met. 6, 715 : Ὑπήνῃ πυῤῥακιζούσῃ. Boiss. Zachar. Papa Vita S. Bened. 3, 6. Hase. Nicet. Chon. Hist. p. 406, 25 ed. Bekk., in cod. Græcobarbaro.]

[Πύῤῥακος, ὁ, Pyrrhacus, Parius, in inscrr. Teniis ap. Bœckh. vol. 2, p. 256, 32; 270, 77. Paria p. 350 : Ἄρχοντος Πυῤῥάκου τοῦ λογίου· nisi hoc est ab nominativo Πυῤῥάκης. Prius tamen commendatur alio hujus nominis exemplo ap. Hesych. : Πύῤῥακος, ἥρως τις κατ' Ἐρυσίχθονα γεγονώς.]

[Πυῤῥάκιον. V. Πυῤῥάκης.]

[Πυῤῥαλίς. V. Πυραλλίς.]

[Πυῤῥάν, ὁ, cognomen Achillis. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 147, 20.]

[Πύῤῥανδρος, ὁ, Pyrrhander, n. pr. in oratione Lysiæ ὑπὲρ τοῦ Πυῤῥάνδρου κλήρου ap. Harpocr. s. v. Καλύστιος, ubi Πυράνδρου scriptum. Alii ap. Aristoph. Eq. 901, Æschin. p. 12, 13; 73, 24, Plutarch. Mor. p. 313, A, Athen. 14, p. 634, D, quibus in locis libri pariter partim simplici ρ scriptum exhibent. Duplici scriptum in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 299. Πύῤῥανδρος in inscr. Bœotica ib. p. 736.]

[Πύῤῥας, ὁ, Pyrrhas, n. pr. in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 342.]

[Πύῤῥειον, τὸ, Pyrrheum, Pyrrhi regia domus Ambraciæ, Polyb. 22, 10, 2. Conf. ib. 15, 9. Schweigh.]

[Πυῤῥείδαι. V. Πύῤῥος.]

[Πυῤῥιάς, άδος, ἡ, Pyrrhias. V. Πυῤῥίας, ὁ.]

Πυῤῥίας, ὁ, Serpentis nomen, a rufo aut igneo colore ei inditum. [Hesych. : Πυῤῥίας, τῶν ὄφεών τις ἀπὸ χρώματος. ‖ N. pr. viri Arcadis ap. Xenoph. Anab. 6, 5, 11. ‖ Thessalus in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522 : Πυῤῥιὰς Θεσσαλὴ Πυῤῥίου γυνή. ‖ Ætolus, ap. Polyb. 5, 30, 2; 5, 91, 3. ‖ Pastor, ap. Alciphr. 3, 41. G. D. ‖ Alius ἐμ Μελίτῃ οἰκῶν κάπηλος ap. Ern. Curt. Inscrr. Att. p. 20, n. 7, 27. Hase.] Item Servi nomen apud Comicos, a capillitio rufo. Sic et Ξανθίας itidem servi apud Comicos nomen est a flavitie capillorum. Eustath. [p. 432, 28], Suid. [Aristoph. Ran. 730; Lucian. Tim. c. 22, Merc. cond. c. 25. ‖ Πυρίας, simplici ρ, Phocensis ap. Pausan. 10, 9, 10. ‖ Tegeatarum legislator, ibid. 8, 48, 1. Utrobique Πυῤῥίας restituit L. Dindorfius.]

Πυῤῥιάω, Rufus sum, ut ὠχριάω, Pallidus sum, Palleo. [‖ Rubeo. Ach. Tat. Leuc. 2, 11 : Ἐπυῤῥία. Heliod. Æth. 3, 5 : Καταιδεσθέντες τὸ γεγωνὸς ἐπυῤῥίασαν. Hase.]

[Πυῤῥίδας, ὁ, Pyrrhidas, Megarensis, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 558 : Διονύσιος Πυῤῥίδα.]

Πυῤῥίζω, Rufus sum, Rufum colorem imitor, ut κυανίζω. [Philo vol. 1, p. 194, 34. Hase. LXX Lev. 13, 19, 24; 14, 37.]

[Πυῤῥικός. V. Πύῤῥιχος.]

[Πύῤῥιος, ὁ, Pyrrhius, n. pr. sacerdotis in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 830.]

[Πυῤῥιχαϊκὸς vitiose pro πυῤῥιχιακός, quod v.]

[Πυῤῥίχη, ἡ.] Πυῤῥίχη ὄρχησις a Pyrrho nomen accepit. Ita enim Plin. 7, 57 : Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus : utramque in Creta. Athen. autem 14, [p. 630] a Pyrrhicho Lacone nomen ei impositum fuisse scribit, atque adeo suo quoque tempore Pyrrhichi nomen Lacedæmone usitatum fuisse. Hesych. πυῤῥίχην nominatam fuisse dicit τὴν ἐνόπλιον καὶ σύντονον ὄρχησιν, secundum quosdam, a Pyrrhicho Cretensi [v. Strab. 10, p. 467, 480, Eustath. p. 771, 52], secundum alios a Pyrrho Achillis filio; quippe quem Philochorus tradat ὀρχησάμενον τῶν Εὐρυπύλου φονῶν ὀρχήσασθαι. Vide plura de hac saltatione ap. Athen., ubi inter alia scribit, Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. Sic et ap. [Platon. Leg. 7, p. 815, A; 816, B.] Plut. [V. Numæ c. 13, Mor. p. 747, B; 802, D; 997, C], et Xen. [Anab. 6, 1, 12] : Ὠρχήσατο πυῤῥίχην. [Dionys. A. R. 7, 72, p. 1488.] Et ap. Suid. : Ἐς πυῤῥίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι. At proverb. ap. Aristoph. [Av. 1169] Πυῤῥίχην βλέπων, de quo Erasmus Chil. [Eurip. Andr. 1136 : Δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυῤῥίχας φρουρουμένου βέλεμνα παιδός. ‖ Πυρίχη, simplici ρ, metri caussa dictum ab Stratone Anth. Pal. 12, 186 : Ὀρχεῖσθαι πυρίχην. ‖ Hesych. : Πυῤῥίχα (?), χλαμύς, ἢ πελτάριον. L.]

[Πυῤῥιχιακός, ή, όν, Pyrrhichiacus. Hephæstio p. 48 : Τινὲς δὲ αὐτὸ (metrum proceleusmaticum) κατὰ πόδα διαιροῦντες πυῤῥιχιαϊκὸν καλοῦσι. Forma non minus vitiosa quam ὀρχηαϊκός, de qua diximus s. Δοχμιακός. Scribendum πυῤῥιχιακόν, ut πυῤῥιχιακὰ μέτρα scriptum in schol. p. 157, ubi ed. Flor. et codd. πυῤῥικά. Idem vitium ap. Philemon. Lex. § 295, ubi correxit Burnejus, et ap. Planud. in Dialogo de grammatica. ‖ Adverb. Πυῤῥιχιακῶς ap. schol. Soph. Aj. 905. G. D.]

[Πυῤῥιχίαμβος, ὁ, Pes ex pyrrhichio et iambo compositus, i. e. pæon quartus. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 306, 14. G. Dind.]

Πυῤῥιχίζω, Pyrrhicham salto, Armatus salto [Pollux 4, 96] : Suid. enim πυῤῥιχίζειν exp. μετὰ ὅπλων ὀρχεῖσθαι. Athen. 14, [p. 631, A] : Ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυῤῥιχίζειν. [Plut. Vit. Sullæ c. 13, Mor. p. 554, B. Lucian. D. deor. 8, 1. « Artemid. t. 1, p. 106, 15. » Hase.]

Πυῤῥίχιος πούς, Pyrrhichius pes, ap. [Longin. De subl. 41, 1,] Demetr. Phal., Hermogenis schol. [et sæpissime apud scholiastas metra poetarum explicantes.] Et Quintil. 9, 4 : Spondæum, longis duabus : Pyrrhichium, quem alii Pariambum vocant, duabus brevibus. Et πυῤῥίχιος δρόμος, ut Herodian. 4, [2, 19] : Τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ, Motu Pyrrhichio numeroque in orbem decurrit. Et πυῤῥίχιον ὄρχημα pro πυῤῥίχη ὄρχησις, ap. Lucian. [De salt. c. 9], quod et ipse Pyrrhi Achillidæ inventum esse ait : Τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. [Heliod. Æth. 3, 10 : Τὴν ἐνόπλιον τῶν ἐφήβων καὶ πυῤῥίχιον ὄρχησιν. Hase.]

[Πυῤῥιχισμός, ὁ, i. q. πυῤῥίχη. Joseph. A. J. 19, 1, 14. G. D. Theodulus Magist. in Anecd. meis vol. 2, p. 218, 1. Boiss.]

Πυῤῥιχιστής, ὁ, Qui pyrrhicham saltat, Pyrrhichæ saltator. [Lex. rhet. p. 294, 16. Lysias p. 161, 37; Isæus p. 54, 30.] Plutarch. Alex. [c. 71] : Τοὺς νέους τούτους πυῤῥιχιστάς. [Id. V. Pomp. c. 69, Oth. c. 6.] Alii interpr. Armatus saltator : quia sc. πυῤῥίχη inter ἐνοπλίους ὀρχήσεις numeratur. Sic Bud. in Pand. : Enimvero Pyrrhicharii (sive Purrhicharii antiquo more legere placet) a Græcis πυῤῥιχισταὶ dicebantur, μεθ' ὅπλων sc. ὀρχούμενοι : a pyrrhicha sic dicti, quæ saltatio erat armata, ob id ἐνόπλιος dicta. [Lucian. Pisc. c. 36 : Πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυῤῥιχιστῶν. Hase.]

[Πυῤῥιχιστικός, ή, όν, Ad pyrrhicham pertinens. Pollux 4, 73.]

Πύῤῥιχος, ὁ, Rufus : pro πυῤῥός, ut ὀσσίχον pro ὄσον : quod ὀσσίχον sicut ap. Hesych. παροξύνεται, ita et πυῤῥίχος a quibusdam scribi paroxytonos annotat schol. Theocriti : qui etiam addit, esse dimin. Æolicum. Theocr. 4, [20] : Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος, i. e. ὁ πυῤῥὸς τὴν χροιάν : sunt enim boves quidam rufi. Sed observandum, quod schol. annotat, quosdam intelligere τὸν Ἠπειρωτικόν, a Pyrrho qui Epiri olim rex fuit. Quorum sententia confirmari potest ex Aristot. H. A. 8, 7 : Οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυῤῥίχας βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους. Unde Plin. 8, 45 : In nostro orbe Epiroticis laus maxima, a Pyrrhi, ut ferunt, jam inde regis cura. Id consecutus est, non ante quadrimatum ad partus vocando. Memorantur et Πύῤῥικα πρόβατα ab Aristot. H. A. 3, 21 : Μέγιστα δὲ (inquit) οἵ τε βόες εἰσὶ καὶ τὰ πρόβατα τὰ καλούμενα πύῤῥικα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ βασιλέως. Sed malim pro hoc Πύῤῥικα, quod Aldina quoque habet ed., scribere Πύῤῥιχα aut Πυῤῥικά. [Apud Aristot. nunc recte πυῤῥικὰ scribitur et πυῤῥικὰς in loco altero scribendum videtur, de quo jam Schneid. cogitavit vol. 4, p. 466, idemque Theocrito restituendum foret, si vera esset altera illa explicatio scholiastæ. Conf. Lobeck. Pathol. p. 312. Contrario vitio πυῤῥικὴ ὄρχησις ap. Cosmam in Maii Spicil. vol. 2, p. 175.]

[Πύῤῥιχος, ὁ, Pyrrhichus, Cretensis, inventor pyrrhichæ. V. Πυῤῥίχη. ‖ Corinthius. Thucyd. 7, 39. ‖ Amicus Philippi, ap. Polyb. 24, 8, 8. ‖ Πύῤῥιχος, ἡ, oppidum Laconicum ap. Pausan. 3, 21, 7. De origine nominis ib. 25, 2 : Τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει γενέσθαι φασὶν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως· οἱ δὲ εἶναι θεὸν Πύῤῥιχον τῶν καλουμένων Κουρήτων· εἰσὶ δὲ οἳ Σιληνὸν ἐκ Μαλέας ἐλθόντα ἐνταῦθα λέγουσιν οἰκῆσαι. Τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Σιληνὸν ἐν τῇ Μαλέᾳ, δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου « Ὁ ζαμενὴς δέ, ὁ χοροιτύπος, ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας Σιληνός. » Ὡς δὲ καὶ Πύῤῥιχος ὄνομα ἦν αὐτῷ, Πινδάρῳ μὲν οὐκ ἔστιν εἰρημένον, λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν Μαλέαν οἰκοῦντες. Πύῤῥου χάραξ ap. Polyb. 5, 19, 4.]

[Πυῤῥιχοτρόχαιος, ὁ, Pes ex pyrrhichio et trochæo compositus, i. e. pæon tertius. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 306, 13; 314, 3. G. Dind.]

[Πυῤῥίων, ωνος, ὁ, Pyrrhio, archon Atheniensis olymp. 98, 1, ap. Diodor. 14, 107. Πυῤῥίων scriptus ap. Dionys. A. R. 1, 74. Non constat utra vera sit scriptura.]

[Πυῤῥόγειος, ὁ, ἡ, Flavam terram habens. Antyllus Oribasii p. 230 ed. Matth. sive ap. Stob. Flor. 101, 18.]

[Πυῤῥογένειος, ὁ, ἡ, Rufam vel flavam barbam habens. Diosc. Anth. Pal. 7, 707.]

[Πυῤῥογεώργιος, ὁ, Pyrrhogeorgius, cognomen Georgii cujusdam ap. Joann. Cinn. Hist. p. 107, A.]

Πυῤῥόθριξ, sive Πυῤῥότριχος, ὁ, ἡ, idem cum πυῤῥοκόμης, Qui rufa s. rutila coma est, Cui rufi s. rutili pili sunt. [Pollux 4, 149.] Aristot. Probl. [38, 2] : Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἄρκτον, πυῤῥότριχες, Rufis capillis sunt. Theocr. [8, 3] : Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω. [Ubi schol. : Ἡ εὐθεῖα ὁ πυῤῥότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλακος. Τῶν Ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας.] Πυῤῥότριχος, Rufos habens pilos. [Pseud-] Eur. [Iph. A. 225], πυῤῥ. πώλους, Equos rufis pilis insignes.

[Πυῤῥοκέφαλος, ὁ, ἡ, Rufum caput habens. Hesych. s. v. Πυρσοκορσελλόντος.]

Πυῤῥοκόμης, ὁ, Qui rutila s. fulva coma est, πυῤῥόθριξ. [Schol. Hom. Il. B, 642. Wakef. Πυροκομη, Pyrrhocome, nomen equi in fictili picto ap. de Witte *Descr. des vases de M. de M**** p. 30, n. 39, et *Cab. de Durand* p. 98, n. 296. Hase.]

Πυῤῥοκόραξ, κος, ὁ, Corvi genus luteo rostro, ap. Plin. 10, 48, ubi et φαλακροκοράκων mentio.

[Πυῤῥόλοχος, ὁ, Pyrrholochus, Argivus. Xenoph. Hell. 1, 3, 13.]

[Πυῤῥοπίπης, ὁ, Flavorum (puerorum) insidiator. Eust. p. 380, 11 : Καθολικώτερον τὸ γυναιμανὴς τοῦ παρθενοπίπης, ὃς ἐν ἄλλοις κεῖται, ὡς καὶ τοῦ πυῤῥοπίπης, ὁ παιδοφίλης· 679, 39 : Ὅθεν (a verbo ὀπιπτεύειν) καὶ ὁ παρθενοπίπης καὶ ὁ πυῤῥοπίπης δὲ παρὰ τῷ κωμικῷ· et p. 851, 56 : Παίζων ὁ κωμικὸς πυῤῥοπίπην σκώπτει τινὰ ὡς ὀπιπτεύοντα τοὺς πυῤῥούς· et p. 825, 30; 1856, 2. Quæ notationes omnes ad unum spectant locum Aristoph. Eq. 405 : Τὸν Ἰουλίου δ' ἂν οἴομαι γέροντα πυῤῥοπίπην ἐκθάντ' ἰηπαιωνίσαι, ubi nunc ex aliquot libris πυροπίπην legitur, nomine ex πυῤῥοπίπης leviter deflexo, ut ad σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ respiciatur, quæ ut Cleoni non amplius concedatur in præcedentibus versibus optat chorus. Videndum tamen ne probabilior alia ratio sit, quam monstrat annotatio scholiastæ : Ὡς παιδεραστὴς οὗτος ὁ πρεσβύτης διεβάλλετο. Οὐκ ὀρθῶς δὲ τὴν ἡλικίαν ἐνταῦθα προσέθηκαν· διαβολὴν γὰρ ἐπὶ τοὺς νεωτέρους ἔχοντος τοῦ πράγματος, μείζονα τὴν αἰσχύνην ἐποίησεν ἐπ' αὐτῷ, ὥσπερ γέροντι ὄντι ἀσελγαίνειν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑβρίζειν πρόσεστι. Παιδοπίπην δὲ τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπείθοντα τὰ μειράκια· τοῦτον δὲ ὁ Κρατῖνος πυροπίπην λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παράγοντα ἄρτους. Ex quo colligi potest apud Aristophanem παιδοπίπην esse scribendum, cujus in locum πυροπίπην, Cratini vocabulum, irrepserit ex scholio. Negligenter Suidas : Πυροπίπας· ὁ Κλέων· διεβάλλετο γὰρ ὡς παιδεραστής· ἢ διὰ τὴν ἐν τῷ πρυτανείῳ σίτησιν· πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος. L.]

[Πυῤῥοποίκιλος. V. Πυροποίκιλος.]

Πυῤῥός, ά, όν, [et forma poetica Πυρσός, quod v.] Rufus, Rutilus, ὁ πυρώδης τὴν χροιάν, ut stella Martis rutilo igne micans. [Herodot. 3, 139 : Χλανίδα πυῤῥήν. Æsch. Pers. 316 : Πυῤῥὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα· qui πυρσὴν potius scripsisse videtur.] Plato Tim. p. 167 [68, C] : Πυῤῥὸν δέ, ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται· φαιὸν δέ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Quæ autem mixtio sit τοῦ ξανθοῦ, ex Eodem in Ξανθὸς docui. Differt igitur a rubro et flavo, quorum illud ἐρυθρόν, hoc ξανθὸν Græci dicunt. Galen. Ad Glauc. 1 : Τοῖς μὲν οὖν ἀμφημερινοῖς τὰ οὖρα ἢ λευκὰ ἢ ἐρυθρά, τοῖς δὲ τριταίοις ἢ πυῤῥὰ ἢ ὑπόπυῤῥα. Sunt qui interpr. Fulvus, et Platonis verba paulo ante citata sic reddant, Fulvus color flavi fuscique comparatione conflatur. Rectius cum Plinio Rufus. Nam quod Aristot. [H. A. 9, 40] de regibus apum scribit, Ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥός, ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος, ipse sic Latine, Melior rufus quam niger variusque. Vide et Ὑπόπυῤῥος. [Πυῤῥὸν Rufum etsi omnes vertunt interpretes, Fulvum tamen significare et veluti ex flavo candicantem colorem, quippe ex inæquali albi mixtura ex flavo ad album magis declinat, multis exemplis declarasse videmur ad Hippocr. Epid. p. 1041. Isque videtur esse color qui ex flavo paulo liberalius exalbescit, non secus ac si sandaracham paucam multa aqua diluas, ex flavo pallescens color exsistet, qualis est aurichalci, aut aureorum Germanicorum non omnino saturatus, sed extenuatus et attritus color. Blondum Galli nominant, et in expasso puellarum crine, veluti pudoris et ingenuitatis comitem, commendant. Hic color recte Latinis Fulvus dicitur, quales puerorum capillos et pubescentium esse scribit Galen. De temp. lib. 2 et Aristot. lib. Περὶ χρωμάτων, ex magna humoris copia siccum exsuperante et inundante. Sic Germanorum, Illyriorum, Dalmatarum, Scytharum,

et eorum qui humidas et frigidas regiones incolunt, πυῤῥὰς τρίχας, capillos fulvos esse scribit Galen. De temp. lib. 2 et Aristot. in Quæst. nat. sect. ult., quæst. 2. Et Hippocr. p. 292, 44 : Πυῤῥὸν τὸ Σκυθικὸν γένος διὰ τὸ ψῦχος, οὐκ ἐπιγενομένου ὀξέος τοῦ ἡλίου· ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίγνεται πυῤῥή. Galenus etiam Comment. in lib. Περὶ ὑγιεινῆς διαίτης p. 337, 36, Germanos quibusdam ξανθοὺς nominari scribit, quum re vera et si quis exactam rationem exigat, non ξανθοὶ, hoc est, Flavi, sed πυῤῥοὶ dicendi sint, hoc est, Fulvi. Quod ξανθὸν siccioris temperiei nota sit, quales sunt quos illic πυῤῥοὺς appellat Hippocrates. Sic enim illic ab eo vocari scribit Galen. τοῖς ξανθοῖς affines, non exquisita nominum ratione, quos recte Rufos illic vertunt interpretes. In quo vero τὸ πυῤῥὸν et τὸ ξανθὸν differant, scitissime scribit Galen. Περὶ κρίσεων lib. 1, p. 397, 26 : Ἐγγυτάτω τὴν φύσιν ἐστὶ τὸ πυῤῥὸν χρῶμα τῷ ξανθῷ· διαφέρει δ' ἀλλήλων τῷ τὸ μὲν λευκότερον εἶναι, τὸ δὲ στιλπνότερον. Καὶ γὰρ οὖν καὶ ἡ πικρὰ χολὴ ποτὲ μὲν πυῤῥὰ φαίνεται μᾶλλον, ποτὲ δὲ ξανθὴ, πολλάκις δ' ἄν σοι καὶ ὠχρὰ δόξειεν εἶναι· λευκοτέρα μὲν καὶ θολωδεστέρα γινομένη πυῤῥὰ, στίλβουσα δὲ καὶ καθαρωτέρα ξανθή· τὸ γὰρ οἷον πυρώδες ἔλλαμπον αὐτῇ ξανθότερον ἀπεργάζεται· ὅσον δ' ἐστὶ τὸ πυῤῥὸν τοῦ ξανθοῦ λευκότερον, τοσοῦτον ἐκείνου τὸ ὠχρόν· ὅσον δ' ἂν πάλιν ἧττον λευκὸν ἐστι τὸ ξανθὸν τοῦ πυῤῥοῦ, τοσοῦτον τοῦ ξανθοῦ τὸ ἐρυθρόν. Ex quo plane conjicias rufum et fulvum colorem medium esse inter flavum et pallidum, sicut pallidum medium est inter flavum et album. Idem quoque Περὶ ἰατρικῆς τέχνης p. 477, 36 et 51, πυῤῥὸν colorem frigidioris et humidioris naturæ notam facit. Est enim veluti mixtura quædam ex bile et pituita, sed magna humidi copia siccum diluente et exsuperante. Hujusmodi certe colorem Latini Fulvum vocant, veluti fulva sidera, fulvam arenam, et fulvum aurum dixit Ovid., flavum Virg. Æneid. 4 : Aut ubi flavo Argentum Pariusve lapis circumdatur auro. Quemadmodum et Fulvum pro Flavo idem dixit Æneid. 12 : Fulva pugnas de nube tuentem. Et l. 7 : Tum fumida lumine fulvo Involvi; et Æneid. 4 : Fulvum descendere monte leonem. Sic Plinius de Persea, fructum ejus fulvum dicit, Theophr. ὑπόξανθον : fulvi enim nomen itidem varie usurpari a Latinis observatur. De arena dixit Virg. Æn. 6 : Et fulva luctantur arena. Quem sane colorem etiam arenulis quæ in renum affectibus deturbantur et in urinis subsident, attribuit Hippocr. Epidem. p. 1164, F, quum scribit, ψαμμία τε πυῤῥὰ ὑφίσταται. Nam etsi ibi Galen. per πυῤῥὸν omnes colores intelligi vult, qui intra pallidum et flavum aliquid albi aut rubri admixtum habent, velut ὠχρόλευκον, ἐρυθρόλευκον aut ξανθόλευκον, quum pro sanguinis qualitate aut colore tales fiunt arenulæ aut subsidentiæ in urinis. Satis tamen proprie per πυῤῥὸν fulvum colorem mihi subintelligere videtur quum scribit : Καὶ γὰρ καὶ φαίνεται τοῦτο γινόμενον, ἐὰν τὸ πυῤῥὸν ἀκούσῃς τοιοῦτον εἶναι τὴν χρόαν ὁποία καὶ ἡ σανδαράχη καλουμένη· διὸ καὶ τινες μὲν τῶν ὁμιλησάντων ἐπιμελῶς τοῖς ἔργοις τῆς τέχνης, ὀροβοειδεῖς ὑποστάσεις γίνεσθαί φασιν αὐτοῖς, ἔνιοι δὲ σανδαραχώδεις· ἔστι δ' ὅτε καὶ ὄντως πυῤῥάς. Hujus autem fulvi coloris naturam apertius ibidem declarat : Ἐὰν μέντοι μιχθῇ τισιν ὀλίγον αἵματος φλέγματι παχεῖ τε καὶ γλίσχρῳ, κατὰ τὴν ἐπικράτειαν ἡ χρόα γίγνεται τῶν ὑφισταμένων τοῖς οὔροις, ἐνίοτε μὲν οἷον ὠχρόλευκος ἢ ἐρυθρόλευκος ἢ ξανθόλευκος· ἔστι δ' ὅτε καὶ πυῤῥὰ, συντελοῦντος εἰς τὴν τῶν χρωμάτων διαφορὰν καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὸ αἷμα χρώματος. Οὐ γὰρ ἀκριβῶς ἐρυθρόν ἐστιν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ μελάντερον, ἐνίοτε δ' ἐπὶ τὸ ξανθότερόν τε καὶ πυῤῥότερον ῥέπον. Ἡ τοίνυν ἁπάσας ἃς εἶπον ἀρτίως διαφορὰς τῶν χρωμάτων, πλὴν τῆς τεφρώδους, ἡγητέον ὑπὸ τῆς τοῦ πυῤῥοῦ δηλοῦσθαι φωνῆς, εἰπόντος αὐτοῦ ψαμμία πυῤῥὰ ὑφίστασθαι, ἢ τὸ προκείμενον τὸ αἱματῶδες ἀπὸ κοινοῦ δεκτέον εἰρῆσθαι. Πυῤῥὸν οὖρον, ex Hippocr. Progn. p. 40, 42, Urinam rubram vertit Celsus 2, 6. Ubi certe Rufam urinam recte vertunt interpretes, quod talis evadat ex bilis modum excedentis permixtione, aut ubi ea admodum sincera permiscetur, ut illic scribit Galen. Ὑπόπυῤῥον idem Celsus c. 2, 3, Rufum in dejectionibus alvi vocat, ex Progn. p. 40, 9. Ὠοῦ τὸ

πυῤῥὸν, Ovi luteum vocat Hippocr. p. 663, 20. Foes. || De eo qui præ pudore erubescit Aristoph. Eq. 900 : Οὐ γὰρ τοῦθ' ὑμεῖς βδεόμενος δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί; || Compar. Πυρρότερος pro πυῤῥότερος metri caussa formatus ap. Arat. 798 : Πυρρότερα φοινίσσοιτο.] At Πύῤῥος, nomen proprium regis cujusdam Epirotarum, cujus vitam descripsit Plutarch. [Frequens ejus mentio ap. Polyb. aliosque historicos.] Item cognomen Neoptolemi Achillidæ. [Apollod. 3, 13, 8; Pausan. 4, 17, 4. Conf. Πύῤῥης. Ὁ Πύῤῥου καλούμενος χάραξ, locus Laconiæ a Pyrrho Achillis filio nomen habens, ap. Polyb. 5, 19, 4. Qui locus Πύῤῥιχος vocatur a Pausania.] Unde Πυῤῥιάδαι patronymice dicuntur Epirotæ, Hesych. [|| Fuit et aliorum multorum nomen, cujus exx. v. inter alia ap. Demosth. p. 573, 9 (ubi Pyrrhus Eteobutades) et ap. Pausan., qui Pyrrhum architectum memorat 6, 19, 8; Aristomenis patrem 4, 14, 8; Dinolochi patrem 6, 1, 4; Pantaleontis filium, Pisæ regem, 6, 22, 4; Pyrrhum pastorem 7, 5, 11. Pyrrhus, poeta Erythræus, ap. schol. Theocr. 4, 20. Πύῤῥος inscripta fuit Philemonis comœdia.]

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, Color rufus, Rufitas, Gaza ap. Aristot. De gen. anim. 5, 5. [Galen. vol. 6, p. 21, 13 : Ἡ τῶν Σκυθῶν π. Athanas. t. 2, p. 273, D : Οὐδὲ ξανθότης καὶ π. Hase.]

[Πυῤῥότριχος. V. Πυῤῥόθριξ.]

Πυῤῥούλας, ὁ, Avis nomen ap. Aristot. [H. A. 8, 3, ubi var. lect. πυρροράς πυρρουράς πυρουλάς], a rufitate ei impositum. Gaza Rubeculam aut Rubicillam Latine dici posse scribit. [V. Schneid. vol. 3, p. 588; vol. 4, p. 491.]

[Πυῤῥοφεγγίτης, ὁ, i. q. πυροφεγγής. Heliod. De chrysopœia p. 123. Schleusn.]

[Πυῤῥόχροος, ὁ, ἡ, Rubicolor. Plut. Mor. p. 364, A; Joann. Mal. p. 105, 7 (ubi πυῤῥόχροος); Tzetz. Posth. 364, 476, 657. Idem Exeg. in Il. p. 105, 16.]

[Πυῤῥόω, Rufo, Gl. Aristot. Probl. 38, 2 : Αἱ τρίχες πυῤῥοῦνται. LXX Thren. 4, 7.]

[Πυῤῥώδης vitiose pro πυρώδης, quod v.]

[Πύῤῥων, ωνος, ὁ, Pyrrho, Pistocratis filius, philosophus Eleus, sectæ scepticorum princeps. Pausan. 6, 24, 5; Plutarch. Mor. p. 331, D; Aristoteles ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 758 seqq. Suid. s. h. v. Ejus vitam scripsit Diog. L. 9, 61 seqq. Adject. Πυῤῥώνειος, ὁ, ἡ, ibid. § 78, ubi Ænesidemi memoratur ὑποτύπωσις εἰς τὰ Πυῤῥώνεια, citata etiam ab Aristocle ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 760, B, sed simplici ὑποτυπώσεως nomine. Πυῤῥωνίων λόγους η' appellat Phot. Bibl. p. 169, 17, quod Πυῤῥωνείων scribendum. Ejusdem argumenti opus Sextus Emp. Πυῤῥωνείων ὑποτυπώσεων nomine inscripsit. Π. λόγοι Sext. Emp. p. 61. Πυῤῥώνειος, ὁ, Pyrrhonis sectator, id. p. 62. Πυῤῥώνειοι, οἱ, p. 55, Phot. Bibl. p. 169, 170 (ubi male Πυῤῥώνιοι), et Suid. : Π., οἱ τὰ τοῦ Πύῤῥωνος φρονοῦντες αἱρετικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. Et in fine, Πυῤῥώνιος δὲ ὄνομα κύριον, ubi Πύῤῥωνος recte corrigit Bernhardy, ut sæpe genitivi nominum apud Suidam positi sunt. Ap. Hesych. : Πύῤῥωνος· κύριον ὄνομα· ἢ κυνός. || Pythagoreus Metapontinus. Iambl. V. P. p. 524.]

[Πυῤῥωνίδης, ὁ, Pyrrhonides. Suidas : Πρατίνας, Πυῤῥωνίδου ἢ Ἐγκωμίου Φλιάσιος.]

[Πυῤῥωπὸς, ὁ, ἡ, Qui rufa facie est. Herodian. Epimer. p. 115, ubi cod. unus πυῤῥωπός. Nilus Narrat. p. 47. Boiss.]

Πυρσαίνω, Rufum facio, Rufo, ut loquitur Plin. : Una nocte rufat capillum. [Pollux 5, 102 : Πυρσαίνει τὸ πρόσωπον φῶκαι. Eurip. Tro. 227 : Ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις, ut vulgatum πυρσεύων ex aliquot codd. et Tzetza ad Lycophr. 1021 correctum est. « Conf. Sotion Paradox. p. 191, 9 et 13 Westerm. Hase.] Philostr. Ep. 2 : Πυρσαίνουσα μίλτος τὰ χείλη, καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα. Rubet tamen potius minium, ut ap. Tibull., Minium rubens; Virg., Minio rubens.

[Πυρσανίδες· οὕτω Νύμφαι καλοῦνται, Hesych.]

[Πυρσαυγής. V. Πυρσαυγής.]

Πυρσεία, ἡ, Significatio quæ fit accensis et sublatis facibus, Polyb. [10, 43, 1. Συντεθεῖν τὰς π. 10, 44, 9. Ἀποδιδόναι ἀλλήλοις τὴν π. 10, 45, 8. Schweigh. Philo Belop. p. 90, 37 : Σημαίνειν τῆς νυκτὸς κατὰ τὰς

π. Philo De prov. ap. Euseb. Pr. ev. p. 395, D : Ἐν ταῖς μεθημεριναῖς π. Hase.]

[Πύρσευμα, τὸ, idem. Eustath. Opusc. p. 254, 90; Idel. Phys. vol. 2, p. 340, 35. G. D. Figurate Œcum. In Apoc. p. 352, 10 Cramer. : Εὐαγγελικῷ π. Hase.]

[Πυρσευτὴρ, ῆρος, ὁ. Λουτρῶν π., Qui balnea calefacit, Aretæus p. 40, 20, 21.]

Πυρσεύω, Facem accensam tollo, præfero. [Xen. Anab. 7, 8, 15 : Κεκραγότων αὐτῶν καὶ πυρσευσάντων.] Aristot. De mundo [c. 5] : Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις. Ubi Bud., Ignibus ex alia atque alia subinde specula sublatis. [Dio Chr. Or. 7, p. 104, 14 : Καὶ γὰρ οἶμαι πυρσεύειν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἄκρων τοῖς πλέουσιν. Diodor. 12, 49 : Τῶν Σαλαμινίων πυρσευσάντων τοῖς κατὰ τὴν Ἀττικήν.] Basil. : Τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύουσα, Toti orbi prælucens, φρυκτωροῦσα, δᾳδουχοῦσα. Philostratus [Epist. 51, p. 939] transitive, Τί γὰρ, ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτες, (oculi sc.) πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε; Mulieris formam velut accensa face ostendistis? Bud. [Eurip. El. 694 : Ὑμεῖς δέ μοι, γυναῖκες, εὖ πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος **B** τοῦδε· ubi improprie dictum est pro Celeriter significate. Similiter Achill. Tat. 1, 6 : Καὶ ταῦτά μοι τριῶν ἡμερῶν ἐπυρσεύετο.] Itidem ap. Suid. : Πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, pro ἐκφαίνω, s. δεικνύω, sumpta metaphora a φρυκτωροῖς, qui in speculis sublata face navigantibus, aut errantibus noctu, ostendunt quo cursum dirigant. [Similiter Diodor. 11, 64 : Ἀλλοτρίως ἔχοντας τὰ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀεὶ μᾶλλον τὴν ἔχθραν ἐπύρσευον.] Pass. Πυρσεύομαι, Plutarch. [Mor. p. 182, F] : Ἔλεγε τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην, πυρσεύεσθαι. Vide Διαπυρσεύω. Item πυρσεύεται, Face sublata prælucetur, Igni accenso via ostenditur. Lucian. [Quom. hist. scr. c. 62], loquens de turri in Pharo ædificata : Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Qua de re Plin. 36, 12 : Usus ejus, nocturno navium cursui ignes ostendere, ad prænuntianda vada portusque introitum : sicut jam tales compluribus locis flagrant, ut Puteolis ac Ravennæ. [Heliodor. 5, 13 : Ἀμαθύσου δὲ Αἰθιοπίδος ἀκριβῶς μὲν καὶ ἐκ βάθους ἐκρινὴ τις ὥρα **C** πυρσεύεται· 7, 5 : Κράνος εὔλοφόν τε καὶ ἐπίχρυσον μαρμαρυγῇ πυρσευόμενον.] Hesych. πυρσεύει exp. non solum δᾳδουχεῖ, λάμπει, sed etiam ἅπτει πῦρ, et [ut ap. Phot. et Suid.] ἐξάπτει. Itidem ex Eur. affertur πυρσεῖ pro Incendit : a verbo Πυρσέω. [Πυρσεῖ depravatum videtur ex πυρσοῖ quod ipsum quoque vitiose scriptum pro dativo πυρσοῖς legebatur ap. Eurip. Rhes. 43. Verbo πυρσεύειν utitur Hel. 1126 : Πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν Εὔβοιαν, ubi Matthiæ ἀμφιρύταν scripsit, quo pacto verbum cum duplici accus. construitur, Illustrans ardenti lumine circumfluam Eubœam. Inurendi signif. ap. Oppian. Cyneg. 1, 327 : Αἰθομένῳ χαλκῷ τανααὴν τρίχα πυρσεύοντες.] Item et [Phot. et] Suid. πυρσεύσασιν exp. φλέξασιν.

[Πυρσίζω, Rubicundus sum. Joann. Cinn. Hist. p. 119, D : Πυρσίζων ἔτι ῥόδον. G. Dind.]

[Πυρσίτης, ὁ, Qui coloris ignei est. Philostr. V. Ap. 3, 7, p. 99. Kall.]

[Πυρσοβολέω, Facem, ignem s. Facis, ignis instar projicio. Manetho 4, 214 : Κυπρογενὴς ἀκτῖνας ἐς ἠέρα **D** πυρσοβολοῦσα. Georg. Pisid. Opif. p. 411.]

[Πυρσοβόλος, ὁ, ἡ, Facem s. ignem projiciens. Strato Anth. Pal. 12, 196 : Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις ... μᾶλλον δ' ἀκτῖνας ... πυρσοβόλους· ubi apographa codicis Palat. πυροβόλους. Manetho 4, 437 : Κύπριν ... π. ἀκτῖσι βαλὼν ... Ἄρης.]

[Πυρσογενὴς, ὁ, ἡ, Ignem generans. Nonn. Dion. 2, 495 : Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθῳ φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων ... πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ. Conf. Πυρσοτόκος.]

[Πυρσόγλωσσος, Flammeis linguis micans. Schneid. Georg. Pis. Hexaem. 1766 : Π. στόμα. Hase.]

[Πυρσοδυνάστης, ὁ, Ignipotens. Schneid.]

[Πυρσοειδὴς, ὁ, ἡ, Faci similis. Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 331 : Ὁ π. τῆς θεαργίας τύπος. G. D. Joann. patr. Vita Jo. Chrys. Act. SS. Maii t. 2, p. 725, 46 : Π. ὁ Ἰωάννης. Hase.]

[Πυρσοέλικτος, ὁ, ἡ, In igne tortus. Versus ap. Marin. V. Procli c. 28, p. 23 : Ψυχή μοι πνείουσα πυρὸς

μένος εἰλήλουθεν, καὶ νόον ἀμπετάσασα πρὸς αἰθέρα πυρσοέλικτος (sic codd. : vulgo πυρσοέλικτον) ὄρνυται. Boiss.]

[Πυρσόθριξ, ὁ, ἡ, i. q. πυῤῥόθριξ, ap. Polluc. 4, 144, Favorin. p. 176.]

[Πυρσόκομος, ὁ, ἡ, i. q. ξανθόκομος. Paul. Sil. Ecphr. 464.]

[Πυρσολατρέω, Ignem colo. Mich. Glyc. Annal. p. 140, B : Κτίσας ναὸν πυρσολατρεῖν (τοὺς Πέρσας) ἐδίδαξε. G. D. Incert. In exalt. Crucis p. 132, C Grets. : Πυρσολατρούντων. Alius De ador. Cruce ibid. p. 285, D : Πυρσολατρευόντων. Hase.]

[Πυρσόκορσος, ὁ, ἡ.] Πυρσοκορσολάοντος, apud Hesychium πυῤῥοκεφάλου, ξανθοτρίχου, Rufum caput s. Flavos pilos habentis. Exp. autem πυρσὸς per ξανθὸς, quod ξανθὸς color πυρσῷ vicinior sit quam quisquam alius. Sæpe enim per vocabula affinem signif. habentia explicantur ea de quibus quæstio est, quum sc. synonyma non reperiuntur. [Phot. : Πυρσοκόρσου λέοντος· Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι Σατύροις (fr. 104). Unde corrigendus Hesych.]

B [Πυρσοκόρυμβος, ὁ, ἡ, Rutila cacumina habens. Paul. Silent. Ambo 166 : Π. δένδρεα, ἀγυρίων στράπτοντα χύδην πυρὸς ἄνθος ὀράμνων. Schæf.]

[Πυρσολαμπὴς, ὁ, ἡ, Igne lucens. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 525, 25. G. Dind.]

[Πυρσολάτρης, ὁ, Ignis cultor. Epith. Persarum. Georg. Pisid. Heracl. 1, 14 : Ὁ π. Χοσρόης· et 181. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 90, B; Theod. Prodr. Ep. 59.]

Πυρσολείψοι [ἢ πυρσολείψιοι], Ab ignibus delibati, ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ περιλογισμένοι, Hesych. [Vocab. suspectum.]

[Πυρσόλοφος, ὁ, ἡ. Phot. p. 477, 12 : Πυρσολόφους· τοὺς ἐκ παραπτεθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους, Ἀντίμαχος. Hesych. : Πυρσόλοφοι· ἱμάντες οἱ παρ' ὀπτηθεισῶν βυρσῶν τεμνόμενοι.]

[Πυρσομορφέω. Joann. Damasc. in Hymno Pentecost. vol. 1, p. 679, D : Ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης καὶ πυρσομορφεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν ἅπασι ποτίζων τὴν χάριν τοῦ πνεύματος· ad quem l. Eustath. in Maii **C** Spicil. vol. 5, p. 281 : Τὸ δὲ π. ἁπλούστερον μὲν ἀντὶ τοῦ ἐξομοιοῖ πυρσῷ, καθὰ καὶ προγέγραπται [p. 218, 256], ἢ λαμπρύνει τὴν τοῦ μύστου φύσιν κτλ. Adjectivo Πυρσόμορφος, ὁ, ἡ, utitur Eustath. ib. p. 290, ubi compositum γλωσσοπυρσόμορφος ap. Joann. Damasc. explicat. Et adverbio Πυρσομόρφως ibid. p. 376. G. D.]

[Πυρσόνωτος, ὁ, ἡ, Rufum tergum habens. Δράκων π. Eur. Herc. F. 398.]

[Πυρσοπόλος, ὁ, ἡ, Ignifer, Igneus, i. q. πυρπόλος. Greg. Naz. vol. 2, p. 87 : Ὄμβρος ὁ π.]

[Πυρσοπόρος vitiose pro πυρσοφόρος, quod v.]

Πυρσὸς, ὁ, [De accentu v. Arcad. p. 76, 4.] Fax, Facula, i. q. δᾷς, ut patet ex loco quodam in Πυρσεύω citato. Itidemque Hesych. πυρσοὶ exp. λαμπάδες· καιόμεναι, λαμπτῆρες. Hom. Il. Σ, [211] : Ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι· ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται. [Herodot. 7, 182 : Ταῦτα πυνθανόμενοι παρὰ πυρσῶν ἐκ Σκιάθου· 9, 3 : Πυρσοῖσι διὰ νήσων βασιλέϊ δηλώσειν. Eurip. Phœn. 1836 : Ἐπεὶ δ' ἀφείθη π. El. 587 : Ἔδειξας ἐμφανῆ πάλαι πυρσόν. « Polyb. 8, 30, 10. **D** Διασαφεῖν διὰ τῶν π. 9, 42, 7 et 43, 4. Πυρσὸν ἆραι, ἀνταῖραι 10, 44, 10. » Schweigh.] Plutarch. Pericle [c. 6] : Φῶτα πυρσῶν. Solebant noctu ex altis speculis πυρσοὺς ostendere nautis et viatoribus iter, ut tum loci quidam in Πυρσὰ citati docent, tum hic Luciani [Nigr. c. 7] : Καὶ ὅλως καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω. Solebant et signa πυρσοῖς dari : unde ap. Pausan. [l. infra citando] πυρσὸν ἀνάψαι et πυρσὸν ἀνασχεῖν, Signum ex specula dare igne accenso, ut Fumo prodito significare ap. Liv. Itidem Hesychio πυρσοὶ sunt τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα [et Πυρσῷ, πυρί. Phot. et Suid. : Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι. || Figurate Pind. Isthm. 4, 74 : Ἅψαι πυρσὸν ὕμνων, Facem hymnorum procul splendentem. De amore urente Theocr. 23, 7 : Οὐδέ τι τῶν π. παραμύθιον. « Aristæn. p. 144, 18 : Ἔρωτος ὁ π. » Hemst. || De radiis solis Oppian. Hal. 4, 353 : Ἔξοχα γὰρ πυρσοῖσιν ἐπ' ἠελίοιο γάνυνται. De fulmine Orac. ap. Euseb. Pr. ev. p. 239, B : Πυρσῶν αἰθέρι διαπτάσσει.] || Tradunt et Festum quod-

dam anniversarium ab Argivis πυρσὸν vocari, quoniam quum evasissent periculum a Danao Lynceus et Hypermnestra, facibus partæ salutis ex longinquis speculis signa prætulerunt. [V. Pausan. 2, 24, 4, qui non πυρσὸν, sed πυρσῶν ἑορτὴν appellat.] Item Πυρσὰ pro Faces, Ignes, ex Eur. [Rhes. 97] affertur.]

Πυρσὸς, ἡ, ὸν, i. q. πυῤῥὸς, ut κόρση i. q. κόῤῥη. Eur. [Hec. 1265]: Πυρσ' ἔχουσα δέργματα, Rutilos habens oculos. Phœn. [32]: Πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος, de rufæ barbæ lanugine. Hesych. πυρσαῖς [πυρραῖς ap. Phot. et Suid.] γένυσι exp. ταῖς ξανθαῖς θριξὶ, Flavis pilis. [Orph. Arg. 1218: Ἔθειραι πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι. Lith. 615: Σπιλάδεσσι πυρσῇσιν.] Differunt tamen ξανθὸς et πυῤῥὸς, ut supra docui. [Æschylo Pers. 316 πυρσὴν γενειάδα pro πυῤῥὰν γ. restituimus s. v. Πυῤῥός. « Philostr. p. 77: Πυρσαῖς λίθοις ὑπαστράπτει χρυσός. » Hemst. Superl. Plut. V. Pelop. c. 22: Χρόα στίλβουσα τῆς χαίτης πυρσότατον.]

Πυρσοτόκος, [ὁ, ἡ, Ignem generans. Ἄρης π. Manetho 4, 467.] Π. λίθος, Pyrites lapis, Igniarium, Lapis ex quo ignis elicitur, Epigr. [Theæteti Anth. Pal. 6, 27: Λίθον ἀντιτύπῳ κρούσματι πυρσοτόκον. Nonn. Dion. 37, 59: Π. λάϊγγας· et 65.]

[Πυρσούριον, τὸ, i. q. φρυκτώριον, Specula τῶν πυρσουρῶν. Pollux 9, 14: Φρυκτώρια, πυρσούργια καὶ σκοπάς. Scrib. πυρσούρια cum Schneidero.]

[Πυρσουρὶς, ίδος, ἡ, Turris ex qua ignes emicant, Pharus. Suidas: Πυρσουρίδας· « Ὅτι Περσεὺς ὁ Μακεδὼν κατὰ πᾶσαν Μακεδονίαν κατασκευασάμενος πυρσουρίδας, διὰ τούτων ὀξέως ἐμάνθανε τὰ πανταχῇ γινόμενα. » Ex Suida Eustath. p. 1571, 26.]

[Πυρσουρὸς, ὁ, i. q. φρυκτωρός. Polyæn. 3, 9, 55.]

[Πυρσούχος vitiose pro πυργοῦχος, quod v.]

[Πυρσοφανὴς, ὁ, ἡ, Igne lucens. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 112 Combef.: Στῦλον π. Boiss.]

[Πυρσοφεγγὴς, ὁ, ἡ, i. q. πυριφεγγής. Pisid. Opif. p. 422.]

[Πυρσοφορέω, Facem ostendo. Apollod. 2, 1, 13, de Nauplio, ex conj. Kuhnii, ἐπυρσοφόρει, ubi vulg. ἐδυσφόρει. Conf. tamen Otto Jahn. Palamed. p. 47. Hase.]

Πυρσοφόρος, ὁ, ἡ, Qui facem gestat, ὁ λαμπαδηφόρος, s. ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, inquit Hesych. A Xen. vocatur πυρφόρος, ut suo loco videre est. [Max. Planud. p. 8, 1 Weber. hæc Bœthii, O stelliferi conditor orbis, vertit: Ὦ πυρσοφόρου τέκτον ὀλύμπου. It. de cœlo Pseudochrys. t. 11, p. 910, D, et Incert. In ador. Crucis p. 145, C Grets.: Τὸν π. παστόν. Hase. Π. νάρθηξ Nonn. Dion. 7, 340, ubi libri πυρσοπόρῳ, quod correxit Falkenb.] || Πυρσοφόρος eidem Hesychio est ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα. Itidem Pollux [10, 104] infra πύρφορος dici posse scribit pro πύραυνος. [|| Missile igniferum ap. Diodor. 20, 48: Τοὺς π. ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀφέντες· qui alibi ab eo aliisque πυρφόροι appellantur, quod hic quoque restituit L. Dindorfius.]

[Πυρσόω, Rutilare facio. Eustath. Opusc. p. 309, 20: Σταφυλὴ καπνῷ πυρσουμένη πρὸς τὸ χρυσοειδές. Cosmas in Maii Spicil. vol. 2, p. 139: Πυρσουμένας λαμπάσι. Joann. Cinn. Hist. p. 119, C: Ἐσθῆς ἁλουργὶς … ἐπυρσοῦτο μὲν ἄνθραξιν, ηὐγάζετο δὲ μαργάροις. G. D.]

[Πυρσώδης, ὁ, ἡ, Ignitus. Eurip. Bacch. 146: Πυρσώδη φλόγα πεύκας. «Suidas s. v. Αἰθήρ.» Boiss.]

[Πύρσων, ωνος, ὁ, Pyrso, Epicureus. Plut. Mor. p. 1101, B.]

[Πυρσώπης, ὁ, ἡ, Qui rutila facie est, Rutilans. Orph. Arg. 14: Δισφυῆ πυρσώπεα κυδρὸν Ἔρωτα, ex emend. Ruhnk. pro περιωπέα, comparato adj. πυρσαυγής.]

[Πυρσωπὸς, ὁ, ἡ, Flammens. Oppian. Cyn. 1, 183: Ὄμμα τορὸν π. || Rufus. Marc. Sid. 49. Wakef.]

Πυρφορέω, Ignem fero, s. affero, Philostr. Her. [p. 740: Θεωρὶς δὲ ναῦς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ. De tæda præferenda Eur. Tro. 348: Παράδος ἐμοὶ φῶς· οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς. G. D. Heliod. Æth. 4, 1: Ἡμμένον πυρφοροῦσα λαμπάδιον. Georg. Pis. Hexaem. 1112: Πυρφοροῦσαν παρθένον. Passiv. id. ib. 934: Πυρφορουμένης.

|| Sacerdotis πυρφόρου munere fungor. Inscr. Thesp. ap. Bœckh. vol. 1, p. 769, n. 1586, 9: Πυρφοροῦντος Αὔρη. Ἀριστοκλέους. Hase. || Ignem infero. Æsch. Sept. 341: Φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ.]

Πυρφόρος, ὁ, ἡ, Ignifer [Æsch. Sept. 432, de Capaneo urbem igne vastaturo: Ἄνδρα π. De eodem Soph. Ant. 135: Γᾷ πέσε ταντυλωθεὶς π. Πυρφόροι Ἀρτέμιδος αἴγλαι, i. e. Tædæ, Soph. Œd. T. 206. Π. αὐγὴ Orph. H. 43, 4; 46, 4]: ut tela πυρφόρα, Tela ignifera, quemadmodum ap. Lucr. Lampades igniferæ, Quæ ignem secum ferunt. Thuc. 2, [75]: Μέτι πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι, Igniferis missilibus configi: ut et [Arrian. Exp. 2, 21, 2,] Philo V. M. 3 [§ 18, p. 159. Boiss.]: Οἰστοὶ πυρφόροι κατέφλεξαν βληθέντες, Jacti missiles malleoli exusserunt, Turn. [Adde vol. 2, p. 340, 22. Pollux 1, 137: Βέλη π. Diodor. 20, 96. Et sine subst. Diodor. 20, 88: Κατέσβεσαν τὰ π., ubi aliquot libri τὰς πυρφόρους, quos τοὺς πυρφόρους saltem debuisse monet Wessel., ut Philo dixit in Mathem. vett. p. 100, et, ubi in πυρφόρους corruptum, p. 104, et in πυρσοφόρους p. 95. Π. τριήρεις ap. Leon. Diac. p. 7, 28, 47, 65, 106, 129. Πυρφόρος, ὁ, machina ignifera navibus in pugna navali imposita, in fragm. Polybii (21, 5, 1) ap. Suid. s. v. Πυρφόρος.] Et ap. Soph. [Œd. T. 209], πυρφόροι ἀστραπαί. [Pind. Nem. 10, 132, Æsch. Sept. 444, Soph. Œd. C. 1658: Π. κεραυνόν. Eodem sensu π. ἔγχος Διὸς Aristoph. Av. 1749. Π. αἰθέρος ἀστὴρ Thesm. 1050. Πυρφόρος ἀστεροπητὴς Juppiter ap. Soph. Ph. 1198.] Item Πυρφόρος Polluci [10, 104, « ἐμῇ δόξῃ » dicenti] videtur dici etiam posse ὁ πύραυνος, i. e. ὁ χυτρόπους, quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Πυρφόρος, Qui ignem gestat: ut Πυρφόρος Προμηθεὺς [Prom. ignem hominibus afferens], fabulæ nomen apud Æschylum, cujus Gellius meminit 13, 17. [Soph. Œd. C. 55: Ὁ π. Τιτὰν Προμηθεύς. Φύρμος rhetor, quo sensu π. dicatur in epigr. Anth. Plan. 322, non constat. V. Jacobs. vol. 12, p. 200.] Et ap. Lucian. [De dea Syr. c. 42] πυρφόροι ἱερέες, ut qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel etiam qui in acie ignem præferunt. Xenoph. Rep. Lac. p. 400 [c. 13, 2]: Θύει μὲν γὰρ τὸ πρῶτον (sc. rex Spartanus) οἴκοι ὢν Διὶ Ἀγήτορι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας. [Hoc sensu πυρφόρος ap. Polluc. 1, 14 et 35. Et 8, 116: Π. παῖς αἱρετὸς ἐκ καθαρευούσης οἰκίας ὑπὸ χλαμυδίῳ καὶ καὶ στροφίῳ περιάγεται πῦρ ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἐπιτιθείς.] Hinc proverb., Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη [de quo v. Zenob. 5, 34, Diogenian. 7, 15, Phot. et Suid. s. v. Πυρφόρος], quo significatur omnes ad unum trucidatos in prælio fuisse, adeo ut ne ei quidem pepercerint, qui ignem præferebat. Moris enim erat priscis, ut vates exercitui præiret, lauro coronatus, ac facem gestans: in quem ferrum stringere, ut hominem sacrum, nefas habebatur. Herodot. 8, [6]: Ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι. Sic Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 109, 34]: Ὡς μηδὲ πυρφόρον ἀπολειφθῆναι τὸν ἀπαγγελοῦντα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ τὰς αἰφνιδίους συμφοράς, Ut ne ignifer quidem, quod ajunt, evaserit, Turn. [Adde Aristid. vol. 2, p. 323, Dion. Cass. 39, 45, Julian. Or. 1, p. 27, Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 529, A, Greg. Naz. vol. 1, p. 118, A, et schol. ad Stelit. 2, p. 92 et in *Notices et Extraits* vol. 11, p. 109.] Meminit et Eustath. hujus adagii in Il. M, [73] enarrans hos Homeri versus, Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ὀΐω μηδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ. [Inscr. Epidaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 580, n. 1178, 3: Φάων π. ἀνέθηκα. Hase.] || Πυρφόρος θεὸς Sophocles pro πυρετοφόρος, καυστικὸς, ut sit Febriles ardores immittens, inferens, p. 149 meæ edit. [Œd. T. 27]: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, ubi nota λοιμὸν vocari πυρφόρον θεόν: nam febrilis ardor pestem comitatur. At p. 274, πυρφόρος θεὸς ab eo vocatur Vulcanus, schol. Vide et p. 219. Necnon Πυρφόρον Δήμητρα ex Eurip. [Suppl. 260] afferunt pro Deam frugum Cererem. [Πυρφόρος non potuit pro πυροφόρος dici. Π. Cererem dici ob lampadem, quam manu gestans Proserpinam filiam quæsivit, conjicit Barnesius. || Πυρφόρος inscripta fuit Philemonis comœdia.]

Πυρώδης, ὁ, ἡ, Igneus, Ignitus. [Pollux 5, 110: Π. χωρίον. Plato Critia p. 116, C: Μαρμαρυγὰς ἔχοντι π. Aristot. De anima 2, 7: Τὰ π. ἢ λάμποντα. Lucian. Anach. c. 16: Τὸ πυρωδέστατον τοῦ ἀστέρος. Plut. Mor. p. 19, F: Ἀέρος τῷ π. πλησιάζοντος 648, C: Π. γῆν, et alibi non raro. Πυῤῥώδης γῆ ap. Hesych. s. v. Σκῖρος, quod πυρώδης scribendum videtur. Idem vitium correctum ap. Adamant. Physiogn. 2, 25, et corrigendum ex cod. ap. Polluc. 5, 79, ubi οὖς πυρρῶδες ὑποβλέπειν dicitur. Recte πυρῶδες κυνὸς βλέμμα ap. eund. 5, 57, et πυρώδεις ὀφθαλμοὶ 1, 189; 2, 63.] Urens in modum ignis. Diosc. 2, πυρώδης τὴν γεῦσιν et πυρώδης κατὰ τὴν γεῦσιν, ubi alii, Qui est urentis gustus: alii, Qui gustu est ferventi. [Πυρώδης λίθος, Silex, Gl. || Fervidus. Athen. 14, p. 624, A: Κιθάραν … κατασπάλλειν τὸ π. αὐτοῦ (Achillis) δυναμένην. || Adverb. Πυρωδῶς, Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 508: Τὸν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς π. κατενεχθέντα ἀστέρα. Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 256.]

[Πύρωθρον, τὸ, i. q. πύρεθρον. Diosc. 3, 86. Boiss.]

[Πυρόλοφος. V. Πυρσόλοφος.]

[Πύρωμα, τὸ, Inflammatio. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 252: Περὶ ἐρυσιπέλατος ἢ π. G. D. Ptol. Tetrab. p. 152, 4: Πυρωμάτων ἢ καὶ τῶν πυρωδῶν ἐλκώσεων. Hase. || Vitiose pro πύρωμα, quod v.]

[Πύρων, ωνος, ὁ, Pyronææ urbis conditor: secundum alios montis nomen. V. Πυρωναία. || Alius ap. Antip. Anth. Pal. 7, 640.]

[Πυρωναία, ἡ, Pyronæa. Steph. Byz.: Π., πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Πύρωνος. « Λοκρῶν ἄγυιαὶ καὶ Πυρωναίαι νάπαι. » Qui Lycophronis versus est 1149, ubi nunc Πυράνθιος legitur, et ap. schol. Πύρανθος (vel Πύρων) ὄρος Λοκρίδος.]

[Πυρωνία, ἡ, Emptio frumenti. Euthal. Edit. Act. p. 431. Anon. Pamphil. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 79, 19. Hase. || Nomen Dianæ. Pausan. 8, 15, 9: Ἐν τῇ Κράθιδι τῷ ὄρει Πυρωνίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος.]

[Πυρωνίδης, ὁ, Pyronides, n. pr. ap. Lucian. Ver. H. 1, 20.]

[Πυρώπης, ὁ, ἡ, i. q. πυρωπός. Oppian. Cyn. 2, 317: Πέρδικες θοῦροι δὲ πυρώπεες … ||] Fem. Πυρῶπις, Rutila aspectu, Cui facies rutilat. Ex Nonno autem [Jo. c. 11, 16] πυρώπιδας ὥρας affertur pro πυρώδεις. [Id. Dion. 5, 221: Πυρώπιδος ἀστέρα Μαίρης.]

Πυρωπὸς, ὁ, ἡ, Cui facies rutilat, Rutilus aspectu, Igneo colore rubens, ut Plut. Symp. 3, 1 sub finem [p. 648, A] τὸ ῥόδον esse dicit τῇ ὄψει πυρωπὸν, quoniam λεπτὸν αὐτῷ περιανθεῖ τὸ θερμὸν ἐπιπολῆς ἐξωθούμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος. [Id. Mor. p. 934, C. Π. κεραυνὸς Æsch. Prom. 667. Π. ἥλιος fr. 290. Epigr. in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 36: Τὰν πυρωπὸν αἰθεροδρόμον χελιδόνα. G. D. Cleomed. De sublim. p. 89, 17 Bak.: Ἀὴρ π. Compar. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 432, 10: Εἰς τὸ πυρωπότερον ἐπέχρωζεν. Hase.] || Gemmæ nomen, ex carbunculorum genere, ut quibusdam placet. Ovid. [Met. 2, 2]: Clara micante auro flammasque imitante pyropo. Meminit et Lucretius ac Propertius. [Est fort. is quem alio nomine Σάρδιον Βαβυλώνιον vocabant. Epiphan. t. 2, p. 225, D. Hase.]

Πύρωσις, εως, ἡ, Coctio ad ignem. [Aristot. Meteor. 4, 3: Ὅσα τῶν σωμάτων ἔχει ὑγρότητα παθητικὴν ὑπὸ τῆς ἐν τῷ ὑγρῷ π.] Theophr. H. Pl. 7, 7: Τοὺς δὲ χυλοὺς ἐδωδίμους ἢ ὠμοὺς ἢ ἑφθούς (sc. ἐσθίουσιν)· ἔνια γὰρ δεῖται πυρώσεως, ὥσπερ μολόχη καὶ τευτλίς. [4, 13, 1: Πρὸς ἕψησιν καὶ ὅλως π. ἀπυρήνοις.] Itidem Athen. 2, p. 54, B] quum de amygdalis et nucum generibus dixisset, Χρὴ δὲ μηδὲν ὅλως τῆς τοιαύτης ἰδέας ἄπυρον ἐσθίειν, præter amygdalas virides, sed alia ἕψειν, alia φρύγειν, quoniam eorum quædam sua natura sint λιπαρά, subjungit, Τῶν οὖν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις. Ubi nota φρύγειν et ἕψειν, Frigere et elixare, comprehendi sub πυρώσει: ita ut πυροῦν significet etiam Coquere ad ignem, h. e. Elixare, Torrere, Frigere. [Mnesith. ap. Athen. 8, p. 357, D: Μαλακῆς τῆς π. καὶ μεθ' ὑγροῦ διδομένης.] Rursum Theophr. H. Pl. 5, [10] quum dixisset πῶς ἑκάστη τῆς ὕλης ἔχει πρὸς τὴν πύρωσιν, subjungit paulo post, Τούτοις χρῶνται πρὸς τὴν πρώτην ἕψησιν, sc. in officinis argentariis. [Dioscor. 1, 12: Κασσία στύφουσα μετὰ ποσῆς π. De sole Plut. Mor. p. 658, A: Τὸν ἥλιον ἀναρπάζειν ἐκ τῶν

σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν π. et p. 939, B. De luna p. 958, D: Τῆς σελήνης διὰ θερμότητα καὶ π. ἐλαφρᾶς γεγενημένης. De fulmine Aristot. Meteor. 2, 9: Τὸ πνεῦμα τὸ ἐκθλιβόμενον … ἐκπυροῦται λεπτῇ καὶ ἀσθενεῖ π. καὶ τοῦτ' ἔστιν ἣν καλοῦμεν ἀστραπήν. Et 3, 1.] || Hesychio est etiam δοκιμασία, Probatio quæ igne fit. Ovid. autem dixit, Spectari in ignibus aurum. [Procop. In Esaiam p. 211: Ἄπυρος χρυσὸς ὁ διὰ τὸ φύσει καθαρὸν καὶ ἀμιγὲς πρὸς ἄλλα πυρώσεως οὐ δεόμενος. || Metaph. de cupiditate urente, pruritu, schol. Aristoph. Pl. 975: Ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ π. Bast. Marc. Erem. Præc. p. 948, A. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1063, C. Orig. t. 3, p. 575, C: Πίπτοντας εἰς τὸ πῦρ τῶν π. || De ardore laudando Jo. Chrys. t. 2, p. 650, B: Θαυμάζω (αὐτοὺς) τῆς π. Hase.]

[Πυρώτερος. V. Πυῤῥός.]

Πυρωτὴς, ὁ, Qui igni excoquit et purgat, ut aurifex, 2 Esdr. [Nehem. 3, 8.]

Πυρωτικὸς, ἡ, ὸν, Urendi vi præditus, ut ignis, Fervens; nam quod Diosc. 2, 202, Scillam ait δύναμιν ἔχειν δριμεῖαν καὶ πυρωτικὴν Ruell., Vim acrem atque ferventem habere; itidemque Gorr. accipit in Πύρεθρον paulo ante. [Id. Diosc. 5, 128, de flore salis: Πυρωτικὸν, ὥσπερ οἱ ἅλες. Hippiatr. p. 252, 15: Ἄκοπον τὸ π. Superl. πυρωτικωτάτη Diosc. 3, 78. Hase.]

Πυρωτὸς, ἡ, ὸν, Ignitus. [Antiphan. ap. Athen. 14, p. 624, A: Πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασι.] In luna τὸ πυρωτὸν dicitur Natura ignea, ut ap. Plut. De orac. Pyth. [p. 404, D]: Λαμβάνουσα δὲ παρ' ἡλίου τὸ λαμπρὸν καὶ πυρωτόν. [Legebatur etiam p. 648, A. Utrobique nunc recte πυρωπὸν ex codd.]

[Πῦς. V. Πῦξ.]

Πύσμα, τὸ, Quæsitum, Quæstio, Interrogatio. [Phot. et Suidæ ἐρώτημα.] Hesychio ἐρώτησις, πεῦσις. [Πύσματα ex πόσματα corruptum ap. Polluc. 6, 183.] Plut. De orac. Pyth. [p. 408, C]: Γλώσσας ἐπάγειν πύσματι ἁπλῆς καὶ συντόμου δεομένοις ἀποκρίσεως. [De voc. interrogativis Apollon. De synt. p. 304, 25: Οὐδὲ πάντα τὰ π. βαρεῖς ἐστὶ τάσει.] Apud Aquilam [§ 12] est Figura orationis. Quæsitum interpretatur, et ab interrogato, (quod est ἐρώτημα,) eo differre scribit, quod ad interrogatum una voce tantum responderi potest, vel a negante vel a confitente: quæsito autem occurri non nisi pluribus potest: hoc modo, si dicas, Qua igitur ratione bellum geremus? quæ auxilia nobis parata erunt? quis erit, qui subvenire volet, quum tam acerbe socios tractarimus? [Πύσμα, forma interrogationis, quam vero non sequitur affirmatio vel negatio simplex, ut in ἐρωτήσει vel ἐρωτήματι, sed potius uberior expositio vel refutatio, τὸ διεξοδικῶς ἀπαντῆσαι. Sic Alexandr. Περὶ σχημ. p. 581 (vol. 8, p. 455, et anon. ib. p. 704). Magis perspicue Phœbammon in schol. distinguit ἐρώτησιν et πεῦσιν hoc modo: Ἡ μὲν ἐρώτησις δι' ὀλίγων ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν (h. e. σύντομον ἀπόκρισιν, ut ναὶ vel οὔ)· ἡ δὲ πεῦσις διὰ πλειόνων. Vid. voce. Πεῦσις et Ἐρώτησις. Illius distinctionis mentionem etiam Suidas facit in voce. Πυνθάνεσθαι et Πύσματα. Vid. intt. ad Quintil. 9, 1, et Cic. De orat. 3, 52. Ernest. Lex. rhet. De differentia inter Πύσμα et Ἀξίωμα Sext. Emp. p. 47, 7 sqq. Inter Ἀποφαντικὰ et Π. id. p. 471, 5. Hase.]

Πυσματικὸς, ἡ, ὸν, ut π. ἐρώτησις, Percunctatoria interrogatio, vel sciscitativa, ut Bud. ap. Ammon. Περὶ ἑρμην. interpr., qui πυσματικὴν ἐρώτησιν esse dicit, ὅταν λόγου πλείονος δεῖ τῷ ἐρωτωμένῳ πρὸς τὴν ἀπόκρισιν: quippe quæ ἐρώτησις sit τῶν διδαχθῆναι περί τινος βουλομένων, ut quum quæritur cur magnes attrahat ferrum. Dialecticæ autem ἐρωτήσει, veluti simpliciori, sufficit solum ναὶ et οὔ. [Sext. Emp. p. 286, 36: Φωνὴ π. Apollon. De synt. p. 72, 23: Πυσματικαὶ συντάξεις. Hase.] Vide locum Ammonii ap. Bud. p. 461. [Et Suidam s. v. Πύσματα. Π. σχῆμα Tiber. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 540. Τὰ π. (sc. ὀνόματα vel μόρια) ap. grammaticos, velut Etym. M. p. 67, 6; 759, 29 (ubi mox πευστικά). || Adverb. Πυσματικῶς, schol. Soph. Œd. C. 3.]

[Πύσσαχος, ὁ, Capistrum. Hesych.: Π., ξύλον καμπύλον, τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει θηλάζειν. Πάσσακος, quod Hesych. per πάσσαλος exp., comparavit Lobeck. Pathol. p. 341.]

[Πύστα, ἡ, Pysta, uxor Seleuci. Polyæn. 8, 61.]

[Πυστιάομαι, Quæro, Interrogo. Plut. Mor. p. 292, E : Ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ. Phot. : Πυστιᾶσθαι, πυνθάνεσθαι. Hesych. : Ἐπυστιᾶτο, ἐπυνθάνετο.]

[Πυστίλος, ὁ, Pystilus, conditor Agrigenti. Thucyd. 6, 4.]

[Πύστιρος, ἡ, Pystirus, in codd. quibusdam Herodoti 7, 109. Pro Πίστυρος scriptum notavimus s. v. Πίστυρος. Et sic Theognost. Can. p. 71, 31, ubi de nominibus in υρος agit, Πύστιρος τοῦτο καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται. Πίστιρος Etym. M. p. 488, 10.]

Πύστις, εως, ἡ, i. q. πεῦσις, i. e. Auditio, Fama. [Æsch. Sept. 54 : Καὶ τῶνδε π. οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. Eur. El. 690 : Π. εὐτυχής. Orph. Arg. 1268 : Π. ἀοιδῆς Σειρήνων. Philipp. Anth. Pal. 6, 203 : Π. κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου· ubi per φήμη exp. Suidas.] Thuc. 3, [82] : Πύστει τῶν προγεγενημένων, Quum fando accepissent, Quum fama et auditione accepissent, ut Cic. loquitur. Id. [1, 136] : Διωκόμενος κατὰ πύστιν οἷ χωροίη, Quum persequerentur eum πευθῆνες, qui sciscitarentur quo iret; etiam Qui fama et auditione cognoscerent, quo proficisceretur. Nisi malis πύστιν hic accipere pro Sciscitatione, Percontatione : quemadmodum Hesych. quoque πύστις exp. *non solum ἀκοή, ἀγγελία, sed etiam ἐρώτησις : item et πευθώ, ut πευστός exp. ὑπήκοος. [Dionys. A. R. 1, 81 : Κατὰ πύστιν (sic cod. Vat. : vulgo πίστιν) τοῦ τρέφοντος. Dio Cass. 42, 6, et alibi sæpe. Percontatio s. Sciscitatio est ap. Plat. Lach. p. 196, C : Κοινὴ γὰρ ἔσται ἡ π. ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ. Anon. ap. Suidam : Πύστις π. ὁ χρησμὸς ἀνέστελλεν αὐτούς. Πύστεις ἐρωτᾷν dixit Thucyd. 1, 5. Πύστεις πυνθάνεσθαι Lucian. Alex. c. 32. Duplicem autem vocabuli usum Eustath. recte sic explicat ut πύστιν vel τὴν δι' ἐρωτήσεως μάθησιν esse tradat (p. 421, 35; 522, 36; 1684, 36) vel τὴν δι' ἀκοῆς μάθησιν (p. 947, 51; 1385, 10).]

[Πυστός, ή, όν, a quibusdam lectum ap. Æsch. Prom. 916, pro πιστός memorat schol. qui exp. περίπυστος, διάδηλος. Πυστὸν τὸ ἀκουστὸν καὶ ἄπυστον τὸ ἀνήκουστον ponit Eust. p. 1684, 37, eademque ratione Etym. M. p. 323, 49; 697, 56.]

[Πύσωρος, ὁ, Pysorus, n. pr. viri in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 203.]

[Πυταλίδης nom. comœdiæ Magnetis sine expos. positum ap. Suidam s. h. v. et ap. eund. Photiumque s. v. Νῦν δή, ubi Μάγνης ἐν Πυταλίδῃ citatur. Corruptum ex Τιταλίδης esse vidit Bernhardyus.]

[Πυτία, ἡ.] Πητύα quoque a πήσσω s. πήττω derivat Gaza lib. 3 Gramm., quo modo πίτυς a πίττα ortum esse opinor. Significat autem πητύα Coagulum : quod et ipsum a Cogo, synonymo verbi πήσσω s. πήττω, denominatum est. Suid. exp. ὁ ὀπὸς ὁ τυρῶν τὸ γάλα, Succus qui lac in caseum contrahit : afferens hunc versum proverbialem [ap. Diogenian. 3, 18], Αὐτὸς γὰρ εὗρες τοῦ κακοῦ τὴν πητύαν· et πητύαν exponens πηγήν, annotansque dici ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων. [Aliud hujus vitiii exemplum est ap. Galen. vol. 10, p. 606 : Τῇ λαγῴᾳ πητύᾳ, recte λαγῳοῦ πυτίαν scriptum ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 76, ubi v. Bernard.] Frequentius reperio diversa scriptura Πυτία, itidem pro Coagulum, Lactis coagulum : alio nomine ὀπὸς dictum κατ' ἐξοχήν : de quo supra [vol. 5, p. 2110 ed. Par.], ubi etiam exempla hujus vocabuli πυτία invenies, sc. ex Eust., Ἡ τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυτία : item ex Diosc., Πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία, cum hac interpretatione Plinii, Coaguli modo lac contrahit. [Diosc. 1, 183. Id. 2, 80 : Ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον π. Galen. vol. 6, p. 694, 10; vol. 14, p. 440, 17 : Π. καθαράν. Hase. Aristot. Meteor. 4, 3 : Ὀρρὸν καὶ π.] Idem Diosc. 2, 85, de coagulo leporino : Πᾶσα πυτία πήσσει μὲν τὰ διαλελυμένα, λύει δὲ τὰ συνεστῶτα. [HSt. post verba s. v. Πιτύα posita :] Nominis autem Πιτύα pro Coagulo usurpati nullam apud quempiam Lexicographum mentionem reperi. [Schol. Hom. Il. E, 902 : Ὀπὸς ἡ παρὰ τοῖς ἰδιωταῖς λεγομένη πιτύα, quod πυτία scribendum, ut recte Mœris p. 290 : Ὀπός Ἀττικοί· πυτία Ἕλληνες. In πυτίαν corruptum ap. Hesych. s. v. Ὀπός.] Contra Πυτία [male πιτύα in cod.] ap. Hesych. serie alphabetica legitur, necnon ap. Eustath. et Diosc. aliquot in ll. [|| Placenta e lacte coagulato parata ap. Alciphr. in fr. epist. Ms. ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 77 : Γαλάκτια ποικίλα τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγήνου, πυτίας μοι δοκῶ καλοῦσιν αὐτά.]

Πυτίζω, derivatum a πτύω, abjecto τ, Lex. meum vet. et Etym. [M. p. 597, 57.] A Suida exp. πταίω, in Ms. etiam cod.; sed non dubito quin perperam id scriptum sit pro πτύω, Spuo. Verum significat potius Sputo, Crebro spuo. [Latinum Pytisso, s. Pytiso, ap. Terent. Heaut. 3, 1, 48 : « Pytisando quid vini absumsit? » comparavit Schneider. Conf. Ἀναπυτίζω et Ἀποπυτίζω.]

[Πύτιλος, vitiose pro πίτυλος, ap. Hesych. series postulat literarum. Πυτιλὸς ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 21, 2. Alio vitio πύτυλος ap. Phot. Lex. p. 477, 27; 478, 1.]

[Πυτιναῖος. V. Πυτίνη.]

Πυτίνη, ἡ, Hesychio πλεκτὴ λάγυνος οἴνου [codex λάγυνος οἶνον. Λάγυνος οἰσυΐνη Pierson. ad Mœr. p. 56. Per πλεκτὴ λάγυνος simpliciter exp. Phot. p. 478, 2, ex Aristophane citans]. Qui etiam subjungit, τοὺς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν ejusmodi πυτίνας et σπυρίδας. Suid. quoque dicit esse πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, Ex surculis nexum vasculum, quod sua ætate φλασκίον s. φλασκίον dictum fuisse : unde conjicere est esse Lagenam vitream vimineo πλέγματι obductam munitamque. Aliter Bud. accipit. Nam Πυτινοπλόκον [ap. schol. Aristoph. Av. 1442] esse vult Qui vitilibus dolia religat, Vietorem. Sed altera expos. videtur convenientior. [Fictilem lagenam, non vitream, viminеoque involucro firmatam fuisse existimat Jo. Lud. Ussing. Disp. de nom. vas. gr. ed. Havniæ 1844, p. 37. Hase. Πυτίνας πλέκειν Pollux 7, 174. Πυτίνη inscripta fuit Cratini comœdia, qua poeta suam ipsius bibacitatem risit.] Derivatum inde et Πυτιναῖος. Apud Suid. [ex Aristoph. Av. 797] Diipetes [Diitrephes] quidam dicitur πυτιναῖα ἔχειν πτερά, per jocum, quod ἐκ πυτινῶν πλοκῆς ditatus esset, et inde veluti alas, quibus emergeret, sumpsisset. Hesychio πυτίνη est etiam ὀμίς, necnon κνῆκος ὁ τὸν τυρὸν πήσσων, pro quo posteriore πυτία potius dicitur. [Phot. p. 429, 8 : Πηγύνη (codex πιγύνη litera η a m. pr. superscripta)· κνῖκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Πυτίνη ι longo pronunciari annotarunt Draco p. 45, 10; 90, 14, et gramm. Hermanni p. 440, ubi vitiosum πυτίνη ex cod. correxit Bastius. In codd. interdum πιτύνη scriptum.]

[Πυτινοπλόκος. V. Πυτίνη.]

[Πύτινος, ὁ, n. piscis, in versu Numenii ap. Athen. 7, p. 304, E : Χάννας τ' ἐγχέλυάς τε καὶ ἐννυχίην πιτύνον· « ubi πύτινον scribendum videtur, ut habent libri in eodem versu p. 327, F. Neque enim dubitandum videtur quin piscis ille a lagenæ similitudine sive πύτινος sive πυτίνη appellatus sit. Intelligitur autem ex hoc Numenii loco penultimam nominis πυτίνη produci, quod a nonnullis dubitatum fuisse video. Conf. Crameri Anecd. Ox. vol. 3, p. 292, et Draco Strat. p. 90, 14. » Meineke. Com. Græc. vol. 2, p. 125.]

Πύτισμα, τό, Sputum, πτύσμα. [Pytisma, Juvenal. 11, 173, Vitruv. 7, 4, 5.]

[Πύτισος Strattidis fabulæ nomen ap. schol. Aristoph. Vesp. 1337 manifeste corruptum.]

[Πυτόν, τό. Πυτὰ (?), τὰ ἐρυθρὰ ἱμάτια. Λάκωνες, Hesych.]

[Πύτνα, ἡ, Pytna, pars Idæ montis. Strabo 10, p. 472.]

[Πύτταλος, ὁ, Pyttalus, Eleus, olympionica. Pausan. 6, 16, 8. Simile nomen est Πίτταλος.]

[Πύττιος, ὁ, Pyttius, Amaryncei pater, Thessalus. Pausan. 5, 1, 11.]

[Πύχνων, ωνος, ὁ, Pychnon, n. pr. viri in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 596 : Πύχνων Μόρτα.]

Πυώδης, ὁ, ἡ, Purulentus. [Pollux 4, 180, 190. Τὸ π., Purulentia, Gl. « Πυώδεις οὐρήσιες ap. Hippocr., de quibus Galen. Comm. 3 in Prorrh. p. 206, 43 ed. Bas. : Αἱ μὲν γὰρ πυώδεες οὐρήσιες, ἐάν γε κυρίως ἀκούσωμεν, καὶ μὴ καθάπερ εἰώθεν ὁ τοῦ βιβλίου συγγραφεὺς ἀκύροις μεταφοραῖς ὀνομάτων χρῆσθαι, πῦον ἐπιμεμῖχθαι τοῖς οὔροις δηλοῦσι. Πύου δὲ γένεσις οὐ μόνον οὐ δύναται σημαίνειν σπασμόν, ἀλλὰ κἂν ὑποπτευομένῳ τινὶ σπασθῆναι, σημεῖον ἀγαθόν ἐστιν, πέττεσθαί γε δηλοῦσα τὴν νόσον· εἰ δὲ ἀφρώδεες, εἴτε διὰ σύντηξιν, εἴτε διὰ ταραχήν τινα καὶ πνεῦμα γίγνοιτο φυσώδες, ἑκατέρως ὕποπτοι πρὸς σπασμόν. Οὐ μὴν αἱ πυώδεις ὁμοίως ταύταις· εἰ δ' ἀκύρως πυώδεις εἴρηκε τὰς τῶν ὠμῶν καὶ παχέων οὔρων ἐκκρίσεις, οὐδ' οὕτως ὕποπτοι, οὔτε τελεῖ πρὸς τὴν τοῦ σπασμοῦ γένεσιν. » Foes. Aretæus p. 54, 24 : Π. θρόμβοι. Etym. M. p. 784, 18 : Σηπεδόνες π. Marc. Anton. 3, 8 : Οὐδὲν π. « Suidas in Ὕπουλος. » Boiss. Hippiatr. p. 13, 32; 14, 1; 29, 10; 74, 29. Ib. p. 61, 21 : Ἰχῶρα π. 28, 19 : Οὐρήσει ὄρθριμον καὶ πυῶδες. Hase.]

Πύωσις, εως, ἡ, Suppuratio. Πύωσις, inquit Gorr., idem cum ὄνυξ, ut scribit auctor Definitt. med. Est autem Puris collectio in nigro oculi cum phlegmone juxta iridem. Verum Aetius paulo aliter; nam quum πύωσιν Oculi affectum esse statuat, in quo pus collectum sit, distinguit tamen in duas species, ὄνυχα et ὑπόπυον, 7, 30. [Galen. vol. 19, p. 433, 5. Hase.]

[Πῶ, i. q. πίθι. V. Πίνω p. 1101, A. ||Πῶ, i. e. Πάω, quod v.] || Interrogativum est Πῶ, Quatenus, Quomodo? Dorice autem accipitur pro ποῦ et πόθεν, Ubi, Unde, Hesych. [cujus in gl. Πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν, Ahrens. De dial. Dor. p. 374. ποῦ ὅθεν in πόθεν mutat, quo non opus esse alia ostendit ejusdem gl. : Πῶ μοι, ποῦ μοι· οἷον ποῦ γάρ. Etym. M. p. 773, 18, et ex Sophrone (cujus verba πῶ πῶ τις ὅσον ὀνασεῖται citantur etiam ab Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 604, 7) p. 698, 43, ubi πώ ὀξυτόνως.] Sic Ammon. quoque in Πῶς annotat πῶ lingua Dorica significare κίνησιν ἐκ τόπου, Motum ex loco. Interdum vero enclitice scribitur Πω [Ion. Κω] et significat Aliquatenus, Quodammodo. Dorice autem Alicunde, sequendo signiff. τῷ πῶ interrogativo datas. Quod si encliticum aliud præcedat, acuitur, sequentis sc. accentum sibi assumens. Diversis porro modis hoc πω usurpatur; interdum pro Quaquam. Hom. Il. Γ, [302] post verba jurisjurandi, quo se Græci Trojanique pariter obstrinxerant, Ὣς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, Sed haud quaquam. Λ, [504] : Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, Et nequaquam retulissent pedem. Sic Od. H, [161] : Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, Haud enim quaquam omnibus apparent. Et Il. X, [9] Apollo ad Achillem se persequentem, Οὐδέ νύ πώ με Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, ut sit sensus, Et haudquaquam agnoscis me deum esse. Nisi malis, Necdum agnoscis : de qua signif. aliquanto post. [Et sic apud Homerum et Hesiodum non raro, quanquam non aliter quam in formulis negandi, quæ etiam apud alios omnes scriptores usitatissima ratio est : quorum exempla vide s. v. Μήπω, Μηδέπω, Μηδεπώποτε iisdemque particulis cum οὐ compositis. Rarius in sententiis extra negationem positis, ut ap. Soph. Œd. T. 1130 : Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών ... ἢ ξυναλλάξας τί πω; Thucyd. 3, 45 : Πόλις ἀφεστηκυῖα τίς πω ... ἐπεχείρησεν.] Sic Plato Leg., Οὐδέν πω ἄλλο, Haud quaquam ullum aliud animal, pro Nullum aliud animal. Interdum redditur per Adhuc, Dum. Hom. Il. P, [401] : Οὐδ' ἄρα πώ τι Ἤιδει Πάτροκλον τεθνηκότα, Nondum vero sciebat Patroclum mortuum. [Frequentissimum Οὐδείς πω, ut ap. Plat. Gorg. p. 448, A : Οὐδείς μέ πω ἠρώτηκε, ubi notatu dignum visum est scholiastæ, Τὸ οὐδείς πω ἀντὶ τοῦ οὐ πώποτε (scr. οὐδείς πώποτε cum Heindorf.)· καὶ Θουκυδίδης « Οὐδείς πω καταγνούς· » ubi recte Heindorf. : « Nimirum sicut et Latino et quovis fere sermone utrumvis dicitur, *nondum quisquam* et *nondum unquam quisquam*, ita non tantum οὐδείς πώποτε obvium est, sed alterum quoque οὐδείς πω pervulgatum. Plato Rep. 2, p. 358, D : Οὐδενός πω ἀκήκοα. Demosth. p. 11, 26 : Οὐδείς πω βασιλεύς. Thuc. 1, 30, 37, 76, cet. »] Et ex Aristoph. Nub. [1188] : Οὐδέν πω, Nihildum, Nihil adhuc. Pl. [399] : Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ, Nondum res eo loco sunt. [Et sic non raro negatione a πω uno pluribusve verbis interpositis dijuncta, ut ap. Æsch. Prom. 509 : Οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. Soph. Œd. T. 105 : Οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω. Et post οὔτε, Æsch. Sept. 665 : Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω. Soph. Œd. T. 492 : Οὔτε πάροιθεν... οὔτε τανῦν πω ἔμαθον. Οὔ τί πω, Æsch. Pers. 175 : Ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. Soph. Aj. 106 : Θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω· El. 513 : Οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου ... αἰκία.] Itidem ex Thuc., Οὐδενός πω, Nulliusdum, Nullius adhuc. [Herodot. 7, 111 : Οὐδενός πω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο.] Interdum παρέλκει, Hom. Il. Δ, [234] : Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Sic Eust. Potest tamen ibi μήπω exponi etiam Haudquaquam, Nequaquam, ut πω non sit περιττὸν et παραπληρωματικόν. [Πω ... οὐδεπώποτε Aristoph. Av. 801 : Ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.] Ceterum huic πω annectuntur quædam particulæ, ut μάλα et ποτέ. [V. Πώμαλα et Πώποτε.]

Πώγων, ωνος, ὁ, Barba : quæ frequenter γένειον etiam dicitur ab utrisque scriptoribus. [De etymo v. Apollod. in Etym. M. p. 698, 3.] Προπωγώνιον, Barba anterior, quæ progerminat ante inferiorem : quæ alio nomine dicitur Ὑποῤῥίνιον, quod sub naribus nascatur. Superioris labri barba vocatur Μύσταξ : quanquam sunt, ut ait Cælius, qui eo nomine Labrum signari putent. Quæ circa utrumque labrum emergit barba, nominatur Ὑπήνη, ut idem auctor est. Inferiori autem labro adnascens barbitium appellatur Πάππος. Primæ barbæ productio, ut scribit Didymus, nuncupatur Χνοῦς, Lanugo. At Ἴουλος, Prima genarum lanugo, quæ per malas serpendo, non aliter quam ἴουλος vermis, se convolvit. Vocatur etiam Ἴονθος. [Herodot. 8, 104 : Φύει πώγωνα· 1, 175 : Ἡ ἱρεία τῆς Ἀθηναίης πώγωνα μέγαν ἴσχει.] Athen. 5, [p. 220, A, ex Plat. Protag. p. 309, A] : Ἀνὴρ καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Plut. [Mor. p. 52, C] : Πώγων ποδήρης καθεῖται, Barba ad talos usque promissa. Sic πώγων βαθύς [Athen. 4, p. 163, F; Plut. V. Anton. c. 18], Promissa s. Prolixa barba : et πώγωνος βάθη ap. Athen. 11. Idem Athen. 13, [p. 565, A, ex Chrysippo] : Τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, Mos radendi barbam. [Alexis ib. de homine imbelli : Πάντα τῷ π. δρᾶν ἐναντία.] Plut. [ib. p. 52, D] : Κατακείρεται ὁ πώγων, Tondetur barba, ut Cic., Tondere barbam. Itidem Plin. Abradere, Ovid. Recidere, Horat. Ponere barbam. [Π. τρέφειν Lucillius Anth. Pal. 11, 155. Πώγωνα καθεῖναι Epictet. Diss. 2, 23, 21 (ut βαθὺν πώγωνα καθειμένος Lucian. Philops. c. 5). Θαύμασμα περὶ τοῦ πῶς π. μέγας γίνεται ib. 4, 8, 12. Μεγάλους π. ἔχοντες Plato Theæt. p. 168, B.] Apud Athen. rursus, lib. 5 : Τοῖς ἀκάρτοις πώγωσι πιστεύομεν, Intonsis philosophorum barbis, ut ap. Horat. philosophus jubet sapientem pascere barbam. [Plut. Mor. p. 81, C; 52, C, al.] Item λαμβάνειν πώγωνος, Arripere s. Prehendere barba. Sic λαβή, quam præbet πώγων, et quidem in ipso etiam prælio. Nam Plut. scribit Alexandrum jussisse Macedonas in pugnam descensuros ξυρᾶν τὰ γένεια, ὅτι βέλτιον οὐκ εἴη ἐν μάχῃ λαβὴ πώγωνος. [Id. V. Thesei c. 5. Π. πολιός Theophr. H. Pl. 7, 7, 1.] Tribuuntur aliis quoque animantibus, item et rebus inanimis πώγωνες. Dicitur enim τράγου πώγων, ut ap. Latinos Hirci barba : unde et Barbigeræ pecudes Lucr., quæ tribuitur et piscibus : ut ap. Athen. 8, [p. 332, D] de exocœto pisce : Ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ, πλὴν τοῦ ὑπὸ τὸν στόμαχον μέλανος, ὃ καλοῦσι τοῦ τράγου πώγωνα. [Aristot. H. A. 2, 1 : Ἱππελάφου π.] Avium quoque rostris πώγωνες innascuntur. Athen. 14, [p. 655, D] de meleagride ave : Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐκ ἔχει, ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων. [Οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων π. Ammon. p. 80.] Et Aristot. [H. A. 9, 7] de passerculis masculis : Τοῦ ἔαρος οὐ φαίνονται ἔχοντες εὐθὺς τὰ περὶ τὸν πώγωνα μέλανα· pro quo Plinius, Nulla veris initio apparet nigritudo in rostro. Item πώγωνα λοπίμου a Galen. lib. τῶν Κατὰ τόπους 1, vocari ajunt quod a Plinio Hispidus et echinatus castaneæ calyx. Necnon πώγων φλογός, Æsch. [Ag. 306] pro Flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur. [Schol. : Πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός.] Ut et Polluci [2, 88] πώγων πυρός, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός : Hesychio autem [et Photio p. 478, 3, ex Phrixo Euripidis] ἡ ἀναφορὰ τῆς φλογός. Præterea πώγωνας a poetis dici scribunt Cuspides, et quos Hom. γλωχῖνας nominat.

[Hesych. : Ὄγκοι, πώγωνες τοξικῶν βελῶν, et Apoll. Lex. Hom. s. v. Ὄγκοις. Pollux 7, 158 : Βέλους αἱ ἀκίδες ὄγκοι καὶ π. καλοῦνται. || I. q. πωγωνίας, quod v.]

[Πώγων, ωνος, ὁ, Pogon, portus Trœzenis. Herodot. 8, 42 : Ἐς Π. τὸν Τροιζηνίων λιμένα. Ὁ Πώγωνος λιμὴν Strabo 8, p. 373, Proverb. App. 2, 36, Eust. p. 287, 17.]

[Πωγωναῖος, αία, αῖον, i. q. seq. Eustrat. Presb. De statu an. post. mort. p. 515, 11. Nisi tamen ibi quoque scrib. πωγωνιαῖος. Hase.]

[Πωγωνιαῖος, αία, αῖον, Barbatus, Gl.]

Πωγωνίας, ὁ, Barbatus [Pollux 2, 10 : Πώγωνος ὑποπιμπλάμενος, ἢ πωγωνίας, ὡς Κρατῖνος, et 88] : ut πωγωνίαι ἀστέρες, ex Cometarum genere. [Pollux 4, 159. Aristot. Meteor. 1, 7. Schol. Æsch. Ag. 306.] Plin. 2, 25 : Κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Itidem πωγωνίας, quibus inferiore ex parte in speciem barbæ longæ promittitur juba. Seneca Nat. Quæst. 1, 15 : Cometarum genera sunt Pogoniæ, Lampades, et Cyparissiæ, et alia omnia quorum ignis in exitu sparsus est. [Diog. L. 7, 152; Artemid. Onir. t. 1, p. 211, 15; Orig. t. 1, p. 373, D. Hase. Dio Cass. 59, 26; 75, 14; Joann. Malal. p. 411, 13.] Vide et Ξιφηφόρος. [Ptol. Geogr. 7, p. 436, 4 : Ἠλεκτροφανεῖς πωγωνίαι. Hase. Πώγωνες ap. schol. Plat. p. 249, nisi πωγωνίας scripsit.] Suidas autem πωγωνίας substantive exp. ὁ μέγας πώγων, Magna barba.

Πωγωνιήτης, et Πωγωνίτης, ὁ, Suidæ epith. Jovis est, i. e. Barbatus. [Πωγωνίτης per γενειήτης exp. Herodian. Epim. p. 112.] Πωγωνιήτης autem [quod memoratur etiam in Etym. M. p. 698, 9] Ionicum est pro Πωγωνιάτης. [De forma voc. v. Lobeck. ad Phryn. p. 700.]

[Πωγώνιον, τὸ, Barbula. Lucian. Parasit. c. 50; Ammian. Anth. Pal. 11, 157.]

[Πωγωνίτης. V. Πωγωνιήτης.]

[Πωγωνοκουρία, Barbatoria; Πωγωνοκουρία, Barbatoria, Gl.]

Πωγωνοτροφέω, Barbam nutrio, s. alo, ut Horat. Sapientem pascere barbam. [Diodor. 4, 5; 20, 63; Strabo 15, p. 719.] Plut. Apophth. [p. 230, B] : Πυθομένου δέ τινος διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσι. [Tatianus p. 265 ed. Bened.]

[Πωγωνοτροφία, ἡ, Barbæ nutritio. Plutarch. Mor. p. 352, B, ubi plur. πωγωνοτροφίαι.]

Πωγωνοφορία, ἡ, Gestatio barbæ.

[Πωγωνοφόρος, ὁ, ἡ, Barbam ferens. Π. κυνικὸς Lucian. Anth. Pal. 11, 410. « Xenocr. De aquat. 35, p. 7 Cor. » Boiss. Oribas. p. 14 ed. Math.]

[Πωγωνώδης, ὁ, ἡ, Barbæ similis. Π. καρπὸς Theophrast. H. Pl. 6, 4, 5.]

Πωλάριον, τὸ, i. q. πωλίον. Plato ap. Diog. L. [5, 2] de Aristotele : Ἡμᾶς ἀπελάκτισε, καθαπερεὶ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα. [Schol. Aristoph. Vesp. 195 : Πωλάριον ἐμιμεῖτο ἐπὶ τοῦ ὄνου.]

Πωλεία, ἡ, i. q. πώλευσις, Xen. Hipparch. [2, 2.] Ab Ulp. autem de ædilitio edicto πωλείαν usurpari ajunt pro Armento pullorum s. equuleorum, ut Varro Equariam accipit pro Armento s. Grege equorum. [Strabo 5, p. 212 : Ὥστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς π.] || Fimum pulli asini quod primum edidit. Sic enim Plin. 28, 13 : Asinini pulli fimum quod primum edidit (Poleam vocant Syri) datur in aceto mulso. || Πωλεία Suid. exp. χαίτη. Nisi potius ap. eund. scrib. πωλεία χαίτη, Pullina seta s. coma : ut sit a masc. πώλειος, Pullinus.

[Πωλέσκω. V. Πωλέω.]

[Πώλευμα, τὸ, Id quod domatur, Pullus equinus. Maxim. Tyr. 7, 8 : Οἱ πωλευταὶ ἀποσβεννύντες τὸν θυμὸν τῶν π.]

Πώλευσις, εως, ἡ, Domitio equorum, Cura domandi et erudiendi pullitiem equinam, etiam Cura formandi : ut Virg. dixit Formare vitulos. Xenoph. [De re eq. 2, 1] : Ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν, Circa equuleos domandos et erudiendos.

[Πωλευτής, ὁ, Equorum domitor. Maxim. Tyr. 7, 8; Ælian. N. A. 7, 41. Π. ἐλέφαντος, 8, 17; 10, 10.]

Πωλευτικός, ἡ, όν, Ad equuleos domandos erudiendosque idoneus. [Ælian. N. A. 11, 36.]

Πωλεύω, Pullos equinos domo et erudio, ut παιδεύω, Pueros erudio. [Pollux 1, 182. Hesych. : Π., παιδεύειν πώλους.] Xen. De re eq. [2, 1] : Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι. Pollux 1, [182] : Δαμάσαι δ' ἂν εἴποις καὶ πωλεῦσαι, πωλοδαμνεῖν, καὶ ἐκπαιδεῦσαι, καὶ ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι, ἀναδιδάξασθαι. [Ælian. N. A. 13, 8. Schneid. Id. ib. 16, 36, 23, de elephantis : Ἐκ νηπίων πεπωλευμένοι. Hase.]

Πωλέω, i. q. πολέω, i. e. Verto, Versor. Pass. Πωλέομαι, Versor, Vertor; ea plerumque signif. qua Virg. dicit Vertitur in mediis, pro Versatur, ἀναστρέφεται. Vel pro Proficiscor, Eo, πορεύομαι : ut Hesych. πωλεῖται exp. συνεχῶς, ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται : et Πωλήσεαι [πωλέσσεαι codex], φοιτήσεις, παραγενήσῃ : item ἀναστραφῇς. [Et Πωλεύμενοι, συνιόντες. Πωλούμενοι, συνερχόμενοι. Πωλεῖσθαι, ἐπιμελῶς τὸ (sic Musur. : ὁ codex; καὶ corr. Taylor.) πολλάκις φοιτᾶν.] Itaque quum motum in loco significat, reddemus Versor, ἀναστρέφομαι : quum vero motum ad locum, Proficiscor, s. potius Ito, Crebro proficiscor : interdum etiam Ventito. Hom. Od. Δ, [384] : Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος· et [811] : Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε Πωλέ'· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις· B, [55] et P, [534] : Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. Itidem X, [352] Phemius dicit, Ἐς σὸν δόμον Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, Domum tuam ventitabam. Utitur et Hesiod. Theogn. [781] : Πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. [Empedocl. ap. Diog. L. 8, 62 et 66 : Ἐγὼ δ' ὑμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητὸς Πωλεῦμαι. Hase.] || At de Πωλέω, Vendo, suo loco dicetur.

|| Πωλέσκω i. q. πωλέω, ex eoque derivatum. Itidemque πωλέσκομαι i. q. πωλέομαι. Ac sicut dixi πωλεῦμαι junctum præpositionibus, motum ad locum significantibus, poni pro Proficiscor, Eo, s. potius Crebro proficiscor, Ito, sic etiam πωλέσκομαι usurpari sciendum est. Hom. Il. A, [490] : Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν· E, [788] : Ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς. [Quod Hesych. exp. ἀνεστρέφετο, εὑρίσκετο. Præsens πωλέσκω HSt. finxit ex perfecti forma iterativa, constanti in hoc formarum genere errore.]

Πωλέω, Vendo, Venundo. Aliquando sine casu, interdum cum casu : accusativo quidem rei venalis, genitivo autem pretii, at dativo emptoris. Quorum exempla subjiciam. [Herodot. 1, 196 : Πωλέεσκε. Eur. Cycl. 259 : Λάθρα πωλῶν τὰ σά.] Aristot. Polit. 2, [c. 5] : Ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. [Cum genit. Lysias ap. Polluc. 7, 2 : Τιμῆς τεταγμένης π.] Ap. Athen. 6, [p. 225, F] : Πωλῶν τις ἰχθῦς. Et paulo ante [p. 224, F, ex Alexide] : Ἐρωτήσας πόσου τοὺς κεστρέας Πωλεῖς δύ' ὄντας, respondet piscator, Δέκ' ὀβολῶν. Sic Dem. [p. 157, 10] : Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Idem Pro cor. : Πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. [Id. p. 384 extr. : Π. τὰ τῆς πόλεως πράγματα· 1234, 15 : Μονονουχὶ ὑπὸ κήρυκος πωλοῦσι τὰ κοινά. Π. τὰς γραφὰς, Ab actionibus desistere pecunia accepta, p. 1333, 18. Μετ' ἀβακίου καὶ τραπέζης π. ἑαυτὸν Lysias ap. Polluc. 10, 24. Πωλῶν τὴν φωνὴν ῥήτωρ ib. 6, 191.] Pass. Πωλοῦμαι, Vendor. [Herodot. 1, 196 : Ἐπωλέοντο ἐπὶ συνοικήσει.] Ap. Athen. 13, [p. 580, C] : Πολυπραγμονεῖν πόσου Πωλεῖθ' ἕκαστον. Idem Athen. l. 3 : Πωλεῖται πρὸς χρυσίον· ut Diosc. 1, 18 : Πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Duplo rependitur argento. Sic Theophr. de opobalsamo, Πωλεῖσθαι δὲ τὸ ἄκρατόν φασι δὶς πρὸς ἀργύριον, pro quo Plin. Cum duplo rependebatur argento. Affertur et πωλούμενος διπλασίῳ ex Plutarch. Apophthegm. [p. 233, A, ubi codd. διπλασίως, Dübnerus διπλασίου] pro Qui duplo venditur. Item ap. Dionys. H. 4 : Τοὺς ὑπὸ δόρυ πωλουμένους, Qui sub hasta vendebantur : ut fit auctionibus. [V. s. v. Δόρυ, vol. 2, p. 1643, C.] Rursum Plut. Popl. : Πωλοῦντες τὰ δημόσια, Auctionantes publice. Solone [c. 23] : Αἱ ἑταῖραι πεφασμένως πωλοῦνται· unde et μισθαρνεῖν dicuntur, ut apud Latinos, Quæstum corpore facere, necnon πορνεύειν, quasi περνάναι ἑαυτάς. [Sumta hæc sunt e lege Solonis, in qua non πωλοῦνται, sed πωλοῦνται scriptum fuit : de quo vide ad Demosth. p. 1367, 27. || Πωλούμενοι Menandri comœdia inscripta fuit.]

Πωλή, ἡ, Venditio, ut ὠνή, Emptio; pro πώλησις ut βοὴ pro βόησις. Unde accus. πωλὰς pro πράσεις ap. Harpocr. ex Hyperide. [Phot. : Πωλάς· ἀντὶ τοῦ πράσεις· Ὑπερίδης· ἔστι τὸ ὄνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.]

Πώλημα, τὸ, Id quod venditur s. venum exponitur, Res venalis. [Inscr. Taurom. *Ann. dell' Inst. archeol.* t. 10, p. 74, 23 : Ἀγορανόμοις διὰ πωλημάτων. Hase.] Pollux [7, 8, et 3, 127] e Xen. [apud quem nunc non legitur.]

Πώλης, ὁ, Venditor, πωλητής, s. πράτης. Ab Aristoph. [Eq. 131, ad quem l. respicit Pollux 7, 8, nomen πώλης comœdiæ tribuens] πεπαῖχθαι annotat Suid., ec. forma compositorum.

Πώλησις, εως, ἡ, Venditio, i. q. πρᾶσις, Pollux [3, 124] e Xen. [Œc. 3, 9. Thom. M. p. 768.]

[Πωλητήρ, ῆρος, ὁ, Venditor. Philo vol. 1, p. 161. Wakef.]

Πωλητήριον, τὸ, Locus ubi res venales exponuntur, Forum, i. q. πρατήριον. [Πωλητήριον Atticæ, πρατήριον vulgari dialecto tribuit Mœris p. 314.] Pollux ex Hermippo comico. Id. 7, [11] : Καὶ ὁ μὲν τόπος ὅπου πιπράσκουσι, πωλητήριον ἂν καλοῖτο, καὶ, ὡς παρ' Ἡροδότῳ, πρατήριον. [Synes. p. 22, 37; 112, 33. Figurate id. p. 30, 35 : Ἀποδείξειν τὸ ἀργύριον δικῶν π. Hase.] Vide et Ἀπεμπολάω. [Appian. Civ. 3, 23; Dio Cass. 73, 5 et 11.] Item πωλητήριον Athenis vocabatur ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί, Harpocr. [Xen. De vectig. 3, 13; Demosth. p. 787, 26. Thom. M. p. 768.]

Πωλητής, ὁ, Venditor. Athenis πωληταὶ erant ἀρχή τις, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, οἱ διῴκουν τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα, ut Harpocr. annotat. Erat igitur Magistratus cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat; solent enim nonnullæ pecuniis conduci. Vide et Polluc. 8, [99] ubi περὶ πωλητῶν agit. [Et 3, 80.] Ap. Harpocr. [Hesych. et in codd. quibusdam Pollucis] παροξυτόνως scribitur Πωλῆται : sed alteram scripturam magis probo, quæ et ap. Suid. ac Polluc. habetur. [Adde Lex. rhet. p. 291, 17. Demosth. p. 788, 6.]

[Πωλητικός, ἡ, όν, Vendax, Gl. Plato Soph. p. 224, D : Τὸ περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικόν.]

[Πωλήτρια, ἡ, Venditrix. Pollux 3, 80.]

[Πώλητρον, τὸ, i. q. πωλητήριον. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 129. Boiss.]

Πωλία [?], Hesychio Æreum pegma humeris suis gestans τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους. [Addit Hesych. : Δύο δὲ εἶναι παρθένους φασίν. « Videntur hæc ad Spartanas pertinere Leucippides deas, quarum sacerdotes virgines et ipsæ Leucippides vocatæ : v. Pausan. 3, 16, 1. » Boeckh. Inscrr. vol. 1, p. 685. Conf. Πῶλος.]

[Πωλιανός. V. Πωλλιανός.]

[Πωλίζω. Πωλίζειν, Pullari, Gl.]

Πωλικός, ἡ, όν, Pullinus. [Hippiatr. p. 67, 3 et 239, 16 : Ἐν τῇ π. ἡλικίᾳ. Hase.] Lucian. [Zeux. c. 4] : Ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, Ritu pullorum. Item πωλικὴ ἀπήνη ap. Soph. [Œd. T. 812], Rheda, s. Vehiculum quod pulli trahunt. Sic Lucian. [Timon. c. 50] : Τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. [Phlegon Trall. Olymp. p. 209, 20 Westerm. : Π. κέλης. Id. ib. 19 : Π. τέθριππον. Hase. Π. ἅρμα inscr. ap. Wordsworth. *Athens and Att.* p. 160. Π. ὄχημα Eur. Rhes. 621, 797. Π. ῥινὸς 784. Π. ἄντυγες 567. Π. διώγματι Andr. 993, quod Hesych. exp. τοῖς διὰ τῶν ἁρμάτων διώγμασι. Quater hoc adjectivo intra paucos versus usus est Pseudo-Eurip. Iph. A. 613, 619, 620, 623, cum nominibus ὄχος, ζυγὰ et ἅρμα. Κέρκος πωλικὴ Polyb. 34, 10, 9. Π. σκιρτήματα Const. Manass. Chron. 6154. || Virginalis (ut virgines πῶλοι dicuntur), Æsch. Sept. 454 : Π. ἐδωλίων.]

Πωλίον, τὸ, Pullulus, i. e. Parvus pullus, Tenellus pullus s. equuleus [Hippiatr. p. 57, 9. Hase], Aristoph. [Vesp. 189. Hesych. s. v. Μέρωον. De pullis hirundinum schol. Oppiani Hal. 5, 579, qui ὀρταλίχοισι exp. per πωλίοις. De locustis schol. Theocr. 5, 34 : Ἀκρίδες λέγονται τὰ πωλία τὰ καθήμενα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δένδρων.] At Πώλιον, pro Pullium, i. e. Quod equa emittit antequam pullum partu edat, ex Aristot. H. A. 8, [24].

[Πῶλις, ιος, ἡ, Polis. Steph. Byz. : Πῶλις καὶ Σῆνος, πόλις (πόλεις Holst.) ἐν νήσοις. Ὁ μὲν Πωλίτης, ὁ δὲ Σηνικός. Fuerunt urbes Ægypti : v. Steph. Byz. s. v. Σῆνος.]

[Πώλισις, εως, ἡ, Pullatio, Gl.]

[Πώλιττα, ἡ, Politta, n. pr. in Anth. Pal. 7, 334.]

[Πωλίων, ωνος, ὁ, Polio, n. pr. Latinum apud Suidam, qui tres hujus nominis viros memorat. Id Πολλίων potius scribendum. Et Suidas ipse, ubi de tertio Polione agit, Πωλίων, ἢ Πολλίων, ubi Kust. recte corrigit ἢ Πολλίων.]

[Πωλλιανός, ὁ, Pollianus, poeta, cujus quinque supersunt epigrammata in Anthol. Palat., quorum unum est in Florum poetam, quem Fabricius (Bibl. Lat. vol. 2, p. 439 ed. Ern.) eum esse suspicatur, qui sub Hadriano floruit. Jacobs. || Alii in nummo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 214, 215, et, ubi Πωλιανὸς scriptum, in epigr. Ammiani Anth. Pal. 11, 228.]

[Πωλοδαμαστής, ὁ.] Ap. Suid. legitur et Πωλοδαμαστής, quod exp. γυμναστής. [Diodor. 17, 76. Hesych. s. v. Ἱππόδαμοι. || Hinc derivatum adject. Πωλοδαμαστικός, ἡ, όν : unde Π., ἡ, Ars pullos equinos domandi. Steph. Byz. s. v. Ἄγχαι : Κλεοδάμας ὁ περὶ ἱππικῆς καὶ πωλοδαμαστικῆς γράψας.]

Πωλοδαμνέω, Pullos domo. [Pollux 1, 182. Eurip. Rhes. 187, 624; Xenoph. Œc. 3, 10. Pseudo-Plut. Mor. p. 2, E : Ἵπποι πωλοδαμνηθέντες.] Accusativo junctum significat Ut pullum domo et erudio. Soph. Aj. [549] : Αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν : i. e. ὡς πῶλον γυμνάζειν καὶ παιδαγωγεῖν. [Pseudo-Plut. Mor. p. 13, E : Οὕτω σκιρτῶσα νεότης πωλοδαμνεῖται. Pseudo-Lucian. Amor. c. 45 : Τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας. || Πωλοδαμεῖν ap. Hesych., qui exp. πῶλον δαμάζειν· nisi hic quoque πωλοδαμνεῖν scripsit.]

Πωλοδάμνης, ὁ, Equuleorum s. Pullorum domitor, ut Cic. [Πώλους δαμάζων exp. Hesych.], Equorum domitor. Utitur Xen. Œc. [13, 7, De re eq. 2, 1, 2, 3. « Teles ap. Stob. Flor. 98, 72; Maxim. Tyr. 40, 6; Himer. p. 276; Cyrill. C. Julian. p. 109, A. » Lobeck. Philo vol. 1, p. 311, 20; Clem. Al. Pædag. 1, 5, 15; Œcum. In Apoc. p. 323, 3. Cramer. Jo. Chrys. t. 9, p. 659, B : Ἐπειδὰν π. πώλους ἐκλέξηται ἐπιτηδείους πρὸς τὸν δρόμον. Hase. Pollux 1, 182.]

[Πωλοδαμνία, ἡ, Equorum domitus. Hippiatr. p. 261, 263. G. Dind.]

[Πωλοδαμνικός, ἡ, όν, Ad pullos equinos domandos pertinens. Π. λέξις Eustath. p. 743 extr. Π., ἡ, Ars pullos equinos domandi, Ælian. N. A. 6, 8. || « Adverb. Πωλοδαμνικῶς Psellus Opusc. p. 142, 11. » Boiss.]

[Πωλοκόμος, ὁ, Pullarius, Gl.]

[Πωλομάχος, ὁ, ἡ, Ex pullo equino pugnans. Νίκη π. Anth. Pal. 15, 50.]

Πῶλος, [ὁ et ἡ,] Pullus [Πῶλοι a πάλλοι, i. e. οἱ περὶ πόαν ἁλλόμενοι, derivat Etym. M. p. 698, 14], plerumque de Pullo equino, quem Equuleum Cicero nominat, ut quum ait, Domitores equorum fame debilitant equuleorum nimis effrenatam vim. Dicitur autem de pullis s. equuleis et teneræ et adultæ ætatis. Hom. Il. Λ, [680] : Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Πάσας θηλείας· πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν. Et Υ, [222] similiter, Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι, ubi observa etiam fem. genere dici πώλοισι ἀταλῇσι pro ἁπαλαῖς, νέαις, Teneris pullis. [Pind. Pyth. 2, 15 : Ἐδάμασσε πώλους. Æsch. Prom. 1009 : Νεοζυγὴς π. Ag. 1641 : Σειραφόρον κριθῶντα πῶλον· Eum. 405 : Π. ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον. Soph. fr. 727 : Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβία.] Plato Cratylo [p. 393, C] : Ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει, ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. [Aristot. De partt. anim. 4, 10 : Οἱ π. τῶν ἵππων.] Item de pullis adultioribus, Plut. [Mor. p. 84, D] : Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, Ἀθηλὴς ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχειν, Ut Pullus jam ablactatus. Xen. De re eq. [1, 1] : Τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πώλου. Plut. [Mor. p. 641, F] : Λυκοσπάδες πῶλοι, Qui lupatis assueti sunt : contra ἄστομοι, Qui durioris sunt oris, vel frænis non assueverunt. Soph. [El. 724] : Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι Πῶλοι βίᾳ φέρουσι. [Ib. 705 : Ξανθαῖσι π. Œd. C. 313 :

Αἰνείας ἐπὶ πώλοιν βεβῶσαν. Ib. 1069 : Πᾶσα ... πώλων ἀμβάσεις.] Apud Athen. 3, [p. 108, B] : Πηδῷ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Itidem Hom. Od. Ψ, [246] : Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, Qui pulli auroram vehunt, Qui equulei. Asinis quoque, item et elephantis πῶλοι tribuuntur. Sic Varro Pullus asininus; Plin. Pulli onagrorum. Matth. 21, [2] : Εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς. Geopon. [16, 21, 6] : Ταῖς θηλείαις ἵπποις ὑποβάλλουσι τοὺς τῶν ὄνων πώλους, pro his Varr. : Pullum asininum a partu recentem subjiciunt equæ. Aristot. H. A. 9, 1, de elephantis : Ἔστι δὲ ἡ θήρα καὶ μεγάλων ἤδη ὄντων καὶ πώλων. Plin. dicit Elephantorum vituli : quod vocab. Vitulus pro Pullo equino etiam Virg. posuit in Georg. : Jam vitulos hortare, viamque insiste domandi. [Πῶλος ingratus Aristoteles dicitur Platoni ap. Ælian V. H. 4, 9. Μικρὸς ἀεὶ ὁ σὸς πῶλος, Semper mentiris juvenem. Sæpe de puella, d'Arnaud Anim. p. 107, 108; Gataker. 1, p. 105, D. Eur. Hipp. 545, Andr. 621, Filium. Orac. ap. Euseb. Præp. p. 224, C, ἄζυξ. Epicrates com. Ælian. An. 12, 10. Πώλους κακῶς πωλευθέντας ὑπόπτους πρὸς τὰ μὴ φοβερά, Dio Chrys. p. 554, l. 1, ex em. Valck.] Πῶλοι dicuntur etiam Pueri et puellæ, metaphorice. [De pueris vel adolescentibus Æsch. Choeph. 794 : Ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι πημάτων. Eurip. Rhes. 386, de Rheso Strymonis filio : Ὁ Στρυμόνιος π. Phœn. 954 : Οὗτος δὲ π. ... θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.] Eur. Hec. [144] : Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Vide Μόσχος. Idem alibi πῶλον ἄζυγα vocat παρθένον γάμων ἄπειρον. [Troad. 536, ubi vulgo : Χάριν ἄζυγος ἀμβρότα πώλου· ubi nunc ex emend. Musgr. ἀμβροτοπώλου (Minervæ). Hipp. 545 : Πῶλον ἄζυγα λέκτρων.] Itidem Nicander Al. [65] : Ἐν σταγόνεσσι γάλακτος Θηλυτέρης πώλοιο χέας ὅπόν, i. e. νέας γυναικός, Juvencæ mulieris. At Ἀφροδίτης πῶλοι dicuntur Meretrices juvencæ, [ab Eubulo] ap. Athen. 13, [p. 568, E] : Πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας. [Conf. Horat. Carm. 1, 23; 2, 5; 3, 9, 11. Schneid. Hesych. : Πῶλος, ἑταίρα. Πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης πώλους, τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους. In inscr. Laconica ap. Bœckh. vol. 1, p. 685, Aurelia quædam appellatur πῶλος τοῖν ἁγιωτάτοιν θεοῖν (Cereris et Proserpinæ), ubi Bœckh. conjicit puellas quasdam dearum quasi contubernales et sodales sic esse appellatas, ut τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους memoratas ab Hesych. s. v. Πωλία. || Πῶλος, nomen monetæ Corinthiacæ, cui Pegasus insculptus erat, ap. Polluc. 9, 76, ex Eubulo.]

[Πῶλος, ὁ, Polus.] Item nomen proprium rhetoris, ad quem Herodicus, ἀεὶ πῶλος εἶ : ut ad Thrasymachum, ἀεὶ Θρασύμαχος εἶ. [Fuit sophista Agrigentinus, memoratus a Plat. Phædr. p. 276, Gorg. p. 448, aliisque : v. Geelii Comment. de Polo in Nov. Act. Traject. 2, p. 164 seqq. || Lacedæmonius, ap. Xenoph. Anab. 7, 2, 5. || Megalopolitanus, ap. Pausan. 8, 31, 7, et Πώλου πεδίον, nomen loci, ib. 35, 10. || Chariclis filius, Suniensis, histrio tragicus. Lucian. Necyom. c. 16, Pisc. c. 22, Jov. trag. c. 3, 41.]

[Πωλοτροφέω, Pullos alo. Geopon. 16, 1, 1.]

[Πωλοτροφία, ἡ, Pullorum nutritio. Diotogenes ap. Stob. Flor. 43, 95 : Οὐδ' ἵπποι μήποκα γένοιντι καλοὶ πωλοτροφίαν παρέντες. Schæf.]

[Πωλοτροφικός, ή, όν. Π., ἡ, Ars pullos nutriendi. Ælian. N. A. 4, 6.]

Πωλοτρόφος, ὁ, ἡ, Pullos nutriens : ut πωλοτρόφος Θεσσαλίη, Epigr. [Anth. Pal. 9, 21.] Laudatissimi enim erant ἵπποι Θεσσαλικοί. [Ælian. H. A. 16, 36 : Π. ἐλεφάντων. « De falconibus nidariis s. in nido captis, in Orneosoph. p. 244 : Τὰ πωλοτρόφα. Alii πωλότροφα, i. e. Pulli domi pasti. » Ducang.]

[Πωλύπιον, τό, Parvus polypus. Hippocr. p. 1056, E : Πωλύπια ὑπὲρ φλογὸς ὀπτῶντα.]

[Πώλυπος. V. Πολύπους.]

[Πῶλυψ, πος, ὁ.] Πῶλυψ, i. q. πολύπους, Polypus, piscis, ap. Athen. 8, [p. 356, E, ex Diphilo Siphnio] : Ὁ πῶλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις, σκληρὸς δέ ἐστι καὶ δύσπεπτος. [Πώλυπας in fr. Epicharmi ap. Athen. 7, p. 323, F, quod πώλυπος scriptum ib. p. 318, E.] Polluci [4, 204] πῶλυψ est etiam σὰρξ ῥινὶ ἐπιφυομένη, μυξώδης ὑγρὸν ἀφιεῖσα, ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν· quod idem πολύπους quoque, ut supra docui.

[Πῶμα, τό.] Πόμα, τό, Potio, Potus. Lucian. [Hermot. c. 60] : Τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα. Athen. 1, [p. 31, E] : Ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ. Et de Potione quam medicus exhibet, affertur ex Galeno Ad Glauc. διδόναι πόμα. Sciendum est autem inveniri scriptum etiam Πῶμα : aut certe versum alicubi, hanc scripturam poscere, ut in Eur. [Fr. inc. 12] : Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου. Sic et alibi ap. Eund. [Hipp. 227, Bacch. 707. Æsch. Eum. 266 : Π. δυσπότου Sept. 309 : Ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων. Soph. Ph. 715 : Οἰνοχύτου π. Plato Leg. 6, p. 782, A : Πωμάτων καὶ βρωμάτων· 1, p. 659, E : Σιτίοις καὶ π.] Quinetiam Anacreontis quidam ll. eandem scripturam postulant, et Græca Epigramm. Quidam tamen his omnibus in ll. ο servari posse existimarunt, ut prima syllaba vi liquidæ literæ μ producatur. Qua in opinione et Janus Lascaris fuit. [Opinio inepta. Utramque nominis formam agnoscit Pollux 6, 15 : Καὶ ὁ μὲν οἶνος πῶμα καὶ πόμα (πόμα καὶ πῶμα codex Jungerm.) καὶ ποτόν. Contra Etym. M. p. 794, 37 : Πῶμα τὸ ποτὸν καὶ οὐ πόμα. Πόμα, idque metro alteram formam excludente, legitur ap. Pind. Nem. 3, 137, Maneth. 3, 71, Marcell. Sidit. v. 69, Orac. Sibyll. 4, 15, aliosque poetas recentiores. Utraque forma ap. Nicandrum (πόμα Al. 105, 209; πῶμα ib. 54, 186, 279, 549) aliosque poetas non Atticos. Contra ap. poetas Atticos nullus usquam versus est repertus ubi metrum πόμα, multi ubi πῶμα postulet : ex quo Porsonus ad Eurip. Hec. 396 recte collegit Atticos quum poetas tum prosæ orationis scriptores una constanter forma usos esse πῶμα, eaque in codicibus quoque prævalet, quamvis alteram etiam formam non raro præbentibus, et in poetis quidem etiam ubi metrum syllabam longam postulat. Recentiores dialecti Atticæ scriptores etsi nihil impedit quominus πόμα dixisse putentur, tamen verisimile est inter hos quoque esse qui ut aliis in rebus Atticos veteres sint imitati, ita hujus quoque voc. formam Atticam vulgari prætulerint, nunc ab librariis invectæ, velut Aristotelem et Lucianum. Iones utrum πόμα dixerint, quod ter ap. Herodotum legitur (3, 22 et 23) et frequens est ap. Hippocratem et Aretæum, an πῶμα non constat. Ceterum eadem in compositis librorum fluctuatio est, ut ἔκπομα πρόπομα et ἔκπωμα πρόπωμα, de quibus v. suis locis et in universum Lobeck. Paralip. p. 423. || Πῶμα per ἔκπωμα, Poculum exp. Hesych., ubi Albert. attulit Eurip. Ion. 1212 : Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα· ubi nihil impedit quominus de potu intelligatur, pariterque πωμάτων μηχανάς. G. Dind.]

Πῶμα, τό, Operculum. Hom. Il. Δ, 116 : Πῶμα φαρέτρης· Od. I, 313 : Ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη· Θ, [447] : Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, Aptavit operculum, sc. τῷ κιβωτίῳ, s. χηλῷ, ut ipse vocat. B, [353] : Δώδεκα δ' ἔμπλησεν (sc. ἀμφορέας), καὶ πώμασιν ἄρσεν ἅπαντας. Et Hesiod. [Op. 98] de dolio Pandoræ : Ἐπέμβαλε πῶμα. Ibid., paulo ante [94] : Πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα. [Σιδηροῦν π. Polyb. 22, 11, 16.] Sic ap. Athen. [3, p. 126, E : Πνῖγε δὲ π. Id. 11, p. 483, D] : Φοῖτα, καὶ κοίλαν πώματ' ἄφελκε κάδων. [Liban. vol. 4, p. 823, 23 : Ἐπιρράξας τὸ πῶμα (sic cod. Monac. 113) τοῦ κιβωτίου. Jacobs.] Item πώματα πορφυρῶν ap. Galen. Simpl. l. 11, Opercula purpurarum piscium, i. e. Testæ s. Conchæ : ὄστρακα. || Πῶμα Hesych. exp. ἔκπωμα, Poculum. || Potus s. Potio, Eur. [Iph. T. 952] : Δαιτὸς καὶ πώματος. Et ex Esdra 3, [7] : Βρώματα καὶ πώματα. Sed quidam in his ll. scribere malunt πόμα, ut supra post Πίνω in Πόμα docui, quo hæc pertinent. || Aliam præterea nominis hujus πῶμα signif. vide ap. Diosc. 1, 149, de palma.

Πωμάζω, fut. άσω, Operculo claudo et Obturo, Operculo, ut Colum. Vasa operculare et oblinere. Unde ap. Aristot. Probl. [11, 8] πωμάσῃ, Opercularit. [H. A. 9, 40.] Et H. A. 8, πωμασθῇ, Operculatus s. Operculo apposito clausus fuerit : Ἐὰν πωμασθῇ ὀλίγος ἀήρ. Apud Eund. in Probl., Πωμασθεὶς αὐλός, Tibia operculo obturata. [Olympiod. De sacra arte ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 502, 20 : Περιπηλώσας καὶ πωμάσας. It. Jul. Afric. Cest. p. 299, 33 et 37. Hero Autom. p. 272, 28 : Τὸ λεπίδιον τὸ πεπωμακός. Hase.

Galen. vol. 11, p. 489 : Τὰ τοῖς τυφλοῖς πωμασθέντα· et vol. 4, p. 376. Geopon. 7, 15, 2 : Πωμάσαντες δακτύλῳ. Diosc. 2, 212 : Χύτρα πεπωμασμένη.]

Πώμαλα, dicitur pro Haudquaquam, Nequaquam, Nullo modo, οὐδαμῶς : quo Aristoph. Pl. [66] utitur, ubi Pluto dicenti, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, respondet Chremylus, Πώμαλα. Nequaquam, Minime. Sed et Dem. [p. 357, 2] alicubi seipsum interrogans, subjicit πώμαλα, Minime, Nullatenus. Bud. [Hesych. : Π. ἀντὶ τοῦ οὔ· οὐ μάλα, οὐδαμῶς, καὶ πόθεν, ὅπερ ἐστὶ πάλιν οὐδαμῶς· ubi Albert. grammatici Ms. locum attulit, Π. ἐπὶ τοῦ πάνυ· ὑφ' ἓν δὲ δεῖ ἀναγινώσκειν. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 31, 6 : Ἐκ τοῦ πω καὶ τοῦ μάλα τὸ πώμαλα παροξύνουσιν Ἀθηναῖοι. Harpocr. : Π. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου « οὐχ ἵνα ἐξελθητε πώμαλα. » Ἔστι δὲ τὸ μὲν πῶ Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν, τὸ δὲ μάλα ἤτοι παρέλκει (sic etiam Apoll. in Bekk. Anecd. p. 604, 8 : Τὸ π. παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ τοῦ μάλα οὕτως ἐγένετο), ἤ ἐστιν ἐν ποσοῖς λεγόμενον πώμαλα, οἷον οὐ μάλα, οὐ πάνυ. Πολὺ ἐστὶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοφάνης (fr. 126), (A.) Λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; (B.) Πώμαλα· οὐδ' εἶπον οὐδέν. Eadem partim leguntur ap. Phot. p. 479, 7, et Suidam. Corruptum ἤ ἐστιν ἐν ποσοῖς λ. π., pro quo ap. Phot. ἢ ἐν πω τοῖς ἐστὶ λ. π., emendate legitur ap. Suidam ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ π. Idem addit ἔστι δὲ Ἀττικόν adjecto Lysiæ fragmento, Γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν ὀργίζεσθαι αὐτάς, δέον οὐδὲ πιούσας ἀπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου, et observat, Δεῖ δὲ ἀναγινώσκειν ὑφ' ἓν πώμαλα.]

[Πωμαστέον, Operculo claudendum. Geopon. 7, 15, 1; 9, 11, 2.]

[Πωμαστήριον. V. Κωμαστήριον.]

Πωματίας, ὁ, Operculatus. Diosc. 2, 11 : Κοχλίας ὁ ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν Ἄλπεσι πωματίας καλούμενος, ubi Ruell., Cochleæ quæ in Liguriæ Alpibus Pomatiæ, i. e. Operculares, cognominatæ. Quale fortasse et id cochlearum genus, de quo Plin. 8, 39 : Est et aliud genus minus vulgare, adhærente operculo ejusdem testæ se operiens. Obrutæ terræ semper hæ, et circa maritimas tantum Alpes quondam effossæ. [Πωμάτιον, τό, in Geopon. 20, 29 : Ἀλὸς τὰ ἐν ταῖς πέτραις λεγόμενα π.]

[Πωματίζω, i. q. πωμάζω. Galen. vol. 13, p. 958 : Πωματίσας, nisi hic ut alibi πωμάσας scripsit. Compositi Ἐπιπωματίζω exempla plura sunt suo loco allata.]

[Πωμάτιον, τό, Operculum, Gl. || I. q. πωματίας, quod v. || Πωμάτιον (a πόμα, Potus) in Etym. M. p. 578, 8, vitiose pro πόμα τι, quod restituendum ex Hesych. s. v. Μελίτιον. G. Dind.]

[Πωματίς Ernesti conjectura. V. Πτωματίς.]

[Πωμενικός vitiose pro ποιμενικός in libris quibusdam Theocr. 1, 23.]

[Πῶνα. V. Πόνα.]

[Πώνω. V. Πίνω.]

[Πῶπαι (?), φοραί. Δωριεῖς, Hesych.]

[Πωπιλία, ἡ, Popilia. Anon. Anth. Pal. App. 310 : Πωπιλίης τάφος· et v. 7 : Πωπιλίην εὔδειν. Est nomen Latinum cujus usitatæ formæ sunt Ποπίλλιος, ὁ, et Ποπιλλία, ἡ, metri caussa in Πωπιλία mutata ab scriptore epigrammatis.]

[Πωπολία· ἡ ἀναφορὰ τοῦ πυρός, Hesych. Ex πυρπολία depravatum esse conjecit Bruno.]

Πώποτε, Unquam, Aliquando. [Πωπότε male a quibusdam προπερισπωμένως scriptum notat Eustath. p. 147, 20; 417, 17; 1254, 33. Utramque scripturam memorat Arcad. p. 184, 11 : Τὸ πώποτε προπαροξύνεται καὶ προπερισπᾶται· nam sic ex cod. Havn. corrigendum pro περισπᾶται. Πώποτε (apud Homerum πώ ποτε distractis vocibus scriptum, ut monet Lehrs. Quæst. epic. p. 129) compositum Atticis tribuunt Apollon. De pronom. p. 305, A; 308, B, et Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 31, 6. Hom. Il. Γ, 442 : Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν· et simil. Hesiod. Op. 650. Soph. Œd. C. 697 : Οὐκ ἐπακούω ... πώποτε βλαστόν.] Plato Leg. [immo Rep.] 1, [p. 352, C] : Οὐς φαμεν ἐρρωμένως πωποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πρᾶξαι. Et ex Aristoph. [Vesp. 1188], πώποτ' οὐδαμοῦ, Nusquam. [Ib. 556 : Εἰ καὐτὸς πώποθ' ὀφείλων· Nub. 370 : Ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; Xe-

noph. Mem. 1, 1, 11; 1, 2, 8. Cum fut. ap. Demosth. p. 1115, 10 : Τίς γὰρ ἁλώσεται πώποτε ψευδομαρτυριῶν· ubi ἔτι ποτὲ correxi. Forma Dor. Πώποκα Epicharm. ap. Diog. L. 3, 10, in compos. οὐπώποκα. V. Ahrens. De dial. Dor. p. 378.]

[Πώρεος. V. Πῶρος, Callus.]

Πωρέω, Lugeo, πενθῶ. Vocab. Eleis usitatum, teste schol. Soph. [Œd. C. 14] et Suida [ubi gl. ex schol. Soph. illatam codex Paris. A in marg. habet]. Hesych. quoque πωρεῖν exp. πενθεῖν, κηδεύειν : Idem tamen πωρῆσαι exp. etiam λυπῆσαι [καὶ τὰ ὅμοια]· ita ut neutraliter ponatur et transitive, sicut ταλαιπωρεῖν.

[Πώρη. V. Πῶρος, Luctus.]

Πωρητύς, ύος, ἡ, Luctus, Miseria, Calamitas, ταλαιπωρία, πένθος, Hesych. [Glossa sumta ex versu Antimachi servato ab schol. Soph. Œd. C. 14 et schol. Eur. Or. 382 : Πωρητύν (πωρήτυον ap. schol. Soph.; πώρητυι ap. schol. Eurip., πωρόν τιν' ap. Suidam, in quibus corruptelis πωρητύν agnovit Soping. ad Hesych.) ἀλέγουσι καὶ οἷς τελέσσιν ἕκαστος θέντο. Πωρύτης sine expos. positum ap. Suidam, idque, ut series literarum ostendit, ipsius grammatici culpa.]

Πωριαῖος, affertur pro Callosus, Asper.

[Πωρίασις, ἡ, Callositas. Inter affectus oculorum recenset Galen. vol. 14, p. 767, 11. Hase.]

[Πωρίνας, ὁ, Porinas, locus Arcadiæ. Pausan. 8, 15, 8.]

Πώρινος, ίνη, ινον, Ex poro factus, Porinus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος. Herodot. 5, [62] de templo Delphico : Συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηόν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν. [Conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 102, et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 268, 1. Est *du Tuf calcaire*. Hase.] || Hesych. πώρινος generaliter exp. λίθινος. Attamen Πῶρος, inquit, οὐ πᾶς λίθος.

[Πωροειδής, ὁ, ἡ, Poro similis. Galen. vol. 19, p. 650, 1 : Π. σύστασις. Hase. Π. λίθος Aretæus p. 53 extr.]

Πωροκήλη, ἡ, Ramex callosus, s. Tophus, in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus et inæqualis. Quibus notis ab hydrocele et sarcocele distinguitur, ut scribit Paulus Ægin. 6, 63, Gorr. Πωροκήλη Polluci [4, 203] est πώρωμα περὶ τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος. [Galen. vol. 2, p. 275, 396.]

[Πωρολύτης, ὁ, unde Πωρολυτικός, ή, όν, Callum solvens. Paul. Ægin. 6, 109.]

Πωρόμφαλον, τό, Tophi concretio in umbilico. Gorr. [Galen. Defin. vol. 2, p. 274 : Π. ἐστὶ πώρου σύστασις κατὰ τὸν ὀμφαλόν.]

[Πωροποιία, ἡ, τῶν πόρων, Cass. Probl. 79. Junius interpr. Obstructio. Schneid. suspectum habet. Conf. Πόροποιία.]

Πωρός, Suidæ ὁ τυφλός, Cæcus.

Πῶρος, ὁ, Callus, Corpus durum, siccum et album, ossa fracta conjungens. Nam quoniam ossis fracti partes inter se coalescere nequeunt propter siccitatem, natura eas callo circa oras fracturæ concrescente, quasi vinculo quodam colligat, ut inter alia tradit Gorr. Vide etiam Πωρόω et Ἀπωμπόρωτος. [Marc. Anton. 9, 36. Wakef.] || Πῶρος, inquit Gorr., dicitur etiam Substantia quædam crassa, lenta, dura, quæ aliqua in parte præter naturam concrevit in modum calli, ut sæpe fit in articulis, et aliquando in pulmone : qui ab ossium callo differt, quod hic naturæ opus sit, et quodammodo secundum naturam sit, quum aliter pars restitui non possit; ille vero morbus sit; quem aliqui suo nomine πώρωσιν vocarunt, quippe qui præter naturam habeat tum causam, tum generationem. Nascuntur hujusmodi calli et in oculis, et in fistulis, aliisque ulceribus, atque etiam in cute; tollique medicamentis debent. Vide [Cass. Probl. c. 58] et Paul. Ægin. 3, 78, ubi de podagra et articulariis morbis. Auctor Definitt. med. [vol. 2, p. 273] : Πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος, ubi Interpres, Tophus est substantia callosa et renitens. Aristot. H. A. 3, 19 : Σηπόμενον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῷ σώματι πύον, ἐκ δὲ πύου πῶρος, ubi Gaza quoque interpr. Tophus : quemadmodum et Ruell. ap. Diosc. 5, 108, de ochra : Πώρους θρύπτει, vertit, Articulorum tophos comminuit.

Marcellus autem sic, Quas Græci πώρους dicunt Concretas circa ossa lapidosas duritias, frangit. Idem Diosc. alibi, Λύει τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πώρους. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 202.] Rursum Gaza ap. Alex. Aphr. πῶροι ποδαγρῶν vertit Durities lapidosa in podagris. [Πῶροι κύστεως ap. Rufum p. 122 ed. Matth., et ib. p. 90, 119. Dimin. Πωρίδιον ib. p. 123 : Τὴν χροιὰν τῶν πωριδίων. Corrupte ib. p. 85 : Λίθοι ἐν τοῖς νεφροῖς γίγνονται πωριδίοις μάλιστα ὅμοιοι.] Suidæ πῶρος est ἀπολίθωσις. Videtur igitur præcedens πῶρος ossium et articulorum per metaph. dictus a Poro lapide, de quo Plin. 36, 17 : Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui Porus vocatur. [Τῶν πώρων Phot. s. v. Λίθων ποτίμων.] Herodot. [5, 62] πώρινον λίθον appellat. Meminit et Hesych. [Phot. et Suid.] in Πώρινος. [Λ. πωρίνους Aristoph. fr. 429, schol. Aristoph. Nub. 260. Λίθου πωρίας ap. Strab. 17, p. 808, ubi libri deteriores πωραίας. Scribitur etiam Πόρος, Theophr. De lapid. 7 : Πόρος ὁ λίθος, ὅμοιος τῷ χρώματι καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Παρίῳ, τὴν δὲ κουφότητα μόνον ἔχων τοῦ πόρου. Pollux 7, 123, ubi et πόρινος λίθος, ut in Geop. 7, 12, 10 : Λίθον τὸν καλούμενον πόρινον, ubi vide notata. Item Aristot. Meteor. 4, 10 : Οἱ πῶροι οἱ ἐν τοῖς σπηλαίοις.] || Πῶρος, nomen proprium regis [Indiæ], cujus frequens mentio ap. Plut. [Arrian. Anab. 5, 8-21 ; 6, 2, 2, Pausan. 1, 12, 3, Strab. 14, p. 686, 691, 698. Alius ib. p. 686, 699, 715, Arrian. Anab. 5, 21, 3 et 20, 9], item et Plin.

Πῶρος, Luctus, πένθος, ut schol. Soph. [OEd. Col. 14] et Aristoph. [Pl. 33] exp. in hoc versu Antimachi, Πῶρός τοι ἄλγιστος καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Idem versus ap. Suid. sic legitur Πῶρόν τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, ubi ipse dicit esse πάθος τι. [V. Πωρητύς.] Simile ap. Hom. Il. P, [37] : Ἀρρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. Citatur et a schol. Eur. [Or. 392], ap. quem tamen non πῶρος scribitur, sed Πώρη, ubi etiam ait, ταλαίπωρος, παρὰ τὴν πώρην, ὃ δηλοῖ πένθος. || Hesychio ὁ ταλαίπωρος.

Πωρόω, Obcæco, Excæco : quo modo vetus Interpres, et Erasmus eum secutus, ap. Evangelistas et Paulum ἐπώρωσεν verterunt Excæcavit : et ἐπωρώθησαν, Excæcati sunt. Sed alii malunt, Induravit s. Obduravit, et Indurati sunt s. Occalluerunt : a πῶρος deducendo : in qua sententia Ambrosius quoque est, et Cyrillus, quippe ex quo πωροῦσαι τὴν καρδίαν Bud. interpr. Obdurare. [Hesych. : Πεπωρωμένοι, ἐσκληρωμένοι, τετυφλωμένοι.]

Πωρόω, In porum converto, In lapidosam duritiem et tophum commuto, Durum reddo in modum pori s. tophi. Suid. exp. σκληρύνω καὶ λιθοποιῶ, subjungens hunc ex Piside locum, Τὰς ἰκμάδας Πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδει τρόπῳ. Apud Græc. Bibl. interpretes Deus reproborum corda πωροῖ, i. e. Indurat et velut in saxeam naturam convertit, ne ullis vel monitis vel pœnis commoveantur. Esai. 6, [10] : Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς, Obduravit corda eorum, ἐσκλήρυνεν : ut dicit Paul in Epist. ad Rom. 9, [18] : Ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει. Itidem pass. voce et significatione, Rom. 11, [7] : Ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, Electi assecuti sunt, reliqui occalluerunt, Indurati sunt. 2 Cor. 3, [14] : Ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν, Occalluerunt mentes ipsorum. At Marc. 6, [52] : Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη, maluit doct. Interpres vertere Stupidum erat cor. Erasmus cum vulg. vertit Obcæcatum erat : ut sit a πηρός, Cæcus, de quo modo dixi. Item πωρόω ap. medicos, Solido et ferrumino obducto callo, Diosc. 1, 112, de ulmo : Κάταγμα πωροῖ, ubi Ruell., Fracta ossa solidat; Marcell., Ossa fracta solidat, succedente ossea cicatrice, quam πῶρον dicunt. Et alibi [1, 89] : Πωροῖ [πωροῖ τὰ] ἀπώρωτα ὀστέα. Et pass. voce ac significatione πωροῦσθαι in ossibus dicitur quod in aliis συμφύεσθαι, i. e. Confervere et consolidari, ut Celsus loquitur, s. Solidari et coire obducto callo. Vide Ἀσυμπώρωτος. [Cassius Probl. c. 57 : Πωρωθέντων ὀστέων. Nymphis ap. Athen. 12, p. 549, B : Σαρκὸς ἐκ τοῦ στέατος πεπωρωμένης. Ælian. V. H. 9, 13 : Διὰ τῆς πεπωρωμένης σαρκός. Theophr. H. Pl. 4, 15, 2 : Τῶν ἄλλων τὸν φλοιὸν οἷον πωροῦσθαι.]

[Πωρώδης, ὁ, ἡ, Poro similis. Galen. vol. 6, p. 760, 15 : Π. λίθοι. Hase. Πέτρα π. Hesych. s. v. Σπίλος.]

Πώρωμα, τὸ, Callosa durities, Collectio quæ in callum concrevit : cujus signif. exemplum habes in Πωροκήλη. [V. Polluc. 4, 203.] Itidem legunt quidam in Hippiatria, Εἰώθε τοῖς ὑποζυγίοις πωρώματα γίνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς νωταγωγοῖς, exponuntque οἰδήματα ἀποστρακούμενα, ἰχῶρα ἢ φύσημα ἔχοντα. Sed vulg. edd. ibi habent Πυρώματα. [Zacharias Papa Dialog. S. Greg. M. 4, 28 : Πώρωμα. Hase.]

Πώρωσις, εως, ἡ, Concretio quæ in callum fit, Quum ossa callo solidantur, Consolidatio et ferruminatio ossium fractorum. Galen. : Ἐν ταῖς τῶν καταγμάτων πωρώσεσι. Vide Ἀσυμπώρωτος. [Hesych. : Π., ἐξ ὀστέων σύμφυσις καὶ σύνδεσμος.] Item πώρωσις καρδίας in sacris literis, Quum cor occalluit, Quum animus alicujus plane contra monita obduruit. Marc. 3, [5] : Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, Condolescens quod occaluisset cor eorum : ut supra itidem πωροῦσθαι habuimus pro Occallescere s. Callum obducere : sumpta metaph. a callo et duritie in articulis, qui πῶρος nominatur. Erasmus cum vulg. vertit, Super cæcitate cordis eorum, a πηρός significante Cæcus, de quo supra dixi. Similiter in Ep. ad Ephes. 4, [18] : Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, Propter ignorantiam quæ est in ipsis, ex obduratione cordis eorum. Ambrosius πώρωσιν ibi interpr. Duritiem. Rom. 11, [25] : Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, Obdurationem istam quæ est ex parte, Israeli evenisse, tantisper dum plenitudo gentium introierit. [Lex. rhet. p. 218, 23 : Μήτε παρανόει μήτε φόβει τὴν πώρωσιν (in πήρωσιν corruptum in Etym. M. p. 163, 34) καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος. G. D. Actt. Conc. t. 3, col. 868, 43 : Τῇ σκληρότητι καὶ π. τῆς καρδίας. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 27, 27 : Τῇ π. τοῦ συνειδότος. Ib. p. 56, 36 : Τὴν πολλὴν π. τε καὶ πλάνην. Hase.] || Ap. Plut. autem in Quæst. Rom. [p. 281, D] : Τὸ ἕλκος ἔοικε πώρωσίς τις εἶναι καὶ μιασμὸς σώματος, existimatur pro πώρωσις reponendum πήρωσις : ideoque sic locus ille exp., Ulcus videtur esse mutilatio quædam labesque corporis. || Itidem Πώρωσις eidem Suidæ est ἡ τύφλωσις, Excæcatio, Cæcitas : ut vetus quoque Interpres et Erasmus in N. T. passim verterunt.

[Πῶς, i. q. πώς, quod v.]

Πῶς, interrog. adv. Quomodo? Quo pacto? Qui? Qua via? Qua ratione? [Πῶς ἢ τίνα τρόπον conjunxit Dionys. A. R. 5, 60, ut πῶς ἢ τίνος ἕνεκα Lucian. De morte Peregr. c. 5. Schæf.] Hom. Od. A, 65 : Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Γ, 22 : Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; Il. Λ, [837] : Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως; [Et Πῶς γάρ, ut Il. A, 123 : Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας... Ἀχαιοί; Od. K, 337 : Πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι; Et Πῶς γὰρ δή, Od. Π, 70 : Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ; Πῶς δέ, Il. Φ, 281 : Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας...; Æsch. Prom. 591 : Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης; Pers. 140 : Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης; Soph. Tr. 54 : Πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ ...; 192 : Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν; ubi verti potest *Cur?*, ut alibi non raro, velut OEd. T. 391 : Πῶς οὐχ ... ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;] Apud Lucian. in Timone [c. 24] interrogatur Plutus, Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς, οὕτω τυφλὸς ὤν, εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Aliquanto post [c. 25] : Εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Non multo post [c. 27] quum dixisset ipse Plutus, Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλόν, ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστι; interrogatur, Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Apud Eund. frequens est πῶς τοῦτο φῄς; et πῶς τοῦτο λέγεις; [Æsch. Pers. 793 : Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; Plato Leg. 1, p. 626, D : Καὶ πῶς ἔτι λέγομεν; Πῶς λέγεις Soph. Phil. 1407. Πῶς εἶπας; Æsch. Pers. 798, Soph. El. 407, Tr. 744, al. Πῶς φῄς; Æsch. Ag. 259; Soph. Tr. 977, OEd. T. 746.] Sic autem πῶς λέγομεν, ex Aristot. infra, ubi de πῶς posito in interrogatione non directa. [|| Πῶς cum repetitis alterius verbis refellendi caussa, ut ap. Soph. Tr. 412 : A. Ἦν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν; B. Πῶς μὴ δίκαιος; OEd. C. 832 : A. Δίκαια. B. Πῶς δίκαια; || Cum verbo ἔχειν et genitivo, Eurip. Hel. 320 : Πῶς δ' εὐμενείας τοῦσδ' ἐν δόμοις ἔχεις; Plato Gorg. p. 451, C : Πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους ἐπισκοπεῖ, et alibi sæpissime : de quo dictum s. v. Ἔχω vol. 2, p. 2619. Omisso verbo Soph. Ph. 834 : Πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος;] Interdum vero sententiam claudit. [Æsch. Prom. 41 : Ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; 259 : Δόξει δὲ πῶς;] Greg. Naz. : Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; et, Γενήσεται δὲ πῶς; Sed præfigitur aliquando huic adverbio particula καί, non vacans, (ut Bud. tradit, qui etiam vertit Καὶ πῶς, Quonam modo?) sed potius affectum quendam indicans, meo quidem judicio : [Objicientis fere esse vel contradicentis monet Porson. ad Eurip. Phœn. 1373. Sic Æsch. Choeph. 532 : Καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στύγης; Ag. 549 : Καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς; Eurip. Phœn. 1348 : Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα; Aristoph. Nub. 398 : Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν; ubi notandum δῆτα a πῶς multis verbis interpositis dijunctum, secundum codicis Veneti lectionem : quod quum librarios offendisset, in aliis libris πῶς pro δῆτ' est scriptum, in aliis conjuncta utraque lectione πῶς δῆτ'.] Dem. : Ἀλλ' ὀρθῶς, ταυτὰ γὰρ συμφέροντα εἰλόμην τουτουΐ, καὶ οὐδὲν ἴδιον πεποίημαι· ἆρ' οὖν οὐδὲ σύ; καὶ πῶς; [Plato Alcib. 1 p. 134, C : A. Δύναιτο δ' ἄν τις μεταδιδόναι ὃ μὴ ἔχοι· B. Καὶ πῶς;] Sed frequentius particulam quampiam sibi subjunctam habet. Ac primum quidem particula potentialis ἄν [apud Homer. etiam κεν] huic adverbio πῶς subjungitur; nam dicitur Πῶς ἄν, ut in Xen. Hier. [1, 9] : Εἰ γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει, πῶς ἂν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμουν τυραννεῖν, πῶς δὲ πάντες ἐζήλουν ἂν τοὺς τυράννους; [Sic inde ab Homero ap. quosvis, quorum exemplis omissis hoc unum notamus, πῶς ἂν cum optativo non raro, præsertim a Tragicis, ita dici ut non tam interrogantis quem optantis sit, velut Soph. Aj. 388 : Πῶς ἂν... τέλος θάνοιμι καὐτός; Ph. 794 : Πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ... τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; Eurip. Suppl. 796 : Πῶς ἂν ὀλοίμην; ubi v. Markl. et Valck. ad Hippol. 208, Schæf. ad Soph. OEd. Col. 1100. « Eodem sensu πῶς cum conjunct. Marc. Anton. 9, 40 : Οὗτος εὔχεται, πῶς κοιμηθῶ μετ' ἐκείνης; σύ, πῶς μὴ ἐπιθυμήσω τοῦ κοιμηθῆναι μετ' ἐκείνης; ἄλλος, πῶς στερηθῶ ἐκείνου, etc. Arrian. Diss. 4, 10, 10 : Ἢ τίς ἂν ἦν ὁ Ἡρακλῆς λέγων, πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφανῇ μηδὲ μέγας σῦς; » Schæf.] Quum tamen jungo partic. ἂν cum πῶς, id magis ex Budæi quam mea sententia facio. Is enim ostendere volens πῶς jungi cum ἄν, exemplum illud affert. At ego particulam hanc nequaquam vel huic vel alii particulæ, sed suo semper verbo jungi dixerim. [Recte monet. Lysias p. 109, 35 : Πῶς οὖν οὐκ ἂν ἦν ἀθλιώτατος, εἰ ... 170, 22 : Πῶς οὖν ἂν δειλαιότατος ἦν; unde ib. p. 159, 21 : Πῶς ἂν οὖν οὐκ ἂν δεινὰ πάσχοιμεν; probabilius est prius ἂν delendum esse, illatum a vetere librario qui ἂν post οὖν οὐκ positum ante οὖν ponere vellet, quemadmodum librarii τίς ἂν οὖν interdum scripserunt pro τίς οὖν ἄν. G. Dind. || Πῶς καὶ ... Eurip. Phœn. 1392 : Πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος; » i. e. *Dic præterea quomodo*. Ita solet copula interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ postponi. Eurip. Hec. 519 : Πῶς καί νιν ἐξεπράξατε; » Porson. Πῶς δὲ καὶ ...; Æsch. Pers. 721.] Legitur etiam Πῶς ποτε; Quonam tandem modo? Curnam? quum alibi, tum ap. Plut. in Plat. Quæst. non semel. [Soph. Phil. 688 : Πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν;] Præterea Πῶς δή; [Hom. Il. Δ, 351 : Πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν; Æsch. Ag. 543 : Πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου; Eum. 604 : Πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. Soph. El. 1400. Aristoph. Nub. 664 : Πῶς δή; φέρε· 673 : Πῶς δή; φράσον.] Item Πῶς δὴ τοῦτο; Plato cum aliis plerisque locis, tum De rep. 2 : Πῶς δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Et, Πῶς δὴ τοῦτο; Qui fieri istud potest? Gallice ad verbum, *Comment cela?* pro *Comment cela se peut-il faire?* [Πῶς δῆτα Æsch. Ag. 622, 1211; Soph. Ant. 514, OEd. T. 592. Κῶς ἂν δῆτα ... Herodot. 2, 22.] Non raro occurrit et Πῶς γάρ; [Soph. Ph. 250 : Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; Plato Soph. p. 263, C : A. Εἰ δὲ μή ἐστι σός, οὐκ ἄλλου γε οὐδενός. B. Πῶς γάρ;] Dem. [p. 329, 14] : Οὐκ ἀπορῶν· πῶς γάρ; ὅσγε κεκληρονόμηκας τῶν Φίλωνος χρημάτων; Qui fieri potest? quippe qui, etc. Synes. : Πῶς γάρ; ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε περὶ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγγέλλετο. [V. exempla ab Hemst. collecta ad Lucian. Tim. c. 2. Πῶς γάρ (significans πῶς γὰρ ἄλλως;) ubi πῶς γὰρ οὐ exspectes, positum ab Soph. Aj. 279 : Δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ· πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; ubi Schæferus comparavit Gorgiæ locum Pro Palamede p. 182, 37 : Πῶς γάρ, ὅς γε σώζει πατρίδα etc., ubi πῶς γὰρ οὐ; scribi voluerat H. Steph., et Lucian. Tim. c. 2 : Πῶς γάρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις, quem locum minus probabiliter interpretatus erat Hemst., cui ipsi quoque πῶς γὰρ illo sensu non videretur sine οὐ dici posse.] Interdum etiam Πῶς γὰρ ἄν; ubi observandum, post partic. ἂν relinqui subaudiendum commodum aliquod verbum. Lysias p. 88 [p. 94, 18] : Οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγών, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι πληγείς, πῶς γὰρ ἄν; ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ κατέπεσεν εὐθύς, κτλ. Quomodo enim id fieri posset? Aut etiam omissa particula Enim. At de Πῶς γὰρ οὐ dicam paulo post. Item sequente verbo δοκεῖς, aut verbo οἴει : ut videbis s. v. Οἴομαι. Et ap. Bud. p. 1100. [De πῶς δοκεῖς v. s. v. Δοκέω vol. 2, p. 1611.] At vero sequente οὐ, s. οὐκ : ut Marc. 4, [40] : Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν; Ad verbum, Quomodo non habetis fidem? Qui fit ut non habeatis fidem? Quid causæ est cur fidem non habeatis? Quidam vero, ex quibus fuit Valla, ut opinor, interpretandum censuerunt, Siccine fidem non habetis? Alium certe passim usum habet πῶς οὐ, de quo ita scribit Bud. Comm. p. 1099. Πῶς οὐ in responsionibus assensionem significat, ut τί μήν. Verum Græci per hanc particulam quibusdam interrogationibus utuntur, quæ non perinde Latinis usitatæ sunt. Dem. Pro cor. [p. 317, 13] : Πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, τούτοις νῦν ἐγκαλῶν ὧν τότε οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω; Nonne tu improbus est? Idem, Πῶς οὐκ αἰσχρόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; At cum interjecta particula γὰρ dicitur πῶς γὰρ οὐ, s. οὐκ, tunc redditur Quidni? [Æsch. Choeph. 754 : Τὸ μὴ φρονοῦν ... τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός. Eurip. Rhes. 759; Plato Alcib. 1 p. 134, C; Antidot. ap. Athen. 3, p. 109, D.] In hoc autem Dem. k [p. 325, 21] : Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον ὅν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω· πῶς γὰρ οὔ; πόῤῥω μέντοι που τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων τίθεμαι, exp. πῶς γὰρ οὔ; Quis enim infitias ire potest? Hujusmodi autem in locis parenthesi lubenter incluserim hæc verba, πῶς γὰρ οὔ; ac certe id me in quibusdam edd. mearum locis factitare memini. [|| Πῶς δ' οὔ; vel πῶς δ' οὐχί; Soph. OEd. T. 567 : Παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν· 1015 : Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; Aristoph. Pac. 1027 : Πῶς δ' οὐχί; τί γὰρ κτλ. Πῶς δ' οὐκ ἄν; (optativo ἠδόμην ex præcedentibus verbis intelligendo) Æsch. Prom. 759. || Πῶς νῦν; Hom. Od. Σ, 223. || Πῶς ὅτι ...; Qui fit ut ...; Sext. Emp. p. 462, qui eodem modo etiam πόθεν ὅτι ... dixit aliquoties ibidem et alibi. || Πῶς τί; duabus interrogationibus in unam conjunctis, Plato Hipp. p. 297, E : Πῶς τί δ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; Theæt. p. 146, D : Πῶς τί τοῦτο λέγεις; 208, E : Πῶς τί τοῦτο; Ion. p. 530, A : Πῶς τί ἠγωνίσω; Sophist. p. 261, E : Πῶς τί τοῦτ' εἶπες; Polit. p. 277, C, Tim. p. 22, B. Quocum Seidler. ad Soph. Ant. 2 comparavit Eurip. Hel. 879 : Τί τἀμὰ πῶς ἔχει θεσπίσματα; 1559 : Πῶς ἐκ τίνος νεὼς ... ἥκετε;]

|| Πῶς præcedente verbo ἐρωτῶ, aut alio hujusmodi, in interrogatione non directa, ut [Æsch. Eum. 677 : Μένω δ' ἀκοῦσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται. Soph. Tr. 991 : Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κτλ. et similiter OEd. C. 1711. Aristoph. Eq. 611 : Ἄγγειλον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.] Xen. : Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν κτλ

[Id. Mem. 1, 2, 36 : Εἰδὼς πῶς ἔχει· 1, 6, 15 : Ἐρομένου αὐτὸν πῶς ... 3, 1, 10 : Τί οὖν οὐ σκοποῦμεν πῶς ... et alibi non raro.] Greg. Naz. : Ἔπειτα πῶς ἡ νὺξ, καὶ ὅπου δίοιτο, τὰ συνήθη ταῦτα ἐπυνθανόμην. Aristot. Eth. 2, 4, initio : Ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅτι δεῖ κτλ., ubi etiam observa, Quomodo dicamus, pro Quamobrem dicamus, Quorsum dicamus. Aut etiam, Quid sibi velit quod dicimus. Et præcedente verbo λέγω, aliove hujus generis, aut λέγεται, Plut. De Pyth. orac. : Ὅπου δὲ οὐ μόνον λέγεται τὸ γενησόμενον, ἀλλὰ καὶ πῶς, καὶ πότε κτλ.

|| Πῶς in admiratione pro Quam, ut πῶς δυσχερῶς, Quam graviter : quod affertur ex Dem. Sic πῶς δύσκολος, Marc. 10, [23], Quam difficile. Itidem vero Matth. [21, 20] : Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ, verto πῶς, Quam, potius quam Quomodo, ut alii; nec enim negare quisquam potest quin sit admirative posita hæc particula, quum præcedat, Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν. Verto igitur, Quam repente exaruit ficus ! [|| Πῶς, i. q. πόσου, Quo pretio ? Aristoph. Ach. 758 : Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Eq. 480 : Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; Strattis ap. Polluc. 4, 169; Macho ap. Athen. 13, p. 580, D. Aristot. Œcon. p. 1352, 16 ed. Bekk. : Καλέσας τοὺς ἐργαζομένους ἠρώτα πῶς βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι.]

|| At vero Πως extra omnem interrogationis significationem, encliticum, Quodammodo, Aliquo modo, Aliquantum. Hom. Il. M, [211] : Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῆσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ. [Herodot. 3, 108 : Καί κως τοῦ θείου ἡ προνοίη ... ἐστὶ ἐοῦσα σοφή· 3, 150 : Καί κως ταῦτα ποιεῦντες ἐλάνθανον et sic sæpius καί κως ap. eund. verbo vel postposito vel interposito, ut 3, 78 : Καὶ ἐτυχέ κως τοῦ μάγου. Æsch. Prom. 224 : Ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι· Sept. 702 : Θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα· Choeph. 132 : Πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. Soph. El. 372 : Ἐγὼ μὲν ἤθάς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων. Aristoph. Ran. 414 : Ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι. Soph. Ph. 448 : Καί πως ... χαίρουσι.] Thuc. 3, [20] : Ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι. Xen. Cyrop. 4, [5, 12] : Ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γέ πως ἐσμὲν ἄξιοι, εὖ τι ποιοῦντες κτλ. Bud. πως ἐγκλινόμενον accipi tradit pro Quodammodo, item pro Aliquantulum, et hoc exemplum affert ex Aristot. Eth. 7, [8] : Ἔστι δὲ ὁ ἀκόλαστος οὐ μεταμελητικός· ἐμμένει γὰρ τῇ προαιρέσει· ὁ δ' ἀκρατὴς, μεταμελητικός πως. In VV. LL. affertur et pro Propemodum : Ἀντίπαλα γάρ πως ἦν. Item pro Utcunque. [In formulis optandi, Æsch. Ag. 1249 : Ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. Soph. Œd. C. 1484 : Μηδ' ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.] Quibusdam vero particulis subjuncta redditur Forte : ut εἴ πως, Si forte. Alicubi tamen et pro Si quo pacto, Si qua ratione. Sic Ἤν πως, Aristoph. Vesp. [399] : Καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε, Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται. [Soph. Œd. C. 1770 : Πέμψον, ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον et Trach. 584.] Itidem Μή πως, Ne forte. Frequens est autem cum subj. 2 Ad Cor. 2, [7] : Μή πως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Apud Eund. aliquoties præcedente verbo φοβοῦμαι, ubi redditur etiam simpliciter Ne : a quibusdam et Nequo modo : sicut in l. quem modo protuli. (Interdum vero μή πως cum subjunctivo ponitur ἐλλειπτικῶς, relinquiturque subaudiendum ante ipsum, δέδοικα, vel aliud hujusmodi verbum : nonnunquam et ὅρα aut tale quodpiam.) Sed invenitur junctum μή πως optativo quoque. Quinetiam indicativo, et quidem ap. Hom. etiam : Il. Υ, [301] : Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν, Μή πως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν κτλ. Hujus certe exemplo Apollonius junxit et ipse indicativo. Verum sciendum est inveniri etiam conjunctim scriptum Μήπως : sic Εἴπως. [De quo HSt. in Indice :] « Εἴπως, s. Εἴ πως, Si quo modo, Si forte. Od. Ξ, [460] : Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι. Plato : Εἴ πως εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, Si forte. Οὔπως, s. Οὔ πως, Nequaquam. » — Sæpe autem vacat, ut etiam videri potest vacare in illo Hom. l. quem modo protuli. Post adverbia certe plerumque otiosa esse censetur hæc particula, ut ἀκριβῶς πως, Dem. Sic οὕτω πως. [Et sic cum aliis adverbiis quibusvis, ut Ἄλλως πως, Xenoph. Anab. 3, 1, 20. Εὖ

A πως Plat. Prot. p. 315, B. Μάλα πως Xenoph. Cyrop. 4, 5, 54. Μόλις πως Soph. Aj. 306 : Ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται. Plato Protag. p. 328, D.]

|| Interdum tamen scribitur Πῶς cum circumflexo, etiam ubi nullam interrogationis signif. habet. Veluti quum ponitur pro Certo modo, Certo quodam modo. Aristot. Eth. 2, 5 : Οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος· οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς· 5, [9] : Ἀλλ' οὐ ταῦτ' ἐστὶ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα, δίκαια. Paulo post autem eundem omnino usum habet adv. ὡδί : ubi dicit, Ἀλλὰ τὸ δειλαίνειν καὶ τὸ ἀδικεῖν, οὐ τὸ ταῦτα ποιεῖν ἐστὶ, πλὴν κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν ἐστίν· quinetiam in proxime sequente membro sic utitur hoc eodem adverbio, exemplo confirmans quod dixit : Ὥσπερ τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιάζειν, οὐ τὸ τέμνειν ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμακεύειν ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ ὡδί. Apud Eundem 2, 4, dicitur aliqua res ἔχειν πως, et aliquis etiam ἔχων πως : ita enim scribit, Τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν B τεχνῶν γιγνόμενα, τὸ εὖ ἔχει ἐν ἑαυτοῖς· ἀρκεῖ οὖν ταῦτά πως ἔχοντα γενέσθαι· τὰ δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς γιγνόμενα, οὐκ ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεται, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ πράττων, πῶς ἔχων πράττῃ. Ubi πῶς ἔχοντα quidam interpr. Certo quodam modo conformata : et ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, Si ea cujusdam modi sint : at πῶς ἔχων, Certo quodam modo conformatus. Sed et in aliis hujus philosophi ll., et quidem in hoc ipso etiam opere, hunc particulæ istius usum habemus : lib. 6 : Οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ πῶς ἔχοντα πράττειν ἕκαστα, ὥστ' εἶναι ἀγαθόν· λέγω δ' οἷον κατὰ προαίρεσιν, καὶ αὐτῶν ἕνεκα τῶν πραττομένων. Sic a Bud. hoc adverbium exp. Certo quodam modo, in isto Aristidis loco in Panathenaico [init., p. 91], ubi enclitice scribitur, Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. Addit vero opponi τῷ ἁπλῶς et ἀπεριορίστως a Dionys. Areop., p. 182. Sic certe in sophismate quodam, quod commemoratur a Plutarcho Antonio [c. 28] et quidem tanquam ab ipso Antonio propositum cuidam medico : Τῷ πῶς πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν· πᾶς δὲ ὁ πυρέττων, C πῶς πυρέττει· παντὶ ἄρα πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν· Ei, qui certo quodam modo febricitat, danda est frigida; omnis autem qui febricitat, certo quodam modo febricitat : omni igitur febricitanti danda est frigida. Scio tamen πῶς hic reddi Quodammodo; sed malo Certo quodam modo. Ceterum ut revertar ad illud Aristotelis πῶς ἔχειν, observanda est distinctio inter πῶς ἔχοντα et ὅπως ἔχοντα, ap. Plutarch. De morali virt. [p. 443, E] : Ἔστι τοίνυν τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ὅπως ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς. Quibus subjungit, ὅπως ἔχοντα esse terram, cœlum, astra, mare : at πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, esse bonum, malum; optandum, fugiendum; jucundum, molestum. Quibus addit, Ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος, τὸ μὲν περὶ τὰ ὅπως ἔχοντα μόνον, ἐπιστημονικὸν καὶ θεωρητικόν ἐστι· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικὸν καὶ πρακτικόν· ἀρετὴ δὲ τούτου μὲν, ἡ φρόνησις· ἐκείνου δὲ, ἡ σοφία. Sed interpres pro ὅπως legisse videtur ἁπλῶς : quippe qui ita reddat superiora illa verba, Rerum omnium alia absolute quodammodo se habent, ut D terra etc.; alia erga nos modo quodam affecta sunt, ut bonum etc. Opponi autem ἁπλῶς interdum huic πῶς, dictum antea fuit.

|| At vero πῶς μὲν et πῶς δὲ pro πῇ μὲν et πῇ δὲ, inquit Bud., quod Latine Partim quidem et Partim autem dicitur. Themist. De anima 3 : Πῶς μὲν οὖν διῃρημένη αὐτὴ ἡ δύναμις τῶν διῃρημένων αἰσθάνεται; πῶς δὲ ἀδιαίρετος, τῶν διῃρημένων; Alia præterea exempla ex Eodem petita apud illum vide, p. 1100. Quibus subjungit, sic dici πῶς μὲν et πῶς δὲ, ut ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ : item ὅτὲ μὲν, ὅτὲ δὲ, pro Nunc et nunc, Tum et tum. || Dixerat porro antea Idem, interdum hanc vocem πῶς poni ἐμφατικῶς, et signif. habere τοῦ κατὰ πολὺ, et quasi admirabunde proferri. Aristoph. Pl. [245] : Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεὶ, At ego mire hoc ingenio præditus sum. Cui l. subjungit hunc ejusd. Aristoph. in quo habetur πῶς δοκεῖς; et huic quendam Synesii, dicentis itidem, πῶς οἴει; Sed nihil commune videntur habere duo isti posteriores loci

cum illo : utpote in quo particula πῶς non sit itidem interrogativa, sed potius admirativa, i. e. admirationem indicans : si quidem scholiastæ credimus, scribenti, Τὸ πῶς θαυμαστικόν ἐστι· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. Sic autem antea ostendi admirationi servire πῶς junctum adverbio, ap. Marc. Mihi tamen quædam suboritur suspicio, esse potius πῶς illo in l. id quod Latini dicunt, Nescio quomodo : ut quum ita loquuntur, Hi mores mihi nescio quomodo placent summopere, Hac vita nescio quomodo mire delector. [Vix opus moneri πως esse encliticum scribendumque esse ut nunc scribitur, τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεί, nihilque differre hoc exemplum ab aliis quæ supra sunt allata, ubi de πως enclitico agebatur.]

|| Quod autem ad scripturam attinet hujus adverbii, in ll. illis Aristotelis potissimum, non video certe cur circumflexum in omnibus habere debeat, ac non potius enclitice scribi, ubi subjungitur : ut, Ἀλλά πως πραττόμενα, et, Καί πως νεμόμενα, non Ἀλλὰ πῶς πραττόμενα, et, Καὶ πῶς νεμόμενα, quam tamen scripturam supra mutare nolui : quum alioqui et Bud. de altera illa mihi assentiatur; et eam comprobet illa etiam, quam eadem exemplaria habent in l. qui non multo post allatus fuit ex Eth. lib. 2; ibi enim habent ταῦτά πως et αὐτά πως, non ταῦτα πῶς et αὐτὰ πῶς : nisi quis πως ita scribendo enclitice, timeat ne a suo verbo disjungi videatur. Utut sit, videat lector ne appositus in hujusmodi ll. accentus illum in errorem inducat.

[Πωτάλη, ἡ, Potale, n. pr. mulieris ap. Ph. Le Bas et L. Renier. *Revue arch.* vol. 1, p. 315 et 317, in inscr. ubi dial. Thessal. Ποὐταλα (sic) Πωταλεία κόρα. Hase.]

[Πωταλῖνος, ίνη, ῖνον, Potulanus. Athen. 1, p. 27,

A D : Ὁ δὲ Μαμερτῖνος (οἶνος) ... γενόμενος ἐν Σικελίᾳ, καλεῖται Ἰωταλῖνος. Scrib. Πωταλῖνος cum Casaub., collato Plin. H. N. 14, 6, 8, ubi *vina Potulana*.]

[Πώταλος, ὁ, Potalus, Macedo, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 463.]

[Πωτάομαι. V. Ποτάομαι, ubi adde orac. ap. Marin. V. Procli c. 28, p. 23 : Ἔνθ' ὑπερουρανίη πωτάσκετο (sic codd. : vitiose vulgo ποτάσκεται) ἄμβροτος αἴγλη.]

[Πωταχίδαι, οἱ, Potachidæ, demus Tegeaticus. Pausan. 8, 45, 1.]

[Πωτήεις, εσσα, εν, Volucer. Nonn. Dion. 8, 177 : Ἥρη πωτήεντι διαστείχουσα πεδίλῳ· 37, 461. Orac. Sibyll. 1, 249.]

[Πώτημα. V. Πότημα.]

[Πωτώνη. V. Ποτώνη.]

[Πῶϋ, τό. HSt. s. v. Πάω, Possideo :] Ultimum autem inter hæc derivata locum dandum censui nomini Πῶϋ : quo significatur Grex : unde ap. Hom. passim [Il. Γ, 198, Λ, 696, Od. M, 299] πῶϋ οἰῶν et πώεα οἰῶν. [Hesych. : Πῶϋ, ποίμνιον ἢ ποίμνη. Πώεα, βοσκή- B ματα, ποίμνια, πληθυντικῶς.] Alioqui per se etiam existimatur dici de Grege ovium, s. Ovili. [Et plur. πώεα Il. Λ, 678 : Πεντήκοντα ... πώεα οἰῶν. Πώεα καλὰ οἰῶν Il. Σ, 528, Od. Λ, 402. Πώεσι μήλων Od. Δ, 413. Πώεα, omisso οἰῶν, Hesiod. Op. 514.]

Πώϋγξ, γγος, ἡ, Mergus, Mergi species : πώϋγγες, inquit Etym. et Lex. meum vet., αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι βώϋγγες, παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἠχήν. Meminit Hesych. quoque, sed tantum dicens esse ὄρνιν ποιόν ap. Aristot. H. A. [9, 18, ubi nunc φῶϋξ legitur.] Notandumque apud eum sine γ [quocum similes formas comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 72.] scriptum esse πώϋξ. [Ap. Hesych. πῶϋξ recto accentu. Anton. Lib. c. 5 : Ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πώϋγξ.]

P nota decimæ septimæ apud Græcos literæ, quam vocant ῥῶ, ut Aristoph. Thesm. 781: Τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν; Callias ap. Athen. 10, p. 453, D; Plato Crat. p. 426, C; 434, D. Lucian. Jud. voc. c. 4, 7. Est etiam numeralis nota significans Centum, hoc modo, ρʹ. Acuti vero accentus apice præfixum ρ denotat Centum nullia, hoc modo, ͵ρ. || Post augmentum syllabicum et præpositiones in vocalem exeuntes duplicatur, velut ἔρριπτον, ἀναρρίπτω, ἀπορρίπτω, διαρρίπτω, περίρρυτος etc., nisi quod poetæ talia interdum simplici ρ metri caussa efferunt, in quo genere diligenti usus observatione opus est, ne quis aut in vocabulis quibusvis aut in quovis vel poesis vel metri genere correptionem illam admissam esse putet. Longius progressi recentiores quidam poetæ simplici ρ pro duplici interdum usi sunt in ipsa vocabuli radice, cujusmodi est πυρίχη pro πυρρίχη dictum, quod v. Productio autem, quæ in istius modi vocabulis duplicato ρ efficitur, etiam inter duo vocabula locum habet, quorum prius in vocalem brevem exit, alterum ab litera ρ incipit, velut in Homerico (Il. O, 171) Ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς, quod pronunciatur ut ὑππὸ ῥιπῆς, nec raro in lyricis scenicisque poetis in quolibet metri genere; v. Gaisf. ad Hephæst. p. 219, Bœckh. ad Pind. Ol. 8, 23. In initio vocabuli ρ spiritu aspero notatur, præterquam in dialecto Æolum, qui omnino spiritu aspero abstinuisse traduntur a grammaticis, exceptoque vocabulo ῥάρος, quod v. De litera β in eadem dialecto vocabulis ab ρ incipientibus præposita Priscian. 1, p. 24: « Æoles loco aspirationis digamma ponentes in dictionibus ab ρ incipientibus solent loco digamma β scribere, judicantes debere præponi digamma quasi vocali; sed rursus quasi consonanti digamma in eadem syllaba præponere recusantes commutabant id in β, βρήτωρ, βρόδος dicentes. » Hujus generis vocabula, quatenus ex grammaticorum notationibus innotuerunt, collecta apposuit Ahrens. De dial. Æol. p. 34.]

P, apud Eretrienses frequenti erat in usu; eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum inserebant. [Strabo 10, p. 448: Ἐποίκους ἔσχον (Eretrienses) ἀπ' Ἤλιδος, ἀφ' οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κεκωμῴδηνται. Hinc proverb. ap. Diogenian. 4, 57: Ἐρετριέων ῥῶ· ἐπὶ τῶν κατακόρως τισὶ χρωμένων. Κατακόρως γὰρ οὗτοι χρῶνται τῷ ῥῶ. Conf. Diog. L. 2 extr. Σκληροτὴρ pro σκληρότης ab Eretriensibus dictum memorat Plato Cratyl. p. 434, C.] Poetæ autem nonnullis vocabulis eam inseruisse comperiuntur, ut sonum asperiorem efficerent. Quinetiam in vocibus nonnullis, quas cum poetis communes alii scriptores habent, ascititium esse existimatur: ut in οἶστρος et ἀλάβαστρον. Vide Eust.

Ῥα, particula παραπληρωματική, i. e. Expletiva, quæ ex ἄρ facta videtur, per metathesin [vel ex ἄρα per aphæresin: v. s. v. Ἄρα. Per δή explicant Hesych., Phot., Suid. aliique grammatici. Mirus Phot. (p. 480, 18) et Suidæ error de Platone: Ῥά· ἀντὶ τοῦ δή· οὕτως Πλάτων]. Quidam σύνδεσμον παραπληρωματικὸν appellarunt. Est autem ex encliticis: et redditur Certe, Utique: vel tanquam omnino vacans, ideoque interpretationem non postulans, prætermittitur. Hom. Od. Z, [329]: Αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Atque ut hic particulæ γάρ subjungitur, sic alibi cuipiam alii: ut in principio Il. B voculæ μέν: et utrique redditur δέ. Dicitur etiam ὅς ῥα, ut ὅς γε, pro ὅς. Interdum accentum retinet, in nonnullis quidem certe exempll.: veluti post ἦ, quum dicitur ἦ ῥά. [Frequentissimus hujus particulæ usus apud Epicos, nec rarus in poesi lyrica: rarissimus vero in tragœdia, ex qua duo tantum novimus exempla in quibus est ἦ ῥα, Æsch. Pers. 633, Soph. Aj. 172, male illatum in codd. quibusdam Aristoph. Pac. 114 et Thesm. 260.]

|| Ῥᾶ, vel potius Ῥᾷ, cum accentu et ι subscripto, pro ῥᾴδιον, Facile, ap. Soph. [et Ion. ap. Strab. 8, p. 364, et] Eustath. [ad Il. B, 1, et Etym. M. p. 700, 26. Ex Alcmane affert Apoll. Dysc. in Bekk. An. p. 566, qui de iota subscripto sic præcipit: Ἀφορμὴ ἐγένετο τοῦ δίχα τοῦ ι γράφεσθαι τὸ προκείμενον ἐπίρρημα ἡ τοῦ ῥᾷα συναλοιφή, τοῦ ε καὶ α εἰς μακρὸν α συνηρημένων. Hesych.: Ῥαῖ, ῥᾷστον, ῥᾳδίως.] Alii pro ῥᾳδίως etiam poni testantur, i. e. Facile.

Ῥᾶ, apud Medicos ῥίζιόν τι, Hesych., i. e. parva quædam radix. Sed apud hunc scriptum est ῥᾶ, ap. Dioscor. 3, 2, ῥᾶ, cum circumflexo. Idem tradit vocari etiam Ῥῆον, et in iis, quæ supra Bosphorum sunt, regionibus nasci. Esse autem Radicem nigram, centaurio magno similem, sed minorem et magis rufam: fungosam, aliquantum lævem, sine odore. Latini Rha Ponticum s. Ponticam appellant. Nomen autem nacta est ex fluvio Ponticæ regionis, cui nomen Rha: de quo Amm. Marcell. 22, [8]: Tanais, qui inter Caucasias oriens rupes, per sinuosos labitur circumflexus, Asiamque ab Europa disterminans, in stagnis Mæoticis delitescit: huic Rha vicinus est amnis, in cujus superciliis vegetabilis quædam ejusdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum usus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum rhabarbaro esse putarunt: sed alii longe diversam esse censent: quorum ex numero est Matthiolus. [Pseudo-Democritus ms. Phys. cod. Reg. 2326, f. 6: Λαβὼν Ποντικὸν ῥᾶ λεῖου ἐν οἴνῳ. Fraas. Synops. pl. floræ cl. p. 232 auctor est, Rha barbarum esse Rh. Emodi Wall., Ῥᾶ Dioscoridis Rheum rhaponticum L. Hase. Idem est Ῥῆον, quam usitatam formam esse significare videtur Galen. vol. 13, p. 224, ubi de viribus ejus medicis agit: Ῥῆον, ἔνιοι δὲ προσαγορεύουσιν αὐτὸ ῥᾶ. Ῥῆον ap. Theoph. Nonn. c. 129, 168, 203, 254, 288.]

[Ῥέας (?), ῥεύματα, Hesych. et Cyrill.]

[Ῥάβα, ἡ, Rhaba, πόλις πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα Βαββαῖος, Steph. Byz.]

[Ῥαβάθμωβα, τά, Rhabathmoba, πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης Ῥαβαθμωβηνός, Steph. Byz. Vulgo Ῥαβάθμωμα et —μωμηνός, quod correxi ex cod. Vratisl. Eandem corruptelam ex Ptolem. Geogr. 5, 17, notavit Holsten., qui alteram scripturam confirmat collatis nominibus Μώβα et Χαράχμωβα.]

[Ῥαβατάμμανα. V. Ῥαββατάμμανα.]

Ῥαβάττω v. Ῥαβάσσω, Sursum ac deorsum eo: unde esse puto apud Gallos v. *Ramasser*. Vide Hesych., qui et aliter exponi tradit. [Τύπτω καὶ ψόφον ποιῶ, βάσσω τοῖς ποσί, ἄνω καὶ κάτω βαδίζω. Phot., σοβεῖν, καὶ τρέχειν, καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν. Vide Ἀραβάσσω.]

[Ῥαββατάμμανα, τά, Rhabbatammana, πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἀραβίας. Λέγεται δὲ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαββαταμμανηνός, Steph. Byz. Memoratur a Polyb. 5, 71, ubi libri variant inter duplex et simplex β et μ.]

Ῥαβδεία, ἡ, Verberatio quæ fit virga, VV. LL.

Ῥαβδεύω, Virgulas quatio, Bud., qui etiam addit, ῥαβδεύειν vertisse Gazam ap. Aristot. Verberare, volentem significare Virgulas quatere. Affert vero hunc Aristot. ex H. A. 9 locum, in quo passiva vox habetur, p. 133 [c. 37]: Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία.

[Ῥαβδηφόρος. V. Ῥαβδοφόρος.]

[Ῥάββιδα, τὰ διδασκαλεῖα, Hesych. Malim Ῥαββίδια s. Ῥαββιδεῖα, ab voc. Hebraico ῥαββί Præceptorem significante. Alberti. Suidas: Ῥαββί (Ev. Matth. 23, 7), ὄνομα Ἑβραϊκόν. Καὶ Ῥαββουνί (Ev. Joann. 20, 16) ὁμοίως.]

Ῥαβδίζω, Virgis cædo. [Ex Pherecr. affert Antiatt. Bekk. p. 113, 5, legiturque ap. Aristoph. Lys. 587, Diodor. 19, 101.] Act. 16, 22: Ἐκέλευον ῥαβδίζειν. Et pass. Ῥαβδίζομαι, Virgis cædor, a quo est ἐρραβδίσθην ap. Paul. 2 Ad Cor. 11, 25: Τρὶς ἐρραβδίσθην, ubi tamen quidam intelligunt de alio verberum genere, quæ Romani præfecti inflixerint: et hujusmodi esse illa, quorum meminit Marc. 14, 65: Καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον. De quo l. dicetur etiam in Ῥάπισμα post Ῥαπίζω. || Ῥαβδίζω, Perticis cædo, percutio, Perticis decutio, s. excutio. A Bud. redditur Perticis cædo: afferente pass. partic. ῥαβδιζόμενα ex Theophr. [H. Pl. 1, 19, 4]: Ἔτι δὲ καὶ τὰ δένδρα λυμαίνοιτ' ἂν ῥαβδιζόμενα. [Ῥαβδίζειν ἐλαίας id. C. Pl. 5, 4, 2.]

[Ῥάβδινος, η, ον, Virgeus, Gl.]

Ῥαβδίον, τό, Virgula, Parva virga; Virgultum, Ramulus, Scapus, VV. LL. [Phrynich. in Bekk. An. p. 61, 33: Ῥάβδος ῥαβδίον· τὸ ὑποκοριστικὸν δόκιμον. Diodor. Exc. p. 565, 30: Τοῖς ῥ. ἐμαστίγου. Babrius 117, 9: Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων. Ῥαβδίον διάπυρον ap. Plutarch. Mor. p. 568, A, virgula ignita qua pictores ceram perfectæ picturæ inurebant, quo melius colores et diutius integri permanerent: unde χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου ap. Tim. Lex. Plat. p. 276, ut observat Schneider. ad Varr. de R. R. 3, 17, 4, p. 587. Ῥαβδίον pictoris etiam in loco obscuro Athen. 15, p. 687, B. Ramulus ap. Theophr. H. Pl. 3, 17, 6: Θαμνώδεις ῥαβδίοις μικροῖς.] || Item ῥαβδία, in ore quorundam piscium, Raduli, ut quidam interpr. Habes in l. Aristot. [H. A. 9, 37], quem protuli in Ῥαβδεύω. [|| Synonymum halimi ap. Diosc. 1, 120.]

[Ῥαβδισμός, ὁ, Verbera virgis inflicta. Nectar. Homil. p. 16 ed. Par. 1554. Boiss. Sim. Metaphr. Vita Lucæ p. 82, A. Greg. Tephr. Disp. p. 126, 21: Ἐπιλελῆσθαι τὸν ῥ. Hase. Plurali Const. Manass. Chron. 2447.]

[Ῥαβδιστής, ὁ, Qui virgis cædit. Charta papyr. Musei Borg. p. 56 ed. Schow. Osann.]

[Ῥαβδοδίαιτος, ὁ, Virgula (pictoria: v. Ῥαβδίον) victum quærens, parodia adjectivi ἁβροδίαιτος, quomodo Parrhasius pictor se appellaverat, ap. Athen. 12, p. 543, D; 15, p. 687, C. « Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1835, p. 545, et *Lettres d'un ant.* p. 388 sqq. » Hase.]

Ῥαβδοειδής, ὁ, ἡ, Virgæ formam habens, Virgæ speciem præ se ferens. [Ῥ. ἄνθος Geopon. 12, 37.] In VV. LL. exponitur et Virgatus. Apud Medicos quædam ῥαφή, i. e. Sutura, vocatur ῥαβδοειδής [scriptura vitiosa pro λαβδοειδής], quæ etiam Ὀβελαία: sc. Sutura cranii recta, quæ a media sincipitis sutura ad mediam suturam occipitis, secundum capitis longitudinem extenditur, et in cranio secundum naturam se habente, inter anteriorem posterioremque suturam concluditur, neque ultra fertur: aliquando tamen ad nasum usque per os frontis medium descendit. Utrumque autem nomen habet, quod veru, aut sagittæ, aut virgæ instar recta incedit, verticemque in duas partes, dextram et sinistram, secat. Latini Rectam vocare possunt. Gorr. [Hippiatr. p. 228, 18: Γόμφους ὀρθοὺς ῥ. Hase. || Θυρεὸς ῥ. ap. Dionys. A. R. 2, 70, falsa lectio pro ῥομβοειδής, quod ex cod. Vat. restituendum.]

[Ῥαβδολογία, ἡ, Virgindemia, Gl.]

[Ῥαβδομαχία, ἡ, Pugna quæ fit virgis. Plut. V. Alex. c. 4, ubi v. Coraes.]

[Ῥαβδονομέω, Certamen rego, Certamini judex præsum. Soph. Tr. 515, ubi per ἐβράβευε καὶ διέταττε exp. schol.]

[Ῥαβδονόμος. V. Ῥαβδοῦχος.]

Ῥάβδος, ἡ (invenitur autem scriptum etiam Ῥῆβδος, de qua scriptura dicam infra, ubi sc. singulas signiff. recensuero), Virga: ut Virg. quoque et Ovid. interpr. ap. Hom., Virgam appellantes, quam ille vocavit ῥάβδον, de Circe loquens, Od. K, [389]: Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί· et [238]: Αὐτίκ' ἔπειτα Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ· et [319]: Οὐδέ μ' ἔθελξεν, Ῥάβδῳ πεπληγυῖα· et [293]: Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ. Itidem enim Virg. cecinit, Aurea percussum virga, sparsumque venenis Fecit avem Circe. Ovid. autem de eadem loquens, et quidem illos ipsos Ulyssis socios mutante in porcos, Metam. 14: Et tetigit summos virga dea dira capillos: paulo post, Conantem virga mulcere capillos. Ubi (nam et hoc observatione non indignum est) Mulcere virga dicitur, quæ ex Hom. diceretur non simpliciter θέλγειν ῥάβδῳ, sed θέλγειν ῥάβδῳ πεπληγυῖα. At quod dicit hic πλῆξαι ῥάβδῳ, et ἐλάσαι, magis ad verbum interpretabimur ex Virg., Percutere virga (ut in versu quem modo protuli, Aurea percussum virga), quam Tangere, ex Ovidio, Et tetigit etc. Quinetiam ut Mercurio tribuitur ῥάβδος ab Hom., sic Virga a Latinis poetis: et nominatim a Virg., qui de ipso Mercurio cecinit, Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit; Dat somnos, adimitque, et lumina morte resignat: ad istos Homeri versus respiciens, quibus ultimum Odysseæ librum exorsus est, Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσίν, Καλήν, χρυσείην· τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Et in versu proxime sequenti, Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας, αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο. Sed et Horat. hoc Mercurii munus describens, Virgam vocavit itidem, quam Homerus ῥάβδον: Od. 1, 10: Tu pias lætis animas reponis sedibus, virgaque levem coerces Aurea turbam. Idem hanc ῥάβδον non simpliciter Virgam, sed Horridam virgam appellat, 1, 24: Non vanæ redeat sanguis imagini, Quam virga semel horrida ... Nigro compulerit Mercurius gregi. At vero ad illud ῥάβδον χρυσείην pertinet epithetum χρυσόρραπις, quod Mercurio non semel ab Hom. tribuitur. An autem χρυσόρραπις reddi etiam possit Caducifer, quod epithetum Lat. poetis est usitatum de Mercurio, atque itidem ῥάβδος, Caduceum (ut sc. hæc virga esse dicatur i. q. κηρυκεῖον), aliis expendendum relinquo.

|| Ῥάβδος in soluta etiam oratione frequens est, et quidem multiplicem usum habens: adeo ut Bacillum etiam reddere possimus alicubi. Interdum enim de Virga dicitur qua equum percutimus. Xenoph. De re eq. [8, 4]: Ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλλέτω ὡς ἰσχυρότατα. In alio ejusdem libri loco [11, 4] dicit ῥάβδῳ κρούειν, et βακτηρίᾳ παίειν, de equo itidem loquens. Herodian. dixit etiam, equites quosdam moderari cursum equorum ῥάβδῳ μόνῃ, abs-

que frænis, 7, [9, 13] : Καὶ ἱππεῖς ἄριστοι, οἳ καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνῶσι. Apud Lucillium autem, Epigr. p. 187 meæ ed. [Anth. Pal. 11, 153] ῥάβδος etiam vocatur cujus usus est ad abigendos canes; ita enim minatur cuidam Cynico philosopho : Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς, Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καί σε λέγουσι κύνα, ubi certe Baculum vel Scipionem videmur debere potius interpretari quam Virgam. Plurali autem numero ῥάβδοι sæpe de Virgis quibus cædebantur pueri, aut servi, aliive : unde ξαίνειν ῥάβδοις et ξαίνεσθαι. item τύπτειν et τύπτεσθαι. Plutarch. Alex. [c. 51] : Πρὶν ἐπιδεῖν Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους Μακεδόνας, καὶ Περσῶν δεομένους. Plutarch. Symp. 6, [p. 693, F] : Τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἀγνίαις ῥάβδοις. Ubi ἀγνίαις scribendo, intelligemus ῥάβδους ἄγνου : ut dicuntur ῥάβδοι μυρσίνης ab Eodem in Quæst. Rom. [p. 268, D] : Ῥάβδοις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκολάσθη μυρσίνης. Quinetiam ῥάβδους cum μάστιγας copulavit Idem in Camillo. Sæpe vero apud eos qui de rebus Romanis scripserunt, ῥάβδοι ex Romani sermonis consuetudine interpretari debemus Fasces. Plutarch. Popl. [c. 10] : Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι· Quæst. Rom. [p. 283, E] : Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Herodian. 7, [6, 4] : Αἵ τε ῥάβδοι δαφνηφόρουν, ubi eas facit duplices, sc. βασιλικὰς et ἰδιωτικάς : addit enim, Ὃ πέρ ἐστι σύμβολον εἰς τὸ διαγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. Polit. tamen et hic interpr. Virgas. Et τὰς ῥάβδους ὑφεῖναι, quod Latini dicebant Fasces summittere, Plutarch. Popl. p. 32 [c. 10. ‖ Apud scriptores eccles. ῥ. est symbolum 1. regni, ut ap. Cyrill. Al. In Jes. 11, p. 191 : Διὰ τῆς ῥ. τὸ βασιλικὸν ἔχων (Christus) ἀξίωμα πλαγίως ὑποσημαίνεται. Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 15, p. 168. 2. consolationis, curæ, ut ῥ. εὐεργετικὴ καὶ παρακλητικὴ ap. Jo. Chrys. In Psalm. 110, et ῥ. παρακλήσεως ap. Basil. M. In Psalm. 45. 3. pœnæ, ut Ep. ad Cor. 1, 4, 21 : Ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς ἢ ἐν ἀγάπῃ πνεύματί τε πρᾳότητος. Suicer.]

‖ Ῥάβδος, Virga viscata, qua falluntur aves, ut dixit Ovid., Metam. 15 : Nec volucres viscata fallite virga. Apud Aristoph. Av. [527] ὀρνιθευτὴς dicitur ἱστάναι βρόχους, et παγίδας, et ῥάβδους, item ἕρκη, et νεφέλας, et δίκτυα, ac πηκτάς. Schol. autem in hanc vocem ῥάβδους, annotat, γράφεται σταυρούς : et addit, ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ : quæ verba non dubium est quin referantur ad illud ῥάβδους potius quam ad hoc σταυρούς. Sed videndum an εἶδος δικτύου appellare ῥάβδους illas debuerit, i. e. Genus retis.

‖ Ῥάβδος, Ramus [Ῥ. avellanæ ap. Theophr. H. Pl. 1, 3, 3, idem quod in olea κλών, in ficu κράδη. Ῥ. φοίνικος 2, 2, 2. Schneid. Hesych. : Ῥάβδοι, ... οἱ τῶν φοινίκων κλῶνες] : ut ῥάβδοι λεπταί, Diosc., Rami tenues. Sic autem et Plin. interpr. ap. Eund., quum hunc ejus locum [4, 49], Τράγιον φύεται μὲν ἐν Κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπόν, ita reddit, Tragion nascitur in Cretæ tantum insulæ maritimis, junipero similis et semine et folio et ramis. Sed palmæ rami peculiariter vocati fuisse ῥάβδοι existimantur. [V. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 539, 540.] ‖ Ῥάβδοι, Sarmentum, eod. Plinio interprete, quum casiæ crassius sarmentum vocat quod Theophr. τὰς ῥάβδους πλατυτέρας.

‖ Ῥάβδος, Bacillus, aut etiam Baculus, vide supra in Ῥάβδος pro Virga. Sed et ap. Servium grammaticum [ad Buc. 5, 31] habemus vocem ῥάβδον expositam Pedum, h. e. Baculum recurvum.

‖ Ῥάβδος, Hastile, Bud., afferens Xen. Cyn. [10, 3] : Τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφράς· τὰ δὲ προβόλια πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα ἀποκεχαλκευμένας κατὰ τὸ μέσον, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας. Existimo autem pro hac Budæi interpretatione facere, quod legimus ap. Virg. Georg. 2 : Et rasæ hastilia virgæ. Licet hic de hastilibus ad alium usum comparatis agatur.

‖ Ῥάβδοι, clypeis etiam tribuuntur ab Hom., ubi dupliciter posse exponi docet Eust. p. 905 fin.

‖ Ῥάβδος in aere vocatur Arcus cœlestis exhibitio in directum conformata, ut quidem vertit Bud. definitionem Aristotelis in l. De mundo [c. 4], ῥάβδος ibi reddens Virga. Illius autem verba, loquentis de iis quæ in aere apparent, sed speciem tantum exhibentia, Ῥάβδος δέ ἐστιν ἴριδος ἔμφασις εὐθεῖα.

‖ Ῥάβδοι, Venæ terræ in metallis, Bud. ex Theophr. C. Pl. 4, 13 [12, 6] : Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδους, οὕτω κἀν τοῖς ἐργασίμοις ὑπολαβεῖν χρὴ διιστάσθαι τὴν μὲν, τοιάνδε, τὴν δὲ, τοιάνδε, παραλλήλας· quæ Gaza ita vertit, Ut enim in metallis, sic et in arvis putandum venas spatiari vicinas, diversas inter sese. [Hesych. : Ῥάβδοι· ... ἡ διάφυσις τῆς γῆς, ὡσεὶ φλέβες.]

‖ Ῥάβδοις διαποίκιλος idem Gaza ap. Aristot. vertisse traditur Lineis intervenientibus varius. Sed crediderim posse nos et hic ῥάβδοις interpretari Virgis, respicientes ad l. Ovid., cui similes alii alibi reperiuntur, De arte am. 1, de tauro quodam : Signatus tenui media inter cornua virga : Una fuit labes, cetera lactis erant. Quo pertinet Virgatæ tigres.

‖ Ῥάβδους in vestimentis quoque quidam interpr. Lineas : ut quum scribit Pollux 7, [53] purpureas ῥάβδους intertextas tunicis vocari παρύφους. Quo pertinent quæ Serv. in Æn. 8, [660] annotat, Virgatis lucent sagulis. Quæ, inquit, habebant in virgarum modum deductas vias. Et bene allusit ad Gallicam linguam, per quam virgæ purpura dicitur. Virgatis ergo, ac si diceret Purpuratis. Hæc ille; sed Virgatis aliter quoque ibi exp.

‖ Ῥάβδοι, Virgulæ et obeli qui versibus Homeri ascribebantur, VV. LL. [ex Hesych. : Ῥ., ὀβελοὶ οἱ περιτιθέμενοι τοῖς Ὁμήρου στίχοις. Conf. Menag. ad Diog. L. 3, 66. Eidem infra ubi Ῥάβδος per βέλος explicatur, fuerunt qui ὀβελὸς restituerent.] Possint autem fortasse vocari hujusmodi ῥάβδοι, Virgæ censoriæ : ex Fabio, ita scribente 1, 5 : Quo (judicio) ita severe sunt usi veteres grammatici, ut non versus modo censoria quadam virga notare, et libros qui falso viderentur inscripti, tanquam subditítios, summovere familia permiserint sibi, etc. Verum hic alia exempll. habent, Virgula, non Virga. [Schol. Pind. Nem. 2 init.]

‖ Ῥάβδος duplicem habet etymologiam ap. Eust. [p. 1951, 23.] Ῥάβδον, inquit ille, alii circumflexo accentu notant in priore, ob ῥᾷον, dicentes fieri παρὰ τὸ ῥᾷον βαδίζειν ποιεῖν : at qui derivari a verbo ῥαπίζειν existimant, α ante β corripi ajunt. [Hanc mensuram agnoscit Arcad. p. 195, 26.] Idem alibi [p. 1353, 39] ex quorundam antiquorum ὑπομνημάτων auctoritate, tradit ῥάβδον dici παρὰ τὸ ῥᾳδίως ποιεῖν βαδίζειν. Sed addi in iisd., rectius deduci a verbo ῥαπίζειν : ut, inquit, priore quidem ratione debeat προπερισπᾶσθαι [quo accentu scriptum ap. Aristot. Meteor. 3, 2; 3, 4 et alibi, Philon. vol. 1, p. 352, 26; 449, 30; 568, 15 (bis cum iota subscripto ῥᾷβδος), Cyrill. Hierosol. p. 234, D, Macar. Homil. p. 240, D, alios. Conf. Jacobs. ad Ælian. N. A. p. 422] : posteriore autem παροξύνεσθαι. Idem in quendam locum Il. M, [p. 906, 2] testatur magis receptam fuisse ap. veteres deductionem a verbo ῥαπίζω. Sciendum est ap. eum ῥᾷβδος etiam scribi, cum α et acutum et ι subscriptum habente : sc. sequendo alterum illud etymum a ῥᾷον. Sed qua ratione habet ι subscriptum, eadem et circumflexum poscit : quorum utrumque in adverbio ῥᾷον exstat. Eust. tamen circumflexi quidem mentionem facit, at ι subscripti, non item. Etym. alias præterea etymologias affert, quæ magis remotæ mihi videntur : qui tamen nec duabus illis, vel potius neutri illarum quas modo protuli, multum fidei habeo. Nec video cur non æque verisimile videri debeat ex ῥάβδος factum esse ῥαβδίζω, et ex eo deinde ῥαπίζω.

Ῥαβδουχέω, quum significet proprie Virgas gesto, s. Fasces, aut Anteeo gestans fasces, a Bud. tamen ῥαβδουχεῖν exp. simpliciter Anteire, Anteambulonis officium præstare. Verum in l. quem affert, non activa vox habetur, sed passiva, ex [Plut.] Numa [c. 10] : Ῥαβδουχοῦνται δὲ προϊοῦσαι Ἑστιάδες, ubi exp. Cum fascibus deducuntur. [Activum Ῥαβδουχεῖν, Lictoris officio fungi, habes ap. Athen. 6, p. 259, D. Schweigh. Dio Cass. 48, 43 : Μὴ δοῦλον ῥαβδουχεῖν.]

[Ῥαβδουχία, ἡ.] Fiunt autem ab hoc ῥαβδοῦχος, et nomen Ῥαβδουχία, et verb. Ῥαβδουχέω. Quamvis autem ῥαβδουχία sonet ipsum Munus gestandi virgas s. fasces, affertur tamen plur. ῥαβδουχίαι et pro Fascibus. [Plut. V. Cic. c. 16, Anton. c. 17.]

[Ῥαβδουχικός, ή, όν, Lictorius, Gl.]

Ῥαβδοῦχος, et Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui virgam s. virgas gestat, aut fasces, s. bacillum, aut baculum, Lictor [Aristoph. Pac. 733 : Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥ. εἴτις κωμῳδοποιητὴς αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβάς· ubi schol. : Ἦσαν ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινὲς πρὸς εὐταξίαν τῶν θεατῶν· ἢ ῥ. οἱ κριταὶ τοῦ ἀγῶνος, οὓς αἰσυμνήτας λέγουσιν] : ut Plut. Rom. [c. 26] ῥαβδοῦχοι exp. λικτώρας. Atque ita vertit Polit. ap. Herodian. 7, [8, 10] : Καὶ παρ' οἷς εἰς τὴν τοῦ ἡγουμένου ὑπηρεσίαν ἄρχουσι ῥαβδοῦχοι. Apud Lucam tamen Act. Apost. 16, 35 : Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, ubi vetus Interpr. vertit Lictores : alii interpr. Viatores, et intelligunt eos quorum opera utebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi : quod lictorum erat : sic tamen ut confusa interdum fuisse videantur horum munia. Polyb. ap. Suid. : Παρῆν ῥαβδοῦχος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, καλῶν τὸν βασιλέα. [Et frequenter ap. Dionys. Hal., Plutarchum, Dion. Cass. aliosque rerum Romanarum scriptores. Conf. Eustath. p. 104, 24 : Προπομποὶ καὶ ῥ. Theophyl. Sim. Epist. 79.] ‖ Item Ῥαβδονόμος, Lictor, Designator, Bud. ex Plut. [V. Æmil. c. 32.] In VV. LL. Minister qui cedere facit, i. e. locum præbere. Ab Hesych. autem exp. βραβευτής : de qua expos. mox dicam. Ῥαβδοῦχος et βραβευτὴς pro eod. ponuntur a Plat. Protag. p. 298 [338, A], sc. pro Moderatore et arbitro disputationis, Bud. Sic certe ab Hesych. ῥαβδονόμος exp. βραβευτής : sed accipiente, ut opinor, βραβευτὴς in propria signif. De ῥαβδοῦχοι autem et ῥαβδοφόροι vide et Suid. [qui scholiastæ Aristoph. verba exscripsit supra apposita.] Apud Eust. p. 104. legitur et ὁ ταξιωτικὸς ῥαβδοῦχος. [Femin. Ῥαβδοῦχοι, αἱ, feminæ quæ Œnanthæ, Agathoclis matri, apparebant, ap. Polyb. 15, 29, 13.]

[Ῥαβδοφορέω.] Ab illo autem nomine ῥαβδοφόρος est verb. Ῥαβδοφορέω, quod Idem [Bud.] tradit esse ἱππασίας τι γένος, ex Polluce p. 46 [1, 220]. Affert vero et e Xen. p. 121 [De re eq. 7, 11, ubi ἱππο-ῥαβδοφορεῖν legitur pariterque apud Pollucem].

[Ῥαβδοφόρος, ον, Qui virgas s. fasces fert, Lictor. Per ῥαβδοῦχος exp. Hesych. Sext. Emp. p. 343 : Αἰγύπτιοι ἀπεικάζουσι ... ῥαβδοφόρους τοὺς πέντε ἀστέρας. G. D. Schol. Apoll. Rhod. Arg. 4, 262 : Τὰ μὲν δώδεκα ζῴδια θεοὺς βουλαίους προσηγόρευσαν, τοὺς δὲ πλάνητας ῥ. Hase. De lictoribus consulum Polyb. 10, 32, 2, Plut. aliique; regum Etruscorum ap. Dionys. A. R. 3, 61. Ῥαβδηφόρος ap. Lyc. 1140 : Ῥαβδηφόροις γυναιξίν, quod per θυρσοφόροις exp. schol.]

[Ῥαβδώδης, ὁ, ἡ, i. q. ῥαβδοειδής. Jo. Diac. ad Hesiod. Sc. 289.]

[Ῥαβδῳδός, ὁ.] Ῥαβδῳδοί, pro ῥαψῳδοί, et Ῥαβδῳδία pro ῥαψῳδία quidam scribendum putarunt, quod in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent. Vide Eust. p. 6.

[Ῥάβδωμα, τό, i. q. ῥάβδος. Hesych. s. v. Σκυτάλια.]

Ῥάβδωσις, εως, ἡ, et Ῥαβδωτός, ή, όν, tanquam a verbo ῥαβδόω, q. d. Virgatio et Virgatus. Aristot. Eth. 10, 4 : Ἡ γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως· καὶ αὗται, τῆς τοῦ ναοῦ ποιήσεως· ubi vetus Interpres reddit Columnæ virgatio : quidam, Erectio columnæ : alii, Collocatio ad pares angulos : quod ita scribat Eustratius (non Eustathius, ut habent VV. LL.), Ῥάβδωσιν κίονος vocat Aristoteles τὴν κατὰ μῆκος πῆξιν, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστηται· quæ verba ita exp. : Ῥάβδωσιν columnæ appellat Collocationem in longitudinem, et defixionem : quæ tum fit, quum ad rectos angulos recta steterit. Sunt alioqui et qui existiment ῥάβδωσιν in columnis, sicut et in toreumatibus, esse Striationem s. Striaturam, quam vulgo appellamus *Canelure* : a parte ea quæ cava est, canaliculi instar : quum in striatura duæ sint partes : una, quæ cava est canaliculi instar, unde Canaliculata columna; altera, eminula, s. protuberans, nominata Stria, quæ instar virgæ a summo ad imum dirigitur. Unde Striatæ vel Virgatæ columnæ nomen fuit impositum. Affertur vero et de Toreumate in poculo dictum ῥάβδωσις, ex Josepho A. J. [12, 2.] Itidem Ῥαβδωτὸς κίων, Columna striata, Collocata et defixa in longitudinem, etc. sequendo expos. quam Eustratius dat verbali ῥάβδωσις. [Ῥαβδωτοὶ τροχοὶ Etym. M. p. 720, 42.] Sed ap. Aristot. [H. A. 4, 4] quædam concharum genera ῥαβδωτὰ Gaza vertit Pectinatim divisa. [Adde Oribas. p. 24 ed. Matth.] Sunt qui et Striata reddi posse existiment, aut etiam Virgata : ut Virg. Virgatis sagulis dixit, quibus quasi viæ quædam in virgarum modum deductæ sunt et sectæ. His autem opponit idem Aristot. quæ vocat Ἀρράβδωτα, Non divisa pectinatim, Non striata, virgata. [Aristeas Transl. leg. p. 110, 13 : Ἀναγλυφαῖς ῥαβδωταῖς. Diod. Sic. 3, 22, 46 : Ῥ. θύρας. Athen. 11, p. 484, C : Κώθωνα μονωτὸν ῥ. Hase.]

[Ῥάβεννα, ἡ, Ravenna, urbs Galliæ Cisalpinæ, de qua v. Strabo 5, p. 213 sqq. Gentile Ῥαβεννάτης et forma Italica Ῥαβεννήσιος ap. Steph. Byz. Idem aliam memorat nominis formam Ῥαύεννα, ἡ, ex Hermippo Berytio, quod Ῥαύεννα esse videtur, quam inter formam et Ῥάβεννα variant libri Strabonis. Porro Steph. Byz. ex Dionys. A. R. lib. 16 affert dictum καὶ πληθυντικῶς καὶ διὰ τοῦ η καὶ δι' ἑνὸς ν « ἀμφότεροι ἀπήντησαν ... περὶ τὴν καλουμένην Ῥαβηνόν, » ubi cod. Vratisl. τοῦ καλουμένου Ῥαβηνοῦ. Addendum his formis Ῥαβεννίς, ίδος, ἡ, Ager Ravennas, ap. Dion. Cass. 61, 17, ubi libri nonnulli simplici ν Ῥαβενίδι.]

[Ῥαβίνθιος, ὁ, Rhabinthius, nomen mensis Cretensis a d. 24 Maii ad d. 22 Junii. Conf. Car. Frid. Hermann. *Über gr. Monatskunde* p. 78. Hase.]

[Ῥαβόω vitiose pro ῥαιβόω, quod v.]

Ῥάγα [?], Vigor, Vis, Impetus, ἀκμή, βία, ὁρμή, Hesych. Est etiam [ut Hesych. addit] accus. a nom. ῥάξ, [sed α longo, ῥᾶγα].

[Ῥαγαδαστεῖαι, in Epiphanii Physiol. c. 13, vol. 2, p. 206, vitiose pro ῥαγάδα μαστεία. Boiss.]

[Ῥάγαι, αἱ, Rhagæ, urbs Mediæ, ap. Strab. 1, p. 60 (ubi Duridis memoratur opinio Græcam comminiscentis originem nominis, ὠνομάσθαι ὑπὸ σεισμῶν ῥαγείσης τῆς περὶ τὰς Κασπίους πύλας γῆς)· 11, p. 514, 524, 525, Diodor. 19, 44. Arrian. Anab. 3, 20, 2. Hinc Ῥάγαις pro Ῥάγοις restituendum in libro Tobit 4, 1. Numero singul. Ῥάγα, ἡ, ap. Isidor. Charac. p. 252, 253 ed. Mill. Et sic, nisi fallit scriptura, Steph. Byz. quoque, Ῥάγα, πόλις Μηδίας· τὸ ἐθνικὸν τῆς μὲν Ῥαγὸς (ab nominativo Ῥάξ) Ῥάγιος, τῆς δὲ Ῥάγας (cod. Vratisl. Ῥάγαι) Ῥαγηνός, ὡς Καρρηνὸς (a Κάρραι)· ἐκτισμένη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος· ἐκαλεῖτο δὲ Εὐρωπός· μετωνομάσθη δὲ καὶ Ἀρσάκη (corr. Ἀρσακία ex Strab. 11, p. 524) ἀπὸ Ἀρσάκου βασιλέως Πάρθων. (Apud Strab. hæc duo nomina tribuuntur urbi a Macedonibus in Media conditæ, de qua quod scribit ἡ πρὸς Ῥάγαις καὶ αὐτὴ Ῥάγεια, ... (var. lect. ῥαγία et ῥάγα ...) sic haud dubie est corrigendum καὶ αὐτὴ Ῥάγαι.) Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥάξ· ἀλλὰ ταύτης μὲν τὸ ἐθνικὸν Ῥάγιος, τῆς δὲ πόλεως Ῥαγηνός. Manifestum est superiora verba τὸ ἐθνικὸν τῆς μὲν ... Καρρηνὸς loco alieno esse illata, quod vidit Holsten. Nomen regionis est Ῥαγιανός, ή, όν : unde Ῥαγιανὴ Μηδία ap. Isid. Charac. p. 246, 252, ubi v. Miller. p. 267. Ceterum nomen scribitur oxytonum ap. Athen. 12, p. 513, F : Οἱ Πάρθων βασιλεῖς ἐαρίζουσιν ἐν Ῥαγαῖς. G. Dind.]

[Ῥαγαῖος. V. Ἐρραγαῖος.]

[Ῥάγανον, ῥάδιον. Θούριοι, Hesych. Supra, Θραῦρον ῥάγανον.]

Ῥαγάς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. [Jes. 7, 19 : Εἰς σπήλαια καὶ πᾶσαν ῥ. Nicarch. Anth. Pal. 11, 407. Diodor. 1, 39 : Αἴγυπτον ... ῥ. μεγάλας καὶ διηνεκεῖς ἔχειν. Geopon. 5, 2, 2; 5, 12, 2. Ancl. Greg. Naz. Carm. 4, 142 Dronk. : Ναυτίλε λυπρὴν ῥ. Jo. Chrys. t. 11, p. 120, F : Ἂν δὲ ῥ. τραχὺς ἐπέχουσαν τόπον συμβῇ γενέσθαι, τοῦτο πάντα καταλύει. Hase. De rimis ædificiorum Hesych. s. v. Ἀραρικός.] Diosc. 1, 95 : Πρός τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει [et Diosc. L. 1, 81. Αἱ ἐν τοῖς ποσὶ et αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδες Etym. M. p. 810, 27; 812, 4. Ἱματίου ῥ. Artemid. 4, 32; ἀγγοῦς Epiphan. vol. 1, p. 269, A.] Peculiariter autem Ῥαγάδας Medici vocant Ani fissuras : sic enim Scrib. Larg. p. 223, interpr.; Cels. autem, 6, 18, Ῥαγάδια vocat; quum nimirum in ano cutis exciditur : et Nicol. Alex., ut referunt VV. LL., ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse Ani ulcuscula oblonga, vocarique etiam Rimas, quibus ani musculus veluti proscissus sit, non aliter quam

labra quandoque et manus ex vehementi frigore. [Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 274 : Ῥ. ἐστι διαίρεσις τετυλωμένα ἔχουσα τὰ χείλη.] Dici vero etiam ῥάξεις a quibusdam vett., a Plin. Fissa. [Αἱ ἐν ταῖς πτέρναις ῥ. Hesych. s. v. Φώστιγγες.] Ῥαγὰς Hesych. exp. πήλυξ, ἢ σταφυλὶς, ῥωγάς. [Et vicissim Πῆλυξ, ῥαγάς. Ceterum conf. Ῥωγάς.]

Ῥαγδαῖος, αία, αῖον, Impetuosus, Vi perrumpens, ὀξὺς, ὁρμῆς μεστὸς, ἀθρόος, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, σκληρὸς Hesychio; ταχὺς, κεκινημένος, βίαιος Suidæ: qui dicit metaph. esse ab imbribus. [Ῥ. ὕδωρ Aristot. Meteor. 1, 12, Philostr. V. Apoll. 6, 16. Ῥ. ὑετὸς schol. Philostr. Her. p. 403 ed. Boiss. Ῥ. ὄμβρος ap. Plut. Mor. p. 898, A, Geopon. 7, 4, 1, Eust. p. 1598, 29. Ῥ. ἄνεμος ap. Phot. p. 480, 3, i. q. ὀξὺς καὶ πολύς.] Theophyl. Ep. 24 : Καὶ ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε. Plut. [Mor. p. 747, A] ῥαγδαῖον et σφοδρὸν conjungit. [Ib. p. 456, C : Φορβειᾷ ... τοῦ πνεύματος τὸ ῥ. ἐγκαθεῖρξε. Clem. Al. p. 185 : Ῥαγδαίου τοῦ ποτοῦ φερομένου.] De homine præcipiti et impetuoso dici apparet ex his locis quæ [Phot. p. 480, 22 et] Suid. affert : Antiphanes Ἀγροίκοις, Ῥαγδαῖος, ἄμαχος. Diphilus Πολυπράγμονι, Τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν [et ex Teleclide et Aristoph. fr. 37].

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, Impetuositas [Pollux 4, 22]: pro quo in VV. LL. perperam scriptum est ῥαγαδιότης.

[Ῥαγδαίως, Impetuose. Jo. Chrys. vol. 7, p. 46 : Οὔτε ὁ ὑετὸς, καίτοι ῥαγδαίως φερόμενος, οὔτε οἱ ποταμοὶ ... παρεσάλευσέν τι τῆς οἰκίας ἐκείνης. Seager. Theophyl. Simoc. Hist. p. 44, 14, de ventis : Εἰ καὶ ῥ. ἐπιφοιτήσωσι. Basil. t. 1, p. 1015, C : Βιαίως καὶ ῥ. Nemes. p. 273, 9 Matth. : Ἠρέμα καὶ μὴ ῥ. Hase. Compar. Ῥαγδαιοτέρως, Etym. M. p. 807, 28.]

Ῥάγδην, Abrupte. Plut. [Mor. p. 418, E] : Τὸ δὲ τοῖς δαίμοσι τούτοις, μονονουχὶ ῥάγδην λαμβάνοντας ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Ἐμπεδοκλέους, ἁμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτους ἐπιφέρειν, Abrupte ex Empedoclis versibus capientes.

[Ῥάγεια lectio suspecta. V. Ῥάγαι.]

[Ῥαγεύς. V. Ῥῆγος.]

[Ῥαγή, ἡ, Fissura, Rima, Scissura dicitur Hippocrati p. 233, 43 : Αὐτὸ δὲ τὸ θερμαινόμενον ἕλκει ἐς ἑωυτὸ αὖθις ἕτερον πνεῦμα ψυχρὸν διὰ τῆς ῥαγῆς, ἀφ' οὗ τρέφεται· ubi tamen Mss. ῥαπῆς habent. Eadem tamen exemplaria adscribunt margini ῥαπὴ, ἀκμὴ, βία, ὁρμὴ, quod videtur glossema esse, quum eam explicationem dictioni ῥάγα tribuat Hesychius. Sed ῥαγὴ idem quod ῥηγὴ significare videtur. Galenus vero in Exeg. (p. 554) ῥηγμῆσι, σχίσμασι, ῥήγμασι exponit. At ῥαγὴ in superiore Hippocratis loco mihi usurpari videtur pro Ruptura aut scissura, quam vi efficit spiritus quum erumpit. Illic enim scribitur, Τὸ δὲ πνεῦμα ῥήγνυσι καὶ ποιέει οἱ ὁδὸν αὐτὸ ἑωυτῷ, καὶ χωρέει ἔξω. Et paullo post, Ἔπειτα ῥήγνυσι τὸ πνεῦμα, καὶ ὁδὸν ποιέεται, καὶ χωρέει ἔξω ἐλισσόμενον. Eandem etiam viam qua efflatur spiritus ille, ibidem τομὴν vocat, in lignis Cæsuram aut sectionem. Atque etiam paullo post p. 236, 4, ῥαγὴν appellat, Rimam per quam spiritus ille erumpit. Καὶ χέδροπα, καὶ σῖτος, καὶ ἀκρόδρυα θερμαινόμενα πνεῦμα ἴσχει, καὶ ἔξω ἐξέρχεται ῥαγὴν ποιησάμενον. Et rursus, Καὶ ἢν νοτερὰ ἔῃ, πλέον τὸ πνεῦμα ἀφίησι, καὶ τὴν ῥαγὴν μείζω ποιέεται. Foes. Aret. p. 58.]

[Ῥαγηνός. V. Ῥάγαι.]

[Ῥαγοστράγγισος, ὁ, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 3, 42. Alii libri Ῥαγοστράγγισος. Significat hominem ὃς στραγγίζει ῥᾶγας, Qui acinos pressat, Torcularius. Hesych. : Στραγγίζει, πιέζει. Bast. Ep. crit. p. 265.]

[Ῥαγιανός. V. Ῥάγαι.]

Ῥαγίζω, ίσω, Acinos carpo. Theocr. 5, [113] : Αἱ δ' ἀλώπεκες τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, i. e. τοὺς ῥᾶγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτὰς, schol.

Ῥαγικός, ή, όν, q. d. Acinalis. Ῥαγικοὶ μίσχοι ap. Theophr. H. Pl. 3, [18, 2] Acinorum pediculi.

Ῥάγιον, τὸ, Acinus parvus. [Ῥ. σταφυλῆς Etym. M. p. 705, 52.] || Est etiam Phalangii species, ut Aetius Tetrab. 4, 1, 18, testatur, figura rotunda, colore vero nigra, acini uvæ nigræ similitudine : unde etiam appellationem accepit. [Theoph. Nonn. c. 270.] Ῥὼξ vero a Nicandro dicitur, ut inferius videbis.

Ῥαγοειδής, et (contr.) Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, Acini formam habens. [Ῥαγώδης καρπὸς στρύχνου Theophr. H. Pl. 7, 15, 4.] Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅτι, ut scribit Ruf. Eph. [p. 36 ed. Clinch.], ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorr. inde dictam vult, quod uvæ folliculo, a quo pediculus avulsus est, quam simillima sit; ut enim illum, ita et hanc tunicam parte sui anteriore leviter compressam esse, et in medio ad pupillam, perforatam. Hanc sic describit Cels. 7, 7 : Huic (κερατοειδεῖ) interior adjuncta est media parte, qua pupilla est, modico foramine concava, circa tenuis, ulterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς a Græcis nominatur. Pollux 2, [70] hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat; sed mendose, ut opinor. [Theoph. Nonn. c. 72; Suid. s. v. Κόρη. Routh. Galen. vol. 4, p. 380, 2; 6, p. 877, 4 sqq.; 14, p. 712, 2; 19, p. 358, 16. Leo phil. Consp. med. p. 147, 6 Ermerins. Est quam hodie vocamus *l'Uvée*, cujus pars est Iris. Conf. Jul. Sichel. *Mém. sur le Glaucôme*, ed. Bruxell. 1842, p. 147. Hase.]

Ῥαγόεις, εσσα, εν, Rimosus, Lacer. Nicand. [Th. 821] : Οὐδέ τί οἱ φλὸξ Σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος, ἄκρα τε γυίων. Schol. τὸ διερρωγός· διέρρηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ κατασβέννυσι.

Ῥαγολογέω, ήσω, Acinos lego; quo Theocr. schol. [5, 113] utitur, accus. ei jungens, ut videre potes in Ῥαγίζω. [Suid.]

[Ῥαγολογία, ἡ, Acinorum collectio. Suid. s. v. Ἐπιφυλλίδα.]

Ῥαγολόγος, ὁ, ἡ, Acinorum collector, epith. est echini in Anthol. [Pal. 6, 45], ut testatur Suid. [Jo. Climac. p. 189, 12 : Ὁ καλὸς ῥ. τὰς πεπείρους ῥᾶγας ἐσθίων. Hase.]

[Ῥαγόπους, ὁ, ἡ. Hesych. : Χειροπόδες, ῥαγοπόδες. Vide Ῥαγὰς et Χειρόπους. Etym. M. p. 810, 28.]

[Ῥάγος, τὸ, i. q. ῥάξ. Nicand. Alex. 184 : Γλεῦκος ... δαίνυνται ἐπὶ ῥαγέεσσι πεσοῦσαι. Sed conf. quæ s. v. Ῥάξ dicentur.]

[Ῥαγοστράγγισος. V. Ῥαγηστράγγισος.]

[Ῥαγόω, i. q. ῥακόω, Seco, Lacero. Ῥαγῶσαι per τεμεῖν exp. Suid. et Etym. M. p. 703, 3. Quod ῥαχῶσαι scribi volebat HSt. s. v. Ῥάχος.]

[Ῥαγώδης. V. Ῥαγοειδής.]

[Ῥάδα (?), τὰ ῥόδα· ὅθεν καὶ ῥαδινή, Phot. p. 480, 4.]

[Ῥαδαλός. V. Ῥοδανός.]

[Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ, Rhadamanthys, Jovis ex Europa filius, judex inferorum. Hom. Il. Ξ, 321, Od. H, 323; Pind. Ol. 2, 137, Pyth. 2, 133; Eur. Cycl. 272; Apollod. 3, 1, 2; Pausan. 7, 3, 7; 7, 8, 53. Hinc Ῥαδάμανθυς τοὺς τρόπους, ῥηθείη ἂν ἐπί τινος δικαίου, ut observat Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 23. Et Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, de quo Phot. et Suid. ὁ κατὰ χηνὸς ἢ κυνὸς ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἢ τινος ἄλλου τοιούτου· quocum conf. Hesych. et Zenob. Prov. 5, 81. Ῥαδαμάνθυος κρίσις, ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνῃ μαρτυρουμένων ap. Suid. et Diogenian. Prov. 7, 98.]

[Ῥαδαμέω. Ῥαδαμεῖ (?), βλαστάνει, Hesych.]

Ῥάδαμνος, Germen, Ramus tener. Vide Hesych. Ex Jobo c. 8, [16] affertur, Ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται. [Ib. 14, 7; 15, 32; 40, 17. Hesych. : Ῥάδαμνος, βλαστὸς ἁπαλὸς, κλάδος, ἄνθος, ὅρπηξ καὶ τὰ τοιαῦτα. Idem : Ῥάδαμον, καυλὸν, βλαστόν· quam formam metrum poscit ap. Nicandr. Alex. 92 : Καὶ δὲ σύ γ' ἢ μαλάχης ῥαδάμους ἢ φυλλάδα τήξας· ubi vulgo ῥαδάμνους. cod. Gotting. ῥαδάλους cum gl. κλάδους. Porro Suid. : Ῥάδαμνος, βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος. (Sic etiam Phot. p. 481, 6.) Ῥάδαμνός ἐστιν ὁ τοῖς φύλλοις κομῶν ἀκρέμων τοῦ δένδρου, καὶ σκιὰν ἐκτελῶν· παρὰ τὸ ῥᾳδίως δαμάζεσθαι ὑπὸ καύσωνος ἢ τινος ἄλλου αἰτίου ὡς ἁπαλὸς καὶ προέχων. [Anon. De cruce p. 73, A. Clem. Rom. Constt. Apostt. p. 75, 6 : Ὁ τὸ ἐκκοπὲν δένδρον εἰς ῥ. ἀναθάλλων. Hase. || Ῥόδαμνος, Germen, Ramus, Hesych.]

[Ῥαδαμνώδης, ὁ, ἡ, Germini s. ramo similis. Schol. Nicandri Th. 545.]

[Ῥάδαμος. V. Ῥάδαμνος.]

[Ῥαδανάομαι. Hesych. : Ῥαδανᾶται, πλανᾶται. Et infra, Ῥανᾶται, πλ.]

[Ῥαδάνη. V. Ῥοδάνη.]

[Ῥαδανίζω.] Ῥαδανίζεται Hesych. exp. τινάσσεται, Concutitur, Quassatur. [Activ. Ῥαδανίζειν per τινάσσεσθαι exp. Zonar. p. 1607, cui Etym. M. p. 702, 9, addit καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι σ' Ἰλιάδος. Ὧρος. Eustath. p. 1165, 22, ubi de adj. ῥαδαλὸς agit : Ὅθεν φασὶ καὶ ἐπὶ γυναικῶν ῥαδανίζειν τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην. Quo significatu idem alibi ῥοδανίζειν in dialecto vulgari dictum memorat. V. Ῥοδάνη.]

[Ῥαδανός, ή, όν.] Ῥαδανόν, i. q. ῥαδινόν, teste Hesychio, [ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως δονεῖσθαι].

[Ῥαδανουσία, ἡ, Rhadanusia, urbs Massiliæ. Adj. gentile Ῥαδανουσιεύς, Steph. Byz., ubi Ῥαδανούσιος corrigendum. Infra ap. eund. Ῥοδανουσία, cum adj. gentili recte scripto Ῥοδανούσιος et femin. Ῥοδανουσία. Quæ verior scriptura videtur, ut ex Scymni Periegesi 208 colligitur, Ῥοδανουσίαν τε, Ῥοδανὸς ἣν μέγας ποταμὸς παραρρεῖ.]

[Ῥαδίς (?), τὸ ἀμφοτέρως ἐγκεκλιμένον, Hesych. Ubi ἀμφοτέρωσε κεκλιμένον corrigit Lobeck. Paral. p. 156.]

[Ῥαδανῶροι scriptura vitiosa. V. Ῥαφανουρός.]

[Ῥαδηνός· ἀπὸ τόπου τινὸς, Suid., ubi duo libri ῥαδινός : quod convellitur Herodiani notatione Epimer. p. 174 : Ῥαδηνός· ὁ ἀπὸ τῆς Ῥάδης· ῥαδινὸς δὲ ὁ λεπτὸς, ἰῶτα.]

[Ῥᾴδια, τά.] Ῥαδίαι, Calceamenti quoddam genus, s. Sandalii, Hesych. Quidam ita dictum tradunt, quod facile induerentur. [Apud Hesych. : Ῥαδίαι, ὑπόδημα ποιόν· οἱ δὲ σανδάλιον, et infra, Ῥαΐδια, σανδάλια· οἱ δὲ ὑποδήματα γυναικεῖα. Phot. p. 480, 5 : Ῥάδια, ὑπόδημα ποιόν. Apud Pollux. 7, 94 : Ῥᾴδια (edd. vet. ῥαΐδια) δὲ ποικίλον καὶ πολυέλικτον ὑπόδημα· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων τε καὶ Φερεκράτης. Idem haud dubie est Ῥαΐδια, ὑποδήματα γυναικεῖα ap. Theognost. Can. p. 24, 1, et omisso γυναικεῖα ap. Choerob. ibid. p. 256, 21.]

[Ῥᾳδιέστερος. V. Ῥᾴδιος.]

Ῥαδινάκη, ἡ, vocatum fuit a Persis Oleum, Herodoto teste 6, [119].

[Ῥαδινή, ἡ, Rhadina, n. pr. mulieris. Stesich. ap. Strab. 8, p. 347, quod Ῥαδίνη potius scribendum, quo accentu legitur ap. Pausan. 7, 5, 13. || Nomen masculinum Ῥάδινος, ὁ, legitur in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 382, qui ὀξυτόνως scripsit Ῥαδινὸς Ῥαδινοῦ.]

[Ῥαδίνης scriptura vitiosa. V. Ῥαθίνης.]

Ῥαδινός, ή, όν, [Forma Æol. Βραδινός], Gracilis, Tenuis [Per λεπτὸς, ἰσχνὸς, εὐκίνητος, ἁπαλὸς, εὐδιάσειστος exp. Hesych. aliique gramm. Per κοῦφος, ἐλαφρὸς Etym. M. p. 702, 15, ubi ab ῥέω ῥαδηνὸν ῥαδινὸς derivatur], ut ῥαδινὰ σώματα ap. Xen. [Rep. Lac. 2, 6], quibus opp. ea quæ διαπλατύνεται τῷ σίτῳ. [Plut. Mor. p. 723, D : Ῥαδινὸν ὄντα τῷ μήκει τοῦ σώματος.] Apud Theocr. itidem [11, 45] ῥαδινὰς vocantem κυπαρίσσους, schol. ῥαδινὸν significare ait τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν : quum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα ap. Nicandr. Ther. [544] exponatur ῥαδαμνώδης, i. e. κλαδώδης. [Sappho fr. 34 : Ὄρπακι βραδινῷ. Theogn. 5 : Φοίνικος ῥαδινῆς. Anacr. ap. schol. Pind. Ol. 7, 5 : Ῥ. μηρούς. Ῥ. αὐχὴν Aretæus p. 36, 46. Ῥ. τράχηλος Philodem. Anth. Pal. 5, 132. Ῥ. Μελίτη Agath. ib. 282 (ut ῥ. παῖς ap. Theocr. 10, 24). De ore tenero Nicias ib. 7, 200 : Ἀπὸ ῥαδινῶν φθόγγον ἱεὶς στομάτων.] || Ῥαδινός, Agilis, Celer, Mobilis; Anacr. enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur [ab schol. Apoll. Rh. 3, 106] Celeres equos. Apud Æsch. Pr. [408] ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν redditur Ab oculis mobilibus. [Schol. εὐκινήτων, ἁπαλῶν, παρθενικῶν.] || Ῥαδινός, Mollis : ut πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiod. Pedes Veneris [Th. 195] : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 26 : Ῥ. πόδας· τοὺς ὀρθοὺς καὶ ἁπαλοὺς καὶ εὖ πεφυκότας. Dea ipsa βραδινὰ Ἀφροδίτα in fragm. Sapph. ap. Hephæst. p. 60. Ῥ. χεὶρ Apoll. Rh. 3, 106, ubi per τρυφερῆς exp. schol.] Huic autem signif. affinis ea est, qua ponitur pro Imbecilli s. Debili : ut in quodam l. [Synesii p. 76, C], quem Suidas affert, ῥαδινὴ et καρτερὰ [καψελὴ] inter se opponuntur. Ῥαδινοὺς ἄκοντας Stesichorus appellasse fertur [ab schol. Apoll. Rh. 3, 106] Stridula jacula : sicut ῥαδινὴ μάστιξ [immo ἱμάσθλη] ap. Hom. [Il. Ψ, 583] exp. a quibusdam λιγυρά. Ibycus autem [ap. schol. Apoll. Rh. l. c.] ῥαδινοὺς κίονας Excelsas columnas. [Ach. Tat. Leuc. 1, 15, de hedera : Περιπλεκομένη ῥαδινῇ τῇ κόμῃ. Id. ib. 3, 21 : Δέρμα προβάτου ὡς ὅτι ῥαδινώτατον. Interpr., Quam subtilissimum. Hase.] Sed videndum quomodo omnes hæ signiff. huic etymo convenire possint, ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι. [Recte Bergk. ad Anacr. p. 243 monet diversas quas grammatici huic vocabulo tribuant significationes ad unam omnes redire Teretis notionem, quod in magna pulcritudinis parte, ut hodie, ita antiquitus positum esse constet. Vix tamen convenit huic signif. Anytæ locus Anth. Pal. 7, 215 : Κεῖμαι δὲ ῥαδινὰν τάνδε παρ' ἠϊόνα, quod Reisk. utcumque explicat (*ripam facile percellendam*), alii aliter correxerunt. Κραναὰν Meinek. Delect. Anthol. p. 98.]

Ῥάδιξ, ικος, ὁ, Ramus. [Etym. M. p. 702, 11 : Ῥάδικα, ῥάβδον, βακτηρίαν· ἐπειδὴ τὰ βοτὰ ταύτῃ ἐλαύνεται. Ἢ βάτος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῇ βαίνειν. Νικ. ἐν Θηρ.] Nicand. Th. [378] : Ὀρσοτύπαιο [ὀρσοτύπου, οἷα] βατήρα κόρθυντας ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο. [Ib. 533 : Ἑρπύλλου περὶ ῥάδικας. Alex. 57 (ubi per ῥάβδον exp. schol.), 331. Diodor. 2, 53, de palmis arboribus : Τὰ τῶν φοινίκων στελέχη ... ἀκρόκομα ὄντα, διαφόρους ἔχει τὰς ἀπὸ τῆς κόμης διαθέσεις· τὰ μὲν γὰρ πάντη τοὺς ῥάδικας ἔχει περικεχυμένους· quas ῥάβδους φοίνικος dicit Theophr. Vitiose, ut videtur, ap. Hesych. : Ῥακίδες, ὀρόδαμνοι, κλάδοι, quemadmodum in Nic. Th. 533 edd. vet. ῥακίδας pro ῥάδικας. || *Radix* ap. Varron. falsa lectio pro ῥάπυς. V. Ῥαφανίς.]

[Ῥᾳδιολόγος, ὁ, ἡ, Enunciator, Garrulus. Synes. De prov. p. 65, 27, ex conj. Krabing., ubi ed. Petav. p. 129, A, θειολόγους. Hase.]

Ῥᾴδιος, ία, ιον [et ὁ, ἡ, ap. Eur. Med. 1375 : Ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί, quod ῥᾴδιαι scribi poterat, ut διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι ap. eund. Melanipp. fr. 16. Eadem dubitatio de loco Theocr. 17, 44, ubi vulgo ῥηΐδιαι δὲ γυναί, libri autem plures ῥηΐδιοι], Facilis. Pro quo ῥᾴδιος dicitur poetice [ap. Epicos et Iones] Ῥηΐδιος : quodsi ex hoc manasse existimetur illud, dicendum fuerit η versum esse in α, atque adeo ι, quod ei subscribi videmus, esse illud quod ipsi η erat ascriptum. Hoc autem ῥηΐδιος quidam ex adv. Ῥέα deduxerunt, (quod sc. originem habeat a verbo ῥέω, quoniam quæ factu facilia sunt, veluti fluere videntur,) ut ex ῥέα primum for.matum sit ῥεΐδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η. [Apollon. in Bekk. Anecd. p. 567, 2 : Παρὰ τὸ ῥέα ἦν τὸ ῥεΐδιος, ὃ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐγένετο ῥηΐδιος, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίρρημα ῥηϊδίως ..., ἀφ' οὗ ἔπιπτεν ἐκ μεταθέσεως τοῦ η εἰς τὸ α ῥαΐδιος καὶ ῥαϊδίως, ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ ῥᾳδίως. Compar. et superl. formæ usitatæ sunt Ῥᾴων et Ῥᾷστος. Ῥᾳδιώτερος ex uno novimus Hyperide memoratum a Polluce 5, 107, cui tamen ῥᾳδιέστερος restituendum, quod ex Hyperide affert Athen. 10, p. 424, D, propter hanc ipsam terminationem in έστερος. Unde HSt. in Indice :] « Ῥᾳδιέστερος pro ῥᾴων, Facilior : ea forma qua αἰδοιέστερος et ἀφθονέστερος, atque alia. » [Eadem forma utuntur Aristot. Probl. 2, 42, Polyb. 11, 1, 1; 16, 20, 4.] Invenitur autem etiam compar. Ῥηΐτερος, Facilior : et superl. Ῥήϊστος, Facillimus. [Utriusque formæ et superlativi ῥηΐτατος exx. Homerica v. infra. Dor. Ῥᾴιστος est ap. Theocr. 11, 7. Forma contr. Ῥήτερος est ap. Theogn. 1370, et restituta ab Lachmanno ib. 577 pro ῥήϊον. Et Dor. Ῥάτερος Pind. Ol. 8, 78. Recentior comparativi forma est quam reprehendit Phrynich. p. 402 ed. Lob. : Ῥᾳότερον μὴ λέγε, ἀλλὰ ῥᾷον· συγκριτικὸν γὰρ συγκριτικοῦ οὐκ ἔστιν, οἷον εἴ τις λέγοι κρεισσότερον. Legitur apud Themist. Or. 15, p. 192, A, cui tamen πρᾳότερον haud dubie restituendum. Poetis tribuere videtur Eust. p. 215, 7. Recte hæc forma haberet, si positivus exstaret ῥᾷος, quem grammatici nonnulli finxerunt, ut Etym. M. p. 92, 42, et qui adv. ῥᾴως posuit Suidas : qui nihil præsidii habet a locis pluribus male intellectis, ubi neutrum ῥᾷον non positivi, sed comparativi gradus esse ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 403 : quibus adde quæ s. v. Ῥάος dicentur et de formula οὐ ῥᾷον dixit Bernh. ad Dionys. P. p. 963. Idem Lobeckius notavit frequens librariorum peccatum ῥᾴδιον pro ῥᾷον scribentium. Tres adjectivi gradus accurate distinguit Tim. Lex. Plat. p. 227. G. D.] Nec defuerunt et qui ῥᾴδιος a nomine Ῥᾷος deduxe-

rint. Verum si a ῥᾷος esset, non debuisset mutare α in η, ut inquit auctor Etymologici, rationem quandam afferens. Videmur vero ei deductioni posse opponere et illam scripturam, cum ι sc. sub α. At Eust. non sat diligenter, meo quidem judicio, hæc examinans, a ῥᾷον fieri dicit non solum Ῥᾴων et Ῥηΐδιον et Ῥᾴδιον, sed etiam Ῥᾴιστον, superlative. Unde autem dicemus esse ῥᾷον et quomodo formatum? De hoc certe nihildum apud grammaticos legi : sed divino (quo enim interim hic nisi ad divinationem confugiam?) ex ῥεῖα factum esse ῥᾴιον, ex quo ῥᾷον : aut certe ῥᾴιον nomen, unde adverbium ῥᾴιον, ex quo ῥᾷον. Utut sit, subscribendum esse ι ipsi α in comparativo isto, probare videtur verbum ῥαΐζω : s. potius ῥᾴιστα pro ῥᾷστα, quod ap. Theocr. legitur, ut suo docebo loco. Sed cur ego in istis tam spinosis quæstionibus diutius quam officii mei sit, immoror?

|| Ῥᾴδιος, Facilis : utrisque scriptoribus usitatum, licet ῥηΐδιος, frequentius illo sit poetis, quibus etiam peculiare est. [Hom. Il. M, 54 : Οὔτε περῆσαι ῥηϊδίη (τάφρος)· Υ, 265 : Οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν … δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι· Od. A, 146 : Ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, i. e. expeditum, perspicuum. Soph. Aj. 1350 : Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον. Eurip. Hipp. 1117 : Ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται … καὶ ῥᾴδια· Iph. T. 788 : Ῥᾳδίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με. Et alii quivis.] Theocr. initio Cyclopis : Εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι, Non facile est invenire. Sic Xen. : Οὐ πάνυγε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν et [Mem. 3, 11, 16] : Ῥᾴδιόν ἐστι σχολάσαι. Dem. Phil. 2 [p. 66, 21] : Ῥᾴδιον, καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι· Olynth. 1, dicit aliquid ῥᾴδιον esse, et παντός [p. 13, 27] : Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. Sic Aristot., sed postponens ῥᾴδιον, Eth. 2, 8 : Οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν ὀργισθῆναι, παντός, καὶ ῥᾴδιον. Dem. ῥᾴδιον et εὔπορον pro eod. dixit : Isocr. autem [p. 76, C] ἁπλοῦν et ῥᾴδιον λόγον copulavit : idem [p. 132, B] ῥᾳδίαν et χαλεπὴν τὴν τῶν σωμάτων τροφὴν inter se opposuit. [Dio Chr. p. 251, A : Μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλ' ἀνασκολοπισθῆναι. Hase.] Affertur porro ῥᾴδιος et fem. gen. ex Eur. ῥᾴδιος ἀπαλλαγή. [De quo v. supra.] || Proclivis ad aliquid. Synes. Ep. 57 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ. [Alciphro 1, 6 : Ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμὼ καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος· quod Bergl. exp. *Oculis levis et inconstans*, Arnaldus in ῥαδινὸς mutari volebat.]

|| Compar. Ῥᾴων, de quo dixi supra, Facilior. Bud. ap. Dem. ῥᾷον vertit etiam Expeditius, in Or. πρὸς Τιμόθεον. [Id. p. 11, 21 : Πολὺ ῥᾷον καὶ ταπεινοτέρῳ νῦν ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ.] || Ex Eodem affert ῥᾴων pro Eo qui jam melius habet, s. commodius valet, aut etiam hilarior factus est [p. 1118, 27] : Καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Et ex Synesio : Ἀλλ' ἔστι σοι παρ' ἡμᾶς ἐλθόντι, σὺν Θεῷ, ῥᾴονι γενέσθαι, pro Superiore uti valetudine. Item ex Ep. Basilii ad Eust., de animo dictum : Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ῥᾴων γέγονα τοῖς γράμμασι, καὶ οὐκ ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰμὶ γνώμης, Jam melius sentire de Dei providentia cœpi, Resipiscere cœpi ab errore. In VV. LL. ῥᾴων ἐγένετο, Convaluit. [Parthen. 5, p. 12 : Ῥᾴων ἤδη γέγονεν.] A Suida ῥᾴων exp. εὐθυμότερος, item ἀπήμων. [Ῥάσσων, ut θάσσων, Etym. M. p. 158, 15, ῥᾶστον, τὸ εὐχερές, quocum ἆσσον comparat.] Et adv. Ῥᾷον, Facilius, ut in proverb. ap. Suid. : Ῥᾷόν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους, ubi suspicor deesse particulam ἄν. Idem habet adv. Ῥᾳόνως et Ῥᾴως : sed exp. εὐκόλως, quod est Facile, non Facilius : sicut et nomen ῥᾴονος exp. εὐκόλου. [Formæ ῥᾴως exempla nulla esse supra monitum. Alterius duo exx. attulit Lobeck. ad Phryn. p. 403, ex Nicet. Chon. Hist. 7, 1, p. 114, C : Ὁ βασιλεὺς τὸ δεινὸν τοῦτο ῥᾳόνως ἰάσατο· et 8, 2, p. 133, A : Ῥᾳόνως ἐκπερατῶν.] Eust. affert etiam Ῥᾴτερον, tanquam usitatum poetis [De hoc supra dictum], sicut et Ῥηΐτερον, de quo postea dicetur. Sed non addit, an ut nomen, an ut adverbium afferat : ac certe pro utroque pariter accipere possumus. [Adv. Ῥηϊτέρως Hippocr. p. 588, 23 ; 601, 10.] Superl. Ῥᾷστος. [Eur. Hipp. 1047 : Ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ. Soph. Ph. 1395 : Ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι. Demosth. p. 1432, 22 : Τὸ ῥ. ἁπάντων. Ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου Dionys. De comp. verb. c. 25, p. 211, 15. Ἐκ τοῦ ῥᾴστου id. ib. p. 210, 7, et A. R. 3, 72 ; 9, 30, Plut. V. Fab. Max. c. 11, Lucian. Merc. cond. c. 6. Σὺν τῷ ῥᾴστῳ Menno Exc. c. 11, p. 20.] Item Ῥᾴιστος pro ῥᾷστος. Unde Ῥᾴιστα ap. Theocr. 11, [7] : Οὕτω γοῦν ῥᾴιστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν. [Ῥᾴιστον (codex ῥαιστόν), ὑπερθετικόν, Hesych.]

|| Poetice Ῥηΐδιος pro ῥᾴδιος, de quo ῥηΐδιος lege quæ dixi supra in Ῥᾴδιος. Hesiod. [Op. 453] : Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν· unde fem. Ῥηϊδίη. [Ῥηϊδίαι etiam in carmine Dorico Theocr. 17, 44. Quod ῥαϊδίαι scribendum videtur, ut ῥᾴιστα, non ῥῄιστα legitur 11, 7. G. D.] Adv. Ῥηϊδίως, Facile. [V. infra Ῥᾳδίως.] At vero Ῥηΐτερος et Ῥήϊστος pro ῥᾴτερος et ῥᾷστος, sed pro illo ῥᾴτερος in soluta oratione dicitur ῥᾴων. Vult autem Eust. [p. 1509, 43] a ῥᾷον fieri ῥήϊστον, sicut ῥήϊον, cujus usus nullum profert exemplum, atque adeo ῥηΐδιον, de quo ejus loco disserui et supra. Est porro Ῥηΐτερος, Facilior. Quem comparativum Hom. cum infin. junxit, Il. Ω, [243] : Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν, ubi, sequendo Eust., possumus resolvere ἐναιρέμεν in pass. ἐναιρεῖσθαι : ut sit pro ῥᾳόνως φονεύεσθαι : vel ῥᾳόνως εἰς τὸ φονεύειν ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ἡμῖν. Sed idem tamen videtur in hoc versu, Il. Σ, [258] : Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, voluisse potius resolvi πολεμίζειν per passivum : quippe qui ῥηΐτεροι πολεμίζειν exponat εὐπολεμητότεροι. Possumus alioqui hic itidem dicere ῥηΐτεροι ἡμῖν εἰς τὸ πολεμίζειν αὐτοῖς. [Superl. Od. T, 577 : Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιόν.] Quod autem attinet ad superlativum ῥήϊστος, significat quidem Facillimus : unde adv. Ῥήϊστα, Facillime, sed ῥηΐστη βιοτὴ ap. Hom. [Od. Δ, 565] exp. ἡ μετὰ ῥᾳστώνης : ut simile sit ei quod legitur ap. Eund., θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

|| Est itidem poeticum Ῥέα (de quo lege quæ dixi supra, quum de ῥᾴδιος agere cœpi) pro Facile. Dicitur autem et Ῥεῖα, et quidem frequentissime. Hesiod. initio Ergon utroque usus est eod. in versu : Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. At in versibus duobus proxime sequentibus utitur illo ῥεῖα. Sed quod ad illum attinet in quo et ῥεῖα et ῥέα legitur, crediderim potius utrobique scr. esse ῥέα, hoc modo, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει. Nam legendo ῥεῖα, non video quomodo stare possit versus ; at si scribatur ῥέα [quod nunc restitutum ex Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 562], nihil vetabit, ut opinor, quin dicamus ita elidi ε, ut in χρυσέῳ, initio Il. : Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· ac tunc merito α longum ex brevi fiet, propter crasin. Sic certe Il. Υ, [101] leg. censeo, Εἰ δὲ θεός περ Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα Νικήσει, non autem ῥεῖα· licet mea quoque edit. hanc, non illam scripturam habeat, utpote in qua non ausus sim, absque alicujus exemplaris auctoritate, a superioribus discedere. [Utraque forma sæpius usus est Hom., ut Il. E, 304 : Ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος. Et monosyllabo M, 381 : Οὐδέ κέ μιν ῥέα χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ· N, 144 : Ῥέα διελεύσεσθαι. Altera Il. Z, 138. Et Od. Δ, 805 : Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. Simonid. ap. Stob. Ecl. eth. 2, 1, 10, et ap. Plut. Mor. p. 870, B.]

|| Ῥᾳδίως, [epice et Ion. Ῥηϊδίως,] Facile : ut ῥᾳδίως ποιεῖν τι, Facile aliquid facere. [Hom. Il. Δ, 390 : Ἐνίκα ῥηϊδίως, et alibi non raro. Hesiod. Op. 43, 215. Herodot. 9, 2. Ῥᾳδίως semel ap. Æschyl. (fr. 182), bis ap. Soph. (OEd. T. 725, OEd. C. 1535), sæpe ap. Eurip. et alios quoslibet.] Apud Plat. autem Rep. 1, [p. 329, E] : Ῥ. τὸ γῆρας φέρειν, Facile ferre senectutem, i. e. Moderate, Patienter. Cic. autem, idem exprimere volens, dixit in Catone, Tolerabilem senectutem tibi videri. || Apud eund. Plat. necnon ap. Dem. ῥᾳδίως reddendum potius Temere. [Plato Apol. p. 24, C : Ῥ. εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους· Leg. 11, p. 917, B : Θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥ.] || Facile, i. e. Admodum, inquit Bud., afferens ex Isæo p. 66 [72, 38] : Ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον· et sic identidem eum uti inquit. [Οὐ ῥ., ut ap. Latinos *non facile*, Plut. Mor. p. 62, F : Οὐδείς ἐστι ῥ. πλούσιος οὐδὲ βασιλεὺς οἷος εἰπεῖν … Vit. Lycurg. c. 31 : Τοῦτο οὐ ῥ. ἑτέρῳ τινὶ πλὴν Εὐριπίδῃ συμπεσεῖν, et alibi. V. Wyttenb. vol. 6, p. 327.] || In VV. LL. ῥᾳδίως ἔχω, pro Bona sum valetudine ; sed absque testimonio. At de ῥᾷον ἔχω, suo

dicetur loco. || Ῥᾷστα, Facillime. [Æsch. Prom. 104 : Τὴν πεπρωμένην … αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα. Soph. OEd. T. 983 : Ῥ. τὸν βίον φέρει. Eur. Hel. 261 : Ὡς ῥ. τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.] In Axiocho, qui Platoni falso ascribitur, [init.] : Ὅπως ἂν ῥᾷστα ὁμοῦ γενοίμεθα. [Ion. Ῥήϊστα Timo Phlias. fr. 41. || « Ῥᾳδιώτατα adverb. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 135. » Boiss.]

[Ῥάδιος, ὁ, Rhadius, Nelei ex Chloride filius. Apoll. 1, 9, 9.]

Ῥᾳδιουργέω, [Facile ago. Lucian. Hermot. c. 71 : Οἷα πολλὰ ἐκείνη ἡ θεὸς ῥᾳδιουργεῖ, μεγαλόδωρος οὖσα.] Facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo, etc. sequendo expositiones quæ mox nominibus dabuntur. Exemplum autem habes in l. Plut. quem profero in Ῥᾳδιουργός. [Hesych. : Ῥαδιουργεῖ, ῥᾳδίως ποιεῖ, κακοποιεῖ, δεινοποιεῖ.] Sed significat etiam Mala fide in re aliqua versari, Mala fide agere. [Dionys. A. R. 1, 78 : Οὐκ εἰς μακρὰν ῥᾳδιουργῶν φανήσεται. Plut. Mor. p. 829, C, de fœneratoribus qui τοσοῦτον γράφουσιν, ἔλαττον δόντες· V. Demosth. c. 14.] Unde et pro Testamentum supponere, ap. Plutarch. Bud. || Idem ῥᾳδιουργεῖν e Xen. affert pro Negligere, Cessare, Sine intentione et cura vivere, Segniter negotia obire, ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant : ut in OEc. [20, 17] : Ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας, et δύναμαι ῥᾳδιουργεῖν. Quinetiam pass. Ῥᾳδιουργεῖσθαι, ex Rep. Lac. [5, 2] pro Cessare supino otio, et prorsus remissum esse, [secundum librorum scripturam, Γνοὺς ἐν τούτοις πλεῖστους ῥᾳδιουργεῖσθαι. Sed recte L. Dindorfius correxit πλεῖστα, ut delenda sit significatio illa. G. D.]. Vide Comm. p. 428. [Philostr. p. 783 : Οὐ διὰ πλῆθος αὐτῶν ῥᾳδιουργοῦσα τὴν ἀλήθειαν, Negligens.]

Ῥᾳδιούργημα, τὸ, Facinus ad quod perpetrandum aliquis facile prorupit ; aut simpliciter Facinus, Scelus, Flagitium. A Bud. exp. etiam Veteratorium facinus : quam expos. optime convenire existimo huic Luciani loco [De calumn. c. 20] : Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἥ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα. At Melanchthon ibi vertit, Innumeræ imposturæ ac malitiosæ cautiones. [Euseb. Pr. ev. p. 220, C. Greg. Nyss. t. 3, p. 210, C : Τὸ τοιουτότροπον ῥ. Phot. Epist. p. 279, 38 : Εὐφώρατον τὸ ῥ. Hase. Plut. V. Pyrrhi c. 6 : Λύσας τὴν ἐπιστολὴν … τὸ ῥ. τοῦ Λυσιμάχου συνεῖδεν· Mor. p. 860, D : Ἀσεβήματος καὶ ῥ. Eustath. Opusc. p. 313, 40.]

Ῥᾳδιουργία, ἡ, Scelus ad quod patrandum facile quis prorupit, a projecta quadam audacia profectum. Exp. alioqui et simpliciter Scelus, Flagitium, Facinus. Item Facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur [Polyb. 12, 10, 5 : Τῇ τῶν οἰκετῶν ῥ.] : unde ῥᾳδιουργία Plutarcho Testamenti suppositio, s. adulteratio : ut ῥᾳδιουργός, Testamenti adulterator. [Plut. V. Caton. c. 16 : Δευτέρῳ δέ τινι ῥᾳδιουργίας προὔθηκε κρίσιν. Cum ἐπιορκία conjunctum V. Cicer. c. 29.] Exp. et Fallacia : atque ita vet. Interpres Act. 13, [10], Erasm. Versutia. Sed Beza Maleficentia. [Pap. Gr. ap. Peyron. part. 1, p. 36, 3 : Κακοτρόπως καὶ ἐπὶ ῥᾳδιουργίᾳ, Perverse ac dolo malo. De fraude circa titulos librorum Galen. vol. 16, p. 5, 7 : Ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἤρξατο γίγνεσθαι ῥ. Hase.] Apud Plut. autem pro Temeritas.

|| Ῥᾳδιουργία, Quum quid facile fit et sine negotio, Bud. e Xen. In VV. LL. Facilitas vivendi, Desidia, Incuria, Mollities [Xen. Ages. 11, 6 : Τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥ., ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν] : quibus subjungitur hic Xen. locus [Mem. 2, 1, 20] : Αἱ μὲν γὰρ ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί. [Cyrop. 1, 6, 34 : Ἵνα μὴ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥ. προσγιγνομένης ἀμέτρως αὐτῇ χρῶνται.] Vide quæ dicam in Ῥᾴθυμος huc pertinentia. [Phot. et Suidas (s. v. Ῥᾳδιουργός) : Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει (ῥᾳδιουργία).]

[Ῥᾳδιουργικός, ἡ, όν, i. q. ῥᾳδιουργός. Adv. Ῥᾳδιουργικῶς, cujus compar. ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 17, B : Οὐκ ἀναρπανδόν, ῥᾳδιουργικώτερον δέ πως καὶ δολερώτερον. G. Dind.]

Ῥᾳδιουργός, ὁ, ἡ, Qui facile ad patrandum scelus aliquod prorumpit, quales οἱ ῥᾳδίως ἀποκτιννύντες ap. Plat., Qui facile ad scelus quodlibet patrandum impellitur, et velut propenso ac proclivi est animo ad patranda scelera, Qui projecta est ad quodvis facinus s. flagitium audacia, Facinorosus, Sceleratus. [Polyb. 4, 29, 4 : Τὸ τῶν ῥ. καὶ κλεπτῶν φῦλον.] A Polluce col. 129 [3, 134] ei adjunguntur θερμουργὸς et ἰταμός. Plut. [Mor. p. 602, A] : Ἀκούσας δ' ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι, Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς ; Interdum vero ῥᾳδιουργὸς redditur Veterator, Versipellis. Diciturque generaliter etiam de Eo qui mala fide in re aliqua versatur : unde et pro Adulteratore testamenti, quem Cic. Testamentarium appellat. Bud. [Arrian. 2, 5, 5 : Ῥᾳδιουργότερον ἐγγεγράφθαι ἔφασαν τῷ Ἀσσυρίῳ ὀνόματι, Molliore quodam lascivioreque Assyrio vocabulo expressum ajebant. Ubi est comparativus adverbii ῥᾳδιουργῶς. Hesych. : Ῥ., πλαστογράφος, ἢ ταχυγράφος, πονηρός, μηχανουργός, πολυμήχανος. Phot. et Suid. : Ῥ., πλαστογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς.]

[Ῥᾳδιουργῶς, Veteratorie, Mala fide. Epiphan. t. 2, p. 87, C : Ῥ. καὶ δολίως. Hase.]

[Ῥᾳδίως. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥαδιώτερος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥαδοκλῆς, έους, ὁ, Rhadocles, n. pr. viri in inscr. Astypal. ap. Boeckh. vol. 2, p. 384.]

[Ῥαζέω. V. Ῥάζω.]

[Ῥαζῆς, τοῦ Ῥαζῆ, medicus Arabs. Παρὰ τοῦ σοφοῦ Ῥαζῆ, Græcus interpres libri Rhazis De peste p. 243. Boiss. Plerumque *Rhasis* dicitur : v. Fabric. Bibl. Gr. vol. 13, p. 46, 383.]

Ῥάζω, i. q. paulo post sequens ῥαίνω, et ab eadem origine, ut ibi dicetur, Aspergo, Inspergo, Perfundo : unde ῥάσσατε ap. Hom. [Od. Υ, 150], quod exp. ῥάνατε. [V. Eustath. p. 1231, 12 ; 1887, 38.] Ab hujus passiva voce Ῥάζομαι, est Ἐρράδατο ap. Eund. [Il. M, 431] pro ἐρράσατο, Aspersi erant, Perfusi erant. At vero Ῥάζω contractum, est Latro, Allatro : quod etiam Ῥαζέω dicitur. Et Suidas quidem ita, [infinitivos ponens ῥαζεῖν καὶ ῥυζεῖν, qui ap. Phot. p. 481, 13, recte scripti sunt ῥάζειν καὶ ῥύζειν, subjecto Hermippi versu, Ῥυζῶν (ῥύζων codex Photii) ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους. Conf. Ῥυζέω. Et sic Hesych. quoque, Ῥάζειν, τρώγειν, κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν μιμητικῶς ἐπὶ τοῦ ἤχου. Addunt autem Phot. et Suid., ἀπὸ τούτου δ' ἐπὶ τοὺς παραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη, additis Cratini ex Deliadibus exemplis, « Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι (ῥαζῶσι Suid.) τὸν λοιπὸν χρόνον » et « Ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν, ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπέπαρδε. »] At Eust. [p. 1792, 22] Ῥοΐζω [vitiose pro ῥύζω] pro hac ipsa signif. habet, necnon Ῥάζω barytone. Quod autem ad metaph. signif. attinet, quam his verbis tribuunt, sciendum est eam convenire cum illa quam habet verbum Allatro ap. Liv., et alios quosdam.

[Ῥαθαγέω. HSt. s. v. Ῥάθαγος :] Fecerunt autem poetæ ab hoc suo nomine et verb. Ῥαθαγέω, pro Sonitum edo s. Strepitum, Strepito. Item Fragorem edo. Atque adeo pro Confringo ; nam συνερραθάγησε, quod est a them. Συρραθαγέω, schol. Nicandri exp. κατέαξε, et συνέθλασε, ubi scribit Nicander [Th. 194] : Ὀλοοῖς δὲ συνερραθάγησεν ὀδοῦσι· sed addit ille schol., διὰ τὸ ἐν τῷ τρώγειν αὐτά, τοιοῦτον κτύπον ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. [Ἐρραθάγει, Hesychio ἐκράτει, leg. ἐκρότει.] Ἀρραθάγησεν, Hesychio ἐψόφησεν, Crepitum s. Strepitum dedit. [Pro ἐρραθάγησεν.]

[Ῥάθαγος, ὁ. HSt. s. v. Ῥαθάσσω :] Ῥαθασσόμενοι Hesych. exp. ῥαινόμενοι, verum addens πληττόμενοι. [Solum ῥαινόμενοι habet Phot.] Quæ posterior expos. affinitatem habet cum ea quæ tribuitur nomini ῥάθαγος, quum dicitur hac voce significari Strepitus, et quidem proprie qualis est remi aquam percutientis, s. ferientis : licet schol. Nicandri [Th. 194] dicat simpliciter, Ῥάθαγος κυρίως, ὁ τῆς κώπης κτύπος : quum alioqui antea dixisset esse Sonitum quem fluctus scopulis allisi edunt. Ab Hesych. generalius exp. ἦχος, ψόφος : necnon τάραχος et θόρυβος.

[Ῥαθαίνω. HSt. post verba s. v. Ῥαθαμίζω posita] : Sed invenitur etiam Ῥαθαίνομαι eand. expos. habens ; nam ῥαθαίνεται Hesychio est ῥαίνεται et βρέχεται. [Phot. p. 480, 10 : Ῥαθαίνεται, ἀντὶ τοῦ σπείρεται. Apud He-

sych. : Ῥανᾶται (?), πλανᾶται, σπείρεται. Prior interpretatio tribuitur etiam verbis Ῥαδανᾶται et Ῥαίεται, et optat. πλανῷτο s. v. Ῥαίοιτο.]

[Ῥαθάμη, ἡ. HSt. s. v. Ῥαθάμιγξ :] Addenda quoque est vox Ῥαθάμη, quamvis exponatur ῥαστώνη, et ῥαθυμία, quæ quid significet, mox dicetur. In VV. LL. ῥαθάμη, Quies, Otium, Negligentia; sed Hesych. in illa expos. potius intellexisse puto Inertiam et Pigritiam aut Desidiam, quam aliud quidquam. Quod si mihi liceret aliquid quod multis, quæ apud grammaticos passim extant somniis, germanissimum esset, somniare, dicerem ῥαθάμη ideo pro Inertia usurpari, quod ea, quæ paulatim fluunt et quidem guttatim, (guttas autem vocari ῥαθάμιγγας statim dicam,) fluunt tarda, ut locutus est Horat., estque eorum fluxus velut piger atque iners.

Ῥαθάμιγξ, γος, ἡ, poetice Gutta, ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμά, Eust. ap. Hom., non semel [Il. Λ, 536, Υ, 501] hoc vocabulo utentem, afferens et aliam etymologiam. De sanguine non raro dicitur : quo et Hesiod. modo usus est [Th. 183] : Ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαι. Fortasse autem pro αἱματόεσσα positum est φονίη, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 302, 12] : Καὶ φονίη ῥαθάμιγγι λιβὰς κατεχεύατο πηγῆς. [Epiphan. t. 1, p. 388, C : Ὥσπερ ἰοῦ ῥαθάμιγγας εἴτ' οὖν σταγόνας. Hase. Figurate Christod. Ecphr. 110, de Erinna : Πιερικὰς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης.] Dicuntur vero et ῥαθάμιγγες κονίης [Il. Ψ, 502], de quo lege Eust. [p. 1313, 10. Utrumque voc. usum annotarunt Hesych., Phot. et Suid.]

[Ῥαθαμίζω. HSt. s. v. Ῥαθάμιγξ :] Itidemque verb. Ῥαθαμίζεσθαι, ita enim leg. creditur ap. Hesych. pro Ῥαθμίζεσθαι [quod literarum ordine commendatum ferendum videtur Lobeckio Pathol. p. 167], exp. ῥαίνεσθαι, i. e. Aspergi, etc. Fuerit autem, ut opinor, ῥαθαμίζεσθαι dictum per sync. pro ῥαθαμιγγίζεσθαι. [Oppian. Hal. 5, 658. Ῥαθαμίζω, Nonn. Dion. 6, 256. Wakef. Ἐρραθάμιζε, Hesychio ἔρραινε : fortasse pro ἐρραθάγιζε.]

[Ῥαθαπυγίζω.] Sed addendum est illis et verb. Ῥαθαπυγίζω, quod dicitur esse Planta pedis nates alicujus ferio. [Phot. p. 480, 11 : Ῥ. τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥαπίζειν. Pollux 9, 122, 126.] Vide plura ap. Eust. [p. 861, 11; 1818, 57] et Hesych. [Ῥ. ὅ τινες σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν], ap. quem mendose scriptum est Ῥαθαπυρίζειν pro Ῥαθαπυγίζειν [quod videtur in cod. esse], necnon schol. Aristophanis, utentis hac voce Eq. [796. Apud Suid. est etiam Ῥαθαπυγίζω, expositum λάθρα τύπτω κατὰ πυγῆς πλατείᾳ τῇ χειρὶ ἢ πλατεῖ τῷ ποδί, τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶν. Similiter Thom. M. p. 785, qui subst. quoque annotavit p. 786 : Ῥαθαπυγισμός, ὁ.]

[Ῥαθάσσω. V. Ῥάθαγος.]

[Ῥαθηνός, ὁ, Rhathenus, n. pr. Δημήτριος ὁ Ῥαθηνοῦ ap. Strab. 12, p. 548. Simile proximo Ῥαθίνης.]

[Ῥαθίνης, ὁ, Rhathines, Persa. Xenoph. Anab. 6, 5, 7, Hell. 3, 4, 13. || Ap. eund. Cyrop. 8, 3, 32, Cadusiorum ducis nomen est vulgo Ῥαθονίκης, ubi libri meliores Ῥαθίνης, alius Ῥαθίης, unde Ῥαθίνης hic quoque restituit L. Dindorfius.]

[Ῥαθμίζω vitiose pro ῥυθμίζω, quod v.]

[Ῥαθονίκης vitiose pro Ῥαθίνης, quod v.]

Ῥαθυμέω, Remisso sum animo, Deses sum, Desidiæ me dedo, Sum segnis, Segniter ago. [Plato Leg. 10, p. 903, B : Δειλόν τινα διὰ πόνους ῥαθυμοῦντα.] Xen. Hell. 5, [1, 14] : Οὐ ῥαθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν. Isocr. [p. 3, D] : Οὐδὲ ῥαθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον. Bud. vertit Otio et desidiæ indulgere, in Plutarcho [Vit. Sullæ c. 26] : Ῥαθυμῶν ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. [Photius et Suidas : Ῥ. οὐχ ὡς ἡμεῖς φαμεν τὸ τοῖς ἀφροδισίοις σχολάζειν (Maccab. 2, 6, 4, ῥ. μεθ' ἑταιρῶν comparat Reines.); ἀλλ' ἁπλῶς τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ ῥᾷστα τῷ θυμῷ διδόναι· quibus Suid. addit locum proximum Polybii.] A Polyb. autem ponitur etiam simpl. pro Quiescere, Quieti se tradere, Quiete et otio frui : Πάντων εὐδαιμονιζόντων Πόβλιον, καὶ παρακαλούντων ἀναπαύεσθαι καὶ ῥαθυμεῖν, ἐπεὶ πέρας ἐπιτέθεικε τῷ πολέμῳ. [Conf. 10, 20, 2.] Sed addo, ab Eo dici quoque ῥ. περί τινος, pro Conquiescere de aliqua re, i. e. Securum esse de aliqua re, atque adeo ita securum de ea esse, ut non obstet quominus in utramvis aurem dormias [2, 49, 9] : Περὶ δὲ πίστεως καὶ χάριτος ἀποδόσεως ῥαθυμεῖν αὐτὸν ᾤοντο δεῖν, De ea securum in utramvis aurem dormire. Istam enim proverbialem formulam locum habere hic existimo, ita eam accommodando; nam De aliqua re dormire in utramvis aurem, non scio an dici possit. [Ῥ. περί τι, Diodor. 14, 88 : Ῥ. περὶ τὴν φυλακήν· et alia constr. ῥ. τὰ περὶ τὴν φυλακὴν 2, 18; 3, 55. Transit. Thom. M. p. 771 : Καὶ ῥαθυμῶ δὲ ἕτερον καὶ καταρραθυμῶ, ἤτοι ῥαθυμεῖν ποιῶ καὶ ἀνίημι.] || Ῥαθυμέομαι, ap. Gregor. in Epitaph. Patris : Λαβὼν ἐκκλησίαν ῥαθυμηθεῖσάν τε καὶ χερσωμενήσασαν ἐξ ἀναρχίας. Bud. χερσωμενήσασαν vertit Ad mores incultos redactam, at ῥαθ. non interpretatur. Ego autem suspicor hic significare, Quæ per desidiam neglecta jacuerat, Quam desides homines neglectam reliquerant.

[Ῥαθυμητέον, Segniter agendum, Negligendum. Basil. De leg. scriptt. Gr. c. 68.]

Ῥαθυμία, ἡ, Animi remissio, Desidia, Segnities. [Hesych. : Ῥ., ἀμέλεια, κατήφεια, ἀνοχή. Eurip. Med. 218 : Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥ. Cycl. 202.] Dem. [p. 50, 27] : Τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ ῥ. Ut autem βραδυτῆτα et ῥ. copulat, sic μέλλησιν et ῥ. Herodian. [2, 12, 4.] Idem vero Dem. [p. 112, 4] ῥ. et ἀμέλειαν : quomodo ῥᾴθυμον et ἀμελῆ a Plut. conjungi docebo. [Ῥαθυμίαι καὶ ἀπονίαι Aristot. Rhet. 1, 11. Κατὰ τὰς ἀναπαύσεις καὶ ῥαθυμίας ἐν τῷ ζῆν Polyb. 10, 19, 5.] Idem Dem. [p. 133, 12] ῥαστώνην et ῥ. conjungit : quibus certe et Isocr. affinem signif. tribuit, in Evag. [p. 198, A] : Ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥαστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥ. μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Ubi ῥαστώνην crediderim esse Otium, at ῥ. Desidiosum quoddam otium, si mihi ita loqui liceat, vel Desidiosam quietem, animi remissionem. [Ῥαθυμία in Definitt. Platon. p. 413, A, definitur ῥαστώνη ψυχῆς.] At vero Idem τὴν ἀληθινὴν ῥ. appellavit Veram animi remissionem, relaxationem, quietem, distinguens eam ἀπὸ τῆς ἀργίας, atque adeo ἐν ἀργίᾳ positam illam esse negans, Evag. [p. 197, B], ubi plur. utitur, non sing. : Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥ. οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλιπεν κτλ. Qui l. diligenter propter hunc etiam Platonis [Leg. 10, p. 901, E] animadvertendus est : Ῥ. ἔκγονος ἀργίας καὶ τρυφῆς. [Id. Clitoph. p. 407, C : Διὰ ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥ. Theopomp. ap. Athen. 10, p. 442, F : Ἐπὶ τοὺς πότους καὶ ῥαθυμίαν ὡρμηκότας. Ναυτῶν ῥ. Xenoph. Eph. 1, 12.] Ex omnium autem, quos protuli, locorum collatione discimus, ut opinor, ῥ. primum quidem de eo dictam, qui lubenter animum relaxat, postea vero de eo quoque, qui ita relaxatione illa et remissione gaudet, ut ei omnia postponat, et se desidiæ dedat : unde etiam Thuc. [2, 39] ῥ. opponit πόνων μελέτῃ, Bud. Ignaviam. [Temeritas, Plato Phædon. p. 99, B : Πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥ. εἴη τοῦ λόγου.] || Pro Quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim ex libro De insomniis. Ubi meminisse oportet adverbii ῥαθύμως, quod verbo ἔχειν junctum, a Bud. exponi Quiescere, mox docebo.

Ῥαθυμίζω, Socordiam propulso, Ad vigilantiam excito, VV. LL. [Vox nihili, ficta fortasse ex aoristo ῥαθυμίξουσι alicubi ῥαθυμίσαι scripto.]

Ῥαθυμοποιός, ὁ, ἡ, Desidem s. Pigrum reddens. Theophyl. Ep. 29, περὶ πενίας loquens, De paupertate : Φιλοσοφητικός ἐστι κακὸν ῥ., κατηφὲς κτλ., qui l. in memoriam mihi reducit Tibullianum illum versum [1, 1, 5], Me mea paupertas vitæ traducat inerti : quum enim hæc caneret, existimavit et ipse paupertatem esse ῥ. : ac miror certe, cur in hoc l. tam multi tantum se torserint, ac nonnulli tandem ad hypallagen confugerint : ut scilicet perinde sit ac si dixisset poeta, Me mea vita iners ad paupertatem traducat, quum absque hac violenta hypallage, sensus aptissimus ex hoc versu eliciatur; quum enim dixisset Divitias multis laboribus conjunctas esse, ait se illis anteponere paupertatem, per quam licebit otio frui : quod per divitias non licet. Erit igitur paupertas ῥ. in illo Theophyl. l. Paupertas vitæ inerti traducens, ut Tibull. Quod si quis objiciat ab Isocr. [p. 63, B] contra ἄφθονον βίον et ῥᾴθυμον copulari, re-

spondendum puto ad illud ῥαθυμίας genus illum respicere, quam duo illi respexerint. Cui enim victus suppetit, et, ut Hesiod. [Op. 31] loquitur, cui βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, ei licet ῥᾳθύμῳ esse, i. e. Ab omni opere feriari, quo alii victum sibi comparare coguntur : at contra qui pauper est, licet in quærendo sibi tenui victu occupatus, ῥαθυμεῖν tamen et ipse dicitur, ut cui labor hic levis sit præ laboribus, quos perferunt, curisque atque anxietatibus, quibus conflictantur, qui divitiis inhiant, totique congerendis illis dediti sunt. Videndum est igitur, an in illo itidem l. Isocr. ῥᾴθυμον exponi possit ῥ. : ego Lat. reddi posse arbitror Vitam quietam et otiosam. Hoc quoque addo, licet in ῥᾴθυμος aliqua Facilitatis signif. includatur, respiciendo etymon, statim dicam, huc tamen non videri pertinere Victum facilem ap. Virg. et Divitias faciles apud alium quendam poetam.

Ῥᾴθυμος, ὁ, ἡ, Cujus animus remissus est, facilia consectatur, at difficilia adeoque laborem omnem vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam utcunque possum hujus verbi vim, habita ratione originis; nec enim dubium est, quin ex ῥα absciso ex ῥᾴδιος, et nomine θυμός factum sit : sicut ῥᾳδιουργός ex ῥᾴδιον et ἔργον compositum videmus, et ῥαστώνη ex ῥᾷστος superlativo ejusd. nominis. Etym. certe scribit ῥᾴθυμον esse τὸν εὐκόλως μεταστρεφόμενον, omitto alteram expos. et mendosam et frivolam, meo quidem judicio. At Eust. ῥαθυμίαν esse vult τὴν ῥαίζουσαν τὸν θυμόν, ut sc. ab eadem sit origine, a qua θυμοραϊστής. Sed vix mihi persuadere possum serio istud scripsisse tam doctum gramm., quum vel illa duo, ῥᾳδιουργὸς et ῥαστώνη, verum hujus quoque vocab. etymum ante oculos ponant : ῥαστώνην certe et ῥ. aliquando copulari, docui in Ῥαθυμία. Ad ῥᾳδιουργεῖν autem quod attinet, vel ipsa Gall. lingua nobis ejus originem repræsentat, quæ jocans dicit itidem remisse aliquid agenti, *Tout à vostre aise*. Ovid. itidem, ubi negavit se posse animum, i. e. τὸν θυμόν, in curas contendere, quas lima mordax requirit, dixitque suam mentem nihil durum posse pati, i. e. laboriosum, tandem fatetur, Quod venit ex facili satis est componere nobis, Et nimis intenti causa laboris abest. Sic igitur ῥᾴθυμος prima signif., i. e. quam habet respiciendo etymum, Cujus mens in iis occupatur, quæ veniunt ex facili, minimeque intento labore eam exercent. [Thom. M. p. 771 : Ῥ. ἄνθρωπος ὁ ἀμελὴς καὶ νωθρός· ῥ. δὲ παιδιὰ ἡ φαύλη ἢ ἠμελημένη· addito Philostr. loco p. 708, in quo est οὐ ῥ. παιδιάν, ἀλλ' ἐγγίνουν τε καὶ εἴσω σπουδῆς.] Sed latius extenditur, et quidem ad eum usque, qui laborem omnem aversatur, quietem atque otium amans : unde etiam φιλοπόνῳ opp., tanquam sc. φυγόπονον significans. Denique quamvis ῥᾴθυμος dictus sit, ut opinor, quasi ὁ περὶ τὰ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, accipitur tamen pro Cessator, Deses, Segnis, Negligens, aut etiam Supinus : unde Plutarch. Sympos. l. 1, τῷ ἐπιμελεῖ καὶ φιλοπόνῳ opp. τὸν ἀμελῆ καὶ ῥᾴθυμον : itidemque in l. De discern. adul. [p. 57, D] ῥαθύμους et σχολαστὰς conjungit. [Aristot. Poet. c. 28 : Ὀργίλους καὶ ῥ. Superl. Plato Theæt. p. 166, A : Ὦ ῥαθυμότατε Σώκρατες. Ῥ. καὶ ὀλίγωρος Polyb. 5, 34, 4. De canibus dictum annotavit Pollux 5, 63.] || Dicitur etiam de re, quæ talis est, ut nullam animi contentionem postulet, ideoque pigro etiam ac desidi conveniat. [Plato Crit. p. 45, D : Σὺ δ' ἐμοὶ δοκεῖς τὰ ῥαθυμότατα αἱρεῖσθαι.] Aristot. Rhet. 1, [c. 10, 2] : Περὶ δὲ τοῦτο, ὃ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοί εἰσιν· οἷον ὁ μὲν ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα· ὁ δ' ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μαλακός, περὶ τὰ ῥᾴθυμα· ubi quidam per subst. reddunt Desidiam. Apud Isocr. autem [p. 63, B] ῥ. βίος videtur esse Vita, quæ in desidia aut certe in otio transigitur; et ex consequente quæ opp. vitæ duræ. Vide et paulo post de hoc l. Ceterum in ῥᾴθυμος constat debere ι subscribi literæ α, sequendo id, quod dixi, etymon, quia tamen ap. auctores, unde exempla sumpsi, ascriptum non inveni, nec ipse ascribere volui. [|| Hesych. : Ῥ., ὁ μὴ πονητικός, ἀλλ' ἔκλυτος· ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ (μεγαλοθύμου?) κέχρηνται τῇ λέξει. Alterius hujus signif., quæ ζάθυμος potius requireret, exempla nulla sunt. Ac sunt verba illa ἀλλ' ἔκλυτος ... λέξει in marg. codicis scripta a m. secunda.]

Ῥᾳθύμως, Animo remisso, Segniter, Oscitanter, Supine, Languide. [Plato Leg. 2, p. 659, B : Ἀποφαίνεσθαι ῥ. τὴν κρίσιν.] Herodian. 6, [8, 7] : Ῥ. τε καὶ ἀνάνδρως τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένων 5, [4, 11] : Ῥαθυμότερον προσεφέροντο τῷ ἔργῳ. Philo De mundo : Μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, ἀλλ' οὐκ ἀπερισκέπτως καὶ ῥ. λεκτέον. [Eadem conjuncta ap. Dionys. A. R. 4, 6.] Et cum verbo φέρειν ap. [Plat. Rep. 8, p. 549, D,] Andoc. : Ταῦτα ῥ. φέρετε, Hæc vos remisso animo supinoque transmittitis, Bud. At in VV. LL. ῥ. ὑποφέρειν ex Plat. Leg. [9, p. 879, C] pro Patienter ferre. [Pollux 1, 159; 6, 144.] Jungitur et verbo ἔχειν, Isocr. : Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥ. εἶχον, Quiescebam, Non commovebar, Bud. Compar. Ῥαθυμότερον [ap. Isocr. p. 142, A; 127, D, Polyb. 1, 19, 12, et] in l. ex Herodiano paulo ante cit. : et Ῥαθυμοτέρως, Aristot. [Athen. 8, p. 360, E.] Pollux 7 : Ῥ. διάγειν. [Ῥαθύμως ἔχειν, Polyb. 4, 7, 6 : Ῥ. ἔ. περὶ τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις γυμνασίαν. Diodor. 16, 18 : Ῥ. εἶχον τὰ περὶ τὰς φυλακάς· et 19, 92.]

[Ῥαΐ. V. Ῥᾳ.]

Ῥαία, ἡ, Sanitas, ὑγεία, Hesych.

[Ῥαία, ἡ, Rhæa, πόλις μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ὑρκανίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαιαῖος, Steph. Byz.]

[Ῥαιβηδόν, Intorte. Etym. M. p. 701, 12.]

[Ῥαιβίας (?), ἀξέμιος δῆμος, Hesych. Quocum Albert. comparat Ῥαμβάς, ὁ δήμιος.]

[Ῥαιβοειδής, ὁ, ἡ, Curvus, Obliquus. V. Ῥοικός.]

[Ῥαιβόκερως, ὁ, ἡ, Incurva cornua habens. V. Ῥαιβοκεραίς.]

[Ῥαιβόκρανος, ὁ, ἡ, Incurvum caput habens. Ῥ. κορύνη Leonid. Anth. Pal. 6, 35.]

Ῥαιβός, [ή, όν et ὁ, ἡ,] Incurvus, Intortus, στρεβλός, καμπύλος. [Per διεστραμμένος et πλάγιος exp. Etym. M. p. 181, 25; 635, 10. Hesych. : Ῥαιβόν, ἐπικαμπές, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμβόν.] Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine composito Ῥαιβοσκελὴς appellatur, Cui crura sunt intorta s. obtorta introrsum : ῥαιβοὺς nominant, inquit Pollux [2, 192], οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. [Affert autem ῥαιβὸς ex Archilocho, ubi Galenus aliique non hoc, sed ῥοικὸς legerunt, quod v. Ῥ. πάγουρον Nicand. Th. 788. Ib. 80 : Ῥαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα. Ῥ. νηῖται Lycophr. 238. Ῥ. δράκοντι 917. Ῥαιβῇ βάσει 262, ubi schol. femin. terminatione utitur ῥαιβῇ.] In VV. LL. ῥαιβὸς redditur etiam Qui pedibus est incurvis et in se contractis : et ῥαιβοσκελής, ex Epigr., Loripes. Sed secundum alios rectius Varus reddi possit. [Galen. vol. 6, p. 322, 13. Id. ib. p. 856, 10 : Οἵ τε βλαισοὶ καὶ ῥαιβοί, Vatii et vari, et vol. 18, part. 1, p. 604, 16 : Τῶν ῥ. ἢ ῥοικῶν. Hase.] Invenitur etiam Ῥαιβοειδὴς pro Incurvo, ap. Hippocr. [V. Ῥοικός.] Esse autem putatur ῥαιβὸς a verbo ῥαίω, significante φθείρω, et verbo βαίνω. Affertur tamen et aliud etymum [in Etym. M. p. 635, 10, παρὰ τὸ ῥῆον βαίνειν κατὰ ἀντίφρασιν, absurde. Ῥαιβός, ὁ ἐρρωγμένος τὴν βάσιν, Eust. p. 914, 46].

[Ῥαιβοσκελής, ὁ, ἡ, Curva crura habens. Epith. cancri ap. Statyll. Flacc. Anth. Pal. 6, 196.]

[Ῥαιβότης, ητος, ἡ, Distortio. Eust. p. 914, 47.]

[Ῥαιβόω, Incurvo. (Varico, Gl.) Lycophr. 563 : Ἐν γάμμασι ῥαιβώσας κέρας· ubi Tzetzes : Ῥαιβώσας καὶ κλίνας, καὶ κυκλώσας· ἤτοι κυκλοτερὲς ποιήσας τὸ τόξον ἐν μάχῃ, ἤτοι πολεμήσας. Huc spectat Etym. M. p. 635, 12 : Ὡς παρὰ Λυκόφρονι καὶ Ῥαιβώσας, καὶ Ῥαιβηδόν. Conf. Zonar. p. 1603, Eustath. ad Hom. p. 375, 12, qui ipse hoc verbo utitur Opusc. p. 78, 10; 108, 70. Male ap. Suid. : Ῥαιβώσας, ἐπικάμψας.]

[Ῥαιδάται (?), σκώπτει, Hesych. Ab hoc non diversum videtur verbum non minus mirabile Ῥαιδαστίζει, τὸ σκώπτειν, quod Theognost. Can. p. 11, 3, inter vocabuli ab ραι incipientia posuit. G. Dind.]

[Ῥαιδεστόν, τό, Rhædestum, nomen recentius Bisanthæ oppidi Thraciæ. Ptolem. 3, 11. Ῥαιδεστός, πόλις, ap. Suid. et sic ap. Procop. De ædif. 4, 9. Adj. gentile Ῥαιδεστηνὸς ap. Herodian. Epimer. p. 118, 174, Moschop. Περὶ σχεδ. p. 144.]

[Ῥαίδιν. V. Ῥάδιν.]

[Ῥαίδιος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥαΐζω. HSt. s. v. Ῥάων, quod v. s. Ῥᾴδιος :] Non

dubito autem quin sit hinc derivatum verbum Ῥαίζω, dicaturque ῥαίζω quasi ῥωννίζω, aut certe Ῥαίζω tanquam a ῥᾷος significante i. q. ῥᾴων, ut ι quod ascribitur, sit illud ipsum quod ipsi α subscriptum esse conspicimus. [Hesych. : Ῥαῖσαι, τρισυλλάβως Ἀττικοί, τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν.] Significat enim ῥαίζω i. q. ῥᾴων εἰμί, Convalesco, Meliusculevaleo, Recreor ex morbo, quod et ἀναφέρω atque ἐξαναφέρω. [Plato Rep. 5, p. 462, D : Ῥαίζοντος, ubi oppos. πονοῦντος μέρους.] Utitur Xen. Cyrop. [7, 5, 68], necnon Dem. [p. 13, 2] atque alii. [Ῥᾷον ἔχων ἐκ τῆς νόσου exp. Harpocr. per ὑγιάνας, ἀναφέλας Hesych. Alia exempla, sed omnia aoristi, sunt ap. Appian. Syr. c. 30, 38, Ill. c. 27, Plut. V. Demetr. c. 48, Phylarch. ap. Athen., 12, p. 536, E, Aristid. vol. 1, p. 304, 436. Vales. ad Philostorg. H. E. 7, 10. Fut. ῥαΐσει Plato Axioch. p. 364, C. Cum accus. ῥαΐσας τὸ σῶμα Pseudo-Eurip. Epist. 11. Cum genit. τῶν πολλῶν πόνων ῥαΐσας Memno ap. Phot. Bibl. p. 224, 33. Ῥαΐσας τῆς νόσου Thom. M. p. 773. « Choricius in Villoisoni Diatriba p. 51 med. » Boiss. Ach. Tat. Leuc. 4, 16 : Εἰ ῥαΐσειεν ἐκ τῆς νόσου· ad quem l. conf. Jacobs. part. 2, p. 739. Fut. Hermes Trismeg. Iatromath. p. 38, 19 : Ῥαΐσει ἡ νόσος. Hase. || Forma Ion. Ῥηΐζω Hippocr. p. 1034, B : Οἰδήματα παραλόγως ῥηΐζοντα· 1139, 1175. || Passiv. Ῥαΐζεται, ὑγιαίνει ap. Hesych. Geopon. 16, 8, 1 : Εἰ μὴ ῥαΐζοιτο.]

[Ῥαιακερεῖς, στρεβλοκέρωτοι, Hesych. Hac signif. Ῥαιβόκερως dici potuit : unde Kuster. conjecit Ῥαιβοκέρως, στρεβλοκεράτοις.]

[Ῥαικάμη (?), ἡ ῥυστιώνη, ap. Theognost. Can. p. 11, 3, inter nomina ab ραι incipientia.]

Ῥαικάνη, ἡ, Flagellum, μάστιξ. [Suid. Vocabulum Græcobarbarum, ut videtur Kustero.]

[Ῥαίκερος (?), χαλεπός, Hesych.]

[Ῥαίκηλος, ἡ, Rhæcelus, antiquum nomen Æni, oppidi Macedonici, ap. Lycophr. 1236, ubi libri et Eustath. p. 1769, 13, in hac scriptura consentiunt. Ῥάκηλος cum adj. gentili Ῥακήλιος ap. Steph. Byz.]

Ῥαῖκος [scribendum Ῥαικός] est Ἕλλην. Romani autem dicunt Γραικὸς, præfixo γ, Hesych. Apud Eust. autem [p. 890, 14] legimus ex Rhetorico Lex., barbarorum esse Ῥαικὸς sine γ proferre, quum Soph. [fr. 933] et Lycophro Γραικοὺς dixerint. [Γραῖκες, αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες, ex Alcmane et Sophocle (fr. 455) memorantur ab Steph. Byz. s. v. Γραικός.] Meminit et Etym. At vero Suid. ῥαϊκὸς exp. ὁ ὁρμώμενος. Eund. vide in Γραϊκός. [Vide de his omnibus quæ s. v. Γραικὸς dicta sunt vol. 2, p. 749, 750.]

Ῥαίνω, [fut. ῥανῶ, interdum vero α longo, de quo Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 600, 28 : Τὸ φανῶ καὶ τὸ ῥανῶ κατά τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρῷ παραδοθέντα. Aor. ἔρρανα (imperat. ῥᾶνον Anaxandr. ap. Athen. 2, p. 48, A). Forma Ion. ἔρηνε Oppian. Hal. 2, 100. Perf. pass. ἔρραμμαι, simplici μ scriptum ap. Persæum Athen. 4, p. 140, F, ubi recta scriptura ἐρραμμέναι est in apogr. Palatino, et Xenocr. De aquat. c. 27 : Οἴνῳ ἐρραμμέναι. Ἔρρασμαι ap. schol. Hom. Il. M, 431. De tertia persona Herodian. p. 459 ed. Piers. et Thom. M. p. 366 : Ἔρρανται, οὐ ῥέρανται, διὰ τὸ εὐφωνότερον. (V. Lobeck. Paral. p. 13.) Ἔρρανται pro numero plurali accepit schol. Æsch. Pers. 580, falsa lectione deceptus. De aoristo epico ῥάσσατε et perf. pass. ἐρράδαται et plusquampf. ἐρράδατο, quæ grammatici a ῥάζω derivant, v. s. h. v.] Perfundo, Aspergo, Inspergo, Irroro. Ex Athenæo affert Bud. pro Perfundo. [Pind. Isthm. 8, 109 : Ῥαίνων φόνῳ πεδίον, ut Eur. Rhes. 73 : Ὡς ἄν τις κλίμακας ῥάνῃ φόνῳ· et αἵματι ῥαίνεσθαι Lucian. Anach. c. 11. (Metaph. Pind. Isthm. 6, 30 : Νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις· et ῥ. ὕμνῳ Pyth. 8, 81.) Theophr. C. Pl. 4, 3, 3 : Οὐ ῥαίνουσι τὰ οἰκήματα. Sext. Emp. p. 494 : Ῥ. τὰς ὁδούς. Absol. Aristot. H. A. 9, 34 : Ῥαίνουσαι ἀπαρύουσι ταῖς πτέρυξιν.] In VV. LL. ῥαίνω εἰς τὰ βλέφαρα, ex Aristoph. [Ran. 1441] pro Aspergo palpebras; sed malim Inspergo palpebris. Plut. De primo frigido [p. 950, A] : Τῆς τε γῆς ὕδατι ῥαινομένης, Terræ conspersæ aqua. Hom. autem passivam hanc vocem ῥαίνεσθαι usurpavit etiam περὶ κονίης, i. e. de pulvere : dixit enim Il. Λ, 282, de equis, Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, ubi nos jubet Eust. observare ῥαίνεσθαι dictum non ἐπὶ ὑγροῦ, sed ἐπὶ κόνεως. [Sic ῥαίνειν χθόνα καρπῷ Nonn. Dion. 2, 65. Ῥ. μύρους Polyb. 31, 3, 17. Ῥ. τὴν πλατεῖαν, Aspergere viam, 6, 33, 4. || Effundo. Posidipp. Anth. Pal. 5, 134 : Ῥαῖνε λάγυνε... ἰκμάδα Βάκχου. Ῥ. χοὰς Lycophr. 1185; πυροὺς Oppian. Hal. 2, 100.] Idem alibi docet ῥάσσατε ab Hom. positum esse pro ῥάνατε. [V. Ῥάζω.] Et paulo post scribit, ut ex ῥῶ fit ῥάζω, sic etiam ῥάζω ex ῥῶ : ex quo fieri etiam ῥαίνω. Sed quamvis videatur diversum illud thema constituere a ῥάω, nihil esse puto quod obstet quominus ab hoc ipso ῥάω potius derivemus utrumque : præsertim quum inusitatum sit illud ῥῶ. Nisi forte intellexit ῥῶ factum ex ῥάω per contr. alioqui inusitatam. Fateor enim ἀναλογωτέραν, ut ita dicam, videri derivationem verbi ῥαίνω, itemque verbi ῥάζω, ex ῥῶ, quam ex ῥάω : quod illud ι aliquantulum ei obstare judicari possit.

|| At in VV. LL. duo falsa themata statuuntur, unum Ῥάγνω : quum dicitur ἔρρηγα esse a ῥάγνω : alterum διαρραίω, quatenus quidem ab eo derivatur διέρραγκα : nam alioqui non ignoro διαρραίω esse thema usu receptum, in ea quidem certe signif. quam ei suo loco dedi.

[Ῥαιξία (?), τόπος (τύπος Cuper.) ἴδιος ἰατροῦ ἐν Ταραντίνοις, Hesych.]

[Ῥαῖος, ία, ιον, i. q. ῥᾴδιος, cujus Ionica forma esse putatur, ap. Oppian. Cyn. 1, 100 : Εἶμα περιστέλλοντ' ὀπίσω σθεναρῶν ὑπὲρ ὤμων ῥεῖον ἐς κάματον· ubi non video quid impediat quominus pro comparativo accipiatur ῥεῖον. Conf. quæ s. v. Ῥᾴδιος de forma ῥᾷος a grammaticis ficta diximus. G. Dind.]

[Ῥαισκούπορις, ιδος, ὁ, Rhæscuporis, n. pr. regis Bosporani in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 430, et in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 59. In alia ibid. Ῥασκουπόριδος. Ῥασκόπορις hoc nomen scriptum ap. Dion. Cass. 47, 25, 48; 54, 34, etsi libris nonnihil variantibus. Ῥασκούπολις ap. Appian. Civ. 4, 87, 103, 136 (ubi frater ejus memoratur Ῥάσκος). Non minus in codd. fluctuatur scriptorum Latinorum, de quibus v. Reimar. ad Dion. Cass. 47, 25.]

[Ῥαιστάζω. Ῥαιστάζει, ποιεῖ, ὠθεῖ, Hesych. Infra Ῥαστάζει cum iisdem exposs., additoque ταράττεται.]

Ῥαιστὴρ, ῆρος, [ὁ, et ap. Hom. ἡ,] Malleus. Hom. Il. Σ, [477] : Γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὴν [Lectio ab Zenodoto probata : sed nunc κρατερὴν ex melioribus codd. κατὰ μεταβολὴν γένους, agnitam ab Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 16, 27, et, qui parum apte Sophocleum σωτῆρα τύχην comparat, Eustath. p. 1154], ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. [Ubi schol. exp. σφῦραν σιδηρᾶν· παρὰ τὸ ῥαίζειν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. Similiter Hesych., Etym. M., Suid. aliique grammatici. Æsch. Prom. 56 : Ῥαιστῆρι θεῖνε. Alcæus Anth. Pal. 7, 5 : Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος ... στέψοντα. Callim. Dian. 59 : Ῥαιστῆρας ἀειράμενος ὑπὲρ ὤμων. Mascul. ὁ ῥ. Pancrat. Anth. Pal. 6, 117.] Plut. [Mor. p. 654, F] : Τὸν δὲ κτύπον ῥαιστήρων, καὶ τριγμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ὑποβρυχισμοὶ κικραγμῶν. [Greg. Naz. Arc. 2, 52 : Χαλκεὺς ὡς ῥαιστῆρα πονησάμενος. Theodoret Gr. aff. cur. p. 177, 4 Gaisf. : Οἰκοδόμου ἐνείροντος τῷ ῥ. τὸν σπαλαθ. Scymn. Chius Perieg. 260 : Σιδήρεός τε ῥαιστήρων κτύπος. Hase. Male ῥαίστηρ ap. Polluc. 10, 147; recte scriptum 7, 106.] In VV. LL. habetur etiam Ῥαστὴρ, [ex Hesychio,] pro hac signif., sed mihi suspectum. [|| I. q. ῥαιστὴς, quod v.]

[Ῥαιστήριος, ία, ιον. HSt. s. v. Ῥαίω :] Affertur vero ex Apoll. Arg. 3, [790, 803] et Ῥαιστήριος, sed quod sonat potius q. d. Corruptorius s. Corruptivus, quam Corruptor. In VV. LL. Corruptivus, item Vastativus. [Lycophr. 525 : Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν ῥαιστηρίαν ubi per φθαρτικὴν, ἀφανιστικὴν exp. schol.] Item Fabrilis. Quæ expos. manavit, ut opinor, a nomine ῥαιστὴρ, significante Malleus. [Oppian. Hal. 2, 28 : Ἥφαιστος δὲ μέλει ῥαιστήριος ἰδρώς. Sed ib. 5, 153 : Ἄρπαι βουπλῆγές τε ... ὅσσα τε τοῖα ἄκμοσι δυσκελάδοις ῥαιστήρια χαλκεύονται.]

[Ῥαιστηροκοπία, ἡ, Percussio quæ malleo fit. Philo De sept. mirac. c. 4.]

Ῥαίστης [immo Ῥαιστής], ὁ, Corruptor, Profligator, Destructor, Interfector. [Fictum, ut videtur, ex composito κυνοραιστής. Ῥαιστὴρ ap. Oppian. Hal. 5, 120 : Δαλὸν ... μεγάρων ῥαιστῆρα.]

[Ῥάϊστος. V. Ῥᾴδιος.]

Ῥαιστὸς, ή, όν, Corruptus, VV. LL. sine exemplo; ideoque suspecta est hæc expos. : licet comp. Ἄρραιστος exponatur, Non corruptus, Incorruptus. [Suid.] Sed videtur ῥαιστὸς, sicut φθαρτὸς, significare potius q. d. Corruptibilis.

[Ῥαιστοτύπος, ὁ, ἡ, Malleo percussus. Manetho 1, 289 : Ἄκμοσι ῥαιστοτύποις μεμελημένοι ἠδὲ καμίνῳ· 4, 124.]

[Ῥαίστωρ. V. Ῥαίστωρ.]

[Ῥαίτερος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥαιτέαι, αἱ, Rhætea, nomen loci ubi Alpheus et Gortynius confluunt. Pausan. 8, 28, 3.]

[Ῥαιτία, ἡ, Rhætia, nomen regionis inter Danubium et Rhenum sitæ ap. Ptolem. Geogr. 2, 12 (p. 157 ed. Wilberg.). Græci gentili potius nomine utuntur Ῥαιτοί, οἱ, ut Polyb. 34, 10, 18, Strabo 4, p. 193, 204, 206; 5, p. 213, al. Hinc adj. Ῥαιτικὸς, ή, όν, ut Ῥ. οἶνος ap. Strab. p. 206. Ῥαιτική, ἡ, regionis nomen, id. 7, p. 314.]

Ῥαιφάσσω, Caste vivo, Purus sum, VV. LL. ex Hesych., qui ῥαιφάσσει exp. ἁγνεύει. [Infra Ῥαφάσσει, πλανᾶται, ut supra in v. Ῥαίεται. An Ῥαιφάσσει idem est quod ῥαΐζει, ut legatur ὑγιαίνει? Sed in re obscura nihil mutarim. Albert.]

Ῥαίω, σω, κα, Profligo, Corrumpo, Perdo, Disperdo, Destruo, Pessundo. [Hesych. : Ῥαίει, πορθεῖ, φθείρει. In ῥαίθω corruptum ap. Theognost. Can. p. 11, 4.] Hom. Od. Ψ, [235] : Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Sic ναῦς ῥαισθεῖσα, Apollon. [Rh. 2, 1113.] Ut autem hic dicit ῥαίειν de navi, sic alibi de eo qui navi vehitur : ut Hom. Od. Ε, 221 : Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Sic et Ζ, [326] ubi idem versus utramque vocem habet, sc. et act. et passivam : Ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. Ut autem ῥαίειν νῆα reddi potest Frangere navem, sic certe ῥαίεσθαι omnino accipitur pro Frangi, quum alibi, tum in Il. Π, [339] : Ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐρραίσθη. [Simplici ρ ap. Hesych. : Ἐραίσθη, ἀπώλετο, διεσκεδάσθη, διεχωρίσθη. Occido, Apoll. Rh. 1, 617 : Ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας ἀμφ' εὐνῇ. Theodorid. Anth. Pal. 7, 529 : Φθίς γὰρ ἐλεύθερον ἦμαρ ἰάλλων ἐρραίσθη. Dosiad. ib. 15, 26, 6, ubi per ἐφθειρεν exp. schol. Frango, Perdo. Æsch. Prom. 189 : Μαλακογνώμων ἔσται ποθ' ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ. Soph. Tr. 268 : Ὡς... ὡσεὶ δοῦλος... ῥαίοιτο· ex quo l. fortasse Hesych. exp. φθείροιτο. Idem aliam addit expos. πλανῷτο, quemadmodum supra ῥαίεται exp. πλανᾶται, φθίνει.] || Ῥαίω, vel a ῥῶ monosyllabo, vel a φθείρω, si quibusdam grammaticis credimus. Eust. [p. 633, 49; 737, 10; 1076, 20; 1530, 27; 1648, 8.]

[Ῥαίων, ωνος, ὁ, Rhæon, n. pr., cujus genit. Ῥαίωνος posuit Suid.]

Ῥακιάζω, Vestimenta desicco, ἱμάτια ξηραίνω, Hesych. [ubi Ῥακιάζει, quod ex Ῥάκη ἄζει (poterat Ῥάκι' ἄζει) corruptum esse conjecit Albert.]

[Ῥάκαλος, ὁ, ἡ, Durus, σκληρὸς, ut Hesych. exp., apud quem infra Ῥακλὸς cum eadem interpretatione.]

[Ῥακενδυτέω, Lacera veste indutus sum, ap. Balsam. ad Canon. 12 Gangrens. p. 804, ubi ap. Zonaram ad eundem Can. ῥακοδυτεῖν scriptum. Ῥακενδυτεῖ Eustath. Opusc. p. 245, 90. G. D. Jo. Patr. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 728, 13 : Ῥακενδυτῶν, αὐχμηρός. Conf. Salmas. ad Tertull. De pallio p. 34. Hase.]

Ῥακένδυτος, ὁ, ἡ, Lacera veste indutus, κακοείμων [quod Hesych. exp. per ῥ. Subst. Ῥακενδύτης, ὁ, cognomen Josephi cujusdam monachi, cujus superest compendium rhetoricum in Walzii Rhett. vol. 3, p. 465 seqq. Μοναχὸς ap. Nicet. Chon. in cod. Græcobarbaro per ῥακενδύτης redditum memorat Ducang.]

[Ῥακετρίζω. V. Ῥαγετρίζω.]

[Ῥάκετρον, τό. V Ῥάγετρον.]

[Ῥάκηλος. V. Ῥαίκηλος.]

[Ῥακία. V. Ῥαγία.]

[Ῥακίδαι, οἱ, Rhacidæ, pagus tribus Acamantidis. Phot. p. 482, 5. G. D. Conf. Meier. *Die Demen von Attika* p. 134, 130, et Leake De iisd. p. 233, 127. Hase.]

[Ῥακίζω. V. Ῥαχίζω.]

[Ῥάκινος, ίνη, ινον, Panneus, Gl.]

Ῥάκιον, τὸ, demin. a ῥάκος, Vestis vilis, detrita et pertusa, Bud. [Phot. p. 482, 4 : Ῥάκιον καὶ ῥάκος· ἄμφω λέγουσιν.] Aristoph. [Ach. 415] : Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος. Sumitur etiam pro Vili et detrito panniculo. Lucian. [D. mort. 1, 2] : Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. Aristoph. Vesp. [128] : Ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν. [Plut. Mor. p. 700, E. Liban. vol. 4, p. 166, 17 : Ὁ πρώην ἐν ῥακίοις τὴν ἱερὰν ἐσθῆτα φορεῖ.]

[Ῥάκιος, ὁ, Rhacius, Lebetis filius, Mycenæus, sic appellatus διὰ τὴν πενιχρότητα καὶ κακοειμονίαν, ut annotavit schol. Apoll. Rh. 1, 308. Dux coloniæ Cretensium in Asiam. Pausan. 7, 3, 1; 9, 33, 2.]

Ῥακιοσυρραπτάδης, ὁ, ὁ τὰ ῥάκια συλλέγων. Euripides, ut docent VV. LL., ab Aristoph. [Ran. 842] sic cognominatus fuit, quod aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis, se ornarit : vel quod fere pannosos reges in scenam produxerit.

[Ῥακὶς, ίδος, ἡ.] Ῥακίδες, Surculi, Rami, ὀρόδαμνοι, κλάδοι, Hesych. [V. Ῥάδιξ.]

Ῥακοδυτέω, ήσω, Pannis laceris obsitus sum. Chrysost. [Homil. 11] in Ep. ad Rom. [vol. 9, p. 541, D ed. Bened.] : Αὐχμῶσα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα. [Orig. Cat. in Jerem. t. 3, p. 184, E. Pallad. Hist. Laus. p. 919, A : Σχῆμα ἔχων στρατιώτου ῥακοδυτοῦντος. Vita Is. Conf. Actt. SS. Maii t. 7, p. 250, 30 : Ῥακοδυτοῦντα γηραλέον. Hase.]

[Ῥακοδύτης, ὁ, Pannosus. Jo. Chrys. In Matth. Hom. 74, vol. 2, p. 461 : Ὁ πένης, ὁ ῥακοδύτης, ὁ ἄτιμος καὶ ἐξ ἀτίμων· τί γὰρ ἦλθεν ἔχων; Seager.]

Ῥακόδυτος, ὁ, ἡ, Pannis laceris obsitus : ῥακόδυτος στολή, Eur. Rhes. [712.]

Ῥακόεις, εσσα, εν, Pannis laceris plenus, Pannosus, Anthol. [Pal. 6, 21 : Τὴν ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγόν. Metaph. de facie rugosa Antiphil. ib. 11, 66 : Ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς χρῶτα.]

[Ῥάκοντος, ὁ, Rhacontus, n. pr. in numo Phrygio, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 229.]

[Ῥᾶκος, Ῥάκιος, vitiose pro Ῥαῖκος, Ῥαίκιος. V. Ῥαῖκος.]

Ῥάκος, τὸ, [Pannus,] Lacera vestis, διερρωγὸς ἱμάτιον, Eust., distinguens illud a τρίβων, quem dicit esse ἱμάτιον ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας, quod idiotæ στεμονίζων vocent. Aristoph. [Pl. 540] : Ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης Στιβάδα σχοίνων. [Hom. Od. N, 434 : Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα, ῥωγαλέα, ῥυπόωντα· Ζ, 178 : Δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι· Σ, 67 : Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα· et alibi in Od., nusquam in Il. Herodot. 7, 76 : Τὰς κνήμας ῥάκεσι φοινικέοισι κατειλίχατο. Soph. Ph. 39 : Θάλπεται ῥάκη, et 274. Eur. Hel. 1084 : Ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη. Isocr. Epist. 9, § 12 : Ἐν ῥάκεσι περιφθειρομένας.] || Apud Medicos autem Panniculum interdum significat, interdum Linteolum. [Hipp. p. 472, 30 : Ἐσθίει τὸ ἕλκος τῷ χρίσματι ἐναλείφων ῥάκος ἐντιθέναι.] Galen. : Ἀναλαμβανέσθω διπτύχῳ ῥάκει τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detritæ. Diosc. ῥάκος λινοῦν sæpe dixit, ἀντὶ τοῦ ὀθονίου, ut, Λινῷ ῥάκει πωμάσαντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm. Ῥάκη λινᾶ ap. Diosc. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorum lacinias, ut annotant VV. LL. [Geopon. 10, 67, 3 : Καταμηνίων ῥάκος, Panniculum menstruis inquinatum. || De lacinia carnis Æsch. Prom. 1023 : Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. Schol. Soph. Tr. 1103 : Τὰς σάρκας ἔχων κρεμαμένας ὡς ῥάκη.] || Ῥάκος in Aristoph. Ran. [503] : Σὺ γὰρ κατασχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ τονδὶ τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, quidam, ut schol. scribit, Larvam exp., quidam τριβώνιον. Apud Eund. Pl. [1065] VV. LL. exp. Cicatricem, s. Rugam et laciniam faciei : Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη, ut habet Bud. || Transfertur etiam, ut ead. VV. LL. tradunt, in Hominem nihili, ap. Lucian. Timone a veste detrita reticulataque sumpto convitio [c. 32 : Ῥάκος ἤδη γεγενημένον, de homine divitiis et voluptatibus corrupto atque ad nullos amplius usus idoneo. Receptam vulgo fuisse proverbii

formulam Lucianus indicat Pseudol. c. 18 : Ἄχρι δή σι, τὸ τοῦ λόγου, ῥ. πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε, et iisdem verbis De merc. cond. c. 39. Antiphil. Anth. (Pal. 9, 242) : Μυριστὴς ἀλίοιο βίου ῥάκος..., qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Cadaver ῥάκος ὀλιγηπελὲς Crinagoras dixit Anth. (Pal. 7, 380.) Hemst. Ῥ. οἰκίας i. q. ἐρείπιον ap. Aristot. Rhet. 3, 11.] Æolice vero Βράκος pro ῥάκος dicitur pleonasmo literæ β, ut βράδιον, βρόδον, βρίζα, pro ῥάδιον, ῥόδον, ῥίζα, sicut docet Eust.

Ῥακοφορέω, ήσω, Laceram vestem gesto : unde Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος, Pannosus, Bud. [Schol. Aristoph. Pac. 739.]

[Ῥακοφόρος, ὁ, ἡ, Laceram vestem gestans. Cæsarius Quæst. 49, p. 104.]

[Ῥακόω, Lacero.] Ῥακόομαι, Laceror, et in modum detriti panniculi rumpor. Plut. [Mor. p. 642, E] : Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ τριχοῤῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται, Bud. Comm. Diosc. 5, 102 : Οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεα, Rugosas facies et cicatricosas laceratasque, Ruell. : Rugosos vultus, Marcell. Sic etiam ῥάκος superius ex Bud. ῥυτίδα exposui. [Ap. Hippocr. p. 507, 51, ῥακούμενον χολώδες, Bilis discerpta et divisa. Foes. Clem. Alex. p. 491. Routh. Id. Pædag. 3, 9, 46, de usu nimio balnearum : Ῥακοῖ τὰ σώματα καὶ προγηράσκειν ἀναγκάζει. Hase.]

Ῥακτήριος, α, ον, ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens, Hesych., hunc ex [Soph.] Philoct. [ad Troj., fr. 631] versum citans, Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον vero Eidem est Saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plur. exp. τύμπανα, item κέντρα, ἀντὶ τοῦ κόπτει, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. [Dativum posuit Hesych. ῥακτηρίοις κέντροισι, ipsum quoque sumtum ex Tragico.] Et Ῥάκτρια, τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσι, Hesych. [In Hesych. gl. Ῥάκτρια corrigendum, coll. Polluce 7, 146 : Τὰς ῥάβδους αἷς καταράσσουσι τὸν καρπὸν ῥακτρίας· et 10, 130 : Τῶν ἐλαϊστῶν ῥάβδοι ῥάκτριαι. Corrupte Phot. p. 482, 6 : Ῥάκτρια, ῥαιδία (corr. ῥαβδία) μικρά, τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσα, ubi corr. οἷς τ. κ. ἀπαράσσουσι.] Ῥάκτος quoque huc pertinere videtur, quod Hesych. exp. λόφος, et Ῥάκτοι, quod Eidem significat φάραγγες, πέτραι, χαράδραι. [Scribendum potius Ῥακτοί, quod adj. de locis confragosis dictum ab Lycophr. 92 : Ῥακτῶν βουσταθμῶν, schol. interpr. τραχέων. Similis gl. ap. Hesych. Ῥάπται, φάραγγες, χαράδραι, γέφυραι.]

[Ῥαχίζω. V. Ῥαχίζω.]

Ῥακώδης, ὁ, ἡ, Lacer, [Pannosus, Gl.] ῥωγαλέος καὶ διεῤῥωγώς : ut ῥακῶδες σῶμα, Anthol. [Pal. 5, 21.] Galen. 2 Ad Glauc. : Συμβαίνει πολλάκις ἅπαν τὸ περὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθέντι πύῳ δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς γενέσθαι καθάπερ τι ῥάκος· ὅθεν ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ πρὸς τῶν ἰατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ῥακῶδες. Ubi Linteosum reddi posse Bud. Comm. existimat, ad hunc l. explicandum hæc ex Celso 2, de Sudore adducens : Si minore vi opus est, etiam solum linteum : si majore, extincti titiones, involutique panniculis et sic circumdati. Ῥακώδεις κόλποι, Sinus, quibus tenuis cutis et attritis vestium fragmentis similis superjacet, VV. LL. [Basil. t. 1, p. 738, A : Ῥ. ἐσθῆτι. Greg. Nyss. t. 1, p. 635, D : Ῥ. ἱμάτιον. Macar. Hom. p. 26, 5 : Φορέματα ῥ. Hase. Χιτωνίσκος ῥ. Dio Cass. 75, 20.]

[Ῥακώκης, ὁ, Rhacoces, Mardus. Ælian. V. H. 1, 34. Annotavit nomen Suidas.]

Ῥακωλέον, ῥάκος, Hesych. [Ex ῥωγαλέον haud dubie corruptum, ut monet Albert. Ῥακώλιον, ut ἐδώλιον, conjicit Lobeck. Pathol. p. 135.]

Ῥάκωμα, τὸ, Ex attritis panniculis consuta vestis, Budæo i. q. ῥάκιον, citanti in Comm. Aristoph. Ach. [432] : Ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 753, C; schol. Eur. Phœn. 325.] Plinio vero 27, 12 : Rhacoma aliud est, videlicet i. q. Rha ponticum, ut Gorr. docet.

Ῥάκωσις, εως, ἡ, vocabulum medicum est [Ῥ. σώματος Zenob. Prov. 6, 42] : quid autem sit, ostendit Paul. Ægin. 6, 67 : Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται, Quum scroti cutis laxatur absque iis, quæ intra ipsum sunt, etc. [Cæl. Aurel. Chron. 5, p. 599 : « Quum corpora pannescunt; » ubi vulgo *pallescunt*. Schneid. Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 276 : Ῥ. ἐστιν ἐπέκτασις πολλὴ τοῦ ὀσχέου.]

[Ῥακῶτις, ιος, ἡ, vici antiquissimi in Ægypto aut urbis nom. haud dubie Ægyptium, cujus tamen veram originem et causam me latere nolo diffiteri. Occurrit nomen ap. Steph. Byz., qui in v. Ἀλεξάνδρεια testatur, hanc quoque dictam esse Ῥακῶτιν, et alibi scribit, Ῥακώτης, οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ Ῥακωτίτης. Quo postremo in loco legendum Ῥακῶτις cum Holstenio. Non aliter nomen scribitur a Strab. 17, p. 792, Pausania 5, 21, 9, Clem. Alex. in Protrept. p. 42, Tacito Hist. 4, 84. Diu igitur ante nota erat Rhacotis quam conderetur Alexandria, cujus deinde veluti suburbium fiebat. Nom. esse vere Ægyptium, vel ex eo patet, quod interpr. N. T. Coptus a Wilkinsio editus in locis omnibus, ubi fit mentio Alexandriæ et Alexandrinorum, nobis conservaverit nomen antiquum *Rakoti*, Act. 6, 9; 18, 24; 27, 6; 28, 11. Quod etiam locum habet in libris Coptorum recentiorum Ecclesiasticis. Jablonsk. Georg. Cedr. p. 127 : Ἀλεξάνδρειαν ... πάλαι Ῥακώτην λεγομένην· ubi Ῥακῶτιν restituit Holst. ad Steph. Byz.]

[Ῥαμανῖται, οἱ, Rhamanitæ, gens Arabica. Strabo 16, p. 782.]

[Ῥαμᾶς, ὁ ὕψιστος θεός, Hesych. Conferunt quæ Steph. B. refert ad v. Λαοδίκεια : hanc sc. urbem olim nomen gessisse Ῥάμιθα. Κεραυνωθείς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε ῥαμάνθας, τουτέστιν, ἀφ' ὕψους ὁ θεός· ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος, Ἄθας δὲ ὁ θεός· οὕτω Φίλων. Hæc vero ab eruditis varie exp., quia Ἄθας non est Dei nomen. Bochart Canaan 2, 12, docet רמתא *Ramata* esse nom. simpl., non compos., quod Loca excelsa significat. Videri vero Steph. pervertisse Philonis mentem, qui non voluerit dicere Ἄθας esse Dei nomen, sed Pastorem fulmine ictum Deum compellasse his verbis : רם אתה *Ram attah*, vel רם אנת *Ram ant* : Celsus es tu (nempe, o Deus). Quod sic acceperit Steph. ac si a Philone Ἄθας vel Ἄνθας Deus exponeretur. Dahler.]

[Ῥαμβαῖοι, οἱ, Rhambæi, gens Syriæ Strabo 16, p. 753.]

[Ῥαμβάκας, ὁ, Rhambacas, n. pr. viri Medi, vulgo ap. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 42, ubi nunc ex libris melioribus Ἱεραμβάτας.]

[Ῥαμβακία, ἡ, Rhambacia, vicus Oritarum in India. Arrian. Anab. 6, 21, 5.]

[Ῥαμβὰς (?), ὁ δῆμος, Hesych. Cum ῥαιβίας, voc. non minus obscuro, ap. eund. comparat Soping.]

[Ῥάμιθα. V. Ῥαμᾶς.]

[Ῥαμὶς, ἴδος, ἡ, Rhamis, uxor Sesithaci Cherusci. Strabo 7, p. 292, ubi var. lect. Ῥαθίς.]

[Ῥάμμα, τὸ (a ῥαίνω), Id quod effusum est. Apollod. in Math. vett. p. 37.]

Ῥάμμα, τὸ, [a ῥάπτω,] Sutura. [Thom. M. p. 150 : Ῥ. αὐτὸ τὸ ἐῤῥάφθαι. Αὐδὴ ῥάμμα Etym. M. p. 274, 50, in narratione fabulosa de origine nominis Dithyrambi. Ex Platone com. et Hermippo attulit Pollux 10, 135.] Apud Hesych. vero et pro Filo, inquit Bud., scribentem, Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος καὶ στήμονος. [Id. s. v. Κλωστήρ.] In VV. LL. ῥάμμα, Licium, Filum : et Fibula s. Tænia quæ per annulos excurrit, vestisque scissuras inter se committit. [Schol. Aristoph. Ran. 293 : Ταινία γὰρ τὸ ῥάμμα τοῦ στεφάνου.] Joseph. A. J. [3, 7, 5] : Ῥάμματος παραληφθέντος εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους κατάδεσιν τοῖς κρόκοις τὰ τῆς ἐσθῆτος περιτμήματα ἐνοῦται. [Hieracosoph. c. 125, p. 115. Doroth. Doctr. p. 836, C. Id. ib. p. 788, D : Κόπτεται τὸ ῥ. Hippiatr. p. 194, 10 : Ῥ. ἐρεῷ κεκλωσμένῳ, Filo. Hase. Diodor. 1, 87 : Βιβλίον φοινικῷ ῥ. περιδεδεμένον. « Acia dicitur ab Hippocr. p. 743, C, ubi ἅμμα et ῥάμμα conjunguntur, Nodus et acia; ubi scribit Galenus : Ὡσαύτως δὲ καὶ ὅτι ῥάμμα καλεῖται τοῦ διατρήματος τῆς βελόνης διηρημένον, ἕνεκα τοῦ συνάγειν ἀλλήλοις, ἤτοι τὰ μόρια τοῦ διατετμημένου σώματος· ἢ τὸ πέρας τοῦ ἐπιδέσμου τοῖς προϋποβεβλημένοις αὐτοῦ μέρεσι. » Foes. Id. vol. 18, part. 1, p. 835, 16. Hase. In vocc. ἁμμάτων, ῥαμμάτων et γραμμάτων ludit Eustath. Op. p. 244, 80.] Significasse autem hanc vocem et aliud [βοστρύχια, σταφυλίς] Macedonibus, docebit te Hesych., cujus tamen suspectus est locus.

[Ῥαμματώδης, ὁ, ἡ, Suturæ similis. Hesych. s. v. Κροσσούς. Boiss.]

Ῥάμνος, ἡ, Spina alba, cervalis : quam Galli Burgam spinam appellant, inquit Gorr. Frutex est ramos ferens rectos et aculeos in acutæ spinæ modum : fructum edit latum, candidum, tenuem folliculari specie, verticillo similem. [Eupol. ap. Plut. Mor. p. 662, E; Nicand. Th. 630; Polyb. ap. Athen. 14, p. 651, D.] In VV. LL. annotatur, ῥάμνον a Theophr. [H. Pl. 3, 18, 3] dici ἀείφυλλον : sed id nostro rhamno non convenire. [Ib. § 2 μέλαινα et λευκή.] Additur ex Diosc. [1, 119] valere ad veneficia. Perperam autem apud Josephum Interpretem reddidisse Rubum. [Galen. vol. 14, p. 147, 15. Hippiatr. p. 130, 2 et 30; p. 131, 3. De rhamno in morbis gravissimis pro foribus suspensa Diog. L. 4, 57 : Ῥ. τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκε· de eadem castimoniam confirmante Method. Conv. sept. virg. p. 265, 14. Sec. Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 92 sq. ῥ. μέλαινα est Rhamnus oleoides L., λευκή Rh. saxatilis L. Conf. id. ib. p. 169, 6. Hase. Hesych. : Ῥ., τὸ φυτὸν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβάνεται· καὶ δένδρον ἀκανθῶδες. De peculiari illo usu explicatius Phot. p. 482, 8 : Ῥ., φυτὸν ὃ ἐν τοῖς Χουσὶν ὡς ἀλεξιφάρμακον ἐμασῶντο ἕωθεν, καὶ πίττῃ ἐχρίοντο τὰ σώματα· ἀμίαντος γὰρ αὕτη· διὸ καὶ ἐν ταῖς γενέσεσι τῶν παιδίων χρίουσι τὰς οἰκίας εἰς ἀπέλασιν τῶν δαιμόνων.]

[Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ, Rhamnus, pagus Atticus, tribus Æantidis. V. Strab. 9, p. 396, 399. Steph. Byz. Adj. gentile, frequens in inscriptionibus, Ῥαμνούσιος, ία, ιον, et ap. oratores, ut Æschin. p. 22, 24.] Ῥαμνουσία, Nemesis, quæ et a Latinis Rhamnusia cognominatur. Sic autem appellata traditur a Rhamnunte vico Atticæ, in quo simulacrum habebat a Phidia fabrefactum. Vide Hesych. [Ῥαμνουσία Νέμεσις, dea primum Veneris habitu in pago illo dedicata ab Erechtheo, cui Nemesis mater erat : v. Phot., Suid. et Hesych. Ἡ ἐν Ῥαμνοῦντι θεὸς Pausan. 7, 5, 3. Ῥαμνούσιος proverbialiter dictum ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ ἐλλογίμων, appellatione ab Antiphonte Rhamnusio, oratore clarissimo, ducta, sec. Suid. s. v. Ῥάμνος (ubi corrupte ὥστε τοὺς καλοὺς Ῥάμνους καλεῖν pro Ῥαμνουσίους) et s. v. Ῥαμνουσία. Femin. Ῥαμνουσὶς, ίδος, ἡ, ap. Steph. Byz. Callim. H. in Dian. 232 : Ἑλένη Ῥαμνουσίδι. Adde Ῥαμνουσιὰς, άδος, ἡ, Marcell. Anth. Pal. App. 50, 2 : Ῥ. Οὖπιν· quam formam Angli restituunt Hesychio : Ῥαμνουσιὰς ἀκτή (codex ῥαμνουσίας ἀκτάς)· δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅπου Νέμεσις τιμᾶται. ‖ Adverbia Ῥαμνουντόθεν, Ῥαμνοῦντάδε et Ῥαμνοῦντι annotavit Steph. Byz.]

[Ῥαμνοφαγέω, Spinas devoro. Ῥαμνοφαγοῦν ὀνάριον Const. Manass. Chron. 4205. Boiss.]

[Ῥαμοσσαίτης (?), κατάρατος, Hesych.]

[Ῥαμφαδίεται (?), τὸ πυκτεύειν, Hesych.]

[Ῥαμφάζω, Rostro instruo. Hesych. : Ῥαμφάξη, ῥυγχωθέντα. Apud Phot. p. 483, 1, —ει —ει.]

Ῥαμφὴ, ἡ, Culter, Gladius : κοπὶς, μάχαιρα, Hesych. Quod autem addit : ἢ τὰ τῶν ὀρνέων ῥύγχη, ad ῥάμφη pertinere puto, plur. τοῦ ῥάμφος. [Ap. Polyb. 10, 18, 6, quum legatur ῥομφὰς in ed. Schweigh., Bochart. cum prioribus edd. ῥάμβας legens, Punicam hanc v. existimavit רבא *Rabba*, quæ Phœnicibus esset Missilis genus, ut Hebr. רב *Rab*. Canaan 2, 5. Dahler.]

[Ῥαμφηστὴς, ὁ, Piscis, ap. Hesych., qui plur. Ῥαμφησταὶ, ἰχθῦς ποιοὶ posuit. Conf. Xenocr. De aquat. 7 : Βελόναι ῥάμφος κερατῶδες ἔχουσαι. Schneid.]

[Ῥαμφίας, ὁ, Rhamphias, Laco, Clearchi pater. Thucyd. 1, 139; 5, 12; 8, 8; Xenoph. Hell. 1, 1, 35.]

[Ῥάμφιον, τὸ, Parvum rostrum. Gramm. ap. Schæf. ad Greg. Cor. p. 29.]

Ῥαμφὶς, ίδος, ἡ, Navis quoddam genus, [secundum Hesych. ‖ Uncus. Hero Belop. p. 140, 17 : Ῥαμφίδα σιδηρᾶν. Hase.]

Ῥάμφος, τὸ, Rostrum. [Hesych. : Ῥ., ῥύγχος τὸ ἐπὶ τῷ στόματι τῶν μεγάλων πετεινῶν. Schol. Aristoph. Av. 347, ubi ῥύγχει legitur : Γράφεται καὶ ῥάμφει, ὅπερ βέλτιον· ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου (ut supra v. 99.), ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. Rectius dixisset ῥάμφος de avibus dici, ῥύγχος autem generalius nomen esse de utrisque dici solitum : unde hoc per illud interpretari solent grammatici, ut ap. Lycophr. 598 : Ῥάμφεσιν ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς. Plutarch. Mor. p. 980, E; Lucian. D. deor. 4, 1; Synes. p. 73, A. G. Dind. Galen. vol. 6, p. 705, 13 : Ῥ. τῶν πτηνῶν ζώων. Ach. Tat. Leuc. p. 66, 5 Jacobs. Horapoll. Hierogl. 2, 96, de aquila senescente : Ἀποκάμπτεται τὸ ῥ. αὐτοῦ· quamobrem, ut vult Epiphan. t. 2, p. 196, D, in præruptam se projicit rupem, προσκρούσας αὐτῇ τὸ ῥ. Ῥ. corvi sideris Ptol. Almag. t. 2, p. 78, 9 Halm.; aquilæ ib. p. 91, 29. Hase.] ‖ Ῥάμφος est στόμα vel ῥίς, Hesych.

[Ῥαμφώδης, ὁ, ἡ, Rostro similis. Philostr. p. 376 : Τὸ πυῤῥὸν τῆς ῥινὸς καὶ ῥαμφῶδες.]

[Ῥαμψίνιτος, ὁ, Rhampsinitus, rex Ægypti. Herodot. 2, 121 seqq.]

[Ῥαμφὸς, ἡ, όν. Ῥαμφὸν Hesychio καμπύλον, βλαισόν. Ῥομφὰ γόνατα, βλαισὰ γόνατα· τὸ δὲ αὐτὸ, καὶ Ῥαιβά.]

[Ῥανάω. V. Ῥαθαίνω.]

[Ῥανίζω, Aspergo. Pollux 10, 30 : Τὰ ῥαίνειν ... καὶ ῥανίζειν ἔστιν εἰπεῖν. Corruptum, ut opinor, ex ῥαντίζειν. Neque enim ullius momenti est quod ῥαντίζω πλεονασμῷ τοῦ τ a ῥανίζω derivatur in Etym. M. p. 702, 31. G. Dindorf.]

[Ῥανὶς, ίδος, ἡ.] Invenitur et verb. Ῥαντίζω, non tamen derivatum a ῥαντὴρ, sed potius tanquam a nomine Ῥαντὶς, pro quo existimo fuisse dictum Ῥανὶς, elisa litera τ. Exp. enim Aspergo : item Stilla, Gutta : ut in hoc proverbiali versu [Chœrili ap. Galen. vol. 3, p. 84, aliosque, de quibus v. Næk. ad Chœril. p. 169] : Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ. [Eurip. Ion. 106 : Ὑγραῖς ῥανίσι· Andr. 226 : Ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου. Aristoph. Ach. 171 : Ῥανὶς (pluviæ) βέβληκέ με· et ῥανίσι λεπταῖς Ælian. N. A. 6, 41. Aristot. Meteor. 1, 13. G. D. Eunap. t. 1, p. 95, 1 : Τὴν πεπιεσμένην ῥανίδα τὴν Κασταλίαν. Greg. Nyss. t. 2, p. 573, D. Hase. Sensu obsceno Pallad. Anth. Pal. 10, 45 : Ἐξ ἀκολάστου λαγνείας γέγονας καὶ μιαρᾶς ῥανίδος· quocum Jacobs. comparat τὴν ἀπόπτυστον δρόσον Aristoph. Eq. 1285. De re minima Hesych. s. v. Σμώχη, quod exp. ῥανὶς, τὸ τυχόν. ‖ « Macula. Ælian. N. A. 17, 23 : Τὰ πτίλα ἔχει ῥανίδας οἰνωπῷ χρόῳ παραπεπασμένας. Philostr. p. 134 : Πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσιν. » Jacobs.]

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. Perfusor, s. Irrorator,) Locus in oculis ex quo lacrymæ manant. Ῥαντῆρες, inquit Gorr., a quibusdam dicti sunt Oculorum anguli naso proximi et majores, quos aliqui etiam πηγὰς vocarunt, quod lacrymæ ab his maxime stillent. [Pollux 2, 71.] Iis oppositos angulos, qui sc. ad tempora spectant, παρωπίας nuncupant. [Nicander Th. 673.]

[Ῥαντήριον, τὸ, Id quod conspergit. Æsch. Ag. 1092 : Ἀνδρὸς σφαγεῖον καὶ πέδου ῥαντήριον· si vera hæc est conjectura Pearsoni pro πέδον.]

[Ῥάντης, ὁ, cognomen Apollonii cujusdam Alexandrini ap. Pausan. 5, 21, 12.]

[Ῥαντίζω. HSt. post verba s. v. Ῥανὶς posita :] Est autem Ῥαντίζω, sicut et ῥαίνω, Aspergo, Perfundo, Irroro. [Conf. Ῥανίζω.] Auctor Epist. ad Hebr. 9, [13] : Καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, Et cinis juvencæ aspergens inquinatos. Et aliquanto post ἐῤῥάντισε. Passivam autem vocem ῥαντίζεσθαι quidam interpr. Abstergi in hoc Greg. Naz. l. : Παραδοξότερον διὰ βορβόρου μικρὰ ῥαντίζεσθαι, ἢ καθαρὸν εἶναι, διὰ καθαρᾶς ὁδοῦ φερόμενον. [Epiphan. Hær. 20, 2. Routh. Epist. ad Hebr. 10, 22 : Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς, Puri, Liberati ab omni conscientia malorum; conf. Ps. 51, 9. Athen. 12, p. 521, A : Πλοῖον ἐφ' ᾧ οὔτε ῥαντισθήσεται οὔτε ἐμβήσεται ἕτερος. « Schol. Soph. Aj. 639. » Valck. ‖ Hesych. : Ῥαντίζει, σκώπτει. Quomodo infra etiam Ῥανίζει explicat.]

[Ῥάντισις, ἡ, i. q. seq. Achmes Oniroer. p. 164, 7 : Ῥ. ὕδατος. Hase.]

Ῥάντισμα, τὸ, et Ῥαντισμὸς, ὁ, Aspersio : ut [LXX Num. 19, 9, et] in Epist. 1 Petri 1, [2] : Καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. [Hebr. 12, 24, αἷμα ῥαντισμοῦ.] Verum ῥάντισμα existimatur accipi etiam pro Eo quo quid aspergitur. [Basil. t. 2, p. 242, D : Ῥαντίσματι βορβόρου. Greg. Nyss. t. 2, p. 807, B : Τὰ ἐρήματα τῶν Ἑβραίων ῥ. Hase.]

An. Cod. Nan. 158, v.

[Ῥαντιστρον, τὸ, Aspergillus. Interpres Gr. V. T. ab Villois. editus p. 106. Schneid. Ῥαντιστήριον ex Gennadio memorat Ducang., et id ipsum Interpreti quoque illi restitui volebat Villois. G. D. Ῥαντιστῆρας Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 929, D. Hase.]

Ῥαντὸς, ἡ, ὸν, Aspersus, Perfusus, Irroratus. [Ῥαντὸν per ποικίλον exp. Hesych., Phot. et Suid., haud dubie ex Genes. 30, 32: Πᾶν διάλευκον καὶ ῥαντὸν ἐν τοῖς ἄρνασι.]

Ῥάξ [Ῥᾶξ scribendum præcipit Draco p. 19 et 80, contra quem v. Lobeck. ad Phryn. p. 76], ῥαγὸς, ἡ, Acinus. [Soph. fr. 464: Ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη.] Plato Leg. 8, [p. 845, A]: Ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σύκων συκῆς, ἰσαρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω, Juxta acinorum in racemo numerum. [Aristot. De color. c. 2: Αἱ τῶν βοτρύων ῥᾶγες· H. A. 5, 18, et alibi, cum frequenti accentus vitio ῥάγες. Theophr. C. Pl. 1, 21, 1, ubi masculino μικροὶ ῥᾶγες Schneid. recte substituit μικραὶ, aliis locis confirmatum, velut ib. 5, 1, 1; 5, 10, 13. Alia aliorum exx. collegit Lobeck. ad Phryn. p. 75. Dativus ῥαγέεσσι correpta syllaba prima est ap. Nicandr. Al. 184, ubi nihil impedit quominus ῥάγεσσι scribatur. G. Dind.] Non tantum vero de uvæ acinis ῥὰξ dicitur, verum etiam de aliarum plantarum acinis; nam Diosc. [4, 51] trago ῥᾶγας tribuit, et Theophr., sicut et idem Diosc. [2, 181] allio: quas allii ῥᾶγας Plin. Nucleos interpr. 19, 6. Vide et Ῥώξ paulo post. || Ῥᾶγες vocantur etiam, ut Ruf. Eph. [p. 50 et 30 Cl.] testatur, τὰ ἔσωθεν πέρατα τῶν δακτύλων, quæ et κορυφὰς nominat, Extremitas nimirum digitorum intro vergens, quæ rotundior est, ubi pulpulæ teretes digitos terminant, q. d. Uvas. Cam. [V. Polluc. 2, 146. || Pupilla. Eustath. p. 1485, 59: Θηλὴ τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥὼξ, θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγός. Τοὺς μαστοὺς, ἤγουν τοὺς ῥῶγας (vitiose pro ῥᾶγας) ex Moschione De morb. mul. c. ult. memorat Ducang.]

|| Ῥὼξ, idem quoque significat quod ῥὰξ, et κόκκος, ut Hesych. et Suid. habent, ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, Acinus in racemo, Esai. 68 [65, 8]. Ῥωγῶν μείζους θύλακοι, Acinis majores folliculi. Eust. tamen [p. 1485, 59, coll. p. 1633, 45] ῥὼξ pro Acino sumptum, barbarum esse scribit. Hesych. vero, in Ῥᾶγα, scribit, Ἣν ἡμεῖς ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα.

|| Ῥὼξ, inquit Gorr., ὁ ῥαγοειδὴς χιτών: sic dicta est Tunica uvea, quæ tantam habet cum uva similitudinem, ut uvæ etiam nomine donata sit.

|| Ῥὼξ quoque dicitur Phalangium quoddam ab acini similitudine, quod ipsum et Ῥάγιον ab Aetio dictum fuisse paulo ante indicavi. Etym. tamen [M. p. 705, 52, Chœrob. In Theodos. p. 83, 30, et Hesych.] Scorpii speciem esse vult; de quo Nicand. Ther. [716]: Αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπων. Ubi notandum est, quum Animalculum id significat, ῥὼξ a fem. in masc. transire. [De forma et genere nominis sic præcipit Phrynich. p. 75: Ἡ ῥὰξ ἐρεῖς· ὁ γὰρ ῥὼξ δύο ἔχει ἁμαρτήματα· et qui idem aliis verbis dicit Phot. p. 483, 2. Porro Hesych.: Ῥάξ, ἡ τῆς σταφυλῆς, ἣν ἡμεῖς ῥῶγα. Suidas: Ῥὰξ ἐπὶ σταφυλῆς, ῥὼξ δὲ ἐπὶ φαλαγγίου· de quo discrimine nihil suboluit grammaticis majorum gentium, neque id agnovit Ælian. N. A. 3, 30, qui, ut Aetius, Theoph. Nonnus, Achmes Onirocr. c. 285, aliique etiam phalangium illud ῥᾶγα dicere solent: v. Bernard. ad Theophan. vol. 2, p. 318. Ῥῶγες pro Acinis ex Ctesiæ Indicis profert Phot. Bibl. cod. 72, p. 47, 18, ὁ ῥὼξ ex Esai. 65, 8, Hœschel.; Hesych. et Suidas: Ῥώξ, κόκκος· quod male Kuster. in ῥὰξ mutat. Clare Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103: Κόκκους οὐ δικαιοῦσι λέγειν ῥῶγας τῆς σταφυλῆς, ἀλλὰ ῥᾶγας. Lobeck. ad Phryn. p. 76, quem conf. in Paral. p. 108. Ex Archilocho diserte enotavit Chœrob. In Theodos. p. 83, 32: Εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς διὰ τοῦ ω λεγόμενον ῥὼξ ῥωγὸς παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Comparanda etiam adjectiva Πυκνόρρωξ, Εὐρώγης, Πεντάρρωγος, Φιλόρρωξ, Μικρόρρωξ, quorum exempla v. suis locis.]

Ῥάξις, εως, ἡ, ὅθεν σύρραξις, Conflictus acierum. Bud. ex Plut.

[Ῥᾷον. Ῥᾷος. Ῥᾳότερος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥαούεννα. V. Ῥάβεννα.]

[Ῥαπάτη. Ῥαπαταύλης. Ῥαπάταυλος. Ῥαπαύλης. V. Ῥαπταύλης.]

[Ῥαπεὺς, ὁ, Rupiam (Rapium, Salmas.), Gl.]

[Ῥαπήγυια, ἡ, lectio vitiosa ap. schol. Hom. Od. Ξ, 383, ubi Buttmann. conjecit ῥάπτρια, Sarcinatrix.]

[Ῥαπήιον, τὸ, Leontopetalum, Diosc. 3, 110; Plin. 27, 12.]

[Ῥαπία, ἡ, Rapa. Galen. vol. 6, p. 357: Τὰ τῶν ῥαφανίδων (φύλλα) καὶ τὰ τῶν καλουμένων ἐπιχωρίῳ φωνῇ παρ' ἡμῖν ῥαπιῶν (ῥαπίων ?)· ἔστι δὲ ὡς ἄν τις εἴποι ῥαφανὶς ἀγρία τὸ φυτὸν τοῦτο.]

[Ῥαπιδοποιὸς, ὁ. Ῥαπιδοποιὸν, Hesychio τὸν ποιητὴν, Δωριεῖς· ἢ ποικιλτὴν ἢ τὰς ῥαπίδας (Musuri interpolatio pro κρηπῖδας, quod recte scriptum in cod.: conf. Ῥαπίς) ποιοῦντα.]

Ῥαπίζω, Virga cædo, percutio, Baculo cædo, s. Bacillo, aut etiam Fuste: latius sc. extendendo nominis ῥαπὶς signif. in hoc verbo. [Hesych.: Ῥαπίζει, σκώπτει, ἀλοᾷ, παίζει, μαστιγοῖ, τύπτει. Ῥαπίσαι, ῥάβδῳ πλῆξαι, ἢ ἀλοῆσαι.] Plut. Themist. [c. 11]: Ὦ Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι. [Conf. Herodot. 8, 59.] Ναὶ, εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀλλὰ τοὺς ἀπολειφθέντας οὐ στεφανοῦσιν. Intelligi autem περὶ τοῦ ῥαπίζειν, quod fit βακτηρίᾳ, proxime sequentibus declaratur, Ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος. Sed in Apophth. [p. 185, B] idem commemorans, pro ῥαπίζουσι dicit μαστιγοῦσι: quum tamen ibid. subjungat ἐπαραμένου τὴν βακτηρίαν. Alioqui non mirum esset ῥαπίζειν dici et ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦντος, ex Herodoto 7, p. 251 meæ ed. [c. 35. Exx. Hipponactis ap. Tzetz. Hist. 5, 746, Xenophanis ap. Diog. L. 8, 36, Demosth. p. 787, 23, Timocl. ap. Athen. 13, p. 570, F, memoravit Lobeck. ad Phryn. p. 176. Ῥαπιζομένη Menandri comœdia fuit. Perf. passivi ῥεραπισμένῳ νώτῳ ex Anacreonte afferunt schol. Hom. Od. Ζ, 59 et gramm. in Bekk. Anecd. p. 1287.] At in VV. LL. redditur Alapis percutio, Colaphis cædo, Colaphos incutio etc. Manasse autem videtur hæc interpret. partim ex Suidæ expos. [quam communem habet cum Phot. p. 483, 9, et Bekk. Anecd. p. 300, 10: Ῥαπίσαι, πατάξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί, ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόρρης], partim ex veteri Testamenti Novi Interprete, qui ῥαπίσμασιν ap. Marcum vertit Alapis. Nisi potius et hic Interpres, et alii qui idem de verbo ῥαπίζειν censuerunt, ad Matth. locum respexerunt, 5, [39]: Ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα. Sed hanc minime probari signif. illa potest: quum itidem dici queat πατάξαι ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Adde quod, si ῥαπίζειν esset Colaphos impingere, idem scriptor, c. 26, [67] post ἐκολάφισαν αὐτὸν, non addidisset, οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν: quod recte videtur redditum in postrema Interpretatione, Bacillis ceciderunt. Vetus Interpres tamen, tanquam res similis esset, ἐῤῥάπισαν vertit Palmas in faciem ejus dederunt. Reperio porro et ap. Plut. Rom. Quæst. [p. 267, D]: Παίουσιν ἐπὶ κόρρης, deinde καὶ ῥαπίζουσι. [Polyb. 8, 8, 6: Τὰς σαμβύκας (i. e. sambucistrias) ῥαπιζομένας. Schweigh. Ach. Tat. Leuc. 2, 24: Κατὰ κόρρης, ὡς εἶχε, ῥαπίζει. Id. ib. 5, 23: Ῥαπίζει με κατὰ κ.· et 6, 20: Ῥ. δὴ κατὰ κ. αὐτήν. Hase. || Improprie Sext. Emp. p. 708, 30: Ῥαπισθῆναι ἀσυνήθει ἀέρος ψύξει. De aere ipso Aristot. Meteor. 2, 8: Ῥαπιζόμενος ὁ ἀήρ. Ib. 2, 9: Ῥαπιζομένου τοῦ ὑγροῦ.]

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, Virga: unde ab Hom. Mercurius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. Sed ap. Eust. [p. 658, 58] scriptum est ῥάπις, accentu in priore. Suntque ῥάπιδες ὑποδήματα quoque, Eidem. Hesych. habet ῥαπίδας, secundum quem sunt ὑποδήματα, et πορόναι. [Idem Ῥαπὶς exp. κρηπὶς, ut ῥαπίδας, κρηπῖδας ap. Etym. M., quod ipsum quoque de calceis intelligendum.] Item Ῥαπὶς, Hesychio γογγυλὶς· οἱ δὲ, λαμψάνη. Vide etiam Ῥαφίς. [Præcedit ap. Hesych. alia explicatio κόμη, quam in κώπη mutabat Heinsius, ῥαπὶς cum λαβὶς confusum esse putans, parum probabiliter.]

Ῥάπισμα, τὸ, Ictus qui virga vel baculo s. fuste incutitur. In VV. LL. Alapa, Colaphus: cui interpretationi, quam veteris Interpretis Testamenti Novi auctoritate confirmari docui, patrocinatur et Suidas, ubi exp. hæc verba, ἐπὶ κόρρης. [Evang. Nicod. p. 602, 11. Basil. t. 1, p. 479, A: Ῥ., τὴν τελευταίαν τῶν δού-

λων πληγήν. Ammon Episc. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 67, 46: Ῥ. κατὰ τοῦ προσώπου. Laud. Leont. ib. Junii t. 3, p. 567, 38: Ἔδωκα τὰς σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα. Hase.] In iisdem ex Phrynicho [p. 176 ed. Lob.] annotatur, non esse in usu. [Conf. Thom. M. p. 346. Legitur ap. Antiphan. Athen. 14, p. 623, B: Πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασιν· nisi ῥιπίσμασιν scribendum cum Abresch. Add. ad Aristæn. p. 122. Lucian. D. meretr. 8, 2: Ῥαπίσματα λαμβάνειν. Agath. Anth. Pal. 5, 289.]

[Ῥαπισμὸς, ὁ, Verberatio quæ ῥαπίδι fit. Phurnut. De N. D. c. 30. Wakef. Euthym. Zigab. in Matthæi Lect. Mosq. 1, p. 46. Osann. Nil. Epist. p. 130, 7: Ἐμπτυσμοὺς, ῥαπισμούς. Interpr., Pulsationes. Hase.]

[Ῥάπται. V. Ῥακτήριος.]

[Ῥάπται, αἱ, Rhaptæ. Steph. Byz.: Ῥάπται (probabilius videtur neutrum Ῥάπτα, τὰ, quod habent Ptolem. Geogr. 1, 17; 4, 7, Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 10), μητρόπολις τῶν ἐντὸς Αἰθιόπων. Οἱ οἰκήτορες Ῥάψιοι. (Ῥάψιοι Αἰθίοπες Ptolem. 4, 9.) Καὶ Ῥάπτρα (scrib. Ῥάπτα cum Holst.) ὅρμος, καὶ Ῥάπτος (ῥάπτρος cod. Vratisl., qui supra quoque ῥάπτραι pro Ῥάπται) ποταμός. (Qui memoratur a Ptolem. 4, 7. Ibid. et ap. Marcian. p. 21 ed. Mill. etiam Ῥάπτον promontorium.) Ἔστι δὲ καὶ μητρόπολις τῆς Βαρβαρίας τὰ Ῥάπτρα καὶ αὐτὴ καλουμένη. « Scribe Ῥάπτα. Eadem urbs cum præcedente. » Holst.]

Ῥαπταύλης, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat, Eustathio [p. 157, 39] i. q. μόναυλος. [Quod vide. Conf. Ῥιπαύλης.] In VV. LL. Ῥαπάταυλος, Stipulam inflans. In iisdem est Ῥαπαύλης pro Ῥαπταύλης, ut habet Eust. [Athen. 4, p. 176, E: Ὥσπερ τοὺς τῷ καλάμῳ αὐλοῦντας καλαμαύλας λέγουσι νῦν, οὕτω καὶ ῥαπαύλας, ὥς φησιν Ἀμερίας ὁ Μακεδὼν ἐν ταῖς Γλώσσαις, τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας· ubi codex ῥαπταύλας, in Epitome nominat. ῥαπταύλης, apud Eust. l. c. ῥαπταύλης scriptus. Verum videtur ῥαπαταύλας, quod Casaubonus conjecit, collata Hesychii glossa, de qua HSt.:] Ῥαπάτη, Hesychio καλάμη: additque, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας, ῥαπάλους, pro quo reponitur ῥαπαταύλους.

Ῥάπτης, ὁ, Sutor, Consarcinator. [Pallad. Hist. Laus. p. 957, B; 958, B: Ῥ. κοσμικός. Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 338, 45: Πλύτης καὶ ῥ. Hase. Κοινὸν dicit Thom. M. p. 27. Schol. Dionys. Thr. in Villois. Anecd. 2, p. 182, ῥάπτας pro ῥῶπας ex cod. Vat. restituit Bast. ad Greg. p. 259.]

[Ῥαπτικὸς, ἡ, ὸν, Sutorius, Gl. Ῥ. τέχνη schol. Philostr. Her. p. 464 Boiss. Schæf. Pseudo-chrys. t. 9, p. 876, E. Severian. Orat. t. 7, p. 635, 7: Πρώτη τέχνη τοῦ Ἀδὰμ, ῥ., de vestificina. Hase.]

[Ῥάπτις, ἡ, Sarcinatrix, Gl.]

Ῥαπτὸς, Sutus, Consutus, Sutilis, Budæus. Apud Hom. autem, Od. Ω, [227]: Ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, Ῥαπτὸν ἀεικέλιον· quidam ῥαπτὸν interpr. Lacerum. Mihi certe videtur id esse, quod vulgo dicimus *Raptassé*: quin autem sit nostrum hoc *Raptasser* factum ex ῥάψαι, nemini dubium esse debet. At Eust. censet ῥαπτὸν ἀεικέλιον leg. ὑφὲν, ut sit pro ἀεικελίως ῥαπτόν. Sed habemus in eodem illo Hom. loco ῥαπτὰς κνημῖδας, de quibus eund. Eust. consule. [Joseph. A. Jud. 3, 7, 1: Διάζωμα ῥ. Id. ib. 4: Χιτὼν ῥ. Hase.] Bud. affert etiam Ῥαπτὰ pro Pulvinis s. Centonibus, e Xen. Hell. 4, [1, 13]: Ὑποτιθέντων τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς. [Plauto Consuta tapetia; vid. Salmas. ad Vopisc. p. 511.]

[Ῥαπτρεῖον, τὸ, Officina sarcinatoria. Montef. Palæogr. p. 462.]

[Ῥάπτρια, ἡ, Sarcinatrix. Ἀκέστριαι per ῥάπτριαι exp. Eustath. p. 1764, 60. In ῥαπήγυια corruptum in schol. Od. Ξ, 383. Conf. Ῥογία.]

Ῥάπτω, ψω, αφα [Aor. secundi ἔρραφον exempla ex Nonno v. s. Ἐπιρράπτω et Συρράπτω], Suo, Consuo, Sarcino, Consarcino. Et partic. vocis mediæ ῥαψαμένη ex Aristoph. Nub. [538]: Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον. [Eq. 783: Ῥαψάμενός σοι τουτὶ (pulvinar) φέρω.] Apud Polluc. [7, 81]: Ῥάψαι ὑποδήματα καὶ καττύσαι. Apud Eund. ῥάψαι cum ἀκέσασθαι. [De sutura, quam chirurgi ῥαφὴν dicere solent, Demosth. p. 1270, 2: Τὸ χεῖλος διακοπεὶς οὕτως ὥστε καὶ ῥαφῆναι· et 1268, 2: Τὸ χεῖλος ἐρράφθαι.] || Sed frequentissime in metaph. signif.

usurpatur: sicut usus est Terentius metaphorice verbo Suo, in Phormione, quum dixit, Ne quid suo suat capiti [Hesych.: Ῥάπτειν, μηχανᾶσθαι, κατασκευάζειν. Ἐράπτομεν, ἐβουλεύομεν]: ita enim dicit Hom. [Od. Γ, 118, Π, 423] κακὰ ῥάπτειν, (unde et compositum κακορραφία,) item [Od. Π, 376] φόνον ῥάπτειν, et [ib. θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτειν. Dicitur vero et δόλον ῥάπτειν, unde comp. δολορραφία, quod habes supra, ubi et δολορραφὴς, quod passive sumitur. At Δολορράφος active sumeretur pro Eo qui dolos suit, i. e. struit. Invenitur autem ῥάπτειν metaphorice pro Struere, Machinari, et ap. Herodot. [9, 17: Ἐπ' ἀνδράσι Ἕλλησι φόνον ἔρραψαν. Qui usus hujus verbi fluxisse videtur ex illa locutione proverbiali, quæ legitur ap. eund. 6, 1: Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας σὺ, ἐκεῖνος δὲ ὑπεδήσατο. Schweigh. Eur. Andr. 837: Φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν· 912: Μῶν ἐς γυναῖκ' ἔρραψας οἷα δὴ γυνή; Ῥάψαι θάνατον Iambl. V. P. p. 434.] Quinetiam cum illo ipso accus. δόλον usus est Chrysost.: Διὰ τοῦτό σε προσδόκησαν, διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐῤῥάψαμεν ἐκεῖνον. Sic et In Epist. ad Ephes. p. 175: Οἱ λάθρᾳ ῥάπτοντες δόλους. Sic ῥάπτειν ἐπιβουλὰς, quidam Comicus [Alexis] dicit apud Athen. [13, p. 568, A]: Ῥάπτουσι δὲ πᾶσιν ἐπιβουλάς· de lenocinantibus loquens, qui puellas lenociniis mangonizant. Bud.

[Ῥάπυς. V. Ῥαφανίς.]

[Ῥάρεντος, ἡ, Rarentus, urbs Italiæ, ap. Steph. Byz. cum adj. gentili Ῥαρεντῖνος. Nomen ex Φαβεντία et Φαβεντῖνος, de quo Steph. infra, corruptum videbatur Holstenio, conjectura parum probabili.]

Ῥαριὰς, άδος, ἡ, Ceres, ἡ Δημήτηρ, Suid., quem vide. [Steph. Byz.: Ῥάριον πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι. Καὶ Ῥαρία γῆ. Καὶ Ῥαριὰς Δημήτηρ. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 35, 7: Σημειῶδες τὸ Ῥάρος (propter ρ ψιλούμενον)· τὸ γὰρ Ῥάριδος ὀνόμα παρ' αὐτὸ γέγονε· quod fort. scribendum Ῥαριάδος Δηοῦς. Ῥάριον πεδίον ap. Pausan. 1, 38, 6. Ῥάριον, non constat cum quo nomine conjunctum (nam locus corruptus est), Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, D. Omisso πεδίον Hom. H. in Cer. 450: Ἐς δ' ἄρα Ῥάριον ἷξε. Nomen autem habet ab Raro, Triptolemi patre (avo secundum Suidam), cujus nomen ap. Pausan. 1, 14, 3, Hesych., Suid. in libris paroxytonum est, sed Ῥᾶρος potius scribendum esse adjectivi Ῥάριος mensura arguit. Herodianus l. c. ita de hoc nomine loquitur ut syllabam primam accentu notandam esse doceat, sed de mensura ei non constitisse videatur: Τὰ εἰς ρος δισύλλαβα τῷ α παραληγόμενα ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α ..., βαρυνόμενα δὲ, εἰ καὶ ἀρσενικὰ ὑπάρχει ἢ θηλυκὰ, συστέλλειν θέλει τὸ α· ... εἰ δέ τι βαρυνόμενον ἀρσενικὸν ἔχει τὸ α ἐκτεινόμενον, πάντως ἔχει κανόνα διὰ τοῦ η, ὥσπερ τὸ κλᾶρος ἐκ τοῦ κλῆρος· τὸ δὲ Ῥάρος, εἰ μή ἐστι Δώριον βαρυνόμενον, συστελλέσθω κατὰ τὴν παραλήγουσαν· εἰ δὲ ἐκτείνεται ὑγιῶς ἡ παραλήγουσα, ὀξυνέσθω ... ἢ περὶ τόνου ἄρα σημειῶδες ἢ περὶ χρόνου· ἀλλὰ δῆλον ὅτι περὶ χρόνου· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα ἐκτατικὰ ὑπῆρχον, τοῦτο δὲ κύριον ὄνομα βαρύτονον. || Monosyllabum Ῥὰρ ap. Phot. p. 483, 12, quod cum similibus formis comparavit Lobeck. Paral. p. 74: nisi librarii error est.] || Ῥαρὸν [immo Ῥάριον vel Ῥάριον], τὸ, Infans: ex Ῥάρος significante Ventrem. Sed significat hoc ῥάρος et Robustum. Vide Etym. M., Hesych. et Suid. [Grammaticorum glossæ de vocabulo, quod nullius scriptoris testimonio cognitum est, hæ sunt. Etym. M. p. 702, 37: Ῥάρος· οἱ μὲν λέγουσιν ὄνομα τόπου, οἱ δὲ τὴν γαστέρα· ἐξ οὗ καὶ ῥάριον λέγεται τὸ βρέφος. Οὕτως εὗρον τὸ λεξείδιον. Hesych.: Ῥάριον, παιδίον. Ῥάρος, ἰσχυρὸς καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Suid.: Ῥάρος, ἡ γαστήρ. Καὶ Ῥάριον τὸ βρέφος. Ῥάρον, ἰσχυρόν. Quod postremum etiam ap. Phot. legitur. Vocabulum Æolicum esse spirituque leni pronunciandum esse Ῥάρος (s. potius Ῥῤῥος) alii tradunt grammatici. Arcad. p. 200, 21: Τὸ ρ ἀρχόμενον λέξεως δασύνεται ... πλὴν τοῦ ῥάρος καὶ ῥάριον· quæ plenius traduntur ab Chœrob. In Theodos. p. 905, 3: Χωρὶς τοῦ Ῥάρος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον· καὶ χωρὶς τῶν ἐξ αὐτοῦ, οἷον Ῥαρίας (corr. Ῥαριάς), σημαίνει δὲ τὴν Δήμητραν, καὶ Ῥάριον πεδίον· ἐπὶ τούτων γάρ φασι τὸ μὲν πρῶτον ρ ψιλοῦσθαι, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεσθαι. Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ κ' βιβλίῳ τῆς καθόλου τὰ δύο ρρ λέγει ψιλοῦσθαι ἐπὶ τούτων καὶ κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν καὶ κατὰ τὴν δευτέραν. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd.

p. 693, 11 : Ἐπὶ μὲν τοῦ ῥάσμα καὶ ῥάω τίθεται ἡ δασεῖα, ἐπὶ δὲ τοῦ βράρος, ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἡ ψιλή. Καὶ διὰ τί τὸ βράρος ψιλοῦται ; ὅτι ἡ Αἰολὶς γλῶσσα τὸ ψιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ· etc. Et Lexic. de spirit. p. 242 ed. Valck., ubi ῥάρος exp. ἀμβλωθρίδιον βρέφος· et sine expos. schol. Hom. Il. Λ, 56.]

[Ῥάσις. V. Ῥῶσις.]

[Ῥάσκος. Ῥασκούπορις. Ῥασκύπορις. V. Ῥαισκούπορις.]

[Ῥάσμα, τό, HSt. s. v. Ῥάζω :] Hujus est verbale nom. Ῥάσμα, Aspergo, Perfusio, Bud., afferens ex Athen. [12, p. 542, D] : Μύρων ῥάσματα εἰς τὴν γῆν ἔπιπτεν· quod exemplum affert et Eust. [p. 1887, 43].

Ῥάσσω, άξω, i. q. ἀράσσω, ut Bud. Comm. scribit, annotans voc. esse διττολογούμενον : unde ῥάξαι, quod [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 113, 12, Phot. et] Suidas ex Apollodoro citans exp. καταβαλεῖν. [Porro Phot. : Ῥάξας· τὸ δὲ ῥῆξαι οὐκ Ἀττικόν· καὶ παρὰ τοῖς δικανικοῖς ἐστιν ἡ χρῆσις.] Demosth. [p. 1259, 11] : Εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε κτλ., Alliserunt, Dejecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9, [11] : Ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ' αὐτόν, Elidet, ut Hieron. interpr. [Epictet. Diss. 1, 20, 9 : Ῥάξας τὸ δηνάριον. Hase.] Huc pertinet etiam Ῥαχθείς, quod Hesych. exp. σπαραχθείς. Ῥάσσω significat etiam Eustathio [p. 1887, 46] τὸ ἐῤῥωμένως καταπίπτω : indeque dicit esse καταράκτης : ῥάσσω autem derivari a ῥῶ, ut a φῶ φάσσω. [Sed in verbis poetæ ap. Strab. 10, p. 471 : Κιθάραν Ἀσιᾶτιν ῥάσσων, scribendum ἀράσσων ex cod.]

[Ῥᾷστον. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥασταζω. V. Ῥαισταζω.]

[Ῥᾷστος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥᾳστώνευσις, εως, ἡ, HSt. s. v. Ῥᾳστωνεύω :] Invenitur autem et verbale Ῥᾳστώνευσις ap. Suid., nimirum in quodam l. [Æliani, ut conjecit Valcken.] quem ille profert, ubi i. q. ῥᾳστώνη significare existimatur. [Conf. Suid. s. v. Ἀπικος.]

[Ῥᾳστωνέω, i. q. ῥᾳστωνεύω. Hippocr. p. 71, D : Τὰ ὀλέθρια ἀσήμως ῥᾳστωνήσαντα· et p. 159, 48. Foes.]

[Ῥᾳστωνεύω. HSt. s. v. Ῥᾳστώνη :] Quas signif. sequitur verb. Ῥᾳστωνεύω, quippe quod ponatur pro Langueo otio, Capto otium, Indulgeo inertiæ, Bud. ap. Xen. [Œc. 20, 18] : Οὐδὲ ῥᾳστωνεύειν τῇ ψυχῇ, παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. [Ex Dione Cass. 38, 39, afferunt Phot. et Suid.] Addit vero, dici etiam ἐῤῥᾳστωνευμένος passive, nullum tamen exemplum afferens. At in suo illo Lex., affert ex gramm. quopiam [Thoma M. p. 775] : Ἐῤῥᾳστωνευμένος, ἀπὸ τοῦ ῥᾳστωνεύω ἀχρήστου θέματος (sed contra verbi ῥᾳστωνεύω usum habemus in proxime præcedente Xen. loco) [Aristid. Lept. § 3 addit Boiss. Hesych. : Ῥᾳστωνεύεται, ῥαθυμεῖ, ἀμελεῖ, καταφρονεῖ. Ῥᾳστωνεύεσθαι libri nonnulli pro ῥᾳστωνεύειν ap. Ælian. N. A. 4, 44], καὶ Ἐῤῥᾳστωνευμένος, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως : atque ita adv. Ἐῤῥᾳστωνευμένως, poterit exponi Per inertiam, Segniter, etc. utendo interpretationibus datis supra adverbio ῥαθύμως. Est vero ἐῤῥᾳστωνευμένως a prima persona præteriti verbi ῥᾳστωνεύομαι, cujus nullum exemplum affertur. [Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 269, 44 : Τὸ ῥᾳστωνεῦον τῆς γνώμης. Synes. p. 42, A : Πράστω τοῦ μετρίου ῥᾳστωνεῦσαι. Hase.]

[Ῥᾳστώνη (Ion. Ῥηστώνη), ἡ, HSt. s. v. Ῥᾴδιος :] Habet autem hic gradus [superl. ῥᾷστος] itidem derivatum a se vocabulum, sc. nomen Ῥᾳστώνη, quod prima quidem signif. pro Facilitate ponitur. Plato Gorgia [p. 459, C], de Rhetorica : Οὐκοῦν πολλὴ ῥᾳστώνη, ὦ Σώκρατες, γίγνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. [Πολλὴν ῥ. ποιεῖν Isocr. p. 47, E. Ῥ. et χαλεπότης opposita Leg. 10, p. 902, C, Critia p. 107, B. Ῥ. πόσεως Symp. p. 176, B. Ῥ. τῆς παιδοποιίας Rep. 5, p. 460, D. Ῥ. τῆς τῶν καμνόντων ἐπιμελείας Leg. 4, p. 720, C. Aristot. Polit. 1, 8 : Πρὸς τὰς ῥ. καὶ τὴν αἵρεσιν τὴν τούτων (τῶν ζῴων) ἡ φύσις τοὺς βίους αὐτῶν διώρισεν.] Idem dixit ῥᾳστώνην τῆς πορείας, Epist. 7, [p. 325, D] : Ἐπειδὰν ἐπ' ἐμὲ τρέψῃ ῥᾳστώνης ἕνεκα τῆς πορείας, ubi redditur Itineris levandi causa. [Tim. p. 70, C : Ἀναπνοὴν καὶ ῥ. ἐν τῷ καύματι παρέχειν.] Bud. Comm. p. p. 447, itidem pro Laboris levamento, s. Facili ratione rei comburendæ, affert ex Lysia [p. 169, 11]. Alicubi autem redditur Facultas, ut ap. Plut. Camillo [c. 20] : Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πόλεως ὄχλῳ ῥᾳστώνην φυγῆς παρέσχον, Fugiendi facultatem præbuerunt. [Cum infinit. Max. Tyr. 1, 1 : Ῥᾳστώνη τούτων ἑκάστῳ ἐπιλαβέσθαι τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς, i. e. ῥᾷδιόν ἐστι. Schneid.] || Facilitas et indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta, Vitæ tranquillitas, Res secundæ, Bud. ibid. [Polyb. 6, 44, 8 : Ἐν ταῖς ἀπεριστάτοις ῥ. 17, 14, 15 : Ἀσφάλεια καὶ ῥ. Cum genit. objecti Herodot. 3, 136 : Ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, Ex indulgentia in Democedem.] || Idem in suo Lex. affert et pro Doloris remissione, ex Dem. [p. 1485, 21] : Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥᾳστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ στένειν. [Plut. V. Cat. Min. c. 5 : Ῥ. καὶ μεταβολὴ τοῦ νοσήματος.] || Interdum ῥᾳστώνη, Relaxatio animi, ut Idem accipi ait a Luciano. Item Otium, ut dictum est in Ῥᾳθυμία, necnon Inertia. [Phot. et Suid. exp. per ἀνάπαυσις, τέρψις, τρυφή, εὐκολία, ῥαθυμία, ἡδυπάθεια, χαυνότης, ἀργία· quas exposs. partim etiam Hesych. habet. Isocr. p. 198, A : Ὀλίγους πόνους πολλὰς ῥ. κτώμενος. Ῥ. καὶ ῥαθυμία Demosth. p. 133, 12.]

[Ῥάστωρ, ορος, ὁ, HSt. s. v. Ῥάζω :] Hinc est etiam Ῥάστωρ, Poculi genus quoddam. Hesych. exp. κρατήρ. [Apud Eund. est etiam Ῥαίστωρ, κρατήρ : et Ῥαιστήρ, στεγνόν : a Ῥαίζω pro ῥαίνω.]

[Ῥατάνη, ἡ, Tudicula. Per τορύνη exp. Hesych. Æolica forma Βρατάνα ap. eund.]

[Ῥάταρος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥατίζει (?), πρεσβεύει, Hesych. Ex particula ῥα et verbo τίζει conflatum esse conjecit Ruhnk.]

[Ῥατιχεύειν, καταράσθαι, Hesych. Qui eodem modo explicat verbum non minus obscurum ἀρατιχεύειν.]

[Ῥάτων, ωνος, ὁ, Rhato, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 509. || Ῥατῶνα (?) per ῥακτῆρα, σφαγέα exp. Hesych.]

[Ῥατοῦς, ὁ, Rhatous, fl. Epiri ap. Strab. 6, p. 327. Nomen criticis suspectum.]

[Ῥατώτης, ὁ, Rhatotes, n. pr. Paphlagonicum ap. Strab. 12, p. 555.]

[Ῥαῦκος, ἡ, Rhaucus, urbs Cretæ. Polyb. 31, 1, 1. Adj. gentile Ῥαύκιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz. et Polyb. l. c. et 23, 15, 1, et Ælian. N. A. 17, 35, ubi libri partim Ῥαυκίων πόλει, quemadmodum paullo post libri omnes Ῥᾶκον, ubi Ῥαῦκον restituit Gesn., cui frustra repugnare videtur Jacobsius. Δραῦκος secundum Lycophr. 1304, ubi Σκαμάνδρῳ Δραυκίῳ.]

[Ῥαυλόν (?), ἄγραυλον, ἄγροικον. Hesych.]

[Ῥαύραρις, ὁ, nomen fluvii Celticæ ap. Strab. 4, p. 182, corruptum haud dubie ex Ἄραυρις, quod ex Ptolemæo et Mela restituitur.]

[Ῥαῦς propter etymol. voc. γραῦς, quod a ῥῶ, i. e. ῥαίω, descendat, fingitur in Etym. M. p. 705, 39.]

[Ῥαύωσις, ὁ, nom. regis Thebæorum Ægypt. ab Eratosth. Græce redditum Ἀρχικράτωρ, Regnum ad se rapiens, ut explicui in Vignolii Chronol. S. vol. 2, p. 749. Jablonsk.]

[Ῥαφανέαι, αἱ, Raphaneæ, oppidum Syriæ. Adj. gentile Ῥαφανεώτης. Steph. Byz. Urbis nomen est ap. Ptolem. Geogr. 5, 15 (p. 367, 24 ed. Wilberg.), et in Ῥαφαναὶ corruptum ap. Hierocl. p. 397, 30, in cod. Ῥαφαναίων πόλεως ex Concil. Chalced. p. 660, et Ῥαφάνης episcopum ex Concil. Cpol. sub Menna p. 402 memorat Wessel. G. D. Singulari Joseph. B. Jud. 7, 5, 1 Haverc. : Μέσος Ἀρκαίας καὶ Ῥαφαναίας· plur. ib. 7, 1, 3 : Ἐν Ῥαφανέαις. Hase.]

Ῥαφανέλαιον, τὸ, Rhaphaninum oleum, ex raphani semine : ῥαφάνινον ἔλαιον. Dioscor. 1, 46. [Ex Apophthegm. Patrum affert Ducang.]

[Ῥαφάνη, ἡ, HSt. s. v. Ῥάφανος :] Ab eo qui Batrachom. scripsit [v. 53] Ῥαφάνη nominatur. [Hippiatr. p. 111, 10 : Ῥαφάνης τῆς τρωξίμης. Hase. Memorat hanc formam Thom. M. p. 778.]

Ῥαφανηδὸν adv. In modum rhaphani : ut ῥαφανηδὸν κάταγμα, Fractura rhaphani modo facta : quæ sc. oblique facta est, secundum crassitiem ossis, ut scribit Paul. Ægin. : eandem et σικυηδὸν et καυληδὸν κάταγμα vocari a quibusdam scribens, ex similitudine fractorum cucumerum et cauliculorum. Galen. tamen τὸ ῥαφανηδὸν distinguere ἀπὸ τοῦ καυληδὸν videtur, Meth. Med. 6 [vol. 10, p. 143], inquit Gorr. [Adde vol. 2, p. 394.]

[Ῥαφανίδιον, τὸ, Radicula. Plato comicus ap. Athen. 2, p. 56, F.]

[Ῥαφανιδόω, Raphano in anum immisso crucio. V. locum Aristoph. Nub. 1083, ab HSt. s. v. Τίλλω tractatum. Hesych. : Ῥαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας. Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος Lucian. Peregr. c. 9.]

[Ῥαφανιδώδης, ὁ, ἡ, Raphano similis. Theophr. H. Pl. 7, 6, 2.]

[Ῥαφάνινος, ίνη, ινον, Ex raphano factus. Diosc. Parab. 1, 107. (Conf. Ῥαφανέλαιον.) Galen. vol. 13, p. 128; Alex. Trall. 10, p. 568. Recentior forma ῥαφάνινος ap. Theophan. Nonn. c. 265; sed ῥαφάνινος c. 6.]

Ῥαφανίς, ίδος [Poetarum loci qui adhuc innotuerunt ῥαφανῖδος postulant (vid. Aristoph. Nub. 977, Pl. 544, fr. 249, Cratin. ap. Athen. 2, p. 56, D) uno excepto loco Eupolidis, quem verbis poetæ non appositis memorat Draco p. 80, 8, qui hanc mensuram Atticis tribuit, alibi vero (p. 23, 21; 45, 24) ῥαφανὶς inter nomina refert quæ κατὰ τὴν συνήθη χρῆσιν καὶ τὴν τῶν Ἰώνων ι longum habeant, ab Atticis vero corripiantur. Contra Athenæus l. c., cum eoque Eust. p. 1220, 53, καὶ ἐκτεταμένως καὶ κατὰ συστολὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀττικοῖς observat, allatis Comicorum exemplis quæ vel postulant ῥαφανῖδος vel admittunt, ut Eupolidis trimetri initium ῥαφανῖδας ἀπλύτους, σηπίας, quem si in mente habuit Draco l. c., nihil eum dixisse apparet nullumque exstare correptæ ι exemplum], ἡ, s. Ῥάφανος, (sed illud Atticæ, hoc linguæ communis esse censetur,) Rhaphanus, Radix s. Radicula. Pallad. in Augusto, c. 5 : Radices feminini generis putantur, quæ minus acres sunt, et habent folia latiora, etc. Infra autem Rhaphanum vocat. At Radiculam interpr. Gaza, in Probl. Aristot. sect. 9, qu. 6, quum tamen Radicula Plinio alia sit herba, sc. Lanaria, Græcorum στρούθιον : ut annotant VV. LL. Ubi et hæc adduntur : Ῥαφανῖδος quinque genera assignat Theophr. H. Pl. 7, 4 [Ῥ. Κορινθίαν, Θρᾳκίαν, Κλεωναίαν, Βοιωτίαν, λειοθαλασσίαν, quibus sexta addenda species est ἀμωρία ex Athenæo 2, p. 55, F, Theophrasti verba ex libro integriore afferente : cujus vestigium superest in cod. Urbin. μόραν ante Βοιωτίαν inserente. Porro ῥαφανῖδας Θάσιαι ap. Polluc. 6, 63, quas alio nomine ῥαφανῖδας ἀπλύτους dictas memorat Athen. l. c.], quem Plin. 19, 5, ad verbum exposuit : sed Rhaphanos in Napos convertit, errore manifesto. Erroris causa fuit, quod ibid. ῥαφάνου, i. e. Atticis brassicæ καὶ τῆς κράμβης, tria genera constituat philosophus : Plin. vero per ῥάφανον intellexerit Rhaphanum : duplicatoque errore Brassicam in Rhaphanum transformarit, ex vocum ignoratione. Hæc in iisdem illis leguntur, quorum itidem fidem penes illa esse velim; s. potius illum, quicunque illa scripsit. His adjicitur, Est et ῥαφανὶς [immo ῥάφανος] ἀγρία Theophrasto [H. Pl. 7, 4, 4], i. e. Armoracium Columellæ, s. Armoracia Plinio : quæ Rapula acria videtur dixisse Horatius : vulgo vocamus *Reforts*. Propriеque ῥαφανίς, distinctionis causa dicenda *Refort*, non *Rave* ; hoc enim Rapa s. Rapum, i. e. γογγύλη, s. γογγυλὶς Galeno : quæ quia est ventrosa, γαστέρα dixerunt : ut auctor Athen. 9, [p. 369, A]. Is tamen γογγυλίδα ἄῤῥενα ap. Theophr., Napum intelligit, qui βουνιὰς est Dioscoridi : nobis vulgo *Naveau* s. *Navet*. Apud ipsum Athen. ῥαφανὶς a Speusippo distingui videtur ab ea quæ ῥάφυς s. ῥάπυς dicitur, i. e. Rapa, s. Rapum. [Ῥάφυν per υ scriptum in initio hexametri Numenii etiam aliis modis laborantis ib. p. 371, C.] Rursum vero in Ῥάφανος annotatur, pro Rhaphano ab Atticis dici ῥαφανίς : at vero vocem ῥάφανος illis significare κράμβην : a Gaza reddi Radicem, ap. Alex. Aphr. Problem. 2, 42; alibi Rhaphanum : ap. Theophr. autem non uno in loco, Brassicam. [De locis Theophr. vide Schneid. in Indice p. 494.] Sic et ap. Aristot., qui testatur ipsemet ῥάφανον a quibusdam appellari κράμβην, De nat. anim. 5, [17, 4. Pollux 1, 247 : Ἡ κράμβη οὕτως (ῥάφανος) ἐκαλεῖτο· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ ῥάφανον καλοῦσι, ῥαφανίς. Phrynich. p. 141 ed. Lob. : Ῥάφανον ἐπὶ τῆς ῥαφανῖδος μὴ θῇς· σημαίνει γὰρ τὴν κράμβην. Similia tradunt schol. Aristoph. Pl. 545, Ammon. p. 118, Hesych., Phot., Suid., Thom. M. p. 776, quorum Hesych. addit, Τρύφων δέ φησι παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς ῥαφανῖδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μεγάλας ῥάφας. Ῥάφανον, τὴν ῥαφανῖδα significans, ex Epicharmo affert Phot. p. 483, 18, cui addatur Callias comicus ap. Athen. 2, p. 57, A (brassicam). Atticorum exempla in quibus ῥάφανος idem est quod κράμβη attulit Athenæus 9, p. 370, ex Ephippo, Antiphane, Diphilo et Alcæo comico, modo singulari modo plurali numero dictum : quibus addatur antiquius Aristoph. exemplum fr. 163.] Existimatur porro hoc nomen habere παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι : quia sc. statim a satu oritur. [Sic Athen. 2, p. 56, et Suid. s. v. Ῥαφανίς.] Pro ῥάφανος autem Ionice dici Ῥέφανος testatur Ammonius, quem vide. Ῥάφανος, inquit Gorr., Radix s. Radicula : quo nomine sylvestris maxime intelligitur, quam Romani Armoraciam vocant. At Ῥάφανος ἀγρία dicta est a quibusdam Herba quæ alio nomine ἄπιος vocatur : ut Plinius auctor est. Ῥάφυς autem, ut Idem tradit, Napus, qui βουνιὰς dicitur. Scribitur et ῥάπυς. [Ῥαφανὶς Lucian. Ver. hist. 1, 16; Lexiph. c. 5; Luc. c. 17 : Ῥ. καὶ σέλινον, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος. Leo phil. Comp. med. p. 97, 2 Ermerins. Hippiatr. p. 6, 14; 13, 2; 15, 25; 78, 17, aliisque multis ll. Sec. Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 121 et 123 Ῥάφανος Theophasti H. Pl. 1, 3, 4 et alibi est Brassica oleracea L., Ῥαφανὶς Raphanus sativa, Ῥαφανὶς ἀγρία Rhaphanus radicula. Hase. Ῥάπυς pro *radix* Varroni De L. L. 5, 21, p. 40 ed. Müll. restituit Scaliger. || HSt. post verba s. v. Ῥαφανηδὸν posita :] Ῥέφανος autem, non ῥάφανος dici ab Ionibus, testatur Ammon. : quem vide [p. 122 : Ῥέφανον καὶ ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· ῥάφανον δὲ τὴν κράμβην. Vulgaris dialecti formam ῥέφανος memorant schol. Aristoph. Pl. 545, et Cyrill. ap. Valck., habent recentiores, ut Theophan. Nonn. c. 253, 273 (sed per α ib. c. 48, 73, 90), Synes. De febr. p. 166, aliique. Ionica vero forma non hæc videtur fuisse, ut observat Valck., sed ῥάπανος, quod ap. Thom. M. p. 776 libri nonnulli servarunt. Nihili vero est ῥάπανος, quod in præcedente Ammonii notatione legitur, ῥαφανῖδα δὲ (Ἀττικοὶ λέγουσι) τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον, ubi ῥέφανον restituit Valck.] Ab eo qui Batrachomyomachiam scripsit [v. 53] Ῥαφάνη nominatur.

Ῥαφανῖτις, ἡ, Iridis cognomentum, a similitudine radicis, Gorr.

[Ῥάφανος. V. Ῥαφανίς.]

[Ῥαφανουργός, ὁ. Ῥαφανουργοί, Hesychio κηπουροί. Corrupte ap. eund. Ῥαδανοῦργοι, οἱ τῶν λαχάνων κηπουροί Ταραντῖνοι.]

[Ῥαφανοχόρτατος, ὁ, Qui raphanis pascitur, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 3, 72.]

Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. Rhaphani similitudinem habens radix. In VV. LL. redditur Radix modo rhaphani constans, ap. Theophr. [ubi non hoc legitur, sed ῥαφανιδώδης, quod v.]

[Ῥαφάσσω. V. Ῥαφίσσω.]

[Ῥάφεια, ἡ, Raphia, (*Raphea* ap. Plin. H. N. 5, 13) urbs Syriæ. (Ὄνομα πόλεως Suid.) Adj. gent. Ῥαφιώτης, ὁ, Steph. Byz. Ῥαφία, ἡ, ap. Strab. 16, p. 759, Hierocl. p. 398, 22, Polyb. 5, 80, 3; 5, 85, 13; 5, 86, 8, Joseph. A. J. 13, 13, 4; 13, 15, 4; 14, 5, 3, B. J. 1, 4, 2; 1, 8, 4; 4, 11, 5, libris tamen partim diphthongum præbentibus, quæ haud dubie antiquior scriptura est, licet Ῥαφία in recentioribus quibusdam nummis reperiatur : v. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 454, Mionnet. *Suppl.* vol. 8, p. 376 seq. Diphthongum enim diserte agnoscit Steph. Byz. s. v. Ἀζιῶται, Αἴπεια et Αὐλαί, ubi de adj. gentili agit Ῥαφειώτης, quod exemplo, ut in aliorum nominum in εια derivatis, ι Ῥαφειώτης esse docet : unde emendandum, quod s. v. Ῥάφεια legitur, Ῥαφιώτης. G. Dind.]

[Ῥαφεῖον, τὸ, Sutrina, Gl.]

[Ῥαφεύς, έως, ὁ, Sutor. Pollux 7, 42. Metaph. Machinator. Ῥ. μόρου Æsch. Ag. 1612.]

[Ῥαφεύς, Rapilum, Gl.]

[Ῥαφή, ἡ, HSt. s. v. Ῥάπτω :] Eand. originem habent, sc. ab ἔῤῥαφα, etiam substantiva Ῥαφή et Ῥαφίς. Est autem ῥαφή Sutura. [Pollux 7, 208. Ῥ. ἱμάντων Hom. Od. X, 186. Ῥ. χιτῶνος Plut. V. Cleom. c. 37;

ἀγγείων V. Lysandri c. 16.] Cujus vocis ῥαφὴ frequens ap. Medicos usus de capite [Ῥαφαὶ τῆς κεφαλῆς Pollux 2, 36. Κεφαλὴ ῥαφὴν οὐδεμίαν ἔχουσα Herodot. 9, 83]: qua et reliqui alii utuntur, quum alia ei συνώνυμος desit, ut opinor. Plut. [Mor. p. 590, B]: Πλὴν δόξαι γε, τῆς κεφαλῆς ἅμα ψόφῳ προσπεσόντι πληγείσης, τὰς ῥαφὰς διαστάσας, μεθιέναι τὴν ψυχήν. Caput, inquit Cam., concinnatum est de pluribus ossibus, quæ, ut serra dentata, inter se aptantur atque conseruntur. Hæ ῥαφαὶ sunt, suisque nominibus a Medicis distinguuntur, ut στεφανιαῖαι et ῥαβδοειδεῖς [immo λαβδοειδεῖς. V. quæ s. v. Λαβδοειδὴς dicta sunt] et λεπιδοειδεῖς, et aliis quoque appellationibus notentur. Eas autem, quas dixi ῥαφὰς, quidam Commissuras, Plin. Compages, Celsus, Græcam interpretans appellationem, Suturas vocavit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, ut dicamus Coronarias, et Virgatas, et Squamatas. Hæc Cam. [Ῥ. κρανίου Aristot. H. A. 1, 7. Ῥαφαὶ τῶν ὀστῶν 3, 5. Τὰς ῥ. τοῦ τραύματος διαρρηγνύναι Dio Cass. 43, 11.] Quoniam autem frequenter occurrit hoc vocab. ap. Medicos, interdum vero et ap. ceteros scriptores, uti dixi, afferam de eo quædam et ex Gorr.: Ῥαφὴ, inquit, Sutura: est species συναρθρώσεως. Est autem ossium compositio quædam consutis rebus similis, ut in capitis ossibus habetur. Eam nonnulli volentes explicare, definiunt esse σύνταξιν serratam, i. e. similem conjunctioni serrarum sese mutuo contrario occursu ingredientium: quum sc. dentatæ unius partes in crenas alterius inseruntur. Alii vero definiunt esse Compagem ossium ad unguem factam: ut hic similem ossium compositionem intelligamus, quæ et aliarum rerum est quæ in unguem committi dicuntur: quum sc. gibbæ partes ad unguium figuram structæ sinus sibi idoneos subeunt. Talis quidem juncturæ ratio in unguibus et digitis et pectinum dentibus invicem implexis apparet. Talem etiam fabri lignarii omnium firmissimam ac tutissimam quotidie nobis repræsentant, et in caudam hirundinum factam lignorum commissuram appellant: quod ligni tuberculum paulatim latescens, hirundinis volantis caudæ modo, in idoneam et æqualem sibi cavitatem etiam paulatim latescentem arctissime et firmissime inseritur. Non est tamen compago hæc ad suturæ rationem semper necessaria, sed per harmoniam facta σύνθεσις, ῥαφὴ dicta est a recentioribus Anatomicis. Plura autem ap. eum videnda tibi relinquo. Ceterum non dubito quin illa composs. quæ suo loco protuli, Ἱστιοῤῥάφος, Δολοῤῥάφος, etc., aliquis ab hoc nomine potius deducturus sit; sed non video quid obstet quin eandem et illis et huic derivationem tribuamus. Quod autem de hujus substantivi et illorum compp. derivatione dico, idem de aliorum quoque multorum, quæ hujus generis sunt, dictum intelligi volo. || Venio ad alterum substantivum, Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, quo significatur Suendi s. Suturæ instrumentum, i. e. Acus. Vide Ῥαφιδεύς. [Phrynich. p. 90: Βελόνη καὶ βελονοπώλης ἀρχαῖα· ἡ δὲ ῥαφίς τί ἐστιν οὐκ ἄν τις γνοίη. « Exscripsit hunc locum Thomas M. p. 510. Contrariam sententiam profitetur Hellad. (ap. Phot. Bibl. p. 533, 7): Τῆς βελόνης ἡ ῥαφὶς παλαιότερον, idque confirmat Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 113: Ῥαπίδα (l. ῥαφίδα) τὴν βελόνην Ἐπίχαρμος, sive acum hic intellexit sive (quod propter Athenæi testimonia credibilius est) pisciculum. Utrumque pariter valet ad vetustatem nominis vindicandam. Verum Phryn. antiquitatem Atticam respexit, cujus auctoritas huic vocabulo deest. Ῥαφὶς ex γραφὶς corruptum ap. Hippocr. Morb. 2, 26, vol. 7, p. 577 ed. Chart. » Lobeck. Hippiatr. p. 57, 24; 153, 21; 154, 6. Epiphan. t. 1, p. 106, D, et 416, C: Ῥ. χαλκαῖ. Greg. Nyss. t. 1, p. 769, A, de vestibus pictis ταῖς ἀπὸ τῶν ῥ. γραμμαῖς. Id. t. 3, p. 199, A: Διὰ λεπτῆς ῥ. Philo Belop. p. 61, 14: Οὔτε κέστρας οὔτε ῥ. Proverb. Jo. Clim. p. 257, 16: Ὁ φιλοκτήμων ὑπὲρ ῥαφίδος ἕως θανάτου πυκτεύει. Hase. Ex Archippo affert Pollux 10, 136: Ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον τόδε. Ῥαφίδος τρῆμα Nicarch. Anth. Pal. 11, 110. Ex Hesych. s. v. Βελονοπωλῖται, Method. in Hort. Adon. p. 7, b, Nicet. Chon. Ann. 8, 4, p. 136, A, indicat Lobeck.] Habet autem et alias signiff. hoc nomen ῥαφίς. Ita enim dictum fuit quoddam Calceamenti genus: necnon Olus quoddam sylvestre lapsanæ simile, si Hesychio credimus: qui addit significare et ῥάβδον. Est vero et nomen piscis, qui etiam βελόνη appellatur, quo nomine vocatur et Acus instrumentum. [Oppian. Hal. 1, 172; 3, 577, 605, Cyneg. 2, 592.]

[Ῥάφη, i. q. ῥαφανίς, quod v.]

[Ῥαφία, ἡ.] In VV. LL. habetur etiam Ῥαφία pro Sutura; sed hoc vocab., sicut alia infinita, ignorantiæ eorum qui vulgarium Lexicorum consarcinatores fuerunt, ascribendum censeo. Ita enim in illis legitur, Ῥαφία, Sutura. Interdum et pro Consilio capitur: unde κακοῤῥαφία, κακοβουλία. Atqui debuerant boni illi viri considerare, in compp. nominibus adjectivis mutari solere terminationem substantivorum, et quæ in compositione locum habent, non itidem seorsum et per se recepta esse. [|| I. q. ῥάφυς, quod v.]

[Ῥαφιδεὺς, έως, ὁ.] Ab hoc autem ῥαφὶς est Ῥαφιδεὺς, de Eo dictum qui utitur instrumento quod ῥαφὶς vocatur, i. e. de Sutore: in hoc disticho incerti auctoris, Epigr. [Anth. Pal. 11, 288]: Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, Καὶ τάχα νικήσουσι τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες.

[Ῥαφιδευτής. V. Ῥαφιδευτός.]

[Ῥαφιδευτικὸς, ή, όν. Ῥαφιδευτικὴ, sc. τέχνη, Ars suendi. Joann. Chrys. Serm. 72, vol. 6, p. 733, 41: Ἔδωκεν ὁ Θεὸς χάρισμα δωρεᾶς ... χρυσοποιικῆς, λιθουργικῆς, ῥαφιδευτικῆς. Seager.]

Ῥαφιδευτὸς, ή, όν, Sutus, Consutus; Acu textus, VV. LL., ubi additur, Τὰ ὑφαντὰ καὶ ῥαφιδευτὰ ex Exod. [37, 21]. Ibid. 27, [16]: Τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ. Sed hic genit. est potius a nomin. Ῥαφιδευτὴς quam a ῥαφιδευτός. [Origen. t. 3, p. 681, B: Τέχνη ῥαφιδευτοῦ χρῄζοντος ῥαφίδος. Hase. V. Salmas. ad Vopisc. p. 11.]

[Ῥαφιδεύω.] Ab nomine ῥαφιδεὺς est verbum Ῥαφιδεύω, Suo, Consuo. [Photius Epist. 219.]

[Ῥαφιδοθήκη, ἡ, Aciarium, Acuclarium, Gl.]

[Ῥάφιον, τό.] Invenitur etiam dimin. Ῥαφίον, Parva acus, Subula: ῥαφίῳ τῷ κεντηρίῳ, Subula, qua artifices quippiam perforant. Gorr. ex Galeno.

[Ῥαφίς. V. Ῥαφή.]

[Ῥάφοι, ὄρνις τινές, Hesych.]

[Ῥάφυς. V. Ῥαφανίς.]

[Ῥαχάδην.] Apud Hesych. legitur adv. Ῥαχάδην, quod exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως. In VV. LL. dicitur significare q. d. Spinatim.

[Ῥαχὰς, άδος, ἡ, Locus silvosus et sublimis, Fruticetum. Hesych.: Ῥ., χωρίον σύνδενδρον καὶ μετέωρον διὰ τὸ ψόφον ἀποτελεῖν καταπνεόμενον. Phot. p. 483, 23: Ῥαχάδας, τὰ δενδρώδη χωρία. « Inscriptio Sicula ap. Gruter. p. 212, 213, in finibus definiendis frequenter nominat ἀπὸ τοῦ ῥάχα. » Schneid.]

[Ῥαχαὶ et Ῥάχις, scripturæ vitiosæ. V. Ῥάχος.]

[Ῥάχετον vitiose pro ῥάχετρον, quod v.]

[Ῥαχετρίζω, Disseco, Pollux [2, 136. Apud Phot. autem legitur Ῥακετρίζειν, τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν οὕτως Πλάτων].

Ῥάχετρον, τὸ, Medium τῆς ῥάχεως, Media spina, Meditullium spinæ [secundum Pollucem 2, 136. Hesych.: Ῥ., ῥάχις, ὡς πλευρὸν καὶ πλευρά· οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερείου. Vitiose Ῥάχετον ap. Phot. p. 483, 24, qui exp. τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ πλευρόν. || Instrumentum laniorum. Pollux 7, 25: Τὰ δὲ ἐργαλεῖα κοπίδα καὶ ῥάχετρον. Βράκετρον quod Hesych. exp. δρέπανον κλαδευτήριον, Hemsterhusio Βράκετρον scribendum videtur, Æolice pro ῥάκετρον, ut βρόδον pro ῥόδον et alia hujusmodi.]

[Ῥαχή scriptura vitiosa. V. Ῥάχος.]

Ῥαχία, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quod circum illam fluctus collidantur. Vide Etym. et schol. Thuc. p. 125 [4, 10]: Καὶ ἀμυνομένους παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suid. a Thuc. ῥαχίαν appellari scribit Locum cui alliduntur fluctus, dicens etiam esse ἀκτὴν, Iones autem sic appellasse τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, i. e., ut Cam. interpr., Maris gurgites et recessum. Idem meminit proverbii, Ῥαχίας λαλίστερος. Hesych. [et Etym. M. p. 702, 54] ait ῥαχίαν nominari πάντα πετρώδη αἰγιαλόν. Vide Eust. [p. 1540, 27]. Etym. [M. l. c.] Valla ap. Herodot. 2, ῥαχίην vertit, Vadosum æstuarium. Quidam addunt, Reciprocationem fluctuum s. Aquarum æstum ita dici. || At Etym. vult et Terram quandam in metallis ῥαχίαν appellari: et ap. Soph. [fragm. 934] ῥαχίαν de Monte dici. Quinetiam Locum arboribus consitum, a quibusdam ῥαχίαν fuisse nominatum. [Hoc signif. alii Ῥαχὰς, quod v. HSt. alibi:] Ῥαχία, ἡ, Crepido litoris petrosa, Bud. Ab Hesychio esse dicitur πᾶς πετρώδης αἰγιαλός: ab Eustathio [p. 1540, 27] ex Rhetor. Lex., τόπος ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. [Polyb. 3, 39, 4.] Et paulo post, Καὶ Ῥάχοι δὲ καὶ Ῥαχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ὕλη· ubi observa etiam Ῥάχοι. In VV. LL. exp. Litus quod unda verberat, item Litoris salebræ. [Æsch. Prom. 713: Ἁλιστόνοις ὑπὸ χρίμπτουσα ῥαχίαισιν.] Thuc. 4, [10]: Ἀμυνόμενος παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. [Polyb. 1, 37, 2: Ὑπὸ τῆς ῥ. πρὸς ταῖς σπιλάσι καταγνύμενα σκάφη. Diodor. 3, 15: Τὰς δὲ οἰκίας ἔχουσιν οὐκ ἄποθεν τῆς θαλάττης παρὰ τὰς ῥαχίας, καθ' ἃς εἰσιν οὐ μόνον βαθεῖαι κοιλάδες. Et inferius: Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται λάβρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει. Plut. Mor. p. 83, D: Ῥαχίαις τισὶ καὶ σάλοις· ubi Wytt. citat Aristid. vol. 1, p. 128, 545, Dio Chr. Or. 7, p. 99, A.] Greg. Naz. De homine: Πᾶσαί τε ῥαχίαι τε καὶ ἀκρώρειαι καὶ πᾶν ὅσον πλάγιόν τε καὶ ὕπτιον. [|| De rupibus in media terra sitis Agath. Hist. p. 124, D: Κρατοῦσι τῆς ἄκρας ῥ. Leo Diac. p. 166, 17: Λιθώδους ῥ.] Est etiam proverb. Ῥαχίας λαλίστερος. [De violento imbre Ælian. N. A. 7, 7. Wakef.] || Ῥαχία exp. etiam Strepitus: quæ signif. si illi detur, proprie dicetur de Strepitu illo quem undæ edunt verberantes litus. Bud. pro Strepitu affert ex Plut. libro, quo disserit An seni administranda sit resp. Sed ibi Plut. duobus in locis [p. 789, D; 791, A] non ῥαχίαν per se ponit, sed ei ψόφον addit. [Posidipp. ap. Athen. 9, p. 377, C: Νέας ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν (codex ῥακίαν) ἠθροισμένην.] || Ῥαχία, Restagnatio maris in Oceani litore, Bud. ex Pausania [1, 3, 6]: Παρέχεται δὲ ἄμπωτιν καὶ ῥαχίαν, καὶ θηρία οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἐν θαλάσσῃ τῇ λοιπῇ. Suidas annotat Iones ῥαχίαν vocare τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. Sed ap. Herodot. [8, 129] scribitur Ῥηχίη: quod ibi Interpres vertit Vadosum æstuarium. Affertur vero et ex Hippocr. hoc vocab. ῥηχίη a Galeno, dicente esse οἷον πλημμυρίαν. [Ῥαχία in oratione prosa idem est quod ῥηγμὶν apud poetas, Prominens, præceps, saxosum littus, ubi undæ maris franguntur, Æstus maris. Secundum Phot. et Suid. Attici ῥαχίαν vocant Littus cum æstu maris, ut Thucyd. 4, 10; Iones vero Accessum maris, πλήμμυραν, ut recte observat Galen. in Lex. Hipp. p. 554, non Recessum, ἄμπωτιν, ut Phot., Suid. (et schol. Lycophr. 379) tradunt. Et sic ab Herodoto 8, 29, ῥηχίη et πλήμμυρα ut idem significantia usurpantur. (Ἄμπωτις et ῥαχία opposita ap. Dion. Cass. 39, 40.) Priore signif. Æschylus quoque Prom. 713 ἁλιστόνους ῥαχίας dixit, Lycophro 369 ῥαχίας ἀνεκβάτους, Diocles Anth. Pal. 7, 303, χέρσοισι ῥαχίαις. Hinc proverbium de homine garrulo dictum ῥαχίας λαλίστερος (de quo Diogenian. 7, 99, ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων, παρόσον ταῖς ῥαχίαις ἐπιβάλλοντα τὰ κύματα ψόφον ποιεῖ). De littore maris generatim usurpat Heliodor. Æth. 1, 1 et Polyæn. 5, 6: Πρὸς ταῖς ῥαχίαις τῶν κυμάτων. (Dyrrhachium ἀντονομασθῆναι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸς τὴν τῆς ῥ. δυσχέρειαν narrat Dio Cass. 41, 49; παρ' αὐτὴν τὴν ῥ. id. 43, 7.) De undis maris æstuantis, ut videtur, Plut. V. Sertor. c. 7: Τοῦ πελάγους ἀνισταμένου (ζεφύρῳ λαμπρῷ) καὶ τὰ πλοῖα πλάγια ταῖς ῥαχίαις περιβάλλοντος. (Dionys. A. R. 3, 44, de Tiberi fluvio: Δι' ἑνὸς ἐκδίδωσι τοῦ γνησίου στόματος, ἀνακόπτων τὰς πελαγίους ῥαχίας τῆς θαλάττης.) Recentiores Græci ῥηχὰ appellant Vadosa littorum loca. Arrianus in Indicis inter Ionicum et Atticum vocabuli usum fluctuat videturque etiam latiore significatu dixisse: c. 22, 8: Ἔπλεον ἔξω τῆς νήσου κατὰ ῥηχίην στεινὴν, ubi interpres vertit *per angustum et æstuosum locum*, cui repugnare videntur sequentia ὅτι γὰρ ἀνάπωτις κατεῖχε. Cap. 23, 1: Ὁρμίζονται πρὸς ῥηχίῃ· ἀλλ' ἀγκύρῃσι γὰρ ἐπίβολος ἦν ὁ χῶρος· 27, 6: Ἵνα αἰγιαλός τε ἔρημος ἦν καὶ ῥηχίη· 38, 8: Ὁ πλόος ἅπας οὗτος παρὰ τὴν Περσίδα βράχεά τε ἦσαν καὶ ῥηχίαι καὶ τενάγεα, ubi interpres *petrosa* vertit. 39, 7: Χαλεπῶς ὡρμίσαντο, ὅτι ῥηχίη ἦν καὶ βράχεα καὶ χοιράδες ἐκ τοῦ πόντου ἀνέχον· ubi *mare æstuosum* vertitur. Denique 40, 10: Τὴν χώρην τε γὰρ τεναγώδεά τε εἶναι τὴν πολλὴν καὶ ῥηχίησι ἐπὶ μέγα ἐς τὸν πόντον ἐπέχουσαν· ubi vertitur *et brevia longe in mare pertinere.* Ceterum Arriani libri variant inter ῥηχίη ῥηχείη ῥαχίῃ et ῥηχία est in Epitome Strab. vol. 3, p. 329 ed. Cor. Schneid. Apud Arrianum sola vera forma est ῥηχίη, Straboni autem ῥαχία restituendum. Quod α longum habere poetarum loci docent, uno excepto Dioclis versu supra allato qui ῥαχίαις hexametro accommodavit corripienda syllaba prima. Æolica, ut videtur, forma Βραχία est, quam ap. Hesych. per diphthongum scriptam Βραχείας, τραχεῖς τόπους, suo loco attulit HSt. G. D.] Apud Hesych. et Suid. habemus etiam Ῥηχιάδας, dicentes ita fuisse vocatos eos qui damnatos projiciebant εἰς τὰς ῥαχίας. Sed et aliam scripturam Suidas affert Ῥηχιάδας. Pertinent autem hæc ad primam nominis ῥαχία signif.: quæ tamen visa sunt non male illi Ῥηχίη subjunctum iri. Addo autem et Ῥηχὶς, item Ῥηχός: quod ῥηχὸς extat ap. Hesych. et Suid., ambos exponentes φραγμός: quo Sepes, Septum, Maceria significatur, sed hic addit Herodoti [7, 142] nomen, tanquam eo usi: et ῥῆχος, non ῥηχὸς habet. Illud autem Ῥηχὶς ab Hesychio exp. ἄκρα, qui hac expositione creditur intellexisse Promontorium. At VV. LL. ῥηχὶς interpr. etiam Præcipitium. In iisd. est et Ῥηχώδης, ὁ, ἡ, Asper, Salebrosus, ex Nicandro [Alex. 230].

[Ῥαχιαῖος, αία, αῖον, Ad spinam dorsi pertinens. Hippocr. p. 399, 44; 438, 49. Angl. Galen. vol. 19, p. 613, 14: Τοὺς μῦς τοὺς ῥ. Hase.]

Ῥαχίζω, Per spinam disseco. Quidam autem generalius exp. Concido ingenti plaga, quod optime respondet nostrati verbo *Eschiner.* Soph. Aj. [55]: Ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et [299]: Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε. Vide schol. [HSt. alibi:] Ῥαχίζω, Disseco dorsi spinam, s. potius Disseco incipiens a dorsi spina, generaliter pro Disseco. [Æsch. Pers. 426: Θραύουσιν τ' ἐρειπίων ἔπαισιν, ἐρράχιζον.] Soph. Aj.: Ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων· et, Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε, ubi vide schol., consule et Hesych. [qui ῥαχίζειν exp. διακόπτειν, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. Phot. et Suid.: Ῥαχίζειν (ῥακχίζειν ap. Phot.), τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως ἤτοι διακόπτειν· et Etym. M. p. 702, 49. Similes Hesychii explicationes sunt s. v. Ῥακκίζειν et Ῥακκίζον. G. D. Hippiatr. p. 76, 22: Ὄρνιν ῥαχίσας. Pass. ῥαχιζόμενος Pseudochrys. t. 10, p. 971, D. Hase.] Cam. interpr. Ingenti plaga concidere, item simpliciter Concidere. Hesych. ῥαχίζειν poni ait et pro παίειν τὸ ἱερεῖον, i. e. Ferire victimam s. Percutere. || Ῥαχίζειν, si Eidem credimus, dicuntur etiam qui leviter et temerarie mentiuntur. [Phot. et Suid.: Ῥαχίζειν, τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 113, 7: Ῥαχίζει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα ψεύδεται. Δείναρχος κατὰ Δημοκλέους.]

[Ῥαχίον, τὸ, Dorsum montis. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 27. Hase.]

Ῥάχις, [ῥῆχις ap. Arcad. p. 36, 12, librarii errore] ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam a metaph. τῆς ῥαχίας, quæ significat Rupem in mare excurrentem, ut modo dictum fuit. Alii alias hujus appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. Ῥάχις pro Dorso folii citatur in VV. LL. Item pro Dorso terræ, ex Epigramm. et pro Dorso montis (ut Lucian. loquitur), apud Herodotum habemus in Melpomene, et Epigramm. itidem dicitur *La coste d'une montagne.* In iisdem LL. ῥάχις est Pars lævis, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, apud Aristot. De anim. 4, [c. 1. HSt. alibi:] Ῥάχις, εως, ἡ, Spina dorsi: quæ Spina sine adjectione etiam dicitur. [Phot. et Suid.: Ῥάχιν, ὀσφὺν, ἢ τὸ νωτιαῖον μέρος, ὁ κανθὸς τοῦ νώτου. Ubi ἄκανθα pro ὁ κανθὸς restituendum ex Bachm. Anecd. vol. 1, p. 358, et Hesychio, qui ante ὀσφὺς addit ἄκρα.] Sunt tamen qui non omnino nomen hoc illi respondere existiment. Ex quibus est Gorr., qui de hoc nomine ita scribit: Ῥάχις, Spina. Est spondylorum vigintiquatuor a summa cervice ad imos usque lumbos structura, erigendo curvandoque corpori conveniens. Sic dici qui-

busdam placet, quod spondyli parte posteriore sunt τετραχωμένοι, i. e. Spinosi et asperi. [Sic Etym. M. p. 702, 44, aliam addens opinionem Apollodori, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι εἶναι καὶ τὰ δεξιὰ μέρη διακρίνειν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων.] Nec nomen est ap. Latinos, quod ῥάχιν proprie significet. Quamvis enim Spina dici possit, Spinæ tamen nomine aliud quiddam significatur, spondylorum sc. apophysis transversa et obliqua. Continet igitur ῥάχις Totum id spatium quod a summa cervice ad sacrum usque os interjacet: atque in tres partes dividitur, cervicem, dorsum, lumbos. Quorum cervix quidem spondylis septem, dorsum duodecim, lumbi vero quinque constant. [Pollux 2, 178: Ἑπτακαίδεκα εἰσιν οἱ σφόνδυλοι τὴν συγκαμπὴν τῇ ῥάχει παρέχοντες, δύο μὲν καὶ δέκα ῥάχεως, οὓς ὀνομάζουσι ῥάχεις, πέντε δὲ ὀσφύος.] Sic os sacrum non censetur inter partes τῆς ῥάχεως, quod spondylos non habeat solutos in modum superiorum, etiamsi coctione multa laxari et dissolvi possunt; sed potius sit totius ῥάχεως basis et fundamentum. Nec tamen absurdum fuerit id inter ejus partes comprehendere. Est autem ῥάχις instar carinæ curva, qua parte maxime ventriculus situs est, cui veluti loco cedit: quanquam non hujus modo causa, sed ut flecti corpus commodius possit, curva facta est, et pluribus vertebris potius quam una aut paucioribus donata. Est etiam tota cava et plena medulla, (σύριγξ ἱερὰ is meatus appellatur, et ab Herophilo αὐλὴν, h. e. Canalis,) ejusdem cum ipso cerebro naturæ, atque ab ea per vertebrarum foramina permulta nervorum paria proficiscuntur, et in universum corpus abeunt. Significat autem etiam ἡ ῥάχις, ut ante diximus, præter hanc universam spondylorum σύνταξιν, particulatim Apophyses singulas posticas quæ unicuique spondylo insunt, ἀκάνθας alio nomine dictas. Appellatur etiam eodem nomine ea quæ in dorso est omoplatæ spina, jam inde a basi incipiens, sed primum humilis et depressa, deinde sensim elatior facta et amplior, donec desinat in acromium. Id quod declarat Galen., scribens ad hunc modum l. 13 De usu partium: Καὶ ῥάχιν ἰδίαν ἑκάτερα τῶν ὠμοπλατῶν ἀπέχουσαν, ubi non simpliciter ῥάχιν utrique omoplatæ tribuit, sed propriam adjecit. Cui etiam astipulatur Rufus libello De partium hominis nomenclatura [p. 28 Cl.]: Ὠμοπλάται τὰ ἐπικείμενα τῷ νώτῳ πλατέα ὀστᾶ, ὧν ἡ διὰ μέσου ὑπεροχὴ, ῥάχις. Hæc ille. [Aristot. De partt. anim. 2, 9: Ἀρχὴ τῶν μὲν φλεβῶν ἡ καρδία, τῶν δ' ὀστῶν ἡ καλουμένη ῥ. πᾶσι ἔχουσιν ὀστᾶ πᾶσιν. Æsch. Eum. 190: Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. Soph. fr. 21: Κίστρῳ σιδηρῷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἔλαυνε παίων. Eur. Rhes. 514: Ἐμπείρας ῥάχιν· 783: Ἐπεμβεβῶτας ἱδραίαν ῥάχιν· Cycl. 639. Plato Tim. p. 91, A: Διὰ τῆς ῥάχεως. Μυελὸς κοίλης ῥάχεως Archel. ap. Antig. Car. c. 96. Ἱερὴν ῥ. Agath. Anth. Pal. 9, 614.] Sciendum est autem, aliis etiam nonnullis animalibus tribui ῥάχιν: nam Xen. sæpe utitur pro Dorso equi et lumbis, teste Bud.: qui hunc ejus locum affert [De re eq. 7, 2]: Μήτε τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου τιθέτω, ascendendo equum sc. Addit vero ex Polluce [1, 190] ῥάχιν et ὀσφὺν in equo idem esse. Hom. dixit etiam συὸς ῥάχιν, Il. I, [208]: Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ· ubi quidam interpr. Scapulam. Ῥάχιν quidam volunt esse dictam ab excurrentibus rupibus in mare, quæ sunt ῥαχίαι, quod circum illas fluctus collidantur, inquit Cam., quæ sumpsit ex schol. Thuc. Sed quidam ῥαχίαν contra a nomine ῥάχις ortum habere putarunt. [|| Ῥ. ῥινὸς, Pollux 2, 79: Τὰ ἑκατέρωθεν ἐπὶ τὰ μῆλα νεύοντα ὀστώδης ῥινὸς ῥάχις.] || Utut sit, ad multa certe transfertur. Legitur enim ῥάχις οὔρεος ap. Herodot. 3, [54; 7, 216. Polyb. 3, 101, 2: Ἡ ἐπὶ τὰ πεδία κατατείνουσα ῥ. 5, 69, 1: Ῥάχει δυσβάτῳ καὶ τραχείᾳ. Dionys. A. R. 5, 44: Ὀρεινὴν ῥ. Eustath. p. 1390, 21: Διόδωρος (Exc. p. 640) ἄκραν τινὰ τῶν Ἄλπεων κορυφὴν τοῦ σύμπαντος ὄρους δοκοῦσαν εἶναι οὐρανοῦ ῥάχιν ἱστορεῖ παρὰ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι· ubi ὄνου ῥάχιν restituit Jacobs. ad Anthol. vol. 6, p. 165, quomodo Thasum insulam propter montium jugum, ut videtur, appellavit Archil. ap. Plut. Mor. p. 604, C, ut promontorium Laconiæ ὄνου γνάθος appellatum memorat Pausan. 3, 22.] Et Bud. a Strabone usurpari tradit de Porrecta montis longitudine, p. 61. Sic et 5, p. 105: Ἐνδοτέρω δὲ τῆς

κατ' αὐτὰς τὰς πόλεις ὀρεινῆς, ἄλλη ῥάχις ἐστὶ, μεταξὺ αὐλῶνα καταλείπουσα. Sic certe et Latini Dorsum monti dederunt, (ut omittam alios hujus vocis Dorsum metaphoricos usus,) nosque itidem dicimus, *La coste d'une montagne*. Ῥάχεις, inquit Eust. [p. 308, 19], πετρώδεις, ὡς οἷα προσώδεις τινὰς ὄρους ἔχουσι. Affertur vero et de Dorso terræ dictum, ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 6, 41: Εὐαρότου ῥάχιν ὀργάδος. Leon. Tar. ibid. 7, 657: Ὄρευς ῥάχιν], ut sc. Homerus dicit vicissim νῶτα θαλάσσης. [Nonn. Dion. 34, 2: Διέστιχεν ἐς ῥάχιν ὕλης· et 21, 325.] Quinetiam folio tribui tradunt VV. LL. a Diosc. 2, 217. [Ῥ. τοῦ φύλλου Theophr. H. Pl. 3, 7, 5; 3, 17, 4; 3, 18, 17.] Eadem annotant etiam ῥάχιν dici Partem lævem, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur.

[Ῥαχιστὴς, ὁ. HSt. s. v. Ῥαχίζω:] A quo verbo deductum Ῥαχιστὴς, ὁ, significat Virum perditum, et qui gravia mala perpetrat, si eid. schol. [Soph. Aj. 56] credimus, sed ap. eum legitur hæc vox sine σ. Hesychius autem Ῥαχιστὴρ, (ῆρος, ὁ,) non solum hoc significat, sed etiam Mendacem et ostentatorem. [Et alibi:] Ῥαχιστὴρ, ῆρος, et Ῥαχιστὴς, Dissector, Qui ingentia maleficia perpetrat, ap. Soph. schol. (sed hic ῥαχίτης habet [in ed. Romana] pro ῥαχιστὰς [quod nunc ex cod. restitutum]) et ap. Hesych.: cui est etiam ὁ ἀλαζὼν, et ὁ μεγάλα ψευδόμενος. Sed inter ἀλαζόνα et alteram hanc expositionem interjicit μεγαλουργὸς, et μεγάλα ψευδόμενος. [Vide Ῥαχίζω.]

[Ῥαχιστὸς, ή, όν, Dissectus. Amphis ap. Athen. 7, p. 295, F: Ῥαχιστὰ κρανίου μέρη ἔνσαρκα.]

Ῥαχίτης, ὁ, ut ῥαχίτης μυελὸς, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. [Et alibi:] Ῥαχίτης, q. d. Dorsualis: ῥ. μυελὸς, Medulla dorsi, s. spinæ dorsi, Medulla spinalis. [Hippocr. p. 129, 32; 440, 6; Aristot. De partt. anim. 2, 6.] Dicitur et νωτιαῖος, διαυχένιος, φορήτης, Galen. Item ῥαχῖται, Musculi toti spinæ superjecti, ut Idem annotat [vol. 2, p. 233, 14; 451, 12 et 15; 459, 10; 484, 11; 494, 16, multisque aliis ll. Τῶν ἐμπροσθίων ῥαχιτῶν μυῶν Theoph. Nonn. t. 1, p. 176, 10. Hase.] Dicuntur etiam Ῥαχιαῖοι. [|| Femin. Ῥαχῖτις, ἡ, ut νόσος ῥ., Morbus spinæ dorsi. Schneid.]

Ῥαχιώδης, ὁ, ἡ, ut ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, Litus petrosam crepidinem habens, quæ ab undis verberatur. Affert autem Bud. ex Strab. p. 106 [5, p. 243] de Cumis: Ὠνομάσθαι δ' ἔνιοι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί· ῥαχιώδης γὰρ ὁ πλησίον αἰγιαλός. [Id. 16, p. 753: Ῥ. τε καὶ ἀλίμενος παραλία· et 12, p. 545.]

[Ῥαχμὸς, ὁ, Fissura, Rima. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 4. Hase.]

[Ῥάχος, Ἕλληνες. (Hac signif. Ῥαῖκος dici monent interpretes.) Δηλοῖ δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸν ἐλεύθερον. Καὶ ὁ φραγμὸς τῶν τειχῶν, gl. obscura Hesychii, nisi quod postrema interpretatio ad nomen illud spectat cujus Ionicam formam Ῥηχὸς, ὁ, HSt. supra tractavit s. v. Ῥαχία. De accentu non constat. Apud Hesych. et in hac gl. et s. Ῥαχοὶ et Ῥηχὸς pariterque Herodot. 7, 142, ubi Septum s. Maceriam significat, in libris oxytonum est: Ἡ ἀκρόπολις ῥηχῷ ἐπέφρακτο, in Gloss. Herodoteo vero et ap. Suid. ῥῆχος scribitur, et ap. Aristid. vol. 2, p. 186, ad Herodoti locum respicientem: Πεφράχθαι αὐτὴν ῥάχῳ. Ambigua primæ syllabæ mensura est in fragm. Soph. ap. Phot. p. 484, 13: Ῥάχοισιν ὀργάδος στέγης, quod per τοὺς φραγμοὺς τῆς ποίμνης explicatur. Longam tamen eam habendam esse ex adjectivo Εὐρρηχὸς colligimus, quo Nicander usus est Ther. 868, et ῥηχώδης Alexiph. 230. Quodsi igitur syllaba prima accentu notanda est, non ῥάχος scribendum erit, ut vulgo fit, sed ῥᾶχος, quum eam produci Ionica nominis forma doceat. G. D. Ῥάχος, ὁ et ἡ.] Ῥαχὴ et in plur. ῥαχαὶ, in vite dicuntur, ut in VV. LL. annotatum est, Flagella, vel potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Sicque ap. Theophr. C. Pl. 3, 9, leg. est, Ἅπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾶν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω· καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. [Fallitur: v. quæ infra dicentur. HSt. alibi:] Ῥάχος, τὸ, a quo ῥάχη Hesych. exp. ἀποῤῥαχίσματα et ἀποσπάσματα. Et Ῥάχος, ου, ὁ, Spi-

nosus palus, Etym. [M. p. 703, 1] et Eust. [p. 1540, 28.] Ap. eund. Hesych. habetur ῥαχοί, cujus exposs. ibi vide. [Et rursus HSt.:] Inveniuntur autem et alia nonnulla, quæ a ῥάχις deducta videri possunt: præsertim vero nom. Ῥάχος, τό: nam Hesych. ῥάχη exp. ἀπορραχίσματα καὶ ἀποσπάσματα: quod ἀπορραχίσματα sonare videtur, q. d. Avulsæ quædam partes ex dorso, s. dorsi spinæ, inter dissecandum: s. potius Avulsa quædam frusta. Estque tanquam verbale nomen verbi Ἀπορραχίζομαι. [Nihil tribuendum glossæ illi Hesychii, quæ ex Ῥάκη corrupta esse videtur, quod idem supra exp. ἀποσκορακίσματα, ἀποσπάσματα ἱμάτια (ἱματίων Albert.).] At Ῥάχος, ἡ, a quibusdam exp. Palus spinosus, exp. Etym. [M. l. c.]: Bud. ῥάχοι ex Philone affert pro Stipites, in hoc Xen. loco, ubi de plagis intendendis loquitur, ad apros excipiendos [Cyn. 10, 7]: Καὶ τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι. Eust. [p. 1540, 28] ῥάχοι exp. ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι [Sic etiam Phot. p. 484, 15. Idem ib. 12: Ῥάχοι· αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι. Hesych.: Ῥαχοὶ (hoc accentu), χοιράδες, στοιβαὶ, σάγματα· ἔνιοι τοὺς φακέλους τῶν ξύλων, ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. Ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτὸν ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα. Ῥάχος ap. Polluc. 10, 131, qui 1, 225, phrases memorat ἀίμασιὰν περιβαλέσθαι, ῥάχιν ἢ ῥάχον περιστήσασθαι· ubi alii libri ῥάχιν ἢ ῥάχον, unus isque optimus nihil præter ῥάμνον, ut delendum videatur illud ῥάχιν ἢ. G. D.]: quinetiam, sicut ῥαχία, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ὁδός. In VV. LL. magno errore annotatur ex Etym. ῥάχος poni non solum pro Palo spinoso, sed etiam pro Vite: de quo errore dicam paulo post. [Pausan. 2, 32, 10: Ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον, καὶ φυλίαν, καὶ ἀγριέλαιον. Barnabæ Epist. p. 225: Ἐπὶ φρύγανον τὸ λεγόμενον ῥαχήλ, οὗ καὶ τοὺς βλαστοὺς εἰώθαμεν τρώγειν ἐν τῇ χώρᾳ εὑρίσκοντες· οὕτως μόνης τῆς ῥάχου οἱ καρποὶ γλυκεῖς εἰσι. Schneid.]

|| At vero Ῥάχις, seu Ῥαχοὶ, diversam signif. habet. Apud Theophr., inquit Bud., ῥάχις videtur poni pro Cauliculis, i. e. Ramulis, vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro Radicum fibris. Quidam autem annotant ῥαχὰς a Theophr. vocari in vite Flagella s. potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Atque ita esse leg. ap. Theophr. C. Pl. 3, 9 [7, 3]: Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾶν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. [Recte nunc τὰς ῥάχους ex cod. Med. restitutum. V. Schneid. vol. 4, p. 222. Simili errore αἱ ῥάχαι pro αἱ ῥάχοι in cod. uno ap. Xenoph. Cyneg. 10, 7.] Etymologici auctor [p. 703, 2] postquam dixit ῥάχος genere masc. significare τὸν σκόλοπα τὸν ἀκανθώδη: addit, Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἐπεὶ ἀποξύνεται ἐν τῷ ἀποτέμνεσθαι· καὶ Ῥαγῶσαι τὸ τέμνειν. Est autem hic locus, ille ex quo VV. LL. annotant, non sine magno et crasso errore, ῥάχον Vitem etiam significare. Eadem vero, retinentia mendum quod habent hic vulg. editt. Etymologici, annotant Ῥαγόω poni pro Scindo: quum alioqui ibi pro Ῥαγῶσαι reponendum esse Ῥαχῶσαι, vel luce clarius sit. [Ῥαγῶσαι, τεμεῖν etiam ap. Suidam. Nec debebat mutari ab HSt.]

[Ῥάχος, ὁ, Rhachus, si lectio sana, n. pr. scriptum in fictili. *Catal. di sc. ant. del pr. di Canino* p. 143, n. 1645. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1830, p. 180. Hase.]

[Ῥαχόω. V. Ῥαγόω.]

[Ῥαψακοειδὴς, ὁ, ἡ, Qualis Rhapsaci est vel fuit. Ῥ. γεὶρ Theodor. Stud. p. 402, C. G. Dind.]

[Ῥάψις, εως, ἡ, Sutura. Ῥ. ἐπῶν Eustath. p. 6, 36.]

\+ Ῥαψῳδέω, unde Ῥαψῳδὸς et Ῥαψῳδία (pro quibus nonnulli Ῥαβδῳδὸς et Ῥαβδῳδία scrib. putarunt), Carmina contexo, et quasi consuo aut consarcino. Nam quum ῥαψῳδεῖν sit ῥάψαι ᾠδὰς, ad quod etymum alludens Pindar. [Nem. 2, 2] Rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. Consuendi aut Consarcinandi vocabulum hic convenire existimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Eust. ῥαψῳδοὺς vocari ait διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι, οἷον τὴν ᾠδήν.

Ego autem existimo ῥαψῳδίας initio dictas fuisse poemata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quod multos versus veluti consutos haberent; postea vero latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de scriptione heroicorum versuum potius dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter. Unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri Ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infra Ῥαψῳδία.

|| Ῥαψῳδέω, non tantum pro Carmina contexo et quasi consuo, sed et pro Carminibus decanto, s. celebro, proprie autem, carminibus heroicis et quidem ita contextis. Quasi dicas Rhapsodia versuum celebro. Aristoph. [Eccl. 678]: Καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι Τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Lucian. Dial. Achillis et Antilochi [D. mort. 15, 2]: Νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. Æschines autem ῥαψῳδεῖτωσαν ἐπαινοῦντες dixit Epist. 11. || Interdum etiam significat Carmine heroico perscribo, vel trado, ut ap. eund. Lucian.: Εἰπὲ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἅπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἱμαρμένης ἐῤῥαψῳδήκασιν. || Frequentissime autem usurpatur ῥαψῳδῶ pro Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicujus poetæ, ex eorum videlicet numero, qui Rhapsodi vocantur. Isocr. Panath. [p. 239, D]: Ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri et aliorum poesi loquens. Et ap. Lucian. [D. mort. 12, 3] Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Athen. p. 264 [14, p. 620, D]: Τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοὺς ἐῤῥαψῴδησεν Ὀλυμπιάσι [Ὀλυμπίασι] Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. [Plato Ion. p. 541, B: Τί δή ... ῥαψῳδεῖς μὲν περιιὼν τοῖς Ἕλλησι; 533, C: Ἅ τε εὖ ῥαψῳδεῖ καὶ ἃ μή.] Sed et ipsimet auctores sua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur, ut ap. Plat. Homerus et Hesiodus, Polit. 10, p. 131 [600, D]. Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Nam quum Menippus Philonidi dixisset in Necyom. [c. 1]: Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο, qui versus sunt Homerici, respondet Philonides, Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐῤῥαψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Ubi ἐμμέτρως abundat, quum in ἐῤῥαψῴδεις comprehendatur. Invenio ῥαψῳδεῖν non solum de recitatione versuum, sed et de recitatione scriptorum historicorum dictum, ut ap. eund. Lucian. De merc. cond. [c. 35]: Ἦν δὲ ποιητικός αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, κτλ. || Item Ῥαψῳδεῖν, Loquaciter aliquid recensere, Oratione redundanti uti, ut inquit Bud., hæc ex Greg. Epist. citans, Ἡμῖν γε σχολὴ μακροτέρα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψῳδεῖν. Hinc Ῥαψῴδημα, Mendacium, Nugæ, Hesychio, [Photio] et Suidæ. [Cyrill. Alex. t. 5, p. 607, B: Ψευδομυθία καὶ ῥ. κενόν. Athan. patr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 970, D: Ῥ. δόλου. Hase. Corrupte ap. Hesych.: Ῥαψῴδημα, ψεῦσμα.] Hic vero [et Phot. et Lex. rhet. p. 300] etiam verbo ῥαψῳδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἁπλῶς λαλεῖν [λαλεῖν restit. ex schol. Plat. p. 333 ed. Bekk.] καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός. [Plato Phædro p. 277, E: Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι. Incassum garrio, Demosth. p. 181, 14: Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιιόντες· 770, 13: Καὶ νῦν εἰ μὲν εἶσιν ὑμῶν οἱ πλείους οἷοι τοὺς πονηροὺς φιλεῖν καὶ σώζειν, μάτην ἐῤῥαψῳδηκότες ἡμᾶς ἔσεσθαι. Liban. Ep. 1033, p. 481: Εἰ δὲ με οἴεσαι ῥαψῳδεῖν, καὶ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις. Cyrill. Alex. C. Julian. 4, p. 118; 6, p. 193.]

[Ῥαψῴδημα. V. Ῥαψῳδέω.]

Ῥαψῳδία, ἡ, Contextura carminum, hexametrorum præsertim, et quasi consarcinatio, de qua lege quæ modo dixi in Ῥαψῳδῶ. [Hesych.: Ῥ., ἡ σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων συγγραφή. Plato Tim. p. 21, B: Ἄθλα ... ἡμῖν οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίας· Leg. 2, p. 658, B: Τὸν μέν τινα ἐπιδεικνύναι, καθάπερ Ὅμηρος, ῥαψῳδίαν, ἄλλον δὲ κιθαρῳδίαν.] Aristot. De poet. [c. 1]: Καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν Ἱπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Aristot. Rhet. 3, [c. 1, 2]: Καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Athen. 6: Λυμῳδὸς γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Sunt qui ῥαψῳδίαν proprie dictam putent Homeri Poesin, in unum

* Ῥαψολογία. Coll. Vat. 9, p. 566.

quasi corpus consutam, quum antea ejus membra divulsa a quibusdam circulatoribus poetis recitarentur; et citatur ex Luciano ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος [et Char. c. 7: Ὅσπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος (Homerus) ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χαρύβδει καὶ Κύκλωπι· Dial. mort. 20, 2: Τῶν ῥ. τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται], ac testatur Eust. veteres totam Homeri poesin eo nomine appellasse, sed videmus non solum totam poesin ita inscribi, sed singulos etiam libros. Quo crediderim respexisse Hesych. quum ῥαψῳδίαν esse dixit μέρος ποιήματος. Quam tamen signif. posteriorem esse puto. [Dionys. Thrax in Bekk. Anecd. p. 630: Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν· εἴρηται δὲ ῥαψῳδία οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα· ubi v. schol. p. 765 sq. et Append. ad Etym. Gud. p. 680. G. D. Illa mire confudit Planc. Fulgent. Expos. Virg. contin. p. 755 Staver.: « Apollo cum ramo depingitur. Nam ideo et ramus dictus est ἀπὸ τῆς ῥαψῳδίας, id est a scriptura, sicut Dionysius in Græcis articulationibus memorat. » Hase.] || Ῥαψῳδία est etiam Inanis loquacitas. Vide [Photium sive] Suid. et Hesych. [Plut. Mor. p. 514, C, de homine garrulo: Εἰς τὰς ἰδίους καὶ πολυπατήτους παριὼν εἰσελαύνει ῥαψῳδίας τὸν λόγον.]

[Ῥαψῳδικός, ή, όν, Ad rhapsodos pertinens. Ῥ. τέχνη Plato Ion. p. 538 seqq. || Adv. Ῥαψῳδικῶς, Rhapsodi more. Ῥ. ποιεῖν Eust. p. 3 extr.]

[Ῥαψῳδοποιία, Mendacium, Nugæ. Epiphan. t. 1, p. 649, B. Hase.]

Ῥαψῳδός, ὁ, ἡ, Carminum contextor et quasi consutor, Qui ea poemata, quæ Rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiodus a Luciano [Hermot. c. 25]: Ὡς δὲ ὅμηρός φησι, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Secundum hanc signif. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδός a Soph. Œd. T. [390], videlicet ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. || Ῥαψῳδός frequentius pro Rhapsodiarum recitatore. [Herodot. 5, 67: Ῥαψῳδοὺς ἔπαυσε ἀγωνίζεσθαι.] Bud. ῥαψῳδοὺς interpretatur Carminis heroici recitatores, in Plat. Rep. [2, p. 373, B: Ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψῳδοί·] 3, [p. 395, A]: Οὐδὲ ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. [Ion. p. 530, C: Τὸν ῥ. ἑρμηνέα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσιν· Eryx. p. 403, D: Τῶν ῥ. οἳ τὰ Ὁμήρου ἔπη ᾄδουσιν.] Ibidem citat ex Athen. p. 223 [12, p. 538, E]: Μετὰ δὲ τοὺς θαυματοποιοὺς ἐπεδείξατο ῥαψῳδὸν Ἄλεξις Ταραντῖνος. Ubi ῥαψῳδὸν pro Acroamate poni ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοί, etiam Ὁμηρισταί, ut scribit idem Athen. 14, [p. 620] ideo autem fortasse quod Homeri præsertim recitare versus solerent. Quo pertinet expositio, quam Suid. et Hesych. dant huic nomini. Ceterum notandum est ῥαψῳδούς, dictos non simpliciter Qui carmina recitarent, sed Qui ea recitarent in publicis conventibus. Vide Ῥαψῳδός. [Phot. et Suid. (et similiter Lex. rhet. p. 300): Ῥαψῳδοί, οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες, οἳ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους (δαφνίνας addit schol. Plat. l. cit.) ἔχοντες ἀπήγγελλον. Phot.: Ῥ., τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου αὐτοῖς ἀρνὸς ὄντος. Per ὑποκριταὶ ἐπῶν exp. Hesych. V. Wolf. Proleg. p. XCVI seqq., Nitzsch. Quæst. Hom. IV, p. 13.]

[Ῥάων. Ῥέα. Ῥεῖα. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥέα, ἡ, Rhea, Urani et Terræ filia, conjux Saturni, Jovis et Junonis mater. Est hæc usitata in dialecto Attica, Dorica et vulgari forma: v. Pind. Ol. 2, 22, 140, Pyth. 3, 137, Æsch. Prom. 837, Soph. Œd. C. 1073, Eurip. Bacch. 59, 128, Plat. Tim. p. 41, A; male illata Hom. Il. Π, 187, de quo statim dicetur. Epici duabus aliis formis usi sunt, 1. Ῥείη Hesiod. Theog. 467, Apoll. Rh. 1, 506, Callim. H. in Jov. 21, Homero l. c., ubi libri in fine hexametri οὓς τέκετο Ῥέα vel Ῥείης, quod οὓς τέκε Ῥείη scribendum videbatur Hermanno Opusc. vol. 6, p. 163, restituit Gœttling. De accent. p. 131: Οὓς τέκετο Ῥέη, quod monosyllabum est, etiam scriptura expressum ab Pherecyde, de quo Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 7, 5: Εἰ δέ τις λέγοι ὅτι καὶ ἡ Ῥέα Ῥῆ κέκληται ὑπὸ τοῦ Συρίου, ἔστω ὅτι αὐτοῦ ἴδιος ἡ χρῆσις καὶ οὐ πᾶσιν ἴσως ἢ καὶ Ἀττικοῖς ἡ γνῶσίς ἐστι. 2. Ῥείη, Hom. Il. Ξ, 203: Δεξάμενοι Ῥείης Hymn. in Apoll. 93: Διώνη τε Ῥείη τε· in Ven. 43, Hesiod. locis infra afferendis, et apud recentiores epicos, ut Apoll. Rh. 1, 1139, 1151, 1235, Nonn. Dion. 14, 280, al. Tertia quædam forma Ῥεῖα, secundum librorum quorundam scripturam nuper illata in Hesiod. Th. 453: Ῥεῖα δ' ὑποδμηθεῖσα (alii Ῥείη δ' ὑποδμ., Ῥείη ὑποδμ. vel Ῥείη δ' αὖ δμ.)· et, ubi metrum Ῥείην quoque admitteret, 135: Θείαν τε Ῥείαν τε· unde 625: Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι, et 634: Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα, Ῥεῖα ex conjectura restituit Gœttling., quem v. ad v. 135. Manifestum tamen est opinionem hanc parum firmo niti unius illius v. 453 fundamento, ubi si Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα cum aliis codicibus, vel, quod Hermannus proposuit, Ῥείη δὲ δμηθεῖσα scribitur, Ῥείη servandum esse sequitur 625, 634, restituendumque cum L. Dindorfio v. 135, quemadmodum Θείαν necessario in Θείην mutandum fuit. HSt. hoc nomen paucis tantum verbis tetigit in Indice: « Ῥεία pro Ῥέα, Dea, Ionice Ῥείη Epigr. » G. D. Inscr. Rom. ap. Gruter. p. 28, n. 1: Μητέρι τῇ πάντων Ῥείῃ· et altera Rom. ap. Reines. p. 83, n. 41, 4: Θεᾷ παμμήτορι Ῥείῃ. Hase. || Ῥέας κόλπος ap. Æsch. Prom. 837, ubi schol.: Τὸν Ἰόνιον κόλπον Ῥέας κόλπον ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὴν Ῥέαν τιμᾶσθαι. Phot. p. 485, 2: Ῥέας πόντος, ὁ Βόσπορος· ἢ ὅτι καὶ Ἀδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ Ἀδρίου. Similiter Hesych., ubi Ῥέας πόρτος, unde Ῥέας πόρος Salmas. Corrupte Ῥεάποντος ὁ Βόσπορος ap. Theognost. Can. p. 11, 7. || Ῥέα, Rhea (Sylvia), Numitoris filia, virgo Vestalis, Romuli et Remi mater, ap. Dionys. H., Plutarch. aliosque. || Ῥέα, Sertorii mater, ap. Plut. V. Sertor. c. 2. || Rhea quædam Augusta in inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 389.]

[Ῥεάτιον, τό, Reate, urbs Sabinorum (hodie *Rieti*) apud Steph. Byz. Latina nominis forma Ῥεάτε, ᾧ ... Straboni restituta 5, p. 228, pro ῥεάτω, quod est in codd., ab Corae in Ῥεάτον, ᾧ ... mutatum. Adject. gentile Ῥεατῖνος, quod Steph. Byz. cum Ῥήγιον Ῥηγῖνος comparat, est ap. Strab. ibid.: Ἡμιόνων τῶν Ῥεατίνων.]

[Ῥεγεωνάριος, ὁ, Regionum præfectus, per γειτονιάρχος exp. ab Hesych. Est vox Latina Ῥεγεωνάριος scribenda, aliis Ῥεγεωνάρχης. De utroque v. Ducang. vol. 2, p. 1287.]

[Ῥεγκός. Ῥεγκταί. V. Ῥέγκος.]

Ῥέγκος, τό, et Ῥέγξις, ἡ, Sonus nasi qui stertendo editur: quasi quis Stertorem dicat, pro ipsa Stertendi actione. Sed pro eo dicitur Rhonchus ex Martiale. Affert autem ambo illa vocabula Galen. [Lex. p. 552] ex Hippocr., dicens per onomatopœiam facta esse, sicut ῥέγκειν. At ego dixissem potius, hæc esse facta s. formata a ῥέγκω, quod quidem per onomatopœiam factum sit. [Ῥέγχος ap. Hippocr. p. 1162, F; 1215, F, H; 1217, E (ubi ῥέγχους restituendum pro ῥέγχου): 386, 13. Ῥέγξις ib. 22. Ῥέγκος p. 1155, C; 1229, D. Foes. Ῥέγχος ap. Chœrob. In Theod. p. 583, 24. Quam formam Erotian. quoque habet p. 316, per ῥογχμὸς interpretatus, quod ex ῥογχμὸς corruptum esse monuerunt critici. Quæ forma legitur ap. Aretæum p. 4, 27: Ῥογχμὸς ἡ ἀναπνοή· et p. 40, 29: Ῥογχμὸς ἐν ἐγρηγόρσι· et ap. Clem. Alex. p. 219: Τῶν ἀποσεσαγμένων ταῖς τροφαῖς οἱ ῥογχμοί. Ῥογχμὸς ap. Paul. Æg. 3, 10; 6, 33. Ῥεγμὸς ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 410, ubi alius codex ῥογμὸς, ut in libris quibusdam Aretæi. *Rhogmos* Cæl. Aurel. De morb. acut. 2, 27, p. 138.]

[Ῥέγμα. V. Ῥῆγος.]

[Ῥεγμός. V. Ῥέγκος.]

[Ῥέγος. V. Ῥῆγος.]

Ῥέγχω, vel Ῥέγκω, ξω, χα, Rhonchisso (Plauto). Sterto. Factum per onomatopœiam. Quidam autem ῥέγκω linguæ Atticæ, at ῥέγχω communis esse volunt. [Ῥέγχω ap. Hippocr. p. 452, 43; 461, 17; 495, 19, 27, 31; 1153, A. Foes. Galen. vol. 14, p. 419, 15; vol. 4, p. 436, 17: Τὸ ῥέγχειν· vol. 2, p. 675, 18: Τοὺς ῥέγχουσιν ἐν ὕπνῳ. Hase. Aristot. H. A. 4, 10, et 6, 12 (ubi de delphine). Plut. Mor. p. 198, E. Alciphro 3, 55, p. 410: Ὑπὸ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. Attica forma Æsch. Eum. 53: Ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι. Eur. Rhes. 785: Ἔρεγκον (equi) ἐξ ἀντηρίδων.] Apud Aristoph. certe legitur ῥέγκουσιν cum κ,

Phil. H. 24, v. 246. B.

initio Nubium [5]: Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, ubi schol. annotat itidem, οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. Eq. [104]: Ῥέγκει μεθύων ἐν τοῖσι βύρσαις ὕπτιος· ut autem hic Aristoph. ῥέγκει ὕπτιος, sic Horat. dixit Stertit supinus. [Lucian. Char. 7, Gall. 25, aliique, libris non raro inter hanc formam et ῥέγχω fluctuantibus: v. interprr. Thom. M. p. 779. Ῥέγκω Dio Cass. 54, 15.] Invenitur et pass. Ῥέγχομαι ap. Palladam in Epigr. [Anth. Pal. 11, 343. Aristophanes vero quum in Eq. 115, Πέρδεται καὶ ῥέγκεται diceret, alterum verbum priori assimilavit, ut observat schol.: Ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τὸ ῥέγκεται· οὐ γάρ ἐστι δόκιμον οὕτω λέγειν.]

[Ῥεγχώδης, ὁ, ἡ, Rhonchum emittens. Hippocr. p. 1162.]

[Ῥέδδω. V. Ῥέζω.]

Ῥέδιον, τό, Parva rheda, q. d. Rhedula. Ῥεδίον, ἁρμάτιον, Hesych. [Hes. infra: Ῥεδίον, καρούχιον. Rhedæ nomen a Gallis ortum dicit Quintil. 1, 5. Angl. Ῥηδίον ex Pallad. V. Chrys. p. 43 affert Ducang. Frequens etiam scriptura per diphthongum ῥαίδη et ῥαιδίον, quorum exx. v. ap. Ducang. et Suicer.]

[Ῥέεθρον. V. Ῥεῖθρον.]

Ῥέζω, [Bœot. Ῥέδδω: v. Eust. p. 984, 1, quod male simplici δ scriptum ap. Hesych.: Ῥέδει, πράττει, θύει,] ξω, χα, Facio. [Ab ficta verbi forma ῥέω derivant Etym. M. p. 705, 42, Eust. p. 441, 40; 984, 1.] Hom. Od. Ζ, [286]: Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι· Il. Χ, [305]: Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Id. [Κ, 524]: Θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα, Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας. Item αἴσυλα ῥέζων, Ε, [403]. Interdum vero, sicut ποιῶ, habet duplicem accusativum, sc. accus. personæ, una cum accus. rei, ut Φ, [509]: Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων; Et rursum Od. Σ, [15]: Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακόν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic Il. Γ, [354]: Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Invenitur autem junctum adverbio quoque, ap. eund. poetam, Od. Ψ, [56]: Κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον μνηστῆρας. [Futuri et aoristi apud Tragicos quoque exempla nonnulla sunt. Sic τί ῥέξω vel τί ῥέξεις; ap. Æsch. Sept. 105, Eum. 789, Eur. Alc. 263. Soph. Ph. 1206: Ὡς τίνα ῥέξῃς παλάμαν; Eur. El. 1226: Δεινότατον παθέων ἔρεξας· Andr. 839: Δεινὰς τόλμας ἂν ἔρεξα. Cum dat. Med. 1292: Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.] Affertur vero junctum itidem cum adverbio, et quidem contrariam habente signif., sc. καλῶς, sed præfixa particula negativa οὐ, ex Plat. Leg. [1, p. 642, C]: Ἐρρέξεν ἡμᾶς οὐ καλῶς· qui locus ideo magis est notandus, si mendo caret, quod sit plane poeticum hoc verbum ῥέζω. Invenitur et optativus ῥέζοι ap. Hom. A voce autem passiva est partic. Ῥεχθείς, Factus. Il. Ρ, [32]: Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

|| Ῥέζω, ut Latine Facio, pro Sacrifico. [Per θύειν, ἱερεύειν vel θυσιάζειν, ἱερατεύειν exp. Hesych., Phot., Suid. Plut. Mor. p. 729, F: Ἔρδειν ἐκάλουν καὶ ῥέζειν ὥς τι μέγα δρῶντας τὸ θύειν ἔμψυχον.] Hom. Il. Β, [400]: Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων· Θ, [250]: Ἔνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. Sed interdum additur accus., ut Α, [444]: Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et ῥέξαντες Κύπριδι δάμαλιν, Epigr. Dicitur et ἱερὰ ῥέξαι, ut Lat. Sacra facere. Annotat autem Eust. ἱερὰ ῥέξας ap. Hom. dici κατὰ τὸ πλῆρες: quum ῥέξας positum ἁπλῶς habeat ἔλλειψιν: quia ὁ ῥέζων, θυόμενόν τι ῥέζει. At in Od. Ξ, [251]: Ἱερήϊα πολλὰ παρέσχον Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι, nihil necesse est jungere ῥέζειν cum ἱερήϊα. [Θύματα ap. Soph. Tr. 288: Ἔστ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ ... Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως. || Tingo. V. Ῥῆγος.]

[Ῥεθομαλίδης, ὁ. HSt. s. v. Ῥέθος:] A Suida affertur et Ῥεθομαλίδαι de iis qui sunt molli et delicata cute. [Schol. Hom. Il. Χ, 68: Ῥεθέων· τῶν τοῦ σώματος μελῶν, ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι· ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.]

Ῥέθος, τό, Membrum, quævis Pars corporis: unde plur. ῥέθεα, ῥέθη, ap. Hom. Iliadis non uno in loco, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει· Χ, [68]: Ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸν ἕληται. [Per σπλάγχνων, μελῶν, σωμάτων exp. Hesych.] Sed interdum peculiariter de facie dicitur, ut ap. Apoll. Arg. 2, [68]: Αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας, schol. ait significare τὰ πρόσωπα: quamvis alioqui ῥέθος dicatur ἅπαν μέλος. In Moschi Megara, quæ perperam Theocrito ascribitur [init.]: Τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro Genis aut Labris. [Μαλακὸν ῥ. Philodem. Anth. Pal. 7, 222.] Itidemque ῥέθος pro Genis in isto Soph. loco, Ant. [529]: Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, Nebula superciliis insidens, i. e. tristitia et mœror, genas purpureas decolorat. [Eur. Herc. F. 1204: Ῥ. ἁλίῳ δεῖξον.] Quidam eam signif., qua peculiariter pro Facie ponitur, ab Æolibus manasse putant. Vide Eust. [p. 1090, 27; 1257, 21] et Hesych. [De etymologia hariolatur Etym. M. p. 701, 34. Æolicam formam ῥέθος ἢ ῥέθος ponens. || Theognost. Can. p. 11, 7: Ῥέθος (διὰ τοῦ ε) ἐπί τε τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λιμένος. De altera hac signif. nihil aliunde constat.]

[Ῥεῖα. V. Ῥέα.] *Hes. Op. 6.*

[Ῥεῖα. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥεῖδιος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥείη. V. Ῥέα.]

[Ῥεῖθρον et forma soluta Ῥέεθρον, τό. HSt. s. v. Ῥέος:] Etiam Ῥέεθρον, sicut proxime præcedens ῥέος, poeticum est, significans Fluentum, sicut et de ῥεῦμα dicetur. Ubi etiam habebis τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ex Herodoto. Sic [Il. Β, 461]: Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα· ut dicit Virg. Xanthi fluenta. Od. Λ, [156]: Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. [Ib. 240: Ἐνιπῆος ... καλὰ ῥέεθρα. Et sic constanter in Il. et Odyss., non ῥεῖθρον, excepto Od. Α, 186: Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ubi est nomen loci, de quo schol.: Ὄνομα τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος τὸ Ῥεῖθρον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἐπειδὴ ἔκρουν ἔχει ἢ ἀπὸ τοῦ συρρεῖν εἰς αὐτὸν χειμάρρους πολλοὺς ἀπὸ τοῦ Νηΐου ὄρους. Forma soluta utitur etiam Herodotus, utraque Lyrici et Tragici, ut metro commodum est. Pind. Ol. 9, 29. Æsch. Pers. 497: Ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. Soph. Œd. C. 687: Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων· et syllaba secunda correpta Ant. 105: Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων. Eur. Iph. T. 1257, El. 863. Altera forma Æsch. Prom. 792: Ῥεῖθρον ἠπείρων ὅρον. Soph. Ant. 712; Eur. El. 794.] Affertur vero ῥέεθρα ex Apollon. Rh. et pro Meatibus: ea quidem signif. qua dicitur a Claudiano Bifido meatu divisus Rhenus. Interdum ῥέεθρον, Flumen. Hinc Ῥεῖθρον per sync., itidem pro Fluento. [Hom. H. in Pan. v. 9: Ῥείθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν.] A Bud. redditur Alveus, in hoc Plut. l. [Mor. p. 263, B]: Ἐν μὲν τῷ χώματι κατεσκεύασε μνημεῖον, ἐκτρέψας τὸ ῥεῖθρον, Averso alveo. [V. Sullæ c. 16.] Necnon in isto Theophrasti, H. Pl. 3, [1, 5]: Ὅταν ἔροδος γίνηται ποταμοῦ παρεκβάντος τὸ ῥεῖθρον. Ab Herodoto quoque [ῥέεθρον 1, 75, 186, 191; 7, 109, et alibi] ita usurpari tradit. Jam vero ῥεῖθρα et pro Fluviis affert ex Diodoro S. [17, 97] ita scribente, Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαπτόντων [συρραττόντων] δῖνγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο, καὶ τὰ σκάφη συστρέφουσι. [Adde Polyb. 2, 32, 9. Τὸ τυχὸν ῥ. idem 3, 70, 1; 4, 41, 7.] Interdum vero ῥεῖθρον ponitur et pro Rivo. [Longus p. 5, 12: Ἐκ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον ῥεῖθρον ἐποίει χεόμενον. || De sanguine Æsch. Ag. 210: Μιαίνων παρθενοσφάγοισι ῥείθροις πατρῴους χέρας. De lacrimis Theophyl. Epist. 54: Τῶν δακρύων τὰ ῥεῖθρα, ἃ τοῖς ἡμετέροις ποσὶν ἐπικέχυται.]

[Ῥειθρώδης, ὁ, ἡ, Rivosus, Gl., ubi ῥιθρώδης scriptum, ut ib. Ῥίθρον, Rivus, Alveus, Flumen.]

[Ῥειθυμνιάτης. V. Ῥιθυμνία.]

[Ῥειμέα, ἡ, Rhimea, vicus Trachonitidis in inscr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 614. Hase.]

[Ῥείς. V. Ῥίν.]

[Ῥείτης, ὁ. HSt. s. v. Εὐρρείτης:] Sed et simplex Ῥείτης ap. [Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 256, Etym. M. p. 703, 10, et] Suid., quod exp. ὁ ῥέων, i. e. Fluens.

[Ῥειτοί, οἱ, duorum alveorum nomen cursu fluminibus similium, sed aqua maris saporem referente, de quibus Pausan. 1, 38, 1; 2, 24, 6. Ῥεῖτοι scriptum ap. Thucyd. 2, 19. Dissenserunt enim de accentu et scriptura grammatici, quorum sententias refert Etym. M. p. 703, 12: Ῥειτὸς ἢ ῥῖτος. Ῥειτοὶ δὲ ποταμοί εἰσι δύο διὰ φάραγγος ὑπὸ γῆν ῥέοντες ἐν τῷ Θριασίῳ πλησίον Ἐλευσῖνος. Λέγει Ὧρος διὰ διφθόγγου Ῥειτός, καὶ ὀξύνε-

ται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (ex eoque Arcad. p. 79, 4) διὰ τοῦ ι ῥῖτος, καὶ βαρύνεται ὡς σῖτος. Quæ iisdem fere verbis traduntur ab Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 256, 293, et Theognost. Can. p. 74, 26. Ῥειτοὶ ap. Hesych. Ῥειτὰ, τὰ, dixit Sophocles, nisi Photii gl. fallit p. 485, 10 : Ῥειτά· ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς καλούμενα Ῥειτά· οὕτως Σοφοκλῆς· quibuscum Ellendt. proximam gl. conjungit, qua ipsa Sophoclis verba contineri credit, Ῥειτῶν τόπος ἱερῶν ῥευμάτων. In qua opinione si quid veri est, sic potius statuendum videtur, duas esse diversas glossas, quarum priori male ex altera illata sint verba οὕτως Σοφοκλῆς. || Alius hujusmodi alveus, prope Solygiam, vicum Corinthium, memoratur ab Thucyd. 4, 42, pariter, ut priores, Ῥεῖτος scriptus. Negligenter Suidas, Ῥειτός· ὄνομα τόπου καὶ ἔθνους. Qui quod τόπου dicit, comparari potest cum Ῥειτῶν τόπος, supra memorato.]

[Ῥείω. V. Ῥέω.]

Ῥειώνη, ἡ, Juno apud Euphorionem, Etym. [M. p. 703, 10, Suid. et gramm. in Iriart. Catal. codd. Matrit. p. 538. « Conf. Viscont. Mus. Pioclem. vol. 2, p. 46. » Hase. Significat Rheæ filiam, ut Καδμειώνη, Cadmi filia, et alia hujusmodi.]

[Ῥέκας, ὁ, Rhecas, auriga Dioscurorum. Strabo 11, p. 496, ex eoque Eustath. ad Dionys. 680. Nomen suspectum Valesio ad Amm. Marc. 22, 8, Κρέκας conjicienti.]

[Ῥέκος, (ὁ an τό?), Cingulum. Per ζῶμα vel ζώνη explicant Theognost. Can. p. 11, 8, Hesych., Phot. et Suid. Legebatur ap. Polluc. 1, 90 : Οὗ (ligni recti in ἀφλάστοις) τὸ ἐκ μέσου κρεμάμενον ῥέκος ταινία ὀνομάζεται· ubi nunc ῥάκος ex codd. legitur.]

[Ῥέκτειρα. V. Ῥεκτήρ.]

Ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ, Actor, ut πρηκτῆρα ap. Hom. vertit Cicero Actorem. Hesiod. Op. [189] : Μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν Ἀνέρα τιμήσουσι. [Clem. Al. Pædag. p. 313, A Pott. : Ῥ. ἀρετῆς. Hase. Manetho 4, 149, 229. Fem. Ῥέκτειρα, ἡ, 1, 212.]

Ῥεκτήριος, ία, ιον, a ῥεκτήρ formatum, legitur ap. Athen. 13, [p. 604, D] : ap. quem mihi videtur plane i. significare q. δραστήριος [Industrius, Strenuus] : de quo satis multa suo loco dicta fuerunt.

Ῥέκτης, ὁ, i. q. ῥεκτήρ, quod tamen ῥέκτης in VV. LL. affertur absque ullo exemplo, et exp. Strenuus. Apud Suid. legitur ῥέκτῃ ἀνδρί, τῷ πράκτῃ, ubi simul observandus est dativus hic a nomin. Πράκτης, qui etiam erit idem cum πρακτήρ, pro quo πρηκτήρ ap. Hom. Usus autem est illo nomine ῥέκτης [Plut. V. Bruti c. 12,] Synesius [p. 209] ita scribens, Ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι καὶ ῥέκτης ἀνήρ, οἷος ἐχθρούς τε κακῶσαι καὶ φίλους ὀνῆσαι, ubi certe videri potest positum pro δραστήριος [Eustath. Opusc. p. 281, 50; Anna Comn. p. 51, A; Const. Manass. Chron. 3986] : quam signif. habere puto et ῥεκτήριος, ut paulo post docebo. Hesych. certe et nomen Ῥεκτός, si mendo carent ejus exempll., exp. ἀνδρεῖος, addens, ἢ χιτών. Idem ῥεκτῶν significare ait ἀπομάκτρων (ita enim malo quam ἀπὸ μάκτρων, ut in vulg. edd.), vel ἱματίων. Sed quomodo hæc, quæ γλωσσηματικὰ esse suspicor, ad verbum ῥέζω pertinere possint, non intelligo : quorum tamen faciendam hic obiter mentionem censui.

[Ῥεκτός. V. Ῥέκτης.]

[Ῥεμβάζω.] A Ῥέμβω derivantur et duo verba, Ῥεμβεύω et Ῥεμβάζω. Ac illud quidem Ῥεμβεύω, in VV. LL. redditur Circumdo, item Vagor, Fluctuo : sed absque auctore. [Jesaias 23, 16 : Ῥέμβευσον πόλιν. « Justin. Mart. p. 216, A. » Valck.] Ῥεμβάζω, sequendo signif. quam habet ejus verbale ῥεμβασμός, est Vagor mente, Vagabundo sum animo, ut Bud. vertit etiam ῥέμβομαι. [Macar. Hom. p. 424, 5 : Ῥεμβάζουσί σε οἱ λογισμοί, Circumvertunt. Hase.]

[Ῥεμβάς. V. Ῥεμβός.]

Ῥεμβασμός, ὁ, VV. LL. interpr. Occupatio mentis : et ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, Sapient. 4, [2], Inconstantia concupiscentiæ. [Macar. Homil. p. 18, A, B, D; 53, C.] Apud Var. ῥεμβασμὸς exp. ἀχαλίνωτος ἔννοια, item ζωῆς ἀφανισμός. [Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 182, 13 Dronk. Marcus Erem. p. 895, E; 968, C. Pallad. Hist. Laus. p. 966, D; 971, C. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 730, 39 : Μετεωρισμός, ῥ. Basil. t. 2, p. 693, C : Ῥ. καὶ ἀλογιστία. Hase. Jo. Climac. Scala p. 416, 436; Eust. Opusc. p. 185, 1.]

[Ῥεμβεύνοδος, nomen Jovis s. Serapidis, in inscr. ap. Chishull. p. 162. Schneid. Ap. Bœckh. vol. 2, p. 487, n. 2722, 11 : Διὶ Ῥεμβηνόδῳ. Hase.]

[Ῥεμβεύω. V. Ῥεμβάζω.]

Ῥέμβη, ἡ, Vagatio, Erratio; Aberratio, ut quidam interpr., πλάνη, quo Galen. Lex. Hippocr. [p. 552] exp. illud ῥέμβη : addens significare et quædam alia, a verbo ῥέμβεσθαι. [Legitur autem Ῥεμβὶς ap. Hippocr. p. 1215, E.]

[Ῥεμβονάω.] Sed ap. Hesych. extat etiam Ῥεμβονᾷν, quod exp. διασκορπίζειν, Dispergere. Apud Eund. est Ῥεμβονᾷν, quod exp. σφενδόνας, ut habent vulg. edd. : verum aut σφενδονᾷν reponi debere, aut certe Ῥεμβόνας, ut conveniat cum σφενδόνας, manifestum est.

Ῥέμβος, ὁ, Vagus, Erro, de Ædil. edicto, Bud. In VV. LL. autem annotatur hunc Latine dici posse Vagabundum. Et affertur hæc expos. Græca, Proprie ῥέμβον appellari τὸν συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενον, καὶ καιροὺς εἰς ἀνόητα δαπανῶντα, βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαναστρέφοντα. Quibus subjungitur ex Marco Aurelio [2, 17] : Ἡ ψυχὴ ῥέμβος, Anima vaga. [Ignatius p. 78, § 4 : Μὴ ῥέμβοι ... μὴ περιτραγάδες· 107, § 11. Valck. Antioch. Homil. p. 1070, B. Athanas. t. 2, p. 360, B. Id. ib. p. 369, B : Ῥέμβους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντας. Basil. t. 1, p. 724, C : Τὸ ῥ. τῶν αἰσθήσεων. Hase. Aristid. vol. 2, p. 423, 5.] Invenitur etiam Ῥεμβὸς ap. Erotian., p. 43 meæ ed. [p. 318], scribentem ῥεμβὸν et γαῦσον dici τὸ στρεβλόν. Ubi habes et Ῥεμβοειδέα, quod exp. τρόπον πλαγίων. Et paulo ante habet Ῥομβοειδέστατον, quod ait significare καμπυλώτατον. [Conf. Ῥοικός.] Eum tamen hic scripsisse itidem Ῥεμβοειδέστατον, inde suspicor quod addat, Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται. At Galen. non ῥεμβοειδέα nec ῥομβοειδέα affert, sed Ῥαιβοειδέα, exponens καμπύλον. [Ῥ., ὁ, i. q. ῥέμβη, ἡ. Plut. Mor. p. 603, E : Τὸν πολὺν ἄλην καὶ ῥέμβον (animæ). || Femin. Ῥεμβάς, άδος, ἡ. Ῥ. γυνὴ Sirac. 26, 9. Epiphan. vol. 2, p. 56. « Constitt. Apost. p. 299. » Wakef.]

Ῥέμβω, In gyrum circumago, simpliciter Circumago, Circumvolvo, γυρεύω : ut Hesych. pass. ῥέμβεται exp. γυρεύει, sed ei præfigens πλανᾶται : de qua signif. mox dicam. In VV. LL. redditur Circumverto; item Vacillo, Irrito.

|| At Ῥέμβομαι, est πλανῶμαι, ut Hesych. exp. [ex Proverb. 7, 12, ut videtur, ubi de meretrice : Χρόνον τινὰ ἔξω ῥέμβεται.] Suidas, Ἐρέμβοντο, ἀπεπλανῶντο. Galen. autem [Lex. p. 552] activam etiam vocem ῥέμβαι exp. πλανᾶται. Temere inambulo, Spatior, Vagor, Erro : ut Bud. vertit ap. Plut. Demosthene [c. 6] : Τὸν δὲ ἀποστάντα τοῦ δήμου, καὶ ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Et ap. Athen. p. 174 [10, p. 438, E] : Μόνος ἐρρέμβετο λίθου ὑπὸ μάλης ἔχων, Vagabatur, Inerrabat. Affertur vero ῥέμβεσθαι et cum præp. ἀπὸ ex Plut. Fabio [c. 20] : Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, καὶ τὴν τάξιν ἀπολιπών, ubi non recte redditur simpliciter Discedens : ac fuerit potius reddendum Evagans, Discedens et vagans. Rursum Bud. ex Eod. affert hunc l., ubi ῥεμβόμενον reddit Palantem, in Pompeio [c. 20] : Εὐθὺς οὖν Πομπήϊος ἐπεξελθών, καὶ ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Περπένναν καταμαθών, ἔπεμψεν αὐτῷ δέκα σπείρας ὑφῆκεν εἰς τὸ πεδίον, διασπαρῆναι κελεύσας. Ubi tamen quidam interpr. Vagari atque rem negligenter gerere. [Metaph. Sext. Emp. p. 299 : Ῥέμβεται ἡ λέξις ἀγνοουμένων τούτων.] Sic autem Negligentiæ signif. habere ap. Chrysost. hoc verbum, tradit Bud. Affert enim hæc ex illius Comm. in Ep. ad Col. p. 77 : Ἐπεὶ ἐν τῇ εὐχῇ δεῖ καρτερεῖν, διὰ τοῦτό φησιν, ἐν αὐτῇ γρηγοροῦντες· τουτέστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι· ubi observa obiter et usum hunc metaphoricum partic. Γρηγοροῦντες, pro Non animo vagabundo. Quibus addit, illum ibid. id vocare ἀκηδιᾷν, Neglectim orare. Subjungitque ex Eod. In Ep. ad Timoth. c. 2, p. 57 : Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται. [Adde exx. ab Suic. collecta, facile augenda aliis plurimis ex medii ævi scriptoribus.] Non dubium est autem quin ab isto verbo ῥέμβεσθαι metaphoricam hanc signif. habente sit nostrum, *Resver*, a quo *Resverie*. [Aorist.

ῥεμφθῆναι per ῥέμβεσθαι exp. ap. Hesych. Seqq. ex Indice.] Ἐρέμβομαι, Oberro, VV. LL.; sed perperam pro ῥέμβομαι. Est autem natus error ex ἐρέμβοντο, exposito ἀπεπλανῶντο : dando ipsi themati literam ε, quæ ex augmento syllabico accesserat. Idem vero et in aliis plerisque vocibus eadem Lexica fecisse comperi.

Ῥεμβώδης, ὁ, ἡ, Animo vagabundo factus, Qualis est ejus cujus animus vagatur. Affert autem Bud. ex Plut. Dione [c. 7] : Καί τινας διατριβὰς ἐμποιεῖν ῥεμβώδεις περὶ πότους. Atque ut ῥέμβεσθαι docuit Idem dici de eo quod neglectim fit, sic ῥεμβώδους πολιορκίας [ap. Polyb. 16, 39, 2] Suidas exp. ἠμελημένης. Ex quo miror VV. LL. ῥεμβώδης exponere, Inanis labor, Remissus : perinde sc. ac si ille non pro adj., sed pro subst. nomen istud haberet, et ἀμελείας, non ἠμελημένης exponeret. Imo ne hoc quidem ἀμέλεια ita interpretandum fuisset. Ibid. additur ῥεμβώδης a Plut. De vero audiendi munere (ita enim interpretantur, Περὶ τοῦ ἀκούειν), accipi pro Immiti et torvo. Locum autem non addunt, qui est hic [p. 45, D] : Ὥσπερ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως, οὐ μόνον βαρύτης ἐπισκυνίου, καὶ ἀηδία προσώπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ περίκλασις σώματος, καὶ μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπής, ἀλλὰ καὶ νεῦμα καὶ ψιθυρισμὸς πρὸς ἕτερον, καὶ μειδίαμα, χάσμαι τε ὑπνώδεις, καὶ κατήφειαι, καὶ πᾶν εἴ τι τούτοις ἔοικεν, ὑπεύθυνόν ἐστι καὶ δεῖται πολλῆς εὐλαβείας. Ubi βλέμμα ῥεμβῶδες Interpres non vertit Immitis et torvus intuitus, sed Vacillantis intuitus. Ego autem existimo βλέμμα ῥεμβῶδες vocari Intuitum q. d. Vagabundum : i. e. Oculos non defixos in eum qui verba facit, sed huc illuc vagantes. [Id. Mor. p. 715, C : Τὸ ῥεμβῶδες καὶ ἀκόλαστον ἐκσοβήσας. Corrig. ῥεμβῶδες cum Xylandro. || Adv. Ῥεμβωδῶς, Hesych. s. v. Σκαλαπάζειν.]

Ῥεμβών, ὁ, Funda, VV. LL. [Ῥεμβόνας pro ῥεμβόνας vitiose scriptum in Etym. M. p. 706, 20, in loco Apoll. Rh. 4, 144.]

[Ῥέμος, ὁ, Remus, Æneæ filius, Romuli frater. (Ὄνομα κύριον, Suid.) Diodor. Anth. Pal. 9, 215 : Ἄστυ Ῥέμοιο. Qui Latinam nominis formam metri caussa servavit : nam Græci Ῥῶμον potius dixerunt, ut Dionys. Hal., Plutarch., Dio Cass. aliique. Neque aliter, ut puto, Diodor. Sic., cujus in Exc. Vat. p. 5, 12, Ῥέμος legitur, et Strabo 5, p. 229, cui Ῥέμον ex epitome intulit Kramerus. In πρέμον corruptum in codd. ib. p. 231. De accentu Arcad. p. 60, 7. Recentiores, ut Chron. Pasch. vol. 1, p. 204 seqq., Joann. Malal. p. 171 seqq., Mich. Glycas Annal. p. 141, A, Romulum Ῥῶμον, Remum autem Ῥῆμον appellarunt. G. Dind.]

[Ῥεμουρία, ἡ, Remuria. Steph. Byz. : Ῥεμούρια (scr. Ῥεμουρία), πόλις πλησίον Ῥώμης. Τὸ ἐθνικὸν Ῥεμουριάτης καὶ Ῥεμουρινός. Nomen ei impositum ab Remo, qui quemadmodum Ῥῶμος Græce appellatur, ita urbs quoque illa Ῥωμορία vocatur ab Dionys. A. R. 1, 85, 86, ubi tamen priore loco Ῥεμορία scriptum in codd. Ven. et Vat. Ῥεμώνιον ap. Plut. V. Rom. c. 9. G. Dind.]

[Ῥέμφις, ιος, ὁ, Remphis, Protei filius, rex Ægypti. Diodor. 1, 62. Annotavit nomen Suidas.]

[Ῥέμφος. V. Ῥάμφος.]

[Ῥέμω, Tento. Theognost. Can. p. 11, 8 : Ῥέμω· τὸ πειρῶμαι, τὸ δύναμαι. Phot. et Suid. : Ῥέμει, πειρᾷ, ὀδυνᾷ, σέπει. Duæ postremæ exposs. etiam ap. Hesych., ubi falso accentu Ῥεμεῖ.]

[Ῥεομίθρης, ὁ, Rheomithres, Persa. Xen. Cyrop. 8, 8, 4; Arrian. Anab. 1, 12, 8; 2, 11, 8; 3, 18, 11. Apud Xen. alii libri Ῥομίθρης, quod propius abest ab Ῥευμίθρης, quod legitur ap. Diodor. 15, 90.]

[Ῥέον. V. Ῥῆ.]

Ῥέος, τὸ, poetis, Fluxus, Fluxio : ita formatum a ῥέω, ut βλέπος a βλέπω, inquit Eust., qui exp. ῥεῦμα. Æsch. [Pr. 400] : Δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν ῥέος. Ex Eod. affertur et Ῥέος, ap. Eund. [ib. 677], εὔποτον Κεγχρείας ῥέος. [Recte nunc ῥέος. Ib. 812 : Ἵησι ... Νεῖλος εὔποτον ῥέος.]

[Ῥέπανος. V. Ῥαφανίς.]

[Ῥεπανόσπορον, τὸ, Raphani semen. Galen. vol. 14, p. 562, 17, ubi cusum, Ῥεπανόσπορον. Hase.]

Ῥέπω, ψω, Vergo, Propendeo, Præpondero. De statera proprie dictum, s. lance. Plato Rep. 8, [p. 550, E] : Ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος. [Et Plut. Mor. p. 11, C.] Dicitur autem ῥέπειν vel ipsa statera, vel quod ei impositum est. Hom. Il. X, [212] quum dixisset, Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τὴν μὲν κτλ., subjungit, Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. Hoc autem ῥέπε illud esse puto, quod ab Hesych. exp. ἐβάρεῖτο : atque ita scribi ap. eum debere pro ῥέπει. [Aristoph. fr. 445 (ap. Stob. Flor. 121, 18) : Τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία. Improprie Herodot. 7, 139 : Οὗτος ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε, i. e. Præponderatura erant. Lucian. D. mort. 11, 1 : Τὰ τάλαντα ἐπὶ τοῦτον ἔρρεπε· Harm. c. 3 : Ἢν αἱ ψῆφοι ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσι.] || Plerumque vero metaphorice usurpatur pro Propensum esse s. Propensionem ad aliquid, et Inclinare : ut dicitur Inclinare animus aut Inclinare sententia aliquo. [Plato Polit. p. 308, A : Οἱ πρὸς τὴν ἀνδρείαν μᾶλλον ῥέποντες. « Polyb. 29, 9, 9 : Ἔρεπον οἱ πολλοὶ πρὸς τὸ πέμπειν τὴν συμμαχίαν. Ῥ. ἐπὶ τὴν διάλυσιν 35, 3, 2. Ῥ. ταῖς γνώμαις ἐπὶ τὸ ποιεῖν τι 1, 31, 5. Ἔρεπον ταῖς γνώμαις πρὸς τοὺς Ῥοδίους 33, 15, 2. » Schweigh.] Philo V. M. 3 : Ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ἀβέβαιος ἡ μοχθηρῶν ἀνθρώπων διάθεσις, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος, μικρᾶς ἕνεκα προφάσεως, ῥέπουσα πρὸς τἀναντία. Alciphron. [Ep. 1, 8] : Τούτων οὖν τὴν αἵρεσιν ταλαντεύσῃ· ὅποι γὰρ ἂν ῥέψῃς ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω, Quo inclinarit animus tuus, Quam in partem sententia tua inclinarit. Plato autem usurpavit ἔρρεψε impersonaliter etiam, nisi aut deest, aut relictus fuit subaudiendus nominativus, infinitivum ei subjungens, Epist. 7 [p. 328, B] : Διστάζοντί μοι πότερον ἂν εἴη πορευτέον, ἢ πῶς, ὅμως ἔρρεψε δεῖν καὶ νῦν πειρατέον εἶναι. Alicubi ῥέπειν πρός τινα est Propensione voluntatis inclinare in aliquem : quod loquendi genus ex Cic. accipio, ut ap. Joseph. : Πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Sic ap. Plut. Amat. Narr. [p. 772, A] : Ἀνεπίπεστο γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου οἰκείων ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέπει, ubi tamen a Polit. redditur, Illam ad sese vergere : quod minus probo. [Dio Cass. 79, 19 : Πρὸς ἐκεῖνον ῥέποντας ὁλοσχερῶς ταῖς εὐνοίαις. Cum εἰς Æsch. Choeph. 240 : Τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. Lucian. Bis acc. c. 6 : Τὰ δικαστήρια ἔρρεπεν εἰς ...] Interdum vero ῥέπειν Propensum s. Proclivem, Propensiorem s. Procliviorem esse : ut ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονάς. [Isocr. p. 311, A : Ῥέποντες ἐπὶ τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀνεπιτηδείοις τι λέγουσι. Demosth. p. 325, 13 : Ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα.] || Ῥέπειν, Tendere, Ferri, ut quidem ap. Galen. Ad Glauc. : Ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, redditur, In ventrem tendit et fertur. Bud. autem vertit Tendere, item Pertinere (quod malo), in hoc Aristoph. versu, Pl. [51] : Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει. Cui simile est hoc Antiphanis [ap. Athen. 10, p. 449, A] : Ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων. [Æsch. Pers. 440 : Τίν' αὖ φῄς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα; Eurip. Meleag. fr. 20 : Τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει. Soph. Œd. T. 847 : Σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον· Ant. 722 : Φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν. || Transitive dictum accipitur ap. Æsch. Sept. 21 : Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός· ubi nihil impedit quominus intransitive accipiatur. Singularis est formæ passivæ s. mediæ casus ap. eund. Suppl. 405 : Τί τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων (His æqualiter inclinantibus) μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι· quod refertur ad præcedens Ζεὺς ἑτερορρεπής.]

[Ῥεσάλα, ἡ, Resala. Steph. Byz. : Πόλις Ὀμβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ῥεσαληνός (Ῥεσαλῖνος corr. Holsten.) τῷ τῆς χώρας ἔθει.]

[Ῥέσινα, ἡ, Resina. Steph. Byz. : Πόλις περὶ τὸν Ἀβορον (corr. Ἀβόρραν ex Strab. 16, p. 748) ποταμόν. Καὶ εἰ μὲν ὡς Αἴγινα τονωθείη, τὸ ἐθνικὸν Ῥεσινάτης· εἰ δὲ ὡς Τέρινα, Ῥεσιναῖος. Ῥεσινάτης δὲ ἄμεινον. Apud Ptolem. 5, 18, in Mesopotamia enumeratur Ῥέσινα et paullo post Ῥαισίνα, vel quemadmodum rectius in Mss. legitur Ῥεσαίνα, cum priore haudquaquam confundenda. Prior Ῥέσινα vel potius Ῥέσινα *Ressania* in tabulis Peutingerorum dicitur, in itinere quod a Zeugmate Nisibin ducit : altera colonia facta a Septimio Severo, ut apparet ex numis Ῥησαινησίων. Holsten. Vide hos numos ap. Eckhel. vol. 3, p. 518.]

[Ῥεῦθος. V. Ῥέθος.]

Ῥεῦμα, τὸ, Fluentum, Fluctus; alicubi Fluvius. [Æsch. Prom. 139 : Τοῦ περὶ πᾶσαν εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥ. Ὠκεανοῦ. Soph. Œd. C. 160 : Κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει. Plato Theæt. p. 144, B : Οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος. Id. Crat. p. 440, D : Ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάῤῥου πάντα χρήματα ἔχεσθαι.] Dicitur enim interdum ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, s. ῥεύματα τῶν ποταμῶν : sicut et τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, ab Herodoto, quod Bud. vertit Fluenta amnium : interdum autem ῥεύματα vocantur ipsi Fluvii, sed rarius. [Herodot. 2, 24 : Τὰ ἐγχώρια ῥ. μαραίνεσθαι τῶν ποταμῶν 8, 12 : Ῥ. ἰσχυρὰ ἐς θάλασσαν ὡρμημένα. Eur. Iph. T. 401 : Ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας, quod Διρκαῖον ῥ. dixit Suppl. 637. Τὸ τοῦ Νείλου ῥ. Plato Tim. p. 21, E. Suid. s. v. : Ἕβρος, ποταμὸς τὰ ῥεύματα ἔχων ἐκ Ῥοδόπης τοῦ ὄρους. Polyb. 1, 75, 5 : Ποταμὸς ἄβατος διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ῥ. 2, 16, 9 : Ποταμὸς μεγίστῳ καὶ καλλίστῳ ῥ. φέρεται.] Nonnunquam vero ῥεῦμα redditur potius Fluminis impetus; ut Polit. vertit Undarum impetum ap. Herodian. [3, 3, 11. Polyb. 4, 41, 4 : Ἐκλύεται τὰ ῥ.] B Bud. vertit Fluctus, in hoc Aristidis l. [Panath. vol. 1, p. 105] : Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ, ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, Verum oratio ipsa, fluctus instar, transversum me sua vi rapuit. [Demades p. 180, 17 : Φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥ. Eupolis ap. schol. Aristoph. Eq. 526 : Τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων. Lucian. Demosth. enc. c. 31 : Ῥαγδαίων ῥ. οὐδὲν διαφέροντες.] Idem ex Vegetio 4, vertit Æstuaria maris reciprocantis. || De freto inter Byzantium et Chalcedonem, Tzetz. ad Lycophr. 1285 : Ὁ Λυκόφρων φαίνεται μεταξὺ τὰς Συμπληγάδας εἶναι λέγων Χαλκηδόνος καὶ Βυζαντίου, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰδιώταις βαρβάροις Ῥεῦμα.] || Dicitur autem et ῥεῦμα τοῦ πυρὸς, Effluvium, ut Idem vertit. [De eruptione Ætnæ Thucyd. 3, 116 : Λέγεται πεντηκοστῷ ἔτει τοῦτο (τὸ ὄρος) μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα. Carcinus ap. Diodor. 5, 5, de Sicilia : Πυρὸς γέμουσαν ῥ. δυσεμβόλοις. || Improprie, Αὔξης καὶ τροφῆς ῥ. Plato Tim. p. 44, B. Τὸ τῆς ὄψεως ῥ. Ib. p. 45, C. Τὰ τῶν φλεβῶν ῥ. p. 79, A. Φωνὴ ῥ. διὰ στόματος ἀπὸ διανοίας Definit. Plat. p. 414, C. Τοῖς κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν ῥ. Plut. C Mor. 609, B. Ῥ. δαιμόνιον ἄτης p. 168, A. Τὸ μαντικὸν ῥ. καὶ πνεῦμα p. 432, D. De effluviis lunæ in terram p. 658, C. || De turba hominum Æsch. Pers. 412 : Ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ· 87 : Μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. Soph. Ant. 129 : Καί σφας ἐσιδὼν πολλῷ ῥ. προσνισσομένους. Eur. Iph. T. 1437 : Ῥ. ἐξορμῶν στρατοῦ. || De re fluxa et incerta Menander in Etym. M. p. 685, 38 : Τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.] || Ῥεῦμα ap. Medicos Fluxio, ex quacunque parte prodeat, et in quamcunque incidat. Dicimus et Gallice *Rheume*. [Ῥ. νοσηματικὰ Aristot. De sensib. c. 5. Appian. Mithr. c. 6 : Τοὺς πόδας διέφθαρτο ὑπὸ ῥεύματος. Plut. V. Demetr. c. 19 : Ὡς ῥ. διοχλήσειεν αὐτόν.] Galen. Comm. 1 in Progn. ῥεῦμα γαστρὸς dixit pro Alvi profluvio. Hæc Gorr. In VV. LL. ῥεῦμα, Fluxus, Humoris affluentia : ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας, Fluxus stomachi et ventris, Diosc. 1, 114. [Lucian. Philops. c. 6 : Ῥ. ἐς τοὺς πόδας κατειληλύθει.] Et ῥεύματα τῶν ὀφθαλμῶν, Distillationes oculorum, i. e. Tenues humores, inquit Galen., qui feruntur ex oculis, qui nec cohiberi possunt, nec D volentibus nobis fiunt.

+ 891, 251, 2.

Ῥευματίζω, Fluxione, quæ rheuma dicitur, laboro, Fluxu humoris noxii tentor, Fluxionibus infestor. Item Gravedine infestor : ut ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ, ap. Diosc. [4, 40] de elatine : Φύλλον πλήρης στρογγύλον ἐν τῇ γεύσει· δύναμιν δ' ἔχει ῥευματίζοντας ὠφελεῖν ὀφθαλμούς· Plin. Acerba gustu, et ideo oculorum fluxionibus efficax. Invenitur etiam, et quidem sæpius, ut opinor, pass. Ῥευματίζομαι [Plut. Mor. p. 902, A], ut [ῥευματιζόμενα μέρεα Tim. Locr. p. 203, A] ῥευματιζόμενα μόρια, Partes quæ fluxione tentantur. Gorr. [Rufus p. 228, 231, et Oribas. p. 60, 64, al. ed. Matth. Theoph. Nonn. c. 12, 109.] Apud Alex. Aphr. [Probl. 1, 125] : Ῥευματισθέντες τὴν [τραχεῖαν] ἀρτηρίαν, Quibus distillatio in arteriam defluxit, Quorum arteria distillatione infestatur per humoris affluentiam, VV. LL. [Antyll. ap. Stob. Floril. t. 101, 15. Leo phil. Consp. med. p. 205, 3 Ermerins. : Ὅταν μηκέτι ῥευματίζηται τὸ μόριον. Act. Porphyr. De abst. p. 45, 5 Rhoer. : Hippiatr. p. 51.

A Ὀφθαλμοὺς ῥευματίζειν. Hase. Inundo, Strabo 1, p. 52 : Οἱ πορθμοὶ ῥευματίζονται κατ' ἄλλον τρόπον. Wakef. Incerta signif. ap. Joann. Malal. p. 408, 7 : Τοὺς μὲν ἐτιμωρήσατο, τοὺς δὲ ἐρεύματισε.]

Ῥευματικὸς, ή, όν, Rheumaticus, Plin. (Gallice itidem *Rheumatique*, ut ῥεῦμα vocamus *Rheume*.) Fluxionibus obnoxius. [Ῥ. εἰς ὀφθαλμοὺς Aristot. Probl. 31, 5.] Et superl. Ῥευματικώτατος, Qui maxime obnoxius est fluxionibus. Et ῥευματικὴ διάθεσις, Affectio s. Morbus ejus qui fluxione laborat. Vel simpliciter pro ῥεῦμα, ex Galen. Ad Glauc. At ἕλκη ῥευματικὰ, Distillantia ulcera, ex Diosc. [2, 152; 5, 39. Galen. vol. 6, p. 375, 4; 399, 3; 402, 7 : Ῥ. νοσήματα· ibid. p. 374, 11, et vol. 14, p. 501, 4 : Ῥ. πάθη. Hase. Τραῦμα ῥ. Plut. Mor. p. 131, B.] Et ῥευματικὰ τὰ ἐν κνήμαις, Tibiarum ulcera distillantia, Fluida tibiarum ulcera, ex Ejusd. 1. [Ῥ. σκέλη Oribas. p. 119 ed. Matth. Ῥ. φλεγμοναὶ ib. p. 278.]

Ῥευμάτιον, τὸ, Parvum fluentum. Apud Plut. Theseo [c. 27] redditur Rivus : Καὶ ταφῆναι παρὰ τὸ ῥευμάB τιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται. [Antig. Caryst. Hist. mir. p. 99, 1. Hase. Eust. Opusc. p. 143, 10 : Πλατύνεται ὅσα καί τι ῥ.]

Ῥευματισμὸς, ὁ, Fluxio, Plinio. Quidam Græcam vocem retinent : ut ῥευματισμὸς θώρακος, Rheumatismus thoracis; ῥ. κοιλίας, Rheumatismus alvi, i. e. Fluxus noxii humoris in alvum. VV. LL. [Hephæst. Theb. Apotel. p. 22, 5; 24, 32. Procl. In Ptol. Tetrab. p. 216, 1. Galen. vol. 14, p. 276, 11. Id. ib. p. 499, 5 : Ῥ. τῶν ὀφθαλμῶν· vol. 19, p. 421, 13, τῆς κοιλίας. Diosc. 4, 65 : Ῥ. ἀρτηρίας· 53, τῆς γλώττης· 1, 183, στομάχου. Hase. Ῥευματισμοὶ οὔλων Rufus p. 214, 223 ed. Matth. Ῥ. τῆς ὑστέρας Theoph. Nonn. c. 204.] Ῥευματοφόρος. Mel. lib. 3ii. ε27.

[Ῥευματόω, Fluere facio. Georg. Pisid. Exped. Pers. 2, 311 : Χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα, ῥευματοῖ δὲ τοὺς λίθους.]

[Ῥευματώδης, ὁ, ἡ, Fluctuosus. Tzetz. Hist. 3, 122 : Ποταμοὺς ῥευματώδεις. || I. q. ῥευματικός. Hippocr. Epidem. 7, vol. 1, p. 829 Lind. sect. 7, p. 306 Foes. Struv. Procl. In Ptol. Tetrab. p. 214, 8. Compar. C Galen. vol. 19, p. 535, 4 : Πάθη ῥευματωδέστερα. Hase.]

[Ῥεῦμον, βρέφος νεογνὸν, Hesych., Phot. et Suid., nisi quod ap. Hesych. ῥεῦμιν scriptum. « Ejusdem originis est *ruma* pro *mamma*, ῥοῦμα ap. Plut. V. Rom. c. 4, Mor. p. 278. » Albert.]

[Ῥεῦνος, ὁ, Rheunus, nomen loci Arcadiæ ap. Pausan. 8, 23, 2 : Τὸ δὲ χωρίον ἔνθα ἄνεισιν (τὸ ὕδωρ) ὀνομάζεται Ῥεῦνος.]

Ῥεῦσις, εως, ἡ, Fluxio. Sed intellige ipsam Fluendi actionem, ut ita dicam : potius quam ea signif. qua ῥεῦμα redditur Fluxio. [Legebatur ap. Diodor. 1, 41, cui nunc ῥύσις ex aliis libris restitutum. Ῥοὴ per φθορὰ, ῥεῦσις exp. Suidas. Habet etiam Etym. M. p. 701, 27; 703, 6. « De fluxione seminis Nomocan. Cotel. 117 : Ἐὰν πέσῃ εἰς ῥεῦσιν. Ῥύσις et νυκτερινὴ ῥύσις ap. Dionys. Alex. Can. 4. » Ducang. Diosc. 2, 180 : Ῥεῦσιν κοιλίας· 1, 116 : Ῥ. ἐκ μήτρας, quod Mosch. De mul. pass. p. 85, 9 vocat : Ῥ. αἵματος τῆς γυναικός. Hase.]

[Ῥευσταλέος, α, ον.] A ῥευστὸς est Ῥευσταλέος, poeD ticum, quod Fluidum itidem sonare videtur : Hesych. tamen ῥευσταλέον exp. ῥέον, i. e. Fluens. [Euseb. Præp. ev. 4, 9, ἤέρα.]

[Ῥευστικὸς, ή, όν, Fluxus, Gl. Plut. V. Æmilii c. 14, Mor. p. 905, E. « Athanas. vol. 2, p. 315. » Kall. Schol. Eur. Hipp. 656. Wakef. Compar. Theophyl. Simoc. Hist. p. 290, 13 ed. Bonn. : Οὐδὲν εὐδαιμονίας ῥευστικώτερον. Hase.]

[Ῥευστικῶς. V. Ῥύδην.]

Ῥευστὸς, ή, όν, Fluxus, Fluidus. [Georg. Pisid. Opif. v. 693, 1109, 1385. Id. ib. 662 : Τὸ ῥ. τοῦ σπόρου. Hase. Hesych. : Ῥευστὸν, χυτόν. Sext. Emp. p. 55 : Ὕλη ῥευστή. Plut. Mor. p. 268, D : Ῥ. οὐσία· 522, A : Ὀλισθηρὰν καὶ ῥ. εἰς ἅπαντα τὴν πολυπραγμοσύνην ποιοῦντες.] Evanidus, Non immortalis, φθαρτὸς, Bud. ex Greg. Naz. : Dionys. Areop. autem idem esse ait, quod ἄστατος. A quibusdam ῥευστὸς exp. etiam Caducus, Momentaneus. [Plut. Mor. p. 268, D; 522, A; 882, C. Clem. Al. Strom. 2, p. 491, 7 : Τὸ σῶμα ῥεῖ καὶ ἔσται φύσει ῥευστὸν ὄν. Scott. Olympiod. In Gorg.

Plat. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1832, p. 625, de aqua : Τὸ ῥ. τῆς φύσεως, *La partie passagère de la n.* Anon. De Persica capt. p. 340, 20 Combef. : Ῥ. φύσις. Athenag. p. 23, A : Τὴν ὕλην τὴν φθαρτὴν καὶ ῥ. Hase.]

Ῥευστῶς, Fluxe, Instar eorum quæ fluxa sunt. In VV. LL. Fluenter, ex Lucret. : Usqueadeo omnibus ab rebus res quæque fluenter Fertur.

[Ῥέφανος. V. Ῥαφανίς.] Ῥεφανίς. 1144, 241, 2.

[Ῥέψις, εως, ἡ, Propensio. Ῥ. πρὸς τὰ αἰσθητὰ Andr. Cret. p. 231. Kall. Hesych. : Ῥέπεις (ῥέπεις Musur.), ῥέψις, Hesych. Glossa suspecta.]

Ῥέω, εύσω, [Ῥεύσομαι, Theogn. 448, Hippocr. p. 612, et Ῥευσοῦμαι ap. Aristot. Meteor. 2, 2; 2, 4. Ῥευσεῖται cum Doricis formis ἐσεῖται et πλευσεῖται componit Etym. M. p. 381, 31. Attici ῥυήσομαι prætulerunt, quemadmodum aoristi quoque uti solent forma passiva Ἐῤῥύην, non activa ἔῤῥευσα, quam semel admisit Aristoph. Eq. 526, in versu anapæstico, ῥεύσας, et in composito περιῤῥεύσαι Lycurg. p. 160, 1. Platoni vero Rep. 8, p. 544, E, ῥέψαντα ex codd. restitutum pro ῥεύσαντα. Recentiorum exempla collegit B Lobeck. ad Phryn. p. 739, ἔῤῥευσε Ælian. V. H. 8, 18, Sext. Emp. p. 342, ῥεύσειε Alciphr. 3, 64, ῥευσάτω Lucian. Bis accus. c. 16, ῥεύσας Himer. Or. 7, p. 532, ἐπιῤῥεύσας Procop. B. Goth. 2, 25, p. 448, ἐκρεύσας Heron. in Math. vett. p. 172, ῥεῦσαι Themist. Or. 27, p. 335, Philostr. p. 853, κατεῤῥεύσατο Ann. Comn. 15, p. 475. Idem ῥεύσῃ memoravit ex Hippocr. De locis in hom. 5, p. 145; 7, p. 148, Pseudo-Phocyl. 180. Recte igitur, quod ad Atticos, Photius præcipit, Προσεῤῥύη, οὐ προσέῤῥευσε,] εὐσα, Fluo. Dicitur autem non solum ὕδωρ ῥέειν, (sicut et θάλασσα, aut ποταμὸς, vel κρήνη [Hom. Il. B, 307 : Ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ· Od. T, 207 : Τηκομένης δ' ἄρα τῆς (χιόνος) ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες· quod ῥεῖν ἀπὸ χιόνος dixit Herodot. 2, 22. Idem 7, 130 : Δι' οὗ νῦν ῥέει (ὁ ποταμὸς) ῥέεθρον. Pind. Ol. 5, 42 : Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντα. Æsch. Pers. 732 : Συγκλείειν ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ. Soph. fr. 265 : Ῥεῖ (Ἴναχος) ἀπ' ἄκρας Πίνδου. Eurip. Suppl. 520 : Ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ' οὕτως· ubi respicitur ad proverbium ἄνω C ποταμῶν, de quo v. interpr. Hesychii s. v. Ἄνω π.] Xen. Cyrop. 7, [5, 8] : Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ), sed etiam ποταμὸς vel κρήνη ῥέειν ὕδατι. Hom. [Od. E, 70] : Κρῆναι πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ. [Il. X, 149 : Πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει. Eur. Troad. 449 : Φάραγγες ὕδατι χειμάῤῥῳ ῥέουσαι.] Apud Eund. dicuntur δάκρυα ῥέειν, item ἱδρὼς, necnon ἰχὼρ, et αἷμα, quem etiam usum habet in prosa verbum ῥέω, ac præsertim cum nomine αἷμα. [Hom. Il. P, 86 : Ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένης ὠτειλῆς. Eurip. Phœn. 1480 : Ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίων νεκρῶν.] Xen. Cyrop. 8, p. 129 meæ ed., in princ. [c. 3, 30] : Ἐῤῥύη γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς ῥινὸς βληθέντι· subaudito τὸ αἷμα ex præcedentibus. [Hom. Il. Γ, 300 : Ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι.] Nonnunquam vero sicut κρῆναι dicuntur ῥέειν ὕδατι, ita et γαῖα dicitur ῥέειν αἵματι, Il. O, [715] : Ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. [Et similia, Eur. Bacch. 142 : Ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ· Troad. 995 : Πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν. Callim. H. in Del. 261 : Χρυσῷ δὲ... ἔῤῥεε λίμνη. Rarius cum accus., Theocr. 5, 124 : Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· 126 : D Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. Lucian. V. H. 1, 7 : Ποταμὸς οἶνον ῥέων. Schol. Aristoph. Pl. 287 : Λέγεται τούτῳ τὸν Πακτωλὸν χρυσὸν ῥεῦσαι. Themist. Or. 27, p. 335, A : Ψήγματος, ὃ ῥεῦσαι τὸν Πακτωλὸν ἐπὶ Κροίσου φασί.] || Metaphorice autem ῥέειν legimus et περὶ τοῦ πυρὸς, i. e. de igni : ut vidisti supra s. v. Πῦρ. Hom. vero [Il. M, 159] utitur et περὶ τῶν βελῶν, i. e. de telis : de qua metaphora lege Eust. p. 896. [De vento Theophr. C. Pl. 5, 12, 11 : Ἢ ἂν τὸ πνεῦμα τύχῃ ῥυέν. Plut. V. Sertor. c. 17 : Ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου ῥέων ἄνεμος. || De turba hominum, Æsch. Sept. 80 : Ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς. Eur. Rhes. 290 : Θρῄκιος ῥέων στρατός.] Hinc certe suspicor sumptum esse eum verbi ῥέειν usum, quo dicitur aliquis ῥέειν πολὺς κατά τινος, ex cujus ore fluunt verba contumeliosa, et quidem cum quadam celeritate et quodam impetu, s. cum quadam celeritate impetuosa, ut ita dicam. Dem. [p. 272, 20] : Τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Ad hæc autem verba, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι, crediderim respexisse Greg.

A Naz., quum dixit de Maximino tyranno : Θράσει τε πολλῷ ῥέων, καὶ φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι. [De amore impetuoso Appian. Civ. 5, 76 : Πολὺς ἐς τήνδε (Octaviam) ἐῤῥύη, ταχὺς ὢν εἰς ἔρωτας γυναικῶν, i. e. Deperibat eam. Aristoph. Eq. 527, de poeta multum laudato : Πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ. De lingua procaci Æsch. Sept. 557 : Ὅς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά. In bonam partem Hom. Il. A, 249 : Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Hesiod. Th. 39 : Τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ ἐκ στομάτων· 84 : Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα. De fama sparsa Soph. Œd. C. 259 : Δόξης... ἢ κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης. || De rebus fluxis, non eodem in loco manentibus, sed mobilibus, Plato Crat. p. 439, C : Ὡς ἰόντων πάντων καὶ ἀεὶ ῥεόντων· Theæt. p. 182, C : Κινεῖται καὶ ῥεῖ τὰ πάντα. Unde ib. p. 181, C, οἱ ῥέοντες appellantur sectatores Heracliti, cujus illa erat sententia.] || Habet ῥέειν et eam verbi Fluo signif., a qua dicitur aliquid Fluxum et fragile. Sic certe Bud. ap. Philon., Θρυπτόμενοι καὶ B ῥέοντες, vertit Fragiles et fluxi. Et comp. ἀποῤῥέουσαν ap. Theophr., Fluxam et caducam. Quo etiam pertinet comp. φυλλοῤῥοεῖν. Affert vero ex schol. Dem. ῥέω, expositum φθείρομαι, addens, Diffluo, Evanesco, Intereo. [Hesych. : Ῥύοιτο, φθείροιτο.] Sed ego simplici quoque Fluo uti non dubitem : quum Cic. ita usus esse videatur. [Hom. Od. K, 393 : Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔῤῥεον. Hesiod. ap. Eust. p. 1746 : Ἐν δέ νυ χαῖται ἔῤῥεον ἐκ κεφαλέων et Theocr. 2, 89. Aristot. H. A. 3, 11 : Λείπουσι καὶ ῥέουσιν αἱ ἐκ τῆς κεφαλῆς τρίχες. Soph. Tr. 468 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον· 698 : Ῥεῖ πᾶν ἄδηλον (τὸ κάταγμα). De fructibus de arbore decidentibus Polyb. 12, 4, 14.] Turn. ῥεῖν vertit Solvi atque labi, in isto Plutarchi loco De primo frigido [p. 949, C] : Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολύβδου τήκεσθαί φησι καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, ὕδατος μόνον πλησιάζοντος αὐταῖς· ita enim hæc vertit : Aristoteles quoque plumbeas cotes prodit, adnota duntaxat aqua, ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi. At vero in hoc Greg. Naz. C loco, ubi additur præp. ἀπὸ, in Or. de Natali Domini : Ἵνα ῥεύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι, διὰ κακίαν, πρὸς αὐτὸ πάλιν ἐπαναγάγῃ διὰ σαρκώσεως, censuerim ῥεύσαντας esse interpretandum Qui excideramus, Delapsi eramus. [Isocr. p. 159, D : Ἐφ' οὓς (λόγους τῶν ῥητόρων) καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐῤῥύηκεν. Sic cod. Urb. : vulgo συνεῤῥύηκεν. « Λέξις ῥέουσα καὶ [μαλακὴ, Fluxa et mollis dictio, a Photio Bibl. cod. 94, tribuitur Iamblicho; ut Calpurnio Elegi fluentes a Plin. Epist. 5, 17. Mox in eodem Photius commemorat τὸ γαργαλίζον καὶ βλακῶδες, h. e. Formam dictionis eam, quæ titillationis et lasciviæ quendam sensum prodit. Apud Eund. ipse Pierius Presbyter cod. 119 dicitur ὥσπερ ῥέων τῷ λόγῳ, propter summam dictionis perspicuitatem, simplicitatem et nativam quandam lenitatem, in qua nihil ab arte et studio impedimenti est vel offensionis, μηδὲν ἐπιμελὲς ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτοσχεδίου ὁμαλῶς καὶ λείως καὶ ἠρέμα φερόμενος. Conf. cod. 141, ubi de Basilio M. : Ῥέων τῷ λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῥεῖθρον. Philostr. D etiam in Proœm. V. Soph. p. 482, Pythonem Byzantium dicit θρασυνόμενον καὶ πολὺν ῥέοντα, a fiducia, παῤῥησίᾳ, et exundante orationis flumine. (Verba sunt Demosthenis p. 272, 20. G. Dind.) Hinc simili metaphora δρόμος τῶν λόγων dictus Eunapio in Vita Maximi p. 67, eodemque sensu in Vit. Proæres. p. 114, ῥύδην λέγειν. Huc et λογοδιάῤῥοια (quod v.) pertineat ap. Athen. 1, de qua vide Casaub. Anim. c. 9. Ernest. Lex. rhet. Ῥύσις τῆς λέξεως Dionys. De adm. vi Demosth. c. 40 : Ἐπιτρόχαλος γίνεται καὶ καταφερὴς ἡ ῥ. τῆς λέξεως. Et φορᾷ καὶ ῥύσει συνεχεῖ De compos. verb. c. 23, p. 184, 7.] || Ῥέω, active pro χέειν, Bud. ex Eur. Hec. [532] : Ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί. [Conf. Προῤῥέω.] Idem pass. Ῥέομαι interpr. Perfundor : ut [Eur. Hel. 1618 : Φόνῳ δὲ ναῦς ἐῤῥεῖτο·] ἱδρῶτι ῥεόμενος ap. Galen., Sudore perfusus : Ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος ἐνετύλικτο τοῖς ἱματίοις. [Et hoc sive αἵματι ῥεόμενος ap. Plut. V. Lucull. c. 10, Philostr. p. 541, Lucian. D. mort. 14, 5, De salt. c. 71, Catapl. 3, Liban. vol. 1, p. 284, aliosque. V.

Lobeck. ad Soph. Aj. p. 76.] Ea forma dicitur, inquit, qua διαπνεόμενος. [Oraculum ap. Herodot. 7, 140: Ἱδρῶτι ῥεούμενοι, quod metri caussa pro ῥεόμενοι dictum Buttmann. cum μαχεούμενος comparat. Alii libri ῥεύμενοι. De lacrimis Philo vol. 1, p. 530, 4: Γυναικῶν ῥεομένων δάκρυσι. Ad cantum transtulit scriptor epigr. Anth. Pal. 9, 522: Ἡ γὰρ Ὁμήρου σειρὴν ὑμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων. Ἐρρεῖτο, ut ἐδεῖτο, non ἐρρέετο, ἐδέετο, ab Atticis dici annotavit Phrynich. p. 220 ed. Lob.]

‖ Invenitur etiam 'Ρείω pro ῥέω, quum alibi [Hesiod. ap. Serv. ad Virg. Georg. 1, 245 (fr. 237 Gœttl.): Ποταμῷ ῥείοντι ἐοικώς], tum in Epigr. [Erycii Anth. Pal. 7, 36]; ac fortasse reponenda est hæc scriptura per ει in isto versu Epigrammatis quod affertur a Diog. L. Cleobulo, p. 33 meæ ed. [1, 90]: Καὶ ποταμοὶ ῥείωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα. Sed extat in Vita Homeri epigr. idem sine hoc versu. Habes autem ει et in Βαθυρρείων, supra. [Dionys. P. 1074.]

‖ 'Ρέων, particip. Fluens, Qui fluit. Et fem. ῥέουσα, Quæ fluit. Sed 'Ρέοντα dicta etiam fuerunt quædam Pocula. Vide Eust. [p. 1286, 25, qui sua sumsit ex Athen. 11, p. 496, E, ubi nomen hoc ex uno affertur Astydamantis loco: 'Ρέοντα δώδεκ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. Hesych.: 'Ρέοντα, ῥυτά, ἐκπώματα· ubi caput glossæ 'Ρέοντα postulante literarum serie suppletum est.]

[‖HSt. infra:] De aliis duobus thematibus 'Ρυέω et 'Ρόω, quæ inusitata esse putantur. — Antequam autem ad compp. verba veniam, Ἀναρρέω, Ἀπορρέω, Διαρρέω, etc. dicendum est de altero simplici them. 'Ρυέω, quod a gramm. statuitur, ut ex eo forment fut. 'Ρυήσω, et præt. Ἐρρύηκα, necnon pass. aor. 2, Ἐρρύην, cujus etiam infin. 'Ρυῆναι, et partic. 'Ρυείς, in usum recepta sunt. Quidam tamen [et hi quidem rectius] ita formare malunt: 'Ρέω, unde, per pleonasmum τοῦ υ, 'Ρεύω, cujus alioqui inusitati est futurum 'Ρεύσω, præt. Ἔρρευκα: itidemque aor. 1 Ἔρρευσα: quod aoristum tempus multo esse præterito usitatius existimo. Aor. 2 Ἔρρυον, quod inusitatum esse creditur: at pass. Ἐρρύην, in frequenti usu. Alii statuunt, thema 'Ρύω, fut. ῥύσω, aor. 1 ἔρρυσα, aor. 2 ἔρρυον: pass. Ἐρρύην. Sed quid de ἐρρύην dicemus quod παρατατικοῦ signif. habet? De hoc certe tacent gramm.: ego vero aperiam quid sentiam, ubi exempla usus quorundam ex iis quæ modo commemoravi temporum attulero. Ac de ῥεύσω quidem, unde ἔρρευσα, cujus particip. ῥεύσαντας habes in 'Ρέω, nemo dubitare potest. Habetur certe quum alibi, tum in Epigr. Anthol. 7, p. 482 meæ ed. [Bassi Anth. Pal. 5, 125]: Οὐ μέλλω ῥεύσειν χρυσός ποτε. At futuri ῥυήσω nullum exemplum affertur; sed habetur præterea et pass. 'Ρυήσομαι, in VV. LL., Diffluam, Peribo: item persona 3, ῥυήσεται, Fluet: quod sumptum est ex Hesych., ap. quem legitur 'Ρυήσονται, φθαρήσονται, ῥεύσουσι [ex Zach. 14, 12: Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ῥυήσονται ἐκ τῶν ὀπῶν αὐτῶν· et Joel. 3, 18. « Athanas. vol. 1, p. 369. » Kall.]. In iisdem pro exemplo thematis 'Ρυέω, affertur ex Eur. [Hipp. 443]: Ἢν ῥυῇ. Sed non video quid obstet quominus ῥυῇ significans Fluxerit, dicamus esse aor. illum posteriorem conjunctivi modi, et ab ἐρρύην fieri ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ: ac profecto hinc potius deductum esse credo. [Imper. 'Ρυήτω, φθαρήτω ap. Suid.] Est autem ab illo 'Ρυέω, præt. Ἐρρύηκα, quod satis comprobatur verbi compositi partic. Διερρυηκώς, in Διαρρέω. Jam vero quod ad ἐρρύην attinet, sciendum est inveniri non in aoristi duntaxat, sed etiam præt. imperf. signif., uti dixi. Cujus tamen usus mentionem VV. LL. non faciunt, in quibus hæc duntaxat habentur, Ἐρρύην, Fluxi. Quibus subjungitur, Ἐρρύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας, Discurrit cum copiis Annibal. De qua interpret. nisi locum adeundo, judicari non potest: sed auctoris nomen tacetur. [Sext. Emp. p. 390, de puncto quod in latum fluens lineam efficit: Στιγμῆς ῥυείσης γραμμὴν φανταζόμεθα ... γραμμῆς δὲ ῥυείσης πλάτος ἐποιήσαμεν ... ἐπιφανείας δὲ ῥυείσης στερεὸν ἐγένετο σῶμα, et similiter p. 624, 631.] Et alibi infin. ῥυῆναι ex Plut.: 'Ρυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, Emanasse rumorem in populum. [Demosth. p. 433, 25: Πάντες ὅσοι περὶ πορνείας ἐρρύησαν λόγοι.] Atqui ἐρρύην pro Fluebam, usurparunt primarii quoque scriptt. Thuc. et Xen. Legimus enim ap. illum 2, [5]: Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐρρύη μέγας, καὶ οὐ ῥᾳδίως διαβατὸς ἦν. [Et similiter Demosth. C. Neær. p. 1379, 2, Herodot. 8, 138.] Locum autem Xenoph. habes supra in 'Ρέω, ubi legitur, Ἐρρύη γὰρ αὐτῷ κτλ. [Æschyl. ap. schol. Aristoph. Lys. 1259: Ἀφρὸς ... ἐρρύη κατὰ στόμα. Isocr. p. 217, D, de Jove: Χρυσὸς ῥυεὶς Δανάῃ συνεγένετο. Φλὸξ ῥυεῖσα Plut. V. Bruti c. 31.] Legimus vero et Ἐρρύησαν ap. Hesych. expositum ἔδραμον. Sed unde dicemus esse hoc imperfectum præteritum? non video certe unde potius esse dicendum sit quam a themate 'Ρύημι: quum a nullo præcedentium, quæ alioqui perinde inusitata sunt, formari posse, nemo, ut opinor, negaturus sit. Viderint tamen alii an aptius aliquod thema excogitare possint. Facit equidem pro hoc themate et particip. ῥυείς, quum ei datur præsentis significatio, in VV. LL. interpr. Fluens.

‖ 'Ρέω ['Ρῶ τὸ σημαῖνον τὸ λέγω fingunt grammatici: v. Chœrob. In Theodos. p. 46, 11; 145, 24. Cum aliis grammaticorum figmentis conjunctum in Etym. M. p. 705, 37: 'Ρῶ σημαίνει ἑπτά· τὸ λέγω ... τὸ ῥέω, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖθρον ... τὸ φθείρω, ἐξ οὗ καὶ ῥαῖς καὶ γραῦς ἡ διεφθαρμένη· τὸ ὁρμῶ, ἐξ οὗ καὶ ῥώεσθαι τὸ ὁρμᾶσθαι· τὸ σπεύδω, ἐξ οὗ καὶ ῥώεσθαι τὸ σπουδάζειν· τὸ πράττω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥέζω· τὸ ὑγιαίνω, ἐξ οὗ καὶ ῥώμη], alioqui inusitatum et ipsum, format ῥήσω, ἔρρηκα, ἔρρημαι: itidemque aor. 1 Ἐρρήθην, qui potius in usu est: ejusque partic. ῥηθείς. Eodemque in compos. modo, ut Ἀπορρηθέν, Vetitum est, Interdictum est: pro ἀπείρηται, de quo dictum supra fuit. Vult autem Eust. εἴρημαι factum esse ex ἔρρημαι. [De perf. εἴρηκα et εἴρημαι dictum s. v. Εἴρω.] Sed Ἐρρέθην etiam dicitur, tanquam a ῥέω, ut vult idem Eust., qui et ῥέω thema ponit. Verum seqq. derivata, η, non ε habent. Ἐρρέθην s. Ἐρρήθην, Dictus sum; aor. 1 pass. a th. ῥέω, Dico, unde et ῥῆμα et ῥήτωρ et similia. [Aoristi hujus forma Ionica Εἰρέθην est, in libris partim εἰρήθην vel ἐρρέθην scripta, ap. Herodot. 4, 77, 156; 7, 184; 8, 119. In dialecto Attica et communi ἐρρήθην, in codd. non raro ἐρρέθην scriptum (v. var. lect. ad Plat. Phædon. p. 92, E, Gorg. p. 460, D, Polit. 258, E, Leg. 2, p. 664, D), quæ forma nihil præsidii habet a poetarum exemplis, quæ η vel postulant vel admittunt, sed usitata haud dubie fuit recentioribus, quanquam non definiri potest inde a qua ætate. Utramque formam agnoscit Etym. M. p. 377, 16. Futurum est εἰρήσομαι, rarius ῥηθήσομαι, cujus exempla de participio ῥηθησόμενος indicat Buttmannus Thucyd. 8, 66, Isocr. p. 82, A, ῥηθήσεται Plut. Mor. p. 1110, D. Aoristi primi forma media ἐρησάμην est ap. Hesych.: 'Ρησάμενος, διομολογησάμενος. 'Ρήσαντο, ἐψηφίσαντο· et (s. v. 'Ρητόν) 'Ρησάμενοι, ταξάμενοι. ‖ 'Ρήσκω, Dico, unde 'Ρησκομένων, λεγομένων ap. Hesych. et Phot.]

['Ρεωμίθρης. V. 'Ρεομίθρης.]

['Ρέωνος (?), εὔωνος, ἀνδρός (ἄεδνος Is. Voss.), Hesych. « Pro ἀνδρὸς forsan ἄξιος. Vel forsan 'Ρέων nomen viri. » Toup. Emend. vol. 4, p. 181. Apud Theognost. Can. p. 11, 9: 'Ρέων ὁ τρέχων ἢ ὁ εὔωνος.]

['Ρήβας, genit. 'Ρήβα (v. Chœrob. In Theodos. p. 32, 28; 33, 22), ὁ, Rhebas, fluvius Bithyniæ. Apoll. Rh. 2, 349, 650; Dionys. P. 794. Nomen etiam regionis esse, cujus adj. gentile 'Ρηβαῖοι, οἱ, annotavit Steph. Byz. Quam formam ad fluvii nomen transtulit Apoll. Rh. 2, 789, 'Ρηβαίου προχοὰς dicens.]

['Ρηγεύς. V. 'Ρῆγος.]

'Ρηγή, ἡ, Ruptio. Galen. ap. Hippocr. exp. σχίσμα, ῥῆγμα. [V. 'Ραγή.]

['Ρηγίλαος, ὁ, Rhegilaus, n. pr. ap. Suid.]

['Ρήγιλλα, ἡ, Regilla, Herodis Attici uxor. Marcell. Anth. Pal. App. 51; Lucian. Dem. c. 33.]

['Ρηγῖνος, ὁ, Rheginus, n. pr. grammatici ab Suida memorati. ‖ Alius ap. Procl. Anth. Pal. Append. 69. ‖ 'Ρηγεῖνος, Smyrnæus, in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 206.]

'Ρήγιον, τὸ, Rhegium, urbs in finibus Italiæ, prope Siciliam, dicta ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι, i. e. A fractura, quæ contigit terræ motu. Vide Plin. Ejus cives et incolæ, 'Ρηγῖνοι, Rhegini. A quibusdam vero et οἱ δειλοὶ sic appellati fuerunt. Vide Suid. [Est promontorium Italiæ prope Messanam, nomenque urbis non longe dissitæ. Herodot. 1, 166, 167; Thucyd. 3, 86; 4, 24; 6, 44; Strabo 6, p. 258, qui originem nominis explicat: Ὠνομάσθη δὲ 'Ρήγιον εἴθ', ὥς φησιν Αἰσχύλος, διὰ τὸ συμβὰν πάθος τῇ χώρᾳ ταύτῃ· ἀπορραγῆναι γὰρ ἀπὸ τῆς ἠπείρου τὴν Σικελίαν ὑπὸ σεισμῶν ἄλλοι τε κἀκεῖνος εἰρήκασι « ἀφ' οὗ δὴ 'Ρήγιον κικλήσκεται » quibuscum conf. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 254, 30, et Eustath. ad Dionys. P. 340, qui aliam addit opinionem, ἢ 'Ρήγιον εἴρηται, ὡς ἂν εἴποι τις βασίλειον· ῥῆγες γὰρ καὶ ῥέγες οἱ βασιλεῖς τῶν Σαυνιτῶν οὕτω καλεσάντων αὐτὸ δι' ἐπιφάνειαν τῆς πόλεως. Adject. gentile 'Ρηγῖνος (ut 'Ρ. οἶνος ap. Athen. 1, p. 26, E): unde nomen regionis 'Ρηγίνη, ἡ, ap. Strab. 2, p. 123; 5, p. 211; 6, p. 260, et 'Ρηγῖνοι, οἱ, Herodot. 7, 170; 3, 86, 88, Strab. 6, p. 258. Proverb. 'Ρηγίνων δειλότερος ap. Zenob. 5, 83, et 'Ρηγῖνος λαγώς Zenob. 4, 85. Conf. Athen. 1, p. 19, F. Hinc Hesych., Phot. et Suidas 'Ρηγῖνος explicant per δειλός, et Hesych. 'Ρηγῆνος et 'Ρηγῖνος per ἀπειράγαθος, quorum alterum postulante literarum serie 'Ριγῖνος scribendum. Ab Etym. M. p. 793, 44, 'Ρηγῖνος inter nomina in ινος memoratum et per δεινὸς expositum, quod Ebert. Diss. Sic. 1, p. 190 frustra defendit contra emendationem manifestam δειλός. ‖ Galliæ Cisalpinæ oppidum ap. Strab. 5, p. 213, et 'Ρήγιον Λέπιδον (sive Λεπίδιον, ut ap. Ptolem. 3, 1, p. 180, 9 ed. Wilberg., scriptum) in via Æmilia, dictum a M. Æmilio Lepido, qui quum consul ibi esset, forum habuit, ib. p. 216, et ap. Plin. H. N. 3, 15.]

['Ρηγίστη s. 'Ρητίστη, locus Atticæ lectione varie tentata Plut. Mor. p. 581, D. Conf. Forchhammer. *Die Athener und Socrates*, p. 83. Hase.]

'Ρῆγμα, τὸ, Quod ruptum est. [Vulsura, Gl.] Item Ruptio; ῥήγματα γῆς Aristot. [H. A. 9, 41], Ruptiones terræ, Ubi terra rupta dehiscit. Bud. Discessiones terræ, item Salebras interpr. [Hesych.: 'Ρήγματα, σχίσματα. Longin. De subl. c. 13. Philostr. Imag. p. 800: Τὰς βοῦς ἐς τὸ ῥ. τῆς γῆς ἐλαύνων· 801: Τὸ φροντιστήριον τοῦ Ἀμφιάρεω, ῥ. ἱερὸν καὶ θεῖον· 703: 'Ρ. τῆς Λέσβου ᾤκηται καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ ἐγχρησμῳδεῖ· 58: Ἐν κορυφῇ τῆς πέτρας ῥῆγμα. Alibi χάσμα γῆς, ut p. 801. 'Ρήγματα ποιεῖν ἐν τοῖς τοίχοις Polyb. 13, 6, 8.] ‖ 'Ρῆγμα peculiariter ap. Medicos est etiam Ruptum, s. Ruptio, ut Gorr. vertit, qui addit, esse Carnosæ partis solutionem citra vulnerationem; nec in musculis tantum, sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, ex Galeno de sanguinis rejectione disserente: unam enim ejus causam τὴν ῥῆξιν, Rupturam vasis, ab eo constitui, quam peculiari nomine Cels. 4, 4, ῥηγμοχασμόν, Hiantem rupturam, vocarit. Omnem autem ex ictu vel gravi casu vel alio quopiam valente motu, vel ex distentione excitari; quum ecchymosi quidem omnino, aliquando vero et cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Galen.: Ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἶνας, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. [Definitt. med. vol. 2, p. 281: 'Ρ. ἐστὶ μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.] Demosth. [p. 294, 21] ῥήγματα et σπάσματα copulat. Et [p. 24, 26; 156, 1] ῥῆγμα et στρέμμα. [Athen. 12, p. 518, D: Ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν. 'Ρ. ὕπουλον Themist. Or. 7, p. 91, A.] ‖ 'Ρῆγμα Hesychio est etiam τάσις ἀνέμου κατὰ μῆκος, σταλαγμα. [In Hesychii gl. 'Ρ., τάσις ἀ. κ. μ., τραύματα, οὐλή, σταλάγματα (infra 'Ρῆγμα, σταλαγμός), verba κατὰ μ. ad proximum τραύματα referenda esse ex Photio apparet p. 485, 25: 'Ρῆγμα· ἡ κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος οὐλή. Significat igitur Cicatricem. ‖ Steph. Byz.: 'Ρῆγμα, πόλις, ὡς Ἅρμα, καὶ κόλπος 'Ρῆγμα περὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν 'Ρηγματίτης. G. D. ‖ 'Ρῆγμα in numis Limyræ, fort. n. pr. fontis vel specus de quo silent scriptores. Eckhel. Doctr. num. vet. vol. 3, p. 4. Hase.]

'Ρηγματίας, ὁ, s. Ion. ap. Hippocr. 'Ρηγματίης, Qui ruptis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι, ut Bud. Comm. exp.: s. ὁ ἐρρωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων· ut Galen. exp. ἐν ταῖς Γλώσσαις. Diosc. [3, 153]: Ὠφελεῖ ἰσχιαδικούς, τρομώδεις, ῥηγματίας. Pro eodem 'Ρωγματίας etiam ap. Hippocr. reperitur, ut Galen. tradit. [Lex. p. 556: 'Ρωγματίης· ὁ ἐ. τ. τῶν ἐ. ἔ., ὃν δὴ καὶ ῥηγματίαν ὀνομάζει.

'Ρηγματίης, Cui abscessus intro rumpitur et pus emittit, ap. Hipp. p. 461, 7; 475, 2. Rursusque p. 479, 55, ῥηγματίας πλεύμονος dicitur Is cui ex arteriæ asperæ vulnere pus in pulmone collectum erumpit velut rupto abscessu: ubi non satis accommodate Ruptionem pulmonis dixerunt interpretes, quum istud ad ægrum ipsum referatur. Quæ loca mihi subindicasse videtur Galen. in Exeg. P. 282, 16, ῥηγματίαι sunt quibus vasa intus rumpuntur: 'Ρηγματίαι τί εἰσιν ἐπὶ τὸ πλῆθος. Et ib. 22: Ἡ γὰρ ξηρότης ῥηγματίας ποιεῖν εἶναι καὶ τοῦ ὕδατος ἡ ψυχρότης. Foes. Hippiatr. p. 74, 1: Τοὺς ἐκ βηχὸς ῥηγματίας. Hase.]

['Ρηγματίτης. V. 'Ρῆγμα.]

['Ρηγματώδης, ὁ, ἡ, Qui abscessu intus rupto pus emittit. Hippocr. p. 1217.]

'Ρηγμίν, ['Ρηγμίς Etym. M. p. 583, 10,] ῖνος, ἡ, Littus. [Hesych.: 'Ρ., αἰγιαλός, περὶ ὅνπερ ῥήγνυται τὸ κῦμα. 'Ρηγμῖνες, τὰ ἀπορρήγματα τῆς πέτρας. Alii, ut Phot. et Suid., simpliciter per αἰγιαλὸς exp.] Eust. dicit esse i. q. θῖν et αἰγιαλός, περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήττοντα: ideoque et παραπλῆγας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφάνειαν, ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον θαλάσσης, quam et εὐρέα νῶτα θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κάτωθεν: ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυνται καὶ ἐκεῖ. [Παρὰ ῥ. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Il. A, 437, B, 773, Od. Δ, 430, 575, I, 150, etc.] Et βαθεῖαν in Od. M, [214] addi, propterea quod ῥηγμὶν ἡ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθής, hæc autem βαθεῖα: dicit enim Hom. l. c.: Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε. [Il. Y, 229: Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον. Eur. Iph. T. 253: Ἀκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου. Pind. Nem. 5, 24: Ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου. Quint. Sm. 3, 512: Ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοόωσιν.] Bud. vero scribit ῥηγμῖνα proprie esse τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans hunc l. Aristot. Meteor. 2, [8]: Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρηξιν, λεπταί εἰσι καὶ εὐθεῖαι.

'Ρηγμός, ὁ, Littus, [αἰγιαλός,] διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ, Hesych. [Pro ῥηγμίς. De scissura terræ Hesych. s. v. 'Ρωγμός.]

'Ρηγμοχασμός, ὁ, [lectio vitiosa,] Hians ruptura, de qua Cels. 4, 4, in hunc modum scribit: Auctoresque medici fuerunt, vel exesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel ore alicujus venæ patefacto; primam, διάβρωσιν, secundam, ῥηγμοχασμόν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorr. tamen dubitat num leg. sit ῥῆγμα aut χάσμα, quum Galen. et reliqui medici ῥῆξιν simpl. dixerint, et nemo alius eam dictionem videatur usurpasse.

['Ρηγνίδας, ὁ, Rhegnidas, Phalcis filius. Pausan. 2, 13, 1.]

['Ρήγνυμι, 'Ρηγνύω. V. 'Ρήσσω.] Anth. 12, 131.

'Ρῆγος, τὸ, Stragula tincta. [Hom. Il. I, 661: Στόρεσαν λέχος ... κώεά τε ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον· et similiter Od. N, 73. Frequentius numero plurali, ut Ω, 644: 'Ρήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν (lecto)· Od. A, 189: Δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα· Y, 141: Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν.] Eust. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ σαγίον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν: alibi vero dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιστρώματα, καὶ πάντα τὰ βαπτά· παρὰ τὸ ῥέξαι ὅ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Hom. Od. Γ, [349]: Ὧι οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. Hesych. vero exp. etiam ῥάκος, περίστρωμα, σπάργανα, προσκεφάλαια. [Clem. Al. Pæd. 2, 9, 77: Τά τε ποιητικὰ ῥ., τὰ πορφυρᾶ. Hase.] Hinc 'Ρηγεύς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεύς, Hesych. [Suid. et schol. Hom. Il. I, 661. Restitutum in inscr. Spartana ap. Welcker. *Bullet. dell' Instit.* 1844, 7, p. 147, 27, ubi in lapide evanuit litera η.] Pro eodem apud Etym. [M. p. 703, 28] legitur 'Ρεγεύς, et apud Hesych. 'Ρογεύς. [Et 'Ρογεὺς ap. Theognost. Can. p. 24, 1.] 'Ρεγὸς quoque VV. LL. idem signif., quemadmodum ῥέγος etiam ap. Hesych. exp. βάμμα, ῥάκος et βάμμα, cujus exemplum Etym. affert ex Anacreonte, Ποεῖ ἁλιπόρφυρον ῥέγος· et 'Ρέγμα ab Etym. pro eod.

ponitur, citante hunc l. ex Ibyco, Ποικίλα ῥέγματα, at ap. Hesych. scribitur etiam Ῥεγισταὶ ead. signif. [Etym. M. p. 703, 28: Ῥῆγος τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον· ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι καὶ οἷον μεταποιῆσαι. Ὅτι δὲ ῥεγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ « Ἁλιπόρφυρον ῥέγος. » Καὶ παρ' Ἰβύκῳ « ποικίλα ῥέγματα. » Similia leguntur in Etym. Gud. p. 492, 52, ubi ἁλιπόρφυρον ῥῆγος scribitur, et ap. Zonar. p. 1608, ubi, ut in Etym. M., ῥέγος scribitur, sed ibi Anacreontis nomen non est adjectum. Atque dixerat Anacreon ἁλιπόρφυρον ῥῆγος: at vero id non colorem, sed pulvinar significat: neque aliter accipiendus est Ibyci versiculus, ποικίλα ῥέγματα, *varia pulvinaria.* Male etiam Hesych. hæc interpretatus est, Ῥέγματα, τὰ βάμματα, et Ῥέγος, βάμμα, βάμμα, ῥάκος. Metro autem potissimum Anacreon obsecutus insolentiorem formam ῥέγος pro ῥῆγος adhibuisse videtur: quominus enim ῥῆγος restituatur, vel Ibyci illud ῥέγμα prohibet. Bergk. ad Anacr. p. 258. Verbum ῥέξαι annotatum ab Phot. et Suida, Ῥέξαι, ποιῆσαι, πρᾶξαι· Ἀθηναῖοι δὲ θῦσαι· παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάψαι. Nam sic correctum pro βλάψαι, ex Etym. M. (ubi ῥ. exp. per βάψαι καὶ οἷον μεταποιῆσαι), et, ubi ῥέξαι scriptum, schol. Hom. Od. Γ, 349.]

[Ῥέθην, i. q. ῥητῶς. Etym. M. p. 363, 42: Παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω γέγονε ῥέθην καὶ ἐπιρρέθην. Id. p. 781, 29, per φανερῶς exp.]

[Ῥέθιον. V. Ῥέθον.]

[Ῥέθιος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥέδων, ωνος, ὁ, Rhedo, n. pr. in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 358.]

[Ῥεθῆναι. V. Ῥέω.]

[Ῥεΐδιος, Ῥηιδίως. V. Ῥᾴδιος.] Hes. Op. 43.

[Ῥεΐζω. V. Ῥαΐζω.]

[Ῥεκνός (?)· ὁ ῥυπαρός. Suid.]

[Ῥέστα, Ῥέϊστος, Ῥεΐτατα, Ῥηΐτερος, Ῥηιτέρως. V. Ῥᾴδιος.]

Ῥέκτης, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. De mundo [c. 4] quum terræ motuum species recenset, etiam σεισμοὺς ῥήκτας commemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίγοντας καὶ γῆν ἀναρρηγνύντας, ubi Bud. Effractores interpr., quod hiatum vi eruptione facta patefaciant.

Ῥηκτικός, ή, όν, Ruptorius, Rumpendi vi præditus. [Hippocr. p. 1175.]

[Ῥηκτός, ή, όν, Qui rumpi s. cædi potest. De homine vulnerabili Hom. Il. N, 323: Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισι.]

[Ῥήλαιμος (?), ὄνομα τόπου, Suid.]

Ῥῆμα, τὸ, Vocabulum, Verbum: ut Dem. Pro cor.: Τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. [Ῥ. μυριάμφορον Aristoph. Pac. 521. Ῥ. ἱπποβάμονα Ran. 821. Ῥ. γωνιαῖον Plato com. ap. schol. Dioscor. in Matth. Med. p. 361. Ῥήματα πλέκειν Pind. Nem. 4, 10. Ῥ. θηρεύειν Andocid. p. 2, 23. ‖ Apud grammaticos [Suid.: Ῥ., λέγεται ἡ ἁπλῶς ῥηματικὴ φωνή, οἷον τύπτω, γράφω, ἁπλῶς μόνον λεγόμενον· τὸ δ' ἐκ τῆς ἁπλῶς ῥηματικῆς φωνῆς σημαινόμενον κατηγορία καλεῖται. Plat. Soph. p. 262, E, Crat. p. 425, A, Aristot. Poet. c. 20, Diog. L. 7, 58], Verbum, una ex partibus orationis. ‖ Dictum, Sententia, ῥῆσις. [Photius p. 486, 2: Ῥῆμα· οὐ μόνον ἐπὶ μιᾶς λέξεως λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων. Theognis 1152: Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος. Archiloch. ap. schol. Aristoph. Pac. 602: Τάμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα. Pind. Pyth. 4, 493: Ὁμήρου ῥῆμα. Herodot. 7, 162: Οὗτος ὁ νόος τοῦ ῥ. 8, 83: Τὰ λεγόμενα τῶν Τρώων ῥ. Eurip. fragm. inc. 181: Ἔκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με. Non legitur apud Æschylum, aliquoties apud Sophoclem, ut Electr. 61: Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν· Œd. T. 355: Ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα. Κακὰ ῥ. Ant. 243; δεινὰ ῥ. 1226. Πᾶν ῥ. καὶ πᾶσαν φωνὴν ἀκούειν (i. e. omne conviciorum genus) Polyb. 12, 8, 5.] Plato Rep. 1, [p. 330, A]: Τὸ ῥ., τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν. [Id. ib. 5, p. 464, A: Τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥ. Ῥ. καὶ λόγος Leg. 8, p. 839, B.] Cantus, Oratio, ut poema vel canticum, vel Hymnus, qui recitatur. Plato: Τὸ δὲ μελῶν αὐτῶν αὖ καὶ ῥ. διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ ἃ δεῖ ἐνδόσκειν, Bud. [Id. Leg. 8, p. 840, C: Ἐν μύθοις τε καὶ ἐν ῥήμασι καὶ ἐν μέλεσιν ᾄδοντες. ‖ Ῥήματα, Verba, quatenus factis sunt opposita, Pind. Nem. 4, 10: Ῥῆμα ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει. Soph. Œd. C. 873: Ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι. Thucyd. 5, 111: Ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος (præcedit ὀνόματος ἐπαγωγοῦ), ἔργῳ ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις περιπεσεῖν. Demosth. p. 470, 13: Τῷ ῥ. καὶ τῇ τιμῇ τὴν ἀτέλειαν ἔχοντα. Ῥήματα et τὸ ἀληθὲς opposita, Plat. Phædon. p. 102, B: Οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν. Ῥήματι καὶ λόγῳ Plut. Mor. p. 1112, C. Proverbii speciem habet Ῥήματα ἀντ' ἀλφίτων, quod Suid. exp. ἐπὶ τῶν μὴ ὧν τις δεῖται διδόντων, ἀλλὰ φωνὰς μόνας προϊεμένων. Τῷ ῥ. Plato Gorg. p. 450, E: Οὐχ ὅτι τῷ ῥ. οὕτως εἶπες. Demosth. p. 1457, 18: Οὕτω γὰρ εἶπε τοῦ ῥ., i. e. Hæc erant ipsa ejus verba. Κατὰ ῥῆμα Æschin. p. 44, 16. Κατὰ ῥῆμα ἐκμανθάνειν Aristid. vol. 1, p. 328. Κατὰ ῥῆμα καὶ συλλαβὴν Plut. Mor. p. 44, C. De objurgatione, Charito 2, 7: Τὸ δὲ τῆς μέμψεως οὐ περαιτέρω προῆλθεν, ἀλλὰ μέχρι ῥημάτων. Similiterque 5, 8. ‖ Præceptum, Mandatum. LXX Deuter. 4, 13, de decalogo: Τὰ δέκα ῥ. Apud eosdem et in libris N. T. ῥῆμα interdum significat Rem de qua dicitur: unde per πρᾶγμα explicant interpretes, velut Genes. 18, 14: Μὴ ἀδυνατεῖ παρὰ θεῷ ῥῆμα; Samuel. 1, 4, 17: Τί τὸ γεγονὸς ῥῆμα; et similiter Lucas Evang. 2, 15, Act. Apost. 10, 37.]

Ῥηματικός, ή, όν, Ad vocabulum pertinens; Verbalis ap. grammaticos, ut ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis. [Charis. Inst. gramm. p. 128: « Sunt etiam quæ ab his ῥηματικὰ dicuntur, nos non absurde Verbalia diximus, ut a verbo lego lectio, et dico dictio. » Hase. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 158, 3: Τῷ « κλυτὰν » προσηγορικῷ τὸ « πέμπετε » ῥηματικὸν ἐπιζεύγνυμενον. Ῥ. ὄνομα Etym. M. p. 19, 48. Τὰ ῥ. Sext. Emp. p. 258. Ῥηματικόν, τὸ, Tractatus de verbo, quales scripserunt Apollonius, Philo aliique grammatici. ‖ Adverb. Ῥηματικῶς, Eustath. p. 381, 22, aliique grammatici.]

Ῥημάτιον, τὸ, Aristophani Vocula, Parvum vocabulum. [Apud Aristoph. Sententiola, Ach. 444. 447. Nub. 943. Ῥ. δύστηνα Lucian. Merc. cond. c. 17, Hermot. c. 79; κομψὰ Bis acc. c. 11; σκολιὰ ib. 16. G. D. Ῥ. σεμνότερα Synes. p. 279, B; ῥ. συμφορήσας Origen. t. 1, p. 658, A. Hase.]

Ῥηματίσκιον, τὸ, Plato Theæt. [p. 180, A.] Ῥηματίσκια αἰνιγματώδη Bud. ex Themistio affert [Or. 21, p. 253, C]: Συσκευασάμενος ῥ. παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη. [Theodoret. Gr. aff. cur. p. 309, 10 Gaisf.: Τὰ τοιαῦτα ἐπιλέγειν ῥ. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 733, D: Ῥ. καὶ ψόφους. Hase.] Est autem itidem Vocula, vel q. d. Voculula.

[Ῥῆμοι. V. Ῥῆνος.]

[Ῥῆμος, ὁ, Remus. V. Ῥέμος. ‖ Ὄνομα ποταμοῦ ap. Theognost. Can. p. 63, 5, inter nomina in ημος.]

Ῥῆμος, ὁ, Instrumentum, quo panis in furnum immittitur, i. e. Pala, Catoni. Alii Infurnibulum dixerunt. Athen. 3, [p. 113, C]: Ἐπειδὰν δ' ἐμβληθῇ εἰς τὸν φοῦρνον, ὑποπάσσεται τῷ ῥήμῳ [κεράμῳ nunc restitutum ex cod.] χόνδρος τις, καὶ τότε ἐπιτίθεται ὁ ἄρτος. Hæc ex VV. LL., in quibus additur, videri leg. ὑποπάσσεται: et v. ῥῆμον esse Lat. Remum: a cujus similitudine pala ita vocata sit: ac fortasse hoc ipsum ea voce aliquando significatum fuisse. Sic eum ματαρία et φοῦρνος ibid. usurpasse.

[Ῥήμων, ωνος, ὁ, Rhemo, n. pr. Chœrob. In Theodos. p. 79, 25.]

[Ῥήμων, ὁ, i. q. ῥήτωρ. Ap. Hom. Il. Ψ, 886, quidam pro ῥ' ἤμονες legebant ῥήμονες. Vide Plut. Symp. 5, 2, p. 675, A.]

Ῥήν, ῥηνός, ἡ, [ὁ ῥὴν καὶ ἡ ῥὴν Etym. M. p. 799, 46,] Ovis, unde Ἔϋρρηνι. [De accentu Arcad. p. 124, 23. Nicand. Th. 453: Ῥῆνα καὶ ... λαγωόν, quo loco utitur Herodian. Il. μον. λέξ. p. 15, 20. Ῥήνεσσιν ἐοικὼν Apoll. Rh. 4, 1497. Hesych.: Ῥῆνες, ἄρνες, πρόβατα. Ῥῆνεα (?), πρόβατα, οἶα (ὄϊες Soping.) Et infra Ῥάωνα (?), ἄρνα Κύπριοι.]

[Ῥήνεια, ἡ, Rhenea, insula prope Delum sita. « Varie effertur in Græcis maxime, et tres formas memorat Steph. Byz., Ῥήνη, Ῥηνὶς et Ῥηναία (Ῥηνεία codex Vratisl.). Ῥήνη habet Scylax p. 22 (adde Menandr. rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 191. G. D.), ut

Rhene Plin. H. N. 4, 22, 12, Hygin. fab. 276. Ῥηναία habent Hom. H. in Apoll. 44, Herodot. 6, 97, etsi ibi quidam codd. Ῥηνέῃ pro Ῥηναίῃ, quod magis Ionicum censet Wesseling., Theocr. 17, 70, comprobante schol., Hyperides ap. Harpocr. s. h. v. Frequentissimum est Ῥήνεια, ut ap. Thucyd. 1, 13; 3, 104, Strabon. 10, p. 486, Diodor. 12, 58, Antigon. Hist. mir. c. 11, Ælian. N. A. 5, 8, Pausan. 4 extr. et alios, quos producunt Wessel. ad Herodot. et Diodor., Wass. ad Thucyd. 3, 104. In Plut. V. Niciæ c. 3 editur Ῥηνία. (Recte nunc Ῥήνειαν et Ῥηνείας.) Ῥάνεια corrupte ap. Constant. Porph. De them. 1, 17. Ῥηνὶς Stephani quis habeat ignoro. Gentilia inde idem notat Ῥηναιεὺς et Ῥήνιος. Nomen a ῥὴν, unde πολύρρην, derivari posse putat Dorvill. Observ. Miscell. Amstel. vol. 7, p. 108, ut Delos Λάγια dicta sit a λαγώς. Zosimus 5, 27, Ravennam olim Ῥήνην dictam scribit, διὰ τὸ πανταχόθεν ὕδασι περιρρεῖσθαι. » Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 763. Forma suspecta Ῥηνία ap. Suid. s. v. Ῥήνεια et s. v. Ταῦτά σοι. Apud eund. Ῥήναια scriptum προπαροξυτόνως, quod in Hymno Hom. l. c. pro Ῥηναίη τε πετρήεσσα restituendum, ut Ῥήναιαν correpta syllaba ultima legitur ap. Theocr. 17, 70: pro quo Ῥήνεια proposuit Lobeck. Paralip. p. 302 collato Ῥηνείης μυχὸς in epigr. ap. Bœckh. Inscrr. vol. 2, p. 248. Incertum est Hyperidis exemplum, quum ap. Sopatrum in Walz. Rhett. vol. 4, p. 446, qui locum ejus excerpsit, ἐν Ῥηνείᾳ et τὴν Ῥήνειαν scriptum sit. Idem aliquoties gentili utitur Ῥηνεὺς et Ῥηνέων, semel tamen etiam Ῥηναίων. Et sic ap. Herodot. quoque l. c. dubites utrum meliorum librorum scriptura Ῥηνέῃ præstet vulgatæ olim Ῥηναίῃ. G. Dind.]

[Ῥήνη, ἡ, Rhene, nympha, Oilei uxor. Hom. Il. B, 728. ‖ Nomen urbis. V. Ῥήνεια. Ῥήνη inter barytona in ηνη ap. Herodian. Il. μον. λέξ. p. 16, 31, Arcad. p. 111, 12. Hesych.: Ῥηνή, ποιμήν (ποίμνη Salm.)· καὶ πόλις.]

[Ῥηνικός, ή, όν, Agninus. Hippocr. p. 340, 19; 1155, E.]

[Ῥῆνιξ, ικος, ἡ.] Ῥήνικες, αἱ, Ovium aut Agnorum pelles. Affertur [ab Galeno Lex. p. 554, ῥήνικας per ἀρνακίδας exp.] ex Hippocr. [cui p. 611, 14, ῥήνικας ἀμφὶ τὰ σκέλεα εἱλίσσειν restituit Foes. pro εἰρηνικάς. Vitiose ap. Hesych. Ῥηνίκες, ἀρνακίδες.]

[Ῥηνιοεργής, ὁ, ἡ, A fabro Rhenio factus. Athen. 11, p. 486, E, ex Critia: Τράπεζα Ῥ., ubi codex ῥηνιοεργής. Ῥηγιοεργὴς conjecit Bach. ad Crit. fr. p. 96, quod confirmari putat inscr. ap. Gruter. p. 1101: *In templo collegi fabrum et centonariorum Rheginensium.* Quæ eo improbabilior conjectura est, quum ἐμβάδια ῥηνιοεργῆ (calceorum muliebrium species) Polluci 7, 93, nunc sint restituta pro vulgato olim ῥακιοεργῆ, quod ῥιγιοεργῆ ap. Falckenb. G. Dind.]

[Ῥήνιος, Ῥηνίς. V. Ῥήνεια.]

[Ῥῆνος, ὁ, Rhenus, fluvius Germaniæ, ap. Strab. 4, p. 191 seqq. aliosque geographos. De accentu Arcad. p. 63, 18. ‖ Ῥῆνοι, οἱ, ap. Steph. Byz. ἔθνος παροικοῦν τῷ Ῥήνῳ τῷ ποταμῷ καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενοι. Qui videntur iidem esse qui Ῥῆμοι vocantur ab Strab. 4, p. 194.]

[Ῥηνοφορεύς, έως, ὁ, Pellem ovinam ferens. Epitheton Bacchi Anth. Pal. 9, 524.]

[Ῥὴξ inter monosyllaba in ηξ est ap. Theognost. Can. p. 132, 14, et in Reg. prosod. 127, 450, quod Lobeck. Paral. p. 102, in medio relinquit utrum sit paraschematismus nominis ῥὼξ sive ῥῆξις, an mendose scriptum pro ὀὲξ vel pro ὀρὴξ στρουθός, quod Vossius ad Hesych. s. v. Δρῆξ ex Cyrillo affert. Neque enim probabile esse grammaticos Latinum ῥήξ, τοῦ ῥηγός mentione dignum habuisse, quod Byzantii cum finitimo δοὺξ ad se transtulerint (Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 696). Latinum ῥήξ, ὄνομα τοπάρχου, cum genit. ῥηγὸς memorat Pseudo-Herodian. Epimer. p. 119.]

Ῥηξηνορία, ἡ, Fortitudo: peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina [de qua s. v. Ῥηξήνωρ]. Hom. Od. Ξ, [217]: Θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην.

Ῥηξήνωρ, ὁ, ἡ, Viros frangens; vel, Virilitate et strenuitate frangens et perrumpens (hostium agmina), videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἄνδρας: vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ: utramque formationem ap. Eust. habes. Ex qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de Eo, qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. H, [228] Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. [Epitheton Apollinis, Anth. Pal. 9, 525. ‖ Nomen pr. fratris regis Alcinoi. Hom. Od. H, 63. ‖ Chalciopes pater. Apollod. 3, 15, 6. « Ῥηξήνωρ in inscr. Ther. vetustissima ap. Franz. El. epigr. Gr. p. 52, n. 1, a. » Hase.]

[Ῥηξίβιος, ὁ, Rhexibius, victor Olympicus. Pausan. 6, 18, 7. ‖ Pythagoreus, Metapontinus. Iambl. V. Pyth. p. 524.]

Ῥηξικέλευθος, ὁ, ἡ, Viam perrumpens. Epitheton Apollinis. Epigr. [Anth. Pal. 9, 525.]

Ῥηξίνοος, ὁ, ἡ, Bacchus, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524]. Qui animum enervat et frangit.

Ῥῆξις, εως, ἡ, Ruptura. [Ῥῆξις in loco obscuro Eurip. Phœn. 1262, ubi de fellis aut vesicæ ruptura intelligunt scholiastæ.] Quidam ex Plin. Fracturam interpr. Aristot. De mundo [c. 4], κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. [Plut. V. Pomp. c. 25: Ῥῆξει τοῦ ἀέρος et V. Flamin. c. 10. ‖ Prorumpendi signif. idem V. Æmil. Paulli c. 14: Οὐδὲ ῥῆξιν εἶναι τὴν ἐκβολὴν αὐτῶν (τῶν πηγῶν), ἀλλὰ γένεσιν καὶ σύστασιν. ‖ I. q. ῥῆγμα. De terra rupta Plut. Mor. p. 935, C: Ἐν βάθεσι καὶ ῥήξεσι.] Apud Medicos autem ῥῆξιν Gorr. idem esse tradit quod ῥῆγμα: quosdam tamen ex vett. etiam ῥαγάδας sic vocasse. [Ῥῆξις Ruptionem significat et pro suppurationis ruptione sumitur apud Hippocr., quum pus collectum rupta phlegmone effluit, Aph. 5, 15: Ὁκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γίνονται, ἢν ἀνακαθαρθῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀφ' ἧς ἂν ἡ ῥῆξις γένηται. Ubi scribit Galen., Προσθεὶς τῷ λόγῳ τὸ τῆς ῥήξεως ὄνομα, σαφῶς ἐδήλωσεν αὐτὸν ὑπὲρ ἐκείνων διαλεγόμενον, οἷς εἰς ἐμπύημα τῆς κατὰ τὴν πλευρὰν φλεγμονῆς τρεπομένης, εἶτα ἐκραγείσης ἐν τῷ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος χωρίῳ περιέχεται τὸ πύον. Idem etiam Comm. ad Aph. 5, 8 ῥῆξιν Hippocrati dici scribit, τὴν μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἔκχυσιν τοῦ πύου. Sic Epidem. 6, 6, 24. Alioqui ῥῆξις pro Ruptione sumitur et sanguinis fluoris specie, quum vasa distenta rumpuntur, indeque copiosus sanguis emanat. Eruptionem vocat Cœl. Aurel. Tard. Pass. 2, 10. Eoque sensu αἵματος ῥῆξιν sæpius effert Hippocr., ut p. 38, 46 et 50. Foes.] In VV. LL. dicitur esse etiam Exulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionem tunicarum oculi afferat, ac humores, per quos videmus, diffluere compellat. [Definitio ex Galeno sumta vol. 2, p. 392. ‖ Forma Æolica cum digammo ap. Tryphon. Παθ. λέξ. § 11 (in Museo Cantabr. 1, p. 34): Ἅπαξ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Ϝρῆξις εἴρηται. Sic βράκος, βρόδον, alia: v. interpr. Greg. Cor. p. 572.]

[Ῥηξισθενής, ὁ, ἡ, Robur frangens. Apollin. Metaphr. p. 279.]

Ῥηξίφλοιος, ὁ, ἡ, idem esse putatur cum φλοιορραγής, quod suo loco exponetur. [Hesych., Phot.: Ῥηξίφλοια, ῥήξαντα τὸν φλοιόν (ἴδιον χόρων addit Suidas). Legitur ap. Theophr. H. Pl. 1, 5, 2.] Ῥηξίφλοια δένδρα, Basil. [vol. 1, p. 63, B. Φυτὰ ῥ. Basil. Cæsar. Hom. 5 in Hexæm. p. 63. Suicer.]

Ῥηξίφρων, ὁ, ἡ, Qui animum alicujus fregit et contudit, ferociam alicujus contudit s. repressit. Videndum tamen an alia aptior interpret. colligi possit ex verbis Hesychii ῥηξίφρονα exponentis καταβαλόντα τὴν φρένα. Sed perperam ap. eum legi existimo ῥηξήφρονα cum η utrobique.

[Ῥηξίχθων, ὁ, ἡ, Terram rumpens saltando. Orph. H. 51, 9.]

[Ῥηξόθεμις, ἡ. Cicero Ep. ad Att. 14, 10: « Sed, ut scribis, ῥηξόθεμιν magnam cum Antonio. » Sic a quibusdam correcta codicis Medicei scriptura ῥιξόθεμιν, intelligentibus statum violentum, in quo omne jus interruptum et violatum sit.]

[Ῥῆον. V. Ῥᾶ.]

[Ῥηουὸ, si quidem vera est scriptura, nomen decani apud Astrologos. Hephæst. Apotel. p. 16, 3. Hase.]

Ῥηπαὶ, αἱ, Tigella substructionibus fulturisque

accommodata, Sublicæ, ut Cæs.; Sublicia, ut Liv.; Tibicines, ut Virg. et Juv., ex VV. LL. Diod. S. [18, 70]: Διὰ τῶν μεταλλευσάντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τάς τε ῥηπὰς [nunc τὰς στήριγγας] ἐμπρήσας, κατέβαλε τρεῖς πύργους. Additur vocari στηρίγματα ab Josepho. [Schol. Hom. Il. Δ, 254: Φάλαγγας· τάξεις στρατιωτῶν εἶπεν ὁ ποιητής, ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο· φάλαγγας δὲ ξύλα κυλινδρώδη ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Ἔτι γοῦν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐκ τῶν τοιούτων ξύλων ῥηπάς τε καὶ οἰκοδομήματα φάλαγγας καλοῦμεν.]

[Ῥησάμενος. V. Ῥέω.]

Ῥησείδιον, τὸ, Sententiola. Hesych. tamen habet Ῥησίδιον cum ι solo in secunda, exp. λεξίδιον. [Eadem gl. ap. Phot. et Suidam, sed per diphthongum scripta. De utraque scriptura Chœrob. in Etym. M. p. 560, 13 et in Cram. Anecd. vol. 2, p. 255, 20, sic præcipit, ut ῥησείδιον ab Attica genitivi forma ῥήσεως, ῥησίδιον ab Ionica ῥήσιος derivet, pariter distinguens λεξείδιον et λεξίδιον. Per diphthongum ap. Simplic. In Epict. c. 31, p. 235: Περιεκκλέστερον ἀπήγγελταί πως τὸ ῥησείδιον. G. D. Id. In Phys. Arist. f. 7 b: Ἐπιφέρεταί τι ῥ. Anast. Sin. Hodeg. p. 348, 15. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 61, 34: Τὸ ἀοίδιμον ῥησείδιον. Hase. Per ι ap. Cyrill. Al. In Micheæ c. 7, p. 456: Δυσέφικτον κομιδῆ τὸ ῥησίδιον.]

Ῥησίαρχος, ὁ, ap. Hesych. suspectum est. [Glossa Hesychio communis cum Photio et Suida hæc est: Ῥησίαρχος ὃς ἐρέει (codex Photii ῥητός: αἰγός· ὃς αἱρέσει) τὰ θέσφατα· παρ' Ἐπιχάρμῳ (π. Ἐ. om. Hesych.), ἤτοι (τοῖς Phot. et Suid.) παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηκεν, ἢ ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν ς' Τραγῳδουμένων, ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν· ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος. Fuerunt igitur, ut Bernh. observat, qui ῥησίαρχος animi caussa ab Epicharmo inventum de fatidico interpretarentur: alii qui nomen hominis agnoscerent.]

[Ῥησίδιον. V. Ῥησείδιον.]

[Ῥησικοπία.] Ῥησικοπεῖν, [Photio et] Suidæ δημηγορεῖν: quidam Ostentare eloquentiam interpr. [Annotatum etiam a Polluce 6, 119. Polyb. in Excerpt. Vat. p. 396 ed. Mai.: Τὸ ῥ. ἐν τοῖς βιβλίοις ῥᾴδιον.]

[Ῥησιμετρέω, Verba s. orationem metior. Lucian. Lexiph. c. 9, Pseudol. c. 24.]

[Ῥήσιον, τό. V. Ῥῆσις.]

Ῥῆσις, εως, ἡ, Dictum, Sententia, Oratio. [Hom. Od. Φ, 291: Ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος. Pind. Nem. 1, 89: Ἀγγέλων ῥῆσις. Herodot. 1, 152: Ἐπιμνον ἀπερέοντα Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν. Ῥ. ξυνεχὴς Thucyd. 5, 85. Καταπλῆξαι τὴν ῥῆσιν, Finem facere dicendi, Herodot. 8, 83. Id. Æsch. Suppl. 615: Τοιάνδε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. Εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον Ag. 1296. De dicto poetæ sive alius scriptoris] Aristoph. Nub. [1371]: Ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. [Adde Vesp. 580, Ran. 151.] Dem. [p. 315, 22]: Παρανάγνωθι δ' ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥ. ἃς ἐλυμήνω. Themist. De anima 3: Τάχα γὰρ ἂν οἷον ἐκ πυρείων τριβομένων πολλάκις τῶν ῥ. τοῦ φιλοσόφου, ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια, Ex verbis Aristotelis obscurissimis emicabit sensus, Bud. [De fabula s. fama antiqua Pind. Ol. 7, 101: Ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσιες.] Apud Hermog., Ῥ. μακρὰν ἀποτείνειν, idem interpr. Longum sententiæ ambitum. Sed et pro Perpetua oratione, i. e. quæ differt a dialogo, accipi a Luciano tradit. [Phot. et Suid.: Ῥ. μακρά, διεξοδικὸς λόγος μακρός. Eadem gl. ap. Tim. p. 228, ubi Ruhnk.: « Plato Phæd. p. 268, C: Περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν. Rep. 3, p. 393, B: Ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. Μακρὰν ῥ. ἀποτείνειν ib. 10, p. 605, D, quod a Platone sumsit Lucian. Prom. 6, et Aristid. vol. 1, p. 355. Liban. Epist. 316: Ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντα ἐκμανθάνειν. Leg. 7, p. 811, A. Αὔξει τῷ χορῷ ῥ. μακρὰν Aristoph. Ach. 415, ubi v. schol. Philo vol. 1, p. 235, 453; vol. 2, p. 537. » Athen. 13, p. 573, B: Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλον περὶ ἑταιρῶν. Ῥ. ἀποτείνειν vel διαπεραίνεσθαι Pollux 4, 26 et 113. Ῥ. βραχεῖα Soph. fr. 62. Phot. p. 486, 10: Ῥ., δημηγορία καὶ συμβουλή, καὶ ὅλος ὁ τοῦ ῥήτορος λόγος· οὕτως Ἀριστοφάνης. Et, Ῥήσεις καλεῖται τὰ ὑπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων λεγόμενα· ἀναμέσον δὲ τούτων τὰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, οἷον, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος. || Ἡ κατὰ πεζὸν ῥ., Oratio prosa, Longin. fr. 3, 4.] At Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥ., [Herodot. 4, 127, de dicto a Scythis ad Græcos propagato] vide ap. Erasm. in Prov. Scytharum oratio. [Ab Herodoto sumserunt alii, ut Leo Diac. p. 45, 12. || « Declamatio, Peroratio, quatenus τῇ ἀναγνώσει, lectioni, opposita est. Ita Dionys. Jud. Isocrat. c. 2: Ἀναγνώσεως μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν, ἢ ῥήσεως. » Ernest. Lex. rhet. || Ῥῆσις, τὸ ψήφισμα· οὕτως Κράτης, Phot. p. 480, 17. Apud Hesych.: Ῥήσεις, νόμοι, δόγματα, λόγοι, λέξεις, ψηφίσματα.]

[Ῥῆσος, ὁ, Rhesus, Eionei filius, rex Thracum. Hom. Il. K, 435. Secundum alios Strymonis fluvii filius: quam famam sequitur Eurip. in dramate cognomine, scriptores ab schol. ad Eur. Rhes. 336 memorati, Apollod. 1, 3, 4, aliique. Matrem ejus solo Musæ nomine appellat Eurip.: inter Calliopen, Euterpen, Terpsichoram et Clionem fluctuant aliorum scriptorum narrationes: v. Apollod. l. c., schol. Eur. Rhes. 336, 380, schol. ad Hom. l. c. Divinis honoribus cultum esse apparet ex Eur. Rhes. 970, Philostr. p. 680, Polyæn. 6, 53: quo spectat Suidas, a quo dicitur στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων τὰς οἰκήσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Ῥησίῳ, ἔνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ μεγάλου μάρτυρος Θεοδώρου γνωρίζεται. Quibuscum comparandus Procop. De ædif. 1, p. 15, C. || Ῥῆσος Ἀρτέμωνος Ἁλαιεὺς in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 170. || Fluvius Troadis. Hom. Il. M, 20; Hesiod. Theog. 340; Strab. 13, p. 584, 585, 590, qui ib. p. 602 duos ejusdem nominis distinguit, quorum alter posteriore ætate Ῥοείτης (Ῥοίτης ap. Eust. ad Hom. p. 889, 59; 890, 6; Ῥοίστης ap. schol. Hom.) appellatus sit.]

[Ῥησκυνθος, ὁ, Rhescynthus, n. montis. Nicand. Ther. 460: Ἐνὶ κόλπῳ Θρηικίῳ ... ἐκὰς Ῥησκυνθίδος Ἥρης· ubi schol.: Ῥ. τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν.]

[Ῥήσω. V. Ῥέω, Dico.]

Ῥήσσω, pro quo tam in prosa, quam in carmine dicitur potius Ῥηγνύω vel Ῥήγνυμι, ξω, χα, [usitatæ futuri aoristorumque formæ sunt ῥήξω ῥήξομαι ῥαγήσομαι, ἔρρηξα ἐρρηξάμην ἐρράγην ἐρρήχθην (ut ῥηχθεῖσα ap. Tryphiod. 11), perfecti intrans. ἔρρωγα. Transit. ἔρρηχα, cujus passiv. ἔρρηγμαι cognitum ex compositis, quorum exx. collegit Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, 1, p. 288. Imperfecti forma iterativa ῥήγνυσκε Il. H, 141. Tertiæ personæ imperf. forma, Ionica ῥηγνύατο ap. Arat. 817], Frango, Rumpo, Dirumpo. [Hesych.: Ῥῆξαι, διελεῖν, καταβαλεῖν, ἀπολῦσαι. Ῥῆξε, διέρρηξε, κατέβαλεν, ἀπέλυσεν, διέκοψεν.] Hom. Il. Ψ, [673]: Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. [Eur. Herc. F. 994: Ἔρρηξεν ὀστᾶ· Bacch. 1128: Ῥηγνῦσα σάρκας.] Idem ibid. M, [198]: Τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiod. Scut. [140]: Οὔτ' ἔρρηξε βαλών, οὔτ' ἔθλασε. Rursus Il. Γ, [375]: Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο· ubi Eust. ῥῆξαι esse ait βίᾳ ἐλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. Ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, O, [615]; item, Ῥήγνυσκε φάλαγγας, H, [141] eo modo quo Lat. Perrumpere aciem: hac enim interpr., quum etiam sit ad verbum, nullam aptiorem reperiri posse existimo. [Herodot. 6, 113: Ῥήξαντες (τὸ μέσον) ἐδίωκον. Eur. Bacch. 633 de domo diruta: Δώματ' ἔρρηξεν χαμᾶζε. || Metaph. Frango. Æsch. Ag. 505: Πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων. [|| Discindo, Frango. Soph. Ant. 476: Τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ... θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα. Eur. Ion. 522: Μὴ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί.] Et Ῥήσσομαι, pro quo Ῥήγνυμαι, aor. 2 pass. ἐρράγην: unde particip. ῥαγείς. Xen. Cyrop. [1, 6, 16]: Ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκέσται. Item Hell. 5, [4, 58]: Ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ. [De vestibus discindendis Æsch. Pers. 199: Πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι· et ῥῆξαι πέπλους ib. 468. Eur. Hec. 559. De naufragio Demosth. p. 1289, 14: Ῥαγῆναι τὴν ναῦν πλέουσαν ἐξ Αἰγύπτου.]

|| Ῥῆξαι φωνήν [De hominibus antea mutis Hippocr. p. 1156, C. Herodot. 1, 85: Ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φωνήν· εἶπε δὲ etc. 2, 2: Θέλων ἀκοῦσαι ἥντινα φωνὴν ῥήξουσι (τὰ παιδία) πρώτην], Aristoph. [Nub. 356: Οὐρανομήκη ῥήξατε χαμαὶ φωνήν] et Demosth., ut Virg. [Æn. 2, 129] Rumpere vocem: sc. Post silentium loqui, et quasi vocem gestientem edere, i. e. Sinere ut erumpat. [Sic ap. Herodot. 5, 93: Ἅπας τις αὐτῶν φωνὴν ῥήξας.] Bud. Comm. p. 782. Ibid. ῥῆξαι φωνὴν de elephante a Plut. dictum interpr. Stridorem vocis emisisse. [Ῥ. αὐδὴν Eur. Suppl. 710: Ἔρρηξε δ' αὐδὴν ὥστ' ὑπηχῆσαι χθόνα. Et forma media ῥήξασθαι φωνήν, φθόγγον, θρόον αὐδῆς, Agathias Anth. Pal. 5, 22, anon. ib. 9, 61, et Julian. ib. 7, 597. Ῥῆξαι, omisso φωνήν, apud LXX Jes. 54, 1: Ῥῆξον καὶ βόησον· et Resonandi signif. ib. 49, 13: Ῥηξάτωσαν τὰ ὄρη εὐφροσύνην· et ῥηξάτω εὐφροσύνην ib. 52, 9: unde Hesych. Ῥῆξαι et Ῥηξάτω exp. per κρᾶξαι et κραξάτω.] Sic ῥῆξαι κλαυθμόν, Plut. Pericle [c. 36]; et ῥῆξαι δάκρυα, Anthol., In fletum erumpere, In lacrymas erumpere. [Soph. Tr. 919: Δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα.] Vel ἔρρηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. [Soph. Tr. 852: Ἔρρωγεν παγὰ δακρύων.] || Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio; ut Plut. [V. Marii c. 19]: Ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud.: qui et subjungit ex Hom. Il. Y, [55], ἔριδα ῥήγνυντο, pro Excitarunt, Ediderunt. [Ῥ. κακὰ Soph. Œd. T. 1076: Ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω· ubi præcedit μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. Æsch. Pers. 433: Κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα Πέρσαις. Eur. Hipp. 1338: Μάλιστα νῦν σοί που τάδ' ἔρρωγεν κακά. || Ῥήγνυσθαι, Dehiscere. Soph. fr. 781: Ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις.] || Ῥήγνυσθαι fluctus et undæ dicuntur, h. e. Rumpi et dividi. Est etiam Divelli. Plato Rep. 2, [p. 359, D] ῥαγῆναι τῆς γῆς· pro quo Cic. Off. 3, eum locum interpretans: Quum terra discessisset. Gregor. De Basilio: Καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, Divelli, Abstrahi, Abripi, Bud. || Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia et fragore elidi, et superne decidere, ut procellosa pluvia et grando solet. Aristot. [De mundo c. 6 post med.]: Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. [De tonitru Aristoph. Nub. 583 (ex Sophocle, ut annotat schol.): Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.] || Ῥήγνυσθαι, Erumpere. [Hippocr. Aphor. 5, 32: Καταμηνίων ῥαγέντων· et p. 567, 30; 661, 54.] Aristot. [De gener. anim. 1, 19]: Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Bud. [Id. H. A. 7, 2.] || Ῥήσσω, Vehementer ferio. Hom. Il. Σ, [571]: Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Hic enim Eustath. ῥήσσοντες esse ait σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. Exp. et κροτοῦντες. Hesych. ῥήσσει exp. τέμνει et σχίζει: item τύπτει, κροτεῖ. [Similiter Apoll. Rh. 1, 539: Περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν. Hom. H. in Apoll. 516: Οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο.] Ceterum, quum vulgo soleant ῥήξω et cetera tempora a ῥήγω inusitato deduci, malui a ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Hom. certe ἔριδα ῥήγνυντο exp. ἐῤῥήσσον. Itidem Suid. ῥήγνυται exp. διαῤῥήσσει, et ῥηγνύμενον, διαῤῥησσόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exp. προσρησσόμενον: quæ expos. sunt tanquam a ῥήσσω usitato. [Strabo 7, p. 307: Ῥήσσονται χαλκαῖ ὑδρίαι· ubi alii libri ῥήττονται. Dioscor. 4, 154: Φύματα ῥήττει. Oribas. p. 265: Ῥήττει (codex ῥέπει) κόλπους.] Sed et ap. Lucam 8, [29]: Διαῤῥήσσων τὰ δεσμά. Vide et Καταῤῥήσσω.

Ῥήσσω, ῥῆξαι, antiquis significat etiam βάπτω, Tingo. [Eust. Il. p. 694, 7. Wakef.]

[Ῥῆστος. V. Ῥᾴδιος.]

[Ῥηστώνη. V. Ῥᾳστώνη.]

Ῥητέος, Dicendus. Hermog.: Κρίνω εἶναι ῥητέα. [Plato Leg. 5, p. 730.] Ῥητέον, Dicendum est. [Plato Apol. p. 22, B, Sophist. p. 227, D, al.]

Ῥητήρ, ῆρος, ὁ, Orator. Hom. Il. I, [443]: Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum et actorem rerum, Cic. interpr. [Ῥ. ἐπέων Anth. Pal. 7, 579.] Nic. Ven. 117, v.

\+ Ῥητίνη, ἡ, Resina. [Vocabulum peregrinum potius esse quam a ῥέω declinatum ut Isidor. statuit 17, 7, 71, monet Lobeck. Pathol. p. 219. Syllaba media longa est ap. Nicandr. Al. 300, 567.] Est Lacryma s. Humor liquidus et oleaginosus, ex planta sponte diffluens. Omnis quidem resina ex sua arbore manat liquida; eaque ῥητίνη ὑγρὰ a Medicis appellatur: vel ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρά, ut a Galeno Meth. Med. 6, i. e. Laguncularis s. Liquida ex doliis aut amphoris resina: sc. quod in doliis atque amphoris afferretur. Vel etiam συγκομιστή, quod in alveis et doliis olim comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel cremata sine aqua in prunis, sicca redditur et friabilis, ut docuit Diosc.: eaque est, quam φρυκτήν, Frictam s. Tostam, (non addito etiam Resinæ nomine,) vel πεφρυγμένην, h. e. Retorridam, vocant. [Hippiatr. p. 233.] Hæc Gorr. [De viribus medicis ῥητινῶν v. Galen. vol. 13, p. 224.] Ex Diosc. 5, 10, affertur in VV. LL. Οἶνος ῥητίνην πιτυίνην ἔχων, pro Vino piceæ resina condito, Vino resinato. Additur, hanc ῥητίνην φρυκτὴν in medicinis a seplasiariis Colophoniam vocari: illam vero, τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγράν, a Palladio 3, 25, Resinam locularem nominari. [Aristot. H. A. 9, 20; Theophr. H. Pl. 4, 16, 1; 9, 1, 6; 9, 2, 2, C. Pl. 6, 11, 9; Polyb. 5, 89, 9; Geopon. 6, 7, 1; 7, 12, 28. Ῥ. τερεβινθίνη, Κολοφωνία, γαστρική, Ποντική, Βιθυνική, πευκίνη in Hippiatr. p. 125 et 232, 188, 285, 290, 291, 295. G. D. Philo vol. 1, p. 433, 33: Στέαρ, καὶ πίττα, ῥ. τε. Adhibita in cruciatibus, Vita Ursic. Actt. SS. Aug. t. 3, p. 160, 59. Hase.]

Ῥητινίζω, Resinam refero. Redditur etiam Sum resinaceus. [Diosc. 3, 79, de semine Libanotidis: Δριμὺς, ῥητινίζων. Hase.]

Ῥητινίτης, ὁ. Ῥ. οἶνος, Resinatum vinum, ex Diosc. 5, 35. Ex Eodem in Ῥητίνη habuisti, Οἶνος ῥητίνην πιτυίνην ἔχων. Ῥητινοσυλλογέω, Orib. 4, 611.

[Ῥητινολόγος, ὁ, Gl. sine interpretatione. Est Resinæ collector.]

[Ῥητινόω, Resinam addo. Hippocr. p. 827: Κηρωτὴ ἐρρητινωμένη· eod. 645: Κηρωτὴν ἐρρητινωμένην.]

Ῥητινώδης, ὁ, ἡ, Resinosus: ut Columella Medicamenta resinosa dixit. [Hippocr. p. 858 extr. Diphil. Siphn. ap. Athen. 2, p. 57, D.]

[Ῥητινωτός, ὁ, Resignatus, Gl. Leg. Resinatus. Angl.]

[Ῥητίστη. V. Ῥῃΐστη.]

[Ῥητογένης, ὁ, Rhetogenes, Numantinus. Appian. Hisp. c. 94.]

[Ῥητολογία, ἡ, Sermonis compositio. Tatian. p. 173, B. Euseb. Præp. ev. p. 495, B: Διά τινος ἐπιπλάστου ῥ. Hase.]

[Ῥητόν. V. Ῥητός.]

Ῥητορεία, ἡ, Oratio in qua rhetoricæ præcepta servantur, Oratio rhetorices artificio elaborata, Oratoria eloquentia. [Plato Polit. p. 303, E.] Isocr. Panath. 1 [p. 233, B]: Καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥ. διαλαμπουσῶν. [Id. p. 87, D.] Synes.: Ἁπάσης ῥ. ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν. [Aristot. Rhet., 1, 2: Ῥ. παραδειγματώδεις. Plut. Mor. p. 803, B; 975, C, al. Lucian. Jov. trag. c. 14: Ῥ. σύντομος. Plotin. p. 424, C; Sext. Emp. p. 289. « Ῥητορεία, Dissertatio, s. Oratio sententiam aliquam pluribus verbis declarans, quæ et διδασκαλία dicitur, contraria τῇ γνώμῃ, sententiæ brevi; ut si quis illud γνῶθι σεαυτὸν pluribus verbis enunciet, fecerit ῥητορείαν; vid. Demetr. De eloc. § 9. Sic et τὸ ῥητορεῦσαι ap. Lucian. De hist. conscr. c. 58 jungitur τῷ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα: unde et sæpe ἡ ῥητορεία simpliciter de *arte dicendi* vel eloquentia dici solet, quam σοφιστείαν dixit Diog. Laert. Stilp. 2. Denique ῥητορείας et δημηγορίας ut synonyma jungit Diodor. Sic. 20, init., ut notet illas conciones et declamationes, quæ historiis intermisceri solebant, ut a Thucydide factum scimus; vid. voc. Δημηγορία, et conf. Cresoll. Theatr. Rhet. 3, 8. » Ernest. Lex. rhet. Jo. Chrys. t. 10, p. 31, A: Ῥ. λόγων καὶ δεινότητα σοφισμάτων. Hase.] Ῥητορευτέον. Rhet. Walz. 1, ...

Ῥητορεύω, Oratoria arte utor, Artem oratoriam exerceo [Plato Gorg. p. 502, D: Οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις;] ut Πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocr. Ep. ad Myt. Impp. [p. 425, D]; et Appian. [B. C. 2, 2] de Cicerone: Ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Item Diog. L. [2, 20] de Socrate: Καὶ γὰρ πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Bud. autem ῥητορεύειν exp. Orationem habere, i. e. Pronuntiare, in Luciano [Pro lapsu c. 2], ubi accusativo jungitur: Καὶ Ὀδυσσεὺς ὁπότε μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐπεσταλμένην αὐτῷ πρεσβείαν ἐῤῥητόρευε. Rursum Bud. ait ῥητορεύειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhetorico more; sed affert exemplum ex Isocr. Ad Phil. [p. 87, C], ubi pass. ῥητορεύεσθαι habetur: Τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων (λόγους) ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι. [Sext. Emp. p. 291, 28: Ἱκανῶς καὶ κατὰ τρόπον ῥητορεύειν. Philostr. Epist. p. 5, 15 Ῥητιάριον. Inscr. 3764, 3765.

\+ Poliorc. 45.

Boiss., de Thessalis : Παρ' οἷς τὸ ῥ. γοργιάζειν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Julian. Imp. Epist. p. 61, 13 : Ῥητορεύουσι, καὶ πολιτεύονται, Causas agunt. Hase. Πεζὰ ῥητορεύειν, Oratione prosa scribere, Eustath. p. 215, 7.]

Ῥητορικός, ή, όν, Oratorius, Ad oratorem pertinens, artem oratoriam [Plato Phædr. p. 260, C; 269, D, Gorg. p. 461, B] : ut ῥ. λόγοι, συλλογισμός, ἐπαγωγή, Aristot. Et ap. Eund. τὰ ῥητορικὰ schol. exp. ἃ ὀφείλει ὁ ῥήτωρ λέγειν. [Ῥ. δειλία Æschin. p. 77, 7.] || Qui artem oratoriam tenet, Eloquens. Isocr. Ad Nic. [p. 28, B] : Καὶ ῥητορικοὺς μὲν καλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυναμένους. [Ῥ. et ἀδύνατος εἰπεῖν opposita Aristot. Rhet. 2, 2. || Ῥητορικός cognomen Latinum. Κλ. Ῥ. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 394. Pro nomine proprio positum Σεκοῦνδος Ῥητορικοῦ ib. p. 382. Conf. Keil. Anal. onom. p. 135.] Hinc Ῥητορική [vel addito vel] subintellecto τέχνη, Oratoria ars. Vulgo Rhetorica. [Plato Phædr. p. 270, B, Gorg. p. 449, B; 502, D, al. Τέχναι ῥ., liber Antiphonti ascriptus, ap. Polluc. 6, 143.] Aristot. Rhet. 1, [2] : Ὥστε συμβαίνει τὴν ῥ. οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς εἶναι. Et ῥ. δύναμις ap. Eund. [Ῥητορική, Aristoteli Rhet. 1, 2, est Ars vel facultas perspiciendi in quaque re, quid ad persuadendum idoneum sit : πειθοῦς δημιουργὸν etiam Socrates appellat apud Platonem Gorg. p. 454, E. Porro Rhetoricen, quia syllogismis et affectuum virtutumque tractatione utitur, dicit esse οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ τῆς περὶ τὰ ἤθη πραγματείας, h. e. πολιτικῆς, quandam propaginem dialecticæ et disciplinæ moralis vel politicæ. Unde et qui de arte rhetorica scribunt, dicunt se tractare μεθόδους τῶν πολιτικῶν λόγων. Nam eloquentia forensis et publica erat præcipue, propter quam dicendi præcepta excogitari et literis mandari solebant. Conf. auct. Rhetor. ad Alexandr. p. 235 ed. Ald. Utilis lectu locus est de discrimine et vi Dialectices et Rhetorices apud Suidam in voc. Διαλεκτικός, ex Alexandro Aphrodis. In Top. Aristotelis descriptus; conf. etiam Suid. in voc. Ῥητορικὴ γραφή. Omnino de notione Rhetorices, quam multi philosophorum veterum habuere, consulendus Sextus Empir. Antirrh. p. 288. Schol. in Aphthon. Progymnasm. in Rhett. Ald. tom. 2 (vol. 2, p. 8 ed. Walz.) : Ῥητορικὴ εἴρηται, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ῥεῖν λέγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ συνηγορεῖν τῷ νόμῳ· ῥήτρας γὰρ τοὺς νόμους φασὶν οἱ Δωριεῖς. Hesych. : Ῥῆτραι, συνθῆκαι διὰ λόγων ἢ δίκαι ἢ ὁμιλίαι. Ῥέτρας, ῥητορικῆς. Artis rhetoricæ a Corace in Sicilia primum inventæ historiam vid. in Prolegom. ad schol. Hermog. ap. Ald. tom. 2, p. 5 (vol. 4, p. 11, 13); conf. ibid. p. 8, et Quintil. 2, 15 seqq. Ῥητορικὴ φιλόσοφος est apud Dionys. Ep. ad Pomp. c. 1, p. 757, quæ et aliis dicta est ἡ τῶν λόγων φιλοσοφία : vid. auct. Rhet. ad Alexandr. p. 236. Plato τὸ εἶδος λόγου ῥητορικὸν appellabat, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν, εἰς ἐπίδειξίν τε προφέρουσιν, εἰς ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ κατηγορίας· v. Diog. Laert. in Plat. § 52. Isocrates, auctore Pseudo-Plutarch. in ejus Vita p. 838, F, interroganti, quidnam esset Rhetorice, respondit : Τὰ μὲν μικρά, μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα, μικρὰ ποιεῖν. Unde Liban. Progymnasm. vol. 1, p. 31 : Ὅταν εἴπω ῥήτορα, ἄνθρωπον λέγω τὰ μεγάλα μὲν ἱκανὸν ὄντα μικρὰ δεῖξαι, καὶ μικρὰ δὲ μεγάλα, καὶ τὰ μὲν ἄδικα δίκαια, τὰ δὲ δίκαια οὐ τοιαῦτα. Vid. Suid. in voc. Ῥήτωρ. Plura de his omnibus vid. apud Cresoll. Theatr. Rhet. 1, 11. Denique, quum omnia dicendi artificia eloquentiæque lenocinia penes rhetores essent, factum est ut, si quid in oratione affabre aut eleganter dictum significare vellent, id ῥητορικὸν dicerent. Sic Dionys. in Jud. Isæi c. 8, ῥητορικώτερον λεγόμενα, sunt Oratorie, h. e. majore cum artificio et studio elegantiæ enunciata; opponuntur enim ibi τὰ ἀφελέστερα. Mox ῥητορικῶς πεποιῆσθαι et καλλιλογῆσθαι eodem sensu dicuntur. Apud Demetr. De eloc. § 20, ῥητορικὴ περίοδος est Periodus rotundior et artis vestigia habens, εἶδος κυκλικόν, καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος καὶ συνεστραμμένου. Ernest. Lex. rhet. Ῥητορικὴ γραφὴ quæ dicatur dubitant Phot. et Suid. Nam alios intellexisse ἣν ἠγωνίζοντο οἱ ῥήτορες· οὐ γὰρ πάσας ἠγωνίζοντο τὰς δίκας τῶν παλαιῶν οἱ ῥήτορες, ἀλλ' ἐνίας· alios τὴν κατὰ ῥήτορος γινομένην γράψαντός τι ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντος παράνομον, quomodo πρυτανικὴ et ἐπιστατικὴ γραφὴ dicatur. Fortasse etiam ῥητορικὰς γραφὰς appellari ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται. Quorum postremum minime probabile. Vera videtur quæ secundo loco posita est explicatio, rediens ad usitatam γραφὴν παρανόμων, ut monuit Meier. De lite Attica p. 209, eamque solam novit Lex. rhet. p. 299, 22, ubi lemma glossæ est ῥητορικὴν γραφὴν καὶ ῥητορικὴν γραψάμενος. Harpocratio, qui lemma posuit ῥ. γραφή· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, secundam et tertiam explicationem memorat, tertiæque addit ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως, εἰ γνήσιος, ὑποσημαίνει. Oratoris (sive Isæi sive Antiphontis) ipsa verba ῥ. γραψάμενος servata videntur in Lex. rhet. || Ῥητορικαὶ λέξεις a grammaticis dicuntur vocabula ab oratoribus usurpata, in Lexicis rhetoricis a grammaticis pluribus tractata. Sic ῥ. λέξις frequenter in Etym. M., ut p. 2, 30; 3, 31; 7, 47, al., interdum omisso λέξις, ut p. 311, 2; 312, 20; 313, 36. Ῥητορική τε καὶ ποιητικὴ λέξις p. 187, 19. Τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν p. 161, 6; 204, 40, al. : frequentius τὸ ῥητορικόν, omisso substantivo, ut p. 189, 4; 199, 24, et τὰ ῥητορικὰ p. 191, 48; 236, 52.]

Ῥητορικῶς, Oratorio more, Artificio oratorio, Eloquentia oratoria. [Plato Gorg. p. 471, E : Ῥ. με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν.] Æschin. [p. 10, 30] : Μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥ. [Dion. Halic. Jud. de Isæo c. 9 : Πεποιῆσθαι ῥ. Galen. vol. 2, p. 62, 2 : Οὔτε ῥ. οὔτε διαλεκτικῶς. Synes. p. 82, B : Ἀδίκως πάνυ καὶ ῥ. Hase. Ῥ. λέγειν Aristot. Poet. c. 6. Alio sensu Ῥητορικῶς λέγεται in Etym. M. p. 187, 39, i. e. Ab oratoribus dicitur. Quod alibi non raro dicitur in Etym. M. ἔστι ῥητορικὴ ἡ λέξις.]

[Ῥητοροδιδάσκαλος, ὁ, Rhetorum præceptor. Joann. Sicel. in Bekk. Anecd. p. 1417.]

[Ῥητορομάστιξ, ιγος, ὁ, Oratorum flagellum, cognomen Æschinis Mytilenæi. Diog. L. 2, 64.]

[Ῥητορόμυκτος, ὁ, Rhetorum derisor. Timo ap. Diog. L. 2, 19 : Μυκτὴρ ῥ., ὑπαττικὸς εἰρωνευτής.]

[Ῥητοροσοφίστης, ὁ, Rhetor sophista, Boiss. affert ex p. 239, omisso scriptoris nomine.]

Ῥητός, ή, όν, Dicendus, Fandus, ut Dem. [p. 540, 9] : Ῥ. καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον, Dicenda et tacenda effutierunt [Soph. Œd. C. 1001 : Ῥ. ἄρρητόν τ' ἔπος] : sicut Eur. [Iph. T. 938] ῥητὸν etiam et σιγώμενον opponit, i. e. Quod tacetur; vel Digna et indigna relatu, vel Fanda et nefanda. [|| A grammaticis ῥητὰ dicuntur vocabula vocabulorumque formæ quæ in usu sunt. Sic Etym. M. p. 94, 40 : Ῥητοῦ μὴ ὄντος τοῦ ἁπλοῦ· 112, 49 : Οὐκ ἔστι ῥητὸν et sim. p. 397, 32. Οὐ ῥητὸν καθ' ἑαυτὸ p. 237, 46. Ῥητὸν κατ' ἰδίαν p. 809, 25.] Alicubi etiam ῥητὰ opponuntur τοῖς ἀπορρήτοις : ut Isocr. [p. 7, B] : Περὶ τῶν ῥ. ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνου, exp. Quæ in vulgus efferri possunt. Dem. [p. 10, 10] hæc copulavit, appellans Philippum ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων κύριον. [Æsch. Prom. 766 : Εἰ ῥητόν, φράσον· 767 : Οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε. Soph. Œd. T. 993 : Ἦ ῥητόν, ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;] Apud Soph. Phil. [756] dicitur non esse ῥητόν, Quod nullis exprimi verbis potest. At vero Hesiodo [Op. 4] mortales pro voluntate Jovis sunt vel ῥητοὶ [quod per ἔνδοξοι exp. Hesych.] vel ἄρρητοι, Celebres vel incelebres. [|| Ῥητὴ ἀπόκρισις, Disertum responsum, Polyb. 32, 22, 7. Sext. Emp. p. 566 : Αἱ ῥ. τοῦ Ἐπικούρου λέξεις.] || Ῥητόν, Dictum, Sententia. [Sext. Emp. p. 296 : Τοῖς ῥ. καὶ ταῖς φωναῖς τοῦ νομοθέτου προσέχειν· 562 : Ἔχει παρ' αὐτῷ τὸ ῥητὸν οὕτως (sequuntur Critiæ versus). Schol. Hom. Od. A, 166 : Τοῦτο τὸ ῥ.] Bud. ex Basil. et Gregor. Idem ῥητὰ pro Oraculis ex Just. Mart. affert. [Τὸ ἀποστολικὸν ῥ. Jo. Chrys. Homil. 18 inscr. vol. 5, et alibi. Τὸ ῥ. τοῦ προφήτου Clem. Al. Strom. 6, p. 646. Κατὰ τὸ ῥ. Basil. Cæsar. In Psalm. 147, et sic alibi non raro apud scriptores eccles., quorum exx. plura v. ap. Suicer.] Sed et Ζήτησιν τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν appellant Græci rhetores, ex quibus Hermog., quam Latini Quæstionem scripti et voluntatis, Bud. [V. Hermog. vol. 3, p. 54 (ubi v. schol. vol. 4, p. 797). Ib. p. 14 : Ῥητὰ δὲ λέγω οἷον νόμους, διαθήκας, ψηφίσματα, ἐπιστολάς, κηρύγματα ὡρισμένα, πάντα ἁπλῶς τὰ ἐν ῥητοῖς.] || Ῥητός, De quo certis verbis convenit, Præfixus, Præstitutus, Præfinitus, Constitutus, Certus : ut Hom. Il. Φ, [445] : Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, Constituta mercede, VV. LL. : malim tamen cum Horat. Pacta mercede. [Hesych. : Ῥητόν, τὸ τεταγμένον, ὃ ἄν τις τάξηται. Phot. et Suid. : Ῥ., ὡρισμένον (hoc om. Phot.), φανερὸν (ubi φανερὸς ex usu recentiorum Certum, Constitutum significat). Hesych. : Ῥητῶν, φανερῶν. Ῥ. χρήματος Lucian. V. H. 1, 20.] Thuc. 1, [13] : Πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, Erant patria s. avita regna certis honoribus definita. 2, [7] : Καὶ ἀργύριον ῥητὸν ἑτοιμάζειν. Sic [Herodot. 1, 77 : Παρεῖναι ἐς χρόνον ῥ.] Æschin. [p. 71, 12] : Ἐν ῥητῷ χρόνῳ, Stato tempore. Sic etiam ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, et plur. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, Thuc. 6, [29]. Xen. autem cum accus. Hell. 3, [5, 6] : Παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. [Hesych. : Ῥητήν, τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν σημαίνει. Ῥ. χρόνος Æschin. p. 71, 12. Ῥ. πρόστιμον Polyb. 35, 2, 25.] || Dicitur quoque ἐπὶ ῥητοῖς non adjecto subst. [Herodot. 5, 57; Eurip. Hipp. 459; Plato Symp. p. 213, A.] Thuc. 1, [122] : Ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, Non certa lege, certis legibus. [Plut. Mor. p. 271, D; 272, F; Lucian. Sat. c. 2; Dio Cass. 42, 3; 53, 15. Ἐπὶ ῥητοῖς δικαίοις Dionys. A. R. 10, 4.] Interdum vero Certis conditionibus. Bud. p. 976, ubi et pro Non gratuito poni docet. Apud Geometras item ῥητὴ εὐθεῖα, Definita linea : et ῥητὸν τετράγωνον, Definitum quadratum. Cam. [Iambl. Arithm. p. 128 : Ἔσται ῥητὴ πλευρὰ διαμέτρου, ἵνα πάντη ῥητὸς ᾖ ὁ ἀριθμός, Latus definitum per diametrum, ut vertit Tennul. In Append. Patricii ad Didymum De mensur. § 17, 18, ῥ. ἀριθμός, μεγέθη, χωρία exp. per σύμμετρος, ut ἄρρητα per ἀσύμμετρα et ἄλογα. Struv. || Rationalis, apud mathematicos. Plato Rep. 8, p. 546, C : Πάντα προσήγορα καὶ ῥ. πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν· Hipp. maj. p. 303, B : Τάχα μὲν ῥ. τὰ συναμφότερα εἶναι, τάχα δ' ἄρρητα.]

[Ῥητότης, ἡ, Definitio. Iamblich. In Arithm. Nicom. p. 128, C. Hase.]

Ῥήτρα, ἡ, [Sermo, Oratio. De oratione ad populum habita (δημηγορία) Lycophr. 1037 : Ῥήτρας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ. Simpliciter i. q. λόγος, Verba. Nicand. Alex. 132 : Ἀθύρουσιν ἐπὶ ῥήτρησιν Ἰάμβης. Per ῥητορικὴ exp. Hesych., quo signif. Christod. Anth. Pal. 2, 24, de Demosthene : Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατήρ. Et ib. 256 : Χαῖρε φάος ῥήτρης, Ἰσόκρατες.] Dicendi locus, vices, Bud. ap. Lucian. p. 104, 236 [Apol. pro merc. cond. c. 2, Toxar. c. 35. Lycophr. 470 : Ἐν ῥήτρῃσι δημοτῶν σταθείς· ubi schol. exp. ἐκκλησίαις, δημηγορίαις. Scott. Greg. Naz. De rebus suis Carm. 1, 156 : Ῥήτραις τε φέρειν κλόνον ἀντιπάλοισιν. Hase.] || Dictio, i. e. Oraculum; ita enim Liv. Dictionem usurpat. Plutarch. Lycurgo [c. 6 et 13] eum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tanquam χρησμούς τινας, Quædam oracula. [V. Phot. et Suid. s. v. Ῥήτρα.] Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmoniorum exp. Edictiones breves. [Addunt Phot. et Suid. : Ταραντῖνοι δὲ νόμους καὶ οἷον ψηφίσματα. Νόμου significationem Doriensibus tribuit schol. Aphthon. vol. 2, p. 8; τοῖς παλαιοῖς Doxopator ib. p. 120.] || At ῥήτρα Homero, Pactum, Pactio, Conventio. [Per συνθῆκαι, λόγοι, ὁμιλίαι exp. grammatici : v. Hesych., Phot. et Suid.] Od. Ξ, [393] : Ἀλλ' ἄγε δὴ [νῦν] ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὕπερθε κτλ., Paciscamur inter nos. [Xenoph. Anab. 6, 6, 28. Ælian. V. H. 10, 18 : Εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους· N. A. 15, 24 : Ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ. Forma Æolica cum digammo Ϝράτρα in inscr. vetustissima Olympiæ effossa, ap. Bœckh. vol. 1, p. 26.] || Decretum, Psephisma Byzantiorum [ap. Demosth. p. 255, 21] : Ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, Bud. Sunt vero qui generalius accipi dicant etiam pro σύγγραμμα. [Lex, Tyrtæus ap. Plut. V. Lyc. c. 6 : Εὐθείαις ῥ.] Ῥήτρη, Ion. pro ῥήτρα.

Ῥητρεύω, i. q. ῥητορεύω, VV. LL. [Lycophr. 1400 : Φθιτοῖσι ῥητρεύοντος ἀστεργεῖ τρόπῳ.]

[Ῥῆτρος, ὁ, Rhetrus, n. pr. pueri in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 846.]

[Ῥητροσύνη, ἡ, Eloquentia. Theod. Prodr. Notitt. mss. vol. 7, p. 257, 12 : Οὐδέ τι Παιανιεὺς ῥητροσύνῃσι μ. . . ς (μέγας). Boisson.]

[Ῥητροφύλαξ, κος, ὁ.] Ῥητροφύλακες, i. q. γραμματοφύλακες. [Etym. M., Phot. et Suidæ s. v. Ῥήτρα, i. q. συγγραμματοφύλαξ.]

[Ῥήττω. V. Ῥήσσω.]

Ῥήτωρ, ὁ, itidem [ut ῥητὴρ ap. poetas] Orator [Eur. Hec. 126 : Δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν. Phot. et Suid. : Ῥ. τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἱκανὸς εἴη λέγειν εἴτε καὶ ἀδύνατος· etc. Iidem : Ῥ., συνήγορος, δικολόγος· καὶ ὁ τὴν ἰδίαν γνώμην ἀποφαίνων κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ] : sed utrisque scriptt. in usu [Plato Leg. 10, p. 885, D : Ποιητῶν τε καὶ ῥ. Phædr. p. 269, D : Ῥ. ἐλλόγιμος] : ut Demosthenes [a grammaticis, velut Etym. M. p. 328, 1, κατ' ἐξοχὴν] appellatur ῥήτωρ. [Οἱ δέκα ῥήτορες, decem oratores a grammaticis Alexandrinis in canonem recepti, ap. Lucian. Amor. c. 29 aliosque : quorum glossis explicandis lexicon scriptum est Harpocrationis.] Sed nonnunquam etiam vilius aliquid sonat; ut quum junguntur ῥήτορες et δημαγωγοί, ap. Isocr. [p. 185, B.] Unde et Causidicus, Rabula vertitur. [Plut. Mor. p. 534, F.] Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. et Æschin. [Πονηροὶ καὶ τολμηροὶ ῥ. Æschin. p. 87, 16; ἀστράτευτος ῥ. p. 74, 36. Ῥήτορες inscripta fuit Cratetis fabula. Ῥήτορα de muliere dictum annotavit Phot. p. 486, 24, ex Aristoph. (fr. 673), qui similiter mulierem γραμματέα dixit Thesm. 433. || Apud scriptores Byzant. ῥήτωρ dignitatum quarundam nomen est, de quibus v. Ducang.]

Ῥητῶς, adverb., est Certis verbis, et quod vulgo dicunt Expresse [Polyb. 2, 23, 5; Sext. Emp. p. 190. Strabo 9, p. 426 : Οὐ μέμνηται, ἢ οὐ ῥ. γε] : ut Bud. interpr. in Themist. De anima 3 : Ῥ. γὰρ ταῦτά φησι περὶ αὐτοῦ. [Superl. Ῥητότατα Sext. Emp. p. 399.] Addit vero posse exponi Ad verbum. Idem ap. Lucian. p. 181 [Alex. c. 35] exp. Plane, Certo, Nominatim. [Per φανερῶς exp. Hesych. Conf. Ῥητός.]

[Ῥηχάδαι. V. Ῥαχία.]

[Ῥήχη (?), στάσις, ἐξουσία, Hesych.]

[Ῥηχίη. Ῥηχός. Ῥηχώδης. V. Ῥαχία.]

[Ῥηχμός, ὁ, ut primitivam formam voc. ῥωχμὸς ponit Etym. M. p. 141, 10.]

[Ῥήψ, ὄνομα ζώου, ap. Zonar. Lex. p. 1610, ubi cod. Aug. ῥίψ. Ex σήψ corruptum esse dubitanter conjicit Lobeck. Paralip. p. 113.]

[Ῥῆον. V. Ῥῆθος.]

[Ῥία. V. Ῥίον.]

[Ῥιανός, ὁ, Rhianus, poeta Cretensis, cujus de vita et scriptis v. Meineck. Anal. Alex. p. 171 seqq. De mensura nominis constat ex Meleag. Anth. Pal. 4, 1 : Ἀρ' ἡδυεπέος Ῥιανοῦ.]

[Ῥίβδην vitiose pro ῥύβδην, quod v.]

[Ῥίγα per σιώπα exp. Hesych. Quod Laconicum esse putatur pro σίγα.]

[Ῥιγαλέος, έα, έον, Rigorem s. frigus afferens. Ὄμβρον δνοφόεντά τε ῥιγαλέον τε Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 949, F, Aristot. De gen. anim. 1, 1.]

[Ῥιγβάσος, ὁ, Rhigbasus, dux Indorum. Nonn. Dion. 26, 249.]

Ῥιγεδανός, ή, όν, Horribilis, Horrorem incutiens [Hesych. : Ῥιγεδανῆς, φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς], ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 384, 24] : Σπέρματι ῥιγεδανῇ πηγυλὶς ἀντιάσει. Apud Hom. [Il. T, 325], ῥιγεδανὴ Ἑλένη, Quam omnes exhorrent. [Ῥ. ζύγαιναι Oppian. Hal. 5, 37, Cyn. 2, 18. Ῥ. γῆρας Apoll. Rh. 4, 1342.] Vide Plut. [Mor. p. 22, C : Ἐκεῖνο γὰρ φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδὲς ὅτι ῥιγεδανὸς κακοθάνατός ἐστιν εἰδέναι· δάνον γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσιν. Etymologia inepta non cogitantis de similium adjectivorum terminatione ἠπεδανός μηκεδανός οὐτιδανός] et Eustath. [p. 1186, 63; 1559, 48.]

[Ῥιγέω, i. q. ῥιγόω. Macrob. De verbo p. 747 ed. Zeun.; Etym. M. p. 620, 46.]

[Ῥιγεσίβιος, ὁ, ἡ.] Ῥιγεσίβιοι, Perpetuo frigens s. algens, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, Pollux [4, 186, ubi nunc recte : Τοὺς ἀεὶ ῥιγῶντας οἱ παλαιοὶ ῥιγεσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 29 : Ῥιγεσίβιοι· ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἀσκεῖν τὸ σῶμα.]

Ῥιγέω, Horreo, Exhorreo. Hom. Il. Γ, [259] : Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων· Δ, [279] : Ῥίγησέν τε ἰδών. [M, 208 : Ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.] Redditur etiam Obstupesco. [Et sic alibi non raro ap. Homerum. Addito accus. rei Il. Π, 119 : Αἴας ... ῥίγησεν ἔργα θεῶν· E, 351 : Ῥιγήσειν πόλεμον. Idem perfecto utitur ἔρριγα,

significatione præsentis, Horrere soleo, et plusquamperf. ἐρρίγειν, signif. imperfecti, addito pariter interdum accus. vel sequente infinitivo, ut Il. H, 114: Τούτῳ γε μάχῃ ἔνι ... ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι· P, 175: Οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην· Γ, 353: Ὄφρα τις ἐρρίγῃσι. [Od. Ψ, 216: Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ... ἐρρίγει μή τις ... Apoll. Rh. 3, 438: Ὄφρα καὶ ἄλλος ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν. Participii forma irregularis ap. Hesiod. Sc. 228: Σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικώς, ut κεκλήγοντες pro κεκληγότες ap. Hom. Il. Π, 430, quod Aristarchus κεκληγῶτες scribebat. Rarior verbi usus apud alios poetas est. Pind. Nem. 5, 92: Μηκέτι ῥίγει, ubi schol. exp. μηκέτι εὐλαβούμενος φθέγγου ὡς ὑπὸ ῥίγους συνεχόμενος. Semel apud Tragicos, Soph. Œd. C. 1607: Αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν. De exercitu hastis horrente Theocr. 16, 77: Φοίνικας ... ἐρρίγαντι.] At de ῥιγοῦντες significante Algentes, vide in Ῥιγόω.

Ῥιγηλός, ή, όν, Horrendus, Horrificus. Hesiod. Scut. [131]: Ὀϊστοὶ ῥιγηλοί, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες. [Nicand. Al. 220: Ῥ. ὀλιγμόν. Nonn. Dion. 37, 149: Ῥ. ἀγῶνα. Dioscor. Anth. Pal. 7, 351: Ῥ. ὄνειδος. Femin. Ῥιγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις Antip. Thess. ib. 7, 640, et poeta ignotus ex quo Suid. verba attulit Οὔ γὰρ ἔγωγ' (scribe ἔγωγε, quod in fine hexametri positum) ὧδε ῥιγηλή.] ‖ Ῥιγηλός, Qui statim rigore s. frigore corripitur, Alsiosus, Gall. *Frilleux*. [‖ Adv. Ῥιγηλῶς, Pollux 5, 111.]

[Ῥιγιάζομαι, Ægroto. Pallad. Hist. Laus. p. 915, A: Θεραπεύειν πάντας τοὺς ῥιγιαζομένους. Hase.]

[Ῥιγῖνος. V. Ῥηγῖνος.]

Ῥίγιον, comparativi signif. a ῥῖγος, [Frigidius. Hom. Od. P, 191: Ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται. ‖ Metaph.] Magis horrendum. [Nam masculini ῥιγίων exempla non reperiuntur.] Interdum vero Magis formidandum, Acerbius, Tristius [φοβερώτερον, χαλεπώτερον, φρικτὸν exp. Hesych.]. Hom. Il. A, [325]: Τό δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Hesiod. [Op. 703] pro Deterius; nam ei opp. ἄμεινον, ubi de bona et mala muliere loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maxime horrendus, etc. [Il. E, 873: Ῥίγιστα ... τετληότες εἰμέν. (Quod per φρικωδέστατα, φοβερώτατα, δυσχέστατα exp. Hesych.) Apoll. Rh. 2, 215: Ῥίγιστος ἀλιτροῖς et 292.] In VV. LL. perperam ponitur ῥίγιος, cujus neutr. sit ῥίγιον, positivi signif. habens.

Ῥίγιος, ὁ, ἡ, adjectivum: unde ῥίγια πάθη, Rigores febrium, Horrores, Cum tremore algores, ex Marc. ap. Diosc. [Lectio vitiosa. Inepte etiam Suid. et Zonar. p. 1618, Ῥιγίον exp. per νόσος.]

[Ῥιγίστη, κρήνη τῆς Σινωπίδος, Hesych.]

[Ῥίγιστος. V. Ῥίγιον.]

[Ῥιγιτανόν, τό, nomen Herbæ. Geopon. 12, 1, 2 seqq.]

[Ῥιγίων. V. Ῥίγιον.]

[Ῥίγμος, ὁ, Rhigmus, Thrax. Hom. Il. Y, 484. De accentu Arcad. p. 58, 6, ubi ῥοιγμὸς editum, quod ex cod. Havn. corrigatur.] *Ῥιγλία, 2091, 81, v.*

[Ῥιγνός, ή, όν.] Ῥιγνόν, Hesychio ῥιγεδανόν [et φρικῶδες. Conf. Ῥικνός].

[Ῥιγνόω. V. Ῥικνόω.]

[Ῥιγομάχης, ὁ, Cum frigore pugnans, Frigus contemnens. Anth. Pal. 11, 455.]

[Ῥιγόμαχος, ὁ, Rhigomachus, n. pr. Alciphro 3, 65.]

[Ῥιγοπυρέτιον, τό, Febricula cum horrore conjuncta. Hesych. s. v. Ἠπιόλιον.]

[Ῥιγοπύρετος, ὁ, Febris cum horrore conjuncta. Timæus Lex. Plat. p. 134, ubi nomin. ὁ ῥ. Dativ. ῥιγοπυρέτῳ ap. schol. Aristoph. Ach. 1163, et schol. Pind. Pyth. 3, 83. Genere neutro τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον Phryn. in Bekk. Anecd. p. 42, 3, et ἠπίαλος νόσος, ὁ λέγεται ῥιγοπύρετον Herodian. Epimer. p. 51: nisi hoc ῥιγοπυρέτιον scribendum. G. D. Galen. vol. 19, p. 560, 17; 567, 15: Ψύξεις πυκναὶ καὶ ῥιγοπύρετοι. Ptolem. Tetrab. p. 115, 19; 116, 22. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 276, 26. Hase.] *cod. 1244, 299; 1386, 74, 1. 7156, 53, 1.*

Ῥῖγος, τό, Rigor, Frigus vehemens, etiam simpliciter pro Frigore: [Plato Euthyphr. p. 4, D: Ὑπὸ λιμοῦ καὶ ῥ. ἀποθνήσκει. Alexis ap. Athen. 4, p. 161, D: Ὑπομεῖναι ... ῥῖγος. Valck.] Λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος, Xen. Cyr. [6, 1, 14.] Ab Eod. [Œc. 7, 23] ῥῖγος et θάλπος inter se opponuntur. [Τρόμος καὶ ῥ. Plato Tim. p. 62, B.] Apud Medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, Rigoris accessio et aggressio. Alex. Aphr. [Probl. 2, 65] dicit in febre fieri A primum περίψυξιν, deinde ἐπιταθεῖσαν φρίκην, postremo ῥῖγος. Ruell. ap. Diosc. ῥίγη περιοδικὰ exp. Rigores febrium circuitu redeuntes: et χρόνια ῥίγη, Diuturnos rigores. [Ῥῖγος, Rigor Latinis dicitur, et est perfrictio cum dolore et inæquali agitatione ac concussione totius corporis, Galeno lib. De tremore palp. p. 369, 1 ed. Bas. Ita autem definitur Rigor morbosus (ῥῖγος νοσερὸν ibid. vocatur, et αὐτόματον) Comm. 3 in Epid. p. 979, C, et ῥῖγος νοσῶδες Hippocrati p. 511, 9, in internis corporis penetralibus conceptus, quum a nulla externa violenta causa, sed sponte corpus talem habet affectionem. Nam in sanis aliter et universaliore notione rigorem usurpare licet, nempe ut de omni perfrictione cum dolore dicatur. Rigorem autem non esse perfrigerationis sensum cum tremore, multis probat Galen., et tremoris et rigoris differentias ibidem ascribit, tandemque concludit Rigorem dici confertum, vehementem et violentum caloris nativi refrigerati sensum. Hippocrates etiam De morb. 1, p. 457, 47; 458, 1, rigorem fieri scribit perfrigerato toto corpore B a refrigerato sanguine. Et p. 510, 49, violentam acrium humorum in partem aliquam irruptionem, et vehementem dissidentium inter se humorum impetum, cum totius corporis concussu, rigoris originem facit. Quem sane rigorem febris comitem perpetuo esse testata est antiquitas, ut ibidem ex Hippocr. apparet, et ex lib. 1 De morb., quem locum adumbrare videtur Galen. Comm. in Epidem. 1, ægr. 5. Est tamen ῥῖγος ἀνεκθέρμαντον, quod a rigore corpus non recalescat, aut febricitet, veteribus medicis ob summam frugalitatem incognitus rigor, quique (ut scribit Galen. De sympt. causs. l. 5) horroris cujusdam potius, aut certe quam minimum rigoris sensum præ se fert. Hujusmodi rigor ῥῖγος ἰσχυρὸν vocatur Hippocrati Epidem. 6, 1, 8, et δυσεκθέρμαντον Galeno, ut et ἀνεκθέρμαντον, quod nulla febris subsequatur. Ῥίγεα πυρετώδεα sunt Rigores febriles, quique febres excitant, Aphor. 5, 17 et 20 et lib. Περὶ ὑγρῶν χρήσιος p. 425, 21. Ῥίγεα etiam pro Perfrictionibus et refrigerationibus sumit Philotheus, Aphor. 5, 69. Sic enim C scribit: Ῥίγεα λέγει οὐ τὰ σύνθετα ἐκ κλόνου καὶ περιψύξεως συγκειμένης, ἀλλὰ τὰς περιψύξεις μόνον. Rigor sanguinis ex naribus profusionem quæ initio liberalis contingit, sistit, in Prorrhet. p. 80, G: Οἷσιν ἐξ ἀρχῆς αἱμορραγίαι λάβραι, ῥῖγος ἵστησι ῥύσιν. Et ibidem ἐξ αἱμορραγίας ῥίγεα μακρά, Rigores qui sanguinis ex naribus profusioni succedunt, diuturniores esse solent. Rigor ex ore ventriculi fere ortum ducit, febris vero ex inferiore ventriculi parte, Epidem. 6, 5, 29. Foes. Ῥῖγος Suidæ ἡ νόσος καὶ ὁ φόβος. LXX Deut. 28, 22: Καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει.]

[Ῥιγοσίβιος vitiose pro ῥιγεσίβιος, quod v.]

Ῥιγόω, Rigeo, Frigeo, Algeo. Hom. Od. Ξ, [481]: Οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. [Aristoph. Ach. 857: Ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν· et Av. 712. Theophr. De igne § 74, p. 731, ex codd.: Ἐρριγωκότες (vulgo ἐρριγότες) θερμαίνονται.] Xen. [Cyrop. 5, 1, 11]: Ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος. Id. [Mem. 2, 1, 17]: Ῥιγώσουσι καὶ ἀγρυπνήσουσι. Lucian. De luctu [c. 11]: Ἵνα μὴ ῥιγῷεν. Ibid. [c. 16]: Τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν. VV. D LL. in verbo Ῥιγέω afferunt ex Diosc. ῥιγοῦντες, pro iis qui in febrium accessionibus cum tremore algent, ut Marc. vertit, seu, uno verbo, Qui rigent, ut Ruell. Sed ego a Ῥιγόω potius esse puto. [Quum in aliis verbis quæ in όω exeunt contractio secundæ et tertiæ personæ indicativi et subjunctivi per οῖ fiat, infinitivi per οῦ (δηλοῖς δηλοῖ δηλοῦν), singularis quædam contrahendi ratio obtinuisse videtur in verbo ῥιγόω. Atque de infinitivo quidem vel ex Aristophane constat, Atticos ῥιγῶν dixisse pro ῥιγοῦν (ex ῥιγόειν), ut docuit Pierson. ad Mœr. p. 339. Ipsa autem Mœridis glossa ita legitur, Ῥιγῶν Ἀττικοί· ῥιγοῦν κοινῶς· ῥιγοῖ Ἕλληνες. In quibus adhibito Platonis loco Theæt. p. 517, D, ubi ad infinitivi illius modum etiam conjunctivus scribitur ῥιγῷ (pro ῥιγοῖ ex ῥιγόῃ) non cunctanter corrigo, Ῥιγῶν Ἀττικοί· ῥιγοῦν κοινῶς. Ῥιγῷ Ἀττικοί· ῥιγοῖ Ἕλληνες. Igitur si vera est distinctio Salmasii De Hellen. p. 55, ῥιγῶν et ῥιγῷ unice fuerint Attica; conjunctivus (an et indicativus?) ῥιγοῖ probus quidem et antiquus fuerit, sed minus tamen Atticus;

infinitivus autem ῥιγοῦν serioris tantum Græcitatis proprius. Quod præceptum an ad alia quoque Atticorum loca et ad indicativum pertineat (nam si ex ῥιγόειν factum est ῥιγῶν, quidni etiam ῥιγῷ ex ῥιγόει?), nonnisi librorum auctoritate dijudicari poterit. Neque vero huic contractioni dissimilis est pervulgata illa in verbis ζάω, πεινάω etc., in quibus pro α adhibetur η. Buttmann. ad Plat. Gorg. p. 527. In Mœridis gl., ubi codex non ῥιγοῖ, sed ῥιγοῖν præbet, sublata dittographia corrigendum videtur Ῥιγῶν Ἀττικοί· ῥιγοῦν Ἕλληνες (sive ῥιγοῦν κοινόν). Altera ejusdem gl. est Ῥιγῶντες Ἀττικοί· ῥιγοῦντες Ἕλληνες. Veteres non dubitandum quin hæc omnia per ω formaverint. Infinitivus ῥιγῶν est ap. Aristoph. Vesp. 446 (ubi schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν· Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς), Av. 935, male ῥιγοῦν in quibusdam libris Ach. 1146, et in omnibus Nub. 443, scriptus, ut ap. Plat. Rep. 4, p. 440, C, Xen. Cyrop. 5, 1, 11, Aristot. Pol. 2, 7, aliosque, non ipsorum, sed librariorum culpa. Optativum ῥιγώῃν et ῥιγῷεν ex Hippocr. De salut. diæt. 1, Plut. Mor. p. 233, A, Lucian. De luctu c. B 11, particip. ῥιγῶσα ex Simon. De mul. 29, memorat Buttm. Adde ῥιγῶντες Epict. Diss. 3, 26, 6. Formæ vulgares quibus scriptoribus sint relinquendæ non constat: Platoni et Xenophonti eas non esse imputandas patet, quum ne apud Plutarchum quidem et Lucianum veteris formæ exempla prorsus sint obliterata, licet apud hunc alibi ῥιγοῦν et ῥιγοῦντες in libris legatur (Catapl. c. 15, Paras. c. 38, De luctu c. 16, Prom. c. 18, Ep. Sat. c. 31). G. Dind.]

[Ῥιγώδης, ὁ, ἡ, Alsiosus. Hippocr. p. 219; Rufus p. 71 ed. Matth. Galen. Lex. Hipp. p. 578: Τρόμος ῥ., Tremor cum frigore.]

[Ῥίγωσις, ἡ, Algor. Achmes Oniroer. p. 167, 6. Hase.]

[Ῥῖνα (?), πηγή, λιβάς, Hesych., ubi series Ῥία postulat.]

Ῥίζα, ἡ, [Ῥίζην pro ῥιζῶν metri caussa dixit Marcell. Sid. 89. G. D.] Radix. Hom. Il. A, [845]: Ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον· Od. K, [304]: Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. C [Soph. fr. 479: Κεῖται ῥιζῶν κρύπτουσι τομαί. Eur. Bacch. 1102: Ῥίζας ἀνεσπάρασσε.] Scimus autem et in prosa passim occurrere hoc vocab., præsertim vero ap. eos qui de plantis scripserunt. [De radicum varietate v. Theophr. H. Pl. 1, 6, 3.] Sed de hoc admoneo, antequam ad metaphoricum hujus vocis usum veniam, peculiarem interdum esse cuidam radicum generi appellationem. Ῥίζα, inquit Gorr., commune quidem nomen radicibus omnibus, sic tamen κατ' ἐξοχὴν quædam dictæ sunt, ut γλυκεῖα, Ἰδαία, ῥοδία: et ap. Hippocr. [p. 477, 49; 573, 42] λευκή: quam Galen. dracunculi radicem esse annotavit. [Ῥ. Αἰθιοπική Hipp. p. 584, 47.] Idem vero ῥίζαν ap. Hippocr. vocari scribit genus quoddam Sati, sine flore, sine semine, tribus duntaxat foliis, sed proceris et in terra stratis, duorum digitorum magnitudine, similibus anchusæ, radice tenui, levem purgandi vim habente. Hactenus Gorr. Sciendum est autem quosdam existimasse hanc ῥίζαν esse eand. cum illa, quæ ὄνοσμα a Diosc. vocatur. [Figurate Hippocr. Epist. D p. 1278, 34: Φιλαργυρίης τὴν πικρὴν ῥ. ἐκκόψαι. Iambl. V. Pyth. § 146, p. 123: Δαιμόνιον διαμονῆς ῥίζα. Hemst. Demosth. p. 784, 28: Πλὴν εἰ συκοφάντου τις σπέρμα καὶ ῥίζαν ὑπάρχειν οἴεται δεῖν.] Sed venio ad metaphoricum vocis hujus usum, quem certe habet itidem Lat. Radix. Hesiod. Op. [19]: Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι. [Æsch. Prom. 365: Ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο· 1049: Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥ. πνεῦμα κραδαίνοι. Ῥ. τοῦ λόφου Polyb. 2, 66, 10. Ῥ. τῆς πέτρας Diodor. 20, 41. Ἐκ ῥιζῶν Plut. V. Pomp. c. 21. Ἐκ ῥιζῶν ἀνελεῖν τοὺς ἐχθροὺς Heraclid. ap. Athen. 12, p. 523, F. ‖ Stirps, Genus.] Plut. De sera num. vind. [p. 553, C]: Οὕτως ὁ θεὸς ἐνδόξου καὶ βασιλικοῦ γένους ῥίζαν πονηρὰν καὶ τραχεῖαν οὐκ ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ φῦναι τὸν προσήκοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῆς. [Pind. Ol. 2, 82: Σπέρματος ῥίζαν ἔχων· Isthm. 8, 123: Σφετέραν ῥ. Pyth. 4, 26: Ἀστέων ῥ. (Cyrene, ex qua aliæ urbes originem duxerunt). Idem ib. 9, 14, Libyam, tertiam continentis terræ partem, vocat ῥίζαν ἀπείρου τρίταν. De stirpe vel fa- A milia Soph. Aj. 1178: Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος· 600: Ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας (Œdipi familiæ). Eur. Iph. T. 610: Ἀπ' εὐγενοῦς τινος ῥίζης πέφυκας· Ion. 1576: Γενόμενος ῥ. μιᾶς. Nicand. ap. script. Vitæ ejus: Ἐπεὶ σέο ῥίζαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος.] Alicubi autem invenitur copulatum hoc nomen cum ἀρχή: ut ap. Athen. [7, p. 280, A, ex Epicuro]: Ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ· ut vicissim ῥίζα πάντων τῶν κακῶν legitur ap. Paul. Apost. [Tim. 1, 6, 10], ubi fortasse itidem dici possit ἀρχὴ καὶ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν. [Sic etiam Eurip. fr. inc. 103, 11. Ῥ. καὶ βάσις Tim. Locr. p. 97, E. ‖ Ῥ. γαστρὸς Aristot. H. A. 1, 13: Τῆς γαστρὸς ῥίζα ὀμφαλός. Ῥ. τριχὸς ib. 3, 11. De interiore parte oculi Hom. Od. I, 390: Σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι. (Hesych. αἱ θέσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ.) Eurip. Herc. F. 933: Ῥίζας ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών.] ‖ Ῥίζα, Media pars τοῦ πηδαλίου, i. e. gubernaculi, quæ et φθεῖρ, item ὑπόζωμα, Pollux [1, 89]. ‖ Ῥίζα, quasi ῥίζα fortasse, quidam a ῥέω deduxerunt, alii ex duobus simul derivatum crediderunt. Dici enim ῥίζα, quia per eam ῥέει B τὸ ζῆν. [V. Etym. M. p. 704, 10.] Ego certe non tam quod deductio hæc fidem apud me impetraret, quam ut verbo ῥέω hoc quoque derivatum, de aliorum sententia, tribuerem, hunc ei locum assignavi.

Ῥιζάγρα, ἡ, Instrumentum quo Chirurgi spicula extrahunt, Bud. ex Paulo Ægineta [p. 757; conf. Bœttiger. Amalth. vol. 3, p. 362. Hase. Celsus 7, 12.]

[Ῥιζαῖος. V. Ῥίζειον.]

[Ῥιζάριν, τό, forma barbara pro ῥιζάριον, Geopon. 12, 1, 7, nott.]

[Ῥίζαιον, τό, Rhizæum, oppidum Tzannorum. Agath. Hist. p. 144, A.]

[Ῥιζάς. V. Ῥιζίς.]

[Ῥιζεῖον, τό. HSt. s. v. Ῥίζιον:] In VV. LL. ex schol. Nicandri est etiam Ῥιζεῖον cum ει: sc. ῥιζεῖον Κυρηναϊκὸν pro Silphio: minus tamen mihi ista scriptura probatur. [Nicander ipse Alex. 265: Ἄλλοτε δὲ ῥιζεῖα καταψηχθέντα γάλακτι.]

[Ῥιζηδόν, Radicis modo. Heliodor. 1, 29. Schneid. Athanas. t. 2, p. 265, A. Hase.]

C [Ῥιζόθεν, Radicitus. Apoll. Rh. 3, 1400.]

[Ῥιζηνία, ἡ, Rhizenia, urbs Cretæ, sec. Steph. Byz., qui adj. gentile ponit Ῥιζηνιάτης, ὁ.]

Ῥιζίας, ὁ, adjective Radicarius, Gazæ: ῥ. ὀπός, Qui ex radice exprimitur, Theophr. [H. Pl. 6, 3, 2.] In VV. LL.: Laser vero, i. e. ὀπὸς Κυρηναϊκός, et ὀπός, simpliciter per excellentiam, ap. Hippocr. Lacteus ejus succus est, liquorque qui ex caule scarificatus effluxit, ob idque ῥιζίας vel καυλίας vocatur. Succus, inquit Plin., duobus modis capiebatur, ex radice atque caule: et hæc duo erant nomina, Rhizias atque Caulias: vilior ille, ac putrescens: radice cortex niger, et ad mercis adulteria.

[Ῥιζικός, ή, όν, Ad radices pertinens. Ῥ. λόγος, Radicis ratio, Plut. fr. vol. 5, p. 803 ed. Wytt. Ῥ. ὑποστάθμη Eustath. Opusc. 19, 1. Ῥ. ἰατρός, Qui radicibus utitur, idem p. 619, 30.]

Ῥιζίον, [in codd. sæpe ῥίζιον], τό, Radicula, Parva radix. [Aristoph. Av. 654; Theophr. C. Pl. 2, 28, 2; Nicand. Th. 940, Al. 69, 601; Diodor. 4, 54.] In VV. D LL. ex Diosc. ῥιζία, Parvæ radices, Capillamenta, Radicum fibræ. [Diosc. 3, 112: Ῥιζίον μικρόν· 2, 166, ῥ. ὑπόλευκον· 2, 189, ῥιζία μικρά· 2, 207, ῥ. λεπτά. Hase.]

[Ῥίζιος, ὁ, Rhizius, n. fluvii, ap. Arrian. Peripl. c. 7.]

[Ῥίζις, ὁ, nomen feræ Æthiopicæ, ap. Strab. 17, p. 827.]

[Ῥιζίς, ἡ, Rhizis. Steph. Byz.: Ῥ., ἄκρα μεγάλη, ἣν οἰκοῦσι Τρωγλοδῦται. Οἱ κατοικοῦντες Ῥιζῖται· δύναται καὶ Ῥιζις Ῥίζιος Ῥιζιανός, ὡς Φασιανός.]

[Ῥιζίς, ίδος, ἡ, i. q. ῥίζα. Nicander Al. 403 et 531. Altero loco libri aliquot ῥιζάδα pro ῥιζίδα, male.]

Ῥιζοβολέω, Radices mitto, Radices ago; ut ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, Epigr. [Anth. Pal. 11, 246. Athen. 3, p. 93, F; Sext. Emp. p. 347; schol. Aristoph. Vesp. 1282. Geopon. 5, 9, 8; 9, 6, 2. HSt. alibi:] Ῥιζοβολέω, Radices ago. Epigr., ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, Imæ partes agunt radices. [Figurate Doroth. Doctr. p. 823, B: Πλεῖον ῥιζοβολοῦσιν. Hase.] *Sup. 442, 23, r.*

[Ῥιζοβόλησις, ἡ, Radicum immissio, q. d. Irradicatio. German. CPol. In exalt. crucis p. 122, A Grets. Hase.]

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, Qui radices emittit et quasi ejaculatur. [Nicander Th. 69. HSt. alibi :] Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, Radices jaciens, agens, Jactis radicibus se propagans.

[Ῥιζοδάκτυλος, ὁ, Radix digiti. Orion Etym. p. 188, 31 : Τοῦ δακτύλου ὁ πρῶτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυλος. Numero plur. Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 119, 30.]

[Ῥιζοειδής, ὁ, ἡ, Radici similis. Botanicus in Anecd. meis vol. 2, p. 404, 7. Boiss.]

Ῥιζόθεν, Radicitus, Stirpitus. Herodian. 8, [4, 15] : Ἅπερ πάντα ῥ. ἐκκόψας ὁ στρατὸς, Quibus radicitus excisis, Polit. [Jo. Lyd. De magistr. p. 246, 19 ed. Bonn. : Σάλοι διεστῶντες τὴν γῆν ῥ. Julian. Imp. Epigr. 3, 4 Heyler. : Τρυγᾶται ῥ. Hase. Nicand. Alex. 257 : Λοιγῷ συρμαίῳ ῥ. ἐλασθέντα· Th. 307 : Ῥ. ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ... αἷμα. Lucian. Tyrann. c. 13 : Ῥ. τὸ δεινὸν ὅπαν ἐκκεκομμένον. Quint. Sm. 12, 403 : Γλῆναι ῥ. ἐλελίζοντο.]

[Ῥιζόθι, Cum radice. Nicander ap. schol. Nicandri Th. 462 : Δρύες ἀμφί τε φηγοὶ ῥ. ἀνεῤῥήξησαν.]

[Ῥιζοκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui caput a radice statim prodiens habet. Theophr. C. Pl. 1, 10, 5.]

Ῥιζολαβέω, Radices ago, Bud. Ad verbum Radices capio. [Vitiose pro Ῥιζοβολέω.]

Ῥιζολογέω, Radices colligo, Eradico, Extirpo. Diod. Sic. [16, 82] : Καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας, Quum omnes tyrannos radicitus extirpasset, VV. LL.

Ῥιζολόγος, ὁ, ἡ, Radicum collector.

[Ῥιζοπαγής, ὁ, ἡ, Radicibus firmatus. Nonn. Dion. 2, 247.]

[Ῥιζοπώλης, ὁ, Radicum venditor, Pollux 7, 196.]

[Ῥιζορυκτής, ὁ, Radicum fossor. Phile De eleph. 86.]

[Ῥιζορυχέω. V. Ῥιζωρυχέω.]

[Ῥιζοσύνετος, ὁ, ἡ, Sapienter radicatus. Anon. In ador. crucis p. 143, B Gretser. Hase.]

[Ῥιζοτηξικάρδιος, ὁ, ἡ, Radicitus tabefaciens cor. Ὀργὴ ῥ. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 498. Seager.]

Ῥιζοτομέω, Radices excindo, seco, Ablaqueo. Ῥιζοτομεῖν τὰς βοτάνας, in VV. LL. ex Hippocr., Legere herbas ad medicamenta. Bud. exp. etiam Ad medicinam condere. Addens, Et Ablaqueare, i. e. γυμνοῦν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας. Pro illa autem altera signif. affert ex ipso Hippocr. Ep. ad Cratevam [p. 1278 med.] : Σὺ δ' ἡμῖν τοιγαροῦν, ὦ Κρατεύα, μάλιστα τὰς ὀρεινὰς ῥιζοτόμει βοτάνας. Et pass. Ῥιζοτομοῦμαι, unde partic. ῥιζοτομούμενα, ut ῥιζοτομούμενα ὑλήματα ap. Theophr. [H. Pl. 4, 5, 1], de herbis quarum radices expetuntur, Bud. ex Gaza. [Schol. Eur. Andr. 120. Boiss.] Apud eund. Theophr. C. Pl. 3, p. 164 [c. 8, 1] : Ῥιζοτομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν, vertit Ablaqueatur. [Metrodori ἐπιτομὴ τῶν ῥιζοτομουμένων ap. Plin. H. N. 20, 81. ‖ Metaph. Exstirpo. Diodor. Exc. p. 590 : Τοὺς κατὰ τὴν Μακεδονίαν ῥιζοτομήσας οἷα τὸν Περσέα. Philostr. V. Ap. 6, 26 : Ῥιζοτομοῦσης τὸ φάρμακον τῆς σοφίας.]

[Ῥιζοτόμησις, ἡ, i. q. seq. German. CPol. In exalt. crucis p. 122, A Grets. Hase.]

Ῥιζοτομία, ἡ, Radicum sectio, s. excisio, ad verbum Radicidium Gazæ. Sed a Bud. redditur etiam Herbarum lectio, ut dixi : quam (scribit) tractat Theophr. H. Pl. 9, [8, 2]. Intellige autem Herbarum lectionem ad medicamenta. Ab Eod. redditur etiam Ablaqueatio. VV. LL. Herbaria, ex Plin. [Theophr. H. Pl. 6, 3, 2; Rufus p. 23 ed. Matth.; Etym. M. p. 810, 34.]

Ῥιζοτομικός, ή, όν, Pertinens ad radicum excisionem, herbarum lectionem, ablaqueationem. Et liber Ῥιζοτομικὸς Dioclis, necnon Cratevæ, ap. schol. Nicandri [Th. 520]. Quinetiam Διονύσιος ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς, et Μίκτων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῶν. Quinetiam ῥιζοτομική, sub. τέχνη : ut Ἀνακρέων [nomen corruptum ab aliis aliter correctum] ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς, ap. Eund. [596. Τὸ ῥ. Ameriæ Macedonis ap. Athen. 15, p. 681, F. = Ῥ. τέχνη Basil. t. 1, p. 116, C. = Hase.]

Ῥιζοτόμος, ὁ, ἡ, Radicum excisor, s. sector : de eo qui radices colligit, earum peritiam habens. [Epiphan. t. 1, p. 3, C : Κρατεύας ὁ ῥ. Hase.] Bud. certe ῥιζοτομία exp. etiam Herbarum lectio, ut modo docui. [Lucian. D. deor. 13, 1. Ῥιζοτόμοι inscripta fuit Sophoclis fabula, in qua Medea descripta erat maleficas herbas secans, ut prodidit Macrob. Saturn. 5, 19.] In VV. LL. ῥιζοτόμος, Herbarius, Medicamentarius. [Phot. : Ῥιζοτόμοι, φαρμακεῖς, βοτανικοί.] Nicander dixit etiam [Th. 494] ῥιζοτόμον ὥρην, Tempus secandarum radicum. ‖ Alterum iridis genus subrufum, Gorr.

[Ῥιζοτροφέω, Radices nutrio. Pollux 1, 235.]

[Ῥιζοῦς, οῦντος, ὁ, Rhizus, urbs Thessaliæ. Strabo 9, p. 436, 443. Adj. gentile Ῥιζούντιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz.]

[Ῥιζουχία, ἡ, Stirps, Gens, Familia. Tzetz. Hist. 1, 185 : Τινὲς δὲ γένος λέγουσι ταύτης τῆς ῥ. ἄχρι Θυμοίτου· 3, 103 : Ὁ Κάτων ... ἕλκων τὴν ῥ. 4, 330 : Ὅστις δ' ὁ Πίνδος μάνθανε καὶ τίνος ῥ. Elberling.]

[Ῥιζουχίζω, Viviradicem planto. Nicet. Annal. 5, 7.]

[Ῥιζοῦχος, ὁ, ἡ, Radicem s. fundamenta continens. Epitheton Neptuni (ut γαιήοχος) ap. Callim. fr. 285. Idem ab Oppiano Hal. 5, 680, dicitur γαίης ἀστυφέλικτα ῥιζοῦχα θέμεθλα (Radicata fundamenta) νέρθε φυλάσσων. ‖ Per σπερμογόνος exp. Hesych.]

[Ῥιζοφαγέω, Radicibus vescor. Strabo 3, p. 144; 11, p. 513.]

Ῥιζοφάγος, ὁ, ἡ, Radices esitans, Radicibus vescens. [Aristot. H. A. 6, 8, De partt. an. 3, 1.] Certa natio Æthiopum, ita dicta, Diod. S. p. 111 [3, 22].

Ῥιζόφλοιος, ὁ, ἡ, Cui cortex radicis speciem gerit, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 8 : Ἀπογηράσκοντα δὲ, παχυφλοιότερα· ἔνια δὲ καὶ ῥιζόφλοια [recte nunc ῥηξίφλοια] καθάπερ ἄμπελος. Ita enim Gaza : Cortice, quum senescunt, crassiore scabrioreque. Nonnullis, Cortex radicis speciem gerit, ceu viti. Sed pro παχυφλοιότερα hic reponitur τραχυφλοιότερα, et ἰνόφλοια pro ῥιζόφλοια, i. e., Corticis nervosi, s. fibrati et membranacei : ut Plin. 16, 31, corticem vitis membranaceum esse dixit, quique sponte rumpitur; robori vero scabrum, omnibusque in senecta rugosiorem. Quinetiam Idem libri ejusd. cap. 4 : Ὁ δὲ τῆς ἀμπέλου φλοιὸς ἐξ ὑγροῦ καὶ ἰνός. Item, Ἰνώδης φλοιὸς καὶ ἄσαρκος ἀμπέλου.

[Ῥιζοφοίτητος, ὁ, ἡ, E radice proveniens. Ῥ. φλέβες φοίνικος, Chæremon ap. Theophr. H. Pl. 5, 9, 5.]

[Ῥιζοφόρος, ὁ, ἡ, Radices ferens. Etym. M. p. 515, 10.]

Ῥιζοφυέω, Radicem emitto s. Radices, Radices ago. Quidam interpr. Radicesco, ex Seneca. Theophr. C. Pl. 1, [2, 1] : Ἐὰν δὲ ἔνικμος ἡ γῆ τυγχάνῃ, πανταχόθεν ῥιζοφυεῖ.

Ῥιζοφυής, ὁ, ἡ, Qui radicem emisit s. radices, Qui radices egit : a quo ῥιζοφυεῖ, Bud. ex eod. Theophr. In VV. LL. ῥιζοφυής, Radice proveniens. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 1, C. Pl. 1, 8, 1.]

[Ῥιζοφυΐα, ἡ, Radicum germinatio. Schol. Hesiodi Theog. 304 : Ἀρχαιοθείσης τῆς ῥ. τῶν δένδρων. Boiss.]

Ῥιζόφυλλος, ὁ, ἡ, A radice foliatus. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 9.]

Ῥιζόφυτον, τὸ, Stirps, Bud. ex Gaza. In VV. LL. est et Ῥιζόφυτος adjective, Radice natus. [Ocellus p. 513 Gal.]

Ῥιζόω, Radico, (a cujus passivo Radicor est partic. Radicatus,) Radicibus firmo s. fulcio, Radices figo, Fixis radicibus stabilio, Tanquam fixis radicibus stabilio, et facio ut firmum et immobile maneat. Hom. Od. N, [163] de navi : Τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, ubi auctor brevium scholl. exp. ἀκίνητον ἐποίησεν, Immobilem reddidit. Philo De mundo [vol. 2, p. 603, 8] : Γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζου, Terram et aquam in medio fibris suis constabilivit, Bud. [Steph. Byz. s. v. Βεσβικός : Τὰς πέτρας ἐῤῥίζωσε καὶ νῆσον ἐποίησε.] Alicubi reddi potest et simpliciter, Stabilio, Confirmo, Corroboro : ut ap. [Herodot. 1, 64 : Ἐῤῥίζωσε τὴν τυραννίδα ἐπικούροισι] Plut. [Mor. p. 6, E] : Ἀλλ' ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. Idem Bud. ῥιζόω vertit etiam Innasci facio, sed exemplum non afferens. Passivi Ῥιζόομαι, præteritum ἐῤῥίζωμαι in frequenti est usu, et quidem in metaphorica præsertim signif. Sed de propria dicam

prius : in qua Theophrasto Bud. tradit esse idem ἐῤῥιζωμένος cum ὑπόῤῥιζος. [Theophr. H. Pl. 8, 5, 4 : Βλαστάνει καὶ ῥιζοῦται.] Idem ἐῤῥιζωμένος vertit Penitus infixis radicibus nixus, ex Fabio. Sic ἐῤῥικνωμένος a ῥικνοῦσθαι. In VV. LL. ἐῤῥιζῶσθαι, Radices egisse. Ibid. ῥιζωθῆναι, Fibris subnixum esse, et Radices capere. Et ῥιζωθείς, Radices capessens, Radicitus adhærens, Terræ inhærescens. [Aristot. H. A. 5, 15 : Τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους (ὀστρέων) αἱ πίνναι ἐῤῥίζωνται, οἱ δὲ σωλῆνες ... ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν. ‖ Fundo, Firmo. Soph. Œd. C. 1591 : Ὀδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον.] Ibid. metaphorice ἐῤῥίζωται, Radices egerunt, ex Plat. Epist. 7, [p. 336, B] : Ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται καὶ βλαστάνει, καὶ εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασι πικρότατον. [Sext. Emp. p. 274 : Τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τῆς παρὰ τοῖς ποιηταῖς γνωμολογίας ἐῤῥιζῶσθαι. Herodot. 1, 60 : Τὴν τυραννίδα οὐ κω κάρτα ἐῤῥιζωμένην ἔχων. Dionys. A. R. 11, 1 : Ἐῤῥιζωμένην ἤδη τὴν δυναστείαν ἐξέλαβε.] Apud Oppian. ἐῤῥίζωται metaphorice itidem pro Fixum et firmum est, tanquam actis radicibus : Cyn. 3, [381] : Σῆμα δ' ἐρημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐῤῥίζωται· q. d. Radicatum est. [Ep. ad Ephes. 3, 18 : Ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι.] ‖ Ῥιζόω, neutraliter etiam pro ῥιζοφυέω, Radices ago. Theophr. C. Pl. 1, [2, 1] : Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα τόποις ἐὰν ἀποκόψῃς τις τὰ νῦν φυτεύσῃ, ῥιζοῦσιν· alibi autem ῥιζοῦσθαι dicit fere ubique. Bud. [Forma med. Theophr. H. Pl. 2, 5, 6 : Ἄριστον ῥιζώσασθαι ἡ συκῆ.]

[Ῥίζω. Hesych. : Ῥίζειν, τρώγειν, χαίειν, μυστιλᾶσθαι, θηλάζειν. Quæ explicationes partim conveniunt verbo Βρίζω, quod v. ‖ Idem : Ῥίζον, νάζων· Ἐρετριεῖς. Quod, nisi additum esset Ἐρετριεῖς, ex κουρίζων truncatum haberi posset, ut monet Ruhnk.]

Ῥιζώδης, ὁ, ἡ, Radicis speciem præ se ferens, Radici similis. [Plut. Mor. p. 923, C : Τὸ ῥ. τῆς περιαγωγῆς.]

Ῥίζωμα, τὸ, q. d. Radicamentum, (ut ῥίζωσις, Radicatio,) Quod radices egit, stabilitum est velut fixis radicibus. In VV. LL. ῥίζωμα traditur Gaza vertisse Radicatum, ap. Theophr. C. Pl. 3, 4 [3, 4] : Πλείονος δὲ ὄντος καὶ ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἡ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων. Ibid. ῥίζωμα exp. etiam Radix. Affertur etiam pro Genere s. Progenie, ex Æsch. [Sept. 419.] Item pro Ortu s. Principio, ex his versibus Pythagoræ, s. Pythagoreorum [47] : Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. [Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 878, A, et Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 286, Clem. Al. p. 746, 23. Scott. Sext. Emp. p. 332, 6; 389, 20; 685, 18 et 27. Galen. vol. 6, p. 576, 18 : Ῥ. τῶν ῥαγῶν. Hase.]

[Ῥίζων, ωνος, ὁ, Rhizon, Cadmi filius. Chœrob. In Theodos. p. 76, 24; Theognost. Can. p. 33, 11. ‖ Urbs Illyriæ cum fluvio cognomine ap. Polyb. 2, 11, 16. Adject. gentile Ῥιζωνίτης ap. Steph. Byz. Ῥιζονικὸς κόλπος ap. Strab. 7, p. 314, 316, Ptolem. 2, 17, apud quem vulgatum Ῥιζωνικὸς nunc ex codd. mutatum. Et sic ap. Polyb. quoque libri meliores τὸν Ῥίζονα, τῷ Ῥίζονι per ο, non per ω, quod in nomine virili diserte agnoscunt Chœrob., Theognost. et Stephano Byz. s. v. Βουθόη ex cod. Vratisl. restituendum est Ῥίζωνα πόλιν pro vulgato Ῥίζονα. Ῥιζαίων κόλπος καὶ Ῥιζαίων πόλις ap. Strab. p. 316, ubi Ῥιζωναίων κόλπος Coraes, Ῥίζων πόλις restituit Casaub., recte haud dubie posterius : sed prius Ῥιζονικὸς κόλπος potius scribendum, quod paullo post in Ῥιζικὸς κ. corruptum in libris recte correxit Casaub.]

[Ῥιζωνυχία, ἡ.] Ῥιζῶνυξ, Radix unguis. Et plur. ῥιζώνυχες, Unguium radices. Pollux 2, [145] : Τὰ δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζώνυχες· ἐξ αὐτῶν γὰρ αἱ τῶν ὀνύχων ἀρχαί· ubi scribitur Ῥιζόνυχες per ο. Dicuntur autem ῥιζώνυχες ad differentiam τῶν ἀκρωνυχιῶν : potius hæc duo opposita sibi sunt. [Polluci ῥιζωνυχίαι restitutum ex libris, ut paullo post ταῖς ῥιζωνυχίαις legitur.] ‖ Appellantur et Ῥιζωνύχια a Rufo Eph. [p. 30, 32 Cl.] sicut ἀκρωνύχια a Polluce [2, 145] nominantur, quæ his opposita sunt : Αἱ δὲ τῶν ὀνύχων ἀρχαὶ, ῥιζωνύχια. [Male per ο Ῥιζονυχία, Paul. Ægin. 6, 85. HSt. alibi :] Ῥιζόνυχες, vel Ῥιζώνυχες, Radices unguium in digitis : ῥιζώνυχες, Polluci sunt Illi quasi margines unguium, unde hi procedunt. Cam.

Ῥιζωρυχέω, Radicem effodio, quod ap. Plut. [Mor. p. 473, A] legitur : Ὡς γὰρ τῶν θηρίων ἑτέροις ἀφ' ἑτέρων παρεσκεύασε τὴν τροφὴν εἶναι, καὶ οὐ πάντα σαρκοφαγεῖν ἢ σπερμολογεῖν ἢ ῥιζωρυχεῖν ἐποίησεν. [Per ο scriptum ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 535, C : Τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ῥιζορυχοῦντα τρέφεται. Hase.]

Ῥιζώρυχος, ὁ, ἡ, Radicem effodiens, q. d. Radicis effossor. Epigr. [Anth. Pal. 11, 322] : Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα μούσης Ἀλλοτρίης, Natio curiosa Grammaticorum, radicem alienæ musæ effodiens.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, q. d. Radicatio. Theophr. C. Pl. 2, [12, 5] : Προλαμβανόντων τοὺς χειμῶνας εἰς ῥίζωσιν. [Philolaus in Theol. arithm. p. 21, 2. Galen. vol. 4, p. 543, 17; 544, 8; 659, 9. Id. ib. p. 232, 2, de folliculo muliebri : Ὀνομάζεται δὲ χορίον ἡ ῥ. αὐτῆ. Hase. Plut. Mor. p. 47, F : Ἡ τῶν γινομένων ῥ. ἰσχυρὰν ... ἀρχὴν λαβοῦσα. Id. V. Lyc. 14 : Ῥ. τῶν γινομένων. Geopon. 2, 14, 6; 4, 3, 5, al.]

[Ῥιζωτής, ὁ, Qui radicibus firmat s. stabilit. Synes. Hymn. 5, 18.]

[Ῥιθυμνία, ἡ, Rhithymnia, urbs Cretæ. Adj. gentilia Ῥιθυμνιάτης et Ῥιθύμνιος ap. Steph. Byz. Prius est ap. Lycophr. 76, idque per diphthongum scriptum Ῥειθυμνιάτης κέπφος, pauci libri ῥιθυμνιάτης. Nomen urbis ap. Ptolem. 3, 17, est Ῥίθυμνα, in scholiis ad Lycophronem et Ῥείθυμνα et Ῥειθυμνία. *Rhythymna* ap. Plin. H. N. 4, 12.]

[Ῥικνήεις, εσσα, εν, i. q. ῥικνός. Nicand. Th. 137 : Ῥικνῆεν φολίδων γῆρας. Christod. Ecphr. 340.]

Ῥικνοεργής, ὁ, ἡ, epith. calceorum muliebrium ap. Polluc. [7, 93], si lectio sana. [V. Ῥηνοεργής.]

[Ῥικνός, ή, όν, Horribilis, i. q. ῥιγεδανός. Hesych. : Ῥιγνόν (sic), ῥιγεδανόν, φρικῶδες. Ῥικνὴν ὄψιν, φρικτήν. Sed ap. Sophocl. ῥικνός, ὁ πυῤῥακής secundum Phot. p. 488, 22. ‖ Curvus. Phot. p. 488, 21 : Ῥικνόν, καμπύλον. Hippocr. Progn. : Ἢν δὲ καμπύλον ἢ ῥικνὸν γένηται, codd. ῥιγνόν, secundum Galen. i. q. καμπύλος, ῥυσός. Ῥικνοὺς πόδας Hom. H. in Apoll. 317. Ῥ. πούς Apoll. Rh. 1, 669, Anth. Plan. 306. Oppian. Cyn. 2, 346 : Πόδας βαρύν, ἄψεα ῥικνόν· ubi ed. vet. ῥιγνόν. ‖ Corrugatus, Rugosus, Macilentus. Galen. Lex. p. 554 : Ῥ., ῥυσόν. Hesych. : Ῥικνοί, ἰκανοί (corr. ἰσχνοὶ cum Alberto) σαρξὶν ἐπεσπασμένοι, σκαμβοί, σκολιοί. Ῥικνοτέρους, ἀσθενεστέρους. Phot. : Ῥικνά, ἐρρυτιδωμένα· ἀσθενῆ. Hippocr. p. 37, 19 : Βλέφαρον ῥ. Xenarch. ap. Athen. 13, p. 569, B : Λεπτῇ, παχείᾳ, στρογγύλῃ, μακρᾷ, ῥικνῇ. Callim. fr. 49 : Ναὶ μὰ τὸ ῥ. σῦφαρ ἐμόν. Oppian. Hal. 5, 406 : Ῥικνὰ ποδῶν σείουσα καὶ ἀγκύλα γούνατα. Iambl. V. Pyth. p. 402 : Ποτὲ μὲν ῥ., ποτὲ δὲ πολύσαρκα. Ῥ. τὸ σῶμα Lucian. Bis acc. c. 16. Ῥ. καὶ κατεσκληκότες id. Anach. c. 25. Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥ. Philo vol. 2, p. 432. Alciphro 1, 26. G. D. Iuncus ap. Stob. Floril. 116, 49 : Ῥ. καὶ ἄμορφος. Greg. Naz. Carm. 1, 307 : Πολιόν τε κάρη καὶ ἄψεα ῥικνά. Galen. vol. 4, p. 191, 9 : Ἄτροφα, ῥ. καὶ ξηρά. Hase.]

[Ῥικνότης, ητος, ἡ, Curvitas. Hesych. s. v. Διεῤῥικνοῦντο. Wakef. Greg. Nyss. t. 2, p. 933, A : Τῆς ῥ. τῶν μελῶν. Hase.]

[Ῥικνοφυής, ὁ, ἡ, Qui natura distortus s. curvus est. Hesych. : Ῥικνοφυεῖς, τὰς στρεβλάς, καὶ πεπιεσμένας.]

[Ῥικνόω, Distorqueo. Hesych. : Ῥικνοῦσθαι, διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος. Pollux 4, 99 : Ῥικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Phot. p. 489, 1 et Suid. : Ῥικνοῦσθαι· τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι (ῥιγνοῦσθαι Phot.) τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφὺν Σοφοκλῆς Ἰχνευταῖς. Lucian. Lexiph. c. 8 : Ἄλλος ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφῦν. Aristot. H. A. 5, 20 : Φθείρονται δ' ἐῤῥικνωμένων τῶν μορίων, Strictis contortisque membris, Gaza. ‖ Corrugo, Macilentum facio. Hesych. : Ῥικνοῦται, λεπτύνεται· ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων. Ῥικνώσεται, ῥυσωθήσῃ. Ἐρικνωμένον, ῥυτίδας ἔχον· et minus accurate Ἐῤῥικνωμένον, ἐσπιλωμένον. Oppian. Hal. 5, 593 : Ἔθνεα ὀστρακόρινα ... ἀφαυροτέροις μελέεσσι ῥικνοῦσθαι. G. D. Marc. Eugen. Ecphr. p. 144, 13 Kays. : Πρεσβύται καὶ ἐῤῥι-

κνωμένοι τοῖς μέλεσι. De vestibus non attritis Epiphan. t. 2, p. 65, C: Τὰ ἱμάτια οὐκ ἐρρικνώθη. Hase.]

[Ῥικνώδης, ὁ, ἡ, Membra distorquens. Epitheton Bacchi Anth. Pal. 5, 273, a saltatione et motibus vehementioribus ductum, quibus Bacchici utuntur, ut exp. Jacobs., qui usum verbi ῥικνοῦσθαι comparat, quod Pollux 4, 99, exp. τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. ‖ « Rugosus, Cui corpus corrugatur quum horret. Hippocr. Epidem. 6, 3, 19. » Foes.]

[Ῥίκνωσις, εως, ἡ, Rugositas, Corrugatio. Hippocr. p. 1176 init.]

[Ῥίμβαι, ῥοαὶ μεγάλαι· ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ξίμβαι, Hesych.]

[Ῥίμβησις· ἀγκάλη τοῦ ὤμου· οἱ δὲ τὸν βραχίονα τοῦ ἱερείου, Hesych. Gl. suspecta.]

[Ῥίμμα, τὸ, Jactus. Arion ap. Ælian. N. A. 12, 45: Ποσσὶν ῥίμμασι. Herodian. Epim. p. 118. Boiss.]

[Ῥιμμός, ὁ, i. q. ῥῖψις. Nicet. Annal. 9, 4. Schneid.]

[Ῥίμφα, Leviter, Statim, Celeriter. Hesych.: Ῥ., ῥᾳδίως, εὐχερῶς, συνεχῶς ἢ ταχέως. Hom. Il. Z, 511: Ῥ. ἑ γοῦνα φέρει· Θ, 54, K, 54. Pind. Isthm. 2, 5: Ῥ. τοξεύειν. Æsch. Ag. 407: Ῥ. βαίνειν. Apoll. Rh. 1, 387, 1194; 2, 1234.]

[Ῥιμφαλέος, α, ον, Celer, Velox. Suid., Etym. M. p. 133, 24; 262, 7.]

[Ῥιμφάρματος, ὁ, ἡ, Celeres currus habens. Pind. Ol. 3, 67: Διφρηλασίας ῥιμφαρμάτου. Soph. Œd. C. 1062: Ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις.]

Ῥὶν, ινὸς, ἡ, et Ῥὶς [ι longo: v. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 19, 2. Ῥεὶς, ab ῥεῖν derivandum, scriptum ab Aristarcho: v. Etym. Gud. p. 30, 48. V. Lobeck. Paral. p. 85], ινὸς, Nasus. Hom. Il. E, [291]: Βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν· Od. Δ, [445]: Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, Ἡδὺ μάλα πνείουσαν, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν. Utitur et alibi: sicut et plurali ῥῖνες, ut docebo paulo post. Extat autem in soluta oratione ille uterque nominativus. Theophyl. Ep. 15: Ἡ δὲ ῥὶν λίαν σιμῶς ἀπετέρνετο, καὶ πολλὴν τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἀνεπιστήμην ἀπήλεγχε. [Lucian. Asin. c. 12: Ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο. Hippocr. p. 346 extr.; Aretæus Cur. Acut. 1, 2; Iambl. Protr. 27, p. 364. Sermoni vulgari hanc formam assignat Thom. M. p. 784. Conf. Lobeck. Paral. p. 196.] Alterum nominativum ῥὶς ap. Xen. invenio et Aristot., necnon Philostr. Xen. Symp. p. 520 meæ ed. [c. 5, 6]: Ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς, ὥσπερ ἐπιφράζουσα, διατετείχικε τὰ ὄμματα. Aristot. Polit. 5, [9]: Ἀγνοοῦντες ὅτι καθάπερ ῥίς ἐστι παρεκβεβηκυῖα μὲν τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν, ἢ τὸ σιμὸν κτλ. Philostr. Her.: Ἡ δὲ ῥὶς ὀρθή τε ἦν καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνετο. Quinetiam ap. Theocr. Cyclope legitur ῥὶς [11, 33]: Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ὕπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει. Qui certe loci, sicut et alii, in quibus nominativum hunc me observare memini, faciunt ut magis receptum ap. veteres script. fuisse existimem ῥὶς quam ῥίν. Eust. tamen, ubi vocis hujus etymum affert a ῥέω, hujus tantum, non item illius nominativi meminit. Itidemque Etym. ῥὶν habet, non ῥίς: addens, debuisse per ει scribi, sequendo illam a ῥέω derivationem: cujus rationem reddens dicit, Ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. Quinetiam Hesych., quum scribit, Ῥὶς, ῥὶν, ῥώθων, ostendit se illud ῥὶς pro antiquiore habere; quippe quod exponat per ῥὶν, tanquam recentioribus magis usitatum. Quod velle Hesych. non considerarunt, qui scripturam illius loci immutantes, reposuerunt, ῥὶς καὶ ῥὶν. Quod autem ad genus attinet, ubique feminini esse, nisi mendosus sit locus, arbitror. Aristoph. Pl. [703]: Ἀποστρέψη Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα· Pac. [21]: Πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην; Dem. C. Aristog., ἀπορραγεὶν τὴν ῥῖνα et ἀποτρώγειν [ἀποσθίειν p. 788, 24. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν vel ἕλκεσθαι Lucian. Hermot. c. 68, 73, ut ἀπὸ ῥινὸς ἕλκειν ap. Julian., de quo v. s. Ῥινάω]. Invenitur porro ῥῖνες sæpe quidem pro Naribus, ut mox ostendam, sed interdum et pro Nasis. Xen. Symp., paulo ante locum illum quem modo protuli: Τῶν δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; quibus subjungitur, Ἐγὼ μὲν, ἔφη, οἶμαι τὴν ἐμὴν, εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Sic ap. Aristoph. Nub. [344]: Αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

‖ Ῥῖνες, Nares. Hesiod. Sc. [267]: Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, Ex cujus naribus fluebat mucus, mucor; ad verbum, Fluebant mucores. Observandum est autem hoc in loco ῥέον ἐκ ῥινῶν: hoc enim velut comprobat superius illud nominis ῥὶς s. ῥὶν etymum a ῥέω: atque adeo allusisse hic ad ipsum videri queat poeta. Frequens est autem et Homero usus hujus pluralis, pro Naribus. Od. X, [18]: Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο· Il. T, [39]: Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. [Soph. Aj. 918: Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας … μελανθὲν αἷμα.] Aliquoties vero copulantur στόμα et ῥῖνες. [Sic Plato Tim. p. 79, E.] Nasi autem partes hæ sunt, Ῥῖνες, quæ etiam μυκτῆρες appellantur, et ῥινία, et ῥώθωνες, et μύξαι: μυξωτῆρες, quasi Emunctrices cartilagines dicuntur pluribus spiraculis perviæ: ῥάχις ῥινός, Nasi scapula aut spina, vocantur Osseæ utrimque partes genis proximæ: ἀκρορίνιον, Tota nasi summitas, quam poetæ a rotunditate σφαιρίον vocant: cujus Exteriores utrimque partes, πτερύγια et ὑπῆναι vocantur: στυλὶς, κίων, διάφραγμα, Interstitium illud cartilagineum narem dividens: ἠθμὸς, Nasi pars sub superciliis latens, unde ἠθμοειδῆ ossa, quæ aliqui σπογγοειδῆ etiam nuncupant. Sunt autem qui distinguant, appellantes σπογγοειδῆ Ossa illa tenera atque tenuia, quæ inter palatum et cerebri basin usque ad nares utrimque diversa posita sunt: ἠθμοειδῆ vero, Quæ ad summam nasi radicem intus fixa hærent tenuia et lata: et magno, quod ex cerebro in nares fertur, foramini obtruduntur. Gorr. [‖ Canalis. Inscr. Sicula Gruteri p. 212, 213: Ὑπὸ τὴν ῥῖνα τὴν ἐν τῷ πύργῳ… τὴν ῥῖνα τὴν ἐχομένην τοῦ πυργιδίου … τὸν ῥόλοκον τὸν ῥέοντα ἐκ τῆς ῥινὸς τῆς κατὰ τὸ ἱερόν. Schneid.]

« [Ῥῖνα. V. Ῥίνη.]

[Ῥινάριον, τὸ, Limulula. V. Ῥινίον. ‖ Dimin. a ῥὶν ponit Schneid., errore, ut videtur.]

[Ῥιναυλέω, Naso ut tibia cano s. Per nares spiritum mitto cum strepitu. Lucian. Lexiph. 19, ubi vulgatum ῥιναυστήσειν ex schol. correctum. Tatian. p. 263, D: Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρά· ubi schol.: Ῥινοκτυποῦσιν, οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν.]

Ῥινάω, Decipio, metaphora ducta a canibus, quos suus olfactus decipit. Vide Eust. ex Pausania, et Ælio Dionysio p. 998, 1822. [Eustathius ab ῥὶν derivat affertque Menandri verba ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Ad eundem Menandri locum respiciunt Ælian. N. A. 9, 7, et qui per ἐξαπατᾶν exp. Photius et Hesych. « Usus est eodem verbo Pherecrates ap. Clem. Alex. Strom. 6, p. 305: Λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν ὥσπερ ῥινήσαντες νωμᾶθ' ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἡμῖν. Cognatum dicendi genus est ἀπὸ ῥινὸς ἕλκειν, quo usus est Julian. fragm. p. 294, B, quanquam in eam potius partem inclino ut ῥινᾶν non ἀπὸ τῆς ῥινὸς, sed ἀπὸ τῆς ῥίνης deducendum arbitrer, ut Latini *runcinare* dicunt a runcina, quod est serræ genus. » Meinek. ad Menandr. p. 279. Alciphro Epist. inedita: Ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων ἐρινώμεθα. ‖ Ῥινάω, Limo. (Ῥινᾷ, Limat, Gl.) Antiphil. Anth. Pal. 9, 310: Ψῆγμ' ἄπυρον χρυσοῖο σιδηρείων ἀπ' ὀδόντων ῥινηθέν. Dio Chr. vol. 1, p. 555: Ῥινᾶν τὰ δέρματα. « Clem. Alex. p. 34. » Wakef. Galen. Aetii in *Notices et Extraits* vol. 11, part. 2, p. 242. Boiss. Improprie Ælian. N. A. 6, 3: Ἡ ἄρκτος ἡσυχάζει καὶ τρόπον τινὰ τὴν ἕξιν ῥινᾷ, i. e. Saginam limat quodammodo et deterit. Ubi Jacobs. comparat Æliani fragm. ap. Suid. s. v. Φθόη: Φθόῃ ῥινώμενον καὶ λειβόμενον, pro quo ῥινούμενον scriptum s. v. Θεόπομπος, ubi ῥικνούμενον conjecerat Meinek. Quæst. scen. 2, p. 69, ἰνούμενον vel ἐξινούμενον vel ὑπερινούμενον Lobeck. Aglaoph. p. 1305. De oratione limanda Dionys. De Thucyd. jud. c. 24: Καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορεύων.]

[Ῥινέαι (?), αἱ μέλαιναι ἰσχάδες, Hesych.]

[Ῥινεγκαταπηξιγένειος, ὁ, ἡ, Cujus nasus mentum attingit. Anth. Pal. Append. 288.]

Ῥινεγχυσία, ἡ, Infusio, Instillatio in nares.

Ῥινεγχυτέομαι, Naribus infundor. Partic. ῥινεγχυτούμενος ex Diosc. [2, 210], Naribus instillatus, infusus. Ex Eod., Ῥινεγχυτεῖται ὁ χυλὸς, Naribus infunditur succus.

Ῥινεγχύτης, ὁ, Instrumentum, (quidam Specillum,) per quod in nares infunditur aliquid. Apud Cæl. Aurel. Chron. 2, 4: Nari hederæ succum infundentes ex ferramento, quod Ῥινέγχυτον Græci vocant. Marc. Empir.: Purgatur caput cornu, quod Græce ῥινεγχύτης vocatur. [Περὶ ῥινεγχύτων lemma capitis ap. Galen. De comp. med. sec. loc. 2, p. 106, quod est ab nomin. ῥινέγχυτα, τά. Struv.]

[Ῥινεγχυτέω. V. Ῥινεγχυτέω.]

Ῥινέω, Limo [Gl.]. A quo est ῥινοῦσι in l. schol. Aristoph., quem in Ῥίνη proferam. Et pass. partic. ῥινούμενος, ut ῥινούμενος σίδηρος, Ferrum quod limatur. [Conf. Ῥινάω.]

Ῥίνη [Ῥίνη apud Atticos, ῥῖνα (scr. Ῥῖνα) in dialecto vulgari secundum Mœr. p. 338. De accentu Arcad. p. 111, 24: Ῥίνη ὁ ἰχθύς· τὸ δὲ ὄργανον ὀξύνεται. Conf. Lobeck. Pathol. p. 66], ἡ, Lima. Xen. Cyrop. 6, p. 96 meæ ed. [c. 2, 33]: Ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρεσθαι· ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. [Lucian. Tox. c. 33: Ῥίνη ἀποπρίει τὴν ἅλυσιν.] Schol. Aristoph. [Ran. 931] ait esse ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσι. [Sic Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 205, ubi χαρακταὶ ῥῖναι.] In Epigr. esse putatur et ὄργανον χρυσοχοϊκόν. [Ῥ. μαγχειροειδὴς, Heliod. Chirurg. p. 160. « Ῥίνος, Lima, Syntipas Fab. 5. » Boiss.] ‖ Ῥίνη, Piscis quidam, dictus Squatina a Gaza ap. Aristot. [H. A. 2, 16; 5, 5; 5, 10, al. Pausan. 9, 21, 1.] Meminerunt ejus Ælianus quoque [et Artemid. Oniroer. t. 1, p. 167, 20 Reiff. Hase.] et Athen. [4, p. 135, F; 7, p. 286, C; 319, D. Oribas. p. 352 ed. Matth. Theognost. Can. p. 113, 27. Hesych.: Ῥίνη, ἰχθύος δορά (qua ligna et ebora poliebantur: v. Plin. H. N. 9, 12, 14). Ῥῖνα, εἶδος ἰχθύος, Squatus, Celtis, Gl.]

[Ῥινηλασία, ἡ, Suidæ ἡ ὄσφρησις. Longus 1, 21.]

Ῥινηλατέω, Naribus (i. e. Narium olfactu) persequor: ut canes ῥινηλατοῦντες, qui et ῥινηλάται: qui odores naribus velut attrahunt. Nam ῥινηλατεῖν Pollux [2, 74] exp. τὸ τῆς ὀσμῆς ἕλκειν: addens, Καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ τραγῳδία. [Philo vol. 2, p. 38, 36: Ῥινηλατοῦντα· vol. 1, p. 628, 7: Τὰ πτώματα ῥινηλατοῦντας ἀνευρίσκειν. Clem. Al. Protrept. 10, 92; Pædag. 2, 8, 69: Ῥ. ἐκ τῆς ὀδμῆς. Hase. Longus p. 42, 2: Τοὺς κύνας ἀφέντες ῥινηλατεῖν.] Usurpatur autem metaphorice, pro Persequor indagando sagaciter, Indago sagaciter. [Æsch. Ag. 1185: Ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ.] Synes. [p. 168, A]: Μετῆλθεν τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες. [Eustath. Opusc. p. 75, 1; 133, 40.]

Ῥινηλάτης, ὁ, q. d. Qui naribus (i. e. narium olfactu) persequitur, s. olfaciendo. Exp. alioqui ῥινηλάτης κύων a Cam. Olfactans canis, odorator. [Conf. Pollux 2, 74.] Potest certe et magis usitato nomine reddi Sagax. Sed quum interpretor, Qui naribus s. narium olfactu persequitur, signif. verbi ἐλαύνω, inclusi hoc comp., exprimere conor. [Pseudochrys. t. 10, p. 909, D, de meretrice: Τοῖς ἀρώμασιν εἰς κύνας ῥ. τοὺς ἐραστὰς μετασκευάζει. Hase. Hesych.: Ῥινηλάτην ὄνον· τὸν καθικνούμενον τῇ ὀσμῇ· ubi οἶνον conj. Is. Vossius, vinum intelligens, quod fragrantia nares feriat. Κύνα restituit Palmer. Ὁ τῶν φαύλων ῥ. Eustath. Opusc. p. 279, 10.]

Ῥινήλατος, ut ῥινήλατον ἴχνος in VV. LL. Odoratu atque olfactu deprehensum vestigium: ex Oppiano [Hal. 2, 290]: Βριθόκερως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρε, Reperit vestigium odoratu secutus. Cam.

Ῥίνημα, τὸ, Quod lima abradit, s. exterit, Quod lima est abrasum, (vulgo Limatura,) Ramentum, Scobs. [Plut. Mor. p. 46, F: Οὐ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα « πρίστοισι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν. »] Herodian. 1, [7, 9]: Ὡς τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, Sic ut eunteu quidam scobe aurea putarent conspergi, Polit. [Clem. Al. Protrept. 4, 48: Ῥ. χρυσοῦ. Reuvens. *Lettres à M. Letronne sur les pap. grecs de Leide* 3, p. 75, 1: Χρ. ῥ. Galen. vol. 14, p. 487, 14: Ἐλαφείου αἰδοίου ῥ. 240, 18: Ἐλάφου κέρατος ῥ. Hase. Sext. Emp. p. 34: Τοῦ ἀργύρου τὰ μέρη τὰ ῥ. κατ' ἰδίαν μὲν ὄντα μέλανα φαίνεται. Ῥ. χαλκοῦ Hippocr. p. 626, 41. Ῥ. σιδήρου Geop. 13, 4, 3.] Est et ῥίνημα Collyrium quoddam, de quo dicetur in Ῥινίον.

[Ῥινητὴς, ὁ, Limator, Gl.]

[Ῥίνθων, ωνος, ὁ, Rhintho, poeta Tarentinus, hilarotragœdiarum scriptor, tempore Ptolemæi Soteris. V. Suid. s. h. v. et quæ Clinton. collegit Fast. Hell. vol. 3, p. 486.]

Ῥινίζω, i. q. ῥινέω, Limo. Exp. etiam Polio. [Zachar. Papa Dialog. S. Greg. Magni 4, 16. Achmes Oniroer. p. 47, 27: Ἐξοχὴ τοῦ ὀδόντος ῥινιζομένη. Hase. Ῥινίζει, Limat, Gl.]

Ῥινίον, τὸ, dimin. Limula. [Lima, Gl. Ex Leon. Tact. 5, 4, citat Ducang. Ῥίνη τὸ ῥινίον Herodian. Epimer. p. 119.] Item Ῥινάριον, aliud dimin., q. d. Limulula. Sed ῥινίον ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπ. lib. 4, quoddam Collyrium, sic dictum quasi Limula. Habetur et aliud ejusd. nominis ap. Cels. 6, ad xerophthalmiam et oculos scabros. Ῥινάριον quoque est Collyrium σμηκτικὸν, cujus meminit Paulus 3, 22, Περὶ οὐλῶν καὶ λευκωμάτων. Compositio autem habetur ap. Eund. 7, 16. Hæc Gorr. Idem tradit ῥίνημα etiam dictum esse Collyrium quoddam, quod habetur l. 4 τῶν Κατὰ τόπους, ab exterendis callis et cicatricibus.

Ῥινίον, τὸ, Naris. Cujus plur. ῥινία pro Naribus, ex Aristot. [Physiogn. 3, 57. V. Lobeck. Phryn. p. 211.]

Ῥίνισμα, τὸ, i. q. illud ῥίνημα, ut ῥινίσματα χαλκοῦ, Scobs, Bud. ex Diosc. [Oribas. p. 311, 346 ed. Matth.; Theoph. Nonn. c. 2, 97, 112, 172, 233. Scriptt. rei Accip. p. 13; Ctes. Ind. c. 25; Erotian. in A. Wakef. Ῥήνισμα male pro ῥίνισμα ap. Alex. Trall. 1, p. 8; 2, p. 150.]

[Ῥινοβάτης, ὁ.] Ῥινοβάται, Rhinobati, Gazæ. Pisces qui nasci putantur ex squatina et raia, VV. LL. ex Aristot. De gener. anim. 2, 5. In iisdem est Ῥινόβατος, quod Gazam ap. eund. Aristot. lib. 6 ejusd. operis [H. A. 6, 11] Leviraiam exponere tradunt. [Ῥινόβατος, Hesychio ἰχθύς ποιός.]

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, Qui jacitur ex naribus. [Quo sensu scrib. est Ῥινόβολος: paroxytone autem exponendum erat Nares feriens, sc. odore; vide intt. ad Hesych.] In VV. LL. ῥινοβόλῳ πατάγῳ, ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 769], Sono naribus edito et impulso. [HSt. alibi:] Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, ut ῥινοβόλῳ πατάγῳ, Sono naribus edito et impulso, VV. LL. ex Epigr. [Hesych.: Ῥινοβόλους ἀνέμους· ἢ τὰς διὰ τῆς ἐνέδρας φύσας· ubi ἢ delet et ἕδρας corrigit Palmer. de crepitu ventris intelligens.]

Ῥινοδέψης, ὁ, Coriarius, Alutarius, βυρσοδέψης, Hesych.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, Animal quoddam, unius in nare cornu, Plin., quem vide, necnon Ælian., et Oppian. [Strab. 16, p. 774, 775; Pausan. 5, 12, 1; 9, 21, 2. Callixen. ap. Athen. 5, p. 201, C: Ῥ. Αἰθιοπικός. Dio Cass. 55, 27; 72, 10, al.] Extat et Rhinocerotis nasus, proverbialiter, ap. Martial. [1, 4.] Item nomen Avis, Hesych. [qui exp. τὸ τετράπουν θηρίον καὶ ποιὸς ὄρνις ἐν Αἰθιοπίᾳ. « Aq. Job. 39, 9. Conf. Bocharti Hieroz. part. 1, lib. 3, c. 27, p. 950. » Schleusner.]

[Ῥινοκόλουρα. V. Ῥινοκόρουρα.]

Ῥινοκολούστης, ὁ, Decurtator s. Amputator narium. In Bœotia Hercules Ῥινοκολούστης, quod ille aliquando legatis quibusdam nares amputasset. [Pausan. 9, 25, 4.] Ita Cam. Facit autem hoc comp. pro altera illa scriptura vocis præcedentis. Erit enim ῥινοκόλουρα a κολούω, sicut et ῥινοκολούστης: nisi quis ῥινοκολούστης quidem a κολούω, at ῥινοκόλουρα a κόλουρος deducere malit, quod ipsum a κολούω derivatum est. Sed Ῥινοκόρουρα unde? nullum certe aliud verbum mihi in mentem venit, ex quo deduci possit, quam κείρω: cujus derivata habent ου, ut passim videre est.

Ῥινοκοπέω, Nasum s. Nares amputo, seco, Denaso, ex Plauto. Suid.: Ῥινοκοπῶ αἰτιατικῇ. [Ῥινοκοπείσθω Basil. Imp. Prochir. p. 244, 17; 250, 14; 251, 16; 252, 2 et 6 Zachar.; Ῥινοκοπείσθωσαν ibid. p. 242, 7; 245, 11; 250, 10; 251, 5; 253, 2. V. Ῥινότμητος. Hase.]

Ῥινοκόρουρα, vel Ῥινοκόλουρα, τὰ, Ægypti urbs quædam, ita dicta quod ejus incolæ mutilatis essent naribus: ἀπὸ τῶν εἰσῳκισμένων ἐκεῖ τοπαλαιὸν ἀνθρώπων τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη, Steph. Byz. Sed ap. eum legitur Ῥινοκούρουρα, manifesto mendo, pro Ῥινοκόρουρα, ut ostendit τὸ ἐθνικὸν, quod

ibi subjungitur, Ῥινοκορουρεῖς [et Ῥινοκορουρίτης]. Diodorus itidem habet Ῥινοκόρουρα, l. 1, p. 38 meæ ed. [c. 60]: Κτίσας πόλιν τὴν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος τῶν οἰκητόρων Ῥινοκόρουραν προσαγορευθεῖσαν. [Libri meliores Ῥινοκολούραν, unde nunc Ῥινοκόλουρα restitutum, ut ap. Polyb. 5, 80, 3, Strab. 17, p. 741, 759, 781. Ῥινοκόρουρα ap. Hierocl. p. 151 (399, 12 Bekk.).] Habes et ap. Ammian. Marc. p. 1636 meæ ed. [22, 16, 3], Rhinocorura. Altera autem scriptura in VV. LL. habetur, ut ap. Plin. Rhinocolura. De utraque autem dico in comp. Ῥινοκολούστης.

[Ῥινοκτυπέω, Naribus strepo. Schol. Tatiani s. v. Ῥινηλάω citatus.]

[Ῥινοκτυπία, ἡ, Strepitus narium. Schol. Dionis Chrys. initio Tarsicæ primæ. Boiss.]

Ῥινολαβίς, ίδος, ἡ, Instrumentum quo nasus arreptus torquebatur. Fuisse autem Forcipem verisimile est: παρὰ Συνεσίῳ τιμωρία, ἢ ὄργανον, ᾧ τὴν ῥῖνα διέστρεφον, inquit Suidas. [Ubi hæc verba ab libris duobus optimis absunt.] Locus autem Synesii, quem indicare voluit Suidas, est hic, ut opinor, circa principium Epistolæ 58, quæ ad Episcopos scripta est: Ἄτοπα κολαστηρίων ὀργάνων γένη καὶ σχήματα πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκών, εἴη δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ μόνος χρησάμενος, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειροστρόφιον. Affinem igitur habere signif. mihi videtur hoc vocabulum cum Latino Postomis, de quo consule Nonium. Nemini certe dubium fore puto, quin hic locus sit is quem intellexit Suidas: quemque Cam. scribit non satis explicasse quæ fuerit ῥινολαβίς: inesse quidem verbo apprehensionis narium significationem. Hæc Cam. At ego quod ad hanc quidem significationem attinet, nihil in Suida desidero, sed ejusd. explicationes quæ hanc præcedunt, sc. ῥινηλασία, et ἡ ὄσφρησις, mihi sunt suspectæ.

[Ῥινολώβητος, ὁ, ἡ, Naso mutilatus. Const. Manass. Chron. 4069. Boiss.]

Ῥινόμακτρον, τό, (q. d. Narium abstersorium,) Linteolum; in VV. LL. Sudarium, abstergendis naribus aptum.

[Ῥινομύξα, ἡ, i. q. βλεφαρόξυστον. Trilleri Opusc. 1, p. 477.]

[Ῥινονυχοτραφέω, Nasum unguibus lacero. Ῥινονυχοτραφηθεῖσα, ῥῖνα ὑπ' ὄνυχος ξυσθεῖσα, ap. Erotian. p. 316. Lectio vitiosa loci Hippocratei p. 1190, D: Ῥὶς ὀνυχοτραφηθεῖσα οὐχ ἡμορράγησεν.]

[Ῥινόν, τό. V. Ῥινός, ὁ.]

Ῥινοπύλη, ἡ, Portula, Posticum, [μικρὰ πύλη Hesych.] VV. LL. ex Polybio [15, 31, 10]: Διά τινος ῥινοπύλης ἐξελθὼν ἔχει. Idem de Philomene [Philomeno], εὐθέως ἀνοίγεσθαι τὴν ῥινοπύλην, Livius Portulam appellat, de eodem loquens. [Vid. 8, 27, 8; 8, 31, 5 et 8; 8, 32, 6. Est portula ad majorem portam, qua noctu intromittuntur aut exeunt quibus licet, *un Guichet*. Schweigh.]

Ῥινός, ὁ, ἡ, Pellis, Cutis, Corium, [βύρσα, δέρμα, Hesych., Phot., Suid.] Hom. Od. Ξ, [134] de Ulysse: Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· E, [435]: Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν et [426]: Ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινὸς τε δρύφθη, σὺν τ' ὀστέ' ἀράχθη· Il. K, [155]: Αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. [Ubi nota Ῥινόν, τό. Soph. fr. 122: Μηκάδος ῥινὸν βοός.] Eur. [Rhes. 784] dixit etiam πωλικὴν ῥινόν, Equinam pellem, ubi observa fem. quoque genus: ut et ap. Hesiod. [Sc. 152]: Περὶ ῥινοῖο σαπείσης. Et ap. Apollon. [Rh. 2, 58]: Ἀζαλέας ῥινούς. ‖ Ῥινός, interdum Scutum, Clypeus: ponendo partem pro toto, ut scribit Eust., ut Il. Δ, [447]: Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. Fieri autem solita scuta ex pellibus bubulis, multi ostendunt loci; atque adeo additur interdum ab eod. Hom. genitivus βοὸς post ῥινός: nominatim vero Ajacis scutum appellatur σάκος ἑπταβόειον, quod perinde est ac si diceretur ἑπτάρινον. Naso certe epitheti hujus signif. pulcre expressit, ita canens, Scilicet Ajaci conjux ornata veniret, Cui clypeus septem terga fuere boum. Ceterum huic nomini locus hic assignatus est propter etymologiam cujus auctor esse traditur Orus, ῥινὸν sc. appellari,

quia ῥέουσι δι' αὐτοῦ οἱ ἱδρῶτες, Per ipsum fluunt et manant sudores.

Ῥινόσιμος, ὁ, ἡ, Qui naso est simo, ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα, Lucian. [Bacch. c. 2.]

Ῥινότμητος, ὁ, ἡ, Cui nasus est amputatus, Amputatus nasum, s. nares, poetice loquendo. Ῥινότμητος vocatus est Justinianus, cui Leontiana factione nasus fuerat desectus. Cam. [Idem vocatur ὁ ῥινοκοπημένος (sic) in Actt. SS. Aug. t. 2, p. 435, 30. Hase.]

Ῥινοτμέω, Scuta vel Nasum seco, Nares amputo: ἁπλοῦν δὲ τοῦ ῥινοτμεῖν ἐστι τὸ ῥῖνα τέμνειν, Eust. [p. 1839, 16.]

Ῥινοτόμος, ὁ, ἡ, Scuta s. Clypeos dissecans. Sic autem dici potest et Qui nasum vel nares secat. [Conf. Ῥινοτόρος.]

Ῥινοτόρος, ὁ, ἡ, Scuta s. Clypeos perforans, s. secans, Hesych. Aut generalius, Pellem dissecans sive clypeorum sive corporum. Vide [Hesych. et] Eust. [p. 1243, 8.] Martis est epith. ap. Hom. pariter et Hesiod. Legitur enim Il. Φ, [392]: Ἦρχε γὰρ Ἄρης ῥινοτόρος· et ap. Hesiod. [Th. 934]: Ἀρεϊ ῥινοτόρῳ. [Nonn. Dion. 45, 288: Βοέην αἰγλὴν δαιτρεύσατο θύρσῳ ῥινοτόρῳ· unde eidem 21, 87, restituendum ῥινοτόρῳ νάρθηκι pro vulgato ῥινοτόμῳ. G. Dind.]

[Ῥινοῦχος, ὁ, Cloaca, Gl. Strabo 14, p. 640: Τοὺς ῥ. ἐνέφραξεν. Coraius deducit a ῥινή, i. q. ῥοή, ῥύσις, et ἔχω: melius ab ipso ῥίν, Canalem significante. Angl.]

[Ῥινοφάλιος, ὁ, ἡ, Album habens nasum. Achmes Oniroer. p. 124, 34. Hase.]

[Ῥινοχόος, ὁ. HSt. s. v. Ῥινεγχυτέομαι:] Videndum est autem an huc pertineat nom. Ῥινοχόος, quod redditur Infundibulum: ab Hesych. exp. χώνη.

[Ῥινώλεθρος, ὁ, ἡ, Nasum perdens. Ῥ. ὀσμή Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 25.]

[Ῥίνων, ωνος, ὁ, Rhinon, n. pr. virile annotatum ab Phot. et Suida, est ap. Isocr. p. 372, B, et Heraclid. Polit. c. 1, p. 502. Fuit inter decem prætores post solutum quadringentorum imperium. Ejus nomine inscriptus Æschinis Socratici dialogus memoratur ab Diog. L. 2, 7, et Polluce 7, 103, et Archipp. Ῥίνων fabula, ut conjicit Meinek. Com. vol. 1, p. 209. ‖ Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 299, 37.]

[Ῥινώνη, ἡ, i. q. Ῥιώνη, quod v. Viscont. Mus. Pioel. t. 2, p. 46. Hase.]

Ῥινωτηρία, ἡ ἐμβολίς, Pollux [1, 86. Hesychio μέρος τι τῆς νεώς. Conf. Ἀκρωτήριον].

Ῥίον, τό, Montis cacumen [Hesych.: Ῥίος (corr. Ῥίον), ἄκρα, κορυφή, ὄρος χαλεπόν, κρημνός]: ut ῥίον Οὐλύμποιο, Homero, non uno in loco, ut Il. Υ, [114]: Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο· Θ, [25]: Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην. ‖ Promontorium. [Phot. et Suid.: Ῥία, ἀκρωτήρια ὄρθια, καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα· (παρὰ τὸ ῥάξειν, ὅ ἐστιν εἰς ὀξὺ λήγειν addit Suid. et Etym. Gud. p. 493, 7, ubi ῥιάζειν dubitanter corr. Hemst., ἀκρίζειν Bernhard.).] Thuc. [2, 86]: Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi [ibid.]: Οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων, ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φοβούμενοι. [‖ Ῥίος apud Hesych. vide supra.]

[Ῥίον, τό, Rhium, promontorium Achaiæ. Eur. Ion. 1592; Thucyd. 2, 86 (ubi Ῥ. Ἀχαϊκόν); Strabo 8, p. 335. ‖ Promontorium Ætoliæ priori ex adverso situm (unde Ἀντίρριον ap. Strab. p. 335, 336, al.), prope Molyeriam urbem. Thucyd. 2, 86; Strab. p. 387; Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 534, 19. ‖ Urbs Messeniæ, in sinu Thuriatico. Strabo 8, p. 360. Hesych. Byz.: Ῥίον, πόλις Μεσσήνης ἢ Ἀχαΐας· καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρία (Μολυκρικὸν cod. Vratisl.) ἐκαλεῖτο. ‖ Ῥία, τά, festi nomen, de quo Plut. Mor. p. 162, E: Τοῦ Ἡσιόδου τὸν νεκρὸν εὐθὺς ἀπὸ γῆς ὑπολαβοῦσα δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκόμιζε καὶ τὴν Μολυκρίαν. Ἐτύγχανε δὲ Λοκροῖς ἡ τῶν Ῥίων καθεστῶσα θυσία καὶ πανήγυρις, ἣν ἄγουσιν ἔτι νῦν περιφανῶς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ubi Reisk. Ῥιαίων requirebat. Ἑορτῆς Ἀριαδνείας, nomine manifeste corrupto, in eadem narratione ap. scriptorem Certam. Hom. et Hesiodi p. 323, 7 ed. Gœttl., p. 73 med. ed. Paris., quem citat Wyttenb.]

[Ῥιπαῖα ὄρη, τά, Riphæi montes fabulosi, quorum de situ dissenserunt veteres: v. Strab. 7, p. 295: Οἱ

τὰ Ῥ. ὄρη καὶ τοὺς Ὑπερβορέους μυθοποιοῦντες, et p. 299, ubi v. Almel. Apoll. Rh. 4, 287; Dionys. P. 315. Numero singulari Ῥιπαῖον ὄρος Callim. ap. schol. Apoll. Rh. 4, 284. Pravo accentu ap. Steph. Byz.: Ῥιπαία, ὄρος Ὑπερβορέων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥιπαῖος, οὐ παρώνυμον τὸ Ῥιπαϊκός. Et alio vitio Ῥίπαια ap. schol. Soph. OEd. C. 1248, Hesych. et Suid. Iidem montes Ῥῖπαι, αἱ, appellati, de quo Aristot. Meteor. 1, 13: Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἄρκτον ὑπὲρ τῆς ἐσχάτης Σκυθίας αἱ καλούμεναι Ῥῖπαι, περὶ ὧν τοῦ μεγέθους λίαν εἰσὶν οἱ λεγόμενοι λόγοι μυθώδεις. (De accentu v. Eustath. p. 1967, 31, ubi male Ῥίπαι, ut ap. Hesych.: Ῥίπαι (frustra Musurus Ῥίπαια), ὄρη Σκυθικά, ὅθεν βορρᾶς ὁ ἄνεμος πνεῖ.) Et sic schol. Soph. OEd. C. 1248: Αἱ δὲ (ἄται κλονέουσιν) νυχιᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν, ad significanda extrema terrarum septemtrionem versus, collato Alcmanis loco, in quo Ῥιπὰς ὄρος Brunckius in Ῥιπᾶν ὄρος mutavit, et Æschyli ex Heliadibus fragmento: Ῥιπαὶ (corr. Ῥῖπαι) μὲν δὴ πατρός. Attigit HSt. s. v. Ῥιπή. G. D. Basil. t. 1, p. 37, C: Αἱ Ῥῖπαι, τὰ ὑπὲρ τῆς ἐνδοτάτω Σκυθίας ὄρη. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 134. Hase.]

[Ῥίπαλος, ὁ, Rhipalus, medicus, ap. Galen. vol. 13, p. 544. Nomen aliunde non cognitum, a quo una tantum litera differt Ῥοπάλου nomen. G. Dind.]

Ῥιπάς, sicut et Ῥιπή, est ἀνέμου συστροφή, teste Suida. Vide Ῥιπή. [Legebatur apud Suidam: Ῥιπὰς καὶ ῥιπή· ἀνέμου συστροφή· nunc καὶ ῥιπή, quo carent codd. optimi et Phot., deletum. Apud Phot. ῥίπας. Scribendum Ῥιπὰς, ἀνέμου συστροφήν. Ῥιπὰς certe non dubitandum quin accusativus sit pluralis.]

[Ῥιπασμός vitiose pro ῥιπτασμός. V. Ἄλυς.]

Ῥιπή, ἡ, Impetus ejus quod projicitur [Per ὁρμή, φορά, βολή exp. Hesych., Phot. aliique gramm.]: ut λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Hom. [Il. M, 462,] Od. Θ, [192] ubi Eust. exp. ὑπὸ λίθου ὁρμῆς, sed putat posse esse non solum παρὰ τὸ ῥίπτω, sed etiam παρὰ τὸ ῥίπας, quæ sunt εὐλόγιστοι. [Πέτρινοι ῥ. Eur. Hel. 1123. ‖ De alis Æsch. Prom. 126: Ἐλαφραῖς πτερύγων ῥ. De culice cum susurro advolante Ag. 873: Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. De volatu accipitris Apoll. Rh. 2, 935: Οὐδὲ τινάσσει ῥιπὴν ... ἐπευδίοιο πτερύγεσσιν. De pedibus Eur. Iph. T. 885: Οὐχὶ ναΐ, ἀλλὰ ποδῶν ῥιπῇ. Ῥ. αἰόλαλος Oppian. Hal. 2, 535.] Bud. pro Impetu accipi tradens, affert hunc Basilii locum in Hexaem.: Καὶ τί δεῖ τοὺς ἄλλους ἀπαριθμεῖσθαι ποταμούς, ὧν αἱ ῥιπαὶ γεννῶσι τὰ ὑπὲρ τῆς Σκυθίας ὄρη; In VV. LL. exp. Ictus s. Jactus teli missi [Il. Π, 589: Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπή. Pind. Nem. 1, 102: Βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι. Apoll. Rh. 4, 851: Ῥιπῇσί τ' ὀϊστῶν. Oppian. Hal. 2, 505], velut fulminis [Oppian. Hal. 3, 21; grandinis ap. Quint. Sm. 14, 77], Vis flatuum, Incitamentum, Impetus. Et affertur ex Il. Θ, [355]: Ὄλωνται ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ. [Ῥ. ἀθανάτων Hesiod. Theog. 681, 849. Ὑπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης (de amore) Oppian. Hal. 4, 141. « De ictu oculi ad significandum momentum s. punctum temporis, Epist. ad Cor. 1, 15, 52: Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ubi Hieronymus jam observavit in codd. et ῥιπῇ et ῥοπῇ inveniri. Eustath. in Il. p. 1024, 24: Ἐν βραχυτάτῃ χρόνου ῥ. Greg. Nyss.: Ῥ. ὀφθαλμῶν ἐπίμυσις βλεφάρων ἐστί, καὶ τοιοῦτον ἐστὶ τάχους ὡς οὐκ ἂν ἕτερον ὀξύτερον γένοιτο. » Schleusn. Ῥ. ὀφθαλμοῦ Athanas. t. 2, p. 217, B. Philo vol. 1, p. 675, 19 et vol. 2, p. 491, 21: Ῥ. πυρός· vol. 1, p. 667, 46: Ῥ. ἀσβέστου φέγγους· p. 302, 49: Φλογὸς ῥ. Hase.] Dicitur vero et ῥιπὴ πυρὸς ab [Hom. Il. Φ, 12,] Apoll. [Rh. 1, 1027, Lycophr. 970.] Itidemque ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγεῖς a Soph. [El. 105], ubi exp. στιλβηδόνες. [Transfertur etiam ad alia. De cantu Pind. Pyth. 1, 18: Τεαῖς ῥ., quod schol. exp. τοῖς σοῖς μέλεσι θελχθείς. De odore graviore id. ap. Athen. 11, p. 476, B: Ῥιπὴν... οἴνου μελιηδέος.] At pro πνοή, non infrequens est: quæ etiam expos. Eustathii est alibi: necnon schol. Apollon. Arg. 1, [1015]: Οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον. Sic autem et ap. Plut. De def. or. [p. 426, C] ex quopiam poeta, Ὠκείαις τ' ἀνέμων ῥιπαῖς. [Il. O, 171: Ὑπὸ ῥιπῆς ... βορέαο. Pind. Pyth. 9, 85: Ῥιπαῖς ἀνέμων Nem. 3, 102: Θελαστέαις ἀνέμων ῥ. Pyth. 4, 346: Ὠκυπόρους κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τε. Figurate Soph. Ant. 137: Ὃς μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει

ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων· 930: Τῶν αὐτῶν ἀνέμων ψυχῆς ῥιπαί. Et simpliciter ῥ. Æsch. Prom. 1089: Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει.]

‖ Etiam Ῥιφή dicitur, si Servio credimus: quum in Virg. Georg. 3, [382], Gens effræna virum Rhiphæo tunditur Euro, annotat, Rhiphæo vento, Scythico Euro. Rhiphæi autem montes Scythiæ, ut diximus, a perpetuo ventorum flatu nominati. Nam ῥιφή Græce Impetus et ὁρμή dicitur, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν. Sed hæc controversa esse possint, quum Græci Ῥιπαῖα ὄρη potius dicant. Dionys. Per. p. 51 ed. patris mei [315]: Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι. Itidem ap. Historicos.

[Ῥίπη, ἡ, Rhipa, urbs Arcadiæ. Hom. Il. B, 606. Nomen barytonum esse monent Steph. Byz. et Eust. p. 301, 26; 906, 54; 1967, 21. Adj. gentile Ῥιπαῖος, αία, αῖον, ponit Steph. Byz., nomen regionis Ῥιπίς, ίδος, ἡ, Eustath. p. 301, 29.]

[Ῥίπημα, τό, i. q. ῥιπή. Hesych.: Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει. Id eo sensu dictum quo ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, de quo v. s. v. Ῥιπή et conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 19.]

Ῥιπίδιον, τό, pro Flabello affertur ex schol. Aristoph. [Ach. 669.] Quod tamen, si ad formam dimin. respiciatur, sonat potius Flabellulum. [Jo. Moschus Prat. spir. p. 1122, A. Moschion De pass. mul. p. 83, 2: Ῥιπίζειν μετὰ ῥιπιδίων. Severian. In cr. mundi t. 7, p. 591, 39: Ἡ ῥ. ἡ σινδόνι ἀνυχάζοντα τὸν ἀέρα κινοῦμεν. Hase. Ῥιπίς per ῥιπίδιον exp. Herodian. Epimer. p. 118. ‖ Hesychio est μέρος τῆς νεώς. ‖ « Ῥιπίς, Vas e vimine, ἐκ ῥίπου, contextum, unde ῥιπίδιον, Corbis, Canistrum, Sporta e calamis seu virgis plexa, ἐν ᾗ τὰ φορτία, Quicquid portari de loco in locum solet, ἐπιτίθεται. In talibus panis mysticus ad ægrotos deferri solebat, ut hodie in pyxide argentea deaurata. In Liturgia Basilii p. 58: Ὁ διάκονος ἀποτίθησι τὸ ῥ. et p. 59. Germanus in Hist. eccles. p. 162, ῥιπίδια vocat τὴν τῶν σεραφικῶν ἀπεικονισμάτων ἱστορίαν p. 163: Αἱ ῥιπίδες εἰς τύπον εἰσὶ τῶν χερουβίμ· et τὰ ῥιπίδια p. 169. Ῥιπίδια quoque sunt *cartelli* s. *cophini*, in quos componebant sacram supellectilem, quum a mensa in sacrarium referenda esset. Atque de his intelligi debent τὰ τίμια ῥ. in Chron. Alex. a. 14 Heraclii olymp. 351. In Liturgia etiam usum fuisse ῥιπιδίων, *muscariorum*, patet ex Constitt. Apost. 8, 12, p. 1014. Suicer. Alia Ducang. attulit.]

Ῥιπίζω, Ventilo. [Hesych.: Ῥιπίζει, φυσᾷ, πνεῖ, πνοὴν πέμπει, ἀνακαίει.] Plut. [V. Anton. c. 26]: Παῖδές τε τοῖς γραφικοῖς Ἔρωσιν εἰκασμένοι, ἑκατέρωθεν ἑστῶτες ἐῤῥίπιζον, Flabello ventulum factitabant, Bud. Affert vero et hæc Galeni [vol. 10, p. 251]: Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, ἀδιάπνευστα καὶ ἀναῤῥίπιστα [al. ἀῤῥίπιστα] μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι, Si ventilarentur ut corpus per respirationem, et vento refrigerarentur, Bud. Subjungit et hunc Greg. Naz. l., ubi metaphorice usurpatur hoc verbum: Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ. Idem apud Philonem [vol. 2, p. 511, 33], Εἰ μὴ πρὸς ἀνέμου ῥιπίζοιτο τὸ ὕδωρ, vertit, Flatu diventiletur. Apud Jacobum autem 1, [6] copulantur ἀνεμιζομένῳ et ῥιπιζομένῳ, ubi quidam interpr. ῥιπιζομένῳ, Qui impetu rapitur. Dicitur autem ῥιπίζεσθαι etiam πῦρ, i. e. Ignis. In VV. LL. ῥιπίζω, Excito ignem sufflando, Follibus accendo. [Phot.: Ῥιπίζεται, παρακαίεται. Apud Hesych. ἀνακλίνεται, ubi ἀνακαίεται corr. Salmas. Aristoph. Eccl. 837: Τὰ τεμάχη ῥιπίζεται, schol. ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶται· τὸ γὰρ πῦρ οἱ ἄνθρωποι ἐῤῥίπιζον, ἵνα ὀπτήσωσι. Plutarch. Flam. c. 21: Πῦρ δεόμενον τοῦ ῥιπίζοντος. Ῥ. φλόγα Anth. Pal. 5, 122. Ῥιπιζομένη ὄχνη Dio Cass. 70, 4. Metaph. ῥ. πολέμου ἔριν fragm. Hom. 26, ἀνεγείρειν καὶ ῥ. Aristoph. Ran. 360. Τὸ κακὸν ῥ. καθ' ἑαυτὸν Alciphro 3, 2. Ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν id. 3, 47.]

[Ῥιπίρ. V. Ῥιπίς.]

Ῥιπίς, ίδος, ἡ, pro Flabro quoque s. Flabello, i. e. Ventilationis instrumento, ponitur; Muscarium etiam interpr. Budæus ex Polluce p. 388 [10, 127, ex Strattide. Dionys. A. R. 7, 9; Archias Anth. Pal. 6,

207.] In VV. LL. pro Flabello quo excitantur carbones, [Pollux 10, 94] ex Aristoph. Ach. [888]: Τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα· et [669], Οὐρίᾳ ῥιπίδι, pro τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ: vide schol. [Antig. Caryst. Hist. mir. p. 93, 20: Ὑπὸ τῶν ῥ. πνευματιζομένους. Hase. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 101: Πυριτρόφους ῥ. Eubul. ap. Athen. 3, p. 108, B: Ῥ. δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας. Πτερόεσσαν ῥ. Aristo Anth. Pal. 6, 306.] Est alioqui ῥιπίς, etiam Vas ex vimine contextum, VV. LL. [Ῥ. χοιραγωγῷ Crates ap. Polluc. 10, 175. Conf. quæ s. v. Ῥιπίδιον allata sunt ex Suicero. G. D. De usu ῥιπίδων in sacris Ecclesiæ Græcæ v. quoque Act. SS. Maii t. 5, p. 430, 26, et Goar. Euchlog. p. 137. Hase.] Ubi tamen falso affertur ex Hom. ῥιπίσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, quum ibi legatur ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι. [|| Hesych.: Ῥιπίς, τοῦ σκέλους τὸ ἀκροκώλιον. || Idem Laconicam formam annotavit: Ῥιπίρ, ῥιπίς, τὸ πλέγμα, ἡ ἐκ σχοίνων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ, Ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦρ καίουσι· καὶ τραπέζας οὕτω λέγουσι. Ῥιπίς, ίδος, ι longo pronunciari in dialecto communi observat Draco p. 23, 15; 45, 18; 96, 15, cujus mensuræ nullum usquam exemplum exstat.]

[Ῥιπίς, ίδος, ἡ, nomen regionis. V. Ῥίπη.]

[Ῥίπισις, εως, ἡ. V. Ῥιπισμός.]

[Ῥίπισμα, τὸ, Ventilatio. Ἀνθράκων ῥιπίσμασι πυρωθεῖσα Athen. p. 673 (?). Valck. Ῥιπίσμασι λώπης Agathias Anth. Pal. 5, 294, de veste quæ mota ventum faciens lucernam exstinguit. Metaph. ῥ. θυμοῦ Eustath. Opusc. p. 299, 70.]

Ῥιπισμός, ὁ, et Ῥίπισις, εως, ἡ, Ventilatio; Refrigeratio, proprie qualis fit ventilando; ex Alex. Aphr.: Μεγάλη δὲ γίνεται ἀναπνοὴ διὰ τὸν ῥιπισμὸν τῆς καρδίας. [Jo. Climac. p. 414, 13: Ῥ. καὶ παραρριπισμούς. Hase. Ῥίπισις ap. Theophr. De igne § 36; Alex. Aphr. Probl. 1, 113; Galen. vol. 7, p. 518; Theoph. Nonn. c. 150.]

[Ῥιπιστήρ, ὁ, i. q. seq. Athanas. t. 2, p. 408, B. Hase.]

[Ῥιπιστήριον, τὸ, Flabellum, Gl. Epiphan. t. 2, p. 352, A; 351, D: Τὸ ῥ. τὸ λειτουργικόν. Hase.]

[Ῥιπιστής, ὁ, Flabellum, Gl.]

Ῥιπιστός, ἡ, όν, Qui ventilari potest, ventilatur, refrigeratur ventilatione. Redditur etiam Perflatilis, et Ventis expositus. [Jerem. 22, 14: Ὑπερῷα ῥιπιστά, Cœnacula ventis pervia, ubi alii εὐρύχωρα habent. Apul. Metam. 4, p. 75: « Domus tuæ patulum ac perflatilem locum, » ubi v. Pricæum p. 207. Hesych.: Ῥιπιστά, διαπνεόμενα. Schleusn.]

[Ῥιπλάμ, τὸ, Bliti nomen Ægyptiacum. Dioscor. 2, 143.]

[Ῥίπος. V. Ῥίψ.]

[Ῥιπτάζω.] Invenitur etiam Ῥιπτάζω, (factum ex ῥίπτω, ut κυπτάζω ex κύπτω,) et Ῥιπτάσκω: sed ῥιπτάζω est solutæ quoque orationis: at ῥιπτάσκω carminibus peculiare esse puto. Quamvis autem videatur sonare potius Jacto quam Jacio, interdum tamen et pro hoc ponitur, sive Projicio, aut Præcipitem do. Sed ap. Hom. Il. Ξ, 257: Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, videtur ῥιπτάζων alio quopiam reddendum esse verbo. Nam Projiciens, quod habet ultima interpret., nullo mihi modo placet. At in ea, quæ prima prodiit, tribus Latinis verbis unum hoc Græcum redditum extat, sc. Pulsabat, prosternebat, jactabat per domum. At ego, si Latino unico contentos nos esse oporteat, dixerim potius Proturbabat, Proturbans; nullum enim aptius mihi nunc succurrit. Auctor brevium scholl. exp. ῥίπτων et συνελαύνων. Apud eund. poetam est ῥίπτασκον, necnon ῥίπτασκεν, Il. O, [23]: Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, eod. plane modo quo A, [591]: Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Et Od. Θ, [374]: Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα κτλ. Quum autem et ipse Eust. constituat, uti dixi, thema Ῥιπτάσκω, non video cur in isto Hesiodi loco [Sc. 256]: Τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω, dicatur ῥίπτασκον esse pro ῥιπτάζεσκον. [Nullum est præsens ῥιπτάσκω, sed imperfecti tantum forma iterativa ῥίπτασκον. Ὀρρόσι ῥιπτάζων Hom. Hymn. in Merc. 279. « Apud Hippocr. ῥ. Jactare se aut corpus disjicere significat, quum ægri subinde locum commutant neque uno loco stare queunt, sed corpus huc atque illuc inæqualiter disjiciunt. P. 399, 40: Ὡς ἥκιστα ῥιπτάζειν·

467, 27: Ἀλύει καὶ ῥ. αὐτὸς ἑωυτὸν ὑπὸ τῆς ὀδύνης· et p. 485, 28; 487, 49. Et passiv. ῥιπτάζεσθαι p. 1133, E. Foes.] || Ῥιπτάζομαι, Jactor, etc. sequendo interpretationes datas voci activæ. [Anth. Pal. 5, 165: Ἐν κόλποισιν ἐκείνης ῥιπτασθεὶς κείσθω.] Ῥιπτάζεσθαι, Conflictari, Bud. ex Celso, addens dici de ægroto, qui in lecto conflictatur: et subjungens hunc l. Plut., ubi tamen metaphorice ponitur, de Cicerone ambigente inter Cæsaris et Pompeii partes [V. Cic. c. 37]: Καὶ δῆλός ἐστι τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα καὶ δυσπαθήσας. [Aristoph. Lys. 27: Πρᾶγμα πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐρριπτασμένον.]

[Ῥιπτάριον, τὸ, Missile, Spiculum. Ex schol. Oppiani Hal. 1, qui αἰγανέα per ῥ. explicat, Constantin. Tact. p. 6, 14, 19, De adm. imp. c. 27, et aliunde affert Ducang.]

[Ῥιπταριστής, ὁ, Jaculator. Jul. Afric. Cest. p. 313, 7. Ducang.]

Ῥιπτασμός, ὁ, Jactatio, Conflictatio. Plut. De non irascendo [p. 455, B]: Ἀλλ' ἡσυχάζειν, καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὥσπερ νόσημα, ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει, τὸ πάθος. [Epictet. Diss. 4, p. 377. Hemst. Ap. Hippocr. de jactatione corporis ægrotorum p. 129, B; 393, 11; 492, 10; 1127, A; 1153, D.]

[Ῥιπταστικός, ἡ, όν, Jactatorius. Marc. Anton. 1, 16: Τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥ.]

[Ῥιπτέω. V. Ῥίπτω.]

[Ῥιπτός, ἡ, όν, Dejectus. Soph. Tr. 357: Ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος (de turre dejecti).]

Ῥίπτω, fut. ψω, [aor. ἔρριψα cum infin. ῥῖψαι in codd. plerumque scripto ῥίψαι,] præt. φα, [pass. ῥεῤῥίφθαι Pind. fr. 281. Aoristi passivi ἐρρίφθην et ἐρρίφην. Imperfecti forma iterativa ῥίπτασκον ap. Epicos, quorum exempla v. s. Ῥιπτάζω. Imperf. ἔρριφεν tanquam ab ῥίφω, metri caussa ap. Oppian. Cyn. 4, 350, quocum comparanda sunt ἔκρυφεν et ἔρραφεν, de quibus dictum s. v. Κρύπτω vol. 4, p. 2017, A,] et Ῥιπτέω, ήσω [Hanc formam Ἀττικὴν ἢ ποιητικὴν dicunt Arcad. p. 150, 15 (ubi ἢ excidit), Etym. M. p. 463, 56, et gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 211, 13, schol. autem Soph. Aj. 239 ab altera ita distinguit, ut ῥίπτειν τὸ ἁπλῶς ῥίπτειν, ῥιπτεῖν τὸ μετὰ σφοδρότητος ῥίπτειν significet, alius infimæ ætatis gramm. Ammonio præmissus p. LIV, sic, ut ῥίπτω sit τὸ πετάζω βαρυτόνως, ῥιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ. Sunt autem de hac forma præsens tantum et imperfectum usitata, quorum antiquissima exempla sunt ap. Herodot. ῥιπτέουσι (cum var. lect. ῥίπτουσι) 4, 94; ῥιπτέουσι 4, 188; ἐρρίπτεον 8, 53; ἀναρριπτέοντες 7, 50; tum apud alios invenitur prosæ orationis scriptores nullo significationis discrimine, etsi rarius quam ῥίπτειν, quum in verbo simplici tum in compositis (ut ap. Thucyd. 4, 95, Xenoph. Cyrop. 4, 2, 28, Polyb., aliosque quorum exempla plurima attulit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 177 seqq.), interdum etiam apud Tragicos (Soph. Aj. 239, Ant. 131, Trach. 780, Eurip. Tro. 729, Hel. 1102, Heracl. 150), quæ tamen inter exempla nullum est cujus metrum non admittat alteram verbi formam: quod movit Elmslejum ad Eur. Heracl. 150, ut ῥιπτεῖν ab Tragicis abjudicaret, fatendumque nullam in hac re codicum auctoritatem esse, quorum scribis si placuit ΡΙΠΤΕΙ aut ΡΙΠΤΟΝΤΕΣ uno alteroque loco pro ῥιπτεῖ et ῥιπτοῦντες accipere, quidni nobis liceat eadem pro ῥίπτει et ῥίπτοντες accipere? Certiora sunt Comicorum exempla quædam, ut ῥιπτεῖτε χλαίνας in initio trimetri Aristoph. Eccles. 507. G. Dind.] Projicio, Jacio præcipitem, Præcipito. Hom. Il. A, [591]: Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. [Θ, 13: Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον· et de rebus quibusvis, ut δίσκον, χαλκόροπα, σφαῖραν Il. Ψ, 482, 485, Od. Z, 115. Pind. Pyth. 3, 101: Χερσὶ ῥίψαις κεραυνόν. Æsch. Prom. 750: Ἐρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας· 1051: Ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω ... πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Eur. Herc. F. 941: Ῥίπτετ' ἐκ χειρῶν χαμαί· El. 820: Ῥίψας ἀπ' ὤμων ... πορπάματα· Bacch. 150: Πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων.] Herodot. [1, 24] de Arione loquens: Ῥῖψαί μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωυτόν· pro quibus habet Gell., si non mentiuntur exemplaria: Ejecit sese procul in profundum. Thuc. 2, [49]: Ἥδιστά τ' ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν.

[Plato Phileb. p. 16, C: Θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη διά τινος Προμηθέως.] Et cum κατά, [Plato Leg. 12, p. 944, A: Κατὰ κρημνῶν ῥιφέντας·] Plut. Amat. Narr. [p. 772, A]: Ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Quam constr. simulque alteram, habes ap. Theognin, simul vero et cum præp. ἐς, de paupertate [175], Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν [alii libri ῥίπτειν], καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. Sed hic subaudiendum relinqui accus. illum ἑαυτόν, vix putassem ignorare quenquam, (ex eorum quidem certe numero, qui interpretandi munus suscipere audent,) nisi in hanc lepidam sane festivamque interpr. incidissem, Quam paupertatem in mare et in rupes projicere debemus. Quum contra hic sit verborum Theognidis sensus, Ita eniti et contendere debet unusquisque nostrum in paupertate fugienda, ut potius quam illa eum assequatur, in mare se præcipitare, aut etiam de celsis rupibus præcipitem dare debeat. Quo certe alludens Horat. dixit, Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes. Nisi potius ad illum pariter locum et ad hunc allusisse dicamus, Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Verum ne Budæo quidem in mentem venisse videtur hæc ἔλλειψις accusativi, in isto Xen. loco [Cyneg. 9, 20], ubi de cervis jam fatigatis et ad angustias in venatu redactis, dicit, Ῥιπτοῦσι δὲ καὶ εἰς τὴν θάλατταν, ἐὰν κατέχωνται, καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορούμεναι. [Eur. Alc. 897: Ῥῖψαι τύμβου τάφρον ἐς κοίλην· Hel. 1311: Ῥίπτει δ' ἐν πένθει.] Neque enim dubito quin maluisset interpretari Projiciunt se in mare, subaudiendo ἑαυτάς: quam faciendo neutrum ex activo, reddere Insiliunt in mare. Addit vero, eund. habere usum ap. eum et comp. Ἐπιῤῥιπτεῖν: de quo ego contra i. q. de simplici sentio. [Omisso κατά Eur. Bacch. 1095: Πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας ... ἔρριπτον· Cycl. 51: Ῥίψω πέτρον τάχα σου.] Ceterum ut ad exempla significationis s. significationum verbi hujus redeam, sciendum est posse reddi ῥίπτειν s. ῥιπτεῖν et verbo Prosternere: ut ap. Herodian. [1, 13, 2], ῥίπτειν εἰς γῆν, Prosternere humi. Ubi tamen et verbum Projicere retinere possumus. Sic Lucian. ἐῤῥίφην, in Epigr. ἐρίφην [v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 78 ima], aor. 2 pass. vocis Ῥίπτομαι, Prostratus s. Projectus sum: unde ap. Lucian. ἐῤῥιμμένοι etiam Disjecti, (potius quam Projecti,) partic. dicitur. Ubi fortasse liceat quoque interpretari Vage disjecti: ut dicit Auctor Rhet. ad Herenn., Res sparsæ et vagæ disjectæ. [Humi stratus, Polyb. 5, 48, 2: Καταλαβὼν ἐρριμμένους καὶ μεθύοντας. De cadaveribus projectis Plut. V. Galbæ c. 28: Νεκρῶν ἐρριμμένων ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. || Improprie de homine exposito et deserto, Soph. Œd. T. 719: Καί νιν ..., ἔρριψεν εἰς ἄβατον ὄρος· Phil. 265: Ὃν ... ἔρριψαν ὧδ' ἔρημον· Aj. 830: Μηδ' ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος. De exule Œd. T. 1290: Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν· ut ῥ. ἐκ τῆς πόλεως Demosth. p. 798, 25.] At vero quum hoc partic. Ἐῤῥιμμένος metaphorice ponitur pro Jacente et contempto, reddendum puto vel Abjectus vel Projectus, quo lubenter Tac. hac in signif. usus est. [Soph. Aj. 1271: Ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.] Sed possunt et alia verbi Jacio compp. hujus verbi interpretationi nonnunquam adhiberi. Xen. Cyrop. 4, [2, 28]: Οἱ δ' ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, Dejiciebant. Interpres tamen Abjiciebant. Apud Plut. autem, ubi metaph. ponitur, in Themist. [c. 24]: Ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους, Conjecit se. [Æsch. Choeph. 913: Τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές.] Quinetiam simplici Jacio redditur alicubi, aut etiam Emitto: ut ῥίπτω βέλη, Plato Leg. [7, p. 795, C. Metaph. ῥ. λόγον, Æsch. Prom. 312: Τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις· Eur. Alc. 683: Νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς· Tro. 729: Ἀχαιοῖς ῥίπτειν ἀράς· Med. 1404: Μάτην λόγος ἔρριπται, ut λόγοι μάτην ῥιφέντες Hec. 533. Id. Hipp. 232: Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Polyb. 4, 20, 5: Ῥίψας λόγον οὐδαμῶς ἁρμόζοντα αὐτῷ. Ἀσκόπως τι ῥιπτεῖν Longus 4, 31. || Abjicio, qua signif. sæpissime ῥίπτειν τὰ ὅπλα vel τὴν ἀσπίδα, ut ap. Plat. Leg. 12, p. 944, C, Xenoph. Cyrop. 4, 2, 32, Æschin. p. 117, 2. De vestibus Plato Rep. 5, p. 474, A: Ῥίψαντες τὰ ἱμάτια. Ῥ. θοιμάτιον Æschin. p. 4, 31. Minerva ἔρριψε τὸν αὐλόν, Plut. V.

Alcib. c. 2. Lucas Act. Apost. 22, 23: Κραυγαζόντων αὐτῶν καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια.] Alicubi Jacto, ut, Ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω, Aristot. De mundo, Qui sursum deorsumque jactant. At de ῥίπτειν κίνδυνον dictum est in comp. Ἀναῤῥίπτω. [Simili metaphora Eur. Rhes. 446: Ῥίπτεις κυβείαν τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρη.] || Ῥιφείς, Jactus, Projectus. Alex. Aphr.: Ὕδατος ἀθρόως ῥιφέντος. Ἐῤῥίφθω, Jactum sit, Jacta esto alea, Esto, Epigr. [Meleager Anth. Pal. 12, 117: Βιβλήσθω κύβος ... ἐρρίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος.]

[Ῥίς. V. Ῥίν.]

Ῥίσκος, Riscus [Phot. p. 489, 11: Ῥ., ὁ τὰ ἀργυρώματα ἔχων καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον]; Cista pelle contecta [Jul. Afric. Cest. p. 304, 46: Ἐν ταρσοῖς καὶ ῥιπτοῖς, ubi fort. leg., ῥίσκοις. Hase], ex Donato [ad Terent. Eun. 4, 6, 16.] Vide Polluc. [7, 160, et, ubi ex Antiphane affert, 10, 137. Diog. L. 5, 72. Phleg. Trall. Mirab. c. 1, p. 10. Hesych.: Ῥίσκοι, εἶδός τι μυῶν. Corruptum videtur μυῶν. Εἶδος σιπύων Perger.]

[Ῥισκοφυλάκιον, τὸ, Ærarium. Aristeas De LXX interpr. p. 258=111 ed. Hav.]

[Ῥισκοφύλαξ, κος, ὁ, Custos ærarii. Aristeas l. c. p. 244=107 Hav.]

[Ῥισμός· ὄνομα κύριον, Suidas. Omittit gl. cod. Leid. Una litera differt Ῥίγμος. G. Dind.]

[Ῥίσσω. Hesych.: Ῥίσσουσα, λυπουμένη.]

Ῥίστρον, Flabellum, Ventilabrum, πτύον, Hesych.

[Ῥιτός. V. Ῥιτοί.]

[Ῥιφή, ἡ, i. q. ῥῖψις, Jactus. Lycophr. 1326. Expositio, Abjectio, ib. 235. Conf. HSt. s. v. Ῥιπή.]

[Ῥίφω. V. Ῥίπτω.]

[Ῥιχνόω.] Ῥιχνοῦσθαι, Turpes corporis motus edere, κινεῖσθαι ἀσχημόνως, Hesych. [Usitatum ῥικνοῦσθαι.]

Ῥίψ, ιπός, ὁ [et ἡ], Ramus saliginus, Vimen flexile. [Hom. Od. E, 256: Ῥίπεσσι ... οἰσυΐνῃσιν, quod Hesych. et Eust. exp. πλέγμασιν ἐκ καλάμων, apud Nonn. autem Dion. 40, 461, masculino genere ῥίπεσιν οἰσυΐνοις legitur.] Aristoph. Pac. [699]: Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι· qui versus proverbialis est. [Ubi schol.: Ῥὶψ ἱμαντώδες φυτόν, παρὰ τὸ ῥίπτω ῥὶψ καὶ ῥίψ. Καὶ ῥίπεσι τοῖς τῆς ἰτέας κλάδοις. « Plut. Mor. p. 405, B; Theophil. Ad Autol. p. 87. » Wakef.] Apud Herodot. [4, 71] ῥιψὶ κατασπεγάζω redditur Paleis contego; sed hæc interpret. improbatur. [Ταῖς ῥιψὶν restitutum Aristot. Probl. 15, 6, ubi libri ῥίψεσιν. Paullo post τοῦ ῥιπός.] Cratem Bud. exp. in hoc proverbiali versu, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Erasm. autem Virgultum reddit in his proverbialibus itidem verbis [ap. Lucian. Hermot. c. 28]: Ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, Virgulto Ægeum transmittere. Vide proverb. Virgultea scaphula Ægæum transmittere. Ut autem ῥίψ, Cratis, sic ῥίπες Crates redditur, Vimineæ crates: itidemque Ῥίπεα a Ῥίπος, τό. [Herodot. 2, 96 Θύρη κατερραμμένη ῥιπὶ καλάμων· ubi unus ex codd. optimis ῥιπικαλάμω, quod ῥιπὶ καλάμων esse potest. Ῥὶψ καλάμου dixit Pollux 10, 43.] Affertur tamen Ῥίπος, ὁ, ex Diosc., pro Crate: Ἐπιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμου· item, Ἐπὶ τὸν ῥίπον ἐπιτιθέασι· hæc, ex 5, 95: illa, ex 1, 56, in VV. LL. Ubi redditur etiam Storea, et Matta scirpea. [Ῥίπους ἐκ φοινίκων Agatharch. p. 47 ed. Huds. Ῥιπσὶς et ῥιπὸς scriptum ap. Æn. Tact. c. 29, 37.]

[Ῥιψασπία, ἡ, Clypei abjectio. Schol. Hermog. vol. 4, p. 253, 17.]

Ῥίψασπις, ὁ, ἡ, Clypeum abjiciens, et fugiens, Ignavus, [Hesych., Phot. et] Suid., i. q. supra ἀσπιδαποβλής, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. [Aristoph. Nub. 353, 1186.] Pollux [6, 151] ex Plat. [Leg. 12, p. 944, B]: Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἂν πᾶσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων. [Synes. p. 79, D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 76, 1 ed. Bonn. Achmes Oniroer. p. 206, 25. Hase. Pollux 8, 40. Plut. V. Pelop. c. 2; Sext. Emp. p. 181; Aristæn. 1, 16.]

[Ῥιψαυχενέω, Cervicem jacto. Theodoret. Therap. p. 137, 17 Sylb.]

[Ῥιψαύχην, ὁ, ἡ, Cervicem vel Caput jactans. Ῥ. κλόνος Pind. ap. Plut. Mor. p. 417, C; 706, D.]

[Ῥιψέπαλξις, ιδος, ὁ, ἡ, Propugnacula dejiciens. Nicet. Eugen. 1, 8: Οὐδ' ὡς βαλόντες ῥιψεπάλξιδας λίθους ἐκ πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων. Const. Manass. Chr. 3552, 4819; Ducas Hist. Byz. p. 26, B.]

[Ῥίψιμον, τὸ, Excrementum. Orneosoph. p. 246. Ducang.]

Ῥίψις [immo Ῥῖψις], εως, ἡ, Projectio. [Pollux 3, 129.] Plato Rep. 2, [p. 378, D]: Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, οὐ παραδεκτέον. [Plut. V. Lysand. c. 12: Αἱ Ὁμηρικαὶ τῶν θεῶν ῥ. πρὸς ἀλλήλους· Mor. p. 166, E: Ῥ. ἐπὶ πρόσωπον αἰσχραί. || Jaculatio. Plato Leg. 7, p. 813, D: Τοξικῆς τε καὶ πάσης ῥ. Plut. V. Sullæ c. 35: Ῥίψεις ὀμμάτων.]

[Ῥιψοκινδυνευσία, ἡ, Temeritas. Ptolem. Tetrab. p. 182, 15. Hase.]

Ῥιψοκινδυνέω, In pericula me præcipito, Projecta audacia me periculis objicio et offero, Hippocr. Ep. ad Demag.: Μάλιστα δ' ἂν ῥιψοκινδυνῇ καὶ φέρηται κατὰ βυθῶν ἢ κρημνῶν πελάγους, ἐπιτενῶ τὸν γέλωτα. Ubi tamen quædam exempll. habent ῥιψοκίνδυνος ᾖ. [Dio Cass. 66, 8. « Jo. Dociap. p. 5, 8 Tafel.: Ῥιψοκινδυνεῖν ἐμαυτόν. » Hase.]

Ῥιψοκίνδυνος, ὁ, ἡ, Qui se in pericula præcipitat, Ad audendum projectus, ut Cic., Ad periclitandum projectus. [Hesych.: Ῥ., παράβολος, τολμηρὸς, ἐπικίνδυνος. Ῥ. στρατηγὸς Pollux 1, 179.] Synes. [p. 217, A]: Ῥ. τόλμα, Audax et præceps facinus. Xen. Apomnem. 1, [3, 10]: Εἰ μέντοι τοιοῦτόν ἐστι τὸ ῥ. ἔργον, κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, Si hoc sit sese periculis objicere, s. in pericula se projecta audacia præcipitare. [Appian. Civ. 5, 84; Clem. Alex. p. 597.]

Ῥιψοκινδύνως, More eorum, qui se in pericula præcipitant, Projecta quadam audacia, Cic. [Appian. Civ. 1, 103; Greg. Naz. p. 287, C. Wakef. Cyrill. Alex. t. 5, p. 412, C; 579, A. Id. ib. p. 676, C: Ἀντιφθέγγεσθαι ῥ. κατατολμῶν. Hase. Clem. Ep. ad Corinth. c. 14, in Jacobson. Patr. Apost. vol. 1, p. 52. Anna Comn. p. 473, A.]

[Ῥιψολογέω, Verba emitto. Polyb. 12, 9, 5; 32, 6, 9.]

[Ῥίψοπλος, ὁ, ἡ, Arma abjiciens. Æsch. Sept. 321.]

[Ῥιψοφθαλμία, ἡ, Oculorum jactatio. Andronicus De pass. p. 743.]

[Ῥιψόφθαλμος, ὁ, ἡ, Oculos jactans. Constitt. Apost. 7, 6. Kall. Ptolem. Tetrab. 3, p. 171 ed. Opor. Psellus Opusc. p. 165. Boiss.]

Ῥοὰ [immo Ῥόα], ἡ, vel Ῥοιὰ, Malus Punica, arbor; item Malum Punicum, fructus; Granatum, Plinio. [V. locos Theophr. ab Schneid. collectos vol. 5, p. 496. Herodot. 4, 143: Ῥοιὰς τρώγειν. Ῥοιαὶ χρύσεαι et ἀργύρεαι 7, 41. Aristoph. ap. Polluc. 6, 80 (fr. 506) ex Æschylo: Ὀξυγλύκειαν ῥόαν. Plato Leg. 8, p. 845, B: Μῆλον καὶ ῥοιάν.] Plut. Artox. [c. 4]: Ῥοὰν μίαν ὑπερφυῆ μεγέθει. Apud Eund. alibi [Mor. p. 173, A; 652, F, al.] legitur ῥοιά. Apud Diosc. [1, 141] ῥοὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce: οἰνώδης, Vinosum, Resipiens vinum: ὀξεῖα, Acidum. [Galen. in Lex. Hipp. p. 554: Τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου τὰ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς, ὡς καὶ ὁ Διοσκουρίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὕλης (c. 181) λέγει. De accentu utriusque formæ, quam non distinxit Arcad. p. 100, 14, recte præcipit Greg. Cor. p. 220: Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν Δωριέων ἐστί· τὴν ποιὴν γὰρ ποιάν φασι, καὶ τὴν χρόαν χροιὰν, καὶ τὴν φόαν φοιὰν, καὶ τὴν ῥόαν ῥοιὰν, καὶ τὴν πόαν ποιάν· et brevius Eust. p. 94, 4. V. Bast. Append. ad Epist. crit. p. 31. Diphthongum Ionibus tribuit Phot. p. 490, 25: Ῥοιάς Ἴωνες· ἄνευ δὲ τοῦ ι ῥοάς (scr. ῥόας)· οὕτως Ἐπίλυκος. Epilyci verba Μῆλα καὶ ῥόας λέγεις, cum Aristophanis, Hermippi, Antiphanis et Alexidis exemplis attulit Athen. 14, p. 650, E, in quibus omnibus recto accentu scriptum est. G. D. Diog. L. 7, 177: Κηρίνας ῥόας. A Telete ap. Stob. Floril. 108, 83, inter impossibilia numeratur ἀπύρηνος ῥ. Arbor est Punica Granatum L., sec. Fraas. Syn. plant. floræ cl. p. 79. || I. q. ῥοΐσκοι, suspensi in ora vestimentorum, ut apte penderent. Joseph. Ant. Jud. 3, 7, 4, B. J. 5, 5, 7. Hase. || Ῥοιαὶ ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ καὶ αἱ περὶ αὐτὰς μυθικαὶ νύμφαι memorantur ab Eust. p. 1572, 35.]

[Ῥοὰς vitiose pro ῥυὰς, quod v.]

Ῥοὰς, άδος, ἡ, Defluvium acinorum, Vitis vitium quo acini defluunt. Pessimum est inter omnia, inquit Plin. 17, 24, quum deflorescentem vitem et oleam percussit imber, quoniam simul defluit fructus. Idem: Siderationis genus est in vitibus deflorescentibus Roratio: aut quum acini, priusquam crescant, decoquuntur in callum. Theophr. autem [H. Pl. 4, 14, 6] eandem rem describens, dixit, Ῥοὰς δὲ γίνεται, (ὃ καλοῦσί τινες φύνεσθαι,) ὅταν ἐπινιφῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κραιπαλωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας. Sed pro κραιπαλωθῇ quiddam aliud legisse Plin. verisimile est. [Conf. Fraas. Syn. plant. floræ cl. p. 34. Hase. Ῥοὰς in Geopon. 5, 39, 4: Ἐκλήθησαν δὲ ῥοάδες αἱ μὴ συνέχουσαι τὸν καρπὸν, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν.]

Ῥοβδέω, et Ῥοβλέω, Absorbeo, Cum sonitu spiro, Cum strepitu projicio, VV. LL. ex Hesych.; ap. quem tamen distinctas horum verborum significationes videbis. [Ῥοβδεῖ, ἀναρριπτεῖ μετ' ἤχου. Ῥοβλεῖ, ῥοφεῖ, πνεῖ (πίνει Ruhnk.).]

[Ῥόβεια, ἡ, Rhobea, n. pr. urbis ap. Steph. Byz., cujus de notatione nunc hæc tantum verba supersunt: Ῥ., παρ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης καὶ Ῥοβείτης, καὶ κατὰ διάλυσιν Ῥοβηΐτης.]

Ῥόβιλλος, ὁ, Regulus avis, βασιλίσκος, ὄρνις, Hesych. [Fortasse a colore ut rubellio piscis. Lobeck. Pathol. p. 119.]

[Ῥοβλέω. V. Ῥοβδέω.]

[Ῥόγα, ἡ τῶν βασιλέων εὐεξία (?), καὶ ἡ φιλοτιμία, Suid. Donativum, Honorarium, Stipendium. Usurpatur quoque pro Militum stipendiis. V. Ducang. et Suicer. Angl. || Hesych.: Ῥόγαν (?), τὸν φονέα, τὸν αὐτόχειρα. || Idem: Ῥόγαν, ῥώγαν· ubi Albert. comparat Achmet. Oniroer. c. 285: Ἡ σταφυλὴ καὶ ἡ ῥὼξ, ἤτοι ἡ λεγομένη ῥόγα. De voc. ῥὼξ diximus s. v. Ῥάξ.]

[Ῥογεύς. V. Ῥῆγος.]

Ῥογέω, Vigeo, Floreo, Domo, Hesych. [Ῥογεῖ exp. ὀργᾷ, ἀκμάζει, δαμάζει.]

Ῥογία, Sartrix: ἀκέστρια, Hesych. [Corruptum forte ex Ῥάπτρια. Albert.]

[Ῥογκίζω.] Ῥογκίζειν pro ῥέγκειν, Epicharmus, teste Hesychio. [Ubi ῥογκίζην et ῥεγκεῖν scriptum. Ῥογκίζην infinitivi formam Doricam restituit Koen. ad Greg. p. 230.]

Ῥογμὸς, ὁ, Sonus quem quis supinus stertendo edit, Rhonchus. Gutturis stridorem vertit Cæl. Aurel. 2, 10. VV. LL. [V. Ῥέγχος.]

Ῥογὸς, ὁ, Horreum. Siculorum vocem esse, qua usus sit Epicharmus, testatur Pollux [9, 45]. In VV. LL. magno errore scriptum est Hordeum pro Horreum. Simul autem discimus ex Polluce, σιτοβόλια Menandrum appellasse, quæ Epicharmus vocarit ῥογούς. Hesychio autem sunt σιτοβολῶνες.

[Ῥογχάζω.] Habet Varin. et Ῥογχάζειν: sed esse dicit, παρὰ τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἠχεῖν. At in VV. LL. Ῥογχάζειν, Resonare: ῥοχθεῖν, καὶ ῥέγκειν.

[Ῥογχαλίζω, Latro. Glossator recens Theocr. 6, 30.]

[Ῥογχασμὸς, ὁ, i. q. ῥόγχος. Galen. vol. 2, p. 61.]

[Ῥογχισμὸς, Ronchismus, Gl.]

[Ῥόγχος, ὁ.] In VV. LL. est nomen Ῥόγχος, a quo derivatum videri potest illud Ῥογχάζειν, et exp. Rhonchus. Est autem ῥόγχος a ῥέγχω derivatum, ut vicissim ex ῥόγχος dicere possumus derivatum esse illud ῥογχάζειν.

[Ῥόδα, ἡ, Rhoda, n. pr. muliebre, in inscrr. Hermionensibus ap. Bœckh. vol. 1, p. 596, 597, in vasculo Etrusco ap. J. de Witte n. 59, p. 27. Conf. Ῥόδη.]

[Ῥοδαὶ, αἱ, Rhodæ, urbs Italica ap. Steph. Byz., qui adj. gentile ponit Ῥοδαιάτης. Conf. Ῥοδέα.]

[Ῥοδάκανθα, ἡ, Rosetum, Gl.]

[Ῥοδακινέα. Ῥοδακινέα. V. Μῆλον vol. 5, p. 984, et Lobeck. Pathol. p. 257.]

[Ῥοδάκινον, τὸ, Malum Persicum, Salmas. ap. Ducang. p. 1304. Alex. Trall. 7, p. 323, 342; 9, p. 537; 11, p. 605; 12, p. 678. Vid. Niclas ad Geopon. 10, 13, p. 669.]

[Ῥοδαλὸς, ή, όν, i. q. ῥόδεος, Roseus. Oppian. Cyn. 1, 301: Κοκκίνη ῥοδαλῇσιν ἐπιτρύχουσα παρειαῖς. Dedi scripturam Paris. A pro vulgato ῥοδαλῇσιν. Præfero tamen ῥοδέῃσιν. Schneid.]

[Ῥοδάμνη vitiose pro ῥοδάνη, quod v.]

[Ῥόδαμνος. V. Ῥάδαμνος.]

[Ῥοδάνη, ἡ, Subtemen. (Trama add. Gl.). Κρόκη per ῥοδάνη exp. schol. Aristoph. Vesp. 1137, Hesych., Phot., Suid. et Eust. p. 1328, 50. Στήμονος ἢ ῥοδάνης Hesych. s. v. Τολύπη. Apud eund. Ῥαδάνη, quod exp. κρόκη (κρόκος cod.), ὁμοίως ῥοδάνη. De etym. Eustath. p. 1527, 59: Εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται οὐκ ἔστιν εἰπεῖν σταθερῶς, ἧς ἡ χρῆσις εὕρηται ἐν λέξεσιν ῥητορικαῖς οὕτω· Κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ ῥοδανίζειν κοινότερον. Δοκεῖ δέ τι συμβάλλεσθαι εἰς τὸ γνῶναι τὴν τοιαύτην λέξιν τὸ « ῥοδανὸν δονακῆα », ὅπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι (Σ, 576) κεῖται. Unum hujus voc. exemplum est Hom. Batrach. 181: Πέπλον ... ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα. Conf. Schneid. Ind. script. R. R. p. 365.]

[Ῥοδάνης, ους, ὁ, Rhodanes, n. pr. viri. Iambl. ap. Phot. Bibl. p. 74 seqq.]

[Ῥοδάνθη, ἡ, Rhodanthe, n. pr. ap. Agath. Anth. Pal. 5, 218, unde adject. Ῥοδάνθειος, ὁ, ἡ, ib. 237: Ῥ. πήχεων. Rhodanthes et Dosiclis Amorum libros novem scripsit Theodorus Prodr., editos a Gaulmino Paris. a. 1625.]

[Ῥοδανίζω, Filum torqueo, Neo. Schol. Hom. Il. Σ, 576, et Eustath. s. v. Ῥοδάνη citatus. Antiquior forma Ῥαδανίζω esse videtur, quod v.]

[Ῥοδανὸς, ή, όν.] Ῥαδαλὸς, ὁ, Tener, Mollis, Delicatus, τρυφερός. Ab Hesychio exponitur non solum ἁπαλὸς, sed etiam ἀδιάσειστος, pro quo reponendum esse dico εὐδιάσειστος ex Etym. [M. p. 701, 51: Ῥαδαλὸν δονακῆα· Ἰλιάδος Σ, (576) οὕτω Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλὸν (hoc corruptum). Ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. Γράφεται δὲ καὶ, παρὰ Ῥοδανόν· ἔστι δὲ ποταμός. De scriptura versus Homerici ubi nunc legitur: Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, multum disceptatum ab veteribus grammaticis, de quibus schol.: Ῥοδανὸν, τὸν ῥᾳδίως ἀναφύοντα, ἢ τὸν εὐκίνητον διὰ λεπτότητα· καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκές φασι τὸ συνεχῶς τὴν κρόκην τινάσσειν. Οἱ δὲ ῥ ο α ν ὸ ν ἤτοι ῥευστικὸν, κατὰ πλεονασμόν· οἱ δὲ τὸν ἰσχνοκαλαμώδη (quos ῥοδανοδονακῆα scripsisse ἕν τι ποιοῦντας διὰ τῶν δύο annotat Eustath.). Ζηνόδοτος δὲ γράφει κ ρ α δ α λ ὸ ν ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον, οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Λέγει δὲ ὅτι πορεύονται (αἱ βόες) ἐπὶ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχνότητα καλάμων ἢ ὕψος εὐκράδαντον. In alio scholio Zenodotus διὰ ῥαδαλὸν, Aristophanes παρὰ ῥαδαλὸν, i. e. τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος, scripsisse dicitur: Aristarchus, cujus sententiam præ ceteris requiras, quid probaverit nemo prodidit præter gramm. in Etym. M. l. c., ubi corruptum ῥαδηλὸν Arnaldus in Observ. miscell. vol. 4, p. 448, recte haud dubie in ῥαδινὸν mutavit, collata Hesychii gl., qua ῥαδινὸν exp. λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάσειστον: quam ad locum Homericum referendam esse eo minus dubitandum quod in Apollon. Lex. Hom. p. 138, 10, ῥαδινὸν similiter explicatur, λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδινὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Nusquam enim alibi hoc adj. legitur in carminibus Homericis, excepto ἱμάσθλην ῥαδινήν Il. Ψ, 583.]

[Ῥοδανὸς, ὁ, Rhodanus, fl. Galliæ. Aristot. Meteor. 1, 13; Apoll. Rh. 4, 627; Polyb. 3, 47, 2; Strab. 4, p. 183 seqq. || N. pr. viri, qui præpositus Palatii fuit sub Valentiniano, in Chron. Pasch. p. 301, 302, et ap. Joann. Malal. p. 340.]

[Ῥοδανουσία, ἡ, Rhodanusia. Steph. Byz.: Πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Ὁ πολίτης Ῥοδανούσιος καὶ τὸ θηλυκὸν Ῥοδανουσία. Supra Ῥαδανουσία, quod v. G. D. || Tractus juxta Rhodanum. Iren. ap. Epiphan. t. 1, p. 236, C: Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς κλίμασι τῆς Ῥοδανουσίας. Hase.]

Ῥόδαξ, ὁ, dimin. [a Ῥόδιος: v. schol. Dion. Thr. in Bekk. Anecd. p. 856, 33], ut λίθαξ: ῥόδαξ, ὑποκοριστικὸν ὡς λίθαξ, Bud. ex Demetrio. Sed ut λίθαξ vocatur Lapillus, sic etiam ῥόδαξ an dici possit Parva rosa, q. d. Rosula, dubitet forsan quispiam: donec aliquo testimonio usus dimin. hujus confirmatus fuerit.

[Ῥοδάριον, τὸ, pro ῥοδάριον Hesychio s. v. Ἄφυκα (ubi φυκάριον dicitur ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν, ῥοδάριον) restituit Guyetus.]

Ῥοδαρὸν τοῦ σώματος, Coloris bonitas in corpore habitiore et bene temperato, speciosum quid et roseum præ se ferens: ut in delicatis pueris ingenuisque, molliter educatis, apparet. Ita VV. LL., in quibus affertur ex Josepho De antiq. [17, 12, 2], ubi loquitur de Pseudoalexandro, qui facile agnitus est, Ὅτι αὐτουργίᾳ ἐπιτρέχοιτο, καὶ οὐκ ἔσχε τὸ ῥοδαρὸν [ἐπιτρέχοιτο καὶ παρὰ τὸ ἐκείνῳ ῥοδαρὸν] τοῦ σώματος ὑπὸ τροφῆς [τρυφῆς] καὶ γενναιότητος συναγχόμενον [διὰ τὰ ἐναντία τῷδε ἐπὶ τὸ σκληρότερον ἐξεβέβηκει τὸ σῶμα]. Sed ibi corrupte ῥωδαρὸν [in edit. Basil.] pro ῥοδαρὸν legi tradunt. [Codd. exhibent ῥάδαλον et ῥαδινόν.]

[Ῥοδέη. V. Ῥοδῆ.]

[Ῥοδεια, ἡ, Rhodia, Oceani et Tethyis filia. Hom. H. in Cer. 451; Hesiod. Theog. 351. || Danai filia. Apollod. 2, 1, 5, ubi Ῥοδίαν in Ῥόδειαν mutandum. Eodem modo peccatum in libris quibusdam Hesiodi l. c. Ῥοδία, Lyconis uxor, ex Eupolide memoratur ab schol. Aristoph. Vesp. 270 et schol. Platon. p. 332, non allatis poetæ verbis, ut non constet utrum hæc vera sit nominis scriptura an Ῥόδεια. G. Dind.]

[Ῥοδεία. Ῥόδειος. V. Ῥόδεος.]

[Ῥοδέλαιον, τὸ, Oleum rosaceum. Demetr. Hieracos. p. 76. G. D. Galen. vol. 14, p. 545, 17. Hase.]

Ῥόδεος, α, ον, Roseus. In Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 74] ῥοδέῃ κάλυκι, Rosæ calyculo. Ap. Athen. ῥόδεα ἄνθη vocat quidam periphrastice τὰ ῥόδα, sicut Eur. ῥοδόεντα ἄνθεα vocasse illa traditur. [Eur. Med. 841: Εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων. Ῥ. πέταλα id. Hel. 251.] Ex Nicandro λίπει ῥοδέῳ pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ, Al. [155]: Ὀργάζων λίπεϊ ῥοδέῳ. Ῥόδεος interdum Roseus, i. e. Qui est rosei coloris, Purpureus; aut etiam Pulcer aspectu, Formosus: unde ῥοδέης Πιερίης, Epigr. Accipitur et pro Odorato. Nam Hesych. ῥόδεα exp. ἐρυθρά: idem ῥόδεον exp. εὔχρουν, et εὐώδες, necnon εὐειδές. [Nonn. Dion. 9, 296: Ῥοδέοις μαζοῖς.] Legitur etiam Ῥόδεος ap. Suid., cum substantivo στέφανος: ut habes infra ῥόδινος στέφανος. In VV. LL. habetur et Ῥοδεία, quod exp. Sertum ex rosis. Ap. Varin. legitur, ῥοδεία, ταινία, ὁ ἐκ ῥόδων στέφανος. Sed fortassis ap. eum, ex quo hæc descripsit, non ponitur interpunctio inter ῥοδεία et ταινία.

[Ῥοδόχροος, ὁ, ἡ, Qui roseo colore est. Ῥ. ἡμέρα Const. Manass. Chron. 181.]

[Ῥοδέω, Rosas refero. Andr. Cret. p. 195, D: Ῥόδων κάλυξι καὶ μύροις εὐώδεσι τοῖς αὐτῶν ἀλλήλοις ἔργοις ῥοδήσαντες πνευματικοῖς ἀσμάτων ἄνθεσιν τὸ ὅσιον στεφανώσωμεν. Kall. Lectio vitiosa: nam legitima verbi forma ῥοδίσαντες est.]

[Ῥοδεών. V. Ῥοδών.]

[Ῥοδῆ, ἡ.] Ῥοδέη, vel Ῥοδῆ [contr. ex Ῥοδέη], ἡ, Frutex rosas producens. Apud Hesych. ῥόδη, ap. Ammonium [p. 123, ῥοδῆς καλὸν ἄνθος ex Archilocho afferentem] ῥοδῆ. [Sic recte etiam ap. Athen. 2, p. 50, E; 52, F, et Eust. p. 1963, 48. Schweigh. Apoll. Rh. 3, 1020, Περὶ ῥοδέῃσιν restituit Brunck., ubi libri ῥοδόεσσιν vel ῥοδίεσσιν.]

[Ῥόδη, ἡ, Rhode, Neptuni ex Amphitrite filia. Apollod. 1, 4, 4. || Danai filia. Apollod. 2, 1, 5. || Asopi filia. Schol. Hom. Od. P, 208. Quæ Ῥόδος, ἡ, appellatur ab Diodoro 5, 56, ubi Rhodi insulæ nominis originem explicat. || Aliæ in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, Leont. Anth. Pal. 7, 575. Conf. Ῥόδα. || Urbs Hispaniæ, ab Rhodiis condita. Scymn. 205, Strabo 3, p. 160 (ubi in Ῥοδόπη corruptum correxit Casaub.), Ptolem. 2, 5 (p. 120, 31 Wilberg.), Liv. 34, 8, Mela 2, 6, 5 et Steph. Byz., qui adj. gentile ponit Ῥοδαῖος, αία, αῖον. Ῥόδος ap. Strab. 14, p. 654 (ubi Ῥόδη Casaub.), ex eoque Eustath. ed. Dionys. P. 504.]

[Ῥοδῆς, ὁ, Rhodes, n. pr., ut videtur, ap. Arcad. p. 24, 4, ubi cum simili Ποδῆς componitur, quod ex Ποδέας contractum esse ex Eustathio suo loco notavimus.]

[Ῥοδία, ἡ, Rhodia, urbs Lyciæ, ap. Steph. Byz., qui addit: Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ῥοδίας Ῥοδιεὺς καὶ τῆς Ῥόδου Ῥόδιος, ἄμεινον δὲ τὸ Ῥοδιαῖος. || Ῥοδία, ἡ, i. q. Ῥόδεα, quod v. || Ῥοδία ῥίζα. V. Ῥόδινος. || N. pr. muliebre. V. Ῥόδεια.]

[Ῥοδιακὸς, ή, όν. V. Ῥοδιὰς et Ῥόδος.]

Ῥοδιακὴ κόλλα, Rhodiacum glutinum. Diosc. 3, 101. In VV. LL. perperam Ῥοδανὴ κόλλα, duplici errore.

[Ῥοδιὰς, άδος, ἡ, et Ῥοδιακὸν, τὸ, Poculorum species quædam. Utramque formam memorant Hesych.: Ῥοδιακὸν, ποτηρίου καὶ ἐκπώματος εἶδος. Ῥοδιάς, ποτηρίου εἶδος· et Phot. p. 489, 16: Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς· εἶδος ἐκπώματος· οὕτως Δίφιλος. Ῥοδιάδα Pollux 6, 96. Ῥοδιάς lemma præpositum ap. Athen. 11, p. 496, F, etsi

in Diphili quod sequitur exemplo genitivus est τῶν ῾Ροδιακῶν, tum additur, μνημονεύει αὐτῶν Διώξιππος ... καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης Λυγκεύς τε ὁ Σάμιος, ut non appareat qua hi nominis forma usi sint. Τὰ ῾Ροδιακὰ rursus in fragm. Epigenis ib. p. 502, E, et ῾Ροδιακοὶ σκύφοι p. 500, B. Testamentum Lyconis ap. Diog. L. 5, 72: Θηρικλείων ζεῦγος καὶ ... ῾Ροδιακῶν ζεῦγος, ex emend. Lennepii ad Phalar. p. 305. Nam libri ῥοϊάκων, quorum vitium in Lexicon suum transtulit Suid. s. v. ῾Ροΐακες. ῾Ροιάκων ζεῦγος etiam ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 256, 21. « Conf. Ussing. De nomin. vas. gr. p. 145. » Hase.]

῾Ροδίζω, Rosæ similis sum, Rosam refero, colore sc. vel odore. Sed Diosc. addit dat. ὀσμῇ, dicens [1, 12], ῾Ροδίζει τῇ ὀσμῇ, pro Odore refert rosam, s. imitatur, vel Odorem rosæ repræsentat. [Id. 1, 16: ῾Ροδίζουσαν τῇ εὐωδίᾳ. Hase. Athen. 15, p. 677, E: Ὁ ῥοδίζων λωτός. Geopon. 14, 16, 2: ῾Ροδίζον γένειον.] ‖ Roseo colore tingo, vel purpureo, ut vertit Bud. ap. Alex. Aphr.: Τοῦτο δὲ ἦν αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραῖνον. [Probl. 1, 12 et 14. Theophr. De odor. § 47: Κατισχναίνειν δοκεῖ τὸ ῥόδον τὴν σύνθετον ὀσμήν· ὅταν γὰρ ἀκμάζῃ τὸ ἄνθος, ῥοδίζουσι τὰς συνθέσεις. Schneider. Pseudochrys. t. 8, p. 755, B: Αἵματι τὰς καρδίας ῥαντίζειν, μᾶλλον δὲ ῥοδίζειν. Hase. ‖ Rosis orno. De sepulcro rosis ornando inscriptio Nicæensis ap. Bœckh. vol. 2, p. 961: (Longus legavit pecuniæ summam) ἐπὶ τῷ ῥοδίζεσθαι αὐτόν.]

[῾Ροδίνη, ἡ, n. pr. mulieris ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 39, n. 115, in inscr. latina ubi: Labiena Rodine. Hase.]

῾Ρόδινος, ίνη, ινον, Rosaceus: ut ῥόδινον ἔλαιον, passim ap. Medicos [Rufum p. 68, 222 ed. Matth. Geopon. 12, 25, 8; 16, 5, 1], Rosaceum oleum: quod et Rosaceum sine adjectione appellatur interdum: quinetiam Rosam ipsum vocasse existimatur Celsus. Legimus vero et ῥόδινον μύρον, quum ap. alios [Plut. V. Bruti c. 48; Rufum p. 115 ed. Matth.], tum ap. Athen. 15, [p. 688, E] Apud Eund. [ib. p. 675, E] et ῥόδινος στέφανος [quem ex Anacreonte memorat Pollux 6, 107, et ap. Lucian. Ver. H. 2, 6], Corona ex rosis facta. [῾Ρόδινον μύρον Theophr. De odor. § 20, 25, 27, 35, 42, 45.] Sed VV. LL. scribunt ῾Ρόδιον cum subst. μύρον ex Aristot. [Aristoph. Lys. 943, ubi schol.: ῾Ρόδιον μύρον τὸ ἀπὸ τῆς ῾Ρόδου, ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ῥόδινον] pro Rosaceo unguento. [Pap. Gr. ap. Bern. Peyron. *Pap. gr. del Museo Brit.* p. 40: Χρῖμα ῥόδινον, *Una cosa rosea.* Ἐλαίου ῥ. Hippiatr. p. 95, 10 et 29, ῥοδίνου sine subst. ib. p. 8, 1; 45, 23; 252, 5. Hase.] Suid. quoque habet, ῾Ρόδια, μύρα: item ῾Ρόδιον, φυτόν. Gorr. autem ῥόδιον esse ait nomen Medicamenti aridi acris et erodentis, quod refertur ad Heram. Diversis id modis describitur a Paulo 7, 13, et ab Aetio 14, 36. Eo Paulus utitur 4, 43, ad ulcera in quibus caro supercrescit, eoque similiter crustas inducit, sanguinemque quavis ex parte profluentem probe sistit, 4, 53. Sed et ῾Ροδία ῥίζα in VV. LL. ex Diosc. [4, 45], Rhodia radix, herba quædam in Macedonia nascens, sic dicta quod rosarum odorem referat, si interatur. Hesychio autem ῾Ροδία est Calceamenti genus; item Vitis genus. Ubi non immerito fortasse quispiam suspicetur esse eam, quæ ῥοδωνιὰ vocatur ap. Suid., i. e. quam, illo teste, quidam ita vocant, tanquam a colore roseo ita dictam; atque adeo perperam irrepsisse ῥοδωνιὰ illud pro ῥοδία. Fit certe et a Virg. mentio Rhodiæ uvæ, Georg. 2, [102]; sed quidam hanc a Rhodo insula nomen accepisse tradunt.

[῾Ρόδιον, ἡ, Rhodium, n. pr. mulieris. Ern. Curtius Inscr. Att. duod. p. 25. Hase.]

[῾Ροδιόπολις, εως, ἡ, Rhodiopolis: unde adj. gentile ῾Ροδιοπολίτης. Inscr. Rhodia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 32: Ἐπιγόνου ῾Ροδιοπολίτα μετοίκου. « Epigonus fuit Rhodiopolita, ex Rhodia vel Rhodiopoli, Lyciæ oppido » Ross.]

[῾Ρόδιος, ία, ιον. V. ῾Ρόδος.]

[῾Ροδίος, ὁ, Rhodius, fluvius Troadis ap. Hom. Il. M, 20, Strabon. 13, p. 554, 595, 603, in libris Strabonis et ap. Hesych. ῾Ρόδιος scriptus, contra præceptum grammaticorum: v. schol. Hom. l. c., Arcad. p. 39, 18, Eustath. p. 890. Nomen a ῥόος derivarunt Apio et Herodorus ap. Eustath.; Lehrs. De Aristarcho p. 281 non dubitat a rosa dictum esse. ‖ N. pr. viri ap. Diog. L. 7, 22. Alius in numo Milesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 165.]

[῾Ροδίππη, ἡ, Rhodippa, n. pr. mulieris. Aristoph. Lys. 370.]

[῾Ρόδιππος, ὁ, Rhodippus, Crotoniata, Pythagoreus. Iambl. V. Pyth. p. 522. ‖ Alii in inscrr. Lindiis in Ritschel. Museo Rhen. vol. 4, p. 177, 187, aliisque inscrr.]

῾Ροδίς, ίδος, ἡ, Pastillus ex rosis confectus. Plur. ῥοδίδες, Pastilli ex rosis confecti, Diosc. [1, 131.]

[῾Ροδισμός, Rosalia, Gl. Port. leg. Rosatio. Angl.]

῾Ροδίτης οἶνος, ὁ, Vinum rosatum, s. Conditum rosaceum. [Diosc. 5, 35.] Est Vinum ex rosis factitium, quod Palladius ætate sua fieri solitum hoc modo, docet his verbis: Quinque libras rosæ pridie purgatæ in vini veteris viginti sextarios merges, et post triginta dies despumati mellis libras decem adjicies, et uteris. Plinius vero vinum rosaceum sic condiri tradit: Ex rosæ foliis tusis in linteoloque in mustum collatis cum ponduseulo ut sidat, quadraginta pondere denariorum in sextarios vicenos musti: nec ante tres dies vase aperto. Cui conditure non multum absimilis est, quam Dioscorides docet hunc in modum: Siccas tusasque rosas libræ pondo in linteolo colligatas in musti sextarios octo demittito, et post tertium mensem per colum trajectum diffundito et reponito vinum. Alia ab iis habetur compositio ap. Apicium, itemque alia ap. Constantinum Cæsarem, [Geopon.] 8, 2. Gorr.

[῾Ροδίων, ωνος, ὁ, Rhodio, n. pr. ap. Suid. « De scriptura vitiosa codd., Νόμος ναυτικὸς ῾Ροδίωνος, pro, N. v. ῾Ροδίων, conf. Pardessus *Coll. de lois marit.* t. 1, p. 210, et Mortreuil. *Hist. du droit Byz.* t. 2, p. 407. » Hase.]

[῾Ροδοβάτης, ὁ, Rhodobates, Persa. Diog. L. 3, 25.]

[῾Ροδοβαφής, ὁ, ἡ, Roseo colore tinctus. Planudes in Vers. Ovid. Met. 7, 705. Boiss.]

[῾Ροδογούνη, ἡ, Rhodoguna, Darii Hystaspis uxor, Xerxis mater. Harpocr. Phot. et Suid. Anth. Pal. App. 367. ‖ Xerxis filia. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 38, 40. ‖ Artoxerxis filia. Plut. V. Artox. c. 27. Alia nominis in Persia frequentis exx. v. ap. Appian. Syr. c. 67, Dion. Chrys. vol. 2, p. 328, Philostr. p. 815.]

῾Ροδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, Roseos digitos habens, ῥοδόχρους, epith. Auroræ ap. Hom., quæ ἀπὸ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα, ut brevium scholl. auctor tradit. [Et alibi:] ῾Ροδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, Roseos digitos habens, Roseis digitis micans, fulgens [Per ῥοδόχρους exp. Hesych. (qui addit ἀπὸ μέρους, καλόν) et Suid.], Auroræ epith. passim ap. Hom.: ut Il. A, [477]: Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, ubi auctor brevium scholl. exp. ῥοδόχρους, et διαυγής: addens, Πυῤῥώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίγνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ. Quibus subjungit, appellatione τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, i. e. Digitorum manus, figuram radiorum nobis ante oculos ponere. Sed mihi non placet illud πυῤῥώδης de rosæ colore dictum: atque adeo an, ut πυῤῥός, sic et πυῤῥώδης dicatur, non immerito fortasse dubitet quispiam. Unde etiam suspecta esse possit hæc lectio: sic tamen ut nec πυρώδης reponendum videatur. Nec enim dubito quin roseus rubor ab Hom. auroræ tribuatur, ubi eam hoc epitheto ornat. [Conf. Eustath. p. 693, 49; 1429, 47.] Roseum autem ruborem puellæ tribuit Ovid. Idem vero variis in ll. varie ad hoc epith. ῥοδοδάκτυλος alludens, alicubi ipsam Auroram vocavit Roseam deam, alicubi Lampada roseam ei dedit. Quinetiam quemadmodum rosæ Purpureæ dicuntur, sic et auroram Purpuream dixit. Pulcerrime vero Metam. 2, epithetum illud hac descriptione expressit Ovid.: Ecce vigil nitido patefecit ab ortu Purpureas aurora fores et plena rosarum Atria. Idem poeta ad alterum epith. Auroræ, sc. κροκόπεπλος, respiciens, eam nobis descripsit ac velut depinxit Croceis invectam rotis: alibi ejus capillos Croceos esse testatus est. Virg. autem, ut ceteros poetas taceam, bigas et quadrigas roseas Auroræ tribuisse, satis notum est. Quibus hoc addo, Lucr. Soli quoque hunc colorem dedisse, quum cecinit illum face rosea inferre lumina cœlo. Sed hanc locorum utriusque linguæ poetarum collationem cuidam non minus utili quam jucundo futuro operi reservo. Aristot. Rhet. 3, [c. 2, 4]: Διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠώς, μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος. [῾Ρ. Ἠώς semel ap. Hesiod. Op. 610. Veneris epitheton est ap. Coluth. 98. G. D. Juvenis ἁβροχίτων, ῥ., Greg. Naz. Carm. 63, 163. Θεὰ ῥ. Ἠώς Heliod. Æth. 3, 4. It. in carm. inciso basi Memnonis Ægypt. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1831, p. 373 et *Statue vocale de Memn.* p. 193, n. 36, 1. Hase.]

῾Ροδοδάφνη, ἡ, Frutex idem cum eo qui Nerium appellatur, Diosc. [4, 82. Galen. vol. 13, p. 213; Lucian. Asin. c. 17. Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 148, 26: Ἀμύκου τῷ τάφῳ ῥ. ἔφυ. Theoph. Nonn. c. 234, 267.] Impositum autem fuisse hoc nomen cuidam homini in Syria, testatur Lucian. Pseudolog. [c. 27], cujus appellationis causam afferre eum pudet, ut quidem ipse addit. [Geopon. 2, 42, 1. Plur. ῥοδοδάφνας κόψας 13, 12, 3, Hippiatr. p. 112. G. D. Artemid. 2, 25. Est Nerium Oleander Lindl., sec. Boué *La Turquie d'Eur.* t. 1, p. 444. Hase.]

῾Ροδόδενδρον, τὸ, Rhododendron. Plin. 16, 20: Et quamvis herba dicatur Sabina Rhododendron, ut nomine apparet, a Græcis venit. Alii Nerion vocarunt, alii Rhododaphnen, sempiternum fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum. Vide Diosc. 4, 82. [Et alibi:] ῾Ροδόδενδρον, idem ille Frutex qui etiam ῥοδοδάφνη, de quo dictum fuit modo.

῾Ροδοειδής, ὁ, ἡ, Rosarum speciem præ se ferens, Rosarum colorum referens. [῾Ρ. χιτών Pollux 2, 70.] Qua signif. dicitur magis ad verbum ῥοδόχρους. [Roseus, Musæus 113; Nonn. Dion. 5, 205. Theophyl. Sim. Hist. p. 179, B. ῾Ρ., ὁ χαροποιὸς ap. Suid., ubi Kust. χαροπὸς conjicit. ‖ Adv. ῾Ροδοειδῶς. « Pseudo-Chrys. Serm. 60, vol. 7, p. 420: Τὴν τῷ αἵματι Ἰησοῦ καρδίαν μου ἐῤῥαντισμένην, ῥ. ἀνθοῦσαν ταῖς ἡδοναῖς ἐδορθόρωσα. » Seager. Nil. Epist. p. 138, 12. Hase.]

῾Ροδόεις, εσσα, εν, Rosaceus, Roseus: ῥ. ἄνθεα, Rosei flores, i. e. Rosæ, ex Eur. [Iph. A. 1298.] Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, Rosea labella. Hesych. ῥοδόεντα exp. πυῤῥά. [Hæc Boethii, Roseis quadrigis, Maximus Planud. p. 16, 10, 1 Weber. vertit, ῾Ρ. δίφρῳ. De iisdem Dionys. Hymn. in Solem p. 26, 8 Bellerm.: ῾Ροδόεσσαν ἄντυγα πώλων. Hase.] Homero autem [Il. Ψ, 186] ῥοδόεν ἔλαιον esse putatur, quod postea dictum fuit ῥόδινον. [V. Eust. ad Hom. p. 1294, 43. Figurate idem Opusc. p. 117, 60: Ἀκανθῶν εἰς ῥοδόεντα, ὡς ἂν εἴποι τις, λόγον. ῾Ρ. χάρις Anth. Pal. 5, 81.]

[῾Ροδόη, ἡ, Rhodoa, urbs Indica, ap. Steph. Byz. Adj. gentile ῾Ροδοήτης, ut Ἀρσινοήτης (—έτης bis cod. Vratisl.).]

[῾Ροδόκισσος, ὁ, ap. Theocr. 5, 131, lectio vitiosa pro ῥόδα κισσός. V. Schneid. ap. Theophr. vol. 3, p. 462.]

[῾Ροδόκλεια, ἡ, Rhodoclea, n. pr. muliebre ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 36, Leont. Anth. Plan. 283, et alibi.]

[῾Ροδοκλῆς, ὁ, Rhodocles, n. pr. viri ap. Ross. Inscr. Gr. ined. fasc. 3, p. 23, n. 274, 76. Hase.]

[῾Ροδόκολπος, ὁ, ἡ, Roseum sinum habens. ῾Ρ. Εὐνομία poeta ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 174.]

[῾Ροδοκρινοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Faciem habens colore similem rosis et liliis. Psellus in Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 93 ed. Harl. Boiss.]

[῾Ροδόμαγμα. V. Κρόκος.]

[῾Ροδόμαλον. V. ῾Ροδόμηλον.]

῾Ροδόμελι, τὸ, Mel rosaceum. Sic paratum fuit a veteribus, quemadmodum ex Philagrii libello De suavibus potionibus Oribasius [p. 65 ed. Matth.] atque Aetius referunt: Tribus partibus succi rosarum exunguium excolati pars una mellis adjicitur. Coquitur ad solem calidum diebus pluribus, eod. modo quo ὀμφακόμελι, et postea asservatur. Quod si turbulentus aut frigidior aer fuerit, quando mel rosaceum paras, admisto optimo melle ad rosarum succum, et per rarum panniculum vel linteum excolato, simulque ad lentum ignem coquito, donec quarta aut tertia succi pars consumpta sit: atque exceptum medicamentum asservato quumque calidiorem videris aerem, velut ὀμφακόμελι insolato. Astringit leniter, proindeque refrigerare potest. Habet et vim extersoriam ex melle. Habet et subamarum quiddam, et leniter acre: unde ori commodum est inflammato propter calidi humoris influxum, et quibus acres atque biliosæ fluxiones in ventrem fiunt, præsertim post vomitum. Exhibetur etiam aqua dilutum iis quibus venter exæstuat, citra humorem, item febricitantibus, vigore jam totius morbi instante et particularis accessionis. Sæpe etiam per febres largius semel epotum convenienti tempore, morbum solvit, sudoribus obortis, aut alvo subducta. Tale quidem fuit ῥοδόμελι simplex, a quo aliud habetur purgatorium ap. Aetium 3, 74. Gorr. [Alex. Trall. 12, p. 229; Geopon. 8, 29; Theoph. Nonn. c. 156; Synes. De febr. p. 156.]

῾Ροδόμηλον, τὸ, Confectio ex rosis et malis cotoneis, parata hunc in modum: Succi malorum cotoneorum sextarius unus, rosarum libræ tres, mellis sextarii tres, aquæ sextarii quinque simul miscentur et coquuntur. Verum quoniam rosæ non eod. tempore quo mala cotonea reperiuntur, convenit eas cum melle suo tempore componere, ac, ubi mala provenerint, totam compositionem moliri. [Alex. Trall. 1, p. 8. ‖ Forma Dor. ῾Ροδόμαλον, τὸ, ap. Theocr. 23, 8, figurate de roseis genis: Οἷα δ' ἔσσεν λαπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον ut 7, 117, dixit μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὅμοιοι.]

[῾Ροδομιγής, ὁ, ἡ, Rosis mixtus. ῾Ρ. βάμμα Clem. Alex. Pæd. p. 235.]

῾Ρόδον, τὸ, Rosa: ab Æolibus dicta Βρόδον [quod ex Sapphone memorat Orion. Etym. p. 140, 18], præfigentibus β, ut aliis quibusdam vocibus: quum sc. scribunt Βράκος pro ῥάκος, et Βρίζα pro ῥίζα, et Βρυτὴρ pro ῥυτήρ: quod ἀκανθόφυλλον alicubi vocavit Nicander, propter ἀκάνθας, quarum meminit et Anacr. in Ode illa, si bene memini, quæ rosæ habet encomium. De his et Lucian. Quom. hist. scrib. [c. 28 extr.]: Τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Apud Eund. legimus etiam πνοὴ ῥόδων, sicut et ἴων, Nigrin. [c. 32]: Τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν. Sic interdum a Latinis Rosæ et Violæ præ ceteris floribus commemorantur. Et Philostr. Ep.: Καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Sic Spina et Rosa ap. Latinos: ut in hoc Ovidiano versu, Et riget amissa spina relicta rosa. [Sec. Fraas. Synops. pl. floræ cl. p. 75 est Rosa gallica L. et R. centifolia. Hase. Proverbia ῾Ρόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις et ῾Ρόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν exp. Diogenian. 8, 1 et 2. ῾Ρόδα τρυγᾶν ἐξ ἀκανθῶν Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 511. De rosarum viribus medicis Galen. vol. 13, p. 225.] Metaphorice autem usa est ῥόδων appellatione Sappho, quum objecit cuidam ἀμούσῳ et ἀμαθεῖ mulieri, eam οὐ μετέχειν ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης. [Aristoph. Nub. 907: ῾Ρόδα μ' εἴρηκας, i. e. ἐμοὶ τὰ παρὰ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστίν, ut exp. schol., i. e. honorifica, grata. Similiter 1330: Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. ‖ Pudendum muliebre. V. ῾Ροδωνιά.] ‖ ῾Ρόδον quasi ὄδον, pro ὄζον, ab ὄζω, Etym. [M. p. 705, 8], sed addens, per antiphrasin, quasi μὴ ὄζον, ἀλλ' εὔοσμον ὄν. Qua in re illi nequaquam assentior, quum ὄζω de suavi etiam odore dici constet. Plut. autem Symp. 3, 1, [p. 648, A] vult ῥόδον esse appellatum, quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι. Ita enim scrib. est ibi, non ὀδωδῆς, ut habet Aldina editio. [ϝοδον videtur esse n. pr. virginis, scriptum in fictili. *Cab. d'ant. de Durand* p. 217, n. 643. Hase.]

[῾Ροδόπεπλος, ὁ, ἡ, Rosea veste indutus. Quint. Sm. 3, 608.]

[῾Ροδόπη, ἡ, Rhodope, Oceani filia. Hom. H. Cer. 422. ‖ Strymonis filia. Lucian. De salt. c. 51. ‖ Meretrix (quæ ab aliis ῾Ροδῶπις vocatur). Ib. c. 2: Παρθενόπας τινὰς καὶ ῾Ροδόπας τινάς. Aliæ ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 36, et Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 153, 2. ‖ Nomen montis prope Nestum fluvium. Herodot. 4, 49; 8, 116; Thucyd. 2, 96; Strab. 4, p. 208; 6, p. 313; 7, p. 318, 329. ‖ Urbs Ioniæ, cujus adj. gentile ῾Ροδοπεύς ap. Steph. Byz.]

῾Ροδόπηχυς [Dor. ῾Ροδόπαχυς], ὁ, ἡ, Roseos habens

lacertos, i. e. Roseo rubore suffusos. Ad verbum, Roseos habens cubitos. [Hymn. Hom. 31, 6, et Theocr. 2, 148: Ῥ. Ἠώς.] Hesiod. [Th. 251]: Ἱππονόη ῥοδόπηχυς. [Ib. 247. Sappho fr. 22: Ῥ. Χάριτες. Anth. Pal. 12, 242: Σαῖρα ῥ.]

[Ῥοδοπιανός, ὁ, Rhodopianus, n. pr. viri in inscr. Ephesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 617.]

[Ῥοδοπιτύνη, ἡ, Succus pineus rosatus. Hippiatr. p. 131, 16. Hase.]

Ῥοδόπνοος, ὁ, ἡ, Rosarum odorem habens. Utitur quidam [Pathymias] ap. Athen. [2, p. 48, C: Ῥ. στρώματα. Nicet. Eugen. 1, 90. Boiss.]

[Ῥοδοποίκιλος, ὁ, ἡ, Roseo colore variegatus. Continuator Theophan. 3, 43: Κόνις ῥ. Ducang.]

[Ῥοδόπολις, εως, ἡ, Rhodopolis, urbs Colchica. Agath. Hist. p. 123, A.]

[Ῥοδόπυγος, ὁ, ἡ, Roseas nates habens. Sosipater Anth. Pal. 5, 55.]

[Ῥοδοπώλης, ὁ, Rosarius, Gl.]

[Ῥόδος, ἡ, Rhodus, insula maris Carpathii cum urbe cognomine. Hom. Il. B, 655; Pind. Ol. 7, 24; Herodot. 2, 178; Æsch. Pers. 891; Thucyd. 8, 44, 57; Strabo 14, p. 650 seqq. aliique geographi et historici. Adj. gentile Ῥόδιος, ία, ιον, ut ἀνὴρ Ῥ. ap. Xenoph. Anab. 3, 5, 8, et sæpissime Ῥόδιοι, οἱ, ut ib. 3, 3, 16. « Ῥόδιορ Laconice pro Ῥόδιος in inscr. Ther. vetustissima ap. Franz. El. epigr. Gr. p. 53, n. 4. » Hase. Ῥοδία, ἡ, nomen regionis, apud Strab. p. 651, et alibi sæpe ap. eund. Ῥοδιακός, ή, όν, ut Ῥ. κλῆμα ap. Strab. 2, p. 119. Ἐσχαρίτης (πλακοῦς) Ῥοδιακός ap. Polluc. 6, 78. Ῥοδιακαί, αἱ, calceorum species, id. 7, 88. Apud Hesych.: Ῥοδία, ὑπόδημα ἀνδρεῖον· καὶ ἀμπέλου εἶδος. Ῥοδιακὸν ποτήριον v. s. v. Ῥοδιάς. || Ῥόδος, ἡ, Nympha. V. Ῥόδη. || Ῥόδος, ἡ, urbs Hispaniæ, quæ rectius videtur appellari Ῥόδη, quod v.]

[Ῥοδοσάκχαρ, τὸ, Saccharum rosaceum. Galen. vol. 14, p. 554, 5. Hase.]

Ῥοδόσταγμα, τὸ, Rosarum liquor, Bud. ex Hippiatria. [Gloss. Philostr. Her. p. 387 ed. Boiss. Gl. Aristoph. Pl. 529 (ubi alii libri ῥοδόσταμα forma barbara, cujus exx. v. in Hippiatr. p. 271 et ap. Ducang.); Theoph. Nonn. c. 97; Synes. De febr. p. 54, 102.] Quod autem dicitur Ῥοδόστακτον, sic parari Paulus docet 7, 15: Rosarum, quibus ungues sint exempti, succi sextariis duobus mellis sextarius unus adjicitur: incoquuntur assidue despumando, donec quarta pars fuerit absumpta. Non est aliud quam ῥοδόμελι. Gorr. [Ῥοδόσταγμα Galen. vol. 14, p. 544, 2; 547, 8. Ῥοδόσταμμα Salmas. Ad hist. Aug. p. 193, F. Hase.]

[Ῥοδόστακτον. V. Ῥοδόσταγμα.]

[Ῥοδοστεφής, ὁ, ἡ, Rosis redimitus. Nonn. Dion. 48, 681.]

[Ῥοδόσφυρος, ὁ, ἡ, Roseos malleolos (s. pedes) habens. Quint. Sm. 1, 137; Christodor. Ecphr. 160.]

Ῥοδουντία λοπάς, ἡ, Olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur, Bud. ex Athen. [9, p. 403, D.] In VV. LL. esse dicitur Odorati edulii genus et scitamenti, in quo intritæ rosæ: quod in olla ferebatur ad mensam. Apud eund. Athen. [p. 406, A] legitur Ῥοδωνία de eadem. [Ubi eam fere reddit nominis rationem quam memorat HSt. Probabilior videtur prioris loci scriptura ῥοδουντία. Patina de rosis, Apicius 4, 2.]

[Ῥοδουντία, ἡ, Rhoduntia, nomen loci muniti ad Œtam Thessaliæ. Strabo 9, p. 428; Liv. 36, 16, et Steph. Byz., qui adj. gentile memorat Ῥοδούντιος, ία, ιον, ut Ῥοδούντιον ἔπος.]

[Ῥοδοῦσσα, ἡ, Rhodussa. Steph. Byz.: Πόλις τῆς Ἀργείας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδούσσιος, ὡς Πιτυούσσιος, καὶ Ῥοδουσσαῖος. Quæ simplici σ scripta in cod. Vratisl. Falsum accentum Ῥόδουσσα correxi ex Arcad. p. 97, 17. G. Dind.]

Ῥοδοφόρος, ὁ, ἡ, Rosifer, Rosas ferens: ut ἔαρ ῥοδοφόρον, quod et generali epitheto ἀνθοφόρον. [Macc. 3, 7, 17.]

[Ῥοδοφῶν, ῶντος, ὁ, Rhodophon, Rhodius. Hegesand. ap. Athen. 10, p. 444, D; Polyb. 27, 6, 3; 28, 2, 3; 30, 5, 4.]

[Ῥοδοχάρης, ὁ, Rhodochares, n. pr. viri ap. Lucian. Catapl. c. 17 et Suid.]

[Ῥοδόχειρ, ρος, ἡ, schol. Theocr. 2, 148, sic vertens ῥοδόπηχυς. Boiss.]

[Ῥοδόχροια, ἡ, Color roseus. Const. Manass. Chron. 1164. Boiss.]

Ῥοδόχροος, et Ῥοδόχρους, ὁ, ἡ, per crasin, Rosarum colorem habens, Roseus: Πυῤῥὸν καὶ ῥοδόχρουν, Diosc. [1, 154; ἄνθος ῥ. 2, 128. Achmes Onirocr. p. 207, 27; 214, 14. Greg. Nyss. t. 1, p. 248, B, de delicato: Εὔχνουν καὶ ῥ. Hase. Ῥ. Ἀπόλλων Anth. Pal. 9, 525. Ἀφροδίτη Anacreont. 53, 22. Τρίγλης φῦλα ῥ. Oppian. Hal. 1, 130. Χεῖλη ῥ. Sosipater Anth. Pal. 5, 56. Ῥοδόχροας ἡμέρας Theodos. Acroas. 1, 187.]

[Ῥοδόχρως, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Theocr. 18, 31: Ῥ. Ἑλένα.]

[Ῥοδώ, οῦς, ἡ, Rhodo, n. pr. muliebre. Julian. Ægypt. Anth. Pal. 7, 605. G. D. Ern. Curtius Inscr. Att. duod. p. 25. Hase.]

[Ῥόδων, ωνος, ὁ, Rhodon, n. pr. viri Atheniensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 421. Alii ib. p. 493; vol. 3, p. 191, et ap. Polyb. 31, 4, 4, Callim. Epigr. 2, Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 293, Callicter. ib. 11, 333.]

Ῥοδών, ῶνος, ὁ, dicitur pro Rosario. [Pseudochrys. t. 3, p. 953, A: Τοὺς ἄνθρακας ῥοδῶνα ἐνόμιζον. Hase. Restitutum ab Jacobs. Rufino Anth. Pal. 5, 36, ubi codex ῥόδων. Forma trisyllaba in Gl.: Ῥοδεών, Rosetum. Quæ restituenda cum Hermanno Epit. doctr. metr. p. 176 (ed. sec.) poetæ anon. in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 382, 14: Πόσα ἄνθη ἔδραμον καὶ ῥοδῶνας, ubi codex ῥοδωνιῶνας. || Ῥόδωνες, apud Alexandrinos, Venti, iidem qui ὀρνιθίαι, Olympiod. In Aristot. Meteor. « Unde fort. Ῥόδων memoratur inter deos Ægyptios a Greg. Naz. Carm. de vita sua, 838. » Hase.]

Ῥοδωνιά, ἡ, pro Frutice rosarum ex Theophr. affertur in VV. LL., sed male scriptum habent ῥοδονιά, cum ο, in secunda etiam syllaba. [Idem vitium ap. Arcad. p. 99, 13, qui nomen oxytonum esse testatur, repugnante Lobeck. Paral. p. 317.] Possit vero suspecta esse et hæc interpret., quum ῥοδωνιὰ illi ipsi Ammonio, ubi de ῥοδῇ agit, itidemque Suidæ et Hesychio, sit Locus ubi sc. rosæ nascuntur, qui Lat. Rosarium, Rosetum: sicut Ἰωνιὰ est Violarium. [Cratin. ap. schol. Theocr. 11, 10; Ælian. N. A. 14, 24; Geopon. 2, 46, 1; schol. Aristoph. Pac. 576.] Addit vero Hesych. et Κρινωνιά, ἔνθα τὰ κρίνα, sub. φύεται. In VV. LL. affertur ex Theophr. pro toto Cespite et planta rosæ, H. Pl. 2, 2, [1. Ib. 1, 9, 4; 6, 6, 6. « Ibi ῥ. ἀγρίας Fraas. Synops. pl. fl. cl. p. 75 esse opinatur Rosas caninas L., i. e. Cynorrhodas Plinii 24, 13, 74; 25, 2, 6. » Hase.] Suidas exp. ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, [ὥσπερ ἰωνιὰ ἡ τῶν ἴων, quibus Harpocratio, unde sua sumsit Suidas, addit ὡς Ἑκαταῖος ἐν α' περιηγήσεως δηλοῖ. Glossam ipsam ad Demosth. p. 1251, 26, refert Harpocr. Tum Suidas in alia gl., quæ communis ei est cum Photio p. 490, 13, et ex parte cum Lex. rhet. p. 299 extr.]: item ὁ τῶν ῥόδων λειμών [Eumath. Hysmen. 10, p. 390. Boiss. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 55, 13 Gaisf.: Οἱ τὰς ῥ. τρυγῶντες. Longus Past. 2, 4; 4, 2 et 8. Alibi non Rosetum valet, sed Rosam. Jo. Philop. De cr. mundi p. 161, 27. Basil. t. 1, p. 60, D. Id. ib. p. 573, D: Τῆς ῥ. τοῦ ἄνθους δρεψάμενοι. Hase], addens, Rhododaphnen quoque ita vocari, secundum quosdam: quinetiam existimari a nonnullis esse et nomen Vitis ferentis uvam rosei coloris: de qua signif. dixi paulo ante, in Ῥοδία. Hesychio autem ῥοδωνιὰ præter illam primam signif., est duntaxat τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον, Pudendum virile. [Codex δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αὐτῆς. Recte Toupius correxit τὸ γυναικὸς αἰδοῖον. Etiam ῥόδον de parte muliebri dictum esse idem docet Hesychius: Ῥόδον, Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός. Eadem ἀμφιβολία in reliquis florum nominibus. Meineck. Com. vol. 2, p. 83.]

[Ῥοδωνιών vitiose pro ῥοδεών. V. Ῥοδών.]

[Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ. V. Ῥοδωπός. || Meretrix Thracia, quæ inter Ægyptios vixit Amasidis regis tempore. Herodot. 2, 134; Sappho in Proverb. Append. 4, 51; Plut. Mor. p. 400, F; Athen. 13, p. 596, B; Strabo 17, p. 808; Ælian. V. H. 13, 33; Heliod. 2,

25; Phot. et Suid. s. v. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. V. Grauert. De Æsopo p. 117 seqq. Apud Lucian. Ῥοδώπη, quod v. G. D. Nomen mulieris scriptum in fictili, *Catal. del princ. di Canino* p. 114, n. 1387. Hase.]

Ῥοδωπός, ὁ, ἡ, Qui est roseo aspectu. In VV. LL. ex Diosc. [5, 129] ῥοδωπὸν τὴν χρόαν, Quod roseo est colore. Et fem. Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, Quæ roseo est aspectu, roseis est oculis. [Nonn. Dion. 10, 176.] Fuit autem et meretricis cujusdam nomen.

[Ῥοδωτόν, τὸ, Rosatum, Gl.]

[Ῥοΐδιον, τὸ, Rivulus. Inscr. Sicula ap. Gruter. p. 212: Ῥ. ῥέον ἀνὰ μέσον τῶν Γηπέδων.]

[Ῥοείτης, ὁ, recentius nomen Rhesi fluvii. V. Ῥῆσος.]

Ῥέζω, Latro. [V. Ῥυζέω.] Proprie enim de canibus dicitur, sed metaphorice de hominibus, pro eo quod est Sterto. [Phot. et] Suid.

Ῥοή, ἡ, Fluentum. [Hesych.: Ῥοαί, ῥεύματα, ῥεῖθρα, πηγαί· ἱππόδρομος (hoc spectat ad ῥοία, quod v.)· τοὺς καλαμῶνας· πηγάς, χεύματα. Frequens vocabuli usus ap. poetas, idque plerumque numero plurali, ut ap.] Hom. Il. B, [869]: Μαιάνδρου τε ῥοάς, i. e. ῥέεθρα, ut ap. Eund. Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. [Ib. Γ, 5: Ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων Π, 229: Νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι Σ, 240: Ῥοῇς ἐπὶ Σαγγαρίοιο E, 774: Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος· Od. K, 529: Ποταμοῖο ῥοάων. Hesiod. Th. 841: Ὠκεανοῦ ῥοαί. Pind. Nem. 11, 46: Ἰσμηνοῦ ῥοάν. Ὕδατος ῥοαὶ ib. 7, 91, et τεναγέων ῥοαὶ 3, 43. Æsch. Ag. 283: Εὐρίπου ῥοάς. Semel Soph. Aj. 419: Σκαμάνδριοι ῥ. Tanto frequentius ap. Eurip., ut Med. 835, Andr. 285, 651. Qui ad alias quoque res fluxas transtulit, ut ἀμπέλου ῥοαὶ Cycl. 123, et numero singulari Bacch. 281. Γλυκεῖα μέλιτος ῥ. ib. 710. Αἵματος φονίου ῥ. Suppl. 690. Audacius Pindar. Isthm. 7, 26: Κλυταῖς ἐπέων ῥ. Nem. 7, 17: Ῥοαῖσι Μοισᾶν 11, 61: Προμαθείας ῥοαί, quod schol. exp. τῆς προγνώσεως αἱ ὁδοί. || Fluxus. Plato Theæt. p. 152, E: Ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως· 206, D: Τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥ. Tim. p. 58, E: Ῥοὴν δὲ τὴν κατάστασιν ἐπὶ γῆν ἐπωνυμίαν ἑκατέρου τοῦ πάθους ἔλαβε· Cratyl. p. 402, A: Ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων· 415, D: Τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς ῥ. « Plotin. p. 443, E; 705, A, C. » Creuzer. Per φορὰ et ῥύσις exp. Suid.]

[Ῥόη Ἀγάθη, ἡ, Colonia Massiliensium, ap. Strab. 4, p. 180. Lectio vitiosa, quam non sanavit Is. Voss. qui Ῥοδανουσία καὶ Ἀγάθη corrigebat. V. Kramer. vol. 1, p. 279.]

[Ῥοηγόνος, ὁ, ἡ, Fluenta gignens. Jo. Gaza Ecphr. 2, 311.]

[Ῥόθειον. V. Ῥόθιον.]

[Ῥοθέω. HSt. s. v. Ῥόθος, ὁρμή]: Unde verbum Ῥοθέω, itidem ὁρμῶ, Impetu feror. [Per ὁρμῶ exp. Hesych., quod ὁρμεῖ scriptum ap. Phot. et in libris optimis Suidæ et in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 359. Porro Hesych.: Ῥοθεῖν, ὁρμᾶν, τρέχειν, λέγειν, διώκειν. De furno æstuante Æschyl. ap. Athen. 9, p. 375, D: Ἐν ῥοθοῦντι (codex νοθοῦντι) κριβάνῳ. || De strepitu verborum Soph. Ant. 259: Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί· 290: Ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοί.]

[Ῥοθιάζω.] Est præterea deductum a ῥόθιον, verb. Ῥοθιάζω, Impetuose s. Contente remigo. Vide [Hesych.: Ῥοθιάζειν, ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας· Phot. p. 490, 20, et] Suid. [s. v. Ῥοθιάζουσιν, qui per ἐρέσσειν εὐτόνως exp. et Aristoph. exempla afferunt (fragm. 60): Κατάγου ῥοθιάζων, et (ubi notandum intransitive dictum) Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλου ῥοθιάζῃ. Adde Cratin. ap. Athen. 1, p. 23, B: Ῥοθιάζε κἀνάπιπτε. Aor. ῥοθιάξῃς Hermipp. ap. Hesych. s. v. Πάνυκτον, quod ῥοθιάζῃς scribendum videtur cum Blomf. in Gloss. ad Æsch. Pers. 402] et Eust. p. 1540, [43]. Apud Aristoph. autem [Ach. 807] ῥοθιάζειν ἰσχάδας, Cum impetu et strepitu vorare: vide schol.

[Ῥοθιάς, άδος, ἡ, Strepens. Æsch. Pers. 396: Κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ.]

[Ῥοθίζω, s. Ῥοθέω, Cieo, Concito. Max. Planud. Carm. p. 18, 11, 17: Ῥοθίσῃ. Boeth.: Miscens æquora ventus. Hase.]

Ῥόθιον, τὸ, Impetus undæ, undarum, etiam Unda, Fluctus. [Hesych.: Ῥόθιον (ῥόλιον codex), ῥεῦμα,

κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Ῥόθιον (?), τὰ αὐτά.] Apoll. [Rh. 1, 541]: Ῥόθια κλύζοντο. [Æsch. Prom. 1048: Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ ξυγχώσειεν. Soph. Ph. 689: Ἀμφιπλήκτων ῥ. Eur. Iph. T. 426: Ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ· Hel. 1126: Ὡς ἔδραμε ῥ. μολών.] Utuntur et prosæ scriptores. Plut. [Mor. p. 160, F]: Πόῤῥωθεν ἀφεωρᾶτο φρίκη κατιοῦσα παρὰ τὴν ἄκραν, ἀφρόν τινα καὶ ψόφον ἄγουσα τῷ ῥοθίῳ περὶ αὐτὸν πολύν. A Luciano pro Undarum impetu usurpari testatur Bud. Idem affert et istum Arriani locum, 6, [3, 5]: Καὶ βοὴ ἀπό τε τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων τὰς ἀρχάς τε καὶ τὰς ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ καὶ τῶν ἐρετῶν, ὁπότε ἀθρόοι ἐμπίπτοντες τῷ ῥοθίῳ ἐπαλαλάζοιεν. Sed hic fuerit potius ἡ σύντονος εἰρεσία, cujus signif. meminit Eust. [p. 1540, 41. Strabo 15, p. 725: Ταῖς ναυσὶν ἐπῆγε τὸ ῥ. Lucian. Amor. 6: Ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων. Dio Cass. 49, 3: Τοὺς ἐναντίους τῷ ῥ. ἐξέπληττον.] Tradit Harpocr. hoc nomine ῥόθιον usos esse Aristoph. [Eq. 546, ubi ad strepitum applaudentis theatri est translatum: Αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥ., παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις], et Thuc. [4, 10], necnon Hyperidem; sed dicens duntaxat ῥόθιον appellari παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι. [Lex. rhet. p. 300, 12: Ῥ. ἡ συντόνως γινομένη εἰρεσία.] Schol. autem Thuc. [l. c.] ap. eum ῥόθιον esse dicit τὸν ἦχον τῆς εἰρεσίας. Ex Dionys. H. 6, afferunt VV. LL. ῥόθιον ἵππου pro Fremitu equi: quæ signif. nova videri possit. [De impetu equitatus dictum annotavit Suidas (qui exp. τὸ ὁρμητικὸν καὶ ὀξύῤῥοπον μετὰ ἤχου) ex Joseph. B. J. 7, 15: Ἐπεῖχε αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν, οἱ δὲ διεσοβήθησαν ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥ., et adject. 6, 2, 8: Ῥόθιον ἐκ πλαγίου παρελαύνων τὴν ἵππον. De populo seditioso Eur. Andr. 1097: Ἐγίγνετο ῥ. ἐν πόλει κακόν.] At Hom. Ῥόθιον κῦμα dicit ἐπιθετικῶς, Impetuosum fluctum, s. Violentum, Od. E, [412]: Ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, a nomine adject. Ῥόθιος: unde [Ῥοθίοις πλάταις Eur. Iph. T. 1133, ubi Ald. ῥοθίαις. Ῥοθίοις εἰλατίναις δικρότοισι κώπαις ib. 407, ut ῥοθίῳ κώπῃ ap. Aristid. vol. 2, p. 417] et ῥοθίοισι [ῥοθίαισι cod. Pal.] κρημνοῖσι itidem ἐπιθετικῶς, ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 32], pro Litoribus impetuosis, vel potius quæ impetuntur aquæ impetu. Ex iisd. [epigr. Antipatri Sid. ib. 10, 2] ῥοθίη νηῒ pro Navi irruenti cum impetu. Bud. ῥόθιος exp. Impetuosus, item Cum impetu ciens: afferens ex Aristot. De mundo [c. 4, 30]: Μετὰ ῥοθίου βίας. [Ῥ. ποταμοὶ Pollux 3, 103. Ῥ. ὄμβρος 1, 116, et figurate inter epitheta oratoris 6, 147, ut ῥοθιότης ῥήτορος 4, 22, et ῥοθίως ib. 24. Αὐλητὴς ῥοθίῳ φυσήματι χρώμενος 4, 69. Ῥόθιον ψαμαθίδα (suem) Numen. ap. Athen. 7, p. 306, D, incertum quo sensu. Polyæn. 4, 7, 6: Ῥοθίῳ εἰρεσίᾳ. Lucian. Lexiph. c. 15: Ἀναχαιτίζων τοῦ δρόμου (τῆς ὁλκάδος) τὸ ῥ., Impetuosum cursum. Sic τὸ ῥ. τῆς ὁρμῆς id. Tox. c. 19, et de ira ὑποστῆναι τὸ ῥ. τοῦ θυμοῦ c. 55. Τῷ ῥ. τῆς φορᾶς (audacium metaphorarum) ἅπαντα παρασύρειν Longin. De subl. 32, 4. || Hesych.: Ῥόμιον, κῦμα. Ῥόθια, κύματα, ἢ ῥόθια.]

[Ῥοθιότης, ητος, ἡ, Strepitus, Violentia. Ῥ. orationis Pollux 4, 22.]

[Ῥοθίω. V. Ῥοθίζω.]

[Ῥοθοπυτίζω. Ῥοθοπυγισμός. V. Ῥαθ—.]

Ῥόθος, ὁ, Undarum sonitus, strepitus, [ut exp. Hesych.]; aut certe Remorum strepitus, secundum quosdam, ut docebo in Ῥόθιον. Et generalius etiam pro Strepitus [Hesych.: Ῥόθῳ, ὁρμῇ μετὰ ψόφου]: item Fremitus, Tumultus: ut ap. Hesiod. [Op. 218]: Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι. [Æsch. Pers. 406: Περσίδος γλώσσης ῥ. « De cursu veloci Nicand. Th. 673: Μεταλλαίου αἰγὸς ῥόθον. Oppian. Hal. 5, 17: Ἠνεμόεις πτερύγων ῥόθος. » Wakef. Clem. Al. Pædag. 1, 6, 40: Οἱ ποταμοὶ ῥόθῳ φερόμενοι. Hase. Ῥόθος ἅλμης vulgo ap. Nicandr. Th. 788, ubi nunc ῥόος ex aliis libris.] || Ceterum ῥόθος illud, a quo sunt præcedentia composita, possit etiam poni fortasse, et quidem commodius, post Ῥόος, ut sc. ῥόθος sit dictum quasi ῥόος, inserto θ. Nisi quis malit per ὀνοματοποιΐαν fictum esse hoc vocab.: ut scribit Eust., ῥόθιον esse epith. κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. Sed ῥόθος exp. etiam ὁρμή, Impetus. [Æsch. Pers. 462: Ἐξ ἑνὸς ῥόθου παίουσι.]

[Ῥοιά. V. Ῥόα.]

Ῥοία, ἡ, Volutabrum equorum, VV. LL. ex Hesych. [κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ. Conf. Ῥοιὴ et Ῥοίζω.]

[Ῥοίαγξ (?), φάραγξ, Hesych. Ῥοίαξ Albert.]

[Ῥοιαδικός, Rorans. Heliodorus Oribasii p. 40 ed. Mai.: Συνδιαιρουμένου τῷ περιτοναίῳ τοῦ τραχήλου τῆς κύστεως, ἵνα κατ' ἐπιτήδευσιν γένηται ῥοιάς· αἱρετώτερον γάρ ἐστι ῥοιαδικὸν γενέσθαι τὸν πάσχοντα, ἢ ἰσχουρίᾳ κρατηθέντα ἀναιρεθῆναι. Osann. Scribendum potius ῥυαδικόν.]

[Ῥοιακώδης vitiose pro ῥυακώδης, quod v.]

[Ῥοιάκιον. V. Ῥοιάς.]

[Ῥοιάς, άδος, ἡ, ap. Theophr. H. Pl. 9, 12, 4, est Species papaveris agrestis. «Μήκων ῥοιάς, Papaver sativum, Diosc. Notha p. 466 (4, 65).» Boiss.]

[Ῥοιάς vitiose pro ῥυάς, quod v.]

Ῥοιβδέω, Strido. [Lycophr. 247: Ὅταν κρηναῖον ἐξ ἄμμου ῥοιβδήσῃ γάνος, i. e. μετὰ ἤχου ἀναδοθῇ, ut exp. schol.] Interdum vero Sorbeo. [Ῥοιβδεῖν per ἀναρροφεῖν exp. Suid., ῥοιβδεῖ per ἀναρροφεῖ, ἀναρριπτεῖ Photius, Ῥοιζεῖ, διώκει, ῥοφεῖ Hesych. Corrupte Theogn. Can. p. 23, 34: Ῥοίβδειν, τὸ ῥοφεῖν. De Charybdi aquam in se sorbente Hom. Od. M, 106: Ὅτι ῥοιβδήσειεν. Crinag. Anth. Pal. 7, 636: Ἀμφὶ δὲ ταύτην θῖνά με ῥοιβδήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο. Ezechiel. trag. ap. Euseb. Pr. ev. p. 445, C: Κῦμα δ' ἐρροίβδει μέγα. || Vibro. Æsch. Eum. 404: Ῥοιβδοῦσα (Minerva) κόλπον αἰγίδος. Aristid. vol. 1, p. 27, de Neptuno: Τηνάλλως ῥοιβδεῖν.]

[Ῥοιβδηδόν, Cum stridore. Quint. Sm. 5, 381.]

[Ῥοίβδην, Cum stridore. Phot. p. 491, 2: Ῥοίβδην (codex ῥοίβδειν)· ὡς ἐπὶ ῥεύματος· σφοδρῶς, φοβερῶς. Conf. Ῥοῖβδην.]

[Ῥοίβδησις, εως, ἡ, Stridor. Eur. Iph. A. 1086, de cantu pastorum: Οὐ σύριγγι τραφεῖσαν οὐδ' ἐν ῥοιβδήσεσι βουκόλων. Conf. Ῥοιβδώδης.]

[Ῥοιβδμός. V. Ῥοιθμός.]

Ῥοῖβδος, ὁ, i. q. ῥοῖζος, Stridor [Hesych.: Ῥ., ῥόγχος, ψόφος ποιός]: in hoc versu [Soph. Ant. 1004], Πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν sic autem Stridentes alas legimus ap. Maronem et Nasonem, quem versum affert Eust., auctorem non nominans, ut probet inveniri ῥοῖβδος positum pro ῥοῖζος, p. 1716. Idem p. 821, dicit ῥοῖβδος hoc pro ῥοῖζος esse Αἰολικώτερον. Sic de vento dictum affertur ex Aristoph. [Nub. 407]: Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης.

[Ῥοιβδώδης, ὁ, ἡ, Stridulus. Hesych.: Ῥοιβδώδει, μετὰ ἤχου ᾄδει, ὡς οἱ ποιμένες. Conf. Ῥοίβδησις. Ῥοιβδώδει pro dativo, qui substantivo φωνῇ vel simili additus fuerit, habebat Wakef. ad Eur. Herc. F. 862, quod jam Hemsterhusio placuerat ὕπαρ intelligenti, cui non apparet quomodo οἱ ποιμένες conveniat. Neque ᾄδει recte habere videtur. Vocabulum alio accentu scriptum pro verbo habuit Theognost. Can. p. 24, 2: Ῥοιβδῳδεῖ, μετὰ ῥοίζου σαλεύει, ᾄδει (sic).]

[Ῥοιβοειδής. Ῥοιβός. V. Ῥοικός.]

[Ῥοιγεύς. V. Ῥῆγος.]

[Ῥοιδαμός (?), ὁ ἀσπάραγος, Hesych.]

[Ῥοιδάριον. V. Ῥοδάριον.]

[Ῥοΐδιον, τὸ, (dimin. a ῥοιά,) Parvum malum Punicum. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 754, 14: Ῥόα καὶ ῥοιά καὶ ῥοΐδιον. In codd. constanter ῥοΐδιον scriptum, de quo Phrynich. p. 86: Ῥοΐδιον διαιροῦντες λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς, ἡμεῖς δὲ ῥοίδιον. Athen. 14, p. 650, E: Ῥοΐδιον ὡς βοΐδιον τὸ ὑποκοριστικόν. Et p. 651, A: Μένανδρος «Τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν.» Diodor. 4, 35, libri quattuor τὰ ῥοΐδια pro τὰς ῥόας vel τὰς ῥοιάς. Geopon. 10, 76, 4; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 238. G. D. Galen. vol. 14, p. 554, 16: Ῥοΐδια, si modo hæc sunt Galeni. Hase. De formis Græcobarbaris ῥόδιον, ῥούδιον, ῥώδιον v. Ducang. vol. 2, p. 1304. || Ῥοΐδια, ὑποδήματα γυναικεῖα Theognost. Can. p. 24, 1; Chœrob. ibid. p. 256, 21. V. quæ s. v. Ῥῴδια diximus.]

[Ῥοιθμός, ὁ.] Etiam Ῥοιθμός ap. Hesych. legitur, quod esse dicit ποιὸν ψόφον, i. e. Strepitus quoddam genus. Sed forsan aliquis ῥοιβδμὸς scrib. potius existimet.

[Ῥοιζαῖος, αία, αῖον, Stridulus. Orph. fr. 23, 3 (apud Procl. In Plat. Remp. p. 379) restitutum ab Gesnero: Ἡ φῶς πλούσιον ἀμφεχύθη ῥοιζαῖον ἐλιχθέν· ubi vulgo ῥόζαιον. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 106 seq.]

Ῥοιζέω, Strido, Stridorem edo. [Hesych.: Ῥοιζεῖ, διώκει, ὁρμᾷ, τρέχει. Ῥοιζῆσαι, ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαι, συρίσαι.] Plin. ῥοιζεῖν interpr. Stridere, quum pro his Aristotelis [H. A. 4, 9], Οἱ κτένες ὅταν φαίνωνται ἀπερειδόμενοι τῷ ὑγρῷ, ὃ καλοῦσι πέτεσθαι, ῥοιζοῦσι, dicit, Creditur item aquatilium pectines stridere, quum volant. [De serpente Apoll. Rh. 4, 129: Ῥοίζει δὲ πελώριον. Oppian. Hal. 1, 563: Ἐὸν νῶτον ἐρροίζησε. De avibus Lucian. Amor. c. 22: Οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις.] Exp. ῥοιζέω et Sibilo cum stridore, item simpliciter Sibilo. Eust. dicit pastorem dici ῥοιζεῖν, i. e. συρίττειν, ex Hom., intellige autem ex illo Hom. loco, in quo ῥοῖζον Cyclopi tribuere existimatur, ut mox docebo. At in hoc versu Homeri Il. K, [502]: Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, redditur ῥοίζησεν, Sibilo innuit. [Imperf. forma epica ap. Hesiod. Th. 835, de Typhoeo: Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζεσχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά· ubi libri plerique ῥοίζεσχ'.] Et pass. Ῥοιζέομαι, Cum stridore volvor, volutor, circumagor. [Ῥοιζούμενα σώματα et τοὺς πλανήτας διὰ τοῦ αἰθερίου ἀναχύματος ῥοιζουμένους Nicom. Ench. Harm. 1, p. 6, 9, 24.] Pro cujus significationis exemplo affertur hic Greg. Naz. locus ex Oratione in Jul.: Οὐδὲ ῥοιζουμένῳ τροχῷ συγκυκλούμενος, οὐδὲ ὄρνισι τὸ ἧπαρ κειρόμενος. Ex Epigr. autem [Lucill. Anth. Pal. 11, 106] ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, pro Ferri celeriter per aerem cum stridore, sagittæ more. [Lycophr. 1426: Ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων· 1325: Κρημνῶν ἔνερθεν... ῥοιζουμένων.]

|| Ῥοιζέω, aut Ῥοίζω, exp. etiam ὑλακτῶ, Latro, (ut iterum dicetur in Ῥυζέω), cujus signif. meminit et Eust. p. 1792: Σημείωσαι δ' ἐν τοῖς περὶ τοῦ ὑλάκτειν ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν [vitiose pro ῥύζω] λέγεται. Quibus subjungit, Φέρεται γὰρ ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ ὅτι ῥάζειν καὶ ῥοίζειν κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν, μετάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Ubi observa etiam scribi Ῥάζειν. [|| Ῥοιζέω, i. q. ῥοιζέω, nisi fallit Hesychi gl. Ῥοιζωσον, ἦχησον.]

Ῥοιζηδὰ pro ῥοιζηδόν, ex Nicandro [Al. 182, 498].

Ῥοιζηδόν, Cum stridore. Exp. etiam Cum magno impetu et stridore. [Phot. et Suid.: Ῥ., σφοδρῶς, μετ' ἤχου, ἀπειλητικῶς. Hesych., σφοδρῶς ἠχητικόν. Legitur ap. Nicandr. Th. 556, Lycophr. 66, Geopon. 15, 2, 34. (Jo. Chrys. t. 6, p. 138, A: Ῥύακι ῥ. φερομένῳ. Hase.) Male ῥυζηδὸν scriptum ap. anon. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1393, D. G. Dind.]

[Ῥοιζήεις, εσσα, εν, Stridulus. Nonn. Dion. 6, 191. Wakef.]

Ῥοίζημα, τὸ, Stridor, Impetus qualis est sagittæ volantis cum stridore. [Aristoph. Av. 1182: Πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν αἰθὴρ δονεῖται. De vespis Lucian. Musc. enc. c. 2.] Sic certe de Volatu usus est Lucian. [De hist. conscr. c. 50]: Καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ, ῥοιζήματι ἑνὶ, εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν. [Ῥ. στεροπῆς ap. eund. Jov. Trag. c 1. Iambl. V. P. p. 136. G. D. Stridor aeris, Nicet. Paphl. Laud. Hyacinth. p. 44, 1 Combef.; draconis, Pallad. Hist. Laus. p. 987, B; ventorum, Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 372, B. Hase.]

[Ῥοίζησις, εως, ἡ, Aq. Exod. 19, 13: Ῥοιζήσει ῥοιζηθήσεται, Cum stridore jaculorum confodietur. Schleusn. Theol. arithm. p. 37, 5. Hase.]

[Ῥοιζητικός, ή, όν, Stridulus. Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 230. G. Dind.]

[Ῥοιζήτωρ, ὁ, Sibilator. Orph. Hymn. 5, 5; 7, 6.]

[Ῥοιζομαι. V. Ῥοίζω.]

[Ῥοῖζος, ὁ. HSt. s. v. Μύζω et Μυζάω:] Quemadmodum autem ex μυ derivantur illa vocabula, ita ex litera ρ factam esse vocem ῥοῖζος sciendum est: necnon ex aliis alias. Ita enim ex β traditur esse ortum nomen βόμβος, ex ζ autem verbum ζάειν, ex ξ verbum ξάειν: denique ex σ verbum σίζειν, unde σιγμός. Adeo ut ῥοῖζος esse dicatur ὁ κατὰ τὸ ρ ἦχος, itidemque in ceteris. [Et alibi:] Ῥοῖζος, ὁ, Stridor: ut διστῶν ῥοῖζον vocat Hom. Sagittarum stridorem, Il. Π, [361]: Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Sic Philo, Καὶ γὰρ πόρρωθεν μετὰ ῥοίζου, καθάπερ βέλος, εἰσακοντίζεται. Plut. [Mor. p. 18, B] dixit etiam πνευμάτων ῥοῖζον: Ὥσπερ

γὰρ ὑὸς βοὴν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν· sc. Ventorum stridorem legimus ap. Latinos poetas, et Ventos stridentes. [Ῥοίζοισιν ἱμάσθλης Oppian. Hal. 2, 352. Πτερῶν ῥ. Ælian. N. A. 2, 26. Κλαγγῇ καὶ ῥοίζῳ 5, 51. Lucian. Amor. c. 6: Ἐλάττονι ῥ. διεπτάμεθα. De lapidibus Plut. V. Marcell. c. 15.] Feminino genere ex Ionicæ dialecti consuetudine, Od. I, 315: Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ, ubi exp. συριγμῷ: at auctor brevium scholl. exp. ἀσήμῳ φωνῇ, item συριγμῷ. Eust. quoque συριγμὸν Cyclopis ita vocari ab Hom. ait, volente συριγμὸν illum ἀγροικίαν. Cyclopis certe συριγμὸν memini et ab Ovidio ita describi, Met. 13: Senserunt toti pastoria sibila montes, Senserunt undæ. Dixerat autem paulo ante, Huc ferus ascendit Cyclops, mediusque resedit. Lanigeræ pecudes nullo ducente secutæ. Non libenter tamen hic ῥοίζῳ ad Cyclopem refero, sed ad ipsas oves referre malo, i. e. ad strepitum quem edunt multæ simul gradientes. [Longus 2, 10: Ῥοίζῳ τὰς ἀγέλας κατέλαυνον· 3, 28: Ἔλαυνε ῥοίζῳ πολλῷ τὰς ἀγέλας εἰς τὸν νομόν.] Nam ῥοῖζος ab Hesych. exp. etiam ψόφος, item ἦχος: addente significare et ῥεῦμα σφοδρόν. Fortasse vero et Impetum interpretari possimus, si tamen Impetus ovibus tribui queat, ut Bud. ῥοῖζον a Plut. usurpari ait de Impetu procurrentium militum in pugnæ initio. [V. Demetrii c. 21: Ἰσορρόπως ἅμα ῥοίζῳ καὶ τόνῳ πολλῷ προσχωροῦν (τὸ μέτωπον exercitus).] In VV. LL. exp. Impetus cum stridore, item Impetus simpliciter: ex Josepho, Ῥοίζῳ καὶ βίᾳ, Impetu atque violentia. [Ælian. N. A. 17, 17: Τῶν ποταμῶν σὺν πολλῷ τῷ ῥ. φερομένων. Ῥ. καὶ πάταγος Plutarch. V. Lucull. c. 10. Ῥ. τῶν ὀνομάτων Pollux 6, 148.] || Ῥοῖζος factum est per onomatopœiam, ad imitationem soni literæ ρ, ut σίζειν ex sono literæ σ, et ζάειν ex sono τοῦ ζ, et βόμβος ex sono τοῦ β. Vide Eust. [Ῥοῖζος, Stridor qui singulis literis proprius est per se, v. c. literæ ρ. Dionys. H. De comp. verb. c. 14, p. 72, 5. Deinde ῥ. λόγου etiam notat Vim dicendi, et Impetum quendam, quem alibi τὸ πνεῦμα, ὁρμὴν, ἦχος, dicere solent. Vide Philostr. V. S. 2, p. 59. Eadem et ῥύμη dicitur. Ernest. Lex. rhet. Adde Sext. Emp. p. 238.]

[Ῥοιζόω. V. Ῥοιζέω.]

[Ῥοίζω, Voluto equum in flumine vel lacu, ad abluendas sordes. Scriptor Veterinarius ap. Salmas. ad Solin. p. 336: Ἄγε αὐτὸν ἐπὶ τὸ κύλισμα, καὶ ῥοῖζε. Adde Hippiatr. p. 220 et conf. Ῥοία et Ῥοιζμός.|| Corrupte ap. Strab. 14, p. 673: Ψυχρὸν καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμά ἐστιν, ὅθεν καὶ τοῖς παχυνευροῦσι καὶ ῥοιζομένοις κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ· quod in ποδαγριζομένοις, qua forma verbi nemo usus est, mutavit Xylander.]

[Ῥοίζω. V. Ῥοιζέω.]

Ῥοιζώδης, ὁ, ἡ, Stridorem edens, vel Magnum stridorem, aut Strepitum edens, Streperus. Ex Galeno, Ἐκφύσησις, ἡ ἐκπνοὴ ῥοιζώδης, Cum strepitu emissus spiritus. VV. LL. [Plut. Mor. p. 924, C: Τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς.]

[Ῥοιζωτὴρ in Hymn. Orph. 7, 6 ed. Ald., ubi nunc ῥοιζήτωρ, ut ib. 5, 5.]

[Ῥοιή. V. Ῥοιά.]

[Ῥοικοειδής. V. Ῥοικός.]

Ῥοικός, Incurvus, Inflexus. [Hesych.: Ῥοικόν, σκολιόν, καμπύλον, σκαμβόν, ῥυσόν, βλαισόν. Per κακός exp. Theognost. Can. p. 23, 34.] Apud Theocr. [4, 49] ῥοικὸν λαγωβόλον exponitur καμπύλον. [De quo Eust. p. 1332, 47: Ἴσως δὲ ὅμοιόν τί ἐστι τῷ καλαύροπι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ῥ. λ.· ἀπὸ τοῦ ῥέπειν γάρ τινες ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ῥοικόν· et p. 1815.] Ex Eodem [7, 18] affertur, ... ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν, ubi redditur Clavam incurvam, nodosam. Apud Hippocr. ῥοικός, Qui naturaliter est cruribus incurvis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, τὰ καμπύλα, Curva et retorta: ut annotat Gorr. Sic et ap. Galen., ubi scribitur, Καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον, reponendum censetur ῥοικοειδέα. Sed possit fortasse servari β in illa voce, modo ι addas, scribens ῥοιβοειδέα: nam ut ῥοικὸς Ionicum, ita ῥοιβὸς Æolicum, quidam tradiderunt: aliis tamen ῥυβὸς scribentibus. [Etym. M. p. 242, 2

ex Ms. Leid. ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 554 correctum: Γρυπὸς ὁ ἐπικεκαμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα· ῥοικὸς (ῥυβὸν vulgo) γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Ἴωσιν (Αἰολεῦσιν vulgo), ἤτοι ῥαιβόν, καὶ τροπῇ τοῦ κ (β vulgo) εἰς π καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γρυπός. Ionicam vocem esse testatur etiam Greg. Cor. p. 554: Ῥοικόν, τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβόν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται. Eam jam veteribus grammaticis multum negotii fecisse apparet ex Galen. vol. 12, p. 382, qui Hippocratis verba (p. 810, B) explanans, Καμπυλώταται πλευραὶ ἀνθρώπων εἰσὶ ῥοιβοειδέα (ap. Hipp. scribitur ῥοβοειδέα) τρόπον, sic scribit: Ἀπολείπεται ἡ ζήτησις ἐν ὀνόματι χρησαμένου τοῦ Ἱπποκράτους τῇ ῥοιβοειδέα φωνῇ σαφηνείας μὲν ἕνεκεν, μείζονα δ' ἀσάφειαν ἐργαζομένῃ αὐτοῦ τοῦ γιγνωσκομένου πράγματος· τότε μὲν οὖν ἴσως ἦν ἡ φωνὴ συνήθης· ᾗ οὐκ ἂν εἰρήκει ῥ. τ., ἐν δὲ τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ αὐτῆς ἐκβληθείσης εἰς ἀσάφειαν ἥκει. Τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον ῥοικοειδέα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ γεγραμμένον (sequitur locus ejus 7, 18, cum duobus aliis, altero Archilochi, ἀλλά μοι μικρός τις εἴη (στρατηγὸς) καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκώς, altero Nicandri Ther. 788 ῥοικοῖσιν ... πηγοῖσιν)· τὸ μέντοι διὰ τοῦ β ῥοιβὸν οὐκ οἶδα, καίτοι κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ β γέγραπται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀξιοπιστοτέροις εὑρίσκεται τὸ κ. (In versu Archilochi, quem propter adj. ῥοικὸς etiam schol. Theocr. 4, 49 affert, ῥαιβὸς in suis libris scriptum invenerunt Pollux 2, 193, et Dio Chrys. vol. 2, p. 8, ut in Nicandri quoque versu nunc ῥαιβοῖσιν legitur.) Idem in Lex. Hipp. p. 552 Ῥαιβοειδέα posuit et per καμπύλον explicuit. Ad eundem locum Hippocratis aliumque p. 842, D, ubi nunc legitur εἶδος ῥομβοειδέστατον τῶν ζῴων, hæ spectant glossæ Erotiani plus minusve corruptæ, p. 318: Ῥομβοειδέστατον, καμπυλώτατον· ῥεμβὸν γὰρ καὶ γαῦσον τὸ στραβλὸν λέγεται· καθὼς δέ πού φησι «καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπου πλευραί εἰσι ῥεμβοειδέα τρόπον», πλαγίως, ἐπὶ τοῦ κατά τι μὲν κυλλοῦ, κατά τι δὲ καμπύλου, ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν· et p. 320: Ῥοικώδεα· ὅπερ καὶ γαῦσα καὶ στραβλὰ ἐκάλεσαν. Ῥοβοειδέα τρόπον ἀντὶ τοῦ ἀγκυροειδῶς· ῥοβὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλεῖται. Aretæus p. 37, 11: Τὰ μέσα τῶν πλευρέων ... ῥομβοειδέα. His inter se collatis non dubitandum quin duæ tantum exstiterint horum adjectivorum formæ ῥαιβὸς et ῥοικός, inter quæ jam antiquitus lectio fluctuavit, pariterque in compositis ῥαιβοειδὴς ῥοικοειδής, reliqua omnia autem librariorum esse errores, quorum illud ῥυβοειδέα Foesio ad ῥυβοειδέα alludere videbatur, quæ opinio nititur Etym. M. loco, in quo ῥυβὸς vulgo scriptum, de quo supra diximus. G. Dind.]

[Ῥοῖκος, ὁ, Rhœcus, Centaurus. Callim. H. in Dian. 221; Apollod. 3, 9, 2. || Samius artifex, Polycrati æqualis, qui primus æs conflavit. Herodot. 3, 60; Pausan. 8, 14, 8; 9, 41, 10; 10, 38, 6. || Alii ap. schol. Apoll. Rh. 2, 477, ex Charone, et ap. Hesych. s. v. Ῥοίκου (Ῥύκου ap. Suid.) κριθοπομπία ex Eratosthene.]

Ῥοϊκός, ή, όν, Qui fluxione laborat, s. profluvio. Mulieres ῥοϊκαί, Quarum vulvæ rheumatismo, i. e. Fluxione, laborant. Diosc. [5, 43]: Δίδοται ἐν ποτῷ κοιλιακαῖς καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξίν. [Hippocr. p. 292, 36. Angl. || Fluidus, Caducus. Greg. Naz. Carm. iamb. 34, 5. Hase.]

[Ῥοικώδης. V. Ῥοικός.]

[Ῥοιμητάλκας, ὁ, Rhœmetalcas, rex Thracum. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 64. (Franz. Elem. epigr. Gr. p. 251, n. 100, 2. Hase.) Ῥοιμητάλκης ap. Dion. Cass. 54, 20, 34; 55, 30; 59, 12.]

[Ῥοΐνος, ίνη, ινον. Ῥάβδος ῥοΐνη, Virga mali Punicæ, anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 226, 32.]

[Ῥοῖξος, ὁ, Rhœxus. Steph. Byz.: Ῥ., ἐπίνειον Κιλικίας ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Σάρου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοίξιος ἢ Ῥοιξίτης.]

[Ῥοῖος, ὁ, Rhœus, Ambryssensis, dux Phocensium. Pausan. 10, 1, 8.]

[Ῥοισάκης, ὁ, Rhœsaces, Persa. Arrian. Exp. 1, 15, 7; Plut. V. Alex. c. 16.]

[Ῥοΐσκος, ὁ.] Ῥοΐσκοι, Corymbi aurei, ornatus gratia sacrorum stolis annexi, ob mali Punici similitudinem ita dicti, Exod. 28, [29]: Ῥοΐσκους χρυσοῦς καὶ κώδωνας, VV. LL., in quibus tamen præfixum est ῥοΐ-

κοι, sine σ, pro Malis Punicis. [Joseph. A. J. 3, 7. Suid. : Ῥοΐσκοι, κώμποι χρυσοϋφαντοι, ὅμοιοι ῥοιαῖς, εἰς κόσμον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολῆς. Basil. ad Esai. 3, 18, ap. Albert. ad Hesych. s. v. Κοσύμβη. Τοὺς ἱερατικοὺς ῥ. Eustath. Opusc. p. 259, 40. G. D. Philo vol. 2, p. 153, 9 : Οἱ δὲ ῥ. παρὰ τὴν ῥύσιν λαχθέντες εὐθυβόλως. Aristeas De leg. transl. p. 113, 10. Jo. Chrys. t. 1, p. 467, C. De ῥοΐσκοις C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 343, 4. Viscont. Mus. Pioclem. t. 4, p. 6 (c), qui notat, ejusmodi pondicula, laciniis amictuum assuta ut apte pendeant, inque monumentis artis innumeris conspicua, a scriptore vetere profano nullo memorari. Hase.]

[Ῥοισμὸς, ὁ, Volutabrum. Hesych. : Ῥ., ὁ τῶν ἵππων ῥισμὸς, ubi Gesner. De quadrup. p. 568 correxit κυλισμός. Conf. Ῥοία et Ῥοίζω.]

[Ῥοίστης vitiose pro Ῥοίτης vel Ῥοείτης. V. Ῥῆσος.]

[Ῥοιτάκης, ὁ, Rhœtaces, fluvius Albaniæ. Strabo 11, p. 500.]

[Ῥοίτειον, τὸ, Rhœteum, urbs et promontorium Troadis. Herodot. 7, 43; Thucyd. 4, 52; Xenoph. Hell. 1, 1, 2; Strabo 13, p 595 seqq. Steph. Byz., aliique. In libris non raro Ῥοίτιον scriptum, ut ap. Lucian. Contempl. c. 23, Theognost. Can. p. 24, 1. Diphthongum agnoscunt Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 255, 23, Etym. M. p. 426, 44, Eust. p. 313, 26. Adj. gentile Ῥοιτειεύς, ut Ῥοιτιεῖς, οἱ, ap. Strab. p. 595, et Etym. M. l. c. Male Ῥοιτιεῖς ap. Ælian. N. A. 15, 27. Femin. Ῥοιτειάς, άδος, ἡ (ap. Apoll. Rh. 1, 929), et Ῥοιτίς, διὰ τοῦ ι, memorantur ab Steph. Byz. Ῥοιτηΐς, ΐδος, ἡ, est ap. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 146 : Ῥ. ἀκταί· et Quint. Sm. 5, 656, idque Stephano pro Ῥοιτίς restituit Lobeck. Paral. p. 24. || Urbs non longe a Megalopoli sita ap. Plut. V. Cleom. c. 23 (ubi edd. vet. Ῥοίτιον, quod nunc correctum ex codd.), cujus nomen in Ζοίτιον mutarunt Cellarius aliique collato Pausan. 8, 27, 3; 35, 5.]

Ῥοίτης οἶνος, ὁ, Rhoites vinum, i. e. ἐκ ῥοιῶν confectum, Ex malis Punicis, Diosc. 5, 26 [34].

[Ῥοίτης, ὁ, n. fluvii. V. Ῥῆσος.]

[Ῥοιτία, ἡ, Rhœtia. Steph. Byz. : Ῥ., πόλις Βάκτρων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοιτιηνός, ὡς Ἀρικηνός· καὶ Ῥοιτιανός, ὡς Βακτριανός.]

[Ῥοιώ, όος, ἡ, Rhœo, Staphyli filia. Pseudo-Dinarch. ap. Dionys. De Din. c. 11; Parthenius c. 1. « Scamandri filia, Tzetz. ad Lycophr. 18. » Boiss.]

[Ῥοκκαία, ἡ, Rhoccæa. Ἄρτεμις Ῥ. apud Cretenses culta memoratur ab Æliano N. A. 12, 22, et 14, 20, ubi non probabilis est Gesneri conjectura Ῥαυκία restituentis, quod ab Ῥαύκῳ, urbe Cretica, ductum sit.]

[Ῥόμβα, ἡ, Insectum. Tzetz. ad Lycophr. 786. Kall.]

Ῥομβέω, Circumago s. Volvo in modum rhombi. Exp. et σφενδονῶ a Suida. [Hesych. v. Βεμβικίζει, Timæus Lex. Plat. p. 229. Conf. Ῥυμβέω.]

[Ῥομβηδὸν, In modum rhombi. Manetho. 4, 108.]

[Ῥομβητὴς, ὁ.] At VV. LL. habent Ῥομβήτης, Motus in modum rhombi. [Recto accentu ῥομβηταὶ Orph. Hymn. 30, 2.]

Ῥομβητὸς, ἡ, όν, Versatilis in modum rhombi, Qui circumagitur in modum rhombi. [Alcæus Mess. Anth. Pal. 6, 218 : Ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε κόμην. Antip. Sid. ib. 219 : Ῥ. δονέων πλοκάμους.]

[Ῥομβίτης, ὁ, Rhombites, sinus paludis Mæotidis duplex, alter ὁ μέγας, alter ὁ ἐλάσσων dictus. Strabo 11, p. 493, 494.]

Ῥομβοειδὴς et Ῥομβώδης, ὁ, ἡ, Rhombi formam habens : ῥομβώδης παράταξις, Acies quæ instructa est rhombi figura. [Ῥομβοειδής, Orig. C. Cels. p. 309. Kall. Philo Belop. p. 52, 30. Jul. Afric. Cest. p. 313, 2 et 39 : Ῥ. Ὀργ. Ptolem. Almag. Halm. t. 2, p. 46, 19. Strabo p. 78, 84, 87 : Ἡ Ἰνδικὴ ῥ. Hase. Ῥομβοειδὲς σχῆμα Hegesand. ap. Athen. 3, p. 108, A. Conf. Ῥόμβος. Ῥομβοειδὴς θυρεὸς Dionys. A. R. 2, 70, ex cod. Vat. : nam vulgo ῥαβδοειδεῖ. || Vitiose pro ῥεμβώδης, quod v., et pro ῥαιβοειδὴς vel ῥοικοειδής, de quo dictum s. v. Ῥοικός.]

Ῥόμβος, ὁ, qui vocatur itidem Rhombus a Latinis poetis, Propertio et Ovidio, necnon Martiale : sc. de veneficarum mulierum rhombo loquentibus; sicut ap. Theocr. in Pharmaceutria veneficiis et incantationibus ῥόμβος adhibetur [2, 30] : Χὼς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι (nisi potius scribendum est ἁμετέραισι) θύρῃσιν· ubi ῥόμβος a schol. exp. τροχός, i. e. Rota : quod optime convenit cum hoc Propertii loco, 3, [4, 26] : Improba non vicit me moribus illa, sed herbis; Staminea rhombi ducitur ille rota : nec enim dubito quin præferenda sit hæc lectio, quæ habet Staminea, ei quæ habet Straminea. Legitur vero ap. eund. schol. [18] : Ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον [corr. ῥόμβον cum Piersono ap. Ruhnk. ad Tim. p. 229, idemque pro ῥόμβον restituendum Aristoph. fr. 288 : Ἴθι δὴ λαβὼν τὸν ῥ. ἀνακωδώνισον cum Meinekio] καλοῦσι, παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, κτλ. : atque ita scriptum habent hunc locum et VV. LL. : sed lectorem non celabo, inter καλοῦσι et παρόσον deesse quædam verba : minimeque intellexisse illum, ideo ῥόμβον vocari ab Atticis κόρυμβον, quod ternarius numerus sit perfectus. Ita enim vet. cod. : Τὸν δὲ ῥόμβον οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσιν· ἐς τρὶς δὲ ταῦτα ἐποίουν διὰ τὸ τέλειον τοῦ γ' ἀριθμοῦ. Ceterum ut ῥόμβος hic Rotam, s. Quiddam rotæ formam habens significat, sic ap. Pind. Ol. [13, 134] crediderim posse nos interpretari Rotationem : eam quidem sequendo signif. qua dicitur Rotare telum; dicit enim ῥόμβον ἀκόντων : quod schol. exp. δίνησιν καὶ βολὴν τῶν ἀκοντίων. [De impetu aquilæ id. Isthm. 4, 81 : Ἀλώπηξ αἰετοῦ ῥόμβον ἴσχει. Θύννων ῥόμβος Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 33. V. Jacobs. vol. 7, p. 219, ubi per κίνησιν exp. Suid. || Sch. Apoll. Rh. 1, 144 (ubi est ῥομβόνας) : Τὸ κινούμενον τροχίσκιον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥομβὸν καλεῖται· οὕτω δὲ λέγουσι τὰς περιφερεῖς κινήσεις· καὶ παρ' Εὐπόλιδι « Ὦ ῥόμβοις μαστίξας ἐμέ. » Hæc in cod. Paris. ita scribuntur : Τὸν κινούμενον ὑπὸ τῶν φ. ῥόμβον καλοῦσι· καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ τὰς περιφερεῖς κινήσεις οὕτως ἐξηγοῦνται, Ὦ ῥ. κτλ. Idem schol. ad 1, 1139 (ad verba Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται) : Ῥόμβος· τροχίσκος ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ ῥόμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις, καὶ Δίδυμος. Quibus similia habent Eustath. p. 1387, 47 et Etym. M. p. 706, 30. Respicit eundem locum Phot. p. 491, 10 : Ῥόμβος (ῥομβός)· ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς Εὔπολις. Qui quod rhombum cum tympano componit, indicio est ῥόμβον apud Eupolin de rota ænea interpretandum esse, quam in Cotyttiis sacris non secus atque in Magnæ Matris cærimoniis sacricolas flagellis verberasse eoque acutos tinnitus excitasse probabile est. Similiter utrumque instrumentum conjunxit Apoll. Rh. l. c. et Diogenes trag. ap. Athen. 14, p. 636, A : Τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι. Dignus item qui ascribatur locus Archytæ ap. HSt. Hist. phil. p. 84 : Καὶ τοῖς ῥόμβοις, τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἥσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίεντι ἆχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν. Meinek. Com. vol. 2, p. 452. Adde Eust. ad Dionys. P. 1134. Eurip. Hel. 1362 : Ῥόμβου θ' εἱλισσομένα κύκλιος ἔνοσις αἰθερία· ubi Attica forma restituenda ῥύμβου. Ῥόμβοι κυμβάλων Pind. fr. 48. Phalæc. Anth. Pal. 6, 105 : Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα· ubi per κύλινδρον exp. Suidas. || Turbo. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 309 : Ἑλικτὸν ῥ. Eurip. Pirith. fr. 2 : Τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαντα· quod Eust. ad Dionys. P. l. c. exp. στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. Eodem spectat Hesych. : Αἰθέρος τύμβος, οὐρανός, ubi corrigunt ῥόμβος. Idem Ῥόμβος, ψόφος, στρόφος, ἦχος, δῖνος, κῶνος, ξυλάριον οὗ ἐξῆπται σχοινίον. Ῥόμβῳ, περιφορᾷ, κινήσει.] Interdum autem ῥόμβος sive ῥομβοειδὲς σχῆμα, de Figura quadrilatera, quæ æquilatera quidem est, sed non rectangula, VV. LL. [V. Eustath. ad Dionys. P. l. c. Athen. 14, p. 655, E : Οὗτοι δ' εἰσὶν ἐν ῥόμβοις οἱ κυκλίσκοι μέλανες τοῦ ὅλου χρώματος· διὸ καὶ ποικιλίαν τινὰ οἱ ῥ. παρέχονται. De ῥόμβοις vestibus Ephesiorum intextis id. 12, p. 525, ex Democrito Ephesio : Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά. « Qui ῥόμβους ibi accipiunt Instrumenta textoria, tota re falluntur. In his est Eustathius p. 1387, 47. Ῥόμβοις ὑφαντὰ vestimenta dicuntur, Quæ rhombis et figuris ῥομβοειδέσι distincta erant ac virgata, qualia

fuisse Gallorum Sagula scribunt veteres. Inde Lacunatæ vestes, ταῖς πλινθίοις διειλημμέναι ap. Diodor. 5, 30. » Salmas. ad Vopisc. Carin. c. 20, p. 860.] Ubi tamen ῥομβοειδὲς σχῆμα exp. etiam Quod in contrarium collocatas lineas atque angulos habet æquales : id autem nec rectis angulis nec æquis lateribus continetur. [Ῥομβοτετράγωνον σχῆμα dixit Tzetz. Hist. 8, 583.] Duo coni ita compositi inter se, ut æquales bases se mutuo tangant, rhombi solidi figuram constituunt, quam et forma fusi repræsentat. Vide Archimedem [De sphæra et cylindro]. Suidas [cum Photio] pro Cylindro poni existimat. [V. supra.] Tradit etiam esse in navi τὸ πολεμικὸν σιδήριον. At in VV. LL. ex Eod. annotatur, esse Saltationis genus. Vide autem de hac voce et alia ap. Eust. [l. c. et ad Dionys. P. 1134] et Etym. [Ῥομβοειδὴς ex ῥαιβοειδὴς vel ῥοικοειδὴς corruptum notavimus s. v. Ῥοικός. || Ῥόμβος, Rhombus, est deligationis species qua in capite uti solent chirurgi, quum suturas relaxatas, vel ulceris oras expansas constringere consilium est, vel cutem plurimum detractam adducere atque agglutinare. Galen. (vol. p. 12, p. 40) Comment. 2 in lib. Κατ' ἰητρεῖον p. 742, F. Rhombi meminit Galen. libello De fasciis (vol. 12, p. 504) ejusque plures exhibet species. Hinc ῥομβοειδεῖς διαλήψεις dicuntur Vinculorum interceptiones rhombi figuram referentes, lib. De art. p. 802, 6. Sunt autem ῥομβοειδῆ σχήματα Galeno (vol. 12, p. 356) Figuræ rhombum referentes æquilateræ, sed non rectangulæ. Foes. Hesych. : Ῥ., ... ὁ ἐν τοῖς δεσμοῖς γόμφος.]

|| Ῥόμβος, Rhombus, piscis, ap. Athen. Quidam Eum esse putant, qui dicitur a nostrate vulgo *Turbot.* [Athen. 7, p. 330, B : Ῥωμαῖοι καλοῦσι τὴν ψῆτταν ῥόμβον καὶ ἔστι τὸ ὄνομα Ἑλληνικόν· quibus subjungit Nausicratis comici fragm. his verbis finitum, Τρίγλαν λέγεις, γαλακτόχρωτα Σικελὸς ὃν πήγνυσ' ὄχλος ῥόμβος. Quæ valde perturbata esse ostendit Meinekius vol. 4, p. 576, sic ea in ordinem redigens ut ῥόμβος in ῥόμβοισι mutato hæc prodeat sententia, *quam Siciliensis plebecula magicarum rotarum strepitu defigit* : quod de captura cum magicis artibus intelligendum esse. Præcedentium autem Athenæi verborum sensum Schweigh. contra Casaubonum docuit non hunc esse, ψῆτταν piscem Græcis etiam ῥόμβον vocatum esse, sed hoc unum eum voluisse, Latinum vocabulum *rhombum* sua origine Græcum esse. Hesych. : Ῥόμβος ... καὶ ἰχθύς τις τῶν πλατέων. || « Ῥόμβος, fluvius Thraciæ, serius dictus Hebrus, ap. Plut. De fluv. c. 3, 1. » Boiss.]

[Ῥομβοστωμυλήθρα vitiose pro ῥωποπερπερήθρα, quod v.]

[Ῥομβοτετράγωνος. V. Ῥόμβος.]

[Ῥομβόω, Ad rhombi modum efformo. Hero Belop. p. 137, 9. Hase.]

[Ῥομβώδης vitiose pro ῥεμβώδης, quod v.]

Ῥομβωτὸς, ἡ, όν, Rhombi figuram habens. [Hesych. : Ῥομβωτόν, ἐπίμηκες.] Epigr. Athen. 5, [p. 205, C] : Οἶκος ἦν ἄλλος πεντάκλινος ὀρόφωμα ῥομβωτὸν ἔχων, [Scutulatum, Lacunatum, Salmas. ad Vopisc. p. 513. Joseph. A. J. 12, 2. Schneid. Aristeas De leg. transl. p. 110, 38 : Ῥομβωτὴν ἀποτελοῦσα τὴν θεωρίαν. Hase.]

[Ῥομελίας, ὁ, n. pr. ap. Suidam. Est ex Reg. 4, 15, 25.]

[Ῥόμιξα, εἶδος ἀκοντίου, Hesych. Leg. Ῥόμιξ. Rumex Lat. Salmas.]

[Ῥόμμα. V. Ῥόφημα.]

Ῥόμοξ, ὁ, Vermis ligna exedens. [Hesych.] A quibusdam redditur Teredo, item Cossus. [Ῥόμος, ὁ σκώληξ Arcadius p. 59, 24, quod restituendum Hesychio.]

[Ῥομφάζω, Porto. Hesych. : Ῥομφάζει, βαστάζει.]

Ῥομφαία, ἡ, Telum quoddam Thraciæ nationis : estque hoc vocab. usus Ennius : Gell. 10, 25. Redditur etiam Framea [sic Gl.], Jaculum longum. Dicitur et de Ense. Vide Hesych. [qui exp. Θρᾳκικὸν ἀμυντήριον, μάχαιρα, ξίφος, ἢ ἀκόντιον μακρόν· et similiter Phot. et Suid., schol. Hom. Il. N, 577, Eust. p. 381, 23; 947, 30. Maxim. schol. in Dionys. Areop. Epist. 9, p. 323 : Ἡ ῥ. βαρβαρικόν ἐστιν ὅπλον, ὡς ἱστορεῖ Φύλαρχος. Plut. V. Æmil. c. 18 : Ὀρθὰς ῥ. βαρυσιδήρους ἀπὸ τῶν δεξιῶν ὤμων ἐπισείοντες. || « In N. T. improprie notat 1. ipsum Dei verbum s. doctrinam Evangelii, et dicitur ῥ. δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Χριστοῦ Apoc. 1, 16; 2, 12, 16; 19, 15, 21. 2. dolorem acerbissimum. Lucas 2, 35 : Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥ., de quo Cyrill. Alex. In Joann. 19, 25, p. 1065 : Ῥ. ἔλεγε τὴν ὀξεῖαν τοῦ πάθους προσβολὴν πρὸς λογισμοὺς ἀτόπους κατατέμνουσαν τοῦ γυναίου τὸν νοῦν. » Suicer. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Act. SS. Julii t. 1, p. 146, 11. Hase. Anon. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 633, 25 : Τοὺς ἱερέας ἐν ῥομφαίᾳ τοῦ λόγου ἀπεκτονότας. G. D. || Michael archang., paradisi custos, vocatur ἡ φλογίνη ῥ. Evang. Nicod. p. 776, 3. Hase.]

[Ῥομφαιοφόρος, ὁ, ἡ, Qui telum gestat. Const. Manass. Chron. 4701. Boiss. Germ. CPol. In vivif. crucem p. 237, B Grets. Hase.] Cod. 478, 168, r.

[Ῥομφέω. V. Ῥοφάω.]

[Ῥομφεὺς, έως, ὁ.] Ῥομφεῖς, Lora quibus consuuntur calcei. [Hesych.]

[Ῥονδαῖοι, οἱ, Rhondæi, gens Thracia, ap. Steph. Byz.] Ῥομφαῖα. Cod. 363, 10, r.

[Ῥόνειν (?), κρίνεσθαι, Hesych.] Ῥομφοβάλος. Sim. Styl. lec.

[Ῥοξολανοί. V. Ῥωξολανοί.]

[Ῥοξονακία, ἡ, nomen urbis ignotæ ap. Steph. Byz., qui adj. quoque gentilia ponit Ῥοξονακαῖος καὶ Ῥοξονακιάτης καὶ Ῥοξονακιανός.] Ῥόζος. Theogn. can. 45.

Ῥόος, ου, ὁ, itidem ut ῥοῦς, pro Fluento. Redditur et Fluxio aquarum; item Cursus aquarum. [Polyb. 1, 47, 4 : Ἡ τοῦ ῥοῦ βία.] Apud Hom. etiam pro ipsis Aquis quæ fluunt. [Il. M, 25 : Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· Σ, 402 : Περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο ... ῥέεν· et ῥόον Ὠκεανοῖο Π, 151; ῥόον Ἀλφειοῖο Λ, 726.] Od. E, [451] : Ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα· Il. Φ, [220] conquerens Xanthus fluvius hæc dicit : Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα, Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, Στεινόμενος νεκύεσσι. [Ὕδατος ῥόον ib. 258; κῦμα ῥόου 263; κῦμα ῥόος τε Od. I, 80. Herodot. 2, 96 : Τοῦ ῥόου ἐμπίπτοντος. Æsch. Pers. 732 : Βόσπορον ῥόον θεοῦ.] Ap. Eund. legimus et Κατὰ ῥόον [Od. E, 327, 461, al.] et Καῤῥόον per syncopen. Exp. autem Eust. κατὰ ῥόον φέρεσθαι, ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι καὶ οὐ στατῷ, κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας. Bud., κατὰ ῥόον πλεῖν interpr. Secundo flumine navigare. [Herodot. 2, 96 : Τὰ πλοῖα κατὰ ῥόον κομίζεται· 7, 36 : Τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον. Κατὰ ῥοῦν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν Polyb. 3, 66, 8. Ἀφιέναι τὰς ναῦς κατὰ ῥ. 4, 44, 4. Κατὰ τὸν ῥοῦν καὶ ἀνάπαλιν Dio Cass. 40, 38.] Sed addit etiam Κατὰ ῥοῦν, a contracto nomin. Ῥοῦς, et quidem cum verbo φέρεσθαι : cum quo plerumque metaphorice usurpatur in soluta oratione; ibi enim dicuntur κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, Res quæ prospere cedunt et ex voto. [Lucian. Jov. trag. c. 22.] Cujus metaphorici loquendi generis meminit et Eust. [p. 1759, 55.] Καῤῥόον, per contr. pro κάῤῥοον. [Apud Suid. s. v. Λουτρά : Παρασοὺς ἑαυτὸν κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τοῖς φαινομένοις. Cum verbo προχωρεῖν Lucian. Jov. trag. c. 50 : Ταῦτα κατὰ ῥ. προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. Abripiendi signif. Plato Rep. 6, p. 492, C : Καρδίαν κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ἣ ἂν αὐτὸς φέρῃ. || Improprie, de fumo Pind. Pyth. 1, 43 : Ῥόον καπνοῦ αἴθωνα. || Metaph. Ὁ ῥ. τῶν νοημάτων Euagr. H. E. p. 423, 27.]

|| Ῥοῦς, ap. Medicos, de mulieribus dictum, pro earum fluxionibus addita coloris diversitate. Legimus enim ap. Diosc. ῥοῦν λευκὸν, item ῥοῦν ἐρυθρὸν, etc. Interdum vero ab eo additur γυναικεῖος, cum ῥοῦς. Quidam interpr. Profluvia feminarum, s. Profluvium; necnon Abundantiam feminarum, tanquam ex Plinio : et ῥοῦν ἐρυθρὸν, Fluorem sanguinolentum, ex Scrib. Largo. Esse autem diversum hunc γυναικεῖον ῥοῦν ἀπὸ τῶν ἐμμήνων καθάρσεων, i. e. a menstruis, quum ex aliis Galeni ll. apparet, tum ex hoc, De alim. 7, ubi de lente loquitur : Οὐκ ἐπιτήδειός ἐστιν οὐδ' εἰς [τὰς] ἐμμήνους καθάρσεις, παχὺ καὶ δύσρουν ἐργαζομένη τὸ αἷμα, τῷ δὲ καλουμένῳ ῥῷ γυναικείῳ χρησιμωτάτη. [Aristot. H. A. 3, 19 : Νενοσηκὸς τοῦτο τὸ αἷμα (τὸ τῶν καταμηνίων) καλεῖται ῥοῦς.] Apud Hippocr. tamen [p. 424, 20] nomen Ἀῤῥοίη exp. ab illo ipso ἐποχὴ ἐμμήνων, Retentio menstruorum. Quidam ex Celso interpr. Menstrua non bene respondentia : ex Plinio, Retardati et commorantes menses. [Ῥόος ἢ ῥοῦς simpliciter antiquis dicitur qui ceteris ῥοῦς γυναικεῖος, Fluor muliebris, ut vi-

dere est apud Hippocr. p. 568, 4; 580, 29; 607, 50, ubi tamen ῥόος pro Alvi profluvio sumi videtur, ut et p. 580, 29, et apud Aretæum Περὶ χρον. παθ. 2, 11. Additur vero interdum coloris discrimen, et ῥόος λευκὸς, ἐρυθρὸς, πυῤῥὸς vocatur velut lib. 2 Περὶ γυναικ., et interdum μέλας in Definitt. med. Ῥόος autem γυναικεῖος a menstrua purgatione differt, quam ἔμμηνον κάθαρσιν appellant, ut patet ex Galeno De aliment. fac. p. 314, 33, ubi de lente agitur : Οὐκ ἐπιτήδ. etc. (ap. HSt.) Ap. Hippocr. tamen ῥόος pro Fluxione menstrua sumi videtur p. 423, 32 : Οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια· et ib. 53 : Οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλεόμενα. Et p. 424, 30 : Οἱ δὲ ῥόοι, ὁκόταν μὲν εὐθέως ἔκηται ἡ κάθαρσις, εὐθέως ὑφαίμονες γίνονται. Ibidem ὕφαιμα καταμήνια vocat. Rursus etiam ibidem ῥόον et ἀῤῥοίην inter se opponit, ut ἀῤῥοίη Suppressionem mensium, ῥόος vero Effluxionem indicet. Est ῥοῦς αἱματηρὸς, Fluor sanguineus, p. 201, A. Ῥοῦς ἐρυθρὸς etiam Hippocrati sæpius τὸν βυρσοδεψικὸν, hoc est Rhoen coriariam, significat, lib. Περὶ γυναικ. Et lib. Περὶ ὑγρῶν χρήσιος p. 426, 49, ῥοῦς σκυτοδεψικὴ inter astringentia annumeratur. Foes.]

‖ At vero Ῥοῦς, ῥοὸς [Recentior hæc est genitivi forma pro ῥοῦ reprehensa a Phrynicho p. 453 : Νοὸς καὶ ῥοὸς οὐ ῥητέον· ὅσα γὰρ ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐ διαιροῦνται, καὶ ἀνάπαλιν ὅσα οὐ διαιροῦνται ἐν ταῖς εὐθείαις, διαιροῦνται ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν, ῥοῦς ῥοὸς νοῦς ποδός. » Τοῦ ῥοὸς Arrian. Peripl. Erythr. p. 168, τῷ ῥοῒ Hellan. ap. schol. Hom. Il. Φ, 242, Achill. Tat. 3, 20. Porphyr. schol. ad Il. p. 284 Valck. Τῆς βυρσοδεψικῆς ῥοὸς Diosc. 1, 148, p. 57, B; ῥοὸς βυρσοδεψικοῦ Galen. De comp. med. p. gen. 5, 15, p. 801, E, De comp. med. p. loc. 3, 6, p. 500; ῥοῦ συριακοῦ vol. 13, p. 963. Ῥοῦς εἴτε ἀρσενικῶς ἐθέλεις ὀνομάζειν αὐτὸν εἴτε θηλυκῶς De comp. med. p. loc. 6, 4, p. 496, D, unde idem modo τῆς ῥοῦ modo τοῦ ῥοῦ, interdum τοῦ s. τῆς ῥοός. Eadem inconstantia Hippocr. ἡ ῥόος ἡ ἐρυθρὴ De morb. 2, 9, p. 561, D, De nat. mul. 30, p. 696, D, et ὁ ῥοῦς ib. B; 35, p. 706, B, De morb. mul. 1, 29, p. 747. Ῥοῒ Dorio Athen. 7, p. 309, F; sed ad secundam declinationem τῆς ῥοῦ et ῥοῦν Theophr. H. Pl. 3, 18, 5, Alexis ap. Polluc. 6, 66, ῥοῦν etiam Solon ap. Phot. p. 491, 21 (qui exp. per ἥδυσμα). Lobeck., quem conf. Paral. p. 173. Vitiose ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 639, 4 : Ῥοιὴν τὴν ἐρυθρὴν ἑψήσας ἐν ὕδατι ὡς ὀξυτάτῳ ἀλείφεσθαι τὰ αἰδοῖα, ubi corrig. ῥόα τὰ ἐρυθρὰ, coll. Galen. Lex. p. 552 : Ῥόα· τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, καὶ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς, ὡς καὶ ὁ Διοσκορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὕλης (c. 180) λέγει. Ibid. p. 665, 50 : Ῥοῒ ἐρυθρῆς, corrig. ῥοὸς, nec p. 667, 27, τοῦ ῥόου τῆς ῥίζας recte habet. Dativus ῥοῒ ποταμοῦ vel θαλάσσης ap. Herodian. Epimer. p. 268, 301. Schneid.] Arbuscula est in petrosis nascens, duorum cubitum altitudine, foliis oblongis modiceque rutilis, serratimque per oras incisis, acino uvarum gracilium, denso, magnitudine terebinthi, latiusculo, corticea racemorum tunica : obsoniis aspergitur, et ab aliquibus ἐρυθρὸς vocatur. A Latinis dicitur Excoriarius, quoniam qui pelles condensant, spissandis coriis folio ejus utantur. Duo Græci faciunt genera, μαγειρικὸν, quod additur in obsonia, idem cum Syriaco : alterum βυρσοδεψικὸν, h. e. Excoriarium, quo medici utuntur ad compescendas fluxiones. [Galen. vol. 13, p. 225.] Quod ita accipi debet, ut non putemus propterea duas esse rhois arbores genere vel specie differentes. Eadem enim arbor duobus iis muniis inservit, semine quidem obsonia condiens, foliis autem et ramusculis coriariorum operi dicata. Rhoen Ruellius Viburnum esse credidit, quum tamen, ut scribit Plin., nullum illi a Latinis inditum sit nomen. Officinæ Sumach appellant. [Hippiatr. p. 203, 27 : Ῥοῦ βυρσοδεψικοῦ. Est Rhus coriaria L., sec. Fraas. Syn. pl. fl. cl. p. 84. Hase. Semen etiam ipsum s. Fructus itidem Ῥοῦς nominatur, et in Condimentorum numero ponitur ap. Athen. 2, p. 68, A; 4, p. 170, A; 7, p. 309, F. Schweigh. Ῥοῦς στάχυος, Phœnix, Diosc. Notha p. 465 (4, 43). Boiss.]

[Ῥοπάλη, ἡ, i. q. ῥόπαλον. Gloss. ad Pind. Olymp. 9, 45. Boiss.]

[Ῥοπαληφορέω, Clavam gesto. Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 7, p. 87, de juvenibus Ægyptiis : Ἀνεμιαίῳ μὲν ξίφει τὴν δεξιὰν ἐξοπλίζουσι· ῥοπαληφορεῖν δὲ διδάσκουσιν ἀγριώτερον, ἥπερ ὁ τῆς ἐπιχωρίου συνηθείας δίδωσι νόμος. Suicer.]

Ῥοπαλίζω, Clava percutio, Verso tanquam clavam. [Hesych., Phot. et Suid. : Ῥοπαλίζει, στρέφει, κινεῖ ὡς ῥόπαλον. Ῥοπαλίζεσθαι, Fustibus cædi, ex Basilic. vol. 7, p. 834, 836, 837, et Harmenop. 1, 7, 20, citat Ducang. G. D. Basil. Imp. Prochir. p. 234, 14 Zachar. : Ῥοπαλίζονται μόνον καὶ ἀπολύονται. Hase.]

[Ῥοπαλικὸς, ἡ, ὸν, unde versus Rhopalicus. « Grammaticis Rhopalicus versus dicitur, qui a monosyllaba voce incipiens gradatim crescit, et ῥόπαλον, i. e. Herculis clavam, imitatur, ab angusto et tenui in latitudinem desinens, ut, Spes Deus æternæ stationis conciliator. » Gesner. Thes. L. L. Servius in Centimetro 9, 25 : « Quum verba, ut sequuntur, per syllabas crescunt, ut, Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram. » Schneid. Exemplum est ap. Hom. Il. Γ, 182 : Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. Vide Scalig. Auson. Lect. p. 183, Turneb. Advers. 5, 6. Angl.]

[Ῥοπάλιον, τὸ, Parva clava. Athen. 11, p. 489, B : Ὥσπερεί τινα ῥ. δύο ὑποκεῖσθαι τῷ ποτηρίῳ πλάγια διὰ μήκους.]

Ῥοπαλισμὸς, ὁ, Percussio quæ fit clava. Dicitur et de tentigine seu satyriasi. [Ἡ τάσις τοῦ αἰδοίου, ὁ τέτανος, Suid.] Vide s. v. Τετανός [ubi affert Aristoph. Lys. 553].

Ῥοπαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Clavæ similis. [Diosc. 3, 138 : Ῥίζα ῥ. Hase.]

[Ῥοπαλομάχος, Hesych. s. v. Κορυνήτης.]

Ῥόπαλον, τὸ, Clava, gestamen Herculis ap. Græcos, ῥόπαλον, ut Lat. Clava. Hom. Od. I, [319] Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρὸν, ἐλαΐνεον. Xen. Hell. 7, [5, 20] : Ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. [Herodot. 7, 63 : Ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ. Soph. Tr. 512 : Λόγχας ῥοπάλου τε τινάσσων (Hercules.). Lucian. Herc. c. 1.] Ab Hesychio ῥόπαλον exp. etiam βακτηρία et ῥάβδος. [Masc. Martyr. Alphii etc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 781, 57 : Δώδεκα ῥοπάλους τελείους ἀπὸ φοινίκων, Fustes. Hase. Inter arma venatoris ap. Xen. Cyn. 6, 11 et 17. ‖ I. q. ῥόπτρον, Marculus, Xenoph. Hell. 6, 4, 36.] In Epigr. [Leon. Tar. Anth. Plan. 261] de Membro virili dicitur ῥόπαλον. [Grammaticorum de etymologia opiniones v. ap. Eust. p. 672, 12; 862, 47; 1815, 10.]

[Ῥόπαλος, ὁ, Rhopalus, Herculis filius. Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 148, 34. ‖ Phæsti filius. Pausan. 2, 6, 7.]

[Ῥοπαλοφόρος, ὁ, ἡ, Clavam gestans. Eust. p. 1699, 31, Ἡρακλῆς.]

[Ῥοπάλωσις, εως, ἡ, Formatio in clavæ speciem. Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 267 : Ῥ. ἐστιν ἡ κατὰ τὸ ἄκρον τῶν τριχῶν σχέσις μετὰ τοῦ μηκέτι συναύξεσθαι.]

[Ῥοπαλωτὸς, ἡ, ὸν, In clavæ speciem formatus. Κύλιξ ῥ. ap. Dion. Cass. 72, 18, quo loco Suidas utitur s. v. Κύλιξ, idem esse tradens quod in lingua vulgari διακλύστηρον dicatur, de quo parum probabilis Toupii opinio est διακλυστήριον corrigentis et vas magnum intelligentis poculis lavandis vel vino temperando inserviens. « Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 686. » Hase.]

[Ῥοπεῖς, οἱ, Rhopenses. Steph. Byz. : Ῥ., ἔθνος οὗ μέμνηται Φαβωρῖνος ἐν ἐπιτομῇ τετάρτῃ τῆς Παμφιλίας.]

Ῥοπὴ, ἡ, Propensio et q. d. Devergentia. [Hesych. : Ῥ., κλίσις, νεῦμα, ῥάβδος, δύναμις, βοήθεια. Theophr. H. Pl. 5, 3, 5 : Εἰ ἔκειτο κατὰ φύσιν (τὰ ξύλα), οὕπερ ἡ ῥ. ἐνταῦθα πάντως ἂν ἦν ἡ φορά· C. Pl. 5, 4, 7 : Ῥοπὴν ἐποίησε τὸ ἀντικείμενον μέρος.] Bud., qui et pro Libramento a Plut. poni tradit. At VV. LL. interpr. Inclinatio et momentum lancis ad imum vergentis, item Pensio, ex Vitruvio : adduntque, eund. Plut. proprie de lance ita usurpasse in Camillo [c. 28] : Τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, κρύφα τοπρῶτον, εἶτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων, καὶ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν, Lancis momentum protrahendo premendoque pervertentibus. Ego διαστρέφοντας τὴν ῥοπὴν dici puto Qui inclinationem lancis pervertunt, i. e. qui faciunt ut inclinet non in eam partem in quam sponte incli-

nat, sed in alteram. [Æsch. Pers. 437 : Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.] A quibusdam ῥοπὴ redditur Nutus : ut sc. Cicero dicit terrena et humida suopte nutu et suo pondere ad pares angulos in terram et in mare ferri. Affertur etiam ex Liv. Nutu suo prægravare. At in VV. LL. ponitur Nutus, additum habens νεῦμα. Ibid. ῥοπὴ κατωφερὴς ex Alex. Aphr., Propensio ad imum vergens, Declivitas. [Ῥοπὴν διδόναι τῇ πατρίδι Polyb. 16, 14, 6, de historico cujus in patriam favor præponderat in narrando. ‖ Ῥ. πυρὸς, Appian. Pun. c. 99 : Τὰ σκάφη τῷ τε ἀνέμῳ καὶ τῇ ῥοπῇ τοῦ πυρὸς ἐς τὰς Ῥωμαίων ναῦς ἐωθεῖτο, quod exp. *Vi flammarum.*] Ex Chrysost. autem proferunt pro Propensio in aliquem, Auxilium, Nutus, De prec. : Ἄνευ τῆς θείας ῥοπῆς οὐκ ἄν τι τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς ἡμετέρας ἔλθοι ψυχὰς, Citra Dei propensionem atque nutum. Ex Eodem De officio Episc. : Ὑπὸ τῆς ἄνω βοηθουμένη ῥοπῆς, A superiore inclinatione adjuta. At ego dixerim potius Inclinatione voluntatis divinæ. Cic. dicit etiam Inclinatione voluntatis propendere in aliquem. Nisi velimus accipi pro Vi impultrice, (de qua signif. dicam paulo post,) quod longe malim quam Auxilium. [Polyb. 6, 10, 10 : Τῇ τῶν γερόντων προσκλίσει καὶ ῥ. 9, 38, 3 : Τῆς Ἑλλήνων ἀπολαβόμενοι ῥ. καὶ βοηθείας.] Habent etiam ἔχεται ῥοπῆς ex Aristoph. pro Nutat ac propendet. Quæ verba petita sunt ex Vespis, ubi tamen habetur non ῥοπῆς, sed ῥοπᾶς Dorice [1235] : Ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· Ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς. [Quæ Alcæi verba esse annotavit schol.] Ubi redditur, Evertes remp., ea autem vergit ad inclinationem. ‖ Ῥοπὴ metaphorice positum reddi sæpe potest voce Momentum. [Isocr. p. 69, C : Μικραὶ δυνάμεις μεγάλας τὰς ῥ. ἐποίησαν· 302, E : Μεγάλην ἐποίησε ῥ. εἰ μετὰ Λακεδαιμονίων ἡ τούτων γενήσεται πόλις.] Dem. [p. 154, 18] : Ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, Aliquid momenti habet, et usum quempiam. [Theophr. De vent. § 5 : Οὐ μικρὰν ἐνταῦθα, ἀλλὰ μεγίστην ῥ. τὸ τῆς χώρας ὕψος ἔχει. Polyb. 7, 14, 6 : Τοιαύτην τοῖς βασιλεῦσι ῥ. ἔχει καὶ πρὸς ἀτυχίαν καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀρχῆς ἡ τῶν φίλων ἐκλογή· 4, 48, 2 : Ἄτταλος εἶχε βραχεῖαν τότε ῥοπὴν, i. e. Non multum poterat.] Aristot. De cœlo 2 : Μεγάλην ἂν ἔχοι ῥοπὴν εἰς πίστιν, Multum in eo momenti ad faciendam fidem positum esse possit. Idem βρῖθος et ῥοπὴν copulavit, Eth. 1, 11 : Καθάπερ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρῖθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον, ubi redditur, Pondus aliquod et momentum. [Soph. fr. 499 : Λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρριπτοῦντας, de mercatoribus qui lucrum an jacturam facturi sint a parvo momento pendet. Eur. Hel. 1096 : Βλέπω δύο ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ' ... ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν etc.] Potest vero et hoc ipsum ῥοπὴ alicubi reddi illo nomine Pondus. Xen. Cyrop. 4, [2, 14] : Ὁ Κῦρος οὐ μικράν τινα αὐτῶν ᾤετο ῥοπὴν εἶναι καὶ παρόντων καὶ ἀπόντων, Non parvi momenti esse putabat eorum vel præsentiam vel absentiam. Polyb. [fr. gramm. 91, et similiter 6, 52, 9] usus est plurali : Ταῦτα γὰρ πάντα, τοῦ πολέμου μέρη ἐστὶ, καὶ ῥοπὰς ποιεῖ πρὸς τὸ νικᾶν. Sic et Momenta plur. dicitur. [Polyb. 1, 20, 7 : Εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη ῥοπὰς λαμβάνει ὁ πόλεμος· 10, 17, 10 : Αἱ πολεμικαὶ πράξεις ἐν μικρῷ τὸ διαφέρον ἔχουσι τὰς ἐφ' ἑκάτερα ῥ. τῶν ἐκβαινόντων. Καιροῦ ῥ. Dio Cass. 44, 38. Τύχης ῥοπαὶ Exc. p. 32, 88, ut παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης ap. Lucian. Demosth. enc. c. 38.] ‖ Affertur vero et ῥοπὴ χρόνου, pro eo quod dicitur Latine Momentum temporis, et Articulus. At Basil. ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ, dixit pro Momento temporis, i. e. Puncto temporis; scribens de Job : Ὡς πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ καλλίπαιδος ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ γενόμενος, διέμεινεν ὁ αὐτός. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 421 : Παῦλος διδάσκει ὡς ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τελεσθήσεται ἡ ἀνάστασις. Ῥοπὴ δὲ ὀφθαλμοῦ ἐπίμυσις βλεφάρων ἐστὶ, καὶ τούτου τοῦ τάχους οὐκ ἂν ἕτερον ὀξύτερον γένοιτο. Respicit ad Cor. 1, 15, 52, ubi nunc legitur ῥιπῇ. V. Ῥιπή. Basil. Cæsar. Hom. 5 in Hexaem. p. 60 : Ἐν ἀκαριαίᾳ καιροῦ ῥοπῇ. Apud Jo. Chrys. Hom. 2 in Epist. ad Philipp. idem quod aliis στιγμὴ, Punctum : Ὡς μία ῥοπὴ ὁ πᾶς ἡμῶν αἰὼν πρὸς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπειρον. Suicer.] ‖ Quod momentum affert ad rem aliquam et pondus, Vis impultrix, ut Bud. vertit ap. Aristot. De mundo [c. 6] : Ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων· quæ ait de Deo dici tanquam prima causa. Videndum igitur annon et θεία ῥοπὴ in Chrys. l. quem modo protuli, ita exponi queat. ‖ Ῥοπὴ a quibusdam exp. κίνδυνος, i. e. Periculum, quum alibi, tum in Soph. Tr. p. 33 meæ edit. [82] : Ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον, Οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα, κτλ. Schol. ἐν κινδύνοις τοιούτοις, καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Ex Eod. [Œd. C. 1508] affertur ῥοπὴ βίου pro Exitu vitæ. Apud Eund. [Œd. T. 961] : Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ, Eust. exp. βραχεῖά τις ἀφορμὴ, addens, λύπης τυχὸν, ἢ χαρᾶς, ἢ φόβου. [Plato Rep. 8, p. 556, E : Σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥ. ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν.] Cum hac autem expositione convenire atque adeo pro ea facere mihi videtur l. quidam, quem ante protuli, col. proxime præcedente, circa principium, ex Philone, in cujus fine legitur, Μικρᾶς ἕνεκα προφάσεως, ῥέπουσα πρὸς τἀναντία. [Eurip. Hipp. 1163 : Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἔστιν ... δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥ.]

[Ῥοπήιον. Ῥοπήριον. V. Ῥοπ.]

[Ῥοπικὸς, ἡ, ὸν, Inclinans. Antigon. c. 127, ῥ. πρὸς τὴν συνουσίαν. ‖ Vitiose pro ῥωπικὸς, quod v.]

[Ῥοπτίον (?), κλαδίον, Hesych. An pro ῥόπτρον, quod mox exponit ἐπίσπαστρον? Albert.]

[Ῥοπτός. V. Ῥόφω.]

Ῥόπτρον, τὸ, alicubi est i. q. ῥόπαλον, Clava, Incurvum lignum. [Schol. Aristoph. Ach. 687 : Σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει, ἅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρον.] Redditur et Fustis. Sunt et qui pro Ense poni tradant. Eur. δίκης ῥόπτρον metaphorice dixit [Hipp. 1172] : Ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de Divina ultione loquens. Et quemadmodum ῥόπαλον, ita etiam ῥόπτρον de Membro virili metaphorice dicitur. Sed prior est fortassis ea signif. qua de Marculo s. Manu ferrea, s. Annulo ostii dicitur, aut, si mavis, de eo quod Hesych. ἐπίσπαστρον τῆς θύρας et κρίκον appellat. Solitum autem κρούεσθαι hoc ῥόπτρον ex Plut. discimus, in l. quem Περὶ πολυπραγμ. inscripsit [p. 516, E] : Ἀλλὰ νῦν μὲν εἰσι θυρωροὶ, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις. [Conf. Polluc. 10, 22. Eur. Ion. 1612 : Ῥόπτρων χέρας ἐξάψας ἐκκρημνάμεσθα.] Et ap. Athen. quædam dicitur ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ. Polluci [7, 114] ῥόπτρον, ut quidem VV. LL. annotant, est etiam Paxillus in majoribus laqueis aut retibus venaticis, qui incurvis et inflexis lignis inseritur, τὸ ἀποκαταπῖπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον, Hesych. Vide etiam Eust. [p. 381, 22; 501, 19; 1429, 2. ‖ I. q. ῥόμβος s. ῥύμβος. Heliod. 9, 17 : Τῶν Αἰθιόπων ῥόπτροις καὶ τυμπάνοις τὴν μάχην ἐπισημαινόντων. Plut. Crasso c. 23 : Πάρθοι γὰρ οὐ κέρασιν οὐδὲ σάλπιγξιν ἐποτρύνουσιν ἑαυτοὺς εἰς μάχην, ἀλλὰ ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς, ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι. Lucian. Tragod. 36 : Παραπλῆγες δ' ἀμφὶ ῥόπτροις κελαδοῦσι Κρητὶ ῥυθμῷ. ‖ Hesych. : Ῥ., καὶ τὸ αἰδοῖον.]

[Ῥοσανιάδης, nomen scriptum in fictili ubi pictus est raptus Europæ. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1842, p. 25 (2). Hase.]

[Ῥοσάτον, τὸ, Rosatum. Alex. Trall. p. 94, 536, 545, 553, 602, 607, 647, 648. Comparandum ἰᾶτον. Struv. Galen. vol. 14, p. 263, 12. Leo phil. Consp. med. p. 173, 5 et 11 Ermerins. Hase. Adde Oribas. p. 83, 84 ed. Matth., Theophan. Nonn. c. 162, Phot. Bibl. p. 177.]

[Ῥόσκυνος, ὁ, Roscynus, fluvius Galliæ Narbonensis. Polyb. ap. Athen. 8, p. 332, A. Ῥόσκυνος inter nomina in υνος ap. Theognost. p. 68, 10. *Roscinus* fluvius ap. Avien. 567.]

[Ῥοτίλιος. V. Ῥουτίλιος.]

[Ῥουβίκων, ωνος, ὁ, Rubicon, fluvius Italiæ superioris. Strabo 5, p. 217, 227, aliique.]

[Ῥουβοτὸς (?), ῥάφανος, Hesych.]

[Ῥουγὸς, πρόσωπον, Hesych. Sic alii grammatici ῥύγχος explicant.]

[Ῥούδιον. V. Ῥόδιον.]

[Ῥουδὸν, ῥευστικὸν, Hesych. Hoc est ῥυδόν.] Ῥουκίων. Rev. Arch. nov. 329.

[Ῥουμάζεται (?), φρέττει, Hesych.]

[Ῥοὺς, ὁ. V. Ῥόος. ‖ Nomen loci Megaridis. Pausan. 1, 41, 2; Plut. V. Thes. c. 27.]

[Ῥούσιος. Ῥουσίζω. V. Ῥούσιος.]

Ῥούσιος, Color qualis est rubricæ Sinopicæ, ut

quidam tradunt. In VV. LL. Russeus s. Russatus, Coccinus color et flammeus; vel, Qualis est rubricæ Sinopicæ. Nam ab Interprete Homeri Od. I, [125] μίλτος exp. ῥουσιώδης [alius cod. ῥούσιος] πηλός. Diosc. 4 cap. de antirrhino [131]: Καρπὸν δὲ φέρει μόσχου ῥισὶν ὅμοιον, ῥούσιον ἰδεῖν. Sic Paulus Ægin. ῥούσιον ἄνθος ἔχουσαν dixit anagallidem, cui flos puniceus. Et ap. Constantinum, Geopon. 11, cap. de Violis [23]: Ἴα τὰ πορφύρεα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα. [Λίθον ῥούσιον Achmes Oniroer. p. 240, 24; σανδάλια ῥ. 202, 22. Id. de vestibus p. 128, 27; 199, 32; 201, 19. Οἶνοι ῥούσιοι an. De cibis p. 269, 15 Ermerins. Hase. Ῥούσιος ap. Joann. Mal. p. 33, 8: Πορφύρεα ἢ ῥούσια· et ταβλία ῥούσια ib. 16. (Ῥούσαια ap. Georg. Cedren. p. 19. Ῥουσαῖα duplici vitio Palæph. c. 52.) Sed δέρματος ῥουσίου p. 265, 2.] His additur, aurigatorum factiones, quæ Studia adversaria Plinius dicit, insignes quatuor ap. antiquos fuisse; ut et Cassiodorus tradit: Prasinam, Russatam, Albatam, et Venetam: quas sic designat Xiphil. Nerone, Τῇ λευκῇ, τῇ τε πυῤῥᾷ σκευῇ χρωμένους, Πρασίους καὶ Οὐενετίους. Hinc illud Juvenalis [7, 114]: Parte alia solum russati pone Lacertæ [Lacernæ]. Et Plin. 7, 53: Felice russato auriga elato, etc. Hæc ex VV. LL., quæ etiam ad Vitruvii Interprr. 5, 2 remittunt. [Ῥούσιον μέρος ap. Joann. Mal. p. 175, 23, et al. Τοῦ ῥουσίου (sc. δήμου) τᾶς ἡνίας Anth. Plan. 386. V. Salmas. ad Scriptt. H. Aug. vol. 1, p. 775. « Lydus De magistr. p. 46. » Angl.]

[Ῥουσκίνων, ωνος, ἡ, urbs et (ὁ) fluvius Galliæ Narbonensis. Strabo 4, p. 182. Simile nomen Ῥόσκυνος.]

[Ῥουσπῖνον, τὸ, Ruspinum, urbs Numidiæ. Strabo 17, p. 831.]

[Ῥούσων, ωνος, ὁ, Rhuso, n. pr. virile in numo Cappadocio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 437.]

[Ῥουτηνοί, οἱ, Ruteni, gens Aquitaniæ. Strabo 4, p. 191.]

[Ῥουτίλιος, ὁ, n. pr. Latinum ap. Appianum, Plutarchum, Dionem Cass. aliosque. Duo alia Ῥουτιλλία, ἡ, et Ῥουτιλλιανός, ὁ, duplici λ scripta ap. Lucian. Alex. c. 30 seqq., 39, 54, 57. Interdum Ῥοτίλιος scriptum, ut in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 384.]

[Ῥοῦτο (?), τοῦτο. Μακεδόνες, Hesych.]

[Ῥούτουλοι, οἱ, Rutuli, gens Latina. Strabo 5, p. 228 seqq. aliique.]

[Ῥουφινιανός, ὁ, Rufinianus, n. pr. Latinum, cujus syllaba secunda per ει scripta in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 616 et *Suppl.* vol. 5, p. 471.]

[Ῥουφίνιον ἄλσος, τὸ, Rufinius lucus. Anth. Pal. 9, 656.]

[Ῥουφῖνος, ὁ, Rufinus, n. pr. Latinum. R. citharœdus ap. Zenob. Prov. 2, 35. ‖ Poeta, cujus epigrammata amatoria in Anthol. sunt recepta. V. Jacobs. vol. 13, p. 948. ‖ Ætherii filius. Anth. Pal. 7, 558. Alii alibi.]

[Ῥοῦφος, ὁ, Rufus, n. pr. Latinum, frequens ap. rerum Romanarum scriptores Græcos.]

[Ῥοφάνω, i. q. ῥοφέω. Hippocr. p. 465, 4; 468, 3, 22; 480, 23, 37; 481, 39, codicibus partim ῥομφάνω ῥομφάνω vel ῥυφάνω ῥυφαίνω præbentibus, quorum unum verum habendum Ῥυφάνω, quæ est forma verbi Ionica.]

Ῥοφέω, vel Ῥοφάω, Sorbeo: ut ὥσπερ ᾠὸν τις ῥοφῶν, ap. Athen., Ovum sorbens, unde ῥοφητὸν ᾠὸν, Sorbile ovum. Sic ᾠὰ ῥοφεῖν, Galen. Ad Glauc. [Æsch. Eum. 264: Ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ... πέλανον. Soph. Tr. 1055.] Fut. pass. ῥοφήσομαι pro ῥοφήσω, Sorbebo. Aristoph. Vesp. [814]: Τὴν φακῆν ῥοφήσομαι· ubi et infinit. activus ῥοφεῖν habetur. Itidem vero præsens pass. in activa signif. affertur, sc. ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν, Sorbere. Illud autem Ῥοφάω secundæ conjug. Bud. ex Aretha. [Ῥοφῶντα vulgo ap. schol. Aristoph. Vesp. 672, ubi nunc ῥοφοῦντα ex cod. Ven. Inter ῥοφεῖσθαι et ῥοφᾶσθαι libri variant ap. Procop. Hist. p. 580, A. Ῥοφᾶν Theoph. Nonn. c. 145.] Interdum ῥοφῶ pro Exhaurio, Haurio: ut ap. Soph. Tr. [1057] Cicero vel potius Accius, Πνεύμονός τ' ἀρτηρίας Ῥοφεῖ, vertit, Pulmonum haurit spiritus: ut videbis p. 112 et 113 mei Lex. Cic. [‖ Ῥυφέω. Eustath. p. 1430, 39: Ὅτι οἱ Αἰολεῖς τὸ ο εἰς υ τρέπουσι μυριαχόθεν δῆλον· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ

τοῦ ῥοφεῖν, ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς κατὰ τοὺς παλαιούς· Αἴλιος δὲ Διονύσιος ῥόφειν (de qua forma v. s. v. Ῥόφω) φησὶ λέγεσθαι ὡς γράφειν, καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσιν. Ῥυφεῖν Ionibus tribuit et ex Hipponacte memorat Photius Lex. p. 493, 18; legiturque passim ap. Hippocr., ex quo citat gramm. in Bekk. Anecd. p. 171, 1.]

Ῥόφημα, [Ion. Ῥύφημα,] τὸ, Sorbitio, accipiendo pro Eo quod sorbetur. Sic certe Celsum dixisse Sorbitiones, quæ Diosc. vocat ῥοφήματα, tradit Bud. [Theophr. De igne § 49: Ῥ. θερμότερα τοῦ ὕδατος. Plut. Mor. p. 123, D.] Qui etiam annotant, Gazam interpretatum esse Polentam ap. Aristot. Ex Galeno 1 Ad Glauc. affertur, Τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα· ap. Athen. autem legimus χόνδρον dixisse τὸ ῥόφημα. [Calendar. ap. Halm. Proleg. in Ptol. Hypoth. p. 16, 10: Τρία ῥ. ἀκράτου. Liturg. Chrys. p. 1002, 36, Haustus. Clem. Al. Pædag. 3, 4, 26: Οἱ τῶν ῥοφ. συσκευασταί. Artemid. Oniroer. t. 1, p. 49, 8: Ῥοφήμασι καὶ χυλῷ. Hase. Ap. Hippocr. p. 10, 21; 85, A; 402, 14; 1206, G; 1207, C; 1208, A; 1229, H, modo ῥόφημα, modo ῥύφημα, quam alteram formam non dubitandum quin ubique restitui oporteat.]

[Ῥοφημάτιον, τὸ, Sorbitiuncula, Gl.]

[Ῥοφηματώδης, ὁ, ἡ, Sorbilis. Galen. vol. 6, p. 119: Τροφὴν ῥ. Paul. Ægin. 1, 7, 3; Anna Comn. p. 500.]

[Ῥόφησις, εως, ἡ. HSt. s. v. Ῥόφημα:] At vero Ῥόφησις fuerat potius Sorbitio, significans ipsam Sorbendi actionem. [Suctus, Gl.] Galen. ap. Hippocr. ῥόμματος ait esse ῥοφήματος vel ῥοφήσεως. [Aristot. Meteor. 4, 3.]

[Ῥοφητικός, ἡ, όν, Absorbens. Strabo 15, p. 703: Ἀτμῶν ἐπισπαστικοὶ καὶ οἷον ῥ. τοῦ ὑπερπετοῦς.]

Ῥοφητός, ἡ, όν, Sorbilis: ut ᾠὸν ῥοφητὸν ap. Diosc. [5, 123; ἐν ᾠῷ ῥ. διδόμενος 3, 84; ᾠὸν τὸ ἁπαλὸν τροφιμώτερον τοῦ ῥ. 2, 54. Hase], et Galen. [2, p. 58, A], item Athen.

[Ῥόφιον pro ῥόθιον scriptum, quod v.]

Ῥόφω ap. Atticos barytone pro ῥοφῶ, Etym. [M. p. 705, 26; Eustath. p. 1430, 40; « Photius p. 18, 15: Ἔρυφον· οὐκ ἐρρόφησα· 364, 16: Ὄφλειν καὶ ῥόφειν (codex ῥοφεῖν)· τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσι. Quo significare videtur infinitivos illos significationem aoristi, accentum præsentis habere. » Lobeck. ad Soph. Aj. p. 181]: cujus tamen usus exemplum nullum affertur: sed non dubium est quin ab eo deducenda sint nomina Ῥόμμα et Ῥοπτός, quæ Hippocr. usurpat pro ῥόφημα, i. e. Sorbitio: et pro ῥοφητός, Sorbilis. Sed Galen. Lex. Hippocr. [p. 554] ῥόπτων [ῥοπτῶν] dupliciter exp., sc. ῥοφημάτων et πάντων τῶν ὁποσοῦν ῥοφουμένων. [Habet affinitatem cum βρόχω, Absorbeo, Deglutio. Gataker.]

[Ῥόχανον, τό. Hesych.: Ῥ., σκυταλίδα παρακτέριος, ᾗ ἀπορυχοῦσι τὸ μέτρον. Quæ recte ad sensum certe correcta sunt, σκ., ἀπομάκτραν, ᾗ ἀποψήχουσι τὸ μ. Intelligitur enim regula, qua mensuræ cumulus deruitur et modio æquatur. G. D. Conf. Salmas. Ad hist. Aug. p. 437, F. Hase.]

Ῥοχθέω, Strepitum s. Stridorem edo. De maris fluctu proprie dici existimatur, et ex ejus imitatione per ὀνοματοποιίαν esse factum. [Per ἠχεῖν, ψοφεῖν, κλύζειν exp. Hesych.] Hom. Od. E, [402]: Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. [Ib. M, 60. Apoll. Rh. 4, 924: Ὑπὸ κύματι πέτραι ῥόχθεον. Oppian. Hal. 1, 228: Ῥοχθεῦσιν δὲ κάλωες· conf. Virg. Æn. 1, 87: Stridorque rudentum, et nott. ad Hesych. in Κάλοι δ' ἐρόχθουν (quæ sunt verba Greg. Naz. Carm. de vita sua, 135. Achill. Tat. Leuc. p. 60, 14: Ἐῤῥόχθει τὸ κῦμα. Hase). Agathias Hist. p. 19, C: Ῥοχθεῖν τε καὶ περικλᾶσθαι τὸ ῥόθιον.]

[Ῥοχθίζων, epitheton Bacchi, legebatur Orph. H. 50, 5, ubi nunc ῥηξίχθων.]

[Ῥόχθος, a ῥόθος, ut μόχθος a μόθος, Fluctuum strepitus, Fluctus. Lycophr. 402, 696, 742. Nicander Al. 390: Ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 489, 12: Ῥ. κυμάτων.]

Ῥόω, Moveo, Quatio: unde esse traditur ἐπεῤῥώσαντο. [V. Ῥώω.]

Ῥοώδης, ὁ, ἡ, Fluidus, Fluxus, Undosus. [Rapidus, Gl. Theophr. C. Pl. 3, 3, 4: Τοὺς ῥοώδεις καὶ ἐπόμ-

βρους καὶ ἑλείους τόπους.] Ita Bud., qui pro Fluido accipi a Gregorio addit. A Gaza autem reddi Fluxus, in hoc Theophr. l. 5, [9, 11]: Λεπτὸς γὰρ ὁ καρπὸς, ἄπεπτος ὢν καὶ ῥοώδης. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 743, B: Ῥοώδης ... ζωῆς ἡ σύστασις.] At postremam illam interpr. convenire huic loco Aristotelis, Meteor. 2, p. 190 [c. 8]: Ἔτι δὲ περὶ τόπους τοιούτους οἱ ἰσχυρότατοι γίνονται· τῶν σεισμῶν ὅπου ἡ θάλαττα ῥοώδης, ἢ χώρα σομφὴ καὶ ὕπαντρος. [Ῥοώδης dicitur quum de aqua ipsa tum de locis quos aqua sive maris sive fluviorum vehementius alluit. Ῥ. θάλασσα apud Thucyd. 4, 24, Diodor. 2, 58, Arrian. Ind. c. 22. Τὸ μάλιστα ῥ. καὶ βίαιον τοῦ πελάγους Ælian. N. A. 7, 24. Ῥ. ἄκραι 14, 24. Ῥ. κρημνὸς Strabo 8, p. 362. Ῥ. τόποι Aristot. H. A. 9, 37. Ῥ. χωρίον Appian. Civ. 5, 88. Ῥ. εὔριπος ap. Strab., ῥ. πορθμοὶ Diodor. Rhenum πλημμυροῦντα καὶ τραχὺν καὶ ῥ. dicit Plut. V. Cæs. c. 22. Schneid. Ποταμὸς ῥ. Clem. Al. p. 888. Improprie id. p. 185: Ἠχοῦντος τοῦ λαιμοῦ διὰ τὸν ῥ. καταβρογχθισμὸν (τοῦ ποτοῦ).] Medicis vero, ut habent VV. LL., ῥοώδεις πυρετοί, Febres quæ cum multo alvi fluxu et aliquando vomitu fiunt: accedunt perfrictiones, subitaque virium defectio cum siti, vigilia, et pulsuum in venis humilitas. Celsus vocavit Fluentes et has febres, et alios quoque morbos in quibus nimium ex omni humore secernerent ægri, idque etiam diversis partibus. [Ῥοώδη ὄμματα ἢ ῥοώδη dicuntur oculi fluxione tentati ab Hipp. Epidem. 6, 2, 24; ῥοώδεες ὀφθαλμίαι p. 946, G; γυναῖκες ῥ. p. 281, 44. Ῥοώδη ὀστέα p. 840, F, quæ Erotian., apud quem ῥοώδη scriptum, exp. τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ῥεῖν εἰρημένα· ubi tamen ῥοικώδη legunt exemplaria multa, ut p. 857, G, quod est Distorta atque incurva: quod adjectivum ipsum quoque Erotianus annotavit. Hæc fere Foes. Conf. Ῥοικός. Philo vol. 1, p. 698, 8: Τὴν ῥ. τε καὶ πολλὴν αὐτῶν νόσον· ubi ἐρπηνώδη conjiciebat Mang. Adv. Ῥοωδῶς. Ῥ. πυρέττειν Cass. Probl. 6.] Ῥώδης pro ῥοώδης ap. Plut.

Ῥοών, ῶνος, ὁ, Malis Punicis consitus locus, ap. Zachar. [12, 11.]

[Ῥύα vitiose olim ap. Ælian. N. A. 7, 37, cui ῥοὴ ex uno cod. restitutum.]

[Ῥυαδικός, ἡ, όν. Ῥ. πάθος i. q. ῥυὰς ap. Paul. Æg. 6, 7. Ῥυαδικοί, οἱ, ap. Galen. vol. 2, p. 396. Vid. Ῥοιαδικός.]

[Ῥυάκιον, τὸ, Rivulus. Evang. Thomæ p. 280, 7, ex emend. Thilonis. Hase.]

[Ῥυακώδης, ὁ, ἡ, Rivosus, Gl., ubi ῥοιακώδης scriptum. Angl.]

Ῥύαξ, ακος, ὁ, Profluvium, Rivus. [Aristot. H. A. 2, 13: Ἔχει (piscium genus) οἷον ῥύακας δύο ... ἐξ ὧν τὸ γάλα ῥεῖ.] Quidam vero interpr. et Proluvium, Proluvies, Eluvies, Bud. afferens ex Thuc. [3 fin.]: Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Et ex Plat. [Phædon. p. 111, E]: Ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ, καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. [Adde Theophr. De lapid. § 22.] Necnon ex Aristot. De audit. mirab.: Τὸν δ' ἐν τῇ Αἴτνῃ ῥύακα, οὔτε φλογώδη φασὶν, οὔτε συνεχῆ γενέσθαι. Sic certe passim et ceteri de Ætna loquentes, hoc nomine utuntur. Ex quibus est [Lycurg. p. 159, 38; Diodor. 5, 6; Athen. 11, p. 507, B; Sext. Emp. p. 591; schol. Æsch. Prom. 367.] Hermog. De invent. 2: Ἡ Αἴτνη τοῦ πυρὸς ἔχειν ῥύακας, ubi quidam interpr. Ignis undas evomit. In illo autem Thuc. loco quidam ῥύακα reddunt Eruptionem fluminis instar. [Κατακράκτης per ὀχετὸς, ῥ. exp. Hesych. Ῥύακες ἀργύρου καθαροῦ Diodor. 5, 35.] Sed affertur et αἵματος ῥύακας ex Aristide [vol. 1, p. 125], ut Latine dicuntur Sanguinis rivi. [Figurate Agapetus Scheda Reg. c. 2: Ὡς κυβερνήτης ... ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νοῦς διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐνομίας τοὺς οἴακας καὶ ἀποσοβούμενος ἰσχυρῶς τῆς ἀνομίας τοὺς ῥύακας. Boiss.]

[Ῥυάς, ἡ.] Ex Ῥύαξ venio ad nom. Ῥυάς, άδος, ἡ, quod est Vitium oculi, in quo patescit foramen, per quod semper humor descendit et in genas illabitur: unde nomen accepit. [Galen. vol. 7, p. 12; 10, p. 337.] Vide Gorr. Scribitur etiam Ῥοιάς [ap. Galen. vol. 2, p. 270, 391; 4, p. 540; 9, p. 418, et Aetius 2, 3, 90], sed male. In VV. LL. ῥυὰς est Oculi vitium,

quando canthus lacrymas continere nequit. Trall. 2, [p. 52]: Ῥυὰς, ῥύσις γίνεται μειωθέντος τοῦ κανθοῦ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τελείως ἀπολλυμένου. [Leo phil. Consp. med. p. 137, 10 Ermerins. Theoph. Nonnus c. 54. Hase.] Item Ῥυάδες, Vites supra in Ῥοιάς. Verum est etiam adjectivum nonnunquam Ῥυάς, pro Fluxus, Perfluens, Deciduus, Bud. ex Aristot. De partt. anim. 3, p. 175 [c. 5]: Σώματος μὲν ῥυάδος γενομένου. [V. Lobeck. Paral. p. 262. Idem ῥοιὰς scriptum memorat (Pathol. p. 443) ex Aretæo p. 111: Ῥυάδα γενέσθαι τοῦ πόνου· et ex Oribas. 44, 62 ed. Bussem.: Ἡ τοῦ σκυβάλου ῥυάς. Apud Aetium 2, 3, 88; 4, 2, 10; 11, 9 et 15 quod legebatur ῥοιὰς ex optimis codd. Pariss. correxit et de diversis ῥυάδος generibus docte disseruit Daremberg. in *Gazette méd.* 1847, p. 46 seqq.] Ex pag. autem 43 affert ῥυάδα τὴν τρίχα pro Decidivam. Sed et Ῥυάδες, αἱ, Pisces [Theognost. Can. p. 23, 28: Ῥ. οἱ ἀγελαῖοι καὶ παντοδαποὶ ἰχθύες], Flutæ, Gazæ ap. Aristot. [H. A. 4, 8; 6, 17; 8, 13. Ælian. N. A. 9, 46, ubi vid. Schneid. Conf. Basil. Hom. 7 in Hexaem. p. 66.] Invenitur etiam Ῥυάδες, per υ, quod affertur ex Geopon. 5, [39, 4], dictum itidem de vitibus quæ non continent fructum, quod sc. defluant acini, et qui remanent, graciliores existant. Eædem sunt dictæ Ψινάδες, ab illo ψίνεσθαι sc., quod habes in Theophr. l. quem modo protuli. [Theophr. H. Pl. 4, 14, 6: Ῥυὰς γίνεται (ἡ ἄμπελος), ὃ καλοῦσί τινες ψίνεσθαι, ὅταν ἀποψυχθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν ἢ ὅταν κραιπαλήσῃ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀποῤῥεῖν τὰς ῥῶγας καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς· ubi ῥυὰς ex cod. Urb. restitutum pro ῥοιάς. Idem vitium C. Pl. 5, 9, 13.]

Ῥυάχετος, ὁ, ut Hesych. [et Phot.] exp., est θόρυβος, vel ὁ ῥέων ὄχλος. [Aristoph. Lys. 170: Τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰ μὰν ῥυάχετον πᾷ κά τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν; HSt. in Ms. Vindob.: « Apud Aristoph. in Lys. « τὸν τῶν Ἀσαναίων γ(ὰ μὰν) ῥυγχάχετον, Atheniensium « turba rostrata. » Ῥυάχετον nunc Aristophani ex Hesych. et Phot. restitutum pro vulgato ῥυγχάχετον, quod ῥυχάχετον scriptum in codicibus plerisque et apud Suidam, ῥυάγχετον in cod. Rav.]

[Ῥυβαστεῖνοι in numis, Rubustini, incolæ Ruborum, oppidi in Apulia. Pellerin *Rec. de méd.* 1, 62, tab. 10, n. 5. Hase.]

[Ῥύβδην. HSt. s. v. Ῥυδὸν:] Invenitur porro etiam Ῥύβδην, inserto β, quod non exp. duntaxat Affluenter s. Abundanter, Copiose, sicut ῥύδην: sed et Vehementer, Impetuose, item Cum strepitu, Cum vehementi sonitu. [Aristot. H. A. 9, 40: Προσφέρονται (οἱ κηφῆνες) ῥ. ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν.] Vide Suid. et Hesych., cui ῥύβδην quoque significat σφοδρῶς, et alia, præter illa quæ dicta sunt. [Bekk. An. p. 325: Ῥίβδην καὶ ἀγεληδὸν, perperam pro ῥύβδην.]

[Ῥυβδωδῶς et Ῥυβδὸς scripturæ vitiosæ. V. Ῥοικός.]

[Ῥύβδος, ἡ, Rhybdus, castellum Siciliæ. Adj. gent. Ῥυβδῖνος, ίνη, ινον. Steph. Byz.]

[Ῥυβός. V. Ῥοικός.]

[Ῥυγχάζω, unde Ῥυγχάσαι, Photio p. 491, 27, τὸ μυκτηρίσαι. At ap. Hesych. Ῥυγχιάζειν, διαστρέφειν, ῥογχάζειν.]

[Ῥύγχαι, αἱ, Rhynchæ, locus Eubœæ. Adj. gent. Ῥυγχαῖος, αία, αῖον. Steph. Byz.]

[Ῥύγχαινα, ἡ, Nasuta, Gl.]

[Ῥυγχελέφας, ὁ, Rostrum elephantinum habens. Palladas Anth. Pal. 11, 204.]

[Ῥυγχιάζω. V. Ῥυγχάζω.]

Ῥυγχίον, τὸ, q. d. Rostellum. [Aristoph. Ach. 744; Theophil.] ap. Athen. [3, p. 95, A. Rufus p. 157 ed. Matth.]

[Ῥυγχομαχέω.] Ῥυγχομαχεῖν, Rostro pugnare. At VV. LL. Cum rostro pugnare.

Ῥύγχος, τὸ, Rostrum, Rictus. Proprie de porco dici tradit Athen. 3, [p. 95, E]: Κυρίως λέγεται ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν. [Quod Comicorum exemplis probat.] Sed latius extenditur, adeo ut de avibus interdum dicatur [Aristot. H. A. 3, 9: Ῥ. οἷον ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες]: quibus alioqui convenit potius ῥάμφος. Legimus enim ap. eund. Athen. 14: Ῥύγχος δὲ ὀξύτερον καὶ μεῖζον ἢ ὄρνις ἔχει. [De rostro arietis sideris Hipparch. Ad Phæn. Ar. p. 189, A; corvi 235, D; cygni 202, D; equi 233, A; 235, A; piscium 189, A; 240, C; 243,

D; 248, B; 249, B; 251, D; ursæ 235, E. Hase.] Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem: veluti quum dicimus *Le groin* de homine. Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 76] in quendam valde deformem: Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλύμπικέ. [Athen. 3, p. 95, E: Ἀργυπτος κατὰ παιδιὰν εἶπε καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως «Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥ. οὑτωσὶ μακρόν.» Καὶ Ἀραρὼς Ἀδώνιδι «Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥ. ὡς ἡμᾶς στρέφει.» Quo altero loco Antiatt. utitur in Bekk. Anecd. p. 113, 9.]

[Ῥύγχος, (τὸ, ut videtur,) nomen loci Ætoliæ prope Stratum. Polyb. ap. Athen. 3, p. 95, D.]

[Ῥυγχέω. V. Ῥαμφάζω.]

[Ῥύδην. Ῥυδόν.] His autem ῥύσις et ῥυτὸς, simulque hujus compositis, apte subjungentur adverbia Ῥυδὸν et Ῥύδην, quæ exp. Affluenter, Abundanter, Affatim, Abunde. [Hesych.: Ῥύδην, εὐκόλως, ἢ ἀθρόως ἐπιτρέχοντας.] Hom. Od. O, 424: Κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο, ubi Eustath. ῥυδὸν ἀφνειὸς exp. ὁ χύδην πλουτῶν καὶ ἐπίῤῥοιαν ἔχων, φασὶ, πλούτου. Suid. autem ῥυδὸν exp. altero illo adverbio ῥύδην, ut magis noto, item ῥευστικῶς et κεχυμένως: addens esse pro πάνυ. Sed pro ῥυδὸν ἀφνειόνται apud eum repono ἀφνειοῖο, itidemque πλουσίου pro πλουτοῦσιν: nec enim dubito quin illum ipsum Hom. locum protulerit. Obiter autem nota et adv. Ῥευστικῶς, quod habet et [Plutarch. Mor. p. 874, F.] Hesych. [et Theognost. Can. p. 23, 29. Hipponax Athenæi 7, p. 304, B: Ἡσυχῇ καὶ ῥύζην θύννιν δαπανώμενος. Suidas v. Ἀγλαΐαις: Ἰχθῦς, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν φασιν. Ap. Hippocr. De nat. pueri c. 3, pro ῥύζην codd. exhibent ῥύσδην et ῥύδην. Ῥύζην perperam pro ῥύδην, Macc. 2, 3, 25.]

[Ῥυέω. V. Ῥέω.]

[Ῥύζα (?), βία, ἡ τοῦ τόξου τάσις, Hesych. Conf. Ῥυσία.]

[Ῥυζάω et Ῥύζω, Latro. Ῥύζειν et ῥύζοντας inter canum voces ap. Polluc. 5, 86. Hesych. et Phot. p. 492, 3: Ῥύζειν, ὑλακτεῖν. De voce accipitris ap. Polluc. 5, 89. Hesych.: Ῥύζουσι, διαμασῶνται· μισοῦσι· γογγύζουσιν. Ῥυζῶν, πενθῶν (sic etiam Phot.)· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἀναυδόν τινα ἦχον προφέρειν. Posterior gl. spectare videtur ad versum Hermippi, Ῥυζῶν ἅπαντας ἐπίδομαι τοὺς δακτύλους, de quo v. s. v. Ῥύζω. Ῥύζειν, ἕλκειν ἐφ' ὕδρει, et Ῥύζων, πενθῶν, Theognost. Can. p. 23, 30. Corrupte ῥύζειν ap. Suid., quod exp. βέγχειν, ὑλακτεῖν, κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.]

[Ῥυζηδὸν vitiose pro ῥοιζηδὸν, quod v.]

[Ῥύζην vitiose pro ῥύδην, quod v.]

[Ῥυή, ἡ, ap. Euseb. Contra Marcell. p. 73, A, et Epiphan. t. 1, p. 522, B, vitiose pro ῥοή, quod v. Hase.]

[Ῥυῆμα, τό. HSt. s. v. Ῥέω:] Transeo ad nomen Ῥυῆμα, τὸ, quo quidam tradunt, ex Galeno [in Hippocr. De nat. hom. p. 15, 34 ed. Bas. Foes.], significari Itrii genus quoddam, multo laganis salubrius, crassi tamen succi: constans similagine et melle. In VV. LL. ῥύημα, Itrium, Bellarii genus præstantius. Nam λάγανον dicitur quod est deterius, Galen. De alim. Dulciariorum liborum genus cum melle præparatorum [vol. 6, p. 492, 4. Id. ib. p. 687, 17; 768, 15; vol. 4, p. 526, 17: Ὀνομάζεται δὲ ἴτριά τε καὶ ῥύμματα τὰ τοιαῦτα πάντα πλατύσματά τε καὶ πέμματα· ubi scrib., ῥυήματα. Hase.]

[Ῥύησις, εως, ἡ, Fluxus. Method. p. 319. Ῥῆσις, Fluxus. Poeta ap. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 646, v. 103; nisi mendum est. Leg. fortasse ῥύησις. Kall. Utrumque vitiose pro ῥύσις.]

[Ῥυηφένεια, ἡ. Ῥυηφενὴς, ὁ, ἡ. HSt. sub derivatis a Ῥέω:] Hinc est præterea comp. Ῥυηφενὴς, Cui affluunt opes, Affluens opibus, Opulentus. Dionys. P. p. 55 edit. paternæ [337]: Ταρτησσὸς χαρίεσσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν, i. e. πλουσίων, Eust. Est autem ex verbo ῥυῆναι, et nomine ἄφενος, quod itidem poeticum est. Apud Hesych. scriptum est Ῥυηφένης, paroxytone; sed perperam. [Recte ap. Suidam.] Est porro ab hoc adj. et subst. Ῥυηφένεια, Opulentia, Affluentia divitiarum, opum: aut Ῥυηφενία cum ι solo: et Ῥυηφενίη Ionice ap. Callim. Hymno in Jov. [84]: Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον, schol. πλοῦτον, addens compositam esse vocem ex ῥύδην et ἄφενος, et significare πλούτου ῥύσιν. Etym. quoque, quum scripsisset, παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸν ἄφενον, eadem illa addit quæ habet schol. Callim.; sed ego longe commodiorem a verbo, quam ab adverbio, deductionem esse censeo.

[Ῥυθμέω, i. q. ῥυθμίζω. Schol. Theocr. 10, 39: Ὢ; εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος. Wakef. Corrig. e libris ἐῤῥύθμισεν. Idem vitium ap. Clement. in Jacobson. Patr. Apost. vol. 1, p. 250: Ἵνα ῥυθμήσῃ τοὺς αἰῶνας. Non minus suspectum est adj. ῥυθμητικὸς, ἡ, ὄν, quod pro ῥυθμικὸς legitur ap. Longin. fr. 8, 2: Τὸ μουσικόν τε καὶ ἐναρμόνιον καὶ ῥυθμητικόν et ap. Clem. Alex. p. 413: Ἀριθμητικήν τε καὶ γεωμετρίαν, ῥυθμητικήν τε καὶ ἁρμονικήν, ubi error ex præcedente ἀριθμητικὴν ortus videtur. G. Dind.]

Ῥυθμίζω, Ad numeros aptos redigo, Numerorum concinnitatem s. modulationem alicui rei tribuo [Per διατυποῦν, κανονίζειν, εὐθύνειν exp. Phot. et Suid.]: Modificor, Modulor, Modulate facio, Bud.; qui etiam affert pass. particip. Ἐῤῥυθμισμένος pro Emodulatus, ex interpretatione Politiani: nam is verba hæc Herodiani 4, [2, 10]: Ἄδουσι δὲ ἑκάτεροι ὕμνους τε καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους, ita vertit, Verendo ac lamentabili carmine emodulatos. Idem affert pro Temperare, item Componere et effingere, ut dicitur Componere se in hilaritatem, ex Luciano, Ἦν μειδιάσω καὶ ῥυθμίσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιστον. [Id. Pisc. c. 30: Εἴ τις πρὸς τούτους τοὺς κανόνας ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον. Ῥ. τὰς γνώμας Anach. c. 22, τὰς ψυχὰς De salt. c. 6, τὸ πρόσωπον Merc. cond. c. 30.] At vero ex Theophr. pro Componere, i. e. Recte collocare, C. Pl. 3, [7, 9]: Δεῖ δὲ καὶ εὔτονον εἶναι καὶ πρόσηλον τὸ δένδρον· διὸ καὶ οὐ καλῶς οἱ οὕτω ῥυθμίζοντες ὥστε πρὸς μεσημβρίαν βλέπειν. [Soph. Ant. 318: Τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; quod schol. exp. σχηματίζεις, διατυποῖς.] Rursum vero pro Componere, Mores componere, Moderari, Informare, Docere, affert ex Chrysost. in Præf. Epist. ad Rom.: Τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, καὶ παιδία καὶ γυναῖκα. Et ex Theodor. H. E. 4, ubi de Episcopis loquens, hæc dicit: Καὶ οὐ χρὴ λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ βίῳ τοὺς ἀρχομένους ῥυθμίζειν, καὶ πάσης ἀρετῆς ἑαυτὸν ἀρχέτυπον προτιθέναι. Apud Greg. Naz. autem ῥυθμιζέτω redditur Dirigat, ubi scribit, Αὕτη ῥυθμιζέτω σοι καὶ βίον καὶ λόγον. [Sext. Emp. p. 535: Λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ παιδὸς ῥυθμίζει καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις. Pollux 4, 39: Ἡνίας ῥυθμίσαι. «Heliod. p. 403: Πρὸς τὴν μετάστασιν ἐρρυθμίζετο.» Schneid. Elegans præceptum est Photii Bibl. cod. 168: Τῇ τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι, Arte naturam moderari et veluti in ordinem cogere, iis dictum scriptoribus, qui dum artificiis rhetoricis et nimiæ arti perpetuo indulgent, fastidium movent lectoribus, et causæ suæ plus nocent quam prosint. Eodem sensu Auctor Prolegom. in schol. Hermog. ap. Ald.: Λόγος ἐστὶ, inquit, ᾧ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου τρόπος, Oratio est quæ fingit et moderatur mentes hominum. Vide Reisk. Oratt. Gr. vol. 8, p. 166. Denique ῥυθμίζειν περιόδους καὶ ἀπολεαίνειν ξυστῆρσι, Lævigare et complanare scalpellis periodos, dixit Plut. De glor. Athen. (p. 350, E.) Ernest. Lex. rhet. ‖ I. q. διατίθημι, Tracto. Æsch. Pr. 241: Νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι.]

Ῥυθμικὸς, ἡ, ὄν, Numerorum s. Faciendorum numerorum peritus; simpliciter, Qui numeros facit, ut ἁρμονικὸς, Qui modos facit. Quorum utrumque habes ex Plut. in Εὔρυθμος. [Οἱ ῥ., Artis rhythmicæ periti, Longin. fr. 3, 7. Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥ. Plut. Mor. p. 1014, C. Ῥ. καὶ ἁρμονικὴ πραγματεία p. 1144, C. Ῥ. ποικιλία p. 1138, B.] Legimus ap. Cic. quoque et Fabium vocem Rhythmicus, pro eo qui concinnitatem numerorum in oratione observat. Ita enim De orat. l. 3, [49]: Nec sunt hæc rhythmicorum atque musicorum acerrima norma dirigenda. Fabius autem 9, 4, quum dixisset, Tamen et duo prima verba, et tria proxima, et deinceps duo rursus ac tria, suos quasi numeros habent spiritum sustinentes; subjungit, Sicut apud Rhythmicos æstimantur hæ particulæ prout sint graves, acres, lentæ, celeres, remissæ, exultantes.

[Ῥ. κίνησις, Concinnus motus, Plato Polit. p. 307, A.]

[Ῥυθμικῶς, Ad numerum, Modulate.]

[Ῥύθμιος inter proparoxytona in ιος est ap. Arcad. p. 40, 16. Voc. suspectum.]

[Ῥυθμιστὴς, ὁ, Moderator, Gl. Theodoret. ap. Phot. Bibl. p. 508, 21: Ὦ δικαστηρίων τηλικοῦτον ῥ. Hase.]

[Ῥυθμιστικὸς, ἡ, ὄν, Qui facile temperatur, Docilis. Œcum. In Apocal. p. 323, 31 Cramer.: Τὸ πρὸς τὸ κρεῖττον ῥ. Hase.]

[Ῥυθμογραφία, ἡ, Rhythmorum scriptio. Ῥ. et μελογραφία inscr. ap. Maittair. Append. ad Marmora Oxon. p. 11.]

[Ῥυθμογράφος, ὁ, Rhythmorum descriptor. Ἡφαιστίων ὁ ῥ. Tzetz. in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 95, 29; 101, 20. G. Dind.]

[Ῥυθμοειδὴς, ὁ, ἡ, Numerosus. Dionys. De Isocr. jud. c. 2: Ῥ. περίοδος. Demetr. Phal. c. 228. Marcian. Cap. in Meibom. Mus. p. 190.]

* Ῥυθμοποιΐα, Rhythmorum fictio. [Plut. Mor. p. 1135, C; 1138, B; 1140, F. Sext. Emp. p. 356, 368. G. D. Aristid. De mus. p. 43; Aristox. Rhythm. p. 284. Hase.]

Ῥυθμοποιὸς, ὁ, Rhythmorum factor, s. fictor: ὁ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ποιῶν, Hesych. [Plut. Mor. p. 1135, C.]

Ῥυθμὸς, ὁ, Numerus, qualis sc. est in musica. Fab. 9, 4: Omnis structura ac dimensio et copulatio vocum constat aut numeris, (numeros ῥυθμοὺς accipi volo,) aut μέτρῳ, i. e. dimensione quadam: quod etiamsi constat utrumque pedibus, habet tamen non simplicem differentiam. Nam ῥυθμοὶ, i. e. Numeri, spatio temporum constant, μέτρα etiam ordine; ideoque alterum esse quantitatis videtur, alterum qualitatis. Ῥυθμὸς, aut par est, ut dactylus, etc. Hæc Fab. [Plato Symp. p. 187, B: Ὁ ῥ. ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διενηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε.] A Bud. ῥυθμὸς redditur etiam Modulus, ex Gell., additque, constare ῥυθμὸν modulatione, sicut μέλος canore et sonis. Quæ ex eod. Fabio sumpsit, ita scribente l. 1, ubi de musica agit: Vocis rationem Aristoxenus Musicus dividit in ῥυθμὸν καὶ μέλος ἔμμετρον, quorum alterum modulatione, canore alterum ac sonis constat. Sic hic pro ἔμμετρον legitur etiam, καὶ μέτρον, s. Et μέτρον. Gellius autem, 16, 18: Longior mensura vocis, inquit, ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Ubi ῥυθμὸν quidam interpr. Modulum et numerum, ac pedum ordinem: μέλος, Cantum modulatum. Cic. Oratore [20]: Quicquid est enim quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiamsi abest a versu, (nam id quidem orationis est vitium,) numerus vocatur, qui Græce ῥυθμὸς dicitur. Idem in eod. opere, de Aristotele loquens: Is igitur versum in oratione vetat esse, numerum jubet; ex hoc Aristot. l.: Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή. Qui tamen alibi μέτρα fatetur esse μόρια τῶν ῥυθμῶν. Certe quum celerior et tardior pedum sublatio et depositio, quæ est ἄρσις et θέσις, rationem inter se habuerit, tum ῥυθμὸς existere dicitur, qui sunt numeri, inquit Cam. [Πατὴρ μέτρου ῥυθμός: v. schol. Aristoph. Nub. 636. Isocr. p. 191, A: Οἱ ποιηταὶ μετὰ μέτρων καὶ ῥυθμῶν ἅπαντα ποιοῦσιν. Iisdem tribuuntur λόγοι μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμῶν πεποιημένοι p. 319, C.] Afferuntur et ex Hephæstione quædam de differentia istarum vocum, a Marc. Virg., sc. eo inter se differre, quod μέτρου materia syllaba sit, et absque illa μέτρον esse nequeat: at ῥυθμὸν in syllaba quidem esse, sed et sine syllaba esse posse: quia malleis in incude potest ῥυθμὸς fieri, vel digitorum motu: atque adeo ceteris omnibus quæ in suo motu certis intervallis moventur. Apud Eund. ἡρῷον ῥυθμὸν interpr. Numerum heroum. Idem Aristot. Probl. p. 67 [19, 30]: Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως· οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου· διὸ δὲ τὸ ἔθος τρόπους μελῶν χαίρομεν· quæ conveniunt cum verbis Galeni, quibus dicit ῥυθμὸν esse κίνησιν ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσαν ὡρισμένην: sed loquens περὶ σφυγμοῦ, ut docebo infra. Sic autem et Plato ante eum dixit, Leg. 2 init.: Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Eodem libro, Τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη· quibus in ll. Bud. interpr. Modum ratione temperatum. Ceterum duo illa nomina ῥυθμὸν et ἁρμονίαν idem philosophus alibi [l. supra cit.] distinguens, scripsit ῥυθμὸν esse ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος, ut ἁρμονίαν ἐκ τοῦ βαρέος καὶ ὀξέος. [Id. Rep. 10, p. 601, A: Ἐν μέτρῳ καὶ ῥ. καὶ ἁρμονίᾳ. Μέλος, ῥ. et μέτρον Gorg. p. 502, C.] Vocis humanæ, inquit Cam., variabilitas musicos concentus efficit, in quibus considerantur, ῥυθμὸς, Numerus, ἁρμονία, Concinnitas, λέξις, Verba. Habet autem ῥυθμὸς productionem et correptionem τῆς ἐκφωνήσεως, s. τῶν φωνηέντων, Enuntiationis, Vocalium literarum: ἁρμονία vero complectitur acutum et gravem et æquabilem sonum, qui ὁμοτόνου habet nomen, et tractum quendam lentæ pronuntiationis compositæ de acuto et gravi. [Polyb. 4, 20, 6: Αὐλὸν καὶ ῥ. εἰς τὸν πόλεμον ἀντὶ σάλπιγγος εἰσήγαγον οἱ Λακεδαιμόνιοι.]

[‖ Ῥυθμὸς, Aristoteli est *numerus oratorius*, diversus a poetico, qui fit definitis pedibus et proprie μέτρον dicitur, Rhetor. 3, 8. Dionysio Hal. itidem ῥυθμὸς diversus a μέλει, intervallis longioribus aut brevioribus cernitur, *Tempo*, sive *Tacthaltung*: De vi Demosth. c. 48, p. 1101 (ῥυθμός ἐστιν ἡ μουσικὴ τάξις, ait schol. Eurip. Hipp. 529). Mox p. 1109 τῇ πολιτικῇ λέξει tribuit μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἐγκατακεχωρισμένους ἀδήλους, et τὸ εὔμετρον et εὔρυθμον, h. e. numerositatem, *etwas harmonisches, abgemessenes, versartiges*. In libro Περὶ συνθέσ. ὀνομ. c. 11, p. 56, hæc synonyma ponit: Τὴν κροῦσιν ἢ κίνησιν ἢ φωνὴν ἐν ἀσυμμέτροις χρόνοις ποιῆσαι, et τοὺς ῥυθμοὺς ἀφανίζειν. Unde sequitur, vim *rhythmi* in intervallis recte observandis et notandis contineri. Porro ῥυθμοῖς tribuitur ἡ συμμετρία, quæ nempe ipsa oritur ex τῶν χρόνων, intervallorum observatione et recto usu, l. c. p. 65. Unde τὰ ὁμοιότονα ad τὸ μέλος, sed ὁμοιόχρονα ad ῥυθμὸν pertinent, p. 66. Alio loco p. 104, πᾶν ὄνομα, inquit, καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον τῆς λέξεως, ὃ μὴ μονοσύλλαβόν ἐστι, ἐν ῥυθμῷ λέγεται· τὸ δὲ αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν. Deinde c. 17, p. 111: Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς, ἢ πούς, οὐτ' ἐλάττων ἐστὶ δυεῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν. Hermogenes Περὶ ἰδ. p. 40, statuit *rhythmum* absolvi duabus rebus, τῇ συνθήκῃ τῇ κατὰ τοὺς πόδας, et τῇ ἀναπαύσει, Compositione et clausula orationis metrica. Conf. Quintil. 1, 10, 22, et ibi Gesn. — De discrimine et vi ῥυθμοῦ et μέτρου accurata disquisitio est in fragment. Longini Περὶ μέτρων (3, p. 160 seqq. ed. Weisk.), e quo hæc fere huc pertinent: Τεκμήριον μέτρου, ἀκοή· ὕλη τοῖς μέτροις συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. Ὁ γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφυρὰς καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων καὶ ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. Μέτρον δὲ οὐκ ἂν χωρὶς λέξεως ποιῆς καὶ ποσῆς. Sequuntur variæ significationes, quibus vis τοῦ μέτρου notatur, et mox: Χρόνος συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος ποίημα· πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται. Conf. Suidas in Ῥυθμὸς, ubi integrum locum recenset ex Philoponi Comment. in lib. 2 Aristot. De anima. Quæ ex eo loco huc pertinent, hæc sunt: Διαφέρει ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι· τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ. … Ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥυθμὸς κατὰ τὸ βραχὺ καὶ βαθὺ χαρακτηρίζεται. Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ βραχὺ, ὥσπερ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, οὐκ ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τε λόγων ταῦτα μόνον θεωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν. — Cicero Orat. c. 20: «Quicquid est, quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiamsi abest a versu (nam id quidem orationis est vitium), *numerus* vocatur, qui Græce ῥυθμὸς dicitur.» Deinde c. 60: «Quod numerosum in oratione dicitur, non semper numero fit, sed nonnunquam aut concinnitate, aut constructione verborum.» Formæ enim sunt quædam orationis, ait cap. 65, in quibus ea concinnitas inest, ut sequatur numerus necessario. Conf. Cresoll. Theatr. 3, 26, in fine. Quintilianus 9, 4, 45, ῥυθμοὺς, *numeros* explicat, ubi vid. elegantissima Gesneri adnotatio. Hunc eundem ῥυθμὸν vel numerum Quintil. l. c. § 115, etiam *comprehensionem* vocat, ea de causa, ut significet in

εο non tam pedes numerandos esse, quam omnem orationis contextum et decursum spectandum. *Non tam sunt*, inquit, *intuendi pedes, quam universa comprehensio; ut versum facientes totum illum decursum, non sex vel quinque partes, ex quibus constat versus, aspiciunt.* Huc et pertinet locus 10, 3, 5, ubi inter præcepta scribendi etiam hoc est: *subeat ratio collocandi versenturque omni modo* numeri: *non, ut quodque se proferet verbum, occupet locum.* Ernest. Lex. rhet. Hesych.: Ῥ., κανών, μέτρον, τρόπος, μέλος εὔφωνον, ἀκολουθία, τάξις, σύγκρισις. Phot. et Suid. τάξις ἐμμελὴς ἀκόλουθος ἁρμονία.]

[Ῥυθμὸν et de Modulo gradus ab Alcidamante [De soph. p. 84=676, 17 ed. Berol.] usurpari ait Bud., ita scribente: Ἀλλ' ὥσπερ οἱ διὰ μακρῶν χρόνων ἐκ δεσμῶν λυθέντες οὐ δύνανται ὁμοίαν τοῖς ἄλλοις ποιεῖσθαι τὴν ὁδοιπορίαν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ σχήματα καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀποφέρονται, μεθ' ὧν καὶ δεδεμένοις αὐτοῖς ἀναγκαῖον ἦν πορεύεσθαι. Idem hæc verba [Thucyd. 5, 70], Ὁμαλῶς καὶ μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, vertit, Æquabili modulatoque sensim ingressu convenientes. Apud [Plat. Leg. 2, p. 670, B,] Lucian. autem [Prom. c. 6]: Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, Numeroso quodam gressu incedere. Apud Eund. [De salt. c. 80], de iis qui circa ὄρχησιν peccant: Ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. [Ἐν ῥ. ὀρχεῖσθαι Xen. Cyrop. 1, 3, 10. Ῥυθμὸν χορείας ὑπάγειν Aristoph. Thesm. 956. Θᾶττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν Xenoph. Symp. 2, 22.] At Herodian. ῥυθμῷ junxit cum δρόμῳ, 4, [2, 19]: Πᾶν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥίχιῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. Ap. Aristot. Probl. [5, 16]: Ἐν τῷ ῥυθμῷ ἀναπνέουσι, ubi ἐν τῷ ῥυθμῷ puto redditum apte iri In numerum, ex Virg., Illi inter sese magna vi brachia tollunt In numerum. In VV. LL. tamen redditur Numerose. Ibid. annotatur dici κατὰ ῥυθμὸν fieri Quicquid certo modo, ordine et proportione fit: et quod contra, παρὰ ῥυθμὸν, Extra numerum, ut Cic. Afferturque ex Plat. Leg. 5, [p. 728, E]: Κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἔχει, pro κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Et ex Bibl. Interprr. [Exod. 28, 15]: Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσεις αὐτὸ, Ejus moduli imitatione et convenientia. [|| Modus, Forma, Figura. Herodot. 5, 58: Μετέβαλον τὸν ῥ. τῶν γραμμάτων· ubi Valck. comparavit τοὺς ῥ. τῶν γραμμάτων ex Aristot. Mir. ausc. p. 578 ed. Erasm. Alexis ap. Ath. 3, p. 125, F, de poculo quod neque patina erat nec phiala: Μετείχε δ' ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν. Schweigh. Æschyl. fr. 70: Ἐν τρογώνοις ῥ. Eurip. Heracl. 131: Ἕλληνα ῥ. πέπλων· Electr. 772: Τίνι ῥ. φόνου κτείνει Θυέστου παῖδα; Cycl. 397: Φῶτε δύο ἔσφαξε ῥυθμῷ τινι· Suppl. 94: Οὐ ῥ. ἕνα κακῶν ἐχούσας.]

[Ῥυθμὸς est etiam Medicæ artis vocabulum, ipsum tribuentis τῷ σφυγμῷ, i. e. Pulsui; nam de eo loquens Galen. scribit, Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. Ei autem opp. ἀκαταστασία. In VV. LL. Τῶν φλεβῶν ῥυθμὸς, Venarum rhythmus, Vitruvio, i. e. Motus constans certo ordine, qui in pulsus sublatione atque positione, ex celeritate et remissione, ejusque æquabilitate et inæquabilitate deprehenditur. Plin. Modulos et metricas leges appellasse videtur, quum scripsit, lib. 37: Arteriam pulsus in cacumine maxime membrorum evidens, index fere morborum, in modulos certos legesque metricas per ætates stabilis; aut citatus aut tardus, etc. Ῥυθμὸς, inquit Gorr., Rhythmus, Modulus. Est proportio temporis, motus aut quietis ad tempus motus vel quietis in pulsu. Quum enim pulsus constet quatuor partibus, duobus sc. motibus et gemina quiete, sibi invicem perpetua quadam serie succedentibus, eorum inter se proportio comparatioque rhythmus est. Eam omnis pulsus habet, sed varium. Suus enim est cuique naturæ, ætati, anni tempori, loco, sexui, et reliquis: quem quidem qui servat, is εὔρυθμος dicitur: qui non servat, ἄῤῥυθμος. Quum ergo rhythmus in earum partium proportione consistat, variæ emergant rhythmi differentiæ necesse est. Vel enim tempus diastoles cum tempore systoles comparatur, vel quies cum quiete, vel motus: h. e., ipsa diastole vel systole cum alterutra quiete. Sed quum in omni pulsu hic rhythmus sit, ægre tamen noscitur nisi in vehementissimo. Sunt autem rhythmorum duæ summæ differentiæ. Omnes enim fiunt proportione, vel pari, vel impari. Pari quidem ut quum diastoles tempus æquat tempus systoles: impari vero, ubi tempus utriusque impar est, earumque altera alteram excedit. Id quod modo certis, modo incertis fit excessibus. Certis quidem, etiam bifariam, aut multiplici proportione, aut ut numeri ad numerum, qui ἐπιμόριος appellatur. Proportio quidem multiplex est, dupla vel tripla vel quadrupla, vel alia. Ut numeri ad numerum est, quum quanta sunt duo diastoles tempora, tanta sunt etiam systoles: incertis autem excessibus, tripliciter. Nam aut diastoles tempus incertum est, aut systoles, aut utrumque. Quorum etiam unumquodque aliquando parum, aliquando plus, interdum etiam plurimum aucta habet incertis excessibus sua tempora, sive plura, sive unum, quod sensu primum est.

[Ῥυθμῶν appellatio ad nostram quoque linguam transivit, quæ appellat *Ryme*, pro *Rhythme*, Certam, quam in suis versibus homœoptotis servat, mensuram, aut etiam Versus ipsos homœoptotos ad certam mensuræ legem dimensos: unde proverb., *Il n'y a ni ryme ni raison en cela.* Hæc autem vox nostra mihi in memoriam revocat istum Herodiani locum, 7, [8, 11]: Τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί· quondam enim fuisse itidem scommata et dicta omne procacitatis genus habentia, præcipuam versuum illorum Gallicorum materiam, satis notum est.

[|| Forma Ionica Ῥυσμὸς, servata in libris nonnullis Stob. Flor. 20, 28, in fragm. Archilochi: Οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει· in epigr. Callim. Anth. Pal. 12, 134: Οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ εἰκάζω, et fortasse restituenda Herodoto 5, 58. Vox frequentata ab Democrito, ex quo Aristot. De anima 1, 2: Διὰ τὸ μάλιστα διὰ παντὸς δύνασθαι διαδύνειν τοὺς τοιούτους ῥυσμούς· ad quem l. Trendelenb. p. 214: « Aristoteles per σχῆμα interpretatur Metaphys. 1, 4, p. 985 Bekk. 7, 2, p. 1042: Δημόκριτος μὲν οὖν τρεῖς διαφορὰς ἔοικεν οἰομένῳ εἶναι· τὸ μὲν γὰρ ὑποκείμενον σῶμα τὴν ὕλην ἓν καὶ ταυτὸν, διαφέρειν δὲ ἢ ῥυσμῷ, ὅ ἐστι σχῆμα, ἢ τροπῇ, ὅ ἐστι θέσις, ἢ διαθιγῇ, ὅ ἐστι τάξις. Λέξιν Ἀβδηριτικὴν vocat Philoponus B. fol. 7 b. qui ipse quoque per σχῆμα explicat. Scripsit Democritus teste Diog. L. 9, 47, περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν et περὶ ἀμειψιρρυσμιῶν. » Ex his corrigendus H. Stephani error, qui h. v. a verbo ῥύω, Traho, derivavit, sic scribens:] Ῥυσμὸς, Tractus. Dionys. P. [271]: Οὗτος μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, Idem Libyæ tractus est, Eodem modo Libya trahitur et extenditur: ut sit ἔκτασις, θέσις, διάστασις, σχῆμα, τύπος, Eust. ibi. Idem eod. libro [620]: Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεράων Ἠπείρων, subjungens mox quasi etymon nominis exprimens, Ἑλκόμενον κατὰ βαιὸν ἐπ' ἀντολίης μυχά. [Adde 1175: Ἀλλοίην ῥυσμοῦ φύσιν ἤλλαξ' ἑκάστη (ἤπειρος).] Citat Bud. et ex Aristot. De anima 1, p. 216.

[Ῥυθμόω, Concinno, Formo. Symm. Jes. 44, 12: Ἐν τερέτρῳ ἐρύθμωσεν αὐτό. Schleusn. Forma Ion. Ῥυσμόω Democrit. ap. Stob. Flor. 4, 73: Ἀνοήμονες ῥυσμοῦνται τοῖς τῆς τύχης κέρδεσιν. Hesych.: Ῥυσμοῦσθαι, συγκρίνεσθαι.]

[Ῥυίσκομαι, Fluo, Mano, Eustath. Il. p. 94, 32. Id. Opusc. p. 239, 60. G. D. Heliod. Æthiop. 2, 19: Τὴν γαστέρα ῥυίσκεσθαι χαλεπῶς. Hase. Ἐρύσκετο per ἔρραιν, εἴχετο (ἔγείτο Albert.) exp. Hesych.]

[Ῥυκάνη, ἡ, Runcina, Tribula, Gl. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 204: Ῥυκάναν εὐαγέα· quo loco utitur Suidas, qui exp. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. Eodem modo exp. Hesych., præmissis tamen tribus aliis exposs. ἀληθητήριον (ἀλεκτήριον Junius), χειρομήριον (vocab. suspectum, pro quo ap. Theognost. Can. p. 23, 31, scriptum ῥυκαν, χειρομύλη), ἀμυντήριον. Idem: Ξίφαι, τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις δρέπανα ἢ σιδήρια. || Ῥουκάνη, ῥουκανάω, ῥουκανίζω, per ου, ap. Ducang.]

Ῥυκάνησις, εως, ἡ, Runcinatio. Bito in Math. vett. p. 109: Οὐ γὰρ χρεία ἐπὶ τῶν τοιούτων ἔργων ῥυκανήσεως λεπτουργίας, ἀλλὰ ἰσχύος.]

+ [Ῥυκανίζω, Runcio, Runcino, Gl.]

[Ῥυκός. V. Ῥοικός.]

+ Ῥυκάνισμα. Poliorc. 225.

[Ῥῦμα, τὸ, i. q. ῥῦμα, inter nomina in υμα, quæ υ breve habeant, ponitur in Regul. prosod. § 35, 101. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 14, ubi supersunt verba ῥύματος τοῦ ῥέοντος. Orph. Hymn. 9, 22: Θεῶν ῥύμα ἐνιαύουσα. Procl. Hymn. in Sol. 4: Ἁρμονίης ῥύμα πλούσιον ἐξοχετεύων. V. Lobeck. Paral. p. 419.]

Ῥῦμα, τὸ, Tractus, ἔλκυσμα, ut Suidas accipit hunc Eunapii l.: Πέτρα δέ τις ἀποσπασμένη εἰς τόξου ῥῦμα. Apud Eund., Εἰς τόξου ῥ. περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, Circumnavigabant, tam prope accedentes, ut teli jactus inter eos distaret. [Æsch. Pers. 147: Πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν. Xenoph. Anab. 3, 3, 15: Πεζὸν ἂν διώκων καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος.] || Funis ad remulco trahendum, Bud. Polyb. 1, p. 7 [c. 26, 14]: Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγοὺς, ῥύματα δόντες ἐξ αὐτῶν. [Id. 1, 28, 2; 3, 46, 5 et 8.] Et ap. Suid.: Ἐκ τούτων ἀνῆπτον τὰ ῥύματα λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων. Ibid.: Ῥύματα δὲ καὶ πλεῖω ταῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, οἷς ἔμελλον οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐάσειν φέρεσθαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ. Lat. Remulcum Cæs. B. C. 3: Submersam navem remulco multisque contendens funibus eduxit. [Dionys. A. R. 3, 44: Εἰρεσίᾳ καὶ ῥύμασι παρελκόμεναι.]

Ῥῦμα, τὸ, i. q. ἔρυμα, Tutamen, Tutamentum, Munimentum, Propugnaculum. [Æsch. Suppl. 84: Βωμὸς... φυγάσιν ῥῦμα, ut Eur. Heracl. 260: Ἅπασι κοινὸν ῥ. δαιμόνων ἕδρα.] Soph. [Aj. 158]: Καί τοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, i. e. φυλακή, schol., Dubium præsidium et tutamen. Unde Remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocr., i. e. βοηθήματα, Galen.; quippe quibus ex mortis periculo conservamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. [Theognost. Can. p. 23, 31: Ῥύματα, φάρμακα σωτήρια.] Ῥύμη pro eod. ap. Hesych., sc. φυλακή.

[Ῥυμαῖος. V. Ῥύμη.]

[Ῥυμάρχης, ου, ὁ, Præfectus regionis, Magister vici. Æneas Tact. 2.]

[Ῥυμβὰς, ἄδος, ἡ. Hesych.: Ῥυμβάδας, λαιγγάστας (λάιγγας τὰς Palmer.) διεσχισμένας.]

[Ῥυμβάω, Ῥυμβέω. V. Ῥυμβονάω.]

[Ῥυμβίον. V. Ῥόμβος.]

[Ῥυμβονάω.] Ῥυμβονᾶν, Hesych. exp. διασκορπίζειν, Dispergere. Ἐρρυμβόνα, Cupediæ, Deliciæ, ap. Ælian. VV. LL. ex Suida; sed ap. eum scrib. ἐρόμβον, a ῥυμβέω, de quo suo loco. [Eust. ad Dionys. P. 1134: Τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ Αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος Ῥυμβόνας καλεῖ· καὶ τάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπορος λέξις, τὸ Ἐρρυμβόνα, ἐκ τοιούτου τινὸς ἔχει τὴν ἀρχήν· ἐν οἷς λέγει, ὅτι Ἐσπάθα τὰ χρήσιμα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐρρυμβόνα τὰ τιμιώτατα. Æliani fragm. exstat ap. Suid. duobus locis, in v. Ῥυμβεῖν et in v. Ἐρρυμβόνα, ubi paulo aliter legitur: Ῥυμβεῖν, ῥυμβεῖν τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥύμβου. (Sic etiam Tim. Lex. Plat. p. 229.) Αἰλιανός « Καὶ ἐρρυμβόνα τὰ τιμιώτατα εἰς ἀσωτίαν ἀφειδεστάτην, » ἀπὸ τοῦ ῥυμβονᾶ ῥήματος. Hesychius ad Æliani locum respexit, ut et Phot. Lexico, ubi exp. διαῤῥίπτειν. Conf. Perizon. ad Æliani fragm. p. 1025. Angl. Ῥυμβεῖν Platoni Crat. p. 430, E, ex codd. restitutum pro vulgato ῥέμβειν.]

[Ῥύμβος, ὁ.] Inveniuntur etiam Ῥύμβος et Ῥυμβίον et Ῥυμβὼν, ὄνος, ὁ, ex quibus ῥύμβος existimatur itidem fuisse Rotula, vel potius Turbinatum quidpiam: de cujus usu consule Etym. A schol. Apollonii ῥύμβος esse dicitur κίνησις. Quidam ex Cyrillo tradunt ῥυμβὸς quidem esse Turbinem, Impetum; at Ῥύμβος, nomen fluvii. Apud Hesych. quoque scribitur Ῥυμβὸς, quod exp. δῖνος. Secundum illud Ῥυμβίον idem schol. ait esse Rotulam quam veneficæ agitant: ut ῥύμβον antea diximus esse Rotam veneficarum. Idem [et Etym. M. p. 708, 19] ῥυμβόνας esse tradit Implicationes et circumvolutiones spiræ serpentis: exponens hunc Apollon. l., Arg. 4, [144]: Ὡς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι. [V. Ῥόμβος.]

[Ῥυμβών. V. Ῥύμβος.]

Ῥύμη, ἡ, Vicus, i. e. Tractus ille viæ in urbe utrimque ædificiis septæ; nam a ῥύω derivatur. Strigas etiam nonnulli appellant. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 113, 6: Ῥύμην οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ στενωπόν. Τὰς ῥ. διατειχίζειν Hesych. s. v. Διατειχίζειν. Στεναὶ καὶ εὐθεῖαι ῥ. schol. Hom. Od. N, 195.] Est tamen proprie Striga linea s. sulcus protractus et extentus. Polluci i. est q. πλατεῖα: aliis autem i. q. Hom. ἀγυιά. Act. 9, [11]: Ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥ. τὴν καλουμένην Εὐθεῖαν, In vicum, qui vocatur Rectus. Laciades [Philippides comicus ἐν Λακιάδαις] ap. Polluc. [9, 38]: Ὀρθὸς γε τὴν ῥύμην ὡδοιπορήκαμεν. [Ῥῦμαι viæ in castris ap. Polyb. 6, 29, 1. || A ῥύμη, ὁ στενωπὸς, Steph. Byz. adj. finxit τοπικὸν Ῥυμαῖος ἢ Ῥυμίτης.] Huc autem pertinet et nom. Ῥύμη, cum signif. Impetus. Thuc. [2, 76]: Ἡ δὲ (δοκὸς) ῥύμῃ ἐμπίπτουσα. [Dionys. A. R. 5, 15: Τῇ ῥ. τῆς φορᾶς (τῶν ἵππων). Sic ῥύμῃ φέρεσθαι ap. Plat. Epin. p. 985, B, Polluc. 6, 129. Ῥύμῃ ἐξελαύνειν id. 1, 214. Ῥύμῃ ἐπιών εἰς 5, 79. Ἡ πρὸς τὸ ἀπελγέστερον ῥ. τε καὶ φορὰ Eunap. ap. Suid. s. h. v.] Aristoph. Nub. [406] ῥοῖβδον et ῥύμην copulavit. Ex Eur. [Rhes. 64: Εὐτυχὴς] ῥύμη θεοῦ. Dem. [p. 546 extr.]: Τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. Chrysost.: Τοῦ τύπτοντος ῥύμη καὶ ὁρμή. Exp. alioqui interdum illud ῥύμη hoc ipso ὁρμή. [Aristot. H. A. 4, 8: Τῆς ῥ. τῆς ἁλιάδος ὁ ψόφος. De celeri motu rotæ figlinæ Aristoph. Eccl. 4: Κεραμικῆς ῥύμης ἄπο. « Ῥ. τῆς γλώττης Liban. vol. 4, p. 142, 12. » Jacobs. Ῥ. αἵματος Hippocr. p. 20, 19.] Ne quis autem de hac nominis hujus derivatione dubitet, sciendum est Eust., ap. Hom. [Il. T, 284]: Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ χυμένη ἐκώκυεν, partic. χυμένη, exponere, χυθεῖσα καὶ κατὰ σπουδὴν δραμοῦσα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μετὰ ῥύμης: addens, ἥτις ἀπὸ τοῦ ῥύω γίνεται, ὅπερ ταυτὸν τῷ χύω ἐστί.

[Ῥυμηδὸν, Impetu. Polyæn. 4, 3, 5; 4, 4, 6.]

[Ῥυμητάλκης. V. Ῥοιμητάλκης.]

Ῥύμιγξ (?), Torrens, Hesych.

[Ῥυμινὰ (?) per ἐλαφρὰ, πυκνὰ exp. Theognost. Can. p. 23, 31, ubi ῥύμινα scriptum ap. Cramerum, ῥυμινὰ ap. Bekk. in Anecd. p. 1417.]

Ῥύμμα, τὸ, Purgamentum, Strigmentum, κάθαρμα, σμῆγμα, [τρίμμα Hesych. et Suid.]. Nicander Al. [96]: Ἠὲ σὺ κλημαтόεσσαν ἐν ὕδατι πλύνεο τέφρην Θαλπομένην· τὸ δὲ ῥύμμα νεοπλεκέος καλάθοιο Κόλποις ἰκμήνειας, ubi schol. ῥύμμα exp. σμῆγμα (ita enim ap. eum legendum est, ex vet. etiam codicis auctoritate, non μίγμα, ut habent vulg. edd. typogr. et VV. quoque LL. ex illis), item τὸ κάθισμα, τὸν ῥύπον. Sed illud κάθισμα [κάθαρμα?] ex vet. cod. addo. Affertur autem et ex Hom., Ῥύμματα πάντα κάθηρεν [Il. Ξ, 171, ubi λύματα recte exhibent codd. omnes. Schweigh.]. Ceterum ut in illo schol. Nicandri perperam legitur μίγμα pro σμῆγμα in expositione hujus vocabuli, ita etiam ap. Hesych. in explicatione ejusd., sciendum est vulg. edd. habere σμῆμα et σμηματοδοκὶς et σμηματοθήκη pro σμῆγμα et σμηγματοδοκὶς et σμηγματοθήκη. [Ῥύμμα dicitur Quicquid inservit vel Abstergendo corpori, Athen. 8, p. 351, E, vel Eluendis maculis ex vestibus, 10, p. 484, A. Schweigh. Galen. vol. 6, p. 795, 7: Τὰ τῶν πλυνόντων τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ὀθόνην ῥ. Clem. Al. Pædag. 3, 2, 6. Theon Smyrn. Mathem. p. 17, 4. Philostrat. Epist. 61, p. 36, 23 Boisson.: Ῥύμμασι καὶ πόαις πράττε σεαυτῷ τὸ κάλλος μακρότερον. Hase. Schol. Luciani Lexiph. c. 2: Ῥύμματα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον· ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. Tim. Lex. p. 229: Ῥ., ἀπορρύπτον, ἢ σμῆγον· ubi Ruhnk.: « Plato Rep. 4, p. 429, E: Ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Et ib. p. 430, A, ubi v. schol. Aristoph. Lys. 377: Εἰ ῥ. τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγώ παρέξω· ubi v. schol. Alciphro 3, 11: Ὁποῖόν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥ. τὸ πρὶν ἐκάθηρεν. Ib. epist. 61. Aristid. vol. 1, p. 293; Themist. Or. 32, p. 359. C. Mœris p. 336; Thom. M. p. 788, et Mang. ad Philon. vol. 1, p. 643. » V. Ῥύπμα.]

[Ῥυμοειδῶς, Ad formam viarum s. vicorum. Jul. Afric. Cest. p. 314, 27. Hase.]

[Ῥυμοπύλιον, τὸ, Portella, Gl.]

Ῥυμὸς, ὁ, Temo curvus, Lignum illud longum, quod inter equos medium est, et quo currus ipse trahitur: unde et a ῥύειν dictum est. [Pollux 1, 146: Τὸ ἀποτεινόμενον ἀπὸ τοῦ δίφρου ξύλον ῥυμός. Hesych.:

Ῥ., τοῦ ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοὺς ἵππους ἕως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ὅ τινες στήμονα καὶ σταθμίον καλοῦσιν. Similiter Suid., apud quem καὶ σταθμίον τι παρὰ Ῥοδίοις· καὶ τῆς ἄρκτου οἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τρεῖς ἀστέρες ὑπὸ Ἡρακλείτου.] Hom. Il. Ω, [271]: Ἐυξέστῳ ἐπὶ ῥ. [Herodot. 4, 69.] Plut. Coriol. [c. 24]: Ξύλον ἁμάξης, ᾧ τὸν ῥ. ὑπερείδουσιν. [Lucian. D. deor. 25, 3.] Est autem in curru et rheda, quod in aratro ἱστοβοεύς: quamvis Pollux [1, 252] ῥυμὸν etiam inter Aratri partes numeret. [I. q. ῥυτήρ, Ælian. N. A. 10, 48. I. q. ὁλκός, Tractus, Arat. 927. Schol. Plat. p. 249 (466 Bekk.). Schneid. De partibus s. segmentis separatis statuæ Victoriæ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, n. 150, 15 sqq.; Franz. Elem. epigr. Gr. p. 154, n. 58, 15 sqq. Hase. ‖ Hesychio τάξις, ἐμμέλεια. Quæ interpretatio non huic nomini apta est, sed ῥυθμὸς vel ῥυσμός.]

[Ῥύμος, ὁ, Rhymus, fluvius Scythiæ. Eustath. p. 1967, 31.]

Ῥυμοτομέω, Per vicos partior et seco: seu, ut alii exp., Strio, Strigo, In strigas seco. [Hesych. et Suid.: Ῥυμοτομεῖται, εἰς ὀρθὸν κόπτεται.] Diod. S. [17, 52]: Διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥ. φιλοτέχνως. Joseph. de Capt. [3, 5, 2]: Ῥ. δὲ εὐδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον, Castra rite distinctis spatiis partiuntur in strigas, VV. LL. [Strabo 12, p. 565: Τετράπολος... ἐρρυμοτομημένος πρὸς ὀρθὰς γωνίας. Ἄμφοδα ἐρρυμοτομημένα Cleomed. 2, p. 75, et ἀ. ῥυμοτομούμενα schol. Greg. Naz. ap. Gaisf. ad Suid. G. D. De bove sulcatore Athanas. t. 2, p. 387, A: Βοῦς ἀροτὴρ ῥυμοτομῶν. Dicæarch. Vita Gr. vol. 2, p. 118, 4 Gail., de Athenis: Κακῶς ἐρρυμοτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα· p. 126, 8, de Thebis: Καινῶς ἐρρ. Hase.]

Ῥυμοτομία, ἡ, Viarum vicorumque sectio et metatio, Bud. Partitio in strigas. Polyb. [6, 31, 10], de castris Romanorum: Τὰ δὲ κατὰ μέρος εἴδη [al. ἤδη] τῆς τε ῥ. ἐν αὐτῇ (τῇ στρατοπεδείᾳ) καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Diod. S. [17, 52]: Εὐστοχίᾳ τῆς ῥ. ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, Viarum vicorumque strigis. [Basil. t. 1, p. 73, B: Ταῖς κατὰ τὴν ἀνατολὴν τετραμμέναις ῥ. Hase. Strabo 14, p. 646: Ἡ ῥ. διάφορος (Smyrnæ) ἐπ' εὐθειῶν εἰς δύναμιν. Suid.: Ῥυμοτομίαις, εὐθύτησι. Eust. Opusc. p. 250, 20; Anna Comn. p. 271, D.]

Ῥυμουλκέω, i. e. ῥύμασιν ἕλκω, Loris funibusque traho, Bayf. Latini dicunt Remulco trahere s. educere, Remulcando trahere. Polyb. l. c. [1, 27, 9]: Τῶν μὲν ῥυμουλκούντων τὰς ἱππηγούς· et [1, 28, 2]: Ἐνέβαλον τοῖς ῥυμουλκοῦσι τὰς ἱππηγούς. Strabo 5: Πλεῖται δ' ἡ διῶρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων. Diod. Sic. [20, 74: Ταῖς ταχυναυτούσαις ναυσὶν ἐρυμούλκουν τὰ στρατιωτικὰ πορεῖα· 86. Id.] 20: Ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, Remulco tractas ab iis, qui remigio uterentur, Bayf. Remulcando autem s. Remulco navis trahi dicitur, quæ, quum remis non utatur, sed tantum vento agatur, vento secundo destituta, ex minore scapha funibus annexa remis trahitur. Vide Ῥῦμα. [Clem. Al. p. 848, 29. Valck. Arrian. Peripl. mar. Er. vol. 1, p. 26, 1 Huds.: Ῥυμουλκοῦσιν αὐτὰ σταθμοὺς ἤδη τεταγμένους. Hase.]

[Ῥυμουλκός, Remulcus, Gl.]

[Ῥυμφάνω. V. Ῥοφάνω.]

[Ῥυνδάκη, ἡ, ὀρνίθιον ἡλίκον, περιστερά, Hesych. Memorat Ctesias in Persicis (ap. Phot. Bibl. p. 44, 4, ubi cod. Ven. ῥυνδάκκην). Conferunt Pers. رند *Rund*: nomen avis, quæ frequenter in oryzetis invenitur, unde addita Græca terminatione Ῥυνδάκη:. Albert. Apud Plutarch. V. Artox. c. 19 legitur Ῥυντάκης. Angl.]

[Ῥύνδακος, ὁ, Rhyndacus, fluvius Phrygiæ. Scylax Peripl. p. 141 ed. Hœsch. Strabo 12, p. 550, 575, 576. De accentu disceptant grammatici. Oxytonum esse ut Αἰακός tradit schol. Apoll. Rh. 1, 1165, qui Bacchylidis, Callimachi et Demetrii Scepsii locos memorat: proparoxytonum esse ut Λάμψακος et Ὕρτακος contendunt Apio et Herodorus (allato poetæ fragm.: Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον) ap. Eustath. p. 359, 32, qui ipse addit, καὶ σκεπτέον εἰ καλῶς ποιοῦσιν οἱ παρὰ Λυκόφρονι (v. 1364, ubi libri plerique Ῥυνδακοῦ, alii Ῥυνδάκου) τὸ Ῥύνδακος ὀξύνοντες, οὗ ποταμοῦ ὄντος φυλάττεται μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. Urbem solus facit Steph. Byz.: Ῥύνδακος, πόλις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου. Οἱ κατοικοῦντες Ῥυνδακηνοὶ ὡς Κυζικηνοί. (Ῥυνδακηνή ap. Joann. Cinn. p. 8, B.) Λέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ Ῥύνδακος θηλυκὸν Ῥυνδακίς, καὶ Ῥυνδακίτης. Ῥυνδακίδας προχοὰς Apoll. Rh. 1, 1165. Quas Ῥυνδακίους προχοὰς dixit Orph. Arg. 631.]

[Ῥύπαι. V. Ῥύπες.]

Ῥυπαίνω, Sordido, Sordidum reddo, Fœdo, Maculo, Contamino. Xen. [Rep. Lac. 11, 3] pass. ῥυπαίνεσθαι opposuit τῷ λαμπρύνεσθαι. Sic autem Plut. De def. orac. [p. 434, B]: Ἀλλ' ὅσ' ἂν ῥυπανθῇ χρωμένων, ἐμβάλλοντες εἰς φλόγα, λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομίζονται, Sorditata fuerint, Sordes contraxerint. ‖ Ῥυπαίνω metaphorice, Turpem reddo et infamem, Contamino famam alicujus. [Phot. p. 492, 9 et Suid.: Ῥυπαίνω ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω (μολύνω addit Thom. M. p. 788). Φερεκράτης.] Bud. ex Dionys. H. in Isocr. [c. 18]: Καὶ οὐκ Ἀριστοτέλει πείθομαι ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ. [Id. A. R. 11, 5: Ῥυπαίνοντες αἰσχρῷ βίῳ τὰς... προγόνων ἀρετάς. Aristot. Rhet. 3, 2, Eth. Nic. 1, 9. Themist. Or. 1, p. 8, B. Cum præp. εἰς, ut διαβάλλειν, σκώπτειν et similia verba, schol. Aristoph. Nub. 97: Εἰς δουλείαν ἐρρυπαίνετο ὁ φιλόσοφος. Phot. et Hesych.: Ῥυπαίνει, σμήχει, καθαρίζει, πλύνει. Seqq. in Ind.:] Ῥυπαίνω, Fœdo, Convitior, Maledictis lacero, Infamo, VV. LL. ἁμαρτάνω. [Perperam pro ῥυπαίνω.]

Ῥύπαιον, pro Ætoliæ monte, ex Nicandro affertur, nisi υ in ι mutandum est. [V. Ῥύπες.]

[Ῥύπανσις, εως, ἡ, Sordidatio. Achmes Onirocr. p. 206, C, de quo loco vide Hasium in Notitt. Mss. vol. 9, p. 241, not. 2. Boiss.]

[Ῥύπαξ, κος, ὁ, Sordidus et incultus, Schneidero susp. Hinc Lat. Rupex, Salmas. ad Tertull. p. 283. Gellius 13, 9: « Veteres non usque adeo rupices et agrestes fuerunt »; et Rupicones, Apul. Florid. 7, p. 772. Sed forsan Rupices a rupibus appellantur, ut Petrones a petris. Angl.]

Ῥυππαπαί, Nautica acclamatio, ap. Aristoph. Ran. [1073, ubi schol. ἐπίφθεγμα ναυτικόν, παρακελευστικὸν κωπηλασίας], et Vesp. [909: Δεινότατα γὰρ ἔργων δέδρακε χἀμὶ καὶ τὸ ῥυππαπαί, i. e. τὸ ναυτικόν, ut exp. schol. Duplici π ῥυππαπαί ap. Suidam, ῥύππαπαι ap. Phot. p. 492, 14. Sed ῥυπαπαί in Bekk. Anecd. p. 446, 32.] Hesych. habet Ῥυππάπται. [Conf. Moschop. in Fabr. B. Gr. vol. 12, p. 306. Boiss. Conf. Ἱππαπαί.]

[Ῥυπαράομαι, Sordidus sum. Voc. susp. Schneid.]

Ῥυπαρία, ἡ, Sordes, et Sorditudo, ex Plauto, VV. LL. Item Spurcitia, Situs, Squalor, Illuvies, Pædor. Necnon, Ulceris sordidi genus quoddam, ex Diosc. Metaphorice autem, sicut et ῥύπος, Parsimonia nimia, atque adeo turpis, Avaritia: sicut Sordes Latine. [Teles ap. Stob. Flor. 97, 31, bis. Hemst. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 36, 24 Dronk. Hippiatr. p. 55, 26. Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 322, 57: Ῥ. ἀκαθάρτους. Porphyr. De abst. p. 72, D: Δουλοῦται ὑπὸ τῆς ῥ. Hase. Plut. Mor. p. 60, D. Pollux 3, 116. Schol. Aristoph. Eq. 426: Τὴν μοχθηρίαν καὶ ῥ. Nilus Epist. p. 327. Dio Cass. 74, 5 extr.: Οἰκονομικὸς χωρὶς ῥυπαρίας.]

[Ῥυπαρόβιος, ὁ, ἡ, Sordide vivens. Const. Manass. Chron. 1995, 5289.]

[Ῥυπαρογνώμων, ὁ, ἡ, Qui sordida mente est. Const. Manass. Chron. 6132.]

[Ῥυπαρογραφία, ἡ, Pictura rerum humilium, *d'ustensiles et d'objets de nature morte*, sec. Letronn. *Lettres d'un ant.* p. 468. V. Ῥωπογραφία. Hase.]

[Ῥυπαρογράφος, ὁ, Sordidarum s. humilium rerum pictor. Plin. H. N. 35, 37. Comparandum ῥωπογράφος.]

[Ῥυπαροδίαιτος, ὁ, ἡ, Sordide vivens. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 242. Boiss. Anastas. Sin. p. 242, 3. Hase.]

[Ῥυπαροκέραμος, ὁ, ἡ, Colore sordide testaceo. Ῥ. τῷ χρώματι Alexander Myndius ap. Athen. 8, p. 395, E, ubi cod. Ven. et Epitome Ῥυποκέραμος, quod ὑποκέραμος scriptum ap. Eustath. p. 1452, 49.]

[Ῥυπαρομέλας, ὁ, unde fem. Ῥυπαρομέλαινα τὴν

χροιάν, Sordida nigro colore, Alexander Myndius ap. Athen. 8, p. 395, D.]

Ῥυπαρός, ά, όν, magis usitatum in prosa quam sequens ῥυπώδης, Sordidus, Sordibus obsitus. [Ῥ. ἱμάτια καὶ ἄπλυτα Artemid. 2, 3.] Sed peculiariter ἔριον ῥυπαρὸν dicitur quod Latinis Succida lana (est enim sordida); et ῥυπαρὸς ἄρτος, quem Marcellus Secundarium panem appellasse creditur: est enim is sordidus præ illo qui σιλιγνίτης appellatur. Nonnulli hunc ῥυπαρὸν ἄρτον eum esse tradunt, qui alio nomine πιτυρίας s. πιτυρώδης vel πιτυρίτης dicitur: quidam eundem cum τῷ συγκομιστῷ: Paulus tamen eos separat. Fuisse autem μέλανας hos ῥυπαροὺς ἄρτους, aperte ostendit hic Athenæi locus 6, [p. 246, A]: Εἰωθότος δ' αὐτοῦ ῥυπαροὺς ἄρτους ἐπὶ τὰ δεῖπνα φέρεσθαι, ἐνεγκαμένου τινὸς ἔτι μελαντέρους, οὐκ ἄρτους ἔφη αὐτὸν ἐνηνοχέναι, ἀλλὰ τῶν ἄρτων σκιάς. [Adde Artemid. 1, 69.]

‖ Ῥυπαρὸς metaph. ut Latine Sordidus, pro Eo qui valde et turpiter etiam est parcus, s. avarus. [Per γλίσχρος et φειδωλὸς exp. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 61, 28, per περίφειδος et αἰσχροκερδὴς Hesych.] Cujus signif. meminit et Pollux [3, 115]: habet autem eam quum apud alios, tum ap. Plat. Parmenide [p. 130, C]. Atque ut Illiberalis et Sordidus a Tullio aliquando copulantur, sic ῥυπαροὶ καὶ ἀνελεύθεροι ap. Athen. Sed duo illa Latina quum copulantur, de re potius dici existimantur. Sic autem ῥύπον de Avaritia s. Turpi parsimonia dicunt, itidemque Latini Sordes. [De verbis sordidis Longin. De subl. 43, 5: Τὰ ῥ. καὶ ἐξυβρισμένα.]

[Ῥυπαρότης, ητος, ἡ, i. q. ῥυπαρία. Athen. 5, p. 220, A: Ἀμαθίᾳ βίου καὶ ῥ. Plurali Const. Manass. Chron. 3080.]

[Ῥυπαροφάγος, ὁ, ἡ, Sordida edens. Tzetz. ad Lycophr. 513.]

[Ῥυπαροφορέω. V. Ῥυποφορέω.]

Ῥυπαροψυχία, ἡ, Sordidus animus. Const. Manass. Chron. 1939. Boiss.]

[Ῥυπαρόψυχος, ὁ, ἡ, Qui sordido animo est. Const. Manass. Chron. 4456. Boiss.]

[Ῥυπαρώδης, ὁ, ἡ, Sordidus. Tzetz. ad Lycophr. 975, p. 1103. Scott. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 958, C. Jo. Climac. p. 500, 26. Hase.]

[Ῥυπαρῶς, Sordide. Ῥ. ζικάσαι Pallad. Anth. Pal. 10, 48. Superl. ῥυπαρώτατα ἀργυρολογεῖν Dio Cass. 59, 4.]

Ῥύπασμα, τὸ, Id quo aliquid sordidatum est, Sordes. [Eust. p. 108, 35, Opusc. p. 217, 20. Thom. M. p. 481, 722; Apollon. Lex. in Λύματα. Metaph. Leo Diac. p. 178, 7: Τὰ αἴσχη καὶ τὰ ῥ. τῶν ἐσφαλμένων ῥυπτόμενος. « Ῥ. sunt sæpissime apud scriptores Christianos *inquinamenta* seu *maculæ* animi, h. e. *peccata*. Sic Theophan. Nicæn. De patient. et longanim. p. 40, A; Basil. Ad Amphiloch. 2, p. 773, C; Gregor. Nyss. vol. 3, p. 247, D. Alibi, ut ap. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 729, 22, τὰ τῶν ῥ. οἰκίδια sunt Latrinæ. » Hase.]

[Ῥυπάσμιον, τὸ, idem. Schol. ad Sophocl. Ajac. 655. Hase.]

[Ῥυπασμός, ὁ, idem. Ἄλη per ῥ. exp. Eustath. p. 1849, 12.]

[Ῥυπαστικός, ή, όν, Sordidans. Thom. M. p. 481. Schæf.]

Ῥυπάω, et Ῥυπόω, Sordeo, Sordidus sum. Utraque conjugatione utitur Hom.; nam legimus Od. Z, [87]: Πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ubi Eust. annotat, participii ῥυπόωντα conjugationem esse secundam circumflexorum, ὅτι κοινολογεῖται, (intelligit autem ῥυπόωντα dictum esse sicut βοόωντα pro βοῶντα,) ut apparet ex hoc l., qui legitur ap. Athen. [4, p. 161, F]: Τί; ... οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγοριστὰς ῥυπᾶν; [Arrian. Ind. c. 34, 7: Κομόωντές τε καὶ ῥυπόωντες, quæ ab librariis illata videntur pro Ionicis formis κομέοντες et ῥυπέοντες.] Sed dici etiam Ῥυπόω, ῥυπόσω, tertia conjugatione, ostendisse Homerum [Od. Z, 59]: Τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται· de quo loco dicam et paulo post. Ceterum ap. Eund. aliquis etiam dicitur ῥυπᾶν. Sic ap. Aristoph. Pl. [266]: Ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν. Sic dicunt ῥυπῶντας philosophos Lucian. et Athen., quod Bud. interpr. Illotos et squalidos [Necyom. c. 4]: Ῥυπῶντας καὶ αὐχμῶντας καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντας. [Athen. 5, p. 188, F.] At ῥυπῶσα ἐσθὴς Idem ex Basilio affert pro Veste quæ sordet, s. sordida est: ἐσθὴς ῥυπῶσα, κόμη αὐχμηρά. Satis autem vel hunc l. ostendere arbitror, ῥυπῶντας illud ad vestimenta potissimum referri, αὐχμῶντας vero ad comam: qua in signif. ῥυπῶντας reddere etiam poterimus Sordidatos, ut docebo infra. [Ælian. N. A. 14, 4: Ἐκκαθαίρει τὰ ῥυποῦντα (var. lect. —ῶντα) τῶν τραυμάτων.] Affert vero et pass. Ῥυποῦμαι ex eod. Basilio, exponens itidem Sordeo; in Epist. ad Leontium: Καὶ τὸ ἐρρυπῶσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμόν, ὀκνοῦντες ἡμῖν ἐμποιεῖ προσφθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς. Itidemque ex Greg. Naz. De baptismo, Δεινὸν γὰρ εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθήσομαι. [Ῥερυπωμένοι vel κεκαθαρμένοι Themist. Or. 7, p. 93, D.] Sed videri possit cuipiam ῥυποῦσθαι potius reddendum Sordidari, itidemque ἐρρυπῶσθαι Sordidatum esse: itidemque [« eodemque modo » correxit HSt. in Ms. Vindob.] Od. Z, [59] εἵματα ῥερυπωμένα, Vestimenta sordidata: Ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. [Ἐρρυπωμένα (vestimenta) schol. Aristoph. Ach. 425.] Sed potest et ῥυπῶν, quum neutraliter ponitur, reddi passivo Sordidatus: ex Plauto, Quanquam ego sum sordidatus, Frugi tamen sum: i. e. sordida veste indutus. Sic autem fortasse ῥυπῶντας supra reddemus apte Sordidatos: nisi quis censeat generalius illud accipi.

[Ῥυπέλαιον, τὸ, Sordidum oleum. Paul. Ægin. 7, 17. I. q. Picula Vegetio in Mulomed.]

[Ῥύπες, αἱ, Rhypes, urbs Achajæ. Herodot. 1, 145; Pausan. 7, 6, 1; 18, 7; 23, 4. Hesych.: Ῥύπας, τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς. Phot. p. 492, 10: Ῥύπες· τῶν Ἑλλήνων Ἀχαιῶν οὕτως Αἰσχύλος. Æschyli versum servavit Strabo 8, p. 387, «... κεραυνίας Ῥύπας », addens regionem Ῥυπίδα esse vocatam. Quæ Ῥυπική, ἡ, est ap. Thucyd. 7, 34. Ῥύπαι ap. Steph. Byz., qui sic scribit: Ῥύπαι, πόλις Ἀχαϊκή. Λέγεται καὶ Ῥυπαΐς, ἐξ οὗ τὸ Ῥυπαῖος. Ὁ πολίτης Ῥύψ. Τὸ κτητικὸν ἀπὸ τοῦ Ῥύπες Ῥυπικόν. Quæ fortasse sic sunt corrigenda ut in lemmate Ῥύπες ponatur, Ῥυπαὶς autem in Ῥύπαιον mutetur, qua forma utitur Nicand. Ther. 215: Ῥύπαιον (alii Ῥυπαῖον), Κόρακός τε πάγον· ubi schol.: Ῥύπαιον Ἀντίγονος μὲν τῆς Ἀχαΐδος φησὶν εἶναι, ἐπεὶ Ῥύπαιοι οἱ Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν. Ἔστι δὲ τῆς Αἰτωλίας, ὡς Νίκανδρος, addito Nicandri fragm., in quo est hexameter ab verbis Οἰκεῦ Ῥύπης τε πάγον incipiens, producta hic quoque syllaba prima, quam corripuit Æschylus. Conf. Lobeck. Paral. p. 117.]

[Ῥυπήμων, ὁ, ἡ, i. q. ῥυπαρός. Cæsarii Quæst. 49, p. 104. Anon.]

Ῥυπογράφος, ὁ, Sordidarum rerum pictor, Res abjectas ac viles et sordidas etiam depingens. Hoc nomine vocatus est quidam Pyrrhichus [immo Pyreicus, ap. Plin. 35, 10, 37], quod tonstrinas, sutrinas, et asellos pictura exprimeret. VV. LL. [V. Ῥυπαρογράφος.]

Ῥυπόεις, εσσα, εν, et Ῥυπώδης, ὁ, ἡ, Sordidus. Sed ῥυπόεις est potius poeticum. [Hesych.: Ῥυπόεν, αἰσχρόν, αἰσχροκερδές. Nicand. Al. 469. « Ῥυπώδεις ἐργασίαι, Artemid. 2, 3, 22, 26. Θολερὸν καὶ ῥυπῶδες ὕδωρ, ib. 27. » Hemst. Diosc. 1, 99: Ἄσφαλτος ἡ ῥ. 93: Ἵνα χωρισθῇ τὸ ῥ. αὐτῆς. Moschion De pass. mul. p. 77, 17: Ἔριον ῥ. Hase. Theophylact. Simoc. Epist. p. 72 ed. Commelin. Creuzer.] At ῥυπῶδες est etiam nomen emplastri, cujus descriptio habetur apud Celsum, 5, 19.

[Ῥυποκέραμος vitiose pro ῥυπαροκέραμος, quod v.]

Ῥυποκόνδυλος, ὁ, ἡ, Sordidus, Valde parcus. Græci, inquit Erasmus, proverbiali convitio sordidos et impendio parcos ῥυποκονδύλους appellant, ducto cognomine ab iis quibus sordes in unguibus resident, nec tantillum sumptus facere volunt, ut tonsori dent numulum qui eos repurget. Suid. [et gramm. in Bekk. Anecd. p. 474, 21] habet ista: Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ, καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἔταττον· οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. [Ῥ. καὶ συκοτραγίδης παρ' Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ, sec. Eustath. p. 1828, 11. Ex Platone comico attulit Aspas. In Aristot. Eth. Nic. 4, 7, p. 58, et ἔξω ῥυποκόνδυλοι ex

Aristoph. (fr. 620) Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43. Corrupte Hesych. : Ῥυπικῶς· ἀεὶ ῥυπῶντας καὶ ῥυπαρούς. « Conf. Schneidewin. *Beitr. zur Kr. der poet. lyr. gr.* p. 108, fr. 117. » Hase.]

[Ῥυποπώλης, ὁ, ap. schol. Aristoph. Pl. 17, vitiose pro γρυποπώλης.]

Ῥύπος, ὁ, Sordes. [Æschyl. fr. 74 (ap. Phot. p. 655, 12) : Πλέω γράσου γε καὶ φοβοίου καὶ ῥύπου.] Plut. [Mor. p. 82, B] : Ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα. Quidam ῥύπον proprie dici existimarunt Sordes quæ in summis manuum ac digitorum unguibus colliguntur : alii, Illuviem quæ distringitur a corporibus oleo illitis post sudorem. Ex Polluce affertur ῥύπος pro Piscina et loco in quo eluebant; sed Pollucis verba sunt [7, 39] : Ἐν ᾧ ἐξέπλυνον οἱ κναφεῖς. [Pro ῥύπος in aliis libris γάρυπος, unde χαλαίρυπος restituit Jungerm.] Apud Suid. legitur, Ῥύπος κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ, χρύπος, ὁ τῷ χρωτὶ ῥυπῶν σπίλος. Sed perperam hic legitur χρύπος, quum præcedat κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ. Estque legendum ut ap. schol. Aristoph., unde hæc sumpta esse puto : Ὁ δὲ ῥύπος, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ· ῥύπος γὰρ ὁ τῷ χρωτὶ ὑπὼν σπίλος. Dixerat autem antea, Ῥύπτεσθαι οὖν τὸ σμῆσθαι, παρεμπτώσει τοῦ τ, τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι· quibus addit illa, ὁ δὲ ῥύπος etc. Atque ita fuerit ῥύπτω a ῥύπος, non contra. Ῥύπος, inquit Gorr., Sordes : excrementum tertiæ concoctionis, quod in summo corpore nostro colligitur. Sicut enim concoctio tum quæ in ventriculo, tum quæ in jecinore perficitur, duplex excrementi genus relinquit; unum, humidum; alterum, siccum : ita et ex tertia concoctione duo excrementorum genera in singulis animantis nascuntur particulis, ex ipso, unde aluntur, succo. Alterum, sudor est, h. e. humor qui ante transmittendi alimenti fuerat vehiculum, humidus, tenuis, serosus, et urinæ similis : alterum vero, ceu semicoctæ quæpiam reliquiæ, quæ assimilari nutriendæ parti nequiverunt. Tenue quidem et illud est, ut quod in sensili transpiratione per cutis poros vacuetur; sed habet etiam crassioris excrementi nonnihil admistum, ex quo fit ut sæpissime sistatur ad cutem. Ab hoc excremento tum pilis origo est, tum iis quæ super cutem semper acervantur sordibus, a quibus idipsum etiam ceu sordes quædam dici meruit. Non incognitæ eæ quidem veteribus fuere, ut quas ipsi magna cura ex hominum corporibus ad varios usus deraderent. Sordes et Strigmenta appellabant : a Græcis autem non modo ῥύπος, sed γλοιὸς etiam vocabantur. Vim habent modice calfaciendi, emolliendi, discutiendi : quam quidem sortitæ sunt non tam ex corporis nostri natura, quam olei atque pulveris mistione, etc. [Ῥύπου vires medicas exponit Galen. vol. 13, p. 225. Ὦτα μεστὰ ῥύπου ἢ ἰχῶρος Artemid. 1, 24.] || Metaphorice autem ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων, ut Lat. Sordes et Sordidus, Bud. Vide quæ attuli ex Suida in composito Ῥυποκόνδυλος. [Marc. Anton. 7, 47 : Ἀποκαθαίρουσι τὸν ῥ. τοῦ χαμαὶ βίου.] || Ῥύπος pro Cera sigillari, apud Atticos, Aristoph. Lys. [1199] : Καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὰ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Vide Polluc. [10, 59.] Meminit autem hujus signif. et Hesych. [et Phot.] In VV. LL. annotatur legi et ap. Cic. in Epistolis ad Atticum, Rhypos pro Ceris s. Formis, unde sigilla fiebant, fortasse a situ vetustatis. || Item Ῥύπον, τὸ, pro ῥύπος, per metaplasmum, ap. Theocr., dicentem ἅπαν ῥύπον, ut annotat Eust., ejus plurali Homerum usum esse tradens, Od. Z, [93] : Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Exp. tamen ῥύπα, τὰ ῥύπου μετέχοντα : ad quam alioqui expos. respiciendo, existimari posset ῥύπα pro ῥυπαρὰ accipiendum esse : ut λίπ' ἐλαίῳ esse dicitur pro λιπαρῷ ἐλαίῳ. [Schol. autem ῥύπα exp. τὸν ῥύπον, quasi esset accus. sing. a Ῥύψ, ῥυπὸς, ὁ.] Ceterum in illo Theocr. loco sciendum est typographicas edd. habere ῥύπος, non ῥύπον : ita enim in iis legitur, 15, [20] : Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. [Phrynich. p. 150 : Ὁ ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος. Ubi Lobeck. : « Ὁ ῥύπος Atticum esse Aristophanis et Alexidis ap. Athen. 4, p. 161, D, testimoniis constat, eoque genere etiam vulgo usi videntur;

ὁ ῥύπος, Lucian. Icarom. c. 30, 43, De gymn. c. 29, Bis accus. c. 58, Monostich. 139 Brunck., schol. Ven. Il. Z, 506, schol. Aristoph. Ach. 17; τὸν ῥύπον, Euseb. Hist. Eccl. 4, 30, 195, Socr. Schol. H. E. 1, 6, 12, Alex. Trall. 3, p. 3, 184; τοὺς ῥύπους, Eustath. p. 421. Τὸ ῥύπος neutro genere in casis dixit Hippocr. De morb. mul. 1, 63, p. 765. Generaliter Greg. Naz. 141, ab Hœschelio productus : Τὰ τῶν ψυχῶν ῥύπη καὶ μολύσματα, et Etym. M. v. Ἀπολυμαίνω, pro quo inepta ratione V. D. in Misc. Obs. vol. 1, 3, p. 420 masculinum reducit. (Adde τὰ ῥύπη ex Epiphan. vol. 1, p. 41, B. G. Dind.) Τὸ ῥύπον Suid. v. Γρῦ, et Photius s. v. Ὀρὸς usurpant, quod et Eust. in Theocriteo loco scriptum invenerat, in quo et scriptura et genus vocabuli ambiguum est. » Τὸ ῥύπον recentioribus erat i. q. ὀρός. Phot. p. 349, 9 : Ὀρός· τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥυπόν· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος. Ubi notandum ὀξυτόνως scribi, vitiose, ut videtur.]

[Ῥυποφορέω, Sordidas vestes gero. Schol. Aristoph. Av. 1554 : Ἀλουτοῦντες καὶ ῥ., ubi probabilis est Hemsterhusii conjectura ῥυπαροφοροῦντες.]

[Ῥυπόω. V. Ῥυπάω.]

[Ῥυππαπαί. V. Ῥυππαπαί.]

[Ῥύπτειρα, ἡ, Purgatrix. Ῥ. κονία Nicand. Alex. 370.]

[Ῥυπτὴρ, ῆρος, ὁ.] Affertur autem et nom. Ῥυπτὴρ ex Dioscor. [2, 84] pro Cochleari, s. Ligula : Ῥυπτῆρι ῥαγδαίῳ τὸ ὕδωρ ἀνάγει, Cochleari aquam validiuscule conturbato, ex Ruellii interpr., vel, Aquam ligula grandi conturbato, ex Hermolao. VV. LL. Sed esse qui ibi pro ῥυπτῆρι legant ἀρυστῆρι, annotat etiam Marcellus : quæ certe lectio magis mihi placet.

[Ῥυπτήριον, τὸ, Purgamentum. Per καθαρτήριον exp. ab Suida s. v. Ῥύπον.]

[Ῥύπτης, ὁ. Ῥύπται, Hesychio οἱ ἀναρροφοῦντες.]

Ῥυπτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad abluendas sordes, ad abstergendum s. detergendum, Abstergendi vim habens. [Per σμηκτικὸς, καθαρτικὸς exp. Hesych. Plato Tim. p. 65, D : Τὰ ῥ. Aristot. De sensib. c. 5 : Πλυντικὸν ἢ ῥ. ἐγχύμου ξηρότητος. Pollux 7, 40 : Κονία ἔν τι τῶν ῥ.] Plutarch. Symp. 6 [p. 697, A] : Καὶ κατακλύζεται ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν. Et ῥυπτικὸν φάρμακον apud Medicos : quod Gorr. vertit Detergens s. Extergens medicamentum. Sic autem appellatur, inquit, Id omne quod ῥύπον, i. e. Sordes, in quavis parte eluit et aufert. Sordes autem non cuti tantum extimæ et ulceribus inhærent, sed etiam internis partibus, linguæ, œsophago, tunicis ventriculi, reliquorum viscerum et venarum atque arteriarum. Ea quæ tergent, alia imbecillius, alia vehementius id agunt. Modice detergent, farina fabarum, hordei, ciceris, semen lini torrefactum, sacchar, oxymeli : magis terebinthina, thus, mel despumatum, amygdalæ amaræ : valentius, ervi farina, semen hormini, radix ireos et panacis, nitrum ustum, nitri spuma, fictiles testæ, pumex buccinorum et purpurarum, et ceterorum ostreorum : testæ ustæ, tritæ, tenui cribro cretæ : quorum quidem aliqua tam valenter tergent, ut etiam pilos tenuent. Sed hæc improprie ῥυπτικὰ appellantur : quæ vero proprie et speciatim dicta sunt, tergent tantum, non etiam obstructa liberant, quia sunt amaris imbecilliora, salsa sc. et dulcia : quæ autem valenter detergent, omnino etiam digerunt, et ob id valde siccant. [Galen. vol. 6, p. 261, 17; 426, 10; 428, 16, multisque aliis ll. Leo phil. Consp. med. p. 187, 11 Ermerins. Anon. De cibis ib. p. 237, 13. Superlat. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 272, 17 : Τῷ ῥυπτικωτάτῳ ὕδατι. Hase. Oribas. p. 55, 56, 250, 313 ed. Matth. Maxim. Confess. vol. 1, p. 88, D : Τὸν κατ' ἀρετὴν ῥυπτικὸν τῆς κακίας οὐδαμῶς ἐπίσταται τρόπον· ubi præcessit ῥύπος τῆς κακίας.]

Ῥύπτω (de cujus a ῥύπος deductione dictum fuit antea), Sordes eluo, abluo, Purgo, Abstergo. Plin. 24, 11, de succo libanotidis agens, repurgare dixit pro eo, quod ῥύπτειν dixerat Diosc. [3, 79.] Vide Marcell. [Per σμήχειν, πλύνειν, ἀπολύζειν exp. Hesych., Phot. Ῥ. τὰ ἱμάτια Aristot. Meteor. 2, 3. Suid. et Hesych. : Ῥύψαι, σμῆσαι, σμῆξαι, πλῦναι, λοιδορῆσαι, ῥοφῆσαι (hæc interpretatio ad verbum ῥοφεῖν spectat, ut in alia gl. Ῥυψόμεθα, καθαρισόμεθα, ῥοφησόμεθα), καθῆραι.]

Pass. Ῥύπτομαι ap. Aristoph. Ach. [17 : Ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι, quod comice dictum pro ἐξ ὅτου ἐγὼ ζῶ,] exp. σμήχομαι, Abstergor, Sordibus purgor. [Theophrast. H. Pl. 9, 9, 3 : Τρὶξ ἢ ῥυπτόμεθα.] Ῥύπτω, Abstergo, pro ῥύπτω, VV. LL.

[Ῥυπώδης. V. Ῥυπόεις.]

[Ῥύπωσις, εως, ἡ, Sordidatio. Eustath. Opusc. p. 167, 50 : Βίος κηλίδων καὶ ῥ. πόρρωθεν καθεστηκώς. G. D. Georg. Pis. Hexaem. 1749 : Σπόγγῳ δὲ τὴν ῥ. ἐκμάξειν. Hase.]

[Ῥυπωτὸς, ἡ, ὸν, Sordidatus. Greg. Naz. vol. 2, p. 180.]

Ῥυσὰ vel Ῥυσὴ, ἡ, Suidæ ἡ μάρανσις, ἡ γήρανσις. [In capite glossæ ῥυσὰ positum, in fine autem λέγεται καὶ ῥυσή. Brevius ap. Phot. p. 492, 17 : Ῥυσά· ἡ μάρανσις, ἡ γῆρας. « Analogiam quandam a similibus morborum vocabulis repetiit Lobeck. Paral. p. 333. Videtur Ruga tanquam senectutis signum intelligi. » Bernhardy.]

[Ῥυσαίνω. Ῥυσαλέος. Ῥυσάω. Ῥυσέω. Ῥύσημα. V. Ῥυσσ—.]

[Ῥυσία, ἡ. Phot. p. 492, 23 : Ῥυσίαν τὴν τῶν τόξων τάσιν. Adjective ap. Hesych. ex scriptore Dorico : Ῥυσίαν βολάν· τὴν τῶν τόξων τάσιν, ἀπὸ τοῦ ἐρύσαι, ἢ τοῦ ῥύσιον. Idem Ῥύζα exp. τόξου τάσις.]

[Ῥυσιάδας, ὁ, Rhysiadas, Ætolus, in inscr. Delphica ap. Curtium p. 82.]

Ῥυσιάζω, [i. q. Homericum ῥυστάζω, Traho, Trahendo rapio. Æsch. fr. 237 : Ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. Suppl. 424 : Μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν. Eur. Ion. 523 : Ἅψομαι κοὐ ῥυσιάζω, τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα· i. e. ut Wakef. exp., Non hæc erit rapina, sed dilecti et proprii (filii) recuperatio. Ib. 1406 : Ῥυσιάζομαι λόγῳ, Ficta vindicatione corripior.] Pignoris loco capio [ἀντενεχυράζω Hesych.], ἐνέχυρα λαμβάνω, Suid., afferens [ex Diodor. Exc. p. 548, 39] : Φασὶ δὲ τὸν νεανίσκον ἀνελεῖν καὶ τὴν πόλιν ῥυσιάζειν. [Philo vol. 1, p. 638, 8 : Ἰσραὴλ ὃν ἐρρυσίαζες, Cujus tenebas pignora. Hase. Plut. V. Coriol. c. 5 : Ἀγομένους περιορῶν καὶ ῥυσιαζομένους.]

[Ῥυσίβωμος, ὁ, ἡ, Aras tuens. Æsch. Eum. 918 : Ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων.]

[Ῥυσιγένεθλος, ὁ, ἡ, Progeniem tuens. Jo. Geom. Hymn. 3, 41.]

[Ῥυσιγενὴς, ὁ, ἡ, Genus tuens. Anon. Hymn. in Virg. 18, ubi ῥυσιγενέα producta syllaba secunda dictum.]

[Ῥυσίδιφρος, ὁ, ἡ, Currum tuens. Ῥ. χεὶρ Pind. Isthm. 2, 31, ubi schol. : Ῥ. χεῖρα ἀπὸ μέρους ἀντὶ τοῦ ῥαβδίως καὶ ἁρματηγόνως τὰς ἡνίας εὐθύνοντα.]

[Ῥυσίκοσμος, ὁ, ἡ, Mundum servans. Anon. H. in Virg. 18, ubi syllaba prima metri caussa correpta.]

[Ῥυσίλλα, ἡ, Ruga. Hesych. : Ῥυσίλλας, τὰς ῥυτίδας. Conf. Lobeck. Pathol. p. 120.]

Ῥύσιμον, τὸ, Ruta, ex Nicandro Al. [607] : Ἠέ σύ γ' ἐν πέπερι ῥυσίμῳ ἐνσκηρέα κόψας. Dicitur et Ῥύτη. [Vide Ἐρύσιμον.]

Ῥύσιον, τὸ, Quod pro redemptione et liberatione alicujus datur, λύτρον, λυτήριον, Hesych. et Suid. Gregor. De passione Domini : Ῥ. ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. || Unde et pro Pignore accipitur, i. e. pro ἐνέχυρον, Suid., seu, ut Hesych., τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. [Æsch. Suppl. 412, de Danaidibus quas Ægypti filii sibi vindicant : Μήτε ὕβρις ῥυσίων ἐφάψεται· 728 : Ῥυσίων ἐφάπτορες. Similiter de Œdipo, quem Creon abducturus est, ap. Soph. Œd. C. 858 : Καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις. Dionys. A. R. 5, 33 : Ῥύσια καθέξοντες ἀνθ' ὧν Ταρκύνιοι ἀφείλοντο Ῥωμαίοι χρημάτων. Et 7, 2.] Joseph. ap. Suid. : Πρῶτον μὲν γὰρ ῥ. τῶν πολεμίων ἄγων. [Idem B. J. 1, 14, 1 : Ῥύσιον θεὶς τὸν τοῦ λυτρουμένου παῖδα.] Ap. Soph. etiam [Phil. 959], Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας, schol. ἐνέχυρον, ἀμοιβήν : dicit ibi Philoct. se feris et avibus vicem redditurum, ex quarum captura vivebat, ut quas ante jaculis peteret ad se nutriendum, eæ jam suo vicissim corpore mortuo pascantur. [|| Ῥύσια, τὰ, Vindiciæ, Jus res repetendi per vim. Polyb. 32, 17, 1 : Ῥύσια ἠτοῦντο τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Τὰ ῥ. ἀποδοῦναι τοῖς αἰτου-

μένοις κατά τινος, Jus illud dare, 23, 2, 13. Ῥ. κατηγγελκεν τοῖς Ῥοδίοις 4, 53, 2. Schweigh.] || Quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conservata, i. e. σῶστρον, δῶρον σωτήριον. Dionys. P. [517], loquens de insulis Cycladibus : Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι. Illud autem Eur. [immo Julian. Ægypt. Anth. Pal. 7, 605], ῥύσια ψυχῆς δῶρα, in VV. LL. exp. Dona quæ animæ prosint et sint salutaria. [Ῥ., τὸ, Servatio. Æsch. Suppl. 314 : Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος. Ῥ., ὁ, Servator, ib. 150 : Ῥύσιος γενέσθω.] Ῥύσιον, Quod trahitur, in locum sc. alterius, quod ereptum nobis fuerat, τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον, Quod ex incursione hostili pro erepto nobis rapitur, et ut pignus retinetur. Hoc enim proprie significare volunt ap. Hom. Il. Λ, [673] de Nestore dictum : Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, abigente sc. boves Itymonei Eleensis, ἀνθαρπάγματα, ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. [Quod per λεηλασία exp. Hesych. Æsch. Ag. 535 : Ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην τοῦ ῥ. ἥμαρτε. Ῥυσίοισι per ἐλαστοῖς exp. Phot. p. 492, 24, quocum comparanda copiosior sed corrupta gl. Hesychii Ῥυσίους.]

[Ῥυσίπολις, ὁ, ἡ, Urbem servans. Æsch. Sept. 130 : Ῥ. γενοῦ Παλλάς. Anon. H. in Virg. 18. « Heliod. Æth. 3, 2 : Ῥ. Δαναῶν. » Hase.]

Ῥυσίπονος, ὁ, ἡ, A labore liberans, Laboris molestiam sublevans, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525.]

Ῥύσις, εως, ἡ, Liberatio, Redemptio. Eust. [Hoc ῥῦσις scribendum foret.]

[Ῥύσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Ῥέω :] Ceterum libet eadem opera et de nominibus derivatis agere, quæ υ retinent : si prius lectorem monuero, quod de simplici dixi, idem et de compp. intelligi debere : verbi gratia, deducendo ab Ἀποῤῥύω vel Ἀποῤῥέω, aut Ἀποῤῥύομαι, tempus id quod ab Ἀποῤῥέω formari non poterit. Incipiam autem a nomine Ῥύσις, ἡ, Fluxio, Fluxus [Aristot. Meteor. 2, 1 : Ἀναγκαῖον δεῖ τὴν πηγὴν εἶναι τῆς ῥ. De gen. anim. 1, 19 : Ῥ. τῶν καταμηνίων. Hippocr. p. 21, 14 et Aristot. De partt. anim. 2, 1 : Ῥ. αἵματος 3, 5 : Ῥ. φλεβῶν. Hippocr. p. 136, D : Ῥ. ἐκ μυκτήρων 142, C : Ῥ. κοιλίης χολώδης. || Ῥ. τῆς λέξεως. V. Ῥέω. Theophr. De igne § 54 : Ἐν φορᾷ τινι καὶ ῥ. τὸ πῦρ. De fluxu olivarum id. H. Pl. 4, 14, 10 : Χείρους εἰς τὴν ῥ. ἐλαῖαι, et C. Pl. 1, 19, 5. Vid. Schneid. ad Columell. p. 659], ut inquit Bud., ita usurpari a Polyb. tradens [2, 16, 6 : Ὁ ποταμὸς ποιεῖται τὴν ῥ. ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν. Αἱ ῥ. τῶν ποταμῶν 4, 41, 4], et addens ex Philopono, Γραμμὴ, ῥύσις στιγμῆς. Habes et in quodam Tralliani loco in Ῥοὰς, Interpr. et Profluvium, afferens ex Aristot. De mundo [c. 4] : Οἷον ἄστρου ῥύσις, Tanquam sideris profluvium. Qua signif. stellarum discursum dixisse Plinium, cursum et lapsum, Senecam, annotant VV. LL. Ut autem pro Fluxu a Polyb. usurpari tradit, ita et pro Fluento ac brachio fluminis [2, 16, 11 : Ῥ. ἁπλῆ, ubi oppositum σχίζεται εἰς δύο μέρη. De ipso rivo vel fluvio 2, 16, 6; 3, 110, 9. Schweigh. || Defluvium. Ῥ. τριχῶν Hippocr. Aphor. 5, 11, 12, Galen. Defin. med. vol. 2, p. 267]. Jam vero exp. ῥύσις et φιάλη χρυσῆ ab Hesych., i. e. Phiala aurea : quæ expos. extat et ap. Athen. [11, p. 496, E], sed ibi oxytone Ῥυσίς : et affertur ex Cratino, Ῥυσίδι σπένδων. [Manifestus error Athenæi, qui rectam scripturam χρυσίς, allato hoc ipso Cratini loco, ipse posuit infra p. 502, B.] Sed Hesychio ῥύσις est etiam ξυλινόν τι σταθμίον. [Conf. Ῥυμός.] Sic autem et Ῥυτὸν fuisse quoddam Poculi genus, docebo paulo post : fuisse quidem et ῥύοντα vocata quædam, docui antea in Ῥέω. At ῥύσις significans Liberationem, a Ῥύομαι, habes supra.

Ῥύσκω s. Ῥύσκομαι, i. q. ῥύομαι, Tueor, Ex periculo conservo, φυλάττω. Hom. Il. Ω, [729] Andromache de Hectore Trojæ propugnatore et servatore : Ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν Ῥύσκευ.

[Ῥυσμός. V. Ῥυθμός.]

[Ῥυσμόω. V. Ῥυθμόω.]

[Ῥυσόκαρπος, Ῥυσόκαρφος, Ῥυσὸς, Ῥυσότης, Ῥυσοχίτων. V. Ῥυσσ—.]

Ῥυσόω vel Ῥυσσόω [in libris plerumque duplici σ scriptum vitiose], Rugo, Corrugo, i. q. ῥυτιδόω : unde ῥυσῶσαι, Corrugare, Bud. ex Hippiatr. [p. 48, 23]

A Et Ῥυσσοῦμαι, Rugor, [Aristot. Probl. 24, 10] ap. Dioscor., a quo præt. pass. ἐῤῥυσσωμένος, Rugatus, Corrugatus, In rugas contractus. [Diosc. 5, 12 : Ἕως ἂν ῥυσσωθῶσιν οἱ βότρυες. Basil. t. 1, p. 63, C : Ῥυσσοῦται. Greg. Nyss. t. 2, p. 650, C : Ῥυσσοῦσθαι τὴν παρειάν. Hase. Hesych. : Ῥυσσοῦται, γηράσκει, γεγήρακε. Ῥυσσοῦσθαι σταφυλὰς Geopon. 7, 18, 3. Ῥυσσωθῶσι ῥοιαὶ 10, 38, 10. Δέῤῥεις ῥερυσσωμέναι Apollod. Poliorc. p. 15.]

Ῥυσσαίνω, Rugo, Corrugo : unde pass. ap. Nicandr. Alex. [78] : Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε, καὶ ἣ ῥυσσαίνεται οὖλα, i. e. ῥυσσοῦται.

Ῥυσσαλέος, α, ον, Rugosus, i. q. ῥυσσός. Nicander Al. [180] : Ὀπώρην ῥυσσαλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ φθίνης ἐλίνοιο Καίροντες θλίβουσιν· ubi ἐῤῥυσσωμένην, schol., In rugas contractam : ex quo intelligimus Maturam.

[Ῥυσσέω, Rugosus sum. Ῥερυσσηκόσι Hesych. s. v. Ῥυσσοῖσι.]

Ῥύσσημα, τὸ, Ruga, Pellis in rugas contracta. Ῥυσσήματα [recte nunc ex codd. ῥυσήματα, ut ap. Phot.], τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα, B [Phot. et] Suid., i. e., ut Gorr. habet, Sordes ac rugæ, quæ in senili facie cernuntur.

Ῥυσσόκαρπος, ὁ, ἡ, Fructum rugosum ferens.

[Ῥυσσόκαρφος, ὁ, ἡ, Qui est rugosis surculis. Diosc. 1, 13.]

Ῥυσσός, et [quæ vera scriptura est; v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 60 et 137] Ῥυσός, ἡ, όν, Rugosus. Hom. Il. I, [499] de Eumenidibus : Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. [Ῥ. γέρων Eur. El. 490. Ῥ. νῶτα Tro. 495. Ῥυσὰ σαρκῶν πολιῶν καταθρύμματα χειρῶν Suppl. 50.] Aristoph. Pl. [266] : (Πρεσβύτην) Ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσσόν, μαδῶντα, νωδόν. [Plato Rep. 5, p. 451, B.] Lucian. [Herc. c. 1] : Ῥυσὸς δὲ τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, Obrugata cute, vietus, retorridus, Bud. Philostr. Ep. 2 : Ῥυσὴ δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος. [Galen. vol. 6, p. 504, 15 : Τῶν ἰσχνῶν τε καὶ ῥ. Ach. Tat. Leuc. 4, 19, de crocodilo : Δορὰ μὲν φολίσι ῥυσή. Hase.] Et metaph. ap. Athen. 6, [p. 264, A] ex Theopompo comico : Δεσπότου Πενέστου ῥυσὰ βουλευτήρια. Plutarch. C Symp. 8 [p. 735, D] : Τὰ περιόντα τῶν ἀκροδρύων ἰσχνὰ καὶ ῥ. [Ῥ. σῖτος Geopon. 2, 16, 1. Ῥ. ἐλαῖαι Athen. 2, p. 56, A.]

Ῥυσσότης [Ῥυσότης], ητος, ἡ, Rugositas. Plut. Galba [c. 13] : Ἐπισκώπτων τὴν φαλακρότητα καὶ ῥ., Frontem rugosam, rugis sulcatam et exaratam. [Mor. p. 611, E; 1059, A.]

[Ῥυσσοχίτων, ὁ, ἡ, Rugosus. Coccus piperis ῥ. in Orph. Lith. 715, ex conjectura Tyrwhitti pro χρυσοχίτων.]

[Ῥυσσόω, Ῥυσσώδης, Ῥύσσωσις. V. Ῥυσ—.]

Ῥύσταγμα, τὸ, Violenta tractio et vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus, Etym. [M. p. 706, 55] ex Lycophr. [1089.]

Ῥυστάζω, Traho, ea signif. qua ἑλκύω, s. potius Trahendo rapto; habet enim frequentativi verbi formam. [Hesych. : Ῥυστάζοντες, ἕλκοντες, μεθ' ὕβρεως σπαράσσοντες.] Hom. Od. [Π, 108] : Δμωάς τε γυναῖκας Ῥυστάζοντας ἀεικελίως, Trahentes et vim inferentes mulieribus. Il. Ω, [755] de Achille Hectorem raptan- D te : Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο. [Callim. apud Procl. ad Plat. Pol. p. 391. Hemst.] Fit autem a ῥύω, ut ἑλκυστάζω ab ἑλκύω : idemque significat quod ipsum ἑλκυστάζω. Unde deducitur Ῥυσταζέσκω, idem significans, Eust. [p. 1373, 42, ut solent grammatici ex hujusmodi imperfectis præsentia fingere ab nemine usurpata.]

Ῥυστακτύς, ἡ, Tractio violenta, i. q. ἑλκησμός. Hom. Od. Σ, [223] : Εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, i. e. αἰκίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ, Eust. [p. 1844, 47; 1906, 2.]

[Ῥυστήρ, i. q. ῥυτήρ, quod v.] *εἰς ἑ,ε,ν.*

Ῥύστης, ὁ, Liberator, Servator, σωτήρ, λυτρωτής. [Hesych., qui haud dubie respexit ad Psalm. 17, 1; 69, 7; 143, 2. Scriptor Philopatr. c. 6; Iriart. Catal. p. 150. G. D. Greg. Nyss. Or. in S. Petr. p. 94, A. Const. Acrop. Vita Theodosiæ Act. SS. Maii t. 7, p. 79, 21. Hase. Voc. ὦ θεὲ ῥῦστα Eustath. Opusc. p. 157, 88.]

A [Ῥύστις, ἡ, Servatrix. Anon. II. in Virg. 18.]

[Ῥυστόν, δῶρα. Κρῆτες. Hesych.]

[Ῥυσώδης, ὁ, ἡ, Rugosus, Gl. (ubi Ῥυσσώδης). Rufin. Anth. Pal. 5, 76 : Ῥυσώδες τὸ πρόσωπον, ex emend. Jacobsii pro ῥυτιδώδες.]

[Ῥύσωσις, εως, ἡ.] Ῥύσσωσις, Rugatio, Corrugatio, In rugas contractio, i. q. ῥυτίδωσις. [Galen. vol. 14, p. 767, 8. Hase.]

Ῥυταγωγεύς, ὁ, Lorum quod freno inseritur, et quo equus ducitur, Habena, Lorum equi. [Pollux 10, 55.] Xen. [De re eq. 7, 1] : Πρῶτον μὲν τοίνυν τὸν ῥ. χρὴ ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας, ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου, ἠρτημένον, εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Dicitur et simpl. ἀγωγεύς. [Xen. ib. 6, 5.]

[Ῥύτειρα, ἡ, Servatrix, ἡ σώζουσα, ut exp. Suid.]

Ῥυτή, ἡ, Ruta. [Nicand. Th. 523.] Ex quo Lat. factum putatur illud Græcum. Ῥύτα quoque habet Hesych. [Apud Hesych. : Ῥυτά, τὰ στέμφυλα καὶ πήγανον λευκόν. Photius p. 493, 3 : Ῥυτή, πήγανον· οὕτως Κρατῖνος. Ad Cratini locum respexit Harpocr., qui B ῥυτὰ, υ brevi, quod est poculorum quorundam nomen, et ῥυτὴ ἐκτεταμένως distinguit, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ὁμοίως. Qui quod *rutam* etiam sua ætate ῥυτὴ appellatam esse scribit, repugnat quodammodo Varroni De L. L. 5, p. 40, *ruta, quam nunc πήγανον appellant*, ut monet Meineck. Com. vol. 2, p. 169. Conf. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220.]

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, Custos, φύλαξ. Hom. Od. P, [187] : Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι. Oppian. Cyn. 3, [13] : Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς, Jovis custodes : de Curetibus loquens. [Tryphiod. 266 : Τρώων δὲ ῥυτῆρα (ubi cod. ῥυστῆρα, quæ forma legitur in Orac. Sibyll. 3, p. 446). Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 217.]

Ῥύτωρ, pro eodem [Hesych. : Ῥύτωρ, σωτήρ, βοηθός, ἀλκαῖος. Πόληος ῥύτορες, Urbis sospitatores, Æsch. Sept. 318 ex cod. Med. restitutum pro ῥυτῆρες.] Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 37] : Πανὶ ὀρείων ῥύτορι βουκολίων· item [Archias ib. 6, 207] : Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. [Hermocreon Anth. Plan. 11, de Mer- C curio : Ἀγροῦ καρποτόκου ῥ. καὶ κτεάνων. Hase. ‖ Hesych. : Ῥύτορας, τοὺς θαλλοὺς τοὺς καθαρτηρίους. « An pro ῥύπτορας? » Albert.]

Ῥυτήρ, Tractor, Qui trahit. [Hom. Od. Σ, 261 : Ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν, i. e. ἑλκυστὰς ὀϊστῶν, h. e. τοξότας. [Add. Il. Π, 475.] ‖ Item ἡνία, Pollux [1, 147. Hesych. : Ῥ., ἡνίον, λῶρος, ἱμάς, ἑλκυστήρ· et similiter s. v. Ῥυτῆρας et Ῥυτῆρσι], Habena s. Lorum freni; eo enim equus huc et illuc trahitur. [Lex. rhet. p. 299, 28 : Ῥ., ὁ ἱμάς· κυρίως δὲ τὰ ἡνία, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἐποχουμένους, ὅπερ ἐστὶ σώζειν. Recte ab ἐρύειν derivant Suidas et qui ῥυτῆρας pro ἐρυτῆρες dictum statuit Apollon. in Bekk. Anecd. p. 557, 27.] Soph. Aj. [239] : Ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας, μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών. [Hinc translatum ap. eund. fr. 938 : Ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός, *pede supino tanquam flagello usus*, quod genus contumeliæ ῥαθαπυγισμὸς appellatur. Ellendt. Æschin p. 49, 20 : Ῥυτῆρα λαβὼν μαστιγοῦν. Demosth. p. 402, 29 : Ἧκεν οἰκέτης ῥυτῆρα ἔχων.] Dionys. H. [A. R. 11, 33] : Ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθέντι τοῖς ἵπποις, D Laxatis habenis et impulsis flagello equis. Diod. S. [19, 26] : Ἀπὸ ῥ. ἐλαύνειν. [Ælian. N. A. 17, 26 : Ἵππον ἀπὸ ῥ. ἄγειν. De leone Philostr. p. 225. In libris interdum ῥυστὴρ scriptum. Phot. p. 492, 25 : Ῥυστῆρας· καὶ ῥυτῆρας (codex βρυτῆρας)· τὰς ἡνίας.] Et metaph. ap. Plut. [Mor. p. 593, B] : Οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρος, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντας. [Ἀπὸ ῥυτῆρος, Equo admisso, Citatim, Soph. Œd. C. 900. Seager.]

[Ῥυτία, ἡ, Rhytia, mater Corybantum. Strabo 10, p. 472.]

[Ῥυτίασσος, ἡ, Rhytiassus, nomen urbis ap. Steph. Byz. cum adj. gentili Ῥυτιασσεύς.]

Ῥυτιδόφλοιος, ὁ, ἡ, Cortices rugosos habens. Epigr. [Diodori Zonæ Anth. Pal. 6, 22.]

Ῥυτιδόω, Rugo, Corrugo, In rugas contraho. Aristot. [Probl. 24, 7] : Διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὄν, οὔ. Et in pass. ap. [Hippocr. p. 1165, E : Ῥυτιδούμενοι ὀφθαλμοί·] Aristot. De gen. anim. 5, [1] : Τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ὄμματος, ῥυτιδοῦταί τε καὶ παχύτερον γίνεται γηράσκοντος. [Ἐῤῥυτιδωμένον δέρμα H. A. 6, 25.] Theophr. 3, 4 [?] : Ἐῤῥυτιδωμένα φύλλα, Rugata folia. [Μῆλον ἐῤῥ. Diosc. 1, 166. Ἐῤῥυτίδωτο καὶ ἀπέσκληκεν Evagr. Hist. eccl. p. 271, D. Hase. Ἐῤῥ. σῦκον Hesych. s. v. Σύφαρ.] Lucian. [De luctu c. 16] : Τὴν ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος.

Ῥυτιδώδης, ὁ, ἡ, Rugosus. [Hippocr. p. 105, C : Ῥ. γαστέρες. Aristot. H. A. 8, 24; Theophr. H. Pl. 4, 7.]

[Ῥυτίδωμα, τὸ, Rugæ. Schol. Aristoph. Pl. 1001 et gl. ad 1066.]

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, Corrugatio. Medici Pupillæ corrugationem sic vocant, quæ et ῥύσσωσις. [Galen. vol. 10, p. 58.]

[Ῥυτίζω, Rugo, Gl.]

[Ῥυτῖνος, ὁ, Rhytinus. Apollodorus ἐν Ῥυτίνῳ (?) citatur a Plut. Mor. p. 301, C.]

[Ῥύτιον, τὸ, Rhytium, urbs Cretæ. Hom. Il. B, 648; Strabo 10, p. 479; Hesych.; Eust. p. 313, 26. Adject. gentile Ῥυτιεύς ap. Steph. Byz.]

[Ῥυτίον, τὸ, Rhytium, poculum. Martial. 2, 35, 2.]

B Ῥυτίς, ίδος, ἡ, [De accentu v. Arcad. p. 35, 10,] Ruga, i. e. Cutis in senili corpore in plicas et quasi sulcos contractio : unde et ipsum a ῥύω derivatur. Plato [Anth. Pal. 7, 217] de Archeanassa meretrice : Ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστιν ἔρως, vel, ut ap. Suid. [et in cod. Pal.] legitur, ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως. Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 408] : Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσεις, Genarum rugas. [Agath. Hist. p. 51, B : Ἐγγεγηράναι ἐς πρώτην ῥυτίδα.] Metaph. etiam accipitur, ut Lat. vocab. Plutarch. [Mor. p. 789, D] : Ὥσπερ ῥυτίδας ἀώρους ἡ πολιὰς ἐπαγαγεῖν τῇ ψυχῇ τὰς φροντίδας. Plato Symp. [p. 191, A] : Λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥ., Coria erugantes, s. coriorum rugas complanantes. [Himer. ap. Phot. Bibl. p. 360, 19. Lucian. Museæ enc. c. 6; Amor. c. 25 : Τὴν ἐσχάτην ῥ. τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν. Doroth. Doctr. p. 860, D : Σπῖλον ἢ ῥ., ubi mendose cusum ῥυτίδα. Hase. Eumath. p. 125 : Ἀνὴρ ... ὅλος ῥυτίς, ὅλος πολιὰ καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν πώγωνα. Ῥ. per ἀσθένεια, γῆρας exp. Phot. et Suid. ‖ Ῥυτίδα, σπῖλον Hesych., ubi comparatur Ep. C ad Ephes. 5, 27 : Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα.]

[Ῥύτισμα, τὸ, Ruga. ‖ Phot. p. 493, 15 : Ῥυτίσματα· αἱ ἀκέστραι τῶν διεῤῥωγότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν. Οὕτως Μένανδρος.]

[Ῥυτόν, τό. V. Ῥυτός.]

[Ῥυτός, ἡ, όν. HSt. s. v. Ῥέω :] Ut porro subst. ῥύσις, Fluxio, sic adj. Ῥυτός, ἡ, όν, Fluidus, Fluxus, Fluens : ut exp. Bud., afferens ex Theophr. [C. Pl. 2, 6, 3] : Διὸ πολλάκις ἂν ἁρμόσειε φρεατιαῖον νασματιαῖον, καὶ ῥυτὸν ὀμβρίῳ. In VV. LL., ex Soph. [Aj. 883] : Ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν. [Æsch. Ag. 1408 : Ῥυτᾶς ἐξ ἁλός· Eum. 452 : Ῥ. πόρος. Eur. Hipp. 653 : Ῥ. νασμοῖσι. Ῥ. ὕδατα et στάσιμα opposita Aristot. Meteor. 2, 1.] De ῥυτὸς autem significante Tractus, mox dicetur. Item Ῥυτόν, substantive, Poculi quoddam genus, cornibus simile, ex quo tenuissime profluente vino, inferne bibitur : ut quidam ex Baylio annotant. Vide Athen. [11, p. 496, 497. Lex. rhet. p. 299, 28. Etymologia inepta, quam ipsa syllabæ prioris men- D sura redarguit, exponitur a Phot. p. 493, 1 : Ῥ., εἶδος φιαλῶν, τάχα δὲ οἷον ῥυτίδας καὶ συναγωγὰς ἐχουσῶν. Appian. Mithr. c. 115], et Eustath. [p. 1286, 27; 1402, 43], item schol. Dem. [Mid. p. 363, et de accentu Arcad. p. 123, 16. Ῥ. δίχρουνον Pollux 6, 97. Mascul. ῥυτὸν μέγαν χρυσοῦν ap. Diodor. 20, 63, errore librarii, quem quominus restituendo μέγα corrigeret Wessel., alius impedivit error Eustathii p. 1286, 28, qui mascul. ῥυτὸν χωροῦντα δύο χόας Diphilo tribuit falsa deceptus lectione in fragm. Epinici (hujus enim est, non Diphili quem ex Epitome nominat Eustath.) ap. Athen. 11, p. 497, A, cui χωροῦν restituendum cum Meineк. Com. vol. 4, p. 507. G. D. Philo vol. 2, p. 478, 46 : Ῥυτὰ καὶ φιάλαι καὶ κύλικες. Hero Spirit. p. 172, 3 et 6; 203, 13; 204, 1; 216, 16. Conf. Viscont. *Iconogr. gr.* t. 3, p. 216, (1) et (2); 222; 247; Ussing. De nom. vas. Gr. p. 56; Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 693 sqq. Hase.]

Ῥυτός, ἡ, όν, Tractus. Hom. Od. Z, [266] : Ἀγορή, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφίς, Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' A ἀραρυῖα, Tam magnis, ut trahendi essent nec portari possent [Sic Hesych. s. v. Ῥυτοί], Extractis erutisque ex terra. [V. Eust. p. 1563, 2; 1608, 9; 1748, 38; 1846, 18.] At Ῥυτὰ plur. Habena, Frenum, quo sc. equi retrahuntur et inhibentur. Hesiod. Sc. [307] : Ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες, Habenas laxantes, i. e. τὰ χαλινὰ κυρίως τὰ λεγόμενα ῥέτινα, schol. [Conf. ibi Jo. Diaconus p. 213 ed. Antv. Creuzer.]

Ῥύτρον, τὸ, Quod pro liberatione alicujus offertur, i. q. ῥύσιον. Hesych. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα. [‖ Idem : Ῥύτρας (ῥύτρους codex), χύτας. Interpretatio apta vocabulo ἀρυτῆρας.]

[Ῥύτρος, ἡ, planta quædam, Theophr. H. Pl. 6, 4, 4, ubi cod. Urb. τὸ ῥύτρης, Med. τὸ ῥύτρεις, ut valde incerta sit scriptura. Accedit quod Plin. H. N. 21, 16, 56, pro eo *eryngium* scriptum habet. G. D. Est Echinops græcus Sibth. sec. Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 203. Hase.]

[Ῥύττος, quod inter Attica barytona in ττος est B ap. Arcad. p. 80, 14, ex Γρύττος corruptum videtur. G. Dind.]

[Ῥύττω vitiose pro ῥύπτω, quod v.]

[Ῥύτωρ, Custos. V. Ῥυτήρ.]

Ῥύτωρ, ὁ, [Tractor,] i. q. ῥυτήρ, in prima signif. ῥύτωρ τόξου Cic. ap. Arat. [301] vertit Sagittipotens, Lex. Cic. p. 81.

[Ῥυφαίνω. V. Ῥοφάνω.]

[Ῥυφέω. V. Ῥοφέω.]

[Ῥύφημα, τὸ, i. q. ῥόφημα. Hippocr. p. 824, 827, 837.]

Ῥυφόν, Incurvum. Æolicum vocab. esse traditur. [V. Ῥοικός.]

Ῥυχάχετος, ὁ, Tumultus. Ex Aristoph. affert Suid., quem vide. [V. Ῥυάχετος.]

[Ῥύψ. V. Ῥώψ.]

Ῥύψις, εως, ἡ, Abstersio, Purgatio. [Hesych. : Ῥ., κάθαρσις, καθαρισμός. Plato Tim. p. 65, E. « Clem. Alex. p. 237. » Wakef. Oribas. p. 63 ed. Matth.]

Ῥύω, ύσω, i. q. ἐρύω, Traho : factumque ex eo C κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, Eust. : alibi tamen scribens ἐρύω ex ῥύω fieri pleonasmo τοῦ ε. Unde pass. voce signif. act. Hom. Il. Δ, [506] : Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο [al. μέγα ἴαχον, ἐρύσ.] δὲ νεκρούς, Trahebant, εἵλκυσαν.

Ῥύω, ύσω, i. q. ἐρύω, Custodio, Servo, Tueor. [« Sed usitatior vox passiva et media. » HSt. in Ms. Vindob. Activi exempla nulla sunt. Ceterum comparanda quæ s. v. Ἐρύω dicta sunt. Infinit. ῥύσθαι pro ῥύεσθαι ap. Arcad. p. 196, 18.] Hom. Il. P, [223] : Ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύοισθε· Od. Ξ, [107] : Σῦς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε· Il. O, [290] : Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορ'. [Il. 799 : Πήληξ ... ἀνδρὸς ... κάρη χαρίεν τε μέτωπον ῥύετο.] Hesiod. Sc. [105] : Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. Idem [Th. 662] : Ῥυσόμεθα κράτος ὑμόν, Vestrum imperium defensabimus. [Æsch. Sept. 90 : Τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν (quemadmodum ἀρήγειν et ῥύεσθαι conjunxit Eum. 232)· 303 : Θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε· Suppl. 509 : D Καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με; Soph. Œd. C. 285 : Ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ῥύου με κἀκφύλασσε· Œd. T. 312 : Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ, ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος· quorum postremum per zeugma dictum pro κάθαιρον, ut schol. exp.] Est vero usitatum in hac signif. etiam in prosa. Herodian. 6, [7, 11] : Ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, Tuendis Romanorum ripis· 6, [5, 21] : Ῥύεσθαι γὰρ αὐτοὺς τὰ σώματα, οὐ μάχεσθαι, ἀγαπητόν, Conservare s. Servare corpora sua, non pugnando objicere periculis. ‖ Libero, Redimo, Servo, Conservo ex periculo, Eximo et extraho ex periculo. Unde ῥῦσαι ap. Suid. pro λυτρῶσαι. Pass. autem vox, activa tamen signif. tam in prosa, quam ap. poetas usitatior. Hom. Od. M, [107] : Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων, Nec enim te exemerit et eripuerit ex periculo. [Frequens ap. Herodot., ut 3, 119 : Ἕνα τῶν δεδεμένων ῥύσασθαι· 4, 125 : Οὗτοι τὸ στρατόπεδον ῥυοίατο. Ῥ. τὰ τείχεα, τὴν χώρην, τὴν Ἑλλάδα 6, 7; 7, 217; 8, 114. De morbo curando 4, 187 : Τράγου οὖρον σπείσαντες

ῥύονται τὰ παιδία. Cum præp. ἐκ, ῥ. ἐκ δουλοσύνης 5, 49, et cum genit. 1, 86 : Εἴ τίς μιν δαιμόνων ῥύσεται τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι. Hippocr. (qui ipse quoque frequenter hoc verbo utitur) p. 819, H : Ῥύεσθαι τῆς ἐκθηλύνσιος. Sext. Emp. p. 234 : Τοῦ μὴ ἀνυπόστατον ὑπάρχειν οὐδαμῶς αὐτὴν ἐρρύσατο. Eur. Alc. 773 : Κακῶν μυρίων ἐρρύετο· Ion. 165 : Οὐδέν σ' ἁ φόρμιγξ ... τόξων ῥύσαιτ' ἄν. Cum ἐκ id. Or. 1563 : Παῖδα ... ῥυσόμεθ' ἐκ χερῶν μιαιφόνων.] Eur. [Alc. 11] : Ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην, Quem morte liberavi. [Addito μὴ Herc. F. 197 : Τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν· et Or. 598.] Soph. Aj. [1275] : Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, Vos eripuit, septis sc. quondam inclusos. Apoll. Arg. 2, [218] : Ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, Liberate calamitate, servate ex interitu. Diog. L. Archyta [8, 79] : Οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀναιρεθῆναι, Qui Platonem per epistolam a morte, quam Dionysius ei parabat, liberavit s. periculo mortis exemit. Notandum tamen posse quædam hujus ordinis exempla ad priorem etiam signif. referri. Passive etiam sumptum reperitur. Unde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Bud. ex Basilio. Sic Can. 4 Concil. Neocæs. : Ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, Per gratiam Dei liberatus, servatus est. || Thuc. [5, 63] : Ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας, schol. ἀπολύσειν. || Ῥύω, s. Ῥύομαι, Arceo, Depello, κωλύω, Eust. Hom. Od. Ψ, [243] : Ἠῶ δ' αὖτε Ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ. [Ῥύομαι in indicativo præsentis apud Epicos, ubi syllaba prima in thesi posita est, υ breve habere solet, ut Il. I, 396 : Οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται· K, 259 : Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη· Hesiod. Sc. 105 : Ἔχει ῥυταί τε πόληα, longum vero in opt. ῥύοιτο (ut Il. M, 8, P, 224), futuro et aoristo (ut Il. Y, 194, Hesiod. Theog. 662, nisi quod semel ῥυσάμην Il. O, 29) etiam in formis ῥύατο (Il. Σ, 415, et Od. P, 201) et ἔρυτο Il. Ψ, 819, et ap. Hesiod. Sc. 415, qui semel (Theog. 304) ἔρυτο dixit. Tragici per omnia tempora υ longo usi sunt, nisi quod ῥύεσθε correpto υ dixit Æsch. Sept. 303, 824.]

[Ῥυώδης, ὁ, ἡ, Profluens, Fluxus. Hippocr. p. 815, F : Ῥυώδεες τὰ οὖρα, Quibus urina sine voluntate redditur ac profluit. Plato Tim. p. 86, E : Σπέρμα πολὺ καὶ ῥ. περὶ τὸν μυελόν. G. D. Galen. vol. 19, p. 552, 17 : Πυρετοὶ λεπτοὶ ῥ. Hase.]

[Ῥῶ, τό. V. Ῥ. || Ῥῶ verbum a grammaticis fictum. V. Ῥέω.]

Ῥωὰ [vitiose] pro ῥοιά. Item Costæ tenuiores molliores que ῥωαὶ dicuntur. VV. LL.

[Ῥωβικός, ή, όν.] Ῥωβικώτερος, Qui vix potest pronuntiare ρ literam. VV. LL. [Sumtum ex Diog. L. 2, 108, cui ῥωποπώτερος restituendum esse dicetur s. v. Ῥωποπερπερήθρα.]

[Ῥωβοστωμυλήθρα vitiose pro ῥωποπερπερήθρα, q. v.]

Ῥωγαλέος, α, ον, Rimosus, Fractus, κατερρηγμένος, διερρωγώς, διεσχισμένος, κατατετρημένος, ῥακώδης, Hesychio; πολύσχιστος Eust. [p. 249, 27; 1746, 31.] Hom. Od. N, [435] : Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ· et [438] : Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην. [Manetho 6, 435; Greg. Nyss. vol. 3, p. 253, A. G. Dind. Id. vol. 1, p. 637, C : Ῥ. ἱμάτιον· 884, D : Πήρα ῥωγαλέα. Hase.]

[Ῥωγάνη, ἡ, Rhogana, urbs Indica. Steph. Byz.]

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adj. Lacera, Fracta, Rimosa, διερρωγυῖα Suid., citans hoc exemplum [ex Babrio Fab. 86, 2] : Ἐν τῇδ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πέρα, Ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Ther. [644] : Ἢ σφέλας, ἢ ὄλμοιο κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, schol. τῇ λιθίνῃ γούρνῃ. Hesych. exp. etiam κρημνὸς διεσχισμένος : ita ut sit i. q. Rupes Lat. aut Saxum hians. Nicand. Ther. [389] : Οὐ γὰρ, ὅτ' ἂν χαράδρεια λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην, schol. κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. [Max. Planud. Carm. p. 13, 18 Weber. : Ῥωγάδος· ubi Boeth., Rupe. Hase.] Ῥωγὰς Hesychio in plur. significat etiam [κρημνοὶ διεσχισμένοι et] ῥωγάδας γῆς, Rimas terræ, quod Marcellum quoque in Diosc. 4, tradere annotant VV. LL. Idem Hesych. scribit ῥωγὰς significare etiam aliis ὀρσοθύραν, aliis ἐκτομάδα, aliis θυρίδας, aliis κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων. [Apoll. Rh. 4, 1448 : Ῥωγάδος ἐκ πέτρης. Κάπετος ῥωγὰς Posidipp. ap. Athen. 10, p. 414, E.]

[Ῥωγάς. V. Ῥαγάς.]

Ῥωγὴ, ἡ, Fissura, ῥῆξις, ἀπορρωγὴ, ἀπόρρηξις, Hesych. [I. q. ῥαγή. « Oppian. Cyn. 4, 391; Nonn. Dion. 1, 418. » Wakef.]

[Ῥώγη, ἡ, Rhoga, insula prope Lyciam. Adj. gentile Ῥωγαῖος, αία, αῖον. Steph. Byz.]

[Ῥωγματίας. V. Ῥηγματίας.]

Ῥωγμὴ, ἡ, Rima, Bud. Comm. citans Aristot. [H. A. 5, 28 : Ἐν ταῖς ῥ. ἐντίκτουσιν. Ib. 9, 9] : Καὶ τιθασσευόμενος δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθεὶς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. [Plut. Mor. p. 664, B.] Interpr. etiam Salebram ibid. Ῥωγμὴ quoque ap. Medicos est, ut Gorr. habet, Divisio calvariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus, ut fractum os loco non moveatur. Differentia est fracturæ capitis, ut habetur ap. Paul. 6, 9. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 267. « Fractura, Hippocr. p. 987 et alibi. » Wakef.]

[Ῥωγμοειδὴς, ὁ, ἡ, Rimæ speciem referens. Hippocr. p. 903. Wakef.]

Ῥωγμὸς [a v. ῥήγνυμι], ὁ, Rima, ῥῆξις, ὄγκος, κοῖλος τόπος Hesychio, ῥῆξις γῆς Suidæ. [Et sic per γ etiam in Etym. M. p. 130, 53; 281, 12. Usitata forma Ῥωχμὸς est, quod v. || Ῥωγμὸς (a v. ῥέγχω), Stertor, Ructus. V. Ῥέγχος. || Ῥωγμοί, οἱ, navale Ciliciæ. Adj. gentile Ῥωγμίτης. Steph. Byz.]

[Ῥωγολογέω, i. q. ῥαγολογέω, quod v.]

[Ῥώγωνις, ὁ, Rhogonis, fluvius Persiæ. Arrian. Ind. 39, 5.]

[Ῥωδάσπης, ὁ, Rodaspes, Parthus. Strabo 16, p. 748.]

[Ῥώδης vitiose pro ῥοώδης, quod v.]

[Ῥωδίαι, αἱ, Rudiæ, urbs Calabriæ. Strabo 6, p. 281, 282, ubi nomin. et genit. Ῥωδίαι et Ῥωδιῶν ex emend. Cluverii Ital. ant. p. 1249. Nam libri Ῥωδαῖοι vel Ῥωδαῖαι et Ῥωδαίων. Urbem eandem esse quæ Ῥοδαὶ apud Steph. Byz. conjicit Kramerus.]

[Ῥώδιγξ, γγος, ἡ. Hesych. : Ῥώδιγγες, πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι· οἱ δὲ, μώλωπες. Quo significatu σμώδιγγες dici solent. Hesych. infra, Ῥώτιγγες, πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι.]

[Ῥώδιον. V. Ῥοίδιον.]

[Ῥωδιός. V. Ἐρωδιός.]

Ῥώθων, ωνος, ὁ, Naris. Sed in plurali potius [quem per μυκτῆρας exp. Hesych.] quam in sing. usurpari puto. Pollux [2, 72] postquam dixit, Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ καὶ Μυκτῆρες, παρὰ τοῖς ἰατροῖς, subjungit, καὶ Ῥώθωνες. Diosc. [2, 210] : Τὰς ἐν τοῖς ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σηπεδόνας ἐκκαθαίρει, et [4, 452], Εἰς τοὺς ῥώθωνας ἐγχυθὲν, quibus in ll. aliisque passim omnes Interpr. vertunt Nares. [Nicand. Th. 213, Al. 117. Strabo 7, p. 312. Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 80, 2 : Τὰ διὰ τῶν ῥ. συνεχεόμενα. Eustath. Opusc. p. 262, 60 : Κεφαλῆς καλύμματι, καθιεμένῳ ... εἰς ῥώθωνας. G. D. Singul. ὁ ῥώθων Hippiatr. p. 70, 12. De capra Horap. Hierogl. 2, 68 : Ἀναπνεῖ διὰ τῶν ῥ. καὶ τῶν ὤτων. Hase.] Ῥώθων autem redditur etiam Nasus. At in VV. LL. dicitur ῥώθων esse Pars gutturis : quæ interpret. jam inde ab iis, quæ prima prodierunt, manavit : sed ἁμαρτόρως. [Ῥώθων, Nasus, Nar; Ῥώθωνες, Nares, Gl.]

[Ῥωθώνιον, τὸ, Rostrum. Ῥ., τὰ, Rostra avium, in Orneosoph. p. 245, 250. || Rostra calceorum, i. e. extremitates in acutum desinentes. Leo Tact. 6, 26; Mauric. Strateg. 12, p. 303. Ducang.]

[Ῥώκομαι, ὀργίζομαι, λυποῦμαι. Λάκωνες, Hesych. Apud quem sequitur Ῥωκῶσα, πρίουσα τοὺς ὀδόντας, quod pro βρύχουσα vel βρύκουσα dictum esse, et iræ cum stridore dentium conjunctæ convenire, docet Albert.]

[Ῥῶμα, τό.] Sciendum est autem etiam Ῥῶμα legi ap. Hesych., quod exponit ῥώμην et ἰσχὺν, item ὅρμημα : esse dicens ut γνῶμα γνώμην.

[Ῥωμαΐζω, Latine loquor. Appian. Annib. c. 41. || Ῥωμαΐζειν, Romanis favere, A parte Romanorum stare. Appian. in Mithrid. [Pun. c. 68, Maced. c. 5, al. Joseph. B. J. 2, 20, 3; Dio Cass. 50, 6; 51, 1.]

Ῥωμαϊκὸς, ἡ, ὸν, (dictum ea forma qua Ἑλληνικὸς, Græcanicus,) Ad Romanos pertinens, Qui est Romanorum : ut Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα : et Ῥωμαϊκὰ ὀνόματα ap. Plut. [et Ῥ. ἱστορία Mor. p. 119, D. Lucian. Merc.

cond. c. 30 : Ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῷ, ubi libri deteriores Ῥωμαϊκῶν], Vocabula Romanorum, Vocabula Romanæ linguæ. Apud Eund. Ῥωμαϊκὸς οἰκέτης, Romanus servus : sed accipiendo Romanus generalius quam pro Ῥωμαῖος. [Ῥ. στρατόπεδα Polyb. 3, 107, 12. Ῥωμαϊκώτερα ἐκτυπώματα anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 190, 30.] Et adv. Ῥωμαϊκῶς, Romano more, Romana lingua, [Plut. Vit. Paulli Æm. c. 13; Palladas Anth. Pal. 9, 502. Ptolem. ap. Athen. 6, p. 229, D : Δεῖπνα Ῥ. κατεσκευασμένα. Dio Cass. 48, 30.]

Ῥωμαῖος, αία, αῖον, Romanus, passim ap. Historicos. [Ῥωμαῖα, τὰ, Ludi Romani. Dio Cass. 37, 8. || Ῥωμαῖον, τὸ, Templum Romæ deæ. Dio Cass. 71, 30, ubi v. Reimar. || Ῥωμαῖος, ὁ, nomen Novembris mensis sub Commodo : v. Dio Cass. 72, 15. G. D. || Nomen mensis apud Cyprios. Conf. C. Fr. Hermann. *Über gr. Monatskunde* p. 91. Hase.]

[Ῥωμαῖος, ὁ, Romæus, Michaelis Epirotæ percussor. Georg. Acrop. Annal. p. 13, D.]

[Ῥωμαΐς, ΐδος, ἡ, Ditio Romana. Georg. Acrop. Annal. p. 7, B; 18, A.]

Ῥωμαϊστὶ, Romane, Romano more, Romano sermone : Romane, vel Latine, (sicut Ἑλληνιστὶ, Græce,) ut Ῥωμαϊστὶ λαλεῖν, Romane loqui, Latine loqui. Plut. De Roman. fort. [p. 318, D] : Ῥωμαϊστὶ μὲν Φῆλιξ ὠνομάζετο, Romana lingua, s. Latine vocabatur Felix. [Frequens ap. Plut. : v. Mor. p. 660, E; 730, A; 731, F; 739, C. Joel. Chronogr. p. 151, B.]

Ῥωμαλέος, α, ον, Robore præditus, Robustus, [Firmus. Hesych. : Ῥ., ἰσχυρὸς, ἀνδρεῖος, ὑγιὴς, γενναῖος, θρασὺς, ῥοιζώδης. Herodot. 3, 22 : Ῥωμαλεώτεροι πόδας.] Interdum additur dat. σώματι : ut ap. auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur [p. 365, A] : Καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ τὴν ψυχήν. Apud Plut. De dæm. Socr. : Κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος. [Alciphr. 3, 41. « Ῥωμαλεώτερος, Anna Comn. p. 109, 349. » Elberling. Ῥωμαλεώτατος, Diosc. 1, 15. Transfertur etiam ad alia. Ῥ. ἦχος σάλπιγγος Pollux 4, 85. HSt. alibi :] Sed ῥωμαλέος non minus a ῥώμη formari potest : quum sint alia ejusd. terminationis adjectiva formata a substantivis in η itidem desinentibus. [In codd. interdum ῥωμαλαῖος scriptum : v. Walz. ad Rhett. vol. 1, p. 602, ut ῥωμαλαιότης ib. vol. 3, p. 599, 15. || Adverb. Ῥωμαλέως, Robuste, (ἰσχυρῶς Phot.) Themist. Or. p. 249, D. G. Dind. Galen. vol. 6, p. 139, 17 : Βελτίως δὲ ἢ ῥ. λέγειν οὐ δύναται. Hase.]

Ῥωμαλεότης, ητος, ἡ, Robur, Virilitas. [Eust. ad Dionys. P. 368, ad Od. I, 195, 316. Struv. Adde Eust. ad Il. p. 264, 33.]

[Ῥωμαλεόω.] Formatur ab eod. illo adj. ῥωμαλέος, et verbum Ῥωμαλεόω, Robustum reddo s. Validum. Unde pass. Ῥωμαλεοῦμαι, Robustus reddor, Robur acquiro s. Vires. A quo partic. ῥωμαλεούμενα ap. Aristot. Phys. [5, p. 73 ed. Franz.] : Καὶ μαλακώτερα ψυχῆς τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, ἧττόν τι ῥωμαλεούμενα. [Perperam autem pro ῥωμαλέα ὄντα, s. ῥωμαλεώτερα, quo compar. utitur idem p. 70. Struv.]

[Ῥωμαλέως. V. Ῥωμαλέος.]

[Ῥωμανία, ἡ, Romania, Imperium Romanum. || Imperium orientale, ut Cpolis, imperii caput, Ῥώμη. Utriusque usus exx. ex scriptoribus eccles. et Byzant. collecta v. ap. Suicer. et Ducang. Athanas. vol. 1, p. 644, addit Kall. Et adj. Ῥωμανήσιος, ία, ιον, vol. 2, p. 34, 210. G. D. Ῥωμανησία, ἡ, Romanesia porta urbis Antiochiæ. Jo. Malal. Chron. p. 202, 20 ed. Bonn. Pallad. Vita Chrys. p. 43, 15. Georg. Alex. Vita ejusd. t. 8, p. 185, 11. Anon. ib. p. 314, 5. Hase.]

[Ῥωμανὸς, ὁ.] At vero Ῥωμανὸς secundum quosdam fuit Ulyssis ex Circe filius, Romam ab eo conditam esse tradentes : ut legimus ap. Plut. in principio Vitæ Romuli [c. 2. || Ῥωμανὸς, Philoponi præceptor, ap. Chœrob. In Theodos. p. 4, 16; 7, 11; 21, 2 al.]

[Ῥωμεὺς, ὁ, i. q. Ῥωμαῖος, Romanus. Ducang. s. h. v. et Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 214, 13 : Οἱ Ῥωμεῖς. Hase.]

Ῥώμη, ἡ, est celebris illius urbis nomen, quæ quondam Caput orbis vocata fuit, et a quodam Orbis epitome. Et Serv. in Virg. dixit esse Velut alterum mundum. Horat. Principem urbium appellavit. Tamquam autem a ῥώμη Robur significante, nonnulli scripserunt Rhoma, cum aspirationis nota. Sed recepta est potius scriptura absque aspiratione; atque adeo controversa est hæc deductio a nomine ῥώμη. Nam quod nonnulli tradunt dictam prius Valentiam, deinde Romam voce Græca fuisse, id satis locupletes testes non habet. Suntque qui a Romo potius, (dicto postea Romulo blandimenti causa, ut Servius scribit,) sunt qui a Ruma, i. e. mamma lupæ, quam ipse una cum fratre Remo suxit, vocatam tradant : sunt et qui aliunde : ut videre est ap. Plut. in principio Vitæ Romuli.

Ῥώμη, ἡ, Robur, Vires, Vis. [Hesych. : Ῥ., δύναμις, ἰσχὺς, ὄρκος (corr. ὄγκος ex Cyrillo), ὑγεία, ἀνδρεία.] De Robore corporis s. Viribus, ut ap. Isocr. Ad Demon. [p. 3, B] : Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. [Herodot. 1, 31 : Τῶν νεηνιέων τὴν ῥ. Æsch. Pers. 913 : Λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥ. Soph. OEd. T. 123 : Οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν· Tr. 1019 : Τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν. Eur. Andr. 554 : Ἀνηβητηρίαν ῥ. λαμβάνειν. Ῥ. ἐκλελοιπεν Herc. F. 230. Ἐπ' ἀσθενοῦς ῥ. ὀχεῖσθαι Or. 69. Δορὸς ῥ. Suppl. 26. Plato Leg. 7, p. 814, A : Πολεμίους εἰσπεσόντας ῥ. τινὶ μεγάλῃ καὶ βίᾳ. Ἀρετὴ καὶ ῥ. Tim. p. 25, B. Ἀνδρεία καὶ ῥ. Epist. 4, p. 320, B. Ῥ. καὶ δύναμις Phileb. p. 49, B.] Alioqui additur interdum gen. σώματος, Corporis : aut etiam plur. σωμάτων cum plurali ῥῶμαι : ut ap. Xenoph. Cyrop. 3, [3, 19] : Ὡς αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Apud Eundem legimus 4, [2, 21] : Ἦν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Ap. Plut., Ὄψεως ῥώμη καὶ ἀκοῆς ἀκρίβεια, De prud. anim. [p. 963, A.] Item ῥώμη τοῦ λέγειν, ex Plat. Leg. [4, p. 711, E. (Ῥώμη λόγου Phædr. p. 267, A.) Dio Cass. 38, 3.] Et ἡ ῥώμη τῆς ψυχῆς ap. Xenoph. [Cyrop. 4, 2, 14], ut Latine dicitur Robur animi. [Plato Polit. p. 259, C : Τὴν τῆς ψυχῆς σύνεσιν καὶ ῥώμην. Ῥ. διανοίας Dio Cass. 38, 22. Themist. Or. 1, p. 2, B.] Sed et absque isto gen. interdum de Animi robore usurpatur, s. Animi præsentia : qua in signif. utitur et Thuc. Hinc ῥώμην παρέχειν, Afferre animi robur, Animum addere. Bud. ῥώμην ab Æschine usurpari ait et pro Confidentia, et Audacia, s. pro Audaci facinore. Locus autem, in quo ita usurpari putat, est hic [p. 9, 5] : Σκέψασθε μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου καὶ Τιμάρχου· deinde quod eorum factum vocet ῥώμην, exponens, subjungit, Μεθυσθέντες γάρ ποτε καὶ αὐτοὶ ... εἰσπηδήσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν, οὗ ᾤκει ὁ Πιττάλακος, πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια κτλ. [Cum τόλμα conjunctum ap. Demosth. p. 301, 25. || Robur, i. e. Vires, Potentia. Sic ῥ. τῶν Λακεδαιμονίων ap. Demosth. p. 41, 4; τῶν Θηβαίων p. 259, 1; Φιλίππου p. 18, 17.] Ῥώμη cum ἰσχὺς interdum copulatur : ut ap. Plat. [Leg. 8, p. 833, A, Symp. p. 190, B] ἰσχὺς καὶ ῥώμη, quæ quidam interpr. Vis et robur, alii Potentia et robur : quum alioqui et hoc ipsum vocab. ῥώμη nonnunquam reddendum sit isto Lat. Potentia. [Adde Themist. Or. 1, p. 7, B.] Apud Philon. vero De mundo invenitur etiam ἰσχύος ῥώμη, ubi scribit, Ὅτι ἡ συνέχουσα φύσις αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἀήττητός ἐστι κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην, τῶν ἄλλων, ὅσα βλάπτειν ἔμελλεν, ἀπαξαπάντων ἐπικρατοῦσα. Quæ Bud. ita vertit, Nempe quod cohibitrix ipsius natura multifariam invicta est vi roboris indomiti, omnibus ipsa prævalens violentiis quæ noxam allaturæ fuerant ei interituræ. [|| Ῥώμη, nomen navis Atticæ in inscr. navali ap. Bœckh. 1, a, 62; 11, 10; IV, b, 10.]

[Ῥωμογενὴς, ὁ, ἡ, Romano genere natus. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 214, B.]

[Ῥωμορία. V. Ῥεμουρία.]

[Ῥῶμος. V. Ῥέμος.]

[Ῥωμυλία, ἡ, Romulia, urbs Samnitica. Adj. gentile Ῥωμυλιάτης. Steph. Byz.]

[Ῥωμυλίδαι, οἱ, Romulidæ, Romuli progenies Thall. Anth. Pal. 6, 235.]

[Ῥωμύλος, ὁ, Romulus, Romæ urbis conditor, ap. Dionys. Hal., Plutarchum, qui vitam ejus scripsit, aliosque rerum Romanarum scriptores.]

[Ῥὼν, ἡ, Rhon, urbs Scythiæ Gandaricæ, apud

Steph. Byz., qui adj. gentilia ponit Ῥώνιος, vel Ῥωνίτης ut Θωνίτης.]

[Ῥωνάκης, ὁ, Rhonaces, Mædus, musicus. Euphorio ap. Athen. 4, p. 184, A.]

[Ῥώνια (?), φρύγανα, Hesych.]

Ῥώνιξις, ἡ, fluvialis navigii genus, Hesych. || Ῥώνιος, Dignus, Dives, Hesych. [|| Rhonius. V. Ῥών.]

[Ῥώννυμι s. Ῥωννύω. V. Ῥώω.]

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, Fissura, ῥῆγμα Eustathio, σχίσμα Varino. [Clem. Al. Strom. 2, 18, 86 : Τὰς ἀποπιπτούσας ῥῶγας συλλέγειν. Hase. Et infra :] Ῥὼξ Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent ejus exempll. Ap. Hom. vero Od. X, [143] : Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Eustath. [p. 1922, 5] exp. διόδους, ῥήγματα, θυρίδας : dicens quosdam in neutro etiam gen. ῥῶγας accepisse ut κῶας. [Seqq. ex Indice.] Ῥῶγες, Pars magnæ domus, VV. LL. : quæ hanc interpret. sumunt ex ista expos. μεγάρου μέρος. Vide Eustath. [p. 1633, 44. Qui a ῥώσσω derivat pro ῥήσσω dicto, ut πτώσσω pro πτήσσω, p. 484, 3. || I. q. ῥάξ, quod v. « Ubi add. Achmes Onirocr. p. 262, 15 : Ἡ ῥὼξ ἤτοι ἡ λεγομένη ῥόγα (sic). » Hase.]

[Ῥωξάνη, ἡ, Roxane, Oxyartæ filia, Alexandri M. uxor. Arrian. Anab. 4, 19, 5; 20, 4; 6, 15, 3; 7, 4, 4; Strabo 11, p. 517; 17, p. 794; Pausan. 1, 6, 3; 9, 7, 2; Plut. V. Alex. M. c. 47; Lucian. Herod. c. 4, 5, aliique. « Alia mulier ap. Plut. De fluv. 20, 1. » Boiss.]

Ῥωξολανοί, οἱ, Roxolani, gens Sarmatiæ. Strabo 2, p. 114; 7, p. 294, 306, secundum libros optimos. Alii Ῥωξολάνοι Ῥοξολανοί vel Ῥοξολάνοι. Quorum postremum est ap. Dion. Cass. 71, 19.]

[Ῥώομαι. V. Ῥώω.]

[Ῥωπάκιον. Ῥῶπαξ. Ῥωπεῖον. V. Ῥώψ.]

[Ῥωπάρας, ὁ, Rhoparas, satrapa Persicus. Xenoph. Anab. 7, 8, 25.]

[Ῥωπεύω. HSt. s. v. Ῥῶπος :] Hesych. habet et verb. Ῥωπεύειν, quod esse vult i. q. ῥωποπωλεῖν, de quo mox dicetur. [Addit Hesych. : Ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλεσθαι. Idem : Ἐρωπεύομεν, προεπωλοῦμεν.] At quidam [Suidas] ῥωπεύεσθαι exp. ξυλεύεσθαι, in qua signif. fuerit potius a ῥῶπες.

[Ῥωπήεις, εσσα, εν, Fruticosus. Quint. Sm. 7, 714.]

[Ῥωπήιον. V. Ῥώψ.] Coisl. 392, 322, r.

[Ῥωπηστήριον. V. Ῥωστήριον.]

[Ῥωπίζω. HSt. s. v. Ῥωπεύω :] Invenitur et aliud verb. Ῥωπίζω ap. Eust. [p. 927, 57, Phot., Suid. et Etym. M. s. v. Ἐρρωπιζόμεθα p. 377, 29], qui exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ. Quam expos. VV. LL. restringunt, quum interpr. Miscellaneam condituram facio. [Seqq. ex Indice.] Ἐρωπιζόμην, Hesych. ἐτεχνητευόμην ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. [Ἐρρωπιζόμεν ἐτεχνιτεύομεν ... χρώματα εἴχομεν Bentl.] Pro quo paulo infra rectius habet ἐῤῥωπιζόμην. [Imo Ἐρρωπιζόμεν' Ἴων Ὀμφάλῃ. Τοὺς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχνιτεύεσθαι καὶ ἀμαθεύεσθαι, κακῶς· ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος καὶ ποικίλος καὶ βέβαιος (βαιὸς Palmer.), καὶ τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα, κανᾶ καὶ σῆστρα κυρίως.]

Ῥωπικὸς, ἡ, ὸν, Qui talis est, quales sunt merces quæ ῥῶπος appellantur, itidemque parvi pretii, et vilis. Apud Plut. tamen in Lyc. [c. 9] : Ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν, fuerunt qui pro Pretiosis accipi putarint. Vide Suid., item Hesych., qui ῥωπικὰ exp. voce Παρεμπορεύματα : quam quidam interpr. Quæ emptori in auctarium dantur. [Longin. De subl. 3, 4 : Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν (vulgo ῥοπικὸν) καὶ κακόζηλον. Proprie quid sit ῥωπικὸν, copiose docet Salmas. ad Vopisci Aur. 45. Longinus sic vocat Genus dicendi, quod non naturali pulchritudine commendetur, sed lenociniis et ineptiis fucatum sit, nitorem fucatum et ascititium habeat. Apposite Hesych. : Ῥωπικὸν, τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊσμένον. Sic scribimus pro ὡραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὡραϊσμὸν vocant. Vide Pierson. ad Mœr. p. 76. Ruhnk. Quod minutum et affectatum, et nullius fere pretii est, ῥῶπον s. ῥωπικὸν vocant Græci : de quo Hesych., Suid., Phot. in Lexico, alii. Polybius in Excerptis Valesii (24, 5, 5 ap. Schweigh.) : Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. Plut. Mor. p. 495, C : Πανταχοῦ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ φιλότεχνος, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίττευτος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ῥωπικόν. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 355 : Εἰ δὲ τὸ δῶρον ῥ. Toup. Plutarchi locum Lyc. c. 9, de quo supra, transcripsit Porphyr. De abstin. p. 301, 18 : Τῶν ξενικῶν καὶ ῥ., quod interpr. schol., οὐδενὸς ἀξίων. Hase. Ῥωπικὸς Diogeni L. 2, 108, restituendum pro ῥυδικός. V. s. v. Ῥωποπερπερήθρα.]

[Ῥώπιον. V. Ῥώψ.] Coisl. 392, 322, v.

[Ῥωπίτης, ἡ. Hesych. : Ῥωπῖτις (Ῥωπίτης Albert., ut series litterarum postulat)· τῶν τριττυῶν (codex τριττύων, quod correxit Soping.) τις καὶ πατριῶν οὕτω καλεῖται.]

[Ῥωπογραφία, ἡ, Rerum minutarum descriptio. Cicero Ep. ad Attic. 15, 6, ubi oppos. μεγαλογραφία. Schneid. Conf. Salmas. Ad hist. Aug. p. 23, A; Letronn. *Lettres d'un ant.* p. 468; et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 163, 5, qui sic distinguit inter ῥυπαρογρ. et ῥωπογρ., ut illa sit imago utensilium, obsoniorum, aliarumque rerum minutarum, hæc pictura silvulæ, virgultorum, rivuli, florum in ripa, *beschrænkter Naturscenen.* Hase.]

[Ῥωπογράφος, ὁ. HSt. s. v. Ῥῶπος :] At vero Ῥωπογράφοι ap. Etym. [M. p. 705, 55] a præcedente ῥῶπες potius quam ab hoc ῥῶπος deducitur. Postquam enim dixit, Ῥῶπες, ὕλη, καὶ ὑλώδη φυτὰ, subjungit, Καὶ ῥωπογράφους, τοὺς τὰ τοιαῦτα ὑπογράφοντας. Quibus addit, Καὶ τὸν κοῦφον φόρτον, ῥῶπον λέγουσιν. At supra habuisti ῥωπογράφος.

[Ῥωποπερπερήθρα, ἡ.] Est et comp. Ῥωποπερπερήθρας, dictum in quendam taxando ejus futilitatem. Vide Eust. [p. 927, 56, et Opusc. p. 106, 90; 224, 70. Plut. V. Demosth. c. 9 : Τῶν κωμικῶν ὁ μέν τις αὐτὸν ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν. Comici versus servavit Diog. L. 2, 108, in quibus de Eubulide quodam Milesio dictum est : Ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν. Nam sic vulgatum ῥυδοστωμυλήθραν, quod apud Suidam ulterius corruptum in ῥοβοστωμυλήθραν, quod metro non minus quam illud adversum, ex Plut. correxit Meinekius Quæst. Men. 1, p. 33. Addit autem Diog. L. : Ἐῴκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀκηκοέναι καὶ ῥωβικώτερος ὢν παύσασθαι· ubi non erat cur Menagius ῥωπικώτερος reponere dubitaret. G. Dind.] At VV. LL. habent ῥωποπερπερὴ φράσις, ex Eod., quod interpr. Futilis et inanis dictitatio. Sed hæc ex illo mendose descripta puto.

[Ῥωποπωλεῖον, τὸ, Rementarium (sic), Gl.]

[Ῥωποπωλέω. HSt. s. v. Ῥωποπώλης :] Ab hoc autem nomine ῥωποπώλης est verb. Ῥωποπωλέω, Vendo merces illas quæ proprie vocantur ῥῶπος : vel generalius, Vendo varias merces, etc.

Ῥωποπώλης, ὁ, Qui merces illas vendit, quæ proprie vocantur ῥῶπος : aut generalius, Qui varias merces easque minutas et parvi pretii vendit; atque adeo scruta, ut quidam interpr. Et una voce, Scrutarius. [LXX 1 Reg. 10, 15; Nehem. 3, 31 et 32; conf. Schleusn. s. h. v. et Salmas. Ad hist. Aug. p. 386, B. Hase. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 31. Hesych. : Ῥ., ὁ ῥῶπον πωλῶν. Ῥῶπον δὲ ἔλεγον τὸν λεπτὸν καὶ ποικίλον φόρτον.] Item Unguentarius, Unguentorum venditor : ex Hesych., qui ῥωποπῶλαι exp. μυροπῶλαι. Qui autem ῥωποπώλης, idem dictus fuit olim et Γελγοπώλης, inquit Eust. ex Ælio Dionys., sicut γέλγη i. erat q. ῥῶπος.

Ῥῶπος, ὁ, Merces parvi momenti, easque variæ. [Per παντοδαπὸς φόρτος exp. Arcad. p. 66, 18, Lex. rhet. p. 299, 27; ξηρὸς φόρτος καὶ ποικίλος Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 31. Æschyl. fr. 242 : Ῥῶπον ἐξάγει χθονός. Demosth. p. 910, 1 : Ἄπρατον εἶναι τὸν ῥ.] Apud Strab. autem, inquit Bud., redditur etiam simpliciter Merces, Mercimonium : Ψάλια καὶ περιαυχένια καὶ ὑαλᾶ σκεύη, καὶ ἄλλος ῥῶπος τοιοῦτος. Remittit vero et ad Suid., qui scribit quosdam ῥῶπον appellasse Omnifariam sarcinam, i. e. Sarcinam rerum quæ sint omnifariæ. Item Cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt : vide Hesych. quoque, necnon Eust. [Ῥ. de coloribus dictum ap. Dionys. A. R. Epit. 16, 6. Conf. Visconti in *Journ. des Sav.* 1817, p. 364. Creuzer.] Addit Diosc. videri usurpasse pro Crate, licet ῥῶπος ap. eum legatur. Sic

certe vertit Ruell. in hoc ejus loco, l. 1 : Ῥῶπον ἐπιθεὶς ἐκ καλάμου. Sed Hermolaus, Fiscellam arundinaceam. [Ap. Diosc. 1, 55, hodie recte legitur, ῥῖπον. Hase.]

[Ῥωποστωμυλήθρα vitiose pro ῥωποπερπερήθρα, quod v.]

Ῥωρὸς, Vehemens. Vide Hesych. [A ῥώω. Supra : Δρωόν, ἰσχυρόν. Ἀργεῖοι. Et Ῥάρος, ἰσχυρός.]

[Ῥῶς legitur ap. LXX Ezech. 38, 2, pro Hebr. ראש *Rosch*, Caput, Princeps. Angl.]

[Ῥῶς, οἱ, Russi. Herodian. Epimer. p. 121 et Moschop. Π. σχεδ. p. 200 : Ῥῶς ὁ κοινῶς Ῥῶσος. Leo Diac. p. 63, 9 : Ἐς τοὺς Ταυροσκύθας, οὓς ἡ κοινὴ διάλεκτος Ῥῶς εἴωθεν ὀνομάζειν· Georg. Cedr. p. 551, D, Nicet. Chon. p. 84, D, aliique scriptores Byzantini. Tzetz. Hist. 11, 880 : Ἔστι καὶ γένος Σκυθικὸν ἐπεὶ δ' ἄδηλον τοῦτο, σαφέστερον ἐδήλωσα ταύρους τοὺς ῥῶς καλεῖσθαι, ἐν τῷ εἰπεῖν ταυρογλυφὲς, ῥωσογλυφὲς δ' εἰ βούλει, ὥσπερ ἑρμηνεύων σοι τίνες εἰσὶν οἱ ταῦροι. Nomen plerumque est indeclinabile : οἱ Ῥῶσοι tamen ap. Eust. ad Dionys. P. 302. Eorum nomen non ante seculi decimi tempora Græcis scriptoribus innotuisse videtur. Ῥωσία, ἡ, ἡ χώρα ap. Moschop. l. c. Adv. Ῥωσιστὶ ap. Const. Porph. De admin. imp. p. 59, E; 60, D.]

[Ῥῶσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Ῥώω :] Ῥῶσις autem a secunda persona deductum, sonat q. d. Corroboratio, Confirmatio : qua in signif. a Galeno accipi tradit Bud. : addens sonare ap. Dionys. Areop. q. d. Valentia. [Per ὑγεία exp. Hesych.] Redditur etiam Robur, Firmitas. [Theophr. De vent. § 23 : Καθάπερ ῥῶσίν τινα γίνεσθαι τοῖς σώμασι. Nam sic correctum quod in libris est ῥάσιν. Sext. Emp. p. 709 : Ῥ. καὶ θρέψις σωμάτων. Liban. vol. 4, p. 524; Alex. Trall. 11, p. 634. « Plotin. p. 284 : Τῇ ῥ. τοῦ χείρονος ἤθους· ubi v. annot. mea. » Creuzer. De animo Heraclit. Alleg. Hom. p. 485. Valck. Galen. vol. 4, p. 471, 4 et 16; 487, 11. Id. vol. 6, p. 830, 16 : Ῥῶσιν καὶ θρέψιν τοῦ σώματος. Inscr. Psele. ap. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 206, 8 : Εὐξάμενος ῥ. καὶ τέκνοις καὶ γαμετῇ. Hase.] Ab Hesychio autem exp. ὑγεία, Sanitas, Valetudo.

[Ῥωσιτέλης, ὁ, Rhositeles, Sicyonius. Polyb. 23, 1, 6. Recte, ut videtur, Reiskius Σωσιτέλης.]

[Ῥωσκομένως, Valde, Efficaciter. Hippocr. p. 268, 22.]

[Ῥωσογλυφής. V. Ῥῶς, οἱ.]

[Ῥωσός, ἡ, Rhosus, urbs in confinio Syriæ Antiochenæ et Ciliciæ sita ap. Strab. 14, p. 676; 16, p. 751; Ptolem. 5, 15; Athen. 13, p. 586, C; Theodoret. H. E. vol. 3, p. 826 ed. Par. a. 1642; Joann. Malal. p. 198; Plin. H. N. 5, 18, 22; Pomp. Mela 1, 12, 5, libris variantibus inter hanc scripturam et Ῥῶσος Ῥωσσὸς Ῥῶσσος; simplex σ est in numis Ῥωσέων ap. Eckhel. vol. 3, p. 324 et ap. Steph. Byz. : Ῥῶσος (sed oxytonum Ῥωσὸς testatur Herodian. Π. μον. λ. p. 38, 27)· τὸ ἐθνικὸν Ῥώσιος· ἀλλὰ καὶ Ῥωσεὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ταρσὸς Ταρσεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν Ῥωσικὸς, Ῥωσικὸς σκόπελος. Ῥωσικὸς κέραμος ap. Athen. 6, p. 229, C. G. Dind. Ῥωσικὰ ὄρη Theodoret. H. E. p. 830, A. Hase.]

+ [Ῥώσσω, significans τὸ σχίζω, fingitur in Etym. M. p. 131, 54 propter etymologiam v. Ἀποῤῥώξ.]

[Ῥώσταξ, κος, ὁ, (a verbo ῥώω s. ῥώννυμι,) Fulcrum. « Apollod. Poliorc. (p. 44) in descriptione χόρακος machinæ : Ἐλέπολις αὐτὴ ἐκ τριῶν τῶν μερῶν σύγκειται, ἔκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος καὶ περιπάτου etc. Occurrit ibi sæpius. » Ducang. Tzetz. Hist. 11, 612 : Ῥώστακας μονοκώλους.]

[Ῥωστήρ. V. Ῥαιστήρ.]

Ῥωστήριον, τὸ, Ad roborandum valens. [Phot. et] Suid. exp. παρορμητήριον. Vide et Hesych. de hac voce ῥωστήριον. [Qui ῥ. exp. φρενῶν κίνημα, καὶ παρορμητικόν· ῥῶσαι γὰρ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμῆσαι.] Sed Idem Ῥωπηστήριον voce illa παρορμητήριον exp., non absque mendi suspicione. [HSt. s. v. Ῥώω :] Pertinent huc et ista duo nom. Ῥωστικὸς, et Ῥωστήριον : ῥωστικὸς inquam, quatenus ponitur pro ὁρμητικός : et ῥωστήριον pro κίνημα φρενῶν καὶ παρορμητικόν, ut habet Hesych. Nisi forte potius scribendum est ap. eum κινητικόν, ut conveniat cum παρορμητικόν. At vero ῥωστικὸς, quod sonat Corroborativus, Corroborandi vim habens s. Confirmandi, est a tertia persona. [Anon. De cibis

p. 247, 19 Ermerins. Galen. vol. 6, p. 604, 2; vol. 19, p. 687, 3 : Φάρμακα ῥ. Hase. Oribas. p. 60 ed. Matth. Ib. p. 56 : Ῥ. ἐνέργεια. Cosmas Hieros. in Maii Spicil. Vat. vol. 2, p. 5.] Sed ab Hesychio ῥωστικὸν exp. ὁρμητικόν : de qua expositione, simulque de ea quam dat nomini ῥωστήριον, dicam infra, ubi agam de eo usu quem habet ῥώσασθαι ap. Hom. [Hercules ῥωστικὸς Hieronymo apud Clem. Alex. p. 26, 29. Hemst.]

[Ῥώστρον, τὸ, Rostrum. Per ἔμβολον exp. Hesych. Est voc. Latinum.]

[Ῥῶται (?), ἵσταται, Hesych.]

[Ῥωτακίζω, In literam ῥῶ proclivem esse. Suid. : Ῥ., τῷ ρ στοιχείῳ συνεχῶς χρῆσθαι.]

[Ῥώτης (?), ὁ, Rhotes, n. pr. viri in numo Samio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 286.]

[Ῥώτιγξ. V. Ῥώδιγξ.]

[Ῥωχμὴ, ἡ, Scissura, Rima. Eustath. Opusc. p. 174, 20 : Παρέδωκεν ἕκαστοι ἑαυτοὺς ῥωχμαῖς λίθων 234, 50 : Ῥωχμαῖς γῆς. De rugis Marcell. Sid. 79 : Ἀναιδέες οὐ νύ τι ῥωχμαὶ σάρκα (ἀρτιτόκοιο γυναικὸς) διαρραίουσιν.]

Ῥωχμὸς, ὁ, Scissura, Rima, ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς Hesychio; ῥῆγμα γῆς Suidæ. [Eust. p. 1309, 5. Ῥ. βαθύ Pollux 5, 66. Bion ap. Stob. Flor. 29, 52 : Χὰ λίθος ἐς ῥωχμὸν κοιλαίνεται. Oppian. Cyn. 3, 323 : Ῥωχμὸν καταδύεται εὐρέος αἴης. Manetho 4, 322.] Proprie vero Scissuram in genere significat. Hom. Il. Ψ, [420] : Ῥωχμὸς ἔην γαίης, et Eust. ῥῆγμα exp. et schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliorem expos., τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Bud. Comm. Terræ discessionem reddit et χάσμα. VV. LL. Terræ labem ex Cic. interpretatione.

[Ῥωχμός, ὁ, Stertor, Ructus. V. Ῥέγκος.]

Ῥώχω, Dentibus fremo. [Βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι exp. Hesych.]

Ῥὼψ, ῥωπὸς, ὁ, Virgultum. Sed magis usitatus putatur pluralis numerus Ῥῶπες, Virgulta, Sentes : itidemque Ῥωπήιον, Senticetum, Bud. [Hesych. : Ῥῶπες, τὰ δασέα τῶν φυτῶν· καὶ θαμνώδης ὕλη· ἢ εἶδος λόγου.] Extat apud Homerum hic plur. ῥῶπες, Od. Ξ, [49] : Ὣς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός. Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, ubi Eust. [p. 1750, 2] annotat esse ἱμαντώδη φυτὰ a verbo ῥέπω. Extat ap. Eund. et K, [166] : Αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, ubi Eust. [p. 1652, 64] annotat itidem, ῥῶπες, φυτὰ ἱμαντώδη, addens, Καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα, ὅ ἐστι σχοινίον, ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι, ἤγουν κλώθεσθαι. [Dionys. P. 1100 : Χθόνα ῥώπεσσι δασεῖαν. Liban. vol. 1, p. 358, 10 : Ἀντίπυργοι ξύλινοι καὶ ῥῶπες εἰς σκέπην.] Sic autem et in Il. N, [199] : Ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων Ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνά, annotat [p. 927, 51] idem esse Ῥωπήια et ῥῶπας : addens, ap. veteres ῥωπήια significare δρυμοῦ φρύγανα, vel λεπτά τινα φυτὰ εὐλύγιστα. Atque ita dici a ῥέπω, ut βλὼψ (unde παραβλώψ) a βλέπω. [Zonaras p. 1624 : Ῥὼψ παρὰ τὸ ῥέπω, ῥὲψ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ω ῥὼψ ὡς βλέπω, βλέψω, βλὲψ καὶ βλὼψ, ὁ στραβός.] Videtur alioqui hoc nomen ῥωπήιον esse collectivum : quod sequens et Bud. exp. Senticetum, ut dictum est. Sic in VV. LL. ῥωπήιον, Virgultis plenus locus. Item, Virgultum vimineum. Apud Hesych. legitur, Ῥωπήια, τόπος ἐν ᾧ οἱ ῥῶπες φύονται, ἢ οἱ σύμφυτοι τόποι. [Apud Eund. etiam Ῥωπεῖα, σύμφυτος τόπος· καὶ Ῥωπήρια, ὁμοίως.] Etym. autem habet etiam Ῥώπια, exponens, τὰ εὐστρέμματα. [Dio Cass. 63, 28 : Ῥώπιον καὶ κλάδος ὑπ' αὔρας ἐσείσθη.] Apud Hesych. est item Ῥωπὰς, quod esse ait εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους. At vero Suid. habet Ῥώπαξ, scribens, Ῥώπαξ, ῥώπακος, τὰ ῥωπάκια παρ' ἡμῖν. [Idem : Διὰ ῥωπήια, τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια. Ῥῶπαξ Epiphan. Hær. 30, 12.]

[Ῥωπὰς, άδος, ἡ, i. q. ῥώψ. Oppian. Cyn. 4, 393. Hesychio εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους.]

Ῥώω, Confirmo, Corroboro. Ἔῤῥωσα, Roboravi, Confirmavi. A quo est infin. ῥῶσαι, Corroborasse, Roborasse, Confirmasse : itidemque partic. ῥώσαντες, ap. Greg. Naz. : Ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, Quum confirmassent, Bud. Idem affert pass. infin. ῥωσθήσεσθαι ex Luciano pro Confirmatum iri, Erectum iri. Et partic. ῥωσθεὶς ex Greg. Naz. rursum, pro Robu-

stus factus et validus, vel Invalescens. [Plato Symp. p. 210, D: Ῥωσθεὶς καὶ αὐξηθείς. Hesych.: Ῥωσθείς, ἰσχύσας, ὑγιάνας τὴν διάνοιαν.] Item, Ἔρρωται πρὸς καρπούς τὸ δένδρον, pro ἐπιτηδείως ἔχει. Ex Lysia autem ἔρρωται pro Confirmatus est et animatus, obstinavitque, p. 128 [132, 31]: Οὕτω σφόδρα ἔρρωτο ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι. Hæc ille. In VV. LL. ex Plut. Pericle [c. 19]: Ἔρρωσεν εὐανδρίᾳ τὴς πόλεις. Ex Ejusd. Camillo [c. 37]: Ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, ubi animadverte addi infin. huic activo participio ῥώσας, sicut illi præterito passivo ἔρρωτο additur in proxime præcedente loco Lysiæ. Affert autem et Suid. participii ῥώσαντες hoc exemplum: Οἱ δὲ βάρβαροι ῥώσαντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸ στεγανώτερον, ὡς οὐκέτι Ῥωμαϊκοῖς καὶ διαπεπλασμένοις ὑποπεσούμενοι στρατηγήμασι, ubi exp. δυναμώσαντες. [|| Ῥωννύναι τὸν τόνον, ap. schol. Hom. ad Od. Γ, 137: Καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιούς) Βούλονται τῆς ἐς προθέσεως ῥωννύναι τὸν τόνον τινές, ἵνα δυνάμει ἀναστροφὴ γένηται κατὰ τὸ ὄρνιθες ὥς· i. e. scribunt ἀγορὴν ἐς.] Est alioqui multo infrequentior activi verbi usus quam passivi: ac certe quod ad thema ῥώω attinet, ne ullum quidem ejus esse usum existimo, in soluta oratione præsertim; sed ejus loco dicitur Ῥωννύω s. potius Ῥώννυμι, ut docebo infra. Multo autem minus aliquem esse thematis passivi Ῥώομαι [quod ponunt grammatici, ut Eust. p. 145, 19; 1151, 44; 1194, 44; 1885, 59] usum putandum est, a quo sunt præcedentia tempora, necnon quæ sequuntur: ut ap. Plut. Popl. [c. 23] ἐῤῥώσθη cum dativo tanquam instrumentali, χρήμασιν, ubi scribit, Ἐῤῥώσθη χρήμασιν ὁ δῆμος ἐκ τῶν λαφύρων, ubi redditur Locupletatus est; sed rectius fortasse Potens factus est. [Id. V. Cimon. c. 13, Timol. c. 13.] Apud Herodian. [3, 14, 5]: Ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔρρωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, vertit, Tanta animi virtute quanta nemo unquam vel juvenum. [Dionys. A. R. 6, 61: Πολὺ μᾶλλον ἢ πρότερον ἔρρωμαι τὴν ὀργήν. Lucian. Tim. c. 33: Ἐρρωμένος τὴν γνώμην διετέλεσεν.] Ut autem ἔρρωται Bud. vertit supra, Animatus est, sic ap. Thuc. Ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, redditur Animatiores effecti sunt. [Aoristum hunc grammatici quidam ab ῥώζω derivarunt inaudita verbi forma: v. Etym. M. p. 730, 10.] Atque ut in illo Lysiæ loco infinitivo jungitur, ita junctum ei videri possit in hoc itidem Thuc. 2, [8]: Ἔρρωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς, ubi tamen rectius videtur reddi Omni ope nitebatur, quam Animatus erat. [Id. 6, 17.] Dico autem posse videri junctum, quoniam alicui magis placebit fortasse jungere infin. ξυνεπιλαμβάνειν cum δύναιτο, ut ἔρρωτο per se ponatur et seorsum. Utut sit, sciendum est eund. scriptorem hoc verbo uti cum præp. ἐς: sc. [ibid.]: Ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι, ἀλλ' ἔρρωντο ἐς τὸν πόλεμον, Magna animi alacritate, Animose, bellum capessebant. Vel, utendo itidem præp. In, Alacriter, vel Enixe, incumbebant in bellum. || Ἔρρωμαι, Valeo, Utor prospera valetudine. [Eur. Heracl. 636: Γέροντές ἐσμεν κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα.] Sic ἐῤῥώμην, Valebam: ut ap. Thuc. 7, p. 237 [c. 15] dicit Nicias, in sua ad Athenienses epistola, Καὶ γὰρ ὅτ' ἐῤῥώμην, πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα· quum paulo ante dixisset, Ὡς ἀδύνατός εἰμι διὰ νόσον νεφρίτιν παραμένειν. Solebant autem claudi epistolæ imperativis hujus verbi, ἔρρωσο, vel ἐῤῥῶσθε. Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 10]: Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προστιθέν, ἐπὶ τέλει δέ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν. Sic autem Latinos voce Vale aut voce Valete epistolas claudere passim videmus: et Ovid. præterea id testatur, quum scribit, Accipe quo semper finitur epistola verbo, Atque meis distent ut tua fata, Vale. Idem alibi, Accipe supremo dictum mihi forsitan ore, Quod tibi qui mittit, non habet ille, Vale. Unde etiam discimus, in hujusmodi quoque ll. verbo Vale ad valetudinem respici. [Dio Cass. 61, 13: Ἔρρωσό μοι καὶ ὑγίαινε.] || Ἐῤῥῶσθαι pro Valere, in ea etiam signif. quam habet quum dicitur Valere jubeo: item, quum dicit Terentius, Valeant qui inter nos dissidium volunt: et ab Ovidio, Valeant mendacia vatum. Dem. [p. 526, 29]: Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νόμοις καὶ ἡμῖν· et [p. 419, 12]: Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. Sic, inquit

Basil. Sel. cod. meus: Τὰς ἐρρωμένας [illegible] ψυχὰς εἰς [illegible]

Bud., Cic. dixit Valeant recta, vera, honesta consilia. Ex Eod., Multam salutem dixi foro: ut, Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας, h. e. Foro consuetudinem renuntiavi. [Ἐῤῥῶσθαι φράσας οἷς ἔπραττε, Philostr. V. Ap. 1, 12. Lucian. Paras. c. 32: Τοῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐῤῥῶσθαι φράσας. Ἐῤῥ. φράσας per οἰμώζειν εἰπὼν exp. Hesych., Phot., Suid.] Ceterum in ea fui opinione aliquando ut crederem et ap. Græcos ἐῤῥῶσθαι et ap. Latinos Valere, hanc signif. accepisse ex illo ἔρρωσο et ex illo Vale, quo epistolæ claudebantur, uti dictum est: sed quum considero χαίρειν quoque hunc usum habere, aliam potius originem quærendam esse censeo. Nam et isto quidem verbo χαίρειν clausam fuisse epistolam a Ptolemæo refert Dionysodorus ap. Lucian.: sed hoc tanquam novum commemorari manifestum est. Hoc autem quum ita sit, videndum an χαίρειν in isto loquendi genere habeat εὐφημισμόν, ut quidam putarunt: quod enim de χαίρειν dixerimus, idem et de ἐῤῥῶσθαι merito nos dicturos esse existimo.

|| Ἐῤῥωμένος, Corroboratus, Confirmatus. Interdum metaphorice Confirmatus animo, Qui est animo forti. Cui opp. θρυπτόμενος τὸν λογισμόν, ap. Plut. [V. Anton. c. 17], inquit Bud. Sæpe vero, utpote usum nominis præstans, sonat Robustus, Robore præditus, Valens, Validus. Plut. Polit. Præc.: Ἐῤῥωμέναις μάλιστα καὶ νεανικαῖς προαιρέσεσι. [Polyb. 27, 3, 8: Μανίας ἔργον καὶ ταύτης ἐρρωμένης.] At comp. Ἐῤῥωμενέστερος, et superl. Ἐῤῥωμενέστατος, tanquam ab ἐῤῥωμενής, cujus nullum usum esse puto, (licet in VV. LL. afferatur tanquam receptum, exponentibus, Robustus, Constans,) sed ita dici ut ἀφθονέστερος ab ἄφθονος, et ῥᾳδιέστερος a ῥᾴδιος, item σπανιέστερος a σπάνιος, atque alia. [Herodot. 9, 70: Τειχομαχίη ἐρρωμενεστέρη.] Apud Xen. autem [Hell. 4, 8, 30; 6, 2, 24] leguntur ἐῤῥωμενέστερος et ἐῤῥωμενέστατος, necnon ap. alios scriptt., et quidem ἐῤῥωμενέστατος metaphorice etiam positum cum dat. ψυχῇ: sed et ἐῤῥωμενεστέρα ψυχῇ ap. Eund. [Cyrop. 3, 3, 31.] At vero ex Plut. in propria signif.: Ἐῤῥωμενεστάτην μάχην ἀγωνισάμενος. [Ῥωμενέστερον ap. Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 332, 14, vitiose pro ἐρρωμενέστερον.] || Sed ἐῤῥωμένος partic. interdum Valens, i. e. Recte valens, Qui valetudine prospera utitur. Synes. Ep. 98: Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαιμονῶν διατέλει.

|| Ῥώννυμι et Ῥωννύω dicuntur pro ῥώω, ut antea admonui; atque adeo ad hæc themata, s. potius ad horum thematum alterutrum referri solent, quæ alioqui non ab his, sed ab illo ῥώω formata sunt tempora, quorum antea mentio facta est, quod illud inusitatum esse putetur. Essent igitur repetendæ hic signiff. datæ supra illi Ῥώω, quas potius ibi videndas tibi relinquo. [Hesych.: Ῥώννυσι, ὑγιείαν παρέχει.] Idem vero et in pass. Ῥώννυμαι faciendum est, cujus partic. usus est Plut. Cor. [c. 24]: Εὐθὺς ᾔσθετο ῥωννύμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Bud. ῥώννυμαι exp. non solum Roboror, sed etiam Recreor, et Reficior, ap. Synes. [Ep. 4, p. 167, C]: Ἐγὼ δὲ καὶ θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, Hoc genere piscium in litore reficimur post jactationem maris.

|| At vero Ῥώεσθαι, quod poetis est Concuti, Quati, Agitari, Vehementi motu agitari, separandum a præcedentibus censui. Fateor tamen, quum ῥώεσθαι exp. ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι, existimari hoc ῥώεσθαι suam signif. ab altero ῥώεσθαι (pro quo, ῥώννυσθαι in usu est) mutuari, vel potius suæ significationis originem. Hom. Il. Ψ, [367] de equis loquens, in descriptione curulis certaminis, Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Ubi Bud. vertit Quatiebantur. Sed fortasse non male reddiderimus et verbo Agitabantur, ut Horat., Intonsos agitabat Apollinis aura capillos. (Ut autem et de hoc obiter admoneam, scr. est πνοιῇς, ut scripsi, cum ῃ: ut sit pro πνοαῖς: non autem πνοιῆς, quam tamen lectionem videtur secutus esse brevium scholl. auctor, quippe qui exponat ἀνέμου δίκην: quæ certe expos. nullo mihi modo placet.) Apud Eund. legimus de Vulcano hunc versum, Il. Σ, [411] et Υ, [37]: Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, ubi Eust. ῥώοντο, inquit, pro ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο: ut, sc. κατά τι ἀντίθετον dicat, ὡς αἱ μὲν κνῆμαι, ἀσθενεῖς, ἡ δὲ κίνησις αὐτῶν, ῥωμαλέα. [Et Hesych.: Ῥώοντο, ὥρμουν (corr. ὥρμων), ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, ὁρμὴν ἐλάμβανον.] Sic autem infra ejusdem

Vulcani ἀμφίπολοι ῥώονται. Hæc ille. Sciendum autem, ut hic κνῆμαι ἐῤῥώοντο, sic alibi γοῦνατα ἐῤῥώσαντο ap. eum legi: sc. Od. Ψ, 3: Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ubi Eust. exp. itidem ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν: addens, Τοιοῦτον γὰρ ἡ παρ' ἐλπίδα τέρψις, ἀνανεάζει τὸ γῆρας, καὶ τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἡττονικὰς ῥωννύουσα ὡς τὰ πολλά. [De saltantibus Il. Ω, 616: Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο. Addito accus. χορὸν Hom. H. in Ven. 261: Καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο.] Apud Hesych. est ῥώεσθαι, quod exp. σπεύδειν, et ὁρμᾶν. Item ῥώεται, quod exp. σπουδάζει. [Et Ῥώεσθαι, σπουδάζειν. Ῥωομένω, ῥωσαμένω, δυνατῶς.] Necnon ῥώσασθαι, quod exp. ἐπιδόσθαι, et ὁρμῆσαι, et ἐπείγεσθαι. Ceterum assumit interdum hoc verbum præp. ἐπὶ per compositionem. [V. Ἐπιρρώομαι vol. 3, p. 1762.]

|| Ῥώεσθαι Eust. exp. etiam πονεῖσθαι, et ἐῤῥωμένως καὶ μετὰ πόνου τι ποιεῖν, Il. Σ, [418] de Vulcano: Ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι· aitque Homerum ista παραφράζειν paulo post, quum dicit, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· i. e. ἐπονοῦντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου. Idem tamen paulo ante, quum ῥώοντο exposuisset ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, (in l. quem supra protuli ex eodem libro, Ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί,) addiderat, Οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ῥώονται.

|| Ἐῤῥώοντο, Movebantur, Ruebant, ap. Hesiod. [Sc. 230] de Gorgonibus: a poetico them. ῥώω significante σείω. [|| Singularis verbi usus est ex codd. restitutus Dionys. P. 518, de insulis quibusdam: Εὐρώπης δ' αἱ μὲν λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς ῥώονθ' ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται (ubi vulgo ὁρμῶνθ'), quas ἐρριζῶσθαι potius, In mari radicitus defixas esse, dici exspecies. Ex HSt. Indice supra in Ἐπιρρώομαι ponenda:].

|| Ἐπεῤῥώοντο et Ἐπεῤῥώσαντο, sunt a them. ἐπιῤῥώω significante ἐπισείω, Etym., qui ἐπεῤῥώσαντο exp. itidem ἐπεσείσθησαν, ἐκινήθησαν, in hoc l. Hom., Il. A, [529]: Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος. Cui similis hic Apoll. Arg. 2, [677]: Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι, Concutiebantur et commovebantur super capite euntis. Id. 1, [385]: Ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσι, pro eo quod Hesiod. Theog. [8]: Ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν, licet ap. hunc exponatur Tripudiarunt pedibus, ap. illum, Innitebantur pedibus. Rursum ex Apoll. Arg. 2, [661] affertur, Ἐπεῤῥώοντο ἐλάτῃσι, pro Incumbebant remis. Ad verbum sonat, Agitabantur super remis, i. e. Agitabant corpus in impellendis remis. || At vero ἐπεῤῥωσαν, Animum addiderunt: item ἐπεῤῥώσθησαν et ἐπέῤῥωντο, Animo confirmati fuerunt: sunt a them. ἐπιῤῥώννυμι, Corroboro, Confirmo, Robur et vires addo.

[Ῥωσίδης. V. Ῥωμαλέος.]

